

PHOENIX TEAM

l a l a l a l a

KIỂM
CHỨC

NGHỆ TÀI BACH

NGHỆ THUẬT

GIAO LƯU

CHAU TON THI TRUONG

Kiểm Chức Nghệ Thuật Gia

Ngã Tối Bạch

Dịch giả: AI

Thể loại: Đô Thị, Huyền Ảo, Hệ Thống

Nguồn: hikenshi

—★—

DTV-EBOOK.COM

Lớn lên trong làng giải trí hàng đầu ở Blue Star, thân phận mặc nhiên là con trai út của tài phiệt đứng đầu giới giải trí, Lâm Trí Bạch nghĩ rằng cả đời này chỉ cần nằm chơi, ăn rồi chờ chết.

Cho đến mùa hè năm ấy,

Hệ thống từ trên trời giáng thế, ký ức kiếp trước ùn ụt kéo về đại não.

“Nguyên lai, ta là người trái đất?”

Năm ấy mùa hè, hắn cũng muốn tranh một chân quyền thừa kế
—— à không, ôm toàn bộ giới giải trí vào tay.

Cũng là năm ấy, hắn dùng tài hoa chiến thắng tư bản.....

Ừa?

Ta chính là tư bản?

Bên tai chur quân vạn mã, chỉ toàn nghe tiếng rống ngâm!.

Table of Contents

- [Chương đầu tiên đồ rục thành khâm phục cho ngài!](#)
- [Chương thứ hai, con trai út của nhà giàu bị tịch thu năm rưỡi, Lâm Tri Bạch nghe được ngoài phòng ngủ có người gõ cửa, nương theo một giọng nói dễ nghe.](#)
- [Chương 3:/chương thứ ba Khi mẹ nuôi nói chuyện về trang viên Tây thành với Lâm Hi về chủ đề của Tây Thành Trang viên, ánh mắt vẫn luôn âm thầm quan sát phản ứng của Lâm Tri Bạch con trai.](#)
- [Chương 4:/chương thứ tư Khúc phụ: “Vậy mới đúng chứ.”](#)
- [Chương 5:/chương thứ năm Bảng thi đấu Lâm Hi dở khóc dở cười: “Cho nên phương thức ngươi muốn giúp ta, chính là tự mình học tập nhạc không?”](#)
- [Chương 6:/chương thứ sáu Hôm nay âm nhạc Tam Bộ vẫn chưa thể chính thức lục chế, ca ca ca ca ca giỏi lắm cũng cần có thời gian.](#)
- [Chương 7:/chương thứ bảy Lo lắng hai ngày sau đó, Lâm Hi đến công ty đi làm cũng sẽ mang theo Lâm Tri Bạch đi làm.](#)
- [Chương 8:/chương thứ tám Bạch Đế Nhiên Hỏa Vân.](#)
- [Chương 9:/chương thứ chín Cả tháng nâng chén tiêu sầu càng thêm buồn, trăng sáng sao thưa.](#)
- [Chương 10 mới hát mới không phải là phần mềm mai nghe hát duy nhất của Tần Châu, lại càng không phải là đàn bình đài duy nhất để ủ rũ lo lắng.](#)
- [Chương mười một của Duy Khắc chanh chét âm nhạc lam tinh người ở trên trăm khoa, đều sẽ có một thứ gọi là ”giày lịch”](#)
- [Chương 102: Tiểu Phi còn tới ký kết thời gian rất nhanh đã đến 8 giờ rưỡi sáng, đây là thời gian đi làm của rất nhiều công ty. Đám chăn nuôi lại bắt đầu một ngày cần cù hiến dâng.](#)
- [Chương mười ba: Chương 10 ngàn lịch sử xa luân cuộn cuộn đi về phía trước, thời đại trào lưu mệnh mệnh, sự u sầu lo lắng nhiệt độ tăng lên, thế sự phát triển thường](#)

không thể hoàn toàn giống như mọi thứ có thể đoán được

- Chương mười bốn bưng đèn xì, Lâm Tri Bạch lại tỉnh lại vào giờ sáu giờ sáng, hôm nay không nghe thấy gian phòng tử tử truyền đến tiếng thét chói tai, lại nhìn tin nhắn nhắn nhắn, hẳn mới biết được Nguyễn Cung lo lắng ưu sầu cuối cùng vọt tới vị trí thứ hai trong bảng thi đấu.
- Chương mười lăm đầu tiên, ca độ người hữu duyên, xe Lâm Hi lái ra khỏi biệt thự Cách Lộ, chạy thẳng đến thần thoại giải trí, dọc theo đường đi nhanh như chớp.
- Chương 16: Trương Hi Dương đến âm nhạc bộ mười ba, Lâm Tri Bạch liền đi về phía máy thu âm đám người, lần trước đã ghi lại mấy ngày ca, hẳn cơ bản đã quen thuộc với Thu Đức sư.
- Chương mười bảy chính thức xóa bỏ động thái của ký ức, sắp đến ngày mai mới bắt đầu, cho dù là chạy bộ vào trận, 《Ca Tứ》 cho mình cũng phải đến buổi tối số hai, thậm chí có lẽ số ba mới chính thức lên tuyến đầu, cụ thể xem ngày mai Lục chế có thuận lợi hay không, là lấy việc Lâm Tri Bạch không ở công ty đợi quá lâu liền nói với tử tử mình phải về nhà.
- Chương 18: Quá trình phân hóa có lẽ Trương Hi Dương và ca hát của mình quả thật là ông trời tác hợp cho bản thân. Công việc thu thập ngày hôm sau không tốn quá nhiều công sức đã hoàn thành, sau đó Lâm Hi liền nhanh chóng an bài công việc phát bài này.
- Chương mười chín định chế khúc tròn tháng trước, 《Tiêu Nhật Kinh Hôn》 《Tiêu Sán》 còn nhớ rõ ràng, trong nghề đối với cái tên “Bạch Đế” có chút kiêu ngạo tự nhiên là ký ức như mới.
- Chương 20: Cuồng Tiêu số sáu trong ngày tháng chín này, Đông Lư đưa cho mình một bài 'Điều' trên bảng thi đấu' lại tiến thêm một bước về phía trước, vọt lên hạng tám, cũng không biết có phải tiếng lòng Lâm Tri Bạch đã nhận được đáp lại hay không.
- Chương 21: Hiện trường thần cấp cho bài hát của mình.
- Chương 22: Rốt cuộc hẳn đã chạy mấy lão bà: “Một ly kính triều dương một chén kính trăng sáng...”

- Chương 23: Nhiệm thi đầu tái tạo này đương nhiên không có khả năng lại ra một bài 'Tiêu Tiêu Sầu' nữa.
- Chương 24: Tiểu Phong thu vào ngày mười ba tháng chín, buổi sáng mười giờ mười ba, rớt cuộc Quan Á Quân trên bảng thi đấu cũng dịch chuyển vị trí.
- Chương 25: Thủy Vân Cư thuyết phục người trong nhà, nhất là sau khi giải quyết xong mẹ, Lâm Tri Bạch rớt cục nhẹ nhàng thở ra, đại học nhất định phải ở bên ngoài thuê phòng.
- Chương 26: Ngày thứ hai khai học.
- Chương 27: “Từ Kim Chi bổ sung cho ngài là hảo hữu — Cư tuyệt”
- Chương 28: Cũng là cha làm mẹ, nên Giang Thành rất coi trọng phần công việc mới này. Sau khi trở về, hần liền thức đêm làm một phần tư liệu tham khảo. Đương nhiên không có bàn luận dài dòng giống như luận văn, mà chỉ là đem việc xuất bản ba đại năng, cùng với những người có lực ảnh hưởng cũng không tệ lắm, tổng kết lại phân tích cặn kẽ về việc xuất hành đại diện cho Lâm Tri Bạch.
- Chương 29: Tân Nghệ bắt đầu học tập ở ghế nhân gian ngày hôm sau cũng không có việc gì, buổi sáng Lâm Tri đến trường học học lĩnh chút vốn học, sau đó giáo viên phụ trách tổ chức nội bộ thi đấu.
- Chương 30: Khúc Khúc vũ hiệp tuyên truyền, đêm đó Lâm Tri Bạch đã thông qua điện thoại ở Giang Thành, nhận được tin tức từ ghế dựa nhân gian đã thuận lợi qua nháp.
- Chương 31: Ánh trăng sáng, Lâm Hi ăn xong bữa cơm chiều liền đi về, trước khi đi còn đặc biệt đem tin tức Giáp phương, cùng với các loại yêu cầu do ca khúc đặt ra, dùng hình thức văn tự phát cho đệ đệ, nội dung ước chừng hai ngàn chữ, chi tiết hơn nhiều so với lúc trước nàng nói, “Những tin tức này phải được bảo mật nghiêm ngặt, người đừng để cho người khác nhìn thấy.”
- Chương 32: Tiểu mục tiêu ngày 29 tháng 9.
- Chương 33: Rung động Tân Châu.
- Chương 34: Khảo nghiệm Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ: Đơn đặt hàng
- Chương 35: Công nếu không muốn, vụng về bái làm thúc phụ, Lâm Tri Bạch là một người thủ thàng, buổi chiều

hai giờ hai giờ hấn đến thần thoại giải trí âm nhạc mười ba bộ, cùng tỳ tỳ lên tiếng gọi, liền đi thu âm thu lại tìm lão bằng hữu của mình ở bên trong lều, thu âm lão Vương tụ họp.

- Chương 36: Tiểu thuyết tuyên bố dưới cuối tháng, phương thiên giáp nhận được phiên bản biểu diễn Huy Nguyệt Quang Minh biểu diễn của Tôn Cốc.
- Chương 37: Ân giấu đê tam trọng, phản chuyển có một người tên là A Cơ Mễ Đức nói:
- Chương 38: Ba lần rút thăm Dịch Thủy Hàn, thiệp mời liên quan tới ế ước về Nhân Gian không phải người đầu tiên cũng sẽ không là người cuối cùng.
- Chương 39: Sắp xếp thật ngứa da, cảm giác sắp có đầu óc rồi!
- Chương 40: “Phong độ nhẹ nhàng, chu hàn hết mười tháng ba.”
- Chương 41: Báo thù? Chu Hàn phát hiện dị dạng dưới chân, vội vàng buông ra.
- Chương 42: Chu Tử Chu Hàn về đến nhà, lập tức lắng nghe một lượt trăng óng ánh.
- Chương 43: bày mưu nghĩ kế: “Tiểu Hắc tiểu Hắc, người thật sự khó lường!”
- Chương 44: Sáng tác sáng tác chính là lời Thiên tài tỳ tỳ nói, những ngày kế tiếp, Tái Quý bằng biến thành cuộc chiến Lạp giăng co giữa Quan Á Quân Giác.
- Chương 45: Tiểu Kiều Lợi Duy Tư phòng và Tạp Nhĩ Đặc phòng học sinh phụ trách biên tập liên lạc với nhà giàu mới sinh, vẫn là Phan Nghị.
- Chương 46: Thần chú không có biến thái nhất, chỉ có càng biến thái hơn!
- Chương 47: Chu Hàn tận: Ta và Bạch Đế 55 Khai, Lâm Tri Bạch rất nhanh đã từ Giang Thành biết được tin tức đó, hai bản ngăn đều thuận lợi qua bài thơ.
- Chương 48: Giang thành: Bạch Đế có phong thái khúc phụ, theo 《Nguyệt Quang Minh chính thức đăng đỉnh thi đấu hạng nhất Quý bằng, đối với bên trong nghiệp mà nói Bạch Đế không hề chỉ là một thiên tài đơn giản như vậy.
- Chương 49: Ta chính là Bạch Đế Lâm Thủ Tư lúc rời đi đã năm rưỡi chiều, lúc hài tử trở về nhảy nhót một cái,

- giống như thân thể đều nhẹ nhàng vài phần.
- Chương 50: Bị Bất Dạ Hầu chi phối số liệu thi đấu Quý, bảng ngày cuối tháng mười, trong nháy mắt Tỏa Ánh Nguyệt vẫn giữ vững vị trí quán quân của Thi Quý bảng.
  - Chương 51: Tuyệt đại đa số kịch bản không cách nào cự tuyệt đều xem tap chí từ trước đến nay, cho nên mọi người còn chưa nhìn thấy quyển cuối cùng.
  - Chương 52: Chuẩn bị bão táp đi, đưa mắt nhìn bóng lưng rời đi của Giang Thành, Lâm Tri Bạch nhẹ nhàng thở ra một hơi.
  - Chương 54: Không ngờ Giang Thành của Dạ Hầu lại bỏ điện thoại di động xuống, hưng phấn vung nắm đấm.
  - Chương 55: Bữa tối, ta là ca sĩ.
  - Chương 56: Hôm sau Sở Từ từ.
  - Chương 57: Ông chủ cái gì cũng biết một chút, tại sao mở mã giáp mới?
  - Chương 58: Tên Sở Từ này là tới để nổ cá đúng không? Tên tiểu Hồ Tử là biên tập hoạt động Cổ Phong đại thưởng - Hòa Vân.
  - Chương 59: Cơ hội chuyển hình vài ngày sau.
  - Chương 60: Bài thơ Hường Dương Chư Lỗ ồ ồ suy luận những độc giả suy luận nghi ngờ chí 《Quyết》, đối với Bất Dạ Hầu đã trở nên quen thuộc.
  - Chương 61: Bản Bất Dạ Hầu Đồ thật sự không thể trách oán niệm của Đại Ny.
  - Chương 62: Thư viện hàng xóm.
  - Chương 63: Từ đảng lúc này mặt trời vừa mới xuống núi, mấy người trẻ tuổi sau khi tiến vào biệt thự cách vách Lâm Tri Bạch, cô bé dẫn đầu đang đang mở cửa, đột nhiên nghe được sau lưng truyền đến một giọng nói.
  - Chương 64: “Kế hoạch phong tước cùng Doãn Đông âm ở Lâm Tri Bạch ăn cơm tối này.”
  - Chương 65: Hôm sau tuyết rơi ở cầu gãy.
  - Chương 66: Bài hát này nổ tung liên minh cổ phong.
  - Chương 67: Chu Hàn tất: không phải ai cũng xứng bì với Bạch Đế sau khi tan học, vị bạn học nghe nhạc kia bị một số bạn học xung quanh vây quanh.
  - Chương 68: Người mới hung hăng càn quấy giống như lời Chu Hàn nói, hai ngày gần đây cầu gãy tuyết đọng đã giết đến điên rồi!

- Chương 69: Tuyệt roi mười sáu ngày mười sáu tháng mười, cầu gãy tuyết đọng leng keng vọt tới ngày thứ chín.
- Chương 70: Thiên mệnh chi tử trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng Hàng.
- Chương 71: Trên phòng thứ ba, không cần biết cây cầu gãy tuyết đọng hay không, ít nhất tháng này thuộc về Sở Từ.
- Chương 72: Có người biến sắc xuất đạo tức đình phong, sau đó như lưu tinh lướt qua.
- Chương 73: Sau trận chiến thứ nhất Dận Tự sau khi đem bài ca mới giao cho Lâm Thủ Tọa, Lâm Tri Bạch tới phòng làm việc của Lâm Thắng Thiên.
- Chương 74: Tiết mục kinh hỉ không ngừng sáng một tháng một buổi sáng hôm sau, Thập Nhị Nguyệt thi đấu Quý băng phong tỏa số liệu, “Đoạn kiêu tuyết khuyết đoạt giải, bất quá chuyện này sớm thành định cục, trước đó cũng đã thảo luận qua, cho nên không trở thành đề tài lớn nhất.
- Chương 75: Hoa Tâm khán đối với ca sĩ trẻ tuổi như Lâm Thủ Nhất, ấn tượng của mọi người đều đến từ “Suy Sâu”, bài tập tháng tám này tuyên bố đến bây giờ, mới qua hơn bốn tháng, vẫn là một khúc tiết mục hoả bạo cực kỳ được hoan nghênh, tỷ lệ xướng cực cao, có thể thấy được độ phụ xướng truyền bá hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì.
- Chương 76: Sau khi ba mặt không hiểu ra sao kết thúc, khán giả rời sân, Lâm Tri Bạch xen lẫn trong đám người, nghe mọi người hưng phấn thảo luận, khóe miệng lộ ra ý cười.
- Chương 77: Lâm Tri Bạch: Phong Lãng càng cá lớn càng cao quý, trên cây càng khó hiểu, người và ta đang ở dưới tàng cây mộng bức.
- Chương 78: Ta là ca sĩ nỏ lớn “Đền vì Lý Tiêu!”
- Chương 79: Hôm sau huynh đệ Hồ Báo.
- Chương 80: Ngày hạnh phúc, Lâm Thắng và Chu Hàn đều là một người đã thoát ly khỏi thú vị cấp thấp, mặc dù lúc trước bị tiết mục tổng nghệ trong thần thoại ảnh hưởng nhiệt độ của hắn rất mát hứng, hắn cũng tư tâm quay đầu lại xem náo nhiệt, nhưng lúc Tóc triển pháp

này, thật ra hẳn đã quên mất chuyện này, mãi đến khi bạn gái Lý Tiêu gửi cho hẳn đoạn video.

- Chương 81: Khoa trương tổng kỹ thuật mới của thần thoại nô ta tạo thành ảnh hưởng không chỉ có như vậy.
- Chương 82: Trên bảng xếp hạng nhiệt độ tổng nghệ có kinh nghiệm thành công đầu tiên. Ta là Nghệ Tử, Lục chế kỳ thứ hai của Lâm Tri Bạch thì không cần quan tâm quá nhiều, cũng có thể chuyển lực chú ý cho Bất Dạ Hầu một ít.
- Chương 83: Đồng Lưu gương cánh trở lại phòng, Lâm Tri Bạch cố ý nhìn bảng xếp hạng nhiệt độ tổng nghệ hiện tại.
- Chương 84: Cổ Phong Quý dựa vào Lâm Báo dẫn đường đưa vào giới giải trí, kế hoạch của Giang Thành, không thể nghi ngờ là có hiệu quả.
- Chương 85: Lý Tiêu: thắng một Sở Từ thắng được ca đàn, cũng chính cái gọi là “Cuộc chiến Chư Thần” trong nghiệp nghiệp, cuối cùng chấm dứt ở thời khắc khóa bảng vào sáng sớm mừng hai tháng giêng.
- Chương 86: Khi hẳn vừa nghe đánh giá sắc bén sau lưng Ca Vương Ca thì bị áp chế, vừa nghe đánh giá sắc bén.
- Chương 87: Tam đại quan tâm Nguyễn Cung.(trắng trắng nhị/1000) Hôm sau.
- Chương 88: Ta yêu ký ca khúc (trắng thời (1); Lâm Tri Bạch có khả năng được tập phong truyền thụ, nhưng vẫn cần Giang Thành tiếp xúc với đối phương, nếu không đỡ được thì cũng không cần phải để tâm quá.
- Chương 89: Kế hoạch thần bí “Ba Lỗ Khắc Tư đại sư bắt được rồi.”
- Chương 90: Khát Khắc Khắc Khắc Tư muốn lật xe? Liền Khắc Tư bên kia rất nhanh đã đồng ý với việc sẽ tập kết toàn bộ những câu chuyện ngắn hạn của Bất Dạ hầu, nhưng nếu đối phương nói tập kết xuất bản, tốt nhất có thể viết một chữ thứ tự lên trang sách, biểu thị đối với giang thành này: “Ta không nhất định là cách thức mở miệng, cũng có thể là hình ảnh gì đó, dù sao cũng là viết một ít nội dung đại khái để hô ứng với những câu nói ngắn gọn này, nếu như lão bản không nghĩ ra được, tùy tiện viết một ít gửi lời phù hợp cho những người đọc sách cũng được.”

- Chương 91: Pháp Nhật (Ngân Ngân Tứ/110) trước đó Tiêu Lai đầu tư ra án Ta là cáo nữ bày mưu tính kế, cùng thần thoại giải trí hợp tác thành công chế tạo ra điển hình tổng phần nhân vật nhiệt lưu nhất Tần Châu, trong mấy ngày này Giang đại biểu chúng ta có thể nói là như cá gặp nước, không ít người trong vòng đều chạy tới lôi kéo làm quen.
- Chương 92: Quá kỳ quái a (Bạch Ngân năm/10) Pháp thuật.
- Chương 93: Bình đẳng như tiết mục triều chính vừa mới bắt đầu một đoạn thời gian, còn lâu mới chấm dứt.
- Chương 94: Tổng nghệ nhân tài đỉnh cấp Tần Châu “Ta thích tiết mục mới này của Duy Khắc Tự, vốn là hoàn toàn không ôm kỳ vọng gì a, chính là theo thói quen nhìn Kỳ Thụy Tư Ân, kết quả không nghĩ tới lại có kinh hi chờ ta như vậy, chuyện này so với tổng kỹ thuật của Tập Đức Đài trước đó thú vị hơn nhiều, ngay cả lời ca cũng có thể chơi ra nhiều như vậy, người thiết kế tiết mục này thật là lợi hại a!”
- Chương 95: Tiến vào 5 tuyến (Ngân Lục/110) “Năm tiền thập) của tổng nghệ bộ là kế hoạch của Nguyễn Cung chúng ta, hiện tại bên ngoài đều nói ông chủ ngài là một trong những người có tổng kỹ cao cấp nhất trong giới giải trí của Tần Châu!”
- Chương 96: Sau khi cân nhắc (Bạch Ngân Thất/110) chấm dứt, học viện nghệ thuật của Tần Châu đã khai giảng được một đoạn thời gian, lúc này đang là tháng 3 trời xuân ấm áp, cây cỏ xanh biếc, cây cối trong sân trường lại một lần nữa xanh um tươi tốt, một cảnh tượng ngập tràn sức sống.
- Chương 97: Trương Hi Dương trùng kích ca vương Sở Từ và Bất Dạ Hầu đã tiến vào năm đường, Bạch Đế vốn đang ở trên bốn đường cố gắng, cho nên tháng sau Lâm Tri Bạch nhất định phải tuyên bố bài ca mới, hơn nữa mục tiêu nhất định là đứng đầu bảng thi đấu, nhưng đối tượng hợp tác lại chọn người nào đây?
- Chương 98: Phong cách không thích hợp để thi đấu? Mấy ngày kế tiếp, Lâm Tri Bạch trừ trường học bình thường mỗi ngày ra, thời gian còn lại hoặc là đang viết ” Giải Ưu

tap hóa tap hóa”, hoặc là ở lâu hai biệt thự làm công tác biên soạn 《 Hoa Hỏa 》.

- Chương 99: Muốn đeo vương miện (Bạch Ngân Bát Bát/1) trong ngành đang thảo luận, các bạn trên mạng cũng đang bàn tán sôi nổi, liên quan đến trận chung đánh giữa Trương Hi Dương và Loan Nữ, tin tức này nhanh chóng được liệt kê trong đề tài nóng rực thứ nhất của vô số người, trực tiếp xông lên bình đài Cực Quang!
- Chương 100: Nơi bắt đầu giấc mơ (Bạch Ngân Cửu/ 18) dù sao đây cũng là chuyện rõ ràng, nếu như Trương Hi Dương không có được quán quân, sau này fan của hắn tuyệt đối sẽ hận chết Bạch Đế, đem tội quy tội là do phong cách âm nhạc của Bạch Đế không thích hợp cho sân khấu thi đấu, tuy rằng hiện tại fan của Trương Hi Dương vẫn chưa nói gì, đáng về như chúng ta ủng hộ quyết định hai phe, dù sao kết quả vẫn còn chưa ra!
- Chương 101: Đoạt quan? Phương thức của Lâm Thủ Nhất như vậy, mang theo người xem tinh táo suy nghĩ về tác phẩm xử nữ của Bạch Đế, bài ca này là từ giấc mơ của ông ta, còn Bạch Đế là người mà ông ta có thể chạm đến giấc mơ. Giờ phút này ông ta đã không quan tâm trận đánh sẽ xếp hạng thế nào nữa, làm ca sĩ trẻ tuổi kiên trì đến trận chung kết đã là thành công. Hôm nay ông ta chỉ muốn hát bài ca có ý nghĩa nhất đối với mình mà nói.
- Chương 102: Hoa lửa!!! Làm ca sĩ thứ sáu xuất màn đêm nay, Hạ Vũ Long vừa bước lên sân khấu liền dẫn phát tiếng vỗ tay như sấm rền, nhưng khi hắn lộ ra nhạc đạo, nhân sĩ trong ngành đều bị kinh hách, ngay cả một ít người xem cũng lập tức nhớ tới độ khó siêu cao của bài hát này!
- Chương 103: Đoạt quan (trắng trợn mười/11 đài phía sau.
- Chương 104: Chân dung của Bạch Đế bộc lộ ra ánh sáng? Tranh tài kết thúc.
- Chương 105: Đây là tiệm tap hóa khủng bố a! Đầu tư vào ngày hôm sau trên Cực Quang Trúc, ở phía chính diện tuyên bố với bên ngoài là áo Y thứ hai mùa, đem tin tức tiếp tục hợp tác với thần thoại giải trí.
- Chương 106: Liên tục rút thăm và tuyên bố tiểu thuyết “Nhưng cần nhắc đến phong cách chữ viết của Bát Dạ Hầu, ta tương đối có khuynh hướng đối với phá điểm giải

ưu này là một tổ chức sát thủ thần bí, bọn họ không giải quyết được vấn đề thông thường, nhưng bọn họ có thể giải quyết một số người.”

- Chương 107: Chấn động! Đường thời gian tuần hoàn về đến nhà, Đào Nghiên Nghiên nhìn qua thời gian, buổi sáng tâm 844.
- Chương 108: Đào Nghiên Nghiên học giả hai mặt trắng đen là nhóm đọc đầu tiên đã xem xong giải ưu tạp hóa, mặc dù xem xong thì giờ đã là xế chiều, nhưng người đọc như nàng như vậy cũng không ít, dù sao trong vòng hai mươi vạn chữ là hoàn toàn đọc xong trong một ngày.
- Chương 109: Khuyết điểm lớn nhất của tác giả là Cuồng Cuồng Tiêu chính là, ngoại trừ thích các loại hình độc diễn ra các quần thể của các độc giả, thì rất khó tranh thủ được với các độc giả khác. Bất Dạ Hạo trước đây chính là một vị tác giả điển hình như vậy, bây giờ chuyên ngành giải ưu giải phẫu đã tuyên bố thành công sửa đổi tình trạng hiện trạng này, sau này Bất Dạ Hạo chính là vị tác giả thông tục, điểm ấy đối với Lâm Tri Bạch mà nói là vô cùng quan trọng.
- Chương 110: Thời gian khẩn cấp của cuộc họp cứ thế trôi đi từ kẽ tay.
- Chương 111: Đại tẩu tương lai? Tô Lận Lâm biết trước khi quan phủ giải trí thần thoại, từ Giang Thành biết tin Tứ Cuồng Tiêu sẽ được sắp xếp theo số mười lăm tháng này, hần đối với việc này không cảm thấy bất ngờ chút nào, chất lượng bộ phim này hoàn toàn có thể lên thần thoại đài truyền hình, dù sao kiếp trước bộ kịch này cũng đang nghe giảng, nhưng Lâm Tri Bạch cũng không biết lúc này vui chơi giải trí, đã có chủ ý đánh lén bộ kịch đánh lén này.
- Chương 112: Cuồng bão chính thức theo thần thoại mấy ngày trước mới tuyên bố, ngày 15 tháng này sẽ an bài công ty mới diễn kịch ” bão táp bão táp” ở truyền tống truyền thuyết.
- Chương 113: Mong đợi kéo đầy thần thoại truyền thuyết.
- Chương 114: Cuồng bão ngày đầu thu lại xác suất đi ra! Hôm sau.
- Chương 115: Sắc trời ác mộng: Đêm hôm đó bão táp cuồng bạo.

- Chương 116: Kịch bản Vương sớm sinh ra! Thần thoại dài truyền hình cùng Thiên Quang Lao Ti tranh phong với nhau.
- Chương 117: Người đặc đạo đặc thiên hạ? Hôm nay là ngày 26 tháng 5.
- Chương 118: Kết cục cuồng phong đã tới! Ngày 28 tháng 5, học viện Lâm Tri Bạch không có lớp, hẳn trực tiếp trở về đại quận Đông Hồ, cũng chính là khu biệt thự mà cha mẹ ở kia.
- Chương 119: Định chế một mình đi tới! Đi truyền thông.
- Chương 120: Đế vương chi ca Mạc Ngôn hướng bắc Thiên Hành Nhạn, bên cạnh có Nam Lục Nguyệt Bằng.
- Chương 121: Cho Hương Thiên mượn năm trăm năm nữa, hiện tại Lâm Tri Bạch cũng đã thành thực rồi, tốc độ âm nhạc so với trước đây nhanh hơn không ít, lại mượn năm trăm năm kèm tấu của Nguyễn Cung đến tới khoảng mười một điểm, trong lòng vẫn còn một chút cảm giác tội ác, thời gian ngủ tựa hồ càng ngày càng chậm, có lẽ đã có kỷ niệm?
- Chương 122: Nghiệt duyên của Bạch Đế và Chu Hàn cạn kiệt “Trương Bội Hằng bị người bắt!”
- Chương 123: Kinh điển Bạch Đế và Chu Hàn gặp nhau là lần thứ ba đúng không?
- Chương 124: Sở Từ cũng đã có đặt hàng riêng rồi! Trên bảng thi đấu tháng này.
- Chương 125: Đơn giản là mình mới là người thích hợp nhất trong giang thành, rất nhanh đã gửi yêu cầu nên văn phòng tuyên truyền của bộ phim Cao Tinh Nguyệt tới, đại khái yêu cầu của phương Giáp chỉ có một:
- Chương 126: Người thật đúng là đã đem đó.
- Chương 127: Hợp đồng của Bạch Đế sắp thăng cấp! Ngày mừng bảy tháng bảy này đối với Lâm Tri Bạch mà nói, không chỉ là lần thứ ba giành chức quán quân thi đấu Quý bảng, mà còn là ngày đại nhất chính thức kết thúc.
- Chương 128: Hai bài Cổ Phong Ca của Bạch Đế! Hợp đồng làm nhạc nhân của công ty phải cập nhật vào cuối tháng, vậy trở thành người chế ra quân bài thần thoại giải trí, cảm được năm phần hợp đồng này liền có chút lửa sém lông mày, Lâm Tri Bạch nhất định phải nắm chặt thời gian cùng hệ thống định chế hai bài ca mới, dù sao

tháng này đã qua một phần ba, hẳn phải có đầy đủ không gian đánh bằng mới được.

- Chương 129: Phàm nhân gặp nạn ca khúc tuyên bố thời gian định vào buổi tối tám giờ, bởi vì là quyết định tạm thời, ít nhiều có chút vội vàng, nhưng dù vội vội vàng vàng thế nào cũng phải cam đoan chất lượng không ra vấn đề, cho nên tuyên truyền cái gì đó khẳng định là không kịp rồi, ngoại giới cũng không biết Bạch Đế sẽ có hai tuyến cổ phong tân ca.
- Chương 130: Địa vị bên trong vòng tròn của thành Giang quả nhiên không sai.
- Chương 131: Đầu óc Tô Triết rối loạn “Ngươi chờ một chút...”
- Chương 132: Quy hoạch quảng cáo “So với ánh sáng của Tô Triết, Doãn Đông Noãn rõ ràng có chút non nớt, sau vài lần lôi kéo là có thể đem kịch bản cho nàng.”
- Chương 133: Hẳn hưởng toàn bộ số bảy tháng bảy.
- Chương 134: Thật sự có tư lựa như vậy sao, Lam Phù không hổ là thương hiệu lớn, động tác của bọn họ vô cùng nhanh, trong thời gian ngắn ngủi vài ngày liền nhanh chóng lấy quảng cáo mới ra, đương nhiên cũng có quan hệ với việc bọn họ đã sớm chuẩn bị quảng cáo mới, vốn là trạng thái mọi việc đều chỉ thiếu gió đông, hưởng hồ bên trong quảng cáo này thật sự không có gì phức tạp, tổng cộng chỉ dài một phút, tình tiết chính thể vô cùng đơn giản, cũng chỉ có một tư lựa màu đen hóa Vị Dương hóa thành phiêu dật kia có hiệu quả gì đó hơi phiền phức một chút, nhưng mấy ngày thời gian cũng đủ để bọn họ hoàn thành.
- Chương 135: Tin tức về quảng cáo mới của Lam Phù Hương trực tiếp phát hỏa, rất ít quảng cáo về đồ ăn vặt có thể có nhiệt độ cao như vậy, các bạn trên mạng nhao nhao cảm thấy quảng cáo này tràn ngập cảm giác mới mẻ, mà người cảm thấy vô cùng kinh ngạc đối với nó, thì phải cần mấy nam chính chính Lam thiếu ngôn, cùng đám fan của nữ chính Tô Tử Sơ!
- Chương 136: Lâm Liễu Thăng Thiên là ca ca của Lâm Tri Bạch, Giang Thành đương nhiên sẽ không cự tuyệt lời mời, bất quá cho dù không có tầng quan hệ này hẳn cũng sẽ tiếp nhận, bởi vì Lâm Tri Bạch đã phân phó, Giang

- Thành cần cùng Lâm Thắng Thiên, Doãn Đông Noãn cùng Tô Tễ là địa vị xấu hổ của gia tộc mình, thậm chí có người kế thừa đời thứ ba “Thao vị”, về sau Nguyễn Cung muốn dùng những người này đạt được mục đích gì, về phần Giang Thành dùng phương thức gì cùng mấy đời thứ ba này sống chung không cần Lâm Tri Bạch quan, mình lựa chọn vị ngôn nhân này rất am hiểu giao tiếp.
- Chương 137: Ta nương Hành Nhi của người còn không lấy được một bài tiểu tình ca đơn giản như vậy, hát khúc đệm cho mọi người, nghĩ ta rất vui vẻ ấm áp như người, không khí bên chân xoay chuyển; đây là một bài tiểu tình ca đơn giản, bỏ câu trắng hát trong lòng chúng ta, ta nghĩ mình rất thích hợp, làm một ca tụng nho nhỏ, gió thanh xuân thổi qua...”
  - Chương 138: Thật ra bài hát thứ hai Lâm Tri đã sớm biết được từ Giang Thành rằng Lâm Liễu muốn tranh đoạt hạng nhất bảng thi đấu tháng sau cho Trần Tuyền dưới trướng nàng, nhưng Lâm Tri Bạch vẫn thông qua tỷ tỷ mới biết được, Lâm Liễu này vì trải đường cho Trần Tâm rốt cuộc phải trả giá quá lớn!
  - Chương 139: Đám trảo phúng nghe điện thoại kia nhắc nhở, ánh mắt Lâm Liễu lạnh xuống, nàng giọng the thé nói:
  - Chương 140: Trong lịch sử tiết mục xem mắt lần duy nhất? Tối nay.
  - Chương 141: Lâm Báo: tiết mục này tên người phổ phụng phịu, bóng cây.
  - Chương 142: Không nên quấy nhiễu quy trình có lẽ Lâm Báo phân định Vấn Yếu không nên quấy nhiễu Thường Hội phổ, khiến Lâm Liễu cũng bắt đầu trông chờ con quay này sáng tỏ. Đương nhiên nàng kỳ vọng chủ yếu ở chỗ Lâm Liễu muốn sớm ngày nhìn thấy Dận Nhai, mà đoạn triển quy này thì hoàn toàn mong chờ vào nó.
  - Chương 143: Sau khi thu nhận “Tướng mạo đại bạo” này còn không hài lòng!?”
  - Chương 144: “Côn Bằng vô thân như vậy, nếu không phải là Côn Bằng, chớ quấy rầy tỷ lệ thu nhận ngày hôm qua!”
  - Chương 145: Linh tam chẳng trách âm nhạc bộ thần thoại phản ứng có chút lớn, thật sự là chiến tích của Sở Từ quá

hung tàn...

- Chương 146: Tác phẩm tiếp theo của Dạ Hâu gọi là “Bí mật”, nguyên tác giả Đông Dã Khuê Ngô, quyển sách này Lâm Tri Bạch viết xong liền giao cho Giang Thành, Ngải Đức Thư Phòng bên kia nói là đã sớm chuẩn bị xuất bản, kết quả làm sao bây giờ còn chưa giải quyết xong?
- Chương 147: Ta muốn ký bất luận bột mới hay lão phần của nàng là tâm tình của từng người thế nào, cuối cùng tất cả mọi người đều phải quay về chất lượng sáng tác của bản thân 《Bí Tung》 này để thảo luận.
- Chương 148: Việc Hàn Nguyệt Sương gia nhập Kỳ Tri, đây chính là nguyên nhân Lâm Tri Bạch không dùng tên Bạch Đế đáp ứng, giúp tỷ tỷ đánh bại Hàn Nguyệt Sương, Hấn muốn đề nữ ca tranh giành âm nhạc với ba người lớn này.
- Chương 149: Bạch Đế tiên bốn tuyên! Trước khi Nguyễn Cung xuất hiện, Hàn Nguyệt Sương thích nhất thực ra là giải trí thần thoại, điểm ấy hai nhà Berloz và Thiên Quang đều rất rõ ràng, cho nên phản ứng không có lớn như vậy, bất quá cũng là vì thế mở hội nghị tầng lớp cao tầng, bởi vì Nguyễn Cung đã phát ra tín hiệu tiên quân vào lĩnh vực âm nhạc!
- Chương 150: Trước khi uống một dao một cái lắc nhau dựa theo phân phó của Lâm Tri Bạch, Giang Thành một mực nhìn chăm chăm Lâm Cung bên kia. Chỉ cần Lâm Cung bên kia quảng cáo, Lâm Tri Bạch sẽ tặng hấn một chút lễ vật.
- Chương 151: Quảng cáo thu hoạch thành công mấy ngày sau, Lâm Tri Bạch vừa mới rời giường, nhận được điện thoại từ Giang Thành, “Ông chủ, muốn Pháp mệnh!”
- Chương 152: Không đáng kể, ta sẽ ra tay cực quang.
- Chương 153: Với danh vọng biết trắng của Tiểu Bác Đại Lâm, chỉ mới định chế ca khúc thôi cũng đã dùng hết rồi, hiện tại đến tay video video, hấn quyết định sẽ làm một hành động tàn nhẫn.
- Chương 154: Ánh mắt Tỳ Hưu phát triển quá thuận lợi, nhưng ba đại cao tầng vẫn không thể nhẫn tâm chèn ép, hoặc là nói không có biện pháp chèn ép rõ ràng, trừ phi bọn họ không muốn hợp tác với Bệ Ngạn, dưới tình huống như vậy, cực diện mà bọn họ hy vọng nhìn thấy.

nhất chính là Côn Bằng tự mình phạm sai lầm, mà video
bảo nói tiếp kịch truyền mới, rơi vào trong mắt ba đại
thậm chí toàn bộ nghiệp nghiệp, chính là khởi đầu phạm
sai lầm.

- Chương 155: Nhóm hạng mục đầu tiên của nhóm nghèo
rớt mòng toi đang quan sát rạp chiếu sáng bên ngoài, rất
nhanh chóng tin tức then chốt của Đổng Lư vạn vạn
không nghĩ tới mấy tin tức máu chốt của Côn Bằng liền
bị ngoại giới biết được.
- Chương 156: Dựa thế tuyên truyền 'Ông chủ người cuối
cùng cũng tỉnh, chúng ta bị người làm, thiên văn chương
kia là người trong kịch tố phát ra, người này đã sớm
chuẩn bị từ chức, hôm nay không có đi làm, ta đã để cho
Pháp vụ bộ khởi tố tội, gia hỏa này đừng hòng lấy được
gì tốt, nhưng phong luận trên mạng hiện tại đối với chúng
ta rất bất lợi...'”
- Chương 157: Cười ngậy ngộ so với các Văn Võng phần
nộ, trong nghề ngược lại từ trong minh minh của người
đã nhận ra một ít tin tức.
- Chương 158: Hầu gia “Ha ha ha ha ha ha ha!”
- Chương 159: Tuyệt đối không nghĩ tới tập hợp thứ ba thứ
năm...
- Chương 160: Không ai hiểu rõ hơn ta hai lần tất cả mọi
người đều tuyệt đối không nghĩ tới Nguyễn Cung biết
lừa, lừa đột nhiên không kịp đề phòng, lừa rồi tinh rồi
mù, video kéo dài mạng sống, trong ngắn hạn đi ra khỏi
bóng ma dùng hộ lưu vong.
- Chương 161: Thần thoại thần khúc ban đầu, giải trí âm
nhạc ba bộ, đã lâu lắm rồi không lộ ra dáng vẻ tươi cười,
Lâm Liễu hôm nay tâm trạng cực kỳ tốt, cười lạnh mở
miệng nói: “Sở Từ kia còn công khai nói chuyện, muốn
đánh lên ba bộ âm nhạc thần thoại của chúng ta, Sở Từ
tuyệt đối không thể tưởng được ca khúc mới của ba bộ
chúng ta, sẽ là Khúc phụ vệ Thiên Y Y ra tay, là bản biểu
diễn Khúc Ca Cơ Lâm hiện ra, sau khi Ca Vương Ca liền
phải tránh lui ba quân, vậy Sở Từ kia tính là cái thá gì!”
- Chương 162: Bạch Đế sáng tạo Lâm Liễu Lâm biết trắng
là đang nghe hệ thống giới thiệu, rằng quảng hành lý hình
như là Phân Lan đang biểu diễn kịch biểu.

- Chương 164: Tô Triết: kết hôn với Bạch Đê? Sự tình tiền triển thuận lợi, cầm bản án Lâm Tri Bạch cung cấp, kết cấu cô phần một lần nữa thay đổi xác nhận.
- Chương 163: Đầu tư ban công bố trực tiếp, phát sóng trực tiếp!
- Chương 165: Thần Khúc tổ sư gia Duy Tư Lâm giải trí âm nhạc, trong bầy làm việc có rất nhiều người vẫn còn chưa ngủ, đang đợi thần thoại giải trí để tạo ra bài ca mới cho Lâm Y Y.
- Chương 166: Phong nhan ở sân chơi là số hai Nhật Thửu.
- Chương 167: Thời gian phát sóng trực tiếp còn lại nửa tháng, Giang thành bắt đầu tuyên truyền với bên ngoài, đồng thời phát ra tin tức Sở Từ sắp mở ra, phát sóng trực tiếp ở trên sân khấu, lập tức hấp dẫn chú ý khắp nơi, mà đối với việc này chú ý nhất, không thể nghi ngờ là đám fan bo!
- Chương 168: Hiện trường sáng tác các bạn học sinh lần đầu tiên phát trực tiếp đường phố, có điểm giống Lưu mỗ mỗ tiến vào đại quan viên.
- Chương 169: Chia tay vui vẻ, người xem tuyệt đối không nghĩ tới, Sở Từ thật sự sáng tác ra ca khúc tại hiện trường, hơn nữa chất lượng vượt qua tưởng tượng của mọi người!
- Chương 170: 0.30 vạn người khen thưởng cát không cầm được, không bằng nhắc nó lên? Nghe Sở Từ nói lời cuối cùng, tám sân khấu lại một lần nữa cuộn trào mãnh liệt
- Chương 171: Trực tiếp kết thúc “Là như vậy.”
- Chương 172: Sở Từ nhân khí bùng bùng, mặc dù trực tiếp của Sở Từ đã được công bố trực tiếp kết thúc, nhưng người xem lại không có bởi vậy mà tản đi, mọi người rõ ràng là trạng thái chưa thỏa mãn, còn đang ở trên màn hình rèm che màu đen trực tiếp của hắn.
- Chương 173: Lần lượt xử lý trực tiếp từ trên khán đài, ngày hôm sau, Sở Từ không phát trực tiếp.
- Chương 174: Kiêu ngạo mặc dù ba đại cùng một ít vốn liếng nhao nhao phát sóng trực tiếp, nhưng thật ra Lâm Tri không biết cái đĩa này không lớn như vậy, mọi người sở dĩ tham dự vào như vậy, đơn giản là muốn chiếm lấy thị trường cùng máy móc tiên cơ, ngồi lên mấy cái ghế

đầu của lĩnh vực trực tiếp, dù sao chiếc bánh ganh quang này một cá chép trực tiếp ăn không vô, nếu như không thể chống đỡ, những vốn liếng này bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ chạy.

- Chương 175: Lâm Chiêu Mục lạnh lùng giả tạo, sao người còn chưa quay về.”
- Chương 176: Ấn tượng đầu tư về sự trả thù ngày ba mươi tháng mười một của tập đoàn thần thoại, là chủ tịch Trường Lâm Chiêu Mục, hẳn ta cử hành tám mươi đại thọ tại trang viên ở tây thành.
- Chương 177: Đã tới lâu ba nỗi giận.
- Chương 178: Quyết định của lão gia tử Thường Ngôn Đạo gia xấu không thể truyền ra ngoài, Lâm Tri Bạch năm đó bị đường ca Bá Lăng, đã thành bát quái đàm tu trong vòng tròn, hôm nay xung đột lại nổi lên, lão gia tử không hy vọng chuyện này truyền ra, có tổn hại thể diện Lâm gia, dứt khoát tuyệt đại đa số mọi người ở đây đều mang họ Lâm, hộ vệ cùng thầy thuốc đều là cung cấp viện Tây Thành ăn chén cơm này, cho nên tin tức tạm thời phong tỏa, ít nhất trong ngắn hạn có thể gió êm sóng lặng.
- Chương 179: Lâm Liễu trên đường trở về nhà, Lâm Đông mở xe, cả nhà đều rất yên tĩnh.
- Chương 180: Tin tức quyền thế Lâm Liễu bị rút chức rất nhanh đã truyền khắp toàn bộ âm nhạc thần thoại, đương nhiên cũng truyền đến tai Lâm Tri Bạch.
- Chương 181: Chúc mừng người phát tài nói, cơ hội Xuân Vãn Độc xướng vốn là của Trương Hi Dương, Lâm Hi ở trong đó đã dùng không ít sức lực, đều đã đối với ngoại quan Tuyên rồi.
- Chương 182: Trên sân khấu Thần khúc Xuân Vãn.
- Chương 183: Đầu mười độ nóng? Cuối xuân vẫn còn tiếp tục, nhưng lòng rất nhiều người đã bắt đầu trôi đi...
- Chương 184: Trương Hi Dương hỏi đỉnh ca vương bức ép, là fan của Trương Hi Dương và Trương Vân, chuyện này không ảnh hưởng nhiều đến Lâm Tri Bạch.
- Chương 185: Sau lần trực tiếp thứ 2 của Sở Từ trở thành ca vương, Trương Hi Dương đã định trước sẽ bận rộn, các loại phỏng vấn, các loại thương vụ đỉnh cấp, phát ngôn cho các thương hiệu siêu nhất tuyến, chuyện đầu

tiên mà Trương Hi Dương làm trước đó, chính là gọi điện thoại cho Lâm Tri.

- Chương 186: Ta là Sở Từ không bật hack: “Đêm mai Sở Từ sẽ phát sóng trực tiếp?”
- Chương 187: “Vây ta bắt đầu “Heo Chi Ca” đây.”
- Chương 188: Nghịch chiến lúc này.
- Chương 189: Gia Tiên cư sĩ 【một quả trứng bị cường sắc bắn ra một phát tên lửa.】
- Chương 190: Tiểu táo lại là quả táo.
- Chương 191: Ta có nói là cảm ơn người nhà rãnh, kỳ thật tuyệt đại đa số người xem đều vui vẻ, loại thần khúc tầy nào như quả táo nhỏ này, kỳ thật vừa mới nghe đã cảm thấy rất mới mẻ, gần như sẽ không sinh ra ác cảm gì, bởi vì bản thân bài hát này sáng tác mục chính là để chơi vui!
- Chương 192: Trong phim trường vũ liên quan tới bán ca, Lâm Tri Bạch cũng không làm việc này, những bài mà Sở Từ hát trực tiếp kia, chất lượng quả thật không tệ, nhưng cũng không thích hợp với mình.
- Chương 193: Thần khúc thông tri nhạc đàn Tần Châu sợ cái gì thì tới cái đó, Lâm Tri Bạch Vạn tuyệt không nghĩ tới, mấy ngày kế tiếp, bài hát 《Tiểu Đãng》 này vậy mà như gió lốc thổi quét Tần Châu!
- Chương 194: Hàm Cuồng Phong hai tỷ muội Xi Xi Chử Bằng đều nói không kịp. Hiện tại mọi người Thần Khúc đang nghe vui, nghe ngóng tin vui đa số là cậy sau lưng, nhưng nghe nhiều thì thật chán, chính là nhờ Lâm Tri Bạch quyết định phân rõ giới hạn với Thần khúc sau này!
- Chương 195: Cường ca chi tranh kiếp trước 《Giao Minh》 chinh phục 《Hồng Chiếu》 Tây Nam Nam Bắc Đại Giang! Mà diễn viên trong phim Tôn Hồng Lôi cũng dựa vào mảnh đỏ này bắt đầu.
- Chương 196: Người có biết ăn nói kiêu này không? Trong phim giải trí thần thoại thì phải.
- Chương 197: 《Tra Tra Tra》 Tôi hôm qua bộ Bao Năng》 các người xem sao?
- Chương 198: Mấy ngày sau khi bạo khoản chế tạo cơ hội, tỉ lệ chinh phục Chử Bằng một đường phát hỏa, càng xuất hiện thêm nhiều danh tiếng hơn, những kinh điển đó cũng được lưu truyền trên mạng:

- Chương 199: Chu Hàn tập? Ngày thứ 2 cũng là ngày mà Nguyễn Cung chinh phục đại kết cục của Chử Bàng. Tháng một cuối năm cuối cùng kết thúc, bảng thi đầu tháng này cũng có phân tích.
- Chương 200: 3 tông nghệ mới vào tháng 3.
- Chương 201: Phân chia gia sản? Thần thoại y viện.
- Chương 202: Bố cục thần thoại biến hóa “Không phải nói cuộc thi này năm sau mới chính thức bắt đầu sao, sao bây giờ lại đột nhiên bắt đầu sớm, chẳng lẽ thân thể lão gia tử thần thoại thật sự xảy ra vấn đề?”
- Chương 203: Không ai mò được tới phiên hai tháng của Bất Dạ Hầu Hầu kết thúc.
- Chương 204: riết kịch máu chó đến Đả Phát Vương Tử đi đào Bất Dạ Hầu xong.
- Chương 205: Dưới sự tuyên truyền tuyên truyền của thần thoại Hải Khắc Tư, tin tức hấp dẫn khi về nhà được phép tri thức lan truyền rất nhanh đã truyền khắp mạng lưới, chỉ là sau khi nhìn thấy bộ kịch bản này được phóng xuất ra đơn giản, tất cả mọi người đều 'Xuân huyết tam thăng', hoài nghi ánh mắt của mình.
- Chương 206: Chiến Ca! Không có cách nào tha thứ lời dụ hoặc của Ông ta khi về nhà để đe dọa. Ngày này là ngày, mừng mười tám tháng ba.
- Chương 207: Cùng thời khắc đó, Thiểm Thiết Lư.
- Chương 208: Nói không xem không bao lâu, tối hôm qua thu thị số liệu đưa ra.
- Chương 209: Hy vọng người ồn ào a - tràng diện sinh ra! Hôm sau.
- Chương 210: Rõ ràng thời đại internet thế hiện lành, mọi người đều thích chơi giỏi, có một số người hoàn toàn không hứng thú với kịch bản thiếu máu chó vì ” chận của người thật hay” mà thẳng thắn đem cốt truyện mà về nhà để mê hoặc người ta xem, thế thì cái tên này chắc chắn sẽ nhảy vào bẫy, dù sao cũng “Uhm lên một hơi a”.
- Chương 211: Trở thành lão bản chân chính xuất bản trong thần thoại? Trong nhà.
- Chương 212: Tân thư của Lâm Tri Bạch đã đưa đến quyết nghị của Lâm Dạ Hầu rồi, mặc dù ai cũng không biết cái gọi là “Phần mềm” trong miệng trưởng lão mới kia là thứ đồ chơi gì.

- Chương 213: Thuật lại tính quý kể đã sinh ra ngày mười tháng tư, không để Dạ Hầu Tân Thư 《 Ý Đồ 》 chính thức xuất bản.
- Chương 214: Thật ra Tứ Tuyền của Bất Dạ Hầu cũng không phức tạp về kịch bản ác ý.
- Chương 215: Công tử ca soái phiệt nhất trong lịch sử! A hoi!
- Chương 216: Toàn bộ mạng lưới đều lộ ra ngoài sáng! Bạch Đế chính là Lâm Tri Bạch! Cực quang nhiệt tìm kiếm chủ đề phía dưới, đại lượng thảo luận về Lâm Tri Bạch.
- Chương 217: Lâm Tri Bạch: Ta chính là Bạch Đế!” Bạn học Lâm Tri Bạch, ta là phóng viên của 'Tổ Đặc' Tân Châu!”
- Chương 218: Đây đã là ba vạch rồi? Tùy Dương Bạch Đế, thiên chi kiêu tử!
- Chương 219: Kế hoạch xuất công xã đầy lời tăng gấp bội! Vài ngày sau.
- Chương 220: Như vậy ta có thể đem người nâng đỡ vào lòng bàn tay để lên kế hoạch xuất bản tương lai của Lâm Tri Bạch. Dựa theo kế hoạch của hắn, nếu những hạng mục này đều thành công, lợi nhuận năm ngoái đạt tới gấp sáu lần năm trước là chuyện hoàn toàn có hi vọng, dù sao đều là kiếp trước đã lấy được hình thức thương nghiệp thành công, nói là “kim trọng” cũng không quá đáng.
- Chương 221: Đúng lúc này, mùi trà thơm của sữa ngon đã có được lượng lớn tiêu thụ.
- Chương 222: Đó là hàng triệu sản xuất của người!” Viên quảng cáo tiếp theo của Lâm Cung là kẹo cao su?”
- Chương 223: Tam Sát Lâm cung kính đối với công ty kẹo cao su hàng triệu mà nói, coi như là vui mừng từ trên trời giáng, thật ra ước đạt đến đã sớm gửi được cơ hội buôn bán muốn hợp tác quảng cáo với Nguyễn Cung, chỉ là Nguyễn Cung vẫn không đáp lại, nhưng ngay khi hàng tỉ tưởng rằng Nguyễn Cung sẽ không hợp tác với bọn họ, đối phương lại đột nhiên liên hệ công ty nhà mình nói, có thể tiến hành quảng cáo, hơn nữa nội dung quảng cáo đều đã sắp xếp xong rồi!
- Chương 224: Sở Từ một tháng năm có lẽ là hai lần trực tiếp trực tiếp trước Sở Từ, tạo thành động tĩnh quá lớn,

cho nên lần này hẳn lại muốn mở trực tiếp ở giới giải trí, vậy mà lại tạo ra không ít chú ý.

- Chương 225: Loại hình trực tiếp trực tiếp trong ngũ hoa bát môn Lâm Tri Bạch điem vào một phòng trực tiếp sống ở hoang dã!
- Chương 226: Điem ca hoàn làm cho các người quen thuộc, chỉ là người khác ở đây, phát chút bài hát, đều là một số ca khúc đã được tuyên bố ra ngoài!
- Chương 227: Lại thêm một ca khúc kết hôn với một người nữa! Trước màn hình.
- Chương 228: Hôm nay người muốn gả cho ta! Hửm?
- Chương 229: Vị trí hôn nhân tổ sư gia tại thượng! Cũng là một đề mục sáng tác ra hai ca khúc hoàn toàn bất đồng, bọn họ đều dung hợp hoàn toàn sự lãng mạn và ngọt ngào của hôn lễ vào trong ca khúc và giai điệu quy luật, thời khắc này tất cả mọi người đều hoàn toàn tin phục Sở từ!
- Chương 230: Sở Từ đã tiến vào Tam tuyến! Chỉ có cái tên hô sai.
- Chương 231: Quân học Hoàng Bộ binh của Lam Tinh Võ Văn! Duy Tư Duy Á xuất bản.
- Chương 232: Thủy Văn tổ sư gia! Bất Dạ Hâu truyền công!“Quá trâu bò!”
- Chương 233: Lam Tinh văn võng sắp xuất hiện! Tây thành trang viên.
- Chương 234: Tâm võng văn danh kỳ quái kia! Duy Á Duy Á xuất công.
- Chương 235: Đại môn được tiêu thuyết siêu trần mở ra thế giới mới! Trần Dũng là một người đọc sách, cũng là một người mê sách của Bất Dạ Hâu. Thời gian trước hẳn đã chú ý tới, thần thoại xuất bản sẽ sáng lập ra tin tức Lam Tinh đệ nhất gia 'lép võng' gì đó, đối với trạm đứng và văn hóa Trần Dũng cũng không có khái niệm gì, nhưng trong tuyên truyền thì Bất Dạ Hâu cũng sẽ tuyên bố tại cái bình đài này, cho nên hẳn mới phát hành lên tuyên Anh Hùng, Trần Dũng đã bị hấp dẫn đến đây.
- Chương 236: Bạch Ngân Minh phiên bản “Hồng hồng đồ”! Người phụ trách chanh vẫn luôn nhìn chằm chằm vào số liệu hậu trường, Lam Tinh văn võng nếu như thành công, người phụ trách hạng mục này của hẳn đương nhiên cũng liền theo gà chó lên trời, nếu như loại

Berloz này thất bại, mình nói không chừng sẽ bị xã trưởng ném ra ngoài cổng nòi.

- Chương 237: Ngày thứ nhất - Tứ Minh! Chuyện xuất phát thân thoại làm cho Bạch Ngân Minh xuất phát chân động quá mức, cũng trực tiếp đem toàn bộ các biên tập trong vòng các loại chân động rồi, mọi người nhao nhao nhao điếm vào trang sách mới của Bát Dạ Hầu ghi “Tru Tiên Lục”, kết quả liếc mắt liền nhìn thấy bảng đăng ký hoa lệ kia -
- Chương 238: Ngọn nguồn của tám lưới là bát dạ hầu! Trên mạng đích xác có vô số âm thanh thảo luận về 'Lòng ghẻ xanh, 'Lòng.ghẻ' xuất thế này khiến cho người đọc Tần Châu lần đầu tiên tiếp xúc đến mạng lưới, liền hôm sâu vào, hơn nữa loại nghị luận nhiệt độ cao này liên tục kéo dài đến ngày hôm sau vẫn chưa tiêu tán, trên đầu Berloz án' nở ra làm cho mọi người vui vẻ nói:
- Chương 239: Trường hợp danh tiếng - Bích Dao Chi chết tiếp theo.
- Chương 240: Lắc cây tiên, in tiền bạc chanh đơn giản là hi vọng xã trưởng.gây áp lực độc thúc không để Dạ Hầu sửa đổi cốt truyện, càng nhanh sửa lại cốt truyện càng tốt, để cho trận đọc giả bạo động tĩnh lại, nhưng Lâm Tri Bạch đã sớm nghĩ xong đối sách.
- Chương 241: Sự khiếp sợ của Lâm Chiêu Mục khiến cho cả khu trang viên phía tây thành phải kinh hoàng.
- Chương 242: Tỷ tỷ Trương Hi Dương thuận gió rẽ sóng, trong vòng tất cả mọi người đều ý thức được, thờ không phải là không có cách giải, chỉ cần đánh thức người xem đối với ký ức đã từng làm ca tử này...
- Chương 243: Mục đích này có thể bùng nổ một vụ nổ nhỏ ở bình đài Cực Quang.
- Chương 244: Lam Lăng tỷ đã viết xong bản thứ nhất của lần thứ nhất Lâm Tri Bạch hơi cân nhắc, cuối cùng cũng đồng ý với ca ca đảm nhiệm việc dạy chủ đề tiết mục cho Mễ Quan học học, lộ mặt trong tiết mục, dù sao thì hôm nay đã khác rồi, nếu tám mã giáp của Bạch Đế đã bại lộ thì không còn hào phóng như trong phim nữa.
- Chương 245: Thế gia phong độ? Người nhà Bạch Đế để lộ đợt sáu tháng đầu tiên sau khi hoàn thành việc lục soát, Lâm Thắng Thiên bắt đầu biên tập, không liên quan gì tới

bốn vị bình ủy. Nhưng mọi người cũng không vì vậy mà kết thúc công việc trên tay. Thực tế Lâm Tri Bạch thậm chí còn bận rộn hơn cả ca ca.

- Chương 246: Kính Lăng tử Dân Pháp Pháp, gia thanh xuân trở về! Lúc này.
- Chương 247: 《Cực Lạc Tịnh Thổ》 trên vũ đài! Các anh em này không phải chỉ có một mình, người giống như hấn nghe được Chử Bằng yêu quý liền kìm lòng không đậu mà nhảy múa, người xem thật đúng là số ít!
- Chương 248: Nữ nhân tựa như hoa như mộng rốt cục, 《Cực Lạc Tịnh Thổ》 kết thúc, biểu diễn xong thì nhảy múa cầu nước, trở lại trong đại sảnh, gặp mặt hai mươi chín vị tử tử khác.
- Chương 249: Sở Từ cũng muốn tham gia Linh Lăng tử!” “Ta có một đóa hoa sinh trưởng trong lòng ta!”
- Chương 250: Ca Tử giáo chủ phiên hồng, tử tử Cực Lạc Tịnh Thổ bạo hỏa liễu.
- Chương 251: Bá Lao Khắc Tử đã đặt cược cho ca khúc Hoa Hải Lăng Lâm Tri Bạch từ lâu.
- Chương 252: Bất Dạ Hầu tiến vào đường thứ 3! Triều Hoa Hải: Lăng tử xuất hiện quả bom hoa đào!
- Chương 253: Bút ký trộm phần mềm gì đó đã đến, trộm phần quà tặng gì đó, bất luận hạng mục mới của Bạch Đế, hay là sách mới của Dạ Hầu, đều cho người trong vòng một loại cảm giác không hiểu được, thậm chí rất khó tưởng tượng đây là đồ chơi gì, trong lúc nhất thời đồng hành nhao nhao bắt đầu bàn tán.
- Chương 254: Lam Tinh nghe sách nổi giận! Trương Long là tài xế xe, buổi tối hôm nay hấn còn mở xe bên ngoài, trong thói quen nhàm chán mở bài tập.
- Chương 255: Bạch Đế, kỳ tài làm ăn! Kiếp trước phần là phần mềm rất nhiều, cạnh tranh cực kỳ kịch liệt, nhưng “Lam Tinh nghe thư” do Lâm Tri làm ra ở thế giới này lại là lệ cũ.
- Chương 256: Lâm Chiêu Mục: Loại người này! Ba ngày sau.
- Chương 257: Không Dạ Hầu: Là ta giết ta?” Chủ quán, ta tính sơ một chút, nếu như mua được cổ phần xuất bản của Thân Thoại, cộng thêm quy mô sản nghiệp hiện tại của

ngươi, thân gia của ngươi có thể sẽ phá ngàn ức lấy được.”

- Chương 258: Thần thoại đài truyền hình không cần điều khắc? Lúc này tháng bảy đã đến, Lâm Tri Bạch nghênh đón trạm hè hè thứ hai sau khi tiến vào học viện nghệ thuật Tần Châu, sau khi khai giảng hẳn sẽ lên ba lần.
- Chương 259: bom hình tam bộ kế hoạch!” Bởi vì nội bộ thần thoại xung đột trong truyền thuyết, kế hoạch ban đầu theo kế hoạch'Dong Binh' thi lễ anh hùng truyền' theo, cũng từ bản công ty xuất phẩm đề tài cảnh sát của bản Công ty 《 Sinh Tử Tuyến》 sẽ tiếp nhận mệnh lệnh...”
- Chương 260: Dùng Thiết Huyết đan tâm Lâm Tri Bạch gia.
- Chương 261: Kim Dung võ hiệp mới lộ 《 Sơ Lộ! yết hạng tội hôm qua thu nhận.
- Chương 262: Thu nhìn tỉ lệ phá ngũ! Lâm Hạ vẫn luôn chú ý tình huống 《 Xạ Điều Anh Hùng Truyện 》, lúc đứng đầu đạt thành tích, cả nhà hẳn đều vui như nở hoa!
- Chương 263: Người cứu thế võ hiệp! Ngày 27 tháng 7, anh hùng bắn cung bắn cung phi loan tại Tần Châu cường sử gần ngàn vạn sách!
- Chương 264: Ngày thứ ba mươi một của Thần Điều Hiệp Lữ, ngày thứ hai sau khi bắn cung xong, trên mạng vẫn đang có rất nhiều thảo luận về bộ phim truyền hình này, nhưng so với phim truyền anh hùng như Chử Xạ Điều thì bắt đầu thảo luận nhiều hơn, thậm chí có một vài chuyên gia học giới cũng bắt đầu tiến hành nghiên cứu ——
- Chương 265: Thần điều tuyên bố nhà nhị bá Lâm Hạ.
- Chương 266: “Chạy mau! Quyển sách này là đêm tối hầu ghi đây! Không chỉ có một nhà Lâm Tri Bạch, lúc này Tần Châu vô số độc giả mua Thần Điều Hiệp Lữ đều đang đọc sách, trên mạng còn có người bên cạnh xem vừa thảo luận đây, hơn nữa vừa mới bắt đầu họa phong rất sung sướng.
- Chương 267: Dược hoàn của Bất Dạ Hầu? Rất nhanh Lâm Tri Bạch đã trải qua một hồi áp lực mà năm đó Kim Dung từng đối mặt, Tiểu Long Nữ chịu nhục đoạn cốt truyện này, không phải nói đóng lưới là được.

- Chương 268: Chợ quay về âm! dư luận xoay ngược! Một tiệm sách nào đó.
- Chương 269: Chi phí nghịch tập, gió vỡ mưa tanh, trời bớt đất thiếu?
- Chương 270: Trận giải đấu câu đối của Tần Nghệ! Từ khi sự kiện thần điêu kết thúc, cuộc sống nằng nề của Lâm Tri Bạch bắt đầu nhàn nhã.
- Chương 271: Thi đấu đầu bắt đầu! Hai ngày sau, đại lễ đường của học viện nghệ thuật Tần Châu, giải thi đấu tuyển chọn Tần Nghệ sắp bắt đầu.
- Chương 272: Nhân tiên hiền thánh! Hàng Duy đả kích! ” Triệu lão sư, đề phụ này của người quá tề rồi, là muốn hạ mã uy với đám học sinh này sao, ngay cả ta cũng không nghĩ ra về dưới.”
- Chương 273: Học Thần Khống, phân! 0 cổ tuyệt đối! Việc Lâm Tri Bạch làm là bá đạo, hẳn không cách nào chứng minh trường học không có tiết đề, nhưng người chất vấn cũng không có cách nào chứng minh trường học không đề, vậy thì dứt khoát mở ra hình thức cuồng bạo, trực tiếp đối với mười cái câu đối, để xem tài học của mình cao đến đâu...
- Chương 274: Mười một đệ tử chiến thành danh! Tiến vào vòng chung kết, không biết hai bên đã liên hệ gì, mỗi người đều tập trung tinh thần.
- Chương 275: Trở thành lão bản xuất bản! Đương nhiên Bạch Đế đã sớm thành danh, đợt này chủ yếu là bộc lộ tài năng ở văn đàn thành công, cuộc thi câu đối này nhất định ảnh hưởng sâu xa ——
- Chương 276: Tạp Nông sắp xuất hiện, khởi đầu đã đến!” Bản Đài nghe nói, tác phẩm của tổ chức Thần Thoại Trường Lâm Chiêu Đoan - cháu trai nhỏ nhất của Lữ Tố Đầu Lâm Tri Bạch, sau khi đảm nhiệm chức nhà xuất bản thần thoại xã hội, dẫn đầu công ty phát triển, công ty phát triển không ngừng phát triển. Hôm nay đã thành công kế thừa việc sản nghiệp của một tập đoàn thần thoại Lâm thị, thực hiện cổ không chế tuyệt đối của cá nhân.”
- Chương 277: Khai Đoan Pháp, Thần Khai! Giang Thành tuyên truyền 《 Khai Đoan 》 bộ văn án này, lặp đi lặp lại đề cập tới “Bất Dạ Hầu” là biên kịch của bộ kịch này.

- Chương 278: Sáng sớm nhất kịch bản lưới xuất hiện! Người từng truy tìm kịch bản thông thường đều có loại kinh nghiệm này a, một bộ phim truyền hình nào đó ở trong một tập kết, đột nhiên xuất hiện một cái kinh thiên chuyển dời, trong nháy mắt kéo đầy suy nghĩ câu chuyện, khiến người ta cơ hồ muốn nhìn thấy tập kịch tiếp theo!
- Chương 279: Khai đoạn kết cục lớn, suy nghĩ kỹ càng cực kỳ sợ tập hợp thứ mười một.
- Chương 280: Cô cầu xin Lâm Tri Bạch vẫn luôn để Giang Thành nhìn chằm chằm vào một nhà nhị bá, Lâm Hạ có huynh đệ Hồ Báo hai đứa con trai này, còn có một khuê nữ nhi tốt như Lâm Phương.
- Chương 281: Sau hai vị ca múa sau ân oán thuận tụy của cha con thần thoại.
- Chương 282: Lâm Chiêu Mục: Lâm Tri Bạch là Sở Từ? Hôm sau.
- Chương 283: Lâm Cung Lâm Phương cùng nhau chống lại Lâm Tri Bạch muốn hỏi gần đây có tin tức gì, đó nhất định là đại chiến của thế kỉ Tân Châu Lăng sư đồ trác cùng 《Hảo âm thanh》 dẫn phát!
- Chương 284: Ngại quá, ta vừa trở về trận đại chiến thế giới tổng nghệ này mới bắt đầu.
- Chương 285: Chương này đã viết về việc tuyển chọn và bức tài trợ của Bạch Đế, Giang thành đã giải quyết xong, việc Lâm Tri Bạch phải làm sau đó chính là đảm bảo biển không có sai lầm. Hắn muốn tự mình đi tìm một số nơi để chọn một số hiện trường, chỉ cần dùng thân phận của Bạch Đế là được. Dù sao Bạch Đế chính là 《Hảo âm nhạc》 tặc 》 Tiểu Nhĩ.
- Chương 286: Bạch Đế: Bạch đạo diễn thật tức giận, giọng nói du dương vui vẻ muốn nhấn mạnh chủ đề mộng tưởng này, nhưng Lâm Tri Bạch so với đạo diễn càng rõ ràng hơn, tiết mục này không chỉ cung cấp cho rất nhiều người một cái sân khấu truy mộng, mà còn để cho rất nhiều người lớn lên không dễ nhìn như vậy, cũng có thể hiện ra cơ hội của mình, cơ hội này rất hiếm có trong tiết mục tuyển tú.
- Chương 287: Mừng một học viên tứ chuyển! Sáng khoái xem 1 vạn chữ! “Lưu Hoa này thật đúng là phé cùi đây,

khó trách bị Giang Thành đuổi ra khỏi cửa, bảo hấn nỏ đom đóm hảo âm thanh bề nghệ, kết quả mẹ nó liền thả ra chút đồ vật không đau không ngứa như vậy, mau mau bảo hấn lẫn sang một bên, Sầm Sầm thích trả thù như thế nào thì trả thù như thế đó! “

- Chương 288: Các đạo sư sắp đánh nhau tới nơi rồi! Tập trung lại hiện trường.
- Chương 289: Hải yêu! La Ngạn! Khác với tên đàn ông thô kệch Điền Vĩ kia, Triệu U Nguyệt tuyệt đối là một đại mỹ nữ, nhan sắc này, phóng xuất tiết mục tuyển tú nào cũng đều không kém!
- Chương 290: Thanh âm hay chính thức dâng lên! Vị trí đạo sư này.
- Chương 291: Từ trước tới nay Tỳ Hưu thật du dương tổng kỹ! Không ít fan của thầy trò Côn Bằng, lúc này đều ở một bên xem tiết mục, đồng thời còn ở một bên âm thầm chú ý 《 thanh âm hay 》 bên cạnh, mục đích đương nhiên là vì điều tra tình hình quân địch a. Kết quả lần điều tra này, fan của 《 Sư đồ 》 liền phát hiện, ca khúc mở đầu 《 Hảo thanh 》 có vẻ tốt hơn một chút, lập tức sinh ra cảm giác buồn bực bất lợi, nhưng sau khi bọn họ nhìn thấy chủ trì của 《 Hảo Hảo thanh âm 》, tâm tình trong nháy mắt lại tốt lên!
- Chương 292: Có thể thay đổi tiết mục vận mệnh! Thiên Quang Lao Ty, 《 Thanh âm hay 》 đang truyền nhiệt, sức ảnh hưởng càng lúc càng lớn!
- Chương 293: Thanh âm hay liên tục phá các đại kỷ lục! Lâm Phụng cùng Lâm Minh dần dần phát hiện sự tình cũng không đơn giản, lúc hai người tại Loan sư đồ Pháp Triền, cũng một mục đang chú ý trên võng phản hưởng.
- Chương 294: Tổng kỹ nhất trong lịch sử Tân Châu! Lúc này cập nhật bảng xếp hạng về tổng kỹ Tân Châu, số lượng tin tức đúng là lớn, điều đầu tiên làm cho người ta tán thưởng chính là hai tên trước, lại đều là tiết mục xuất phẩm!
- Chương 295: Ngài đi nhầm đường hay sao? Hiện giờ Trương Vân Thương, Chu Văn Cử, Trần Di và Tào? Bốn người kia cảm giác bọn họ chính là một đám tàn binh bại tướng, bị ép ôm đoàn sưởi ấm.

- Chương 296: Chiếm được âm nhạc giải trí của Thần Thoại! Nhìn thấy áp trực kỳ thứ hai vậy mà lại là lão đại gia, người xem Tần Châu xem như kiến thức được Đồng Lư nói ra làm sao là được ——
- Chương 297: Chu Hàn Tần: đánh không lại thì gia nhập a Lâm Hi cũng không biết, một bộ trưởng âm nhạc bộ bộ còn chưa đủ...
- Chương 298: Hai nhạc đàn Tinh Xuân tụ tập về nhà, Lâm Tri Bạch Bạch không chịu được tử lực liền gục đầu ngủ, nhưng lại không biết trong một đêm nơi bình đài cực quang liền xuất hiện một chủ đề cực nóng!
- Chương 300: Xuân Văn Thần Khúc vận tốt: “Ngươi còn đừng nói!”
- Chương 303: Chúc mừng chúc mừng chúc mừng chúc mừng ngươi! Chu Hàn đều phát động tin tức ở Cực Quang đài, vẫn có thói quen bình luận.
- Chương 304: Sóng cấp 1! ” Bãng tuyết mệnh mông hòa tan, mắt thấy hoa mai than thở, đêm dài dằng dặc qua đi, nghe được một tiếng xuân kêu, chúc mừng chúc mừng chúc mừng nhà, chúc mừng chúc mừng chúc mừng...”
- Chương 305: Nhạc ca Hạ niên tổ sự gia! Lúc này bên ngoài cũng không biết Bạch Đế rốt cuộc đã làm những gì, giờ phút này trên mạng đang lửa cháy ngất trời thảo luận chuyện này.
- Chương 306: Bạch Đế chương quản âm nhạc thần thoại, chủ tịch Thiên Quang Trường Tô Định Ba qua đời! Mừng sáu, tuổi rất đầy, lúc Lâm Tri rời giường ăn sáng, phát hiện hôm nay người trong nhà rất đông đúc, khó có được một người ngủ nướng.
- Chương 307: Người sáng lập công ty Thiên Quang truyền vào “Tô Định Ba, người chế tạo công ty giải trí Thiên Quang, chủ tịch trường, Ảnh Thị chế tác người, giải trí, từ thiện gia...”
- Chương 308: Khai thác thị trường Ngoại Châu? Không khác với địa cầu, trực tiếp dùng tài phú vay tiền nhập cổ Thiên Quang Lao Yên, là không phù hợp quy định chính thức, bất quá trong này có không ít phương thức thao tác có thể lẫn tránh, cụ thể thao tác giang thành phụ trách là được.

- Chương 309: Thi từ Tần Châu ở giới giải trí của Tần Châu, Lâm Tri Bạch mặc dù còn chưa có thông quan, nhưng phía trước đã là một con đường bằng phẳng, kế tiếp muốn viễn chinh ngoại châu hoàn toàn không có vấn đề.
- Chương 310: Kỳ Tuyên Thái: Bạch Đế, Lục Diệp mà thôi!” Tuyên Thái, người là đệ tử đặc ý nhất của ta.”
- Chương 311: Bạch Đế khẩu chiến quần nho! Một a lô còn chưa đủ, phía sau lại tới Triệu Tín cùng An An, đều là danh nhân văn đàn, mặc dù không đạt đến trình độ đại gia văn đàn, nhưng cũng không phải a miêu a cầu gì, bắt quá chân chính có phân lượng còn phải là vị tiếp theo.
- Chương 312: Thi từ hội chính thức bắt đầu! Người ngoài nhìn vào, lần này đại chiến câu đối, Bạch Đế xem như đắc tội hung dữ đám văn nhân kia.
- Chương 313: Người không biết lễ, ta dạy người lúc này Ý Mai Viên mở cửa rộn ràng nhốn nháo, bị vây chặt đến mức nước chảy không lọt, không chỉ có văn nhân đến từ các nơi Tần Châu, còn có một ít loại du khách si, tất cả mọi người đều nghe được câu “Ta nhìn bầu trời” kia của Lâm Tri Bạch, trong nháy mắt toàn trường ồn ào náo động lên, các du khách hưng phấn không thôi!
- Chương 320: Hấn có tư cách kế thừa tập đoàn thần thoại! Khi bài phỏng vấn cuối cùng kết thúc với bài thơ tạm biệt của Bạch Đế, phát sóng trực tiếp của Thi từ hội đã chính thức kết thúc. Lâm Tri Bạch ngồi trên đường Berloz rời đi, nhưng các khán giả đang phát trực tiếp lại vẫn chưa hết thèm quan tâm, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đang xem trực tiếp, cũng có rất nhiều bạn mạng cũng không biết bài thơ này đã xảy ra chuyện gì, cũng may rất nhiều người xem trực tiếp, sau khi phát sóng trực tiếp kết thúc, ở trên mạng điên cuồng tuyên truyền!
- Chương 321: Vào trong phòng.
- Chương 322: Hoàng thái tôn trong giới giải trí ở Tần châu? Chọn đi châu nào trước tiên phải phân tích đặc sắc của các châu cái đã.
- Chương 323: Tầm thâm đồ của Bạch Đế và Lâm Chiêu Mục chiếu sáng! Sắp sửa kết nối từ thiện đến tiệc tối, phải chính thức mở ra hội đấu giá từ thiện để kết nối.
- Chương 324: Không đáng kể,

- Chương 327: Lam Tinh Đệ Nhất thư pháp gia! Thư thánh vương Hi Chi 《Lan Đình Hành》, nội dung vui đến từ bi đến bi, kỹ pháp của nó bang bang bao la hùng vĩ thiên hạ vô song, văn tự thảo xà xám tuyền phục mạch ngàn dặm, bút họa của nó hồn nhiên thiên thành xảo đoạt thiên công, như thế mới có thể xưng là thiên hạ đệ nhất hành thư!
- Chương 328: Khai thác chợ Tề Châu, buổi đấu giá Tinh từ thiện đã kết thúc, Lâm Tri Bạch một tiếng nổi tiếng, tên của hắn lần đầu tiên xuất hiện ở ngoài Tần châu, rất nhiều người đều nhớ kỹ thiếu niên Tần Châu đến từ Tần Châu này!
- Chương 329: Mông Diện ca vương xuất thế! Mấy ngày sau.
- Chương 330: Tân tạp kỹ siêu việt âm thanh am hiểu của Nguyễn Cung? Gia Cát Ca Vương!
- Chương 331: Thất Biến Tinh Quân? Trưa đùa! chương 332
- Chương 332: Éch huynh đệ người mô phỏng rất giống! chương 333
- Chương 333: Xiêm hồng lại thêm một lần nữa, ca vương Lâm biết trắng mới nhất! Ca vương Lâm nói: “Ta nói cho người biết, nơi nguy hiểm nhất này thường thường cũng là nơi an toàn nhất. Lúc ta chính thức thi đấu, dự định biểu hiện thích hợp một chút âm sắc vốn có của mình, làm cho người xem có cảm giác thật giả khó phân biệt được, bởi vì ca sĩ khác tham gia cuộc thi đều phải nghĩ cách che giấu âm tuyền của mình. Như vậy cho dù ta không che giấu, rất nhiều người cũng sẽ vô thức cho rằng ta đang ẩn nấp, hơn nữa dùng phương thức bắt chước thanh âm tận của Chu Hàn để che giấu mình...”
- Chương 334: Chu Hàn bắt chước cuộc tranh tài mới nhất? “Ngày 4 tháng 22, lão sư của Bách Biến Tinh Quân đến đài truyền hình tập luyện một ngày.”
- Chương 335: Trang Mông Diện Ca Vương Lục bắt đầu! Hai mươi ba ngày bốn tháng tư, ca vương Nguyễn Cung chính thức ghi chế thời gian, cụ thể thời gian bắt đầu từ năm giờ chiều!
- Chương 336: Thật giả là Chu Hàn Tân!” Ném cho cuộc sống một quả bom!”

- Chương 337: Chính là Chu Hàn Tần!” Một vấn đề cuối cùng.
- Chương 338: “Kứ Biến Tinh Quân: Không sai, ta là Trương Hi Dương!” “Không có gọi đầu.”
- Chương 339: Trương Hi Dương: Cái nồi vừa lớn vừa tròn! Cái vịnh này: Bách Biến Tinh Quân lên đài!
- Chương 340: Kiểm tra đợt một kết thúc! Bách Biến Tinh Quân rời sân.
- Chương 341: Mông Diện Ca Vương chính thức theo lệnh! Tranh tài đầu tiên chính thức kết thúc, kế tiếp chính là biên tập Hòa Dịch pháp, Thời gian pháp hành mệnh định buổi tối tháng năm tám giờ rưỡi phân thành Thiên Quang truyền tống từ trên dưới hai giai hệ thống. Còn con đường trên mạng thì chỉ có Hấp Lợi Duy Á bên kia cũng không có quyền xem, tám lưới này là độc gia nhất định phải đảm bảo, vì thế còn cùng trời quang, giải trí một phen, bắt quá những chuyện này đều là Giang Thành phụ trách, Lâm Tri Bạch không cần quan tâm.
- Chương 342: Mông Diện Ca Vương đại hòa! Ai cũng không ngờ, sau Tầng Kinh cùng ếch vương tử, thanh âm Bách Biến Tinh Quân này vậy mà cũng giống như Chu Hàn!
- Chương 343: Cái nồi càng tròn hơn nữa! Hai ngày sau.
- Chương 344: Thất Biến Tinh Quân này là kẻ lừa gạt! Hiện trường tiết mục.
- Chương 345: Ở trong tiết mục cấp 2 này chỉ có thể làm pháo hôi? Hiện trường.
- Chương 346: Người thật độc! Ở tiết mục này chỉ có thể làm pháo hôi sao?
- Chương 347: Hố thứ nhất của Lam Tinh Ca Đoàn! Trao đổi lẫn nhau, sau đó Bách Biến Tinh Quân cúi đầu rời đi, tiếp theo đó là ca sĩ che mặt lần lượt ra trận.
- Chương 348: Cao trào tuyệt đối không thương chiến! Một nhà hàng nào đó.
- Chương 349: Thật giả Lâm Thủ Không! Lấy thân phận Bách Biến Tinh Quân tham gia Ca Vương, Lâm Tri Bạch đúng là chơi đùa vui vẻ, mấu chốt nhất là hắn còn chưa chơi được!
- Chương 350: Diện tích mạng nhện mới nhất của ma quỷ: Quỷ Ma Ngư lúc này biểu diễn ca khúc biểu diễn, là một

bài ca điển hình.

- Chương 351: Thư Hùng không phân biệt được, nước hoa có độc!
- Chương 353: Câu chuyện của sói! Chương 354
- Chương 354: Lâm Chiêu Mục: “Không hô là cháu trai ngoan của ta!” Hai ngày kế tiếp Lâm Tri Hoa không có lại đến chỗ đài truyền hình xô số tập luyện, bởi vì trước đó hẳn đã có không ít các ca khúc tập luyện tập, cũng đủ để ứng phó hai kỳ thi đấu tuyển chọn cuối cùng của đội đỏ, cho nên thời gian này không bằng chăm sóc người nhà cho tốt, dù sao cũng phải đến lúc nghỉ nghỉ đông nghỉ hè, có lẽ sẽ đến kỳ nghỉ đông điem, đến kỳ thi hát ca ca Mông Điện Vương Gia cũng gần như kết thúc, đến lúc đó Lâm Tri ủng công phải đến Tề Châu khai thác thi trường, mặc dù đi tới cũng rất thuận tiện, nhưng chạy tới chạy lui cũng mệt người, cho nên có thể sẽ phân biệt dài một đoạn thời gian đây.”
- Chương 355: Sở Từ làm bài từ cho Bạch Đế viết khúc nhạc Lâm Tri Bạch mới nhất biểu diễn: kịch bản phim Lâm Tri viết rất nhanh, đêm đó bắt đầu viết xong ngày hôm sau, các loại chuyện như đạo diễn vật sắc khăng định cũng là giao cho Giang Thành.
- Chương 356: 0 Hóa Tinh Quân: Ta là nữ sinh! Cái tiêu viện mới nhất: bắt đầu vòng rút thăm thứ tư.
- Chương 357: Khuyết điểm trí mạng của Thất Biến Tinh Quân! Thật ra Lâm Tri Bạch cũng từng nghĩ, mình phóng thích bản thân như vậy ở vũ đài trước mặt 《Điện Vương》, lúc vạch mặt có thể thực xả chết hay không?
- Chương 358: Cần gì phải quan tâm ta là ai?” Bách Biến Tinh Quân!”
- Chương 359: Hại người không nhẹ, hổ người không biết mệt! Hiệu quả của tiết mục thì vẫn phải có, nhưng không thể chỉ có hiệu quả tiết mục, nên biểu đạt biểu đạt rõ ràng, nên biểu đạt biểu đạt lời biểu đạt thì biểu đạt ra, sau này, hẳn vẫn sẽ chơi đùa, không xem bài danh là thứ trọng yếu nhất, nhưng không thể chỉ lo chơi đùa, đây chính là thu hoạch lớn nhất của cuộc thi đấu giữa Lâm Tri Bạch kỳ.
- Chương 360: Éch vương tử rơi ngựa rồi! “Ông chủ, tin tức tốt!”

- Chương 361: Hội họa đại sư!” Cái này cũng có thể bị phát hiện!?”
- Chương 362: “Địch truyện nhập quân Bất Dạ Hầu! Căn cứ mới nhất: Kỳ thực với biên độ của 'Hải tặc vương cáo', dưới tình huống bình thường đã nhiều năm vẽ rồi, bất quá Lâm Tri Bạch đã không phải người bình thường, có các loại được tề thần kỳ do hệ thống cung cấp, hấn nhanh tay, có thể đạt tới trình độ không phải nhân loại, chứ đừng nói là hấn không cần suy nghĩ đến các loại như phân kính, cho nên sau khi công cụ vẽ tranh đến chỗ hấn đã bỏ chút thời gian quen thuộc các loại viết họa loại chuyên nghiệp, sau đó chính thức bắt đầu.”
- Chương 363: Những truyện kỳ kỳ quái quái! Lâm Tri Bạch với tư cách ông chủ xuất bản Tân Châu, hiệu suất tự mình lên tiếng quả nhiên cao, cũng không cần bản thảo chính nhi bát kinh, đảm biên tập thậm chí ngay cả tư cách đề xuất cũng không có, trực tiếp an bài đình cấp tuyên truyền cho Hải tặc vương!
- Chương 364: Hải tặc đồ bưng, sức ảnh hưởng của Bất Dạ Hầu! Truyện ảnh của Bất Dạ Hầu đã gọi lên không ít lòng hiếu kỳ của fan, cho dù là các loại phong cách trào phú trên mạng cũng vẫn không chống nổi tâm lý hiếu kỳ của một số kẻ đọc sách a, nhưng khi một số người chạy tới mấy tiệm sách, đều phát hiện Hải tặc vương giả gặp phải khi thiếu hàng.
- Chương 365: Lâm Tri Bạch: đình làm siêu sao đường châu! Phương diện truyền thông truyền thông.
- Chương 366: Đa số người vận động? Tiểu viện mới: Thời gian kế tiếp, Lâm Tri Bạch vừa vẽ tranh, vừa chú ý đội tuyển chọn màu lam của 'Mạc Diện Ca Vương'.
- Chương 367: Kiêu ngạo nổ quả lựu! Tiểu võng chi mới nhất: Hôm sau.
- Chương 368: Đạt lap sụp đổ đi! Cái gì gọi là “Việc này còn không đến lượt các người nhúng tay vào”?
- Chương 369: Một kẻ xấp vá lựu giác! Sự khiếp sợ của người xem, không phải bắt nguồn từ bản thân bài hát này, mà là âm thanh phát ra từ Bách Biến Tinh Quân!
- Chương 370: Lòng lạnh! Trong phòng phát sóng trực tiếp của ” video Phật Tổ” hiện giờ, vô số người xem giờ phút này đều giống như gặp quỷ!

- Chương 371: Lão gian cư giả tinh quân!” Tề Ngũ?”
- Chương 372: Ai bảo người bắt chước, không cho người siêu việt đâu! Kế tiếp phải cạnh tranh vị trí ca vương bản kỳ.
- Chương 373: Thời kỳ còn lại liền chấm dứt! Địa điểm mạng lưới mới nhất: nhớ trước đó Bách Biến Tinh Quân bắt đắ dĩ bày tỏ, Chủ Đạt sụp đổ đúng là bài hát lợi hại nhất của hắn, mọi người trong đội đồ đã an ủi hắn.
- Chương 374: Ngày lễ hội của phụ thân và mẫu thân mới nhất! Theo Bách Biến Tinh Quân vẫn định bản kỳ Ca Vương, tỷ thí mười tiến tám của Hồng Lam đã kết thúc, nhưng tất cả khán giả một đường xem hết trực tiếp lại vẫn chưa thỏa mãn, trên mạng đem lên vô số nhiệt nghị!
- Chương 375: Bất Dạ Hâu chỉ một đường! Ting mới nhất: “Thời gian thi đấu hạ kỳ vừa vặn bị kẹt ở phụ mẫu, cho nên lão sư của Bách Biến Tinh Quân tận lực chuẩn bị hát một ít ca khúc liên quan tới phụ thân và mẫu thân, đương nhiên chúng ta cũng không cưỡng chế, cuối cùng lựa chọn ca khúc gì, là tự do của ngài.”
- Chương 376: Cảm tạ người một đường có người! Cảm ơn tấm lưới mới nhất: Ngày hôm sau.
- Chương 377: Kế hoạch hoàn mỹ của 0 biến Tinh Quân! Thiên ngôn vạn ngữ.
- Chương 378: Sát chiêu của hoa quả lựu: Tề Ngũ Ca! Đợt rút thăm thứ hai.
- Chương 379: Thật sự yêu người! Tiểu võng chi viện mới nhất: Người xem không biết hậu trường xảy ra chuyện gì, càng không biết Bách Biến Tinh Quân đã thả ra lời nói hùng hồn.
- Chương 380: Lâm Tri Bạch: Chỉ là vạn năm già thứ hai mới hơn mà thôi! Đơn vị mạng: Lâm Tri Bạch là đợt thứ hai đã chuẩn bị vài bài hát, trong đó điều tự tin nhất chính là bài hát này thật sự yêu người!
- Chương 381: Vinh Nhất Lang chất vấn! Tấm lưới mới nhất: “Không phải!”
- Chương 382: Mục đích lớn nhất đã có hiệu quả! Bách Biến Tinh Quân là tuyển thủ có nhân khí tối cao trước mặt Ca Vương Kỳ!
- Chương 383: Trận chung kết sắp tới! Lâm Tri Bạch không để ý tới tiết tấu trên mạng, tiếp tục an tâm chuẩn bị

cho đoàn ca vòng chung kết của mình, nhưng nhiều khi thụ dục tĩnh mà phong, càng tới gần trận chung kết, liên quan tới nhiệt độ của Vinh Nhất Lang kia lại càng cao!

- Chương 384: “Áp số kinh khủng!” Mọi người ở hiện trường cùng các bằng hữu trước máy dết phim hoan nghênh Vũ Linh Ni, Thi Vương Lân Lân Đầu, đã trải qua thi đấu chọn lựa hai đội Hồng Lam, cùng với kỳ thi đấu Hồng Lam, cuối cùng chúng ta nghênh đón màn đêm đĩnh phong này, đêm nay mọi người đều mạnh mẽ quyết đấu với Lam Tinh ca, tất cả các ca sĩ Mông Diệן đều sẽ bước lên chiếc nhĩn vàng của tổng ca sĩ. Về phần thắng bại giữa ca sĩ, sẽ do trước khi kịch bản và truyền hình của người quyết đĩnh...”
- Chương 385: Vòng Thất Biệן Tinh Quân Phách Vương Hoa này, là danh ngạch tranh đoạt vòng bán kết, theo mặt Tiểu Lý Ngự, quả lự đã xác nhận vào vòng bán kết.
- Chương 386: Tặng nhĩn ban hành giả mới nhất chỉ: “Thú vi!”
- Chương 387: Vòng bán kết! Tiểu vòng mới nhất: “Bài “Miệן Hành tặng” này bị Lâm Tri Bạch sửa soạn rất kỹ.

- Chương 388: Ca sĩ Yem Hồ! Nghe nói vị Khúc cha sáng tác “Thiên Địa”. Từng đi sâu vào Đồ Lan tộc ba năm mới khai bài hát này ra đựợc.
- Chương 389: Ca Nhĩ Khắc nhị! Địa điểm mạng mới nhất: “Nhưng tuyết trắng noãn a...”
- Chương 390: Nổ ra hoa quả lự, đào! Mệןh chỉ mới nhất: nháy mắt bỏ phiếu thông đạo mở ra, không chỉ khán giả hiện trường của Kính Diệן Vương Trùng đều lấy ra điệן thoại di đợng, vô số màn hình trực tiếp bạn mạng cũng đều xuất đợng!
- Chương 391: Nghe lời mẫu thân! Địa điểm lười mới nhất: “Cảm ơn mọi người.”
- Chương 392: Vinh quang vạch mặt (2Hợp 1)! Bách Biệן Tinh Quân sắp xé mặt rồi!
- Chương 393: Lâm Chiêu Mục: Thành thể thông gì! Một giấỵ nhớ kỹ. [Tần]
- Chương 394: Rung đợng Tần Châu!” Ông chủ, lần này ngài làm toàn bộ Tần Châu chấn kinh, Mông Diệן Vương

- Tuần thu dọn sắp phá kỷ lục, chưa từng có một ai tổng nghệ đạt đến độ cao như vậy, nhất là lúc ngài vạch mặt!”
- Chương 395: Tề Châu ca đàn họ Tề! Một giây nhớ rõ 【 mới 】
  - Chương 396: Tề Châu, ta đến rồi! Lâm Tri Bạch tự nhiên không biết, mình còn chưa khởi hành cũng đã khiến cho một số người Tề Châu chú ý, trong thời gian cuối cùng trước khi đi hẳn ở cùng với người nhà, nhân nhã hưởng thụ thời gian nhàn rỗi hiếm có, thuận tiện mở hệ thống ra nghiên cứu một chút giao diện cá nhân của mình.
  - Chương 397: Mang Sơn Hành! Ngày thứ hai.
  - Chương 398: Tổng nghệ đại loạn đầu! Với sự phối trí hiện tại của Mang Sơn Hành, cho dù đối với siêu một tuyển siêu sao của Tần Châu, cũng có sức hấp dẫn cực lớn. Cho nên Chu Hàn ở bên kia cũng không có để ý gì đến chuyện xuất hiện, trực tiếp đồng ý rồi. Dù sao hiện giờ kẻ hấn thiếu đã không phải là tiên nữa, mà thân phận và địa vị cao hơn —
  - Chương 399: Lục chế bắt đầu, Đào Hoa Tề! Tần Châu siêu một đường đều đến Tề Châu.
  - Chương 400: Tiên tổ chức tiết mục người đều phải kiếm a! Lỗ Cấp có một danh hào “Xấu cửa sổ lý luận”.
  - Chương 401: Gian thương! Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có Dạ Oanh cười khanh khách, đạo diễn Hoàng Đình có chút ngơ ngác nhìn Lâm Tri Bạch.
  - Chương 402: Lâm đầu bếp đã lên tuyển đường mới nhất! Tiết mục mới nhất vừa mới bắt đầu ghi chép, đại đa số người đối với nhau còn chưa biết rõ lắm, dù sao cũng chưa từng tiếp xúc sâu sắc, nhưng hôm nay tất cả mọi người đều đối với Lâm Tri Bạch có ấn tượng sâu đậm, ngày đầu tiên thu tiết mục, tên này đã cắt đứt mối làm ăn lớn của tổ chức, hiện tại lại gặp Lâm Tri Bạch tính kế đồng đội như thế, không phải chỉ là gian thương sao?
  - Chương 403: Trốn mèo? Dạ Oanh tự bế.
  - Chương 404: Thất Biến Tinh Quân tái xuất giang hồ! Không thể không nói vùng ngoại ô Áo Sơn quả thật có vài phần dã thú của ruộng vườn, Lâm Tri gợi trống lên ếch kêu chìm vào giấc ngủ, qua đêm đầu tiên, ngủ một giấc đến hừng đông, rửa mặt sau đó đi vào phòng khách,

- đã là tám giờ sáng, một trận hương cháo chui vào chóp mũi.
- Chương 405: Thao tác trắng ngần của Lâm Tri Bạch!
  - Chương 407: Lao Sơn bạc thủ phú! Bốn tổ tông công mười sáu người.
  - Chương 408: Cảnh sắc trên núi! Chương 409
  - Chương 409: Tới thời hạn thứ 1——” Còn chưa pháp thuật sao?”
  - Chương 410: Sao các ngươi có biết ta câu cá năm mươi cân? Kết mới: Tứ đại Thiên Vương, hai đại Thiên Thiên Hậu!
  - Chương 411: Mang Sơn Thủ Phú danh xứng với thực! Mọi người ngậy ngốc nhìn cá Lâm Tri câu được, ngươi nha cái này là đem hồ nước nông thôn câu cá trực tiếp moi ra khò khè rồi?
  - Chương 412: Lâm Tri Bạch chuyên gia thực vật học!” Mọi người thấy ta phát hiện cái gì, đây là một tên gặp mặt nổi tiếng khắp Nghiêu Sơn.”
  - Chương 413: Cho người Tề Nhất một chút âm nhạc nhỏ rung động! Đây là lần đầu tiên Lâm Tri Bạch uống Khương Trà, tuy rằng trong phim truyền hình không động đậy uống thứ này, mỹ kỳ gọi là “Khương thang”, nhưng trong hiện thực thật sự uống Khương trà không nhiều lắm, bởi vì hương vị thật sự khó nói hết, đặc biệt đối với loại người hoàn toàn không ăn sống, gừng như Lâm Tri mà nói, chẳng qua cân nhắc đến đây là Tề Tiêu cố ý nấu, Lâm Tri Bạch và tổ ba người câu cá vẫn là uống hết, không thể phụ lòng quan tâm của người khác nha.
  - Chương 414: Tỷ muội phá sản! Cái gì là ba nghìn mai đào hoa tệ? Chẳng lẽ ngươi cũng nhân cơ hội mắng chửi người? Còn nữa ngươi vốn đang hảo hảo hóa giải xung đột một hồi, bầu không khí đang có chút mập mờ, đột nhiên muốn cùng hai muội tử đưa tay lấy tiền đào hoa là chuyện gì xảy ra vậy?
  - Chương 415: Dê! 【 Gởi quà? 】
  - Chương 416: Bữa tối cuối cùng! Mắt thấy dê trụ lui, một đám khách quý cũng đang cười, chỉ có Vinh Nhất Lang và Diệp Chân, thậm chí là Cố Hành mấy người cũng không vui nổi.
  - Chương 417: Sờ đầu giết! “Ồ!”

- Chương 418: Toàn bộ đứng dậy! Mắt thấy Lâm Tri Bạch đi về phía sân khấu, dưới đài có một lão già đột nhiên hô to một tiếng, mang theo tất cả thôn dân ra sức vỗ tay.
- Chương 419: Quả thật là lời nói mạo hiểm! Lần trước ra ngoài làm nông dân gặp được trời mưa, Lâm Tri Bạch liên tiếp lấy ra ba bài hát, đã để cho đám khách quý Tề Châu biết, đối phương là kẻ có trình độ rất cao hát người, nhưng mọi người không ngờ được người hát người đến từ Tần Châu này, vậy mà ngay cả Tề Ngữ Ca cũng có thể sáng tác, hơn nữa sáng tác ra tác phẩm kinh điển như vậy, mặc kệ là Nguyễn Chân yêu kiều kiều người, hay là tội danh không lãng mạn, đều là tác phẩm cấp bậc Kim Khúc!
- Chương 420: Liếm cầu lại là chính ta? Đêm nay, đồ nướng cộng thêm bia, phối hợp bầu không khí chơi trò chơi thiết tình mạo hiểm, Mang Sơn Hành khàn giọng cười nói kết thúc.
- Chương 421: Đường như ta đã thích người rồi! Hôm sau.
- Chương 422: Thi thơ hiện đại! Dạ Oanh 141!
- Chương 423: Thi từ chán Tề Châu! 【Cười chết ta mất!】
- Chương 424: Tề Huyền ta không làm chó liếm! Lô Yên là người xem [Cầu] của Lao Sơn, mỗi ngày không ngừng xem trực tiếp loại kia.
- Chương 425: Phòng trực tiếp phân lưu! Theo những bài thơ Lâm Tri Bạch ở Tần Châu sáng tác lưu truyền rộng rãi ở Tề Châu, đám fan lớn của Dạ Oanh, cũng xuất hiện lượng lớn video về việc Lâm Tri Bạch lúc trước tham gia thi từ Tần Châu.
- Chương 426: Lâm Tri Bạch cá nhân điên cuồng! Tân võng chỉ: Đúng vậy.
- Chương 427: 10 phút, hấn buôn bán lời 500 vạn! [Cười chết.]
- Chương 428: Phòng trực tiếp màu xanh lá! Thấy Lâm Tri Bạch lại muốn làm thêm một đơn nữa, trong phòng phát trực tiếp càng nhiều đàn hồi, trong đó đương nhiên không thiếu một ít người hoài nghi tính chất thật.
- Chương 429: Xung kích Tề Châu? Bài hát kể cho một cô gái mà một nam hài thích, thỏ lộ cũng không dám, chỉ là thăm mền đối phương, nữ hài thường xuyên ở bên cửa sổ

khắc tình yêu đối với nữ hài, đáng tiếc nam hài không biết có nhìn thấy hay không, vì thế một buổi tối nọ nam hài rất cục nhịn không được nói ra tình cảm của chính mình với cô gái, coi như chuyện xưa của mình cho cô gái nghe, ám chỉ như thế, hi vọng cô gái có thể hiểu rõ tâm tình của mình.

- Chương 430: Ai bảo ta không phải Dạ Hài chứ! Hôm sau ngày nghỉ Cù Sơn.
- Chương 431: Bảng thi đấu ở Tề Châu! Không cần nghĩ quá nhiều, bởi vì chỉ là ra tay một chút, điều chỉnh một bộ phim lớn kết thúc mà thôi, cũng không phải viết lại kịch bản, cho nên Lâm Tri Bạch còn chưa đến mức chuyển Bất Dạ Hài ra ngoài——
- Chương 432: Lâm đại biểu muốn bay lên! Lý Trách Phàm là công ty súc sinh của một công ty nào đó ở Tề Châu.
- Chương 433: bự! Tứ! Vui! Đêm dần khuya.
- Chương 434: 5! Con! Lên! Khoa học! Đừng quên 《Loạn Thế Họa Sao》 là đơn đặt cọc.
- Chương 435: Lam Tinh thứ 1 tài tử? Thật ra trước đây không lâu Lâm Tri Bạch cũng bởi vì trình độ thi từ hơn cả sách Vợ Vét ở Tề Châu, nhưng mà lần đó hỏa hoạn đều là sản phẩm hấn phát ở Tần Châu trước kia, hình như đã cách một tầng, không cách nào hình thành khái niệm trực quan rõ ràng nhất của mọi người.
- Chương 436: Tiết tấu đỏ bùng!
- Chương 460: Lâm lang tài tận! kiêm chức nghệ thuật gia, bài Chính Văn chương chương chương 3060 mới hết! Mắt thấy Nguyễn Cung thích mạnh như vậy, Bất gia có chút ngòì không yên.
- Chương 461: Đoan Thủy đại sư! dầu cạn đèn tắt?
- Chương 462: Vạn gia, bên ngoài tất cả đều là Lâm Tri Bạch! kiêm chức gia đình nghệ thuật chính quyền thứ 446 chương Cứu gia, bên ngoài tất cả đều là Lâm Tri Bạch! Hiệu quả kiểm tra nhiệt tình lập sào thấy ảnh, rất nhanh tất cả bạn trên mạng Tề Châu đều biết, Lâm Tri Bạch đã viết bài này cho Tề Tất Nạp Đức và Dạ Oanh.
- Chương 463: Kinh điển tái hiện! kiêm chức nghệ thuật gia, quyền kinh điển thứ 463 tái hiện! Mắt thấy Lâm Tri

Bạch theo linh cảm bộc phát mà lâm vào trầm tư, người xem trực tiếp không bình tĩnh!

- Chương 464: Cáo gia? kiêm chức nghệ thuật gia đang viết bài Chính Văn quyền 464 chương chương 10? Cái này ư!
- Chương 465: Tưởng sao các châu Lâm biết trắng! kiêm chức nghệ thuật gia đang thi lễ tại thời điểm mốc văn chương châu 465, Hoa Tương Thủy! Được Cử gia công khai chúc phúc và tán thành, Thất gia và Bát gia cũng lần lượt chuyển văn án, Tam đại gia rút cuộc hạ thấp cái đầu kiêu ngạo...
- Chương 466: Không thiếu Dạ Hâu siêu nhất tuyến! kiêm chức chính văn gia thuật công chính chương 3466, siêu nhất tuyến! Bây giờ là đầu tháng 12, tin tức Tề Sở Văn Đẩu trong tháng Tề Sở đã công bố ra ngoài, tin tức này đã tạo nên vô số chú ý, liên quan đến chuyện tranh cãi sôi nổi, khiến người Tề Châu có cảm giác vinh dự tập thể đều cảm thấy thấp thỏm.
- Chương 469: Hạ bút như có thần! Sự tình quả nhiên như sở liệu của Tiểu Lâm Đại Trúc, tin tức Gia Cát Thu Lương muốn tham gia lần Tề Sở Văn Đẩu này truyền ra, pháp giới sách các châu đều bị chấn động!
- Chương 470: Diệp Thái Nhi! kiêm chức gia truyền nghệ thuật chính quyền thứ 470 - Chương Diệp Thái Nhi! Đến buổi chiều, cuối cùng Lâm Tri Bạch cũng xuất phát đi theo đại đội, đến đại sảnh âm nhạc của Sở Châu.
- Chương 471: Ngự tiều hỏi đáp! Diệp Thái Nhi muốn lên đài!
- Chương 472: Bình sa lạc! Lâm Tri Bạch đang diễn tấu, tác phẩm càng ngày càng hoàn chỉnh!
- Chương 473: Ta thật không muốn thành Thần! Lâm Tri tái thứ hai biểu hiện như thế nào?
- Chương 474: Ta chính là Thần!
- Chương 486: Trực tiếp đạt hai tuyến Sở châu?" Đề cho chúng ta chúc mừng quán quân Lâm Tri Bạch lão sư đoạt được Tề Sở Văn Đẩu thư pháp hạng mục!"
- Chương 487: Lâm Tri Bạch, Cù Sơn Đồ! Hiện trường thi đấu.
- Chương 488: Huyết ngược! Thật là đáng sợ!

- Chương 489: Thần đàn! Từ khi bức họa của Lâm Tri Bạch hoàn thành, những tác phẩm của những người khác đều mất đi ý nghĩa tranh tài ——
- Chương 490: Không nói lời nào, đóng giả cao thủ! kiêm chức chính văn chương của nghệ thuật gia, chương 1490 điểm không nói lời nào, trang cao thủ!” Không chỉ là Yên Châu.” Giang Thành nói tiếp: “Mấy châu khác không phát triển đến lần này của Tề Sở, cũng có người chú ý tới nhiệt độ này, ví dụ như Ngụy Châu Hàn Châu, cũng có không ít chủ truyền đang chuyển dời ở đây, chờ lần này Tề Sở Văn Đẩu chính thức chấm dứt, đoán chừng ông chủ người ở độ nổi tiếng trên thế giới này sẽ tăng lên...”
- Chương 491: Tại hạ là đối nghịch với Vương Vương Vương xuyên ruột! kiêm chức chính sách nghệ thuật chính quyền thứ 491 tại hạ đối chọi với Vương Vương chi vương! Một trăm đề này có những câu đối đại sư thậm chí chỉ đáp một nửa, Lâm Tri Bạch lại có thể trả lời toàn bộ, hơn nữa còn phân chia cao nhất, chênh lệch có thể nói là mất thường có thể thấy được!
- Chương 492: Trần Vương và Bạch Đê! kiêm chức gia thuật công chính quyền thứ 492, chương 492 có Trần Vương và Bạch Đê! Ăn cướp gà trộm thóc đánh nhau.
- Chương 493: 5 Liên quan! kiêm chức nghệ thuật gia, chính văn quyền thứ 493 chương 5 Liên quan! Sóng này ít nhiều có chút lạnh lẽo, khiến cho người xem Tề Châu và Sở Châu nghe được kết quả, cứ lần lượt mà ngậy ngấn cả người!
- Chương 494: Mời Thần Lý Thanh Chiêu! Chính văn quyền thứ 494 của nghệ thuật gia thỉnh Thần Lý Thanh Chiêu! 12 tháng 20 ngày.
- Chương 495: Mới hạ lông mày, lại không để trong lòng! Trọng văn gia gia kỹ thuật chính quyền thứ 495 mới hạ mày, lại có chút để ý! Trong lịch sử học tập của Thiên Triều, bình thường phân từ thành tam đại lưu phái:
- Chương 496: Mười chín năm sinh tử 2 mọt mọt! kiêm chức nghệ thuật gia, chương 496 năm sinh tử mệnh mông! Viết xong từ.
- Chương 497: Hào phóng! kiêm chức nghệ thuật gia chính công nộp chương thứ 497! Trong phòng phát sóng trực tiếp, tổng cộng có ba giải thích. Phân biệt là hai nam một

nữ, đều là thế hệ trẻ tuổi của văn đàn rất có linh khí. Trong quá trình giải thích, ba giải thích về cơ bản sẽ không mang theo lập trường của bản thân, dù sao đây chỉ là trận đấu.

- Chương 498: Người Sở châu nóng nảy!
- Chương 506: Lại là tiệc tối từ thiên năm 1! Nhiệt độ Trung Châu tháng 2 đã bắt đầu hồi thăng, không còn rét lạnh như tháng giêng nữa, người đã bắt đầu thử cởi lông tơ ra.
- Chương 507: Chân tích của Trần Vương! Tiệc ăn tối từ thiên đã bắt đầu.
- Chương 508: Giá trên trời! Giá khởi điểm là ba trăm triệu!
- Chương 509: Hệ liệt trực tiếp từ thiên! Phát sóng trực tiếp đúng là ý tưởng, nhưng Lâm Tri Bạch không lập tức đồng ý.
- Chương 510: Thịnh cả thôn ăn tiệc! Tần Châu từ thiên trực tiếp.
- Chương 511: Mục tiêu là 60 tỷ!
- Chương 530: Tương thanh cùng tiêu phẩm!
- Chương 533: Một ngày sau đó, Lâm Tri Bạch tiếp tục hành trình Trung Châu của hắn, nhưng tiêu điểm của các phương tiện truyền thông các châu trên thế giới đã không chỉ đặt ở trên người một mình hắn.
- Chương 534: Lúc đầu tinh! Ngôi sao Ngụy Châu này, có thể nhanh chóng hái xuống như thế, thật ra Lâm Tri Bạch vẫn còn có chút ngoài ý muốn.
- Chương 535: Kết cục lớn! Trên danh nghĩa là thất tinh khắp các châu.

Chương đầu tiên đỏ rực thành khâm phục cho ngài!

Lâm Tri Bạch nâng kính mắt, nhìn dòng chữ màu đỏ nhạt hơi mờ trước mắt, suy nghĩ xuất thần.

Tiến độ thần bí này phảng phất như bị khảm trong tầm mắt, từ không bắt đầu tăng thêm cho tới bây giờ đã là ngày thứ ba.

Ba ngày trước.

Lâm Tri Bạch chính thức nghênh đón sinh nhật mười bảy tuổi của mình.

Gia đình cùng nhau trải qua sinh nhật, Lâm Tri Bạch giống như thường ngày trở về gian phòng ngủ trưa, kết quả vừa nằm xuống không bao lâu liền bắt đầu đau đầu.

Đây là tật xấu cũ của Lâm Tri Bạch.

Đầu vầng đầu, không còn sức, mộng, mất ngủ, trộm mồ hôi, trí nhớ giảm xuống...

Từ ba năm trước đây sau khi bị đám người kia đập vỡ đầu, những chuyện này trở thành hằng ngày của Lâm Tri Bạch.

Bác sĩ chẩn đoán đây là do đầu bị thương nặng dẫn đến áp lực liên quan đến đầu óc không ổn định, nên mới xuất hiện nhiều di chứng như vậy, với trình độ giải phẫu của ngoại khoa của Lam Tinh hiện nay thì không cách nào tiến hành chữa trị hữu hiệu.

Lâm Tri Bạch không muốn để người nhà lo lắng, đứng dậy ăn viên thuốc giảm đau.

Ai ngờ lần này đau đầu vô cùng, nghiêm trọng hơn bất cứ lần nào trước đây.

Đỉnh đầu giống như có rất nhiều tiểu trùng chui tới chui lui vậy, dạ dày cuộn cuộn, buồn nôn muốn nôn, ù ù tai lợi hại.

Khi Lâm Tri Bạch ý thức được điều gì đó không đúng, muốn cho người nhà khẩn cấp đưa mình tới bệnh viện, thì đã không cách nào khống chế được thân thể của mình hôn mê.

Ước chừng qua một giờ.

Lâm Tri tỉnh lại, ngạc nhiên phát hiện đại não hôn mê, đúng là có thể khám phá mê man thai, thức tỉnh tức tuệ kiếp trước!

“Ta vừa xuyên không sao?”

Trong khoảnh khắc ký ức kiếp trước thức tỉnh, đầu óc của Lâm Tri Bạch cực kỳ hỗn loạn, thiếu chút nữa đã cho rằng mình là người xuyên việt đến từ Địa Cầu.

Mãi đến khi hần bình phục tâm tình, hiểu rõ suy nghĩ, mới ý thức được loại tình huống này của mình không tính là xuyên không.

Dù sao hần cũng đã thực sự sống ở trong Lam Tinh mười bảy năm.

Có lẽ xem như đầu thai chuyển thế?

Về phần thanh tiến trình thần bí trong tầm mắt, chính là sau khi Lâm Tri Bạch thức tỉnh ký ức kiếp trước đột nhiên xuất hiện...

Nhớ lại có chút nhập thần.

Lâm Tri Bạch không chú ý tới, thanh tiến trình trước mắt được gia tăng, im hơi lặng tiếng đạt tới trăm phần trăm.

“Đỉnh đông!”

Bên tai bỗng nhiên xuất hiện một đạo thanh âm máy móc kéo Lâm Tri Bạch trở về hiện thực:

“Hệ thống gia tăng thành công, đồ rục hưng phấn kính mong phục vụ ngài!”

“Hệ thống?”

Lâm Tri mở miệng dò xét.

Âm thanh máy móc kia đáp lại: “Kí chủ có thể gọi là bản hệ thống ứng đồ.”

Phi hồng?

Lâm Tri Bạch giật thót tim.

Y đang định nhìn thêm thanh tiến trình, lại phát hiện tầm mắt trước mắt của mình đặc biệt mơ hồ, gần như không nhìn thấy

gì.

Chuyện gì thế này?

Lâm Tri Bạch vốn đã gần tám trăm độ gần đó trong lòng trầm xuống, dùng sức nháy nháy mắt, nhưng bên ngoài mảnh kính vẫn là một mảnh mơ hồ, thậm chí đầu có chút choáng váng khó hiểu.

Lâm Tri Bạch vô thức tháo kính mắt xuống.

Keng!

Trong khoảnh khắc tháo kính mắt xuống.

Trước mắt Lâm Tri Bạch sáng tỏ thông suốt!

Tất cả mọi thứ trong phòng đều trở nên rõ ràng, ngay cả những chữ hiệu nhỏ bình thường không thấy rõ trên vách tường cũng có thể thấy rất rõ.

Lâm Tri Bạch trong lòng rung mạnh.

Thị lực của ta lại khôi phục?

Lúc này bên tai lại lần nữa vang lên âm thanh máy móc dòng điện không hề có cảm xúc kia.

“Hệ thống trong lúc gia tăng kiểm tra ký chủ từng bị thương não lưu lại di chứng nghiêm trọng, dẫn đến tình trạng thân thể cực kém, kích phát trình tự bảo vệ, tiến hành trị liệu toàn diện với thân thể ký chủ. Hiện tại ký chủ đã hoàn toàn khôi phục trạng thái thân thể khỏe mạnh, thị lực cũng khôi phục như lúc ban đầu.”

Khôi phục khỏe mạnh?

Bản thân Lâm Tri Bạch cũng nói không rõ giờ khắc này hẳn rốt cuộc đã xoay bao nhiêu ý niệm trong đầu.

Sau một hồi trầm mặc.

Lâm Tri Bạch thở ra một hơi thật sâu, rốt cuộc bình tĩnh lại tâm tình tuôn trào.

Thanh âm của hệ thống lần nữa vang lên.

“Tiếp theo Phi Hồng sẽ giới thiệu đơn giản công năng của hệ thống cho ký chủ. Đầu tiên ký chủ có thể thông qua các loại phương thức khác nhau mà đạt được sự sùng bái từ danh vọng

của người khác, khi thanh danh của bên ngoài đạt tới số điểm nhất định, sẽ có thể đạt được cơ hội rút thăm của hệ thống, phần thưởng lấy các loại tác phẩm văn nghệ của Địa Cầu làm chủ.”

Tác phẩm Địa Cầu?

Lâm Tri Bạch trong lòng khẽ động.

Tuy rằng đã thức tỉnh ký ức của Địa Cầu kiếp trước, nhưng dù sao đã cách một đời, thứ Lâm Tri Bạch nhớ cũng không nhiều lắm, phần lớn đều là những thứ rất không rõ ràng.

Ví dụ như nói -

Lâm Tri Bạch nhớ một số ca sĩ nổi tiếng ở địa cầu, còn nhớ cả tác phẩm ca ca, một bộ phận ca sĩ đại biểu. Thậm chí hẳn còn có thể miễn cưỡng hát một bài nhạc đại khái, giai thoại kinh điển và ba hai lời, nhưng cũng chỉ giới hạn trong đó.

Mà có hệ thống.

Vậy chẳng phải mình đã biến tướng nắm giữ được một tầng sao? Có phải nó tên là bảo khố văn nghệ khổng lồ của ‘Địa Cầu’ không?

Hệ thống giới thiệu còn chưa kết thúc:

“Ngoại trừ hình thức rút thăm danh vọng thông thường, hệ thống còn tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên với ký chủ trong thời gian không định kỳ, sau khi ký chủ hoàn thành nhiệm vụ hệ thống tuyên bố, có thể thu được điểm kỹ năng ngẫu nhiên.”

“Điểm kỹ năng là gì?”

“Ví dụ như các loại tài nghệ như xướng công hoặc nhạc khí, hoặc các loại kỹ năng sinh hoạt, đều do điểm kỹ năng để so sánh, hiệu quả cụ thể sau này ký chủ sẽ biết.”

Lâm Tri Bạch như có điều suy nghĩ.

Cái gọi là điểm kỹ năng có lẽ chính là thứ tăng cao tài nghệ của bản thân?

Lúc này hệ thống lại nói ra một lời nhắc nhở: “Kiểm tra được tin tức trước mắt của ký chủ.”

Trước mắt Lâm Tri bắt đầu xuất hiện mấy dòng chữ màu đỏ nhạt bán trong suốt, hình thức cùng mấy vòng đếm ngược trước đó rất giống nhau.

【 Tên: Lâm Tri Bạch 】

【 Tuổi tác: 17】

[Danh vọng: 868】

【 Cây đàn dương: 48】

【 Ông 得很得很得很得很 tôi: 46 】

【 hội họa: 35】

【 Thư pháp: 30】

【 tổng kết: Có lẽ là bởi vì thân thể, người có một chút tài nghệ, nhưng học không tinh. 】

Đương nhiên học mà không tinh.

Lâm Tri Bạch mười bốn tuổi bị thương.

Trước khi bị thương yêu thích của hắn rất tạp, cha mẹ cũng vui vẻ bồi dưỡng ủng hộ, tìm cho hắn chút giáo dục riêng.

Đầu tiên là học đàn dương, về sau lại tiếp xúc với Hàng Châu, thư pháp và hội họa là học cuối cùng, kết quả còn chưa học rõ thì đã bị thương, hiện giờ hoang phế đã ba năm.

“Vậy hiện tại ta có nhiệm vụ không?”

Đã nhiều năm chưa từng nhắc đến bất cứ chuyện gì hứng thú với Lâm Tri Bạch, cảm giác tim đập mạnh trước nay chưa từng có.

“Đinh đông!”

Lời nhắc nhở này giống như thích của hệ thống: “Đang tuyên bố nhiệm vụ tân thủ, nội dung nhiệm vụ cụ thể là ký chủ mời kiểm tra văn tự.”

Sau một khắc.

Lâm Tri Bạch nhận được nhiệm vụ tân thủ của mình, trước mắt lại là mấy dòng chữ Khải thể phù quang hiện lên.

【 Tên của nhiệm vụ: Trùng tu nhân sinh 】

【 Nội dung nhiệm vụ: Khi nhân sinh khởi động lại, tất cả đều có khả năng. Xin kí chủ dùng thân phận của Khúc gia để giương buồm xuất phát, tuyên bố bài hát đầu tiên cho mình đi. 】

[Ký chú nhiệm vụ: Nhiệm vụ lần này đem tặng kèm theo âm nhạc của ký chủ khởi động tác phẩm.]

[Nhắc nhở hữu nghị: Phần quà khởi động đã cất giữ kho hàng, ký chủ chỉ cần mặc niệm xem xét là được.]

Bật mode tác phẩm?

Lâm Tri Bạch trong lòng mặc niệm một tiếng “Tra xét kho hàng”, “Nhĩ Hữu đọc sách tự thiệu”. Sờ Khắc hoa văn. Ngoài xe, trước mắt đột nhiên xuất hiện một giới diện tương tự như kho hàng tự nhân trong game, hệ thống chuyên môn tiến hành phân loại thương khố.

Có ca khúc.

Có Kịch bản.

Có 【Tiểu thuyết】 .

Có 【 tổng nghệ 】 .

Có truyện tranh 】 .

Có [trò chơi].

Lâm Tri Bạch ánh mắt chớp động.

Địa cầu hình như có một tác giả kỳ thoại tên là Khế Bác Phu từng nói qua, nếu trong đoạn đầu tiên của câu chuyện xuất hiện một khẩu súng, như vậy đến trước đoạn mâu nhất định sẽ vang lên, đây là một loại lý luận kinh điển, đặt ở trên người hệ thống tương tự áp dụng, nếu như những phân loại này tồn tại trong kho hàng hóa, vậy sau này mình cũng sẽ tiến vào những lĩnh vực này, đây là tiết tấu để mình trở thành nghệ thuật gia tài ba sao?

Có điều lúc này vẫn là ” phân thứ nhất”.

Dưới những con mắt phân loại này còn rỗng tuếch, chỉ có phía dưới ca khúc là một bài hát lẻ loi trợ trợ.

Ca tên “Tiêu sâu”.

Trong ký ức kiếp trước của Lâm Tri Bạch, hình như có một ca khúc như vậy, nhưng không nhớ rõ lời ca lý thuyết, giai điệu và tiếng ca.

Bất quá lúc Lâm Tri nhìn thấy bài hát này trong nhà kho, hẳn cảm giác đầu bỗng nhiên có loại cảm giác tê tê tê, chợt nhớ lại toàn bộ tin tức và nội dung bài hát này.

“Có chấp nhận nhiệm vụ không?”

“Tiếp nhận.”

Cứ như nhân sinh thật sự từ giờ khắc này bắt đầu khởi động lại, Lâm Tri Bạch nhẹ nhàng ngược mắt, đáy mắt lập loè hàng tỉ ngôi sao.

Mấy năm trôi qua.

Lâm Tri Bạch ngây ngốc.

Mà giờ khắc này Lâm Tri Bạch lại phảng phất tân sinh, như là đi ra trùng trùng điệp điệp mê vụ, tắm rửa đến tự do ánh mặt trời, như là mở ra hai tay, có thể ôm lấy tương lai.

Hừ: Lần đầu tiên viết tiểu thuyết văn phòng, viết không tốt mọi người còn xin nhận trách nhiệm ~

Chương thứ hai, con trai út của nhà giàu bị tịch thu năm rưỡi, Lâm Tri Bạch nghe được ngoài phòng ngủ có người gõ cửa, nường theo một giọng nói dễ nghe.

“Tiểu Hắc khai môn!”

Cửa ra vào có một ngự tử mặc áo lót, cổ tay áo màu trắng, cổ ngắn tay cao, phối hợp với áo lót bạn cùng màu, tóc rữ rữ tung hai vai, dáng người lồi ra trước sau vênh ——

Cũng là tử tử của Lâm Tri Bạch.

Tử tử Lâm Hi từ nhỏ đã thích quản Lâm Tri Bạch gọi “Tiểu Hắc”.

Về sau Lâm Tri Bạch ca ca, thậm chí là cha mẹ cũng bắt đầu gọi như vậy.

Mặc dù da Lâm Tri trắng nõn, một chút cũng không đen.

Nghe được giọng tử tử, Lâm Tri Bạch đứng dậy mở cửa.

“Oa!”

Nháy mắt mở cửa, bàn tay nhỏ nhắn thon thả của Lâm Hi nhẹ nhàng che miệng, bộ giáp màu thủy tinh lập lòe sáng lên, biểu tình có chút ngạc nhiên nhìn chằm chằm Lâm Tri Bạch.

“Anh đẹp trai, anh là ai vậy?”

“Có vào hay không?” Lâm Tri Bạch làm bộ muốn đóng cửa.

Lâm Hi chặn cửa, đạp lên trời cao không biết bao nhiêu hận thù đi vào, đôi mắt lại không rời khỏi khuôn mặt trắng trẻo của Lâm Tri.

“Ngươi kính mắt thì sao?”

Lâm Tri Bạch mới ý thức được mình tháo xuống kính mắt, dù sao thị lực đã được hệ thống khôi phục.

“Không cần.” Lâm Tri Bạch nói.

“Không đeo kính mắt sao ngươi lại kiến thức tử tử khuyh quốc khuyh thành?” Lâm Hi cười tươi như hoa, ánh mắt vẫn

nhìn chăm chăm Lâm Tri Bạch, đúng là càng nhìn càng cảm thấy kinh dị.

Kỳ quái.

Trước kia sao không cảm thấy sau khi tháo mắt kính, giá trị mặt đê đê lại cao như vậy?

Đương nhiên.

Giá trị Bạch Nhan của Lâm Tri cực cao ——

Cho dù Lâm Hi luôn luôn tự luyện cũng không thể không thừa nhận, đê đê Lâm Tri Bạch là toàn bộ nhan sắc trần nhà Lâm gia, trên người hắn đã tập hợp tất cả ưu điểm của cha mẹ.

Nhưng đó là lúc trước.

Ba năm trước đây đầu bị thương, để lại di chứng khiến Lâm Tri Bạch không thể không dựa vào dược vật để đối kháng, thị lực cũng xảy ra vấn đề.

Trong ba năm này.

Lâm Hi trở mắt nhìn thân thể Lâm Tri Bạch càng ngày càng gầy, kính phiến trên sống mũi cũng càng ngày càng dày.

Tính tình trở nên dần dần cổ quái không nói, ngay cả khí chất cả người đều càng ngày càng u buồn, có loại cảm giác bệnh tật âm trầm, cũng chỉ khi đối mặt với người nhà, còn có thể cường đánh ra mấy phần tinh thần.

Nhưng hôm nay hình như đã thay đổi.

Lâm Tri Bạch tháo kính mắt ba năm xuống, ngoại trừ làn da vẫn tái nhợt như trước, dáng người vẫn gầy gò như trước, trên người giống như có biến hóa nói không rõ, thậm chí khiến Lâm Hi mơ hồ lại nhìn thấy bóng dáng trước khi hắn bị thương.

“Là như vậy.”

Lâm Tri Bạch bình tĩnh mở miệng: “Thân thể ta đã khỏe rồi.”

Bí mật của hệ thống đã định trước không cách nào nói với người nhà, nhưng chuyện mình khôi phục khỏe mạnh này, Lâm Tri Bạch không có ý định giấu diếm.

“A!”

Lâm Hi biểu lộ biến đổi, ngay lập tức hét lên một tiếng, chạy xuống lầu, vừa đi vừa hô:

“Mẹ!”

Lâm Tri Bạch cười lắc đầu.

Buổi tối sáu giờ, bảo mẫu làm xong đồ ăn.

Lâm Tri Bạch ngồi bên bàn cơm, bị ánh mắt của tỷ tỷ cùng ma ma nhìn chăm chăm, thật sự xấu hổ không động đũa.

“Ngươi thật tốt?”

Đây là lão mục hôm nay ngày thứ mười ba hỏi như vậy.

Dù cho nhi tử quả thật tháo kính mắt xuống lại khôi phục thị lực, trạng thái cũng khác trước, nàng vẫn cảm thấy giống như nằm mơ.

Lâm Tri Bạch trầm ngâm nói:

“Ta không biết nguyên nhân cụ thể là gì, chỉ là cảm giác gân đây thân thể càng ngày càng nhẹ nhàng, cho đến hôm nay thị lực đã hoàn toàn khôi phục, ta mới ý thức được thân thể của mình đã khôi phục...”

Chuyện này không thể không nói dối.

Bởi vì bệnh của hắn là hệ thống chữa khỏi, duy chỉ có bí mật này là ngay cả người nhà cũng không được tiết lộ, chuyện này không liên quan đến tín nhiệm hay không.

“Tốt, tốt, tốt!”

Mẹ rốt cuộc cũng không truy vấn nữa, bỗng nhiên đứng dậy nói: “Ta thông báo ca ca Berloz, còn chưa kịp nói cho bọn họ biết cái này? Tin tốt đâu?”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch gật đầu.

Mẹ lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại trong sân.

Lâm Hi nhìn về phía Lâm Tri Bạch: “Mặc dù ngươi đã tốt rồi, nhưng vẫn phải kiểm tra thân thể kỹ càng một lần, tốt nhất để cho lão gia tử bên kia chào hỏi, hắn lại không thích nhà chúng ta, đúng không? Di trạm gặm núi hơn 14 điểm. Nguy hiểm?”

Lão gia tử?

Lâm Tri Bạch hơi nheo mắt, “Đối với lão gia tử loại người này mà nói, áy náy thứ này là tiêu hao phẩm rất xa xỉ, nếu là tiêu hao phẩm, vậy không thể dễ dàng hao tổn, chỉ có như vậy, đến thời khắc máu chốt, mới có thể một kích tất sát.”

“Phốc!”

Lâm Hi cười lộng lẫy.

Lâm Tri Bạch bị nụ cười của nàng làm cho bất ngờ: “Làm sao vậy?”

Lâm Hi thần sắc mỉm cười: “Có biết vì sao ta gọi ngươi là Tiểu Hắc không?”

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút: “Bởi vì ngụ ý trong cái tên này của ta?”

Lão tử có nói “Đạo Đức Kinh”:

Biết trắng, thủ kỳ hắc, là thức thiên hạ.

Rõ ràng đã nhìn ra thị phi và trắng đen, nhưng vẫn ra vẻ ngu dốt.

Đây chính là “Hiểu kỳ bạch, thủ kỳ hắc”.

Phụ thân đặt cho Lâm Tri cái tên này để hy vọng hắn có thể đại trí nhược ngu, không khen ngợi cũng không phê phán, có thể làm được ngoại vật siêu phàm.

Lâm Hi lại lắc đầu.

“Cái gì mà biết trắng thủ đen, đó là do cha giải thích, ngươi hẳn là cảm thấy may mắn, tối thiểu ông đây cũng không dùng câu thiên địa bất nhân vạn vật làm chó rơm đặt tên cho ngươi, mặc dù Lâm Nhược Cầu cũng không phải không được, về phần ta quản ngươi gọi là Tiểu Hắc, không phải để cho ngươi thủ hắc, hoàn toàn là bởi vì ngươi đánh từ nhỏ liền phúc đen. Bất quá, tỷ liền thích bộ dạng này của ngươi tính kế nhân tâm.”

Lâm Tri Bạch: “...”

Luôn cảm giác Lâm Hi ở bên trong tâm nhãn rất nhiều.

Lâm Hi đã bắt đầu dùng cơm, ăn cẩn thận, chậm chậm dùng động tác văn nhã trí tuệ, đại đa số thời điểm, dung nhan của vị tỷ tỷ này đối với hình tượng của bản thân đều có yêu cầu cực cao, duy chỉ có ở trước mặt đệ đệ, mới có thể triển lộ ra vẻ mặt mãnh liệt của Bách Vô Cẩm kỳ.

Cơm ăn được một nửa.

Mẹ đã gọi điện thoại xong.

Mẹ, toàn bộ tên gọi là Ôn Du, trời sinh một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, ngoại trừ một chút nếp nhăn nơi khóe mắt, năm tháng cũng không lưu lại quá nhiều dấu vết trên mặt nữ nhân này, chỉ là lúc này giữa hai hàng lông mày của nàng lại mang theo vài phần cảm xúc khác thường:

“Nói đi.”

Ôn Du nhìn hai tỷ đệ: “Tây Thành Trang Viên truyền đến tin tức, gia gia của các người sang năm phải làm tám mươi đại thọ, đến lúc đó một nhà chúng ta cũng phải đi một chuyến.”

“Chậc.”

Nụ cười của Lâm Hi biến mất, “Thật sự là hiếm khi được mời nhà chúng ta mà.”

Lâm Tri Bạch không nói gì, chỉ là lúc nghe được bốn chữ “Tây Thành trang viên”, ánh mắt lóe qua một tia lạnh lùng.

Lâm gia là tập quán điển hình của gia tộc.

Nói một cách thông tục thì chính là vốn đại tài phiệt.

Tầng tổ phụ của gia tộc này được Lâm Tri Bạch sáng lập, lấy ra một cái rất diễm tục tên gọi là ‘Thần thoại tập đoàn’, lúc đầu bắt đầu xây dựng lên phim chiếu bóng hình.

Sau khi ông cố qua đời, gia gia Lâm Chiêu Mục kế thừa gia nghiệp.

Lâm Chiêu Mục chính là lão gia tử của Lâm Tri Bạch, vị này ở trong nghiệp giới có thể nói là kỳ tài thương nghiệp.

Hắn hai mươi tám tuổi tiếp nhận tập đoàn thần thoại, một tháng sau nhậm chức liền thu mua một đài truyền hình không tốt, rất nhanh liền khiến đài truyền tổng rồi bù, sau đó lại quay

chung quanh tập đoàn, lục tục duỗi xúc tu thần thoại về phía các lĩnh vực.

Âm nhạc nhìn giải trí.

internet truyền thông thường xuất bản.

Thần thoại truyền hình kinh doanh.

Thậm chí còn có nhạc viên chủ đề.

Tập đoàn thần thoại dưới sự kinh doanh của Lâm Chiêu Mục, nghiêm nhiên đã là một đế quốc rộng lớn văn phòng.

Nếu so sánh với Địa Cầu, thì thế lực thần thoại hầu như có thể đối lập với Ngải Nhĩ Đặc ở Địa Cầu. Đương nhiên quy mô của tập đoàn Duy Tư đỉnh phong còn chưa lớn bằng lúc ông ta ở đỉnh phong, sản nghiệp của tập đoàn cũng chưa đạt tới trình độ hoàn chỉnh như Hồi Nạp Đức đỉnh phong, nhưng nhân viên cũng có hơn mấy vạn người.

Lâm Chiêu Mục có bốn nam một nữ.

Phụ thân Lâm Đông là đứa con thứ tư của gia gia.

Theo lý thuyết, lão gia tử hiện giờ tuổi tác đã cao, tinh lực không thể so với người trẻ tuổi.

Phụ thân làm Lâm gia đời thứ hai, hiện tại nên ngoan ngoãn tiếp nhận một phần sản nghiệp của tập đoàn thần thoại tham dự quản lý thực tế mới phải, giống như mấy vị đại bá Lâm Tri Bạch kia.

Nhưng mà.

Bởi vì đủ loại nguyên nhân, mâu thuẫn giữa phụ thân và gia gia rất sâu.

Bây giờ Lâm Đông chỉ là một đạo diễn truyền hình, mặc dù công tác ở dưới cờ gia tộc của Công Văn nhưng lại không có tham dự vào bất kỳ ngành nghề thực tế nào trong gia tộc.

“Dù sao cũng là tám mươi đại thọ của lão nhân gia.”

Mẹ nhìn thoáng qua Lâm Hi: “Huống hồ nhìn bề ngoài hẳn nghiêm khắc, trên thực tế đối với tiêu bối các người vẫn có cảm tình.”

“Cảm tình?”

Lâm Hi bĩu môi nói: “Không nói đến Lâm gia đời thứ ba, chỉ riêng bản thân lão gia tử đã có bốn đứa con gái, chip đọc sách liền có thể tạo ra ảo giác. Kỹ K chính ặc ặc ặc · · háo y · · hảo nhân nhiều đời sau như vậy đến cùng một chỗ có thể lắp một chiếc xe tải tải, trung bình đến trên đầu mỗi người, lại có thể phân đến bao nhiêu cảm tình, huống chi thứ tình cảm này chia đều như thế nào, bởi vì nguyên nhân mọi người chu đáo biết, lão nhân gia ông ta không thích nhất chính là nhà chúng ta, càng đừng nói ta còn không phải là cháu gái ruột của ông ta...”

“Lâm Hi!”

Sắc mặt lão mục khó coi: “Ta không chỉ một lần đã cảnh cáo ngươi, không được nhắc tới những chuyện này, nhất là đến Tây Thành trang viên, càng không thể nói một câu không nên nói, nếu không ta lột da ngươi!”

“Ta đâu có ngốc.”

Lâm Hi dùng khăn tay chậm rãi xoa miệng: “Dù sao cũng là đời thứ ba trên danh nghĩa Lâm gia, có ai mà chưa diễn kỹ chút nào đâu.”

Bên cạnh Lâm Hi.

Lâm Tri Bạch tiếp tục vùi đầu ăn bữa tối, không có ý định tham dự đề tài này, cùng lắm thì đến trang viên đã ba năm không tiếp tục đặt chân kia mà thôi...

Nhưng vào lúc này.

Bên tai Lâm Tri Bạch, đột nhiên vang lên một âm thanh hệ thống: “Leng keng, ký chủ đã phát động nhiệm vụ.”

Sau một khắc.

Một vài hàng chữ viết hiện lên trước mắt.

【 Tên của nhiệm vụ: Cuộc chiến kế thừa quyền lực 】

【 nội dung nhiệm vụ: Tài phiệt kế thừa là một cuộc chiến tranh nhìn không thấy khói thuốc súng, là quyền thừa kế của một tiểu nhi tử tài phiệt gia, mời kí chủ tranh đoạt quyền thừa kế tập đoàn thần thoại! 】

[Ký chủ nhiệm vụ: Đây là nhiệm vụ lâu dài, tùy theo tiến độ cụ thể mà cung cấp điểm kỹ năng.]

Lâm Tri Bạch ngân người.

Quyền kế thừa của tập đoàn thần thoại?

Chẳng lẽ hệ thống sớm đã nhìn thấu tâm tư của ta?

“Có chấp nhận nhiệm vụ không?”

“Tiếp nhận!”

Lâm Tri Bạch không chút do dự.

Ứng ở cao chỗ xây tổ, giao vào nước sâu diễn trò. Đòi người chỉ có hai lựa chọn trên đời này, hoặc là cô độc, hoặc là dung tục.

chương 3:/chương thứ ba Khi mẹ nuôi nói chuyện về trang viên Tây thành với Lâm Hi về chủ đề của Tây Thành Trang viên, ánh mắt vẫn luôn âm thầm quan sát phản ứng của Lâm Tri Bạch con trai.

Ba năm trước.

Trang viên Tây Thành.

Đám đường ca nhà bác bác kia lấy danh nghĩa chơi đùa, kì thực là ức hiếp, mượn chơi đùa để phát sinh xung đột với Lâm Tri Bạch.

Trong hỗn loạn.

Không biết là ai hạ độc thủ, hung hăng hung hăng đẩy Lâm Tri Bạch một cái.

Lâm Tri Bạch bị đẩy như vậy, thân thể mất thăng bằng, đầu hung hăng nện vào tường, não trái bị thương nghiêm trọng, để lại di chứng nghiêm trọng, chịu hết đau đớn tra tấn.

Cho đến ba năm qua đi.

Lâm Tri Bạch không còn đặt chân tới trang viên phía tây thành nửa bước.

Từ trước đến nay đứa con trai này của hắn vẫn luôn biết ẩn giấu tâm tình của mình như thế nào, Ôn Du nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra manh mối gì, chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí hỏi:

“Tiểu Hắc...”

“Ta đi trang viên tây thành.”

Lâm Tri Bạch dường như biết mẹ muốn nói điều gì.

Lâm Hi như có điều suy nghĩ quay đầu nhìn Lâm Tri Bạch một cái.

Lúc này bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân hỗn loạn, người tới tựa hồ đi rất gấp.

Mẹ ngừng nói chuyện, quay đầu nhìn về phía cửa ra vào:
“Phòng chừng là cha các con trở về, tốc độ thật là nhanh, ta mới nói xong điện thoại bao lâu.”

“Tiểu Hắc!”

Quả nhiên cha trở về.

Cha của Lâm Tri Bạch gọi Lâm Đông.

Lâm Đông thân hình cao lớn, đã gần 1m85 như thế này, so với một người khoảng 8~8 còn cao hơn một bậc, chính làn da tương đối lỏng lẻo, trên mặt đã có pháp lệnh rất sâu.

Vào cửa.

Lâm Đông nhìn tiểu nhi tử của mình, giọng nói trầm thấp khàn khàn: “Thân thể ngươi thật sự tốt sao?”

“Được rồi.”

Lâm Tri Bạch xác định nói.

Lâm Đông nhìn Lâm Tri Bạch từ trên xuống dưới, đột nhiên cười ha hả: “Cảm giác thật đúng là không giống như trước, mở mắt ra, người nhìn cũng có tinh thần, hiện tại cùng ta đi bệnh viện làm một? Kiểm tra toàn thân đi!”

“Hiện tại?”

“Ngay bây giờ.”

“Phía sau chợ của huynh có phải không?”

“Vậy thì đến y viện của lão nhân!”

Lâm Đông một khắc cũng không muốn đợi, bằng không đêm nay sẽ ngủ không được.

Người nhà biểu tình bất ngờ, Lâm Đông trước kia chưa từng cho phép người nhà đi bệnh viện của lão gia tử khám bệnh.

“Được.”

Lâm Tri Bạch gật đầu, đi bệnh viện kiểm tra sớm một chút cũng tốt, luôn muốn cho người nhà ăn một viên thuốc an thần.

“Chúng ta cùng đi.”

Mẹ cùng tỷ tỷ cũng muốn đi theo.

Cha khoát tay: “Các người ở nhà đợi đi.”

Năm phút sau Lâm Đông lái xe mang theo Lâm Tri Bạch tới bệnh viện.

Đây là tư lập bệnh viện dưới cờ của tập đoàn thần thoại, lão gia tử Lâm gia là chủ nhân của bệnh viện này.

Người Lâm gia thân thể khó chịu bình thường đều tới nơi này xem bệnh, có thể đi thông đạo mua mua mua Berloz, dùng đoàn đội y tế tốt nhất.

Sau khi Lâm Tri Bạch làm xong tất cả quá trình kiểm tra thân thể, phụ thân lại cùng một đám bác sĩ cầm tờ danh sách ghi chép trao đổi suốt nửa giờ mới chấm dứt.

Lúc về nhà.

Lâm Đông lái xe, trên đường đi không nói lời nào, chỉ là hốc mắt đỏ lên, tốc độ xe rõ ràng nhanh hơn rất nhiều so với bình thường.

“Khắc Nhĩ Khắc Lạp Tư xong rồi.”

Lâm Tri Bạch mở miệng nhắc nhở.

Lâm Đông nhếch miệng cười một tiếng: “Ôi chao! Biết rõ, ta đây đi chậm một chút... Cái này không phải hôm nay cao hứng lắm sao! Lúc trước lão đầu tìm đám lão thái y kia, nói cái gì cũng không có cách nào trị, trừ phi có kỳ tích, a! Kỳ tích này không phải tới rồi sao?!”

“Thang đỏ.”

Lâm Tri Bạch trong lòng mặc niệm: “Cảm ơn kỳ tích của nàng.”

Hệ thống đáp lời ra: “Phi hồng kiệt kính phục vụ ngài.”

Cha thì tự nhiên không biết sự tồn tại của hệ thống, ông ta cảm thấy đây là lão thiên gia hiển linh: “Lần trước ta ở Đại Phật Tự quay pha trò, còn đặc biệt chuyên môn bán phật cầu hương cho chuyện của người, không nghĩ tới thật sự linh nghiệm a, ha ha ha, trở về ta phải rút một ngày để cầu nguyện!”

Cha trước kia cũng không tin Phật.

Lâm Tri Bạch không khỏi vừa buồn cười vừa cảm động.

Lúc này điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, là nhị ca đánh tới.

“Nhị ca.”

Lâm Tri Tri nhận lấy bánh xe.

Thanh âm của Nhị ca có chút khó nghe: “Chuyện thân thể huynh hồi phục, người trong nhà đều nói với ta, nhưng không thể khinh thường, những ngày tiếp theo phải dưỡng thân thể cho tốt, ta còn ở bên ngoài đi công tác, qua ít ngày nữa chờ sau khi ta và huynh đệ trở về sẽ uống hai ngụm thật ngon.”

“Được.”

“Vậy ta chết đây.”

Trong điện thoại nhị ca không nói thêm gì.

...

Buổi tối.

Đã chín giờ.

Đêm lạnh như nước.

Lâm Hi ngồi trên ghế nằm màu trắng bên bờ bể bơi nhỏ trong nội viện, mở một bình bia, ngửa đầu uống tẩn tẩn.

Uống xong.

Lâm Hi cố ý hướng về phía Lâm Tri Bạch đang nằm trên ghế ngắm sao bên cạnh nấp một cái.

Đang lúc Lâm Tri xem thường, ánh mắt lười biếng của Lâm Hi nhìn về phía bầu trời đầy sao, bỗng nhiên cười tủm tỉm nói:

“Tiểu Hắc Tử.”

“Có thể không thừa tự sao?”

“Thêm vào không phải càng thân thiết?”

“Rất kỳ quái.”

“Vậy ta tên là? Khải Tát lão đạo y thất tha thất thểu khiến người ta lung tung? Vậy sau này không bằng gọi là Tiểu Bạch a... Ah, Tiểu Bạch không được, cái này cũng quá thường gặp, cảm giác còn có điểm giống tên tiểu cầu... Cái kia gọi là Bạch

đệ cũng được, dù sao ta luôn quản người gọi là Thiên đệ đấy...
Đúng không?”

“Người vẫn nên gọi là Tiểu Hắc đi.”

Tỷ tỷ cười khanh khách, chợt chuyển giọng, “Người đối với
tập đoàn thần thoại thấy thế nào?”

Lâm Tri Bạch ngần ra.

Lâm Hi giờ lên cao bia trong tay, có vài phân tử thể nấu rượu
luận anh hùng.

“Ba ta bẩm sinh không cùng đi chung với lão gia tử, nhị ca của
con lại là tính cách ôn tồn của cha truyền di, không có một
chút dã tâm bùng bùng thân phận hậu duệ của tiền phiệt,
nhưng hết lần này tới lần khác ta lại không có quan hệ huyết
thống gì với Lâm gia...”

Lâm Tri Bạch trong lòng than nhẹ.

Lão gia tử từng có hai thê tử.

Sau khi thê tử đầu tiên sinh hạ một đứa con trai và một đứa
con gái thì đã qua đời.

Người vợ thứ hai khó sinh, sau khi sinh xong Lâm Đông cho
lão gia tử cũng buông tay.

Bởi vì không phải do một mẹ sinh ra, cho nên cả nhà Lâm Tri
Bạch từ đầu đến cuối đều bị đại bá cầm đầu gạt ra một đám
người.

Có thể nói phụ thân Lâm Đông từ nhỏ lớn lên trong một hoàn
cảnh dị dạng, rất được phụ thân yêu thích đại ca, nhị ca tính
tình nóng nảy, cũng không thích đệ đệ cùng cha khác mẹ như
Lâm Đông, động một chút liền tăng thêm quyền cước.

Điều này cũng tạo ra tính mềm yếu của Lâm Đông, cho dù đây
cũng không phải lỗi của hắn ta.

Lâm Tri Bạch đến nay còn nhớ rõ buổi tối sau khi phụ thân
từng một lần uống rượu nói một chuyện nhỏ:

Lâm Đông khi còn nhỏ, từng cùng người duy nhất trong nhà
chưa bao giờ động thủ với hắn Tam ca khóc lóc kẻ lẽ ủy khuất
của mình, vì cái gì ngoại trừ Tam ca trong nhà tất cả mọi
người trong nhà đều muốn khi dễ hắn?

Tam ca đau lòng lau nước mắt cho hấn, sau đó chỉ vào dưới lầu nhẹ giọng nói:

“Người nhảy xuống đi, bọn họ sau đó sẽ không đánh người nữa.”

Phụ thân nói xong vành mắt đỏ hoe.

So với bị lão đại và lão nhị quyền cước ảnh hưởng, rắc đọc sách còn có tác dụng tự do. Sặc K K. Khảo thí đao ôn nhu khẩu mật tâm kiếm của Tam ca hấn là càng thêm khắc sâu đau đớn.

Có lẽ căn nguyên bị thương năm đó của Lâm Tri Bạch cũng ở đây.

Nghĩ đến đây chẳng qua là mấy đứa nhỏ nhà bác bác đi theo cha mẹ mưa dầm thấm đất, đã có tâm lý bài xích và căm thù đối với một nhà Lâm Tri Bạch, mới có thể ở dưới người có tâm hướng dẫn, cuối cùng tạo thành hậu quả Lâm Tri Bạch bị thương.

Về phần tử tử Lâm Hi...

Lâm Hi chính là nữ nhi cô giao nào đó của phụ thân, trong nhà xem như thay mặt nhận nuôi.

Thế nhưng mặc dù tử tử và Lâm gia không có quan hệ máu mủ, nhưng cha mẹ đã sớm coi nàng như nữ nhi ruột của mình, cho nên mẹ cũng không cho nàng nói về đề tài không thân không thân.

“Đương nhiên.”

Lâm Hi mỉm cười một tiếng: “Cho dù ta thật sự là nữ nhi Lâm gia, muốn kế thừa gia sản gì, cũng bất quá là lời nói vô căn cứ.”

Lâm Tri cười trắng trợn.

Lời nói vô căn cứ?

Tử tử hiểu Thành ngữ.

Nghe thấy tiếng cười của Lâm Tri Bạch, tử tử liếc ngang hấn một cái: “Người cũng không muốn nhìn thấy mấy bá bá và đám con trai chết tiệt của bọn họ chia cắt ở tập đoàn thần thoại à?”

Sao nghe âm dương quái khí vậy?

Lâm Tri Bạch gật đầu nói: “Con sẽ cố gắng.”

Tỷ tỷ mà nói Lâm Tri Bạch đương nhiên có thể nghe hiểu rõ ràng, nàng đây là nhắc nhở chính mình, về sau phải cố gắng tranh thủ quyền kế thừa một bộ phận sản nghiệp dưới cò thần thoại.

Trong mắt Lâm Hi.

Cùng là con cháu Lâm gia, đều là hậu duệ ruột thịt của lão gia tử, dựa vào cái gì toàn bộ lợi ích của tập đoàn thần thoại, tương lai tất cả đều rơi vào túi nhà mấy vị bá bá kia?

Nhưng tỷ tỷ của ta.

Thần thoại đã không còn thỏa mãn được nữa.

Lặc sỡ: Cảm tạ 【Tiểu khủng long thích ăn cá】 trở thành
minh chủ đầu tiên trong quyền sách, lão bằng hữu ơi, vận may
của Chúc lão bản tề thiên!

chương 4:/chương thứ tư Khúc phụ: “Vậ mới đúng chứ.”

Lâm Hi tự nhiên không biết khẩu vị đệ đệ này của mình vượt xa nàng có thể tưởng tượng đến cực hạn còn lớn hơn.

Âm thanh nàng yếu ớt nói: “Lão gia tử đem tập đoàn thần thoại làm thành một miếng bánh ngọt lớn như vậy, chúng ta cũng nên có người đứng ra vung vẩy móng vuốt sáng ngời, xông lên hung hăng gặm nó mới phải, nếu không nếu như cho nhiều khuôn mặt tươi cười, quen đều là bệnh tật, quá dễ nói chuyện, chung quy cho rằng người là tượng đất không có tính tình...”

Nói đến phần sau, thanh âm Lâm Hi lạnh dần.

Lâm Tri Bạch mím môi, lời này của tử tử hình như có thâm ý?

Tựa hồ cảm thấy có mấy lời không nên nói với đệ đệ ngay bây giờ, Lâm Hi bất động thanh sắc chuyển dời chủ đề: “Gần đây nghe được một cái tin đồn rất thú vị, nghe nói vị đại bá kia của chúng ta cố ý để Lâm Cung cùng vị danh môn khuê tú nào đó thông gia...”

Lâm Cung.

Đường ca của Lâm Tri Bạch.

Trưởng tử nhà đại bá.

Nhân vật thủ lĩnh đời thứ ba Lâm gia trên mặt ngoài của mặt ngoài ——

Đồng thời cũng là một trong những thủ phạm khiến cho đầu Lâm Tri Bạch bị thương.

Nếu như vị này muốn tìm người đời thứ ba của Lâm gia thì sao? Đại tẩu à, thân phận của đối phương tất nhiên không phải giàu thì cũng là quý.

“Cũng không biết vị đại tẩu này là thần thánh phương nào.”

Lão tử giả vờ giả vịt thờ dài: “Đáng tiếc Lâm Hi ta có một thân bản lĩnh tán gái, bất đắc dĩ mình là một cô nàng, thật là uổng cho gương mặt này.”

Lâm Tri Bạch nhíu mày.

Người đang ám chỉ cái gì?

Đây chính là đại tẩu tương lai của ta!

Lâm Hi cười tủm tỉm nhìn gương mặt tuấn tú của Lâm Tri Bạch, như có ám chỉ nói: “Ngày đại thọ của lão gia tử, người có thể tới tham gia hẳn là không nhiều nhỉ?”

“Xin lỗi.”

Lâm Tri nhàn nhạt nói: “Ta từ nhỏ đã tiếp thu giáo dục, không ủng hộ ta làm ra chuyện như vậy.”

“Đệ đệ thôi.”

Lâm Hi cười ngả nghiêng: “Tỷ tỷ rõ ràng không nói gì, tỷ liền tự mình ra chiêu.”

“Người đây là vu oan giá họa.”

“Người đây gọi là không đánh tự chiêu.”

Lúc này gió đêm tập tập, thổi loạn tóc của Lâm Hi, nàng búi sang một bên, “Nếu người thực sự có bản lĩnh chặn đường Hồ đại tẩu thì thật tốt rồi, đáng tiếc? Không trách hoàng tạ lỗi? Thiếu niên bảy tuổi, cho dù muốn nhúng chàm thần thoại thì tối thiểu cũng phải đợi thêm vài năm nữa.”

“Đừng nghèo nữa, trò chuyện là chuyện chính.”

Lâm Tri Bạch hỏi: “Gần đây làm việc thế nào?”

Dưới cờ của tập đoàn thần thoại có một thần thoại giải trí, đây là một trong những sản nghiệp trụ cột của Lâm gia.

Hầu như đời thứ ba của Lâm gia đều ở thần thoại giải trí công tác giải trí, chỉ là được phân chia ở các bộ phận khác nhau.

Bao gồm cả Lâm Tri Bạch một nhà.

Hiện tại tỷ tỷ đảm nhiệm vị trí chủ quản của bộ lạc âm nhạc ở thần thoại giải trí nào đó.

Dòng nước phù sa không chảy ruộng người ngoài.

Hiện tại trên tay Lâm Tri Bạch có một bài “Tiêu Sầu”, hẳn cần thông qua con đường của tỷ tỷ, phát bài hát này ra ngoài.

“Ngày tháng vui vẻ kể chuyện này làm gì?”

Nụ cười của Lâm Hi biến mất, “Tình huống của nhà chúng ta người cũng không phải không biết.”

Lâm Tri Bạch không cảm thấy bất ngờ, “Là mấy bá bá liên thủ chèn ép các người sao?”

Lâm Hi lại hung hăng rót một ngụm bia lớn vào miệng.

“Người cũng quá coi trọng nhà chúng ta rồi, cần bọn họ liên thủ sao?”

“Thậm chí không cần bọn họ phải tự mình động thủ, thần thoại giải trí có chó có khúc ý thích nghênh đón!”

“Đám người kia làm gì có lẽ không được, bản lĩnh nhìn đĩa đồ ăn lại không nhỏ, tự nhiên biết làm sao để được tươi cười, cả nhà chúng ta mặc dù cũng họ Lâm, nhưng cũng chỉ có thể là khó khăn cất bước mà thôi.”

Quả nhiên.

Trên mặt Lâm Tri Bạch nhìn không ra tâm tình, “Ba bọn họ cũng là ai?”

Lâm Hi thản nhiên nói:

“Ba của chúng ta chẳng qua chỉ là một đạo diễn phim truyền hình nho nhỏ, không có gì để nói, đơn giản là không đầu tư gì, không tiếp xúc được kịch lớn.

“Nhị ca người ở tổng nghệ bộ vừa không dễ dàng. Đoạn thời gian trước hắn và các ngành khác tranh giành lều quay quay quay phim, kết quả không đoạt lại người ta, hiện tại dưới trướng hắn đang có lòng người bất ổn, lực không chế không còn cao như lúc trước nữa.

“Về phần mẹ ta chẳng qua là ở công ty chẳng qua là treo một chức quan nhàn tản mà thôi, đi hay không đi làm cũng không có ai để ý.

“Cũng may người mấy vị bá bá kia cũng không phải một lòng, làm chuyện tranh đấu gay gắt riêng mình cũng làm không ít.

“Đây chính là người năm nay mới mười bảy tuổi, thân thể cũng vừa vặn, ta lại không thể không nhắc nhở người chuẩn bị tâm lý, bọn hắn đã bắt đầu tranh giành gia sản rồi.”

“Lão gia tử tuổi lớn rồi.

“Tuy rằng mấy năm qua hấn bắt đầu chú trọng dưỡng sinh, thân thể coi như cứng nhắc, nhưng dù sao ở tuổi này, vạn nhất có ngũ bệnh tam tai cũng không kỳ quái, huống hồ cho dù không sinh bệnh nặng gì, tương lai hấn còn có bao nhiêu năm nữa đây?”

“Trong tập đoàn có chút tin đồn.”

“Bọn họ nói rằng vị lão gia tử này đã chính thức bắt đầu chọn lựa thái tử từ trong tử nữ, đoạn thời gian trước thậm chí còn hỏi ý kiến di chúc về Kim Thư, người nói Kim Bí Thư miệng nhiều một người nghiêm túc a, nếu tin tức này có thể truyền ra, không có lão gia tử tự mình thụ ý thì sao có thể chứ?”

Lâm Tri Bạch thở ra một hơi thật sâu.

Tình trạng của người trong nhà còn kém hơn một chút so với hấn tưởng tượng.

Lão gia tử cũng coi như thật lòng tàn nhẫn, gần như đem cách đóng gói của Lâm gia đời thứ ba ném vào thân thoại giải trí giải trí, biết rõ giữa bọn họ không đối phó với nhau mà chẳng quan tâm, cũng không sợ công ty ngã trong nội đấu.

Về phần chọn Thái tử?

Ha ha, đây rõ ràng là đang dưỡng cổ!

Nhưng đây cũng giống phong cách hành sự của lão gia tử.

Lão gia tử vĩnh viễn đều tự phụ như vậy, có tuyệt đối nắm chắc đảm bảo trở thành người cầm lái tốt cho Lâm gia, cho dù là bỏ mặc bên trong cự luân đấu đá âm ỉ thành một nồi cháo, hấn cũng có tự tin tuyệt đối sẽ không đụng vào đá ngầm.

“Bánh ngọt thần thoại thật lớn.”

Lâm Hi cười lạnh: “úa có chia thế nào, hấn cũng rất rối rắm, cho nên hiện tại hấn giống như là một đế vương vô tình, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú vào tất cả mọi người, dù cho Lâm gia đời thứ hai đánh ra đầu chó, hấn cũng có thể bảo trì không chút động lòng.”

Nói xong.

Lâm Hi nhìn về phía đệ đệ: “Đáng tiếc bây giờ người vẫn là đệ tử chuẩn đại học, trước khi tốt nghiệp đại học, thậm chí còn

không có tư cách chính thức nhập cục.”

“VẬY CŨNG CHƯA CHẮC.”

Lâm Tri Bạch đâu phải là thiếu niên mười bảy tuổi đơn thuần, không biết là Diêm Vương cắt xén tiền lương, cho Mạnh Bà nhúng nước vào canh, hay là tự mình uống Mạnh Bà Thang không liêm sạch?

Tóm lại Lâm Tri Bạch thức tỉnh ký ức kiếp trước, tuổi tâm lý cũng không nhỏ.

Quan trọng nhất chính là Lâm Tri Bạch thức tỉnh hệ thống!

Đây chính là một vé vào sân của siêu cấp mua hương bồ mua cát chí tôn tám hướng.

Nếu vị lão gia tử này của trang viên phía tây thành thích nuôi cổ như vậy, vậy mình coi như con cổ vương kia thì đã sao?

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Bây giờ ta có thể giúp ngươi.”

“Giúp như thế nào?”

Lâm Hi nghiêng đầu nhìn bên mặt Lâm Tri Bạch.

Không ngờ Lâm Tri Bạch lúc này lại thò tay bung lên bia hai phần ba, ngửa đầu lên uống một hơi cạn sạch.

“Ta cho ngươi uống?”

Lâm Hi tức giận trừng mắt nhìn Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch đột nhiên hỏi: “Tỷ tỷ cảm thấy ai có ý định với Lam Tinh Nhạc Đàn?”

“Còn cần phải hỏi sao?”

Lâm Hi không chút nghĩ ngợi nói: “Nhạc đàn của Lam Tinh, cho tới bây giờ đều là do Tác Khúc gia định đoạt.”

“Đúng vậy a.”

Lâm Tri Bạch lấy chai bia tinh chuẩn ném vào trong thùng rác ở góc tường: “Nhạc phụ của Lam Tinh chúng ta, chính là thiên hạ của Khúc gia.”

Khác với địa cầu.

Dân cư Lam Tinh còn nhiều hơn, nhưng không có khái niệm quốc gia, chỉ chia làm tám châu lớn.

Tám châu này lần lượt là Tần Tề, Sở, Sở, Hàn, Ngụy ——
Cùng với Trung Châu phát đạt nhất!

Nguyên nhân phải nói từ lịch sử của hai thế giới.

Địa cầu là nơi Hồ Hợi kế thừa Tần Vương triều dẫn đến quốc gia diệt vong, mà Lam Tinh lại là do Phù Tô kế thừa cơ nghiệp.

Dưới sự thống trị của Phù Tô, Đại Tần chẳng những không diệt vong, ngược lại càng thêm cường thịnh, các loại công tích vĩ đại trong lúc nhậm chức đủ để khiến bất cứ người trái đất nào cũng phải trợn mắt há hốc mồm, biểu hiện quả thực giống như một người xuyên việt!

Sau khi đỡ Tô.

Hoàng đế mấy đời sau của Tần triều cũng rất hăng hái.

Đại khái là trợ giúp giáo dục con cái Tô tương đối xuất sắc, đứt quãng xuất hiện không ít hùng chủ văn thao võ lược, suất lĩnh thiết kỵ Đại Tần nam chinh bắc chiến, giang sơn đánh xuống càng lúc càng lớn, cuối cùng thế mà thống nhất toàn bộ thế giới!

Chân chính trên ý nghĩa thực hiện “Phổ Thiên dưới không ai khác chính là Vương Thổ”.

Thẳng đến hơn 500 năm trước, vương triều Đại Tần rốt cuộc vẫn sụp đổ.

Cũng may chiến loạn các nơi trong Lam Tinh chỉ kéo dài trăm năm, chính quyền Trung Châu xuất hiện lần nữa thống nhất Lam Tinh.

Bây giờ.

Lam Tinh lấy Trung Châu làm hạch tâm, Tần Tề, Sở Sở, Hàn, Triệu, Thất Châu để tự mình cai trị.

Giữa các châu cạnh tranh lại hợp tác.

Lam Tinh chính thể phát triển trình độ khoa học kỹ thuật và địa cầu không khác gì nhau, chỉ là phương hướng có chút khác

biệt.

Về phần phương diện văn phòng...

Sản nghiệp văn hoá thế giới này, có một số lĩnh vực mạnh hơn địa cầu rất nhiều, có chút lĩnh vực xa xa không bằng Địa Cầu.

Ngẫm lại cũng bình thường.

Lấy Phù Tô cầm đầu nhiều con “Hồ điệp” mãnh liệt vỗ cánh như vậy, hai ngàn năm sau phát sinh chuyện gì cũng không kỳ quái.

Thế thì lấy âm nhạc ra nói.

Lam Tinh làm người có địa vị cực cao!

Bởi vì Lam Tinh thường khắp nơi cho rằng âm nhạc linh hồn ở nhịp điệu!

Mà cụ thể đặt tới một tác phẩm âm nhạc mà nói, sáng tạo ra nhóm tác nhạc nho nhỏ, liền trở thành máu chốt trong vấn đề máu chốt.

Căn cứ vào loại nghiệp sinh thái thực tế này.

Lam Tinh lấy “Khúc gia” làm chế độ tuyệt đối trung tâm của âm nhạc!

Đương nhiên.

Đây không phải là lời lẽ và biểu diễn biểu diễn cùng với biểu diễn cũng không quan trọng, những điều này cũng vô cùng trọng yếu.

Chỉ là Lam Tinh Lạc Đàn những năm này phát triển xuống đã sớm đạt thành một loại nhận thức chung “Hóa Quan Mã Vương” ——

Yếu giai, chip đọc sách giới thiệu linh tinh. Khuyết ti. Tríp thí cái gì cũng dễ nghe!

Cây đàn dương cầm không đậu mùa, hay là nhị hồ mi, chỉ cần có một khúc nhạc cụ dễ nghe, vô số nhạc cụ thì tùy người chọn.

Nói theo thuật ngữ của trò chơi chính là:

Tác Khúc gia là siêu cấp hạch tâm âm nhạc!

Đối với công ty giải trí mà nói, một nhạc nhân có thực lực đủ trâu bò thì có thể nuôi sống cả một đám ca sĩ.

Bởi vì công ty giải trí có thể tùy thời đẩy ra một đồng ca ca.

Những ca sĩ này hoặc là ca sĩ giỏi tay, hoặc là hát công cường hãn sẽ làm ra tiếng hát cao, thậm chí là vừa lớn vừa đẹp, vừa hát công cường hãn.

Nhưng bọn họ không thể bồi dưỡng ra được mấy sản phẩm làm Khúc gia, ca khúc hay vĩnh viễn là tài nguyên quý trọng.

Nói cách khác.

Khúc nhạc chính là cha của một bài nhạc tác, là cha của rất nhiều ca sĩ, thậm chí là cha của cả nhạc đàn!

Tác khúc gia cao cấp nhất, ở Lam Tinh thậm chí còn có cách nói vinh dự của “Khúc ba”.

Mỗi một vị Khúc phụ, đều đứng ở đỉnh tháp của đỉnh tháp của lam tinh nhạc đàn, thuộc về số rất ít người...

“Cho nên thì sao?”

Lâm Hi buồn bực nhìn đệ đệ: “Ngươi rốt cuộc muốn giúp ta như thế nào?”

Chờ một chút!

Lâm Hi tỉ mỉ phẩm trành Lâm Tri Bạch, giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì: “Chẳng lẽ ngươi có biết một người nhạc nhân lợi hại nào đó?”

Lâm Tri Bạch:?

Sao nào tử tử tử này không giống với mình tưởng tượng?

Nhìn ánh mắt mong đợi của tử tử, Lâm Tri hơi ho khan một tiếng: “Có một loại khả năng nào hay không, kỳ thật ta vừa vặn cũng hiểu một chút tác khúc...”

A: Cảm tạ: “Một sợi Phi Vũ” trở thành Minh chủ thứ hai trong quyển sách, cũng là một lão bằng hữu ô bạch rồi, lễ tình nhân mặc dù đã qua, Chúc lão bản đêm nay hẹn một pháo thành công ~

chương 5:/chương thứ năm Bảng thi đấu Lâm Hi dở khóc dở cười: “Cho nên phương thức người muốn giúp ta, chính là tự mình học tập nhạc không?”

“Đúng vậy.” Lâm Tri Bạch nói.

“Là như vậy.” Lâm Hi ý đồ phổ cập cho đệ đệ một ít kiến thức phổ biến trong nghề: “Chúng ta đều nói nhạc đàn có địa vị cao nhất của Khúc gia, nhưng trên thực tế là chỉ những người chế tác kim bài trở lên.”

“Còn có cấp bậc?”

Lâm Tri Bạch sừng sốt một chút.

Sao giống như tiểu thuyết huyền huyền thế?

Lâm Hi lắc đầu, “Không phải phân cấp chính thức gì đó, chỉ là cách nói trong nghề chúng ta, hình như bình thường chúng ta nói ai ai ai cũng là đại lão, cái gọi là kim bài, chính là chỉ những người ít nhất đã tiến qua mười lần thi đấu, mười lần thi đấu, mười hạng người, thi, bảng cũng không cần ta giải thích nhiều chứ?”

Lâm Tri Bạch gật đầu.

Lam Tinh có tám châu.

Cái gọi là thi đấu Quý bảng chính là bảng danh sách âm nhạc cao nhất của các châu nhạc đàn.

Lâm Tri Bạch ở Tần Châu năm nay nhân khẩu đã vượt qua hai mươi ba trăm triệu, người làm việc theo nghề không biết đếm số, bởi vậy có thể thấy được những người được gọi là kim bài làm khúc đều rất lợi hại, dù sao không phải ai cũng có thể tiến vào mười hạng đầu trong bảng thi đấu ở Tần Châu.

“Chẳng qua...”

Lâm Hi nhìn về phía Lâm Tri Bạch: “Đại học người chính là nghệ thuật sử luận chuyên nghiệp đi, ta năm đó cũng là chuyên nghiệp này, người mấy năm tiếp theo chương trình đại học

đích xác sẽ tiếp xúc đến một ít kiến thức làm khúc, về sau tìm hiểu một chút đi, đừng cảm thấy lúc nhỏ mình từng học đàn cầm cò và cò xí cũng biết vẽ khúc rồi, bây giờ cái này sao? Thời đại, điều kiện trong nhà không tệ lắm, lúc còn nhỏ cơ bản đều đã học qua những thứ này.”

“Ta muốn thử một chút.”

Lâm Tri Bạch kiên trì: “Diễn đã viết xong rồi.”

Không phải Lâm Tri đầu bạc, hẳn cũng biết mỗi câu của tử tử đều là lời vàng ngọc, nhưng ai bảo mình có hệ thống?

“Ta tính ra rồi.”

Trong ánh mắt Lâm Hi có vẻ cung chiêu: “Ngươi và ta vòng tròn nửa ngày như vậy, không phải là muốn đi cửa sau của tử tử sao?”

“Lời này thật khó nghe.”

Lâm Tri Bạch lập tức ghét bỏ, chuyện nhà mình sao có thể gọi cửa sau chứ, rõ ràng là từ cửa chính đi vào.

“Được rồi.”

Lâm Hi tùy ý khoát tay một cái nói: “Nếu như ngươi muốn giày vò, ta sẽ để ngươi lăn lộn một lần thì đã sao, chút quyền lợi này trên tay tử tử vẫn có, nhưng mà? Quắc tài giỏi xông pha? Nữ tử hợp tác, càng đừng trông cậy vào việc có được bao nhiêu tài nguyên mở rộng, ta mặc dù là chủ quản của Thần Thoại giải trí âm nhạc mười ba bộ, cũng không thể quá rõ ràng phá hư quy củ, bị người tóm được bím tóc là chuyện nhỏ, mất đi uy tín và lòng người chủ quản mới đáng sợ.”

“Ta phải đi tìm ai để hát đây?”

Lâm Tri Bạch không có học tập vui vẻ, hẳn cũng không muốn làm khó đám tu âm sư trăm vạn, tránh lãng phí tác phẩm tốt, hướng hồ hẳn còn muốn hảo hảo học đại học, trước khi tốt nghiệp làm công việc sau màn thì rất tốt. Về phần sau khi tốt nghiệp muốn làm gì hẳn còn chưa xác định, xem thế nào mới có lợi cho việc bắt thần thoại của mình.

“Công cụ nhân có hơi lạc.”

Lâm Hi nhún vai, chợt ý thức được Lâm Tri Bạch có thể nghe không hiểu loại lời đen trong nghiệp này, giải thích: “Chính là một nữ ca trẻ tuổi còn chưa chính thức xuất đạo, trong bộ phận của ta vừa vặn tìm đủ sáu người, nếu rảnh, thì cùng công ty của ta đi chọn đi.”

“Ngày mai đi.”

Lâm Tri Bạch không ngại làm ca khí nổi tiếng hay không, ngạch cửa giải trí của thần thoại đặt ở đó.

Cho dù là công ty người mới còn chưa xuất đạo, tiêu chuẩn chuyên nghiệp cũng tất nhiên phải qua cứng rắn mới có thể đi vào.

“Được được được, rút lui.”

Lâm Hi đứng dậy, “Đi ngủ một giấc thật đẹp.”

Nàng căn bản không đề bài hát mà Lâm Tri Bạch muốn viết ở trong lòng.

Phải biết rằng công ty âm nhạc có công tác tốt hay dở, gần như là xem hết sự phát huy của mọi người.

Nhưng nếu như viết nhạc thật sự đơn giản như vậy, mình cũng không đến mức vì bộ phận nghiệp tích mà rầu rĩ.

...

Hôm sau.

Lâm Tri Bạch ngồi xe Lâm Hi đi tới thần thoại giải trí.

Khoa trương giải trí của thần thoại nằm trong khu khoa học kỹ thuật của Tô thành Tần Châu, cách Lâm Tri Bạch gia khoảng ba mươi lăm dặm, gần đó có một trạm điện giao thông, trước kia hẳn tự nhiên đã từng tới nơi này, tại trong toàn nhà đều đảm nhiệm chức vụ trên công trình, nhưng số lần tới ít, không tính đặc biệt quen thuộc.

Đại hạ năm mươi lăm tầng.

Trong lòng đất cũng có ba tầng.

Diện tích kiến trúc vượt qua mười vạn bình!

Đây là thần thoại tự xây dựng tự lâu, đã có gần hai mươi năm lịch sử, tòa tháp tạo hình nhìn thì vẫn mới mẻ, công năng bên

trong cũng rất đầy đủ, tại mảnh khoa học vườn khoa học gần như là một trong những kiến trúc mang tính đại biểu, có đoàn đội bảo an hai mươi bốn giờ tuần tra.

Chiếc xe của Lâm Hi trực tiếp dừng ở bãi đỗ xe.

Vào thang máy lên lầu, Lâm Hi cười nói về tình huống công ty giới thiệu: “Tổng bộ thân thoại so với nơi này còn lớn hơn, sau này có cơ hội liền dẫn người đi xem một chút, bất quá đây là thân thoại tòa nhà thứ hai, cũng coi như sản nghiệp trọng yếu của Lâm gia, ta làm công việc ở tầng mười ba, bất bộ tổng nghệ của nhị ca người ở tầng ba mươi tám, nhưng hẳn đi Tề Châu còn chưa trở về.”

“Sao lâu vậy?”

Lâm Tri Bạch cảm thấy nhị ca đã đi không ít ngày.

Lâm Hi nói: “Hình như coi trọng một tổng kỹ Tề Châu, muốn mua quyền dẫn vào Tần Châu, bất quá có rất nhiều chuyện đều không nói đến, cho nên chậm trễ nhiều ngày như vậy.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch gật đầu, bỗng nhiên nghĩ đến kho hàng của hệ thống cũng có lan can tổng nghệ.

Không biết khi nào hệ thống ban thưởng tổng kỹ của mình, đến lúc đó hẳn có thể giúp đỡ một đám nhị ca.

“Ba là đạo diễn, bình thường không ở công ty, mẹ hằng ngày không đi làm, bà ấy chỉ treo chức vị, chỉ có trong bộ mở đại hội mới xuất hiện, dù sao cũng không có ai nói gì, có lẽ rất nhiều người còn vui vẻ nhìn thấy bà ấy không đi làm nữa.”

Lâm Hi bĩu môi.

Thang máy san phẳng, tốc độ cũng không tệ, rất nhanh đã tới tầng thứ mười ba.

“Bộ trưởng.”

“Bộ trưởng giỏi lắm.”

“Chào buổi sáng Lâm chủ quản.”

Nhân viên đi ngang qua cùng Lâm Hi chào hỏi, trên mặt không tính là câu nệ, thậm chí phần nhiều là nụ cười.

Lâm Hi cũng nở nụ cười.

Điều này khiến Lâm Tri Bạch có chút ngoài ý muốn, hẳn vốn tưởng rằng tử tử là lãnh đạo kiêu cao lãnh, không nghĩ tới trong bộ phận nhân duyên không tệ, nhìn rất có sức tương tác.

Những nhân viên này đương nhiên cũng nhìn thấy Lâm Tri Bạch bên cạnh Lâm Hi, nhưng ánh mắt không dò xét quá nhiều, chỉ coi như trong bộ phận lại có người mới gì đó, nhìn giống như là đi theo con đường của thần nữ.

Đây là công ty giải trí.

Công ty giải trí không thiếu nhất chính là tú nữ soái ca, thậm chí ngay cả giá trị nhan sắc của nhân viên bình thường phần lớn là trên người qua đường.

“Ta bảo người dẫn người đi thu âm lều.”

Lâm Hi đi tới văn phòng: “tự mình chơi đi, đừng nói quan hệ của chúng ta, quá rêu rao ảnh hưởng không tốt.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu, lại có chút nghi hoặc: “VẬY con cũng họ Lâm, sẽ không để người khác suy nghĩ nhiều sao?”

Lâm Hi cười to.

“Nếu như người biết trong thần thoại giải trí này có bao nhiêu người họ Lâm làm việc thì sẽ không nghĩ như vậy, Lâm gia chúng ta tông tộc lớn như vậy, mấy đời người khai chi tán diệp, già trẻ nhiều, cho nên người họ Lâm ở trong công ty này sẽ không có ưu đãi đặc thù gì, trừ phi người là lão gia tử đích thân, đương nhiên là người, nhưng chuyện này người không tuyên dương không ai biết, hướng hồ những đại chiêu tịch trong công ty cũng sẽ cho người vào, không ít người có chút bối cảnh, như vậy chẳng khác gì tất cả mọi người không có bối cảnh gì.”

Lâm Tri Bạch bưng tỉnh.

Sau đó tử tử đuổi một nhân công chở Lâm Tri vào chuồng thu âm.

Trong lều.

Thu thu âm sư đang ngồi ở trong lều thu âm nghe hát.

Thấy Lâm Tri biết phí công tiến đến, Thu Lễ sư tháo tai nghe điện thoại xuống gọi một tiếng:

“Lâm lão sư đúng không?”

“Xin chào.”

Lâm Tri Bạch rất khách khí, cho dù tỷ tỷ không nhắc nhở thì hẳn cũng sẽ không bày ra cái dạng tư thế thân thiết đời thứ ba của Lâm gia.

“Ta đến trích ca.”

“Ta nhận được một phân bộ thông báo, người đem đồ dỏm ra phát cho ta một chút. Phiên đọc sách giúp người. Đồ Khắc Lai Hoa. Khảo tử.”

“Được.”

Ca khúc trong kho hàng của hệ thống có thể trực tiếp chỉ ra bài hát nhỏ.

Bất quá hệ thống đã giải thích với Lâm Tri Bạch là tạm thời, sau này hẳn nhất định phải học cách tự mình tấu khúc, tiêu gì gì đó đều phải dựa vào chính hẳn động thủ.

Sau khi gửi đi rất nhanh.

Thu âm tam sư thu được cái dạng nhỏ rồi liếc mắt nhìn tên bài hát, “Tiêu Tiêu sầu”, nhìn cũng rất văn nghệ a.

“Ta nghe một chút.”

Nói xong Thu âm sư cắm tai nghe rời cho điện thoại.

Tên nhóc này làm khá thô kệch, hiệu hợp nhất điện tử, ngay cả tiếng người cũng không, nghe giọng lạnh tanh, giọng điệu cũng đơn giản, nhưng nghe tổng thể lại cảm thấy khá ngoài ý muốn, đặc biệt là phương diện lời ca càng làm đôi mắt người ta sáng lên.

“Không tệ lắm.”

Thu âm sư cười nói: “Bài ca rất tuyệt!”

Lâm Sơ gật gật đầu, nhưng cũng biết lời này của đối phương chiếm đa số khách sáo.

Không phải là “Tiêu Sầu” không tốt, nhưng chỉ dựa vào một đoạn tiểu dạng kỳ thật nghe không ra quá nhiều thứ, hướng hồ

hệ thống cung cấp cái tiểu thuyết này ngay cả Lâm Tri Bạch cũng nghe ra nòng đậm có lệ, giống như rất không tình nguyện trực tiếp nói cho hẳn.

“Khúc nhạc đâu?”

“Tự ta thiết kế biên khúc.”

“Được.”

Thu âm sư không quá ngoài ý muốn, đi biên khúc là quá bình thường.

Hướng hồ Lâm Tri Bạch là tân thủ, lựa chọn ca sĩ cũng là người mới, nếu phía trên không có quan hệ gì, nếu tổ hợp này rất khó thỉnh được lão sư biên soạn quá lợi hại ra tay giúp đỡ, không bằng tự mình động thủ com no áo ấm mà thôi.

Lúc này.

Bên ngoài có động tĩnh.

Mấy người mới làm việc đến.

Dứt lời: Cảm tạ vị minh chủ thứ ba trong quyển sách Bách Đà Nhị Thổ của Bạch y minh, chúc người vận hồng vận vào đầu ~

chương 6:/chương thứ sáu Hôm nay âm nhạc Tam Bộ vẫn chưa thể chính thức lục chế, ca ca ca ca ca giỏi lắm cũng cần có thời gian.

Mục đích chủ yếu Lâm Tri Bạch tới đây hôm nay là để nói thử, chờ đàn ca ca quay ca múa ca hát xong, sẽ chọn ra ca khúc ca phù hợp nhất.

Tựa như vai phim tổ thử vai.

Còn cái gì mới gọi là phù hợp?

Lâm Tri Bạch còn chưa bắt đầu học tập khúc nhạc, cho nên ánh mắt không quá độc ác, nhưng y có một bộ phương pháp của mình.

Rất đơn giản.

Nhìn ai có phong cách giống ca khúc như trước là được.

Chỉ là Lâm Tri Bạch liên tiếp thử ba ca ca, đều không có một hiệu quả đặc biệt hài lòng.

Không phải do ca sĩ mới làm việc này không tốt, dù sao đều xuất thân khoa học, còn vào bộ giải trí âm nhạc thần thoại, trình độ khẳng định là vượt qua tiêu chuẩn, vấn đề là phong cách không giống với bài hát ban đầu của vị ở Địa Cầu kia, điều này khiến Lâm Tri Bạch đau đầu nhức óc.

Có lẽ không giống hát nguyên bản cũng có thể phát hỏa.

Rất nhiều người mở luyện xướng có thể bức chết nguyên bản.

Nhưng vẫn là câu nói kia, Lâm Tri Bạch hiện tại còn chưa có trình độ nào phân biệt, chỉ có thể tiếp tục sử dụng phương pháp thử của mình.

“Vị tiếp theo.”

Lâm Tri Bạch khẽ nhíu mày.

Ca ca đến đây hát tổng cộng có sáu người.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà đã ba người?

Nếu như sau đó ba người này vẫn không hát ra hiệu quả của Lâm Tri Bạch, vậy chỉ có thể nhờ tỷ tỷ tiếp tục suy nghĩ biện pháp.

“Lão sư tốt...”

Người tham gia thí xướng thứ tư tiến vào lều ghi âm, nhưng không biết có phải là bởi vì ba người mới trước đều không thể đã động Lâm Tri Bạch hay không, lần này người mới dường như có chút khẩn trương, thời điểm nhìn thấy Lâm Tri Bạch, nói chuyện có chút khó khăn.

“Mọi người quen ca khúc chưa?”

“Ừ ừ!”

“Hát vài câu thử xem.” Lâm Tri Bạch và ghi âm sư mỗi người đeo tai nghe lời.

Khụ!

Người mới số bốn hắng giọng một cái, sau đó bắt đầu biểu diễn: “Khi người đi vào sân sung sướng này...”

Hát vài câu liên tục.

Lâm Tri Bạch đột nhiên gọi:

“Ngừng.”

“Lão sư!”

Đôi chân nhỏ của người mới số bốn đang khẩn trương đều run rẩy, nhưng vẫn lấy hết dũng khí nói với Lâm Tri Bạch: “Ta muốn thử lại một lần nữa, xin ngài cho ta một cơ hội nữa...”

“Đừng khẩn trương.”

Lâm Tri Bạch cười nhạt: “Giọng nói của người rất tốt, chỉ là run có chút lợi hại, có thể thả lỏng một chút.”

Đúng vậy.

Số bốn người mới thanh âm rất tốt, dĩ nhiên có vài phần nguyên bản hát.

Mặc dù độ tương tự không phải đặc biệt cao, nhưng tiếng ca hùng hậu kiểu khê ngâm nga, rơi vào trong lỗ tai Lâm Tri Bạch thì đặc biệt thoải mái.

Lần này cùng Lâm Tri Bạch không chuyên nghiệp lại không quan hệ, dễ nghe tiếng ca êm tai không cần chuyên môn cũng có thể phán đoán, đây hẳn là có liên quan đến âm sắc của con người.

“Được!”

Tựa hồ được cô vũ, người mới này quả nhiên đã buông lỏng một chút, lần nữa tiến hành thử hát.

Thử hát đến lần thứ ba.

Lâm Tri Bạch bỗng nhiên mở miệng nói: “Có thể.”

Sau đó Lâm Tri Bạch lại để cho hai người mới còn lại tiến vào thay phiên ngâm xướng, thẳng đến khi sáu người mới toàn bộ thí luyện hoàn tất.

Không có suy nghĩ quá nhiều, Lâm Tri Bạch lại đem người mới số bốn gọi vào, đây là một người hẳn nghe xong sáu người hài lòng nhất, gần như hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của hắn.

“Chính là người.”

Bên cạnh ghi âm sư cười nhắc nhở số bốn: “Tôi nay trở về ăn triệt để ca khúc, ngày mai chúng ta thử ghi lại.”

“Tạ ơn lão sư!”

Người mới này mừng rỡ tận cùng, liên tục cúi đầu.

Lâm Tri Bạch nhìn về phía đối phương, đột nhiên cảm thấy đối phương có chút quen mắt khó hiểu: “Người tên là gì?”

“Lâm Thủ Không!”

Số bốn tân nhân lập tức lớn tiếng trả lời.

Vẻ mặt Lâm Tri Bạch lập tức trở nên cổ quái.

Khó trách vừa rồi cảm thấy đối phương nhìn quen mắt, cũng khó trách đối phương vào thần thoại giải trí, người này hẳn là người của Lâm gia, có thể còn tại nơi nào đó gặp mặt đối phương.

Là người giữ chữ sao?

Mặc dù đối phương tuổi tác nhìn như lớn hơn mình, nhưng bối phận này thật sự nghiêm khắc bàn ra, Lâm Thủ Bút nên gọi

mình một tiếng thúc phụ?

...

Lâm Thủ Nhất đi ra khỏi máy ghi âm, sau lưng gằn như bị mồ hôi làm ướt nhep, nhưng vẻ mặt lại tràn ngập kích động.

“VẬY MÀ LÀ HẮN!”

Tim Lâm Thủ Nhất đang đập nhanh hơn, tâm tình nhảy nhót hâu như muốn bay lên.

Hắn cũng thực sự đã bay lên rồi, nhảy nhót trên đường trở về túc xá lắc trái lắc phải, mãi đến khi đụng phải các nhân viên khác mới cuống quít bước chân.

Trở lại ký túc xá.

Trong ký túc xá bốn bề vắng lặng, Lâm Thủ Nhất lấy điện thoại di động gọi cho mẫu thân.

“Giữ vụng về?”

“Mẹ, mẹ đoán hôm nay con gặp được ai ở trong công ty?”

“Ai?”

“Con trai út của Lâm thúc thúc!”

“Nha, không phải nói thân thể vị kia không tốt sao?”

“Ta thấy rất khỏe mạnh, máu chốt nhất chính là ta muốn ra đường rồi, người đoán ca khúc xuất đạo của ta là ai viết!”

“Không phải là? Rèn vật? Đứa nhỏ đúng không?”

“Là hắN! Là hắN! Chính là hắN!”

“Thật đúng vậy, dựa theo bối phận kỳ thực người nên gọi Lâm Đông thúc thúc gia gia, vậy nhi tử của Lâm Đông thúc thúc chính là thúc phụ của người.”

“Cái bối phận này... Tuổi ta so với hắN lớn hơn nhiều... Bất quá ca khúc này rất hay, ta đặc biệt thích!”

“Nhi tử!”

Giọng nói của mẹ nuôi rất nghiêm túc: “Lâm Đông thúc thúc người đối với nhà chúng ta có đại ân, người không nên cô phụ bài hát của người ta!”

“Vậy sao có thể nha.”

Lâm Thủ Trung dường như cam đoan một cách ngu ngốc:

“Năm đó ba ba ba Duy Tư là Lâm Đông thúc thúc mượn tiền, chuyện này con nhớ kỹ đấy!”

...

Lâm Tri Bạch tìm được ca sĩ hài lòng, tán gẫu với Thu Đức su một lát rồi ghi lại công việc tiếp theo, sau đó lại đi dạo ở âm nhạc Thập Tam Bộ, đến khi hai người tan ca cùng nhau về nhà.

Trên đường lái xe trở về.

Lâm Hi mở miệng nói: “Cuối cùng tìm được ca sĩ hài lòng chưa?”

“Tìm được rồi.”

“Hiệu suất không tệ a.”

“Trở về thu thập cho người nghe một chút.”

“Được.”

Lâm Hi nhấp một ngụm trà sữa bỏ trên xe, “Hôm nay vào công ty trải nghiệm một chút, cảm giác thế nào?”

“Mọi người đều rất bận rộn.”

“Trong công ty là chuyện bình thường, bởi vì giải trí thân thoai tổng cộng có hai mươi bộ âm nhạc, cho nên cạnh tranh thành tích rất kịch liệt, giữa các bộ phận thậm chí có thể đào người lẫn nhau, lão gia tử thích loại văn hóa lang tính này.”

Lâm Tri Bạch gật đầu.

Đối với người cao tầng công ty mà nói, chỉ cần ca sĩ và nhạc nhân không rời công ty, tự nhiên là muốn đến bộ phận nào thì phải đi bộ nào.

“Nhưng ta là chủ quản của âm nhạc Thập Tam bộ.”

Xe của Lâm Hi mở cửa lên xe, tiếp tục nói công việc với Lâm Tri Bạch.

“Khúc nhân ưu tú và ca sĩ đều là lực lượng nòng cốt của bộ phận trọng yếu, thành tích chủ quản của ta toàn bộ dựa vào đám người này.

“Cũng may mấy người kim bài làm khúc nhân có quan hệ không tệ với ta, các bộ phận khác cơ bản đào không nổi, đọc sách tự ảo. Nô tỳ Khắc Hoa Hoa. Cho nên các nữ sinh trong tình huống không có gì đặc biệt cũng sẽ không rời đi, ai bảo làm ca với người ta, phần lớn đều có quan hệ hợp tác lâu dài, trước nay đều lấy người làm khúc làm chủ đạo.

“Trên thực tế, nếu mấy bộ phận hạch tâm của ta rời đi, thì thành tích của ta sẽ xong đời.

“Công tích liên tục sa sút, ta nói không chừng sẽ bị giáng chức, cho dù là mấy bá bá trong nhà, thành tích không tốt mà nói, cũng phải gánh chịu áp lực thậm chí bị giáng chức.”

Khó trách cha không ở công ty làm lãnh đạo.

Lâm Tri Bạch hỏi: “Vậy quyền nói chuyện nằm trong tay ai?”

Lâm Hi cười nói: “Sở hữu ngôn ngữ thần thoại đương nhiên nằm trong tay lão gia tử, nhưng lão gia tử không có một người lãnh đạo tốt, nếu người làm tốt công việc hẳn sẽ cho người tiền thưởng thậm chí là thăng chức, công tác của người làm không tốt, nhi tử của người cũng sẽ bị mắng xối xả thậm chí còn bị giáng chức.

“Bất quá nói đi cũng phải nói lại.

“Trường công ty chính là xã hội nhỏ, có cạnh tranh thì sẽ có hợp tác, không có kẻ thù vĩnh viễn, càng không có bạn bè vĩnh viễn, đương nhiên ngoại trừ những người khác.”

Lâm Tri cười trắng.

Hắn tự nhiên biết tỷ tỷ nói “người nào” là ai.

Nếu lão gia tử chỉ nhận công trạng không nhận người, vậy mình muốn hoàn thành nhiệm vụ ngược lại càng dễ dàng.

Loại chuyện tranh đoạt quyền kế thừa thần thoại này, chỉ là ở trong tháp ngà để mỗi ngày học tập nâng cao là không thể làm được, huống chi thân thể khôi phục không đại biểu vết thương trong lòng khép lại, chung quy có chút nợ cần thanh toán.

Trang viên phía tây thành năm đó.

Đám người kia gần như hủy hoại cuộc đời của mình.

Lâm Tri Bạch sẽ khoan dung cho bọn họ, nhưng phải sau khi treo cổ bọn họ.

A: Cảm tạ **【Hải tịch】** trở thành vị minh chủ thứ tư trong quyển sách, người tới đều là bằng hữu cũ, chúc lão bản mọi sự như ý!

chương 7:/chương thứ bảy Lo lắng hai ngày sau đó, Lâm Hi đến công ty đi làm cũng sẽ mang theo Lâm Tri Bạch đi làm.

Đến trong công ty, Lâm Hi sẽ thả Lâm Tri Bạch đi bận rộn, tiêu sấu thu thập.

Mà khi đến ngày thứ ba.

Trước khi Lâm Hi đi làm lại muốn gọi đệ đệ cùng nhau lên.

Lâm Tri Bạch lắc đầu, “Đã chính thức ghi xong bài hát, sau đó Hồn Âm và Mẫu Mang xử lý công việc không cần con quan tâm.”

“Ồ.”

Lâm Hi gật gật đầu nói: “Vậy có lẽ đã chế tác xong rồi, người đã ký hợp đồng xong chưa?”

“Ừm.”

Lâm Tri thốt lên lời phàn nàn: “Thần thoại rất đen, khúc nhạc của ta tổ chức, tới tay chỉ có 1.5.”

Trước khi ca khúc tuyên bố phải ký hợp đồng.

Ngày hôm qua công tác công tác tìm hấn ký hợp đồng, Lâm Tri Bạch không trông cậy gì vào đặc quyền, liền ký theo hợp đồng thông lệ thông thường, nhưng không trở ngại hấn ghét bỏ hợp đồng đen của thần thoại.

Lâm Hi bật cười.

“Thứ nhất, người là người mới, người mới vốn không có tư cách cùng công ty bàn điều kiện, cái này liên quan đến một vấn đề rất thực tế, không có người tạo khúc của công ty thậm chí còn không phát biểu tác phẩm của mình, càng không có tuyên truyền tài nguyên sử dụng, chẳng sợ tác phẩm của người rất ưu tú; kỳ hạn thứ hai là một năm, công ty thứ hai sẽ căn cứ vào biểu hiện của người mà chia thành, thứ ba chính là công ty giải trí đứng đầu Tân Châu chúng ta, hợp đồng làm bài danh dành cho người mới đều dùng là hợp đồng chế thức này,

không có lý do gì người có thể phá vỡ quy tắc ngầm của ngành sản xuất.”

“Đạo lý gì ta cũng hiểu.”

Lâm Tri Bạch nhìn tỷ tỷ: “Khế ước này nhất định phải một năm sau mới có thể đổi?”

Lâm Hi suy nghĩ một chút nói: “Nếu như bài múa lọt vào top 10 thi đấu Quý bảng, công ty sẽ dựa theo thứ tự phát tiền thưởng cụ thể, xem như chia làm hợp đồng đề cao, có điều phải có bản lĩnh tiến vào Top 10 mới được.”

Nói xong.

Lâm Hi trừng mắt nhìn đệ đệ.

Lâm Tri Bạch nói: “Vạn nhất ta vào top 10 thì sao?”

Lâm Hi vén tóc: “Nếu như? Bà mỗi? Mười hạng đầu, vậy ta sẽ giặt cho người một năm giặt quần lót?”

Lâm Tri Bạch: “...”

Tâm tình Lâm Hi vui vẻ ra khỏi cửa.

Trên nửa đường, Lâm Hi cầm điện thoại di động thu được một tin tức.

“Đến công ty nhớ tìm ta.”

Câu chú thích đặc biệt của người phát tài là “Trần phó bộ trưởng”.

“Ta nhận được.”

Lâm Hi trả lời ngắn gọn một câu.

Có hai mươi bộ âm nhạc, Trần phó bộ trưởng là hai mươi? Một trong những tổng phụ trách bộ âm nhạc, cũng là không chế thứ hai của công ty âm nhạc.

Đến được công ty.

Lâm Hi đi thẳng đến phòng làm việc của Trần phó bộ trưởng.

Trần phó bộ trưởng là một nữ nhân hơn bốn mươi tuổi, đang ngồi trên ghế sa lon trong phòng văn phòng xem văn kiện, vẻ mặt có chút nghiêm túc.

Nhìn thấy Lâm Hi vào cửa.

Trần phó bộ trưởng lộ vẻ tươi cười: “Ngồi xuống đi, có chuyện muốn nói với người.”

“Mời ngài nói.”

“Buổi sáng hôm nay công ty mở một buổi sáng, cao tầng phía trên thương lượng thật lâu, bọn họ muốn tiến hành cải tổ âm nhạc bộ.”

“Cải tổ?”

Sắc mặt Lâm Hi hơi biến đổi.

Trần phó bộ trưởng rót hai chén trà.

“Hai mươi bộ âm nhạc lại phức tạp, quản lý có chút bất tiện, cho nên phía trên muốn mười bộ lạc nhạc xếp hạng phía sau bài danh âm nhạc một lần nữa đánh tan, sau đó mỗi người tự được phân phối đến bên trong bộ âm nhạc bài danh trước mười vị trí đầu.”

“Động tác lớn như vậy?”

Lâm Hi nhíu mày: “Vậy chủ quản bài danh 10 vị sau công tích kia sẽ an bài như thế nào?”

Trần phó bộ trưởng ra hiệu cho Lâm Hi uống trà: “Đây là điều ta muốn nói với người, mười vị chủ quản sau này sẽ phân phối cho chủ quản trong mười người đứng đầu làm phụ tá, nếu quyết sách này được thúc đẩy, tình cảnh của người tương đối xấu hổ, bởi vì thành tích âm nhạc mười ba bộ của các người vẫn luôn quanh quẩn ở trung du.”

Lâm Hi nhấp một ngụm trà, trong lòng cân nhắc.

Nếu công ty này phổ biến quyết sách, vị trí thứ mười chính là khu vực phong thủy thiên đường địa ngục.

Công tích xếp hạng trước mười là an toàn, nhưng xếp hạng thứ mười là nguy hiểm.

“Hôm nay đã là ngày 20 tháng 8 rồi.”

Trần phó bộ trưởng dùng đầu ngón tay gõ gõ văn kiện trên bàn, “Ta vừa mới xem thứ hạng công tích bình quân của ngành người ở tám tháng trước.”

“Bao nhiêu vị?”

“Vị thứ mười ba.”

Lâm Hi hơi siết chặt chén trà, “Còn có bao nhiêu thời gian?”

Trần phó bộ trưởng cười nói: “Không cần quá căng thẳng, quyết sách này hẳn là sẽ được thúc đẩy vào tháng mười hai, người còn phải mất gần năm tháng để xông phá nghiệp tích, chỉ cần trong vòng năm tháng, xông vào top 10 của năm nay, bộ phận của người có thể giữ lại, còn có thể từ trong mười bộ phận đã bị cắt đứt nhận được một lượng lớn thực lực bổ sung.”

“Ta hiểu được.”

Lâm Hi nhẹ giọng nói: “Đây là nguy cơ, cũng là kỳ ngộ.”

Trần phó bộ trưởng gật đầu, “Khi Lâm Hi người mới vào công ty đã đi theo ta, thật vất vả mới ngồi lên được vị trí này, nếu như bộ phận bị cắt lui mà nói, người sẽ phải làm phụ tá cho chủ quản xếp hạng 10, mặc dù chỉ là từ chính đến phó, nhưng người nên biết quyền lợi và tài nguyên chính diện này chênh lệch đến cùng lớn đến bao nhiêu, ta bởi vì là phó giám đốc âm nhạc bộ, cho nên mới khắp nơi bị hạn chế.”

“Ta biết rồi.”

Lâm Hi cười nói: “Trên danh nghĩa ngài là phó giám đốc của Đại Âm nhạc bộ chúng ta, nhưng trong lòng ta vẫn luôn xem ngài là sư phụ.”

Thần thoai khắp nơi đều là phe phái.

Tại âm nhạc bộ, Lâm Hi xem như người thuộc phe của Trần phó bộ trưởng.

Nếu như bộ phận Lâm Hi bị cắt bỏ, vậy Trần phó bộ trưởng cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Trái lại nếu như Lâm Hi ổn định, địa vị và quyền lên tiếng của Trần phó bộ trưởng trong công ty cũng sẽ có tăng lên, từ đó mang đến cho nàng càng nhiều lợi nhuận.

Nói chuyện kết thúc.

Lâm Hi trở lại âm nhạc mười ba bộ, có chút tâm sự trùng điệp, đầy đầu đều là thành tích công lao sự nghiệp thành tích...

Minh nhận được tin tức, tin rằng mười chín bộ lạc âm nhạc khác hẳn cũng nhận được tin tức.

Mấy tháng tiếp theo, hai mươi ngành âm nhạc trong thần thoại giải trí sẽ có cuộc cạnh tranh vô cùng kịch liệt, mình có phải sẽ nhất nhóm người chế tác trong đó vào nhà tối hay không, viết không ra nhạc hay ho để không cho cơm ăn hay không?

Lúc này trợ lý đi lên theo.

Lâm Hi tựa hồ nghĩ đến điều gì, hỏi một câu: “Mọi ca khúc Lâm Tri Bạch đã hoàn thành kiểm tra rồi sao?”

Trước khi ca khúc giải trí thần thoại giải trí, đều sẽ có một khâu xét duyệt cố định, chủ yếu dùng để xác nhận xem ca khúc có tồn tại bất chước hay không, có một số ca hát thỉnh thoảng va chạm chút giai điệu quy luật, toàn bộ thế giới nhiều khúc nhạc như vậy cũng có cùng một loại, nhưng nếu giai điệu quy mô tương tự đạt tới tiêu chuẩn nhất định, đó chính là tình nghi xét tập, bài hát này đừng nghĩ lấy danh nghĩa thần thoại phát ra ngoài, lão gia tử là một người cực kỳ yêu quý lông chim.

“Đúng vậy.”

Trợ lý cũng có xu hướng, “Thẩm duyệt đã thông qua, ca khúc thông qua nội ứng phát đến hộp hộp mật cộn của ngài.”

“Ừm.”

Lâm Hi tiến vào trong văn phòng chuẩn bị nghe nhạc.

Là chủ quản một bộ, mỗi một bài hát từ bộ âm nhạc mười ba được phát ra, Lâm Hi đều sẽ lắng nghe một cách dễ dàng đánh giá thị trường một chút.

Đây là một trong những nội dung công tác của nàng.

Mặc dù đệ đệ đã đi cửa sau, do chủ quản này từ không trung an bài, không có sàng chọn nào thông qua bộ phận, nhưng chương trình cần thiết vẫn phải đi.

Huống hồ Lâm Hi cũng tò mò:

Trước mười bốn tuổi mình mới đơn giản học tập đàn dương cầm và đệ đệ tốt, cuối cùng nghiên cứu ra cái đồ chơi gì?

Nghĩ đến đây, khóe miệng nàng mỉm cười.

Khi loại tâm tình này căng thẳng, có thể nghe đệ đệ viết ca, tựa hồ rất không tệ.

Để trợ lý đóng cửa lại.

Lâm Hi mở ra hộp ngọc trong công ty, thấy được tên của tác phẩm đệ đệ.

“Tiêu sầu?”

Hai chữ này không thể tránh khỏi khiến Lâm Hi sinh ra một ít liên tưởng.

Tâm tình không hiểu sao trở nên phức tạp, tên nghe trộm cực kỳ đắt tiền kia phát ra tiếng vang.

tấu trước vang lên.

Là thanh âm Thủ Phong Cầm.

Bi thương.

Trầm tĩnh.

Hình như thật khiến lòng người ta cảm thấy chua xót.

Trong giai điệu quy luật âm u, bên ngoài đi theo phía sau Công PHÙ, âm thanh của người mạnh mẽ vang lên.

Giai điệu này...

Bài hát này...

Lâm Hi nghe hát, tâm thần lại có chút hoảng hốt.

Mà ca nhạc chủ qua độ đến phó ca, từng câu từ bài hát kia giống như những con dao găm găm vào lòng người.

Không cần người ca đi khàn giọng biểu đạt cái gì, giữa tâm hồ Lâm Hi liền nổi lên từng trận gợn sóng, trước mắt phảng phất nhìn thấy một thiếu niên say sưa trên bàn rượu.

nỉ non phiền muộn của hắn.

Nói ra ưu thương của hắn.

Trước mắt Lâm Hi bỗng nhiên ánh lên đủ loại biểu cảm của đệ đệ trong ba năm qua, rót đầy một bầu rượu, chưa uống đã say trước.

Thời gian dần qua.

Hốc mắt nàng đỏ lên.

Tiếng ca không biết đã kết thúc từ khi nào.

Lâm Hi trầm mặc một lần nữa điểm lên tin tức.

Nàng phân không rõ ca từ “Tiêu Sầu”, là tiếng lòng nào đó của đệ đệ ba năm qua, hay là sau khi gia công nghệ thuật sáng tác, nhưng nàng không muốn hỏi cũng không dám hỏi, sợ lại đung vào vết sẹo vừa mới khép lại kia, xé da thịt ra mang theo sự đau đớn.

Mà đứng trên góc độ của chủ quản.

Lâm Hi cũng không rõ bài hát này sẽ có biểu hiện như thế nào trên thị trường.

Cái đó không liên quan gì đến năng lực nghiệp vụ, nhưng những bài hát mà nàng đã xem qua đa số là không thể dự phán thị trường từ trước.

Nếu như thị trường dễ dự phán như vậy, hàng năm sẽ không có vô số ca khúc lặng yên không một tiếng động phỗ phổ dập dồn.

Lúc người nào phát ca, lại không phải do dự mãi nguyện đây?

Đặc biệt loại chậm ca tiêu sầu kiểu diễm này, lên trầm thấp rất nhỏ hầu như thuận túy phát biểu lộ tuyến tình cảm càng khó dự phán thị trường hơn.

Lâm Hi có thể xác định một cách duy nhất chính là, bài hát này nhất định sẽ có người thích, khác biệt đơn giản là ở chỗ có bao nhiêu người thích.

Bởi vì bài “Tiêu Sầu” này ở Lâm Hi nghe đến là ưu tú.

Lâm Hi ưu tú đến mức thậm chí có chút không dám tin đây là một bài ca mới!

Lẽ nào đệ đệ là thiên tài?

Bài hát này sẽ trở thành thành công tích trong lòng mình nhớ nhưng sao?

Liên tiếp gọi ca khúc đi nghe lại năm lần, cuối cùng Lâm Hi lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Lâm Tri.

Điện thoại kết nối.

Lâm Hi nhẹ giọng nói: “Ca viết không tệ.”

Lâm Tri cười miễn phí, “Công bố lúc nào?”

Lâm Hi nói: “Đội bộ Tuyên Thành bên kia định ra văn án tuyên truyền là có thể tuyên truyền rồi.”

Văn án?

Lâm Tri Bạch không cần nghĩ ngợi nói: “Rút đao đoạn thủy càng chảy, nâng chén tiêu sầu sầu càng sầu.”

Lâm Hi ngẩn ra.

Trong lòng cẩn thận đánh giá những lời này, gà mờ đọc sách thì bị ảo diệu. Sỡx hoa văn ảo thuật. Sỡ này đúng là càng cao cấp thì càng cảm thấy tinh diệu.

Lại nghĩ đến từ “Tiêu Sầu” trong lời ca đặc ruột kia, tâm tình của nàng có chút phức tạp nói: “Đệ đệ của ta lớn lên rồi.”

Lâm Tri Bạch không nói chuyện.

Lâm Hi suy nghĩ một chút đề nghị: “Người quen biết huynh không ít, hoặc là huynh dùng nghệ danh phát khúc đi, có thể bớt đi một ít phiền toái.”

“Cũng được.”

“Kia gọi là Tiểu Hắc Tử sao?”

“Cái này không được.”

“Vậy gọi là Bạch đệ thế nào?”

Lâm Tri Bạch bất đắc dĩ, Lâm Hi thỉnh thoảng sẽ xưng hô hần như vậy, chẳng qua dù sao cũng chỉ là nghệ danh: “Người thích là tốt rồi.”

“Quyết định như vậy đi.”

Lâm Hi cúp điện thoại, bỗng nhiên đứng lên, thu liễm nụ cười, khôi phục uy nghiêm chủ quán, đầu ngón tay xanh um dùng sức ấn xuống gọi khí trên bàn.

“Chủ quán.”

Trợ lý ngoài cửa bước vào.

Lâm Hi gằn từng chữ nói: “Cùng các bộ phận tiếp xúc một chút, âm nhạc mười ba bộ chuẩn bị nổi tiếng!”

“Ta nhận được!”

Trợ lý xoay người lại.

Lâm Hi đem trợ lý gọi lại: “Người đem tư liệu ca khúc ‘Tiêu Sầu Sầu’ đưa cho ta một chút, người làm khúc bên kia thông báo muốn dùng nghệ danh phát ca.”

“Được.”

Trợ lý rất nhanh đã đem tư liệu tới.

Lâm Hi lấy bút trung tính ra viết trên danh sách tư liệu một hồi, sau đó lộ ra nụ cười hài lòng, đem nó giao vào trong tay trợ lý:

“Phát hiện tại đây!”

Trợ lý cầm tài liệu chạy ra ngoài, trên đường nhìn không được nhìn thoáng qua nội dung phía trên.

Ca tên: Tiêu sầu

Nói từ: Bạch Đế

Khúc nhạc: Bạch Đế

soạn khúc: Bạch Đế

Yết: Cảm tạ 【Cá ướp muối】 không xoay người】 trở thành vị Minh chủ thứ năm trong quyển sách, thân thể Chúc lão bản khỏe mạnh, vạn sự như ý!

chương 8:/chương thứ tám Bạch Đế Nhiên Hỏa Vân.

Đừng hiểu lầm, đây không phải cảnh vật miêu tả.

Hỏa Thiêu Vân là tên của một công ty, hoàn toàn gọi là hỏa thiêu vân âm nhạc, nhưng bản thân Hỏa Vân không sản xuất âm nhạc, bọn họ chỉ là vận công âm nhạc, đơn giản mà nói chính là làm nghiệp vụ âm nhạc chiếu khí đây.

Tần Châu có vô số âm nhạc phát ra.

Mà số lượng đồ dùng lửa cháy đèn có thể được xếp vào ba vị trí đầu.

Bất kỳ ngành nghề nào trong 34 cấp bậc có thể làm được đều có thể nói là thành tích phi thường giỏi.

Tỷ như giải trí tam cự đầu Tần châu:

Giải trí thần thoại.

Tạp Nhĩ Khắc giải trí.

Sắc trời giải trí.

Có người nói ba công ty cộng lại với nhau chính là toàn bộ giới giải trí Tần Châu, đương nhiên theo một ý nghĩa nào đó cũng là sự thật.

Mà hỏa diễm và ba tên cự đầu đều hợp tác.

Mỗi lần gặp dưới tam đầu kỳ có cái gì mới muốn tuyên bố, hỏa diễm vân đều là một trong những bình đài bọn họ lựa chọn.

Hôm đó.

Tới gần giờ tan tầm.

Trong văn phòng lửa vân, các nhân viên đang nói chuyện phiếm, chậm rãi xóa đi khoảng thời gian cuối cùng trước khi tan ca, đây là thời điểm bọn họ mỗi ngày khoái hoạt nhất.

“Chậc chậc.”

“Thi Đấu Bảng tháng này không có gì đáng lo.”

“Suy Quý bảng đứng thứ nhất là sắc trời, đã triệt để khoá máu rồi, mấy bài bồi phía sau số liệu uống rượu cũng rất ổn định, bất quá nam tử thứ mười và thứ mười một rất gần nhau a, không cần thận ai có thể thắng được.”

“Người thứ mười một cũng là bài của Ông ta.”

“Không biết thần thoại có thể giữ vững lời đài thứ mười không.”

“Không thể không nói ba cái đầu không lồ vẫn là mạnh, tháng này vậy mà trực tiếp ôm chầm mười người đứng đầu thi đấu Quý bảng, những công ty giải trí khác chỉ có thể đi theo phía sau mông nhặt được một ít cơm thừa canh cặn.”

“Không có biện pháp.”

“Tại sao? Thời đại phụ thân là Vương, người chế tác nghệ thuật tốt nhất trong nghề hầu như đều bị ba bá chủ thuê, đây chính là nhân tài lũng đoạn. Cho nên mới nói, ba nhà này đại biểu cho giới giải trí của toàn bộ Tần Châu.”

Lúc này.

Điện thoại văn phòng đột nhiên vang lên.

Chủ quản Lý Kiến Trung vội vàng đón lấy Berloz, đầu kia truyền đến một mệnh lệnh: “Thần thoại âm nhạc mười ba bộ sắp được tuyên bố, âm nguyên ta đã phát đến hộp ngọc của ông ta, ca tên là ‘Tiêu Sầu’, đêm nay giờ 8 giờ phải đúng giờ đưa lên đây, án văn cùng Berloz liền dùng thần thoại cung cấp là được.”

“Ta nhận được!”

Chủ quản Lý Kiến Trung cúp máy, vẻ mặt lập tức xụ xuống, nhìn về phía nhóm đồng sự mặt đầy khẩn trương thở dài nói:

“Có việc rồi, thần thoại bên kia sẽ phát biểu.”

Trong văn phòng nhất thời vang lên một mảnh tiếng kêu rên của các con ruồi.

“Lại phải tăng ca rồi!”

“Thần thoại làm sao cái này còn ca khúc, đây đều nhanh cuối tháng rồi!”

“Nhìn người nói lời này, cũng không phải là ca hát nào cũng phải trùng kích mười thứ hạng đầu thi đấu Quý bảng, đoán chừng là người mới xuất đạo khúc các loại?”

“Không sai.”

Chủ quản Lý Kiến Trung liếc nhìn tin tức bài ca, “Khúc nhạc cùng ca khúc đều là một tên gia hỏa tên là Bạch Đế, ca sĩ tên Lâm Thủ Không, hai người hẳn đều là người mới.”

“Bạch Đế?”

Có lẽ cái tên này thật sự có chút khí phách, nhân viên bên cạnh nhìn không được sáp lại gần nhìn, lập tức vui vẻ: “Bạch Đế này hẳn là nghệ danh, nhưng cái tên này nghệ danh thật hay, cái tên kiêu ngạo như vậy, cũng không sợ mình ép không được!”

“Bạch Đế?”

“Đế Vương?”

“Xác định Bạch Đế không phải Bạch đế?”

“Lý do là không biết còn tưởng hẳn là Khúc ba đây.”

“Ha ha ha ha ha ha, tên ca ca lại gọi là Lâm Thủ Tọa, người mới và Bạch Đế quả thực tôn nhau lên thành thú, mỗi cái tên đều trương dương đến cực hạn, một cái tên nỗ lực khiêm tốn.”

“Đừng kêu là bạn cùng!”

Lý Kiến Trung đến trung niên hoàn toàn không có tâm tình cười, tức giận trực tiếp cắt ngang mọi người.

Làm tăng ca là chuyện làm hẳn nhưc đầu nhất, trở về lại phải bị lão bà mắng, không kiếm được tiền thì cũng rất bận rộn.

“Nghe hát!”

Giọng nói của chủ quản rõ ràng mang theo một tia tức giận.

Đám người thấy chủ quản tâm tình không tốt, cũng không dám cợt nhả.

Lý Kiến Nhất trung thành, hết sức trung thành hóa giải âm nguyên, dùng âm thanh nghe lên tiến hành truyền ra.

Nhân viên ở tuyến trên của ca khúc Hỏa Vân đều sẽ nghe trước một lần, chủ yếu có hai mục đích, thứ nhất là bảo đảm

chất lượng âm nguyên nhận được không có vấn đề gì, thứ hai là căn cứ vào chất lượng âm nhạc để giới thiệu.

Bên trong yên tĩnh.

Trong văn phòng vang lên thanh âm Quán Phong Cầm.

Tiền tấu trầm tĩnh u ám, ưu thương nhàn nhạt tràn ngập, Lý Kiến Trung đột nhiên cảm giác càng thêm áp lực, trong lòng có loại cảm giác muốn phát tiết lại không biết như thế nào phát tiết vô lực.

Tiếng bánh không tốt cũng vang lên theo.

Giọng trầm thấp hùng hậu vang lên theo sự yên tĩnh của ông lão, giống như một người đàn ông nói ra một câu chuyện.

“Khi người đi vào nơi sung sướng này...”

Tất cả mộng cùng tưởng tượng ở trên lưng!

Các màu trên mặt trang điểm đủ loại màu sắc

Không ai nhớ được hình như người.

Tam tuần tử lướt qua người ở góc phòng.

Có chấp hát bài ca đấng chát!

Bỗng nghe nó bị tiếng ồn ào âm ỉ bao phủ.

Người cầm lấy chén rượu nói với mình...”

Đây là một giọng nói có chút đặc biệt, trầm thấp hùng hậu lại ấm áp lòng người, phối hợp với khúc điệu nhàn nhạt, thậm chí có loại trị liệu lực lượng không hiểu.

Bất tri bất giác.

Trong văn phòng càng thêm yên tĩnh.

Lúc này mặt trời bên ngoài đã chậm rãi xuống núi, tiếng ca nhẹ nhàng ngâm xướng, tựa như nước sông Kính dưới núi, lại ồ ồ chảy vào trong lòng người.

Lý Kiến Trung bỗng nhiên hoảng hốt.

Bài hát này không liên tục được chuyển đổi, không có một chút ảo diệu nào, giống như lời kể ra mà ôn nhu, giống như đang cố gắng an ủi tâm tình nào đó của Lý Kiến Trung.

Lúc này.

Phó Ca tiến đến.

Không có chuyển hướng mãnh liệt, điều điệu vẫn bình thản như cũ, lại giống như không quá bình thản. Lý Kiến Trung dựng thẳng lỗ tai lên để nghe, tình cảm hòa hợp mãnh liệt với tiếng ca. Đó là một loại tâm linh trùng kích so với bất kỳ ca khúc nào đến cao trào:

“Cạnh ly kính ánh sáng mặt trời kính trăng một ly!

Khiến ta tỉnh lại, hướng về cửa sổ lạnh tanh...

Vì vậy có thể không quay đầu lại bay lượn nghịch gió.

Không sợ trong lòng có sương mù che mắt!

Một ly kính cỏ hương một ly kính viễn phương...

“Trông coi ta thiện lương thúc giục ta trưởng thành!”

Cho nên con đường từ nay về nam bắc không còn dài lâu...

Linh hồn không còn vô chỗ an...”

Rượu không say khiến người người tự say, nhưng Lý Kiến Trung rõ ràng cũng không người thấy mùi rượu, nhưng đã có chút men say, nỗi lòng của gã bỗng nhiên bình tĩnh lại, dùng ánh mắt tỉnh táo mà nhìn thế giới.

Tiếng huýt sáo vang lên.

Thời niên thiếu vô ưu vô lự;

Lúc thanh niên này thoả thuê mãn nguyện.

Bây giờ người đến trung niên không khỏi thân, chuyện cũ vội vàng không theo ý mình.

Nếu như nói một ca khúc là một thế giới thì Lý Kiến Trung đã lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Mà giờ khắc này hăm sâu trong đó lại đâu chỉ có một Lý Kiến Trung, đây là một bài ca theo giai thoại truyền đạt tới mức trung thực đều có ca khúc cộng hưởng, văn phòng tất cả mọi người dường như bị khơi mào tâm sự, về mặt mọi người đều biến hóa rất nhỏ không thể tự kiểm chế, bên tai chỉ còn lại có tiếng ca như rượu xuyên qua ruột.

“Một ly kính ngày mai một ly kính quá khứ!
Cổ thân thể của ta chống đỡ bả vai nặng nề!
Tuy rằng chưa từng tin cái gọi là núi cao nước dài...
Đời người ngắn ngủi cần gì nhớ mãi không quên?
Một chén kính tự do kính tử vong.
Nếu đã dễ dàng đuổi đi thì ta sẽ cảm thấy u mê, hoang mang lo sợ!
Được rồi sau hừng đông luôn qua loa mà rời đi.
Người tỉnh táo hoang đường nhất...”

Chuyện cũ đã qua nhanh chóng, nhưng rất nhiều lúc hồi tâm sự lo lắng chỉ có nói cho mình nghe.

Trung niên nhân dĩ nhiên là lòng tràn đầy bất đắc dĩ, nhưng ở lúc thanh niên làm sao có thể được giải thoát tự do?

Vì vậy người trẻ tuổi dốc sức chiến đấu vì sinh hoạt mà có khi còn cảm thấy lực bất tòng tâm. Bọn họ đã đi qua con đường tắt phải trải qua cuộc đời, chỉ là cảm nhận được bả vai trưởng thành của mình dần dần nặng nề, vì vậy bọn họ không cam lòng tiếp nhận mình, phát hiện thứ gọi là mộng tưởng không phải nói ngoài miệng mà là yên tâm, phát hiện ra sao? Mộng cũng vậy? Phạm nhân, cho dù chán nản ngàn cân cũng sẽ cùng bản thân hòa giải.

Tám chén rượu.

Kính nhân sinh.

Tiếng ca cuối cùng rơi vào bên tai, âm thanh của Lão Dương va chạm với Quán Phong Cầm thật lâu không chịu tản ra, không biết là tự giễu hay tự cười bỏ.

“Người tỉnh táo hoang đường nhất.”

Trong văn phòng yên tĩnh hồi lâu, hầu như không rõ buông lỏng nhiều hơn một chút hay là bất đắc dĩ nhiều hơn một chút, nhưng đáy lòng chung quy là một chút điều âm áp hướng dương.

“Lão đại.”

Nhân viên bên cạnh Lý Kiến Trung bỗng nhiên nói: “Ồ đây còn có một câu.”

Các nhân viên còn lại nghe vậy, không hện mà cùng đứng dậy tiến lại gần xem, có người nhẹ giọng đọc lên màn hình:

“Rút đao đoạn thủy càng trôi...”

” Nâng chén tiêu sầu càng sầu...”

Câu này cuối cùng còn có một người ký tên, bất ngờ chính là “Bạch Đế”.

Lý Kiến Trung nhìn lại ca từ, nghiêm túc đếm, đếm xong bỗng nhiên cảm khái nở nụ cười: “Hay cho một Bạch Đế, để ta được uống tám chén rượu công phu một bài hát, cuối cùng còn đưa đến câu nâng chén để sầu sầu sầu càng sầu, hôm nay hào khí đều đến đây rồi, hôm nay chúng ta ra ngoài uống một chút đi.”

“Lão đại người được không?”

Đám người nghe vậy nhao nhao reu reu nói.

Lý Kiến Trung kiên cường nói: “Sợ con chim suốt ngày, tối nay không say không về!”

“Ngu nhi!”

“Chẳng qua bài hát này... cảm giác rất rõ ràng... Nghe được phó ca là phá phòng...”

“Ta cảm thấy đó là giai điệu ấm áp.”

“Là rất ấm áp, giống như được chữa trị, đặc biệt là đoạn huyết sáo kia.”

“Bài này nhìn thì độ không cao, kết quả càng uống càng say, nhưng ta cũng cảm thấy cuối cùng được chữa khỏi và chữa thương, đương nhiên là đau, nhưng rượu vốn khử trùng sẽ đau một trận, đau xong là được, sau này còn có thể càng ngày càng thoải mái... Đợi đã, có phải ta nói những lời kỳ quái không?”

“Người xem dấu bánh xe trên mặt ta, bấm đọc sách, ma sát và ma sát. Khảo sát sát.”

“Vậy còn thất thần làm gì? Sắp xếp đê cử cho đầu đê đi.”

“Đừng thúc giục, đã làm việc rồi, nói các người còn cười nhạo Bạch Đế khởi xướng hung hăng không, ta không nói bài này

có bao nhiêu bài ca, với bản văn tuyên truyền này cũng không phải người bình thường có thể nghĩ ra được, người ta ít nhiều vẫn có một chút vốn liếng hung hăng càn quấy.”

“Mẹ kiếp!”

“Chẳng phải người cũng chê cười hấn rồi sao?”

“Ta cảm thấy tên Bạch Đế này thực sự rất nổi tiếng, có điều ca cũng thật lợi hại, có chút từ ngữ song tuyệt, gần như đạt đến cực hạn diễn ra tình chậm ca, tốt rồi, không ép buộc nữa, nói chuyện cũng có một đám văn nghệ!”

Tần Châu.

Văn tám giờ.

Dạ Oanh Sơ Đề.

Lửa thiêu mây mù tiêu sấu xuất phát trên bờ vực.

Cùng lúc đó, nhiều nhà cùng thần thoại hợp tác, thông báo đồng thời an bài ca khúc online.

Trong khi ca khúc được công bố rộng rãi bằng một trang đầu tiên để thể hiện sự tuyên truyền, các nhân viên hot cuối cùng cũng có thể tan ca, ai nấy đều ồn ào đòi uống rượu, còn có người khe khẽ ngâm nga một bài hát với nỗi buồn tiêu cực trong miệng.

Tắt máy tính.

Lý Kiến Trung lại thần xui quỷ khiến quay đầu nhìn thoáng qua thi đấu Quý bảng, dùng một loại ngữ khí không quá chắc chắn, lại có chút vi diệu khó hiểu nói:

“Có phải thứ này lại có lo lắng không?”

“Tê ——”

Mọi người không khỏi kinh ngạc.

Mặc dù bài hát này khiến đám gia súc thâm niên bọn họ nghe xong liền trầm mặc phá vỡ màn phòng ngự, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một bài hát từ khúc đến trình diễn đều là ca khúc dành cho người mới, hơn nữa còn tiếp cận thời điểm cuối tháng, hấn là không đến mức...

Phải vậy không?

Yết: Cảm tạ 【Vi kéo 0.205】 trở thành vị bạch ngân đại
manh trong quyển sách đầu tiên, phú bà ngư bực (Phá âm),
chúc vĩnh viễn hạnh phúc!

chương 9:/chương thứ chín Cả tháng nâng chén tiêu sầu càng thêm buồn, trăng sáng sao thưa.

Lâm Tri Bạch đang đọc sách trong phòng ngủ, sách tên là 《 Tác Khúc Nhập Môn 》 .

Cũng không phải Lâm Tri Bạch muốn nhảy qua hệ thống tự mình viết ca, chỉ là hấn cân nhắc đến chính mình về sau còn có thể liên tục không ngừng xuất ra một ít nhạc hay, trong đầu cũng không thể không có một chút tri thức làm khúc?

Lúc trước ghi ca Lâm Tri Bạch có thứ không rõ, thiếu chút nữa lộ tẩy.

Vì phòng ngừa sau này xuất hiện xấu hổ tương tự, Lâm Tri Bạch cần phải làm rõ chuyện gì là khúc nhạc.

Cũng may Lâm Tri Bạch có chút cơ sở, khi hấn còn bé học đàn dương cầm và cò bạc, cũng từng tiếp xúc một ít kiến thức nhạc thỏa tương đối cơ sở...

Bây giờ là tháng tám.

Sắp đến tháng chín rồi.

Ngày 15 tháng 9 chính là ngày Lâm Tri khai giảng, hấn dự định trước khi khai giảng đi xem một ít thư tịch cơ sở.

“Đình đông!”

Liên tục đọc sách hơn một giờ, bên tai Lâm Tri Bạch đột nhiên vang lên một đạo hệ thống nhắc nhở, lập tức trước mắt hiện ra hàng chữ hành mấy.

【Nhiệm vụ hoàn thành: Trùng lại nhân sinh】

【 Nội dung nhiệm vụ: Dùng thân phận Khúc gia tuyên bố ca khúc đứng đầu】

【Phần thưởng nhiệm vụ: Điểm kỹ năng *1】

【 Phần thưởng ẩn tàng: Mở ra giai nghệ mới】

Nhìn thấy hệ thống đột nhiên cho ra nhiệm vụ thành công,
Lâm Tri Bạch biết là ca khúc ‘Tiêu Sầu’ tuyên bố thành công.

Còn những chữ viết kia cũng hiện lên.

Giọng nói đả ứng cũng theo đó vang lên:

“Chúc mừng ký chủ lần đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ, kích hoạt phần thưởng hệ thống ẩn tàng, sau đó sẽ hiện ra khuôn mẫu nhân vật mới nhất cho ngài, xin ngài thận trọng cân nhắc, sau đó hãy tăng điểm!”

Tiếng nói vừa phát ra.

Trước mắt Lâm Tri Bạch hiện ra một khuôn mẫu tin tức cá nhân hoàn toàn mới, nhìn qua tựa hồ có chút khác biệt với phiên bản trước kia.

【 Tên: Lâm Tri Bạch 】

【 Danh vọng: 183 】

【 Cây dương cầm: 48+ 】

【 Ông 得很得很得很得很 tối: 46+ 】

【 hội họa: 35+ 】

【 Thư pháp: 30+ 】

【 Thanh Nhạc: 10+ 】

【 Tổng kết: Người thành công mở ra thuộc tính âm nhạc, nhưng cơ sở xương công của người cực kém, nếu người chuyên chú tăng thêm điểm, tương lai có thể thi triển thân phận ca sĩ. 】

Lâm Tri Bạch hơi so sánh một chút.

Lần này cập nhật? Tỷ bản tin tức của con người so với trước đó nhiều hơn một tiếng nhạc thuộc tính, đồng thời phía sau mỗi con số thuộc tính còn có thêm một con số, đoán chừng thêm cái nào đó, sẽ vì thế mà tiến hành thêm điểm của thuộc tính tương ứng.

“Tiềm nhạc tính số sao?”

“Ký chủ có thể hiểu như vậy.”

“Vậy nếu như ta tăng giá trị âm nhạc lên tới một mức nhất định, sau này có thể có nghề làm ca hát hay không?”

“Đúng vậy.”

Lâm Tri Bạch như có điều suy nghĩ.

Dường như hệ thống cung cấp cho mình không ít phương hướng phát triển chuyên nghiệp, ngoại trừ đàn dương có đàn tấu tốt và phương pháp vẽ tranh bên ngoài, hiện tại lại thêm một tiếng nhạc thuộc tính.

Suy nghĩ một chút.

Lâm Tri Bạch trầm ngâm nói: “Điểm kỹ năng có thể để dành trước, ta còn chưa quyết định kỹ càng.”

Chủ yếu là chỉ có một điểm kỹ năng, Lâm Tri Bạch hiện tại cho dù vội vã hướng trên phương diện thuộc tính nào đó tính thêm phỏng chừng cũng không có biến hóa gì quá lớn, không bằng trước tiên tồn tại lại sau này mới quyết định.

“Có thể.”

Sau đó ứng đả đưa ra câu trả lời.

Sau khi kết thúc cuộc đối thoại với hệ thống, điện thoại của Lâm Tri Bạch vang lên, là tỷ tỷ đánh tới, giọng nói của nàng mang theo một tia vui vẻ: “Mấy khúc nhạc khúc của muội đang đồng thời viết phần hát lên, nhưng ta đề nghị muội dùng âm nhạc lửa cháy để truyền âm, để xử lý âm nguyên của phần quà tặng này là tốt nhất.”

“Được.”

“Vậy trước đi, bây giờ ca khúc mới lên tuyến đầu, nhất thời nửa khấc cũng nhìn không ra cái gì, đêm nay liền ngủ một giấc thật ngon, không cần thức đêm, thân thể ngươi vẫn còn chưa khỏe.”

“Biết rồi.”

Nạp điện thoại với tỷ tỷ xong, Lâm Tri Bạch liền bước lên Hỏa Thiêu Vân.

Lâm Tri Bạch thích nghe nhạc, hỏa đấng chính là âm nhạc thông thường trên điện thoại di động của y.

Sau khi đăng ký danh sách.

Lâm Tri Bạch đang muốn tìm tòi tên bài ca, kết quả liếc mắt một cái nhìn thấy trang bìa có chút dễ thấy.

...

Số lượng người dùng Liêu Vân có thể xếp vào ba vị trí đầu trong Tần Châu.

Buổi tối vừa đúng lúc tám giờ số người dây có rất nhiều.

Đó là nguyên do.

Khi Lâm Tri Bạch nhìn thấy trang chính của 《Tiêu Sầu Sầu》 để thoái thác.

Đồng thời cũng sẽ có vô số điểm vãn khác, dùng bài này chứng kiến.

Chẳng hạn như Triệu Vũ.

Triệu Vũ tốt nghiệp từ một tên gà rừng hạng ba, hiện giờ đã làm việc bốn năm rồi.

Mỗi ngày sau khi tan tâm đi ra khỏi cửa chính của công ty, kéo thân thể mỗi một không chịu nổi về nhà, một mình vui mình trong chiếc ghế sofa cũ nát của phòng trọ, mở ra tiếng hát êm tai im lặng, là thời khắc Triệu Vũ mỗi ngày thả lỏng nhất, âm nhạc có thể cung cấp cho hắn những tình cảm an ủi vừa quý giá.

Cũng là bởi vì hắn nhiệt tình nghe hát.

Triệu Vũ dần dần hưởng được một ít âm nhạc.

Ví dụ như bảng xếp hạng trước mắt ở vị trí mười một ca sĩ.

Cuối tháng sắp hết rồi.

Lệnh bài TaeKhắc Lai Đức làm ca ca giải trí, đang cố gắng chạy nước rút hạng 10 so tài thi đấu Quý bảng.

Ngày thứ mười thi đấu bảng trước mắt, là Nữ Nhi Cúc Hoa đến từ thần thoại, Triệu Vũ là fan rất hi vọng thần tượng của mình có thể vượt qua được!

Bên cạnh bàn cơm.

Triệu Vũ vừa ăn cơm tối, vừa mở Hỏa Thiêu Vân ra chú ý tình hình thi đấu trên bảng.

Mỗi cái phần công trình nghe hát đều có thể nhìn thấy bảng xếp hạng, thông qua bảng danh sách lúc này có thể nhìn thấy, thẻ công chúa download đã đánh vào một trăm vạn!

Trước mắt ca khúc của Tôn Vĩ cũng chỉ có một trăm vạn.

Nếu như Duy Khắc Nhĩ có thể hỗ trợ phát lực, thẻ tiền là hoàn toàn có thể đuổi kịp đối thủ đấy, đương nhiên thần thoại bên kia cũng sẽ không ngại chờ chết là được.

Xem xong bảng danh sách, tâm tình Triệu Vũ rất tốt.

Hắn đang muốn nghe lại bài hát mới tháng này, thì ánh mắt bỗng nhiên bị chủ trang đề cử hấp dẫn.

“Rút đao đoạn thủy càng trôi, nâng chén tiêu sầu sầu càng sầu!”

Những lời này xuất phát từ một bộ tác phẩm của thi nhân Đại thi Lý Bạch, trình độ nghệ thuật đương nhiên không cần nhiều lời, nhất là khi không có thể giới của Lý Bạch, lực sát thương của câu này là không thể nghi ngờ.

Chỉ trong nháy mắt khi Triệu Vũ nghe thấy những lời này, đã cảm nhận được tính toán của mình.

Câu thơ hay!

Lấy trực tiếp làm ký tên cá nhân ghi chép thông tin, quả thực bức cách bạo cập có vẻ cứng nhắc?

Có lẽ là tuyên truyền văn án quá ưu tú.

Triệu Vũ không tìm được, lời giới thiệu và trang thông tin của ca khúc cũng nhảy ra.

Ca khúc: Tiêu sầu

Nói từ: Bạch Đế

Khúc nhạc: Bạch Đế

soạn khúc: Bạch Đế

Phối bài: Lâm Thủ Nhất vụng về!

Bài hát này tác giả còn rất năng lực, tham gia biểu diễn bên ngoài.

Cái tên Bạch Đế này cũng rất kiêu ngạo, nhưng hình như là người mới, bao gồm cả ca sĩ cũng là người mới.

Bài của người mới?

Triệu Vũ có chút hứng thú, không đến cũng đã tới, đương nhiên là muốn nghe một chút.

Điểm kích phát công hiệu.

Khúc dạo đầu vang lên.

Triệu Vũ vừa ăn cơm vừa nghe hát, bữa tối thì bán bên ngoài, thịt băm trong nhà này rất ngon.

Nhưng mà.

Nghe nghe.

Động tác nhai nuốt trong miệng Triệu Vũ dần dần chậm lại.

Bài hát này?

Triệu Vũ đặt màn hình xuống, nhìn bài hát một chút, trong mắt lập tức lóe ra sắc thái kinh diễm.

Keng!

Hắn kéo thanh tiến trình, không ngờ lại nghe thấy.

Chờ bài hát này hoàn chỉnh xong, Triệu Vũ lại nghe một lần nữa.

Lại nghe xong.

Nghe lần nữa.

Nghe lần nữa.

Nghe lần nữa.

Đây tuyệt đối là bữa tối chậm ăn nhất mà Triệu Vũ từng ăn từ trước tới nay.

Bởi vì ánh mắt hắn nhìn chằm chằm, không phải là món ăn trên bàn, mà là ca từ trên màn hình điện thoại di động.

Giống như bài hát này mới là bữa tối hôm nay của hắn.

Đinh!

Cơm vẫn còn thừa một chút.

Đồ ăn đã lạnh.

Hòa Vân nháy ra một thông báo: “Thí tập miễn phí của ngài đã dùng hết.”

Triệu Vũ ngẩn người. chip đọc sách duyên dáng. S** Khắc
Hoa Hoa Hoa Hoa. Sái Hoan Hoa.

Bản thân bất tri bất giác đã nghe năm lần?

Đây là quy tắc phổ biến âm nhạc của Tần Châu, tất cả ca khúc đều có thể nghe được miễn phí năm lần, sau năm lần thì được download mới có thể nghe tiếp.

ca khúc download cần một nguyên tiền.

Triệu Vũ không do dự, trực tiếp đánh vào download!

Bài hát này có vẻ đặc biệt êm tai, nghe đi nghe lại năm lần cũng không cảm thấy ngán, thưởng thức giai điệu nặng nề mà thản nhiên chậm chạp, cảm thụ được lời ca ý vị thâm trường, lắng nghe tiếng ca ngâm nga yếu ớt, Triệu Vũ có cảm giác hưng phấn vì đã nhặt được bảo bối, lần trước hưng phấn như vậy, còn nghe được bài ca được ký tên kia thành danh!

download xong rồi.

Triệu Vũ không để ý tới bữa tối lạnh, trực tiếp chuyển bài hát đến vòng đồng bằng hữu, phối hợp với câu nói vừa được tuyên truyền văn án kia học được: “Rút đao đoạn nước sôi, nâng chén tiêu sầu càng sâu!”

Rất nhanh a.

Có một người quan hệ không tệ cùng bình luận.

【 mạp mạp (Long chi mộng sau khi bán) 】 : “Không thể không thừa nhận? Kịch đề Ngang Ngang Mang Mang? Nhưng bây giờ nó là của ta.”

【 Triệu Vũ (giá bán Long Chi Mộng) 】 : “Không phải ta nói.”

【 mập mạp (Long Chi Mộng sau khi bán) 】 : “Lưới sao chép lại?”

【 Triệu Vũ (giá trị Long Chi Mộng) 】 : ” Văn án tuyên truyền bài này, người đi nghe một chút, ca tặc này tốt, không nghe hệ liệt hối hận!”

Lúc này.

Có đồng sự mới gia nhập bình luận.

【 Đại Ny (Long Chi Mộng Tiền Đài) 】 Triệu Vũ: “Triệu Vũ người làm phản rồi, người không phải là kẻ đánh dấu tiên à?”

【 Triệu Vũ (giá bán trong mộng rồng) 】 : “Người trước tiên đi vào sân vui vẻ này.”

【 Đại Ny (Long Chi Mộng Tiền Đài) 】 ?”

【 Cảm tạ: Đi đường đau chân 】 trở thành vị minh chủ thứ bảy trong quyển sách, đại lão uy vũ, chúc lão bản thuận buồm xuôi gió!

Chương 10 mới hát mới không phải là phần mềm mại nghe hát duy nhất của Tần Châu, lại càng không phải là dàn bình đài duy nhất để ủ rũ lo lắng.

Tự nhiên.

Triệu Vũ cũng sẽ không phải là người duy nhất nghe xong 《Tiêu Sầu》 liền nhin không được chia sẻ đến vòng bằng hữu nghe ngóng mọi người.

Mà loại chia sẻ và đề cử tự phát này, sơ kỳ khẳng định không có hiệu quả như âm nhạc và âm nhạc phát ra, nhưng thắng ở chỗ càng thêm bền bỉ hữu lực, có loại ảnh hưởng của khuếch tán thức nhất truyền thập truyền bách truyền.

Dưới tình huống chọn con đường khác nhau phát lực, tuyệt đại đa số mọi người cũng không chú ý tới:

Người mới có tên gọi Thủ Tiên là Chủ Tiêu sầu thảm, trước mấy giờ đã lặng lẽ vọt vào trước Tuyên Quý bằng không một tiếng động.

Bao gồm cả bản thân Lâm Tri Bạch.

Bởi vì Lâm Tri Bạch đã sớm ngủ.

Người trải qua ba năm bị đau đớn tra tấn biết rõ khỏe mạnh đáng quý, Lâm Tri Bạch mặc dù khôi phục bình thường, nhưng trong lòng sinh ra ý thức dưỡng sinh mãnh liệt lại kiên định, các dùng võng bạn mỗi ngày treo ở bên miệng, nhưng lời nói hiếm có của người làm được chính là “Ngủ sớm ngủ sớm khỏe mạnh”.

Ngày thứ hai.

Buổi sáng sáu giờ.

Lâm Tri thức trắng, vốn cho rằng mình là người sớm nhất trong nhà, thật tình không biết trong nhà còn có người dậy sớm hơn hẳn —

Lâm Hi!

Lâm Hi không đến sáu giờ đã tỉnh.

Đánh thức nàng không phải chuông dậy, mà là áp lực thành tích!

Có đủ loại âm nhạc lớn phát ra, chủ trang sản phẩm mở rộng, thời gian một đêm thật ra đã đủ để một số ít đám người Tần Châu tiếp xúc với bài hát “Tiêu sầu”, Lâm Hi rất muốn biết tiếng vang sơ bộ của buổi tập hát này sẽ như thế nào.

Mặc dù cái gọi là thời gian một đêm, cách bài hát ban bố bất quá không đến mười giờ, lúc này hơn phân nửa nhìn không ra xu thế gì cả.

“Đêm nay có thể vào hai trăm người sao?”

Nếu Nguyễn Cung lo lắng có thể tiến vào hạng 200 trong bảng thi đấu, vậy thì ý nghĩa tiềm lực không tầm thường, Lâm Hi có thể từ công ty xin đến tuyên truyền tài nguyên.

Nói đi cũng phải nói lại.

Hôm nay chỉ mới bắt đầu.

Lâm Hi đều vì lo lắng mà cảm thấy buồn cười.

Dưới tình huống bình thường phải đợi đến tối mới có thể nhìn ra chút đồ vật.

Coi như là chú ý đặc biệt đối với đệ đệ đi, mở ra điện thoại đốt mây trong mây trong điện thoại, Lâm Hi dựa theo trang giấy còn đang treo trên trang chính mở rộng điểm vào ca khúc.

Lúc này mặt trời còn chưa mọc ra.

Hoàn cảnh trong phòng ngủ rất tối, độ sáng của điện thoại có chút chói mắt, Lâm Hi nhẹ nhàng nheo mắt lại, nhìn về phía số liệu download của ca khúc.

Ca khúc: Tiêu sầu

download: 237065

Lâm Hi nhìn thấy cái này? Năng lực đầu tiên của số liệu là: “Tối hôm qua tám giờ lên đến bây giờ, dùng khoảng mười giờ, lấy được hơn hai vạn một cái download, là một bài ca mới tân nhân không có trước nóng, số liệu này biểu hiện cũng không tệ lắm...”

Chờ một chút.

Này một dãy số có phải hơi dài hay không?

Trái tim Lâm Hi bỗng dung nhảy dựng, theo bản năng đếm một chút rồi đếm:

“Hàng chục, hàng trăm, hàng nghìn, hàng vạn...”

Thanh âm Lâm Hi im bật, phòng ngủ rạng sáng rơi vào yên tĩnh giống như chết vậy.

Sau một khắc.

Cảnh xuân chợt phát.

Lâm Hi ăn mặc áo ngủ bằng tơ rộng thùng thình, thét chói tai từ trên giường nhảy lên? Thị Đùng, hai chân trắng nõn thường xuyên rơi vào trên đệm giường mềm giẫm lồm xuống, màn che kéo chặt xuyên vào một chút nắng sớm đầu tiên của mặt trời mọc.

Trời đã sáng.

Cách âm phòng ngủ trong nhà thật ra cũng không tệ lắm, nhưng phòng Lâm Hi cách Lâm Tri Bạch tương đối gần.

Trong nhà nuôi gà sao?

Nghe thấy sát vách mơ hồ truyền đến tiếng thét chói tai, Lâm Tri ít nhiều có chút buồn bực, mở ra mây lửa trong điện thoại, thuận thế mở 《Tiêu Sầu lo nhìn download download, hơn hai mươi vạn, hẳn là xem như còn được chứ?

Lâm Tri Bạch không có khái niệm.

Cho đến khi Lâm Hi dùng sức gõ vang cửa phòng của hắn, vào cửa chính là một câu “Đại ân đại đức không thể tưởng báo tiểu nữ tử chỉ có kiếp sau làm trâu làm ngựa cho công tử”, hắn mới ý thức được thành tích tiêu sầu lo lắng dường như rất không tệ.

“Hỏa?”

“Vẫn chưa có.”

“Vậy người tên gì?”

“Bởi vì đối với một bài mới chỉ dùng một đêm liền xông tiến vào hạng 200 người đứng đầu trong bảng thi đấu Quý bảng,

giành được hơn 20 vạn bài ca mới, đại hỏa chỉ là vấn đề thời gian!”

“Vậy là tốt rồi.”

Lâm Tri Bạch thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Hi có chút ngoài ý muốn với bình tĩnh của đệ đệ, nhưng nàng bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, một khuôn mặt xinh đẹp liền lập tức vận vẹo: “A a a a a ta thật đáng chết a!”

“Sao lại nói vậy?”

Lâm Hi hỏi hận đến sắp xanh cả ruột: “Bài hát này không nên phát tới hôm qua, nếu như kiên nhẫn đợi đến đầu tháng sau mới công bố, tuyệt đối sẽ trở thành một con hắc mã trên bảng thi đấu.”

“Không có chuyện gì.”

Lâm Tri cười miễn phí, “Ta không muốn chờ.”

Ca khúc ban bố càng sớm, Lâm Tri Bạch có thể càng nhanh đạt được danh vọng, có điểm danh vọng là hẳn có thể lấy được càng nhiều bài hát hay từ chỗ hệ thống.

“Ta thấy người hoàn toàn không hiểu a!”

Lâm Hi thấy đệ đệ bộ dạng không sao cả, cảm giác tâm của mình đang nhỏ máu: “Tám mươi hạng đầu thi đấu Quý bảng là thành tích lớn a, so với ngực tỷ tỷ người còn lớn hơn!”

Lâm Tri Bạch nâng trán.

Lâm Hi đấm ngực giậm chân rời khỏi gian phòng của đệ đệ, nàng hiện tại đều không phân rõ được chính mình hưng phấn nhiều một chút hay là hối hận nhiều một chút.

...

Tám rưỡi.

Âm nhạc Thập Tam Bộ.

Chân trước của Lâm Hi vào văn phòng, chân sau vẫn chưa đi ra.

Con máy tính của văn phòng mở ra, mặt trang là bảng thi đấu của tháng này, tới hôm qua hai mắt Lâm Hi đã không ngủ ngon, hai mắt đầy tơ máu, nhìn chăm chăm vào màn hình,

giống như bị ma ám, cứ cách mấy giây liền muốn đổi mới lại số liệu của Tịch Quý bảng.

Ba mươi vạn!

Ba mươi hai vạn!

Ba mươi lăm vạn!

Ba mươi chín vạn!

Lâm Hi liên tục nhìn chăm chăm màn hình, bỗng nhiên cảm giác mình có chút choáng, tốc độ tăng trưởng số liệu này, quả thực làm cho người ta có chút xem không hiểu, quả thực so với cổ phiếu còn muốn kích thích hơn.

Đây là tiết tấu tiến vào một trăm thứ hạng đầu!

Kỳ thực tiến top 100 cũng không có gì, thành tích ca tề nhất từ thần thoại phát ra cũng là một trăm người đứng đầu bảng thi đấu.

Có câu nói dựa lưng vào cây đại thụ để hứng gió, năng lực vận chuyển của công ty giải trí đỉnh cấp như thần thoại không phải là nói giỡn với người.

Nếu ca khúc xuất phẩm thần kỳ cuối cùng còn không vào được trước một trăm bài thi đấu Quý bảng, vậy thì khả năng ca sĩ giỏi thậm chí còn có thể trải cửa sổ đêm rời đi.

Nhưng vấn đề là...

Thủ ‘Tiêu Sầu’ này là đến cuối tháng mới tuyên bố, hơn nữa thời gian tuyên bố còn chưa đến một ngày!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại.

Chính bởi vì thần thoại gia đại nghiệp đại, cho nên nội bộ công ty căn bản không có ai chú ý tới số liệu tiêu sầu, ngược lại trong nghiệp có không ít quy mô tương đối nhỏ ——

Nhất là những tiểu công ty nhà mình có tác phẩm tiến vào một trăm thứ hạng đầu bảng thi đấu, đã có người chú ý tới bài hát mới tên là ‘Tiêu Tiêu Sầu’ này.

“Kỳ quái.”

“Làm sao vậy?”

“Vừa rồi ta còn hạng một trăm tám mươi ba, sao lại đổi mới một trăm tám mươi tư vị trí nhỉ?”

“Bị đuổi ra sau rồi đi.”

“Không có khả năng, ta vẫn một mực nhìn chăm chăm vào mấy tên gia hỏa phía sau, bọn họ vẫn ở phía dưới ta!”

“Xác định?”

“Vô cùng chắc chắn!”

“Ngọa tào, đọc sách linh tinh. Kỹ nhân ma ảo. Sỡ này sao trên đầu người lại có một bài ca mới xuất thế?”

“Hả?”

“Tình huống như thế nào?”

“Hôm nay đã hai mươi tuổi, tài nguyên đề cử thần thoại tốt như vậy, ca hát trong tháng này không phải đã sớm xông vào trước một trăm sao, sao bài này lại kéo theo được?”

“Bài này kéo? Người trước tiên giảng giải cho ta nghe một chút về ngày đăng bài này!”

“Mẹ ơi!”

“Đây là thứ quý quái gì vậy?!”

Cảnh tượng như vậy tất nhiên không chỉ có một tiểu công ty chú ý tới.

Có một khúc nhạc nhân nhỏ trong cuộc đời đầu tiên vọt tới danh sách xếp hạng một trăm năm mươi trong Tần Châu thi đấu liên tục đổi mới Quý bảng mấy lần, đột nhiên quay đầu nhìn về phía tiểu ca công cụ cùng mình nhìn chăm chăm bảng danh sách:

“Cường tử.”

“Sao vậy?”

Tác khúc nhân muốn làm chút thủ thế, kết quả lại chỉ là lạng lạng vô lực khoa khoa, “Soy Nhĩ Tinh Sở Công huy hung (14) bột nhái? Tây Tiêu bay qua đầu chúng ta?”

“Đồ vật gì?”

“Là một ca khúc.”

Công cụ tiêu ca nhìn xếp hạng của mình từ 150 đến 151, há miệng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể dùng ánh mắt vừa bất đắc dĩ vừa hâm mộ tuần tra trên đỉnh đầu một hồi.

“Là hấn!”

“Tiêu sâu!”

“Thần thoại?”

“Công bố hôm qua?”

“Người mới ca khúc mới!”

“Ca nhìn xem hấn ngươi nhìn hấn ngươi nhìn hấn, hấn hướng phía trước một trăm!”

【 Đa tạ 【 Yên Tử 523 】 trở thành vị minh chủ thứ tám trong quyển sách, hoan nghênh Yên Tử tỷ tỷ, là bằng hữu cùng chức thời kỳ này, chúc Yên Tử tỷ tỷ vĩnh viễn đẹp đẽ đáng yêu!

Chương mười một của Duy Khắc chanh chết âm nhạc lam tinh người ở trên trăm khoa, đều sẽ có một thứ gọi là ” giày lịch”.

Nếu như một người cát tiếng ở Tàn Châu đã từng lọt vào một trăm người đứng đầu trong bảng thi đấu, vậy lúc bách khoa giới thiệu lý lịch bình thường hẳn sẽ ghi lại một câu nói như vậy ——

“Tàn Châu năm X/ét Nguyệt có hạng 100 người trong bảng.”

Phần lý lịch này hàm kim lượng không cần nói cũng biết, bởi vậy một trăm và một trăm người đứng đầu so với bên ngoài thi đấu Quý bảng, liền trở thành hai thế giới phân biệt rõ ràng, một bước cách nhau một trời một vực.

Mà giờ khắc này.

Có bài hát tựa như đạn cực tốc, dễ dàng xuyên thấu qua hai? Cái màng kia của thế giới.

Bài này tên là 《Tiêu Sầu》 .

Thời điểm “Tiêu Sầu” buồn bã tiến vào một trăm thứ hạng đầu trong bảng thi đấu, Lâm Hi còn cố ý quan sát thời gian.

Buổi chiều ngày 20 tháng 8: 35 phân.

Bài hát này của mình còn chưa tan giờ đã vọt vào một trăm hạng đầu trong bảng thi đấu!

Khúc xương tay nắm lấy điện thoại của Lâm Hi hơi trắng lên, khúc hát này biểu hiện ra tiềm lực đã đủ để nàng ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào cửa lớn của bộ công ty, đòi hỏi càng nhiều tài nguyên mở rộng, nàng chờ chính là giờ khắc này.

Lâm Hi bước nhanh đi tới thang máy.

Có lẽ là Lâm Hi đi có chút quá gấp gáp, hoặc có lẽ là bởi vì vị mỹ nữ chủ quản này hình tượng quá mức ưu nhã, âm nhạc mười ba bộ tất cả mọi người đều bắt đầu cảm thấy nàng hôm nay có gì đó không đúng.

Buổi sáng.

Giữa trưa.

Buổi chiều.

Bất kể là ăn cơm hay là đi nhà xí, ánh mắt Lâm Hi thủy chung đều dừng lại trên điện thoại không rời, thỉnh thoảng còn phát ra từng trận tiếng cười nhẹ quý dị, giống như hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình, nếu không phải có nhân công ở bên nhắc nhở, vị mỹ nữ chủ quản này thiếu chút nữa đã đụng phải cửa.

Yêu đương là gì?

Mọi người không hẹn mà cùng suy nghĩ.

Đây không phải là chìm vào sông thì là gì đây?

Các nam nhân viên trong bộ phận bỗng nhiên có loại tâm tình chưa xót mất tình cảm tập thể.

Lâm Hi lại mặc kệ người bên ngoài nghĩ như thế nào, bài hát «Tiêu Sầu lo lắng này đối với nàng mà nói có ý nghĩa đặc biệt, không chỉ đơn giản là nó muốn mang đến cho bộ phận của mình một khoản nghiệp tích lớn như vậy.

Không phải nói tác phẩm chính là con của tác phẩm sao?

Vậy bài giải sầu này chính là đứa nhỏ của đệ đệ Lâm Tri Bạch.

Mà hài tử đệ đệ chính là hài tử của Lâm Hi, nhìn hài tử của mình cùng đệ đệ trên bảng thi đấu biểu hiện dũng mãnh như thế, nàng tất nhiên là trong lòng cảm thấy cao hứng đấy...

Hử?

Giống như có chỗ nào đó không đúng.

Được rồi, không quan trọng, trước tiên để cho “Tiêu Sầu” gia tăng rộng lượng lực lượng rồi tính tiếp.

Lúc này cuối tháng đã tới, nhóm chủ quản các ngành âm nhạc thần thoại, từng đôi mắt hầu như đều nhìn chăm chăm vào hai mươi người đứng đầu bảng thi đấu, thậm chí là một mẫu ba phần đất ở trong mười thứ hạng đầu.

Bộ âm nhạc thần thoại có chủ quản bày đàn.

Lão đại tự mình thao túng bát bộ chủ quản.

【 Để Tôn Vĩ thêm chút sức lực chạy thêm mấy thông cáo tuyên truyền, nhất định phải giữ vị trí thi đấu Quý bảng, đừng để cho người của Ông ta đắc ý. 】

【 Đã nhận được! 】

Tin tức của chủ quản Bát Bộ chỉ trong giây lát, nhưng trong lòng lại khóc không ra nước mắt.

Điều lo lắng lớn nhất của Tái Quý bảng tháng này chính là Duy Khắc và thần thoại cuối cùng là nhà nào sẽ nắm được mười thứ hạng đầu, có thể nói là cả nhà đều đang xem náo nhiệt, dù sao cũng là ba người là đối thủ cũ nhiều năm.

Trước mắt bài hát trong thần thoại vẫn xếp thứ mười.

Tháng này hầu như Ca Tử Tôn Vĩ cũng không nghỉ ngơi gì, liều mạng chạy tuyên truyền, đã oán giận rất nhiều lần với người quản lý, ngật nghèo lại hết lần này tới lần khác đều cực kỳ mệt mỏi, hết lần này tới lần khác Bá Tư bài hát rất thoải mái, một khắc đều không thể buông lỏng, nếu không bất cứ lúc nào cũng có thể bị đối thủ vượt qua.

Lúc này.

Mười một bộ chủ quản cũng quở trách hẳn: “Bát Bộ cố gắng lên, nếu như các ngươi có thể giữ vững, thì tháng này mười người đứng đầu thi đấu Quý bảng sẽ có ba đầu xuất từ thần thoại của chúng ta, đây chính là chuyện lớn liên quan đến sự vinh nhục của công ty, cho nên tháng này các ngươi tuyệt đối không thể ngã xuống, bằng không trong nghề của Duy Tư Đặc thậm chí không chừng sẽ chê cười chúng ta. 】

Tên tiểu nhân nham hiểm này!

Chủ quản Bát bộ kém chút không nhịn được mắng chửi ngay tại chỗ, người mười một bộ trái lại đứng nói chuyện không đau thắt lưng, không phải là tháng này ra bài hát bài danh thứ sáu của Thi Quý bảng đã không cần lo lắng sao, lấy gì vinh nhục công ty?

Cho rằng ta nghe không hiểu người đang nhìn thuốc trước mặt lão đại cho ta?

Không thể học bộ của người khác à?

Tháng này người ta còn ra bài thứ ba trên thi đấu, cũng không giống người? N Sắt a!

Quả nhiên.

Bộ trưởng tổng bộ bị câu nói này kích thích, một lần nữa Ngải Đạc quát bộ: **【Chỉ cho phép thắng không thể bại!】**

【Vâng!】

Chủ quản Bát Bộ kiên trì cam đoan, nhưng trong lòng lại đem danh tổ liệt tông mười một bộ ân cần thăm hỏi một lần.

Sưu sưu sưu.

Lâm Hi nhìn trong đám người nói chuyện phiếm, vừa lắc đầu vừa bĩu môi.

Quả nhiên trong đám người không có ai chú ý đến ca khúc mà ‘Tiêu Sầu Sầu Sầu’ lúc này mới vừa mới tiến vào một trăm thứ hạng đầu trong thi đấu Quý bảng.

Bất quá Lâm Hi lại đột nhiên có một loại cảm giác mãnh liệt.

Đây là kết luận nàng nhìn chăm chú vào một ngày sau bảng danh sách:

Rất nhanh!

Âm nhạc Thập Tam Bộ sầu lo, sẽ khiến tất cả âm nhạc thân hoại chú ý!

Đương nhiên “Nhanh chóng” này không có khả năng dùng vài giờ ngắn ngủi để tính toán, dù sao bài hát mười chín mới vào sân, cho dù yêu nghiệt cũng phải tuân thủ cơ bản, rất nhiều người liều sống liều chết cố gắng suốt hơn nửa tháng mới tích lũy được số liệu download, không có khả năng bị bài hát mới này dùng chút thời gian như vậy liền đánh bại.

Hãy chờ xem.

Phía sau còn có chín ngày đấy!

Hiện tại hẳn đã tranh thủ được càng nhiều tài nguyên cho Dữ Tiêu Sầu.

Cuối cùng “Tiêu Tiêu sầu lo lắng” có thể đi đến một vị trí nào đó của Lâm Hi cũng nói không chừng, chỉ là nàng có thể cảm giác được sự chờ mong của mình, đã dần dần bành trướng lên men theo thứ gì đó có thể gọi là “sã tâm”.

...

Ngày hai mươi hai tháng tám, ngay sau ngày tuyên bố của Nguyễn Cung.

Buổi sáng sáu giờ rưỡi.

Đầu giường vang lên tiếng chuông ồn ào.

Tôn Vĩ gian nan mở mắt ra, cả người mỗi lựng.

Làm ca gái giải trí âm nhạc tám bộ trong thần thoại, Tôn Vĩ Vĩ vì bảo vệ bài danh thứ mười của thi đấu Quý bảng, mỗi ngày không phải chạy chạy tuyên truyền thì là đang chạy trên đường tuyên truyền thân thể và tinh thần sớm đã mỗi mết không chịu nổi.

“Thật muốn loay hoay.”

Tôn Vĩ thở dài, nhưng rất nhanh lại cường hành giữ vững tinh thần, hôm nay còn phải âm nhạc liên tiếp tuyên truyền bài ca mới đây này!

Âm nhạc, tháng này của Âm Nhạc Bát Bộ thật vất vả đẩy ra một ca khúc bài danh 10 thứ hạng đầu, chủ quản sẽ không cho phép mình mở.

Hưởng hồ Tôn Vĩ cũng lên tiếng phàn nàn vài câu, trong lòng tuyệt không nguyện ý chấp tay với người ở vị trí thứ mười, bởi vậy chuyện thứ nhất sau khi rời giường của hắn chính là nhìn xem bảng xếp hạng thi đấu của mình.

Hạng 10:

Ca khúc nhỏ ánh sáng mờ mờ, thẻ tiên ca ca, làm thẻ Khúc Phong Trần, download 11660

Gã thứ mười một:

Ca khúc năm đó mùa thu, Ca Nhi Tôn Vĩ, làm khúc Lưu Ba, download số lượng 143866

Xong rồi!

Tôn Vĩ Vĩ vừa mới thức dậy giống như bị người tạt một chậu nước lạnh, lập tức từ đầu đến chân đều lạnh thấu xương!

Bị đánh trúng!

Hắn giữ vững được 22 ngày trước Ty Quý Bàng, cuối cùng vẫn bị bài của Berloz vượt qua, tiền ký đáng chết, thừa dịp ta không chú ý đánh lên ta!

Làm sao bây giờ?

Tôn Vĩ có chút choáng váng, hắn cùng Berloz bài ác chiến hơn hai mươi ngày, biết rõ số liệu của đối phương tăng nhanh hơn mình một chút, một khi số liệu download bị vượt qua, về sau muốn giết trở về cũng không dễ dàng.

“Phải chết rồi!”

Tôn Vĩ Vĩ càng nghĩ càng tuyệt vọng.

Mình không chỉ là một trong mười hạng đầu của thi đấu Quý bạng đơn giản, nếu chỉ là ném đi mười hạng đầu còn được, nhưng hết lần này tới lần khác lại cướp vị trí của mình, là người giải trí!

Thần thoại!

Tạp Nhĩ Ân!

Ánh mặt trời!

Luận về thực lực tổng hợp, thần thoại là bá chủ hoàn toàn xứng đáng trong giới giải trí của Tần Châu!

Cho dù Ly Tạp Nhĩ cùng Thiên Quang hai gia tộc này thực lực cộng lại với nhau, thần thoại cũng có thể làm được một trăm hai mươi hai!

Nhưng mà...

Bộ lạc âm nhạc thần bí, vẫn luôn bị hai nhà khác đè ép đánh!

Bởi vì thần thoại là làm ảnh để lập nghiệp, lúc đầu cũng không chú trọng âm nhạc phát triển.

Mà Thiên Quang và Duy Tư Tạp Nhĩ thì đã sớm bắt đầu vào nhạc đàn, số lượng người kim bài và Khúc ba dưới cờ cũng nhiều hơn một chút.

Chuyện này dẫn tới âm nhạc trở thành đau đớn của thần thoại.

Nghe nói thành tích của các cao tăng thần thoại không chỉ một lần bởi vì âm nhạc lĩnh vực của công ty mà bị hai nhà khác áp chế mà nổi trận lôi đình.

Lần này mình bị người của Duy Tư Lặc cướp đi 10, sợ rằng sẽ trở thành tội nhân thần thoại.

Mặc dù mình chỉ là người biểu diễn tấu chương, bài hát này là kim bài của một vị công ty, nhưng công ty rất ít khi để cho kim bài người làm khúc gánh vác trách nhiệm, ai bảo người đó làm khúc thì ít như vậy?

Ai có thể cứu ta được không!

Tôn Vĩ Vĩ hai tay che mặt dùng sức xoa xoa.

Mà trong ánh sáng trên năm ngón tay, Tôn Vĩ Vĩ bỗng nhiên nhìn thấy một gương mặt lạ hoắc ở thi đấu Quý bảng thứ mười sáu.

Ca khúc “Tiêu sâu”, ca sĩ Lâm Thủ Không, Khúc Bạch Đế, download 1344

” download lượng vừa mới phá trăm vạn?”

Trước đó tuy là thi đấu hạng mười, nhưng Tôn Vĩ Vĩ vẫn chưa ngạo mạn đến mức làm như không thấy ca khúc đằng sau.

Bồn cổ hai mươi ca khúc đầu tháng nay, UY đọc sách, Hoan K Khắc hoa văn. Số sách cả thấy đều quen thuộc với Tôn Vĩ, duy chỉ có cái tên gọi này là “Tiêu Sâu S” làm hắn trước kia không có ấn tượng, chẳng lẽ là hôm nay mới xông vào trước hai mươi?

Tôn Vĩ cảm thấy tim đập nhanh hơn, có chút hiếu kỳ nhấn mở nhạc khúc, thuận thế mở ra các thông tin tường tận về ca khúc.

Nói từ: Bạch Đế

Khúc nhạc: Bạch Đế

soạn khúc: Bạch Đế

Phối bài: Lâm Thủ Nhất kém cỏi!

Xuất phẩm: Thần thoại giải trí

Vậy mà lại là ca khúc thần thoại của chúng ta?

Vì sao mình lại không có chút ấn tượng nào?

Bạch Đế này là ai, Lâm Thủ Nhất này là ai, sao nhìn giống như đều là người mới vậy?

Vô cùng nghi hoặc.

Tiếng ca vang lên bên tai.

Ca từ trên mặt trang giấy chuyển động.

Tôn Vĩ đột nhiên im lặng, im lặng nghe xong bài này.

Cả bài hát nghe xong, Tôn Vĩ Vĩ mở ra trang thứ ba, xem xét thể đi của bài hát này.

Keng!

download đi thể bắt chước theo hình thức thông kê xuất hiện ở trước mắt.

Vậy mà ba ngày trước khúc hát này mới tuyên bố, bản thông kê lại rõ ràng là một cái hình thức hoạt động “Nhĩ”.

Không hề có khu vực thấp nào!

Từng giây từng giây đều cao lên!

Thoạt nhìn, gã giống như một cây côn thẳng tắp!

Tôn Vĩ Vĩ há hốc mồm, lẩm bẩm nói: “Ba ngày trước mới tuyên bố, cho nên bài hát này mới bay lên đây sao...”

Sau một khắc.

Dường như nghĩ tới điều gì.

Tôn Vĩ bỗng nhiên cười rộ lên, hai mắt vằn vện tia máu, hung dữ nhìn về phía vị trí thứ mười của thi đấu, thanh âm lộ ra sự phẫn hận và giải thoát sâu sắc:

“Ngươi cũng muốn chết!”

Thật: Cảm tạ **【Minh Âm Tinh】** đã trở thành minh chủ thứ chín trong quyển sách, ông chủ Chúc Vạn Phúc Kim An!

Chương 102: Tiểu Phi côn tời ký kết thời gian rất nhanh đã đến 8 giờ rưỡi sáng, đây là thời gian đi làm của rất nhiều công ty. Đám chẵn nuôi lại bắt đầu một ngày cần cù hiến dâng.

Giải trí thần thoại.

Chủ quản các âm nhạc bộ lớn.

Quần chúng đã bình tĩnh cả đêm bị một đạo tin tức âm thanh đột nhiên xuất hiện đánh vỡ, hai mươi vị bộ nhạc nhạc chủ đứng cách màn hình điện thoại di động, đều có thể cảm nhận được lửa giận ngập trời của bộ trưởng đại nhân:

“Lão Lưu, người lẩn ra đây cho ta, người làm tám bộ chủ quản như thế nào? Sao lại bị Ông ta cướp đi ở Tái Đặc Lạp Tư Hạng thứ mười của Lý Quý Bàng! Ngày hôm trước người làm sao bảo đảm với ta? Chỉ mới qua mấy ngày thôi mà đã đánh mất vị trí rồi!”

Hưu hưu hưu.

Không đợi Bát Bộ trả lời, trong đám còn có vài chủ quản thăm dò đầu, bộ dạng cùng tám bộ vinh nhục cùng chung.

【A!】

【Berloz gõ bài thứ mười?】

【Berloz Berloz trộm tháp, tôi hôm qua ký tiền tổng xưởng hát ca mới, phản hưởng cũng không tệ lắm.】

Trong tất cả công ty giải trí của Tần Châu, thực lực tổng hợp của thần thoại đứng thứ nhất, điểm công nhận của giới kinh doanh này.

Bất quá muốn nói đến thực lực âm nhạc, ánh sáng trời mới là đệ nhất hoàn toàn xứng đáng, đây là thiên án Tần Châu sớm nhất ở lĩnh vực âm nhạc bày mưu tính kế, dưới kỳ Ca Vương ca đều tề tụ đông đảo Khúc phụ.

Ông ta là tuần tra thứ hai.

Âm nhạc thần thoại chỉ có thể làm lão tam.

Tháng này thần thoại mất thấy có thể mượn cơ hội chèn ép khi diễm phách lối của Duy Tư Nhĩ một chút, không ngờ cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc.

Lão Lưu của Bát bộ mấy ngày nay vẫn nhìn chăm chăm vào thi đấu Bảng thứ mười, đương nhiên cũng biết sáng nay bên kia bị Berloz làm cho vượt qua chuyện, chỉ là một mực không dám ở trong đám công ty xì xào, thậm chí có biện pháp có thể đoạt lại thứ mười rồi, nhưng Nhái lão đại đột nhiên nổi đóa, lão không thể tiếp tục giả chết.

Suy nghĩ một chút.

Lão Lưu quyết định áp dụng sách lược bán thảm.

【Lão Đại chuyện này không thể hoàn toàn trách ta a, ai biết bên Ngải Nhĩ Đức đột nhiên an bài giấy tiền rồi chứ? Nhiệt độ cao độ âm tổng cộng, kết quả tối hôm qua hẳn làm ra một mảng lớn, cái âm tổng cộng này địa vị vốn là không có.】

Chủ quản mười một bộ có chút ân oán với lão Lưu.

Nhìn thấy lão Lưu vội vàng trốn tránh trách nhiệm, lúc này lại nhảy ra.

【Lão Lưu, lời này của ngươi cũng không đúng a, công ty chúng ta tuyên truyền cho các ngươi cũng không tệ, dù sao tuyệt đối không kém hơn so với Duy Tư Duy Đặc, chúng ta tháng này cầm thứ sáu một bộ, tài nguyên tuyên truyền cũng không tốt hơn các ngươi là bao.】

Lão Lưu tức giận nghiến răng nghiến lợi, quyết định không đếm xỉa đến mười một bộ, tiếp tục cùng lão đại bán thảm.

【Lão Đại ta sẽ đi tới Bộ Tuyên Điện bên kia xin tài nguyên, khôi âm nhạc này của công ty vẫn luôn bị Tạp Nhĩ đè ép, phía trên muốn chúng ta đánh thắng trận, không thể không xuất lực a!】

Lão đại bộ trưởng không để ý tới hắn.

Lão Lưu không khỏi có chút tức giận.

【 Bát bộ chúng ta vẫn có thể cứu giúp một chút, Duy Á và chúng ta chênh lệch rất nhỏ, nếu bọn họ có thể phản sát, chúng ta tự nhiên cũng có thể! 】

Mà vào lúc này.

Âm nhạc Thập Tam Bộ.

Lâm Hi vừa nhìn xem quần chúng trò chuyện, vừa nhìn chăm chăm vào thi đấu Quý bảng, giống như đang chờ đợi cái gì đó.

Đôi mới.

Hạng mười của Tái Quý Bảng —— Sán Tiêu Sầu Chử,
download.99934

Hạng mười thi mùa bảng —— Ánh sáng, download77.7.76

Thành công rồi!

Âm nhạc Thập Tam Bộ “Tiêu Sầu” vọt vào Top 10.

Lúc này, tâm tình Lâm Hi cùng với sóng lớn trước ngực đều mãnh liệt!

Không phải nàng không nghĩ tới có lẽ “Tiêu Sầu” có thể xông vào top 10 T Thi Quý Bảng, nhưng nàng không nghĩ tới một ngày này lại có thể nhanh như vậy.

Lúc này mới có mấy ngày a!

Ta và đệ đệ chém giết loạn xạ!

Bàn tay run rẩy cuồng loạn của Lâm Hi, chặn lại bản đồ “Tiêu sầu” tiến vào mười thứ hạng đầu của thi đấu Quý bảng, nghĩ thầm rốt cuộc đến phiên tỷ tỷ ta ở trong đám trang bức rồi.

Ai ngờ đồ vật của Lâm Hi còn chưa phát ra ngoài.

Chủ quản một bộ trước nay rất ít nói chuyện trong đám đông vậy mà lại nổi lên bong bóng, vút ra một bản ghi chép tương tự, phía dưới còn kèm theo một câu:

【 Thứ mười?? Thế nào?!!! 】

Ngón tay Lâm Hi lơ lửng ở trên màn hình, có loại hắt hơi đã chuẩn bị được một nửa, nhưng cuối cùng không thể tạo ra cảm giác khó chịu mãnh liệt.

Ngài Nhĩ Trầm Thiêm Khiếu?

Lúc trước các người một đám chỉ biết nhìn chằm chằm vào mười thứ hạng đầu thi đấu, ánh mắt đều không thèm nhìn xuống, lúc này ngược lại nhanh tay lẹ mắt rồi!

Vút vút vút!

Đoạn đồ vừa ra lập tức nổ tung, những chủ quản lặng yên lặn xuống xem náo nhiệt đều bị nổ ra:

【L结束后 bài ra bug?】

Chiêu bài này xuất hiện từ đâu?

【Tiêu sấu?】

【 Tình huống như thế nào đây? 】

“Bài này là công ty nào? Trước đó sao ta không hề chú ý tới? Hẳn không phải là công ty gì đó làm ra chứ? 】

【 Thiên Quang? 】

【Khí Duy Tư*? 】

Cái gì mà trời quang, cái gì mà Duy trắc, đây là tác phẩm thần thoại của chúng ta, mười ba bộ.

Lâm Hi “Cộp cộp” nhanh chóng đánh xong chữ, đang muốn phát ra ngoài, lại lần nữa bị người khác cắt ngang thi pháp.

Thì ra là bàn tay thứ hai của âm nhạc bộ, cũng chính là Trần phó bộ trước đó tìm Lâm Hi tán gẫu qua cuối năm sắp sửa sửa lại công ty xuất hiện:

【 Đây là tác phẩm mà thần thoại chúng ta giải trí mười ba bộ, là màn mà Bát bộ vút bỏ, công ty Thập Tam Bộ đã tìm về rồi! 】

Lâm Hi: “...”

Nhìn chính miệng Trần phó bộ trưởng giải thích, trong đám lập tức rơi vào một loại yên tĩnh quý dị, toàn bộ chủ quản đồng thời choáng váng đầu óc, đây là bài hát âm nhạc mười ba bộ?

Bài hát thần thoại của bọn ta?

Chủ quản phản ứng nhanh đã bắt đầu nghe hát rồi, nhân tiện tra thông tin liên quan đến ca khúc, kết quả ca còn chưa nghe xong đã phát hiện một tình huống đáng sợ hơn!

【 con mẹ nó! 】

【 Ta không nhìn lầm chứ, mười ba bộ của các người rớt cuộc có chuyện gì vậy, bài hát này sao lại phát ra ba ngày trước? 】

【 Ba ngày trước tuyên bố, nói cách khác bài tập này mới ban bố vài ngày mới có hơn một trăm năm mươi vạn download? 】

【 Bạch Đê? Lâm Thủ Tễ? Khúc nhạc cùng ca sĩ dĩ nhiên đều là người mới thuần túy, đây chính là một bài ca mới mới như bao giả! 】

【 Đột nhiên có chút muốn cười, dám nói bát bộ bát bộ của Duy Nhĩ Đức cùng lão Lưu đầu bạch đầu nhiều ngày như vậy, bài tân ca mới của Thập Tam bộ này có phải quá biến thái hay không! 】

Lâm chủ quản thâm tàng bất lộ a!

Đối mặt với đám người trong đám hoặc chân thật dối trá tán thưởng cùng cảm khái, Lâm Hi chỉ có thể phát ra biểu lộ “Hảo Da” bao bọc ứng phó, đã mất đi lạc thú trang bức.

Nhìn vẻ mặt của Lâm Hi, các chủ quản đột nhiên nghĩ đến âm nhạc trong Thần thoại bộ cuối năm sắp được cải tổ, tâm tình không khỏi có chút phức tạp, bộ mười ba lần này đã làm ra một công tích lớn a.

Đương nhiên giờ phút này tâm tình phức tạp nhất còn phải là lão Lưu, hấn trọn mắt há hốc mồm nhìn quần nói chuyện, cảm giác đầu óc ong ong.

Thần thoại à?

Đây là ta thua rồi?

A, Berloz cũng thua rồi.

Đối mặt với cái chuyện kịch tính xoay chuyển này, lão Lưu đột nhiên có cảm giác oan ức nói không nên lời, náo nhiệt là của bọn họ, mình lại chỉ cảm thấy ồn ào.

Nghe bài hát đi.

Lão Lưu mở ra âm nhạc phát ra ánh sáng, tìm tòi ra những điểm ‘Tiêu Sầu Hống’ phát ra, đồng thời mở ra những trang ghi chép tin tức.

Ờ?

Số liệu trong bài hát này...

Lão Lưu đột nhiên hít sâu một hơi, số liệu bài này có phải quá mạnh hay không, cảm giác có thể tiếp tục hướng lên trên!

Keng!

Lão Lưu ngẩng đầu, ánh mắt sâu kín nhìn về phía bài hát thứ sáu trên bảng thi đấu, bài hát đó cũng là vật phẩm thần thoại sản xuất, nói đúng hơn là tác phẩm đặc ý của một đối thủ một mất một còn và mười một tháng này của mình.

Ha ha!

Xếp thứ sáu đúng không?!

Đúng nói chuyện không đau thắt lưng đúng không!

Ồ lãnh đạo đó đưa ra thuốc nhìn trúng lao động đúng không!

Lão Lưu đột nhiên phát ra một tiếng cười lạnh, một lần nữa mở ra nhóm trò chuyện. Trong tin tức đang điên cuồng tìm được thông tin có cài kim vào, Ngải Đặc chủ quản của mười một bộ: “Lão Lý, kinh nghiệm của người tương đối phong phú, có thể phán đoán được phần cuối của bài hát này có thể lên tới hạng mấy hay không?”

Đã vọt tới thứ mấy rồi?

Câu nhắc nhở này của lão Lưu đã khiến bầu không khí trong quần lại trở nên quý dị, chip đọc sách là đủ rồi. Hoa Khắc hoa văn. Khảo tử hình như mọi người đều ý thức được cái gì đó...

Còn chưa kết thúc thi đấu!

Chủ quản mười một bộ lão Lý cũng hơi sững sờ, tranh thủ thời gian mở ra tiến hành nghiên cứu số liệu tiêu sầu.

Lần nghiên cứu này.

Sắc mặt lão Lý khẽ biến.

Kỳ thực xếp hạng của Tái Quý Bảng càng gần, số liệu tăng đút càng lợi hại, hiện tại mười một bài ca xếp hạng sáu, số lượng download đã đạt tới hơn 400 vạn một điểm.

Mà hiện tại “Tiêu Sầu” mới hơn 150 vạn.

Trong tình huống bình thường, bài hát này chắc chắn không thể hình thành uy hiếp với danh hiệu thứ sáu.

Nhưng mà...

Thập nhất bộ lão Lý da đầu hơi căng lên.

Biểu hiện của bài này có phải có chút không bình thường hay không?

Không đợi lão Lý trả lời, lão Lưu đáng giận tám bộ đã bắt đầu phân tích:

【 Ta vừa mới nghiêm túc nghiên cứu thể đồ của bài hát này một chút, sau khi ban bố ba ngày, số liệu của hần một mực đang tăng vọt, cùng với bài hát này là xu thế hình dáng, chẳng bằng nói là thể đồ hình côn, nhìn xem giống như muốn bay lên, ta nguyện gọi nó là phi côn. 】

Không được!

Không thể ngồi chờ chết!

Lão Lý có chút hoảng hốt, thể bài mười ba bộ bài này hung hăng nhìn cũng không phải là thiện nghiệp, rất có thể sẽ trở thành biến số, Quý bảng còn lại bảy ngày, mình không thể lật xe, còn là một loại bị người nhà mình đánh đổ!

Trong đám đông.

Lão Lưu chết tiệt kia lại đang nhìn hần với vẻ mặt mỉm cười khó chịu như thế nào:

【 Tiểu Phi Côn đến đây! 】

Lão Lý lập tức cảm thấy buồn nôn.

Tung côn của đại gia người, ta còn nhảy côn, hôm nay ta không tin vào cái trò tà ác này, mười ba bộ là một trăm năm mươi vạn quạ cò đo có thể đo hết ta sao?

Chương mười ba: Chương 10 ngàn lịch sử xa luân cuộn cuộn đi về phía trước, thời đại trào lưu mênh mông, sự u sầu lo lắng nhiệt độ tăng lên, thế sự phát triển thường không thể hoàn toàn giống như mọi thứ có thể đoán được ——

Ba ngày!

Sau đó chỉ dùng thời gian ba ngày, âm nhạc thần thoại mười một bộ chủ quản lão Lý, liền đắm chìm trải nghiệm hàm nghĩa của câu nói này.

“Tám tháng hai mươi bốn”, “Vù vù” sâu muộn thứ chín.

Vào ngày hai mươi lăm tháng tám, “xuy tình” thứ tám.

“Tám tháng hai mươi sáu”, “Truy Tiêu sâu thứ bảy”.

Vốn tưởng rằng thi Đình bảng thứ sáu vẫn lù lù bất động giờ phút này cũng không khỏi lung lay sắp đổ, lão Lý nóng như con kiến trên chảo nóng, chỉ muốn nói một câu với “Triều Tiêu Sâu” phá liên tiếp ba thành:

“Ngươi không được qua đây!”

Sau đó “Tiêu Sâu” liền nhanh chóng leo lên vị trí thứ sáu trong số tám lão Lưu.

Lão Lưu một lời thành sấm, Tiểu Phi còn thật sự tới, mười một bộ của lão Lý cuối cùng vẫn lật xe.

Dù sao đối với một bài hát như vậy đã bùng nổ, hơn nữa còn ở vào giai đoạn hát nhiệt với tốc độ cao, chênh lệch một trăm năm mươi vạn đến bốn trăm vạn thật sự không tính là gì.

Nhưng cái thứ sáu chính là điểm cuối sao?

Nhìn tư thế “Tiêu Sâu” kia càng chiến càng dũng, thần thoại giải trí hai mươi âm nhạc bộ, mỗi một vị chủ quản đều đang đặt dấu chấm hỏi trong lòng, mặc dù mỗi một vị trí số thứ tự chênh lệch đều có trên trăm vạn.

Mà khi thời gian đã đến hai mươi bảy tháng tám.

Theo “Tiêu Tiêu Sầu” chém roi cái thứ năm xuống ngựa, rốt cuộc đến phiên âm nhạc thần thoại bổng hoảng hốt rồi, tại sao mười ba bộ bài này lại có một ngày đao một? A?

Quý bảng tháng này, thứ nhất là bài của Thiên Quang, thứ hai là bài của Duy Tư, thứ ba là một bộ âm nhạc giải trí thần thoại, vừa vặn phù hợp xếp hạng ba lớn ở nhạc đàn Tần Châu.

Nhưng mà những ngày này âm nhạc thần thoại tro mắt nhìn Phù Huê lo lắng một đường giết tới đệ ngũ, đã bắt đầu khoa tay múa chân với đệ tứ mộng, khó tránh khỏi có cảm giác khẩn trương “Hoa cúc căng thẳng”.

Lão tứ, ngươi muốn kiên trì a!

Âm nhạc thần thoại bắt đầu cầu nguyện tập thể, ai có thể nghĩ đến có một ngày, thi đấu hạng ba cũng sẽ vì đối thủ thứ tư của thi đấu Quý bảng mà động viên chứ?

Đáng tiếc vị thượng đế này dường như không có liên hệ gì với hắn.

Số hai mươi tám, “Tiêu Tiêu Sầu” chính thức vọt tới vị trí thứ tư trên bảng thi đấu, chỉ kém một bước so với ca khúc đứng đầu công ty nhà mình thứ ba kia.

“Lâm tử tha mạng! 】

Chủ quản thần thoại bộ phát hiện hai bên chênh lệch càng ngày càng nhỏ, buổi tối hôm nay đột nhiên ở trong đám đông Ngã Đặc Hi, dùng nửa thật nửa giả ngữ khí nói:

Người mình! Tự giết lẫn nhau không tốt!

Chủ quản âm nhạc lớn của Thần Thoại bộ tất cả mọi người đều bị lời này làm cho vui vẻ.

Ngay cả lão Lưu người đứng trong mười thứ hạng đầu thi đấu mất đi thi đấu, cùng với lão Lý vừa mới vứt bỏ bảo tọa thứ sáu, cũng không còn sự sa sút suy sụp lúc trước, vui sướng khi người gặp họa ở trong đám đông dập lửa, ước chừng mang theo một loại tâm tình “Ngươi cũng phải chết”.

【Chuẩn bị động thủ chuẩn bị động thủ! 】

【 Mười ba bộ côn rất lớn, một bộ chịu đựng một chút. 】

【 bộ các người không nhượng bộ ra thứ ba, ‘Tiêu Sầu’ sao có thể thay thế thần thoại Berloz viễn chinh? 】

【 Đúng vậy. 】

【 Một bộ chuyện các người làm không được, giao cho Thập Tam Bộ thử xem đi, không chừng Bạch Đế chúng ta sẽ kéo Đệ Nhị xuống ngựa đây chứ? 】

Lúc này trên bảng thi đấu.

Thiên quang thứ nhất, ca khúc download một trăm00 vạn!

Tạp Tư đệ nhị, ca khúc download lượng 1000 vạn!

Thần thoại đệ tam, ca khúc có giá 800 vạn.

Đồng dạng là ca khúc thần thoại, Phán Sầu Sầm Sầm hiện tại là xếp hạng thứ tư xuất đầu giá 7000000.

Hy vọng thần thoại kéo Thiên Quang xuống là chuyện không thực tế.

Bởi vì bài hát đầu tiên, người biểu diễn là nhân vật cấp ca vương tự mang theo vô số fan fan.

Phải biết rằng cho dù là Thiên Quang, vị lão đại của nhạc đàn Tần Châu này, cả công ty cũng chỉ có năm ca vương.

Nhưng...

Kẻ biểu diễn kịch tấu thứ hai, mặc dù cũng là một trong những nhân sĩ khí của Ca Đức, nhưng cách ca vương còn có chênh lệch, lo lắng suy nghĩ chưa chắc đã không có cơ hội xử lý!

Cuối cùng ngay cả lão đại của âm nhạc bộ cũng đích thân lên tiếng:

【 chiếm hầm cầu không ị có thể được sao, các người một bộ đừng giãy giụa nữa, để mười ba bộ đi lên đụng vào nhau. 】

Trong đám nhất thời một mảnh hoan hô cười nói.

Cá nhân đương nhiên khuynh hướng lợi ích của ngành của mình, nhưng đám lãnh đạo công ty sẽ không quản được

chuyện gì có thể ngồi trong bộ phận nào, dù sao đều là tác phẩm thần thoại!

Bộ Thập Tam này ‘Tiêu Sầu’ mang đến kinh hỉ lớn như vậy cho công ty, ngay cả nhóm lãnh đạo phân bộ cũng vui mừng không thể kìm nén, cho dù cuối cùng không làm được Duy Tư, cũng có thể khiến bọn họ buồn nôn một chút!

【 ta cũng không có ý định giã dũa, tháng này chúng ta đã hết rồi. 】

Chủ quản của một bộ âm nhạc thần thoại kỳ thật đã chấp nhận, không nhận số phận cũng không có cách nào a, dù sao một bộ là thành tích tốt nhất trong hai mươi bộ âm nhạc của công ty, ném một cái thi đấu hạng ba cũng không phải là không thể tiếp nhận.

Trăng ở bộ mười ba.

Vậy tháng sau, tháng sau thì sao?

Đừng quên Tần Châu thi đấu Quý bảng, mỗi tháng đều là chiến trường tâm đầu tâm!

...

Vẫn như cũ không có gì bất ngờ.

Buổi tối ngày hai mươi tám tháng tám, 《Tiêu Sầu Sầu》 thuận lợi leo lên đệ tam.

Chủ quản âm nhạc thần thoại ở trong quần phương rất thoải mái chúc mừng, các bộ phận khác cũng đều đưa tới chúc phúc kiểu như ‘Tiểu Phi côn hoặc Duy Tư Đặc’, mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, bên miệng vẫn còn nói vài câu may mắn.

“Tiểu Phi côn” mà lão Lưu phát minh ra mấy ngày nay đã trở thành trò mèo gần đây trong đám đông.

Mà Duy Khắc Tư bên kia đương nhiên cũng đã chú ý tới sự hưng hăng tiêu sầu, khi bài hát này vọt vào ba vị trí đầu, nhân viên liên quan của công ty suốt đêm mở một trận tiểu hội, cả đám đều sứt đầu mẻ trán đến đỏ mắt.

“Xúi quẩy!”

“Thần thoại sao đột nhiên xuất hiện như vậy?”

“Bạch Đế?”

“Xem ra thần thoại này sinh ra một người mới ghê gớm nha.”

“Ta vận khí cũng quá kém, thật vất vả giúp tiền leo lên thứ mười, cái môn còn chưa nóng đã bị bài hát thần thoại đuổi xuống.”

“Cảm giác này giống như đánh trận hơn hai mươi ngày, thật vất vả tiêu diệt quân đội đối phương, kết quả người ta lại phái ra một chi quân đội cường đại hơn tiến vào, cảm giác thật sự tuyệt vọng a.”

“Bây giờ không phải là vấn đề thứ mười!”

“Hiện tại là người đứng thứ hai như chúng ta có thể phòng thủ được hay không!”

“Phát động dự án khẩn cấp đi, cái thứ hai này không thể ném, bằng không thần thoại cũng quá đặc ý một chút đi!”

“Bài này gọi là 《Tiêu Sầu Sấn》?”

“Ta thấy bài hát này không bằng Huyền quý thấy sầu lo, con mẹ nó sầu chết ta mất!”

Ngày hôm sau.

Số hai mươi chín.

Tạp Tư quả nhiên bắt đầu dốc sức, toàn diện làm bài tạo thế thứ hai trên bảng thi đấu.

Mà trải qua những ngày này ở trên bảng thi đấu điên cuồng oanh tạc, “Tranh tiêu sầu” bài ca mới này đã gây ra vô số chú ý!

Đa gia truyền thông Tàn Châu tranh nhau báo cáo cho hẳn:

“Thi Quý bảng sinh ra siêu cấp hắc mã, thần thoại tân ca tiêu sầu!”

“Tuyên bố không đến ngày thứ ba trong thi đấu thi đấu, thần thoại 《Tiêu Khuyết》 có mị lực gì?”

“Tán nhân nổi tiếng Tàn Châu là Tào Thụy đánh giá ‘Tiêu Sầu’: Từ khúc hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh!”

“Khúc nhạc giải sầu! Người mới! Ca mới!

“...”

Trong ngành cũng nhao nhao quan sát.

“Khắc Lợi Duy Á rất tức giận a, ta thấy trong chuồng có không ít người đều đánh giá không tầm thường.”

“Bạch Đế này có chút ý là xuất đạo tức đỉnh phong.”

“Phốc.”

“Xuất đạo tức đỉnh phong cũng không phải lời tốt lành gì.”

“Vốn như sao chổi mà vẫn quật khởi, cứ như là sao băng vụt qua nơi đây, ví dụ như thế thì nhiều lắm.”

“Bất kể có phải ‘Tiêu Sâu’ hay không vừa hiện ra phù dung, ít nhất mỗi tháng thi đấu Quý bảng sẽ không ai bỏ qua tác phẩm này, chỉ sợ Thiên Quang cũng phải đổ mồ hôi lạnh a.”

“Hiện tại ta tò mò ông ta có thể giữ vững được thứ hai này hay không.”

Ba hạng đầu của Tái Quý bảng cho tới bây giờ đều là cục diện thần tiên đánh nhau, trong nghề rất nhiều người thích xem âm nhạc này, vốn tưởng rằng ba hạng đầu của tháng này đã không có huyền niệm rồi, nhưng bây giờ chẳng những đệ tam bị giết chết, cái môn thứ hai cũng bắt đầu bốc cháy, hương vị ngọt ngào, dưa ngon miệng chẳng phải tới rồi sao?

...

Số tám tháng ba.

Mùng ba tháng tám.

Hai ngày cuối cùng của Thi Quý bảng, vô số người trong vòng cơ hồ đều đang nhìn chăm chăm vào bảng thi đấu.

Bên kia Duy Khắc Nhĩ kia có đủ sức mạnh thủ bảng, thần thoại bên này đương nhiên cũng không phải ăn cơm khô, cũng khởi động lượng lớn tài nguyên tuyên truyền giúp Nguyễn Cung tiêu sâu!

Bề ngoài tuyên truyền là việc hao tổn, nhưng bản chất lại là đập tiền.

Chẳng phải chỉ là đập tiền thôi sao, thần thoại này thật đúng là chưa từng sợ ai!

Không biết hai bên đưa vào bao nhiêu vàng thật bạc trắng,
lượng hai bài hát đều bắt đầu điên cuồng tăng lên!

Cùng lúc đó.

Càng ngày càng nhiều người biết bài 《Tiêu Sầu Sấn》 này!

Dù sao bảng thi đấu cũng chỉ là số liệu tức thời, đơn giản mà
nói chính là thời điểm ca khúc hot nhất, chưa chắc là tháng mà
hắn vừa tuyên bố.

Tần Châu quá lớn!

Tần Châu lớn như vậy mỗi tháng đều sẽ có vô số bài ca mới
ban bố, đại chúng không có khả năng mỗi tháng từ trên bảng
thi đấu tìm ca hát nghe, nhưng tân ca từ khi sinh ra đến bị
chúng nhân tiếp nhận, cần một chút thời gian để đặt đày, cho
nên thời gian đánh bảng càng dài, liều mạng lại càng là tiềm
lực ca khúc.

Sự thật chứng minh tiềm lực tiêu sầu của hắn không có vấn đề
gì.

Đứng thứ hai và thứ ba của Tái Quý bảng đồng thời được
tuyên truyền ra ánh sáng với quy mô lớn, nổi lo lắng suy nghĩ
khiến mọi người chuyên hóa thẳng đối thủ, thu nhỏ khoảng
cách hai bên từng chút một ——

Mãi đến buổi tối ngày 18 tháng 8, 1018.

Dưới sự chứng kiến của vô số người Tần Châu, thi đấu bảng
cuối cùng phát sinh biến hóa.

Đệ nhất Mang Vũ Tiêu, download 220.456.

Tên thứ hai là Miểu Tiêu Sầu, download số đo 153564.

Tên thứ ba là Mang Thiên trong đêm vắng người, download
một trăm ba mươi ba mươi chín.

Đã tới các điểm.

Bảng danh sách khóa chặt.

Rất nhiều người nhìn kết quả này, thở phào nhẹ nhõm.

Một vị kim bài xếp hạng trong mười hạng đầu của Thi Bảng
không nhìn được quay lại Quý bảng thi đấu tháng này kết quả
tới chỗ bằng hữu, phôi bốn chữ:

“Thập nhật kinh hồn.”

Chung quanh bằng hữu này nhận được vô số điểm khen ngợi đồng hành.

Từ ngày thứ hai của “Tiêu Sầu Phát Ca” bắt đầu tính toán, mắt thấy con hắc mã này mạnh mẽ đâm tới, dọa đến cơ hồ mỗi người trên bảng thi đấu đều cảm thấy bất an, không phải là mười ngày kinh hồn sao?

“Lần trước kích thích như vậy là chuyện khi nào?”

“Hình như là tháng 3 năm ngoái, Khúc ba tháng trước viết một bài gì đó, cuối tháng ba ngày cuối cùng mới tuyên bố kết quả trực tiếp xử lý ba vị Thiên Quang Tập Tư và ba vị ca ca thần thoại.”

“Nhìn đi? Kỳ thi xăng? Ông ta ra tay làm, Bạch Đê và Lâm Phong ngủ, đó cũng không phải là một khái niệm nha.”

Bất quá hình như quả thật có chút nội vị?

...

Mà lúc này trong nhà.

Lâm Hi còn chưa ngủ này đợi đến thời khắc khóa bảng, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng buông lỏng, nàng bỗng nhiên cảm giác được một trận cảm giác mệt mỏi trước nay chưa từng có.

Tinh thần mấy ngày nay đều căng thẳng, lần lượt tăng cao mong muốn, nhịp tim cũng đập nhanh hơn, suốt một đêm trần trọc khó gỡ!

Đêm nay rốt cuộc có thể ngủ ngon giấc, có lẽ còn có thể cho một giấc mộng đẹp cũng không chừng?

Mạnh mẽ chống dậy tinh thần lấy điện thoại ra cho đệ đệ Lâm Tri “Muội ngủ ngon” một câu, cùng với một bản vẽ cắt thứ hai của thi Hương bảng, sau đó chỉ dùng vài giây, Lâm Hi liền ngủ thật say.

Nàng quả nhiên mơ thấy một giấc mộng.

Hắn mơ thấy thăng chức tăng lương của mình trở thành Bạch Phú Mỹ, a không đúng, là trực tiếp trở thành lão đại của Thần Thoại bộ.

...

Lâm Tri Bạch đương nhiên không nhìn thấy tin tức, từ trước đến nay hẳn ngủ rất sớm.

Ngược lại là Lâm Thủ Nhất trong ký túc xá công ty, giờ phút này một chút buồn ngủ cũng không có, ở dưới bàn cùng phòng của bạn cùng phòng phát ra tiếng hoan hô kích động:

“Thấy không, chúng ta đứng thứ hai, chúng ta đứng thứ hai trong bảng thi đấu!”

Giờ khắc này như là nằm mơ, Lâm Thủ Nhất vụng về có loại cảm giác không chân thực mãnh liệt, hẳn có tài đức gì có thể sáng tạo ra đề nhất bài hát chính là đứng thứ hai trong bảng thi đấu!

Thúc phụ!

Trâu bò!

Bạn cùng phòng nhìn hẳn với vẻ mặt đầy hâm mộ: “Ngày mai người lại phải dọn ra khỏi ký túc xá làm đại minh tinh rồi, đây là tiết tấu một bước lên trời, đọc sách lặn, Khục khục. Khảo Hoa Khắc Hoa, khó trách người chủ trì đối với chúng ta giảng, ca sĩ có thể quyết định hạn mức ca khúc, nhạc nhân có thể quyết định hạn mức cao nhất của một ca khúc.”

...

Thần thoại cùng Hoắc Nhĩ đại chiến dưới cuối tháng, tác động tâm thần của vô số người.

Thiên Quang Ca Vương Chu Hàn làm hạng nhất bảng thi đấu, đương nhiên không bị ảnh hưởng bởi chiến hỏa.

Chỉ là nhìn số liệu của Kỳ Tiêu Sâu Tỏa Bảng, Chu Hàn cảm giác có chút ghen ngào, nhin không được gọi điện thoại cho quản lý.

“Đã muộn như vậy còn chưa ngủ?” Người quản lý buồn bực.

“Không ngủ được, không phải người cũng không ngủ sao?” Chu Hàn mở miệng.

“Ta muốn xem thần thoại và ông ta sẽ thắng ở nhà nào, quả nhiên là thần thoại hơn một bậc a.” Người quản lý cảm khái.

“Người không cần đề ý xung quanh nói hẳn.”

Chu Hàn hít sâu một hơi: “Ngay cả kẻ ngu si cũng nhìn ra được, nếu như “Tiêu Sầu” không phải như vậy, phát khúc...”

Mười ngày!

Mười ngày ngắn ngủi!

Thì bài hát thứ hai sẽ vọt tới thứ hai!

Nếu như cho hẳn thêm một chút thời gian...

Nếu như đầu tháng mài mòn sâu lo là tuyên bố...

Người quản lý nghe ra Chu Hàn có ý ở ngoài đây, cười cười nói:

“Biến số đột nhiên xuất hiện trên bảng thi đấu, người nhập hành nhiều năm như vậy còn chưa quen sao, đừng nghĩ mình thắng mà không vỡ, thế giới này không có nếu như, đáng sợ cũng không phải biến số.”

“Đúng vậy a.”

Đáng sợ không phải là biến số.

Đáng sợ thật sự là Thường Thanh Thụ.

Chu Hàn nhìn về phía giao diện máy tính thật sâu, đó là một bài ‘Chi Tiêu Sầu’ đang phát ra.

Ánh mắt tập trung vào cái tên “Bạch Đế” của Tác Khúc Nhân.

Chu Hàn có chút không xác định suy nghĩ:

Bạch Đế?

Sẽ là phù dung sớm hiện ra?

Hay là một cây xanh bình thường?

Chương mười bốn bụng đen xì, Lâm Tri Bạch lại tỉnh lại vào giờ sáu giờ sáng, hôm nay không nghe thấy gian phòng tử tử truyền đến tiếng thét chói tai, lại nhìn tin nhắn nhắn, hắn mới biết được Nguyễn Cung lo lắng ưu sầu cuối cùng vọt tới vị trí thứ hai trong bảng thi đấu.

Đối với kết quả này, Lâm Tri Bạch rất hài lòng.

Ấn dấu vào ngọn lửa để nguôi lửa, hắn nhìn bình luận về bài hát khen ngợi tương đối cao.

Đánh giá ưu tiên hàng đầu.

”Giờ chén rượu lên, một ly kính ánh trăng kính một ly, đây là một ngày của ta; một ly kính cổ hương một ly kính phương xa, đây là một năm của ta; một ly kính ngày mai kính một ly, đây là nửa đời của ta; một ly kính tự do kính tử vong, đây là một đời của ta.”

Bình luận nhiệt thứ hai.

“Mười ngày đơn khúc tuần hoàn, sinh hoạt luôn có các loại không như ý, thế nhưng vẫn cần phải cố phần chấn tinh thần lại bắt đầu một lần nữa. Có ánh sáng thì có ám, nhân sinh vui vẻ, chung quy còn phải một bước tiến không lùi.”

Bình thứ ba nóng.

“Người tinh táo thường xuyên giận đến chết, người chết lặng bất nhân thường không chút tổn thương.”

Bình thứ tư nóng.

“Ta yêu không phải là bài hát này. Cái mà ta yêu là trong đêm tối u ám, mơ hồ mê man, mơ hồ bất đắc dĩ. Từng tia bàng hoàng, buồn bã. Sau hừng đông vẫn là ta, không biết vì sao ta lại có cảm giác ưu sầu.”

Bình luận nhiệt thứ năm...

Vị đánh giá nóng ở hàng trước rất xông lên, vừa cảm nhận mạnh như vậy, trong lúc nhất thời Lâm Tri Bạch vậy mà không phân biệt được đây là lửa cháy, hay là mạng lưới Dịch Vân kiếp trước, bình luận ở phía sau vẫn là lấy lời nói trắng làm chủ, nhưng thật ra bất luận bình luận cái gì, tóm lại biểu đạt yêu thích đối với bài này, những người không thích rảnh rỗi không có việc gì bình luận phê bình.

Thành tích của bài hát này đối với tỷ tỷ mà nói xem như thành tích cỡ nào?

Lúc này bên tai Lâm Tri Bạch bỗng nhiên vang lên giọng nói của hệ thống.

“Đỉnh đông.”

“Thang đồ.”

Lâm Tri Bạch thâm đánh ở trong lòng? Chào hỏi.

Giọng nói đỏ ửng trước sau như một, không có cảm xúc chập trùng.

“Chúc mừng kí chủ, danh vọng của ngài đã đột phá mười vạn, đạt đến mười sáu vạn, hiện tại ngài có được một lần cơ hội rút thưởng.”

“Có phải nhầm lẫn hay không?”

Lâm Tri Bạch nhú nhú mày, hẳn rõ ràng nhìn thấy con Miểu Miểu Sầu số đã vượt qua 1650 vạn.

Kết quả mới kết toán ra mười sáu vạn, cơ hội rút thưởng cũng chỉ có một lần.

Phi Hồng giải thích: “Hệ thống có công thức tính toán số lượng chuyên nghiệp, sau này mỗi lần đạt được mười vạn danh vọng đều sẽ có được một cơ hội bốc thăm.”

Giải thích quyền lực cuối cùng trong truyền thuyết thuộc về hệ thống sao?

Lâm Tri Bạch trầm ngâm nói: “Nói cách khác hiện tại danh vọng của ta đạt tới 16 vạn, lại có bốn vạn là có thể đạt được cơ hội rút thưởng lần hai đúng không?”

Phi Hồng: “Đúng.”

Lâm Tri Bạch đại khái tính toán một chút.

Chờ Miếu Miếu bớt lo rồi phá hai ngàn vạn, mình hẳn sẽ có được một cơ hội rút thưởng.

Mà nhìn xu thế của bài hát này, đoán chắc đạt đến vấn đề chỉ còn hai ngàn vạn.

Đối với một ca khúc như bảng thi đấu mà nói, nó chỉ là khởi đầu, chứ không phải kết thúc.

Trong tình huống bình thường, ca khúc có thể tiến vào thi đấu Quý bảng, sinh mệnh lực đều đặc biệt ượng ngành, tiềm lực đủ mạnh, khả năng trong vòng một năm kế tiếp, sẽ có những tân thính chúng liên tục không ngừng ưa thích download.

Tính ra, cơ hội rút thưởng mà hệ thống đưa ra cũng không ít.

Bởi vì vạn sự khởi đầu khó khăn nhất, chờ sau này mình hát nhiều, tốc độ tích lũy sẽ càng lúc càng nhanh, cơ hội rút thưởng cũng sẽ càng ngày càng nhiều.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Trước rút một đợt thưởng.”

Tiếng nói vừa phát ra.

Trước mắt Lâm Tri Bạch xuất hiện một cái đĩa quay, cái đĩa quay kia nhìn không rõ viết cái gì, tốc độ lăn lộn cực kỳ nhanh, thẳng đến vài giây sau mới dần dần chậm lại đến trạng thái dừng, sau đó hệ thống đưa ra thông báo: “Chúc mừng kí chủ đạt được ca khúc 《Ca》 cho mình!”

Đến rồi.

Ánh mắt Lâm Tri lóe lên, lúc này mở ra ca khúc.

Theo đầu Lâm Tri Bạch nổi lên cảm giác tê dại nhẹ nhàng, hẳn đã hoàn toàn hiểu rõ tất cả tin tức về ca khúc này.

Bài hát này có lai lịch rất lớn, đã nhận được ca khúc tốt nhất trong năm Kim Khúc Nhâm.

Lấy từ tên Lý Tông Thịnh, tác khúc Lý Tông Thịnh, nguyên xướng Lý Tông Thịnh, có địa vị là nhân vật cấp cha cha.

Về sau Phan Nhĩ Lôi Minh, Dương Tông Vĩ, xí X ngăn mọi người đều đã từng nói qua, mỗi người đều có lý giải riêng của

mình.

Nhưng kiếp trước ca đàn có một cách nói rất lưu hành gọi “Tuổi trẻ không nghe Lý Tông Thịnh”, chú ý quần thể thi đấu Quý bảng, khẳng định lấy người trẻ tuổi Tần Châu làm chủ, người trẻ tuổi nghe nói mới là chủ lưu nhất trong Thi Hương bảng, cũng là quần thể dùng gia hộ hạch tâm nhất.

Mà chất lượng bài hát này mặc dù không có vấn đề gì, đáng giá tiếp tục thưởng thức, nhưng phong cách này hình như không quá thích hợp để khởi bảng...

Được rồi, tạm thời không xoắn xuýt vấn đề này.

Vấn đề trước mắt Lâm Tri Bạch cần cân nhắc là tìm ai hợp tác.

Bài hát này không thể hợp tác vụng về với Lâm Thủ Nhất được nữa, cho dù Lâm Tri Bạch có đi ra ngoài thế nào, cũng biết tân nhân trẻ tuổi này không thích hợp với bài hát này, lần này nhất định phải tìm một ca sĩ có tư chất thâm sâu đến hợp tác.

Lúc quay đầu ăn điếm tâm, có nói với tỷ tỷ chuyện lục ca.

...

7 giờ rưỡi sáng, bảo mẫu đã làm xong bữa sáng.

Lúc Lâm Hi đến phòng ăn dưới lầu nhìn thấy Lâm Tri Bạch đã ngồi uống sữa đậu nành, còn ngẩng đầu lên tiếng chào hỏi nàng.

“Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

Lâm Hi ở bàn đối diện ngồi xuống, “Sau khi thân thể người hồi phục, mỗi ngày rời giường còn sớm hơn cả ta.”

“Ngủ sớm.”

Lâm Tri Bạch nói xong hỏi một câu: “Khoái Sàm Sàm Sàm Sàm Sàm chia làm bao giờ?”

Lâm Hi nở nụ cười: “Bình thường là mỗi tháng số hai phát, tháng trước người cầm số hai bảng thi đấu, ngoại trừ bình thường chia ra, công ty còn có thể phát thêm một phần tiền thưởng.”

“Bao nhiêu tiền?”

Lâm Tri Bạch có chút chờ mong.

Lâm Hi trầm ngâm nói: “Tiền thưởng thêm vào tiền thưởng ở bảng thi đấu thứ hai bảng bảng là bảy mươi vạn, lại thêm “Tổng Tiêu Sâu” chia thành phần tiêu thụ tháng trước, đại khái người tới tay khoảng chừng hai trăm bốn mươi vạn.”

Mới hơn hai trăm vạn?

Lâm Tri Bạch hơi nhú mày khó nhận ra.

Chút tiền này không đủ để hắn thực hiện kế hoạch bước thứ hai.

Về việc tranh giành gia sản như thế nào, trong lòng Lâm Tri Bạch đã có cấu trúc kế hoạch đại khái, giai đoạn đầu chủ yếu có thể chia làm hai bước.

Bước đầu tiên.

Lâm Tri Bạch muốn nâng đỡ một người tin tưởng tại công ty thượng vị.

Lâm Tri Bạch lựa chọn đối tượng chính là Lâm Hi, tử tử là một trong những người hãn tín nhiệm nhất.

Công ty giải trí thần thoại làm Vương, Lâm Tri Bạch chỉ cần trợ giúp tử tử, đem âm nhạc thành tích mười ba bộ làm lên, về sau nàng hẳn là có thể thuận lợi thăng chức, đến lúc đó cũng liền có tư cách cùng mấy vị bá bá, cùng với đám đường ca đoạt quyền kia.

Huống hồ năng lực công việc của tử tử thì vẫn không thành vấn đề.

Trước đó ở âm nhạc mười ba bộ Lục Ca, Lâm Tri Bạch cũng không phải chỉ có ở Lục Ca, hắn còn không động thanh sắc quan sát bộ phận vận tác, nói bóng nói gió đã đánh trúng một ít tin tức hữu dụng.

Sau khi quan sát Lâm Tri Bạch phát hiện, khả năng không chê của tử tử đối với bộ phận rất sâu, tiếp xúc đến tiếng nhạc thì mười ba bộ nhân viên đánh giá nàng rất cao, đây là một chủ quản rất được lòng người.

Còn bộ phận kinh tích của tử tử như thế nào?

Nghĩ lại cũng biết ngành nghề của tử tử sẽ không quá tốt.

Cái này không liên quan đến năng lực làm việc cá nhân của tử tử, cùng tình cảnh nhà mình ở công ty, người có năng lực bị cao tầng chèn ép cũng rất khó làm việc.

Mà bước thứ hai trong kế hoạch...

Thời gian chuẩn bị bước này tương đối lâu, bởi vì Lâm Tri Bạch không có tiền!

Hắn nhất định phải tích lũy đủ vốn nguyên thủy, đạt tới ngưỡng cửa tiểu hình đúc Kim Tư.

Đồng thời Lâm Tri Bạch muốn chọn ra một người, đảm nhiệm giám đốc Kim Tư Chiêu này của nàng, đứa con trai nhỏ tài phiệt này của hắn thì phải che giấu ở phía sau màn.

Tại sao?

Bởi vì căn cơ của một nhà Lâm Tri Bạch ở bên trong thần thoại quá nhỏ bé!

Nếu như Lâm Tri Bạch chỉ là ở bên trong công ty nâng đỡ người nhà cùng các ca ca bá bá kia đoạt quyền, vậy không gian thao tác liên quá nhỏ, phải biết rằng những bá bá kia đã chiếm giữ vị trí cao ở trong tập đoàn, đường ca cũng có quyền nói chuyện nhất định trong công ty.

Quan lại hơn một bậc áp chết người.

Có những người này tận lực áp chế, người nhà của mình làm công việc thần thoại, thủy chung vẫn là bị xiềng xích nhảy múa.

Cho nên Lâm Tri Bạch cần một bên dùng thân phận công khai giúp đỡ người nhà, một bên lại lặng yên không một tiếng động thành lập một cơ quan đầu tư, dựa vào việc bào chữa mặt nạ bạc này để thao túng, từ việc buôn bán thần thoại bên ngoài, đạt được mục đích giúp đỡ người nhà.

Hệ thống trong tay.

Lâm Tri Bạch có tự tin này.

Đồng thời Lâm Tri Bạch cũng không lo lắng thân phận bên ngoài bị phát hiện, bởi vì quy tắc buôn bán cơ bản của Lam

Tình rất giống với Địa Cầu, chỉ có một số ít bộ phận khác nhau.

Lâm Tri Bạch hoàn toàn có thể thông qua tư chiêu quốc gia, tiến hành khống chế cơ cấu đầu tư, bất luận ai điều tra nhiều nhất cũng chỉ có thể tra ra tư giả trong danh nghĩa cá nhân chiêu mộ hoa tác quốc gia.

Còn về người có tư cách tiến vào thực tế?

Xin lỗi, chúng ta là tư động kim trạm, không có nghĩa vụ với ông ngoại mở.

Từ góc độ này mà nói, đánh giá của Lâm Hi đối với đệ đệ ” phúc hắc” cũng không quá.

Chỉ là lúc này Lâm Hi lại không biết, trong lòng đệ đệ bụng dạ xấu xa này lại có nhiều tính toán như vậy, nàng có chút hứng thú nhìn chằm chằm Lâm Tri Bạch, “Người tính toán tiêu xài một số tiền lớn như vậy làm sao?”

“Còn đang suy nghĩ.”

Lâm Tri Bạch không muốn lộ ra kế hoạch của mình, dù sao trong mắt người nhà hần cũng chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi.

Lâm Hi chế nhạo: “Ta cho rằng người sẽ cân nhắc mua một chiếc xe chạy đây. Phần lớn đời thứ hai hào phú nhà người đều thích chơi xe chơi nữ nhân, mở xe hào chớ muội muội mặc tơ đen đi hóng gió không hay sao?”

“Ta còn chưa có bằng lái.”

“Không có bằng lái thì có thể học nha, ta cũng có thể dạy tay trong? Cửa cài? Tỷ tỷ lái xe kỹ thuật giặc sáu.”

“Đây là kỹ thuật lái xe đứng đắn đấy à?”

“Ta có bằng lái!”

Lời nói của Lâm Hi đột nhiên thay đổi: “Trên tay của người còn có bài hát không?”

Lâm Tri Bạch khẽ thở dài: “Suy tính này của người đều đánh vào bát của ta.”

Lâm Hi bật cười khanh khách.

Đệ đệ đã thông qua “Tiêu Sầu Sầu” chứng minh, hẳn quả thật là có năng lực âm nhạc sáng tác đấy.

Mà Lâm Hi từ nghề nhiều năm như vậy đương nhiên cũng biết, loại tác phẩm chất lượng này của “Tiêu Sầu”, thường thường chỉ có thể ngộ không thể cầu, khúc nhạc đã cần thiên phú cũng cần linh cảm.

Bất quá Lâm Hi cũng không trông chờ đệ đệ lại lấy ra một bài hát tiêu chuẩn tiêu chuẩn như “Tiêu Sầu”.

Nàng chẳng qua là nghĩ đệ đệ vạn nhất còn có hàng tồn đầu, yêu cầu cũng không cao a, có thể có trình độ tiêu giảm một nửa lo lắng là đủ tư cách rồi!

Nếu như không có hàng tồn, với kinh nghiệm của Lâm Hi, một người chuyên nghệ thuật sau khi hoàn thành buổi sáng tác loại ca khúc tiêu sầu này, muốn viết ra một bài ca mới hợp cách thường cần phải tích lũy mấy tháng thời gian. Phiền đọc sách chuyên đáng.

Thậm chí “Tiêu Sầu” này khả năng chính là khoảnh khắc ánh huy hoàng của Bạch Đàm Hoa hiện ra.

Trong vòng tròn, Lâm Hi nhìn thấy quá nhiều người sáng tác như sao băng chợt lóe rồi biến mất, bọn họ thường thường sau khi viết ra một tác phẩm kinh diễm vô số người liền triệt để phai mờ trước mặt mọi người.

“Ta...”

Lâm Tri Bạch đang muốn nói trong tay mình còn có một bài hát, bên tai chợt vang lên một âm thanh hệ thống cực kỳ dễ nghe: “Chúc mừng kí chủ phát động nhiệm vụ mới!”

Khoảnh khắc sau, trước mắt Lâm Tri Bạch hiện lên mấy dòng chữ.

【Nhiệm vụ tên: Xung kích TPhúc Bảng】

【 nội dung nhiệm vụ: Trong nghiệp giới có quá nhiều tiếng nhạc lóe lên rồi biến mất, khiến người ta không khỏi hiếu kỳ, có phải người cũng là phù dung sớm nở tối tàn, thỉnh tức chủ lấy danh nghĩa Bạch Đế, suất lĩnh âm nhạc mười ba bộ thân thoại lại lần nữa trùng kích bài danh trước mười trong bảng thi đấu Quý bảng!】

[Ký chủ ghi chú nhiệm vụ: Nếu như ký chủ lên được Quý bảng thi đấu sẽ nhận được thêm phần thưởng thêm.]

Lâm Tri vui vẻ.

Có tính là chơi đùa với hệ thống không?

Bất kể là hệ thống có nhiệm vụ hay không hẳn sau này đều sẽ phát khúc.

Nhưng mà thông báo nhiệm vụ này rất thú vị, leo lên hạng nhất thi đấu, còn có thể có phần thưởng ngoài định mức?

Lâm Tri Bạch cảm thấy đề tài kèm theo này có chút khó, phong cách bài này rất đặc biệt, làm bảng cũng không chiếm ưu thế, làm sao mình lại giành được hạng nhất Quý bảng?

Được rồi.

Không muốn nhiều như vậy, cùng lắm thì từ bỏ đề phụ là được, trước tiên tiếp nhận nhiệm vụ rồi nói sau, Lâm Tri tâm niệm Bạch Tâm khế động, ngẩng đầu nhìn tỷ tỷ.

“Ăn xong chưa?”

“A?”

Lâm Hi hơi sững sờ, chợt dường như nghe ra Lâm Tri Bạch có ý ở ngoài dây cung, đột nhiên đứng dậy nói:

“Không phải là người...”

Lâm Tri Bạch động tác tao nhã lau khóe miệng, “Ăn xong liền cùng nhau xuất phát đi công ty đi.”

Chương mười lăm đầu tiên, ca độ người hữu duyên, xe Lâm Hi lái ra khỏi biệt thự Cách Lỗ, chạy thẳng đến thần thoại giải trí, dọc theo đường đi nhanh như chớp.

Điều khiển vị trí.

Lâm Hi mắt nhìn phía trước, thanh âm vừa nhanh vừa vội:
“Xú đệ đệ không cần thừa nước đục thả câu với ta nữa, trên tay đệ có phải là còn có bài ca mới hay không?”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch thừa nhận.

Quả nhiên còn có bài ca mới!

Lâm Hi nhất thời vừa mừng vừa sợ, ngay sau đó lại có chút oán trách:

“Trên tay ngươi sao không lấy ra sớm một chút đi, lúc mới đấu giá chúng ta hoàn thành ghi chép, sau đó trực tiếp chạy tới tuyên bố số một không tốt sao?”

“Ngươi nghĩ mình là Khúc phụ à?”

“Không phải mỗi lần từ không trung thi đấu Quý bảng đều có thể giống như “Tiêu Tiêu sâu” giết ra trọng vây, trừ phi ngươi hoàn toàn không nghĩ trùng kích Tuyên Quý bảng.

“Nếu thực sự không đủ thì tháng sau chúng ta lại phát.”

“Tháng trăng này đi.”

Không thể giải thích cùng tỷ tỷ quá nhiều, Lâm Tri Bạch đương nhiên cũng không muốn chơi trời đất, nhưng bài hát này mình vừa mới tới tay.

Kế hoạch bước thứ hai rất thiếu tiền.

Lâm Tri Bạch càng không muốn đợi đến tháng sau lại tuyên bố: “Cái này? Chẳng phải mùa thi đấu vừa mới bắt đầu sao, chúng ta chạy bộ vào trận.”

“Nếu ngươi kiên trì thì cũng được.”

Lâm Hi không ngăn cản Lâm Tri Bạch, chỉ là ngoài miệng nói thầm: “Vận khí tháng này cũng không tệ lắm, ngược lại là không đụng phải ca vương phát khúc.”

Dừng một chút.

Lâm Hi lại nói: “Ngươi u sầu tháo xuống thi đấu bảng thứ hai, chiến tích như vậy đủ để cho tất cả ca sĩ của mười ba bộ chúng ta đảm nhiệm? Khắc khắc? Các loại phong cách nên có, ngươi muốn chơi gì cũng được!”

Nghe xem đây là từ hồ lang gì?

Lâm Tri Bạch hiếu kỳ: “Phong vương cũng được sao?”

Lâm Hi nhất thời chậm lại, đệ đệ này sao lại hết chuyện để nói?

Nàng khẽ thở dài: “Xói trí thần thoai mặc dù có hai mươi âm nhạc bộ, nhưng chỉ có hai vị ca vương và hai vị ca sĩ, sau đó bộ phận của chúng ta vẫn chưa được phân đến.”

“Ít như vậy?”

“Khúc phụ càng ít.”

Lâm Hi lắc đầu, “Huống hồ ngươi coi Ca Vương là rau cải trắng lớn trên đồng ruộng a, chỉ riêng ca Vương thôi cũng chỉ có năm người, ví dụ như tháng trước ngươi đụng phải Chu Hàn Tần, chính là một trong Ngũ Đại Ca Vương của Thiên Quang, nếu như không phải xuất đạo liền đụng phải ca vương, ngươi thi mùa trước cũng có thể trực tiếp đăng đỉnh rồi.”

Chu Hàn tần?

Lâm Tri Bạch cảm thán: “Hắn quả thật lợi hại.”

Tháng trước thi đấu Quý bảng, Lâm Tri Bạch cũng có chú ý, tự nhiên đối với hạng nhất có chỗ tò mò, kết quả đi nghe ca khúc của đối phương, phát hiện khúc nhạc cũng không có tốt hơn so với Miêu Tiêu Sầu, thậm chí hơi kém một bậc.

Đương nhiên đây là cách nhìn của cá nhân Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch cảm thấy bài hát thật sự lợi hại chính là người biểu diễn kịch tấu, cũng chính là Thiên Quang Ca Vương Chu Hàn hết sạch, thế nhưng lại mạnh mẽ hát ra một loại mị lực

không nói nên lời, làm cho người ta hoàn toàn say mê trong thanh âm của đôi phương.

“Người phải biết ca vương ca có bao nhiêu khó...”

Lâm Hi cùng Lâm Tri Bạch giải thích: “Khúc cha là lớn nhất, thứ nhì chính là ca vương ca, thậm chí là sau khi khúc cha đối mặt với một ít ca vương ca, cũng nguyện ý đối đãi ngang hàng.

“Đương nhiên rồi.

“Phía sau Ca Vương ca đối với Khúc phụ, tư thái sẽ rất thấp, dù sao Khúc ba mới là nền tảng của nhạc đàn, điểm ấy là thâm căn cố đế.”

Lâm Tri Bạch nhẹ gật đầu.

Ca ca luôn có chút phượng mao lân giác, bọn họ có điều kiện được trời cao chiếu cố, giọng nói phảng phất được Đế Quốc hôn hát cái gì cũng có hương vị, loại người hợp tác với Khúc phụ này thường thường là thành tựu lẫn nhau, dù sao có chút ca không phải ai cũng có thể hát đấy.

Nói chuyện một chút.

Công ty sắp đến rồi.

Lúc mở bãi đỗ xe giải trí dưới lòng đất trong thần thoại.

Lâm Hi bỗng nhiên nói: “Hai vị Ca Vương của thần thoại, phân biệt ở một bộ cùng ba bộ, tên tam bộ kia người có thể trực tiếp buông tha, bởi vì chủ quản ba bộ là Lâm Liễu, mà năm trước đám nương tử này còn lặng lẽ móc từ chỗ ta mấy người đi qua, cũng không biết đã hứa hẹn chỗ tốt gì với nhau, dù sao nhà nàng đều âm hiểm, một bộ này ta ngược lại là có thể giúp người đi đàm phán.”

Chủ quản bộ ba là Lâm Liễu?

Lâm Liễu là khuê nữ bảo bối nhà Tam bá.

Lâm Tri Bạch nhẹ nhàng nhún mày: “Vậy nếu như hợp tác với các ca vương khác, cuối cùng sẽ tính thành tích của ai?”

“Rất phiền phức.”

Lâm Hi cười khỏ nói: “Cụ thể phải xem hai bên thương lượng như thế nào, bất quá đối phương là ca vương, thành tích lớn nhất định là của bọn họ, chúng ta rất khó lấy được quyền chủ đạo.”

“Vậy quên đi.”

Lâm Tri Bạch không có ý định tìm bộ phận ca sĩ khác hợp tác. Hắn là người chú ý đề thi xét, trong miêu tả nhiệm vụ của hệ thống có một câu “Dẫn dắt âm nhạc thần thoại, mười ba bộ lại xung kích thứ hạng của thi Đình Bảng lần nữa”, rõ ràng muốn mình tìm người dưới tay tỷ tỷ.

Huống hồ mục đích của hắn chính là nâng đỡ tỷ tỷ thượng vị.

Không có công trạng gia trì, làm sao tỷ tỷ có thể ở thần thoại thượng vị?

Lâm Hi dừng xe lại nhưng không có vội vã đi xuống, mà là quay đầu nhìn chăm chăm vào Lâm Tri Bạch.

“Làm sao vậy?”

Lâm Tri Bạch không hiểu vì sao bị nàng nhìn chăm chăm.

Lâm Hi nghiêm túc nói: “Ta hi vọng ngươi không cần băn khoăn, cũng không cần nghĩ đến thành tích của ta. Quan trọng nhất là ngươi cần ca sĩ gì, công cụ nhân vật không phải vạn năng.”

Lâm Tri Bạch trong lòng âm áp, “Là người phiêu diêu hay là công tích không tốt?”

Lâm Hi một bộ biểu lộ không tình nguyện, “Công tích có thơm hơn nữa cũng không có hương thơm của đệ đệ ta.”

Lâm Tri phẩy tay, “Bài này nói khó cũng khó, nói đơn giản thì đơn giản, cảm giác đúng thì đúng, chắc có thể tìm ca sĩ thích hợp, nói nữa ta cũng không muốn hợp tác với ca vương.”

“Vì sao?”

“Ca vương quá đắt, chip đọc sách là trực trực, Hoan K K K hoa hoa thiên. Tríp án đó.”

Lâm Hi lập tức dở khóc dở cười: “Hợp tác với ca vương xác thực sẽ giảm bớt được lợi nhuận của ngươi chia phần, nhưng

tốt xấu gì người cũng là công tử ca của tiền phiệt, sẽ để ý cái này sao?”

“Để ý.”

Trước kia Lâm Tri Bạch không quan tâm đến tiền, nhưng bây giờ thì khác.

Vì kế hoạch thứ hai, hắn muốn nhanh chóng tích lũy được một số tiền lớn mới được, hợp tác với ca vương hắn kiếm tiền thật sự là quá ít, huống chi loại công ty thần thoại này muốn thượng vị, không có thể đích hệ sao?

Sau ca Vương ca là lợi hại.

Nhưng nếu như chính tay mình bồi dưỡng ra ca Vương Ca, đó không phải là dòng chính đáng tin sao?

Lâm Tri Bạch từ nhỏ đã hiểu được một đạo lý, muốn để cho người khác cam tâm tình nguyện nghe người nói chuyện, trên đời này chỉ có một phương pháp, đó chính là cho nó thứ gì đó.

“Được rồi.”

Lâm Hi xuống xe, mở miệng hỏi: “Người đối với ca sĩ hợp tác lần này có yêu cầu cụ thể gì không?”

“Không quá trẻ, phải có kinh nghiệm.”

Lâm Tri Bạch cảm thấy thanh âm quá trẻ tuổi có vẻ không có trải qua, cái này cùng hát công gì gì đó không quan hệ, có đôi khi phải thừa nhận Khương vẫn là gừng càng già càng cay.

“Ừm, còn gì nữa không?”

“Thanh âm có thể mang đến chút cảm giác tang thương.”

“Tiếp tục.”

“Bài này yêu cầu tương đối cao.”

“Không còn?”

“Trước tiên cứ như vậy đi.”

Lâm Tri Bạch nhất thời cũng nghĩ không ra yêu cầu gì.

Lâm Hi gật đầu một cái: “Trong bộ quả thật có mấy cái phù hợp với yêu cầu. Về phương diện danh khí của ca sĩ không có vấn đề gì. Bây giờ ta sẽ phát thông cho bọn họ biết người ở

trên lầu chờ một lát. Nhưng thời gian có chút đột nhiên, có vài người chỉ sợ xế chiều sẽ đến, người xem xem có thích hợp hay không đã.”

“Được.”

Ca độ người hữu duyên.

À, là người hữu duyên của ca độ.

Chương 16: Trương Hi Dương đến âm nhạc bộ mười ba, Lâm Tri Bạch liền đi về phía máy thu âm đám người, lần trước đã ghi lại mấy ngày ca, hẳn cơ bản đã quen thuộc với Thu Đức sư.

“Bạch Đế lão sư!”

Thu âm sư thấy Lâm Tri Bạch đến, vội vàng đứng dậy nhiệt tình gọi.

Lúc ghi chép 《Tiêu Sầu》 thì Bạch Đế còn là một người mới, hôm nay khi hai người gặp nhau thì đối phương đã lên tuyến đầu thi đấu thứ hai trong kỳ thi đấu năm tháng, đương nhiên là Thu Thu Sư rất nhiệt tình.

“Lão Vương.”

Lâm Tri Bạch cũng cười chào đối phương, Thu Sát Sư tự xưng là lão Vương.

Thoáng hàn huyền một lát, sau đó Lâm Tri Bạch xuất ra tiêu dạng thô ráp đã được hệ thống đạo ra, cùng đối phương thảo luận về điểm cần chú ý sau này.

Không bao lâu sau.

Lão Vương đột nhiên nhìn ra bên ngoài từ xa, vẻ mặt có chút biến hóa, vô thức thì thầm một câu:

“Hắn sẽ không tới thử âm chứ...”

Lâm Tri Bạch nhìn theo ánh mắt lão Vương, hơi sửng sốt một chút.

Trong giải trí giải trí thần thoại có nhân viên có nghệ sĩ, nhưng bất kể là nhân viên hay nghệ nhân, phần lớn đều rất coi trọng dáng vẻ của mình.

Nhưng nam nhân bên ngoài đang đi tới lại sợi tóc ngổn ngang, râu mép vừa nhìn chính là dáng vẻ đã lâu không cạo, mặc dù trang phục gọn gàng, nhưng quần áo đã giặt có chút phai màu, hoàn cảnh xung quanh không phù hợp.

“Vị này là?” Lâm Tri Bạch hỏi.

“Hắn chính là Trương Hi Dương, ba năm trước một tay ca sĩ đặc biệt đỏ, nhưng bây giờ đi trên đường, người qua đường đều không quen biết hắn, thật là đáng tiếc.” Lão Vương sờ sờ miệng.

“Như vậy đi.”

Lâm Tri Bạch tự đóng cửa ba năm không có tâm trạng quan tâm tới mấy tên trong giới giải trí, xem ra sau này phải rút ít tin tức về đám ca sĩ.

“Hắn gặp phải chuyện gì rồi?”

“Cụ thể không rõ lắm, dù sao Trương Hi Dương từ sau khi ly hôn đã không còn nói gì nữa, cũng rất ít lộ diện ở công ty, nghe nói hắn không có chuyện gì thì ở nhà chơi hoa mai, thay đổi thành người khác.”

Lúc này.

Trương Hi Dương đã đến công máy ghi âm, nhẹ nhàng gõ cửa, âm thanh hơi lộ vẻ tang thương.

“Xin hỏi Bạch Đế lão sư đang ở đây phải không?”

“Ta là Bạch Đế.”

Lâm Tri Bạch có chút lúng túng, nó cũng từng suy xét qua chuyện tử tử đặt cho mình sao? Nghệ danh nên lý giải như thế nào mới có vẻ hàm súc.

Là Bạch Đế trong triều từ Bạch Đế Thái Vân gian?

Hay là Bạch Đế trong Bạch Đế thành “Đỗ Phủ” ra khỏi cửa, Bạch Đế thành trời mưa đổ bồn”?

Cuối cùng không lừa được chính mình.

Tử tử căn bản không biết những bài thơ này, cái gọi là Bạch Đế chính là “Bạch đế” của tử tử, tuy rằng nghe có chút đứng bật trong đó.

“Ôi, Bạch Đế lão sư, xin chào.”

Bề ngoài Trương Hi Dương có vẻ không biết tu luyện, nhưng thái độ của hắn với Lâm Tri Bạch thì chưa nói tới mức nhiệt tình, nhưng cũng lễ phép khách khí.

“Xin chào, trước tiên làm quen một chút đi.”

Lâm Tri Bạch cũng không nói nhảm, trực tiếp lấy bản phổ ra cho đối phương xem trước, bên phía tử tử đã sắp xếp bản quyền đăng kí của ca khúc, cho nên không cần lo lắng vấn đề bị tiết lộ.

“Được.”

Trương Hi Dương nhận lấy phổ tử, nhìn nhìn một chút.

Nhìn ước chừng một phút đồng hồ, hấn bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Lâm Tri Bạch:

“Đây là... là người viết?”

Tựa hồ cảm thấy mình có chút đường đột, hấn có chút áy náy, “Thật ngại quá, ta chỉ là hơi bắt ngờ lão sư Bạch Đế tuổi còn trẻ, lại viết ra mấy bài hát như vậy.”

Dừng một chút, hấn mở miệng nói lần nữa:

“Ta... có thể hát.”

“Vậy phải hát mới biết.”

Lâm Tri Bạch mỉm cười: “Lão Vương khởi công.”

“Được rồi!”

Xuyên lều mở ra, ánh đèn sáng lên.

Trương Hi Dương cầm khúc phổ chậm rãi đi vào.

Đứng ở trước câu chuyện, Trương Hi Dương lại không lập tức hát, chỉ là có chút xuất thần nhìn phần bản lãnh trong tay.

Nghe lén phòng.

Lão Vương nhíu mày, “Sao còn chưa bắt đầu?”

Lâm Tri Bạch không nói gì, hấn cảm thấy Trương Hi Dương rất “lưỡng, mặc dù hấn cũng không biết vì sao trong đầu lại xuất hiện hai chữ này.

Một lát sau.

Biểu tình của Trương Hi Dương có chút phức tạp nói: “Thời gian ta chuẩn bị có hơi lâu, đối với ta mà nói... Hiện tại có thể bắt đầu bài hát này rồi, ta đã chuẩn bị xong.”

Lâm Tri Bạch cách thủy tinh làm một cái thủ thế ‘Oa oa’.

Trương Hi Dương hít sâu một hơi.

Sau một khắc, tiếng ca của hắn vang lên.

Không có bất kỳ khúc nhạc nào, từng câu từ trong miệng y thốt ra.

Mặc dù giai điệu thú vị còn chưa đủ chín, hơi có chút gập ghềnh, nhưng nghe lại làm cho lòng người có chút chua xót.

“Trương Hi Dương vẫn là Trương Hi Dương kia.”

Lão Vương lâm bẫm nói: “Lão sư Bạch Đế thấy thế nào?”

Lâm Tri Bạch không cần nghĩ ngợi nói: “Đương nhiên là cách thủy tinh nhìn.”

Lão Vương bật cười.

Lâm Tri Bạch lại tiếp tục nghe hát, không cắt ngang đôi phương.

Đôi phương càng hát càng ngày càng trôi chảy, cuối cùng vậy mà ở trong lều đã sắp xếp hát xong rồi.

Hát xong từ cuối cùng, ông bỗng nói:

“Bạch Đế sư phụ.”

“Người nói đi.”

“Là ta sao?”

Trương Hi Dương nhìn về phía Lâm Tri Bạch, trong mắt lóe lên thứ gì đó.

Lâm Tri Bạch cười cười: “Có vẻ quan phương trả lời là, người có thể trở về chờ thông báo.”

Sau đó.

Lâm Tri Bạch nói: “Tài sản thì trả lời đúng, là của người.”

“Cảm ơn.”

Trương Hi Dương không ngờ lại cúi người thật sâu.

Lâm Tri Bạch nhẹ nhàng nghiêng nửa người, dù sao nó cũng không phải là người sáng tác chân chính của bài hát này.

...

Lâm Tri Bạch không có ý định nghiên cứu cố sự của Trương Hi Dương, hấn chỉ cần xác nhận đối phương là người mình muốn tìm thanh âm kia là được, đương nhiên mấy người tới thử âm phía sau cũng nghe rồi, đây là một kết quả suy nghĩ cẩn kẽ.

Vào phòng làm việc của tử tử.

Lâm Tri Bạch nói quyết định lựa chọn của Trương Hi Dương cho Lâm Hi, biểu tình của tử tử lại có chút cổ quái:

“Trương Hi Dương?”

“Có vấn đề gì không?”

“Đương nhiên không có vấn đề, hấn bây giờ là người thuộc mười ba bộ chúng ta, hơn nữa quả thật có thực lực, năm đó nếu hấn nguyện ý hát thật tốt, nói không chừng có hi vọng cạnh tranh ca vương.”

Nói xong.

Lâm Hi nở nụ cười: “Sau khi hấn ly hôn thì rất ít đến công ty, sự nghiệp cũng hoang phế đi không ít, năm ngoái cùng tam bộ nào loạn đến mức không thể kết giao, ta dứt khoát xin với bên trên, đem hiệp ước của hấn chuyển dời đến mười ba bộ.”

Lâm Tri Bạch ngoài ý muốn: “Ba bộ?”

Lâm Hi thản nhiên nói: “Trước đây Trương Hi Dương là người của ba bộ.”

“Như vậy à.”

“Gian mạo buồn rầu? Nguyên nhân ly hôn?”

“Sẽ ảnh hưởng đến bài ca này sao?”

“Đương nhiên là chưa có, người ta chỉ là sống không nổi nữa, bình thường ly hôn, nhưng nhìn tình trạng sau hôn nhân của hấn thì ngược lại chính là tình chủng.”

“Vậy không phải được rồi sao?”

Lâm Tri Bạch không có hứng thú đối với bát quái, có lẽ chính là những câu chuyện kia, mới có thể hát bài này.

Lâm Hi vung tay nhỏ lên nói: “Vậy ngày mai sẽ thu thập, nếu thuận lợi thì số ba chúng ta sẽ phát, dùng bộ chạy bộ mà người nói là vào trong.”

“Ừm.”

Lâm Hi lại nói: “Quay lại ca lục xong, ta nghe một chút.”

Lâm Tri Bạch nói: “Không cần chờ ghi lại, vừa rồi hắn hát một hơi xong, ta để lão Vương lưu lại, tuy phiên bản thứ nhất làm gập ghềnh ràng buộc không quen thuộc như vậy, nhưng ta rất thích.”

“Vậy ta nghe một chút!”

Lâm Hi lập tức hứng thú.

Lâm Tri Bạch nói: “Lão Vương phát điện thoại trong điện thoại của muội rồi, muội đeo tai nghe điện thoại chịu nghe cho qua đi, chip đọc sách duyên dáng. Thược K K K, Khảo Sát Hoa. Sĩ nhân đương nhiên phiên bản này tương đối thô ráp.”

“Ừm.”

Lâm Hi đeo tai nghe nhạc lên bắt đầu nghe hát.

Lâm Tri Bạch thì tò mò quan sát văn phòng của tỷ tỷ.

Phòng làm việc của tỷ tỷ rất lớn, dọn dẹp cũng rất sạch sẽ, trong phòng có một loạt các loại thiết bị tiếng tai nghe điện chuyên nghiệp được đặt chỉnh tề, trên mặt bàn còn đặt một tấm hạnh phúc cả nhà.

Lâm Tri Bạch có ấn tượng với nhan sắc cả nhà.

Cái phúc cả nhà này là mua về ba năm trước, khi đó Lâm Tri Bạch mới mười bốn tuổi, đứng ở phía trước cha mẹ ôm ca ca cùng tỷ tỷ, tươi cười sáng lạn.

Nhìn bản thân trong ảnh chụp cười xán lạn, Lâm Tri Bạch đột nhiên cảm thấy như đã cách một thế hệ.

Có lẽ nhìn thấy phúc của cả nhà có chút nhập thần.

Lâm Tri Bạch không chú ý tới tỷ tỷ đã nghe xong ca, đang nhìn bóng lưng của hắn.

“Tiểu Hắc.”

“Hửm?”

Lâm Tri Bạch theo bản năng quay đầu, lại phát hiện hốc mắt tử tử đỏ lên, trong lòng lập tức giật thót.

“Người làm sao vậy?”

“Ta nghe ca xong đột nhiên nghĩ, ba năm qua, rốt cuộc mang cho người cái gì.”

Lâm Tri Bạch ngẩn ra, chợt hiểu ý tứ của tử tử.

Cô tự mình có thể viết ra ca khúc như vậy, quy kết làm kinh nghiệm ba năm đó, cho dù mặt ngoài ca từ có viết tình yêu.

Còn trẻ không nghe Lý Tông Thịnh...

Câu nói thiên triều ca đàn truyền lưu rộng rãi kia, có lẽ thật sự có vài phần đạo lý.

Lâm Tri Bạch bỗng nhiên lộ ra một nụ cười sáng lạn phảng phất như năm đó võ phúc cả nhà.

Mọi người luôn nguyện ý tin tưởng:

Nhất định là hắn đã trải qua cái gì mới có thể biến thành bộ dạng sau này.

Bài hát hát này cho mình, nếu cần giải thích logic nhất định sẽ được giải thích hợp lý, coi như ta ba năm kia đã không còn thiếu niên đi.

Chương mười bảy chính thức xóa bỏ động thái của ký ức, sắp đến ngày mai mới bắt đầu, cho dù là chạy bộ vào trận, 《Ca Túc》 cho mình cũng phải đến buổi tối số hai, thậm chí có lẽ số ba mới chính thức lên tuyến đầu, cụ thể xem ngày mai Lục chế có thuận lợi hay không, là lấy việc Lâm Tri Bạch không ở công ty đợi quá lâu liền nói với tỷ tỷ mình phải về nhà.

“Để ta cho người đưa người.”

“Không cần, ta đánh xe.”

“Cũng được, còn có một chuyện nữa.”

Lâm Hi nhắc nhở: “Ta vừa mới thông qua danh sách cực quang của công ty cho người xác nhận thân phận của Bạch Đế, về sau fan của người nhiều, có thể dùng tài khoản làm ca khúc tuyên truyền các loại.”

Lâm Tri Bạch: “Được.”

Cực Quang giống như vi bác của thiên triều, là bình đài xã giao lớn nhất của Tần Châu, Lâm Tri Bạch đích thật có tài khoản, cùng tỷ tỷ đang ở trạng thái quan tâm lẫn nhau.

Từ biệt tỷ tỷ.

Lâm Tri Bạch vừa về đến nhà, liền nghe được tiếng ca quen thuộc từ biệt thự một lầu một trệt đến, “Một ly Kính Dương, một ly kính trắng sáng...”

“Mẹ, con về rồi.”

Trong viện có một cái bể bơi nhỏ, mẹ để mặc cà sa lon bơi lội ở bên trong, lúc này đang gặp mùa hè, thời tiết còn hơi oi bức, trong nhà thỉnh thoảng lại có người bơi trong nước vài vòng.

“Tiểu Hắc!”

Mẹ thấy Lâm Tri Bạch trở về, bơi tới bên ao nước bơi xuống, trên mặt có chút mất hứng nói: “Bây giờ đặt tay này là “Tiểu Tiêu sần sần lo” do người viết?”

“Xem như thế đi.”

“Đứa nhỏ này cũng thiệt là, nếu không phải hôm nay tử con nói với ta, ta cùng với đứa cháu trai mạo chúc này? Nói, chuyện này tại sao không sớm nói với phụ thân mẫu thân?”

“Đang muốn nói đây.”

Lời này Lâm Tri Bạch thật không có nói bậy, thân phận Bạch Đế này Lâm Tri Bạch không có ý định giấu người nhà, huống hồ muốn giấu cũng không giấu được, âm nhạc Thập Tam Bộ từng gặp mình không ít người, đây vốn là một tấm Minh Bài, cố ý dùng để cho một ít người xem đây.

“Cũng chỉ có người mới có nhiều tâm tư.”

Mẹ bóp má tuần tú của Lâm Tri Bạch, sau đó vui thích nói: ” Ca khúc này viết không tệ, ta cũng đã nghe cả buổi sáng rồi, càng nghe càng thích, nghe nói người còn có một bài ca mới chuẩn bị phát?”

“Đúng vậy.”

“Vậy Bạch Đế cô lên.”

Mẹ cười không ngớt, người một nhà hiểu rõ căn nguyên tất nhiên sẽ hiểu được “Bạch Đế” là cái này sao? Ý nghĩa của nghệ danh thật sự là ngụ ý.

“Ừm.”

Lâm Tri nghĩ một chút, hỏi: “Vậy sau này bà cũng không nghĩ đến chuyện đi công ty làm việc sao?”

“Phải đánh.”

Mẹ bắt đầu dĩ nói: “Công ty bên trong treo chức không có việc gì, cả ngày không có việc gì làm, cho nên mẹ nghĩ có muốn mở bộ phận khác ở lại hay không, có chút chuyện làm cũng tốt, dù sao hiện tại thân thể con khỏe mạnh, mẹ cũng không cần giống mấy năm trước ở nhà chăm sóc con mãi trong nhà, hơn nữa cứ ở nhà buồn chán mãi không phải.”

“Vất vả rồi.”

Lâm Tri Bạch biết mẹ mình mấy năm trước không đi làm, chủ yếu là vì chăm sóc mình, cho nên mới ở công ty treo cái chức không công việc gì, chỉ là ba năm quá lâu, hiện tại cho dù nàng muốn trở về công ty làm chút chuyện cũng chen chúc không vào được, có lẽ đổi một công ty khác thay công việc thay phiên công tác hoàn cảnh sẽ là biện pháp trung gian.

“Chuyện này nói sau đi.”

Lão mục chép miệng hướng lầu hai, “Ca của ngươi đã đi về, hiện tại đang làm việc trong thư phòng, ngươi qua chào hỏi trước.”

Lão ca trở về?

Lâm Tri Bạch có chút kinh hãi: “VẬY con đi lên xem một chút, đã rất nhiều ngày không nhìn thấy hấn.”

“Đi đi.”

Trong lòng mẹ càng ngọt ngào, mẹ thích trạng thái hiện tại của gia đình, giữa hai vợ chồng hòa thuận vui vẻ, mấy đứa con trai tình cảm thâm hậu, Lâm Tri Bạch cũng càng ngày càng sáng sủa.

Đến lầu hai, Lâm Tri gõ cửa thư phòng.

“Mời vào.”

Bên trong truyền đến thanh âm của ca ca.

Lâm Tri vào cửa, ca ca Lâm Thắng Thiên bỗng nhiên đứng dậy.

Nhìn thấy đê đê giống như hai người trước mắt này, hấn bỗng nhiên cười phá lên: “Bây giờ ta mới tin đê thật sự rất tốt rồi, lần đầu tiên nhìn thấy tinh khí thần cả người này, so với trước khi ta đi đã hoàn toàn không giống nhau rồi!”

“Ca.”

Lâm Tri Bạch cười chào hỏi, tướng mạo của ca ca Lâm Thắng Thiên giống cha nàng hơn một chút, dáng người so với Lâm Tri Bạch cao lớn hơn vài phần.

“Ngồi.”

Ngay sau đó.

Lâm Tri Bạch lại bước lên danh sách cực quang, phát hiện mình đã triệt để đổi thành Bạch Đế, phía sau còn có một cái màu vàng để chứng thực.

Sổ sách này có chút động thái của mấy năm trước Lâm Tri Bạch.

Ví dụ như Lâm Tri tự chụp ảnh từ khi còn nhỏ, cùng với một ít giao lưu sinh hoạt cùng cảm khái vân vân, khi đó nói qua, hiện tại nhìn lại, còn lộ ra vài phần ngây thơ ngây thơ, thậm chí mang theo cảm giác xấu hổ của hai người trong năm.

Phía dưới động thái có một chút bình luận gần đây mới xuất hiện.

Phần lớn những bình luận này đều đến từ sau khi nghe xong “Tiêu sàu suy nghĩ”, đối với Bạch Đế thì fan sinh ra hứng thú, số lượng cực kỳ ít ỏi, ước chừng khoảng một trăm cái, dù sao hẳn chỉ là một khúc hát mới xuất đạo, ca hát có hỏa hay cũng chỉ là trong nghề mới chú ý nhiều hơn một chút.

Bình thường thỉnh chúng thậm chí chưa chắc nhớ kỹ “Tiêu Tiêu Sàu” là ai viết.

Địa vị trong nhân nghiệp dù cao cũng chỉ là phía sau màn, người hâm nữ mà nói khẳng định là làm ca sĩ nhiều hơn, trừ phi đến cấp bậc của Khúc phụ. Đọc Đọc sách, Kỹ Khắc, Hoa Hoa. Vụ Khuyết.

Mà đến ba năm trước đây mới bị thương, Lâm Tri Bạch không còn có bất kỳ động thái công khai gì, chỉ phát ra chút nội dung chỉ mình có thể thấy được, mang theo sự nặng nề, trầm trọng, tối tăm.

【 Ngày đó đến cùng là ai đẩy ta? 】

[Nụ cười, toàn thế giới cùng tiếng cười với ngươi, khóc, ngươi liền một mình khóc.]

【 Chỉ cần điều kiện cho phép, cơ hội trưởng thành, người người đều có khả năng làm ác, chúng ta hiểu lầm lớn nhất đối với nhân tính chính là cho rằng, phạm là người có lương tâm. 】

【 tử vong sẽ được giải thoát sao? 】

Có một số nội dung Lâm Tri Bạch đều đã quên là mình tự phát, hẳn nhìn những lời này, đột nhiên cảm giác được ký ức đã chết đang công kích chính mình.

Tâm tình trong ba năm đó tất cả nhị giả mạo thậm chí u ám, lấy hình thức chỉ mình có thể thấy được phát tiết ra.

Nội dung bên trong thậm chí ngay cả Lâm Tri Bạch quay đầu nhìn lại, cũng có chút cảm giác sống lưng phát lạnh, y quên mất chính mình cũng từng muốn đi tìm chết, có lẽ ngăn cản chính là những thân tình ràng buộc kia.

“Đều đã qua.”

Hắn khẽ mím môi, lần lượt xóa bỏ những động thái tư mật này, mỗi một xóa bỏ, liền cảm giác thân thể giống như nhẹ đi vài phần.

Đương nhiên là con người có cừ hận, nhưng không thể chết chìm trong thù hận, lại nói những lịch sử đen tối này, ít nhiều cũng có chút lúng túng.

Sau khi cắt bỏ động thái gần ba năm, Lâm Tri Bạch đột nhiên cảm thấy như vậy còn chưa đủ, dứt khoát đem những động thái bị thương kia cũng xóa sạch sẽ, thẳng đến khi sổ sách rỗng tuếch, Lâm Tri Bạch mới thở ra một hơi thật sâu.

【 chào mọi người, tôi là Bạch Đế. 】

Hắn rậm rậm viết chữ, lên một thông báo như vậy, tựa như chào đón một sự khởi đầu mới.

Bên ngoài phòng.

Gió nổi lên.

Rèm cửa sổ bằng hoa cương của phòng ngủ bị gió thổi lay động, ánh nắng ấm áp chiếu lên bàn sách sạch sẽ, vỡ vụn thành từng mảnh lốm đốm loang lổ.

Chương 18: Quá trình phân hóa có lẽ Trương Hi Dương và ca hát của mình quả thật là ông trời tác hợp cho bản thân. Công việc thu thập ngày hôm sau không tốn quá nhiều công sức đã hoàn thành, sau đó Lâm Hi liền nhanh chóng an bài công việc phát bài này.

Hiệu suất làm việc của âm nhạc thần thoại, vẫn cực kỳ đáng tin cậy.

Tháng này thi đấu trên bảng thi đấu đã bắt đầu vang dội, nhưng ca hát mà 《Mình đưa cho mình trong ý nghĩa nghiêm khắc mà nói cũng không tính là trời giáng xuống, dù sao cũng chỉ muộn một ngày mà thôi, so với sự mong đợi của Lâm Hi sớm hơn một chút.

Trước khi ca khúc chính thức ban bố, Lâm Hi cố ý tìm Trương Hi Dương trò chuyện.

“Trương lão sư.”

Lâm Hi nghiêm túc nhìn Trương Hi Dương.

“Người ba năm không hát, ta cũng sẽ không thúc giục người, đây là lựa chọn và quyết định của ta, nhưng người đã phát khúc thì phải phối hợp tuyên truyền cho tốt, đây là phụ trách đối với ca khúc, cũng là phụ trách đối với chính mình.”

Trương Hi Dương đã từng rất đỏ, fan cũng từng trải khắp Tân Châu.

Hồng đến được vô số người trong giới xem trọng, cho rằng mình có hy vọng trùng kích ca vương!

Nhưng trạng thái ly hôn sau đó của Trương Hi Dương càng ngày càng kém, ca khúc cũng càng ngày càng ít, thẳng đến ba năm trước hoàn toàn yên lặng, thông cáo cũng không nhìn thấy bóng dáng của hắn nữa, nhạc đàn hầu như sắp điều tra không có người này.

Nếu như không phải nguyên nhân này, ba bộ cũng sẽ không cùng Trương Hi Dương làm âm ỉ.

Mà sau khi Lâm Hi Dương đưa Trương Hi Dương đến bộ Thập Tam Bộ, lại không cho đối phương bắt đầu khởi công, nàng cảm thấy mình có thể chờ, ba bộ không có kiên nhẫn thì nàng có.

Tựa như mình một mực chờ đê đê đi ra khỏi đoạn lo lắng kia.

Ba năm trôi qua, hình như số mệnh đã được định sẵn, đê đê và Trương Hi Dương hai người đã từng bị thương cũ trói buộc, không ngờ lại sinh ra tình cảm kỳ diệu như vậy.

Lâm Hi cảm giác sự kiên nhẫn của mình có hồi báo, chỉ là nàng khó tránh khỏi lo lắng, Trương Hi Dương thật sự nguyện ý chấp nhận mình sắp xếp sao?

“Yên tâm đi.”

Trương Hi Dương ngẩng đầu nhìn Lâm Hi, dưới đáy Lưu Hải không được quản lý, đôi mắt không hề đục ngầu.

“Ta sẽ phối hợp tất cả những lời tuyên truyền trong bộ phận, có một số bài hát không nên bị phụ lòng.”

Dừng một chút.

Bỗng nhiên hần nhẹ giọng nói cảm ơn.

“Cảm ơn người vẫn luôn chờ ta, ta cũng biết, thế giới bên ngoài còn có rất nhiều người đang chờ ta.”

“Ba ngày sau, 《 Vân Ca 》 , đây là thứ nhất tuyên truyền của người!”

Lâm Hi lộ ra nụ cười, dùng bài hát này đi hướng ngoại giới tuyên cáo đi, năm đó? Không sợ ca vương Trương Hi Dương lại trở về.

“Được, ta cũng có chút hoài niệm hiện trường.”

Mà khi Trương Hi Dương quyết định trở lại nhạc đàn Tần Châu.

Điện thoại của Lâm Tri, cũng nhận được tin tức từ tỷ tỷ:

“Tôi nay tám giờ chạy bộ vào.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch không nói thêm gì.

Hệ thống lần này làm nhiệm vụ giúp Lâm Tri Bạch an bài một đề phụ gia.

Tức là giành được hạng nhất trong bảng thi đấu.

Lâm Tri Bạch cảm thấy hy vọng không lớn.

Không phải bài hát này không tốt, bài hát này đương nhiên là tốt, đặc biệt tốt, Lâm Tri Bạch vô cùng thích.

Chỉ là ai cũng biết rất lâu, tác phẩm tốt nhất, chưa chắc là tác phẩm được thị trường hoan nghênh nhất, lấy phong cách bài này đi gõ bảng, cuối cùng vẫn là chịu thiệt đấy.

Có điều mị lực của một bài hát hay, sẽ không dễ dàng bị xóa bỏ.

Lâm Tri Bạch không muốn ca 《có thể đưa cho mình vị trí thứ nhất trên bảng thi đấu Quý》, mục tiêu lần này của hắn chỉ là mười thứ hạng đầu mà thôi.

Chỉ là mười thứ hạng đầu của thi đấu Quý bảng, hắn là có thể làm được a?

Không phải nói Trương Hi Dương đã từng rất đỏ sao, vậy hắn là có chút fan nhỉ?

Đồ chơi Tái Quý Bảng này đương nhiên là thiên hạ chất lượng, nhưng fan ủng hộ cũng tuyệt đối là một nhân tố không cách nào cưỡng ép bỏ qua.

Quân không thấy kiếp trước tiểu tiên thịch non chỉ dựa vào lực lượng fan là có thể trấn áp vô số tiền bối?

Đương nhiên thị trường của Lam Tinh không yêu ma hóa được, gần đây Lâm Tri Bạch nghiên cứu qua các thi đấu trên bảng, phát hiện các ca khúc xếp hạng phía trước mặc dù là Vương Giả nhưng cũng có khả năng chống đỡ.

Đây là cơ hội của bản thân.

Có lẽ hắn tin tưởng bài này nhiều hơn một chút?

...

Buổi tám đêm đó.

Vô số nhà cùng thần thoại giải trí có âm nhạc hợp tác được chiếu cho cùng nhau về phía đây chuyên trên kịch bản “Phúc Xi” để an bài cho bản thân.

Một căn phòng khác cho thuê nào đó.

Sau khi tan tầm, Triệu Vũ lại giống như thường ngày, thoải mái ngồi trong chiếc ghế sofa nghe hát.

Đột nhiên.

Điện thoại di động thu được nhắc nhở: 【 Người chú ý âm nhạc, Bạch Đế tuyên bố bài mới! 】

“Bạch Đế?”

Triệu Vũ lập tức có chút mong đợi.

Tháng trước nghe xong “Tiêu Sầu” buồn bã, Triệu Vũ rất thích, cho nên đặc biệt quan tâm tới Bạch Đế ở Hỏa Thiêu Vân Bình.

Đối phương như vậy chỉ cần có tác phẩm mới, chính mình sẽ nhận được thông báo.

Chỉ là không ngờ, Bạch Đế này lại có bài ca mới nhanh như vậy.

Mở ra xem xét.

Ca tên là ‘Ca’ tặng cho bản thân mình.

Bài hát khiến người ta bất ngờ, nhưng nghe nhạc nhiều năm, đã thấy nhiều bài hát cổ quái, Triệu Vũ cũng không nghĩ nhiều, ngược lại người biểu diễn bài hát này đã khiến hắn sững sờ vài giây.

Trương Hi Dương?

Là người ba năm trước kia khí cực cao, thậm chí từng đánh bại Trương Hi Dương ở trên thi đấu Quý bảng một lần đánh bại ca vương thuận lợi đăng đỉnh sao?

Đã rất nhiều năm rồi không nghe thấy tin tức của người này.

Năm đó Triệu Vũ cũng từng nghe Trương Hi Dương ca hát, trong điện thoại đến nay vẫn cất giấu mấy cái đầu, thỉnh

thoảng còn lấy ra nghe một chút, không ngờ rằng vị này lại trở về!

Trở về tác phẩm đầu tiên, vẫn là cùng sáng tác giả Bạch Đế “Tiêu Sầu ”” hợp tác!

Đây xem như là cường cường liên thủ sao, Triệu Vũ càng thêm mong đợi, lúc này mới nghe hiểu.

Bài hát này tổng cộng có bốn mươi tám giây.

Khi Triệu Vũ vừa nghe, vẫn hứng thú dạt dào.

Nghe Triệu Vũ nói vậy, lông mày khẽ nhíu lại.

Bài ca này đánh giá thế nào?

Cảm thấy khúc nhạc là rất có công lực, ca từ cũng rất hay.

Những văn tự kia mặc dù không hoa lệ như Oán Sầu Sầu nhưng tựa hồ càng thêm trắng toát.

Có một loại cảm giác rất chọc người, cái loại cảm giác thông thấu đối với tình yêu và nhân sinh, thậm chí so với Tiêu Sầu lo nghĩ còn muốn trực tiếp chỉ vào nhân tâm, hình như là Bạch Đế làm cho Trương Hi cất cao tự đại ——

Chuyện Trương Hi Dương không gượng dậy nổi sau ly hôn, rất nhiều người đều biết.

Mà câu chữ Trương Hi Dương ca hát, không phải chính là hẳn hát hay sao?

Nhưng vấn đề là, ta cảm thấy không dễ nghe!

Có lúc nói ngàn nói vạn cũng không bằng một câu không hợp lý.

Dùng một ví dụ không thỏa đáng, giống như là đàn dương dương cầm trước diễn hình vậy, tuy rằng bức cách đặc biệt cao, được một ít người nâng lên, nhưng chính mình chỉ là thưởng thức không được, chỉ có thể loáng thoáng cảm giác hình như có chút đồ chơi.

Bài hát này cho bản thân mình cũng vậy.

Triệu Vũ cảm thấy giai điệu giọng nói không đủ vang dội, phong cách khiến cho người nghe có chút không gượng dậy

nổi, cũng chỉ có bộ phận cao trào, cảm giác hơi có chút thú vị, nhưng cũng chỉ đến như vậy.

“Không có cảm giác.”

Triệu Vũ lắc đầu, nhưng nể mặt Bạch Đế và Trương Hi Dương, lại nghe lần thứ hai.

Không có cách nào, vẫn là không có cảm giác.

Người bình luận hiếu kỳ, ông ta muốn nhìn xem bên ngoài luận bàn Bạch Đế Tân Ca, cùng với vị Trương Hi Dương từng là ca sĩ trở về Nhạc Đài rực cháy, sẽ được đánh giá như thế nào.

“Nhân khẩu mắt tích đã trở về!?”

Đánh giá rất cao, điều thứ nhất khiến Triệu Vũ hiểu ý cười cười.

Hai ba năm không nghe thấy tin tức của Trương Hi Dương, không phải chính là người mắt tích của nhạc đàn trở về sao?

“Bạch Đế là khúc nhạc tiêu sầu kiêu diễm đúng không?”

“Bạch Đế Tân Ca hợp tác với Trương Hi Dương trở về nhạc đàn, hẳn là hợp tác một chút, kết quả sao lại cảm giác bài hát này rất bình thường?”

“Trên lầu thêm một phần, ta cũng cho là như vậy.”

“Có thể là Nguyễn Cung làm giá trị mà ta mong đợi đối với Bạch Đế quá cao?”

“Sự chờ mong của ta đối với Trương Hi Dương cũng đặc biệt cao, nhưng bài hát này không hấp dẫn ta quá mức.”

“Trên lầu các người thật sự nghiêm túc sao? Hay là khẩu vị của ta quá ít người rồi? Ca này còn không hay sao? Có lẽ ta đã già mồm, mới nghe được nửa lời đã rơi nước mắt.”

“Ta là fan của Trương Hi Dương, ta cảm thấy bài này vô cùng tốt, chữ S đọc sách tự do. Sỡ K KU. SNào S. Sạt tử vô cùng cảm tạ Bạch Đế, cũng hoan nghênh đại ma vương Nhạc Đàn trở về!”

“Tại sao Trương Hi Dương lại là Đại Ma Vương của Nhạc Đàn? Chỉ bài hát này cũng được gọi là Đại Ma Vương?”

“Nhiệt độ năm đó của lão Trương, nếu như không phải nhờ ly hôn ảnh hưởng hiện tại của Thành Ca Vương cũng không kỳ lạ gì đi, hơn nữa ca công của hắn cũng không kém hơn ca vương, về phần bài hát này, ta cũng rất khó đánh giá, cảm giác nói không nên lời, nhưng ta tin chắc là ta thích, hoặc là nói bài hát này, ta cảm giác hình như là Bạch Đế vì Trương Hi Dương thân định làm, cho nên ca tên là 《 Ca 》 cho mình.”

Bài hát này không kém gì bài 《 Bớt lo 》 .”

“Ta chỉ muốn nói, bài hát này không hở là tác phẩm Trương Hi Dương trở về!”

“Không dám gạt bừa.”

“Kiến nghị nghe nhiều mấy lần đi, bài hát này cần? Mai chùy hiên phạt? Nhắm nháp ra hương vị của Trương Hi Dương, bài hát này giống như là lời ca ngợi của mình.”

A cái này?

Có phải bình luận có chút lưỡng cực phân hóa không?

Triệu Vũ không tiếp tục lật tiếp nữa, chỉ là đại khái cảm giác khẩu vị của mình có thể đại biểu đại đa số.

Bởi vì trước mười dặm có bình luận nhiệt tình, ngoại trừ bình luận bất chạm ra, sáu thành đều tỏ vẻ mình chưa đến bài tập này.

“Còn phải là “Tiêu Tiêu Sầu”.”

Triệu Vũ nói thâm đôi về ‘Tiêu Tiêu Sầu’ phát ra.

Bài hát này thật ra hắn đã nghe qua gần mười ngày rồi, hơi có chút ngấy, nhưng còn có thể nghe thêm một đoạn thời gian nữa.

Đây là chuyện rất bình thường, lâu ngày không quen biết, dù sao có rất ít ca khúc mà người có thể liên tục nghe mười ngày nửa tháng mà vẫn chưa gặp được.

Mà trong lúc Triệu Vũ mất đi hứng thú với Bạch Đế Tân Ca.

Một số người trong nhạc đàn Tần Châu cũng chú ý tới bài hát mới này.

“Bạch Đế?”

“Trương Hi Dương?”

Thật sự là hai cái tên khiến người ta không thể không để ý a...

**Chương mười chín định chế khúc tròn
tháng trước, 《Tiêu Nhật Kinh
Hồn》《Tiêu Sán》 còn nhớ rõ ràng, trong
nghề đối với cái tên “Bạch Đế” có chút
kiêu ngạo tự nhiên là ký ức như mới.**

Có điều Bạch Đế nói rớt cuộc chỉ là người mới.

Càng khiến người ta để ý là đằng sau hẳn? Cái tên vừa quen
thuộc lại vừa xa lạ.

Trương Hi Dương!

Nhiệt độ và độ của người năm đó thật không đơn giản, thậm
chí còn từng đánh bại ca vương ca!

Mà bây giờ đã cách ba năm, thế mà Trương Hi Dương dẫn
theo Bạch Đế nổi tiếng mấy tháng trước trở về đây —

Không sai, cái này thu hoạch không thể không thấp.

Từ bài hát mới của hai người, không làm việc gì đã nóng trước
là có thể nhìn ra được.

Rõ ràng hai người này hợp tác là đủ tư cách để thần thoại tạo
ra tư thế tuyên truyền một phen, thế nhưng bọn họ lại không
làm như vậy.

Ngoài ra.

Bài đăng này tuyên bố quả thực khiến người ta cảm thấy mê
hoặc, tại sao không chọn số một một một một lần nữa chọn số
hai?

Có phải quá tùy hứng rồi không?

Thêm một ngày để lên bảng không tốt sao?

Đương nhiên bất kể nguyên nhân sau những chuyện này là gì,
chất lượng ca khúc mới là trọng điểm.

Đó là nguyên do.

Rất nhiều người đều tò mò, nghe qua một lần toàn bộ ca khúc.

Sắp nghe xong bài hát này, trong lúc nhất thời tâm tình của rất nhiều người trở nên phức tạp.

“Bài từ của Bạch Đế lần này vẫn còn ở tiêu chuẩn trên nước, hoàn toàn không thua kém xử nữ của ông ta, công lao Trương Hi Dương hát càng là tuyệt vời, chẳng những không có vì mấy năm yên lặng mà lui bước, thậm chí còn nâng một tầng lầu, có cảm giác phản phác quy chân.”

Trong một nhóm nhỏ trong ngành nào đó.

Một người có tư thông cao đưa ra một phen đánh giá như vậy, chỉ là sau đó hẳn lại tăng thêm một câu:

“Nhưng mà... Bài này rất dễ dàng khúc nhạc và tiết, vô luận Bạch Đế hay là Trương Hi Dương, tựa hồ cũng không có đem thị trường đặt ở vị trí thứ nhất. Hoặ là có thể nói bài hát này có tính chuyên nghiệp không thể nghi ngờ đấy, nhưng phong cách đối với người trẻ tuổi nghe chúng ta mà nói có chút không được ưa thích, cần có người trải nghiệm qua, có những vật lắng đọng lại năm tháng, mới có thể cảm nhận được bài hát này đang hát cái gì đó.”

Lời đánh giá này, được một số nhân sĩ trong nghề khác tán thành rất nhiều.

“Lựa chọn số hai tuyên bố, có lẽ là muốn biểu thị thái độ bọn họ không coi trọng bài danh của thi đấu Quý bảng đi, bài hát này lực trùng kích thật ra lớn hơn Chủ Tiêu lo lắng, nhưng khẩu vị của ta vốn đã thiên vị một chút, mặt khác ta cảm thấy Trương Hi Dương dùng bài này trở về, thật ra ngược lại rất phù hợp phong cách của hắn.”

“Bài này vừa nhìn đã biết là do Bạch Đế chế tạo ra cho Trương Hi Dương.”

“Nhìn từ tác phẩm quả thật là sản phẩm đo lường chế tạo, nhưng nếu đã trở về, chẳng lẽ không muốn trùng kích hạng nhất thi đấu bảng sao, vì sao không chọn một bài quy điệu, càng thêm lãng lãng miệng tác phẩm?”

“Thật ra thị trường bài này cũng có thể.”

“Ta đang chú ý số liệu của bài hát này, phát hiện bài này khá có thể đánh nhau, đã vọt tới trước ba mươi người của thi đấu bảng rồi, rõ ràng là đang lao vào mười thứ hạng đầu.”

“Có phải fan của Trương Hi Dương đang ra sức không?”

“Bạch Đế cũng đang phát lực, dù sao cũng là ca khúc mới hẳn trình diễn sau khi 《Tiêu Sầu》, ca khúc dư uy vẫn còn.”

“Con lạc đà gầy này của Trương Hi Dương lớn hơn ngựa, tháng này lại không gặp ca ca ca, cho nên ta cảm giác bài hát này là mười thứ hạng đầu của thi đấu Quý bảng, đệ nhất khẳng định không có hi vọng gì, nhưng có thể thử xông vào bảy thứ hạng đầu.”

“Bảy vị trí đầu? Ta hoài nghi ngươi cố ý.”

“Ha ha ha ha ha ha, không có cố ý chơi chiêu, là thật sự cảm thấy như vậy.”

Người này thật đúng là không phải cố ý.

Chỉ có thể nói năm đó Trương Hi Dương vì ly hôn mà yên lặng khiến quá nhiều người tiếc nuối, sức mạnh tình yêu luôn to lớn, cũng khó trách bài hát tình ca thủy chung là mật khẩu lưu lượng trong nhạc.

Lúc này.

Trong đám đột nhiên có người nói: “Số sáu tháng này, Trương Hi Dương ở hội Triều Vân ca tuyên truyền, thần thoại bên kia đã phát ra thông báo.”

“Số sáu?”

“Ta đi làm mấy tấm vé ở hiện trường 《Vân Ca hội học》 đi, đã rất nhiều năm rồi không nghe Trương Hi Dương hiện trường.”

Tần Châu có rất nhiều tiết mục âm nhạc.

Trong đó một trong những tiết mục được hoan nghênh âm nhạc nhất chính là ‘Vân Ca Hội’.

Đây là tiết mục thi đấu Quý bảng diễn sinh, mỗi tuần tổ chức một lần, bình thường sẽ từ trong hai mươi ca bài danh thi đấu đứng đầu mời bốn năm người tham gia.

Ca ca cơ bản sẽ không từ chối, đây là một trong những trận địa trực tiếp tuyên truyền chiến đấu!

Bởi vì tỉ lệ thu nhận của ‘Vân Ca’ đặc biệt cao, là một vũ đài vô cùng thích hợp tuyên truyền ca hát mới, đám ca sĩ bọn họ sẽ mang theo bài ca mới bọn họ đang đóng băng biểu diễn trên sân khấu.

Biểu diễn xuất chúng, đối với đánh băng cũng là có lợi ích rất lớn, cơ hội tuyên truyền tốt như vậy, bình thường sẽ không ai từ bỏ.

...

Chính như trong nghiệp thảo luận, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

Trương Hi Dương tựa hồ còn lớn hơn lạc đà gầy chết một chút, dù cho ca khuyến cáo cho ca liền mình có chút ý tứ phân chia hai cực, bài hát này vẫn như cũ hai ngày sau vọt tới vị trí thứ chín trên bảng xếp hạng Quý bảng.

Nhưng mà sau khi vọt tới ngày thứ chín của Thi Hương, tốc độ của bài hát này lại chậm lại, xem bài danh cuối cùng cũng ở trong phạm vi này.

Lâm Tri Bạch từng có mong muốn, có thể tiếp nhận kết quả bài danh này.

Đương nhiên trong lòng ít nhiều vẫn có chút mất mát, dù sao lần này nếu như có thể giành được hạng nhất thi đấu Quý bảng, hẳn là có thể từ chỗ hệ thống nhận được phần thưởng thêm.

Ngược lại tỷ tỷ Lâm Hi đối với kết quả này đã rất hài lòng.

“Mặc dù nhiệt độ bài tập thể này không rõ ràng bằng Đồng Lưu ưu sầu, nhưng không ít bằng hữu trong nghề đánh giá bài này rất cao, cái tên Bạch Đế này đã sơ bộ đạt được một ngành nghề, hiện tại không ai còn hoài nghi người ca khúc có thể nổi lửa chẳng qua là may mắn rồi.”

“Trong nghề khẳng định không tính là tiền.”

Hiện tại Lâm Tri Bạch rất có khát khao đối với tiền tài, đánh giá chuyên nghiệp dù cao hơn cũng không thể đổi thành tiền, còn phải chấp nhận phổ thông mới được.

Lâm Hi nói: “Ta biết người rất gấp, nhưng người đừng nóng vội, ai nói trong nghề khẳng định không tính là tiền đâu, người

biết tác khúc nhân chủ yếu dựa vào cái gì kiếm tiền không?”

“Đương nhiên là download.” Lâm Tri trắng không cần suy nghĩ nói.

Lâm Hi thần bí nói: “Kỹ năng download chỉ là bàn cơ bản mà thôi, ngoại trừ download thông thường chia ra, thật ra tác khúc nhân còn có một sinh ý rất kiếm tiền!”

Lâm Tri Bạch sừng sốt: “Cái gì?”

Lâm Hi nói ra hai chữ: “Định chế!”

Định chế?

Lâm Tri Bạch nhìn tỷ tỷ: “Nói rõ chút đi.”

Lâm Hi cảm thấy đê đê hẳn là tiếp xúc đến những tin tức này, “Định chế nói đơn giản chính là phối hợp của các tác phẩm ảnh hưởng đến tác phẩm, ví dụ như truyền bá khúc, ấn tượng khúc, chủ đề khúc, phiên vĩ khúc vân vân.”

Đó không phải chính là rô Khắc Nhĩ sao?

Lâm Tri Bạch như có điều suy nghĩ: “Ý nàng là nguyên thanh điệp các loại.”

Lâm Hi cười nói: “Đại khái chính là ý tứ này, ví dụ như Tần Châu chúng ta, hàng năm có nhiều phim ảnh ánh lên chiếu rọi, những phim ảnh này đều cần phối hợp, đặc biệt là những thứ được chế tác lớn kia, bọn họ cơ hồ chỉ hợp tác với Ất phương cấp bậc như tam đại, đặt mua giá cũng không rẻ, dù sao mọi người đều biết rõ định chế khúc không tiện viết.”

“Giá cả để chế ra thì sao?”

“Kim Bài Tác Khúc nhân giá cả dưới một ngàn vạn, lời của Khúc ba ít nhất có thể lấy được ngàn vạn trở lên, đương nhiên ta nói chính là chế tác lớn, những phim điện ảnh kia giá trị mấy ngàn vạn cũng không nở cùng ba đại hợp tác.”

Dừng một chút.

Lâm Hi nhìn về phía đê đê: “Trong nghề hiện tại phổ biến cho rằng,? Đều là trò sơn hào hải lục? Ca 《 chính mình là vì Trương Hi Dương trở về Nhạc Đàn tạo ra tác phẩm, từ góc độ này mà nói người bài này vô cùng thành công nga!”

“Hóa ra là như vậy...”

Lâm Tri Bạch đã hiểu ý của tỷ tỷ.

Nếu như những câu chuyện của Trương Hi Dương đều là một bộ phim, vậy thì “na hát” cho mình chính là một bản phối hợp vô cùng phù hợp với chủ đề.

Mà phương thức chế tác những phim ảnh này, đầu tiên bọn họ lựa chọn phối nhạc, phải cân nhắc xem tập thể này như thế nào.

Mà là bài hát này để bảo đảm chất lượng tác phẩm có nội dung và chủ đề của phim điện ảnh hay không!

“Bản nhạc chế ra cũng giống như mệnh đề tác văn, không phải mỗi một người viết nhạc đều có thể viết xong mệnh làm văn, đại đa số người tác nhạc am am am hiểu tự do phát huy, cho nên biểu hiện lần này của người đã khiến cho người trong ngành thấy được năng lực viết ra văn bản mệnh, dùng chữ để xem trò, nghiền ngẫm. Kỹ nữ chuyên môn, sau này ta sẽ tranh thủ giúp người đặt hàng, lợi nhuận trong đó không nhỏ đâu!”
Lâm Hi vẽ một cái bánh.

“Ách...”

Lâm Tri Bạch không biết nên nói cái gì, miếng bánh này y không đến đúng chỗ.

Người trong nhà biết chuyện nhà mình, bài thơ mà Lâm Tri Bạch lấy được, đều là ngẫu nhiên rút thưởng mà có được, vận khí quá lớn, toàn bộ đều phải xem sắc mặt hệ thống.

Rút được bài gì, Lâm Tri Bạch chỉ có thể dùng bài gì đó.

Cho dù thật sự có người tìm hẳn định ra, hẳn cũng rất khó chọn được một bài hát phù hợp yêu cầu.

Cũng không thể rõ ràng người ta quay rõ ràng là động tác hoạt động, cần một khúc Tuyên Kỳ khẩn trương kích thích, kết quả mình lại viết cho đối phương một bài 《Ca Thịnh》 có phải không?

Nhưng vào lúc này...

Gương mặt đỏ bừng đột nhiên xuất hiện.

“Chúc mừng kí chủ phát động công năng định chế, sau này ký chủ có thể dùng danh vọng cùng hệ thống định chế tác phẩm, nhưng danh vọng để chế tác phẩm tiêu hao sẽ cao hơn rút thưởng một chút, cụ thể cao bao nhiêu tùy theo tình huống mà định.”

Công năng định chế?

Lâm Tri Bạch ngân ra, trong lòng mừng rỡ, cái này gọi là buồn ngủ có người đưa gối đầu tới.

Mình vừa mới thăm mắng xong rút thăm ngẫu nhiên tính ngẫu nhiên quá mạnh, hệ thống liền có được chức năng định chế, thật đúng là cùng thời đại tiến bộ mà.

Tuy nói danh vọng chế tác tiêu hao còn nhiều hơn rút thưởng, nhưng chức năng này thật sự quá tiện lợi!

Chính mình chỉ cần có đầy đủ danh vọng, vậy muốn định chế ra ca khúc gì đều có thể, không còn giống như rút thưởng thông thường, chỉ có thể bị động tiếp thu tác phẩm ngẫu nhiên.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, danh vọng thật sự rất khó thu hoạch a.

Hiện tại danh vọng của Lâm Tri Bạch thực sự quá ít, ngay cả rút thưởng thông thường cũng không đủ dùng, nào đủ tiêu hao cố định?

Nghĩ như vậy.

Lâm Tri Bạch không khỏi nhìn về phía thi đấu Quý bảng, 《 Ca 》 cho mình có thể biểu hiện dữ hơn một chút hay không?

Chương 20: Cuồng Tiêu số sáu trong ngày tháng chín này, Đồng Lư đưa cho mình một bài 'Điều' trên bảng thi đấu' lại tiến thêm một bước về phía trước, vọt lên hạng tám, cũng không biết có phải tiếng lòng Lâm Tri Bạch đã nhận được đáp lại hay không.

Chỉ là Lâm Tri Bạch vừa nghĩ đến 《Yên Yên Sùng tăng trưởng tốc độ tháng trước, liền biết lần này bài này khả năng tiến vào Top 5 cũng khó khăn.

Bởi vì từ bài hát thứ chín đến thứ tám, bài hát này đã dày vò ba bốn ngày.

Hết lần này tới lần khác bài danh thi mùa bảng càng áp sát phía trước, chênh lệch của mỗi một bài hát đối phương lại càng lớn.

Nhưng tử tử nói không sai, ca hát đánh giá trong nghiệp quả thật không tệ, Lâm Tri Bạch nhìn thấy không ít tin tức đều cho đưa ra chính diện để xác nhận.

Ngoài ra.

Rất nhiều tiền bối lâu năm trong nghề, cũng khen ngợi Trương Hi Dương hát công không giảm năm đó, thậm chí còn lên một tầng, mơ hồ tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới.

Đây coi như tên cười không gọi là tọa tọa sao?

Mà Lâm Hi nhìn ra được đệ đệ đối với bài danh tựa hồ còn có chút chấp niệm, lên tiếng an ủi một câu: “Ngoại trừ thi đấu trên bảng xếp hạng ngoài Khúc ba có rất ít tướng quân Thường Thắng, làm bài hát thứ hai của ngươi, ca khúc mà ngươi đưa cho là có thể tạo nên một ưu đẳng, phải biết rằng danh hiệu bài thứ hai của rất nhiều người mới dừng nói ưu nhã, ngay cả hợp cách cũng rất khó làm được, đây chính là nguyên mẫu mà Thường nói vừa xuất hiện.”

“Đạo lý gì ta cũng hiểu.”

Lâm Tri Bạch chủ yếu xoắn xuýt chính là danh vọng cùng kim tiền: “Nàng xem ta còn có cơ hội không?”

Lâm Hi dở khóc dở cười: “Ta chỉ có thể nói thứ tám chưa chắc là xếp hạng cuối cùng, bởi vì trận chiến tuyên truyền trên bảng thi đấu Quý vừa mới bắt đầu, thần thoại đã đang tuyên truyền, cho Trương Hi Dương trở về nhạc đàn tạo thế, mặt khác đêm nay hẳn còn có thể leo lên ‘Vân Ca Hội’, đây là hẳn sao?”

Người tuyên truyền đứng đầu tiên, phía sau còn có rất nhiều thông cáo tuyên truyền đều chờ hẳn đi, nếu như đại chúng mua sổ sách, xếp hạng sẽ được tiếp tục tăng lên.”

Còn có câu Lâm Hi không nói:

Trương Hi Dương yên lặng quá lâu, không ai biết lần đầu tiên hẳn trở về sẽ công khai ra ánh sáng, sẽ tạo thành hiệu quả ra sao, những lão già trong nghề cũng không biết, Trương Hi Dương nhiều năm như vậy không có bài hát mới, còn lại bao nhiêu fan rồi?

“Được rồi, không đi nữa.”

Lâm Tri Bạch ăn xong bữa sáng liền trở về gian phòng của mình, giờ phút này trong lòng hẳn đa phần hưng phấn.

Bởi vì danh vọng của tân ca mang đến, cùng với lực ảnh hưởng “Tiêu sấu sấu” phía sau, hẳn rốt cuộc lần nữa đạt được một cơ hội rút thưởng!

“Bắt đầu rút thưởng.”

Cửa phòng ngủ bị đóng lại, trước mắt Lâm Tri Bạch nhảy ra một cái đĩa quay lớn.

Keng!

Bàn quay dừng lại.

Thanh âm ửng đỏ vang lên: “Chúc mừng kí chủ thu được kịch bản ghi chép truyền thuyết ” Cuồng Tiêu Tiêu”, lần rút thưởng này kết thúc.”

phim truyền hình?

Không phải ca khúc?

Lâm Tri Bạch hơi sững sốt, chợt cảm thấy “uồng phong bão táp” rất quen tai, hình như là một bộ tác phẩm TV vô cùng hot ở kiếp trước, hấn vội vàng mở ra kho hàng hệ thống, xem xét tình huống chi tiết vở kịch này.

Trong đầu tê dại một trận.

Trong đầu Lâm Tri Bạch xuất hiện tin tức cuồng phong bão táp tương quan, tự nhiên cũng hiểu rõ độ nóng của bộ kịch này ở kiếp trước tạo thành và đề tài để bàn luận.

An Hân?

Cao Khải mạnh?

Chỉ rút ra kỳ tích!

Khóe miệng Lâm Tri Bạch nhếch lên một nụ cười, bộ kịch này giá trị cực cao!

Thế nhưng Lâm Tri Bạch vốn cho là mình lại được ca khúc lần nữa, kết quả lại là một cái kịch bản. Xem ra kế hoạch tranh đoạt gia sản bước thứ hai nhất định phải nắm chắc được kết quả.

Dòng nước phù sa không chảy ruộng người ngoài.

Phụ thân Lâm Đông là đạo diễn trên TV.

Kịch bản này Lâm Tri Bạch nhất định sẽ giao cho phụ thân quay phim, chỉ là thời gian đưa ra phương thức gì, lại cần kế hoạch kỹ càng.

Nếu Lâm Tri Bạch trực tiếp đem kịch bản giao cho phụ thân, chẳng khác nào chấp tay giao cho 《Thần Thoại》, như vậy liền không cách nào đạt được lợi ích lớn nhất.

Dù sao thì phụ thân cũng chỉ là một đạo diễn phim truyền hình.

Cho dù bộ kịch bản này có đở bưng, phụ thân làm đạo diễn phim truyền hình, cũng không thể giống tỷ tỷ, nhận được quá nhiều lợi ích thực tế.

Trừ phi phụ thân cũng cần quản lý công tích.

Thay vì không bằng Lâm Tri Bạch tự mình chia một chén canh từ trong đó.

Mà muốn chia một chén canh, Lâm Tri Bạch trước tiên phải hoàn thành kế hoạch bước thứ hai, cũng chính là thông qua một ít thủ đoạn đầu tư bên ngoài, mượn gà đẻ trứng ở thần thoại.

Như vậy vẫn để lại vòng về nguyên điểm.

Nếu không có đủ vốn khởi động vốn thì bước thứ hai kế hoạch không cách nào triển khai.

Mà cách kiếm tiền trước mắt của Lâm Tri Bạch chính là hai ca khúc trước mắt đã tuyên bố.

Lâm Tri Bạch gãi gãi đầu, nhưng vẫn chỉ có thể hi vọng Vu Cốc có thể giúp mình kiếm thêm một ít tiền nữa.

Về phần lập tức?

Đương nhiên là viết kịch bản rồi.

Hệ thống tuy cung cấp kịch bản, nhưng tin tức đều ở trong đầu, Lâm Tri Bạch tự mình viết xuống, coi như là tạm thời chuyển chức tập kịch đi.

...

Đêm đó.

Tám rưỡi.

Hiện trường Triều Vân ca hội tiết mục của Tần Châu.

Trương Hi Dương đang ở hậu trường nhắm mắt dưỡng thần, quản lý bên cạnh lại có chút khẩn trương: “Người đã nhiều năm không lên đài biểu diễn rồi, lát nữa đi tới không cần cùng chủ trì có quá nhiều động tĩnh, cứ hát là được, ta đã chuẩn bị sẵn rồi.”

“Ừm.”

Trương Hi Dương vẫn nhắm mắt lại, đây là thói quen trước khi hắn lên đài biểu diễn, cần điều chỉnh tâm cảnh đến mức tốt nhất.

Đây là chỗ đứng đầu tiên tuyên truyền của Thi Quý bằng, cũng là bài đầu tiên Trương Hi Dương trở về đàn hát, hắn hi vọng kế tiếp sẽ là một sân khấu hoàn mỹ.

Đối với bài danh Thi Lê bảng xếp hạng thi đấu cho bản thân, Trương Hi Dương cũng không hài lòng.

Không phải không hài lòng với bài hát này, là không hài lòng với bài danh này, Trương Hi Dương cảm thấy bài hát này đáng giá bài danh, mấy năm nay mình càng ngày càng có Phật hệ, nhưng không có nghĩa là hẳn không có lòng dạ.

“Tóc này của ngươi nên cắt, râu ria cũng không cắt.” Người quản lý chửi bới.

“Tóc và râu đều đã sửa xong, trang phục cũng thay đổi theo ngươi, không có vấn đề gì.” Trương Hi Dương an ủi người quản lý, đối phương còn căng thẳng hơn mình nhiều.

“Đây dù sao cũng là trực tiếp hiện trường, sớm biết sắp xếp tiết mục cho ngươi.”

“Chương trình này thú vị nhất chính là phát trực tiếp hiện trường, ta thích không nhiều thứ trang sức như vậy.”

“Được rồi.”

Người quản lý có chút tò mò: “Hiện giờ bên ngoài đều nói bài hát này là Bạch Đế căn cứ? Mân Mộc viết, thật hay sao?”

“Ta không biết.”

Trương Hi Dương cảm thấy không phải, Bạch Đế chưa từng đề cập đến cái tên này, nhưng nhìn ca từ lại giống như là vậy?

Hết lần này tới lần khác chủ quản bài này tìm hẳn thử âm đầu tiên, vì vậy hẳn cũng không xác định được, chẳng lẽ bài hát này thật sự do Bạch Đế căn cứ vào kinh nghiệm của mình sáng tác ra sao?

“Vậy chắc là vậy rồi.”

Người quản lý cảm thấy chuyện này hẳn sẽ không quá khéo như vậy.

“Không phải mỗi vấn đề đều cần phải cầu một đáp án, không quản có phải hay không, ta rất cảm ơn hẳn.”

Trương Hi Dương nhẹ giọng nói.

Hắn vốn tưởng mình còn chưa chuẩn bị tốt trở về, nhưng thấy bài hát này hẳn lại cải biến chủ ý.

Bài này, hẳn muốn hát, phát ra suy nghĩ từ nội tâm.

Lúc này.

Trên sân khấu ồn ào náo động bên ngoài, trong tiếng người sôi trào, người chủ trì hơi hơi nâng cao giọng nói:

“Phía dưới sẽ xuất hiện vị ca ca này rất đặc biệt.

“Hắn đã hơn ba năm không xuất hiện trên bất kỳ sân khấu nào.

“Rất nhiều người đều cho rằng hắn đã trốn khỏi ca đàn, nhưng ngay vào tháng này, hắn đã dùng một bài hát, tuyên bố hắn đã trở về rồi.

“Hắn chính là, ca sĩ Trương Hi Dương!”

Trong tiếng báo tin, Trương Hi Dương đứng lên, đi về phía sân khấu.

Người quản lý nhìn bóng lưng Trương Hi Dương, lòng bàn tay đã đổ mồ hôi, trong lòng không ngừng cầu nguyện.

Mà ở dưới sân khấu.

Tất cả mọi người nhìn Trương Hi Dương, vẻ mặt đều có chút khiếp sợ!

Bởi vì bộ dáng hiện tại của Trương Hi Dương, so với quá khứ quả thực như hai người khác nhau.

“Hắn gầy quá.”

“Trước kia hắn không có như vậy a.”

“Sĩ ca thở ra cũng không dễ dàng a.”

“Hắn chưa từng tức giận, giờ trò đọc sách thì thôi. Sỡ K K K hoa văn. Sốp án đó là do hắn tự mình rời khỏi!”

” Đả kích ly hôn đi, năm đó rất nhiều tin tức thảo luận, nhưng hắn cái gì cũng chưa nói.”

“Có thể hiểu được, cảm tình âm lạnh tự biết, nói với người khác cũng vô dụng, lần trước chia tay cũng phải nửa năm mới đi ra được.”

“Ta cũng vậy, cho nên ta đặc biệt thích dành cho ca liễn cho mình, thật sự quá thất vọng, giống như bị thương rồi.”

“Hắn dùng không chỉ nửa năm, nhưng ta không có cảm tình gì với bài hát này.”

“Ta đối với bài hát này cũng giống bình thường, bất quá hắn xác thực không dễ dàng, hy vọng hắn có thể cố lên.”

“Trương Hi Dương cố lên!”

“Cố lên!”

Dưới đài có người xem hô lên.

Sau đó càng ngày càng nhiều người xem hô lên.

Những tiếng la này dường như dần dần gọi lại ký ức mà mọi người đã từng nhắc đến Trương Hi Dương.

Bất kể có thích hay không vui cho bản thân mình, ai trước đây chưa từng nghe qua bài hát của Trương Hi Dương, ai mà nghe âm nhạc mà không có bài hát của hắn chứ?

Và khi tiếng la nhiệt liệt nhất.

Người xem mấy hàng phía trước đột nhiên đứng lên.

Xoát!

Hoành bức bị kéo ra: 【Trương Hi Dương, người không phải nắng chiều, người là mặt trời của chúng ta!】

Hiển nhiên.

Những người này là fan của Trương Hi Dương, bọn họ đang chờ Trương Hi Dương trở về vào giờ khắc này.

Cũng là thời khắc này.

Tất cả mọi người mới ý thức được:

Có một số ít người dù rời đi thật lâu, vẫn không có bị mọi người quên đi, càng nhiều thời điểm bọn họ sẽ trở thành một loại gọi là “Tình cảm”.

“Cảm ơn.”

Trương Hi Dương cầm ống thoại, cũng có chút giật mình, hắn không ngờ mình lại có nhiều fan như vậy.

Điều chỉnh hô hấp thật sâu.

Trương Hi Dương nhẹ giọng nói: “Ca 《 Miễn Dịch 》 của mình.”

Chương 21: Hiện trường thần cấp cho bài hát của mình.

Ánh đèn hội tụ trên sàn đấu của Đạm Vân ca.

Màn hình lớn dựa vào kiểu chữ nghệ thuật thể hiện ra ca tên năm chữ.

Trong sân Trương Hi Dương cầm micrô, ở dưới đài nhìn chăm chú vào hơn một ngàn người xem cúi đầu.

Trong quá trình phối hợp nhạc cụ hiện tại, tấu trước của ca khúc vang lên, đàn dương khí mang theo viên viên cảm giác trầm thấp chậm chạp tiến vào, trong đèn đèn đèn truy chiếu muôn màu muôn vẻ, chuyện cũ tựa như nước chảy hiện ra trước mắt Trương Hi Dương.

“Nghĩ cũng không thể được...”

Trương Hi Dương mở miệng, giọng nói dường như trầm thấp hơn cả phiên bản máy thu âm công khai phát ra, đến mức giọng ca thứ hai gần như là đọc ra được.

“Người có cách nào cứu người không?”

Loại hành vi đột ngột mất giai điệu này, xử lý không có chút cảm giác đột ngột, tựa như đối thoại và giao lưu, phảng phất hỏi chính mình, lại phảng phất hỏi người xem.

Sau một khắc.

Trương Hi Dương tựa hồ tự hỏi tự trả lời, hơi nói ra vài phần thanh âm: “Nên bỏ thì tiếc, chỉ lo nói lung tung cùng chuyện cũ...”

Hai câu đầu còn có người cổ vũ cổ vũ.

Đến đây, hiện trường đã an tĩnh lại.

“Đợi đến khi người phát hiện thời gian là tắc, nó đã sớm trộm sạch lựa chọn của người, tình yêu chẳng qua chỉ thiêu đốt một hồi, nổi nhớ theo sát là rất tốt, khụ...”

Đột nhiên nghe thấy một trận hoảng hốt.

Rất nhiều người đều không chú ý tới hiện trường này và phiên bản tuyên bố công khai đã có khác biệt, không chỉ là trở nên khác biệt, ngữ điệu cũng có biến hóa.

Nếu như nói rập ghi âm ra ngoài là phiên bản tinh tu, hiện trường này liền mang theo một loại cảm giác nguyên thủy, kỹ xảo biểu diễn ca hát càng ít, tình cảm lại càng nồng đậm hơn.

Ánh mắt người xem tại hiện trường dần dần xảy ra biến hóa.

Thay vì nói Trương Hi Dương đang hát những bài 《Ca》 cho mình, chẳng bằng nói đây chỉ là một câu nói về mình của một chú đại thúc ở trên đài giảng giải, khi tình đến mức dày đặc thì chính mình cũng không cách nào kiềm chế.

Trong cơn hoảng hốt.

Hốc mắt những người tuổi tác lớn hơn một chút bắt đầu phấp hờng, hiện trường không có một chút bão cát, lại làm mắt rất nhiều người mê muội.

“Là không thể tha thứ!

Lại không cách nào ngăn cản!

Hận ý tại ban đêm trèo tường.

Toàn bộ trống rỗng.

Lại ông ông tác hưởng!

Ai ở trong lòng người phóng lãnh thương?”

Vốn dĩ mọi người đối với bài hát này đều nhẹ nhàng xướng lên theo Trương Hi Dương, tiếng ca cũng dần thấm ướt hốc mắt, có lẽ những người này đa số đều đã nhiều tuổi, cảm xúc cũng rất sâu sắc.

Từng câu từng chữ của Trương Hi Dương giống như thật sự biến thành từng tiếng thương lạnh đột nhiên, đánh nát trí nhớ phủ bụi, mở ra một cánh cửa tâm môn.

“Yêu cầu trước đây sao lại cực kỳ giống một? Ba chương?

Mỗi khi người nhớ lại một câu thì sẽ phải chịu một bạt tai.

Sau đó, hấn đã nhiều năm nhưng vẫn không nguỉ được!

Không nguỉ được mùi thơm của nữ nhân...”

Trong ca từ của Phác Tố, trong giai thoại khàn khàn, giọng hát tách biệt với giọng nói của Trương Hi Dương, nhưng không hề hài hòa chút nào, ngược lại càng bộc lộ ra một loại bất đắc dĩ, mang theo tiếng nức nở như khóc.

Chiếc bàn phím và bàn trống ở hàng sau trao đổi ánh mắt với nhau.

Khúc nhạc nghe ra ý đồ ca sĩ, cũng lĩnh hội ý đồ của nhau, nhưng lại có một tia biến hóa vi diệu, mang theo một ít thành phần phát huy tại hiện trường, phối hợp với tiếng ca tang thương của Trương Hi Dương:

“Chuyện cũ cũng không như khói...”

Hắn kéo gân như kè sát bên miệng, giống như đã quên mình đang hát, chỉ là nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm tự giãi cũng cảm khái:

“Đúng vậy, trong tình yêu mến cũ cũng không tính là mỹ đức.”

Màn hình sụp đổ phóng đại phía sau Trương Hi Dương khẽ lắc đầu, chính mình lại đỏ vành mắt.

Hiện trường càng thêm an tĩnh, ánh mắt dưới đài hội tụ dưới ngọn đèn, mặc dù phần lớn rất nhiều người trước đây cũng đã nghe qua bài hát này, nhưng giờ phút này lại sinh ra một loại cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Trong ý nghĩ này, mọi người rớt cuộc cũng ý thức được sự khác biệt của phiên bản này.

Trương Hi Dương ní non, là tâm tình chỉ thuộc về một mình hắn, khác biệt rất lớn với phiên bản thu âm thu lúc trước công bố ra, trước đó là quay mặt về phía đại chúng, nhưng về sau lại chỉ mở ra nội tâm của mình, nói thẳng ra một ít kinh nghiệm.

Khoảng cách giữa ca ca và mọi người đột nhiên gần trong gang tấc.

Mà khoảng cách bỗng nhiên rút ngắn, chính là một ít người xem trẻ tuổi dưới đài, giờ khắc này cũng có loại cảm giác bị đánh trúng, đột nhiên nghe hiểu bài hát ——

Tựa hồ trong sinh mệnh của mọi người đều gặp phải một ít bài hát như vậy.

Rõ ràng lúc mới nghe thì không cảm thấy có cái gì đặc biệt, nhưng khi thưởng thức lại tâm thần chập chờn, thẳng đến khi càng lún càng sâu không cách nào tự kiềm chế.

“Đáng tiếc yêu đương không giống như hát.

Chăm cận đến mấy cũng không được coi như phong cách.

Ta có hỏi người từng có ai bỏ qua chuyện tưởng niệm đây.

Mặc kệ? Mông Mông đoạt phú cáo phạt ngã bay?

Ta biết chỉ có phân chia lâu dài kia.

Chưa thấy qua sự phân tách lâu dài...”

Đỗ Khang như uống một chén rượu, nhẹ nhàng uống một ngụm, quay đầu lại đã là mất say lờ đờ, càng lúc càng nhiều người biểu lộ khác thường, cho đến khi hốc mắt đỏ lựng ứa nước mắt.

“Năm tháng người đừng thúc giục!”

“Cái gì nên đến ta không đùn đẩy!”

Cái gì nên trả đây...

Cái ta nên cho... “

Giọng Trương Hi Dương rất dài, thân thể cũng lung lay theo, bả vai nhẹ nhàng run lên, giọng nói tiếp theo lại càng ngày càng ngắn gọn mạnh mẽ, giống như xuyên qua sương mù mà đi ra một đoạn hoang mang thật dài:

“Năm tháng người đừng có giục ta!

Đi xa ta không đuổi theo!

Ta chẳng qua là muốn biết được nguyên do...”

Làm ca sĩ lại lần nữa lấy hình thức lại đọc nữa lời ca, những tâm tình này đã lan truyền hầu như toàn bộ người xem trong toàn trường, những ủy khuất khó hiểu kia, dần dần có một câu trả lời mơ hồ.

Chỉ trong nháy mắt.

Giọng nói của Trương Hi Dương lại cao thêm vài phần, gần như là gằn từng chữ một: “Tình yêu của nàng mai táng trong lòng đã san bằng mấy năm nay rồi!”

Giống như tâm như chết khô sau khi Cam Lộ;

Một đường ánh sáng như sương mù bị quét sạch sau khi ánh
mặt trời chiếu xuống;

Khi một chữ cuối cùng vang lên, tiếng rung thật dài kia, rốt
cuộc đánh nát tất cả mọi người tại hiện trường cố thủ tâm
phòng, giờ khắc này trong ngũ quang thập sắc, không ai còn
có thể thờ ơ.

Hiện trường chấn động.

Trương Hi Dương gần từng chữ một, tiến từng tầng một như
cảm xúc, mãi đến khi phá vỡ tất cả, chỉ còn lại sự kiên định từ
trước đến nay:

“Là không thể tha thứ nhưng không cách nào ngăn cản!”

Tình yêu leo tường vào ban đêm.

Là tiếng ông ông tác hưởng giữa hư không.

Ai ở trong lòng người phóng lãnh thương?

Lời thề ái mộ xưa rất giống một bàn tay...

Mỗi khi người nhớ lại một câu thì sẽ phải chịu một bạt tai.

Sau đó, hán đã nhiều năm nhưng vẫn không nguỉ được!

Nguỉ không được mùi thơm của nữ nhân!

Sau đó, nhiều năm cũng nguỉ không được mùi thơm của nữ
nhân...”

Nữ nhân Hương Bách Chuyển Thiên Hồi, phối hợp nhịp nhạc
cơ hồ đạt đến đỉnh phong, không cần ca sĩ và ca hát thương
lượng trước thời hạn, âm thanh bàn phím chọt đè nén rất nặng
nề, cùng một tên Ngải Đặc Tư trong miệng kề sát với nó, diễn
dịch ra một phiên bản khác biệt hoàn toàn so với máy thu âm.

Đây chính là mị lực của hiện trường!

Trương Hi Dương không phải là ca sĩ theo khuôn phép cũ,
cũng chưa bao giờ cam tâm làm ca sĩ ứng tiếng trùng, va chạm
kịch liệt của nghệ thuật, thường thường chính là bất ngờ không
kịp đề phòng như vậy, âm thanh đàn dương cầm và mấy loại
nhạc cụ điện tử tổ hợp lại với nhau, lực trùng kích cực lớn, rõ
ràng vẫn là cùng một ca khúc, nghe thì khác biệt!

Thình thịch thình thịch!

Sân khấu bùng nổ trong các nhịp trống dày đặc, tất cả âm thanh tụ hợp lại tản ra, tâm tình bị áp chế đến đỉnh điểm, sau đó từ trên cao hung hăng rơi xuống.

Tiếng ca còn chưa kết thúc, kèm tấu bỗng nhiên ngừng lại, Trương Hi Dương ngẩng đầu nhìn người xem rõ ràng, ánh mắt không có tiêu cự, ai cũng không biết hắn đang nhìn ai.

“Đừng nghĩ nữa!

Nhưng không thể làm được gì!

Ngươi vẫn chưa thể sinh người?

Nghĩ lại nhưng không thể...”

Trương Hi Dương nhẹ nhàng thở ra một hơi, chữ S đọc sách tí tách, chữ S. Hoa Khắc này, trên ngọn đèn năm màu rực rỡ sắc sỡ chiếu lên mặt hắn, ánh mắt dần dần có tiêu cự, nhưng tâm tình lại không còn nồng đậm thâm trầm, như nhìn thấu cảm xúc sau khi thoải mái, nhẹ nhàng như vậy:

“Trong tình yêu, Vô Trí giả.”

Trên gương mặt có một giọt lệ thuận tiếng trượt xuống, hắn không lau, chỉ là vô ý thức cúi đầu tránh đi, cũng không tránh thoát ống kính trong nháy mắt chụp lấy.

Một lần nữa tấu hợp lại vang lên.

Như khúc dạo đầu, trầm thấp chậm chạp, nhưng hết lần này tới lần khác lại thêm ra một loại hương vị khác, khiến cho người ta dùng dư âm nhiều lương, đúng là vẫn chưa thỏa mãn.

Hiện trường yên tĩnh mấy giây.

Dưới đài vô số người xem mờ lung nước mắt.

Dưới ánh đèn tuần tra, có người vô thức đưa tay lau, hai cổ tay bỗng nhiên trong thanh âm sôi trào giữa không trung chuyển hướng. Vì vậy hàng trăm hàng ngàn bàn tay vỗ vào nhau, như thủy triều nhao nhao hội tụ, sau đó sóng lớn mãnh liệt cuốn đến.

Ở phía sau đài.

Người quản lý cũng đập đả bàn tay, phát ra tiếng kêu không có hàm nghĩa cụ thể, bên tai lại là người chủ trì cảm khái phức tạp:

“Hiện trường Thần cấp...”

Đây thật sự là một hiện trường thần cấp không thể tranh cãi.

Nếu như nói phiên bản bình luận của công chúng là hát cho tất cả mọi người nghe, thì phiên bản này chính là ý nghĩa chân chính, bài hát mà Trương Hi Dương dạy cho mình, nhưng khi hẳn xem ca ca của mình lại không để trong lòng, lại cảm động tất cả mọi người, bất luận trước đây bọn họ thích bài hát này hay là không thích.

Đêm đó.

Thậm chí 《 Vân ca hội 》 còn chưa kết thúc, trong vô số quần thể nói chuyện phiếm trong ngành làm nghề, đột nhiên điên cuồng truyền lưu ra một đoạn video.

tiêu đề video: Trương Hi nêu hiện trường Thần cấp!!

Nội dung video, thành linh chính là bản hiện trường 《 Ca 》 của Trương Hi Dương.

Chương 22: Rốt cuộc hắn đã chạy mấy lão bà: “Một ly kính triều dương một chén kính trăng sáng...”

Triệu Vũ vẫn còn đang ôm kiều diêm tiêu sàu lắng nghe, đã gần nửa tháng rồi, thật sự bắt đầu nghe chán rồi, nhưng ai bảo thi đấu Quý Bảng tháng này thật sự không có ca khúc nào đặc biệt hợp khẩu vị của hắn, ngay cả Bạch Đế Ca vốn có chờ mong thật lớn cũng có chút chưa được.

Mùa thi đấu này không có hát hay!

Đúng lúc này đột nhiên có một đồng nghiệp muội tử phát cho hắn đoạn video.

Đại Ngủ: Nhanh mau nghe bài hát này!

Triệu Vũ: 【Ca nào? 】

Đại Ny: 【Ca của mình! 】

Triệu Vũ: 【Bài hát này vừa ra ta đã nghe thấy, cảm giác giống nhau. 】

Đại Ny: 【Đây là phiên bản mới! 】

Triệu Vũ: 【??? 】

Đại Ny là sân khấu trước của công ty, cùng Triệu Vũ quan hệ cũng không tệ lắm, nhìn đề cử của đối phương, hắn dứt khoát chỉ vào bài tập này, không kém lưu lượng chút nào.

Ờ?

Không biết có phải do phối hợp video hay không, lần nữa nghe được bài hát này, vậy mà mang đến cho Triệu Vũ một loại cảm giác bất đồng, hình như là phiên bản hiện trường có chút cải biên.

Có lẽ là ca ca phối hợp với dàn nhạc diễn diễn sau đó diễn ra?

Triệu Vũ theo bản năng lại nghe một lần, lần này nghe càng thêm cẩn thận, rõ ràng cảm nhận được rất nhiều chi tiết lúc trước không thể cảm nhận được.

Đại Ny: 【 thế nào? 】

Triệu Vũ: 【Có chút ý tứ. 】

Đại Ny: “Cái gì mà có chút thú vị, quả thực hiện trường thần cấp có một cái, ta rất thích Trương Hi Dương! 】

A? A.

Thì ra là fan của Trương Hi Dương.

Triệu Vũ cười cười, lại nói vài câu với đối phương.

Lúc nói chuyện

Triệu Vũ bỗng nhiên thuận miệng ngâm nga vài câu giai điệu trong đầu: “Sau đó thì đã nhiều năm không ngủ được, không ngủ được mùi thơm của nữ nhân ~~~~”

Sau khi hát xong, bản thân Triệu Vũ cũng vui vẻ.

Công khai tuyên bố trong phiên bản ghi âm, đoạn này không có trăm chuyển ngàn lần như vậy, nhưng phiên bản hiện trường của Trương Hi Dương lại kéo đặc biệt lâu đặc biệt dài, tiếng rung cực kỳ rõ ràng, khiến người ta ấn tượng sâu sắc.

Ừm, nghe thêm một chút.

Triệu Vũ lại mở bản video hiện trường.

Có lẽ là tiếng thú vị càng ngày càng chín, lần này Triệu Vũ lại bắt chước theo, ngay cả hắn cũng học theo bộ phận đạo sĩ thuần niệm của mình, chỉ là học xong bản thân có chút xấu hổ, ngược lại nghe nữ ca không có loại cảm giác này.

“Hình như cũng không tệ lắm nhỉ?”

Không phải mỗi một bài hát đều có thể làm cho người nghe xong liền thích.

Triệu Vũ cũng chẳng có cảm giác gì, nhưng sau đó lại càng lúc càng thích.

Tiệc rượu này cho mình, hiện tại đã có chút này sao? Ý tứ là, Triệu Vũ có chút do dự, sau đó vẫn nên mở ra quyền Hỏa Thiêu Vân, thả xuống một bài hát, thuận tiện trả lại cho Đại Ny Dao Đồ.

Đại Ny: Chỉ cần người ưa thích Trương Hi Dương chúng ta là bạn tốt!

Triệu Vũ: 【Đạo đức bắt cóc ta (nhờ răng)? 】

Đại Nặc: 【Ngũ hoa đại trói! 】

Triệu Vũ: 【Cảm thấy ở hiện trường nghe, sẽ càng bùng nổ. 】

Đại Ny: 【Một bằng hữu của ta đi tới hiện trường, lúc ấy rất nhiều người đều khóc, không phải tổ cụ tiết mục an bài loại chuyện này, thật sự là khóc một mảnh, có cơ hội ta cũng muốn đến chỗ Trương Hi Dương hát. 】

Triệu Vũ: 【Ha ha, cùng nhau đi? 】

Nói xong Triệu Vũ ngăn người, chính mình hình như có chút đường đột, ai ngờ đối phương sau khi trầm mặc một lát, lại hỏi phục hai chữ của mình.

Đại Ny: “Hay nha.”

Tim Triệu Vũ đột nhiên đập thành thạch, mặt hơi ửng đỏ, sau đó nhẹ nhàng nhân mở những tiếng hát “thuận tuần hoàn” đang phát ra.

Ai nói thi đấu này không có hát hay?

...

Triệu Vũ nghe được khẩu vị dường như có chút biến hóa, trên thực tế đây chính là một cái bóng.

Đêm nay Tần Châu kỳ thật có rất nhiều người sau khi nghe xong phiên bản Trương Hi Dương diễn dịch tại hiện trường, đều có cảm thụ khác nhau.

Sưu sưu sưu.

Vô số người điên cuồng chuyển ca cho bản thân mình ở hiện trường của Trương Hi Dương.

Đồng dạng cũng có vô số người mở ra truyền khí, phiên bản ghi âm, thậm chí đem hai phiên bản so sánh với nghe, trước đây chưa từng nghiên nát ra mùi vị kỳ lạ.

Mà khi số bảy xuất hiện.

Rất nhiều người tỉnh dậy, lại nhìn bảng thi đấu, bài ‘Ca’ đưa cho mình đã vọt tới vị trí thứ năm, thậm chí bắt đầu khoa chân múa tay về phía cái mông thứ tư.

Sru sru sru.

Tình huống gì đây? Ca này nhớ rõ bình thường mà, tại sao đột nhiên cao như vậy?

Có chút không rõ chân tướng mạng hữu hiếu kỳ, mở ra bình luận của ca khúc nhìn xem, kết quả liền bị vô số bình luận giống như mọc măng sau mưa đêm, toát ra như vô số bình luận cho phai mặt.

“Xem video tới, hiện trường hát này thật sự tuyệt”

“Trên lầu thêm một cái, xem video mới biết Trương Hi Dương đã sống lại, chỉ có thể nói hấn năm đó đỏ như vậy, là có nguyên nhân.”

“Xem trực tiếp, hiện trường thần cấp!”

“A a a a thần tượng của ta, hát thật tốt quá, lúc trước nhìn bình luận còn có người nói Trương Hi Dương quá giận, lão nương mười năm lão phẫn già không mời mà đến.”

“Hết giận rồi được chưa?”

” fan cuồng của chúng ta chỉ là già rồi không phải chết, đến lúc để cho mọi người xem sức mạnh của nữ ca!”

“Tôi hôm qua nghe xong hiện trường bài hát này, thật sự bị toàn bộ rung động rồi, ta cảm thấy Trương Hi Dương thật sự không kém gì ca vương, mở miệng quỳ là đúng!”

“Ta mới phát hiện bài hát này cũng là do Bạch Đế viết...”

“Đặc biệt thích “Tiêu Sầu lo”, từ khúc của Bạch Đế này thiết tình vô địch!”

“Ta vẫn thích “Tiêu Sầu ưu”, nhưng bài này cũng đáng nghe, quyết đoán cho Bạch Đế một chút chú ý.”

“Vừa rồi nhìn thấy Bạch Đế còn có danh sách cực quang, cũng có thể chú ý một hồi.”

“Thích Trương Hi Dương rất nhiều năm rồi, cảm ơn bài hát này của Bạch Đế, tối hôm qua ở hiện trường, nghe bài này mới

cảm giác được Trương Hi Dương thật sự đã trở về.”

Mọi người đều có lòng hiếu kỳ.

Nhìn bình luận, tự nhiên hiếu kỳ không biết hiện trường đáng giá để nhiều người vây bắt như vậy.

video cũng không khó tìm, toàn bộ mạng lưới không ít hồng hào đều đang phát, đem nhiệt độ cọ xát rõ ràng, trong lời nói càng tán dương Trương Hi Dương.

Cho đến khi xem xong video, rất nhiều người đi đường mới bừng tỉnh đại ngộ.

Ngay sau đó là càng ngày càng nhiều người bị thần cấp kia trông loại thảo.

Giống như là hấp thu càng nhiều chất dinh dưỡng, lúc Tăng Dục tuyên bố sẽ cho chúng ta biểu hiện bình thường không có gì lạ, nhưng sau khi cái hiện trường thần cấp của Trương Hi Dương được truyền ra, mọi người càng nghe càng thích.

Không có gì phải do dự, download download!

Đương nhiên không chỉ có rất nhiều người qua đường hậu tri hậu giác, chip đọc sách duyên dáng. Khúc Khắc hoa văn. Không ít người trong nghề sau khi tỉnh lại cũng là chú ý tới biến hóa của Thi Hương Bảng.

Ài?

Bài ca này là sao?

Cũng không cần bọn họ tìm người khác hỏi, đã nhìn thấy không ít người trong ngành đều đang chuyển sang hiện trường thần cấp của Trương Hi Dương tối hôm qua.

“Chà!”

Nghe xong phản ứng đầu tiên của rất nhiều người ở đây: “Rốt cuộc Trương Hi Dương chạy tới mấy lão bà?”

Loại phản ứng này đương nhiên không quá lễ phép.

Nhưng chuyện Trương Hi Dương hát tối hôm qua, thật sự làm cho người ta có cảm giác bị bỏ lại mấy chục lần mà hát không ra.

Rõ ràng sân khấu tối hôm qua cũng không nóng nảy, đây không phải là một bài hát hấp tấp, nhưng cái kiêu biểu diễn khoa trương mà Trương Hi Dương đang biểu diễn kia thật sự quá mạnh, chỉ nhìn video thôi đã đủ để người ta cảm nhận được sự chấn động!

Trong nghề không chút nghi ngờ:

Cho dù là bản thân Trương Hi Dương cũng không thể tái chế hiện trường này được.

Bởi vì hắn đã thông qua hiện trường thần cấp này, đem tâm tình triệt để phóng thích ra ngoài!

Nói đi cũng phải nói lại.

Chính là bởi vì một ít sân khấu, chính mình cũng không thể chép, mới được gọi là “Hiện trường Thần cấp”.

Bên kia.

Căn biệt thự độc lập.

Lâm Tri Bạch cũng nhìn video tối hôm qua, là tỷ tỷ gửi tới.

Nghe xong bản hiện trường này, Lâm Tri Bạch đột nhiên nở nụ cười, phiên bản này một chút cũng không được Lý Tông Thịnh

Phiên bản này vô cùng giống Trương Hi Dương.

Lại nhìn bài danh 《—— ban đêm xếp hạng cho mình lên cao mấy vị, Lâm Tri cười bạch càng vui vẻ hơn, thuận thế hỏi tỷ tỷ một câu:

“Có thể đứng đầu không?”

“Vấn đề không lớn!”

Lâm Hi trả lời xong dường như lại nghĩ tới cái gì, yên lặng đánh một miếng vá:

“Trừ phi trước cuối tháng lại ra một bài “Tiêu Dự Sầu”.”

Chương 23: Nhiệm thi đấu tái tạo này đương nhiên không có khả năng lại ra một bài 'Tiêu Tiêu Sầu' nữa.

Giống như Trương Hi Dương không có cách nào tái chế lại hiện trường thần cấp tối hôm qua.

Mà theo nhiệt độ của Thần cấp này phát ra, mọi người kinh ngạc phát hiện, đám bột mịn của Trương Hi Dương hình như chỉ trong vòng một đêm, đột nhiên liên tục xông ra ngoài giống như vách đất.

Mấy ngày kế tiếp.

Càng ngày càng nhiều người tự xưng là bạn mạng nhiều năm của Trương Hi Dương điên cuồng phát thiệp, vừa hô: “Chúng ta chỉ là già chứ không phải đã chết”, vừa tích cực tham gia thi đấu Bảng của Quý bảng!

Vô số son phấn, một đêm thức tỉnh rồi?

Lâm Tri Bạch đột nhiên cảm thấy một màn này có chút quen thuộc.

Lâm Tri Bạch lâm vào trầm tư rất lâu, mới hồi tưởng lại một đoạn ký ức mơ hồ.

Kiếp trước có? Ca tử tên là Vương Tâm Lăng, thời điểm trẻ tuổi rất đỏ, nhưng nhiều năm sau hầu như đã nhạt ra khỏi nhạc đàn.

Ai ngờ nhiều năm sau, Vương Tâm Lăng đột nhiên đi lên các loại nhạc công hát trong trận đấu, kết quả chỉ trong một đêm đã nghênh đón sôi lên.

Vô số người chuyển đến video biểu diễn trên tiết mục.

Cuối cùng dưới sự bỏ phiếu điên cuồng của các bạn mạng, Vương Tâm Lăng vốn ngay cả ống kính cũng không có bao nhiêu, vậy mà cứng rắn thành tổng quán quân!

Lực lượng tình cảm, bởi vậy có thể thấy được.

Mà chuyện phát sinh ở trên người Trương Hi Dương lại có chút hiệu quả kỳ diệu giống nhau.

Nhạc đàn Tần Châu cũng cảm nhận được cái gì gọi là lực lượng tình cảm!

Trương Hi Dương dùng một hiện trường thần cấp, cũng nhớ ra ký ức của vô số người.

Đám phần già nhao nhao thức tỉnh, cho ra sự ủng hộ của mình, trực tiếp đem ca vừa mới tuyên bố còn không nóng không lạnh nâng lên càng cao hơn.

Bài hát này là một cách khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Một đêm nổ tung!

Mặc dù bốn chữ này đã sớm được các đại danh sách truyền thông giải giải trí giải thích nát rồi, nhưng lần này lượng vàng hàm chứa cũng không giảm bớt, thăng cấp trên bảng thi đấu chính là chú giải tốt nhất một đêm nổ đò.

Đương nhiên.

Nếu như không có sự phát huy hiện trường thần cấp của Trương Hi Dương, không có độ nóng của ‘Vân Ca’, loại lực lượng tình cảm này rất khó bị đánh thức.

Tựa như kiếp trước Vương Tâm Lăng, nếu như không tham gia thi đấu tổng kỹ nhiệt môn kia, không có lần cách mấy năm sau đột nhiên lộ ra ánh sáng, chỉ sợ cũng sẽ cứ như vậy mà yên lặng, dù sao nàng từng sinh ra niên đại thần tiên đánh nhau.

Càng đừng nói đến lần này, Trương Hi Dương không chỉ đánh thức ký ức của lão phần.

Đây là hiện trường Thần cấp mà Nhạc Đàn đều không ngờ, tự nhiên cũng mang đến cho hắn vô số bột mới.

Gốc phần mới gia nhập phối hợp với lão phần thức tỉnh, làm cho nó trở nên hồng hào không cách nào ngăn cản, khí thế gần như đã có vài phần vương giả hoa lệ trở về.

Dưới khí thế như vậy.

Số tám tháng chín, 《 Xông lên cho ca 》 gờn mình hạng tư!

Số chín tháng chín, 《Ca》 đưa cho ca》 vậy tiến vào top ba!

Dường như Trương Hi Dương đã lấy được kịch bản tiêu sấu tháng trước.

Hoặc là nói Bạch Đế muốn biểu diễn cho mọi người một cái ma thuật thi đấu Quý bằng lần nữa.

Buổi tối ngày 10 tháng 930, 《Ca》 đăng cái thứ hai cho ca》 của mình!

Mất thấy bài thi này còn hai mươi ngày thời gian, tất cả mọi người không hề hoài nghi, bài hát này sẽ đăng đỉnh đầu trước cuối tháng!

【Lợi hại nha lão Trương.】

Lâm Tri Bạch đăng ký gửi tin nhắn cho Trương Hi Dương.

Phi tin là phần mềm mại công việc công trình lưu hành nhất của Tần Châu, đại khái gần giống với phần tin vật của kiếp trước, lúc Lục Ca trước, Lâm Tri Bạch và Trương Hi Dương phối hợp với nhau, liên hệ với nhau rất thuận tiện.

Trương Hi Dương trả lời: **【Là bài hay của Bạch Đế lão sư.】**

Lâm Tri Bạch có chút ngoài ý muốn: **【 không phải lúc này người đang bận sao?】**

Trương Hi Dương trả lời: **【Không vội.】**

Lâm Tri Bạch cười cười, không nói thêm gì nữa.

Trương Hi Dương đợi một lát vẫn không nhận được tin tức gì mới, cũng cất điện thoại di động rồi nhét vào túi.

Người quản lý bên cạnh không thể làm gì, nói: “Chỗ chúng ta còn đang phủ giấy tạp chí và trang bìa, người đột nhiên nhìn điện thoại di động làm gì, đừng có vừa mới đỏ mặt đã lộ ra tin tức gì đó.”

Trương Hi Dương cười nói: “Mọi chuyện đều phải chia chủ thứ.”

Rất nhiều người ở ngoại giới cho rằng, Trương Hi Dương tự mình lật đổ bản lĩnh của mình.

Bởi vì ‘ễn’ thành công của mình, hiện trường thần cấp của Trương Hi Dương là công to lớn!

Nhưng đối với Trương Hi Dương mà nói, ca khúc Côn Bằng dành cho mình không chỉ đơn giản là ca khúc, nó càng giống như Bạch Đế vươn một tay viện trợ, đem mình từ trong đầm lầy lội kéo ra!

Không có Bạch Đế, hẳn còn có thể tiếp tục giãy giụa trong quá khứ đần độn.

Đây là ơn tái tạo, Trương Hi Dương cảm động đến rơi nước mắt, hiện tại cho dù là những Khúc phụ kia, nhưng trong lòng hẳn cũng không quan trọng bằng Bạch Đế.

...

Hôm sau.

Mùng mười một tháng chín.

Ca khúc vẫn luôn xếp hạng thứ hai trong bảng thi đấu.

Trước mắt bài hát thi đấu xếp hạng nhất trong bảng tên là Huyền Thế Giới Huyền.

Đây là ca khúc của trời quang, không hổ là ca khúc xuất phẩm của trời đất. Kẻ biểu diễn kịch nhân là kim bài, biểu diễn khoa chương là một ca sĩ nho nhỏ. Cho dù ca muội có hôn lễ nổi lên như thế nào, cũng không thể đảo mắt găm khối xương này được.

Nhưng số liệu thứ hai và thứ nhất đang không ngừng tiếp cận.

Xương cốt khó găm hơn nữa, cuối cùng cũng không ngăn được nhiệt độ của bài hát này bộc phát, sớm muộn gì cũng bị găm sạch sẽ.

Cũng là một ngày như vậy.

Bộ lạc giải trí thần thoại đột nhiên tổ chức một hội nghị.

Hai mươi vị âm nhạc bộ chủ chủ gia tham gia hội nghị, hai vị bộ trưởng chủ trì hội nghị.

Chính bộ pháp phối.

Bộ trưởng Trần Dung.

Chờ toàn bộ bộ phận chủ quản đến đông đủ, về mặt của Trương Trấn đốc nghiêm túc nói: “Hôm nay mời mọi người đến là có một tin tức muốn tuyên bố, công ty đã quyết định ở tháng mười hai sửa thành âm nhạc bộ.”

Quả nhiên là phải cải tổ.

Về mặt của hai mươi vị chủ quản khác thường, lại không cảm thấy ngoài ý muốn, tin tức liên quan mọi người đã thông qua con đường của riêng mình biết được, hôm nay công ty chỉ chính thức tuyên bố mà thôi.

“Lão đại.”

Chủ quản tám bộ mở miệng hỏi: “Kết quả cải tạo trước khi thành tích, là đến tháng mười một hay là tháng mười hai?”

“Mười một tháng.”

Không phải là tháng mười hai sao?

Các chủ quản lập tức căng thẳng.

Lâm Hi cũng hơi nhú mày.

Phải biết rằng hiện tại đã là tháng chín rồi, nếu như năm nay thành tích chỉ kết toán đến tháng mười một thì thời gian còn lại cũng phi thường gấp gáp, ít nhất cũng phải mất một tháng.

“Quy tắc rất công bằng.”

Bà ta thả lỏng thân nhiên nói: “Công ty sẽ căn cứ vào thứ hạng tổng nghiệp tích từ mười một tháng đến của các bộ phận các người để tổ chức, căn cứ tổ chức xếp hạng thứ mười người, trực tiếp thủ tiêu, các chủ quản liên quan liên quan cũng sẽ sắp xếp khác.”

Nói xong.

Giang Thái Huyền lại nói: “Mọi người xem trước mắt các ngành bị ngăn chặn đến hôm nay, cũng để cho trong lòng các người hiểu rõ.”

Hình chiếu trong phòng họp sáng lên.

Thứ hạng của các bộ phận nghiệp tích xuất hiện trên màn vải.

Lâm Hi nhìn kỹ xếp hạng một chút, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm, âm nhạc thành tích mười ba bộ, trước mắt vừa vặn

xếp ở vị trí thứ mười một, mặc dù cũng không an toàn, nhưng mình chỉ cần trước khi cải tổ lại xong lên trên một cái, là có thể bảo trụ được chức vị chủ quản.

Chuyện này đối với nàng mà nói cũng không phải quá khó khăn.

Phải biết rằng nàng mới từ chỗ Trần phó bộ trưởng biết được tin tức do công ty muốn sửa chữa lại, bản thân mới xếp hạng mười ba người, đó mới gọi là nguy hiểm thật sự, kết quả mới qua bao lâu, thành tích mười ba bộ liên tiếp đánh bại hai đối thủ cạnh tranh.

Tất cả những thứ này đều là công lao của đệ đệ.

Trong lòng Lâm Hi rất may mắn, nếu như không có hai đệ đệ này bài gì đó, nàng cảm giác sóng lần này của mình có khả năng thật sự xong đời.

“Bộ trưởng rừng nhỏ.”

Sau khi tuyên bố chuyện sửa chữa tổ chức xong, Trương Trần hiếm khi lộ ra vẻ tươi cười, nhìn về phía Lâm Hi nói: “Hai tháng nay, thành tích mười ba bộ của các ngươi biểu hiện vô cùng hoàn mỹ, ta phải khen ngợi thật tốt, cũng hy vọng sau này ngươi có thể tiếp tục cố gắng.”

Mọi người nhao nhao vỗ tay.

Lâm Hi theo mọi người cùng vỗ tay, ngoài miệng khiêm tốn nói vài câu.

Lúc này, Trần phó bộ trưởng bỗng nói: “Biểu hiện của Nguyệt Thiên này cho bản thân mình cực kỳ tốt, hiện tại đã đến vị trí thứ hai, Trương bộ trưởng có muốn chào hỏi với bộ Tuyên Tổng không, gia tăng sức mạnh, để cho chúng ta giành được quán quân trong thần thoại quý thành mùa này hay không?”

“Được!”

Tiết Quan vui vẻ hơn hờ nói: “Trước khi họp ta đã chào hỏi, còn cố ý đến bộ phận điều tra số liệu công ty hỏi thăm, bọn họ dự đoán trong tháng chúng ta có thể trèo lên ngôi đầu tiên, dù sao chênh lệch giữa chúng ta và trời quang cũng không nhiều lắm.”

“Đa tạ lão đại!”

Lâm Hi nhất thời vui mừng quá đỗi.

Tuy nói vấn đề đầu tiên của bài ‘Ca Trùng’ không lớn, nhưng có công ty gia tăng tuyên truyền, bằng với việc đảm bảo an toàn đôi bên, năng tự nhiên là cao húng.

“Không cần cảm ơn ta.”

Trương Đặc nhìn về phía Lâm Hi nói: “Người mới này gọi là Bạch Đế đúng không, là một hạt giống tốt khó có được, bộ trưởng tiểu Lâm muốn bồi dưỡng thật tốt, cho hắn thêm một ít cơ hội biểu hiện, đừng để bị Thiên Quang và Duy Tư Lặc đào đi.”

Lâm Hi: “Ân!”

Giữa ba người là có thói quen đào móc lẫn nhau, biểu hiện hai tháng nay của Bạch Đế, cũng đáng để hai nhà kia hơi động tâm tư một chút, đọc sách, trò quỉ hàm súc thú vị. Nhưng rất nhiều người không biết nội tình, Bạch Đế chính là đệ đệ ruột thịt của mình, ai có thể khai quật được đây?

“Không chỉ có Bạch Đế.”

Trương Hi Dương giải thích: “Trương Hi Dương phục hồi tháng này cũng rất thành công, nhưng mà ta nhớ lúc trước hắn là người của ba bộ mà?”

Nói xong.

Trương Thư nhìn về phía Lâm Liễu chủ quản tam bộ, có ý ám chỉ nói: “Chủ quản Đại Lâm của chúng ta, không nắm chắc quý giá nhân tài a.”

Lâm Liễu là chủ quản Đại Lâm.

Lâm Hi là chủ quản của Tiểu Lâm.

Như vậy gọi chủ yếu là vì làm ra địa điểm tốt, dù sao hai chủ quản của Âm nhạc bộ đều họ Lâm, cho nên mọi người liền căn cứ vào tuổi tác mà gọi như thế.

“Ha ha.”

Lâm Liễu khẽ cười nói: “Lão đại đừng giễu cợt muội nữa, ba bộ chúng ta thành tích coi như không tệ, có Trương Hi Dương hay không, hắn đi Thập Tam bộ có thể giúp đỡ muội muội, ta là tỷ tỷ vui vẻ còn không kịp đấy.”

Ba bộ công trạng xếp hạng thứ hai.

Có Trương Hi Dương chênh lệch hay không thật sự không lớn.

Lâm Liễu nói như vậy tự nhiên cũng có vài phần tự tin.

Chỉ là sau khi nói xong câu đó, Lâm Liễu nhẹ nhàng cúi đầu, nụ cười trên mặt đã hoàn toàn biến mất.

Hiển nhiên.

Nàng không hề nhẹ nhàng như vẻ bề ngoài.

Trương Hi Dương đi đến bộ Thập Tam vậy mà lại một lần nữa đổ lên, ít nhiều đã đánh vào mặt chủ quản tam bộ của nàng.

Dùng một câu châm ngôn là:

Nhìn thấy mười ba bộ nghiệp tích càng ngày càng tốt, còn khó chịu hơn so với ba bộ nàng hao tổn.

Mà mấy ngày tiếp theo Lâm Liễu có khả năng còn phải tro mắt xem bài hát lên đỉnh thi đấu đứng đầu Quý bảng, trong lòng càng thêm không thoải mái.

Ba bộ năm nay còn chưa được hạng nhất trong bảng thi đấu!

Nếu sớm biết Trương Hi Dương còn có giá trị lợi dụng, thì lúc đầu đã rẻ cho mười ba bộ rồi.

Chương 24: Tiểu Phong thu vào ngày mười ba tháng chín, buổi sáng mười giờ mười ba, rốt cuộc Quan Á Quân trên bảng thi đấu cũng dịch chuyển vị trí.

Bạch Đế bốn từ viết danh Bạch Đế Trương Hi Dương biểu
diễn biểu diễn, ca 《 chính thức đăng đỉnh so tài hạng nhất!

Rất trùng hợp nha.

Ngày mười ba tháng chín;

1013 phần.

Âm nhạc Thập Tam Bộ.

Lâm Tri Bạch đột nhiên cảm thấy “13” có thể là số may mắn
của mình. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn lên được
hạng nhất trong thi đấu, nhưng cũng không phải là lần cuối
cùng.

Có lẽ là fan của Trương Hi Dương yêu ai yêu cả đường đi.

Có lẽ là thành tựu thứ nhất của thi đấu Quý bảng quả thật bất
phàm.

Lâm Tri Bạch phát hiện trên danh sách cực quang của “Bạch
Đế” đột nhiên nhiều thêm một lượng lớn fan chú ý.

Đạo trước trong lúc dọn dẹp động tĩnh, hắn nhớ kỹ fan của
mình có ‘3980’.

Mà tới tận bây giờ, fan trên tài khoản cực quang đã đạt tới cái
“10086”.

Phá vụn rồi!

Cùng lúc đó.

Trong danh sách chỉ có 【 mọi người tốt, dưới động thái của
Bạch Đế ta cũng xuất hiện hơn hai trăm người dân mạng bình
luận.

“Bạch Đế tốt, ta là mọi người.”

“Đặc biệt thích Bạch lão sư lo lắng suy nghĩ, Bạch lão sư có thể hợp tác với ca ca vòng tay một lần nữa không?”

“Cái này của Bạch Đế? Tên, nhìn thế nào cũng thấy kiêu ngạo!”

“Dù sao đệ nhất bảng thi đấu, ít nhiều có chút kiêu ngạo với tư bản là thuộc về.”

“Trương Hi Dương đến đây báo danh, cảm tạ bài hát của Bạch lão sư trợ giúp thần tượng của chúng ta phục sinh!”

“Mong chờ vào tác phẩm mới của Bạch lão sư!”

“Hỏa kim Lưu Minh, ta cảm thấy Bạch Đế sau này tuyệt đối không phải vật trong ao!”

“Nhìn kỹ một chút sẽ không bị lạc đường!”

“Nhìn hoàng gia 80077878.”

“Trên lầu, ta có một bằng hữu...”

“Bạch lão sư suy nghĩ thật kỹ xem làm sao bị nhìn chăm chăm vào mảnh đất này.”

“...”

Lâm Tri Bạch có cảm giác mới mẻ liên tục bình luận mấy chục câu.

Những bình luận này có chút đùa bỡn, có cái lại là fan của Trương Hi Dương đang cảm tạ hẳn.

Ngoài ra còn có chút fan của Lâm Thủ Nhất chạy tới, nói là hy vọng Bạch lão sư có thể nắm tay một lần nữa hợp tác vân vân.

Vòng tay ca ca?

Xem ra tháng trước theo Nguyễn Cung tiêu sâu cháy rừng rực, Lâm Thủ Nhất đã có fan của mình rồi.

Không thể không thừa nhận.

Tuy rằng nghiệp của Lam Tinh là ca sĩ có địa vị cao hơn ca sĩ, nhưng dù sao cũng là công việc đứng sau màn.

Mà ca ca là người biểu diễn biểu diễn, mang theo tác phẩm sống động trong giới giải trí lâu dài, loại nhiệt độ tiền đài này

đương nhiên phải cao hơn loại người đứng phía sau màn như diễn khúc nhân.

Xem xong bình luận, trong lòng Lâm Tri Bạch kêu lên.

“Thang đỏ.”

“Đỉnh đông.”

Phi hồng lập tức xuất hiện: “Kí chủ xin chào.”

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Tính toán lại thu hoạch trong khoảng thời gian này đi.”

Mấy ngày trước hệ thống chuẩn bị tổng kết, Lâm Tri Bạch bảo Phi Hồng chờ một chút, cố ý đến ngày thi đấu lên đỉnh bảng lại tiến hành kết toán.

“Xin chờ một chút.”

Hệ thống bắt đầu thanh toán nhiệm vụ và danh vọng.

【Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ mười thứ hạng đầu thi đấu Quý bảng, đạt được điểm kỹ năng *1】

【Chúc mừng kí chủ đạt hạng nhất thi đấu hạng nhất, thu được phần thưởng kỷ lục kịch bản ngắn.】

【Chúc mừng danh vọng của ký chủ được sáng tạo thêm cao hơn, thu được cơ hội rút thưởng x2】

Chậc chậc.

Tiểu Phong thu.

Lâm Tri Bạch nhìn dòng chữ máy chuyển trước mắt, lộ ra nụ cười hài lòng.

Đầu tiên, điểm kỹ năng vẫn còn, trước đó Lâm Tri Bạch đã có một điểm kỹ năng, cộng thêm nhiệm vụ lần này đã có được hai điểm kỹ năng.

Thế nhưng hai điểm kỹ năng đồng dạng không nhiều lắm, không cần thiết vội vã dùng hết, ngược lại là phần thưởng ngoài mức độ hoàn thành nhiệm vụ, khiến Lâm Tri Bạch có chút ngoài ý muốn.

“Bốn kịch bản ngắn ngủi?”

Lâm Tri Bạch mở ra kho hệ thống tra xét một chút mới hiểu được, thì ra thực sự là mấy vở kịch rất đơn giản, hoặc có thể nói là mảnh sáng ý nhỏ càng thích hợp hơn.

Ví dụ như mảnh ngắn đầu tiên gọi là “ngốc hắc động”.

Nếu nói một màn lừa đảo này, thời gian dài đoán chừng không sai biệt lắm với quảng cáo.

Tuy nhiên chỗ tốt của trò chơi này là độ khó quay phim thấp, thời gian hao phí cũng tương đối ngắn, có lẽ đáng giá mong đợi một chút, sáng tạo của bốn kịch bản nhỏ ngắn này, tương lai có thể mang đến cho mình bao nhiêu danh vọng?

Cuối cùng.

Lâm Tri Bạch xoa xoa đôi bàn tay.

Còn hai lần rút thưởng nữa.

Lần rút thưởng tiêu hao mười vạn danh vọng, là giữ lại danh vọng những thứ này, về sau làm ra chế biến, hay là bây giờ rút thưởng thì tốt hơn?

Hoặc là đi quất trước một lần đi!

Lâm Tri Bạch hít sâu một hơi, sau đó mở miệng nói: “Giật đỏ, rút thưởng!”

Bàn quay rút thưởng khởi động.

Từ nhanh đến chậm dần dần có kết quả.

Phi hồng nhắc nhở: “Chúc mừng kí chủ đạt được 《 Nhân Gian Hạo 》 .”

Lâm Tri Bạch sững sốt.

Lại là một bộ tiểu thuyết ngắn?

Tác phẩm Nghệ Hồng nhà văn nhạc Giang Hộ Xuyên rối loạn?

Lâm Tri Bạch suy nghĩ, thật ra hẳn càng muốn một bài hát, dù sao từ giá trị tiền bạc mà nói, ca khúc chắc chắn sẽ càng ca khúc cao hơn, nhưng rút được tiểu thuyết dường như cũng không tệ, lần này có thể trở thành viên gạch trong tay nàng—

Nhà mừng gạch khởi nền văn gia!

Lâm Tri hát chầu không đủ tư cách, đương nhiên xấu hổ trực tiếp nói ra làm ca sĩ, nhưng sao chép sách vở kịch bản gì gì đó là có tay là được.

Vậy thì coi như nhà đi.

Cái thân phận này rất thích hợp với mình.

Bởi vì sau đó Lâm Tri Bạch Hậ sẽ chính thức khai giảng, sau khi khai giảng hẳn chính là một lần tân sinh, về sau thời gian khẳng định không có nhiều ngày nghỉ như vậy, nhưng bình thường rảnh rỗi không có việc gì gõ bàn phím cũng không thành vấn đề.

Vừa vặn Lâm Tri Bạch gần đây còn đang viết kịch bản 《Cuồng Tiêu Tiêu》.

Nhưng dù sao trước mắt cũng sắp bắt đầu học rồi, bên mình phải sớm chuẩn bị một chút mới được.

Lâm Tri Bạch cũng không muốn ở trường, thứ nhất không quen ở cùng người, thứ hai cũng là có nhiều chỗ không tiện, trên người nàng có chút không muốn bị người khác biết bí mật.

Về phần ở trong nhà càng không thực tế.

Lâm Tri Bạch muốn học đại học gọi là học viện nghệ thuật Tần Châu.

Đại học này mặc dù cũng ở Tô Thành, nhưng cách Lâm Tri Bạch gia hơn 60 km, mỗi ngày đi học từ xa như vậy cũng quá phiền toái, cho nên ở ngoài trường thuê phòng mới là lựa chọn tốt nhất của hắn.

Vừa thanh tịnh lại thuận tiện tự mình kiếm chuyện.

Vì vậy đêm đó Lâm Tri Bạch liền cùng người nhà nói quyết định của mình.

Đêm nay cả nhà đều còn người, mẹ nghe xong Lâm Tri Bạch có ý định khuyên: “Thật ra ở lại trường cũng có thể, dù sao thân thể của muội vừa vặn, muội sợ vạn nhất không thoải mái, cũng có người chăm sóc tốt.”

“Ta sẽ tìm một mẫu mẫu. chip chip đọc sách là trực trực. S** – Khắc ảo hoa. Sái hồi hoay.”

Lâm Tri Bạch ngược lại không phải lo lắng thân thể của mình, chủ yếu là gian phòng cần có người quét dọn, bình thường cũng cần có người hỗ trợ nấu cơm, tìm bảo mẫu trong sinh hoạt có thể thuận tiện hơn chút ít.

“Ta thấy không có vấn đề gì.”

Ca ca Lâm Thắng Thiên cười nói: “Cứ giao chuyện thuê nhà của tiểu Hắc Ám cho ta đi, ta sẽ bố trí thỏa đáng.”

“Vậy tìm bảo mẫu giao cho ta.”

Lâm Hi cũng cười nói: “Dù sao Tiểu Hắc chúng ta đã lớn rồi, tin tưởng nó có thể tự chăm sóc tốt cho mình, mẹ cứ yên tâm đi, hướng hồ ta và Thiên đệ lúc trước học đại học cũng chỉ thuê phòng ở bên ngoài thôi.”

“Thế nhưng...”

Mẹ còn muốn nói gì nữa, nhưng nãy giờ ba ba vỗ bàn: “Vậy thì thuê phòng đi, cũng trách nhà chúng ta cách trường quá xa, thuê phòng cùng bảo mẫu tìm kiếm, tốn nhiều tiền là được.”

Mẹ lúc này mới đồng ý.

Đối với Lâm gia mà nói tiền không phải là vấn đề.

Tuy Lâm gia là nhiệm vụ của gia tộc, nhưng thần thoại lại là công ty đã niêm yết, đương nhiên đây chẳng qua là thủ đoạn để ngân hàng hợp tư mà thôi.

Phần lớn cổ phần của tập đoàn vẫn ở trong tay lão gia tử.

Chỉ có một phần cổ phần ít bị hấn lấy ra tiến hành phân phối.

Ngoại trừ đám quản lý họ ngoại của Lâm gia cùng nhau ra, bốn người con trai của lão gia tử cũng đều có chút cổ phần.

Kể cả phụ thân Lâm Đông.

Có điều Lâm Đông cũng không tham dự quản lý tập đoàn, trên tay hắn có cổ phần rất ít, xa không bằng mấy vị bá bá như Lâm Tri, chỉ là mỗi năm có thể tham dự chia hoa hồng.

Nói đi thì phải nói lại.

Cho dù cổ phần hàng năm của tập đoàn thần thoại phân thành một màu đỏ cũng là một con số cực kỳ khoa trương, cho nên Lâm gia ở khu vực đất tấc vàng, có thể ở được biệt thự lớn duy

nhất của bờ bơi, nuôi dưỡng cõm ngọc cãm cãm y sống tốt,
chưa bao giờ vì tiền mà phát sầu.

Chương 25: Thủy Vân Cư thuyết phục người trong nhà, nhất là sau khi giải quyết xong mẹ, Lâm Tri Bạch rốt cục nhẹ nhàng thở ra, đại học nhất định phải ở bên ngoài thuê phòng.

Đầu tiên Lâm Tri Bạch muốn viết tiểu thuyết cùng kịch bản.

Nếu viết ở ký túc xá, dùng mộng để nghĩ cũng biết đám bạn cùng phòng sẽ khó tránh tò mò chạy lại đây nhìn.

Lâm Tri Bạch chưa từng ở trường học cũng biết ký túc xá có quyền riêng tư của người ta, nhưng riêng tư cũng không nhiều.

Chớ nói chi sau này Lâm Tri Bạch còn có thể làm chút ca khúc nhỏ các loại, không nói quá gây chú ý, còn có thể quấy rầy đến người bên cạnh nghỉ ngơi.

Ca ca Lâm Thắng Thiên làm việc rất hiệu suất.

Ngày hôm sau hần thân thần bí mang theo Lâm Tri Bạch đi đến một chỗ.

Đây là một khu biệt thự tên là “Thủy Vân Cư”, bên trong khu nhỏ đều là biệt thự.

Trong khu vực nhỏ, hoàn cảnh bên trong rất tốt, Lục hóa trường kỳ có người quản lý, đường cũng rộng rãi, Lâm Tri Bạch liếc nhìn vẫn tương đối hài lòng.

Mấy phút sau.

Chiếc xe của Lâm Thắng ngày hôm dừng lại? Cửa một ngôi biệt thự.

“Đi vào với ta.”

Lâm Thắng Thiên trực tiếp mở biệt thự, nhân tiện giới thiệu: “Cái khóa điện tử này cũng dùng được, vừa thay nửa tháng, người quay lại xem khuôn mặt và vân tay là được rồi.”

“Nửa tháng?”

Lâm Tri Bạch hơi sững sờ, chợt có chút ngạc nhiên hỏi:
“Phòng này sẽ không phải là của ngươi chứ?”

“Điều thấp quá!”

Lâm Thắng Thiên ho khan một tiếng: “Có một thời gian ta nghĩ sẽ ra ở, liền mua căn nhà này, nhưng ngươi biết tính cách của mẹ, không hy vọng ta trước khi kết hôn phải tách ra với bọn họ, cho nên vẫn để trống, bất quá bên trong trang trí đã được chuẩn bị xong từ sớm, cũng không cần lo lắng vấn đề giáp trụ ma thú gì đó.”

“Nơi này cách trường học cũng rất gần.”

Lâm Tri Bạch nhìn lại khoảng cách, nơi này đến trường học mới không đến ba cây số.

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Ta mua thì không nghĩ nhiều, nhưng như vậy cũng tốt, sau này tới trường cũng thuận tiện.”

Nói xong.

Hai người tiến vào trong biệt thự.

biệt thự xây nền cũng không kém gì trong nhà, chỉ là diện tích nhỏ hơn một chút, ba tầng lầu cộng lại ước chừng có dáng vẻ bằng phẳng hơn ba trăm, đồ dùng cũng đều phối tốt.

Nhất là lầu hai.

Thế mà lại có âm mưu trò chuyện ở xung quanh.

Lâm Thắng Thiên giải thích: “Tối nay phòng làm việc phải làm tốt cho ngươi, chủ yếu để ngươi làm ca, ngươi quay đầu nhìn xem còn thiếu gì thì tự mình làm đi, đừng tưởng ta không biết chứ? Mạnh Dục Trĩ hệ, 《Nam Chi Hoàng Lưu》 thuần!

Người trong nhà đều biết Lâm Tri Bạch chính là “Bạch Đế”.

Đối với việc Lâm Tri làm ra âm nhạc, cả nhà đều không có ý kiến, thậm chí còn là vui mừng khi thấy hắn thành công.

“Khổ cực lão ca.” Lâm Tri Bạch cười nói.

“Vất vả cái gì, ta cũng không nghĩ tới căn nhà này cuối cùng tiện nghi cho ngươi rồi, an tâm ở đi, bảo mẫu phòng ở lầu một, bình thường sẽ không quấy rầy đến ngươi.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu.

Lâm Thắng Thiên lái nhái thêm vài câu: “Mặc dù sau này ở bên ngoài, nhưng nếu có thời gian, nhớ phải thường xuyên về nhà xem, mặt khác khi áo mũ người vừa mới mở ra, các loại quần áo bên trong đều đã mua xong, đều là mấy cái lệnh bài người thường mặc, còn có tầng hầm bên dưới là ảnh viện gia đình, người nhàm chán muốn xem phim có thể cảm nhận một chút, thiết bị là do ta tỉ mỉ chọn lựa...”

“Biết rồi.”

“Thời gian cũng không sai biệt lắm, ngày mai người phải khai giảng, đêm nay ở lại đây đi, biết người có bệnh thích sạch sẽ, giường trong phòng ngủ mặc dù đã mua rất lâu, nhưng chưa từng ngủ qua, chăn nệm cũng mới, hoặc là nói nơi này tất cả đều là hoàn toàn mới, người không cần lo lắng.”

“Cũng không khoa trương như vậy.”

Lâm Tri Bạch có chút ngượng ngùng nói: “Vậy tối nay con sẽ ở lại đây.”

Nói chuyện với ca ca là không cần bàn về tiền thuê nhà gì, cũng bớt đi việc cần giao tiếp với chủ nhà, nếu không phải nghĩ tới người mua quá đắt, Lâm Tri Bạch vốn đã cân nhắc trực tiếp mua một bộ ở bên ngoài rồi.

“Vậy ta đi đây.”

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Sau này đây sẽ là địa bàn của người.”

Lâm Tri Bạch hỏi: “Bên cạnh ngôi biệt thự hình như còn chưa có người ở?”

Lâm Thắng Thiên biết đệ đệ đang lo lắng cái gì: “Ta đã hỏi qua vật nghiệp, dãy nhà sát vách kia đã trang trí xong rồi, sẽ không xuất hiện tình huống trang điểm quấy rầy người nghỉ ngơi, sau này ta gửi tín hiệu của vật nghiệp và quản gia gửi cho người, người có việc nói chuyện với bọn họ là được, về phần ngày mai khai giảng, người hẳn là không cần ai ghi danh cùng phải không?”

“Không cần.”

“Vậy ta về đây.”

Lâm Thắng Thiên không tiếp tục đợi.

Dem ca ca đưa lên xe trở về, Lâm Tri Bạch lại trở về tham quan biệt thự một lần, phát hiện trên cơ bản không có chỗ nào cần mình lo lắng nữa, tâm tình không khỏi rất tốt, trực tiếp đi thẳng tới lầu ba kia hình như là phòng ngủ lớn do hai gian phòng đã thông, kéo màn cửa sổ rơi xuống đất.

Ret.

Màn che mở ra.

Lâm Tri Bạch phát hiện bên ngoài có con sông, ước chừng rộng khoảng ba mét, dưới ánh mặt trời sóng ánh sáng lóng lánh rất thanh tịnh, mơ hồ còn có thể nhìn thấy một ít cá vàng bơi ở bên trong.

Cách cửa sổ không xa có một cái bàn học.

Các loại máy tính trên bàn đương nhiên cũng đã được phối hợp đầy đủ, Lâm Tri Bạch cảm thấy viết tiểu thuyết ở nơi này, hẳn là thoải mái hơn làm ở thư phòng.

Ngồi xuống trước bàn sách.

Lâm Tri Bạch âm thầm lên kế hoạch sắp xếp việc cần làm tiếp theo.

“Trong tay ta có kịch bản cuồng phong bão táp, kịch bản này không sót ruột, có thể dứt quãng liên tiếp viết.”

“Ngược lại bộ tiểu thuyết 《 Nhân Gian 》 , tối nay có thể viết ra.”

“Về phần bốn cái phim ngắn kia, có thể quay phim sau khi khai học, tìm bạn học hệ đạo diễn hợp tác.”

“Điều đáng tiếc duy nhất là trên tay không có ca khúc mới, tạm thời không thể giúp tỷ tỷ. Nhưng ta còn một cơ hội rút thưởng vô dụng, tích lũy đủ danh vọng, nói không chừng có thể đặc biệt định chế một ca khúc.”

“Bước kế tiếp quan trọng nhất là kế hoạch bước thứ hai!”

“Ta cần tìm người, giúp ta xử lý một ít chuyện không tiện tự mình xử lý.”

Đây là thói quen của Lâm Tri Bạch.

Lúc có nhiều sự tình thì hẳn sẽ lên kế hoạch cụ thể trong đầu một chút.

Còn đang trong lúc quy hoạch rõ ràng.

Trong đầu Lâm Tri Bạch đột nhiên vang lên thanh âm của hệ thống: “Chúc mừng kí chủ phát động nhiệm vụ mới.”

Khoảnh khắc sau trước mắt Lâm Tri Bạch hiện lên mấy dòng chữ. Phiền Phiền đọc sách giúp người. Hoa kỳ ảo thuật. Khảo tử lẫm.

【 Tên nhiệm vụ: Tìm kiếm người phát ngôn 】

【 Nội dung nhiệm vụ: Người cần một vị phát ngôn tới giúp mình xử lý một vài vấn đề khó giải quyết, yêu cầu ký chủ tuyên bố thông báo tuyển dụng, tìm kiếm nhân tuyển thích hợp trước khi khai giảng. 】

[Nhiệm vụ chuẩn bị: Đây mới là “Trượng mẫu” mà kí chủ thật sự cần tìm.]

Tên này hay nhỉ.

Lâm Tri Bạch phát hiện hệ thống rất thích chủ động đưa tới cửa.

Bản thân vừa định tìm người thì hệ thống đã tuyên bố nhiệm vụ liên quan.

Khác biệt duy nhất là, bản thân muốn từ từ tìm người, hệ thống lại quy định thời hạn.

Ngày mai sao.

Thời gian hơi gấp, nhưng cũng không phải không thể hoàn thành.

Loại cơ hội chơi kỹ năng không thể lãng phí này, mặc dù tần suất hệ thống tuyên bố nhiệm vụ có vẻ rất cao, nhưng nhu cầu của Lâm Tri Bạch đối với điểm kỹ năng vẫn tương đối lớn.

Không chút do dự.

Lâm Tri Bạch trực tiếp nhận nhiệm vụ.

Ngay sau đó bắt đầu phát tin tức tuyển người trên mạng.

Để đảm bảo đủ hấp dẫn, tư lương lương trắng của Lâm Tri trực tiếp đặt cọc bảo đảm mười vạn nguyên tệ vào tháng cuối, nếu công việc tốt, có thể có thêm tiền thưởng và tiền thưởng, cụ thể xem như biểu hiện đã định, dù sao năng lực của người phát ngôn này rất quan trọng, cho nên hẳn không thể ra tay keo kiệt.

Đương nhiên.

Lâm Tri Bạch không nói rõ muốn làm việc gì, chỉ nói đại khái một số yêu cầu.

Tỷ như đối phương phải tốt nghiệp kinh khoa tài, về mặt học lịch không thể quá thấp, đồng thời phải lấy ra một ít giấy chứng nhận chuyên nghiệp, tốt nhất là bỏ qua công việc làm vụ ô trợ, có kinh nghiệm riêng để chiêu mộ hoa tác thì tốt hơn, sau này Lâm Tri Bạch sẽ phải đầu tư.

Phòng hỏi về một cái Kiêu Nhĩ ở gần trường học.

Nghe buổi phỏng vấn ngày mai xong, Lâm Tri Bạch còn phải đi học để báo danh nữa.

Chương 26: Ngày thứ hai khai học.

Buổi chiều tầm một giờ.

Lâm Tri Tri Bạch ngồi ở bát thuốc súng, đã uống cạn lần thứ ba.

Tối hôm qua thông báo tuyển dụng, mười vạn lượng bạc, cộng thêm một loạt phúc lợi, tổng thể mà nói đãi ngộ vẫn tương đối mê người, hấp dẫn không ít người đến đây nhận thiếp.

Từ sáng sớm đến giờ Lâm Tri Bạch đã phỏng vấn mười mấy người.

Trong đó có mấy người hẳn tương đối hài lòng, chỉ là còn cần cân nhắc thêm.

Lúc này.

Lại có người khác đi đến, đây là một người nam nhân, khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, vóc dáng cao không đến một mét tám, bề ngoài nhìn như đã được xử lý cẩn thận, trong khuỷu tay kẹp một cái Berloz.

Thông tin Lâm Tri Bạch tuyên chọn không hạn chế tính cách.

Hôm nay, Lâm Tri có nữ có chồng, lớn nhất đã gần năm mươi tuổi.

“Xin chào...”

Điều này? Người kia nhìn thấy Lâm Tri Bạch, tựa hồ có chút không chắc chắn hỏi một câu:

“Lâm tiên sinh?”

“Là ta, mời ngồi.”

Lâm Tri Bạch đã quen với phản ứng của những người phỏng vấn, y mười bảy tuổi xác thực quá trẻ, không giống như là có thể trả nổi chu đáo mười vạn năm.

“Lâm tiên sinh còn rất trẻ.”

Người phụ trách ngồi xuống, tự giới thiệu mình: “Ta là Giang Thành.”

Lâm Tri Bạch lấy điện thoại ra đưa mắt nhìn tư liệu, hình ảnh không có vấn đề gì, thế là gật đầu nói: “Trước tiên điem Ba Tư Nhĩ đi, chúng ta vừa uống vừa trò chuyện.”

“Cảm ơn.”

Giang Thành điem Kiều Nhĩ Nhĩ Tư.

Lâm Tri Bạch nhìn tư liệu nói: “Giới thiệu sơ lược một chút đi.”

Giang Thành gật gật đầu: “Ta năm nay ba mươi lăm tuổi, tốt nghiệp đại học tài chính Tần Châu, từng đỗ chứng thư pháp luật của Tần Châu, ngoài ra còn có giấy chứng nhận Chương Chương Chương Chương, đều ở trong bọc của ta...”

“Chứng minh thư quay đầu lại xem.”

Lâm Tri Bạch nói: “Nói một chút về kinh nghiệm kinh doanh của người.”

Giang Thành buông tha Bắc Đức: “Ta sau khi tốt nghiệp tập đoàn Duy Khắc Tư ở Tề Châu thực tập nhân hoạt thi buôn bán, từng tham gia công việc đánh giá sản nghiệp cùng với đòan đánh giá đòan gánh, sau khi kỳ thực tập kết thúc tiến vào một nhà ổ chuột tự động, tăng giá vốn kim dịch phụ trách ở trong lúc này tăng lên 5% đến cấp 1 trở lên...”

“Sao lại từ chức?”

“Lúc trước ta làm công ở Tề Châu, nhưng ta là người của Tần lão, luôn muốn về nhà phát triển. Cộng thêm năm nay bản địa gặp được người yêu hiện tại, hai tháng trước đã kết hôn và thoái hôn ngay cả công việc lúc trước. Muốn ở Tần Châu làm công việc mới, thấy được công ty quý quốc tuyển dụng trên mạng.”

“Ừm...”

Lâm Tri Bạch bỗng nhiên nói: “Người đối thần thoại nhìn thế nào?”

Giang Thành sững sốt một chút, chột cười nói: “Người đang nói tập đoàn thần thoại?”

“Tùy tiện nói cái gì cũng được.”

Lâm Tri Bạch thay đổi tư thế ngồi thoải mái.

“Ta đã từng quan sát giải trí thần thoại, nếu như ta nhớ không lầm, chi phí tham gia giải trí của thần thoại năm ngoái được công khai lên một trăm tám mươi phần trăm năm trước tăng lên, nhưng công ty ở phương diện âm nhạc và tổng nghệ không có động tác gì lớn, cho nên ta cho rằng công việc trọng tâm tiếp theo của thần thoại hẳn là sẽ triển khai chung quanh điện ảnh...”

Giang Thành phân tích.

Lâm Tri Bạch hơi nhú mày.

“Giang tiên sinh còn rất quan tâm đến trò giải trí thần thoại.”

“Bởi vì ta thỉnh thoảng sẽ xào, đương nhiên đầu tư tài chính cũng không nhiều, chỉ là một thủ đoạn lý tài, vừa vặn Tần Châu thần thoại giải trí bộ âm nhạc gần đây biểu hiện rất tốt, một cỗ giá có xu thế tăng lên, liền hơi hiệu được một ít.”

“Ta biết rồi.”

Lâm Tri Bạch nói: “Tiếp theo Giang tiên sinh chờ ta thông báo đi.”

Giang Thành do dự một chút, “Trong thông tin Lâm tiên sinh tuyên chọn không có nhắc đến công ty cụ thể, tựa hồ cũng không có nói cụ thể sau khi tuyên người muốn làm công việc gì...”

“Chuyện này sau này người sẽ hiểu.”

Lâm Tri Bạch mỉm cười: “Nếu như người có thể thông qua nghe ngóng.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch đứng dậy cáo từ, phỏng vấn hôm nay có thể kết thúc.

...

Tần Châu, nghệ thuật học viện Kiều Nhĩ Tư cách Tây Ni Tư một km.

Lâm Tri Bạch không có lựa chọn đánh xe, trực tiếp đi bộ đến trường học, thuận tiện rèn luyện thân thể một chút.

Hôm nay, học viện nghệ thuật của Tần Châu cực kỳ náo nhiệt, không chỉ có một lượng lớn tân sinh tới báo danh, mà còn có rất nhiều phụ huynh đi cùng, ngoài ra còn có một số phóng viên, thậm chí là cả các thám báo của công ty giải trí.

Đừng quên học viện nghệ thuật Tần Châu là trường học nghệ thuật.

Là học viện nghệ thuật tốt nhất Tần Châu, năm nào trường học cũng cung cấp cho giới giải trí rất nhiều nhân tài ngu, kể cả diễn viên ca hát và diễn viên.

“Đồng học, than đá?”

Lúc Lâm Tri Bạch chuẩn bị vào cửa, có người chặn hấn: “Ta là thám thính giải trí của thần thoại, không biết ngươi là tân sinh chuyên nghiệp gì, có muốn cân nhắc hay không...”

“Không cân nhắc.”

Khóe miệng Lâm Tri co rút, trực tiếp cự tuyệt.

Nhìn bóng lưng Lâm Tri Bạch rời đi, không khỏi thầm cảm thấy đáng tiếc.

Người trẻ tuổi này có gương mặt đẹp trai như vậy, nếu không nói ra thì thật đáng tiếc cho việc làm thần tượng.

Hơn nữa, học sinh bình thường nghe đến bốn chữ “đi giải trí thần thoại” đều không đi nổi nữa, tiểu tử này ngược lại là làm bộ không thèm để ý, chẳng lẽ đã ký hợp đồng với công ty giải trí nào rồi sao?

Không có gì ngoài ý muốn cả.

Vào thời điểm này hàng năm, các công ty giải trí lớn đều sẽ có số lượng lớn thám thính tìm kiếm, nhân tuyển được sản xuất tại cổng vào học viện nghệ thuật ở Tần Châu, sau khi ký hàng sẽ đóng giả thành các loại thần tượng xuất đạo.

Cho dù tam đại cũng sẽ phái sao tới.

Dù sao thì Tần Nghệ cũng không phải là loại trường học nghệ thuật bình thường gì.

Chỉ là Thám Tinh này không biết, theo một ý nghĩa giải trí thần thoại nào đó chính là Lâm gia mở ra, Lâm Tri Bạch muốn

nghĩ ra đạo không cần thông qua phương thức nguyên thủy như vậy.

Tiến vào bên trong sân trường.

Lâm Tri Bạch hoàn thành báo danh cùng một loạt những việc khác.

Hắn báo danh chuyên môn sử luận nghệ thuật, báo tên xong liền đi tới phòng học chỉ định, thông báo chỉ đạo viên buổi chiều sẽ điểm danh.

Lâm Tri rảo bước tương đối trễ.

Chờ hắn đến phòng học, phòng học đã rất náo nhiệt, đại khái có khoảng bốn mươi người, có chút tân sinh tính cách tương đối hướng ngoại, đã cùng các học đồ mới khí thế ngất trời hàn huyên, chỉ là thời điểm Lâm Tri Bạch đi vào, trong phòng học rõ ràng an tĩnh một chút.

“Nhìn kia!”

” Soái ca!”

“Hút đi!”

Có mấy nữ sinh đang trò chuyện, ánh mắt tỏa sáng.

Có vài nam sinh cũng có biểu cảm thay đổi, có phải bạn trai này đi nhầm cửa không?

Học nghệ thuật, lớn lên cơ bản đều không xấu, nghệ thuật sử luận cái chuyên nghiệp này, giá trị nhan sắc của học sinh cũng không tệ, nhưng Lâm Tri Bạch so với nam sinh khác vẫn là quá mức xuất sắc hơn một chút.

Mãi đến khi Lâm Tri Bạch tìm một vị trí ngồi xuống.

Lúc này mọi người mới ý thức được, đây cũng là trong lớp bọn họ.

Thế là các nữ sinh thầm chọc cao hứng, các nam sinh đăm chọc phiền muộn.

Trẻ mới học đại học, trong lòng đều ảo tưởng muốn nói chuyện yêu đương thật tốt. Bởi vậy ngày đầu tiên khai học luôn cực kỳ hưng phấn, sẽ ngấm trộm tính cách khác thường của lớp, thậm chí còn có giá trị nhan sắc giống nhau, tưởng

tượng xem trong tương lai ai sẽ cùng mình phát sinh chút chuyện xưa...

Bạn học Lâm Tri Bạch này đối với nữ sinh mà nói là kinh hỉ, đối với nam sinh mà nói lại là tình địch tiềm ẩn.

Bởi vì giá trị nhan sắc này của Lâm Tri Bạch quá cao, rất ảnh hưởng đến nữ sinh trong lớp truy bắt của bọn họ a, lớn lên thành như vậy học sử luận nghệ thuật gì đó, trực tiếp đi âm nhạc hệ hoặc hệ biểu diễn, về sau làm minh tinh không tốt sao?

Đương nhiên.

Lâm Tri Bạch cũng không phải là đại nhất tân sinh bình thường, nó thức tỉnh trí nhớ kiếp trước, tuổi thật sự của nó cũng không nhỏ.

Suy nghĩ một chút cũng thấy đúng.

Một lần mười bảy tuổi bình thường mới sinh cũng sẽ không hiểu rõ cái gì là tài chính, cái gì gọi là tư chiêu Kim Tư.

Đây đều là ký ức của Lâm Tri Bạch kiếp trước, cộng thêm kiếp này hẳn có ý thức học tập mới hiểu rõ và tích lũy ra được.

Mà lúc này.

Lâm Tri Bạch suy nghĩ vấn đề, cũng không phải nữ sinh trong lớp xinh đẹp hơn, nó suy nghĩ hôm nay những người phụ nữ kia, người nào thích hợp nhất đảm đương người phát ngôn của mình.

“Có bốn người phải được tuyên.”

Lâm Tri Bạch đêm nay phải quyết định, hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống.

Dù sao cũng không phải mua bán một ván cờ, Lâm Tri Bạch sẽ thiết lập một kỳ hạn thử việc, không hài lòng cùng lắm thì về sau đối đối tượng hợp tác là được, hệ thống cũng không thể phát ra điểm kỹ năng rồi trả lại cho bọn họ chứ?

Nghĩ như vậy, đột nhiên bên cạnh có chút động tĩnh.

Hóa ra là có một nữ sinh tới tìm hắn, giọng điệu có chút khẩn trương và thẹn thùng hỏi: “Chào bạn học, ná đọc sách là Hoa

Linh. Sỡ Hữu Hoa ta là quần chủ mới sinh lớp chúng ta, bạn học này tên là gì, có thêm quần sinh mới không?”

“Vẫn chưa có.”

Lâm Tri Bạch lúc trước cũng không có tâm tư suy nghĩ cái này.

“Vậy chúng ta thêm hảo hữu đi!” Nữ sinh vội vàng mở miệng, nói xong lại vội vàng bổ sung một câu: “Ta giúp người vào tân sinh quần.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch mỉm cười, và đối phương thêm bạn tốt Phi Tín, mặc dù coi đại học như sân chơi, nhưng quan hệ bạn học vẫn phải làm tốt.

“Đồng học người tên là gì?”

“Lâm Tri Bạch.”

“Ta là Chu Nhã Đình!”

Nữ sinh chủ động tự báo tính danh.

Lâm Tri Bạch gật gật đầu, khách khí nói tiếng chào hỏi.

Chu Nhã Đình cười nói: “Ta đã kéo người vào nhóm rồi, sau này tất cả mọi người đều là bạn học, đồng học Lâm Tri Bạch có thể cùng mọi người trao đổi nhiều hơn.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu, sau đó đặt di động trên bàn, tiếp tục cân nhắc vấn đề của người phát ngôn.

Giang thành kia hình như cũng không tệ lắm.

Hắn rất chuẩn xác phân tích giải trí thần thoại giải trí.

Trước đó khi nói chuyện phiếm với Lâm Hi, tỷ tỷ cũng từng đề cập qua một câu như vậy, nói là thần thoại giải trí kế tiếp cố ý tăng lớn ảnh thị bộ đầu tư...

Trong lúc đang suy nghĩ.

Điện thoại của Lâm Tri đột nhiên bắt đầu điên cuồng chấn động.

Cộc cộc.

Cộc cộc.

Cộc cộc.

Cộc cộc.

Dáng vẻ liên tục không dứt.

Người dùng tin tức bay đều biết, đây là âm thanh chấn động đặc thù khi tin tức nhận được thỉnh cầu của bạn tốt mới có thể phát ra.

Chỉ có điều Lâm Tri Bạch đã tiến vào tân sinh bấy bao lâu?

Một câu cũng chưa nói hết, nhiều người vội vàng muốn có thêm hảo hữu của hắn vậy sao?

Toàn lớp nhất thời yên tĩnh lại, từng ánh mắt quý dị nhìn về phía Lâm Tri Bạch.

Chương 27: “Từ Kim Chi bổ sung cho ngài là hảo hữu —Cự tuyệt”

“Ngô Huyền tặng thêm ngài làm hảo hữu —— tiếp nhận sự từ chối”

“Trương Cường tặng thêm ngài làm bạn tốt - tiếp nhận sự từ chối này.”

“ ... ”

Trước mắt bạn tốt Bạch Tri Phi tin của Lâm Tri mới hai mươi mấy.

Trừ người nhà cùng với bạn chơi lúc nhỏ, cũng chỉ còn lại Lâm Thủ Nhất kém cỏi cùng Trương Hi Dương gần đây từng hợp tác, nhưng cơn sóng này đối mặt sự nhiệt tình của các bạn học lớp Đại Ca hẳn không cự tuyệt.

Tất cả vừa mới thông qua lớp cộng thêm bạn tốt của hắn, Lâm Tri Bạch toàn bộ đều gật đồng ý.

Về phần ánh mắt hơi có vẻ quý dị trong lớp, Lâm Tri Bạch cũng không chú ý tới, hắn vẫn còn đang suy tư chuyện người phát ngôn.

Mười phút sau.

Nhân viên phụ đạo đến.

Phụ đạo viên là nữ nhân hơn ba mươi tuổi, không thể nói là xinh đẹp, nhưng tính cách rất cởi mở, vào phòng học liền cười tủm tỉm trêu đùa cùng mọi người: “Ta họ Chu, các người có thể gọi ta Chu lão sư, đương nhiên trong lúc riêng tư cho ta ngoại hiệu cũng không phải là không được, nhưng tốt nhất là nên nói dễ nghe một chút.”

Mọi người đều cười.

Sau đó phụ đạo phụ tá nhân mạnh, lại nói chuyện mấy ngày nữa sẽ tiến hành quân huấn, cuối cùng nói đến vấn đề ký túc xá đại học, “Ban của chúng ta chỉ có một vị bạn học là đi đọc, những người khác đều ở lại trường, mọi người nhất định phải

tuân thủ kỷ luật ký túc xá, buổi tối tắt đèn nghỉ ngơi sớm một chút...”

Lâm Tri Bạch là người duy nhất đi học.

Tần Nghệ yêu cầu học sinh Đại Nhất cố gắng ở trường, có điều Lâm Tri Bạch gia chào hỏi, cho nên lấy thủ tục đọc sách ra mà làm, thật ra cũng không tính là đặc quyền, trong đại học cũng cho phép một vài học sinh đi học, chỉ là cần cha mẹ ký tên các loại.

Sau khi tan học.

Những học sinh khác đều kết bạn trở về ký túc xá, Lâm Tri Bạch thì trực tiếp trở về chỗ ở.

Bởi vì khoảng cách không tính xa, Lâm Tri Bạch quyết định sau này mỗi ngày đều đi bộ lên học.

Về đến nhà đã là buổi chiều năm giờ sáng, Lâm Tri trải qua những chuyện mà người phát ngôn nên lựa chọn như thế nào, trong lòng hắn đã có quyết định.

Lấy điện thoại di động ra, Lâm Tri Bạch đánh cho Giang Thành.

“Lâm tiên sinh.”

Điện thoại ở Giang Thành nhận lấy rất nhanh: “Xin chào.”

Lâm Tri Bạch hỏi: “Bây giờ có thời gian trò chuyện một chút không?”

Giang Thành vội vàng nói: “Cũng được, chúng ta gặp nhau ở nơi nào?”

“Đến chỗ của ta đi.”

Lâm Tri Bạch trực tiếp báo địa chỉ của mình.

Nửa? Giờ sau, Giang Thành đến chỗ ở của Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch mời đối phương vào phòng khách, hai người ngồi bên cạnh bàn trà.

“Lâm tiên sinh...”

“Ngươi nên đổi giọng gọi ta là lão bản rồi.”

Lâm Tri Bạch không nhanh không chậm rót cho đối phương một chén trà.

Giang Thành ngẩn người, ngay lập tức cười nói: “Xin hỏi ta thông qua phỏng vấn sao?”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch nói: “Sắp tới sẽ có ba tháng để thử việc, tiền lương là mười vạn nguyên tệ mỗi tháng, nếu người có thể chuyển thành chính, đãi ngộ còn có thể tăng cao hơn nữa.”

“Công tác đó là gì?”

Giang Thành rất hài lòng với công việc này, chỉ là đến bây giờ hắn vẫn chưa biết mình muốn làm gì.

“Chuyện này nói ra tương đối phức tạp.”

Lâm Tri Bạch nói: “Người có thể lý giải là làm công cho mình.”

“Được!”

Giang Thành hỏi: “Công việc đó có nội dung như thế nào?”

Lâm Tri Bạch nói: “Trên tay của ta có một bộ tiểu thuyết ngắn, nhưng ta không muốn ngoại trừ người ra ai biết bộ tiểu thuyết này là tác phẩm của ta.”

Lâm Tri Bạch muốn tuyên bố một chút, nói là 《Nhân Gian》 Với tư thế.

Bộ tiểu thuyết này tương đối ngắn gọn, tổng cộng hơn một vạn chữ, Lâm Tri Bạch hôm qua đã viết ra được, sớm ban bố chút ít cũng có được danh vọng.

“Có thể sắp xếp như vậy.”

Giang Thành nói: “Chúng ta thành lập một phòng làm việc cỡ nhỏ, như vậy sẽ có công tài khoản, sau đó lấy danh nghĩa làm việc để tìm bản thảo là được rồi, sẽ không để lộ bất cứ thông tin tư nhân nào của ngài.”

Giang Thành trong lòng có vô số nghi hoặc.

Bất quá Giang Thành rất hiểu chừng mực cái gì cũng không hỏi.

Vị lão bản trẻ tuổi này rất thần bí, phỏng chừng thân phận cũng không đơn giản, mình chỉ cần làm việc theo phân phó của đối phương là được, chỉ cần không phải là chuyện trái pháp luật gì đó, xem trên mặt mũi của mười vạn quân, những thứ khác đều không là vấn đề gì.

“Được.”

Lâm Tri Bạch nói: “Vậy cụ thể là gì? Giường tốt? Cần ta phối hợp thì nói thẳng.”

Giang Thành gật gật đầu: “Pháp nhân ở phòng làm việc phải dùng tên của ta, ngài còn cùng ta ký một hiệp ước bảo mật ngoài định mức là có thể trở thành ông chủ thực tế, mặt khác ngài đã không muốn lộ ra tin tức, vậy thì nên đặt được một cái tên.”

Chẳng phải tên bút sao.

Lâm Tri Bạch hơi trầm ngâm.

Bạch Đế nhất định không thể lại dùng, đây là một thân phận công khai.

Lúc này Lâm Tri Bạch nhìn nước trà trước mắt mình đang bốc hơi nóng ra ngoài, đột nhiên linh cơ khẽ động.

“Bất Dạ Hầu.”

Họ Dư Cam thị là kẻ quen biết, ngủ thiếp đi làm Phong Bất Dạ Hầu.

Bởi vì cái gọi là uống trà làm người ta ít ngủ, nên trà ngon xưng là Bất Dạ Hầu.

Lâm Tri Bạch có thói quen uống trà, dứt khoát dùng nhã nhận trà gọi nó là bút danh.

“Bất Dạ Hầu?”

Giang Thành không biết đây là danh xưng trà, chỉ cảm thấy cái tên này có vài phần khí thế, giống như phong hào của vương hầu cổ đại, hẳn không khỏi vỗ ngực nghênh:

“Tên rất hay!”

Lâm Tri Bạch không để ý tới lời nịnh hót của đối phương, hỏi: “Ngươi có hiểu rõ về xuất bản Tần quốc không?”

Giang Thành suy nghĩ một chút nói: “Phương thức hợp tác đầu tiên trong tình huống bình thường, khẳng định là Thư viện Duy Lễ cùng Thiên Quang Đồ Thư và buổi xuất bản thân thoại, Kim chủ sau lưng ba nhà này là tam đại, cho nên số lượng người đọc sách nhiều nhất, những người xuất thân khác ta không hiểu nhiều lắm, bất quá đêm nay có thể đưa cho ngài một phần tư liệu để tham khảo, ngài có thể so sánh với phong cách tác phẩm một chút, nhìn xem lựa chọn nhà nào càng có lợi hơn.”

Lâm Tri Bạch hơi nhú mày.

Sản nghiệp văn hóa Tần Châu đúng là không thể tách rời khỏi thân thoại, Thiên Quang và ba nhà Berloz.

“Vậy thì người khổ cực rồi, chuyện làm việc người cũng phải chạy đến đây, ta sẽ không ra mặt, về phần hợp đồng thuê giữa chúng ta, ngày mai chính thức ký nhé.” Lâm Tri Bạch nói.

“Được!”

“Vậy người đi làm trước đi.”

Giang thành rời đi, mặc dù hẳn không nghĩ tới mình sơ bộ triển khai công việc, vậy mà không có quan hệ gì với tài chính, càng không nghĩ tới Lâm Tri Bạch chính là ông chủ của mình, đối phương dự định lấy thân phận nhà văn chương đi ra ngoài.

Nhìn theo thành Giang rời đi.

Lâm Tri Bạch còn uống một hơi cạn sạch “Bát Dạ hầu” ấm áp, ngón tay gõ nhẹ lên bàn trà.

Giang Thành hiện tại là kỳ thi, Lâm Tri Bạch cố ý không cùng đối phương giảng quá nhiều, chỉ là trước để đối phương hỗ trợ làm một chút chuyện đơn giản.

“Đình đông.”

Hệ thống đột nhiên xuất hiện, chữ S đọc sách giới thiệu đầy hàm súc.

Nương theo vài hàng chữ viết.

[Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ: Tìm kiếm người phát ngôn.]

【Phần thưởng nhiệm vụ: Điểm kỹ năng *1】

Lâm Tri Bạch mỉm cười, tiếp tục tích lũy điểm kỹ năng.

Hiện tại hắn đã có ba điểm kỹ năng, đồ chơi này rất trân quý, nhưng độ khó thu hoạch lại nhỏ hơn rất nhiều so với Lâm Tri Bạch tưởng tượng, tần suất hệ thống tuyên bố nhiệm vụ rất cao, nhưng cơ bản đều là tương đối dễ dàng hoàn thành.

Lúc này.

Tỷ tỷ Lâm Hi gọi điện thoại.

“Mẫu mẫu ta tìm giúp người rồi, nàng lúc này đang chờ ở cửa nhà người đấy, nếu không hài lòng ta sẽ lại đổi cho người.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch đi mở cửa.

Lâm Hi cười nói: “Công việc gần đây của ta khá bận rộn, qua một thời gian ngắn nhìn người, người cũng cố gắng viết ca, đại môn âm nhạc mười ba bộ của tỷ tỷ lúc nào cũng mở rộng cho người!”

“Biết rồi.”

Sau khi cúp máy, Lâm Tri Bạch mở cửa phòng ra, thấy được một phụ nhân ước chừng hơn ba mươi tuổi, lớn lên không tính là béo, nhưng thể trạng tựa hồ không tệ lắm, hẳn là loại thường xuyên làm việc kia.

“Tiên sinh, ngài khỏe chứ!”

Phụ nhân có chút câu nệ tự giới thiệu: “Lâm nữ nữ giới thiệu ta tới làm bảo mẫu, về sau ngài có yêu cầu gì cứ việc phân phó, ta tên là Lưu Hồng Hoa, đây là chứng minh thư dân của ta...”

“Mời vào.”

Lâm Tri Bạch xác nhận không có vấn đề, sau đó gật gật đầu: “Vậy sau này con gọi ngài Lưu đi đi, bình thường chỉ cần quét dọn lầu một và lầu hai là được, lầu ba cần phải quét dọn, con sẽ báo cho người khác biết.”

Thành viên bảo mẫu trong sự nghiệp đã tìm xong.

Bảo mẫu sống trên đó cũng vào canh gác rồi.

Lâm Tri Bạch về phòng ngủ lầu ba, đứng trước cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài, cảm giác trước mắt có một lam đồ to lớn, dần dần mở ra một góc băng sơn.

Chương 28: Cũng là cha làm mẹ, nên Giang Thành rất coi trọng phần công việc mới này. Sau khi trở về, hắn liền thức đêm làm một phần tư liệu tham khảo. Đương nhiên không có bàn luận dài dòng giống như luận văn, mà chỉ là đem việc xuất bản ba đại năng, cùng với những người có lực ảnh hưởng cũng không tệ lắm, tổng kết lại phân tích cặn kẽ về việc xuất hành đại diện cho Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch Buổi sáng sáu giờ tỉnh lại.

Đây là sáng sớm mỗi ngày hắn đều cố định thời gian rời giường.

Sau khi rời giường Lâm Tri Bạch thấy tư liệu Giang Thành gửi tới.

Thời gian tài liệu gửi đến là ba giờ đêm, chỉ sợ giang thành tối hôm qua vì điều tra tư liệu đã bị đến khuya, đoạn giảng thuật rất ngắn gọn, điều thuật cũng đủ rõ ràng, Lâm Tri Bạch có chút hài lòng, xem ra lương mỗi tháng mười vạn hắn là không đến mức trôi theo dòng nước, nhiều khi thông qua một ít việc nhỏ, có thể nhìn ra năng lực và thái độ của công việc của một người.

Lâm Tri Bạch vừa xem tư liệu vừa xuống lầu.

Lúc này Lưu Di bảo mẫu cũng đang ngủ tỉnh, nhìn thấy Lâm Tri Bạch không khỏi có chút xấu hổ: “Không nghĩ tới ngài rời giường sớm như vậy, ta còn chưa làm bữa sáng...”

“Không có việc gì.”

Lâm Tri chân chờ một chút rồi nói: “Sau sáu, ba ngày nữa làm bữa sáng là được, không cần gọi ta, ta sẽ trực tiếp xuống ăn.”

“Được!”

Lưu di vội vàng nói: “Con làm ngay đây, bữa sáng ông ăn thế nào?”

Lâm Tri Bạch tùy ý nói: “Ăn sáng thông thường đi, ta không có gì kiêng kị, nhớ cách dăm ba hôm đổi một bộ là được.”

“Được, chờ một chút!”

Lưu di vào bếp bận rộn.

Hai mươi phút sau, Lâm Tri ngồi ở trên bàn ăn, ăn bánh bột cùng với một chén sữa bò, chậm rãi xem tư liệu tham khảo Giang Thành.

“Vậy thì đến phòng sách của Duy Tư Nhĩ Đức đi.”

Cuối cùng Lâm Tri biết trắng đã lựa chọn phòng sách của Ông ta.

Bởi vì cái ghế dựa của Lâm Tri Bạch là tiểu thuyết cấp ngắn, mang theo một chút thuộc tính suy luận nghi ngờ.

Dưới cờ thư phòng của Duy Khắc Tư, vừa vặn có một loại tiểu thuyết tương quan là tạp chí rất nổi tiếng suy luận nghi ngờ, chuyên môn chú tải trong tạp chí.

Cái gì?

Thần thoại bị đâm xuyên?

Lâm Tri Bạch tìm người phát ngôn, vốn là vì muốn thoát ly thần thoại, đổi cái khác sao? Mở cơ cấu đầu tư cá nhân thành lập.

Đối tượng hợp tác cơ cấu đầu tư này của hắn có thể là Thiên Quang, đương nhiên cũng có thể là thần thoại, chủ yếu nhìn cái gì lựa chọn đối với Lâm Tri Bạch phát triển càng có lợi.

Đương nhiên.

Trước mắt lực lượng cá nhân Lâm Tri Bạch còn rất nhỏ yếu.

Cho dù thật sự muốn đền tội thần thoại thì cũng không có tư cách đó.

Về phần ‘Nhân gian kiêu’ cuối cùng có thể qua bản nháp này hay không Lâm Tri Bạch chưa từng lo lắng.

Phải biết rằng tác phẩm ‘Nhân Gian Ý Bộ’ thế nhưng là tác phẩm Giang Hộ Xuyên loạn bộ, biên tập của Duy Lư Thư ốc hẳn là không đến mức ngay cả chút ánh mắt ấy cũng không có.

Kiếp trước có một bộ truyện tranh rất nổi danh gọi là ”Tiêu học sinh tử thần’.

Ah, hình như nhớ lầm rồi, vậy thì hội họa hẳn là Mang Danh Thám Nam Huyền nhỉ?

Tác giả truyện chính tên đầy đủ là Giang Hộ Kha Nam, trong đó hai chữ ‘Kha Nam’ là để thăm tác giả của ‘Khắc Tư Đặc Đại Bố Tư’, tức là cha ông Kha Đức Kha Nam đạo.

Mà ba chữ “Giang hộ xuyên”, thì chào “Giang hộ xuyên loạn bộ”.

Nghê Hồng còn có một giải thưởng vô cùng đặc biệt lợi hại tên là “Loạn bộ thưởng”, cái tên giải nhất cũng là để kỷ niệm Giang hộ bộ.

Bởi vậy có thể thấy rõ sức ảnh hưởng của Giang Hộ Xuyên.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch trực tiếp phát bản thảo về ‘Nhân Gian ‘1111’ cho Giang Thành, thuận thế đem quyết định của mình cũng nói cho đối phương biết, “Vẽ số số sách dưới lá cờ thư ốc của Duy Tư Nhĩ Đức, nội dung người cũng có thể xem qua trước.”

Sau đó.

Lâm Tri Bạch lại chuyên môn nhìn tình huống thi đấu Quý bảng.

Từ khi Đồng Lư đăng đỉnh cho mình địa vị đã cực kỳ vững chắc, cùng số liệu thứ hai mơ hồ có xu thế tiến thêm một bước.

Lâm Tri Bạch yên lòng.

Mà Lâm Tri Bạch không biết là, hiện tại hẳn đã khiến cho Thiên Quang chú ý.

Vị Thiên Quang âm nhạc bộ chủ quản nhìn xem Thi Quý bảng, cau mày nói: “Chúng ta đã liên tục hai tháng liên tục chịu thiệt trên tay hẳn rồi, Bạch Đế này không thể khinh thường, về sau phải lên danh sách canh gác!”

“Tháng trước còn may mà.”

Một vị chủ quản khác mở miệng nói: “Dù sao tháng trước hạng nhất vẫn là Thiên Quang của chúng ta, hấn chỉ là lấy tiền bỏ xuống 10 suất đầu tiên.”

“Đó dù sao cũng là một trong mười danh ngạch thi đấu đứng đầu.”

“Bất quá so với tổn thất tháng này, tháng trước tổn thất đích xác không gọi là chuyện lớn.”

Dù sao thì ánh trăng này cũng đã đánh mất hạng nhất.

Có người thấp giọng hỏi: “Còn có hy vọng giành được hạng nhất về không?”

Chủ quản bên cạnh lắc đầu, “Trương Hi Dương trở về đại thế đã thành, tháng này không cần thiết phải dây dưa với thần thoại nữa, chúng ta còn nhiều thời gian, nhưng cũng không cần quá lo lắng cho Bạch Đế, thi Hương Bằng vốn đã phong vân biến ảo, sự kiện ngẫu nhiên tầng tầng lớp lớp, người này cho dù không phải phù dung sớm nở rộ, cũng không đủ tư cách làm đối thủ chân chính của chúng ta.”

“Được rồi.”

Sắc trời từ bỏ tranh bảng.

Mà lúc này đương nhiên không chỉ có mỗi một nhà Thiên Quang đang chú ý đến Bạch Đế.

Theo tiếng ca Nguyễn Cung đăng đỉnh thi đấu cho mình, địa vị càng thêm vững chắc không gì phá nổi, rốt cuộc Bạch Đế cũng trở thành người mới mà toàn bộ nhạc đàn Tần Châu đều không thể không chú ý, trong lúc nhất thời vô số ánh mắt đánh giá cẩn thận mà đến.

“Chưa trở thành Dong Đàm hoa nhất hiện.”

“Liên tiếp hai mùa thi đấu tỏa sáng rực rỡ, người mới như vậy cũng hiếm thấy, xem ra thần thoại có hy vọng thêm một vị Kim Bài làm khúc nhân rồi.”

“Khúc nhạc sao, ta xem hấn làm từ lợi hại hơn.”

“Hiện tại hai bài hát của hấn rất lợi hại, thậm chí ần ần lấn át đi sự rực rỡ đó, cho dù sau này hấn chỉ coi hấn như người bình

thường, thì hẳn cũng có thể ở trong một chỗ nào đó trong nghiệp.”

“Đây cũng là ta muốn nói, làm từ mới là chỗ dựa lớn nhất của hẳn.”

“Nếu như dứt bỏ ca từ mà không nói, hai khúc nhạc hẳn vừa cất sẽ thất sắc hơn phân nửa, kể cả trắng này nếu không phải Trương Hi Dương hát ra hiện trường thân cấp, thì có lẽ bài danh cũng đã ở khoảng tám chín mươi.”

“Nói thẳng là có thành phần vận khí.”

“Phải nói là công lao của Trương Hi Dương ca này càng lớn.”

“Sao ta có cảm giác các người ê ẩm vậy nhỉ, giai điệu từ kết hợp tốt vốn là hiệu quả tăng thêm gấp đôi, ngay cả một số Khúc phụ cũng rất ít tự mình chối từ trong nghiệp nghiệp, mẹ đọc sách mà muốn đùa giỡn. Âm Kỳ Khương. Mỹ sách được hợp tác với lão đại từ giới.”

“Đúng vậy.”

“Nếu như Bạch Đế từ khúc đều có thể gánh một vai, còn có thể tìm được ca kỹ thích hợp nhất hợp tác, đó chính là bản lĩnh của người ta a, càng đừng nói hẳn còn bao bọc khúc nhạc, năng lực có thể nói là cực kỳ cân bằng toàn diện.”

Lam Tinh Lạc Đàn hoàn toàn chính xác như thế.

Khúc hát biểu diễn đều là tách ra.

Người làm ca thường sẽ có cả một khúc nhạc, nhưng rất ít khi bịa đặt, rất hiếm người có nhiều từ ngữ giống như Bạch Đế.

Dùng một câu châm ngôn của giới nghiệp chính là:

Cái này gọi là “Được làm cha lại làm mẹ”.

...

Bên kia.

Sau khi Giang Thành tỉnh dậy đã 7 giờ rồi.

Mặc dù hẳn tổng cộng mới ngủ chưa đến bốn giờ.

Trước kia làm việc ở Tề Châu, Giang Thành thường xuyên thức đêm tăng ca, thân thể coi như bị tiêu hóa, ba mươi lăm tuổi cũng coi như tuổi trẻ khỏe mạnh.

Mở điện thoại di động ra.

Giang Thành nhìn thấy tin tức Lâm Tri Bạch gửi tới cho mình, cùng với một bộ tiểu thuyết.

“Ghế nhân gian?”

Giang Thành nhẹ nhàng niệm ra.

Lẽ nào vị lão bản này thật sự là nhà văn tài?

Nghĩ đến đối phương ngay cả bút danh hình như đều là hôm qua lâm thời, Giang Thành không khỏi có chút bật cười, chỉ sợ vị lão bản thần bí trẻ tuổi này của mình là lần đầu tiên viết tiểu thuyết à?

Có thể xem như nhất thời cao hứng sao?

Không biết trình độ sáng tác của ông chủ ra sao.

Tôi hôm qua mình làm tư liệu ngay cả đêm qua, đừng để đến ông chủ đều không học được bản thảo liền lúng túng.

Mặc dù xấu hổ không phải mình.

Chờ một chút xem một chút đi, ông chủ nói mình có thể xem trước một chút, xem ra tựa hồ rất có lòng tin.

Giang Thành rời giường rửa mặt một phen, đơn giản ăn chút đồ ăn, sau đó ngồi ở trên ghế, nhìn tiểu thuyết lão bản gửi tới...

Chương 29: Tần Nghệ bắt đầu học tập ở ghế nhân gian ngày hôm sau cũng không có việc gì, buổi sáng Lâm Tri đến trường học học lĩnh chút vốn học, sau đó giáo viên phụ trách tổ chức nội bộ thi đấu.

Lâm Tri Bạch không có hứng thú gì với đám người làm ban, cho nên cũng không tham gia tranh cử.

Cuối cùng Ban trưởng do Chu Nhã Đình đảm nhiệm, chính là nữ sinh chủ động tới chào hỏi Lâm Tri, cộng thêm bạn tốt kéo hẳn vào nhóm tân sinh.

Buổi chiều trường học không có việc gì.

Lâm Tri Bạch trở lại Thủy Vân Cư, nghĩ là có nên tìm luật sư khởi thảo một bản hợp đồng thuê mướn hay không, kết quả không nghĩ tới ứng đồ lại chủ động tỏ ý: “Vi bảo đảm lợi ích của kí chủ, hệ thống có thể vì ký chủ miễn phí cung cấp khuôn mẫu hợp đồng thuê lao động, về sau toàn bộ hợp đồng mà ký chủ cần cũng có thể giao cho hệ thống định.”

“Kết hợp hợp đồng đã được tính xong chưa?”

Lâm Tri Bạch ngoài ý muốn hỏi: “Hệ thống còn có công năng gì ta không biết?”

Giọng nói đồ ửng không hề có cảm xúc: “Tác dụng cụ thể cần tự mình tìm tòi, nếu như ký chủ cần, ứng đồ có thể cùng ngài chơi thành ngữ đón rồng.”

Lâm Tri Bạch: “...”

Dù sao thì ứng đồ cuối cùng vẫn là cung cấp tiện lợi, Lâm Tri Bạch không cần tìm luật sư thêm nữa.

Đem hợp đồng hệ thống cung cấp ra in in ra, Lâm Tri Bạch liên hệ Giang Thành, đề đối phương rút thời gian đến nơi mình ở ký kết hợp đồng.

Kết quả buổi chiều Giang Thành đã tới.

Bảo mẫu Lưu di mở cửa mang Giang Thành vào phòng khách.

Lúc này Lâm Tri Bạch đang ngồi bên bàn trà xem hợp đồng của hệ thống cung cấp.

Ngẩng đầu thấy Giang Thành đã đến, Lâm Tri cười trắng mở miệng nói: “Người tới xem bản hợp đồng thuê này có vấn đề hay không, nếu như không có vấn đề chúng ta hãy ký cái chữ.”

“Được.”

Giang Thành tiến lên tiếp nhận hợp đồng nhìn kỹ.

Lâm Tri Bạch rót một chén trà cho Giang Thành, phát hiện đối phương vậy mà đứng ở đó xem hợp đồng, theo bản năng nói: “Không cần câu thúc, ngồi xuống từ từ xem.”

“Khụ.”

Giang Thành nhìn ghé ngồi bên bàn trà, biểu lộ có chút cổ quái: “Ta vừa ăn trưa xong, muốn đứng lâu một chút thì tiêu tan thức ăn, ông chủ không cần để ý.”

Lâm Tri sững sốt, chột tịt hồ nghi tới điều gì, cười nói:

“Cứ tự nhiên.”

Giang thành xem hết hợp đồng nói với Lâm Tri Bạch: “Ta không có vấn đề gì.”

Hợp đồng là hai phần thông thường, Lâm Tri Bạch trước tiên ký một phần của mình, sau đó lại trao đổi ký tên với Giang Thành, chờ hai bên đều ký tên, hợp đồng liền chính thức có hiệu lực.

Ký xong chữ.

Lâm Tri Bạch trầm ngâm nói: “Sau này có thể sẽ cộng sự rất lâu, tuổi tác người lớn hơn ta một chút, sau này ta gọi người là Thành ca đi.”

“Ông chủ khách khí rồi.”

Giang Thành nói: “Gọi ta A Thành cũng được.”

Không biết vì cái gì, Lâm Tri Bạch cảm thấy Thành ca vẫn có khí thế, hần mở miệng nói: “Tiểu thuyết Thành ca của ta có đọc không?”

“Xem kìa.”

Giang Thành do dự một chút, rốt cuộc vẫn là nhịn không được, từ nội tâm sợ hãi thán phục: “Tiểu thuyết của ông chủ vô cùng đặc sắc, mặc dù chỉ là? Chút bản ngã, lại vẫn là đề cho ta...”

Giang Thành nhất thời không tìm được từ hình dung thích hợp.

Cho đến khi nhìn về phía chiếc ghế trước mặt, hắn mới tiếp tục nói: “Khiến cho ta sinh ra ám ảnh với chiếc ghế.”

Nói xong.

Giang Thành rốt cuộc ngồi xuống, chỉ là cái mông khẽ xoay mấy lần, tựa hồ hơi có vài phần không được tự nhiên.

Lại ho một tiếng.

Giang Thành mở miệng nói: “Dựa theo yêu cầu của ông chủ, ta sau khi xem xong tiểu thuyết sáng nay liền ném nó đến dưới lá cờ phòng sách Ngải Lăng Đặc suy luận suy luận đầy nghi ngờ, kế tiếp chúng ta cần phải thành lập một phòng làm việc, làm phiền ông chủ nghĩ cái tên cho phòng làm việc đi.”

“Vù vù.”

“Y?”

“Đại Bằng một ngày cùng hứng khởi, phù phong cao tới chín vạn dặm, chi bằng gọi chỗ ở của người đi.”

Lâm Tri Bạch mở miệng.

Câu này xuất từ ‘Lý Hoàn’ kiếp trước, trong trí nhớ của kiếp trước viết cho Đường đại Thi Tiên Lý Bạch khi còn trẻ tuổi, đằng sau còn có một số nội dung, ví dụ như ‘Tuyên Phụ vẫn có thể sợ hậu sinh, trượng phu chưa thể khinh niên thiếu’.

Giang Thành hơi giật mình, đây là câu mà chính hắn sáng tác sao?

Hay cho một câu “Đại Bằng một ngày đồng phong khởi, phù diêu thẳng chín vạn dặm”, vị lão bản thân bí này của mình lại trẻ tuổi, tựa như trong lúc lơ đãng triển lộ ra tài hoa làm người ta sợ hãi, tựa như bộ tiểu thuyết tên là Nghệ Nhân Gian kia của đối phương, không hiểu sao khiến người ta sinh ra run rẩy.

“Được.”

Giang Thành cảm khái nói: “Cổ nhân yêu Côn, ngôn chí thường tự trách, ông chủ chí hướng cao xa, hy vọng ta cũng có thể cùng nhau cố gắng.”

Nói xong.

Giang Thành đứng dậy nói: “Vậy ta đi làm thủ tục làm việc trước đây.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Vậy lần sau Thành ca lại đây, có phải ta muốn đổi ghế dựa thành băng ghế hay không?”

Giang Thành bật cười nói: “Cũng không đến mức như vậy, chỉ là ta nghĩ, biên tập thư ớc Berloz hôm nay đại khái cũng cần phải đứng yên tiêu hóa cơm ăn.”

...

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một nhánh.

Tạp Tư ớc mỗi tháng đều sẽ xuất hành Suy luận một kỳ nghi vấn, các tạp chí biên tập bình thường sẽ quyết định tiết mục ngắn hạn cụ thể ở trên tạp chí lúc hai mươi tuổi.

Lúc này vừa ăn xong cơm trưa.

biên tập Phan Nghị bắt đầu thẩm duyệt bản thảo.

Hắn sắp xem bản thảo chính là 《Nhân Gian》.

Sau khi ăn xong cơm trưa, Phan Nghị cũng cảm thấy buồn ngủ, hắn muốn xem xét bản thảo này rồi nghỉ trưa.

Bài bản mở đầu không có nội dung gì đặc biệt, chỉ đơn giản là thông báo một chút tình hình về nhân vật.

【Sáng sớm mỗi ngày mười, giai tử đưa mắt nhìn trượng phu đi làm quan thự...】

Hử?

Giai tử?

Giống như phong cách đặt tên của Sở Châu bên kia, bất quá cái này cũng không có gì đáng để kỳ quái, kỳ thuyết tác giả Lam Tinh sáng tạo bối cảnh, cho tới bây giờ đều là muốn dùng châu nào thì châu nấy, mặc dù văn hóa không giống nhau, nhưng ngôn ngữ chính quyền của các châu là tương thông.

Đừng nói Phan Nghị đã quen.

Lam Tinh thư giả đã quen với các loại tiểu thuyết có phong cách và bối cảnh, cảm thấy nó dễ thay đổi.

Điều này không giống với địa cầu.

Ở các quốc gia văn hóa Địa Cầu đều chịu chế độ không giống ngôn ngữ và ảnh hưởng, mỗi người đều rất khó giải thích.

Tiếp tục xem.

【 Giai tử là một tác giả nữ tính xinh đẹp, thanh danh trong thời gian này vang dội, phong mang thậm chí át cả vị phu quân làm quan của nàng. Gần như mỗi ngày nàng đều nhận được mấy phong thư tín xa lạ... 】

Theo văn tự dần dần mở ra.

Trong đầu Phan Nghị phác họa ra một câu chuyện xưa:

Giai tử vai chính là một tác giả, bình thường luôn có thể nhận được đủ loại thư thuyết.

Bất quá giai tử phát hiện, hôm nay nhận được một phong thư của một người đọc có chút cổ quái, phong thư cực kỳ dày nặng, hình như là một phần bản thảo?

Đương nhiên điều này cũng bình thường.

Giai tử thỉnh thoảng cũng sẽ nhận được vài bản thảo tiểu thuyết không được duyệt qua.

Nội dung của loại bản thảo này đều là kéo dài buồn bực, thể nhưng nàng muốn liếc đại khái một chút, liền cởi bỏ phong thư.

Không ngoài sở liệu, đó là một xấp giấy viết sách, chỉ là không biết tại sao, trên giấy viết sách không có tiêu đề, không có kí tên, người gửi thư trực tiếp xưng hô là “Phu nhân” lên đầu.

Giai tử trong lòng buồn bực, ánh mắt cũng quét xuống hai ba hàng.

Vừa nhìn thấy trong lòng Giai Tử nảy sinh một cỗ dự cảm kinh khủng dị thường, sau đó nàng không khỏi tò mò điều khiển, không tự chủ được mà nhìn xuống phía dưới...

Cùng lúc đó.

Phan Nghị đang xem xét bản thảo khế nhũ mà, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác cổ quái.

Lúc này chẳng phải mình cũng như giai tử trong tiểu thuyết, đang đọc phần bản thảo này sao?

Bất quá đến tột cùng là nội dung thư gì, sẽ làm cho nội tâm giai tử dâng lên một cỗ dự cảm kinh khủng?

Phan Nghị bị gọi lên hứng thú, tiếp tục nhìn xuống.

Người viết thư tự xưng “ta”.

【Ta trời sinh xấu xí, thỉnh phu nhân ngàn vạn lần nhớ kỹ điểm này. Nếu không ngài đáp ứng ta ân cần gặp mặt vô liên sỉ, khi không có chuẩn bị tình huống nhìn thấy dung mạo xấu xí của ta trong lúc ta thối nát càng thêm không đành lòng nhìn thấy, cực kỳ kinh ngạc khó bảo đảm ngài không có phản ứng quá khích, chuyện này ta thật sự khó có thể chịu đựng.】

Thì ra người viết thư là một thợ ngồi ghế, am hiểu chế tạo các loại ghế.

Hắn chế tạo ra một cái ghế thành phẩm, ngay cả khách hàng vừa bắt đầu đều cảm thấy hài lòng!

Bởi vậy hắn rất được lão bản coi trọng, chuyên đặt làm ghế dựa cao cấp cho một ít kẻ có tiền trong xã hội thượng lưu.

Tựa như nghệ thuật gia thành kính vậy.

Mấy cái ghế dựa mà thợ ý cảm thấy mình tạo ra chính là tác phẩm nghệ thuật của hắn.

Mỗi một lần làm xong một cái ghế cao cấp, người ngồi ghế đều sẽ tự mình ngồi xuống thể nghiệm một phen, trong đầu nghĩ đến tương lai sẽ có đại nhân vật nào ngồi ở trên chiếc ghế này...

Hắn sẽ là thân sĩ cao quý?

Cô sẽ là thực nữ xinh đẹp?

Những người này đều là nhân vật lớn cao không thể với tới trong lòng của thợ ý.

Trong nhà các đại nhân vật này khẳng định là đặc biệt hào hoa xa xỉ a, trên tường sẽ treo bức họa danh gia, trần nhà treo đèn thủy tinh khí thế hùng hồn, trên đất thì trải thảm thảm quý báu, sau đó cùng chiếc ghế phối hợp nhất định tỏa ra hoa cỏ mùi thơm ngào ngạt...

Thợ thủ công thường đắm chìm trong những suy nghĩ này.

Có đôi khi hắn còn tưởng tượng được bản thân sẽ thành chủ nhân của những phòng xa hoa đó.

Nhưng những thứ này dù sao cũng chỉ là tưởng tượng, trong hiện thực hắn vẫn là tầng dưới chót xã hội dung mạo xấu xí, thế là hắn dần dần có chút chán ghét cuộc sống này, thậm chí sinh ra một ý niệm cực kỳ bi quan: “Thay vì sống như con giun con dế, không bằng chết đi cho rồi.”

Trùng hợp là lúc đó.

Hắn nhận được một đơn đặt hàng da thịt cỡ lớn.

Nghe nói những chiếc ghế này được đưa đến một nhà phú hào kinh doanh ở một nơi nào đó.

Hắn làm ra một cái ghế phù hợp yêu cầu của khách hàng, lại ngồi lên bắt đầu ảo tưởng tuyệt vời của hắn.

Chỉ là khi trở lại hiện thực, y nguyên vẫn là tầng dưới chót xã hội y đột nhiên cảm thấy một trận trống rỗng, ngay sau đó trong đầu lại hiện ra một ý niệm giống như ác ma ——

Hắn muốn đem chính mình cất vào trong ghế!

...

Diên rồi sao!

Bù Phan Nghị bị ý tưởng của thợ ghế này dọa nhảy dựng lên!

Không khoa trương chút nào, hắn thật sự bị ý nghĩ kinh khủng này dọa sợ rồi, làm sao có thể chừa vào trong ghế được?

Nhưng Phan Nghị đã đánh giá thấp khả năng động thủ của một thợ ỷ, thậm chí còn đánh giá thấp sự điên cuồng của người thợ ghế!

Người thợ ghế đã thật sự bắt đầu hành động, hắn tiên hành phá sặc một cái ghế hoàn mỹ nhất, tiên hành điều chỉnh thuận thực.

Ví dụ như vì hô hấp và nghe thấy tiếng vang bên ngoài, tạo ra khe hở không dễ phát hiện ở một góc da mỏng.

Dựa vào bên cạnh phần giữa và vị trí đầu bên trong, còn đặt thêm một cái giá nhỏ trữ vật, nhét vào bình nước và lương khô, còn chứa vào một cái túi da lớn, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Trừ cái đó ra, thợ ghề còn phải hao phí rất nhiều công phu, chỉ cần có lương thực, như vậy cho dù ở bên trong hai ba ngày, cũng tuyệt sẽ không tạo thành bất kỳ uy hiếp gì.

Sau khi trải qua cải tạo.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, cái ghề này tương đương với một gian phòng đơn.

Tuy rằng bức bách âm u, nhưng dung nạp một người tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì.

Cứ như vậy.

Người thợ ghề kia thật sự giấu mình vào trong ghề, hoặc nói cách khác, hẳn đã thành một phần ghề.

Đây là ghề dựa của người!

Sau khi đặt hàng đặt hàng, cái ghề mà thợ ghề ẩn thân được vận chuyển đến trong quán ăn cao cấp.

Không ai phát hiện ra khác thường, cho dù là công nhân vận chuyển hàng hóa cảm thấy cái ghề này rất nặng, cũng chỉ coi như là chất liệu của cái ghề cao cấp.

【 phu nhân có thể đã phát hiện, mục đích hàng đầu của hành động cổ quái này là thừa dịp bốn bề vắng lặng thì lên ra khỏi ghề, đi qua đi lại trong quán cơm. 】

Đúng vậy.

Ai có thể nghĩ đến trên đời còn có sự tình hoang đường như vậy...

Trong cái ghề này còn cất giấu một người?

Mỗi khi đêm khuya vắng người, người ngồi ghề có thể tự do ra vào mỗi gian phòng, gây ra xôn xao chỉ cần trốn về căn cứ bí

mặt trong chiếc ghế kia, nín thở ngưng thần mà nhìn xem hành động tìm kiếm ngu xuẩn của mọi người.

Giống như một con cua sống nhờ.

Quán ăn ban đêm, chính là bãi cát mà hấn không kiêng nể du lịch chơi đùa!

Mà ban ngày, hấn giấu ở trong ghế, thì có thể nhìn trộm riêng tư của khách nhân trong bóng tối.

【 ngày đó ta nghe một hơi thở nam tính nặng nề, sau đó có một thân thể cao lớn đặt mông xuống đầu gối của ta, còn nhẹ nhàng gảy vài cái, cách một lớp da mỏng manh, bắp đùi của ta cùng cặp mông rắn chắc của nam tử kia gần như là cá nước giao hòa, dính sát vào nhau. bờ vai rộng lớn của hấn vừa vịn dựa vào lồng ngực của ta, hai bàn tay dày nặng xuyên thấu qua lớp da nâng tay, trùng điệp với tay của ta. Sau đó hấn rút khỏi bàn cà sa, một mùi hương nam nhân mập mạp bay vào khoảng cách da. 】

Trong thư có lời giải thích sinh động như thật!

Hình ảnh mãnh liệt cơ hồ ập vào mặt!

Cảnh tượng hoang đường ly kỳ này khiến Phan Nghị đột nhiên căng da đầu, toàn thân nổi da gà, ngay cả cơn buồn ngủ sau giờ Ngọ cũng tan thành mây khói!

Mà câu chuyện dần dần kinh hãi này vẫn đang tiếp diễn.

Có lẽ do nhìn trộm đã cảm thấy thỏa mãn, nên thợ ngồi ghế bắt đầu sa vào những thế giới xúc cảm kia.

Nam nữ nữ...

Tên mập mạp gầy gò béo...

Già trẻ trẻ lớn bé...

Da thịt của hấn cách da tiếp xúc với vô số người, thể trọng của đối phương, đường cong thân thể, thậm chí là hơi hơi di động ở mông, lỗ tai của hấn có thể nghe được đủ loại thanh âm cùng nói chuyện, kẻ sát người cảm thụ được hỉ nộ ai nọ của bọn họ, vô luận thân phận của những người này trong hiện thực, đối với người đã từng có ghế để ngồi mà nói, là cao tới mức nào!

Đương nhiên.

Bởi vì một ngày hai mươi bốn giờ qua lại trong không gian nhỏ hẹp, quanh co cánh tay dài cong đầu gối, người thợ ghế dựa dần dần cảm thấy toàn thân tê liệt, thậm chí không cách nào hoàn toàn đứng thẳng.

Trong đêm.

Thợ ngồi lại hoạt động, nhưng chỉ giống như giò bọ vắn vẹo, ở trong bóng tối? Tùy? Tùy, nhé, đi tới đi lui phòng bếp và phòng trang điểm. Tuy đã chịu khổ như vậy, nhưng y vẫn không muốn vứt bỏ thế giới cảm xúc huyền diệu.

“Biến thái! Quá biến thái!”

Không ngừng tưởng tượng đến những cảnh tượng văn tự miêu tả ra kia, biểu tình Phan Nghị bởi vì khiếp sợ mà hơi hơi vắn vẹo, cái ghế này quả thực là tâm lý biến thái, nhưng logic của gã lại có thể thành lập, biến hóa của tâm lý đều phi thường vi diệu ——

Rõ ràng đã biến thái thành như vậy!

Phan Nghị lại không thể tìm ra nơi thiếu sót của nhân vật này!

Trong lòng tôi tấm nhất, thậm chí Phan Nghị còn vô thức tưởng tượng một chút:

Nếu như là mình giấu ở trên cái ghế kia, cảm nhận được thân thể thiếu nữ xinh đẹp cùng mình cách một lớp da, dính sát vào nhau, sẽ là loại cảm xúc cùng nhiệt độ cơ thể như thế nào...

“Tê!”

Phan Nghị ngược lại hít một hơi khí lạnh, điên cuồng lắc đầu vứt bỏ ý nghĩ này, ta cũng không phải là cái biến thái gì!

Câu chuyện còn chưa kết thúc.

Quán rượu sau đó bị chuyển tay, ghế cũng tiến hành đấu giá.

Cái ghế cuối cùng được một quan viên mua về nhà.

Phu nhân quan viên tựa hồ rất ưa thích chiếc ghế này, mỗi khi sáng tác thành công, nàng sẽ nằm trên chiếc ghế này nghỉ ngơi.

Trong thư, người thợ ghế miêu tả:

【 nàng ấy quăng thân mình về phía ta, ta luôn cố gắng dịu dàng đỡ lấy. Lúc nàng mệt mỏi, ta sẽ lặng lẽ hoạt động đầu gối, điều chỉnh tư thế của nàng. Lúc đụng phải nàng ấy đang mê man ngủ gật, ta liền lắc lư hai đầu gối cực kỳ nhẹ, gánh nhiệm vụ trong nôi, mùi cơ thể của nàng đặc biệt mê người, thân thể của nàng lại hoàn mỹ như vậy! 】

Thời gian dần trôi.

Có lẽ là nội tâm tịch mịch?

Tình cảm dị dạng được sinh ra.

Người thợ cày ghế này dĩ nhiên lại yêu nữ chủ nhân!

【 Đây là lần đầu tiên trong đời ta cảm nhận được tình yêu chân chính. So với tình yêu chân chính, kinh nghiệm trong tiệm cơm quả thực không đáng nhắc tới. Chứng cứ chính là, duy chỉ có đối với nữ chủ nhân này, ý niệm trong lòng ta chưa từng có. Ta không cam lòng chỉ vụng trộm âu yếm, còn trăm phương ngàn kế muốn để nàng phát hiện sự tồn tại của ta. 】

Chờ một chút!

Nam chủ nhân là quan viên, phu nhân là nhà văn học, thường xuyên ở thư phòng sáng tác!

Kết hợp với mây tin tức mầu chột, Phan Nghị trong lúc đó liên tưởng đến chữ phía trên chữ phía trước, chỉ cảm thấy nhiệt độ trong phòng đột nhiên hạ thấp, hàn khí âm u cơ hồ bốc lên tận sống lưng!

Sẽ không phải...

Phan Nghị sắc mặt bắt đầu trắng bệch.

Mà vẫn tự kể tiếp trong lòng quả nhiên đúng như Phan Nghị dự đoán ——

Trên tay Giai tử đang đọc phong thư này, rõ ràng chính là đích thân thợ ghế dựa biến thái kia viết, mục đích đối phương viết bức thư này, là vì hẹn nữ chủ nhân gặp mặt, cuối cùng trong thư còn nói, mình đang ở ngoài cửa lớn chờ tiếp kiến!

Nói cách khác:

Trong thư, có nhắc tới nữ chủ nhân mà hắn rất yêu thương trong lòng, nàng chính là nữ tử đang ngồi trên ghế đọc phong thư này.

Xoạt xoạt!

Giai tử trong sách đột nhiên đứng lên!

Phan Nghị ngoài sách đột nhiên đứng dậy!

Sự phản chuyển kinh khủng này khiến cho hắn gần như không thể nào ngồi yên trên ghế được nữa!

Nghĩ đến giai tử vừa mới ngồi ở trên ghế đọc thư, hai tai của Phan Nghị ong ong, gã gần như không dám suy nghĩ sâu xa, trước đó người thợ ghế vậy mà vẫn luôn giấu ở nhà giai tử, thậm chí còn ở trong chiếc ghế dưới thân nàng!

Giai tử vọt vào phòng ngủ.

Nàng tránh xa đặt bên cạnh cái bàn học ghé tởm vịn tay ghé tựa, chỉ cảm thấy buồn nôn lại mê muội.

Kiểm tra ghế dựa?

Chuyện kinh khủng như vậy giai tử tuyệt đối không dám làm, mặc dù bên trong đã trống không một người, cũng nhất định lưu lại ký hiệu ký hiệu và uế vật của hắn!

Mà đúng lúc này.

Người hầu của Giai tử vừa vào cửa đã gửi một phong thư tới. chip đọc sách là có thể tạo ra, Hoa Khắc Hoa. Khảo Hoan Hoan Hoan. Khảo tử.

【 Đường đột gửi thư, mong rằng đã ngậm ngùi. Từ trước tới giờ ta vô cùng yêu thích tác phẩm của lão sư, bản thảo gửi vào lúc trước là ta trúc trắc sáng tác, nếu lão sư có thể đọc, chỉ giáo phê bình, thực là vinh hạnh không thắng được. Xuất phát từ một số nguyên nhân, bản thảo ở đây viết thư trước viết viết đáp thư trước rồi gửi thư, lão sư đã đọc xong, không biết cảm giác như thế nào? Tác giả giả có thể cảm động lão sư một hai, ta đem vô hạn mừng rỡ, trên bản nháp cố ý lược lược lược lược chưa viết, nhưng tiêu đề đặt trước đặt tên là 《Nhân Gian》 . ！】

Câu chuyện đến đây im bật mà dừng lại.

Trên mặt Phan Nghị dần dần khôi phục lại huyết sắc, ngây ngô ngồi trở lại trên ghế, chỉ là không đến nửa giây sau lại đột nhiên nhảy bật lên, giống như trong ghế cũng có người ẩn giấu.

“Thì ra là một Ô Long a...”

Thì ra thứ gọi là phần thư từ thật ra cũng chỉ là một bài viết mà người đầu tiên sáng tác bằng thị giác, phần thứ hai mới thật sự là thư, phần kết này chuyển ngược, từ phương diện nghệ thuật và kết cấu câu chuyện để phân tích, không thể nghi ngờ là đặc sắc, giống như là từng hàng nút này, cuối cùng tất cả các nút cài đều được thắt hoàn mỹ.

Chỉ là Phan Nghị mới vừa rồi đã hoàn toàn thay vào thị giác của Giai Tử, cho nên khi hắn đọc tiểu thuyết, vẫn còn thấy sợ hãi đối với cái ghế kia.

Sáng ý tràn ngập!

Thần phản khác!

Trong tiểu thuyết viết tiểu thuyết, khiến cho người đọc sinh ra cảm giác thay vào giống như thác loạn, không phân rõ được tiểu thuyết cùng thư...

Tuy rằng không dám ngồi trở lại ghế, Phan Nghị vẫn bị cảm giác thiết kế quyền tiểu thuyết tinh diệu này làm cho rung động mạnh, lại nhìn ký tên người ném bản nháp:

“Bát Dạ Hầu?”

Hình như là nhà văn thoại mới?

Phan Nghị thở dài một hơi, nhưng còn chưa thở đều đều, đột nhiên gã nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt lại lần nữa phát sinh biến hóa, thân thể hơi nghiêng về phía trước, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào bản thảo văn trước tiên văn ——

Đây thật sự chỉ là Ô Long sao?

Chương 30: Khúc Khúc vũ hiệp tuyên truyền, đêm đó Lâm Tri Bạch đã thông qua điện thoại ở Giang Thành, nhận được tin tức từ ghế dựa nhân gian đã thuận lợi qua nháp.

“Tháng sau, Ngải Nhĩ Ân ồ ồ sách suy luận nghi ngờ về chuyện này của Chí liên.”

“Biết rồi.”

Lâm Tri Bạch không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ nhắc nhở Lưu di đang bận rộn ăn tối, đầu tháng sau mới nhớ mua giúp mình một quyển 《 Suy Suy Suy Vấn Chí》 .

“Mặt khác phòng làm việc của Nguyễn Cung ta đã đăng kí xong rồi.”

Giang Thành nói: “Dựa theo yêu cầu của bộ phận liên quan, chúng ta còn cần một sân bãi làm việc.”

“Vậy thì thuê? Viết chữ đi.”

Lâm Tri Bạch nói: “Người chọn địa điểm đi, nhưng đừng cách chỗ của ta quá xa, phí thuê sân bãi trở về tìm ta chi trả là được.”

“Hiểu rồi.”

Sau khi cúp máy, Lâm Tri Bạch đang muốn lên lầu, chuông cửa bên ngoài đột nhiên vang lên.

Lâm Tri Bạch mở cửa.

Ngoài cửa xuất hiện khuôn mặt tinh xảo của tỷ tỷ Lâm Hi: “Xin chào, đệ đệ thân ái của ta.”

Lâm Tri Bạch cũng cười cười.

Lâm Hi sau khi vào cửa đại khái tham quan một vòng, sau đó chặc chặc khen: “Nơi này không tệ, rất thích hợp với phòng vàng tàng kiều.”

Nói xong.

Lâm Hi ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách: “Lần này ta tới tìm ngươi, thuận tiện còn có chuyện làm việc muốn tâm sự với ngươi.”

Lâm Tri Bạch hỏi: “Chuyện gì?”

Lâm Hi cười nói: “Còn nhớ lúc trước ta cùng ngươi nói về âm nhạc xác định đơn vị không?”

“Có việc?”

Lâm Tri Bạch trong lòng khẽ động.

Lâm Hi gật gật đầu nói: “Đây là một cái danh tiếng vừa được phân cho bộ thập tam bộ, một bộ võ hiệp nào đó cần một bài cổ phong quảng bá, trong bộ phận có mấy vị khúc nhạc ai cũng có hứng thú, thù lao tổng cộng bảy trăm vạn, đương nhiên là chia trước a, ta nghĩ hoặc là ngươi cũng thử xem đi, chính là thời gian của nhóm Giáp hơi gấp một chút, sang tháng sau người ta phải dùng.”

Đơn đặt hàng 7 triệu?

Lâm Tri Bạch hỏi: “Vậy đơn đặt hàng thế nào chia thế?”

Lâm Hi trầm ngâm nói: “Mỗi đơn đặt làm đều cần ký một bản hợp đồng độc lập, cần nhắc đến điều này? Hịch Hối Hối Tư Berloz Thực Hoài Tê? Ta đại khái có thể giúp ngươi tranh thủ được hai thành, nói cách khác nếu như ngươi có thể ăn được một đơn, tới tay đại khái có thể có khoảng một trăm bốn mươi vạn.”

“Mới hơn một trăm vạn?”

Lâm Tri Bạch không khỏi có chút ghét bỏ.

Minh bình thường phát một ca khúc cũng không chỉ kiếm được một chút như vậy.

Lâm Hi bật cười: “Có thể ăn được hay không còn chưa chắc, ngươi ngược lại còn ghét bỏ, chủ yếu là bộ nghiệp tích của tỷ tỷ xếp hạng không cao, cho nên trước mắt chỉ có thể nhận được một đơn hàng cấp bậc này, mặt khác thù lao của đơn hàng này kỳ thật không ít, phải biết rằng đơn hàng định chế là thu hoạch ngoài quy định, cũng không xung đột với con đực của ngươi.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch nhẹ gật đầu.

Ưu thế của đơn đặt mua hàng là có thể kiếm tiền bằng hai đầu.

Một đầu này tự nhiên là kiếm tiền phương Giáp, một đầu khác là kiếm được một khoản tiền download, nếu như ảnh hưởng kích bản thân còn có thể mang theo độ nóng của ca khúc, thậm chí có chút chất lượng bản thân rõ ràng rất bình thường, nhưng bởi vì nhiệt độ kích chiếu bóng xạ mà đại hỏa đặc hỏa.

Tuy nhiên, khúc nhạc đặt ở đó cũng có điểm yếu của nó.

Bởi vì đơn đặt định chế là văn bản điển hình của mệnh.

Tác khúc nhân nhất định phải nghiêm khắc dựa theo chủ đề giới hạn nào đó để sáng tác, như mang theo xiềng xích nhảy múa, không thể tự do phát huy.

Đương nhiên điều này cũng không phải vấn đề lớn gì đối với Lâm Tri Bạch.

Lúc này Lâm Hi lại nói: “Đơn hàng định chế còn có một chỗ tốt, chính là lần này nếu như người thành công, lần sau tiếp nhận đơn đặt hàng phân chia có thể đề cao thêm một chút, đương nhiên cụ thể có thể đề cao bao nhiêu, vẫn phải xem đơn đặt hàng đặt hàng cấp bậc gì, tóm lại sẽ không tăng lên đặc biệt lớn là được.”

“Như vậy sao.”

Mặc dù vẫn cảm thấy rất hồ, nhưng Lâm Tri Bạch cũng biết đây là trạng thái bình thường trong vòng, cá nhân rất khó phản kháng lực lượng vốn có, trừ phi người kia có hệ thống...

“Còn có a.”

Lâm Hi phân tích một chút cho đệ đệ: “Sở dĩ Giáp Phương tìm thân thoại, thật ra cũng là nhìn trúng con đường tuyên truyền của ca khúc thân thoại, người làm khúc có thể viết nhạc không sai, nhưng lại không có cách nào cung cấp trợ giúp cho tuyên truyền, những thứ này cũng đều bao hàm trong giá cả đặt hàng đặt cọc.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch gật đầu, màu đen có lý lẽ.

Lâm Hi giống như có ám chỉ nói: “Cho nên rất nhiều người làm tác nhạc đều ở khai mã giáp tiếp đơn, kể cả bộ phận chúng ta có người làm khúc cũng làm như vậy...”

Tiếp đơn riêng?

Lâm Tri Bạch nhẹ nhàng mím môi.

Hình như là một con đường tài chính tốt?

Lâm Hi nhìn chằm chằm đê đê: ” Tác khúc nhân bên trong vòng cơ bản đều tiếp nhận đơn riêng, loại chuyện này thường hay gặp cũng không lạ, đã là quy tắc ngầm của ngành nghề rồi.”

“Vậy cụ thể phải làm thế nào?”

Lâm Tri Bạch giải thích: “Tỷ tỷ đừng hiểu lầm, ta chỉ đơn thuần hiểu kỳ.”

Lâm Hi trợn trắng mắt: “Mở một cái mã giáp không ai biết, vụng trộm viết nhạc cho công ty khác, mượn danh tiếng của người, lấy phân chia càng cao! Nói như vậy, tác nhân mã giáp càng lợi hại càng nhiều, nhất là những Khúc phụ thành danh, ít nhiều cũng có mấy mã giáp cầm trong tay.”

Dừng một chút.

Lâm Hi bĩu môi nói: “Cũng không biết mưa gió một đồng mã giáp hỗn loạn này là do ai bắt đầu mang lên.”

“Khai mã giáp là được sao?” Ánh mắt Lâm Tri Bạch sáng rực.

“Trong tài khoản tốt nhất cũng đổi thành người khác.” Lâm Hi tùy ý nhắc nhở một câu.

“Tỷ.”

Lâm Tri Bạch nghiêm túc nói: “Ta chính là tò mò.”

Lâm Hi giống như cười mà không phải cười: “Ai nói người không phải sao?”

Ánh mắt hai tỷ đệ đan xen. Một lát sau, hai người cùng cười lên ha ha.

“Đê đê ngu xuẩn của ta a.”

Lâm Hi vỗ vỗ bả vai Lâm Tri Bạch: “Đơn độc không phải ai cũng có thể nhận được, nếu như người đủ tư cách tự nhiên sẽ

có người liên hệ, **** đọc sách tự động. Sắc – KHí Hoa.
Không có người nào lên liên hệ với người, nói rõ lý lịch Bạch
Đế này của người còn chưa đủ xinh đẹp, vẫn là tiếp tục nói
chuyện định chế đơn đi, người có hứng thú không?”

Lâm Tri Bạch đang muốn nói suy xét.

Dù sao thì tiêu hao danh vọng lớn hơn việc rút thưởng khi đặt
ra ca khúc.

Ai ngờ hệ thống lại đột nhiên nhắc nhở: “Chúc mừng kí chủ
phát động nhiệm vụ mới.”

【 Tên nhiệm vụ: Đơn đặt hàng 】

【 nội dung nhiệm vụ: Với tư cách một người tác nhạc ưu tú,
chẳng những có thể tranh bá thi đấu Quý bảng, cũng phải có
năng lực viết xong bài văn, mời kí chủ tiếp nhận đơn đặt ra
đơn để chứng minh năng lực viết mệnh đề tác văn của mình!
】

Lâm Tri Bạch: “...”

Có cơ hội lấy điểm kỹ năng thì có thể bỏ qua được sao?

Lâm Tri Bạch trực tiếp tiếp nhận nhiệm vụ, “Người triển khai
giảng giải một chút.”

Lâm Hi gật gật đầu: “Đầu tiên người phải biết yêu cầu của đơn
đặt hàng, ở trong bộ phận là công khai, nói cách khác là tất cả
người của mười ba bộ lạc thần thoại khúc nhạc đều có thể tiếp
đơn này, ca khúc của ai bị phương Giáp nhìn trúng thì coi như
là của người đó, người có thể lý giải vì cạnh tranh lên sân, cho
nên hiệu suất và chất lượng đều rất quan trọng.”

Ngay sau đó.

Lâm Hi giới thiệu nội dung của bộ võ hiệp kịch giáp phương
kia: “Trong thời kỳ cuối của Chiến Quốc, Kinh Kha Thứ Tần
thất bại, Thủy hoàng đế rất tức giận, hạ lệnh để thừa tướng
truy xét đến cùng, tìm ra trong giang hồ còn có những người
nào có liên quan với Kinh Kha, cần phải chém đầu không còn,
vì thế trong giang hồ nhắc lên gió tanh mưa máu...”

Giai đoạn cuối của Chiến quốc?

Bối cảnh võ hiệp?

Nghe tỷ tỷ Lâm Hi giảng giải, Lâm Tri trừng mắt nhìn.

Hệ thống TV này yêu cầu một khúc truyền tống, mà lựa chọn của mình cũng không ít?

---

ps: Ngày hôm qua quên cầu xin mọi người một chút nguyệt phiếu, chúng ta tháng này phải mua, đừng để đến lúc đó Bảng giá vé vé Nguyệt trực tiếp không thấy bóng dáng.

Chương 31: Ánh trắng sáng, Lâm Hi ăn xong bữa cơm chiều liền đi về, trước khi đi còn đặc biệt đem tin tức Giáp phương, cùng với các loại yêu cầu do ca khúc đặt ra, dùng hình thức văn tự phát cho đệ đệ, nội dung ước chừng hai ngàn chữ, chi tiết hơn nhiều so với lúc trước nàng nói, “Những tin tức này phải được bảo mật nghiêm ngặt, người đừng để cho người khác nhìn thấy.”

“Được.”

Đưa tỷ tỷ ra cửa, Lâm Tri Bạch nhìn kỹ tin tức tỷ tỷ gửi tới.

Giáp Phương muốn đập bộ kịch này để bề nghề thiên hạ, Chiến Quốc hậu kỳ bối cảnh, lúc ấy chiến hỏa hỗn loạn quần hùng, trong thất hùng trước sau thịnh hậu nhất thời chỉ có Tần Quốc hùng bá một phương, có chí thôn tóm thiên hạ.

Nhưng đề tài là võ hiệp.

Trọng tâm của câu chuyện tất nhiên cũng ở trong giang hồ.

Nhân vật chính của câu chuyện là một tiểu tử mới ra đời trong giang hồ, nữ chính là một vị công chúa của Tần quốc, hai người diễn ra một câu chuyện yêu đương gút mắc, rung động lòng người.

Quy mô đầu tư của vở kịch gần một trăm triệu.

Danh tiếng của diễn kịch không tầm thường, đạo diễn lý lịch cũng không tệ, nam nữ chủ còn là diễn viên một tuyến.

Lâm Tri Bạch đại khái đã phán đoán, cảm giác nhiệt độ từ bộ phim này sẽ không quá thấp. Dù sao phương diện kịch bản không tệ, y cũng không thể phán đoán được suy đoán cụ thể của kịch bản. Dù sao y cũng không thể nói rõ ràng được. Phải biết rằng xem bộ phim truyền hình có bốc cháy hay không,

không chỉ phải nhìn dung mạo chế tác, mà còn phải xem chất lượng của kịch bản.

Trở lại phòng ngủ.

Lâm Tri Bạch gọi ra ửng đỏ, định ra âm nhạc.

Ký ức kiếp trước của hắn tuy rằng thất linh bát lạc, nhưng cũng biết độ khó đặt hàng này cũng không cao, Cổ Phong ca có thể được lựa chọn rất nhiều, nhưng hắn cũng không biết hệ thống sẽ cho một bài nào.

“Định đông!”

Theo Lâm Tri Bạch đưa ra yêu cầu, thanh âm ửng đỏ vang lên: “Đang định chế âm nhạc liên quan cho ngài...”

Ước chừng qua hai mươi giây.

Trước mắt Lâm Tri Bạch hiện ra một dòng chữ:

[Định chế hoàn thành, lần định chế này, tiêu hao tổng cộng mười chín vạn tám ngàn điểm danh vọng của kí chủ, chúc mừng kí chủ thu được ca khúc 《 Nguyệt Quang 》 .]

Suu suu suu.

Trong đầu Lâm Tri hiện ra tin tức tương quan của Nguyệt Quang.

Bài hát này chính là Bài Tần Thi Tần Tần Quân chấn động hệ liệt Họa Chủ khúc, được thưởng vô số bình luận tốt như nước thủy triều, biểu diễn và biểu diễn khúc nhạc đều là một mình Hồ Ngạn binh.

Danh sách mà Tần Thi Minh Nguyệt làm nhiều năm như vậy vẫn không nở đóa bài này.

Bởi vậy trên mạng có rất nhiều người nói giỡn, đây là Tinh Nguyệt, hệ liệt thiết thiết của Tần Thi Minh Nguyệt.

Mà phản ứng đầu tiên của Lâm Tri Bạch lại là:

Đắt quá đi!

Rút thưởng chỉ cần mười vạn tiếng vọng, nhưng lần này định ra âm nhạc lại tiêu tốn gần hai mươi vạn, gần như đem danh vọng hắn thật vất vả tích góp được tiêu hao sạch sẽ, đồng dạng danh vọng cũng đủ để hắn rút thưởng hai lần rồi.

Nhưng Lâm Tri Bạch theo sát sau đó, phản ứng thứ hai là:

Ca hay!

Bởi vì Lâm Tri không biết kiếp trước của bài hát này có bao nhiêu nóng.

Trên thực tế cho dù không có liệt hệ động của Tần Thì Minh Nguyệt tăng thêm nhiệt độ, bài hát này xuất ra tuyệt đối là loại ca siêu cấp có thể phá giải.

Dù sao cũng là một trong những tác phẩm có tính đại biểu nhất của Hồ Ngạn binh!

Xem ra khả năng ăn được đơn đặt hàng.

Tựa như Lâm Tri Bạch không chút nghi ngờ ‘Nhân Gian có thể tổ chức biên tập biên tập;

Giờ phút này, Lâm Tri Bạch cũng không chút nghi ngờ bài 《Nguyệt Quang》 này có thể nhận được Phương Thanh ưu ái.

Bất quá bây giờ còn không thể trực tiếp đưa ca khúc cho Lâm Hi, dù sao tỷ tỷ vừa mới nói chuyện đặt hàng với mình.

Cũng không thể để tỷ tỷ vừa mới đi, chân sau mình liền nói với nàng ta là ta đã làm xong rồi.

Chờ đến khi Chu lại lấy ca khúc ra đi.

Bài hát này nhất định là muốn ăn hai đầu.

Tiền công Giáp Lâm Tri muốn chắc chắn rồi, hắn cũng muốn có được tiền trăm phần trăm là được, nếu như có thể vọt tới trước bảng thi đấu còn có thêm tiền thưởng ——

“Ta muốn tất cả!”

Vì định chế bài này, Lâm Tri Bạch bị khấu trừ rất nhiều giá trị danh vọng, hắn nhất định phải mạnh mẽ thu hồi vốn.

...

Hai ngày kế tiếp.

Lâm Tri Bạch mỗi ngày đều trở lại chỗ ở và sân trường.

Giang Thành viết tự lâu nào đó ở gần Thủy Vân Cư? Địa chỉ làm việc, Lâm Tri Bạch rút thời gian đi tham quan một chút.

Sau khi xác nhận không có vấn đề.

Lâm Tri Bạch nói với Giang Thành mang mình đến phòng làm việc tham quan:

“Tiếp theo Tần Châu học viện nghệ thuật sẽ có một tuần huấn quân đội, ta là đại một tân đệ tử nhất định phải tham gia, mấy ngày kế tiếp nếu không có chuyện gì người có thể hiểu nhiều âm nhạc, phim điện ảnh cùng tiểu thuyết của Tần Châu chúng ta, trọng điểm chú ý mục tiêu là tam đại.”

“Vâng, lão bản!”

Tâm tình Giang Thành không khỏi có chút hưng phấn.

Hắn biết ông chủ giao thủ với mình từng chút một.

Đầu tiên, ông chủ trước đó không nói với mình rằng hắn là học viện nghệ thuật của Tần Châu mới sinh.

Mặc dù Giang Thành căn cứ tuổi tác đối phương, trong lòng cũng có thể đại khái đoán được điểm này.

Hơn nữa, lão bản muốn mình chú ý đến thị trường ăn chơi.

Điều này chứng tỏ, trong phạm vi công việc sau này của mình chắc chắn không thể tránh khỏi những thứ này.

Hơn nữa lúc trước trên thông tin tuyển chọn có đề cập qua, người ứng tuyển muốn phải có kinh nghiệm làm tài chính, Giang Thành hình như dần dần minh bạch, mình về sau có khả năng muốn làm chuyện gì.

Ngoài ra, ông chủ tựa hồ rất quan tâm đến tam đại...

Cần nhắc đến ông chủ họ Lâm, Giang Thành mơ hồ có một cái phỏng đoán lớn mật!

Nếu như suy đoán này là thật, vậy có thể mình đã leo lên một chiếc thuyền lớn, hắn nhất định phải nắm chắc cơ hội ngàn năm khó gặp này!

Bởi vì Giang thành rất rõ ràng:

Nếu ông chủ thật sự là cái bối cảnh kia, vậy có lẽ tương lai sau này sẽ không bao giờ có cơ hội thứ hai!

Nhưng ông chủ giao tài năng còn chưa đủ nhiều, đọc sách linh tinh, sai – Khắc hoa sát chiêu.

Giang Thành có thể rõ ràng cảm giác được trên người ông chủ vẫn như cũ bao phủ một tầng mạng che mặt thần bí.

Đồng thời Giang Thành cũng biết, bởi vì vị lão bản này của mình còn chưa chân chính tín nhiệm mình, dù sao hắn còn ở vào kỳ thử việc.

Đây là chuyện rất bình thường.

Đối với điều này, thành Giang chẳng những không cảm thấy mất mát, ngược lại càng hăng hái mười phần, hắn sẽ chứng minh năng lực và giá trị của mình với ông chủ.

Giang Thành có lòng tin này!

Bất quá ông chủ không ngờ mới tặng được một chức, quả thực trẻ đến quá đáng!

Rõ ràng ông chủ đối nhân xử thế cực kỳ lão đạo, ngay cả một xã hội lâu năm như mình cũng cảm thấy hoàn toàn không cách nào nhìn thấu đối phương, phỏng phát đang giao tiếp với một con hồ ly tâm cơ thâm trầm.

Càng đừng nói ông chủ còn có thể viết ra tiểu thuyết như 《Nhân Gian》 筹筹筹 nhân gian!

Về phần vì sao ông chủ đột nhiên lại nắm chắc?

Giang Thành biết đây là khảo nghiệm bước đầu của ông chủ.

Nếu như mấy ngày tiếp theo mình hoàn thành công việc không thành công của ông chủ, chỉ sợ sẽ vứt bỏ công việc có khả năng có tiền đồ vô hạn này.

“Vất vả cho Thành ca rồi.”

Lâm Tri Bạch cười, mở miệng nói.

Hắn tin rằng Giang thành hắn là đã nghe ra ý ở ngoài lời của mình.

Nếu ngay cả chút khảo nghiệm nhỏ này cũng không nghe rõ, vậy đối phương không thích hợp theo chân mình.

Lập môn hộ khác cũng không phải chuyện dễ dàng, Lâm Tri Bạch cần tổ kiến ra thành viên nòng cốt của mình, cho nên mấy ngày nay hắn làm như vô tình hay cố ý tiếp xúc nhiều với

Giang Thành giao lưu, yên lặng khảo sát biểu hiện của đối phương.

Lâm Tri Bạch mưu đồ quá lớn.

Chọn người phát ngôn không thể không thận trọng.

Mà cho tới bây giờ, Lâm Tri Bạch đối với biểu hiện của Giang Thành rất hài lòng.

Nếu như Giang Thành tiếp theo không có sai lầm, hấn hấn sẽ trở thành thân tín đầu tiên của mình.

Chương 32: Tiêu mục tiêu ngày 29 tháng 9.

Quân huấn lớn nhất của học viện nghệ thuật Tần Châu đã bắt đầu.

Giáo phương yêu cầu mỗi một lần vừa mới ra đời đều phải tham gia quân huấn, trừ khi có tình huống đặc biệt.

Trước kia Lâm Tri Bạch thuộc về tình huống đặc thù, bất quá hiện tại thân thể hắn đã hoàn toàn tốt rồi, tự nhiên sẽ không kháng cự quân huấn, thậm chí có chút chờ mong, nhân cơ hội rèn luyện một chút cũng rất tốt.

Không khác gì địa cầu.

Nội dung trong quân huấn của Lam Tinh cũng đơn giản là chạy bộ đứng quân tư.

Tuy Lam Tinh là tự trị thống nhất các châu trên thế giới, nhưng ai cũng không dám bảo đảm tương lai không phát động, cho nên các châu đều có quân đội.

Mấy trăm năm trước chiến loạn khiến các châu đều có ý thức sống yên ổn.

Đến nay còn có rất nhiều tác phẩm nghệ thuật, đều là lấy những niên đại chiến loạn làm bối cảnh sáng tác.

Đương nhiên.

Trước mắt các châu đều rất yên ổn, Trung Châu thống trị đối với toàn cầu, vẫn là vô cùng vững chắc.

Chỉ là hiện tại giữa bát châu ít nhiều vẫn còn có chút không hợp nhau, mặc dù không có chiến loạn uy hiếp, vẫn như cũ âm thầm phân cao thấp, nhất là cái hội văn hóa nghệ thuật này, cạnh tranh cực kỳ kịch liệt...

Tổng cộng có bốn mươi lăm người ở lớp Lâm Tri Bạch.

Học từ mấy ngày nay mọi người đều đã quen thuộc với nhau, nhất là khi được phân đến một túc xá, đã bắt đầu xung huỳnh gọi đệ, còn rất thân kỳ phân ra ai là đại ca ai là nhị đệ tam đệ

các loại, bất quá Lâm Tri Bạch này đi học cùng học sinh tiếp xúc ít, cho nên không có quen thuộc như vậy.

Thường xuyên sẽ có người chủ động tìm Lâm Tri Bạch đáp lời.

Lúc ở giữa bầu trời, Lâm Tri bởi vì thân thể nên tính cách tương đối quái gở, tản ra khí tức người lạ chớ gần.

Hiện tại thân thể tốt hơn tâm thái cũng thay đổi, Lâm Tri Bạch cũng không có cự tuyệt người từ ngoài ngàn dặm, chẳng qua là các bạn học vẫn có thể từ trên người hắn cảm nhận được một loại cảm giác khoảng cách rất vi diệu.

Hình như Lâm Tri Bạch và các học sinh khác, ở các cấp bậc khác nhau, thậm chí là hai? Người của thế giới.

Mà liên tục vài ngày huấn luyện quân đội mọi người cũng dần dần cũng quen với tính tình đăm đăm của Lâm Tri Bạch.

Ước chừng là mọi người cảm thấy Lâm Tri Bạch mặc dù cao lãnh, nhưng có loại mị lực cá nhân đặc thù, đối nhân xử thế cực tốt, lễ phép đồng thời không mất ưu nhã, khiến cho mọi người rất khó sinh ra cảm xúc phản cảm.

Quân huấn buổi chiều xong, các bạn học có tài nghệ tốt được cử đi hát, các bạn học khác làm thành một vòng tán thưởng biểu diễn.

Giáo viên nghệ thuật không thiếu tài đa tài đa nghệ.

Bởi vậy mọi người mỗi ngày đều sẽ chờ mong khâu biểu diễn tài nghệ trước quân huấn.

Đáng nhắc tới chính là, Lâm Tri Bạch mỗi ngày trong tiết biểu diễn mấy lần nghe được có người hát 《 tiêu ưu 》, nhìn ra được bài hát này ở quần thể các học sinh rất được hoan nghênh.

Quân huấn chấm dứt đêm trước.

Lâm Tri Bạch thậm chí nghe thấy một nam sinh hát cho mình nghe.

Bài hát này đối với đại học sinh mà nói tương đối lạnh lùng, có đồng học nghe xong thậm chí cũng không biết bài này tên

gì, người khác hỏi mới biết đây là bài ca mới đệ nhất trong bảng thi đầu tháng này.

“Bài ca là do Bạch Đế viết!”

“Làm ca là Trương Hi Dương!”

“Cái tên này của Bạch Đế có quen tai.”

“Chính là những người sáng tác Áu Tiêu Sầu Sầu.”

Cứ như đồng học trò chuyện phiếm, “Bạch Đế” trong miệng bọn họ hồn nhiên không biết liền ngồi ở bên cạnh.

Tiếp theo các bạn học càng nói càng xa, từ đâu thuộc về ai lớn lên đẹp mắt, là cấp bậc Giáo Hoa gì gì đó, thảo luận đến một học sinh nào đó của hệ nào đó đã trở thành minh tinh, rất ít đến đi học.

Lúc này.

Đột nhiên có một nữ sinh cười nhìn Lâm Tri Bạch.

“Lâm Tri Bạch người cũng rất nổi danh nha, trong diễn đàn vườn trường còn có người treo ảnh của người, nói người chính là người có lực cạnh tranh với Giáo Thảo lần này của Tần Nghệ đấy, làm vẻ vang cho lớp chúng ta rồi!”

Mọi người kêu lên “Oh”.

Lại có đồng học nói đùa: “Đáng lẽ nên phái Lâm Tri Bạch bắt Doãn Đông Noãn ở Lớp sát bên, cả đời này không cần phấn đấu nữa.”

“Doãn Đông âm áp?”

Lâm Tri Bạch đột nhiên ngược mắt.

Đám đồng học kiến Lâm Tri Bạch hiếm khi có đáp lại, ồn ào hơn nhiều, nam sinh nhắc tới Doãn Đông âm lại càng cười tùm tùm trêu ghẹo nói: “Người sẽ không phải không biết Doãn Đông âm áp chứ, nàng lớn lên rất xinh đẹp, đương nhiên không phải là trọng điểm, trọng điểm là ông nội nàng là một trong ba công ty giải trí lớn nhất của Tần Châu, bà chủ Tứ Nạp Đức!”

“Vậy sao.”

Lâm Tri Bạch cười qua loa một câu, lông mày xinh đẹp lại hơi nhíu lại, Doãn Đông âm áp chỗ nào?

Tần Châu trong tam đại chiến đấu túi bụi, nhưng tiểu bối các nhà có chút quen thuộc, hẳn tự nhiên quen biết Doãn Đông âm áp.

...

Quân huân kéo dài một tuần.

Khi kết thúc đã là hai mươi bảy tháng chín rồi.

Lâm Tri Bạch về đến nhà giữa trưa, thấy thời gian không sai biệt lắm, liền đem bộ dạng Nguyệt Quang gửi cho tỷ tỷ.

Kết quả buổi chiều hôm đó Lâm Hi liền gọi điện thoại.

Câu đầu tiên gã nói chính là: “Người thật sự là đệ đệ của ta sao? Không phải người bị khúc phụ nào xuyên qua đó chứ? Lờ Huân Hạ Kỳ Thích đang chờ ta hả?”

Đệ đệ người chuyển thể trọng sinh.

Nhưng không có cái gì gọi là hồn xuyên.

Lâm Tri Bạch trong lòng cười thâm, biết rõ còn cố hỏi: “Ca cũng không tệ nhỉ?”

“Không sai?”

Lâm Hi đè nén cảm xúc mãnh liệt trong nội tâm, giọng nói lại không che giấu được hưng phấn: “Đâu chỉ là không tệ, có bài tập này xuất mã, mười ba bộ chúng ta khẳng định có thể xông vào Top 10 thành tích!”

“Mười thứ hạng đầu của công tích có cái gì hay không?”

“Trước đó không nói cho người biết, cuối năm công ty tổ chức cải tạo, trước tháng mười hai, bộ âm nhạc hai mươi bộ, bộ phận xếp hạng sau sẽ bị cắt lùi, chủ quản liên quan cũng sẽ bị giáng chức, ta vẫn lo lắng chuyện này, nhưng tiến top 10 liền không sao...”

“Loại chuyện này về sau phải sớm nói cho ta biết.”

Lâm Tri Bạch khẽ nhíu nhíu mày, mặc kệ nói từ phương diện nào, hẳn đều không thể tiếp nhận tỷ tỷ bị giáng chức.

“Biết rồi.”

Lâm Hi cười tủm tỉm nói: “Ta cũng không nghĩ tới đệ đệ của ta vậy mà dũng mãnh như vậy a, sớm biết dũng mãnh tử tử như người không đem người vất khô mới là lạ!”

Ngài chính là vất mồ hôi?

Khóe miệng Lâm Tri hơi co lại.

Lâm Hi hiện tại rất kích động: “Kỳ thật nguy cơ lần này cũng là cơ hội hiếm có, rắc đọc sách mà rối rắm. Kỹ K Khắc Hoa Hoa Hoa. Tù nhân sau mười hai tháng đã loại bỏ mười bộ phận, có thể sống sót mười chủ quản, chẳng khác nào biến tướng thăng chức rồi, hiện tại xem ra tử tử của người ta có thể sống sót.”

“Không an toàn.”

Lâm Tri Bạch nhắc nhở Lâm Hi.

Lâm Hi nói: “Ta đương nhiên biết không an toàn, cho nên tiếp theo bộ phận chúng ta sẽ động viên, tất cả mọi người phải nghĩ biện pháp làm thành tích cho ta, ca khúc khác ta đã phát cho bên kịch rồi, chờ tin tức của bọn họ đi!”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch tạm thời cũng không có biện pháp, trên tay hắn đã không còn ca nữa, trước chỉ có thể dựa vào chính tử tử cố gắng.

cúp máy.

Lâm Tri Bạch nhìn tiền tiết kiệm của mình.

Trước mắt trên thẻ có hơn hai trăm vạn, đều là được chia thành hai chữ “An ã” với vẻ lo lắng.

Tháng này dành cho bản thân bài hát xếp hạng nhất thi đấu Quý bảng, ngoại trừ download được thưởng, công ty còn có thể có tiền thưởng thêm.

Phối hợp với sự ưu sầu về việc download tháng này chia sẻ, Lâm Tri Bạch đoán chừng tháng sau mình có thể tới tay có hơn 300 vạn, cộng thêm hiện tại tiền gửi có hơn 500 vạn rồi.

“Hơn năm trăm vạn vẫn chưa đủ.”

Ngón tay Lâm Tri Bạch nhẹ nhàng gõ mặt bàn: “Đặt mục tiêu nhỏ một ngàn vạn trước đi.”

Đến khi 《 Nguyệt Quang 》 được tuyên bố, có lẽ mình có thể tích lũy được khoảng một ngàn vạn, bởi vì Lâm Tri công bố ca khúc không công càng nhiều, về sau mỗi tháng nhận được chia phần thưởng sẽ càng nhiều.

Mà nếu có một ngàn vạn tiền tài lưu động, với vốn liếng sơ kỳ của mình có thể miễn cưỡng hoàn thành, kế hoạch bước thứ hai cũng có thể thúc đẩy.

Đương nhiên.

Điều kiện tiên quyết khi đạt tới số này là 《 Nguyệt Quang 》 có thể được phương phim ưu ái.

Ánh mắt Lâm Tri Bạch sâu kín nhìn về phía phương xa, lúc này bên kịch đã thu được 《 Nguyệt Quang 》 rồi nhỉ?

Chương 33: Rung động Tần Châu.

Khang Thành.

Lý Lượng làm đạo diễn phim, bề nghề thiên hạ, đang thảo luận công việc của giai đoạn cuối cùng với người giám chế bộ phim này.

“Phụng nhạc cơ bản đã hoàn thành.”

Trương Bồi Hằng ở trong bản kịch bản này mở miệng nói: “Bây giờ chỉ thiếu một khúc truyền đơn nữa thôi, phía bên thần thoại có động tĩnh gì không?”

“Sắp rồi.”

Lý Lượng cười nói: “Hiệu suất làm việc thần thoại cũng không tệ.”

Dùng một chút Lý Lượng lại nói: “Nhưng ta vẫn cảm thấy bỏ ra bảy trăm vạn mua một khúc truyền đơn thì quá lãng phí, chúng ta nên tiết kiệm càng nhiều tiền để đặt vào bên trong kịch truyền hình, bỏ ra một trăm vạn mua hát cũng đủ dùng.”

“Tiểu Lý, ngươi còn trẻ.”

Trương Bồi Hằng vỗ vỗ bả vai đạo diễn: “Ngươi đừng xem thường ảnh hưởng âm nhạc, có đôi khi một bài nhạc tác động, còn tốn biết bao nhiêu tiền hơn ngươi, tiêu hết bao nhiêu tiền để tuyên truyền.”

“Nhưng ta vẫn cảm thấy khúc chủ đề của phim truyền hình thiếu chút nữa cũng không sao, kịch bản mới là trọng điểm.”

Lý Lượng nhỏ giọng thì thầm, nhưng không vì đối phương gọi mình là “Tiểu Lý” mà cảm thấy không vui, cứ việc hai người tuổi tác xấp xỉ nhau.

Chỉ vì...

Trương Bồi Hằng này không chỉ là một bộ phim thoát ly thiên hạ mà còn là một phim ảnh xếp hạng trong 10 hạng đầu của Tần Châu!

Còn về phần vì sao đại đạo đỉnh cấp như Trương Bồi Hằng lại đảm nhiệm chế độ giám sát cho bộ phim truyền hình “Thiên

Hạ”.

Quá bình thường.

Thời đại này càng ngày càng nhiều phim truyền hình, thích mời đạo diễn đại bài điện ảnh nào đó đến đảm nhiệm giám chế, cho dù chỉ là treo thoi sao? Tên.

Nguyên nhân chủ yếu có hai.

Một là mượn hiệu ứng TaeKwonDo lớn tiếng làm phim để hấp dẫn người xem.

Ví dụ như nội quốc nào đó, phim hình giám chế nào đó sắp dùng làm sao là đạo diễn “Trương Nghệ mỗ”, người xem có phải hứng thú đến xem không?

Hai là mượn đạo diễn làm phim bằng hiệu để nói chuyện!

Những đạo diễn vai vai huy hiệu này thường rất được tư phương tín nhiệm, sự tồn tại của bọn họ có thể trực tiếp hộ giá, cân bằng quan hệ với các đạo diễn truyền hình.

Thậm chí còn trực tiếp cung cấp trợ giúp cho đạo diễn phim truyền hình!

Mà tổ kịch liệt bề nghệ thiên hạ bề nghệ thiên hạ, Trương Bồi Hằng chính là đóng vai nhân vật như vậy.

Là Trương Bồi Hằng hoàn toàn có tư cách vỗ vai đạo diễn Lý Lượng nói một tiếng: “Tiểu Lý, ngươi còn trẻ”.

Lúc này.

Lý Quang gọi điện thoại.

Nhận điện thoại xong, Lý Lượng cười nói: “Thần thoại đã phát ca hát đến hộp hộp của ta, tổng cộng có năm cái, học trưởng đi cùng ta nghe một chút đi, không hài lòng thì bảo bọn họ sửa, ca sĩ cũng có thể đổi.”

Trương Bồi Hằng là học trưởng của Lý Lượng.

Nếu như không phải tầng quan hệ này cộng thêm một chút nguyên nhân đặc thù, Trương Bồi Hằng cũng sẽ không đảm nhiệm bộ phim giám chế bề nghệ thiên hạ.

“Vậy nghe một chút xem sao.”

Trương Bồi Hằng cười nói: “Thần thoại mà định chế, đúng là đáng để chờ đợi.”

“Vâng, học trưởng chờ một chút.”

Lý Lượng mở hộp hộp máy tính ra, sau khi đưa vào mật khẩu, đem toàn bộ năm cái bình rượu hạ xuống, ngay lập tức mở ra bài hát đầu tiên.

Đây là một bài hát cổ xưa điển hình.

Nghe xong ca khúc, Lý Lượng cười nói: “Hình như cũng tạm được.”

Trương Bồi Hằng cũng không hài lòng lắm, khẽ lắc đầu nói: “Bài hát này quả thật có thể dùng, nhưng đừng quên chúng ta đã bỏ ra bảy trăm vạn, hẳn là có yêu cầu cao hơn, nghe thử một bài xem sao.”

“Được.”

Lý Lượng phát ra bài thứ hai.

Rất nhanh cũng nghe xong bài thứ hai, Lý Lượng suy nghĩ một chút rồi nói: “Bài này hình như tốt hơn bài trước một chút.”

Trương Bồi Hằng lần này gật đầu tỏ vẻ tán thành.

“Quả thật cảm giác tốt hơn một bài hát này, nhưng người không cảm thấy phong cách bài hát này tựa hồ càng thích hợp làm khúc cuối sao, chúng ta đã định ra khúc đuôi, hiện tại chính là khúc chủ đề, nếu có thể viết khúc chủ đề mang đến trợ lực cho phim truyền hình, tốt nhất là thoát ly kịch bản của TV, cũng có thể làm cho người ta cảm nhận được sự mị lực của bài hát này.”

Tóm lại chính là bài này còn chưa đủ tốt.

Lý Minh nghe xong cũng cảm thấy rất có lý, liền gật đầu nói: “Bảy trăm vạn tiền đặt cọc, Trương Bồi Hằng có tư cách bắt bẻ một phen, Lý Minh nghe xong cũng cảm thấy rất có đạo lý:

“Lại đặt bài tiếp theo.”

Bài hát thứ ba mà Lý Lượng phát ra, bài hát này khiến Chủ Bằng động tâm.

Mới nghe được phân nửa, đôi mắt của Lý Lượng liền sáng lên, cho dù người ngoài đều nói thần thoại xướng, bình quân chất lượng không bằng Berloz, lại càng kém hơn so với sắc trời, dù sao cũng chỉ là tam đại cấp bậc.

Chênh lệch giữa tam đại cũng không phải là tuyệt đối.

Có đôi khi thần thoại cũng có thể làm lật đổ thiên quang.

Ví dụ như bài ca này gọi là Động Tâm, vô luận là giai thoại đều rất tốt, thậm chí còn tốt hơn cả hai bài hát trước, ca sĩ một lời mở miệng liền cực kỳ chói tai!

“Được!”

Lý Lượng vỗ tay khen ngợi.

Bài hát này đừng nói Lý Lượng, Trương Bồi Hằng yêu cầu hà khắc cũng nhẹ nhàng gật đầu, có chút hài lòng nói: “Chất lượng của bài này thì tạm được, ít nhất có thể xứng đáng với phí đặt cọc của chúng ta.”

Nói xong.

Trương Bồi Hằng mỉm cười.

Bảng hiệu lớn nhất chính là uy tín.

Người làm nhạc trong âm nhạc giải trí của bộ lạc thần thoại, năng lực sáng tác vẫn có thể tin tưởng, nếu phát huy ra thực lực, chưa chắc đã kém hơn hai nhà còn lại, đây chính là một chứng minh rất tốt.

“Còn hai bài nữa.”

Có lẽ là vì một bài hay hơn cả một bài, sự chờ mong trong lòng Lý Lượng bị kéo lên cao hơn rồi, không thể chờ đợi được bắt đầu phát ra bài hát thứ tư, có năm bài hát hợp lý có thể chọn lựa, đương nhiên phải nghe xong rồi mới dám phán đoán.

Nhưng mà sau khi nghe xong bài thứ tư, Lý Lượng lại có chút thất vọng.

“Vị này không được mạnh nhất lần thứ ba.”

Trương Bồi Hằng lại như sớm đã nhìn thấu tất cả, vẻ mặt không chút bất ngờ nói: “Đây chính là nơi của đám thần thoại vô đạo tặc, trước đó, ba bài hát có thể nói là một bài hay so với

một bài, sau đó bọn họ cố ý đem bài đứng thứ ba tốt nhất đặt ở chính giữa, để chúng ta có thể so sánh với bài hát trước sau, kết quả ngay khi bài thứ tư vừa ra, lập tức liền hiện ra cách khác biệt với bài thứ ba.”

“Thần thoại hảo tâm cơ.”

Lý Lượng nghe Trương Bồi Hằng phân tích xong, chặc chặc nói: “Cái trình tự này không ngờ lại không phải ngẫu nhiên sắp xếp, tâm lý chiến đều đã sắp xếp cho chúng ta, Khương vẫn là gừng càng già càng cay, không nói học trường, ta cũng không nghĩ ra nhiều như vậy.”

“Còn có một bài.”

Trương Bồi Hằng dựa lưng vào ghế, đưa cằm hướng về phía màn hình, chép miệng, cực kỳ tự tin nói:

“Đây là sáo lộ Át Phương quán dụng mà thôi, người dù sao vẫn còn trẻ, kiến thức ít cũng là bình thường, nếu không ngoài dự liệu của ta, hai đầu trước sau động tâm đều là làm lá xanh phụ trợ đưa tới, không tin? Berloz nghe được bài thứ năm, tất nhiên cũng là lá xanh, làm nền cho bài thứ ba.”

“Có đạo lý.”

Lý Lượng gật đầu đồng ý, sau đó điểm mục tiêu di chuyển ánh sáng phát ra.

Danh sách thứ năm gọi là “Ánh Nguyệt Quang Minh”.

Không như bốn bài hát đầu, bài hát thứ năm rất yên tĩnh, thanh âm cũng không có, mấy giây sau mới vang lên.

Cổ tranh như nước.

Uyển chuyển vờn quanh.

Trong ý cảnh du dương, tiếng sáo chậm rãi chảy xuôi.

Trong tai vô số âm vận như nước chảy phiêu đảng, tiếng tiêu dần dần vang lên hòa với tiếng trống tự hợp.

“Ánh trăng sao?”

Hương của cô gái!

Lệ Đoạn kiếm!

Tình cảm sâu sắc.

Có bao nhiêu đau đớn?

Không một tiếng động nghĩ!

Đã quên người...”

Giọng nói ca ca chậm rãi vang lên, mang theo ý cảnh cổ xưa rung động lòng người, hiệp cốt nhu tâm cùng tràn ngập bi thương ở trong lời ca cổ hương cổ xưa này hầu như đập vào mặt.

Vẻ mặt Lý Quang khẽ biến.

Tâm tình hắn như một đầm nước phẳng lặng bỗng nhiên bị ném vào một hòn đá, nổi lên từng vòng gợn sóng giống như gợn sóng.

Quay đầu lại.

Biểu tình của Lý Lượng có chút cổ quái, quay đầu thoáng nhìn qua Trương Bồi Hằng.

Nói cái thứ năm cũng là làm nèn mà?

Sao nghe giống như không có vấn đề như vậy?

Trương Bồi Hằng giả vờ như không thấy được ánh mắt Lý Lượng nhìn mình, nghe bài hát này, trong lòng cũng chợt dâng lên chút khác thường.

Bài hát này...

Cảm giác rất đặc biệt.

Rõ ràng hắn đang đi theo con đường của gió cổ, nhưng không biết vì sao, theo cảm giác giai điệu, giai điệu, hoàn toàn khác với bốn thủ đô lúc trước.

Từng câu từ ngữ rõ ràng là ngắn gọn như vậy, nhưng lại có thể xoay chuyển thiên hồi, hình như có một loại hương vị khó diễn tả bằng lời, khiến người ta không nhìn được mà đi chăm chú lắng nghe và thưởng thức.

Khóe miệng hơi giật giật.

Trương Bồi Hằng tựa hồ muốn mở miệng khen gì đó, nhưng lời đến miệng lại im lặng.

Lại nghe một chút đi.

Giai điệu giai điệu vẫn lạnh lẽo thanh u, như ánh trăng từng tia từng sợi phóng về phía nhân gian, vừa tịch mịch vừa triền miên.

Trong tiếng ca phối hợp với giọng điệu hài lòng, sự yêu thương và hận của đệ tử giang hồ lạnh lẽo ẩn giấu trong từng chữ một.

“Tinh thần cô đơn!”

Theo gió lay động

Ai đi nghĩ đi?

Si tình lang...

Chiến trường hồng trần này...

Thiên quân vạn mã có ai có thể xưng vương...”

Bài hát này mỗi một từ phảng phát đều có sức nặng ngàn quân, ca từ và ý cảnh hợp nhau càng thêm bổ sung.

Nhất là câu cuối cùng của bài chủ ca “Thiên quân vạn mã vạn mã có ai có thể xưng vương”, tựa hồ lập tức kéo người đến niên đại chiến mã hí vang, hiệp khách tung hoành.

Chỉ có đẹp thê lương, mãi tới tận trời đất bao la.

Lý Lượng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cẩn thận cảm thụ âm luật càng rộng rãi, thậm chí phụ họa với giọng điệu vui vẻ, phảng phát thế giới chỉ còn lại âm nhạc chảy xuôi.

Mà ở bên cạnh Lý Lượng.

Trương Bồi Hằng há to miệng, không kịp lòng được mà điều chỉnh lại tư thế ngồi.

Thân thể hắn nghiêng về phía trước, tựa hồ muốn nghe bài hát này rõ ràng hơn.

Âm phù theo nhạc khí cộng hưởng chảy xuôi trong phòng, khúc nhạc dần dần hoa lệ, nhạc chính cũng trong tấu nhạc nhạc truyền qua bộ phận phó ca.

“Quá tình quan!”

Ai dám xông vào?

Nhìn Minh Nguyệt!

Tâm bi thương...

Thiên cổ hận thù!

Luân Hồi ném thử

Nhắm mắt lại!

Người nào cuồng nhất?

Nhìn thế đạo Vô Thường!

Đã định trước là người có can đảm người mình yêu sẽ tổn thương cả đời...”

Một phần của bài ca chính tiến đến, tiếng ca ca cũng từng bước có biến hóa, tâm tình thật lớn đang mãnh liệt đánh thẳng vào tâm thần Lý Lượng. Trong đầu hấn lại điên cuồng lập lòe như ảo ảnh đèn cầy, trước mắt hiện ra từng bức tư tiết kịch tình.

Keng!

Hai mắt Lý Lượng đột nhiên mở ra!

Trong đôi mắt tròn tròn tựa hồ có lưu quang lấp lóe, mang theo sắc thái kinh diễm!

Ba chữ này khéo léo uốn lượn miên man chuyển, cơ hồ câu nào cũng thúc lòng người, những thứ này như khóc như than, hấn nghiêng tai lắng nghe tâm thần chập chờn không cách nào tự kiềm chế!

Cùng lúc đó.

Trương Bồi Hằng cũng động dung hoàn toàn, hấn ta không thềm để ý đến sự lúng túng khi phán đoán sai lầm!

Khi ca từ hát tới thiên cổ và luân hồi, không ngờ hấn lại cảm nhận được sự bi thương như của một vận mệnh!

Lý Lượng ở bên cạnh bỗng nhiên quay đầu lại, va chạm với ánh mắt của Trương Bồi Hằng. Cả hai đều nhìn thấy vẻ rung động trong mắt đối phương.

Âm nhạc vẫn còn tiếp tục.

Ca từ bi bi thương phảng phất đang kể ra cái gì, hoặc là nói bài hát này, vừa là trai nhi tình cũng vừa là thế đạo vô thường.

Tình quan khổ sở lưu hận muôn đời.

Trong bối cảnh của đại đại thời đại này, vận mệnh của một cá nhân như chiếc thuyền con trôi nổi giữa thương hải, chỉ có thể xa vời đi theo sóng lớn mênh mông, ngẩng đầu nhìn trăng sáng xa xa chân trời, lưu lại sự buồn bã như mất mát.

Cả bài hát đều lộ ra một loại cơ điệu bi thương triền miên.

Nhưng mà chính chính hợp bài hát đều nghe được, lại là Vạn Thiên Cung Huy đều hóa thành bụi đất, khiến cho người ta đột nhiên tràn đầy cảm giác tàn tạ.

Mãi đến khi dư âm cuối cùng vòng quanh xà nhà...

Trương Bồi Hằng đang trầm mặc đột nhiên nhẹ nhàng phun ra một hơi, cười khở mở miệng nói: “Thì ra bài thứ ba cũng là lá xanh, bài ” nguyệt quang cương” này mới là sát chiêu cuối cùng.”

Thần thoại đè ép một cái trục lớn!

“Vậy thì bắt đầu đi! Mấy bài khác không cần suy nghĩ nữa!”

Lý Lượng không chút do dự mở miệng, giống như mỗi tế bào trong cơ thể đều đang hoan hô, nụ cười trên khóe miệng đã hoàn toàn không nhịn được, tiền này thật đúng là tôn giá trị, bài hát này quá mức kinh diễm!

“Là như vậy à.”

Trương Bồi Hằng ho nhẹ một tiếng: “Tiểu Lý ngươi có biết, sang năm ta cũng muốn mua một bộ phim có tác dụng đề tài, vừa vắn trên tay cũng thiếu một bộ ca thích hợp...”

“Trường học!”

Lý Lượng biến sắc: “Rõ ràng là ta tới trước!”

Trương Bồi Hằng nói: “Bài này ngươi không nắm được, học trường giúp ngươi.”

Dừng một chút.

Trương Bồi Hằng lại nói: “Huống hồ ngươi cũng không muốn nói rồi, chủ đề của phim truyền hình thiếu chút nữa cũng không sao. Kịch bản mới là trọng điểm, ta nghĩ rất có lý.”

“Ta đã nói qua câu này?”

Lý Lượng còn đang lắc đầu thừa nhận.

“Lý Lượng ta tuyệt đối chưa từng nói qua những lời này, học trưởng là người biết ta, ta con người từ trước đến giờ đều rất coi trọng phim phối nhạc trên truyền hình, đây là học theo học trưởng ngài đó, ngài vừa rồi không phải cũng nói một bài ca hay có thể mang phim truyền hình tuyên truyền sao, quan điểm ta thật sâu đồng ý với học trưởng!”

“Nhường hay không?”

Trương Bồi Hằng hí mắt: “Ta cho người thêm một trăm vạn, không phải người nói một trăm vạn cũng có thể thuê được cả đồng đó sao?”

Lý Lượng sắp khóc lên: “Lời này cũng không phải ta nói! Đạo diễn cũng không thể khinh người như vậy! Ta còn là đệ của người đây!”

“Vậy người tránh ra.”

“Ta sẽ không tránh!”

Trong lòng Lý Lượng có chút sợ hãi, lại kiên trì phản kháng, bài hát này ai cũng đừng mong cướp đi!

Trương Bồi Hằng đột nhiên cười ha hả: “Nhìn người bị dọa thành cái dạng gì, người tránh ra là vì ta muốn xem ca khúc này là do ai viết, hơn nữa ta làm sao có thể thực sự tranh đoạt với người.”

“Hả? Thật sao!?”

Lý Lượng ngẩn người, trong lòng mừng rỡ, lúc này mới tránh ra, chụm vào mặt Trương Bồi Hằng cùng một chỗ vào màn hình.

“Bạch Đé?”

“Bạch Đé?”

Hai người nhìn ca khúc sáng tác người sau, hầu như trăm miệng một lời đọc ra hai chữ này.

“Bạch Đé là ai?”

Trương Bồi Hằng tò mò nhìn Lý Lượng.

Lý Lượng lắc đầu: “Đây là lần đầu tiên ta nghe cái tên này, dĩ nhiên là người đọc sách rồi.”

Nói xong.

Lý Quang lấy điện thoại di động ra lục soát, phát hiện trên khuôn mặt của Tần Châu có giới thiệu.

“Khó trách hai ta đều chưa từng nghe qua người này, Bạch Đế hình như là một người mới tác nhạc trong thần thoại, trước mắt chỉ tuyên bố hai bài hát.”

“Người mới?”

Trương Bồi Hằng nhíu mày.

Lý Lượng tiếp tục tìm tòi tin tức về Bạch Đế trên mạng, giống như đột nhiên phát hiện ra đại lục mới nào đó, giọng nói có chút kinh ngạc nói: “Bạch Đế này có chút thú vị a!”

“Sao lại nói vậy?”

“Người này tuy chỉ là người mới chỉ phát hai bài hát, nhưng tháng trước hắn vừa xuất đạo đã trực tiếp đứng thứ hai trong bảng thi đấu, tháng này hắn lại phát bài hát, hiện tại là hạng nhất của thi đấu Quý bảng!”

“Thật sao?”

Trương Bồi Hằng hơi giãn mày, giọng nói hơi khác thường: “Cho nên bài Nguyệt Quang Minh này chính là bài hát thứ ba của Bạch Đế này?”

“Hắn là vậy.”

Lý Lượng cười nói: “Vừa mới ra đường, biểu hiện đã lợi hại như vậy rồi, gia hỏa này hẳn là thiên tài đi, chúng ta coi như nhất được bảo bối rồi!”

“Đúng vậy.”

Thi mùa thi đấu với số lượng vàng, Trương Bồi Hằng vẫn chấp nhận.

Hắn ngẫm nghĩ nói: “Bài này rất tốt, ca ca nên tìm một giọng nói trẻ tuổi.”

“Được.”

Lý Lượng gật đầu.

Mấy bài hát do thần thoại phát đến chính là tùy tiện tìm người ghi lại cho bên đó nghe, tương tự như phòng khách.

Sau khi xác định bên A muốn tan bài nào, hai bên mới có thể thương lượng cụ thể để ca hát kỹ lưỡng nào đó, đây cũng là hình thức ước định trong ngành nghề mà đúc thành.

“Bạch... Đế...”

Trương Bồi Hằng lại từ từ nói ra hai chữ này, ánh mắt hơi nheo lại, không biết đang suy nghĩ gì.

Chương 34: Khảo nghiệm Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ: Đơn đặt hàng

[Ký chủ thu hoạch được phần thưởng: Điểm kỹ năng *1]

[Nhắc nhở: Túc chủ đã tích lũy được 4 điểm kỹ năng]

Hôm sau.

Sáu giờ sáng.

Lâm Tri Bạch vừa tỉnh ngủ liền nhận được nhắc nhở của hệ thống.

Nhận được nhắc nhở Lâm Tri Bạch liền biết 《 Nguyệt Quang Quang 》 đã được công nhận rồi, bất quá đây cũng không phải là một chuyện đáng bất ngờ.

Rời giường rửa mặt một phen.

Sáu giờ dưới lầu ăn cơm.

Bữa sáng hôm nay là sữa đậu nành và bánh quẩy, từ sau lần Lâm Tri Bạch đề cập, bảo mẫu Lưu Di sẽ ở buổi sáng năm sáu giờ rưỡi, làm bữa sáng tốt đúng giờ cho nó ăn.

Lúc ăn nhanh thôi.

Lâm Tri Bạch nhận được điện thoại của Lâm Hi.

Thanh âm của Tử Ca Đức vừa hưng phấn vừa cấp bách.

“Đã đặt hàng, chuẩn bị tìm người ghi bài, hôm nay là lục tuần, trường học hẳn phải được nghỉ rồi chứ, người rảnh đến công ty một chuyến, chúng ta tìm ca sĩ thử âm!”

“Được.”

“Yêu cầu trước tiên nói một chút.”

Lâm Hi cần căn cứ vào yêu cầu cứng rắn của Lâm Tri Bạch, trước tiên sàng lọc ra một nhóm ca sĩ phù hợp điều kiện.

“Emmm...”

Lâm Tri Bạch trầm ngâm nói: “Làm ca cần có âm điệu có tiết tấu hay không. Kiểu ca sĩ thường xuyên giỏi về chuyên âm,

ngoài ra thì cố gắng nói nhỏ một chút, nhất là nhất định phải hát giỏi. Người thử chọn người tiêu chuẩn này xem.”

Rất nhiều người cho rằng “Ánh Nguyệt 》 là Cổ Phong ca.

Từ lời ca đến xem, bài hát này đích xác là gió cổ không sai.

Nhưng mà theo Khúc Phong mà nói, bài hát này thực ra là thuộc về bóng kẹp; phong cách.

Đặc điểm của loại phong cách này chính là chuyển âm nhiều, trên các loại rẽ ngoặt, ví dụ như Chu Đổng rất am hiểu loại sáng tác khúc gió này, được xưng là bóng xăng, Berloz, 2 Thiên Vương.

Bất quá trên phương diện Chu Đổng Ca pháp không có nhiều rẽ ngoặt như vậy.

Ngược lại Vương Lực Hoàng, Đào Cát Cát cùng với Hồ Ngạn bình điên cuồng rẽ ngoặt phong cách này.

Đây là lý do vì sao Lý Lượng và Trương Bồi Hằng lại cho rằng ‘Cực Nguyệt Quang Minh’ rõ ràng là Cổ Phong ca, nhưng thính giác lại vô cùng đặc biệt, nguyên nhân hoàn toàn khác với Cổ Phong ca bình thường, đây là một bài Cổ Phong và Ly Lầu Tạt Đạp; phong cách kiêm cả 2.

Thuộc về cá nhân của Hồ Ngạn bình sáng tác, dung hợp rất kinh điển.

Mà dung hợp gần như hoàn mỹ như vậy, cũng tạo thành sự thật phi thường khó nói bằng Nguyệt Quang Minh, dù cho Hồ Ngạn bình sau này hát bài này cũng cảm thấy đau đầu.

Lâm Tri Bạch không khỏi có chút lo lắng.

Thần thoại có người có thể không chế bài hát này sao?

Nghĩ lại thì Lâm Tri Bạch lại cảm thấy vấn đề không lớn, phải biết rằng ca sĩ giỏi nhất Tần Châu, hầu như đều được ba đại ca bao trọn, cho dù tỷ tỷ nghe nhạc mười ba bộ không tìm được người thích hợp, cùng lắm thì mình chọn ở bộ khác là được.

Đừng quên Tần Châu có dân cư vượt qua hai mươi ba ức, khí tức nghệ thuật cùng bầu không khí cực kỳ nồng hậu.

“Hiểu rồi.”

Trong lòng Lâm Hi nhanh chóng hiện ra nhân tuyển là một ít ca sĩ trong bộ phận: “Ta trước tiên thông báo cho ca sĩ liên quan chuẩn bị sẵn sàng, mấy giờ trưa người có rảnh không?”

“Khoảng hai giờ.”

“Đến lúc đó gặp lại.”

Lâm Hi cúp điện thoại tìm ca sĩ, Lâm Tri Bạch lại cho Giang Thành đánh? Điện thoại, thông báo đối phương có thời gian tới đây một chuyến.

9 giờ.

Giang Thành chạy tới.

Lâm Tri Bạch nhìn thấy Giang Thành hơi sững sốt một chút.

Giang Thành mặc dù ăn mặc chỉnh tề, nhưng trên mặt lại có chút tiêu tụy, bờ môi hơi khô nứt, trong ánh mắt mang theo tơ máu, giống như không nghỉ ngơi tốt.

“Người ngã bệnh?”

“Ta không có việc gì.”

Giang Thành cười nói, trong âm thanh vậy mà không có mỗi mệt, ngược lại có chút hưng phấn khác thường.

Lâm Tri Bạch mời đối phương ngồi xuống, nghiêm túc nhắc nhở: “Công việc cần vất vả lẫn lộn, nhớ kỹ cơ thể mới là tiền vốn của cách mạng.”

“Được rồi.”

Trong lòng Giang Thành ấm áp, ngồi xuống đối diện Lâm Tri Bạch.

Thấy Lâm Tri Bạch muốn pha trà, hắn nói “Ta đến đi”, nói xong liền cầm lấy chén trà pha.

Lâm Tri Bạch cũng không nhiều lời.

Chờ đối phương pha xong trà, Lâm Tri Bạch nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó đột nhiên hỏi:

“Người có hiểu rõ Thiên Quang âm nhạc bộ không?”

“Sắc trời có bốn vị ca sau năm vị ca vương cùng với sáu vị Khúc phụ.”

Giang Thành không cần nghĩ ngợi nói: “Có thể nói là cỗ phiếu giải trí của Thiên Quang, có một bộ phận rất lớn là dựa vào âm nhạc bộ để chống đỡ. Thành tích của bọn họ hàng năm ở trên bảng thi mùa cũng vô cùng bắt mắt, khoa trương nhất chính là năm năm năm trước, liên tục mười hai tháng đoạt được hạng nhất trong bảng thi đấu, phần chiến tích mười hai quan này của Tần Châu, ngay cả thần thoại và Berloz cũng chưa từng làm được...”

“Ừm.”

Thấy đối phương có tư thế thao thao bất tuyệt, Lâm Tri cười cười, chuyển đề tài một chút.

“Lại nói đi, Ông ta đây đi.”

Giang Thành cũng uống một ngụm trà thâm ướt yết hầu.

“Khắc Lai Đặc tổng hợp thực lực tổng hợp kỳ thật so với Thiên Quang mạnh hơn một chút, đương nhiên khẳng định không thể so với thần thoại, bất quá bọn họ thắng ở trung bình, không có gì rõ ràng, đồng thời xuất bản ngoại, so với hai nhà còn lại, cũng không có sở trường rõ ràng hơn...”

Lâm Tri Bạch nhẹ gật đầu, trong lòng có chút hài lòng.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy chén trà như vậy, Lâm Tri Bạch lại hỏi rất nhiều tin tức liên quan đến ba thứ khác.

Giang Thành không nói thuộc như dòng chảy, nhưng cũng như mấy nhà thuộc, điều này làm cho Lâm Tri Bạch xác định vì sao hôm nay đối phương trông có vẻ tiêu tụy như vậy.

Chỉ sợ mấy ngày gần đây Giang Thành vẫn đang nghiên cứu mấy thứ này.

Nhưng đối phương không hổ là xuất thân học tài chính, ký ức lực quá tốt, nhất là cực kỳ mẫn cảm đối với chữ số, rất nhiều thứ Lâm Tri Bạch cũng làm không rõ, giang thành cũng có thể giải đáp như dòng.

Cuối cùng nói đến thần thoại, Giang Thành dường như đã chuẩn bị rất đầy đủ.

Hắn không chỉ phân tích tình huống các bộ phận thần thoại, thậm chí còn ghi nhớ lại một ít tin tức công khai của tập đoàn

thần thoại trong vòng một năm, đồng thời phân tích ra một ít tin tức mà Lâm Tri Bạch cũng không ngờ tới.

Chờ đối phương nói xong.

Lâm Tri Bạch bỗng nhiên nói: “Người đoán được ta là ai?”

Giang Thành nở nụ cười: “Ông chủ họ Lâm, thần thoại cũng họ Lâm.”

Lâm Tri Bạch nhìn Giang Thành một cái, nhẹ giọng mở miệng nói: “Ông nội ta đích thật là Lâm Chiêu Mục, về phần phụ thân của ta? Dung Hoàn Lưu Lưu Lỗ chỉ có thể nói bất đắc dĩ!

Quả nhiên!

Ánh mắt Giang Thành lập tức trở nên nóng rực.

Tuy rằng trong lòng đã sớm có suy đoán, nhưng Lâm Tri Bạch chính miệng thừa nhận mình là tôn tử của Lâm Chiêu Mục, Giang Thành vẫn nhin không được một trận dâng trào cảm xúc!

Lâm Chiêu Mục!

Người cầm lái của tập đoàn thần thoại, giới văn ngu Tàn châu thậm chí là một trong những nhân vật truyền kỳ nhất thương giới, ông chủ của mình là con cháu đích hệ của Lâm Chiêu Mục!

Hít sâu một hơi.

Giang Thành mở miệng nói: “Lâm gia đời thứ hai dòng chính, tổng cộng có bốn nam một nữ, bọn họ phân biệt là Lâm Xuân Lâm Hạ Lâm Thu cùng với Lâm Đông, còn có một nữ nhi gọi là Lâm Vi, là nữ nhi duy nhất của Lâm lão gia tử, bất quá không nhậm chức ở tập đoàn thần thoại.”

Không biết có phải hấn muốn lừa dối hay không.

Lâm Chiêu Mục không ngờ lại trực tiếp án theo mùa đặt tên cho các con, đúng lúc đối ứng với Xuân Hạ Thu Đông, ngược lại nữ nhi duy nhất của nàng đặt tên là “Lâm Vi”, không liên quan gì đến bốn mùa cả.

“Tiếp tục.”

Lâm Tri Bạch vô thức nâng kính mắt, kết quả cảm thấy trống rỗng.

Lúc này hẳn mới nhớ ra thị lực bản thân đã khôi phục, không cần đeo kính nữa, chẳng qua cái thói quen này không thay đổi được thói quen này, vì vậy hẳn nhẹ nhàng vuốt ve sống mũi vài cái.

Giang Thành cười cười.

“Ông chủ hẳn là đời thứ ba Lâm gia, nhưng ta có thể tra được tư liệu của phần lớn người đời thứ ba Lâm gia, nhưng duy chỉ không tìm được tin tức của ngài, ngược lại trong giới thiệu của Lâm Đông tiên sinh, có đề cập qua hẳn có hai nam một nữ, nhưng ta cũng chỉ có thể tra được Lâm Hi cùng Lâm Thắng Thiên một nữ nhi này, dùng để loại bỏ pháp tính, ông chủ hẳn là con trai của Lâm Đông tiên sinh.”

“Rất tốt.”

Lâm Tri Bạch nhìn chằm chằm Giang Thành.

Trước khi quân huấn Lâm Tri Bạch khiến đối phương hiểu rõ về giới văn phòng, đặc biệt là chú ý tam đại, chính là vì cuộc khảo nghiệm hôm nay, nhìn ra giang thành hợp cách, thậm chí vượt qua mong đợi của hẳn đối với người phát ngôn này.

Rất nhiều chuyện nghe thật đơn giản.

Nhưng trước sau bất quá chỉ mấy ngày ngắn ngủi, nếu như không có đủ thời gian để lý giải tam đại môn phái, Giang Thành không làm được câu đối đáp như dòng nước.

Nếu như đầu óc không đủ hoạt động, Giang Thành càng không có khả năng thông qua bài trừ chuẩn xác đoán ra thân phận của mình, có một số tin tức là công khai không sai, nhưng đem những tin tức này chỉnh hợp lại tiến hành phân tích, cuối cùng cho ra một kết quả chính xác lại cũng không dễ dàng.

“Xem ra ta đã đoán đúng.”

Giang Thành hung hăng thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Tri Bạch gật đầu: “Kế tiếp đến phiên người hỏi.”

Giang Thành là người hiểu quy củ biết tiến thoái, chuyện mình không chủ động nói hẳn không thể hỏi, nhưng nếu đối phương

thông qua khảo nghiệm, Lâm Tri Bạch cũng không ngại nói thẳng một ít tin tức.

“Ta muốn biết...”

Giang Thành do dự một chút: “Sau lưng ông chủ có ai không?”

Lâm Tri Bạch lắc đầu: “Ta không có người phía sau, điếm ấy không cần phải gạt người, bao gồm tiền lương của người, cũng là cá nhân ta bỏ tiền túi ra.”

“Ta biết rồi.”

“Người biết cái gì?”

Lâm Tri Bạch có chút hứng thú nhìn Giang Thành.

Giang Thành nói: “Nếu như sau lưng ông chủ không có ai, vậy có nghĩa là ngài muốn lách thần thoại làm một ít chuyện, cho nên mới tìm đến ta, bằng không tiểu nhân vật như ta không có cơ hội tiến vào tầm mắt ngài.”

“Thành ca không cần tự coi nhẹ mình.”

Lâm Tri cười miễn phí: “Nhưng Thành ca đã hiểu biết sơ về thần thoại, vậy hẳn phải biết rằng địa vị thần thoại nhà chúng ta ở đây rất gượng gạo, kém xa mấy vị Bá bá gia kia của chúng ta. Ô S đọc sách.

“Cho nên...”

Giang Thành như có điều suy nghĩ nói: “Ông chủ mới nghĩ đến chuyện vòng qua thần thoại, bắt bệp lò tự mình sáng tạo.”

Đối với tình huống này Giang Thành cũng không cảm thấy mất mát, bất luận một nhà ông chủ ở tập đoàn thần thoại có quyền nói chuyện hay không, đối phương đều là cấp độ hẳn không tiếp xúc được dưới tình huống bình thường.

Huống hồ.

Nếu như không phải như thế, hẳn cũng không có được cơ hội ôm đùi này, bất kể nói thế nào Lâm Tri Bạch cũng là con trai nhỏ của gia đình giàu có, hẳn rất thích đi theo quý nhân sáng nghiệp như vậy.

Giang Thành tự hỏi ánh mắt cũng không tệ lắm.

Vị lão bản này của mình tuy rằng trẻ tuổi, nhưng tuyệt đối không phải vật trong ao, đôi phương đối với người nhận vật cực kỳ lão đạo, không thể lấy tuổi để phán đoán, kết hợp thân phận hậu duệ tài phiệt của hắn, tương lai tất nhiên sẽ có thành tựu, Giang Thành cho dù chỉ có thể ăn canh theo, cũng mạnh hơn hắn tìm công việc khác vô số lần.

“Người chỉ nói đúng một nửa.”

Lâm Tri Bạch nói: “Người từng nghe nói tới Bạch Đế chưa?”

Giang Thành ngăn người, cho rằng đây lại là một cái tiêu khảo nghiệm ngẫu nhiên.

“Bạch Đế là một người mới được chú ý trong nhạc đàn gân dây, tháng trước hắn chính thức xuất đạo, xử nữ của hắn chỉ làm ở Ty Quý Bảng khoảng mười ngày đã có người đứng thứ hai trong Tuyên Quý bảng. Tháng này lại tuyên bố tác phẩm thứ hai, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, có lẽ có thể đoạt được hạng nhất T Thi Bảng.”

Nói xong Giang Thành có chút buồn bực.

Vì sao ông chủ lại đột nhiên nhắc tới Bạch Đế?

Những câu hỏi của ông chủ hôm nay gần như đều có liên quan đến tam đại quan hệ với Tần Châu.

Gần đây Bạch Đế đã nổi bật hơn hẳn, nhưng so với thế cục phức tạp của lão tam thì chắc chắn chỉ là một tiểu nhân vật không quan trọng gì.

“Tiếp theo người có thể chú ý Bạch Đế một chút.”

Lâm Tri Bạch không trực tiếp giải thích, chỉ nâng chung trà lên nhẹ nhàng thổi hơi nóng, lại tựa như thổi khô một hồ xuân thủy.

Chương 35: Công nếu không muốn, vụng về bái làm thúc phụ, Lâm Tri Bạch là một người thủ thường, buổi chiều hai giờ hai giờ hấn đến thần thoại giải trí âm nhạc mười ba bộ, cùng tỷ tỷ lên tiếng gọi, liền đi thu âm thu lại tìm lão bằng hữu của mình ở bên trong lều, thu âm lão Vương tụ họp.

Nhìn thấy Lâm Tri Bạch.

Thu âm tam sư lão Vương dường như còn hưng phấn hơn lần trước, chỉ là không biết vì sao âm thanh bị đè nén rất thấp:

“Bạch Đế lão sư!”

“Đã lâu không gặp.”

Lâm Tri Bạch gật đầu, tìm vị trí ngồi xuống.

Lão Vương cười nói: “Người không biết gần đây có bao nhiêu người hỏi thăm tin tức của người, không chỉ có âm nhạc của chúng ta - mười ba bộ, mà còn có người khác, khiến cho ta cũng không dám gọi lớn người...”

“Người nói sao?”

“Đương nhiên ta không nói gì, bộ phận của mình cũng thôi đi, chỉ đơn thuần hiếu kỳ, các bộ phận khác tới nghe ngóng, nhất định là có chút tâm tư.”

Nói xong.

Lão Vương trầm nói: “Ta ở trong lều của Thập Tam bộ, làm nhiều năm như vậy để ghi âm sư, trung thành và tận tâm với Lâm chủ quản.”

“Ta cũng vậy.”

Lâm Tri Bạch cười nói, tỷ tỷ ở bộ mười ba bộ có uy vọng rất cao.

Lão Vương nghe xong thì có vẻ rất vui vẻ: “Còn chưa chúc mừng Bạch Đế lão sư giành được hạng nhất bảng thi đấu, liên tục thi đấu hai mùa đại triển thần uy, hiện tại trong bộ phận bọn ta đều đang thảo luận về người đó!”

“Vẫn chưa khóa bảng.”

Hôm nay là ngày hai mươi tám tháng chín, cuối tháng thi đấu Quý bảng mới khóa bảng, nhưng về số liệu mà nói, hiện tại trừ phi có Khúc ba mang theo ca vương ca hậu từ trên trời giáng xuống, nếu không thì sao? Quan quân thi đấu mùa xuân không phải Lâm Tri Bạch.

“Bạch Đế lão sư thật sự quá vững vàng.”

Lão Vương khen một câu, sau đó nhìn thấy bên ngoài có người chạy tới, đứng dậy nói:

“Khởi công chút đi.”

Lâm Tri Bạch nhẹ gật đầu, bắt đầu thí âm Nguyệt Quang.

Có lẽ là bài hát trước hai bài hát đều rất thuận lợi, hôm nay Lâm Tri Bạch cũng ôm chờ mong.

Nhưng mà hôm nay mười ba ca sĩ luân phiên lên trận, Lâm Tri Bạch thủy chung không đợi được âm thanh thích hợp.

“Bài này có chút khó hát nha.”

Lão Vương cười khỏ, nhiều ca sĩ đến thử âm như vậy, kết quả lại không một ai thích hợp.

“Tiếp tục đi.”

Lâm Tri Bạch không có biện pháp gì hay, dứt khoát gọi cả Trương Hi Dương và Lâm Thủ Nhất tới thử xem, tuy rằng hai người này đã vì vấn đề phong cách, bị tỷ tỷ sớm phát hiện.

Không lâu sau, Trương Hi Dương đến.

Kết quả thử âm vẫn như cũ không được.

Trương Hi Dương hát đương nhiên là không thành vấn đề, chuyển âm cũng xử lý vô cùng tốt, nhưng phong cách cá nhân lại không phù hợp với yêu cầu của Lâm Tri Bạch.

“Không giúp người.”

Trương Hi Dương có chút tiếc nuối, Lâm Tri Bạch lại lắc đầu nói: “Sau này chúng ta còn có cơ hội hợp tác, lần này nhường? Mạo hiểm thứ cho người khác!”

“Không sao.”

Trương Hi Dương cười nói: “Cũng không cần khách khí với ta, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm ta thử âm, tin vịt liên hệ một chút là được.”

“Được.”

Trương Hi Dương rời khỏi không lâu thì kém cỏi của Lâm Thủ Nhất cũng đến.

Lâm Thủ Nhất thử âm vụng về kết quả, để Lâm Tri Bạch rất bất ngờ.

Lâm Thủ Nhất thể mà hát cũng không tệ lắm, tuy vẫn không đủ để đảm nhiệm bài hát này, nhưng tiếng nói của hắn lần trước tựa như có chút biến hóa, so với âm sắc trong giây lát tiêu sấu càng thêm sáng sủa hơn.

“Thanh âm của ngươi thay đổi?”

Lâm Tri Bạch có chút kỳ quái hỏi.

Lâm Thủ Nhất ngượng ngùng nói: “Lần trước ta hát “Tiêu Sịch Sầu” là cố ý đè nén tiếng nói, cho nên sẽ có vẻ tương đối thuần hậu, chủ yếu là cảm thấy bài hát đó không thích hợp thanh âm quá nhỏ, thật ra ta chân chính âm sắc tương đối sáng, đại đa số ca lưu hành đều có thể hát, bình thường ta sẽ căn cứ phong cách âm nhạc để điều chỉnh trạng thái thanh âm.”

“Như vậy sao.”

Lâm Tri Bạch có chút đăm chiêu, xem ra sau này mình lại có bài ca mới, có thể để Lâm Thủ Nhất thử xem vụng về một chút, khả năng thanh âm của hắn rất nhiều, không giới hạn trong phong cách ngâm nga nông ca, đây là một người dùng công cụ vô cùng tốt.

“Chẳng qua bài hát này rất tốn sức.”

Lâm Thủ Nhất tự giác vô duyên, dứt khoát tiến cử cùng Lâm Tri: “Thúc phụ nếu ở mười ba bộ chúng ta tìm không được ca

sĩ thích hợp, ngược lại ta có một người muốn cử cử, vị kia rất thích hợp với bài này.”

“Thúc phụ?”

Lâm Tri Bạch như cười như không nhìn Lâm Thủ Nhất.

Lâm Thủ Nhất trong lòng hoảng hốt, hồng rồi, sao không tìm lòng được đã đem xung hô trong lòng hô lên!

Giọng nói của hắn nhất thời trở nên căng thẳng: “Bạch Đê... Bởi vì bối phận của ta... Bởi vì ta không cẩn thận nói ra... Thật xin lỗi! Ta sai rồi! Đường đột!”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Không có việc gì.”

Lâm Thủ Nhất vừa mới sợ hãi, thấy Lâm Tri Bạch lại ngoài ý muốn không có ý tứ tức giận gì, trong lòng lập tức mừng như điên, thanh âm cũng trở nên kích động: “Chủ yếu, nhà chúng ta còn chịu ân huệ của phụ thân ngài, mặc kệ ngoài miệng xung hô như thế nào, ở trong lòng ta ngài chính là thúc phụ của ta, hưởng hồ ta có thể có ngày hôm nay cũng toàn dựa vào thúc phụ!”

Lâm Tri Bạch: “...”

Hắn không khỏi nghĩ đến một câu danh ngôn kinh điển, “Nếu công không bỏ, Bồ nguyện bán làm nghĩa phụ.”

“Tùy người gọi đi.”

Lâm Tri Bạch nói: “Đề tài vừa rồi, người nói ai tương đối thích hợp với bài này?”

“Tôn Cốc!”

Lâm Thủ Nhất nói ra một cái tên: ” Tôn Cốc này là ca sĩ tám bộ, lúc trước hai chúng ta trước sau chân vào giải trí thần thoại, cho nên quan hệ coi như không tệ, chỉ là hắn dậy đường sớm hơn, hiện tại đã là nhị tuyến nữ tử, nếu thúc phụ có hứng thú, ta lập tức liên hệ hắn tới đây!”

Lâm Tri cười trắng trợn.

Ngược lại gia hỏa này sẽ thuận thế trèo lên, sau khi quan sát sắc mặt, thấy mình không có tức giận, lại mở miệng gọi thúc phụ tới miệng đều không mang theo gáo nước.

“Người thử đi.”

Lâm Tri Bạch khẽ gật đầu.

Tỷ tỷ đã từng nói, ca sĩ của các bộ phận khác cũng có thể hợp tác, cùng lắm thì phân cho các bộ phận khác một chút chỗ tốt là được, Lâm Tri Bạch cũng không muốn như vậy, nhưng chung quy phải chịu trách nhiệm với ca khúc.

“Thúc phụ chờ một chút!”

Lâm Thủ Nhất trực tiếp lấy điện thoại di động ra liên lạc.

Đợi Lâm Tri Bạch thử hết lần loại phong cách ca sĩ thích âm nhạc này trong mười ba bộ, vẫn không tìm được người biểu diễn thích hợp để biểu diễn, cuối cùng “Tôn Cốc” trong miệng Lâm Thủ Nhất đã đến.

“Xin chào, ta là Tôn Cốc.”

Sau khi Tôn Cốc lễ phép chào hỏi đến, cũng không có quá câu nệ.

Mặc dù hai mùa này biểu hiện của Bạch Đế rất mãnh liệt, nhưng dù sao hẳn cũng là ca sĩ hai đường, đứng đầu thi đấu Quý bảng mười cũng đã tiến vào bảy tám lần rồi, địa vị của nghiệp giới vẫn rất không tệ, đối mặt với vị tân nhân hiển lộ mắt sáng hai tháng gần đây làm khúc gia, ít nhiều cũng có vài phần tự tin.

“Xin chào.”

Lâm Tri Bạch quan sát đối phương, Tôn Cốc có lẽ còn chưa đến ba mươi tuổi, trông bộ dạng còn rất trẻ, Lưu Hải che một mắt, dùng kiếp trước mà nói chính là có chút giết Mã Đặc, bất quá tuổi này có thể lên được Nhạc Đàn hai đường, có thể nói là tiềm lực cực cao.

“Thử âm trước đi.”

Lâm Tri Bạch lấy ra một đoạn ngắn ánh trắng mờ mờ để cho đối phương thử một lần.

Tôn Cốc đọc một đoạn ngắn giai điệu và ca khúc, con mắt lập tức sáng lên, loại âm nhạc này phong cách hẳn ta quả thực quá thích, rất ít người viết nhạc như vậy cần diên cuồng chuyên

âm, cho nên hẳn ta luôn cảm thấy mình không thể hoàn toàn phát huy ra đặc trưng cá nhân.

Không nghĩ tới Bạch Đế mười ba bộ lại có thể viết ra loại ca khúc phong cách này, tuy không biết chất lượng hợp lý ử khúc, nhưng hiếm khi gặp phải loại phong cách này liền tận lực tranh thủ lấy xuống đi.

“Bạch Đế lão sư!”

Lại nhìn về phía Lâm Tri Bạch, dáng vẻ trẻ tuổi tuần tú, tựa hồ càng thích hợp để mình bước ra khỏi con đường làm mình tinh hơn mình, đọc sách mà đùa giỡn. O** trò chơi, thái độ của người này dường như có chút thay đổi, nóng lòng muốn thử nói:

“Lúc nào ta cũng có thể bắt đầu!”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu, an bài Tôn Cốc vào thu âm hát, kết quả mới hát vài câu, hẳn bèn nhìn lão Vương một cái.

“Cái này thật có thể.”

Lão Vương lộ ra vẻ tươi cười: “Tuy rằng Tôn Cốc ta chưa hợp tác qua, nhưng phong cách của hẳn là như vậy, có người hay nói đùa, ca khúc của hẳn giống như có thể tắt thở bất cứ lúc nào, nhưng mà bài hát này, phương pháp ca hát của hẳn vô cùng thích hợp.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch trong lòng cũng có tính toán, không nói thẳng có được hay không, mà trước tiên lấy điện thoại ra, lên tiếng chào hỏi tỷ tỷ.

“Bát bộ Tôn cốc?”

Lâm Hi nhận được điện thoại của Lâm Tri Bạch, sau đó cười nói: “Dùng kỹ nữ ngành khác biết làm khó dễ một chút, nhưng tám bộ hoàn toàn không có vấn đề, ta và chủ quản tám bộ lão Lưu, quan hệ vẫn có thể, thông báo một tiếng là được, người cứ yên tâm ghi lại đi.”

Hóa ra là thế.

Lâm Tri Bạch yên lòng, tuy rằng thí âm gặp ghèn ràng buộc thật lâu, nhưng cuối cùng cũng tìm được ca sĩ thích hợp.

Lung dựa vào cây lớn để hóng mát.

Nếu như không phải tam đại cấp bậc, lưới lớn ca sĩ giỏi, Lâm Tri Bạch muốn tìm ra ca sĩ phù hợp 《Nguyệt Quang Minh ca》 thật đúng là không dễ dàng.

“Vậy thì là Tôn cóc.”

Lâm Tri Bạch lại hỏi tỷ tỷ một câu: “Giáp phương gấp lắm sao?”

Lâm Hi nói: “Kịch bản phương Giáp này ở cuối tháng trước pháp hành, thời gian cụ thể còn đang bàn bạc. Nhưng ca khúc này tốt nhất phối hợp với bài số ba tháng sau tuyên bố, ngày đó bọn họ sẽ có hoạt động tuyên truyền rất lớn.”

“Không thành vấn đề.”

Liên lạc trong điện thoại của Lâm Tri, bỗng nhiên hậu giác của hậu tri nhận thức ý thức được:

Tháng sau thi đấu Quý bạng, chính mình tựa hồ lại chạy bộ vào sân?

Chương 36: Tiểu thuyết tuyên bố dưới cuối tháng phương thiên giáp nhận được phiên bản biểu diễn Huy Nguyệt Quang Minh biểu diễn của Tôn Cốc.

Đối với phiên bản Giáp Phương này tỏ vẻ rất hài lòng, còn có ý mời Tôn Cốc đi theo tuyên truyền, nhưng chuyện này không liên quan đến Lâm Tri Bạch nữa.

Cùng lúc đó thi đấu tháng chín Quý bảng cũng sắp kết thúc.

Không có gì ngoài ý muốn xảy ra, cuối cùng ca 《Cấp Quý Bảng giành được hạng nhất.

Khoảnh khắc chính thức khóa bảng, rất nhiều người thần thoại suốt đêm nhìn chăm chăm bảng thờ phào nhẹ nhõm, sau đó không nhìn được một trận khoái ý dâng lên trong lòng ——

Thần thoại tháng này đã giết chết Thiên Quang đăng đỉnh đầu!

Tuy nói cái này cùng thi đấu Quý bảng chín tháng không có quan hệ gì với ca hát sau xuất thủ;

Mặc dù có thể đăng đỉnh bài này có một bộ phận nguyên nhân rất lớn muốn quy về hiện trường thần cấp của Trương Hi Dương.

Nhưng quán quân chính là quán quân!

Miễn kim lượng kém chút cũng không có vấn đề gì, có thành phần vận khí lại càng không có quan hệ.

Mọi người về sau nhắc tới thi đấu Quý bảng tháng này, chỉ nói thần thoại cuối cùng giành được quán quân, lại không có bao nhiêu người để ý cụ thể lấy được.

Chỉ là một số trong đại quân.

Không khỏi có nhân sĩ bên trong Thiên Quang vừa chanh, chua lè chế nhạo nói: “Sự thật chứng minh thi đấu Quý bảng không chỉ phải xem thực lực cứng rắn, cũng phải xem thiên thời địa lợi nhân hoà cùng các loại vận khí.”

Thiên thời là cái này?? Nguyệt không có ca kỹ cùng người hát khúc quá mạnh.

Địa lợi là thần thoại quá nhiều tiền, tiêu tiền nện tuyên truyền cũng không đau lòng.

Người và Trương Hi Dương trở về, để cho vô số fan cam nguyện vì tình mà tính toán.

Trùng hợp là vừa vặn Lâm Hi cũng ở trong nhóm này, nàng một mực nhìn chăm chăm bảng danh sách cho đến số liệu khóa chặt, kết quả lại nhìn thấy người ánh sáng trời nói như vậy, lúc này liền đáp lại:

“Bài này còn chưa đủ ngạnh?”

Người trong nháy mắt bị ghen, chỉ vì 《Ca》 cho mình ca khúc cũng không kém.

Phải biết rằng cho dù đám người sáng tác có cao ngạo kia cũng không thể không thừa nhận, chất lượng bài hát này không có bất cứ vấn đề gì, cái này cũng giống như phim điện ảnh và phim truyền hình vậy, không thể chỉ xem vé cùng xác suất thu nhận.

Trong đám đông cũng có rất nhiều người lớn, không phải ba vòng.

Nhìn thấy ánh sáng thần thoại và ánh sáng thần thoại đối kháng nhau, đám người này lập tức vui vẻ, hận không thể trực tiếp gây rối:

Đánh nhau!

Đánh nhau!

Nhìn Tần Châu tam đại thổ bức, cho tới bây giờ đều là chuyện mà quần chúng ăn dưa thích nghe nhất.

Nhưng hai bên xem như có thể khắc chế nhau, quần chúng ăn dưa cũng không có thật sự mở miệng đỡ dành, đặc tội với bất kỳ ai cũng không có nửa điểm lợi ích đối với bọn họ.

Rất lâu sau đó.

Người tỏa hào quang kia mới lần thứ hai lên tiếng: “Ta chỉ cảm khái một chút phong thủy luân chuyển, tháng tám còn là

ca vương Chu Hàn của Thiên Quang chúng ta giành quán quân đấy!”

Chặc chặc.

Có chút mùi thuốc súng.

Quần chúng ăn dưa bắt đầu vụng trộm vui mừng.

Lâm Hi nhanh chóng đánh chữ: “Nói đến bảng thi đấu tháng 8, kỳ thật thiên quang của các người vận khí cũng không tệ lắm (Mỉm cười).”

Câu này mọi người đều rất tán thành.

Thần thoại tháng tám xuất hiện Thủ Tiêu Sầu lo lắng, nếu như bài này không tuyên bố muộn như vậy, thì ca Vương Chu Hàn có thể lật xe bất cứ lúc nào.

“Vận khí?”

Thiên Quang Nhân lần này trở về rất nhanh: “Quý bảng thi đấu tháng mười đã bắt đầu, thần thoại không ngại xem lại một chút Chu Hàn sự phụ ta giành quán quân, có cần cái gì gọi là vận khí hay không.”

Tháng chín kết thúc.

Tháng mười đến.

Cái này có nghĩa là thi đấu chi tranh bảng xếp hạng mới chính thức được đánh vang.

Mà tháng này ca Vương Chu Hàn lại hát một bài ca mới, hiện tại xếp hạng nhất trong thi đấu!

...

Lâm Tri Bạch tự nhiên không biết những chuyện này, y vẫn duy trì quy luật dưỡng sinh làm việc và nghỉ ngơi, đã sớm rửa mặt đi ngủ.

Hôm sau.

Sáu giờ.

Lâm Tri Bạch vừa mới tỉnh ngủ liền nghe được một tiếng hệ thống nhắc nhở: “Chúc mừng túc chủ phát động nhiệm vụ mới!”

【 Tên nhiệm vụ: nghiền nát chất vấn 】

【 Nội dung nhiệm vụ: Tháng trước ký chủ lấy được quán quân đứng đầu trong bảng thi đấu đầu tiên, nhưng có người dường như có nghi ngờ với số lượng vàng của quán quân, mời kí chủ phá vỡ nghi vấn, mang theo tân Ca Nguyệt Quang lại lấy quán quân thi đấu Quý bảng một lần nữa, chứng minh mình chính là người mới đáng sợ nhất năm nay! 】

[Nhắc nhở nhiệm vụ: Hình như người gặp phải một đối thủ cũ.
]

Lâm Tri cười trắng.

Quán quân thi đấu Quý bảng ở tháng chín đã tới tay!

Quyết đoán nhận nhiệm vụ mới, sau đó Lâm Tri Bạch nhìn nhiệm vụ chuẩn bị, không khỏi có chút buồn bực.

Mùa thi đấu mới gặp được một đối thủ cũ?

Lão đối thủ là ai?

Lâm Tri Bạch lúc này nhìn bảng thi đấu tháng này.

Ca khúc bài danh đệ nhất của Kiệt Hải Hao tại Quý tân nghệ trước mắt là.

Khúc ca tên Quang Diệu, lại là ca ca...

Chu Hàn tận?

Xem ra cái mà hệ thống gọi là lão đối thủ hẳn là Chu Hàn tận.

Tháng tám, sau khi Lâm Tri tuyên bố chạy bộ tiêu sấu cuối cùng mới lấy được hạng thứ hai trong bảng thi đấu.

Mà quán quân trong Quý thi đấu kia chính là Chu Hàn.

Lâm Tri Bạch ngẫm hiểu, trực tiếp châm mở bài ca mới tên Chu Hàn ở cạnh biển Huyền Huyền này nghe lên.

Nghe xong.

Lâm Tri Bạch nhíu mày, thuận thể đánh vào download.

Tháng này Chu Hàn hát khúc mới, rõ ràng cảm giác chất lượng tác phẩm của hắn cao hơn quán quân lúc trước.

Hai ngày nữa mới chạy bộ, 《 Nguyệt Quang 》 có thể thắng sao?

Lâm Tri Bạch có chút không quá chắc chắn, nhưng hẳn cảm thấy hi vọng hẳn là không nhỏ.

Nếu như không cân nhắc thân phận ca vương của đôi phương, đơn giản so với chất lượng ca khúc, 《 Nguyệt Quang 》 có lẽ còn tốt hơn so với bài hát Chu Hàn này.

Đương nhiên đây là suy nghĩ cá nhân của Lâm Tri.

Cụ thể còn phải xem thành tích của Nguyệt Quang sau khi tuyên bố.

Không tiếp tục suy nghĩ vấn đề này nữa, Lâm Tri lúc rời giường rửa mặt liền đi xuống dưới lầu, vừa vặn đụng phải Lưu di từ bên ngoài đi vào, trên tay của nàng còn cầm một quyển tạp chí gọi là Sàm Sàm Mang Nghi Nghi Tu.

“Lão bản buổi sáng tốt lành.”

Lưu di cười nói: “Đây là chất xúc tác lúc trước ông chủ dặn dò ta phải đặt.”

“Cảm ơn.”

Lâm Tri Bạch nhận lấy tạp chí, trong lòng có chút chờ mong.

Đây là một trong những tạp chí tạp chất được ưa thích nhất dưới lá cờ thư phòng của Duy Tư Nhĩ Đức.

Bên trên mỗi một kỳ tạp chí đều có ghi lại nhiều phần kết luận, suy luận khuyết điểm nghi vấn.

Mà hôm nay là ngày mừng 1 tháng 10, cuộc sống của bộ ế ước nhân gian ‘Bạch Thế Nhân’ chính thức phát biểu, câu chuyện liền được thu vào tạp chí trong bản tháng này.

Ngồi trên ghế sa lon.

Lâm Tri Bạch mở ra tạp chí ra, phát hiện câu chuyện đầu tiên của tạp chất bản kỳ chính là tại trần gian

Xem ra Tạp Chí Nhà sách đối với tiểu thuyết ngắn này vẫn rất coi trọng.

Lâm Tri Bạch lướt qua 《ghế dựa nhân gian》, nhìn xem những chuyện khác trong cùng kỳ, xem như là xem xem trình độ của những nhà thoại khác như thế nào.

Đọc liên tục mấy câu chuyện xưa.

Đã sáu giờ rưỡi rồi.

Lưu di làm xong bữa sáng, hôm nay là một bàn sủi cảo cộng thêm một bát đậu hũ.

Lâm Tri Bạch ăn hai miếng đậu hũ, phát hiện lại ngọt, cảm thấy không hợp khẩu vị lắm.

“Lần sau đổi đậu hũ ngọt đi.”

Lâm Tri Bạch nói với Lưu di đang dọn phòng bếp, rắc đọc sách tự ảo. Mưu ngôn quỷ quái. Có sách này hẳn rất ít khi ăn cái này, nhưng cảm thấy ăn mặn phải khá hơn một chút mới đúng.

“Được rồi.”

Lưu di đáp một tiếng.

Miễn cưỡng uống xong đậu hũ ngọt, Lâm Tri nhận được điện thoại từ Giang Thành, “Lão bản, tiểu thuyết của ngươi đã tuyên bố.”

“Ta thấy rồi.”

“Phí bản thảo của quyển tiểu thuyết này tổng cộng là tám nghìn năm, đã đặt được lên đầu phòng làm việc, nếu ngài muốn dùng thì có thể nói với ta.”

“Đề ở bên trong đi.”

Phí thảo Thái Thiếu Lâm biết trắng căn bản chướng mắt.

Bất quá đây chính là giá người mới ở giới tiểu thuyết rất thông thường, cùng tác phẩm tốt hay xấu không có quan hệ quá lớn, “Nhân Gian “Nhân Gian ” ghé dựa đầy tính toán đầy đủ còn không đến một vạn chữ nội dung.

Lâm Tri Bạch lười đề Giang Thành và Thư ớc TaeKhắc nếp bàn luận giá cả.

Nhà văn bình thường phải đợi sau khi thành danh mới có thể kiếm được khoản tiền lớn, bất cứ cái gì trong ngành nghề đều

khó tránh khỏi bị bóc lột.

“Được.”

Giang Thành biết Lâm Tri xem thường điểm tiền này, hấn suy nghĩ một chút nói:

“Lần sau khi ông chủ có tác phẩm, chúng ta có thể nâng giá, đương nhiên đây là tiền đề phản hưởng không tòi của 《Nhân Gian》 chợ, phản hưởng càng lớn chúng ta lần sau sẽ càng đủ lực lượng.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch hỏi: “Chủ yếu ở đâu xem đánh giá thị trường?”

“Diễn đàn của thư viện.”

Giang Thành cười cười nói: “Căn cứ vào diễn đàn này có độ sinh động cực cao, trước khi rất nhiều nhà giàu giàu kinh doanh nổi tiếng đều sẽ có sự tuyên truyền nóng rục ở thư viện, có điều giai đoạn suy luận nghi ngờ mới nhất trong 《Siền Vĩ》 mới vừa mới tuyên bố, khả năng ngày mai mới có thể nhìn ra phản ứng của quyển tiểu thuyết này của chúng ta thế nào.”

“Biết rồi.”

Lâm Tri cúp điện thoại, trong lòng có chút chờ mong.

Câu nói mượn tiểu thuyết kết thúc kia, không biết đám học giả xem xong cuốn tiểu thuyết nhân gian 《Nhân Gian》 này cảm nhận như thế nào?

Chương 37: Ẩn giấu đệ tam trọng phản chuyển có một người tên là A Cơ Mễ Đức nói:

Cho ta một cái chi nhánh, ta có thể cạy toàn bộ địa cầu.

Giang Thành đánh giá sai một việc, đó là Nhân Gian bộ tiểu thuyết này phản ứng cũng không cần đợi đến ngày mai mới ra.

Đầu tiên là số lượng học giả suy luận hoài nghi chí độc sách cơ sở đủ lớn.

Giăng nước dừng chân ở khu vực trũng là câu chuyện xưa được sắp xếp ở phần đầu của tạp chí bản kỳ.

Cái này? Chuyện xưa tạo thành chấn động quá lớn đối với người đọc, thế cho nên rất nhiều người xem xong lưng đã toát mồ hôi lạnh, không thể chờ đợi được muốn chia sẻ tâm tình chấn động giờ phút này với người đọc...

Nói theo một ý nghĩa nào đó, “Suy luận bất nghi chí cương” bình đài này chính là điểm dừng chân.

Mà “Nhân Gian Hạo Bội” mặc dù không thể cạy được toàn bộ Địa Cầu, nhưng ít nhất phải cạy một khối trong Luận Đàn của thư viện ra thì không khó.

Giữa trưa hôm đó.

Luận đàn của Thư viện suy luận chính xác, liền có người phát bài viết:

【Kịch bản đầu tiên trong kỳ 《 Suy Suy Tư Huyền Nghi Chí 》 đã hù chết bảo bảo! 】

Bài đăng mới bắt đầu bình luận cũng không nhiều.

Nhưng theo thời gian đến giữa trưa, càng ngày càng nhiều người xem xong 《 ghé ở nhân gian 》, bài bình luận này dần dần nhiều lên.

“Ta biết ngay sẽ có người nhắc đến thiên tiểu thuyết này mà!”

“Vốn cho rằng là suy luận, kết quả lại là tiểu thuyết kinh khủng?”

“Bộ tiểu thuyết này ta sợ tới mức bây giờ không dám ngồi ghế, cơm trưa đều là đứng ăn, ghế dựa nhà ta vừa vặn chính là loại rất lớn, cảm giác có thể giấu người...”

“Tác giả này là người mới à, phong cách quá yêu dị!”

“Mọi người đều nói bộ tiểu thuyết này kinh khủng, nhưng cá nhân ta cảm thấy bộ tiểu thuyết này rất lợi hại, không thể chỉ dùng hai chữ kinh khủng để hình dung, nó là có suy luận nguyên tố.”

“Ta đồng ý quan điểm trên lầu, bộ tiểu thuyết này tuy rằng khủng bố, nhưng đặt ở việc suy luận các loại tạp chí nghi vấn hoàn toàn không có vấn đề gì, câu chuyện có loại mỹ cảm hàm súc, hai lần phản chuyển đều thể hiện ra sức tưởng tượng thiên tài của tác giả lại hiếm kỳ.”

“Lần đầu tiên phản chuyển đặc biệt ngu, không nghĩ tới cái ghế kia ngay tại thư phòng giai tử, nhưng lần thứ hai phản chuyển mới càng khiến người ta vỡ bần tán dương, thì ra toàn bộ thư từ thật ra chỉ là viết tiểu thuyết mà thôi.”

“Giữa thiếu chút nữa bị dọa té đái, phần cuối có chút hài hước vi diệu, xem xong sẽ không sợ hãi.”

“Ta cảm giác mình bị tác giả triệt để đùa bỡn, nhưng đồng thời cũng bị trêu chọc cam tâm tình nguyện.”

“Vị tác giả tên Bất Dạ Hầu này sức tưởng tượng quá tuyệt đi, hơn nữa thời điểm nhìn thấy nửa rồi còn cảm thấy người làm ghế thật biến thái a, thiếu chút nữa trực tiếp nhảy từ trên ghế lên!”

“Ha ha ha ha, xem xong tiểu thuyết này dễ mắc chứng sợ ghế.”

“Bộ tiểu thuyết bản này không có một từ ngữ biến thái vụn vụn, nhưng đem tâm lý biến thái si cuồng miêu tả vô cùng nhuần nhuyễn, ai nhìn cũng sợ hãi, tác giả không chế tâm lý quá mạnh đối với người ta.”

Bình luận càng ngày càng nhiều.

Tâm thiếp càng cao thì càng cao.

Có một số người qua đường chưa từng xem bộ tiểu thuyết này đều bị bài đăng lên cao hấp dẫn vào.

Bất quá người qua đường trong luận đàn đều có kinh nghiệm, trực tiếp không nhìn những bình luận liên quan đến đại lượng kịch bộ kia, chỉ tò mò ở phía dưới hỏi: “Luu suy đoán nghi ngờ chí mua ít, kỳ hạn này rất đặc sắc sao?”

Suu suu suu.

Rất nhiều người nhiệt tình trả lời “Đặc sắc”, “Xem thiên chuyện xưa đầu tiên”, “Nhân gian ghé dựa”, “Đề nghị không nên ngồi trên ghé nhìn”, “Rất dọa người”, “Hai trọng phản chuyển” và hai nội dung sẽ tương ứng mạnh mẽ.

“Vậy để ta đi mua tạp chí xem sao.”

Người qua đường lập tức bị hứng thú.

Lúc này trong diễn đàn có người chú ý tới một người gọi “Dịch Thủy Hàn” cũng phát bài viết.

Dịch Thủy Hàn này là một tác giả suy luận rất có danh tiếng, rất nghi ngờ, ở thư viện suy luận mảnh vỡ nghi ngờ này vẫn luôn rất hoạt bát, hẳn cũng đọc cố sự ghé dựa nhân gian.

Sau khi xem xong tiểu thuyết.

Tâm tình Dịch Thủy Hàn kích động, trực tiếp mở một tâm thiếp:

Giải đọc đoạn ngắn tiểu thuyết nhân gian ghé dựa, lo lắng tiểu đồng bạn kịch liệt dừng vào.

Dịch Thủy Hàn ở diễn đàn nhân khí rất cao.

Rất nhiều người đã xem qua tiểu thuyết của hắn.

Cho dù chưa xem qua, mọi người cũng nhìn thấy một chút chung quanh, biết người này là đại thần của luận đàn.

Thấy Dịch Thủy Hàn phát thiếp mời, tiêu đề còn nói muốn đổi cách thức giải thích với người đời, rất nhiều người lập tức đọc vào.

Tâm lý đơn giản là “ta ngược lại muốn xem người đọc phá kiểu lật đổ như thế nào”.

Nhưng mà nội dung bài viết của Dịch Thủy Hàn, liền khiến rất nhiều người ngậy ngậy cả người.

【 vốn là không có ý định mở cái thiệp mời này, nhưng nhìn rất nhiều người viết thiệp đều nói bộ tiểu thuyết này tổng cộng có hai lần đảo ngược, ta đây không thể không nói một chút lời giải thích của mình, ta bội phục nhất tác phẩm mới của Bất Dạ Hầu là địa phương ẩn giấu của tác phẩm này lần thứ ba đảo ngược! 】

Phốc!

Còn có tầng thứ ba phản chuyển?

Dịch Thủy Hàn này có chắc là không phải đang xôn xao mọi người nhận sủng ái chứ?

Người đọc tiểu thuyết nhú nhú mày, tiếp tục xem đoạn phân tích thứ hai.

【 Lần thứ nhất phản chuyển là giai tử phát hiện chính mình chính là nữ thần trong thư tượng ngồi ghế nhắc tới, lần thứ hai đảo ngược là nữ tử nhận được phong thư thứ hai, phát hiện phong thư đầu tiên kỳ thực là một bộ tiểu thuyết, về phần tầng thứ ba phản chuyển, kỳ thật không có nói rõ, nhà nhà văn cần mọi người để tâm mới có thể phát hiện, đó chính là phong thư đầu tiên kỳ thực không phải tiểu thuyết! 】

Cái quỷ gì vậy?

Bức thư đầu tiên không phải tiểu thuyết?

Rất nhiều người đọc theo bản năng nhìn thấy phản ứng này là “Không thể, tuyệt đối không có khả năng”.

“Vô nghĩa à.”

“Có chút cưỡng ép.”

“Người gác lại chuyện này đi tìm hiểu.”

Có chút học giả tính nôn nóng đã bắt đầu chửi bậy rồi.

Nhưng khi bọn hắn nhìn thấy phân tích phía dưới thì lại cực kì hoảng sợ!

【Người viết thư quả thật giải thích, phong thư đầu tiên kỳ thực là một thiên tiểu thuyết, phương thức dùng viết thư gửi

tới chỉ là đùa với hảo tử một chút, nhưng tại sao các người không hoài nghi người viết thư đang nói dối chứ? Phải biết rằng chính nhà văn chưa bao giờ có quan niệm thượng đế thừa nhận điếm này! 】

“Cho dù như vậy cũng có chút gượng ép...”

“Đây chỉ là cá nhân người giải đọc, vượt qua phạm vi tiểu thuyết, mặc dù nghe có một chút đạo lý như vậy.”

“Đúng vậy.”

“Có khả năng này, nhưng hẳn không phải bản ý của nhà văn thoạt, chứng cứ của người không đủ.”

“Là điển hình giải đọc quá độ.”

Tâm thiếp Dịch Thủy Hàn này vừa viết vừa đăng.

Đang lúc đám học giả đang suy tư cùng thảo luận việc giải thích này có thành lập hay không.

Dịch Thủy Hàn lại phát ra một đoạn văn tự lớn:

【 Mọi người cảm thấy ta đang suy nghĩ quá độ, ta đề nghị lát nữa các người xem phong thư đầu tiên một chút, xem xong? Giọng hát (11) Trịnh? Người viết thư miêu tả rất tỉ mỉ chi tiết cuộc sống của phụ nữ và trượng phu, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy làm sao đến một bước này? Có thể có người nói đây là do người viết thư viết, vậy thì việc này sẽ là trùng hợp. Nhưng vì sao người viết thư lại bố trí rõ ràng đối với phòng của nhân vật nữ chính? 】

Phát tài xong.

Không đợi mọi người thảo luận, trên Dịch Thủy Hàn Công truyền mấy tấm ảnh, đúng là nội dung trên tạp chí.

Sau đó.

Dịch Thủy Hàn lại lần nữa đổi mới thiếp mời:

【 bạn nhỏ tin tưởng thông minh đã phát hiện ra, người viết thư miêu tả tỉ mỉ hộ hình hộ phòng nữ chính nhà chính, bao gồm một ít đồ dùng khác, thậm chí còn nhắc tới cửa sổ thư phòng đặt chậu trúc đá, chữ A đọc sách duyên dáng. Nữ nhân kia nói nếu không phải chính mắt nhìn thấy, sao hẳn có thể

biết nhiều chi tiết như vậy cơ chứ!? Các người phẩm, cẩn thận.
】

Mẹ của con ơi!

Hình như thật đúng là như vậy!?

Lực lượng kinh khủng đánh tới, trong đầu người đọc sách lập tức trống rỗng, nổi da gà khắp người!

Lông! Xương! Sợ! Nhưng!

Giải độc này đích thật là kiểu điên đảo!

Đây là một phương hướng mọi người chưa ai từng nghĩ tới!

Hết lần này tới lần khác Dịch Thủy Hàn nói có lý có căn cứ, thậm chí lấy nội dung tiểu thuyết chính nghĩa ra làm chứng cứ

Đúng vậy!

Người viết thư miêu tả quá mỏng đối với nhà!

Chỉ sợ chỉ có nhân vật nữ chính có thể ở trong phòng thường xuyên, mới có thể đem những chi tiết này hiểu rõ ràng rõ ràng như vậy?

“A a a a!”

“Lúc ta đọc tiểu thuyết đã đủ sợ hãi, cuối cùng thật vất vả mới thở phào nhẹ nhõm, kết quả người lại nói với ta cái ghế này thật sự có một người!”

“Ta tê rồi!”

“Tác giả này tâm lý biến thái a, đùa giỡn chúng ta một lần còn chưa đủ, lại còn đùa bốn hai lần, thế mà ẩn giấu tin tức quan trọng như vậy không thể viết rõ ra!?”

“Một chữ, tuyệt!”

“Thật có lỗi, ta thừa nhận giọng nói vừa rồi của ta có chút lớn.”

“Dịch Thủy Hàn lão sư quá tinh tế đi, ta xem xong người phân tích mới phát hiện chính mình căn bản không đọc hiểu, còn tưởng rằng đây thật sự là một con cồ ô long, ta bây giờ càng sợ hãi!”

“Cút ngay, cái ghê!”

“Ngu ơi ngu, ta không nhớ được Dạ Hầu rồi!”

“Hoàn toàn mộng bức, tầng thứ ba phản ngược lại vậy mà ở ngoài tiểu thuyết, cái này liền đọc lại một lần, bộ tiểu thuyết này quả thực bớt suy nghĩ lại!”

Giờ khắc này!

Tất cả những độc giả xem xong phân tích đều dựng tóc gáy, nghĩ đến vô cùng sợ hãi, trong lòng không rét mà run!

Chương 38: Ba lần rút thăm Dịch Thủy Hàn, thiệp mời liên quan tới ế ước về Nhân Gian không phải người đầu tiên cũng sẽ không là người cuối cùng.

Sưu sưu sưu.

Thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều người đọc được bài viết về bộ tiểu thuyết này lên tiếng thảo luận, bài đăng này mọc lên như nấm mọc sau mưa.

Hầu như tất cả chi phí trong ngày mở thư viện tiến vào suy luận, đều có thể liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy rất nhiều tiêu đề mang theo “Nhân gian ghé dựa” bốn? Các thiệp mời!

Buổi chiều cùng ngày.

Không ít nhân viên công tác tiệm sách đều chú ý tới, tháng này suy luận không nghi ngờ chí, tựa hồ so với ngày xưa càng được hoan nghênh hơn một ít?

Đương nhiên chuyện này có lẽ là trùng hợp.

Số một mỗi tháng đều là thời điểm tạp chất bán tốt nhất cho tạp chí tháng.

Nhưng tới số hai vẫn có rất nhiều khách hàng tới mua Kỳ Tiêu suy luận không nghi ngờ, hơn nữa số người rõ ràng nhiều hơn ngày hôm qua, các hiệu sách lớn cuối cùng ý thức được:

Lục tạp tính phòng sách của Duy Khắc Tư, chất lượng tháng này tựa hồ phát nổ?

Đích thật là bùng nổ.

Có điều bùng nổ không phải là bản thân chất của bản thân chất xúc tác đang suy luận nghi ngờ về tiền án.

Mà là chiếc ghé dựa nhân gian được Khải Lợi Duy Tư phòng của hấn cố ý đặt ở bản đầu.

Không nói tới người đọc sách bình thường, ngay cả một ít nhà khoa học suy luận nghi ngờ giống như Dịch Thủy Hàn, cũng

không thể không chú ý tới bộ tác phẩm vừa mới tuyên bố liền dẫn phát tác phẩm nóng bỏng thảo luận trong vòng.

“Vừa đọc xong 《Nhân Gian 》 .”

Một bộ phim nhà văn có một tác phẩm nhà văn tên là “Khà Diệt” cảm khái nói: “Một tên biến thái như ta xem cũng cảm thấy biến thái!”

“Ha ha ha ha ha!”

“Ha ha ha ha ha!”

“Ha ha ha ha ha!”

Một đám nhà văn ở trong đám liền lập tức hóa thân xem lại cơ hội, cười ha hả.

Cảnh tượng này thật sự rất buồn cười, phải biết rằng Lang Diệt chính là một trong những nhà văn không thể nghi ngờ về đề tài cực kỳ kinh khủng nhất ở Tân châu, những tiểu thuyết suy luận hần viết có thể không tính là cao minh, nhưng tác phẩm của hần phần lớn đều tràn ngập thảm thiết, máu tanh cùng với tác phẩm hắc ám, phong độ máu tanh tinh tế miêu tả tình cảnh thối rữa của thi thể, dẫn tới không ít độc giả thậm chí là người đọc sách cùng xem đều hô “Biến thái”.

Cũng chính vì phong cách này, Lang Diệt có rất nhiều loại trung thành tới chết.

May mà Tân Châu rộng lượng, bằng không chỉ sợ tiểu thuyết của hần xuất bản cũng khó khăn.

Nhưng ngay cả Lang Diệt biến thái cũng cảm khái cái ghê ở nhân gian biến thái, có thể thấy được tâm linh xung kích của người đọc với nó lớn đến mức nào.

Dịch Thủy Hàn vừa vặn cũng ở trong đám người này.

Thấy Lang Diệt trêu chọc đối phương một câu: “Tiểu thuyết của người ta không có dính dáng đến nguyên tố hắc ám tanh máu như hung sát, sao lại thành biến thái như vậy?”

“Hần là loại rất đặc biệt.”

Lang Diệt trả lời: “Ta biến thái tương đối thẳng thắn, biến thái của hần khéo léo chuyên hóa, cố ý tạo thành ám chỉ tâm lý mãnh liệt, khiến người đọc sinh ra các loại ảo tưởng biến thái,

đây là một loại tiểu thuyết tâm lý sợ hãi điển hình, giống như một số phim kinh khủng, rõ ràng không có quỷ, ống kính cũng rất bình thường, nhưng phong cách chính là yêu mị quỷ dị, khiến trái tim của người luôn chìm trong sợ hãi.”

Các nhà giàu trong quần thể: “...”

Tuy Lang Diệt hô to biến thái nhưng nhanh chóng có người nói: “Tiểu thuyết cao minh nhất trong bộ này nằm ở kết cấu bao lớn của nhiều lớp trẻ con, người đọc sách biến thành giai tử, chính hắn lại trở thành người viết thư, vừa kinh ngạc lại vừa không tham dự.”

Điểm ấy đã nhận được sự tán đồng của mọi người.

Người đọc đọc là chuyện xưa, tác giả lại thích phân tích thủ pháp sáng tác của tác giả.

Mà chiếc ghế dựa nhân gian có một bộ tiểu thuyết này, thứ đáng để xưng là phương pháp sáng tác quá cao minh.

“Cảm thấy Lang Diệt sự phụ gặp kinh địch rồi.”

“Tác giả Bất Dạ Hầu thế mà là một tác giả của người mới, điểm ấy mới là đáng sợ nhất, có rất ít xử nữ nhà văn của người mới có thể có linh tính như vậy.”

“Như áo lót của lão điều nào đó.”

“Vừa rồi đi tiệm sách mua Khâu Bằng suy luận, suy đoán suy nghĩ miên man phát hiện tiêu thụ rất hot, xem ra chính là công lao của Bất Dạ Hầu rồi, bất quá hần hần không phải là lão điều, tiểu thuyết tốt như vậy khai mã giáp đồ vật gì chứ.”

“Vậy tên gia hỏa này đúng là thiên tài!”

“Ta đã bắt đầu chờ mong tác phẩm tiếp theo của hắn, bình thường loại nhà văn này đều tương đối tài sản cao, hắn là rất nhanh có thể nhìn thấy tác phẩm mới của hắn.”

...

Nhà sách Duy Khắc Tư có chuyên môn phái người theo dõi thư viện, coi như là quan sát đối với người đọc sách, thỉnh thoảng còn có thể phủ bộ trận giả bộ người qua đường, thực sự đẩy sách cho người qua đường.

Thời kỳ này suy luận không thể nghi ngờ, chỉ tiêu lượng tăng vọt.

Bên kia thư viện xuất hiện lượng lớn lời thảo luận về “Nhân Gian Hạ Hạo Khuyết”.

Bộ suy luận của Phí Nhĩ Ân Thư ốc tự nhiên chú ý toàn bộ hành trình, cuối cùng ngay cả hệ thống chủ biên và phó chủ biên đều bị kinh động, ảnh hưởng của bộ tiểu thuyết này cực lớn!

“Các vị.”

Phó chủ biên tập tiến vào văn phòng, cười mở miệng nói: “Trong kỳ này “Suy đoán suy luận nghi ngờ về chí chúng ta đã hoạch thành công, ở đây ta đề xuất biểu dương đối với Phan Nghị.”

Ba ba ba ba.

Các biên tập vỗ tay.

Phan Nghị chính là tuyên tập khai quật ra công văn về ‘Nhân Gian ‘ọạ Tư’, sau khi hắn xem xong liền dùng quyền trực tiếp từ chối, trực tiếp đặt tác phẩm lên trên bàn do phó chủ biên, cho nên cuối cùng bộ tiểu thuyết này mới có thể được đưa đến tạp chí ngoại tiết.

Phải biết rằng quyền phát tập trực tiếp rất trân quý.

Mỗi năm biên tập chỉ có sáu cái danh ngạch trực tiếp đẩy ra.

Chỉ có khi biên tập gặp được loại tác phẩm chính mình cảm thấy vô cùng lợi hại kia, mới có thể trực tiếp đưa quyền lợi đưa đến lãnh đạo chủ biên cấp trong tay, tác phong nổi tiếng có đủ loại chỗ tốt, tác phẩm chụp phớ phải chịu trách nhiệm.

Hiển nhiên.

Phan Nghị đẩy thẳng thành công!

Phó chủ châm ngòi vỗ tay, sau đó trực tiếp vỗ bàn: “Liên hệ với Bất Dạ hầu phóng thích thiện ý của Thư ốc TaeKwonDo, tác phẩm hạ bộ của hắn có thể nâng giá thích đáng, chuyện này Phan Nghị chịu trách nhiệm đi.”

“Vâng!”

Phan Nghị trong lòng chấn động.

Phó chủ biên lại nói: “Đợi tác phẩm mới của Bất Dạ Hầu viết ra, có thể trực tiếp cầm cho ta xem.”

Bất Dạ Hầu còn chưa phải nhà thoại lâu năm.

Bình thường đây là đãi ngộ của các nhà thoại lâu năm mới có.

Có thể thấy được phòng sách của Duy Tư Duy Á đối với nhà học mới vừa ra khỏi lều lỏi này của Bất Dạ Hầu, vẫn là vô cùng coi trọng.

Mà bên kia.

Lâm Tri Bạch đương nhiên cũng chú ý tới độ nói chuyện của ‘Nhân Gian’ ghé dựa’ ở thư viện.

“Biến thái?”

Khi nhìn thấy một đồng người như hình dung về bộ tiểu thuyết này, thậm chí là tác giả của Dạ Hầu, trong lúc nhất thời Lâm Tri Bạch cũng không biết nên vui hay buồn, chỉ có thể nói là bút lực của lão sư loạn bộ ở Giang hộ, loại tâm lý biến thái như thợ làm ghê này, miêu tả quá chân thật!

Đóng cửa trang lại.

Lâm Tri Bạch nhìn điện thoại.

Tháng trước ca khúc download chia thành hôm nay cũng bắt đầu rồi, so với Lâm Tri Bạch tưởng tượng càng nhiều hơn, sau khi thuê tới tay vậy mà có hơn ba trăm sáu mươi vạn.

Lại xem xét.

Hoá ra là phương Giáp Tinh Nguyệt Tinh phân chia cũng đồng thời phát huy rồi.

Tiền lương thần thoại phát rất coi trọng hiệu suất, bây giờ cộng thêm tiền trước đó của Lâm Tri Bạch, tiền gửi của hắn đã gần bảy trăm vạn, xem như là con số có khả năng xem được.

Phải biết rằng Lâm Tri Bạch mới mười bảy tuổi.

Tuy rằng Lâm Tri xuất thân tài phiệt, từ nhỏ đã ăn uống không lo, nhưng muốn mua thứ gì, cơ bản đều là trực tiếp nói với trong nhà là có thể thực hiện được, cho nên trên tay mình ngược lại chưa bao giờ có nhiều tiền như vậy.

Cũng may người nhà đều rất cởi mở.

Những tiền hiện tại trên tay Lâm Tri Bạch đều là tự mình viết bài kiếm tiền.

Gia nhân cha mẹ đương nhiên cũng biết số tiền này, nhưng lại không để ý Lâm Tri Bạch xài như thế nào.

Đúng lúc này.

Giang Thành gọi điện thoại tới.

Lâm Tri Bạch kết nối, đối diện truyền đến âm thanh của Giang Thành: “Liên Lôì Thư ớc bên kia liên hệ với ta, muốn tiếp tục bàn ước với ông chủ, tờ giấy đề hai nghìn chữ.”

“Hai ngàn chữ?”

“Đây là người nhà có tư lịch nhất định, mới có thể hưởng thụ đãi ngộ, trong tình huống bình thường các nhà văn mới chỉ có cái đền thờ ngàn chữ, 《Nhân Gian cái ghé dựa là vì chất lượng đủ ưu tú, cho nên bọn họ mới miễn cưỡng đưa ra cái giá 1000 chữ một ngàn, vậy đã là giá cao nhất của người nhà mới rồi.”

“Ta suy nghĩ một chút.”

Lâm Tri Bạch cũng không trông cậy vào chính mình dựa vào cái ghé nhân gian liền chen thân hàng ngũ nhà văn học cỡ lớn.

Nói đến cùng đây chính là một tác phẩm mới, cho dù bản thân Giang Hộ Xuyên Loạn Bộ cũng là sau khi liên tục tuyên bố nhiều thiên tác phẩm chất lượng cao mới giá trị của bản thân tăng lên rất nhiều.

Về phần mình có tiếp tục hợp tác với Thư ớc của Duy Tư Đốn hay không?

Vậy trước tiên phải xem mình tiếp theo có thể thông qua rút thăm để đạt được tác phẩm tiểu thuyết khác hay không.

Bởi vì khuyến khích nhân gian kiêu diễm tuyên bố, tăng thêm ảnh hưởng của hai bài hát lúc trước, hiện tại Lâm Tri Bạch lại tích góp ra ba lượt cơ hội rút thưởng...

“Được.”

Giang Thành hỏi: “Tiếp theo lão bản còn có công việc gì cần an bài sao?”

Lâm Tri Bạch nói: “Sau này ngươi có thể hiểu được hệ thống giải trí TV trong thần thoại, tốt nhất có thể nắm giữ được tin tức lãnh đạo một phần cao tầng trung cấp.”

“Phía truyền hình thần thoại?”

Giang Thành không nghĩ tới chủ đề của Lâm Tri Bạch lại nhảy vọt như vậy.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Thân là một tác giả, ta sẽ viết kịch bản TV, hẳn cũng là chuyện hợp lý và hợp lý nhỉ?”

Lâm Tri Bạch nói kịch bản của Kỳ Cuồng Tiêu.

Sau khi nhận được kịch bản này, Lâm Tri Bạch thỉnh thoảng lại dành thời gian viết, rặc đọc sách tự do, Khúc K K K K. Tài sản từ hôm nay đến tận bây giờ đã sắp hoàn thành. Bộ kịch này hẳn hy vọng có được thần thoại đầu tư.

Đây là bước quan trọng của kế hoạch bước thứ hai của hắn.

Không hợp tác với thần thoại thì không thể giúp phụ thân Lâm Đông.

Giang Thành ngần người, chột vôi vàng mở miệng nói: “Ta hiểu rồi!”

Giang Thành rất chú ý chừng mực, mình chỉ cần làm tốt chuyện Lâm Tri Bạch giao phó là được, về phần ông chủ đến cùng có thể viết kịch bản hay không, chất lượng kịch bản thế nào, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết, tuy rằng trong lòng hắn đã đánh dấu một câu hỏi thật lớn.

“Không có việc gì thì đi đây.”

Lâm Tri Bạch cúp máy, sau đó trong lòng hô to ửng đỏ.

“Đinh đông.”

Sắc đỏ ửng xuất hiện: “Kí chủ có gì phân phó?”

Lâm Tri Bạch xác nhận: “Ta hiện tại lại có ba lần cơ hội rút thưởng đúng không?”

“Không sai.”

Theo tác phẩm Lâm Tri Bạch tuyên bố càng ngày càng nhiều, danh vọng tăng tốc độ cũng dần dần nhanh lên, cơ hội rút thưởng rõ ràng so với lúc mới bắt đầu nhiều hơn.

“Đã đến lúc tam liên rồi.”

Lâm Tri Bạch nở nụ cười, hẳn muốn rút thưởng, trực tiếp dùng hết cơ hội rút thăm ba lần.

Bởi vì tác phẩm trên tay rõ ràng không đủ dùng, vô luận là ca khúc hay là tiểu thuyết, hai lĩnh vực này bây giờ là cơ bản bàn của Lâm Tri bạch, về phần mấy cái kịch bản ngắn ngủi kia, hẳn tạm thời còn chưa rút ra thời gian giày vò, trước tiên phải giữ gìn cơ bản rồi cân nhắc những thứ này.

Sau một khắc.

Trước mắt Lâm Tri Bạch xuất hiện bàn quay ảo.

Đĩa quay ảo bắt đầu chuyển động, cuối cùng Lâm Tri Bạch nghe được nhắc nhở của ba tiếng hệ thống:

【Chúc mừng kí chủ đạt được ca khúc 《 Bãng Cầu Đoạn Tuyệt 》

【Chúc mừng kí chủ nhận được tổng kỹ, bày mưu tính kế hồ sơ ca ca ！

【Chúc mừng kí chủ thu hoạch được tiểu thuyết cấp ngắn, khánh ba ！

Chương 39: Sắp xếp thật ngứa da, cảm giác sắp có đầu óc rồi!

Theo một loạt ký ức truyền vào, Lâm Tri Bạch dần dần hiểu rõ tất cả.

Đầu tiên là ban thưởng 《Đoạn Kiều tàn tuyết》.

Đây là tác phẩm đầu tiên của tác phẩm nổi tiếng của lão Hứa Thiên Triều.

Đừng nhìn là tác phẩm thời kỳ đầu, mọi người đều biết rất nhiều tác phẩm âm nhạc càng ngày càng lợi hại.

Mà 《Đoạn Kiều Tàn Tuyết》 ở vừa ban bố thì trong khoảng thời gian ngắn đã nhanh chóng hỏa toàn bộ lưới.

Giai điệu giai điệu vô cùng ưu mỹ, hát vui, phối hợp với năng lực tả từ kinh khủng của lão Hứa, trực tiếp cho bài hát này xông lên vị trí hạng nhất của các âm nhạc lớn vang lên!

Lúc ấy rất nhiều người còn đang dùng tùy thân Thính 3 loại để nghe hát.

Về cơ bản mỗi người 3 dặm đều có một chỗ để lão Hứa ngồi, từ khúc song tuyết quý tài âm nhạc người, cái tên này cũng không phải là trò đùa, nếu như không có đủ tài hoa và nội tình, thì vị âm nhạc này sẽ không khó cầu đến mức khiến fan “chốt” đến mức “con mẹ nó, chứ đừng nói là tác phẩm của hắn về sau còn leo lên sách giáo huấn, ca khúc còn được một đám đại học truyền thụ khen ngợi...

Mà trên bảng xếp hạng thi đấu Lam Tinh.

Cơ bản mỗi tháng đều sẽ có một hai bài ca cổ xưa cắm rễ vào mười thứ hạng đầu.

Có thể thấy được Lam Tinh nhân đôi với các loại ca khúc phong cách cổ vẫn rất vừa ý, bởi vậy Lâm Tri Bạch cảm thấy mọi người hẳn là sẽ thích đoạn cầu tàn tuyết vụn này.

Trùng hợp là...

Lâm Tri Bạch sắp tuyên bố bài ” Nguyệt Quang Minh” kia cũng là cổ phong ca, tuy rằng xướng pháp tương đối khác biệt.

Làm Lâm Tri Bạch ngoài ý muốn chính là thứ hai? Ban thưởng:

Chính mình lần đầu tiên gặp được tiết mục tổng nghệ, dĩ nhiên là xử lý Thụ Thụ Thụ nhiều năm như vậy còn kiên quyết như cũ?

Sau đó tiết mục này quả thực càng đổi tên 《 Ca Nữ 》 .

Nhưng đại đa số quy tắc đổi tên trước sau lại nhất trí.

Đơn giản là mời các ca sĩ thành danh thi đấu, sau đó không ngừng đào thải. Sau khi đến kỳ hạn mấy ca sĩ giỏi nhất, cạnh tranh thành nhà vô địch duy nhất trong cuộc cạnh tranh.

Quy tắc chỉ đơn giản như vậy.

Ôn độ không thể khinh thường.

Bởi vì khi đó các loại võ thuật âm nhạc ở Địa Cầu, cho tới bây giờ đều là một nhóm người mới tranh tài.

Ca ca thành danh đã lâu đều chạy đi làm lão sư bình ury, ai lại muốn làm tuyển thủ ngoan ngoãn đi thi đấu chứ?

Điều này cũng có thể làm cho ca sĩ ta lúc mới làm, đạo diễn Hồng Ca mời ca hát đụng nhau liên tiếp, đám ca sĩ lớn bài lớn đa số đều kháng cự tiết mục này.

Mãi đến tận sau khi đế đối phương dùng hỏa đặc hỏa!

Rất nhiều ca sĩ đã quá khí mượn ca sĩ đỏ hồng!

Một vài ca sĩ không nổi danh cũng nhân cơ hội này mà nổi tiếng!

Những bộ phận đại bài trước đó cự tuyệt Hồng Quân lúc này mới bắt đầu hối hận không thôi.

Mà khi tiết mục Hồng Lư tiến hành đến mùa thứ hai, rất nhiều ca sĩ đều là vót nhọn đầu muốn đi vào, chỉ là cạnh tranh đã độ khó vô cùng lớn.

Giống như địa cầu.

Lam Tinh cũng không có tổng hợp nhạc bản cùng một loại.

Đây có lẽ cũng là nguyên nhân Lâm Tri Bạch có thể tranh thủ được tiết mục này.

“Xem ra ta có thể giúp được lão ca.”

Ca ca Lâm Tri Bạch là Lâm Thắng Thiên, một trong những chủ quản bộ lạc tổng nghệ thần thoại.

Lúc trước khi nói chuyện phiếm với tỷ tỷ, Lâm Tri Bạch cũng nghe nói cuộc sống của ca ca cũng không dễ chịu.

Nếu như ca ca có thể nắm được 《Ca Nhân ta là ca sĩ, có lẽ có thể đánh một trận lật mình phi thường đẹp đẽ trong công ty, không nói có thể mượn việc thăng chức này hay không, ít nhất địa vị nhất định sẽ có chỗ nâng cao.

Nghĩ như vậy.

Lâm Tri Bạch cuối cùng nhìn về phía tập tiểu thuyết ngắn hạn tên là Côn Lư.

Hắn suy tư, tiểu thuyết ngắn ngủi này tên có thể lật thẳng thành bách thú, trong đó có năm câu chuyện đã xảy ra ở kiếp trước đã bị Nghệ Hồng đập thành phim.

Tác giả của tiểu thuyết tập tên là Át Nhất.

Át Nhất là tác phẩm của nhà giàu thiên tài vang dội ở Nghệ Hồng, vườn bách thú [Nương thú] là tác phẩm có tính đại biểu nhất.

Hắn 17 tuổi đã tuyên bố xử nữ của mình, còn một khi tuyên bố thì đã có bốn người tài nghệ chấn kinh, nhận được vô số thư giả và bình luận gia yêu thích.

Phong cách người này thay đổi nhiều.

Kiến thức bằng tiểu thuyết ngắn.

Đồng dạng là Lâm Tri Bạch hiện tại đã 17 tuổi, vừa mới tuyên bố xử nữ làm Chủ của nhân gian đã nở lớn.

Dứt bỏ sự thật không nói, theo một ý nghĩa nào đó thì hai người vẫn rất giống nhau.

Có rất nhiều người thích lấy Át Nhất và Đông Dã Khuê để so sánh, dù sao nhị vị đều là Nghệ Hồng đương đại văn nhân thoải mái, mà nội dung lại đều có lượng lớn tố tố.

Nhưng ngoại giới phần lớn cho rằng Đông Dã Khuê Ngô hơn một bậc.

Đông Dã Khuê Ngô quá sản xuất cao, tác phẩm cũng là thiên biến vạn hóa, bản ngắn thiên dài đều có thể viết ra.

Mà Át Nhất lại không làm sao viết được bản dài, thậm chí bản trung cũng viết không nhiều, bất quá những câu chuyện ngắn gọn kia của hắn, tại trên phong cách đặc biệt lại là một ngọn cờ riêng biệt lại làm cho người ta sợ hãi thán phục.

Sau đó.

Át Nhất lại được vô số người xưng là thiên tài, cũng có quan hệ với phong cách sáng tác của nàng.

Át Nhất thích dùng phương diện cực kỳ hắc ám, nội dung phong cách kinh khủng, lạnh lùng tàn khốc.

Nhất là chợ thú ngu ngắn phiên bản này.

Bên trong có mấy câu chuyện khiến người đọc sách cảm thấy “biến thái”, đồng thời lại có chút muốn ngừng cũng không được.

Chỉ là Lâm Tri Bạch sau khi hiểu rõ tin tức, sắc mặt có chút cổ quái.

Phải biết rằng Nhân Gian về mặt ghé dựa chính là viết tâm lý cùng hành vi biến thái, thế cho nên có người cho rằng tên Bất Dạ Hài này là biến thái, kết quả hệ thống còn để cho mình rút được loại tác phẩm này?

Đây không phải là hình tượng đồ thêm dầu vào lửa sao?

Ta đây là bị ửng đồ an bài sao?

Lâm Tri Bạch cũng không thể chỉ làm một tác giả kiểu hình.

Bất quá nghĩ lại, Lâm Tri Bạch cảm thấy vấn đề không lớn.

Sau này có rất nhiều cơ hội rút thăm, loại hình tiểu thuyết chắc chắn phong phú phong cách, vì lẽ đó chính mình sẽ không bị thế giới ước định là nhà văn loại, hướng hồ phong cách của Át Nhất có chỗ tốt:

Đặc biệt có thể dễ dàng bồi dưỡng ra tử trung phần!

Đợi những câu chuyện ngắn gọn này tuyên bố, Lâm Tri Bạch cũng sẽ có tử trung phần của riêng mình.

Đến lúc đó lượng lớn tử trung phần sẽ trở thành bàn cơ bản của Lâm Tri ở giới tiểu thuyết.

“VẬY trước tiên đem biến thái...”

Lâm Tri hơi hơi dừng lại, đổi cách nói khác.

“Trước tiên đem kinh sợ khủng bố tiến hành đến cùng, đem loại hình thư giả này bồi dưỡng, liền có thể chuyển hình đề tài khác.”

Không có bệnh.

Huống hồ, không phải tất cả đều là phong cách hắc ám kinh hãi, trong đó có một câu chuyện khác tương đối ấm áp.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch bắt đầu tính toán trình tự xử lý ba phần thưởng này. Phiền Phiền đọc sách giúp người. Hoan Khắc quý hoa. Khảo tử.

Tốt nhất là thông qua các bình đài như nhà sách trước, đem mấy bản tiểu thuyết ngắn trong vườn bách thú lục tục phát ra ngoài.

Trong bộ thiên nhật tập này bao hàm 11 câu chuyện.

Mỗi câu chuyện xưa không có bất kỳ liên quan trực tiếp nào, những bài viết lục tục được lục tục diễn đạt, sẽ không ảnh hưởng đến việc đọc thể nghiệm của độc giả.

Về phần tổng kỹ.

Lâm Tri Bạch bên này muốn xem ca ca có thời gian sắp xếp chế độ và ghi chép hay không, tổng kỹ tốt như vậy bày mưu tính kế, y không có cân nhắc cho người khác.

Mà ca khúc Lâm Tri Bạch dự định bỏ qua trước.

Tạm thời không cần phải vội vã tuyên bố ca khúc mới, bởi vì bài hát thứ ba của hắn chính là “Ám Nguyệt Quang Minh” sẽ chính thức tuyên bố vào ngày mai.

Đúng vậy.

Ngày mai là ngày số ba.

Kịch mới sẽ tạo ra một hoạt động tuyên truyền thật lớn.

Nghe nói lúc đó Ca Sĩ Tôn Cốc cũng sẽ trình diễn biểu diễn ‘Quang Nguyệt Quang’ ở hiện trường.

Đến lúc đó thù dệt ca khúc, phối hợp tuyên truyền dưới tuyến, hẳn là có thể mang đến cho bài hát này không ít mức độ chú ý, vì thế Lâm Tri Bạch còn cố ý cùng tỷ tỷ xác nhận thời gian.

“Buổi sáng ngày mai bắt đầu hoạt động chín giờ.”

Tỷ tỷ cười nói: “Ngươi muốn đi tuyên truyền hiện trường không?”

Lâm Tri Bạch tỏ vẻ cự tuyệt, sau đó lại gọi điện thoại cho Giang Thành: “Chúng ta có thể tiếp tục hợp tác với phòng sách của Ngải Nhĩ.”

Không có biện pháp.

Thật sự là phong cách 《Thú Bá Lý》 quá rõ ràng.

Loại câu chuyện phong cách này rất thích hợp đặt ở tạp chí loại tạp chí như 《Suy Suy Suy Thì Nghi Chí》 này.

“Được.”

Giang Thành mở miệng đáp ứng, nhưng trong lòng buồn bực, trước đó không phải còn nói phải suy nghĩ một chút sao?

Rõ ràng đã biết Lâm Tri Bạch là hậu duệ tài phiệt, Giang Thành vẫn cảm thấy cả người ông chủ này phảng phất bao phủ một tầng quầng sáng thần bí.

Chương 40: “Phong độ nhẹ nhàng, chu hàn hết mười tháng ba.”

Buổi sáng.

Sân vận động của Khang Thành hôm nay đặc biệt náo nhiệt.

Bởi vì tổ chức “Thiên hạ kiều diễm” sẽ cử hành hoạt động tuyên truyền ở đây.

Lần tuyên truyền này trận thế rất lớn, toàn thể diễn viên trong kịch đều có mặt, còn có đạo diễn đỉnh cấp Tần Châu Trương Bồi Hằng lấy thân phận là bản kịch giám chế đưa đến hiện trường, hấp dẫn lượng lớn fan cuồng.

Dưới đài biển người thủy triều bắt đầu xôn xao.

“Minh Hiên, ta yêu nàng!”

“Tuyệt mỹ thiên thành thế mỹ nhân!”

“Trương đạo hữu!”

Dưới đài thanh âm lớn nhất, không thể nghi ngờ chính là quần thể fan của ba vị này ——

Nam chính Minh Hiên, diễn viên nam chính Tần Châu.

Nhân vật nữ chính mềm nhũn, diễn viên Tần Châu một đường nữ diễn viên.

Còn có đạo diễn Tần Châu đỉnh cấp đảm nhiệm giám chế Trương Bồi Hằng ở bộ phim này.

Nhóm phóng viên dùng trường thương pháo, sớm nhận được tin tức nên vừa mới tới đây ngòi xôm, bắt đầu hoạt động đã rầm rầm chụp ảnh quay phim.

Trên đài.

Trước khi tuyên truyền cực lớn, người chủ trì đứng đầu toàn trường, trước tiên mời đoàn đội chủ sáng lập lên đài, thay khán giả nói một số đề tài mà mọi người cảm thấy hứng thú, sau đó an bài các diễn viên hành tinh động lẫn nhau.

Hai bên kết thúc.

Người chủ trì mời ra mấy vị cường giả quý khách đến đây vì bộ kịch kịch này, lên đài đơn giản lên tiếng, đồng thời đưa tới chúc phúc đối với bộ kịch bản này.

Đây là quy trình tuyên truyền của phim truyền hình tiêu chuẩn.

Dùng tai mắt mình mình hẳn mang tới chủ đề liên quan của bộ phim, tận khả năng trước khi pháp diễn tới để tạo thế.

Có điều, bên trong ngôi sao của một vị minh tinh, có một thân phận lại khiến cho người ta bất ngờ, rõ ràng là bản đầu mùa vừa mới tuyên bố tác phẩm mới là ca vương Chu Hàn hết!

Được rồi.

Việc này thực ra cũng không có gì kỳ lạ, dù sao cũng là đầu tư vào hàng tỉ phim truyền hình, trận hình chủ đạo cũng khá lợi hại, mời đến loại gia tân trợ trận cấp bậc như Chu Hàn thật sự là chuyện bình thường.

Hơn nữa mọi người đều biết.

Chu Hàn có quan hệ không tồi với nam chính Minh Hiên của bộ phim này, hai người đều là nghệ sĩ thiên quang, một người là diễn viên ca sĩ, cũng không có cạnh tranh trong sự nghiệp.

Sau khi lên đài.

Chu Hàn phong độ nhẹ nhàng, cười lên chúc phúc, sau đó liền hạ đài trong tiếng vỗ tay cuồng nhiệt.

“Hắn thật sự rất có phong độ a!”

Khán giả dưới đài cảm khái, Chu Hàn có một loại khí chất phong độ nhẹ nhàng.

Tuy nhiên người chủ sự không an bài Chu Hàn hát khúc hát, dù sao hắn cũng không tham dự bộ phim Câu Nhĩ này.

Náo nhiệt nửa ngày, cơ bản đã hoàn thành nhiệm vụ tuyên truyền của mình, đoàn đội chủ sáng lập cũng nhao nhao xuống đài, ngồi ở hàng thứ nhất trên khán đài.

Tiếp đó là tiết biểu diễn biểu diễn tuyên truyền phim truyền hình.

Là người biểu diễn biểu diễn biểu diễn Khúc Diễm Ánh Quang Minh, đã sớm ở phía sau đài chờ đợi Tôn Cốc đã không

thể chờ đợi được nữa.

Người chủ trì báo kết thúc.

Tôn Cốc cảm nhân viên công tác đưa ống trúc tới, từng bước từng bước bước hướng sân khấu.

“Thần thoại Tôn cốc?”

Chu Hàn với tư cách là người trợ trận, giờ phút này cũng ngồi ở hàng đầu khán đài, hẳn rất nhanh đã nhận ra Tôn Cốc.

Mặc dù Tôn Cốc là ca sĩ hai đường, bất luận danh khí hay là địa vị của ca đàn đều không bằng mình, nhưng phong cách ca nhạc của người này rất đặc sắc, nói chính xác là phi thường có điểm ký ức, Chu Hàn đều có vài phần ấn tượng.

“Tôn Cốc là người biểu diễn khúc tuyên truyền biểu diễn.”

Nam tử số một Minh Hiên ngồi bên Chu Hàn Toàn thuận miệng giải thích, sau đó cười nói:

“Cảm ơn Tần ca hôm nay tới cổ vũ cho ta.”

“Giữa các huynh đệ không cần khách khí nữa, hơn nữa đây cũng là công ty an bài, bất quá tại sao khúc nhạc tuyên truyền của bộ phim này lại tìm thiên quang định chế?”

Chu Hàn có chút nghi hoặc.

Minh Hiên nói: “Vi bộ kịch này có đầu tư thần thoại.”

Nói xong Minh Hiên bổ sung: “Nữ số một mềm nhũn cũng là người trong thần thoại.”

Đừng nhìn tam đại Minh tranh ám đấu cơ hồ đánh ra não chó, kỳ thật tam gia cũng có rất nhiều hợp tác đấy.

Ngành nghề này là như vậy, khó tránh khỏi trong người có ta, trong ta có người, có ba loại lớn có thể cùng nhau đầu tư một ít phim Điện Ảnh.

Bằng không thì làm sao bây giờ?

Tam đại tượng trưng hơn phân nửa?? Trong giới giải trí của Tần Châu.

Đại đa số thời gian bọn họ không thể làm vậy.

Lấy bộ kịch bản nghệ thiên hạ ra xem, thần thoại cũng khá ưa thích, thiên quang cũng khá đẹp, không thể nói là thần thoại tham gia vào việc đầu tư được, mà lại phải đá rơi thiên quang xuống đất?

Có thể, nhưng không cần thiết.

Trừ phi tam đại ngày nọ toàn diện khai chiến!

Nếu không Tam đại sẽ không hoàn toàn trở mặt.

Người chắc chắn sẽ là hạng mục chủ đạo, đá văng người của người ra ngoài, hạng mục người chủ đạo, đương nhiên cũng sẽ không để cho người của ta tham dự vào trong đó, cuối cùng tất nhiên là lưỡng bại câu thương, thậm chí là tam bại câu thương.

Cái gì?

Thần thoại tổng hợp thực lực mạnh nhất?

Nhưng thần thoại cũng sợ ông ta và Thiên Quang liên thủ với nhau.

Lấy hay không thỏa đáng, cũng giống như cục diện thời điểm tam quốc đỉnh lập thiên triều của chúng ta.

Thần thoại tương đương với Ngụy Quốc, Duy Tư quốc là Thục Quốc, Thiên Quang thì là Ngô quốc, giữa ba nhà thật ra là có thể kiềm chế lẫn nhau.

Đương nhiên ai cũng muốn giết chết cả hai.

Nhưng bây giờ thời cơ còn chưa chín muồi, vậy ba nhà kia nhất định phải kiềm chế, bảo trì ăn ý nhất định về thương nghiệp.

Đương nhiên.

Trong ngành không chút nghi ngờ loại cục diện này sớm muộn gì cũng sẽ bị phá vỡ.

Chỉ là không ai biết, cơ hội phá vỡ tam đại cân bằng, lúc nào sẽ xuất hiện.

...

Chu Hàn và Minh Hiên châu đầu ghé tai, đi tới Tôn Cốc trên sân khấu đã chuẩn bị xong xuôi.

Hắn gật đầu với ban nhạc, đàn tranh cổ theo đó vang lên.

“Ánh trăng, mùi thơm của cô gái, nước mắt đoạn kiếm, tình cảm sâu đậm, có bao nhiêu đau, không có tên tự nghĩ, quên mất người...”

Tôn Cốc biểu diễn vừa mới bắt đầu thì hiện trường vẫn rất náo nhiệt.

Tiếng thét chói tai dưới đài luôn không ngừng vang lên bên tai, hiển nhiên người xem bên trong cũng không thiếu những người biểu diễn khoa trương biểu diễn của Tôn Cốc.

Nhưng mà.

Cùng với sự biểu diễn của bài nhạc chính chậm rãi đi vào, khán giả dưới đài dần dần trở nên yên tĩnh.

“Đêm nay không có chuyện gì, chúng ta hẹn cơm...”

Minh Hiên vẫn đang nói chuyện phiếm với Chu Hàn, cũng không để ý màn biểu diễn trên sân khấu.

Nhưng rất nhanh Minh Hiên đã phát hiện, Chu Hàn không nghe mình nói gì mà dờ mắt lên trên đài, sắc mặt có vẻ gì đó không đúng.

“Dẫn ca?”

Minh Hiên lại hô một tiếng, kết quả đối phương vẫn không trả lời, thế là hắn cũng nhìn lên trên đài.

Bên tai.

Dường như Tôn Cốc đã chìm vào một loại cảm xúc nào đó, tiếng ca lại là trăm chuyên ngàn hồi: “Cô đơn hồn theo gió lay động, ai nghĩ đến si tình lang, chiến trường chốn hồng trần này, thiên quân vạn mã có ai có thể xưng vương...”

Minh Hiên ngây người.

Bài hát này nghe rất hay!

Tuy là nam số một trong bộ kịch này, nhưng trước đó Minh Hiên chưa từng nghe qua khúc ca tuyên truyền này.

Ngay vào lúc này.

Tôn Cốc hát đến phó ca bộ phận: “Quá tình quan, ai dám xông, vọng minh nguyệt, tâm bi thương, thiên cổ hận, luân hồi nếm thử, nhắm mắt lại, ai cuồng nhất?”

Minh Hiên há hốc miệng.

Hắn biết Chu Hàn Tại sao lại im lặng.

Trên thực tế thân là một ca sĩ chuyên nghiệp, thậm chí là ca sĩ cấp ca sĩ của Ca Vương, Chu Hàn nội hành thâm thâm nghe được bài hát này thì sắc mặt đã hoàn toàn thay đổi ——

Đây là bài gì?

Đây là bài ca mà ai viết ra?

Cổ phong chính thống không hát như thế này đâu!

Loại phép hát này không khỏi cũng quá biến thái đi!

Chỉ ba chữ ngắn ngủi, vậy mà lại có thể rẽ ra nhiều nhất 15 lần!

Hết lần này tới lần khác loại ba chữ này chồng xước, rõ ràng quanh co vòng vèo đến loại trình độ này, phương diện làm khúc lại không có chỗ nào không hài hòa, phảng phất tự nhiên nên lạc nhịp như thế!

Khoan đã...

Chu Hàn đột nhiên quay đầu nhìn về phía Minh Hiên, ánh mắt có chút đáng sợ: “Đây là... Trai gái? Truyền khúc?”

“Vâng.”

Minh Hiên cảm thán nói: “Bài quảng cáo này thật là...”

Chu Hàn cắn chặt răng, cố gắng khắc chế giọng điệu khác thường trong lời nói của mình: “Nếu muốn tuyên truyền khúc nhạc này, bài hát này hôm nay sẽ được công bố sao?”

“Đúng vậy a!”

Minh Hiên đột nhiên hưng phấn: “Có khúc tuyên truyền này, chúng ta bắt đầu đẩy sôt là được rồi...”

Hử?

Thấy sắc mặt Chu Hàn rất không đúng, Minh Hiên bỗng nghĩ tới điều gì, vội vàng giả bộ cuống hống khó chịu.

“Khục. Ài, đọc sách tí ti. K hu hu, dự đoán sai rồi.”

Sau đó giọng nói của Minh Hiên yếu đi, nặn ra nụ cười nói:

“Cặp ca không cần lo lắng, bài hát này mặc dù chất lượng cũng không tệ lắm, nhưng chắc có lẽ sẽ không tạo thành uy hiếp đối với vị trí quán quân của thi đấu Quý bảng.”

Người phát thiên quang đều biết.

Tháng này Chu Hàn phát hành bài ca mới, hiện tại là thi đấu đứng đầu, chưa gặp được đối thủ nào, nhưng nếu hôm nay khúc tuyên truyền này cũng không biết chừng...

“Ồ.”

Chu Hàn nhanh chóng tỏ ra như thường nói:

“Người suy nghĩ nhiều đi, ta không lo lắng điều này, chẳng qua là cảm thấy bài hát này không tệ lắm, có chút mới lạ thôi, rất có ý nghĩa không phải sao?”

“Ừm.”

Giọng nói của Minh Hiên mang theo thống khổ.

Chu Hàn dẫm chân hấn ta lên.

Đau quá!

Hấn thật sự quá dùng sức a!

Ta có nên nhắc nhở hấn một câu không nhỉ?

Mà Chu Hàn căn bản không ý thức được một chi tiết nhỏ này, gã cố gắng bảo trì phong độ thông dong, kì thực hàm răng cắn nát, trong lúc nhất thời cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Đáng chết!

Tên Tôn cóc này!

Ai bảo hấn hát như vậy!

Vốn cho rằng tháng này Quý bảng lại ổn, nhưng bài hát này lại khiến Chu Hàn cảm nhận được một cỗ khí tức nguy hiểm nồng đậm!

Đúng lúc này.

Bên tay phải Chu Hàn.

Một người đứng sau màn tựa hồ nghe thấy lời Chu Hàn Tẫn, cười nói: “Chu lão sư cũng cảm thấy khúc Tuyên Truyền này của chúng ta cũng không tệ lắm nhỉ?”

“Đúng vậy, châm không đâm.”

Chu Hàn bình thản gạt đầu.

Đột nhiên cảm giác đau trên chân càng lúc càng mãnh liệt, Minh Hiên không nhịn được nữa, vồ vồ hai chân Chu Hàn, giọng âm ỨC run rẩy nói:

“Đẫn ca làm ta đau...”

Chương 41: Báo thù? Chu Hàn phát hiện dị dạng dưới chân, vôi vàng bùng ra.

“Thật ngại quá...”

Trong khi nói, khoe miệng Chu Hàn giật giật.

Minh Hiên hít sâu một hơi, định nói đùa một chút cho bầu không khí xung quanh ấm lên: “Tận ca khí lực thật lớn đấy.”

Kết quả bầu không khí quá xấu hổ.

Minh Hiên mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, dứt khoát ngậm miệng lại.

Đúng lúc này.

Dưới đài đột nhiên bộc phát ra tiếng hoan hô và tiếng vỗ tay nhiệt liệt!

Thì ra là Tôn Cốc đã hát xong, đang cúi đầu chào mọi người rời đi.

Tiếng bàn luận sôi nổi tại hiện trường không dứt bên tai, ngay cả một đám nhân viên chủ sảnh ở hàng trước cũng có thể nghe thấy.

Chu Hàn đã vênh tai lên cao:

“Quá giỏi!”

“Bài hát này thật là thú vị!”

“Trước kia ta từng nghe bài hát ở Tôn cốc, cảm giác tiếng ca của hắn chuyên âm quá thường xuyên, vẫn luôn không quá thích thú, không nghĩ tới bài hát này vậy mà êm tai như vậy!”

“Đây chính là khúc Tuyên Tống 《 Thiên Địa 》 ?”

“Hiện tại có thể tìm thấy trên mạng không?”

“Có thể, ta đã tìm thấy, ca tên là Nguyệt Quang!”

“Vừa mới tuyên bố đâu!”

“Chúng ta là nhóm người nghe đầu tiên, quả quyết download!”

“Khúc nhạc xuất thân từ xưa đến nay, đột nhiên toát mồ hôi thay thiên hạ bề nghề...”

“Ha ha ha ha, không đến mức không đến mức, cũng có rất nhiều kịch hay cũng có thể xuất ra nhạc hay.”

“Bài hát này nhất định sẽ rất hot!”

“Tôn cốc muốn hỏa a!”

“Chờ một chút.”

Có người trên truyền tin nên thu thập được bài hát này, ánh mắt lại bị một cái tên hấp dẫn.

“Suy từ Bạch Đế?”

“Làm Khúc Bạch Đế?”

” biên nhạc Bạch Đế?”

“Tên này thật quen tai, ta cảm giác hình như dạo gần đây đã từng nhìn thấy nó ở đâu rồi.”

“Ta biết hẳn ta biết hẳn, “Tiêu Sâu Sâu ” chính là do Bạch Đế viết!”

“Tháng trước bài hát quán quân Quý bảng cho bản thân mình, mặc dù ta không thích nghe, nhưng cũng là do Bạch Đế viết!”

“Oa.”

“Người này thật lợi hại.”

“Chủ yếu là danh tự quá kiêu ngạo, để cho người ta liếc mắt sẽ rất khó quên, bất quá bài hát này xác thực vô địch, ta? Con người thậm chí cảm thấy so với Huyền Huyền tiêu sâu còn tốt hơn! “

Bạch Đế!?

Vậy mà bài hát này là Bạch Đế viết!

Chu Hàn từ trong miệng người xem nghe được cái tên quen thuộc này, chỉ cảm thấy đầu óc ông ông.

Cũng không biết là thanh âm người xem quá ồn ào, hay là nguyên nhân gì khác.

Hắn hận không thể lập tức lấy điện thoại di động ra để xác nhận.

Nhưng bây giờ vẫn phải bảo trì phong độ, phóng viên vẫn đang chụp ảnh, mình là một trong những đối tượng trọng điểm chiếu cố màn ảnh.

Sớm biết vậy đã không ngồi bên cạnh nhân vật chính rồi.

Đương nhiên Chu Hàn cũng không xa lạ gì đối với Bạch Đế này.

Tháng tám năm nay, Chu Hàn giành quán quân trong bảng thi đấu.

Á Quân tháng đó chính là sự u sầu của Bạch Đế, nhưng cuối tháng lại tuyên bố một bước lên trời!

Lúc ấy Chu Hàn cũng đang suy nghĩ:

Nếu như ban đầu Huyền Nguyệt lo lắng không biết có thể làm sạch mình hay không?

Thậm chí trong ngành cũng có một số người cho là như vậy, bất quá trong hiện thực không có nếu như, tháng trước Chu Hàn thắng hết, vì thế hần dần dần quên việc này, chỉ là trong lòng chung quy có chút canh cánh trong lòng, ai lấy được hạng nhất cũng không hy vọng người khác nói là có vận khí thành phần, huông chi ca vương như hần.

Tháng trước.

Bạch Đế lại phát một bài ca mới, hơn nữa trực tiếp lấy được quán quân trong thi đấu Quý bảng!

Chu Hàn vẫn cố ý lắng nghe.

Ca tác quả thực không tệ, Bạch Đế này có chút tài năng, dường như không phải phù dung sớm nở tối tàn.

Ai biết được.

Hôm nay không ngờ Chu Hàn tần lại nghe được tên của Bạch Đế!

Chỉ là tình huống so với tháng trước lại có sự khác biệt, tháng này Chu Hàn cũng phát khúc rồi, hần và Bạch Đế lại một lần nữa gặp nhau giữa đường hẹp!

Không cần hoảng... Không nên hoảng...

Đây không phải chuyện xấu, chỉ cần tháng này lại thắng Bạch Đê một lần nữa, mọi người sẽ không tiếp tục chất vấn danh tiếng hạng nhất trong bảng thi Đình tháng tám của ta nữa, dù sao lần này đối phương tuy rằng phát ca muộn, nhưng cũng chỉ chậm hai ngày mà thôi.

Ưu thế ở trên người ta!

Tháng Tám ta có thể thắng hẳn một lần!

Mười tháng là có thể thắng hẳn lần thứ hai!

Hơn nữa, tuy bài hát này không tệ nhưng dù sao cũng đã ban bố muộn hai ngày.

Càng đừng nói Tôn Cốc chỉ là Ca Tử hai đường, chỉ dựa vào nhân khí cấp ca vương của bản thân mình cũng có thể đè chết hẳn.

Trong ống kính phóng viên.

Chu Hàn vẫn phong độ nhẹ nhàng như trước.

...

hoạt động tuyên truyền đã kết thúc, chẳng qua thời khắc thuộc về 《 Nguyệt Quang 》 mới vừa tới.

Ca khúc chính thức online!

Hiện trường hơn một ngàn người xem vừa mới nghe xong ca hát, hầu như tuyệt đại đa số người đều download Nguyệt Quang tại chỗ!

Cùng lúc đó.

Các âm nhạc lớn phát ra cũng đều an bài trang đầu 《 Nguyệt Quang 》 mà giới thiệu.

Bạch Đê chính là quán quân thi đấu Quý bảng tháng trước, nhận được đãi ngộ tuyên truyền đương nhiên sẽ không tệ, hơn nữa ca hát ca sĩ Tôn Cốc cũng là hai tuyến.

Đừng xem thường hai đường ca hát.

Tầm cạnh tranh giữa nhạc đàn Tần Châu kịch liệt như vậy, có thể lên nhị tuyến rất lợi hại, chớ nói chi là Tôn Cốc còn rất trẻ.

Rất nhanh a.

Bài hát này liền nhanh chóng chen vào một trăm thứ hạng đầu trong bảng thi đấu.

Lúc này đã không giống ngày xưa, biểu hiện của Bạch Đế trong hai tháng qua đã khiến nhân sĩ Nhạc Đàn không còn xa lạ gì với hắn nữa.

Rất nhiều người đều cố ý truyền tin vào khí để chú ý tới Bạch Đế, hắn có tác phẩm mới nào đó, mọi người sẽ lập tức nhận được thông báo.

Đó là nguyên do.

Lần này phản ứng trong nghề rất nhanh.

Trong rất nhiều ngành nghề giao tiếp tập nập xuất hiện bản vẽ bài ca mới của Bạch Đế.

“Khang Khang ta phát hiện ra đại bảo bối gì rồi!”

“Bài hát mới của Bạch Đế!?”

“Khắc khắc khắc, lại là Bạch Đế, sản lượng của tên này đủ cao đó, ba tháng liên tục phát đàn.”

“Hắn là hàng tồn đúng không, cũng bình thường.”

“Đừng dây dưa nữa, mau nghe hát, ca pháp lý này có chút tàn nhẫn!”

“Ách nhật! Đây là dùng tiết tấu màu lam hát phép chơi gió cổ? Bạch Đế có ý tưởng!”

” thính giác đặc biệt tốt, nhất là cao trào, ta cố ý đếm một chút, ba chữ này con mẹ nó chuyển sang mười lăm âm thanh! Đặc sắc của Tôn Cốc, đã hoàn toàn phát huy ra!”

“Ách, bài hát này hình như sắp nổ a!”

“Bảng đầu bây giờ là Chu Hàn Tẫn, tháng tám Bạch Đế từng thua hắn một lần, các người nói xem có quán quân nào khả năng tháng này hay không...”

“Phốc.”

“Không phải là Bạch Đế cố ý tìm Chu Hàn báo thù rồi chứ?”

“Bỏ qua sự thật, không nói chuyện nữa con mẹ nó đọc sách mà là rối rắm. Năng lực ảo thuật của Sắc K. Đây là lần duy nhất mà Bạch Đế không có quán quân, chính là vì Chu Hàn tận.”

“Làm sao dứt bỏ sự thật không nói chứ, Bạch Đế tổng cộng mới ra đạo hai tháng, bất quá người nói như vậy thật sự có chút đáng về báo thù sao?”

Báo thù sao?

Ánh mắt lập tức nhìn về phía vị trí đứng đầu bảng thi đấu.

Trong lòng tất cả mọi người, đều không thể ức chế toát ra một cái ý nghĩ: tháng này không phải là Bạch Đế thật sự muốn tàn sát một vị ca vương đấy chứ?

Nói đạo lý.

Dưới tình huống bình thường, một nhân vật mới vừa xuất đạo không lâu, đang kéo một ca khúc hai đường, lại dám mài dao soàn soạt với ca vương?

Bầu trời tối đen.

Càng đừng nói bài ca Bạch Đế này còn là số ba phát, vẽ phong thái ma huyễn.

Nhưng bài ca mới của tháng này của Bạch Đế còn ma huyễn hơn, bài hát này không chỉ dễ nghe như vậy, mà còn có sáng tạo mới, có cảm giác như sắp nghe mang thai!

Nhưng mà cũng phải nói lại.

Cái tên Bạch Đế này chỉ định có chút bánh mè!

Lần nào cũng phải chạy bộ vào sân!

Bình thường chỉ có những nhân vật cấp Khúc phụ mới có thể tùy hứng như vậy —

Khúc cha phát ca chưa bao giờ có ngày nào, chơi chính là một tay chạy bộ, thậm chí trực tiếp từ trên trời nhảy xuống.

Cái gì?

Người nói ngày này Bạch Đế phối hợp để tuyên truyền?

Tháng trước thì sao?

Tháng trước thì sao?

Chẳng lẽ mỗi lần đều trùng hợp sao?

Tên gia hỏa này rất lợi hại, hung hăng càn quấy cũng thật kiêu ngạo!

Người cũng như tên!

Người bình thường ai dám thêm cái “Đế” vào trong tên chứ?

Tất cả mọi người trong lòng, yên lặng gấn cho Bạch Đế nhãn hiệu tùy hứng.

Mới xuất đạo liền được bệnh của Khúc cha, có mạng của Khúc cha sao?

Chương 42: Chu Tử Chu Hàn về đến nhà, lập tức lắng nghe một lượt trắng óng ánh.

Lúc trước ở hiện trường, nghe không phải đặc biệt rõ ràng.

Lại lần nữa nghe xong.

Gian phòng rơi vào trầm mặc thật lâu.

Một lát sau.

Chu Hàn gọi điện thoại với người quản lý.

“Dẫn ca?”

“An bài cho ta nhiều hoạt động tuyên truyền hơn đi.”

“A?”

Người quản lý ngắt người: “Không phải trước kia ngươi đã nói, một tháng này muốn nghỉ ngơi nhiều hơn, không cần sắp xếp nhiều hoạt động như vậy sao?”

Người quản lý vẫn còn ở bên ngoài.

Cũng không biết thi đấu Quý bảng xuất hiện biến số.

Chu Hàn thản nhiên nói: “Ta thích công việc không được sao?”

Người quản lý bật cười nói: “Nghỉ ngơi một chút cũng không sao, dù sao tháng này thi đấu Quý bảng cũng ổn rồi.”

Chu Hàn tận: “...”

Lời này sao nghe giống như là độc nãi vậy?

Lúc đầu Chu Hàn cũng cảm thấy Quý bảng đã ổn, cho dù không tuyên truyền cũng có thể cầm quán quân, mới nói với người quản lý tháng này phải nghỉ ngơi thêm một chút.

Nhưng bây giờ Chu Hàn lại cảm thấy vẫn chưa đủ an toàn.

Hắn lớn tiếng nói: “Nơi nào nhiều lời vô nghĩa như vậy, để người an bài thì an bài cho tốt, ta chính là đơn thuần nhiệt tình yêu công việc!”

Thật đáng ghét mà.

Bạch Đế khiến mình thật khó được ngâm canh nghỉ phép!

Vốn dự định một? Người đi Tề Châu du lịch thì sao!

Chu Hàn có chút giậm chân.

Tương đối mà nói tâm tình Lâm Tri Bạch lại rất tốt.

Xác nhận Nguyệt Quang Minh chính thức tuyên bố, Lâm Tri Bạch cũng không có chú ý quá nhiều, hẳn chỉ cần chờ bài hát này nổi tiếng là được.

Vậy bài hát này có thể nóng thế nào?

Qua mấy ngày nữa mới nhìn ra được.

Giờ phút này Lâm Tri Bạch đang viết kịch bản 《Cuồng Tiêu Tiêu》.

Kịch bản này tổng cộng hơn bốn mươi vạn chữ, sau khi Lâm Tri Bạch có được kịch bản liền thường dành thời gian viết một chút, trước mắt đã viết xong rồi.

Có thể đoán được là:

Tương lai Lâm Tri muốn viết đại lượng tiểu thuyết kịch bản.

Cái này cần Lâm Tri Bạch có một tốc độ viết chữ cực nhanh mới được.

Nếu không căn bản không kịp viết ra những loại ban thưởng của các loại tiểu thuyết văn học mà hệ thống cung cấp.

Để nâng cao tốc độ viết mã của mình, Lâm Tri Bạch còn chuyên môn học tập một loại phương pháp đánh chữ.

Đồ chơi này học rất khó, cần phải nhớ rất nhiều thì nhớ, nhưng sau khi học thì sử dụng rất đơn giản.

Chỉ xét về tốc độ, so sánh với năm chữ “Két” còn nhanh hơn, cực thích hợp loại người không cần động não như Lâm Tri Bạch toàn dựa cả vào vận chuyển hàng đầu.

Hơn nữa Lâm Tri Bạch vốn có trụ cột đàn dương cầm nhất định, ngón tay cực kỳ linh hoạt.

Hôm nay lại phối hợp nhịp đánh văn chương, cùng với ưu thế của bản hack không cần phải suy nghĩ về kịch bản gian lận,

lúc ghi tên của hắn có thể nói là dốc hết sức lực.

Đùng đùng.

Ngón tay nhảy múa trên bàn phím.

Buổi tối khoảng tám giờ, Lâm Tri Bạch rút cục thở dài một hơi.

“Đã giải quyết xong!”

Giày vò nhiều ngày như vậy, kịch bản 《Cuồng Tiêu》 hơn bốn mươi vạn chữ, hắn cuối cùng đã hoàn thành.

“Lại viết ra tổng kỹ của Kê Tiêu ta là bản án của ca sĩ a.”

Lâm Tri Bạch nhìn nhìn đồng hồ, còn chưa đến lúc nghỉ ngơi, vì vậy tiếp tục bận rộn.

Tổng kỹ xếp mấy chữ vụ án không nhiều, Lâm Tri Bạch chỉ dùng nửa giờ đã hoàn thành ví dụ thô sơ.

Tiếp theo chỉ cần đem một ít nội dung chi tiết bổ sung vào là được rồi.

Có điều Lâm Tri Bạch không tiếp tục viết nữa, trực tiếp đi đến phòng vệ sinh tắm rửa một cái.

Tắm trong hoa.

Dòng nước chảy khắp toàn thân theo tóc.

Lâm Tri Bạch nhắm mắt lại hưởng thụ đám bốp kiêu mưa, lẳng lẳng suy nghĩ kế hoạch làm việc tiếp theo.

...

Mấy ngày kế tiếp.

Trong nghề vẫn luôn quan sát biểu hiện của bảng thi đấu Ánh Nguyệt.

Không ngoài dự liệu.

Bài hát này hoàn toàn có thể gây nổ tung cả núi.

Từ một trăm đến năm mươi hạng đầu, từ 50 hạng đầu xông vào hạng hai mươi, dọc đường đi Nguyệt Quang chưa từng gặp qua đối thủ nào ra dáng.

Được.

Lần này không ai dám nói gì về Bạch Đế tháng trước có thể cầm danh hiệu quán quân thi đấu Quý bảng là may mắn rồi.

Sự bất quá tam a!

Vị trí thứ nhất của xuất đạo vừa vào được bài thứ hai của thi đấu, bài hát thứ hai lại trực tiếp đoạt quán quân, bài thứ ba biểu hiện mạnh như vậy, chỉ dựa vào vận khí mà có thể làm được?

Cùng lúc đó.

Biểu hiện ưu việt liên tiếp ba tháng của Bạch Đế đã đưa tới chủ ý của các đại truyền thông.

Đêm đó.

Tần Châu tại một môn hộ Chư Lỗ lớn nào đó liền xuất hiện một tiêu đề như vậy:

【 tuyển nhân vật mạnh nhất năm nhà khoa tay nghề xuất hiện —— Bạch Đế! 】

Phóng viên viết bản thư, chiến tích tích tích từ lúc Bạch Đế xuất đạo đến nay.

Phóng viên trong văn chương này còn chuyên môn viết tấu thoai ca ngợi cho 《 Nguyệt Quang 》 Chẳng qua là lời khen ngợi vô cùng tận.

Tin tức đến cuối cùng.

Phóng viên này như tổng kết:

“Là một khúc nhạc nhân vừa mới xuất đạo không đến ba tháng, tương lai Bạch Đế còn rất dài, nhưng ba tháng của hắn đã vượt qua vô số khúc nhạc nhân thành danh ba năm, ta rất chờ mong hắn 《 Nguyệt Quang 》 , cuối cùng sẽ hướng nhạc đàn giao ra một phần bài giải như thế nào!”

Mọi người trong nghề vừa nghe được tin tức này thì tâm trạng lập tức trở nên phức tạp.

Sau đó.

Một vài truyền thông khác cũng nhao nhao cùng vào trong tin tức này.

Trong đó có một số truyền thông đưa đẩy và chế tạo con mắt, cố ý phát ra chút bản nháp dẫn chiến tuyến.

【 Bạch Đế thi đấu Quý bảng lại ngẫu nhiên gặp được ca vương Chu Hàn! 】

【 Chiến đấu báo thù? 】

【 Nếu cuối cùng Bạch Đế đoạt giải quán quân, có phải điều này có nghĩa Chu Hàn giành được đệ nhất trong tám tháng không? 】

Không cần phải nói.

Đây đều là những tiết tấu truyền thông nhỏ.

Đại truyền thông vẫn là biết cái gì gọi là tiết tháo, bình thường sẽ không viết bản thảo như vậy.

Bạch Đế là người làm nhạc.

Chu Hàn làm ca ca.

Hai người này không có tính so, bởi vì tính chất căn bản thì khác, bỏ qua việc phân công đàm phán này là không có ý nghĩa.

Thứ mà mọi người chú ý hơn vẫn là năng lực múa hát của Bạch Đế.

Đừng quên lúc trước có người nói Bạch Đế có thể nổi giận có trình độ rất lớn có liên quan đến lời ca của hắn.

Dường như Bạch Đế có ý muốn đánh vỡ loại nghi vấn này, lần này 《 Nguyệt Quang 》 gặt sới nổi là lạc quan.

Ca từ chỉ là dệt hoa trên gấm.

Thông qua một số chuyên gia tổng kết, mọi người đã biết rõ, bài tập này có mười lăm âm thanh chuyển động!

Bây giờ có thể thừa nhận rồi.

Người ta thật sự là từ khúc song tuyệt!

Bài ” Nguyệt Quang Quang ” này cho dù đôi ca từ, giai điệu quy luật cũng tuyệt đối là kháng.

Đêm nay, Chử Nguyệt Nguyệt 騎 vọt tới vị trí thứ mười trong bảng thi đấu.

Giờ khắc này.

Người thứ hai lên thứ chín T Thi Quý bảng, tất cả âm nhạc mọi người đều bắt đầu đau đầu.

Trong đó có mấy người quen biết nhau đã bắt đầu điên cuồng chửi bới, ai thán vận mệnh của một người.

“Cái quỷ gì vậy!”

“Tháng này thật sự là nước chảy ngược, phát nhạc gặp phải ca vương Chu Hàn đã đủ xui xẻo rồi. Kết quả số ba lại có thêm một Bạch Đế!”

“Mệnh bài này của ta còn có hi vọng giữ được không?”

“Ta đứng thứ năm này đã cảm thấy khó giữ được hoa cúc rồi, người là thứ tám mà một mình giữ được vị trí?”

“Sẽ không phải thật sự để đám người gà hoang truyền thông kia nói rồi chứ?”

“Bạch Đế thật sự là báo thù cho Chu Hàn sao?”

“Lời này đúng là đùa giỡn trong nghề, không phải báo thù gì cả, chẳng qua chỉ là hai bên gặp đúng thôi. Khúc nhân và ca sĩ làm ca có gì hay ho. Hơn nữa cho dù báo thù thật thì Bạch Đế cũng nên trực tiếp tìm Chu Hàn tận, tìm chúng ta làm gì?!”

“Không có biện pháp...”

“Không đánh tan chúng ta, sao hẳn tìm Chu Hàn báo thù?”

“Trời đất...”

“Tai bay vạ gió!”

Mấy người đã bắt đầu cam chịu số phận.

Nhìn chăm chú vào Chu Hàn vẫn đang ngồi trên đầu bảng, vị nhạc khúc xếp hạng thứ năm kia đột nhiên có chút xem nào nhiệt, không chê đại đạo: “Chẳng quan tâm có phải là báo thù hay không, ta thật muốn biết Chu Ca Vương này có thể gánh nổi hay không.”

...

Mặc kệ Chu Hàn có chống đỡ nổi hay không.

Dù sao thì thứ hai đến thứ tám là không thể đối phó với quyết mưu.

Bởi vì Nguyệt Quang một đường bão táp một đường nổ tung.

Hạng chín!

Lần thứ tám!

Đệ thất!

Thứ sáu...

Ngày mười tháng mười, 《nguyệt quang》 chính thức vọt tới vị trí thứ hai trên bảng xếp hạng!

Bất quá tại thời điểm Nguyệt Quang Quân ngang ngược va chạm với vị trí thứ hai trên bảng thi đấu, Chu Hàn ở bên kia đương nhiên cũng không có nhàn rỗi, hẳn một mực luôn luôn tăng ca chạy đi tuyên truyền, mỗi ngày không làm việc đến khuya cũng tuyệt không kết thúc công việc, có thể nói là khuôn mẫu thứ nhất của Tần Châu Ca Đoàn.

tiết mục âm nhạc.

Tổng kỹ buổi chiều.

Phóng giả phỏng vấn.

Chờ một chút.

Mọi người phát hiện gần đây dường như lúc nào cũng có thể nhìn thấy tin tức về Chu Hàn.

Không phải đang tuyên truyền bài ca mới chính là đang trên đường tuyên truyền khúc ca mới, có thể nói là mưa gió không trở ngại.

Hắn ta nóng nảy!

Hắn ta nóng nảy!

Trong lòng các đồng hành trong nghiệp như kính sáng, Chu Hàn biết tất cả đều nóng nảy, 《Nguyệt Quang》 có một bài này cường thế quật khởi, mang đến áp lực rất lớn cho hắn.

Cũng bình thường.

Bởi vì đợt này thua, mọi người sẽ không nói Chu Hàn bại bởi tên Bạch Đế này, mà chỉ nói hẳn thua bởi Tôn Cốc.

Tôn Cốc chỉ là con đường thứ hai a.

Chu Hàn là một người rất thích mặt mũi, sao có thể cam tâm tình nguyện nhận thua được?

Sự thật chứng minh thời điểm một gã ca vương bắt đầu phát lực, sức ảnh hưởng là vô cùng khủng bố.

Trên bảng thi đấu.

Theo sự tuyên truyền tăng ca của Chu Hàn tăng thêm, ca kỹ mới của hắn mỗi ngày đều có một bức đài download vô cùng khoa trương!

Nếu so sánh, số liệu của bài hát này tăng tốc độ, đã hoàn toàn vượt qua bài hát đoạt quan tám tháng trước của Chu Hàn.

Đó là nguyên do.

Khi 《 Nguyệt Quang 》 xông vào hạng hai, 【 đọc sách 》 . ** 》 hoa huy. Tin này cùng bài số một Chu Hàn tận, số liệu download chênh lệch hết sức rõ ràng.

Một người đang chạy.

Một cái đuôi theo.

Kết quả không ai nói tốt được.

Có điều đối với ca sĩ Tôn Cốc mà nói thì chuyện này xem như thắng!

Bức một ca vương đến mức độ này là đủ khiến hai đường ca kỹ kiêu ngạo của hắn!

“Rất cảm ơn người, vòng tay này!”

Giải trí thần thoại.

Tôn Cốc thân thiết kéo tay Lâm Thủ Nhất.

Nếu không phải Lâm Thủ Nhất giới thiệu từ đó, một ca sĩ tám bộ của hắn, thật sự chưa chắc có thể hát bài 《 Nguyệt Quang 》 này!

“Cảm ơn ta làm gì.”

Lâm Thủ Nhất cười vụng về nói: “Ngươi nên cảm tạ Bạch Đế sư phụ.”

“Dạ dạ dạ!”

Tôn Cốc vừa mới nhìn thấy Bạch Đế, trên người còn có vài phần ngạo khí, cũng may lúc đó biểu hiện không rõ ràng.

Hắn là không làm cho lão sư Bạch Đế cảm thấy không vui chứ?

Suy nghĩ một chút.

Tôn Cốc bỗng nhiên nói: “Chiếc túi a, mười ba bộ của các ngươi còn thiếu ca sĩ không?”

Lâm Thủ Nhất:?

Tôn Cốc ho khan một tiếng, nói: “Đây không phải là đôn đãi công ty phải sửa tổ mà, thành tích tám bộ chúng ta không phải đặc biệt tốt, có lẽ đến lúc đó sẽ bị giải tán...”

“Như vậy à.”

Lâm Thủ Nhất nhìn chằm chằm phía sau đầu Tôn Cốc.

Tôn Cốc bị hắn nhìn không hiểu: “Sau đầu ta có đồ vật gì sao?”

“Ta sờ một chút nhìn a.”

Lâm Thủ Nhất giơ tay sờ soạng một phen, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

“Sao vậy?”

Tôn Cốc có chút khấn trương.

Lâm Thủ Nhất nói: “Ta muốn xem? Mị Viện 《vung ngẫu ngẫu ngẫu》?!”

“Ngươi cút đi! Nói ta là nhị ngữ điệp đúng không!”

Tôn Cốc cười mắng, trong không khí tràn đầy khí tức vui sướng.

Chương 43: bày mưu nghĩ kế: “Tiểu Hắc tiểu Hắc, người thật sự khó lường!”

Theo 《Nguyệt Quang》 vọt tới thứ hai trong bảng thi đấu, Lâm Hi liên tục nhìn chăm chăm bảng danh sách không nhìn được gọi điện thoại cho đệ đệ: “Đã thứ hai rồi, nếu không phải Chu Hàn đột nhiên phát lực, thứ nhất cũng là có hi vọng!”

“Hiện tại không còn hi vọng sao?”

Lâm Tri Bạch khẽ nhíu mày, không phải thật sự muốn báo thù gì đó, chẳng qua nhiệm vụ tháng này của hệ thống là yêu cầu mình đứng đầu Thi Quý bảng.

“Khó mà nói.”

Lâm Hi trầm ngâm nói: “Tháng này còn có hai mươi ngày, phía sau nhất định là đánh giằng co dài dòng, số liệu của chúng ta đang tăng lên, số liệu Chu Hàn đang hát bài hát cũng đang tăng lên, ảnh hưởng ca vương phát động vẫn rất đáng sợ.”

Nói xong.

Lâm Hi cười nói: “Mặc kệ cuối cùng có thể lấy được hạng nhất hay không, bây giờ thành tích đã rất cao, vừa rồi ta đã nghe ngóng qua, hiện tại công tích của bộ Thập Tam là vị thứ mười, đây đều là công lao của người!”

“Vậy là tốt rồi.”

Lâm Tri Bạch nghe tử tử đề cập qua, hai mươi bộ âm nhạc trong thần thoại giải trí sắp sửa thành mười? Không cần phải bị cắt mất bộ phận xếp hạng trước.

“Tử tử muốn thăng chức rồi!”

Trong giọng nói của Lâm Hi tràn đầy vui sướng.

Lâm Tri Bạch cũng tươi cười theo, giúp tử tử thăng chức giải trí trong thần thoại. Đây cũng là bước đầu tiên để hắn có kế hoạch đoạt gia sản, trước mắt xem ra vẫn tương đối thuận lợi.

Sau khi cúp máy, điện thoại kết thúc không lâu.

Ca ca Lâm Thắng Thiên cũng gọi điện thoại.

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Không nghĩ tới nhà chúng ta còn có một thiên tài diễn khúc, hôm nay trong ngành chúng ta có người đang thảo luận bài hát này với người đấy. Đợi lát nữa ta làm tiết mục mới, nói không chừng còn phải giúp đỡ tìm người viết chút nhạc.”

“Không có làm tiết mục mới sao?”

Lâm Tri không để lại dấu vết thuận miệng hỏi thăm.

Lâm Thắng Thiên thở dài: “Vẫn chưa gặp được tiết mục hay gì, đợi thêm một khoảng thời gian nữa, thứ tổng hợp nghề này cần có sáng ý, nội bộ công ty như một vũng bùn, bây giờ ta đã bắt đầu từ ngoài công ty tìm...”

Dừng một chút.

Lâm Thắng Thiên lại cười nói: “Không cần lo lắng cho ta, đừng nhìn ca hai năm gần đây không được như ý, mấy năm trước cũng làm ra vài món đồ tổng hợp không tệ, thứ đồ chơi này không giống các người viết ca, chỉ cần có đủ khứu giác và ánh mắt, sớm muộn gì cũng có thể tái khởi đông sơn.”

“Sẽ tốt lên thôi.”

Lâm Tri Bạch an ủi ca ca một câu, không nói thẳng trên tay mình có một cái hồ sơ.

Cũng giống như Cuồng Tiêu Tiêu, kịch bản không thể trực tiếp cho cha hắn;

Bàn tay trắng của Lâm Tri, ta là bàn tay của Nữ Nhi tổng nghệ bày mưu tính kế cũng không thể trực tiếp giao cho ca ca.

Lâm Tri Bạch muốn làm bếp lò khác.

Mở bếp khác thì cần có trù mã.

Mà trù mã này không chỉ là tiền.

Lâm Tri Bạch và tam đại là không thể so tài lực.

Cho dù Lâm Tri liều mạng viết ca viết sách kiếm tiền, chút tiền kia cùng thần thoại thậm chí so sánh tam đại cũng vĩnh viễn như muối bỏ bể.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Biện pháp duy nhất chính là đem kịch bản làm thẻ đánh bạc, đem tổng kỹ bày mưu kế hoạch án, thậm chí đem âm nhạc cùng tiểu thuyết làm thẻ cược, cùng ba đại lô kéo.

Một ngày nào đó.

Lâm Tri Bạch dựa vào những trù mã này, trở thành tài sản mới cách xa tam đại phái!

Muốn trở thành chủ nhân chân chính của thần thoại, nghệ thuật gia chỉ có thể là kiêm chức, chức chủ của Lâm Tri Bạch thật sự không cần nói cũng biết.

“Đúng vậy a, sẽ tốt lên thôi.”

Lâm Thắng Thiên mỉm cười: “Vậy thì không có việc gì ta sẽ làm trước, người chú ý thân thể.”

“Ừm.”

Lâm Tri cúp điện thoại, sau đó lại chủ động gọi điện thoại cho cha mẹ, quan tâm một phen.

Lúc gọi điện thoại với cha.

Lâm Tri Bạch đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi một câu: “Cha ư? Mạnh Tiên đọc Tuấn ư?”

“Biết mà!”

Cha cười nói: “Chính là tiểu tử hát “Tiêu Diễm ưu sầu kia đấy, lúc ấy ta nhìn thấy tên ca ca của phụ thân này đã cảm thấy quen thuộc, về sau mới nhớ tới giấc nằm viện năm đó phụ thân hấn sinh bệnh, mượn ta chút tiền.”

“Như vậy à, rất trùng hợp.”

“Rất trùng hợp, đứa nhỏ này rất ngoan ngoãn, có quan hệ thân thích với nhà chúng ta. Lúc ấy ta nghĩ có thể giúp được một tay, lại không nghĩ rằng hấn chính là nữ tử phụ nữ của người lựa chọn hợp tác.”

“Ừm.”

Lại cùng cha nói chuyện phiếm một phen mới tắt điện thoại.

...

Sau khi cúp máy, ánh mắt Lâm Tri Bạch hơi chớp động, không biết đang suy nghĩ gì.

“Thang đỏ.”

Lâm Tri Bạch đột nhiên mở miệng nói: “Muốn tăng điểm kỹ năng, chỉ có thể thông qua nhiệm vụ hệ thống sao?”

Nhan đỏ cấp tốc đáp lại: “Đương nhiên không phải như thế, tác dụng hạch tâm của điểm kỹ năng, là trợ giúp ký chủ phá vỡ cực hạn thiên phú.”

“Thiên phú cao nhất?”

“Cầm dương dương cầm dẫn lộ, ký chủ có thể thông qua học tập kỹ thuật đàn dương cầm không ngừng thăng cấp của mình, nhưng sau khi đạt đến một mức độ nhất định, ký chủ liền không cách nào tăng lên nữa, đây là hạn chế thiên phú, nhưng điểm kỹ năng lại có thể giúp ký chủ mạnh mẽ tăng lên thiên phú của bản thân.”

“Ta hiểu được.”

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Nhìn một chút điểm số trước mắt.”

Ret.

Lâm Tri Bạch trước mắt xuất hiện một cái bảng điều khiển ngắn gọn.

【 Cây dương cầm: 48+】

【 Ông 得很得很得很得很 tôi: 46+ 】

【 hội họa: 35+】

【 Thư pháp: 30+】

【 Thanh Nhạc: 11+】

[Ghi chú: Trước mắt ký chủ có bốn điểm kỹ năng.]

Lâm Tri Bạch hơi nheo mắt, trước mắt hắn nắm giữ năm loại nghệ thuật.

Chung loại nghệ thuật này Lâm Tri Bạch phần lớn đọc lướt qua không sâu, hiển nhiên còn có không gian tiếp tục tăng lên.

Mình có nên tìm sư phụ học tập không?

Dựa theo ý của hệ thống, tác dụng hạch tâm của điểm kỹ năng là trợ giúp bản thân phá vỡ hạn mức cao nhất thiên phú, hiện tại không cần phải vội vã sử dụng.

Vậy theo lời sư phụ, tăng lên hạng nào trước đã?

Ánh mắt Lâm Tri trắng lướt qua đàn dương cầm và bò đào, cảm thấy hai thứ này coi như mình học, trong thời gian ngắn cũng không phát huy được tác dụng gì, hướng hồ giá trị trụ cột cũng không tính là thấp, không gian tăng lên quả thực không lớn, phải đầu nhập lượng lớn tinh lực mới được.

Hội họa?

Cái này có thể suy xét.

Bất quá trên tay Lâm Tri Bạch trước mắt còn không có tác phẩm hội họa, trước tiên có thể hơi thả ra một chút.

Thư pháp?

Chuyện này không cần cân nhắc.

Thư Pháp gia muốn thành danh, tốc độ quá chậm, nước ở loại ngành nghệ thuật này tương đối sâu.

Cuối cùng.

Ánh mắt Lâm Tri Bạch dừng lại trên tiếng nhạc.

Quả nhiên đây là thích hợp nhất, bởi vì số liệu cơ bản của tiếng nhạc trước mắt rất thấp, điều này có nghĩa là không gian Lâm Tri Bạch tăng lên lớn nhất.

Đồng thời,

Sau khi âm nhạc tăng lên.

Lâm Tri Bạch có thể tự mình hát ca tự mình hát.

Về phần giá trị cơ bản tại sao lại thấp như vậy, thật ra nguyên nhân rất đơn giản, chính Lâm Tri Bạch cũng biết rõ, chủ yếu là người này có chút ngũ âm không toàn.

Đương nhiên.

Không phải bản tính bẩm sinh.

Tiên thiên ngũ âm không hoàn toàn không có khái niệm cao thấp, đơn giản hai cái âm phù, nghe xong cũng không phân

biệt được cái nào cao cái nào thấp, loại tình huống này thông tục thuyết pháp gọi là “Thất Ca chứng”, thuộc về thiếu hụt trong sinh lý, trên cơ bản là không cứu được, trừ phi có hệ thống hỗ trợ.

Một loại khác là Hậu Thiên.

Lâm Tri Bạch thuộc về Hậu Thiên.

Mặc dù ngũ âm không được đầy đủ, nhưng Lâm Tri biết trắng ngoài dự liệu của mình, cũng chuyên môn điều tra tư liệu, loại tình huống này hoàn toàn có thể điều chỉnh, đơn giản chỉ là khi ca hát, có một số không tìm được tiêu chuẩn mà thôi, tìm sư phụ học tập một thời gian sẽ tốt hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch trong lòng đã có quyết định.

Tìm một thầy trò am chuyên nghiệp, học tập một chút ca hát như thế nào, đem giá trị tiếng nhạc đưa lên, thẳng đến khi rất khó tiếp tục tăng lên, có thể cân nhắc trực tiếp dùng điểm kỹ năng cưỡng chế học hành!

Lâm Tri Bạch là người theo chủ nghĩa thực dụng.

Thanh Nhạc là kỹ năng thực dụng nhất đối với Lâm Tri Bạch.

Có âm nhạc cơ sở nhất định, cũng chính là sau khi chúng ta thường nói xướng công, Lâm Tri Bạch về sau lại từ hệ thống chỗ đó lấy được bài nhạc hay, sẽ có lựa chọn tốt.

...

Lâm Tri Bạch rất có năng lực hành động.

Chân trước quyết định học tập âm nhạc, chân sau quyết định áp dụng kế hoạch.

Tìm một tiếng nhạc lão sư không khó, lão sư tiếng nhạc thần thoại cực kỳ chuyên nghiệp.

Nhưng Lâm Tri Bạch có ý khác, liên quan đến một vài bí mật, hẳn hy vọng có thể tìm được một người hoàn toàn đáng tin cậy.

Trương Hi Dương?

Hoặc là Lâm Thủ Không?

Lâm Tri Bạch hiện tại tương đối tin cậy hai vị này.

Hắn tự hỏi nhìn người còn tính chuẩn, hai vị này hẳn là không có vấn đề gì.

Mà hai người này làm ca sĩ chuyên nghiệp, chắc chắn dư sức dạy mình.

“Lâm Thủ vụng về đi.”

Lâm Tri Bạch cuối cùng quyết định lựa chọn tìm Lâm Thủ Nhất dạy mình ca hát.

Thứ nhất Lâm Thủ Nhất hoàn toàn là hoàn toàn do Lâm Tri nâng trắng nịnh hót, càng thêm hiểu rõ gốc rễ.

Thứ hai Lâm Thủ Tư và Lâm Tri Bạch gia có quan hệ thân thích, còn có tầng quan hệ kia của phụ thân...

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch trực tiếp gọi điện thoại cho Lâm Thủ Nhất.

Lâm Thủ Nhất bên kia rất nhanh liền nhận điện thoại, thanh âm rất kinh hi, cất cao một bát độ:

“Thúc phụ!”

“Có một chuyện muốn nhờ người hỗ trợ.”

Lâm Tri Bạch đem chuyện mình muốn học hát nói, “Người muốn không rảnh ta tìm người khác.”

“Không thành vấn đề!”

Lâm Thủ Nhất miệng kín dạ đáp ứng, chuyện của thúc phụ, không rảnh cũng phải có thời gian!

Hắn có chút hưng phấn nói: “Trước kia ta đã nghĩ đến, đọc sách tí ti. Sỡ K K K. Tài sản nếu như không lẫn lộn được ở trong ca đàn, thì sẽ lên làm lão sư tiếng nhạc, cho nên hai năm trước còn chưa xuất đạo, còn chuyên môn thi đậu âm nhạc lão sư chứng đấy.”

“Vậy vừa lúc.”

Lâm Tri Bạch cảm thấy mình coi như tìm đúng người, cùng đối phương hẹn thời gian đi học.

Ước hẹn thời gian, Lâm Thủ Nhất tò mò nói: “Thúc phụ muốn học tập ca hát, là cần nhắc về sau mình tự mình ca hát hát sao?”

“Vòng tay.”

Lâm Tri Bạch đột nhiên nghiêm túc mở miệng nói: “Liên quan tới chuyện ta phải học tập ca hát, hi vọng người không nói cho bất luận kẻ nào.”

Bảo mật?

Lâm Thủ Nhất sững sốt, chột cười nói: “Thúc phụ yên tâm, ta miệng kín, chết cũng không nói!”

“Được.”

Lâm Tri Bạch cúp điện thoại.

Chuyện học hát thật ra bị phát hiện cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng Lâm Tri trời sinh tính tình cẩn thận, hy vọng tận lực cam đoan không để lại dấu vết.

Trên thực tế.

Lâm Tri Bạch cho dù sau này xưng xưng chính mình, cũng sẽ không lấy thân phận ca sĩ xuất đạo trong thần thoại, đây vẫn là kế hoạch bên ngoài.

Nói cách khác:

Đây cũng chính là một trong những lợi thế tương lai của hắn, nó liên quan tới chuyện tranh đoạt gia sản, xem như là kế hoạch ngoài dự tính, lúc trước Lâm Tri Bạch không nghĩ tới điều này, chẳng qua gần đây y mới ý thức được đây cũng là một cách hay.

“Ta rất bận rộn a.”

Lâm Tri Bạch duỗi lưng một cái.

Bản thân gánh vác áp lực không thuộc về tuổi này.

Sau này không đủ thời gian thì phải nghĩ tới trốn học, dù sao thân phận của học sinh này, chỉ là che giấu mà thôi.

Đây đâu phải là kiêm chức nghệ thuật gia?

Đã sắp thành toàn chức nghệ thuật rồi.

Bất quá Lâm Tri Bạch cũng không cảm thấy mỏi mệt, hẳn thậm chí hưởng thụ loại cảm giác bày mưu lập kế này, hưởng hồ mệt hơn nữa cũng so với ba năm kia quá nhiều nhẹ nhõm.

Chương 44: Sáng tác sáng tác chính là lời Thiên tài tỷ tỷ nói, những ngày kế tiếp, Tái Quý bằng biển thành cuộc chiến Lạp giăng co giữa Quan Á Quân Giác.

Hai bài hát thủy chung duy trì chênh lệch.

Nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, Nguyệt Quang thật ra muốn tăng phúc thêm chút ít.

Đáng tiếc số liệu nhiều ra còn chưa đủ để Lâm Tri Bạch trực tiếp đuổi kịp bài hát của Chu Hàn, vị ca vương này rất ngoan cường.

Cùng lúc đó.

Lão sư vòng tay chính thức online, dạy Lâm Tri Bạch hát.

Địa điểm dạy học ở nơi lầu hai nào đó ở biệt thự của Lâm Tri.

Thời gian là buổi chiều Lâm Tri sau khi tan học, mỗi ngày ước chừng hai đến ba giờ khóa học.

Lâm Thủ Nhất rất hưng phấn, giảng giải đặc biệt dụng tâm, học tập sâu sắc, hẳn cảm giác quan hệ của mình cùng thúc phụ lại gần thêm một bước, ngay cả chỗ ở cũng biết!

Mấy ngày qua, hai người càng ngày càng thân.

Vòng tay đã trực tiếp bắt đầu đòi giọng gọi Lâm Tri Bạch “Thúc”.

Lâm Tri Bạch ngược lại không thêm đề ý vòng tay xung hô mình như thế nào, một bên hẳn nghiêm túc học tập, một bên chú ý biến hóa của tiếng nhạc của mình.

“Thanh Nhạc +1”

“Thanh Nhạc +1”

“Thanh Nhạc +1”

Mỗi khi có một chút tiến bộ, màu đỏ ửng lại vang lên nhắc nhở trong đầu Lâm Tri Bạch.

Mấy ngày tiếp theo.

Giá trị tiếng nhạc của Lâm Tri Bạch đã đạt đến 23.

May mà hắn có thể thông qua học tập tăng lên số liệu, bằng không hoàn toàn là dựa vào điểm kỹ năng tích lũy đến ngày tháng năm nào?

“Thúc có thiên phú rất cao.”

Lâm Thủ Nhất sợ hãi than: “Ngũ âm không hoàn toàn không phải là có thể dễ dàng vượt qua.”

Đúng vậy.

Lâm Tri Bạch hiện tại đã vượt qua vấn đề không đầy đủ của ngũ âm.

Bất quá Lâm Tri Bạch cũng không cảm thấy mình thiên phú cao, giá trị tiếng vui mới 23!

Lâm Tri Bạch đặc biệt hỏi hệ thống, chỉ số này đại khái tương đương với trình độ hát của người bình thường.

Đạt tới ba mươi trở lên, chính là trình độ lúa mạch bá đạo trong một người bình thường, có thể giúp người trở thành một người tài giỏi nhất.

Chỉ có đạt tới 40 trở lên mới xem như ca sĩ nghiệp dư, nếu so sánh trực diện, rất nhiều kẻ chuyên đi hát lợi hại đại khái sẽ là kỹ nữ nghiệp tinh, còn có trình độ hát như hát dân đầu tiên.

Mà tác giả thần thoại loại này, sao?

Cho dù là trị giá ca còn chưa xuất đạo đều ít nhất trên 50.

Nhậm trọng đường xa a, số liệu ít nhất phải đạt tới 40 trở lên mới có thể tự mình phát âm.

Lâm Tri Bạch nhìn trị số của mình, tiếp tục học tập.

“Trước đó bọn ta đã nói, hát không thể chỉ dùng yết hầu, chủ yếu vẫn là lồng ngực phát ra tiếng, điểm ấy thúc cơ bản đã nắm giữ, nhưng còn cần chăm chỉ luyện tập thêm...”

Vòng đeo tay nói, Lâm Tri Bạch chăm chú lắng nghe.

Rất nhiều thứ trước đó Lâm Tri Bạch đều biết rõ, hắn dù sao cũng có nền tảng nhạc khí không tồi, lại một mực học tập làm

khúc nhạc, bắt quá hẳn không có đánh gãy vòng tay, cái này lão sư có tiết tấu dạy học của mình.

Huống hồ người ta mới là ca sĩ chuyên nghiệp.

Vòng tay nói xong một chút khái niệm cơ sở, sau đó cười nói: “Sắc mặt của thúc rất tốt, ca hát chỉ cần không chạy đi điều chỉnh, vậy khẳng định là dễ nghe, kế tiếp chúng ta phải luyện tập khoang miệng cùng với mũi miệng một chút, ba thứ này tác dụng trực tiếp lên không chế khí tức...”

Cứ như vậy nói ba giờ.

Hôm nay chương trình học kết thúc, vòng tay tổng kết nói: “Ta cảm thấy ca hát cùng tác khúc khác biệt lớn nhất là, cái sau thiên về lý luận, cái trước lại càng trọng thực tiễn, nói cách khác thúc không quản học được bao nhiêu, muốn thực sự có thể tăng lên vẫn là phải luyện tập, tại dưới điều kiện bảo vệ cổ họng tốt nhất sớm muộn sẽ luyện tập.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch cũng cảm thấy mình phải siêng năng luyện tập.

...

Luyện tập thì luyện tập.

Lâm Tri Bạch cũng không quên chính sự của mình.

Giang Thành gọi điện thoại tới, nói là “Suy Tư Dự Thư ớc” suy luận nghi hoặc suy luận bắt đầu thôi kịch bản.

“Hôm nay đã mười sáu tuổi rồi.”

Giang Thành nói: “Thường thì trước số hai mươi bọn họ quyết định? Kỷ lục sẽ ghi những nội dung nào.”

“Được.”

Liên lạc điện thoại, Lâm Tri Bạch bắt đầu từ 《Thú Bá Lý》, chọn lựa chuyện xưa.

Trong tập ngắn này có mười một câu chuyện, Lâm Tri Bạch hơi suy nghĩ một chút, sau đó quyết định chọn trước hai câu viết.

Thiên ngắn đầu tiên hẳn chọn tên là ‘Tiểu Trang Trang cùng ‘Ba Nhĩ’.

Tiểu Kiều Lạp Tư và Lạc Nhĩ là hai đôi song sinh.

Mẫu thân rất thích tiểu trang sức của muội muội, nhưng đặc biệt ghét tử tử Duy Á, mặc dù tử muội giống nhau như đúc.

Muội muội hần mỗi ngày đều mặc y phục xinh đẹp, ăn đồ ăn vật ngon miệng, còn có lượng lớn tiền tiêu vặt, được mẫu thân sủng ái như một tiểu công chúa.

Tử ca Ca Khắc lại mỗi ngày đều mặc quần áo rách rưới, bộ dạng ròi bù, không có phòng ngủ của mình liền ngủ ở bên cạnh thùng rác, trên mặt đất tùy tiện trải thảm một cái, ngay cả cái bụng cơ bản cũng khó mà no bụng.

Cho dù Ba Nhĩ Khắc không có phạm sai lầm, mẫu thân cũng sẽ động cái gây phiền toái cho nàng, bao gồm nhưng không giới hạn dùng đầu gối làm phỏng làn da của nàng, đập ngón tay của nàng, bóp cổ nàng, thậm chí đánh gãy răng của nàng vân vân...

Lại nói thêm đoạn ngắn thứ hai.

Lâm Tri Bạch lựa chọn thiên ngắn thứ hai gọi là 《 Thần chú ngữ 》 .

Nhân vật chính của câu chuyện này chính là ‘Thần’, có được siêu năng lực ngôn xuất theo như lời nói.

Chẳng qua thần chú của nhân vật chính có tai hại:

Đó chính là một khi mở miệng thì sẽ không thể khôi phục như cũ.

Ví dụ như nhân vật chính đã từng phát động thần chú cắt đứt ngón tay phụ thân trong tình huống cực kỳ khẩn cấp.

Sau khi ngón tay phụ thân bị cắt đứt, bao gồm cả nhân vật chính cũng không cách nào khôi phục, thần chú của ông không cách nào đảo ngược.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là một câu chuyện huyền bí.

Não động phi thường lớn, nội dung cũng nặng miệng.

Hai câu chuyện ngắn gọn này gộp lại với nhau đại khái có khoảng hai vạn bảy ngàn chữ.

Dù sao cũng là chép văn công, tốc độ đánh chữ của Lâm Tri Bạch lại nhanh, không cần bao lâu đã viết xong rồi.

Sau khi viết xong.

Lâm Tri Bạch tính sơ qua phí nháp:

Nhà sách Duy Khắc bên kia mở ra tiểu thuyết ngắn, giá là hai ngàn chữ, hai câu chuyện này cùng nhau phí thảo khấu không vượt quá sáu vạn.

Chút tiền này đủ làm gì?

Lâm Tri Bạch không quá hài lòng. Ài đọc sách tí ti, sai Khắc hoa văn, vô số kỹ năng lái xe.

Nếu như hai chuyện xưa này có lẽ phí sách vở còn có thể tăng, giá trị thân phận của nhà văn rất khó một lần mà xong.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch đem hai bộ ngắn bản phát cho Giang Thành.

Giang Thành thu được chuyện xưa có chút ngoài ý muốn, lần này vậy mà có hai thiên ngắn.

“Ông chủ muốn để cho ông ta lựa chọn bên kia?” Giang Thành hỏi.

“Chỉ có tiểu hài tử mới làm lựa chọn, đại nhân đều muốn toàn bộ.” Lâm Tri Bạch thản nhiên nói.

Giang Thành bật cười.

Chủ quán sáng tác dường như cực kỳ tự tin vào phương diện sáng tác.

Bất quá có vết xe đổ của ghé dựa nhân gian, Giang Thành cảm thấy ông chủ tự tin cũng là chuyện bình thường, hẳn quyết định nhanh chóng nhìn thấy trước, đương nhiên là dưới tình huống Lâm Tri Bạch cho phép.

Lâm Tri Bạch đương nhiên là đáp ứng.

Chỉ là trong đêm đọc liên tiếp hai thiên tiểu thuyết ——

Giang Thành mất ngủ.

Hắn trần trọc trên giường, tâm tình hết sức phức tạp.

Hình như ông chủ của ta là một tên biến thái!

Đây là suy nghĩ đầu tiên trong lòng tự nhiên sinh ra ý nghĩ đầu tiên sau khi xem xong tác phẩm mới của thành Giang.

Sau khi đọc xong hai câu chuyện kia, thật sự khiến sống lưng người ta phát lạnh.

Đồng thời,

Lão bản tài hoa hơn người!

Đây là kết luận sau đó của Giang Thành.

Chất lượng của hai câu chuyện này để hẳn vững tin điếm này, không thể nghi ngờ ông chủ là một thiên tài sáng tác!

Giang Thành chỉ là nhin không được não bỗ, có phải là thế giới tài phiệt quá đen tối hay không, để ông chủ lúc nhỏ trải qua một ít chuyện không tốt?

“Hẳn là ta nghĩ nhiều rồi.”

Giang Thành cảm thấy ông chủ là người rất tốt.

Mặc dù làm cho người ta nhìn không thấu, ngẫu nhiên còn có chút bộ dáng xấu xí, nhưng tiếp xúc lâu như vậy, cảm giác cũng rất tốt.

Chắc là mình không hiểu thế giới thiên tài.

Chương 45: Tiểu Kiều Lợi Duy Tư phòng và Tập Nhĩ Đặc phòng học sinh phụ trách biên tập liên lạc với nhà giàu mới sinh, vẫn là Phan Nghị.

Nhận được bản thảo, Phan Nghị là người đầu tiên viết giấy tờ cho phó chủ.

Phó chủ biên soạn từng nói, sau này có tác phẩm của Bất Dạ Hầu sư phụ, hẳn phải tự mình tham dự xét duyệt.

“Lần này Bất Dạ Hầu phát hai chương khuyết điểm tới?”

Phó chủ biên ra có chút ngoài ý muốn, các tác giả trong tình huống bình thường chỉ biết viết một đoạn truyện cũ.

Suy nghĩ một chút.

Phó chủ biên chế nói: “Ta trước xem chú ngữ Nghệ Thần, người xem một chương chất lượng khác đi.”

“Được.”

Phan Nghị vội vàng gật đầu.

Trở lại bàn làm việc trước, Phan Nghị có chút chờ mong xoa xoa tay.

Thật sự là đêm trước 《Nhân Bội》 vào tháng trước, đặc sắc đến mức Phan Nghị một mực chờ mong tác phẩm mới của đối phương.

Tân Nghị chuẩn bị xem đoạn ngắn tên là 《Tiểu Trang Điệp cùng Quạt Kiều》.

Giống với 《Nhân Gian》, nghe tên chính là bối cảnh Sở châu dùng.

Câu chuyện mở đầu.

Phan Nghị thấy một câu nói như vậy:

【đột nhiên bịch một tiếng, có thứ gì từ trên lầu rơi xuống, chỉ nghe thấy a di kê một tiếng sợ hãi. Mặc quần áo bản thủ,

khuôn mặt giống ta như đúc nằm trên mặt đất.

Ca Nhĩ Khắc tự sát không có bất cứ địa phương nào có thể hoài nghi.

Hử?

Phan Nghị có chút bất ngờ.

Câu nói này không có một tiền căn hậu quả rõ ràng, lại làm cho người ta nhin không được phát tán tư duy, sinh ra liên tưởng đối với nội dung tiếp sau.

Thủ pháp đặc biệt sáng tác.

Vừa lên đã nói cho người đọc sách là có sao? Bảo người của ‘Ba Khắc’ tự sát rồi.

Tiếp tục xem.

Đây là một đề tài có liên quan tới gia đình bạo lực sao?

Bất Dạ Hầu dùng đệ nhất nhân gọi “ta” để kể lại câu chuyện này.

Ba Nhĩ Khắc Duy Á.

Ta có một đôi muội muội sinh đôi tên là tiểu giả.

Đây là ta sinh đồng thời, lớn lên giống nhau như đúc.

Phụ thân ta khi mẫu thân mang thai thì đã rời khỏi gia đình này, từ đó về sau cũng không trở về nữa.

Bọn ta bị gạt bỏ.

Mụ mụ rất xấu xa với ta, động một tí là lại ầu đả ngược đãi, thế nhưng đối xử với muội muội lại rất tốt, đãi ngộ của nàng là ăn mặc giống như tiểu công chúa vậy.

“Khắc Nhĩ, ngươi là tử tử mà, mọi chuyện đều phải nhường nhiều một chút.”

“Ngươi là do ta sinh ra, ngươi muốn ngươi chết đều là tự do của ta!”

Đây là những lời đồn nhất quán của mụ mụ.

Nghĩ tới mẫu thân thích trang sức nhỏ là chuyện bình thường.

Tiểu phụ lại xinh đẹp hoạt bát, lúc cười sẽ giống như đóa hoa đột nhiên nở rộ.

Ở trường học nàng cũng rất được các học viên và lão sư yêu thích, có đôi khi nàng còn đem đồ ăn còn dư để dành cho ta ăn, cho nên ta cũng rất thích nàng.

Có một lần.

Ta cùng ăn cơm với hai bạn học, các nàng mua ba phần cà sa lon.

Tiểu Trang ăn vài miếng, lại phun ra, chia sẻ cho ta ăn, nàng nói với bạn học là ta đồng ý.

Ta quả thật rất nguyện ý, vui vẻ ăn hết.

Cũng giống như ở trong nhà, Tiểu Phụ sẽ chia sẻ thức ăn còn lại cho ta,

Nếu có thể ăn được món Ba Nhĩ mỹ vị, dùng thận của ta để đổi cũng không thành vấn đề.

Về sau, ta gặp lại một lão bà bà.

Chó của bà bà mất rồi, ta tìm giúp nàng trở về.

Bà bà rất cảm ơn ta, mời ta đến nhà nàng làm khách, mời ta ăn rất nhiều đồ ăn ngon, ví dụ như Berloz ta thích nhất.

“Nếu như không thể thay đổi người khác, vậy thử thay đổi bản thân đi.”

Bà bà từng nói với ta như vậy.

...

Phan Nghị gắt gao cau mày.

Câu chuyện là dùng người đầu tiên của tỷ tỷ Càn Y Khắc Lai Đức để giải thích.

Rõ ràng là người trong cuộc ngữ khí rất bình thường, Phan Nghị lại cảm thấy trầm trọng cùng hắc ám, có loại cảm giác áp lực lạnh lẽo sau lưng, một loại là ngược đãi mẫu thân đối với Duy Lát Ly Nhĩ, một loại là thói quen tập luyện của cà sa xăng.

Hình như Lát Cà Cát Nhĩ căn bản không có ý định phản kháng.

Nàng giống như con chó bị thuần hóa, vậy mà lại cảm thấy đây hết thảy đều là bình thường, đồng dạng là bản thân mẹ của nữ nhi chính là không xứng có được những thứ tốt đẹp kia!

Giờ khắc này.

Phan Nghị nghĩ đến câu nói mở đầu của cố sự kia, Quạt Cà Tu nhảy lều tạt.

“Không đúng.”

Phan Nghị chợt phát hiện một vấn đề: “Câu mở đầu kia quả thật nhắc tới chuyện Kiều Nhi tạt, nhưng thị giác lại là danh hiệu đệ nhất nhân!”

Phan Nghị còn chuyên môn quay đầu lại xác nhận.

Câu nói kia là 【Gương mặt giống y đúc ta như đúc nằm trên mặt đất】.

Không phải là...

Phan Nghị nghĩ tới một khả năng nào đó, tim hắn đập rộn lên, tiếp tục trợn to mắt xem tiếp.

Hậu văn vẫn có rất nhiều miêu tả về mẫu thân ngược đãi Y Y Y.

Mẫu thân dường như có một loại cảm hận vô cơ đối với Ba Nhĩ Lạc, cho dù tâm tình mình không tốt, cũng sẽ phát tiết lên người tử tử này, sau đó tươi cười để lại cho muối muối.

Đây là phục bút sao?

Vì sao con mẹ nó lại chán ghét càn khôn như vậy?

Có quan hệ tới việc mẹ con ba người bị phụ thân vứt bỏ?

Phan Nghị tò mò, cốt truyện lúc này đã tiến vào một bước ngoặt.

Bà bà lúc trước mượn ba quyển sách đưa cho Duy Á, nhưng mấy quyển sách đã bị ma ma thu mất.

Mẹ nó cho rằng sách này là Ly Nhĩ Khắc trộm.

Nhưng bà bà đưa chìa khóa trong nhà cho Ba Khắc, liền kẹp ở trong mấy quyển sách kia!

Bất đắc dĩ.

Ca Nhĩ Khắc vụng trộm lén vào phòng mẫu thân, muốn lấy lại mấy quyển sách kia, ai ngờ muội muội cũng vụng trộm tiến vào.

Thì ra là thế.

Muội muội mình muốn có được mẫu thân thứ nào đó.

Mẫu thân lúc trước không muốn đưa, tiểu phụ chỉ muốn lén lút lấy đi.

Ca Nhĩ Khắc sợ bị muội muội phát hiện, vội vàng trốn vào gầm giường nhìn lén xuyên thấu qua kính y phục.

Muội muội có vẻ rất khản trương, lại không cẩn thận làm hỏng bình hoa, tất cả nước bên trong đều rơi lên trên máy tính bên bàn của ma ma.

Tiểu trang sức lập tức khôi phục bình hoa chỗ cũ, thế nhưng tất cả đều đã muộn.

Trong gương gương chiếu ra khuôn mặt trang sức trắng bệch, tựa hồ đang sợ bị mẫu thân phát hiện ra sau đó trách phạt.

【 Cúi đầu nhìn máy tính ướt át, tiểu trang sức cuống quýt nhìn quanh gian phòng, không lâu sau trên mặt lại hiện ra nụ cười, nàng đi vài bước, dừng lại trước ba quyển sách đặt ở đó.

Đó là sách mà bà bà cho ta mượn đọc.

Tay của tiểu y bắt lấy mấy quyển sách kia.

Sau đó đem đĩa CD trên bàn đặt trở về trên kệ, thật giống như không muốn tiếp tục cầm vậy.

Nàng chỉ cầm sách bà bà cho ta mượn, liền đi ra khỏi phòng.

Ta rất nhanh liền hiểu được, vì sao tiểu trang nữ nhi lại cầm sách bà bà cho ta mượn rồi đi.

Sau khi mẫu thân trở về, trông thấy bình hoa bị đánh vỡ cùng với máy tính bên độ bị nước ngấm vào, nhất định sẽ nghĩ đến tội cùng là ai làm, nếu mấy quyển sách kia lấy đi không thấy nữa, ma ma nhất định sẽ cho rằng ta vì thu hồi chúng mới vào phòng lấy bình hoa. 】

Ca Nhĩ Khắc cực kỳ sợ hãi.

Vô luận là sổ sách hay là sổ tay mẫu thân cực kỳ coi trọng, nàng không chút nghi ngờ ma ma nhất định sẽ giết chết mình!

Nàng chỉ có thể cầu nguyện vị bà bà thiện lương kia có thể chứa chấp mình.

Nhưng ai mà biết.

Đến nhà bà bà, Ba Khắc Nhĩ lại nhận được tin bà bà đã qua đời.

Xong rồi!

Ca Càn Khắc vạn niệm đều chán nản, ngồi ở trên bàn đu dây, nghe tiếng cười của bọn nhỏ ở xa xa, trong lòng gào thét:

Thật quá đáng!

...

Đâu chỉ là quá đáng!

Phan Nghị nhìn thấy cái này quả thực muốn tức nổ tung.

Muội muội tiêu bài quá độc ác, lại muốn giá họa tử tử!

Mặc dù ở góc nhìn đầu tiên của Ba Khắc Nhĩ Khắc cũng không có nhắc tới oán hận đối với muội muội, nhưng những hành vi của muội muội từ trước đến nay đều là rất ác độc, đặc biệt trước đó còn phun ra thức ăn đã từng nhai nuốt, giống như bố thí để tử tử ăn tươi nuốt sống.

Mà lần này.

Ca Nhĩ Khắc rốt cuộc ý đồ phản kháng.

“Này, tiểu nhị, chuyện người làm ở trong phòng mù mù, mời? Tuy tiện chuẩn bị đồ trang trí?”

“Người biết chuyện đó sao?!”

“Đúng vậy, cho nên mời người nói với ma ma là người làm!”

“Không được! Con không muốn để cho mù mù tức giận!”

Tiểu Hàm ra sức lắc đầu nói: “Vẫn là để cho tử ấy tức giận đi! Không phải người đã quen để cho tử ấy tức giận sao? Ta khiến tử ấy tức giận quá không ra vẻ, ta mới không cần.”

Ca Nhĩ Khắc nhất thời cảm thấy hô hấp khó khăn.

“Thế nhưng bình hoa rõ ràng là người đồ đồ đúng không?”

“Ài, thật sự là cái đầu không đủ dùng a! Ý ta chính là, coi như là tử tử làm đi! Đợi mẫu thân trở về, hay là người hảo hảo xin lỗi bà ta, hiểu chưa?”

“Ta...”

Tay Ca Nhĩ Khắc nắm chặt chiếc chìa khóa trong túi, giống như máu cũng phải bị móc ra.

Phan Nghị cũng hận nghiên răng nghiên lợi.

Nhưng miêu tả của Hậu Văn lại khiến Phan Nghị ngơ ngác vài giây:

【Ta thích nàng, phát ra từ nội tâm. Nhưng đây đã là chuyện của mười giây trước. Nghĩ tới đây, những thứ lúc trước chắn ở ngực khiến hơi thở không thuận lợi bị hòa tan, hô hấp cũng thông thuận.

“Vậy xin người hãy nghe ta nói...”

“Rất tiếc là mụ mụ của con đã biết chuyện chàng làm. Đây là thật. Chàng mang sách đi, muốn biến thành dáng vẻ của ta, nhưng lại không giấu giếm được mụ mụ. Sau khi ra khỏi cửa hàng tiện dụng mua đồ thì ma ma đã trở về. Ta đứng ở Huyền quan, nghe thấy tiếng ma ma trong phòng lên tiếng. Sau đó ta mới chạy trốn tới công viên. Nhưng hình như ma ma nhìn ra là chàng đánh sập bình hoa.”

Khuôn mặt tiểu phụ trở nên trắng bệch, “Không thể nào nhìn ra được!”

“Nhìn ra được, ta ở Huyền Quan nghe được giọng ma ma. Bà nói chỉ là trình tự bày không đúng, là làm từ trang trí nhỏ! Ta nghe thấy ma ma gọi như vậy đây. Cho nên bà đang chờ người trở về thật lòng nhận lỗi với bà đây này, mẹ đọc sách duyên dáng. Sỡ đọc sách duyên dáng, con gái này chơi đùa với ta. Nên ta mới cầu người, thành thành thật mà nói đi.”

Tiểu Trang rất hoang mang nhìn ta: “Tất cả đều bại lộ rồi?”

Ta gật đầu.

“Nhưng ta không muốn bị tử tử chọc giận, sau đó bị đánh!”

Ta giả vờ như rất hoang mang, sau đó lại nói với nàng ta:
“Như vậy đi. Ta thay nàng ta nhận lỗi.”

“Phải làm như thế nào?”

“Chúng ta mặc quần áo vào, hôm nay sẽ đi đêm. Ta mặc quần áo trang sức nhỏ, mặc đồ lót mặc cho ta. Đến sáng mai ta mới ra về tiểu phẩm, Tiểu Niệp cũng giống như ta cúi đầu đi bộ.”

“Sẽ không lộ tẩy sao?”

“Không có việc gì, chúng ta giống nhau như đúc. Chỉ có điều, tiểu trang sức phải giả bộ như ta bình thường, buồn rầu không vui là được. Như vậy, người liên an toàn. Để cho ma ma nổi giận cũng tốt, bị nó đánh cũng được, ta thay người thừa nhận. Tiểu Trang không cần phải lo lắng cái gì.”

Phan Nghị đột nhiên đứng dậy.

Trong đầu hấn lại lần nữa hiện lên đoạn câu đầu tiên của tiểu thuyết, bỗng nhiên cảm giác hô hấp của mình cũng có chút không trôi chảy, nặng nề như là động cơ.

Tiểu Niệp không nghi ngờ lời nói của tử tử.

Bởi vì tử tử chưa từng lừa dối Tiểu Bô.

Muội muội cùng tử tử Ba Tư Lắc thay quần áo cho nhau.

Tử tử giả thành muội muội, muội muội giả thành tử tử, cũng hẹn trước về nhà, dù sao diện mạo hai tử muội giống nhau như đúc.

Cuối cùng đầu đuôi hô ứng.

Phan Nghị lại lần nữa nhìn thấy câu nói bắt đầu kia.

【 đột nhiên bịch một tiếng, có thứ gì từ trên lầu rơi xuống, chỉ nghe thấy a di kê lên sợ hãi. Mặc quần áo bản thủ, khuôn mặt giống ta như đúc nằm trên mặt đất. 】

Ca Nhĩ Khắc tự sát không có bất cứ địa phương nào có thể hoài nghi.

Cà Lôi Ba Nhĩ tự sát không có bất cứ địa phương nào có thể hoài nghi?

Chương 46: Thần chú không có biến thái nhất, chỉ có càng biến thái hơn!

Phan Nghị nhìn vào cái ghế dựa ở nhân gian thì cảm thấy, tác giả của vị nhân tài này rất là quái dị.

Nhưng sau khi xem xong 《Tiểu Vũ Càn Nhĩ》, Phan Nghị mới phát hiện mình vẫn còn quá trẻ, câu chuyện này mà nói thì hẳn vẫn cảm thấy tiếp thu cái trước dễ hơn ——

Cho dù làm biên tập.

Xem xong 《Tiểu Trang Trang cùng Ly Y Lạp Tư》.

Phan Nghị cũng cảm thấy trên người mềm nhũn.

Bất quá hẳn không thể không thừa nhận: bản tiểu thuyết này phát ra ngoài nhất định có thể khiến người khác quan tâm, loại phong cách này quá đặc biệt, khiến người khác không nhịn được nghĩ tới, càng nghĩ càng thấy sợ hãi!

Phan Nghị thậm chí không nhịn được nã bỏ:

Bất Dạ Hài nhất định là một người vô cùng âm trầm, toàn thân tản ra khí tức người lạ chớ gần, hẳn là cũng không tuấn tú, thậm chí trên mặt còn có vết sẹo, không chừng tính cách còn có chút vặn vẹo...

Dạng nã bỏ này không lẽ phép.

Nhưng nã bỏ của người không thể tự động khống chế.

Đây là một bộ tiểu thuyết khiến người ta nhịn không được phát tán nã bỏ tư duy điên cuồng, ví dụ như muội muội chết như thế nào?

Đơn thuần là rơi xuống lầu sao?

Đương nhiên không có khả năng là rơi xuống lầu đơn thuần.

Nếu không, đại thể Bất Dạ Hài cũng không cần ở bên trong tiểu thuyết cường điệu ‘Ba Lỗ Tử tử vong’ không có bất cứ điểm khả nghi nào.

Ba Nhĩ Khác Tập Đức này không phải là Cà Cát Nhĩ a!

Trong tiểu thuyết không nói rõ nguyên nhân cụ thể, đây chính là tác giả dùng văn tự lưu lại không gian nào đó.

Nội dung nào đó của Phan Nghị là:

Mẹ nó quả nhiên đem tiểu giới Càn Càn, lại nhận định là Anh Càn Ba đánh nát bình hoa, cho nên dưới cơn thịnh nộ đẩy nó xuống lầu...

Có thể giải thích ư?

Có thể làm rõ thân phận?

Có thể nói là đã đến tiền văn một người phụ trách phục bút:

Mỗi lần ma ma Ba Nhĩ muốn đánh thì không nghe nàng giải thích, căn bản cũng sẽ không tin tưởng.

Đương nhiên còn có những khả năng khác, nhưng mỗi một khả năng đều rất đáng sợ, kế hoạch thể thân của Duy Khắc không chệ vào đâu được, cái này? Chuyện xưa viết ra một loại hắc ám thuần túy!

Đúng vậy.

Bộ tiểu thuyết này thuần túy là đang giảng nhân tâm hắc ám, lúc trước Phan Nghị vẫn còn đang suy nghĩ, vì sao thái độ của ma ma đối với hai nữ nhi lại hoàn toàn khác nhau?

Chút tiểu thuyết này vậy mà không giải thích!

Vừa mới bắt đầu Phan Nghị rất không hiểu, cho đến khi hắn liên tưởng đến sự thật, quả thật có một số hài tử phụ mẫu sẽ thiên vị càng nhỏ hơn.

Nhưng loại thiên vị này có hạn độ.

Còn cuốn sách lại khiến nó bất công, phóng đại tới cực hạn, dường như Bất Dạ Hầu rất am hiểu những câu chuyện tâm lý biến thái tới cực đoan như vậy.

“Thật là một tác giả biến thái!”

Phan Nghị cũng bị bóng ma rồi. Về sau khi nhìn tác phẩm Bất Dạ Hầu, nhất định phải chuẩn bị tâm lý, bất ngờ không kịp đề phòng, đột nhiên nhìn thấy tiểu thuyết như vậy, thật sự sẽ bị hù dọa!

Bộ tác phẩm này của Dạ Hài thậm chí có thể trực tiếp đập thành phim kinh dị!

Kể cả 《Nhân Gian》 lúc trước cũng vậy, đánh ra chính là khung bố phim, trình độ kinh sợ tuyệt đối không thấp!

Đúng rồi.

Bên kia Phó chủ biên còn có một bản thảo nữa!

Phan Nghị vội vàng đứng dậy chạy tới phòng làm việc của phó chủ biên chế.

Cửa văn phòng Phó chủ biên vẫn không có cửa, Phan Nghị vừa vào cửa đã nhìn thấy đối phương đang ngồi bệt trên ghế lảm bảm:

“Biển thái...”

“Thật biển thái a...”

Phan Nghị trong nháy mắt cảm thấy đã tìm được tri kỷ!

Dùng cái mông để suy nghĩ cũng biết được thiên 《Thần Câu Chú》 kia, khẳng định cũng là văn phong cực kỳ hắc ám, bằng không phó chủ biên sẽ không đầy miệng đều là đánh giá “Biển thái”!

Đang muốn đi theo cảm khái hai câu thì.

Trong miệng Phó chủ biên không ngờ lại toát ra một câu, trên mặt xuất hiện nụ cười hưng phấn khác thường:

“Ta rất thích nha!”

Phan Nghị lập tức cảm thấy rất không tốt.

Không ngờ người lại làm phó chủ biên như vậy!

“Khụ.”

Do dự liên tục, Phan Nghị vẫn mở miệng nói: “Phó chủ biên soạn câu chuyện trên tay ngài nói như thế nào...”

“Nhất định phải tạp chí.”

Phó chủ biên chế đột nhiên ngẩng đầu: “Tiếp tục cho Bất Dạ Hài thủ thiên!”

Nói xong.

Phó chủ biên chờ mong nhìn chằm chằm Phan Nghị: “Người xem cái kia thế nào?”

“Câu chuyện không thành vấn đề, hẳn dùng một thiết kế thể thân thiết kế, thiết kế này vô cùng xảo diệu, phần kết cũng có sự thay đổi rất đẹp, chỉ là cảm giác cơ điều quá đen tối, không biết người đọc có thể chấp nhận hay không. Bởi vì chúng ta suy luận suy luận lục chất xúc tác vẫn luôn là bàn luận chính sự...”

“Thật sao!?”

Phó chủ biên chế lập tức trở nên mong đợi: “Khang Khang ta!”

Nói xong phó chủ biên rất nhanh đã mở ra tiểu trang Kiều Càn và Hoắc Nhĩ, ngoài miệng lại nhin không được lắm bậm một câu: “Phan Nghị người vừa mới xem như là xuyên kịch với ta đi...”

Không phải tự người hỏi?

Phan Nghị cảm thấy Phó chủ biên hưng phấn có chút lướt qua đầu, nhưng cái gì cũng không nói, chỉ yên lặng chờ đợi.

Mãi cho đến khi phó chủ đã biên xong tiểu trang, Kiều Càn Nhĩ.

“Thế nào?” Phan Nghị hỏi.

“Người hao tâm tổn trí.” Phó chủ biên ra dáng vẻ rất buồn rầu.

Phan Nghị thâm nghĩ: “Quả nhiên là thế, ta nói cho người biết, câu chuyện này quá tăm tối, người xem rất áp lực, hai quyển sách ghi lại, không biết người đọc sách có không tiếp thu được hay không.”

“Hừm?”

Phó chủ buồn bực nhìn Phan Nghị: “Ta đang rối rắm, hai thiên chuyện xưa này, cái nào đặt ở chương đầu thì tốt.”

Phan Nghị sửng sốt.

Hai câu chuyện hạ kỳ đều phải tạp chí!?

Phó chủ đột nhiên nói thêm: “Ta nghĩ ra biện pháp giải quyết, chúng ta sẽ đem hai câu chuyện Bất Dạ Hầu này, một đặt vào

câu đầu, một đặt phần cuối!”

“Liệu có quá mạo hiểm không? Phong cách văn tự của hấn...”

“Ta biết người đang lo lắng cái gì, Lận Suy Suy Bất Nghi chí xác thực lấy suy luận suy nghĩ chính là phụ, nhưng chuyện xưa Bất Dạ Hầu kỳ thật có suy luận cũng có nghi ngờ, còn có hắc ám và kinh khủng nhất hạch tâm. Ta cảm thấy độc giả có thể chấp nhận.”

“Được rồi.”

Phan Nghi không nhịn được nói: “Ta có thể xem Chú ngữ của Nghệ Thần không?”

Phó chủ cười nói: “Người vừa nãy không phải đã thông suốt với ta sao, ta cũng vậy? Mà mà sao chôi Đặng Đản? Nhân vật chính trong bộ tiểu thuyết này có được siêu năng lực pháp tùy, mỗi lần trong tình huống cực độ phần nộ, hấn đều sẽ nói ra một ít nguyên rủa ác độc, nhưng những nguyên rủa này sẽ bởi vì siêu năng lực của hấn biến thành thực tế, hơn nữa siêu năng lực cũng không có cách nào nghịch chuyển.

Có một lần, hấn nguyên rủa mẫu thân không phân biệt được bàn tay Tiên Nhân và mèo con.

Bởi vì mẫu thân tùy tiện tiến vào phòng của hấn quét dọn, kết quả làm bể tan cả chậu hoa tiên nhân mà nhân vật chính yêu mến, nếu như dùng địa vị trong lòng mẫu thân để cân nhắc, lòng bàn tay tiên nhân của nhân vật chính, tương đương với mèo cưng mà mẫu thân rất quan tâm.

Sau đó.

Mẫu thân chỉ thường xuyên tưới nước cho mèo, vuốt ve âu yếm tiên nhân, làm tay mình đầy gai.

Sau đó nữa.

Cơ chơi trò chơi của hấn bị phụ thân quở trách.

Tranh đoạt cơ hội trò chơi, dưới cơn giận dữ hấn nói một câu: “Bỏ tay ra!”

Ngón tay của phụ thân bị cắt đứt, máu chảy như suối.

Vì không muốn tạo ra ảnh hưởng, hấn lại dùng thân chú để cho đầu óc người nhà đều cho rằng, phụ thân không có ngón

tay là chuyện rất bình thường.

Đến một ngày, hắn phát hiện đệ đệ tựa hồ nhìn thấu mình.

Hắn rất sợ hãi, vì vậy liền muốn giết đệ đệ, kết quả vừa định động thủ, đã nghe được một trận âm thanh từ máy thu âm vang lên, thế là trở về phòng như một con rôi.

Hóa ra hắn từng hạ một chú ngữ cho bản thân.

Chỉ cần hắn muốn giết người nào đó, thì máy thu âm sẽ được phát tin, triệu hoán hắn về phòng, cũng làm hắn quên đi một ít chuyện không tốt lắm.

Chuyện này không tốt lắm chính là:

Thật ra toàn thế giới người đều gần như bị hắn giết sạch sẽ.”

Mo Mo!

Chết hết rồi?

Phan Nghị trợn mắt há hốc mồm.

Lúc này, phó chủ biên tìm được nguyên văn rồi đọc lên.

【 Ta quyết định quên hết tất cả, ta muốn khiến bản thân sinh ra ảo giác, bỏ qua tình huống hiện tại, quên mất vùng đất bị tử vong bao phủ tiếp tục sống trong thế giới trước đó.

Một khi ta quyết định khắc sâu những điều cuối cùng của Bàn Tử, “Thần chú” như vậy:

“Mỗi lần con dùng dao điêu khắc vạch một vết trên mặt bàn, sẽ cảm giác mình đang sinh sống trong một thế giới bình thường trong quá khứ. Mặc dù trên thực tế con chỉ đang ăn đồ ăn, ngủ, giữ sức khỏe, duy trì hoạt động sinh mạng, nhưng không ảnh hưởng đến ý thức của con, con phải cho rằng mình vẫn sống chung trong cuộc sống.”

Mà lúc này trên mặt bàn đã có dày đặc vết cắt. 】

Đọc xong.

Phó chủ cười nói:

“Ta giảng tương đối không hợp ý, thế giới này mà không có chết, nguyên nhân cụ thể người có thể tự mình xem một lần nguyên văn, đoạn này rất biến thái, hình ảnh cũng rất kinh

khủng, nhưng chi tiết và logic đều không có vấn đề, đây là một cái động não kinh người, chữ S đọc sách nghiền ép.

“Hắn đã phóng đại một số tâm tình.”

Phan Nghị như có điều suy nghĩ nói: “Tỷ như khi chúng ta ở trong cuộc sống hiện thực, khi cùng người khác nảy sinh xung đột, trong lòng thỉnh thoảng cũng sẽ sinh ra những suy nghĩ đáng sợ giống như ‘Người vì sao không chết’ này, nhưng đại đa số mọi người sẽ chỉ ở trong lòng suy nghĩ một chút liền đã qua đi, hết lần này tới lần khác nhân vật chính này có siêu năng lực, cho nên một khi sinh ra những ý nghĩ này, sẽ sinh ra hậu quả cực kỳ đáng sợ.”

“Đúng.”

Phó chủ cười nói: “Người muốn xuyên thấu qua bản chất của biến thái, bộ tiểu thuyết này tuy rằng hắc ám, nhưng bản ý của hắn là cảnh cáo người đọc, không nên bởi vì nhất thời phần nộ, tạo thành hậu quả không thể vãn hồi, giống như trong hiện thực không phải cũng có một ít sự kiện ác tính bởi vì mâu thuẫn liền giết người sao?”

“Ngài nói không sai.”

Phan Nghị lúc trước chỉ đơn giản cảm thấy những câu chuyện này hắc ám lại biến thái, hiện tại lại phát hiện mình mười phần sai.

Hắn đã từng kiểm tra trong một xã hội.

Nghe nói tuyệt đại đa số mọi người đều từng có ý niệm trong nháy mắt động đến hi vọng người nào đó phải chết.

Nếu những người này có được siêu năng lực...

Hoặc là nói, nếu như những người này thật sự động thủ...

Trên thực tế có một số người quả thực đã động thủ, cho nên mới có nhiều án mạng như vậy...

Mà cố sự này của Bất Dạ Hài, không chỉ là thức tỉnh đám người đọc sách, không bị phần nộ làm choáng váng đầu óc, càng là viết ra năng lực của một người khi không bị hạn chế có bao nhiêu đáng sợ.

Không phải mỗi người sau khi có siêu năng lực, đều sẽ thiện lương trở thành siêu anh hùng.

Phó chủ biên giới cảm khái nói:

“Bát Dạ Hầu lão sư thật sự là một tác giả vô cùng đáng sợ, các loại ý nghĩa đáng sợ trên, loại phong cách cổ tích tiểu thuyết này của hắn thế giới cực kỳ hiếm thấy, nhưng ta cảm thấy nó có tồn tại tất yếu.”

Giờ khắc này.

Phan Nghị rất tán thành.

Chương 47: Chu Hàn tận: Ta và Bạch Đế 55 Khai, Lâm Tri Bạch rất nhanh đã từ Giang Thành biết được tin tức đó, hai bản ngắn đều thuận lợi qua bài thơ.

Nếu hai bản này chỉ là bản thảo, vậy khẳng định không phải vấn đề về chất lượng, mà chỉ là duyên cớ.

Xem ra Tạp Nhĩ thử phòng sách là tiếp nhận loại phong cách này.

Những ngày kế tiếp, Lâm Tri Bạch tiếp tục đi theo vòng tay học tập ca hát.

“Thanh Nhạc +1”

“Thanh Nhạc +1”

“Thanh Nhạc +1”

Đại khái là Lâm Tri Bạch căn bản quá kém, y vẫn có không gian tiến bộ cực lớn, cơ hồ mỗi ngày đều có thể nhìn thấy mấy điểm giá trị tiếng vui tăng lên.

Ngày 23 tháng 10.

Giá trị của Lâm Tri Bạch đã đạt tới 30 điểm!

Vòng tay tám tắc lấy làm kỳ lạ, nói Thúc nguoi thật sự là thiên phú dị bẩm.

Mà dùng lời hệ thống mà nói, hiện tại Lâm Tri Bạch đi cũng có thể trở thành Mạch Bá rồi.

Nhưng Lâm Tri Bạch cũng có thể cảm giác rõ ràng, giá trị âm nhạc của mình tăng lên tốc độ càng ngày càng chậm, đoán chừng trong ngắn hạn là đừng nghĩ tăng lên bao nhiêu.

“Đến 40 thì có thể phát đàn.”

Lâm Tri Bạch suy nghĩ, dù sao cũng không phải tất cả ca khúc, đều có yêu cầu đối với việc xướng công cao như vậy.

Đương nhiên.

Mấy ngày nay Lâm Tri Bạch cũng một mực chú ý tới thi đấu bảng.

Đệ nhất vẫn là Chu Hàn Tẫn, nhưng Nguyệt Quang số liệu tăng tốc nhanh hơn, đoán chừng thêm vài ngày nữa là có thể siêu việt, điều này làm cho tâm tình Lâm Tri Bạch rất tốt.

Tháng này có một nhiệm vụ lấy hạng nhất trong bảng thi đấu.

Thứ nhất tới tay, Lâm Tri Bạch có thể thu hoạch thêm một điểm kỹ năng.

Cũng là hôm đó.

Lâm Tri Bạch nhận được điện thoại của tử tử: “Thiên hạ đêm nay tám giờ Pháp triển, bộ kịch này phạm không phải quá nhào phổ, đều có thể mang đến tác dụng tuyên truyền của khúc nhạc này cho người nhất định có tác dụng tuyên truyền!”

Dừng một chút.

Lâm Hi cười nói: “Nói cách khác người cái này? Nguyệt chắc có thể cầm thêm quán quân trong thi đấu Quý bảng một lần nữa.”

“Ừm.” Lâm Tri Bạch cũng không bắt ngờ.

“Người làm sao lại bình tĩnh như vậy, thi đấu Quý bảng hai quan a, đây là một thành tích rất lợi hại, đặc biệt đối với một người mới làm Khúc gia như người mà nói, người muốn nổi giận rồi!” Lâm Hi rất kích động.

“Được a.”

Lâm Tri Bạch bị ép kinh doanh.

Lâm Hi bật cười, lại chế nhạo mấy câu mới cúp điện thoại.

Mà sự thật cũng đúng như lời tử tử nói.

Đêm đó thiên hạ mờ mịt theo dõi.

Quý bảng rốt cục phong vân biến ảo, 《Nguyệt Quang》 Số lượng tăng lên!

Bình luận của khu ca khúc.

Một lượng lớn ca mê hội tụ vào!

“Xem xong phim truyền hình quả quyết đến Khúc Kỹ Phòng Phòng!”

“Khúc ca chủ đề này nghe hay quá!”

“Kỳ thật lúc trước ta đã nghe bài này, nhưng cảm giác không phải có khẩu vị đặc biệt, nhưng xem xong phim truyền hình hưng hăng yêu thích!”

“Kịch bản TV thật đặc sắc, bài phụ này tuyệt rồi!”

“A a a a, ta đã nói thiên hạ bề nghệ thủ chủ đề khúc này sao lại êm tai như vậy, nguyên lai là do Bạch Đế viết ca!”

“Bạch Đế rất nổi danh sao?”

“Bạch Đế không nổi danh, dù sao vừa mới xuất đạo không bao lâu, nhưng chất lượng mỗi lần hẳn hát đều cực tốt!”

“Nhìn kỹ bài hát này muốn đạt hạng nhất của bảng thi đấu!”

“Đã đứng thứ hai, hiện giờ thứ nhất là Chu Hàn Tần, nhưng chênh lệch số liệu hai bên cũng không lớn.”

“Ngu à, bài hát này vậy mà giết chết ca vương!”

“Triện của Bạch Đế làm lo lắng, tuyên bố, cũng từng gặp qua Chu Hàn cận, thắng đó thua, nhưng cũng là bắt được người thứ hai.”

“Bài hát chủ yếu là thời gian ban bố tương đối trễ.”

“Quả quyết chú ý một chút, tên Bạch Đế này quả thực là người mới có bảo tàng!”

...

Đây là 《 Nguyệt Quang 》 tựa là ưu thế của khúc Tuyên Truyền khúc!

Hiệu quả tuyên truyền của Chu Hàn rất lợi hại, nhưng nếu có một bộ phim truyền hình nóng bỏng hỗ trợ tuyên truyền, hiệu quả thật ra không thua gì một vị ca vương!

Đúng vậy.

Tuy rằng chỉ có ba tập, nhưng thiên hạ bề nghệ tỏa ra nhiệt độ rất cao.

Trước mắt đánh giá bộ kịch nói này cũng rất tốt, lực ảnh hưởng đã phát tán ra ca khúc!

Đương nhiên.

Kịch bản khai cục này có nhiệt độ cao, khúc Khúc tuyên truyền này cũng cung cấp không ít.

Hai bên là Tàn Thủy Hoàng mò mò mẫm trên cột điện ——
Thắng rất nhanh!

Ngày hôm sau, 《 Nguyệt Quang 》 có khả năng chính thức vượt qua bài hát Chu Hàn.

Quán quân thi đấu Quý bảng chính thức đổi chủ!

Đối mặt với kết cục cả hai đều có lợi như vậy, mọi người mới hài lòng, Lâm Tri Bạch tự nhiên cũng hài lòng.

Người duy nhất không hài lòng chính là Chu Hàn.

Dù sao Chu Hàn cũng là người quản lý nghề như vậy.

Tuy nhiên khi quản lý chạy đến nhà Chu Hàn muốn an ủi vài câu, lại ngoài ý muốn phát hiện:

Tâm tình của Chu Hàn dường như cũng không tệ, dường như căn bản không bị ảnh hưởng bởi thất lợi của thi đấu Quý bảng, đang nhàn nhã tưới nước cho mấy cái bồn hoa lớn.

Trong miệng còn ngâm nga một bài hát: “Ánh trăng, mùi hương nữ tử...”

“Cẩn ca!?”

Khuôn mặt quản lý tràn đầy lo lắng.

Chu Hàn làm vậy là đang bị kích thích sao?

Chu Hàn nhìn thấy người quản lý, cười tủm tỉm nói: “Khỏi cà sa xinh đẹp? Tuyên truyền đằng sau có thể ngừng, ta muốn ra ngoài du lịch một đoạn thời gian.”

Xong rồi!

Thật bị kích thích!

Bắt đầu bày biện rồi!

Người quản lý không khỏi có chút đau lòng nói: “Dù gì anh cũng không sao cả, thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, sau này chúng ta có thể thắng lại!”

“Người đang nói gì thế?”

Chu Hàn ngồi ở trên ghế dựa, tâm tình ung dung nói: “Ta cũng không có thua a, là phim truyền hình người ta triển hành nhiệt độ quá cao, ta mới rút bỏ đệ nhất Quý Bảng.”

Người quản lý sừng sốt.

Còn có thể tự an ủi mình như vậy sao?

Trước kia sao không phát hiện ra Chu Hàn đã có tâm tính tốt như vậy?

Chờ một chút!

Người quản lý bỗng nhiên ý thức được điều gì: “Có phải muội đã sớm biết mình hay không...”

“Nếu không thì sao?”

Chu Hàn liếc mắt nhìn người quản lý: “Ngày đó nghe được bài này, ta đã biết mình sẽ rút bỏ đệ nhất bảng thi đấu, đừng xem thường phán đoán của một ca vương có được hay không.”

“Vậy người liêu mạng tuyên truyền như vậy?”

“Người nghĩ không ra sao?” Chu Hàn liếc mắt nhìn quản lý.

Người quản lý cười khỏ nói: “Hiện tại ta đã hiểu rõ, thật ra sớm biết như vậy ta đã thua, nhưng dù sao người cũng là ca vương, cho dù thua cũng phải thua.”

Đơn giản mà nói:

Chu Hàn cố gắng tuyên truyền, chỉ là vì chờ thiên hạ bề nghề bộ kịch bản này.

Sau khi bản kịch bản này được hành, phạm là chất lượng không quá quá rõ ràng, Nguyệt Quang Minh chắc chắn có thể trong thời gian cực ngắn vọt tới hạng nhất bảng thi đấu.

Chuyện Chu Hàn muốn làm chính là:

Ở trước bản kịch pháp này tồn tại giữ được vị trí đệ nhất của mình!

Bản kịch này phối hợp với nó xong, Chu Hàn cũng không cần phải giã dựa phản kháng nữa.

Bởi vì bậc thang đã có.

Ca Vương Chu Hàn tất cả đều là người yêu mặt mũi, khắp nơi đều chú ý đến thể diện.

Trực tiếp bại dưới tay Huyền Nguyệt Quang Quân rất khó coi, hẳn cần một bậc thang tự mình đi xuống.

Mà phim truyền hình pháp hành mang theo nhiệt độ óng ánh.

Cứ như vậy, Chu Hàn tận hết vị Ca Vương này liền có bậc thang. chip đọc sách giúp người, Khuyết Hoa Hoa Hoa, Khảo Hoan Hoan. Khảo tử.

Hiện tại hẳn có thể lẽ thẳng khí trắng mà nói:

Không phải ta thua Tôn Cốc ca ca hai tuyến kia.

Ta đã bại bởi phim truyền hình, dẫu sao bộ kịch bản kia trước đó ta vẫn luôn là đệ nhất Công Hội Quý bảng!

Đây là sự thật không sai chứ?

Không có nhiệt độ tăng thêm của phim hình, không biết ai là đệ nhất nữa!

Thậm chí Chu Hàn còn cảm thấy có chút may mắn, cuối cùng hẳn cũng đợi được đến bậc thang này.

Được rồi.

Thật ra dạo gần đây Chu Hàn đều chú ý đến thi đấu bảng.

Bởi vì Chu Hàn vẫn luôn sốt ruột hơn bất cứ ai khác, mỗi ngày đều đang xé ngày, vẫn đang chờ bộ phim mãnh liệt kia——

Đạo diễn cũng không gấp gáp như Chu Hàn!

Bởi vì bộ kịch bản này muốn không pháp hành, bản thân thi đấu Quý bảng bên kia cũng sắp chông không được rồi!

Bây giờ phim truyền hình pháp hành.

Mặt mũi trôi qua, Chu Hàn cũng đã nghĩ thông suốt, còn vỗ vỗ cánh tay quản lý:

“Ta cũng không phải chưa từng thắng Bạch Đê, tháng tám năm nay ta thắng hẳn một lần.”

“Đó là người ta phát ca muộn.”

Người quản lý nở nụ cười, ông ta nhìn ra được Chu Hàn đã tiếp nhận lần thất bại này.

Chu Hàn đỏ mặt nói: “Lần trước hẳn phát ca muộn, ta đã chiếm tiện nghi, nhưng lần này hẳn tặng giá phim truyền hình, hẳn cũng chiếm tiện nghi, cho nên chiến tích trước mắt của chúng ta, thật ra là ngang tay, chuyện ngang tay sao có thể nói là thua!”

Phốc!

Quá mạnh được rồi, đủ chưa?

Như vậy cũng được tính là ngang nhau?

Người quản lý cười ha ha nói: “Coi như là vũ trụ hủy diệt, mồm của ta cũng bảo đảm không có chuyện gì!”

Nội Hàm ta mạnh miệng?

Người cho rằng ta nghe không hiểu gì sao?

Chu Hàn giống như bị đập trúng đuôi nhảy dựng lên:

“Có phải người cảm thấy mình rất hài hước hay không?”

Chương 48: Giang thành: Bạch Đế có phong thái khúc phụ, theo 《Nguyệt Quang Minh chính thức đăng đỉnh thi đấu hạng nhất Quý bảng, đối với bên trong nghiệp mà nói Bạch Đế không hề chỉ là một thiên tài đơn giản như vậy.

Ngày thứ hai tháng tám, ngày liên quan chín mươi hai tháng mười!

Tần Châu có mấy người mới xuất đạo có thể lưỡng liên quan a!

Có người lại cảm khái, nếu như tháng tám lo lo lắng gì có thể sớm tuyên bố, không chừng Bạch Đế đô sẽ có liên quan tới ba quan.

“Chân tướng rõ ràng rồi.”

“Quả nhiên tháng Tám, vận khí của Chu Hàn cuối cùng cũng có thể giành được đệ nhất.”

“Nhưng Nguyệt Chu Hàn này tất cả cũng là đệ nhất a. Chẳng qua là bộ phim truyền hình Mãnh Thiên Hạ kia được chiết xạ, mang theo nhiệt độ của ca khúc.”

Có ngành nghề người mới tỏ vẻ khó hiểu.

Lão nhân ca đàn thờ dài: “Bởi vì cho dù không có bộ phim truyền hình này, dùng số liệu Nguyệt Quang tăng tốc độ, trước khóa bảng cũng có thể đánh bại Chu Hàn.”

“Vì sao?”

“Bởi vì bài hát đó của Chu Hàn cuối cùng cũng đã có dấu hiệu ăn no, số liệu càng lúc càng lớn, tuyên truyền cũng không phải là vụn vặt, ngược lại là số liệu của bài hát Bạch Đế này vẫn đang vững bước tăng lên, còn chưa có dấu hiệu bão hòa.”

“Bạch Đế giết chết ca vương?”

“Đây là nguyên nhân chúng ta làm khúc có địa vị cao, ca sĩ có thể quyết định hạn mức xếp sau cùng, nhưng người làm khúc lại có thể quyết định hạn mức cao nhất trong ca khúc. Nếu Chu Hàn hết trận đấu với Tôn Cốc, nhất định là Chu Ca Vương lợi hại. Nhưng Bạch Đế sau lưng Tôn Cốc thật sự đáng sợ. Người Chu Ca Vương hợp tác cũng vậy? Người chế tác Vương bài, nhưng chất lượng bài này gần như bị Bạch Đế nghiền ép.”

“Bạch Đế đã là quân dự bị dùng vương bài.”

“Xem ra Tần Châu ca đàn của chúng ta lại xuất hiện một nhân vật lợi hại, người mới giỏi như vậy, đã nhiều năm chưa từng gặp.”

Trong ngành có người thán phục.

Mà lúc này ở trong một tiểu khu nào đó.

Gần đây Giang Thành cũng chú ý chặt chẽ đến thi đấu bảng.

Bởi vì trước đó ông chủ Lâm Tri Bạch cố ý nhắc đến một lời như vậy, để Giang Thành tiếp theo không có chuyện gì có thể chú ý nhiều hơn đến người mới trong nhạc đàn Bạch Đế này.

Đối với điều này Giang Thành một mực nghi hoặc:

Vì sao ông chủ lại bảo mình chú ý Bạch Đế?

Giang Thành nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đưa ra một kết luận, Bạch Đế cùng lão bản này khẳng định có quan hệ cực kỳ đặc thù!

Về phần cụ thể là quan hệ gì, trong lúc nhất thời Giang Thành nghĩ không ra đầu mối.

Mà theo sự chú ý đối với Bạch Đế, Giang Thành dần dần phát hiện, nhân vật mới trong nhạc đàn này thật sự quá kinh khủng!

Đương nhiên Giang Thành không lẫn lộn trong nhạc đàn, càng không hiểu âm nhạc tri thức gì, cũng sẽ không từ phương diện ca khúc phân tích ra được những ca khúc của Bạch Đế kia đến cùng lợi hại ở đâu.

Nhưng Giang Thành là xuất thân tài chính.

Đây là con số nghiên cứu tài chính am hiểu nhất.

Giang Thành nghiên cứu một chút số liệu của Tần Châu các năm thi đấu bảng, kết quả từ trong đó phát hiện một sự thật phi thường khủng bố:

Từ lúc thi đấu thành lập tới nay.

Vị trí đứng đầu bài hát Tần Châu có thể nghe ngóng được danh tiếng của quán quân bài hát hát trong bảng thi đấu không quá mười người mới!

Mà ba bài hát đứng đầu trong lịch sử có thể lần lượt đánh bại năm người mới có thể giành được quán quân trong lần thi đấu Quý bảng lần thứ hai không vượt quá năm vị!

Về phần người mới trong ba bài hát đứng đầu thì chỉ có hai vị, hai vị này về sau đều trở thành Khúc phụ đại danh đỉnh đỉnh.

Một người tên là Lục Vân Khởi.

Một người tên là Lâm Phong đang ngủ.

Bê ngoài Bạch Đế là thuộc về loại thứ hai.

- Ba bài hát giành quán quân thi đấu Quý bảng hai lần.

Nhưng trên thực tế rất nhiều người đều biết rõ bài hát đầu tiên của Bạch Đế vốn dĩ có hi vọng giành được quán quân, chỉ là thời gian tuyên bố tới quá muộn mà thôi.

Đây chính là nguyên nhân khiến Giang Thành cảm thấy Bạch Đế kinh khủng.

Bởi vì chiến tích xuất đạo của Bạch Đế có thể sánh với hai vị Khúc ba của Lục Vân Khởi và Lâm Phong Miên!

Lời này nếu để cho nhân sĩ chuyên nghiệp nghe được, có thể sẽ cảm thấy buồn cười, chỉ cho rằng giang thành là loại người ngoài nghề cái gì cũng không hiểu, Bạch Đế lúc này mới đến đâu a, liền có thể sánh vai với Lục Vân Khởi và Lâm Phong?

Hai vị Khúc ba hiện tại chính là tồn tại số một số hai nhạc đàn Tần Châu!

Giang Thành cũng thật sự là người ngoài cuộc, trong mắt hắn, chỉ có ca khúc dễ nghe và khó nghe.

Nhưng Giang Thành hiểu số liệu a, hắn hoàn toàn dựa vào số liệu lịch sử thi đấu Quý bảng đưa ra kết luận này.

Giang Thành kiên định cho rằng:

Số liệu sẽ không gạt người!

Bạch Đế này có được phong thái của Khúc phụ, chỉ cần cho hắn thời gian trưởng thành, tương lai tất nhiên sẽ quấy nhiễu phong vân của đàn Nhạc!

Hy vọng người này là bằng hữu của ông chủ.

Nếu như tương lai Bạch Đế thật sự phát triển thành Khúc ba đỉnh cấp, sau này cho dù là ở thần thoại giải trí, cũng có thể nắm giữ quyền lên tiếng cực cao!

...

Hai giờ chiều.

Nơi ở của Lâm Tri Bạch, Lâm Thủ Nhất vụng về.

Hôm nay Lâm Thủ Nhất tới rất sớm, bởi vì buổi tối hắn có việc, vừa vặn buổi chiều trời không có học, hai người tạm thời điều chỉnh thực phẩm giáo học hằng ngày.

Giáo học vẫn duy trì liên tục ba giờ như bình thường.

Lúc sắp rời khỏi, Lâm Thủ Nhất tựa như có chút do dự bước đi, nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của Lâm Tri.

“Có chuyện gì thì nói?”

Lâm Tri Bạch mở miệng hỏi.

Lâm Thủ Nhất do dự một chút, cười gượng mở miệng nói: “Ta nghĩ hôm nay tới đây, còn chưa chúc mừng thúc phụ cầm quán quân tháng này, đã thi đấu Quý bảng hai quan rồi...”

” ập a ập úng ập úng.”

Lâm Tri Bạch nhìn hắn một cái: “Có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Lâm Thủ Nhất có chút cay đắng nói: “Chính là cảm thấy rất có lỗi thúc phụ, nếu không phải ta không có nhân khí gì, tháng 8 thúc phụ cũng có thể giành quán quân thi đấu Quý bảng.”

Trong nghề vẫn luôn có thảo luận.

Có người nói nếu như tháng tám Bạch Đế phát ca sớm một chút thì có thể cầm đệ nhất.

Cũng có người nói nếu cuối tháng Bạch Đế nộp bài hát đó cho một ca vương nào đó thậm chí hát ca, kể cả cuối tháng cũng có thể lấy quán quân.

Điều này làm Lâm Thủ Không rất áy náy.

“Độ nổi tiếng của ca sĩ đối với thi đấu Quý bảng có ảnh hưởng rất lớn. Ta là người mới, thật ra tháng tám là người kéo chân sau thúc phụ, vốn là có hy vọng liên quan đấy.”

“Chỉ thế này thôi sao?”

Lâm Tri Bạch nhẹ giọng nói: “Những lời này của ngươi hẳn là giấu ở trong lòng đã lâu rồi đi, mấy ngày nay bỏ đi nhiều công việc như vậy để dạy ta ca hát, cũng là ôm tâm tư muốn bù đắp?”

“Không hoàn toàn.”

Lâm Thủ Nhất nghiêm túc nói: “Cho dù không có áy náy, thúc phụ phân phó ta cũng sẽ làm theo, lên núi đao xuống biển lửa cũng không thành vấn đề.”

“Xoạc tay a.”

Lâm Tri Bạch thản nhiên nói: “Ngươi là người ta tự tay chọn ra, con người của ta cho tới bây giờ cũng sẽ không vì bất kỳ lựa chọn nào của mình hối hận.”

Nói xong.

Vẻ mặt Lâm Tri Bạch dần dần nghiêm túc: “Ngươi đây không phải đang xin lỗi ta, ngươi đây là đang chất vấn ánh mắt và lựa chọn của ta.”

“Ta không phải có ý này...”

Lâm Thủ Nhất khẩn trương, hẳn luôn cảm thấy trên người thúc phụ có loại uy nghiêm căn bản không phù hợp tuổi tác, làm người ta phát ra kính sợ từ nội tâm.

“Nhớ kỹ.”

Lâm Tri Bạch chậm rãi nói: “Ngươi không phải ngươi mà là? Mỹ nhân —— nếu không phải ca vương, vậy trở thành ca vương là được rồi.”

Lâm Thủ Nhất khẽ run lên.

Ta không phải ta, mà là một người ta muốn trở thành?

Nếu không phải ca vương thì trở thành ca vương là tốt rồi?

Ông ta giống như bị đánh máu gà, sinh ra dũng khí lớn lao, không khỏi ưỡn ngực nói:

“Thúc phụ yên tâm, ta sẽ cố gắng!”

“Cố gắng mà nói hữu dụng thì còn cần thiên tài làm cái gì?”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Vòng tay người chính là thiên tài, rất độc sách mức độ giới thiệu. Khảo hoa siêu cấp chỉ là một trợ giúp nhỏ của thiên tài, mà ta chính là người giúp người. Yên tâm đi, một tiếng thúc phụ này của người sẽ không vô ích đâu.”

Thúc phụ cảm thấy ta là thiên tài ư?

Lâm Thủ Nhất ngẩn ra, sau đó hốc mắt liền đỏ.

Cổ nhân nói thế gian có Bá Nhạc sau đó có thiên lý mã, cổ nhân còn nói người tri kỷ chết, giờ phút này Lâm Thủ Nhất hiểu thật sâu những lời này.

“Thúc phụ...”

Lâm Tri Bạch thấy phản ứng của đối phương, đột nhiên cũng có chút áy náy, mình có phải lừa gạt đứa nhỏ này quá độc ác hay không?

Được rồi, cũng không phải tất cả đều là lừa dối.

Lâm Tri Bạch quả thật cảm thấy vòng tay có thiên phú.

Những ngày này tiếp xúc, Lâm Tri Bạch có thể nhìn ra rất nhiều thứ, hẳn am hiểu quan sát nhân loại.

Từ nhân phẩm đến năng lực, Lâm Thủ Nhất đều vượt qua hạn, cho nên Lâm Tri Bạch quả thật cũng tính toán trợ giúp Lâm Thủ Nhất trở thành ca vương, đối với hắn mà nói đây cũng không phải là chuyện quá khó khăn.

Quả thật.

Trong lời nói của Lâm Tri Bạch có chút không để lại dấu vết lại mời mua lòng người ý đồ.

Nhưng bất cứ chuyện gì liên quan đến tích tích hay không quan tâm, luận tâm không thánh nhân, bỏ qua ý định giấu

giếm sau miệng pháo, Lâm Tri Bạch đúng là hài tử này rất hài lòng, có thể yên tâm thu về cho mình dùng.

“Con nhất định sẽ không phụ sự bồi dưỡng của thúc phụ!”

Lâm Thủ Nhất lớn tiếng nói, ân hấn tôn kính Lâm Tri Bạch đến từ gia đình giúp đỡ, cũng đến từ thân phận Bạch Đế này, ân này đến từ Bá Nhạc.

Nhưng giờ phút này tựa hồ lại nhiều hơn chút gì đó.

Thất: Cảm tạ Minh chủ đại lão Trúc Lan cải trắng] , tạm thời định số 14 lên giá, đến lúc đó tặng thêm cho các lão bản, gia tài nguyên dồi dào tiến mạnh vào thân thể!

Chương 49: Ta chính là Bạch Đế Lâm Thủ Tư lúc rời đi đã năm rưỡi chiều, lúc hài tử trở về nhảy nhót một cái, giống như thân thể đều nhẹ nhàng vài phần.

Lâm Tri Bạch nghĩ tiếp theo viết tiểu thuyết.

Tốt nhất hai ngày này là có thể viết hết chín bản ngắn còn lại của vườn bách thú, cũng để tránh đi việc đi tìm nhà sách ở Giang Thành để suy nghĩ.

Kết quả mới viết hàng vạn chữ, bỗng nhiên Giang Thành bên kia gọi điện thoại đến, hỏi có thể gặp mặt một lần được không.

Lâm Tri Bạch đồng ý.

Không lâu sau, mặt mũi Giang Thành tràn đầy vui mừng đến đây đăng môn.

“Có chuyện vui?”

Lâm Tri Bạch mời đối phương ngồi ở bên cạnh bàn trà, đây là nơi nói chuyện cố định của hai người.

“Đúng là có chuyện vui.”

Giang Thành có chút hưng phấn nói: “Nhà Tịnh Khắc Tư bên kia đột nhiên liên hệ với ta, nói là Khải Tát giải trí có một bộ tiểu thuyết của Ảnh Thị bộ đối với ông chủ có mấy bộ tiểu thuyết cảm thấy hứng thú, muốn đóng gói ba trăm vạn để mua quyền hạn phim ảnh, sau này có thể sẽ trở thành phim ảnh đầy tác phẩm của người nhà quê bình thường, sẽ không dễ dàng sửa biên chế thành phim ảnh.”

Nhà sách Duy Khắc Tạt Đặc chỉ phụ trách xuất bản.

Bản quyền nhỏ vẫn nằm trong tay Lâm Tri Bạch.

Hấp Lợi Duy Đức giải trí đối với mấy bộ tiểu thuyết Ảnh Thị của Lâm Tri Bạch kia cảm thấy hứng thú, phải bỏ tiền ra mua.

Ba trăm vạn bản quyền mua ảnh thị?

Lâm Tri Bạch nhú mày nói: “Có thể bán.”

Hiện tại thứ mình thiếu nhất chính là tiền, ba bộ tiểu thuyết gom cùng nhau chỉ khoảng mấy vạn chữ, có thể bán ra ba trăm vạn vẫn là tương đối khả quan.

Lâm Tri Bạch thiếu chút nữa quên mất.

Thứ đồ chơi tiểu thuyết ngoại trừ có thể kiếm chút phí mua bản thảo ra, còn có bản quyền cũng có thể bán lấy tiền, hoạt động còn dễ dàng kiếm tiền hơn cả âm nhạc.

Sau này đây cũng là một con đường kiếm tiền tốt.

“Ông chủ đồng ý là được.”

Giang Thành vội vàng nói: “Vậy phương diện giá cả để ta nói chuyện với bọn họ, phỏng chừng không có không gian gì cả, ông chủ dù sao cũng là nhà giàu mới, hơn nữa những tiểu thuyết này chỉ có thể cải biên thành con rối kinh dị các loại, chi phí đầu tư sẽ không quá cao.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch gật đầu.

Giang Thành rót cho Lâm Tri Bạch một chén trà: “Ngoại trừ cái này? Ta còn có một chuyện muốn nói.”

“Nói đi.”

Lâm Tri uống một ngụm trà.

Giang Thành nghiêm mặt nói: “Không phải lúc trước ông chủ kêu ta chú ý tới tên Bạch Đế này sao, ta phát hiện người này không thể coi thường, tuyệt đối không thể coi hể là một nhạc đàn dành cho người mới bình thường!”

“Sao lại nói vậy?”

Lâm Tri Bạch dù bận vẫn ung dung nhìn Giang Thành.

Giang Thành đột nhiên cảm thấy phản ứng của Lâm Tri Bạch có chút cổ quái, trong lúc nhất thời càng không rõ ông chủ cùng vị Bạch Đế kia rốt cuộc có quan hệ gì, hơi chần chờ một chút, sau đó đem phân tích số liệu của mình đối với thi mùa bằng, nước miếng văng tung tóe nói ra.

Cuối cùng.

Giang Thành tổng kết nói: “Ta không hiểu âm nhạc, nhưng ta hiểu số liệu, số liệu nói cho ta biết, tương lai của tên Bạch Đế này không thể đo lường!”

“Có chút thú vị.”

Lâm Tri Bạch lộ ra một nụ cười.

Giang Thành dùng một góc độ rất đặc biệt để phân tích Bạch Đế, cuối cùng cho ra kết luận vô cùng chính xác.

Đây không phải Lâm Tri tự khen mình.

Bởi vì chuyện này không có quan hệ gì với cá nhân độc ác hay không lợi hại, có hệ thống cung cấp bảo hộ nghệ thuật địa cầu làm nền tảng, hẳn quả thật có tư cách sánh vai với bất kỳ Khúc ba nào.

Giang thành mờ mịt.

Có ý tứ là gì?

Lâm Tri Bạch ngẩng đầu, cười mở miệng nói: “Ta cho rằng người sẽ đoán được Bạch Đế là ai, dù sao Thành ca vẫn luôn thông minh như vậy.”

“Cái này không cách nào đoán a!”

Giang Thành có chút tức giận, hẳn sợ Lâm Tri Bạch hoài nghi chỉ số thông minh của mình.

Nhưng vấn đề là thời gian Bạch Đế xuất đạo còn ngắn, thân phận quá thần bí, chưa bao giờ công khai lộ mặt, trên mạng cũng căn bản tra không được...

Không đúng!

Mình đã xem nhẹ một manh mối!

Đột nhiên thân thể Giang Thành cứng đờ, một ý nghĩ khó có thể tin nổi xuất hiện trong đầu hẳn nhanh như chớp!

Bạch Đế?

Lâm Tri Bạch?

Chẳng lẽ trọng điểm là “Bạch” này?!

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Tri Bạch, thanh âm mơ hồ đang phát run:

“Bạch Đế không phải là...”

“Ôi ác thú vị của một người tha thứ, chính là muốn để cho người đoán, bất quá từ phản ứng của người xem, đại khái là đã đoán đúng.”

Lâm Tri cười trắng.

Nụ cười kia đột nhiên khiến Giang Thành cảm thấy rất chói mắt, cả người hẫng hoảng hốt một chút:

“Cho nên Bạch Đế chính là... Lâm Tri Bạch... Ông chủ của ta... ngài?”

“Ta chính là Bạch Đế.”

Lâm Tri Bạch giọng bình thường nói.

Giang Thành bỗng nhiên đứng dậy, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ, cảm giác cảm đang dần thoát ly khống chế, cơ hồ muốn rút xuống đất.

“Lão bản...”

Giang Thành trong lúc nhất thời không biết nói cái gì, cho dù đã đoán được chân tướng, nghe ông chủ chính miệng thừa nhận hẳn vẫn không cách nào ức chế chấn động trong lòng tại thời khắc này.

Đúng như Lâm Tri Bạch nói.

Giang Thành là người thông minh.

Nhưng Giang Thành có thông minh cũng không nghĩ tới, hoặc là nói không dám tưởng tượng, một công tử xuất thân tài phiệt, thể nhưng ở phương diện sáng tác tiểu thuyết có tài hoa thật lớn đồng thời, còn có thể ở phương diện âm nhạc biểu hiện ra tiềm lực trưởng thành khủng bố như thế!

“Thành ca ngồi đi.”

Lâm Tri Bạch rót cho đối phương chén trà.

Y thật sự có cảm giác ác độc, nhưng trước đó cố ý không nói, không chỉ vì ác thú.

Cái tiểu xảo liên quan đến tâm lý học một chút này, chỉ có để cho Giang Thành nhận ra phân lượng thân phận “Bạch Đế” này trước tiên, sau đó để hẳn tự mình đoán ra đáp án này, hẳn

mới có thể càng thêm minh bạch, đi theo ông chủ mình sẽ không sai.

Giang Thành mắt hôn ngòì xuống.

Mãi đến khi Lâm Tri Bạch đẩy cốc trà đến trước mặt, Giang Thành mới lồm bồm mở miệng nói:

“Khó trách lúc trước ta không đoán được tầng này, ai có thể nghĩ đến một nhà tranh mới ra đời nhưng tài hoa hơn người, đồng thời còn là một khúc nhạc gia ưu tú như vậy chứ?”

Hai thân phận này cơ bản không có giới hạn mà!

Càng đừng nói lão bản còn có một tầng thân phận tài phiệt công tử ca này!

Bất quá sau đó hai mắt Giang Thành liền sáng lên, màu sắc kia không thể nghi ngờ là rực rỡ ——

Ông chủ là thiếu gia tài phiệt kiêm tiềm lực của nhà văn nhân kiêm cả khúc phụ tương lai.

Ta là cấp dưới thân thiết nhất của ông chủ.

Chúng ta đều có tương lai tươi sáng!

Nghĩ đến đây.

Giang Thành bỗng nhiên nghiêm túc nói: “Nếu như lúc trước ta chỉ muốn ôm chặt đùi ông chủ, hiện tại ta chỉ muốn đem mình hoàn toàn cột vào trên đùi ông chủ, để cho ngài muốn vút cũng không vút được ta!”

“Hạng ca, hiếm khi thấy người hài hước như vậy.”

Lâm Tri cười uống, biết rõ lần này Giang Thành xem như hoàn toàn trở thành người một nhà rồi, như vậy cũng nên cùng đối phương nói ra kế hoạch sau này.

Ngón tay gõ gõ lên bàn.

Lâm Tri Bạch nói: “Thành ca có vẻ rất lành nghề với riêng tư phải không?”

Giang Thành gật gật đầu: “Ông chủ là muốn đầu tư chiêu mộ riêng sao, vậy ta có thể đề cử.”

Lâm Tri Bạch lắc đầu nói: “Không phải đầu tư gì cả, ta muốn có một cái động riêng hoàn toàn thuộc về mình.”

“Ông chủ hẳn là biết cách chơi riêng chứ?”

Giang Thành buồn bực nói: “Gạch tâm chơi riêng, là phiêu lưu đối nghịch dưới sự bạo lợi trước mắt, thành lập một cái hoàn toàn thuộc về riêng mình, bản chất cùng đúc tư là đi ngược lại mà, còn không bằng trực tiếp lập một công ty đầu tư tới đơn giản như vậy...”

“Người đoán xem.”

Lâm Tri Bạch trừng mắt một cái. Ài đọc sách tí ti, Sắc Khắc hoa văn.

Giang Thành dở khóc dở cười, tiểu hài tử của ta ơi là ta còn đoán?

Ông chủ dường như rất thích khảo nghiệm trí thông minh và năng lực lý giải của bản thân.

Liên hệ với một ít an bài của ông chủ trước đó, Giang Thành rất nhanh liền có một phỏng đoán nằm ngoài dự liệu lại trong tình lý: “Ngài là muốn thông qua tấm mặt nạ này để ẩn cư phía sau màn!?”

Ánh mắt Giang Thành chớp động.

Chuyện hiểm có này, nhưng cũng không phải là không có.

Trước đây, Giang Thành làm việc ở Tề Châu, từng nghe một tiền bối đầu tư nào đó kể về sự tích của một vài đại lão, việc tự động đứng là có thể làm mặt nạ che giấu thân phận, chỉ là nếu ông chủ cũng có dự định như vậy, hẳn không kiếm được lòng kích động.

Đây là thao tác của Dã Tâm gia!

Lão bản trẻ tuổi như mình, rốt cuộc có bao nhiêu dã tâm, mới phải tốn công tốn sức đeo cho mình một cái mặt nạ như vậy?

“Ta đã nói Thành ca thông minh.”

Lâm Tri Bạch giơ ngón tay cái lên: “Có mặt nạ này, chúng ta mới có thể không kiêng nể gì đầu tư, điếm này người hẳn là rõ ràng.”

“Hiểu rồi!”

Nhịp tim Giang Thành đập rất nhanh, ông chủ đây là muốn mình làm người phát ngôn sao?

Hắn cảm giác ông chủ trước mắt tựa như một tay săn mồi cay độc, có mục tiêu rõ ràng, trốn ở một nơi bí mật truy cầu hiệu quả trí mạng.

Theo lý thuyết, một người trẻ tuổi không chịu nổi dã tâm quá lớn, nhưng ông chủ của mình căn bản không thể coi hắn là một người trẻ tuổi!

“Hiện tại ngươi có thể đi theo trình tự, mấy ngày nữa ta đánh chết hắn? Oanh!

Lâm Tri Bạch trầm ngâm nói: “Sau khi thành lập Kim Tu La, ngươi đảm nhiệm Tổng giám đốc, đồng thời chúng ta phải thành lập công ty đầu tư hoàn toàn từ trụ cột Kim Cương không chế, tên liền gọi là đầu tư chính tề.”

Bắc Minh có cá.

Tên của nó là Côn.

Một nồi lớn của Côn Bằng hàm không... Không biết mấy ngàn dặm!

Chương 50: Bị Bất Dạ Hầu chi phối số liệu thi đấu Quý bảng ngày cuối tháng mười, trong nháy mắt Tỏa Ánh Nguyệt vẫn giữ vững vị trí quán quân của Thi Quý bảng.

Sáng sớm hôm sau.

Tháng 11, hấn tiên đến.

Lâm Tri Bạch vừa mới tỉnh ngủ, liền nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống hoàn thành nhiệm vụ vang lên, lập tức trước mắt hiện ra mấy hàng chữ.

[Hoàn thành nhiệm vụ: nghiền nát chất vấn]

【Phần thưởng nhiệm vụ: Điểm kỹ năng *1】

【 Hệ thống nhắc nhở: trước mắt ký chủ đã có năm điểm kỹ năng tự do chi phối 】

Lâm Tri cười miễn phí, lại một kỹ năng nữa đã tới tay!

Đến lúc này hấn đã tích lũy năm điểm kỹ năng.

Không vội vã thêm điểm.

Lại tích lũy thêm một chút đi.

Lâm Tri Bạch cảm thấy mình giống sao? hamster, chuột, đặc biệt thích cái loại cảm giác tích lũy kỹ năng này.

Sau khi đứng dậy rửa mặt.

Lâm Tri Bạch mở máy tính trước giường, ghi danh sách cực quang của “Bạch Đế”

Trùng hợp là:

Số quan tâm của fan hiện tại vừa vặn là 5555.

Lâm Tri Bạch nhớ rõ tháng trước mình leo lên fan của Bạch Đế vừa mới phá giá, gần đây fan tăng tốc còn rất nhanh.

Cực quang giống như một loại kiến thức nhỏ ở kiếp trước.

Đây là bình đài xã giao lớn nhất Tần Châu, đương nhiên càng chú ý loại này, không có nhiều cương thi bột như vậy, cũng sẽ không can thiệp nhiều vào tìm kiếm.

Lâm Tri Bạch rất coi trọng loại xã giao xã luận dư luận bình đài này.

fan hâm mộ chú ý rất nhiều, về sau tuyên truyền gì đó sẽ tương đối dễ dàng.

Rít nhịp động tác nhún nhường, sinh động, bầu không khí thoáng một phát.

Danh sách này nếu một mực mặc kệ như vậy sẽ rất khó hấp dẫn đến quá nhiều fan chú ý.

Có điều phát cái gì tốt thì sao?

Lâm Tri Bạch hơi suy nghĩ một chút, sau đó gõ ra một hàng chữ:

【 Người nay không thấy Thời Cổ, Kim Nguyệt từng chiếu có cổ nhân. 】

Đây là câu thơ của Lý Bạch, mặc dù không quá nổi danh, nhưng nội dung lại có liên quan đến ánh trăng.

Xem như dùng một loại phương thức văn nghệ tương đối để chúc mừng 《 Nguyệt Quang 》 tên này đoạt được hạng nhất trong Thi Hương.

fan hâm mộ còn rất sinh động.

Động thái vừa mới tuyên bố không lâu, bình luận khu liền có chút náo nhiệt.

“Hàng ghé phía trước!”

“Đại tài của Bạch Đế sư phụ!”

“Thời cổ không ai thấy được ánh trăng hôm nay, nhưng ánh trăng hôm nay đã từng chiếu sáng qua cổ nhân, câu thơ này có ý tứ triết học ở bên trong.”

“Đặc biệt thích Nguyệt Quang 》 !”

“Ta cảm thấy bài thơ này có ý nghĩa nào đó cũng là tổng kết bài thơ này đối với “Nguyệt Quang Nguyệt “, trong lời ca có

thiên cổ hận luân hồi, mắt nhắm lại là vài câu cuồng vọng nhất, mặc cho phong hoa tuyết đại phong vương bá tướng, cuối cùng cũng hóa thành một? Ôi đất vàng, thực chất là nguyệt quang, cho nên người sáng nay không thấy cổ. Kim nguyệt đã từng chiếu cổ cổ nhân.”

“Cảm tạ bài học đại biểu!”

“Khó trách ca từ của Bạch Đế lão sư viết tốt như vậy. Ta nhớ lúc Phù Huê buồn bã tuyên bố, có câu tuyên truyền đặc biệt hỏa, gọi là rút đao đoạn nước chảy hơn, nâng chén bớt sầu càng sầu, cũng là câu văn thái lại tinh tế, tiện thể nhắc tới mọi người, câu tuyên truyền cũng là do Bạch Đế viết.”

“Bài thơ lần này cũng có thể xem là lời tuyên truyền!”

“Phối hợp với những lời này, lại nghe 《Nguyệt Quang》 bỗng nhiên lại có cảm giác mới.”

Sru sru sru.

Nhóm fan nói nốt từng câu, Lâm Tri Bạch lại có chút kinh ngạc.

Hắn chỉ đơn thuần muốn viết một câu thơ liên quan tới mặt trăng, dù sao ca tên là ” nguyệt quang mờ mịt”, mọi người có thể tưởng tượng nhiều như vậy.

Rất tốt.

Lâm Tri Bạch cũng không giải thích, tùy ý để mọi người suy nghĩ phát tán, ngoại trừ những lão sư có ngữ văn biết lý giải ra thì ai có thể nói bọn họ giảng không đúng đây?

Chơi một chút máy tính.

Lâm Tri Bạch xuống lầu ăn cơm.

Bữa sáng hôm nay là mì sữa bò, cộng thêm một thứ tương tự bánh lồng xăng, từ khi Lâm Tri Bạch phân phó Lưu di thỉnh thoảng sẽ thay đổi nội dung bữa sáng khác nhau.

Mà trước khi ăn sáng Lưu di còn đem đến thời kỳ suy luận không thể nghi ngờ của 《Nửa tháng mới nhất》, như vậy Lâm Tri Bạch có thể vừa nhìn vừa ăn.

Vị bảo mẫu này vẫn vô cùng tận chức.

Lâm Tri Bạch nhìn sơ qua tạp chí.

Phát hiện tiểu trang của Kiều Nhĩ Khắc Tư và bài tập đầu tiên.

Còn chú ngữ Nghệ Thần thì đặt ở cuối đuôi.

Tùy tiện học được mấy phần câu chuyện, sau đó Lâm Tri công chúa ăn xong bữa sáng, sau đó đi tới trường học.

Lúc này tạp chất vừa mới tuyên bố, chậm một chút mới có thể biết được phản ứng của hai bộ thoại bản ngắn này như thế nào.

...

Đến phòng học trường, Lâm Tri Bạch tìm một vị trí phía sau ngòai xuống.

Kỳ thực hẳn càng thích chỗ gần cửa sổ hơn, chỉ có điều mấy nơi phong thủy bảo địa đã bị người chiếm.

Loại đi học như vậy còn có thể xem phong cảnh giết thời gian, ở trong phòng học đại học từ trước đến nay là người tranh giành nhất.

Cúi đầu nghịch điện thoại di động.

Lâm Tri Bạch nghe được mấy học sinh hàng trước đang tụ tập náo nhiệt thảo luận gì đó:

“Tác giả này không giải thích nguyên nhân mẫu thân hận Ba Khắc như thế.”

“Ta cảm thấy chuyện này có liên quan đến việc mẫu thân ta vứt bỏ mang thai lúc trước.”

“Chính là ma ma này cố ý đối xử khác nhau với hai đứa bé, để hai đứa nhỏ sinh ra hiềm khích cho đến cuối cùng tự giết lẫn nhau, đây là thủ đoạn nòng trả thù phụ thân của đứa nhỏ, sự thật chứng minh nòng đã thành công.”

“Ta có ý kiến không đồng ý.”

“Các người có từng nghĩ đến vì sao phụ thân lúc trước lại vứt bỏ mẫu thân mang thai này hay không?”

“Sao lại nói vậy?”

“Tác giả cố ý không giải thích nguyên nhân, kỳ thực rất có thể là bởi vì trước khi hai đứa nhỏ sinh ra, phụ thân giống như Ngải Cà Cát Nhĩ, đã từng bị mẫu thân này tra tấn.”

“Phàm cục này thú vị.”

“Càng nghĩ càng dọa người, người nói tính cách mẫu thân này vốn đã như vậy, cho nên phụ thân không chịu nổi, mới chạy trốn khi nàng mang thai?”

“Ta cảm thấy còn có khả năng thứ ba!”

“Đồng dạng cũng có quan hệ với phụ thân, dù sao trên thế giới cũng không có vô duyên vô cớ yêu và hận, mẫu thân bất động một chút liền ngược lại Hoắc Nhĩ Ba Tư, có khả năng là bởi tính cách của Ba Linh Đường rất giống phụ thân.”

“Khả năng này dường như cũng không thấp.”

“Mẹ hận phụ thân của hài tử, phụ thân chạy bà liền phát tiết tất cả oán hận lên trên người đại nữ nhi tính cách phi thường giống phụ thân này. chip đọc sách đã thí nghiệm. Dịch – K Hoan Hoan Hoan Hoan Hoan Hoan Hoan. Nữ nhân này: “Chết rồi!”

Đây là đang thảo luận về 《Tiểu Trang Trang Trang cùng với Ly Y》 đây là?

Lâm Tri Bạch ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy trên bàn có người đặt “Lời suy luận suy luận vô cùng chính xác”.

Kỳ thật cũng bình thường.

Những tạp chất này là chủ bắt đầu suy luận và nghi ngờ.

Loại phong cách này từ trước đến nay ở trong quần thể học sinh rất được hoan nghênh, hơn nữa Lâm Tri Bạch chuyên nghiệp này, sau khi tốt nghiệp là có thể nhận lời tuyên tập tập văn chương, cho nên mọi người thảo luận nhiệt liệt như vậy cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là các học sinh không biết.

Tác giả của câu chuyện này ở ngay sau lưng bọn họ.

Lâm Tri Bạch không nghe thấy bọn họ thảo luận về thần chú của Thần Linh, chắc hẳn vẫn chưa nhìn thấy quyển kia, dù sao tạp chí mới nhất cũng chỉ vừa lên sàn, đám học sinh này có thể giành được nhanh như vậy cũng không dễ dàng gì.

Mà việc suy luận luận của Thư viện nằm ở kịch bản nghi vấn.

Sự tranh luận về chuyện này cũng bắt đầu lục tục xuất hiện.

Đồng dạng phần lớn đều đang thảo luận về chuyện này của ‘Tiểu Phục Mộc’ và ‘Bố Lỗ’, dù sao cũng là chuyện đầu tiên.

Nhưng một thiệp mời họa phong bất đồng lại đột nhiên xông ra, thu hút rất nhiều sự quan tâm:

【 Sáng sớm đã cảm nhận được nỗi sợ bị Bất Dạ Hài chi phối! 】

Trong luận đàn.

Đám bạn trên mạng mới đếm được nội dung bài đăng, vừa nhìn nội dung lập tức cười ngã nhào trên mặt đất ——

“Hôm nay khi ta bắt được “Suy luận không nghi ngờ chí” , thì kỳ đầu của bản này lại là tác phẩm của Bất Dạ Hài.”

“Ta trong nháy mắt liên tưởng đến lúc ở thượng kỳ xem xong 《Nhân Gian》 , mấy ngày nay sợ tới mức ngồi không yên ghế.

“Sau đó ta quyết định từ phía sau nhìn về phía trước, tránh né Bất Dạ Hài trước.

“Kết quả, một câu chuyện cuối cùng ta càng xem càng thấy không thích hợp, vừa nhìn tên tác giả trong nháy mắt tâm tính của ta liền sụp đổ rồi, giai đầu cùng đoạn cuối của tạp chí này tại sao đều đặc biệt ngạ hay không phải Dạ Hài viết!?!”

Chương 51: Tuyệt đại đa số kịch bản không cách nào cự tuyệt đều xem tạp chí từ trước đến nay, cho nên mọi người còn chưa nhìn thấy quyển cuối cùng.

Đó là nguyên do.

Khi mọi người thấy bài viết này lập tức bật cười.

Tuy nhiên điều này cũng nhắc nhở mọi người rằng, hóa ra tạp chất lúc này Bất Dạ hầu đã viết hai chữ ngắn gọn, rất nhiều học giả nóng vội lập tức bỏ qua, liền lập tức đọc hết câu chuyện cuối cùng.

Tên này hay nhỉ!

Cách điều chế quen thuộc!

Hương vị quen thuộc!

Đọc xong hai thiên câu chuyện, rất nhiều độc giả đều đang hít một hơi khí lạnh.

Tình cầu màu xanh âm áp tuyệt đối không thoát khỏi liên quan đến bọn họ.

“Ta cứ nghĩ “Nhân gian kiêu diễm” đã đủ biến thái rồi, không ngờ tác phẩm mới của Bất Dạ Hầu lại càng thái quá, còn trực tiếp phát hai thiên, một phần càng biến thái hơn cả một phần!”

“Chính là mùi này!”

“Xem Tam của Bất Dạ Hầu? Ta đã yêu loại phong cách hắc ám cực hạn này.”

“Bất Dạ Hầu, gia phân!”

“Không ngờ rằng tạp chất thời gian này lại được tập trung tác phẩm Bất Dạ Hầu, hai câu chuyện lần này, vẫn trước sau như một kinh hi.”

“Ngươi quản cái này gọi là kinh hi?”

“Phong cách hắc ám của hắn quá dọa người.”

“Ta cũng rất sợ hãi, nhưng tựa như nhìn phim kinh khủng, vừa sợ vừa không nhìn được lại muốn xem.”

” cá nhân thích nhất chú ngữ của Nghệ Thần, tuy rằng khẩu vị nặng, nhưng động não rất thú vị, đoạn diệt thể phản chuyển chân tuyệt đó, trên người nhân vật chính này, tựa hồ có thể tại trong hiện thực tìm được rất nhiều cái bóng.”

Có người cho rằng thần chú 《 Thần Tùy 》 đang châm chọc anh em bàn phím.

Lúc chơi game, thường xuyên có hiệp khách phím đi thăm hỏi tổ tông của người khác.

Đám đồng đội nguyên rủa kia đúng là thô tục muốn mở miệng là được, khiến cho đám người này đạt được năng lực nói năng tùy tiện, không dám tưởng tượng.

Có vài người tỏ vẻ cụ thể:

Chuyện xưa này đang châm chọc hiện tượng bạo lực trên mạng.

“Trên ý nghĩa nào đó não động cũng là hiện thực, bởi vì ngôn ngữ thật sự có thể giết người, đây không phải là khắc họa chân thật của mạng lưới sao?”

Đương nhiên.

Cũng có người biểu thị hoàn toàn không có loại phong cách này tốt ở đâu.

“Chuyện xưa của hấn quá cực đoan, thích đem một ít tâm tình cùng hiện tượng trong hiện thực, dùng một thủ pháp khoa trương cực hạn viết ra, cho ta một loại cảm giác áp lực rất mạnh, đọc kinh nghiệm thật sự không tốt lắm.”

“Cảm giác tạp chất đi chệch, suy luận mới là trọng điểm, hiện tại đã biến thành tạp chí kinh khủng.”

“Xích xúc của người ta tên là “Cương nghị suy luận không nghi”, đề tài không thể nghi ngờ là khủng bố vẫn luôn có, chỉ là thiên phú về phương diện này của Bất Dạ Hưu quá mạnh, kỳ thực đại đa số câu chuyện vẫn là suy luận chủ yếu, dù sao ta cảm thấy cái tạp chất này hấn là nhiều tác phẩm tác phẩm của Bất Dạ Hưu.”

Bất kể có quan điểm gì.

Ít nhất có một việc mọi người đã đạt thành nhận thức chung.

Tác giả Bất Dạ Hầu này đã dựa vào phong cách đặc biệt hấp dẫn rất nhiều fan, có thể nói là người đứng đầu giới tiểu thuyết Tàn Châu năm nay!

Liệp Kỳ.

Yêu dị.

Kinh khủng.

Loại phong cách văn tự hắc ám này của Bất Dạ Hầu, tất nhiên sẽ mang đến tranh cãi, đặc biệt tử trung, không thích thì sẽ đặc biệt kháng cự.

Nhưng mà.

Bất luận là thích hay chán ghét, mọi người đều phải thừa nhận Bất Dạ Hầu bắt đầu phát hỏa.

Luận đàn luận bàn suy luận nghi vấn phiên bản, trước mắt có phần giống như bản “Chơi tàn” ở chỗ nào cũng có thể thấy được sự tranh luận thậm chí còn không ít đối với hai bộ thiên ngôn này của hắn.

Đây chính là Tẩu Hồng.

...

Lâm Tri Bạch buổi chiều tan học, vừa mới về nhà không bao lâu liền nhận được điện thoại từ Giang Thành, nói là cách phòng làm việc thời gian trước lấy danh nghĩa Bất Dạ Hầu đăng kí trên Bình đài Cực Quang Đài, hôm nay bên Tạp Tư thư ộc đã hoàn thành giấy chứng nhận.

Sau đó Giang Thành phát tài khoản cùng mật mã cho Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch đứng trên điện thoại đăng lên tài khoản cực quang của ‘Bất Dạ Hầu’.

Tại Lam Tinh không cần lo lắng địa chỉ của ông ta bị tra.

Chính thức là vì bảo hộ riêng tư cá nhân, cấm chế kiểm tra năng lực loại tin tức dùng hộ này của toàn bộ cấm chế.

fan hâm mộ mới này mới hơn năm ngàn, dù sao mới vừa mới xác nhận thành công, Lâm Tri Bạch không có bất kỳ động thái gì, nhớ kỹ mặt khẩu mặt khẩu liền bắt đầu.

Sau đó.

Lâm Tri Bạch Vồng mua một điện thoại mới, được coi là một người mã giáp đặc biệt của Bất Dạ Hầu, đề phòng ngày nào đó nàng không cẩn thận đăng sai dấu hiệu, dù sao hiện tại hắn có hai mã giáp, nếu đăng số sai thì rất có khả năng sẽ bị bại lộ thân phận.

Ngày thứ hai.

Điện thoại di động mới đưa hàng tới cửa.

Màu sắc của Hắc Diệu Thạch rất phù hợp với khí chất của Bất Dạ Hầu.

Cũng vào ngày hôm đó, lợi ích tháng trước Lâm Tri Bạch cuối cùng đã chấm dứt.

Có mấy bộ tiểu thuyết ngắn hạn bán ra tiền phí dụng, cũng có 《Nguyệt Quang Minh》 kèm với sự chia sẻ sau của mấy bài ca, cùng với giải trí giải thưởng thêm tiền thưởng cho giải quán quân đầu tiên của Thiệu Quý bảng.

“Tiền còn lại một trăm lẻ một trăm sáu mươi lăm.39 nguyên.”

Lâm Tri Bạch nhìn số dư của ngân hàng lộ ra nụ cười.

Sau khi tích lũy tài nguyên nguyên, cuối cùng tiền tiết kiệm của hắn cũng tiêu tới ngàn vạn, xem như đã đạt được một mục tiêu nho nhỏ ——

Kế hoạch có thể bắt đầu được rồi.

Lâm Tri hơi nheo mắt, không do dự lấy ra một ngàn bốn trăm vạn tới tài khoản làm việc của Tiêu Tiêu.

Nhận được tiền rồi thì không bao lâu nữa.

Giang Thành chạy tới nơi ở của Lâm Tri Bạch.

“Thủ tục riêng chiêu mộ hoa ung đã làm xong, ta đem số tiền này bỏ vào là có thể chính thức có hiệu lực, mặt khác đầu tư Côn Bằng cũng đã thành lập, kế tiếp ngài định làm gì?”

Mọi chuyện đều dựa theo phân phó lần trước của Lâm Tri.

Giang Thành gần đây luôn bận rộn hai chuyện này, thái độ làm việc vô cùng tích cực.

Hắn nhất định phải đem mỗi một chuyện ông chủ giao phó đều làm thật đẹp, như vậy mới có thể đem chính mình trói chặt trên đùi ông chủ.

Đồng thời Giang Thành cũng biết rõ.

Ông chủ Phí Chu Chương lại là người tự động thành lập công ty đầu tư, tất nhiên sẽ có hậu văn.

“Ta phát cho người một kịch bản của phim truyền hình.”

Lâm Tri Bạch ở trước mặt đem kịch bản 《Cuồng Tiêu Tiêu》 phát cho Giang Thành.

“Đây là do lão bản viết?”

Giang Thành nhìn thoáng qua văn kiện, theo bản năng hỏi câu.

Lâm Tri Bạch thản nhiên nói: “Chẳng phải trước đó ta đã nói rồi sao, thân là một nhà văn, ta sẽ viết kịch bản trên TV hẳn là một chuyện hợp lý và hợp lý đi?”

Giang Thành vẻ mặt hoang mang.

Suy luận đương nhiên không có vấn đề.

Tác phẩm sáng tác của bên kịch và nhà văn có chút tiếp cận, dù sao đều là viết chuyện xưa.

Có chút nhà văn biết chuyên hình làm diễn kịch, chip đọc sách chuyên dáng. Kỹ thuật chơi trò, siêu sách cũng thử nghiệm sáng tác phương diện tiểu thuyết.

Nhưng đây là một chuyện tuy rằng bình thường nhưng lại không phổ biến như vậy...

Chế tạo thuộc tính gân gỏi cũng không có nghĩa là hai chức nghiệp này có thể tùy thời tùy chỗ chuyển vào như gió.

Mà vấn đề lớn hơn chính là:

Vị lão bản này của mình vừa biết viết ca lại biết viết sách, còn biết viết kịch bản, lĩnh vực đọc qua sẵn bản có phải quá mức rộng lớn hay không, giáo dục con cháu đời tiền bạc học tập như vậy sao?

Được rồi.

Giang Thành đương nhiên sẽ không cho rằng đây là vấn đề nội dung giáo dục của tài phiệt đời sau.

Chỉ có thể nói biểu hiện của ông chủ mình quá mức yêu nghiệt, giống như cái gì cũng hiểu.

Chỉ là trước đó ông chủ đã đề cập đến chuyện hẳn sẽ viết kịch bản, còn yêu cầu Giang Thành nghĩ biện pháp tìm hiểu được tin tức của lãnh đạo cấp cao trong ngành thần thoại, hẳn ít nhiều cũng có chút chuẩn bị tâm lý.

Giang Thành đờ xuống hoang mang trong lòng, gật gật đầu.

Lâm Tri Bạch đại khái có thể đoán được ý nghĩ của Giang Thành lúc này, nhưng hẳn tin tưởng đối phương sau này sẽ từ từ quen biết.

“Tiếp theo làm theo lời ta nói...”

Lâm Tri Bạch đem đại khái ý nghĩ kế tiếp của mình nói một lần.

“Lão bản...”

Nghe xong ý tưởng của Lâm Tri Bạch, Giang Thành tựa hồ muốn nói lại thôi.

“Nói.”

Lâm Tri Bạch mở miệng.

Giang Thành chần chừ nói: “Ông chủ an bài đương nhiên không có bất cứ vấn đề gì, nhưng điều kiện tiên quyết an bài này có thể thành công là, giải trí thần thoại không cách nào cự tuyệt kịch bản này...”

“Ngươi trở về không ngại xem kịch bản.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Nói không chừng có thể thêm chút lòng tin.”

Giang Thành nghe vậy không khỏi nhìn về phía văn bản văn bản ” bão táp cuồng bạo” kia của điện thoại di động.

Ông chủ vẫn tự tin như cũ, đây thật sự là một kịch bản ngay cả thần thoại giải trí cũng không thể cự tuyệt sao?

Chương 52: Chuẩn bị bão táp đi, đưa mắt nhìn bóng lưng rời đi của Giang Thành, Lâm Tri Bạch nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Làm ông chủ đầu tư thực tế, đây là một người không cần bày thân phận với ông ngoại, hiện tại hẳn đã thành công đội mặt nạ tự giễu này.

Thời gian cách hơn hai tháng.

Kế hoạch kế hoạch tranh đoạt gia sản thứ hai của Lâm Tri, đến tận đây liền xem như chính thức bước ra, về sau có thể cùng thao tác trong ngoài, một bên tự mình cầu phát triển, một bên ngoài sáng tối trợ giúp người nhà.

Có điều sau này phải giảm bớt tần suất gặp mặt Giang Thành.

Giang Thành hiện tại là Lâm Tri Bạch đưa đầu tư thay cho người phát ngôn của Hương Tiên đài, về sau khẳng định sẽ khiến cho Tần Châu văn phòng thoải mái chú ý khắp nơi, hai người tiếp xúc thường xuyên có thể sẽ bị người phát hiện một ít dấu vết để lại.

Vừa đúng lúc Thiên Học Viện không có bài học.

Lâm Tri Bạch dứt khoát trở về nhà, thăm hỏi nhóm người nhà.

Đến biệt thự trong nhà đã là buổi chiều, cha vừa mới tan tầm liền nhìn thấy Lâm Tri Bạch đang ngồi trên ghế trong viện đọc sách, không khỏi lộ ra nụ cười, thuận thế ngồi xuống bên cạnh tiểu nhi tử.

“Nhìn cái gì đây?”

“Đọc nhạc dạy học.”

Lâm Tri Bạch buông sách trên tay xuống, không có chuyện gì thì y liền nhìn xem cuốn sách liên quan, hiện tại đã không còn là Tiểu Bạch cái gì cũng không hiểu nữa.

“Thật sự là trưởng thành rồi.”

Lâm Đông cười nói: “Mới Đại Nhất đã có công việc của mình, còn làm thành công như vậy, so với ta sao? Làm lão tử mạnh hơn nhiều, từ lâu không biết đang bận cái gì.”

“Ba bây giờ công việc thế nào?” Lâm Tri Bạch quan tâm hỏi.

“Đang đợi tin tức từ bộ phận chế tạo.” Lâm Đông có chút bất đắc dĩ nói.

“Chế bộ?”

“Bộ máy chế tạo thần thoại của chúng ta thường xuyên nhận được một số kịch bản, những người chế tạo đó sẽ chọn ra bản mà mình cho rằng có giá trị, quay phim liên hệ với đạo diễn thích hợp. Năm nay ta đã xem qua mấy bản, nhưng đều không hài lòng lắm, chỉ muốn chờ một chút xem phía sau có kịch bản gì hay không.”

Lâm Đông trước kia không cùng nhi tử trò chuyện công việc.

Bất quá bây giờ Lâm Tri Bạch càng ngày càng trưởng thành, Lâm Đông làm cha cũng nguyện ý giao lưu với nhi tử.

“Cho nên...”

Lâm Tri Bạch trầm ngâm nói: “Diễn kịch tương đương với diễn khúc nhân, đạo diễn tương đương với ca sĩ?”

“Vẫn có khác biệt.”

Lâm Đông giải thích: “Người làm khúc bình thường sẽ ký hợp đồng với công ty giải trí lâu dài, biên soạn thì giống như lính đánh thuê, nói không chừng lần này hợp tác với công ty này, lần sau sẽ hợp tác với một công ty khác, đương nhiên cũng có một chút biên kịch của mình.”

Dừng một chút.

Lâm Đông lại nói: “Bất quá người hiểu đại khái không có vấn đề, địa vị biên kịch chơi chung tương đương với Khúc lão cha của nhạc đàn các người, dù sao ảnh hưởng là lấy diễn kịch bản làm trung tâm, cho nên những kịch bản lớn bài tạc tác kịch bản kia rất dễ dàng dẫn phát ba đại tranh giành.

“Tựa như nhạc đàn khúc cha các người.

“Không phải các ca sĩ đều tranh nhau thử âm sao?”

“Đáng tiếc thân thoai cho dù là đoạt được những tác phẩm bài lớn kia cũng không đến lượt ta tới quay, nhị bá người là cao tầng công ty, kiêm nhiệm trưởng bộ chế phụ, bản tử biên kịch lớn phân phối thế nào là bình thường do hẳn định đoạt, trừ phi những biên kịch lớn kia không đồng ý.”

Nói xong.

Lâm Đông cười cười nói: “Những lời bực tức này nghe một chút là hiểu, ta cũng chỉ tùy tiện tâm sự với người thôi.”

“Là vàng thì kiêu gì cũng sẽ phát sáng thôi.”

Lâm Tri Bạch mở miệng an ủi phụ thân một câu.

Làm người nhà Lâm Tri Bạch xem phim truyền hình phụ thân quay.

Bình phẩm của những loại kịch này bình thường rất cao, nhưng biểu hiện thu nhận lại rất bình thường, có chút khen ngợi không gọi là tào, bất quá Lâm Tri Bạch cảm thấy với tư cách đạo diễn, năng lực của phụ thân không có vấn đề gì, chỉ là không bột đố gột mà thôi ——

Nhị bá kia cứng cổ.

Đúng như phụ thân nói, vòng thị tuyển tinh ảnh màu lam là do trung tâm tạo nên.

Trong quá trình chế tạo ảnh ảnh thị phải lấy địa vị làm chủ đạo của phim.

Trong phim ảnh thị thực tế, diễn viên trong vai kịch chính không dám đắc tội nhất chính là lão sư biên kịch.

Bởi vì đắc tội đạo diễn tới đa chỉ là bị mắng một trận, muốn đổi diễn viên còn phải cân nhắc người ta ký hợp đồng trước đó.

Nhưng nếu như đắc tội với diễn kịch?

Đó chính là tiết tấu ẩn thân vài phút, thậm chí là nhận hộp cơm.

Dùng bút viết trong tay diễn kịch, thì phân đoạn diễn kịch của diễn viên ít nhiều còn không phải do biên kịch định sao?

Những biên kịch đại bài kia thậm chí có thể tự mình quyết định nhân tuyển diễn viên, lợi hại hơn còn có thể thay đổi diễn viên nhân viên cần đầu tư sắp xếp, có thể thấy được địa vị trong nghiệp cao ra sao!

Nói đi cũng phải nói lại.

Đừng tưởng địa cầu đều là do đạo diễn không chế.

Phía trên đạo diễn còn có hạn chế của nhóm đầu tư.

Nhưng nói tóm lại thì địa vị đạo diễn nội địa quả thực rất cao, không giống lĩnh vực phim truyền hình Hương Giang, thực ra nhiều nhất là chế độ giám chế trung tâm.

Âu Mỹ phức tạp hơn.

Đã có đạo diễn trung tâm chế, lại có biên kịch trung chế, còn có chế độ trung tâm người.

Ngoài ra có rất nhiều người hẳn là đã xem Hàn Khúc.

Kỳ thật Hàn Kịch chính là kết cấu chế tạo trung tâm điển hình của kịch bản.

Nhờ nội dung nặng nề này, Hàn Lưu sau ngàn năm Hiết mới có thể đi theo con đường đó, thậm chí mở ra văn hóa xâm lấn, cho đến sau này, phiên bản Hàn Nghệ đã quét sạch tất cả thị trường.

Đương nhiên đây là lĩnh vực trên TV.

Nếu như là ở lĩnh vực phim Lam Tinh, đạo diễn của những bộ phim lớn này vẫn có thể chính diện cùng các lão gia kịch kịch cương cương, dù sao bộ phim không chỉ là nghệ thuật kịch bản, mà còn là nghệ thuật quang ảnh.

Nói tóm lại.

Làm đạo diễn ở Lam Tinh vẫn là rất khổ cực, thường xuyên muốn xem sắc mặt kịch.

“Chỉ hy vọng vậy.”

Lâm Đông vỗ vỗ cánh tay Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch cười cười, ánh mắt nhìn về phương xa.

Dựa theo kế hoạch đã định, Giang thành hẳn là đã nhanh giao kịch bản 《Cuồng Tiêu Tiêu》 cho vị thần thoại nào đó luyện chế xong mảnh người đi?

Trung tâm chế độ may mắn của vòng phim truyền hình Lam Tinh.

Cái chế độ này hạn chế quyền hạn của phụ thân loại phim truyền hình này, lại làm cho Lâm Tri Bạch có không gian thao tác càng lớn hơn.

Chuẩn bị cuồng phong đi.

...

Và ở một nơi khác trong tòa thành này.

Triệu Xung ngồi trên xe lái xe tan tâm về, lúc nhắm mắt dưỡng thần bỗng nhận được một điện thoại lạ lẫm.

“Ngươi là?”

“Triệu tiên sinh? Than đá? Tự giới thiệu một chút, ta là Giang Thành, Sàm đầu tư.” Bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói.

“Đầu tư vào người người?”

Triệu Trâu quen biết không ít ông chủ công ty đầu tư, cũng là lần đầu tiên nghe nói đến.

“Công ty chúng ta vừa mới thành lập, Triệu tiên sinh chưa từng nghe qua cũng rất bình thường, trong tay ta có một kịch bản, không biết Triệu tiên sinh có hứng thú hay không?”

“Tác phẩm của vị lão sư nào?”

Triệu lũy trong lòng sinh ra một tia chờ mong, gã bình thường nhận được điện thoại tương tự, đối phương nếu có thể lấy được số hiệu của mình, nói rõ vẫn có vài phần thực lực.

“Diễn kịch không phải Dạ Hâu lão sư.”

Giang Thành dựa theo ông chủ phân phó, trực tiếp dùng kịch bản của Mã Giáp Hâu Bất Dạ, hiệu quả của nhà trí và gái kịch tiếp cận, an bài như vậy, tình, lý đều thích hợp.

“Bất Dạ Hâu lão sư là một người vô cùng ưu tú...”

“Xin lỗi, tác giả Bất Dạ Hầu này ta thật ra là lần đầu tiên nghe nói.”

Triệu Trâu lên tiếng cắt đứt Giang Thành, đã mất đi hứng thú với kịch bản, tùy tiện tìm một cái cớ nói:

“Bây giờ ta có chút chuyện, Giang đại biểu có thể phát một phần kịch bản đến trong hộp ngọc của ta, khi nào rảnh ta sẽ xem.”

“Tốt, vất vả rồi, tạm biệt.”

Trong giọng nói của đối phương nghe không ra quá nhiều dao động cảm xúc, điện thoại cũng treo rõ ràng, thậm chí cũng không hỏi địa chỉ của hộp ngọc của mình.

Rất kiên cường a.

Điều này khiến cho Triệu Cần phải bất ngờ.

Bình thường trong tình huống bình thường, đại biểu công ty đầu tư muốn hợp tác với thần thoại giải trí giải trí này đều sẽ cố gắng hết sức để tranh thủ vài câu, nói kịch bản của bọn ta rất nhiều, ngài nhất định phải xem thật kỹ các loại.

Nhưng mà điện thoại đã cúp máy, Triệu Trâu cũng không để ở trong lòng, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Thật ra là lái xe của Triệu Trâm đột nhiên mở miệng trước một chiếc đèn đỏ:

“Tiểu thuyết Bất Dạ Hầu rất đẹp.”

Lái xe Triệu Hàng này là một thân thích ở quê quán, thỉnh thoảng cũng có thể nói chuyện.

“Người này rất nổi danh sao?”

Triệu Củ mở mắt, hẳn ta nhận ra rất nhiều nhà văn học nổi danh, nhưng lại không có bất cứ ấn tượng gì liên quan đến Bất Dạ Hầu.

“Hình như là người mới.”

Tài xế suy tư nói: “Hẳn là vừa xuất đạo không bao lâu a, ngài biết ta bình thường thích xem nhân thư, tác phẩm của hẳn ta vừa vặn thấy qua.”

“Ừm.”

Triệu Hàng thuận miệng đáp, điện thoại đột nhiên nhận được một cái hộp ngọc thông báo.

Đến đây mới gọi là [Công ty đầu tư] đại diện cho Giang Thành.

Triệu Trâu cười vui vẻ.

Đại biểu đầu tư này hình như thật sự có chút năng lượng a, lấy được số điện thoại của mình không nói, thậm chí ngay cả địa chỉ của hộp ngọc của mình cũng biết.

Hơn phân nửa loại người này có lai lịch.

Khó trách vừa rồi lúc Lôi Nhĩ Tư cứng rắn như vậy.

Nghĩ đến việc về nhà vẫn còn một đoạn lộ trình, Triệu lữ dứt khoát tiếp thu kịch bản, tính toán tùy tiện xem thử, coi như là giết thời gian.

Dưới tình huống bình thường.

Triệu lữ sẽ không xem kịch bản của loại người mới này.

Cũng không phải Triệu Cốt xem thường việc biên soạn tân nhân, càng không phải là hắn không có trách nhiệm đối với công tác.

Có thể đứng vững gót chân trong giải trí thần thoại cũng không phải nhân vật đơn giản, chẳng qua thân phận Triệu lữ này có chút đặc thù với vị trí, mỗi ngày phải tiếp xúc với nhiều loại kịch bản lắm.

Nếu ai xem kịch bản này nhất định sẽ chết rất mệt mỏi!

Chớ đừng nói hiện tại là lúc Triệu Hàng tan tâm, đúng là thời gian nghỉ ngơi một ngày.

Đó là nguyên do.

Thông thường Triệu Đầu sẽ ném cho thủ hạ dưới trướng thẩm duyệt một lần những tác phẩm không nổi danh kia, lựa chọn ra những tác phẩm có giá trị nhất định đưa lên, chỉ có những tác phẩm tạc kịch thành danh kia ông mới có thể tự mình xem qua.

Tuy nhiên Giang Thành này lại chuẩn bị đầy đủ như vậy, có số hiệu và hộp ngọc của mình, điều này khiến cho Triệu Hàng có

chút hứng thú.

Sau khi vẫn kiên download hoàn thành.

Triệu lũy nhìn thấy được tin tức cơ bản biểu diễn trong trang đầu tiên của kịch bản.

Kịch bản: Cuồng Tiêu

Loại hình: Phạm tội ở Đô thị cảnh phi/

Tập số: 43 tập

Ngoại trừ những nội dung bên ngoài, còn giới thiệu thân phận bối cảnh của hai nhân vật chính, đồng thời kèm theo một cái cố sự.

Trong những câu chuyện xưa, Triệu Trâu không nhìn ra điều gì khác thường, giống như kịch cảnh sát của rất nhiều tên cướp, lấy hành động quét dọn, trừ đen làm mục tiêu chính của một tên Hắc lão đại nào đó.

Ngược lại liên quan tới việc giới thiệu về nhân vật chính An Hân, ít nhiều để cho Triệu Hàng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

“Bản thiết kế bối cảnh của nhân vật chính không nhiều lắm.”

Nhân vật chính An Thành vậy mà không phải cảnh sát bình thường?

Cùng loại kịch cảnh sát, nhân vật chính bình thường đều là cơ bản, nhiều nhất cũng chỉ là các loại hình ảnh đội trưởng của đội hình hình hình.

Mà thân phận của An Hân lại có chút đặc biệt, xác thực mà nói là phi thường có bối cảnh, người xem bối cảnh này nhất định sẽ ưa thích, mọi người thích nhân vật chính có cảm giác hậu trường, mang theo một chút màu sắc “Sướng kịch”.

Kế tiếp là chính văn.

Đối thoại của nhân vật thời gian cảnh giới này đều là chế độ kịch bản thông thường.

Câu chuyện đầu tiên trong tập thể, giới thiệu một nơi gọi là “Kinh Hải”.

Thời gian trước Kinh Hải đã trải qua một trận hành động càn đen, thế lực đen thù chiếm cứ nhiều năm bị thanh trừ, chính thức còn thu được rất nhiều vốn, ai ngờ nước ở nơi này càng sâu hơn so với tưởng tượng ——

Cái thành này vậy mà còn có thế lực Hắc ác tồn tại.

Đơn vị thượng cấp sau khi nhận được đơn vị chỉ đạo, yêu cầu một người gọi là Từ Trung lãnh đạo dẫn đội, rắc đọc sách, rắc rắc cuow, tội gì nhất định phải đem thế lực đen tối kinh hải triệt để đào ra.

Trước khi đi.

Bên trên đặc biệt nhắc nhở Từ Trung:

Muốn lấy tập đoàn Kinh Hải cường thịnh để đột phá cửa khẩu giải quyết vấn đề.

Tổng đoàn Kinh Hải Cường Thịnh là một tập đoàn doanh cỡ lớn, quan hệ xã hội tương đối phức tạp, tổng tài công ty Cao Khải mạnh, càng là thủ lĩnh thương hội bản địa Kinh Hải, có lực ảnh hưởng cực kỳ đáng sợ ở địa phương.

Chỉ đạo tổ đến Kinh Hải.

Sau đó An Hân chính thức ra sân, cùng đám người chỉ đạo nhóm người Từ Trung nảy sinh giao tiếp.

Nam chính An Hân với mái tóc trắng ở tuổi này, thông qua một đoạn hồi ức để kéo lại chuyện xưa vào hai mươi năm trước.

Năm đó.

Tổng tài tổng tài cường thịnh Cao Khải còn chỉ là buôn lậu cá.

Bởi vì đánh nhau bị người ta tố cáo, Cao Khải cường đại đón tiếp vào quản sở hàng năm.

Đêm đó cũng đang trực ban ở đó.

Hắc bạch lưỡng đại nhân vật chính giao tập từ nơi này bắt đầu.

Triệu Hàng nhìn kịch bản, là một người đủ tư cách, gã biết cốt truyện đến đây mới xem như chân chính bắt đầu.

Cảm giác huyền niệm của mở màn rất mạnh.

Nam chính An Hân ở trong thể chế có bối cảnh không tầm thường, nhưng vì sao hai mươi năm sau lại có thể tóc bạc đầy đầu?

Ngược lại.

Số hai nam số hai chỉ mạnh hơn chuyện bán cá. Lúc ban đầu hẳn còn không giữ nổi một thân cá mà thôi.

Ác bá nơi đây cũng chỉ là hơi gió chút thủ đoạn, đã đưa gã vào nơi trông coi sang năm mới.

Thử hỏi một nhân vật tầng dưới chót xã hội như vậy, rốt cuộc vì sao trong thời gian hai mươi năm ngắn ngủi, lại trở thành đầu mục thế lực hắc ám ẩn núp sâu nhất của Kinh Hải Thành?

“Tê.”

Triệu Hàng sinh ra một tia hứng thú với tình tiết tiếp theo, hẳn điều chỉnh tư thế một chút, thu hồi tùy ý trong lòng.

“Có chút thú vị nha...”

Rạng sáng bắt đầu rạng sáng, còn hơn bốn canh giờ nữa.

Quyển sách này lót rất nhiều, gian hàng còn rộng hơn cả mấy quyển trước, cho nên viết đến giờ vẫn chưa có hoàn toàn mở ra toàn cảnh.

Có bình luận tác giả dã tâm quá lớn có thể sẽ sụp đổ, ta dùng bốn quyển sách văn vẻ phía trước cam đoan tuyệt đối sẽ không sụp, cốt truyện phía sau triệt để triển khai sẽ càng ngày càng thú vị, đồng thời thứ có thể viết trong quyển sách này còn nhiều hơn so với 《Toàn tài nghệ gia》.

Hắn vô cùng có lòng tin, xấu hổ.

Cuối cùng cảm tạ muối, bán báo, Thần Tinh, Kê Xoa, Lão Vương và những bằng hữu khác đây.

Lấy thành tích chủ động ngày hôm đó vẫn rất trọng yếu, hi vọng mọi người đặt học tập nhiều hơn, ủng hộ bạn học đồng hành trắng nhất của ta, có vé nguyệt cũng nhờ cậy cùng ném.

Vạn phần cảm tạ.

Chương 53: An Hân và Cao Khải phân kết của tập lớn, thời gian lại lần nữa trở về.

Đại doanh nhân gia Kinh Hải thị cường giả theo thường lệ xuất tiền tạo phúc hương.

Hắn mang theo thủ hạ Đường Tiểu Long thiết yến mời các hương thân ăn cơm, được các hương thân một mảnh cảm ân đội đức.

Trong bữa tiệc có lão nhân thuận miệng nói lên chuyện trên kia hành động càn quét bắt Dao ca, còn hỏi Cao Khải cố tình không biết vị Dao ca đại danh đỉnh đỉnh này.

Nghe nói Dao ca động một tí là chặt đứt tay chân người.

Là kẻ hung ác đáng sợ nhất trên toàn bộ Kinh Hải đạo.

Cao Khải Cường lắc đầu đáp rằng mình chưa từng nghe nói tới nhân vật này, rồi nhìn xung quanh nói tiếp.

Lúc này có một tiểu đệ đã thủ chạy tới, trực tiếp gọi Đường Tiểu Long là “Dao ca”, các hương thân lập tức bị dọa đến đứng ngồi không yên...

Dao ca?

Thì ra vị Dao ca đáng sợ kia đang ngồi trong bữa tiệc, hẳn chính là người thân của Cao Khải - Đường Tiểu Long?

Xoạt xoạt!

Đại mạc mở ra!

Lúc này im lặng hữu thanh!

Rốt cuộc nội dung vở kịch đầu tiên vào lúc này đã kết thúc.

Mà Triệu Trâm ngồi ở phía sau xe ngựa giờ phút này da đầu đang run lên, nhìn kịch bản trên điện thoại, trong lòng đã dấy lên sóng to gió lớn!

Thật đặc sắc!

Bản kịch bản này quá đặc sắc rồi!

Công lực của nhạc diễn cực kỳ thâm hậu, chỉ vồn vện một đồng đã có thể kéo căng cảm giác chờ mong, hình tượng hình tượng của hai nhân vật vai chính cũng nhanh chóng trở nên rõ ràng!

Nam chính An Hân.

An Hân từ cha mẹ đều vong, được nhận nuôi nuôi lớn, tâm địa thiện lương, ghét ác như thù, nhưng làm việc lại không cứng nhắc, sẽ không cho người ta cảm giác được khoảng cách, lại càng không có cảm giác chân thực của các nhân vật, giống như những người trong cuộc sống của chúng ta sẽ gặp được, làm cho mọi người sinh ra cảm giác thân cận.

Không sai.

Chính là loại cảm giác chân thật này.

So sánh với những vai chính bóng gió của những bộ phim cảnh phi thông thường kia, trên người An Hân có thêm một loại hương vị nhân tình rất hợp với địa khí, khiến cho người ta đáy lòng yêu thích.

Nhân vật chính phản diện Cao Khải Cường.

Cao Khải mạnh mẽ cũng là không phụ không mẫu, lại có một đệ đệ một muội muội.

Hắn dựa vào việc giết cá trong sân để bán cá, nuôi sống đệ đệ và muội muội trẻ tuổi.

Rõ ràng là Cao Khải đang trải qua cuộc sống vừa khổ vừa mệt, nhưng lại công gia đình dậy từ rất sớm, dùng sức một mình nuôi dưỡng ra một hạt giống tốt cho hai người đi học:

Đệ đệ Cao Khải Thịnh đã thi đậu trường đại học.

Thành tích học tập của muội muội Cao Khải Lan cũng rất khá.

Tình cảm huynh đệ tỷ muội rất sâu.

Biết được tin tức Cao Khải bị nhốt trong giám thị tối ngày tháng mạnh mẽ, đệ đệ và muội muội của ông ta chịu cảnh lạnh giá cầm sủi cáo suốt đêm đến, vừa vặn gặp được An Hân ngay cửa ra vào.

Có thể nói:

Đoạn diễn tấu tặng sủi cáo này, là nơi đả động Triệu Hàng Nhất ở tập đầu tiên!

Trải qua đoạn đường xóc nảy này, trong hộp thép gì sét gõ ghè, sủi cáo đã triệt để lạnh đi, gần như nát thành bột.

Hai huynh muội cầu xin An Hân:

Muội có thể mang sủi cỏ cho ca ca ăn được không?

Đặc biệt nam chính An Hân này có cá tính, cũng đặc biệt giăng quy củ, bối cảnh của hắn rất lợi hại.

Phía trên có hai vị lãnh đạo lớn đối với hắn xem như con ruột.

Nhưng An Hân lại thường không nể mặt hai vị đại lãnh đạo này.

Nhưng mà gã lãnh đạo không nể mặt hắn ta, đối mặt với sự cầu xin của đệ đệ, muội muội của Cao Khải lại không đành lòng cự tuyệt.

Đây chính là ánh sáng của nhân vật.

An Hân động lòng trắc ẩn, chỉ có thể để đệ đệ cùng muội muội Cao gia vào trước, sau đó cho bọn họ ăn những sủi cỏ còn nóng của mình.

“Có thể để cho ca ca cũng xem xuân muộn sao?”

Thiếu nữ ngẩn ngơ, thật cẩn thận mở miệng.

An Hân cái gì cũng không nói, đây là không hợp quy củ, nhưng hắn không nói gì, chỉ yên lặng tăng cao thanh âm Xuân Vãn trong TV, đồng thời cũng chia cho Cao Khải ít sủi cỏ còn nóng.

Một màn này.

Kịch văn của kịch bản lạnh như băng.

Thời gian, hoàn cảnh, ngôn ngữ là lý tính.

Nhưng tình cảm của mấy nhân vật đó lại bộc phát toàn diện ở đây.

Chỉ nhìn những chữ lạnh như băng như Triệu Hàng đều cảm thấy sống mũi cay xè rung động lòng người!

Chính là bởi vì An Hân thiện lương, mới đem sủi cỏ của mình chia cho ba huynh muội Cao Khải Cường.

Chính vì sự ám áp này của An Hân, hai phái hắc bạch mới có thể che trời ở kinh thành hai mươi năm sau. Bây giờ bọn họ chỉ là một tên lái buôn cá, tét đến mấy năm nay đều phải khóc mãi không thành tiếng ở chỗ trông coi.

Đêm nay.

Bên ngoài pháo nổ vang.

Chính là thời khắc viên cục của cả nhà.

Cao Khải bị giam trong người trông coi, đeo còng tay, mặt mũi bầm dập, quần áo rách tả tơi, khóc không thành tiếng ăn sủi cảo còn nóng, lộ ra nụ cười từ nội tâm, đỏ mắt nói với An Hân:

“An cảnh sát, năm mới vui vẻ.”

Nhân vật lóe lên hồ quang, hai nhân vật chính lần đầu tiên giao hội làm người ta không thể tưởng tượng được!

Một chén sủi cảo để người An Hân trông coi ngày đêm được thiết lập nên cũng khiến người cường giả Cao Khải kia phải dựng đứng cả lên.

Vai chính hai bên?

Hắc Bạch đối lập?

Bộ kịch bản lập ý đặt ở đó, chính phản phái là hoàn toàn đối lập.

Nhưng kỳ gặp gỡ đầu tiên của An Hân và Cao Khải, lại là hình ảnh ôn nhu chữa trị như thế.

Cao Khải mạnh mẽ không phải người xấu.

Ít nhất bây giờ còn chưa phải.

Lúc này cường giả mạnh mẽ của Cao Khải chỉ là một người đáng thương.

Đêm giao thừa, mạnh mẽ trong suy nghĩ của Cao Khải. Chẳng qua có thể đủ cho đệ đệ muội muội mình được ăn một miếng cơm tất niên.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu.

Tập thứ hai, tập thể thứ tư...

Thời gian từng chút trôi qua, Triệu Trâu như đói như khát lật trang, đôi mắt từ đầu tới cuối đều chưa từng rời khỏi kịch bản nửa khắc, mãi cho đến khi hồn nhiên vong ngã.

“Đến rồi.”

Tài xế phát ra nhắc nhở.

Triệu lũy không trả lời.

Tài xế không thể không đề cao thanh âm:

“Triệu ca!”

Vẫn không trả lời.

“Về đến nhà rồi!”

Vẫn không trả lời.

Mãi đến lần thứ tư tài xế nhắc nhở, Triệu Trâu mới hiểu ra liền lấy lại tinh thần, hấn xuống xe, đôi mắt một mực nhìn chăm chăm vào điện thoại di động.

“Cẩn thận bậc thang.”

“Ta biết rồi.”

Triệu Hàng vừa mới nói xong đã bị vấp ngã.

Nhìn thấy dáng vẻ tên tài xế cười nghẹn ngào, Triệu Đầu tức giận trừng mắt liếc nhìn một cái.

Triệu Trâu đang định cúi đầu tiếp tục xem kịch bản, đột nhiên biến sắc, nhớ tới một chuyện rất quan trọng.

Không tốt!

Triệu Cần Cần vội vàng lấy điện thoại di động ra, bắt đầu lật bản ghi chép cuộc trò chuyện hôm nay.

Tìm được điện thoại lạ đánh hấn trước đó rồi lập tức trả lời.

Ừng ục ừng ục.

Điện thoại di động vang lên.

Triệu Trâu xoay vòng tại chỗ, lỡ tai dán điện thoại di động, nghe thấy tiếng nói liên tục lạnh lùng, trong lòng tràn ngập cấp bách.

Đáng chết!

Phản ứng chậm!

Đại biểu đầu tư gì gì đó, nếu đã đem kịch bản phát cho mình, khẳng định cũng có khả năng đem kịch bản phát cho những người khác!

Những người này nhiều bản thảo là chuyện bình thường.

Mà càng xem vở kịch này càng nhiều người, chuyện lại càng phiền phức!

Bởi vì bất luận một người nào có kinh nghiệm đều có thể nhìn ra chất lượng kịch bản!

Bắt lấy!

Nhất định phải bắt lại!

Kịch bản này tuyệt không thể rơi vào người khác!

Đặc biệt là không thể rơi vào trong tay Ông ta hoặc là Thiên Quang.

Cũng may.

Điện thoại cuối cùng cũng được kết nối.

Âm thanh của điện thoại kia tựa hồ cũng không ngạc nhiên, thậm chí mang theo một tia ý cười mơ hồ.

“Triệu tiên sinh nhìn kịch bản của chúng ta sao?”

“Xem kìa.”

Triệu lữ cố gắng đè xuống sự nôn nóng trong lòng, tận lực duy trì sự bình tĩnh của âm thanh.

“Kịch bản này cũng không tệ lắm, ta có thể cân nhắc mua, nói thử giá trị tâm lý của ngươi đi.”

“Chờ một chút a.”

Giang Thành trầm ngâm nói: “Ta muốn trước tiên xem Duy Nhĩ cùng Thiên Quang báo giá, hy vọng Triệu tiên sinh không lấy làm lạ, hàng so với ba nhà luôn muốn, ta dù sao cũng chỉ là người làm ăn.”

Tuyệt đối không được!

Triệu lữ lập tức nóng nảy, thiếu chút nữa bị sặc nước miếng.

Hắn thất thanh nói: “Ngươi đem kịch bản cho hai nhà kia cũng phát rồi!” Berloz và Thiên Quang biết kịch bản này rồi thì phải lấy lại được.

“Vẫn chưa.”

Giang Thành cười nói.

Triệu lũy nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng câu nói tiếp theo của Giang Thành lại khiến cho trái tim hắn treo lơ lửng.

“Ta đang chuẩn bị phát tài đây.”

Triệu Đầu cắn răng, trong lúc nhất thời cũng bất chấp.

“Ta hi vọng, cái kia, ngài gọi là...”

“Thành Giang.”

Điện thoại kia nhắc nhở.

Triệu Trâu cười ha ha, sau đó nói rất nhanh.

“Hy vọng đại biểu Giang không nên trách, lúc trước ta xác thực đang bận, tình huống là như vậy, kịch bản này của người trước tiên đừng phát cho công ty khác, toàn bộ Tần Châu đều biết chúng ta giải trí giải trí cường đại nhất công ty, Berloz? Chúng ta hợp tác mới là sự lựa chọn tốt nhất.”

Triệu lũy biết được số lượng ẩn chứa kịch bản này.

Đề Thiên Quang và Ốc Đặc thấy được nhất định sẽ cướp!

Triệu Đầu cũng không cho rằng trong nghề chỉ có mình có ánh mắt bá nhạc như vậy.

Thiên Quang và Ốc Đặc Lặc không phải là người ngu, mấy năm nay Tần Châu cũng không ít kịch bản tranh đoạt kịch bản đỉnh cấp, vài lần đều đánh ra đầu chó.

“Đề ta suy nghĩ đã.”

Giang Thành tựa hồ có chút xoắn xuýt, do dự hồi lâu.

Triệu Hàng không nhịn được nói: “Giang đại nhân chúng ta gặp mặt một lần trước đi, ta mời người ăn cơm chiều thế nào? Có nhà riêng hương vị không tệ, có chuyện gì chúng ta có thể nói mặt, trong điện thoại nói không rõ ràng lắm. Tóm lại vở kịch ngàn vạn lần không nên phát cho hai nhà kia!”

Ho khan một tiếng.

Triệu Cận chậm lại tâm tình, nói: “Ba vị là đối thủ cạnh tranh của nhau, đồng thời ta đối với phần kịch bản này là cực kỳ có thành ý, không ngại nghe một chút điều kiện của ta rồi quyết định.”

Triệu Cố biết mình rất gấp.

Chuyện này sẽ khiến đối phương nhìn ra khát vọng của mình đối với kịch bản.

Đến lúc đó, có thể giá cả hơn một cái giá trên trời.

Nhưng Triệu Cần không thể không gấp, để hai nhà khác nhìn kịch bản cuồng phong cuồng phong của Cuồng Tiêu sẽ chỉ càng thêm phiền toái, phải trả giá cũng lớn hơn. Trước mắt y đã thấy được tập thứ tư, nhưng trong lòng lại vô cùng chắc chắn:

Kịch bản này có tiềm chất của lửa lớn!

Tiết tấu rất là hoàn mỹ, nhân vật chính là phú có mị lực đầy, đặc biệt là nam nhân nhân nhân phản diện là Cao Khải Cường, nhân vật này thật sự quá xuất sắc, người này trưởng thành và tâm thái đã được khắc tới mức tận ba phần ván gỗ!

“Được rồi.”

Giang Thành tựa hồ có chút miễn cưỡng.

Triệu Củ và Giang Thành ước hẹn thời gian và địa điểm, sau đó nhìn về phía tài xế bên cạnh nói:

“Lập tức đưa ta xuất phát.”

Nói xong Triệu Cần lên xe cầm điện thoại, mở ra động cơ tìm kiếm: “Trước đó người nhắc đến nhà văn học kia hình như gọi là gì đó không ngủ?”

“Bất Dạ Hầu!”

Tài xế vội vàng đáp lại: “Nhưng cái tên này có chút ý tứ không khiến người ta ngủ. chip đọc sách là có thể làm hư ảo.”

Triệu Trâu lập tức bắt đầu điều tra tin tức của Bất Dạ Hầu, kết quả tìm tòi trên mạng lại có chút dọa người, lái xe nói không sai:

Đây không phải Dạ Hầu mà là người mới!

Tân Tân không thể lại mới tinh!

Xuất đạo tổng cộng mới hai tháng, chỉ có ba bộ tác phẩm, nhưng đều là sơ lược, tính toán đầy đủ cũng không đến mười vạn chữ, nhưng đã có thanh danh vang dội.

Nói cách khác:

Đối phương có tài hoa làm người ta sợ hãi thán phục, không chỉ là phương diện, người này lần đầu tiên tiến hành kịch bản sáng tác, liền viết ra trình độ như ” Cuồng Tiêu Tiêu Bùm!

Thiên tài biên kịch!

Triệu lữ hít một hơi thật sâu, nhất định phải nghĩ cách giao hảo với tên Bất Dạ Hầu này. Đây là một thiên tài biên kịch!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 54: Không ngờ Giang Thành của Dạ Hầu lại bỏ điện thoại di động xuống, hưng phấn vung nắm đấm.

Trong hiện thực Giang Thành, kỳ thật không giống biểu hiện trong điện thoại bình tĩnh như vậy.

Tâm trạng của hắn lúc gọi điện thoại thậm chí còn khản trương hơn cả Triệu Thúc.

Lão bản đã dặn dò:

Kịch bản này nhất định phải hợp tác giải trí với thần thoại, mà chỉ có thể giao cho phụ thân của ông chủ để quay phim.

Đây là nhiệm vụ của Giang Thành.

Cũng may là Triệu Cốt đã mắc câu.

Giang Thành khẳng định điềm này.

Sự cấp bách và khát vọng của Triệu Hàng đối với kịch bản, cách một khoảng thời gian ngắn hắn cũng có thể cảm nhận được.

Nhưng Giang Thành cũng không ngoài ý muốn, ngày hôm qua hắn cũng đã xem cả kịch bản 《Cuồng Tiêu Tiêu》 trong đêm luôn rồi.

Ngay cả người ngoài nghề như Giang Thành cũng cảm thấy câu chuyện này thật đặc sắc!

Vị lão bản này thật đáng sợ!

Thế mà lại thực sự viết ra một kịch bản khiến thần thoại giải trí cũng không cách nào cự tuyệt!

Còn trước đó Giang Cà Cát Nhĩ thành nói cái gì, chuẩn bị đem kịch bản cùng Thiên Quang này xem cho Angus?

Đương nhiên là ngụy trang.

Đây chẳng qua chỉ là mồi nhử để dụ Triệu Trâu mắc câu mà thôi.

Không trì hoãn thêm nữa, Giang Thành trực tiếp lái xe đi tới phòng đồ ăn riêng đã hẹn với Triệu Trâu.

Nửa giờ sau.

Một phòng riêng nào đó.

Hai người chính thức gặp mặt.

“Thành Giang.”

“Triệu Hàng.”

Hai người đánh giá lẫn nhau, ngoài miệng khách sáo hàn huyên.

Giang Thành lấy ra Duy Khắc Nhĩ mới tinh gần đây mới in cho đôi phương, thuận thế giới thiệu lần nữa:

“Chúng ta đầu tư là một công ty mới.”

Triệu Hàng thăm dò nói: “VẬY LÃO SƯ CỦA BÁT DẠ HẦU VÀ CÁC NGƯỜI...”

Giang Thành nửa thật nửa giả nói: “Viên Đông, Bát Dạ Hầu lão sư là một trong những cổ phần đầu tư của Nguyễn Cung chúng ta, kịch bản này hẳn đã hoàn toàn ủy thác ta đến nối tiếp với bên phối hợp, Triệu tiên sinh cũng biết, Bát Dạ Hầu lão sư là nhà thoại nha, bình thường nhà văn không thích nói chuyện với người ta.”

“Hóa ra là như vậy.”

Không ngờ Dạ Hầu lại là một trong những kẻ đầu tư trực tiếp.

Triệu Đầu hơi nhíu mày, cứ như vậy mình sẽ không có cách nào lách qua được đầu tư của Nguyễn Cung và Bát Dạ Hầu hợp tác.

“Giang đại biểu ý tưởng đối với kịch bản là?”

“Chúng ta là công ty đầu tư, đương nhiên phải tham dự đầu tư.”

“Đầu tư bao nhiêu?”

“Ngài cảm thấy bộ phim này đại khái phí tổn thành công?”

“Không vượt quá một trăm triệu.”

Lúc trước Triệu Cần đã từng cân nhắc đến vấn đề này.

Bộ kịch phẩm này không cần đặc hiệu gì, cũng không có trường hợp đặc biệt phóng đại, bao gồm cả tuyên phát ở bên trong, khẳng định đầu tư không vượt quá một trăm triệu.

“Cụ thể điêm thì sao?”

Giang Thành ăn một miếng đậu phộng.

Triệu Đầu suy nghĩ một chút nói: “Ta đoán chừng khoảng bảy mươi triệu.”

Giang thành rót chén rượu cho Triệu Càn, sau đó trực tiếp bắt đầu báo giá: “Con người ta không thích vòng vo, người có thể bỏ ra một ngàn vạn để đầu tư bộ kịch này, yêu cầu năm mươi phần trăm tiền lời.”

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!”

Sắc mặt Triệu Hàng hơi khó coi nói: “Các người chỉ đầu tư một ngàn vạn, đã muốn năm mươi phần trăm, Giang đại biểu cảm thấy hiện thực không?”

“Coi như bộ kịch bản đầu tư 70 triệu đi.”

Giang Thành nói: “Ta đầu tư một ngàn vạn, cung cấp kịch bản này, chống đỡ hai ngàn năm trăm vạn, hẳn là không có vấn đề đi?”

“Lấy kịch bản ra đổi hai ngàn năm trăm vạn?”

Triệu Càn dùng sức lắc đầu: “Đây là kịch bản xuất sắc trong nghiệp mới có thể bán được kịch bản, mà thầy của Dạ Hâu chỉ là người mới.”

“Vậy để ta hỏi người một chút.”

Giang Thành mời đối phương nâng chén: “Ngài cảm thấy kịch bản của Bất Dạ Hâu so với những kịch bản đỉnh cấp kia kém hơn sao?”

“Điều này cũng khó nói.”

Triệu Đầu và đối phương sau khi cùng chén uống một hơi cạn sạch, tránh được vấn đề này.

Bởi vì đáp án rất hiển nhiên, chất lượng của kịch bản này cũng không kém hơn tác phẩm của đám phim truyền hình đỉnh cấp.

Ông ta chỉ có thể phân tích đàm phán từ một góc độ khác: “Ta vừa mới nói chi phí ở khoảng bảy ngàn vạn, nhưng đại biểu Giang không thể thật sự coi thành chi phí của chúng ta là bảy ngàn vạn, bởi vì đây là giá giải trí nội bộ thân thoại, sân bãi a diễn viên a hậu kỳ tuyên phát a, vân vân, những thứ này đều là giá bên trong thân thoại của chúng ta...”

Trong lúc ăn uống linh đình.

Hai người lôi kéo đủ thứ.

Uống nửa bình rượu trắng xong, Triệu Hàng vỗ bàn nói: “Giang đại biểu dù sao cũng là mang theo kịch bản đến hợp tác, vậy thì bỏ ra một ngàn vạn đầu tư, ta cho? Lúa ra hạt giống? Lợi ích 30, đây là giới hạn cuối của ta!”

Đây quả thực là điểm mấu chốt của Triệu lũy.

Trên thực tế nếu như không phải kịch bản chất lượng thật sự tốt, lại sợ kịch bản tốt như vậy rơi vào trong tay Thiên Quang hoặc là như vậy thì Triệu Hàng không có khả năng đáp ứng điều kiện này.

Hoả hầu không sai biệt lắm.

Ánh mắt Giang Thành hơi lóe lên, mặt ngoài lại tiếp tục giả bộ khó xử, mặc dù trong lòng đã tiếp nhận kết quả này.

Trầm mặc hồi lâu.

Giang Thành bỗng nhiên mở miệng nói: “Người nói xem bộ kịch này tính toán diễn viên nào diễn đạo diễn?”

Triệu Lực nhìn ra thái độ buông lỏng của đối phương, thầm vui mừng trong lòng: “Hiện tại không định ra được, thì diễn viên phải để đạo diễn thử vai trước, đương nhiên lão sư của Dạ Hầu cũng có thể tới thử vai diễn viên, chúng ta phải tôn trọng ý kiến của lão sư biên kịch.”

“Vậy đạo diễn là ai?”

Giang Thành bất động thanh sắc hỏi một câu, đây mới là bộ phận thịt tươi hôm nay.

Triệu Hàng phát tay lên nói: “Giang đại biểu yên tâm đi, ta nhất định sẽ sắp xếp đạo diễn có cách giải trí tốt nhất trên TV để quay bộ phim này!”

“Là như vậy.”

Giang Thành nói: “Không Dạ Hầu sư phụ sẽ không đối với thần thoại khoa tay múa chân, hẳn không hứng thú đối với loại chuyện này, nhưng cá nhân hẳn có một đạo diễn truyền hình vô cùng thương thức.”

“Không phải...”

Triệu Cần dờ khóc dờ cười: “Giang đại biểu có khả năng không hiểu rõ tình hình của vòng truyền hình của chúng ta a, bình thường chỉ có loại biên kịch cao cấp nhất mới có tư cách chỉ định đạo diễn này, không phải lão sư của Bất Dạ Hầu còn...”

“Triệu đại chế tịch!”

Giang Thành hơi cất cao giọng: “Lão sư Bất Dạ Hầu đã soạn kịch ở đỉnh cấp của chúng ta, chuyện này người đã đồng ý, ngày mai chúng ta sẽ ký hợp đồng.”

“Thật chứ?”

“Đương nhiên là thật.”

“Vị đạo diễn mà Bất Dạ Hầu lão sư vô cùng thương thức kia là ai?” Triệu Lực nhìn chằm chằm Giang Thành: “Bộ đạo diễn cần có kinh nghiệm này vớ, không phải tùy tiện tìm một người làm vũ khí là có thể ứng phó.”

“Hắn tên là Lâm Đông.”

Giang Thành mỉm cười mở miệng nói.

Vẻ mặt Triệu Hàng hơi thay đổi.

Là phiên bài của thần thoại giải trí, hẳn tự nhiên biết Lâm Đông là ai.

Sự tình có chút phiền phức, vị đạo diễn mà Bất Dạ Hầu thương kia tại sao hết lần này tới lần khác lại là Lâm Đông chứ?

Đương nhiên năng lực của Lâm Đông không có bất cứ vấn đề gì, cũng thật sự từng có kinh nghiệm quay phim phim cảnh phi phiến, nhưng bên bộ trưởng chỉ sợ sẽ không cao hứng...

“Nhất định phải là Lâm Đông chứ?”

Triệu Hàng thở dài: “Ta nói thật với ngươi, lão Đại chúng ta không quá thích đạo diễn Lâm Đông, hẳn có thể sẽ không đồng ý chuyện này, hoặc là ta đổi một đạo diễn khác?”

“Không có biện pháp.”

Giang Thành nhún vai.

“Ai bảo ta là yêu cầu duy nhất của Bất Dạ hầu lão sư. Ta vẫn là câu nói kia, chuyện này nếu ngươi đồng ý, chúng ta có thể ký hợp đồng.”

Triệu Lỗi trầm mặc.

Sau một lát.

Triệu Cần đột nhiên nâng chén, lại uống thêm một chén rượu, sau đó cười tủm tỉm nói: “Vậy thì để đạo diễn Lâm Đông đến quay phim đi, ta tự mình đảm nhiệm chế tác cho phiên nhân vật này bảo giá hộ tống cho hẳn, sau đó liền cho người ta biết hợp đồng soạn, ngày mai mang theo luật sư, chúng ta chính thức ký hợp đồng!”

Dừng một chút.

Triệu Cần Vũ cười nói: “Tự mình chỉ định đạo diễn ta cũng đã đồng ý rồi, bình thường chỉ có làm ra chuyện đình cấp mới có quyền, tin rằng Giang đại biểu nhìn thấy thành ý của ta rồi chứ, cũng hi vọng lão sư của Bất Dạ Hầu nhìn thấy thành ý của ta, ta là nói sau này có cơ hội tiếp tục hợp tác.”

Kịch bản này quá hay!

Thật tốt, Triệu lũy cho rằng kịch bản tiếp theo của Bất Dạ hầu đáng lẽ phải có hi vọng và đầu tư!

Tuy hiện tại Bất Dạ Hầu còn là người mới, nhưng nếu đợi đối phương đốt lửa rồi tự dán lên, đó chỉ là thêu hoa trên gấm mà thôi, hưởng hồ cho dù sau này đối phương phai mờ trước mặt mọi người, hiện tại chút nhường bước kỳ thực cũng không ảnh hưởng toàn cục.

...

“Đại khái chuyện là như vậy, ba mươi phần trăm tiền lời hẳn là hẳn có thể nhận được cực hạn, nhưng hình như tình cảnh cha của ngài trong công ty không được tốt cho lắm.”

Buổi tối.

Giang Thành gọi điện thoại tới.

Báo cáo tất cả chuyện hôm nay cho Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch nhẹ giọng nói: “Cho nên ta bảo người tìm tam thủ của bộ lạc như Triệu Củ, quan trọng nhất là thúc thúc hẳn tên là Triệu Ngụy, đây chính là ông bạn già cùng lão gia tử cùng nhau đánh thiên hạ, cho nên người khác sợ nhị bá của ta hẳn lại không sợ.”

Giang Thành lộ ra nụ cười.

Loại quan hệ giải trí nội bộ thần thoại này, từ bên ngoài không tra ra được.

Cũng khó trách Triệu Phát Minh biết rõ lão đại bộ phận sẽ không vui, cũng vẫn dám nhận làm đạo diễn của Lâm Đông.

Triệu lữ tuyệt đối không nghĩ ra:

Giang Thành có thể biết chi tiết của hẳn, không phải bởi vì năng lượng của hẳn lớn bao nhiêu.

Tất cả tin tức về Triệu lữ đều là Lâm Tri Bạch cung cấp, ai bảo ông chủ của mình họ Lâm chứ?

“Vậy ngày mai ta ký hợp đồng với hẳn?”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch nhận ba mươi phần trăm thu hoạch, đây là một kết quả không tệ.

Triệu Hàng là mục tiêu mà Lâm Tri tỉ mỉ lựa chọn.

Lâm Tri Bạch muốn người này hộ giá hộ tống cho sự nghiệp của phụ thân, gánh lấy áp lực của nhị bá.

Làm sao để cho Triệu Trâm nghe lời được đây?

Vậy cho hẳn càng nhiều “Nguyễn Cung” hơn đi.

Lão gia tử định ra quy củ, thần thoại giải trí công trạng là Vương.

Chờ người như Triệu Cần có thành tích như vậy, chưa chắc đã không dám đập bàn với vị nhị bá kiêm nhiệm bộ trưởng chế kia của mình.

“Vậy kế hoạch tiếp theo của chúng ta là?”

Thái độ của Giang Thành thập phần cung kính, sau khi dùng cương phong công phong bắt được Triệu Hàng, hiện tại hẳn càng thêm vui vẻ thần phục ông chủ!

“Ta phát cho ngươi một văn kiện.”

Lâm Tri Bạch trực tiếp tố cáo tổng kỹ thuật của ta là hành khoa của ca sĩ lên cho Giang Thành.

HUU.

Giang Thành thu được văn thư, mở ra vừa đọc, kim lòng không được đọc lên:

“Ta là tổng kỹ của ca sĩ bày mưu tính kế?”

Tổng kỹ?

Bàn kế hoạch?

Giang Thành cảm giác đầu mình bắt đầu quá tải, theo bản năng hỏi:

“Tính toán tổng nghệ là do ông chủ viết?”

“Thành ca à.”

Lâm Tri nghiêm túc nói: “Thân là con trai út của tập đoàn thần thoại Lâm gia, ta sẽ viết tổng kỹ bày mưu tính kế, hẳn là phi thường hợp lý, và cũng hợp lý nhỉ?”

Giang thành mờ mịt.

Trong lúc mờ mịt có chứa một chút ngây ngốc.

Trong cơn mơ màng lại mang theo một chút suy nghĩ.

Lời này rất quen tai, có phải ta đã nghe qua ở nơi nào không?

Suy luận logic đương nhiên không có vấn đề, tập đoàn thần thoại dựa vào kinh doanh giải trí xây dựng, nhiều năm trước Lâm Chiêu Mục đứng đầu đã thu mua một cái đài truyền hình, còn tự mình cầm dao làm ra không ít tiết mục truyền hình bốc cháy, ông chủ kế thừa thiên phú của ông nội cũng nói được.

Nhưng vấn đề là:

Giả thuyết một người sẽ viết sách, chắc chắn người sẽ cảm thấy người này rất lợi hại.

Giả thuyết một người biết viết sách sẽ viết ca, nhất định người sẽ chỉ cảm thấy người này là thiên tài.

Giả thiết một người biết viết sách còn biết viết kịch viết kịch bản, rết đọc sách cơ bắp. Ông ta đề đề Khắc Hoa, cô ta sẽ cảm thấy người này là yêu nghiệt.

Giả thiết một người biết viết sách sẽ viết kịch bản, thậm chí còn có thể làm tổ chức tổng kỹ thuật bày án, nhất định người sẽ cảm thấy người này không thích hợp.

Mọi chuyện dần dần trở nên kỳ quái.

Giang thành hiện tại cảm thấy ông chủ của mình có điếm gì đó không đúng.

“Ông chủ, ta có một vấn đề.”

“Người lo lắng chất lượng của tổng nghệ kế hoạch án này?”

“Ông chủ, người hiểu lắm rồi. So với việc bày ra cái bản án này thì việc làm sao ta lại không lo cho cơ chứ?”

Giang Thành Thành thành tâm thành ý thỉnh giáo.

Lâm Tri Bạch từ bi đã nói cho hắn ——

“Sinh con.”

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 55: Bữa tối, ta là ca sĩ.

Thư phòng.

Lâm Thắng Thiên đang làm việc ở máy vi tính.

Đột nhiên.

Điện thoại di động vang lên.

Lâm Thắng Thiên đón lấy Ông Hồ Nhĩ Đức.

“Mạo muội khuấy rây Lâm tiên sinh, trước tiên tự giới thiệu một chút, kẻ hèn này tên là Giang Thành, là đại biểu của công ty đầu tư. Chúng ta trên tay có một phần nhạc nhạc tổng nghệ đang định mưu đồ hợp tác với người, trước mắt đã gửi được vật tư đến bên trong hộp thư của ngài. Ngài có thể rảnh nhìn một chút, nếu cảm thấy hứng thú thì chúng ta có thể nói chuyện riêng.”

Giang Thành nói rất quen thuộc.

Nếu nói cùng loại với hần ban ngày mới vừa nói chuyện với Triệu Trâm.

Chức nghiệp này của Lâm Thắng Thiên, thỉnh thoảng cũng nhận được loại điện thoại này, cười nói:

“VẬY ĐỂ TA XEM MỘT CHÚT.”

Không cần hỏi đối phương làm sao biết số hiệu và địa chỉ của hộp ngọc của mình, rất nhiều người trong ngành đều có thể nắm giữ.

Sau khi cúp máy điện thoại.

Lâm Thắng Thiên đăng nhập hộp Lí Nhĩ, nhìn vụ án của đối phương một chút.

“Loại tiết mục âm nhạc thi kỹ...”

“Ta bao gồm thi đấu bình thường, thi đấu sống lại, thi quán, trận bán kết với ca vương...”

“Mời người nổi danh trong ngành quyết đấu?”

Lâm Thắng Thiên hai mắt sáng ngời, đây đúng là suy nghĩ kỳ lạ!

Âm nhạc thi kỹ tổng nghệ tổng nghệ rất phổ biến, chưa bao giờ có âm nhạc tiết mục mời nữ tử nổi danh quyết đấu theo kiểu xung hô!

Bởi vì những ca ca này đã thành danh.

Cách nghĩ rất hay, đáng tiếc chỉ có nghĩ còn chưa đủ, ca sĩ nổi danh nào lại nguyện ý tham gia tiết mục loại này?

Thắng được chỗ tốt không lớn.

Thua thì tổn thất lớn.

Mất mặt không nói, còn sẽ ảnh hưởng đến địa vị của mình trong ca đàn.

Đáng tiếc.

Không thể thực hiện được.

Lâm Thắng Thiên lắc đầu, tiếp tục công việc của mình, nhưng không biết vì sao trong đầu hần lại không ngừng hiện lên án bắt đầu mưu kế của Nữ Nhi.

Hử?

Hình như cũng không hần không được?

Trực giác của Lâm Thắng Thiên cực cao, hần luôn cảm thấy tiết mục này sắp đặt, hình như có điểm gì đó mà mình còn chưa phát hiện, dẫn tới cả công việc cũng không yên lòng.

Chờ một chút!

Mời bảy vị ca sĩ tham gia tiết mục, mỗi kỳ đều sẽ tiến hành bài danh, do người xem bầu bỏ phiếu tại hiện trường quyết định, đây không phải là hình ảnh thu nhỏ thi đấu Quý bảng sao?

Vì sao thi đấu Quý bảng chú ý cao?

Chính là nắm được chút ít tâm lý nghe người ta nói:

Chính là thích xem KP của những ca sĩ thành danh này!

Tựa như tháng trước Tôn Cốc ở trên bảng thi đấu đánh bại ca vương Chu Hàn Tấn, chỉ riêng đề tài này đã dẫn phát vô số cuộc thảo luận trong ngoài ngành nghề!

Đã tiến hành được!

Cấp bậc của tiết mục này được triệt để!

Hai mắt Lâm Thắng sáng lên, hấn vội vàng lấy điện thoại thoại thoại vừa gọi về.

“Xin chào!”

“Lâm tiên sinh xem xong kế hoạch?”

“Còn chưa nghiên cứu tỉ mỉ, nhưng tiết mục này rất có sáng kiến, ta cảm thấy chúng ta có thể hợp tác, cụ thể chi tiết lại thương lượng, sáng tạo của các người rất tuyệt diệu!”

“Vậy ngày mai chúng ta gặp mặt nói chuyện?”

“Được, buổi sáng ngày mai ta hẹn á? Chẳng lẽ các hạ là công ty nhà ai?”

“Đầu tư Kỳ, đây là một công ty mới, nhưng chúng ta không phải lần đầu hợp tác với thân thoại.”

“Ồ?”

Lâm Thắng Thiên không hỏi kỹ, hấn quay lại tra liên biết lời này có phải thật hay không.

Sau khi câu thông kết thúc.

Lâm Thắng Thiên lập tức gọi tý tý và đệ đệ vào trong viện, chuyện này cần bọn họ hỗ trợ.

“Chuyện gì vậy?”

Lâm Hi vuốt vuốt mái tóc rối bù, “Đang định tắm rửa đây.”

Lâm Tri Bạch lại cười khẽ, có lẽ ca ca đã nhìn thấy án của ta là khoa nữ, cho nên mới tìm mình và tý tý.

Xem ra là có hứng thú.

Trước đó Lâm Tri Bạch còn lo lắng ca ca có thể nhìn ra tổng giá trị của tổng nghệ hay không.

Nếu như không nhìn ra được thì hấn phải tự thân xuất mã. Chẳng qua chuyện mạo hiểm bại lộ thân phận kia, cũng may tính chuyên nghiệp của ca ca không có vấn đề gì.

“Ta muốn các người giúp đỡ!”

Lâm Thắng Thiên vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ta thu được một bản án tiết mục, rất thú vị, trước tiên nói cho các người biết quy tắc, không được tiết lộ ra ngoài a...”

“Đừng thừa nước đục thả câu.”

Lâm Hi bĩu môi nói: “Tiểu Hắc là người nghịch khúc, ta là chủ quản của âm nhạc Thập Tam Bộ, người cần chúng ta hỗ trợ chỉ có một nguyên nhân, chính là tiết mục tổng nghệ này là loại âm nhạc.”

“Chậc chậc, tử tử thông minh.”

Lâm Thắng Thiên nói qua tiết mục này một lần.

Lâm Hi không hiểu nhiều về tổng nghệ, nghe xong thì chớp chớp mắt, đang suy nghĩ về tổng kỹ tốt ở đâu.

Lâm Tri Bạch đột nhiên mở miệng nói: “Không sai.”

“Sao lại nói vậy?”

Lâm Hi tò mò nhìn về phía đệ đệ.

Lâm Tri làm bộ làm tịch phân tích: “Để ca sĩ thành danh tham gia thi đấu, fan của những nữ sĩ này chắc chắn sẽ nhìn, không giống những người mới thi đấu, ai cũng không nhận ra...”

“Như vậy sao.”

Lâm Hi như có điều suy nghĩ: “Nữ ca, chính là trụ cột người xem tự nhiên?”

Lâm Thắng Thiên khẽ gật đầu: “Đúng như các người nói, ca sĩ tự mang fan, nhưng trong này còn liên quan đến nhiều thứ khác, ví dụ như ca sĩ của Trương Hi Dương vậy...”

“Tình cảm!”

Lần này Lâm Hi phản ứng rất nhanh.

Nàng quá rõ ràng Trương Hi Dương vì sao lại đỏ mặt như vậy!

Ca ca kiêu này của Trương Hi Dương, thật ra bản ca đàn Tần Châu còn có một chút.

Năng lực làm ca này rất mạnh, trước đây cũng từng đỏ. Tuy bây giờ hấn quá giận, nhưng nếu phơi sáng đuôi theo mà nói, thì có tỷ lệ rất lớn sẽ nổi đỏ!

“Không sai, chính là tình cảm.”

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Nhưng ngoài tình cảm ra, ta còn muốn đem cảm giác hiện trường làm ra, sân khấu mà Trương Hi Dương đang đở ửng chính là bởi hiện trường thật sự quá cuốn hút, hai loại cảm thụ khác biệt so với Thính Ca của thi đấu.”

“Hiểu rồi!”

Lâm Hi bưng tỉnh đại ngộ: “Người sợ mình không mời được ca sĩ thích hợp. Bởi vì muốn xem lớn nhất tiết mục chính là ca sĩ, nhưng nữ tử nổi tiếng không muốn tham gia trận thi đấu này.”

Thi đấu thành công ca?

Thua không còn mặt mũi rồi, thắng cũng không có chỗ tốt gì, về phần người nói tiết mục này có thể được sao?

Chuyện này không thể nói chắc được.

Không phải ai cũng có loại ánh mắt nhìn tiền thiên, hàng năm âm nhạc tổng nghệ nhiều như vậy, người làm tiết mục đều sẽ thổi lên trời rơi xuống trước, nhưng cuối cùng lại đại đa số là nhảy phố.

“Kỳ thật độ khó không lớn như vậy.”

Lâm Thắng Thiên nói: “Chúng ta có thể phối võ công trên dưới của ca sĩ, nhiều lần chọn ca sĩ đã nổi khí quá độ nhưng hát giỏi lại rất mạnh, hiện trường của ca sĩ tuyệt đối nổ tung.

“Quan trọng nhất chính là:

“Loại ca ca này rất thiếu cơ hội và sân khấu.

“Giá cả của bọn họ rất rẻ, hơn nữa khả năng đồng ý tham gia vô cùng cao.

“Mỗi kỳ chúng ta phải rút thăm để bọn họ quyết định trình diễn. Phần rút thăm này sẽ rất thú vị, ngoại trừ rút thăm thì chúng ta còn có thể đặt ca sĩ ở gian khác nhau, đập vào cửa để xem kịch của những ca sĩ khác.”

Lâm Hi như có điều suy nghĩ.

Lâm Tri Bạch lại cười trộm, ca ca đã ngộ rồi, nghĩ nghĩ đến kiếp trước ta là Nữ Nhi đầu tiên mời trong Chương Nhất Quý của Nữ Nhi?

Vũ Tuyền...

Tề Tần...

Hoàng Ý San...

Sa Bảo Minh... chờ một chút.

Đặc điểm của những ca sĩ này quá rõ ràng, hoặc là từng làm ca sĩ lớn tuổi, hoặc là thể hiện thực lực cực kỳ khủng bố khi xướng công cực kỳ khủng bố.

Nhưng cách chơi này còn chưa đủ trưởng thành.

Mùa thứ hai của Mang Quả đài mới ý thức được cách phối trí và phong cách của ca sĩ càng thêm toàn diện. Vì vậy bọn họ lại tìm được một số ca sĩ tuy trẻ tuổi nhưng thực lực cũng không tầm thường.

Chẳng hạn như Đặng Tử Kỳ.

Chẳng hạn như chu bút sượng.

Lâm Thắng Thiên nhìn tỷ tỷ chăm chăm: “Không có sự ủng hộ của âm nhạc Thập Tam bộ các người, ta không làm được chuyện này.”

Lâm Hi nói: “Nói đi, người xem trọng ai?”

Lâm Thắng Thiên: “Trương Hi Dương!”

Trương Hi Dương là mục tiêu đầu tiên mời Lâm Thắng, hiện trường của hắn quá bất ngờ, hơn nữa bây giờ nhân khí cũng vô cùng cao, chính là thời điểm trở nên đỏ ửng!

“Ta biết ngay mà.”

Lâm Hi bất đắc dĩ nói: “Trương Hi Dương thực sự rất thích hợp với tiết mục này của người, nhưng bản thân hắn lại từ chối tham gia bất cứ tiết mục gì của tổng nghệ, lúc trước hắn tiến vào mười ba bộ đã có ước pháp tam chương rồi, tính cách của gia hỏa này rất cố chấp, không ai khuyên được.”

Không có Trương Hi Dương thì rất khó xử lý.

Lâm Thắng Thiên cau mày nói: “Người không thể để hấn phá lệ một lần à?”

Lâm Hi lắc đầu: “Ta chỉ có thể tận lực thử xem, nhưng người cũng đừng ôm hy vọng quá lớn, nếu như Trương Hi Dương dễ nói chuyện như vậy, cũng không yên lặng lâu như lúc trước.”

“Ca.”

Lâm Tri Bạch lấy điện thoại di động ra, sau đó cười nói: “Lão Trương đã đáp ứng.”

Lâm Hi:?

Lâm Thắng Thiên:?

Lâm Tri Bạch nói chuyện phiếm ghi lại di động cho hai người nhìn.

Lâm Tri Bạch: 【Ca ca ca ta muốn làm một tiết mục tổng nghệ loại thi tài.】

Trương Hi Dương: 【Nếu đây là ý của sư phụ Bạch Đế, ta không thành vấn đề.】

Lâm Tri Bạch: 【Phiền người rồi.】

Lâm Hi nhìn qua ghi chép cuộc nói chuyện, hơi há hốc mồm.

Trương Hi Dương là một người cố chấp, từ bao giờ dễ nói chuyện như vậy?

Lâm Thắng Thiên lại dùng vẻ mặt cổ quái nhìn chằm chằm Lâm Tri Bạch, chuyện khó khăn như vậy đệ đệ chỉ cần một câu nói liền làm?

Mặt mũi lớn vậy sao?

Còn có tác dụng hơn so với âm nhạc của tỷ tỷ Lâm Hi bộ mười ba bộ chủ quản nói chuyện!

“Mẹ kiếp.”

Lâm Hi nhin không được bạo thô.

Dám đánh mặt quá nhanh.

Mình vừa mới nói xong Trương Hi Dương không có tổng kỹ thuật chính tề.

Trương Hi Dương trực tiếp đồng ý với đề đề tham gia?

Lâm Thắng Thiên cười ha hả: “Nếu Trương Hi Dương tham gia, ta mời ca ca khác cũng sẽ dễ dàng hơn, tiểu Hắc người thật sự giúp ca ca một đại ân!”

“Vậy để ta giới thiệu tiếp.”

Lâm Tri Bạch nói: “Để vòng tay cũng tham gia đi.”

Lâm Tri Bạch mở ra chính là góc nhìn của thượng đế, hẳn biết tiết mục này tất nhiên sẽ phát hỏa, sân khấu này cũng có thể để cho Lâm Thủ Nhất có thu hoạch vụng về.

“Không thành vấn đề!”

Lâm Thắng Thiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Đúng là tiết mục chúng ta cần một hai vị ca sĩ trẻ tuổi, tốt nhất là ba đời già trẻ đều có.”

“Kí tính cũng không thể chỉ có một.”

Lâm Hi tự nhiên cũng là muốn hỗ trợ, nàng đưa ra đề nghị của mình.

“Đúng vậy. Ô đọc sách tự giới thiệu. Kỹ năng ma thuật, dự đoán: “Dự đoán.”

Lâm Thắng Thiên nhìn về phía Lâm Hi nói: “Chúng ta còn cần một người lớn tuổi hơn nữa, nhưng thực lực cũng vô cùng mạnh mẽ, tọa trấn, Hạ Vũ Long lão sư có thể tham gia không?”

“Ngày mai ta hỏi một chút.”

Lâm Hi cười nói: “Hạ Vũ Long lão sư là ca sĩ có thâm niên nhất trong mười ba bộ chúng ta, năm nay vừa vặn năm mươi tuổi, nhưng bây giờ là bảo đao chưa già a, chỉ luận thực lực cho dù so với những ca vương kia cũng tuyệt đối không thua kém.”

Lâm Tri Bạch hơi nhú mày.

Ca đàn của Hạ Vũ Long có địa vị, tương đương với Hàn Lỗi kiếp trước, hát qua rất nhiều ca khúc kinh điển, có một số Lâm Tri Bạch còn đặc biệt ưa thích, vị này đến tọa trấn xác thực không thành vấn đề.

Cứ như vậy.

Ba huynh đệ quay chung quanh ca sĩ “Ta là ca sĩ tiết mục này, thảo luận đến khuya mới tan.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 56: Hôm sau Sở Từ từ.

Lâm Tri quay lại dạy trắng.

Buổi chiều về đến nhà.

Giang Thành điện thoại tới.

“Ta đã ký vào mặt ca ca của ông chủ, ký xong một bản hợp đồng, hấn muốn trực tiếp mua đứt bản án tổng hợp toàn bộ tổng thu hoạch này, nhưng ta dựa theo yêu cầu của người, ký vào một bản hợp đồng, cuối cùng chúng ta sẽ được chia thành mười phần trăm.”

“Ừm.”

Lâm Tri cười trắng.

Tổng nghệ này thật ra tặng không ca ca cũng được.

Bất quá Lâm Tri uổng công muốn kiếm tiền thần thoại, tự nhiên không thể thật sự tặng không, đồng thời bản quyền nhất định phải nắm chắc trong tay, mùa thứ nhất lửa thứ hai thì có thể tăng giá.

Dù sao thì thứ hấn kiếm không phải tiền của ca ca.

Điều duy nhất ca ca phải gánh vác chính là phong hiểm.

Nhờ đâu tiết mục này đập phố, tình cảnh của hấn ở trong bộ phận của hấn sẽ bị thêm sưng vào.

Cũng may hồ sơ vạch trần của Lâm Tri Bạch rất tỉ mỉ, viết rõ chi tiết án của nữ ca áo ca kiếp trước, thậm chí hiệu quả của tiết mục như thế nào đều được an bài trước.

Ca ca cái gì cũng không cần làm.

Cầm bàn tay viết gáo theo hồ lô là được.

Cơm đều sắp trực tiếp đút vào trong miệng ca ca rồi.

Cho dù tiết mục này xuất hiện ở vùng nước ven đường không phục thì chắc chắn cũng không đến mức lao đầu phố.

Sau khi cúp máy điện thoại.

Không bao lâu Lâm Thủ Nhất đến, tiếp tục dạy Lâm Tri hát.

Trước khi bắt đầu đi học.

Lâm Tri Bạch bỗng nhiên mở miệng nói: “Ca ca ta làm tổng nghệ, người muốn tham gia không?”

“Tổng kỹ?”

Lâm Thủ Nhất cười vụng về nói: “Thúc phụ bảo ta đi ta sẽ đi.”

Lâm Tri Bạch hỏi: “Sao người không hỏi tổng kỹ là như thế?”

Lâm Thủ Nhất đáp đơn giản: “Mặc kệ hắn tổng kỹ cái gì, dù sao thúc phụ cũng sẽ không hại ta.”

Lâm Tri cười trắng trợn.

Thằng nhỏ ngốc này, đừng để ngày nào bị người bán mà không biết a.

“Vậy người chuẩn bị tham gia đi, sau này bên cạnh ca ca của ta sẽ liên lạc? Chẳng lẽ tổng kỹ cũng không tề, giờ chúng ta bắt đầu đi học.”

“Được.”

Chương trình học hôm nay vẫn như cũ là ba giờ, Lâm Thủ Nhất hoàn thành khóa học vụng về công túi sách rời đi.

Những ngày tiếp theo.

Tổ phim đang chuẩn bị.

Tổng kỹ cũng đang chuẩn bị.

Những chuyện này đều có quan hệ với Lâm Tri Bạch, lại không cần y tự mình làm việc, ngược lại gia đình gần đây đặc biệt náo nhiệt ——

Bởi vì cha hắn ta đã nhận được kịch bản Cuồng Tiêu Tiêu!

Gia đình quần thể gọi tên Lâm gia đại viện, thành viên một bầy vừa vặn là một nhà năm người Lâm Tri Bạch.

Cha: 【 ta nhận được một cái kịch bản vô cùng phi thường vô cùng tốt, quay ra ngoài có thể sẽ cháy thật lớn, nghe nói người ta chỉ định muốn ta quay, khúc nhạc này khẳng định là fan của ta!

Mẹ: 【Đề tài gì? 】

Cha: kịch bản “Phổ Lễ”, tác giả của kịch bản này tên là Bất Dạ Hầu, ta xem xong kịch bản xong còn cố ý xem hấn, phong cách của người này, cùng phong cách viết kịch bản hoàn toàn không giống nhau, không đề nghị xem con hấn! 】

Tỷ tỷ: Chúc mừng cha!

Ca ca: hôm nay là ngày đôi vui lâm môn, công ty tổng kỹ mới của ta cũng thông qua, hiện tại chính thức chuẩn bị, có khả năng tuyển chọn tổng nghệ này! 】

【Tỷ tỷ: gần đây chúng ta vui vẻ rất nhiều chuyện (Vui vẻ)】

Mụ mụ: 【Tiểu Hắc thân thể khỏe mạnh, chúng ta cứ tiếp tục mọi chuyện. 】

Tiểu Hắc: 【 Công lao ở trong tay ta! 】

Tỷ tỷ: “A a a a, Bất Dạ Hầu quá dọa người, kịch bản của người này nhất định là phim kinh khủng a, hấn lại là fan của cha? 】

Cha: 【... 】

Tất nhiên Tiểu Hắc chính là Lâm Tri biết mình đang ở trong đám gia đình.

Không có biện pháp.

Người nhà đều gọi như vậy.

Thế nhưng người nhà tuyệt đối không thể tưởng tượng được câu “Công lao” của Lâm Tri Bạch mang ý nghĩa chân chính của mình.

Công và danh tiếng sâu xa.

...

Ngày 15 tháng 11, Lâm Tri Bạch vẫn đi theo vòng tay học chơi bời.

Sau khi học tập kết thúc.

Bên tai Lâm Tri Bạch đột nhiên vang lên một âm thanh nhắc nhở:

“Thanh Nhạc +1”

Lâm Tri Bạch không khỏi tâm tình vui vẻ, số liệu âm nhạc của hắn đã rất nhiều ngày rồi!

Mà theo lần này tăng cường.

Giá trị thanh nhạc của Lâm Tri Bạch đã đạt tới 35!

“Thúc phụ đang cười cái gì?”

Lâm Thủ Nhất đang chuẩn bị trở về, bỗng nhiên thấy Lâm Tri Bạch lộ ra nụ cười, tò mò hỏi một câu.

“Ta nghĩ tới một chuyện rất vui vẻ.”

Nụ cười của Lâm Tri không giảm: “Khoảng thời gian này vất vả cho con rồi, tiếp theo con tập trung chuẩn bị diễn tập, không cần dạy ta ca nữa.”

“Ta không quan tâm...”

Lâm Thủ Nhất cho rằng thúc phụ không muốn làm phiền mình.

“Người cũng có chuyện của mình, đương nhiên tiếp theo ta cũng không có nhiều thời gian để học cái này.”

Lâm Tri Bạch vỗ vỗ bả vai vòng tay.

“Vậy được rồi.” Lâm Thủ Thành nghiêm túc nói: “Thúc phụ có chuyện gì cần thiết lại liên hệ ta.”

“Ừm.”

Lâm Thủ Nhất rời khỏi vụng về.

Lâm Tri Bạch trở lại trên lầu, gọi hệ thống ra.

“Thang đỏ.”

“Kí chủ mời nói.”

“Ta có năm điểm kỹ năng đúng không?”

“Đúng vậy, xin hỏi kí chủ có cân nhắc thêm không?”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch trước mắt hiện ra bảng số liệu, đầu ngón tay y nhắm vào tiếng nhạc:

“Thang đỏ, thêm điểm!”

Số liệu trong tiếng nhạc nhất thời nhảy lên.

36...37...38...39...40...

Cuối cùng.

Giá trị âm nhạc của Lâm Tri Bạch dừng lại ở 40 điểm.

Cùng lúc đó.

Lâm Tri Bạch cảm giác đầu tê dại.

Sau đó cảm giác này lan tràn đến cổ họng, ngứa ngứa giống như có sâu bọ đang bò.

Hắt xì!

Lâm Tri Bạch hắt xì một cái, cảm giác ngứa ngứa biến mất.

Âm thanh máy móc đỏ ửng vang lên: “Thêm điểm hoàn thành, âm nhạc của ký chủ tăng lên đã hoàn thành.”

Hoàn thành rồi?

Thử xem hiệu quả thế nào.

Lâm Tri Thanh hắng giọng một cái, nhỏ giọng hát lên: “Nữ tử sắc nguyệt quang...”

Ai ui ~ đúng là không sai.

Lâm Tri Bạch cũng nói không rõ loại cảm giác này.

Giống như mình ca hát tự nhiên hơn, âm thanh không chế cũng mạnh hơn trước quá nhiều, khí tức tựa hồ cũng trở nên càng lâu dài hơn.

Đổi một bài.

Lâm Tri Bạch lại hắng giọng: “Một ly kính triêu dương nhất kính nguyệt...”

Oa.

Lần này hiệu quả càng rõ ràng hơn, ước chừng là yêu cầu bài hát này cũng không cao như vậy.

Lâm Tri Bạch có chút hưng phấn, hát lên mấy bài hát mà mình đã đăng trước đó, phát hiện đã có hương vị làm ca kỹ chuyên nghiệp.

Được rồi.

Đối với một người vốn ngũ âm không hoàn toàn, bằng vào nỗ lực của bản thân ——

Cùng với điểm của hệ thống, tiến bộ nâng lên trời long đất, xác thực sẽ khiến người ta sinh ra cảm giác hưng phấn cực lớn.

Một lát sau.

Lâm Tri Bạch tỉnh táo lại, kế hoạch bước thứ hai đã triển khai, hẳn cần phải suy nghĩ kỹ những chuyện tiếp theo.

Tổng Nghệ.

.

Âm nhạc.

phim truyền hình.

Lâm Tri Bạch hiện tại sạp rất lớn, phải kéo tư lộ kén chải vuốt cẩn thận.

Đầu tiên là phim truyền hình không cần để ý, ” Cuồng Tiêu Tiêu đã lập hạng mục, thần thoại giải trí loại bá chủ này, vận hành hiệu suất rất cao, dù sao tổ phim a diễn viên a diễn viên a, cái gì cũng có sẵn, không có chỗ nào không phải quan tâm của Lâm Tri.

Ngược lại nếu giao tổng kỹ thuật cho ca ca, ta là ca sĩ thì cần phải để ý một chút.

Trương Hi Dương.

Lâm Thủ Không.

Hai người này đều sẽ tham gia ca pháp của ta.

Trương Hi Dương không cần lo lắng, khẳng định thực lực của hắn có thể đi tới cuối cùng.

Lâm Thủ Nhất có chút mất tự nhiên.

Lâm Tri Bạch đang suy nghĩ về việc hỗ trợ.

Cũng không thể để cho vòng tay trước đó bị đào thải.

Cũng không ăn được món lãi lớn của tiết mục hỏa hoạn này.

Nếu thật sự không được thì tìm hệ thống định chế một ca khúc sơ cho Lâm Thủ Nhất.

Dù sao danh vọng hiện tại của Lâm Tri Bạch tăng lên tốc độ cũng không tệ lắm, tác phẩm dưới danh nghĩa của hắn càng ngày càng nhiều, tác phẩm càng có danh vọng càng tăng càng nhanh.

Đương nhiên.

Tổng kỹ hiện tại còn đang chuẩn bị, năng lực vụng về của Lâm Thủ Nhất cũng tạm được, Lâm Tri Bạch tạm thời cũng không vội.

Kế tiếp là.

Bất Dạ Hầu vừa mới bắt đầu thành danh.

Rèn sắt khi còn nóng thì không thể đứt đoạn được.

Tháng sau phải tiếp tục suy luận những chuyện mới lạ ở phòng sách của Liệp Xận Tư Đốn.

Trước đó Lâm Tri Bạch rút được tập ngắn, bên trong bao hàm mười một câu chuyện ngắn gọn, cho đến nay mới tuyên bố hai cái, nhưng còn lại chín cái Lâm Tri Bạch đã viết xong toàn bộ rồi.

“Vậy thì chọn ra hai cách phát biểu khác.”

Lâm Tri Bạch nhanh chóng có quyết định, hai câu chuyện ngắn tiếp theo, một người tên là 《Hương Dương chi thơ》.

Một vợ chồng khác kêu Oánh Oánh rời xa.

Hai câu chuyện này, phong cách cũng không tính là hắc ám đặc biệt, nhưng chất lượng vẫn trước sau như một, có thể khiến nhiệt độ của Bất Dạ Hầu giữ được, thậm chí nâng cao một bước.

Cuối cùng.

Lâm Tri Bạch phải cân nhắc đến chuyện tự mình ca hát.

Khoảng thời gian này Lâm Tri Bạch một mực học hát, hôm nay hắn lại đem tất cả kỹ năng đều thêm vào tiếng nhạc chính là vì chuyện này.

“Bài hát có sẵn đây.”

Trước đó Lâm Tri Bạch rút được cầu gậy tuyệt động.

Bài này Lâm Tri không muốn tự mình hát, nhưng nhất định phải làm một cái mã giáp mới.

Tân Mã Giáp tên là gì vậy?

Lâm Tri Bạch nhớ tới một cái tên dễ nghe.

Trong lúc nhất thời không nghĩ tới phù hợp, Lâm Tri trắng trắng dứt khoát gọi điện thoại cho Giang Thành.

“Lão bản.”

“Ta muốn áo lót mới, người giúp ta nghĩ cách, chỉ cần đặt tên tương đối dễ nghe là được.”

“Bộ giáp mới?”

Giang Thành cảm giác có chút kỳ quái, mở mã giáp mới gì, hai cái mã giáp này của Bạch Đế và Bất Dạ Hầu còn chưa đủ hay sao?

“Giúp ta ngẫm lại tân mã giáp tên là gì?”

“Hiện giờ đặt tên giống như đang tìm kiếm trong 《Thi Kinh》.” Giang Thành đè nén nghi ngờ trong lòng.

“Tìm trong 《Thi Kinh》?”

“Hoặc là ngài cũng có thể cân nhắc tìm trong Sở Từ.” Giang Thành lại lần nữa đưa ra đề nghị.

“Có rồi!”

“Vậy là có?”

“Áo choàng mới gọi là Sở Từ đi.”

Lâm Tri Bạch lười lật xem nội dung của Sở Từ, cái tên này rất không tệ.

“Được rồi.”

Tuy rằng cái tên Lâm Tri Bạch này rất qua loa, nhưng đây không phải là trọng điểm, Giang Thành tò mò chính là:

“Tuần mã giáp mới của ngài muốn làm gì?”

“Đó là ca sĩ mã giáp, ta biết hát.”

Lâm Tri mở miệng nói, sau đó điện thoại kia liền lâm vào trầm mặc quỷ dị.

“Này?”

“Có gì nghe không?”

Chẳng lẽ là tín hiệu không tốt?

Lâm Tri Bạch nói điện thoại di động nửa ngày cũng không nghe thấy hồi đáp lại.

Thật lâu sau.

Điện thoại kia, Giang Thành yếu ớt nói:

“Lão bản là một tên chuyên làm khúc hát tinh thông âm luật, ngài lại hát hẳn là một việc vô cùng hợp lý, hơn nữa cũng hợp lý nhỉ?”

Lâm Tri Bạch: “...”

Giang Thành bình tĩnh nói: “Ông chủ yên tâm đi, tâm thần ta đã chết lặng, hiện tại ngài nói với ta rằng dù người có thể sinh muội người, ta cũng tuyệt đối không bị hù dọa, mặc kệ có logic hay không.”

“Cái này thật sự không biết.”

“Vậy Mã Giáp là có ý định?”

“Đương nhiên là làm một cái chức vụ phụ nghiệp của ca sĩ, Kỹ K đọc sách. Khảo nhân người thuê một cái âm thu mộc là được, chuyện khác một mình ta có thể giải quyết.” Lâm Tri Bạch trong khoảng thời gian này đã tự học thành tài, hoàn toàn có thể tự mình làm ca, dù sao phương diện sáng tác cũng có sẵn.

“Vậy một cột nhạc nhân viết tên ai?”

“Sở Từ.”

Giang Thành lần nữa trầm mặc, nếu như hẳn là người trái đất, nhất định sẽ hỏi một câu:

Người đã có ái.

Vì sao còn khai phá khế tin?

---

ps: Cuối cùng đã làm xong, sau đó có thể triển khai.

Một vạn bốn ngàn chữ, canh bốn, vẫn là tương đối bao no, cầu xin một chút vé tháng cho mọi người đi!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 57: Ông chủ cái gì cũng biết một chút, tại sao mở mã giáp mới?

Nguyên nhân rất đơn giản, Lâm Tri Bạch muốn kiếm càng nhiều tiền hơn.

Bạch Đế là tồn tại vì tử tử, muốn thăng chức cho tử tử bảo vệ bản thân, cho nên hiệp ước cũng phải dựa vào thần thoại giải trí, Lâm Tri Bạch không tính thoát ly.

Mà tên Lâm Tri Bạch Sở Từ này lại định dùng hãn để kiếm tiền.

Không có độ chênh lệch giá bán sỉ giữa thần thoại, chỉ cần bàn bạc phân chia với bên truyền tin là được.

Đương nhiên cũng có hạn chế.

Ví dụ như ca sĩ khác có thể chạy đi tuyên truyền thông báo kiếm tiền khắp nơi, nhưng Sở Từ lại không thể xuất đầu lộ diện, nhưng việc này không tính là khuyết điểm đối với Lâm Tri Bạch, hãn không thích công việc trước màn.

Đối với hãn mà nói, hạn chế chân chính là:

Sở Từ không thể hưởng thụ được những tài nguyên tuyên truyền khổng lồ trong thần thoại.

Lực ảnh hưởng tuyên truyền này không thể khinh thường.

Lúc trước nếu như không có con đường tuyên truyền thần thoại, “Tranh Tiêu sầu” cuối tháng căn bản không có khả năng xông đến hạng hai thi đấu Quý bảng.

Cái này không liên quan gì tới chất lượng của ca khúc, tác phẩm của người có tốt đến mấy cũng phải cho người ta nghe chứ?

Rất nhiều lúc hương rượu cũng sợ ngõ nhỏ sâu.

Về phần sau này, người nào là Đại Hào?

Đối với Lâm Tri Bạch, bất kể là Bạch Đế hay là Bất Dạ Hào, hoặc là tân mã giáp Sở Từ kế tiếp đều là đại hào.

Điểm khác biệt duy nhất là:

Thân phận Bạch Đế này là một tờ minh bài, Lâm Tri không tính giấu diếm ai cũng không giấu được, đây là liên hệ giữa hần và thần thoại không thể đoạn đoạn.

Mà Dạ Hâu cùng Sở Từ làm áo giáp mới, về sau sẽ trở thành nửa giang sơn của Bộ Ngạn.

Đương nhiên.

Hiện tại Dận Đề còn rất yếu, giống như trẻ con trong tã lót, phải tiếp tục chăm sóc.

Không có biện pháp.

Đầu tư xong phim truyền hình, trên tài khoản của Tỳ Hưu chỉ còn hơn bốn trăm vạn, phải đợi Cuồng Tiêu Tài phối chế bộ phim này về sau mới có thể kiếm được một khoản về tài chính.

Tổng nghệ sau khi hành pháp khẳng định cũng có lợi, nhưng những thứ này đều cần thời gian.

Trước mắt vẫn nên tiếp tục kiếm chút tiền lẻ là được rồi, Lâm Tri Bạch đem hai bộ ngắn văn chương tháng sau phải suy luận nghi ngờ phát cho Giang Thành.

Hắn không cần nói chuyện với bất kỳ ai.

Giang Thành lấy danh nghĩa đại biểu của Phù Huê, là có thể giúp Lâm Tri Bạch giải quyết xong những chuyện này.

Sau đó.

Lâm Tri Bạch tiến vào chỗ làm việc ở âm nhạc, bắt đầu chế tác tấu “Truân Đoạn Kiều tàn tuyệt”.

Phòng làm việc âm nhạc này là do ca ca bố trí, bên trong có đầy đủ các loại thiết bị, trên máy tính cũng có nút thắt liên quan đến máy tính.

Lâm Tri Bạch tự học thành tài không sai, nhưng đây là lần đầu tiên thực tế, có thể cần phải mò mẫm đi tới, tựa như ca hát trong internet của kiếp trước, điều kiện có hạn chỉ có thể tự mình sáng tạo điều kiện.

Cứ thế dày vò bảy tám ngày.

Lâm Tri Bạch cuối cùng đem khúc nhạc chung làm ra, đối với khúc nhạc này đã không có bất kỳ khác biệt gì.

Đây không phải là thành tích rất tốt gì, bất quá là xét qua bài tập biên khúc của lão Hứa mà thôi, nhưng Lâm Tri Bạch cũng có chút cảm giác thành công, trong lòng tự khen ngợi, còn được Trương Nguyệt phiêu ủng hộ.

Cũng chính là ngày hôm đó.

Giang Thành bỏ ra một trăm vạn mua một cái lều ghi âm.

Vốn là định thuê, nhưng Lâm Tri Bạch cân nhắc đến Sở Từ sau này phải thường xuyên thu ca, dứt khoát để Giang Thành trực tiếp mua luôn, hẳn hiện tại mặc dù thiếu tiền, nhưng có chút tiền cũng không cần phải tiết kiệm.

Kiểm một trăm vạn cũng không phải chuyện khó.

Nơi này cách lều thu âm Lâm Tri Bạch không xa, hẳn trực tiếp xuất phát đi qua thu thập 《Đoạn Kiều Tàn Tuyệt Trệ》.

Đối với kiến thức biết trắng trong lòng của Lục Ca Lâm cũng không xa lạ gì.

Trước đó Trương Hi Dương cùng Lâm Thủ Bút thậm chí Tôn Cốc Lục Ca, toàn bộ hành trình đều tham dự, nhưng đây là lần đầu tiên hẳn lấy thân phận ca ngợi, thể nghiệm cảm nhận hoàn toàn khác nhau.

Cũng may thiết bị ở đây rất tốt.

Rất nhiều phần phần mềm đều là thao tác trí não hóa.

Lâm Tri Bạch chỉ cần cam đoan mình hát ra một phiên bản hài lòng nhất là được.

Đúng như Lâm Thủ Nhất nói như vậy, sắc mặt Lâm Tri Bạch rất dễ nghe, loại âm sắc này cơ bản hát ca gì cũng không tệ.

Ấn, Lâm Tri Bạch cũng cho là như vậy.

Dù sao hẳn đối với 《Chiết Kiều Tàn Tuyệt》 cuối cùng được ghi lại rất hài lòng.

Sau khi ghi lại xong, Lâm Tri Bạch không vội tuyên bố, dưới tiền đề tuyên truyền không có bất cứ điều kiện gì, ca này trực tiếp tuyên bố rất có thể đá chìm đáy biển.

“Phải nghĩ biện pháp rạch nhiệt độ mới được.”

Nếu như có thể trộn lẫn vào vị trí âm nhạc đưa tin thì tốt rồi.

Đáng tiếc vị trí đưa tin âm nhạc thường được giới thiệu đều lưu lại cho các công ty âm nhạc lớn.

Tỷ như trước đây Lâm Tri Bạch lấy thân phận Bạch Đế ra phát hành “Tiêu Sầu“, cùng loại với mấy âm nhạc biên tập Hỏa Vân, sau khi nghe xong thì không nói hai lời, vừa lên tiền tuyển liền sắp xếp khóa kết nối nhóm đầu trang...

Ca trong thần thoại bọn họ không dám chậm trễ.

Bây giờ Lâm Tri Bạch lấy thân phận Sở Từ mà hát.

Sở Từ không ký hợp đồng với công ty, thuộc về người có âm nhạc độc lập.

Lam Tinh có rất nhiều âm nhạc độc lập, những người này đương nhiên có thể trực tiếp bộc lộ nhạc nhạc, nhưng phải ký tên chia làm hợp đồng với âm nhạc, để đổi lấy tài nguyên đề cử nhất định.

Thế nhưng Lâm Tri Bạch lại tìm được một cửa khẩu mới để đột phá trong đám mây lửa này.

[Hỏa Thiêu Vân Cổ Phong thưởng lớn!]

Đây là hỏa diễm vân đang tổ chức một hoạt động cổ phong ca tập hợp.

Hoạt động quy mô rất nhỏ, chủ yếu là mặt hướng về một vài âm nhạc công ty nhỏ và những âm nhạc người độc lập.

Phần thưởng hạng nhất: Mười vạn tiền thưởng, trang đầu tiên tiên cử (một ngày).

Hoạt động phần thưởng hạng hai: Năm vạn tiền thưởng, trang đầu đề cử cấp hai (một ngày).

Hoạt động phần thưởng hạng ba: Ba vạn tiền thưởng, trang đầu đề cử (một ngày).

Phần thưởng của ba thứ hạng đầu vẫn còn tạm được.

Phần thưởng tiếp theo không đáng nhắc tới.

Nhưng đây đã là cơ hội để Lâm Tri nở mày nở mặt hiếm thấy, sau khi phát hiện hoạt động này liền quyết đoán chọn tham gia báo danh.

Phương thức liên hệ?

điền điện thoại ở thành Giang xong thì người quản lý ghi chú là được rồi.

Nếu điền tên của ngân hàng thông báo cho tài khoản công quy đi, ba thứ đầu là tiền thưởng nha.

Lại nói đến hỏa thiêu vân gậy ra hoạt động này còn liên quan đến Lâm Tri Bạch.

Bởi vì tháng trước Bạch Đế viết bài thơ Nguyệt Quang này nhiệt độ phi thường cao.

Đây là một bài cổ phong ca, gọi nên không ít tiếng vang ở vòng cổ, ngay cả những người gần đây nghe Cổ Phong ca cũng thay đổi nhiều, cho nên hỏa diễm vân mới thuận thế làm ra hoạt động tập thể như vậy.

Xem như nhiệt tình hưởng ứng người yêu thích Phong ca cổ xưa a.

Hai năm qua thi đấu trong bảng mười dặm mặc dù thường xuyên có cổ phong ca khúc, nhưng năm nay chỉ có một bài Cổ Phong ca đăng đỉnh duy nhất trên bảng thi đấu.

Chuyện này Lâm Tri không biết.

Hắn cọ cọ thật ra là Bạch Đế, cũng chính là độ nóng của hắn.

Sau khi báo danh thành công, Lâm Tri Bạch trình diễn tấu 《đoạn kiêu tàn tuyệt” sĩ lạc” truyền lên.

Ngày hoạt động sẽ ngừng lại trước đây tháng này, biên tập biên tập Hỏa Vân sẽ tuyển ra mười ca khúc xếp hạng đầu trong tháng sau, vừa vặn có thể tham dự đánh bảng trong tháng mười hai.

Chính là phân chia đen một chút.

Bài hát này cần có lợi nhuận và âm nhạc phát triển năm năm tài khoản.

Nhưng mục tiêu tạm thời của Lâm Tri Bạch không phải là tiền, mục tiêu của hắn là danh tiếng của Sở Từ, cho nên cũng không để ý chuyện chia phần.

Hơn nữa lợi phẩm chia đó còn mạnh hơn nhiều so với thần thoại.

Nếu như Lâm Tri thông qua thần thoại phát ca, mình chỉ có một chút năm phần.

Có thể có vài người sẽ nói:

Công ty lớn đã rút thương lợi hại như vậy, tại sao mọi người còn muốn chặt cả đầu vậy?

Bởi vì người đàn nhạc độc lập viết xong bài ca, muốn tự mình tìm người viết ca ca, tự mình hát biểu diễn, thậm chí ngay cả bìa nhạc có khả năng đều phải tìm người giúp đỡ.

Có mấy người dám nói mình toàn năng, có thể xử lý những chuyện này?

Vô cùng phiền toái.

Lại nói công ty có người cung cấp tài bảo hộ.

Trình độ tìm người bên ngoài của người cũng là cao thấp không đồng đều.

Cho dù vận khí tốt tìm được người thích hợp, người cũng phải chia tiền cho người ta chứ?

Tương đương với tiền tới tay phải chia với mấy người, cho dù? Bí ẩn tức là phạt? Tiền chính thức tới tay cũng không có nhiều như vậy, có thể còn lại ba phần đều tính là người lợi hại.

Càng đừng nói đến ưu thế tuyên truyền của công ty.

Quảng truyền khổng lồ có thể làm to bánh ngọt của ca khúc, nhưng bản thân mình phát ca thì rất khó làm được điều này.

Lâm Tri Bạch có thể kiếm là bởi vì:

Tác phẩm nhạc đệm cùng với biểu diễn và biểu diễn biểu diễn và toàn bộ đều có thể tự mình hoàn thành, những khâu này ai cũng đừng nghĩ kiếm của hấn một xu, dù sao hấn có được bài tập làm bài tập, thi công không đủ còn có thể dùng điểm kỹ năng đi lên trên.

Đồng thời,

Lâm Tri Bạch biết ca khúc của mình chất lượng tốt.

Cho dù không có công ty hỗ trợ tuyên truyền, chỉ cần có thể đạt được một loại công cụ quang minh nhất định có thể dựa vào danh tiếng để quạt khởi.

Ca hay cũng cần tuyên truyền đúng.

Nhưng bài hát hay cần tuyên truyền tài nguyên cũng không nhiều.

Một khi tiếng nói đã hình thành, những chuyện còn lại cũng dễ nói.

Bất kỳ người nào âm nhạc độc lập, đều không có điều kiện như Lâm Tri Bạch.

Thậm chí sở dĩ rất nhiều người âm nhạc độc lập đơn độc, không phải bọn họ không muốn vào công ty.

Không vào được.

Nhất là ba ngưỡng cửa lớn thực sự quá cao.

Chỉ có một số rất ít âm nhạc độc lập mới dám nói, mình vòng qua công ty có thể kiếm được càng nhiều tiền hơn, thậm chí có thể cho tuyên bố bình đài chia ra nhượng bộ, nhưng cực ít ví dụ không nói cũng được.

Nơi này nói chính là đại đa số.

Đối với phần lớn người âm nhạc mà nói, vào công ty mới là lựa chọn tốt nhất.

Sau khi bài hát truyền thành công, Lâm Tri Bạch nhìn ngày, hôm nay đã là ngày hai mươi lăm tháng mười một rồi.

“Cũng may Sở Từ không cần chạy bộ vào trận.”

Lâm Tri Bạch mỉm cười, hẳn có ý đồ với thi đấu Quý bảng.

Bạch Đế có thần thoại làm hậu thuẫn, chạy bộ vào sân cũng có thể dựa vào ưu thế tuyên truyền để nghiền ép những công ty nhỏ kia.

Sở Từ không có làm ô che cho tam đại công ty, nếu như không nhân lúc tháng sau phát khúc nhạc, muốn xây dựng nền móng trên bảng thi đấu, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày.

Lúc này.

Điện thoại di động nhận được tin tức.

Giang Thành phát tới một bản đồ, phía trên biểu hiện:

“Ca hát của ngài đã được truyền bá thành công, xin chờ đợi
thẩm hạch, chúc ngài may mắn!”

Lâm Tri Bạch trả lời: 【Tham gia hoạt động tập thể một ca
khúc, ta lưu lại điện thoại điện thoại của người, hiện tại người
là đại biểu của Côn Bằng, cũng là quản lý của Sở Từ. 】

Giang thành: 【Chúc lão bản may mắn!】

Mặc dù ông chủ nói hẳn biết hát chuyện này hợp lý và hợp lý,
nhưng Giang Thành vẫn muốn nhìn xem chính hẳn hát lên rốt
cuộc có được hay không.

Về phần ca khúc hàm kim lượng, Giang Thành không nghi
ngờ.

Bởi vì Sở Từ chính là Bạch Đế, Giang Thành cho rằng Bạch
Đế có tư cách là Khúc phụ!

Thậm chí Giang Thành còn mơ hồ cảm thấy, ông chủ có lẽ
trình độ hát thật sự không tệ.

Bởi vì từ trước tới nay lão bản toàn bộ đều làm được!

Khúc nhạc thành công.

Sáng tác thành công.

Viết xong kịch bản.

Ngay cả tổng nghệ kế hoạch kia, tuy Giang Thành nhìn không
hiểu lắm, nhưng thông qua phản ứng của Lâm Thắng Thiên
đoán ra cũng rất có khả năng.

Nếu như Lâm Tri Bạch làm ca sĩ cũng có thể thành công, vậy
chỉ có thể nói rõ một chuyện:

Ông chủ của ta cái gì cũng biết một trăm triệu điểm. À, đọc
sách ** đọc. Khảo Hoan Hoan Hoa Hoa Hoa.

A: Cảm tạ minh chủ đại lão Khôn Hường, sau khi lên kệ nhận
được Minh thủ đầu tiên, Chúc lão bản hồng phúc tề thiên thu
vạn đại!

Cảm tạ: 【Thư hữu 223232328.8777】 , Chúng ta sẽ tận hưởng
món lợi lớn khi ‘Mộng Tuyên Phong Nguyệt ‘Chấn vện một

vạn năm!

Cảm tạ: “Lưu Tinh Lưu huỳnh tiểu】 5233, “Thần Hà hà giải” 2000, Yến Tử 523” ‘Mê Ân Tư Thác】 Đường gia 157, [Triệu Hoán】 vẫn khen thưởng 1000 điểm!

Cảm tạ 【Chu Tử Thư thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Dạ Hàn Hề Tuyết】 , Thuần mẽ đại ngâm nhường 【Tỷ bạch】 【Tứ bạch】 -100. 【ngũ】 200. 【Đem cho ta 【x13】 . 【Thư bằng nãi170.2818080】 【Tiểu Liêm Muốn ăn thịt】 ??】 10 Thiên Minh】 【mười một tháng tình】 là cô độc 【Cô độc 【Thanh lâm sơn】 . 【Tác một Nhã nhi Tichiêm Quách Đức ôm trong ngực “Tống Đường Tống Nguyên Thanh Lăn. 【Thanh Xuân Xuân Thập Lục】 của Túy Mộng Đông Thành】 .

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 58: Tên Sở Tử này là tới để nổ cá đúng không? Tên tiểu Hồ Tử là biên tập hoạt động Cổ Phong đại thưởng - Hỏa Vân.

Kỳ thật đây chỉ là một hoạt động nhỏ, nhưng người báo danh tham gia hoạt động lại không ít, mỗi ngày đều thu được rất nhiều ca khúc.

Dù sao ba hạng đầu được đề cử là trang đầu tiên.

Chuyện này đối với những tiểu nhạc công ty Tần Châu và những người âm nhạc độc lập mà nói thì quá có sức hấp dẫn!

Bởi vì tài nguyên cấp bậc này thường chỉ có ca khúc xuất phẩm của công ty âm nhạc cỡ lớn mới có thể hưởng dụng.

Cho dù ca khúc chỉ có thể được treo lên trang đầu một ngày, lượng lưu lượng cũng tương đối kinh người, ai bảo dùng số lượng Hỏa Thiêu Vân thành hộ ở Tần Châu số một số hai chứ?

Tiệc nuôi chính là:

Dù sao thực lực của những công ty nhỏ này và người âm nhạc độc lập cũng có hạn.

Công tác cần, mấy ngày gần đây Tiểu Hồ vẫn luôn nghe đủ loại Cổ Phong Ca, hiện tại có chút choáng váng đầu óc.

Ở đây có rất ít tác phẩm có thể đả động đến hắn.

Hoặc là ca từ vô dụng, xây cất các loại từ ngữ.

Hoặc là hát còn được xem, nhưng âm thanh thú vị lại quá bình thường.

Những thứ này đều là cổ phong ca thông bệnh, mọi người gần như đều nghĩ ra, muốn ra màu cũng không dễ dàng.

Lại nghe một câu, tên râu ria thiếu chút nữa đã ngã tai nghe lạc tai.

Tai cay!

Rõ ràng là đang mô phỏng theo Nguyệt Quang!

Bắt chước Ánh trăng khuyết không có vấn đề gì, bài hát thán trước cầm bảng bài thi đấu này là bài hát nổi tiếng nhất trong vòng cổ, được vô số cổ phong thích thổi nỏ.

Vấn đề ở chỗ:

Huynh không có nguyên tấu chương trình độ người ta nguyên xướng, cũng đừng học ba chữ 15 cái cong, trăm vạn Tu Âm sư cũng cứu không được.

Tức giận quá đi thôi!

Nhạc Đàn có quá nhiều người thích đầu cơ.

Những người đầu cơ này thấy ánh trăng chiếu sáng lửa, liền bắt chước các loại vụng về.

Thanh đơn là tiểu Hồ.

Nghe hát vốn là sở thích của tiểu Hồ.

Nhưng sau khi nghe ca biến thành công việc của mình, Tiểu Hồ cảm thấy tình yêu thật ra sẽ biến mất.

Thời gian xa không nói, ít nhất sau khi kết thúc hoạt động lần này, Tiểu Hồ cảm thấy trong vòng nửa năm tới mình sẽ không muốn nghe bất kỳ bài hát cổ nào nữa.

Nghe nói muốn.

Trong lòng chửi thề.

Hồ nhỏ lại mở ra một bài hát bản thảo khác.

Bài hát này có kèm theo âm điệu giống như đàn điện tử, giống như tiếng sáo do phần mềm nào đó hợp lại, loáng thoáng lại có cảm giác mang theo tiếng tiêu.

“Tuyệt gãy cầu?”

Râu nhỏ nhìn tên của bài hát này.

Cảm giác rất cổ phong, cùng phong cách âm nhạc cũng phù hợp.

Giai đoạn trước làm người nghe rất thoải mái, mang chút cảm giác dịu hiu.

“Không sai.”

Hiện tại mà nói thì là như thế.

Hồ nhỏ có chút hứng thú.

Sau một khắc tiếng ca vang lên:

“Tìm không được cánh gậy cánh khô điệp điệp!”

Hoàn toàn không nhìn thấy cảm ơn.

Sông nhỏ mái hiên dưới bóng đêm Giang Nam

Đọc không hiểu hoang dã ở Tái Bắc...”

Giọng nói ca ca vô cùng trong suốt, tựa như nước suối nhẹ nhàng chảy xuôi.

Việc xướng công ngược lại là nghe không ra rất nhiều, bởi vì trên giai điệu, không cần quá dùng quá sức.

Ca ca rất ưu nhã.

Lấy âm sắc động lòng người.

Điều này có thể quy tắc tránh đường phố, rất thông minh xử lý phương pháp.

Tiếng nói thanh tịnh lại lần nữa vang lên:

“Mai Khai bởi vì tịch mịch mà triền miên.”

Xuân về sau lại rất nhanh chôn vùi.

“Lưu ta ở lại ngắm pháo hoa bay đầy trời!”

Sau khi chập chờn liền theo gió phiêu diêu...”

Đoạn nhạc đệm nhỏ đầu tiên của Thính chủ ca liền cảm thấy ca khúc này rất thanh nhã.

Đoạn thứ hai là từ thanh nhã đến trong trẻo lạnh lùng, lộ ra một tia đau thương cùng u oán.

Loại cảm giác này đến từ ca sĩ dùng giọng hát để chứng minh cảm xúc của mình, còn đến từ ca từ nghệ thuật hóa biểu đạt.

Đúng vậy.

Đầu tiên là chú ý giai thoại, hiện tại con hẻm nhỏ bắt đầu chú ý bài hát.

Không nghi ngờ gì, con Hồ nhỏ này rất hiểu phong cách cổ xưa.

Nếu không thì hẳn cũng sẽ không bị sắp xếp phụ trách hoạt động thu thập cổ phong ca này.

Tiểu Hồ cho rằng dưới hiện trạng của nhạc đàn, địa vị cực cao, chỉ có tác phẩm nhạc của tác phẩm phong cổ, tính quan trọng là hoàn toàn không thua gì giai điệu.

Bất quá...

Bài ca này, cho dù là con mắt của tên hồ ly này có khắc nghiệt đến mấy, cũng không thể không thừa nhận nó vô cùng tốt.

Hoa và hồ điệp.

Giang Nam cùng Tái Bắc.

Mai Khai thời tiết đối xuân quy.

Pháo hoa sáng lạn đảo mắt biến mất.

Cảnh vật trong lời ca bài miêu tả vẻ đẹp tuyệt trần, càng khó có được là trên dưới mỗi câu đều tinh tế và đối chiến.

Tốt lắm.

Chúng ám ảnh cưỡng chế gây ra cảm giác thoải mái dễ chịu.

Không giống một chút Cổ Phong ca rõ ràng không biết sâu lại cố nói sâu, chông chát từ ngữ kì thực nội dung trống rỗng chán nản.

Lúc này phó ca tiến đến:

“Cầu gãy có phải hay không xuống tuyết ta nhìn mặt hồ?”

Hàn nguyệt trong nước như tuyết đầu ngón tay nhẹ điểm một chút hòa tan giải.

Cây cầu gãy có xuống tuyết hay không, lại nhớ tới thể diện của người.

Nếu vô duyên mà gặp lại Bạch Đê Liễu rủ lệ mấy lần...”

Bài ca này chính thức mở đầu, mỗi một câu đều đang cộng hưởng với ca danh xa xa!

Đây chính là lời nói có ý nghĩa!

Nét đẹp của văn tự cổ phong ca biểu đạt đầy đủ, bài hát này giờ lại như một bức họa đẹp ý vui.

Mỗi một câu bài từ đều có thể để cho Tiểu Hồ liên tưởng đến hình ảnh tương ứng.

Giọng nói trong suốt phối hợp với ca sĩ kia, tự nhiên mà sinh ra cảm giác càng thêm mãnh liệt!

Thân như lạc vào cảnh giới kỳ lạ!

Tiểu Hồ bỗng có chút cảm khái, trong tất cả những bài ca cổ xưa mà mấy ngày nay gã nghe qua, bên trong còn có dòng thanh lưu!

Không có trau chuốt từ ngữ nào cả.

Không mô phỏng theo Nguyệt Quang.

Ca cũng hay, biểu diễn cũng rất tốt.

Mặc dù không huyễn xướng công, nhưng âm sắc quá đẹp, không có đến cao trào trăm lần ngàn lượt, lại có loại ma lực làm cho người ta có thể tĩnh tâm nghe hát, loại trình độ hát cổ xưa này thật sự là không dễ dàng!

“Hoàn mỹ.”

Tiểu Hồ đưa ra đánh giá của mình.

Không phải nói bài hát này hoàn mỹ.

Tiểu Hồ cho rằng trên thế giới không có ca hát nào là hoàn mỹ.

Nơi này hoàn mỹ chỉ phối hợp, “Sứ tử lựa chọn, phát huy từ, công lực làm khúc nhạc, ba phương hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, ai cũng không kéo chân sau của ai, ngược lại là tăng thêm màu cho nhau!”

Chuyện này quá hiếm có.

Quả thực không giống tiểu công ty hoặc là người độc lập âm nhạc có thể làm ra tác phẩm.

Như là ba vụ lớn!

Nhưng tam đại chắc không để mắt tới hoạt động như vậy?

Hồ nhỏ vội vàng điều tra tin tức liên quan đến bài hát này, hiện tại hẳn rất hiếm kỳ.

Bài thơ là của ai?

Khúc nhạc là ai?

Ca ca là ai?

Tin tức liên quan rất nhanh hiện ra trước mắt Tiểu Hồ.

Nhưng Tiểu Hồ lại có chút ngây dại.

Thì ra về: Sở Từ

Khúc nhạc: Sở Từ

Phối bài: Sở Từ rời đi!

Thậm chí ngay cả cột đàn bện, đều là hai chữ “Sở Từ”.

“Mẹ kiếp!”

Tiểu Hồ đột nhiên đứng lên.

Biểu tác biểu diễn và biểu diễn biểu diễn và biểu diễn cho một người!

Loại tình huống này ở nhạc đàn cực kỳ hiếm thấy, đối với loại nhân nghiệp này có một xung hô thống nhất:

Ca hát người!

Trong nghề đối xứng làm người còn có một kinh điển chính là:

“Ai cũng đừng hòng kiếm được một phân tiền của ta!”

Bởi vì đặc điểm diễn xuất chính là lời lẽ, diễn khúc, biên khúc, biểu diễn và biểu diễn bốn hạng mục toàn năng.

Một người chính là một đội!

Râu nhỏ vôi vàng tìm tòi tin tức của “Sở Từ” trên mạng, kết quả lục soát được chỉ có bộ thơ ca Tinh Vân văn học lừng danh trong lịch sử của Lam Tinh.

Tương truyền đây là một loại thơ mới do Khuất Nguyên sáng tác ra.

Sắc mặt tên tiểu Hồ hơi thay đổi, tìm không ra, xem ra tên Sở Từ này là người mới ở Nhạc Đàn!

Có điều cái tên này rất hay, hẳn là nghệ danh nhỉ?

Trực tiếp hóa thân 《Sở Từ》 ?

Ca ca chủ nghĩa lãng mạn này là tác phẩm sáng chói không lồ trong lịch sử văn học lam tinh.

Lấy cái tên như vậy để nói chuyện rất dễ dàng bị bạn trên mạng ‘phụt’ cho người cũng xứng với Sở Từ đây.

Tựa như Bạch Đế ở nhạc đàn gần nhất đang chính trực xông lên kia.

Rõ ràng là người mới ở nhạc đàn, lại dám dùng cái tên như “Bạch Đế”.

Nếu như không phải bài hát của tên gia hỏa này quả thật rất có năng lực, lúc này đoán chừng đã bị người phun tở rồi, thật sự cho rằng nghệ danh là có thể tùy tiện lấy ra hay sao?

Hiện tại lại xuất hiện một tên Sở Từ.

Còn là một người ca hát hiếm thấy nữa chứ!

Hiện tại Nhạc Đàn người mới thật khó lường a...

Tuy nhiên, ví dụ như 《đoạn kiều tàn tuyết》 mà nói, tư chất của Sở Từ hình như ít nhiều có chút phách lối, bài hát này giọng điệu sang sảng, cũng rất hay, có thể sẽ nhóm lửa lớn cũng không chừng.

“Quán quân hoạt động hẳn là chạy không thoát.”

Hoạt động cổ phong thường đã mở ra nhiều ngày như vậy, câu gãy tuyệt vọng trước mắt là một bài ưu tú nhất của Tiểu Hồ, các tác phẩm tham gia khác so sánh lập tức gặp nhau.

Nghĩ đến đây.

Tiểu Hồ lập tức phát bài hát này cho cấp trên.

“Bài hát này ngài nghe một chút!”

Cấp trên mới là người quyết định bài danh hoạt động lần này.

Năm phút đồng hồ sau.

Tư trưởng gọi điện thoại tới, câu đầu tiên chính là:

“Tên Sở Từ này tới để làm nỏ cá đúng không??”

...

Tuổi Sở Từ còn nhỏ, non nớt một con mới, run lấy bầy, điềm đạm đáng yêu.

Lâm Tri Bạch chỉ muốn ở mùa đông rét lạnh này, thu hoạch được một chút cảm giác ấm áp.

Nhưng nghĩ tới hoạt động này dù sao cũng quy mô không lớn, lấy hạng nhất hẳn là không thành vấn đề, ta không lấy được chính là có quăng đen.

Lâm Tri Bạch không nói không thẳng cũng hùng hồn.

Bất quá người âm nhạc độc lập không dễ đối đầu với bình đài.

Lâm Tri Bạch nghĩ ngợi, sau này muốn cho Vũ Dư đầu tư vào một công ty âm nhạc, Giang Thành cũng không đến mức một mình một ngựa không có người dùng.

Đương nhiên là tiêu lưu.

Nguyễn Cung vốn là công ty đầu tư, đương nhiên là muốn ăn cổ phần.

Nếu như có thể,

Lâm Tri Bạch hi vọng sau này mình có thể nắm giữ một phần ba cổ phần lớn.

Chuyện này rất khó, nhưng cũng không phải là không có không gian thao tác, sớm muộn sẽ có một ngày tam đại phát hiện bọn hắn đã không thể ly biệt rồi...

Lúc này.

Lâm Tri Bạch nhận được điện thoại của tỷ tỷ: “Tin tức tốt đây, thần thoại giải trí âm nhạc bộ chính thức đổi mới!”

“Bắt đầu rồi?”

Lâm Tri Bạch nói xong hỏi: “Không phải tháng mười hai mới lập tổ sao?”

Lâm Hi cười nói: “Tháng này chỉ còn lại mấy ngày, công ty trưng cầu ý kiến của các bộ phận, tất cả mọi người đều biểu thị đồng ý, cho nên hiện tại chính thức bắt đầu cải tổ, sau này âm nhạc bộ thần thoại sẽ chia làm mười tổ, dựa theo thành tích xếp hạng thứ mười ta là tổ mười.”

“Chúc mừng Lâm chủ quản.”

“Bây giờ phải gọi là trưởng tổ, nghe không có chủ quản lớn, nhưng quyền lực gấp đôi lúc trước, ta có thể vận dụng làm ca

và làm khúc nhân tài nguyên nhiều hơn.”

Tỷ tỷ rất hưng phấn, nàng xem như thăng chức!

Mà đợt thăng chức này có thể thăng chức, cơ hồ tất cả đều là công lao của “Bạch đệ”, cho nên Lâm Hi lập tức gọi điện thoại thoại tốt nhất.

Sau đó.

Tỷ tỷ thở dài: “Đáng tiếc tài nguyên được phân phối dựa theo thành tích, thành tích của ta xếp thứ mười, tài nguyên được phân phối ưu tiên thấp nhất, cho nên thực lực hiện tại không bằng chín tổ khác, nhưng Tôn cốc chủ động yêu cầu thập tổ của chúng ta cũng coi như niềm vui ngoài ý muốn.”

“Tôn cốc?”

“Đúng vậy, vừa nhìn là biết hẳn đang đối diện? Hay lắm?!”

“Muội cảm thấy đó là mị lực của trưởng lão Lâm Tri.” Lâm Tri nói đùa.

Lâm Hi cũng cười theo: “Bây giờ âm nhạc bộ đổi thành mười tổ, nhưng tổng số người không giảm, cho nên sau này cạnh tranh ngược lại càng kịch liệt hơn, công ty đều nói ta có thể lên chức đều nhờ sự phụ của Bạch Đệ, vậy xin hỏi Bạch Đệ lão sư của chúng ta khi nào thì ra bài ca mới vậy?”

“Thật sự một giọt cũng không còn.”

Lâm Tri Bạch quyết đoán giả chết, lần này không thể tùy tiện đáp ứng.

Tháng sau, nếu như Bạch Đệ cũng lên bài, chẳng phải là muốn cùng Sở Từ đánh lời đài sao?

Sở Từ vẫn còn là một đứa trẻ nha.

Đương nhiên không phải là không được trên lời đài Bạch Đệ và Sở Từ, nhưng chắc chắn không phải lúc này.

“Đừng khẩn trương, ta chỉ hỏi một chút.”

Lâm Hi cũng biết đệ đệ trên tay quá nửa là không có ca rồi.

Lúc trước phát ra ba bài hát, bị móc rỗng là chuyện rất bình thường, ý nghĩ của nàng rất đơn giản, vạn nhất đệ đệ còn có ca hát thì sao?

Có thì phải chọc cho một con ruồi rồi tính.

Hai người lại hít thêm một lúc, cúp máy, sau đó tỳ tỳ lại ở trong gia đình vui vẻ chúc mừng mình biến thành người thắng chức.

Cùng lúc đó.

Bên tai Lâm Tri Bạch đột nhiên vang lên một tiếng nhắc nhở của hệ thống:

“Chúc mừng kí chủ đạt được giai đoạn tiến triển mang theo quyền lực, đây là nhiệm vụ trường tuyển, mỗi lần ngài đạt được tiến triển mang tính chất kỹ năng đều sẽ nhận được phần thưởng kỹ năng.”

Sau một khắc.

Trước mắt Lâm Tri Bạch hiện lên chữ viết:

[Kí chủ thu hoạch được phần thưởng: Điểm kỹ năng *1]

A?

Hóa ra nhiệm vụ dây dài là ý như vậy?

Mỗi lần có giai đoạn tiến triển đều sẽ được ban thưởng điểm kỹ năng?

Trước tiên phải tích lũy!

Chúng chuột hamster của Lâm Tri Bạch lại tái phạm.

Mà hệ thống đột nhiên ban thưởng cũng làm cho Lâm Tri Bạch một lần nữa xem xét nhiệm vụ “Kế thừa quyền chi tranh” này. j quyển sách thí nghiệm, Hoan K Khắc. Trích Hoan Hoan Hoan. Tríp sát.

Tỳ tỳ thắng chức lên hệ thống phát ban thưởng.

Vậy tổng nghệ thành công có ban thưởng không?

Nếu phim truyền hình thành công sẽ có ban thưởng sao?

Những thứ này nếu như đều có ban thưởng, Lâm Tri Bạch hát công liền có thể cứu được rồi.

Bởi vì hiện tại Lâm Tri Bạch hát quá yếu, căn bản hát không được ca khúc quá khó khăn, cho nên lựa chọn diện mạo quá hạn hẹp, hẳn cần nhiều điểm kỹ năng hơn ——

Sở Từ là nam nhân sắp trở thành ca vương!

Thất: Cảm tạ “Vu mã hành” lão bản khen thưởng, vị đại thần
ngu ngốc chúng ta từ khi nào phát sách mới vậy? Chúc lão bản
thân thể khỏe mạnh như một siêu cấp thư hỏa!

Cầu Nguyệt phiếu

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 59: Cơ hội chuyển hình vài ngày sau.

Chỗ làm việc của Đồng Lu.

Giang thành đang nghiên cứu tổng kỹ trong 《Ca Tử》 này.

Lão bản biết quá nhiều thứ, hẳn nhất định phải đuổi kịp bước chân của lão bản.

Không cầu mình có thể hiểu cái gì như ông chủ, nhưng ít nhất cũng phải làm được.

Bỗng nhiên.

Điện thoại di động vang lên.

Giang thành vừa kết nối, bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói:

“Xin hỏi ngài là Sở Từ lão sư phải không?”

Sở Từ? Đây không phải tân mã giáp của ông chủ sao? Giang Thành phản ứng lại, nhanh chóng ổn định tâm thần nói:

“Ta là quản lý của sư phụ Sở Từ, ta họ Giang, người có việc cứ nói thẳng với ta.”

“Giang tiên sinh, ngài khỏe chứ.”

Điện thoại kia thanh âm rất khách khí:

“Ta là nhân viên công tác đốt mây, mấy ngày trước Sở Từ lão sư tham gia hoạt động thưởng thức cổ phong, ca khúc 《Đoạn Kiều - Tàn Tuyết học bị đánh giá là đệ nhất, gọi điện thoại là muốn báo tin vui này, ngoài ra cũng là mời ngài hoặc là Sở Từ lão sư tới ký một chút hợp đồng chia.”

“Được, buổi chiều ta có thể đi qua.”

Giang Thành ngữ khí bình tĩnh, tựa như sớm đã dự liệu được kết quả này.

Đôi phương báo địa chỉ, lại chúc mừng vài tiếng, sau đó cúp máy.

Trong nháy mắt điện thoại cúp máy, vẻ bình tĩnh trên mặt Giang Thành triệt để biến mất, ngồi ở trên ghế điện cuồng lay động thân thể của mình, giống như đang nghe cái gì gọi là cuồng bạo.

Biết ngay mà!

Ta biết ngay mà!

Chỉ cần ông chủ nói mình biết cái gì, vậy khẳng định chính là hiểu thật, viết khúc nhạc như vậy sẽ viết ra kịch bản như thế, làm tổng kỹ như thế, ca hát cũng vậy!

A a a a!

Sau khi phát tiết toàn bộ kịch động ra ngoài, Giang Thành hít một hơi thật sâu, sau đó gọi điện thoại, thông báo tin tức này cho lão bản.

“Ta biết rồi.”

Giọng Lâm Tri Bạch rất bình tĩnh.

Cảm nhận được sự trấn định của ông chủ về cường giả, Giang Thành tự ti mặc cảm, hấn cảm giác đáng vẻ kịch động của mình vừa rồi thực chưa thấy qua việc đời.

Bên kia.

Sau khi cúp máy liên lạc, Lâm Tri lập tức đứng dậy lắc lắc đầu, bắt chước Cao Khải thịnh trong cơn bão táp cuồng bạo.

dào dạt! Quật Nhĩ!

Ta có thể chứng minh Hỏa Vân không có tin tức!

Đây là một chuyện vô cùng đáng vui vẻ, lúc vui vẻ như vậy nhất định phải rút thưởng chúc mừng!

“Thang đỏ.”

Lâm Tri Bạch gọi hệ thống ra: “Con muốn rút thưởng.”

Chốc lát sau bàn quay rút thưởng nổi lên, Lâm Tri Bạch bắt đầu hạ lệnh rút thưởng.

Đình đông.

Hệ thống: Chúc mừng kí chủ đạt được một ca khúc giống như ta

Hử?

Là bài hát Mao Mao?

Bài hát này độ khó không cao, Lâm Tri biết tự mình có thể hát, chẳng qua cẩn thận suy nghĩ một chút, hấn quyết định lưu cho Lâm Thủ Nhất vụng về.

Lâm Thủ Nhất muốn tham gia Vũ Dư ta là Ca Thần.

Gặp phải nguy cơ đào thải, bài này nói không chừng có thể cứu Lâm Thủ Nhất một chút.

Đáng tiếc trong ngắn hạn nhất định là không dùng được, tổng kỹ của ca ca còn chưa bắt đầu ghi hình, vẫn là tiếp tục rút thưởng đi.

Đình đông.

Lần rút thưởng thứ hai đã có kết quả.

Hệ thống: 【Chúc mừng kí chủ thu hoạch được Tổng Nghệ 《Ca Ca》 thúc nhạc】

Lâm Tri Bạch có chút thất vọng.

Nói chung, lại hút được âm nhạc tổng nghệ.

Giá trị tổng nghệ này mặc dù không tồi, nhưng lại kém một đoạn so với ca tử của ta.

Để sau này rồi nói sau.

An bài như thế nào cho phải suy nghĩ.

Trong thời gian ngắn cũng không có tác dụng.

Lâm Tri Bạch trực tiếp mở lần rút thưởng thứ ba.

Hệ thống: Chúc mừng kí chủ thu hoạch được tiệm tạp hóa giải ưu, ！

Ha ha.

Cuối cùng Lâm Tri Bạch cũng nở nụ cười, bộ này thật thú vị.

Hiện tại người học cho rằng Bất Dạ Hầu là “biến thái”, sáng tác phong cách hắc ám vụng về đến cực hạn, kinh khủng và kỳ dị là nhãn hiệu của hấn.

Nhưng mà.

Lâm Tri Bạch giờ phút này rút được cửa hàng tạp hóa giải ưu, phong cách cùng tác phẩm trước kia của Bất Dạ Hầu lại hoàn toàn hoàn chỉnh. Đây là một tác phẩm từ chuyện xưa đến văn tự đều phi thường trị hết.

Không sai.

Là chữa trị, không phải mệt mỏi.

Đội Bất Dạ Hầu viết xong những đoạn ngắn của những đoạn hắc ám đến mức tận cùng kia, nếu lại tuyên bố tiệm tạp hóa giải ưu nhất định sẽ rất bất ngờ.

“Cơ hội chuyên thế.”

Chờ thời điểm ngắn ắt một loại quý khí dày đặc kia phát hết.

Vậy thì bộ Trị lưu này có thể sắp xếp rồi.

Muốn Bất Dạ Hầu trước hết hoàn toàn trở thành “Văn thoại hình thái biến thái hắc ám trong lòng mọi người”, bộ sách này mới có thể mang đến tương phản hiệu quả quá mức.

Được rồi, không rút thưởng nữa.

Lâm Tri Bạch vô cùng đau lòng, điểm quan trọng của đợt này quá tiêu hao.

Nhất định phải bổ sung nguyên khí mới được, sau này còn phải dựa vào danh vọng để chế tác.

...

Tháng mười một cuối cùng kết thúc, tháng này không có Bạch Đế cũng không có Chu Hàn Tẫn, thi Hương tịch mịch như tuyết.

Bên trong ngành đánh giá là:

Không đặc sắc như tháng Mười.

Dù sao ca sĩ hai tuyến ôm đùi Khúc cha, cứng rắn giết chết một vị ca vương, loại chuyện này có thể một hai năm mới có thể nhìn thấy một lần.

Thật hiếm lạ nha.

Nếu không thì Chu Ca Vương năm tháng thứ mười cũng không đến mức liều mạng tìm cho mình bậc thang.

Đương nhiên.

Bạch Đế không phải là Khúc phụ, chỉ là mọi người thỉnh thoảng sẽ khen ngợi người làm ca khúc lợi hại như vậy, giống như mọi người đều khen một diễn viên lợi hại, đều sẽ kêu một tiếng “Ảnh Đế”.

Còn diễn viên kia có từng đạt được ảnh đế hay không? Không quan trọng.

Tóm lại trận đại chiến tháng mười đó mọi người vẫn chưa thỏa mãn, cho nên mới cảm thấy tháng mười một thi đấu Quý bảng không có ý gì.

Bây giờ ngày mười hai tháng đã đến.

Trong ngành rất nhiều người lập tức mở ra xem thi đấu Quý bảng, dự định tìm việc vui mới, lại không phát hiện tin tức gì lớn.

“Vẫn không có Bạch Đế.”

“Đoán chừng hàng dự trữ của Bạch Đế đã bị đào rỗng rồi, trên thi đấu Quý bảng ngắn hạn hẳn là sẽ không có hắn.”

“Chu Ca Vương cũng không hát mới.”

“Không có Chu Ca Vương nhưng có Lý Ca Hậu.”

“Lý Ca sau đó làm sao vậy?”

“Người không chú ý bát quái a, Lý Ca Hậu cùng Chu Ca Vương là yết kiến quan hệ, hư hư thực thực là bằng hữu nam nữ.”

“Phụt! Lý Tiêu và Chu Hàn đều là một đôi?”

“Bọn họ tự xưng là bằng hữu, thật giả khó phân, nhưng ta cảm thấy chuyện này có thể là thật, hai người ở cùng một chỗ mà nói chính là giai thoại ca đàn a.”

Trong nghề nghị luận.

Chủ đề dần chuyển tới bát quái phương diện.

Lúc này là mười hai giờ sáng, con mèo đêm đang hoạt động, Lâm Tri Bạch đã ngủ rồi.

Mà vào lúc này.

Giang Thành cũng ở trong nhà mở ra bảng thi đấu, tìm tòi 《Đoạn Kiều Tàn Tuyệt》, hẳn đã ký hợp đồng với Thiêu Vân bình đài, bài hát hôm nay chính là ngày hôm nay ban bố.

“Thi Quý bảng xếp thứ 342?”

Bài hát mới mỗi tháng đều thể hiện xếp hạng bài danh trong bảng thi đấu của ca khúc.

Mở ra cột tin tức liên quan ca khúc là có thể thấy, không cần dùng hộ thuận theo thi đấu Quý bảng.

Mà kiều kiều kiều đoạn tuyệt động leng keng ban đầu xếp hạng, không thể nghi ngờ là tương đối thảm liệt.

Không có tuyên truyền quả nhiên không được nha.

Giang Thành nhú mày, mỗi tháng phát bài ca mới quá nhiều.

Nếu không có bình đài đề cử hoặc là con đường tuyên truyền thì người khác căn bản không nhìn thấy bài này.

Mặc dù Sở Từ có cây cầu gãy 《Đạo Tuyệt》 lấy được phần thưởng Hỏa thiêu Vân Cổ Phong đại thưởng, đạt được đề cử vị trí của trang đầu tiên, nhưng cái này đề cử chỉ có một ngày thời gian, hơn nữa tạm thời còn không tới phiên.

Phải xếp hàng!

Bởi vì hỏa diễm vân cùng rất nhiều công ty âm nhạc đều ký hợp đồng mở rộng.

Vị trí tiên cử ngày đầu tiên, đã được các công ty âm nhạc lớn bao lấy.

Nhất là những bài đề cử có lưu lượng cao nhất, giờ phút này đều treo bản nhạc xuất phẩm tháng này.

Về điều này trên hợp đồng ký tên ở Giang Thành có nói rõ:

Phải đến rạng sáng ngày thứ ba, cầu gãy tuyệt động mới tới lượt bài đề cử kia.

Đây chỉ là dựa vào hoạt động tranh thủ được thôi.

Nếu như bài thơ này không phải nhận phần thưởng tổ chức hoạt động đầu tiên của Cổ Phong, vậy cho dù có 《đoạn cầu tàn tuyệt》 có đề cử vị cũng nhất định tại xó xỉnh nào đó.

Cũng may... Cũng may...

Ngoại trừ cái ghế an bài ở khán đài ra, phần mềm còn có công năng tự động mở rộng.

Chính là lúc dùng hộ nghe ca khúc đầu tiên, bên cạnh sẽ có đề cử “Cùng các ca khúc”.

Ngoài ra.

Trên phần mềm mại có một công năng “bắt chước công năng người thích”, cũng sẽ ngẫu nhiên có một ít bài hát mới không đề cử.

“Khó trách âm nhạc độc lập không dễ làm.”

Dựa lưng vào cây đại thụ để hóng mát, không có bài hát công ty hỗ trợ thì không thể lấy được đề cử, không lấy được ca khúc đề cử thì chỉ có thể dựa vào một ít quang mang ngẫu nhiên kéo dài hơi tàn.

Có chút ý tứ tuần hoàn ác tính.

Giang Thành đoán trước khi đạt được đề cử, cầu gãy tuyệt vọng rất khó đạt được nhiều download, dứt khoát tắt giấc ngủ.

Đợi lên luân hồi rồi nói sau.

Phía đông không sáng bóng, bộ mã giáp này của Sở Từ tạm thời chưa có gì kinh ngạc, nhưng ông chủ còn có mã giáp.

Bất Dạ Hầu!

Giai đoạn đầu tiên của Kỳ Mang Sầm Mang Mang Nghi Chí Lục, lần nữa đặt hai bộ ngăn của Bất Dạ Hầu.

Một bài thơ Hướng Dương.

Một phần là một phần vợ chồng Nguyễn Cung rời xa.

Giống như cấp trên, hai câu chuyện này lần nữa chiếm cứ phần đầu cùng phần sau cùng của 《 Suy Suy Tư Bất Nghi Chí 》 .

Từ trước đến nay, sau đó có nhìn thấy cũng không có Dạ Hầu bắt đầu.

Từ sau nhìn về phía trước, là từ trước tới nay không có Dạ Hâu bắt đầu.

Dùng lời lẽ của một số thư giả của thư viện để khen ngợi, cái này gọi là trốn được mừng mười lăm.

Hôm sau.

Các tiệm sách lớn vừa mở cửa đã náo nhiệt lên.

Mấy học sinh trẻ tuổi lưng đeo túi sách, kết đội tiến vào hiệu sách, vừa mở miệng liền muốn mua ‘Súc Tư’ một kỳ mới nhất của phòng sách.

Chủ tiệm sách không ngoài ý muốn chút nào.

Bởi vì quan hệ với Bất Dạ Hâu, mấy tháng gần đây suy luận nghi ngờ về lượng tiêu thụ của Nghi Chí rất tốt.

Đúng vậy.

Ngay cả nhiều ông chủ tiệm sách cũng nghe nói về nhân vật như “Bất Dạ Hâu”.

Dù sao ông chủ tiệm sách cũng là muốn làm kinh doanh để nghiên cứu, chung quy phải làm cho rõ lý do suy luận nghi ngờ chí mấy tháng nay vì sao được hoan nghênh như thế.

Đáp án sau cùng là:

Rất nhiều người mua tạp chí đều là hướng về phía Bất Dạ Hâu mà ra.

Quả nhiên, mấy học sinh học sinh sau khi mua được tạp chí liền bắt đầu vừa đi vừa thảo luận:

“Ha ha!”

“Quả nhiên bài đầu chính là Bất Dạ Hâu!”

“Vậy thì Cán ma minh? Nhưng phần cuối vẫn không phải Dạ Hâu!”

“Không phải Dạ Hâu quá lợi hại hay sao cơ chứ, đọc sách tí tí, sai Khắc hoa văn, mỗi tháng đều có có sự mới!”

“Văn tài mới nhất vừa bắt đầu thì sản phẩm rất cao, hẳn là tác phẩm tích góp trước khi ra đường.”

“Thích nhất Bất Dạ Hâu rồi!”

“Chẳng phải trước đây ngươi thích Lang Diệt lão sư nhất à?”

“Đã đời tình rồi, Lang Diệt không biến thái như lão sư của Bất Dạ Hầu!”

A: Cảm tạ 【 đại thụ của ta xuất hiện vô tận 】 Minh chủ được đại lão khen thưởng, vị này cũng là tác giả. Sách tên là 《 Ngu Trường An 》 , thích loại hình này có thể đi xem xem nha ~

Yêu Nguyệt phiêu, trước tiên ngủ đi, mọi người không cần thức đêm, chiều tối đen đen ngủ dậy liền canh cho nhóm Minh chủ đại lão!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 60: Bài thơ Hường Dương Chư Lỗ ốc ốc suy luận những độc giả suy luận nghĩ ngờ chí 《Quyết》, đối với Bất Dạ Hầu đã trở nên quen thuộc.

Phần quen thuộc này là xây dựng trên cơ sở ba bộ ngắn trước Bất Dạ Hầu, mặc dù là một nhà thoại mới nổi hai tháng.

Nhưng quen thuộc không có nghĩa là đã thích rồi.

Ví dụ như thị nữ đại nị trước của một thương hiệu nào đó, đối với Bất Dạ Hầu này rất không ưa.

Đại Ny nhìn bộ tác phẩm đầu tiên của Dạ Hầu tên là ‘Nhân Gian Hạ’.

Nàng đến nay còn không quên được ngày đó sau khi nhìn thấy 《Nhân Gian》 cảm thụ——

Lúc ấy.

Nàng ngồi trên ghế sofa do công ty vừa đẩy ra.

Kia là sofa một người, rất nặng cũng rất lớn, da thuộc tinh xảo bao lấy bọt biển mềm mại.

Mùi phần đàn tính.

Cảm giác vô cùng thoải mái.

Ngồi ở trên ghế sa lon như vậy, Đại Ny cảm thấy phi thường hưởng thụ.

Nhưng mà còn chưa đọc hết sách vở, nàng liền đột nhiên nhảy dựng lên, lại quay đầu nhìn cái ghế sofa hoàn toàn có thể giấu một người đi vào kia, chỉ cảm thấy cả người giống như có kiến bò!

Đây cũng chưa phải là điều đáng sợ nhất.

Đáng sợ nhất chính là, bên trong khu bán hàng của Đại Ny, đặt trọn vẹn hơn trăm chiếc ghế sofa cùng loại!

Một khắc nọ Đại Ny liền hận không thể chạy trốn ngay tại chỗ!

Nàng cảm giác trên sàn đấu hơn trăm chiếc ghế sô pha đều tản ra khí tức âm trầm!

Có thể làm tiền đài của thương hiệu sô pha, đây là công tác của Đại Ny, nàng ngẫu nhiên còn phải làm bán sô pha để tiền cử cho khách hàng nào đó...

Tóm lại.

Mấy ngày hôm đó trạng thái làm việc của Đại Ny rất kém cỏi, trong lòng hận chết Bất Dạ Hài nên vài ngày mới điều chỉnh xong.

Đó là nguyên do.

Tháng trước, Lục Diễm suy luận nghi ngờ chí lần nữa đặt tác phẩm của Bất Dạ Hài lên thiên đầu, Đại Ny trực tiếp lựa chọn bỏ qua.

Từ sau nhìn về phía trước!

Kết quả không cần nghĩ cũng biết, tác phẩm cuối cùng của tạp chí thượng kỳ là do Bất Dạ Hài viết!

Tránh được mở đầu!

Kết cục trốn không thoát!

Hôm nay Đại Ny lại đặt mua 《Suỷ suy luận huyền nghi chí》.

Mở ra thiên thứ nhất của Đại Ny Na liền dờ khóc dờ cười, quả nhiên vẫn là tác phẩm của Bất Dạ Hài, tạp chí này còn có thể tốt hơn sao?

Sao mỗi kỳ đều có Bất Dạ Hài!

Bất Dạ Hài là cha của tạp chí các người sao?

Đại Ny trong lòng thầm mắng, theo bản năng muốn nhảy qua khuyết điểm của Bất Dạ Hài, có điều tiêu đề của tác phẩm lần này lại đột nhiên làm cho nàng cảm thấy, hình như cũng không phải là không thể chấp nhận được?

“Thơ hương dương?”

Hương tiêu đề mà nói cũng không có chút cảm giác kinh khủng âm trầm nào.

Ngược lại, tiêu đề này thậm chí còn mang theo một loại giai điệu hòa bình, lại là ánh mặt trời hoặc thơ.

Đi xem một chút đi.

Cảm thấy không đúng liền lập tức bỏ qua.

Chủ yếu là, lần này không phải là Dạ Hài tiêu đề ngắn, không hợp với tác phong trong mấy câu chuyện trước, thật sự làm cho nàng không nhìn được có chút tò mò, có lẽ đây là chuyện phức tạp trong nhân tính, rõ ràng là nàng không thích tác giả này.

Tâm niệm khê động.

Câu chuyện chính thức bắt đầu.

【 Ta mở hai mắt ra, phát hiện mình đang ngủ trên một bàn giải phẫu, ngồi dậy nhìn thấy đây là một gian phòng rộng. Có một nam nhân đang ngồi trên ghế. Hắn lặng lẽ suy nghĩ gì đó cách ta không xa. Nhìn thấy ta tỉnh lại trên mặt liền hiện ra nụ cười. 】

Đệ nhất nhân kinh điển danh.

Mọi chuyện xưa của Bất Dạ Hài đều là người đầu tiên kể lên.

Chẳng qua câu mở đầu ngắn gọn này lại không có gì kinh dị:

Một nam nhân chế tạo ra một người máy móc.

Người máy này chính là “Ta”.

Ta bị nam nhân dẫn vào một rừng cây, nơi này có một căn nhà, nơi xa còn có một ngôi mộ.

“Ta” trong câu chuyện rất tò mò:

Vì sao chúng ta phải ở trong rừng cây, những nhân loại khác ở nơi nào?

Nam nhân nói:

Con người bị cà sa lon hoang dã bao trùm trên không trung lây nhiễm cơ hồ toàn bộ đã chết.

Trước khi bị lây nhiễm, hắn và bá phụ đã dời đến nơi này.

Đáng tiếc bá phụ của hắn vẫn lây nhiễm Ông cà sa đã chết từ lâu.

Nghĩa trang xa xa kia chính là của bá phụ hấn.

Chặc chặc.

Đại Ny lắc đầu.

Không hổ danh là Dạ Hần.

Mở màn liền mượn miệng người nam nhân này, nhẹ nhàng hời hợt tỏ rõ, nhân loại đã gần như diệt vong.

Chữ Bất Dạ Hần này lúc nào cũng lạnh băng vô tình như vậy, hấn miêu tả sinh mệnh và cái chết khiến người ta nhú mày.

Cứ như sinh mệnh và tử vong là chỉ đơn giản như vậy.

Cũng may cố sự này trước mắt chưa từng xuất hiện kinh sợ nguyên tố.

Đại Ny tiếp tục nhìn xuống, sau đó liền lắc đầu càng lợi hại hơn.

Bởi vì nam nhân lạnh nhạt nói:

“Hôm qua ta đã kiểm tra, ta cũng lây nhiễm Anna, sau khi ta chết người liền đào một cái động ở bên cạnh mộ địa đại bá đem ta chôn xuống là được. Đây chính là ta chế tạo sao? Ân Ân Mục Lư tán?”

Được rồi.

Có thể đại biểu cho nam nhân sống sót cuối cùng trên thế giới này cũng phải chết.

Mà “Ta” chỉ là người máy.

Câu chuyện này trước mắt vẫn không khiến người ta cảm thấy kinh khủng, nhưng miêu tả sinh mệnh và tử vong càng khiến Đại Ny Mâu cảm thấy sự tuyệt tình và lạnh như băng của Bất Dạ Hần.

Những ngày tiếp theo.

Ta có thể chăm sóc cuộc sống lâm chung của nam nhân này.

Làm người máy, ta không có tình cảm, cũng không cách nào lý giải ý nghĩa của sinh mệnh cùng tử vong.

Nam nhân ý thức được điềm ấy, nói:

“Vì để người mai táng chính xác ta, ta muốn cho người biết ‘chết’ là chuyện gì xảy ra.”

Nhìn thấy vậy.

Đại Ny đột nhiên vui vẻ.

Chết là chuyện gì xảy ra?

Dạ Hài có thể viết ra chữ viết về lý tính tuyệt đối này có thể làm ra sức nặng của sinh mệnh không?

Nàng đột nhiên có chút tò mò:

Tiếp theo Bất Dạ Hài sẽ viết “Tử vong” như thế nào.

Vẫn tự trước sau như một, chẳng qua có thêm một số chi tiết sinh hoạt.

Chúng ta ở trong rừng rậm, cửa có vườn rau, thường xuyên có thỏ ăn trộm rau dưa.

Ta không thể làm gì được, chỉ nghĩ tới chuyện bắt thỏ thôi.

Nhưng ta chỉ bị giao phó cho thiếu nữ trưởng thành như vậy, không có khả năng đuổi kịp thỏ.

Con thỏ giống như đang cười nhạo ta vậy, lập tức biến mất trong rừng rậm.

Nam nhân dường như rất vui vẻ, một mực cười.

Hắn vừa cười vừa nói: “Trong cuộc sống dần dần sẽ thay đổi càng giống nhân loại”

Trở lại trong nhà nam nhân vẫn còn cười, mặc dù ta không quá rõ ràng, nhưng sâu trong đáy lòng có chút ngứa, nhiệt độ cơ thể bắt đầu tăng lên, trong lúc nhất thời không biết làm sao bây giờ mới được, chỉ có thể gãi đầu.

Thì ra là thế.

Xem ra đây chính là một loại cảm tình kêu “sầu hổ” a.

Bỗng nhiên ta có chút chán ghét hắn luôn cười.

Lúc ăn cơm trưa, hắn lấy bàn ăn hai lần khiến cho ta chú ý.

Đang uống canh, ta ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn dùng cái xoa xoa lên rau quả, bên trên có rất nhiều vết tích con thỏ cắn qua.

“Tại sao salad cùng nước canh của ta, đều là rau quả bị con thỏ cắn qua, sao người ăn cái gì cũng không phải như vậy chứ?”

“Đây là vấn đề ngẫu nhiên à. Máy tỉ lệ.”

Ta ăn món rau quả mà không bị con thỏ cắn phải trả lời.

Đại Ny bật cười.

Không nghĩ tới không phải Dạ Hầu cũng sẽ viết loại cốt truyện khô hài này.

Mặc dù không ưa gì Bất Dạ Hầu, nhưng Đại Ny không thể không thừa nhận đoạn chi tiết sinh hoạt này miêu tả rất tốt, có loại cảm giác làm cho lòng người âm áp.

Người máy bắt đầu “Bầu hỏ”.

Người máy học xong “Chơi đùa”.

Đúng như nam nhân nói, “Ta” trong cuộc sống từ từ sẽ biến thành càng giống nhân loại.

“Hình như không giống với phong cách trước đây của Bất Dạ Hầu.”

Đại Ny lẩm bẫm.

Câu chuyện vẫn đang tiếp diễn.

Nam nhân nói hắn còn có một tuần lễ sẽ chết, hình như là bởi vì kiểm tra chính xác có thể biết thời kỳ chết, nhưng ta vẫn không thể lý giải ý nghĩa của việc tử vong.

Là người máy, ta tử vong là được trước thiết lập tốt.

Ta sẽ dùng cổ tay đặt ở bên tai, có thể nghe thấy rõ ràng âm thanh của Mã Đạt, tí tách trong giây lát, khi Mã Đạt dừng công tác thì ta cũng sẽ chết...

Khi sinh mệnh nam nhân còn lại năm ngày.

Thỏ lại tới ăn vụng lá cây trong vườn rau, ta vẫn muốn bắt được tiểu tử này, vì thế làm việc nghĩa không chùn bước xông ra ngoài.

Trời đổ mưa.

Ta đuổi theo con thỏ chạy tới bên vách núi.

Con thú nhỏ có da lông màu trắng này không có chỗ để trốn, chỉ biết lẳng lẳng ôm lấy mình. Mình cảm giác được sự ấm áp nho nhỏ trong tay, càng lúc nó càng nóng.

Đột nhiên.

Vách núi bắt đầu sụp đổ.

Ta hung hăng rớt xuống, trong ngực ôm chặt con thỏ.

Trong nháy mắt, trùng kích mãnh liệt xuyên qua toàn thân, thân thể của ta có một nửa hư hao, chân đứt rời, từ phần bụng đến ngực có vết nứt thật lớn, nhưng đối với người máy cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Ta xem con thỏ trước ngực người.

Bên trên lông trắng có vật màu đỏ, và ta biết đó là máu.

Thân thể con thỏ từ từ trở nên lạnh lẽo, nhiệt độ cơ thể giống như chảy từ cổ tay của ta vậy.

Hai tay ta ôm thỏ về tới nhà, một chân khập khiễng đi, còn chưa hiểu là rơi từ trong thân thể ra đồ vật.

Mưa to không ngừng rơi xuống.

Ta khó khăn trở lại nhà hỏi nam nhân, có thể cứu con thỏ này hay không?

Nam nhân lắc đầu nói con thỏ không chịu được lực đánh ngã xuống, ngã chết ở trong tay ta.

Ta nẩy lên ý tưởng liều mạng truy đuổi con thỏ trong rau quả, nhìn lại con thỏ bị lông màu trắng trước mắt bị nhuộm thành màu đỏ mắt hí thành một con thỏ, nhúc nhích cũng không nhúc nhích.

“A... A...”

Ta há miệng muốn nói cái gì đó, nhưng chưa nói ra được một chữ.

Ta biết đau đớn từ sâu trong lòng ngực truyền ra, ta hẳn là vô duyên với đau đớn a.

Nhưng vì sao ta lại đau đây?

Mất đi sức lực, ta quỳ xuống.

Ta bị phá thành công năng khiến cho Lưu Lệ rơi lệ.

Hắn dùng một loại ánh mắt thương tổn cực hạn nhìn ta nói:

“Đây chính là cái chết.”

Hai tay ta nắm lấy đầu, ta biết rồi, chết chính là đau khổ khi mất đi.

...

Đại Ny cảm giác trái tim của mình, hung hăng một chút.

Trước đó nàng đang suy nghĩ, loại nhà văn dưới ngòi bút như Bất Dạ Hầu động cái là người chết này, thật sự có thể viết xong ý nghĩa của sinh mệnh và tử vong sao?

Hiện tại nàng đã biết.

Bất Dạ Hầu không phải không hiểu——

Chết chính là nỗi thống khổ khi mất đi.

Câu chuyện dùng thị giác người máy miêu tả tử vong, vốn nên là lý tính mà lạnh như băng đá, nhưng nhìn đến đây nàng lại bỗng nhiên hốt mất phiếm hồng.

Câu chuyện còn chưa kết thúc.

Khi nam nhân chỉnh sửa thân thể hư hao của ta, lần đầu tiên ta nổi giận với hắn:

“Ta hận ngươi!”

Tại sao phải làm ta ra?

Nếu như không sinh ra trên thế giới này, nếu như không thích cái gì, ta cũng sẽ không sợ hãi đối với chết và ly biệt như vậy.

Ta khóc không thành tiếng.

Ta thích nam nhân này.

Nhưng người nam nhân này chế tạo ta, chỉ muốn ta mai táng thi thể hắn mà thôi.

Nếu như lời nói đau khổ như vậy còn không bằng không để tâm, ta căm hận nó truyền cho ta cái trái tim này.

Vẻ mặt bi thương của hắn ta.

Tính mạng của hắn cũng từng chút một biến mất.

Ta muốn người lập tức bất động như con thỏ.

“Còn lại mấy giờ?”

Tại bên trong vòng ngược cuối cùng của sinh mệnh, ta nhìn bên ngoài hỏi hắn.

Hắn trầm mặc một hồi, sau đó nói cho ta biết, tính mạng của hắn còn bao nhiêu giây.

Đây là nghi vấn của ta.

Bởi vì nếu dùng năm bệnh mà chết thì có thể tuân thủ thời gian chuẩn xác như vậy sao?

“Ta cũng có thể biết chính xác thời gian tử vong của mình, bởi vì giống như ta Thiết Câu ngay từ đầu đã bị thiết lập xong thời gian dừng hoạt động, sau đó người cũng là...”

Người muốn giả bộ thành nhân loại?

Ta đột lỗ tai dán vào trước ngực hắn, nghe được âm thanh nhỏ bé của Mã Đạt trong cơ thể hắn.

Lục lợi tạp chất tìm đến đây.

Tay Đại Ny đột nhiên dừng lại.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy đau thương cực kỳ lớn, đồng thời cũng bởi vì kinh ngạc mà mở to hai mắt nhìn, đây là một thiết kế trái ngược khiến người ta chấn động!

Thì ra nam nhân này cũng là một người máy!

Bất Dạ Hầu am hiểu viết ngược hoàn toàn sau câu chuyện, nhưng lần phản chuyển này mang đến rung động từ tâm linh.

Chuyện xưa lập tức thăng hoa rồi!

“Tiền văn” ta hiểu được vấn đề về tử vong là: Lúc mất đi đau khổ.

Mà văn chương nơi này không có nói rõ, nhưng kỳ thực là đang nói, sinh mệnh là sự trưởng thành và truyền thừa!

Đây chính là ý nghĩa của sự sống a!

Đại Ny không muốn thừa nhận, nhưng nàng ta thật sự bị đả động.

Nàng nghĩ đến ngày ông ngoại đi, cười nắm chặt tay mình.

Thì ra trong nháy mắt tử vong, có người có thể nắm tay mình, là một chuyện làm cho người ta vui mừng.

Trong lòng nàng vẫn không bỏ được ông ngoại, nhưng hiện tại Đại Ny mới ý thức được, lão nhân hiền lành kia trước khi đi lộ ra tươi cười, thật ra là đối với sinh mệnh rộng rãi, cũng là thân nhiên đối với tử vong.

Vị bá phụ trong câu chuyện kia đã chết đi hai trăm năm.

Nam nhân mấy năm nay một mực tưởng niệm việc chế tạo bá phụ của mình.

Nam nhân được giao cho sinh mệnh và nhân tính rất cuộc trong hai trăm năm cô độc sụp đổ, vì vậy hắn chế tạo ra ta, đồng dạng giao cho ta nhân tính cùng sinh mệnh, sinh mệnh luôn khát vọng một sinh mệnh khác làm bạn.

Ta tha thứ cho hắn.

Ta biết ông ta biết tâm trạng của ông ta khi chế tạo ta, có lẽ sau này ta cũng sẽ làm chuyện tương tự, thời khắc này ta luôn ôm chặt ông ta.

“Cảm ơn người đã chế tạo ta.”

Tiếng rên rỉ yêu thích và mất đi khiến lòng người ta vang lên. Nếu là như vậy, vì sao không đem ta làm thành một cái gì cũng không yêu, con rồi người không có trái tim đây này.

Ta từng nghe nói ta nghĩ như vậy.

Nhưng hiện tại ta cảm tạ nam nhân này.

【 Nếu như chưa sinh ra ở thế giới này, ta sẽ không nhìn thấy thảo nguyên rộng lớn trên gò núi. Nếu không cho ta tâm mà nói, ta không thể vui vẻ nhìn tổ chim. Cũng sẽ không bởi vì lý cà phê đau đớn mà nhú mày lại rồi. Đón đọc bản dịch duy nhất tại thế giới này. Đây là một sự kiện có giá trị cỡ nào a. 】

Sinh mệnh.

Tử vong.

Hai vị nhân vật chính của quyển cổ sự này, là hai người máy.
Nhưng Đại Ny lại không cách nào đơn thuần coi hai người này là người máy.

Giống như là ở thế giới của nhân loại, bọn nhỏ cũng là ôm tâm tình như vậy với cha mẹ a, truyền thừa nhân loại chính là như vậy.

Mỗi thế hệ chúng ta, học tập yêu sống chết.

Sống sót dưới ánh sáng luân hồi và bóng tối, mãi tới khi bọn trẻ trưởng thành, sẽ nhớ tới những chuyện mà ba mẹ đã làm.

Đại Ny đột nhiên hiểu cho Bất Dạ Hầu, có lẽ chính vì hiểu được sinh mệnh và tử vong, nên văn tự của nàng luôn lạnh như băng, nhưng đây chưa hẳn không phải là sự tôn trọng.

Hoặc nói là kính sợ.

“Có lẽ dưới bề ngoài của Bất Dạ Hầu Hắc Âm, cũng có một trái tim ấm áp, ta không nên căn cứ vào mấy câu chuyện trước liền sinh ra thành kiến, tựa như câu thơ hướng dương này, hẳn là một tác giả đáng để chắc chắn...”

Nghĩ như vậy. chip đọc sách, rắc rắc ma sát. Sặc – khánh. Sái hổi...

Đại Ny lật đến đoạn cuối.

Không ngoài dự liệu, bản cuối cũng là tác phẩm của Bất Dạ Hầu.

Cô mong chờ không thể tiếp tục xem câu chuyện mà Dạ Hầu viết.

Câu chuyện này khiến vợ chồng Nguyễn Cung rời xa.

Nhìn thấy một nửa.

Đại Ny mặt không biểu tình khép lại tạp chí, lẩm bẫm bổ sung một câu:

“Coi như ta chưa nói.”

A: Mỗi ngày sáu ngàn chữ giữ vững, sau đó tặng thêm cho Minh chủ, lại cảm tạ tiểu khùng long ăn cá.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 61: Bản Bất Dạ Hầu Đồ thật sự không thể trách oán niệm của Đại Nỵ.

Khác với cảm giác ám áp hiểm có của 《Hương dương chi thi》.

Câu chuyện này cũng do Bất Dạ Hầu sáng tác, vợ chồng Phù Huệ rời xa, vậy mà lại khôi phục sự áp lực cùng phong cách văn nhã thường tồn tại trong bóng tối.

Trong cố sự lộ ra một loại tà tính và quỷ dị.

Cũng là người đầu tiên xung, mình chỉ là một đứa bé.

Không biết bắt đầu từ ngày nào, phụ thân và mẫu thân không nhìn thấy đối phương, nhưng con lại có thể cùng lúc nhìn thấy phụ thân và mẫu thân.

Vì sao lại như vậy?

Câu chuyện muốn kể từ phụ mẫu của mình, để đoán quyền quyết định ai đưa đồ cho bá phụ.

Lúc ấy song phương đều có chút lười biếng, hy vọng đối phương đi một chuyến, nhưng không có ai nguyện ý đi.

Ngày thứ hai.

Có tin tức bạo xuất.

Một đoàn tàu xảy ra sự cố nghiêm trọng, vì thế ba mẹ không nhìn thấy đối phương nữa.

Thì ra là thế.

Trong ký ức của phụ thân, hôm đó là mẹ đoán quyền thua, vì vậy nó mới ngồi ga tàu, và trong sự cố ga tàu đó.

Mà ký ức của ma ma thì hoàn toàn ngược lại.

Mẹ nó nói là ba ba thất bại, thế là chết ở trong ga tàu.

Cứ như vậy.

Người học được truyền lời của phụ thân mẫu thân.

Hôm đó ba người chúng ta cùng ngồi trên ghế dài xem ti vi.

【” Ta muốn xem tiết mục du lịch.“Ma ma nói với ta như vậy.

Vì vậy ta liền lập tức nói cái này cho ba ba.

“Ma ma nói bà không muốn xem tiết mục du lịch này.”

“Muội nói với mẫu thân, bảo bà chịu đựng đi, cứ xem phim truyền hình tội phạm.”

Phụ thân không thèm liếc mắt, trực tiếp trả lời như vậy.

“Ba ba nói hẳn không muốn đổi kênh khác.”

Ôn tình.

Thú vị.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận lại cực kỳ sợ hãi!

Khắp nơi lộ ra quỷ dị!

Thẳng đến sau đó ba mẹ hẳn bắt đầu cãi nhau.

Một đứa bé như ta vẫn ở trước mặt bọn họ truyền thanh đồng, bi thương thuật lại ngôn ngữ ác độc của bọn họ dùng sức đâm bị thương của đối phương.

Sau ngày đó.

Ta không thể đồng thời nhìn thấy bọn họ được nữa rồi.

Lúc phụ thân ở đó, ta không nhìn thấy sự tồn tại của mẫu thân.

Thời điểm mẫu thân ở đây, con không thấy vết tích của ba ba đâu cả.

Ta đột nói chuyện này cho ba biết, ban đầu hẳn không thể nào lý giải được ý của ta.

Con đã cố gắng giải thích mấy lần, rốt cuộc ba cũng hiểu rõ, đột nhiên sắc mặt của nó trở nên tái nhợt, nắm lấy bả vai con liều mạng nhìn mặt của con, giống như muốn hỏi cái gì đó.

Cô đây khóc lên.

Phụ thân thật sự thích mù mù, trước đây ta miễn cưỡng nói liền thế giới, nhưng hiện tại ta lại không thể cùng lúc nhìn thấy hai người bọn họ.

Đây là trách nhiệm của ta.

Nếu như ta là đứa bé ngoan, chúng ta có thể có ba người cùng sinh hoạt với nhau.

Phụ thân cố gắng dùng giọng điệu nghiêm khắc hỏi đi lặp lại vài lần.

Nhưng ta chỉ khóc, nói không nên lời, thế là phụ thân bắt đầu nổi giận.

Hắn giơ bàn tay nắm lấy bả vai ta hất ta một cái tát.

Mặt của ta bị ba ba đánh một cái, sau đó ngã nhào xuống đất.

Ta biết ta xin lỗi người.

Cô có phải là một đứa trẻ vô dụng không, toàn bộ trách nhiệm đều ở chỗ tôi.

Phụ thân đã đã bắt đầu chán ghét ta rồi.

Mẹ ở bên ngoài mua sắm về nhà nhìn thấy ta khóc lóc ở cửa, ôm ta an ủi.

“Con quyết định rồi, con muốn sống trong thế giới của mẹ mẹ.”

Ta hạ quyết tâm.

Nói như vậy với mẹ.

Mẹ mẹ nghi hoặc không hiểu nhìn con.

Thời điểm bị mẫu thân công về nhà, con càng không ngừng nước nỡ.

Từ ngày đó đến bây giờ ta đã không còn nhìn thấy ba ba nữa rồi.

...

Giai đoạn đầu rất quý dị.

Trung kỳ cũng có quý khí dày đặc.

Đại Ny chỉ là tượng trưng cảnh tượng một nhà ba người này thường xuyên ở chung, đều cảm giác toàn thân sợ hãi.

Giống như câu chuyện quý quái Đại Ny khi còn bé từng xem

Hai người tiến vào thang máy.

Một người trong đó vẫn luôn nói chuyện với không khí.

Một người khác thì buồn bực, hỏi người đang nói chuyện với ai, nơi này chỉ có hai người chúng ta.

Đối phương trả lời:

Không phải chúng ta có ba người sao?

Câu chuyện của Bất Dạ Hầu cũng là dị khúc đồng công.

Mà Đại Ny phát ra từ nội tâm không thích loại cố sự này.

Là một người luận học vô thân tín phụng khoa học, Đại Ny kiên định cho rằng trên thế giới này căn bản không có quỷ.

“Biến mất rồi!”

Tên Bất Dạ Hầu này thật sự là cam tâm sa đọa!

Rõ ràng cũng có thể viết ra bộ miêu tả 《Hương dương chi thơ》 như vậy mặc dù làm cho người ta cảm thấy bi thương, nhưng trong bi thương câu chuyện vẫn như cũ thai nghén hy vọng, vì sao còn gắt gao đập tắt loại phong cách kinh hắc ám này đây?

Nha không phải không được!

Đây là thứ đồ chơi tà đạo phát ra từ nội tâm!

Tuy nhiên nhìn mặt mũi của Nguyễn Cung, Đại Ny vẫn cau mày, một lần nữa mở tạp chí ra đọc theo nội dung lúc trước.

Trong cố sự.

Ta lên sơ trung.

Tuy nhiên ta còn có thể nhớ rõ chuyện đã xảy ra lúc đó.

Ta cũng đã từng nói qua chuyện ly kỳ ta đã trải qua cho rất nhiều người.

Đôi khi còn hỏi thăm người khác rốt cuộc vì sao lại biến thành như vậy.

Người khác không đưa ra đáp án.

Ngay cả bản thân ta cũng đột nhiên nhớ đến chuyện ngày hôm sau ba ta biến mất.

Đó là một nơi tình trời.

“Mụ mụ mang ta đi đến chỗ dùng tranh vẽ liên hoàn cùng đồ chơi.”

Ở đó còn có rất nhiều tiểu bằng hữu tuổi tác xấp xỉ với ta, bọn họ có con ôm vãi con, có con đang đắp cây khô.

Sau khi chơi một hồi.

Ta bị mẩu thân kéo đến phòng của một người đàn ông.

Chuyện nam nhân ba ba ba hỏi kia, thế là ta giải thích với ông ta rằng ba ba đã chết trong sự đoàn tào.

“Vậy thì sao? Hố Mi Gám để nạm nùm thì sao?”

Người kia vẻ mặt hoang mang, ánh mắt nhìn chằm chằm sau lưng ta.

Ta quay đầu lại nhìn một chút, một người cũng không có, chỉ có mụ mụ đứng ở bên cạnh ta.

“Không có ai nha.”

Vẻ mặt của ta còn hoang mang hơn đôi phương.

“Dường như không thấy phụ thân của nó nữa rồi.” Mẹ khóc nói với nam nhân kia: “Hắn có thể nghe thấy tiếng của ta nhưng lại không nghe thấy giọng của phụ thân hắn. Phụ thân hắn nắm tay hắn, sờ lên đầu hắn, hắn cũng không cảm giác được chút nào. Nếu như cưỡng ép đem hắn bế hoặc kéo cánh tay của hắn thì trên đường hắn sẽ không còn khí lực, trở nên giống một con rối.”

“Ta hiểu được.”

Nam nhân kia nói chuyện với ma ma trong chốc lát, cuối cùng thở dài một tiếng: “Nói cách khác sau khi phu thê hai người cãi nhau, coi như đôi phương chết đi, cứ tiếp tục cuộc sống như vậy. Hơn nữa các con cũng có tư tưởng từng thua với hài tử, cuối cùng liền biến thành như bây giờ.”

Nói xong.

Nam nhân lại nhìn phía sau ta, giống như đang nói chuyện với ai đó, gật đầu không thôi.

Ta cũng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một khoảng trống trải.

Hiện tại ta đã trưởng thành, có thể hiểu được lời nói của mẫu thân và bác sĩ lúc ấy, cũng đã hiểu vì sao kết quả lại biến thành như vậy.

Mụ mụ thường xuyên nói cho ta biết “Ba ba của người ở đây”.

Ta lại hỏi “Ba ba ở đâu?”

“Làm sao con không biết hắn ở đâu? Con bây giờ không phải đang dán chặt trên người hắn sao?” Sau đó ma ma không biết làm sao mà bật khóc.

Sau đó ma ma chuyển hướng sang ba ba, bắt đầu nói chuyện với hắn.

Sau khi ta biến thành trạng thái này, ba mẹ không bao giờ cãi nhau nữa!

Tuy rằng ta vẫn chưa nhìn thấy ba ba, bắt quá lại có thể cảm giác được hắn đang an ủi mẹ để khóc lóc.

Bây giờ hai người bọn họ đang dựa sát vào nhau sinh hoạt.

Mọi người đều nói hành vi của ba mẹ nó làm tổn thương tâm linh còn nhỏ của ta, kết quả mới có thể biến thành như vậy.

Bắt quá chuyện này cũng có chút khác biệt với câu trả lời mình đã có được.

Vinh Nhĩ cảm thấy hy vọng của ta mới biến thành như vậy.

Mục đích đương nhiên là để không cho phụ thân mẫu thân tách ra.

...

Chuyện xưa dùng tâm lý của “ta” để kết thúc.

Mà Đại Ny nhìn đến đây, cả người đều triệt để ngây dại, giống như biến thành một bức tượng điêu khắc.

Không có quý!

Cũng không quý dị!

Câu chuyện này hoàn toàn không giống như mình tưởng tượng!

Họa phong tiền kỳ quý dị, hoàn toàn là bởi vì vấn đề tâm lý của “ta”!

Đây là quá trình tâm lý của một tiểu bằng hữu từ từ bị thương tổn, chậm rãi đã phát sinh quá trình biến hóa!

“Lợi hại...”

Đại Ny đột nhiên ý thức được:

Có lẽ mình chưa từng đọc hiểu Bất Dạ Hâu.

Cho dù cố sự của Bất Dạ Hâu ly kỳ quỷ dị cỡ nào, họa phong đa quý khí dày đặc. Kỳ thật thứ mà hắn muốn biểu đạt cũng không có gì kỳ lạ, thậm chí còn có ý nghĩa giáo dục rất sâu!

Lấy bộ thiên ngân này ra để nói.

Cố sự dùng thị giác của bạn nhỏ đối đãi với cha mẹ ở chung.

Sau khi dẫn đến cha mẹ cãi nhau, ta có thể nhìn thấy hai người, nhưng các nàng không nhìn thấy đối phương, dần dần ta ý thức được mình chỉ có thể lựa chọn một bên cùng các nàng sinh hoạt.

Thật ra đây là cha mẹ ly hôn.

Mà đứa bé chỉ có thể đi theo một vị trong ba mẹ.

Về sau phụ mẫu lần nữa bùng nổ cãi vã, ta cuối cùng lựa chọn cùng mẹ sinh hoạt, từ nay về sau trong thế giới của ta chỉ có mẫu thân.

Cuối cùng chân tướng kết cục rõ ràng.

Đó là bi kịch không thể vãn hồi.

Bất Dạ Hâu dùng một loại phương thức vô cùng suy nghĩ để nói cho người đọc, hành động của cha mẹ sẽ tạo thành bóng ma tâm lý không thể xóa nhòa đối với một đứa bé.

Gia đình Đại Ny Hạnh Hạnh.

Nhưng Đại Ny cũng biết loại chuyện này rất thường gặp.

Nếu cha mẹ cãi vã quá lợi hại, quả thật sẽ gây tổn thương cho tâm lý trẻ con.

“Trên thế giới này căn bản không có loại bệnh này.”

Phụ mẫu cãi nhau, hài tử cũng sẽ không thể không nhìn thấy một trong số đó.

Nhưng nếu dùng phương thức ẩn dụ để giải thích, sẽ phát hiện tất cả mọi chuyện đều rất hợp lý!

Sau khi cha mẹ ly hôn, đứa nhỏ đương nhiên chỉ có thể nhìn thấy một đứa ở trong đó.

Bất Dạ Hâu chỉ phóng đại tình huống này, để câu chuyện được lưu truyền theo một cách cảnh cáo.

“Gia hỏa này thật am hiểu xoay chuyển a!”

Mụ mụ dẫn con đi gặp bác sĩ kia thì phải?

Bác sĩ có thể nhìn thấy phụ thân, điều này nói rõ tâm lý hài tử xuất hiện vấn đề.

Câu chuyện đã xoay chuyển ngược lại!

Mà đứa nhỏ đương nhiên cũng dần dần ý thức được là mình xảy ra vấn đề, đây là hợp lý.

Có thể nghe tiếng lòng cuối cùng của đứa nhỏ:

Hắn không hề thông khổ, thậm chí còn cảm thấy vui vẻ!

Bởi vì hắn xảy ra vấn đề, cha mẹ lại có thể hạnh phúc ở cùng một chỗ!

Đây cũng là hợp lý, khi đứa nhỏ cãi nhau với cha mẹ, quy tội cho mình, ác quả thật đã sớm bắt đầu chuẩn bị!

Lợi hại!

Quá lợi hại!

Trải qua hai quyền ngắn này, đại ni cô rốt cuộc cũng đã chạm đến mị lực của Bất Dạ Hâu!

Hèn gì Tỳ Hưu suy luận nghi ngờ, mấy kỳ gần đây đều cung cấp cho Bất Dạ Hâu như cha đẻ!

Thiên đầu tiên là hắn.

Cuối cùng vẫn là hắn.

Có lẽ rất nhiều độc giả như mình cũng sẽ bắt đầu có cái nhìn khác đối với Bất Dạ Hâu nhỉ?

Phải xuyên qua hắc ám để xem bản chất a.

“Ta phải đọc hết toàn bộ Bất Dạ Hầu trước đó, có thể có chút dọa người, cùng lắm thì đêm nay để Triệu Vũ đi theo ta.”

Triệu Vũ là nam nhi của Đại Sàm.

Nói toạc ra là nam nhi của mình vẫn chưa xác định được quan hệ. À, đọc sách tí ti. Kỳ – Khắc 》 tặc háo sắc.

Bất quá đêm nay có lẽ sẽ xảy ra chút gì đó cũng không chừng?

Đại Ny nghĩ như vậy, khoe miệng lộ ra nụ cười.

Mà lúc này, trong thư viện luận đàn.

Hai câu chuyện liên quan tới bản kỳ Bất Dạ Hầu đã đưa tới một trận thảo luận lớn!

Suy luận phiên bản nghi vấn.

Bất Dạ Hầu bắt đầu chân chính xét phiên bản tàn sát!

Thuộc: Vu mã hành minh chủ thêm vào, lần nữa cảm tạ minh chủ Vu mã hành, tiêu đề không có thêm, không tiện sửa chữa...

Phát sớm rồi... Vấn đề không lớn... Viết nhiều chút đi... Mọi người không cần chờ... Ngày mai lại xem!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 62: Thư viện hàng xóm.

Suy luận khối suy luận nghi vấn.

Theo giai đoạn “Suy协调 suy luận” nghi ngờ chí tuyên bố, giờ phút này tầng lớp lớp thiệp liên quan tới Bất Dạ Hầu!

Có người đang nghi hoặc.

“Xem xong hai câu chuyện xưa Bất Dạ Hầu bản kỳ, ta không khỏi có chút hiếu kỳ, hẳn rốt cuộc là tác giả ra sao?”

Đương nhiên có nghi hoặc.

Trước đây rất nhiều người đều cho rằng thời kỳ này Bất Dạ Hầu sẽ phát ra câu chuyện yêu khí tràn ngập.

Nhưng 《Hương Dương Chi Thi》 lại hoàn toàn đánh vỡ ấn tượng cố hữu của mọi người đối với Bất Dạ Hầu, không ngờ tác phẩm của hắn cũng có thể ôn nhu tình cảm như vậy, có loại cảm giác mặt thế nở nở ra một đóa hoa trắng nhỏ, tràn ngập chủ nghĩa lãng mạn!

Địa cầu chỉ còn lại một “Nhân loại”.

“Người” này chế tạo ra một “người” khác sau đó qua đời.

Người có thể nói câu chuyện này cô đơn, cô đơn, nhưng đồng thời cũng tràn ngập hy vọng, nó duy mỹ khiến rất nhiều người không kịp phản ứng, bất ngờ trừng mắt ghen hòng:

Bất Dạ Hầu vứt bỏ Hắc Âm Văn Phong thành danh còn chưa tính.

Sao ngay cả đặc sắc kiểu phản chuyển độc nhất của hắn ta cũng vứt bỏ rồi?

Chúng kiến kết thúc mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ, hẳn không có vứt bỏ đặc sắc của trái đất, cái gọi là nhân loại cuối cùng, thì ra cũng là người máy, chỉ là hắn đã hoàn toàn có tình cảm của nhân loại.

“Ta phải xin lỗi Dạ Hầu.”

“Lúc trước xem chuyện Bất Dạ Hầu, cảm giác tác giả này chỉ là dựa vào khẩu vị nặng mà thôi, để kích thích cảm quan của

người đọc, kỳ thật không có bao nhiêu nội hàm, nhưng hôm nay ta phát hiện ra mình vẫn còn nông cạn, hẳn vô cùng thương thức sự tán thưởng về tính mạng và cái chết của mình!”

“Xem ra hắc ám kinh dị không thể định nghĩa hẳn.”

“Trước đó còn có người nói, con hàng này nên gọi là Dạ Táng Hầu, 《Hương Dương chi thi》 giải thích như thế nào?”

“Bạch Dạ Hầu?”

“Ha ha ha ha ha, Bạch Dạ Hầu cũng tạm được.”

“Ta thật cảm thấy thi 《Hương Dương chi thơ》 không giống như đêm tối hầu viết, kêu một tiếng Bạch Dạ Hầu không vấn đề gì.”

“Xem ra cũng là tác giả văn phong đa biến nha.”

“Không nói người máy cố sự này, ta thật ra càng thích vợ chồng Nguyễn Cung rời xa, bộ này xem xong ta thờ phào nhẹ nhõm một hơi, vẫn là đêm tối hầu quen thuộc kia!”

“Giới phụ phụ này, họa phong bắt đầu xác thực quỷ dị.”

“Vợ chồng ta thích kết thúc, tràn ngập tự hỏi đối giáo dục, đại khái là bởi vì cha mẹ ta cũng thường xuyên cãi nhau đi, có ngày phụ thân ở bên ngoài đánh bài rất muộn, say khướt về nhà, ma ma khóa cửa lại, sau đó hẳn đem cửa ra đá văng ra, còn cùng mẫu thân động thủ, đây là bóng ma cả đời của ta.”

“Đau lòng trên lâu, cùng là cha mẹ, nhưng không có khoa trương như vậy.”

“Con hi sinh, đổi lấy sự hòa bình của ba mẹ, kết cục trào phúng biết bao.”

“Bởi vì là Bất Dạ Hầu, người có thể hợp lý hoài nghi hài tử đang giả bộ. Chẳng qua nếu giả bộ thì lại càng châm chọc, cần phải làm gia đình trình độ như vậy mới có thể duy trì, ta cảm thấy không bằng giải tán.”

“Hài tử không nhìn thấy phụ thân, đang cảm thấy thương tích trong tâm linh.”

“Trong cố sự rất nhiều ẩn dụ, đừng để hôn nhân biến thành phim kinh khủng!”

“Không muộn tối nay dùng chuyện xưa của người má, chứng minh toàn bộ tính tình của hắn, sau đó lại dùng một đôi vợ chồng chuyện xưa chứng minh hắn vẫn là nhà văn biến thái kia!”

“Nhưng ta giống như càng ngày càng thích cái này biến thái.”

“Mấy tháng gần đây, những khu vực suy luận của thư viện xảy ra nghi hoặc, đều sắp trở thành chuyên trường của Bất Dạ Hâu.”

“Vừa rồi tìm được Bất Dạ Hâu ở Cực Quang, đã nhận thức được, là bản nhân, mọi người chú ý một chút.”

...

Học viện bên kia có người mở rộng.

Trên bình đài Cực Quang, fan của Bất Dạ Hâu nhanh chóng tăng lên.

Một vạn.

Hai vạn.

Ba vạn.

Tốc độ tăng lên của fan cuồng nhanh hơn áo giáp của Bạch Đế, mãi đến ba vạn mới chậm lại.

Ngắm lại cũng bình thường, Bất Dạ Hâu Độc Thụ có phong cách viết văn tự rất dễ hấp dẫn fan.

Mà mặc dù danh tiếng của Bạch Đế ở trong xưởng khúc tuy vang dội, đồng dạng vang lên bảng hiệu, nhưng người làm khúc cùng ca mê vẫn cách một ca sĩ, ngành nghề của người làm khúc dù cao đến đâu cũng không thay đổi được mọi người nghe ca, là nghe ca hát trước.

Càng đừng nói.

Ca ca có công ty đóng gói ở tiền đài không ngừng lộ mặt, ca khúc lật tới lật lui đều hát được.

Hoặc có thể nói ca sĩ chỉ cần một bài hát nổi tiếng, sẽ có thể hấp dẫn khá nhiều fan, nhưng người nhạc phải cần rất nhiều ca khúc mới có thể thu hoạch được rất nhiều chú ý khắp nơi của fan.

Không giống các nhà giàu.

Văn tự là trực tiếp quay mặt về phía người đọc, không có bất kỳ ngăn cách nào.

Mà trong khoảng thời gian này, Lâm Tri Bạch kỳ thật đã ở thư viện suy luận bản thân bất ngờ, lặn xuống từng miếng, mỗi ngày đều sẽ chú ý đến cuộc thảo luận của mọi người về Bất Dạ Hầu.

Sau khi chú ý tới có người tuyên truyền.

Lâm Tri Bạch lập tức lên danh sách cực quang của Bất Dạ Hầu, thuận thế phát ra điều động thái đầu tiên.

[Vấn an nhà thoại trị bệnh hướng mọi người.]

Lâm Tri Bạch đang ám chỉ, hẳn không chỉ là một nhà văn hệ hắc ám, nhưng lời này rơi vào trong mắt fan, trong nháy mắt lại thay đổi vị.

“Văn hệ nhà văn sĩ hướng mọi người hỏi thăm!”

“Bất Dạ Hầu lão sư chỉ định đối với chữa trị hệ có hiệu làm gì đó (sương mù lớn)”

“Người nào đó viết thiên 《Hương Dương chi thơ》, sau đó sờ không rõ định vị của mình (Nở cười)”

“Vốn ta cũng nghĩ là như vậy, sau đó vợ chồng Tỳ Hưu rời xa hẳn, trong nháy mắt bộc lộ bản tính.”

“Các ngươi đều bị gạt rồi, 《Hương dương chi thơ》 nhân loại diệt vong? Muội tiềm đối? Khí nhân cảm động, liền quên đi bản chất hắc ám của gia hỏa này!”

“Hạ kỳ suy luận không nghi ngờ chí không có ngươi không xem!”

“Vấn đề không lớn, hiện tại Dạ Dạ Hầu lão sư đã thành bài tầy tạp chí.”

“Sau này sư phụ Bất Dạ Hầu sẽ viết dài sao?”

“Ta cũng không ngại bản trung này, bản ngắn xem còn chưa đã ghiền a!”

“Cũng không cần phải cưỡng ép viết a, giỏi cái gì thì viết cái đó đi, dù sao ta đều ủng hộ!”

“Hạ kỳ, người là Bạch Dạ Hầu hay là Dạ Âm Hầu?”

Bình luận khu rất náo nhiệt.

Lâm Tri Bạch vốn muốn trả lời mấy câu, nhưng nghĩ lại buông bỏ, sớm lộ ra kinh hỉ thì không còn gọi là vui mừng nữa.

Nhưng đêm khuya, Bạch Dạ Hầu là cái quý gì?

Có lẽ trong lòng có quý, thấy có đọc sách nhắc tới “Bạch Dạ Hầu” gì đó, Lâm Tri Bạch giật nảy mình.

Đừng để lộ.

Giáp này cũng không hăng hái gọi “Bạch”.

Cũng may người đọc sách chỉ nói đùa, chỉ có thể nói 《Hương Dương chi thơ》 quá mê hoặc.

Trên thực tế.

Trong chợ đen của Át Nhất, Hắc Âm Hương Đoản.

《Hương Dương chi thi》 là câu chuyện duy nhất có chút âm áp.

Lâm Tri Bạch lựa chọn câu chuyện này, cũng là không muốn bị mọi người định nghĩa quá sớm.

Muốn cho người đọc biết rõ Bất Dạ Hầu không chỉ có thể viết câu chuyện hắc ám yêu dị, đây cũng là để sau này viết một loại hình khác làm bước đệm.

Mục đích đã đạt thành.

Ban thưởng cho mình hai thiên ngắn phong cách hắc ám kinh dị lần nữa đi.

Tỷ như bối óc?

Ví dụ như bảy căn phòng của Phong Huyền?

Quyết định như vậy thật vui vẻ!

Lâm Tri Bạch trực tiếp đem hai bộ này phát cho Giang Thành, dùng cho việc suy luận không thể nghi ngờ vào sơ kỳ sau này.

Sau khi phát qua.

Lâm Tri Bạch mở ra bảng thi đấu nhìn thành tích kiêu đoạn tuyệt lộ.

Ba mươi lăm hạng mục thi đấu.

Lâm Tri Bạch hơi nhú mày, xem ra không có đề cử là thật sự không được.

Tưởng tượng cảnh tuyết động động ở cây cầu gãy vừa được tuyên bố, dưới tình huống không có bất kỳ đề cử nào cũng có thể xoắn ốc bay lên.

Được rồi.

Loại hình ảnh này Lâm Tri Bạch cũng biết tưởng tượng một chút là được.

Cho dù là đem 《Thanh Hoa Đò》 tuyên bố, một người mới không có bất kỳ căn cơ, không có mở mang tiền đề tuyên truyền, cũng đừng nghĩ trong mấy ngày ngắn ngủi tạo thành tiếng vang gì ngược lại.

...

Mặt trời lặn xuống.

Các gia đình Lâm Tri Bạch đột nhiên có tin tức nhắc nhở.

Ca ca hưng phấn tuyên bố trong đám người, tổng kỹ thuật mới của hắn đã bàn xong giai đoạn cuối cùng với ca sĩ, trong tháng có thể chính thức ghi lại.

Sau đó.

Cha đang sử dụng bột trong quần, phát ảnh của Trương Cảnh Vật, biểu thị mình đang chọn cảnh của đoàn đội.

Tiểu Hắc: 【Đây là đâu?】

Cha: 【Tề Châu Quảng Thành.】

Lâm Tri Bạch bất ngờ, không ngờ bộ phim này muốn chạy đến Tề Châu quay hình.

Sau đó phụ thân giải thích nguyên nhân: “Kịch bản này hư cấu một thành thị, cảm giác có điểm giống Tề Châu, bởi vì phản diện đặc biệt thích mặt heo, ta nhất định phải tuân thủ nghiêm ngặt theo kịch bản.】

Lâm Tri Bạch: “...”

Nhân vật phản diện nói chính là Cao Khải Cường.

Quả thật vị cường ca này rất thích ăn mì lợn.

Có phải lúc mình viết kịch bản đổi một loại đồ ăn, cha có thể quay lại ở Tần Châu hay không?

Đương nhiên ý tưởng này không đáng tin cậy.

Lâm Tri Bạch cũng không tính tự tiện sửa đổi thiết lập của những kịch bản này, huống hồ một khi phụ thân bắt đầu quay phim vốn là phải chạy đến thiên nam địa bắc, chứ đừng nói là hệ thống kịch bản này đã sửa qua một lần rồi.

Đúng vậy.

Kịch bản đã được đổi.

Dựa theo cách nói phiếm hồng:

Kịch bản phim truyền hình nguyên bản vì trải qua thẩm vấn sửa đổi kịch bản, kết quả tạo thành tranh cãi nhất định, cho nên phiên bản này là hệ thống tinh tu qua, rất gần với kịch bản cũ lưu truyền trên mạng kiếp trước...

Lúc này.

Bên trong lại có tin tức mới.

Tỷ tỷ: Tây Diễn viên tìm xong rồi sao? 】

Cha:[Số một nam nhân là người định ra phim, diễn xuất ưu tú nhất diễn viên, nhân tuyển số một nhân vật phản diện là do ta định ra, kỹ thuật diễn xuất của người bạn tốt này rất tốt, nhưng hợp tác với ta mấy bộ kịch vẫn không có chút ứng đảo, bộ phim này đối với ta mà nói, đều là cơ hội trước nay chưa từng có!]

Mẹ: 【 Chú ý thân thể! 】

Ca ca: 【 Người khác chỉ quan tâm cha bay cao không cao, chỉ có mẹ quan tâm cha không mệt thôi. 】

Tiểu Hắc: 【 Có lên. 】

Thật ra lựa chọn của tổng nghệ rất quan trọng đối với ca ngợi.

Đều là ứng cử viên mà Lâm Tri Bạch cùng ca ca tỷ tỷ thương lượng ra, Lâm Tri Bạch rất yên tâm.

Mà lựa chọn của phim truyền hình liền quan trọng hơn, bất quá Lâm Tri Bạch cũng không có tham dự chọn lựa trên TV, hẳn cảm thấy ánh mắt của cha mình vẫn rất lợi hại.

Tin rằng cha sẽ nắm chắc Lận Cuồng Tiêu.

Hoài nhân không cần dùng người không nghi ngờ, huống hồ lại là giữa cha con.

Đúng lúc này.

Lâm Tri Bạch đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền tới một trận động tĩnh. chip đọc sách lặc sỡ, là một đòn tử.

Hắn mở màn che ra nhìn xuống dưới lầu, nhìn thấy mấy người đang khiêng thiết bị gì đó đi tới căn biệt thự bên cạnh mình.

Thị lực của Lâm Tri rất tốt.

Nhìn cẩn thận thiết bị mấy người cầm này, hẳn là các loại máy chụp ảnh, còn có giá ba chân gì đó.

Màn kịch này?

Nhìn có vẻ không giống.

Chỉ vài người như vậy, nhìn cũng trẻ tuổi, không lớn hơn mình bao nhiêu, điểm điểm video ngắn còn tạm được.

Vừa lúc trên tay không có việc gì, Lâm Tri Bạch dứt khoát khoác cái áo khoác lớn đi xuống lầu nhìn xem, bởi vì đám người này đã đi vào trong sân biệt thự cách vách của mình.

Hình như là hàng xóm?

Bảo đảm là canh thứ nhất.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 63: Tử đảng lúc này mặt trời vừa mới xuống núi, mấy người trẻ tuổi sau khi tiến vào biệt thự cách vách Lâm Tri Bạch, cô bé dẫn đầu đang đang mở cửa, đột nhiên nghe được sau lưng truyền đến một giọng nói.

“Hả?”

Mấy người trẻ tuổi nghe tiếng quay đầu lại.

Cô gái dẫn đầu xoay người nhìn thấy Lâm Tri Bạch, vẻ mặt ngần ngại, có chút không dám tin chắc hô lên:

“Lâm Tri Bạch?”

Tiếng nói vừa mới rơi xuống.

Một nam sinh tóc ngắn sau lưng nữ hài đột nhiên chạy vội về phía Lâm Tri Bạch, trong miệng hung phấn kêu to:

“Bạch ca!”

Lâm Tri Bạch nhìn nam sinh một đường vọt tới trước mặt mình, biểu lộ có chút ngoài ý muốn, sau đó cười vỗ vỗ bả vai đối phương.

“Đã lâu không gặp, gầy hơn trước kia.”

Vừa nãy mình để ý tới cô bé kia, cũng không chú ý tới nam sinh này cũng ở trong đám người.

Nam sinh tên là Phong Thạc Chân.

Là một trong những tử đảng của thời điểm đầu Lâm Tri Bạch Sơ.

Dưới tóc ngắn của Phong Thạc Trường mọc lên một cái trán thật to, nhìn đặc biệt dễ làm người khác chú ý, người cũng rất chắc chắn.

Lúc này Phong Thạc Chân kích động hồng mắt.

Chiếc miệng của nàng giống như súng máy liên tục.

“Bạch ca biến hóa mới lớn, hiện tại toàn diện đẹp trai vô cùng nha! Nếu không phải Tiểu Noãn nhắc nhở, ta đã thiếu chút nữa không dám nhận. Tiểu Noãn nói người bị thương, ta liên lạc với người nhiều lần như vậy, sao lại phải chia rẽ Hoài Khuyết? Vô cùng không có ý nghĩa, rốt cuộc là bao lớn, ngay cả huynh đệ cũng không chấp nhận!”

“Sai lầm của ta...”

Lâm Tri Bạch lại vồ vồ bả vai Phong Thạc Chân.

Đang muốn nói cái gì nữa, đột nhiên cảm giác mắt bị người từ phía sau che lại.

Chóp mũi bay tới một mùi hương như có như không, bên tai vang lên một giọng nói mềm mại lạ lẫm quen thuộc:

“Đoán xem ta là ai!”

“Người đoán xem ta có đoán được hay không.”

Khóe miệng Lâm Tri Bạch mỉm cười.

Thanh âm kia cũng lộ ra ý cười: “Người đoán xem người đoán hay không.”

Lâm Tri Bạch đưa tay nắm chặt đôi cánh tay non mịn mạnh mẽ tách ra, sau đó xoay người nhìn về phía nữ hài, biểu tình lại rõ ràng sừng sốt một chút, cuối cùng bật cười “Phốc xuy” một tiếng.

Cô bé này chính là người vừa chuẩn bị mở cửa.

Lâm Tri Bạch giờ phút này thật sự rất khó đem hình tượng hiện tại của đối phương liên hệ cùng một tiểu cô nương thiếu chút nữa mập mạp trong trí nhớ, mặc dù hẳn đã biết đối phương là ai, cũng cười lớn hô tên của đối phương:

“Doãn Đông âm áp.”

Doãn Đông Noãn vốn tươi cười nhạt nhẽo, nhưng nghe thấy tiếng cười của Lâm Tri Bạch thì sắc mặt có chút khó coi, trừng đôi mắt to xinh đẹp:

“Người không được phép nào bỏ dáng vẻ của ta lúc đầu!”

Lâm Tri Bạch hỏi hả nói: “Làm sao người biết ta đang nghĩ gì?”

Doãn Đông âm áp giờ khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Ta chẳng những biết người đang suy nghĩ gì, còn biết người nhất định đang lén lút suy đoán cô nương này có phải đang rút chi và chỉnh dung hay không!”

“Muốn gán tội cho người khác sao.”

Lâm Tri Bạch hướng về phía Phong Thạc buông tay.

Phong Vĩnh cười to nói: “Ta đoán thời gian trước vừa nhìn thấy Tiểu Noãn, cũng như vậy...”

Nói được một nửa.

Phong Thạc Chân sáng suốt dừng lại.

Doãn Đông âm áp liếc Phong Thạc một cái, sau đó nhìn về phía Lâm Tri Bạch, vuốt vuốt tóc, rất tâm cơ đưa ra một góc độ hoàn mỹ, “Nữ mười tám biến không biết sao.”

“Được rồi.”

Lâm Tri cười trắng nói: “Lúc ở quân huấn đã nghe bạn học kể về truyền thuyết của muội, nói là nữ thần trong trường có tên là Doãn Đông âm, xem ra tiểu phú bà năm đó ồn ào muốn giảm béo thành công rồi.”

“Ồ.”

Doãn Đông âm áp u oán nói: “Thì ra người cũng biết ta đang ở Tàn Nghệ mà.”

Lâm Tri Bạch nghe đối phương không vui, trong lòng thở dài, ánh mắt đảo qua mặt nàng và Phong Vĩ.

“Ba năm trước đây đầu ta bị thương, chuyện này các người hẳn là đã nghe nói, nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi một đoạn thời gian, không muốn liên hệ với ngoại giới, vốn nghĩ có học viện mới giảng cho các người chuyện này, không nghĩ tới hai người các người học cấp ba chuyên học...”

Lâm Tri Bạch giải thích.

Thực ra không phải hẳn có thể gọi điện thoại, nhưng đoạn thời gian đó hẳn đang rất bế tắc, cho nên cũng đã cắt đứt liên lạc với hai bằng hữu tốt nhất lúc sơ trung kỳ này.

“Không có biện pháp.”

Phong Thạc cười khở nói: “Ta đã nói với Bạch ca rồi, việc làm ăn trong nhà xảy ra vấn đề, không dậy nổi trường học quý tộc, liền đến trường học bình thường, sau đó cũng ngại liên hệ với người, Tiểu Noãn bên này cũng là lúc học đại học quân huấn mới gặp được...”

Phong Thạc Chân không nói rõ.

Có điều Lâm Tri hiểu ý của hắn.

Đơn giản chính chính là gia đình Phong Thạc trước kia rất có tiền, gia đạo phía sau gia đạo sa sút sinh ra tâm lý tự ti, sợ hảo hữu xem thường mình, phương diện này của trẻ con rất miễn cảm.

“Người cũng biết tình huống của ta.”

Doãn Đông âm giọng bĩu môi: “Không muốn cách mấy tên hỗn đản ca ca kia quá gân, dứt khoát đến Sở Châu đồ cấp cao, phát không ít tin tức với người, người chưa từng trở về lần nào.”

“Đã qua rồi, đều.”

Phong Hoàn cười ha hả nói: “Quan hệ của ba chúng ta vẫn hết như thời điểm sơ trung.”

Sơ trung?

Doãn Đông Noãn nhìn về phía Lâm Tri Bạch, ánh mắt chớp lên.

Khi đó Lâm Tri Bạch nói dễ nghe một chút tính cách hoạt bát hiểu động, nói khó nghe chính là nghịch ngợm gây sự không an phận, lúc ấy các lão sư đối với hắn là vừa yêu vừa hận.

Người cô ta ghi nhớ là Lâm Tri Bạch thông minh.

Môn môn khoa mục đều là đệ nhất.

Hận Lâm Tri Bạch quá mức giày vò.

Mới đầu đã dám dẫn mình và Phong Thạc chạy trốn.

Gia trưởng sẽ được khen ngợi nhiều nhất chính là Lâm Tri Bạch.

Trong lớp, người được kiểm tra sách nhiều nhất cũng chính là Lâm Tri bạch.

Nhưng có một điều không thể nghi ngờ, Lâm Tri Bạch mới trúng chiêu, nhất định là lúc đó trong lòng các thiếu nữ kia là thiếu niên sáng lạn nhất.

“Sơ Trung, hai người đều béo.”

Lâm Tri Bạch vạch trần khuyết điểm của hai người, khi đó không chỉ Doãn Đông ám áp mà còn là một người béo, Phong Thạc cũng béo hơn so với bạn bè cùng lứa.

Bạn học đều không thích chơi với hai người bọn họ, xem như có chút kỳ thị đi, tiểu hài tử có đôi khi là như vậy, ngược lại Lâm Tri Bạch lại thích mang theo hai cái hai cái ồn ào này, còn đốc thúc hai người bọn họ giảm béo, đáng tiếc chưa thành công.

Không ngờ thời gian đã trôi qua ba năm, hai cái chết đảng đều gầy xuống.

Tuy nhiên Doãn Đông Noãn đối với chữ ‘Bàn’ rất miễn cảm, nghe được thì mắt hững, dùng sức xoa mái tóc của Lâm Tri Bạch.

Phong Thạc Chân tương đối câu thúc, không dám động thủ, nhưng cũng nóng lòng muốn thử.

“Ồi!”

Lâm Tri Bạch ngăn cản Doãn Đông ám áp hô nháo, “Hiện tại trưởng thành, nam nữ thụ thụ bất thân nhâm.”

“Trước kia người cũng không coi ta là nữ hài.”

Doãn Đông ám áp dừng lại, miệng làm bằm một câu, mặt lại hơi đỏ lên, vội vàng tránh sang một bên, mọi người quả thật đều đã trưởng thành.

“Mấy người các người, gọi Bạch ca!”

Phong Hoàn hô với vẻ xem trò vui phía sau.

“Bạch ca!”

Mấy người kia vội vàng mở miệng, bọn họ đi theo Phong Thạc, mới có thể quen biết Doãn Đông Noãn là đại tiểu thư hào môn như vậy.

Mà vị “Bạch ca” này vừa nhìn cũng biết là loại hào môn công tử ca.

Không cần gì để xác nhận, loại khí chất này rất rõ ràng không giống với người bình thường, chính là những kẻ có tiền tướng mạo đều xuất chúng như thế kia sao?

Lâm Tri Bạch cười gật gật đầu với mấy người, sau đó hỏi:

“Các người đây là chuẩn bị?”

“Phong Thạc Trường muốn võ video ngắn để mượn biệt thự của ta, ta đã đáp ứng, ngược lại người làm sao lại ở chỗ này?”

“Nơi này nhà ta.”

Lâm Tri Bạch bĩu môi về chỗ ở của mình.

Phong Thạc Chân chấn kinh: “Hai người gác phim truyền hình này lại đi, trùng hợp như vậy sao, lúc trung trung đảng mấy năm sau nhìn lại phát hiện lẫn nhau là hàng xóm?”

“Là như vậy.”

Lâm Tri Bạch thở dài: ” biệt thự tốt nhất quanh đây của Tần Nghệ chính là ở đây.”

Doãn Đông âm áp bổ sung: “Cho nên đây là lựa chọn duy nhất của kẻ có tiền chúng ta, mặt ngoài là trùng hợp, nhưng thật ra là tất nhiên.” Kẻ có tiền gì đó đương nhiên là trêu chọc.

“Đúng là kẻ có tiền đáng ghét!”

Phong Thạc giả vờ ghen tị, “Hai người các người cách xa ta ra, ta là kẻ thù đáng ghét!”

Nói xong ba người đều nở nụ cười.

Lâm Tri Bạch tò mò hỏi Phong Thạc: “Sao người quay video ngắn thế?”

Phong Thạc Chân khổ sở nói: “Cha ta nợ nần, hiện tại nhà chúng ta chỉ có bốn bức tường, mấy ngày hôm trước quân huân không phải gặp phải tiểu âm áp sao, mặt dày đi lên chào hỏi, cũng may là ta nể mặt tỷ tỷ, không chỉ cho ta vay một khoản tiền, còn chủ động mượn biệt thự cho ta mượn tạm dùng video.”

“Được nha Tiểu Noãn.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “VẬY CŨNG ĐỪNG ĐỨNG ĐỢC RA ĐÓ NỮA, ĐI VÀO XEM MỘT CHÚT.”

“Ta mở cửa.”

Doãn Đông Noãn đi qua mở cửa dẫn mọi người đi vào.

biệt thự này cùng Lâm Tri Bạch không sai biệt lắm, trang trí cũng không kém chút nào, Phong Đại cùng mấy người trẻ tuổi chặc chặc tán thưởng, trong hiện thực chưa từng thấy qua phòng ở tốt như vậy.

“Các người tùy ý.”

Doãn Đông ám áp nói: “Ta ở đây không có gì chiêu đãi, đắp nền xong vẫn không ở.”

“Tí nữa đi ăn cơm với ta là được.”

Lâm Tri Bạch mở miệng, sau đó gọi điện thoại cho Lưu Di, dù sao cũng được ở bên cạnh thuận tiện.

“Ăn chực thôi.”

Doãn Đông ám áp cười khanh khách.

Mấy người trẻ tuổi đi theo Phong Thạc Chân rất thức thời, nhao nhao biểu thị bọn họ không cần, Phong Thạc Chân do dự một chút rồi gật đầu đáp ứng.

Ba người thật vất vả mới gặp lại nhau, quả thật có rất nhiều lời muốn nói.

Vượt video ngắn ngủi không mất bao lâu.

Lâm Tri Bạch liếc mắt nhìn một cái, chính là loại video mang chút kịch liệt kia, nội dung thường thường không có gì lạ.

“Ta là người hệ đạo diễn.”

Phong Thạc Trân nhìn Lâm Tri Bạch tò mò liền giải thích một câu: “Làm video ngắn kiếm chút món khoái, Tiểu Noãn vừa vặn phù hợp với cốt truyện, so với nơi ta thuê thì mạnh hơn nhiều, sân bãi quá đắt không thuê nổi.”

Vòng quay xong mấy người trẻ tuổi quay về trước.

Lâm Tri Bạch thì mang hai vị hảo hữu về chỗ ở của mình.

Ba người ngồi xuống bên cạnh ghế sofa, Doãn Đông Noãn nhìn về phía Lâm Tri Bạch, có chút do dự mở miệng nói:
“Thân thể hiện tại của ngươi là...”

“Được rồi.”

Lâm Tri Bạch mở miệng nói.

Phong Thạc Chân thở phào nhẹ nhõm nói: “Vừa nãy ta không tiện hỏi, sợ chọc đến chỗ thương tâm của Bạch ca, Tiểu Noãn nói ngươi lúc trước bị thương rất nghiêm trọng.”

“Quan tâm ta như vậy.”

Lâm Tri Bạch cười cười, ra hiệu hai người ăn trái cây.

Doãn Đông Noãn bóc chuối tiêu, “Chuyện của ngươi trong giới tiêu truyền lại, nói mấy ca ca của ngươi ra tay quá ác, còn quá phẫn hơn đám ca ca của ta.”

“Những hào môn, quan hệ thân thích của các ngươi thật yếu ớt, phạm vi cũng là thật sự bất quá.”

Phong Thạc Hề Hề Đông, hiện tại hắn cũng dần dần buông ra, không câu nệ như lúc trước, “Ngoài ra từ đầu tới giờ ta vẫn luôn có một vấn đề muốn hỏi các ngươi, hai người các ngươi đi cùng nhau, đồng ý trong nhà không?”

“Ngươi là người này.”

Trong lòng Doãn Đông ảm khó hiểu nhảy dựng: “Cái gì gọi là hai chúng ta đi cùng nhau?”

“Ồ, ngươi đang thẹn thùng sao?”

Lâm Tri Bạch có chút ngạc nhiên nhìn Doãn Đông Noãn.

Phong Thạc Chân cũng trêu ghẹo nói: “Nương tử của chúng ta không phải thích Bạch ca đấy chứ?”

“Giảng thật?”

Doãn Đông Noãn vậy mà lại nghiêm túc, nghiêm túc nhìn Lâm Tri Bạch nói:

“Lúc đầu ít nhiều cũng có cảm giác, bất quá khi còn nhỏ, bây giờ nghĩ lại hắn là cảm kích tên này đồng ý dẫn ta chơi cùng, khi đó ta rất tự ti đấy... Lâm Tri Bạch ngươi tuy rằng xấu

bụng, tâm nhân so với chúng ta còn nhiều hơn, nhưng thật ra là một người thiện lương.”

“Người tốt nhận được thể người tốt.” Lâm Tri Bạch cười nói.

“Bạch ca thời điểm sơ trung, đích xác là nhân vật chính trong truyện tranh của thiếu nữ... Bất quá ta muốn hỏi hai vị, một công chúa Berloz là một thiếu gia thần thoại, cùng chơi với người trong nhà đồng ý?” Phong Đại Linh trở lại chủ đề trước đó.

“Ít xem phim truyền hình chút đi.”

Lâm Tri Bạch thản nhiên nói: “Lão gia nhà chúng ta cùng gia gia của nàng hẹn nhau uống trà không ít, hưởng chi tiêu bồi lớn đến đâu cũng sẽ không quản, đương nhiên cửa hàng khẳng định là đối thủ, quan hệ có chuyển biến xấu cũng là bình thường.”

“Hai ta có lẽ không thể làm đối thủ.”

Doãn Đông Noãn lắc đầu, đọc sách tí ti. S** Khắc hoa văn. Sạt tử: “Bạch ca chúng ta sau này có thể kế thừa thần thoại sản nghiệp cũng khó nói.” Nàng biết một ít tình huống của Lâm Tri Bạch gia.

“Vậy còn người?” Lâm Tri Bạch nhìn Doãn Đông Noãn.

“Ta đã bắt đầu tiếp nhận một số công việc.” Doãn Đông Noãn nói ra.

“Tuổi trẻ có tài mà.”

Lâm Tri Bạch khen ngợi một câu.

Doãn Đông Noãn khẽ hừ một tiếng: “Vậy người lấy nhiều lời ta nói, nói không chừng ta có thể giúp người mưu đoạt gia sản, không phải không hợp tác với thần thoại của Hoắc Nhĩ và các người.”

“Ta chỉ là một học sinh bình thường.”

Lâm Tri Bạch nói như vậy.

Bảo đảm thứ hai, ngủ trước với nhau, ngủ tiếp thì còn cộng thêm minh chủ.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 64: “Kế hoạch phong tước cùng Doãn Đông ám ở Lâm Tri Bạch ăn cơm tối này.”

Ăn xong chưa được bao lâu Phong Thạc Chân vội vã muốn rút lui: “Hôm nay quay video ta phải về biên tập một chút...”

“Trở về chậm một chút.”

Lâm Tri Bạch muốn đưa tiễn, bị Phong Vĩnh giữ tại cửa: “Sao còn khách khí như thế?”

“Đi đi.”

Lâm Tri Bạch cũng không kiên trì nữa, phát phát tay.

Doãn Đông ám cũng phát tay, “Đêm nay ta không trở về.”

“Chậc chậc.”

Phong Thạc Chân ý vị thâm trường chậc hai tiếng.

Doãn Đông ám áp chậm rãi nói: “Cách vách ta là phòng ở lớn như vậy, không phải là lãng phí sao.”

“Dạ dạ dạ.”

Phong Thạc mỉm cười rời đi.

Phòng khách chỉ còn Lâm Tri Bạch và Doãn Đông ám áp, trong lúc nhất thời hai người đều im lặng.

Rất nhiều người hẳn là đã gặp được tình huống tương tự a, rõ ràng ba người ở cùng một chỗ nói chuyện rất khá, đột nhiên có người rời đi trước...

Hai người còn lại sẽ rơi vào lúng túng khó xử.

Bây giờ Lâm Tri Bạch và Doãn Đông ám đã gặp phải loại tình huống này.

Kỳ thực hai người đặc biệt quen, khi còn tiểu học đã quen rồi, Phong Vĩnh vẫn là đến sơ kỳ mới quen biết với bọn họ.

Nếu không phải có quan hệ với Lâm Tri Bạch, thậm chí Phong Thạc Chân và Doãn Đông Noãn đều không thể trở thành bằng hữu.

Đồng thời Lâm Tri Bạch và Doãn Đông lại là một phạm vi khác, trong nhà đều là làm mai mối giải trí, đối với gia đình của nhau cũng coi như hiểu rõ căn nguyên.

Nhưng vài năm không gặp hai người.

Lần nữa chạm mặt, hai bên đều đã trưởng thành, hiện tại lại là một nam một nữ chung một chỗ, liền sẽ có loại cảm giác quen thuộc lại lạ lẫm, bầu không khí có chút vi diệu.

“Đi ra ngoài một chút?” Lâm Tri Bạch đề nghị.

“Được lắm, người dẫn ta đi dạo, nơi này ta còn chưa quen.” Doãn Đông ầm ập đứng dậy, khôi phục dáng vẻ thực nữ ưu nhã.

Hai người ra cửa.

Lâm Tri Bạch dẫn Doãn Đông Noãn đi dọc theo bờ sông, nơi này có một công viên nhỏ, ban đêm đi tản bộ rất thích hợp.

Lâm Tri Bạch đi ở phía trước.

Doãn Đông ầm ập đi theo, nhìn về phía bóng lưng phía trước, bỗng nhiên có chút cảm khái nói: “Nhớ lúc đó người mới một mét bảy, bảy hai, hiện tại đã một mét tám.”

“Người cũng cao lớn hơn một chút.”

“Trọng điểm không phải là thân cao tốt sao.”

Doãn Đông ầm ập thấp giọng nói: “Trước kia ta vẫn nghĩ, chúng ta gặp nhau lần nữa? Mỗi lần thổi kịu nghiệp khó? Từ sẽ có phản ứng gì.”

Loại tâm tư này đúng là bình thường.

Đại khái là lúc đầu Lâm Tri Bạch rất chói mắt.

Doãn Đông ầm ập giống như một con vịt nhỏ xấu xí, hiện tại lại trở mã thành thiên nga trắng, khó tránh khỏi có vài phần tâm lý muốn khoe khoang nhan sắc một phen trước mặt Lâm Tri Bạch.

“Thực bất ngờ.”

Lâm Tri Bạch suy nghĩ bổ sung: “Nói chính xác là rất kinh diễm.”

Doãn Đông âm đầu lắc đầu: “Sau đó ta đã suy nghĩ cẩn thận. Trong trường học, muội tử xinh đẹp gia thế hiển hách đã viết thư tình cho người, cũng không thấy người đặt người nào ở trong lòng. Người tử nhỏ đã là vương tử trong truyện tranh, được một đám nữ hài tử cầm trong lòng bàn tay. Cho nên ta trở nên xinh đẹp đến mấy, người cũng chỉ là cảm thấy bất ngờ mà thôi, không cần phải cố ý bổ sung một câu rất kinh diễm để dỗ dành ta.”

“Thật sự trưởng thành rồi.”

Lâm Tri Bạch tiếc nuôi nói: “Trước kia không dễ lừa gạt.”

Doãn Đông Noãn đối với bóng lưng Lâm Tri Bạch lộ ra biểu cảm “Siêu hung”.

Nhưng ngay khi Lâm Tri Bạch xoay người lại thu liễm lại, lộ ra một khuôn mặt tươi cười hoàn mỹ.

“Nói như vậy đi.”

Lâm Tri Bạch nghiêm túc nhìn Doãn Đông âm. “Thật ra nhìn thấy con, ta cảm thấy vui vẻ hơn một chút, bởi vì con rất cuộc đã thực hiện được mộng tưởng, cho nên ta muốn chúc mừng con.”

“Cảm ơn a! Người như người cũng chỉ có chút đó chứ không có gì đặc biệt.”

Doãn Đông âm áp cười sụp đổ, “Đôi khi ở chung với người, ta sẽ cảm thấy mình giống như bị lột sạch vậy, ở trước mặt người không có bất kỳ bí mật nào đáng nói.”

Tựa hồ cảm thấy hình dạng của mình chưa đủ thỏa đáng.

Doãn Đông Noãn ho khan một tiếng: “Người trưởng thành sớm hơn so với người bình thường, bạn cùng lứa rất dễ dàng bị người nhìn thấu, ví dụ như ta khi đó tự ti, người đã khắp nơi chăm sóc cảm xúc của ta, nhưng người có biết không, có khi người càng chăm sóc cảm giác của ta, ta càng cảm thấy tự ti, cho nên ta chuyển học, muốn né tránh mấy con ruồi là thật, muốn cách xa người một chút cũng là thật, nếu không ta chỉ có thể vừa ý lại vào người, vừa kháng cự người thiên vị để chăm sóc.”

Nói xong lời cuối cùng.

Doãn Đông âm giọng nói nhỏ.

Lâm Tri Bạch nhẹ gật đầu, khi đó hắn còn chưa đủ thành thực, không thể làm tron vật tinh tế không lên tiếng, đánh giá thấp tinh tế cùng tinh tế của sơ sinh.

“Ta còn tưởng tượng ra đấy.”

Doãn Đông Noãn dần dần mở rộng nội tâm, “Nói không chừng người lại thấy ta sẽ động tâm, nếu như người muốn đuổi theo ta thì nên làm cái gì bây giờ, là đáp ứng tốt hay là không đáp ứng? Vì thế ta xoắn xuýt thật lâu, càng nghĩ càng khó chịu.”

“Nếu như ta thật sự đuổi theo người thì sao?”

“Vậy ta nhất định sẽ đáp ứng người.”

Doãn Đông âm áp thở dài, “Cũng nhất định sẽ cố gắng làm nữ nhân hoàn mỹ của đồng học đồng học Bạch Tri.”

Lâm Tri Bạch nhìn không được điểm một cái lên trán của nàng.

“Báo ân đúng không?”

“Cảm tạ đại hiệp ra tay tương trợ, tiểu nữ tử không thể báo đáp, chỉ lấy thân báo đáp.”

Doãn Đông âm giả vờ làm ra vẻ thái nữ nhi.

Lâm Tri Bạch nhặt lên một hòn đá trôi trên mặt sông.

“Ngược lại cũng không cần lấy thân báo đáp, lời này còn có một lời đồn là tiểu nữ tử không biết lấy gì báo đáp, chỉ có thể kiếp sau làm trâu làm ngựa để báo đáp.”

“Ta không tin kiếp sau.”

“Vậy người tin cái gì?”

“Tin người.”

Lâm Tri Bạch bất đắc dĩ, “Có chuyện gì từ từ nói, đừng trêu chọc lung tung.”

“Tin hay không tùy người, dù sao là chính người không cần ta, về sau đừng hối hận, đã cho người một cơ hội cưỡng ép hái dưa.”

Doãn Đông cười âm áp nói.

Trong không khí nổi lên một tia hàn ý, nàng co rụt thân thể.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Nếu như không muốn ta bắt chước nam chính trong kịch nữ, cởi áo khoác ngoài cho người phủ lên, bây giờ chúng ta nên trở về rồi.”

“Đi đi đi đi.”

Doãn Đông âm áp xoa xoa đôi bàn tay.

Lâm Tri Bạch đưa Doãn Đông Noãn đến viện của nàng, “Có việc thì gửi tin cho ta.”

“Biết rồi.”

Doãn Đông âm áp đi vào bên trong, đi vài bước đột nhiên vòng trở về.

“Làm sao vậy?”

“Nhớ tới một sự kiện, nói cho người biết một chút, nghe gia gia ta nói, đại đường ca nhà người kia, có thể sẽ cùng trưởng công chúa Thiên Quang thông gia.”

Lâm Tri Bạch khẽ nhíu mày.

Xã hội hiện đại đương nhiên không có cách nói ‘Trưởng công chúa’.

Đơn giản là sự trêu chọc đối với vị cháu gái kia của bà chủ ánh sáng mặt trời trong vòng xoáy mà thôi.

Tỷ tỷ trước đó cũng nói qua chuyện này, bất quá lại không biết cụ thể đối tượng thông gia là ai.

Thì ra là ánh sáng của trời...

“Ba đại cân bằng quá nhiều năm, hai nhà các người thông gia, nên lo lắng nhất chính là chúng ta.”

Doãn Đông Noãn vừa nói vừa đưa tay điểm lên lông mày nhăn nheo của Lâm Tri Bạch.

“Đừng quá lo lắng, chưa chắc có thể thành, vấn đề này lực cản quá lớn, quan trọng nhất chính là vị trưởng công chúa Thiên Quang kia, từ trước đến nay là một người có chủ kiến.”

“Ừm, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Lâm Tri Bạch không nói thêm gì.

Doãn Đông Noãn nhìn bóng lưng Lâm Tri Bạch rời đi, thoải mái nở nụ cười.

Quả nhiên.

Gia hỏa này miễn dịch với mỹ nữ, vẫn không phải loại hình dạng của hắn?

Theo lý thuyết là chuyện tốt, nàng thật sự lo lắng, vạn nhất Lâm Tri Bạch truy cầu mình thì làm sao bây giờ?

Bây giờ nhìn cũng không cần phải lo lắng.

Nhưng vì sao trong lòng vẫn có chút mất mát?

Nữ nhân quá phức tạp, Doãn Đông âm áp cũng cảm thấy mình rất phức tạp.

Nếu Lâm Tri Bạch suy nghĩ sâu xa hơn, có lẽ có thể vạch trần tâm tư nhỏ nhỏ của Doãn Đông âm áp.

Doãn Đông âm áp là bởi vì Lâm Tri Bạch đối với nàng không có tâm tư nam nữ, mình cũng không cần vì tình bạn mà miễn cưỡng đáp ứng các chuyện kết giao.

Nàng biết là mình không đành lòng cự tuyệt Lâm Tri Bạch.

Doãn Đông Noãn mất mát đồng dạng là bởi vì Lâm Tri Bạch không có loại tâm tư này với nàng.

Giống như trong buổi họp lớp, bạn học nào đó trong lúc đi học không bắt mắt, đều cố gắng muốn bạn học, kể cả nam thần nữ thần trong lớp nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

Chưa hẳn là muốn phát sinh cái gì.

Doãn Đông Noãn bây giờ là “Nữ thần”, không cần chứng minh cái gì, cũng không có hứng thú.

Chỉ có ở trước mặt Lâm Tri Bạch.

Nàng luôn cảm giác mình cùng trước kia không có gì khác nhau, có thể nào không mất mát?

Lâm Tri Bạch đương nhiên không có tâm tư thâm nhập suy nghĩ cho Doãn Đông Noãn, trong đầu hắn chỉ nghĩ về thần thoại, nếu như thật sự muốn thông gia với Thiên Quang, đối với mình mà nói ý vị thế nào.

“Hình như cũng không có gì?”

Lúc trở lại phòng ngủ của mình, Lâm Tri Bạch đã nghĩ thông suốt.

Nhiều nhất chính là sức ảnh hưởng của nhất mạch đại bá ở công ty biển lớn, gia đình sống sẽ khổ sở hơn.

Nhưng vấn đề ở chỗ:

Người nhà hiện tại có Đồng Lư ở bên ngoài hỗ trợ, không cần dựa vào đại bá để ăn cơm nữa.

Hướng hồ, Thiên Quang thì như thế nào?

Nhiệm vụ của hệ thống yêu cầu Lâm Tri Bạch ăn miễn phí thần thoại.

Chỉ là chỉ một tập đoàn thần thoại, căn bản không thể nào thỏa mãn dã tâm của Lâm Tri Bạch nữa.

Đúng vậy.

Bây giờ Lâm Tri Bạch, mục tiêu là thần thoại, cùng với sắc trời, còn có Ông La Tư Đặc.

Nói cách khác:

Mục tiêu hiện tại của Lâm Tri Bạch là ăn vào toàn bộ sản nghiệp văn phòng Tần châu!

Đây chính là hàm nghĩa chân chính của Côn Bằng, Lâm Tri Bạch gọi nó là kế hoạch “Côn Bằng”.

Người thường không làm được.

Nhưng Lâm Tri Bạch có hệ thống bên người, cho nên mục tiêu này cũng không phải là không thể thực hiện, trái phải chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Có toàn bộ địa cầu làm hậu thuẫn.

Cái này so với tài phiệt bối cảnh nào đó đều khủng bố hơn!

Có lẽ sau này mình có thể tiếp xúc nhiều với Tiểu Noãn, muốn ăn Duy Tư thì ít nhất không thể có người hỗ trợ, chọn một đồng bọn đáng tin nhiệm, có thể làm cho sự tình trở nên đơn giản hơn.

Về phần Doãn Đông Noãn có nguyện ý giúp đỡ hay không?

Lâm Tri Bạch cũng không chắc chắn, dù sao chuyện này theo một ý nghĩa nào đó thuộc về phản bội đối với Duy Tư.

Nhưng quan hệ giữa Doãn Đông và các ca ca ám áp rất kém cỏi.

Nếu như nhất định có người muốn kế thừa Ông ta, vậy Doãn Đông Noãn sẽ cam tâm nhìn mấy ca ca thượng vị sao?

Có lẽ đến lúc đó, người ngoài như mình đối với Doãn Đông ám áp mà nói, sẽ đáng tin cậy hơn mấy ca ca kia.

Đương nhiên.

Còn có một biện pháp đơn giản hơn nữa.

Đó chính là Lâm Tri Bạch cưới Doãn Đông Noãn.

Vị đại bá gia kia có thể nghĩ cách kết hôn với Thiên Quang, vì sao mình không thể liên hôn với Ngải Nhĩ Tư?

Đáng tiếc.

Lâm Tri Bạch và Doãn Đông quá quen thuộc.

Nếu Doãn Đông Noãn không phải bằng hữu của Lâm Tri Bạch, hẳn sẽ nghiêm túc cân nhắc phương án này.

Nhưng Lâm Tri Bạch lại coi Doãn Đông ám áp Phong Khoát như bằng hữu tốt nhất, về phần hai người này không nên dùng lợi ích thuần túy để cân nhắc vấn đề.

Loại người như Lâm Tri Bạch này không thể đảm đương được anh hùng. Ài đọc sách tí ti, Sắc K Khắc hoa văn.

Khi Kiêu Hùng cũng thực sự có chút miễn cưỡng.

Đưa kim lên mặt, có lẽ có thể làm gian hùng, nhưng chung quy có điểm máu chốt của mình.

“Ngược lại Phong Thạc Chân có thể cân nhắc kéo một chút.”

Lâm Tri Bạch đang suy nghĩ có nên đem Phong Thạc nhét vào kế hoạch của nàng hay không?

Hắn không thể tin nhiệm nhiều, Phong Thạc Chân là một trong số đó, nhưng còn cần chờ thêm một chút, kế hoạch của Nguyễn Cung phải giấu mình thật sâu ở phía sau màn.

Huống hồ mấy năm không gặp.

Lâm Tri Bạch cần làm rõ tình huống hiện tại của Phong Thạc.

---

ps: Lần nữa cảm tạ Phi Vũ Minh chủ, thêm một tiếng dăng lên.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 65: Hôm sau tuyết rơi ở cầu gãy.

Lúc Lâm Tri Bạch chuẩn bị ăn điểm tâm, điện thoại di động đột nhiên nhận được một tin tức.

“Đói đói.”

Người phát tin tức là Doãn Đông âm áp, đầu của y giống như một con mèo mập.

“Tối ăn sáng.”

Lâm Tri trả lời một câu, bữa sáng cơ bản ăn không hết, cùng Doãn Đông ăn chung ẩm không thành vấn đề.

Doãn Đông âm áp không trở về.

Mấy phút sau cửa sau vang lên tiếng chuông.

Bảo mẫu Lưu đi mở cửa, Doãn Đông Noãn cười lên tiếng chào hỏi, sau đó liền thuận thục thay dép lê, ngồi xuống bên cạnh Lâm Tri Bạch.

Bữa sáng hôm nay là hai quả trứng luộc, một bát cháo sườn đá sơn dược và một đĩa sủi cảo.

Lưu di cầm bát tới, Lâm Tri Bạch chia cháo thành hai phần.

Cơm nước xong xuôi.

Lâm Tri Bạch cùng Doãn Đông âm đi vào trường học.

Hai người đều là Tần Nghệ vừa mới ra đời, vẫn cùng một hệ thống đấy, chỉ là lớp khác nhau mà thôi.

Đương nhiên điều này không tính là trùng hợp.

Nhân học đại học cơ bản đều chuyên nghiệp nghệ thuật, bởi vì chủng loại nghệ thuật chuyên nghiệp này là rộng nhất.

Âm nhạc.

Rầm nhin.

Sách học.

Hội họa.

Chờ một chút.

Trong nhà có nhiều sản nghiệp phong áo như vậy, đương nhiên phải đọc lướt qua rộng rãi, mặc dù rộng rãi cũng có nghĩa là không thống nhất.

“Sau này lên lớp học còn có thể gặp được.”

Doãn Đông cười ảm áp nói, hai người cùng hệ với nhau, cơ hội chạm mặt cũng rất nhiều.

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu.

Hai người đã đến trường học, bước đi trên đường chính sân trường, có thể rõ ràng cảm giác được vô số ánh mắt hội tụ ở trên người mình.

“Muốn truyền Phi Văn a.”

Doãn Đông Noãn chú ý tới ánh mắt bạn học sau đó như có điều suy nghĩ nói, bà xem như là người nổi tiếng trong trường, ông nội là chủ tịch trường của Duy Tư Đặc, mọi người muốn không chú ý cũng khó.

Đây chính là một trong tam đại phái Tần Châu đó!

Thậm chí trong trường học này có rất nhiều mộng tưởng học sinh, chính là sau khi tốt nghiệp có thể vào Duy Tư làm công tác, dù sao đây cũng là lựa chọn tốt nhất của nghệ thuật.

“Để ý liền tách ra.”

Lâm Tri Bạch cũng không quan tâm chuyện này.

Đối với hắn, vườn trường là một nơi nghỉ ngơi, công tác quá mệt mỏi nên đi học rất tốt.

Doãn Đông cười cười ảm áp, nhưng không đi cùng Lâm Tri Bạch, hiển nhiên cũng không để ý chuyện này.

“Người học mấy lớp?”

“Lớp Một.”

“Ta học ba lớp.”

“Đi học đi.”

Hai người đều đến phòng học của mình.

Phòng học của Lâm Tri Bạch cách hành lang càng gần.

Trong lớp rất nhiều người đều nhìn thấy hấn và Doãn Đông âm áp chung một chỗ.

Nhất thời.

Trong lớp đều đang bàn tán.

Đơn giản là các đề tài như ‘Lâm Tri Bạch cùng Doãn Đông Noãn có phải là yêu đương’ hay không.

Có chút lòng hiếu kỳ còn cố ý hỏi Lâm Tri Bạch tình huống như thế nào.

“Bằng hữu.”

Bạn học Lâm Tri Bạch giải thích căn bản không tin: “Lúc trước ta với người từng đề cập qua Doãn Đông âm...”

Lâm Tri cười miễn phí không nói gì nữa.

Cứ như vậy cũng ngượng ngùng đào bới căn nguyên, chỉ là ánh mắt có chút kinh nghi bất định.

Loại người như Doãn Đông Noãn, trên đó nhất định là học viện quý tộc, Lâm Tri Bạch nói với nàng là bạn học cũng rất có tiền trong nhà.

Nói không chừng trong nhà có quặng.

Bất quá cân nhắc đến quần áo Lâm Tri Bạch mặc đều rất đắt, tăng thêm khí chất cả người, nhìn cũng đích thật là người có tiền trong nhà.

Quả nhiên.

Bằng hữu của kẻ có tiền cũng là kẻ có tiền.

Điều này khiến các bạn học càng thêm cảm giác, Lâm Tri Bạch và bọn họ là người của hai thế giới.

...

Giữa trưa, Lâm Tri có hai lựa chọn.

Đi trường học ăn, hoặc trở về chỗ ở ăn.

Phần lớn thời gian Lâm Tri Bạch thích về ăn, dù sao ở gần nhau, tay nghề của Lưu di cũng tốt, chẳng qua buổi trưa hôm nay hấn hiếm khi được đến phòng ăn ăn cơm trưa.

Phong Vĩ Ước của hấn.

Hai người ngồi ở bàn ăn bên cạnh.

Phong Đại vừa đối phó với đồ ăn vừa hóng hớt nói: “Hôm nay luận đàn trường học có ảnh người và Tiểu Noãn đi cùng một chỗ, tất cả mọi người đều đang đoán? Quắc Linh Tát Tát khó coi!

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch không có hứng thú với bát quái: “Vẫn là nói một chút tình huống người quay video đi.”

Phong Thạc vừa ăn vừa nói.

Hắn làm một cái danh sách video, mỗi tháng có thể kiếm vạn đồng, nhưng mấy người bạn học chia cũng không còn lại bao nhiêu.

video đều là hắn mang theo quay phim bạn học.

Sau khi quay phim Phong Thạc Chân phụ trách biên tập, nội dung không cố định, phần lớn lấy chuyện khôi hài làm chủ, hệ thống video này rất nhiều.

Bởi vì mấy năm trước công ty trong nhà đã đổ gục.

Phụ thân thiếu nợ bên ngoài không ít, Phong Thạc ngại tăng thêm gánh nặng cho trong nhà, nên muốn tự mình quay video có thể kiếm được chút tiền, thuận tiện cũng là tích lũy kinh nghiệm.

Sau khi tốt nghiệp hắn chuẩn bị làm đạo diễn.

Lâm Tri Bạch gật gật đầu, “Cần giúp đỡ có thể nói với ta.”

Phong Đại cười nói: “Tiểu Noãn cũng nói như vậy, hai người các người có phải là bắt đui không? Hiện tại ta đã có thể cân nhắc sau khi tốt nghiệp nên đi khoa học thần thoại hay là làm việc của Lôi Nhĩ Tư rồi?”

“Vậy người tùy ý.”

“Hiện tại ta chỉ muốn giúp cha ta trả nợ trong nhà.”

Phong Thạc bây giờ đã trưởng thành hơn rất nhiều, khó khăn trong gia đình khiến hắn trưởng thành rất nhanh.

Lâm Tri Bạch nghĩ đến trên tay mình có mấy ý tưởng mới mẻ, quay đầu có lẽ có thể tùy tiện vỗ vỗ kịch bản của Phong Thạc,

hắn là có thể thu hoạch được một đợt lưu lượng, nhưng chuyện này còn cần suy nghĩ.

“Nếu cần tiền...”

“Ngàn vạn lần người đừng nhắc bạc với ta, trước đó ta cùng Tiểu Noãn mượn một lần, da mặt đủ dày, về sau chúng ta không nói chuyện này nữa, nể tình huynh đệ, sau khi tốt nghiệp có chuyện tốt, tận lực kéo ta một chút là được.”

Phong Thạc Chân cười ha hả.

“Không phải lòng tự trọng của người ta mạnh bao nhiêu, chỉ là có chút chuyện cần phải tự gánh a, hiện tại năng lực tự vấn của ta còn chưa đủ...”

“Như vậy đi.”

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút nói: “Sắp lạnh băng giả, ta giới thiệu cho mọi một công tác được không?”

“Vậy thì tốt quá rồi!”

Phong Thái hai mắt sáng ngời, Lâm Tri Bạch trực tiếp đưa tiền, hắn thấy áy náy, hỗ trợ giới thiệu công tác mặc dù vẫn chiếm tiện nghi, nhưng không đến mức để tình hữu biến chất.

“Cha ta đang đập phim truyền hình, người lên tổ phim làm việc vất đi.”

Chuyện này Lâm Tri Bạch không cần Nguyễn Cung ra mặt, tự mình chào hỏi phụ thân là được, về phần cụ thể để Phong Thạc làm gì tùy tiện an bài cho phụ thân.

Xem ở mặt mũi của mình, cha không bao nhiêu cũng sẽ chiếu cố cho hắn.

Nhớ lúc mới trúng, Lâm Tri Bạch còn mang Phong Thạc Chân và Doãn Đông đi chơi đùa ở nhà mình.

“Cái này tốt!”

Phong Thạc rất phấn khởi, đương nhiên hắn biết phụ thân của Lâm Tri Bạch là ai.

“Ta đặc biệt thích phim truyền hình của bá phụ, không liên quan gì đến người nha, ta phát ra cảm giác từ tận đáy lòng, hắn

đăng phim rất có ý tưởng, có cảm nhận của phim, có thể học tập tập ở trong tổ phim, cơ hội rất khó có được!”

“Ừm.”

Hai người tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm xong, Tri Lâm nói cho cha nghe tin tức nói chuyện này.

“Lúc trở về nghỉ cho bạn học tới đây.”

Cha đáp ứng rất sáng khoái, đạo diễn ở trong tổ phim không hề tùy tiện an bài một người rất đơn giản.

Sau đó.

Lâm Tri Bạch nhận được tin tức Giang Thành gửi tới: 【 rạng sáng bắt đầu tiến cử. 】

Lâm Tri Bạch nhú mày.

Xem ra kiêu kiêu kiêu tàn tuyệt trông uôn lượn nhất định phải lộ ra ngoài ánh sáng.

...

Đương nhiên Lâm Tri Bạch sẽ không đợi đến rạng sáng.

Phải dưỡng sinh.

Nhưng đối với tuyệt đại đa số người mà nói:

Mười hai giờ sáng, sinh hoạt hàng đêm giờ mới bắt đầu.

Ví dụ như Triệu Nguyệt chính là một con mèo đen ưa thích xuất hiện vào đêm khuya như thế này.

Lúc này.

Triệu Nguyệt co ro trong chăn, mang theo tai nghe những ca khúc yêu thích gần đây, nghe những điệu nhạc “Ánh Nguyệt Tinh” mà nàng thích nhất.

Trên màn hình điện thoại.

Là một nhóm nói chuyện phiếm gọi là “Cổ Phong liên minh”.

Trong đám đều là những người yêu thích cổ phong ca, trời nam đất bắc tụ tập cùng một chỗ nói chuyện phiếm đánh rắm.

“Cổ phong quyền gần đây náo nhiệt giống như lễ mừng năm mới.”

“Vì mùi dậm của Tái Quý bằng này có hai bài Cổ Phong ca.”

“Chủ yếu là nguyệt quang lặn tắt quá nóng, cho nên tháng này rất nhiều ca tử cũng gió thổi cổ phong.”

“Cảm giác hai bài tập này so với Nguyệt Quang vẫn kém một chút.”

“Các ngươi thích ” nguyệt quang huyền nha, đây cũng không phải truyền thống cổ phong ca a, chuyển âm kia thật sự là quá chuyên nghiệp, đi hát hai lần, căn bản hát không nổi.”

“Điệp khẩu khẩu khẩu khẩu khẩu sẽ khá hơn một chút.”

“Điều động thì không có hương vị kia.”

Ban đầu ca khúc cổ phong càng ngày càng ít, nhưng mấy năm gần đây càng thêm lớn mạnh, người tiếp thu loại phong cách này càng ngày càng nhiều, rất nhiều người thích cái loại nhạc khí truyền thống kết hợp với cổ hương của ca khúc.

Mà ở thời điểm thảo luận nhiệt liệt trong đám người.

Quần chủ đột nhiên nổi lên.

“Khi mọi người đề cử một bài Cổ Phong ca, Hôi Thường Hôi Thường Hào nhỏ cho Hôi Thường Hào nghe thật êm tai!”

Sau đó.

Quần chủ phát ra một kết nối.

Triệu Nguyệt nhìn nhìn, liên tiếp là một ca khúc tàn đả ở cầu gãy.

“Chưa từng nghe qua.”

“Năm mươi bài thi mùa ban đầu không có, năm mươi bài đầu mỗi tháng ta đều sẽ quét qua một lần.”

“Khúc ca mới của vị Phong Đại Thân nào?”

“Dương vị của các chủ rất nhỏ a.”

Có người Ngả Đắc quần chủ.

Quần chủ trả lời: “Đây là bài hát mới người mới, hôm nay nhìn thấy trong Hỏa Thiêu Vân Thủ Chỉ, trước mắt cũng chỉ

có tin tức này mới có thể nghe, đừng quản người ta lửa không cháy a, mãnh liệt đề nghị các người nghe một chút xem!”

Khó được quần chủ thịnh tình đề cử.

Mọi người đều đồng loạt điem vào ca khúc.

Triệu Nguyệt cũng sinh lòng hiếu kỳ, thuận theo liên tiếp đi vào.

Ca khúc đổi ngay.

Tiếng nhạc tấu trước vang lên.

Cùng lúc đó trên lời ca cũng xuất hiện một phần tin tức.

Thì ra về: Sở Từ

Khúc nhạc: Sở Từ

soạn khúc: Sở Từ

Phối bài: Sở Từ rời đi!

Triệu Nguyệt lập tức đỡ khóc đỡ cười, cái quỷ gì Sở Từ, ta còn Thi Kinh cơ mà.

Nhưng gia hỏa này toàn năng.

Cả bài hát đều do một người hợp tác.

Đang thắm mắng, bên tai đã vang lên tiếng ca.

“Tìm không được cánh gãy cánh khô điệp điệp, vĩnh viễn cũng không nhìn thấy héo tàn, giang nam đêm chiếu mái hiên tiểu kiều, đọc không hiểu hoang dã nơi tái bắc...”

Triệu Nguyệt sắc mặt hơi đổi.

Bài này dường như rất lợi hại thì phải?

Mà khi ca khúc trở thành bộ phận cao trào cũng là giai đoạn vang lên, Triệu Nguyệt cảm thấy tai mình như muốn mang thai, ca từ duy đẹp kết hợp với giọng hát làm cho người ta thoải mái, lộ ra những bức tranh do tay người nổi tiếng viết.

Câu gãy có phải từng có tuyết rơi hay không?

Ta nhìn lên mặt hồ.

Hàn nguyệt trong nước nhẹ nhàng hòa tan đầu ngón tay như tuyết...

Tây Hồ ở Hàng Châu, là khu vực nổi tiếng, trước đây Triệu Nguyệt còn đi du lịch, nhớ rõ cảnh sắc nơi đó rất đẹp.

Nơi đó có một cảnh điểm gọi là cây cầu gãy.

Bài này chính là viết chỗ đó.

Tuy nhiên lúc Triệu Nguyệt đi Tây Hồ, mặc dù cũng vượt qua cầu gãy, nhưng không có tuyết rơi.

Mà lúc này.

Nghe bài hát này.

Triệu Nguyệt cảm giác bản thân đã thấy, phảng phất trước mắt hiện ra cầu gãy tuyết rơi Tây Hồ.

Nghe xong.

Triệu Nguyệt quyết đoán lại nghe xong một lần, giao đầu với điện ba, bài hát này nàng vô cùng thích!

download!

Thấy mình vui mừng, chip đọc sách, Hoan Khắc hoa văn. Sái Hoan Hoan Hoa khiến Triệu Nguyệt sinh ra một loại cảm giác thỏa mãn.

Bài hát này không giống với Ánh trăng khuyết, nhưng điểm giống nhau là đều rất dễ nghe.

Mà thứ như bài hát này bất luận phong cách gì, chỉ cần dễ nghe là được. Đây là tiêu chuẩn duy nhất để bình thường được đánh giá ca khúc, cũng là tiêu chuẩn giản dị nhất.

Một lần,

Hai lần.

Ba lần.

Nghe xong lần thứ ba, Triệu Nguyệt yên lặng thấp sáng phát sóng tuần hoàn.

“Ừm” lần nữa cảm tạ Minh chủ lương sam thổ bạch y minh lần nữa, càng thêm dâng lên.

Sự nghiệp của Sở Từ sắp lên đường rồi.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 66: Bài hát này nỗ tung liên minh cổ phong.

Các chủ đề cử xong cây cầu gãy vụn tuyết đọng liền chạy.

Bất quá theo rất nhiều phong tục cổ trong đám người nghe xong bài hát này, quần thể liên minh cổ phong lại triệt để náo nhiệt!

“Bài hát này hay quá!”

“Yêu rồi yêu!”

“Cảm tạ nhóm chủ nhân đề cử!”

“Rốt cuộc không cần tiếp tục đơn khúc tuần hoàn ánh trăng mờ nữa, ha ha!”

“Nghe hát thì cảm thấy thích không được, đến phó ca hoàn toàn yêu bài hát này, thật là thích giọng ca này, lời hát và giọng ca cũng vui vẻ!”

“Người không phát hiện trên lầu sao?”

“Bài từ khúc và biểu diễn này đều là một mình!”

“Vừa rồi không chú ý, ta đúng là thật, đều là tên Sở Từ này?”

“Một người mới thật là biến thái!”

“Biến thái là thuộc về Bất Dạ Hầu, người mới này hẳn là kinh diễm!”

“Bất Dạ Hầu là ai?”

“Là một tác giả rất biến thái, bất quá cái này không quan trọng, quan trọng là cái này Sở Từ, chúng ta phong quyền cổ này cần đại thần như vậy!”

“Sợ gió cổ này thật sự sắp qua năm!”

“Năm nay Sở Từ có người thứ hai khiến ta cảm thấy rất kỳ quái, người trước là Bạch Đế, bây giờ mới đúng là quần ma loạn vũ.”

“Bạch Đế rõ ràng là thần tiên!”

Bởi vì Nguyệt Quang Bài Bài Bài này, cổ phong giới đối với Bạch Đế cảm giác vô cùng tốt.

Bất quá hiện tại Sở Từ có chút ý tứ trở thành “Tân sủng” trong đám.

Dù sao Liễu Nguyệt Quang Minh mọi người cũng đã nghe rất nhiều lần.

Mà cầu gãy tuyết rơi leng keng vẫn còn rất mới mẻ, bốc lên hơi nóng hừng hực.

Ngay trong lúc thảo luận nửa giờ.

Rất nhiều người đã đưa bài hát này cho những người yêu thích trò chuyện khác trong nhóm.

Đặc điểm của mèo đen:

Đoàn người gia nhập đặc biệt nhiều.

Thời gian dài dần trôi qua một số người trở thành đồng bọn, đi đến đâu cũng đều là người quen.

Trong lúc Triệu Nguyệt phát tin tức tuần hoàn thì kiêu kiêu đoạn tuyết đọng rơi lã chã, càng nghe càng thích!

“Nghe ngoài ý muốn.”

Sau đó nàng chú ý tới lời tán thưởng trong đám người.

Trong đám người hoàn toàn giống với khẩu vị của nàng.

Có thể nói bài 《Đoạn Kiều Tàn Tuyết》 này, chính là một ca khúc càng thêm công khai.

Thậm chí...

Triệu Nguyệt cho rằng bài hát này, cho dù người qua đường vô cảm với Cổ Phong cũng sẽ thích!

Có cần thiết chia sẻ cho nhiều người hơn!

Nghĩ đến đây.

Triệu Nguyệt mở bản ghi chép ra, viết một đoạn cảm nghĩ của mình.

“Hướng mọi người đề cử 《Đoạn Kiều Đoạn Tuyết》, bài này dùng phong cách cổ điển, cùng với ca khúc duy mỹ, viết

và lộ ra một tình nhân si yên lặng vất vả chờ đợi trên cây cầu gãy, ta thích cổ phong ước chừng chính là loại văn tự cổ kính này còn trọng ý cảnh hơn so với lời ca khúc cổ xưa.

Ý cảnh của bài hát này rất thương cảm.

Ca khúc mang theo điệu tình cảm của số mệnh và số mệnh xám xịt, người ca thuật hoặc người trong chuyện xưa bất đắc dĩ theo cảnh vật tuế nguyệt tang thương, giống như từng làn gió xuân khiến cả hồ nước xuân đều phải níu lại, thì ra những bông tuyết sau khi tan rã đã ngưng kết chỉ trong tích tắc mà thôi.

Ca khúc có được tay của mỗi người.

Người tài hoa hơn người này tên là Sở Từ, bây giờ là một tân nhân vô danh, nhưng ta lại cảm thấy sau này hắn sẽ tỏa sáng ở Cổ Phong Lĩnh Vực...”

Triệu Nguyệt không phải người đánh giá nhạc nghiệp.

Nàng chẳng qua là thích chia sẻ lý giải và cảm ngộ của mình đối với ca khúc, xem như là tùy bút để so sánh với văn nghệ.

Viết xong.

Triệu Nguyệt chuẩn bị đưa bài thi vào một cái kỷ trà dành cho Cổ Phong Quyển.

Có thể mở ra luận đàn.

Triệu Nguyệt mới phát hiện tốc độ của rất nhiều người còn nhanh hơn mình ——

[Cưỡng lư đẩy tàn tuyết cầu!]

【Mau đi nghe tuyết đọng ở cầu gãy!】

【Cầu gãy tuyết đọng chi, âm nhạc cổ phong của ta đây là quật khởi bắt đầu!】

Vẫn đang nghe 《Nguyệt Quang》 hay không, hoặc là chúng ta thử một chút 《Tuyết Tỳ Hưu Tàn Đàm》 ở đầu cầu gãy này?

【cầu gãy, tuyết rơi lờm chớm xác thực rất êm tai!】

【tên Sở Từ trâu bò này, lại là xương nhân tác nhân!】

【 Cổ Phong Quyển năm nay vận khí không tồi, lại ra một bài kinh điển! 】

Được các người đề cử nghe 《 Đoạn Kiều tàn tuyệt 》 , bài hát này nhất định phải năm sao hảo đánh giá!

Vô số thiệp mời mới!

Tất cả đều có quan hệ với Côn Bằng Đoạn Kiều Tàn Tuyệt Trệ!

Nhìn trộm một con báo cho biết toàn thân, bài hát này tựa hồ đang lấy một tốc độ khủng khiếp quét sạch Cổ Phong Quyển!

Đây là tiết tấu muốn hỏa a...

Triệu Nguyệt nhớ rõ đêm đó 《 Nguyệt Quang 》 tuyên bố cũng là như vậy.

Trong hũ có một đồng thiệp mời liên quan thảo luận, tất cả mọi người yêu thích cổ phong đều hưng phấn tới ngứa mắt.

Ta cũng nên thêm củi vào lửa thôi.

Triệu Nguyệt nghĩ như vậy trong lòng, thuận thế phát thiệp mời của mình ra ngoài.

Nói theo một ý nghĩa nào đó.

Đã tuyên bố hai ngày 《 Đoạn Kiều tàn tuyệt 》 lại không có người hỏi thăm, sau khi đạt được trang đầu tiên Hỏa Thiêu Vân mở rộng giống như đóa hoa cam lộ thật lâu.

Bắt đầu từ rạng sáng.

Lượng lưu lượng thật lớn gia trì xuống.

Thẻ này rất nhanh đã nóng lên, download tăng lên.

Rất nhiều người đều chú ý tới bài hát này, đặc biệt là những người yêu thích của cổ phong, sau khi nghe được bài hát này thì phảng phất như đang đào ra bảo tàng!

Nhưng dù sao cũng là đêm khuya.

Vẫn chưa phải là thời điểm có lưu lượng cao nhất.

Thời gian mở rộng của trang đầu tiên này là hai mươi tư giờ thì mới là ngày hai mươi bốn, lượng lớn cao thủ chân chính

phải đợi đến ban ngày.

Sau khi trời sáng.

Công ty Hỏa Thiêu Vân.

Buổi sáng tám giờ rưỡi.

Hồ nhỏ bắt đầu đi làm kiểm tra, lúc đi ngang qua bộ số liệu, nhìn thấy một đám đồng sự đang vây quanh máy vi tính chỉ trỏ, nhiệt hòa ngút trời thảo luận gì đó.

“Bài này tự nỗ a.”

“Ăn một trang đầu tiên rồi trực tiếp bay lên.”

“Bài mới của tân nhân kinh điển một lần đề cử cất cánh!”

“Xem số liệu này, đồng thời tấu chương tăng phúc hạng nhất, đợt này là muốn xông thi với tiết tấu của Quý bảng đúng không?”

“Số liệu bày ở đây, bên phía trại vận chuyển nhất định sẽ mở rộng, muốn tiếng nhạc độc lập mà tiếng nhạc của người ta cũng có trình độ này, chúng ta cũng không cần nhìn sắc mặt của những công ty nhạc nhạc kia.”

“Điều các người nói tới là bài nào?”

Hồ nhỏ thò đầu vào, tò mò hỏi một câu.

Đồng sự viên thấy Tiểu Hồ cũng nở nụ cười: “Thì? Lời em hay? Bộ tháng trước thu bài hát.”

Tháng trước hoạt động?

Râu nhỏ lập tức phản ứng lại.

Là cái hoạt động Cổ Phong Ca tập hợp!

Tiểu Hồ ấn tượng rất sâu, thốt lên: “VẬY số liệu đề cử trên 《Đoạn Kiều Tàn Tuyệt》 bạo toái?”

“Đúng.”

Đồng thời đáp: “Sau khi rạng sáng tiến cử, bài tập này tại Cổ Phong Quyển liền bắt đầu lưu truyền, đoán chừng hôm nay có thể triệt để truyền ra, xem ra ca này thật sự có khẩu vị đối với những cổ phong mê, người xem số liệu liền hiểu.”

“Để ta nhìn một cái.”

Tiểu Hồ vội vàng tiến lại gần xem số liệu, sau đó con mắt tròn lên:

“Khá lắm, bài hát này cũng quá mạnh đi!”

Đích xác mạnh mẽ.

Bài đầu được đề cử sau khi lên hỏa thiêu vân, download một đêm kéo dài đến 28355 lần!

Đã vượt qua hai mươi vạn người!

Người mới hát khúc mới, không có chút quảng cáo dư thừa nào, chỉ cần hỏa thiêu mây giới thiệu một trang đầu tiên!

“Ghê gớm thiệt.”

Đồng thời cười nịnh nọt bả vai của tiểu Hồ: “Bộ hoạt động của các người tuyển được một bài ca tốt a, tiền thưởng rồi nhớ mời khách nhé.”

“Dễ nói dễ nói.”

Hồ đồ nói qua loa khách sáo, nhưng trong lòng lại gió nổi mây phun.

Lúc trước hẳn nghe xong 《Đoạn Kiều Đoạn Tuyệt》 có thể cảm nhận được bài này.

Nhưng lại không nghĩ rằng bài hát này lại nhanh như vậy, bài hát mới người mới trong một đêm bắt được download lượng hơn hai mươi vạn, thành tích này đã hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tiểu Hồ.

Mặc dù đặt ở trên bảng thi đấu.

Hai mươi vạn cũng không phải số liệu ghê gớm gì, thậm chí đều không thể khiến cho quá nhiều người chú ý.

Nhưng bài này vừa mới thức dậy!

Có trời mới biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì?

Đừng quên cái danh sách thi đấu Quý này vừa bắt đầu.

...

Sau khi Lâm Tri Bạch rời giường sáng sớm, cũng nhìn thấy thành tích kiều đoạn tuyệt rơi mờ mịt, bất quá nội tâm ngược

lại không có cảm xúc đặc biệt gì.

Quen rồi.

Dù sao Lâm Tri Bạch cũng không phải người mới thật, nó vẫn như ngày thường, ăn xong bữa sáng thì đi học.

Hôm nay không đụng phải Doãn Đông ám.

Doãn Đông ám áp bình thường là ở trường, nếu không cũng sẽ không trông biệt thự cách vách.

Hai người từ sáng sớm rời đi vẫn không liên lạc được.

Đến trường học.

Chương thứ nhất đã có học sinh đang ngủ gật, còn có học sinh ở phía dưới mở đường nhỏ.

Đây là đại học.

Hoàn toàn không giống với người có học viện.

Thế nhưng cũng có học sinh là nghiêm túc nghe giảng, tử như Lâm Tri Bạch.

Chương trình học hôm nay Lâm Tri Bạch rất hứng thú, giảng về sự phát triển của văn học Lam Tinh.

“Lam Tinh ban đầu nhất là những thần thoại truyền thuyết, đằng sau có người bắt đầu viết lịch sử diễn nghĩa, sau đó sẽ có nhân vật truyền kỳ, phần lớn nguyên hình cũng là nhân vật tồn tại chân thật trong lịch sử, cộng thêm sự cải biên cùng tưởng tượng, thậm chí thêm chút ít chí quái nguyên tố, cũng chính là cổ sự quý quái mà chúng ta thường nhắc đến...”

Lão sư chậm rãi nói.

Phát triển này không khác gì địa cầu.

Lão sư sau này dần nói đến thị trường hiện nay của hiện đại.

“Trên thị trường hiện tại bách hoa tê phóng, đa dạng đa dạng, ví dụ như tác phẩm khoa học khoa học mà bản thân ta ưa thích nhất, còn có các học sinh các người ưa thích Sĩ tử loại.

Ngoài ra.

Như là các loại vật liệu đề tài lịch sử và kỳ huyền cũng vô cùng được hoan nghênh.

Những thứ này còn phát triển ra một ít biến chủng, liền lấy lịch sử của chúng ta mà nói, rất nhiều người đều cảm thấy lịch sử khô khan vô vị, vì thế liền có nhà văn có lối đi riêng khác, viết lên lịch sử trông không, kết quả cực kỳ được hoan nghênh, văn học nghiêm túc biến thành văn học thông tục, mọi người tiếp nhận thì liền dễ dàng... “

Đang nói chuyện.

Lão sư đột nhiên dừng lại, có một số chuyện có thể nhận nhận, có một số việc không thể nhận nổi.

Hắn tức giận chỉ vào một hàng vị trí cuối cùng: “Vị đồng học hàng sau mời đứng dậy, lặp lại lời ta vừa mới kể một lần.”

Đám đồng học dồn dập nhìn về phía sau.

Cuối cùng, một người bạn thân bị lão sư điếm danh, tai cảm tai nghe điện thoại, hiển nhiên là đang nghe nhạc, căn bản không biết mình bị điếm danh.

“Ôi!”

Bạn học bên cạnh nhìn không được, đẩy hắn một cái.

Lúc này học sinh mới ngẩng đầu, chú ý tới ánh mắt nghiêm khắc của lão sư, sợ tới mức run rẩy vội vàng đứng dậy.

Bởi vì động tác quá lớn, tai điện thoại trên điện thoại không cẩn thận rút ra.

Ca khúc lập tức biến thành công quỹ:

“Mặc ngón tay nhẹ nhàng hòa tan, cầu gãy có bị tuyết rơi hay không, lại nghĩ đến mặt của người...”

Toàn lớp cười ha ha.

Thậm chí còn có mấy học sinh ồn ào xướng theo:

“Nếu vô duyên gặp lại, màn liễu rũ mắt mấy lần...”

Được rồi.

Mấy học sinh này, cùng nam sinh nghe hát, là cùng một tấc xá.

Sáng sớm, huynh đệ này đã lặp đi lặp lại bài hát này ở ký túc xá, rặc đọc sách, rặc hoa văn. Phòng này thích vô cùng, còn thường xuyên đề cử cho người bạn cùng phòng.

Kết quả một buổi sáng.

Mấy người bạn cùng phòng vô lương đều học được bảy tám phần, lúc này hát còn rất hăng say.

Mặt lão sư đen thành than.

Vẻ mặt Lâm Tri Bạch cũng cổ quái lên, cây cầu gãy tuyệt vọng nhanh như vậy đã đánh vào đồng học?

Đây là lỗi của ta?

Không, đều là lỗi của Hứa ca.

Thật: Cảm tạ Minh chủ Sơn Kinh Hải Quyển của đại lão, sau này sẽ được gia tăng, chúc đại lão hồng phúc tề thiên ~

Bảo đảm là canh thứ nhất.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 67: Chu Hàn tất: không phải ai cũng xứng bì với Bạch Đế sau khi tan học, vị bạn học nghe nhạc kia bị một số bạn học xung quanh vây quanh.

“Nguu á!”

“Dũng sĩ!”

“Trên lớp nghe bài hát gì vậy?”

“nghe một lỗ tai cảm giác cũng không tệ lắm.”

“Đẩy cho ta.”

“Tuyệt gãy cầu.”

Tên nam sinh bị lão sư phạt đứng trên ghế nửa giờ ngồi khó chịu, nghĩ thầm mình sẽ không bị lão sư ghi một khoản, sau này sẽ an bài khóa cho ta?

Một lát sau.

Lại có người chạy tới hỏi: “Huynh đệ người nghe bài hát gì trên bài học vậy?”

Nam sinh không còn gì luyến tiếc nói: “Cầu gãy tuyệt động, không phải vừa nói rồi sao.”

Thế nhưng vẫn chưa xong.

Phía sau lần lượt còn có người đến hỏi.

Nam sinh nổi giận: “Tàn Tuyệt ở cầu gãy, lại hỏi tụi sát!”

Phiền chết đi được.

Cũng may mọi người phía sau không tới hỏi.

Bởi vì có người đem cầu gãy tuyệt động chuyển đến ban cấp, nhất thời là một loạt thảo luận.

Lâm Tri Bạch: 【 êm tai! 】

Từ Kim Chi: 【 Lâm Tri Bạch đều nói để nghe, vậy chắc chắn không tồ. 】

Từ Đan: 【 tin tưởng Lâm Tri Bạch. 】

Hoàng Thiển Hề: 【 Các tử muội, đều cho ta nghe! 】

Chu Nhã Đình: 【 Lâm Tri Bạch bạn học đề cử sai không được ~ 】

Lâm Tri Bạch: 【 】

Mặc dù đợt sóng này là tự bán tự hào khoe khoang, nhưng nhiều hơn mấy cái download cũng rất thơm, Lâm Tri Bạch hiềm thấy da mặt dày tự an ủi mình.

Buổi chiều.

Về đến nhà.

Lâm Tri Bạch nhận được điện thoại từ Giang Thành, thanh âm lộ ra vẻ hưng phấn.

“Đã có đề cử thì không giống nhau, ta vừa mới gọi điện thoại hỏi người của Hỏa Hỏa Vân, bọn họ nói lệnh bài này số liệu phi thường khủng bố!”

“Chỉ có hỏa diễm có thể nghe sao?”

Lâm Tri Bạch quan tâm vấn đề quyền âm nguyên.

Bài hát Hỏa Thiêu Vân này là muốn ký hiệp ước độc nhất vô nhị.

Giang Thành cười nói: “Lúc trước ta đang lo lắng vấn đề này, cho nên thời điểm ký hợp đồng lấy ít trả giá, nắm giữ quyền âm nguyên của 《Đoạn kiều tàn tuyệt》, đêm nay âm nhạc khác cũng sẽ online, chuyện này từng báo cáo với người a...”

“Ta không chú ý thông tin.”

“Vậy lần sau ta gọi điện thoại sẽ thông tri cho người.”

“Loại chuyện này? Lẽ nào Mễ Hạc sẽ bị chửi!?”

Lâm Tri Bạch không có khả năng chuyện gì cũng quan tâm.

Chuyện này hẳn rõ ràng thiếu cân nhắc rồi, cũng may Giang Thành xử lý rất tốt, trước lúc ký hợp đồng tiến hành bỏ cứu đối với sai lầm của mình, nếu như trên chiếu khí khác không có cầu gãy tuyết đọng cầu, sẽ ảnh hưởng đến hạn mức cao nhất của bài hát này.

“Vậy ta định kỳ cấp báo cáo công tác cho ngươi đi.”

Tình huống Lâm Tri Bạch rất đặc biệt, hoàn toàn không tham dự bất kỳ công việc nào.

Mặc dù lão bản chẳng qua hỏi đại biểu là một loại tín nhiệm, nhưng Giang Thành vẫn nghĩ ổn thỏa một chút.

“Tùy ngươi.”

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút nói: “Người độc lập âm nhạc làm việc quá phiền toái, ngươi có thể tìm kiếm một công ty nhỏ âm nhạc, lấy danh nghĩa đầu tư của Côn Bằng nhập cổ, cùng bình đài tiếp xúc cũng dễ dàng.”

“Ta biết rồi.”

Giang Thành có chút đau đầu nói: “Bất quá chuyện của ông chủ vẫn hơi trì hoãn, tạm thời tiền trên tài khoản chúng ta còn chưa đủ giày vò, tổng cộng cũng mấy trăm vạn.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch cũng biết hiện tại Oánh Oánh vẫn thiếu tiền, phải đợi tiền lời của phim truyền hình và tổng nghệ.

Nếu hai hạng mục lớn này không lấy lại máu, tạm thời hẳn còn chỉ có thể dựa vào chút phí bản thảo kia, cùng ca khúc download số lượng phân chia kiếm tiền.

Không thể như vậy được.

Lâm Tri Bạch cảm thấy tốc độ kiếm tiền của mình vẫn là không đủ nhanh.

...

Chạng vạng tối.

Treo ở trên Hỏa Thiêu Vân Thủ trang đề cử kiêu đứt tuyết rơi tàn, số liệu download vẫn như cũ tăng rất nhanh.

Giang Thành điên cuồng xoát mới thi đấu Bảng, mắt thấy quyển 《Đoạn Kiêu tàn tuyết》 này xông vào một trăm người đứng trước bảng thi đấu vẫn như cũ thế như chẻ tre, hai mắt hưng phấn đỏ lên hai chân loạn đạp.

Bay lên!

Bay lên!

Để cho ta nhìn một chút cực hạn của bài hát này!

Mà bài hát này tại Cổ Phong Quyển đã dẫn phát một hồi cuồng hoan!

Cũng không khoa trương, chỉ có thể nói cổ phong trực xuất hảo ca quá khó khăn, mặc dù mỗi tháng trên thi đấu Quý bảng thường xuyên có thân ảnh Cổ Phong Ca, nhưng mỗi lần lên bảng danh sách 10 thứ hạng, loại hình này hơn phân nửa là tại vị trí tương đối phía sau.

Cũng chính vì vậy.

Trước đó Triều Nguyệt Quang Ngao đăng đỉnh, Cổ Phong Quyển mới có thể chiêm trống vang dội Thiên Tiên pháo, dùng cổ phong sở thích mà nói chính là “Khanh khởi vui vẻ quá đại niên”.

Chẳng qua cũng không thể mỗi ngày đều ăn Tết a.

Tháng này tình huống của Cổ Phong Ca trên bảng thi đấu đã tốt hơn rất nhiều.

Hai cánh cổ phong khó có được đồng thời tiến top 10, nhưng chất lượng lại kém xa Nguyệt Quang.

Điều này khiến những người yêu mến cổ phong đều đang hy vọng:

Lúc nào Bạch Đế có thể lại làm một bài cổ phong ca nữa đây!

Bạch Đế là hi vọng lớn nhất của mọi người. Dù sao 《Nguyệt Quang》 cũng là một thang cường tâm châm cho Cổ Phong giới, đẩy lên lòng tin của rất nhiều người.

Kết quả tuyệt đối không nghĩ tới.

Cổ phong quyền không đợi được Bạch Đế, lại chờ đến một Sở Từ, cảm giác Cổ Phong Quyển lại sắp qua năm ——

“Vậy còn không xông lên?”

“Điều ủng hộ Toan Nghê, Tàn Tuyết Đào ở cầu gãy!”

“Để cho thi đấu Quý bảng cảm thụ một chút lực lượng của kẻ sở thích cổ phong chúng ta đi!”

“Bài này có thành tích càng tốt, về sau nếu nguyện ý viết càng nhiều người sáng tác phong cổ này, nó có thể phát triển tốt hơn cho hệ thống của chúng ta, hưởng hồ bài này đặt ở đó.”

“Cảm tạ Bạch Đê!”

“Cảm tạ Sở Từ!”

“Xông lên là xong việc!”

“Tất cả mọi người ủng hộ một chút!”

“Sở Từ ra mặt chính là Cổ Phong Ca ra mặt!”

Cổ phong là loại hình tiêu chuẩn, mấy năm nay lực ảnh hưởng lớn hơn một chút, bất quá tổng thể mà nói vẫn không so được với phong cách âm nhạc chủ lưu, cho nên mỗi một cái cổ phong sở đều thật tình hy vọng loại hình này có thể đứng lên.

Đó là nguyên do.

Sau khi cầu gãy tuyết rơi nhanh chóng phong ba cổ phong, tất cả người yêu mến cổ phong đều gào thét kêu la muốn công phong thi đấu bảng.

Sự thực chứng minh một cái vòng tròn nào đó sau khi đoàn kết, sức mạnh đều không thể khinh thường.

Hưởng chi hiện tại không chỉ có một cái vòng đang phát lực, bài 《Đoạn Kiều tàn tuyết》 này hấp dẫn không chỉ có các kẻ cổ xưa yêu thích.

Bên kia.

Mấy âm nhạc nhạc cỡ lớn khác của Tần Châu cũng nhao nhao an bài dây gió tuyết động ở cầu gãy cũng nhanh chóng được đẩy rộng.

Tám mươi hạng!

Bảy mươi cái!

Đứng thứ sáu mươi!

Buổi tối ngày thứ mười hai tháng mười, cầu gãy tuyết động leng keng đã vọt tới hạng ba mươi một trong bảng thi đấu xếp hạng mười.

Đây là một vị trí Tam Đại không cần phải giương mắt nhìn, tối đa chỉ hơi nghiêng nhìn một chút, nhưng những công ty âm nhạc khác ở Tần Châu lại như hổ rình mồi, thậm chí toàn lực ứng phó.

Ba mươi người lúc trước là nữ ca.

Cuộc đời nữ ca này lần đầu tiên xông vào 30 người đứng đầu bảng thi đấu, hưng phấn chúc mừng bằng hữu.

Thang Sâm Tư đều mở rồi.

Bằng hữu lại đột nhiên nhìn điện thoại di động trầm mặc.

“Sao thế?” Nàng hỏi.

“Bữa ăn này ta tính toán đi.” Bằng hữu nói.

“Tỷ vào ba mươi thứ hạng đầu của thi đấu Quý bảng, vui vẻ! Nhất định tỷ phải thanh toán!” Nàng cười rất sáng lạn.

“Tình huống là như vậy.”

Bằng hữu đau lòng nhìn nàng: “Bây giờ ngươi là thi đấu hạng ba hạng mười một.”

Nụ cười của nàng lập tức cứng lại.

Màn hình di động bằng hữu cho nàng xem, “Hiện tại ba mươi người đang đứng đầu, cầu gãy tuyệt vọng leng keng.”

“Cam Ny Nương!”

Hiếm khi nàng nói tục, sau đó vội vàng lấy điện thoại di động của mình ra kiểm tra, thuận tiện móc điện thoại nghe nhạc.

Nghe xong.

Ánh mắt của nàng âm đạm xuống.

Bằng hữu an ủi: “Vẫn còn cơ hội.”

Nàng thở dài nói: “Gặp phải ca này còn có cơ hội cái rắm a.”

“Sao lại nói vậy?”

Bằng hữu rõ ràng đang ngăn người.

Nàng mở ra tin tức trên bài hát và bản đồ hình khúc nhạc, tuyệt vọng nói: “Lại là một bài 《 tiêu sầu 》 .”

Nói xong.

Nàng bỗng nhiên ngón tay chỉ vào những bài ca trước bảng thi đấu, lộ ra nụ cười vui sướng khi người gặp họa:

“Ngươi xem đi, những người này, đều phải chết.”

...

Buổi tối ngày mười tháng mười, Chu Hàn dẫn theo người môi giới, cùng với mấy bằng hữu cùng nhau hát.

“Lý Tiêu, đêm nay ngươi hát 《Thập Nhị Nguyệt》.”

Chu Hàn mỉm cười nói với nữ đồng đeo khăn che miệng bên cạnh.

Nữ đồng bọn chính là Lý Tiêu sau ánh sáng bầu trời, đồng thời cũng là quán quân trong bảng thi đấu Quý năm nay.

“Nhất định phải hát 《Thập Nhị Nguyệt》!”

Mấy bằng hữu khác cũng nhao nhao tiếp lời.

Bài hát này là tác phẩm của thi đấu mùa bằng tháng này Lý Tiêu Tiêu.

“Được được được.”

Giọng điệu Lý Tiêu hơi nũng nịu: “Hát Thập Nhị Nguyệt.”

Phi Văn là thật, nàng đúng là nữ nhân của Chu Hàn đã hết cửa, chỉ là không muốn công khai ra ngoài mà thôi.

Cứ thế đi tới.

Mấy người đột nhiên nghe được trong sương phòng bên cạnh truyền đến một trận ca thanh:

“Tìm không được cánh gãy cánh khô diệp điệp...”

Đi thêm vài bước, lại có một gian phòng nào đó truyền đến bài hát này.

“Cầu gãy có phải đã rơi tuyết hay không, ta nhìn mặt hồ...”

Cuối cùng bọn họ đến phòng riêng, trước khi vào cửa nghe được cách vách cũng truyền đến tiếng ca tương tự:

“Hàn nguyệt trong nước như tuyết, đầu ngón tay nhẹ nhàng hòa tan...”

Mấy người ngẩn người.

Đây là tác phẩm của ai?

“Trước đây hình như chưa từng nghe qua.”

“Phải có bốn năm gian phòng đang hát bài hát này chứ?”

“Ồ, nóng như vậy?”

“Ba người các người có phải quá ngạo mạn hay không.”

Một người trong đó nhìn không được than thở nói: “Đây là một bài ca mới, hai ngày nay trong vòng đều thảo luận điên rồi, đều nói là một bài tiết tấu “Tiêu sáu sáu lo”, hiện tại hẳn đã vọt tới trước 20 so tài Bảng rồi!”

Dường như nó đã phát động từ tận cảm.

Sắc mặt Chu Hàn Chung đột nhiên biến đổi: “Tại sao lại là một bài “xuy miếu ưu” rồi?”

Người nọ cười khỏ nói: “Bạch Đế khi trâm học mờ hôi thì vẫn là người mới đúng không, lúc đó làm ca sĩ cũng là người mới đúng không, kết quả bài ca mới này trực tiếp tàn sát bảng thi đấu...”

Dừng một chút.

Người nọ gãi đầu nói: “Đương nhiên cuối cùng bị Chu Ca Vương trấn áp.”

Vi diệu ho khan một tiếng.

Người nọ tiếp tục nói: “Hỗn Hầu, tàn tuyệt cầu kiều này cũng là bài ca mới, đã tại thi đấu Quý bảng giết điên rồi, không biết cuối cùng có thể vọt tới thứ mấy, dù sao mười hạng đầu là ván đã đóng thuyền, cho nên có người nói người mới này có điểm giống Bạch Đế trước...”

“Không phải người mới nào cũng xứng sánh cùng Bạch Đế!”

Chu Hàn không hiểu sao lại có chút tức giận, dẫn đầu tiến vào phòng riêng, sau khi ngồi xuống hắn lấy điện thoại di động ra, mở ra thi đấu Bảng trực tiếp tìm được cầu gãy tuyệt đong ở vị trí thứ mười tám.

Nghe một chút xem đi.

Tin tức Chu Hàn công kích hết.

Bên ngoài có tiếng quỷ khóc sói tru quỷ khóc bên ngoài, làm cho người ta không thể phán đoán được chất lượng của bài hát này.

Những người khác đồng hành cũng đi theo vào, Lý Tiêu ôm vai Chu Hàn, cùng nghe hát.

Một phút đồng hồ.

Hai phút.

Ba phút.

Thời gian gần bốn phút, bài hát này đã mở ra.

Trong phòng rất yên tĩnh, không ai nói gì, bầu không khí có chút cổ quái.

Lý Tiêu đột nhiên đứng dậy: “Bụng ta có chút không thoải mái, muốn về nghỉ ngơi, mọi người chơi trước.”

“Ta đi cùng người.”

Chu Hàn đứng dậy ôm nữ nhân của mình, nói với mọi người: “Xin lỗi, rút lui trước.”

Ra ngoài rồi.

Lý Tiêu nhìn Chu Hàn tận, Kê đọc sách tí ti. Năng lực trò chơi. Năng lực lái xe, cô thấy sao?”

Biểu tình của Chu Hàn có chút phức tạp, “Chỉ nghe bài hát này mà nói, Sở Từ này có chút phong thái của Bạch Đế, nhưng mà ca công kém một chút, nha còn là một người hát, quả thật có chút thú vị.”

“Ta nguy hiểm.”

Lý Tiêu thở dài nói.

Chu Hàn tỏ vẻ hết sức nghiêm túc nói: “Chu Hàn ta có thể thắng được Bạch Đế, Lý Tiêu, đương nhiên người cũng có thể thắng tên Sở Từ này.”

“Người có thể thắng Bạch Đế?”

Vẻ mặt Lý Tiêu như có phần hoang mang.

Chu Hàn lập tức ngượng ngùng: “Ta và Bạch Đế năm năm mở, trước đó ta đã từng đơn đả độc giết hắn, dù sao ta cũng

không cho rằng cái chuyện bỏ đi này có thể so cùng Bạch Đế,
chỉ một bài hát không nói rõ được... “

Bảo đảm canh thứ hai.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 68: Người mới hung hăng càn quấy giống như lời Chu Hàn nói, hai ngày gần đây cầu gãy tuyết đọng đã giết đến diên rồi!

Trên bảng danh sách một mảnh người ngã ngựa đổ!

Người mới đã tạo ra vô số sự chú ý và thảo luận trong nghề.

Tất cả mọi người không khỏi hồi tưởng lại tháng đó Bạch Đế tuyên bố “Tiêu quạnh”, lúc ấy cũng là một đường không giảng đạo lý giết lên như vậy, trong gió rơi vào mưa, chưa từng có từ trước đến nay!

“Ca đàn muốn thay đổi rồi!?”

“Tại sao lại là một bài ca mới người mới?”

“Tên Sở Từ này rốt cuộc là từ đâu chui ra vậy?”

“Sở Từ, Chữ Sở Từ, phong cách nổi danh ngang ngược như Bạch Đế.”

“Hiện tại tân nhân đều hung hăng càn quấy, cảm thấy mình rất lợi hại, nhưng chỉ có Bạch Đế là thật sự lợi hại, đương nhiên trước mắt xem Sở Từ này, hình như cũng rất lợi hại.”

“Đúng vậy a.”

“Thế đi của bài hát này rất giống với bài 《Tiêu Khuyết Sầu Quá giống nhau, Sở Từ quả thực hoàn mỹ khắc lại kịch bản Bạch Đế xuất đạo tức là đỉnh phong!”

“Không giống nhau.”

“Tuy Bạch Đế cũng bao thầu ca khúc nhạc biên khúc, nhưng ít nhất không tự mình hát.”

“Mà tên Sở Từ này dĩ nhiên là xướng nhân tác, tự mình hát nhạc rồi hát và sau lưng không có bất kỳ người mới thuần sinh của công ty!”

“Là tân sinh hiện tại quá mạnh mẽ rồi?”

“Mấy tháng liên tiếp xuất hiện hai tên yêu nghiệt!”

“Xem ra các công ty âm nhạc lớn lại bắt đầu cướp người đại chiến.”

“Trước tiên cứ xem bài hát này cụ thể có thể xông đến chỗ nào đã, hiện giờ mà đi lại thì thật đúng là khó mà nói trước được, Bạch Đế là một người mới có thể phục hồi kịch bản, bất quá bài hát này cũng không có ưu thế của 《Nguyệt Quang》, đó chính là khi biểu diễn thì độ khó rất thấp, cho nên tỷ lệ truyền xướng vô cùng cao!”

Tỷ lệ phụ xướng và biểu diễn biểu diễn độ khó thường thành phần.

Ca ca hát càng độ khó càng truyền bá lại càng cao.

Đêm nay.

Rất nhiều người đều hâm xướng 《đoạn kiêu tàn tuyệt》, chính là minh chứng tốt nhất.

Đồng dạng là thời tiết náo nhiệt, không có bao nhiêu người biết đót Nguyệt Quang.

Không phải vấn đề chất lượng của bài ca này.

Là mọi người có kêu cũng hát không nổi a.

Ba chữ mười lăm cái chuyên âm thế nào đây?

Mà độ truyền xướng cao, đối với đánh bảng cũng là vô cùng có lợi.

Ví dụ đơn giản nhất.

Những người và bằng hữu không biết bài hát này đi.

Nghe được có đồng bạn điểm xướng 《đoạn kiêu tàn tuyệt》 đều sẽ hiếu kỳ đây là bài gì?

Cảm giác rất tốt, cũng không phải bộ dạng rất khó nghe...

Bởi vậy nhiệt độ của cây cầu gãy tuyết động leng keng leng keng tự nhiên sẽ càng ngày càng cao.

Chút đó hoàn toàn giống với 《Tiêu Sầu》, đều là loại bài hát mọi người nghe một chút là học được.

Đương nhiên.

Nếu so sánh, tốc độ tăng trưởng của cây cầu gãy tuyệt đống leng keng khẳng định vẫn yếu hơn một chút so với cái trước.

Nhưng mà không ai nhắc tới điều kiện khách quan, bởi vì sau lưng Bạch Đế là thần thoại đang hỗ trợ tuyên truyền.

Sở Từ là người mới, sau lưng căn bản không có công ty.

Trong trang ca khúc cụ thể sẽ cho thấy công ty xuất phẩm những ca khúc kia, những tin tức này vừa xem liền rõ ràng.

Tuyên truyền không lợi hại như vậy, số liệu tăng một chút cũng là bình thường.

Nhưng dù sao bài hát này cũng do đầu tháng phát ra, cũng đủ thời gian để đuổi theo.

Quả nhiên.

Lúc này, đã đến ngày 15 tháng 12.

Bài ca mới tinh thuần hoang dã này chính thức vọt vào mười thứ hạng đầu của thi đấu Quý bảng!

Giờ khắc này.

Rốt cuộc Chu Hàn cũng dao động.

Hắn nói với bạn gái Lý Tiêu: “Người chuẩn bị tâm lý thật tốt, hát này đúng là có uy hiếp đối với người.”

Liên quan đến việc Lý Tiêu có thể vững vàng giành được hạng nhất trong Thi Hội hay không, Chu Hàn vẫn rất để ý, chuyên môn nghiên cứu lại bài hát một lần, sau khi nghiên cứu hắn mới phát hiện ra một hiện tượng.

Hiện tượng rất đáng sợ.

Đó chính là bài tập ngắn ngủi hai ngày này sẽ được an bài xếp trong mười thứ hạng đầu!

Phải biết rằng rất nhiều người đi hát lão ca, rất ít bài hát mới có thể lọt vào Top 10 hát!

Nếu như vào...

Như vậy chỉ có thể nói, tỷ lệ bài hát mới này truyền xướng đã nổ tung.

Lý Tiêu thở dài, “Ta không thích mạnh miệng như ngươi, hôm đó nghe xong bài hát này, ta biết bài hát này có thể uy hiếp đến ta, bởi vì bài hát này đã được phong thần trong lòng những người có sở thích của các cơn gió cổ, bài hát này làm cho các ca khúc được tôn sùng như Cổ Phong Quyển, chính là 《 Nguyệt Quang 》 của Bạch Đế.”

“Cổ phong muốn hòa.”

Chu Hàn như có điều suy nghĩ nói.

Lý Tiêu gật đầu, “Tiếp theo Cổ Phong Ca trên bảng thi đấu sẽ càng ngày càng nhiều, phong cách này được quần chúng mở rộng, chúng ta cũng có thể cân nhắc ra một chút Cổ Phong Ca.”

“Vây tháng này...”

“Tháng này ta sẽ không giày vò nữa, nhìn xem cầu gãy tuyệt vọng có năng lực lật ngửa ta hay không, nếu hấn thật sự có bản lĩnh này, ta thành toàn hấn xuất đạo tức đỉnh phong thì như thế nào.”

Lý Tiêu nhàn nhạt mở miệng.

Làm một ca khúc hậu, nếu như vì ngăn cản một người mới, liều mạng tuyên truyền số liệu kéo, vậy cho dù thắng cảm giác cũng khó tránh khỏi uất ức.

Chu Hàn tận: “...”

Có phải mấy cô nàng này đang ngầm bao che ta không?

Mặc dù như vậy, lúc trước ta cũng không muốn ngăn cản Bạch Đế, đơn giản là tìm một bậc thang đi xuống mà thôi.

Lý Tiêu cười một tiếng.

Dáng vẻ rất bình tĩnh.

Mà bộ lạc âm nhạc Thiên Quang giờ phút này lại không bình tĩnh nổi.

Là công ty giảng mỗi có thành tích giải trí tốt nhất trong tam đại âm nhạc, mắt thấy một người mới đều có thể uy hiếp đến địa vị của ca khúc nhà mình, người của âm nhạc bộ công ty đều có chút tức giận.

Chuyện gì xảy ra!

Lưu Niên Bất Thuận!

Trước đó Chu Hàn thi đấu thi đấu thi đấu, lật xe thì không nói, dù sao bây giờ cánh của Bạch Đế cũng đã phong phú.

Nhưng sao bây giờ cũng có thể lật xe, năm nay hai người mới mãnh liệt nhất đều cùng với Thiên Quang Tử chúng ta giảng co đúng không?

Bí ẩn hiện lộ liễu?!

Tháng trước phát người còn có thể cùng Bạch Đế đánh lôi đài đây.

Hai bài quyết đấu chính diện của hai bài hát cổ, đây là một chuyện tốt!

Có điều việc lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều, ca đàn cách mấy năm là có thể xuất hiện một người mới lợi hại, đây là có quy luật phát triển phù hợp ngành sản xuất, nhưng một năm xuất hiện hai người mới xuất đạo tức đỉnh phong?

Cái này không hợp lý.

Thậm chí có người đoán tên Sở Từ này không phải là áo lót cho vị đại lão nào?

Rất nhanh mọi người liền phủ định suy đoán này, mai ngựa của đại lão sẽ không dùng tầng âm nhạc của người độc lập để gia tăng độ khó cho trò chơi, làm như vậy không có ý nghĩa gì.

Huống hồ những đại lão kia viết ca hát nhất lưu, lại không phải ai cũng có năng lực ca hát, Sở Từ này hẳn thật sự là người mới thuần dã sinh.

Cao tầng âm nhạc nào đó quyết định thật nhanh:

“Nghĩ cách liên lạc với bọn ta, xem có thể đánh dấu hẳn đến thiên quang của bọn ta hay không, nếu có thể ký được ánh sáng của bọn ta, sau đó có thể để cho hẳn trực tiếp đối chọi với Bạch Đế.”

Đúng vậy.

Theo dòng chữ 《Đoạn Kiều Tàn Tuyết》 Xông vào mười thứ hạng đầu trong Thi Đình, bài hát này đã xâm nhập vào tâm

mắt ba thứ lớn!

Không chỉ có ánh sáng trời chú ý tới Sở Từ.

Bối Nhĩ cùng thần thoại bên này cũng chú ý tới.

Không hồ là tam đại công ty, phản ứng của hai công ty cùng ánh sáng phi thường nhất trí: nghĩ cách liên lạc với Sở Từ, xem có thể ký vào công ty của đối phương hay không!

Trong vòng người xướng xướng là có, nhưng con đường này quá khó đi, trên cơ bản không có mấy người đặc biệt trốn tránh.

Kiểu đóng gói thân phận này tuyệt đối có một cái chợ, người chỉ đơn thuần chế tác còn có ưu thế hơn người chế nhạc, hoặc là ca sĩ đơn thuần.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải ổn định được.

Nếu như dung Hựu hoa vừa hiện cũng không có cách nào a.

Mỗi người mới đều sẽ gặp phải ánh mắt dò xét như vậy, có phải người chỉ như phù dung sớm nở tối tàn hay không.

Đây là tường người mới, nhất định phải mạnh mẽ đánh vỡ.

Mấy tháng trước, lúc Bạch Đế mới vừa xuất đạo cũng từng bị tra xét như vậy.

Nhưng đó là chuyện sau này phải cân nhắc, bài hát này không thể ngăn cản được nữa.

Bởi vì lọt vào top 10 của thi đấu Quý bảng đã không còn ý lại mở rộng, một bài vị dễ thấy treo trên bảng thi đấu như vậy, chính là vị trí tuyên truyền rộng rãi nhất.

So với mỗi ngày Hỏa Thiêu Vân thủ trang còn hữu dụng hơn.

Một phần thành tích như vậy đã kinh động các đại truyền thông của Tần châu.

《Ca Đoàn lại có người mới ra đường tức đỉnh phong!

“‘Sở Từ’ là ai?”

Sau Kỳ Dư Bạch Đế lại có người mới bằng vào cổ phong ca ra khỏi vòng!

Côn Bằng tân ca xếp thứ mười trong bảng thi đấu? Cảnh tượng quen thuộc!

《 Ca Đàn việc lớn: Liên tiếp hai người mới chấn kinh ca đàn!
《

Nguyễn Cung xướng tác nhân thao từ!

“Bạch Đế Lv” từ trần: Đều là người mới, gió cổ của ai càng hơn một bậc?

Chắc là phong cách xuất đạo của Bạch Đế và Sở Từ quá giống nhau, vừa hay hai người lại viết ra Cổ Phong ca, cho nên đã có truyền thông đưa hai người so sánh.

Đương nhiên.

Chủ yếu là hai đầu Cổ Phong ca so sánh, lấy người so sánh có chút quá phận, Bạch Đế đã thành danh, thoát khỏi vầng sáng của người mới.

Sức nặng của Sở Từ còn kém hơn một chút.

Còn giải trí trong thần thoại.

Tổ thập bộ sau khi sửa chữa lại âm nhạc.

Tháng trước, dựa vào ca sĩ Tôn Cốc mà nguyệt quang ứng đỏ, giờ phút này nhìn bài hát của Sở Từ là vô cùng hâm mộ.

“Lại là một bài Cổ Phong Ca nỗ lớn.”

Lâm Thủ Nhất bên cạnh không nói chuyện, vẻ mặt có chút cổ quái.

Tôn Cốc buồn bực nói: “Tại sao ngươi không lên tiếng, ghen ghét lửa của người ta?”

Lâm Thủ Nhất lắc lắc đầu cười nói: “Ta chỉ là đặc biệt thích cảm giác của bài hát này, gần đây vẫn luôn tuần hoàn phát sóng.”

“Phải không.”

Tôn Cốc vẫn cảm thấy Lâm Thủ Nhất quá vụng về.

Sau khi cải tổ Tôn Cốc cũng vào nhóm thứ mười, hiện tại quan hệ với Lâm Thủ Nhất càng ngày càng tốt.

Mà Tôn Cốc không biết là:

Lâm Thủ Nhất buồn bực ở chỗ, thanh âm 《Đoạn Kiều Tàn Tuyết》 này có chút quen thuộc.

Cái tên Sở Từ ngang trời xuất thế này...

Âm thanh này thật sự rất giống thúc phụ a...

Nhưng lại không hoàn toàn giống, đại khái chừng sáu bảy phần.

Lâm Thủ Điền hẳn là người thế giới này hiểu tiếng ăn nói vô ích của Lâm Tri.

Dù sao Lâm Tri ca hát trắng, còn là Lâm Thủ Nhất dạy sơ, nhưng tiếng ca là trải qua thê độc tiếng, cùng với tu âm trình độ nhất định, còn có các loại thiết bị thiết bị chuyên nghiệp xử lý mới có thể có được sản phẩm.

Nghe chưa chắc đã rõ ràng.

Trong tình huống bình thường, người bình thường tùy tiện tìm thu âm thu âm hát, cuối cùng âm thanh đi ra, có thể chính mình cũng sẽ cảm thấy có chút xa lạ, cho nên Lâm Thủ Nhất cũng không dám xác định, đây có phải là giọng của thúc phụ hay không.

Quan trọng nhất chính là:

Mặc dù giọng Sở Từ này làm cho mình cảm thấy quen thuộc, có sáu bảy phần tương tự với thúc phụ, nhưng ca công lại rõ ràng mạnh hơn Lâm Tri Bạch.

Lâm Thủ Tư dạy Lâm Tri lâu như vậy.

Lâm Tri Bạch hát như thế nào, y rất rõ ràng.

Mặc dù có tu âm tốc độ ảnh hưởng phán đoán, nhưng lỗi tai chuyên nghiệp của Lâm Thủ Nhất vẫn có thể phán đoán ra điểm này rõ ràng, tên Sở Từ này luyện công tuyệt đối mạnh hơn thúc phụ!

“Quả nhiên là trùng hợp sao...”

Trong lòng Lâm Thủ Nhất có chút lắc lư bất định.

Bất quá thúc phụ lúc trước nói qua, không nên đem chuyện hắn học hát với mình để lộ ra ngoài.

Bí mật này Lâm Thủ Nhất quyết định giấu kín trong bụng ai cũng không nói, tuy hẳn không rõ vì sao thúc phụ phải dặn dò mình như vậy...

Được rồi.

Lâm Thủ Nhất tuyệt đối không ngờ được trên thế giới có hệ thống loại vật này.

Trước đó Lâm Tri Bạch hát công, quả thật là không đủ, nhưng sau khi hẳn bảo hệ thống thêm điểm liền trực tiếp bật hack, năng lực hưởng thụ tiếng tăm tăng nhanh như gió.

Điểm ấy Lâm Thủ Nhất hoàn toàn không biết rõ, cho nên hẳn chỉ hoài nghi, mà vĩnh viễn sẽ không đem hoài nghi của mình nói cho bất luận kẻ nào nghe...

Đêm đó.

Giang Thành liên hệ với Lâm Tri Bạch.

“Ông chủ, bây giờ ông đã thành nhang đèn a, rất nhiều công ty âm nhạc đều phái người liên hệ với ta, muốn để ông ấy ký hợp đồng với công ty của bọn họ.”

“Cự tuyệt.”

Lâm Tri Bạch cũng không định để cho Sở Từ cứ như vậy tìm âm nhạc công tử ký hợp đồng.

Những công ty âm nhạc này là muốn xem Sở Từ như cây rụng tiền, dù sao thì ca khúc này cũng rất hot, cũng có nghĩa là hẳn có giá trị nhất định của thương nghiệp.

“Đó là đương nhiên.”

Giang Thành cười nói: “Bất quá ta không nghĩ tới ngay cả ba lớn đều động tâm, cũng phái người liên hệ với ta, muốn ký hợp đồng với người, điều kiện hứa hẹn so với người mới bình thường mạnh hơn không ít.”

Lâm Tri Bạch nghe xong không cảm thấy ngoài ý muốn.

Ở trong mắt những người này, Sở Từ là một tác giả thuần đã sinh, đương nhiên sẽ nghĩ biện pháp để tranh thủ.

“Dù sao toàn bộ ta đều cự tuyệt.”

Giang Thành nói: “Thậm chí cả một số hoạt động buôn bán khế ước, mặc dù có chút đáng tiếc, chúng ta đang thiếu tiền đó.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch cũng muốn kiếm tiền, nhưng nhất định Sở Từ không thể xuất đầu lộ diện.

“Mặt khác ta nghĩ nghĩ a.”

Giang Thành nói: “Kỳ thực chúng ta cũng có thể dùng danh nghĩa đầu tư của Côn Bằng, thành lập một công ty âm nhạc cỡ nhỏ, chuyên phục vụ cho Sở Từ, chưa chắc nhất định phải tìm một âm nhạc công tử nhập cổ phần.”

“Cũng được.”

Lâm Tri nghĩ ngợi một lúc, cảm thấy đề nghị này không có vấn đề gì.

Giống như làm việc của minh tinh vậy, chỉ cần tuyển thêm một nhóm người là đủ.

Quan trọng nhất là Sở Từ đã có nền tảng, bất luận bài này cuối cùng thành tích như thế nào, dưới bài hát dù sao cũng sẽ không giống như 《Đoạn Kiều tàn tuyết bản》, lúc vừa mới tuyên bố thì không có người nào hỏi thăm.

“Vậy người giúp ta đăng kí một cái tài khoản cực quang của Sở Từ.”

Không có tuyên truyền thì tự mình đi tuyên truyền đi, giờ trò quỷ quái. Sở K Kỹ Linh Hoa. Sở này chờ những người từ ái đủ khí biến cao, sau này phát khúc ca mới trên Cực Quang Đài tuyên truyền một chút cũng có hiệu quả đấy.

“Không thành vấn đề, chờ âm nhạc công ty thành lập là có thể làm.”

Nếu như sau này Sở Từ nhảy phố, vậy thì phí tổn của công ty này đã đập vào tay hấn rồi.

Nhưng Sở Từ chính là Bạch Đế.

Xem ra Bạch Đế sẽ không ra đường phủ đầu ở Giang Thành!

Tựa hồ để chứng minh điểm này.

Mấy ngày kế tiếp, cầu gãy tuyệt đợng càng thêm điên cuồng ở trên bảng thi đấu —

10 thứ hạng đầu chỉ là bắt đầu.

---

ps: Cảm tạ Minh chủ Hải Tịch] .

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 69: Tuyết rơi mười sáu ngày mười sáu tháng mười, cầu gãy tuyết đọng leng keng vọt tới ngày thứ chín.

Ngày mười bảy tháng mười hai, cây cầu gãy tuyết đọng lỏm chỏm rơi xuống hạng tám.

Ngày mười tám tháng mười hai, cây cầu gãy tuyết đọng leng keng leo lên hạng bảy.

Đứng đầu bảng xếp hạng mười, càng tiến về phía trước là một tầng đứt, cho nên hiện tại mỗi một con Thương Tuyết Kính ở cầu gãy tiến lên, đều mang ý nghĩa là download một đường thật lớn.

Nghĩ tới tháng này còn có mười mấy ngày, trong ngành đều cho rằng bài ca này cuối cùng có hy vọng tiến vào ba thứ hạng đầu, nhưng hi vọng đoạt quán cũng không lớn, dù sao thì bài học đầu tiên hiện tại cũng là Lý Tiêu sau Thiên Quang ca.

Ca Vương ca ca.

Ca sĩ cấp bậc này, không phải dễ dàng đánh bại.

Mà đệ nhị và đệ tam trước mắt cũng đều là một ca sĩ như vậy. Tuy ca kỹ cấp bậc này không sánh bằng ca khúc sau, nhưng lực ảnh hưởng cũng khá đáng sợ.

Không nói đến việc ngăn trở cầu gãy tuyết đọng lỏm chỏm, ít nhất kiên trì vài ngày là không thành vấn đề.

Lâm Tri Bạch đối với chuyện này ngược lại là biểu hiện rất bình tĩnh.

Cùng lắm thì Sở Từ cũng giống như Bạch Đế, cuối cùng tranh thủ lấy cái bảng thứ hai trong thi đấu.

Mục đích của hắn đã đạt được, bài hát này chính là để rèn luyện danh tiếng.

Bây giờ trong ngoài ngành nghề hắn đã chú ý đến bài hát này rồi.

Điều này có thể cam đoan với ca khúc của Sở Từ sẽ không quá kém, ít nhất sẽ không bị sần đầu hạn chế.

Nhưng mà thành Giang lại không nghĩ như vậy.

Hiện tại Giang thành có chút ma rồi, mỗi ngày cầm điện thoại nhìn chằm chằm thi đấu Quý bằng đôi mới, hẳn còn chờ mong bài hát này có thể cầm quán quân, trông mong xuyên.

Mơ ước luôn có.

Giang Thành đang nghĩ lúc trước Bạch Đế bay lên bảng thi đấu trên bảng, có lẽ chủ quản ngành của hắn hẳn là cũng mang tâm tình tương tự đi?

Có điều ảnh hưởng của Sở Từ quá lớn.

Ngay cả tử tử cũng cố ý gọi điện thoại cho Lâm Tri.

“Người quan tâm tới bảng thi đấu tháng này sao, có một người tên là Sở Từ làm người, mang theo một bài ca mới giết người mới đến điên rồi, trong ngành nghề hiện tại mỗi ngày đều thảo luận bài ca này.”

“Không quen biết.”

Thái độ hai tại Lâm Tri Bạch không nghe thấy chuyện bên ngoài cửa sổ.

Tử tử không nghi ngờ hẳn, ngược lại cảm thấy đây mới là hợp với tính cách của đệ đệ.

“Hiện tại có ngành, thậm chí cả truyền thông truyền thông đều bắt đầu so sánh với hắn và người, bởi vì bài “Tàn Tuyết “Cầu Đoạn Kiều này không chỉ là một bài ca mới, đồng thời còn là một bài Cổ Phong ca, dù sao lúc trước người không phải cũng phát ra một ca khúc cổ phong a.”

“Cổ phong?”

Lâm Tri Bạch làm bộ cảm thấy hứng thú, đương nhiên từ trong thanh âm không nghe ra chút khác thường nào.

“Đúng vậy, gió cổ!”

Rốt cuộc tử tử cũng nói ra nguyên nhân mình gọi điện thoại.

“Qua? Hào hèn? Từ chức trên bảng thi đấu náo loạn như vậy, hiện tại trong ngành nội ngoại cũng đã bắt đầu đề cao chú ý

đối với Cổ Phong ca rồi, nếu như bài ca mới của ngươi còn chưa bắt đầu viết, ta đề nghị ngươi lại làm một bài gió cổ nữa, bởi vì kế tiếp khẳng định mọi người đều muốn tranh giành nhiệt độ của gió cổ.”

“Ta suy nghĩ một chút.”

Lâm Tri Bạch cảm thấy dưới tay Bạch Đế không hẳn không thể viết ra bài hát này, dù sao có Nguyệt Quang đánh tới đây cũng không có cảm giác đột ngột.

“Tin tưởng ta, gió cổ sẽ là mật khẩu lưu lượng kế tiếp.”

Tỷ tỷ cười nói: “Có điều nhiệt độ này là do ngươi dẫn dắt, cho nên ngươi mới viết cổ phong ca nữa, sẽ không ai nói ngươi đang nhiệt độ cao, ngược lại Sở Từ kia còn khá giống với khí độ cổ xưa của 《Nguyệt Quang》 ngươi.”

“Tự cọ chính mình cũng không tính là cọ.”

Lâm Tri Bạch một câu hai nghĩa, tỷ tỷ tuyệt đối không nghĩ đến một tầng kia.

Bởi vì tỷ tỷ hiểu rất rõ Lâm Tri Bạch, biết đệ đệ này thật sự không phải là người hát bài.

Dù sao cũng là người trong nhà.

Sao có thể không biết Lâm Tri Bạch Ngũ âm không đầy đủ chứ.

Nếu như Lâm Tri có thể hát, tỷ tỷ đều muốn Lâm Tri Bạch đi làm người hát.

“Ngươi nói không sai, cọ cọ chính mình cũng không tính là sai, có đôi khi ta cảm thấy tên Sở Từ này có chút tận lực bắt chước ý của ngươi, nghệ danh của ngươi tên là Bạch Đế, nghệ danh của hắn chính là xuất phát từ Chữ Sở Từ “

“Đây có tính là mô phỏng theo không?”

“Đương nhiên tính toán, cùng một loại đặc lập độc hành, cùng hung hăng càn quấy, sẽ có loại này thị cảm, tuy rằng nghệ danh của ngươi xem như là ta nổi đấy.”

“Vậy nếu hắn muốn bắt chước thì phải gọi là Hắc Đế hoặc là Hoàng Đế.”

“Hắc Đế thì thôi đi, Hoàng Đế cũng thật quá đáng, người ta muốn bắt chước cũng không thể công khai đến.”

“Được rồi.”

Lâm Tri Bạch làm bộ thuận miệng hỏi: “Căn cứ kinh nghiệm của người, tên Sở Từ này có thể đứng đầu thi đấu không?”

“Không cầm được.”

Lâm Hi trả lời rất quyết đoán.

“Người lúc trước không có giành giải quán quân, nguyên nhân khách quan là phát nhạc quá muộn, Sở Từ này ngược lại là lựa chọn phát khúc đầu tháng mới, nhưng hắn cũng có một cái nguyên nhân khiến cho khách không thể tránh khỏi là do không có công ty hỗ trợ phát lực, mặt khác Sở Từ này rất thần bí, cũng không có đi lên sân khấu tuyên truyền ca khúc của mình.”

“Vì sao chứ?”

Lâm Tri Bạch hỏi đây là muốn thông qua tỷ tỷ, để biết được người bên trong ngành nghề đối với Sở Từ có cái nhìn như thế nào.

“Bình thường là hai nguyên nhân.”

Tỷ tỷ nói: “Một bên là Sở Từ, rất có khả năng cũng thích nằm ở phía sau màn làm việc, dù sao hắn không chỉ là ca sĩ, mà còn là một người ca khúc, tính cách có khúc nhạc của hắn quá bình thường.”

“Một nguyên nhân khác thì sao?”

“Một nguyên nhân khác tương đối ác độc, có thể là do diện mạo không được tốt, người có thể giấu mình phía sau màn, tối thiểu phải lưu lại không gian tưởng tượng cho mọi người.”

Lâm Tri Bạch: “...”

Xem ra núp ở phía sau màn cũng không hẳn là chuyện tốt.

Có lẽ Bạch Đế có thân phận này, có thể cân nhắc lộ ra biểu lộ thích hợp, hấp dẫn một ít lực chú ý.

Dẫu sao Bạch Đế cũng là đánh bằng bài trắng, vốn không định giấu ai.

“Ta đã nghiên cứu qua Nhai Tí đoạn kiều, Ô Tuyết Tuyết, Truy Bộ Bộ Bộ Đồ.” Lâm Hi lấy ra phán đoán mang tính chuyên nghiệp của một lão nhân ngành nghề: “Cũng khó trách tất cả mọi người đều nói Sở Từ là cầm kịch bản của người, hẳn tại đây cuối cùng, có khả năng đạt được thứ tự nhất, hẳn là thi đấu Quý bảng thứ hai.”

“Hữu Đạo xử nữ làm thứ hai trên bảng thi đấu?”

Lâm Tri Bạch mặc dù có chút chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe tỷ tỷ nói như vậy, vẫn không nhịn được đau dạ dày.

Ta là hữu duyên với “Hai”?

Sao lại có đãi ngộ như hai mã giáp xuất đạo rồi?

Bạch Đế gặp phải ca vương bị ngăn cản, Sở Từ sau khi gặp ca sĩ liền chặn đường.

Hai người này đều là người sắc mặt trời, không phải là cố ý ám sát ta chứ? Lâm Tri Bạch có chút buồn cười nghĩ.

Nếu như trời mới biết nhất định sẽ tức điên lên.

Đến cùng là ai đang đánh giết ai, trong lòng người không có chút quyền số phụ trách?

“Trừ khi có việc ngoài ý muốn.”

Lâm Hi cười nói: “Ví dụ như Sở Từ tuyên bố mình gia nhập ba chức nữ nhi có cấp bậc lớn này, lập tức đạt được tam đại tài nguyên trợ lực.”

Dừng một chút.

Lâm Hi nói: “Bất quá chuyện này cũng không có hy vọng gì, công ty của chúng ta liên hệ với quản lý của Sở Từ, đối phương tỏ vẻ không muốn gia nhập bất kỳ công ty nào.”

“Rất có cá tính.”

Lâm Tri Bạch đánh giá giả vờ giả vịt.

Tỷ tỷ nói: “Tạm thời đừng quan đến tên Sở Từ này, dù sao người cũng có thể tranh thủ bắt lại một bài Cổ Phong Ca!”

“Ừm.”

Hai người lại trò chuyện trong chốc lát, sau đó ngắt điện thoại.

Lâm Tri Bạch cất di động vào trong túi, nghiêm túc cân nhắc đề nghị của tử tử.

Trước đó Bạch Đế phát cho một bài cổ phong ca, tháng này Sở Từ lại tới một bài cổ ca, nhiệt độ của cổ phong đã dâng lên.

Đây chính là thị trường.

Hiện tại trên thị trường thổi lên gió cổ, vậy thuận thế làm đây đích thật là một lựa chọn rất tốt.

Chính mình mang theo nhiệt độ.

Còn có thể tất cả đều tiện nghi người khác?

Cho nên kế tiếp Sở Từ có thể tiếp tục xuất cổ phong ca, dù sao Lâm Tri Bạch lựa chọn rất nhiều.

Bạch Đế cũng có thể.

Hai cái áo giáp chỉ cần tránh khỏi kỳ hạn phát dục lẫn nhau là được rồi.

Thế nhưng không thể lần nào cũng tránh đi được, về sau hai người bọn hắn đều có sức ảnh hưởng, cũng có thể tìm được cơ hội để cho hai cái áo giáp đụng phải nhau.

Không ai có thể nghĩ đến đây là thuật đấu tay đôi với nhau giữa sự trắng sáng của Lâm Tri.

Chỉ là trước mắt định nghĩa của Lam Tinh đối với Cổ Phong Ca thật sự có chút quá không rõ ràng, hơn nữa phát triển rất chậm, còn chưa xuất hiện ca khúc “Trung Quốc Phong”.

Đương nhiên.

Bây giờ Lam Tinh không có phân chia quốc gia.

Có lẽ sau này khi Lâm Tri Bạch lấy ca khúc phong Trung Quốc ra, sẽ có cái tên khác.

Ví dụ như các loại cổ điển phong?

Lại ví dụ như...

Dù sao cảm giác cộng thêm hai chữ cổ điển lập tức sẽ cao lớn hơn rất nhiều.

Đúng rồi.

Trên ý nghĩa thực sự của người đứng đầu Trung Quốc ở kiếp trước hình như là ca khúc “Gió Đông” của Chu Đổng?

Lâm Tri Bạch mơ hồ nhớ tới tin tức này.

Bất quá bài hát này Lâm Tri Bạch cũng không vội lấy ra.

Bởi vì loại ca khúc này quá có tính khai sáng, một khi lấy ra những thứ khác thì Cổ Phong Ca sẽ trở nên ảm đạm thất sắc.

Thả nó về phía sau đi.

Hai ngày kế tiếp cầu gãy tuyết đọng còn đang xung phong.

Ngày mười chín tháng mười hai, cầu gãy tuyết đọng leng keng vọt tới hạng sáu trong bảng thi đấu.

Ngày hai mươi hai tháng mười hai, cầu gãy tuyết đọng leng keng vọt tới hạng năm trong Thi Quý bảng.

Tỷ tỷ nói không sai.

Dựa theo quy luật tăng trưởng của 《Đoạn Kiều Tàn Tuyết》, nếu không có gì ngoài ý muốn, bài tập này cuối cùng sẽ nắm được thứ hai trong bảng thi đấu.

Đệ nhất cơ bản vô vọng.

Thế nhưng trên thế giới có một số việc không thể đoán trước được.

Ví dụ như rất nhiều người không ngờ, ngày 12 tháng 12 hôm nay, Tần Châu đột nhiên rơi xuống trận tuyết đầu tiên trong mùa đông năm nay...

Đúng vậy.

Tuyết rơi.

Hôm nay rất nhiều nơi ở Tần Châu đều có tuyết rơi, kể cả Tô Thành cùng với một ít thành thị xung quanh, Lâm Tri Bạch đều bắt đầu mặc áo bông.

Đương nhiên.

Ngày mười hai tháng qua năm của Tô Thành cũng có tuyết rơi, đây không phải chuyện gì đáng kinh ngạc, chỉ chứng minh mùa đông này thật sự tới.

Bất quá đối với một số người mà nói, trận tuyết này lại có ý nghĩa cực kỳ đặc thù.

Hôm đó.

Hàng thành Tây hồ.

Bông tuyết phiêu phiêu.

Các du khách một bên trốn tuyết, một bên cầm điện thoại chụp ảnh chụp rầm rầm rầm rầm với đoạn kiêu.

Mọi người chẳng những không vì thời tiết đột biến mà oán giận, ngược lại cảm nhận được một loại kinh hỉ từ lão thiên gia đưa tới.

“Thật là trùng hợp!”

“Ta nghe xong 《 đoạn kiêu tàn tuyết 》 , liền muốn đến Tây hồ du lịch, xem cây cầu gãy trong ca, ai ngờ tới cầu gãy, bầu trời lại có tuyết rơi, trong nháy mắt cảm giác trận tuyết này hình như là từ trên trời rơi xuống cho ta.”

“Đúng là lãng mạn.”

Bởi vì ca khúc mà quyết định đến một nơi du lịch, kết quả cảnh tuyết được miêu tả trong ca nhạc đột nhiên hiện ra trước mắt.

Vừa đúng lúc gặp được.

Mang theo sự trùng hợp nồng đậm.

Vốn chỉ là một đề tài bàn tán về lãng mạn, một vòng bằng hữu cảnh tuyết rơi phôi đồ, tuy nhiên khu vực Tây Hồ lại chơi trò mèo!

Buổi tối hôm đó.

Cảnh khu Tây Hồ đã từng quảng cáo vào video học vô cùng đẹp, chip chip đọc sách là ảo thuật. Hoay Kỹ Hoa. Tù nhân bị phát hiện trên mạng, văn án vô cùng lãng mạn và khí tức văn nghệ:

“Tuyết rơi.”

“Tuyết là gì?”

“Tuyết gãy cầu.”

Bối cảnh âm nhạc của video chính là ‘Đạo Đoạn Kiều’ tuyệt trắng.

Sở Từ vừa hát vừa nhẹ giọng hỏi: “Cầu gãy có phải đã bỏ tuyệt hay không? Lại nghĩ tới mặt của người...”

Bình luận khu.

Đánh giá cân tài đầu tiên: **【Vị Sở Từ này đừng hỏi nữa, hôm nay cầu gãy tuyệt rồi!】**

---

ps: Cảm tạ **【Cá ướp muối không xoay người】** Minh chủ khen thưởng, thuận tiện cùng mọi người cầu xin một ít vé tháng.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 70: Thiên mệnh chi tử trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng Hàng.

Tô Thành và Hàng Châu đều là những thành thị vô cùng đẹp đẽ.

Mà Hàng Thành Tây Hồ lại là một trong những quang điểm nổi danh nhất của Tần Châu.

Đừng nói người bản địa Tần Châu, ngay cả những người ở các châu khác cũng thường tới đây đi du lịch.

Văn nhân mặc khách thời cổ đại Lam Tinh ở chỗ này lưu lại vô số câu thơ kinh điển, đây chính là một khu vực có bầu không khí nghệ thuật vô cùng dày đặc.

Có thể nói ngành du hành ở Hàng Châu thành được kéo bởi Tây Hồ.

Phía Tây Hồ khu có hiệu hoạt động chuyên môn vì trận tuyết này mà vô tuyên truyền phiến, tự nhiên một khi tuyên bố liền khiến cho không ít người chú ý.

Trọng điểm chú ý nhất định là nội dung của phần tuyên truyền.

Tây hồ bông tuyết tung bay, khả năng một năm các du khách cũng không nhìn thấy mấy lần.

Thấy cảnh tuyết mỹ lệ như vậy, rất nhiều người chuẩn bị du lịch khó tránh khỏi đều sẽ động tâm.

Nhưng làm cho người ta động tâm nhất lại là đoạn văn án này.

Tuyết vụn cầu gãy...

Tuyên truyền video quay khắp toàn bộ Tây Hồ, điểm mắt cuối cùng chính là cầu gãy.

Cầu gãy ở Tây Hồ vẫn tương đối nổi danh, trên cây cầu này bông tuyết phát phối cũng có một phen phong vị.

Mà khi tuyết ngừng.

Trên cầu tuyết phủ đầy tuyết đọng, cùng chủ đề tuyên truyền này gặt gao bắt chung một chỗ không nói, thế mà còn cùng bài hát trong âm nhạc ở bối cảnh cũng hô ứng từ xa:

“Cầu gãy có phải hay không xuống tuyết

Ta nhìn mặt hồ

Hàn nguyệt trong nước như tuyết.

Đầu ngón tay nhẹ điểm hòa tan...”

Tiếng ca duyên đẹp, phối hợp với cảnh tuyết rơi trên cầu tây hồ, hương vị lãng mạn vô cùng nồng đậm.

Nghe bài hát này người đang bạn khen bài đầu tiên.

Ai bảo Sở Từ cứ lặp đi lặp lại câu này:

“Cầu gãy có phải từng hạ tuyết hay không?”

Hiện tại không cần hỏi, hôm nay cây cầu gãy tuyết rơi.

Phối hợp với video cảnh sắc, tựa hồ ngay cả bài hát này cũng trở nên phát động người.

Chưa từng nghe bài hát thì lại nhin không được tò mò, thi nhau hỏi bài này tên là gì?

Sau đó có người giải đáp.

Mà theo càng ngày càng nhiều võng bạn nghe qua bài hát này, mọi người cũng coi như là hiểu rõ lần đầu tiên bình luận khôi hài, một đám người qua đường lập tức hiểu ý cười.

Có lẽ là do văn án quá thành công.

Có lẽ hồ Tây đích thực là uông bảo bối của Hàng Châu.

Cái văn án tuyên truyền này phát ra không lâu, phía Hàng Châu thành cũng tiến hành chuyển phát và phối văn nói:

“Cảnh đẹp, đàn hát hay, hay cho lãng mạn.”

Tự nhiên người chú ý tới số thứ tự của Hàng Châu thành sẽ càng nhiều hơn.

Mọi người vừa nhìn video này, lại nghe phối hợp 《 đoạn cầu tàn tuyết 》 , trong lòng hiện ra bốn chữ:

Thiên tác hợp lại!

Cái này đích xác là ông trời tác hợp.

Ca khúc cùng với thực tế hô ứng lẫn nhau, không ai có thể nói rõ là do rơi vào trong cảnh Tây Hồ có nhiệt độ kiêu đoạn tuyết tan leng keng, hay là bài hát này nóng rực như bị bài hát này cạ vào nhiệt độ của Cảnh Khu.

Có lẽ đây là thành tựu của nhau.

Tóm lại đoạn video tuyên truyền này!

Vô số người đều đang chuyển động, phối văn thủy chung không thể tách rời bốn chữ “Tuyết gãy cầu”.

“Đây mới thật sự là tàn tuyết ở cầu gãy a!”

“Hợp nhất với ca khúc có thực tại!”

“Có cơ hội nhất định phải đến Tây Hồ chơi, đáng tiếc chưa hẳn có thể nhìn thấy cảnh sắc như cây cầu gãy tuyết đọng.”

“Thật hâm mộ những người du lịch hôm nay.”

“Ở trên tuyết đọng ở cây cầu gãy, nghe cây cầu gãy 《tuyết đọng leng keng leng keng, nhất định đặc biệt có ý cảnh!”

“Ta tại hiện trường cũng thực sự làm như vậy, lúc đó tất cả chúng ta đều làm như vậy, ha ha ha ha ha, trận tuyết này tới thật đúng lúc!”

“Hâm mộ trên lầu.”

“Hâm mộ khóc.”

“Xem xong video yêu bài này, quả quyết download!”

...

Ngày thứ hai.

Lâm Tri Bạch vừa tỉnh ngủ, nhận được điện thoại từ Giang Thành, “Ông chủ, người tìm kiếm cực hạn rồi!”

“Ta nào đi?”

Lâm Tri Bạch theo bản năng hỏi, hỏi xong mới ý thức được là lạ.

Giang thành lại lập tức hiểu ý, “Sở Từ đã nóng lòng lục soát, bắt quá hot lục soát xếp hạng thứ mười tám, thứ sáu bây giờ là cầu gãy tuyết đọng!”

“Người mua nhiệt lục?”

Lâm Tri Bạch không nghĩ tới lý do tìm kiếm nhiệt tình của mình, không hiểu gì cả.

Giang Thành cười ha ha nói: “Cực Quang nhiệt tìm kiếm làm sao mua, là đêm qua Tây Hồ khu phát một cái video tuyên truyền, dùng 《Đoạn Kiều tàn tuyết “Long lang cùng ca khúc chủ đề”, hôm qua không phải vừa lúc tuyết rơi, hiện tại chúng ta bài này đã...”

“Để ta xem một chút.”

Lâm Tri Bạch nghe? lải nhải, cúp máy xem trên mạng, cuối cùng đã xem rõ nguyên nhân, sau đó cả người đều ngây ra như phỗng.

Tên này hay nhỉ.

Ba cái áo giáp của hắn.

Thứ đầu tiên khám phá nhiệt độ chính là Sở Từ.

Hơn nữa còn dùng phương thức hoàn toàn bất ngờ như vậy.

Chẳng qua trận tuyết này đến đủ linh tính a, thời điểm khi mình phát giác cầu gãy tuyết đọng leng keng, cũng không nghĩ tới thời điểm mười hai tháng vừa vặn rất dễ dàng tuyết rơi.

Càng không nghĩ tới trận tuyết này còn có thể giúp mình tuyên truyền một ca khúc.

Nhìn xem tuyết vụn cầu gãy với cầu nóng.

Bình luận có đang ở khu trò chuyện, có nói về bài này, càng nhiều người cảm khái, sự trùng hợp lãng mạn này giống như một đoạn duyên phận tuyết vời.

Lại nhìn tới Khảo Sở Từ Khanh tìm trong thời gian nóng.

Bên này họa phong không đứng đắn, tất cả đều là trêu chọc.

“Hôm qua về mặt Sở Từ tuyết đôi đàn độn, cầu gãy thật sự có tuyết rơi ư?”

“Sở Từ: Có phải cây cầu gãy đã từng rơi tuyết hay không?”

“Cảnh khu: Tại hạ, chuyên môn vì? Mạnh Mạnh sao?!”

“Sở Từ là ai?”

“Chính là tác giả của cây cầu gãy do Diễm Tuyết Quân trồng, từ khúc đều là của một mình hắn, phần lời ca cao trào chỉ đúng đó hỏi cái gì “cầu gãy có tuyết qua hay không”, sau đó ngày hôm qua cầu gãy tuyết thực rơi.”

“Phốc!”

“Lão đại 66666!”

“Tú a!”

“Dự Ngôn gia đúng không?”

“Cố ý đi nghe 《Đoạn Kiều tàn tuyết》, rất không tệ, download rồi.”

“Cái tên bình luận nhiệt đầu tiên tuyên truyền kia làm ta cười chết mất, mọi người cùng nhau hét lớn, nhanh chóng nói cho hắn biết cây cầu gãy tuyết rơi, lần này là tuyết còn sót ở cầu gãy!”

Được rồi.

Lâm Tri Bạch · Sở Từ giờ phút này quả thật là ngơ ngác.

Bất quá nhìn thấy thi đấu bảng, Lâm Tri Bạch mộng bức hóa thành tươi cười.

Tăng lên!

Lại tăng lên!

Trải qua sự tuyên truyền của video trùng hợp này, cộng thêm trợ lực tìm kiếm nhiệt tình, cầu kiều 《Tàn Tuyết》 đã vọt tới hạng ba trong bảng thi đấu, khoảng cách đến hạng hai cũng chỉ một bước ngắn!

Đây chỉ là trong một đêm a!

Hôm nay đoạn video còn có thể lưu truyền, có thể mang đến bao nhiêu bài hát download?

“Độc nhũ tỷ tỷ.”

Lâm Tri Bạch cảm thấy tỷ tỷ là nãi độc, ngày hôm qua còn nói Đồng Lưu Đạm Tuyết ở cầu gãy này không có gì bất ngờ, cuối cùng chỉ có thể có thứ hai, còn có tư thế ta rất chuyên môn phân tích tuyệt đối.

Bây giờ, ngoài ý muốn chẳng phải đến rồi sao?

Có trợ lực ngoài định mức này, Lâm Tri Bạch cảm thấy ‘Kiếm Đoạn Kiều’ tuyệt ly đã hoàn toàn có đủ tư cách để so sánh với vị xếp hạng nhất trong bảng thi đấu hạng nhất kia!

Ai nói muốn đăng đỉnh cần phải có một trong ba gia tộc đó hỗ trợ tuyên truyền?

Không cần phải như thế.

Khu Tây Hồ đã giúp ta tuyên truyền.

Trận tuyết lớn đột nhiên này cũng đang vì ta mà tuyên truyền.

Bốn xá năm, chính là ông trời đang giúp ta tuyên truyền.

Trước kia Lâm Tri Bạch không thích rơi xuống trời tuyết, hiện tại bắt đầu thích rồi.

...

Liên quan tới chuyện này, Lâm Tri Bạch bị mộng bức, nhưng hẳn tuyết đối không có đám người ca đàn ngơ ngác!

Mới sáng sớm.

Trong vòng tất cả mọi người rời giường, sau đó lại nhìn xem video tuyên truyền một chút rồi xem thi đấu...

Nghĩ không mộng bức cũng khó.

“A?”

“Cái quý gì!”

“Giờ thi đấu hạng ba?”

“Thì ra còn có loại thao tác này?”

“Nhiệt độ nóng là thường có, lần đầu tiên nhìn thấy nhiệt độ của lão thiên gia!”

“Hồ nhiệt độ của ông trời còn được sao?”

“Sáng sớm đã bị người cười đến mức thẳng lưng không dậy nổi.”

“Ta vừa bị cầu gãy tẩy não, hẳn liền cho ta ra chiêu này!”

“Ta học được rồi!”

“Ngày 12 tháng phát ca, chủ đề nhất định phải có quan hệ với tuyết, tốt nhất là viết chung quanh cảnh đêm, 80% có thể phục chế cái thao tác này, còn lại 20 phần trăm, chính là tháng 12 sang năm không tuyết rơi!”

“Đầu tiên...”

“Bài hát của muội chất lượng tốt hơn...”

“Thứ hai chính là người ta phải nguyện ý phối hợp với ngươi.”

“Sau cùng, lời từ ngữ của ngươi cũng phải hỏi chuyện tuyết rơi.”

“Tóm lại, nghĩ cũng hay.”

Sóng này quả thực không hợp thói thường, hết lần này tới lần khác, không ai có thể nói lời nào.

Sở Từ nạn liền khó khăn trong quá trình tuyên truyền, không có tài nguyên tam đại, một người âm nhạc độc lập tiến vào mười thứ hạng đầu của thi đấu Quý bảng, tự nhiên bước đi rất khó khăn.

Nhưng bây giờ tuyên truyền bổ sung rồi.

Được ông trời bổ sung, là dùng tốc độ bài này vượt tới thứ ba, nhanh hơn mọi người tưởng tượng!

“Đây là thiên mệnh chi tử!”

Nếu như Tây Hồ Cảnh khu không phối hợp thì sao?

Coi như Cảnh khu phối hợp tuyên truyền là có thể hỏa sao?

Nếu tháng mười hai năm nay không có tuyết rơi thì sao?

Nếu như ca khúc cao trào không hỏi về chuyện tuyết rơi thì sao?

Khó trách có người phát ra cảm khái như vậy, đây không phải Thiên Mệnh chi tử thì là cái gì?

Sau đó.

Trong ngành bắt đầu nghiêm túc cân nhắc một vấn đề:

Bài Bài này hiện tại đã thứ ba, phỏng chừng hôm nay xông tới thứ hai cũng không có áp lực, vậy có phải là vị ca Hậu đệ nhất kia cũng gặp nguy hiểm hay không?

Giống như thật sự nguy hiểm!

Có khả năng Sở Từ sẽ lấy được đệ nhất!

Trừ phi Thiên Quang điên cuồng đập phá tuyên truyền, thậm chí tuyên truyền cũng chưa chắc đã được.

Bởi vì cầu gãy tuyết rơi mệnh mông đại thế đã thành.

Mẹ nó.

Tân ca mới xuất đạo tức là đỉnh phong còn chưa tính, trực tiếp lấy ra hạng nhất thi đấu?

Còn không hợp lẽ với Bạch Đế!

Bạch Đế tối thiểu chỉ là thứ hai.

Mặc dù có nguyên nhân như vậy.

Mà buổi sáng sau khi Chu Hàn nhìn thấy thi đấu thi mùa băng, liền lập tức gọi điện thoại cho nữ nhân.

“Tiêu Tiêu, ra ngoài tuyên truyền!”

“Ta đã nói rồi, nếu như hấn thật sự có bản lĩnh này, cũng không cần cưỡng ép cản đường.”

Lý Tiêu cười nói.

Chu Hàn hơi sửng sốt, sau đó cười khỏ nói: “Hai ta thật đúng là một đôi mà, đường đường ca vương ca sau đó lại bị hai người mới xử lý.”

“Không mạnh miệng nữa?”

Lý Tiêu chế nhạo bạn trai kia, cô là người tương đối có quan hệ Phật hệ, không quan tâm đến thắng bại, có chút quan hệ với Chu Hàn.

“Không phải mạnh miệng...”

Chu Hàn ngượng ngùng nói: “Luồng này quá trùng hợp, nếu như không có trận tuyết này, ta cảm giác hấn có thể bỏ qua uy hiếp đối với ngươi.”

“Sao ngươi không nói người ta không có công ty?”

“Ta cũng hiểu được, đọc sách phải lận đậy. Hoan K Khắc ảo diệu. Sở này thì cả con gái còn kém Bạch Đế, Bạch Đế mới là đáng sợ, sau này ngươi đừng phải đã biết tâm tình của ta rồi.”

Chu Hàn buồn bực nói.

Nhiều năm qua, Chu Hàn đã từng đụng phải rất nhiều người mới lợi hại, nhưng Bạch Đế tuyệt đối đáng sợ nhất.

“Thật sao?”

Người thuộc dòng Phật như Lý Tiêu cũng không phục được: “Vậy ngày nào đó ngươi đụng phải Sở Từ, ta thấy ngươi có thể chống đỡ được hay không, ta rất xem trọng người mới này, hẳn không phải loại dung hợp như phù dung sớm nở tối.”

“Ha ha.”

Chu Hàn cười phóng khoáng, mạnh mẽ nói: “Không trị được Bạch Đế, ta còn trị không được Sở Từ này?”

Hạng ba, ngày mấu chốt thứ mười tám, xin vé mặt trắng.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 71: Trên phòng thứ ba, không cần biết cây cầu gãy tuyệt vọng hay không, ít nhất tháng này thuộc về Sở Từ.

Buổi tối hôm đó.

Tây Hồ tuyên truyền văn chương và âm nhạc phối hợp nhiệt tình gia trì 《đoạn kiều tàn tuyết》 bước lên thứ hai.

Cho dù thi đấu Quý bảng kết thúc như vậy, thành tích tháng này của Sở Từ cũng khiến người ta khó quên, năm nay người mới ca mới chỉ có một mình Bạch Đế có thành tích này.

Có điều thi đấu Quý bảng còn chưa kết thúc.

Mọi người đều đang đợi kết quả chém giết ở vị trí quán quân, hươu chết vào tay ai vẫn còn lo lắng.

“Không cần phải lo lắng nữa.”

Giang Thành phát biểu cái nhìn của hắn, “Ta từng nghiên cứu số liệu, dựa theo tác phẩm của Lý Tiêu, so sánh với bài văn chương của chúng ta, hai mươi sáu ngày đó chính là ngày 《Đoạn Kiều tàn tuyết》 đăng đỉnh, nếu nhất định phải cần một thời gian cụ thể, đại khái vào khoảng hai giờ chiều hôm đó.”

Lâm Tri Bạch: “...”

Ngươi đây là khoa học hay là đoán mệnh?

Giang Thành đánh miếng vá: “Điều kiện tiên quyết là trời không làm chuyện xấu, nhưng Lý Tiêu rất Phật hệ, nhìn xem không có ý đại động can qua, bằng không quả thật còn có lo lắng.”

Lâm Tri Bạch từ chối cho ý kiến.

Hắn đột nhiên nghĩ đến xếp hạng đầu tiên thi đấu chỉ là đứng thứ nhì, Sở Từ đều không lấy được tiền thưởng thêm vào thân thoại.

Khó chịu a Giang Thành.

Nếu như Bạch Đế nhận thứ nhất, công ty sẽ cho thêm một trăm vạn tiền thưởng, vừa nghĩ như thân thoải cũng không phải đen như vậy.

Quên đi, hấn cũng không muốn cái này.

Lâm Tri Bạch gọi ra ứng đở, hấn muốn cùng hệ thống định ra một bài Cổ Phong Ca.

Nếu Cổ Phong ca đã muốn ở trên thị trường sôi động hấn, vậy thì trước tiên để cho Sở Từ lại hung hăng gặm chiếc bánh ngọt này đi.

Tiếp tục chọn bài ca lão luyện!

Sở Từ vừa mới cất bước, tác phẩm của tác phẩm không thể thay đổi quá lớn, tốt nhất cứ nhìn chăm chăm vào một người trước đã.

Cũng may lão Hứa không chỉ có một bài phong cổ.

“Đinh đông!”

Hệ thống nhanh chóng định chế xong: 【Chúc mừng kí chủ thu được ca khúc 《Châu Nguyệt》!】

Đây là Đặc Lạp, vậy mà lại là người đứng đầu này?

Bài tập này được ghi lại từ lời phổ biến người phát hành nghề Tầm Vụ Tiên Quyển thứ hai, coi như là cuộc album chính đợt thứ hai đã tác phẩm, một khi tiến hành phóng đại thì sẽ có gió mưa hò mưa trên danh sách các loại nhiệt ca bảng.

Chất lượng so với cầu gãy tuyệt lở lúc trước cũng không kém chút nào.

Lâm Tri Bạch rất hài lòng.

Bây giờ hấn cũng đã tìm ra kinh nghiệm.

Lấy từ Sở Từ mà nói, phong cách phát ca có thể thay đổi, nhưng nhất định phải tiến hành tuần tự.

Tỷ như giai đoạn trước có thể tận lực kiếm được tác phẩm của lão Hứa, dù sao thì rất nhiều ca khúc của vị này quả thực là vì đánh bảng mà sinh ra.

Bạch Đế bên kia càng tự do, phong cách biến hóa có thể lớn hơn một chút.

Dù sao trước mắt bản thân phong cách ba đầu tác phẩm của Bạch Đế đã không thành hệ thống, chỉ cần không phải quá thái quá là được, dù sao không cần tự mình hát, có thể chế tạo thành “Thái tấu chuyên để tạo ra thân thể Tiên Nữ.

“Miễn Châu Nguyệt Chử Nguyệt phát tháng sau.”

Chủ yếu là vì đề Sở Từ củng cố nhân khí của mình.

Nhưng nói đến mức người khác tức giận, Sở Từ còn chưa sáng tạo ra danh nghĩa.

Vốn muốn chờ âm nhạc công ty lại làm tiếp, nhưng bây giờ Sở Từ vẫn còn đang nóng lòng vợ vét, nếu như có danh sách thì hẳn là có thể tăng không ít fan a.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch lập tức bảo Giang Thành đi làm.

Giang Thành cười nói: “Hôm nay vừa tra xét nhiệt tình ta liền sáng lập xong sổ sách rồi, hoàn thành kiểm chứng giữa trưa, ta đưa số tài khoản cùng mật khẩu cho người, chú ý tuyệt đối đừng đăng sai, nếu không liền xong đời rồi.”

“Ta ngu như vậy sao?”

Ba mai ngựa đều có thể không làm được bao nhiêu ngu ngốc a.

Giang Thành suy nghĩ một chút cũng đúng, hẳn chưa từng gặp qua mấy người so với lão bản nhà mình còn cẩn thận hơn.

...

Mật khẩu mật khẩu rất nhanh đã tới tay, Giang Thành trên những chuyện này tựa hồ luôn có thể cân nhắc đến phía trước Lâm Tri Bạch.

Điều này càng khiến Lâm Tri Bạch cảm thấy mình tìm được một người phát ngôn vô cùng tin cậy.

Sau khi dùng máy tính phòng chiếu đăng ký danh sách cực quang của Sở Từ, Lâm Tri Bạch phát hiện fan đã lên đến ba vạn.

Hẳn là công lao sẽ nóng rực, còn có ưu thế xương người, dù sao mình cũng là ca sĩ.

Nhưng một đôi như thế này dường như hơi yếu hơn so với Bạch Đế.

Tại sao tài khoản giữa Dạ Hâu cùng Sở Từ đều hấp dẫn fan hơn cả Bạch Đế?

Vậy mà người lại gọi là tiền bối.

Lâm Tri Bạch chửi bới, sau đó dùng tài khoản của Sở Từ, chuyển sang video truyền thuyết về cây cầu gãy tuyệt đong ở khu vực Tây Hồ kia, phối với chữ “Đại Tuyệt”.

Đột nhiên có một giọng nói mộc mạc vang lên.

Đương nhiên đây là một sự tương phản cố ý xây dựng.

Nội dung ghi chép của Bạch Đế đã được công bố về công văn.

Lâm Tri Bạch cũng không thể làm cho Sở Từ cũng phải làm một bài thơ, rất dễ làm cho người ta nảy sinh liên tưởng, đơn giản trực tiếp một chút sẽ tốt hơn.

Từ điểm ấy mà nói, Lâm Tri Bạch thật sự rất cẩn thận.

Càng cẩn thận chính là, Lâm Tri Bạch đã bắt đầu đi đăng nhập vào cửa hàng mạng để mua điện thoại mới.

“Mạch hồng đi.”

Hiện tại Lâm Tri Bạch có hai điện thoại di động, một trắng một đen.

Điện thoại di động màu trắng là chủ dụng của Lâm Tri Bạch, bên trên treo danh sách của Bạch Đế.

Điện thoại di động màu đen chuyên dùng để đăng ký tài khoản của Bất Dạ Hâu, phong cách mã giáp này chính là bóng tối nha.

Về phần điện thoại di động màu hồng tiếp theo cần mua, thì phải dùng để đăng ký sổ sách của Sở Từ, như vậy ba điện thoại sẽ được phân biệt đối ứng ba mai ngựa.

Vĩnh viễn không có khả năng đăng sai.

Hoặc là nói chỉ cần không phải mù, liền khẳng định sẽ không làm.

Sau khi đơn đặt hàng thành công, Lâm Tri Bạch nhìn nhìn nội dung bình luận của Sở Từ, quả nhiên đều là trêu chọc làm chủ.

“Nhiệt lục tới vậy xem.”

“Đây tuyệt là? Mễ Duy Tư Mã Nhĩ Mạch Tang?”

“Chúc mừng thi đấu hạng hai, trận tuyệt công này không thể không có ~ “

“Sở Từ là tên thật sao?”

“Vì sao lại đặt tên là Sở Từ?”

“Có phải người có một huynh đệ tên là Thi Kinh không?”

“Thích 《Đoạn kiều tàn tuyệt》, lúc nào Sở Từ lão sư tuyên bố bài mới?”

“Người cổ phong thích đến đây báo danh, thích thanh âm Sở Từ!”

“Tất cả mọi người ở Cổ Phong Quyển đang chờ cổ phong tác của lão sư Sở Từ!”

“Ta từng thấy huynh đệ này trên lầu ở Bạch Đế, hẳn nói giống nhau như đúc, chỉ đổi Sở Từ thành Bạch Đế.”

Lâm Tri cười trắng trợn.

Hắn tự nhiên cũng ở chỗ Bạch Đế xem bình luận tương tự.

Bây giờ cổ phong quyển hình như đặc biệt chú ý đến Bạch Đế và Sở Từ, ước chừng chỉ có Bạch Đế và Sở Từ mới có thể đưa Cổ Phong Ca tới một độ cao nhất định.

Không biết sau này bài hát Trung Quốc phong ra, mọi người còn có thể phân loại nó vào trong gió cổ không?

Không có bình luận, Lâm Tri Bạch trực tiếp rời khỏi danh sách.

Đương nhiên cũng là xuất phát từ sự cẩn thận của Lâm Tri Bạch, mặc dù rất ít có khả năng...

Nhỡ có người dùng máy tính của mình thì sao?

Đó chẳng phải là nhìn thấy được khoản thu chi của Sở Từ treo ở phía trên sao?

Cẩn thận một chút, chắc chắn không sai.

Mà ngay lúc Lâm Tri đang chuẩn bị rửa mặt ngủ, ca ca gọi điện thoại tới, ngữ khí có chút hưng phấn.

“Ngày mai tổng hợp lại có tập luyện trước đó, có muốn đến xem không!”

Ca ca tìm Lâm Tri Bạch là chuyện rất bình thường, bởi vì tiết mục huynh đệ tỷ muội đều bỏ hết sức lực, danh sách đứng đầu là bọn họ cùng nhau thảo luận ra.

“Được.”

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “VẬY ta có rảnh đi qua xem một chút.”

Chủ yếu là ả quan trọng, phải xác nhận tổng nghệ này không khác nhiều so với kiếp trước, tuy rằng hắn đã viết rất rõ ràng trong án kỷ.

...

Quý bảng ngày thứ hai vẫn đang vô cùng lo lắng, cầu gãy tuyệt vọng vẫn là hạng hai.

Ban đêm sau khi tan học, Lâm Tri biết xe trắng đi tới thần thoại giải trí, ở dưới đài yên lặng quan sát tôi là tập luyện của ca sĩ.

Sau khi luyện tập xong.

Lâm Tri Bạch thở phào nhẹ nhõm.

Ca ca quả nhiên chấp hành một cách nghiêm khắc theo yêu cầu của bản thân, tuy rằng chỉ là tập luyện, nhưng cũng có thể nhìn ra rất nhiều thứ.

“Cảm giác thế nào?”

Lâm Thắng Thiên rất hài lòng với cách tập luyện của tiết mục, hắn càng ngày càng cảm thấy tiết mục này có thể được rồi!

“Được.”

Lâm Tri Bạch chỉ có thể khen: “Tịch nghệ rất lợi hại.”

Mặc dù Lâm Tri Bạch cũng không biết là ca ca khen mình hay mình.

Ca ca lại bắt đầu nói về hiệu quả của tổng kỹ thuật sau khi ra ngoài, Lâm Tri Bạch chỉ có thể tiếp tục qua loa. Hắn đạt được bản án, đồng thời đã bị hệ thống quán đĩnh.

Có thể nói:

Kiếp trước ta là ca sĩ, mỗi năm mỗi một quý hẳn đều đọc “tùng lượng tử tử” xem qua “Muội tiết mục”, lục chế cùng với biên cấu cuối cùng của hẳn rõ ràng hơn ca ca.

“Ta đưa muội trở về.”

Ca ca cuối cùng lái xe đưa Lâm Tri Bạch về chỗ ở, chẳng qua trên đường vẫn lái nhải không ngừng.

Là do lúc trước hẳn đã tìm người ở trong xem tình huống tập luyện gì đó, những người này có độ hài lòng cao bao nhiêu lần với tiết mục, nhưng Lâm Tri Bạch chỉ quan tâm một vấn đề.

“Đại khái chừng lúc nào pháp hành?”

“Thời gian cụ thể còn chưa định, chúng ta chính thức ghi lại còn chưa bắt đầu, chẳng qua khẳng định là thần thoại hiện tại.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch không có gì ngoài ý muốn.

Trên thần thoại võng nghe tên liền biết.

Lữ Y Tư dưới cờ của tập đoàn thần thoại.

Ốc Nhĩ Phở Đức này tại Tần Châu dùng hộ số đứng thứ nhất, Duy Nhĩ Đức cùng Thiên Quang ở phương diện video không có cây nào quá lớn.

Không có biện pháp.

Thần thoại mới là lão đại trong tam đại.

Tuyệt đại đa số thời điểm Thiên Quang và Duy Tư Lặc không thể chống lại thần thoại.

Phỏng chừng Kinh Cuồng Tiêu đến lúc đó cũng sẽ ở trên video thần thoại hành pháp, về phần đài truyền hình có thể đồng bộ hay không thì cũng không rõ ràng lắm.

Ca ca rời khỏi, Lâm Tri rửa mặt nghỉ ngơi.

Mấy ngày kế tiếp, ảnh hưởng do việc nhiệt liệt gây ra giảm xuống.

Bất quá cầu gãy tuyết rơi vẫn kiên cố như cũ, không ngừng thu nhỏ cùng đệ nhất chên lệch.

Ngày hai mươi sáu tháng mười hai.

Buổi sáng tám giờ thi đấu bảng.

“Số mười hai Nguyệt Thiên!” Công kích 218787

Tên thứ hai là “Đoạn kiều”, tuyệt “Phong Tuyết” lịch 17538”.

Giữa trưa, mười hai giờ.

Vị trí thứ nhất “Số 12 Nguyệt 》 này. Số612

Vị trí thứ hai là “Địa Đoản Kiều”, Mang Tuyết ” rộng 184.388”.

Buổi chiều.

Bốn giờ.

Giang Thành nín thở đưa mắt nhìn 《 Đoản Kiều tàn tuyết kiều》 đã vượt qua hạng nhất, trở thành quán quân thi đấu Quý Bảng mới.

“Thắng!”

Giang Thành phảng phất chứng kiến lịch sử, gằm nhẹ trong một bức họa của một người, mặc dù thời gian này so với dự tính của hắn muộn hơn hai giờ, đương nhiên không phải rất quan trọng. QU đọc sách rồi rồi rắm, đục – ma hoa.

Cùng lúc đó.

Bên trong các đám đông đang nói chuyện phiếm, cũng nhao nhao truyền lấy bản đồ đoạt được từ 《 Đoản Kiều Tàn Tuyết Bảng Đoản Quý lên đỉnh.

“Đệ nhất cùng đệ nhị dịch vị...”

“Hữu phụ xuất đạo làm liền giết chết một vị ca ca!?”

“Bạch Đế! Sở Từ! Người mới bây giờ thật là nghịch thiên!”

“Sao ta lại có cảm giác nhạc đàn Tần Châu chúng ta thật sự có xu thế biến thiên nhỉ?”

“Trời không thể thay đổi.”

“Ba đại tài năng mới là nhạc đàn của chúng ta, thậm chí cả lĩnh vực văn áo Tần châu.”

“Nhưng sao ta lại cảm thấy tên Sở Từ này đã mở một miếng ngói trên căn phòng lớn này?”

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 72: Có người biến sắc xuất đạo tức đỉnh phong, sau đó như lưu tinh lướt qua.

Có người đi ra khỏi đại đạo liền đỉnh phong, sau đó là xây lầu.

Trong nghề đều đang tò mò, vị Sở Từ này vừa xuất đạo liền giành được quán quân trong bảng thi đấu, về sau sẽ trở thành người đứng đầu hay là người kia?

Hôm nay là ngày 26 tháng 12.

Lam Tinh đang trong vòng 2000 năm.

Đương nhiên hai ngàn năm của Lam Tinh không giống như kiếp trước, dù sao hai thế giới song song cũng không thể so sánh với nhau được, có điều hai người mới xuất hiện trong hai ngàn năm trước của Lam Tinh.

Bạch Đế.

Sở Từ.

Chuyện này để lại ấn tượng sâu sắc cho rất nhiều người trong nghề.

Nhất là Sở Từ, nói hẳn đứng ở nóc nhà ba nóc cuối cùng của hai ngàn năm, cười đùa cũng không phải là đùa.

Chỉ vì:

Trong mười vị trí đứng đầu Lam Tinh thi đấu, những năm gần đây đều bị tam đại bao thầu, có ít nhất ba người âm nhạc lớn ngoài ra có thể chen lấn tiến vào một mẫu ba phần đất này.

Còn đệ nhất?

Không nói chuyện cha Khúc từ trên trời rơi xuống, trên cơ bản hoặc là Thiên Quang hoặc là Thiên Lô Nặc hoặc là thần thoại!

Sở Từ là người đầu tiên có xuất thân trong vòng hai năm gần đây, nhưng cuối cùng lại giành được người mới đệ nhất trong bảng thi đấu, xem như đã vượt qua được vòng phong tỏa tam đại.

Nhưng đối với Lâm Tri Bạch mà nói, trò chơi vừa mới bắt đầu.

Buổi tối hôm đó hẳn bắt đầu biên soạn Vụ Châu Nguyệt Thiên, cũng tiến hành thu hình ngày hôm sau.

Để đảm bảo bài hát này càng hay, Lâm Tri Bạch còn cố ý tăng thêm âm thanh vui mừng khi vừa mới nhận được.

Âm nhạc đạt tới cấp 441.

Chân chính ý nghĩa “Một điểm tiến bộ”.

Lục xong âm nguyên của Ca Lâm Tri Bạch phát cho Giang Thành.

Sau khi Giang Thành nhận được ca khúc, vội vàng gọi điện thoại cho Lâm Tri Bạch, dáng vẻ vô cùng nặng nề:

“Ông chủ nghĩ lại đi!”

“Làm sao vậy?”

“Ngài định tháng một phát bài hát mới à?”

“Đúng vậy a.”

“Không được phát bài hát này!”

“Có vấn đề gì sao?”

“Tháng sau là mùa xuân a!”

Tết mùa xuân của Lam Tinh chính là ngày 1 tháng 1.

Đương nhiên thế giới bình hành xuất hiện loại sai lệch này là rất bình thường.

Đây là ngành sản xuất phim tốt từ trước đến nay có cách nói mùa xuân.

Rất nhiều đại phiến sẽ lựa chọn chiếu ở thời kỳ này, người bán vé bình thường đều là cao nhất trong toàn bộ năm.

Mà ở Lam Tinh Lạc Đan kỳ thực cũng có thuyết pháp tiết xuân.

Bởi vì tiết xuân có đầu xuân muộn.

Xuân Vãn đối với Nhạc Đan mà nói chính là cái gọi là lễ xuân.

Có chút bài hát mới mượn bình đài xuân chiều tuyên bố, lưu lượng tự nhiên bạo tạc.

Dưới tình huống bình thường, một tháng lấy được hai ngàn vạn quán quân trong thi đấu Quý bảng.

Mà quán quân thi đấu Quý bảng một tháng?

download lượng không có tám ngàn vạn trở lên thì đừng mơ mộng nữa.

Bởi vì người dám phát âm trong tháng này đều là những người thuộc Khúc ba và ca khúc hậu.

“Cuộc chiến Chư Thần!”

Trong nghề đánh giá Quý bảng một tháng một như thế.

Lâm Tri không ngờ ánh trăng này của mình lại đánh bại một ca rồi, Lý Tiêu còn tốn sức như vậy, còn cần thiên thời địa lợi hỗ trợ, nếu đụng phải nhiều ca hát hơn, thậm chí là Khúc ba, xác thực không thể chơi đùa.

“Ta biết rồi, tháng hai sẽ phát tiếp.”

Nếu thi đấu xuân tiết thi đấu Quý bảng là cục diện thần tiên đánh nhau, vậy mình sẽ không tham gia náo nhiệt, người ta vừa là Khúc ba vừa là ca vương ca, còn có thêm trợ cấp của sân khấu Xuân Vãn...

Căn bản không có cách nào đánh được.

Đây đã không còn là sự so đấu chất lượng của ca khúc nữa rồi.

Rất nhiều khách quan đặt chên lệch, ngoại trừ chất lượng thì càng là dùng nhân khí và nội tình.

“Ông chủ anh minh!”

Giang Thành chỉ sợ Lâm Tri Bạch trẻ tuổi khí thịnh không phục, “Tránh cuộc chiến Chư Thần, chờ cánh của Nguyễn Cung chúng ta cứng lại sẽ cùng bọn họ phân cao thấp.”

Chủ yếu là do Sở Từ khởi đầu quá suôn sẻ.

Một tháng thi đấu Quý bảng nhất định không chiếm được thứ hạng tốt.

Vậy tại sao tháng hai lại tranh đoạt một lần hạng nhất?

Qua một tháng sau, cạnh tranh thi đấu Quý bảng sẽ nhỏ hơn rất nhiều, độ khó cầm đê nhất thấp hơn không ít.

Đây không phải là kinh sợ.

Nhưng làm người phải biết cân nhắc.

Nếu như hai tháng này Sở Từ không hát, vậy năm sau hẳn sẽ chuyển trọng tâm công tác đến chỗ Bạch Đế trước đi.

Lâm Tri Bạch nghĩ như vậy.

...

Trường học số hai mươi tám chính thức được nghỉ lạnh, Lâm Tri Bạch cũng tạm thời chuyển về nhà ở.

Cha còn ở bên ngoài quay phim, nói là ngày tết xuân sẽ trở về, nhưng tết xuân cùng người nhà đã qua sẽ phải quay về tổ kịch tiếp tục làm việc.

Ca ca cũng đang bận tổng nghệ.

Buổi tối về đến nhà, thấy Lâm Tri Bạch trở về, liền bắt đầu chia sẻ vui vẻ, nói là qua lễ hội xuân này sẽ chính thức bắt đầu ghi chế, thu chế không lâu sau có thể dùng pháp thuật.

“Chúc mừng.”

Lâm Tri Bạch cảm thấy ca ca luôn tán gẫu về tổng kỹ với mình.

Thái độ nhiệt tình kia, giống như đã biết tiết mục này là Lâm Tri Bạch bày mưu.

“Đừng chỉ là chúc mừng thôi.”

Ca ca chà chà tay, “Ta còn thiếu âm nhạc cổ vấn, ngươi hiểu ý ta chứ.”

Lâm Tri Bạch bưng tỉnh đại ngộ.

Khó trách ca ca lão cùng mình tán gẫu những thứ này, thì ra là muốn kéo mình tráng đỉnh?

“Vậy ta đây nghỉ ngơi không có chuyện gì, cùng ngươi chép tiết mục đi.”

Lâm Tri cười trắng đáp ứng, cổ vấn không hỏi thì hẳn tự hỏi năng lực còn chưa đủ, nhưng tiết mục này hẳn quả thật có thể

giúp được, cũng không sợ lộ thứ gì, trải qua mấy tháng học tập, người khác cũng không dễ nhìn ra lai lịch của mình, nói ít thôi không phải là tốt rồi sao?

“Như vậy mới đúng chứ.”

Lâm Thắng Thiên rất vui vẻ, hẳn cảm thấy ở đây có tiết mục “Bạch Đế” chắc chắn sẽ ổn hơn.

Đó là nguyên do.

Ngày thứ hai.

Bên cạnh Lâm Thắng Thiên dẫn Lâm Tri Bạch tới thần thoại giải trí.

Tổng Nghệ bộ giải trí thần thoại tổng cộng có mười bộ phận.

Lâm Thắng Thiên ở tổng nghệ bát bộ, trong tầng thứ ba mươi tám của tòa cao ốc này, mấy hôm trước Lâm Tri Bạch đã tới mấy ngày trước.

Đến tầng thứ ba mươi tám.

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Trương Hi Dương đang ở sảnh tập luyện số một, vòng tay ở sảnh số bảy tập luyện, vừa vặn hôm nay hai người bọn họ đều ở bên trong tập luyện, người có thể đi xem tình huống.”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu.

Mười phút sau Lâm Tri Bạch tiến vào phòng tập luyện, Trương Hi Dương đang hát một bài ca.

Mặc dù chỉ là tập luyện, nhưng thái độ của Trương Hi Dương rất chân thành, nhìn thấy Lâm Tri Bạch cũng không dừng lại, tiếp tục hát ca trên sân khấu.

“Thang đỏ.”

Lâm Tri Bạch gọi hệ thống trong lòng ra, thử hỏi: “Bộ bài Điền khùng quyền rũ? Giá trị lượng vui đại khái là bao nhiêu?”

Phi hồng: “Cần tiêu hao 1000 điểm vọng.”

Lâm Tri khoe miệng co rút, không nghĩ tới hệ thống lại có công năng này, xem ra hệ thống này còn rất nhiều công năng

cần tự mình đào móc, về sau không có việc gì phải hỏi kỹ mới được.

Chẳng qua loại chuyện này còn phải tiêu tốn danh vọng?

Mà thôi, dù sao giá trị danh vọng cũng rất cao, một ngàn cũng không tính là nhiều, Lâm Tri Bạch trực tiếp trả.

Sau một khắc.

Hệ thống kiểm tra kết quả: “Hiện tại giá trị thanh nhạc của Trương Hi Dương là 82.”

Lâm Tri Bạch ngạc nhiên, hẳn chỉ có hơn 41 điểm, nói cách khác Trương Hi Dương hát công là gấp đôi mình.

Suy nghĩ một chút.

Lâm Tri Bạch hỏi: “Điểm số sau khi ca hát Vương ca là bao nhiêu?”

Phi Hồng đáp: “Lam Tinh Ca Vương Ca trị giá trên 80 dặm.”

Lâm Tri Bạch lại hỏi: “Vậy giá trị của Chu Hàn thì sao?”

Phi Hồng lần nữa trả lời: “Nhân viên kiểm tra cần ở trong khoảng cách trăm mét với kí chủ.”

Lâm Tri Bạch hơi nhú mày.

Nói vậy là Trương Hi Dương hát công đã đạt đến tiêu chuẩn của ca vương?

Nếu như ca công đạt tới tiêu chuẩn ca vương, có phải ý nghĩa lại ra mấy bài ca tốt, Trương Hi Dương thật sự có thể trở thành ca vương rồi?

Lúc này.

Trương Hi Dương dừng luyện tập xong, đã đi xuống sân khấu, cười đi về phía Lâm Tri Bạch.

“Đã lâu không gặp.”

“Vốn ta muốn hỏi một chút xem có ta giúp được hay không, bây giờ xem ra không cần, lão Trương người là đến quán quân phát tiết mục a.”

Lâm Tri Bạch cũng cười nói.

Cho dù không có số liệu để so sánh, Lâm Tri Bạch vừa rồi cũng cảm nhận được Trương Hi Dương hát công cường hãn, tuyệt đối có quán quân tham gia tranh đoạt tiết mục.

“VẬY CŨNG CHƯA CHẮC.”

Trương Hi Dương nói: “Sau này còn phải nhờ vả sư phụ Bạch Đế nhiều hơn.”

Lâm Tri Bạch không có lảng tránh câu chuyện, “Ta đang chuẩn bị bài hát mới cho ngươi, nhưng còn cần một chút thời gian.”

Công hát của Trương Hi đã đạt tới tiêu chuẩn của ca vương.

Không phải tở tở đã nói trong bộ phận của nàng không có ca vương sao?

Mình hoàn toàn có thể trợ giúp Trương Hi Dương trở thành ca vương chân chính.

“VẬY THÌ TA TIN TỨC CỦA LÃO SƯ BẠCH ĐẾ ĐÂY.” Trương Hi Dương có chút mong chờ nói.

Hai người lại hàn huyên trong chốc lát.

Lâm Tri Bạch cáo từ, không quấy rầy hấn tập luyện, quay đầu đi thăm Lâm Thủ Nhất.

Lâm Thủ Nhất giờ phút này đang cùng âm nhạc lão sư trao đổi cái gì, tựa như gặp vấn đề gì đó.

“Vòng tay.”

Lâm Tri Bạch hô một tiếng.

Lâm Thủ Nhất nhìn thấy Lâm Tri Bạch lập tức hưng phấn chạy tới.

“Sao thúc phụ lại tới đây?”

“Tới xem ngươi tập luyện thế nào, dù sao ngươi cũng là người được ta giới thiệu tiết mục.”

Lâm Tri Bạch cười trắng nói.

Lâm Thủ Nhất cười khỏ nói: “Ta đang luyện tập 《Tiêu Khuuyết Sầu》 đây, kỳ thú nhất nghĩ vững vàng một chút, nhưng lão sư giám chế âm nhạc chúng ta nói hấn là làm một

chút cải biên, bằng không sẽ rất không cảm thấy mới mẻ, đáng tiếc trước mắt chúng ta còn chưa tìm được phương hướng cải biên tốt, chuyện này có khả năng cần thúc phụ hỗ trợ, dù sao ca này là do thúc phụ viết.”

Lâm Tri Bạch: “...”

Lúc trước còn nghĩ mình sẽ không lộ ra về e ngại, kết quả vừa tới đã gặp phải vấn đề khó khăn này.

Cải biên “Tiêu Sầu”?

Thúc phụ con làm không được a!

Lại nói bài hát này cũng không có gì đặc biệt để cải biên bản.

Chẳng qua nhìn ánh mắt mong đợi của vòng tay, Lâm Tri Bạch cũng không thể nói thẳng ta không có bản lĩnh kia.

“Giám chế lão sư nói không sai.”

Lâm Tri Bạch nói: “Đầu tiên tới tiết mục người phải có chút mới mẻ, vừa hay chỗ này của ta có một bài hát...”

Lâm Thủ Nhất trước mắt sáng ngời: “Bài hát mới!?”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu, hần quyết định đem người giống như Lâm Thủ Nhất dạy cho một bài thơ.

Vốn bài hát này định để lại cho Lâm Thủ Tọa.

Chỉ là Lâm Tri không ngờ là lại sớm lấy ra như vậy, chẳng qua bầu không khí đều xuất hiện ở đây rồi.

Bản thân Bạch Đế lão sư cũng không thể thả ra một cái rắm được, tình cảnh quả thực có chút khó coi, vậy thì trước tiên hãy lấy bài hát này ra đi.

“Quá tốt rồi!”

Lâm Thủ Nhất hưng phấn hần lên: “Cảm ơn thúc phụ!”

Lâm Tri Bạch buồn cười nói: “Người không nghi ngờ chất lượng bài ca mới?”

Lâm Thủ Nhất lập tức nói: “Chỉ cần là bài thúc phụ viết ta đều thích!”

Cái miệng nhỏ thật ngọt.

Lâm Tri Bạch gật đầu nói: “Vậy ta gửi bài ca mới cho muội.”

May mà trước đó đã làm tốt, khúc nhạc và ca hát đều thông qua điện thoại gửi cho Lâm Thủ Nhất.

Không phải toàn bộ bài hát đều phải đánh bản.

Bài hát này giao cho Lâm Thủ Nhất, dựa vào ca pháp của ta mà tuyên bố, cũng có thể có nhiệt độ.

Sau đó không lâu.

Lâm Thủ Nhất vụng về liên hệ với tiểu thuyết âm tiết mục: “Ta quyết định tiết mục đầu tiên được đổi bài mới!”

Tân Ca?

Âm nhạc tổng xưởng nhíu mày: “Không an toàn!”

Lâm Thủ Nhất nghiêm túc nói: “Ta cảm thấy “Tiêu Tiêu Sầu” mọi người đã nghe chán, cho dù cải biên cũng rất khó có hiệu quả lạ thường, không bằng trực tiếp hát bài mới.”

“Bài hát mới là Song Nhận Kiếm.”

Đại Giám ngữ thẩm thía nói: “Người nghĩ ra kỳ chế thắng, song nhận kiếm này có thể làm tổn thương chính mình, Nhại Tí Tí có cơ sở...”

“Không chỉnh biên tốt đẹp a. KÊU đọc sách trực trực. S** K Khắc Hoa Hoa Hoa thủ, S_当然了 nhân.”

Lâm Thủ Bút cứ theo lí lẽ, Vị Trấn lại cau mày.

Lâm Thủ Nhất kiên trì nói: “Dù sao ta cũng đã quyết định, tiết mục đầu kỳ nhất định phải hát bài mới của lão sư Bạch Đế...”

“Kẻ nào mới Ca?” Vị Giám sừng sốt.

“Bạch Đế sư phụ.” Lâm Thủ Nhất nói vụng về.

“...”

Vị Tổng Nhĩ trầm mặc một lát, đột nhiên trở mặt cười: “Suy nghĩ kỹ một chút, kỳ thật hát bài mới cũng không phải là không được...”

“Ừm” một lần nữa cảm tạ Minh chủ đi đường đau chân

Nguyệt phiêu ~!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 73: Sau trận chiến thứ nhất Dận Tụ sau khi đem bài ca mới giao cho Lâm Thủ Tọa, Lâm Tri Bạch tới phòng làm việc của Lâm Thắng Thiên.

Đến cửa ra vào của văn phòng.

Lâm Tri Bạch lại nghe bên trong truyền đến giọng nói phần nộ của ca ca:

“Người cũng muốn đi?”

“Lâm Báo cho người điều kiện gì?”

“Trước đây ta tay phải hot nhất đều cho người chủ trì, tiết mục mới lần này, ta cũng nghĩ đến trước tiên? Mơ hồ? Kết quả người báo cho ta như vậy sao?”

“Mấy ngày trước nói với ta sinh bệnh?”

“Chỉ sợ mấy ngày kia là Lâm Báo đang đàm phán điều kiện với người?”

“Vả làm đầu gà không làm đuôi phượng, tổng hợp Nghệ của hắn có nhiều người đứng đầu, người đi tới là có chỗ của riêng mình sao? Mấy năm nay người thế nào, người có thể nói với ta một chút không tốt nào không?”

“Ngài lưu tâm nhiều, người đi lên cao.”

Một giọng nói khác vang lên, sau đó một nam nhân sắc mặt khó coi đi ra, bởi vì động tác quá vội còn chạm vai Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch trừng mắt lườm y một cái.

Nam nhân kia nhanh chóng rời đi.

Lâm Tri Bạch tiến vào văn phòng, nhìn thấy ca ca Lâm Thắng Thiên Chính đứng ở cửa sổ, sắc mặt còn khó coi hơn cả nam nhân vừa mới ra khỏi cửa.

“Làm sao vậy?”

Lâm Tri Bạch đại khái có thể đoán được tình huống, nhưng vẫn hỏi một câu.

Lâm Thắng Thiên nhìn thấy đê đê, sắc mặt hòa hoãn một ít, nhẹ nhàng thở dài nói: “Kẻ chủ trì của chúng ta muốn chuyển tới bên Lâm Báo, điều lệnh ký tên của bộ trưởng đều lấy ra.”

“Hoa báo a.”

Lâm Tri Bạch lắc đầu, “Kẻ đó thủ đoạn quá thô sơ.”

Lâm Báo là con trai nhỏ nhà nhị bá, đều là chủ nhân nóng tính giống như ca ca của hắn, ngay cả chó ở trang viên thành nam cũng ghét bỏ, nhậm chức ở tổng nghệ bộ, phụ trách tổng nghệ.

Trên danh nghĩa cùng cấp bậc với Lâm Thắng Thiên Bình.

Lâm Thắng Thiên bắt đắc dĩ nói: “Thủ đoạn hơi tệ một chút, nhưng người chủ trì muốn làm gì thì làm, cũng không thể cưỡng ép lưu người lại, huống hồ tâm tiểu tử này đã không còn ở đây.”

Lâm Tri Bạch hỏi: “Có ảnh hưởng gì không?”

Lâm Thắng Thiên gật đầu: “Không có bất cứ ảnh hưởng gì, vốn định nhờ hắn tuyên truyền thứ tự cuối cùng của ca sĩ, ta không thể nổi giận chuyện này.”

Chuyện này quả thực không ảnh hưởng đến bản thân tiết mục.

Các ca sĩ đầu tóc phải ngẫu nhiên chơi chủ trì.

Ngoài ra còn có thể an bài cho mỗi ca sĩ tạm thời một vị quản lý.

Lâm Báo có khả năng cũng không biết điếm này, cho rằng từ nơi này đào đi một người chủ trì, có thể làm cho tiết mục của Lâm Thắng Thiên chịu ảnh hưởng lớn như thế.

Lúc này.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Sau đó một gương mặt khóe miệng mang sẹo xuất hiện, “Tiểu Thiên giúp một việc, Lưu Vũ chuyển đến một cái danh sách cho ta người còn không có ký tên... A, đây không phải là tiểu đê đê trắng nhỏ của ta sao? Mấy năm không gặp rồi đi!”

“Ba năm.”

Lâm Tri Bạch mỉm cười nhìn người tới.

Người này đúng là Lâm Báo, lúc trước chuyện trang viên thành nam, đối phương cũng tham dự, Lâm Tri Bạch vẫn luôn ghi tạc trong lòng.

“Còn đi trường đi, thân thể khỏe không?”

Lâm Báo ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Phải học tập thật tốt mỗi ngày hướng lên trên nha.”

Lâm Tri Bạch lại lau khóe miệng, “Tám sẹo này vẫn còn, nhị bá thật nữ động thủ.”

Nụ cười của Lâm Báo trì trệ.

Lúc trước Lâm Tri Bạch bị thương ở viện, Lâm Đông muốn lão gia tử cho một cái công đạo.

Lão gia tử nhìn Nhị bá, sau đó nhị bá liền động thủ đánh chết Lâm Báo một trận, khóe miệng hắn có vết sẹo này chính là lần đó lưu lại.

Hừ lạnh một tiếng.

Lâm Báo trực tiếp cầm danh sách lên bàn, “Ký tên đi.”

Lâm Thắng Thiên không muốn nói nhảm, sau khi xem xong nội dung liền trực tiếp ký tên, “Không đưa.”

“Ta tốt xấu gì cũng là đường ca của ngươi.”

Lâm Báo cười lạnh, “Vội sắc mặt như thế cho ai xem?”

“Làm sao bây giờ, đánh một trận không?” Lâm Thắng Thiên nhìn Lâm Báo.

Lâm Báo cầm lấy danh sách bước đi, hắn cũng không phải đối thủ của Lâm Thắng Thiên, người này có thể tập cuồng ma, mỗi ngày không phải công việc chỉ là vất vả.

Lúc đi tới cửa.

Lâm Báo đột nhiên quay đầu lại cười nói: “Lâm Hi vận khí không tệ, thủ hạ xuất hiện một Bạch Đế, trong bộ phận của Thắng Thiên ngươi cũng xuất hiện một Bạch Đế sao? Nếu như không có chúa cứu thế, ban ngành này của ngươi cũng nên mất mẽ không sai biệt lắm? Ta tới đây đều cảm giác tử khí nặng nề, không có một chút sức sống, vẫn phải cố gắng nha.”

“Ta đây không phải là tới sao?”

Lâm Thắng Thiên đang muốn nói chuyện, Lâm Tri Bạch đột nhiên mở miệng.

Lâm Báo ngẩn người, chợt bật cười nói: “Liên quan gì đến ngươi?”

“Ngươi đoán xem.”

Lâm Tri trợn mắt nhìn.

Lâm Báo nhíu mày, nhưng không nói thêm gì, chỉ là lúc đi có ý đóng cửa rất lớn tiếng.

“Hình như hắn còn chưa biết ngươi chính là Bạch Đế.”

Lâm Thắng Thiên mở miệng nói.

Lâm Tri cười cười, “Ta cũng có chút ngoài ý muốn, không hổ là Lâm gia đời thứ ba đại ngọc, ngược lại những người khác hắn đều biết, đám người kia đoán chừng công nhà chúng ta xây dựng không ít tiểu đoàn nói chuyện phiếm.”

“Không sao.”

Lâm Thắng Thiên hạ giọng nói: “Bọn họ có thể hạn chế ta và tỷ tỷ, nhưng cơ bản không hạn chế được ngươi.”

Tác khúc là dựa vào tài hoa mà ăn cơm.

Không giống Lâm Thắng Thiên và Lâm Hi, thậm chí là cha, cần đủ loại tài nguyên.

“Thế nhưng ca vừa rồi thật đúng là nên đánh hắn.”

Lâm Tri Bạch tiếc nuối nói: “Hắn đánh không lại ngươi, huống hồ chúng ta hai đánh một.”

Lâm Thắng Thiên bật cười nói: “Tiểu hài tử à, còn đánh nhau.”

“Thật sao?”

Lâm Tri Bạch nói: “Vậy ba năm trước ngươi cũng không nhỏ, làm sao lại đi trang viên thành nam gây chuyện với bọn họ? Ta cũng không phải là không thấy lúc ngươi trở về một thân thương tích.”

Lâm Thắng Thiên không nói gì.

Mà Lâm Báo trở lại bộ phận của mình, lấy điện thoại di động ra mở ra một quần thể tin tức.

Lâm Báo: 【 Bạch Đế là ai? 】

Lâm gia đời thứ ba ngoại trừ một nhà Lâm Tri Bạch, đều ở trong nhóm này, quần chủ là trưởng tử Lâm Cung nhà đại bá.

Quần thể tên là “Những người thừa kế”.

Một lát sau có người ở trong đám người hồi phục Lâm Báo.

Lâm Liễu: 【 người hăn là kẻ ngu cuối cùng trong đám người này. 】

Lâm Báo: 【 Lâm Liễu người có ý gì! 】

Lâm Hồ: 【 người ngu ngốc à, Bạch Đế chính là Lâm Tri Bạch! 】

Lâm Báo lập tức thay đổi sắc mặt.

Không phải bởi vì Lâm Hồ mắng.

Hồ báo thành văn, đây chính là anh ruột của hăn, hăn không dám cãi lại.

Khiến hăn khiếp sợ chính là, vậy mà Bạch Đế lại là tiểu tử Lâm Tri Bạch kia!

Đám người này vậy mà biết, chỉ mình còn chẳng hay biết gì, cũng không có ai ở trong đám người nhắc tới!

Lâm Báo: 【 Lâm Tri Bạch mới bao nhiêu tuổi? 】

Không ai để ý.

Lâm Báo tiếp tục đánh chữ.

Lâm Báo: 【 ta vừa đụng phải hăn ở văn phòng Lâm Thắng Thiên, Lâm Thắng Thiên mới làm tổng kỹ. 】

Lâm Liễu: 【 phỏng chừng là để cho Lâm Tri Bạch đi giúp đi, tổng kỹ này ta cũng có nghe nói, có thể thành không? 】

Lâm Báo: 【 Bất kể có thành công hay không, dù sao người chủ trì của hăn cũng bị ta đào tới, đủ cho hăn uống một bình.】

Lâm Liễu: 【 Làm tốt lắm! 】

Lâm Liễu cũng đang ở âm nhạc bộ, cùng Lâm Hi quan hệ cực kém.

Đoạn thời gian trước Trương Hi Dương đỏ mặt, khiến Lâm Liễu tức giận không ít.

Trương Hi Dương vốn là ca sĩ trong ngành của nàng, lúc trước bị Lâm Liễu đá văng ra ngoài, không ngờ lại dựa vào Bạch Đế Đông Sơn mà tái khởi.

Đồng thời,

Lâm Liễu cũng nghe nói Trương Hi Dương muốn tham gia chuyện tổng trực mới của Lâm Thắng Thiên.

Đáng tiếc chuyện này nàng không nhúng tay vào được.

Bất quá Lâm Liễu cũng không để tổng kỹ này ở trong lòng.

Cục diện rối rắm trong bộ phận tổng nghệ của Lâm Thắng Thiên, tất cả mọi người ở đời thứ ba đều biết rõ.

Mọi người có việc gì cũng không có việc gì làm vướng chân, là có thể nhẹ nhõm kẹt lại cổ họng của Lâm Thắng, hẳn có biện pháp gì cũng không có biện pháp.

Tổng trực mới?

Không cần nghĩ, chắc chắn sẽ lao phỏ, dù sao mấy năm nay bị mọi người nhắm vào, Lâm Thắng Thiên vẫn luôn chạy trên đường.

...

Buổi tối lại là Lâm Thắng Thiên lái xe, cùng Lâm Tri Bạch về nhà.

“Ca, khi nào huynh có thể thăng chức?”

Lâm Tri Bạch hỏi thăm.

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Thần thoại tổng nghệ có mười bộ phận, ta là người trưởng thành trong tám bộ, muốn thăng chức trước tiên ta phải vượt qua chín tổ trưởng còn lại, đây không phải một cái tổng nghệ là làm được.”

“Mỗi bộ lạc tổng nghệ đều chỉ có một tiết mục chứ?”

“Cái này không nhất định, bộ phận Lâm Báo kia đồng thời đồng thời làm ba loại tổng nghệ, trong đó một bộ tổng kỹ đài truyền tổng hiện tại mười một điểm của thần thoại buổi chiều.”

“Bát Bộ thì sao?”

“Bát Bộ trước đó từng có tiết mục gọi là Cáp Già, cũng là mời một ít Gia Tân tán gẫu. Gia Tân phần nhiều là minh tinh tương đối nổi tiếng trong công ty, thỉnh thoảng cũng sẽ mời nghệ sĩ Berloz hoặc là thiên quang, tam đại quan hệ rắc rối phức tạp, loại trình độ hợp tác này rất thường gặp.”

Dừng một chút.

Lâm Thắng Thiên than thở: “Chỉ có điều tiết mục này đã bị chặt đứt, tỷ lệ thu thập càng ngày càng kém, có thể đây chính là nguyên nhân Lưu Võ vội vã đi, cũng may ta có tiết mục mới.”

Lưu Võ chính là người chủ trì bị đào móc đi.

Lâm Tri thắc mắc: “Ông ấy có biết kế hoạch của ta là khoa nữ không?”

Lâm Thắng Thiên nói: “Hắn còn chưa biết tiết mục trừ tính, mấy ngày hôm trước liền nói với ta ngã bệnh, kéo đến không tham gia tập luyện, đương nhiên cho dù biết cũng không có việc gì, tiết mục đăng kí rồi, các công ty khác không thể sao chép được, trong nội bộ mấy bộ phận tổng nghệ khác lại càng không có cách nào chép lại.”

Lâm Tri Bạch nhíu mày.

Lưu Võ này coi như là bốn năm vào quốc quân rồi.

Trước đây ca ca thì không dễ chịu, nhưng tình huống có ta là ca sĩ thì lại khác.

Ngoài ra trên tay hắn còn có một 《 nốt nhạc “ta thích” 》.

Nếu bộ phận của ca ca đã dư lực, chỉ bằng giao luôn tiết mục này cho hắn.

Một tổng kỹ chưa đủ thì hai cái.

Hai cái tổng kỹ còn chưa đủ?

Làm ra ba người cũng không phải không được.

Công năng định chế của hệ thống rất toàn diện, Lâm Tri Bạch không chỉ có thể đặt ra ca khúc, còn có thể định chế các loại, tổng nghệ đương nhiên cũng bao hàm trong đó.

“Số ba thì ghi lại đi.”

Đến nhà, ca ca mở miệng nói.

Hắn đã thỏa thuận xong với tất cả mọi người, kể cả bộ phận tuyên truyền bên kia cũng đã làm chứng minh.

Tình cảnh chênh lệch thì cũng kém, công ty có tiết mục mới, bộ Tuyên Tổng bên kia khẳng định phải bỏ ra sức lực.

Quả nhiên.

Đêm đó Lâm Tri đứng ngay trên video thần thoại, thấy được tuyên truyền trước khi ta là ca sĩ, hoàn toàn dựa theo kế hoạch mà có.

“Giọng nói của một người ngã xuống, so với sinh trưởng của một đám người càng thêm vang dội hơn.

Một người một khắc tuyệt vọng, có nghĩa là một lần chết đi.

Sinh mệnh là bị đổi mới hay là tự sát?

Chỉ có trong mỗi một sát na lựa chọn và quyết định.

Âm nhạc không phải mục đích, mà là một loại trạng thái sống sờ sờ.

Xin hãy hoài nghi ta, nhạo báng ta, đả thương ta.

Ta đem bồi ảnh hưởng nhân sinh thăm hỏi, tại sao phải hát?

Vì chúng ta mà không hề sợ hãi nữa.”

Phiên tuyên truyền rất nóng, hình ảnh làm vô cùng đẹp đẽ.

Bạn trên mạng nhấn lại cũng không tệ lắm, bình luận đã mấy trăm đầu.

“Văn án này thật lợi hại!”

“Đây là tiết mục mới của thần thoại?”

“Bây ca ca tranh tài rất có sáng ý, ai mà chẳng có?”

“Có ca vương ca sao?”

“Sau ca Vương Ca cũng sẽ không tham gia loại tiết mục tính chất tranh tài này, bọn họ không cần thông qua phương thức này để chứng minh bản thân, các loại âm nhạc đại thưởng Berloz, thư phòng đều không đặt xuống được.”

“Có điều sáng tạo cũng không tệ nha. chip đọc sách là trực trực, kỹ năng trao đổi... Khảo sát vụ...”

“Để ca ca hát?”

“Nói đều là ca pháp thành danh à.”

“Có lời đồn Trương Hi Dương sẽ tham gia.”

“Không phải Trương Hi Dương không tham gia tổng kỹ sao?”

“Nếu có Trương Hi Dương thì ta có thể nhìn xem.”

“Hình như báo danh thì phải có vé để đến hiện trường vậy, ta báo danh thử xem.”

Lâm Tri Bạch ánh mắt hơi thu liễm.

Tổng nghệ này không chỉ là bộ tài sản mới của ca ca Lâm Thắng Thiên, còn là trận chiến đầu tiên của Côn Bằng.

3./chương thứ nhất dưới cùng 19.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 74: Tiết mục kinh hỉ không ngừng sáng một tháng một buổi sáng hôm sau, Thập Nhị Nguyệt thi đấu Quý bảng phong tỏa số liệu, “Đoạn kiều tuyệt khuyết đoạt giải, bất quá chuyện này sớm thành định cục, trước đó cũng đã thảo luận qua, cho nên không trở thành đề tài lớn nhất.

Đề tài lớn nhất lập tức là xuân muộn.

Giữa ngày xuân không có đề tài để có thể so độ nóng với đồ chơi này.

Ca Vương hiển xướng xong thì hiển xướng, còn có tiêu phẩm, tương thông thường ca múa các loại biểu diễn vân vân.

Mà tác phẩm phía sau các ca khúc Vương Ca đều do Khúc phụ cầm dao, chẳng khác nào sân khấu đầu xuân chiều xuất hiện những ca khúc này lần đầu tiên, các đại phát đài cũng xuất hiện âm nguyên, lập tức chính thức vang dội trong tranh đấu hạng nhất một tháng thi đấu.

Hoặc là nói... Chiến Chư Thần đã mở ra.

Lâm Tri Bạch không quan tâm tháng đấu Quý bảng có bao nhiêu thần tiên đang đánh nhau, sớm muộn có một ngày chính hấn cũng sẽ là một trong các thần tiên, hiện tại hấn chỉ muốn gia đình với nhau xem xuân muộn.

Xuân muộn thế giới này không khác biệt lắm là thiên triều, người một nhà vừa xem tiết mục nói chuyện phiếm, thuận tiện đập hạt dưa và đậu phộng rất có cảm giác không khí, khó tránh khỏi khắp nơi đều là vỏ dưa và đậu phộng đầy đất.

Cha đương nhiên cũng đã trở về.

Ba gần đây ở bên ngoài vui đùa hiếm khi về nhà, người một nhà đến xem Xuân tối nói chuyện phiếm hấn đột nhiên nói với

Lâm Tri, “Bạn học của người rất có thiên phú, ta bảo hẳn làm trợ lý thợ quay phim rất tốt.”

Phong Thạc đã được Lâm Tri Bạch đề cử đi tổ đoàn kịch.

Trên điện thoại còn nhận được chúc phúc Tết của Phong Thạc Chân, đương nhiên không chỉ Phong Thạc, còn có Trương Hi thành Trương Dương Lâm Thủ Đoàn, Doãn Đông Noãn chúc tết.

Lâm Tri Bạch cùng người nhà tán gẫu đồng thời trả lời những người này, hẳn cảm giác bằng hữu của mình giống như càng ngày càng nhiều, tết năm qua không có náo nhiệt như vậy.

Náo nhiệt tận đến số ba.

Cha quay về kịch bản tiếp tục quay về, Lâm Thắng Thiên cũng bắt đầu làm việc, trời đã bắt đầu là thời gian Lục Ly chính thức ghi lại trong giai đoạn đầu tiên của Nữ Nhi.

Lâm Tri Bạch ngồi trên khán đài.

Hiện trường có khoảng năm trăm người xem, năm trăm người này chính là hội thẩm đánh giá đại chúng, là phải bỏ phiếu cho ca sĩ, đương nhiên là sau khi nghe xong bài hát.

Ở hiện trường, người xem bao nhiêu tuổi đều có.

Tuổi còn trẻ, người đời trung niên, thậm chí nhiều người đã có tuổi, không ít người kết bạn đi cùng, tiết mục bắt đầu xì xào bàn tán.

“Có ca ca nào không?”

“Không biết rõ a.”

“Không nói trong mảnh báo cáo.”

“Tịch bản báo trước cháy rất tốt, ta bị tiết mục kia hấp dẫn tới đây.”

“Chương trình thần thoại vẫn có thể chờ mong đấy.”

“Lời này nói, thần thoại cũng có một số tiết mục không tốt lắm.”

“Người chủ trì là ai?”

“Không biết nhỉ, cái này có phải hay không a, nhìn có chút xa lạ, không giống như chủ trì của người chủ trì.”

Trong lúc thảo luận,

Có nam nhân đeo kính mắt đột nhiên đi lên sân khấu, cầm ống nói: “Hoan nghênh mọi người đến thu thập tiết mục hiện trường của chúng ta, ta là tiết mục chế tác người kiêm đạo diễn Lâm Thắng Thiên, ta là biểu diễn đầu tiên của ca sĩ biểu diễn sắp bắt đầu, toàn trường hai mươi giây đếm ngược.”

Người xem sững sốt.

Tổ tiết mục này còn rất biết tính toán nha, sao chỉ đạo diễn lên nói hai câu đã muốn bắt đầu rồi?

Bình ủy đâu?

Người chủ trì đâu rồi?

Ai tới động tay nhau đây?

Lâm Tri Bạch không khỏi cảm thấy hơi chua xót. Vốn định định làm người chủ trì chạy trốn rồi, ca ca tên đạo diễn chế nhân giám này vậy mà lại đích thân lên đài mở màn.

Đột nhiên.

Ánh đèn đã tắt.

Trong nháy mắt mọi người vứt bỏ những nghi vấn khác, chỉ còn lại tò mò với thân phận người ca sĩ đầu tiên ra sân ngày hôm nay.

Keng!

Ánh đèn rọi xuống.

Có một bóng dáng ca sĩ, thông qua cánh cửa bầu dục phía sau màn, dọc theo đèn dưới chân đi thẳng tới giữa sân khấu.

“A!”

“Trương Hi Dương!”

“Vậy mà là hắn!”

“Sao lại là hắn?”

“Không phải Trương Hi Dương tự xưng là đã tham gia bất kỳ tiết mục tổng nghệ nào rồi sao?”

“Oa!”

“Có kinh hi!”

“Hiện trường của Trương Hi Dương vô cùng kinh khủng!”

“Hắn sẽ hát bài gì đây?”

Mọi người vốn không chắc chắn lắm, tiết mục này có địa bàn lớn hay không, nếu mỗi người đều là ca sĩ không có danh tiếng gì, cảm giác có đến cũng không có ý nghĩa gì. Nhưng vừa Trương Hi Dương xuất hiện, tất cả mọi người đều kích động hẳn lên, sau khi Trương Hi Dương đỏ mặt thì lại có rất nhiều người đến xem quan hệ đặc biệt, khó trách lúc Lâm Thắng muốn thực hiện tiết tấu này, người đầu tiên muốn mời ca chính là Trương Hi Dương —

Hát công? Đủ!

Nhân khí? Có!

Mời ca khúc về sau, Hi Dương chính là nhân tuyển tốt nhất để tham gia tiết mục này, cho dù biểu hiện của những ca sĩ khác không tốt, ít nhất hắn cũng có thể vạch trần.

Lúc này.

Tiến vào giai điệu giai điệu.

Người xem nghe xong giai điệu thú vị đều sửng sốt một chút, đây là một ca khúc có cảm giác vô cùng quen thuộc trước đây.

“Ngọa tào!”

“Là 《 Tuế Nguyệt 》 !”

“Đây là tác phong thần Chu Hàn, ta phải biểu diễn quá mức độ, người bình thường không dám hò hét!”

“Trương Hi Dương Nguru!”

“Thật sự dám!”

“Chương trình đầu tiên trực tiếp hát phong thần tác Chu Hàn tẫn, không sợ bị mang ra so sánh với ca vương sao?”

“Đây là có bao nhiêu tự tin?”

“Không sợ lật xe sao?”

“Chu Hàn tự mình nói ca này tận lực không hát, để lật xe.”

Nghe người xem nhao nhao nghị luận, Lâm Tri Bạch sừng sốt một chút, lúc trước hẳn tập luyện nghe Trương Hi Dương hát bài này không sai, nhưng hẳn cũng không biết bài hát này lại là tác phẩm của Chu Hàn.

Vẫn là lão Trương biết chơi.

Đùa giỡn Chu Ca Vương đúng không?

Bài thơ biểu diễn kết thúc, bắt đầu biểu diễn, bài hát này độ khó đích thực siêu cấp cao, có thể nói không phải ca vương ca thì không dám khiêu chiến, bên trong liên quan đến việc chuyển đổi âm thanh thật giả đặc biệt nhiều, đại khái tự thuật lại một người nam nhân đối với người yêu sau khi phản bội mình liền ý đồ trấn an đùa giỡn cùng vạch trần kịch tính của mình, ca từ trình cảm xúc cùng hình ảnh đều rất mạnh, đối với tình yêu nam nữ hiện đại không một mảnh vải nào cả có thể nói là châm chọc, cần ca sĩ dùng thanh âm cùng vô số kỹ xảo giải thích.

“Ha ha...”

Ca khúc chủ ca đến chỗ Phó Ca, Trương Hi Dương cười nhẹ, tiếng cười này vừa cay đắng lại vừa có chút khinh miệt, trong nháy mắt khiến tất cả người xem đều căng thẳng, cảm giác như có con kiến đang bò trên người.

“Má ơi!”

“Thật mạnh!”

“Tiếng cười này ta thích chết!”

“Sao ta cảm giác công lao Trương Hi Dương hát không hề kém hơn Chu Ca Vương nhỉ, bài hát này chứng minh hẳn hoàn toàn xứng đáng với một phiên bản khác, vô cùng kinh điển.”

“Thái Huyền thuật!”

“Kinh khủng nhất chính là, trong lúc khoe khoang kỹ năng, tình cảm của hắn cũng rất đúng chỗ, tiếng cười vừa rồi, không biết là sắp đặt từ trước hay là bầu không khí đến, quả thực vừa đúng chỗ.”

Nghe rất êm tai!

Rung động!

Hưởng thụ!

Đây không chỉ là cảm thụ của khán giả toàn trường, cũng là cảm thụ của Lâm Tri Bạch.

Hiện tại Lâm Tri Bạch cũng có thể coi là một ca sĩ nửa chuyên nghiệp, trước kia ngũ âm không hoàn toàn nghe náo nhiệt, bây giờ lại có thể cảm nhận được thực lực của đối phương từ phương diện chuyên ngành, quả thật quá mạnh mẽ, so sánh với lời nói của mình, công lao của mình hoàn toàn bị đối phương nghiền ép, ít nhất hiện tại Trương Hi Dương hát bài này Lâm Tri không có cách nào hát.

“Trương Hi Dương!”

“Trương Hi Dương!”

“Trương Hi Dương!”

Khi Trương Hi hát xong bài hát này, toàn trường đều điên cuồng gào thét, giống như buổi biểu diễn của hắn hôm nay.

“Cảm ơn.”

Trương Hi Dương nhìn tên nam nhân này thật đấng, lúc này lại còn nở nụ cười, cầm ống trúc nói với mọi người trong sân: “Ta là Trương Hi Dương ca.”

Dưới đài hò hét càng thêm kịch liệt!

Người xem vừa hò hét lại có chút ngoài ý muốn, bởi vì Trương Hi Dương không xuống đài, trái lại còn đứng trên đài, còn rút từ trong ngực ra một quyển vở nhỏ.

Là muốn làm cái gì đây?

Lúc người xem còn đang nghi hoặc, Trương Hi Dương thở dài nói: “Ta được Bạch Đế lão sư mời tới tham gia tiết mục này, vốn tưởng chỉ cần hát là được rồi, nhưng tiết mục thì quá nghèo, nói là thỉnh không được chủ trì, bảo ta tới thay mặt người chủ trì, lần đầu tiên giảng quán chủ trì, mọi người nhin một chút...”

Tên này hay nhỉ.

Người xem dở khóc dở cười.

Tổ tiết mục đã nghèo như vậy rồi nha, khó trách ngay cả người chủ trì cũng không có, vừa rồi đạo diễn kia cũng đã tự mình lên đài mở màn rồi.

Bất quá...

Thật mới lạ!

Khiến cho Trương Hi Dương chủ trì của chuỗi khách quá chú ý, cả đám chẳng những không cảm thấy không ổn, trái lại càng thêm hưng phấn!

Muốn làm chủ trì gì đây!

Thôi thì để Trương Hi Dương đi!

Lời ca khúc vừa mới Trương Hi Dương mở màn quá bùng nổ, mọi người đều có chút khôngỡ đi xuống, có thể ở trên đài nhìn thấy cũng rất tốt.

Đúng rồi.

Vừa rồi Trương Hi Dương còn nói là được Bạch Đế mời tới tham gia tiết mục này, Bạch Đế có quan hệ gì với tiết mục này?

“Khụ.”

Trương Hi Dương hắng giọng một cái: “Phía dưới theo lý thuyết hẳn là đang niệm một đoạn quảng cáo đi, nhưng trước mắt vẫn chưa bắt đầu quảng cáo khi tiết mục đáng tiếc, đương nhiên đây lại là một tin tốt với ta, tạm thời không cần suy nghĩ về chuyện quảng cáo, chúng ta trực tiếp mời vị ca vè tiếp theo đến...”

Không cần thận niệm sai.

Mọi người xung quanh đều bật cười.

Trương Hi Dương vội vàng nói phải làm lại: “Vậy chúng ta trực tiếp mời một ca sĩ, hẳn là một tiền bối có thâm niên tư cách cực kỳ cao, cũng là một vị tiền bối mà cá nhân ta vô cùng thích...”

Trương Hi Dương vấp phải.

Nhưng mà không có người xem cảm thấy không đúng.

Nếu người chủ trì chuyên nghiệp mà phạm sai lầm, trong lòng mọi người khẳng định sẽ cảm thấy người này không chuyên nghiệp, thậm chí còn kéo thấp đẳng cấp tiết mục, nhưng Trương Hi Dương lại là một tên khách nhân lâm thời, càng nói càng gập ghềnh, mọi người càng cảm thấy thú vị, có thể nói Trương Hi Dương càng khản trương càng làm bọn họ hưng phấn.

Đây không phải là hiệu quả tổng nghệ sao?

Bất quá khi ca sĩ thứ hai ra trận, hứng thú của mọi người giảm bớt rất nhiều, chủ yếu là người xem trẻ tuổi về mặt môn lòng, căn bản không quen biết.

“Đây là ai vậy?”

“Lão tiên bồi?”

“Vừa rồi Trương Hi Dương giới thiệu như vậy.”

“Ngay cả Trương Hi Dương cũng phải gọi là tiên bồi, ít nhất cũng phải năm mươi tuổi rồi chứ?”

“Các người không biết hẳn?”

“Đây là Hạ Vũ Long lão sư à!”

“Thực lực siêu cấp có tốt hay không!”

“Lúc còn trẻ tuổi hẳn vô cùng nổi tiếng, chính là gần đây bảy tám năm không có động tĩnh gì.”

“Vậy hẳn còn hát được không?”

“Nghe xem một chút đi.”

“Hạ Vũ Long! Thần tượng của ta!”

Người xem trẻ tuổi không hứng thú, những người xem tuổi tác đã trên ba mươi lăm cũng hưng phấn đến phát điên, tiết mục này không tệ, còn nguyện ý mời tuy rằng danh tiếng không nổi, nhưng lão ca năm đó rất hồng!

Một thế hệ trẻ tuổi đều là thần tượng của thế hệ trẻ.

Trưởng bồi tự nhiên cũng có thần tượng của thế hệ kia của bọn họ.

Hạ Vũ Long đối với những người xem lớn tuổi mà nói chính là thần tượng, nhưng giới giải trí bây giờ đã không có quá nhiều

sân khấu như vậy, có thể để cho những người xem lớn tuổi này nghe được giọng hát của thần tượng thế hệ kia của bọn họ rồi!

“Ta là ca sĩ, Hạ Vũ Long.”

Hạ Vũ Long cười nói, sau đó bắt đầu ca hát.

Lớn lên, giọng nói của hắn theo đó vang lên, mang theo dấu vết năm tháng.

Trong nỗi khàn khàn lộ ra vẻ tang thương, tựa như có câu chuyện xưa nô lệ, khí tức vô cùng ổn định. Những người xem lớn tuổi dần dần đỏ hốc mắt, đây là sự thanh xuân của thế hệ bọn họ.

Đã trở về rồi!

Toàn bộ đã quay về rồi!

Vẫn là hương vị năm đó!

Những người xem trẻ tuổi kia sắc mặt cũng dần dần thay đổi, khả năng rất nhiều người đối với Hạ Vũ Long đều cảm thấy lạ lẫm, nhưng giờ phút này Hạ Vũ Long hát bài này, là tác phẩm đồ nhất của hắn lúc còn trẻ, những người trẻ tuổi này hiện tại không nghe, nhưng bọn hắn cơ bản đều đã nghe qua!

“Bài ca này rất quen thuộc!”

“Không ngờ ta đã từng nghe qua!”

“Khi còn bé, mẹ của ta thường nghe!”

“Trước kia, mỗi lần cha ta lái xe nhất định phải nghe bài này!”

“Ta nhớ kỹ ta nhớ, lúc trước mẹ ta nói nàng làm thai giáo thì thường nghe bài này, thì ra Hạ Vũ Long chính là người hát bài này, ta nói giọng làm sao mà quen được chứ.”

“Không hiểu sao có chút cảm động.”

“Rõ ràng đều không dùng cao âm gì, liền hát đến trong lòng người rồi.”

“Vị lão tiền bối này bảo đao chưa lão a.”

“Một sự thật rất đáng sợ, hắn bắt được tràng tử của Trương Hi Dương, tiếng hát của Trương Hi Dương nổ như vậy, thế mà hắn cũng tiếp được, một bài ca hát kinh điển thật hay!”

Trong lúc thảo luận.

Có người cũng hát theo.

Ban đầu chẳng qua là người xem lớn tuổi cùng xương, phía sau dần dần có người xem trẻ tuổi cũng gia nhập.

Người xem trẻ tuổi đối với ca từ có thể không quen thuộc như vậy, nhưng giai điệu này lại có thể lý giải rõ ràng, rất nhiều bài hát chính là như vậy, người căn bản có thể không gọi được tên, nhưng khi cái giai thoại kia xuất hiện, văn chương kia? Bội Tí Lạc Lưu Thương Khổ Tư Đạm Đạm Đạm - Dịch Bất Bái? Có thể rất nhẹ nhàng đi theo.

Cuối cùng.

Hạ Vũ Long đã hát xong.

Người xem vậy mà vẫn chưa thỏa mãn.

Có người trẻ tuổi nhẹ nhàng xoa xoa nước mắt, “Không nghĩ tới bài hát già như vậy, vậy mà cũng có thể đem ta hát đến rơi lệ, trước kia nghe qua rất nhiều lần, không biết ca tên, chỉ là cảm thấy dễ nghe.”

“Trước kia ta nghe không cảm thấy.”

“Khẩu nguyệt giai điệu, quả thật không có cảm giác, nhưng hôm nay ở hiện trường nghe, có cảm giác hoàn toàn khác, khúc nhạc hình như không giống với bản gốc, giọng cũng khác với quyền ghi âm, nói chung chính là vô cùng thoải mái, giống như hát đến trong lòng người, có một loại cảm động không tên.”

“Thích Hạ Vũ Long rồi.”

“Vị ca sĩ tiếp theo là ai?”

” tiết mục của Cùng Dận ta vậy mà lại có chút thích rồi.”

“Ta cũng vậy, vừa mới nghĩ tới kinh hỉ lớn nhất chính là Trương Hi Dương, về sau không quan trọng, không nghĩ tới Hạ Vũ Long vậy mà cũng có thể mang đến kinh hỉ lớn như vậy.”

“Người trẻ tuổi chớ xem thường Lão Hạ a.”

“Bài hát này của Lão Hạ cũng là cách chơi cho cẩn thận, hẳn kỳ thật đặc biệt nhiều, nhiều hoa lá, sau này nếu như các người còn chú ý tiết mục này thì đã nhìn kỹ rồi.”

...

Sau khi Hạ Vũ Long rời sân.

Trương Hi Dương tiếp tục nói.

“Bài vừa rời của Hạ Vũ Long lão sư, lần đầu tiên ta nghe được là hai mươi ba tuổi, lúc ấy ta vừa mới xuất đạo không lâu, nghe ca sĩ của hắn không khỏi nhớ lại năm đó a, phía sau còn có kinh hỉ thế nào nữa, mời chúng ta làm ca sĩ đi.”

Vị ca sĩ thứ ba lên sân khấu.

Người xem sững sốt, bất luận nam nữ già trẻ.

Chủ yếu là tên ca sĩ này nhìn không giống như ca sĩ, tướng mạo không thể nói xấu chứ, dù sao cũng là bề ngoài một con mẹ kiếp ven đường, hoàn toàn không giống như hỗn tạp trong giới giải trí.

“Đây là ai?”

“Không quen biết.”

“Không ai nhận ra.”

“Ta bây giờ tin tưởng tiết mục tổ chức thật sự nghèo, bài lớn chỉ có một mình Trương Hi Dương, Hạ Vũ Long tính là nửa, cái này nhìn cũng đủ số.”

“Tam tuyến còn không tới à?”

“Ta tốt xấu gì cũng thấy được ba tuyến ca sĩ, cái này đoán chừng mười tám đường ngoài ra, cùng đại nương nông thôn lớn lên có điểm giống nhau, máu chót là trang phục tùy ý.”

Mọi người thảo luận.

Lâm Tri Bạch lại hơi nhú mày.

Ca sĩ này không phải thần thoại giải trí, là Lâm Thắng Thiên mời từ một công ty nhỏ tới.

Nghe ca ca nói người mẹ này thực lực vô cùng cường hãn, chính là tướng mạo quá bình thường, cũng không có khúc

nhạc nhân giỏi, cho nên có phần bị mai một bài võ nghịch thiên.

Không sai.

Ca ca dùng chữ ” Nghịch Thiên” để hình dung.

Điều này làm Lâm Tri Bạch sinh ra tò mò nồng đậm.

Mà trong phần hiểu kỳ này, vị ca sĩ bình thường này đã bắt đầu biểu diễn biểu diễn.

Vừa mới bắt đầu.

Mọi người không suy nghĩ nhiều.

Chỉ nghĩ đến không thể trông mặt mà bắt hình dong, thanh âm rất hùng hậu nha.

Nhưng khi ca khúc dần xâm nhập, âm điệu bài ca càng lúc càng cao, người xem chấn kinh rồi!

Cao âm!

Âm thanh càng cao hơn!

Âm thanh vượt qua âm thanh mạnh mẽ!

Lực lượng không lồ, gần như lật tung nóc nhà!

Lâm Tri Bạch cũng bị hù dọa, giọng nói nóng nảy, giống như một cái pháo lớn!

Ầm ầm.

Màng nhĩ mọi người đang rung động!

Có người xem đã bắt đầu hét ầm lên!

Nhưng hét ầm lên không đê được giọng hát sắc bén của vị ca sĩ xa lạ trên đài, lúc này mọi người mới chú ý thậm chí còn không đợi tai đáp lại.

“Má ơi!”

“Thật là khủng khiếp!”

“Đây là giọng gì!”

“Các tổ khoa học tìm đâu ra thần tiên!”

“Chưa từng nghe qua bài hát này, quả thực tuyệt!”

“Các người nhìn sắc mặt của Trương Hi Dương, ha ha ha ha, bị dọa rồi!”

“Mạnh quá!”

“Tên tiết mục nghèo mạt này có ít đồ a, lại đi về phía ba ca sĩ ca hát trước đó, sau này ta nhất định phải đuổi theo tiết mục này a!”

“Trên đài, vị này tuyệt đối là ca sĩ được chôn vùi!”

Đúng vậy.

Tất cả mọi người đều cảm thấy đây là một ca ca tốt bị chôn vùi.

Nhìn tướng mạo sẽ biết, loại tướng mạo này ở trong giới giải trí khẳng định không ăn hương, hưởng hò tuổi tác của bác gái khẳng định là hơn bốn mươi.

Bất quá...

Sân khấu lúc này, tất cả mọi người đều không chú ý đến tướng mạo của đối phương, chỉ chú ý đến giọng nói hùng hậu và lực bộc phát khủng bố đến mức làm cho người ta sợ hãi.

“Ta là ca sĩ Nhạc Sơn Tiêu.”

Phối bài xong, vị ca sĩ bình thường không có gì lạ này đỏ hồng vành mắt tự giới thiệu mình, hiện trường điên cuồng cùng hét lớn nàg đều nghe được.

Nhân sinh lần đầu tiên!

Nhiều người vỗ tay vì mình như thế!

...

Trương Hi Dương trở lại sân khấu, trầm mặc thật lâu, đột nhiên nói đùa:

“Đạo diễn ta có thể rút lui thi đấu không?”

Toàn trường cười vang, trong lòng càng thêm rung động. Nữ ca tên Nhạc Sơn Tiêu vừa rồi thật quá khủng khiếp, ngay cả Trương Hi Dương cũng dùng cách này để khen ngợi thực lực của đối phương.

“Rất lợi hại.”

Trương Hi Dương cảm khái nói: “Làm ca sĩ thi đấu, ta hi vọng mọi người bỏ phiếu cho ta, nhưng nếu ta là khán giả hôm nay, có lẽ ta sẽ cân nhắc cho Nhạc Sơn Tiêu bỏ phiếu, mời mọi người nhớ kỹ tên của nàng, đây là một người để tất cả âm nhạc yêu thích, đều phải có tên ghi nhớ, nàng kêu...”

“Nhạc Sơn Hồng!”

Người xem dưới đài hô lên, đồng thời trong lòng đối với Trương Hi Dương tràn ngập kính ý.

Tuy rằng trụ trì của hắn không quá chuyên nghiệp, nhưng hắn biểu hiện ra nhân phẩm lại có kính trọng thật sâu, dụng tâm khen đối thủ như thế, thật sự rất hiếm thấy.

“Ta đều thích loại phong cách chủ trì trúc trắc này của hắn.”

Có người xem cười nói.

Rất nhiều người xem biểu thị đồng ý.

Ngay cả Lâm Tri Bạch cũng tỏ vẻ tán thành.

Trước kia Lâm Tri Bạch muốn để Lâm Thủ Nhất đến gánh tội thay người nói chuyện ca ca này.

Bởi vì Lâm Thủ Nhất trẻ tuổi, đầu óc cũng linh hoạt, rõ ràng còn biết nói chuyện hơn cả ca sĩ tóc dài khác.

Ca ca lại bắt đặc dĩ nói:

Loại ca sĩ trầm mặc ít nói như Trương Hi Dương, đảm nhiệm người chủ trì sẽ có hiệu quả kỳ diệu.

Sự thật chứng minh ca ca là đúng.

Đây là một người có khả năng thành thực, phán đoán vô cùng chuẩn xác độc ác.

Sau đó.

Ca sĩ thứ tư ra sân.

Lại là một vị ca sĩ rất già.

Có điều đã trải qua chấn động của ba vị ca sĩ trước đó, mọi người đã không còn bắt bẻ danh khí của những ca sĩ này làm sao có thể thờ nổi.

Đây là sân khấu dựa vào thực lực.

Sự thật cũng chứng minh, vị ca sĩ thứ tư cũng ưu tú như vậy.

Cho dù sau này vị ca sĩ thứ tư bị thiệt thòi rất lớn, lúc đầu còn có chút sai lầm, nhưng sau khi điều chỉnh trạng thái, càng hát càng tốt.

Không bằng ba người phía trước khẳng định.

Tuy nhiên tuyệt đối là thực lực, đồng thời cũng có người đứng xem, rất nhiều người cuối cùng cũng nghe đến khóc, cuộc thi đấu này hình như còn có âm nhạc tiết mục hơn bất kỳ tiết mục nào.

Đương nhiên.

Ba người phía trước càng mạnh hơn.

Nhưng tiết mục này phải mạnh như mỗi ca sĩ vậy chứ? Quá đáng như ba ca sĩ đứng đầu, huống hồ đây là tranh tài, nếu như cả nhà bị đào thải thì ai đi?

...

Sau đó.

Vị ca sĩ thứ năm ra trận.

Một khúc hát xong, cả hội trường bàn tán sôi nổi, bầu không khí đã hoàn toàn bị điều động rồi, trong tay Nữ ca tiết mục này đều rất tuyệt, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người!

“Không khác lắm với vị thứ tư.”

“Tôi biết ông ta, một ca nữ vô cùng rực lửa trong một vòng nhỏ, tiểu chúng thần!”

“Cảm giác không tầm thường.”

“Vấn đề tuyển ca, hẳn am hiểu nhất không phải loại phong cách này, hẳn là sợ người xem không tiếp nhận đi.”

“Ta cảm giác hẳn so với vị thứ tư kia có chút kém hơn.”

“Bất quá loại tình ca này, phong cách rất đặc biệt.”

“Không sai.”

“Loại phong cách này, đánh trận không chiếm ưu thế, nhưng ta rất thích.”

Trong lúc thảo luận,

Vị ca ca thứ sáu lộ diện.

Đây là một nữ ca rất trẻ tuổi.

Có vài người không biết, có vài người nhìn thấy nữ ca ra sân lại lập tức kinh hãi kêu lên!

“A!”

“Là nàng!”

“Sau thiết phé Tiểu Ca a!”

“Sau tiểu Ca?”

“Sao ta chưa từng nghe nói tới?”

“Nàng ta xuất đạo ở bên Tề Châu, người không biết cũng bình thường, người ta vừa tới nhạc đàn Tần Châu phát triển không bao lâu, có điều thực lực của nàng ta vô cùng mạnh mẽ, tuyệt đối thiên tài nữ ca, không nghĩ tới tổ nữ lại tìm đến nàng ta!”

“Thật sao?”

Có người xem nửa tin nửa ngờ lắng nghe.

Nhưng mà rất nhanh, khán giả liền không thể không tin!

Tuổi tác của nữ ca thật sự là thiên tài, hơn hai mươi tuổi, xướng công lại không thua gì những tiền bối kia!

Càng quan trọng hơn là...

Nàng còn rất xinh đẹp!

Mặc dù đây là sân khấu chú trọng ca công, nhưng tất cả muội tử xinh đẹp đều thích a.

Muội tử xinh đẹp không có hát công tới sẽ bị phun, nhưng nếu như muội tử xinh đẹp xướng công rất trâu bò thì sao?

“Không đơn giản!”

“Cảm giác nàng khả năng sắp bốc cháy!”

“Nàng ta ở bên phía Tề Châu sao?”

“Tương đối Hỏa, nhưng trong thế hệ trẻ tuổi, đúng rồi, nàng còn là một ca sĩ, bài hát này là chính nàng viết, ta là fan của nàng, cho nên hiểu rất rõ.”

“Hát người?”

“Giống như Sở Từ?”

“Sở Từ là ai?”

“Chính là con Đào Ngột Tuyết Suu ở cầu gãy tháng trước, còn có chỗ còn nóng, cũng là tự mình ca hát.”

“Không sai biệt lắm chỉ có như vậy.”

“Bất quá muội tử này hẳn là lợi hại hơn một chút, nàng mười tám tuổi chính mình viết ca rồi, thành tích rất không tệ.”

...

Lâm Tri Bạch yên lặng nghe, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Nữ ca trẻ tuổi này có ít đồ, hay xướng người?

Hình như là tỷ tỷ đề cử cho ca ca.

Xem ra tỷ tỷ cũng rất giỏi đào móc nha.

Trước mắt, người mạnh nhất vẫn là ba người đầu tiên tham gia thi đấu, bất quá việc này cũng tiếp cận trình độ của ba người đầu tiên.

Xét thấy nhân tố ảnh hưởng đến trận đấu quá nhiều.

Lâm Tri Bạch cảm thấy nữ ca này cũng có thể chạm vào ba cái trước một cái.

“Tê.”

Lâm Tri Bạch đột nhiên vì Lâm Thủ Nhất mà lau mồ hôi.

Để Lâm Thủ Nhất không đặt mục tiết mục này vào, Lâm Thủ Nhiên có chống đỡ được không?

Kỳ hạn này còn tốt.

Lâm Thủ Nhất xếp hạng kém hẳn là sẽ không kém, có người giống như ta may túi.

Hạ kỳ thì sao?

Lâm Tri Bạch không có khả năng mỗi kỳ đều viết bài hát mới cho Lâm Thủ Nhất.

“Xem bản lãnh của hắn đi.”

Công hát của Lâm Thủ Nhất cũng không yếu, Lâm Tri Bạch cảm thấy vẫn là có thể chờ mong một chút.

Mà trong sự chờ mong đó,

Ca sĩ thứ sáu đã kết thúc biểu diễn.

Lâm Thủ Nhất sau khi chủ trì thao trường Trương Hi Dương, chậm rãi đi lên sân khấu, hẳn là ca sĩ thứ bảy, cũng là ca sĩ cuối cùng của hôm nay.

“Lại là một người trẻ tuổi.”

“Lâm Thủ Không!”

“Vòng tay của ta!”

“Ồ, là hẳn à, tiêu sâu hả?”

“Đúng vậy, thì bài hát đó của Bạch Đế, ta siêu cấp thích bài hát đó!”

“Hẳn lần này sẽ hát ‘Tiêu sâu tiêu sâu’ mà?”

“Cái này hát ‘Tiêu Sâu’ không nhất định có thể được đây. À, đọc sách cơ duyên, Hoan Kibiểu Hoa, một cái kỷ lục.”

“Nhưng mà giọng nói của hẳn rất tốt.”

“Trong tiết mục thì hẳn trẻ nhất cùng nữ ca ca kia.”

“Người ta có tên, gọi là Hàn Nguyệt Sương.”

“Nhất thời quên mất...”

“Thính Ca, Lâm Thủ Tắc sắp bắt đầu.”

---

ps: Canh đến, Chương thứ 2, hơn sáu ngàn chữ cũng không có mở ra, xin một lần mua vé số, chúng ta cách tiền mười bạc, nhờ cậy.

Sáu ngàn năm trăm chữ, xin vé mặt trăng.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 75: Hoa Tâm khán đối với ca sĩ trẻ tuổi như Lâm Thủ Nhất, ấn tượng của mọi người đều đến từ “Suy Sâu “, bài tập tháng tám này tuyên bố đến bây giờ, mới qua hơn bốn tháng, vẫn là một khúc tiết mục hoả bạo cực kỳ được hoan nghênh, tỷ lệ xướng cực cao, có thể thấy được độ phụ xướng truyền bá hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì.

Đây là ưu thế của Lâm Thủ Nhất, cũng là khuyết điểm của hắn.

Hắn tuổi còn quá trẻ mà lại chỉ có một bộ tác phẩm như vậy, có chút chống đỡ không nổi kỳ vọng, dù sao phía trước đều là thực lực phái, cho dù một vị nữ ca nữ cũng trẻ tuổi như vậy, nhưng kiến thức vũ đài của người ta rất phong phú, có thể trà trộn vào trong đó nhìn Lâm Thủ Nhất vô hại, giống như một miếng thịt tươi mới đụng phải một đám kịch cốt cổ vậy, khiến người xem phải đổ mồ hôi, hoài nghi hắn có thể làm được hay không.

Có hát hay không thì biết.

Lâm Thủ Nhất không nói nhảm nhiều, sau khi lên đài liền nhắm mắt lại.

Hiện trường đàn nhạc đàn tấu ra một khúc đàn dương cầm trước.

Ngán ngùn vài giây đồng hồ sau, Lâm Thủ Nhất mở mắt, thanh âm lộ ra trầm thấp hùng hậu cùng khàn khàn:

“Người ưu tú như ta...

Vốn nên xán lạn một đời!

Thế nào hơn hai mươi năm kết quả lại là...

Còn đang chìm nổi trong biển...”

Phía sau vũ đài xuất hiện màn hình ca nhạc và chữ viết.

Lời ca bá đạo, chậm rãi hát, không nhanh không chậm phác họa ra một bầu không khí, người xem ở hiện trường bỗng lộ vẻ kinh ngạc, không nhìn được mà nghĩ đến những thứ trong bài hát kia.

“Đây là bài gì?”

“Chưa từng nghe qua.”

“Là bài ca mới!”

“Bài hát mới của Bạch Đế!”

“Trên màn hình lớn này có biểu hiện!”

“Suy từ Bạch Đế, làm Khúc Bạch Đế, biên soạn Bạch Đế!”

“Có chút thú vị.”

“Phong cách cảm giác khá giống với 《Tiêu Sầu》, nhưng đều không giống nhau, đồng dạng là đoạn ca từ khiến người ta thổn thức.”

Trong lúc thảo luận,

Tiếng ca lại tiếp tục.

Lâm Thủ Nhất giống như đang lằm bằm, hoàn toàn đắm chìm ở trong thế giới của mình, lơ đãng chia sẻ.

“Người thông minh như ta...”

Đã sớm cáo biệt đơn thuần rồi.

Tại sao vẫn dùng một đoạn tình cảm...

Đi đôi một thân vết thương...”

Lâm Thủ Nhất lúc còn nhỏ từng cảm thấy, mình là một người vô cùng không giống người thường.

Mà theo tuổi tác tăng lên, dần dần hắn phát hiện có lẽ mình cũng không quá đặc biệt, đối với loại cảm giác lạnh nhạt này, hắn rất khó chịu. Hắn cảm thấy không cam lòng, nhưng lại bất lực, đã từng ý đồ thoát khỏi hiện trạng, lại không biết đi nơi nào.

Lâm Thủ Cao thật ca hứng vì sư phụ Bạch Đế viết một ca khúc như vậy.

Bài hát này viết ra tâm tình của hấn, viết ra cảm ngộ của mình, cũng viết ra cảm xúc của rất nhiều người bình thường trên thế giới này.

Đúng vậy, bài hát này không phải Lâm Thủ Nhất, hoặc là nói mỗi người đều là Lâm Thủ Nhất vụng.

Mọi người hấn đều từng có một đoạn thời gian như vậy, cảm giác mình chính là nhân vật chính của thế giới.

Thế giới này là bởi vì bản thân mới tồn tại và vận chuyển, nhận thức tương tự như vậy, thường trải qua một ít chuyện không thể làm gì mới có thể bị phá vỡ.

Dưới đài dần dần an tĩnh.

Không ai châu đầu ghé tai, chỉ nhìn thân ảnh trên sân khấu, nghe bài hát này cùng những bài ca trước đó hoàn toàn bất đồng.

“Người mê mang như ta...”

Người tìm kiếm giống như ta...

Một người tầm thường vô vi như ta...

Người còn thấy qua bao nhiêu người... “

Nghe tiếng ca, lòng người xem bị từng chút xúc động.

Nếu như mọi người phía trước nghe được rất nhiều cao âm, là đắm chìm trong cảm xúc sục sôi, vậy thì bài hát này dùng cảm giác mộc mạc vô cùng đơn giản, đem tất cả mọi người trở về hiện thực.

Đúng vậy.

Đại đa số chúng ta đều mờ mịt lại tầm thường không sao cả, cố gắng thoát khỏi hiện trạng thì không biết đi hướng nào.

Đặc biệt là khán giả trẻ tuổi.

Những người này có lẽ vừa ra khỏi cửa học hành, hoặc sắp được đại học tốt nghiệp, sau khi cáo biệt với tháp ngà voi thời học sinh, con đường tương lai sẽ ở đâu?

Nghe xong lời bài, mới ý thức được bản thân trở nên đời đời.

Cảm giác mất hấn mọi người, người của Phật hệ khó tránh khỏi có chút không cam lòng?

“Người tầm thường như ta...

Từ trước tới giờ hẳn chưa bao giờ thích giả bộ thâm trầm như vậy.

Vì sao ngẫu nhiên lại nghe thấy lão ca?

Bỗng nhiên cũng giật mình...”

Khi ca khúc hát đến đây, ánh mắt của những người xem cũng trở nên nhu hòa hơn đôi chút. Ở độ tuổi này càng có nhiều người có thể tiếp nhận được thể cổ cùng dung tục của mình, nhưng vẫn giống như lời ca hát, chúng ta không phải là người thâm trầm gì, nhưng khi nghe được lời ca già thì tâm thần cũng hoảng hốt.

Tựa như bài ca xưa lúc trước Hạ Vũ Long hát.

Lúc đầu mọi người nghe là ca công hát trên sân khấu, xem ca ca. Nhưng nghe thấy biểu hiện của ca ca, toàn trường không nhìn được mà cùng hát chung, ai còn quan tâm biểu hiện của ca sĩ như thế nào?

Đơn giản là thời gian cảm khái trôi qua.

Đơn giản là cảm thán vật còn người mất.

Đơn giản là ca khúc khiến cho mọi người xúc động, cứ khắc như vậy, nhớ tới câu chuyện của chính mình, chẳng qua là câu chuyện tuyệt đại đa số người, kết cục cũng đại khái giống nhau mà thôi.

“Người nhu nhược như ta...”

Mọi thứ đều phải giữ lại vài phần.

Làm thế nào cũng sẽ vì bất cứ ai?

Bọn họ đã nghĩ tới việc phấn đấu quên mình...”

Lâm Thủ Nhất thanh âm cười rất dài, phó ca lại lần nữa xuất hiện, tình cảm từng chút một trở nên kịch liệt.

Bài hát này tuy rất hoa lệ và buồn bã, nhưng ca từ đơn giản giản dị lại càng kiên quyết hơn, mỗi một câu ca đều phát ra vô số tiếng lòng người nghe.

Rốt cuộc... ai mà chưa từng có thời điểm vì người nào đó phấn đấu quên mình nhỉ?

Ai cũng nói trong mười năm uống nước lạnh khó uống nhiệt huyết, kỳ thật không có nhiều thời điểm nóng như vậy, nhu nhược là đại đa số. Chỉ là người có yếu nhược như thế nào đi nữa, cũng đều có những lúc giống như trải qua nhiệt huyết xông lên đầu.

Giả vờ một chút chính là:

Cả đời này của ngươi, có phải là do tên nào đó liều mạng hay không?

“Người cô đơn như ta...”

Người ngốc như ta...

Loại người không cam tâm bình phàm như ta...

Trên thế giới này có bao nhiêu người...”

Giờ khắc này hiện trường càng thêm trầm mặc, có người hốt mắt có chút phiếm hồng.

Ánh đèn trên sân khấu rất nhu hòa, Lâm Thủ Nhất không có động tác dư thừa chính là lẳng lặng đứng ở nơi đó, biểu cảm và người xem bảo trì nhất trí.

Chúng ta đều không cam lòng bình thường, kẻ ngốc cô đơn.

Sân khấu này cần tiếng hát lớn bùng nổ, cần tình lòng khơi dậy những ký ức đã từng có, cần huyền kỹ để bày ra kỹ thuật chuyên nghiệp, cần phong cách đặc biệt khiến mọi người lĩnh hội âm nhạc đa dạng, càng cần Lâm Thủ Nhất nhàn nhạt hát như vậy, nhẹ nhàng nói, lẳng lặng an ủi trái tim mọi người.

“Người kỳ quái như ta...”

Sẽ có người đau lòng hay không?”

Sự thiện lương và thành khẩn luôn luôn là đại sát khí, ca ca của Lam Tinh ca đàn có rất nhiều, có mấy bài có thể đi vào lòng người?

Có người thương ta sao?

Đây là khát vọng của nhân loại phổ thế, cho nên bài hát này đi vào lòng người, giống như câu nói bình tĩnh thu đuôi của Lâm Thủ Nhất, tinh chuẩn chọc trúng ống phổi của mỗi người:

“Có lẽ ngươi sẽ phát hiện? Ánh sáng á?”

Người giống như ta...”

Người xem có chút cảm tính đã bắt đầu nhẹ nhàng lau nước mắt.

Người quen thuộc suy nghĩ lo lắng sẽ phát hiện bài hát đó là bất đắc dĩ ẩn nhẫn đối với thế sự.

Mà bài Nhân Phục này giống như ta sau khi lâm vào thế sự tự giễu, nói làm cho mọi người không cam lòng hướng tới thơ văn cùng phương xa bình thường, rồi lại cả đời bộ dáng bình phàm như lúc ban đầu.

Biên núi chìm dập dìu chúng sinh.

Người và ta bất quá cũng chỉ là phàm nhân.

Như ca khúc viết, ta là người giống như người, người là người giống như ta.

Hiện trường yên tĩnh.

Lâm Thủ Nhất nhẹ nhàng mở miệng: “Ta là ca sĩ, Lâm Thủ Nhất.”

Ta là ca sĩ.

Tên này cũng là tiết mục, cũng là trong lòng mỗi ca nữ trắng, trải qua bảy vị ca sĩ đầu tiên liên tục cường điệu, người xem mới ý thức được bốn chữ này có ý nghĩa gì.

Sau một khắc.

Tiếng vỗ tay vang lên!

Tiếng hét chói tai vang lên!

Có người huýt sáo!

Mục đích này đã triệt để nhận được sự tán đồng của mọi người, cho dù chỉ có một kỳ hạn, cũng thể hiện rõ ràng trước sự chấn động của bảy vị ca sĩ này, sau khi bọn họ trở về cũng nguyện ý đuổi theo tiếp!

“Lâm Thủ Nhất vụng về cũng tốt!”

“Lâm Thủ Nhất ở trước mặt nhiều thực lực phái như vậy cũng không rơi vào thế hạ phong, thật làm cho người ta bất ngờ, ta

cảm giác chất lượng bài hát này không thua gì 《 tiêu sầu 》 ,
hôm nay thật sự là đến đáng giá!”

“Mỗi người đều thật lợi hại a!”

“Thì ra đây là thực lực của ca sĩ chuyên nghiệp sao?”

Người có thể nói phần lớn ca ca này đã quá giận, cũng có thể nói bọn họ tuổi lớn, cho dù gần đây Trương Hi Dương cũng mới nổi đỏ.

Nhưng mà người tuyệt đối không thể phủ nhận thực lực của những người này!

Đây có lẽ là nàng không giống như những ca vương ca Hậu Nghệ lấy nhiều phần thưởng như vậy, nhưng bọn họ cũng là vương vô ngại vương của cái đàn ca này!

“Suy nghĩ này đã vô địch rồi!”

“Nếu là một đám người đã từng huy hoàng như vậy, hiện tại khả năng đã kết thúc, nhưng thực lực vẫn khủng bố như cũ, thậm chí còn hơn cả đám ca sĩ còn tập hợp lại thi đấu với nhau, hiệu quả quá kinh khủng!”

“Tất cả âm nhạc thi kỹ đều bị nghiền ép!”

“Đám người này là ca đàn phong bi a, mỗi người bọn họ đều là trình độ bình ủy cấp bậc, cho nên tiết mục này căn bản không cần đánh giá!”

“Thật sự quá tuyệt!”

“Ai lại có thể nói trận dung mạo này không xa hoa chứ, nghe được bọn họ ca hát, người còn sẽ để ý danh khí hiện tại của bọn họ như thế nào?”

Không có lời bình!

Không có người chủ trì!

Không có gì liên hệ với nhau!

Nữ ca không chỉnh sửa tiết mục này thì chính là ca khúc đơn giản hát sau đó sẽ rơi vào kết cục, đơn đao đơn giản trực tiếp xông thẳng vào!

Kết quả thì sao?

Đám người này chỉ dùng ca sĩ đã chinh phục tất cả mọi người!

Mà trước khi vào trận, các tiết mục đã nói với mỗi vị khán giả, bọn họ nghe xong phải biểu diễn bình luận cho ca sĩ tốt nhất của mình, bọn họ chính là nội dung bình luận của tiết mục này, mọi người nghe cũng không có phản hồi, chỉ muốn đưa phiếu biểu diễn tốt nhất cho ta, tùy tiện tiện bỏ phiếu là được?

Nhưng mà bây giờ.

Tất cả mọi người đều cảm giác nội tâm của mình xoắn xuýt không gì sánh được, thậm chí cũng không dám nói mình thích nhất là ai!

“Cái này bỏ phiếu như thế nào?”

“Mấy cái này ta đều rất thích a!”

“Trước kia nhìn tiết mục cùng loại ủy thác không nhúc nhích là đang trang bức, nói mỗi tuyển thủ hát thật dễ nghe bọn họ không biết tuyển chọn thế nào, thật ra chính là nghệ thuật giải trí, nhưng hôm nay ta bỏ phiếu, lại thật sự không biết nên đầu hàng cho ai, mỗi người đều ngu bức như vậy!”

“Phiền chết đi được!”

“Phái thư thật khó!”

“Chỉ hận vé số quá ít!”

“Có bốn cái ta đều thích!”

“Ta càng không hợp lẽ thường, thích năm người.”

“Ta thích sáu tên, còn có thể nói cái gì?”

“Ha ha.”

“Các người quá hoa mắt rồi.”

“Không giống ta, tan nát thành bảy cánh, cái nào cũng thích.”

“Vầy xộn quá.”

Người xem không ngờ lúc này bọn họ lại xoắn xuýt như vậy.

Mỗi người có thể bỏ phiếu cho ba ca sĩ, nhưng mọi người có cảm giác cho dù ném vào ba ca sĩ khác cũng quá tàn nhẫn đối với các ca sĩ khác.

Hoặc là nói.

Mỗi người xem, đều ít nhất thích biểu diễn ca sĩ trên ba vị ca sĩ ngày hôm nay, nhưng trên tay chỉ có ba phiếu thì nhất định phải lựa chọn từ trong đó...

Không còn cách nào khác.

Cứ căng da đầu vậy.

Sau khi dùng hết ba tấm vé, KU đọc sách liền có thể biến thành ma sát. Vài chiêu trò này khiến rất nhiều người xem cảm thấy có chút áy náy.

Lâm Tri Bạch thậm chí trông thấy có mấy người xem xong liền hối hận, truy vấn nhân viên công tác:

“Ta có thể sửa vé không?”

Đương nhiên Lâm Tri Bạch không đổi phiếu, cho dù hắn cũng đang do dự.

Cuối cùng ba phiếu của Lâm Tri Bạch lần lượt câu dẫn Trương Hi Dương, Hạ Vũ Long và Lâm Thủ Tọa, mặc dù hắn cũng rất muốn bỏ phiếu cho Nhạc Sơn Tiêu...

Đây là ba thứ hạng đầu mà hắn dự đoán.

Bất quá Lâm Tri Bạch cảm thấy thứ hạng này thật sự không tốt, người xem quá xoắn xuýt, ngay cả chính hắn cũng xoắn xuýt, khả năng kết quả của cuộc thi lúc này sẽ tồn tại tính ngẫu nhiên cực lớn.

---

ps: Cảm tạ Minh chủ Yên Tử tỷ tỷ lần nữa, cảm tạ ngài một đường ủng hộ.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 76: Sau khi ba mặt không hiểu ra sao kết thúc, khán giả rời sân, Lâm Tri Bạch xen lẫn trong đám người, nghe mọi người hưng phấn thảo luận, khóe miệng lộ ra ý cười.

Có người xem phản đối xem xét, tiết mục này không thể nghi ngờ là thành công.

Về phần sau đối phương có hiệu quả cụ thể bao nhiêu thì phải xem tổ hợp lại như thế nào. Dù sao sách trình bày tương đương với sổ tay thao tác, Lâm Tri Bạch cảm thấy ca ca hẳn không đến mức thất thủ.

Phía sau là khâu tuyên đọc xếp hạng.

Đây là bí mật, người xem không thể sớm biết được, ngay cả Lâm Tri Bạch cũng không có tham dự, chỉ là ban đêm về nhà hỏi ca ca, ba vị trí đầu.

“Không thể kịch liệt.”

Lâm Thắng Thiên lắc đầu một cái, thần thần bí bí nói: “Khiến người sẽ biết.”

“Phi hành giờ đâu rồi?”

“Tám tháng này Pháp triển hành, Thần Thoại bên kia hôm nay sẽ thông báo.”

“Được rồi.”

Lâm Tri Bạch cảm thấy giữ lại một phần lo lắng cũng rất tốt.

Về đến nhà ca ca hưng phấn vô cùng, cùng tỷ tỷ kể lại lục chế hôm nay, “Người xem đều điên rồi, cuối cùng muội không biết hiện trường náo nhiệt bao nhiêu đâu, Tiểu Hắc viết cho Lâm Thủ Nhất một bài ca mới, bài ca mới này cuối cùng trực tiếp...”

Lâm Thắng Thiên bỗng nhiên dừng lại.

Đã nói không thể quá kịch liệt.

Mấy ngày trước Lâm Hi đã biết chuyện này, nhìn Lâm Tri Bạch một cái.

“Tân ca là phong cổ mà”

“Tình thế bức bách.”

Lâm Tri Bạch cười nói, kế hoạch không theo kịp biến hóa.

Bất quá miêu tả của Lâm Thắng Thiên khiến Lâm Hi sinh ra chờ mong, tiết mục này hình như muốn phát hỏa rồi?

Vị trí của chúng ta gần đây thật sự là thích liên tiếp nhị liên tam a.

Đằng sau Lâm Thắng lại lôi kéo mẹ giảng, còn mời nàng đi tới hiện trường ở kỳ tiếp theo, hẳn sốt ruột muốn chia sẻ niềm vui này.

“Đến lúc đó ta sẽ nhìn xem.”

Mẫu mụ cười nói: “Chúc ngài tiết mục lửa mới.”

Mặc dù trong lòng mụ mụ cảm thấy tiết mục này chắc cũng chỉ là chuyện nhỏ một chút, dù sao tiết mục trước kia của Lâm Thắng chưa bao giờ có ý nghĩa thật sự bùng cháy.

Tần Châu quá lớn.

Nhiều tiết mục tổng hợp phối mỹ cạnh tranh như vậy, muốn xuất đại hỏa đặc hỏa nói dễ vậy sao?

Đừng nói là Lâm Thắng Thiên hay vẫn là tiết mục âm thanh thi tài, loại tiết mục này đã bị làm hỏng rồi, người xem muốn xem tiết mục cùng tiết mục có thể khêu hoa, nhưng cuối cùng thật ra xem cũng giống nhau, thật sự rất thiếu ý mới.

Đương nhiên.

Bất luận kết quả gì, cũng phải dùng nó mới biết được. Dù sao loại tiết mục này không phải là người xem phản hưởng tốt thì nó có thể làm được, bên trong có rất nhiều thứ liên quan đến.

Ví dụ như tuyên truyền.

Lâm Thắng Thiên ở trong công ty dù không được như ý nhưng dù sao cũng là chủ quản tám bộ.

Mà ta là Loan ca dù sao cũng thiếu kinh phí như thế nào, dù sao cũng là tiết mục mới được giải trí thần thoại giải trí, quy

mô tuyên truyền bình thường vẫn có thể an bài.

Buổi tối bảy đêm.

Vào video thần thoại.

Đúng như lời Lâm Thắng Thiên nói, Y Y có được trang bị tuyên truyền của khán đài, báo trước thời gian tiết lộ tiết mục. Về phần thân phận đám nữ ca đầu đàn, chủ tiết lộ đã lựa chọn giữ bí mật, đây là sách lược tuyên truyền từng đề cập tới trong bản án, bảo trì cảm giác thần bí mới có thể tạo cảm giác mong đợi!

Phía chính thức chấp hành theo phương án này.

Ca ca và các nhân viên tạp viên tiết mục cũng không có ai để lộ ra ngoài.

Nhưng rất nhanh Lâm Thắng Thiên liền bắt đầu nhức đầu, bởi vì phía dưới bình luận mới nhất của bảng cáo thị xuất hiện một ít bè đảng kịch liệt, đám người này mặc dù không biết bài danh cuối cùng của trận đấu, nhưng bọn họ biết ca sĩ nào dự thi!

“Trương Hi Dương đến rồi!”

“Lâm Thủ Không cũng tới rồi!”

“Còn có Ca Hôn, Hạ Vũ Long lâu năm!”

“Tê Châu bên kia có ca sĩ cũng đến!”

“Đều là lão ca sĩ, loại thực lực siêu cấp đó.”

Những bình luận này vừa đoán cũng biết là hôm nay người xem ở hiện trường phát giác tiết mục, đám người này đương nhiên cũng không có ác ý, chỉ là muốn khoe khoang chân tướng một chút, nhóm tiết mục cũng không thể nào quản được miệng của mọi người.

Chuyện này phải làm sao đây?

Lâm Thắng Thiên gọi Lâm Tri Bạch và tỷ tỷ tới, tựa hồ muốn nhờ hai người hẳn giúp đỡ chiêu số, về việc con tiết mục này làm như thế nào thì ba người trước khi làm thường xuyên tụ tập lại cùng nhau thương lượng.

“Ca trừ thiếp cấm ngôn?”

Lâm Hi nói xong chính mình lắc lắc đầu, hiện trường nhiều người xem như vậy, xóa thiếp cấm ngôn cũng không quản hết được.

“Chặn lại không bằng khai thông.”

Lâm Tri Bạch đột nhiên đưa ra một đề nghị: “Người xem có thể tính nỏ, chúng ta cũng có thể nỏ tung, trực tiếp khuấy nước là được.”

“Tân Bao Hốt tuần tú?”

Mắt Lâm Thắng Thiên hơi sáng lên.

Lâm Hi cũng lập tức nghe hiểu ý tứ của Lâm Tri Bạch, vẻ mặt cười xấu xa nói: “Ta đã nói đệ đệ chúng ta từ nhỏ đã bụng đen, ít nhất có tám ngàn tâm nhãn.”

Dùng một chút.

Lâm Hi lại mở miệng lần nữa nói: “Cứ làm theo ý tưởng của Tiểu Hắc đi, ta có thể chào hỏi một đám ca sĩ có nhân khí tương đối cao trong ngành, dùng danh tiếng của bọn họ, tuyên truyền một chút nhân viên công tác trong tay người, ví dụ như người có thể được nhân viên công tác thuộc hạ đi đăng thiếp, nói Tôn Cốc xướng “Quang Nguyệt cũng tới, trong tiết mục còn hát một bài Cổ Phong Ca do Bạch Đế sáng tác nhất, đương nhiên chuyện này khẳng định là giả, nhưng tuyên truyền chính là chuyện hư hư thực thực, người cầm thêm một ít ca ca kéo vào, sau khi bị nước quấy nhiều mọi người sẽ không có cách nào phân biệt được.”

“Có thể nha!”

Lâm Thắng Thiên cười ha ha.

Nếu bảy ca sĩ như Trương Hi Dương, Lâm Thủ Tỳ, Hạ Vũ Long đều bị nỏ tung, vậy chúng ta sẽ nỏ ra càng nhiều ca sĩ hơn nha.

Chính là chiêu này hại chút.

Lâm Hi lại bĩu môi nói: “Chiêu này không sai a, ta mượn danh ca sĩ ngành mình dùng, trước đó cũng sẽ chào hỏi bọn họ, chỉ cần chúng ta không liên quan đến mấy nữ ca không chào hỏi kia là không có chuyện gì.”

“Nói cũng đúng!”

Không chào hỏi liền dính vào một ít ca sĩ là không tốt, nhưng đánh tiếng thì không giống, ai bảo tử tử hiện tại là một trong mười vị tổ trưởng của âm nhạc bộ đây, dưới tay có không ít ca sĩ nổi tiếng, những ca sĩ này cũng nguyện ý bán mặt mũi Lâm Hi.

Lúc này.

Lâm Thắng Thiên trực tiếp đề người trong bộ phận đục nước béo cò, tới bình luận xem có người nào nói lỡ lời đòn đại tới chỗ mình, bịa chuyện.

“Thành công rồi.”

Nhìn thấy bình luận khu có người đến sau, bạn trên mạng về mặt bối rối, hỏi đến cùng cái nào nói đều là thật, Lâm Thắng Thiên liền biết kế hoạch này đã ổn thỏa.

“Ngủ đi.”

Tỷ tỷ ngáp một cái.

Lâm Tri Bạch không nói thêm gì nữa, nhưng sau khi trở về phòng lại đi lên video thần thoại, khoác một cái tên nhỏ nói: “Sở Từ cũng đi đến tiết mục này, tại hiện trường hát bài “Đoạn Kiều Tàn Tuyệt”, cảm giác hiện trường so với phiên bản ghi âm mộc tốt hơn nhiều!”

Tỷ tỷ nói không liên lụy ca ca khác.

Lâm Tri Bạch rất đồng tình, dù sao hấn rất chắc chắn, mình đã chào hỏi Sở Từ rồi.

Về phần làm sao nghĩ ra được chiêu này?

Đương nhiên là học từ mang quả đài với chúng ta.

Kiếp trước mỗi ca sĩ Lam Y ta là ca sĩ đều sẽ tuyên truyền một đợt hư hư thực thực như vậy, đem nước của ca đàn đảo đục, tuy rằng hậu kỳ hiệu quả không rõ ràng, nhưng mấy mùa trước thật sự hữu hiệu, khiến cho toàn bộ lưới đều đang thảo luận, người Lam Tinh đơn thuần chưa từng thấy qua loại lộ này, hiệu quả khẳng định không tệ.

Chúng ta phúc hậu hơn quang quả nhiều a.

Tôi thiếu phải chào hỏi đám ca sĩ trước đó chứ?

Thủ pháp của Tỷ tỷ nhiều như vậy, trong đó không thiếu người ca ngợi nổi tiếng, đủ để mê hoặc người xem.

Không có biện pháp.

Ai bảo ca ca Lâm Thắng Thiên không có địa vị ở công ty chứ?

Làm ra tiết mục mới keo kiệt, tài nguyên tuyên truyền của công ty cũng cho không đủ nhiều, làm cho nhiệt độ hiện tại không nóng không lạnh, không bằng tự mình tại tuyên truyền nghĩ cách làm ra kỳ chiêu này.

...

Không thể không nói, dùng chiêu đục nước này quả thật rất tốt, mang quả thật không lừa gạt ta, rất nhiều người xem trong danh sách bình luận các loại bạo liệu đều trọn tròn mắt.

Tôn cốc tới?

Sở Từ cũng tới?

Còn có cả Thần Thoại Vương tới?

Ta mẹ nó ngay tại hiện trường a!

Sao bọn ta không thấy nó?

Đám người này chắc không phải đã xem tiết mục giả rồi chứ?

Đám người này lúc này liền muốn làm sáng tỏ, nhưng mà vô luận bọn họ giải thích như thế nào, phía sau tiến vào mạng lưới bạn đã bị mê hoặc, căn bản không phân rõ ai nói thật ai là giả.

Thời gian dần qua.

Bình luận khu càng ngày càng náo nhiệt.

Bởi vì ca ca bị liên lụy quá nhiều!

Đám fan cuồng ca này số lượng cực lớn, vừa nhìn thấy tên thần tượng nhà mình lập tức kích động hồng mắt, còn chạy đến bình luận thần tượng nhà mình hỏi thăm, muốn xác nhận chân tướng sự thật.

Đáng tiếc những ca ca này không đáp lại.

Bởi vì Lâm Hi đã chào hỏi rất nhiều người, chuyện này giả vờ như không thấy là được, chỉ là mượn danh tiếng của bọn họ, tuyên truyền một chút công ty mới có một tập nhạc công.

Kết quả.

Những người này không đáp lại khiến cho rất nhiều bạn trên mạng cũng bắt đầu tin tưởng, các loại tin tức giả từ trên mạng bắt đầu truyền bá!

“Hình như là thật!”

“Đám ca ca này đều là thần thoại!”

“Tịch Nghệ mới của thần thoại, có bọn họ tham gia quá bình thường, không trả lời hẳn là để phối hợp tiết mục bảo mật nha.”

“Chà!”

“Thú vị a!”

“Bắt đầu chờ mong!”

“Tịch nghệ này hẳn là nên có vẻ đẹp đấy!”

“Nhưng có phải ca ca tiết mục nổ tung nhiều lắm không?”

“Thật hay giả giả, đoán chừng có vài người đang tham gia góp vui phát tin tức giả.”

“Trong này khẳng định là thật.”

“Các người nói những ca sĩ này đều là thần thoại, vậy chuyện Sở Từ là sao?”

“Sở Từ còn chưa tính.”

“Sao lại có người nói Chu Hàn cũng tới?”

“Chu Hàn không phải ca vương sao, hẳn cũng đang tranh tài?”

“Vừa rồi ta còn thấy có người nói Lý Tiêu cũng tới.”

“Chu Hàn Toàn và Lý Tiêu là thiên quang, bọn họ có khả năng hợp tác với thần thoại, nhưng tỷ lệ thật sự quá nhỏ, ta cảm thấy là giả.”

Mọi chuyện dần dần trở nên kỳ quái.

Đám người Trương Hi Dương quả thực đã bị bạo lộ, nhưng số người đồng dạng cũng nhiều lắm, có một số nhân viên công tác dưới trướng Lâm Thắng Thiên đang đục nước béo cò, có vài người thì là chuyện tốt.

Suu suu suu.

Các loại tranh đoạt bay loạn trong khu bình luận.

Bao gồm cả một ít ca Vương Ca ở bên trong của Chu Hàn cũng bị liên lụy vào.

Người thợ nỏ đều nói chính mình đi tới hiện trường sao chép, ngay cả mấy hàng cụ thể đều dám biên soạn, miêu tả sinh động như thật miêu tả nói xem ai ai lên đài hiển xướng.

Nửa đêm.

Trên mạng hoàn toàn rối loạn!

Ngay cả một số ĐạiV đỏ trên Cục Quang cũng bắt đầu chuyển tin tức.

Về phần tin tức là thật hay giả bọn hấn không quan tâm, bọn hấn đơn thuần chỉ là muốn lừa gạt bình luận nhiệt độ.

Tin tức giả thì sao?

Qua một đêm lên men, không chỉ bạn mạng đã choáng váng đầu óc, thậm chí mấy người trong nghề đều trợn tròn mắt, không rõ tình huống xảy ra chuyện gì mới lạ thần thoại tổng thể, có ít người thậm chí còn lôi điện thoại đưa đến hỏi xem có phải thật sự đi đến tiết mục thần thoại hay không.

Sự tình đã hoàn toàn vượt ra khỏi kế hoạch ban đầu.

Bao gồm cả ba người Lâm Tri Bạch, Lâm Hi và Lâm Hi. Chẳng ai ngờ được lần tuyên truyền này chẳng những quá đục nước, mà còn kéo cả nữ tử trong kế hoạch không có ai liên quan đến, thậm chí là truy hỏi toàn bộ mạng lưới:

Rốt cuộc là ai đi?

Rốt cuộc là những người nào đi tới?

Hôm sau trong sân biệt thự Lâm gia.

Sau khi Lâm Tri Bạch và Lâm Hi ba người Lâm Tiêu rời giường, nhìn tin đồn trên bình đài cục quang bay đầy trời,

không khỏi lâm vào trầm tư, hai mặt nhìn nhau...

Ba mặt mộng bức!

Vui vẻ: Cảm tạ minh chủ Minh Âm Tinh, chip đọc sách giúp người, Hoan Khắc hoa văn, hồi lỗi dâng tặng. Khảo tử càng thêm khen.

Cảm tạ sự tán thưởng của “Tuyết Bích Mai”!

Cảm tạ “Kim Quế Tử”, “Hiệp ca 1122333”, 【 94123】
3.008. *2626. 【 Đường gia lấy 1226. 【 Đản Trường Hội có
kẻ ngốc đi theo đọc 【Kim Quế Tử ủa giá 2000】 , [Sẽ không
mượn gạo gạo ngâm người thợ rèn giả】 Đường Phúc Sơn
dược】 15. 【 Trà sự】 【 Bạn thư
231313131010.0041010】 thưởng thưởng!

Cảm tạ 【Thư hữu 22mm333”. Tại Cảm Ứng Nghiêm
khuyết】 MO313】 【 Mộng Hồn Chi Tra Tra Ca】 [Mộng
Thai Quyên], 500. [Trúc Lan Bạch Thái]/27. 【Bôn Ốc
Đặc/27. 【 phàm tâm bất sử】 111. 【An Dụ Nhan Hoàn
Hoàn”. 【Uy Viễn Sơn】 【Tử Băng Lai Ân】 【Bách Bích
Pháp】 【 212020202020020020099】 《Phong Tư Minh
【Phong Thanh】 [Đầu Hạ Dạ Tịch •••】 tầy 100.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 77: Lâm Tri Bạch: Phong Lãng càng cá lớn càng cao quý, trên cây càng khó hiểu, người và ta đang ở dưới tàng cây mộng bức.

Tỷ đệ ba người nhìn bình luận trên mạng, giờ phút này đều ở tại ngọc trai.

Nhiệt độ cao đã tăng lên!

Sau một đêm lên men, giờ phút này cực quang đang nóng đầu tiên thành linh chính là danh sách làm ca sĩ.

Dưới chủ đề nói chuyện.

Bất cứ cách nói gì cũng có!

Ca ca không chỉ thần thoại mà ca sĩ của Thiên Quang cũng bị kéo vào, thậm chí có ca sĩ của Kỳ Ni cũng xuất hiện trong danh sách lời đồn, kể cả ba ca vương ca lớn, không hợp lẽ thường.

“Làm lớn.”

Lâm Thắng dở khóc dở cười.

Lâm Hi trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì cho phải, với tư cách là người trong vòng tự nhiên rất nhanh có thể đoán được chuyện vì sao lại biến thành như vậy, đơn giản là rất nhiều người dân mạng tìm cách vui vẻ bắt đầu biên soạn danh sách lung tung, sau đó một số người có mạng lưới tiêm hội cũng mặc kệ là thật hay giả, nói đi nói lại nha, làm cho cuối cùng toàn bộ lưới đều bắt đầu tò mò rồi, tiết mục mới này rốt cuộc đã mời ai đây?

Nhìn dáng vẻ rất ngu bức.

Có chút đạo hữu trên mạng thật có thể biên soạn a, miệng luôn sát giọng nói có chuyện này.

Nếu như không phải người trong cuộc, Lâm Thắng Thiên cảm thấy mình cũng phải tin rồi, đám người này vì tăng thêm sức thuyết phục thậm chí còn viết chút tác phẩm, tăng thêm các

loại chi tiết, tử như ca khúc X X X X hát cái nào, khúc nhạc bịa ra thế nào, sau khi nghe xong cảm nhận được như thế nào...

Đây là mạng lưới.

Tám phần giả hai phần thật.

Ngay cả Lâm Tri Bạch cũng không ngờ sự việc có thể phát triển như vậy, thật giống như phóng một mồi lửa, vốn định đốt cháy đồng cỏ nhà mình mà, kết quả đám cỏ nhà người ta cũng lan đến.

“Chuyện tốt!”

Cuối cùng Lâm Thắng Thiên không nói gì thêm, vui mừng đến không khép miệng lại được: “Bây giờ tuy mọi người còn chưa biết danh sách ca ca chân chính, nhưng bọn họ biết có một bản bản văn chương đề xướng theo Nữ Nhi.”

Đó là đệ nhất Khảo Canh a!

Điều này có nghĩa là toàn bộ lưới quan sát!

Dưới tình huống bình thường phải nện bao nhiêu tiền mới có hiệu quả tuyên truyền này?

Mà Lâm Tri Bạch cũng chỉ là xuất đầu mồi, cũng làm cho tất cả mọi người đều biết tiết mục này!

“Cũng có chỗ xấu.”

Lâm Hi có chút lo lắng nói: “Khi hành lễ thì rất nhiều người xem sẽ thất vọng, dù sao thì ca sĩ của chúng ta không có trận hình mạnh mẽ như vậy, chờ mong nếu như thất bại...”

“Lừa vào rồi nói sau.”

Lâm Thắng Thiên vung tay lên: “Suy nghĩ của bọn họ đối với nhân vật ca ngợi người làm ca sĩ sẽ thất bại, nhưng những ca sĩ ca này sẽ mang đến cho bọn họ kinh hỉ bất ngờ, ta tin tưởng chất lượng tiết mục của chúng ta!”

Lúc này.

Mẹ cũng rời giường, đứng ở cửa liền hô lên một câu: “Sao người lại mời đến tận Chu Hàn? Là lãnh đạo công ty đứng ra câu thông với Thiên Quang?”

Lâm Hi: "..."

Lâm Tri Bạch: "..."

Lâm Thắng Thiên: "..."

Rốt cuộc là ai nói đến Chu Hàn cũng tới trước?

Đôi với vấn đề này, Chu Hàn cảm thấy vô cùng phiền muộn, hẳn nhận được điện thoại từ bằng hữu.

"Giấy từ tiết mục thế nào rồi?"

"Chương trình gì vậy?"

"Ta là Nghệ Thần Nữ."

"Thần thoại cái quỷ gì, ta là ca sĩ hay là quỷ gì? Lời người nói ta nghe không hiểu một câu!"

"? Muội muội châu châu tuần tú?"

"Ta đi đâu chứ, mấy ngày nay vẫn luôn ở nhà, mèo con sinh bệnh cần chiếu cố mà!"

"Tin tức trên mạng kia là giả."

"Mẹ kiếp!"

Là có người tạo ra âm mưu của ta a!

Chu Hàn lúc này kịp phản ứng đi qua máy chụp điện thoại kiểm tra.

Tra xong Chu Hàn tròn tròn mắt, chuyện này rốt cuộc là thế nào đây? Trong thần thoại có một vụ tiết mục, mời một đồng kỹ thuật ca ca hát hợp tác chuyên nghiệp đến ca đài? Không chỉ mình ta bị bịa đặt, mà còn có một đồng ca ca sau bài hát cũng bị bịa đặt?

Có bệnh.

Ai muốn lên tiết mục như thế này hả!

Thắng chứng minh ta là ca vương sao?

Nhưng ta vốn chính là ca vương mà!

Thua thì sao?

Thua chứng minh ca vương của ta là hữu danh vô thực?

Giải thích!

Nhất định phải làm sáng tỏ!

Lúc này Chu Hàn liền muốn giải thích với fan, nhưng cuối cùng lại buông tha, có cái gì để giải thích?

Mạng lưới của nhiều người như vậy bị kéo vào.

Ta cái gì cũng chưa nói, cuối cùng trò cười chính là cụ thể tiết mục nát này.

Thật sự cho rằng nhiệt độ của ai cũng có thể cọ xát?

Chu Ca Vương tỏ vẻ rất không vui, muốn trả thù nho nhỏ.

Mà cùng loại tình huống của Chu Hàn có rất nhiều.

Không ít ca ca nhận được điện thoại, biết được nhiệt độ của mình bị cọ xát.

Lúc này, có người thấp sáng mọi thứ.

Có người lựa chọn im lặng.

Những người này đều có cùng suy nghĩ với Chu Hàn.

Bọn họ muốn xem tiết mục này tự mình chuốc lấy cực khổ, chỉ cần pháp thuật này sẽ biến thành trò cười!

Nói giả tuyên truyền nha.

Về phần bị lời đồn lan đến, có phải là bản ý của thần thoại hay không, bọn họ cũng đã không quan tâm.

Dù sao mình cũng bị cọ xát.

Bị cọ xát thì khó chịu cũng rất bình thường nha.

Mà vô luận là trầm mặc hay là giải thích, thật ra đều là tuyên truyền cho ca sĩ ta là nghệ sĩ.

Đúng như lời Lâm Thắng Thiên đã nói.

Hiện tại trên toàn võng đều biết ngày đó có một người tên là Loan ca ta là nghệ sĩ răn dạy. Có khả năng thể nói mình sẽ làm trận thể mạnh mẽ vô cùng, bọn họ sẽ thi kỹ với thân phận của một ca giả chuyên nghiệp!

Rất mong đợi!

Danh sách trên mạng truyền bá, không ít đều là siêu cấp bài hát a, bọn họ cho dù xuất hiện một hai tiết mục, cũng là đáng giá chờ mong!

...

Buổi sáng chín giờ.

Mở tổng kỹ bộ giải trí thần thoại một buổi sáng sớm.

Lâm Thắng vừa vào phòng hội nghị đã cảm thấy ánh mắt mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào mình.

“Lâm chủ quản.”

“Cô chơi lớn như vậy sao?”

“Hôm nay toàn bộ lưới đều là tin tức tiết mục mới của bộ các người.”

” hot kiểm tra miễn phí, tiết mục này thời tiết đầu tiên chắc sắp nổ rồi!”

“Ai nghĩ đến phương án tuyên truyền?”

“Phương án tuyên truyền này quá kinh khủng!”

“Chính là sau cùng có chút chơi đùa thoát thân, liên lụy đến công ty khác, thậm chí fan ca ca đều tin là thật.”

“Như vậy rất nguy hiểm a.”

“Làm tốt chuẩn bị tinh thần bị mắng đi.”

Tám bộ tổng hợp công nghệ mới đang bận nóng đầu tiên, mọi người đã biết tin.

Có mấy người đang quan tâm Lâm Thắng Thiên, có mấy người đang trêu chọc, vài người chỉ là cười trên nỗi đau của người khác.

Đều là người trong vòng, vẫn là tiết mục của công ty nhà mình, chân tướng sự việc, mọi người tùy tiện ngấm lại một chút lời đồn liên quan đến nội bộ nhân viên, là có thể hoàn trả lại bảy bảy tám phần, bởi vì lúc mới bắt đầu bị tin đồn, đều là trong nội bộ công ty thần thoại, chuyện nháo lớn lên mới liên quan đến ca ca ngoài công ty, có chút dấu hiệu rõ ràng, thuận túy là tình thế không khống chế được, cuối cùng mới biến thành như vậy.

Mà trong đám người hả hê vui sướng.

Giờ phút này người vui vẻ nhất chính là Lâm Báo.

Lâm Báo căn bản không ao ước ta là lục soát nóng của ca sĩ, càng không có tâm lý ghen tị gì cả.

Không phải là hấn rộng lượng.

Chỉ là bởi vì Lâm Báo biết, tiết mục này hiện tại chú ý càng nhiều, đến lúc đó liền sẽ bị mắng càng thảm!

“Lần này chơi chơi thôi.”

Rõ ràng là Lâm Báo đang phát ra quái khí âm dương, còn giả bộ quan tâm Lâm Thắng Thiên nói: “Hoặc là hôm nay các người cứ công khai giảng minh đi, bằng không đến lúc đó sẽ bị dân mạng phun ra trận hình nữ tử, dù sao thì người thủ lĩnh đó của các người thực sự không thể cầm ra được, ngoài trừ một lão nhân gia Trương Hi Dương ra thì còn lại đều là quá đáng.”

Còn có một câu Lâm Báo không nói.

Bọn ca sĩ già cả này thật sự không có nhiệt độ, chủ động đến cửa cũng không có tiết mục giống nhau nguyện ý muốn.

Hấn ta đã sớm hết giận.

Diễn xuất của người này thực sự không tốt, ngoài miệng nói là quan tâm, nhưng nụ cười trên mặt đã không che lấp chút nào.

Lâm Thắng Thiên không thèm để ý con báo đốm này.

Lúc này, tổng Nghệ bộ đưa tay vào cửa bắt đầu hội nghị hôm nay.

Người này là bộ trưởng bộ tổng nghệ, câu đầu tiên nói là hướng về phía Lâm Thắng Thiên:

“Tám bộ các người đang có chuyện gì vậy?”

“Toàn bộ công văn mới xây dựng tương đối lớn.”

“Tự tin không?”

“Có.”

“Vậy ta không thể? Có nhiều chuyện, trong lòng người tự biết là được, nhưng nhớ rõ bất cứ hậu quả gì, đều phải tự mình

gánh chịu.”

Đây chính là nghệ thuật của lãnh đạo.

Bộ trưởng tám bộ cũng không trực tiếp phê bình Lâm Thắng Thiên làm không đúng, nhưng hẳn phải nói rõ trước:

Nếu chuyện này xảy ra vấn đề gì, Lâm Thắng đành phải đứng ra gánh sấm sét.

“Ta hiểu rồi.”

Lâm Thắng Thiên cảm thấy áp lực, không lạc quan như vậy, nhưng vẫn cắn răng nói.

Áp lực này nhất định phải đứng vững.

Hậu quả đơn giản là hai loại.

Nụ cười này thành công, tám bộ vinh quang lại rửa sạch sỉ nhục trước kia!

Người đứng đầu Bát bộ như ông ta nói xin lỗi với công chúng, nói không chừng sẽ bị rút chức, thân thoai cần đưa ông ta cho bên ngoài một lời giải thích.

Đây là một viên lồi.

Hắn nhất định phải vượt qua.

Nếu không công ty tuyệt đối sẽ cưỡng ép yêu cầu mình giải thích và xin lỗi với bên ngoài.

Như vậy hiệu quả tuyên truyền của ta là ca sĩ chiết khấu sẽ giảm, đến lúc đó đám người xem cũng sẽ cực lực kháng cự tiết mục này.

“Cố lên a Thắng Thiên.”

Nụ cười của Lâm Báo dần dần tàn nhẫn.

Bát bộ tổng nghệ chắc chắn sẽ thất bại, đến lúc đó hẳn chỉ cần kéo theo người đời thứ ba dùng sức một chút là có thể khiến Lâm Thắng từ chức!

Thích thao tác đúng không?

thao tác là rất thanh tú, sau đó thì sao?

Đem sự mong đợi của mọi người kéo cao như vậy, tổng hợp nghệ mới bát bộ các người lấy cái gì để thỏa mãn bọn họ đây?

Chỉ bằng mấy lão già đang tức giận kia?

...

Mấy ngày kế tiếp.

Theo tiết mục pháp hành tới gần ngày, trên mạng có liên quan tới 《Ca Nhân》 ta đang thảo luận càng ngày càng cao.

Ngay cả Giang Thành cũng bị dọa sợ, gọi điện thoại cho Lâm Tri.

“Oa, hiện tại khắp nơi trên mạng đều đang thảo luận về kế hoạch tổng hợp mới của chúng ta, phương án tuyên truyền này là ai nghĩ vậy, quả thực là ma quỷ!”

“Không phải ta.”

Lâm Tri Bạch dùng sức lắc đầu.

Giang Thành ngẩn người, ta hỏi phương án ai nghĩ ra, ông chủ sao chỉ lo phủ nhận chính mình?

Mo Mo!

Nhất định là ông chủ!

Chủ quán có rất nhiều tâm tư!

Phương án tuyên truyền yêu nghiệt như thế cũng chỉ ông chủ nghĩ ra được!

Giang Thành ngậm miệng, cười cười nói: “Mọi người phi thường chờ mong, đây là chuyện tốt, khuyết điểm là chất lượng tiết mục, có thể làm mọi người hài lòng hay không?”

“Vấn đề không lớn.”

Lâm Tri Bạch đương nhiên có thể nhận thấy được nguy hiểm trong đó, bất quá trong Kỳ Cuồng Tiêu Tiêu nói như thế nào nhỉ?

Sóng gió càng lớn, cá càng dắt!

Nhưng ca ca Lâm Thắng Thiên gần đây gánh sóng gió đánh cá, ít nhiều cũng có chút ý tứ “Cát áp”.

Đặc biệt là tiết mục trước đó làm hai ngày.

Lâm Thắng Thiên mất ngủ, mắt gấu trúc to lớn, lão mù rất đau lòng, không ngừng an ủi hắn.

“Không sao, khẳng định có thể thành công.”

Lâm Thắng Thiên miễn cưỡng cười, bờ môi hơi khô khốc, tinh thần rất kém cỏi.

Cũng may.

Rốt cuộc hai ngày sau đã nghênh đón Thời Gian đếm ngược, không bằng ca ca làm sao chống đỡ được áp lực rồi.

“Lát nữa phân ra.”

“Chúng ta cùng nhau xem. chip chip đọc sách là xài được.

“Ta cho các người chọn hoa quả.”

“Làm ơn đi!”

“Nhất định phải thành công!”

Lâm Tri Bạch một nhà ba người ngồi ở trước máy truyền hình, xem tâm bình treo video phiên*, cùng lúc đó vô số người xem đối với Bột Tứ Sam của Tần Châu có tò mò, đều đang đợi Pháp triển.

Trước TV.

Trước điện thoại di động.

Đầu bảng bằng phẳng.

Phía trước máy tính.

Cuối cùng tiết mục chính thức được dùng!

Canh một canh ba tháng rưỡi: Ngày thứ nhất Bảo Luân.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 78: Ta là ca sĩ nổi lớn “Đến vì Lý Tiêu!”

“Đến vì Chu Hàn!”

“Nghe nói lúc có ca vương Tạ Phương?”

“Tĩnh tử đến rồi sao? Nàng chính là ca hậu!”

“Ta còn nghe nói về Trương Hi Dương...”

“Ta lau!”

“Thật sự có Trương Hi Dương!”

“Vậy mấy vị khác chẳng phải cũng có khả năng?”

Thanh âm âm mưu cầu.

Tiếng đạn pháo vang dội.

Người xem đều đang đọc tên không giống ca khúc, phần lớn đều là ca vương ca. Mặc dù bọn họ cũng không xác định được đám người này đến cùng có tới hay không.

Ai ngờ...

Thật sự nhìn thấy Trương Hi Dương!

Chuyện này khiến mọi người kích động hẳn lên!

Trong tiết mục tiếp theo chính là các loại thanh âm phỏng vấn hỗn tạp, nghe ra được là ca sĩ khác nhau, nhưng tất cả mọi người đều không có ống kính che mặt, chỉ có một mình Trương Hi Dương lộ mặt.

“Động ứng đầu tiên khi nhận được tiết mục là gì?”

“Ta không muốn!”

“Tại sao cuối cùng lại tham gia?”

“Bạch Đế sư phụ mời ta.”

“Thành ý bị đám tiết mục đả động.”

“Chỉ nghe nói về cuộc thi đấu, cảm thấy rất thú vị, vậy thì so sánh thôi.”

“Ai sợ ai chứ?”

“Người không sợ chúng ta mời ca ca ca hay sao?”

“Ha ha.”

“Sau ca vương ca chẳng phải cũng là ca tử sao?”

“Ta không phải ca vương, nhưng ta có hai học sinh, một là ca vương, một là ca hậu.”

Người xem vò đầu bứt tai.

Những người này là ai?

Có nam có nữ, đều có dáng vẻ tự tin, đặc biệt là đại lão cuối cùng này, tự xưng không phải ca vương nhưng có hai học sinh, một ca vương một cái ca hậu?

Sau đó.

Tiết mục giới thiệu quy tắc thi đấu, đồng thời phải cho mỗi ca sĩ, an bài một vị quản lý lâm thời.

“Ồ, đánh rắm?”

“Chuyện này thú vị.”

“Quản lý tạm thời?”

“Chơi cách rất mới lạ đó.”

“Mấy người quản lý này hình như đều là người chủ trì.”

“Danh tiếng không lớn.”

“Vừa vặn là quen mặt.”

“Như vậy không tranh đoạt danh tiếng, lại không khiến người xem xa lạ.”

Có chút thú vị.

Đây là cảm thụ trước mắt của người xem.

Mà sau khi thi đấu chính thức bắt đầu, ca sĩ đầu tiên xuất hiện.

Trương Hi Dương!

Hắn vậy mà trực tiếp hát một bài mà Vương Chu Hàn có độ khó cao nhất!

“Ngọa tào!”

“Sợ hết da gà rồi!”

“Trương Hi Dương hát công biến thái như vậy sao?”

“Còn mạnh hơn cả Chu Hàn Mạt!”

“Đừng dẫn chiến a, mỗi người mỗi về a.”

“Đúng là mỗi người mỗi về, có điều Chu Hàn lại là ca vương đó!”

“Chết tiệt, Trương Hi Dương đây là thực lực cấp ca vương đấy!”

“Đã sớm biết Trương Hi Dương hiện trường đã mãnh liệt như thế nào, hôm nay hẳn mới biết mình mạnh đến mức nào!”

“Đừng nói cái gì nữa!”

“Hiện trường thần cấp thứ hai của Trương Hi Dương đã ra đời, không kém hơn bài ‘Ca’ mà người tự cho mình!”

Rất chân động!

Đây là cảm nhận đầu tiên của mọi người sau khi nghe Trương Hi Dương ca hát!

Trước kia không có ai so sánh, nhưng trận này chứng minh hôm nay có một chuyện, đó chính là Trương Hi Dương đã luyện công tuyệt đối đạt đến cấp ca vương!

Bởi vì bài này...

Ngay cả bản thân Chu Hàn cũng không hát, lật xe lật xe qua mấy lần, độ khó thật sự quá cao!

Ngay sau đó.

Trương Hi Dương bắt đầu chủ trì.

Người xem càng thêm cảm thấy mới lạ, ca khách nhiều lần chủ trì, còn lần đầu tiên nhìn thấy loại thiết kế hình thức này!

“Phốc!”

“Trương Hi Dương là người chủ trì?”

“Màn tiết mục nhắm ở hiện trường quá nghèo?”

“Trụ trì này một lời khó nói hết a, bắt quá quá chơi thật vui về a?”

“Tiểu tiêu.”

“Làm ca sĩ nói thành ca khúc!”

“Người tổ khoa học quá tệ rồi, lại còn giữ đoạn này, Trương Hi Dương thật khản trương, quá thú vị.”

“Đợi một chút!”

“Sân sau có ca sĩ thò đầu ra rồi!”

“Đây là?”

“Lâm Thủ Không!”

Ca ca thứ hai bại lộ, Lâm Thủ Không.

Người xem nói thất vọng đi, “Tiêu quạnh sâu lo” vẫn là rất tức giận.

Người xem nói kinh hãi đi, Lâm Thủ Nhất chỉ là người mới, so với những ca sĩ trên mạng lộ ra ngoài kia rõ ràng kém hơn một cấp bậc.

Tổng kết dù không có thất vọng cũng không có kinh hãi.

Nhưng rất nhanh mọi người đã bị Lâm Thủ Nhất chọc cười vụng về.

Bởi vì Lâm Thủ Nhất thế mà ở trong phòng làm nơi ở.

Thì ra lúc trước vì cố vũ Trương Hi Dương đã làm người chủ trì của hôm nay, hắn đã đồng ý nói đối phương chỉ trì hoãn một lần, hắn đã làm mười cái thòng lọng, tiết mục còn đặc hiệu đặc biệt tăng lên cho đoạn ma tính kia.

“Vui!”

“Còn rất mạnh.”

“Có người mới cũng tốt nha.”

“Chủ yếu là cảm giác tổng nghệ rất tuyệt.”

“Thân thể tiểu tử rất rắn chắc nha.”

“Người mới này phỏng chừng rất nhanh đã bị đào thải, dù sao cũng là thi đấu, chung quy phải có người lót đáy nha, điển hình là lá xanh làm nền.”

“Buồn cười quá.”

“Ta thừa nhận ta là người rất xấu, hiện tại còn hy vọng, Trương Hi Dương chủ trì có thể mắc sai lầm nhiều một chút, làm cho vòng tay thêm chút bành trướng!”

Thật thú vị!

Chỗ tốt này rất nhanh đã khiến mọi người xem nhẹ Già vị của Lâm Thủ Bút, đây là ma lực của biên tập, sao có thể khiến người xem nhanh chóng tiếp nhận một người!

Nếu như Lâm Thủ Không phía trước liền lộ mặt?

Vậy thì không có ý nghĩa gì, mọi người chắc chắn sẽ thất vọng, nhưng phối hợp với hắn làm nơi nuôi dưỡng kẻ yếu, mọi người có thể tiếp thu, trong tổng hợp không phải ai cũng phải làm nên cho lá xanh, mọi người cảm thấy Lâm Thủ Nhất kém cỏi chính là một chiếc lá xanh ưu tú.

...

Sau đó.

Ca ca Hạ Vũ Long thứ hai ra tay, người xem trong nháy mắt phản ứng lại:

Lúc trước khi nhóm phỏng vấn tiết mục nói mình có hai học sinh, vị kia một ca vương một cái ca sau hắn chính là Hạ Vũ Long rồi.

“Vô vị.”

“Cảm giác bị lừa rồi.”

“Hạ Vũ Long nhiều lão ca rồi.”

“Ta cũng không biết.”

“Sĩ ca thế hệ trước thích.”

“Những người xem lớn tuổi tại hiện trường vẫn rất kích động.”

“Không phải lúc trước có rất nhiều Đại Già xã hội này sao, sao chỉ một mình Trương Hi Dương mà lại cấp bậc cao vậy?”

Thất vọng là thật.

Nhưng khiếp sợ sau đó cũng là thật.

Khi Hạ Vũ Long dùng một bài hát chinh phục tất cả mọi người ở hiện trường, người xem trước màn hình cũng chấn động!

“Má ơi!”

“Bảo đao chưa già!”

“Ta thu hồi câu nói trước đó!”

“Hạ Vũ Long lão sư trâu bò!”

“Hiện tại mới biết Hạ Vũ Long dạy dỗ ra một ca vương, sau một bài ca kim lượng rất cuộc cao bao nhiêu!”

“Râm, bài hát này là ca hát của hần sao?”

“Chẳng trách vừa nghe liền quen thuộc, ta cũng hát theo rồi, có chút lệ mắt chuyện gì vậy?”

“Ta cũng khóc.”

“Hiện trường đều khóc một mảng lớn.”

“Hoàn toàn có thể lý giải, toàn trường đại hợp xướng, ưa thích loại bầu không khí này, thì ra Hạ Vũ Long mạnh như vậy a.”

Ngoài dự liệu!

Người xem thất vọng, theo một bài hát của Hạ Vũ Long biến mất, đây là một màn biểu diễn vô cùng hoàn mỹ!

...

Sau Hạ Vũ Long.

Nhạc Sơn Côn Bằng lên đài.

Nháy mắt sân khấu nổ tung, đương nhiên không phải bởi vì Nhạc Sơn Tiêu danh khí lớn bao nhiêu.

Chủ yếu là bởi vì...

Nhạc Sơn Tiêu một chút danh tiếng cũng không có!

Hạ Vũ Long có thể lý giải, ít nhất mọi người đều quen thuộc, ca khúc cũng là kinh điển, rất nhiều người đều biết hát, nhưng vị trước mắt này căn bản không ai nhận ra được!

“Người biết điều?”

“Đại nương này là ai?”

“Đi nhầm vùng đất này rồi?”

“Sao ta cảm thấy tiết mục này đang đùa giỡn với chúng ta nhi?”

“Đùa kiểu này cũng không thích thú nha!”

Người xem đã bắt đầu nhất định không bình thường, ngoại trừ Trương Hi Dương thật sự rất đỏ, Lâm Thủ Tu và Hạ Vũ Long rõ ràng không phải làm trái phép, hiện tại vị này lại càng có trọng lượng ——

Không ai nhận ra!

Có người không nhìn được muốn mở miệng mắng, nhóm tiết mục không tử tế, nhưng mọi người đều liền sững sốt!

“A a a a!”

“Đem trà cho a đi!”

“Cần trà sữa thêm băng!”

“Đây là giọng thần tiên gì vậy!”

“Điện thoại di động của ta đều bị rung động rồi!”

“Những vị đại thần tìm đâu ra tiết mục đó, đây cũng quá mạnh đi, ta cảm giác không kém so với ca hậu!”

“Ngoại trừ tướng mạo...”

“Tướng mạo không có vấn đề a, càng xem càng đẹp, người biết hát thật có mị lực a!”

“Nàng tên là Nhạc Sơn Tiêu?”

“Ta nhớ kỹ nàng, quá trâu bò!”

“Nhạc phụ!”

Đã có người bắt đầu gọi ma ma, Nhạc Sơn Am là bảo tàng do tiết mục đào tạo ra, sau khi bắt đầu hát tất cả nghi vấn nàng đều biến mất, thậm chí mọi người cũng mặc kệ địa vị Bá Đế gì đó.

Có thực lực còn chưa đủ?

Địa vị Già Quốc thì có là gì chứ?

Nhạc Sơn Già địa vị không lớn căn bản không ảnh hưởng tới tiếng hát của mọi người, quả thực âm thanh đó chấn động tận đáy lòng mọi người!

...

Sau đó.

Vị thứ tư.

Vị thứ năm.

Vị thứ sáu.

Tất cả khán giả đều tê dại, kẻ ngu cũng biết bản thân bị tiết mục lừa gạt, tiết mục mục tuyên truyền hư cấu a!

Ca Vương?

Ca hậu?

Già Già Già?

Không tồn tại!

Chính là một lão ca ca có thực lực biến thái a!

Vị nữ ca thứ sáu Hàn Nguyệt Sương thật ra rất trẻ tuổi, nhưng quả thực không có danh khí gì, trong nháy mắt nhận ra nàng cũng không nhiều.

Hố!

Quá hố rồi!

Tất cả mọi người đều bị lừa!

Nhưng tất cả mọi người đều bị hãm hại! Cam! Cam! Nguyên!

“Có nhiều lời đồn trên mạng như vậy, kết quả lại không có nhà Già Già thật sự, Trương Hi Dương cũng phải mấy tháng sau mới hot, ta bị tổ Tiết Ty tuyên truyền dọa dẫm rồi, nhưng hình như cái hố này ta cũng không ra được?”

“Thật sự không ra được.”

“Đám người này mạnh quá rồi đấy!”

“Đều là ca đàn Vua không ngại a!”

“Ta đến vì Chu Hàn, ta thừa nhận ta là chó cỏ, chỉ thích xem minh tinh, nhưng bây giờ ta thích nhất lại là Nhạc Sơn Tiêu!”

“Ta thích Hạ Vũ Long.”

“Hàn Nguyệt Sương xinh đẹp biết bao!”

“Thực lực và mỹ mạo cùng tồn tại!”

“Vốn tưởng rằng là một bữa tiệc lưu lạc cô la, kết quả phát hiện tổ hợp ăn đậu hũ dờ hơi, nhưng con mẹ nó ta lại thích ăn đồ chơi này, đây cũng quá sung sướng đi!”

“Bị lừa gạt cam tâm tình nguyện.”

“Mạnh quá!”

“Đây mới là chuyên nghiệp!”

“Quả nhiên là gừng càng già càng cay!”

“Nếu trước đó người muốn nói với ta là những người này, ta cũng có thể không nhìn tiết mục này, nhưng sau khi xem chỉ muốn nói mấy người này hát đi, ngay cả địa chủ cũng không dễ dàng gì!”

Đây là tiếng lòng của rất nhiều người.

Đội hình này thật sự không hấp dẫn người chút nào.

Nhưng sau khi nghe bọn họ hát xong, tất cả mọi người đều bị chấn động, địa vị địa ngục cũng không còn trọng yếu gì nữa, hoặc có thể nói là mọi người đều không cần nữa rồi, tiết mục này tên là “Ta là Nữ Nhi”.

Không liên quan gì đến địa vị Già Quốc.

Bọn họ đều là ca sĩ chân chính!

“Ta hôm nay mới biết được thì ra đám lão nhân ca đàn này còn đang duy trì trạng thái đỉnh cao như thế, thì ra ca vương ca cũng không phải không có đối thủ, chỉ là đối thủ của bọn họ không có đở như vậy, hoặc là nói những người này còn chưa có gặp được tác phẩm tốt, người hát hay!”

...

Trong lúc thảo luận,

Lâm Thủ Nhất ra sân quá kém.

Trước màn hình người xem đều nở nụ cười, bởi vì Lâm Thủ Nhất đã đứt quãng làm năm mươi cái chổng đờ.

Đúng vậy.

Trương Hi Dương chủ trì tổng cộng sai sót năm lần, Lâm Thủ Nhất sơ suất là năm sấp chịu đựng, làm cho khán giả phía sau đều đau lòng, đưa nhỏ ngay thẳng!

Đó là nguyên do.

Ấn tượng của mọi người đối với Lâm Thủ Nhất rất tốt, cũng muốn nghe hắn hát một khúc, tuy rằng tất cả mọi người đều cho rằng thực lực của người mới này, hẳn là nằm dưới đáy của nữ tử đầu phát.

Thẳng đến...

Mọi người nghe được ca khúc kém cỏi của Lâm Thủ Nhất, con Nhân Tiêu như Bạch Đế sáng tác ra như ta.

“Ta cót a!”

“Cái gì gọi là kinh hi a!”

“Giải thích cho ta xem cái gì gọi là kinh hi!”

“Người có thể vĩnh viễn tin tưởng ta là nhân sĩ giỏi giang bại hoại, một đường đi xuống thật sự là kinh hi không ngừng, mỗi lần choáng váng? Lúc cần thất vọng, hẳn liền rung động tai người và con mắt!”

“Bài hát mới!”

“Bạch Đế Tân Ca!”

“Chất lượng gần như không thua “Tiêu sào lo!”

“Vòng tay hát rất giỏi, bài hát này quá vững vàng rồi!”

“Nước mắt chảy đầy mặt!”

“Có phải người cũng là người giống như ta không?”

“Khó trách áp trực, đây là át chủ bài mới của Bạch Đế!”

“Phải gia nhập bài hát này!”

“Không chỉ có cái này, những bài ca phía trước ta quay đầu lại gia tăng toàn bộ ca đơn.”

“Vốn tưởng rằng người yếu nhất, nhìn nhân vật vô hại, kết quả thể nhưng hát một bài như vậy, lần này huyền niệm lại xuất hiện, nếu ta là người xem khẳng định đầu thủ trực một phen!”

...

Tựa như một số người xem đàm phán, sự vui mừng của tiết mục này là hết đợt này tới đợt khác!

Mỗi một đợt sóng đều là muốn dâng lên thử nghiệm đầu tiên.

Lại như một Luân Hồi: Ca ca không nổi tiếng — Thất bại — Ca ca chấn kinh — Ca ca lại không nổi danh — Ca Bội lại càng thất vọng... Ca ca — có kinh ngạc hơn nữa!

“Lần nào cũng vậy!”

“Ta bị cái sáo lộ này bắt giữ hết.”

“Ngoại trừ Trương Hi Dương, trước khi hát ca mỗi ca sĩ, ta có cảm giác không xách nổi hứng thú, sau khi hát trực tiếp quỳ xuống.”

“Chết con mẹ nó.”

“Tất cả đều là những ngoan nhân giả heo ăn thịt hổ a!”

“Bảy tổ này hợp lại một chỗ, quả thực chính là Thiên đoàn!”

“Ta thích tiết mục này, thời gian tới ta nhất định đuổi theo!”

“Đuổi theo!”

“Mỗi cái ta đều thích!”

“Hình như có người muốn đào thải ở hạ kỳ?”

“Trước tiên hãy nhìn xem trong kỳ này xếp hạng như thế nào đã.”

“Không có cách nào phán đoán a, cảm giác những ca sĩ này đều thật mạnh, giống như mỗi người đều đang dùng tiếng ca đánh mặt của ta, nhưng nghe xong quả thật sáng khoái!”

“Phải công bố!”

Người xem tập trung vào màn hình.

Ca sự mà bảy vị người đầu tiên phát ra, cùng với ca sĩ lâm thời bị mang vào một căn phòng.

Bọn ca sĩ ngồi xuống.

Bắt đầu chào hỏi lẫn nhau.

Đám quản lý lâm thời cũng đang có bầu không khí sôi nổi.

Người quản lý lâm thời của Lâm Thủ Nhất cười nói: “Hôm nay làm năm mươi cái năm chúc!”

“Là lỗi của ta.”

Trương Hi Dương ngượng ngừng nói.

Lâm Thủ Nhất cười vụng về nói: “Ca người hạ kỳ dù cho phạm sai lầm, ta coi như rèn luyện thân thể.”

“Tuổi trẻ thật tốt.”

“Hạ Vũ Long lão sư ngài cũng bảo đao chưa già a.”

“Hôm nay bài hát của Hi Dương chắc chắn không yếu hơn bất kỳ ca vương nào.”

“Nhạc tử lợi hại!”

“Phải gọi là nhạc mục!”

“Nhạc mục xác thực vô địch.”

“Toàn trường đều bị mang điên rồi, hâm mộ ta a, khiến cho ta hạ kỳ cũng muốn hát cao giọng, bầu không khí thật sự rất tốt.”

“Sóng kia của người cũng lợi hại.”

Ca ca đang thổi phồng thương nghiệp, đám quản lý lâm thời xen kẽ trong đó, lúc này một nam nhân đeo kính đi tới, trên tay cầm một điện thoại: “Gọi mọi người một tiếng a, ta là người chế tác của tiết mục cũ cùng với đạo diễn Lâm Thắng Thiên, kế tiếp sẽ do ta tuyên bố thành tích, dù sao các người đều biết đây, chúng ta không mời được người chủ trì.”

Mọi người cười to.

Rồi từng hơi thở chợt ngừng lại.

Người xem trước màn hình cũng ngừng thở.

Lâm Thắng Thiên nói: “Ta công bố tên thứ ba của cuộc thi trước...”

Một giây sau.

Hai giây trôi qua.

Ba giây sau.

Người xem nóng nảy!

Ca ca cũng trọn tròn mắt!

Cuối cùng Lâm Thắng Thiên cũng mở miệng: “Lão sư Trương Hi Dương...”

Thứ ba?

Trương Hi Dương đang đứng dậy, Lâm Thắng Thiên nói một câu: “Huynh có căng thẳng không?”

Mọi người cười to.

Người xem cũng cười to.

Trương Hi Dương dở khóc dở cười: “Ngươi cho ta một lời dứt khoát đi!”

“Thứ ba là...”

Lần này Lâm Thắng Thiên không trầm ngâm quá lâu: “Chúc mừng Hạ Vũ Long lão sư!”

Hạ Vũ Long nở nụ cười.

Lần thứ ba có thể chấp nhận.

Ông ta tưởng rằng mình đã hết giận, người xem căn bản không nhận mình.

Sau đó.

Lâm Thắng Thiên lại nói: “Sau đó ta tuyên bố xếp hạng thứ tư...”

Mọi người chờ.

Lâm Thắng Thiên không nhanh không chậm uống một ngụm nước, lẩm bẩm: “Các ngươi nói nơi này quảng cáo rất tốt a, ví dụ như nước suối, đồ uống a sữa bò a...”

Người xem lần nữa cười to.

Người chế tác này rất thú vị.

Tuy rằng cũng biết Lâm Thắng Thiên đang thừa nước đục thả câu, nhưng đáng vẻ y nhờ quảng cáo trợ giúp thật sự rất thú vị.

“Thứ tư là Nhạc Sơn Tiêu.”

Cuối cùng Lâm Thắng Thiên cũng công bố vị trí thứ tư.

Nhạc Sơn Tiêu thở phào nhẹ nhõm, hốc mắt có chút phiếm hồng, nàng biết mình không có một chút danh tiếng nào.

“Cảm tạ người xem...”

Người xem chẳng khác nào ném nàng một nửa tổ nhân vào đê tứ!

Phải biết rằng sáu vị ca sĩ khác, hoặc nhiều hoặc ít đều là người xem quen.

Giọng nói của Lâm Thắng Thiên có loại bình thường thông dong, tốc độ nói cực kỳ chậm rãi: “Sau đó chúng ta công bố hạng hai, hạng hai của chúng ta chỉ kém hạng năm vé, hạng hai là...”

Một giây sau.

Hai giây trôi qua.

Ba giây sau.

Lại là cái trò này.

Người xem trong lòng gấp muốn chết, Lâm Thắng Thiên lại bung một chén nước lên nói: “Chúng ta tổ chức tiết mục nghèo thật!”

Trong nháy mắt người xem cười phun.

Gia hỏa này thật sự? Nuốt dài.

Hình như cũng không chán ghét, dù sao tiết mục nghèo như vậy còn có thể làm thành như vậy, xác thực không dễ dàng, cũng nên có quảng cáo để gia nhập rồi.

“Được rồi...”

Lâm Thắng Thiên cuối cùng tuyên bố: “Thứ hai là Lâm Thủ Không!”

Cứ như vậy.

La Lý mà húp cháo.

Dài nếp nhăn.

Kết quả đã đi ra.

Hạng nhất: Trương Hi Dương

Hạng hai: Lâm Thủ Không

Người thứ ba: Hạ Vũ Long

Hạng tư: Nhạc Sơn Tiêu

Hạng năm: Hàn Nguyệt Sương

Hạng sáu: Lý Long

Hạng bảy: Triệu Vũ Hà

Kết cục này tựa hồ làm cho người ta rất ngoài ý muốn, nhưng lại tựa hồ không có bất ngờ như vậy, hoặc là nói thế nào cũng là hợp lý.

Hô.

Người xem thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên cảm thấy có chút khó chịu, tiết mục cứ như vậy kết thúc, thời gian hơn một tiếng đồng hồ, tất cả mọi người vẫn chưa thỏa mãn, hận không thể lập tức nhìn thấy kỳ tiếp theo!

“Không xem đủ.”

“Có cuối tuần tra vừa nghỉ không?”

“Mới vừa xem hết kỳ thứ nhất đã bắt đầu sốt ruột muốn thay đổi rồi!”

“Thật sự là tiết mục thần tiên a, ngay cả người chế tác cuối cùng này ra tuyên bố xếp hạng, ta đều cảm giác so với tiết mục âm nhạc khác còn thú vị hơn, hẳn quá hiệu tiết mục hiệu quả, phong cách lãng nhăng cọ cọ cọ, thế mà cũng có hiệu quả tổng nghệ như vậy!”

“Lúc ta nhìn một nửa đã quên, những ca sĩ này đã quá giận.”

“Cái gì mà giận dữ.”

“Những thứ này đều là lão ngọc của ta!”

“Cái vòng tay kia và Hàn Nguyệt Sương là tiểu ngọc của người?”

“Già mà mạnh, trung sinh đại cường, ngay cả hai người trẻ tuổi cũng mạnh như thế, những âm nhạc tổng nghệ khác nếu so sánh, quả thực không đáng nhắc tới!”

“Dù sao những âm nhạc khác đều là thi đấu của người mới, cửa của trận đấu này liền cao.”

“Mọi thứ về âm nhạc này, đặc sắc quá!”

“Ha ha ha ha, chúng ta bị bán đứng còn hỗ trợ đếm tiền nha. chip chip đọc sách giúp người, Hoa Khuyết Hoa Hoa Hoa, Khảo Sát Hoa.”

“Trên mạng nói như hoa rơi, cái gì ca Vương Ca đều có, kết quả dĩ nhiên là một đám người như vậy.”

“Có người xem tổng kết rất tốt a.”

“Người có thể nói bọn họ già rồi, nhưng người không thể nói bọn họ không được, Hạ Vũ Long chính là vua không ngai của ca đàn Tần Châu!”

“Nga, 100%.”

“Mau nhìn!”

“Đầu tiết mục vừa kết thúc, tiết mục lại bắt đầu hot rồi!”

“Nhiệt liệt thật nhiều từ ngữ đều có liên quan đến ca sĩ của ta. Đây là nhiệt độ bạo tạc, thật sự là tổng nghệ nghịch thiên!”

tiết mục bạo phát!

Canh hai trong ba tháng ba mươi ngày để hoàn thành mục tiêu thứ hai, xin vé hàng tháng một lần.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 79: Hôm sau huynh đệ Hồ Báo.

Trên Cự Quang Đài.

Người đầu tiên tìm kiếm hạng một là ta ca gì đó.

Cái thứ ba là Bạch Đế Tân Ca.

Cái tên hot thứ tám là Trương Hi Dương sẽ hát xong Chu Hàn đại biểu cho chàng.

Nhiệt suu hạng 11 là Hạ Vũ Long.

Nhiệt suu thứ 16 tên là Nhạc Sơn Tiêu là ai?

Nhiệt vợ vét 20 người là ca sĩ ‘Cầu’ khảm “Người xem).

Một ngày này.

Trong hai mươi hạng đầu, trong nội dung có sáu hạng mục khoa học ca sĩ!

Đầu kỳ bắt đầu nổ tung!

Chủ yếu là nhờ vào “Lời đồn” tuyên truyền trước đó, tiết mục này phát triển nhiệt độ quá cao, mà nếu chỉ như vậy thì không nói làm sao, nhiệt độ truyền tổng cao cũng chỉ có thể nói rõ tiết mục tuyên truyền giai đoạn ban đầu của người làm tốt, rất nhiều người có lẽ chỉ là tùy tiện mở ra xem thôi, không có hứng thú đi dạo, nhưng tiết mục này lại khác ở chỗ nhiều người nhìn, cuối cùng đều lựa chọn lưu lại, cũng thấy được cuối cùng!

Lưu bọn họ lại, chất lượng của tiết mục!

Có mạng bạn bè còn chuyên môn phân tích lịch trình tâm lộ của mình:

“Mấy ngày hôm trước ta là ca sĩ tuyên truyền sôi nổi như lửa, khắp lưới cũng đang suy đoán xem rốt cuộc tiết mục nhạc đàn nào sẽ mời đại nhạc du tham gia, trong đó có mấy vị ca sĩ bị điểm danh, bản thân ta vô cùng thích, cho nên khi tiết mục được mở thì sẽ đi xem, trong lòng thầm nghĩ dù sao cũng là tiết mục thần thoại, cũng có thể mời cả đồng địa điểm lớn, kết quả chỉ nhìn thấy không bao lâu sau thì người ta đã phát hiện mình bị lừa.”

“Nhóm tiết mục này thật sự có thể chém gió a!”

“Những Già địa lớn kia căn bản cũng không có tiết mục tham gia, ngoại trừ Trương Hi Dương khá có tiếng, còn lại đều là những ca sĩ già, còn có hai người xem như người mới, nhưng người bài hát đầu tiên của Trương Hi Dương hát thật quá tốt, thú vị nhất chính là hẳn còn xâu lại người chủ trì của mình, phong cách chủ trì thật thú vị sục sôi vấp ngã, có loại khác biệt khó hiểu, cứ tiếp tục xem tiếp.”

“Vừa nhìn một cái, ta lại choáng váng rồi!”

“Đúng là ca sĩ phía sau Trương Hi Dương đúng là người nào cũng sần sần như nhau, nhưng chính đám lão gia hỏa này, cái gọi là địa ngục trong vòng tròn, thế mà mạnh mẽ chống đỡ tiết mục, chất lượng ca khúc của bọn họ biểu diễn, hoàn toàn tạo phản với danh tiếng của bọn họ, ta sẽ không khoa trương nói một câu, ba ca khúc đứng đầu thật sự nổi tung toàn trường, cả cuộc hành trình da đầu đều tê dại một thân da gà!”

“Mấy cái chất lượng sau này tương đối yếu một chút, nhưng tuyệt đối đáng nghe.”

“Đặc biệt lên tới vị trí thứ sáu, Hàn Nguyệt Sương kia lên đài, một nữ ca mới, tiếng nói vậy mà mang theo cảm xúc thật. Trong nháy mắt ta đã yêu, cũng vì Lâm Thủ Nhất sau cùng mà đổ mồ hôi.”

“Cuối cùng ngài đoán xem?”

“Lâm Thủ Tư thế mà lại hát bài mới do Bạch Đế vừa viết, ta làm sao có thể khiến cho trẻ tuổi áp trực thoát nhìn thực lực bề ngoài yếu nhất này chứ, bài hát này gọi là Nguyễn Cung giống như ta vậy, nghe xong toàn bộ mê muội, ta đã bắt đầu phát sóng, mặt khác ta phải giảng bài cho ta, đạo diễn cuối cùng tuyên đọc bài danh cực kỳ buồn, làm ta có chút thích loại này sao? Hành vi chậm rãi...”

Bản lịch trình tâm lộ này được vô số bạn trên mạng điểm mắt!

Mẹ nó.

Nhưng không phải như vậy sao?

Mọi người đều bị tiết mục mục này lừa vào!

Sau khi phát hiện mình bị lừa, mọi người đã rơi vào hố, muốn chạy cũng chạy không thoát!

Bởi vì tiết mục này thật đẹp, phong cách đơn độc ngấn ra, ngay cả cuối cùng tuyên đọc bài danh, đều thú vị hơn tiết mục bình thường, thậm chí đã có người hô hào các nhà quảng cáo, mau tới quan danh ta là ca sĩ, tiết mục tổ đều sắp nghèo không có tiền!

Sảng khoái!

Kinh hỉ!

Rung động!

Trong thời đại này tất cả âm nhạc tiết mục đều truy đuổi tiết mục trẻ tuổi và lưu lượng, một lão ca đào bảo tàng như vậy giống như một dòng đất đá không thể dịch nổi, tràn đầy thành ý cùng kinh hỉ!

...

Trong nghề.

Trước đó rất nhiều ca sĩ bị tiết mục trắng trợn chê bai, đều đang cười nhạo tiết mục này, bọn họ công tác đều rất bận rộn, đương nhiên sẽ không rảnh để xem tiết mục đầu tiên của tiết mục rách nát này, đương nhiên cũng không có hứng thú gì kia, nếu dựa vào tiết mục tuyên truyền tà đạo, tất nhiên sẽ bị thủ đoạn tà đạo lệch đường phản phê.

Ngược lại là ngày thứ hai.

Ca sĩ này cùng rất nhiều nhân sĩ trong nghề nổi hứng thú, muốn lên mạng lục soát tiết mục này, nhìn xem đám người trên mạng phát hiện bản thân bị lừa gạt sẽ tức giận thế nào.

Nhưng mà.

Trong nháy mắt mở cực quang ra, còn chưa kịp tìm Mịch ca ta là ca sĩ, nhân sĩ trong ngành đã bị một loạt những người kia vơ vét làm mù mắt, trông mắt thiếu chút nữa trực tiếp trừng ra ngoài ——

Món đồ chơi gì?

Hông rồi sao?

Lần này bạn trên mạng tính tình nóng nảy tốt như vậy sao, tổ cụ tiết mục rõ ràng đã lừa gạt các người, các người còn để lại một màn khoe khoang?

“Ta không hiểu!”

“Tình huống nóng lòng này là sao a!”

“Còn có trận pháp ca sĩ này, ta một ca sĩ chuyên nghiệp đều không nhận ra hoàn toàn. Hàn Nguyệt Sương là ai a, Nhạc Sơn Dung là ai, đây chính là cái này? Là tuần tú của năm bấp hình thang của chị em Khâm Nghiệp?”

“Chỉ giận thôi sao?”

“Độ nóng này... Hình như là ở cấp hiện tượng...”

“Để ta xem một chút!”

“Ta cũng muốn xem!”

“Chương trình này đã làm ra trò gì, làm sao chỉ trong một đêm đã thành lửa thế này, ta còn chờ nha hoàn nhào phớ xem nào nhiệt đây!”

Kể cả ca ca cũng vậy.

Rất nhiều nhân sĩ trong nghề lập tức mở sách tổng kết đứng xem.

Mà mạng lưới thần thoại lúc này, ta là Na Bằng, Côn Bằng đã trèo lên đỉnh chỉ nhật điểm vào hạng nhất bảng, căn bản là không cần cố ý tìm tòi, mở ra bản tổng kỹ là có thể nhìn thấy.

Chỉ là...

Sau khi xem tổng nghệ này xong, tất cả ca sĩ đều trầm mặc, thậm chí có một số Bá Đế, sau khi nghe xong ca đều âm thầm nuốt nước miếng.

Mục tiết mục này...

Quả thật có khả năng phối hợp với lửa...

Tuy bị tiết mục nhiệt độ không rõ ràng, nhưng ai dám nói Chương hội này yếu đuối?

“Thần thoại có tâm à.”

“Những người này, tựa như di châu của ca đàn.”

“Bọn họ già rồi, nhưng thực lực của bọn họ lại mạnh hơn năm đó.”

“Người xem xem tiết mục này hẳn sẽ minh bạch, rất nhiều ca sĩ không nổi danh không phải là vì không có thực lực, chỉ là bây giờ cơ bản đã không có không gian vũ đài biểu diễn cho bọn họ thấy rồi.”

“Hạ Vũ Long, năm đó ta phục, hiện tại ta càng phục rồi!”

“Không phải ai có thực lực có thể trở thành ca vương ca ca.”

“Bọn người Nhạc Sơn Tranh có thể đào lên. Nhiều năm trước ta đã biết nàng ấy, xướng công quả thật vô địch. Chẳng qua là nhan sắc không đủ, tướng mạo trong nhóm này không được tốt, thật sự không dễ dàng, không ngờ nàng còn kiên trì, cũng chờ ánh rạng đông của mình.”

“Nói thật.”

“Ta rất cảm động.”

“Mặc dù mấy vị Ca Vương Ca tốt của chúng ta đều bị cọ nóng sốt, nhưng người phải thừa nhận, người ta thật sự có bản lĩnh ăn hết phần chờ mong này.”

Ca đàn sẽ không kháng cự tiết mục này.

Bởi vì ca đàn thậm chí toàn bộ giới giải trí Tần Châu, có rất nhiều thứ rõ ràng thực lực mạnh mẽ, lại khổ sở vì không có vũ đài để biểu diễn di châu Thương Hải của mình.

...

Nơi biệt thự nào đó.

Lúc Lâm Báo rời giường, ngoài miệng ngâm nga một khúc hát: “Một ly kính Dương Nhất Kính Nguyệt...”

Phi phi phi phi!

Hừ hai câu Lâm Báo mới ý thức được đây là bài hát của tên nhãi con Lâm Tri Bạch kia, sáng sớm thật sự là xúi quẩy!

Đổi bài hát của người khác.

Hắn hừ một đoạn giai điệu mới: “Cầu gãy có qua tuyệt không, ta nhìn mặt hồ...”

Ca này không tệ.

Tâm tình Lâm Báo rất tốt, cũng may ta là “Sứ ca” tối hôm qua đã theo lệnh.

Hắn không nhìn Gật đầu.

Tối hôm qua bị bằng hữu lôi kéo đi ra ngoài uống rượu, nửa đêm mới về nhà, hiện tại đầu óc còn có chút đau.

Bất quá Lâm Báo xác định:

Mục tiết mục này khẳng định đã đập đầu trên đường rồi, cũng khẳng định sẽ bị mắng, trêu chọc khán giả có thể không bị mắng sao, để ta xem kỹ thuật của đám Tiểu Gia Tử có nhượng bộ hay không.

Lâm Báo bước lên cực quang.

Sau đó liền không có sau đó nữa.

Trong bài thơ nóng trước 20, rất nhiều chủ đề liên quan tới “Ta là ca sĩ”, đôi mắt hắn không mù tự nhiên có thể nhìn thấy.

Không tin tà.

Tùy tiện chỉ ra một cái, lỗ như mọi người nói là làm phản thì sao?

Nhưng mà chủ đề đều là khoe khoang bốc phét, không có người phun nước miếng không có hiệp khách bàn phím, cho dù thực sự có người mắng tiết mục thì trong giọng nói cũng lộ ra một tia thân mật, cùng nữ nhân làm nũng nói tính chất ” xấu quá” giống nhau, thật đúng là bị người ta lừa gạt mà còn tư chất hơn cả tiên.

Lâm Báo choáng váng.

Sau khi say rượu đầu đau hơn.

Hắn nghĩ nhất định là phương thức mở ra của ta không đúng.

Ta vẫn chưa tỉnh ngủ, đây hết thảy chỉ là trong mơ.

Lâm Báo hung hăng néo mình một cái, trong nháy mắt đau nhức gào khóc, thế là đem tiếng phẫn nộ cũng theo tiếng kêu phát tiết ra.

Bệnh tâm thần à!

Lâm Báo vốn đang đợi tiết mục này chiếu đường, người xem chửi ầm lên.

Như vậy mình có thể liên hệ những người đời thứ ba Lâm gia, mọi người cùng nhau phát lực để Lâm Thắng Thiên chịu trách nhiệm chuyện này, trực tiếp bỏ chức lăn xuống.

Lý do đều đã nghĩ kỹ:

Hư giả tuyên truyền lừa gạt đại chúng!

Hình tượng giải phẫu thần thoại của bọn ta bị tổn thương nghiêm trọng!

Điều này vốn dĩ nên là một kịch bản rất tốt. Hiện tại xem ra tác phẩm giải trí của thần thoại chẳng những không có chút nào bị tổn thương, ngược lại còn được dân mạng tán dương và cổ vũ?

Tâm tính Lâm Báo có chút sụp đổ.

Mặc dù ông ta không quá thông minh nhưng cũng không phải ăn cơm khô, đương nhiên có thể thấy được độ nóng của ta là khoa nữ nhân sinh ra đã có hạn. Tám bộ Tổng Nghệ vốn đã sắp không xong rồi, đột nhiên toát ra tiết mục này, chẳng những trực tiếp kéo dài tính mạng thành công, sau này ngành cũng sẽ có một bước lên trời!

Trừ phi tiết mục phía sau có xuất hiện vấn đề...

Sau khi ý nghĩ này xuất hiện, Lâm Báo lập tức báng ỏ xăng, ca ca Lâm Hồ của mình: “Toàn nghệ mới của Lâm Thắng Thiên tiểu tử kia!”

“Cút.”

Trong điện thoại lúc này truyền đến tiếng mắng tức giận của ca ca: “Chuyện mà trong đám người đều biết, muốn huynh thông báo với ta sao?”

“Ta muốn làm...”

“Ngươi làm cái rắm!”

Lâm Hồ lập tức minh bạch ý nghĩ của đệ đệ. Y thật sự ghét chỉ số thông minh của tên đệ đệ này a, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Ta là Nữ Nhi tấu đồ. Hôm nay cực quang quá nóng sục gần như đều là Bá Bình. Con mẹ nó, ngươi có biết điều này có ý nghĩa ra sao?”

“Cái gì?”

“Điều này có nghĩa là toàn bộ tài nguyên tuyên truyền của tổng nghệ bộ kế tiếp cho các người đều sẽ nghiêng về phía tám bộ của Lâm Thắng Thiên, tiếp theo chỉ cần tiết mục này giữ nhiệt độ, hẳn cần gió được gió phải mưa được mưa, đừng quên hẳn cũng họ Lâm, chỉ cần họ Lâm có bản lĩnh, trong công ty này sẽ không có ai dám ngáng chân!”

Nói đến đây.

Giọng của Lâm Hồ đặc biệt nghiêm túc, đã trực tiếp cảnh cáo: “Nếu như người dám ngáng chân, cũng không cần Lâm Thắng Thiên động thủ, tin đêm nay người liền phải cuốn ra khỏi thần thoại hay không?”

“Ngu xuẩn.

“Không ai biết những thủ đoạn kia của mình sao?”

“Lúc trước chỉ là không ai để ý đến người, là bởi vì tám bộ công ty của Lâm Thắng Thiên nghiệp tích quá nát, bị ức hiếp cũng sẽ không có ai ra mặt giúp đỡ, nhưng bây giờ trong tay người ta là tổng kỹ mới có trình độ hiện tượng của một công ty, toàn bộ cao tầng của công ty đều sẽ chú ý!”

“Kẻ nào dám động đến hẳn thì chắc chắn phải chết!”

“Bởi vì đây không phải là đang đối đầu với Lâm Thắng Thiên, đây là đang giải trí không qua được với toàn bộ thần thoại.”

Lâm Báo bối rối.

Giọng nói của Lâm Hồ hơi hòa hoãn lại: “Nếu ta là người, ta sẽ nghĩ biện pháp tìm được người có tổng hợp bài trí này. Ta đã sai người hỏi thăm rồi. Công nghệ này không phải do Lâm Thắng Thiên bày kế, hình như là ý tưởng mà một công ty đầu tư cung cấp. Cụ thể còn chưa điều tra được...”

“Ý của người là?”

Ánh mắt Lâm Báo đột nhiên sáng lên.

Lâm Hồ cười nói: “Nếu tiết mục này nhiệt độ mà nói, khẳng định sẽ làm đến mùa thứ hai, phiên bản quyền tiết mục chắc hẳn không nằm trong tay Lâm Thắng Thiên, người kiếm được mùa thứ hai chính là các người đến làm, đối với thần thoại chỉ cần tiết mục này là của công ty, hội nào làm có khác biệt không?”

“Cao, thật sự là cao!”

Lâm Báo kích động hẳn lên, chỉ cần liên hệ với công ty đầu tư kia, lấy được bản quyền của mùa thứ hai, tự xem sách tự thí nghiệm. Quái quỷ Khắc Hoa Hoa, sự nóng bỏng của tiết mục này liền thuộc về mình rồi!

“Là người quá ngu xuẩn.”

Lâm Hồ thở dài nói: “Nếu như người đều không giành được bản quyền, về sau cũng đừng quản ta tên là ca nữa, bất bộ có thể đưa ra điều kiện, các người có thể ra ngoài gấp đôi, công ty đầu tư chỉ nhận lợi ích, dù sao giữa Lâm Thắng Thiên và công ty đầu tư cũng không có tình nghĩa gì, không giống như hai người chúng ta là huynh đệ ruột thịt.”

“Yên tâm đi anh!”

Lâm Báo như cam đoan nói: “Nếu ta không cầm được tiết mục thứ hai tới mùa thứ hai, về sau cũng không xứng gọi người là ca rồi!”

“Ừm.”

Hồ Tử cúp điện thoại.

Yếu: một lần nữa cảm tạ Minh chủ giỏ trúc cải trắng, lại thêm dâng lên, con số không dễ cùng mọi người cầu xin Trương Nguyệt phiếu.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 80: Ngày hạnh phúc, Lâm Thăng và Chu Hàn đều là một người đã thoát ly khỏi thú vị cấp thấp, mặc dù lúc trước bị tiết mục tổng nghệ trong thần thoại ảnh hưởng nhiệt độ của hắn rất mất hứng, hắn cũng tư tâm quay đầu lại xem náo nhiệt, nhưng lúc Tóc triển pháp này, thật ra hắn đã quên mất chuyện này, mãi đến khi bạn gái Lý Tiêu gửi cho hắn đoạn video.

Nhân vật chính của video là Trương Hi Dương.

Ấn tượng của Chu Hàn đối với Trương Hi Dương khá sâu sắc, hắn cho rằng là một ca sĩ rất lợi hại, nhưng cũng chỉ giới hạn ở đó mà thôi.

Nhưng mà.

Đoạn video này đã kích thích Chu Hàn đến mức cạn kiệt!

Bởi vì Trương Hi Dương đang hát đại biểu cho việc quay phim!

Rất nhiều bài hát của Chu Hàn đều đã được người ta hát, công ty bên kia có thể dựa vào trao quyền mà kiếm tiền.

Bản thân Chu Ca Vương cũng có thể nhờ đó mà được chia, có sao lại không làm?

Nhưng mà chỉ duy nhất tác phẩm của vị đại biểu này, hầu như không ai nguyện ý hát, bởi vì độ khó quá cao!

Tùy tiện mà hát, chính là tự rước lấy nhục.

Ngay cả Chu Hàn cũng không dám cam đoan không bị lật xe.

Nhưng hết lần này tới lần khác...

Trương Hi Dương chẳng những lật bài hát này lên, mà còn hoàn thành hoàn mỹ!

Quan trọng nhất là nó không mô phỏng theo ý mình, hát bài hát này ra mùi của Trương Hi Dương hẳn, nhất là tiếng cười kia, quả thực quá kinh diễm!

Kinh diễm đến...

Tên hát nguyên mẫu này của Chu Hàn đều không thoải mái!

Hắn lập tức phát cho bạn gái ba cái dấu chấm hỏi.

Nữ nhân nhanh Lý Tiêu hồi đáp: 【 【 hẳn đang hát ở thần thoại Tống Nghệ mới, ta cảm thấy thực lực của hắn hoàn toàn không thua người, trên mạng cũng có rất nhiều người nói, phiên bản này của hắn tốt hơn người. 】

Chu Hàn đỏ mặt.

Phiên bản này chỗ nào tốt hơn của ta!?

Chỉ có thể nói khi nữ nhân này khen ngợi một nam nhân khác, bất kỳ một người trong cuộc nào cũng chịu không được.

Chu Hàn tận: 【 tiết mục cùi bắp gì đây? 】

Mẹ đây: “Thần thoại a, mấy ngày hôm trước cộ nhiệt độ của chúng ta cái kia.”

Chu Hàn tận: 【 tiết mục này không có đạo phổ? 】

Vinh Nhĩ: “Lửa rất nóng, sáng nay tìm kiếm phát nổ.”

Chu Hàn Tẫn: 【 Cái phiên bản tên Hi Dương này cũng nổi đóa? 】

Vinh Nhĩ: 【Ừ.】

Vinh Nhĩ đương nhiên là biệt danh mà Chu Hàn đặt cược cho bạn gái.

Có điều đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là Chu Hàn càng ngày càng không thoải mái!

Loại tiết mục hot soạt với mình trong thần thoại vậy mà lại cháy?

Trương Hi Dương vẫn còn hát đại biểu cho mình trong tiết mục đó sao?

Các bạn mạng vẫn đang khen, phiên bản này còn tốt hơn cả bản hát của mình?

“Là cỏ, là một loại thực vật!”

Chu Hàn cũng không mắng Trương Hi Dương, thậm chí còn không mắng tiết mục kia, hắn chỉ đơn thuần muốn làm lớn.

Khó chịu.

Quá khó chịu.

Chu Hàn là người ái mộ mặt mũi, căn bản không thể chấp nhận được chuyện có người nói mình không bằng ai.

Ta là ca vương!

Hắn còn chưa phải là ca vương đâu!

Dựa vào cái gì mà các người lại khen hắn mạnh hơn ta?

Thậm chí Chu Hàn còn hoài nghi Trương Hi Dương là cố ý khiêu khích mình.

Tật xướng cái gì không tốt?

Hết lần này tới lần khác, ta là đại biểu tác?

Nếu như đây là tiết mục của mặt trời, Chu Hàn đều hận không thể đem nay hắn tham gia.

Đi tìm lời dài đánh nha! Đánh hắn nha!

Đối với việc mình xướng công, Chu Hàn cực kỳ tự tin, hắn ta không cho rằng Trương Hi Dương mạnh hơn mình.

“Về sau đừng để ta đụng vào nữa? Nguyễn!?”

Chu Hàn lòng hiếu thắng nổi lên, hắn thắng bại còn nặng hơn người bình thường.

...

Tối hôm qua Lâm Tri Bạch khó có được thức đêm, chủ yếu là để cùng người nhìn thấy tôi là khoa học hơn thầy.

Mẹ cùng tỷ tỷ gần như là cả quá trình chấn kinh, các tiết mục khen này có bao nhiêu là tốt bấy nhiêu.

Lâm Tri Bạch rất bình tĩnh, Lâm Thắng Thiên cũng rất bình tĩnh.

Bất quá Lâm Tri Bạch bình tĩnh là giả vờ, trong lòng hắn đã sớm vui như nở hoa, đợt sóng này là “Côn Bằng giương cánh”.

Đương nhiên sự bình tĩnh của Lâm Thắng Thiên cũng là giả bộ đấy, hắn xem xong tiết mục liền một mực nóng rục, hưng phấn đến rạng sáng giờ còn đang cuộn tròn trong chăn, thế cho nên ngày hôm sau theo thường lệ lấy mắt gấu trúc đi làm, hội nghị trước đó còn đến muộn...

Lúc này.

Trong phòng họp.

Chủ quản các bộ phận đều ngồi ở đó.

Có một tay trông coi ngành cũng ở đó.

Lâm Thắng Thiên vừa vào cửa, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía hắn.

“Nha.”

Lâm Báo đã bắt đầu âm dương quái khí.

“Số tiết mục này của Bát bộ không giống nhau, toàn bộ bộ bộ lạc Tổng Nghệ đều phải đợi người đến gặp sớm, ngay cả bộ trưởng chúng ta cũng...”

“Ôi!”

Bộ trưởng tổng kỹ lúc này trực tiếp cắt đứt Lâm Báo: “Người nói cái gì vậy, gần đây chủ quản Lâm chúng ta rất vất vả, đến muộn cũng có thể hiểu.”

Lâm Báo khựng lại.

Bộ trưởng thay đổi.

Trước kia bộ trưởng không bao giờ nói hắn ta như vậy.

Hắn có chút ủy khuất nói: “Hắn để ngài đợi lâu như vậy...”

Bộ trưởng mất hứng: “Lâm Báo người đừng nắm lấy một chút sai lầm nhỏ của người ta mà làm lớn!”

Đây là đang trách cứ.

Lâm Báo câm miệng, hàm răng đều muốn cắn nát.

Lâm Thắng Thiên vẫn xin lỗi, sau đó ngồi lên ghế của mình.

Gương mặt trưởng bộ hiện lên nụ cười, đương nhiên là quay sang Lâm Thắng Thiên: “Ta muốn khen ngợi Tám bộ tổng nghệ, hôm qua ta có thi thể áo lụa thành công!”

Mọi người lập tức vỗ tay.

Mỗi người đều lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Lâm Thắng Thiên cũng vỗ tay theo.

Lâm Báo cũng đang vỗ tay, tất cả mọi người đều dừng nó lại, còn ra sức vỗ, tay cũng vỗ đỏ lên.

“Ngươi có điên thì đi ra ngoài đi!”

Bộ trưởng đã không thể nhìn được nữa đối với Lâm Báo.

Lâm Báo cúi đầu, sắc mặt càng thêm khó coi.

Bộ trưởng nhìn về phía Lâm Thắng Thiên, lại nở nụ cười lần nữa: “Lâm quản lý diễn tiết mục của các ngươi, cái lều đó có phải hơi nhỏ không, ta đưa lều cho các ngươi dùng đi, thiết bị âm vang càng tốt, sân bãi rộng rãi hơn.”

“Vậy thái bộ trưởng Tạ Tạ rồi!”

Lâm Thắng Thiên vui mừng, lều số một chỉ có tiết mục nóng nhất của công ty mới có thể dùng, lúc trước Bát bộ căn bản không có cơ hội dính líu đến, thậm chí có đôi khi mấy căn lều khác cũng muốn cướp đoạt, còn mấy lần không đoạt được những bộ phận khác, có thể nói là chịu vô cùng nhục nhã.

Giờ thì hay rồi.

Chim thương đổi pháo.

Có lều số một, những ca khúc kia có thể có hiệu quả tốt hơn, chính mình cũng hãnh diện một hồi. Dù sao trong lều số một đều là thiết bị tốt nhất trên thị trường, ngay cả Berloz và Thiên Quang, phương diện này so với thần thoại kém hơn một chút!

“Ta thì sao?”

Lâm Báo vô thức ngẩng đầu, hắn có một xấp tiết mục được ghi lại ở chỗ số một.

“Cũng không phải không cho ngươi dùng lều số một.”

Bộ trưởng thản nhiên nói: “Đợi tám bộ sau khi dùng xong rồi ngươi lại dùng, hai bộ phận trên thời gian phối tốt là được.”

Nói đùa gì thế?

Hiện tại tổng Nghệ bộ chỉ vào ca sĩ tạo nghiệp tích của ta là ca sĩ, hiện tại tiết mục này có dấu hiệu có vụ nổ, nhiệt độ tiếp theo còn không giảm thì chính là phạm tởng, đương nhiên công ty phải nâng trong lòng bàn tay!

Các tiết mục khác đều phải nhường bộ!

Không phục?

Vậy thì làm ra một tiết mục tốt hơn so với ta là ca sĩ!

Công lao thần thoại làm vua.

Cao tầng bộ trưởng tổng nghệ cũng cần có công tích.

Đương nhiên.

Thật ra Tổng Nghệ trưởng bộ cũng không nghĩ tới Kên Nhi ta có thể đốt lửa, còn đốt đến mức độ đốt cháy dữ dội!

Trước đó tổng nghệ bộ trưởng còn suy nghĩ:

Nếu tiết mục này xảy ra vấn đề, phải rời khỏi Lâm Thắng từ chức rồi.

Y và Lâm Thắng Thiên không có ân oán.

Chỉ là không muốn gánh chịu trách nhiệm mà thôi.

Nhưng bây giờ xem ra chính mình phải chăm sóc thật tốt Lâm Thắng Thiên.

Chỉ cần tiết mục Bát bộ này còn cháy, hẳn phải cam đoan Lâm Thắng sống thoải mái ở công ty, không bị bất kỳ hạn chế nào!

Nghĩ đến đây.

Bộ trưởng tổng kỹ lại hứa hẹn: “Kinh phí của Nữ Nhi ta là Nghệ Sĩ phải nâng cao, mặt khác tuyên truyền bên kia cũng phải bảo đảm ngồi vào vị trí, những chuyện này ta sẽ đích thân đến chào hỏi các bộ phận tiếp giáp.”

...

Sáng sớm sau Lâm Thắng Thiên trở lại văn phòng, trợ lý vọt tới, hưng phấn không thôi.

“Chủ quản!”

“Làm sao vậy?”

“Buổi sáng hôm nay, ta đã nhận được mười mấy điện thoại, tất cả đều là tìm ngài!”

“Đều là những người nào?”

“Thương quảng cáo!”

Trợ lý kích động: “Trong đó có mấy người có thương hiệu, đều muốn cho tiết mục quan danh chúng ta đây, trước đó chúng ta đã quảng cáo, những quảng cáo này chúng ta không muốn ra giá quá cao, bây giờ bọn họ xem tiết mục rồi, cả đám đều bắt đầu tức giận, giá cả mỗi người đều cao hơn một cái!”

“Ta biết rồi.”

Lâm Thắng Thiên cũng nở nụ cười, cảm giác này thật quá sướng khoái.

Trước đó hắn đã tìm đủ loại người, hiện tại giống như toàn bộ thế giới đều đang cầu chính mình!

Đột nhiên.

Bên ngoài truyền đến động tĩnh.

Lâm Thắng Thiên vừa nhìn, khá lăm, mấy chủ quản của Âm nhạc bộ đều đã tới, trên tay còn cầm theo đồ.

“Các người đây là?”

“Lâm chủ quản buổi sáng tốt lành a, chỉ có tiết mục này của chúng ta, quy tắc không phải nói kỳ thứ hai sẽ bị ca sĩ đào thải sao, sau đó kỳ thứ ba sẽ có một ca sĩ làm việc bổ vị...”

“Ta hiểu rồi.”

Đám người này cũng là tới cầu xin mình, muốn để bọn ngành ca sĩ bọn họ đến bổ vị.

Ha ha.

Lúc trước Lâm Thắng Thiên còn mượn mấy ngành ca pháp này, ngoài chuyện tỷ tỷ luôn hỗ trợ thì đám người này ai cũng từ chối.

Còn bây giờ thì sao?

Hông đến mức ép người ta vào đây hả?

Việc hái đào cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Ta chắc chắn là muốn bên muốn tỷ tỷ ưu tiên a.

Lâm Thắng Thiên khó xử nói: “Đồ của các người ta cũng không dám nhận, chuyện này nói không chừng, quyết định tổ chức họp tiết mục, phải suy nghĩ về các vấn đề khác...”

Vất vả lắm mới đuổi được những người này đi được.

Lâm Thắng Thiên ngồi ở trên ghế, nói lỏng cà vạt, đột nhiên cảm thấy thế giới tốt đẹp như vậy, trên người nhẹ nhõm vui vẻ trước nay chưa từng có!

Lần trước vui vẻ như vậy, cũng là hôm đó thân thể đê đê tốt đẹp...

Chờ một chút!

Có một chuyện vô cùng trọng yếu còn phải làm!

Lâm Thắng Thiên vội vàng đứng dậy, mở điện thoại ra.

“Này?”

Bên kia điện thoại có âm thanh vang lên.

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Giang đại biểu người tốt a, ta là thân thoại giải trí Lâm Thắng Thiên, tình huống Cô Nhi ta là Nữ Nhi hẳn là ngài đã biết rồi, hiện tại Hoán Khắc Tư ngài là muốn đầu tư vào bản quyền thứ hai với các người...”

Cuối cùng biết tìm ta rồi.

Ca ca dường như không thông minh bằng ông chủ.

Giang Thành trong lòng chửi rủa, người thông minh chân chính, tối hôm qua nên gọi điện thoại này!

Nhưng ai bảo đây là ca ca của ông chủ chứ.

Giang Thành ho một tiếng, làm bộ làm tịch nói: “Vậy chúng ta phải hảo hảo trao đổi điều kiện, dù sao hôm nay không giống ngày xưa.”

“Đó là đương nhiên.”

Sau khi châm ngòi, Bệ Ngạn sẽ có tư cách đọ giá trị, dù sao bản quyền vẫn ở trong tay đối phương, điểm ấy Lâm Thắng

Thiên vô cùng rõ ràng, cho nên thái độ của hắn vô cùng khách khí.

“Khi nào thì ngài rảnh?”

“Hậu Thiên đi.”

“Đến lúc đó ta mời ngài ăn cơm.”

“Được.”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Thành lại nhận được điện thoại.

Cuộc điện thoại thứ hai gọi xong, Giang Thành lập tức liên hệ với Lâm Tri Bạch, “Ông chủ, ca ca vừa mới gọi ta.”

“Nô tỳ ơ?”

“Khụ, ta nghĩ nên gọi như vậy mới gọi là thân thiết.”

“Tùy người.”

“Hắn muốn bản quyền của mùa thứ hai.”

“Đưa cho hắn.”

“Đến lúc đó ta sẽ đề điểm điều kiện như vậy, dựa theo những gì chúng ta thảo luận lúc trước.”

“Được.”

“Còn một chuyện nữa.”

“Nói.”

“Lâm Báo của tổng nghệ bộ giải trí thần thoại cũng tìm ta, vừa vặn sau khi ta nói điện thoại xong không lâu.”

Lâm Báo?

Lâm Tri Bạch ánh mắt hơi nheo lại: “Hắn không phản ứng nhanh như vậy, hắn là sau lưng có người nhắc nhở.”

“Vậy ta xử lý như thế nào bây giờ?”

“Người nhàm chán thì đừng trêu chọc hắn. À, đọc sách tí ti, ma sát hoa nhân.”

“A.”

Giang Thành nở nụ cười, “Vậy ta thật quá nhàm chán rồi!”

Giang Thành người thông minh như vậy, tự nhiên có thể nghe ra ý tứ của ông chủ, hẳn có thể kết luận, Lâm Báo này cùng ông chủ tuyệt đối có hiềm khích.

Thậm chí có khả năng có thù!

Bằng không người có tính cách như ông chủ, tuyệt đối sẽ không nói ra những lời “ngươi muốn nhảm chán thì trêu chọc hẳn”.

Có thù sao?

Đã như vậy trêu chọc Lâm Báo này một chút, giải buồn cũng rất tốt không phải sao?

S: Lần thứ hai cảm tạ Minh chủ 【Cơ Nha】 , lại thêm dâng lên.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 81: Khoa trương tổng kỹ thuật mới của thần thoại nỏ ta tạo thành ảnh hưởng không chỉ có như vậy.

Trên lưới.

Trong hiện thực.

Các đại truyền thông báo bản báo tin cũng nhao nhao báo cáo lên tin tức.

Quy định kiểu bạo: thần thoại tổng nghệ mới của ta là tạo ra chấn động cực lớn!

Kỹ thuật giải trí mới trong thần thoại Tào ca là ý tốt của ca sĩ, sẽ khiến nhân sĩ trong ngành khen ngợi không ngớt!

Hạ Vũ Long bằng vào âm nhạc thi kỹ tổng nghệ ửng hồng!

Trương Hi Dương hát vang Chu Hàn đại biểu: Nói rõ ràng khác nhau!

Nguyễn Cung không có chủ trì, cũng không có ai quyết định qua lại với mọi người, ba tiết mục làm sao có thể làm nổi tung được!?

Ca ca của ta là ca sĩ, thành ý vô giá!

Thần thoại Nguyễn Cung mới tổng hợp hoàn mỹ, Lâm Thủ Tọa hát ca mới Bạch Đê!

Nhiệt trào tìm kiếm trên Côn Bằng Sơn Tiêu, cô ta là ai?

Hóa ra Dân Chân không có Già Quốc lớn: Ta là âm mưu của ca sĩ, người xem bị lừa tình nguyện.

Nói thật.

Đừng thấy truyền thông thông nhân náo nhiệt như vậy, kỳ thực bản thân cũng có chút phản ứng chậm, vẫn là buổi sáng mới biết được tiết mục này nổi tiếng, tin tức đều là báo cáo lâm thời, rất nhiều thứ đều chưa kịp đào sâu, ví dụ như phỏng vấn Phùng Lễ một chút, phỏng vấn một chút, hoặc là phỏng vấn đạo diễn người diễn một chút gì đó vân vân.

Bên kia.

Trên mạng lưới.

Cũng không phải tới hôm qua mỗi người đều xem tiết mục.

Rất nhiều đạo hữu mang theo tin tức kéo dài che trời mà vẫn phải nghe ngóng mới biết được độ nóng của “ta là khoa nữ tiết mục” này đã nổ tung. Chẳng qua đầu năm nay phạm là tiết mục tổng nghệ nóng bỏng thì tất nhiên sẽ có chỗ đáng khen, là rất nhiều người đều tò mò, tranh thủ thời gian xem tiết mục đầu tiên.

Rầm rầm.

Khi lượng lớn người xem mới điên cuồng tràn vào, mức độ thảo luận trên mạng đối với tiết mục này cũng đã cao hơn, thế cho nên những tiết mục sôi nổi cũng lục soát không xuống!

“Toàn nghệ có ý tứ!”

“Được Lâm Thủ Nhất cúi đầu chống bụi phấn.”

“Trương Hi Dương thật mạnh!”

“Hạ Vũ Long biểu thị tiền bối của người vẫn là tiền bối của người.”

“Nhạc mục sắp tiếp cận người tổ khoa rồi, chưa từng nghe nói qua, kết quả sân khấu trực tiếp phong thần!”

“Chỉ có ta cảm thấy đạo diễn cuối cùng kia rất thú vị sao?”

“Ha ha ha, quá lằng nhằng rồi.”

“Thích nhất là người như ta thường lệ áp trực thủ công.”

“Bạch Đế thật mạnh!”

“Nếu như tháng này không phải là cuộc chiến của chư thần mà nói, người như Côn Bằng như ta nói không chừng có thể tranh đoạt vị trí số một trong thi đấu Quý bảng!”

“Cuộc chiến Chư Thần không có biện pháp.”

“Dù sao trên bảng đều là ca khúc được buổi tối xuân phát biểu, gì mà tổng nghệ cũng quá muộn, bất quá việc này không ngăn cản được sự đáng sợ của Bạch Đế, không biết tiết mục đăng sau có xuất hiện bài hát mới của hắn hay không?”

“Rất mong đợi kỳ thứ hai!”

“Đã nhiều năm không truy đuổi tổng kỹ rồi, nhưng nhất định phải truy theo tổng nghệ này!”

“Trương Hi Dương nói hẳn được Bạch Đế mời mới vào làm, vậy Bạch Đế có quan hệ gì với tiết mục?”

“Màn báo này khiến cho đám ca sĩ này phải đổ rục!”

Đúng vậy.

Đề cho một đám ca sĩ thử ra, đánh một trận trở mình cực kỳ hoa lệ!

Trương Hi Dương.

Hạ Vũ Long.

Lâm Thủ Không.

Nhạc Sơn Côn Bằng.

Hàn Nguyệt Sương.

Thậm chí là Lý Long và Triệu Vũ Hà xếp hạng cuối cùng...

Trong bảy vị ca sĩ suốt đêm phát ra tiếng tăm bùng nổ, số lượng fan quan sát ở Cực Quang đài tăng vọt ở các trình độ khác nhau!

Nhất là Trương Hi Dương.

Hắn vốn đã đỏ lên rồi, đợt sóng này càng thêm nóng cháy, mơ hồ có xu thế bùng nổ đỏ, gần như trở lại thời điểm trước kia, mà thực lực của hắn bây giờ, so với thời điểm năm đó càng mạnh hơn!

Có một ca sĩ đầu tiên.

Đoàn người là do Lâm Thắng Thiên lập.

Hôm nay trong đám cực kỳ náo nhiệt.

Hạ Vũ Long: 【 khớp xương già này của ta, không nghĩ tới vào ngày thứ hai mươi còn toả sáng sự nghiệp. 】

Hàn Nguyệt Sương: 【 Cảm tạ Lâm tạo ra lời mời! 】

Triệu Vũ Hà: 【 Đoán chừng hạ kỳ ta nguy hiểm, chẳng qua là chuyện này cũng đáng giá. 】

Lý Long: 【 số bảy, ta thứ sáu, hạ kỳ ta? Nói dối? Nguy hiểm, chủ yếu là bọn lão Trương thật sự quá mạnh, căn bản đánh không lại. 】

Trương Hi Dương: 【Ta cũng rất sợ. 】

Lâm Thủ Nhất: 【 Hi Dương ca, hạng nhất ngươi đừng nói chuyện (câu đầu) 】

Nhạc Sơn Hạo: 【Ta có thương vụ rồi, ta có việc buôn bán rồi, ta có việc buôn bán, xin cảm tạ tổ chức cảm tạ các ngươi! 】

Lâm Thắng Thiên: 【Chúc mừng chúc mừng, cố lên! 】

Tất cả mọi người nở nụ cười, bầu không khí trong đám rất tốt, thực ra cảnh ngộ của mọi người không khác mấy, vì vậy ai cũng không có mùi thuốc súng, rất hòa hợp.

Về phần Nhạc Sơn Ngoan nhận thương vụ?

Chuyện này rất bình thường.

Bởi vì Nhạc Sơn Tiêu một đêm bạo hồng, bây giờ người thích nàng rất nhiều.

Không chỉ có Nhạc Sơn Tiêu.

Mọi người nhận được rất nhiều thông cáo về thương vụ.

Thậm chí còn có thương hiệu lớn bọn họ nói thay!

Giới giải trí đây là giới giải trí.

Ai đỏ ai đó mới có giá trị thương nghiệp.

Mặc dù đối với ca sĩ đầu tiên của đám này mà nói, sự nghiệp xuất hiện của sự nghiệp, giống như nằm mơ vậy.

Cho dù là Trương Hi Dương.

Hắn vốn không có khả năng tham gia tiết mục này, hoàn toàn là Bạch Đế lão sư mở miệng hắn mới đáp ứng.

Vốn cho rằng là bán nhân tình của lão sư Bạch Đế.

Ai nghĩ đến...

nợ ân tình này càng lớn hơn nữa!

Khi Trương Hi Dương nói suy nghĩ của mình cho quản lý nghe, quản lý cười ha ha nói: “Ta phát hiện lão sư của Bạch Đế chính là may mắn của ngươi, bởi vì ca khúc của hấn ngươi mới nổi tiếng, bởi vì hấn đề cử ngươi mới có thể mượn tiết mục này, chân chính trở lại đỉnh cao.”

Cái ân tình này còn không trả được.

Trương Hi Dương cảm khái nói: “Lão sư của Bạch Đế là quý nhân của ta.”

Năm hấn gặp được quý nhân như vậy, Trương Hi Dương không biết nên báo đáp như thế nào, điều duy nhất có thể làm chính là khi đối phương cần trợ giúp, kiên định đứng bên cạnh hấn.

Nhân tình ấm lạnh.

Giới giải trí từ trước đến nay đều rất chân thực.

Lần này ta là ca sĩ nổi hồng thay đổi rất nhiều thứ, cũng cải biến quan niệm cổ hữu của rất nhiều người.

Ví dụ như.

Trước đó có vài ca sĩ bất mãn khi mình bị ca ca ca của ta tuyên truyền nhiệt độ rất lớn, cố ý không nói rõ sự thật, muốn xem tiết mục này bị mắng.

Nhưng bây giờ.

Bọn họ bắt đầu muốn cộ khô độ nóng này trở về, có mấy người giống như đã hẹn, đều đang phát động thái độ ở cực quang:

“Sao tiết mục còn chưa mời ta tới?”

“Lúc trước không phải nói trong danh sách có ta (chó) sao?”

“Ta phi thường nguyện ý tham gia tiết mục này (cực xúc chân chính).”

“Thích Kê Ca Ngã, ta cũng là ca ca!”

“Đã từng hợp tác với Hạ Vũ Long lão sư, rất vui vẻ với tiết mục, nếu có thể cùng bàn luận một chút thì càng tốt, ha ha.”

“Vũ đài này thật hâm mộ!”

“Hôm nay mới biết được lúc trước có truyền thuyết ta tham gia 《Ca Nữ》, ta muốn nói là, thật ra ta muốn tham gia, người ta không mời ta (hit thí).”

Những người này đều là địa chủ.

fan hâm mộ đều không ít.

Bạn trên mạng vừa thấy động thái của những người này nhất thời cười phun ra, nên đảo ngược như vậy hay không?

“Quá vui rồi!”

“Đám người này đều ám chỉ tiết mục gì vậy?”

“Việc này đã rõ rồi chứ!”

“Ha ha ha, tiết mục nóng bỏng như vậy ai mà không muốn lên chứ.”

“Ta đã bắt đầu chờ mong vị bổ vị tiếp theo là ai.”

“Đối với ca sĩ giỏi bổ vị, yêu cầu của ta không phải là đồ, yêu cầu của ta là có thực lực!”

“Đúng vậy.”

“Đây là sân khấu thực lực một vũ bão.”

“Nếu không có thực lực thì lên đó cũng là mất mặt.”

Thái độ ca sĩ thay đổi, ý nghĩ của dân mạng cũng thay đổi.

Tùy tiện tìm đại địa cầu ở trong tiết mục khác của Đại Già, trong rất nhiều tiết mục nóng nhao cũng cần bóng dáng của bọn họ.

Mà xem tiết mục “Kĩ tử” này của ta, mọi người thật sự là hướng về phía biểu diễn đây, chỉ cần sân khấu biểu diễn đủ kinh điển, ngay cả người bán Tố như Nhạc Sơn Tứ, đều có thể khiến người xem yêu không được!

Cùng lúc đó.

Còn có một tình huống khác cũng đã nhận được thay đổi.

Tiết mục lúc trước hết lửa, mọi người muốn đi Thướt mướt mình là ca sĩ hiện trường rất đơn giản, chỉ cần báo danh sẽ có tỷ lệ nhất định được chọn, bởi vì khi đó người báo danh không nhiều, không gian lựa chọn tiết mục cũng không lớn.

Nhưng bây giờ...

Người báo danh quá nhiều!

Vô số người xem đều muốn đi tới hiện trường vào kỳ thứ hai, tổ cụ tiết mục bởi vậy liền có không gian lựa chọn càng nhiều, sàng lọc ra các người xem ở các tầng khác nhau.

Đối với việc này.

Lâm Thắng Thiên rất coi trọng.

Thậm chí có rất nhiều người đang gọi điện thoại với Lâm Thắng Thiên, hi vọng có thể đi cửa sau lấy được vé hiện trường, trong đó thậm chí bao gồm cả một ít nhân vật cấp chủ quản của công ty.

Một câu ân tình dâng tặng.

Lâm Thắng Thiên hiểu được, đúng là chia ra mười tám vé, dùng cho nhân tình trong công ty, loại ân huệ nhỏ này có thể xúc tiến quan hệ giữa mọi người, cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Hà Nhạc mà không làm thì sao?

Lâm gia đời thứ ba đoàn đang đoàn kết, một nhà Lâm Thắng Thiên bị loại ra bên ngoài, mặc dù bản thân tiểu đoàn thể này đời thứ ba cũng là mỗi người đều có ý đồ xấu, nhưng mà bọn họ vẫn rất phối hợp với khối đá này của nhà mình, bằng không Lâm Thắng Thiên cùng Lâm Hi, trước kia cũng sẽ không bước đi khó khăn trong công ty.

Lâm Thắng Thiên muốn có quan hệ của mình.

Lúc trước có thể là rất phiền phức, nhưng bây giờ tay cầm túi da là túi khoáng, trong tay tổng kỹ có tiềm lực vô hạn của ca sĩ, cũng có người nguyện ý thân cận với Lâm Thắng Thiên.

...

Trong nhà.

Đúng như Lâm Tri Bạch dự liệu, tổng nghệ thành công cũng bị hệ thống tính là một khâu trong nhiệm vụ kéo dài.

“Đinh đông.

Chúc mừng kí chủ lại lần nữa đạt được giai đoạn tiến triển [Kế thừa quyền chi tranh].

Điểm kỹ năng 1.

Nhắc nhở nhiệm vụ: Mỗi lần ngài lấy được nhiệm vụ kéo dài, giai đoạn tiến triển đều sẽ nhận được phần thưởng này.”

Giờ khắc này Lâm Tri Bạch xác nhận.

Chờ đến lúc điên cuồng hành pháp mình cũng sẽ đạt được điểm thưởng kỹ năng, nhiệm vụ dây dài này có thể để cho mình dùng không ít điểm kỹ năng.

Lúc này.

Giang Thành gọi điện thoại tới, “Lâm Báo kia hình như có vẻ không quá thông minh, đang cùng ta bàn điều kiện.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch cười lạnh.

Lâm Báo lúc này hẳn là cảm thấy mình nhất định phải có được.

Giang Thành cười nói: “Đề không lộ ra sơ hở, ta giả bộ đàm phán với hắn, ngoại trừ Lâm Báo, buổi chiều bộ tổng nghệ còn có bốn chủ quản liên hệ với ta, đều coi trọng bản quyền 《 Nữ Nhi 》 thứ hai. Lần đầu tư này của chúng ta coi như là danh tiếng vang dội, phỏng chừng rất nhanh trong nghiệp sẽ biết sự tồn tại của chúng ta.”

“Trước hết ổn định bọn họ đã.”

Lâm Tri Bạch không ra mặt, cái này cần bản thân Giang Thành nắm chắc, bản quyền của ta là phì phò nằm trên tay Nghệ Nhi, không thể trực tiếp giao mùa thứ hai cho ca ca mình, dù sao cũng phải qua sân mới đúng.

“Ta có tính toán.”

Giang Thành cảm thấy chuyện này làm đặc biệt hăng hái.

Bởi vì đám chủ quản này liên hệ thân thoai với Giang Thành, đối với hắn mà nói đều được coi là đại nhân vật, nếu không có ông chủ dẫn dắt, mình thật đúng là không có tư cách đàm phán với đám người này trên bàn làm ăn, những thứ này đối với một

người mà nói là cổ vũ và kích thích rất lớn, cũng có lợi ích trường thành.

Về phần vì sao chủ quản những bộ lạc thần thoại tổng nghệ như Lâm Báo lại có thể biết Bộ Ngạn?

Bởi vì sau khi Chủ Bằng xuất ra kế hoạch của ca sĩ ta, thì ký hiệp ước với Lâm Thắng Thiên.

Chỉ cần nhìn thấy bản hợp đồng kia liền có thể phát hiện đầu tư của Nguyễn Cung mới là bên nghiêng, tự nhiên cũng có thể từ đó tìm được phương thức liên hệ người phát ngôn này ở thành Giang.

“Qua một thời gian ngắn nữa chúng ta sẽ có tài chính trả lại.”

Lâm Tri Bạch nói: “Người có thể bắt tay thành lập một công ty âm nhạc cỡ nhỏ.”

“Được.”

Trước đó Giang Thành cầm Chử ca ca và lời giải thích giải trí trong thần thoại là mười phần trăm so với toàn bộ tiết mục tiết mục được chia sẻ trước đó.

Đừng xem thường mười phần trăm.

Lấy độ nóng biểu hiện ra hiện tại của ta, chỉ một cái danh phí quảng cáo độc gia đã giá trị năm ngàn vạn!

Ngoài ra.

Còn có ca-li video chia làm các loại khác.

Giang Thành cùng Lâm Tri Bạch dự tính tiết mục này cuối cùng có thể đầu tư cho Đồng Lư hơn ngàn vạn thu hoạch!

Đây mới chỉ là mùa đầu tiên!

Thu hoạch trong mùa thứ hai này sẽ cao hơn!

Phải biết rằng tiết mục này ở kiếp trước chính là một trong những tiết mục trường thọ nhất, làm mấy mùa sau nhiệt độ mới giảm xuống, dù sao người xem hẳn là có thời điểm xem phát ngáy nha.

Nhưng Lâm Tri Bạch không thêm để ý.

Kiếp trước tổng hợp các tổng kỹ đỉnh cấp đã chuẩn bị không ít chuyện.

Có vẻ như là phương thức sáng tạo nhập cổ phần, hoặc có thể nói là phương thức kỹ thuật nhập cổ. Bản thân Lâm Tri Bạch không cần xuất một xu, đơn giản chỉ cần xuất ra án của ta là Hồ Tử, là có thể khiến bộ nghệ thuật giải trí tổng hợp của thân thoại làm công cho mình.

Thân thoại không muốn làm công ư?

Vậy Lâm Tri Tạ Đặc còn có thể tìm Duy Tư Duy Á tìm thiên quang.

Tam đại quan hệ cạnh tranh, có thể làm cho Lâm Tri trắng trơn lợi dụng.

Bởi vì sau này Lâm Tri Bạch nhất định có thể lấy ra càng nhiều tổng nghệ, không thể để cho ca ca ăn hết, Lâm Thăng Thiên cũng không có biện pháp ăn toàn bộ, trừ phi hắn thăng chức thành bộ trưởng bộ đàn Thân Thoại Tổng Nghệ...

Lâm Tri Bạch đang chờ đợi ngày đó đến.

Có hẳn giúp đỡ, ca ca chưa hẳn không thể làm được.

Mà nếu ca ca nắm được bộ giải trí tổng nghệ của thân thoại giải trí, đến lúc đó Lâm Báo tất nhiên sẽ bị loại, thật giống như tỷ tỷ nếu như toàn diện nắm giữ âm nhạc bộ, vậy Lâm Liễu cũng cần phải đứng bên cạnh vậy.

Tất cả những điều này đều nằm trong kế hoạch tương lai của Lâm Tri Bạch.

Hắn muốn cho Lâm gia đời thứ ba một cái tiếp một cái hóa biên giới.

Giang Thành cười nói: “Vậy kế tiếp chúng ta có thể vỗ cánh rồi, bằng không Ngải Nhĩ Tư và Thiên Quang bên kia hẳn là sẽ rất nôn nóng, ba đại không nháo một chút chúng ta làm sao mà ngư ông đắc lợi được?”

“Bắt đầu đi.”

Lâm Tri Bạch nheo mắt lại, đây cũng là kế hoạch hoàn thành.

Đầu tư Kỳ Kỳ phải mượn danh ca ca dương danh nghiệp giới của ta để gây ra sự chú ý cho giới giải trí, đặc biệt là nếu hấp dẫn ánh mắt của ba người lớn, đến lúc đó nhất định sẽ có người chủ động tới cửa tìm kiếm hợp tác nhiều hơn.

Thiếu nữ của Lâm Tri Bạch có khẩu vị quá nhiều.

Người nhà tiêu hóa không hết, liền để cho tam đại đồng đồng thời giúp đỡ tiêu hóa, đây là một bản vạn lợi mua bán.

Đương nhiên.

Lâm Tri Bạch cũng biết, nếu mình làm ca sĩ là ta thì chắc chắn sẽ kiếm được càng nhiều tiền hơn.

Giá trị tổng hợp của tổng hợp Nghệ đấu.

Nhưng hiện tại hẳn không có điều kiện kia cũng không có cái tình lực kia.

Tìm trường địa a liên hệ ca ca thiết bị a tuyên truyền a con đường a chiết xuất bình đài a vân vân.

Suy xét quá nhiều.

Làm thế nào cũng khó làm.

Thật sự coi những công ty tài nguyên giải trí trong thân thoại là đùa đây à?

Lại nói sau này hệ thống sẽ cung cấp tác phẩm nhiều lắm, rắc đọc sách. Sắc ặc ặc y. Tù nhân mượn trước tam đại thủ làm việc mới là thích hợp nhất.

【 số sai: Lăn nữa cảm tạ 【 đại thụ của ta 】 Minh chủ xuất ra vô tận 】 , lại thêm dâng lên.

Cảm tạ 【Chữ Sơ】 7500, 【 xuyên Nguyên tuyết 】
nãi5000.】 523

Cảm tạ [Chấp Hồn Dạ Thập Nhị] Tranh Ảnh? Khu Kiên
Oa//500, [Tuần tú], trác trở?, 12000, 【 dê hoang mang 【
thư hữu 【 này/1212114.12114 【 【 thư hữu 【 hấu hấu hấu
bất tử 】 trong phòng 【 phàm tâm lằng lằng hàn】

【Báchong tử 【Đỉnh vương 【 tường cổ hương An Dụ 》 【
【 mại nhân vật lý tiểu lí 】 【 mại hai mươi hai mươi hai
mười hai mươi hai mươi hai mươi hai mươi tư2323】 】 Cuộc đời lùn
mập mập】 không gì sánh được 【 24】 Thịn Thao Thao Thao
Tinh】 【 Bất bích thư trùng】 . Tang0 hốt】 【 Tù Tù Tù

Năng】 【【Mỹ tử dẫu tử tế】】 - sáu mươi sáu Xuân Hạ]
thưởng phạt 100.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 82: Trên bảng xếp hạng nhiệt độ tổng nghệ có kinh nghiệm thành công đầu tiên. Ta là Nghệ Tử, Lục chế kỳ thứ hai của Lâm Tri Bạch thì không cần quan tâm quá nhiều, cũng có thể chuyển lực chú ý cho Bất Dạ Hầu một ít.

Cũng trong ngày xuân này.

Tạp Nhĩ Ân ộc ộc suy luận những tập san sát mới nhất, chỉ là đề tài xuân tiết quả thực rất nhiều, cho nên thảo luận độ cao không cao như tháng trước mà thôi.

Giống như lúc trước.

Bản kỳ này suy luận không thể nghi ngờ, nhưng sau đó lại phân biệt đăng hai bộ tiểu thiên tác phẩm ở đỉnh đầu của Bất Dạ Hầu.

Một món gọi là [Vách bông].

Một thiên gọi là bảy gian phòng.

Người đọc qua hai câu chuyện ngắn ngủi Bất Dạ hầu chỉ cảm nhận được: Lại trở về khởi điểm ban đầu, ngơ ngác đứng trước tạp chí.

Yêu dị!

Âm trầm!

Vị Bất Dạ Hầu phảng phất người phát ngôn hắc ám đã trở về.

Nhất là cổ sự này khiến người ta phải phát điên.

So sánh ra, bảy gian phòng nhỏ uốn lượn đều trở nên dễ dàng tiếp nhận hơn.

Thậm chí có rất nhiều người đối với bảy gian phòng của Đồng Lư đặc biệt tôn sùng, cho dù cổ sự này, bản thân chuyện xưa cũng không mạnh, nó càng hơn ở phác họa về văn tự đối với bầu không khí, cũng là sự sợ hãi miêu tả sở trường nhất của Bất Dạ Hầu.

Học viện.

Thời tiết xuân dần dần trôi qua, hai thiên chuyện xưa của Bất Dạ Hầu cũng được thảo luận nhiều hơn.

“Hai câu chuyện này hù chết người!”

“Xem xong 《Hương Dương Chi Thi》 tất cả mọi người đều cho rằng Bất Dạ Hầu không muốn thay hình đổi dạng, kết quả thời điểm này mới phát hiện nha lại càng thêm trầm trọng, biến thái hơn trước kia!”

“Hắc ám hơi quá mức a.”

“Đây là viết phần thưởng nhỏ của 《Hương Dương Chi Thi》 sau khi tặng cho mình?”

“Người yêu thích biến thái như ta sau khi xem xong câu chuyện này đều cảm thấy có chút không thích ứng, nhưng càng không thích ứng với kích thích là chuyện gì xảy ra?”

“Trên lầu, dân chúng đã nghiệm lớn.”

“Văn tự của gia hỏa này có lực biểu hiện rất mạnh.”

“Làm người ta sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, hay là câu chuyện của Bất Dạ Hầu rất kích thích.”

“Bất Dạ Hầu đã có sản lượng cao như vậy, vì sao không trực tiếp tuyên bố tập ngắn, như vậy mọi người cũng có thể một lần xem đủ.”

Vừa vặn.

Lúc này Lâm Tri Bạch cũng đang bình luận suy luận không cần nghi ngờ ở thư viện, nhìn thấy có người nhắc đến khuyết điểm, trong lòng không khỏi động tâm, hình như là có thể như vậy.

Dù sao Lâm Tri Bạch đã ở trong sự suy luận đầy nghi ngờ của bản thân, liên tục chờ bốn tháng liên tiếp.

Bốn tháng này khiến Bất Dạ hầu thành công góp nhặt được danh tiếng của nghiệp giới tương đối khá, người thích loại phong cách hắc ám kinh hãi này cơ bản đều nhận ra hẳn.

Mà bản ngắn ất nhất này Lâm Tri Bạch đã chờ được một nửa.

Dem mấy câu chuyện còn lại và tập kết nhập môn, hẳn là lựa chọn biến hóa lớn nhất của ích lợi của Lâm Kiến Bạch. Nếu như tiếp tục tổ chức thì sau này mọi người tập kết xuất bản, sự nhiệt tình mua sắm cũng sẽ không cao. Bởi vì người đặt ra tạp chí trường kỳ đều đã xem qua hết rồi. Không bằng để lại mấy đoạn truyện cũ về nó không phát, trực tiếp cùng nội dung lúc trước tiến hành tập kết, cũng coi như là một cái móc để hấp dẫn người đọc.

Vậy thì an bài như thế.

Qua một thời gian ngắn, Lâm Tri Bạch quyết định thông báo cho Giang Thành, đối phương sẽ nói chuyện với Tạp Nhĩ Thư phòng ở bên kia, cân nhắc đến việc hai bên sống chung rất vui vẻ, không thì Dạ Hâu tạm thời cứ hợp tác với Tạp Đức Thư phòng, sau này sẽ suy nghĩ tiếp tục xuất phát và tiếp xúc với các công việc khác.

Lâm Tri Bạch xác định:

Tương lai danh khí của Bất Dạ Hâu càng lúc càng lớn, những người xuất công cũng nhất định sẽ ném cành ô-liu tới.

...

Đảo mắt một vòng trôi qua.

Trên mạng vô số lời thảo luận về “Ta là Ca Tử”, rất nhiều người đều đang chờ mong tình hình chiến đấu kỳ thứ hai, còn dự đoán xếp hạng, đương nhiên cũng có người lo lắng chất lượng kỳ thứ hai có thể giảm hay không.

Hôm đó.

Ngày thứ hai sắp hành pháp, tất cả đáp án đều tại hôm nay sẽ được công bố, rất nhiều người thủ hộ ở trước màn hình.

“Truyền rồi!”

“Thì ra trình tự rút thăm là do ca sĩ kia quyết định, còn tưởng rằng thời kỳ đầu là cố ý an bài đấy.”

“Vòng tay thực thăm!”

“Vòng tay đáng thương không ngờ lại đánh trúng người thứ hai, thăm quá!”

“Nhạc Sơn Nhạc số ba?”

“Phía trước đều đều là chịu thiệt a, vẫn là dựa vào phía sau tốt, bởi vì người xem là bỏ phiếu cuối cùng, khẳng định sẽ càng sâu ấn tượng đối với mấy bài hát phía sau.”

“Hạ Vũ Long số năm?”

“Cũng không tệ lắm, nhưng không được như Trương Hi Dương, còn Trương Hi Dương thì sao?”

“Ký tên tốt!”

“Ta sợ Trương Hi Dương thật sự rất tốt, trực tiếp đổi số sáu cho vòng tay!”

“Vòng tay nằm chổng sào không ủng công mà!”

“Ha ha, vòng tay đã sắp cảm động khóc.”

“Hi Dương ca là người đầu tiên hát còn giành được hạng nhất, hẳn là nghệ cao nhân gan lớn a, nhưng mà quả thật là chiếu cố vòng tay.”

” tiết mục này Hi Dương ca thật sự vô dụng rồi!”

“Bắt đầu rồi!”

“Người chủ trì lại là Hi Dương ca!”

“Hi Dương ca chủ trì, công lực tiến bộ rồi a, hôm nay không sụp đổ gì cả, nhưng nghe huynh ấy nói chuyện có cảm giác rất thú vị, chủ trì này không có chính thức, ngược lại trở thành một điểm sáng lớn.”

“Nga, vô.”

“Có quảng cáo rồi!”

“Quan danh độc nhất của Long Tuyên Thủy?”

“Cảm tạ Kim chủ, võ đài thăng cấp đều!”

“Long Tuyên nước suối trong bảng bài này khá tốt, ta quyết định quay về chỉ bán sỉ một hòm, chỉ riêng việc đưa tới cho bọn họ một đồng tiết mục nghèo kiệt hủ lậu chúng ta.”

Tiết mục bắt đầu.

Bảy ca sĩ.

Thay phiên hiến xướng.

Thời kỳ này Lâm Thắng Thiên được ghi lại ở chỗ số một giải trí giải trí, các loại thiết bị thiết bị đều là đỉnh cấp, trong âm thanh ngọt ngào mà âm thanh trầm thấp, một câu chính là thông thấu, ngay cả sân khấu cũng được nâng cấp, thoạt nhìn có vẻ cao cấp hơn mấy cái lều kia không ít, ánh đèn càng thêm rực rỡ những dàn nhạc bàn hoa lệ càng thêm cường đại, bất quá nhân sĩ chuyên nghiệp tự nhiên không biết nguyên nhân trong đó, người xem bình thường nghe xong chỉ cảm thấy đặc biệt thoải mái, hưởng thụ do biểu diễn vũ đài mang đến thậm chí vượt qua kỳ hạn trước!

“Cuối cùng cũng yên tâm rồi.”

“Chất lượng còn cao hơn cả thượng kỳ!”

“Trước đây ta thật sự lo lắng tiết mục thứ hai này bị kéo khó a, bây giờ xem không được còn chán rồi, chỉ cần đám ca sĩ này ở trên sân khấu, bọn họ có thể chờ mong tất cả!”

“Bài hát này của Trương Hi Dương là của chính hấn?”

“Đây là tác phẩm thành danh của hấn, nhưng cải biên tương đối lớn, nghe càng thêm điệu bộ rồi, khiến cho người ta nhìn không được muốn toàn thân cùng theo cùng nhau vũ động. Khúc nhạc cũ thì không có ai như vậy cả, quả nhiên lúc này mới sướng a.”

“Ồ, Hạ Vũ Long vậy mà hát to?”

“Oa, tiếng cao này có thể hạ gục cả một đám ca sĩ trẻ tuổi!”

“Đám lão pháo này đang chơi để thay tiền hay sao, Nhạc Sơn Cốc thời kỳ này ngược lại không có nói nhiều, tuy nhiên thanh âm của nàng điều kiện thật tốt a, không hát cao cũng có thể tràn đầy mị lực.”

“Lý Long có phải lo lắng rồi không?”

“Vừa có một bài từ hình như bị sai sót.”

“Hàn Nguyệt Sương thật chắc, không giống ca ca trẻ tuổi!”

“Vòng tay vòng tay vòng tay, thật lợi hại a, đây là tiếng vòng tay sao, sao cảm giác phong cách hoàn toàn không giống trước kia, hấn cũng có thể hát cao âm?”

“Quá giỏi!”

Người xem lại lần nữa bị tiết mục kinh diễm này đến!

Trong thời kỳ này, ngoại trừ Hàn Nguyệt Sương vì muốn ổn định lựa chọn phong cách thì mỗi ca sĩ khác đều đang khiêu chiến bản thân, hát những tác phẩm phong cách hoàn toàn khác so với kỳ trước. Thật là dễ nghe, không hổ là cảm giác của ca hát lão pháo, thực lực quá toàn diện, hầu như không có khuyết điểm gì, ngay cả trình độ kém cỏi của Lâm Thủ Nhất cũng bắt đầu thay đổi!

Lấy Hạ Vũ Long mà nói.

Thời kỳ thứ nhất Hạ Vũ Long chủ yếu dựa vào tình mang lòng người, nhưng ca đàn của hắn, ở người trẻ tuổi xem ra là có chút cứng nhắc đấy, tình cảm chung quy không thể ăn cả đời a, kết quả kỳ thứ hai người liền đổi phong cách rồi, một người kể nhạc cổ bắt đầu hát một bài ca thịnh hành âm cực kỳ khó khăn, nghe vừa mới mẻ vừa dễ nghe!

Sau khi bảy người biểu diễn xong thì kết thúc.

Phân đoạn tuyên bố xếp hạng.

Lâm Thắng Thiên cầm điện thoại lên, người xem nhất thời ngậm miệng mà cười, bọn họ hoài nghi người chế tác ríu rít này lại muốn gây sự!

Quả nhiên là vậy.

“Hạng ba là... Cái thứ ba là... Được rồi, chúng ta trực tiếp tuyên bố xếp hạng thứ hai đi.”

“Tiếp theo đến phiên thứ năm... Đứng thứ năm trong ca sĩ là ai? Chúng ta lưu lại một chữ huyền, trước tiên đến vị trí thứ ba.”

“Hay là mọi người đoán trước?”

“Biểu diễn hàng đầu hôm nay rất đặc sắc a, gọi tên của hắn nhất định phải cực kỳ vang dội, cho nên chúng ta phải uống một ly Long Tuyên Thủy!”

“Mọi người thấy giọng ta ngày càng vang hay sao?”

“Ha ha ha, uống xong Long Tuyên Thủy, cái tên kêu vang kia —— Hạ Vũ Long!”

“...”

Sau khi có quan tài Long Tuyền Thủy, Lâm Thắng Thiên bắt đầu biểu diễn của hắn.

Người xem một bên cảm thấy người này thật sao? Do dự, một bên nhìn không được lại bị chọc cười, người này nói kim câu thật nhiều!

Liên miên cần nhẫn nửa ngày, kết quả cuối cùng đã đi ra.

Hạng nhất: Hạ Vũ Long

Hạng hai: Trương Hi Dương

Hạng ba: Nhạc Sơn Tiêu

Hạng tư: Lâm Thủ Không

Hạng năm: Hàn Nguyệt Sương

Vị trí thứ sáu: Triệu Vũ Hà

Hạng bảy: Lý Long

Kết hợp với số vé xếp hạng hai kỳ này, cuối cùng Lý Long bị đào thải, là một vị ca sĩ nhỏ nhỏ, nhưng biểu hiện của y trong tiết mục đã nhận được sự tán thành của các ca sĩ khác cùng với người xem.

“Luyện tiếc.”

“Lý Long cố lên.”

“Kỳ thật Lý Long không kém chút nào, nhưng không có biện pháp, đám đối thủ này thật sự quá kinh khủng!”

“Đúng vậy a.”

“Ngay cả Lâm Thủ Không và Hàn Nguyệt Sương hai ca ca tuổi trẻ này, đều là người nổi bật trong cùng thế hệ.”

“Khó chịu...”

“Ta rất thích hắn!”

“Nhóm tiết mục có phải số lượng vé thao tác hay không?”

“Ta cảm thấy Lý Long ít nhất cũng là bốn hạng đầu trong thời gian này!”

“Đây chính là tranh tài, cũng nên có người thứ bảy đấy.”

“Triệu Ngọc Hà tránh được một kiếp.”

“Hôm nay Lý Long đã sai lầm, vẫn còn quá khẩn trương, nếu không vẫn có thể lưu lại được.”

Người xem thương cảm.

Lý Long ôm từng người một, mắt mọi người đều đỏ hoe, đây không phải kỹ năng diễn xuất gì, thuần túy tất cả mọi người đều là ca sĩ thờ hồng hộc, có tao ngộ tương tự, trong khoảng thời gian này lại cùng chung sống, có chút tình cảm cùng chí hướng mà thôi.

“Các vị!”

Lâm Thắng Thiên đột nhiên mở miệng.

Mọi người đều nhìn về phía hắn ta.

Người xem cũng có chút phiền.

Có người nhả rãnh ở trong góc, tên này lúc trước ăn nói cũng vui vẻ, nhưng bây giờ không phải lúc người vội vàng nhanh nhẹn, không biết nhìn bầu không khí sao?

“Đằng sau ta muốn thi đấu tái sinh...”

Những lời này của Lâm Thắng Thiên rơi xuống, đám ca sĩ lập tức kinh hỉ vạn phần, người xem cũng cười lên, màn đàn tấu vừa mới nhả rãnh trực tiếp diễn biến mặt với tốc độ ánh sáng:

“Nói rất hay Lâm Đạo!”

“Lâm Đạo người chính là ánh sáng của ta!”

“Người cho rằng ta thua sao? Bà húp, chê phiền coi như ta thua!”

“Ha ha ha ha ha, thích Lâm Đạo Nhân thì sao?”

“Đạo diễn có quyền lợi này sao?”

“Ừa? Mạnh? Quá dữ rồi, Lâm Đạo Thụ là người chế tác tiết mục a!”

“Lâm Đạo ngu bức!”

“Trước đó ai nói Lâm Đạo không hiểu bầu không khí?”

“Hắc hắc, ta xin lỗi.”

“Không biết hạ kỳ ai mới được bổ nhiệm?”

Khung cảnh lập tức hài hòa hẳn lên, mặc dù thi đấu sống lại gì đó tục ngữ, nhưng mọi người đều thích!

Huống hồ...

Tiết mục hai hạn này trôi qua, rất nhiều người đều thích Lý Long, thật sự không nở để hẳn cứ như vậy mà đi.

Đương nhiên.

Cứ chờ mong vào việc bổ nhiệm ca sĩ cũng trở thành một trong những tiết mục tiếp theo mà mọi người có thể vẽ ra!

Cứ như vậy.

Thời kỳ thứ hai kết thúc.

Mà sau khi Lâm Tri Bạch bồi gia đình xem xong kỳ thứ hai, đột nhiên nghe tý tý cười nói:

“Tổng cộng tiết mục tổng nghệ mới được phối trí đầy bảy ngày sau, phía quan phương sẽ tính toán nhiệt độ, đặt nó vào vị trí tương đối khác với tổng kỹ thuật, còn đọc sách và say sưa. Sặc – Hoan Hoan ỹ. Nữ nhân này cảm thấy tiết mục của Thiên đệ có thể trực tiếp tiến vào bảng xếp hạng ba đầu với tổng nhiệt nghệ của Tần Châu.”

“Bảy chữ tổng tả nhiệt độ?”

Đây là lần đầu tiên Lâm Tri Bạch nghe nói tới chuyện này.

Lâm Thắng Thiên cười giải thích nói: “Tổng Đốc Nghệ xếp hạng bảng, tương tự như thi đấu ở ca đàn các người, tuy nhiên mỗi tháng các người đều cập nhật bảng một lần khác nhau, chúng ta bảng xếp hạng nhiệt độ là thời gian dài, về phần rốt cuộc có thể đứng thứ ba hay không, chỉ có thể dựa vào số liệu về nhiệt độ của quan viên tính toán, ta cũng không dám xác định thứ mấy, dù sao chúng ta cũng là tiết mục mới, nội tình không đủ nhiều.”

Lâm Tri Bạch đã hiểu.

Thật ra là toàn bộ mạng lưới có độ nóng tổng hợp, xếp hạng, về bản chất cũng là một loại tỷ lệ thi đấu, chỉ là phương thức tính toán càng thêm nghiêm cẩn...

Mà giờ khắc này.

Tất cả mọi người cùng đi trong giới giải trí, đều đang đợi ca ca của ta thu thập bảng xếp hạng nóng bỏng!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 83: Đồng Lư gương cánh trở lại phòng, Lâm Tri Bạch cố ý nhìn bảng xếp hạng nhiệt độ tổng nghệ hiện tại.

Thứ nhất: 《 Vân ca hội 》

Giản Giới: Đây là tiết mục tiết mục được truyền đi lại từ thiên quang giải trí, mỗi kỳ sẽ mời hàng ngũ ca ca trong bảng thi đấu Nguyệt Quý để tham gia, là một vũ đài tuyệt vời nhất trong đám ca sĩ tuyên truyền tác phẩm.

Thứ hai: “Thương hài kịch vạn tuế”

Giản Giới: Đây là một loại kịch văn tào lao do thân thạo giải trí truyền thuyết phát triển gây rắc rối, do mấy vị cao thủ hài kịch thi kỹ, cuối cùng giống như ‘Chơi ca-môn vương’!

Thứ ba: 《 Khoái Lạc Chí Thượng 》

Giản Giới: Đây là tổng nghệ tiết mục giải trí do nịnh bợ tiên tri phân phối mà đẩy ra, mỗi kỳ đều mời cả địa ngục làm khách và chủ trì chơi trò chơi, buổi chơi hoàng kim sáu đêm này mừng dệp dệp dệp pháp Lạp Tư Dịch Lạp.

Trong mười hạng đầu, các tiết mục phong phú.

Có ca hát có vũ đạo, còn có hộ ngoại vân vân.

Lâm Tri Bạch so sánh một cách đối lập, tiết mục đầu tiên đã bị buộc chặt với Thi Quý bảng, cho nên nó tương đương với tiết mục cũ của Thường Thanh Thụ.

Thứ hai giống như 《 Tịch kịch nhân 》 , tìm một đám cao thủ hài kịch thi đấu cuối cùng tuyển ra quán quân nha.

Điều thứ ba có phần giống đại bản doanh Khoái Lạc, đó là mời các minh tinh Gia Tân làm trò chơi đùa.

Ba người này đều là tiết mục cũ.

Làm không ít công việc giống như mùa Quý.

Mà ta là Loan ca là tiết mục mới, tuy rằng hai giai đoạn đầu nhiệt độ rất cao, nhưng cuối cùng có thể chen vào ba người

đứng đầu hay không thật sự chưa biết.

Về phần tại sao bảng danh sách này lại tồn tại?

Bởi vì có chút tiết mục đài truyền tổng, có chút tiết mục pháp hành, có chút thì mạng lưới truyền tổng và truyền tổng đồng thời dùng pháp thuật. Phương thức pháp triều tịch khác nhau, khiến các loại tiết mục không thể so sánh trực quan, cho nên bảng chính thức này chính là vì tiêu chuẩn thống nhất.

Đối với việc này.

Trong nghề cũng đang nghị luận.

“Có thể nói là nhiệt độ cao sẽ ảnh hưởng tiết mục mới của thần thoại này, đối với ba thứ hạng đầu có thể tạo thành uy hiếp, trên mạng có rất nhiều người thảo luận, nhiệt tình từng người một, kỳ thứ hai ta cũng xem qua, so với kỳ thứ nhất hoàn hảo.”

“Ba vị trí đầu khó nói, năm vị trí đầu đều ổn.”

“Cho dù không vào được năm thứ hạng đầu, thì mấy thời gian nữa cũng có thể đạt được mục tiêu rồi, tiết mục mới dù sao cũng cần thời gian phát triển.”

“Đúng.”

“Muốn tiến top 3 có chút khó a. Đệ nhất Hòa Tam dù sao cũng là Thường Thanh Thụ, đệ nhị yếu một chút. Nhưng mỗi lần Pháp Bản đến đây cũng rất được hoan nghênh, đều làm đến mùa thứ ba rồi. Đáy lòng nhiệt tình vẫn là tăng cao.”

“Chẳng qua...”

“Ta là ca sĩ có va chạm với Vân Ca, loại hình hoàn toàn giống nhau, tuy cách chơi quy tắc bất đồng, nhưng nhất định sẽ có cạnh tranh, đều là tổng nghệ âm nhạc.”

“Vậy ai chịu thiệt?”

“Vậy khẳng định Triều Vân ca hội thưởng thức gừng càng già càng cay a, nhiều năm mưa gió như vậy, chỉ cần thi đấu Quý bảng chú ý còn, tiết mục này nhiệt độ sẽ rất khó vượt qua, đây là đỉnh cao của tiết mục âm nhạc, cũng là điểm cuối cùng của tất cả tổng nghệ.”

“Ha ha.”

“Trong ba vị trí đứng đầu, Thiết đánh Vân ca hội, đã nhiều năm như vậy, tiết mục này một mực chưa từng gặp đối thủ ra dáng, cũng chính là Mộng Nhi ta hơi có ý tứ đấy.”

Bảng xếp hạng thường thay đổi.

Kể cả thứ hai và thứ ba cũng có thể có biến hóa.

Nhưng mà chỉ có Vân ca quanh năm duy trì ở vị trí đầu.

Mấy năm nay cơ bản không có thay đổi, cũng có một số mục tiết mục thời kỳ đỉnh phong đem hội Vân Ca Nguyễn Cung chen xuống một đoạn thời gian ngắn, nhưng rất nhanh người ta đã có thể một lần nữa giết trở lại đệ nhất.

Bởi vì đây là tiết mục tuyên bảng.

Ca ca đàn Vương Ca sau khi phát nhạc tất nhiên cũng sẽ tham gia 《 Vân Ca Hội 》 , kể cả các nghệ sĩ thần thoại và Phổ Lô Đặc, mặc dù đây là tiết mục do Thiên Quang chủ sự làm.

Đương nhiên.

Cụ thể xếp hạng thứ mấy còn phải xem kết quả tính toán của ngày mai.

...

Hôm sau.

Giải trí thần thoại.

Tổng Nghệ bộ chủ quản mở cửa xong, bộ trưởng đột nhiên mở miệng nói: “Trước tiên không vội đi, xem xem một chút xếp hạng tiết mục mới của chúng ta thế nào, có lẽ chỉ trong vài phút thôi.”

Mọi người dừng chân.

Bộ trưởng vẫn luôn xem điện thoại, trên mạng có thể tra ra xếp hạng, đây dù sao cũng là bảng xếp hạng chính thức.

Lâm Thắng Thiên nhìn bộ trưởng.

Những người khác cũng nhìn bộ trưởng.

Mọi người đương nhiên cũng có điện thoại di động, nhưng trong phòng hội nghị không dám lấy ra, dù sao cũng không

biết, hiện tại tình huống này xem như tan họp hay là không có tan hội?

Quả nhiên.

Mấy phút sau.

Bảng đơn cập nhật.

Bộ trưởng tổng kỹ bỗng nhiên ngửa đầu ra sau, giống như muốn rời xa điện thoại, ngay sau đó lại trực tiếp di động di động đến trước mắt, hô hấp thoáng có chút không quá bình tĩnh.

“Bao nhiêu?”

Lâm Thắng Thiên còn chưa hỏi, Lâm Báo ngược lại nhin không được, chợt mấy vị chủ quản khác cũng rói rít mở miệng:

“Thứ mấy?”

“Tiến top 5 rồi hả?”

“Có chút chí khí a.”

“Ta cảm thấy mình có thể tiến vào ba vị trí đầu.”

“Ta tương đối lớn mật, ta đoán thứ hai!”

“Sao người không trực tiếp đoán số một luôn đi?”

“Người thứ nhất quả thật không có biện pháp nào khác, dù sao cũng là ‘Vân Ca’.”

“Nhiều năm đánh bại Quá Thi Vân hội tranh tài không vượt quá ba bậc tiết mục, mà đều là tạm thời vượt qua, áp chế không được quá lâu.”

“Bộ trưởng?”

Lâm Thắng Thiên nghe mọi người thảo luận, trong lòng thấp thỏm.

Bộ trưởng tổng kỹ nhìn Lâm Thắng Thiên, lại nhìn Lâm Báo một cái thật sâu, cuối cùng ánh mắt đảo qua tất cả mọi người, nhẹ nhàng thở dài nói:

“Thật đáng tiếc.”

Thật đáng tiếc là có ý gì?

Chẳng lẽ nhiệt độ của tiết mục này thật sự không cao như vậy?

Lâm Báo muốn cười, nhưng hẳn dù có ngu xuẩn cỡ nào cũng biết lúc này mình tuyệt đối không thể cười, vì vậy liền mạng bóp đùi mình.

Nhịn xuống, nhất định phải nhịn xuống!

Vì nín cười, ngăn ngùn vài giây đồng hồ, Lâm Báo gần như đem tất cả chuyện thương tâm cả đời đều nhớ lại một lần.

Đúng lúc này.

Bộ trưởng tổng kỹ vẫn tiếp tục mở miệng: “Huyết hài kịch giải trí thần thoại của chúng ta bị giảm xuống một tên “Ngũ Ly Vạn Tu”, thật sự là quá đáng tiếc.”

Rẹt.

Mặt Lâm Báo trắng bệch!

Cái này hẳn muốn cười cũng cười không nổi rồi!

Những người khác đương nhiên cũng hiểu ý của bộ trưởng tổng kỹ, ai nấy biến hóa thần sắc, khiếp sợ nhìn về phía Lâm Thắng Thiên.

“Thứ hai!?”

“Trưởng bộ nói HãyHãy vạn tuế hài giảm xuống một tên, vậy còn không phải là nói tiết mục mới của Lâm chủ quản hiện tại đã thành hạng thứ hai mới sao!”

“Chúc mừng Lâm chủ quản!”

“Mới hai kỳ đã nhiệt độ đệ nhị!”

“Thật là đáng sợ!”

“Bộ trưởng ngài thật biết thừa kè!”

“Vừa rồi ta cũng nhịn không được nhanh lên!”

“Tần Châu đệ nhị a!”

“Độ nóng này ngoại trừ 《 Vân Ca hội 》 thật sự không có ai, Lâm chủ quản về sau cần phải chiếu cố nhiều hơn!”

Tất cả mọi người đều nở nụ cười.

Chỉ có Lâm Báo mặt đen.

Lâm Báo cơ hồ biến thành hắc báo.

Còn bộ trưởng tổng kỹ lại nói: “Các người không xem bảng đơn à? Nhìn đi, tận mắt thấy mới thú vị ấy!”

Hử?

Mọi người đều lấy điện thoại di động ra nhìn.

Động tác của Lâm Báo là nhanh nhất toàn trường, chỉ cần động tác của hắn đủ nhanh, bị thương liền đuổi không kịp chính mình...

Sau một khắc.

Lâm Báo hét âm lên: “Sao lại là đệ nhất! Đây sao lại là đệ nhất a! Ca Vân làm sao đứng thứ hai được?”

Căn bản không phải thứ hai!

Đó là nhiệt độ rộng lớn nhất toàn bộ Tần Châu!

Cuối cùng Lâm Thắng Thiên cũng nhìn thấy bảng đơn, đứng thứ nhất thành linh chính là “Ta là Nghệ Tử” mà lúc trước xếp hạng đầu là “Vân Ca Hội” hiện tại đứng thứ hai.

Nói cách khác:

Tám bộ tổng hợp kỹ năng mới, nhiệt độ đã có một không hai trong Tần Châu!

...

Mạng lưới.

“Nghe có thông tin.”

Trong nghề.

Chú ý tới độ nóng đệ nhất trên toàn bộ tám lưới của ta là Nghệ Thần, tất cả mọi người đều bị chấn kinh!

“Ta lau!”

“Mục hỏa này không hợp lẽ thường a!”

“Vậy mà trực tiếp giết chết 《Vân Ca》?”

“Mạnh quá đi!”

“Chà! Vô địch!”

“Ta lúc trước còn nói ba tiết mục này tiến vào có chút khó khăn, kết quả nó trực tiếp đứng thứ nhất? tiết mục này là do vị đại lão nào của thần thoại bày kế!”

“Hình như thần thoại chỉ phụ trách chế tạo.”

“Đúng là nói ra tiết mục này là do một công ty đầu tư bày kế.”

“Cái gì?”

“Đầu tư công ty?”

“Đây không phải là tiết mục do thần thoại tự mình vạch ra sao?”

“Không phải tiết mục sắp xếp sự chuẩn bị ở thần thoại, ta đã hỏi rồi, tiết mục này là đầu tư bên kia để tổ chức bàn kế hoạch.”

“Đầu tư vào người người?”

“Lần đầu tiên nghe nói.”

“Nhà đầu tư này công ty đầu tư không có danh tiếng gì a.”

“Đó là các người cô lậu quả vắn, đầu tư đại biểu cho dòng họ Giang của Côn Bằng, bất quá hẳn là chỉ có giới giải trí đỉnh cấp Tân Châu chúng ta mới có thể gặp được hẳn, cũng khó trách? Muội thành thoi? Biết.”

Rất hiển nhiên.

Kế hoạch bắt đầu rồi.

Giang thành đã bắt đầu tiến vào giới thượng tầng của Nghiệp giới.

Phí Nhĩ Đức đầu tư không dùng được, Côn Bằng ta là Na Đức Cà Tư này là có người mua sổ sách, đặc biệt là tiết mục này lên đến đỉnh lưoi toàn nhiệt độ đầu tiên...

Ngay vào buổi tối hôm nay.

Có một vòng tiệc rượu bên trong.

Bên cạnh Giang Thành tụ tập rất nhiều người.

Trong đám người này gây chú ý nhất chính là Lâm Báo.

Lâm Báo đã uống rất nhiều rượu, hốc mắt hơi đỏ lên nhìn Giang Thành nói: “Điều kiện của Giang đại biểu thật sự quá

hà khắc, chỉ cần người nguyện ý nhượng bộ một chút, chúng ta có thể ký hợp đồng!”

Hôm nay hẳn ta rất khó chịu.

Mắt thấy Dận Chân ta là đệ nhất trên toàn bộ tấm lưới của Nghệ Nữ, mắt thấy tất cả mọi người vây quanh Lâm Thắng Thiên Chuyển, mắt thấy tên kia trở thành hồng nhân trong mắt bộ trưởng, Lâm Báo thiếu chút nữa sụp đổ, cho nên hẳn nhất định phải nghĩ biện pháp lấy được bản quyền trong tay Giang Thành cho đến mùa thứ hai!

“Thật có lỗi.”

Giang Thành thở dài nói: “Điều kiện trước đó không cần làm.”

“Cái gì?”

Lâm Báo hơi sững sờ.

Giang Thành cười nói: “Phải thêm tiền.”

Lâm Báo không thể tưởng tượng nổi nói: “Trước đó người nói với ta mùa thứ hai bán cho ta, nhưng muốn phân đi năm mươi phần trăm tiền lời, đã là điều kiện phi thường thái quá rồi, người còn muốn tăng giá!?”

“Đúng vậy.”

Giang Thành nghiêm túc gật đầu.

Lâm Báo hận không thể một quyền đánh vào mặt đối phương, nhưng hẳn biết mình không thể xúc động, một quyền này nên xuống chính mình liền xong.

Lòng tham không đáy!

Công phu sư tử ngoạn!

Lâm Báo chưa từng thấy qua gia hỏa nào tham lam như vậy!

Bất quá Lâm Báo cũng biết, đối phương đang lôi kéo mình, cũng không phải thật sự muốn cái giá này.

Đây là cái bẫy cao cấp!

Mọi người chơi đều là chiến đấu tâm lý!

Chính là bởi vì đối phương muốn cùng hẳn hợp tác, cho nên mới không ngừng thăm dò điếm máu chốt của ta, giống như là

đang cố ý khiêu khích ta vậy, ta phải có kiên nhẫn cùng hấn nói chuyện!

Lúc này.

Có một nam nhân đi tới: “Xin hỏi ngài chính là người đầu tư vào Giang Thành?”

“Là ta.”

“Ta là Duy Tư Nhĩ Đức...”

Đối phương mỉm cười, “Có thể nói chuyện một chút không?”

Lâm Báo nhú mày.

Không nên mang Giang Thành đến loại tiệc rượu này!

Làm sao để hấn dẫn đường cho ta, ta muốn dẫn đường đây này!

Loại người ở tửu hội ngư long hỗn tạp, có cà phê và thiên quang của ông ta.

Nếu đám người này biết quyền hành ca pháp của ta còn ở trong tay Giang Thành thì làm sao bây giờ?

Chắc chắn sẽ tranh đoạt với ta. chip chip đọc sách là trực trực. S** Khắc Hoa Hoa Hoa Hoa. Sắt cái xe...

Còn cái Giang Thành này cũng thật là, tại sao gặp ai lại nhắc đến quan hệ ta là Nghệ Tử?

Được rồi.

Lâm Báo không biết, Giang Thành chính là muốn mượn quan hệ của hấn, tiến vào bên trong tửu hội ở cấp bậc này, để đầu tư dương danh cho Nguyễn Cung.

Mặt cắt xoẹt!

Trang bức!

Nói với người khác ta là ca sĩ 《Ca Nhân》 là tiết mục đầu tư?

Đây chính là chuyện Giang Thành đang làm, sau khi Lam gương cánh, hấn sớm mượn cũng trở thành giao tế giới giải trí.

Trạng thái không tốt, buồn ngủ mơ hồ, hôm nay viết đến đây đi, buổi tối tiếp tục canh gác.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 84: Cổ Phong Quý dựa vào Lâm Báo dẫn đường đưa vào giới giải trí, kế hoạch của Giang Thành, không thể nghi ngờ là có hiệu quả.

Mà mấy ngày sau.

Giang Thành đã không cần Lâm Báo dẫn đường nữa, có thể nhận được một ít lời mời trong vòng tròn, năng lực giao lưu của hắn vẫn rất không tệ.

Đương nhiên.

Người bình thường cho dù được dẫn vào bên trong vòng tụ hội này, cũng rất khó kết giao được mối quan hệ như thế nào.

Nhưng thành Giang có Kên Nữ ta là gõ cửa, mọi người tự nhiên cũng nguyện ý nói với người được gọi là đầu tư này một chút chuyện vui.

Cứ như vậy.

Giang Thành rất nhanh liền đứng vững gót chân.

Không nói đến việc được người ta tôn sùng là thượng khách a, ít nhất cũng đã có mặt mũi quen rồi, thực tế trong khu khoa học không ít người đều biết, gần đây còn có những người gọi là Oánh Oánh là nhân vật đầu tư, tồn tại như Giang Thành vậy.

Mà bên kia.

Giải trí thân thoại cũng bắt đầu viết “Ta là tiền lời hiện nay của ca sĩ”, đầu tư sơ bộ với Nguyễn Cung.

Sau khi tính tiền.

Giang Thành tay thành lập âm nhạc cho công ty.

Công ty âm nhạc rất nhỏ, tương đương với nửa cái vỏ rỗng, dưới cờ cũng chỉ có một kỹ thuật hợp đồng.

Sở Từ.

Ngoài ra Giang thành còn đặc biệt đăng kí một tài khoản chính thức vào bình đài đầu tư trên Cục Quang, sau đó tiến hành

kiểm chứng.

Động thái đầu tiên của danh sách chính là công khai tuyên bố:

Hát người làm ra Sở Từ đã hoàn hợp đồng với công ty đầu tư
cờ dưới cờ Âm Khiếu rồi!

Bất quá người quan sát tin tức này cũng không nhiều.

Bởi vì dù đầu tư vào Nguyễn Cung hay là Sở Từ mới ra
đường, lực ảnh hưởng trước mắt đều có hạn.

Hoặc là nói:

Sở Từ chỉ là tháng trước dẫn phát nhạc đàn chú ý tương đối
cao.

Tháng này thi đấu Quý bảng, lại là sau trận đại chiến của Ca
Vương Ca lại là kết cục của các Khúc ba, đã không còn ai chú
ý đến Sở Từ gì nữa.

Cho dù tên tuổi xuất đạo tức là đỉnh phong rất dọa người.

internet chính là như vậy, điểm nóng nổi tiếp với từng đợt.

Có thể là tháng này toàn bộ mạng lưới người đều đang thảo
l luận hoặc là chuyện gì cũng không có người hỏi thăm.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Đương nhiên là tháng sau tiếp tục phát bài hát.

Buổi tối ngày hai mươi ba một tháng, hào mã của quan
phương của Diêm Chính tuyên bố tháng sau Sở Từ sẽ tuyên bố
tin tức bài hát mới.

Cùng lúc đó.

Lâm Tri Bạch cũng dùng tài khoản của Sở Từ tuyên bố tin tức
này, đồng thời còn cố ý cường điệu:

Tân Ca là loại phong cách cổ!

Hiện tại, đám fan chiếm rất nhiều người là người ham mê cổ
phong.

Các bài ca mới nhân mạnh tiếp tục đi con đường gió cổ, cũng
là vì củng cố những fan này.

Đó là nguyên do.

Tin tức này vừa được tuyên bố, khu bình luận liền náo nhiệt hẳn lên:

“Hay lắm!”

“Bài ca mới hay là phong cổ!”

“Xem ra Sở Từ rất giỏi sáng tác Cổ Phong ca a.”

“Không biết ca khúc mới và 《 Tàn Tuyệt 》 Cây cầu gãy ra sao rồi.

“Mọi người yêu cầu cũng không nên quá cao, bài hát mới chỉ cần đại khái không kém chất lượng tuyệt đong cầu gãy là được, không thể để cho Sở Từ có áp lực.”

“Cổ phong thật sự tốt a!”

“Là lần thứ nhất Sở Từ tuyên bố, là ca sĩ năm sau mới làm ra con đường cổ phong lộ?”

“Muội đêm không xuê.”

“Sau khi Bạch Đế dùng Cổ Phong Ca đoạt quan, Sở Từ cũng dùng Cổ Phong Ca đánh bài đứng đầu bảng thi đấu, cho nên trong tháng này rất nhiều tác phẩm mới của ca sĩ, đều đi theo lộ tuyến cổ phong, thậm chí bao gồm ba người ca sĩ!”

“Không biết Sở Từ có thể đoạt giải quán quân nữa không.”

“Quý bảng tháng sau có một đồng Cổ Phong Ca, đồng chất hóa phi thường nghiêm trọng, độ khó trở hết tài năng liền cao lên.”

Đúng như tử tử dự liệu.

Sau khi Bạch Đế và Sở Từ liên tiếp dùng cổ phong ca đoạt quan, nhạc đàn Tàn Châu thật sự được thổi lên “Cổ phong”!

Ba vạch ca ca.

Ca ca hai tuyến.

Thậm chí là trong ca sĩ Nhất Tuyến đều có ba vị sớm tuyên bố, ca mới tháng sau là cổ phong đề tài!

Đối với hiện tượng này.

Nhân sĩ trong nghề không có chút bất ngờ nào.

Bởi vì theo gió ở bất cứ ngành nghề nào cũng đều là chuyện rất phổ biến.

Giống như sau phong hỏa Trung Quốc sau kiếp trước của Chu Đổng, lúc ấy hầu như tất cả ca sĩ một đường đều bắt đầu tuyên bố lượng lớn tác phẩm phong Trung Quốc...

Mọi người thích cái gì thì hát cái đó đi.

Lúc này Tần Châu còn có thể kiên trì không cợ cổ phong độ, cũng chính là những ca vương ca kia.

Bởi vì ca vương ca không cần.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, sau đó ca Vương ca và những khúc nhạc phụ kia, là người dẫn dắt phong cách âm nhạc nhạc đàn.

Người dẫn dắt theo gió?

Không cần mặt mũi sao?

Bao quần áo càng lớn càng nặng, cũng càng không thể trôi theo dòng nước.

Phía bên kia ánh sáng thậm chí còn có người làm ra vương bài hỏi Chu Hàn Tần, có muốn viết cho hắn một bài cổ phong ca hay không.

Lúc ấy Chu Hàn không vui vẻ gì.

Đùa gì vậy? Ta xướng cổ phong ca? Vậy bên ngoài sẽ nhìn ta thế nào?

Đánh không lại liền gia nhập?

Chu Hàn thi đấu Quý bảng lúc trước bại bởi Cổ Phong Ca, cho nên Chu Ca Vương chúng ta tuyệt đối không bỏ được dáng vẻ của mình gia nhập. Tuy nhiên chuyện tháng sau Sở Từ lại phải tiếp tục phát ra Cổ Phong Ca này, ngược lại hắn hơi chú ý một chút.

“Cho ta xem một chút chất lượng của ngươi.”

Lúc trước bạn gái Lý Tiêu Tiêu khen Sở Từ một trận, thậm chí đánh đồng hắn với Bạch Đế.

Chu Hàn rất bất mãn, hắn ta kiên định cho rằng Sở Từ không có cách nào so sánh với Bạch Đế!

Trên thực tế không chỉ có Chu Hàn.

Vào tháng sau, tin Sở Từ phát ra Cổ Phong ca cũng thu hút sự chú ý của hẳn, dù sao thì đối phương cũng là người mới có thể dựa vào Cổ Phong ca vừa xuất đạo đã giành được quán quân của Thiêm Điện Bảng!

“Sự tình trở nên thú vị rồi.”

“Mười hạng đầu của thi đấu kỳ bảng tháng sau là tiết tấu của Cổ Phong Ca đại chiến!”

“Chậc chậc, cổ phong thi mùa a.”

“Sở Từ còn có thể viết ra ca khúc như 《 Bãng Tuyết 》 của Hôi Quỳ sao?”

“Người nên nói Sở Từ còn có thể tiếp tục đoạt quán quân sao?”

“Hình như tháng sau không có ca khúc nào, mạnh nhất chính là ba ca sĩ Nhất Tuyên Ca. Nếu Sở Từ có thể đánh bại ba vị này, có thể lấy được quán quân.”

“Không phải lúc trước có người so sánh Sở Từ với Bạch Đế sao?”

“Lúc ấy ta đã cảm thấy nói quá, trừ phi tháng sau Sở Từ còn có thể tiếp tục giành quán quân thi đấu Quý bảng, mới có tư cách đánh đồng với Bạch Đế.”

“Đúng vậy a.”

“Dù sao Bạch Đế cũng đã hai vị quán quân!”

“Kỳ thật người như Bạch Đế tân ca 《 cũng rất đáng sợ, chỉ là tháng này thi đấu Quý Bảng là thần tiên đánh nhau, cho nên mới không vọt tới thứ tự đặc biệt cao.”

“Không thấp, bài hát này bây giờ là hạng mười trong bảng thi đấu.”

“Mười hạng đầu bảng thi đấu mùa xuân, lượng vàng cũng không kém hơn so với thi đấu Quý bảng bình thường bao nhiêu.”

“Đáng tiếc tháng sau dường như Bạch Đế không phát bài hát mới.”

“Đem Sở Từ so sánh với Bạch Đế, chỉ bằng hai người chính diện chạm vào một cái.”

“Hay là chờ đến khi Sở Từ cầm quán quân thi đấu Quý bảng tháng sau rồi nói tiếp, ba người một đường ca hát, đồng thời tuyên bố Cổ Phong Tân Ca, cửa ải này không dễ qua a!”

Gió cổ không gọi là dân chúng.

Vì đánh bằng những ca sĩ kia cơ bản không chạm loại âm nhạc không đủ đại chúng này.

Cũng chính là Bạch Đế và Sở Từ chứng minh, Cổ Phong Ca là có thể đạt được hạng nhất trong thi đấu Quý bảng, đồng thời nhiệt độ nên làm đúng là đã tăng lên, những ca sĩ một đường này mới bắt đầu chuẩn bị dùng loại tác phẩm phong cách này để đánh bằng.

Hiện tại Giang thành cũng vào một vài ngành nghề giải trí.

Tự nhiên cũng chú ý tới việc thảo luận thi đấu Quý bảng tháng sau.

Hắn gọi điện thoại cho Lâm Tri, nói tới chuyện này: “Tháng sau có nhiều Cổ Phong Ca tham gia thi đấu Quý bảng lắm, có thể chúng ta sẽ đối mặt với sự cạnh tranh rất nghiêm trọng.”

Lo lắng khẳng định là có.

Dù sao có ba vị ca sĩ phải xuống tay với Cổ Phong.

Bởi vì trước đó không có ca ca bài lớn nào đụng vào loại hình Cổ Phong này, cho nên không ai biết một đường Ca Ca Cổ Ca nào sẽ có hiệu quả như thế nào.

Nhưng cũng chỉ là lo lắng mà thôi.

Hiện tại trình độ tín nhiệm đối với ông chủ của Giang Thành càng ngày càng cao, không giống lúc ban đầu, hơi chút liền mộng bức.

“Khó tránh khỏi.”

Lâm Tri cười miễn phí, nhưng cũng không để ý.

Phong lãng càng lớn càng quý. Cổ Phong Ca càng nhiều thì nhiệt độ càng cao, Lâm Tri Bạch cũng lựa chọn tin tưởng vào năng lực đánh bằng của lão Hứa.

Huống hồ hiện tại Sở Từ đã có cơ sở rồi.

Ít nhất không cần giống như “Triều Đoạn Tuyết” mà không có bình đài đề cử thì một bước cũng khó đi.

“Ừm.”

Giang Thành cười nói: “Ta lấy danh nghĩa âm nhạc ” cùng các đại phát khí đối tiếp rồi, lần này ít nhất chúng ta sơ kỳ có thể cam đoan có đề cử, tháng trước sau khi có ca đều thắng, tháng này không có ca vương ca, độ khó thật ra là giảm xuống không ít.”

Dừng một chút.

Giang Thành lại nói: “Phó nghệ bộ Duy Tư Phiên Nghệ bên kia gần đây có người muốn hẹn ta, người này hẳn là muốn hợp tác với chúng ta, bất quá ta là Nữ Nhi Nhất Lạp Nhị Quý khẳng định không thể cho hắn...”

“Chức vụ gì?”

“Phó trưởng bộ Duy Đức Khắc nghệ.”

“Cá lớn nha.”

“Hơn nữa con cá lớn này còn rất có thành ý.”

Lâm Tri Bạch như có điều suy nghĩ nói: “VẬY CÓ THỂ QUẶNG CHÚT MỖI CÂU.”

Giang Thành nghe ra lời nói ngầm của Lâm Tri Bạch, ngữ khí mang theo ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: “Trong tay ông chủ còn có tổng kỹ thuật khác tính kế án sao?”

“CÓ.”

Trên tay Lâm Tri Bạch có một kiêu diễm mà ta yêu ghi lại lời ca.

Mục tiết mục này chắc chắn không bằng ca sĩ nịnh nọt ta, nhưng chất lượng tuyệt đối mạnh hơn tổng nghệ bình thường.

Vốn là muốn cho ca ca Lâm Thắng Thiên.

Nhưng Lâm Thắng Thiên bên kia tạm thời không có tinh lực, hẳn ta đang toàn tâm toàn ý chơi đùa ta là ca sĩ.

Đã như thế có lẽ cấp cho Ông ta cũng không phải là không được.

Cùng lắm thì sau này an bài tiết mục tốt cho ca ca là được.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch đưa bàn tính kế hoạch của 《Ca Từ》 mà tặng cho Giang Thành.

Giang Thành tròng mắt nhìn.

Bàn án vạch trần này không có dày bằng nữ tử ta, trên phương diện chơi phép cũng chỉ nhìn một cái là hiểu.

Đơn giản!

Đặc biệt đơn giản!

Nhưng cùng lúc đơn giản, cảm giác còn rất thú vị?

Thật ra trên thế giới này có rất nhiều thứ, nói thì đều rất đơn giản, chỉ là những thứ đơn giản cũng có người nghĩ đến, cho nên thường thường đây lại là thứ khó khăn nhất.

Đã nói ta là ca sĩ.

Không phải để thi đấu của các ca sĩ sao?

Chuyện rất đơn giản, nhưng vì sao không ai nghĩ tới nhỉ?

Có khả năng đã sớm nghĩ đến, vì sao không có ai làm cả?

Chuyện thế sự đều như vậy.

Án này sao lại nói với Ông ta là chuyện Giang Thành phải phụ trách.

Sau khi cúp máy, Lâm Tri cúp máy, liền đi về phía máy máy ghi âm một lần nữa ghi lại Hấp Châu Nguyệt Chử.

Kỳ thật trước đó đã ghi lại bài này rồi.

Bất quá khi đó Lâm Tri Bạch hát công.

Hết lần này tới lần khác sau khi hoàn thành nhiệm vụ trường tuyến dài của Lâm Tri Bạch lại có thêm một điểm kỹ năng.

Hắn trực tiếp tăng lên tới trên hát công, lần này hát 42 rồi.

Mặc dù chỉ là tiến bộ từng chút một, nhưng Lâm Tri Bạch theo đuổi càng hoàn mỹ, cho nên mới một lần nữa ghi nhớ.

Lục chế xong thời gian Lâm Tri Bạch xem một chút.

Đã gần đến cuối tháng, chỉ cần vài ngày nữa, Tân Nhạc châu Nguyệt Thiên cũng có thể tuyên bố.

Mà lúc này.

Bảng xếp hạng nhiệt độ tổng nghệ, ca ca của ta là Nghệ Nhân đã một mực chiếm cứ vị trí đầu bảng.

Trước khi mùa thứ nhất chấm dứt, hội Vân Ca thiên quang chắc là rất khó đoạt lại danh hiệu đệ nhất này.

Ngoài ra.

Một ngày này.

Chương thứ ba cũng theo pháp hành, bổ vị ca chính là Tôn Cốc!

Mà ca khúc đầu tiên hát sau khi Tôn Cốc lên sân khấu chính là Hi Nguyệt Quang Quân. Cuối cùng bài danh thứ năm có chút nguy hiểm. Cơ cấu đọc sách Cơ Hạo.

Lâm Tri Bạch cũng không quá chú ý đến chuyện này.

Nếu như Tôn Cốc có thể sống sót ở trong tiết mục, hẳn sẽ cân nhắc cho đối phương ca khúc mới.

Nếu như bị đào thải, vậy cũng không có biện pháp, Lâm Tri Bạch không phải bảo mẫu, đối với có một số người hẳn sẽ tính toán lợi ích được mất, muốn nâng ai cũng phải xem trước mặt đối phương có đáng giá đầu tư hay không.

Ít nhất là tháng sau.

Lâm Tri Bạch không định để Bạch Đế lại phát bài hát mới, bằng không sẽ đụng xe với Sở Từ.

Cổ phong thi mùa nha.

Vinh danh nhường cho Sở Từ đi.

---

ps: Lần nữa cảm tạ Tiểu Vi lôi kéo Bạch Ngân Minh, tổng cộng cân canh mười, đây là 1/100 chúng ta sẽ từ từ.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

**Chương 85: Lý Tiêu: thán một Sở Từ
thắng được ca đàn, cũng chính cái gọi là
“Cuộc chiến Chư Thần” trong nghiệp
nghiệp, cuối cùng chấm dứt ở thời khắc
khóa bảng vào sáng sớm mừng hai tháng
giêng.**

“Cuối cùng cũng kết thúc.”

“Cuộc chiến Chư Thần năm nay cũng rất đặc sắc, nhưng trận chiến Chư Thần kết thúc cũng mang ý nghĩa tiến hành vào vòng thi đấu mới, bây giờ đối bảng chưa?”

“Vẫn chưa có.”

“Thi Quý bảng bình thường đều có thời gian trì hoãn.”

“Ba vị khúc nhạc mới đã đăng, hiện tại đều để cử treo, quả nhiên đều là gió cổ.”

“Nghe một chút xem.”

“Chất lượng đứng đầu thần thoại cũng không tệ lắm!”

“Ta đang nghe lệnh bài Ngải Nhĩ Đức này, chất lượng cũng không có gì để nói!”

“Các người nghe một bài thiên quang xuất phẩm này, cảm giác chất lượng vượt qua cầu gãy tuyệt vọng rồi!”

“Một chút sai sót đi.”

“Bài hát mới của Sở Từ cũng được công bố rồi à?”

“Phát tài rồi, phần mềm mại của ta để ý Sở Từ, tên bài hát mới này gọi là Huy châu Nguyệt Ngọc?”

“Lưu Châu Nguyệt?”

“Đột nhiên nghĩ đến Bạch Đế 《 Nguyệt Quang 》 .”

“Có chút ý tứ, bài ca mới của Sở Từ hình như cũng là ánh trăng.”

“Không phải là sao tập chứ?”

“Ha ha ha, không đến mức đâu, hẳn chỉ là trùng hợp với nguyên tố thôi, dù sao thì rất nhiều Cổ Phong ca đều sẽ lấy ánh trăng làm chủ đề.”

Trong lúc thảo luận,

Rất nhiều người bắt đầu nghe hát.

Mà lúc này, Thiên Quang ca Vương Chu Hàn đang cùng nữ nhân sau tiếng ca, Lý Tiêu ở trên giường ôn tồn, trải giường giờ phút này rất hỗn loạn.

Đột nhiên.

Lý Tiêu điện thoại di động vang lên.

Nàng mở trang điện thoại ra nhìn, là phần mềm nhắc nhở: “Sở Từ mà ngài quan tâm ban bố bài ca mới!”

“Người còn chú ý hẳn?”

Chu Hàn bĩu môi nói.

Lý Tiêu gật đầu, sau đó đi vào thông báo, lập tức thấy được tin tức của ca khúc mới của Sở Từ.

Thì ra về: Sở Từ

Khúc nhạc: Sở Từ

soạn khúc: Sở Từ

Ca tên: Lư Châu Nguyệt Châu

Quả nhiên là xướng người đánh dẫu, Lý Tiêu nhẹ nhàng cong khóe miệng lên, sau đó đánh vào tuyên truyền, dứt bỏ bảng tranh giành mười hai tháng không nói đến nữa, cô vẫn rất thích Sở Từ này.

Chu Hàn im lặng.

Lỗi tai hẳn lại dựng thẳng lên.

Ca khúc vang lên.

Chu Hàn thầm nói: “Trong cổ cầm của đàn tranh cổ có cầm cầm cầm cầm nam dương điện tử, hình như còn có thứ đồ chơi tốt, ông ta giỏi giang phối hợp với trống, hát khúc hơi cao minh hơn so với trường tuyệt tuyệt tuyệt câu gãy, nhưng bài hát

của tên này thật sự rất nghiệp dư dả, chỉ đơn giản là ca khúc đơn giản cho nên rất nhiều người nghe không ra mà thôi.”

“Nghe hát.”

Lý Tiêu ngắt lời Chu Hàn Tấn.

Chu Hàn bĩu môi, hiển nhiên không quá thích Sở Từ, lúc này bên tai vang lên tiếng ca:

“Lúc nhỏ đục vách trộm nhà ai đó!”

Túc Tích không chãi một cái cửa sổ lạnh lẽo mười năm.

Bây giờ dưới ánh đèn, hắn đang đọc sách đỏ, tay áo thêm hương.

Danh tiếng nửa đời chỉ là hư ảo...”

Lam Tinh cũng có câu chuyện tương tự như đục vách để mượn ánh sáng, Chu Hàn nghe hiểu được, ngược lại câu thứ hai hắn hơi có chút mơ hồ, nhưng ngay cả đoán mò cũng có thể hiểu đại khái, đại khái là học tập khắc khổ, bận rộn nên không quan tâm chãi đầu?

Lại nhìn từ phía sau...

Mẹ nó, viết ngu bức như vậy!

Chu Hàn dù sao cũng không ưa Sở Từ, nhưng hắn không thể không thừa nhận tên này viết công văn thật là lợi hại, không có kiến thức trau chuốt như Cổ Phong ca mà là kể chuyện xưa từ từ.

“Ba tháng qua Yên Hà Oanh phi thảo trường...”

Liễu Như trong bay bay nhanh thấy có hương!

Không biết trong lòng ngươi có còn ở Lư Dương hay không?

Một sợi thanh ti một đời trân quý...”

Phương diện lời ca hát không tìm được bất kỳ điểm đen nào, chỉ có thể để Chu Hàn tận sinh con đẻ, vì thế hắn cố gắng đâm chọt phương diện lạc quan, nhưng hai đoạn hát chủ ca nghe xong lại không có chút khuyết điểm nào!

Thậm chí là...

Giống như tốt hơn so với 《đoạn kiêu tàn tuyết》?

Ngay lúc Chu Hàn đang nghĩ vậy, Lý Tiêu Tiêu mới nhẹ nhàng mở miệng nói: “Bài hát này có lẽ viết muộn hơn bài trước hẳn, sáng tác, sáng tác, sáng tác hơn.”

Ca ca không phải không biết viết nhạc.

Chỉ là viết không bằng những người làm khúc nhạc lớn.

Nhưng những nhân vật như Lý Tiêu dù không biết viết ca, thì năng lực giám thưởng của khúc nhạc cũng không thể nghi ngờ, đương nhiên Chu Hàn cũng giống như vậy, hẳn đồng ý với mỗi câu nối đuôi cô gái, mặc dù vẫn khó chịu, nhưng hình như Sở Từ này thật sự có cái gì đó.

“Người yêu trên cầu nhập đôi.

Bên cạnh cầu hồng dục than đêm dài dằng dặc!

Nguyệt cũng lay động lòng người bàng hoàng.

Bên trong áo choàng truyền đến một khúc ly ly lục...”

Đây là đoạn cuối cùng của bài nhạc chính, cuộc ôn chuyện đầu tiên đến đây bắt đầu bùng nổ tình cảm, phó ca bởi vậy được dẫn ra, giai điệu giọng điệu càng thêm cụp tai:

“Lăng châu ánh trăng chiếu vào trong lòng!”

Dưới ánh trăng? Tượng mạo Hoàn Xuy Mão Mão Qo?

Quá nhiều vết thương tâm can không thể thốt ra được!

Than một câu lúc đó chỉ nói là tầm thường...”

Lúc trước khi nghe cầu gãy tuyệt lộ, cảm xúc lớn nhất của Lý Tiêu chính là Sở Từ rất giỏi dùng ca từ và giọng nói để miêu tả hình ảnh.

Lần này,

Hình ảnh Sở Từ miêu tả càng thêm cụ thể, thư sinh đã công thành danh quay về cố hương, dưới ánh trăng nhìn thấy nữ chủ nhân công “Trường xanh bảo tồn” một đời, nhưng cách nhiều năm nàng tựa hồ đã thay đổi, hoặc có lẽ là tự mình thay đổi, vốn là thiên ngôn vạn ngữ đầy bụng, giờ phút này lại bỗng nhiên không biết nói từ đâu.

Lý Tiêu hiểu như vậy.

Nhưng một đoạn ca từ tiếp theo lại phá vỡ sự lý giải của Lý Tiêu, hoặc là nói ý cảnh càng mông lung hơn, không gian cũng trở nên rộng lớn hơn:

“Lăng châu nguyệt nguyệt hoa lê mưa lạnh!”

Ngươi hôm nay lại ở bên cạnh của ai?

Ánh trăng nơi quê nhà in sâu trong lòng ta.

Lại không chảy ra lệ quang năm đó...”

Hóa ra hai người gặp nhau chỉ là người ca hát tưởng tượng!

Theo năm tháng trôi qua, bộ dáng ta sớm đã dần dần dần mờ hồ, coi như là thật sự gặp mặt thì có thể làm gì chứ?

Vật đổi sao dời.

Ngươi có thể biết cô đã giả làm nhân phụ, bên cạnh ta cũng có bạn lữ, có thể tiếc hận là hồi ức, có thể nghe được Ly Diệp, thấy nối tiếp hay không cũng vô cùng vi diệu, đối chiếu hiện thực cùng giả dối, đem lòng người do dự thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Lúc này.

Chu Hàn đột nhiên nói: “Máu chốt tốt hơn.”

Lý Tiêu dờ khóc dờ cười, trong bài hát này hẳn cảm khái ngàn vạn, nhưng Chu Hàn lại đang chăm chú nghe nhạc cụ nào đó.

Cổ Phong Ca nghe vậy là giọng điệu.

Hết lần này tới lần khác xú nam nhân này không hiểu tình điệu.

“Ngươi không cảm thấy lời bài hát này còn tuyệt hơn sách 《Đoạn cầu gãy tuyết đọng sao, hoặc là ngươi không phát hiện ra một thiết kế tuyệt diệu trong bài hát này à?”

Lý Tiêu hỏi.

Chu Hàn gật đầu: “Ta cảm thấy đây là phiên bản nâng cấp của 《Đoạn kiêu Tàn Tuyết “, bất kể là khúc nhạc hay là ca khúc đều đã thăng cấp, ví dụ như ta vừa mới nói quá nhiều chỗ máu chốt, đây là một trong những nguyên nhân khiến ca khúc khó nghe, bởi vì xử lý như vậy sẽ khiến cảm giác tiết tấu trở nên càng mạnh hơn...”

“Ta nói ca từ!”

“Bài ca rất hay, 【 than thở một câu lúc đó chỉ là tâm thường 】, câu nói này rất có mùi.”

“Coi như người còn có thể cứu.”

Câu này quả thật rất sâu ý cảnh, gần như là ngôn ngữ bình thường của thơ, hoặc là bài hát này lộ ra toàn bộ ý thơ nồng đậm.

Chỉ là cả hai người bọn họ đều không biết.

Câu nói này là trích dẫn 《 Hoán Khê Sa 》 và tính đức Nạp Lan • ai nhớ Tây Phong một mình lảnh lặn câu kia “Bị rượu không thể kinh xuân ngủ nặng, đổ thư tiêu đi bát trà hương, lúc ấy chỉ nói là bình thường”.

Vốn là thơ mà.

Đáng tiếc là thế giới này không có Nạp Lan tính đức hạnh.

Còn ca khúc vẫn đang tiếp tục, lần này Chu Hàn không tiếp tục nhiều lời nữa, chỉ yên lặng cảm thụ, trong lòng cảm thấy rung động khó hiểu, dùng một câu cảm khái rất qua loa là:

Hồng bát, là cảm giác động tâm.

Cảm giác động tâm này làm cho Chu Hàn có chút khó chịu.

Bởi vì hần đột nhiên nghĩ, nếu như mình trên bảng thi đấu lại đụng phải bài này...

Có thể thắng sao?

Chu Hàn có chút không dám xác định.

Khiến hần khó chịu nhất là loại không dám xác định này.

Chu Hàn Tẫn đột nhiên nhớ tới nữ nhân này trước đó, trong lời ca có thiết kế tuyệt diệu, nhưng chính hần tìm nửa ngày cũng không tìm được, “Tuyệt diệu thiết kế ở nơi nào?”

“Kết thúc.”

Ánh mắt Lý Tiêu buồn bã.

Chu Hàn càng thêm buồn bực: “Đoạn cuối?”

Lúc này bài hát đã được đặt xong, Lý Tiêu mở miệng nói từng chữ: “Ao, cửa sổ, hương, vọng, trường, hương, dương, tàng, song...”

Từng câu lời ca?

Chẳng phải chỉ là đặt vận thôi sao?

Chu Hàn nghĩ đến đây, lại đột nhiên kêu lên: “Người này đọc âm mỗi lời ca đều là lần đầu tiên đọc!”

Thiết kế này thật sự rất tinh diệu!

Sở Từ là người mắc chứng cưỡng chế a!

Thảo nào cảm giác Vận Cước thoải mái như vậy, nguyên lai còn có nguyên nhân này!

Lời hát này đã rất lợi hại rồi, toàn thể bài hát đều là đoạn cuối của bài hát, nhưng không có cảm giác cứng rắn ghép lại, tất cả dường như đều được tạo ra trọn vẹn, vừa kể xong chuyện xưa trong ca, vừa đem kỹ xảo viết ra và thể hiện hết nội tình văn hóa của người viết từ!

“Bây giờ tin đi.”

Lý Tiêu cảm khái nói: “Đây là một người mới vô cùng đáng sợ, chưa chắc đã kém hơn so với Bạch Đế của ngươi, giống như ngươi nói nhịp trống rất mật, có thể cách vận dụng đàn dương cầm cũng vừa đủ, hòa nhập với loại khí tức hiện đại này, phối hợp với nhạc khí cổ điển góp thêm phong vận vị cổ xưa cho nó, hai thứ hỗ trợ lẫn nhau sẽ đạt được sở trường.”

Người chuyên nghiệp nghe hát phân tích rất nhiều.

Chu Hàn dường như có suy nghĩ gì đó, nói: “Chẳng trách bài hát này rất chậm chạp, chủ yếu là để chiếu cố lẫn nhau từ ca hát, nhịp trống giống như một bài hát trong lời ngâm nga, khiến cho người nghe qua có cảm giác vô cùng trầm bổng, không chỉ có hẳn đang ca hát mà còn ca thơ.”

Lúc trước hẳn không nghĩ tới điều này.

Vẫn là nữ nhân này nhắc nhở mới tỉnh ngộ.

Đương nhiên nếu như là bản thân “Sở Từ” ở đây nghe hai người nói chuyện phiếm, hơn phân nửa sẽ về mặt ngõ ngang, nói câu cuối cùng “Ngọa tào ngu...”

“Còn có một chút!”

Thừa nhận gia hỏa này quả thực có vài phần bản lĩnh, Chu Hàn cũng thoải mái tâm tình: “Người có cảm thấy bài công của Sở Từ hay không, giống như có một chút tiến bộ so với trước đó?”

“Có một chút.”

Lý Tiêu gật đầu, “Bài này thật ra khó hơn cả 《Đoạn Kiêu tàn tuyết》, chủ yếu nan càng cao hơn. Hấn dùng giọng giả hát, âm sắc vẫn duy trì rất tốt, điểm này đúng là tiến bộ.”

“Nhưng vẫn là yếu.”

Chu Hàn cười nói, chỉ là có chút tiến bộ so với những bông tuyết đọng ở cầu gãy mà thôi, có lẽ gia hỏa này cũng biết mình không hát công, cho nên mới viết loại ca khúc cổ phong có độ khó không cao này.

“Chút ảnh hưởng ấy.”

Lý Tiêu thở ra một hơi thật dài: “Ngay cả người mà ta cũng cảm thấy bài hát này ưu tú như vậy, liệu trên bảng xếp hạng có người nào là đối thủ của Sở Từ không?”

Chu Hàn im lặng.

Tháng này thi đấu bảng không có ca vương ca, chỉ có ba người ca sĩ, phân biệt đến từ thiên quang và thần thoại Hoắc Nhĩ và thần thoại.

Ba người kia thật là, khả năng cao là không ngăn được Sở Từ...

“Nhìn một chút đi. chip đọc sách tí ti, rết Hoan Hoan Hoan Hoa Hoa. Sỡp án này.”

Cũng nên nghe ba vị ca ca kia phán đoán mới.

Lý Tiêu gật đầu, sau đó cùng Chu Hàn luân phiên nghe ba tác phẩm ca sĩ khác một lượt.

Nghe xong.

Lý Tiêu không chút do dự nói: “Sở Từ thắng rồi.”

Chu Hàn Toàn không nói gì, nhưng vẫn chấp nhận phán đoán của nữ nhân này, đây là một bài ca mới có chất lượng tổng hợp

còn lợi hại hơn cả 《Tàn Tuyết Đề》 ở cầu gãy, cơ bản không có lý do để thua.

Mo Mo!

Tên này lấy, thật đúng là kịch bản của Bạch Đế?

Một quyển sách gạt bỏ một số bằng hữu đi vào không khoa học, thay đổi học văn sử khoa học kỹ thuật, cảm thấy hứng thú có thể đi xem một chút.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 86: Khi hấn vừa nghe đánh giá sắc bén sau lưng Ca Vương Ca thì bị áp chế, vừa nghe đánh giá sắc bén.

Đám fan cuồng do Sở Từ ngưng tụ từ tàn tuyết cầu gãy cũng đang nghe bài ca mới này.

Nghiêm túc mà nói, phản ứng của những người này nhanh hơn, ca khúc vừa mới tuyên bố mấy giây bọn họ liền lập tức ấn vào ——

Sau đó lại không đi ra được nữa.

Mặc dù bọn họ không có cách nào phân tích các cách đọc như chuyên gia như ca hát sau này, nhưng nghe nhạc không phải có tai là đủ rồi sao?

“Oa!”

“Bài này ta thôi!”

“Mấy tên ca sĩ một đường cũng chỉ nghe một nhạc, Cổ Phong ca còn phải là Sở Từ a.”

“Thật dễ nghe!”

“Ta tuyên bố Sở Từ chính là người đứng đầu cổ phong!”

“Giọng nói của Sở Từ vừa có chút nhu hòa, lại ẩn chứa kích thích nhưng lại không dẫn phát, trong lúc ca khúc đầy ưu thương và giọng hát êm tai, nghe vào có thể bất tri bất giác có gì đặc thù, nhưng lại có mùi vị rất nhỏ, đây chính là mị lực âm sắc của một ca sĩ, so sánh thì bài ca này thậm chí hợp khẩu vị của ta hơn cả Dận Kiếm Hư.”

“Một chữ, ngu bức.”

Lúc trước mọi người còn lo lắng Sở Từ Ca có thể đạt tới trình độ xử nữ không, tuyệt đối không ngờ người ta lại trực tiếp vượt qua mình.

Có người nhắc tới “yêu thích”.

“Đùng cách phương diện này đúng là nắm giữ được bài hát này, người khác còn đang ca ngợi yêu ta, hấn đã bắt đầu viết

về quê sâu trên cơ sở câu chuyện ái tình, nói là 《đoạn kiêu tàn tuyệt “Thăng cấp bản” cũng không đủ.”

“Không chỉ là quê sâu chứ.”

“Ta hiểu được có ba điểm, điểm thứ nhất là nhớ cố hương, điểm thứ hai là tình yêu, điểm thứ ba thực ra là nó được khuyến bảo, giống như câu “bán đời ve” trong lời nói của ca khúc và 【lúc đó chỉ là hư ảo) là tầm thường, hơn nữa tầm tầm nhìn cũng nhìn thấu, đây chính là nơi cao cấp nhất của ca khúc, mang theo một loại thiên ý, nhưng lại không để cho người ta cảm thấy có ý nghĩa giống nhau.”

Nói như thế nào đây.

Kỳ thực người thích cổ phong ca, thích chính là loại phong cách cổ kính này.

Mà Lam Châu Nguyệt Chử chính là một ca khúc có thể theo đuôi bọn họ như vậy, bởi vì đẳng cấp của ca từ thật sự rất cao, chủ yếu thông qua các loại ý tượng để xây dựng bầu không khí, ví dụ như “Liễu XVù vù bay nhìn thấy cố hương”, cảnh liễu ở trong thơ từ cổ đại là để biểu đạt ý muốn đưa tiễn, bản thân Liễu có thể nói là cách xa thế hệ.

Thời tiết sĩ nhân Liễu Như bay nhanh đột nhiên sinh ra tình, nhớ tới thời niên thiếu cùng cố nhân cách biệt trước Liễu, nhớ tới năm đó Sơn Minh hải thệ cùng “một sợi tóc đen bảo tàng” cả đời, không khỏi phiền muộn tràn đầy cõi lòng, không phải đã lập tức đưa người nghe vào trong bầu không khí ca khúc?

Có thể có người sẽ nói:

Đây không phải tri thức nóng, không phải ai cũng có căn cơ văn hóa kia.

Nhưng những ý tượng này, cho dù là cảm thụ của Côn Bằng, cũng là cực đẹp, còn nói năng không hiểu người khác a.

Người trong fan rất nhiều nhân tài.

Luôn có chút đại biểu học văn học sẽ hỗ trợ tổng kết các loại.

“Mười năm gian khổ học tập cuối cùng công thành danh, nhưng dưới ánh trăng lư châu mới ý thức được nửa đời nổi danh chỉ là hư ảo mà thôi; đồng thời ca hát mượn ánh trăng

cùng thuyền ô bông nói về nỗi khổ cùng nỗi buồn hương, tinh tế dung hợp với một ca khúc cổ xưa để cho toàn khúc tương đối lập ý, lập tức cao xa lên, tiết tấu ổn định chậm rãi dần dặt ra từng việc từng chương, Thánh Ca đồng thời khiến chúng ta giống như đang xem một câu chuyện xưa, ngược lại phách động đem giai điệu âm thanh cổ xưa càng thêm thúc đẩy...”

Những tổng kết này kỳ thật cũng là một phần ca khúc.

Giống như sau khi xem xong phim, khi nhìn lại bình luận bóng có lý giải hoàn toàn mới đối với phim.

Người nghe ca xong lại nhìn những bài tập văn học này, tổng kết đối với bài hát này cũng có cảm ngộ càng sâu.

Có rất nhiều tổng kết để phân tích ca khúc.

Cuối cùng cũng có người phát hiện ra cái đuôi của bài tập này đều là sau hai chữ.

“Thật là trùng hợp tư tưởng!”

“Bản lĩnh của chữ viết quá mạnh!”

“Sở Từ sáng tác văn nhất định rất lợi hại đi.”

“Ta chỉ có thể cảm khái Sở Từ trâu bò, tham khảo thủ pháp của bài thơ cổ, dùng cho ca từ hiện đại của chúng ta sáng tác, đây là việc Sở Từ đang làm!”

“Bài này, có thể thôi!”

“Bởi vì Sở Từ thích thượng cổ phong.”

“Cháo sắc!”

“Đây mới là bức cách mà Cổ Phong ca nên có!”

Nếu như ca từ của ca khúc này có đẳng cấp rất cao, vậy thật ra chỉ có thể trở thành một người tí hon cuồng hoan, nhưng nếu ca từ đó vẫn giữ được sự uy phong, giọng điệu cũng không kéo khổ, vậy thì bài hát này chắc chắn là dân chúng!

Huu huu huu.

Rất nhanh a.

Nhiệt độ lên men, càng ngày càng nhiều người nghe được bài hát này, đã không còn cục hạn ở trên Sở Từ, bài hát thu hút đám fan kia nữa.

Đêm hôm khuya khoắt lại gia nhập trên mạng lưới, càng ngày càng nhiều người thảo luận bài hát này, các bạn trên mạng vừa nghe bài hát này, vừa có ngụ ý của bài ca này, đồng thời còn không ngừng lấy ra so sánh với 《Đoạn Kiều Đoạn Tuyệt Tích》.

Kết luận là:

Sở Từ nghe bài này còn đỡ hơn cả bài hát này.

Đương nhiên biểu hiện của người qua đường, khẳng định không có cuồng nhiệt như những người yêu thích phong cổ, bất quá yêu thích bài hát này đã đủ để bọn họ nguyện ý download bài này rồi.

Quan trọng nhất chính là, càng nhiều người nhận thức được Sở Từ.

Với tư cách là một nữ tử mới làm ca ca đầu tiên thi đấu Quý bảng mười hai tháng, Sở Từ đối với rất nhiều người qua đường mà nói chỉ vẹn vẹn là trình độ nhìn quen mắt.

Lần này, không chỉ là nhìn quen mắt.

Rất nhiều người đã nhớ kỹ người xướng xướng người này, sau này nếu đụng phải ca của hắn, chắc chắn sẽ chỉ vào nghe một chút xem có thích hay không, ca sĩ thành danh là một loại hành trình như vậy.

...

Lúc này các nhân sĩ bên kia cũng đã nghe xong bài hát.

Ba vị ca sĩ một đường phân biệt đến từ ba đại thiên tài, kết quả của tác phẩm mới tháng này cùng 《châu nguyệt hoàng so sánh thật ra chỉ cần liếc mắt là biết rõ, dù sao đều là tác phẩm phong cách cổ, so sánh thật ra cực kỳ trực quan.

“Thua rồi!”

“Sự chênh lệch vẫn rất rõ ràng.”

“Ba vị tác phẩm tuy rằng phong cách cổ xưa nồng nặc, giai điệu rõ ràng, nhưng vô luận ý, vẫn là ca từ đều thua rồi tinh rồi mù, đây không phải chênh lệch âm nhạc, là chênh lệch về đẳng cấp.”

“Đúng vậy.”

“Khiêu công mà nói tới ba đường càng rõ ràng hơn, theo quy luật thì ” châu Nguyệt Thiên” là tốt hơn một chút, nhưng cũng không phải tính nghiên ép tốt, chủ yếu là ca từ và ý cảnh, phương diện này ưu thế của Sở Từ quá lớn, khiến người ta không thể xem nhẹ loại đó.”

“Hiện tại phải nhìn xem fan ra sức cho rồi.”

“Dù sao cũng có rất nhiều fan, đây là nơi yếu kém hơn, quan trọng nhất là ba người ca gái có trang đầu tiên để tiến cử, ban đầu tuyên truyền sẽ chiếm ưu thế.”

“Bảng đơn còn chưa cập nhật?”

“Đổi mới rồi, bảng đơn ra rồi!”

Tình độ đổi mới của Tái Quý bảng chỉ diễn ra trong khoảng mười lăm phút, mọi người đều vừa nghe xong mấy bài hát, lúc bảng đơn được công bố ra, tất cả đều nhanh chóng biến mất.

Trên bảng thi đấu...

Hạng 1: “Thuận Châu Nguyệt 》 , download777

Thứ hai: Chữ Phương Phi, download 687

Vị trí thứ ba: Chữ Cổ Chữ, download! 5876

Hạng tư: Mỹ nhân như ngọc, download số 56732

Hạng 5:...

Đám người phía sau trong lúc nhất thời cũng chẳng quan tâm.

Bởi vì Sở Từ vậy mà trực tiếp lấy được vị trí thứ nhất, vô cùng dứt khoát!

Đây là một kết quả ngoài dự đoán của mọi người:

Ba vị phân biệt đến từ thần thoại và Duy Tư Đặc cùng với thiên quang một đường ca sĩ vậy mà đều bị áp chế.

Lúc này mới có 10 phút số liệu!

Đương nhiên cũng có thể nói thi đấu Quý bảng vừa mới bắt đầu, hươu chết vào tay ai cũng có thể biết.

Thật đừng quên một chú ca sĩ càng nhiều hơn, sơ kỳ đề cử tài nguyên tuyên truyền cũng càng tốt, nếu trước mười phút cũng

không thể áp chế Sở Từ, phía sau sẽ càng không có cơ hội!

Giống như là đang chạy vòng vậy.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, ba người ca ca một đường đã chạy trước một khoảng cách xa, kết quả đều bị người ta ném về phía sau, vậy thì sao có thể vượt qua được?

“Chà!”

“Có phải fan hâm mộ Sở Từ còn nhiều hơn chúng ta tưởng tượng không?”

“Chủ yếu là phong quyền cổ xưa a, bây giờ những người yêu mến cổ phong cơ bản đều nhận hấn, hết lần này tới lần khác bây giờ phong quyền cổ đã không còn nhỏ.”

“Vậy không có gì phải lo lắng, Sở Từ đã có thành tựu, cuối cùng đệ nhất thi đấu Quý bảng tháng này cũng đã thuộc về nàng rồi, dù sao tháng này cũng không có ca vương ca.”

Tường người mới đã âm âm vỡ vụn.

Cũng giống như Bạch Đế lúc trước, lần thứ hai Sở Từ nhị sắp xếp được một bài gì đó đã chứng minh hấn không phải sao băng gì đó, càng không phải là hoa dung phù hợp của nhạc đàn Tần Châu vừa hiện, chỉ có thể nói ra rằng người mới của đạo tức đỉnh phong không có mấy ai là đơn giản.

Sở Từ bắt đầu đứng vững gót chân của ca đàn.

Liên miên không ngăn được hấn, vậy có phải nghĩa là phải ra tay sau của ca hát Vương ca mới được?

“Xem ra so sánh Sở Từ và Bạch Đế là có đạo lý, hai người bọn họ đều là xuất đạo tức đỉnh phong, đồng thời bọn họ cũng đều am hiểu tác khúc, cũng am hiểu viết từ chủ nhân.”

“Trước đó, ta cho rằng ba người này chí ít có thể dẫn trước vài ngày...”

“Số liệu mười phút chênh lệch không lớn, phỏng chừng sáng ngày mai Sở Từ có thể tạo ra chênh lệch với ba ca sĩ chính thức làm ra, tên này thật sự là phiên bản Bạch Đế!”

“Thật sự là Trường Giang sóng sau xô sóng trước.”

“Vậy sóng sau này có phải quá mạnh hay không?!”

“Vẫn ngồi trên ba căn nhà lớn, hình như thiếu đi một tấm nữa...”

“Phốc!”

“Trước khi đội nón khăn sao? Trước kia tam đại phong tỏa bảng danh sách, những người khác căn bản không có cơ hội, muốn vào trước mười đều muốn vòn khó khăn, kết quả giết ra tên Sở Từ này, đã lần thứ hai đột phá tam đại phong tỏa vòng vây!”

“Chờ một chút.”

“Các người mau nhìn, hàng tin tức của Sở Từ từ khi nghe bài hát này, giống như có thêm một công ty kinh tế.”

“Áp nhạc Côn Bằng?”

“Các người đã từng nghe nói về công ty này chưa?”

“Lần đầu tiên nghe nói.”

“Ta có hơi quen tai, các người có biết Huyền Huyền đầu tư không?”

“Gần đây ta là ca sĩ của ‘Hỏa Tử’ phát nổ gần đây, chính là án mà Nguyễn Cung đầu tư cung cấp.”

“Còn có chuyện này?”

“Ta ở trên Cục Quang thượng tra được tin tức, âm nhạc ‘Cám ơn’ chính là công ty con trai vừa mới thành lập dưới cờ đầu tư công ty này!”

Tiết xuân có nhiều tin tức nóng quá.

Bởi vì Giang Thành các loại hoạt động, Kỳ Dư đầu tư gần đây có chút danh tiếng, nhưng không ai chú ý tới hẳn thành lập âm nhạc công chúng, gà mờ đọc sách mà có thể tạo ra. Hoan Hoan Hoan Hoan. Trích tử ma.

Lại càng ít người chú ý tới:

Cái tên Sở Từ này vậy mà lại ký hợp đồng với công ty dưới cờ âm nhạc?

Mãi đến khi Sở Từ lại lần nữa đoạt được hạng nhất bảng thi đấu, mọi người mới quan tâm đến điểm này.

Đây chính là tin tức lớn!

Trước đó tam đại đều muốn ký Sở Từ!

Cái này ở trong vòng tròn cũng không phải bí mật gì, nhưng vị Sở Từ này có tiềm lực vô hạn, vậy mà lại cự tuyệt tam đại cự bá Tần Châu, lựa chọn gia nhập công ty mới thành lập âm nhạc dưới cờ Lãng kỳ?

Mắt thấy Sở Từ nhanh chóng đăng đỉnh.

Trong lòng mọi người đều hiện ra một nghi vấn:

Cái tên đầu tư Côn Bằng đột nhiên đầu tư đến cùng là lai lịch gì a?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 87: Tam đại quan tâm Nguyễn Cung (trắng trắng nhị/1000) Hôm sau.

Rất nhiều người không có thói quen thức đêm vừa rời giường mở điện thoại ra, liền thấy được trên bảng xếp hạng mới nhất của thi đấu, bài hát mới nhất của Sở Từ Nguyệt 《châu》 Cao kỳ hạng nhất!

Lại xem xét...

Ba vị đến từ một đường ca, cũng là tác phẩm mới của cô phong, rất ghen ghét xếp hạng thứ hai và thứ tư.

Chuyện lạ năm nào cũng có.

Năm nay đặc biệt nhiều.

Vòng giải trí ở Tần Châu gần nhất có phải hay không đang thịnh hành “Tiểu Ngư ăn cá lớn”?

Không nói đến bên phía Học Ca ta là Nữ Nhi có mấy tiết mục Quá Khí ca thì không hiểu thấu sẽ đổ rục lên, chỉ riêng thi đấu bên này đã quá không hợp thói thường rồi.

Sở Từ không phải là người mới sao?

Sao lại đánh mấy ca sĩ lớn ba môn như vậy?

Đúng vậy!

Có thể bài hát của Sở Từ của người rất hay!

Nhưng khó hiểu là nhân khí chênh lệch làm sao cũng không thể hiện rõ trên thi đấu Quý bảng?

Ngẫm lại đợt sóng mười hai tháng kia, mặc dù tên 《Đoạn kiều tàn tuyết》, cuối cùng đạt được hạng nhất thi đấu, nhưng ít ra giai đoạn trước cũng không có mãnh liệt?

Chúng ta cứ dựa theo quy luật của nghề nghiệp mà xem.

Sở Từ là người mới, cho dù bài hát mới tốt hơn nhiều so với người ta, nhưng bởi vì danh tiếng, giai đoạn trước download khẳng định yếu hơn một chút, được từ từ dựa vào chất lượng và danh tiếng đi phản sát, dù sao fan của người ta nhiều...

Nhưng mà lần này lại không có quá trình như thế!

Sở Từ trực tiếp đăng đỉnh, căn bản không cần đuổi theo ai!

Cũng may mọi người nhanh chóng phân tích ra nguyên nhân, đáp án thật ra vô cùng đơn giản, đó chính là ba người ca hát tiến vào lĩnh vực tuyệt đối của Sở Từ.

Cổ phong a!

Ồ Cổ Phong Quyển, Sở Từ có lực ảnh hưởng gì?

Ba người ca sĩ một đường có người giận cũng không ngại át át ca mê của Cổ Phong Quyển mà càng thích Sở Từ hơn!

Huống hồ...

Càng là ca khúc cùng loại, đối lập càng trực quan.

Mấy bài Cổ Phong Ca trên bảng thi đấu nghe xong, tuyệt đại đa số người đều sẽ thích Lam Châu Nguyệt Ngọc Uyển.

Đi theo gió đương nhiên không thành vấn đề.

Nhưng nếu gặp phải chính chủ liền hỏng.

Suy cho cùng thì cơn gió này chính là do hai người Sở Từ và Bạch Đế thổi.

“Hóa ra là giới à.”

“Lần này thật ra cũng là dưới đèn tối, ba nữ tử rõ ràng có sở trường riêng của mình, nhất định phải so sánh với Sở Từ, chênh lệch này quá rõ ràng.”

“Luồng sóng này thực sự là có chút buồn cười.”

“Chúng ta thường nói muốn kéo đối thủ vào cấp độ như chúng ta, sau đó lại dùng kinh nghiệm phong phú của chúng ta đi đánh bại đối phương.”

“Sở Từ đâu?”

“Chẳng làm gì cả.”

“Ba tên ca sĩ Nhất Tuyến Thiên chủ động nhảy vào Phong Quyển khởi gia của hắn.”

“Phải từ chối (Từ chối), đây không phải là tự chuốc lấy cực khổ sao?”

“Đương nhiên điều kiện tiên quyết của tất cả những thứ này là, bài ca mới của Sở Từ muốn rất tốt.”

“Xem ra Cổ Phong Ca hẳn là bản lĩnh giữ nhà của Sở Từ, loại tuyệt hảo này anh trêu chọc ít.”

“Sau này vẫn là muốn từ chối nhiệt độ của Cổ Phong Ca, tốt nhất là tránh khỏi Sở Từ trước. Đương nhiên ta đề nghị các người cũng tránh đi Bạch Đế, có lẽ vị Cổ Phong này cũng là sở trường tuyệt kỹ.”

Phân tích ai cũng biết.

Nhưng trước khi đặt mình trong cuộc thì không ai có thể nhìn thấu.

Hoặc có thể nói tất cả mọi người đều đã xem thường sức ảnh hưởng của Sở Từ ở trong vòng cổ phong, về tin tức giải trí buổi sáng hôm nay, có lẽ có thể cho ra một ít đáp án.

Sở Từ là đệ nhất nhân cổ phong?

Cổ phong giao đấu, Sở Từ dễ dàng nghiền ép ba đạo ca sĩ!

《Đánh nát tường người mới, Sở Từ thi đấu Quý bảng lại đăng đỉnh!》

Dận Tự cầm lấy người mới trong kịch bản của Bạch Đế: Sở Từ!

Hùng Sở từ chối hợp đồng với công ty mới, âm nhạc của Côn Bằng có lai lịch gì!?

Cổ Phong Quyển âm nhạc nhân yêu thích mới nhất điều tra, Sở Từ ủng hộ tỷ lệ vượt qua Bạch Đế!

《Văn Thái Phi Dương Dương Châu Nguyệt!》

Sở Từ đã mơ hồ có người cổ phong đệ nhất!

...

Dùng cổ phong đi đụng Sở Từ, chính xác là tam đại quyết sách sai lầm.

Bất quá đối với tam đại mà nói, trên nóc nhà thiếu một hai mảnh gạch vụn cũng không thành vấn đề.

Không phải chỉ là hạng nhất bảng thi đấu?

Thật sự khiến bọn họ để ý chính là đầu tư của Côn Bằng!

Gia công ty đầu tư này vốn không có danh tiếng gì, đã khiến cho ba người chú ý lớn rồi!

Ánh mặt trời.

Hội nghị ở một bộ phận nào đó.

“Đầu tiên là tính toán ‘Ta là cáo ca’ tổng hợp kỹ thuật hiện tượng, hiện tại lại thành lập âm nhạc hợp đồng với Sở Từ công ty trước kia chưa thể lấy được, tên ‘Đầu tư này thế tới rào rạt, khẳng định có bối cảnh gì đó.’”

“Đại diện cho bọn họ tên Giang Thành.”

“Giang Thành chưa chắc là lão bản đầu tư, ta ở thương trường căn bản chưa từng nghe nói qua nhân vật này.”

“Điều tra tư liệu của hắn đi.”

“Ta hoài nghi cái đầu tư phía sau lưng Nguyễn Cung là cá sấu lớn nào đó ở châu bên ngoài, muốn đánh vào thị trường Tân Châu chúng ta, dù sao bọn họ muốn làm như vậy đã lâu lắm rồi.”

“Ngoại Châu có vốn liếng sao?”

“Khả năng này vô cùng lớn, đằng sau còn tiếp xúc nhiều với Giang Thành, cũng thăm dò một chút lai lịch của hắn.”

“Bây giờ có rất nhiều thứ còn không dễ phán đoán, nhưng nếu như phía sau bọn họ còn có động tác gì lớn, vậy thì gần như có thể kết luận đây là vốn liếng của ngoại châu.”

“Tên mưu miêu này cũng thật ngoan độc.”

“Thứ nhất của ‘Vân Ca Hội’ chúng ta, đều bị tiết mục do bọn họ bày ra kia kéo xuống ngựa rồi.”

Gần đây cuộc sống của trời không tốt lắm.

Trên bảng thi đấu, ca vương ca liên tiếp lật xe không nói.

Bọn họ vốn là tổng kỹ đầu tiên nhiệt độ chính của Tân Châu, lại bị khoa phơ của thần thoại nói ta là ca sĩ hơn xa.

Hết lần này tới lần khác tiết mục này đầu tư có thiên ti vạn lữ liên hệ.

Hơn nữa Sở Từ và Bộ Ngạn ký hợp đồng.

Việc này khiến rất nhiều người khó chịu, hiện tại lại có chút khó chịu với tên Côn Bằng đột nhiên quật khởi đầu tư này.

...

Không chỉ ngẫu nhiên.

Bộ phận Duy Tí Đức cũng ở trong hội nghị nhắc tới Sàm Sàm.

“Nghĩ cách điều tra lai lịch đầu tư của Côn Bằng, tốc độ quật khởi công ty này quá không bình thường.”

“Chẳng lẽ là vốn liếng Ngoại Châu?”

“Ta cảm thấy không giống, hiện tại đầu tư Kỳ Dư còn là một công ty nhỏ, lửa đỏ của ta là Nghệ Đài cũng có thể là trùng hợp, có thành phần vận khí nhất định.”

“Còn Sở Từ thì sao?”

“Sở Từ cự tuyệt ba đại ký lục, quả thật làm cho người ta bất ngờ, nhưng người cũng biết không phải tất cả mọi người đều nghĩ tiến ba đại, có ít người thà làm gà không làm đuôi phượng.”

“Nói cũng đúng.”

“Công ty kia tên là Giang Thành, em gái ư? Đùa giỡn hả?”

“Ta biết.”

Một người trong đó mở miệng nói: “Đây là một hồ ly cáo già gian hoạt, trơn như thu khiến người nhìn không thấu, nhưng trên tay hắn hình như còn có cái án tổng kỹ bày mưu, ta sẽ nghĩ biện pháp lấy tới tay, thử xem chất lượng của bọn họ.”

Trong lòng mọi người giật thót.

Một tổng kỹ đầu tư lại bày ra vụ án tổng kỹ?

Có lẽ có thể chờ mong một chút, nhìn xem công ty này có thể vạch ra tiết mục tổng diễn văn có hiện tượng khoa xuất sắc như Nữ Nhi ta hay không, đến cùng có phải là ngẫu nhiên hay không.

...

Tam đại chính là căn chỉnh tề chỉnh tề.

Thần thoại bên này và đầu tư của Côn Bằng có liên quan sâu nhất, cho nên quan tâm đối với công ty này cũng là nhiều nhất.

“Đầu tư này không đơn giản.”

“Bọn họ không chỉ hợp tác với thần thoại Nang, ta là Hứa Hồng hạng mục này.”

“Ừm? Là như thế nào?”

“Ta vừa mới điều tra hồ sơ đã phát hiện, công ty đang quay một bộ kịch vui, hình như cũng là kịch bản đầu tư, bộ hí kịch kia hình như gọi là “Khuồng Vũ Tiêu”.”

“Người tham gia đầu tư?”

“Ném vào một ngàn vạn, tiền không tính nhiều, nhưng bộ phim bên kia để cho lợi nhuận rất lớn, hẳn là tương đối xem kỹ viễn cảnh của vở kịch này.”

“Tê.”

“Có thể ra án tổng nghệ bày kế, cũng có thể xảy ra kịch bản?”

“Nếu chỉ đây là một công ty đầu tư, chẳng bằng nói đây là người làm chủ, làm nội dung trên giường?”

“Tiếp tục chú ý.”

Tam đại thế lực như vậy thì ngang nhiên đi chú ý đầu tư, đây đã là việc rất lớn rồi.

Đương nhiên chỉ là một bộ phận khác đang quan tâm.

Lúc này đầu tư Nguyễn Cung còn không thể khiến ba đại cao tầng chân chính coi trọng.

Tất cả vừa mới bắt đầu.

...

Giang Thành rõ ràng cảm giác được mình càng ngày càng như cá gặp nước rồi!

Giới giải trí ở Tần Châu càng ngày càng nhiều người tiếp xúc với hắn, kể cả tam đại nhân!

Tuy đám người này đều là vì thăm dò chi tiết đầu tư của Nguyễn Cung nên mới tiếp xúc với mình, nhưng Giang Thành

cũng nhân cơ hội thành lập liên hệ với đám người này, có thể nói là mỗi người đều có ý đồ riêng.

“Xem ra Kỳ Chân chúng ta đã bắt đầu nổi danh rồi.”

Giang Thành gọi điện cho Lâm Tri Bạch, trong giọng nói có chút hưng phấn nói.

“Bọn họ đang thăm dò ngươi.”

Mối liên hệ giữa Sở Từ và Nguyễn Cung đầu tư, khiến rất nhiều người đều bắt đầu tò mò về Giang Thành, đây là chuyện mà Lâm Tri Bạch đã dự liệu.

“Ta biết.”

Giang Thành cười xấu xa nói: “Những người này rất thông minh, đã đoán được ta không phải ông chủ Phù Huê, nhưng bọn họ đã đoán phương hướng của bọn họ hoàn toàn sai rồi, thế mà cho rằng bối cảnh của bọn họ ở ngoài Tần Châu.”

“Bởi vì bên trong là do tam đại thống trị.”

Lâm Tri Bạch suy tư nói: “Bọn họ đã đoán như vậy, đối với chúng ta cũng không có chỗ xấu, chẳng qua chúng ta bây giờ không lấy cơ sở của bọn họ, chỉ cần làm nội dung đầu tư là được.”

Bước chân quá lớn sẽ dẫn đến cảnh giác.

Giang Thành biểu thị đồng ý: “Kế tiếp ta sẽ ghi lại lời lẽ của Côn Bằng ta giao cho ông ta, nếu như tiết mục này thành công mà nói, tìm người của chúng ta hẳn là sẽ càng nhiều hơn, nhưng trong tay chúng ta...”

“Ngươi yên tâm, vụ án tổng nghệ ta vẫn còn.”

Lâm Tri Bạch biết ý của Giang Thành, Loan Loan đầu tư kỳ thực rất kém, toàn bộ đều dựa vào nội dung bên này của Lâm Tri Bạch sản xuất.

Giang Thành lo lắng bên phía Lâm Tri Bạch không có tổng kỹ mới.

Vậy liền không có cách nào gia tăng liên hệ hợp tác với tam đại.

Nghe Lâm Tri Bạch nói như vậy, gò má Giang Thành hơi co quắp một chút, nói: “Ông chủ ta đều hoài nghi chúng ta có vốn liếng ở ngoại châu ủng hộ hay không, tác phẩm này của người làm sao còn liên tục không ngừng?”

“Thế chất của người và người không thể so sánh với nhau.”

“Đây là vấn đề thế chất?”

“Không quan trọng.”

“VẬY CŨNG TỐT, KỲ THẬT HÔM NAY CÒN CÓ MỘT CHUYỆN.”

“Nói.”

“Có người muốn ký vào Sở Từ chúng ta, muốn tìm Sở Từ để hợp tác.”

“Hợp tác như thế nào?”

“Mời Sở Từ viết một bài cổ phong ca.”

Lâm Tri cười lấy lòng, Bạch Đế còn chưa có người tìm, ngược lại Sở Từ đã có người tìm tới cửa trước rồi.

“Công ty nhà nào?”

“Tật phong truyền mỗi.”

Lâm Tri Bạch lập tức hứng thú, đây chính là công ty giải trí thứ tư Tần Châu.

Mặc dù so với tam đại, mỗi mỗi dẫn tới Tật Phong rất nhỏ, nhưng cũng không có cách nào, tài nguyên của giới giải trí cơ bản đã bị tam đại lũng đoạn.

“Người đưa yêu cầu cho ta, ta sẽ suy nghĩ.”

Lâm Tri Bạch cảm thấy việc này cũng không phải không thể giúp, hẳn muốn làm cho thế cục cân bằng giữa tam đại hỗn loạn lên.

“Được.”

Giang Thành có chút cảm khái nói: “Rõ ràng là công ty giải trí xếp hạng thứ tư ở Tần châu, nhưng ta thấy ngày truyền tiếng gió này thực sự không dễ dàng a, một cao tầng trong công ty bọn họ nói với ta, gần đây muốn bán video video dưới cờ...”

“Tật Phong vông?”

Lâm Tri Bạch hơi nhíu mày: “Tráng tập này cũng khá nhiều năm rồi a.”

Giang Thành nói: “Mấy năm nay không tốt, không có nội dung tốt gì, tam đại hữu ý vô tình xa lánh bọn họ.”

Đây chính là tam đại ăn ý.

Ba đại cạnh tranh với nhau, nhưng nếu có bên thứ tư xuất hiện thì bọn họ sẽ nhất trí đối ngoại.

Đó là nguyên do.

Nhiều năm qua, ngoại trừ ba đại bên ngoài, tác phẩm của Công Văn thứ tư, thì cuộc sống sẽ vĩnh viễn không bao giờ dễ chịu.

Không nói gì khác.

Lấy Dận Chân ta là ca sĩ nói đi.

Đây là tiết mục thần thoại, người của Angus có thể lên, người của Thiên Quang cũng có thể lên, dùng lợi ích trao đổi là được.

Nhưng người có thể không nghĩ tới xông lên!

Bởi vì ba đại thì không có khả năng để cho cái gọi là ” đại đệ tứ” xuất hiện.

Mà Lâm Tri Bạch chính là muốn để cho Dận Kỳ trở thành đệ tứ đại, thậm chí vượt qua cả tam đại Đô. chip đọc sách là có thể tự thí nghiệm.

“Tật phong kia không thể dễ dàng ngã xuống...”

Đây là một cái bia ngắm tốt, Lâm Tri Bạch đang suy nghĩ có nên nâng tật phong lên cao hay không.

“Ý của lão bản là?”

Giang Thành mơ hồ đoán được mục đích của Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Chúng ta quay đầu đưa chút âm áp cho tật phong truyền môi.”

Đồng Lưu cũng không thể cứ lượn lờ giữa tam đại, Lâm Tri Bạch đang lo lắng nâng đỡ Tật Phong truyền môi cho tam đại Tùng Tùng Cốt, từng chút một đánh vỡ thế cục lũng đoạn tam gia này.

---

ps: Bạc trắng của đồng học Vi Lạp còn thừa lại tám chương,
tỉnh tiếp tục ngủ đi.

Cầu Nguyệt phiếu

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

**Chương 88: Ta yêu ký ca khúc (trắng
thỏi (1); Lâm Tri Bạch có khả năng được
tật phong truyền thụ, nhưng vẫn cần
Giang Thành tiếp xúc với đối phương,
nếu không đỡ được thì cũng không cần
phải để tâm quá.**

Mà trước đó.

Giang Thành đã trước tiên thông đồng với tổng nghệ bộ của Duy Tư Duy Á.

Bộ trưởng tổng hợp nghệ của Duy Lý Nhĩ thành này tên là Thiết vệ.

Thiết Vệ rất có hứng thú với việc đầu tư của Côn Bằng ở Giang thành này, gần đây vẫn luôn giữ liên lạc với nhau, rốt cuộc hôm nay hai người đã là lần thứ ba gặp mặt.

Lần đầu tiên gặp mặt chính là ngày Lâm Báo dẫn đường Giang Thành.

Hôm nay hai người ở Càn Càn Nhĩ ti tọa hạ gặp mặt, Giang Thành vẫn là lần đầu tiên tới nơi này, trong lòng cảm khái kiến trúc này quy mô so với toà giải trí ở thần thoại này cũng không kém bao nhiêu, không biết khi nào Nguyễn Cung chúng ta mới có thể có thể trình độ như vậy...

Trong phòng tiếp đãi khách quý.

Thiết vệ mời Giang Thành uống trà.

“Gần đây ta là sạp ca thu hoạch lớn thành công, để toàn bộ nghiệp giới đều lĩnh giáo năng lực tổng kỹ đầu tư của 《Đầu tư》 các người, đại biểu nói trong tay còn có một bản án tổng nghệ mới, không biết lần này là tiết mục loại nào?”

Thiết vệ chờ mong.

Giang Thành nói: “Vẫn là loại tiết mục ca xướng.”

Thiết vệ không khỏi có chút thất vọng nói: “Hiện tại đã có kiều diễm ta là ca sĩ ngâm ngọc trước rồi, công ty quý công ty xác định còn tiếp tục làm tiết mục ca xướng không?”

“Thiết bộ trưởng.”

Giang Thành lộ ra nụ cười: “Thần thoại có ‘Ta ca sĩ’, thiên quang có ‘Vân Ca Hội’, Lật Duy Tư’ chẳng lẽ cũng không nghĩ tới mình cũng có một loại tiết mục ca xướng sao?”

“Đương nhiên muốn.”

Thiết vệ thở dài nói: “Nhưng hai tiết mục ca xướng này ảnh hưởng quá lớn, chúng ta gần như không thể chia thêm một chén canh nào nữa, nói cách khác căn bản không chen chân vào được.”

“Ngươi nên phân tích qua.”

Giang Thành mở miệng nói: “Thần thoại và thiên quang đều do làm ca sĩ chuyên nghiệp gánh lên, vậy tại sao chúng ta không tìm một thi đấu mới để một ít người tổ bản đến ca hát?”

“Ý ngươi là tuyển tú?”

Thiết vệ càng cảm thấy thất vọng: “Tuyển tú quá nhiều tiết mục, Berloz chúng ta có quá nhiều, nhiệt độ cũng không tệ lắm, nhưng cũng chỉ là không tệ mà thôi, trừ phi ngài có sáng tạo đặc biệt...”

“Thật có lỗi.”

Giang Thành lắc đầu: “Ta nói không phải tuyển tú, tiết mục này tương đối đặc biệt, sao? Mạnh Ngao thuần trực lạch cạch Berloz án? Nói sau đi.”

Nói xong.

Giang Cà Cát Nhĩ thành lấy ra án mà ta yêu thích ghi chép 《Ca Từ》.

Tiết mục sáng tạo này của Giang Thành cũng không tốt lắm nhưng căn cứ vào tín nhiệm trăm phần trăm của ông chủ, hẳn cảm thấy có lẽ có thể đã động được thiết vệ.

Không phải tuyển tú ư?

Thiết Vệ hơi sững sờ, lập tức cầm lấy bản án Giang Thành đưa lên nhìn.

Mục đích này gọi là 《 Ta thích ca hát 》 , quy tắc đơn giản quá, các tuyển thủ không cần so sánh ca hát của ai lợi hại hơn, không có hấp dẫn hơn so với sân khấu của ai cả, đơn thuần chỉ là so xem kịch nhiều hơn ai đó thôi, chỉ cần ai có thể hát được thì coi như người đó thắng...

“Giang đại biểu.”

Thiết Vệ mới xem chốc lát liền đỡ khóc đỡ cười nói: “Các người tiết mục này nghiêm túc sao?”

Hắn vốn tưởng rằng giải luận của Nguyễn Cung có thể vạch ra tiết mục thiên hình như “Ta là ca sĩ”, vạch ra một chủ đề mới, cho dù kém hơn so với người trước, khẳng định cũng có bảo đảm nhiều nhất.

Nhưng như vậy thì đã sao?

Ta yêu bài ca của mình là gì?

Ở trong cái bản án này, Thiết Vệ có thể nhìn không ra nơi nào hấp dẫn người khác, ai có thể nhớ được xem thử coi như ai thắng, thì có cái gì khác với những gia tộc khác chứ?

“Thiết bộ trưởng.”

Giang Thành hơi nâng cao thanh âm: “Lúc ở thần thoại bên kia cầm án cáo nữ ta là cầu nữ, cũng có người nói với ta, không hiểu nổi tiết mục này của các người, để cho một đám ca sĩ đi thi đấu, nữ tử thành danh nào nguyện ý tham gia thi đấu như vậy...”

“Không phải.”

Thiết vệ bắt đầu nói: “Tính chất không giống nhau, án mà ta đưa ra trước khi ta hoàn toàn nhận được, cho dù không hoàn toàn xem trọng cũng khẳng định sẽ thử làm, nhưng sáng ý mới của các người, thật sự cho người ta một loại cảm giác khó hiểu.”

“Vậy quên đi.”

Giang Thành lắc đầu nói: “Thần thoại bên kia rất có hứng thú với tiết mục này, ta có thể cân nhắc hợp tác với bọn họ.”

“Ngài đừng có bắt chước ta.”

Thiết Vệ nói: “Thần thoại cảm thấy hứng thú?”

Giang Thành cười mà không nói, hẳn đương nhiên là nói bậy, thần thoại còn không biết trên tay Phù Huê có tiết mục mới đây.

Có điều liệu cũng là diễn xuất.

Đương nhiên, Thiết Vệ nghi ngờ Giang Thành đang nói bậy, nhưng hẳn không có chứng cứ, càng không dám đánh cược.

Nhờ đâu tiết mục này thật sự có chỗ đặc sắc mà mình không nghĩ tới thì sao?

“Giang đại biểu chờ một chút.”

Thiết vệ quyết định trước tiên đem cái bản án này xem xong đã.

Giang Thành nhún vai, vụ án này hẳn đã sớm xin quyền bảo hộ chính thức, cũng không sợ bị người của Berloz nhìn thấy.

Cứ như vậy.

Thiết vệ tiếp tục nhìn.

Nhìn một chút, sắc mặt thiết vệ có chút biến hóa, nếp nhăn lông mày cũng dần dần giãn ra.

Từ sáng tạo của vụ án này, đúng là vụ án này chỉ đơn giản như đưa trẻ đi qua một nhà mà thôi. Theo sự hiểu biết của đám thiết vệ, hẳn bỗng nhiên loáng thoáng nhận ra tiết mục này đang nhấp nháy!

Đúng vậy.

Tìm một đám người nổi tiếng so đấu sức nhớ từ lời ca cái gì đó thực sự rất đơn giản, thậm chí hơi thấp.

Không nghĩ tới giá trị mặt mũi của Gia tân nương, mỹ nữ đẹp đẹp trai cũng không phải chỉ cần ai có thể phát huy tốt công, giống như đang cố ý cùng tiết tấu khác giống nhau, nhưng hoàn toàn là loại quy tắc đơn giản như trò chơi gia tộc, mới được gọi là tiếp địa khí...

Không sai.

Chính là tiếp địa khí.

Cách chơi này quá đơn giản, đơn giản đến ven đường tùy tiện tìm người nào cũng có thể tham dự vào, không phải tất cả Ngũ Âm đều không có vấn đề sao!

Không có cửa vào!

Hai mắt thiết vệ lóe lên tia sáng, hạc tâm tiết mục ngay chỗ này: “Đây là một ngách cửa hoàn toàn không giới hạn, hoàn toàn ngược lại với Nữ Nhi ta, một bên là chuyên gia đến mức tận cùng, một bên là đơn giản, thông tục đến mức tận cùng.”

“Chính xác!”

Giang Thành mặc dù cũng không thể nói rõ tiết mục này tốt hay xấu, nhưng ông chủ đã giải thích với mình, ưu điểm lớn nhất của tiết mục này, chính là không có bất kỳ ngách cửa nào, ai cũng có thể tham dự.

Thấy đối phương động tâm.

Giang Thành đứng lên.

“Nhìn ta là nhạc sĩ mọi người sẽ than thở: Oa, ca hát tay nghề giỏi thật trâu bò!”

“Mà xem 《 Ta thích đọc ca hát 》 , mọi người biết sao?...ta thật trâu bò, bài này ta biết a!”

“Tự mình thỏa mãn, tự mình tán đồng, tiết mục chủ chiến chính là điểm này, nó có thể làm cho người xem cảm thấy thỏa mãn!”

“Thiết bộ trưởng không ngại thiết kế một chút, nếu như Gia tân trong tiết mục không tiếp được ca từ, trước màn hình người lại có thể nói lại, liệu có cảm giác tham dự và thỏa mãn không?”

“Mà cảm giác thỏa mãn và tham dự, cũng là cảm giác tự nhập vào!”

Giang thành như một diễn thuyết nhà, cảm xúc mãnh liệt dâng trào lừa gạt thiết vệ.

Đương nhiên cũng không thể nói là lừa gạt, chủ yếu khiến cho thiết vệ coi trọng tiết mục.

Về phần lời nói này, kỳ thật Giang Thành đều là học từ ông chủ, chẳng qua là thay đổi ngữ khí một chút, lộ ra càng có cảm

xúc kích thích càng có sức hấp dẫn.

Trong lúc nói chuyện.

Giang Thành đang quan sát biểu cảm của thiết vệ.

Giang Thành xác định, thiết vệ đã bị chính mình lừa dối!

Kỳ thực Giang Thành thật sự đã hiểu lầm, không phải Thiết Vệ bị hắn lừa đến, thuận túy là bộ phó tổng tổ tổng phẫu này thật tâm sắp xếp được tiết mục đặc biệt.

Càng nghĩ càng thấy lợi hại!

Vừa nhìn thấy sáng ý, thiết vệ cho rằng tiết mục này quá kém, tiểu hài tử ba tuổi cũng có thể tham gia, ai còn không biết mấy bài hát nữa chứ.

Sau khi xem xong kế hoạch, Thiết Vệ mới phát hiện, đơn giản mà nói kỳ thật chính là ưu điểm lớn nhất của tiết mục này, nhìn tiết mục âm nhạc cùng loại đều là mỹ nữ soái ca ở trên đài, thi thoảng còn có thể nhảy múa hát bài, tính chuyên nghiệp khẳng định là không thể nghi ngờ rồi, nhưng người xem thật ra không tham dự vào được!

Còn tiết mục này?

Tiểu hài tử ba tuổi đều có thể tham gia, vậy không phải nghĩa là toàn dân đều có thể tham dự, còn có tiết mục so với ngưỡng cửa này thấp hơn sao?

Lợi hại hơn chính là...

Vụ án này không chỉ là đề xuất sáng ý, còn đem thao tác cụ thể như thế nào tất cả đều viết rõ!

Ví dụ như “Khí tác đón rồng” do “Khà từ” chậ như nê m cối, “Sách đọc liên tục, “Sách” một con rồng, “Thi Ca Đại tìm tai hoạ”, “Ánh tâm đại đột phá” tạo thành sáu khâu khác nhau.

Mỗi một khâu đều có điểm sáng riêng biệt riêng biệt.

Chút thời gian này còn có thể thiết trí các chiêu xướng chuyên nghiệp.

Kể cả việc làm thế nào để sàng lọc và người xem lên bàn, toàn bộ đều được viết trong bản án.

Thành thực!

Đây là một bản án quy hoạch vô cùng thành thực!

Người trưởng thành đến Phở Lỗ Ân Ân chỉ cần dựa vào hồ lô vẽ gáo là có thể làm ra tiết mục này.

Giờ khắc này.

Thiết Vệ nhìn không được tán thưởng.

Không hổ là đầu tư của 《Ta là ca ca》 !

Người gợi ý quá trâu bò, nghiền ngẫm tâm lý đại chúng cực kỳ thấu triệt!

Ngược lại, người tự xưng là người luyện tập chuyên nghiệp cực cao lại không nhận ra được giá trị tiết mục này ngay từ đầu, vô thức cho rằng sáng sáng tác này không đáng tin cậy...

“Giang đại biểu.”

Thiết Vệ lộ ra vẻ tươi cười: “Mời ngồi.”

Giang Thành lần nữa ngồi xuống nói: “Ta nghĩ kế tiếp, chúng ta có thể nói chuyện hợp tác như thế nào rồi chứ?”

“Đương nhiên.”

Thái độ của thiết vệ đã thay đổi, nhưng hẳn không có thể hiện ra suy nghĩ trong lòng, ngoài miệng giả bộ như do dự dự nói: “Con tiết mục này nghe cũng không tệ, đáng giá để Nạp Đức Duy Tư thử chế tác...”

“Chỉ là không sai?”

Giang Thành cười như không cười nói: “Ta vừa mới nói rồi, thần thoại cũng có hứng thú với tiết mục này.”

Trước khi nói những lời này, thiết vệ không quá tin tưởng.

Nhưng thật ra Thiết Vệ này đã tin hơn phân nửa, chỉ cần phía thần thoại bên kia có người nhìn kỹ kỹ phần kế hoạch này nhất định sẽ có hứng thú, về phần tại sao không hợp tác hoàn thành, chỉ sợ điều kiện không được nói?

“Nói điều kiện một chút đi.”

Thiết Vệ đối với tiết mục này đã rơi vào thế bắt buộc.

Giang Thành nhẹ gật đầu nói: “Đầu tiên phải biết một tiết mục có thể thành công hay không, trung tâm chính là nằm ở bàn

muu kế, giống như Học Y Y chúng ta là khoa nữ. Chỉ cần có muu kế này, các ca sĩ khác cũng có thể thay thế các loại như ca ca và chủ trì, cho dù đôi một nhóm người cũng có thể làm được trò này, cho nên giá trị của người thủ kế hoạch là giống như Khúc cha, ca khúc cha này ai cũng có thể hát được ỉa không phải sao?”

Trong lòng Thiết Vệ thở dài.

Đương nhiên thiết vệ hiểu rõ đạo lý này.

Sự thật đúng như Giang Thành nói.

Mà Giang Thành nói như vậy, đơn giản là để lát nữa tăng điều kiện lên sẽ giở công phu sư tử ngoạm.

Thiết vệ thăm dò:

“Cho nên bản án này ta là ca sĩ của Dận Tự, U đọc sách, Hoan Hoan. Sỡ K K. Khảo án này là do cùng một vị lão sư làm?”

“Đúng.”

Giang Thành nheo nheo mắt: “Vị này là người sắp đặt, chính là bảo bối chúng ta đầu tư đấy.”

“Thật muốn quen biết a...”

“Khẳng định là không được rồi, đây là cơ mật thương nghiệp của Nguyễn Cung chúng ta.”

“Ta hiểu.”

Nếu như Duy Khắc Tư có một vị đại sư đỉnh cấp như vậy, công ty nhất định sẽ làm gia gia cung cấp, tuyệt đối không để công ty khác có cơ hội đào đi.

Sau đó.

Giang Thành rút cuộc bắt đầu tiến hành đàm phán để kéo dài...

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 89: Kế hoạch thần bí “Ba Lỗ Khắc Tư đại sư bắt được rồi.”

Buổi tối Lâm Tri nhận được điện thoại từ Giang Thành.

“Đầu tư Kỳ có thể nhận được mười ba phần trăm lợi nhuận cuối cùng của tiết mục, đây còn là dưới tình huống chúng ta có ‘tata thân’ đánh đáy’, ba khoản tiền lớn không dễ kiếm a.”

“Đã không tệ rồi.”

Lâm Tri Bạch tiếp nhận kết quả này.

Tạp Nhĩ Ân sẽ xem kỹ tiết mục này Lâm Tri Bạch cũng không ngoài ý muốn.

Tuy rằng Phong Nhược thích ca từ không phải tiết mục hạng hiện đại gì đó, nhưng kiếp trước cũng là một trong các lễ thường hạng mục giá trị tinh Vệ được triều bá nhanh chóng nhuộm đỏ, phía sau thậm chí được đưa vào bàn đọc, có thể thấy được sức ảnh hưởng của nó lớn đến mức nào.

Có điều rất nhiều người không biết.

Thật ra tiết mục này cũng không phải là ban đầu sáng tác.

Mà là bắt chước tiết tấu mưu trí của Mẫn Hoa Chí Phong hợp xướng.

Năm lẻ bảy mùa hè, con ong nhỏ hợp xướng Chử Bằng đập mạnh vào màn hình ti hí trên ti vi của quốc gia này.

Nên tham dự tiết mục này để dự vào ngưỡng cửa. Quy tắc trò chơi đơn giản, pháo hoa nổ, quán quân tiền thưởng, người xem hậu hĩnh không thể tưởng tượng nổi, cuối cùng một pháo mà thắng, cho nên hệ thống đã vạch ra cho Lâm Tri Bạch kế hoạch này, kết hợp với ưu điểm của tiết mục này, xem như đã làm đến mức tận cùng của hình thức này.

Đương nhiên.

Nhiệt độ của tiết mục này nhất định là không thể vượt qua được Trác ca ta rồi. Nhưng trước đó dù sao cũng là tổng kỹ thuật hiện đại nhiệt độ cao nhất của Tần Châu trước mắt, tiết

mục này không nên xem là tiêu chuẩn để so sánh, điểm ấy hẳn là trong lòng cũng biết rõ ràng.

Đây đúng là tiết mục tốt.

Nhiệt độ sẽ không thấp.

Chỉ hai điểm này là đủ rồi, hướng hồ không có tiết mục Trường thịnh bất suy gì, kể cả ‘Ta là ‘Giai Tử’, những tổng nghệ này trong đó sớm muộn sẽ lạnh, nhưng sau khi một tổng kỹ năng nhiệt độ đủ cao ra đời, ít nhất có thể ăn vài năm là không thành vấn đề, về phần tiết mục Duy Đức Đức Đặc làm như thế nào cũng không cần quan tâm, cơm đều ăn đến bên miệng, cầm hồ lô bày kế hoạch vẽ gáo, muốn làm không tốt thì ông ta cũng không thành được phân cơ nghiệp như hôm nay.

“Đúng rồi.”

Giang Thành còn nói thêm: “Soạt Đặc Nhĩ Đặc tên gia hỏa tổng nghệ bộ kia vẫn luôn cố gắng nghe ngóng mưu sư thần bí của Nguyễn Cung chúng ta là ai, đại khái là tiêu chuẩn kế hoạch và kỹ nữ ta là nỏ tung, để cho bọn họ nổi lên tâm tư đào người.”

Nói xong Giang Thành nở nụ cười.

Bôi Nhĩ Đặc tuyệt đối không thể tưởng được vị đại thần này lại là ông chủ đầu tư, đào người lên đầu ông chủ cũng là tuyệt đối.

Cười chốc lát.

Giang Thành cảm khái nói: “Nếu như tiết mục này lại thành công, công ty chúng ta thật sự sẽ nổi tiếng, ông chủ người cũng sẽ đi theo nhóm lửa, cả vòng tròn đều sẽ tò mò vị mưu sư thần bí Chử Bằng chúng ta là ai.”

“Đây coi như là áo giáp mới đi.”

Lâm Tri Bạch cũng cười theo.

Giang Thành nói: “Tầm mã giáp mới kia gọi là gì?”

Lâm Tri Bạch nói: “Trực tiếp dùng danh nghĩa của Dận Huyền là được rồi.”

Thành Giang tỏ vẻ đã rõ ràng, chủ yếu là khi tiết mục mới sinh ra sẽ có một dòng chữ, trong đó có một câu giới thiệu do

người bày ra, thường có tên người bày ra cụ thể, nhưng lan mục của Nữ Nhi ta có viết tên người cụ thể ở phía sau.

Chỉ bốn chữ.

Đầu tư.

Giang Thành nghĩ sau này hoặc là trực tiếp đổi thành hai chữ “Khanh” này có thể càng có khí thế hay không?

Mất thấy đầu tư của Nguyễn Cung phát triển không ngừng, hiện tại Giang Thành đối với công ty, hoặc là nói ông chủ đã có lòng trung thành mãnh liệt!

Nhân sinh trên đời.

Mới tạo ra được một phen sự nghiệp là ước mơ của rất nhiều người.

Mà hiện tại Giang thành đang đi trên con đường thực hiện mộng tưởng này, dưới sự dẫn dắt của Lâm Tri Bạch.

“Chỉ là có chút đáng tiếc, áo giáp quá nhiều cũng có khuyết điểm.”

“Thuyết điểm?”

Giang Thành trầm ngâm nói: “Cũng chưa tới mức xấu xa gì, dù sao tình huống của ông chủ người đặc thù, lại không cần biến danh khí ra, cho nên cũng không cần quá mức để ý cấp bình luận của minh tinh kia.”

“Trình độ của minh tinh?”

Đây là lần đầu tiên Lâm Tri Bạch nghe nói tới đề chơi này.

Giang Thành ngoài ý muốn nói: “Ông chủ không biết sao, cấp bậc minh tinh bắt đầu mở rộng từ ba năm trước đây, chủ yếu là để phòng ngừa thu nhập của minh tinh ảnh hưởng quá cao đến thị trường vận chuyển, cho nên phía quan viên mới đưa ra bảng đơn này, cũng là cho thành tích khác biệt, có một đối lập giá trị cụ thể, có thể trực tiếp tìm kiếm ba mai mã của ngài, trước mắt có hai người đang đảo vòng sáu tuyến, chỉ có Bạch Đế hiện tại đã là năm tuyến.”

“Ta đi xem một chút.”

Mấy năm bị thương của Lâm Tri Bạch một mực ở vào hình thức tự bế, căn bản không thèm để ý mấy thứ này, đây cũng là nguyên nhân rất nhiều minh tinh y đều không nhận ra, bất quá hiện tại mình lăn lộn vận chuyển trong cái vòng này, vẫn là muốn chủ động đi tìm hiểu những tình huống này.

cúp máy.

Lâm Tri đi tìm tòi một chút đánh giá minh tinh kia, cuối cùng làm rõ tình huống.

Kỳ thực bảng xếp hạng danh nhân được chia làm hai đường rẽ, mỗi bảng chia thành hai tuyến ba tuyến bốn đường bốn tuyến bốn đường bốn tuyến. Cấp sáu là cấp thấp nhất, rồi lại tiếp tục là nhân vật công chúng bình thường.

Khó trách ca đàn động một chút lại nói:

Ca sĩ nào là một tuyến ca nào là hai tuyến ca sĩ.

Thì ra không phải mọi người tùy tiện nói mà thôi, là quan phương thật sự có một đánh giá chuyên nghiệp như vậy, về phần những người được gọi là ca vương ca kia đều nằm trong phạm trù nhất tuyến.

Tiêu chuẩn bình đẳng là do chính quyền định ra.

Không có người biết pháp tính cụ thể là gì, nhưng đại chúng rất tán thành. Dù sao phía chính thống ở Lam Tinh cũng đại biểu cho quyền uy tuyệt đối. Có điều bảng đơn này là một tổng hợp chi tiết, trên bảng đơn không chỉ có ca sĩ, còn có đạo diễn diễn hay diễn viên văn nhân, vân vân...

Trong siêu một tuyến danh sách, Lâm Tri Bạch thấy được tên của Khúc phụ.

Chỉ trong nháy mắt Lâm Tri Bạch liền hiểu, người làm tác khúc sau khi tiến vào siêu một tuyến liền tự động trở thành cái gọi là Khúc ba.

Lại nhìn giáp trụ của mình.

Hai con ngựa như Sở Từ và Bất Dạ Hài hiện tại đều có sáu đường đánh giá.

Giang Thành nói mã giáp quá nhiều khuyết điểm ngay ở chỗ này, nếu như ba thân phận Lâm Tri Bạch này sát nhập mà nói,

hiện tại khẳng định không chỉ có loại trình độ này.

Nhưng cũng không quan trọng.

Ba mai ngựa Lâm Tri Bạch này sớm muộn sẽ lộ ra ánh sáng, đến lúc đó có thể tưởng tượng được sức ảnh hưởng sẽ như thế nào, trước đó hẳn hoàn toàn có thể đem ba mai ngựa này đẩy lên một đường thậm chí siêu một đường.

Ví dụ như Sở Từ.

Hiện tại xếp hạng thứ năm trong số ngôi sao lục tuyến, Lâm Tri Bạch cảm thấy nếu như cuối tháng ngựa này lại giành được hạng nhất bảng thi đấu, hẳn là có thể vọt vào phạm trù ngôi sao năm đường.

Nhưng thật ra Bạch Đế đã ở trong năm đường, trong ba người có đánh giá cấp cao nhất hiện nay.

Lại nhìn giới thiệu chi tiết, thì ra bảng danh sách này có thể thăng cũng có thể hàng, lấy ví dụ diễn viên thi cử, nếu như một tác phẩm diễn viên liên tục xông phỏ, cấp bậc sẽ giảm xuống, cấp bình luận giảm xuống cũng sẽ hạ xuống theo, bởi vì triều chính quy định giá trị của mỗi người đánh giá người, đều có một khoảng đại khái.

Rất tốt thiết kế.

Kiếp trước, xã giao hoặc là phí ra sân quá không hợp lý, cuối cùng ép cho cấp trên đều phải ra tay, làm ra một lệnh hạn chế, nhưng có một số tình huống vẫn như cũ không mấy nổi bật. Thế giới này có tiêu chuẩn đánh giá chuyên nghiệp, thu nhập của mình tinh không đến mức quá khoa trương, cho dù người là đại minh tinh, nhưng nếu như? Nếu không đúng? soạng thêm mấy phần cận bã mà nói, giá cả và giá trị của cấp bậc đó đều sẽ giảm theo, điều này làm cho toàn bộ minh tinh đều phải dụng tâm mài giũa chất lượng sản phẩm của mình.

Miếng nào đập chính là tiền?

Vậy thì làm tốt công tác chuẩn bị giảm giá trị bản thân đi.

Lâm Tri Bạch bỗng nhiên có chút cảm khái, xem ra một ít thịt tươi nhỏ chỉ có fan lưu lượng lại không có tác phẩm ở Lam Tinh rất khó lẫn lộn.

...

Sau khi chú ý cấp bậc ngôi sao, Lâm Tri Bạch lại nhìn nhìn thi đấu bảng, hiện tại số liệu download của Huy châu Nguyệt Ngọc Uyển đã vượt xa hạng hai, nếu như không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, hạng nhất Tật Quý bảng hẳn là ổn rồi.

Cùng lúc đó.

Sự chú ý của Sở Từ tại Cục Quang Đài cũng càng ngày càng tăng, hiện tại đã đột phá Thập Vạn Đại Quan, uy lực của lộ tuyến làm người, dần dần hiển hiện ra.

Tìm kiếm một đề tài có liên quan tới bình luận của minh tinh.

Lâm Tri Bạch phát hiện rất nhiều người đã bắt đầu thảo luận xem tháng sau Sở Từ có thể thăng cấp làm minh tinh năm đường hay không.

“Sau lần thứ hai đoạt được hạng nhất, chắc hẳn Sở Từ có thể thăng cấp lên năm tuyến.”

“Bạch Đế hiện tại chính là năm đường a!”

“Sở Từ cũng tiến vào năm tuyến thì sẽ không kém nhiều so với Bạch Đế.”

“Dù sao Bạch Đế cũng chỉ là quán quân trên bảng thi đấu Quý bảng mà thôi.”

“Kỳ thật Sở Từ so với Bạch Đế, ưu thế lớn nhất đơn giản chính là chính mình cũng ca hát.”

“Nhưng hiện tại Bạch Đế đã phát tán bốn bài hát, mỗi một bài đều là tinh phẩm, trong Sở Từ chỉ có hai bài.”

“Ta cảm thấy làm Khúc Bạch Đế càng lợi hại hơn, bởi vì loại hình tác phẩm càng toàn diện.”

“Đúng.”

“Sở Từ chỉ biết phong cách cổ xưa.”

“Chủ yếu là do thân phận xưởng nhân của Sở Từ quá nhiều.”

“Ngoài việc Bạch Đế không biết hát, làm ca khúc cũng không kém gì Sở Từ, quan trọng nhất là Cổ Phong Ca do người của Bạch Đế viết cũng rất trâu bò.”

Được rồi.

Mọi người rất thích so sánh với Bạch Đế và Sở Từ, thật ra đây cũng không phải là bản ý của Lâm Tri, nước lũ xông vào miếu Long Vương a, người một nhà đánh người một nhà thì có bản lĩnh gì? Chẳng qua không có cách nào khác, ai bảo những người mới chói mắt nhất nhạc đàn Tần Châu mấy tháng gần đây chính là hai vị này chứ, có chút so sánh là không cách nào tránh khỏi, mà dư luận thì xét đến từ thế giới bên ngoài, thật ra mọi người đều cho rằng Bạch Đế lợi hại hơn một chút.

Dù sao hai tên Sở Từ đều là một bài gì đó.

Bạch Đế đã phát lên bốn bài hát và bao gồm gió cổ ở bên trong, nhưng tối thiểu hai người “hai người” này đã có tư cách được phóng đại cùng nhau thảo luận.

“Ba mai ngựa phải phát triển cân bằng rồi.”

Lâm Tri Bạch phát hiện có người đánh giá cấp chính thức để tham khảo, mục tiêu mỗi giai đoạn của mình có thể càng thêm rõ ràng, ví dụ như hiện tại cấp bậc bình xét của Bất Dạ Hâu thấp nhất, vậy thì nghĩ cách nâng bài danh của Bất Dạ Hâu lên một chút, cũng không thể trực tiếp tụt lại phía sau, dù sao mình không thiếu các loại tác phẩm, danh vọng tích góp gần đây nhiều cũng vô dụng ——

Bất Dạ Hâu cũng là một phần kế hoạch trong kế hoạch.

Nghĩ đến đây Lâm Tri Bạch trực tiếp tập kết những chuyện còn lại trong 《Thú bách thú》 ngắn hạn kia, cùng nhau phát đến trên tay Giang Thành, đọc sách Cơ Nhã muốn giặt. Kỹ Hi · Khắc Hoa, con gái cũng có ý nghĩ đã liên hệ với Ông Tứ xuất trạm.

“Tập hợp xuất bản?”

Giang Thành sau khi nhận được tập ngắn này, không khỏi có chút ngoài ý muốn, “Không tiếp tục ghi nhớ sao?”

“Liên Chi Thu là để tích góp danh tiếng.”

Lâm Tri Bạch nói: “Bây giờ danh tiếng của Bất Dạ Hâu đã tích góp không sai biệt lắm, sau này chúng ta bắt đầu viết bản trung, thậm chí là bản dài.”

“Hiểu rồi!”

Giang Thành có chút phần chán, viết câu ngắn tắt nhiên cũng có thể thành danh, nhưng bị hạn chế bởi quy mô nhỏ bé vô lực, rất nhiều thứ không có cách nào triển khai, có thể phần lớn những nhà văn thật sự đều viết sách dài thậm chí cả sách dài, câu chuyện này sức ảnh hưởng lớn như vậy mới có thể làm được!

Mấy năm qua người máy nói lực rất thích viết về hương vị chuyên nghiệp quý dị mười phần. Quyển sách này cũng là đề tài quý dị + siêu anh hùng trên phim trực tiếp, còn dung nhập nguyên tố giải trí hân am hiểu nhất, nhìn rất đẹp mắt, mọi người có thể đi xem!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 90: Khắt Khắc Khắc Khắc Tư muốn lật xe? Liên Khắc Tư bên kia rất nhanh đã đồng ý với việc sẽ tập kết toàn bộ những câu chuyện ngắn hạn của Bất Dạ hầu, nhưng nếu đối phương nói tập kết xuất bản, tốt nhất có thể viết một chữ thứ tự lên trang sách, biểu thị đối với giang thành này: “Ta không nhất định là cách thức mở miệng, cũng có thể là hình ảnh gì đó, dù sao cũng là viết một ít nội dung đại khái để hô ứng với những câu nói ngắn gọn này, nếu như lão bản không nghĩ ra được, tùy tiện viết một ít gửi lời phù hợp cho những người đọc sách cũng được.”

“Để ta suy nghĩ đã.”

Đây là lần đầu tiên Dạ Hầu xuất thư, mặc dù bên trong có hơn phân nửa nội dung thư giả đã ghi chép trong đó, nhưng Lâm Tri Bạch vẫn muốn nghiêm túc đối đãi, vì vậy hắn chăm chú suy nghĩ những đặc điểm này.

Hắc ám?

Áp lực?

Lạnh lùng?

Lộ ra ôn nhu?

Nhớ lại những đoạn ngắn phong cách rõ ràng này, Lâm Tri Bạch ở trong điện thoại trầm mặc hồi lâu, cuối cùng bỗng nhiên nhẹ giọng mở miệng nói: “Ban đêm cho ta con mắt màu đen, ta lại dùng nó tìm kiếm ánh sáng.”

Kinh điển danh ngôn!

Côn Bằng một đời Côn Bằng bẽ nghề!

Đây cũng là một trong những bài thơ ngắn nhất, nhưng câu thơ này lại có sức ảnh hưởng rất lớn, ý đại khái là ta vẫn đang tìm kiếm quang minh trong hoàn cảnh tiêu cực, có thể ví von hi vọng còn sống, cũng là không khuất phục và không thỏa hiệp đối với cực khổ. May mà Lâm Tri Bạch có chút ký ức kiếp trước, nhớ không ít thơ từ, cho nên cũng không cần thiết lập hệ thống, nói theo một ý nghĩa nào đó, cùng chủ đề tư tưởng rất phù hợp.

Điện thoại kia.

Giang Thành thưởng thức những lời này, Việt phẩm càng hiểu ý nghĩa sâu sắc, giống như ngay cả cái tập ngắn này đều trở nên cao cấp khó hiểu.

Nửa ngày sau.

Giang Thành rút cuộc nhịn không được tán thưởng nói: “Tổng kết thể này cũng quá thích hợp, cho nên ông chủ ta mọc tường lớn như vậy cũng không nâng đã phục người!”

Lần này không phải liêm.

Giang Thành thật phục!

Cho dù Giang Thành không có phẩm vị văn học cao bao nhiêu, cũng có thể cảm giác được bức cách câu nói này, hẳn thậm chí cảm thấy câu nói này không cần lên tiếng, trực tiếp xách ra cũng là cực có mị lực ——

Là một loại hương vị kinh điển!

Bên ngoài đều nói Bất Dạ Hầu đoán thiên quá đen tối, áp lực cơ sở khiến người ta khó chịu, nhưng nếu như kết hợp những lời này qua lại, có phải trong nháy mắt lập ý đều thăng hoa hay không?

Giang thành càng nghĩ càng cảm thấy tinh diệu!

Chủ yếu là nhân vật trong rất nhiều câu chuyện cũ của Dạ Hầu, ví dụ như 《Tiểu Trang cùng Ngải Cà Cát Nhĩ》 là nhân vật chính trong bóng tối cực độ, cũng không từ bỏ việc sinh tồn cùng tha thiết truy tìm, vô luận có kết quả hay không, bất

kể chuyện xưa bản thân có phải là biến thái hay không a.
Người ta dù sao cũng đã từng cố gắng qua, cùng với câu ‘Đêm tối’ này đưa cho ánh mắt màu đen của ông chủ, ta lại dùng nó tìm kiếm ánh sáng không phải vừa vặn ứng phó sao?

Còn có Huyền Huyền bảy gian phòng Toan Nghệ đều giống như đang giãy dụa cầu sinh trong tuyệt vọng, cũng đều có thể cùng câu nói này hoàn mỹ đối đầu, càng phẩm càng cảm thấy nội hàm sâu sắc!

“Còn có việc?”

“Ký Nhĩ Ân Thư ộc bên kia hỏi khuyết thiên tên gọi ‘Bất Dạ hầu đoán thiên’ có được không?”

“Có thể.”

“Ta hiểu rồi.”

Sau khi cúp điện thoại ở bên kia, Giang Thành lập tức liên hệ với Duy Khắc Tư ở bên kia, tiếp theo đến phiên hấn giả bộ.

...

Ấn xoát cần xuất bản một chút thời gian, dặn dò xong Giang Thành Lâm Tri Bạch liền mặc kệ, ngược lại mấy ngày sau trên mạng xuất hiện một ít tin tức tuyên truyền do Tạp Nhĩ Thư ộc trước thời hạn phát ra, khiến cho fan hâm mộ của Bất Dạ hầu, trên diễn đàn của thư viện có rất nhiều thiệp mời đang thảo luận.

“Bất Dạ Hầu sắp ra dấu ngấn rồi!”

“Nghe nói ngoại trừ bảy phần ngấn của tạp chí đã được tuyên bố ra, thì trong tập ngấn này còn có năm câu chuyện mới gia nhập. Lần này có thể một hơi xem sáng khoái rồi.”

“Mua mua!”

“Vậy sau đó còn tái giá không?”

“Thời gian gần đây mỗi tháng đều ở bên ngoài sự suy luận nghi ngờ của bản thân, nhìn vào tác phẩm mới của Bất Dạ Hầu, về sau không nhìn thấy thì mua tạp chất đều không có động lực gì cả.”

“Hình như không còn nữa?”

“Đợi tin tức mới đi.”

“Chính thoảng mới phát xong bản ngắn này của Bất Dạ Hâu, chắc chắn sẽ có tác phẩm mới, không phải bình thường đều có những nhà văn trong những người mới này tương đối tài sản tốt nha.”

Giá trị chờ mong cũng rất cao.

Bất quá nghĩ đến Bất Dạ Hâu mới là danh nhân có sáu tuyền, Lâm Tri Bạch liền cảm thấy buồn cười, mặc dù hẳn cũng có thể lý giải loại tình huống này, dù sao Tần Châu thật sự là quá lớn, sáu sợi nghe có vẻ không được nghe, kỳ thật đối với người bình thường mà nói đã là tồn tại rất nổi danh rồi, không có danh nhân vật từ sáu sợi trở xuống thì chỉ có thể gọi là nhân vật công chúng nha, hưởng hồ đồ chơi này cũng không phải chỉ nhìn danh tiếng, chủ yếu vẫn phải xem tác phẩm.

Bên kia.

Không biết là ai đã truyền ra ngoài, trong ngành đã bắt đầu lời đồn đại rằng “Đầu tư về tiết mục âm nhạc mới, đã bị tổng nghệ bộ truyền thụ của Duy Tư Duy Đức bên kia giải trí, trước mắt đã bắt đầu chuẩn bị chế tác, tin tức này dẫn phát không ít người chú ý.”

“Lại là Côn Bằng?”

“Bài thơ giải trí thần thoại, ta là ca sĩ, chính là Bài Thủ Tiên Đạo bố trí nhỉ, xem ra công ty này chủ yếu làm nội dung, không giống công ty đầu tư chính thức thông thường.”

“Chương trình âm nhạc?”

“Đầu tư rốt cuộc là máy bay gì đây, nếu có thêm một âm nhạc tiết mục nữa, thì phải đánh lời dài với Côn Bằng ta sao? Đây chẳng phải là phá lời dài của mình à?”

“Gà mái của ta mà.”

“Có ý tứ không phải là Nguyễn Cung lại vạch ra một âm nhạc tiết mục, mà là đối tượng hợp tác lần này biến thành Berloz, theo lý thuyết ‘Hợp tác cùng thần thoại thành công một lần, chẳng lẽ không phải nên tiếp tục hợp tác sao?’”

“Rất bình thường.”

“Bọn họ hẳn là muốn làm lính đánh thuê, cũng nhân cơ hội này phóng tín hiệu vào trong kinh doanh, đó chính là đầu tư cho tất cả các công ty khác, chỉ cần điều kiện thích hợp, bọn họ nguyện ý hợp tác với bất kỳ kẻ nào.”

“Tin tức này không phải là giả chứ?”

“Không phải tin tức giả a, ta có một bằng hữu ở bộ tổng phủ của Duy Tư Đặc, tiết mục này bọn họ rất coi trọng, phỏng chừng đã sắp bắt đầu ghi lại rồi, tam đại hiệu suất tất cả mọi người đều hiểu.”

“Khắc Nhĩ rất coi trọng sao?”

“Đây có phải là như vậy có nghĩa là phía sau nhà đầu tư có một người xếp kế hoạch rất lợi hại không?”

“Đầu tư Côn Bằng xuất hiện rất đột ngột, hiện tại trong ngành đều không rõ ràng, thậm chí có người hoài nghi sau lưng công ty này có vốn liếng Ngoại Châu. Nhưng sau lưng công ty này hẳn là quả thật có một bố trí rất đáng sợ, chính là bày ra cho thần thoại ta là Ly Y, vị Bồ Tư Đặc này hẳn cũng là người cầm đao.”

Giới giải trí chính là nơi tập trung bát quái.

Có vài tin tức ông ta sở hữu muốn giấu cũng không giấu được.

Bất quá tin tức cụ thể nhất ngoại giới không thể nào biết được, cho dù là người nội bộ công ty miệng không kín, cũng biết có vài lời có thể tiết lộ, có một số lời tuyệt đối không thể tiết lộ, bị tra ra sẽ hoàn thành công việc.

...

Hiệu suất làm một trong ba đại nhân Phí Đức, quả thật rất cao, hoặc có thể nói ‘Ta thích ghi ca chương’ ngưỡng cửa của tiết mục, quả thật là rất thấp, cho nên chuẩn bị cũng nhanh, chủ trì thu âm, nhà mình là chủ trì của nhà mình, chủ trì của nhà mình, hầu như cái gì cũng có thể nhặt được, đối với tổ nhân tham gia tiết mục, cơ bản cũng không có yêu cầu gì, bởi vậy tiết mục này rất nhanh sẽ trừ bị đầy đủ.

Trước khi sắp lục chế.

Bồi Nhĩ Đức trực tiếp thả côn Nhĩ Tư đang ở chính quyền ra tuyên truyền “Ta yêu ghi nhớ lan mục đọc kịch bản”.

Đương nhiên đây chỉ là thông báo sơ bộ nhất, cho nên Ân Nhĩ Đức cũng không phát ra nội dung ghi lại cụ thể gì, đơn giản chính là phương pháp chơi tiết mục này, cùng nằm phía sau tiết mục này, kể cả chủ trì là ai trước tiên phải lộ ra ngoài ánh sáng một chút.

Chỉ cần báo trước ra ngoài thì đã xác nhận gần đây lời đồn là thật.

Ông ta Tạp Tư thực sự đã thực hiện một loại âm nhạc tổng nghệ tiết mục mới.

Mà ở trong danh sách tiết mục mới, có một số từ ngữ mầu chót đã dẫn phát sự chú ý rộng khắp của đồng bạn.

【lan mục tính kế:

Quả nhiên tiết mục mới của Duy ở Hải Khắc đã dùng tới vụ án của Bộ Ngạn!

Có lẽ là vì nhiệt độ cao, Duy Tư Đặc thế nhưng ở trong lời báo đơn giản này đã đánh dấu, người kế hoạch tiết mục mới này của nhà mình, cùng với thiên hình tổng nghệ xuất phẩm của Tần Châu là tổng nghệ nhân tố do ta và Hứa Ni đưa ra cùng một người!

Tên này hay nhỉ.

Không chút che giấu a.

Trong nghề không khỏi cảm khái sự tương ái tương sát của ba đại phái, bất quá nhìn thấy giới thiệu đơn giản cách chơi tiết mục này trong thông cáo, rất nhiều người nhất thời đều đầu đầy dấu chấm hỏi.

“Ghi lại lời ca?”

“Đây là sáng ý gì?”

“Bảo tố nhân tùy tiện ghi danh tham gia thi đấu nhạc ca gì, thứ này cũng có thể gọi là sáng tạo sao, có phải bị Côn Bằng lừa không?”

“Là vì lý giải của ta không đủ?”

“Vị kia một tay tính kế ta là đại thần của ca sĩ, tiết mục mới chính là cái này?”

“Ta cũng là một người tổng hợp kỹ thuật lâu năm, nhưng thật sự không nhìn ra được tiết mục mới này của Duy Tư Đặc, có chỗ nào đặc biệt bắt mắt.”

“Nói khó nghe chút, sáng tạo này có chút tàn nhẫn a.”

“Nhớ nhạc ca gì gì đó cũng không thể nói là không thú vị, nghe có chút thú vị, nhưng cũng chỉ có một chút ý tứ mà thôi, đại khái chính là loại tỉ lệ thu nhận được sẽ không cao. Trong bản cáo thị không phải có ca hát ca sĩ sao, nhưng mà làm sao có thể hấp dẫn vài khán giả.”

“Ta có một vấn đề.”

“Khắc mục mới này của Duy Khắc Tư, thật sự là ta là xúi giục người sau lưng Nữ Xuyên sao?”

“Ta không hiểu, nhưng ta rung động mạnh.”

“Nếu thật sự là nữ tử xinh đẹp ta là người tạo ra tiết mục mới, vậy chỉ có thể nói vị kia trước khi sắp xếp thành công, sẽ có vận khí rất lớn, dù sao tiết mục mới của hắn ta xem không hiểu có ý nghĩa gì.”

“Hình như ông ta đang làm bảo bối.”

“Có lẽ Berloz giải trí cũng không coi trọng tiết mục này đi, xem trước đầu tư cũng không phải rất lớn, cứ tùy tiện làm thôi.”

“Người làm gia đình của mình thì sao?”

“Đây không phải là đang nháo sao?”

“Tiền nhiều không có chỗ tiêu.”

Mặc dù thực lực tổng hợp của tam đại Tần Châu vô cùng khủng bố, nhưng trong nội nghiệp sẽ không nói ba tiết mục lớn đã xảy ra chuyện gì, nhất định là quyền uy, chỉ có thể nói hầu hết ba nhà này đều quyết định không có vấn đề, nhưng lật xe thì cũng không ít!

Lần này,

Mọi người đều cho rằng:

Sở Tạt Tư là muốn lật xe tiết tấu!

Bởi vì hơn phân nửa ngành nghề đều không thể nào lý giải, đặc biệt là Soạt còn nhân mạnh rằng, người có tiết mục mới này đã bày ra, sau khi ‘ta là nhân sĩ ca’ bày ra, mọi người liền càng cảm thấy không hợp lẽ thường.

Chủ nghĩa kinh nghiệm không được nha.

Chẳng lẽ Duy Khắc Tư cho rằng có thể bày ra Côn Bằng ta là người của ca sĩ, tiết mục mới nhất định tốt?

Không xem trọng nghiệp giới!

Mà Giang Thành hiện tại cũng là một nửa người trong nghiệp, đọc sách, mức độ tự nhiên là người. Sở K K. Tù nhân tự nhiên cũng nghe được những âm thanh này.

Đối với việc này.

Giang Thành chỉ có thể cảm khái, chân lý vĩnh viễn nằm trong tay số ít người.

Thứ này nếu ai cũng có thể hiểu được, vậy tiết mục này đã sớm xuất hiện không phải sao?

Dù sao ngay cả Tổng nghệ phó bộ trưởng thiết vệ Bội Ni cũng vô thức hiểu ra dụng ý khi vừa nhìn thấy ‘Hi Khê Ca’ bày án.

Mấy ngày kế tiếp.

Giang Thành mơ hồ cảm giác được, rất nhiều người cùng mình tiếp xúc không còn nhiệt tình như trước...

Giới giải trí này thật sự chân thật!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

**Chương 91: Pháp Nhật (Ngân Ngân
Tứ/110) trước đó Tiêu Lai đầu tư ra án
Ta là cáo nữ bày mưu tính kế, cùng thần
thoại giải trí hợp tác thành công chế tạo
ra điển hình tổng phẩu nhân vật nhiệt
lưu nhất Tần Châu, trong mấy ngày này
Giang đại biểu chúng ta có thể nói là như
cá gặp nước, không ít người trong vòng
đều chạy tới lôi kéo làm quen.**

Phần lớn là muốn nghe ngóng nội tình Giang Thành cùng
Đổng Lư.

Thật ra bọn họ cũng muốn biết trên tay Giang Thành còn có
quân văn gì hay không?

Nếu có thì mọi người có thể hợp tác!

Bây giờ Nguyễn Cung thật sự dốc vốn vào tay một Tân Kinh
Nghệ mới, nhưng đám người này lại nhiệt tình nhanh chóng
lạnh đi.

Không có gì khác.

Chỉ vì tổng nghệ này chẳng qua chỉ là vậy trong mắt rất nhiều
người mà thôi.

Đây không chỉ là cái nhìn trong ngành nghề, mà còn là cái
nhìn của rất nhiều fan về cách nhìn giải trí của Ông ta.

Đừng lấy làm kỳ quái.

Có người phản tỉnh.

Cũng có người là công ty.

Giống như ở địa cầu chúng ta, có người ở đài bột mang trái
cây có người thích kỳ nghệ, có người phản hồng, có người
đứng.

Không có bệnh.

Ông ta làm một trong ba người lớn nhất đương nhiên cũng có fan không lồ.

Mà fan tuần tra của ông nhìn thấy mình yêu thích nữ công sinh như vậy tiết mục một lần nữa, cho dù là dùng điện phát cũng có chút không có hứng thú.

“Meo meo meo meo?”

“Điệp mục mới của Duy Đức Tứ, định vị có chút quý dị a.”

“Ghi lại lời ca?”

“Nhớ lấy bài hát của em gái người đi, không muốn xem.”

“Các người tuyên truyền giới thiệu à, nói là thiên văn về hiện tượng thần thoại hay diễn viên tổng kỹ thuật, ta là nghệ thuật lôi kéo người bày mưu tính kế cho ca sĩ, chắc có thể mong đợi một chút.”

“Hương vọng nho nhỏ?”

“Vì giữ gìn mặt mũi của Duy Tư Duy Á, người thực sự rất uyển chuyển rồi.”

“A, người có kế hoạch chính là người đầu tư vào cái gì đó đúng không?”

“Lúc trước Tỳ Hưu có hợp tác với thần thoại, không phải là nội gián thần thoại phái tới đây chứ?”

“Nội ứng cũng được đấy...”

“Nếu không phải ta là Nhại Tí nữ tử, ai mà biết cô gái này, nói không chừng là vận khí tốt, đừng để bị lừa gạt đấy.”

Có sao nói vậy.

So với sự châm biếm trong nghề, fan của y càng thêm ôn nhu, cho dù có bất mãn cũng phát tiết lên đầu Sàm Sầu.

Tạp Nhĩ không có sai cũng không sai.

Nếu tiết mục này không phải chỉ có thể chứng minh Duy Tư ca ca bị Côn Bằng lừa gạt!

Mà Tần Châu truyền thông thì ở vào khu vực trung gian, không có trào phúng cũng không có quá mức ôn nhu, chỉ là trình bày sự thật tiết mục mới của Ông ta bị hát suy ——

Ca sĩ ta tính toán tiết mục mới với Angus phối hợp với nhau!

Tiết mục mới nhất của Lận Duy Tư Đặc gặp phải nghi vấn trong kinh doanh!

fan của Lật Uy Nhĩ Đặc ghi lại lời ca cho ta cũng không mua nợ?

Nguyễn Cung chế tạo ra ‘Đầu tư Tạt Nhĩ’ của ta, dất tay Tạt Tư.

Bàn kế thần bí sau lưng ta là ca sĩ thành công, là ngẫu nhiên sao?

Ca từ “Xích Ký”? Sáng tạo này, sao? Mỗi lần Bưu Bưu Xuyên Tuấn?”

Thần thoại Côn Bằng và Bá Nạp Đức kết thúc tuần hoàn?
Ngải Nhĩ Đức hoành đao đoạt ái?

Đầu tư Côn Bằng và ca sĩ của ta là quan hệ ta thích đọc ca hát!

Đây chính là sức ảnh hưởng của Duy Tư Duy Á làm ba đại lực ảnh hưởng.

Có chút gió thổi cỏ lay, có thể khiến cho vô số người quan tâm.

Hết lần này tới lần khác ông ta còn cường điệu nói ‘Ta thích ghi lại tên lan mục mới này...’

Chính là ca sĩ ta mưu đồ!

Người bán ở Lô nói như vậy, mọi người khẳng định sẽ lấy hai tiết mục này so sánh a!

So sánh này, hiệu quả liền xuất hiện.

...

Buổi tối.

Lâm Tri Bạch một nhà ăn cơm, tỷ tỷ Lâm Hi đột nhiên mở miệng nói: “Muội cùng Sàm đầu tư cái kia đại biểu quan hệ thế nào?”

Lâm Tri Bạch sửng sốt.

Chợt mới ý thức được tỷ tỷ đang hỏi ca ca.

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Đầu tư của Côn Bằng đại biểu gọi là Giang Thành, Giang đại biểu cho người này rất ôn hòa, cảm giác như người có vẻ chân thành, dù sao hợp tác với chúng ta cũng khá vui vẻ.”

“Thật sao?”

Lâm Hi nhíu nhíu mày nói: “Côn Bằng kia có biết tình huống như thế nào không, sao đột nhiên lại hợp tác với Ông ta rồi?”

“Bình thường mà thôi.”

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Chúng ta cũng không có quan hệ đặc thù gì với Dận Kỳ, bọn họ muốn hợp tác cùng công ty không phải đều là tự do của bọn họ sao?”

Hình như cũng đúng.

Lâm Hi gật gật đầu nói: “Đầu tư là công ty đầu tư, kỳ thực là công ty thuê, chỉ cần trả thù lao là ai cũng có thể hợp tác, nhưng bọn họ cùng Berloz hợp tác với tiết mục mới, nhìn bộ dạng giống như muốn nhảy phố.”

“Tỷ.”

Động tác ăn cơm của Lâm Thắng Thiên dừng lại, cười khổ nói: “Người cũng cho là như vậy sao?”

“Không phải sao?”

Lâm Hi có chút ngoài ý muốn nhìn Lâm Thắng Thiên, ngay cả Lâm Tri Bạch vẫn luôn khiêm tốn không nói lời nào cũng nhìn không được nhìn về phía ca ca.

“Đương nhiên không phải.”

Lâm Thắng Thiên có chút cảm khái nói: “Côn Bằng, tiết mục mới này, không đơn giản như các người nghĩ, bọn họ là muốn mở một tuyến đường hoàn toàn mới.”

“Thật hay giả đây?”

Lâm Hi nháy nháy mắt: “Ý của người là, tiết mục mới do Duy Tư Duy Á hợp tác với Côn Bằng có thể nhóm lửa?”

“Sao lại không phải?”

Ca ca có chút bội phục nói: “Thật ra lúc đầu ta cũng không kịp phản ứng, nhưng nghĩ tới vị đại sư đầu tư thần bí này. Nếu có

thể vạch ra một tiết mục như “ta là Nữ Nhi”, vậy thì hẳn chắc chắn rất lợi hại trong lòng người xem. Cho nên chắc chắn ta không phát hiện được tiết mục mới của hắn, thế là ta đã suy nghĩ rất lâu, rốt cuộc đã phát hiện ra điểm lợi hại của tiết mục này...”

“Lợi hại ở đâu?”

Lần này là Lâm Tri hỏi trắng.

Giang Thành nói gần đây bên trong vòng cũng không xem trọng tiết mục này.

Ca ca cũng là người trong vòng, cách nhìn thế mà không giống với đám người kia sao?

Lâm Thắng Thiên nói: “Chuyện này nói ra tương đối phức tạp, ta chỉ đơn giản phân tích với các người một chút, tiết mục âm nhạc Tần Châu chúng ta bình thường đều là tìm một đám mỹ nữ đẹp trai đến thi đấu, những người này ngoại trừ dáng vẻ xinh đẹp ra, khả năng xướng công cũng mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường đúng không?”

Lâm Tri Bạch: “Đúng.”

Lâm Hi: “Sau đó thì sao?”

Lâm Thắng Thiên tiếp tục nói: “Những người này đều có âm nhạc trụ cột, hoặc là nói tài nghệ cũng không tệ lắm, nhưng mọi từ tiết mục mới hẳn không cần căn cơ, người ta đi chính là lộ tuyển bình dân, người người đều có thể tham gia, người người này có thể tham gia không phải khẩu hiệu, thật sự là mỗi người đều có thể tham gia, ví dụ như Tiểu Hắc loại ngũ âm không đầy đủ này, cũng có thể đi tiết mục này hát hai câu, dù sao chỉ cần ca hát đúng là được...”

“Con đường bình dân?”

Lâm Hi trong nháy mắt minh bạch ý tứ Lâm Thắng biểu đạt, ngạch cửa tiết mục này cũng đủ thấp, cho nên mọi người xem tiết mục đồng thời có cảm giác tham dự, hoặc là nói người người có thể có cảm giác đặc biệt!

Hình như có chút thú vị nha.

Lâm Hi không phải là người tổng kỹ thuật chuyên nghiệp, nhưng hiện tại nàng lại cảm thấy lúc trúc đến, có lẽ mình cũng

sẽ nhìn hai mắt.

“Lợi hại.”

Lâm Tri Bạch cười nói, đây là đang tán dương ca ca, tham ngộ vô cùng nhanh.

Ca ca quả thật rất lý giải với tổng nghệ, bởi vì không phải ai cũng có thể thông qua ba chữ “Ký ca” mà liên tưởng đến tương lai của tiết mục này.

Tốt lắm.

Về sau lại cung cấp tổng nghệ khác cho ca ca, Lâm Tri Bạch có thể càng thêm yên tâm, y là hiểu tổng nghệ.

...

Trong ngành hẳn là không chỉ có một mình Lâm Thắng Thiên có thể tìm hiểu chỗ lợi hại của kế hoạch tổng kỹ, có điều dư luận hoàn cảnh đã hình thành, nhìn thoáng qua tựa hồ tất cả mọi người đều cho rằng tiết mục này nhất định sẽ là kết cục cấm đầu đường phố, cũng may Nhược Khắc Tạt Tư không bị ảnh hưởng chút nào, đã bắt đầu ghi chép lại.

Sau khi thu thập thành công kỳ thứ nhất.

Ông ta trực tiếp gióng trống khua chiêng tuyên truyền ở trên mạng:

Cái tiết mục này tên là 《Ta thích ghi ca hát này đem ngày 2 tháng 22, thời gian hoàng kim buổi tối ở Khóa Yên Mân Điền Lạp Tư theo đuổi!

Cái quý gì vậy?

Trong ngành không ít người choáng váng.

fan của ông ta cũng choáng váng.

Cái tên báng ô Tạt này sao còn hăng hái như vậy?

Rõ ràng đã có rất nhiều người không xem trọng tiết mục này, nhưng Duy Tư Duy Á chẳng những không hành sự kín tiếng, còn cố ý để dải vàng dưới đài truyền hình đài cho Chữ Bằng.

Đầu thiết đúng không?

Còn là thật sự xem trọng?

Phải biết rằng tỷ lệ thu nhận trung bình của Tỷ Can Khắc Nhĩ Ni Tư, ở Tần Châu có thể xếp vào ba vị trí đầu.

Hai cái khác theo thứ tự là truyền hình đài truyền hình, và đài truyền hình Thiên Quang.

Mà thần thoại giải trí 《Ca Ni Tư》, cũng không thể giảng giải thần thoại.

Đương nhiên đây là vấn đề giải trí bản thân của thần thoại.

Lúc trước công ty cũng không nghĩ tới ta là ca sĩ vậy mà lửa cháy thành hiện tượng.

Quan trọng nhất là mỗi đêm đài truyền tổng mỗi vàng, đã có một bộ phim tổng nghệ đang truyền bá, nhiệt độ vô cùng tốt, cũng không thể trực tiếp thoái vị cho Nữ Nhi ta là.

Cái này giống như bộ kịch rất nóng.

Người cũng đâu thể bởi vì một bộ khác kịch liệt hơn lửa, liền trực tiếp đem bộ kịch bản rất nóng giận kia triệt hồi đi?

Người ta còn chưa truyền xong đâu.

Bối Tạt thì là đã sớm xem trọng tiền cảnh ta thích ghi lại lời ca, cho nên sớm chuẩn bị.

“Bối Nhĩ Tạt đang làm gì vậy?”

“Rã Đạc Lao Lao Hoa cũng điên rồi sao?”

“Tiền đầu tư cuối cùng là cho người của Duy Tư Lạc uống thuốc mê gì?”

“Chuyện này có thể không đơn giản như trong tưởng tượng a, Ông ta cũng không phải kẻ ngốc, có lẽ tiết mục này có sát chiêu ẩn giấu cũng không chừng.”

“Thứ cho ta nhìn không ra.”

“Ta thấy ngay cả người của Ốc Đức Thiết Đầu Thiết cũng không nhìn được nữa rồi, dứt khoát thả Lao Lao Đức Sâm Tối Tư điện thoại, tỷ lệ thu quan cao như vậy, tiết mục tùy tiện cũng có người xem đấy.”

“Có thể là sáng ý mê tín đầu tư.”

“Dù sao ta là Nhai Tí Na quả thật là đầu tư của người ta làm ra, con Côn Bằng Kỳ Tạt Đặc kia coi trọng cũng là chuyện có thể hiểu được.”

“Hành động không thể giải thích được.”

“Ta cũng không thể lý giải, nhưng ta đã có hứng thú xem tiết mục này rồi.”

“Hiện tại ta cũng vậy, đặc biệt tò mò, Ông ta dựa vào cái gì a, chỉ dựa vào lời nhạc mà ghi được thôi sao?”

“Đừng ồn ào!”

“Bối Nhĩ cùng Phiệt ở trong này khẳng định cất giấu thứ gì đó, đến lúc đó vừa nhìn liền biết, dù sao ta cũng không tin tiết mục này thật sự chỉ đơn thuần là giao tranh ký ca ca!”

Trong nghề đang thảo luận.

fan của ông ta cũng đang thảo luận.

Nhưng bạn mạng bình thường không quan tâm nhiều lắm, chẳng qua là thỉnh thoảng xem tin tức đưa tin, đại khái biết có chuyện như vậy, không phải ai cũng có phần thời gian nhàn rỗi, nhìn chăm chăm ba đại tổng kỹ thuật mà thôi.

Mà thời gian pháp hành, cứ như vậy ngày ngày tới gần rồi.

Cuối cùng.

Sáng nay theo pháp nhật tới.

Hôm nay Lâm Thắng Thiên cố ý gọi Lâm Tri Bạch và Lâm Hi đến phòng khách: “Hai người giúp ta xem tiết mục mới này?”

“Được rồi, đọc sách tí ti. Kỹ nhân ma ảo. Sốp thí...”

Lâm Hi cười nói.

Mặc dù Lâm Thắng Thiên nói tiết mục này có thể hot, Lâm Hi cũng hiểu được một chút ý tứ, nhưng đáy lòng nàng vẫn là nửa tin nửa ngờ, tiết mục bình dân không có ngưỡng cửa chắc chắn có thể nhóm lửa sao?

“Vậy cùng nhau nhìn xem.”

Lâm Tri Bạch cười cười, ngồi trên ghế sa lon mở ra một túi hạt dưa đập đầu, hân thích ăn nguyên vị.

Lúc này.

Hình ảnh TV nhảy nhót, nương theo một loạt âm nhạc vang lên, 《 ái ký ca từ lâu 》 bắt đầu tiên bắt đầu rồi!

---

ps: Viết đến lúc này có chút thần chí không rõ ràng rồi, buổi tối lại viết, mọi người có vé tháng quăng ra.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 92: Quá kỳ quái a (Bạch Ngân năm/10) Pháp thuật.

Tiếng nhạc vang lên.

Màn biểu diễn khiêu vũ.

Từng nhịp ca múa nhanh chóng đốt cháy không khí hiện trường, có một, hai trăm người đang đứng dưới khán đài, vừa hét vừa vỗ tay, trong ánh đèn lập lòe hoa lệ, có hai vị chủ trì một nam một nữ, cùng nhau lên đài.

Trước màn hình.

Lâm Hi ngạc nhiên nói: “Để cho người xem đứng đấy sao?”

Hiện trường người xem vậy mà lại đứng đấy, Ông ta dùng hiện trường thu thập cao cấp như vậy, kết quả ngay cả ghế ngồi cũng không cho khán giả sắp xếp?

Còn có chủ trì.

Hai vị chủ trì này rõ ràng là loại người rất trẻ tuổi, mặc dù danh khí còn có thể, nhưng Berloz nếu đã coi trọng tiết mục này như vậy, chẳng lẽ không phải nên mời ông chủ trì trấn giữ càng có kinh nghiệm hơn sao?

Tó xướng cũng đúng.

Từng người đứng đầu tiết mục mời xướng, lại chính là ba ca sĩ ba tuyến bình thường, thuộc loại người khá quen thuộc mọi người nhưng lại không phải là bài lớn đặc biệt.

“Quả nhiên.”

Lâm Thắng Thiên cảm khái nói: “Người xem đứng đấy có bầu không khí náo nhiệt, bởi vì người có thể phát hiện toàn trường không có ai đang ngồi, xử lý như vậy có thể rút ngắn khoảng cách của tất cả mọi người, lựa chọn ra hai người chủ trì trẻ tuổi cũng là như thế. Bởi vì người chủ trì trẻ tuổi còn có sức sống và xung kích, trên vũ đài, chủ trì kinh nghiệm của mọi người, thật ra cũng không quan trọng mấy, chỉ cần có tiêu chuẩn mang tính chuyên nghiệp là được rồi. Bao gồm trang

phục của hai người chủ trì này, cũng là loại cảm giác đầy sức sống, đây đều là cảm giác xây dựng bầu không khí.”

Hóa ra là thế?

Lâm Hi căn bản không nghĩ tới nhiều như vậy, nhưng Lâm Thăng Thiên nói tựa hồ còn rất có đạo lý.

Lâm Tri Bạch chuyên tâm cắn hạt dưa không nói lời nào, bắt quá con mắt lại đặt ở trên màn hình, hẳn xác định tiết mục này đều là dựa theo tính toán của mình mà đi, không có làm chuyện xấu gì.

Hai vị chủ trì rất có kích tình.

Nam chủ trì: “Đám khán giả tại hiện trường và TV, mọi người buổi tối!”

Nữ trụ trì: “Hoan nghênh bóng lặc này được chúng ta mỗi ngày lấy biệt hiệu ly sữa thượng hiệu pháp hành, Tôi Nhĩ Tư giải trí hoàn toàn chế tạo cột âm nhạc, ta thích ghi nhớ bài ca!”

Nam chủ trì: “Ta là tiểu Vương chủ trì.”

Nữ chủ trì: “Ta là Tiểu Đông của chủ trì!”

Nam chủ trì: “Hôm nay quy tắc chiến đấu của chúng ta là, ai có thể xướng được ca từ là có thể thắng cấp, mặc kệ ông lớn tuổi ra sao, bất luận ông xướng công ra sao...”

Nữ trụ trì: “Vậy diện mạo thì sao?”

Nói nữ trụ trì cố ý uốn thẳng ngạo nghễ hai ngọn núi, vuốt tóc một chút.

Nam trụ trì: “Thiếu niên thì người có thể tham gia, trưởng thành ta như vậy cũng có thể tham gia. Chúng ta mỗi người đều có tư cách tham gia, dựa vào số hiệu mà chọn được.”

Nữ chủ trì: “Tùy cơ? Không có khách quý?”

Nam chủ trì: “Người xem hiện trường chính là khách quý của chúng ta, người xem ngẫu nhiên bị quất ngẫu nhiên, cũng là minh tinh của đêm nay chúng ta...”

Hai người chủ trì đang giao tiếp với nhau.

Nói đùa, hài hước lại có lực tương tác.

Mà lúc này đồng dạng đang xem tiết mục này, còn có vô số người trong vòng.

Mặc dù những người này ngoài miệng có các loại nghi vấn, nhưng trong lòng vẫn tràn ngập tò mò, muốn biết trong hồ lô của Ngải Nhĩ Ly rốt cuộc đang bán thuốc gì, dựa vào cái gì mà có sức mạnh như vậy, có phải đang giấu đồ hay không?

Nhìn một chút, khoe miệng rất nhiều người trong nghề đều co giật.

Tạp Nhĩ Khắc Đặc thật sự là một chút đồ vật cũng không có giấu a, xem lời giới thiệu với tiết mục này, thật đúng là một trận đấu đơn giản ghi lại ca từ.

“Cái này có thể đẹp mắt?”

“Trò đùa trẻ con á!”

“Ngay cả khách quý cũng không có, liền tạm thời từ hiện trường rút?”

“Ta không tin là tạm thời xuất hiện ở hiện trường, tổ cụ tiết mục khẳng định đã an bài trước một ít tuần nam mỹ nữ xướng công không tệ, cái gọi là ngẫu nhiên cũng đã được định trước.”

“Ta đoán là như vậy!”

“Có điều bầu không khí còn không tệ.”

“Không khí thật không tệ, chủ trì của hai người trẻ tuổi cũng phong cách rất hợp với tiết mục này, song bài hát này thực sự không quá hấp dẫn người ta.”

“Đã nói là cất giữ đồ vật đâu?”

“Nha hoàn thật là một bài hát tinh khiết!”

“...”

Chương chính thức bắt đầu.

Ca ca ba đường ca hát trên đài, đây là bài hát lưu hành mà nhân dân Tần Châu vô cùng quen thuộc lưu hành, khúc nhạc quen thuộc có thể đọc tường tận, rất nhiều người đều có thể nhớ được khúc nhạc, nhịp điệu, tên là Nghệ Thiên Cương năm đó.

“Tám ảnh năm đó mùa đông chụp hình...”

“Cái tên ân cần kia hả, tên Nhân Mân kia treo Hoàng Kỳ Yên sao?”

“Trong nháy mắt, khói bụi quý ảm đạm rơi xuống...”

“Là lời hứa tắt lời thề son sắt...”

“Thật muốn lần nữa trở lại ngày đó...”

“Người theo ta dắt tay đi bờ biển...”

Loại kinh điển lão ca này mang theo hương vị cổ xưa nồng đậm, ca từ có thể tương đối bằng phẳng nói chuyện, nhưng mọi người nghe thấy loại tình cảm này, Lâm Hi thế nhưng nhẹ nhàng cùng nhau hát theo.

Còn trên sân khấu.

Hai vị chủ trì đi xuống sân khấu, cùng người xem động vào nhau.

Khi tiếng khấu đầu dừng lại, tấu đệm vẫn còn tiếp tục, nam chủ trì đột nhiên đưa ống đũa lời nói “tùy tùy cơ” đưa đến bên miệng một gã người đang hát chung, người xem kia là một lão đại gia, giờ phút này cũng kích động hẳn lên, vô thức đề cao thanh âm của mình:

“Năm đó nhà ăn đã biến thành Kiều Nhĩ Tư...”

“Tình yêu năm đó đã câu nệ với năm tháng...”

Dựa theo quy tắc thi đấu, nếu người xem ngẫu nhiên chọn lựa ngẫu nhiên, nếu như có thể trả lời đúng, liền trực tiếp thu được tư cách dự thi hôm nay, là lấy lão đại gia này trực tiếp được chọn trúng!

Sau đó.

Vị chủ trì này cũng cử động tùy cơ với người xem.

Nam nữ trụ trì một vòng như vậy cuối cùng cũng tuyển được sáu người có thể hát bài ca, chỉ là sáu người xem này thật sự là thiên kì bách quái, hoặc là nói đã phá vỡ thiết tưởng của vô số người trong nghiệp nghiệp ——

Một bác gái tướng mạo bình thường!

Một đại gia tuổi rất cao!

Là một nam sinh hình dạng học sinh!

Một muội tử mang kính mắt!

Một nữ nhân ăn mặc vô ích!

Một tên mập mạp đội mũ!

Vừa nhìn tiết mục, tất cả mọi người trong ngành đều cho rằng, tiết mục này nhất định sẽ an bài một ít mỹ nữ đẹp để lên sân khấu, ngoại trừ nữ nhân mặc áo màu trắng kia còn có mặt mũi, những người được tuyển chọn khác thấy đều không có gì lạ, chính là loại người như trên đường cái quơ đũa cả nắm tay vậy!

Về phần luyện công?

Sáu người này vừa mới tiếp ca, hình như cũng không thể hiện ra cái gì xướng công, cũng chỉ có tên mập mũ đen kia, bộ dạng khí tức coi như khá hùng hậu, nhưng cũng chỉ thế mà thôi!

“Mẹ kiếp!”

“Như vậy cũng được?”

“Thật sự tuyển ngẫu sao?”

“Có thể là trước đó đã an bài, ngẫu nhiên lựa chọn thì tính nguy hiểm quá lớn, nhưng cho dù là sắp xếp, dấu vết sắp xếp này cũng quá không rõ ràng, thật sự không có một chút yêu cầu xướng công nào, không có một chút tương mạo yêu cầu?”

Trước TV.

Rất nhiều nhân sĩ trong nghề đều tròn mắt, tiết mục này đúng là tuyên truyền không có chiết khấu gì a, người xem hình thức như vậy thật sự sẽ thích sao?

Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.

Mà theo xác định của sáu người dự thi, thi đấu cứ như vậy đều bình thường không có gì lạ, vị cổ xướng thứ hai bắt đầu phụ giúp khởi đầu, đây cũng là một ca sĩ ba tuyến, dung mạo xinh đẹp, giọng nói cũng rất ngọt ngào, mở miệng dẫn đến người xem reo hò:

“Mùa thời gian thứ năm của ta...”

“Có gió có mưa cũng có tuyết...”

Bài hát này cũng là kinh điển, là bài “O” thứ năm, là một tác phẩm nổi danh của ca sau bài, lĩnh xướng liên tục ca vài đoạn, làm ra tư thế mời.

Lão đại gia kia tiếp xướng.

Rất thuận tiện nhận lấy.

Sau đó tuyển thủ thứ hai, thứ ba...

Khi tuyển thủ thứ tư đến, nữ sinh đeo kính mắt cực kỳ khả trường, mặc dù cũng đem ca từ hát hát hát, nhưng giọng nói đi giọng lại khiến cho hiện trường phát ra tiếng cười lớn!

Tó xướng cũng là nhạc.

Người chủ trì đứng lên nói một câu: “Người cứ nói đúng không?”

Nữ trụ trì cười ngả nghiêng trước ngã sau!

Người xem tại đây cũng cười càng dữ dội hơn, đúng vậy, người ta không sai, người chỉ cần nói ca từ có đúng không thôi!

...

Trước TV.

Lâm Hi cũng đang cười: “Ha ha ha ha ha ha, nàng làm thế nào mà hát khó nghe như vậy?”

Lâm Thắng Thiên mỉm cười.

Khóe miệng Lâm Tri Bạch cũng cong lên.

Vừa lúc bà mục đi ngang qua phòng khách, bị tiếng cười của Lâm Hi hấp dẫn vào, sau đó liền nghe thấy từng đợt tiếng ca từ trên TV truyền đến, theo bản năng ngâm nga theo.

Ca khúc kết thúc.

Lão mục đi vào phòng khách tò mò hỏi: “Các người xem cái gì vậy, vậy mà có người hát bài già như vậy?”

Bài ca này vô cùng xa xưa.

Lâu đến mức độ trưởng thành sắp vượt qua mẹ rồi, nhưng bài ca nàng vẫn còn rõ ràng nhớ được, âm nhạc vang lên giống như đã bị thức tỉnh ký ức lúc tuổi còn trẻ.

“Tổng kỹ.”

Lâm Tri Bạch nói một câu.

Mẹ đứng nhìn một chút TV, sau đó cũng trực tiếp ngồi xuống ghế sa lon: ” tiết mục này hình như còn có ý tứ a.”

“Đúng vậy!”

Lâm Hi chỉ vào nữ sinh đeo kính trên đài, “Người này chạy việc quả thực muốn mạng, làm ta cười chết vừa rồi!”

Mục tiết mục đang tiếp tục.

Lại là một bài ca khúc cũ.

Mục đích này rất thích chọn các lão ca kinh điển mà mọi người quen tai tường tận, trong nháy mắt khi âm nhạc vang lên, lão mù nhất thời liền hừ theo.

Nói như thế nào đây.

Mẹ nó đã trưởng thành.

Có điều mới hát không bao lâu thì bà chủ đã vui mừng, bởi vì ca hát của vị ca sĩ thứ hai cũng khá là giỏi.

Đây là tiết mục gì vậy!

Mẹ cười ha ha nói: “Cái này cũng có thể làm tuyển thủ sao? Ta đây cũng được! hát còn không bằng ta đây! Hiện tại ngạch cửa âm nhạc của các người thấp như vậy sao? Tiểu Hắc kia ngũ âm chưa đủ trình độ, so với người này còn mạnh hơn a!”

Lâm Tri Bạch: “...”

Ca ca Sở Từ của ta không phục!

Nhưng không thể không nói điều khiến thực sự rất dễ tạo nên trò cười, nhất là cảm giác chạy đến nước trái đào, ngoại trừ ca từ không có gì khác, những thứ khác không có chút dính dáng gì với bài hát này.

Cứ như vậy.

Một bài lại một bài.

Đến lượt nam sinh trang phục học sinh kia, hần bỗng nhiên áp úng không kịp tiếp được, sau đó tên này dứt khoát nhắm mắt lại hô to một tiếng:

“Ta yêu người Chu Thu Nam!”

Àm âm!

Toàn trường vừa cười âm lên vừa trêu, tuổi trẻ thật tốt!

Hai người chủ trì cũng bị chọc cười rồi, mặc dù tuyên thủ này đã bị loại rồi, nhưng hẳn đột nhiên cảm giác “bị loại” một tiếng này quá mức hiệu quả tiết mục, còn có thể thừa dịp trên TV thổ lộ với em gái?

“Chu Thu Nam là ai?”

“Tôi bạn gái tôi...”

Nam sinh kêu xong cũng ngại ngùng, ôm mặt xuống.

Cột kính đi theo nam sinh này, kết quả một cô gái dưới đài đang nhéo lỗ tai nam hài xấu hổ, nàng chính là Chu Thu Nam, vì vậy đám người xem cảm thấy tanh hôi yêu đương.

“Ác! Ô! Ô!”

Đám người xem đều đang lớn tiếng ồn ào.

Lúc này tiết mục mới tiến hành đến một phần ba.

Hiện trường có loại tiết mục náo nhiệt nào đó cũng chưa từng có!

Mà rất nhiều nhân sĩ trong ngành trước TV nhìn thấy nơi này đã có chút trợn tròn mắt, một số người nghiệp nghiệp nhìn bên trong thảo luận, bầu không khí cũng dần dần cổ quái.

“Chuyện này...”

“Khụ...”

“Cái kia cái kia...”

“Hình như có chút ý tứ?”

“Được rồi, chữ S đọc sách tí ti. Kỹ nhân ma ảo. Sỡ này cử chỉ thích hợp xem...”

Người nói chuyện phiếm rất ít, xa xa không náo nhiệt như trước, lên tiếng quạnh quẽ hơn rất nhiều, giống như có chút xấu hổ khó hiểu.

Kỳ quái!

Quá kỳ quái rồi!

Người nói bài thiết kế này được rồi, thật sự không có địa phương đặc biệt gì, Berloz căn bản không có bất cứ vật gì để giấu a, thực sự đã đem ca từ ghi lại làm quy tắc thi đấu duy nhất, kể cả nội dung tiết mục cũng giống như đúc tuyên truyền, theo lý thuyết hẳn là rất không thú vị mới đúng, cũng giống như tiểu hài tử gia đình vậy, nhưng tại sao lại như vậy nhỉ?

Vì sao...

Cảm giác còn có thể xem được ư?

Cố gắng ghi lại bản nhạc mà mọi người đã viết, chứ kịch hay ý tứ chỉ cần diễn ra là được rồi.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 93: Bình đẳng như tiết mục triều chính vừa mới bắt đầu một đoạn thời gian, còn lâu mới chấm dứt.

Mà ở trước TV ngoại trừ đám nhân sĩ trong nghề kia, còn có vô số người xem bình thường, những người xem này thậm chí cũng không biết tiết mục mới này của Duy Tư Đặc trước đó đã bị hát suy, bọn họ đang say sưa nhìn.

Tô Thành.

Một gia đình nào đó.

“Bài này cũng đã nhiều năm rồi, làm ta nhớ tới lúc còn trẻ, khoa học kỹ thuật phát triển thời điểm đó còn không có tốt như hiện tại, chúng ta còn có thể viết tình thư cho người mình thích đấy.”

“Đúng vậy a.”

“Già thật.”

“Đột nhiên nghe được bài hát này, cảm giác rất xúc động.”

“Lão Bạ nhi người mau đến xem đi, Khoa Đặc Lao La Hoa này rất thú vị, bên trong có rất nhiều bài hát đặc biệt sở trường thời trẻ của người!”

...

Hàng thành.

Một gia đình nào đó.

“Hát à, không biết!”

“Ai nha, thực sự là gấp chết ta rồi!”

“Nhân sinh ngắn ngủn mấy thu, hồi ức nhiều buồn ~~~~”

“Đơn giản như vậy cũng không tiếp nổi!”

“Thật hận không thể tự mình xông lên a!”

“Ha ha ha ha ha, dứt khoát người cũng đi báo danh đi, nói không chừng có thể đi vào trận chung kết.”

...

Thành béo.

Một gia đình nào đó.

“Chuyện này ta biết, một ly kính Dương một ly kính trăng!”

“Lợi hại a!”

“Đây là bài gì vậy? Ca từ không tẻ nha.”

“Bài hát mới, mẹ? Không có nội tình đồ dỏm? Nghe, ca tên là
《Tiêu Sầu S》 .

“Được rồi, tiết mục này làm ta nghe được không ít bài hát hay
mà trước đây ta chưa từng nghe qua.”

“Đáng tiếc lão đầu này đã bị đào thải.”

“Lớn tuổi rồi, cũng không nghe tân ca nữa, rất bình thường.”

...

Kiến thành.

Một gia đình nào đó.

“A a a a, bài hát này ta tìm thật lâu không tìm thấy, chủ yếu là
không nhớ rõ ca danh, không nghĩ tới tiết mục vậy mà có, thì
ra ca tên là bến cảng của tình yêu Côn Bằng!”

“Xem tiết mục còn thu hoạch này nữa.”

“Chật chật.”

“Trình độ nghe xướng của mấy tên này thật không tẻ, ba mươi
ca ca sao?”

“Cảm giác thực lực của mấy ba đường này, không kém hơn hai
đường ca nữ a.”

“Trình độ của mình tinh không hoàn toàn tương đương với
thực lực.”

“Bình thường thôi.”

...

Lưu thành.

“Mười bài hát trước mắt, có tám bài hát ta cũng sẽ hát!”

“Lợi hại quá!”

“Kẻ này đang điều động!”

“Đúng vậy, hấn còn chưa hát xong đâu.”

” tiết mục này không tệ a, về sau mỗi ngày xuống lớp xem một chút rất dễ giải quyết đấy.”

“Công việc quá mệt mỏi, tiết mục này rất thích hợp để tiêu khiển, tuy tuyển thủ không chuyên nghiệp, nhưng nhớ lại những bài ca hay này, đặc biệt thả lỏng.”

...

Cùng lúc đó.

fan của Uy Nhĩ Đức vốn cũng không xem tốt tiết mục này, nhưng ôm hiếu kỳ một đường nhìn xuống, đám fan này cũng trọn tròn mắt giống như đám người trong nghề kia.

“Ngọa tào!”

“Con mắt này hình như rất thú vị nha!”

“Quy tắc rõ ràng là hình thức gì, giống như ta tưởng tượng, nhưng nhìn xuống giống như lại cảm giác hoàn toàn không giống, tóm lại đẹp hơn nhiều so với tưởng tượng!”

“Tiếp địa khí.”

“Đúng đúng đúng, địa khí tiếp theo quá mạnh, nhìn đám tuyển thủ ngẫu nhiên được tuyển ra ngoài xem sao, liền đi làm bạn học à, các học sinh mẫu giáo, tương mạo đều rất bình thường, thậm chí có hai người còn điên cuồng điều khiển, nhưng nghe bọn họ chạy tới đây ta lại cảm thấy thú vị, không điều động cũng không có gì vui a!”

“Khắc Tư Mã Đặc lợi hại!”

“Trận oan uổng này là người vạch kế nhân ta là ca tử của ta.”

“Người có kế hoạch kia là công ty nào?”

“Vù vù.”

“Anh anh ư, cái tên này nghe rất êm tai, dễ nghe giống như sủng nhái của chúng ta vậy.”

“Ha ha ha ha ha, các người trở mặt quá nhanh!”

“Ta và tỳ tỳ của ta quyết đấu trước TV, hai ta cũng coi như là tham gia thi đấu, xem ai có thể tiếp được càng nhiều ca khúc hơn, ta đã tiếp mười ba người, tỳ tỳ ta mới tiếp bảy đầu, quá yếu, ta nghĩ hoặc là quay lại cũng đi báo danh tham gia tiết mục này, hi vọng có thể được chọn, thông quan cho các người xem!”

...

Mà trên mạng lưới.

Có người nhìn xem tiết mục này, đã tuyên truyền trên mạng.

“Mau xem đài truyền hình Berloz!”

“Bối Khắc Tư Đài tổng hợp nghệ mới này tuyệt rồi!”

“Ta đang xem, chỉ là khi nghe tuyển thủ hát không kịp thì có chút sốt ruột, những bài hát này ta cơ bản đều sẽ hát.”

“Trong danh sách của ta đã có thêm vài bài hát rồi!”

“Chương trình này dùng để mở rộng ca hát quả thực quá thuận tiện.”

“Nhớ trước đó hình như có tin tức nói, Khoa Đức Duy Tư giới rất không xem trọng tiết mục mới này, không ít chuyên gia đều nói quy tắc rất không có ý nghĩa, đề nghị dự định của Berloz chút thay đổi tiết mục gì đó, hiện tại tận mắt nhìn thấy căn bản không phải chuyện như vậy, dù sao cá nhân ta cũng rất thích tiết mục này.”

“Hại.”

“Đề nghị mấy chuyên gia kia không cần đề nghị.”

“Tin tức trên mạng, xem một chút là được rồi, bản thân xem là sướng rồi, tiết mục này chính là món ăn điện tử tối nay của ta, hi vọng những lần nấu ăn tiếp theo đều như vậy, quá nhàm chán, khiến người ta không nhìn được phun cơm.”

“Ta thích xem tuyển thủ điều động, có phải không bình thường hay không?”

“Người không chỉ có một mình!”

“Hình như trên mạng còn có tin tức viết về tiết mục này của Duy Tư Đài, cùng kế hoạch của ta với ‘tam Ni’ là cùng một vị

trí?”

“Thật hay giả đây?”

“Người này hơi lợi hại, gọi là gì?”

“Không biết tên gọi là gì, dù sao thì cũng là một nhà xung Oánh Oánh, trên mạng liền nói đơn giản là trích thị ta bày kế hoạch cho người, về sau người này ta phải chú ý một chút, người này làm được hai loại tiết mục ta đều thích.”

...

Suu suu suu suu!

Rất nhiều người đang thảo luận!

Mục tiết mục đã tiến hành đến cuối cùng, trên đài chỉ còn một tuyến thủ duy nhất!

Nữ sinh đeo kính mắt!

Nữ sinh đeo kính mắt này, nhìn giống như là một loại trầm mặc ít nói trong rất nhiều trường đại học, có lẽ chỉ là thích nghe một chút truyện tranh, tướng mạo thường thường không có gì lạ, ca hát còn điên cuồng điều hòa, nhưng mỗi lần nàng đều có thể tiếp xướng thành công, người xem tại hiện trường và TV trước máy bay, đều thích cực kỳ thích!

“Cái này là nghe qua bao nhiêu ca a!”

“Dự trữ quá lợi hại, phỏng chừng suốt ngày đều đang nghe hát!”

“Ly Đoạn Kiều, Tàn Tuyết Tỳ Hưu nàng cũng nhận được rồi!”

“Ca hát, đi lại cũng có thể giết loạn?”

“Đây đúng là một tiết tấu kỳ hoa!”

“Muội tử này là ngũ âm không đầy, nhưng ta rất thích muội ấy!”

“A a úc úc!”

“Phải kết thúc thôi!”

“Bài cuối cùng rồi!”

“Cô nương phải kiên trì a!”

“Đối thủ quán quân mỗi kỳ tiết mục đều có thể lấy mười vạn phần thưởng lớn!”

“Nếu như toàn bộ thông quan mà nói, thì có thể đạt được hai mươi vạn đại thưởng!”

Vô số cuộc thảo luận vang lên!

Vô số sự chú ý!

Bài hát cuối cùng!

Người hát bắt đầu hát, lại là một ca khúc quen thuộc, tổ cụ tiết mục hình như cũng không có cố ý gây khó dễ những tuyển thủ cuối cùng.

“Tình yêu người dành cho ta, ta không rõ...”

“Trời tôi rồi, người còn chưa tới...”

“Thời gian trôi mau, tà dương quanh quẩn...”

Dừng một chút.

Lãnh xướng làm một thủ thế mời đối với nữ hài.

Nữ hài tự tin đánh ra rồi, mặc dù vẫn đang điều động, nhưng tất cả mọi người đều quen thuộc với âm điệu này, vừa cười một lần vỗ tay: “Nhược Nhược Hoa mở... Ta đang chờ... Nhật Nguyệt Luân Hồi... Xuân đi thu đến...”

Nhận được rồi!

Có người xem kinh hô!

Thậm chí có một nửa người xem đang hô “Quán quân”!

Nhưng mà còn dư lại phân nửa người xem lại biểu lộ có chút mờ mịt, dáng vẻ rất không xác định, giống như luôn cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

“Phốc!”

Tóa xướng cười rồi khom lưng.

Nam nữ chủ trì cũng cười ha ha: “Cô nương biết không, bài hát này ta vẫn thường hát, bởi vì hai bài hát này, đúng là quá giống nhau...”

Mẹ nó!

Người xem kịp phản ứng, trong nháy mắt cười lớn!

Thì ra ca muội này đã hát, bài hát tiếp theo một bài hát khác, chỉ vì hai bài hát này có giai điệu ca kia thật sự quá giống, bao gồm trong hiện thực của rất nhiều người, cũng có lúc hát, khó trách mọi người cảm thấy không thích hợp.

Chuyện về Ô Long!

Nữ hài sừng sốt một chút, ngay lập tức kịp phản ứng, dở khóc dở cười, buồn bực dậm chân.

Cuối cùng đương nhiên vẫn là cưỡng ép nhận lại lời bài hát, kết quả toàn trường cùng nằng hợp xướng, những kẻ không hát cũng đi theo đằng sau.

Tổ những tiết mục này cũng không mạnh mẽ kích tình.

Nhưng khi hát toàn bộ mọi chuyện, vẫn có một loại cảm động không hiểu đang nhận nhạo.

Về phần cô gái Ô Long, thật ra rất nhiều người đều sẽ như vậy, hát một bài hát mà không hiểu sao được hát tới một ca khúc khác, chính mình còn chưa phát giác ra.

...

Trên lưới.

Trước TV.

Người xem vừa vui vẻ vừa đáng tiếc!

“Thiếu chút nữa là thiếu, bài hát này vậy mà được hát, nhưng hoàn toàn có thể lý giải, rất nhiều bài hát ta đều thường xuyên hát, mặt khác các loại cổ thi từ gì gì đó, cũng rất dễ dàng nhớ làm rồi, đem nửa câu trước của một bài thơ khác xâu chuỗi cùng một bài thơ khác, mấu chốt còn không chút nào trái với cảm thấy người dám tin.”

“Cười đến thở rui ro cuối cùng!”

“Người xem ngây ngẩn cả người, ta cũng ngây ngẩn cả người, cảm giác không thích hợp các người biết rõ đi, bất quá muội tử này dự trữ đã vô cùng trâu bò rồi, đây phải ăn được bao nhiêu ca a...”

“Phần thưởng lớn không có!”

“Có điều tiểu thưởng vẫn còn.”

“Không cần phải nói đến tiết mục này, chút nữa ta cũng muốn tham gia, hôm nay ta cơ bản đều biết những ca khúc này! Cho dù không nhớ rõ ca từ nhưng ta vẫn nhớ kỹ cái loại này.”

“Hà?”

“Đợi một chút!”

“Cô gái này thật là may mắn a, bởi vì là tiết mục đầu tiên, tiết mục nguyện ý trực tiếp cho nàng đại khen!?”

“A a a a!”

“Đây là tiết mục thần tiên gì vậy!”

Không ai ngờ rằng cô gái này lại hát sai một vòng cuối cùng, tổ chức quay phim vẫn đồng ý ban thưởng, thiết kế này cùng kiếp trước là bất đồng, phiên bản kiếp trước, tiền thưởng là quyên góp cho tổ chức từ thiện, Berloz cảm thấy trực tiếp cho tuyên thủ tiền thưởng sẽ tốt hơn, công ty có con đường chuyên môn làm từ thiện, không cần thiết phải mượn tiết mục này làm thêm nữa, Lâm Tri Bạch cũng cảm thấy không có vấn đề, cuối cùng cô gái được khen, tiết mục kết thúc trong tiếng vỗ tay của người xem ở hiện trường.

Nhưng người xem trước TV vẫn chưa thỏa mãn!

Mục tiết mục này thật quá tuyệt vời, tuy không nói rõ được cụ thể tốt chỗ nào, nhưng nhìn xem thời điểm cũng say sưa ngon lành!

Người chủ trì không tính là đặc biệt đại bài, rặc đọc sách duyên dáng. Sắc – Kỹ Linh Hoa. Sĩ nữ nhưng còn trẻ tuổi sức sống, lĩnh xướng cũng không phải hai đường, thậm chí ca vương ca cấp bậc, chỉ là cơ sở danh khí cũng không tệ lắm, xem như khuôn mặt mọi người đã quen biết đi. tuyên thủ thì càng không cần phải nói, người học nghề bình thường thường thường đều hay chạy việc, dù sao từ đầu tới đuôi đều lộ ra một loại bình dân hóa, hình như không phải sản phẩm xuất ba đại cấp bậc này ra tay để coi như vậy từ lúc nào?

Về phần khán giả?

Ngay cả ghế ngồi cũng không có!

Mọi người đều có tham gia!

Thế nhưng đúng là bởi vì mọi người đều đứng đầy tham gia tiết mục này, cho nên những ca khúc kia vang lên, ở dưới đài sẽ có người hát thì mới có thể cất cao giọng hát theo, một bên vỗ tay, một bên toàn tâm toàn ý nhập nhập vào âm nhạc, nhẹ nhàng hưởng thụ thân thể, đây giống như là một âm nhạc bình dân hội họp, một tiết mục hết sức cầu thả!

Không có người xem ghét bỏ!

Hoàn toàn ngược lại, theo tiết mục chính thức pháp hành, trên mạng đã đánh giá tốt như thủy triều!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 94: Tổng nghệ nhân tài đỉnh cấp Tần Châu “Ta thích tiết mục mới này của Duy Khắc Tư, vốn là hoàn toàn không ôm kỳ vọng gì a, chính là theo thói quen nhìn Kỳ Thụy Tư Ân, kết quả không nghĩ tới lại có kinh hỉ chờ ta như vậy, chuyện này so với tổng kỹ thuật của Tạp Đức Đài trước đó thú vị hơn nhiều, ngay cả lời ca cũng có thể chơi ra nhiều như vậy, người thiết kế tiết mục này thật là lợi hại a!”

“Cười thật nhiều!”

“Trò chơi nhỏ cũng có ý tứ, cố ý khó lĩnh hát tay.”

“Nhìn ta là ca sĩ giỏi giang thật chuyên nghiệp cao cấp, xem tiết mục này trong đầu toàn là ý niệm ta cũng làm được, cái gì cũng không nói đến hạ kỳ quả quyết báo danh, chờ tin tốt của chư vị đây!”

“Bài hát cuối cùng, tiết mục đã có kết quả.”

“Người cười tốt nhất vẫn là tuyển thủ điều động, nam chủ trì nói một câu: liền hỏi người có đúng hay không?”

“Ta yêu nàng Chu Thu Nam (Cầu Đầu).”

“Nam sinh kia tuyệt hậu, ta còn tưởng hắn sắp bắt đầu ca giọng rồi, còn hít sâu một hơi, kết quả là hắn lại nhân cơ hội cáo trắng cơ đấy.”

“Nam sinh này tính thế nào?”

“Sau này mọi người lên đài không tiếp được lời bài hát, muốn nói cái gì thì mau mau nói đi, ha ha ha, dù sao cũng sắp bị đào thải thôi.”

“Ồ, đánh rắm?”

“Nhiệt lực nhiệt lực!”

“Phải nộp bài thi rồi!”

Chỉ cần không phải là chuyện bản thủ nóng bỏng, bình thường chính là điềm đại họa, bất quá sức ảnh hưởng của Phổ Lỗ Khắc Tư đài đặt ở đó, người xem cơ sở vốn là đặc biệt nhiều, hơn nữa sức hấp dẫn của tiết mục này cũng đủ rồi, cho nên sức ảnh hưởng bùng nổ cũng là bình thường. Ta thích ghi nhớ tên tiết mục của ca từ khế ước đã nhanh chóng vọt vào năm hạng đầu, hơn nữa nhiệt độ còn đang không ngừng tăng lên.

Đương nhiên.

Trong này cũng có nguyên nhân sở hữu Duy Đức Đức Tư gia dùng lực ảnh hưởng của mình, mắt thấy các bạn mạng đánh giá tốt đối với tiết mục mới này như thủy triều, Khoa Đặc Tứ Nhĩ lập tức nhân lúc nóng đã thiết, để cho rất nhiều ca sĩ của công ty bọn họ tiến hành tuyên truyền âm nhạc.

Đại khái là sau khi pháp thuật pháp thuật buổi sáng nửa giờ.

Ca Đức Khắc Tư nhất tuyến đang phát động thái độ ở cực quang:

“Công ty hỏi ta có trình độ nào để đảm nhiệm bài hát 《Ca Tiểu》 hạ kỳ hay không, lúc đầu ta từ chối, cho đến khi ta xem tiết mục một chút, mười lăm phút xem chương trình này, ta mới quyết định nhận nó!”

Ca Vương nào đó của Duy Khắc Tứ vậy mà đều phát động thái độ:

“Đề cử mọi người cùng xem Chử Bằng ta thích ghi chữ Ca này, ta cũng cố ý đếm thử, trong tiết mục hôm nay có hai bài, là tác phẩm của ta mấy năm trước, nhưng hình như ta đã quên không tiếp được (hủ mờ hôi).”

Sau bài ca của Duy Khắc Tư cũng đang trêu chọc lợi hại:

“Trong tiết mục này nghe được tiếng hát của mình, đại gia hát rất êm tai nha, có lẽ sau này ta sẽ xuất hiện trong tiết mục để lĩnh xướng cũng không chừng nha.”

Suru suru suru!

Tạp Nhĩ Đại Lý có nhiều minh tinh vì ta thích ghi lại lời ca, nhanh chóng động đến fan nhiệt tình, trực tiếp khô ráo đến thú vị.

Mà dưới quá trình tuyên truyền nóng bỏng.

Rất nhiều người còn chưa xem qua tiết mục, cũng là mang lòng tò mò, tại trên video mạn tỳ đã thoát nhìn, hiện tại bảng viễn y đậu mục, cũng đều có thể tìm được.

Đáp án có thể tưởng tượng ra.

Rất nhiều người xem xong tiết mục đều sinh ra hứng thú không tệ!

Mục tiết mục này không giống với việc ta là nữ tử xinh đẹp làm cho người ta có động lực truy đuổi nhiều hơn, đương nhiên cũng không có rung động như vậy là được, định vị chính là nhân nhĩ tiêu khiển, cái gọi là tiêu khiển chính là người không nhất định phải có thời hạn đuổi theo, nhưng nghĩ lại thì sẽ xem video một chút, không cần tiếp chỉ huy cũng sẽ cảm thấy tiết mục thú vị.

Giống như một ít bình luận của bạn trên mạng:

Lớp hơn một ngày, mệt mỏi về đến nhà, sau khi ăn cơm xong mới mở TV, tiết mục này có thể cho các bảng chuy Phan San Đảm ăn được sao? Tổng nghệ hiệu quả ra, làm trò cười đồng thời còn có thể nghe một chút bài hát, tự mình đi theo hừ hừ hai câu, vậy mà cũng rất có cảm giác thành tựu.

Ba đúng là rất đúng.

Mà đánh giá trên mạng tốt như thủy triều, những người trong nghề tự nhiên cũng đều thấy được.

Thực ra bọn họ cũng đã phục hoàn toàn, cũng có người cuối cùng cũng phản ứng lại, biết tiết mục này rốt cuộc cũng tốt ở chỗ nào, nhưng nói chuyện thế nào thì cũng đành quăng hậu pháo.

Bây giờ đã hiểu rồi sao lúc trước lại đi làm gì rồi?

Bên nhà Lâm Tri Bạch, mẹ cũng cười nói: “Chút tiết mục này thú vị.”

Nàng quyết định hạ kỳ tiếp tục truy đuổi, tiết mục này tính thú vị vô cùng cao, rất thích hợp để xử lý thời gian.

Lâm Hi thì là nhìn về phía Lâm Thắng Thiên, “Thật sự bị người nói trúng rồi, tiết mục này quả thật rất lợi hại, có thể nói ngưỡng cửa rất thấp, nhưng thật ra có vài thứ thiết kế đặc biệt tinh diệu, người lập ra tuyệt đối am hiểu tâm lý học.”

“Nhất định phải vậy.”

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Lúc trước ta đã nói, có người có thể bày ra ta là Nghệ Tử, làm sao không có bản lĩnh thật sự được. Nhìn đi, sau này nếu Nguyễn Cung lại có người muốn ra tay, có lẽ còn có thể khiến cho toàn bộ ngành đều nhìn ngó, chỉ hy vọng sau này ta và Dận Chân còn cơ hội hợp tác.”

Lâm Hi nói: “Tự quyền của ta là “Kỹ Nữ” mùa thứ hai...”

Lâm Thắng Thiên: “Ta còn đang đàm phán với Giang đại biểu, có điều đã tiến triển đến chi tiết cụ thể rồi, đoán chừng vài ngày nữa là có thể lấy được.”

Lâm Tri cười trắng không nói.

Nếu như không phải sợ quá giả, Giang Thành cũng không cần phiền toái như vậy, trực tiếp đem bản quyền mùa thứ hai giao cho ca ca là được, hiện tại đàm phán nhiều như vậy đơn giản là vì gia tăng độ tin cậy cùng tính chân thật.

...

Hôm sau.

Bởi vì tiết mục giải trí mới của Duy Khắc Tư đại hoạch thành công, tổng nghệ bộ đều đang chúc mừng, từng người vui vẻ.

“Thành công rồi!”

“Quá sung sướng, trước đó có nhiều người chất vấn như vậy, nói là để kiệm kiệm lời, nhưng bây giờ bọn họ đã biết chúng ta ghi lại bài hát là cái quái gì rồi.”

“Không hổ là người tạo ra nhân vật của ca ca mỡ mỡ.”

“Xem ra chúng ta phải kết giao thật tốt cho tên đại diện đầu tư Kỳ Dư kia rồi.”

“Sau một lần thành công này, đầu tư của Côn Bằng xem như là thanh danh vang dội, phỏng chừng thần thoại bên kia cũng sẽ nhanh chóng tiếp xúc với Giang Thành, phải hết sức cẩn thận mới đúng.”

“Trước đó còn nghĩ Lam có phải là vốn liếng ngoại châu hay không.”

“Hiện tại nhìn như thế, mặc kệ hắn lấy vốn liếng gì ra, hợp tác có lợi như thế này cũng không cự tuyệt!”

“Đúng vậy.”

“Tỷ lệ thu nhận hiện tại vô cùng cao, nhưng độ nhiệt cao tổng nghệ không chỉ phụ thuộc vào xác suất, mà còn phụ thuộc vào tình hình truyền tin trên mạng, tổng hợp mới tính được trên bảng nhiệt độ tổng nghệ, mới có thể nhìn ra thành tích cụ thể.”

“Ta cảm thấy nó sẽ không quá tệ.”

“Mười thứ hạng đầu?”

“Lớn mật một chút!”

“Cơ sở đài đài đài của chúng ta ở đó, ít nhất tiến vào tám hạng đầu!”

“Ta cược thứ sáu!”

“Khoa trương đến như vậy sao? Ta đánh cược với người thành quả một đồng cay độc!”

Đừng xem thường bảng danh sách này nha, đây chính là toàn bộ tổng kỹ tiết mục của Tần Châu, cho dù là loại hình gì cũng đều đặt ở cùng một chỗ, tiết mục có thể tiến vào mười hạng đầu, thì cũng đã là nhân tài rồi.

Mọi người thảo luận.

Hắn ta cũng đang chờ đợi.

Tổng Nghệ xếp hạng mới là thật sự!

Mà sau một tuần, bài hát Vĩnh Tường Pháp yêu thích nó đạt tới tầng thứ hai, tổng nhiệt độ cao cuối cùng cũng tới được!

Xếp hạng tổng nghệ Tần Châu.

Thứ nhất: Ta là ca sĩ!

Thứ hai: Vân Ca hội

Thứ ba: Khoái Lạc là trên hết.

Chương 4: Ta thích ghi lại lời bài hát.

Thứ năm: hài kịch vạn tuế!

Trước đó có rất nhiều người suy đoán ‘Ta thích ca hát đề tiên vào top 10, suy đoán lớn mật nhất chỉ là tiến vào 6 người thôi, kể cả người trong nghề cũng xem như vậy, nhưng mọi người vẫn đánh giá thấp sức ảnh hưởng của tiết mục này ——

Đệ tứ!

Tổng Nghệ xếp hạng thứ tư trên bảng xếp hạng nhiệt độ tổng hợp ở Tần Châu!

Thứ nhất vẫn là 《Ca Đài Ta là ca sĩ giải trí thần thoại, cái này ai cũng không đánh nổi, đã là đại ca của tổng nghệ giới rồi.

Đúng là hiện tượng!

Thứ hai là Thiên Quang xuất phẩm ‘Vân Ca Hội’, cái này càng không cần phải nói, tiết mục sinh mệnh lực mạnh nhất Tần Châu, cùng thi đấu Quý bảng trực tiếp buộc chặt.

Giống như làm bằng sắt!

Thứ ba là ‘Sóng hạnh’ xuất ra phẩm từ ‘Vui báu’ đến mức cao nhất, tiết mục này trước đó là thứ tư.

Mà “Thương hài kịch” xếp hạng thứ ba cũng do thần thoại xuất phẩm đã rơi xuống thứ năm.

Có hai nguyên nhân.

Nguyên nhân thứ nhất là “HãyHãyHãyHãy cho vào mùa trăng đầu tháng này, cho nên nhiệt độ giảm xuống rất nhiều.

Tới mùa này có lẽ ta lại đạt được xếp hạng có thể giết trở về?

Nguyên nhân thứ hai là ‘Ta thích ký ca từ’ quá mãnh liệt, tỷ lệ thu nhận Nữ La Lao La truyền hình, phối hợp bản thân tiết mục này đặc sắc, trực tiếp đưa nó lên độ cao mà rất nhiều người chưa từng tưởng tượng!

Hạng tư!

Phải biết rằng Côn Bằng ta thích ghi lại lời bài rất nhỏ, là tiết mục đầu tư nhỏ nhất trong bảng danh sách mười thứ hạng đầu, đợt này thành công hoàn toàn có thể nói là án thị kinh điển của Tiêu Bác Bác!

Đương nhiên đây không phải là Duy Tư Tạt Đức keo cửa.

Thật sự là tiết mục đặc biệt, cần cấp thấp thời gian, cần tiếp địa khí, chủ đánh chính là loại cảm giác bầu không khí của tiết mục chân cỏ mọi người có thể cùng tề tụ, cho nên sân bãi quá mức hoa lệ ngược lại sẽ có cảm giác xa cách.

Giờ khắc này.

Toàn bộ tổng phễu Khắc Lý Nhĩ Đặc đều sôi trào!

Tuy tiết mục bài danh đệ nhất là thần thoại xuất phẩm, tiết mục xếp thứ hai là thiên quang xuất phẩm, nhưng bây giờ thứ ba và thứ tư đều là tiết mục của Ông ta, cộng thêm sẽ không kém hơn hai nhà kia bao nhiêu!

Cùng lúc đó.

Trong nghề nhìn kết quả bảng xếp hạng tổng nghệ, cũng cảm khái vô hạn, tất cả mọi người đều nhìn lầm rồi!

“Ai.”

“Thất sách.”

“Ba bà này bị Phổ Càn Khắc Tư hung hăng vả mặt.”

“Bị ba tên đánh mặt này cũng không mất mặt, nhưng chúng ta cũng bị mắng cho mất mặt. Mưu kế thần bí sau lưng Nghệ Nhân ta có thể thành công không phải chuyện ngẫu nhiên. Hắn thật sự đã nhìn thấu tâm lý người xem, trong năm hạng đầu bảng tổng kỹ của Tần Châu, có hai con kế hoạch xuất hiện từ tay hắn, một trong số đó còn là quán quân!”

“Sắc tính của Côn Bằng, thật là đáng sợ!”

“Vận khí cũng tốt, trong năm thứ hạng đầu có hai mục đề xuất từ tay của cùng một tổ chức, nói rõ kế hoạch của Côn Bằng này đã là một trong những kế hoạch cao cấp nhất của vòng tổng nghệ chúng ta!”

“Đầu tiết mục này đúng là lợi hại.”

“Tôi hôm qua Chử Bằng ta thích ghi lại lời ca, ta là dẫn người trong nhà đến xem, bọn họ xem chốc lát liền vui vẻ, cười được rất nhiều mục, đa số cũng không phải loại cười toé toét, nhưng về thú vị thì không thành vấn đề, giống như cũng biết thế.”

“Khó trách Duy Đức Duy Tư tự tin như vậy.”

“Có lẽ chúng ta nên xem kỹ khoản đầu tư của Côn Bằng một lần nữa, đây không chỉ là một công ty đầu tư, mà còn là một công ty nội dung, bọn họ đã đưa ra hai bản kế hoạch đặc sắc...”

Sau này thì sao?

Dận Đề còn lấy tổng nghệ kế hoạch thêm hay sao?

Công ty đầu tư thần bí quật khởi này sẽ là nhà ai?

Thần thoại?

Tạp Nhĩ Ân?

Hoặc là sắc trời?

Không thể nào biết được đáp án, chip chip đọc sách là ảo diệu. Siền K Kỹ Linh. Sách này rõ ràng khiến cho Giang thành có thể cảm giác được gần đây thái độ của giới giải trí Tân Châu đối với mình lại một lần nữa trở nên nhiệt tình hơn rồi!

Không đúng.

Hắn thái độ của những nhân sĩ trong nghề đối với Giang Thành này, thậm chí so với lúc ta là ca hát nhân sĩ lấy được còn muốn nhiệt tình hơn rất nhiều...

Chân thật!

Mọi người muốn xem tổng hợp học thứ ba của Nguyễn Cung cùng nhà ai hợp tác?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 95: Tiến vào 5 tuyến (Ngân Lục/110) “Năm tiền thập) của tổng nghệ bộ là kế hoạch của Nguyễn Cung chúng ta, hiện tại bên ngoài đều nói ông chủ ngài là một trong những người có tổng kỹ cao cấp nhất trong giới giải trí của Tàn Châu!”

Đêm đó, bảng danh sách đi ra.

Giang Thành gọi điện thoại cho Lâm Tri Bạch, giọng điệu vui vẻ thiếu chút nữa muốn bay lên, hôm nay cao tầng công ty giải trí liên hệ với Nguyễn Cung hẳn muốn hợp tác, thậm chí có người sử dụng mỹ nhân kế, đại biểu Giang nhiệt tình thiếu chút nữa chóng đờ không nổi, cũng may cuối cùng gian nan giữ được ranh giới hài hòa.

“Người không mệt sao?”

Lâm Tri Bạch ngược lại bình tĩnh hơn rất nhiều, còn quan tâm Giang Thành một câu.

Giang Thành trong lòng không khỏi ảm áp, cười vang nói: “Ta người này từ nhỏ gia cảnh bần hàn, đứa nhỏ xuất thân không sợ khổ không sợ mệt, lão bản không cần lo lắng.”

“Thành ca.”

Lâm Tri Bạch nghiêm túc nói: “Đệ làm việc quá liều mạng, thường nửa đêm canh ba phát tin cho ta, nếu cứ tiếp tục như vậy thân thể sẽ chịu không nổi.”

“Chiêu người kia?”

“Nhất định phải tuyển người.”

Lâm Tri Bạch cảm thấy thời cơ cũng không sai biệt lắm, việc làm của Côn Bằng phải làm từ từ lớn dần, sau này Giang Thành muốn làm việc tương ứng cũng càng ngày càng nhiều, y không hi vọng thân thể của người phát ngôn mà mình thật vất vả lựa chọn sẽ sụp đổ.

“Được!”

Giang Thành nghiêm túc đáp, kỳ thật hẳn xác thực có chút ăn không tiêu, một cái hàng rào ba cọc, một hảo hán ba bang, làm việc thiên đầu vạn cổ, sự việc dựa vào một mình hẳn quan tâm khó tránh khỏi sẽ thân tâm mệt mỏi, chỉ là không ngừng thành công máu gà khiến hẳn lao lực mười phần, xem nhẹ mình mệt nhọc.

“Cụ thể thì người xem mà làm.”

Lâm Tri Bạch chậm rãi nói: “Vừa vặn bây giờ công ty của chúng ta cũng kiếm được không ít tiền,? Mỗi lần lật cây ngã cỏ? Trên đó lấy một trăm vạn mua một chiếc xe tốt, trong trăm vạn ta đền bù hết cho người.”

“Đa tạ lão bản!”

Giang Thành trong lòng vừa cảm kích vừa hưng phấn.

Lâm Tri Bạch cười cười, lần này một là tại luận công ban thưởng hai là tại tuyển binh mãi mãi, Giang Thành hiện tại là đại biểu đầu tư của Côn Bằng, đi ra ngoài cùng người gặp mặt bàn chuyện làm ăn không có xe tốt còn chưa tính, nhưng bên người ngay cả trợ lý cũng không có cái gì nói không thông.

“VẬY THÌ NHƯ THẾ.”

Giang Thành nói lên ý định của hẳn: “Trước chiêu mộ tài xế làm chân chạy giúp ta, lại tuyển một trợ lý giúp ta xử lý một ít công việc nhân bản, chúng ta đi con đường tinh binh, chậm rãi quan sát ai thích hợp ở lại, dù sao người đầu tiên chiêu vào có khả năng sau này sẽ trở thành nòng cốt công ty.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch trầm ngâm nói: “Chút nhân thủ này khẳng định không đủ, nhưng người có thể lục tục chiêu, trên tư liệu đem hảo quan là được rồi, trước mắt xem quy mô, tối thiểu phải tìm ba năm người giúp người.”

“Được rồi, đúng rồi...”

Giang Thành lại nhắc tới công việc: “Soạt Đức giải trí tổng nghệ bộ tổng nghệ bên kia của Khoa Đức, muốn mua đứt tất cả quyền sở hữu của ‘Khí’ mà ta yêu thích, ông chủ cảm thấy chuyện này có thể cân nhắc không?”

“Ra giá bao nhiêu?”

“Ngoại trừ phân chia mùa đầu tiên ra, bọn họ nguyện ý thêm tám trăm vạn, ta còn chưa có trả lời, nếu đàm phán với Ông ta, đoán chừng tiết mục này cuối cùng, đại khái có thể kiếm cho chúng ta không đến hai ngàn vạn.”

“Đi bàn bạc đi.”

Lâm Tri Bạch cảm thấy con số này hoàn toàn có thể tiếp nhận.

Bởi vì Lâm Tri Bạch hiểu rõ độ nóng của việc Triệt ta thích đọc ca từ không cao hơn bao giờ hết, cho nên mặc kệ trực tiếp bán đi quyền sở hữu thì cũng được, nếu chia phần thì đương nhiên có thể kiếm được nhiều hơn, nhưng chia làm chu kỳ quá dài, nếu liên tục nhiều năm thì có lẽ hẳn sẽ không để mắt đến số tiền đó nữa, chỉ bằng hiện tại lấy được một đồng tiền vàng, có tiền công thì trong tài khoản, dù có làm cái gì cũng đều thuận tiện.

Mà ta là ca sĩ thì tiếp tục chia tay với thần thoại.

Bởi vì tiết mục này tiềm lực còn khá lớn, nhiệt độ mấy quý sau cũng sẽ không thấp, đơn giản mà nói chính là tiếp sau có thể ăn thật lâu, trừ phi thần thoại nguyện ý đập giá cao mua đứt, nếu không khẳng định phải đi thành lộ tuyến.

Mà sau hai loại tổng nghệ kế hoạch liên tục, danh tiếng tổng nghệ đã triệt để vang dội.

Không thể nghi ngờ sau đó Bộ Ngạn còn có thể tiếp tục bày ra tiết mục tổng nghệ mới, bao gồm toàn bộ ba công ty lớn ở bên trong đều sẽ cảm thấy hứng thú đối với tổng kỹ mới của Côn Bằng, có điều Lâm Tri ủng hộ công muốn tạm hoãn đến tháng sau rồi nói sau, tốc độ quạt khởi của Côn Bằng đã đủ nhanh, ít nhất phải chờ Giang Thành chiêu binh mãi mã rồi mới cần nhắc hợp tác với nhà ai.

Chuyện nơi này nhất định phải chú ý:

Cùng loại tổng nghệ có nhiều người xem cũng đành lựa chọn hơn.

Tỷ như hiện tại nếu như Lâm Tri Bạch xuất ra loại tiết tấu tấu Vương Gia cấp bậc này, nhất định sẽ tạo thành xung kích đối với tất cả tiết mục âm nhạc trong nghề!

Kể cả ca pháp của ta là ca sĩ.

Vậy Lâm Tri Bạch kia chính là tự vác đá lên đánh vào chân mình.

Là với Lâm Tri Bạch cho dù có xuất ra tổng kỹ mới, trong ngắn hạn cũng tuyệt đối sẽ không cân nhắc các loại âm nhạc tổng nghệ rồi.

...

Lúc này tháng hai sắp kết thúc.

Điều này cũng có nghĩa là bảng thi đấu tháng này dần dần tiếp cận kết thúc.

Lâm Tri Bạch ngoại trừ quan tâm tới tiến triển tổng nghệ, thỉnh thoảng cũng liếc mắt nhìn thứ hạng của Sở Từ, y nguyên vững vàng chiếm cứ vị trí thứ nhất, chênh lệch rất lớn với vị trí thứ hai, không có khả năng lật xe gì cả.

Quả nhiên.

Mãi đến thời khắc cuối cùng khóa bảng, Lam Châu Nguyệt Thiên vẫn chiếm giữ bảo tọa quán quân.

Ngày thứ hai.

Ba tháng tiến đến.

Lâm Tri tỉnh ngủ, sau khi biết được tin tức, lập tức liếc nhìn cấp bậc minh tinh của Sở Từ có tăng lên hay không.

Được rồi.

Bảng danh sách còn chưa được đổi mới.

Vừa vặn trên mạng cũng có người đang thảo luận chuyện này, chủ yếu là đám fan của Sở Từ.

“Chúc mừng Sở Từ!”

“Tương lai có hi vọng!”

“Quán quân thi đấu Quý bảng thứ hai tới tay!”

“Ba Sở Từ này hẳn là có thể tiến năm tuyển rồi nhỉ?”

“Hẳn là không có vấn đề gì, quán quân thi đấu Quý Bảng lượng vàng cực kỳ cao, phải biết rằng một năm cũng chỉ có mười hai quán quân thi đấu Quý bảng a, dưới tình huống bình

thường ngoại trừ những khúc cha kia cùng ca ca kia, chỉ có người ở một hai tuyến âm nhạc mới có thể nhúng chàm!”

“Mong rằng ngày đó chính là ngày Sở Từ.”

“Người vì sao không chờ mong Sở Từ trở thành ca vương?”

“Ta lại thích người ta cũng không thể nói khoác khoác a, có chút nhân sĩ chuyên nghiệp thời điểm bình luận về ‘châu Nguyệt Thiên’ không phải đã từng nói qua sao, công lao của Sở Từ kỳ thật rất bình thường, chỉ là sắc âm đặc biệt tốt, hơn nữa ca khúc cũng không khó khăn, cho nên đại đa số mọi người đều không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng muốn trở thành ca vương thì không thể lười kéo làm trò trống đầu tiên.”

“Vậy quả thật ta nghe không ra hát công.”

“Ta thấy còn có người nói bài hát này của Nguyệt Ngọc Uyển ở Trác châu, công lao của Sở Từ xứng được tiến bộ hơn cả một bài đấy.”

“Đây là chuyện bình thường.”

“Tuy rằng Sở Từ không lộ mặt, nhưng âm thanh nghe qua lại rất trẻ tuổi. Ca tử trẻ tuổi có kỹ nữ trường kỳ, nhất định sẽ được nâng cao một chút. Ta chỉ tò mò tại sao hắn không lộ mặt, không đẹp trai được hay sao, nhưng thanh âm hay ho như vậy, liệu có đẹp trai hay không?”

“Cái này không nói được.”

“Trước kia có một nữ chính ở bên ngoài nói mình quảng bá, về sau nàng có lần trực tiếp quên bễ truyền bá mỹ nhan, bằng nhất đại ca suốt đêm khiêng xe lửa chạy trốn.”

“Dù sao Sở Từ cũng là người sáng tác, không muốn lộ mặt cũng có thể lý giải.”

“Đừng thảo luận về mặt mũi nữa, các ngôi sao xếp hàng mới!”

“Sở Từ Tiến sao?”

“Tiến vào!”

“Sở Từ bây giờ là ca sĩ năm tuyến rồi!”

Nhóm fan mừng rỡ, nhao nhao chạy tới dưới sổ sách cực quang của Sở Từ chúc mừng!

Lam Tinh chính là như vậy, nếu như ai xếp hạng cao hơn thì sẽ rất vui mừng, bởi vì bảng danh sách chính thức này có lượng vàng rất lớn!

...

biệt thự trắng của Lâm Tri.

Điện thoại di động màu hồng điên cuồng chấn động, hồng nhạt là điện thoại của Sở Từ đối ứng với điện thoại.

Lâm Tri Bạch cầm lên xem xét, rốt cuộc lộ ra nụ cười.

Sở Từ đã trở thành ngôi sao năm tuyển!

Lần này Sở Từ và Bạch Đế đều tiến vào năm tuyển, trong ba mã giáp chỉ còn lại một người không Dạ Hài đang ở trên lục tuyển.

Nhưng Lâm Tri Bạch cũng không lo lắng -

Bởi vì đây cũng là ngày Bất Dạ Hài Ngấn thiên tập tuyên bố!

Phải tập ngắn thời gian để ông ta xuất bản ở phòng sách của Duy Lễ, mới sáng sớm đã xuất hiện trên rất nhiều tiệm sách.

Những hiệu sách này có không ít khách hàng đến từ quyển sách này, dù sao sau mấy tháng liên tục chờ, đã khiến Bất Dạ Hài tích góp một lượng fan nhất định.

Mà đến buổi tối hôm đó.

Trong đàn luận võ của thư viện đã xuất hiện một lượng lớn những lời thảo luận về bộ ngắn này.

Suy luận phiên bản nghi vấn.

“Quả nhiên 《Hương dương chi thi》 là trường hợp đặc biệt a. Bộ ngắn thiên của Bất Dạ Hài ngoại trừ lúc trước đã tuyên bố tác phẩm toàn bộ tập hợp ra, còn ghi lại những câu chuyện mới chưa từng tuyên bố trước đó. Hắc ám áp lực biến thái giống nhau, đương nhiên cũng đặc sắc giống nhau, nhưng sau khi đọc xong toàn bộ sách, thứ khiến ta khắc sâu trong ký ức, không phải câu chuyện mới xuất hiện bên trong, mà là lời trình tự đó.”

“Ta cũng vậy!”

“Ban đêm cho ta đôi mắt màu đen, ta lại dùng nó để tìm ánh sáng, kết hợp với những lời này diễn đạt toàn bộ câu nói ngắn gọn, sẽ có loại cảm giác chấn động nói không nên lời, đây là một trong những câu chuyện đặc sắc nhất mà ta thấy nhất!”

“Lời này bức cách nỗ ta trực tiếp dùng chữ ký cá nhân bay.”

“Chuyện này đối với ta lúc đó chỉ là một tập ngắn trong tối tâm kinh khủng. Có câu này rồi ta cảm thấy phong cách cả quyển sách đang được đề cao, không ngờ Bất Dạ Hầu còn có loại tài văn chương này.”

“Hắn vẫn rất có tài văn chương a.”

“Ta cảm thấy bút tích của Bất Dạ Hầu chủ yếu dùng để miêu tả không khí, nhưng nếu người nói về những phương diện khác, ta cảm thấy vẫn ổn. Nhưng lời nói này lại khác, nó có tư tưởng thâm trầm.”

“Cái tập ngắn này, đáng giá trân quý!”

“Tùng cô sự bên trong, ta đều yêu thích không buông tay!”

“Bộ 《 Bất Dạ Hầu 》 này ngắn nhật tập thể chứng minh Bất Dạ Hầu chính là một trong những tác giả nhà giàu kinh điển ở Tần Châu, có lẽ về sau hắn sẽ trở thành người đứng đầu phong cách này cũng không chừng.”

“Đối với một người mới đánh giá cao như vậy sao?”

“Không phải một mình ta đánh giá cao, mỗi người đều đánh giá rất cao. Người xem đánh giá chương ngắn này đi.”

“Hà?”

“Có đánh giá tác phẩm không?”

“Xem ra lượng tiêu thụ quyển sách này cũng không tệ lắm. À, đọc sách tí ti, ma sát hoa nhân.”

“Bất Dạ Hầu, bộ ngắn bản này, hiện tại đánh giá thư viện là 8.8?”

“Hắc ám kinh dị tác phẩm, có thể phân cao thấp như vậy không dễ dàng a, cho dù hậu kỳ hạ thấp một chút, hắn cũng có thể cam đoan trên 8.5.”

Trên thư viện đều có đánh giá.

Giống như các loại như cánh đậu kiếp trước đọc sách.

Lúc này Lâm Tri Bạch lặn xuống khỏi thư viện, nhìn đánh giá tác phẩm, cùng với đánh giá bạn trên mạng, tâm tình rất tốt.

Mọi người đã nhận định Bất Dạ Hầu là người nhà kinh điển trong bóng tối!

Đã như vậy, sau này hẳn có thể yên tâm ban bố bộ ” Giải Ưu tạp hóa”.

Tiếp tục cầu nguyệt phiêu!!!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 96: Sau khi cân nhắc (Bạch Ngân Thất/110) chấm dứt, học viện nghệ thuật của Tần Châu đã khai giảng được một đoạn thời gian, lúc này đang là tháng 3 trời xuân ấm áp, cây cỏ xanh biếc, cây cối trong sân trường lại một lần nữa xanh um tươi tốt, một cảnh tượng ngập tràn sức sống.

Buổi chiều hôm nay, vừa vặn gió nhẹ không khô.

Trong gia đình của Lâm Tri Bạch có người nổi bật.

Cha: trong khoảng thời gian này quay phim vô cùng thuận lợi, tổ đoàn chúng ta sắp giết Thanh rồi, qua ít ngày nữa có thể về nhà (phcảm yên).

Mẹ: 【 trở về nấu giò kho cho người ăn nhé. 】

Cha: “Không phải bảo mẫu đốt nha.”

Mẹ: 【 Có vấn đề sao (êu cười)】

Cha: 【Chậc chyers) (Phng mờ hôi) 】

Ca ca: Cầu chúc kịch bản mới của ba thu thập Trường Hồng.

Tỷ tỷ: 【 Thiên đệ ở trong gia đình không cần quan hệ như vậy chứ, Tề Châu có đặc sản gì để dẫn dắt chứ. 】

Cha: Được 【 được 】 . 】

Tiểu Hắc: 【 【 Hảo a.】

Tiểu Hắc Tử Lâm biết rõ thật là cảm thấy hài lòng, hiệu suất ba đại quay kịch là thiệt quá cao a, đương nhiên đạo diễn của cha cũng đủ cho lực, mắt thấy Cuồng Vũ Tiêu muốn giết xanh rồi, cách bộ phim quy trình chính thức này còn xa không?

Hiện tại trong giới đều cho rằng Côn Bằng là chủ yếu làm tổng nghệ đấy.

Sau này đồng hành sẽ phát hiện phạm trù nghiệp vụ của Dân Tộ vô cùng rộng lớn.

Kể cả là nó không chỉ giới hạn ở tổng nghệ!

Lúc này thành Giang bên kia gọi điện thoại tới báo cáo, nói là đầu tư của Côn Bằng gọi hai người vào, một trợ lý một lái xe, Lâm Tri Bạch lại tỏ vẻ mình không tiện chào hỏi với người mới của công ty, nhất định phải để Giang Thành xác nhận hai người này đáng tin cậy mới có thể tiếp xúc, phương diện này hẳn rất cẩn thận.

“Ta sẽ khảo sát.”

Giang Thành cười nói: “Tựa như lúc trước lão bản khảo sát ta.”

Lâm Tri Bạch không khỏi mỉm cười, lúc ấy quả thật hẳn đã khảo sát Giang Thành rất lâu, tâm lý học cũng đã dùng tới, dù sao vị trí người phát ngôn này quá quan trọng, đương nhiên kết quả hiện tại cũng cho thấy ánh mắt của hắn không có vấn đề.

Giang thành rất ưu tú.

Lúc này Giang Thành lại nói: “Soán Càn Khắc Tư mua đứt ‘Ta thích ghi lại bản quyền - Khắc Lai Ân’ cũng định ra giá cuối cùng là một ngàn hai trăm vạn, ông chủ cảm thấy không có vấn đề, ta liền cùng bọn họ ký hợp đồng.”

“Ký đi.”

Lâm Tri Bạch đồng ý số tiền này: “Số tiền này sau khi quy hoạch, tài khoản tài khoản đầu tư của Nguyễn Cung chúng ta có lẽ phải hai mươi triệu nhỉ?”

“Sau khi đến nơi, chúng ta hẳn phải có khoảng hai ngàn ba trăm vạn.”

Giang Thành nghe cũng hiểu ý: “Ông chủ có ý định đầu tư gì không?”

Lâm Tri Bạch trầm ngâm nói: “Một chút ý nghĩ thô thiển, còn chưa quá thành thực, lúc trước người nói Tật Phong vĩnh muốn bán phải không, hỏi thăm rõ ràng tại sao bọn họ phải bán, chuẩn bị bán bao nhiêu tiền, mặt khác tra rõ ràng tình huống hiện tại của Cái Hạt Tư này, ta muốn có tư liệu chi tiết.”

“Không thành vấn đề, gần đây ta tìm hiểu rõ ràng tật phong giải trí.”

Giang Thành cẩn thận hỏi: “Ông chủ cảm thấy hứng thú đối với Duy Á bọn họ?”

Lâm Tri Bạch giải thích: “Trị điểm hiện giờ của xã hội đài đài truyền hình đã bị sự cạnh tranh của các video video lớn đè nén rất thảm. Về sau “Chúng ta có thể không có đài truyền hình của mình, nhưng nhất định phải có Berloz nhà mình, nhưng bây giờ nói những thứ này còn quá sớm, cho nên chúng ta trước tiên khảo sát xem thử, có đối tượng thích hợp để kết nối hay không.”

“Được.”

Giang Thành ngoài miệng đáp ứng, tim lại có chút gia tốc.

Khi ông chủ nhắc tới kế hoạch tương lai của công ty thì vô tình phác thảo ra mộng đồ quá lớn, giống như là muốn sáng tạo ra một “Văn Vũ đế quốc” lớn hơn tam đại.

Mà tương lai mà mình và ông chủ sẽ cùng nhau cùng nhau sáng tạo ra.

Dường như đoán được suy nghĩ của Giang Thành giờ phút này, Lâm Tri Bạch cười nói: “Khi đã tâm cùng hiện thực còn có chênh lệch, trước hết đi con đường dưới chân mình, bất kể phương xa là vững vàng còn dốc đứng.”

“Bát canh gà này ta làm.”

Giang Thành cười mở miệng, hai người lại trò chuyện một lát mới cúp điện thoại.

Giang Thành nói không sai, Lâm Tri Bạch đích xác cảm thấy hứng thú đối với Áo Tí Tư của tật phong. Bất quá Berloz này cho dù có lạnh nữa phỏng chừng cũng phải hơn trăm triệu mới có thể ăn được.

Hiện tại không đủ tiền.

Về phần tại sao mình lại không dứt khoát sáng tạo một videorói mới từ không có đến?

Bởi vì phim nguyên là một vấn đề làm người ta vô cùng đau đầu, cho nên mua sắm là một con đường tốt nhất.

Về phần bắt được Đức Tư Nhĩ sau đó làm như thế nào thì Lâm Tri Bạch đã có chút tưởng tượng, hẳn muốn tham khảo hình thức vận chuyển của công ty Nại Phi kiếp trước.

Công ty này cũng gọi là “thổ bay”.

Trên mạng bay là một khán đài truyền thông truyền thông được hội viên đặt làm, mọi người muốn ở trên lồng đua lạc đà xem tằm cần phải đặt duyệt, đương nhiên là cái loại không có quảng cáo kia, bình đài này không dựa vào nghiệp vụ quảng cáo để kiếm tiền.

Đồng dạng là video Phổ Tư.

Kiếp trước nghiệp vụ quảng cáo video video sở trường yêu kỳ nghệ và Áo Y video, chiếm cứ lợi ích vô cùng lớn, mạng lưới không tiếp quảng cáo cũng có thể quảng cáo sao?

Đáp án là có thể.

Hình thức lưới phi hành dựa vào đăng kí để đăng ký nghiệp vụ lớn thành công, kiếp trước rất nhiều tác phẩm nóng rục của toàn cầu, đều là do công ty này quyên góp ra.

Ví dụ như linh bài ốc.

Ví dụ như Lý Nhĩ Ngu du hí.

Ví dụ như 《 Hắc Âm vinh quang 》 , vân vân.

Trải qua nhiều năm kinh doanh võng phi, dùng hộ lượng thành công đột phá hai trăm triệu, đã ngang với Ngải Càn Nhĩ rồi, đương nhiên bọn họ cũng đối mặt với một ít quẫn cảnh, ví dụ như bọn họ mặc dù có thể tạo ra một vài bộ phiên bản miệng cao, nhưng mà ném nhiều tiền như vậy cho nhiều kịch bản như vậy, không có khả năng mỗi bộ đều có thể bảo đảm lửa lớn, tránh không được sẽ xuất hiện rất nhiều tổn hại, đây đều là tai họa ngầm theo hình thức của nó.

Vậy Lâm Tri Bạch tại sao phải học?

Bởi vì Lâm Tri Bạch có hệ thống tồn tại.

Chuyện mà mạng nhện không thể bảo đảm, Lâm Tri Bạch có thể cam đoan, kiếp trước những tác phẩm đại nhiệt đã từng đạt được kiểm chứng của thị trường, hẳn chỉ cần có tiền đánh ra, cơ bản có thể cam đoan nhiệt độ sẽ không quá kém.

Dù sao cũng mở hack.

Lâm Tri Bạch có thể vững vàng hơn mạng nhện nhiều.

Trên thế giới này không có ai thích hợp đi lộ tuyến liều lượng tác phẩm thuần túy hơn Lâm Tri Bạch, cho nên hẳn ở phương diện video video bố cục là một loại tất nhiên.

Tưởng tượng một chút:

Ở kiếp trước, những kịch bản nóng bỏng này, sau này có thể ăn một mình, chỉ đặt ở trên Chư Lỗ Kỳ Tư nhà mình. Ai muốn xem đã bỏ tiền đặt hàng, nhưng tác phẩm của đẳng cấp này chất lượng thật cao a, vậy người có nguyện ý vì cái tên lừa đảo này mà tính toán không?

Đương nhiên.

Muốn làm mạng lưới dị giới thì phải có vốn hùng hậu mới được. Lâm Tri Bạch cho dù thu mua một video video cũng sẽ không trực tiếp làm hình thức lưới bay, dù sao điều kiện các phương diện hiện tại của hắn còn chưa thành thực.

...

Nói video Phô Tư còn cách khá xa, mấy ngày kế tiếp Lâm Tri Bạch vẫn luôn chú ý đến cấp bậc minh tinh kia.

Chủ yếu là chú ý Bất Dạ Hâu.

Dù sao Sở Từ và Bạch Đế đều là người nổi tiếng năm tuyến, Bất Dạ Hâu cũng không thể bị tụt lại phía sau. Lại nói 《 Bất Dạ Hâu đoạn thiên 》 tuyên bố 》, độ thảo luận của thư viện cũng biết ảnh hưởng không tệ, theo lý thuyết hẳn là không có vấn đề quá lớn, có thể làm cho cái áo giáp này cũng đạt tới năm đường.

Hiện tại giống như đang chơi một trò chơi dưỡng thành vậy.

Sở Từ, Bạch Đế, Bất Dạ Hâu đều là sủng vật của mình, hai sủng vật đầu tiên đều thăng cấp, sủng vật cuối cùng đương nhiên cũng phải thăng cấp, không nói đến liên quan đến một ít kế hoạch, chỉ xuất phát từ chứng cường chế cũng không tiếp nhận được a, cũng may Lâm Tri Bạch cuối cùng đã đợi được ngày này ——

Số tám tháng ba!

Bất Dạ Hầu chính thức tấn cấp năm tuyền!

Lúc này ba giáp của Lâm Tri Bạch đều tiến vào danh sách năm tuyền, hình như hẳn thích cái cảm giác được dưỡng thành từ mã giáp này?

Trùng hợp là cùng ngày hôm nay, cha tuyên bố toàn bộ tổ đội Cuồng Tiêu Tiêu chính thức giết Thanh rồi, ông đã ngồi lên máy bay về Tần Châu, cũng đến nhà vào buổi tối tám giờ sáng.

Coi như là song hỷ lâm môn.

Tiếp theo là quyển sách mới của Bất Dạ Hầu.

Lâm Tri Bạch mở máy vi tính ra tiệm tạp hóa Giải Ưu chính thức.

Quyển sách này là cốt sự của một gian tạp hóa đang lạng lẽ triển khai, truyền thuyết chỉ cần viết xuống? Nhập thư vào cửa tiệm tạp hóa, ngày hôm sau sẽ gửi thư vào trong hòm sữa bò sau tiệm, đáp án mà mình muốn...

Câu chuyện rất âm áp.

Trong phong cách âm áp mang theo một ít nguyên tố kỳ ảo, liên quan đến thời gian tuyền, cuối cùng Đông Dã Khuê Ngô đem tất cả thời gian xâu chuỗi cùng một chỗ, hình thành một cái vòng đóng rất đẹp, năng lực sáng tác của ông được thể hiện rất tốt trong quyển sách này.

Toàn thư cộng với hai mươi vạn chữ ra mặt.

Nếu như Lâm Tri Bạch ứng phó toàn lực ba bốn ngày là có thể giải quyết, bất quá đồ vật y viết luôn đứt quãng, có rãnh thì viết không màng, dù sao cũng không phải chuyện gấp gáp, ví dụ như lúc ca tử cập nhật ta sẽ ưu tiên xem tiết mục.

Cái tiết mục này tồn tại đã được một thời gian.

Lúc này đã đổi mới sang kỳ thứ tám.

Điều làm Lâm Tri Bạch cảm thấy ngoài ý muốn chính là Lâm Thủ Thành vụng về lại còn chưa bị đào thải, kể cả kỳ hạn thứ ba bắt đầu bỏ vị vào Tôn Cốc, cũng kiên quyết lưu lại ngày hôm nay, bất quá hai người này có chút kỳ hoa, hầu như mỗi kỳ hạn đều đùa nghịch nhip tim bên vách núi đào thải, bao

gồm cả ca ca kết đầu kỳ thứ tám ngày hôm nay cũng là như thế:

Thứ nhất: Trương Hi Dương

Thứ hai: Hàn Nguyệt Sương

Thứ ba: Hạ Vũ Long

Thứ tư: Nhạc Sơn Tiêu

Đệ ngũ: Tôn Cốc

Thứ sáu: Lâm Thủ Không

Thất: Bàn Đạt Hải

Cuối cùng ca sĩ hai đường của Bàn Đạt Hải bị đào thải, đây là ca sĩ tử bổ vị tiến vào kỳ thứ bảy, nhưng đáng tiếc không thể thông qua bổ vị giống như Tôn Cốc tiếp tục ở lại trên sân khấu, Lâm Thủ Bút thì lại lần nữa hữu kinh vô hiểm tồn tại trên danh sách thứ sáu.

Đôi mắt với kết quả này.

Lâm Tri Bạch như có điều suy nghĩ.

Bất kể là Lâm Thủ Nhất hay là Tôn Cốc đều ở trên sân khấu của ta là ca sĩ của ta để chứng minh năng lực của bọn họ, Trương Hi Dương lại càng không cần nói, xếp hạng mỗi kỳ sẽ không rút ra ba hạng đầu, có lẽ sau này tác phẩm của Bạch Đế, có thể ưu tiên hợp tác cùng ba ca sĩ này, dù sao bọn họ đều là nghệ sĩ dưới cờ của bộ đàn tử Lâm Hi, cộng thêm quan hệ của mọi người rất tốt, hai bên đều hiểu rõ lẫn nhau —

Phong cách của ba người này cũng không tính là hẹp.

Tôn Cốc am hiểu chuyên âm, kỹ xảo lưu loát, có thể dễ dàng không chế tác phẩm lòe loẹt, Lâm Tri Bạch dự định sau này sẽ để hắn ta thử bài hát của Hồ Phi Lâu hoặc Vương Lực Hoàn hơn một chút.

Lâm Thủ Nhất âm vực rộng, đại đa số bài hát lưu hành, đều có thể hát có hình có dạng.

Lâm Tri Bạch dự định để cho nó ném thử nhiều hơn, đứa nhỏ này hình như còn chưa có một ca lộ đặc biệt rõ ràng.

Trương Hi Dương lại có chút vô địch, dù sao cũng có thực lực cấp bậc ca vương, nhưng giọng nói của hắn có chút tang thương và khàn khàn, cho nên không hát nổi loại tác phẩm gió thổi quá mức thanh xuân này, cứng rắn giống như đang giả bộ.

Ca của Lý Tông Thịnh ông ấy có thể hát. Ài đọc sách tí ti ảo thuật. Khảo hoa cả hai.

Nói không chừng còn có thể thử bài hát ở Ôn Phong?

Ôn Phong có chút ca hát đặc biệt nổi, Lâm Tri Bạch dự định định định làm mấy bài.

Điều kiện cổ họng này của Trương Hi Dương, Liêu Khắc Tư không chế Bán Bích Giang Sơn tuyệt đối không thành vấn đề, Cao Âm cũng đặc biệt khoa trương, khiến Lâm Tri Bạch ít nhiều có chút chờ mong...

“Hạ Nguyệt phát khúc!”

Đây chính là nguyên nhân Lâm Tri Bạch một mực chú ý tiết mục.

Tháng sau, hắn phải dùng danh nghĩa của Bạch Đế ban bố bài hát mới, phải từ trong ba người Trương Hi Dương Lâm Thủ Tọa cùng với ba người Tôn Cốc chọn ra một đối tượng hợp tác, sau đó mượn nhờ nhiệt độ vũ đài xung kích của Nữ Nhi ta!

---

ps: Ngủ sáu giờ, nghiêm túc nghĩ có nên ngủ tiếp hay không?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 97: Trương Hi Dương trùng kích ca vương Sở Từ và Bất Dạ Hầu đã tiến vào năm đường, Bạch Đế vốn đang ở trên bốn đường cố gắng, cho nên tháng sau Lâm Tri Bạch nhất định phải tuyên bố bài ca mới, hơn nữa mục tiêu nhất định là đứng đầu bảng thi đấu, nhưng đối tượng hợp tác lại chọn người nào đây?

Lâm Thủ Không?

Trương Hi Dương?

Hay là Tôn cốc?

Lâm Tri Bạch quyết định hỏi tỷ tỷ Lâm Hi có đề nghị gì tốt, vừa vặn trường học này không có học, dứt khoát đến công ty, thuận tiện đi thăm ca ca Lâm Thắng Thiên.

Buổi chiều cùng ngày.

Thành phố giải trí thần thoại.

Sau khi âm nhạc giải trí, Lâm Hi biến thành mười tổ lãnh đạo, Lâm Tri Bạch đến công ty sau đó trực tiếp đi văn phòng của tỷ tỷ, cũng đem chuyện mình định phát đàn trong tháng sau kể lại.

“Có bài hát mới rồi?”

Lâm Hi nhất thời có chút kinh hỉ đứng lên.

Lâm Tri Bạch nói: “Tích tích mấy bài, nhưng còn chưa xác định sẽ phát bài nào, đang cân nhắc là nên hợp tác với Lâm Thủ Dương hay là Trương Hi Dương hoặc là Tôn cốc trước, cùng người nào hợp tác quyết định ta muốn phát bài nào.”

Ca mới không chỉ một bài!?

Lâm Hi trong nháy mắt bắt được từ máu chót, một đôi mắt rạng rỡ tỏa sáng, “Nếu bên trong những bài ca này có tác

phẩm thích hợp Trương Hi Dương nhất định phải ưu tiên hẳn!”

Lâm Tri Bạch: “Nói như thế nào?”

Lâm Hi nói: “Người nên biết ta là ‘Ca Tử’ từ khi hành lễ tới nay, đã mang đến cho Trương Hi Dương khí độ và nhiệt độ cỡ nào, bây giờ hẳn đã trở lại sự nghiệp đỉnh phong, mục tiêu của ta là ca vương thứ ba khiến Trương Hi Dương trở thành giải trí thần thoại!”

Xung kích ca vương?

Lâm Tri Bạch không khỏi có chút bất ngờ.

Trương Hi Dương đã đi đến bước này rồi sao?

Suy đi nghĩ lại cũng là chuyện bình thường, Trương Hi Dương vốn là một ca sĩ giỏi nhất đường cong, có tư cách trùng kích cái tên ca vương kia. Còn chuyện ly hôn khiến ca vương yên lặng vài năm mới dần dần mờ nhạt ra khỏi vòng vui chơi, nhưng nội tình cá nhân của gã lại vô cùng dày, bằng không cũng sẽ không gặp cơ hội nào đó mà nắm lấy và nhanh chóng đỏ chót như vậy!

“Chuyện này phải cho người nhớ công đầu.”

Lâm Hi cười nói: “Lúc trước nếu như không phải người mời Trương Hi Dương tham gia khoa học ‘ta là ca sĩ’, tốc độ hẳn trở lại đỉnh phong cũng sẽ không nhanh như vậy, đương nhiên cũng có liên quan đến biểu hiện nỗ lực trong tiết mục của hẳn. Trước mắt khi giao đấu đến kỳ thứ tám hẳn đã lấy bốn lần thứ hai, là thứ hai, đây là một tâm ma? Trong tiết mục này có biểu hiện nghịch thiên khoa trương đến mức nào vậy?”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch gật đầu.

Trận đấu tổng cộng mới tiến hành tám hạn, Trương Hi Dương mỗi kỳ không phải đứng thứ nhất thì đứng thứ hai. Kiếp trước ta là ca sĩ, làm nhiều mùa như vậy, Lâm Tri Bạch cũng không tìm được một ca sĩ nào có lực thông trị như vũ đài như vậy, cũng khó trách tỷ tỷ muốn biến Trương Hi Dương thành ca vương. Khắp mọi phương diện, hẳn đều có điều kiện tiên quyết trùng kích ca vương.

Cơ hội ngàn năm một thuở!

Đối với việc này Lâm Hi cảm khái nói: “Khúc công của Trương Hi Dương đã đạt tiêu chuẩn của Ca Vương, nhưng người phải biết rằng một ca sĩ không phải nói công pháp đạt tới tiêu chuẩn của ca vương thì nhất định có thể trở thành ca vương, các điều kiện đầu tiên trong này quá hà khắc, cũng may hấn gặp được tổng kỹ thuật kết hợp giữa ta và Ca Tử.”

Kiếp trước có câu người xưa nói tốt.

Muốn thành công thì phải dựa vào bản thân phần đầu, cũng phải xem tiến trình thời đại, thực lực của Trương Hi Dương đã đủ rồi, nhưng nếu không có cơ hội cho bản thân hấn thể hiện trên vũ đài khoa học Nữ? Đừng quên đây chính là tổng hợp những hiện tượng hoành tráng bài danh đệ nhất Tàn Châu trước mắt!

“Ta hiểu được.”

Lâm Tri Bạch gật gù đầu nói: “Vây bài hát mới tháng sau, trước hết cùng lão Trương hợp tác đi.”

Lâm Hi cũng gật gù đầu nói: “Tất cả tài nguyên của bộ phận chúng ta hiện giờ đều đang nghiêng về phía Trương Hi Dương, bây giờ hấn chính là trụ cột của mười tổ, không chỉ là đầu lĩnh mười tổ như ta, kể cả công ty cũng ôm hi vọng rất cao đối với hấn.”

Dừng một chút.

Lâm Hi lại nói: “Đầu tháng sau là trận chung kết giữa ta và Trương Hi Dương, tỷ lệ đoạt quán quân của Trương Hi Dương vô cùng cao, nếu hấn có thể thuận lợi đoạt quán quân, nắm chắc xung kích ca vương sẽ tăng thêm vài phần!”

“Trận chung kết sao...”

Lâm Tri Bạch như có điều suy nghĩ nói: “Nếu như hấn ở trên sân khấu trận chung kết, hát bài mới ta viết cho hấn, thi mùa hạ nhất hấn là sẽ không bị lo lắng chứ?”

“Đúng vậy.”

Lâm Hi nói: “Nhưng cái này muốn xem thái độ của Trương Hi Dương, nếu như hấn không muốn hát bài mới của người ở trên

sân khấu chung kết, vậy thì chúng ta cũng không tiện cưỡng ép.”

“Ta biết.”

Thi đấu ưu tiên khẳng định sẽ cao hơn, nếu như bài mới của Lâm Tri Bạch không thích hợp thi đấu trên sân khấu, vậy bản Hi Dương hát không được giành quán quân thì làm sao bây giờ?

Không phải lừa gạt hấn đây chứ?

Là lấy Lâm Tri Bạch khẳng định phải đặt chế tạo cho Trương Hi một tác phẩm thích hợp cho ta là khoa học ca hát, bảo đảm cho hấn ta bước vào quán quân!

Nói chuyện với tử tử xong.

Lúc Lâm Tri Bạch đến Sở Xán ca ca, lúc này Lâm Thắng Thiên đang sắp xếp nhân tạo 《Nữ Nhi chương thứ chín đêm nay của ta, nhìn thấy tâm tình đệ đệ rất tốt.

“Đến uống trà.”

Nói xong Lâm Thắng Thiên rót trà cho Lâm Tri.

Lâm Tri Bạch hỏi: “Số mấy tháng sau là trận chung kết của ca nữ ta?”

Lâm Thắng Thiên nói: “Ta đã đặt thời gian vào tháng sau, đến lúc đó sẽ chọn hình thức phát sóng trực tiếp, công ty cũng rất coi trọng hiệu quả trận chung kết, người đột nhiên hỏi cái này làm cái gì, là muốn vé hiện trường sao?”

“Cũng một mặt.”

Lâm Tri Bạch nói ra ý định của mình.

Lâm Thắng Thiên trầm ngâm nói: “Bài tuyển ca của Trương Hi Dương là rất quan trọng, người muốn hấn hát khúc mới của người trong trận chung kết, phải xem ý của chính hấn.”

“Được.”

Tử tử và ca ca đều khiến Lâm Tri trắng dã suy xét ý nguyện cá nhân của Trương Hi Dương, “Đến lúc đó người để lại cho ta một tấm ngân phiếu hiện trường là được.”

Sau đó.

Lâm Tri Bạch đi tới phòng tập luyện, gặp Trương Hi Dương.

Trương Hi Dương ở chỗ này uống nước nghỉ ngơi, nhìn thấy Lâm Tri Bạch tới, cười vắt một bình nước, đưa cho Lâm Tri Bạch nói: “Đây là tới dò ban sao?”

“Đúng vậy a.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Chùng thi đấu là hát cái gì?”

Trương Hi Dương lắc đầu: “Còn đang cân nhắc, ý kiến đến từ khắp nơi quá nhiều, người quản lý bằng hữu của ta, ngay cả công ty cũng muốn nhúng tay chọn ca, đương nhiên tất cả mọi người đều là vì tốt cho ta, hy vọng ta có thể vững vàng bắt lấy quán quân...”

“Thật trùng hợp.”

Lâm Tri Bạch nói: “Con cũng muốn nhúng tay.”

Trương Hi Dương vui vẻ nói: “Vậy ta nghe lời ngươi.”

Lâm Tri Bạch bật cười, lão Trương người này có năng lực, có chuyện là thật sự tốt a, hẳn nghiêm túc nhìn Trương Hi Dương nói: “Chiến trường hát một bài mới, thế nào?”

“Được.”

“Ngươi không suy nghĩ một chút?”

Khiến cho Lâm Tri Bạch có chút ngượng ngùng, Trương Hi Dương đáp ứng quá sảng khoái, thậm chí còn không hỏi mình phải cho hắn bài hát gì, vạn nhất chất lượng không tốt thì sao?

Coi như chất lượng được.

Lỡ như không thích hợp tranh tài thì sao?

Chớ xem thường đề lựa chọn này, không phải nói bài ca mới của Lâm Tri Bạch, Trương Hi Dương thì nhất định có thể đoạt giải quán quân, sân khấu thi đấu như Nữ Nhi ta phải cân nhắc nhiều thứ.

Lấy một ví dụ.

Nếu như trận chung kết Lâm Tri để Trương Hi Dương hát như ta, vậy có khả năng sẽ mất dịp tham gia quán quân rồi.

Không phải bài ca này không hay.

Chỉ là ca khúc này có kỹ năng đấu giá quá bình thường!

Có một bài ca thích hợp để đêm dài yên tĩnh để nghe, có chút ca hát thích hợp nghe, thi đấu là hiệu quả đấu vũ đài, thuộc tính đấu kỹ bị phóng đại vô hạn...

“Ta tin người.”

Trương Hi Dương tự nhiên thậm chí còn thấy là đương nhiên.

Lâm Tri uống một ngụm nước, “Không sợ bị ta hớ à?”

Trương Hi Dương tùy ý nói: “Ta hát lại, ca khúc người viết thành công đổ lên. Ta tham gia ‘ta là ca sĩ’ cũng là đề nghị của người, sự thật chứng minh quyết định này vô cùng chính xác, quyết định của người đều là chính xác, trận chung kết kia nghe người nói có gì không được, hướng hồ không phải chính là quán quân sao, ta đã cảm thứ nhất nhiều lần như vậy, cho dù trận chung kết không thể đoạt quan, cũng không ai có thể phủ định thành tích của ta.”

“Thái Phật hệ cũng không tốt.”

Lâm Tri Bạch nói: “Bây giờ là lúc quan trọng nhất để người trùng kích ca vương, nếu như có thể đoạt quán quân, đối với người xung kích ca vương có ý nghĩa quyết định, không đoạt quán quân trong thời gian ngắn đoán chừng là không có cơ hội trở thành ca vương.”

” Ca vương sao...”

Ánh mắt Trương Hi Dương âm u: “Sớm muộn gì ta cũng sẽ có được.”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu nói: “Vậy ngày mai ta sẽ phát bài ca mới cho người, người phải tự mình lựa chọn, nếu không thích cũng không cần miễn cưỡng.”

“Người có áp lực khác.”

Trương Hi Dương an ủi Lâm Tri Bạch: “Nói cho cùng cũng chỉ là một trận đấu mà thôi.”

Lâm Tri Bạch lập tức dở khóc dở cười: “Hai chúng ta có phải tạo phản hay không, là người muốn tranh tài không phải là ta, nên có áp lực cũng là người.”

“Ta không có áp lực.”

Trương Hi Dương thuộc hệ Phật là hệ Chân Phật, nhưng cũng rất tự tin, có thể đây là do nghệ cao nhân to gan lớn.

Nhưng nếu Trương Hi Dương đã tin nhiệm mình như vậy, Lâm Tri Bạch cũng không thể thật sự hổ người ta, buổi tối hôm đó hẳn về đến nhà liền trực tiếp gọi ra hệ thống, đặt một ca khúc chế tác cho lão Trương.

“Đinh đông.”

Trước mắt Lâm Tri Bạch hiện ra chữ viết: 【Chúc mừng kí chủ thu được khúc nhạc 》 hoa lửa bập bệt! 】

Lâm Tri Bạch nhíu mày.

《 Hoa Hỏa 》 của Uông Phong?

Bài hát này dường như rất thích hợp để so tài, cũng rất phù hợp với phong cách của Trương Hi Dương, từ ca từ ca đến giọng điệu toàn bộ đều không thể bắt bẻ, dù sao cũng là một trong những biểu tượng của lão sư Bán Bích!

Trên thực tế.

Trong thi đấu lớn như “Khích ca” kiếp trước.

Các ca sĩ như Đặng Tử Kỳ đã nhiều lần lựa chọn tác phẩm của Uông Phong, lại từng cảm qua không chỉ đệ nhất một lần!

Bởi vì bài ca của lão Uông Khắc chính là phong cách của ông ta, nhưng lại không đặc biệt ồn ào, là một bài hát chính thức viết cho đại chúng, trên sàn đấu có ưu thế tự nhiên.

“Hẳn là không có vấn đề gì.”

Lâm Tri Bạch trực tiếp đi tới phòng làm việc âm nhạc lâu hai của mình chế tác một chút, còn khó có được một đêm, dù sao hẳn đáp ứng ngày mai lão Trương sẽ đem ca hát cho hẳn, người không tin thì không lập được nha.

Bận rộn đến hai giờ sáng.

Lâm Tri Bạch cuối cùng cũng làm xong một cái tương đối hoàn chỉnh, chính thức biên khúc gì gì đó không nóng nảy, dù sao so tài tháng sau mới bắt đầu.

Sáng ngày thứ hai.

Sau khi tỉnh lại, Lâm Tri Bạch ngáp dài rồi gửi “Hoa hỏa” cho Trương Hi Dương.

Phía Trương Hi Dương sau khi nhận được, Khắc Xà đọc sách. Sặc Khắc Hoa, cách hai mươi phút mới trả lời: 【Không biết ‘Úc Phiền Đoan Khắc’ ta là Vô Địch Khắc Tư có phải vàng hay không.】

Lâm Tri cười trắng.

Hình như Trương Hi Dương đã nắm chắc rồi.

Lúc này Trương Hi Dương lại gửi tin nhắn tới: 【Cảm ơn.】

Lâm Tri Bạch: 【Cố lên, Trương Ca Vương.】

Trương Hi Dương: 【Một lời đã định.】

Lâm Tri Bạch không trả lời nữa, Trương Hi Dương có phong thái ca vương, hẳn nguyện ý thành toàn.

Không chỉ vì trong bộ phận mà tỷ tỷ nắm giữ, mà còn có một trụ đài chân chính có thể cầm ra được, cũng là vì tín nhiệm của đối phương.

Canh một đến, tối hôm qua ngủ ngon, làm việc nghỉ ngơi không ít, hôm nay tranh thủ viết thêm mấy chương.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 98: Phong cách không thích hợp để thi đấu? Mấy ngày kế tiếp, Lâm Tri Bạch trù trường học bình thường mỗi ngày ra, thời gian còn lại hoặc là đang viết ” Giải Ưu tạp hóa tạp hóa”, hoặc là ở lầu hai biệt thự làm công tác biên soạn 《 Hoa Hỏa 》 .

Đầu tháng sau.

Trương Hi Dương trình diễn chương trình diễn ở trận chung kết của ca ca muội và 《 Hoa Hỏa 》 , đồng thời cũng là thời gian tiết bài hát này ở tuyến đường phát âm, cho nên khẳng định phải sớm ghi lại một phiên bản ở máy thu âm, đến lúc đó hai bản phối hợp mới có thể một bước lên trời.

Mấy ngày sau.

Lâm Tri Bạch hoàn thành biên khúc “Hoa hỏa “, bắt đầu tìm Trương Hi Dương chính thức lục chế.

Hoàn thành quá trình sao chép ca khúc, Lâm Hi nghe xong một lần, nghe xong lời nói dư thừa gì đó cũng không nói, trực tiếp liên hệ với Bộ Tuyên Tổng Bộ phối hợp, tuyên truyền ra ngoài đối với bài đăng này, cũng đã sớm tạo thế cho thi Hương tháng sau, trong tình huống bình thường chỉ khi ở trong ngành đối với ca khúc nào đó đặc biệt xem tốt, mới có thể sớm an bài các loại tài nguyên tuyên truyền các loại như bài ca mới không tuyên bố trước đó.

Hiển nhiên.

Lâm Hi là xem trọng bài “Hoa hỏa thiêu” này, đồng thời nàng cũng bị chấn kinh, cảm thấy bất ngờ nồng đậm cùng kinh hỉ, bởi vì bài này cùng phong cách tác phẩm trước đó của Lâm Tri Bạch hoàn toàn bất đồng ——

Ca Nhĩ Khắc!

Vậy mà lại là Chiêm Cà Cát Đức!

“Lúc trước ca khúc của người toàn là loại phong cách ngâm nga hát dân ca, không có đoạn ca trào gi đặc biệt rõ ràng, cho nên pho ca nghe ra sẽ tương đoi bình thường, đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước ta uyển chuyển nhắc nhở người, muốn để cho Trương Hi Dương tự mình lựa chọn.”

Lâm Hi nói.

Bởi vì phong cách ngâm nga thiên xướng phần lớn tương đoi thất vọng, loại tác phẩm này có khả năng xếp hạng không quá thấp ở vũ đài đấu kỹ, nhưng muốn lấy đệ nhất quá khó khăn, chứ đừng nói chi là mừng một tháng sau là trận chung kết a, phong cách này không có khả năng đạt được đệ nhất cơ bản, nhưng Lâm Hi không nghĩ tới đệ đệ lại còn hiểu cà sa sao nhạc, loại này nếu như đệ khúc thích hợp, ở trên vũ đài đấu kỹ có thể ăn rất ngon!

Tương phản!

Ca khúc tên gọi ‘Hoa Hòa 》 này tuyệt đoi là tác phẩm chênh lệch lớn nhất so với lúc trước, tương phản đến mức hoàn toàn không giống mấy tác phẩm hần viết!

“Lượng thân chế tạo nha.”

Lâm Tri Bạch tìm một lý do rất tốt.

Có lẽ chính là nói dưới tình huống bình thường, người ta quả thật không viết được bài hát như vậy, đợt này chủ yếu là để Trương Hi Dương tự định chế, ép mình phải thử phong cách như vậy, không ngờ kết quả thử cũng không tệ lắm.

Không có vấn đề gì chứ?

Nói rõ ta kỳ thật cũng rất có thiên phú của Ba Khắc Nhĩ Đức, về sau có thể khai quật nhiều hơn loại tác phẩm này, tiếp tục thử tác phẩm đề tài này...

Lâm Hi tin.

Không tin cũng không có cách nào a, dù sao ngoại trừ nguyên nhân này thì không còn lý do nào khác nữa, trải qua mấy bài hát của Lâm Tri Bạch, Lâm Hi đã đem đệ đệ coi là loại thiên tài có thiên phú dị bẩm âm nhạc kia, dù sao đệ đệ thật sự là quá trẻ tuổi, lúc này còn đang ở trên một bậc cao, cũng đã là “Bạch Đế” chạm tay có thể nóng!

Đây không phải thiên tài thì là gì?

Thiên mới có thể phán đoán theo lẽ thường?

Huống hồ Lam Tinh cũng thật sự là có chút người sáng tác đỉnh cấp, nhất là khúc nhạc mà Khúc ba rất nhiều biến, am hiểu nhất không chỉ có một hai loại phong cách.

Có lẽ đệ đệ cũng có tiềm lực của Khúc ba?

Trước kia Lâm Hi không dám nghĩ như vậy, nhưng mắt thấy đệ đệ ở trên âm nhạc sáng tác triển lộ thiên phú, lá gan của nàng cũng dần dần lớn lên.

...

Bộ Khai Minh Thần Điện đã ra tay.

Tối hôm đó trên mạng lưới xuất hiện tuyên truyền của Bạch Đế Tân Ca, trên bản soạn khai thông tiết còn cố ý viết rõ, Trương Hi Dương hát bài tập kết của trận đấu tỷ võ của Lữ Bố ở sân khấu Lữ Bố lần đầu tiên biểu diễn bài ca mới này, tất cả âm nhạc lớn được chiếu đồng thời phối hợp!

Nói cách khác:

Trương Hi Dương biểu diễn khúc nhạc cuối cùng biểu diễn ở trận đấu ca sĩ mà ta muốn biểu diễn ở trận chung kết, đã sớm xác định là bài ca mới Bạch Đế sắp phát thi đấu bốn tháng trước!

Lập tức!

Toàn bộ lưới ghé mắt!

Là tổng hợp thuật biểu tượng cực hot nhất của Tần Châu, nhiệt độ của ta là Nghệ sĩ Hồ Tử thật sự quá cao, số lượng người xem thật sự quá nhiều, tất cả mọi người đang kịch liệt thảo luận chủ đề quyết đấu cuối cùng là ai đoạt giải quán quân, Trương Hi Dương chính là nhân tuyển đoạt giải quán quân nóng nhất, trận chung kết của hắn là phải hát bài mới của Bạch Đế, sao có thể không gọi lên sự chú ý của toàn bộ lưới?

Trong nghề.

Đủ loại thảo luận.

“Xem ra bài ca mới của Bạch Đế lại muốn trùng kích bài đứng đầu bảng thi Đình a, độ nóng của ta là ca sĩ ca quá cao, có tác phẩm tự nhiên cộng thành, dù chất lượng tác phẩm kém chút cũng không sao.”

“Chủ yếu là trận chung kết.”

“Trương Hi Dương đoạt quán quân, cho dù trận chung kết hẳn hát cái gì, đều có thể mang đến cho bài hát này độ chú ý thật lớn, xem ra quán quân thi đấu Quý bảng thứ ba của Bạch Đế sắp tới tay rồi.”

“Mặc dù là thế nhưng...”

Người trong nghề có một âm nhạc đột nhiên đưa ra một nghi vấn: “Phong cách của Bạch Đế không thích hợp để tranh tài đúng không?”

Sau đó người này nói: “Trước hết nói rõ ta tuyệt đối không nghi ngờ chất lượng của Bạch Đế Tân Ca, hẳn đã chứng minh mình là ngôi sao mới chói mắt nhất trong Thi Đình Tàn Châu, nhưng chúng ta đều biết ‘ta là một thi kỹ thi thố’, phong cách âm nhạc của Bạch Đế thật sự có thể giúp Trương Hi Dương Đoạt Quan sao?”

Hắn đã liệt kê mấy bài hát về Bạch Đế.

Đầu tiên là “Tiêu Tiêu Sầu”, bài hát này chính là vũ đài tổng kỹ năng hát nhẹ nhàng điển hình, sân khấu phát triển kỹ năng thi đấu, bài danh cho dù không thấp có thể lấy đệ nhất lại tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Sau đó là 《Ca》 cấp cho bản thân.

Sau đó là cổ phong ca khúc Nguyệt Quang.

Cuối cùng là bài hát trên đó của Bạch Đế giống như ta.

Vị âm nhạc này tổng kết: “Phân tích bốn bài mà Bạch Đế tuyên bố trước mắt này, chất lượng mỗi một bài đều rất chuẩn, nhưng phong cách âm nhạc của hẳn có phải thái bình một chút hay không, không có đoạn ca trào nháp nhô tính liên tục rất lớn, cái này rất khó điều động bầu không khí của sân thi đấu, nếu trận chung kết kia nếu không mang bầu không khí hiện trường ra, Trương Hi Dương dựa vào cái gì để đoạt giải quán quân đây?”

Đừng nói.

Đúng là vậy thật!

Mọi người nhìn vị âm nhạc người này dần dần phân tích hiểu ra ý tứ, tất cả ca khúc của Bạch Đế gần như đều là ngâm nga phong cách hát cạn lời, loại phong cách này ở trong trận chung kết quả thật là không chiếm ưu thế, thậm chí tràn đầy bất lợi.

“Có đạo lý.”

“Đây là trận chung kết.”

“Khỏi nhỏ hát dân ca khẳng định không được.”

“Trương Hi Dương theo lý thuyết có bảy thành năm chắc, nhưng hát bài ca Bạch Đế mới ca, ta cảm thấy có thể có năm thành tựu không tệ, mấy vị Hạ Vũ Long và Nhạc Sơn Tranh này không phải chỉ biết ăn chay, thực lực ca sĩ trong tiết mục đều rất mạnh.”

“Xem ra chọn ca này quả thật không thích hợp.”

Nhìn nhiều năm như vậy ta là ca sĩ, tất cả mọi người đều biết tầm quan trọng của bài ca, thực lực chênh lệch của nhóm ca sĩ ngâm công, có đôi khi có thể thông qua ca ngợi để bù đắp, nếu như thi đấu thật sự chỉ là xem ai xướng công tốt hơn, xếp hạng mỗi kỳ sẽ không huyền diệu nữa.

Đây chính là mị lực của cuộc tranh tài.

Nhân tố không xác định.

Cho dù Trương Hi Dương hát công pháp đúng là mạnh nhất trong đám ca sĩ này, nhưng chỉ cần hơi lộ ra sơ hở một chút là sẽ bị mất đệ nhất, huống hồ trận chung kết tháng sau là trận chung kết, thì đám nữ sinh thi thể này nhất định sẽ liều mạng, hươu chết vào tay ai thì khó mà nói.

“Không phải Trương Hi Dương đang tới chỗ Xung Ca vương sao?”

“Nếu như không có trùng kích ca vương, cho dù Trương Hi Dương có vút bỏ quán quân cũng không có gì, nhưng hiện tại đã không chỉ là quán quân thi đấu, đây là chiến dịch máu chốt giúp hấn xung kích địa vị của ca vương, tuyệt đối không thể qua loa.”

Trương Hi Dương đang trùng kích địa vị của ca vương!

Đây đối với nhân sĩ trong ngành mà nói đã không còn là bí mật gì nữa rồi, thần thoại gần đây đã sắp xếp vô số phổ biến và tài nguyên cho Trương Hi Dương, loại trình độ khuynh hướng này đã thể hiện rõ mục đích của hắn.

Mà trong thời khắc mấu chốt này.

Nếu như Trương Hi Dương có thể thuận lợi đánh bại quán quân Quân Nguyệt ta là quán quân của Ca Đài, tuyệt đối có thể trợ giúp thật lớn cho hắn xung kích ca vương, thậm chí có thể trực tiếp đặt một nửa thắng cục!

Ngược lại.

Nếu như không lấy được quán quân, vậy chẳng những không trợ giúp được gì, còn có thể ảnh hưởng trực tiếp đến việc Trương Hi Dương xung kích ca vương, dù sao hắn cũng là người đoạt quán quân lớn nhất, thời khắc mấu chốt sao có thể làm cho trận chung kết bùng nổ?

“Đây là đại mạo hiểm. Ngu đọc sách duyên cơ mà. S** K K K hoa ảo. Sỡco sát thủ...”

“Thi hát chung kết vẫn nên thận trọng một chút mới tốt, ta cảm thấy Trương Hi Dương nên chọn một bài ca hát lâu năm có thể bùng nổ.”

“Đúng vậy.”

“Bài hát mới còn có vấn đề tiếp nhận, dưới tình huống bình thường người xem tiếp nhận hát mới đều có một quá trình, ca khúc ở trên đài chỉ có vài phút đồng hồ, trừ phi bài hát đặc biệt nổ, người xem mới có thể lập tức đọc được.”

Ban đầu không có gì.

Chỉ là các chuyên gia ngành càng phân tích càng cảm thấy, Bạch Đế Tân Ca hát trận chung kết của Trương Hi Dương có chút không thỏa đáng, một là mức độ tiếp nhận bài ca mới, hai là phong cách âm nhạc của Bạch Đế, không thích hợp cho sân khấu thi kỹ.

Trương Hi Dương có năng lực bùng nổ.

Lẽ nào Bạch Đế hi vọng Trương Hi Dương hát từ ngữ thấp tới tâm trí ở trận chung kết?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 99: Muốn đeo vương miện (Bạch Ngân Bát Bát/1) trong ngành đang thảo luận, các bạn trên mạng cũng đang bàn tán sôi nổi, liên quan đến trận chung đánh giữa Trương Hi Dương và Loan Nữ, tin tức này nhanh chóng được liệt kê trong đề tài nóng rục thứ nhất của vô số người, trực tiếp xông lên bình đài Cực Quang!

Hôm nào Trương Hi Dương sẽ trình biểu diễn trận chung kết cho Bạch Đế Tân Ca.

Dưới chủ đề náo nhiệt nhao nhao, cách trận chung kết còn vài giai đoạn, nhiệt tình của mọi người đã sớm được điều động lên, phảng phất như nhiệt độ của trận chung kết!

“Chờ mong bài ca mới của Bạch Đế!”

“Không nghĩ tới lúc ta là Kên Kỷ Tử thì có thể nhìn thấy Trương Hi Dương hợp tác lần thứ hai với Bạch Đế. Hai người bọn họ ta cảm thấy rất xứng, ca khúc hợp tác trước đó ta rất thích.”

“Trương Hi Dương có thể đoạt giải quán quân sao?”

“Tranh tài nhiều năm như vậy, Trương Hi Dương luôn xếp hạng hai người đầu tiên, chỉ cần trận chung kết không được liên lụy thì nhất định có thể đoạt quán quân.”

“Mẹ kiếp.”

“Các người phân tích những chuyên gia trên mạng à, rất nhiều chuyên gia trong ngành đều nói, sóng này của Trương Hi Dương có chút không ổn a.”

“Đừng nghe chuyên gia!”

“Lời chuyên gia chính là đánh rắm, tác phẩm bình quân của Bạch Đế chất lượng đều rất cao, lại thêm năng lực bản thân

của Trương Hi Dương, đoạt quán quân hẳn là không có áp lực gì nhỉ?”

“Trừ phi Bạch Đế vừa ca hát lật xe.”

“Người không hiểu được, loại tranh tài này không phải đơn thuần nhìn phong cách bài ca, cũng phải xem phong cách nhạc ca, phong cách âm nhạc Bạch Đế cũng không chiếm ưu thế trong trận đấu tài năng, thậm chí là có hoàn cảnh xấu tự nhiên, không tin người đem ca khúc lúc trước của hắn đều nghe một lần.”

“Qu đó? Có câu đó? Có nhà sao chép được không?”

“Đề nghị chuyên gia không cần đề nghị, có người đã bị chuyên gia tẩy não rồi.”

“Ta cảm thấy lần này các chuyên gia nói rất có lý, trừ phi Bạch Đế chuyên môn viết cho Trương Hi Dương một bài ca mới thích hợp cho thi đấu, bằng không dựa theo tác phẩm trước kia của hắn, quả thật không thích hợp ở sân khấu thi đấu của Nữ Nhi.”

“Bạch Đế có thể viết ra được ca khúc đấu sao?”

“Từ tác phẩm trước kia của Bạch Đế thì xem có hơi khó, nhưng nếu Trương Hi Dương đã có quyết định, ta là fan.”

Vô số đề tài diễn ra.

Tranh luận bắt đầu xuất hiện.

Bởi vì hiện tại Trương Hi Dương quá đỏ, không chỉ đang chú ý hắn trong nghề, mà các bạn trên mạng cũng đang chú ý đến hắn, truyền thông cũng đang quan tâm hắn, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy các tiêu đề tiêu khiển và nói chuyện diễn sinh tương quan tới hắn, đương nhiên hôm nay cũng tương tự:

Kê Y Y là vòng sơ khai dưới ánh trăng!

Chữ Bằng, Trương Hi Dương lại hợp tác với Bạch Đế Tương lần nữa!

Tranh chung kết của Kỳ Ngạn Hi Dương muốn hát Bạch Đế Tân Ca trợ lực trùng kích Bằng Quý!

Các chuyên gia không xem trọng trận chung kết của Trương Hi Dương! Chữ Bằng!

Nhân sĩ chuyên nghiệp đề nghị Trương Hi Dương đừng hát khúc Bạch Đế Tân Ca ở trận chung kết.

Lưu lượng trận chung kết của Kỳ Hi Dương gia trì, Bạch Đế tân ca hoặc lại lần nữa thống trị thi đấu Quý bảng!

Kỳ Bạch Đế lâm vào tranh luận?

Khắp nơi các loại nghị luận sôi nổi, tỷ tỷ Lâm Hi cố ý gọi điện thoại cho Lâm Tri.

“Có áp lực không?”

“Áp lực gì?”

Lâm Tri Bạch cười hỏi lại, hẳn đương nhiên cũng để ý các loại thanh âm trên mạng, nhưng cũng không để ở trong lòng. Tính tình các chuyên gia chính là như vậy, trước đó Chử Bằng ta ái ký ca từ 《Chẳng phải cũng là các loại nhân sĩ trong ngành không hiểu sao?

Được rồi.

Tỷ tỷ cũng không biết thân phận của đệ đệ, làm nhân vật đầu tư, Lâm Tri Bạch đã trải qua một lần tình huống tương tự.

“Ngươi không có việc gì là tốt rồi.”

Lâm Hi cười nói: “Ta là sợ một số người trong nghề xướng suy, ảnh hưởng đến tâm thái của ngươi, đám người kia không đáng tin cậy, có đôi khi nói ra một ít lời chưa chắc là ý tưởng chân thật trong lòng, thuần túy là muốn có con mắt, ngươi muốn ở trong vòng tròn này, sau này tình huống như vậy sẽ gặp phải rất nhiều.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch thật sự không thêm để ý, đây mới phải đầu đầu a, nếu muốn chơi bời giải trí đế quốc, tương lai sẽ phải đối mặt mưa gió, chỉ có thể khoa trương hơn so với hiện tại, hẳn đã sớm có giác ngộ ở phương diện này, muốn đeo vương miện tất phải chịu trọng.

“Vậy là tốt rồi.”

Lâm Hi cười nói: “Nếu như áp lực của ngươi quá lớn, cũng có thể để Trương Hi Dương đổi ca, dù sao ca này của chúng ta

chất lượng cao, không dựa vào nhiệt độ trận chung kết cũng có thể giành được hạng nhất.”

“Không đổi.”

Lâm Tri Bạch không chút do dự, biết rõ Trương Hi Dương hát ‘Hoa Hỏa Tr’ là lựa chọn tốt nhất, vậy tại sao phải đổi ca?

Sau đó.

Giang Thành gọi điện thoại tới: ” dư luận trong ngành đối với ông chủ rất bất lợi a, có muốn giải thích một chút hay không, ông chủ hẳn là có dự án đi?”

“Không.”

“Nhạc khúc ở trận chung kết kia có nắm chắc không?”

“Trên thế giới này không có trăm phần trăm chuyện.”

“Ông chủ nói vậy ta an tâm rồi.”

Giang Thành trơ mắt nhìn Lâm Tri Bạch một đường sáng tạo ra sự nghiệp lớn, cho nên hiểu rất rõ chính mình, ông chủ này rất ít khi đánh trận nào không nắm chắc.

Không có chuyện trăm phần trăm?

Lời này không sai, đạo lý quả cũng đúng, nhưng việc ông chủ làm đến nay, trăm phần trăm đều đã hoàn thành!

...

Đối với tranh luận dư luận, Lâm Tri Bạch không đáp lại, Trương Hi Dương cũng không trả lời, về phương diện thần thoại lại càng không quan tâm.

Bên trong ngành có người bắt đầu thờ dài:

“Thật không biết tên Bạch Đế này nghĩ thế nào, sao phải chịu mạo hiểm lớn như vậy. Nếu Trương Hi Dương vì phong cách ca khúc mới của Bạch Đế mà không thích ứng trận chung kết thua của thua thì Bạch Đế sẽ phụ trách gánh tội đó.”

“Người mới có ngạo khí.”

“Không bỏ được mặt mũi thì không xuống đài được.”

“Lúc này không buông bỏ được vóc dáng là hành vi ngu xuẩn, hay là nói hẳn đang cực thực lực của Trương Hi Dương đủ

manh cuối cùng có thể thắng?”

“Thắng thì như thế nào?”

“Người khác sẽ chỉ nói là Trương Hi Dương lợi hại, sẽ không nói là bài hát của hắn lợi hại, bởi vì phong cách âm nhạc của hắn ở trong trận đấu chính là ăn thiệt thòi.”

“Thật ra ta cảm thấy bình thường.”

“Người xem Bạch Đế này không theo đuổi số một phát ca, ở trên bảng xếp hạng không nhúc nhích chạy bộ vào sân khấu, có thể thấy được chính là chủ nhân tùy hứng, có chút noi theo ý của Khúc phụ.”

“Thật ra ta rất bội phục hắn.”

“Người dám đặt tên cho mình là Bạch Đế, không có phần tùy hứng này ngược lại kỳ quái đi, nhưng loại kiêu ngạo cùng tự phụ này sẽ hại hắn a.”

“Đáng tiếc.”

“Đoán chừng hắn muốn tập hợp lại xem.”

“Dù sao người làm tác đàn có thể cởi mai, đây mới là nguyên nhân hắn không sợ hãi a, chính là đổi cái tiêu hào bắt đầu lại một lần nữa rồi, mọi người chú ý kế tiếp có người mới tương đối yêu nghiệt nào làm ca khúc, có khả năng chính là Tân Hào của Bạch Đế.”

Có người xuất phát từ nội tâm.

Có người thuần túy là vì đồ kị.

Bạch Đế quật khởi quá nhanh, thành tích quá chói mắt, trong vòng tròn khó tránh khỏi có người sinh lòng xấu xa, cho nên cố ý mang theo tiết tấu.

...

Mà trong những ngày kế tiếp, tỷ thí của ca nữ ta vẫn đang tiếp tục, trận chung kết phải đến mừng một tháng sau mới bắt đầu.

Thời gian thứ chín, Trương Hi Dương xếp thứ nhất!

Cấp mười, Trương Hi Dương lại lần nữa giành được đệ nhất!

Đây đã là đứng thứ nhất thứ sáu Trương Hi Dương lấy được trong học thứ sáu mà ca tử ta hô hào.

Mười kỳ thi đấu lão Trương vậy mà cầm sáu đệ nhất, Lâm Tri Bạch đều có chút bị hù dọa, đoán chừng tiết mục này về sau mặc kệ làm thêm bao nhiêu quý trình, đều rất khó có khả năng có người có thể phá vỡ kỷ lục này, trừ phi có tuyển thủ cấp Ca Vương dự thi.

Vì thế.

Lâm Tri Bạch còn cố ý hỏi ý kiến đối với hệ thống, kết quả biết được kiếp trước ta là ca sĩ nhiều năm làm ra như vậy, có một ca sĩ có thể so sánh được với Trương Hi Dương.

Kiệt Nhĩ Tap!

Sau bài ca quốc tế!

Chính là người được bạn trên mạng gọi là “Kết Thạch tử”, kết quả thi đấu vượt nước mười một kỳ xếp thứ nhất trong vòng mười một, nhưng biểu hiện của Trương Hi Dương tựa hồ so với kết Thạch tử càng khoa trương hơn một chút, dù sao hẳn cũng là người có khí tốt nhất trong tiết mục, đồng thời xướng công cũng mạnh nhất ca sĩ, thực lực của cấp ca vương tham gia thi đấu này, thật sự có ý nghiền ép.

Rốt cuộc!

Cuối tháng sắp tới!

Trận đấu kỳ thứ mười một bắt đầu!

Thời hạn này là trận chung kết giữa ca muội ta là trận chung kết!

Vòng chung kết là thi đấu chung kết, người xem chú ý trận đấu kỳ này nhiều hơn bất kỳ kỳ kỳ kỳ kỳ nào trong kỳ thi, nhưng đệ nhất bản kỳ lại bị Hạ Vũ Long cho vào trong túi, cuối cùng Trương Hi Dương cầm đệ nhị, không tiếp tục nghiền ép toàn trường, phi thường đáng tiếc, phải biết lần cuối cùng kết thúc trận đấu kia, là phải tính vé vào vòng thi đấu nửa ngày này đây, nói cách khác thi đấu giữa ca, cho dù cao nhất toàn trường cũng không nhất định có thể vững vàng đoạt giải quán.

Thời hạn này kết thúc.

Trên mạng thảo luận cực kỳ nhiệt liệt, một là bắt đầu trận chung kết vào tháng sau, cũng chỉ còn lại mấy ngày, hai là vì

thời kỳ này Trương Hi Dương không tiếp tục giành hạng nhất, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến thành tích trận chung kết của hắn!

“Thật là đáng tiếc.”

“Trương Hi Dương đạt được đệ nhất lục kỳ, kết quả trận chung kết lại đứng thứ hai, chuyện này nhất định sẽ ảnh hưởng đến trận chung kết. Ài, đọc sách mà có thể tạo ra ảo giác. Hoan Hoan Hoan: “Chết rồi.”

“Trận chung kết còn không đòi ca sao?”

“Các chuyên gia chỉ ít có một điểm nói không sai, nếu như Trương Hi Dương hát bài mới cho Bạch Đế ở trận chung kết, lại bởi vì phong cách âm nhạc của Bạch Đế không phù hợp với sân khấu, dẫn đến trận thua cuối cùng mà nói, Bạch Đế là phải chịu trách nhiệm gánh tội.”

“Ta cũng đang lo lắng đây.”

“Điều khác không nói trước, nếu như Trương Hi Dương thua trận bài của Bạch Đế, về sau fan của Trương Hi Dương còn không hận Bạch Đế sao?”

“Nếu ta là Bạch Đế, chắc chắn ta sẽ không gánh cái tội này.”

“Lão sư của Bạch Đế rất dũng mãnh, đến bây giờ vẫn không chịu nhả ra, lẽ ra phải là tiết tấu quyết định hòa vì chuyên gia mới đến, không biết là có chỗ dựa, hay là bị dư luận hạn chế không xuống đài được?”

Tất cả mọi người đều đang tò mò:

Bạch Đế sẽ trở thành hiệp khách gánh tội thay sao?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 100: Nơi bắt đầu giấc mơ (Bạch Ngân Cửu/ 18) dù sao đây cũng là chuyện rõ ràng, nếu như Trương Hi Dương không có được quán quân, sau này fan của hắn tuyệt đối sẽ hận chết Bạch Đế, đem tội quy tội là do phong cách âm nhạc của Bạch Đế không thích hợp cho sân khấu thi đấu, tuy rằng hiện tại fan của Trương Hi Dương vẫn chưa nói gì, đáng vẻ như chúng ta ủng hộ quyết định hai phe, dù sao kết quả vẫn còn chưa ra!

Mà lúc này trong nhà.

Mẹ đã bắt đầu lo lắng rồi.

“Ta thấy trên mạng có rất nhiều người đang nói, nếu như Trương Hi Dương thua Tiểu Hắc chúng ta phải chịu trách nhiệm, vậy không có đạo lý a, làm sao lại muốn Tiểu Hắc chịu trách nhiệm?”

“Mẹ...”

Lâm Thắng Thiên dở khóc dở cười nói: “Người đừng nghe mấy chuyên gia trên mạng nói lung tung, đừng nói Trương Hi Dương sẽ không thua trận đấu, cho dù là thua Tiểu Hắc cũng tuyệt đối không cần phụ trách!”

Lâm Thắng Thiên cũng từng lo lắng.

Bất quá mấy ngày nay hắn tập luyện nghe biểu diễn biểu diễn của Trương Hi Dương biểu diễn, hắn liền hoàn toàn không lo lắng nữa, với tư cách người chế tác tiết mục, Lâm Thắng Thiên hiểu rõ số lượng bài ca mới của đệ đệ hơn bất kỳ ai hết!

Bài hát này vô cùng thích hợp với sân khấu!

Mẹ rất bất mãn nói: “Ta mặc kệ những thứ này, dù sao Tiểu Hắc chúng ta không chịu trách nhiệm, người khác yêu ai?”

“Yên tâm đi.”

Lâm Hi cũng cười theo, nói: “Kỳ thật chẳng qua là các chuyên gia trong nghề cảm thấy phong cách của tiểu Hắc không thích hợp tham gia cuộc thi, nhưng bọn họ lại không biết phong cách của tiểu Hắc Ca là gì.”

Đây chính là kết quả tư duy quán tính dẫn đến.

Ai có thể ngờ được ca khúc mới của Bạch Đế lại hoàn toàn thay đổi phong cách?

Hoặc là nói ai có thể nghĩ đến tất cả tác phẩm mà Bạch Đế phát ra trước mắt này, toàn bộ đều là loại khúc hát nhẹ nhàng phong cách bình thản này, bài hát mới vậy mà lại là khúc phong của Áo Tư Lạp Đức?

Tương phản quá lớn!

Hoàn toàn là hai thái cực!

Đây là kết quả do chênh lệch về tin tức dẫn đến.

Ngay cả Lâm Hi vừa nghe được bài 《 Hoa Hỏa 》 này cũng bị dọa nhảy dựng, không dám tưởng tượng đây là ca khúc mới đệ viết, phong cách tác phẩm của đệ thật sự là quá lớn!

Đương nhiên.

Náo loạn thì âm ỉ.

Náo thì náo.

Cuộc sống trôi qua từng ngày, Lâm Tri Bạch cũng lười đi quản những cái gọi là chuyên gia nói như thế nào, ngay cả chỗ ở an tâm viết ‘Cửa hàng tạp hóa giải ưu’, hai mươi vạn chữ cũng sắp viết xong rồi.

Dần dần.

Ngày thi đấu tới gần, mấy ngày cuối cùng đếm ngược, thời gian càng gần, trên mạng lại càng náo nhiệt, ngành sản xuất nội ngoại và truyền thông thông đều không nhàn rỗi, mỗi ngày đều quay chung quanh trận đấu tuyển ca của Trương Hi Dương lẫn qua lộn lại trò chuyện.

Ba ngày!

Hai ngày!

Một ngày!

Rốt cục cũng đến ngày vòng chung kết!

Hiện tại ghi chép hiện trường giải trí thần thoại này, sau khi Lâm Thắng bận trước bận rộn, hẳn là người chế tác tiết mục này, cũng đảm nhận chức đạo diễn, nhưng lại không phải tổng đạo diễn.

“Người xem sắp ra trận!”

“Các bộ phận chuẩn bị sẵn sàng!”

“Hôm nay là trực tiếp, tuyệt đối không thể rút xích, trạng thái của các lão sư ca ca phải bất cứ lúc nào cũng có thể xác nhận.”

“Ta nhận được.”

“Những chữ viết tổ chức một vài người đi tới, những chữ viết phát sóng trực tiếp phải đồng bộ, tiếp tục làm thí nghiệm cuối cùng để xác nhận.”

“Người xem tiến vào!”

“Thân phận đã được xác định!”

“Các khán giả đã nhập tọa, bảy vị lão sư ca ca đều đã tiến vào phòng hậu chiến rồi, thiết bị cho phép đi thử cũng không thành vấn đề.”

“Người chủ trì ngồi sẵn sàng!”

Tổ cụ có kênh bên trong đang giao lưu, có chút binh hoang ngựa loạn, tinh thần mọi người tập trung cao độ phụ trách công việc của mình.

Mà ở hiện trường phát sóng trực tiếp.

Giờ phút này lại là một mảnh nhẹ nhàng và náo nhiệt.

Khán giả trên khán đài châu đầu ghé tai.

Trên mặt tất cả mọi người tràn ngập hưng phấn cùng chờ mong, dù sao hôm nay chính là ngày phát trực tiếp trận đấu của ta là áo ca, tất cả mọi người đều trông thấy muốn mặc một ngày này rất lâu rồi!

Hàng thứ hai trên khán đài.

Lâm Tri Bạch ngồi ở vị trí tương đối gần trung gian, bên tai vừa vắn có thể nghe được tiếng người xem thảo luận chung quanh.

“Rất chờ mong trận chung kết!”

“Hôm nay chắc có người chủ trì chính thức, nhưng người chủ trì này không phải trọng điểm. Hôm nay ta rất hiếu kỳ xem cuối cùng ai có thể đoạt quán quân.”

“Trương Hi Dương à!”

“Khẳng định lão Trương!”

“Các chuyên gia trên mạng không phải nói Trương Hi Dương muốn hát bài mới của Bạch Đế, nhưng phong cách âm nhạc của Bạch Đế không có hi vọng đoạt giải quán quân sao, hiện tại ta có vẻ xem trọng Hạ Vũ Long lão sư đoạt giải quán quân, người đầu tiên thực lực không thể chê, cơ hồ mỗi kỳ đều là ba người đứng đầu, nếu như không phải biểu hiện của Trương Hi Dương thật sự quá biến thái, có lẽ hẳn cũng tốt hơn mấy người đứng đầu rồi, nhưng trận thi đấu hiện tại Trương Hi Dương muốn kéo khó, vậy Hạ Vũ Long khẳng định có thể nắm chắc cơ hội.”

“Người tin chuyên gia?”

“Cho dù người không tin Bạch Đế, thì cũng phải tin tưởng Trương Hi Dương chứ, hai người bọn họ lại không ngốc, làm sao biết không thể làm, nhất định là có chút tự tin nên mới dám chơi như vậy chứ.”

“Cái gì? Minh Tài Loan Loan Thái Kiều Đình!?”

“Người chính là loại cỏ đầu tường điển hình nhất, dễ dàng vắn diệt vắn nhất, hiện tại trên mạng rất nhiều người chính là thiếu khuyết năng lực suy nghĩ độc lập, muốn nói ai có thể đoạt giải quán quân, trong nháy mắt thi đấu vắn biến, tất cả mọi người đều có thể a, Trương Hi Dương Sơn Nhạc Hạ Long ai đoạt giải quán ta cũng không thấy lạ.”

“Trương Hi Dương vẫn là số một.”

Lâm Tri Bạch nghe người xem bàn tán xôn xao, khóe miệng nhếch lên nụ cười, chuyên gia quả thật rất nỗ lực để có thể ôm

theo tiết tấu, nhưng đại đa số mọi người vẫn tin tưởng Bạch Đế và Trương Hi Dương.

...

Hậu trường.

Chuẩn bị gần xong, Lâm Thắng nhìn thời gian rồi mở miệng nói: “Bắt đầu phát sóng hình đếm ngược, chuẩn bị kết nối với tín hiệu phát sóng trực tiếp!”

Năm!

Bốn!

Thứ ba!

Hai!

Một!

Theo đếm ngược hoàn thành!

Sắp kết nối với tín hiệu phát sóng trực tiếp rồi!

Ánh đèn hiện trường lập tức hoa lệ nổ tung!

Vị chủ trì phát biểu mà hai thần thoại giải trí phái tới, bước lên vũ đài, “Hoan nghênh các bằng hữu Kỳ Đức Đương trước khi xuất phát TV, lấy tên Thi Ni Tử Thủy Long Tuyên!”

“Hiện trường đang phát trực tiếp cho ngài!”

Mà trong nháy mắt khi kết nối tín hiệu phát trực tiếp thành công, vô số người xem đang xem phim ở trên thần thoại đều sôi trào, lúc này hình đạn đạn pháo trực tiếp nổ tung!

“Bắt đầu rồi!”

“Hàn Nguyệt Sương cố lên!”

“Trương Hi Dương nhanh chóng xông lên vệt!”

“Lão sư của Trương Hi Dương tắt thắng!”

“Nhạc Sơn Côn Bằng, vượt qua núi cao!”

“Không ai làm vòng tay cho ta động thủ, vậy để ta làm.”

“Đau lòng một đợt Tôn cóc, đều không có fan cuồng tới đây sao...”

“Đúc Phong báo Tôn Cốc!”

“Chờ Trương Hi Dương biểu diễn Bạch Đế Tân Ca!”

” chuyên gia nói...”

“Đừng quản mấy chuyên gia bỏ đi, ta là đầu óc Bạch Đế, đợt này nhất định phải tin tưởng Bạch Đế, cũng tin tưởng thực lực của Trương Hi Dương!”

Lưới điện chi chít!

Đây chính là bảng bài tổng nghệ cấp một Tần Châu, độ nóng của trận chung kết là thứ đệ tử Mông võ bắt đầu Hành tới nay cao nhất!

Trên mạng lưới.

Vô số người vừa nhìn xem trực tiếp vừa thảo luận, các loại kết quả dự đoán xếp hạng trận đấu hôm nay, đương nhiên cũng có rất nhiều người tò mò với những bài ca Bạch Đế mới mà Trương Hi Dương đang biểu diễn hôm nay.

Không chỉ có bạn trên mạng.

Mọi người trong ngành cũng đang xem trực tiếp.

Không ít chuyên gia một bên xem tiết mục mở màn, một bên thông qua các đàn tấu chương phát ra ý nghĩ của mình, ví dụ như đám ca sĩ hôm nay sẽ thả ra đại chiêu như thế nào, dù sao trận chung kết sẽ phải liều mạng.

Rốt cuộc!

Náo nhiệt kết thúc!

Đêm nay người làm ca sĩ thứ nhất lên sân khấu, rút tới thẻ số đầu là Lâm Thủ Nhất kém, sau khi hấn đi lên sân khấu không bao lâu, người xem ở hiện trường chợt nghe được một trận nhạc quen thuộc.

“Khi người đi vào nơi sung sướng này...”

Tất cả mộng cùng tưởng tượng ở trên lưng!

Các màu trên mặt trang điểm đủ loại màu sắc

Không ai nhớ được hình như người.”

Khúc mục biểu diễn kèm còi của Lâm Thủ Nhất rõ ràng là tác phẩm thành danh tiêu sấu của hắn!

Lâm Thủ Nhất hát rất nghiêm túc, chính bài hát không hề rối loạn, chính là dùng phối khúc nguyên bản để hát, giống như cố ý đang dùng phương thức này biểu đạt cái gì.

Giờ khắc này.

Không cần nói nhiều, mọi người đều hiểu ý tứ của Lâm Thủ Nhất ở trận chung kết, biểu diễn Chử Bằng buồn bã, là Lâm Thủ Nhất chào Bạch Đế vụng về, đồng thời cũng là để biểu đạt sự ủng hộ của mình đối với Bạch Đế, bởi vì đây là tác phẩm xử nữ của Bạch Đế.

Trên lưới.

Rất nhiều người thảo luận.

“Đều nói Trương Hi Dương có tình có nghĩa, vòng tay của chúng ta cũng không tệ chút nào, biểu thị rất tươi sáng ủng hộ Bạch Đế lão sư!”

“Quần hoa!”

“Bài hát chung kết này, khẳng định không phải là hảo bài gì, dù sao mọi người rất quen thuộc, nhưng có lệ mắt, khả năng ta tương đối cảm hứng a.”

” ủng hộ Bạch Đế.”

“Là fan của Trương Hi Dương, nhịn không được muốn nói mấy câu, rất nhiều người trên mạng đều nói, nếu như lão Trương vì bài hát mới của Bạch Đế mà thua trận đấu võ đài, bọn ta sẽ hận Bạch Đế chết, đây tuyệt đối là phỏng đoán thậm chí nói xấu, chúng ta sẽ không để Bạch Đế gánh tội.”

“Vì sao?”

“Bởi vì Trương Hi Dương đọc sách xoạt xoạt, âm mưu quỷ quái. Xe này do Bạch Đế viết bài hát, càng bởi vì Trương Hi Dương từng nói, hắn tham gia kiều nữ của ta, chính là nhận lời mời của lão sư Bạch Đế, không có Bạch Đế, chỉ sợ mọi người đã quên Trương Hi Dương là ai rồi, đừng có gọi đám fan của Trương Hi Dương chúng ta, nói giống như một tên ăn cháo.”

“Không ai cũng nổi cả.”

“Mỗi vị lão sư dự thi đều vô cùng ưu tú, trận chung kết đều dựa vào bản lĩnh mà thôi, thua cũng đừng trách ai, đây không phải là nguyên nhân chúng ta thích tiết mục này sao? Để những chuyên gia kia ngậm miệng, chúng ta hãy nghe nhạc đảng hoàng, chỉ cần là bài múa tốt, tất cả dư luận cùng tranh cãi đều không quan trọng!”

Trên sân khấu.

Lâm Thủ Nhất hát xong “Tiêu tiêu sâu kiêu diễm”, cũng không có hô cái gì “Ta ủng hộ Bạch Đế sư phụ”, hắn chỉ là khom người vớ dưới đài một cái nhẹ giọng mở miệng nói:

“Bài này... Là chỗ mà giấc mộng của ta bắt đầu.”

Câu Nguyệt phiêu, ngày mai viết xong đoạn này...

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 101: Đoạt quan? Phương thức của Lâm Thủ Nhất như vậy, mang theo người xem tỉnh táo suy nghĩ về tác phẩm xử nữ của Bạch Đế, bài ca này là từ giấc mơ của ông ta, còn Bạch Đế là người mà ông ta có thể chạm đến giấc mơ. Giờ phút này ông ta đã không quan tâm trận đánh sẽ xếp hạng thế nào nữa, làm ca sĩ trẻ tuổi kiên trì đến trận chung kết đã là thành công. Hôm nay ông ta chỉ muốn hát bài ca có ý nghĩa nhất đối với mình mà nói.

Ca khúc kết thúc.

Toàn trường vỗ tay.

Lâm Thủ Nhất ủng hộ vô thanh thắng hữu thanh, bởi vì bài tập này là phong cách ngâm nga nhẹ nhàng của chiêu bài Bạch Đế, hẳn không cần phải nổ tung toàn trường, chỉ cần dùng một cái chân tâm để hát, cũng có thể đả động lòng người, có thể cuối cùng bài danh của hắn sẽ không quá cao, nhưng ai cũng không cách nào phủ nhận sự ưu tú của trận biểu diễn này.

Sau đó.

Ca ca thứ hai.

Hàn Nguyệt Sương bước lên.

Nữ ca ca trẻ tuổi nhất trong tiết mục này, hơi thở của người xem trong Hàn Nguyệt Sương cũng không thấp, thậm chí truyền thông truyền thông còn gọi nàng là “Khâm Thiết Phế Tiểu Ca”!

Cao âm trong trẻo!

Có ca ca, tiềm lực!

Đánh giá như vậy không thể nói là không cao, Hàn Nguyệt Sương cũng thật xứng đáng được đánh giá như vậy, một bài hát trong trận chung kết này của nàng có nguyên tố hệ điện, vô cùng trẻ tuổi, quan trọng nhất là nàng đã nhảy múa ở trên đài rồi!

Khuôn mặt tươi cười mê người.

Một nhãn tuyến màu đen.

Trong sàn nhảy nhảy nhảy.

Trong lúc biểu lộ tràn ngập sự động tĩnh đó, trên sân khấu xuất hiện từng trận khói mù, Hàn Nguyệt Sương bay phấp phới vây quanh, một khúc cuối cùng làm cho người xem mê người, đầu ngón tay mang theo một chút khinh miệt, đây là cách nói rõ ràng diễn đạt của ca khúc, bầu không khí toàn trường đều bị đẩy về phía cao trào, dưới đèn Truy Quang đủ mọi màu sắc, tiếng thét chói tai cùng tiếng hoan hô vang lên không dứt!

“Không hổ là trận chung kết!”

“Không nghĩ tới Hàn Nguyệt Sương còn biết khiêu vũ, bài này làm cho ưu thế tuổi trẻ của nàng hoàn toàn hiển lộ ra, nghe quá high, thật sự đang phóng đại chiêu thức a!”

“Nghe xong rất sáng khoái!”

“Đây tuyệt đối là một trận biểu hiện tốt nhất từ lúc Hàn Nguyệt Sương dự thi tới nay, trong lúc trước có thể trùng kích thứ nhất!”

“Oa!”

“Hàn Nguyệt Sương cô lên!”

“Thuật phóng đại a!”

“Hàn Nguyệt Sương tuyệt đối có hy vọng trở thành một trong những nhân vật thủ lĩnh nữ ca trẻ tuổi của Tần Châu chúng ta, trong bạn cùng lứa tuổi hầu như không tìm ra mấy người so với bà ấy còn muốn ưu tú hơn!”

“Không phải muốn bắt quán quân chứ?”

“Nhìn màn biểu diễn sau lưng đi, đây chính là chiến thuật, khẳng định không chỉ một mình Hàn Nguyệt Sương ẩn giấu đại chiêu, hôm nay chắc chắn có thể sáng khoái!”

Đây chính là trận chung kết!

Múa mỹ càng thêm hoa lệ!

Người xem càng thêm nhiệt tình!

Mọi người đều huy động Huỳnh Quang Bông!

Ngay cả Lâm Tri Bạch cũng khó tránh khỏi bị lây nhiễm bầu không khí, hưởng thụ biểu diễn trên sân khấu. Hàn Nguyệt Sương này vô cùng ưu tú, khiến ấn tượng của hắn rất sâu sắc.

Tiếp theo.

Ca ca thứ ba.

Tôn Cốc ra sân.

Tôn Cốc hát “Quang Nguyệt Tông”, lần này không hát được, nhưng hắn chuẩn bị trận chung kết vô cùng đầy đủ, vậy mà chọn một bài hát ru tuổi độ khó cực cao, vận dụng các loại kỹ xảo biểu diễn biểu diễn cũng đạt đến cực hạn!

...

Trên mạng lưới.

“Nếu chỉ luận kỹ xảo, Tôn Cốc hoàn toàn không kém gì những ca vương kia, khuyết điểm của hắn là âm thanh thiếu một chút cảm tình, nhưng bài tập này coi như là kỹ xảo cùng tình cảm đều đạt tiêu chuẩn rồi.”

“Đây là liều mạng a!”

“Đây tuyệt đối là trận so với trận đấu của hắn tốt nhất, so với trận đấu Nguyệt Quang kia còn muốn tốt hơn, đây là mị lực vận dụng kỹ xảo đến cực hạn!”

“Ta thích trận này!”

“Trong tất cả hiện trường của Tôn cốc, bài hát này có thể xếp ở ba vị trí đầu, thậm chí nói là đệ nhất cũng không quá, cơ hồ là phát huy hơn bình thường.”

“Nhìn kia!”

“Sáng sau còn có ca sĩ khác khoa trương đây!”

Hiện trường người xem không nhìn thấy hậu trường, nhưng người xem trước máy truyền hình là có thể nhìn thấy, phát trực

tiếp sẽ biên tập tình huống ở hậu trường chuẩn bị chiến đấu.

“Áp lực của ta thật lớn.”

Hàn Nguyệt Sương vừa mới hát xong bài hát cũng đầy trang điểm, nghe Tôn Cốc biểu diễn, bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ ngực, bộ dáng còn có chút đáng yêu.

“Kỹ xảo của hắn thật tốt.”

Hạ Vũ Long cũng nghiêm túc gật đầu nói.

Cách vách là phòng chuẩn bị cho Nhạc Sơn Tiêu.

Vị “cha lớn” này trang điểm ngày hôm nay, cả người xinh đẹp hơn rất nhiều, vừa biểu diễn vừa nói: “Tiểu Tôn thật sự là nhân tài hiếm có trong tay nữ ca trẻ tuổi của Tần Châu đấy.”

Lúc này.

Tiền kính cắt đến gần Trương Hi Dương.

Hôm nay Trương Hi Dương mặc áo da màu đen, nhắm mắt dưỡng thần trong lúc yên tĩnh chuẩn bị chiến đấu, quản lý cũng không quấy rầy hắn, chỉ nhỏ giọng nói với nhân viên công tác: “Hôm nay Trương lão sư quá im lặng rồi.”

Chuẩn bị chiến đấu cũng lạnh lẽo.

Trương Hi Dương mà mọi người quen thuộc, là một người rất có hệ Phật, sẽ không khiến cho người ta có cảm giác quá nhiều, mọi người nhìn liền thân thiết, nhưng đêm nay hòa bình của hắn không giống lắm, giống như có một thay đổi khó có thể diễn tả bằng lời.

...

Sau đó tuyển thủ Tôn Cốc sẽ đi lên phía sau bỏ vị trí, vận khí tương đối tốt hơn nên trà trộn vào trận chung kết, đối phương cũng biết rõ bất luận kỹ thuật hay là kỹ thuật đều không bằng tuyển thủ khác, vì thế dứt khoát chọn một bài hát vô cùng thất vọng, chỉ là luận đi tâm lại kém hơn Lâm Thủ Không, cho nên người xem vang vọng rõ ràng không nhiệt liệt bằng mấy vị trước đó.

Thăng đến...

Nhạc Sơn Côn Bằng lên đài!

Là tuyển thủ xuất hiện trong vị thứ năm, Nhạc Sơn Tiêu vừa xuất hiện trên sân khấu liền trở nên nhiệt tình với người xem, nhất là sau một hồi biểu diễn thanh thế đã yếu đi, mọi người rất hi vọng sân khấu này một lần nữa nổ tung!

Ầm ầm!

Nhạc Sơn Tiêu không phụ sự mong đợi của mọi người, khúc nhạc thom trước tấu chính là tiếng sấm nổ vang, có thể tưởng tượng đây là một tác phẩm có thể đem lời nói cao giọng của nàng phát huy đến mức tận cùng!

Quả nhiên.

Khí thế của bài hát này giống như Thái Sơn áp đỉnh, nồng đậm cảm giác áp bức ập vào mặt, tiếng nói hùng hậu kia phảng phất như mang người xem vào một thế giới chiến tranh!

“Rồng ở nơi dã!”

“Vân Lô Kiếp!”

“Phong vũ tuyết!”

“Trường An Dạ!”

Đây là một tác phẩm của bài ca sau bài ca, không phải một bản tình ca truyền thống, mặc dù chủ đề là tình yêu không sai, nhưng đồng thời cũng miêu tả một triều đại hưng suy nào đó thời cổ đại, giọng nói đơn bạc căn bản không chông đỡ nổi bài hát này, nhưng Nhạc Sơn Tiêu lại làm được, nàng thậm chí không thua gì bài ca hát vị kia!

Dưới đài.

Người xem bị rung động thật sâu!

“Lần đầu tiên ta nghe bài hát này đã bị rung động qua, vốn tưởng rằng trừ bài hát ban đầu, ai tới cũng sẽ không có hiệu quả như vậy, nhưng nhạc phụ phá vỡ nhận thức của ta.”

“Quá mạnh mẽ!”

“Mạnh đến đáng sợ!”

“Mấu chốt nhất là nhạc phụ không chỉ mạnh hơn mà còn vững vàng, bài hát này có độ trên một phần ca khúc rất khó, nhưng bà ta lại không cần tốn sức mà lên! “

...

Cùng lúc đó.

Ký túc xá đại học nào đó.

“Ta vốn cho là Hàn Nguyệt Sương và Tôn Cốc có hy vọng tranh đoạt quán quân, nhưng hai người Nhạc Sơn Côn vừa ra trận thì hai người bọn họ đã không có hi vọng quá lớn, cái này là một núi còn cao hơn một núi a!”

“NỔ!”

“Nhạc phụ!”

“Nhạc Sơn Côn Bằng thật không hổ danh là môn đoạt quán quân trong top 3 lâu dài, bài hát này cũng là bài mà nàng phát huy tốt nhất trước mắt, thực hiện được đột phá của bản thân!”

...

Vẫn là trước TV.

Trong nhà Lâm Tri Bạch, cha mẹ và tỷ tỷ cũng đang xem thi đấu. Bọn họ không đi hiện trường, bởi vì thật sự quá khẩn trương, không nghĩ tới nhìn ti vi trong nhà cũng căng thẳng như ở trên ti vi, thậm chí còn khẩn trương hơn.

“VẬY CŨNG QUÁ TỐT RỒI.”

“Trương Hi Dương có thể thắng không?”

“Bài hát của Trương Hi là bài hát mới của Tiểu Hắc, trên mạng có người nói bài ca mới của Tiểu Hắc không thích hợp để so tài, nếu như thua...”

“Yên tâm.”

Lâm Hi hít một hơi thật sâu nói: “Trận chung kết chính là như vậy, tất cả mọi người đều sẽ sử dụng toàn bộ vốn liếng, Nhạc Sơn Tiêu quả thật rất mạnh, nhưng Hạ Vũ Long cùng Trương Hi Dương không mạnh sao, nếu như đối thủ không mạnh như vậy, làm sao có thể bộc lộ ra hàm kim lượng của quán quân này?”

Cha mẹ gật đầu.

Không còn căng thẳng như vậy nữa.

Bàn tay Lâm Hi lại quấn lấy nhau, hiển nhiên chính nàng cũng không có thoải mái như mình nói, đáy lòng kỳ thật vô cùng lo lắng, nhưng không phải lo lắng chất lượng bản thân bài hát bài hát đó của Lâm Tri Bạch, ca khúc khẳng định không có vấn đề, nhưng ca khúc có thể đả động người xem hay không, không chỉ cần xem chất lượng của bản thân, cũng phải xem ca ca diễn xuất có hay không.

Trương Hi Dương có thể ổn định sao?

Dưới tình huống bình thường Trương Hi Dương có thể ổn định, nhưng nhìn từ ống kính ở hậu trường, hôm nay dường như Trương Hi Dương trầm mặc đặc biệt, khiến cho người ta không đoán ra được là hắn đang chuẩn bị cảm xúc hay trạng thái không tốt, dù sao cách màn hình đều có thể khiến người ta cảm nhận được một loại khí áp rất thấp.

...

Trong nghề.

“Tranh tài xuất sắc trong ngành khoa học của chúng ta chính là ca sĩ giỏi, tính chuyên nghiệp của vũ hội âm nhạc khác đều bị tiết mục này nghiền ép.”

“Hàn Nguyệt Sương!”

“Nhạc Sơn Hồng!”

“Còn có Tôn cốc!”

“Biểu hiện của mấy vị này đều rất rõ ràng, đặc biệt là trận này của Nhạc Sơn Tranh hoàn toàn là tư thế quán quân, xem Hạ Vũ Long phía sau có thể đè nàng xuống hay không.”

Trong lúc thảo luận,

Nhân sĩ trong ngành tất nhiên cũng chú ý tới trạng thái Trương Hi Dương trong trạng thái không giống như lúc tranh tài. Trận đấu đến bây giờ ông ta không nói một lời, làm ca sĩ khác đều cảm thán hai câu biểu hiện của đối thủ có bao nhiêu ưu tú, duy chỉ có ông ta giống như đoạn tuyệt với thế giới bên ngoài, ngoại trừ hơi uống chút nước ra thì ngay cả ánh mắt cũng không nhìn ra chút tình cảm nào, thậm chí còn có chút lạnh lùng?

“Hắn đang suy nghĩ gì vậy?”

“Quý mới biết Trương Hi Dương đang suy nghĩ điều gì, nhưng ta đoán hẳn là hắn đang hối hận, những đối thủ này không có một ai là ăn chay, biểu hiện có thể nói là so với một kẻ biến thái hơn, nhưng hắn lại muốn hát bài mới của Bạch Đế.”

“Đáng tiếc.”

“Chất lượng của Bạch Đế Tân Ca chắc sẽ không kém, dù sao biểu hiện của mỗi lần bài hát này đều cực kỳ tốt, nhưng phong cách âm nhạc của hắn sẽ hạn chế Trương Hi Dương phát huy.”

“Bây giờ nói những điều này cũng vô dụng.”

“Hắn hẳn là cảm thấy căng thẳng.”

“Trên mạng hiện tại có rất nhiều người đang phun chúng ta, cái này là trung ngôn nghịch ngữ, fan của Bạch Đế không ít đâu, fan của Trương Hi Dương lại càng nhiều hơn, những người này nghe không nổi nữa rồi.”

“Mau nhìn!”

“Hạ Vũ Long lên đài rồi!”

“Chà, Hạ Vũ Long có chắc là muốn hát bài này không?”

“Bài hát này độ khó, so với nhạc sơn kỳ thủ kia còn cao hơn a, được các tác phẩm giảng nhạc lớn học viện thu thập, công nhận một trong những tác phẩm có độ khó cao nhất trong ca khúc thịnh hành, đây là khiêu chiến bản thân, muốn liều cái mạng già a! “

Đúng vậy.

Hạ Vũ Long lên sân khấu.

Nhưng mà ca khúc Hạ Vũ Long lựa chọn lại khiến mọi người rịn ra mồ hôi, rắc đọc sách có thể rối rắm. Khúc K K K K K. Đáng sợ bởi vì bài hát này là do một vị Khúc phụ di tác đã qua đời, bài hát ban đầu là một vị ca vương hai mươi năm trước, hiện tại tuổi đã lớn, rời khỏi ca đàn, sau đó cơ hồ không còn ai hát bài này nữa.

Bởi vì không dám!

Cho dù là ca vương, cũng không dám tùy tiện lật bài hát này, bất quá bài hát này nếu có thể làm tốt, đêm nay có khả năng Hạ Vũ Long...

Đoạt quan?

Cảm tạ 【Nhỏ? Cậu? 】 【 Hiệp ca 11233 】 Vân Chun
Dương】 5000000, 【 thư hữu 21948.14500】 . 【 Hải Miên
Bảo Bảo và 5000.0000 khen thưởng!

Cảm ơn 【((Thư hữu biếm trích nghìn 150038’, 【Ta không
để ý 【Tự lực thêm vào vua năm trăm năm mươi hai mươi
tám)】 《Nga Lạp】 /500. 【Huyết Mộng Dạ】 【Thiên Âm
】 【Bất tiền biệt】 【Khứ Biệt Biệt】 【Chuyết đạo chi
tương】 【【Ní đạo chi trường tồn】 【thư bạn】 kếp kếp
kếp kếp 2131313338】 《An ngữ】 (nh000033】 (001200】
(001200)-008) được thưởng!)

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 102: Hoa lửa!!! Làm ca sĩ thứ sáu xuất màn đêm nay, Hạ Vũ Long vừa bước lên sân khấu liền dẫn phát tiếng vỗ tay như sấm rền, nhưng khi hắn lộ ra nhạc dạo, nhân sĩ trong ngành đều bị kinh hách, ngay cả một ít người xem cũng lập tức nhớ tới độ khó siêu cao của bài hát này!

“Sao lại là bài hát này?”

“Bài này làm sao vậy?”

“Người chỉ cần biết độ khó của bài hát này, trong năm bài nhạc phổ biến ở Tần Châu có thể xếp vào hàng đầu là được rồi, không phải bản thân ta bịa ra, là một ít đánh giá trong sách về âm nhạc dạy học của triều đình, bên trong có tiếng hát duyên dáng, thậm chí còn cần giọng hát tô điểm, bất quá ta là lần đầu tiên nghe được có người hát bài này ở hiện trường.”

“Huyền diệu như vậy sao?”

“Ta nghe người ta hát qua a...”

“Có người hát không kỳ quái a, nhưng người nghe được toàn bộ phiên bản trên cơ bản đều là bị thiên đày, hoặc là thuyên giảm xử lý, hoặc là dùng sửa độ hạ thấp độ khó, ta hiện tại liền tò mò Hạ Vũ Long có dám không giảm độ khó hay không.”

Người xem tại trường có người biết hàng!

Mà biểu diễn diễn của một số người trong lúc kinh hô đã bắt đầu!

Thanh âm của Hạ Vũ Long vừa ra, người xem biết hàng liền biết hắn không có điều động xử lý, hoàn toàn chính là nguyên điệu của bài hát này ——

Tiếng cười vang lên!

Nam cao giọng!

Loại phong cách này kỳ thật cũng không được xem là ca pháp lưu hành, nhưng Hạ Vũ Long chỉ có đoạn thứ nhất là mỹ thanh, sau khi tiến vào phó ca liền lựa chọn hát pháp lưu hành.

Đoạn thứ hai.

Hốt thơ ra rồi!

Khán giả rất ít nghe qua tiếng hoa, trong nháy mắt đã bị kinh diễm, ngược lại người xem nghe qua không cảm thấy khác thường, trình độ hoa khẩu của Hạ Vũ Long chỉ có thể coi là trung đẳng, nhưng hần kết hợp người thịnh hành và hồng lên rất tốt, ca khúc chỉnh lý cũng nổi lên một hoa lệ!

...

Trên mạng lưới.

“Có câu nói là gia gia người hay là ảo? Gia, Hạ Vũ Long chính là loại pháo cũ này, người ta năm đó có thể sùng sùng tại một tuyến đỉnh phong, không phải không có nguyên nhân, bài hát này có thể đánh vỡ tượng tượng của tất cả mọi người đối với nó!”

“Ngu chèo!”

“Quá trâu bò!”

“Mặc dù không hiểu rõ về tiếng đẹp, nhưng cách dung hợp của hần xác thực kinh diễm, cho người ta một loại cảm giác rất mới lạ, mặt khác bài này khó khăn xác thực cao, người không học qua một đồng thứ này không được!”

“Ồ!”

“Đáng tiếc hần vẫn buông tha phương pháp hát dân tộc một đoạn nhạc nguyên bản, đoạn kia cũng rất tinh túy đấy, bất quá có thể làm được trình độ này, đã vượt qua sự tượng tượng của ta rồi!”

“Thích chứ!”

“Quán quân!”

“Hạ Vũ Long muốn đoạt quán quân, hần đây là đem sở học suốt đời của mình, đều đặt vào trong bài hát này, khuyết điểm có chút tạp, nhưng lại có nhiều ưu điểm hơn rất nhiều!”

Bạn nổi mạng đã bị chấn động!

Biểu hiện này của Hạ Vũ Long, so với Nhạc Sơn Ngoan trận kia còn muốn rung động hơn, lúc trước trên mạng đã nói Hạ Vũ Long là di châu của ca đàn, năm đó kỳ thực là có hi vọng trùng kích ca vương đây, hiện tại lớn tuổi không có hi vọng gì rồi, nhưng thực lực của hắn bây giờ cùng ca vương cũng không kém bao nhiêu!

...

Lâm Tri Bạch gia.

Lâm Hi có chút tê!

Đã sớm biết trận chung kết nhất định sẽ có tiết tấu hỏa tinh đụng vào lam tinh, nhưng sát chiêu cuối cùng của từng người ca sĩ vẫn hù dọa nàng sợ. Hạ Vũ Long đây là ẩn giấu bài hát tốt nhất của mình đến cuối cùng!

“Tiểu Hắc có thể thắng không?”

Mẹ vẫn luôn hỏi vấn đề này.

Cha thì hỏi: “Tại sao Trương Hi Dương không nói lời nào?”

Trong bài biểu diễn này của Hạ Vũ Long, sẽ theo trình tự vạch trần tất cả phản ứng của ca sĩ ở hậu đài, cả một ca sĩ đều tán thưởng. Duy chỉ có Trương Hi Dương là không nói gì, đó là loại bình tĩnh đến cực hạn, ai cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì.

“Hắn đang chuẩn bị...”

Lâm Hi nhìn chăm chăm Trương Hi Dương trong TV, mơ hồ cảm giác được cái gì, đây là đem toàn bộ tâm tình đều thu liễm, cuối cùng bộc phát ở trên sân khấu.

Biểu hiện của Hạ Vũ Long rất đặc sắc.

Nhưng Lâm Hi Dương không chút nghi ngờ Trương Hi Dương cũng có thể không chê ca khúc như vậy, bởi vì biểu hiện trước mặt Trương Hi Dương, đều là chuyên môn chọn những ca khúc có độ khó bên ngoài, hơn nữa đủ loại phong cách đều có thể hoàn mỹ hòa hợp cùng một chỗ, theo một ý nghĩa nào đó mà nói trận này Hạ Vũ Long, có chút bất chước phương pháp xử lý những ca khúc trước đó của Trương Hi Dương, dù sao

trước đó Trương Hi Dương đã dùng phương pháp tương tự để giành lấy vị trí đứng đầu thật nhiều!

Mà hôm nay.

Hạ Vũ Long dáng vẻ có chút kiêu ngạo.

Nhưng Trương Hi Dương lại trở nên không giống mình.

Đây là tốt hay xấu Lâm Hi cũng nói không rõ, nhưng nàng vẫn tràn ngập lòng tin đối với Trương Hi Dương, bởi vì cái vũ đài này không phải nói ai ca khúc độ khó cao hơn thì ai có thể thắng, nếu đơn thuần so với độ khó, những bài hát mà Tôn Cốc hát chẳng lẽ không khó sao?

Không chỉ ngẫu nhiên.

Lâm Hi phán đoán, cũng là người trong nghề phán đoán, rất nhiều người đều đã nghe ra, trận này Hạ Vũ Long có ý vị của Trương Hi Dương trước kia!

“Thật sự là quá tuyệt.”

“Hạ Vũ Long đã biến thành Trương Hi Dương, học được kịch bản mà Trương Hi Dương đã giành chiến thắng lúc trước, nhưng Trương Hi Dương lại trở nên có chút không giống mình?”

“Tình cảnh này thật quý dị.”

“Bài Hạ Vũ Long chọn này ta rất khiếp sợ, nhưng nếu như Trương Hi Dương chọn bài này thì ta cũng không thấy lạ, hết lần này tới lần khác Trương Hi Dương không chọn như vậy.”

“Xem hậu trường.”

“Nhạc Sơn Côn Bằng vừa mới nói một câu, Hạ Vũ Long trận tuyên ca cùng biểu hiện, có một cỗ nồng đậm mùi vị Trương Hi Dương Nhi.”

“Lão Hạ muốn đoạt quan rồi.”

Từ phản ứng của người xem ở hiện trường liền có thể nhìn ra được, tiếng vỗ tay của Hạ Vũ Long hát hết toàn trường đều nổ tung, so với tiếng phản hưởng của mấy vị trước đó đều tốt hơn!

...

Hạ Vũ Long hát xong, cúi người rời sân.

Trong tiếng vỗ tay vang lên rất lâu không ngừng, hai vị chủ trì đi lên sân khấu.

Một vị chủ trì trong đó nói: “Thật sự là một buổi biểu diễn khiến người ta tán thưởng. Đây là chất lượng hàng đầu trong trận thi đấu của ta ở ca võ, một ca khúc nào đó mà nghe xong thì cảm xúc dâng trào, đều giống như mỗi vị người xem ngày hôm nay.”

Vị chủ trì còn lại nói:

“Đọc xong biểu diễn đặc sắc của Hạ Vũ Long lão sư, tiếp theo phải mời ra vị ca sĩ cuối cùng trong thiên hạ hôm nay của chúng ta, tin rằng không cần ta giới thiệu thì mọi người cũng biết hẳn là ai?”

Nói xong.

Hai vị chủ trì quay ông nói về phía người xem.

Khán đài lập tức bộc phát ra thanh âm to lớn, trong thanh âm của mỗi người lộ ra một cỗ mong đợi nồng đậm, thậm chí có rất nhiều người từ lúc bắt đầu vào sân liền đang chờ mong vị này ——

“Trương Hi Dương!”

“Trương Hi Dương!”

“Trương Hi Dương!”

Đây là biểu bài ca hồng nhất của ca sĩ Kê ta, bất luận chuyên gia hát suy thế nào cũng không thay đổi được sự thật Trương Hi Dương khí lớn nhất.

“Mọi người nhiệt tình dâng cao nha.”

Người chủ trì bên trái cười nói: “Trước khi thi đấu mọi người hẳn đều biết, bài hát mà Trương Hi Dương lão sư muốn biểu diễn chính là một bài ca khúc mới do Bạch Đế lão sư của chúng ta chế tác, trên mạng hình như còn có đủ loại tranh cãi?”

Người chủ trì bên phải nói:

“Lời nói của chúng ta thường nói là thật, đối với tranh luận tốt nhất là đáp lại chính là tác phẩm, phía dưới để chúng ta dùng tiếng vỗ tay sôi nổi nhất để mời một nữ tử tên Trương Hi Dương cuối cùng trong đêm nay!”

Rầm rầm!

Tiếng vỗ tay như nước thủy triều!

Giữa hậu trường chuẩn bị chiến tranh!

Trương Hi Dương nhắm mắt dưỡng thần bỗng nhiên mở mắt ra, trong đôi mắt kia giống như có một loại hào quang không hiểu khiếp người, quản lý bên cạnh không khỏi khần trương cùng kích động:

“Đến phiên ngài rồi!”

Trương Hi Dương gật đầu, vẫn không có quá nhiều biểu cảm, nàng vẫn đi đến thông đạo khoa học, ống kính quay phim vẫn luôn quay chung quanh.

Trước TV.

Trên mạng lưới.

“Đêm nay hình như Trương Hi Dương có khí phách không hiểu, vừa nãy khi hấn mở mắt ra, ta bị dọa nhảy dựng lên!”

“Ánh mắt kia giống như đao!”

“Ai chọc Trương Hi Dương vậy?”

“Hấn là những chuyên gia trên mạng, khiến Trương Hi Dương không vui, trận đấu ai còn chưa bắt đầu, đã có thể cao hứng như vậy chứ?”

“Trương Hi Dương cố lên!”

“Đánh mặt đám chuyên gia kia!”

“Cho dù loại phong cách ngâm nga thiên xướng của Bạch Đê, ta cảm thấy Trương Hi Dương cũng có thể hát không giống người bình thường, thực lực của hấn còn đặt ở đó!”

“Dù sao thì Trương Hi Dương cũng không thích hợp.”

“Hiện tại ta có chút bận tâm trạng thái của hấn.”

“Trước đó Trương Hi Dương không nói tới cười tủm tỉm, ít nhất đối với chung quanh đều rất hiền lành, nhưng hôm nay lại giống như là bị phong bế ở trong thế giới của mình.”

Mọi người đều đã nhìn ra.

Nhưng những chuyện xảy ra ở khán đài trong hiện trường không nhìn thấy, không biết đêm nay Trương Hi Dương đang ở trạng thái thấp kém, lúc Trương Hi Dương leo lên sân khấu đều vỗ tay nhiệt liệt.

...

Giữa sân khấu.

Ánh đèn hội tụ.

Ánh mắt Trương Hi Dương đảo qua toàn trường, trong tay cầm micrô, ngay lúc rất nhiều người cho rằng hắn sẽ nói chút gì đó, Trương Hi Dương lại chỉ đơn giản nói hai chữ:

“Hoa hỏa.”

Nói xong Trương Hi Dương liền gạt đầu với dàn nhạc hiện trường, ra hiệu cho bọn họ có thể bắt đầu rồi.

Màn trình diễn diễn trước chính thức vang lên, màn hình và màn hình lớn ở phía sau vũ đài xuất hiện dòng chữ thông tin của các ca khúc, mọi người mới biết Trương Hi Dương vừa nói “Hoa hỏa khuyết”, là bài ca mà hắn muốn biểu diễn.

Ca tên: Hoa Hỏa

Nói từ: Bạch Đế

Khúc nhạc: Bạch Đế

soạn khúc: Bạch Đế

Phối bài: Trương Hi Dương đang biểu diễn.

Ánh đèn chiếu rọi đôi mắt Trương Hi Dương lấp lánh tỏa sáng, ánh mắt Lâm Tri Bạch trên khán đài dừng ở trên đài, nghe giai điệu đàn thoạt từ thư giãn đến nhịp trống dần dần dày đặc lên.

Thùng thùng thùng thùng.

Giống như đang đập vào tâm linh.

Biểu tình của người xem có chút ngoài ý muốn.

Người xem trước TV cũng sửng sốt.

Đám người trong nghề thì trong lòng nhảy dựng.

Bản nhạc này, giống như tác phẩm trước đó của Bạch Đế không quá giống, trong phong cách âm nhạc của Bạch Đế, làm sao lại sử dụng một cái trống dài như vậy để mở màn...

Có gì đó sai sai.

Ánh đèn tới lui.

Trương Hi Dương hơi ngẩng đầu lên, trong âm thanh vang vọng lộ ra một tia khàn khàn, lời ca của chủ ca xuất hiện trên màn hình lớn, cũng vang vọng bên tai người xem cùng TV:

“Đây là một màn biểu diễn không có kết cục.”

“Bao gồm tất cả sai lầm và điên cuồng.”

“Thoáng chứa đầy bi thương giống như một đứa trẻ.”

“Tò mẫm ngủ say trên mặt đất.”

Đoạn ca từ ngữ này dường như không có chỉ hướng cụ thể, nhưng dường như lại biểu đạt rất nhiều thứ, không có biểu diễn một vở kịch về hoang đường và điên cuồng như vậy sao?

Hình như là đang nói tranh tài.

Lời nói không chỉ là tranh tài.

Biểu tình của người xem tràn ngập kinh ngạc và kinh hãi, đây là bài mới của Bạch Đế sao?

Khúc Phong tựa như tồn tại khác biệt với toàn bộ tác phẩm trước đó của Bạch Đế, không có chiêu bài khẽ ngậm nga, cả câu hát vừa bắt đầu từ câu đầu tiên liền lộ ra một loại tâm tình cực kỳ sung mãn, toàn bộ điều tính đều lộ ra cao vút!

Trước TV.

Đám nhân sĩ trong nghề của Võng Hữu Hòa cũng đều có chút kinh ngạc, bài hát này tựa hồ có một chút hương vị của Lật Tư Nhạc.

Ca Đức Khắc Nhĩ!

Bạch Đế còn hiểu cái này?

Đang lúc trong lòng mọi người nổi lên các loại kinh ngạc cùng nghi hoặc, tiếng nói Trương Hi Dương bỗng nhiên lại một lần nữa vang lên, đó là một đạo âm thanh rất đột ngột và vừa đúng lúc, cũng là một loại âm thanh cao vút tràn ngập tiếng gào rú nhưng lại không chế được lực lượng hoàn mỹ:

“Bây giờ ta!”

“Hơi mệt mỏi!”

“Tịch tịch như một đóa...”

“Hoa đại bị gió bẻ gãy!”

Bài hát chủ ca đến độ quá độ khiến người ta không ngờ tới, khi Trương Hi Dương đột nhiên đọc lên ba chữ “Hiện tại ta” thì người xem chỉ cảm thấy giống như mình đang ở trong khu vực cực nóng, trên đầu đột nhiên bị tưới ướt một chậu nước đá, bất ngờ không kịp đề phòng khiến cả người giật mình, nổi da gà từ cánh tay nổi lên, nhanh chóng lan ra toàn thân!

Tiếng bặt vang lên!

Uy Nhĩ Khắc!

Cầm điện tử!

Không còn mặt mũi nào nữa!

Rất nhiều ca khúc Khắc Nhĩ Đức Khắc Tư, nhạc khí mang tính đặc trưng đều đang vận dụng, những âm thanh này tập hợp lại với nhau, nhưng lại không áp chế được cao giọng của Trương Hi Dương, hấn dùng âm thanh hoàn mỹ vo ve toàn bộ nhạc khúc, khiến cho tất cả người xem hiện trường thậm chí trước TV đều phải khiếp sợ!

Ca Nhĩ Khắc!

Vậy mà lại là Ca Đức Nhĩ Tư!

Thật sự là Ca Đức!

Nếu như nói ca khúc của Hạ Vũ Long trước đây là phức tạp như thế nào, thì cái tên Hi Dương kia thuần túy như thế nào để chơi, đó là Lôi cả phê sạch sẽ tràn đầy cường độ và thái độ, giống như giờ phút này tâm tình của hấn, toàn bộ phát tiết ở trên sân khấu!

Gió có thể cắt đứt hoa dại!

Các người đương nhiên cũng có thể nghi ngờ ta!

Nhưng các người không nên hỏa chiến đấu điên cuồng và hoang đường lên người Bạch Đế, đây là lựa chọn của ta, không có ai ép buộc cũng không cần ai tới phụ trách!

Ta có thể gánh chịu!

Trương Hi Dương im lặng nhiều năm đã rèn luyện ra tâm cảnh Phật hệ, nhưng lại bị những giọng nói có liên quan đến Bạch Đế kia đánh vỡ triệt để. Hắn làm người hiền lành nhưng không có nghĩa là hắn không có cái kình. Bạch Đế chính là tự mình vạch ra ranh giới cuối cùng cho mình, có một số việc có thể không thèm để ý, duy chỉ có lần này không được——

“Cho nên ta mới làm vậy!”

“Bắt đầu thay đổi rồi!!”

Trương Hi Dương giờ phút này rất tức giận, cho nên Cao Âm lại bị kéo dài thêm, khí tức hùng hậu ủng hộ, lồng ngực đáng sợ cộng hưởng, yết hầu đã kề sát vào nhau khàn khàn, có thể nghe rõ ràng hình ảnh tiếng ca, trong mắt hắn có lửa, đó là lửa giận, không chỉ là lửa giận, mà còn là ngọn lửa lớn hùng hực đã hoàn toàn nhen nhóm:

“Biến thành một đoàn...”

“Hoa hỏa cuộn cuộn nóng bỏng!”

Trương Hi Dương thích cách nói ‘Thượng thiện nhược thủy’, nhưng giờ phút này lại giống như được vung lửa lên trên sân khấu, càng dùng ngọn lửa này đốt cháy toàn trường!

Hiện trường là gì?

Hiện trường chính là tràn ngập tính không xác định, tràn ngập cảm xúc cũng tràn ngập biểu diễn sân khấu có tính đột nhiên. Trương Hi Dương không thể dựa theo nhịp điệu hoàn mỹ mà đi, cảm xúc của hắn nồng đậm hơn so với bài hát ban đầu của Bạch Đế, bản gốc là một ngọn lửa, hắn đã tưới lên trên xăng, sau đó hóa thân thành liệt hỏa!

“Ta điên rồi!”

“Đây là Trương Hi Dương!”

“Đây là bài ca mới của Bạch Đê!?”

“Đây tuyệt đối không phải là Trương Hi Dương mà ta quen biết, càng không phải là Bạch Đê mà ta biết, Phạm Lất Khắc Tư bạo tạc trong giai đoạn lạc này quá phát nổ!”

“A a a!”

“Lửa cháy rồi!”

“Đề đám chuyên gia kia cút hết đi, ai nói Bạch Đê chỉ sẽ viết bài hát ngâm nga, bài Ca Đức Duy Tư này thật sự vô địch!”

“Cái gì gọi là nổ?”

“Cái này mới gọi là nổ!”

“Ca mà Bạch Đê viết, hiện trường của Trương Hi Dương, đây là tổ hợp thần tiên gì vậy, trận này người nào đụng người đó chết!”

“Toàn bộ hỏa lực!”

“Cho nên ta bắt đầu thay đổi?”

“Trương Hi Dương đã thay đổi, Bạch Đê cũng thay đổi, ai có thể ngờ rằng bài hát này lại khác biệt như vậy, ai có thể nghĩ đến hôm nay Trương Hi Dương có thể phấn nộ đến mức hát như vậy!”

Hiện trường thật sự nổ tung!

Người xem ở hàng trước ầm ầm đứng dậy!

Càng ngày càng nhiều người xem đứng lên!

Trương Hi Dương tựa hồ bình tĩnh trở lại, nhưng không ai xác định được còn có cảm xúc bạo liệt hay không, thanh âm của hắn vẫn cao vút như cũ:

“Nhìn đám người vui cười kiêu ngạo trước mắt.”

“Trong lòng nổi lên bọt nước mãnh liệt.”

“Nhảy múa phóng khoáng đi lại trong cánh đồng bát ngát.”

“Cảm thấy cuồng bạo mà vỡ nát huy hoàng.”

“Bây giờ ta!”

“Có chút say!”

“Mò say giống như một con bò câu hoang không tìm thấy phương hướng!”

Thời kỳ huy hoàng trước đây, cũng có vô số người hoan hô mình như vậy, ngày xưa mò mịt, nhiều năm yên lặng, gặp được sự tinh táo và linh ngộ của Bạch Đế Hậu, tất cả đều hiện lên trước mắt, lúc này Trương Hi Dương mới phát hiện ra mình đã say rất nhiều năm, hấn nhìn tất cả người xem, phảng phất biến thành một Trương Hi Dương hoàn toàn mới——

“Cho nên ta mới làm vậy!”

“Bắt đầu thay đổi rồi!”

“Biến thành một đoàn hoa hỏa mãnh liệt nóng cháy!!!”

Chim bò câu hoang nhận được chỉ dẫn, huy hoàng trước đây đã tan thành phế tích, còn Trương Hi Dương đang ở trên phế tích, đọc sách, say sưa. Mỹ nữ thối xây dựng lại tương lai của hấn không chỉ vì mình!

Nóng rực!

Bạo liệt!

Phẫn nộ!

Gào rống!

Đây quả thực là lần đầu tiên Trương Hi Dương làm vậy, dùng thái độ cuồng dã như thế để giải tỏa tâm tư của mình!

Nghe những ca khúc trước mặt, hấn một câu cũng không nói, bởi vì ngàn vạn lời trong lòng hấn đều ngưng tụ trong bài hát này, giống như một đoàn hoa hỏa mãnh liệt nóng cháy!

Người xem nghe được!

Toàn trường đều đứng lên!

Tất cả mọi người đều như bị mắc bệnh, Trương Hi Dương nhìn khán giả gào thét điên cuồng, tựa như đang ở trên bầu trời, nhìn thấy hoa lửa rực rỡ.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 103: Đoạt quan (trắng trợn mười/11 đài phía sau.

Ca ca đã tụ tập ở đại sảnh, trên máy truyền hình ở đại sảnh sẽ được chiếu biểu diễn ở sân trước, từng câu từng chữ nghe rất rành mạch.

Lâm Thủ Nhất bị dọa sợ!

Tôn Cốc cũng trợn mắt há hốc mồm!

Hàn Nguyệt Sương lấy tay che miệng!

Con mắt Nhạc Sơn Tiêu trợn tròn!

Năm quan của Hạ Vũ Long đều chụm vào với nhau, pháp lệnh vẫn thật sâu run lên, bài hát này phát ra áp lực cùng mê mang, càng hát ra phần nộ cùng thái độ, phó ca bộ phận gào thét cùng bộc phát, khiến lòng hấn chấn động dữ dội, tựa như lời ca hát vậy, Trương Hi Dương bắt đầu thay đổi...

Trở nên càng thêm đáng sợ!

Trở nên càng thêm có tính công kích!

Trương Hi Dương phảng phất dùng tiếng hát công thành chiếm trọn toàn trường, khiến thân thể tất cả mọi người nổi da gà, mị lực của cà phê vui sướng giờ khắc này không kiêng nể gì mà nở rộ.

Khán đài!

Tiếng la cực lớn!

Ban đầu mọi người gọi tên, ba chữ “Trương Hi Dương” gần như lật tung nóc nhà, sau đó lại không biết ai dẫn đầu tới:

“Quán quân!”

“Quán quân!”

“Quán quân!”

Lần này càng thêm một lần chính tề!

Hạ Vũ Long cười khỏ nói: “Bài hát này của ta cố ý học lão Trương, nhưng lão Trương đã thay đổi chính mình, hoặc có thể

nói là đi theo Bạch Đế, cùng nhau làm ra thay đổi nghiêng trời lệch đất, thua rồi.”

“Tâm phục khẩu phục.”

Nhạc Sơn Tiêu thở dài nói.

Lâm Thủ Tư và Tôn Cốc nhìn nhau, trên mặt xuất hiện ý cười, bọn họ đã không quan tâm thứ hạng, chỉ muốn nhìn mặt Bạch Đế đánh cho đám chuyên gia kia!

“Thật muốn hợp tác với lão sư Bạch Đế...”

Hàn Nguyệt Sương nói xong, tựa hồ lo lắng lời nói của mình có ý nghĩa khác, vội vàng bổ sung một câu: “Chẳng qua bài hát này cũng chỉ có lão sư của Trương Hi Dương mới có thể tạo ra loại cảm giác giống như pháo hoa nổ tung vậy. Ca khúc hoàn mỹ gặp ca sĩ nữ, mang đến một ca sĩ hoàn mỹ, phát huy hoàn hảo.”

Đây là diễn xuất hoàn mỹ!

Thật ra mỗi một vị ca sĩ biểu diễn đều rất đặc sắc, nhưng muốn chọn tất xấu khẳng định đều có, duy chỉ có trận này của Trương Hi Dương, mọi người căn bản không tìm ra bất kỳ tất xấu gì, đây là mị lực của cà Hô!

...

Trong nhà.

Cha kích động đứng lên!

“KwonDo!”

“Thật là êm tai!”

Mẹ cũng đứng dậy theo: “Thắng chắc rồi!”

Lâm Hi suy nghĩ bầu không khí đã đến đây rồi, cũng không còn mặt mũi tiếp tục ngồi, vừa đứng dậy vừa yên lòng.

Ca Nhĩ Lạc cần thái độ và phần nộ!

Lúc trước Lâm Hi lo lắng, Trương Hi Dương thuộc Phật hệ, thật sự có thể hát ra Chư Lỗ Khắc Tư bạo liệt sao?

Đáp án là:

Trương Hi Dương có thể!

Hắn đem tâm tình đều dung nhập trong tiếng ca!

Khó trách lúc những người khác trình diễn, Trương Hi Dương không nói một lời!

Hắn đang chuẩn bị!

Hắn đang chuẩn bị!

Chuẩn bị dùng tất cả phần nộ cùng bất mãn để tạo ra sân khấu này!

...

Trên mạng lưới.

Một mảnh sôi trào!

“Đậu xanh, mẹ kiếp, diễn biểu diễn quá chán động rồi, Trương Hi Dương phong Thần trận này!”

“Nước mắt lưng tròng!”

“Thay mắt ta với tư cách Lôi Nhĩ Đức mê mẩn, Tần Châu đã nhiều năm chưa từng xuất hiện trò chơi kích động như vậy!”

“Bài này không ngờ lại do Bạch Đế viết!”

“Ai có thể nghĩ đến sáng tác giả ‘Tiêu Sâu Sâu’, vậy mà có thể viết ra nổi như vậy a!”

“Cực hạn tương phản!”

“Hiện tại ta muốn hỏi chút những chuyên gia kia có gì muốn nói hay không!”

“Phong cách âm nhạc của Bạch Đế không thích hợp để tranh tài?”

“Ai nói Bạch Đế chỉ biết ngâm nga phong cách hát dân ca?”

“Còn có loại phong cách nào thích hợp hơn so tài không?”

“Ta sai rồi, trước đó đã bị đám chuyên gia kia đổ vào trong cống, bài ca mới này của Bạch Đế đúng là ngu bức thật!”

“Bài đăng này có được không?”

“Các âm nhạc lớn rải tin tức vừa mới lên tuyến đầu.”

” download!”

“Nhất định phải download!”

“Là fan nước mắt của Trương Hi Dương, cảm tạ Bạch Đế, thật sự quá cảm tạ Bạch Đế!”

...

Bên kia.

Khác với bạn mạng và hiện trường sôi trào, quần chúng trong nghề cơ hồ hoàn toàn tĩnh mịch.

Các chuyên gia của nghề nghiệp không lên tiếng nữa!

“?”

Lâm Hi ở trong một ngành nghề nào đó, phát một dấu chấm hỏi.

“...”

“...”

“...”

Có mấy nhân sĩ trong nghề lúc trước không có ở trong đám người nói chuyện cùng mấy cái dấu chấm lửng.

“Nói chuyện!”

Lâm Hi ở trong đám chữ viết.

Lúc trước thật sự là bị đám nhân sĩ nội nghiệp này kìm nén tiết tấu đến chết rồi, từng tên chỉ biết xướng Suy, sao giờ lại thành câm rồi?

Trong đám vẫn không ai nói gì.

Có người lách qua nhóm khác của Lâm Hi, bên này phi thường náo nhiệt, thậm chí so với trên mạng còn sôi trào hơn:

“Mẹ nó!”

“Làm sao Bạch Đế Chiêm Cà Cát Đức lại thế?”

“Người quy định rằng hấn không cho phép Kiều Nhĩ Đức sao?”

“Không phải, hấn dựa vào cái gì mà biết cà sa lon a, những bài ca trước đó của hấn...”

“Khác biệt quả thật rất lớn.”

“Đây không phải tương phản đại, đây là trực tiếp đối người đi!”

“Có mấy người lần này bị đánh đến sưng da mặt.”

“Miệng đều bị xé nát được không.”

“Khó trách Triều Hữu đề nghị chuyên gia không cần đề nghị.”

“Các người âm dương quái khí cái gì đấy, lúc trước các người không phải cũng nói theo sao?”

“Ta cũng không có nói là Bạch Đế không được, ta chỉ nói là đợt này có hơi mạo hiểm, đúng không? Trọng Huyền Mệnh à?”

“Ta cũng vậy.”

“Giả chết đúng không!”

Trong đám người có một cái tên lợi hại nhất, bị một đám người đồng hành nói chịu không được, trực tiếp tìm kiếm ghi chép nói chuyện phiếm, thả ra mười cái bản đồ cắt ra.

“Mở to mắt thấy rõ!”

“Những lời này có phải là các người nói hay không!?”

“Ta nói là hơi quá đáng, nhưng các người cũng không khá hơn bao nhiêu!”

“Đừng kích động...”

“Cái này quả thật không khoa học...”

“Ta bình luận khu bình luận bị bạn trên lưới bạo phá, cân nhắc đổi hiệu.”

“Thật sự là quá mất mặt.”

Không biết ai đến một câu như vậy, sau đó tất cả lùi lại, thế là cả đoàn một lần nữa yên tĩnh lại.

Ngành nghề không phải chỉ có một cái miệng.

Trước đó lúc vô số người xưng Suy Bạch Đế cùng Trương Hi Dương, trong đám người có người cũng nói vài câu công đạo, nhưng không có ai phản ứng.

Bây giờ nhìn mặt đám người này, càng xem càng khinh thường.

Trực tiếp lui đám người.

...

Hiện trường.

Thi đấu kết thúc.

Cũng bắt đầu từ việc bỏ phiếu.

Phương thức kết quả của trận chung kết không giống như lúc trước.

Lần này không chỉ có nhóm đánh giá đại chúng mà còn có hai mươi vị chuyên gia thẩm duyệt.

Cục thẩm phán chuyên gia này, đương nhiên không cùng một nhóm người phát biểu trên mạng, dàn nhạc Tần châu thật sự quá lớn, cho nên rất nhiều chuyên gia, chẳng qua là số lượng tiền kha khá riêng biệt.

Lúc này.

Các chuyên gia trên sân khấu đánh giá, đang thay phiên nói ra ca sĩ ủng hộ mình, tuyệt đại đa số đều nhất trí:

“Trương Hi Dương!”

“Trương Hi Dương!”

“Trương Hi Dương!”

“Hạ Vũ Long.”

“Trương Hi Dương!”

“Nhạc Sơn Hồng.”

“Trương Hi Dương!”

Một chi tiết rất thú vị, các chuyên gia ủng hộ cuộc bình thẩm ‘Trương Hi Dương’ sẽ có âm thanh lớn hơn một chút, ủng hộ âm thanh ca sĩ khác đều nhạt nhẽo hơn một chút.

Cuối cùng.

Hai mươi vị xét duyệt đại chúng, một mình Trương Hi Dương cầm mười bốn vé, nghiền ép tất cả ca sĩ thi kỹ của tất cả các đồng đài!

Sau đó.

Người xem cũng bắt đầu bỏ phiếu, kết quả của cuộc toán, vẫn là Trương Hi Dương lấy ưu thế nghiền ép, đoạt được hạng nhất!

“Hôm nay đếm vé số ra rồi.”

Hai vị chủ trì giờ phút này mặt đầy hồng quang.

Người chủ trì bên trái nói: “Còn phải đem vé số vòng bán kết cũng coi như lên.”

Người chủ trì bên phải gật đầu nói: “Nhóm tiết mục chúng ta vừa mới tập hợp toàn bộ vòng bán kết và trận chung kết, bây giờ đang ở trong tay ta, chúng ta phải tuyên bố quán quân Quý Nữ ta là quán quân đầu tiên...”

Âm nhạc trở nên căng thẳng.

Hình như rất có lo lắng.

Thật ra mọi người cũng không cảm thấy có bao nhiêu lo lắng, biểu hiện của Hạ Vũ Long hôm nay rất tốt, Thượng kỳ cũng cầm đệ nhất, nhưng không chịu nổi Trương Hi Dương hôm nay hoàn toàn bộc phát, càng không chịu nổi mị lực hiện tại của Bài Hoa Hỏa!

Quả nhiên.

Hai vị chủ trì liếc mắt nhìn nhau, hô lên cái tên tất cả mọi người đang chờ mong:

“Trương Hi Dương!”

Toàn trường lại sôi trào một lần nữa!

...

Trước TV.

Một gia đình nào đó.

“Ta đã nói Trương Hi Dương thắng chắc rồi, các người còn nói Hạ Vũ Long có cơ hội.”

“Vậy ta nói trước khi Trương Hi Dương hát, nghe xong liền biết quán quân là Trương Hi Dương.”

“Thật là dễ nghe!”

“Ta đã download bài này rồi!”

“Trên lưới xuất hiện rồi à?”

“Đúng vậy.”

“Có điều, phiên bản hiện trường có mùi vị, hoặc là nói kích thích hơn một chút.”

...

Phía trước máy tính.

Ký túc xá đại học nào đó.

“A a a a, Trương Hi Dương là quán quân!”

“Bạch Đế trâu bò!”

“Trương Hi Dương là quán quân, sao người nói Bạch Đế trâu bò vậy?”

“Đều ngu bức!”

“Ha ha ha ha, từ hôm nay trở đi, ta chính là fan sắt Trương Hi Dương.”

“Mẹ kiếp.”

“Cái này cũng có thể là cái mẹ gì?”

“Oa nha, những túc xá khác cũng đang kêu, chắc tầm tám mươi phần trăm đêm nay đều đang xem trận chung kết.”

...

Công ty nào đó.

Phòng bảo an.

“Bài này của Trương Hi Dương thật sự có sức hấp dẫn a!”

“Đã nhiều năm chưa nghe thấy Ba Tư Nhĩ Khắc Nhạc lợi hại như vậy, người làm khúc là gọi Bạch Đế đúng không?”

“Hắn có tác phẩm của Ca Đức Khắc Tư nào khác không?”

“Không có.”

“Đây là lần đầu tiên hắn viết game online.”

“Vậy thì không dễ dàng a, bài hát này để cho ta nhớ tới thời điểm cà sa lon sôi máu nhất mười năm trước.”

“Hiện tại trên bảng thi đấu Duy Á cũng không có mấy tên.”

...

Trong nhóm đồng học cũ nào đó.

Rất nhiều người bắt đầu hoài niệm thanh xuân.

“Ai nhìn trận chung kết ta là Loan ca?”

“Ta!”

“Ta cũng nhìn!”

“Phong Hi Dương, bài hát kia thật sự nghe khóc ta rồi, đại học chúng ta còn tổ chức dàn nhạc Khắc Tư, hiện tại Berloz đã không còn thị trường gì nữa rồi.”

“Nhưng so tài Ba Tư Nhĩ Đức vẫn nỏ như vậy!”

“Chủ yếu là bài hát này, ta thật sự rất thích!”

“Thật thích Trương Hi Dương!”

“Ta có vẻ mặt bao gói Trương Hi Dương!”

“Ngọa tào!”

“Ha ha ha!”

“Vương Chi miệt thị!”

Thì ra là có người đã ghi hình trực tiếp đêm nay.

Bởi vì Trương Hi Dương vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần.

Đến khi hấn đi lên đài, đột nhiên mở to mắt, ánh mắt kia tràn đầy sát khí và miệt thị, giống như căn bản không có đặt những ca nữ khác vào trong mắt, vì lẽ đó bị đám bạn trên mạng làm thành “Vương miệt thị”.

Đã nhanh chóng lưu truyền rộng rãi.

Dù sao nhiệt độ của trận chung kết quá cao, người xem trên cơ bản đều nhìn trận đấu, cũng biết vẻ mặt và hàm nghĩa!

...

Trên sân khấu.

Xếp hạng sau cùng đã được đưa ra.

Quán quân: Trương Hi Dương

Ánh sáng quân: Hạ Vũ Long!

Quý quân: Nhạc Sơn Tiêu

Điện quân: Hàn Nguyệt Sương

Mã Nã quân: Tôn Cốc

Quân Vũ Dư: Lâm Thủ Không

Đệ thất: Tôn Sơn

Trương Hi Dương vây quanh chư vị Ca Khắc Tư, nâng lên Vô Địch Khắc Tư, hấn dùng tay búng một cái, sau đó cầm ống thổi lên cười nói:

“Là Kim. Ngu ngốc đọc sách giới thiệu linh tinh. Sỡ K Khắc hoa văn. Sốp thí: “Kêo thí.”

Lâm Tri Bạch dưới đài lập tức nở nụ cười.

Hắn biết Trương Hi Dương đang nói với mình.

Hai người chủ trì vui vẻ: “Tuy rằng không phải Duy Á thuần kim, nhưng vinh dự quán quân của chúng ta, hàm kim lượng là 100 triệu.”

“Ồ.”

Trương Hi Dương cười nói: “VẬY các người nên đánh hai cái Berloz, ta cũng gửi cho Bạch Đế sư phụ một cái.”

Tiếng nói vừa phát ra.

Toàn trường hoan hô.

Tiếng hò hét rung trời!

Tất cả cộng lại đều trả hết rồi, xin một chút vé hàng tháng.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 104: Chân dung của Bạch Đế bộc lộ ra ánh sáng? Tranh tài kết thúc.

Chương thứ nhất ta là Kê Tình ca kết thúc.

Nhưng mà cuối cùng trận chung kết gây ảnh hưởng vừa mới bắt đầu.

Đêm đó.

Tin tức bay khắp nơi!

Thanh Ca mới của ‘Bạch Đế’ hóa ra lại là Ca Đức!

Đồ nhi ta là Tranh Lam Tinh, Trương Hi Dương cường thế đoạt giải quán quân!

“Bạch Đế tân ca trợ trận?” Trương Hi Dương đoạt quán quân, đêm nay là đêm đấu hũ!

Trương Hi Dương + Bạch Đế = = Vô Địch?

Phong cách âm nhạc mới của Đát Bạch Đế thay đổi, chuyên gia bị thảm bị đánh mặt!

“Bạch Đế nát bấy chất vấn: Hẳn xưa nay đều không phải là một người làm khúc!

Tỳ Hưu ngâm nga hát dân ca? Cao âm bạo liệt!

Mà nhân vật chính của tin tức, Bạch Đế và Trương Hi Dương lại đang ở một nhà làm đồ ăn riêng để ăn trong nhà hàng, đương nhiên không chỉ có hai người bọn họ, còn có Lâm Thủ Nhất và Tôn Cốc vụng về.

Lúc này là rạng sáng một chút.

Trương Hi Dương mời khách, gọi mấy bình rượu.

Suy xét đến việc phải bảo vệ cổ họng, bình thường bọn ca sĩ không thể đụng vào rượu thuốc, chỉ thỉnh thoảng ca hứng mới uống một chút.

“Trương ca được uống ít.”

Lâm Thủ Nhất nhắc nhở: “Ngày mai nhắm chừng người thông báo nhiều đến bùng nổ.”

Tôn Cốc bên cạnh cười nói: “Đều không cần ngày mai, phỏng chừng tối nay sẽ có vô số thương hiệu liên lạc với Trương ca, tùy tiện chọn lựa mấy thứ đại ngôn, quán quân này quá nguy hiểm, ai có thể nghĩ đến trong bài ca mới của sư phụ Bạch Đế lại là phong cách này!”

“Ta cũng không ngờ tới.”

Trương Hi Dương cảm khái nói: “Vừa mới lấy được bài hát này, ta và các người đều giật mình, đã lâu lắm rồi không xuất hiện bài ca mới thuần khiết như thế ở nhạc đàn Tần Châu.”

Mấy người ăn uống linh đình.

Lâm Tri Bạch cũng uống mấy chén.

Cơm nước xong mấy người đi ra nhà hàng, lúc tự mình chuẩn bị về nhà, Tôn Cốc đột nhiên cảnh giác nhìn về phía bên trái.

Lâm Thủ Nhất hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôn Cốc nhíu mày: “Có người chụp lén.”

Trương Hi Dương nghe vậy vô thức nhìn về phía Lâm Tri Bạch, hẳn và ba người Lâm Thủ Không Tôn Cốc đều là ca sĩ, bị trộm chụp lén mấy thứ cũng không sao cả, loại chuyện này Thái Ti nhìn quen lắm rồi.

Nhưng Lâm Tri Bạch chưa chắc đã muốn bị người ta bắt được...

Đúng là Lâm Tri Bạch không muốn bị mua, nhưng cũng không đặc biệt để ý, hơi say áo khoát tay áo nói:

“Không có việc gì.”

Đêm nay Trương Hi Dương cầm hành Quan Quân trong mùa đầu tiên của ca sĩ.

Ký giả chụp lén hẳn là nhằm vào vị quán quân này, đoán chừng là chức tiêu báo ở nhà nào đó, Lâm Tri Bạch mặc dù bị thuận tiện đón tiếp, nhưng bên ngoài lại không quen mặt hẳn.

Vấn đề không lớn.

Cứ như vậy trở về chỗ ở, uống chút rượu xong, Lâm Tri liền ngã đầu ngủ, lại không biết phóng viên chụp lén, đã đem ảnh chụp được phóng lên trên lưới, cũng biên soạn ra một tin tức:

《 Trương Hi Dương đêm khuya cùng bằng hữu chúc mừng bữa cơm đoạt quán quân!

“Tôi nay sau khi ta là nhân sĩ giỏi giang cường thế đoạt quan, tâm tình Trương Hi Dương rất tốt, cùng với hai tên gốc Lâm Thủ Nhất và Tôn Cốc cũng tham gia trận chung phòng, đồng hành còn có một vị nam tử trẻ tuổi thần bí...”

Chương thứ nhất ta là Học Ca mới thu quan.

Trương Hi Dương chính là mật khẩu lưu lượng tốt nhất tối nay!

Mà Lâm Thủ Nhất và Tôn Cốc cũng là ca sĩ đánh trận chung kết của ta là ca sĩ, nhân khí cũng không tầm thường.

Đó là nguyên do.

Tin tức này bằng vào mấy cái tên máu chột, nhanh chóng khiến cho không ít tổ bát quái thảo luận, nhưng mà điểm mọi người chú ý lại là ảnh của nam tử thần bí!

“Oa.”

” Soái ca này là ai vậy?”

“Làm sao trà trộn vào được?”

“Là nghệ sĩ trong vòng sao?”

“Mặc dù hình này không được đặc biệt rõ ràng, nhưng người này mơ hồ nhìn lại là một soái ca rất trẻ tuổi a...”

“Không giống người trong vòng tròn.”

“Theo địa bàn mà nói, đêm nay không có mấy nghệ sĩ trẻ tuổi cũng không đủ tư cách lẫn lộn vào đây ăn cơm của Trương Hi Dương đi.”

“Nhìn kỹ tấm hình này!”

“Các người có cảm thấy người trẻ tuổi này đang đứng ở vị trí giữa bốn người này hay không?”

“Ta cũng muốn nói.”

“Từ vị trí bốn người mà xem, người trẻ tuổi này hình như là trung tâm, có Trương Hi Dương còn có thể trở thành trung tâm, hẳn không phải là Bạch Đế đấy chứ?!”

“Ta đi!”

“Thiếu hoàng tiếc phụng ước khế 》 ?

“Bạch Đế đắc đạo không tính lâu, trước mắt chỉ hợp tác với ba ca sĩ, chính là Trương Hi Dương tên Lâm Thủ Không và Tôn Cốc. Đêm nay ba người này đều ở trong tay nhau, mà ba người này hình như rất tôn trọng người trẻ tuổi này, người kia không phải là ai?”

“Mẹ kiếp!”

“Bạch Đế?”

“Còn trẻ như vậy?”

“Còn đẹp trai như vậy?”

Mặc dù ảnh không rõ, cách quay rất xa, nhưng mọi người cũng có thể nhìn ra đây là một người đẹp rất trẻ rất soái ca.

Hình như rất có khí chất nhỉ?

Bất quá mọi người cũng biết ảnh này nhất định là chụp lén, dù sao cũng là đêm khuya, khoảng cách quay phim lại quá xa, bằng không sẽ không mơ hồ như vậy.

Không thể nghi ngờ.

Người trẻ tuổi thần bí chính là suy đoán “Bạch Đế” này rất có thị trường, dù sao logic nào cũng có thể chống lại, điều này lập tức khiến mọi người hứng thú!

Sưu sưu sưu sưu!

Các Đại Phô truyền thông kênh và cực quang khác bắt đầu chuyển phát tin tức, thậm chí còn phóng đại hình ảnh của nam tử thần bí.

Chân dung của Côn Bằng Bạch Đế phơi bày?

“Bạch Đế thế mà còn trẻ như vậy?”

Cù Vỹng bạn giám định: Người này đại khái là Bạch Đế!

Trên mạng tràn đầy bàn tán: Người trẻ tuổi này thật sự là Bạch Đế sao?

...

Ngày thứ hai.

Lâm Tri Bạch rời giường, cảm giác có chút đau đầu, trong lòng tự kiểm điểm lại ba giây, sau này không thể uống nhiều rượu hơn.

Mở điện thoại di động ra.

Lâm Tri Bạch liền nhìn thấy tin tức trên mạng.

Tên này hay nhỉ.

Bị đạo hữu nhận ra?

Lâm Tri Bạch vỗ nhẹ đầu, bắt đầu dĩ cười, sớm biết tối qua cơm nước xong xuôi, nên mới mang một cái túi che miệng.

Nhưng mà bị nhận ra cũng không quan trọng.

Thân phận này của Bạch Đế vốn chính là át chủ bài.

Lâm Tri Bạch sở dĩ một mực không cần thân phận Bạch Đế công khai lộ diện, chủ yếu là không muốn để cho người ta quấy rầy cuộc sống bình tĩnh của mình, dù sao hắn vẫn là học sinh, mỗi ngày ở trường học có thể tiếp xúc được rất nhiều người.

“Chỉ có điều hắn là chưa nhận ra hoàn toàn.”

Lâm Tri Bạch nhìn nhìn ảnh chụp, bởi vì là đêm khuya, ánh đèn mờ tối, khoảng cách lại rất xa, cho nên mặt của mình rất mơ hồ.

Mở bức thư ra.

Đám người Trương Hi Dương vì chuyện này mà gửi đến tin tức.

Tỷ tỷ Lâm Hi cũng nhìn thấy tin tức, phát tin tức trên chọc Lâm Tri Bạch một câu “Còn rất thượng kính” thì không nói thêm nữa, thân phận Bạch Đế để lộ ra ngoài ánh sáng là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Sau đó.

Giang Thành gọi điện thoại tới, “Bị đưa tới chuyện này không gấp chứ?”

Người quen thuộc kỳ thực rất dễ dàng có thể nhận ra khuôn mặt của Lâm Tri Bạch trong ảnh chụp.

“Không có việc gì.”

Lâm Tri Bạch cười miễn phí: “Chỉ cần Sở Từ và Bất Dạ Hầu không lộ ra là được, áo giáp này của Bạch Đế tùy tiện lột.”

“Không có việc gì là tốt rồi.”

Giang Thành yên lòng, cũng cười nói: “Vi tin tức này, Bạch Đế chú ý tăng lên không ít đấy.”

“Thật sao?”

Lâm Tri Bạch thuận thế leo lên danh sách cực quang của Bạch Đế nhìn thoáng qua.

Tên này hay nhỉ!

Sự quan tâm của fan trắng đã căng tới 50 vạn, trực tiếp vớt Bất Dạ Hầu và Sở Từ ra đằng sau!

Bình luận khu các loại tin nhắn.

” Soái ca thân bí tối hôm qua thật sự là Bạch Đế lão sư sao?”

“Ta có thể giảm giá trị nhan sắc này!”

“Cầu xin lão sư của Bạch Đế trả lời.”

“Nếu thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bảo bảo đi!”

“Ta vẫn cho rằng Bạch Đế lão sư cho dù không phải là lão già gì đi nữa, hẳn cũng là trung niên, tuyệt đối không ngờ lại trẻ tuổi như vậy!”

“Trên lầu đã xác định người kia là Bạch Đế rồi?”

“Tám chín phần mười.”

“Trương Hi Dương đoạt quan mời Bạch Đế cùng nhau ăn tiệc ăn mừng, đây là chuyện hợp tình hợp lý và hợp lý.”

“Xác thực không có vấn đề.”

“Ta cũng bởi vì giá trị nhan sắc của Bạch Đế mới chú ý!”

“Biển cạn!”

“Ta yêu là tài hoa của lão sư Bạch Đế, tối hôm qua bộ “Hoa hỏa” kia thật quá tuyệt vời!”

Tài hoa?

Mới là lạ!

Mấy bài hát trước đó thì không có tài hoa của Bạch Đế rồi?

Lâm Tri không công đánh giá được sự chú ý của đợt này, phần lớn đều nhằm vào mặt mình, bất quá ta đừng quản đám người kia làm gì, dù sao fan biến nhiều chính là chuyện tốt, hơn nữa đã bị bắt được, cho dù thân phận chân thật bị người lấy ra cũng không sao cả, thậm chí mình có thể cân nhắc chính mình chủ động đi ra ngoài lộ ra ngoài, dù sao sự thật chứng minh là khúc nhạc cũng có thể dựa vào mặt ăn cơm.

Khiêm tốn mà có chỗ tốt để khiêm tốn.

Nổi danh thì cũng có chỗ tốt để nổi danh.

Lâm Tri Bạch cũng không kháng cự bản thân chuyện nổi danh này.

Mà trong lời bình của rất nhiều fan đưa ra, còn có người chúc mừng Bạch Đế tân ca bước lên bảng thi đấu, lúc này Lâm Tri Bạch bài danh bài còn chưa kịp xem, thấy tin nhắn bạn trên mạng mới mở bảng thi đấu ra nhìn, “Hoa Hỏa” quả nhiên đã đăng đỉnh.

Suy nghĩ một chút cũng thấy đúng.

Đây chính là con mắt đoạt quan của Trương Hi Dương ở caát ta là ca tát, lượng lưu lượng lớn như vậy thêm vào không cảm đệ nhất mới kỳ quái.

Lúc này.

Giang Thành lại nói đến công việc: “Ta đã đem Chương ca ta làm áo lụa mùa thứ hai giao cho tử.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch đã quen với ‘Chúng ta’ của Giang Thành, mở miệng nói: “Sách mới ta viết xong rồi, người để cho Ngải Nhĩ Thắc Tư bên kia chuẩn bị xuất bản đi.”

Khoảng thời gian này không có vấn đề gì.

Lâm Tri Bạch không ngừng viết Giải Ưu tạp hóa, tổng cộng hai mươi vạn chữ xuất đầu, đối với hắn mà nói cũng chỉ là dư rác rưởi mà thôi.

“Được.”

Giang Thành đáp ứng.

Sau đó Lâm Tri lấy cơ giải ưu tạp hóa phát huy hết.

Giang Thành thu được tác phẩm sau đó cười nói: “Hiện tại danh khí của Mã Giáp này của Bất Dạ Hầu lớn hơn không ít. Bên phía Thư ốc Duy Tư Kỳ hẳn là sẽ an bài thời kỳ đầu tuyên truyền, tuyên truyền làm tốt rồi chúng ta cũng có thể tranh thủ thêm chút chi tiêu, vừa vận hiện tại tài khoản chính thống chúng ta đầu tư cũng có một chút, dùng để phối hợp với phòng của Duy Lỗ Thư bên kia cùng nhau tuyên truyền đi.”

“Ừm.”

Hai cái áo lót này của Sở Từ và Bất Dạ Hầu, được đầu tư trói chặt, đồng thời có thể trực tiếp tỏ ý với ông ngoại.

cúp máy.

Lâm Tri Bạch vốn tưởng rằng trong khoảng thời gian ngắn Giang Thành sẽ không tìm mình nữa, ai biết hẳn lại gọi điện thoại vào buổi tối hôm đó tới.

“Lão bản!”

“Làm sao vậy?”

“Bản thân thư này của ngươi là...”

“... Chuyển hình.”

Lâm Tri Bạch biết tại sao Giang Thành lại gọi điện thoại đến, 《Giải Ưu tạp hóa》 kiện tác phẩm này, cùng với những thứ trước kia hoàn toàn là hai cái cực đoan, chữ S đọc sách mà rối rắm. Kỹ nữ ma sát ở huyện thành hẳn là đã nhìn một phần nên bị khiếp sợ.

“Ngài đây đâu phải là chuyển thể a.”

Giang Thành không thể tưởng tượng nổi nói: “Ngài đây hoàn toàn là cải thiên hoán địa a!” Phán sai thật sự là quá lớn!

Được rồi.

Giờ khắc này Giang Thành đột nhiên lý giải vì sao mọi người đối với bài 《Hoa Hỏa》 này chân kinh như vậy!

Bởi vì...

Nếu nói theo phong cách âm nhạc, “Hoa Hỏa” của Bạch Đế, cũng coi như là một ca khúc chuyển hình, cùng những tác phẩm trước kia tương phản lớn đến mức hầu như là hai cực đoan!

Còn bây giờ.

Đến phiên Bất Dạ Hầu rồi...

Đột nhiên điều chỉnh thời điểm có phải hay không sẽ khiến người ta choáng váng đấy...

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 105: Đây là tiệm tạp hóa khủng bố a! Đầu tư vào ngày hôm sau trên Cực Quang Trúc, ở phía chính diện tuyên bố với bên ngoài là áo Y thứ hai mùa, đem tin tức tiếp tục hợp tác với thần thoại giải trí.

Đây là quan hiệu của công ty.

fan trước cũng không nhiều.

Mãi cho đến sau khi cùng Ốc Đức Duy Tư hợp tác, ta thích ghi lại ca từ giận, quan tâm bạn trên mạng tài khoản quan phương này mới có nhiều hơn một chút, có điều bình luận số lượng vẫn rất ít.

Sau đó.

Tài khoản giải trí quan phương giải trí thần thoại, chuyên tin tức tài khoản quan phương của Dận Đường, một trước một sau nói với quan viên bên ngoài.

Đợt sóng này có chút hiệu quả dẫn dắt.

Sính toán của Lam quan phương lên lút tăng thêm chút son phấn.

Dù sao fan hâm mộ tài khoản quan diễn giải trí thần thoại nhiều lắm, thậm chí còn chú ý nhiều hơn cả những ngôi sao siêu nhất tuyến kia, cọ xát không vào được cũng có thể vừa vặn một chút.

Đương nhiên.

Mặc dù tin tức thần thoại và Nguyễn Cung tiếp tục hợp tác 《Ca Tử mùa thứ hai ta là》 tuy thả ra ngoài, nhưng mùa thứ hai chân chính lực chế tối thiểu phải đến sang năm.

Nếu ngựa không ngừng vó lực chế mùa thứ hai?

Độ nóng kia khẳng định kém hơn so với mùa thứ nhất, nhiệt tình của người xem đã tiêu hao không sai biệt lắm, nhất định

phải chậm một chút.

Đối với việc này, hẳn không cảm thấy kinh ngạc.

Tại trên cơ sở hợp tác thu hoạch thành công của mùa đầu tiên, Phù Huê đợt thứ hai khẳng định sẽ lựa chọn tiếp tục hợp tác với thần thoại.

Nhưng có người khi thấy tin tức thì tâm tính lại sụp đổ!

Người này là Lâm Báo.

Lâm Báo một mực tiếp xúc với đầu tư 《Đầu tư? Đàm Tiêu là bản quyền mùa hai của ca sĩ 》 .

Mặc dù vẫn không có nói chuyện với nhau, nhưng Lâm Báo có thể cảm giác được mình đang dần dần thành công, bởi vì thái độ cứng rắn của Giang Thành từng chút từng chút buông lỏng, hợp tác không phải là như vậy sao, qua tới lui lui lôi kéo...

Nhưng Lâm Báo tuyệt đối không nghĩ tới!

Chính vào lúc hẳn cho rằng mình sắp thành công, đột nhiên lại theo thần thoại lặp lại “Ta là Nghệ Tử ” Mùa thứ hai!

Mình bị người ta cướp đồ rồi?

Hắn lập tức gọi điện thoại hỏi tổng kỹ bộ trưởng, là ai lấy lại mùa thứ hai do ta là Nghệ Nữ.

“Lâm Thắng Thiên.”

Bộ trưởng tổng kỹ hỏi đáp: “Ta biết ngươi cũng đã tiếp xúc với Giang Thành, nhưng thành tích thần thoại là vua, nếu mùa thứ hai vẫn bị Lâm Thắng Thiên bắt xuống, vậy ngươi cũng đừng làm ra chuyện thiêu thân gì.”

Bộ trưởng tổng nghệ cảnh cáo.

Tầng lãnh đạo của công ty đều là nhân tinh, không phải không biết sự tranh đấu gay gắt phía dưới, chẳng qua đa số thời gian là đứng ngoài nhìn, chỉ khi chạm đến lợi ích bản thân mới có thể nhúng tay. Chương thứ hai của Nữ Nhi ta là Nữ Nhi đã liên quan đến lợi ích của bản thân hẳn, cho nên tuyệt đối không thể để Lâm Báo phá hoại.

Nói đi cũng phải nói lại.

Ai bảo bản thân Lâm Báo không chịu tranh, không thể đoạt được từ tay Lâm Thắng Thiên?

Lâm Thắng Thiên bắt?

Lâm Báo cúp máy xong cảm giác đầu trống rỗng.

Lâm Báo kia đại biểu phi thường tham lam, Lâm Báo chưa từng thấy người tham lam như vậy, Lâm Thắng Thiên rốt cuộc phải trả giá như thế nào mới lấy được bản quyền mùa thứ hai?

Nhất định là cái giá phải trả là cực kỳ thâm hiểm?

Lúc này ca ca Lâm Hồ gọi điện thoại, hắn cũng nhìn thấy tin tức Quan Tuyên cùng chị em kết giao, còn tưởng rằng Lâm Báo bên này đã thành công, dù sao đệ đệ gần đây cùng mình nói cái gì, đã sắp bắt Giang Thành, cho nên ngữ khí lúc này của hắn vô cùng kính hi, khó được chủ động khích lệ nói:

“Làm tốt lắm đệ đệ!”

“Cái gì? Vì sao đột nhiên khen ta?”

“Tiểu tử còn giả vờ giả vịt với ta, không phải người đã lấy được Giang Thành rồi sao, công ty quan cũng tuyên hện rồi!”

“Không phải ta mà!”

Lâm Báo thiếu chút nữa khóc, “Người hện với Nguyễn Cung là Lâm Thắng Thiên, ta cũng là mới biết chuyện này!”

“?”

Điện thoại hôm đó trầm mặc vài giây, đột nhiên chửi ầm lên: “Bí ẩn hàm tiểu? Lúc trước không phải nói cùng Giang Thành kia nói không sai sao, còn nói đã đến giai đoạn kéo dài!”

“Ca, ta thật sự có đang lôi kéo!”

“Đừng gọi ta là ca, ta không ngu xuẩn như người đâu!”

“Hồ Tử... Người nghe ta giải thích!”

“Người gọi ta là gì?”

Lâm Hồ xem chút nữa không nghi ngờ lỗ tai của mình.

Hồ... Hồ Tử?

“Là do trước đây ta ôn hòa quá, hay là thời gian phản nghịch của người đến đây?” Lâm Hồ lạnh lùng mở miệng.

“Người rớt cuộc muốn ta thế nào a!”

Lâm Báo đã phá vỡ phòng thủ: “Không cho ta gọi ca, được, Hồ Tử cũng không cho gọi đúng không, vậy sau này hai ta đổi, người làm đệ đệ ta làm ca!”

Hồ Báo huynh đệ gần như đã dứt khoát.

Đương nhiên đây cũng chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ mà thôi.

Thuyền Chử Bằng hôm nay rất bận, chân trước thả xuống tin tức 《Ca Tử》 và câu chuyện thần thoại, chân sau lại phát ra động thái tuyên truyền của Tân Thư Bất Dạ Hầu, nói là hy vọng mọi người ủng hộ nhà văn học của Nguyễn Cung nhiều hơn, không ít người vừa mới quan tâm chương hào này đều mơ hồ.

“Bất Dạ Hầu cái quý gì?”

“Tên Côn Bằng này không phải làm tổng kỹ sao?”

“Ta là ca sĩ, là do công ty nhà này làm sao?”

“Ta thích ghi lại lời hát cũng vậy.”

“Vậy tại sao trong công ty này còn có các tác giả?”

“Đâu chỉ là nhà văn, người xem động thái trước mặt, Sở Từ kia cũng là một nghệ sĩ ký hợp đồng!”

“Phốc.”

“Rớt cuộc đây là một nhà công ty nào vậy?”

“Có nhà văn, có ca hát, đồng thời còn làm tổng kỹ?”

“Giai vụ có phải hơi rối loạn hay không?”

Một đám fan theo dõi tài khoản chính thức không có mấy người quen biết Bất Dạ Hầu.

Mọi người đều tương đối quen thuộc với Sở Từ, có điều xét đến cùng, những người này đều là vì kế hoạch của Nguyễn Cung hai xấp sách này, nên mới quan tâm đến nó, cho nên khi nhìn thấy nội dung bên ngoài bảng tài khoản phát công văn, cảm thấy rất thần kỳ.

Bên kia.

Một vài nhân sĩ quan sát Chử Bằng ở trong vòng tròn cũng cảm thấy thần kỳ.

“Tên Khâu Bằng này giống như tất cả các nghiệp vụ đều làm, sau khi ký hợp đồng thì Sở Từ cũng coi như xong, vậy mà còn ký một nhà văn!”

“Ký Sở Từ ta có thể hiểu được.”

“Dưới cờ có một âm nhạc ở công ty.”

“Nhưng chuyện của Bất Dạ Hầu thế nào thì ta không biết.”

“Tác phẩm của Bất Dạ Hầu ta đã xem, đó là một tác giả mới trong bóng tối kinh khủng, tuy nhiên hôm nay mới biết được hắn và Đồng Lư dĩ nhiên có quan hệ hợp đồng.”

“Phòng chừng chính là thẻ tùy tiện ký thôi.”

” nghiệp vụ của công ty chính là tổng kỹ đã được lập ra.”

“Hiện tại ta là ca sĩ giỏi giang kết thúc, không biết kế tiếp Dận Chân có thể ra tổng hợp nghề mới hay không.”

Mọi người vẫn quan tâm đến tổng kỹ hơn.

Quan hệ giữa Bất Dạ Hầu cùng Đồng Lư cũng không quá để ý.

Bởi vì Bất Dạ Hầu ở Tần châu còn chỉ là một nhà văn học nhỏ nhỏ không có danh tiếng gì.

Chưa từng gặp người nghi ngờ chí suy đoán chí, cơ bản là chưa từng nghe nói qua nhân vật như Bất Dạ Hầu.

...

Tình huống bất đồng trong các phạm vi bất đồng.

Người trong giới giải trí không quan tâm Bất Dạ Hầu.

Trong vòng có vài người đang chú ý tới Bất Dạ Hầu.

Nhất là Phí Nhĩ Nhà sách cũng thả ra tin tức Bất Dạ Bộ Đặc Hầu sắp tuyên bố một tác phẩm mới, bản suy luận của Luận Đàn của thư viện nhanh chóng trở nên náo nhiệt.

“Hay lắm!”

“Sách mới của Bất Dạ Hầu sắp tới rồi!”

“Không ngờ lại là bản dài, quá bất ngờ, ta còn tưởng rằng hấn sẽ viết ra bản ngắn nữa chứ.”

“Bất Dạ Hầu có thể điều khiển một bản dài không?”

” thuyết thoại đầu tiên thao túng thao tác trong ngắn nhất định sẽ có chút cố hết sức, tuy nhiên bình thường một hai bản luyện tập có thể ăn sạch thao tác bản dài.”

“Vậy bản sách mới này có khả năng chất lượng sẽ không tốt lắm?”

“Vậy thì không nhất định, Bất Dạ Hầu là tác giả thiên tài, lần đầu tiên viết bản dài, nói không chừng cũng có thể không chế.”

“Đồng ý.”

“Mặc kệ tốt xấu, dù sao ta khẳng định mua, cũng thích phong cách của hấn, một vòng một quẻ!”

“Hắc hắc, ngươi tên biến thái.”

” cảm lễ hắc ám chuẩn bị tiếp nhận tân thư Bất Dạ Hầu đi!”

“Càng là áp lực biến thái ta càng thích, trước đó đều là khuyết điểm, xem không đã ghiền, lần này là bản dài, hi vọng để cho ta xem đã ghiền!”

Tác phẩm phong cách gì...

fan hâm mộ bồi dưỡng kiểu gì...

Không ít fan cuồng của Dạ Hầu, chỉ thích loại văn phong biến thái áp hắc ám.

Ngược lại.

Có một số người đặc biệt không thích loại văn phong như Bất Dạ hầu, cho nên không hề mong đợi với quyển sách mới của Bất Dạ Hầu.

“Không thương thức được Bất Dạ Hầu.”

“Vẫn là một chút ôn hòa có sự càn rỡ dễ dàng đả động ta.”

“Gần đây những đồn đại không thể nghi ngờ, không có tác phẩm của Bất Dạ Hầu, cuối cùng ta không cần lo lắng nữa.”

“Trên lầu thêm một tầng.”

“Lúc trước tác phẩm của Bất Dạ Hầu vẫn luôn được ghi chép, còn chiếm được đầu đuôi, khiến cho ta mỗi lần xem đều phải nhảy đi.”

“Đúng vậy a.”

“Hoặc là người trực tiếp lên suy luận, hoặc là người viết ôn hòa một chút, hắc ám áp bức biến thái là thật sự không tiếp nhận được.”

“Văn Phong của hần, ta phảng phất đang nhìn quỷ phiến, xem một nửa liền nhìn không nổi nữa.”

Trong lúc thảo luận,

Có fan hâm mộ của Bất Dạ Hầu biểu thị:

“Nếu như các vị thực sự không thể tiếp nhận phong văn của Bất Dạ Hầu, vậy các người có thể thử xem 《Hương dương chi thơ》.”

“Cũng là thiếu thiên.”

“Phong cách cũng không biến thái, thậm chí vô cùng ám áp để chữa lành, xem xong có lẽ người sẽ thích Bất Dạ Hầu.”

Ưu khỏi ám áp?

Thích không phải Dạ Hầu có nhiều người, không thích Bất Dạ Hầu càng nhiều hơn, lúc này liền có người mỉm cười:

“Ta xem rồi.”

“Ta cũng xem qua.”

“Có một nửa số người ở khu vực này đang suy luận đầy nghi ngờ, làm sao có thể không biết thiên này.”

“Chỉ có thể nói là cũng không tệ lắm.”

“Dù sao ta cũng không được ám áp chữa trị.”

“Dù sao Bất Dạ Hầu cũng vẫn là tác giả hắc ám kinh khủng, hần không hiểu cái gì là thật sự ám áp, càng không hiểu cái gì mới thật sự gọi là trị khỏi, nếu như các người muốn xem một chút tác phẩm thật sự có thể gọi là ôn hòa chữa trị, ta cũng có thể đề cử mấy quyển...”

Lời không hợp ý là.

Người thích loại tác phẩm bất đồng rất khó lý giải lẫn nhau, người ưa thích tác phẩm phong bất đồng đương nhiên cũng là như thế.

Mà sau đó không lâu.

Nhà sách Duy Khắc Tạt Tư là sách mới của Bất Dạ Hầu, mở ra đợt tuyên truyền thứ hai: 【 Bất Dạ Hầu Tân Thư 《 Giải Ưu tạp hóa 》 mười ngày sau sẽ công bố!

Cái quý gì vậy?

Khi Tạt Tư phòng sách bị lộ ra ngoài ánh sáng của Bất Dạ Hầu quyền sách mới này.

Bên trong Luận đàn của học viện.

Thích không phải Dạ Hầu, cùng những người không thích Bất Dạ Hầu đều im lặng.

Có phải không đúng chỗ nào không đúng hay không?

“Sách mới của Bất Dạ Hầu tên là Giải Ưu tạp hóa điểm?”

“Đây là...”

“... Khủng bố sao?”

“Nghe tên hình như không giống lắm...”

“Giải ưu?”

“Còn tiêm tạp hóa?”

“Quả nhiên gọi là tiêm tạp hóa khủng bố họa phong mới đúng chứ? Giải ưu sâu? Giải ưu phiền của ai?”

“Chà. Ngu đọc sách tí ti. Kỹ thuật ma ngôn. Sảo vự vự vự:

“Kê thúc.”

“Chẳng lẽ là loại tác phẩm trường thiên phong cách của 《 Hướng chi thi 》 ?”

“A cái này.”

Đừng nói là fan của Dạ Hầu.

Sách này khiến cho những người trong Luận Đàn cho dù cảm tạ với Dạ Hầu hay không, giờ phút này cũng nhịn không được mà sinh ra...

Một tia hiếu kỳ?

Cầu Nguyệt phiếu nha...

Hay chúng ta chơi nguyệt phiếu và trò chơi?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 106: Liên tục rút thăm và tuyên bố tiểu thuyết “Nhưng cần nhắc đến phong cách chữ viết của Bất Dạ Hài, ta tương đối có khuynh hướng đối với phá điểm giải ưu này là một tổ chức sát thủ thần bí, bọn họ không giải quyết được vấn đề thông thường, nhưng bọn họ có thể giải quyết một số người.”

“Phốc!”

“Đầu óc thật lớn.”

“Cái gọi là giải ưu tạp hóa là tổ chức sát thủ?”

“Thế mà tổ chức sát thủ đó lại đặt tên rất văn nghệ.”

“Sau khi sát thủ tiêu diệt mục tiêu, sự ưu sầu của chủ thuê chẳng phải cũng giải khai sao, cho nên Bất Dạ Hài cố ý gửi cho 《Giải ưu khoái tạp hóa》, tạo ra cảm giác bất hoà mãnh liệt như thế, mọi người cũng không thể bị cái tên ôn nhu mạch sách này mê hoặc!”

Học viện có người kiểm tra.

Bất Dạ Hài Hắc Âm kiểm chế biến thái văn phong, tại trong ấn tượng của mọi người đã thâm căn cố đế, cũng sẽ không bởi vì gia hỏa này đã từng viết qua một câu chuyện tựa hồ không hắc ám như vậy liền dễ dàng thay đổi.

Mà trong việc tuyên truyền ở phòng sách của Duy Tư Nhĩ Đức.

Ngoại trừ cái tên mới mẻ mà Bất Dạ Hài giới thiệu ra, cũng không có một lời cụ thể về nội dung cụ thể, mọi người chỉ có thể dựa theo lời của tên sách phát tán mà thôi, nhưng vô luận là tưởng tượng như thế nào cũng không ai có thể tưởng tượng đến việc giải ưu ưu tới tiền mì này thành loại hết sức ôn hòa giống như tên sách.

Không thể như vậy được!

Không tồn tại!

Lần này ưa thích Bất Dạ Hài, không ngờ lại đạt thành nhận thức chung với người không thích Bất Dạ Hài.

Đồng thời,

Mọi người cũng thật sự có chút tò mò đối với tân thư Bất Dạ Hài, tên tạp hóa Giải ưu thương này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Trong lúc nhất thời.

Thảo luận khá sôi nổi.

Mà trong nhà Lâm Tri Bạch.

Lúc này Lâm Tri Bạch đang tắm rửa thay quần áo.

Ban ngày làm nhiều nghi thức như vậy, thật ra nguyên nhân rất đơn giản, Lâm Tri ủng hộ công phải chuẩn bị mở ra vòng rút thăm mới rồi, lúc trước tác phẩm rút được cơ bản dùng không sai biệt lắm, phải bổ sung một chút kho đạn mới được.

“Thang đỏ!”

Lâm Tri Bạch rất dũng cảm gọi hệ thống ra, theo hiện tại thu được danh vọng càng ngày càng nhiều, phong cách rút thưởng của hắn cũng càng ngày càng dũng mãnh:

“Ta muốn năm liên rút!”

Trong nháy mắt tiếng nói rơi xuống, trước mắt Lâm Tri Bạch hiện ra một cái bàn quay lớn, bàn quay lớn đang động, kim chỉ lần lượt dừng lại, bên tai Lâm Tri Bạch cũng liên tục vang lên tiếng nhắc nhở của năm lần hệ thống!

Đình đông!

【 Chúc mừng kí chủ thu được 《 ác ý 》 】

Đình đông!

【Chúc mừng kí chủ thu hoạch được bí mật

Đình đông!

【 Chúc mừng kí chủ thu phục 《 Trong truyện bí tịch 》

Đình đông!

【 Chúc mừng kí chủ thu được 《 Miễn Dịch Bình 》 trở về nhà 】

Đình đông!

【Chúc mừng kí chủ thu được tổng nghệ, không thành không phiên đến người 】

Rút thưởng xong.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tri Bạch rút liên tiếp, chủ yếu là bởi vì định chế quá đắt, cho nên khả năng bốc thăm này rất quan trọng, bởi vì rút thưởng rất nhiều lúc cũng có thể lấy ra đồ tốt, ví dụ như kết quả rút thưởng lần này, Lâm Tri Bạch liền rất hài lòng.

Đầu tiên là ác ý mỉa mai.

Đây là một trong những tác phẩm có danh tiếng tối cao của Đông Dã Khuê Ta, cố sự chọn dùng phương pháp viết lách quỷ kế để sáng tác, không nhìn thấy phần cuối tuyệt đối không cách nào biết chân tướng rốt cuộc là như thế nào!

Chậc chậc...

Tự thuật lại tính quỷ kế a!

Lâm Tri Bạch hiện tại cũng đã hiểu tình hình của Lam Tinh, nàng biết rõ tác phẩm tính quỷ của thế giới này còn chưa có tự thuật lại, quyển sách này sẽ trở thành quyển đầu tiên của Lam Tinh tự giới thiệu khai tông lập phái, về phần tự thuật tính quỷ kế là có ý gì, chỉ cần nhìn bộ này là biết.

Sau đó là “Bí mật”.

Cũng là tác phẩm danh tiếng cao của Đông Dã Khuê Ngô, chủ yếu kể về nam chính thê tử và nữ nhi gặp tai nạn xe cộ, mặc dù thân thể thê tử chết nhưng linh hồn lại sống nhờ trong cơ thể nữ nhi, từ nay về sau cả nhà bắt đầu cuộc sống không bình thường, không phải tự nhiên tự nói chuyện, chủ yếu là nói nam chính và nữ chính lựa chọn luân lý, trong thân thể nữ nhi, là linh hồn của thê tử, xin hỏi nhân vật chính của chúng ta cùng ‘nữ nhi’ sẽ sống chung như thế nào đây?

Có chút biến thái...

Chẳng qua không thể không thừa nhận, tác phẩm của Bất Dạ Hầu sư phụ cùng ‘Hắc Âm Khuê’ của Bộ Đông Dã Khuê’ chúng ta trình độ phù hợp phi thường cao, bởi vì theo ý nghĩa nào đó mà nói, biên thái chính là một trong những đặc điểm đặc sắc của Bất Dạ Hầu, hẳn viết như vậy không có chút nào là trái với cảm xúc!

Sau đó.

Là kịch bản chinh phục Bệ Ngạn!

Nam chính của bộ kịch bản này tên là Lưu Hoa Cường, kinh điển danh ngôn “Người có quen thuộc như vậy không?”, truyền bá trên mạng vô cùng rộng rãi. Loại kịch bản của phim truyền hình thực ra cùng với Kỳ Cuồng Tiêu có chút giống nhau, đều là đả kích người xấu, nhưng rất nhiều cốt truyện bắt đầu mở rộng thị giác của người xấu, các loại ân oán giang hồ.

Càng quan trọng hơn là...

Lưu Hoa mạnh cũng là “Cường ca”.

Lâm Tri Bạch đột nhiên có chút chờ mong. Nếu như Bệ Ngạn quay phim quy trình phối phương, Cao Khải Cường và Lưu Hoa mạnh ai mới là “Cường ca”?

Số bốn rút.

Cùng là kịch bản truyền hình, gọi là Đát Bác Ngạn về nhà, chất lượng kịch bản này khẳng định yếu hơn một chút so với trước, nhưng thu thị suất tuyệt đối kháng đòn, tuy rằng máu chó tuy phổ biến, nhưng tuyệt đối phù hợp khẩu vị rất nhiều người xem, hơn nữa trong kịch trung nam chủ có một số lời thoại vô cùng xuất sắc:

Ví dụ như “Người thật lẳng lơ a.”

Lại ví dụ như “Người như thế nào mặc quần áo phẩm như thế..., các bạn trên mạng kiếp trước làm ra một đống uế oải như quỷ thế hiền thế.

Lần thứ năm.

Bộ sách dạy bảo khoa học không phải là thật thì chớ quấy rầy Nguyễn Cung!

Tổng Nghệ này mặc dù phía sau lâm vào tranh luận, ví dụ như kịch bản gì gì đó, đương nhiên rất nhiều tổng kỹ cũng có kịch bản riêng, nhưng không thể không thừa nhận mới vừa ra đời mấy năm là lửa thật a, gần như là tiết mục chuyển biến cấp độ hiện đại mà toàn bộ dân chúng quan sát, nhiệt độ tạo ra tuyệt đối không thấp!

“Tay nghề không tệ.”

Lâm Tri Bạch đối với kết quả rút năm liên này rất hài lòng, chẳng lẽ so đấu một chọi càng dễ xuất kỳ tích sao, lần sau có muốn thử lục liên rút hay không?

Có thể suy xét.

Bất quá hiện tại điều cần suy xét nhất là phải xử lý những tác phẩm này như thế nào.

Trước tiên hai bộ nhất định là phải đợi nhiệt độ cực cao của giải ưu tạp hóa hóa hoàn toàn bị thị trường tiêu hóa xong mới có thể tuyên bố, cơm phải ăn từng miếng đường phải đi từng bước từng bước một cũng phải thi triển từng quyền.

Còn về kịch bản?

Lâm Tri Bạch muốn đem kịch bản phân biệt giao cho Thiên Quang và Duy Tư Nhĩ quay lại, cha nàng mặc dù là đạo diễn phim truyền hình, nhưng cũng không thể để cho ông ta phải bận rộn đến một năm mới có chút cuộc sống của mình. Huống hồ Kỳ Lão giúp người trong nhà quá để ý, phải khiến người ta cảm thấy cái này tất cả đều là trùng hợp mới được.

Tổng kỹ cuối cùng.

Lâm Tri Bạch còn chưa nghĩ kỹ, có thể ban cho trời sáng, nhưng dường như cũng có thể truyền môi cho Tật Phong, dù sao y cũng có tâm tư, có thể cung cấp một chút trợ giúp cho Tật Phong truyền mai.

“Nghĩ thêm đi.”

Ngón tay Lâm Tri Bạch gõ lên mặt bàn, phát ra tiếng đong đong tiết tấu, đây là thói quen nhỏ nhỏ khi hắn suy nghĩ vấn đề.

Mưu định rồi sau đó hành động.

Mấy ngày kế tiếp Lâm Tri Bạch không có gấp gáp đem tác phẩm này ra tay, ngược lại ngày tháng dồn đại giải ưu tạp hóa lại tiến hành gần một chút.

Cuối cùng.

Ngày tuyên bố đến.

Hôm nay là ngày 10 tháng 4.

Trên không ít giá sách tiệm sách của Tần Châu đều bày lên cửa hàng tạp hóa giải ưu.

Nhà sách Duy Khắc Tạp Tư vẫn là rất lợi hại, đây cũng là nguyên nhân Lâm Tri Bạch tại sao muốn lựa chọn xuất bản địa phương lớn như vậy.

Càng có đường con đường của công xưởng càng lợi hại.

Bên hợp tác có thể đi khắp hiệu sách hàng hóa của Tần Châu.

...

Buổi sáng, tám giờ.

Đào Nghiên vẫn như mọi ngày đi tới hiệu sách mua sách. Trên giá sách một quyển sách gọi là Giải Ưu tạp hóa, hấp dẫn chú ý của Đào Nghiên.

“Tên sách thật quen tai...”

Đào Nghiên Nghiên sau khi suy nghĩ một chút đột nhiên nhớ tới:

Đây chẳng phải là sách mới Bất Dạ Hầu mà gần đây trong thư viện nghi ngờ suy luận của nhiều người đề cập sao?

Đào Nghiên Nghiên là người đọc sách cố định, dĩ nhiên không xa lạ gì với nhà văn mới là Bất Dạ Hầu này.

Nhưng Đào Nghiên không thích phong cách của Bất Dạ Hầu.

Tác phẩm nhà văn này quá mức hắc ám và kiềm chế, lộ ra phong cách biến thái, cho nên nòng bình thường là nhảy qua.

Mà tại tiệm sách gặp được quyển sách mới của đối phương, Đào Nghiên tự nhiên không có hứng thú gì, chẳng qua hiệu kỳ ít nhiều cũng vẫn có một chút.

Đại khái là bởi vì sách vở suy luận thường xuyên có người thảo luận về Bất Dạ Hầu?

Quan trọng nhất là Đào Nghiên thật sự rất khó đem tên sách như ” Giải ưu tạp hóa”. Viết như sách lược, đem văn phong bất dạ hầu liên hệ với nhau.

“Xem một chút là viết gì đi.”

Đào Nghiên xem như là thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, tiện tay cầm một quyển ” Giải ưu tạp hóa” lật xem.

Sách của tiệm sách nên cho phép khách nhân xem.

Thông thường, ông chủ sẽ cố ý lấy ra mấy quyển sách được tháo ra.

Việc Đào Nghiên viết trên tay chính là như vậy.

Nội dung mở đầu rất đơn giản, đại khái nói ba tên trộm vặt vội vã chạy ra khỏi một gia đình, đang định chạy trốn thì phát hiện xe của bọn họ hỏng mất rồi.

Không có biện pháp.

Ba người chỉ có thể trần trọc trốn vào một gian phòng nhìn như bỏ hoang, dự định đến khi trời sáng mới thôi.

Không ngờ lúc này khe hở của Quyển Liêm Môn, vậy mà quăng vào một phong thơ.

Ba tên trộm đã bị dọa sợ, lao ra ngoài nhà để tìm người tởa tin, nhưng bên ngoài vẫn trống không.

Tình huống như thế nào?

Ba tên trộm kinh nghi bất định.

Đầu lĩnh cũng là đôn, gã muốn xem một chút trên thư viết cái gì, thế là trực tiếp mở ra, ba người cùng nhau nhìn.

Người viết thư tự xưng là một nữ vận động viên.

Nữ hài muốn tròng kích thành chủ, nhưng nam nhân của ta lại bị tra ra tuyệt chứng, nàng không biết mình nên ở chung với nam nhân kia đoạn cuối cùng trong cuộc đời, vẫn tiếp tục tròng kích thành Đường Đặc...

Đau khổ như vậy, nàng hy vọng mũi tên lạc đường này sẽ chỉ điểm cho hắn.

Mũi tên trúng tiệt tạp hóa?

Ba tên trộm có chút nghi hoặc, lập tức lục tung cả căn nhà hoang phế này.

Rất nhanh.

Ba người lục lọi tìm ra một quyển tạp chí cũ bốn mươi năm trước, từ đó phát hiện ra manh mối.

Hóa ra gian nhà của bọn họ bây giờ là “Giải ưu tạp dịch” năm đó của Hồng Cự Nhất!

Người viết thư đem tâm sự viết Thành Tín, ném vào Quyển Liêm Môn, ngày thứ hai điểm chủ Lăng Tỳ gia gia sẽ đem hỏi âm giải đáp phiền não hỏi, đặt vào trong hòm sữa bò bên cạnh cửa hàng.

Thì ra là thế...

Ba tên trộm đã hiểu nguyên nhân, nhưng nghi vấn càng lớn lại hiện lên trong lòng hẳn.

Vì sao sau đó vài chục năm, gia gia của vị Lăng Đầu kia đã qua đời, cửa hàng giải ưu này cũng đã bỏ hoang, nhưng vẫn có người viết thư tới hay sao chứ?

Được rồi.

Ba tên trộm lười suy nghĩ.

Đào Nghiên Nghiên thấy vậy không khỏi bật cười.

Thì ra đây là nguồn gốc của sách lược giải ưu tạp hóa?

Lúc trước xem luận đàn có người nói gì, giải ưu tạp hóa có thể là tổ chức sát thủ, thật đúng là ý nghĩ hảo huyền a...

Ngay sau đó.

Đào Nghiên bắt đầu suy tư.

Mặc dù mình chỉ đọc mới mở đầu, nhưng xem phong cách văn tự, bộ sách này không giống với tác phẩm trước đó của Bất Dạ Hầu?

Không hắc ám.

Không kinh khủng.

Không đê nén.

Có lẽ hàng dũ vẫn còn ở phía sau?

Chẳng qua phía trước chỉ là bối cảnh trải nền tảng?

Đào Nghiên Nghiên có chút bối rối, nhưng không bỏ quyển sách này xuống, nhìn theo văn tự.

Chuyện xưa tiếp tục.

Ngay lúc đôn cũng chuẩn bị ngủ, hai đồng bọn bên cạnh đột nhiên mở miệng:

“Đứa bé kia làm sao bây giờ?”

“Nàng muốn lựa chọn tham gia xã hội hay là đi nốt đoạn đường cuối cùng bạn trai sau khi đi với bạn trai?”

Liên cũng không nhịn được nữa, ba người bọn họ là tên trộm, không có tiền phải học lịch chưa từng học, nửa đêm đi ra trộm đồ xe kết quả còn hồng, chỉ có thể ở trong căn phòng rách nát này qua đêm, còn có công phu gì quan tâm người khác?

Nhưng tiểu đồng bọn lại không cảm thấy như vậy.

Hai người cho rằng: “Cả đời cũng không có ai thổ lộ hết phiền não với loại người như chúng ta, vì sao chúng ta không bắt lấy cơ hội này, đưa cô bé kia về phong thư chứ?”

Nói làm là làm.

Rất nhanh hai người này liền tìm ra giấy bút hồi âm, đề nghị lý tưởng hóa, đại khái có thể huấn luyện với bạn trai?

Viết xong thư.

Hai người dựa theo phương pháp được tạp chí cũ giới thiệu, đem bức thư ném vào rương sữa bò ở bên ngoài, nhưng vừa mới bỏ vào không bao lâu, hai người liền ý thức được đại sự không ổn.

“Quên vân tay rồi!”

Bọn họ lúc viết thư không mang bao tay a!

Côn cũng tức tới nổ phổi, sao có thể lưu lại dấu vân tay chứ?

Hắn vừa mắng hai đồng bọn nhỏ này xen vào việc của người khác, vừa lao ra ngoài định lấy thư ra, nhưng khi mở ra sữa bò thì trọn tròn mắt:

Bên trong rỗng tuếch!

Thư vừa mới bỏ vào liền biến mất?

Trong lúc đang buồn bực, bỗng thấy hai tên tiểu đồng bọn sắc mặt tái nhợt từ bên trong đi ra nói:

“Lại gửi thêm một phong thư nữa.”

Ba người đều cảm giác được một tia quỷ dị.

Đêm hôm khuya khoắt căn bản là không có người, làm sao gửi thư tới được chứ, làm sao thư hồi âm lại biến mất, đây là sự kiện linh dị sao?

Ba người vội vàng mở thư ra.

Người viết thư vẫn là cô bé vừa rồi!

Nữ hài nói không thể mang bạn trai ở bên cạnh huấn luyện, bởi vì nam nhân kia chỉ có thể tiếp nhận trị liệu...

Nữ hài còn đang cảm khái:

Nếu có loại điện thoại giống như truyện tranh này thì tốt biết bao nha, thời điểm ta huấn luyện có thể cùng hấn gọi điện thoại kiểu này.

Chậc?

Ba người chết lặng!

Cái gì gọi là điện thoại tùy ý trong truyện?

Nữ hài này không biết điện thoại di động có thể quay video nói chuyện không?

Ba người cảm thấy không thích hợp, lại lần nữa hồi âm thăm dò hỏi lại một vài vấn đề, kết quả ngạc nhiên phát hiện, cô gái này tự xưng sống ở khoảng bảy mươi niên đại người!

Thư tín xuyên qua thời không?

Bọn họ đang thư từ với người của năm bảy mươi tuổi ư?

Đồng dạng ngẩn ngơ, còn có Đào Nghiên đang đọc sách, nàng không nghĩ tới Toàn Ưu tiệm tạp hóa dĩ nhiên là loại thiết lập kỳ huyễn này!

“Đối thoại thời không?”

Đây chỉ là nội dung vở kịch đầu tiên, từ phát triển này mà xem thì cuốn sách mới của Bất Dạ Hầu, thật sự không phải là loại hắc ám khủng bố hấn am hiểu nhất.

“Có chút thú vị.”

Hứng thú của Đào Nghiên Nghiên bắt đầu bị câu dẫn.

Hôm nay nàng đến tiệm sách mua sách, gà mờ đọc sách, Khắc Lai Hoa. Sánh sách đó kỳ thực không có mục tiêu cụ thể gì, chỉ là muốn tùy tiện mở một cuốn sách mới gần đây, cảm thấy hứng thú với học trò mở đầu nào đó thôi.

Còn bây giờ.

Đào Nghiên Nghiên tìm thấy mục tiêu của mình.

Nên mua bản tân thư này của Bất Dạ Hầu đi.

Đào Nghiên Nghiên không thích phong cách của Bất Dạ Hầu thì không sai, nhưng quyển sách này không phải là phong cách thường có phong cách của Bất Dạ Hầu, cái câu thoại am hiểu nhất là kinh khủng khủng này hình như có ý đồ chuyển hình, mở đầu mới này rất thú vị!

“Quyển sách này, tính tiền!”

Đào Nghiên mua Chủ Giải ưu tạp hóa, trực tiếp trở về nhà, hôm nay không có chuyện gì, nàng có thể từ từ xem.

Cửa hàng cũ: Sớm thông báo, chương tiếp theo chủ yếu viết nội dung 《 Giải ưu tạp hóa 》 .

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 107: Chấn động! Đường thời gian tuần hoàn về đến nhà, Đào Nghiên Nghiên nhìn qua thời gian, buổi sáng tầm 844.

Đào Nghiên chuẩn bị một ít đồ ăn vặt, vừa ăn vừa tiếp tục xem Giải Ưu tạp hóa, nàng rất tò mò không biết vận động viên nữ vận động bảy mươi năm kia sau đó sẽ làm thế nào để lựa chọn: “Nếu như là ta, hẳn là sẽ lựa chọn tham gia Kinh Tư đi...”

Đào Nghiên Nghiên nghĩ như vậy.

Ba tên trộm cùng nữ vận động viên bảy mươi năm tuổi không ngừng qua lại với các vận động viên có kinh nghiệm đi qua, để hỗ trợ cho hắn tìm ra các loại phương án khác.

“Ba tên trộm này không phải người xấu.”

Đào Nghiên rất có thiện cảm với ba tên trộm này, bởi vì ba người này thật sự muốn trợ giúp nữ vận động viên viên.

Rốt cuộc vận động viên nữ vận động gửi đến một phong thư cuối cùng, nàng vẫn như cũ chuẩn bị toàn lực bùa nổ, nhưng đáng tiếc cuối cùng không được chọn, cho nên vẫn trở lại quê hương, ở đoạn cuối cùng với bạn trai sau khi cùng đi với bạn trai xong sinh hoạt.

“Thật tốt a.”

Hai bên đều không chậm trễ.

Đào Nghiên cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm.

Đây là một kết cục vẹn toàn đôi bên.

Câu chuyện đầu tiên của quyển sách cũng kết thúc tại đây, Đào Nghiên Nghiên cũng hiểu được thiết lập của Bất Dạ Hài, tạp hóa này là một nơi có thể kết nối với môi giới của hiện tại, để cho hai người của thời không dùng phương thức kỳ huyền này tiến hành trao đổi.

Không chút do dự.

Đào Nghiên Nghiên trực tiếp lật đến chương thứ hai, thiết lập này đã hấp dẫn nàng... Phía sau nhất định còn có người gửi thư tới a?

Đào Nghiên Nghiên đoán đúng.

Nhưng chỉ đoán đúng một nửa.

Chương thứ hai thị giác thông qua một người tên là Khắc Lang mở ra.

Khắc lang đồng dạng cũng là người 70 niên đại, hắn vẫn luôn mang theo mộng tưởng âm nhạc, nhưng đam mê thích lại hi vọng hắn có thể kế thừa tiệm cá trong nhà, vì vậy hắn viết phong thư cho cửa hàng giải ưu ưu, vốn tưởng rằng sẽ nhận được an ủi và chỉ dẫn, nhưng không nghĩ tới người hồi âm lại trực tiếp mĩa mai Khắc lang một trận.

Đại khái ý tứ là:

Ta phiền não của ngươi thật là xa xỉ a, có gia nghiệp không đi kế thừa, chỉ cần theo đuổi giấc mộng hư vô mờ mịt gì đó, vậy loại người như ngươi lên xã hội lang bạt xông pha ăn đau khổ cũng là chuyện tốt...

Đào Nghiên Nghiên thấy vậy liền vui vẻ.

Lúc này giọng điệu của người kia vừa nghe đã biết là ba tên trộm đó.

Khắc lang giận không kèm được, trực tiếp hồi âm tranh cãi nói người nhà cha mẹ cũng ủng hộ mình, cũng hi vọng mình có thể kiên trì mộng tưởng, thuận tiện hắn cảm giác người hồi âm rất không lễ phép.

Chính là không biết phải làm sao.

Đối diện lần nữa đáp lại, y nguyên đang mắng to Khắc Lang, dù sao từng câu đều rất kiên quyết, trực tiếp khiến Khắc lang tự bạo tự bế.

Khắc lang bắt đầu suy nghĩ lại:

Mặc dù lời nói của người truyền tin rất kịch liệt, nhưng nói không sai a, mình có lẽ thật sự không có âm nhạc thiên phú gì chứ, bằng không thì cũng sẽ không đến nay vẫn là chuyện vô thành.

“Chúng ta có thể gặp mặt một lần không?”

Khắc Lang phát ra phong thư thứ ba, tiếp nhận lời phê bình của đối phương, biểu thị mình quyết định trở về kế thừa gia nghiệp, nhưng trước đó, hẳn hy vọng gặp lại người hồi âm.

Hiển nhiên.

Khắc lang không gặp được người.

Một đêm hấn ngồi ở cửa tiệm tạp hóa, cầm lên thổi phồng, bài hát này gọi là 《 Trọng Sinh 》, còn không có điền tên, là tác phẩm chính Khắc Lang hài lòng nhất.

Mấy ngày sau.

Khắc lang về đến nhà phát hiện phụ thân bị bệnh, hấn ở bên cạnh giường bệnh chiếu cố phụ thân, nghĩ tới phụ thân một mực khích lệ mình kiên trì âm nhạc, trái tim dao động vậy mà lại lần nữa kiên định lại:

Ta muốn kiên trì mộng tưởng âm nhạc của ta!

Bởi vì đây không chỉ là mộng tưởng của chính Khắc lang, cũng là mộng tưởng của người nhà a, nếu như mình từ bỏ âm nhạc, phụ thân cũng sẽ rất khó chịu a.

Sau đó không lâu.

Khắc lang rốt cuộc nhận được lá thư thứ ba, lại ngạc nhiên phát hiện trong lá thư thứ ba thái độ của đối phương đã chuyển biến 180 độ!

Thư viết như vậy:

“Bản nhạc nhân vật trữ âm của Ngự điểm tôn kính, thư thứ ba của ngài ta đã bái đọc, thật có lỗi ta không thể gặp ngài, áo khoác chỉ có giá trị cánh rách, đổi áo tôi, giả vờ lạnh lẽo? Sẽ có người bởi vì ca khúc của ngài được chuộc, soạn âm nhạc của ngài tất nhiên sẽ vĩnh viễn lưu truyền, thỉnh ngài thủy chung tin tưởng một khắc cuối cùng cũng tin tưởng vững chắc một khắc cuối cùng.”

Lúc này.

Khắc lang không rõ cái gì gọi là thời khắc cuối cùng kiên trì đến sinh mệnh.

Đào Nghiên đang đọc sách cũng không hiểu: “Đầu tiên ta có thể xác định ba tên trộm đó qua lại với tên Khắc lang kia, vì sao phong thư thứ ba của ba tên trộm kia lại đột nhiên thay đổi thái độ, chúc Khắc lang tiếp tục kiên trì âm nhạc của hắn, giọng điệu cũng trở nên đầy kính ý?”

Trong sách tạm thời không giải thích.

Sau khi thời gian tới tám năm, Khắc Lang về mặt âm nhạc, vẫn không có quá nhiều thành tựu, nhưng thỉnh thoảng có thể nhận được một ít lời mời.

Ví dụ như ngày hôm nay.

Khắc Lang được mời đến một cô nhi viện được một Dược Quang viên diễn xuất.

Không ngờ hôm nay trong cô nhi viện đột nhiên xảy ra hỏa hoạn, Khắc Lang xông vào cứu một tiểu nam hài ra, nhưng chính mình lại bị vây khốn, ngã vào bên trong ánh lửa hừng hực.

Giờ khắc này.

Khắc Lang đột nhiên nhớ tới lá thư này, có lẽ đây là để mình tiếp tục duy trì mộng tưởng âm nhạc, thẳng đến một khắc cuối cùng của sinh mệnh ý tứ sao?

Trong biển lửa.

Khắc lang đã chết.

Hắn là anh hùng.

Đào Nghiên Nghiên nhìn đến đây, cảm giác cổ họng như bị nghẹn lại, thì ra ba tên trộm kia đã biết tương lai của Khắc lang.

Nhiều năm sau.

Sau khi có một bài ca nổi tiếng, bắt đầu một hội biểu diễn long trọng, cuối cùng một bài hát sắp diễn ra.

Trên sân khấu.

Bài ca phía sau nghẹn ngào nói: “Bài ca này là tác phẩm thành danh của ta, nhưng bài hát này còn có ý nghĩa sâu đậm hơn. Máy tác giả này là thân nhân duy nhất của ta, ân nhân cứu

mạng của đệ đệ ta, sinh mệnh của hắn đã đổi lấy tính mạng đệ đệ ta. Nếu như không gặp được hắn, thì sẽ không có ta bây giờ, cho nên cả đời ta sẽ hát bài này, xin mọi người thương thức —— trùng sinh.”

Không ngờ lại là “Tái sinh”!

Trát lang sáng tạo “Pái Sinh”!

Đào Nghiên Nghiên tròn tròn mắt, hốc mắt đỏ bừng lên.

Hóa ra giữa mấy câu chuyện này đều có liên hệ, giống như có một đường ẩn hình, đem tất cả khâu chuỗi lại với nhau, dường như hết thảy đều đã được định sẵn trong cõi u minh.

Vì sao ba tên trộm cải biến thái độ với Khắc lang?

Bởi vì thời đại ba tên trộm, 《 Trọng Sanh 》 đã trở thành vĩnh hằng kinh điển của vị ca sĩ kia.

Sau tiếng ca kia cũng giống như đệ đệ, xuất thân từ hoàn mỹ!

Mà ba tên trộm này cũng là cô nhi, xuất thân từ hoàn mỹ!

Về phần đầu mối của tuyến điều kiện này, chính là lão bản đã qua đời khi giải ưu tạp hóa, vị lão bản kia -

Ông nội Lãng Tiễn.

Thời gian sau mấy câu chuyện đã trở lại quá khứ, thị giác của Lãng Đầu gia gia xuất hiện.

Lãng Tiễn nhiều năm kiên trì làm người giải ưu nghi, có một ngày ông nhận được một phong thư như vậy, người viết thư nói hiện tại bà mang thai, nhưng cha của đứa nhỏ có vợ.

Nàng nên làm gì bây giờ?

Nhi tử Lãng Tiễn nói đương nhiên phải đánh chết!

Lãng Đầu mắng con: người ta chính là bởi vì muốn sinh con cho nên mới viết một phong thư như vậy, kỳ thực nàng không phải đề nghị mà là ủng hộ.

Thế là mũi sòng trả lời.

Sau đó không lâu mũi Lãng bởi vì bị ung thư ở viện văn kỳ, lại thấy được một tin tức như vậy:

Có một nữ nhân lái xe mang theo đứa trẻ tự sát, kết quả mẫu thân tử vong, đứa bé lại được cứu xuống.

Mũi tên sóng ngũ lôi oanh đỉnh!

Nữ nhân này chính là nữ nhân trước đó đã hỏi hấn có phải là muốn sinh con hay không!

Đã sinh ra, tại sao còn lựa chọn tử vong? Mũi sóng thống khổ tự trách, bỗng nhiên hoài nghi chính mình nhiều năm kiên trì hồi âm như vậy, cho người khác biết cuộc đời có kiến nghị gì hay không? Có phải vẫn luôn luôn gây trở ngại hay không?

Đầu sóng yêu cầu nhi tử nhất định phải mang mình về tiệm tạp hóa.

Nhi tử không lay chuyển được lão nhân, chỉ có thể nghe theo, trước khi tiến vào cửa hàng tạp hóa, mũi tên lạc lại cho nhi tử một phong di thư, để nhi tử xem.

Di thư viết:

“Quán trọ mũi tên không biết sẽ khiến cho ba mươi ba mươi tuổi ta sống lại, vì thế ta muốn thỉnh giáo qua vấn đề tiệm tạp hóa, cũng được các vị nhân nhủ thẳng, lúc đó lá thư kia có ảnh hưởng gì tới cuộc đời của các vị, có giúp được gì hay không?

Giống như lúc ấy.

Xin hãy đưa thư vào trong hộp gái nơi cửa ra vào của Quyển Liêm Nhĩ, vạn phần cảm tạ.”

Lãng tên ở trong di thư yêu cầu hậu nhân, đến lúc đó sẽ đem tin tức giải ưu tạp hóa sống lại phóng ra ngoài.

Thì ra Lãng Tiên đã sớm biết giải ưu tạp hóa có thể câu kết thời không, hấn hy vọng tương lai mọi người có thể hồi âm.

Sau một khắc.

Mũi sóng đứng ở tiệm tạp hóa, thu được vô số tin tức, hấn mở ra nhìn, tất cả hồi âm đều đang cảm tạ chính mình, nói câu trả lời của người vô cùng hữu dụng, chuyện làm của người vô cùng có ý nghĩa ——

Những lá thư này!

Là tới từ tương lai!

Trong đó chỉ có một phong thư rất đặc biệt.

Cái gì cũng không viết, là giấy trống, một tờ giấy trắng sao?

Mà buổi tối hôm nay, ba tên trộm đột nhập cửa sổ tạp hóa, chính là một đêm trước khi cửa sổ giải ưu tạp hóa sáng lại.

“Lại xâu chuỗi rồi!”

Nhìn thấy Đào Nghiên đã bội phục sát đất Bất Dạ Hâu, mỗi câu chuyện đều có thể xâu chuỗi vào nhau, nhìn như thời gian hỗn loạn kỳ thực trước sau đều có những manh mối ẩn hình!

Mà những câu chuyện này có thể cảm động hoặc bi thương.

Đào Nghiên Nghiên xem sách, cơ hồ quên mất thời gian, cũng quên mất mình đã bao nhiêu lần ghen ngào, lại biết bao nhiêu lần không nhìn được mà rơi lệ.

...

Cuối cùng.

Câu chuyện trở lại thị giác của tên trộm.

Câu chuyện cuối cùng bắt đầu.

Người viết thư cuối cùng tự xưng là “con chó hoang đường”, trong thư nàng nói gần đây mình cần gấp dùng tiền, nhưng đi làm kiếm tiền quá ít, muốn đi làm nữ tử uống rượu.

Uống rượu?

Ba người tức giận, trực tiếp hỏi âm mắng nữ hài một trận, tại sao phải làm loại chuyện này, chân thì đi làm một cách an tâm sao?

Được rồi.

Tên trộm chính nghĩa.

cún con lạc lối giải thích:

Ta muốn kiếm tiền không phải vì tiêu phí xa hoa, bởi vì ta là một hài tử lớn lên trong cô nhi viện, cha mẹ nhận nuôi ta, hiện tại bọn họ gặp tài vụ khó khăn nhưng lại không có tiền, ta muốn báo đáp ân tình của bọn họ, nhưng bây giờ tiền công việc tới quá chậm...

Ở cô nhi viện!

Lại là cô nhi viện!

Ba tên trộm phát hiện đêm nay bọn họ nhận được mỗi phong thư đều liên quan đến cô nhi viện viên quang lâm, kể cả ba người bọn họ kỳ thật cũng là cô nhi của viên quang viên này.

Làm sao bây giờ?

Ba tên trộm đã có ý tưởng, trực tiếp ở trong thư chỉ đạo “Chó con lạc đường”, nắm chắc kỳ ngộ tương lai như thế nào.

Nói đơn giản chính là giúp nữ hài bật hack.

Thị giác chuyển tới bên nữ hài, nàng một đường thẳng chức rất nhanh dưới sự chỉ điểm của ” Lãng tên tiên sinh”!

Thời gian nào mua cổ phiếu cái gì...

Thời gian mua nhà bán nhà...

Mấy năm sau, nàng đã nhìn thấy một tin tức hơi giàu có:

“Viên quang viên cô nhi viện phát sinh hỏa hoạn”

Nàng xuất thân Dược Quang Viên, lần đầu tiên sinh ra ý nghĩ muốn trợ giúp cô nhi viện này.

Lại qua vài năm, vị tiểu cầu này đã có công ty của mình, đã là một xí gia phi thường thành công, nguyện vọng của nàng muốn trợ giúp cô nhi viện Hoàn Quang viên càng thêm kiên định.

Nhưng mà.

Lão viện trưởng cô nhi viện đã qua đời, Viện trưởng là một gia hỏa có túi riêng, vì vậy nàng muốn tiếp nhận cô nhi viện này.

Viện trưởng đại lý tung tin tức:

Nói chuyện nữ xí nghiệp muốn hãm hại cô nhi viện của chúng ta, đổi thành khách sạn các loại, lời đồn dẫn đến bọn trẻ con trong cô nhi viện nhìn thấy nữ nhân này là cảm thấy chán ghét.

Không có cách nào.

Nữ xí nghiệp tạm thời từ bỏ suy nghĩ, lại đột nhiên nhìn thấy tôn tử của gia gia Lãng Đầu trên mạng công bố, nói rằng số mười ba tháng chín, Giải ưu ưu tạp hóa hài tử sắp khởi động lại.

Mười ba tháng chín?

Nhiều năm trước, nàng dựa vào chỉ trở của “con gia gia” Lăng Đạt thăng chức rất nhanh, trở thành nữ nghiệp gia thành công ngày hôm nay, nàng muốn viết một phong thư cảm tạ đưa vào tạp hóa tạp hóa!

Đó là nguyên do.

Buổi tối ngày mười hai tháng chín, nhà xí nữ trước về nhà một chuyến, sau đó chuẩn bị ra ngoài đưa tin, lại không nghĩ tới, trong nhà đột nhiên có ba tên trộm đánh cướp nhập thất.

Ba tên trộm che mắt nàng lại, tức giận chất vấn:

“Có phải người muốn bán cô nhi viện rồi hay không?”

“Không có a! Sao ta có thể...”

Nàng lập tức giải thích, nhưng ba tên trộm căn bản không tin, trực tiếp ném nàng vào nhà, đoạt lấy túi rồi bỏ chạy, nhưng trốn ra bên ngoài lại phát hiện:

Xa hồng rồi!

Roi vào đường cùng.

Ba người trốn vào một gian phòng trống.

...

Nhìn thấy cảnh này, đã sắp kết thúc, bây giờ Đào Nghiên Nghiên Nghiên lại bị chấn động nói không ra lời, ngo ngác nhìn chăm chăm vào đoạn văn tự này!

Ba tên trộm?

Vào nhà cướp bóc ư?

Xe hồng rồi?

Đây không phải là bắt đầu sao!

Kết cục cũng là mở đầu!?

Thời gian tuyến kiểm chế, quá khứ hiện tại giao hòa cùng một chỗ!

Thì ra ba tên trộm vào nhà ăn cướp kia, chính là tổ ba người đôn đốc!

Thì ra nhà xí bọn họ đánh cướp, chính là nghe tin vu khống đối với nhà xí nữ nữ xí!

Hóa ra sở dĩ nhà xí nữ có được thành công, chính là bởi vì năm đó nàng nhận được viết thư chỉ điểm tổ năm đó của ba người!

Vòng tuần hoàn!

Toàn bộ câu chuyện lại chính là một vòng tuần hoàn!

Không có bất cứ một khâu nào, câu chuyện này cũng không thành lập!

Mà lúc này, tổ ba kẻ trộm cũng không biết bọn họ đã bắt đầu tuần hoàn nào...

“Bát Dạ Hầu thật đáng sợ!”

Trước đó Đào Nghiên chỉ là bội phục Bát Dạ Hầu có thể từng li từng tí chơi lại thời điểm, đem mấy câu chuyện nhìn như bất đồng liên hệ với nhau.

Nhưng giờ phút này,

Đào Nghiên Nghiên không chỉ là bội phục, mà nàng cũng hoàn toàn bị sốc, tất cả chuyện xưa tổng hợp lại chính là một vòng tuần hoàn!

Phảng phất như một vòng tròn hoàn chỉnh!

Có thể nói không có điểm nào là điểm cuối, cũng có thể nói là điểm cuối cùng!

Trở lại trong sách.

Đêm dần khuya.

Ba người bắt đầu cảm khái thôn thức.

“Đây là buổi tối tối thú vị nhất trong cuộc đời ta.”

“Không ngờ người như chúng ta, cũng có thể cung cấp chỉ đạo cho người khác.”

“A.”

đôn cũng cười lạnh, “Có thể kiếm được tiền sao.”

Ba tên trộm cũng là kẻ tính tình kém nhất, hẳn không có cảm tình như hai vị tiểu đồng bọn, mặc dù ăn đòn mềm lòng.

Lúc này.

Ba người trò chuyện về chuyện tối nay.

“Lại nói chúng ta đánh cắp tên của nữ nhân kia là gì nhỉ?”

“Không biết.”

“Nàng là một xí nghiệp nữ gia, trong cái túi hẵn là có Chư Lỗ đi.”

Ba người lấy ra gói xí phòng, kết quả không thể tìm được Anh Lý Nhĩ gì đó, nhưng trước tiên thấy được một phong thư đặt ở trong túi.

Tin ư?

Đêm nay thật là có duyên với tin tưởng.

Ngay cả trong cặp cướp được cũng để một phong thư.

Ba người mang theo tò mò, mở ra phong tín này, sau khi xem nội dung bên trong, lại đột nhiên ngây dại!

“Liều tên tiêm tạp hóa:

Ngài còn nhớ không? Ta chính là con chó nhỏ Mê Đồ mà mùa hè hè hè gửi thư cho ngài.

Tất cả lời tiên đoán về tương lai của ngài đều thành sự thật, ta chân thành cảm tạ ngài, không có kiến nghị của ngài thì không có ta hôm nay.

Ngài là ân nhân vĩnh viễn của ta.

Khải Lợi thượng nói đêm nay là ba ngàn năm tế nhật của ngài, mà ta viết thư là ba mươi ba năm trước.

Nói như vậy, ta hẵn là người hỏi cuối cùng, đây có lẽ cũng là duyên phận nào đó a.

Nguyện ngài nghỉ ngơi ——

Tiểu cầu đã từng say đường cùng.

...”

cún con lạc lối!?

Ba tên trộm không dám nhìn tiếp nữa!

Bọn họ minh bạch chân tướng, rốt cuộc ý thức được mình đã làm chuyện ngu xuẩn mà hoang đường cỡ nào!

Thì ra nhà xí bọn họ đánh cướp kia, chính là “Tiểu cầu lạc đường” viết thư cho bọn hắn xin giúp đỡ!

Mà con chó nhỏ mê man vào ba mươi mấy năm trước thật sự dựa theo yêu cầu của bọn họ mà làm, từ một nhân sĩ tầng dưới chót xã hội, đã biến thành một nhân sĩ thành công, hơn nữa phát ra từ phé phủ cảm tạ bọn họ!

Cho dù chính bọn họ cũng xem thường mình.

Ba người ngơ ngác đứng đó, không ai nói gì.

Dần dần.

Trời đã sáng.

Bên ngoài có một tia sáng tiến vào cửa hàng tạp hóa.

Màn đêm dài dằng dặc này cuối cùng cũng sắp kết thúc.

Ba tên trộm đã không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung tâm tình của mình, nhưng bọn chúng biết tiếp theo mình nên làm gì...

Bọn họ muốn đi khiến cho cún con lạc đường được nói lỏng trói.

Bọn họ muốn đổi diện sai lầm bản thân phạm phải.

Phải gánh vác trách nhiệm mà mình nên gánh vác.

Lúc này ánh mặt trời đã vô cùng chói mắt rồi, nhưng cũng đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía hộp cô nương kia, tiến lên nhẹ nhàng mở ra.

“Có phong thư?”

Trong hộp thư có một phong thư, thư là do gia gia Lăng Gia viết: “Đây là câu trả lời của vị bằng hữu được gửi một tờ giấy trắng, nếu ngài không phải là người gửi thư mời đặt thư về chỗ cũ.”

Ục cũng sửng sốt.

Lúc này mới nhớ ra, lúc trước mình vì thí nghiệm hộp nương này có thật sự có thể xuyên qua thời không hay không, hắn

cũng ở bên ngoài gửi một phong thư, bên trong không có viết gì, chỉ đơn thuần là một tờ giấy trắng.

Mà lá thư đó...

Đó là khi gia gia mũi tên nhận được rất nhiều thư cảm tạ đến từ tương lai, xen lẫn ở bên trong, một phong thư kỳ quái nhất.

Mảnh giấy trắng kia.

Đối với gia gia Lãng Tiễn mà nói, cho dù một phong giấy trắng, hẳn cũng sẽ tiến hành trả lời.

Bởi vì trong mắt Lãng Tiễn gia gia, thật ra tất cả những người viết thư cho hắn đều là những người lạc đường lạc đường trong con đường của nhân sinh.

Mà những người lạc đường này, kỳ thực trong tay bọn họ đều nắm giữ bản đồ cuộc đời của mình, chỉ là bọn họ lựa chọn không đi nhìn, hoặc là chính bọn họ nhìn không thấy mà thôi.

Lãng Tiễn gia gia đang hồi âm nói:

“Bản đồ là một tờ giấy trắng, điều này đương nhiên là vô dụng, mọi người đều không biết phải làm sao, đọc sách mà rối rắm. Kỹ nữ có thể đổi hướng, do là một tờ giấy trắng mới có thể tùy tâm sở dục miêu tả mọi thứ trên bản đồ. Đối với người mà nói, tất cả đều là tự do, trước mặt người là vô hạn khả năng, đây là chuyện rất tuyệt, ta chân thành cầu nguyện người có thể tin tưởng chính mình, vô hồi thiêu đốt cuộc đời của mình.

Sau này ta sẽ không trả lời phiền não hỏi ý kiến nữa, cảm tạ người tại sau cùng hỏi một nan đề rất có giá trị ——

Mũi tên trùng trùng tiệp tạp hóa.”

Ục cũng đọc thư khóc không thành tiếng.

Cố sự đến đây liền kết thúc.

Đào Nghiên Nghiên đột nhiên lệ nóng doanh tròn.

---

ps: Hai mươi vạn chữ quá khó rút, hy vọng mọi người có thể hiểu được một chút đi, hiểu biết tốt hơn nhiều so với ta khái quát.

Cầu Nguyệt phiếu

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 108: Đào Nghiên Nghiên học giả hai mặt trắng đen là nhóm đọc đầu tiên đã xem xong giải ưu tạp hóa, mặc dù xem xong thì giờ đã là xế chiều, nhưng người đọc như nàng như vậy cũng không ít, dù sao trong vòng hai mươi vạn chữ là hoàn toàn đọc xong trong một ngày.

Còn điểm khác biệt giữa Đào Nghiên Nghiên:

Nhóm người đọc sách giải ưu tạp hóa đầu tiên, thật ra phần lớn đều là fan của Bất Dạ Hài, nếu là fan của Bất Dạ Hài, tất nhiên đều là về loại phong cách hắc ám áp kinh hãi của Bất Dạ Hài, nhưng sau khi xem xong tất cả mọi người đều sững sờ

Hắc ám kinh hãi đã nói đâu?

Đã nói là kiếm chế biến thái cơ mà?

Sao lại ôn hòa chữa trị như vậy?

Sợ rằng quyển sách này là một Bất Dạ Hài giả sao? Hàm đề câu chuyện mới sao lại ám áp như vậy? Sao lại là chuộc oan người khác?

Học viện.

Suy luận khối suy luận nghi vấn.

“Tân thư Bất Dạ Hài, xem xong một phần tư trực tiếp hỗn loạn; xem xong hai phần bốn thì trực tiếp chết lặng, xem xong liền chân động, xem xong liền trực tiếp quỳ, viết cũng thật con mẹ nó ngu bức, người này làm sao lợi hại như vậy, viết được hắc ám kinh hãi, cũng có thể viết ánh mặt trời trị hết, hơn nữa còn viết tốt như vậy!”

Nhưng còn tên Dạ Hài đen tối kia thì sao?

Ta tối đen như vậy đi đâu rồi?

“Phục phục, bị câu chuyện thứ hai cảm động, thương tích đầy mình! Cái loại quật cường khi còn trẻ, không cách nào thực hiện mộng tưởng này, người trong nhà yên lặng ủng hộ, trong lòng hồi hận và áy náy, cho đến cuối cùng thân nhiên tiếp nhận vận mệnh... Khi mộng tưởng của hắn bị kéo dài và thực hiện bằng một phương thức khác, phần không dễ làm cho người ta đau xót.”

“Lưu tuyền nghị sự này ta thật thối nỏ!”

“Tuyệt đối không thể ngờ đây lại là một hệ liệt, là Bất Dạ Hầu thật sao, tác phẩm mới của vị thiên tài Hắc Ám Kinh Đại Sư này!”

“Tương phản đến cực hạn!”

“Bất Dạ hầu thật giống như một tên đao phủ giết người vô số, đột nhiên nấu chén canh gà cho người ta. Kết quả hương thuần quá mức, hắn không ngờ người mình ngắm Bất Dạ Hầu cũng khóc được.”

“Có thể hướng tới người xa lạ tư vấn phiền não thật tốt, không giải thích nghi hoặc, chỉ vì thổ lộ ra.”

“Đại đa số những người đặt câu hỏi trong lòng đều đã có đáp án, chủ đề thăng hoa, cuộc đời người chính là giấy trắng, vì lẽ đó có thể tự do miêu tả!”

“Bất Dạ Hầu tẩy trắng, tẩy thành Bạch Dạ Hầu...”

“Án án a, sách này là Bạch Dạ Hầu viết, còn mạnh hơn cả đêm tối.”

“Câu chuyện nhỏ ôn nhu đẹp đẽ và tinh xảo nối liền lại nhiều như vậy, đọc đến phút cuối cùng một phút mới bùng tỉnh đại ngộ, thì ra trước sau đều có liên hệ tất nhiên, nhân sinh kỳ diệu như thế.”

“Ta ngu người rồi!”

“Viễn cung giải ưu tạp hóa hóa chính là Bạch Dạ Hầu, phong cách kỳ huyền, tri hết thương cảm, thường thường cuối cùng đã rơi lệ đầy mặt; mà đêm tối Hầu thì là hắc ám khủng bố, âm trầm quỷ dị, thường thường thường đầu câu chuyện lớn đến mức làm cho người ta suy nghĩ cũng cực kỳ sợ; hắc bạch hai

mặt đều rất mê người, một cách nói thông tục chính là, Bất Dạ Hầu là một tác giả tinh tế.”

Một mảnh há hốc mồm!

Một mảnh khiếp sợ!

Không ai kể chuyện xưa bản thân không tốt, chuyện xưa về giải ưu tạp hóa gần như không thể tạo ra một tật xấu, tự luận sự tình cuối cùng là không thành, tất cả manh mối hợp thành tuần hoàn, sẽ làm cho người ta cảm khái ngàn vạn kỹ xảo cùng năng lực của tác giả, nhưng lúc này mọi người lại cảm khái phong cách biến hóa của Bất Dạ Hầu quá thái quá, làm cho người ta bị một loại phản chấn cực hạn, thậm chí rất nhiều người cũng cảm thấy Bất Dạ Hầu đã bị tinh thần phân liệt, mặc dù tương đối văn nhã, nhưng lại nói đến “Bạch Dạ Hầu” cùng với “hắc đêm Hầu”.

Đây là phong cách của 《Hương dương chi thi》.

So với những người trước càng thăng cấp, càng thêm ôn hòa, trước đó còn có rất nhiều người cho rằng ”Hương dương chi thơ” đã kết thúc, đó chẳng qua là tác phẩm của Bất Dạ Hầu, không nghĩ tới lại là một loại ý nghĩa khác bắt đầu!

Không ngờ Bất Dạ Hầu lại chuyển hình thành hoàn toàn như vậy!

Nhưng mà cho dù là thay đổi hình dạng, cho dù là người tới ‘Hắc Âm Hầu’ cũng không thể không thừa nhận bộ 《Giải Ưu tạp hóa》 này là một bộ các loại ý nghĩa đều đáng giá để xem, tác phẩm đáng để khoe khoang cùng với sự đáng để chấn động!

Đương nhiên sẽ như vậy.

Nhìn xem quyển sách này lấy được bao nhiêu thành tựu ở địa cầu là biết.

Nên viết thư này từng vinh quang đăng ký thư phòng ở Kỳ Y quốc, thành phẩm, Liêu Nhĩ Tư, Kim Thạch Đường và các nhân vật thực thể lớn như bảng xếp hạng, Á Mã Thụy Tư Đồ Đồ thứ hai, sau khi tuyên bố liên tục mấy năm, đều ở hàng đầu bảng xếp hạng chủ lưu, có thể nói là một trong những sách tiêu thụ thành công nhất, dễ dàng tiêu thụ đến mức thậm chí có

người nhả ra quyển sách Đông Dã Khuê Ngô này quá thương nghiệp, chứ đừng nói chi quyển sách này còn bị lật xem thành bộ phim một lần...

Mà sau khi bình luận ra lò mới.

Rất nhiều thư sinh vô cảm thậm chí chán ghét Bất Dạ Hâu cũng trợn tròn mắt, dồn dập truy hỏi:

“Tình huống gì?”

“Sách mới của Bất Dạ Hâu ôn hòa chữa trị?”

“Có phải các người đang nói lời nói trắng trợn hay không?”

“Lung đàn này có một người nói lời phản bình thường, nhưng toàn bộ luận đàn đều nói như vậy, người còn cảm thấy là phản thoại sao, ta cảm thấy đây là một bản tác phẩm ưu tú mà tất cả người đọc sách đều sẽ có cảm xúc.”

“Mẹ kiếp.”

“Làm ta rất hiếu kỳ.”

“Ta đi mua một quyển xem sao?”

“Bất Dạ Hâu cũng biết cái gì gọi là âm áp chữa trị?”

Chẳng quan tâm có thích hay không, lòng hiếu kỳ của con người có đôi khi là có thể áp chế lựa chọn tốt nhất, ngay trong ngày đã có rất nhiều người đánh giá rất nhiều loại chấn động trên mạng, mua bản tân thư của Bất Dạ Hâu, cũng đầy tò mò mở ra.

...

Rất nhiều học giả thích tác giả nào đó có thể đều là vì một bộ sách, trước khi gặp được quyển sách kia, vị nhà văn nào đó đối với một vị học giả mà nói có thể chỉ là cái tên nhà khoa học đơn giản như vậy, không có bất kỳ ý nghĩa dẫn đường nào khác.

“Bất Dạ Hâu?”

“Gần đây rất nổi tiếng nhà văn học mới.”

Cụ thể hơn một chút chẳng qua là phong cách tương đối hắc ám bị đè nén, có chút biến thái.

Đây là ấn tượng của rất nhiều người khi xem “an ưu tạp hóa” trước đó đối với nhà văn học là Bất Dạ Hầu này.

Mà sau khi xem xong tiệm tạp hóa giải ưu tư, Bất Dạ Hầu dường như còn có thêm một hình tượng cụ thể hơn đối với rất nhiều độc giả trước kia nghe nói về cái tên nhà khoa học này:

Đây là một nhà thoại vô cùng ưu tú!

Tác phẩm cực có sức tưởng tượng, đồng thời có tình cảm giàu có, không chỉ là sáng tác kỹ xảo cao siêu, đồng thời rất giỏi về điều động tâm tình của người đọc...

Đương nhiên.

Cảm nhận của lực lượng xung kích lớn nhất, không thể nghi ngờ chính là các độc giả lúc trước dùng văn phong kính cảm tạ không sâu sắc đối với hắc ám, ấn tượng của bọn họ đối với Bất Dạ Hầu thay đổi thành chủ:

“Đường đôi phần!”

“Hắc Chuyên Phần!”

“Không cách nào tiếp nhận phong cách biến thái của Bất Dạ Hầu trước kia, nói chính xác là rất không thích người này, nhưng xem xong giải ưu tạp hóa hứng thú rồi, ta vẫn không thích văn phong trước đó của hắn, nhưng nếu như về sau hắn tiếp tục viết loại này ta nhất định sẽ ủng hộ, thật sự là một nhà giàu tài hoa hơn người nha!”

Đây là một cái bóng thu nhỏ.

Chuyên hình thành song nhận kiếm.

Sẽ có thêm một số thư giả mới.

Cũng rất dễ mất người đọc sách.

Mà chuyên hình thành công chân chính là, vừa có thể làm cho độc giả mới tiếp thu, thậm chí có thể làm cho độc giả lâu năm tiếp tục duy trì, từ góc độ này mà nói Bất Dạ Hầu chuyên hình không thể nghi ngờ là phi thường thành công, tất cả lão thư sinh đều đánh giá tốt như nước thủy triều!

Thậm chí không chỉ là vòng đọc sách.

Còn có giới nhà văn học Tần Châu.

“Chí Dạ Hầu xem như đã triệt để ngắt cái nhãn hiệu của loại nhà văn học và tác giả mới, bộ tác phẩm này của hắn đã đăng đường nhập thất, hôm nay ta đi hiệu đọc nó, quyển sách này so với trong tưởng tượng của ta còn thoải mái hơn.”

“Trước đó vẫn là đánh giá thấp hắn.”

“Văn tài chủng loại cho tới bây giờ đều không đáng sợ nhất, càng là nhà văn toàn năng càng được thị trường thoải mái hoan nghênh, hiện tại thay đổi rõ ràng nhất chính là, trước đó ta không dám để cho con ta xem 《Bất Dạ Hầu đoản thiên》, nhưng nếu như là quyển sách này, ta cảm thấy đưa nhỏ có thể xem, cũng có thể có thu hoạch từ đó.”

“Lang Diệt thở phào nhẹ nhõm.”

Có người trêu chọc nhà giàu Lang Diệt, là một tác giả chuyên nghiệp kỳ lạ đen tối, Bất Dạ Hầu sẽ tạo thành xung kích với ông ta, sức cạnh tranh trên thị trường mấy tháng nay đã mất đi không ít.

Lang Diệt hiện thân.

“Ta thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng thật hâm mộ a, ta cũng muốn chuyển hình đây, đáng tiếc kiện tạp hóa Giải Ưu này ta viết không nổi.”

Thấp áp?

Trị hết?

Người này rốt cuộc làm thế nào làm được đến trước sau tác phẩm tương phản lớn như vậy, khó trách luận bàn đàn đem hắn chia làm hai mặt đen trắng, trắng đen chính là hai cái cực đoan lớn nhất a.

...

Mấy ngày kế tiếp.

Mấy vị nhà thoại trừ danh cùng với phương tiện truyền thông phổ thông khen thưởng cho bộ này:

“Ta cảm thấy ” Giải Ưu tạp hóa điểm điểm hóa” là một quyển sách ôn nhu biểu đạt vừa đúng. Quyển sách này viết ra có một chỗ có thể tin tưởng với người khác, người tin ta đi, cho nên ta tin tưởng ta sao? Berloz viết thư, ta tin tưởng người, cho nên ta

trả lời cho người, ai cũng không lấy chuyện này ra để nói đùa.”

“Tác phẩm cải hình hoa lệ!”

- Bất Dạ Hầu từ một tác giả kiểu hình, xoay người một tác giả không bị loại cấm cố, hẳn không tiếp tục cày các đề tài đen tối kinh khủng, vì lẽ đó tương lai cũng có nhiều khả năng hơn!

“Tác phẩm tiếp đất!”

“Có tìm được đáp án hay không kỳ thực cũng không quan trọng, quan trọng là phiền não, ưu sầu của chúng ta, cảm giác an toàn, cảm giác an toàn, tuyệt đối thực sự quá ít, bởi vậy một nhà tiếm có thể tìm về những đồ vật mất trong lòng người hiện đại】, mới có thể dễ dàng đi vào lòng người đọc sách như thế.”

Lực ảnh hưởng của giới truyền thông không lớn.

Bất quá quyền uy của giới truyền thông lại không thể nghi ngờ.

Còn có một tin tức trong nghiệp nhắc tới khái niệm về Dạ Dạ Hầu và Bạch Dạ Hầu:

“Yêu thích tác giả hai mặt trắng đen này, nếu như nói tác phẩm của Đêm Tối Hầu đại biểu, chính là những thiên ngắn đầy quý khí trước đó của hắn, thì Bạch Dạ Hầu đại biểu chính là “Cửu giải ưu tạp hóa”.

Đêm tối hầu...

Bạch Dạ Hầu...

Lời này đã truyền bá rộng khắp.

Đối với bản thân Lâm Tri Bạch mà nói, y có thể cảm nhận được thay đổi lớn nhất chính là, fan trên Cực Quang của Bất Dạ Hầu càng ngày càng nhiều chú ý!

Ba mươi vạn...

Ba mươi lăm vạn...

Bốn mươi vạn...

Bốn mươi lăm vạn...

Kiều Nhĩ Nhạc của Bạch Đế lúc trước, Khắc Tư đọc sách, Khắc Lai Hoa. Trong trận thi tử ta hát xướng ở Lữ Ni trận chung kết, fan tặng vọt một lớp, quăng cả hai giáp mã khác sang một bên.

Lần này.

Bất Dạ Hầu phần khởi đuổi theo, bằng vào 《Giải Ưu tạp hóa》, thông minh, fan chú ý đã mơ hồ có thể vượt qua Bạch Đế!

Đúng vậy.

Quyển sách này rất thoải mái.

Sau khi công bố quyển sách này.

Sóng âm và tác phẩm chuyển hình thành công cộng với nhau, dẫn đến lượng tiêu thụ liên tục tăng trưởng nhanh chóng, đây không chỉ là thay đổi từ các tác giả kiểu mẫu đến không phải tác giả hình, mà còn không phải là hoàn toàn do các nhà thoại của Dạ Hầu phát triển thành kỳ thoại của các nhà kia!

Có học giả nhắc nhở, ô bạch đã bỏ sót mất đồng học Sơn Kinh Hải thêm vào, nhìn một cái thật đúng là, muôn phần xin lỗi, thật sự không phải cố ý, vì để đền bù cho vị đại lão và mọi người, sau này sẽ nhiều hơn một chút...

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 109: Khuyết điểm lớn nhất của tác giả là Cuồng Cuồng Tiêu chính là, ngoại trừ thích các loại hình độc diễn ra các quần thể của các độc giả, thì rất khó tranh thủ được với các độc giả khác. Bất Dạ Hâu trước đây chính là một vị tác giả điển hình như vậy, bây giờ chuyên ngành giải ưu giải phẫu đã tuyên bố thành công sửa đổi tình trạng hiện trạng này, sau này Bất Dạ Hâu chính là vị tác giả thông tục, điểm ấy đối với Lâm Tri Bạch mà nói là vô cùng quan trọng.

Bởi vì ” Giải ưu tạp hóa điểm điểm ” không có hạn chế hình dáng”.

Mặc kệ mọi người ưa thích khoa học hoặc là suy luận, hoặc là các loại hình kinh khủng vân vân, quyển sách này bọn họ cũng có thể nhìn vào, ưu thế lớn nhất chính là loại thông tục ở đây!

Đây là một bước máu chốt.

Bất Dạ Hâu nhất định chỉ có thể là tác giả toàn năng, cái mã giáp này mới có thể chân chính quật khởi, đem sức ảnh hưởng của thân phận nhà văn tài chính phát huy đến mức tận cùng

---

Bây giờ đã chuyên hình thành công.

Lâm Tri Bạch đã bắt đầu cân nhắc bộ tiếp theo viết cái gì, hiện tại trên tay hắn còn có hai bộ “Ám Tạo Không cùng “Bí Cơ Thương”, đồng dạng đều là tác phẩm của Đông Dã Khuê, hình như có chút ý bắt lấy một con dê cạo lông?

Lâm Tri Bạch muốn lựa chọn.

Trước mắt có khuynh hướng viết bí mật.

Bởi vì Nguyễn Cung ác ý muốn khai sáng quỹ kế, tạo thành ảnh hưởng nhất định sẽ lớn hơn một chút, đại chiêu kia khẳng định phải tận lực phóng về sau, bất quá trước tiên vẫn nên tiêu hóa ” Giải ưu tạp hóa”, đến lúc đó có thể đưa ra quyết định chính thức.

Lúc này đã là giữa tháng tư trung tuần.

Điện thoại ở Thiên Giang thành truyền tới.

“Ông chủ, lượng tiêu thụ giải ưu tạp hóa của chúng ta đã đột phá trăm vạn rồi, mới có mấy ngày mà đã vượt qua cả 《 Bất Dạ Hài 》 ngắn ngủn. Hiện tại Bất Dạ Hài đã có thể xưng một câu nhà giàu sách quý hiếm rồi, cái này còn tới tay bao nhiêu thuế má đây, so với việc ghi lại trong tạp chí thì tốt hơn nhiều lắm!”

Giang Thành vui sướng trong lời nói.

Lâm Tri Bạch lại không cảm thấy chút nào bất ngờ, hắc ám khủng bố, kinh hãi gì đó gì đó, quả thật dễ dàng bồi dưỡng tư trung phần, nhưng đề tài có hạn chế tự nhiên, lượng tiêu thụ khẳng định không thể nào so sánh với 《 Giải ưu tạp hóa 》 .

Nói chuyện xong.

Giang Thành mở miệng nói: “Hiện tại ta là Nghệ Nữ đợt đầu tiên đã kết thúc, cho nên lợi nhuận của chúng ta giảm xuống rất nhiều, kế tiếp ông chủ có kế hoạch gì hoặc sắp xếp sao?”

“Ta đang suy nghĩ.”

Lâm Tri Bạch nói: “Bên người thế nào rồi?”

Giang Thành cười nói: “Gần đây tìm công tác của ta đặc biệt nhiều, bất quá toàn bộ đều muốn cùng Chủ Bằng chúng ta đồng thời làm tổng nghệ đây...”

Dừng một chút.

Giang Thành tựa hồ đoán được điều gì, “Trên tay lão bản có tổng hợp văn chương bày án?”

Lâm Tri Bạch “Ừ” một tiếng, “Còn đang cân nhắc hợp tác với nhà ai, người có ý kiến gì không?”

Giang Thành trong lòng nói quả là thế, bất quá hiện tại hân cũng không còn kinh sợ như trước, cười nói: “Gần đây người truyền lời cho Tật Phong có quan hệ tương đối chặt với ta, chúng ta có thể cân nhắc ưu tiên hợp tác với Tật Phong.”

“Tật phong sao...”

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút nói: “Ta phát vụ án tổng nghệ mới cho người, ông ta? Bọn họ tiếp xúc thử xem.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch trực tiếp đem ‘Cửu Phi Thành’ mới viết xong gần đây không quá nhiều công việc của Bộ Ngạn phát cho Giang Thành.

“Ta nhận được!”

Giang Thành rất nhanh nói ra lại một chuyện: “Phía bộ phim truyền hình thần thoại bên kia liên hệ ta, nói là biên tập Truy Tiêu Bộ đã làm không sai biệt lắm, bộ phim này phỏng chừng tháng sau có thể làm theo.”

“Ta biết rồi.”

Lâm Tri Bạch không khỏi mong đợi, Tranh Tiêu Tiêu sắp tới rồi, đây là bộ phim truyền hình đầu tiên của Toàn Nghệ, chờ lựa trong bộ phim này, bản sao của mình có thể hợp tác với các kịch bản khác trong TV và các công ty lớn khác!

Sau khi cúp máy điện thoại.

Xế chiều hôm đó.

Lâm Tri Bạch ở trong nhà viết bí mật này, cha nàng Lâm Đông bỗng nhiên ở trong gia đình Ngả Đặc hân.

Tiểu Hắc: 【Có chuyện gì vậy? 】

Lâm Tri Bạch nhìn thấy phía sau cũng là ba của Ngải Sóc.

Cha: cha biết bộ phim truyền hình lúc trước của con chứ, biên tập đã sắp hoàn thành, giờ chỉ còn thiếu thời kỳ phối hợp, tỷ tỷ con nói qua chuyện này, dù sao tỷ tỷ con cũng là chủ quản của Âm nhạc bộ nha, sau đó tỷ tỷ liền nói hoặc là bảo con tới phụ trách phối hợp kịch này, đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải đạt tiêu chuẩn chất lượng, bằng không sẽ không qua được

cửa của công ty, chuyện này với cha, đạo diễn sẽ chỉ có quyền quyết định một nửa.

Dòng nước phù sa không chảy ruộng người ngoài.

phim truyền hình do công ty quay phim, phụ nhạc đương nhiên phải giao cho người của công ty, trong này là có thể có lợi, cho nên ba cùng tỳ tỳ đều hy vọng Lâm Tri Bạch này ‘Bạch Đế’ có thể ăn được món lợi này, dù sao người trong nhà đều có thể giúp đỡ lẫn nhau liền giúp đỡ lẫn nhau.

Tê!

Lâm Tri Bạch bối rối vài giây, sau đó đột nhiên vỗ mạnh đầu, mình vậy mà không để ý đến chuyện này, làm sao có thể đem chuyện ” Cuồng Tiêu Phó Nhạc” quên đi?

May mắn bộ kịch này là của ba rồi.

Cha chụp kịch, phối nhạc khẳng định tìm tỳ tỳ, tỳ tỳ tất nhiên sẽ nghĩ đến mình, nếu như không có tầng hoàn hợp này, vậy chẳng phải dưới tình huống mình cũng không biết, giao cho những khúc nhạc nhân khác làm nhạc đệm Địch Tiêu Tiêu của thần thoại sao?

Tiền ngược lại là thứ yếu.

Chủ yếu là bộ kịch nhạc này giao cho người khác, không xác định tính quá cao, Lâm Tri Bạch bản thân có nguyên bản phối nhạc, đương nhiên muốn tự mình làm.

Hắn lập tức đồng ý.

Sau đó ba gọi điện thoại tới, Lâm Đông cũng không biết bộ kịch bản Cuồng Tiêu này thật ra là thủ bút của con trai mình, còn gác lại giới thiệu đại khái cốt truyện, Lâm Tri Bạch chỉ có thể làm bộ chăm chú lắng nghe.

“Có thể làm không?”

Lâm Đông nói xong hiếu kỳ hỏi.

Lâm Tri Bạch nói: “Ta làm thêm mấy tổ phối nhạc, sau khi làm xong người nghe một chút, xem có thích hợp hay không.”

Đương nhiên thích hợp.

Lâm Tri Bạch có thể trực tiếp phối hợp với hệ thống định chế nguyên bản, chẳng qua ứng đồ này cũng không quá thú vị, kịch bản trên TV đều cho mình, vì sao không dứt khoát tặng phối nhạc, còn muốn mình tiêu phí thêm một khoản danh vọng định chế, cũng may phối nhạc không tính là phiền toái, phối nhạc của bộ phim này chủ yếu là bộ phận thuần nhạc tương đối rục rỡ, ngoài ra còn có hai ca khúc vui vẻ, một bài là ca khúc trong chủ đề ẩn tàng không thể giấu diếm, người biểu diễn chính là anh hùng kia, Lâm Tri trắng thì tìm nữ ca hát.

Một đầu khác là 《thính》!

Thẻ bài hát này này có tần suất rất thấp, nhưng cuối cùng lại đặc biệt xuất hiện, trở thành cực kỳ chuyên môn trong miệng Võng của bạn mình.

Lâm Tri Bạch tính để Lâm Thủ Nhất hát dở.

Cứ như vậy, mấy ngày sau, Lâm Tri Bạch cùng cha tại công ty chạm mặt nhau, trực tiếp cho đối phương nghe một chút coi hần như là nhạc đệm cho Cuồng Vũ Tiêu.

Lâm Đông không nói gì, cầm tai nghe nhạc.

Đoạn đầu tiên.

Đoạn thứ hai.

Đoạn thứ ba.

Sau khi nghe xong toàn bộ phối hợp vui vẻ, Lâm Đông nhìn về phía nhi tử, rốt cục lộ ra nụ cười hài lòng:

“Có thể a!”

Lâm Tri Bạch lộ ra tươi cười, chuyện này giải quyết xong, tiếp theo có thể hoàn toàn chờ mong bão táp cuồng quyền.

...

Tới gần cuối tháng.

Giải trí thân thoại phóng ra tuyên truyền bước đầu của phim truyền hình Cuồng Tiêu Tiêu.

Kịch giải trí thân thoại hàng năm tự chế và tham dự vào vật tư đầu tư hoặc xuất phát ti vi nhiều lắm, Nghiệp giới căn bản không chú ý hết, cũng chính là những tác phẩm đầu tư đặc biệt

cao hoặc là phía sau màn có đủ tác phẩm đủ cường đại, mới có thể khiến cho mọi người chú ý, mà bộ kịch bản Cuồng Tiêu này vừa vặn không đâu, dung mạo diễn viên vẫn chưa được xem là đỉnh cấp, đầu tư cũng rất cao nhưng chưa vượt quá trăm triệu.

Đó là nguyên do.

Thời điểm bộ kịch bản này vừa mới bắt đầu tuyên truyền, ngoại trừ các fan của các diễn viên đưa ánh mắt chú ý ra, những người thảo luận nội nghiệp cũng không nhiều lắm.

Thẳng đến...

Có người trong vòng dựa vào phương thuốc xuất phẩm của bộ phim, thấy được bốn chữ lớn “Đầu tư Nguyễn Cung”.

Đầu tư vào Nguyễn Cung?

Gần đây mọi người ở trong đề tài sôi nổi liên quan đến tổng kỹ thuật, thường xuyên đọc tên của công ty này, đã quen tai nên có thể xem tường tận.

Lúc này.

Có người đem bản đồ đến các nhóm lớn trong nghiệp.

“Đầu tư lại cùng đầu tư thần thoại hợp tác đầu tư! Bất quá hợp tác lần này không phải là tổng kỹ, mà là phim truyền hình!”

Rầm rầm.

Lúc xế chiều.

Trong ngành náo nhiệt hẳn lên!

“Đầu tư của người không phải là làm tiết mục tổng văn sao, sao còn ra sản phẩm phim truyền hình? Nghiệp vụ liên quan đến bọn họ cũng quá hỗn tạp đi?”

“Côn Bằng là phương thuốc xuất phẩm?”

“Kịch bản cũng là nghiên cứu đầu tư?”

“Chính là kịch đầu tư, người xem cột kịch viết tên Bất Dạ Hầu đi!”

“Bất Dạ Hầu là ai?”

“Bất Dạ Hầu là nhà văn học hợp đồng hợp đồng nha!”

“Khoảng thời gian trước, ta xem chức quan của Nguyễn Cung là tuyên truyền cho Bất Dạ Hầu Tân Thư.”

“Quyển sách mới này chính là 《Giải Ưu tạp hóa tạp hóa》 à, gần đây ta đang xem quyển sách này, tác giả đích thật là Bất Dạ Hầu, tác giả này rất lợi hại đấy, không nghĩ tới người này còn có thể viết kịch bản đây.”

“Mẹ kiếp!”

“Rốt cuộc đây là một công ty nào vậy?”

“Vốn ta cũng cho rằng đầu tư Côn Bằng chính là làm tổng kỹ, về sau bọn họ ký xong kiểu diễn nhân từ kia, nói rõ bọn họ cũng có liên quan đến phương diện âm nhạc, sau đó bọn họ lại ký tên nhà khoa học Bất Dạ Hầu, ta liền rất không hiểu, nghĩ thầm công ty này làm sao làm tổng kỹ âm nhạc, làm âm nhạc rồi mà, bây giờ thì hay rồi, ngay cả phim truyền hình bọn họ còn làm nữa!”

“Côn Bằng làm cái gì cũng làm a!”

“Công ty đầu tư thế này ta vẫn là lần đầu tiên gặp a, mình bỏ ra các loại nội dung, sau đó tìm ba đại hợp tác, nhưng bước chân có phải quá lớn hay không, bọn họ không sợ mang theo trứng sao, dù sao ngoại trừ tổng hợp các nghề, những thứ khác cũng không thấy bọn họ làm ra thành tích gì.”

“Đúng vậy a.”

“Nếu đã tạo thành tích trên phương diện tổng nghệ, vậy trước hết chuyên tâm làm tổng kỹ a, làm sao ở giới văn chương bố cục?”

“Không thể nào hiểu nổi.”

“Nhìn xem biểu hiện của bộ kịch này đi, nếu thân thoại nguyện ý quay ra, nói rõ là có chỗ thích hợp.”

“Công ty này quá kỳ quái.”

Vị trí đầu tư của mọi người vốn là “Làm tổng kỹ” của nha đầu tư, hiện tại cái định vị này đã dần dần mơ hồ.

...

Mà cùng lúc chú ý đến lĩnh vực phim truyền hình trong ngành.

Giới.

Đồng dạng cũng có người chú ý tới bộ kịch này ——

Bởi vì biên kịch của bộ phim này rõ ràng chính là Bất Dạ Hâu - nhà văn viên bằng vào một bộ giải ưu tạp hóa thuận lợi chuyển hình, tế thân các bộ sách tiêu thụ các bộ thoại bản.

Danh tiếng đang lớn đấy.

Bỗng nhiên phát hiện nhà văn sĩ thoại mái này vậy mà còn viết một kịch bản, phim truyền hình đều đã chuẩn bị làm tri, các học giả và các tác giả vòng đương nhiên cảm thấy ngạc nhiên!

Thuộc về vòng đọc sách.

“Trước đó ta còn cảm khái nói những tác giả mới như Bất Dạ Hâu ở thời kỳ xuất đạo thường sẽ đặc biệt sản xuất sắc, kết quả không ngờ sản lượng cao của hắn đã bắt đầu viết kịch bản rồi!”

“Có chút mong đợi.”

“Gần đây ta đang xem giải ưu tạp hóa điểm hóa, viết thật tốt, nếu hắn còn làm diễn kịch, vậy thì ta ngược lại muốn xem một chút bộ phim.”

“Ta tương đối hiếu kỳ, loại kịch này là đêm tối hầu hay là Bạch Dạ Hâu (đầu chó).”

“Ha ha ha ha ha, ta xem tuyên truyền, đây là kịch cảnh sát, đoán chừng là do đêm tối hầu viết.”

“Vậy cũng chưa chắc.”

“Chờ bộ kịch này phối hợp đi, tuyên truyền tháng sau có thể định đoạt!”

“Kịch bản này tên là Cuồng Tiêu Tiêu, không hiểu sao cảm giác kịch danh này rất khí phách, có một cái sao?”

...

Quyển sách nhà văn.

Tương tự như là đang thảo luận.

“Sao tên Bất Dạ Hâu này lại chạy đi làm kịch bản?”

“Diễn kịch làm nhà văn rất bình thường, trong cái giới này của chúng ta có không ít Đại Ngưu, đều là viết sách cũng xem như kịch, nhưng giống như loại còn chưa viết bao nhiêu như Bất Dạ Hầu này liền đã lên làm biên kịch ngược lại là hiếm thấy a.”

“Người này có chút bản lĩnh.”

“Thần thoại nguyện ý lấy kịch bản của hắn, nói rõ kịch bản hắn viết không tính là kém, khiến ta có chút mong đợi hắn có thể nghiên cứu ra kịch bản gì.”

“Có phải bởi vì danh khí của ông ta hay không...”

“VẬY người suy nghĩ nhiều đi, đọc sách linh tinh. Sỡ K K Kỹ Hoa, kỷ lục quay phim rất lâu rồi, bộ kịch kịch này hắn là năm ngoái đánh nhau, nhưng năm ngoái danh tiếng của Bất Dạ Hầu cũng không lớn, cho nên không liên quan gì đến danh tiếng, mà là trong kịch bản bị thần thoại nhìn trúng.”

“Đây là kịch cảnh sát sao?”

“Bất Dạ hầu, đã vượt qua hai loại khác nhau, cảnh phi kịch cảnh đã xem như loại thứ ba rồi a...”

“Thật là một người mới tốt.”

“Không vội định luận, trước tiên xem thử nhiệt độ quyền kịch này đi. Kịch bản đầu tiên viết đã hợp tác với ba đại nhân viên trên công trình, rất tò mò xem bộ kịch bản này viết gì.”

Đều đang tò mò.

Ảnh Thị giới hiệu kỳ.

Tổng Nghệ giới hiệu kỳ.

Giới cũng đang tò mò.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 110: Thời gian khẩn cấp của cuộc họp cứu thế trôi đi từ kẽ tay.

Đảo mắt tháng tư cũng kết thúc.

Trong lần thi đấu Quý bảng đầu tiên, bài hát vững vàng chiếm cứ đầu tiên chính là ‘Hoa Hỏa’, đây là quán quân thi đấu Quý bảng thứ ba của Bạch Đế, thành tích này đối với bất kỳ một khúc nhạc nào cũng đáng giá để thổi vang mấy câu, nếu như tính thêm thời gian xuất đạo của Bạch Đế, thành tích này có thể trực tiếp bị thổi nỏ, đương nhiên trên thực tế cũng có rất nhiều người đang thổi phồng, nói cái gì mà phong cảnh không người giết người này là cọng độ nóng của Trương Hi Dương, cũng không ai nói bài tập hợp này chính là nhiệt độ trận chung kết của 《Ta là 》, bởi vì chất lượng bài tập hợp này bày ra ở đó.

Đây chính là cả Hô Nhĩ Lạc mấy năm gần đây nhất ra tay a!

Tháng tư chầm dứt, tháng năm rốt cuộc cũng đến rồi, Nguyệt Lâm này biết trắng không có kế hoạch mới ca, là một người phải khiêm tốn, hưởng chi tháng này cũng không phải là không có tác phẩm.

phim truyền hình cuồng phong bão táp!

Phần kịch này cuối tháng tư bắt đầu tuyên truyền, dẫn phát trong ngoài ngành nghề có không ít người tò mò, hôm nay tháng năm tiến đến, thần thoại giải trí rất nhanh liền có động tác mới, trực tiếp thông báo cho quan ngoài!

【 phim truyền hình 《Cuồng Tiêu》 đem đài truyền hình năm ngày 15 tuổi đài truyền hình Kim Tiền hành trì! 】

Chưa kịp chuẩn bị!

Trong ngành náo động!

Vậy mà lại là thần thoại đài truyền hình!

Vậy mà hoàng kim giữ pháp thuật!

Ngay cả một vài lão nhân trong vòng TV cũng kinh hô: “Thần thoại giải trí đối với bộ phim mới này, thế mà xem trọng như

vậy, coi trọng như vậy sao?”

Kỳ quái!

Quá kỳ quái rồi!

Tiên văn có nói qua cấp bậc giải trí hoặc chế tạo từ vật phẩm bình thường hàng năm hoặc thậm chí là xuất giá, số lượng phim truyền hình có rất nhiều.

Trong đó.

Thường thường chỉ có đầu tư tối cao, tác phẩm chế tác traten dung cường đại nhất, mới có thể được tập đoàn thần thoại chọn trúng, đặt ở đỉnh cao cường năng mệnh của đài truyền tống!

Nhưng bộ kịch bản Cuồng Tiêu này đâu?

Đối với bên ngoài được xưng là đầu tư thành phẩm tám ngàn vạn, đương nhiên con số này đối với nội nghiệp mà nói cũng không tính là thấp nha, nhưng đây là đối với ba tác phẩm của ngoại hình Tần Châu, nếu như là kịch bản tự chế của thần thoại giải trí, đầu tư ỨC ĐỀU là chuyện thường có, tám ngàn vạn thật đúng là không tính là gì.

Về phần chế tác traten dung?

Tác phẩm trước đó của đạo diễn Lâm Đông, tất cả đều là danh tiếng đủ cao, nhưng mà tỉ lệ thu nhận lại tầm thường không có gì lạ.

Kịch hay không Dạ Hâu lại càng không cần nhiều lời. Tạo kịch thuần tâm nhân là một bản, lúc trước là viết, lần đầu tiên làm kịch quay phim, hòa thượng nửa đường xuất giá.

Cũng chỉ có nam số một đáng tin cậy.

Số một nam nhân là diễn viên tinh minh Tần Châu, tên gọi Vu Minh, người này rất am hiểu diễn vai cảnh sát, phương diện diễn xuất chắc chắn không có vấn đề gì, trong số diễn viên trên đường Tần Châu, không có mấy người diễn xuất kém cõi.

Mà danh khí của các diễn viên khác trong kịch đã rất bình thường.

Ví dụ như nam chính khác tên là Hà Thư Văn, có thể là nam số số số một phản diện, địa vị Già Đổ và Vu Minh chênh lệch

tới mười vạn tám ngàn dặm, chỉ là diễn viên nam bốn tuyến, mặc dù người quen biết Hà Thu Văn đều biết, nghệ xuất của người bạn này cực kỳ lợi hại, tuyệt đối không kém gì diễn viên điều khiển kịch bản mấy bộ trước của đạo diễn chính Lâm Đông, có lẽ chỉ bằng vào vai diễn viên có quan hệ này thôi, nhưng kỹ thuật tốt cũng cần người xem xem, người này thật sự không chịu nổi thu nhận nha!

Thử hỏi một bộ kịch tịch như vậy vì sao hoàng kim chi phối có thể dùng Thần Thoại truyền bá?

“Chắc là chất lượng cũng đủ cao.”

“Tựa như trước đó tất cả mọi người đều không xem trọng tổng nghệ Nhưát Khắc Tư kia ta thích ghi lại lời ca, nhưng Khải Lợi Duy Tư kiên trì phải thả mũi kim truyền, chính là cho rằng tổng nghệ đó có thể dựa vào chất lượng mà thủ thắng.”

“Chỉ có thể là nguyên nhân này.”

“Ta không quá coi trọng bộ kịch này, nhưng nghĩ đến Chử Bằng trước đó, “Ta nhớ ca từ” quen thuộc mà vả mặt nhiều người, lời này vẫn nên thu thập trước đi.”

“Ha ha ha ha ha ha ha không sai.”

“Ta cảm thấy hẳn là nguyên nhân nhiều phương diện, một cái là chất lượng bộ kịch này khả năng cũng không tệ lắm, hai là giải trí thần thoại gần đây cũng không có phim thích hợp để đậu, vậy chỉ có thể ở bên trong Ải Tử nhỏ cái lớn.”

“Lời này nói đến điểm mấu chốt rồi.”

“Trong tay giải trí thần thoại đúng là có một số bộ phim truyền hình càng thêm cường đại, nhưng hoặc đang quay phim hoặc là đang viết biên tập hậu kỳ còn chưa làm xong, bộ kịch bản này xem như vừa vặn bắt kịp thời cơ, dù sao số mười bốn kịch bản truyền hình bên kia đang truyền hình, chung quy phải có một bản mới lên đi, vậy khẳng định là bên dưới người lùn sẽ lớn hơn, sẽ tìm chất lượng tốt ở trong kịch phẩm.”

“Đúng.”

“Lâm Đông này mặc dù không phải là diễn viên tuồng hình truyền hình lớn, đập những cái nhiệt độ kịch bản kia cũng bình thường, nhưng danh tiếng thì không có vấn đề, đặt kịch

của hắn không trông cậy vào có thể nổi nóng bao nhiêu, ít nhất cũng sẽ không xảy ra sự cố gì, huống hồ các người đừng quên thân phận Lâm Đông, ba ruột của người ta là lão đại của tập đoàn, thỉnh thoảng đi cửa sau cũng bình thường mà.”

Trong những vòng tròn đó không có bí mật gì.

Lâm Đông là con trai út của chủ tịch tập đoàn thần thoại Trường Lâm Chiêu, trong vòng chuyện này không ít người đều biết, bằng không mọi người cũng không đến mức hiểu rõ tình huống của một đạo diễn nho nhỏ như vậy, chỉ là người trong vòng còn chưa nắm rõ được tin tức, nghĩ rằng con trai nhỏ của Lâm Chiêu Mục, đương nhiên nhất định có thể để tập đoàn hỗ trợ mở cửa sau.

Nói tóm lại.

Phân tích như vậy mọi người liền cảm thấy bình thường, một chút thời cơ và vận khí, cộng thêm tập đoàn bên kia mở cửa sau một chút, dẫn đến kết quả này.

Không có gì để nói.

Đây là chuyện nhà của tập đoàn thần thoại.

Ba đại động tĩnh lớn hàng năm đều không ít, trong nghề cũng chỉ đến xem một chút chuyện vui ăn dưa, trò chuyện một chút rồi đi tới.

Nhưng mà.

Có người lại không chỉ thỏa mãn ăn dưa!

...

Một trong ba đại giai thoại!

Sắc trời giải trí!

Thiên Quang Bộ phim ngày hôm nay bỗng nhiên mở hội nghị cấp cao.

Bộ phim truyền hình truyền hình gõ gõ bàn: “Tình huống cụ thể tin tưởng mọi người đã hiểu biết không sai biệt lắm, mười lăm tháng mười lăm đài truyền hình truyền hình này sẽ theo năng lực một bộ phim mới, bộ kịch kịch này vô luận là chế tác trận dung hay là đầu tư thành bản đều chỉ có thể xem như trình độ trung đẳng, mà Thiên Quang Đài Tiền của chúng ta tỷ lệ

năm nay vẫn luôn bị thần thoại truyền hình đè chế, có lẽ số 15 này sẽ là cơ hội chúng ta thu thị vượt qua truyền hình thần thoại truyền hình!”

“Ta đồng ý.”

Một vị cao tầng nào đó mở miệng nói: “Trước mắt tỷ lệ thu nhận của đài truyền hình trong châu, Tỷ Lao Đặc Tư đệ nhất đệ nhị, Tỷ Lao Đặc Tư đệ nhị, Thiên Quang Ti truyền hình đệ tam, nếu như số mười lăm thần thoại Lao Ti Lạp Tư có khả năng theo đuổi tân kịch, uy hiếp tiềm lực từ các phương diện cũng không lớn, vậy chúng ta hoàn toàn có thể nắm lấy cơ hội lần này, nói không chừng tỉ lệ trung bình có thể vọt tới đệ nhị thậm chí đệ nhị!”

“Ta cũng đồng ý.”

Một vị cao tầng khác cũng mở miệng.

“Kịch bản mới của chúng ta so với bộ kịch bản Hỏa Tuyến Thiên kịch bản kia, phí đầu tư thành tài càng lớn, diễn viên càng được bảo đảm, đạo diễn quá khứ thành tích càng tốt, quan trọng nhất là kịch nói càng lợi hại, kịch bản của đối phương gọi là Bất Dạ Hầu, ta đã điều tra qua, chẳng qua chỉ là một vở kịch mới mà thôi, mà vở kịch của chúng ta là biểu diễn truyền hình của Ngạn Xương sư phụ, là một trong những siêu cấp phim truyền hình của Tân Châu!”

“Phi Long Kỵ Điện.”

“Toàn bộ phương vị nghiền ép.”

“Nhân lúc hấn bệnh đòi mạng hấn!”

Các cao tầng trên TV vẻ mặt tươi cười, tam đại minh tranh ám đấu nhiều năm, chỉ cần có một bên lộ ra sơ hở, hai nhà còn lại sẽ không chút do dự mở ra miệng to như chậu máu cắn tới!

Bình thường mọi người không dám dễ dàng chiến đấu với thần thoại.

Đồng thời Đoạn Pháp Pháp nhìn tổng số của phim truyền hình có xác xuất người nhiều hơn một chút ta giảm một chút. Vật này bán thay đổi, nếu không có lòng tin quy hậu thì nên khiêm tốn. Nhưng mặt trắng thần thoại này muốn làm tân kịch rõ

ràng không uy hiếp quá lớn, thiên quang đương nhiên muốn ra tay thì ra tay.

Trong tiếng hoan hô cười nói.

Bộ trưởng TV cũng cười gật gật đầu nói: “Vây chuyện cứ ổn định như vậy đi, ai có ý kiến cũng có thể nói.”

“Ta có.”

Trong tay của ông TV.

Một nữ nhân nhẹ nhàng mở miệng.

Nàng ước chừng hơn hai mươi tuổi, đã lớn tuổi trong phòng hội nghị, đám cao tầng bụng phệ ngồi cùng một chỗ, tựa hồ có chút không hợp, nhưng trong phòng hội nghị lại không ai dám khinh thường cái nữ nhân dung nhan này, so với thư ký nữ bên cạnh bọn họ còn đẹp mắt hơn.

Tô Oánh Oánh!

Bộ trưởng bộ phim Thiên Quang.

Cháu gái mà chủ tịch Thiên Quang rất yêu thương.

Đồng thời cũng là thiên quang “Trưởng công chúa” ở bên ngoài đang trêu chọc.

Tô Tầm tuổi còn trẻ đã trở thành phó bộ trưởng của bộ phim Thiên Quang, Tô Tễ dựa vào không chỉ dựa vào sự sủng ái của gia gia, cùng với phụ thân đảm nhiệm tổng giám đốc Thiên Quang nâng đỡ, mà còn có năng lực của nàng, từng hạng mục giành được thành công, những hạng mục anh minh quyết định mỗi lần nguy cơ...

Đối mặt với dị nghị của Tô Triết.

Sắc mặt trưởng bộ truyền hình không được tốt lắm, biểu cảm hơi thay đổi, sau đó mở miệng hỏi: “Tô phó bộ trưởng có ý gì à?”

“Mọi người quá lạc quan rồi.”

Thanh âm Tô Triết rất lạnh lùng: “Các ngươi không cần phải đương nhiên cho rằng, kịch bản của đối phương là người mới thì nhất định không có năng lực, ta xem qua tên Bất Dạ Hưu này, ý nghĩa nghiêm khắc thì nói ta tính hấn nửa mê sách, kỳ

thật hẳn ở giới nhà văn kỳ thực cũng là người mới, nhưng lại là một người mới vừa ra khỏi đạo liên kinh diễm rất nhiều người đọc, hưởng hò? Muội Quân Minh? Kịch bản không được, thần thoại nguyện ý đầu tư tám ngàn vạn tác phẩm của hẳn sao?”

“Ta hiểu được.”

Bộ phim truyền hình nheo mắt lại: “Vậy chúng ta bỏ đi bộ phim thần thoại này, coi là một đối thủ đủ cường đại, tăng cường độ tuyên truyền, chung quy không thể để chúng ta vì loại lo lắng này mà bỏ qua cơ hội này được?”

“Ta đề nghị bỏ cuộc.”

Tô Triết cau mày nói: “Trúc đạo hỏa tuyến [DG: Thiên Quang năm nay chúng ta có được một bộ kịch, không nên dùng lúc này. Bộ kịch này theo mùa xuân sẽ có hiệu quả tốt hơn. Cho dù là thần thoại bộ kịch bản này, quả thật không có sức cạnh tranh, chúng ta lấy ra thứ chủ đợi gieo kịch, cũng có thể cướp đoạt xác suất thu nhận của bọn họ.”

Ý tứ của Tô Triết rất đơn giản.

Bộ 《 Hạp Hỏa Tuyến 》 này là Vương Chân của sắc trời, vì áp chế thần thoại truyền hình, hiện tại lấy ra, không thể thu hoạch lớn nhất.

“Như vậy sao.”

Bộ trưởng TV hít một hơi thật sâu, bộ trưởng vai và bộ trưởng chính của mình là tướng lĩnh phe trái, hẳn cũng không thể cưỡng ép đề ép ý kiến của đối phương.

“Quy củ cũ.”

Hắn liếc nhìn Tô Triết: “Quyết định bỏ phiếu đi, đồng ý với ý kiến của Tô phó bộ trưởng là gơ tay trước.”

Tràng diện yên tĩnh.

Sau một lát.

Lần lượt có cao tầng gơ tay.

Trong những cao tầng nhắc tay này, thậm chí có gia hỏa trước đó còn đang nói muốn dùng 《 Đạo Hỏa tuyến 》 cho Thần

Thoại dài dài tuyên truyền 》, bọn họ rõ ràng là người của Tô Triết, Tô Triết không đồng ý lên bộ kịch bản này, bọn họ liền lập tức quay đầu ngựa lại.

“Giơ tay đồng ý với ý tưởng của ta.”

Bộ trưởng TV mở miệng, kết quả cũng có rất nhiều cao tầng giơ tay, bộ trưởng số lượng, chợt lộ ra một nụ cười, nhìn về phía Tô Triết nói:

“Tô phó bộ trưởng, ta tám, ngươi sáu.”

“Ngươi thắng rồi.”

Tô Triết nhũ mày, nhìn về phía một bí thư, nói: “Quyền nghị ghi chép, người đồng ý là ai, ai phản đối, phải viết rõ ràng.”

“Được.”

Bí ký vội vàng gật đầu.

Bộ phim truyền hình ánh mắt hiện lên một tia tức giận.

Bất quá cũng không phát tác, ngược lại cười càng lớn tiếng hơn.

“Tô phó bộ trưởng, riu rít đọc sách, Kỹ Khắc Lai. Sốp thí cẩn thận làm việc, không sai, ta cảm thấy tam đại bàn đánh bạc, dũng khí không thể thiếu.”

Tô Triết trầm mặc trả lời.

Thật ra Tô Triết cũng cảm thấy thiên quang có thể thắng được, bộ kịch bản thần thoại kia có lẽ không tồi, nhưng vẫn không có cơ hội.

Chỉ là nàng cho rằng:

Rõ ràng bài trên tay của Thiên Quang, đã có đầu pháp tốt hơn, hoặc nên nói cách khác là có đầu pháp càng thêm ổn thỏa, cấp tiến quá mức dễ dàng xảy ra vấn đề.

Lúc trước thiếu sót cộng thêm bổ sung.

Cần nhắc đến đây là vết nhơ của mình, ngày mai sẽ tiếp tục làm càng thêm, lần nữa cảm tạ Sơn Kinh Kinh Bộ.

Cảm tạ ông chủ!

Thuận tiện xin nguyệt phiếu một chút, tháng sau chúng ta bắt đầu thay đổi nguyệt phiếu!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 111: Đại tẩu tương lai? Tô Lận Lâm biết trước khi quan phủ giải trí thần thoại, từ Giang Thành biết tin Tức Cuồng Tiêu sẽ được sắp xếp theo số mười lăm tháng này, hẳn đối với việc này không cảm thấy bất ngờ chút nào, chất lượng bộ phim này hoàn toàn có thể lên thần thoại đài truyền hình, dù sao kiếp trước bộ kịch này cũng đang nghe giảng, nhưng Lâm Tri Bạch cũng không biết lúc này vui chơi giải trí, đã có chủ ý đánh lên bộ kịch đánh lên này.

Mãi đến khi Doãn Đông Noãn tìm được Lâm Tri Bạch.

Từ mấy tháng trước Lâm Tri Bạch và Doãn Đông Ôn cùng đi trường học truyền ra một ít tin tức tình yêu vườn trường, hai người liền không gặp nhau, thậm chí ngay cả liên hệ cơ bản cũng không có ——

Nếu như không tính những lời Lâm Tri Bạch thỉnh thoảng sẽ cho bằng hữu của Doãn Đông âm lòng khen ngợi.

Doãn Đông âm áp rất thích nhóm bằng hữu được phát ra, đương nhiên đều là loại năm tháng yên tĩnh, không có nội dung gì có thể nói, Lâm Tri Bạch nhìn thấy sẽ thuận tay gạt cái khen.

Còn tại sao không liên lạc?

Lâm Tri Bạch cảm thấy là bởi vì xấu hổ.

Người từng trải qua đều hiểu, cho dù là đã từng là bằng hữu đặc biệt quen thuộc, các người chia cách mấy năm không gặp mặt, lần nữa gặp lại ít nhiều cũng trở nên xấu hổ trở nên khách sáo thậm chí trở nên câu nệ, vậy nếu như đối phương là dị tính, loại cảm giác xa cách này sẽ càng rõ ràng.

Lâm Tri Bạch và Doãn Đông ám là như thế.

Hai người đã từng quen thuộc là không sai, nhưng dù sao đã nhiều năm không gặp nhau, mặc dù ngày gặp lại tất cả mọi người đều rất vui vẻ, nhưng Lâm Tri Bạch cùng Doãn Đông ám áp đồng thời cũng từ từ ý thức được, đối phương đã không còn là dáng vẻ như ấn tượng của mình nữa rồi, song phương đã bỏ lỡ thời gian vài năm thành niên, vài năm sau gặp lại tự nhiên sẽ sinh ra một loại cảm giác vừa quen thuộc lại xa lạ.

So sánh ra thì.

Lâm Tri Bạch cùng Phong Thạc gặp lại nhau cũng không có loại mặt vàng lúng túng này, ước chừng là bởi vì mọi người là đồng tính, cho nên cho dù lạ lẫm một chút, gặp lại trò chuyện một chút lại sẽ trở lại quá khứ.

Đó là nguyên do.

Lâm Tri Bạch cũng thật bất ngờ khi Doãn Đông Noãn hôm nay đột nhiên tìm mình, hơn nữa còn trực tiếp tìm đến chỗ ở của hắn.

“Chuyện gì?”

Lâm Tri Bạch mời Doãn Đông Noãn vào cửa lúc này.

Doãn Đông ám giả vờ bất mãn nói: “Không có việc gì cũng không thể tìm người sao?”

“Ta không có ý đó.”

“Ta biết người không phải ý đó, ra ngoài đi dạo một chút.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch đổi đôi giày vận động nghỉ ngơi.

Hai người đi không xa, chỉ đi dạo bên trong khu nhỏ, giống như đêm mấy tháng trước gặp lại.

Hôm nay Doãn Đông Noãn đi ở phía trước, nàng trước khi đến trang điểm, cho nên so với ngày gặp lại kia nhiều hơn một chút phạm nữ thần.

“Quả thật có chuyện tìm? Nguyễn Cung!?!”

Ngồi xuống một cái ghế dài bên bờ sông, Doãn Đông Noãn rất cuộc mở miệng nói: “Thần thoại Quan Tuyên nói Lâm thúc

gần đây có bộ phim truyền hình này, ngày mười lăm tháng này phải ở truyền tống truyền tống thần thoại.”

“Đúng.”

“Lâm thúc” trong miệng Doãn Đông Noãn đương nhiên là cha của Lâm Tri Bạch - Lâm Đông.

“Ta nhận được tin tức.”

Doãn Đông Noãn nhẹ nhàng vuốt ve Lưu Hải, đem tóc dài lệch đến tai, lộ ra một nửa trán trơn bóng trắng noãn, “Thiên quang bên kia cũng chuẩn bị thi hành một bản điển tịch, bộ bản kịch bản vô luận đầu tư hay là chế tác trận dung đều phi thường cường đại, bọn họ muốn đánh một trận chiến đánh lén.”

Lâm Tri Bạch ngoài ý muốn.

Tin tức Doãn Đông Noãn làm sao có được?

Chắc là Thiên Quang còn chưa có chuyện quan cáo này?

Xem ra giữa ba đại Tàn Châu là có thâm thù lẫn nhau, cô nương này quả thật đã bắt đầu tiếp nhận một ít công tác thực tế của ông ta, bằng không thì không có khả năng sớm biết được chuyện này.

“Lâm thúc có thể cân nhắc đổi một cấp bậc khác.”

Doãn Đông ám áp đề nghị: “Cùng bộ kịch bản Thiên Quang cứng đối cứng mà nói, tỷ lệ pháo hôi quá lớn, người quay đầu lại có thể trò chuyện với Lâm thúc.”

“Người đây xem như là phản bội lại Ông ta sao?”

Lâm Tri Bạch trêu chọc: “Thần thoại và Thiên Quang đánh nhau không có hại gì đối với Ông ta.”

Doãn Đông Noãn không nhịn được liếc mắt khinh bỉ: “Nếu như đạo diễn của bộ phim thần thoại này không phải ta không muốn quản, nhưng điều này cũng không thể tính là phản bội cha người a, Tạp Tư kích hoạt như kịch bản của Thiên Quang, tỷ lệ thu nhận tất nhiên sẽ nổ tung, thần thoại tất nhiên sẽ bị cướp đi người xem, chẳng lẽ lại không phải là phụ thân của Tạp Tư ẻo lả?”

Ba đại môn là liên lụy lẫn nhau.

Thần thoại và Thiên Quang đánh nhau thì ông ta cũng không có khả năng đặt mình ra ngoài sự tình.

Lâm Tri Bạch gật đầu nói: “Đêm qua ta nói với cha ta một tiếng, về phần cụ thể quyết định như thế nào thì phải dựa vào chính hấn.”

“Dù sao ta mang đến rồi.”

Doãn Đông âm giọng bĩu môi: “Quyết định ở Lâm thúc thúc.”

Kỳ thực nàng không muốn nói chuyện này, nói có chút có lỗi với Berloz, nhưng không nói chung quy nàng luôn cảm thấy có lỗi với Lâm Tri Bạch, xoắn xuýt cuối cùng vẫn báo cho biết một tiếng, tránh cho mấy ngày nữa muốn rút về cũng không kịp.

“Đa tạ.”

Lâm Tri Bạch nở nụ cười, xem ra Doãn Đông Noãn rất coi trọng tình bạn với mình.

“Người không có thành ý.”

Doãn Đông âm áp nói: “Nếu không sao mấy tháng nay không liên lạc với ta?”

Lâm Tri Bạch buồn bực nói: “Người cũng không liên lạc với ta.”

Doãn Đông Noãn quay đầu nhìn hấn, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng lời đến khóe miệng lại dừng lại, quay đầu nhìn về phía bờ sông, điềm nhiên như không có việc gì nói: “Còn nhớ lần trước ta nói với người, người là đối tượng thông gia của vị đường ca kia không?”

“Ô Oánh Oánh.”

Lâm Tri Bạch mở miệng nói.

Doãn Đông âm áp cười nói: “Ô Triết người biết, nhưng hấn là người không biết, Ô Triết chính là phó bộ lạc của Thiên Quang Mâu bộ, quyết định không biết Sát Thần Lao Đặc Tiên này, nàng đã sắm vai nhân vật gì ở trong đó.”

“Có quan trọng không?”

“Đương nhiên quan trọng.”

Doãn Đông âm áp nhẹ giọng nói: “Tô Triết là người có năng lực nhất trong Thiên Quang Tam Đại, ta cảm thấy nàng ta sẽ không tiếp nhận an bài của quan hệ thông gia, nữ nhân này quá thông minh, gia gia của ta đều khen không dứt miệng.”

Dừng một chút.

Doãn Đông Noãn khẽ thở dài: “Nếu Tô Triết thật sự trở thành đại tâu của ngươi, sau này thần thoại còn có chỗ dung thân của một nhà các ngươi không?”

Lâm Tri Bạch đùa giỡn nói: “Ta mang theo người nhà đến nương tựa ngươi.”

Doãn Đông âm giận nói: “Vậy chi bằng ngươi trực tiếp kết hôn với ta, nếu đường ca ngươi muốn cưới công chúa sắc trời, ngươi sẽ cưới cô công chúa Ngải Ly Lý là được rồi.”

“Cũng là một ý tưởng.”

“Là cái đầu ngươi, sao lại ngốc nghếch như vậy, khi ngươi còn bé không phải rất khôn khéo sao? Hay là nói ngươi đang giả vờ với ta?”

Doãn Đông Noãn nhìn chằm chằm Lâm Tri Bạch.

Nàng không cho rằng Lâm Tri Bạch là một người nhẫn nhục chịu đựng, biết rõ mấy nhà đại bá không có ý tốt, gia hỏa từ nhỏ bụng đen này sẽ lựa chọn ngồi chờ chết sao?

“No quá âm áp.”

Lâm Tri Bạch thu hồi nụ cười, nhẹ giọng nói: “Nếu có một ngày ta cần ngươi, ta nhất định sẽ xin ngươi giúp đỡ, hy vọng đối với ngươi cũng như vậy, ba năm trước người ta có thể bảo vệ, ba năm sau ta sẽ đem bọn họ bảo hộ càng tốt hơn.”

Doãn Đông âm áp khẽ giật mình.

Dưới bóng cây ánh mặt trời loang lổ, thời khắc này Lâm Tri Bạch, tựa như cùng với thân ảnh quen thuộc trong trí nhớ kia, chồng lên nhau.

Quả nhiên.

Cái tên bụng đen này cũng không đơn giản như bề ngoài, còn tự xưng học sinh bình thường, năm đó có thể ngạo thị tất cả

đám bạn cùng lứa tuổi, sau khi lớn lên sao có thể là một tên
ngốc?

...

Tô Oánh Oánh.

Sau khi từ biệt cùng Doãn Đông Noãn, trong đầu Lâm Tri
Bạch liên tục xuất hiện cái tên này.

Đúng như Doãn Đông Noãn đã nói.

Nếu như Tô Oánh trở thành đại tẩu của mình, vậy nhất mạch
đại bá không ai có thể ngăn cản, tuy rằng sự nghiệp của Lâm
Tri Bạch cho dù rời đi thần thoại cũng có thể thành công,
nhưng hẳn muốn để đám người kia mất đi hết thảy nên từng
bước làm doanh trại, không cho bọn họ có cơ hội kéo dài tính
mạng thậm chí là thờ đóc.

Có lẽ có thể để Giang Thành tiếp xúc với nữ nhân này một
chút.

Chắc chắn không phải là quyết định của Tô Triết khi làm quan
hệ thông gia thần thoại.

Tô Triết trên người có bóng dáng nữ cường nhân, không có
khả năng cam tâm tuổi còn trẻ đã gả cho người khác, từ nay về
sau rời khỏi sân khấu cao tầng hạch tâm Thiên Quang, cho nên
đây là ý của trưởng bối trong nhà nàng, nhưng nếu nàng muốn
phản kháng mệnh lệnh trong nhà, thì nhất định phải thể hiện ra
giá trị cá nhân vượt qua quan hệ thông gia.

Hiện tại trở ngại lớn nhất của Tô Kỳ là giới tính.

Là nữ tử muốn kế thừa thiên quang độ khó quá cao, nàng phải
biểu hiện ra giá trị không thể thiếu đối với thiên quang, không
thể hoặc thiếu thiên quang đều luyện tiếc thậm chí không
muốn gả công chúa này ra ngoài.

Trên thực tế.

Tô Triết đã làm như vậy rồi, nàng vô cùng nỗ lực, thành tích
công tác cũng rất tốt, là cao tầng vô cùng ưu tú của Thiên
Quang, nhưng trình độ hiện tại vẫn chưa đủ.

Nàng cần có chỗ dựa lớn hơn!

Mà Dận Đề có thể cho nàng chỗ dựa này, hoặc là nói Lâm Tri Bạch có thể trở thành chỗ dựa cho nàng, chỉ cần Lâm Tri Bạch lấy danh nghĩa đầu tư giúp Tô Triết làm thành tích dưới ánh sáng trời...

Cái gì?

Trời quang có thể tìm người thay thế Tô Triết sao?

Vậy Trê kia hoàn toàn có thể dùng lý do “chúng ta chỉ muốn hợp tác cùng Tô Tễ”, đem trời cao tìm đến người thế thân để đuổi trở về, Lâm Tri Bạch có tự tin này.

Giống như Cuồng Tiêu Tiêu bộ kịch này.

Lâm Tri Bạch có thể điếm danh để cho cha mình đảm nhiệm đạo diễn.

Trừ phi thần thoại không muốn bộ kịch này nữa, bằng không bọn họ chỉ có thể chấp nhận điều kiện của Côn Bằng!

Mà kế tiếp Lâm Tri Bạch phải cân nhắc, chính là làm sao để Tô Triết trở thành cao tăng hạch tâm không ai có thể thay thế, về phần Doãn Đông Noãn nói cái gì trời sáng muốn đánh lén Cuồng Tiêu, hẳn cũng không quá để trong lòng.

Bộ kịch này không phải ai cũng có thể chạm vào.

Còn nữa, tỷ lệ thu nhập của phim truyền hình cao thấp, không quyết định bởi ai đánh chiếm nhiều tiền hơn để tạo ra trận dung cường đại hơn, có một số phim truyền hình chính là có thể thu hoạch được chi phí nghịch tập, ví dụ như vậy thì Lâm Tri Bạch kiếp trước có thể tìm ra rất nhiều.

Chỉ có điều sắc trời quả thực giáu rất sâu.

Mấy ngày kế tiếp, vẫn không thể hiện ra răng nanh.

Cho đến ngày thứ mười này, thiên quang giải trí cuối cùng cũng không nhin được nữa, dĩ nhiên cũng không thể nhin được nữa, kịch mới cho dù muốn đánh lén thần thoại truyền thống cũng phải sớm làm tuyên truyền a?

Đêm đó!

Ánh sáng phát ra tin tức!

【 phim truyền hình “Đạo Hỏa Tuyền đem đài hoàng kim truyền hình năm tháng mười lăm Thiên Quang Kim Ti Cán Thụ!”

Trong bản thảo.

Ánh sáng giới thiệu về tình huống của bộ kịch bản này:

“Đầu tư 200 triệu văn kiện ghi chép về phim truyền hình cảnh sát cướp, dùng mạng đuổi kẻ xấu để kích thích cảm quan, đạo diễn trên TV lớn để kiểm soát!”

“Nam chính từ diễn viên một tuyến Hoàng Hạo diễn!”

“Nữ nhân vật chính từ một đường diễn viên Triệu Băng diễn trò!”

“Ngoài ra còn có rất nhiều ba tia minh tinh tham diễn!”

“Lực lượng mới nhất của bài Hồ sơ Ngạn Xương lão sư đỉnh cấp Tần Châu!”

Đầu tư hai triệu đối với một đại cấp bậc như công trình như vậy thì còn khoa trương lắm. Hoan K Khắc hoa văn. Tài sản cũng không phải con số khoa trương gì, chẳng qua kịch bản của cảnh sát không cần phải đầu tư khoa trương đến mức nào, chỉ hai ức đủ để tạo ra một tràng cảnh lớn.

Chủ yếu là nam nữ chủ đề là một đường.

Phối hợp cũng không thiếu hai, ba đường minh tinh.

Tổ hợp này quả thực đủ mạnh mẽ, xứng đáng với ba địa vị lớn.

Chớ đừng nói là biên kịch hay là lão sư Ngạn Xương, đây là một trong những bài biên kịch cao cấp nhất trong giới truyền hình Tần Châu!

Ret.

Tin tức vừa ra, toàn bộ mạng lưới ghé mắt, đồ đàn cũng có thể phản ứng kịp, sắc trời đây là muốn đánh một trận với thần thoại sao!

Thất: Cảm tạ đại lão Túy Ngọa Hoa hàm rượu】 đã trở thành vị minh chủ thứ mười lăm trong quyển sách này, chúc đại lão

vạn sự như ý, hôm nay an bài thêm!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 112: Cuồng bão chính thức theo thần thoại mấy ngày trước mới tuyên bố, ngày 15 tháng này sẽ an bài công ty mới diễn kịch ” bão táp bão táp” ở truyền tổng truyền thuyết.

Mấy ngày sau.

Sắc trời cũng tuyên bố theo, ngày 15 tháng này sẽ an bài công ty tân công trình 《 Hỏa Tuyền 》 mới vỡ ở Thiên Quang Đài Điện.

Chặc.

Cùng là hoàng kim!

Đồng dạng cũng là phim cảnh sát!

Hai bộ kịch như vậy sẽ phải đưa tới cùng một ngày pháp hành, chẳng lẽ còn có thể trùng hợp sao?

Àm âm!

Trong ngành như nổ tung, người trong vòng TV càng hưng phấn không thôi, mặc dù giữa tam đại ma sát không ngừng, nhưng kỳ thật đa số đều là chút xung đột nhỏ, tình cảnh như bây giờ cũng không thấy nhiều, đây là muốn mình đao mình thương đánh lên a!

“Cố ý!”

“Thiên quang chắc chắn là cố ý!”

“Những năm trước không phải chỉ có thời điểm xuân tiết hoặc giả nên giữa tam đại lẽ mới có thể mở ra đại chiến, bình thường không phải đều tiểu đả tiểu nháo sao, làm sao lúc này mới năm tháng trời liền đột nhiên muốn gây khó dễ với thần thoại?”

“Vì cơ hội đã tới a.”

“Thần thoại bản nguyệt mười lăm quan tuyên muốn dùng “Cuồng Cuồng Tiêu Tiêu” kia. Chúng ta không nói nó khẳng

định đập phở a, dù sao nhìn bộ dáng cạnh tranh đúng không, thiên quang không thể nắm bắt cơ hội này, phóng ra một bộ đại kịch để chiếm lấy thị trường?”

“Đúng vậy.”

“Nếu ta là người phụ trách liên quan đến Thiên Quang, ta khẳng định cũng làm như vậy a, biết rõ bộ kịch này của đối thủ không được, vậy ta sẽ thả ra một bộ kịch bản không đem người xem hấp dẫn đến đây sao, hưởng hồ tỷ lệ Thiên Quang Truy Ma Hồn thu thị, vẫn luôn bị thần thoại áp chế, thậm chí ngay cả tỷ lệ Ông Tứ thu nhận cũng cao hơn bọn họ một chút, cho nên Thiên Quang nắm mơ cũng muốn tìm cơ hội xoay người một trận.”

“Thần thoại có thể đổi một bộ kịch hay không?”

“Hẳn là không có khả năng, thần thoại tuyên truyền đều đã đi ra. Hơn nữa hôm nay đã là số 10, chỉ còn năm ngày nữa là làm. Lúc này khẩn cấp rút lui ảnh hưởng quá ác liệt, mặt mũi không qua được a.”

“Sắc trời chính là bầm chuẩn thời gian.”

“Ở thời điểm đài truyền hình truyền tổng đã hoàn toàn chuẩn bị xong công việc cuồng phong triểm pháp tắc, phát ra tin tức, không thể để thần thoại không có cách nào tránh đi. Sóng ánh sáng mặt trời xem như triệt để nắm giữ quyền chủ động rồi, bảng xếp hạng kế tiếp của ba đại truyền hình phong vân biến ảo nói không chừng đều sẽ vì vậy mà biến ảo.”

“Ha ha ha ha, nhạc đến rồi.”

“Ta thích xem tam đại phái đâm dao lẫn nhau.”

“Dù sao tỷ lệ thu bình quân của ba đài truyền hình rất cao, so với đài chính quyền Tần Châu chúng ta nhìn còn cao hơn, cho nên đối thủ trong mắt ba nhà chỉ có lẫn nhau, những đài khác bọn họ cũng không để vào mắt.”

Trong ngành toàn là người nhạc.

Phần lớn giới giải trí ở Tần Châu đều bị tam đại lũng loạn. Ngoài tam đại công trình của các công trình của tỉ võ, thì ngày thường không ít lần chịu ức hiếp, cho dù là tài nguyên hay là trên các bảng danh sách thì đều khiến cho họ càng vui vẻ. Còn

về phần ai thua thì bọn họ không quan tâm, tốt nhất là lưỡng bại câu thương, thậm chí là tam bại câu thương mới tốt!

...

Trong ngành là như vậy.

Trên mạng thật ra cũng như vậy.

Bất quá các bạn mạng đều quan tâm trọng điểm, lại không phải là Thiên Quang đánh lén thần thoại, mọi người càng để ý đến bản thân của bộ phim truyền hình Thiên Quang này.

“Oa!”

“Thật mong đợi bộ phim mới nổi của Thiên Quang Lao Nặc này, ta là phán sát Hoàng Hạo, Hoàng Hạo cố gắng lên!”

“Thích Triệu Băng!”

“Cường kịch dĩ nhiên là lão sư Ngạn Xương!”

“Kịch bản mà Ngạn Xương lão sư sáng tác, chất lượng cơ bản không có mấy bộ sai, lần này đạo diễn cùng diễn viên đều lợi hại như vậy, cảm giác là sắp nổ tung rồi!”

“Thích Ngạn Xương lão sư!”

“Khởi động bất ngờ xảy ra kinh hỉ, bộ kịch bản này coi như là kịch bản đầu năm của Thiên Quang Lao La cũng không có vấn đề, làm sao có thể theo tại trong tháng này?”

“Hình như là để ám sát thần thoại.”

“Số mười lăm của thần thoại truyền hình đài cũng có quyền kịch bản mới được hành pháp, diễn viên Vu Minh diễn viên chương trình, bất quá chỉ có Vu Minh khiến người ta mong đợi, tổng thể chế tác trận hình bình thường, không có bộ phim truyền hình này hấp dẫn người.”

“Hóa ra là như vậy.”

“Hy vọng phần lớn ba đánh một trận, tạo phúc cho người xem.”

“Ha ha ha ha ha, thời điểm ba đại đánh kịch liệt nhất, cũng là thời điểm người xem chúng ta vui vẻ nhất, bởi vì bọn họ càng đánh tới mức xuất ra tác phẩm càng kịch liệt.”

Chính là hoàn cảnh của Tần Châu.

Không cần chuyên nghiệp bao nhiêu.

Người hơi chú ý giới giải trí đều biết, giữa ba đại huynh đệ đối đầu rất không hợp nhau, cùng nhau đánh lén, tất cả mọi người đều đã tập mãi thành thói quen.

Bạn trên mạng dù sao cũng chỉ là xem chuyện vui.

Ngược lại fan của tam đại gia tộc biết thao túng lẫn nhau.

Có cảm giác giống như ngôi sao xông tới, giống như fan thần thoại, cảm rằm với fan của Thiên Quang nhốn nháo, tuy nhiên đều là may vá không có ý nghĩa, tỉ như fan thần thoại nói “Trời xanh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn”, mẹ của Thiên Quang sẽ hồi quân, “Trước khi thần thoại các người cũng ngậm ngậm lửa của chúng ta” các loại.

Hiển nhiên.

Giữa tam đại sô sách cũ là lật không hết đây, ngáng chân lẫn nhau là chuyện thường ngày rồi, hưởng hồ tư bản xung đột lợi ích, cũng không thể đơn thuần dùng người nào sai người đó để chia sẻ.

Nói tóm lại.

Sách lược của Thiên Quang thành công, dựa vào đầu tư nhiều hơn, đội hình diễn viên cường đại hơn, chế tạo đoàn đội càng trâu bò hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều khán giả!

...

Giới.

Có lẽ là do Chử Giải Ưu tiệm tạp hóa gần đây vô cùng thoải mái, dẫn đến tất cả mọi người đều rất hiếu kỳ kịch bản phim mà Bất Dạ Hầu lần đầu đảm nhiệm diễn kịch, nên vừa nhìn thấy Thiên Quang chơi game nội môn đánh lén, các tác giả Quyền Quyền liền nhiệt tình nghị.

“Ta đi?”

“Bất Dạ Hầu vận khí quá kém đi!”

“Trước đó ta còn nói hần vận khí tốt đây.”

“Vốn vận khí là tốt, bộ kịch bản này có đề cầu đài truyền thuyết, bất kể chất lượng thu nhận như thế nào đều sẽ không

quá kém, kết quả vậy mà cuốn vào chiến tranh cùng thần thoại, cái này ai có thể nghĩ đến a.”

“Đâu chỉ là vận khí không tốt lắm.”

“Rõ ràng là bị sắc trời biến thành cửa đột phá.”

“Nhìn bộ kịch bản thiên quang này, cùng thời gian với Thiên hành chúng ta sẽ không nói chuyện nữa. Chủ yếu là đề tài nha, đều là đề tài cảnh sát con mẹ nó. Loại tài liệu cùng đề tài cạnh tranh và chém giết này mới là kinh khủng nhất.”

“Xong đời rồi.”

“Bất Dạ hầu là diễn kịch mới, kết quả là gặp được Ngạn Xương.”

“Có thể xếp vào 20 thứ hạng đầu mà Ngạn Xương trong phim truyền hình tại Tần Châu, đồng thời đề tài cảnh sát lại là sở trường của hắn, Bất Dạ Hầu gặp được hắn đúng là không có hi vọng gì.”

“Đúng vậy a.”

“Bất Dạ Hầu là lần đầu tiên làm diễn kịch, lại là lần đầu tiên viết đề tài cảnh sát, lúc trước hắn chưa từng viết qua nguyên tố cảnh phi.”

“Đáng tiếc.”

“Chất lượng của bộ Cuồng Tiêu này cũng không tệ, nhưng các điều kiện đều là đấu phẩm cùng loại, không phải Dạ Hầu căn bản không được chơi.”

...

“Nghe có thông tin.”

Tin tức xuất hiện.

Sự nhiệt tình tăng vọt của truyền thông!

Mang Thành Tâm vẫn cố ý? Thiên quang tân trang hỏa tuyến số mười lăm sáng hiệu triền hành, cùng thần thoại số mười lăm tuần hoàn tân bộ điển tịch chạm mặt!

Nguyễn Cung tam đại lại phát động chiến hỏa, thần thoại Lv thiên quang!

Mang Thiên Quang mở ra cuộc chiến đánh lén, thần thoại truyền hình rồi rầm trở tay không kịp?

Ở trong công nghiệp chuyên gia dự đoán: Mười lăm mẫu hoàng kim thu nhận số lượng thần thoại đài truyền hình cũng bị ánh mặt trời cướp đi hơn phân nửa.

“Đạo tạo hỏa tuyến chuyên đến thăm: Kịch này ai đụng người đó sẽ chết!”

Chủ Bằng Thiên Quang đột nhiên ra tay, phim truyền hình thần thoại cuồng bão hoặc biến thành pháo hôi!

Các tác giả mới nổi của Nghệ Bất Dạ Hầu lần đầu xoay nhạc, trực tiếp gặp được dàn phim truyền hình đỉnh cấp trong ngành.

...

Cùng lúc đó.

Trong một gia đình của Lâm Tri Bạch.

Hôm nay trong đám người rất là náo nhiệt.

Ca ca: “Ca ca, bộ kịch bản này của người có thể diễn ra không? Ta có nên thương lượng với công ty sửa lại thời hạn phối pháp không? Sóng của Thiên Quang rõ ràng là hướng về phía Thần Thoại Nữ Văn đấy, chúng ta không đáng làm thẳng xui xẻo này a.”

Mẹ: “Đúng vậy.”

Tỷ tỷ: “Vốn có thể lên đài truyền hình điện thoại là chuyện tốt, nhưng ánh mặt trời quấy nhiễu như vậy, chuyện tốt biến xấu rồi, còn không bằng trực tiếp theo mệnh lệnh.”

“Cấp cảnh đã định, không sửa được.”

Cha Cha xuất hiện trong đàn cũng trả lời: “Còn vài ngày nữa là pháp hành, chỉ có thể kiên trì tiếp chiêu, nhưng ta cảm thấy Thiên Quang chưa chắc đã có thể nghĩ đến chuyện thành công, lúc trước ta đã theo sao? Sư huynh Berloz? Bộ kịch bản này có một kịch bản vô cùng lợi hại!”

Đương nhiên Lâm Đông sẽ lo lắng.

Bộ phương diện kịch quang kia nhìn đều rất mạnh.

Lâm Đông có lòng tin với chất lượng cuồng phong bão táp thì lúc này cũng khó tránh khỏi chột dạ, nhưng sự tình phát triển đến bước này hẳn cũng không có biện pháp tránh chiến.

Huống hồ thật sự khó mà nói ra lời như vậy.

Lâm Đông dám cam đoan Cuồng Tiêu Tiêu là kịch bản tốt nhất hẳn từng quay phim phim từ hệ thống truyền hình tới nay, kịch bản tốt như vậy có lẽ sẽ không thể giống như trước kia, kịch truyền hình được gọi là không gọi là ghê đúng rồi chứ?

“Ba cố lên!”

Lâm Tri Bạch nhìn thấy bầu không khí nói chuyện trong đám người có chút kém, nhin không được đứng ra, sau đó người nhà cũng đều cổ vũ ba của mình.

Huu huu huu.

Tin tức liên tục truyền đến.

Ca ca: “Vậy không cách nào sửa đẳng cấp, chỉ có thể liều với bọn họ, cố lên!”

Tỷ tỷ: “Thua thua cũng phải thua oanh oanh liệt liệt!”

Mẹ: “Thua hay không mất mặt, dù sao trời đã có chuẩn bị mà đến, nói nhờ đâu thắng thì sao?”

Tiểu Hắc: “Phụ tử chúng ta liên thủ, tất thắng!”

Người nhà bật cười.

Phụ tử phối hợp bộ kịch này là Lâm Tri Bạch làm, đúng là phụ tử liên thủ không sai.

Chỉ là không ai biết câu “Phụ tử liên thủ” của Lâm Tri Bạch, thật ra có hàm nghĩa sâu hơn.

Cứ như vậy.

Thời gian cách ngày mười lăm phần kịch bản Vô Trích Phách càng ngày càng gần rồi.

Số mười một.

Số mười hai.

Số mười ba.

Số 14.

Số 15.

Pháp nhật rớt cuộc cũng tới!

Trưa hôm nay Doãn Đông Noãn nói điện thoại cho Lâm Tri, có phần không xác định nói: “Sao Lâm thúc thúc không thay đổi thời gian? Không phải con đã nói cho thúc biết sắc trời muốn đánh lén thần thoại Tiễn Hoa sao?”

“Cha ta làm sắt đầu.”

Lâm Tri Bạch cười, mở miệng nói.

Doãn Đông Noãn nghe giọng điệu nhẹ nhàng của Lâm Tri Bạch như vậy, trong lòng hiện lên một cảm giác cổ quái, gia hỏa này giống như không hề sợ hãi, chẳng lẽ là bởi vì chuyện của ba ba hắn, hắn không quan tâm lắm?

Không nên a...

Gia hỏa này mặc dù hồi nhỏ nghịch ngợm gây sự, nhưng một mực rất có hiếu tâm, vậy lực lượng nhẹ nhàng thoải mái của hắn đến từ nơi nào?

Doãn Đông âm áp đoán không ra, có lẽ có thể nhìn xem bộ kịch này của Lâm thúc thúc?

Đêm đó.

Tới gần lúc hành lễ.

Doãn Đông âm áp ngồi ở trước TV; một nhà Lâm Tri Bạch ngồi ở trước TV; Tô Triết sắc trời giải trí cũng ngồi ở trước TV; còn có vô số người xem đài cổ...

Sau đó, chữ S đọc sách tự động tạo thành ma quỷ.

Tám giờ đã đến.

Hoàng kim cường đại.

Thiên Quang đài truyền tông hỏa tuyên bá pháp.

Thần thoại đài truyền hình cuồng phong bão táp cũng chính thức được hành lễ!

Cảm tạ: 【số năm23】 ? Sou? ” 1/10000 thưởng!!”

Cảm tạ: “Người Yên Hàn Quýt bươi bươi bươi bươi ra giá đôi lão Ngô Đồng” mười sáu mươi bảy.

Cảm tạ 【Phạm Thanh Lạc】 500. 【Cây cải trúc, Túc Lan】
10040. 【Nhạn Mộng Dạ】 Bình tĩnh Giải Chung】 thư hữu
22202020209.1544.00443232323】 (Bạn thư)
123144444444】 !200444444444】

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 113: Mong đợi kéo dài thần thoại truyền thuyết.

Những âm nhạc vang lên.

Các loại hình ảnh tràn ngập chất cảm hiện ra, phối hợp với những cái đầu nhạc, nhịp trống rất nặng, có một loại thể lương khó hiểu.

“Ui ~”

Tiếng người xuất hiện trong những âm nhạc cực kỳ cao cấp, làm cho người ta một loại cảm giác tuyệt vọng nồng đậm, lại giống như tràn ngập hi vọng phóng thích.

Đạo diễn: Lâm Đông

Phó nhạc: Bạch Đế

Kịch nhạc: Bất Dạ Hầu

Lấy ra phẩm: Đầu tư mô côi

Tên sau màn kịch tổ không ngừng xuất hiện, từ diễn viên cho đến diễn viên lại đến diễn kịch, bắt đầu khóc huyên có một loại cảm giác không bình thường.

Cuối cùng.

Chính phiên bắt đầu.

“Lâm Giang Tinh Tần Châu chúng ta từ khi triển khai quét sạch các trận đấu trừ hại tới nay, đã đạt được thành quả rõ rệt, cùng đánh bại ba mươi hai tổ chức Hắc Ám, đánh gục năm mươi bảy tổ chức liên quan ác, hành vi phạm tội đã bị áp chế căn bản...”

Phía chính thức tổ chức hội nghị.

Sau đó là xe công cộng.

Hai vị chỉ đạo, lãnh đạo đối thoại.

“Tập đoàn cường thịnh ở Kinh Hải chính là số một số hai xí nghiệp, quan hệ xã hội vô cùng phức tạp, nếu ta không nắm

chặt một chút, thì tại Kinh Hải người khiến cho ta mất mặt xấu hổ a?”

“Gấp ôm chân Phật rồi.”

“Xem ra người đã sớm chuẩn bị a, vậy người nói một chút đến Kinh Hải, chúng ta từ chỗ nào mở công việc?”

“Ta cảm thấy mình đang ra sức, đừng để ý đến nó, trước gạt nó...? Mỗi lần tập hợp được không? Có thể bắt đầu từ người này trước.”

“Phía Kinh Hải đang hỗ trợ phó chủ tịch, Cung Khai Cương...”

Hình ảnh xoay chuyển.

Cung Khai Cương lên sân khấu, vẻ mặt sợ hãi lắm lắm: “Đã rời đội ngũ chính pháp nhiều năm rồi, sang năm thì về vườn thôi mà...”

Đột nhiên.

Trái tim hắn đau đớn kịch liệt.

Cung Khai Cương sống chết?

ống kính lại chuyển, nhịp điệu trôi chảy.

Triệu Lập Đông, Mạnh Đức Hải, An Trường Lâm và các vị lãnh đạo kinh hải bản địa đều lên sân khấu, chờ đợi chỉ đạo tổ chức đến, cốt truyện vững vàng tiến lên, câu chuyện không ngừng phô trương.

An Hân xuất hiện.

Nhớ lại kéo ra.

Đêm xuân trước tiết.

Một bát sủi cảo.

Trong tập thể đầu tiên gặp lại người đang tụ tập lại, theo tiếng “Đạo ca” của một tiểu đệ nào đó, Cao Khải Cường quay người trở thành lão đại của Kinh Hải thị!

...

Lâm Tri Bạch gia.

Mẹ trợn mắt há hốc mồm!

Giai đoạn đầu, mẹ cũng không cảm thấy bộ phim này có chỗ nào khác lạ, nhưng khi An Hân xuất hiện bắt đầu hồi tưởng lại, Trương Lực trong câu chuyện lập tức xuất hiện, nhất là nửa đoạn sau, An Hân mời ba huynh muội mạnh mẽ ăn sủi cỏ vào ngày xuân, tất cả tình cảm đều bùng phát!

Vẫn chưa xong.

Cột kính chuyên động đã nhiều năm, một giây trước Cao Khải còn tội nghiệp đang ăn sủi cỏ ở trong coi, một giây sau Cao Khải cường đã công thành danh liền trở thành Hắc lão đại!

“Ngọa tào!”

Lâm Hi trực tiếp bạo.

Cao Khải Cường đang đeo cái gì vậy?

bán cá trong vườn nổi lên hình xoắn ốc?

Mẹ cũng hít một hơi lãnh khí, này tương phản quá lớn rồi!

Lâm Thắng Thiên há hốc mồm, hắn cũng hiểu cách xếp hàng: “Ba, quần áo quần áo của ba cũng quá điên cuồng rồi! Phân nửa nội dung võ đầu tiên đều đang đảo ngược, quá khur và hiện tại đến đổi lui, thế nhưng lại làm ra quy củ chỉnh tề không tan vỡ!”

“Hoàn toàn dựa theo kịch bản cắt.”

Cha cười ha ha, kịch bản này thiếu chút nữa đem cơm cho vào miệng, biên tập căn bản không cần tốn thời gian và tinh lực gì: “Tiếp tục xem, đặc sắc còn ở phía sau.”

Trò hay chỉ mới bắt đầu.

Bộ kịch kịch này là ba tập liên hoàn, lúc này mới hành lễ tập hợp đầu tiên mà thôi, kế tiếp còn có hai tập kịch, mỗi tập cuối là một phút quảng cáo, phương diện này của thần thoại truyền thuyết vẫn tương đối có tiết tháo.

...

Doãn Đông Noãn cũng đang nhìn bão táp cuồng bạo.

Kỳ thật Doãn Đông Noãn đối với quyển 《Hỏa tuyền》 thùng ánh sáng theo đài triều này càng cảm thấy hứng thú hơn,

nhưng ai bảo đây là kịch giảng giảng thuật của Lâm Tri Bạch ba bầm chứ.

Cũng phải ủng hộ một chút.

Huống hồ lúc gọi điện thoại giữa trưa, cảm giác nhẹ nhõm thoải mái của Lâm Tri Bạch làm nàng luôn cảm thấy có chút quái dị, giống như người này không hề lo lắng bộ kịch này bị trời làm cho khô cạn, Doãn Đông âm muốn biết tại sao hắn có thể bình tĩnh như vậy.

Cứ như vậy mà đuổi hết tập đầu tiên.

Bản thân Doãn Đông âm không ngờ tới, nàng lại bị hấp dẫn, tình tiết rõ ràng còn chưa triển khai, bộ kịch này vẫn còn ở trong giai đoạn đềm!

Không kịp suy nghĩ nhiều.

Buổi bắt đầu thứ hai.

Chuyện xưa lại trở về năm đó.

Cao Khải được phóng thích bởi vị trông coi.

An Hân dẫn hắn trở về sân rau lấy đồ.

Đường Tiểu Long và Đường Tiểu Hồ cố ý làm khó dễ.

Lý Hưởng xuất hiện, bộc phát ra thân phận An Hân, lập tức dọa cho hai tên côn đồ tè ra quần. Cao Khải cố gắng cáo mượn oai hùm, rốt cục cũng bảo vệ được quầy hàng của mình!

Sau đó.

Con lừa điên xuất trận!

An Hân nằm vùng tiến vào nhà tù!

Rõ ràng là hành động nằm vùng mạo hiểm kích thích, nhưng thấy An Hân ở trong lao đánh nhau âm ỉ với con lừa điên, Doãn Đông vẫn nhin không được bật cười.

Thật nực cười!

Lúc này tập thứ hai vừa kết thúc, Doãn Đông cười âm áp không ngậm miệng lại được, nàng đã không thể chờ đợi được nữa.

Buồn cười đến mức một nửa.

Doãn Đông Noãn bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nụ cười hơi chậm lại, biểu tình chuyển sang ngưng trọng, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

...

Biết người biết ta.

Mới có thể bách chiến bách thắng.

Là bộ phó bộ trưởng của bộ phim Thiên Quang, Tô Triết vẫn luôn thờ phụng đạo lý này, cho nên đêm nay nàng không chút do dự lựa chọn xem Lưu Lưu Tiêu, muốn lý giải bộ truyền hình Thần Bí Lao này chất lượng đến cùng như thế nào.

Tập một.

Buổi thứ hai.

Thời gian tí tách đáp lại rất chậm, Tô Triết càng nhìn càng tỏ vẻ ngưng trọng, nhất là từ lúc tập thứ ba bắt đầu, trên mặt của nàng đã chìm xuống nước!

Một tập này.

Cao Khải cường bạo đập vào nhau như một quán trọ!

Bị bao vây không khỏi biến sắc!

An Hân mượn tên tuổi kéo thật nhiều da, trực tiếp hù dọa tên đầu sỏ, nhưng ống kính đối đến sau lưng Cao Khải Cường, lại có thể nhìn thấy ngón tay nam nhân này đang run rẩy!

Càng sợ hãi!

Càng kiêu ngạo!

Người này đã hoàn toàn đứng dậy, tất cả mọi người nhìn thấy đoạn cốt truyện này đều sinh ra một loại cảm giác, chẳng trách sau khi Cao Khải Cường cường có thể trà trộn thành lão đại khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật tại Kinh Hải thị này!

Bên kia.

Hai bên nói chuyện.

An Hân cùng con lừa điên dây dưa đấu trí đấu dũng, cốt truyện cũng kích thích đặc sắc, đoạn lúc đám người này bên mép vẫn một mực ồn ào “Chúng ta lúc nào lên núi”.

Lên núi là có ý gì?

Một tập hợp này không có giải thích.

Trải qua hai tập đệm trước, cố sự đã dần dần triển khai, cố sự Kinh Hải móc dây lòng người, vô số móc câu một mực nắm chặt tâm lý người xem!

Khi tập thứ ba kết thúc.

Khúc nhạc phần đuôi vang lên.

“Sinh mệnh đếm ngược từ trên xuống dưới có mất đi, nhưng cũng lưu lại chứng cứ kiên nghị, chân tướng không nói lời nào chỉ là tạm dừng chờ đợi mở ra, trong đám người nắm chặt nắm tay lấy giả bộ kiệt ngạo, nghịch phong đánh nát tường cao bất công, mình đầy thương tích đổi lấy hi vọng, để đối trá tội ác có giấu được cũng không được.

Ai có thể chi phối?

Dựa vào cái gì mà nhượng bộ?

Hoảng sợ hẳn là những cái kia giả thiện da nang!

Trong quá khứ, vết thương của Mộng Yểm có thể khỏi hẳn, chỉ có một niềm tin là tuyệt đối không thể làm lệch đi, mà việc thiện hay không mê hoặc đều ở trong lòng mình...”

Keng!

Tô Triết bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía quyển trên ghế salon kia đã lật qua vô số lần, tên sách là Bất Dạ Hầu Ngăn phiên 》 .

“Bất Dạ Hầu.”

Ánh mắt Tô Triết dừng lại trên ba chữ lớn bìa sách, đôi mắt hơi nheo lại, cứ như vậy nhìn chăm chăm thật lâu, dường như cái tên này có ma lực gì đó.

...

Bên kia.

Thiên Quang Lao Nguyệt.

Kịch bản phim truyền hình - Hỏa Tuyền Kiên cũng là truyền tin đêm nay, đồng dạng là một hơi thả ba tập, giờ phút này đã

đến phần đuôi.

Trên mạng lưới.

Một mảnh bàn tán sôi nổi.

“Không hổ là thiên quang đại thủ bút, thao tác ngòi nỏ hỏa tuyến cực tốt, Phục hóa đạo đều phi thường hoàn mỹ, tập vai chính thứ ba liền tìm được manh mối máu chốt phá án!”

“Nhìn rất kích thích!”

“Hung thủ đến cùng là ai?”

“Kịch báo đặc sắc trình lên, chính là tiết tấu hơi chậm một chút, có điều sau khi tập ba tìm được manh mối rõ ràng cảm giác rõ ràng dần dần vào giai đoạn rồi, thực lực nhạc đạo của Ngạn Xương vẫn đáng tin nhiệm!”

“Biểu hiện của diễn viên cũng tốt!”

“Nam nữ chính đều là một tuyến, địa vị Già cả của đôi bên cũng không thấp, cảm giác có chút ý tứ của một lượng lớn vang danh, ta cũng rất thích bộ phim này!”

“Chất lượng quả thật không tệ.”

“Kịch này có chất lượng của kịch từ năm đầu.”

“Nghe nói thiên quang của bộ kịch bản này chính là dự định mùa xuân sẽ được hành lễ, dù sao chất lượng và trình độ chế tác đều vô cùng cao, nhưng vì đánh lên thần thoại phong tình mới sớm lấy ra.”

“Cừ thật.”

“Bộ kịch tình thần bí đài hình như cũng là đề tài báo động, gặp phải chế tác giống như 《Dẫn Hỏa》, trực tiếp muốn lao phỏ a.”

“Nhìn xem tỷ lệ thu nhận đi.”

“Phải tập trung nhìn tỉ lệ ngày mai mới có thể ra ngoài, có điều đoán chừng bộ phim đài truyền hình cung điện, sẽ bị thiên quang rèn luyện hỏa tuyến triện để nghiền ép.”

...

Tất cả người xem xong Lữ Bố Hỏa Tuyền, đều đánh giá không tồi, bộ kịch này bắt đầu từ ngày định giá đối với ngoại quan, đã dẫn tới vô số huyền hoặc, đương nhiên từ kết quả đến xem bộ kịch này coi như thỏa mãn chờ mong của mọi người.

Nhưng mà.

Dù sao thì đài truyền hình dù sao cũng là phong thư tỷ lệ trung bình thu hàng đệ nhất Tần Châu, Đương nhiên Đình Cuồng Tiêu sẽ không thiếu khán giả!

Trên thực tế.

Giờ phút này tất cả người xem trong bộ phim cuồng phong kia sau khi xem xong ba tập trước, đều bị hấp dẫn thật sâu, cho dù bộ phim truyền hình này đặc sắc ở ba tập đầu tiên triển lộ ra ở một góc, cũng đủ để rung động vô số người!

“Ta lau!”

“Kịch này hay quá!”

“Nhân vật cường giả như Cao Khải này rất thú vị. Tập đoàn thứ nhất ta còn đang suy nghĩ, tên này chẳng qua chỉ là tiểu thương bán cá trong chuồng rau mà thôi. Người bịa chuyện dựa vào cái gì mà vung tay một cái là khiến hắn trở thành đại lão đứng đầu Kinh Hải đỉnh phong a. Nhưng đã nhìn thấy tập hợp thứ ba ta phục rồi. Kịch bản thật sự ngu bực, trực tiếp đem tính cách mạnh mẽ cùng chỉ số thông minh của Cao Khải viết ra hết. Loại người này, người nói sau này hắn có thể trở thành đại lão Kinh Hải ta tuyệt đối tin tưởng!”

“Đúng vậy a.”

“Quyển thứ ba của đoàn va chạm với Âm Nhược Hàn, thật sự làm ta hãi hùng khiếp vía. Kết quả nha lại thật sự lừa được một đám côn đồ, còn có chi tiết ngón tay run rẩy sau lưng thật lòng tán thưởng. Người ta giả heo ăn thịt hổ. Cao Khải mạnh là loài heo giả thành hổ, còn ăn thịt hổ!”

“Ta muốn biết cái gì là lên núi.”

“Ha ha ha ha, cùng nhìn xem An Hân lên núi, mặt khác con lừa điên này rốt cuộc tìm đâu ra diễn viên này, diễn con mẹ nó có linh tính, người nói hắn tàn nhẫn quá chứ? Hắn thật là buồn cười, người nói hắn buồn cười đi, hắn thật là tàn nhẫn.”

“An Hân thật là liều mạng a!”

“Vòng đầu tiên, Cao Khải miễn cưỡng muốn về nhà, đọc sách nho nhỏ, Hoan Khắc hoa văn. Tù nhân An Hân hủy bỏ thiết bị ghi lại, nói câu hình như cũng không phải không thể, trực tiếp cười tiếu vào người ta. Xem kịch cảnh sát có vẻ thích hợp thật sao, hắc hắc hắc hắc.”

“Thật thích An Hân!”

“Ta càng ưa thích Cao Khải Cường hơn. Tuy vai diễn này thoát nhìn là nhân vật phản diện, nhưng hình như trên người y không có chỗ nào đáng ghét cả. Mà hoàn toàn ngược lại, đó là hình như y có một mị lực nhân cách rất mãnh liệt!”

“Xem xong ba tập vẫn chưa thỏa mãn!”

“Điểm đặc biệt nhất của bộ kịch này chính là nhân vật chính và nhân vật phản diện rất nhiều, theme kịch rất chú trọng việc tạo hình phản diện của nhân vật phản diện a. Bây giờ chỉ hi vọng ngày mai nhanh đến, ta muốn xem An Hân và Cao Khải cường thế nào!”

Câu chuyện này mới vừa bắt đầu thôi!

Người xem vô cùng mong đợi!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 114: Cuồng bão ngày đầu thu lại xác suất đi ra! Hôm sau.

Tin tức đã xuất hiện!

Lưỡi bìa mới mẻ của đài truyền hình 《 Thiên Quang Mâu 》
mài mắt dữ tợn!

Thầy vừa kết hợp kịch 《 Ngạn Xương lão sư mới khen như
thủy triều! 》

Hệ thống cảnh phi gây ra hỏa tuyến, cái đầu tiên là vụ án khẩu
chẽ vào lòng người!

Tỷ truyền truyền hình mới của Côn Bằng kịch bản đánh giá
như thủy triều!

Tiền Hình Nữ La truyền hình thiên quang! Bộ Ngạn!

Lữ Bố hỏa tuyến Lv bão táp, kiểm tra thống kê sẽ công bố
ngày hôm nay!

Cùng lúc đó.

Hệ thống giải trí TV hiện tại.

Hội nghị sớm đã được triển khai.

Bầu không khí hội nghị hôm nay rất nhẹ nhàng, bộ trưởng
Thiên Quang TV tươi cười đầy mặt, nghe mọi người thảo luận
về Truy Hỏa Tuyến Truy Vãng thịnh tình.

“Người xem phản hồi rất tốt a.”

“Hôm qua chúng ta vừa hot trên kịch mới!”

“Kịch bản vừa mới triển khai, chúng ta lại để các diễn viên
cùng khán giả trên mạng đùng độ nhiều hơn, phía sau nhất
định là tiết tấu sốt ướt không ngừng.”

“Các người ai đã xem bộ phim đài truyền hình thần thoại?”

“Ta xem.”

Có một cao tầng một mực không nói chuyện gì do dự mở
miệng nói: “Bộ kịch kia hình như còn rất đẹp, danh tiếng cũng
phi thường không tệ...”

“Ha ha, nhìn người bị dọa kia.”

“Vừa nhìn đã biết người không hiểu Lâm Đông.”

“Tất cả phim truyền hình mà đạo diễn Lâm Đông này đã vỗ, danh tiếng đều phi thường tốt, nhưng sao? Dung mạo hơi ghen bò? Người này mỗi lần đều gọi tốt không gọi ghê nữa, chỉ có danh tiếng là không có khả năng thu nhận!”

“Nói đi cũng phải nói lại.”

“Tên Lâm Đông này đúng là thú vị.”

“Người này quay vai bộ lạc bộ Đệm truyền hình trên TV, thu nhìn bộ phận nóng độ bộ nhào phổ, cũng là một loại bản lĩnh, ngược lại bộ danh tiếng của bộ phim Cuồng Tiêu Tiêu này nếu quá kém, ta ngược lại phải lo lắng bộ kịch này của Lâm Đông muốn nổi tiếng hay không.”

“Ha ha ha!”

Mọi người cười ha hả.

Dù sao cũng là tập kích đánh lén, Thiên Quang sao có thể không làm bài tập chứ, chỉ cần hơi điều tra một chút sẽ phát hiện, toàn bộ danh tiếng phim truyền hình của đạo diễn Lâm Đông thật ra đều không kém, nhưng tỉ lệ thu nhận không được, cho nên thiên quang có tốt đến đâu cũng không quan tâm, nếu bộ danh tiếng này không ổn thì mọi người mới thấy lạ.

Mà trong tiếng cười của mọi người.

Bộ trưởng truyền hình bỗng nhìn về phía Tô Triết vẫn luôn không lên tiếng, giọng nói mang theo vài phần trêu ghẹo: “Sao hôm nay bộ trưởng Tô phó bộ chúng ta lại không lên tiếng, người đã có kiến giải khác người khác rồi à?”

“Có tác dụng không?”

Tô Triết thân nhiên nói: “Nếu ý kiến của ta hữu dụng, Lữ Đạo Hòa tuyến cũng sẽ không để vào lúc này, thuận tiện ta muốn hỏi lão Vương một chút, anh cảm thấy bộ kịch miêu thần thoại này so sánh chất lượng với bộ kịch bản này của chúng ta như thế nào?”

Mọi người sửng sốt.

Lão Vương chính là vị vừa mới tự xưng là cao tầng cuồng phong cuồng phong tối hôm qua nhìn, hấn đối mặt với câu hỏi của Tô Triết, có chút ấp a ấp úng nói:

“Ta cảm thấy...”

” cá nhân ta cho rằng...”

Lão Vương nửa ngày cũng không nói ra cụ thể nội dung.

Bộ trưởng TV không có kiên nhẫn, dùng sức gõ mạnh cái bàn nói: “Tô phó bộ trưởng cẩn thận một chút cũng không sai, nhưng nếu quá cẩn thận có phải có chút chí khí người khác tiêu diệt uy phong của mình hay không, một hội thu xác suất sản sóc liền xuất hiện, chúng ta đang ở đẳng kết quả này, số liệu chung quy sẽ không gạt người chứ?”

“Đúng vậy.”

“Xem tỷ lệ thu nhận đi.”

“Thu thị chỉ là một lát nữa thôi là có!”

Dù sao tối hôm qua hai bộ kịch bản đều là ở đài đài truyền tổng đến, cho nên không cần chờ nhiệt độ toàn bộ lưới, thu nhìn tỉ lệ có thể phân ra cao xuống.

Cứ như vậy.

Mười phút sau.

Có nhân viên công tác bước nhanh đi đến: “Các vị lãnh đạo, chúng ta lần đầu tiên tập trung trung trung bình nhìn theo hỏa tuyến tối hôm qua.”

“Bao nhiêu!?”

Bộ trưởng TV lập tức đặt câu hỏi, các cao tầng khác trong phòng hội nghị đồng dạng khẩn trương nhìn về phía nhân viên công tác này, ngay cả Tô Triết cũng khẽ cắn môi.

“Phá nhị rồi!”

Nhân viên công tác hưng phấn nói, sau đó liền đem kết quả thống kê phát cho các lãnh đạo truyền đọc, ánh mắt mọi người dừng lại trên boong độ lửa:

2.12%!

Bình quân phim truyền hình có thể phá hai hạng mục hàng năm của Tần Châu không quá ba bộ, thành tích này không thể nghi ngờ là sự khẳng định lớn nhất đối với việc tạo ra hỏa tuyến.

“Không sai!”

“Thành tích này còn có gì để nói, mấy tập phía trước của phim truyền hình lấy đê làm chủ, cốt truyện của chúng ta còn chưa hoàn toàn triển khai, một khi triển khai, tỷ lệ thu thập nói không chừng có thể trực tiếp phá ba, vậy thì thật sự bất ngờ rồi!”

“Xong rồi!”

“Không biết cái bộ phim thần thoại sứt đầu thu kiểm định thế nào, dựa theo định luật dài ngắn này, bọn họ thu nhìn phỏng chừng phá một đến cũng khó.”

“Bọn họ phải chờ chính sự công bố.”

“Chỉ như vậy một hồi công phu, nhìn một chút đi.”

“Tô phó bộ trưởng, người bây giờ còn lo lắng cái gì?”

Bộ trưởng TV nhìn về phía Tô Triết, sau khi ả đàn bà này tiến vào bộ TV vẫn luôn không hợp với mình, lần này mình quyết sách thắng lợi, nhất định có thể đánh sâu vào uy tín của nàng!

“Đầu tiên...”

Tô Triết thần nhiên nói: “Dung mạo và đầu tư ‘Hỏa Tuyến Thiên’ này, đầu hàng và đầu bếp không phải là thành tích đáng ngạc nhiên gì, đây là một bộ phim mà Thiên Quang chúng ta nắm chắc nhất năm nay, tỷ lệ nhận được truyền hình thần thoại của truyền hình đài còn chưa xuất hiện, chúng ta không cần phải cao hứng quá sớm.”

“Vậy thì chờ thêm.”

Trong lòng truyền hình bộ trưởng cười lạnh, “Nhìn xem thông cáo chính thức đã thông báo xong, hiện tại là 955, sau 10 giờ có thể nhìn thấy bộ kịch bản thần thoại đài đài truyền hình.”

Đây là lệ cũ.

Lúc này Tần Châu sẽ công bố tỷ lệ thu mua toàn bộ đài đài, vừa phòng ngừa kịch bản vừa làm giả, xem như một ngọn gió

nóng dự thi đại chúng.

Cứ như vậy.

Năm phút đồng hồ sau.

Bộ phim truyền hình mở miệng: “Mọi người xem đi!”

Nói xong bộ trưởng truyền hình liền dẫn đầu lấy điện thoại di động ra thẩm tra, bao gồm cả những cao tầng khác bao gồm cả Tô Triết ở bên trong, cũng là bắt đầu nhao nhao điều tra tỷ lệ bài tập tranh đua dữ dội của bộ truyền hình thần thoại Lưu Danh.

Keng!

Thu nhận được xác suất rồi!

Phía trước công bố biểu hiện số liệu:

Đệ nhất: Cương Cường Tiêu Tiêu, tỷ lệ thu nhận 2. 33%!

Thứ hai: 《Đạo Hòa tuyên》, tỷ lệ thu nhận 2. 12%!

Thứ ba: “Trò chơi nguy hiểm”, tỷ lệ thu vào 1. 42%!

Bộ kịch ba này là Nữ Xất Nặc Yên Yên dài dài, mọi người cũng không thèm để ý, Duy Tư Duy Tư cũng không tham dự trận tranh đấu thu nhận này, nhưng bộ kịch kịch xếp hạng đầu lại làm cho tất cả cao tầng trong phòng hội nghị đều kinh ngạc đến rớt cằm, đều lộ ra ánh mắt không thể tin được.

Làm sao lại như vậy!

Sao có thể như thế được!

Thứ nhất là Cường Tiêu Tiêu?

Không phải là nung đốt dây lửa sao?

Bộ trưởng Thiên Quang TV đột nhiên đứng dậy, bởi vì động tác quá mạnh làm cả người hôn mê bất tỉnh một chút, thất hồn lạc phách ngồi xuống.

“Cái này không hợp lý...”

“Có phải nhầm chỗ nào không?”

“Bọn họ làm sao cũng phá cả hai?”

“Chúng ta có đội hình đầu tư khổng lồ, thế lực của quân bài lớn, bọn họ có cái gì, bọn họ có thể lấy ra được, mọi thứ cũng không bằng chúng ta, dựa vào cái gì để truyền số liệu còn cao hơn chúng ta?”

“Kịch bản có lực hấp dẫn?”

“Đây là do nhạc diễn quyết định.”

“Nhưng vở kịch cuồng phong bão táp này không phải là người mới sao, giống như gọi là Bất Dạ Hầu đúng không, một tân nhân dựa vào cái gì a, chúng ta có Ngạn Xương lão sư a!”

Hỗn loạn!

Tất cả người của bộ phim Thiên Quang đều bối rối, trong toàn bộ phòng hội nghị, duy nhất còn có thể miễn cưỡng duy trì bình tĩnh, chỉ còn lại bộ trưởng Tô Triết.

Nhưng Tô Triết sao có thể không khiếp sợ?

Tối hôm qua nhìn ba tập trước của Cuồng Đình, Tô Triết đã biết, bộ kịch chiếu này rất khó nghiền ép, nhưng cho dù không cách nào nghiền ép, hẳn vẫn có thể áp chế được chứ?

Kết quả...

Bị người ta phản chế rồi!

Từ các phương diện đến đài truyền hoả tuyến của đài truyền hình thiên quang, đều phải so với bộ kịch kịch thần thoại kia càng thêm mạnh, dưới tình huống này duy nhất có thể để cho bộ kịch bản kịch bản sáng tạo kỳ tích chỉ còn lại có kịch bản, nói cách khác là đài truyền thần khôi thắng một tay biên kịch!

Hô.

Tô Triết nhẹ nhàng thở ra một hơi, đứng dậy, ánh mắt đảo qua đám cao tầng đang thất thần toàn trường, cố gắng giữ cho thanh âm bình tĩnh: “Trước đó ta đã cực lực phản đối bộ trưởng dùng Lữ Bố đạo hoả tuyến đánh lên thần thoại, nhưng bây giờ phạm phải sai lầm lớn đã gây ra, chúng ta chỉ có thể đồng tâm hiệp lực đồng hành ứng phó khi gian khổ.”

Cố gắng phản đối?

Không khoa trương như vậy.

Nhưng quyết sách bộ trưởng đưa ra vấn đề lớn như vậy, Tô Triết nhất định phải nắm bắt cơ hội đoạt quyền, kịch bản của Bất Dạ Hầu lại khiến bản thân trọng thương, nhưng cô lại thu lợi từ đó, nhìn từ góc độ này thì mình phải cảm ơn gã kia mới đúng.

Suu suu suu suu!

Tô Oánh trong đầu hiện lên tên công ty này, nếu Bộ Ngạn có thể cùng thân thoại hợp tác, cũng có thể hợp tác với Ông, vậy tại sao không thể hợp tác với Thiên Quang?

...

Ngoại giới.

Gần như toàn bộ giới giải trí Tần Châu đều đang chú ý tới hai bộ kịch nói thần thoại và ánh sáng mặt trời này, bắt đầu có chuyển biến phát sinh từ sáng sớm.

“Không biết kết quả như thế nào.”

“Nhìn xem bộ kịch bản Thiên Quang này có thể bài thứ hai, nếu như trận dung cùng chế tác như vậy, đầu truyền cũng không thể phá thứ hai, chỉ có thể nói rõ bộ kịch kịch này có lỗi với sự tập trung của thiên quang.”

“Bộ thần thoại đó đâu?”

“Bộ dạng thần thoại kia khó mà nói được, trong tình huống bình thường đầu truyền phá một thứ là không có vấn đề gì, nhưng gặp phải sự đánh lén, cùng một loại đề tài, nhất định sẽ phân lưu người xem, cho nên phá một có lẽ có chút khó khăn.”

“Đừng nói phá một lần.”

“Có thể có 0.5 xem như chịu được.”

Vừa mới bắt đầu suy nghĩ của mọi người cùng đám cao tầng của Thiên Quang Mâu bộ bộ lạc kia cao độ nhất trí, đều cảm thấy bộ Phong Thuật thần thoại Cuồng Phong bão táp hoàn toàn, thẳng đến phía chính phủ đem tỉ lệ thu nhận tối hôm qua phát nổ:

“Ngọa tào!”

“Thu dọn đã có rồi!”

“Các người đều đến xem a!”

“Mẹ nó, chuyện gì thế này!”

“Thần thoại đài truyền hình mở ra đi!”

Ngay khi thu nhận được vị trí này, hầu như tất cả mọi người trong ngành đều bị vả mặt, từng người đều cảm thấy sờn tóc gáy từ tận đáy lòng, hình như bộ kịch kịch thần thoại này có gì đó không đúng lắm!

...

Bên kia.

Các tác giả của giới, cùng với học giả của Bất Dạ Hài đều đang khẩn trương thảo luận và chờ đợi, thấy được sắp xếp.

“Ta cót a! “

“Đây là cái gì a?”

“Thứ nhất là “Nghịch Lưu bão táp”?”

“Đệ nhất là “Ngao xao bão táp!”

“Ha ha ha ha ha, tối hôm qua ta thấy cuồng phong bão táp rất nổi bật, nên không nhìn được suy nghĩ, bộ kịch của Bất Dạ Hài sẽ không giết ngược lại ánh mặt trời chứ, kết quả thật sự bị giết!”

“Điều này có hợp lý không?”

“Ban đầu là cảm thấy không hợp lý, cẩn thận ngẫm lại cảm nhận của Lận Cuồng Tiêu, lần này hình như lại vô cùng hợp lý, quyết định tỷ lệ thu thập bộ phim vẫn phải là chất lượng!”

“Cái này xem như là thu xác!”

“Đệ nhất toàn châu!”

“Các người đừng quên tối hôm qua chỉ là bài thi, ngoại trừ tập kịch bản cao rộng, thì hầu như tuyệt đại đa số phim truyền hình, tỷ lệ thu nhận đều là cao nhất đến trung kỳ, các người nói tỷ lệ thu nhận sau lưng Kỳ Tiêu Cuồng Tiêu có thể đạt đến trình độ nào?”

“Ta không biết.”

“Hiện tại ta chỉ muốn cùng An Hân lên núi!”

Kết quả này nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người, nhưng đối với người đã xem ” Cuồng Tiêu Tiêu Tiêu” mà nói lại là chuyện hợp tình hợp lý, bất kể nhà ai đầu tư cao hơn cũng đừng quản đáng về nhà ai cường đại hơn, mọi người lựa chọn xem bộ kịch nào, xét đến cùng vẫn là xem bộ kịch nào càng đặc sắc hơn, kịch bản bộ nào càng thêm hấp dẫn người ta!

...

Đương nhiên.

Khắp nơi bàn luận sôi nổi tự nhiên không thiếu khán giả xem náo nhiệt, bất quá lúc này dư luận trên mạng kỳ thật càng nghiêng về dây lửa, dù sao trước khi mọi người nhìn thấy một bộ nội dung kịch bản, phán đoán một bộ tiêu chuẩn tốt hay xấu, đều là dựa vào diễn viên và tạo ra trận dung, giống như tiết mục mùa xuân của thiên triều chúng ta, người xem nhất định sẽ ưu tiên quan tâm đám người Thẩm Đằng Ngô kinh, hoặc là một ít tác phẩm đại đạo diễn đỉnh cấp trong nước vậy?

Nhưng mà!

Đây là ta muốn phát hiện một bộ phim như vậy, rõ ràng đội hình không lợi hại như vậy, nhưng danh tiếng cũng tốt hơn phòng duyệt cũng rất cao, có phải sẽ tò mò muốn đi xem bộ phim này dựa vào đâu để thành tích tốt hơn hay không?

Lúc này.

Dị khúc đồng thời thành công.

“Các người thấy tỉ lệ thu nhận không có, bộ kịch vẫn thần thoại kia lại có thể kiểm chế hỏa tuyến trong 请你 loanh quanh kia, đây là muốn nổ à!”

“Ta cứ tưởng thần thoại sắp chán rồi.”

“Tôi hôm qua ta rèn luyện hỏa tuyến, bộ kịch bản này không có bất cứ vấn đề gì a, cốt truyện cùng tiết tấu các loại đều rất không tệ, tuyệt đối là loại đáng để truy đuổi, bộ kịch truyện thần thoại kia rõ ràng các phương diện sức hấp dẫn cũng không bằng thiên quang, kết quả thu thị suất lại có thể cao hơn?”

“Có chút thú vị.”

“Ta phải đi bù lại cơn bão táp điên cuồng đó!”

“Ta đã bắt đầu bỏ sung, Cương Cường Tiêu từ đầu tư của diễn viên và đầu tư đến chế tác dung mạo, tất cả đều không bằng bộ kịch bản Thiên Quang kia, tỷ lệ thu thấy còn có thể cao hơn, cốt truyện kia khẳng định đặc sắc!”

“Xem Luồng Đình bão táp.”

“Ôc Nhật, ‘Cuồng Tiêu Tiêu’ thật đặc sắc!”

“Lời ta vừa mới xem xong tập thứ nhất, không thể không thừa nhận quả thật còn đặc sắc hơn so với nung đốt dây lửa. Ăn sủi cải ấy quá xúc động rồi, nội dung cốt truyện tiếp theo cũng hấp dẫn vô cùng.”

“Ta thấy tập thứ hai rồi!”

“Quyển thứ hai càng đẹp hơn!”

“Quyển ba càng dễ nhìn hơn!”

“Kịch kịch này quá mức phong phú, cảm giác tiết tấu cục diện càng trải rộng càng đặc sắc a, cái gì cũng không nói, đêm nay ta cũng bắt đầu bão táp cuồng bạo!”

Hiện tại đều là tuyến trên cùng một nhịp.

Truyền hình truyền hình truyền hình cũng được đưa lên trên video thần thoại, cho nên mọi người không cần lo lắng nói mấy tập trước cuồng phong bão táp ta không xem phía sau liền không tiếp nổi nữa rồi, trực tiếp xem bỏ sung trên video Phở là được.

Đó là nguyên do.

Sưu sưu sưu.

Theo vô số người xem mang theo tò mò, bỏ sung vào ba tập trước của Cương Tiêu Tiêu, đêm nay mọi người ưu tiên chọn bộ phim nào thì hệ đó sẽ có vấn đề.

Bởi vì cùng một đạo lý.

Rất nhiều người tối hôm qua là xem cuồng phong bão táp, cũng không ảnh hưởng việc ban ngày bọn họ có thời gian, sẽ bỏ lớp phim chiếu ánh sáng đó, giống như tiết mục mùa xuân rất nhiều người sẽ không chỉ xem bộ phim.

Mà sau khi hai bộ phim đã được bổ sung xong, L** đọc sách có thể tạo ra ma sát.

Người xem đêm nay sẽ lựa chọn thế nào?

Dù sao hai bộ phim này đồng thời làm pháp luật, mọi người ưu tiên lựa chọn xem bộ phim nào trước, một bộ khác thu nhìn sẽ bị ảnh hưởng ——

Đêm nay mới là quyết thắng cục!

Bởi vì ảnh hưởng ngày đầu thu thị số lượng nhân tố khách quan quá nhiều, pháp hành ngày thứ hai những nhân tố này ảnh hưởng sẽ sẽ giảm xuống quy mô lớn, chân chính có thể người xem lựa chọn, sẽ là chất lượng cốt truyện chân chính!

Đêm đó.

Quyết đấu tiếp tục!

Người của bộ phim Thiên Quang còn chưa biết, ác mộng của bọn họ đã bắt đầu...

---

ps: Cuối tháng rồi, Cầu Nguyệt phiêu, trắng bệch tiếp tục viết!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 115: Sắc trời ác mộng: Đêm hôm đó bão táp cuồng bạo.

Thần thoại đài truyền hình.

Trong phim truyền hình Cuồng Tiêu Tiêu có tổng cộng bốn mươi ba tập, ngày đầu vì muốn hấp dẫn người xem một hơi bay một hơi ba tập, sau đó là mỗi ngày hai tập tiết tấu. Hôm nay làm là tập thứ tư và tập thứ năm, hai tập này có mấy nhân vật mới trọng lượng tham dự!

Lão Mặc!

Thái thúc!

Từ Giang!

Bạch Giang Ba!

Câu chuyện đến tập thứ ba.

Từ khi người xem một mực tò mò An Hân lên núi, gia sử Cao Khải Cường Phát ở bên kia cũng đang tham gia, hấn trời xui đất khiến bị liên lụy đến tử vong của con trai Từ Giang, Từ Giang này biểu hiện ra là ông chủ của hộp đêm Bạch kim Hãn, trên thực tế lại là Hắc lão đại tiếng tăm lừng lẫy ở Kinh Hải thị!

Con trai Từ Lôi đã chết.

Từ Giang cực kỳ bi thương.

Hấn ở trong biệt thự tế điện nhi tử, kết quả toàn bộ phòng vậ mà đều bày đầy rã tuổi nhi đồng, đây là đồ uống mà nhi tử hấn khi còn sống thích nhất.

Trước TV.

Người xem nhìn thấy điều này nhin không được nở nụ cười, rõ ràng việc tế điện người chết là một trường hợp nghiêm túc, nhưng tổng cộng lại đúng là trách nhiệm của y:

“Ha ha ha ha!”

“Từ Giang chê cười chết mất!”

“Từ Giang vốn chính là diễn viên hài kịch!”

“Trò bé 29~16 bú sữa thực sự tuyệt, Lôi tử chính là yêu nhất!”

“Rõ ràng là kịch cảnh phi, theo lý thuyết nói là loại rất nghiêm túc, kết quả bộ kịch này lúc nên buồn cười cũng là Berloz a, An Hân lên núi cũng vậy, làm ra nửa ngày thì ra núi chính là xuống biển!”

Trên TV.

Sau khi tắt điện.

Từ Giang cầm lấy chổi xăng, thay giày da ra cửa, cửa phòng đứng một đám tay chân mặc âu phục đen, trăm miệng một lời nói:

“Lão đại, xin nén bi thương!”

“Nói nhảm vô dụng, để cho người khác cũng nén bi thương.”

Từ Giang mặc âu phục màu trắng đeo vòng cổ vàng, vung bồng mạn chống lên vai, tất cả thủ hạ đi theo phía sau hắn, lúc này kéo ra một cái viển cảnh cực kỳ nhiệt huyết, Hắc lão đại áo trắng mang theo một đám thủ hạ trùng trùng điệp điệp xuất phát!

Người xem hưng phấn!

“Ngọa tào, đoạn này quá đẹp trai đi, để cho người khác nén bi thương, nhân vật Từ Giang này có chút bản lĩnh, nhiệt huyết kinh hải đúng không!”

“Đốt nổi rồi!”

“Có một điểm thích Từ Giang.”

“Từ Giang này rõ ràng là diễn viên hài kịch, kết quả diễn ra nhân vật như vậy, lại có thể ở trong điều kiện tiên quyết không vứt đi khôi hài, diễn xuất hung ác khí phách kinh hải hắc lão đại!”

“66666!”

Từ Giang bắt đầu điên cuồng tìm kiếm hung sát!

Thái thúc ra giảng hòa, Bạch Giang Ba và Từ Giang đang đối mặt, đối mặt khí thế của Từ Giang, Bạch Giang Ba rõ ràng kinh sợ.

Từ Giang vỗ bàn!

“Người chính là nhát gan, người kinh thật sự ngay cả một người cũng không dám giết, nếu như người không dám giết? Kịch bí? Người tìm một nơi an toàn trốn hai tháng, sau đó chuyện để ta làm, sau khi làm xong, người trở về, nhớ kỹ nhất định phải mang theo đuôi trở về, ăn cơm ngồi ở bàn của tiểu hài tử, được không?”

Từ Giang, nhân vật này thật khí phách!

Đồng thời, sự khôi hài của hắn cũng là sự thật!

Mà đoạn lời kịch này chính là kết hợp hoàn mỹ với khí phách và khôi hài, đến mức người xem nghe được nơi này tất cả đều bật cười!

“Phốc!”

“Đây là hài kịch a!”

“Xương xẹo cảnh phi, hài kịch “

“Người ngồi ở bàn của đứa nhỏ kia!”

“Từ Giang nhân vật này nhận lấy toàn bộ điểm cười của ta, từ trẻ con Uy Hưu bắt đầu, đến để cho người khác cũng nén bi thương, lại đến ăn cơm làm tiểu hài tử bàn toàn bộ hành trình tự do, giết người điên thuộc loại!”

“Mẹ kiếp!”

“Từ Giang diễn viên này, hắn là diễn tiểu phẩm a, máu chốt là tiểu phẩm của tên này cũng không làm trò cười a, làm sao đến bộ kịch này, diễn cho Hắc lão đại có thể khôi hài thành như vậy!”

“Quá buồn đùa rồi!”

“Thương chết ta rồi!”

Bởi vì nhân vật Từ Giang này thật sự quá xuất sắc, tất cả người xem trước TV đêm nay đều vui vẻ tụ tập, sự chú ý của mọi người đều đặt ở trên người An Hân và Cao Khải, không nghĩ tới hôm nay lại có một nhân vật bảo tàng như vậy!

Hai tập đã được phân phát xong.

Lưới Lưới nhiệt nghị luận.

Đương nhiên trên mạng cũng có rất nhiều âm thanh thảo luận bộ lô đài Thiên Quang Mân Phong bên cạnh, chất lượng Lữ Bố có thể đếm được, vẫn có không ít khán giả đang truy đuổi.

...

Hệ thống TV Thiên Quang.

Đêm nay cao tầng tán gẫu các tin tức không ngừng.

“Mọi người đừng nản lòng thất vọng, hiệu suất đứng đầu không có nghĩa là thành tích cuối cùng, bọn họ cao thấp đi thấp cũng có khả năng, kịch bản của chúng ta rất ổn, tỉ lệ thu thập tiền kỳ chịu thiệt, có thể là bởi tiết tấu không có bộ Cương Cường Tiêu kia nhanh.”

“Đúng vậy.”

“Vói lại ngày đầu chúng ta cũng không thua bọn họ quá nhiều, chênh lệch rất nhỏ, hoàn toàn có thể đuổi theo, tiết tấu của bọn họ rất nhanh, nhưng tiết tấu nhanh chưa chắc là chuyện tốt, sau đó dễ sụp đổ, hiện tại chúng ta đã triển khai cốt truyện hỏa tuyến, xác suất thu thường có hi vọng lật ngược!”

“Hôm nay nhất định sẽ lật ngược tình thế!”

“Đừng để quá nhiều người kéo ra là được.”

“Tô phó bộ trưởng không thể nói vậy, hươu chết vào tay ai cũng chưa biết, dù sao Bất Dạ Hầu cũng là người mới, không có kinh nghiệm biên kịch, Ngạn Xương lão sư chúng ta chính là cao cấp biên kịch, vô cùng thâm niên.”

“Ồ.”

Tô Triết cũng không tiếp tục hát kịch bản của nhà mình, đêm nay nàng nhìn tập thứ tư và tập năm của Cương Cường Tiêu, xem xong thì không muốn nói thêm gì nữa.

...

Vòng tròn.

Giả học cùng tác giả xem xong hai tập đêm nay đã hưng phấn hồng rồi, bộ kịch này càng ngày càng đặc sắc, hai tập đêm nay thậm chí còn làm cho người ta kích động hơn so với ba tập trước!

“Buồn cười quá!”

“Nhân vật của Từ Giang thật tuyệt!”

“Kịch bản này dễ chọn diễn viên à!”

“Ngày hôm qua ta còn đang suy nghĩ, Lận Cuồng Tiêu có thể nào sẽ cao chạy thấp hay không, nhưng hôm nay vừa nhìn liền hoàn toàn yên tâm, bộ kịch này đúng là cao mở sau đó hướng tới chỗ càng cao hơn đi, ai có thể nghĩ đến Diễn kịch Bất Dạ Hầu là lần đầu tiên viết kịch bản!”

“Quá trâu bò!”

“Kịch bản Bất Dạ Hầu viết còn đặc sắc hơn cả hán, đây chẳng phải là muốn trực tiếp chuyển hành diễn kịch sao?”

“Không muốn a!”

“Ta còn muốn xem Bất Dạ hầu viết, Dạ Dạ Hầu cũng được. Chẳng qua chuyện của hán tính là Dạ Hầu hay Bạch Dạ Hầu?”

“Không tính Dạ Hầu.”

“Phụt, ha ha ha ha, viết là Bạch Dạ Hầu và Dạ Âm Hầu, người viết kịch bản chính là Bất Dạ Hầu bản tôn.”

...

Ngày thứ hai!

Tin tức bay đầy trời!

Dường như đang báo trước tin tức gì đó, trong tin tức ngày hôm nay, tin tức cuồng phong trong báo cáo rất nhiều hơn so với tin tức truyền thông đưa tin!

Cuồng phong cuồng tiêu lật xem!

Bạn tâm võng dạy bảo: bão táp càng ngày càng đặc sắc!

Cương cuồng bão Từ Giang Câu nổi liền ra: Sau này người ăn cơm ngồi tiêu hài tử bàn kia!

Lớp dẫn lửa dần tiến vào giai cảnh.

Dận Đạo hỏa tuyến Lv bão táp, có thể chuyển bại thành thắng sao?

Nguyễn Cung hôm nay thu nhìn số ngược bắt đầu đếm ngược!

Rốt cuộc!

Mười giờ buổi sáng.

Thu nhìn xong đã có thể đi ra ngoài.

Hạng nhất: Cương Cường Tiêu

Tập thứ tư thu nhận tỉ lệ: 2,98%

Tầng thứ năm, tỉ lệ thu nhận: 3.12%

Hạng hai: 《Đạo Hỏa tuyến》

Quân số thứ tư thu thị: 2.7

Tỷ lệ thu nhận của tập thứ năm: 2.01.

Hạng ba...

Nếu nói ngày đầu giao đấu, chỉ là lần đầu tiên hai bộ kịch, như vậy ngày thứ hai quyết đấu, là đánh thật sự đao thật thương thật!

Thần thoại chiến thắng!

Phần thu hút cuồng bạo của phim truyền hình cao hơn một tập!

Mà Khuyết đạo hỏa tuyến đột nhiên thu lại, cũng đang không ngừng hạ xuống, rõ ràng sau khi cốt truyện triển khai, tỷ lệ thu đánh sẽ tăng lên, người xem cũng không có băng hà, nhưng hết lần này tới lần khác phát sinh tình huống này.

Tại sao?

Đáp án không cần nói cũng biết.

Bởi vì thần thoại cùng Thiên Quang hai bộ kịch này đều cùng một loại hình, người xem trọng hợp độ thật sự là quá cao, lại là cùng một đoạn thời gian pháp tri, cho nên kết quả tự nhiên sẽ tiêu đôi bên kia!

...

Trong nghề.

Đối mặt với kết quả này, tất cả mọi người đều ngây dại, vốn tưởng rằng Thiên Quang sẽ đánh cho thần thoại trở tay không kịp, kết quả lại là làm phản như thế!

“Trời đã thiết thời rồi!”

“Đây là lấy tảng đá đập vào chân mình a, xuất ra một bộ phim truyền hình có trọng lượng như vậy, kết quả không nghĩ tới thần thoại bên kia càng là cấp trọng lượng!”

“Thất bại.”

“Đây hẳn là bộ thảm nhất năm nay rồi, sắc trời giải trí tổn thất thảm trọng a, tìm ai không tốt lại hết lần này tới lần khác tìm tới Lận Cuồng Tiêu.”

“Nói thật.”

“Không thể trách sắc trời.”

“Dù sao trước đó bất luận nhìn thế nào, Cuồng bão tấp này đều là quả hồng mềm, ai không thích nhất quả hồng mềm mà bóp a, vậy ai có thể tương đương quả hồng mềm này là một viên thiên thạch đặc biệt đây?”

Nói thật.

Thiên Quang Bộ Khúc Kịch này thật sự không kém, bình thường cầm lấy quán quân nhìn không vô địch dễ dàng, nhưng đụng phải cùng loại với Cuồng Tiêu Tiêu, đừng nói thu cái gì giành quán quân, người xem có thể giữ lại bao nhiêu cũng khó nói.

Phá ba lần!

Thần thoại phong thư cuồng phong theo giáo huấn hai ngày, trung bình nhìn chăm chăm liền phá ba lần, có trời mới biết phía sau bộ phim này có bao nhiêu tỉ lệ thu nhận?

...

Ánh mặt trời.

Hệ thống TV.

Sớm trong hội nghị, trưởng bộ truyền hình ngây người ngồi ở đó, một câu cũng nói không nên lời, cao tầng khác cũng như quả cà rét héo rũ rượi.

Đã nhìn thấy suất thu rồi.

Trận chiến chuyên bại thành thắng trong tưởng tượng không hề xuất hiện, vở kịch mới mà Cuồng Tiêu thực sự đang ở

cuồng bão, Thiên Quang Tiễn Tiễn ký thác kỳ vọng cao, lại gặp phải đả kích bên kia, rất nhiều người xem bị cướp đi.

“Xong rồi.”

“Bình bại như núi đổ.”

“Ngày thứ hai liền như vậy.”

“Tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Khí tức tuyệt vọng lan tràn khắp phòng họp.

Tô Triết đột nhiên vỗ mạnh cái bàn, âm thanh lạnh như băng nói: “Lúc trước ta không để bộ kịch này, các người có mấy người nguyện ý nghe ta, bây giờ đã biết đau đớn rồi đúng không!”

Mọi người trầm mặc.

Ngay cả bộ trưởng TV vẫn luôn áp chế Tô Triết, giờ phút này cũng không có lập trường phản bác, bởi vì hiện tại kết quả chứng minh, vị phó bộ trưởng này mới là đúng.

“Tiếp theo phải nghe ta.”

Tô Triết nhìn chằm chằm bộ trưởng TV, người kia đã bị loại, nhưng trời quang trả giá lớn như vậy, cho dù thắng được quyền lên tiếng cô cũng thực sự không cao hứng nổi.

“Đưa ra tin tức.”

Nàng phải nghĩ biện pháp bổ cứu: “Buổi tối hôm nay, khi 《 Đạo Hỏa tuyến 》 bắt đầu truyền ba tập, chất lượng không đánh lại người ta thì chúng ta cũng chỉ có thể võ công trên dưới.”

Đây là biện pháp không còn cách nào khác.

Nếu không công ty thật sự tổn thất nặng nề đến nhà bà ngoại.

Các cao tầng đều gật đầu đồng ý, thậm chí không ai thềm trung cầu ông truyền hình nữa, đương nhiên vị bộ trưởng TV phụ trách công nổi kia cũng không có ý gì khác, hẳn đã bị say ngất rồi.

Nhưng mà.

Ngay sau khi “Đạo Hỏa tuyến” tuyên bố mỗi ngày truyền ba tập liên tục, đài truyền hình cũng tranh phong với nhau phát ra một thông cáo như vậy:

Từ hôm nay trở đi!

Mỗi ngày tam tập cuồng phong bão táp!

Trận đại chiến này được tổ chức đầu tiên để tiến hành giải trí, nhưng hiện tại quyền chủ động lại nằm trong tay thần thoại, đã bị đánh mà không đánh trả thì không phù hợp với cá tính kiêu ngạo của tập đoàn thần thoại.

...

Nơi ở của Lâm Tri Bạch.

Giang Thành điện thoại gọi tới, trong âm thanh đầy thẫn thức lại có chút hả hê: “Nhìn ra được trời sáng thật tức giận, bọn họ vốn là đụng tới một phương, kết quả đùa giỡn chết mình rồi. Khúc sáo lửa quyền kịch này có thể theo quy trình bằng phim, chỉ có điều không nên đồng bộ với phim mới của chúng ta.”

Giang Thành rất cảm khái.

Thật ra lúc trước lấy được kịch bản 《Cuồng Tiêu Tiêu Tiêu》 xem xong, hắn đã biết bộ kịch này có hi vọng lửa lớn, nhưng bộ kịch này cuối cùng hỏa bạo vẫn nằm ngoài dự liệu của hắn, cũng lần nữa làm Giang Thành ý thức được ông chủ đáng sợ.

Lâm Tri cười trắng.

Bộ phim phản chiếu muốn xem kỳ hạn, phim truyền hình pháp thuật cũng phải xem cấp bậc. Thiên Quang đúng là tự lấy diệt vong, không ngờ muốn đánh lén cuồng phong bão táp.

Rốt cuộc là ai đã đánh lén ai?

Đây là một bộ phim truyền hình mà tiền thế toàn dân nhiệt tình thảo luận hàng ngày đều có thể nghe được lão bà lão nhiệt tình mua đồ ăn trên chợ, nói ai đụng ai thì người đó chết có thể phách lối một chút, nhưng trên cơ bản thì không có kịch đồng loại nào dám nói mình có thể vững vàng áp chế bão táp cuồng phong.

Thiên quang ác mộng giờ mới bắt đầu.

Sau đó bọn họ sẽ thấy phong cảnh của địa ngục.

Bởi vì nhiệt độ cuồng phong là tiếp tục kéo dài tới kết thúc.

Trừ việc Từ Giang “Ăn cơm” ngồi xuống bàn của đứa nhỏ cùng với “Để cho người khác cũng nén bi thương” gì đó, còn có rất nhiều cảnh tượng đáng giá phạt tiền còn chưa xuất hiện.

Lâm Tri Bạch có thể xác định:

Bộ phim Thiên Quang nhất định sẽ có người vì cái thứ quyết sách ngu xuẩn này mà gánh nôi, cuối cùng đến một trận đại tẩy bên trong.

Bất quá...

Có người phải vớt vát một chút.

Lâm Tri Bạch hơi nheo mắt, “Chú ý Tô Triết của Thiên Quang ti vi bộ, nếu người này tiếp xúc cô, có thể tiết lộ ý đồ hợp tác với cô ta, nếu cô ta không chủ động tiếp xúc cô ta thì để đó đi, trước tiên dân đi cùng người khác chủ động tìm tới cửa là hai khái niệm.”

“Tô Oánh Oánh?”

Giang Thành như có chút suy tư nói: “Ta nhớ rõ Tô Oánh Oánh hình như là cháu gái ruột của chủ tịch Thiên Quang, ông chủ có ý muốn nâng đỡ nàng ở vị trí đầu tiên trên Thiên Quang?”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch thân nhiên nói: “Dù sao đã cho nàng cơ hội, nếu như nàng không biết bắt, chúng ta cũng không cần phải cưỡng ép nâng đỡ một tên phế vật thượng vị, Đồng Lu không phải không có lựa chọn khác.”

“Ta hiểu rồi.”

Giang Thành cười nói: “Không biết là ai muốn đánh nhau cuồng phong bão táp, nếu người này là Tô Triết nói, cuộc sống của cô ấy sẽ rất khó chịu.”

“Chưa chắc là nàng.”

Lâm Tri Bạch điều tra tư liệu về Tô Triết, tay thứ hai của Thiên Quang truyền hình bộ, loại quyết định này xác suất cao là làm bằng một tay.

“Khắc Lai Ân đâu?”

Giang Thành nói: “Trong công ty, người nhà giúp đỡ ông chủ, Thiên Quang cần nhắc việc giúp đỡ Tô Triết, ông chủ bên Ca Đức kia đã chọn xong mục tiêu chưa?”

Giang Thành đang suy đoán.

Suy nghĩ của ông chủ có lẽ nâng đỡ ba đại gia tộc “Vương tử” và “Công chúa” mà không được coi trọng này?

Ví dụ như Thiên Cơ, U đọc sách Cơ – Khắc Linh Hoa. Sánh sách đó là cháu gái của chủ tịch Thiên Quang, nhưng do thân là con gái nên bình thường không thể kế thừa quyền lực. Có điều có khả năng nhúng tay vào chuyện này, đến lúc đó thân phận “công chúa” của cô sẽ trở thành trợ lực.

“Nói sau đi.”

Giang Thành suy đoán không có gì sai, bên Ông ta Lâm biết rõ Ông ta đang suy nghĩ về sự âm áp của Doãn Đông.

Chẳng phải Doãn Đông Noãn đã tự xưng đã bắt đầu tiếp nhận một số nghiệp vụ của công ty rồi sao, nhưng phỏng chừng sức ảnh hưởng của nàng ở Berloz hẳn là sẽ không quá lớn, dù sao nha đầu này hiện tại còn rất trẻ.

Thả xuống một ít.

Tiếp tục bão táp!

Réu: Phía trước quên thứ bổ sung cho một vị minh chủ, tuy rằng bổ sung, nhưng mọi người cùng nhau hứa hẹn sẽ bù lại một chương, cho nên hôm nay còn có một chương muộn phát, viết xong chúng ta một chữ, nguyệt phiếu cộng thêm quy tắc.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 116: Kịch bản Vương sớm sinh ra! Thần thoại đài truyền hình cùng Thiên Quang Lao Ti tranh phong với nhau.

Thiên Quang bên kia tuyên bố ba tập Minh Đạo Hỏa tuyên mỗi ngày đều truyền bá ra.

Ngay sau đó, thần thoại bắt đầu tuyên bố Tập Nhận Cuồng Tiêu cũng bắt đầu truyền bá ba đợt.

Hai đài truyền hình xông xáo tranh đấu gay gắt ở sau lưng thần thoại Thiên Quang, kỳ thật sáng khoái nhất chính là khán giả, mọi người mỗi ngày truy kịch căn bản không dừng lại được, những ngày kế tiếp, ” bão táp cuồng bạo liên tục bão táp!”

Ngày thứ ba.

Ngày thứ tư.

Ngày thứ năm...

Mãi tới tận ngày thứ mười của Triệt!

Mỗi ngày tập thể tích của ba tập, theo tập số pháp thuật càng ngày càng nhiều. Người xem cuồng phong đột nhiên phát hiện bộ kịch bản này hầu như mỗi ngày đều có thêm kịch bản mới. Vì vậy mà dẫn đầu đám người đó leo lên theo tiết tấu, bão táp chân chính bắt đầu sáng ngời rồi...

Tập sáu: 3, 187

Tập thứ chín: 3, 33%

Tập 12: 3. 41%

Tập 15: 3.66%

Tập thứ hai mươi: 3,83%

Tập 12.4.12%

Tập thứ ba mươi hai: 4.16%

Bộ kịch này tổng cộng có bốn mươi ba tập, tập mười lăm tập thứ hai, tỷ lệ kết thúc đã phá bốn, các nhân vật nổi tiếng theo

nhau lao tới -

Đùng!

Cao Khải cầm lấy yên hôi bôi, trực tiếp nỏ đầu Từ Giang, nhưng sắc mặt Từ Giang lại không đổi, trực tiếp quơ lấy một cái chai bia!

Đùng!

Bình bia của Từ Giang đập lên đầu Cao Khải cường giả. Sắc mặt Cao Khải Cường vẫn không hề thay đổi, hai người tiếp tục nói chuyện phiếm.

Sau khi ra khỏi cửa.

Từ Giang đau đến nhe răng trợn mắt, biểu lộ mạnh mẽ của Cao Khải vụn vẹo, người xem tức thì kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, cười đến không ngậm được miệng!

Phía sau.

Lại là Bạch Kim Hãn.

Cao Khải rung đùi đắc ý đi tới trước mặt, lớn lối nói: “Ồ kinh hải, những thứ mà Cao gia coi trọng sớm muộn gì cũng phải là của Cao gia. Trên trời rơi xuống một cái thép? Mẹ, cũng phải mang họ Cao!”

Mãng thôn.

Lão già im lặng giết người!

Cao Khải Thịnh trực tiếp hóa thân thành đám nhân vật phản diện, cầm theo một con cá lạnh đuổi giết Lý Hoành Vĩ, khiến cho Lý Hoành Vĩ đổ máu toàn thân!

Trong quá trình này.

Nhân vật kim câu liên tục xuất hiện!

Từ Giang: “Con nít của ta còn đoán à?”

Từ Giang: “Người đánh răng hướng ra ngoài từng chút một?”

Từ Giang: “Ta ở Kinh Hải nhiều năm như vậy, nuôi được nhiều người như vậy...”

Từ Giang: “Lúc đi đem TV kia đập phá cho ta, cấp bậc gì chứ, cũng giống như đồ ta dùng.”

Con lừa điên: “Ta vừa nhìn qua đã có thể nhìn ra ai là người tốt? Ai là người tốt? Ai là ếch ngồi đáy giếng.”

Lý Hoàn Vĩ: “Cao Khải mạnh hơn người chính là một tên bán cá thôi!”

Lý Hoàn Vĩ: “Người có biết mãng ở Mãng thôn là từ đâu ra không!”

Cao Khải Cường: “Trịnh Na Tùng? Mới bắt đầu thôi!”

Cao Khải Cường: “Người đã quên trước kia ta chỉ bán cá, sóng gió càng lớn, cá càng đắt!”

Cao Khải mạnh mẽ: “Nói cho lão Mặc, ta muốn ăn cá!”

Cao Khải Cường: “Ta đã rất phối hợp rồi! An Hân, ta không có phối hợp sao?”

Cao Khải Cường: “Khi ta làm người tốt, những người xấu kia bắt nạt ta, ta làm người xấu, những người tốt lại xét xử ta. Người nói xem, thế nào là trắng đen?”

Mười ngày!

Sảng khoái chút không ngừng!

Cao trào không ngừng!

Người xem không rảnh tiếp lời!

Nhiệt toán của Cục Quang Đài cũng chưa từng dứt đoạn!

Mỗi ngày cuồng phong cập nhật ra cốt truyện mới, liên xuất hiện sự tình tìm kiếm nóng liên quan, bát quái sao trời gì đó đều không có biện pháp chống lại đề tài hot tìm kiếm từ bộ phim này, nhiệt lực triệt để luân hãm!

Ếch1 ăn hết vò và cùng ly cà phê.

Kiệt An Hân Cao Khải cường quý.

Chẳng cần Cao Khải Thịnh lắc đầu một cái.

Trương Mãng thôn Lý Hoàn Vĩ dịch —

phao Lý Hữu Khắc+

Vị Đại tẩu nhân này thờ mạnh bạo tạc.

An Hân An nằm vùng làm đại tẩu.

Quyển sách Cửu Văn dựa vào sự mạnh mẽ của Cao Khải một góc Bạo Hồng.

Chuyên học “ Binh Pháp tôn tử ” phẩm khởi cường nhân sinh”.

Binh pháp tôn tử của Côn Bằng tiêu lượng quá nhiều.

Cổ Cao Khải Thịnh tử vong.

Sau khi Cao Khải Lan lớn lên thật đẹp.

Có người đếm một chút, cứ như vậy mười ngày làm theo công phu. Từ ngữ liên quan đến Cuồng Tiêu được năm mươi lần nhiệt tình tìm tòi, trong đó tám lần trực tiếp nhiệt lực hạng nhất!

Cực Quang bị chơi hỏng rồi!

Hoàn toàn biến thành hình dạng bão táp!

Thông tin truyền thông chấn kinh, trong ngành bị chấn kinh, Thiên Quang giải trí lại là bị làm cho phát điên rồi, bởi vì tỷ lệ thu thập bộ kịch bản “Hỏa tuyến” này đã giảm đi hai phần, khán giả hầu như toàn bộ đều bị truyền tống thần thoại cướp đi, đây là một trong những án lệ tổn thất thảm trọng nhất trong mấy năm gần đây của Thiên Quang giải trí!

...

Trên mạng lưới.

Bạn trên mạng kích động không thôi!

Liên tiếp không ngừng nhiệt lực dẫn phát lời nghị luận liên tiếp không ngừng, về cốt truyện, diễn viên, mỗi một chi tiết liên quan đến bộ phim này!

“Điều tiến hành a!”

“Quyển sách này tuyệt đối là bạo phát hàng năm trên ý nghĩa, mẹ nó quá đặc biệt, ta cũng nhin không được đơn mua binh pháp của tôn tử Côn Bằng rồi!”

“Ta ăn cà phê!”

“Ha ha ha ha ha, hôm qua đại học chúng ta có hoạt động chúc mừng, học sinh của Văn Nghệ bộ lên sân khấu biểu diễn, Cao Khải Thịnh lắc đầu.”

“Sao không bắt chước Lý Hoành Vĩ lật bàn một chút?”

“Ha ha ha ha, đoạn hát trên bàn kia Lý Vĩ xốc bàn lên, ta đều muốn xông vào đánh hấn, diễn chính là thật tốt!”

“Ăn cá! Ăn cá!”

“Sát thủ trăm mặc, con mẹ nó quá hung ác, làm ta sợ đến mức vội vàng ăn kẹo mút.”

“Khi Từ Giang chết, ta cứ nghĩ vở kịch này sắp vỡ rồi, không ngờ sau đó lại càng nổ tung hơn!”

“Cuồng phong là cái gì?”

“Ngươi lên lầu đi ra đi, ta không muốn nói chuyện với người không đi qua.”

“Kịch kịch này thật sự là nhân tài diễn xuất!”

“Nhân vật bên trong đều đã tạo nên quá tốt, Cao Khải, Từ Giang lão mặc hoàng đế, đại tẩu Lý Hữu Điền thậm chí là Lý Hoàn Vĩ, điên lừa tất cả đều có máu có thịt. Đám diễn viên này đều không phải đại bài, nhưng biểu hiện của bọn họ quả thực là nổ tung!”

“Mỗi ngày mở ra kiểm tra sức nóng chính là Cương Cuồng Tiêu.”

Đích xác.

Mỗi ngày mở ra kiểm tra nhiệt độ chính là một cơn bão táp cuồng bạo!

Một nhóm minh tinh thậm chí còn trực tiếp công khai phía:
“Sau khi nhìn lên bão táp cuồng phong ta cũng không dám tới cực hạn, tìm kiếm nhiệt tình làm sao mỗi ngày lại xuyên thấu kịch bản!”

Võng bạn xem xong đều nở nụ cười.

Bộ kịch này phải ngày nào cũng truy theo, nếu như ngươi không đuổi theo, tùy tiện nhìn xem nhiệt lục phía trên cực quang, liền sẽ trực tiếp lộ ra vẻ mặt!

Không còn nghi ngờ gì nữa!

Bây giờ ” bão táp cuồng bạo” đã nổi lửa!

Nổ tung!

Hiện tượng cấp độ nóng!

Mà xem một bộ kịch sẽ thành ra sao, chỉ cần xem diễn viên sẽ biết!

...

Một loại kịch phụ nào đó.

“Hà thư văn diễn mạnh mẽ như Cao Khải Thái Ngưu!”

“Cái gì kia, trước khi Cao Khải cường đại đến, chúng ta đã lặp lại lần nữa.”

“Có không?”

“Có, đạo diễn nói quá xấu, không cần.”

“Mẹ kiếp!”

“Thật hay giả đây?”

“Đúng thế, nhưng chuyện này không thể nói ra ngoài được. Bây giờ cường giả như Cao Khải thật sự quá vượng rồi!”

“Là thư văn gì!”

“Ha ha, cái tên Cao Khải Cường càng hay hơn.”

...

Công ty nào đó.

” diễn viên đại tẩu này, trước đó là công ty của chúng ta!”

“Oa!”

“Rốt cuộc nàng cũng nổi giận!”

“Vốn dĩ chỉ có sáu sợi minh tinh, hiện tại đã có thể mang trang bìa bằng tơ lụa lớn rồi!”

“Xích dịch dịch phản ứng thật nhanh a.”

“Phản ứng của giới giải trí có thể không nhanh.”

“Phẩm kèm của bộ kịch này bây giờ cơ bản đều nhận được chức vụ thương vụ, thù lao cũng không tệ.”

...

Công ty nào đó tụ tập trò chuyện.

Một đám người đang đấu tranh.

Lý Hữu Điền về mặt bao!

Cao Khải Thịnh ra vẻ bao tử!

Lý Vĩ Vĩ vẻ mặt bao quát!

Những cảm xúc này đến đâu đến đều đi, giám đốc công ty cuối cùng nhìn không nổi nữa, “Các người đã đủ rồi, bây giờ là lúc đi làm!”

Mọi người nhất thời trầm mặc.

Sau đó giám đốc phát ra vẻ mặt mạnh mẽ, giọng điệu lạnh lùng: “Lão Mặc, ta muốn ăn cá”.

Xoạt!

Quần chúng lập tức bùng nổ, vẻ mặt càng thêm mới mẻ ra lò, bộ kịch này thật sự là quá nhiều.

Bởi vì cái gọi là:

Can cà phê không có thêm đường, ta là kiến công Cao Khải cường, tay cầm cá lạnh đuổi theo một đường, tên Khải thịnh người nhớ kỹ; Mở quầy bán cá khai đại hàng, giết người còn cần Trần Kim Mặc; trước sờ chân sau khi đích thân Trình Trình, hẳn là người Mãng thôn Lý Hoàn Vĩ; Từ Lôi tiểu tử người đừng yêu, cá chép thích uống 5~500 đũa trẻ, trạng phu tử vong không biết tình hình, quả phụ tên là Trần thư Đình, Mạnh Khuyết Khải Lan hôn ta, chỉ chơi không được an hân, mắt kiếng gọng vàng rất trăm nam, ngự tử tên là Cao Khải Lan; ăn cơm là ngồi bàn trẻ con, ta là bạch giang ba sa trường hi sinh ta nói láo, hẳn tên là Lý Hưởng!

Diễn viên trong kịch đã nổi tiếng lắm rồi.

An Hân và người đóng vai trò mạnh mẽ của Cao Khải đương nhiên không cần phải nói, nhưng ngay cả một loạt vai trò trong vở kịch cũng hot, đây mới là điều mà mọi người ngàn vạn lần không nghĩ tới. Chỉ có thể nói bộ kịch này rất thích hợp cho diễn viên, các nhân vật lớn cũng có thể tạo ra một nhân vật.

Nhìn đi.

Các bạn trên mạng nói những đoạn này có nhiều hình tượng?

...

Mà trong một nhóm gia đình của Lâm Tri,

Cha đã hưng phấn muốn bỏ xoa rồi.

“Ta nổi lửa rồi!”

“Ta nổi giận thật rồi!”

“Lần này không phải khen ngợi rồi không chịu ngợi!”

“Chúc mừng cha!”

“Vừa hay, lại gọi ngợi!”

“Ha ha, bộ kịch này quá giỏi rồi, mấy tập sau người có thể cho ta xem trước được không?”

“Tuyệt đối không được!”

“Không thể kịch liệt!”

“Vẫn còn mười tập nữa chứ!”

Bộ phim này còn có thập tập chưa dùng, hiện tại nhìn chăm chăm tỉ lệ đã phá tứ, năm nay trong tất cả phim truyền hình Tần Châu, thành tích của “Cuồng Tiêu Tiêu” đã đạt thành tích một ky tuyệt trần!

Lúc này.

Lâm Hi hỏi phụ thân: “Lần này quay phim có bị hạn chế nữa không?”

Mẫu thân cười lên một tiếng: “Ta có thể trả lời người, điện thoại di động của cha người mấy ngày nay vẫn không ngừng vang lên, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến giấc ngủ của ta, hiện tại trong trong ngoài ngoài tìm người hợp tác với hắn thực sự là quá nhiều, không có ai có thể dễ dàng hạn chế hắn, xem chừng cũng không thể đạt đến nhị bá của tên hỗn đản bộ phận thần thoại các người.”

Lâm Tri cười trắng.

Bộ phận chế tạo thần thoại nằm trong tay nhị bá Lâm Hạ.

Lâm Hạ chính là cha ruột của hai huynh đệ Lâm Hồ Lâm Báo này.

Giống như hai nhi tử cùng Lâm Thắng trời không qua được vậy, Lâm Hạ trước đó cũng một mực kẹt ở cô Lâm Đông.

Lâm Đông dưới sự hạn chế của Lâm Hạ, không có cách nào lấy được kịch bản quá tốt, nếu như không có Lâm Tri Bạch từ bên ngoài đánh vỡ loại kiểm chế này, chỉ sợ Lâm Đông sẽ tiếp tục chịu hạn chế của Lâm Hạ.

Còn bây giờ.

Tình cảnh của Lâm Đông đã thay đổi vì bão táp cuồng bạo.

Chờ bộ kịch nhiệt này vượt qua, Lâm Tri Bạch có thể tiếp tục cung cấp tác phẩm mới, sớm muộn ba nàng sẽ trở thành đạo diễn Vương bài thần thoại!

...

Sắc trời giải trí.

Cuộc họp TV.

Lần này ngay cả Tổng giám đốc Thiên Quang cũng tham dự, “Quyết sách của phim trường truyền hình sai lầm dẫn tới khuyết điểm hỏa tuyến của chúng ta vốn không có về, kiểm tra tỉ lệ giảm đi, bộ trưởng trách nhiệm như vậy phải gánh vác, còn có người ủng hộ những cao tầng quyết định này cũng phải làm kiểm điểm.”

Trong mười ngày này,

Ánh mắt của trời nhìn thấy tỉ lệ bị cương tiêu thu càng ngày càng cao, tỉ lệ thu lại của hỏa tuyến bị ép tới mức gần như không có không gian sinh tồn, ngay cả cao tầng bộ lạc truyền hình trở lên đều rất tức giận, lần này tổn thất thật sự quá lớn, nói là bóng tối mười ngày cũng không quá đáng!

Cao tầng quyết định:

Bộ phim truyền hình đổi soái!

Tổng giám đốc Thiên Quang nhìn về phía Tô Triết.

“Hôm nay, phó bộ trưởng bộ lạc truyền hình Tô Tễ Hàn sẽ thăng chức lên Thiên Quang Du bộ trưởng, bộ trưởng truyền hình sẽ được điều đến các bộ phận khác, công ty an bài cụ thể sẽ thông báo. “

Tô Triết thượng vị!

Ông nghiên mực ban đầu không phát ra tiếng, hiện tại trạng thái tinh thần của hắn đặc biệt kém, gần đây nằm mơ cũng đều là từng cơn bão táp cuồng bạo, sau đó toát mồ hôi lạnh, bừng tỉnh.

Nhưng sự thực so với ác mộng còn đáng sợ hơn!

Bởi vì trong giấc mơ cuồng phong bão táp giảng phương pháp cơ bản.

Cuồng phong bão táp trong hiện thực lại chảy ra dọa chết người!

Mà lần này thiên quang giải trí đông người thay đổi như vậy, đương nhiên phải công bố với ngoại giới, tin tức đêm đó đã truyền khắp giới giải trí Tần Châu.

“Mẹ kiếp.”

“Thiên Quang Chỉ bộ đôi soái rồi!”

“Bộ phim thần thoại, trực tiếp giết chết một bộ phim truyền hình trực tiếp!”

“Một bộ phim đã giết chết một bộ trưởng bộ truyền hình, mẹ kiếp, sao lời này nghe kinh khủng như vậy chứ.”

“Cũng là chuyện không còn cách nào khác, bởi vì thiên quang của chuyện này vốn là có thể tránh né, nguyên lai bộ trưởng TV của bọn họ muốn nhân cơ hội này, cho thần thoại phong tình tàn nhẫn đến, kết quả gặp phải đầu lâu cứng rắn, trực tiếp chạm vào đầu tan máu chảy.”

“Cái này thật sự là không tốt. Ngu đọc sách duyên phận. S** Khắc hoa nhân. Sái Hoan Hoa Hoa.”

“Một bộ kịch mãnh nhất của thần thoại năm nay chính là ” bão táp cuồng bạo”, bề ngoài nhìn như cả người lẫn vật vô hại, nhưng trên thực tế lại là sói đội lột cừu!”

“Bây giờ ta chỉ muốn biết “Nguyễn Cung bão táp” còn có thể làm thế nào.”

Còn có thể làm sao tăng thêm được?

Đương nhiên là đi tới chỗ càng cao hơn.

Đêm đó Cuồng Vũ Triệt Pháp Pháp quyển thứ mười đếm ngược, tập chín đếm ngược, tập tám từ dưới lên, cách ngày đại kết cục sắp tới...

Tỉ lệ thu nhận thị còn đang tăng lên!

A: khừ bạch dự phán có người nói nội dung của chương này quá nhiều kịch bản trên TV, mặc dù phương diện ăn chơi này là không thể tránh khỏi, nhưng ta vẫn cần rặng viết thêm một chương đi, có vé nguyệt, thuận tiện bỏ qua, dù sao tháng này chỉ còn thừa mỗi tiếng đồng hồ đúng không.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 117: Người đặc đạo đặc thiên hạ? Hôm nay là ngày 26 tháng 5.

Nếu như người hỏi bây giờ kịch bốc lửa chính là cái gì, mười người sẽ trả lời người cuồng phong bão táp, đương nhiên nhìn tin tức cũng sẽ biết.

Cuồng phong bạo hồng sắc, toàn võng bàn tán sôi nổi!

Đạo diễn Lâm Đông chuyên đến thăm: Ta luôn chờ đợi kịch bản như vậy!

Nhân vật chính của nam nhân râu quai nón chuyên thăm: An Hân là ánh trăng sáng của toàn bộ Kinh Hải!

“Hà Triêm Hà Thụ chuyên thăm: Cảm tạ mọi người yêu thích, xin mọi người đừng học tập Cao Khải!”

Cứ như bị bão táp, nổ tung tạo ra hỏa tuyến!

Dây lửa của Tuyền Cơ bị tổn thất nặng nề, hệ thống truyền hình giải trí trên Thiên Quang thì đối soái!

Mang Mang hôm nay người “Khóa” sao?

Mở máy tính ra.

Mở điện thoại di động ra.

Tin tức nóng nhất!

Chủ đề sôi nổi nhất!

Khắp nơi Tần Châu đều là gió bão táp cuồng bạo, người xem không thích biểu diễn đều phiên.

Diễn sinh tác phẩm diễn sinh bộ phim này đều có một đồng lớn, kể cả các video TaeKwonDo lớn ngắn, gần đây tuyên bố chủ đề video cũng là như thế, râm râm liếc mắt nhìn khắp nơi đều là cảnh tượng tập thể cuồng phong.

Ở một đoạn video được khen nhiều nhất.

Chỉ thấy Cao Khải mặc âu phục hoa lệ lên sân khấu, tiểu đệ đi theo hần phía sau, một đường lui về phía sau ở dưới đường

cảnh giới của An Hân, âm nhạc bối cảnh là một bài ‘Ly Tạ Tạ’ gần đây cùng nhau nổ hồng hồng với ‘Ly Tư’:

“Nguyện gây náo động Trần thế đem chúng ta quên đi ~

Nghe? Than đá? Bị thương trong đó!

Nghe thấy tiếng lòng của người!

Nghe thấy sức ấm của người lan tràn qua triền núi, nghe thấy ánh sáng trong mắt người, tình yêu ở bên tai nóng lên, nghe hai bên tâm tưởng chúng ta khắc đầy đất lão Thiên Hoang...”

Bình luận khu.

“Đây là ca khúc gì, quá hợp với Cao Khải. Hình như là những thứ chuyên thuộc về Cao Khải!

“Là bài của Bạch Đế.”

“Khúc nhạc của bộ kịch này!”

“A? Tại sao ta không chú ý tới?”

“Hai mươi sáu tập mới đi ra, chỉ nghe một đoạn ngắn như vậy, chưa từng nghe qua bình thường, nhưng quả thật dễ nghe, nhất là nghe vết thương trong hô hấp của người, nghe bộ bài hát cuồng ca trong nhịp tim người có cảm giác quá đặc biệt rồi!”

“Là cái gì?”

- Ca tên là 《 Thính 》 !”

“Ồ, bây giờ đi download!”

“Nếu chỉ mang bài hát này ra nghe thì cũng không có gì thần kỳ, nhưng phối hợp với sự kiện cường đại của Cao Khải trong nháy mắt đã rất tốt rồi, ai cũng cảm thấy bộ kịch này rất hay!”

“Ví dụ như khúc đầu.”

“Đoạn kết khúc cũng không tệ.”

“Khúc cuối tên là 《 Không thể giấu 》 .”

“Không biết có phải là yêu ai yêu cả đường đi lối về hay không, ta phát hiện tất cả phối nhạc bên trong bộ phim này đều rất ưu tú, cùng với cốt truyện đặt chung một chỗ rất hài hòa.”

“Bởi vì phối nhạc là Bạch Đế mà!”

“Tất cả nhạc dạo quanh bộ phim này đều là Bạch Đế!”

“Ta đi, bộ kịch phụ này là Bạch Đế đảm nhiệm?”

Lúc trước mọi người đều chú ý tới cốt truyện, thẳng đến khi Chủ Bằng nghe thấy bài nhạc tập hợp từ chỗ Cao Khải này, các khán giả mới nổi lên chú ý đến bộ kịch bản phối hợp này, lại không nghĩ rằng phối nhạc của bộ kịch này tất cả đều do Bạch Đế làm!

“Bạch Đế trâu bò!”

“Làm người trên đường đi của Bạch Đế, đến bây giờ ta mới biết được gần đây mình điên cuồng mê muội cuồng phong nhạc Lưu Tiêu đều do Bạch Đế làm, càng ngày càng thích hẳn, âm nhạc này thật sự tài hoa vô địch!”

“Lại là Bạch Đế!”

“Khó trách ta cảm giác tất cả nhạc đệm trong bộ kịch này đều rất giỏi, nhất là bài “Nghe tên” này cũng không kỳ quái nữa rồi, trước mắt tất cả bài hẳn viết, ta đều có download.”

“Bị Bạch Đế cuốn phần!”

“Bạch Đế rất am hiểu viết chế nhạc nha!”

“Hi vọng nhiều thêm một vài tổ kịch để tìm Bạch Đế hợp tác!”

“Khúc nhạc đặt định cũng có thể xuất sắc như vậy thực không dễ dàng!”

Hiện tại Bạch Đế đã không còn là người mới, các bạn trên mạng cũng không xa lạ gì cái tên này.

Nhưng bởi vì ca khúc liên quan đến cương phong là cuối tháng mới bắt đầu cháy, cho nên trên thi đấu Quý bảng cũng không có biểu hiện đặc biệt kinh điển, nhưng Bạch Đế một tay lo liệu bộ kịch này, vẫn nhận được đánh giá tốt nhất của tất cả người xem, phần ảnh hưởng và vinh dự này hoàn toàn không kém gì so với đứng đầu Thi Quý bảng!

Trong vòng ảnh.

Bởi vì cười phụ cận cuồng phong bão táp, không ít tổ vụ kịch đều chú ý đến Bạch Đế.

“Bộ phim mới của chúng ta còn thiếu một khúc tuyên truyền, có thể cân nhắc tìm người thần thoại Bạch Đế này để làm một ca khúc.”

“Bạch Đế rất am hiểu phối hợp.”

“Kịch võ hiệp với bối cảnh chiến quốc lúc trước còn nhớ rõ chứ, cũng là Bạch Đế tìm, viết một bài hát tên Tinh Nguyệt Quang Minh, phối hợp tuyệt vời!”

“Kịch mới này của chúng ta cũng cần Bạch Đế hợp tác!”

“Phòng chừng tiếp theo ở phương diện này có rất nhiều vai kịch tìm Bạch Đế hợp tác.”

“Vây cũng phải thử một chút.”

“Nếu thật sự không được thì chúng ta tặng thêm tiền!”

“Phối nhạc của Bạch Đế, có thể tặng điểm cho ảnh ảnh thị kịch!”

...

Bộ Diễn Hòa Hình Diễn Hòa Cuồng Tiêu Hỏa của chủ nhân Diễn Hòa, hiện tại ngay cả Bạch Đế phụ trách phối nhạc cũng bốc cháy một nhóm lửa, vậy Bất Dạ Hầu là diễn kịch sao?

Hai chữ:

Nửa bầu trời đỏ rực!

Người xem bình thường còn không hiểu bộ kịch của Bất Dạ Hầu rốt cuộc có ý nghĩa ra sao, nhưng trong vòng tròn đều hiểu rất rõ ý nghĩa trong đó!

“Không phải Dạ Hầu lần đầu tiên viết kịch bản sao?”

Chất lượng của kịch bản này không hề giống như người mới viết, bất luận theo tiết tấu hay là cốt truyện thậm chí độ chuyên nghiệp mà nói đều quá tốt!

Tốt đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Ngay cả Ngạn Xương cũng bị khô nát!

“Ngạn Xương đã là biên sửa bài danh trong 20 hạng đầu của Tần Châu chúng ta, nói một tiếng đỉnh cấp không quá phận đi, kết quả là lần đầu tiên Bất Dạ Hầu viết kịch bản đã nghiền nát Ngạn Xương, đúng là một tên biến thái!”

“Biến thái.”

“Hình dung thật tốt!”

“Bất Dạ Hầu ở giới cũng được người đọc gọi là biến thái, mặt khác người có khả năng không biết, tên này kỳ thật không chỉ là diễn kịch mới người mới, hấn cũng vừa viết không lâu, đại khái là năm trước nửa năm mới bắt đầu xuất đạo coi nhà.”

“Không phải là nhà văn có thâm niên hay sao?”

“Đương nhiên không phải là nhà thoại thâm sâu, nói là nhà văn mới còn không sai biệt lắm, bất quá đừng nhìn hấn mới, tên này cực kỳ thoải mái, tuyệt đối là siêu cấp thiên tài!”

“Ta đi xem thử hấn.”

“Nói không chừng hấn có tiềm lực cải biên.”

“Ta đã điều tra, hấn có mấy bản quyền ảnh thị ngắn đã bị Khát Tư Lạc mua.”

“Mẹ kiếp!”

“Cho dù bản thân hấn cũng không dễ dàng lấy được, đừng quên Bất Dạ Hầu là người của người.”

“Leng keng leng keng...”

Khi nhắc tới hai chữ này.

Trong ngành rất nhiều người đều hãi hùng khiếp vía.

Công ty này thật sự quá tà dị.

Trước đó lập ra kế hoạch tổng nghệ, độ nóng của tổng nghệ nổ tung còn chưa tính, lần này làm phim truyền hình, nhiệt độ của phim truyền hình vậy mà cũng bạo, hết như con mẹ nó bật hack vậy!

“Phải nghĩ biện pháp hợp tác với người mới được!”

“Tên Côn Bằng này thực sự rất đáng sợ, thần thoại hợp tác tổng kỹ phát nổ với bọn họ, Duy Lư hợp tác với bọn họ tổng kỹ cũng phát hỏa một phen, sau đó thần thoại hợp tác phim truyền hình với bọn họ lại đặc biệt phát nổ, đây là người có được phim truyền hình thì được thiên hạ sao?”

“Hítzz, người đừng nói.”

“Gần đây giữa tam đại, đúng là có chút ý tứ.”

“Nhìn xem kế tiếp cùng Chủ Bằng hợp tác là nhà ai đi, ngưỡng cửa công ty của nhà này rất cao, trước mắt chỉ cùng tam đại hợp tác.”

Trong lúc nhất thời.

Trong nghề dồn dập chuyển ánh mắt sang Nguyễn Cung, dù sao tên vừa mới lạ mặt mà cái kính như Nguyễn Cung cũng là người khác, cho dù trong lòng ai muốn hợp tác với Bất Dạ Hầu thì cũng phải tiếp xúc tới Nguyễn Cung mới được.

Tô Triết cũng nghĩ như vậy.

Cho nên nằng nhờ một ít quan hệ của bằng hữu, rốt cuộc gặp được đại biểu đầu tư của Côn Bằng trong truyền thuyết.

Thành Giang!

Giang Thành thầm nghĩ quả nhiên ông chủ làm bầm như thần, ngoài mặt thần nhiên nói: “Chúc mừng Tô bộ trưởng thăng chức.” Thiên Quang bộ đôi soái đã truyền khắp ngành.

“Chúc mừng sao?”

Tô Triết mỉm cười nhìn về phía Giang Thành: “Nếu có thể lựa chọn, ta vẫn không muốn thăng chức. Bởi vì cái giá phải trả cho việc thăng chức của chúng ta chính là nhờ vào máu tươi truyền hình trên TV mà thiên quang đầy hy vọng mà kết thúc.”

“Chuyện này không có quan hệ gì với mưu miêu chúng ta a.”

Giang Thành cười ha ha nói: “Chúng ta cùng thần thoại hợp tác bộ kịch này, chỉ cung cấp kịch bản, quay phim khác và Đế Triệu các an bài, tất cả đều là thần thoại tự mình quyết định, đương nhiên muốn đánh lén Cuồng Tiêu Tiêu cũng là thiên quang quyết định của các người.”

“Ta thừa nhận.”

Tô Triết gật đầu, “Mọi người đều coi thường Lận Dao Đào, bao gồm cả ta, nhưng xét cho cùng vẫn coi thường Bộ Ngạn.”

Giang Thành: “Cho nên Tô bộ trưởng có ý là...”

Tô Triết hai tay giao nhau, một đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Giang Thành.

“Côn Ốc Đặc đã từng hợp tác với Lận Tư, ta thích ghi lại bản nhạc, từng hợp tác với thần thoại ‘Ta là Nữ Oa’, còn có bộ phim truyền hình này, duy chỉ có chưa từng hợp tác với chúng ta, đại diện sông có phải không thích ánh sáng mặt trời hay không?”

“Không có ý này.”

Giang Thành nhún vai, “Đối với Nguyễn Cung mà nói, hợp tác với ai cũng giống nhau, chỉ cần điều kiện đạt thành nhất trí, cái gì cũng dễ nói.”

“Đó chính là do chúng ta không đủ chủ động.”

Tô Triết thở dài: “Nếu chúng ta đủ chủ động thì Cuồng Đình có phải cũng có thể trở thành át chủ bài của trời hay không?”

“Đương nhiên.”

Giang Thành mở to mắt nói dối, bộ kịch này rõ ràng là ông chủ chuẩn bị cho phụ thân đại nhân.

“Vậy bây giờ cũng tới kịp.”

Tô Triết mở miệng: “Trong tay đại biểu Giang còn có kịch bản mới không?”

“Có a.”

Giang Thành ngày hôm qua vừa mới từ chỗ ông chủ lấy được một cái kịch bản mới, kịch bản này tên là Mang Trệ chinh phục, cho nên hẳn hiện tại tràn đầy tự tin.

Bộ Ngạn còn có kịch bản!

Ánh mắt Tô Triết sáng ngời: “Kịch làm kịch của bộ kịch này là...”

“Bất Dạ Hầu lão sư!”

Giang Thành tươi cười rất sáng lạn.

Tim Tô Triết đập rộn lên, ba chữ “Bất Dạ Hầu” đối với nàng có lực trùng kích khó tả.

“Ta có thể xem kịch bản không?”

Tô Triết nói: “Nếu như kịch bản thích hợp thì chúng ta có thể bàn điều kiện, thần thoại có thể đưa ra toàn bộ điều kiện Thiên Quang!”

“Ta có thể gửi kịch bản cho người từ lâu.”

Giang Thành vẫn cười tùm tùm như cũ, “Trước tiên lộ ra một chút, giống như cuồng phong bão táp là cảnh sát phi kịch nha.”

Đề tài của cảnh phi?

Bát Dạ Hầu đã thông qua Kỳ Cuồng Tiêu đã chứng minh năng lực của mình ở phương diện này, cho nên hắn đã viết hai bộ kịch bản đề tài cảnh sát?

Tô Tầm suy tư đủ loại khả năng ——

Bộ kịch này hẳn là không nhiều bằng Cương Cuồng Tiêu bão táp, dù sao loại kịch phẩm cấp đại này cũng rất khó có được.

Tuy nhiên, chỉ cần bộ kịch này có chất lượng trên ngòi nổ, thì hoàn toàn đáng giá để chính mình ra tay.

...

Đêm đó Lâm Tri Bạch nhận điện thoại ở Giang Thành, “Cá của ông chủ mắc câu.”

“Tô Triết tìm người?”

“Ừ, nữ nhân này vô cùng thông minh, lúc ta tiếp xúc với nàng, cảm giác trên người nàng có một loại đặc tính quen thuộc.”

“Cái gì?”

“Giống như lão bản.”

“Có ý tứ gì?”

“Ý của ta là nàng và ông chủ giống nhau, tuổi còn trẻ, con mắt chính là như vậy... Khụ... Dù sao ông chủ người hiểu ý ta chứ.”

Thành Giang thanh âm có phần chột dạ.

Lâm Tri Bạch không so đo với hắn, “Nàng hẳn là rất gấp.”

Giang Thành cười nói: “Mặt ngoài là nhìn không ra, nàng che giấu rất tốt, nhưng bộ trưởng TV vừa mới ngồi lên, nàng đương nhiên vội, chung quy phải xuất ra chút thành tích, cho nên ta đem mấy tập trước của kịch bản chinh phục Nguyễn Cung cho nàng xem, chờ nàng xem xong chúng ta có thể bàn điều kiện.”

“Ừ, đọc sách tí ti. Kỹ thuật ma ngôn. Sỡng hỏi lỗi: “Dựa vào cái này.”

Lâm Tri Bạch đột nhiên cảm thấy duyên phận thật là tuyệt không thể tả.

Tay trái mình dùng cườg ca đem sắc trời đánh đến hoa lưu thủy, tay phải liền phải để cho một vị “Cườg ca” khác nghĩ biện pháp vớt lên được sắc trời.

Hợp tác với Tô Tể Diễm ở dưới ánh mặt trời!

Đây là chuyện Lâm Tri Bạch đã sớm quyết định, chỉ có bản thân Tô Triết cảm thấy, là nàng chủ động tìm Oánh Oánh đàm phán điều kiện, các loại lời kéo mới thúc đẩy việc hợp tác này.

“Đúng rồi.”

Giang Thành chợt nhớ tới cái gì, “Nghiep giới có người trêu chọc nói, gần đây ba đại ma sát lẫn nhau, là người được trích dương đắc thiên hạ...”

Được Côn Bằng, được thiên hạ?

Lâm Tri Bạch nói: “Vậ làm cho trêu chọc biến thành hiện thực.”

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 118: Kết cục cuồng phong đã tới! Ngày 28 tháng 5, học viện Lâm Tri Bạch không có lớp, hẳn trực tiếp trở về đại quận Đông Hồ, cũng chính là khu biệt thự mà cha mẹ ở kia.

Ăn xong cơm tối.

Lâm Tri, người hầu của Lâm Tri ngồi trước TV xem ” Cuồng Tiêu Tiêu”, đây là một bộ phim truyền hình Lâm Đông quay, cho nên ca ca tỷ tỷ cùng mẹ nuôi mỗi ngày đều đang đuổi theo, nhưng ban đầu truy đuổi là vì ủng hộ ba ba, đuổi tới tận bây giờ thì thuần túy là xuất phát từ tình yêu thích đối với “Phi cuồng phong bão táp”.

Đêm nay.

Thần thoại đài truyền tổng chính là bập bênh bão táp cuồng phong số ba mươi bảy, ba mươi tám và ba mươi chín tập.

Kiếp trước “uồng phong bão táp” đã tăng ba mươi chín tập.

Có điều phiên bản hệ thống cung cấp không sửa chữa cốt truyện, cho nên tổng cộng là bốn mươi ba tập, kết cục lớn còn phải chờ một chút.

Trong phòng khách.

Thẻ truyền hình đang phát sóng, điện thoại của Lâm Đông đột nhiên vang lên không ngừng, hình như là một cái bóng mờ liếc ra khỏi công ty gọi tới.

“Lâm Đạo!”

“Là Vương tổng a.”

“Chúc mừng người tân kịch hỏa a, Lận Cuồng bão táp ta bây giờ mỗi ngày đều đuổi theo, sau đó năm trước người không phải nói với ta, muốn công ty chúng ta đầu tư vào phim truyền hình của người sao? Lúc ấy thật ngại quá a, vốn liếng có hơi chu đáo, hiện tại tài chính công ty của chúng ta không có vấn

đề gì đâu, Mộng Mông Cáo từ chối nam đề sinh ly gián? Đầu tư gì đó dễ nói a.”

“Ta muốn nghỉ ngơi một thời gian.”

“Lý giải, dù sao ” Cuồng Tiêu Tiêu vừa mới chụp xong mà, ta nói là hạ bộ diễn của người bắt đầu lúc nào...”

“Đến lúc đó rồi nói sau.”

Lâm Đông cười ha ha, không có miệng đáp ứng, đám gia hỏa này trước kia đối với mình hờ hững, hiện tại từng người một đầy nhiệt tình hô hào muốn đầu tư vào vở kịch của mình, đây là đải ngộ sau khi làm ra một bộ tiêu tiền sao?

Nhân tình ấm lạnh.

Sau khi cúp máy, Lâm Đông bên kia rất nhanh lại có điện thoại mới gọi vào, lúc này người nhà đang vui vẻ đuổi theo kịch bản, mẹ không vui trừng mắt nhìn cha.

“Phải đi ra ngoài đón.”

“Không tiếp không nhận.”

Lâm Đông cười xấu hổ, trực tiếp đem điện thoại di động điều thành hình thức tĩnh âm ném sang một bên, công tác khẳng định không quan trọng bằng việc bồi người nhà.

Trên ghế sa lon.

Lâm Thắng Thiên chặc lưỡi nói: “Cha ta hiện tại đang là Hương Lư đấy.”

Lâm Đông cười cười nói: “Chưa nói tới đèn nhang gì, chỉ là đám người này không nhận được xe Chủ Bằng đầu tư, cho nên lui lại muốn hợp tác với đạo diễn như ta, dù sao mọi người đều biết 《Cuồng Tiêu Tiêu Đại Hỏa Chủ》 Chủ yếu dựa vào kịch bản của Bất Dạ Hầu.”

“Con cảm thấy công lao của cha lớn nhất.”

Lâm Tri Bạch mở miệng, năng lực đạo diễn của cha tuyệt đối không có vấn đề, chỉ là trước kia bị nhị bá kia hạn chế, không có cơ hội lấy được kịch bản ưu tú gì đó, không bột đó gột nên hồ, chỉ cho hắn một cái kịch bản tốt, có thể lông gà bay lên trời, sự thành công của Cuồng Phong Tiêu đã chứng minh điểm này rất tốt.

Lúc này.

Lâm Hi nhìn điện thoại, có chút lú lờ nói: “Ngày hôm qua tỉ lệ bình quân đã đến 4. 29% a, mỗi ngày đều chạy trên bão táp!”

“Hình như ta còn nhớ...”

Mẹ nhìn cha mình: “Bảy phim mà Tần Châu chúng ta thu nhận là cao nhất, là phiên bản phim phim ở phố chợ do ông ta quay, nam nhân vật nữ chính đều là diễn viên siêu nhất tuyến, lúc ấy tỉ lệ cao nhất thu nhận là 38%, đã bị Diễm Cuồng Tiêu bỏ xa xa một khoảng lớn.”

Kịch bản thu thị cao nhất hàng năm sẽ được gọi là “Mùng năm kịch Vương”!

Năm ngoái, năm sau, tiết mục của vở kịch vương, bình quân nhìn xác suất phá tam, xác suất thu thập cao nhất là 3, 86%!

Nghe không nhiều lắm.

Thật ra đã rất nhiều rồi.

Bởi vì thời đại bây giờ đã khác rồi, nếu như đặt trên mạng và video video không phổ cập thì chỉ cần kịch bản đủ tốt, xác suất thu nhận tự nhiên sẽ cao hơn bao nhiêu, thậm chí còn có cảnh tượng toàn bộ Tần Châu đều đang đuổi theo cùng một bộ kịch bản về khoa học sử thi.

Không nói Lam Tinh.

Lấy địa cầu mà nói.

Lúc trước 《Tây Du Ký》 và các loại kịch bản cai quản, đó không phải chính là toàn quốc cùng nhau truy đuổi bộ kịch này?

Nhưng mà khi đó mọi người ngoại trừ xem TV ra, cơ bản cũng không có phương thức giải trí nào khác, cho nên mới xuất hiện những kỳ tích để truy đuổi cùng một bộ phim kịch. Nhưng theo thời đại phát triển, phương thức giải trí cũng càng ngày càng nhiều, phim truyền hình cũng không còn là phương thức tiêu khiển duy nhất của mọi người nữa, chứ đừng nói là video máy bay hay gì đó cũng phổ cập, trên TV có thể xem cũng có thể đuổi theo.

Liên lấy cương phong bão táp mà nói.

Những người thông qua video giông tố truy kịch, kỳ thực so với người thông qua thần thoại đài truy kịch còn nhiều hơn, cho nên số liệu bị phân lưu, những người xem ti vi bao năm nay càng ngày càng ít.

Đó là nguyên do.

Năm ngoái Bắc Khắc Lai Ân bộ kịch vương kia, thành tích xem như đã phi thường ngu bức rồi, chỉ là năm nay cuồng phong bão táp ngang trời xuất thế, thành tích càng thêm ngu bức mà thôi, cũng khó trách khắp chốn giới phổ biến cho rằng bộ kịch kịch này đã sớm bắt được “hâm năm kịch vương”.

Mọi người rất khó tưởng tượng:

Ở thời đại bình quân thu nhận xác suất phá ba sẽ có cơ hội cạnh tranh Tần Châu “Chốc năm kịch vương”, năm nay còn có cái gì phim trên TV, có thể ở phía trên thu dọn đánh bại Kỳ Cuồng Tiêu?

Hướng hồ bộ kịch bản này vẫn chưa kết thúc.

Bình thường lúc một bộ hỏa kịch nhìn vào cao nhất, là lúc kết cục lớn, cho nên cả nhà đều rất chờ mong cảnh ” bão táp táp ” cuối cùng.

Lâm Hi phân tích: “Thu thị bốn có lẽ là cực hạn rồi.”

Lâm Thắng Thiên nói: “Nếu đại kết cục mà có thể phá được năm thì tốt rồi.”

Mẹ lác đầu: “Sự chênh lệch còn rất lớn, phá ngũ hẳn là không có hi vọng gì, trong mười năm gần nhất xem như phim truyền hình có tỷ lệ cao nhất phá ngũ, có lẽ chỉ có hai ba bộ như vậy.”

Cha không nói chuyện.

Hắn cũng nói không biết đại kết cục có thể có bao nhiêu.

Lâm Tri Bạch cũng không nói chuyện, nhưng mà lòng tin của hắn phải đủ hơn một chút, hắn cảm thấy ‘Cuồng Tiêu Tiêu’ có hi vọng phá ngũ, càng là phim truyền hình nhiệt độ nóng bỏng thì kết cục càng nhiều, thậm chí có vài người xem phim Truy Truy 》, vì muốn được thấy kết cục ngay lập tức, cũng sẽ thông qua ơn hát cung đuôi theo một tập cuối cùng để đổi mới,

dù sao việc cập nhật của video quốc hoàng sẽ chậm hơn đài truyền hình, đây cũng coi như là bảo hộ đối với mục tiêu.

Cứ như vậy.

Hai ngày kế tiếp.

Cuối cùng vài tập nhìn đếm ngược dần dần được lục tục đi ra, tất cả mọi người đều chú ý ánh mắt.

Tập 307: 4.3%

Tầng thứ ba mươi tám: 4.5, 33%

Tập thứ ba mươi chín: 4.3%.

Tập 411: 4.441

Tập 432: 4.45%

Hôm nay là ngày thứ ba mươi tháng năm, kết cục cuồng phong bão táp đêm nay chỉ còn lại một tập cuối cùng!

...

Trên mạng lưới.

“Gấp chết người rồi, sao còn lưu lại một tập chứ, dứt khoát một hơi làm xong thật tốt, ta còn thiếu chút lưu lượng này!?”

“Độ giây Như Niên!”

“Hiện tại ta hy vọng buổi tối đến sớm một chút, lại hy vọng buổi tối đến chậm, xem xong bộ kịch này, cảm giác không có hứng thú truy tìm các loại kịch khác nữa!”

“Cao Khải mạnh muốn xong rồi!”

“Không nghĩ tới Hoàng Dao lại muốn tìm Cao Khải cường báo thù!”

“Tức chết ta mà, Hoàng Dao đúng là kẻ vô ơn vô nghĩa. Cao Khải đối xử với nàng tốt như vậy, đối với lão Mặc cũng không vấn đề gì đâu!”

“Đừng.”

“Có thể nói mọi người đều diễn thật tốt cường giả của Cao Khải, nhưng đen trắng chính là trắng đen. Bản thân Cao Khải chính là nhân vật phản diện, hơn nữa đúng là y đã lợi dụng sự thật, lão Mặc chính là bị y hại chết.”

“Đúng!”

” diễn viên và diễn viên phải tách ra, ta thấy có người đi mắng diễn viên của Hoàng Dao kia, thật có chút quá đáng.”

“Con gái của Mạnh Đức Hải cũng bị mắng.”

“Cấp bậc gì, xem phim truyền hình giống như ta, ghét nhất là xem phim truyền hình lên tới diễn viên, diễn viên làm thế nào cũng là diễn kịch và đạo diễn để tính, các người khó chịu thì mắng đạo diễn và biên kịch đi.”

“Ha ha, bọn họ không nở bở.”

“Đạo diễn Lâm Đông hoàn thành bộ kịch này tốt như vậy, sẽ không có người phun.”

“Diễn kịch hay không Dạ Hầu càng không có khả năng có người phun, mọi người yêu mến cuồng phong chính là những kịch bản và đặc sắc trong đó, công lao lớn nhất chính là lão sư biên kịch.”

...

Vành nhìn rõ ràng.

“Rốt cuộc sắp đại kết cục!”

“Bộ kịch này thật sự không thể tiếp tục đi xuống nữa, nếu tiếp tục đi xuống thì trái tim ta không chịu nổi, nha làm sao lại mãnh liệt như vậy a, tỉ lệ thu nhận bình quân so với Kịch Vương năm ngoái còn cao hơn một đoạn, ta đã đổ mồ hôi thay cho Kỹ Vương năm sau rồi.”

“Kịch Vương năm sau bình quân thu thị có thể phá tứ?”

“Hi vọng không lớn, phá tứ quả thật quá khó khăn!”

“Bây giờ không phải là vấn đề phá tứ, ta cảm giác kết cục cuồng phong bão táp không chừng có thể phá được năm!”

“Không thể nào?”

“Bây giờ còn thiếu một đoạn nữa thôi!”

“Phá ngũ thì quá khoa trương rồi, người xem tất cả kịch Vương trong mười năm gần đây của Tần Châu chúng ta, tổng cộng tam bộ đều là người thu lợi nhất, kết cục lớn nhất mới phá, hơn nữa ba bộ kịch chính kia đều là dựa vào nam nhân

vật chính vượt qua một đường dẫn dắt, Cuồng Tiêu Khâu Khâu Bằng và tam bộ Kịch Khuyết thiếu sót lớn nhất, chính là không có siêu nhất tuyển diễn viên gia trì, thì diễn viên chính là nhất tuyển diễn viên.”

“Nói cũng đúng.”

“Bất quá ta cảm thấy diễn viên cương phong cuồng bạo, mặc dù danh khí không phải đứng đầu, nhưng kỹ năng diễn xuất đều đứng đầu, không thể không nói ánh mắt Lâm Đông chọn góc nhìn thật tốt, năng lực đạo diễn này thật ra rất mạnh, chỉ là trước kia hắn chưa từng gặp qua kịch bản gì tốt.”

“Đúng vậy.”

“Thật giống như đám ca sĩ trong tay ta là Ca Tử, năng lực của bọn họ không có vấn đề, chỉ là danh khí kém một chút mà thôi.”

...

Rốt cuộc!

Mười giờ đêm!

Đại kết cục dâng lên!

Sau khi Cao Khải cưỡng ép vào ngục, An Hân đưa sủi cỏ cho hắn một lần nữa, vận mệnh thì trở về Hoàng Lương Mộng tỉnh lại, Cao Khải mạnh mẽ đối mặt với việc mình cách không nâng chén.

“An Hân.”

“Ta đã ăn một bữa sủi cỏ ngon nhất, chính là bát sủi cỏ mà Tết năm đó người cho ta.”

“Nếu như ta vẫn là Cao Khải Cường bán cá ở phố cũ, An Hân, người sẽ coi ta là bằng hữu hay không?”

“Nào có nhiều nếu như vậy nha.”

Kết thúc.

Nhà giam tử tù.

Cao Khải đã sắp bị bắn chết.

Theo một đoạn tâm tình hí kịch vô thanh, Cao Khải cố gắng mắt rung rung, hơi thở dồn dập, lồng ngực phập phồng kịch

liệt, trong màn ảnh vài giây vẫn không có công thức hóa biểu diễn, chỉ làm cho người ta cảm thấy sự thật đến mức có cảm giác hít thở không thông trực diện với cái chết, diễn viên ấy khiến người ta thần phục và diễn viên hòa hợp thành một thể, hoàn thành màn hào quang cuối cùng của nhân vật.

Cao Khải cố gắng chịu chết.

Vận mệnh tất cả nhân vật lớn nhỏ trong phim cũng kết thúc, Đường Tiểu Long Cao Hiểu Thần Mạnh Đức Hải, Dương Lập Đông cùng với bí thư của hắn cùng với những người bao che... toàn bộ đã bị xử phạt tương xứng.

Tất cả tà ác đều cách dùng dây thừng!

Đoạn đuôi khúc kiêu không thể giấu diếm vang lên lần cuối cùng, nỗi lòng người xem cuộn cuộn vạn ngàn, tiêu tan hơn mười ngày, mọi người đã hoàn toàn đại diện cho nhân vật trong kịch, khi phong vân tàn tạ Kinh Hải kết thúc, chỉ còn thồn thức...

Hôm sau!

Tháng năm đã sắp tới!

Đại kết cục thu thị ra rồi!

Tập thứ tư mươi ba, tỉ lệ thu nhận 5.021!

Khi nhìn thấy tỉ lệ thu nhận đại kết cục, rặc đọc sách, rặc rặc tạo ảo ảnh. Mưu đồ bị mọi người nghênh đón chấn động cuối cùng do Cuồng Tiêu mang đến, thu liền hiệu suất tối cao của bộ kịch này phá năm mươi!

Xoạt xoạt!

Sự kinh hoàng trong nghiệp!

Vòng tròn chấn động!

Những chiếc răng nanh sắc bén của Thiên Quang đều cắn nát!

Cơn ác mộng tên Khâu Bằng bão táp cuồng bạo này cuối cùng cũng đã kết thúc...

Nhìn nguyệt phiêu, ừ hừ, cảm giác áp lực không phải rất lớn, hi vọng các người có thể cho ta một tháng lại thêm ~~!!!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 119: Định chế một mình đi tới! Đi truyền thông.

Tin tức ngày hôm sau đã lan truyền rồi!

Cương Cuồng Phong thu thị suất phá Ngũ, trở thành bộ phim truyền hình cao cấp nhất trong mười năm nay, hiệu suất cao nhất phá năm!

Nghệ Vĩng Hữu Khuyết không bỏ mạng bão táp!

Cuồng Tiêu, bộ phim truyền hình duy nhất mà hẳn thu nhận là phá ngũ tuyến nhưng không siêu một đường!

Diễn viên Cuồng Phong của Nguyễn Cung đều bận rộn!

Nam chính Cuồng Tiêu có hy vọng xung kích siêu nhất tuyến!

“Hưu Hà Thư Văn bẻ vào một góc diễn xuất mạnh mẽ phong thần của Cao Khải!”

...

Cực quang.

Các đại diễn viên trong kịch đều phát văn cáo biệt Cuồng Tiêu Tiêu, bốc cháy một cái tiếp một cái.

Kết cục Cuồng Tiêu đại phóng.

Miên Kinh Hải bảo hộ ô phục pháp —

Cổ Cao Khải Cường tử vong.

Kiệt An Hân lại cường đưa sủi cỏ cho Cao Khải.

Mà theo đại kết cục cuồng phong bão táp, các vĩng bạn cũng thể hiện ra một ván cuối cùng, toàn bộ chuyện này không được!

“Phá ngũ!”

“Thu cái này chính là một vở kịch ngắn nhất trong gần mười năm qua của ta!”

“Ta là Cao Khải Cường, thật ra ta không chết, tối hôm qua An Hân thật sự không đành lòng vụng trộm thả ta ra, hiện tại đã cảnh sát phong tỏa Kinh Hải thị, công ty của ta cũng bị quan

phương niêm phong, nhưng ta còn sống, ta còn có cơ hội lật bàn, ta sẽ ngóc đầu trở lại, Mẫn ta nhìn ta chạy ra Kinh Hải tiếp tục cuồng phong!”

“Ha ha ha ha, Sa Điêu võng bạn sung sướng nhiều.”

“Lão sư biên kịch quá trâu, xem xong Cuồng Tiêu thực sự nhàm chán, ta mua hết mấy bộ trước Bất Dạ Hầu, đêm nay xem cho thống khoái!”

“Ta cũng mua của Bất Dạ Hầu là bản của nhau, là một tập ngắn, một tiệm tạp hóa Giải Ưu!”

Sau khi bộ kịch hỏa này.

Nửa bầu trời không yên, rất nhiều người đã đuổi kịp phim truyền hình, đều đã mua bản này!

...

Vòng tròn.

“Phong truyền Thiên Quang này thật thảm a, chất lượng ngồi nổ phun lửa thật ra cũng không tệ, nhưng không nên theo A Lạc cùng theo Thiên Triệt một ngày, so sánh một chọi sẽ bị nổ chết a.”

“Cuồng bão kịch tở: Cấp bậc gì, theo ta cùng một ngày làm sao?”

“Kiến nghị bên trên kiểm tra xem diễn viên Cao Khải cường này, cảm giác không giống như diễn.”

“Ta bán cá ở chợ bán thức ăn, phát hiện gần đây khách hàng mua cá của ta đều rất lễ phép.”

“Ta còn có thể tiếp tục bão tấp không? Bộ thứ hai ta đều viết xong kịch bản, liền kêu Cương Cuồng Tiêu vượt ngục bão tấp!”

“Nói chuyện cười ở Âm gian, sau khi Cuồng Tiêu kết thúc, Cao Khải Lan phân biệt cho đại ca nhị đại tẩu Tiểu Long, Tiểu Hồ thay phiên mang bọn họ lên mộ, còn phải dành thời gian đến ngục giam dò thám tin tức Cao Hiểu Thần gì gì đó, cả ngày bận muốn chết (cẩu đầu).”

Rất nhiều người đánh đá.

Có vài tên khôn kiếp, thậm chí còn có rất nhiều người giao chiến với con chó của Cao Khải và An Hân.

...

Giới giải trí.

“Kịch Vương năm sau sẽ là ai?”

“Bất kể là ai đều phải sống dưới bóng râm cuồng phong bão táp, không nghĩ tới tỷ lệ thu thập được bộ phim này cuối cùng thật sự phá năm, đây là bộ phim tỉ lệ cao nhất thu nhận phá năm của bộ phim, nhưng ba bộ trước đó đều có khí chất siêu nhất tuyến diễn viên gia trì, bộ này là dựa vào thực lực cứng rắn mà đi vào!”

“Bây giờ các công ty lớn đều muốn hợp tác với Oánh Oánh!”

“Lúc trước muốn hợp tác tổng nghệ với bọn họ, bây giờ muốn hợp tác TV với bọn họ!”

“Chủ yếu là muốn hợp tác với Bất Dạ Hâu.”

“Bất Dạ Hâu hẳn là nên tiếp tục viết kịch bản đi, không biết hẳn kịch bản hạ bộ là gì.”

Đích xác.

Gần đây Giang thành được tất cả mọi người trong giới giải trí tôn sùng thành khách quý, nhưng người được hấp dẫn không phải là người đại diện cho Giang, mà là hai đòn sát thủ của Giao Bằng ——

Bất Dạ Hâu!

Cùng với kế hoạch thần bí của Bộ Ngạn!

Bởi vì nội dung của Lam toàn bộ đều xuất phát từ tay của hai người này!

Rất nhiều công ty đều cố gắng tìm ra chân thân của hai vị này, đáng tiếc không thu hoạch được gì, ai cũng không thể rời khỏi Giang Thành cùng Bộ Ngạn, tra được thân phận của hai con trâu lớn thần bí này.

...

Bên kia.

Theo lời Lâm Tri trắng nói tiếp nhau chế tạo ra nhiệt điểm, tài khoản chính thức trên Cực Quang cũng càng ngày càng nhiều chú ý, thậm chí có mấy người bắt đầu tự xưng là fan của công ty này!

“Cái công ty này thật biến thái a!”

“Đã ra hai cái tung tiền rồi!”

“Đầu tiên là làm ra “Ta là ca sĩ!”

“Bây giờ lại bày ra bộ kịch 《Cuồng Tiêu Tiêu》 kia!”

“Còn cả tên Oánh Oánh ta thích đọc nhạc dạo cũng không tệ, ép đồ ăn điện tử của ta, mặc dù nhiệt độ không bằng ca ca và bão táp, nhưng mỗi tuần đều ném thử thời gian ăn uống rất đắt đỏ.”

“Ngọa tào!”

“Nguyên lai những thứ này đều là Lam làm ra?”

“Đúng vậy, kế hoạch của hai công ty tổng kỹ thuật là do Nguyễn Cung làm, Bất Dạ Hầu cũng là biên bản và nhà thoại của Nguyễn Cung. Không ngờ rằng, dạo này xem phim truyền hình và tổng nghệ nóng nhất trên mạng đều là bút tích của công ty nhà này, ngoài ra rất nhiều người không biết, ca đàn có tên là Sở Từ, kỳ thật cũng là người của Nguyễn Cung, thực lực của công ty này không tầm thường.”

“Có chút lợi hại!”

“Kế hoạch tiếp theo của Dận Tộ là gì? Làm tổng nghệ hay là phim truyền hình? Đương nhiên mặc kệ phim truyền hình hay là tổng kỹ thuật ta đều thích xem, “Cấp xuất phẩm nhất định thuộc tinh phẩm!”

Trước đó rất nhiều người không biết.

Nguyên lai gần đây trên mạng phần lớn điểm nóng nhất đều liên quan đến Đồng Lu!

Mà trải qua cuồng phong bão táp nổ hồng cộng thêm sự tuyên truyền của Giang thành, Nguyễn Cung rốt cuộc chính thức nổi tiếng, hiện tại không chỉ trong nghề cũng biết công ty này lợi hại thế nào, ngay cả các bạn trên mạng bình thường cũng biết sự tồn tại của một công ty như thế.

Có điều Dận Chân quá thần bí.

Trên mạng có thể tra được tư liệu liên quan tới công ty mới này cũng không nhiều, hiểu biết của mọi người đối với Phù Huê gần như giới hạn ở việc chế tác nội dung và nhiệt độ.

...

Đỗ Minh Hàn là Ly Nhĩ Tư của Ly Ân.

Bộ Ngạn đại diện cho trợ lý của công ty Giang Thành.

Trước khi Đỗ Minh Hàn tiến vào công ty, đã nghe nói qua đại danh đầu tư của Nguyễn Cung.

Lúc ấy Đồng Lư có hai cái đại thủ bút:

Một là tiết mục dữ dội “Ta là ca sĩ Bĩ Thê” này.

Hai là bài mưu mưu tính kế 《Ca Thi Ngã Ái Khuyết》 - tổng nghệ nhiệt độ không tầm thường.

Đỗ Minh Hàn cực kỳ coi trọng tương lai của công ty này, cảm thấy công ty này sau này nhất định sẽ trở thành trụ cột vững vàng của tổng nghệ giới, cho nên hẳn không tiếc từ bỏ lời mời thứ ba, quyết đoán đầu tư.

Nhưng mà sau khi vào làm việc.

Đỗ Minh Hàn lại trợn tròn mắt.

Đã thành công làm ra hai bộ tổng nghệ, đầu tư cho các công ty lớn trong giới giải trí Tần Châu chú ý, thoạt nhìn như thế nào...

Pác nhỏ?

Kể cả địa điểm của công ty Tuyên Cơ cũng chỉ là một kỹ viện được viết chữ bình thường không có gì lạ, tốc độ mạng lưới của máy tính cũng tương đương bình thường mà!

Càng kỳ quái hơn chính là:

Ngoại trừ tài xế có chút chất phác bên cạnh Giang đại biểu kia, dường như toàn bộ Dận Hựu chỉ là một nhân viên trong chính mình?

Vị mưu kế thần bí kia của Nguyễn Cung đâu?

Đỗ Minh Hàn suýt chút nữa đã bị lừa, nhưng Giang Thành lại giống như đại biểu của người giả vờ, điểm ấy không phải là giả.

Cứ như vậy.

Đỗ Minh Hàn thành thành thật thật làm trợ lý Giang Thành, trong lòng nghĩ mình hẳn là phụ trách đại biểu thần thoại và Hoắc Nhĩ phối chế các loại công tác này, đúng không?

Nhưng mà cũng không phải.

Giang đại biểu thế mà lại để cho hắn phụ trách liên lạc với người của hệ thống thần thoại bên kia, kết nối với một bộ phim truyền hình tên là “Khuyết Cuồng Tiêu Tiêu”!

“Công ty của chúng ta không phải làm tổng kỹ sao?”

Đầu Đỗ Minh Hàn đầy dấu chấm hỏi, nhưng đại biểu của Giang chỉ bảo mình nghe sai bảo làm việc mà thôi.

Không có cách nào.

Đỗ Minh Hàn chỉ có thể ngoan ngoãn làm việc, nhưng trong lòng lại không nhịn được nghĩ:

Ở trong nhà như vậy làm sao có thể dựa vào các tác giả phổ thông, thật sự có tiền đồ sao?

Suy nghĩ này vẫn luôn cuộn tròn trong đầu Đỗ Minh Hàn, nhưng hắn cảm thấy nếu mình đã nhậm chức, bất kể sau này có đi hay ở, chỉ cần còn ở trong công ty này, nhất định phải làm tốt việc tay chân.

Thẳng đến...

Cuồng Tiêu đặc Hỏa ” Cuồng Tiêu Tiêu Thương” bỏ ra phẩm cấp!

Đỗ Minh Hàn sửng sốt, bộ phim này là hắn phụ trách đối tiếp, kết nối từng bộ với thần thoại, nhưng lại không biết nội dung cụ thể của bộ phim này, mà mình lại tự mình phê duyệt đóm lửa khắp mạng lưới, hồng thấu toàn bộ Tân Châu là một loại trải nghiệm như thế nào?

Tâm tình Đỗ Minh Hàn là lúc bay lên tận mây xanh!

Công ty này xem ra không đáng tin cậy, là bởi vì Chủ Bằng mới vừa khởi hành sáng tạo nghiệp, chính mình hiển nhiên đã tiến vào một nhà có nổi tiếng vô hạn!

Sau này công ty này tuyệt đối có thể bay lên!

Mà mình sẽ trở thành nhân viên cấp nguyên lão của Nguyễn Cung!

Cơ hội!

Đây là cơ hội quan trọng nhất trong đời hấn!

Mình nhất định phải tóm chặt lấy cơ hội duy nhất trong cuộc đời mình, Đỗ Minh Hàn thâm thè trong lòng, sau đó sẽ bắt đầu thiêu đốt chính mình...

Giang đại biểu phân phó cái gì, chính mình liền làm cái đó!

Giang đại biểu không phân phó, mình cũng phải sớm cân nhắc đối phương cần cái gì!

Công ty này cũng không vì mình vừa mới nhậm chức mà bị tháo khăn che mặt ra, nhưng bây giờ Đỗ Minh Hàn kiên định cho rằng, mình nhất định sẽ có một tương lai xán lạn!

...

“Làm trợ lý của Đỗ Minh Hàn này vẫn làm rất tốt, quan sát cho tới bây giờ ta khá hài lòng, sau này lo lắng dẫn hấn ra ngoài dự tiệc nhiều vào trong vòng, để cho tiểu tử này nhận được sự bồi dưỡng nhất định.”

Giang Thành mỗi ngày đều sẽ trò chuyện không công với Lâm Tri.

Lâm Tri trả lời: “Chờ khi hấn có thể tự mình đảm đương một chút thì có thể tiếp tục chiêu điểm người khác, vị trợ lý nhỏ nhà ngươi không có hiệu kỳ, trù tính của Giao Bằng là ai, Bất Dạ Hầu là ai vậy?”

“Hấn chắc chắn rất tò mò.”

Giang Thành vui vẻ nói: “Nhưng tiểu tử này rất thông minh, không chủ động hỏi, ta lại quan sát thêm một thời gian, nếu như không thành vấn đề, thì để cho hấn tiết lộ một chút thích đáng đi.”

“Ừm.”

Bây giờ Bộ Ngạn càng làm càng lớn, Giang Thành nhất định phải có người của mình trợ giúp.

Sau đó Giang Thành lại nói đến sự tình thiên quang, đùa giỡn nói: “Tô Triết sau khi xem xong kịch bản trước mấy tập chinh phục, đã hoàn toàn bị ông chủ chinh phục, nàng bắt đầu nói điều kiện với ta rồi.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch nói: “Lâm Khiêm muốn ba mươi phần trăm lợi ích của bộ kịch này, cái khác cũng mặc kệ, nếu Tô Triết chơi hỏng, sau này sẽ không dẫn cô ấy đi chơi nữa.”

Điều kiện lần này của Lâm Tri Bạch càng cao hơn so với thần thoại.

Bởi vì khi hợp tác thần thoại, Đồng Lư chưa có danh tiếng, vì lẽ đó mua thêm một ngàn vạn đầu tư vào.

Hiện tại Lâm Tri không muốn ném một phân tiền nào.

Thôi thì đổi kịch bản này cho Thiên Quang ba mươi phần trăm, chỉ cần thao tác của Thiên Quang không sai, bọn họ có thể kiếm được không lỗ!

Đương nhiên.

Lâm Tri Bạch vĩnh viễn không thiệt thòi, đây là lợi ích trực tiếp đưa ra nội dung, có thể mượn ba đại nhân lực vật lực đi làm tổng nghệ và phim truyền hình.

“Tiếp theo chúng ta có động tác mới sao?”

Hiện tại toàn bộ giới giải trí đều đang nhìn chăm chăm vào Bộ Ngạn, muốn xem công ty này tiếp theo sẽ tiếp tục làm kịch bản truyền hình hay là quay đầu lại làm tổng phễu.

“Tạm thời không có.”

Lâm Tri Bạch phải để cho Bộ Ngạn yên tĩnh một chút, hẳn muốn ở trong thần thoại cảm giác tồn tại, bởi vì bộ kịch này của Cuồng Tiêu rất hay chịu đánh giá tốt, cho nên gần đây bên Lâm Hi nhận được mấy lời mời, chữ A đọc sách duyên dáng. Nhi K K. Người này dùng lời của tỷ tỷ để nói là “Hết phận thống chế đơn phong mà tới”.

Lâm Tri Bạch quyết định để cho Bạch Đế tiếp chút công việc.

Ai bảo không ít tổ chức kịch bản Giáp Phương đều trực tiếp chỉ điểm danh cho những người lão sư như Bạch Đế để mời thần thoại giải trí, chịu trách nhiệm sáng tác phim thị rục rở của mình chứ.

A đúng rồi đúng rồi...

Trở về phải nghĩ biện pháp để cho “Sở Từ” cũng nhận được một vài đơn đặt hàng tương tự, coi như là Bộ Ngạn tiếp tục khai phá nghiệp vụ mới.

Nghĩ như vậy.

Lâm Tri Bạch đột nhiên nhận được nhắc nhở của hệ thống:

“Chúc mừng kịch bản Cuồng Tiêu Tiêu của ký chủ thu hoạch thành công, nhiệm vụ trường tuyển có tiến triển, đạt được điểm kỹ năng *1, xin kí chủ không ngừng cố gắng.”

Bảo đảm hoàn thành, tiếp theo là canh gác, ăn bữa tối không trắng liền bắt đầu viết ~

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 120: Đế vương chi ca Mạc Ngôn hướng bắc Thiên Hành Nhạn, bên cạnh có Nam Lục Nguyệt Bằng.

Tháng năm thuộc loại Cương Cường Tiêu, cho nên người xem đến tháng sáu mới đến, còn bao nhiêu di chứng, mở miệng ngâm miệng liền chơi “Trình độ nào cũng giống ta”.

Hôm đó.

Lâm Tri Bạch đi tới công ty giải trí Thần Thoại, vào mười bộ của tử tử, kết quả vừa vào cửa liền nhìn thấy một màn hình nhấp nhô, phía trên hiện ra bảng xếp hạng ngành nhạc.

Thứ nhất: Một bộ...

Thứ hai: Ba bộ

Thứ ba: Hai bộ.

Thứ tư: Lục bộ

Lâm Tri Bạch đứng thứ chín, thấy được Thập Bộ của tử tử.

Đối với điều này tử tử cười giải thích: “Đây là tiêu xảo công ty vì kích thích các ngành công tác xây dựng nên, mỗi tháng đổi mới một lần. Tháng mười chín chúng ta sẽ mở ra lần thứ chín, chủ yếu là Khúc đặt cho chúng ta.”

Lâm Tri Bạch gật đầu.

Tử tử ở trong văn phòng lấy ra một chồng văn kiện, “Đây là đơn đặt ra từ ngoại giới tìm người hợp tác, trước mắt tổng cộng bảy phần, người xem tìm một đơn nào mình cảm thấy hứng thú với người đó, còn lại ta từ chối là được, mọi người bây giờ đối với năng lực phối hợp của Bạch Đế rất xem trọng.”

“Để ta xem một chút.”

Lâm Tri Bạch ngồi trên ghế sofa trong phòng văn phòng Lâm Hi.

Lâm Hi rót cho hắn chén trà, thuận thế giới thiệu đơn giản một chút: “Trong này có tổng cộng bốn bộ phim truyền hình

muốn? Môn khuyến khích? Còn có hai bộ phim cùng một trò chơi.”

“Trò chơi?”

Lâm Tri Bạch hơi sững sờ.

Lâm Hi nói: “Người sẽ không cho rằng chỉ có rạp phim Điện Ảnh mới cần phối hợp đi, trò chơi cũng đang cần, bất quá lần này công ty trò chơi của người bỏ ra không nhiều tiền lắm, mới nguyện ý bỏ ra năm trăm vạn, không có những ảnh thị kia tài đại khí thô, chính người xem một chút đi.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch đem tất cả văn kiện đều nhìn một chút, phát hiện thù lao của những giáp phương này phần lớn đều ở khoảng bốn trăm vạn đến sáu trăm vạn...

Không đúng.

Thời điểm nhìn thấy một bản danh sách cuối cùng, ánh mắt Lâm Tri Bạch bỗng nhiên sáng lên: “Tử mô tả một bộ phim 《Vấn Thiên》 của Trương Bồi Hằng, tác phẩm đề tài của chiến tranh cần một bản ấn khúc nhân vật chính, ra giá tám trăm vạn?”

“Quả nhiên.”

Lâm Hi nhin không được mỉm cười nói: “Người xem trước không phải yêu cầu giáp phương, mà là giá giáp phương, cho nên ta mới cố ý đem danh sách Kỳ Vấn Thiên Cương này để ở cuối cùng, bất quá danh sách này ra giá cao nhất, độ khó cũng lớn nhất.”

“Vì sao?”

“Bởi vì đây là một bộ phim của Trương Bồi Hằng, Trương Bồi Hằng được xếp vào mười vị trí đầu trong số đạo diễn ở Tần Châu, được rồi thì thật ra chính là vị trí thứ mười, nhưng nói một chút đạo diễn đỉnh cấp Tần Châu cũng không quá đáng đi.”

Nói đến đây.

Lâm Hi dừng một chút, sau đó cảm khái nói: “Thật ra Trương Bồi Hằng sẽ tìm người làm khúc nhạc gây ấn tượng, cả bộ lạc

âm nhạc thần thoại chúng ta đều vô cùng giật mình, loại đạo diễn đỉnh cấp của Tần Châu này, điện ảnh phối nhạc thông thường đều là tìm Khúc phụ định chế, cho dù tài chính không có dư dả như vậy, cũng sẽ lựa chọn một ít người có địa vị gần gũi với Khúc phụ, so với những người này, Bạch Đế người còn non lắm.”

“Vậy tại sao hẳn lại tìm ta?”

Lâm Tri Bạch suy đoán lý do của đôi phương.

Lâm Hi bật cười: “Hai nguyên nhân, nguyên nhân thứ nhất là, trước đó Trương Bồi Hằng là giám chế của phim truyền hình thiên hạ bề nghệ, nguyên nhân thứ hai người lập tức hiểu rõ.”

“Ồ.”

Lâm Tri Bạch nghĩ tới, tự mình viết cho Khúc Nguyệt Quang vào bộ kịch bản kia.

Trương Bồi Hằng làm bộ kịch bản giám chế, hẳn là nhớ kỹ bài hát đó của mình từ ánh trăng 《Thủy Nguyệt》.

Lâm Hi nói: “Tóm lại chỗ tốt ở trong này, có lẽ không cần ta phải nhiều lời, nếu người có thể ăn được cái danh sách này của Trương Bồi Hằng, sau này chẳng những tìm người làm công thức thiết kế Giáp, mà giá cả cũng sẽ cao hơn, thậm chí chúng ta còn có thể trực tiếp làm theo tiêu chuẩn của ca khúc đó tám trăm vạn!”

“Vậy nhất định phải ăn được.”

Lâm Tri Bạch nhìn yêu cầu của kịch phương, muốn kiếm tiền phải kiếm lợi cũng phải lấy, nếu đôi phương là đạo diễn đỉnh cấp, vậy tất nhiên phải cố gắng hết sức thu được.

Kịch mới cần chính là Khúc gây ấn tượng.

Cái gọi là “Ấm tượng khúc” bình thường là nhằm vào hình tượng người nào đó cùng với bài ca đầu tiên đặc biệt sáng tạo ra có tính đặc biệt.

Mà hình tượng của khúc nhạc mang ấn tượng yêu cầu nhằm vào nhân vật này là...

Tần Thủy Hoàng!

Thì ra bộ phim này tên là ” “mược thiên cương”, chính là nói về cố sự Tần triều thôn tóm sáu nước, nam chính là thiên cổ nhất đế Tần Thủy Hoàng!

Mẹ nó.

Loại bản nhạc tạo ấn tượng này không dễ viết!

Nhưng hình như không cần tự mình viết?

Lâm Tri Bạch làm bộ suy nghĩ.

Lâm Hi nói: “Đây chính là nguyên nhân thứ hai mà Trương Bồi Hằng tìm người. Về ca khúc của Tần Thủy Hoàng, rất nhiều người đều đã thử qua nhưng không có ai thành công, hoặc là nói những ca khúc viết Tần Thủy Hoàng kia, không có một bài nào là được mọi người thừa nhận rộng rãi, cho nên danh sách về ấn tượng khúc này, không có bao nhiêu người thành danh nguyện ý tiếp, Trương Bồi Hằng tìm người hợp tác, hẳn là ôm ý nghĩ thử xem. Người nỗ lực hết sức là được rồi. Khó khăn khổng lồ định rất lớn, nếu như thật sự không có linh cảm, cũng không nên cưỡng ép sáng tác, bằng không rất dễ dàng phá vỡ chiêu bài của mình, đến lúc đó chuyện tốt đều biến thành chuyện xấu, người hẳn là hiểu ý tứ của tỷ tỷ đúng không?”

“Ta biết.”

Tần Thủy Hoàng quả thật không thể làm loạn.

Bởi vì thời gian của Lam Tinh bị Tần triều thống trị quá lâu, cho nên nhân khí của Tần Thủy Hoàng cũng vô cùng cao, địa vị của Tần Thủy Hoàng ở Địa Cầu kiếp trước còn cao hơn trong lòng mọi người, đặc biệt là với mảnh đất này của Tần Thủy Hoàng!

Dưới tình huống như vậy.

Nhạc đàn của Tần Châu đương nhiên có không ít người từng viết về ca khúc của Tần Thủy Hoàng.

“Có điều chúng ta đều nói miệng mọi người khó điều a, mỗi lần có được ca khúc như vậy đều sẽ gây ra một ít tranh cãi, chưa bao giờ xuất hiện qua một ca khúc mà tất cả mọi người đều hài lòng.”

“Cẩn thận suy nghĩ đi.”

Lâm Hi một lần nữa nhắc nhở cùng cường điệu nói: “Tất cả những người sáng tác qua nhạc khúc nhạc liên quan đến Tần Thủy Hoàng, cơ bản đều từng bị mắng, nhưng chưa hẳn là bài của bọn họ không được, chỉ là trong lòng mọi người đều có một hình tượng nhân vật của Tần Thủy Hoàng, mọi người miệng khó điều mà thôi.”

“Ta hiểu rồi.”

Lâm Tri Bạch cười cười, loại ca này có gì khó, ngắn ngủn vài giây đồng hồ, hẳn đã có ý tưởng rồi!

Anh đây?

Phi hồng?

Lâm Tri Bạch trong lòng âm thầm nói: “Máu đỏ cho ta định chế!”

Định đông.

Hệ thống xuất hiện.

Giây đỏ ứng hiểu ý của Lâm Tri Bạch: “Là phủ định một ca khúc liên quan đến đế vương?”

“Định chế!”

“Dừng lại.”

Chờ ước chừng mười giây.

Trước mắt Lâm Tri Bạch hiện ra chữ viết: 【Chúc mừng kí chủ thu được khúc nhạc 《Hương Thiên mượn năm trăm năm》 tí!”

A? A.

Lại là Nguyễn Cung mượn Trãi năm trăm năm?

Lâm Tri Bạch vô thức cho rằng bài này viết của Khang Hi, sau khi tiếp nhận bài này thì mới ý thức được, thì ra trong bài này có chút khó hiểu, thật ra bài hát này ban đầu là viết thành công, nhưng vì nguyên nhân không thể chống được mà bài của Trịnh Thành, lúc đó đúng lúc gặp 《Khang Hi vương triều》 Bó theo lệnh, vì vậy có người sắp sửa sửa đổi bài hát đặt lên đầu Khang Hi, dù sao bài này cũng rất tốt.

Thật giả một chút dưa nhỏ không biết, mọi người nhìn bản đồ nhất nhạc nhi.

Về phần ca đũa Tổ Long Tần Thủy Hoàng này có phù hợp hay không, Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút phát hiện giống như không có bất kỳ cảm giác gì trái với bình thường.

Bởi vì đây chính là một điển hình phi thường, cũng là bài ca Đế vương vô cùng hoàn mỹ!

Nếu như là bài thơ này...

Bài hát này là thỏa đáng rồi!

Nhiều bài ca viết Tần Thủy Hoàng như vậy đều bị mắng, nhưng không có nghĩa là Dận Hựu cho mượn năm trăm năm cũng sẽ bị mắng, dù sao bài này không có chính diện viết hình tượng đế vương, văn tự phần lớn chỉ là tương đối không rõ ràng, ca từ đồng thời thích hợp cho rất nhiều đế vương trâu bò, hưởng hồ bài này nhận thức ở thiên triều thật sự là quá cao, Lam Tinh cho dù bầu không khí văn hóa có khác biệt, sai lệch hẳn là cũng không lớn.

Ca đã có.

Tìm ai hát đây?

Lâm Tri Bạch nghĩ đến Trương Hi Dương.

Trương Hi Dương chính là thời điểm máu chột để trùng kích ca vương, lúc này lại cho hắn một bài 《Hương Thiên mượn năm trăm năm》, có lẽ có thể giúp hắn thành tựu ca vương, dù sao hiện tại có khả năng hắn chỉ kém một bước lâm môn, Lâm Tri Bạch không bằng hung hăng đẩy hắn một cái.

Lâm Tri Bạch không chút nghi ngờ:

Trương Hi Dương có thể hát bài hát này hay!

Nghĩ đến đây, buổi tối Lâm Tri về đến nhà, hắn bắt đầu làm nhạc đệm cho Nguyễn Cung mượn năm trăm năm.

...

Cùng lúc đó.

phim điện ảnh 《hỏi Thiên》 chủ kiến tạo nhóm.

Nhóm người này đột nhiên hướng đạo diễn Trương Bồi Hằng của Ngải Đặc.

“Trương Đạo hoặc là chúng ta đừng tìm người viết Tần Thủy Hoàng ấn tượng khúc, cái này quá khó khăn, nếu người xem bà nội không hài lòng nói không chừng còn ảnh hưởng tới phòng máy chẳng.”

“Đúng vậy a.”

Người xuất phẩm cũng nổi lên.

“Ta tra xét tất cả ca khúc viết Tần Thủy Hoàng, không có bài nào là mua của đại chúng, nhiều nhất chỉ là đánh giá hai câu viết cũng được nhưng còn chưa đủ loại, Tổ Long ở trong lòng Tần nhân địa vị quá cao, cho nên mọi người yêu cầu cũng hà khắc quá mức, chúng ta trực tiếp tìm người viết một khúc tuyên truyền thích hợp là được, khúc nhạc lưu lạc này quyết định rất mạo hiểm.”

Ấn tượng khúc là viết người cụ thể.

Yêu cầu tuyên truyền khúc liền rộng rãi hơn rất nhiều.

Chỉ cần nó phù hợp với chủ đề điện ảnh là có thể dùng.

Có điều Trương Bồi Hằng là đạo diễn đỉnh cấp, địa vị của tổ chức kịch cũng rất cao, cho nên cho dù là chế tác hay xuất phẩm đều phải trung cầu ý kiến của hắn.

“Ta đang suy nghĩ đây.”

Trương Bồi Hằng thật ra cũng cảm thấy hai vị này nói có lý.

Tuy rằng phương án hoàn mỹ nhất trong lòng Trương Bồi Hằng có người có thể viết ra một khúc nhạc hoàn mỹ, thích hợp với nhân vật Tần Thủy Hoàng, nhưng bài hát tạo ấn tượng này nếu như viết không tốt, sẽ có người phun, có người phun sẽ ảnh hưởng tới phòng thu hoạch sau này.

Vậy còn không bằng không viết đi!

Có điều người chế tác này của Bạch Đế hình như có chút thú vị. Trước đó hắn đã viết ” Nguyệt Quang “, cũng đã trình bày chủ đề của phương Giáp rất tốt.

Ngoài ra.

Tháng trước Trương Bồi Hằng đã đuổi theo một bộ phim truyền hình có lửa cháy đặc biệt, tên là Khâu Tiêu Tiêu Tiêu, còn đặc biệt điều tra người phụ trách giải trí là ai, kết quả lại khiến sợ phát hiện...

Bộ kịch nhạc phối hợp kia, dĩ nhiên cũng là do Bạch Đế kia làm!

Trương Bồi Hằng phát hiện mình càng nghe càng thích cách làm việc hợp với Bạch Đế này!

Cho nên Trương Bồi Hằng mới nghĩ đến, chip chip đọc sách là ảo diệu. S** Khắc ảo hoa, hạng mục đó có nên bảo Bạch Đế thử viết một bài về ca khúc của Tần Thủy Hoàng hay không...

Hiện tại tinh táo lại.

Trương Bồi Hằng cảm thấy đầu óc mình có chút nóng lên.

Loại bài ca đế vương này quá khó viết, huống chi Tần Thủy Hoàng còn là Thiên Cổ Nhất Đế, là một trong những đế vương vĩ đại nhất trong lòng người Tần Châu!

“Hoặc là đừng làm khó hần.”

Trương Bồi Hằng quyết định ngày mai sẽ gọi điện thoại ở bên kia thân thoại nói chuyện này.

S: hôm nay trước tiên tăng thêm 300 vé, dù sao một hơi hoàn thành không thực tế, nhưng có thể đảm bảo ít nhất mỗi ngày tăng thêm một canh, trạng thái tốt có thể thêm hai đến ba canh.

Hôm nay tăng thêm một canh, còn thiếu ba gia đình cùng chăm chỉ, hi vọng mọi người có thể làm cho nợ nần không công càng nhiều, hiện tại loại trình độ này thật không có nha lực nha!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 121: Cho Hường Thiên mượn năm trăm năm nữa, hiện tại Lâm Tri Bạch cũng đã thành thực rồi, tốc độ âm nhạc so với trước đây nhanh hơn không ít, lại mượn năm trăm năm kèm tấu của Nguyễn Cung đến tối khoảng mười một điểm, trong lòng vẫn còn một chút cảm giác tội ác, thời gian ngủ tựa hồ càng ngày càng chậm, có lẽ đã có kỷ niệm?

Khác với lúc trước chính là:

Lần này Lâm Tri Bạch không có cố ý kéo dài thời gian, giả bộ ca khúc sáng tác cần hao phí không ít tinh lực, hẳn hiện tại chính là thiên tài tác khúc người trong mắt tỷ tỷ, vậy không bằng đem biểu hiện của phần thiên tài này càng thêm rõ ràng một chút, cho nên buổi tối ngày hôm đó liền gửi ca khúc cho Trương Hi Dương.

Năm phút đồng hồ sau.

Hai người gửi tin nhắn.

Trương Hi Dương: “Đây là ca khúc có uy thế đế vương nhất mà ta từng thấy trong tất cả ca khúc này.”

Lâm Tri Bạch: “Bài ca đế vương cần thanh âm đế vương, vậy thì quyết định là Bì Bôi Khâu của ngươi, ngày mai chuẩn bị ghi hình thức đi.”

Trương Hi Dương: “Không thành vấn đề, nhưng Pikachu là?”

Lâm Tri Bạch: “Không quan trọng, buổi sáng ngày mai gặp mặt 8 giờ Khắc âm.”

Trương Hi Dương: “Được!”

Hai người nói dăm ba câu liền quyết định lần hợp tác này.

Ngày hôm sau Lâm Tri Bạch trực tiếp cầm Dận Hựu ngày hôm qua đã làm xong lên trời mượn năm trăm năm kèm tấu

tìm Trương Hi Dương ghi chép, hai người chui vào chuồng ghi âm, bận rộn cả buổi.

Giữa trưa.

Hoàn thành thu thập.

Tốc độ trước sau cực nhanh, hiệu suất cực cao.

Bởi vì tối hôm qua sau khi Trương Hi Dương nhận được ca khúc thì đã hoàn toàn nắm giữ, càng bởi vì sự hợp tác giữa Lâm Tri Bạch và Trương Hi Dương đã có ăn ý.

Cầm lấy thành phẩm đã được ghi chép xong.

Lâm Tri Bạch trực tiếp đi tới phòng làm việc của tỷ tỷ.

“Người đã đến rồi.”

Lâm Hi hôm nay mang theo một kính mắt cấp thấp, đang cúi đầu xử lý công việc, chú ý tới đệ đệ sau khi vào cửa cũng không quá nói: “Về phần người đứng đầu ấn tượng của Tần Thủy Hoàng có ý tưởng gì không?”

“Có rồi.”

Lâm Tri Bạch mở miệng nói.

“Ừm, không có ý tưởng cũng rất bình thường a, bài ca đế vương không phải dễ sáng tác như vậy, hướng chỉ là Tần Thủy Hoàng, chúng ta quay đầu lại chậm rãi...”

Chờ một chút!

Có ý tưởng gì?

Lâm Hi ngừng lại, buông công việc trên tay xuống, ngẩng đầu có chút ngạc nhiên nhìn Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Chính xác mà nói là bài hát đã được ghi lại xong, ta phát luôn hộp hộp hộp thành phẩm của nàng rồi, à? Mạnh Nhị? Nghe xem.”

“A?”

Lâm Hi trừng to mắt, trong lúc nhất thời đại não có chút thoải mái, đệ đệ làm sao có thể nhanh như vậy a?

“Linh cảm bùng nổ.”

Lâm Tri Bạch biết rõ tở tở đang kinh ngạc cái gì, hấn chỉ chỉ đầu óc của mình, người làm khúc thỉnh thoảng bộc phát linh cảm, quả thật có thể liền viết ra một bài hát hay chất lượng cao, đây là hợp tình hợp lý và hợp lý.

“Người cái này...”

Tở tở đang muốn nói gì nữa, điện thoại đột nhiên vang lên.

Nàng nhìn thoáng qua biểu hiện của Đế Tư, nói một tiếng “Trương Bồi Hằng” với Lâm Tri, sau đó liền không nhanh không chậm gọi điện thoại.

“Trương Đạo.”

“Là như vậy, đơn đặt hàng của “Vấn Vấn Thiên Khuyết” chúng ta không phải yêu cầu Bạch Đế viết một khúc nhạc gây ấn tượng liên quan tới Tần Thủy Hoàng sao, đêm qua ta ngủ không được một đêm, cảm thấy yêu cầu này quá khó khăn, cho nên chúng ta đem yêu cầu sửa lại một chút, để Bạch Đế viết một khúc truyền đơn là được, giá cả vẫn là cái giá này, phiền người thông báo một chút cho Bạch Đế lão sư.”

Điện thoại kia.

Trương Bồi Hằng nói vậy.

Lâm Hi biểu tình có chút cổ quái nói: “Nhưng bộ ấn tượng khúc liên quan tới Tần Thủy Hoàng kia, Bạch đế chúng ta đã viết xong rồi...”

Lâm Hi vừa dứt lời.

Điện thoại kia trong nháy mắt trầm mặc.

Mấy giây sau, giọng nói của Trương Bồi Hằng lại vang lên, giọng nói có hơi bùi tai: “Các người... Các người... Tốc độ thần thoại của các người nhanh như vậy?”

“Đây không phải là tốc độ thần thoại.”

Lâm Hi nhìn Lâm Tri Bạch đang cười tủm tỉm nhìn chăm chăm mình, khóe miệng mỉm cười.

“Đây là tốc độ của Bạch Đế.”

“Vậy người phái ta nghe một chút?”

Trương Bồi Hằng cảm thấy chuyện này có hơi ồn ào, để nhiều âm nhạc nhân như Tần Châu vò đầu bứt tai không đụng vào bài hát, Bạch Đế tùy tùy tiện tiện viết xong rồi?

“Chờ một chút.”

Sau khi tắt điện thoại, Lâm Hi trực tiếp mở ra bài hát đó, tìm được bài hát.

“Hương Thiên lại mượn năm trăm năm?”

Bài hát này khiến ánh mắt Lâm Hi hơi hơi sáng lên, sau đó nhanh chóng nghe một lần.

Nghe xong.

Lâm Hi hít một hơi thật sâu, nhìn về phía ánh mắt của Lâm Tri Bạch, giống như là đang nhìn một con quái vật.

“Người không phải âm nhạc thiên tài.”

Lâm Hi thở dài: “Người là yêu nghiệt a.”

Lâm Tri Bạch nhún vai, không nói lời nào giả vờ cao thủ.

Sóng này chính là vì hiệu quả trang bức, mới cố ý dùng tốc độ nhanh như vậy hoàn thành, bởi vì thân phận này của Bạch Đế về sau khẳng định còn có thể làm ra rất nhiều thao tác yêu nghiệt không hợp thói thường, cho nên phải để tỷ tỷ chậm rãi thích ứng, hiện tại xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm, tỷ tỷ đã bị chấn động rồi.

Trương Bồi Hằng kia sẽ thế nào?

...

Nghe nói Bạch Đế bên kia đã hoàn thành khúc nhạc gây dựng liên quan đến Tần Thủy Hoàng, Trương Bồi Hằng sau khi cúp máy có chút do dự.

Một mặt cảm thấy:

Bạch Đế này quả nhiên lợi hại, tốc độ viết nhạc quá nhanh, lẽ nào là linh cảm bộc phát sao, hay là hẳn thật sự có thể viết ra một khúc nhạc tạo ra một khúc không tệ?

Cũng không yêu cầu đặc biệt tốt.

Dù sao Khúc ấn tượng của Tần Thủy Hoàng đặc biệt khó tả, chỉ cần so với ca đàn đã có, viết ca khúc liên quan đến Tần

Thủy Hoàng còn tốt hơn.

Một phương diện khác lại khó tránh khỏi lo lắng:

Bạch Đê này có phải đang lừa gạt chính mình hay không, tưởng rằng ta làm bộ phim mà không hiểu âm nhạc à, phải biết rằng đơn đặt hàng này là Trương Bồi Hằng hôm qua mới phân phó kịch tổ phát đến giải trí thần thoại.

Nếu như là những ca khúc khác thì cũng thôi đi.

Đây chính là khúc nhạc gây ấn tượng liên quan đến Tần Thủy Hoàng a, bao nhiêu người vì viết ca khúc liên quan đến Tần Thủy Hoàng mà vô đầu bút tai văt óc lại không được, kết quả Bạch Đê không tới một ngày đã viết xong rồi?

Làm sao có thể?

Ngươi cũng quá nhanh đi!

Đương nhiên hai suy đoán này chỉ trong nháy mắt lướt qua trong lòng, rất nhanh Trương Bồi Hằng đã chẳng quan tâm đến mấy thứ này, bởi vì phía thần thoại giải trí bên kia đã phát ca khúc đến hộp ngọc của ông ta, nghe một chút thì biết ngay thôi.

“Hương Thiên lại mượn năm trăm năm...”

Trương Bồi Hằng vừa nhìn chăm chăm vào cái tên bài hát này, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng mình có chút sợ hãi!

Tê.

Góc độ thật tinh diệu!

Tần Thủy Hoàng hùng tài đại lược, nửa đời trước có thể nói là anh minh thần võ, nhưng tuổi già lại si mê theo đuổi trường sinh không cách nào tự kìm chế, còn triệu tập Phương Sĩ trắng trợn luyện chế cái gọi là trường sinh bất lão dược, điểm ấy người hơi hiểu chút lịch sử đều biết, từ góc độ này mà nói vị Tổ Long này xác thực là muốn “Hương Thiên lại mượn năm trăm năm nữa”, thực hiện khát vọng vĩ đại hơn của nó!

“Tiếng ca hay!”

Bất kể chất lượng của ca khúc như thế nào, ít nhất ca tên này đáng để chắc chắn, ý tưởng sáng tạo âm nhạc này của Bạch Đê cực kỳ tốt!

Đinh.

download hoàn thành rồi.

Trương Bồi Hằng lúc này ở nhà một mình, tâm tình thấp thỏm, chờ mong cũng lo lắng, trực tiếp điểm âm nhạc.

Nghe một chút xem.

tấu trước vang lên.

Nhạc khí hùng tráng phóng khoáng phối hợp cùng một chỗ, giống như kim qua thiết mã, đao thương kiếm kích giao kích, trong nháy mắt đem người kéo vào trong tình cảnh nào đó.

Sau đó.

Phôi bài vang lên.

Một phần giọng nói của chủ ca không mất đi vẻ nhu tình, Trương Bồi Hằng lập tức nhận ra đây là lời nói của Trương Hi Dương trong thần thoại.

Hắn biết ca ca này.

“Dọc theo ranh giới chập chùng ôn nhu, Bắc quốc và Giang Nam mà mình yêu thương, đối mặt với băng đao tuyết kiếm mưa gió đa tình, quý trọng vẻ vàng kim của trời xanh ban cho mình, làm người quyết can đảm làm người trên đất, làm người không sợ gian nguy, hào tình không thay đổi, năm này qua năm khác, làm người có khổ có ngọt.

Thiện ác tách ra hai bên...

Tất cả đều vì ngày mai trong mộng!

...”

Bên tai từng đợt tiếng ca truyền đến.

Trương Bồi Hằng ánh mắt hơi hơi mê ly.

Nghe tiếng ca nhìn bài thơ trước mắt, trong nháy mắt vào Tần Thủy Hoàng liền có vô số liên tưởng, nhất là câu “Thiện ác tách ra hai bên đều là ngày mai trong mộng, cuộc đời Tần Thủy Hoàng là hùng tài đại lược, cũng là cuộc đời tràn đầy tranh luận, có người nói hắn công phủ thiên thu, cũng có người nói hắn thống trị tàn bạo nghiêm trọng, bức bách bách bách bách dân tu trường thành, đốt cháy sách hồ Nho các loại,

nhưng người hiện đại trở lại sẽ phát hiện công tích của hắn là không thể nghi ngờ, có lẽ hôm nay, chính là “Ngày mai trong mộng” hắn?

Thời gian dần qua.

Âm nhạc trở nên hùng tráng, tiếng ca của Trương Hi Dương cũng càng thêm phóng khoáng, đây là bài hát năm trăm năm trôi qua của Côn Bằng, gần như trong nháy mắt đã đưa người đến thời đại chiến tranh kia!

“Nhìn gót sắt chịt suu suu~

Đạp khắp vạn dặm non sông núi!

Ta đứng ở đầu sóng đầu gió.

Nắm chặt nhật nguyệt xoay tròn!

Nguyện yên hòa nhân gian.

An thái bình mỹ mãn.

Ta thật sự còn muốn sống thêm năm trăm năm nữa!

Ta thật sự còn muốn sống thêm năm trăm năm nữa!”

Giờ khắc này Trương Bồi Hằng hoàn toàn ngây người, Bạch Đế không trực tiếp bỏ ca danh ‘Mượn năm trăm năm’ vào trong ca khúc, mà mượn giọng Tần Thủy Hoàng để hát: “Ta thật sự còn muốn sống thêm năm trăm năm nữa”, cảm giác tráng liệt trong thời đại ngay lập tức cũng có!

“Chính là cái này!”

Trương Bồi Hằng rùng mình một cái!

Nhất định là bài hát này không thể nào khác, ca khúc khác bao gồm cả ca sĩ cũng tuyệt đối không thể đổi. Giọng Trương Hi Dương phóng khoáng thâm trầm, vừa âm áp vừa có ý vực cực lớn, trong hương vị nam giới thuần túy không mất đi tự do, khiến người ta đồng thời cảm nhận được tình cảm trầm trọng, mị lực và không câu nệ, thể hiện khí phách một đời đế vương và hùng tâm tráng chí thể hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn, là khớp với ý cảnh bài này, Trương Bồi Hằng đặc biệt hài lòng!

“Khí thế lớn mênh mông!”

Đây không phải là ấn tượng khúc mà Tần Thủy Hoàng mình muốn sao?

Trương Bồi Hằng cảm thấy trong lòng tán thưởng, nghe bài hát này lại liên tưởng đến công lao vĩ đại của Tần Thủy Hoàng, hẳn cũng không cảm thấy có gì khoa trương hay là khoa trương chút nào, chính là muốn mượn thêm năm trăm năm nữa trời mới vực dậy, chính là muốn loại phóng khoáng khí thôn sơn hà này, cùng với sự mờ nhạt không thể làm gì được trong bài hát kia.

“Hay cho một Bạch Đê!”

Trương Bồi Hằng cảm thấy may mắn vì mình đã lựa chọn Bạch Đê, rặc đọc sách, Mị Khắc hoa văn. Sao đối phương lại có thể viết ra một bài ca đế vương gần như hoàn mỹ như vậy!

Lúc này.

Trương Bồi Hằng gọi điện thoại cho mọi người, “Lập tức truyền tin tức ra, tối nay chúng ta tám giờ tuyên bố Khuyết vấn Tần Thủy Hoàng ấn tượng khúc!”

“Người lấy đâu ra ca!?”

Người không chế đối diện bị hoảng sợ.

Trương Bồi Hằng cười nói: “Trước đây ta ủy thác thân thoại bên kia có thể làm được, ca khúc này ta đưa cho người, nghe xong bài hát của người thì sẽ hiểu ta lấy đâu ra sức mạnh.”

Trương Bồi Hằng mạnh mẽ mười phần!

Ai nói trong ca khúc của Tần Thủy Hoàng, không có tác phẩm thực sự ưu tú, bài “Hương Thiên mượn năm trăm năm” này chính là bài mạnh nhất trong những bài viết về Tần Thủy Hoàng!

Bảo hiểm đến canh thứ nhất.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 122: Nghiệt duyên của Bạch Đé và Chu Hàn cạm kiệt “Trương Bồi Hằng bị người bắt!”

Lâm Tri Bạch mới từ công ty về đến nhà liền nhận được tin tức từ tỷ tỷ gửi tới, khoe miệng không khỏi lộ ra nụ cười vui vẻ kiêu chề, sau đó chữ hỏi:

“Phát bao giờ?”

Lâm Hi trả lời: “Bọn họ rất bức thiết, buổi sáng tám giờ đêm nay sẽ phát, thời gian này để an bài tiến cử.”

Tám giờ?

Lâm Tri Bạch nhìn thoáng qua thời gian trên điện thoại. Bây giờ là một giờ chiều, còn có bảy giờ đồng hồ để mượn Dân Chân năm trăm năm nữa sẽ chính thức tuyên bố.

Nghĩ đến đây.

Khoe miệng Lâm Tri mỉm cười không khỏi càng sâu.

Hắn vì sao lập tức thu xếp bài hát này, chẳng lẽ là vì trang bức cùng tỷ tỷ?

Đương nhiên là như vậy...

Nhưng không chỉ như thế, đừng quên hôm nay chính là số hai tháng sáu, nếu hôm nay lại tuyên bố bài này, vậy Lâm Tri Bạch có thể chạy bộ tham gia thi đấu Bảng vào ngày tháng này, thời gian vô cùng đầy đủ, dù sao Bạch Đé chạy bộ vào trận như vậy cũng không phải một hai lần.

Chủ yếu là Lâm Tri Bạch suy nghĩ:

Sở Từ xuất đạo muộn hơn một chút liền phát hai bài hát, tốt xấu còn giành được quán quân trong hai lần thi đấu Quý bảng.

Lại nhìn Bạch Đé, không cần biết nguyên nhân là gì, dù sao xuất đạo lâu như vậy rồi, ca khúc tính toán đầy mình cũng thêm sáu, bảy bài, kết quả tổng cộng mới lấy được quán quân của ba lần so tài Quý bảng, đây không phải là làm mất mặt hệ thống sao?

Đó là nguyên do.

Lâm Tri Bạch muốn dùng danh tiếng Bạch Đế giành được quán quân thi đấu Quý bảng tháng sáu, đây mới là nguyên nhân khiến hắn vội vã muốn nắm được Trương Bồi Hằng.

Về phần Dận Hựu Hương Thiên mượn năm trăm năm có thể giành lại quán quân bảng thi đấu hay không?

Lâm Tri Bạch cảm thấy vấn đề không lớn.

Hắn còn cố ý xem tình hình chiến đấu hiện tại của Thi Hội Bảng, hiện tại xếp hạng thứ hai trên bảng thi đấu, đều là ca sĩ trên một đường của Tần Châu, chất lượng của hai ca sĩ tươi mới này quả thực rất bình thường!

Đáng nhắc tới là.

Đêm qua khi Giang Thành biết được Lâm Tri Bạch có ý ở thi đấu Quý bảng tháng này chạy bộ vào sân, còn cố ý vì thế gọi điện thoại cho hắn, phân tích một chút tình hình chiến đấu trước mắt:

“Đây là cơ hội để nhặt nhanh!”

Giang Thành cực kỳ khẳng định: “Vì danh sách thứ nhất và số liệu thứ hai của Nguyệt thi đấu này biểu hiện thái bình, bài ông chủ này hoàn toàn có thể giết chết hai vị đệ nhất này từ không trung!”

“Người tự tin đến vậy à?”

Lâm Tri Bạch bật cười, Giang Thành này thậm chí còn chưa từng nghe qua Dận Chân mượn thêm năm trăm năm, cũng đã là một bộ dạng tràn đầy lòng tin.

“Không cần nghe.”

Giang Thành cũng nở nụ cười theo: “Năng lực của ông chủ thứ nhất ta biết, người tấu chương mới nhất là Trương Hi Dương. Lão Trương bây giờ là ca sĩ Nhất Tuyên, thậm chí còn mạnh hơn một ca sĩ nhiều. Nói là chuẩn Ca Vương không quá phàn đi, người kiêu ngạo quá đáng thì trực tiếp từ không trung đứng đầu lại có gì khó?”

“Có đạo lý.”

Thật ra không cần Giang Thành phân tích, Lâm Tri Bạch cũng cảm thấy mình có thể chạy bộ vào trận, trực tiếp nhặt sắt tên quán quân thi đấu Quý bảng tháng này.

Bất quá Lâm Tri Bạch cùng Giang Thành đều xem nhẹ một vấn đề.

Tất cả mọi người nhìn ra được thi đấu Quý bảng tháng này có chút gà ăn mổ lẫn nhau, vậy chỉ có hai người bọn họ chú ý tới đây là cơ hội nhặt nhanh sao?

Buổi chiều cùng ngày.

Hai điểm ba mươi.

Ca Vương Chu Hàn đột nhiên biến thành một động thái: 【 【 tám giờ ca mới hiện chạy vào, thích đột nhiên xuất hiện bất ngờ cùng bất kỳ kỳ kỳ kỳ kỳ kỳ ngộ như vậy. 】

Chu Hàn muốn phát khúc hát!

Lâm Tri Bạch cũng nhận được tin tức này một lần nữa ở Giang Thành vội vàng gọi điện thoại mới biết được tin này ——

“Người nói là Chu Hàn muốn tuyên bố bản ca khúc tám giờ đêm nay?”

“Đã xác định rồi.” Giang Thành bất đắc dĩ nói: “Cực quang phát sinh động thái, tối nay tám giờ chạy bộ vào sân, chúng ta đồng thời tuyên bố theo chúng ta.”

“Hắn tốt xấu gì cũng là một ca vương.”

Lâm Tri bĩu môi nói: “Làm sao cũng học chúng ta nhặt chỗ tốt?”

Giang Thành cười khò nói: “Dù sao cũng là vinh dự của quán quân thi đấu Quý bảng a, cho dù sau này ca vương ca cũng quan tâm, bởi vì những ca vương ca này sau này nếu trường kỳ không cầm quán quân thi đấu Quý bảng mà nói, danh sách và quyền lực của ngôi sao sẽ bị giảm xuống, thậm chí có khả năng rơi ra siêu tuyến.”

Hóa ra là thế.

Sau khi Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cảm thấy vấn đề cũng không phải quá lớn, thứ nhất là Dận Chân lại mượn năm trăm năm của Liễn Cung là phi thường tốt, thứ hai

lần này Bạch Đế lần này là Trương Hi Dương hoàn toàn nổi danh!

Dùng lời của Giang Thành mà nói:

Hiện tại Trương Hi Dương chính là chuẩn Ca vương!

Cách biệt giữa Hi Dương và ca sĩ Chu Hàn Tẫn thì không tính là lớn.

Chỉ cần mình có lợi thế lớn hơn một chút về phương diện khúc nhạc, hoàn toàn có thể bù đắp cho Trương Hi Dương một chút hoàn cảnh xấu!

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch yên lòng.

Đối mặt với Chu Hàn, hắn vẫn có ưu thế về tâm lý, dù sao lúc trước mình và đám người Tôn Cốc đều thắng đối phương.

Giang Thành cũng rất nhanh phân tích rõ ràng tình huống.

“Ông chủ, ta bỗng nhiên cảm thấy người hoảng sợ đêm nay hẳn là Chu Ca Vương. Hắn không biết Bạch Đế và Trương Hi Dương sẽ tuyên bố bài hát mới. Vậy hắn thắng là chuyện đương nhiên, dù sao người ta cũng là ca vương. Vậy nếu hắn ta thua... Chậc chậc...c...chậc chậc...c...ch.c...chậc...ch...”

Nói đến phần sau.

Giang Thành phát ra tiếng líu lưỡi ý nghĩa mơ hồ.

Mà Lâm Tri Bạch thì đang đợi sự sắp xếp kịch liệt của Kỳ Vấn Thiên Cương, bọn họ bên kia hẳn là mau tuyên bố tin tức của khúc nhạc ký này đêm nay tuyên bố rồi.

...

Trên mạng có rất nhiều người chú ý đến bộ phim Thiên Cương, không chỉ vì Trương Bồi Hằng xếp vào hàng top 10 của Tân Châu, mà còn bởi vì bộ phim này đều là vai chính, diễn viên siêu cấp, lực hiệu triệu cực kỳ khủng bố.

Buổi chiều hôm nay.

Ba điểm mười điểm.

Tất cả mọi người quan tâm bộ phim này chú ý tới một tin tức như vậy: 【(Tất cả các âm nhạc lớn ở tám giờ đêm nay, các âm nhạc lớn ở Tần Châu sẽ truyền về tương đương với “Tần Thủy Hoàng” và “Ninh Vấn Điện Bí”, hình ảnh phim Thiên Lam, người sáng tác từ khúc là lão sư của Bạch Đế, người trình diễn kịch chương là Trương Hi Dương! 】

Xoạt xoạt!

Tin tức vừa ra!

fan cuồng xôn xao!

Khúc gây ấn tượng liên quan đến Tần Thủy Hoàng?

“Ta nói “Tranh Vấn Thiên Khuyết tổ kịch sao lại dừng mãi như vậy nha, nhiều âm nhạc như vậy người đều viết cho Tần Thủy Hoàng ca khúc liên quan, mỗi lần đều là khen chê không đồng nhất tranh luận, làm cho hiện tại đã không ai dám viết vị hoàng đế liên quan ca khúc này rồi, Trương Bồi Hằng sẽ không sợ?”

“Có phải hay không? Duy Tư Nhĩ Mộng hốt hoảng nhặt xương lão tâu?”

“Dù sao ca khúc cũng do Bạch Đế viết.”

“Bạch Đế bịa từ tác giả.”

“Ta cảm giác năng lực phối hợp của Bạch Đế vô cùng mạnh, những người từng xem bộ phim ” bão táp táp” này đều hiểu, có lẽ hẳn thật sự có thể viết ra một khúc nhạc đệm ấn tượng không tệ của Tần Thủy Hoàng?”

“Khúc ảnh hưởng không tệ?”

“Không phải ta nghi ngờ năng lực của Bạch Đế, nhưng viết ca khúc của Tần Thủy Hoàng, nếu như vền vẹn chỉ là không tệ, khẳng định là không có biện pháp phục chúng.”

“Trương Hi Dương biểu diễn ca khúc?”

“Ta rất thích Trương Hi Dương, trong ca ca của ta bị hẳn quần phân, nhưng chắc chắn hẳn muốn hát bài liên quan đến Tần Thủy Hoàng đúng không, đây là một chuyện vô cùng mạo hiểm.”

“Ai.”

“Ca phim thành thành thật thật toàn bộ khúc tuyên truyền không phải được rồi sao, vì sao phải viết một bản nhạc mang ấn tượng cá nhân của Tần Thủy Hoàng a, là chuyện tốn công vô ích.”

Được rồi.

fan không có ác ý, chỉ lo lắng chuyện này sẽ xảy ra nghi vấn, dù sao trước kia hát ca khúc của Tần Thủy Hoàng nhiều như vậy, vốn không có một bài nào khiến dân chúng Tần Châu hài lòng, cho nên thứ đồ chơi này hiện tại tất cả mọi người đều không thích đụng vào, nhưng Trương Bồi Hằng hết lần này tới lần khác không tin cái trò tà đạo này, còn tìm được Bạch Đế gần đây bởi vì năng lực phim phối nhạc truyền hình được khen ngợi hợp tác.

Rất nhanh các bạn trên mạng cũng chú ý tới tin tức này.

Dù sao bộ phim Phù Ván Thiên Cương này cũng là bộ phim mà đạo diễn Trương Bồi Hằng hợp tác với hai diễn viên cấp bậc siêu cấp.

Sau đó khúc nhạc lại có quan hệ với Tần Thủy Hoàng.

Đối tượng hợp tác của phim khúc gần đây còn là Bạch Đế - người mà gần đây hợp tác vì 《Cuồng Tiêu Phó》 lại được các ngành sản xuất nội ngoại rộng rãi tán thành.

Cùng với Trương Hi Dương dựa vào “Ta là Ca Tử” triệt để đổ lên.

Có thể nói nếu tổ nhiều thì nhanh chóng trở thành tin tức nóng hơn internet cũng rất bình thường.

Trên Cục Quang Đài.

Có người chửi bới: “Đã bao lâu rồi không có ai dám đụng đến ấn tượng khúc của Tần Thủy Hoàng rồi, thật sự là một người dám nghĩ, một người dám viết, một người dám hát a.”

Chỉ nghĩ đến những tổ kịch.

Dám viết là Bạch Đế.

Người dám hát chính là Trương Hi Dương.

“Trọng yếu bộ phim Thiên Cương này, bộ phim này chính là Lưu Chân bộ do Tần diệt sáu nước, trạm gác của Tần Thủy

Hoàng là đặc sắc nhất.”

“Nói thì nói như vậy, nhưng không ai có thể viết ra ấn tượng khúc của Tần Thủy Hoàng.”

“Ca khúc của Tần Thủy Hoàng hoặc là một lời khen ngợi lấy lòng, thông thiên ca tụng công tích vĩ đại của hắn, hoặc chính là ra vẻ phóng khoáng kỳ thực nội dung trống rỗng vô cùng, chỉ có thể nói là tác phẩm nét giã, căn bản không đạt được tiêu chuẩn trong lòng mọi người, bởi vì tiêu chuẩn của mọi người là kinh điển a, nếu viết bài hát của Tần Thủy Hoàng không đủ kinh điển thì cũng đừng lấy ra.”

“Kinh điển làm sao dễ dàng xuất hiện như vậy a.”

“Được xưng là ca khúc kinh điển, một năm cũng không ra được mấy bài, chớ nói chi là viết văn bản mệnh đề này của Tần Thủy Hoàng.”

“Không phải nói Bạch Đế rất am hiểu chế nhạc sao?”

“Y lúc trước viết 《Nguyệt Quang》, chính là khúc nhạc định chế bối cảnh Chiến quốc à, viết rất tốt!”

“Chuyện này không giống như vậy, việc này là khúc truyền đơn, cũng không phải là Tần Thủy Hoàng hát.”

“Chính là yêu cầu của các người quá cao, khiến cho rất nhiều âm nhạc mọi người đều không thể động tay động chân, nên khoan dung một chút để cho nhạc đàn thử nhiều một chút.”

“Ta cũng nghĩ như vậy.”

“Nghe một chút đi, dù sao tám giờ thì tuyên bố, yêu cầu của ta không hà khắc như vậy, không đến mức khó nghe là được.”

...

Mà đàn nhạc lúc này.

Bên trong vòng có rất nhiều người giờ phút này đang tán gẫu tin tức về Chu Hàn vào đêm nay tuyên bố bài ca mới.

“Cừ thật.”

“Chu Hàn cũng bắt đầu học được bài hát mới ở số hai hả?”

“Người che kín danh tính của Chu Ca Vương, ta còn tưởng rằng là Bạch Đế chứ.”

“Ha ha, thứ Bạch Đế thích chơi nhất chính là kiêu chạy bộ vào sân này.”

“Tên Chu Hàn này bị Bạch Đế truyền nhiễm hết rồi hả?”

“Có lẽ Chu Ca Vương muốn nhân cơ hội này nhật được quán quân thi đấu Quý bảng, tháng này thi đấu Quý bảng có chút gà gáy lẫn nhau, số lượng đầu và con số hai quá thấp, lúc này một ca vương chạy bộ vào sân hoàn toàn có thể đứng đầu không, thuận tiện còn có thể kiếm được một chút chỉ tiêu và quyền trọng của bảng xếp hạng ngôi sao xếp hạng, cứ sao mà không làm chứ.”

“Cũng phải, Hoan học trò nấn bóp. Kỹ nhân ma sát nhiều rồi. Sái hồi hồi.”

“Ôi ôi ôi chao!”

“Xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Các người mau xem thông báo của tổ đoàn ” Vân Thiên Cương”!”

“Bạch Đế ca khúc mới năm giờ công bố? Ca pháp hợp tác là Trương Hi Dương? Trao hỏi kịch bản của Thiên Cương Khúc Tàn Thủy Hoàng đã định ra!?”

Mẹ của con ơi!

Có rất nhiều cái buff!

Nhưng có phải Bạch Đế và Chu Hàn đều có duyên phận quá lớn rồi không?

Hình như đây là lần thứ ba hai người bọn họ chạm mặt trên bảng thi đấu...

Bảo hiểm canh thứ hai, còn có một cái canh hai, trước mười hai điểm tuyệt đối làm được, đã viết hơn một ngàn chữ ~!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 123: Kinh điển Bạch Đế và Chu Hàn gặp nhau là lần thứ ba đúng không?

Có người không quá xác định, còn đặc biệt tại bên trong quần chúng hỏi một câu, sau đó liền có một đám tiên bối khoa phổ, mọi người như lòng bàn tay.

“Vâng.”

“Bạch Đế năm ngoái vừa xuất đạo, bài hát đầu tiên đã ngói ngoai ngoai ngoai kia, liền đụng phải Chu Hàn Tần!”

“Sau đó Bạch Đế viết nguyệt quang lần thứ hai đụng phải Chu Hàn Tần.”

“Lần đầu tiên Chu Hàn tận thắng hiểm, lần thứ hai Chu Hàn thất bại thảm hại, dứt bỏ sự thật, chiến tích xem như năm năm.

“Làm ca với nhạc nhân không có gì hay hơn chứ?”

“Đúng là như vậy không sai, nhưng duyên phận hai người bọn họ có chút tuyệt không thể tả.”

Nhưng mà không sao.

Lâm Tri Bạch muốn nhặt một cái lọ.

Chu Hàn cũng muốn nhặt được cái lọ này.

Hai người là có ý nghĩ giống nhau như đúc mới có thể trùng hợp đụng phải nhau như vậy, ví dụ như hai tên trộm nhìn trúng một gia đình phú quý, còn mẹ nó chọn cùng một buổi tối động thủ.

Quá trùng hợp!

Có điều rất nhanh mọi người đã không để ý đến loại trùng hợp này, ca đàn Tần Châu là không sai, nhưng ca khúc về sau tổng cộng chỉ có vài người như vậy, mỗi năm đụng phải mấy lần cũng là chuyện bình thường, lúc này mọi người càng chú ý đến chủ đề ẩn tượng của bài ca Bạch Đế này hơn.

“Tần Thủy Hoàng?”

“Cừ thật.”

“Bạch Đế từng sống rất được như ý à?”

“Viết trí nhớ cho Tần Thủy Hoàng, để cho cuộc sống có thêm chút gọn sóng?”

“Ca Tần Thủy Hoàng cũng có thể tùy tiện viết mà, trước kia có quá nhiều người ăn qua phương diện này rồi, người xem bình luận trên mạng, bài hát này hẳn còn chưa tuyên bố đâu, trên bình đài Cực Quang đã có chút tranh cãi rồi.”

“Nhưng vấn đề không lớn.”

“Nhiều nhất chính là bạn trên mạng không muốn nể mặt.”

“Quan trọng là yêu cầu của Võng đạo hữu đối với khúc ấn tượng của Tần Thủy Hoàng là phải kinh điển, giống như ca khúc kinh điển là rau cải trắng thì có.”

...

Bên kia.

Chu Hàn phát hết động thái, ôm nữ nhân Lý Tiêu rất đẹp: “Trước kia ta luôn theo đuổi dữ liệu Độc Nguyệt Công Nha hoàn mỹ, cho nên đều hát ở đầu tháng mới bắt đầu. Nhưng Bạch Đế đã cho ta linh cảm. Ai nói nhất định phải có ngày phát ca. Hạng tư Quý bảng có thể chạy bộ vào sân, số bốn số bốn phát ca đều có thể làm được, chỉ cần có thể giành được quán quân thi đấu Quý bảng, sáng tác càng muộn, chẳng phải càng có vẻ ta lợi hại sao?”

“Vậy sao người không dứt khoát gửi tóc cuối tháng?”

Lý Tiêu trừng mắt: “Bài hát mà Bạch Đế đưa ra chính là bài hát cuối tháng.”

Chu Hàn cười tủm tỉm nói: “Cho nên tháng trước hẳn chưa giành được hạng nhất, lần đó là ta thắng Bạch Đế!”

Lý Tiêu suy nghĩ một chút rồi nói: “Hình như người rất thích cường điệu? Mi? Vượt qua Bạch Đế một lần.”

“Có không?”

“Không có sao?”

“Tuyệt đối không có.”

Chu Hàn dùng sức lắc đầu nói: “Cái này có gì đặc biệt, giống như thắng Bạch Đế là chuyện rất giỏi vậy, đối với ta mà nói chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể.”

Dừng một chút,

Chu Hàn hơi cất cao giọng nói: “Lần sau gặp được Bạch Đế, ta vẫn có thể thắng hắn.”

“Thật sao?”

Lý Tiêu đang nghiêng người chơi điện thoại, nghe được câu nói này của Chu Hàn, biểu cảm có chút cổ quái nói: “Vậy không nên chờ lần sau, hai người các người tối nay tám giờ ngủ cùng nhau...”

Nói xong.

Lý Tiêu đưa cho Chu Hàn xem hết tin tức Bạch Đế mới ca khúc.

Chu Hàn sau khi nhìn thấy tin tức này thì trong lòng giật thót, cảm giác cả người trở nên khẩn trương khó hiểu, thân thể có chút cứng ngắc.

Làm thế nào mà đêm nay Bạch Đế lại phát âm!

Có điều sau khi chú ý tới đề tài bài hát mới của Bạch Đế, thân thể căng chặt của Chu Hàn dần dần thả lỏng xuống.

Thì ra là do tự mình làm.

Khúc đàn định chế rất khó viết.

Bạch Đế cũng không thể mỗi lần bảo đảm mình có thể viết ra Nguyệt Quang được không?

Đừng nói lần này Bạch Đế muốn sáng tác cho cá nhân Tần Thủy Hoàng có ấn tượng khúc, loại ca khúc này bạn trên mạng cơ bản sẽ không mua.

Trừ phi hắn có thể ra kinh điển!

Bất quá kinh điển là nghĩ ra có thể ra sao?

Mặc dù bài hát này cạnh tranh Quý bảng với hắn cùng thời, nhưng Chu Hàn lại không lo lắng, thậm chí còn cười nói:

“Vậy lần này ta thắng hắn!”

Mặc dù có chút lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, dù sao Bạch Đế bên kia là định chế lại là ấn tượng khúc của Tần Thủy Hoàng, nhìn bài ca này thế nào cũng rất khó xuất sắc, nhưng lần trước Chu Hàn bại bởi Bạch Đế sau này rất muốn thắng trở về, quan trọng nhất là phải tìm lại một chỗ ăn ở trước mặt bạn gái, bằng không sẽ mất mặt biết bao?

Càng đừng nói...

Người biểu diễn bài biểu diễn này là Trương Hi Dương!

Chu Hàn vẫn không quên bài hát của mình mà Trương Hi Dương hát lúc trước, kết quả là rất nhiều người nói chuyện nha hoàn hát tốt hơn mình.

Khà khà khà.

Không phải cơ hội báo thù đã tới rồi sao?

Vẫn là hai kẻ thù cùng tới!

Lý Tiêu cũng nở nụ cười theo. Mặc dù cô rất thích bàn của nam nhân lừa đảo, nhưng cũng sẽ không chơi đùa mãi, có đôi khi nên tăng bốc thì nâng lên.

Tỷ như đêm nay.

Lý Tiêu Minh biết bài hát đó và bài hát của Bạch Đế là khúc hát có liên quan đến Tần Thủy Hoàng, đại chúng trên cơ bản sẽ không quá mua bản, người ta chỉ là hoàn thành nhiệm vụ giúp mới định ra mà thôi, cho dù Chu Hàn có thắng cũng không thể nói rõ được gì, nhưng Lý Tiêu vẫn không chỉ ra điểm này, còn ra vẻ đồng ý nói:

“Hai người chia năm năm, lần trước hấn thắng người, lần này người thắng hấn.”

Không có chút hư thoát nào!

Chu Hàn nghe xong thì rất vui vẻ, cứ kẹt ở trên giường như vậy, sống cùng Lý Tiêu cả một buổi chiều ngọt ngào.

Rốt cuộc!

Bầu trời đã tối đen!

Tám giờ sắp đến.

Lý Tiêu nói: “Bạch Đế và Trương Hi Dương muốn tuyên bố bài ca mới, nghe một chút không?”

“Được rồi.”

Chu Hàn không để ý nói.

Tí tách.

Tí tách.

Năm mươi tám phần.

Năm mươi chín phần.

Tám giờ tiến đến.

Dưới tác phẩm cá nhân của Bạch Đế, Lý Tiêu nhìn thấy một bài ca mới tên là ‘Hương Thiên’ mượn năm trăm năm.

“Bài hát này thật khí phách!”

Lý Tiêu không nhịn được tán thưởng một câu.

Chu Hàn chụm đầu nhìn lại, sau đó gật đầu nói: “Bạch Đế văn chương rất lợi hại, hẳn nói câu cực quang sô sách, cũng đều là kiểu văn nghệ...”

Thanh âm của Chu Hàn dừng lại.

Lý Tiêu bõn cọt: “Người còn chú ý tới hẳn? Chút nhỏ quan tâm tới hẳn chắc?”

Chu Hàn ho khan một tiếng: “Tay trơn tuột, lười hủy bỏ mà thôi...”

“Nghe một chút đi.”

Lý Tiêu hiểu rất rõ Chu Hàn đang mạnh miệng, đôi khi lại cảm thấy rất đáng yêu.

Trong điện thoại di động.

Tiếng ca của Trương Hi Dương vang lên.

Ban đầu Chu Hàn còn đánh giá.

“Trước đó người nói Trương Hi Dương này hát công không tệ, ta cảm thấy cũng chỉ có vậy thôi, chỉ mới đoạn vừa rồi ta có thể xử lý tốt hơn hẳn...”

Hắn bình luận rồi bình phẩm.

Chu Hàn im lặng.

“Nhìn gót sắt đập khắp vạn dặm non sông, ta đứng ở đầu gió mũi sóng nắm chặt nhật nguyệt xoay tròn, nguyện yên hoà nhân gian an ổn thái bình mỹ mãn, ta thật sự còn muốn sống thêm năm trăm năm...”

Tiếng Đế vương!

Khắp gian phòng vang vọng.

Lý Tiêu cảm thấy động tác ôm Chu Hàn càng lúc càng lớn, càng lúc càng dùng sức, càng lúc càng chặt...

“Ôi!”

Nàng nhỏ giọng kinh hô, thuận thế ngừng truyền thông, nhìn Chu Hàn nói: “Người làm ta đau.”

“Xin lỗi.”

Sắc mặt Chu Hàn có chút không thích hợp, giống như là gặp quỷ vậy.

Lý Tiêu biết Chu Hàn đã nhận được kích thích không nhỏ, bài ca này ngay cả nàng cũng cảm thấy có chút kích thích, vì vậy nhẹ giọng an ủi nói: “Thật ra người cũng rất lợi hại, chỉ là tên Bạch Đế này hình như có chút, khụ, chỉ là bài này có chút...”

Hơi mạnh?

Lý Tiêu không xác định được hình dung này có chuẩn xác hay không, suy nghĩ một chút cô mở miệng lần nữa: “Hay là lần sau chúng ta tiến hành tránh né hấn? Tuy ta biết rõ người với Bạch Đế năm năm mở, nhưng cũng không cần thiết dây dưa với hấn đúng không?”

Tránh hấn?

Dây dưa với hấn?

Chu Hàn muốn khóc.

Đây không phải ta muốn tìm hấn, ta thật sự không muốn dây dưa, là hấn tới tìm ta, hấn muốn dây dưa với ta a, thật sự là muốn mạng già mà. Bạch Đế này cũng thật là, sao còn đuổi theo mình thế này, ta với người có thù gì oán gì chứ, người bày ra kiểu này với ta!

Không phải là thắng người một lần thôi sao?

Đều báo thù một lần còn chưa đủ sao? Làm sao lại tới một lần nữa chứ!

Bài ca này làm sao người có thể viết ra được? Ca này sao người cũng viết ra được vậy? Sao một lần đánh ta liền để loại bài hát cấp bậc này luôn vậy?

Được rồi.

Thật ra Chu Hàn cũng biết, tháng này hai người sẽ đụng phải hoàn toàn là trùng hợp, trùng hợp lại nhất được người trong bảng xếp hạng của mình, lần đặt ra khúc nhạc này của đối phương lại vừa vặn được tuyên bố vào hôm nay, cũng không thể nói là Bạch Đế cũng muốn nhất được chỗ tốt mới hôm nay phát đàn đúng không? Chất lượng bài ca này của hắn, không đến mức cần phải nhất nhạnh.

Vậy mới thật sự là duyên phận.

Tuy rằng Chu Hàn cảm thấy đây chính là nghiệt duyên!

...

Hỏa Vân và các phần âm nhạc phần mềm lớn, đồng bộ phối hợp với bộ phim Thiên Cương làm kịch bản hướng về phía thân thoại Tần Thủy Hoàng đã định chế, lập tức dẫn tới vô số bạn trên mạng vây xem.

Ca tên là Nghệ Hướng Thiên lại mượn năm trăm năm nghiên mực?

Không thể không nói tên bài ca này thật khí phách, rất nhiều người trên mạng nhìn thấy liền nhìn không được muốn đếm đếm nghe một chút.

Vừa nghe xong!

Toàn bộ mạng lưới đều sợ ngây người!

“Ngọa tào!”

“Nghe đến cao trào ta hồ khu chân động!”

“Quá tự bạo!”

“Nghe thấy Phó Ca trực tiếp cháy lên!”

“Hay cho câu “Ta thật sự còn muốn sống thêm năm trăm năm” - sự bất đắc dĩ và dũng cảm của Tần Thủy Hoàng đã được hát ra toàn bộ trong ca từ!”

“Mọi người nghe thật êm tai!”

“Ai nói không ai có thể viết ra ấn tượng khúc của Tần Thủy Hoàng, chỉ hỏi người Mang Hướng Thiên mượn năm trăm năm liền có đủ hay không thôi!”

“Đủ rồi, tuyệt đối là đủ!”

“Đây là bài ca đế vương đó, hào hùng khí phách!”

“Bạch Đế vậy mà thật sự viết ra, bài hát, bài như vậy, ta nghe mà nổi da gà...”

“Ta phục rồi!”

“Bạch Đế trâu bò, chẳng lẽ vì trong tên của Bạch Đế cũng có một đế, cho nên hắn có thể viết ra bài ca đế vương như vậy?”

“Ha ha ha ha, không sai!”

“Quý thật, cực thích Tần Thủy Hoàng, bài hát này chính là bài kinh điển nhất trong lời của Tần Thủy Hoàng!”

“Bài ca này hàng thật giá trị nhất, không chỉ viết Tần Thủy Hoàng, cảm giác rất nhiều chí hướng của đế vương rất lớn cũng thích hợp với bài hát này, cho nên bài ca đế vương chính là chính xác nhất đối với bài ca này!”

“Ta nguyện gọi Bạch Đế là vua phối nhạc!”

“Tả lại ấn tượng về khúc mệnh này của Tần Thủy Hoàng nhiều năm qua, Bạch Đế đã giải khai, hắn thật sự khóc chết ta!”

Ai cũng không nghĩ tới:

Bạch Đế vậy mà lại viết ra một bản ấn tượng Khúc cấp bậc kinh điển như Tần Thủy Hoàng!

Không sai!

Bài hát này chính là kinh điển!

Trong lòng các bạn mạng cơ hồ đã nhận định!

Đồng thời cũng không thể không nói Tần Thủy Hoàng ở Tần Châu nhân khí thật cao, rất đọc sách giúp người. Khảo Y Hoa Hoa. Khảo thí cao đến nỗi người ta viết những bản nhạc liên quan đến Tần Thủy Hoàng, hơi có gì không đúng là sẽ bị phun ra.

Ngược lại nói:

Nếu quả thật có người có thể viết ra khúc nhạc gây ấn tượng cho Tần Thủy Hoàng, thì thu hoạch được gì cũng là cực lớn!

Râm râm!

Trong một mảnh đánh giá nóng như lửa, Đồng Lư mượn bài Nhan Đạm năm trăm năm này cấp tốc dâng lên!

Cộng thêm, trước mắt xem vé nguyệt, còn thừa 4 cộng, ngày mai tiếp tục đi, tăng quá nhanh sợ vé số của các người không theo kịp.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 124: Sở Tử cũng đã có đặt hàng riêng rồi! Trên bảng thi đấu tháng này.

Vốn là gà trống mổ nhau không sai, nhưng cũng coi như là một mảnh yên tĩnh tường hòa, kết quả buổi tối của số hai đột nhiên có hai ca khúc khí thế hùng hổ cứ như vậy một đường giết tới, trên danh sách nhất thời người người ngã ngựa đổ oán vang cả lên!

“Ai ôi hai người này làm gì!”

“Chu Hàn dùng hết sức còn chưa tính, sao Bạch Đế cũng phát đàn rồi, hai người đánh có thể đừng đánh ở tháng này hay không, chúng ta dễ dàng đánh bọn ta sao?”

“Sao lại đến mức này chứ!”

“Bày tăng của Chu Hàn không cao như Bạch Đế nha.”

“Chu Hàn có tăng cường biên độ hay không bằng Bạch Đế, chúng ta cũng dễ dàng hơn.”

“Không thể nói như vậy, một ca vương như hấn không ngại cực khổ chạy bộ vào sân, kết quả chỉ vì lấy một cái bảng thi đấu thứ hai?”

“Nha đã đụng vào họng súng của Bạch Đế.”

“Chu Hàn chắc không nghĩ tới tháng này Bạch Đế cũng muốn hát khúc mới. Dù sao đêm nay, hấn tuyên bố vào sân chạy bộ, những tổ chức kịch bản do Bạch Đế đặt ra còn chưa có quan Tuyên đâu.”

“Phốc phốc.”

“Đây là làm náo loạn Ô Long sao?”

“Tuy thứ tự của ta là -2, nhưng ta cảm nhận được một chút an ủi, dù sao tháng này cho dù Chu Hàn có tới cũng chỉ có thể lấy thứ hai. Có điều hình như lần trước Chu Ca Vương gặp Bạch Đế hình như cũng giành được thứ hai?”

“Chết cười!”

Lúc đầu mọi người rất buồn bực, nhưng vừa nghĩ tới Chu Hàn đường đường một mình ca vương trong tháng này, chỉ có thể lấy được hạng hai, trong nháy mắt đã cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, thậm chí còn trêu chọc sôi nổi. Có phải sau này vị Chu Ca Vương này gặp Bạch Đế cũng chỉ có thể làm “lão nhị vạn năm” đúng không?

Trên bảng danh sách.

Đúng như mọi người đang thảo luận.

Bình Quý bảng hạng nhất từ lúc rạng sáng đã trở thành bình minh cho Thiên Nạp mượn năm trăm năm, bài tập này tốc độ tăng phúc quá nhanh, Tần Thủy Hoàng thật vất vả mới tạo nên một bài tập ấn tượng kinh điển như thế, nghe tiếng đàn download cũng rất nhiệt tình, so sánh với bài ca mới của Chu Hàn kia đến buổi chiều số ba mới vọt tới vị trí thứ hai của bảng thi đấu, nhưng cách bài ca mới của Bạch Đế rõ ràng còn kém xa, vị Ca Vương này chỉ có thể lại một lần nữa nhìn “Bạch” Hưng Chinh ôm hận bại bắc, không có hi vọng đuổi theo.

Quả nhiên.

Mấy ngày kế tiếp, Dục Hương Thiên lại mượn công pháp download năm trăm năm đi đường cao, cùng thủ đoạn bài hát mới của Chu Hàn càng kéo càng xa.

Trong ngành cũng bắt đầu tán thưởng:

“Bài này con mẹ nó tuyệt quá đi, hẳn có thể viết ra một khúc ấn tượng thơ kinh điển như Tần Thủy Hoàng, lại còn là một bài ca đế vương!”

“Chu Ca Vương thua không oan.”

“Hiện tại Bạch Đế đã hoàn toàn trưởng thành rồi, trừ Khúc phụ ra, những người đứng đầu phe phẩy cũng không dám nói thắng hẳn đúng không?”

“Đúng vậy a.”

“Bởi vì khúc nhạc gây ấn tượng này đã có được thành công. Một ngày nay trình độ và thảo luận về bộ phim Thiên Khuyết của Chử Vấn Thiên Bộ này đều tăng cao rồi. Trương Bồi Hằng

thật sự là một vụ mua bán tốt. Bạch Đế thật sự quá am hiểu loại phim truyền hình này!”

Đúng vậy.

Bởi vì khúc nhạc gây ấn tượng về Tần Thủy Hoàng này đã được hoạch thành công, ngay cả 《 Quên điện ảnh mới của Trương Bồi Hành 》 mà nhiệt độ cũng trở nên cao hơn rồi!

Bộ phim này sẽ được chiếu vào tháng tám.

Bài này Bạch Đế thành công không thể nghi ngờ là gián tiếp đề tài cho bộ phim này tăng thêm một ít phiếu giam, từ góc độ này mà nói, quả thật là thông báo về lệnh cấm chế này vượt quá dự kiến của Trương Hằng!

Đối với việc này.

Hung phần nhất đại khái chính là “ngịch bản ” Vấn Thiên Cương”.

“Trương đạo quả nhiên anh minh thần võ. Chỉ dùng một bài hát để tăng nửa cấp bậc chú ý của bộ phim của chúng ta lên!”

“Bài hát này, mỗi ngày gần đây ta đều phát ra.”

“Cộng tác với một bộ phim thật sự rất có cảm giác.”

“Trước đó kịch nói về phim công chúng ta vẫn luôn bị việc quân nhu lâm thành áp chế, bài hát này vừa ra, các đề tài thảo luận sẽ trực tiếp đem bộ phim lừa đảo bọn họ vượt qua!”

“Hiện tại đợi chiếu phim tháng tám.”

“Chúng ta véo phòng cũng xử lý cả quân nhu đến quân nhu du ngoạn thuỷ thành!”

“Trong tất cả phim thượng chiếu tháng tám chỉ có “Quân Đãng Thành Hạ Tuân có thể làm đối thủ của chúng ta, hiện tại đề tài đã áp chế được bọn họ, vậy vé áp qua bọn họ hẳn là cũng không thành vấn đề.”

“Chỉ hy vọng vậy.”

“Dù sao đạo diễn của bộ phim kia là Cao Tinh Nguyệt, Cao Tinh Nguyệt cũng là đạo diễn đỉnh cấp bài danh 10 thứ hạng đầu của Tần Châu chúng ta.”

...

Cao Tinh Nguyệt là đạo diễn đứng top 10 của Tàn Châu, xét về địa vị và thành tựu trong nghiệp thì so với Trương Bồi Hằng còn mơ hồ cao hơn một bậc.

Tháng tám, phim hình cương binh mới của Cao Tinh Nguyệt sắp sửa được công chiếu.

Mà bộ phim mới của Trương Bồi Hằng, Vấn Thiên Cương cũng sẽ chiếu vào tháng tám năm nay.

Hai vị đạo diễn bài danh 10 thứ hạng đầu sắp chính diện giao phong, dù là đối với Cao Tinh Nguyệt hay là Trương Bồi Hằng mà nói thì áp lực đều rất lớn.

Tuy nhiên Cao Tinh Nguyệt cảm thấy bên mình ổn hơn bên này một chút, bởi vì đề tài chiến quay cực hot, bên kia thì độ thảo luận về 《 Binh Hạ 》 là cao hơn bộ phim Trương Bồi Hằng kia.

Ai mà biết được...

Chỉ vài ngày như vậy.

Xem phim 《 hỏi Thiên Lam lên mạng thảo luận nhiệt độ 》 đột nhiên vượt xa khu vực mới của mình!

Ngay từ đầu Cao Tinh Nguyệt đã không hiểu được chuyện gì đã xảy ra, còn tưởng rằng là bên Trương Bồi Hằng giở trò gì đó, kết quả là lên mạng tìm mới biết được tất cả nguyên nhân, vậy mà lại là vì một bài hát!

Bạch Đế, Nguyễn Cung lại mượn năm trăm năm kiêu?

Cao Tinh Nguyệt nghe xong bài hát này, nghe xong hẳn liền cảm thấy có chút không ổn, bài này về ấn tượng khúc nhạc của Tàn Thủy Hoàng quá tốt, rõ ràng cho Trương Bồi Hằng bộ phim ảnh ảnh hưởng không ít, điều này rất có thể sẽ dẫn đến thời điểm tám tháng xem phim sẽ ưu tiên lựa chọn tác phẩm của đối phương. Phải biết rằng Mang Binh Lâm Thành của Cao Tinh Nguyệt cũng là một bộ phim về chiến tranh, nghe tên liền biết cùng đề tài của Trương Bồi Hằng giống nhau, độ trọng hợp của người xem cũng rất cao, đến lúc đó chẳng khác gì phòng máy của ai nhiều, phòng đặt vé của ai thì hơi ít một chút.

Trong khoảng thời gian ngắn.

Toàn bộ quân nhu hạ thành đều có chút hoảng sợ.

“Khúc ấn tượng của Tần Thủy Hoàng ở bài Lạc Cốt bằng ở sát vách kia đã đứng đầu bảng thi đấu, bình luận hữu hảo như thủy triều, nâng cấp độ thảo luận của điện ảnh bọn họ lên, chúng ta có muốn làm một loại ấn ký hay không?”

“Khúc ảo diệu khẳng định không được.”

“Khúc nhạc gây ấn tượng của ai có thể so với Tần Thủy Hoàng?”

“Vai chính của chúng ta là tướng quân, vậy thì dứt khoát làm một khúc Tuyên Truyền, để đại khái diễn kịch của người làm khúc quay quanh phim của chúng ta để sáng tác, đương nhiên chất lượng không thể quá kém, mọi người cảm thấy thế nào?”

“Có thể.”

“Nhưng bài hát thi đấu bên cạnh kịch tổ cầm được đứng đầu, khúc nhạc mà chúng ta tuyên truyền cũng phải tranh thủ cầm được bài thi đấu đứng đầu trong bảng thi đấu!”

“Thi Quý bảng quán quân là tuyên truyền tốt nhất!”

“Vậy chúng ta cũng nên hợp tác với Bạch Đế sao?”

Các chủ sáng đứng sau kịch tổ đang nghiêm túc thảo luận.

Cao Tinh Nguyệt nhìn thấy trong đám người có người đề nghị tìm Bạch Đế, lúc này liền nhíu mày.

Đương nhiên Cao Tinh Nguyệt không có ý kiến với Bạch Đế. Nhưng nếu một người có bộ phim của mình và một người viết nhạc giống nhau thì sẽ có trình độ về mặt bản thân sẽ như thế nào?

Trên mặt tóm tóm lại không dễ nhìn lắm.

Cũng may người làm phim cũng nghĩ đến điều này, lên tiếng nói: “Bọn ta cũng đi tìm lời của Bạch Đế sẽ bị người sát vách cười nhạo, sao người ta tìm ai hợp tác thì bọn ta sẽ tìm người đó, làm như trong nhóm này chỉ có một mình Bạch Đế sẽ viết nhạc vậy.”

“Vậy tìm ai?”

“Khúc phụ à?”

“Khúc phụ ra giá quá đắt!”

“Chúng ta dự toán không đủ!”

Lúc này phó đạo diễn đột nhiên lên tiếng: “Ta có một nhân tuyển đề cử, người này đã từng cầm qua hai lần quán quân trên bảng thi đấu Quý bảng, còn từng được truyền thông đưa tới đánh đồng với Bạch Đế.”

“Người nói ai?”

Cao Tinh Nguyệt nhin không được mà ngâm mình.

Phụ đạo viên phát hiện trăng sao xuất hiện, vội vàng trả lời: “Đây là một người xướng tạo hình, nghệ tên là Sở Từ, hấn rất am hiểu viết cổ phong ca đây, có thể viết ra khúc truyền lưu mà chúng ta muốn, dù sao chúng ta cũng chính là phim về bối cảnh cổ đại.”

Sở Từ?

Cao Tinh Nguyệt không chú ý đến ca đàn, căn bản chưa từng nghe qua nhân vật này, tuy nhiên dù sao cũng là nhân tuyển đạo diễn phó đạo diễn đề cử, hấn lập tức mở ra phát khí lục soát hai chữ “Sở Từ”, kết quả phát hiện Sở Từ này thế mà chỉ viết qua hai bài hát.

Ca đàn người mới sao?

Bản năng của Cao Tinh Nguyệt cảm thấy không đáng tin cậy, nhưng vẫn nghe hai ca khúc duy nhất mà Sở Từ chỉ có thể nghe được, dù sao trước sau cũng không tới tám phút.

Nghe xong.

Vẻ mặt Cao Tinh Nguyệt có chút kinh ngạc, hai bài hát này hấn rất thích, ở trong đó có một loại cổ sự, không hề trống rỗng như của Cổ Phong Ca.

Trong đám đông.

Phóng viên phụ đạo còn đang giới thiệu: “Mặc dù trước thời Sở Từ, hai bài hát này chỉ tuyên bố qua, nhưng khi hai bài hát này được hấn phát ra đều đã đạt được hạng nhất trong bảng thi đấu, là người mới đáng sợ đều tán thành trong vòng, quan trọng nhất là hấn ở trong vòng cổ phong rất được hoan nghênh!”

Vậy thì bảo hẳn thử xem sao?

Cao Tinh Nguyệt suy nghĩ một hồi, cảm thấy có thể suy nghĩ một chút, thế là gọi điện thoại cho người chế tác, bảo đối phương đi liên hệ với Kỹ công ty của Sở Từ.

“Được.”

Người chế tác không có ý kiến, chỉ cười mở miệng nói: “Nói đến điều này, người nhất định không thể nghĩ ra vị công ty Kỹ gia Sở Từ này là nhà ai.”

“Là nhà nào?”

“Đầu tư anh tuấn.”

Cao Tinh Nguyệt ngẩn người, hẳn chưa từng nghe nói đến Sở Từ, nhưng Dân Chỉ cũng đã nghe qua không ít, hẳn còn theo dõi hơn hai mươi tập bộ Cuồng Tiều bốc cháy thán trước, chỉ là gần đây công tác không rảnh để xem hết, không ngờ Sở Từ lại là nghệ sĩ của công ty này?

...

Buổi tối.

Lâm Tri Bạch nhận được điện thoại từ Giang Thành, vẻ mặt có chút cổ quái.

“Trêu lọc hình người? Bộ phim 《 ở dưới thành Lâm Thành này muốn tìm Sở Từ viết khúc tuyên truyền?”

Rốt cục Sở Từ cũng có đơn đặt hàng?

“Đúng vậy.”

Giang Thành cũng cảm thấy có chút buồn cười, Trương Bồi Hằng tìm Khúc Áo Ảnh do Bạch Đế đặt làm, Cao Tinh Nguyệt chỉ tìm Sở Từ viết khúc Tuyên Điện, hai vị đạo diễn này tuyệt đối không thể tưởng được cuối cùng hai người bọn họ vẫn tìm được một người!

“Ra bao nhiêu tiền nhĩ?”

“Ba trăm vạn mua một khúc truyền tống.”

Lâm Tri Bạch nghe được giá này liền có chút không vui, “Trương Bồi Hằng cho ta tám trăm vạn, Cao Tinh Nguyệt chỉ trả ba trăm vạn sao, không nhận đơn hàng này cũng được!”

“Ông chủ... Thật ra cái giá này rất hợp lý.”

Giang Thành giải thích: “Bởi vì ca khúc do Bạch Đế kia viết rất nhiều, còn không chỉ một lần đã chứng minh năng lực phối hợp của phim ảnh thị của mình, hơn nữa ấn tượng của Tần Thủy Hoàng quả thực khó tả, cho nên Trương Bồi Hằng bên kia mới nguyện ý cho tám trăm vạn, Sở Từ bên này tính toán kín đáo mới viết hai bài hát, hơn nữa chưa bao giờ phối hợp vui với phim ảnh thị, vậy giá cả này khẳng định...”

“Người muốn ta tiếp tục sao?”

“Ta đề nghị lão bản tiếp nhận danh sách này, thứ nhất, địa vị trong ngành của Cao Tinh Nguyệt không thể so với Trương Bồi Hằng, phim phụ Nhạc cho hẳn thành công sau này chúng ta có thể tăng giá, thứ hai, danh sách định chế Bạch Đế tiếp sẽ bị thần thoại trích thành, nhưng danh sách Sở Từ tiếp nhận không có rút thành, chúng ta cùng chiếu khí bên kia phân chia là được, tiền tới tay cũng không ít, tác phẩm Sở Từ mặc mã giáp này quá ít, thật sự cần phải cày nhiều một chút cảm giác tồn tại.”

Giang Thành phân tích lợi và hại.

Giang Thành phân tích không có tật xấu, khanh đọc sách duyên dáng. S** K K Hoa Hoa Hoa Hoa. Đã bị hẳn thuyết phục Lâm Tri Bạch, “Vậy người đem yêu cầu đơn đặt hàng này của 《 Binh Hạ Khuyết 》 cấp cho ta.”

Trương Bồi Hằng là danh đạo.

Cao Tinh Nguyệt cũng vậy.

Lâm Tri Bạch còn xem qua bộ phim mà Cao Tinh Nguyệt đang.

Nếu như Sở Từ có thể hợp tác thành công với Cao Tinh Nguyệt thì lợi ích trong tương lai rất lớn.

Sóng này dứt khoát coi Cao Tinh Nguyệt trở thành một cái thang đặt tên, lợi ích trước mắt để đó, cùng lắm sau này gặp lại vị đạo cụ này, hung hăng làm thịt một chút là được!

Tân thư đề cử bằng hữu: 《 Bí thuật cầm ky 》

Lúc đầu mọi người còn cho rằng đây chỉ là một trò chơi quý dị, cho đến khi càng ngày càng nhiều người chết trong trò chơi này. Mãi đến khi càng ngày càng nhiều người không chế pháp tắc của cấm khu, phá hủy sự cân bằng nghiêm trọng sự thật của thế giới...

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 125: Đơn giản là mình mới là người thích hợp nhất trong giang thành, rất nhanh đã gửi yêu cầu nền văn phòng tuyên truyền của bộ phim Cao Tinh Nguyệt tới, đại khái yêu cầu của phương Giáp chỉ có một:

Ca khúc phải kết hợp với cốt truyện!

Xem phim kể đại khái cho một nam nhân trẻ tuổi mãi nguyện quyết định gia nhập quân đội, sau khi cáo biệt với thê tử xinh đẹp, bắt đầu kiếp sống nhung mã.

Nhiều năm sau.

Nam nhân chiến công hiển hách, trở thành một tướng quân, nhưng thể xác và tinh thần đều mệt mỏi hấn vậy mà sinh ra ý niệm muốn cưới giáp quy điền. Hết lần này tới lần khác quân địch muốn công kích thành trì chỗ hấn, mắt thấy đại chiến đã không cách nào tránh khỏi rồi...

Xem phim tên Chử binh lâm thành Chử Bằng.

Nội dung cốt truyện Giáp Phương cho vô cùng không rõ ràng, nội dung cụ thể khẳng định không chỉ đơn giản giới thiệu như vậy, bất quá nếu nói quá cụ thể cũng sẽ khiến cho độ khó khi sáng tác định chế cao lên, loại trình độ này cũng đã đủ rồi.

Chắc không khó.

Lâm Tri Bạch linh cảm nỗ mạnh, trực tiếp bắt đầu sáng tác của mình, “Giác đỏ, dựa theo phương thức Giáp yêu cầu, đặt ra một bài hát dân nội dung cốt truyện!”

Đình đông.

Trong nháy mắt ứng đỏ sẽ phát hiện, rất nhanh đã định chế ra ca khúc: “Chúc mừng kí chủ thu được ca khúc ” Bán Thành Yên Sa Nhai”!”

Khá lắm!

Nhan đồ rất tri kỷ, thế mà trực tiếp định chế ca của Lâm Tri Bạch Hứa, ca từ bài này trình độ ghép đôi với kịch bản phim rất cao, hơn nữa chất lượng cũng rất chuẩn xác, hoàn toàn không kém hai bài hát trước của Sở Từ!

Lâm Tri Bạch rất hài lòng.

Vừa vặn hai tác phẩm trước Sở Từ cũng là tác phẩm của Hứa cũ, không cần đổi bài hát này, hy vọng bên Giáp Phương tốt nhất cũng đừng đổi ca.

Bởi vì đây là đơn đặt hàng.

Đơn đặt làm Giáp Phương bình thường chỉ cần dùng từ khúc, cân nhắc về mặt ca ca. Nếu như bọn họ hài lòng đối với ca khúc, thì đối với người biểu diễn không hài lòng có thể trực tiếp tìm ca khúc khác thay thế, dù sao người ta đã mua chính quyền bản nhạc, cho nên Lâm Tri Bạch phải nắm chắc thật tốt.

“Thang đồ, điếm thêm đi!”

Sau khi kịch bản phim truyền hình cuồng tiêu đại thu hoạch thành công, Lâm Tri Bạch đạt được một điếm kỹ năng, cố ý không sử dụng, lần này vì đảm bảo phương thức Giáp không đổi ca sĩ của mình, hắn trực tiếp đem điếm kỹ năng thêm vào trên tiếng nhạc, nâng cao một chút công phu của mình.

Đinh đông!

Hệ thống: “Thêm điếm hoàn thành.”

Lâm Tri Bạch nhìn bảng số liệu cá nhân.

Thanh nhạc vốn là 42 người, cộng thêm điếm thì vui vẻ biến thành 4~43, tiến bộ không tính là đặc biệt lớn, nhưng đối với hắn mà nói thì tốt một chút là tốt rồi.

Sau đó.

Lâm Tri Bạch bắt đầu hát.

Ca đương nhiên không bao lâu, bất quá Lâm Tri Bạch hi vọng bài hát này có thể tháng sau mới công bố, nói không chừng có thể giành được quán quân thi đấu Quý bảng, bởi vì bảng xếp hạng đầu tháng này chính là 《Hương Thiên mượn năm trăm năm》, không cần phải chính mình đánh chính mình.

Ba ngày sau.

Ca khúc hoàn thành.

Lâm Tri Bạch Phát cho Giang Thành, cố ý nhắc nhở hẳn chút ít thời gian lại phát cho Giáp Phương, bài hát này sẽ không cách nào tối đa hóa lợi ích, hướng hồ hiện tại thứ nhất là mình mượn Côn Bằng hưởng thiên năm trăm năm, thứ hai là bài ca mới mẻ Chu Hàn Tấn, bài danh đều không sai biệt lắm, lấy danh nghĩa Sở Từ ban phát bài này, nếu như cũng cưỡng ép ở đây phát, kết cục tốt nhất cũng chỉ là lấy tên thứ hai, không có khả năng là đối thủ của bài đế vương chi ca.

“Yên tâm.”

Giang Thành nghe xong cười cười.

“Bên phía Giáp Phương cũng có ý này, bởi vì ấn tượng của Trương Bồi Hằng là đứng đầu bảng thi đấu, cho nên bọn họ hi vọng khúc Tuyên Tông Sở viết cũng có thể giành được hạng nhất trong bảng thi đấu, như vậy mới có nhiệt độ của chủ đề điện ảnh. Nhưng mà tháng này, ngôi sao cạnh tranh này đã kịch liệt lên rồi, Bạch Đế và Chu Ca Vương là hai đứng đầu bảng, không cần phải dính vào bên trong một cước, thời gian cũng không còn kịp nữa rồi.”

“Vậy là tốt rồi.”

Tháng này Sở Từ Ca nhất định không đoạt được hạng nhất.

Bất quá Lâm Tri Bạch cảm thấy bài hát này tháng sau sẽ cầm bảng xếp hạng nhất hẳn là không có vấn đề gì lớn.

Sở Từ có lực hiệu triệu cường đại ở Cổ Phong Quyền, hơn nữa tổ phim cũng có hỗ trợ tuyên truyền, bài hát này chắc chắn vừa được tuyên bố liền có thể gây ra sự chú ý rộng khắp, phải biết rằng bài hát này chính là ca khúc chủ đề thu thập đại hệ liệt của Võng Du Thiên Long Bát bộ kiếp trước, bất luận chất lượng hay là độ nóng thì ở kiếp trước cũng đã được nghiệm chứng của thị trường, thuộc về rất nhiều người qua đường không quen biết nhiều, đều có thể hừ hừ vài câu.

“Đúng rồi.”

Giang Thành đột nhiên nói đến một chuyện.

“Bên phía Thiên Quang đã bắt đầu quay phim chính phục bộ phim “Khôi phục” này, nam nữ chính nữ chính chọn tất cả đều

là diễn viên một tuyến, nghe nói bọn họ vốn muốn siêu một tuyến diễn viên chính là Lưu Hoa mạnh hơn, nhưng mấy diễn viên siêu nhất tuyến kia thật sự không quá phù hợp với hình tượng của Lưu Hoa, không có cách nào chỉ có thể tìm được một tuyến diễn viên, danh tiếng và người kém hơn siêu một đường, nhưng hình tượng rất phù hợp với kịch bản, diễn xuất cũng rất lợi hại.”

“Ừm.”

Kịch bản này dù sao mới bắt đầu quay phim, khoảng cách chính thức pháp hành khẳng định còn có một đoạn thời gian. Cho nên Lâm Tri Bạch không quá để ý.

...

Những ngày kế tiếp, phim hình binh Chử Bằng hạ thành tổ đoàn kịch liệt, hầu như mỗi ngày đều có người tới hỏi việc tuyên truyền khúc viết không viết xong.

“Còn bao lâu nữa?”

“Đã tháng nào rồi!”

“Các người hơi gấp đấy, nghệ khúc nhân viết ca hát làm gì có dễ dàng như vậy. Cho dù chúng ta có muốn viết tiếp thì cũng phải cho người ta thời gian sáng tác mới được. Nếu như viết chất liệu nhanh quá thì đảm bảo như thế nào. Nhưng chúng ta ghi chú chính xác nhất định phải viết xong từ cuối tháng. Nếu không thì tháng sau không thể nào xông lên bảng thi đấu được, chỉ có khúc nhạc truyền hình này mới được đưa đến hàng đầu của các trận thi đấu, mới có thể mang nhiệt độ và chú ý tới cho bộ phim của chúng ta.”

“Có thể kịp không?”

“Hy vọng là vậy.”

“Khúc nghi thức này của Bạch Đế chính là bài tập đứng đầu thi đấu Quý bảng a, khúc phim mà Sở Từ viết cũng có thể giành được hạng nhất trong bảng thi đấu sao, cảm thấy độ khó hơi lớn một chút, chẳng phải đã nói chỉ có khảo nghiệm năng lực viết ra âm nhạc mệnh số một thôi sao?”

“Không quan hệ.”

“Ta cũng không yêu cầu đệ nhất.”

“Có thể lấy ba hạng đầu là được rồi.”

“Bài mà Sở Từ viết hẳn là có thể vào ba vị trí đầu.”

“Đừng quên đề tài chính là cổ phong sở trường của hẳn.”

Trước mắt, Sở Từ chỉ ban bố hai bài hát, đều là quán quân trong thi đấu Quý bảng, đây là một trong những nguyên nhân của tổ chức kịch để tìm hẳn. Nhưng dù sao thì Sở Từ cũng không có kinh nghiệm sáng tác phối nhạc cho Ảnh Thị kịch, cho nên trong lòng mọi người đều không có bản nhạc phổ gì, yêu cầu gì đó đương nhiên cũng nên đặt xuống theo. Dù sao thì năm trăm năm nữa Huyền Hướng Thiên sẽ mượn được Thái Chủ Chân quá kinh điển, ngay cả ca Vương Chu Hàn cũng không chống đỡ nổi.

Đúng lúc này.

Người chế tác bỗng gửi một tin nhắn ở trong đám kịch: “Sở Từ đã gửi đến đây rồi, ta và hẳn đang chuẩn bị nghe giảng giải, cụ thể như thế nào thì quay lại trong đám nói tiếp.”

Xoạt xoạt!

Trong đám lập tức xôn xao!

Mà người chế tạo mảnh phim thì bỏ điện thoại di động xuống, nhìn về phía Cao Tinh Nguyệt bên cạnh nói: “Đám người này mỗi ngày đều biết thúc giục trong đàn, bất quá Sở Từ viết bài này rất nhanh a, mới nửa tháng đã giải quyết xong rồi.”

“Không biết chất lượng như thế nào.”

Cao Tinh Nguyệt giờ phút này cũng khó tránh khỏi khẩn trương.

Người chế tác hít một hơi thật sâu, “Vậy nghe một chút đi, Sở Từ nhanh như vậy viết tốt cũng có chỗ tốt, chính là không hài lòng với nơi nào, chúng ta có thể trực tiếp đánh cho hẳn sửa chữa.”

Cao Tinh Nguyệt gật đầu.

Hai người giờ phút này đang tại nơi chế tác mảnh đất này. Trong nhà có một âm thanh cao cấp do chế lập nên hẳn đã được thiết bị để tiến hành phát động.

Thì ra về: Sở Từ

Khúc nhạc: Sở Từ

soạn khúc: Sở Từ

Phối bài: Sở Từ rời đi!

Ca tên: Bán thành Yên Sa!

tấu trước nhạc khí vang lên.

Sau đó chính là tiếng ca của Sở Từ.

“Có chút giống như điều đứt dây, kết cục bi dư trong tay, có chút hận thù giống như một vòng, oan oan tương báo không chấm dứt, chỉ vì hoàn thành một tâm nguyện, còn đem trả giá mấy lượng máu tươi, trung nghĩa chi ngôn, lừa mình dối người dối trá...”

Hử?

Ánh mắt chế tác người này chớp động.

Cao Tinh Nguyệt cũng hơi ngẩn người.

Trong trí tưởng tượng của Cao Tinh Nguyệt và người luyện chế đầu tiên có liên quan tới khúc tuyên truyền này, kiểu phóng khoáng bừa bãi thoải mái, không ngờ bài điều khiển Sở Từ này cũng không cao, giọng nói cũng tuyệt đối không tính là lớn, ca từ cực kỳ có nội dung văn hóa.

Bất quá bài ca này...

Nội dung như vậy cũng không tệ?

“Có chút cực khổ tày trời, gian phòng tịch tịch thành? Cm, có chút cừu tâm lại không nói gì, bụng hóa gió tuyết làm đao kiếm, chỉ vì hoàn thành một tâm nguyện, tà chính trong hoang loạn làm sao phân biệt, phi sa lang yên, làm loạn đồ đệ ta có thêm bi thảm...”

Giữa giai điệu giai điệu.

Điều chế những nỗi lòng người khác đang lang thang.

Đôi mắt Cao Tinh Nguyệt nhìn chăm chăm vào lời bài hát, giống như bị thứ gì đó đánh trúng vậy, hóa ra không cần phải giả vờ phóng khoáng, chỉ cần dùng tiết tấu mạnh mẽ bày ra xung quanh chiến tranh đối với vận mệnh cá nhân, cũng có thể tạo ra hiệu quả của tâm niệm!

Không đúng.

Bài hát Sở Từ viết này còn hiệu quả tốt hơn cả trước đây hẳn vốn muốn, bài hát này rõ ràng đang viết chủ đề về thiên ý và hòa bình. Ca sĩ bất cương bất động thanh sắc diễn dịch, giống như thể thể hiện ra tư thái của một người đứng xem, lẳng lẳng đợi từng trận chém giết, nhưng hết lần này tới lần khác lại dùng loại thái độ lạnh lùng không chút để ý này, lại càng thể hiện sự tàn khốc của chiến tranh lạnh như băng!

Lúc này.

Phó Ca vang lên.

Giống như cát đất bay khói báo động nổi lên bốn phía, tất cả tâm tình chải chuốt đều đang bùng nổ vào lúc này, tiếng thật sự chuyển đổi chữ triện châu trong ca từ:

“Bán thành yên sa!”

“Binh đến dưới thành!”

Kim qua thiết mã...

Thay ai tranh thiên hạ?

Một tướng vạn cốt khô kiệt!

Bao nhiêu ngàn đã gửi tiền đến bao nhiêu tóc đen rồi?

Bán thành yên sa theo gió mà xuống.

Trong tay còn có một sợi lo lắng.

Chỉ mong về quê gỡ đất dời giáp...

Còn có thể bung trà pha về...”

Cao Tinh Nguyệt ngơ ngác nhìn dòng chữ trong bài hát kia “Một câu “một tướng Thành Vạn Cốt Khô”, giống như trong nào bỏ ra một đạo tia chớp, câu nói hoàn toàn chính là muốn biểu đạt chủ đề kịch ngữ của chính mình!

Thế giới này không có triều Đường.

Cái gọi là “một tướng công thành vạn cốt khô”, chính là Tào Tri Bạch kiếp trước thi nhân Tào Tùng Tỳ Hưu hai tuổi Tỳ Hưu Nhị Thủ Nhất khúm núm.

Trong đó có một câu danh ngôn truyền lưu thiên cổ:

Dựa vào lời nói của Quân Mạc mà phong Hầu Tiếu, lập tức công thành vạn cốt khô!

Thế giới này không có bài thơ này, cho nên Cao Tinh Nguyệt trực tiếp bị bài hát này làm cho chấn động, đồng thời Sở Từ còn đem cái tên “công chiếu” dùng để xem phim dưới thành dung nhập hoàn mỹ vào trong phó ca, không có chút cứng rắn và cố ý nào!

“Bán thành yên sa!”

Huyết lệ rơi xuống.

Tàn kỵ Liệt giáp...

Phô Hồng Thiên Nhai

Hồi sinh Yến Hoàn Ân giường cũ.

Đóa hoa hai tháng vì người mà...”

Ca khúc rớt cuộc cũng kết thúc, Cao Tinh Nguyệt thừa nhận suy nghĩ trong đầu mình lúc trước, đều là bài hát này của Sở Từ, cùng với bài “Hương Thiên” của Bạch Đế mượn năm trăm năm nữa chênh lệch bao nhiêu, nhưng bây giờ hẳn đã không quan tâm những thứ này nữa, bởi vì trong lòng hẳn thích bài hát này!

Bên kia Bạch Đế là bài ca đế vương hoàn mỹ!

Nhưng người đứng đầu này là cô gái thích hợp nhất với bộ phim của mình!

Cao Tinh Nguyệt là một đạo diễn có nghệ thuật theo đuổi mãnh liệt, hẳn vồ mông ngựa xuống thành hạ Chử không phải đang ca tụng chiến tranh, mà là đang hướng tới hòa bình!

Tựa như nam chủ điện ảnh, chip đọc sách khả năng tự nhiên, âm mưu ma sát.

Nam chính hướng tới căn bản không phải phong vương bá tửng.

Người hẳn có vẻ rất giống ca hát, chỉ là trông mong Quy Điền Hàng Giáp, còn có thể mang trở về chén trà nóng thê tử, mà Sở Từ lại nghe bài thơ này cũng đang nhấn mạnh chuyện này: Muốn tranh giành thiên hạ thay ai? Bao nhiêu tóc bạc đã đen

rồi? Còn chuyện chuyển thế Yến Hồi Bộ? Hoa của Mạnh Vệ
Ánh Nguyệt...

“Chọn cái này đi!”

Cao Tinh Nguyệt không chút do dự nói.

Mọi người cười: “Ta cũng nghĩ như vậy, chúng ta không cần
phải mạnh hơn so với bài hát đó của Bạch Đế, thích hợp với
bản thân là tốt nhất.”

Tránh xa phong mang của đối thủ là tốt rồi.

Sân khấu tháng sau mới là bài hát này!

Hôm nay bảo đảm hoàn thành, hạ chương càng thêm gia tăng!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 126: Người thật đúng là đã đem đó.

Cao Tinh Nguyệt trực tiếp tung tin tức:

Tháng sau, số 1 đã tuyên truyền bộ phim quân nhu đến hạ thành [Phong Nhuy] để biểu diễn và biểu diễn và biểu diễn ca khúc, đều là do công ty Lam ký kết hợp đồng làm người Sở Từ!

Giống với “Vân Vân Thiên”.

Bộ phim này có độ chú ý cực cao, nó đưa ra một tin tức ở chân trước Cao Tinh Nguyệt. Thông tin phía sau bộ phim này chỉ thổi qua toàn bộ mạng lưới.

Trên Cục Quang Đài.

“Có lẽ là thầy bên Trương Bồi Hằng đã tạo ra một khúc nhạc tạo ra không ít nhiệt độ, bên Cao Tinh Nguyệt dứt khoát cũng làm một khúc truyền tông.”

“Sở Từ?”

“Viết cái kia Cổ Phong ca?”

“Ta rất thích bài hát của Sở Từ!”

“Trước đó ta còn nhớ có truyền thông truyền thông còn đem Sở Từ và Bạch Đế đặt cùng một chỗ so sánh với nhau, nói Sở Từ là người mới lấy được kịch bản của Bạch Đế.”

“Khúc Tuyên Truyền này muốn lên lời đài hay sao?”

“Võ đài chính diện khẳng định là không đánh được, Dận Hương Thiên lại mượn năm trăm năm là bài đế vương hoàn mỹ, các phương diện đều quá kinh điển rồi, ngay cả Chu Hàn gặp phải cũng không có cách nào đánh, cho nên thời gian phát ca của bọn hắn tránh được bảng thi đấu tháng này, sai ra một tháng liền có thể đánh rồi.”

“Vậy thì xem bài thi trên bảng xếp hạng bài hát của Sở Từ đi.”

“Bởi vì tháng tám hai bộ phim này sẽ cùng thời thượng chiếu đây, nếu Bạch Đế đã cầm bài thi này đứng đầu bảng, vậy Khúc

Từ Văn viết Tuyên truyền rằng tháng sau không lấy được hạng nhất thi đấu Quý bảng, chẳng khác nào thua cuộc tuyên truyền chiến thua một bậc?”

Khúc tuyên truyền cũng tốt.

Ấn tượng khúc cũng thế.

Hai tổ hợp lớn được đặt ra bài hát, về bản chất chính là tuyên truyền chiến một trận trước khi được biểu hiện ra, Mang Côn Bằng của Trương Bồi Hằng dùng một bản Khúc Ấn Ký Chiến đoạt hạng nhất trong bảng thi đấu, trong lần tuyên truyền chiến này đã đi trước một bước.

Rõ ràng là vậy.

Bây giờ áp lực cho Cao Tinh Nguyệt ở bên này, ca khúc hẳn đặt ra có thể tránh được Tỳ Hưu mượn năm trăm năm của Tỳ Hưu, nhưng không tránh được sự thật người ta lấy được hạng nhất thi đấu Quý bảng.

Đó là nguyên do.

Bài hát này Sở Từ nhất định phải đoạt được hạng nhất trong bảng thi đấu, mới có thể xem như là hòa một ván, khôi phục một bộ phim về Cao Tinh Nguyệt, có được một bộ phận nhiệt độ đề tài.

...

Trong nghề.

Cũng đang bàn tán sôi nổi.

“Hai tổ kịch này thật thú vị, Trương Bồi Hằng tìm Bạch Đế để hợp tác, Cao Tinh Nguyệt đã tìm hai người Sở Từ làm khúc nhạc đệm, Sở Từ và Bạch Đế trước đây đã từng được truyền thông đưa đến cùng nhau.”

“Sở Từ rất chịu áp lực.”

“Bạch Đế đã giúp Trương Bồi Hằng giành được hạng nhất trong vòng thi đấu tháng sáu, Sở Từ cũng muốn giành hạng nhất thi đấu bảng vào tháng bảy mới nói được.”

“Điều này thật quá khó khăn.”

“Hẳn là có hi vọng chứ?”

“Tuy tác phẩm của Sở Từ rất ít, nhưng tổng cộng có hai người có một bài hát, trong lúc tuyên bố đều đã đạt được hạng nhất trong thi đấu, vì sao các người lại nói giống như không có khả năng hấn cướp quán quân vào tháng sau vậy?”

Có người mới ca hát không hiểu.

Tiền bối cười giải thích: “Bởi vì Sở Từ lần này viết khúc nhạc đã được định ra a, người không nên nhìn đến khúc nhạc mà Bạch Đế chế tạo ra mỗi lần đều có thể lấy được thứ nhất thì coi như là khúc nhạc đã được định ra rồi, loại đặc điểm này của Bạch Đế kỳ thật là rất hiếm thấy, nếu đại đa số người tạo khúc bình thường viết ca có thể tiến vào năm hạng đầu của thi đấu Quý bảng mà nói, vậy thì khi bọn họ viết ra khúc nhạc, có thể tiến vào hạng mười đã là rất không tệ rồi, bởi vì âm nhạc về mệnh rất khó học, các phương diện hạn chế rất nhiều, tương đương với việc mang theo xiềng xích nhảy múa.”

“Trừ phi Sở Từ cũng là trường hợp đặc biệt?”

“Đúng, trừ phi Sở Từ cũng là trường hợp đặc biệt!”

“Bất quá trường hợp đặc biệt, người cho là cái trắng sao?”

“Tổng cộng Sở Từ liền viết hai bài hát, không có bất kỳ kinh nghiệm viết ra ca khúc nào, cho nên ta không quá xem trọng hẳn có thể giành được hạng nhất, có lẽ có thể tranh thủ 10 thứ hạng đầu, xem như hấn lợi hại hơn thì vào top 5 cũng được.”

Chơi thì vui, đùa thì náo.

Mặc dù mọi người trêu chọc Sở Từ là lấy kịch bản của Bạch Đế, nhưng trong lòng tất cả mọi người ở ca đàn, Sở Từ khẳng định không có cách nào so sánh với Bạch Đế.

Bởi vì chiến tích của Bạch Đế quá mạnh mẽ.

Nhưng Sở Từ chỉ có hai hạng nhất trong bảng thi đấu.

Vậy Sở Từ sẽ là trường hợp đặc biệt giống như Bạch Đế sao, mọi người cảm thấy không có khả năng, đặc thù sở dĩ là trường hợp đặc biệt, chính là bởi vì ví dụ cực kỳ thừa thớt!

...

Trương Bồi Hằng hỏi Thiên Cương, mọi người thấy Cao Tinh Nguyệt đưa tin thì cười sung sướng.

“Ha ha.”

“Cao Đạo nóng nảy.”

“Cũng tìm người viết khúc Tuyên công?”

“Ta tra xét người hát khúc mà hấn tìm, kinh nghiệm không phải rất phong phú a, giống như chưa bao giờ viết nhạc cho Anh Thị Khúc.”

“Bọn hấn cũng muốn cầm một lần thi đấu hạng nhất?”

“Hắc hắc, đệ nhất thi đấu Quý bảng cũng không dễ dàng a, bọn họ sao lại không thẳng thắn cắn răng, mời một vị Khúc ba hỗ trợ?”

“Khúc phụ ai mời nổi a.”

“Hình như trên mạng có người nói, tên Sở này thoát ra chính là bắt lấy kịch bản của Bạch Đế rồi!”

“Kịch bản của Bạch Đế?”

“Truyền thông cô ý nâng cao thôi.”

“Ca phim Anh Thị tuyên truyền mà Bạch Đế sư phụ người ta viết cũng có thể lấy danh hiệu đứng đầu thi đấu, hấn có thể từ chối không?”

Đây là thái độ phổ biến của mọi người.

Nghe nói? Luông cuồng? Từ bỏ kịch bản của Bạch Đế?

Vậy người cũng dùng phim truyền tông ảnh thị chiến cái hạng nhất đi!

Chuyện mà Bạch Đế người ta có thể làm được, người Sở Từ cũng làm được cho mọi người nhìn xem a, nếu không ai lấy được kịch bản Bạch Đế gì chứ?

...

Đương nhiên.

Không phải tất cả mọi người đều không coi trọng Sở Từ, với tư cách là một cái vòng cổ phong, những người cổ phong sở vẫn rất ủng hộ Sở Từ.

“Sở Từ, cố lên!”

“Ai nói Sở Từ không thể dùng ảnh thị định ra hạng nhất trong thi đấu?”

“Đúng vậy!”

“Lần sau sư phụ Sở Từ sẽ đưa cho bọn họ xem!”

“Nếu như Sở Từ lão sư viết một ca khúc đề tài khác, thì ta thật sự không dám xác định, nhưng tuyên truyền không phải đã nói rồi sao, khúc Tuyên truyền Sở Từ viết là cổ phong a, luận về năng lực sáng tác của cổ phong, Sở Từ có lẽ cũng không nên nói đúng không?”

“Đồ Đoạn Kiều tàn tuyệt có lợi hại hay không?”

“Quang Châu Nguyệt Thiên có lợi hại không?”

“Cho dù là cố định, chỉ cần là gió cổ, ta tin tưởng Sở Từ sẽ không thành vấn đề!”

“Vậy không cảm được hạng nhất, ta lấy top 3 cũng được mà.”

“Phi, sao ngươi sợ hãi!”

“Ta đây là thay Sở Từ một chút, mệnh đề văn gì gì đó, là có chút khó, ta là fan của Sở Từ cũng không thể nói năng đầy đủ nha.”

Được rồi.

Thật ra fan của Sở Từ cũng rất khản trương.

Tuy nhiên căng thẳng cũng không ngăn cản được trôi qua.

Thời gian dần qua.

Cuối tháng tiến đến.

Thẳng đến khi Tuyên Quý bảng phong tỏa số liệu, Dân Hựu mượn Kỳ Thiên năm trăm năm vẫn vững vàng xếp hạng nhất.

Chu Hàn xếp hạng thứ hai ở vị trí thứ hai.

Có người cố tình đếm lại.

Đây đã là quán quân thứ tư trong bảng thi đấu của Bạch Đế rồi!

Mà bảng thi đấu phong tỏa số liệu, cũng có nghĩa là tháng 6 đã kết thúc.

7 tháng đã đến.

Quý bảng sắp nghênh đón một vòng trống mới.

Lần trước trên mạng đã gọi nên không ít lời thảo luận của Sở Từ, Sở Từ, nửa thành Yên Sa, chính thức tuyên bố!

Giờ phút này vẫn còn là rạng sáng.

Rất nhiều người đã ngủ thiếp đi.

Lâm Tri Bạch buổi tối cũng không thức đêm, sáng sớm liền hẹn hò với Chu công.

Ngày thứ hai.

Sau khi tỉnh lại.

Lâm Tri Bạch nhìn thoáng qua thi đấu Quý bảng, không có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, Linh Bán Thành Yên Sa Cốc xếp ở vị trí thứ nhất trong vòng thi đấu mới.

Còn về những bình luận trước đó trên mạng ư?

Lâm Tri Bạch đương nhiên cũng nhìn thấy, không phải là đề Sở Từ cũng dùng nhạc soạn lấy một cái quán quân thi đấu Quý bảng?

“Không thành vấn đề a.”

Mà so sánh với Lâm Tri Bạch trấn định tự nhiên cùng trong dự liệu, rất nhiều tối hôm qua trước 12 giờ liền đi nghỉ ngơi, buổi sáng mới bắt đầu xem người bài danh thi đấu bảng lại đối với tập thể thứ nhất ngắn người.

...

Trong nghề.

Nhìn thấy Sở Từ sáng tác tuyên truyền là phim, nửa thành Yên Sa, Chân lên hạng nhất các thi đấu, các nhóm lớn đều bùng nổ buổi sáng!

“Ngọa tào!”

“Sở Từ thật đúng là mẹ nó giành được hạng nhất!?”

“Bạch... Kịch bản của Bạch Đế được đúc lại hoàn mỹ rồi?”

“Đây là chế tạo... Khúc chế định có thể có chất lượng này!?”

“Đã nói rõ ràng là khúc nhạc chế tác bị hạn chế đấy, sao ta cảm giác nhạc định chế căn bản không hạn chế được sự phát huy của hần, ngược lại để chủ đề âm nhạc của hần càng rõ ràng hơn?”

“Bài hát này thật tàn nhẫn!”

“Chẳng phải hôm qua ca nói không có khả năng giành hạng nhất, trừ phi là tỷ lệ đặc biệt như Bạch Đế sao?”

Người mới trước đó đã rất ngây thơ hôm nay lại càng tỉnh táo hơn rồi.

Ca đàn tiền bối trầm mặc thật lâu.

“Có khả năng Sở Từ... Cũng là một trường hợp đặc biệt?”

Người mới: “Nhưng người không phải từng nói đặc lệ là trường hợp đặc biệt, chính là bởi vì ví dụ cực kỳ thừa thớt sao?”

Tiền bối: “...” Chỉ người nói nhiều!

Rốt cuộc là xảy ra vấn đề gì? tình huống của Sở Từ này thế nào? Làm sao lại quý quái như vậy! Khúc nhạc định chế cũng có thể duy trì chất lượng, lấy được hạng nhất Quý Bảng? Thật sự giống Bạch Đế lúc trước như đúc phải không? Hai người sinh đôi sinh huynh đệ!

...

Bên kia.

phim điện ảnh Chữ Ván Thiên Khuyết cũng tròn tròn mắt!

Tâm tình của những người này ước chừng là “Khiến người cũng dùng tên quán quân thi đấu Quý bảng giống như Bạch Đế vậy, nhìn xem, người thật đúng là cầm a!”

Tê!

“Bạch Đế kịch bản có hai phần đúng không?”

“Bài hát này... Thật ra... rất dễ nghe còn...”

“Người còn không nói nhảm, có thể lấy được bài hát hạng nhất thi đấu khẳng định là dễ nghe a!”

“Cho nên hần làm toàn bộ những chuyện mà Bạch Đế có thể làm được lần nữa?”

“Nguyên lai đây cũng là biến thái a!”

“Khó trách lúc trước truyền thông đưa hẳn so sánh với Bạch Đế!”

“Giống!”

“Giống quá rồi!”

Sao có thể giống như vậy chứ, kịch bản thật giống y như đúc!

...

Cực quang.

Các bạn mạng kinh hãi!

“Có phải Bạch Đế và Sở Từ là huynh đệ thất lạc nhiều năm hay không?”

“Mẹ nó!”

“Bạch Đế đưa cho Trương Bồi Hằng một bộ phim để viết ca đoạt hạng nhất, Sở Từ trở tay viết ca cho Cao Tinh Nguyệt, cũng cầm hạng nhất trong bảng thi đấu?”

“Thi Quý bảng đệ nhất dễ cầm như vậy? Đã nói là viết rất khó đây? Cũng không dám viết như vậy!”

“Bạch Đế: Ta sẽ dùng bản nhạc khổng chế quán quân!”

“Sở Từ: Ta cũng biết.”

“Bạch Đế: Ta viết Cổ Phong Ca Tặc Ngưu, Nguyệt Quang nghe qua chưa?”

“Sở Từ: Cổ Phong ca viết cũng không tệ, đề cử người nghe 《 Bán Thành Yên Sa Thông 》 đi.”

“Bạch Đế: Tên quán quân thi đấu Quý bảng của ta!”

“Sở Từ: 3 người của ta, nhưng ta tổng cộng chỉ viết ba bài hát.”

“Bạch Đế: Ta ra đường tức là đỉnh phong.”

“Sở Từ: Thêm một.”

Thảo luận quá nhiệt liệt, dân mạng cũng chơi được!

Nếu như nói lúc trước mọi người lấy Sở Từ và Bạch Đế ra so sánh, hơi có chút giỡn chơi, vậy thì bây giờ đã nghiêm túc rồi, hai người này thật sự có chút thuyết phục.

Cùng lúc đó, Ô Linh đọc sách tự cơ bấp. Vài chiêu ma sát.

Đề tài cực quang thảo luận trên độ, quân nhu lâm thành hạ Chủ Bằng đã một lần nữa đuổi theo, hai bộ phim điện ảnh trước khi phản chiếu thảo luận nhiệt độ, hiện tại tựa hồ có chút ý tứ cân đo thu sắc.

Cái gì?

Bài hát này của Sở Từ không phải bằng bài Thiên Nang mượn Bạch Đế năm trăm năm nữa sao?

Điểm ấy ngược lại không ai đề cập tới, bởi vì đây là lần đầu tiên Sở Từ phối hợp kịch cho ảnh thị, hơn nữa đây mới là bài thứ ba của hắn, còn có thể lại yêu cầu hắn cái gì?

Kiếp trước trên đấu trường chuyên nghiệp.

Có một nam nhân duy trì hiệu suất kiếm sống trăm phần trăm.

Mà ở Lam Tinh, kiếm sống của Sở Từ hiện tại cũng là tỷ lệ trăm phần trăm, ba ca khúc dưới danh nghĩa của hắn, tất cả đều là quán quân của thi đấu Quý bảng!

Hơn nữa còn dâng thêm 700 Nguyệt phiếu, sắp đuổi kịp rồi!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 127: Hợp đồng của Bạch Đế sắp thăng cấp! Ngày mừng bảy tháng bảy này đối với Lâm Tri Bạch mà nói, không chỉ là lần thứ ba giành chức quán quân thi đấu Quý bảng, mà còn là ngày đại nhất chính thức kết thúc.

Rửa hè hè đến.

Học viện bắt đầu nghỉ.

Lâm Tri Bạch không khỏi cảm khái thời gian trôi qua thật nhanh.

Cũng vào ngày hôm đó, một nhà hàng lân lân ở gần trường học của Phong Thạc Đoan Mộc cùng Doãn Đông ăn cơm, trong bữa tiệc có nói về dự định đến kì nghỉ hè.

“Ta nghỉ hè nhiều lắm cũng phải chốt điểm video ngắn.”

Nói xong dự định hỏi Lâm Tri Bạch và Doãn Đông âm áp của Phong Vĩnh.

Doãn Đông âm áp trầm ngâm nói: “Ta luôn giữ chức vụ trên TV của Berloz, công việc cụ thể tham dự cũng không nhiều, cuộc nghỉ hè này hẳn là sẽ mỗi ngày đến công ty đi làm đi làm.” Nàng đột nhiên nhìn về phía Lâm Tri Bạch hỏi: “Người biết Oánh Oánh đầu tư không?”

“Như sấm bên tai a!”

Phong Vĩ bên cạnh nhin không được nói, lúc hẳn giả vờ thì đã từng tổ chức kịch bản “Lưu sư sư huynh” của Lâm Tri, bộ kịch này chính là xuất phẩm, hiện tại phàm ai chú ý đến giới giải trí đều biết công ty này có bao nhiêu trâu bò.

“Đã từng nghe nói qua.”

Lâm Tri Bạch trong lòng hơi động: “Làm sao vậy?”

Doãn Đông âm áp nói: “Gần đây ta nhận được tin, nói là Nguyễn Cung có một bộ phim mới đang hợp tác với Thiên

Quang, mà Thiên Quang trưởng bộ phim hiện tại là Tô Triết đảm nhiệm...”

Dừng một chút.

Doãn Đông âm áp nói: “Trong những đối tượng mà Nguyễn Cung lựa chọn, Lâm Thắng Thiên có thần thoại, hiện tại lại có Thiên Quang, hai vị điểm giống nhau này đều có quyền kế thừa của công ty nhà mình, nhưng địa vị của công ty cũng có chút xấu hổ, trong tình huống bình thường rất khó kế thừa tài sản, các người cảm thấy đây là trùng hợp sao?”

“Chẳng lẽ...”

Phong Thạc Chân có chút kinh ngạc nói: “Đầu tư của Nguyễn Cung là cố ý lựa chọn hợp tác với hoàng tử công chúa không được coi trọng trong ba đại trung à?”

“Tám chín phần mười.”

Lâm Tri Bạch nhẹ nhàng gạt đầu nói: “Ca ca ta là Lâm gia đời thứ ba không sai, nhưng lại là nhân vật râu ria trong công ty, Tô Triết đồng dạng là thiên quang đời thứ ba, chức vụ của nàng ở công ty mặc dù cao, nhưng bởi vì là nữ hài tử, cho nên dưới tình huống bình thường, cũng rất khó kế thừa được quá nhiều tài sản, Tiêu Tiêu có thể là cố ý tìm ca ca của ta hợp tác với Tô Triết, giúp bọn họ đứng vững gót chân trong công ty.”

Phong Thạc Chân buồn bực: “Mưu đồ cái gì?”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Cứ lấy ca ca của muội mà nói, nếu sau này ca ca ta dưới trợ giúp đầu tư trở thành thần thoại cao tầng, vậy nếu như hấn muốn ổn định địa vị của mình, nhất định phải vô cùng ỷ lại vào Oánh Oánh, vậy có thể cung cấp lợi ích cho Oánh Oánh thì sẽ càng nhiều...”

“Mẹ kiếp!”

Phong Thạc bừng tỉnh đại ngộ: “Giả thiết thần thoại là triều đình, đợt này của Nguyễn Cung chẳng khác nào đang cố ý nâng đỡ hoàng tử và công chúa không được coi trọng?”

“Chính xác.”

Doãn Đông âm áp cười nói: “Cho nên ta suy nghĩ, nếu như lời nói của ta có phải cũng nguyện ý cung cấp cơ hội hợp tác hay không, dù sao tình cảnh của ta và Tô Triết rất giống nhau, giúp

Berloz ngồi lên, về sau ta cũng có thể phụng dưỡng ngược lại.”

“Có thể thử xem.”

Lâm Tri Bạch vừa cúi đầu ăn, khóe miệng nổi lên một nụ cười cổ quái, Doãn Đông ám áp thông minh hơn khi còn bé, dứt khoát để Giang Thành trợ giúp một chút đi.

“Vậy còn người?”

Doãn Đông ám áp nhìn Lâm Tri Bạch: “Ta có thể phát hiện được? Mi mô, 《 》 huyện đề (11) đùa giỡn? Không định làm chút gì sao?”

“Không phải có ca ca ta sao?”

Lâm Tri Bạch nhún vai, “Người đã đặt cược ở trên người của ca ca ta, nếu như suy đoán của người không sai, sau tác phẩm thần bí của tòa công cáo thần bí này còn có thể tiếp tục hợp tác với ca ca.”

“Vậy sao.”

Doãn Đông ám áp nhìn thoáng qua Lâm Tri Bạch.

Phong Thạc Chân bên cạnh cảm khái nói: “Đầu tư Kỳ Dư này thật lợi hại, trực tiếp bố cục ở tam đại nơi này, đáng sợ nhất là tam đại thiên dù cho biết ý đồ của Đồng Lư, cũng chỉ biết vui vẻ, dù sao bọn họ cũng không tổn thất gì mà?”

Cứ như vậy.

Cơm nước xong xuôi.

Về đến nhà.

Lâm Tri Bạch gọi điện thoại ở phòng ngủ liên lạc với Giang Thành: “Chút nữa Doãn Đông Noãn của Duy Đặc nếu muốn tìm người hợp tác, sẽ giao kịch bản hấp dẫn về nhà kia cho cô ấy.”

Tháng tháng trước kịch bản đã hoàn thành.

Lâm Tri Bạch viết xong liền trực tiếp giao cho Giang Thành, hiện tại tác phẩm trên tay hắn đều viết xong liền phát cho đối phương, trở thành át chủ bài trong tay Lam.

“Được.”

Hiện tại Giang thành hiểu rất sâu về Tam Đại, Lâm Tri Bạch nhắc tới Doãn Đông ám áp, hẳn liền biết vị này chính là cháu gái trưởng tổng tịch của Duy Tư Đặc.

Quy tắc cũ.

Lôi kéo một chút.

Làm Doãn Đông ám áp cho rằng, Đồng Lưu nguyện ý hợp tác với nàng là bởi vì mị lực cá nhân của nàng, bởi vì năng lực cá nhân của nàng cùng với giá trị cá nhân của nàng.

Cũng không biết:

Không phải ai đã bắt được vụ án hợp tác của Bộ Ngạn, mà là Tỳ Hưu sớm lựa chọn bọn họ, hoặc nói là những người này là người may mắn được ông chủ chọn trúng.

Tiếp theo.

Giang Thành nói: “Nguyễn Cung không thành thật chớ nhiều Mẫn, ta đã giao cho Tật Phong truyền mai đi rồi, công ty của bọn họ chỉ có một cái lều, đường đường công ty giải trí thứ tư Tần Châu vậy mà thảm như vậy, mặt khác gió mạnh không giống như tam đại có internet của mình, đến lúc đó ta còn phải vì một nhà đài đài chính thống thu thị không tệ này hợp tác...”

“Ngươi an bài.”

Lâm Tri Bạch không cần quan tâm chuyện này.

Giang Thành cười cười nói: “Phong đài chính quyền của Tần Châu, vẫn luôn bị tam đại đài truyền hình đè lên, tổng kỹ thuật thứ ba của Nguyễn Cung, bọn họ hẳn là nguyện ý bỏ ra một số tiền lớn để mua.”

Dừng một chút.

Giang Thành lại nói: “Ta xem xếp hạng thi đấu Quý bảng đã sắp ổn định, ” Bán Thành Yên Sa Côn Bằng tháng này có lẽ có thể cầm quán quân trở về.”

...

Như Giang Thành nói.

Sau một tuần.

Số liệu của top 10 Tái Quý Bảng dần dần ổn định, Vân Cờ Yên Sa Cốc đã ổn định vị trí quán quân, giúp vị trí thứ hai thuận lợi kéo ra chênh lệch.

Cổ phong quyền.

Khắp nơi đều đang thảo luận.

“Gần đây cứ phát ra tuần hoàn ở nửa thành Yên Sa, càng nghe càng cảm thấy Sở Từ cho dù là điền bài học hay là ca khúc khúc khúc vĩ đại của hắn đều là những kẻ lẻ loi một mình!”

“Đâu chỉ là một cây một sừng?”

“Hiện tại Sở Từ chính là người đứng đầu Cổ Phong!”

“Cổ Phong đệ nhất nhân gì đó chẳng phải là quá khoa trương rồi à?”

“Bởi vì Sở Từ xuất đạo đến nay chỉ viết cổ phong ca, mà ba bài cổ phong ca trước mắt này tất cả đều đạt được hạng nhất trong bảng thi đấu, thành tựu như vậy để đánh giá Cổ Phong đệ nhất nhân cũng không quá đáng.”

“Đồng ý!”

“Sở Từ chính là Phong vương cổ xưa!”

“Ai có thể chống lại hắn trên cổ phong?”

“Xưa nay Nguyệt Quang Minh của Bạch Đế cũng vô cùng lợi hại, nhưng Bạch Đế chỉ viết qua một bài cổ phong ca như vậy, không giống Sở Từ chuyên tấn công cổ phong.”

Cùng lúc đó.

Phương diện truyền thông.

Các loại tin tức.

“Bát Thành Yên Sa đã sớm khóa chặt quán quân trên bảng thi đấu Quý Bảng!”

Sau Bạch Đế, Sở Từ cũng dùng nhạc định thống lấy được hạng nhất trong bảng thi đấu!

Con đường quật khởi của Chử Sở Từ, cao tới chín phần trăm so với Bạch Đế lúc trước!

Sở Từ ở cổ phong vòng được phong tước đệ nhất nhân của Tần Châu Cổ Phong ca!

“Tam Thủ Cổ Phong Ca, là quán quân của ba lần thi đấu Quý bảng! “

Đệ nhất nhân của ” Tần Châu Cổ Phong Ca”? Sở Từ Kỳ quả thực xứng danh quy!

«...»

Cổ phong quyền đánh giá Sở Từ “Cổ Phong Đệ Nhất Nhân” đã nhận được sự tán thành của truyền thông truyền thông, trực tiếp tiến hành trích dẫn trong báo, ngay cả giới nghiệp cũng không nói ra được quan điểm khác, bởi vì nhạc đàn Tần Châu quả thật không có thành tựu cao hơn Sở Từ ở phương diện phong cổ!

Buổi tối.

Ngay cả tử tử cũng đang cùng Lâm Tri cãi nhai: “Tên Sở Từ này thật không phải đang học người sao, các mặt đều đang phục khắc, ngay cả thao tác viết nhạc cho điện ảnh sau đó đoạt được quán quân trong bảng thi đấu cũng giống nhau như đúc.”

Lâm Tri cười trắng.

Hôm nay là số tám tháng bảy.

Lâm Tri Bạch đã chuyển về nhà ở cùng cha mẹ, dù sao cũng đã nghỉ hè trưa, vẫn ở lại chỗ cha mẹ của Thủy Vân Cư của nàng hẳn là sẽ không vui.

“Người cười cái gì?”

Lâm Hi nhắc nhở: “Đừng xem Sở Từ là chuyện quan trọng, kẻ xướng người này vẫn rất lợi hại, sau này đám truyền thông thông kia nhất định sẽ thường xuyên bắt hấn đối đầu với người, phóng viên giới giải trí thích thích nhất là châm ngòi thổi gió cho mọi người, vì để đọc lưu lượng các loại trận chiến, sợ thiên hạ không loạn.”

“Ta cũng không kém.”

Nụ cười của Lâm Tri Bạch vẫn như trước.

Lâm Hi lúc này mới nở nụ cười: “Người quả thật không kém, thời gian xuất đạo gần một năm, đã trở thành thế lực mới nổi

mạnh nhất của nhạc đàn Tần Châu chúng ta, mấy ngày nữa cùng ta vào công ty đi, hợp đồng cũ của Bạch Đế cũng sắp hết kỳ hạn một năm, ta có thể đổi cho người một bản hợp đồng mới tốt hơn.”

Có thể đổi hợp đồng?

Lâm Tri Bạch hai mắt hơi sáng lên, hình như lúc trước tỷ tỷ xác thực nói với mình bản thân bản thân hợp đồng làm thần thoại Khúc Nhân năm thứ nhất thay đổi một lần.

“Vậy sau này ta có thể lấy được bao nhiêu phần?”

“Khúc nhạc dật ba mươi phần trăm.”

“Chỉ ba chút năm thành? Thành tích của Bạch Đế không phải rất tốt sao?”

Lâm Tri Bạch không khỏi có chút thất vọng, lúc trước Bạch Đế đã có năm thành, kết quả tăng lên chia làm hình như cũng không lớn, quả nhiên vẫn phải phát triển con đường “tiền” này của Sở Từ mới đúng chứ?

“Kỳ thật thiếu chút nữa người đã có thể lấy năm phần.”

Lâm Hi đối với chuyện này tựa hồ cũng có chút bất đắc dĩ.

Lâm Tri Bạch ngần người, “Thiếu chút nữa có thể lấy được năm thành là có ý gì?”

Lâm Hi giải thích: “Người nhớ ta đã nói với người rồi chứ, tác nhạc nhân đại khái có thể chia làm ba cấp bậc, một là người phổ thông viết khúc, một là người có quân bài làm khúc, trên nữa chính là khúc nhạc phụ, người bây giờ vẫn là khúc nhạc phổ thông, cho nên coi như là ta cũng không thể trực tiếp hợp đồng làm nhạc nhân cho người, nhưng trên thực tế cách người trở thành quân bài làm nhạc nhân chỉ thiếu một chút như vậy thôi.”

Lâm Tri hỏi miễn phí: “Cụ thể kém bao nhiêu?”

Lâm Hi nói: “Người lấy danh nghĩa Bạch Đế làm tên, từ lúc xuất đạo tới nay tổng cộng đã ra tám - sáu bài hát, tám bài hát này kém nhất cũng đã lọt vào danh sách mười người đứng đầu Ty Quý bảng, mà tiêu chuẩn của người tạo ra danh tiếng của thẻ Vương bài là cậu đang cần cấp mười gì đó, đã từng tiến vào mười hạng đầu của bảng thi đấu Tần Châu, cho nên ta mới

nói là kém một chút, người chỉ kém hai hạng đầu trong mười hạng đầu của bảng thi đấu thôi!”

Lâm Tri cười trắng trợn.

“Cũng chính là nếu ta viết thêm một bài hát lọt vào top 10 thi đấu Quý bảng, có thể trực tiếp trở thành một khúc nhạc dành cho vương bài. Nếu như khúc nhạc nhân của tập đoàn thần thoại bịa từ, có thể trực tiếp lấy năm thành tương lai đúng không?”

“Đúng.”

Lâm Hi khẽ gật đầu: “Nhưng thời gian đã không còn kịp nữa rồi, bởi vì hợp đồng hợp đồng này của công ty chúng ta cuối tháng sẽ phải cập nhật.”

“Là như vậy à.”

Lâm Tri Bạch nói: “Trong tháng này còn thời gian, ta lại phát hai bài hát xông vào top 10 Quý bảng, có phải sẽ trở thành người tạo khúc nhạc trong vương bài, có thể trực tiếp kiếm được năm phần hợp đồng hay không?”

Lâm Hi: “Trên lý luận là như thế.”

Lâm Tri Bạch buông tay nói: “Vậy không phải được rồi sao, hoàn toàn kịp thời, vì năm thành hợp đồng này, ngày mai ta sẽ tìm người ghi ca!”

Lâm Hi trầm mặc.

Lâm Tri thắc mắc: “Có chỗ nào không đúng sao?”

Lâm Hi ánh mắt buồn bã nói: “Không có gì không đúng, ta cũng không hoài nghi người có bản sự này, nhưng không phải trước đó người đã nói với ta chính mình một giọt cũng không dư thừa sao?”

Lâm Tri Bạch: “...”

Bởi vì Lâm Hi luôn sẽ hỏi trên tay Lâm Tri Bạch có bài mới hay không.

Lâm Tri Bạch có đôi khi nghĩ tới Bạch Đế bên này chậm rãi phát khúc, sau đó sẽ qua loa nói mình đã không còn một giọt.

Nhưng bây giờ không phải lúc giấu dốt.

Năm thành hợp đồng làm nhạc nhân của Vương bài thật sự quá thú vị, nếu Lâm Tri Bạch không trực tiếp lấy xuống, chẳng phải phải phải phải sang năm mới có thể đổi được hợp đồng này sao?

Khụ.

Lâm Tri Bạch không để ý tới việc mình nói lỡ miệng, riu rít đọc sách, khoa đũa tí hon. Sầu sách có chút chột dạ nói: “Gần đây có chút linh cảm, mới vừa viết ra...”

Cảm tạ 【Hiệp ca 112233】 14500, [Tùy Tử 52323] thưởng lớn!

Cảm tạ “Người Yên Hàn Quýt” số thu Ngô Đồng 【Thiết Mã Băng Hòa Can Can Qua - Tiểu Ánh? Hải? Đốt, 【Ngựa cho dê) 【Hải Miên Bảo Bảo và ta đã năm ngàn, ” Hạc Hi Quân” được khen thưởng 1000 điểm!

Cảm tạ 【Úc Khắc Lao Sí giá 756】 . 【Bản thư 222235310.600310. 【Tiểu Liêm muốn ăn thịt 【Nguyên Mễ Đại Nga” 【Nguyện ta liền cho vé 【Ngô Ni Tương—夜 tử】 【ngục tiên) 【【số cát 【số cát 【số 12313131313144/1500】 , 【Sơ Tinh Lưu huỳnh tiểu 【1111463. 【Thư hữu 12.13131323】 ? Thuộc cảm? 】 ((Thư hữu nhéo: 203233310.13310104444333. 18733. 【An Ngữ 【Ny Nhiên tìm thuê 【Băng luyện】 【Yêu ngô】 Tiểu Ngũ tử trong phòng ngủ 【Bảo Y 【vungus 【Thần điều lĩnh vực 【Bảo Y Vũ】 【Ní121 hót hót 17873】 ((Nhai224.004444444) !’ khen thưởng)!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 128: Hai bài Cổ Phong Ca của Bạch Đê! Hợp đồng làm nhạc nhân của công ty phải cập nhật vào cuối tháng, vậy trở thành người chế ra quân bài thần thoại giải trí, cầm được năm phần hợp đồng này liền có chút lửa sém lông mày, Lâm Tri Bạch nhất định phải nắm chặt thời gian cùng hệ thống định chế hai bài ca mới, dù sao tháng này đã qua một phần ba, hẳn phải có đầy đủ không gian đánh bảng mới được.

Vậy tuyển đôi nào đó đang hát bài đấy?

Lâm Tri Bạch trở về phòng mở ra thi đấu bảng, đem mười người đứng đầu nhìn lướt qua đại khái, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở phía trên ” Bán Thành Yên Sa Khâu.”

Có rồi!

Nếu như kỳ thi Hương của tháng này đứng thứ nhất là Cổ Phong của Sở Từ, vậy thì hẳn dứt khoát lấy danh Bạch Đê, viết ra hai lần cổ phong!

Đương nhiên.

Chất lượng hai bài Cổ Phong ca này, phải cam đoan có thể xông vào mười hạng đầu của thi đấu Quý bảng, đồng thời lại không thể uy hiếp đệ nhất Linh thành Yên Sa Cổ.

Thời gian cấp bách thì gấp rút.

Không thể tự vạch trần mình được.

Nghĩ đến đây Lâm Tri Bạch trực tiếp gọi ra hai đầu Cổ Phong Ca do hệ thống đặt ra.

Đình đông.

Hệ thống nhắc nhở:

“Chúc mừng kí chủ đạt được bài hát cổ phong Hồng Nhan.”

“Chúc mừng kí chủ thu được cổ phong ca khúc bễ nghệ thiên hạ.”

Lâm Tri Bạch nhanh chóng tiếp thu hai bài hát này, dần dần hiểu rõ tất cả.

Bài thơ này Hồng Nhan là tác phẩm đại biểu đầu tiên của Hồ Ngạn bình, thậm chí có thể nói là tác phẩm nổi danh của nó.

Là một bài Phong Ca cổ xưa vô cùng ưu tú, nhịp nhàng hoạt động vang dội, ca khúc ưu mỹ sục sôi, phối hợp biểu diễn các loại âm thanh biểu diễn, chỉnh thể nghe rất có phong cách đặc điểm.

Về phần bễ nghệ thiên hạ, là tác phẩm ban đầu của Trương Kiệt.

Thật ra cũng là một trong những tác phẩm thành danh của A Kiệt, chất lượng cũng rất ưu tú, hào hùng mà lại không mất hiệp cốt nhu tình.

Hai bài hát này đã đủ phân lượng.

Nếu như mục tiêu chỉ là lọt vào mười thứ hạng đầu của thi đấu bảng, có lẽ không phải vấn đề lớn.

Đồng thời hai bài hát này tạo ra, cũng không uy hiếp được ” Bán Thành Yên Sa Cốc” xếp hạng đầu.

Bởi vì đầu tháng Bình Sa của nửa thành đã tuyên bố, lại có bộ phim Cao Tinh Nguyệt kia tuyên truyền phản hồi, tửu miêu trước mắt tính toán đã rất khá, so sánh với hai bài ca Bạch Đế này mặc dù chất lượng cũng rất khả thi, nhưng tối thiểu phải tới tầm mười mới có thể chạy bộ vào sân, tự nhiên là không cách nào đuổi kịp bài thi hạng nhất.

Dưới tình huống chất lượng và tuyên truyền tài nguyên không chênh lệch nhiều.

Danh sách nào đó đã sớm biểu đạt, bài hát nào sẽ càng chiếm ưu thế.

Vậy hai bài hát này tìm ai hát đây?

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút quyết định đem bễ nghệ thiên hạ bễ nghệ giao cho Lâm Thủ Thuyết.

Lâm Thủ Không không chế hấn là không khó, bởi vì ca này độ khó chỉ có thể tính trung đẳng, khó khăn nhất thật ra chính là đoạn rap ở giữa kia.

Thật sự không được thì có thể tìm người khác.

Mà Hồng Nhan cũng chỉ có thể giao cho Tôn Cốc.

Trong bài hát này có rất nhiều chuyển âm, ca ca bình thường thật sự khó không chế, có màu đặc biệt nhất của Hồ Ngạn bình chính là kiểu hát chuyển âm điên cuồng đó của hấn.

Hành động đi!

Lâm Tri Bạch nhanh chóng hoàn thành khúc nhạc, cũng phân biệt phát cho Lâm Thủ Nhất và Tôn Cốc.

Sau đó.

Lâm Tri Bạch bắt đầu làm hai khúc nhạc này. Hấn phải gấp rút tuyên bố ở ngày mười tháng này. Nếu chậm trễ lỡ như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sẽ trở nên lúng túng. Mặc dù Lâm Tri Bạch vẫn còn đường lui, nhưng hấn đang tìm Trương Hi Dương gấp rút giải cứu.

...

Lâm Thủ Nhất đang ở nhà nói chuyện phiếm với mẫu thân hấn, đột nhiên nhận được tin tức Lâm Tri Bạch, nháy mắt hưng phấn hấn lên.

“Thúc phụ viết cho ta một bài hát!”

Mẫu thân nghe vậy cũng cười, “Hấn đối với người thật sự rất coi trọng nha, cái này cũng đã viết bốn bài hát cho người rồi? Về sau người cũng không thể có lỗi với người ta a!”

Đúng là bốn đầu.

Thứ thứ nhất “Tiêu Sát Sâu”.

Thứ hai là Nhân Tiêu giống như ta.

Bài tập thứ ba là Thính Uẩn.

Thứ tư là bề nghệ thiên hạ bề nghệ trước mắt.

Lâm Thủ Nhất cười vụng về nói: “Ngài cứ yên tâm đi, thúc phụ cho dù là bảo ta rời khỏi thần thoại, ta cũng tuyệt sẽ không nhú mày nửa điểm!”

“Hạn án (19) ần??”

Mẫu thân oán trách, “Hắn đang yên đang lành bảo người rời khỏi thân thoại làm gì, thân thoại là do gia gia nhà người ta mở.”

Lâm Thủ Nhất cười nhạt, sau đó nhìn ca khúc, thử biểu diễn.

Vừa mới bắt đầu gặp ghèn.

Phía sau dần dần quen thuộc giai điệu, hát cũng trôi chảy theo.

Mẫu thân tò mò lắng nghe.

“Phong yên khởi tìm tình giống như lãng đào sa, gặp phải nàng như xuân thủy ánh lê hoa, vung kiếm đoạn thiên nhai, tương tư nhẹ buông xuống, trong mộng ta si ngốc lo lắng, không quản tướng vương hầu, mặc kệ vạn thế thiên thu, cầu chỉ cầu ái hóa giải, vạn trượng hồng trần này loạn loạn vĩnh viễn không ngừng, yêu thích cả thiên địa cửu, càng giống như nước ôn nhu, ai quan tâm chủ xuân thu...”

Lâm Thủ Nhất vừa mới bắt đầu có chút xấu hổ.

Bất quá thấy mẫu thân chăm chú lắng nghe, hắn cũng hát theo, phó ca cao trào bề nghệ thiên hạ vang lên ở phòng:

“Cả đời có gì phải sợ gió bay cát?

Tóc trắng không giữ được hương hoa.

Vút bỏ giang sơn như họa, nàng cười như hoa.

Trải qua cuộc đời lo lắng này...

Lòng không oán ái hận cũng theo nàng ấy!

Thiên địa đại tình lộ vĩnh viễn vô biên!

Chỉ vì nàng ngồi yên nhìn thiên hạ...”

Nghe xong.

Mẫu thân gật đầu nói: “Bài hát này dễ nghe!”

Lâm Thủ Nhất cười vụng về nói: “Thúc phụ viết đương nhiên không có lời để nói, đây còn là một bài cổ phong ca, bên trong thế mà dung nhập hát, ở trong cổ phong ca xem như phương pháp xử lý tương đối hiếm thấy.”

“Cổ phong...”

Đột nhiên mẫu thân nói: “Ta nhìn trên mạng nói người kia có một, là người có cô phong độ nhất nhân gì, người kia có lợi hại như Bạch Đế sao?”

“Người kia...”

Vẻ mặt Lâm Thủ Nhất có chút cô quái, hắn vẫn hoài nghi Sở Từ cùng thúc phụ có chút quan hệ, “Hắn là xấp xỉ vậy...”

Hắn nói như vậy.

Lúc này Tôn Cốc đột nhiên gọi điện thoại.

Lâm Thủ Nhất kết nối yếu ớt, chợt nghe được thanh âm Tôn Cốc kích động: “Thủ trạc, lão sư Bạch Đế viết cho ta bài ca mới, đây là một bài ca mới vô cùng lợi hại, phong cách rất giống 《Nguyệt Quang》, chênh lệch chất lượng cũng không lớn!”

“Ta cũng viết cho người?”

“Cũng vậy sao?”

“Ta cũng nhận được một bài hát, tên là Thiên Hạ Thương, đồng dạng là một phong cổ.”

“Người cũng nhận được?”

Tôn Cốc ngẩn người, lại nghe thanh âm sơ sài của Lâm Thủ đột nhiên nghiêm túc lên: “Nhiệm vụ của chúng ta, hắn là xông vào mười thứ hạng đầu của thi Đình.”

“Sao lại nói vậy?”

“Bởi vì thúc phụ đã có tám bài hát tiến vào mười thứ hạng đầu của thi đấu bảng, nếu như hai bài này có thể lọt vào top 10, vậy thì hắn liền có thể đạt được hiệp ước của người có thể bài vương quốc, đừng quên cuối tháng này là lúc công ty đối hợp đồng với Khúc Nhân.”

“Mẹ kiếp!”

Tôn Cốc khiếp sợ nói: “Người nói là lão sư Bạch Đế muốn trùng kích hợp đồng làm khúc nhạc nhân của vương bài sao?”

“Đúng.”

Lâm Thủ Nhất sợ sệt thở dài nói: “Thần thoại giải trí nhiều năm như vậy lần đầu tiên có một vị người sáng tác chỉ dùng

một năm thời gian, đã từ một người mới trực tiếp trưởng thành thành một người làm ca bài cho quân bài hoàng đế.”

Thúc phụ, quá ngu bực!

Tôn Cốc ngậy người thật lâu mới mở miệng lần nữa nói: “Vây hai chúng ta cũng không thể kéo khổ, ca vừa phát chúng ta liền lập tức ra ngoài chạy đi tuyên truyền, nhất định phải cam đoan mười thứ hạng đầu trong thi đấu Quý bảng, tuy rằng ta cảm giác cho dù không chạy đi tuyên truyền, bài mười của lão sư Bạch Đế cũng có thể được tuyên bố vào mười thứ hạng đầu.”

“Muôn chạy.”

Lâm Thủ Nhất nghiêm túc nói: “Phải cam đoan vạn vô nhất thất!”

...

Giống như kế hoạch của Lâm Tri Bạch vậy, số mười hấn đã làm xong hai bài hát, sau đó liền trực tiếp lôi kéo Lâm Thủ Nhất và Tôn Cốc tiến hành lục chế.

Không biết vì sao.

Lâm Tri Bạch cảm giác vòng tay cùng Tôn Cốc có chút phần khởi khác thường, hiệu suất cũng phi thường cao, mỗi người dùng nửa ngày liền hoàn thành công tác ghi chép.

“Vất vả rồi.”

Lâm Tri Bạch chào hỏi hai người, rồi mang theo hai bài hát đã được ghi lại, đi tới phòng làm việc của tỷ tỷ Lâm Hi.

Lúc này Lâm Hi sắp tan ca.

Nhìn Lâm Tri Bạch tới, cũng không trách hấn nói qua loa với mình trước đó đã không còn ca khúc mới nữa, trực tiếp muốn nghe hiệu quả của nó.

Trước nghe Hồng Nhan, trực tiếp dùng âm hưởng công bố:

“Kiếm nấu rượu vô vị, uống một ly vì ai, người tiền đưa người, người tiền biệt ta, mùi son phấn thơm ngon, có thể yêu không thể cho, trời có bao nhiêu lâu, mà người đã định trước là anh hùng thì không có nước mắt không hối hận, nụ cười này nguy hiểm bao nhiêu là độc dược xuyên ruột, nước mắt có bao

nhieu. Chỉ có người biết, tâm không có buồn cười bằng người sống...”

Giọng nói của Tôn cốc rất có khả năng nhận biết được.

Đặc biệt là bộ phận cao trào, càng làm cho hấn tràn ngập đặc sắc cá nhân, làm cho người nhin không được nghiêng tai lắng nghe tâm tình đang đùa giỡn:

“Anh danh kiếp này ta không muốn.

Chỉ cầu đổi lấy Hồng Nhan khế cười.

Lần này đi nếu như còn có thể luân hồi!

Ta nguyện ý kiếp sau làm trâu ngựa...

Cũng muốn cùng thiên nhai tương hộ với người...”

Câu cuối cùng “Thiên nhai tương phùng”, thanh âm vừa cao vừa dài, rõ ràng bén nhọn nhưng không chói tai, cho người ta một loại cảm giác nói không nên lời.

Không ai nói gì.

Lâm Hi sau đó lại đem bề nghệ thiên hạ bề nghệ cũng nghe một lần.

Nghe xong.

Lâm Hi nhìn đệ đệ của mình, nói ra bốn chữ:

“Không hổ là người.”

Lâm Tri cười miễn phí, “Có thể vào top 10 đúng không?”

Ánh mắt Lâm Hi chớp động, “Mặc dù tháng này đã trôi qua một phần ba, nhưng với sức ảnh hưởng hiện giờ của Bạch Đế người, phối hợp với chất lượng của hai bài ca này, tiến vào mười thứ hạng đầu hoàn toàn không có vấn đề gì, quả nhiên người ngoài miệng nói không quan tâm, thật ra trong lòng vẫn là muốn chạm vào Sở Từ.”

“A?”

Lâm Tri Bạch nghi hoặc.

Lâm Hi cười dài nói: “Còn giả bộ cùng ta, nếu như người thật sự không quan tâm Sở Từ, như thế nào lại cố ý viết ra hai bài cổ phong ca?”

Chật chạp.

Trước đó mình bảo Lâm Tri viết cổ phong, hẳn còn không vui, hiện tại trái lại nguyện ý viết.

Chỉ sợ là Sở Từ kia quạt khởi quá nhanh, để cho đệ đệ mình cũng cảm giác được áp lực, cũng sinh ra một chút lòng hiếu thắng?

Lâm Tri Bạch: "..."

Thật ra Lâm Tri Bạch thật đúng là không có ý tứ này, thuần túy là xem thi đấu mùa bảng tháng này, thứ nhất nếu là "ngũ thành Yên Sa" của mình, nói rõ tháng phát gió cổ này có độ nóng gia tăng, xem như hơi chút nhiệt độ đi, vì mười người đứng đầu gia tăng một chút trực, cho nên mới định chế hai đầu tác phẩm gió cổ của hệ thống.

Mà loại hành vi này rơi vào trong mắt tỷ tỷ, vậy mà biến thành mình muốn cùng Sở Từ chạm một cái?

Nếu tỷ tỷ nhìn như vậy, vậy bên ngoài có phải hay không cũng sẽ nhìn như thế này?

Lâm Tri Bạch dở khóc dở cười, chẳng qua hiện tại đôi ca cũng không cần thiết, giày vò người khác không nói, còn có thể bại lộ trên tay mình có thể xuất ra càng nhiều ca khúc sự thật.

Ngoại giới thích nghĩ như thế nào thì nghĩ như thế đó đi.

Đôi một ý tưởng mà nói, chữ S đọc sách hễ hễ có, ma quỷ linh tinh. Khả năng này khiến Bạch Đế cùng Sở Từ cạnh tranh cũng không tệ, có thể tạo thành hiệu quả đày sà, để cho mọi người càng chú ý đến tác phẩm do hai chiếc mã giáp này phát ra...

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: "Vậy hai đầu cổ phong này đêm nay có thể phát?"

"Không thành vấn đề."

Lâm Hi cung chiều nhìn đệ đệ.

"Chúng ta sẽ để Sở Từ kia nhìn cho kỹ, Cổ Phong cũng là lĩnh vực mà Bạch Đế am hiểu nhất!"

“Chút nữa” Tiểu điều tra, mọi người cảm thấy “Thiên hạ kiêu diễm” cùng Chủ Hồng Nhan bình thường nào càng tốt? Căn cứ theo cái nhìn của các người, quay đầu ta mới tiện viết xếp hạng thi đấu bảng.

Chấn vện hoàn thành, ăn một chút liền canh gác.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 129: Phàm nhân gặp nạn ca khúc tuyên bố thời gian định vào buổi tối tám giờ, bởi vì là quyết định tạm thời, ít nhiều có chút vôi vàng, nhưng dù vôi vôi vàng thế nào cũng phải cam đoan chất lượng không ra vấn đề, cho nên tuyên truyền cái gì đó khẳng định là không kịp rồi, ngoại giới cũng không biết Bạch Đế sẽ có hai tuyển cổ phong tân ca.

Lúc này.

Những người trên Thiệu Xuân bảng trong tháng này cùng nhau biểu diễn và cùng nhau đạt được một ít âm nhạc người đang trò chuyện về tình hình bảng danh sách tháng này.

“Cổ phong chân ngư của Sở Từ.”

“Khó trách nói hẳn là Cổ Phong đệ nhất nhân.”

“Chủ yếu là do Sở Từ vẫn luôn chuyên chú sáng tác Cổ Phong, tổng cộng ba bài hát không có thay đổi hình dáng, có lẽ chính loại nhạc cổ chuyên môn này mới có thể lấy được thành tích như vậy, nhưng ta cảm thấy Bạch Đế ở phương diện Cổ Phong cũng rất lợi hại, bài ” nguyệt quang” kia thực kinh diễm.”

“Đúng vậy a.”

“Thế nhưng Bạch Đế chỉ có một bài “Án Nguyệt Quang Minh” là phong cổ, Sở Từ đã viết ba bài cổ phong ca, cho nên người đứng đầu là Sở Từ.”

“Quý bảng thi đấu tháng này liền như vậy.”

“Mười số liệu đứng đầu đã ổn định, bài hát thứ mười và bài hát thứ mười chênh lệch rất lớn, mấy ngày nay ta vốn sợ không có vị đại lão nào đó tạm thời chạy bộ vào sân, tháng trước Bạch Đế và Ca Vương Chu Hàn đột nhiên chạy bộ vào

sân thật sự có thể dọa chết người, muốn phát bài mới thì bài hát đầu tiên, lâm thời chạy bộ vào sân không phải là động tâm lý sao.”

“Phong khí chính là do Bạch Đế dạy hư.”

“Chu Hàn cũng đã học từ Bạch Đế.”

“Trước kia chỉ có Khúc ba mới có thể chạy bộ vào trận, nhưng tháng này hẳn là không cần lo lắng, hôm nay đã là mười rồi, cho dù các đại lão chạy bộ vào, cũng nhất định sẽ chọn trước số mười, sau số mười sẽ ảnh hưởng đến việc đoạt giải quán quân của bọn hắn, số liệu cũng không dễ nhìn.”

“Ta lau!”

“Đjxmm~!”

“Có chuyện gì vậy?”

“Bạch Đế đột nhiên phát khúc nhạc!”

“Mẹ nó còn trực tiếp đánh hai bài nữa!”

Vào lúc này chính là vào buổi tối tám giờ, hai bài hát mới của Bạch Đế đột nhiên ở tuyến đầu của các âm nhạc lớn được chiếu, cùng lúc đó thần thoại bên kia cũng mở ra tài nguyên tuyên truyền, là dùng rất nhiều người lập tức liền phát hiện ra.

Trong nháy mắt!

Tất cả xôn xao!

Vừa mới nói xong tháng này sẽ không có đại lão chạy bộ vào trận, Bạch Đế lại đột nhiên xuất hiện, còn mẹ nó một hơi phát hai bài hát!

Người có ý đồ gì?!

Có chút thú vị, người có đúng không!

Có phải có bánh mè không!

Tháng trước không phải người vừa mới đoạt hạng nhất sao?

Đây con mẹ nó đã số mười rồi, Côn Bằng Bán Thành Yên Sa Tứ số liệu cũng cao như vậy, đổ ư? Phát ca cũng không cảm được hạng nhất, có thể lưu lại con đường sống cho đồng nghiệp như chúng ta hay không!

Trên bảng thi đấu.

Trong lòng đám ca sĩ xếp hàng đầu sụp đổ, bởi vì tất cả mọi người đều biết, Sở Từ mà số mười Bạch Đế mới cất ca thì không cần lo lắng, nhưng những chuyện khó khăn lắm bọn họ mới xông vào mười vị trí đứng đầu đã rất nguy hiểm!

Hai bài hát này!

Chẳng lẽ tên này định cướp hai người trong mười hạng đầu?

Được rồi.

Cứ nghe trước đã.

Tuy rằng cảm thấy số mười này đột nhiên phát ra một bài hát nhưng hai bên lại là có chút khó hiểu, nhưng dù sao hấn cũng chạy bộ vào trận, phải biết rằng tháng giêng đã qua một phần ba, hai bài ca mới này phải không có chút đồ, cũng đừng mơ tưởng dễ dàng từ trên bảng danh sách cướp đi hai danh ngạch mười thứ hạng đầu.

Quý bảng thi đấu tháng bảy toàn bảng ba mươi một mét!

Mọi người tốt xấu gì cũng chạy được mười mét!

...

Các đại phát khí.

Các bạn trên mạng cũng chú ý tới Bạch Đế đột nhiên phát ra hai bài ca mới.

Trong lòng tất cả mọi người đồng thời cảm thấy bất ngờ, trong lòng cũng nổi lên kinh hỉ, lúc này liền không kịp chờ đợi điem vào. Hiện tại Bạch Đế đã vang danh, chỉ cần hấn tuyên bố bài hát mới, tất cả mọi người đều sẽ tò mò đi vào nghe một chút.

Rất nhanh!

Ca khúc 《 Hồng Nhan 》 tuận bàn thì náo nhiệt hấn lên, vô số bình luận của mọi người xông ra như nấm mọc sau mưa:

“Oa.”

“Cổ Phong ca?”

“Phong cách rất giống với “Ánh Nguyệt Quang Minh” trước đó của Bạch Đế, người biểu diễn vẫn là Tôn Cốc, mùi vị này

quá chính!”

“Chăm chỉ nghe!”

” download!”

“Bạch Đế sao đột nhiên phát ra hai bài cổ phong ca vậy, bài Hồng Nhan này trực tiếp nhận phần vui vẻ hôm nay của ta, rất thích phong cách này!”

“Phong thái cổ của Bạch Đế siêu tán đấy!”

“Toàn bộ giai điệu biểu đạt âm nhạc đồng thời còn đem nhiều loại âm nhạc nguyên tố vận dụng trong đó, trên nhịp điệu khiến người ta có thể cảm nhận được giáo mác thiết mã, cũng có thể cảm nhận được một mặt nhu tình của thiết hán, cùng phong cách 《 Nguyệt Quang 》 nhưng lại có khác biệt nhất định, ta càng nghe càng thấy yêu thích.”

“Các huynh đệ mau nghe về tên bên kia!”

“Bài thơ kê bên cạnh cũng là gió cổ, nhưng dung hợp nguyên tố, phong cách cùng bài hát này hoàn toàn không giống nhau, không biết có phải là cảm giác mới mẻ hay không, ta cảm giác bài kia còn muốn nổ hơn một chút so với bài này!”

“Thật hay giả đây?”

“Ta đi nghe một chút!”

Trước nghe bài hát này của “Hồng Nhan các bạn trên mạng, lập tức mở bài hát nào đó của một người khác của Bạch Đế nghe.

...

Bên kia.

Bài bình luận của Khuyết Thiên Hạ cung dường như còn náo nhiệt hơn cả ở phòng bên cạnh, nghe ngược lại thì rất tốt, có thể nói là bình luận rất hay!

“Bài này thật hay!”

“Lâm Thủ Nhất hát quá kém!”

“Ta nghe Hồng Nhan đã cảm thấy vô cùng kinh hỉ, không nghĩ tới bài hát này càng thêm kinh hỉ, bộ phận hát ở giữa dung hợp

thật tốt, phối hợp cao trào quả thực tuyệt, đây hẳn là cổ phong ca dung hợp thuyết nhất tiên ca đúng không?”

“Bạch Đế hiểu sáng tạo mới!”

“Truyền thống cổ xưa điều phối những lời ca kể nguyên tố mới được sáng tạo lên, cộng thêm những bài ca kinh điển như thơ như tranh vẽ, tạo khúc nhạc vừa hoa lệ vừa tràn đầy khí thế hùng hồn, hát từ Tráng Chí Lăng Vân hát đến nhi nữ tình trường, trong tiếng hát có áp lực, nhu tình, nóng bỏng và kiên nghị, Bạch Đế viết vô cùng tốt, Lâm Thủ Nhất hoàn thành kỳ quan trọng nhất!”

“Ta chỉ nói hai chữ, trâu bò!”

“Nếu như không phải số mười mới tuyên bố, ta cảm thấy bài hát này có thể trực tiếp tranh đoạt quán quân trên bảng thi đấu hàng “Yên Sa Hồn Sa Cốc” kia!”

“Bạch Đế vẫn tùy hứng như vậy à.”

“Người hiểu rõ Bạch Đế đều biết, hình như hẳn không quan tâm thứ nhất của Thi Quý bảng như vậy, động một chút là chạy bộ vào sân, thời gian ca hát giống như tùy tâm sở dục, nhưng bài của hẳn chưa bao giờ rơi ra mười thứ hạng đầu, lúc trước khi Huyền Nguyệt buồn tiêu sầu cuối cùng tuyên bố cuối cùng còn lấy thứ hai!”

“Yêu rồi yêu!”

“Bất quá tháng này có chút kỳ quặc a, Bạch Đế mặc dù tùy hứng, nhưng tháng mười đột nhiên phát ra hai đầu cổ phong ca vẫn cảm thấy là lạ.”

Chẳng lẽ là bởi vì Sở Từ?

...

Mọi người đã quen phong cách chạy bộ vào sân của Bạch Đế lúc nào cũng thích, nhưng tháng này vẫn quá cổ quái, thế mà ở ngày mười hát hai bài, hơn nữa còn là loại hình gió cổ xưa, điều này không thể không khiến người ta liên tưởng đến trên người Sở Từ.

Trên Cục Quang Đài.

Có người nghe xong hai bài cổ tã của Bạch Đế rồi phân tích nói: “Gần đây không phải trên mạng đều đã nói, Sở Từ là người đứng đầu cổ phong ca khúc của nhạc đàn Tần Châu chúng ta sao, khẳng định là Bạch Đế muốn dùng hai bài này để nói cho mọi người biết, không thể kém hơn so với phong trào cổ này của hần!”

Đây chính là chân tướng.

Mọi người đều cảm thấy rất có đạo lý.

“Bạch Đế không đồng ý Sở Từ là cách nói của Cổ Phong đệ nhất nhân, cho nên hần không nói hai lời trực tiếp lấy ra hai bài ca mới của cổ phong, để cho mọi người nghe, đây rõ ràng là muốn chứng minh mình mới là Cổ Phong đệ nhất nhân!”

“Nếu ta nói như vậy thì đã nghĩ ra.”

“Trước đó không phải mọi người đều nói Sở Từ rất giống Bạch Đế sao, còn nói Sở Từ là cầm lấy kịch bản lúc trước của Bạch Đế, nói không chừng trong lòng Bạch Đế kia nghĩ chính là, cấp bậc gì đó, cùng ta cầm kịch bản giống nhau.”

“Người cũng có di chứng sau cơn bão táp?”

“Có điều nhìn đến ngoại giới lấy Sở Từ ra so sánh với mình, Bạch Đế nhìn không được lộ ra một màn Cổ Phong ca sáng tác thực lực cũng có thể lý giải, hướng hồ các người đừng quên Sở Từ xuất đạo đến nay tổng cộng đã viết qua ba bài Cổ Phong ca, hai bài cổ phong tân ca này của Bạch Đế cộng thêm 《Nguyệt Quang》 lúc trước, có phải cũng vừa vãn ba bài hay không?”

Mo Mo!

Mới đầu chỉ là suy đoán, nhưng mọi người càng phân tích càng cảm thấy hợp lý, bởi vì mỗi một vòng đều đối lập hoàn mỹ, đợt Bạch Đế này đúng là đối chọi gay gắt mà!

Càng đừng nói...

Bạch Đế và Sở Từ đều xuất đạo vào năm ngoái, cách biệt trước sau cũng chỉ mấy tháng, nhưng đều ở trong thời gian ngắn, trở thành người mới chói mắt nhất của Ca Đàn Tần Châu, tâm tư có chút phân cao thấp không phải rất bình thường sao?

“Hai người bọn họ ai có phong cách cổ mạnh hơn?”

Các bạn trên mạng so sánh như vậy, phát hiện hai người này ở phương diện cổ phong thật đúng là rất khó phân ra thắng bại, trước đó so với khẳng định Sở Từ mạnh hơn, nhưng Bạch Đế hai vị cổ phong tân ca này vừa ra, mọi người không cách nào xác định, bởi vì hai vị cổ phong tân ca này cũng phi thường lợi hại!

Cái gì?

Bảng xếp hạng thi đấu?

Cái này không có cách nào trực quan so sánh, bởi vì Bạch Đế mười số mới phát nhạc, khẳng định đuổi không kịp số một liền tuyên bố ” Bán Thành Yên Sa”, cho nên loại so sánh này đã mất đi ý nghĩa, có người cảm thấy Bạch Đế lợi hại hơn Sở Từ có người cảm thấy Sở Từ mạnh hơn, nhưng xét cho cùng tựa hồ đều là khẩu vị cá nhân khác nhau?

“Cổ phong quyền thấy thế nào?”

Có người hiếu kỳ, Vòng cổ nghe được nhiều Phong ca cổ xưa như thế thì càng có kinh nghiệm hơn, có thể phân tích được một hai ba bốn năm?

...

Cổ phong quyền?

Cổ phong quyền đang bận bịu lễ mừng năm mới đây!

“Bạch Đế là đánh nhau với Sở Từ a, đánh ngoan ngoãn đánh nhau, không liên quan đến ta cũng thích, hai người có thể xé một xé!”

“Ha ha ha ha.”

“Thật là vui vẻ a!”

“Trước đó chúng ta đã bảo Bạch Đế phát cổ phong ca hấn sống chết cũng không phát, chúng ta vừa nói Sở Từ là người đứng đầu cổ phong, Bạch Đế liền trực tiếp tức giận, một hơi phát hai đầu cổ phong ca!”

“Làm tốt lắm!”

“Cổ phong quyền lại song???? Tá năm mới rồi!”

“Bạch Đế và Sở Từ làm gì nhất định phải phân thắng bại chứ, hiện tại trong lòng ta, mọi người đều biết, Cổ Phong đệ nhất có hai người!”

“Ta càng thích bề nghệ thiên hạ bề nghệ hơn.”

“Ta càng thích Phần Châu Nguyệt Thiên hơn.”

“Phong cổ của Bạch Đế tương đối mới, trước đó kết hợp với cách đàn ca của Kiều Cà Tư, lần này lại dung hợp nói và hát vào, so sánh với phong cách Sở Từ thì càng tăng thêm thú vị truyền thống. Lời ca từ điêu khắc càng thêm tinh xảo, nhưng đối với ta mà nói lại là một loại hưởng thụ.”

Ai có phong cổ đệ nhất?

Ngay cả Cổ Phong Quyển cũng mỗi người đều có lý do thoái thác, rắc đọc sách, giới thiệu ảo thuật. Tù nhân cuối cùng mọi người đưa ra kết luận là, căn cứ khẩu vị cá nhân mà phán đoán là được. Dù sao chỉ cần qua một năm hưởng lợi trước đã rồi nói, Cổ Phong Ca chất lượng cao của tháng ba này, tất cả những kẻ ham mê cổ xưa đều không được.

Ngay cả phong quyền cổ cũng không phân biệt được.

Điền bạn càng không được phân ra.

Bất quá có thể xác định, đám người âm nhạc trên bảng thi đấu kia, trong ánh mắt dần dần không còn ánh sáng, bởi vì sau khi nghe xong hai bài cổ phong ca kia cũng đã ý thức được sắp tới sẽ có chuyện gì xảy ra.

Thần tiên đánh nhau.

Phàm nhân gặp nạn.

Hai bài hát này của Bạch Đế, khẳng định là muốn cướp đi hai danh ngạch ở top 10 của bảng xếp hạng, khả năng là hai danh ngạch rất cao!

Thật là thần kỳ, mỗi canh một, vé tháng của ta sẽ thêm ba trăm vé, sau đó từ đầu đến cuối vẫn thiếu mọi người bốn canh. Vậy ta trở về nếu đột nhiên tăng thêm canh hai, vé vé số các người lại càng không theo kịp nữa đúng không?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 130: Địa vị bên trong vòng tròn của thành Giang quả nhiên không sai.

Giữa trưa năm ngày sau, bề nghề thiên hạ xông vào top 10.

Buổi tối cùng một ngày, Chủ Hồng Nhan Chủ cũng vọt vào mười thứ hạng đầu của thi đấu Quý bảng!

Các truyền thông dâu nhao nhao báo cáo:

Tranh đoạt giữa Kỳ Bạch Đế và Sở Từ là cổ phong đệ nhất nhân.

Bạch Đế Sở Sở khó phân thắng bại!

Hai đầu Cổ Phong Ca của Kỳ Bạch Đế đã vọt vào mười thứ hạng đầu của thi đấu Quý bảng.

Vòng gió cổ Mang Cổ: Bạch Đế và Sở Từ có đặc điểm riêng!

Đồng Lư đối mặt Bạch Đế cùng Sở Từ, Cổ Phong Quyền bắt đầu bung nước!

《 Bạch Đế cùng Sở Từ 》 ; ca đàn song tử tinh? 《

Bạn trên mạng bàn tán sôi nổi!

Nghiệp giới bàn tán sôi nổi!

Mà với tư cách trung tâm chủ đề, Lâm Tri Bạch lại đi tới công ty trước, vui vẻ ký xong bản hợp đồng làm nhạc nhân, mục đích của hắn đã thuận lợi đạt thành, bên ngoài thích hiểu thế nào thì hiểu thế đó đi.

“Sau này người và công ty chia đều tiền lãi rồi.”

Nhìn đệ đệ ký tên trên hợp đồng, Lâm Hi cũng tâm tình rất tốt.

Lâm Tri cười nhạt không nói gì, chẳng qua là chia đều thành tiền lãi mà thôi, khúc nhân chủ yếu dựa vào download chia ra kiếm tiền, công ty dựa vào không phải là cái này, đối với công ty mà nói là thứ trân quý nhất, thật ra là chỗ tốt mà những ca khúc này mang đến cho ca sĩ, ví dụ như sau khi Lâm Thủ Tu bớt nóng hoặc là tiếp một ít thông cáo a, thậm chí là thương hiệu các loại, đều là có tiền lấy, mà phân thu vào công ty này

là chiếm phần tiền lớn, người làm khúc không tham dự phần tiền lời này.

Mấy thứ như đầu tư ảnh và phim ảnh cũng giống như vậy.

Một màn kịch nào đó coi như là đầu tư lỗ, vậy nếu có nghệ sĩ công ty vì tham diễn bộ kịch này nợ thì sao?

Nhân tài trong công ty này có thể thông qua việc buôn bán kiếm tiền về giúp công ty, đây là nguyên nhân tại sao có nhiều hạng mục lỗ vốn rõ ràng như vậy, mọi người vẫn đồng ý đầu tư.

Những bức tranh phim ở kiếp trước của ông ta cũng giống như vậy sao?

Uy Uy Nhĩ Đặc chỉ cần dựa vào vé để hoạt hình mà muốn hỏi vốn thì gần như không có khả năng, nhưng mục đích hạch tâm của bọn họ cũng không phải phòng vé a.

Người ta là vì bán xung quanh.

Có điều tạm thời Lâm Tri Bạch chắc chắn không để ý tới những thứ này, hắn chỉ có thể cố gắng hết sức đi tìm thần thoại giải trí lông dê, hợp đồng từ năm phần mười của người mới tăng đến năm phần của người làm ca khúc trên vương bài, chênh lệch thu nhập cũng không phải là một chút.

“Cô có lẽ không biết.”

Lâm Hi cảm khái nói: “Người là người đầu tiên ra khỏi quán giải trí trong thần thoại một năm đã đạt được hiệp ước của vương bài.”

Đây là kỷ lục mới giải trí của thần thoại!

Lâm Tri Bạch gật đầu nói: “Vậy về sau con nhận định giá cả đơn đặt ở trên bảy trăm vạn đi, ít hơn con số này cũng không cần suy nghĩ.”

“Lòng dạ người rất lớn.”

Lâm Hi cười nói: “Bất quá giá bảy trăm vạn trở lên, để sao? Mạnh Tư cào trác trở? Có thể nhận được, sau này ta lưu ý đi.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch cáo biệt tỷ tỷ, hợp đồng đã ký xong có hiệu lực, hẳn phải về nhà.

Mà thời điểm rời khỏi công ty, Lâm Tri Bạch cố ý quan sát thứ hạng của âm nhạc bộ công tích, hẳn liếc mắt liền nhìn thấy lần trước bài danh mười bộ âm nhạc của tỷ tỷ, lần này xếp hạng thứ chín, tốc độ xem như không tệ.

“Xông đến đệ nhất tỷ tỷ có thể thăng chức không?”

Lâm Tri Bạch có chút suy nghĩ, chức vị của Lâm Hi vẫn thấp một chút, tài nguyên có thể khơi gợi nổi danh của nàng cũng không nhiều.

...

Trên đường về nhà.

Lâm Tri Bạch đột nhiên nhận được điện thoại từ Doãn Đông âm áp.

“Chuyện gì?”

Lâm Tri Bạch có chút bất ngờ.

Doãn Đông âm áp nói: “Lúc trước không phải từng tán gẫu, ta muốn cùng người của Đồng Lư nói chuyện hợp tác sao, đêm nay có một vòng tụ hội bên trong, ta thăm dò được đại biểu của Phù Huệ cũng sẽ tham gia, nhưng ta cần có người dựng cầu, có thể hay không nói ca ca của người ra mặt giúp ta...”

Doãn Đông Noãn có chút ngưng ngùng.

Dù sao thần thoại và Ông Hỏa Duy Tư cũng là một cuộc cạnh tranh.

Mà nàng lại muốn người muốn thần thoại giúp đỡ tiến cử.

Tựa hồ sợ Lâm Tri Bạch cảm thấy khó xử, Doãn Đông âm áp tiếp theo lại nói một câu: “Nếu như ca ca người bên kia không có thời gian, ta cũng có thể nghĩ biện pháp khác, dù sao...”

“Không cần ca ta.”

Lâm Tri Bạch trong lòng hơi động, cười nói: “Đêm nay ta sẽ tham gia cùng người tụ hội, ta tới giúp người giới thiệu.”

“Người đến đây dẫn tiên?”

Doãn Đông ầm áp kinh hỉ nói: “Ngươi nhận ra Giang đại biểu của Côn Bằng!?”

“Gặp qua một lần.”

Lâm Tri Bạch không giải thích nguyên nhân.

Bởi vì Doãn Đông sẽ nào bỏ ra nguyên do.

Doãn Đông Noãn quả nhiên cũng không có hỏi nguyên nhân, nàng đương nhiên cho rằng Lâm Tri Bạch sẽ nhận biết bề nghề đại biểu, là bởi vì ca ca của hắn.

“Vậy đêm nay cùng đi, ta sẽ đem địa chỉ gửi cho ngươi!”

“Được.”

Sau khi Lâm Tri Bạch nhận được địa chỉ do Doãn Đông đưa tới, gọi điện thoại cho Giang Thành.

“Đêm nay có hoạt động gì?”

“Dung lạc Ngân Dục, Tô Triết là lão bản câu lạc bộ kia.”

Giang Thành nói xong có chút hiếu kỳ nói: “Ông chủ bên này nếu có công việc, ta đem câu lạc bộ mời đây là được.”

“Ngươi phải đi, đêm nay Doãn Đông ầm sẽ gặp ngươi.”

“Được.”

“Ta cũng đi.”

“Được... Cái gì?”

Giang Thành ngẩn người, “Đêm nay ngài cũng tới đây?”

Lâm Tri Bạch ừ một tiếng, “Đến lúc đó tránh ra chung quanh, ta tìm ngươi tán gẫu.”

“Hải vực nhiều người phức tạp...”

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, người càng nhiều, phương thức hai chúng ta gặp mặt càng quang minh chính đại, càng không có người nghĩ ta chính là ông chủ sau lưng chi, bởi vì ngươi quen biết ca ca của ta, cha ta cũng từng quay qua trò đùa, cho nên trong mắt ngoại giới, hai chúng ta quen biết là hợp tình hợp lý và rất hợp lý.”

Lâm Tri Bạch cố ý đáp ứng cho Doãn Đông ầm áp.

Hắn muốn chọn một nơi công khai để gặp mặt Giang Thành, như vậy sau này hắn sẽ không có vẻ quá đột ngột khi tiếp xúc với Giang Thành.

Giang Thành rất nhanh đã minh bạch ý tứ của Lâm Tri Bạch.

Hắn là người thông minh một chút, “Vậy tối hôm nay chúng ta gặp mặt, đến lúc đó Tô Triết hẳn cũng ở đó, cô là ông chủ câu lạc bộ, cũng là người khởi xướng cuộc tụ hội này.”

“Được.”

Vừa vặn gặp được “Đại tẩu tương lai ——

Tuy rằng Lâm Tri Bạch cũng không định để Tô Thao thật sự trở thành đại tẩu đời thứ ba Lâm gia, trừ khi nữ nhân này không có ý định tiếp nhận sự trợ giúp của Dận Đề.

Cứ như vậy.

Buổi tối hôm đó.

Doãn Đông âm áp biết trống đi tới cửa câu lạc bộ, loại tụ hội này rất cao giá, nhưng Doãn Đông Noãn có rất nhiều biện pháp đi vào.

Sau khi vào cửa.

Ánh mắt Doãn Đông âm áp đảo qua bốn phía, không phát hiện thân ảnh Giang Thành, nhỏ giọng thầm thì nói: “Hắn còn chưa tới, đừng là tới chứ?”

“Đến là chốn đến, thế thì sống bình an.”

Lâm Tri Bạch tìm một cái ghế sô pha ngồi xuống.

Loại tụ hội này rất nhẹ nhàng, chính là một đám người trong vòng tụ tập nói chuyện phiếm, gặp được người quen liền gật đầu thăm hỏi lẫn nhau, Lâm Tri Bạch cùng Doãn Đông Noãn tiến vào cũng không thu hút được quá nhiều chú ý.

“Ăn chút gì không?”

“Cắm điếm?”

“Ngươi chờ một lát.”

Doãn Đông Noãn đi tới khu vực tự lộc cầm chút đồ ăn, đặt trên bàn trà trước sô pha, thuận thế lại lấy hai chén rượu bết trong khay phục vụ viên.

Đêm nay Lâm Tri Bạch là tới giúp nàng bận rộn.

Cho nên nàng rất tình nguyện phục vụ cho Lâm Tri Bạch một chút.

Hai người uống ly sâm panh, ăn thức ăn, đột nhiên nghe được từ cửa truyền đến một trận động tĩnh.

“Đến rồi!”

Ánh mắt Doãn Đông ám sáng lên, nhìn về phía cửa, sắc mặt đột nhiên có chút khó coi, “Sao gia hỏa này cũng tới?”

Ngoài cửa xuất hiện ba người.

Một người trong đó chính là Giang Thành.

Hai vị còn lại theo thứ tự là một nam một nữ.

Nam nhân mũ quan Sở Sở Sở tướng mạo anh tuấn, mang theo một bộ kính mắt kim khung, nhìn ước chừng hơn ba mươi tuổi, mái tóc ngắn, làn da màu lúa mì, khóe miệng treo một vòng ý cười nhàn nhạt, không ít người đều chủ động cùng hắn chào hỏi, mang theo một tia nịnh bợ cùng nịnh nọt.

Lâm Tri Bạch hơi nheo mắt.

Không nghĩ tới sẽ ở nơi này vào đêm nay, gặp được trưởng tử nhà đại bá ——

Lâm Cung!

Lúc này Lâm Cung Tông cũng không nhìn thấy Lâm Tri Bạch, đang nói gì đó với nữ nhân bên cạnh.

Nữ nhân có khí chất cao quý, làn da trắng nõn, đôi mắt to, lông mi rậm rữ rủ xuống, đôi môi trắng nõn nõn như cánh hoa hồng, nhan sắc hoàn toàn không kém gì nữ minh tinh trong vòng. Người khác tiếp nhận đồ vật đã không kiêu ngạo cũng không gằn, có cảm giác vừa vặn đúng lúc, đôi mắt với sự chủ động nói chuyện lãnh đạm của Lâm Cung cũng không tính là nhiệt tình.

Nghĩ đến, nàng chính là Tô Triết.

Doãn Đông Noãn biết Lâm Tri Bạch và Lâm Cung có quan hệ không tốt, cho nên trong nháy mắt nhìn thấy Lâm Cung Uyển, mới thốt lên một câu “Làm sao người này cũng tới”, nhưng khi

lặng lẽ quan sát sắc mặt Lâm Tri Bạch, lại không phát giác được có gì khác thường, trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm, giải thích:

“Ta không biết Lâm Cung Hội sẽ đến.”

“Chúng ta có thể tới, hấn tất nhiên cũng có thể.”

Lâm Tri Bạch vẫn ung dung nhẹ nhàng nhấp một ngụm ly sâm.

Doãn Đông âm bữu môi nói: “Vị bên cạnh Lâm Cung chính là Tô Triết, đi cùng Tô Tễ, hấn là Huyền thay mặt Giang Thành đi?”

“Là hấn.”

Lâm Tri Bạch có chút hứng thú quan sát cảnh tượng trước mắt:

Bắt đầu từ khi ba người Giang Thành bắt đầu vào cuộc, đêm nay tất cả mọi người tham gia tụ hội đang tập trung, trên mặt tươi cười cùng ý đồ bắt chuyện.

Mục tiêu của bọn hấn là Giang Thành!

Giang Thành vừa ra sân liền trở thành tiêu điểm được mọi người vây quanh.

Mà nhìn những nhân sĩ trong vòng có địa vị không tầm thường này lấy lòng và nịnh bợ Giang Thành, lần đầu tiên Lâm Tri Bạch cảm nhận được sức ảnh hưởng đầu tư của Côn Bằng trong hiện thực.

“Tên 《 này đại biểu quả thật là thom nức... ”

Doãn Đông âm áp cười khỏ, nàng vẫn đánh giá thấp lực ảnh hưởng của Đồng Lư hôm nay.

Người tham gia lần tụ hội này, ở bên trong vòng đều xem như là đại nhân vật, nhưng giờ phút này lại đều vây quanh Giang Thành chuyển, hiển nhiên đối với vị này Côn Bằng đại biểu cũng không xa lạ.

Lâm Tri Bạch tự xưng hấn biết Giang Thành không sai.

Nhưng hôm nay, dường như tuyệt đại đa số mọi người ở đây đều biết Giang Thành.

Mục đích của mọi người có thể giống như mình, dưới tình huống như vậy Lâm Tri Bạch còn có cơ hội đi qua Giang Thành nói một câu, cũng đem mình tiến cử đối phương sao?

“Giống như một đóa hoa giao tế.”

Lâm Tri Bạch nhìn Giang Thành thoải mái ứng phó tất cả mọi người, cười bình luận.

Thì ra đây chính là địa vị của Giang Thành trong vòng tròn sao, thật đúng là giống như chuyện xảy ra như vậy, vị “người phát ngôn” mà mình tự tay lựa chọn này dường như càng ngày càng thêm dễ dàng vũ động hơn so với tưởng tượng.

“Nhìn điệu bộ này, chúng ta rất khó tiến đến.”

Doãn Đông âm áp nhíu mày, trong lòng đã mơ hồ từ bỏ ý tưởng tạo quan hệ với Giang Thành đêm nay, thật sự về sau nghĩ biện pháp khác đi, nàng cũng không đành lòng để Lâm Tri Bạch đại thần thoại tam đại kiêu ngạo này giảm thể diện, tiến đến nịnh nọt đối phương, đại khái còn rơi vào kết cục mặt nóng dán vào mông đít người ta.

Đúng lúc này.

Lâm Tri Bạch đứng dậy.

“Người làm gì thế?” Doãn Đông âm áp vô thức hỏi.

“Đương nhiên đi chào hỏi với Giang Thành.” Lâm Tri Bạch cười nói: “Không phải người muốn cùng hắn nói chuyện hợp tác sao?”

“Không phải.”

Doãn Đông Noãn dở khóc dở cười hướng về đám người bữu môi nói: “Nhiều người vây quanh hắn như vậy, người xem đêm nay người ta có rảnh để ý đến người sao?”

Giang Thành mới là nhân vật chính hôm nay!

Thân phận của tập đoàn thần thoại đời thứ ba trong trường hợp này không có ý nghĩa lớn, đọc sách rặc rặc, ma hoa. Tù nhân chẳng phải Doãn Đông Noãn cũng là đời thứ ba của ông ta sao, nhưng tới nơi này cũng không thấy mấy người tới góp lời, thậm chí cho dù là Lâm Cung và Tô Triết, cũng không chói mắt bằng đêm nay ở Giang Thành.

Doãn Đông Noãn cũng cùng Lâm Tri Bạch quan sát:

Nàng rõ ràng nhìn thấy Lâm Cung vừa rồi còn có ý đồ trò chuyện với Giang Thành chút gì đó, bất quá Giang Thành cũng không quá nhiệt tình, chỉ là khách sáo ứng phó một phen liền mời chào người khác, ngay cả nhân vật thủ lĩnh đời thứ ba của tập đoàn thần thoại kia còn không cách nào nhận được sự coi trọng của đối phương, Lâm Tri Bạch đi qua thì có thể làm thế nào?

“Thử chẳng phải sẽ biết sao?”

Lâm Tri Bạch tiện tay nhét quả thánh nữ vào trong miệng, tùy ý để hoa quả ngọt ngọt và chua chát nổ tung trong khoang miệng, sau đó giống như mọi người tụ hội hôm nay đi về hướng Giang Thành.

Bảo đảm là canh thứ nhất.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 131: Đầu óc Tô Triết rối loạn “Người chờ một chút...”

Doãn Đông Noãn nhìn dáng vẻ không để ý của Lâm Tri Bạch, không khỏi có chút nóng nảy, không phải là đã gặp qua là coi như quen biết chứ?

Hôm nay trường hợp này, ca ca Lâm Thắng Thiên của người cũng phải đứng bên cạnh!

Đừng chút nữa để cho người ta qua loa lấy lệ, mặt mũi sẽ không thay đổi, dù sao Doãn Đông ám biết rõ Lâm Tri Bạch nhân này, trong thâm tâm có chút kiêu ngạo.

Nhưng nàng không thể gọi Lâm Tri Bạch lại.

Bất quá ngay lúc Lâm Tri Bạch tiếp cận Giang Thành, bên cạnh lại truyền đến một thanh âm:

“Là Tiểu Bạch sao?”

Lâm Tri Bạch nghe vậy quay đầu nhìn, người gọi mình lại là Lâm Cung, đối phương ngồi đối diện trên ghế sa lon, giờ phút này vẻ mặt ngạc nhiên nhìn chằm chằm mình, trên mặt tựa hồ còn có vài phân kinh hỉ, chẳng qua đáy mắt lại cất giấu lãnh ý, đương nhiên hấn che giấu rất tốt.

“Lâm Cung.”

Lâm Tri cười trắng.

Sắc mặt Lâm Cung hơi đổi, cũng không muốn giả bộ cười, mặt không biểu tình nói: “Lâm Cung, người có thể gọi sao? Ta là Ngả Tư Lát Lát Sinh!

Lâm Tri Bạch lại lần nữa mỉm cười.

Gã cũng không muốn phối hợp với Lâm Cung giả bộ như huynh hữu đệ cung kính, sự tình phát sinh ba năm trước tại Tây Thành trang viên cùng đối phương không thoát khỏi liên quan.

Gọi đường ca, có thể thay đổi cái gì?

Không gọi đường ca, đối phương có thể làm gì được nào?

Sự thật chứng minh Lâm Cung cái gì cũng làm không được, chỉ đành bất đắc dĩ nhìn Tô Triết lộ ra ánh mắt nghi hoặc nói: “Đây là con trai nhỏ nhà Tứ thúc Lâm Tri Bạch, từ nhỏ phản nghịch, không hiểu nhiều quy củ, Tô bộ trưởng đừng để ý.”

“Lâm Tri Bạch?”

Tô Triết nhìn về phía Lâm Tri Bạch, bỗng nhiên đứng lên, lộ ra nụ cười, đưa tay nói:

“Ánh sáng, Tô Triết.”

“Lâm Tri Bạch phản nghịch.”

Lâm Tri Bạch mượn Lâm Cung đánh giá tự giới thiệu, cười cùng Tô Triết nắm tay, cảm giác tay đối phương rất mềm mại, gần như nhu nhược không xương.

“Ta đã nghe qua chuyện cũ của ngươi.”

Tô Triết chớp chớp mắt, ám chỉ nói.

Sắc mặt Lâm Cung ở bên cạnh nhất thời có chút mất tự nhiên.

Đứa nhỏ nhỏ nhất Lâm gia bị mấy đường ca ức hiếp, dẫn đến đầu bị thương, trong vòng chuyện này rất nhiều người đều biết.

“Ta cũng đã nghe chuyện xưa của ngươi.”

Lâm Tri Bạch nói, tách tay đối phương ra, luôn cảm giác nữ nhân này nắm tay thời gian có chút dài.

“Câu chuyện của ta?”

Tô Triết tò mò: “Nói sao nhỉ?”

Lâm Tri Bạch nhìn Lâm Cung, “Chuyện xưa hình như còn chưa bắt đầu.”

Tô Triết không khỏi cười rộ lên: “Tuổi còn trẻ mà đã nhiều chuyện như vậy rồi.”

“Như nhau cả thôi.”

Lâm Tri Bạch nói: “Ta còn có việc, các ngươi nói chuyện đi.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch đi về hướng Giang Thành.

Lâm Cung nhìn bóng lưng Lâm Tri Bạch, ánh mắt có chút hung ác nham hiểm, chẳng qua thoáng cái lại đổi thành khuôn mặt tươi cười, bộ dáng hao tâm tổn trí.

“Tiểu tử này...”

“Rất thú vị không phải sao?”

Tô Triết lại ngồi xuống, cũng nhìn chăm chăm bóng lưng của Lâm Tri Bạch, hẳn muốn đi tới chào hỏi Giang Thành sao?

Hình như không có gì đáng ngạc nhiên.

Hôm nay đi tới đây, đều muốn chào hỏi Giang Thành.

Kể cả Lâm Cung chú ý tới điểm này cũng không để ở trong lòng.

Mà ở phía xa xa.

Doãn Đông âm áp thấp thỏm nhìn.

Nhìn thấy Lâm Tri Bạch và Lâm Cung nói chuyện với nhau, Doãn Đông âm lòng còn đồ mờ mờ, cũng may không có chuyện gì xảy ra.

Mà trong đám người này.

Giang Thành đang cùng người xung quanh hàn huyên.

Như chúng tinh cùng nguyệt.

Lâm Tri Bạch trực tiếp hô to ở bên ngoài:

“Thành ca.”

Một cái này cổ họng rất sáng, tất cả mọi người nghe rõ rồi, không khỏi ngoài ý muốn nhìn về phía Lâm Tri Bạch đang gọi, người trẻ tuổi này tình huống như thế nào, trực tiếp quản Nguyễn Cung đại biểu gọi là “Thành ca”?

Lâm Tri Bạch tuổi còn nhỏ.

Người trong vòng cũng không biết đùa nhỏ nhỏ nhất đời thứ ba Lâm gia này.

Thậm chí có người còn nghĩ rằng người trẻ tuổi này có phải là minh tinh mới xuất mã không?

Nhưng mà.

Sau một khắc.

Sự tình khiến người ta bất ngờ xảy ra.

Đối với những người khác chỉ là bảo trì khách sáo cùng lễ nghi Giang Thành, nhìn thấy Lâm Tri Bạch lại lộ ra nụ cười “kinh hi”:

“Lâm Tri Bạch?”

Sau đó hắn chấp tay nói với mọi người xung quanh: “Vị này là cháu trai nhỏ nhất của tập đoàn thần thoại Lâm trưởng chủ tịch, chúng ta đã lâu không gặp, hoặc là các vị trước...”

“Vậy các người nói chuyện đi!”

Mọi người ngược lại thức thời, chủ động nhường ra không gian nhường ra cho hai người, chỉ là ánh mắt lại nhao nhao rơi vào trên mặt Lâm Tri Bạch.

Thế hệ thứ ba của tập đoàn thần thoại?

Đứa nhỏ nhất kia?

Giang Thành đối với người trẻ tuổi này hình như có chút vài phần kính trọng?

Cũng là thế hệ thứ ba của tập đoàn thần thoại, địa vị cao hơn Lâm Cung Dạ hình như cũng không được Giang Thành coi trọng như vậy...

Hai người vậy mà trực tiếp tìm cái ghế sofa không có người ở góc bắt đầu nói chuyện?

“Ông chủ, diễn xuất của ta có phải hơi khoa trương rồi không?”

Giang Thành nhỏ giọng hỏi.

Lâm Tri Bạch cười nhắc nhở: “Ta bây giờ là hậu bối mà người rất thích.”

“Không sai.”

Giang Thành thấp giọng nói: “Vậy lão bản cùng Lâm Cung...”

Lâm Tri Bạch thẳng thắn nói: “Quan hệ giữa ta và người thân trong gia tộc rất kém cỏi.”

“Hiểu rồi.”

“Nói chuyện không sai biệt lắm, để Doãn Đông âm lại.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch hướng Doãn Đông âm vẫy tay.

Doãn Đông Noãn giờ phút này đang trừng to mắt nhìn mình, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Nàng không ngờ Lâm Tri Bạch lại trực tiếp lôi kéo Giang Thành tán gẫu!

Bất quá nhìn thấy Lâm Tri Bạch vẫy tay với mình, cũng không tiếp tục sững sờ tại chỗ, bước nhanh tới.

“Doãn Đông âm áp, là bằng hữu của ta, các ngươi tán gẫu với nhau.”

Lâm Tri Bạch trực tiếp ấn vai Doãn Đông Noãn để nàng ngồi xuống, mình thì đứng dậy rời đi, như vậy là đủ rồi.

Mà Lâm Tri Bạch không nhìn thấy gì hết:

Lâm Cung và Tô Triết đều đang nhìn hắn và Giang Thành nói chuyện phiếm.

“Giang đại biểu đối với Lâm Tri Bạch hình như có chút đặc biệt.” Tô Triết nhẹ giọng nói.

Lâm Cung nói: “Bởi vì ca ca của hắn là Lâm Thắng Thiên hợp tác thành công với Loan Giang Thành, ta là ca sĩ giỏi, đây là hạng mục đầu tiên của Phù Huê.”

Lời tuy nói như thế.

Nhưng giờ phút này trong lòng Lâm Cung cũng tràn đầy đè nén, bởi vì thái độ của Giang Thành đối với mình, xa xa không bằng nhiệt tình đối với Lâm Tri Bạch.

Là vì Lâm Thắng Thiên sao?

Quan hệ cá nhân giữa Lâm Thắng Thiên và Giang Thành rất tốt sao?

Người đại diện Đổng Lư này nên mới đối với đệ đệ Lâm Tri Bạch của Lâm Thắng Thiên cũng có vài phần kính trọng?

“Ta còn có việc phải làm.”

Tô Triết không muốn tiếp tục đối mặt với Lâm Cung.

Lâm Cung Ôn tao nhã, rất có phong độ thân sĩ nói: “Tô bộ trưởng xin cứ tùy ý.”

Tô Triết gật đầu, đứng dậy rời đi.

...

Tụ hội trường ở lầu tám, bên ngoài hành lang có ban công lớn.

Lâm Tri Bạch đang hóng gió trước ban công, phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nói:

“Bạch Đế lão sư có tâm sự gì?”

Lâm Tri Bạch quay đầu lại, phát hiện người tới rõ ràng là Tô Triết, y cười cười, không có quá giật mình.

“Lâm Cung nói với người?”

“Không phải a.”

Tô Triết lấy điện thoại di động ra, bên trên là một tin tức, tiêu đề tin tức là ‘Trương Hi Dương đêm khuya cùng bạn bè chúc mừng đoạt quán cơm tụ.

Tin tức phía dưới là hình ảnh.

Mấy người Lâm Tri Bạch và Trương Hi Dương hôm đó bị phóng viên mua từ nhà ăn.

“Tấm ảnh này chính là người.”

Tô Triết nói: “Vừa rồi ta nhìn thấy cô liền nghĩ đến tin tức này, bây giờ xem ra ta đoán đúng rồi, không ngờ ca đàn đại danh Bạch Đế lão sư lại trẻ tuổi như vậy.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Tô bộ trưởng quan sát rất nhạy cảm.”

Tô Triết nhìn chăm chăm vào Lâm Tri Bạch: “Còn có người nhạy bén hơn, người vừa mới trò chuyện với đại biểu Giang, thật vui vẻ.”

“Cho nên thì sao?”

“Không có gì, chỉ tò mò, sư phụ Bạch Đế và đại sư Giang đại biểu có quan hệ như thế nào?”

“Đại khái là bằng hữu?”

“Bạn bè sao...”

“Ta phải về nhà.”

Lâm Tri Bạch không muốn tiếp xúc quá nhiều với Tô Triết, nữ nhân này quả thực rất nhạy cảm, nói không chừng thật sự có thể nhìn ra chút gì đó.

“Muốn ta tiễn ngươi không?”

Tô Triết chủ động nói, chủ động không hợp lẽ thường.

“Không cần.”

Lâm Tri Bạch phát phát tay trực tiếp rời đi, chỉ là lúc đi phát cho Doãn Đông một tin tức.

Mà sau khi Lâm Tri Bạch rời đi.

Tô Oánh nhìn bóng lưng của hắn, ánh mắt hơi lấp lóe, trong đầu vậy mà nhớ lại chi tiết vừa rời Lâm Tri Bạch và Giang Thành nói chuyện với nhau ——

Lâm Tri cười trắng vài lần, Giang Thành liền cười mấy lần.

Mà sau khi Lâm Tri Bạch rời đi, ông ta gọi Doãn Đông Noãn là tiểu nha đầu Doãn Đông Noãn kia và Giang Thành bắt đầu trò chuyện.

Giang thành nở nụ cười mấy lần, Doãn Đông âm áp cũng cười mấy lần.

“Quan hệ chủ tớ không thích hợp.”

Tô Triết nhướn mày, lại nhớ lại một chi tiết nhỏ.

Lúc Giang thành cùng Lâm Tri Bạch nói chuyện với nhau, tư thế ngồi rất nhẹ nhàng, bản thân cũng không có gì, chỉ là đồng dạng trong lúc nói chuyện với Doãn Đông âm áp, vị Phù Huệ này đại biểu cho vĩnh hai chân lên...

Là trùng hợp sao?

Lúc trò chuyện với Lâm Tri Bạch, vì sao ông ta không lừa gạt Nhị Lang?

Bất Dạ Hâu...

Bệ Ngạn đang vạch kế.

Còn có Sở Từ...

Người của Nguyễn Cung đều rất thần bí, trong đó có lẽ có lý do không thể không bảo trì thần bí, tỹ như Sở Từ này, khả năng chính là...

Lâm Tri Bạch?

Tô Triết hít một ngụm khí lạnh.

Đây là kết quả nằng căn cứ nhiều chi tiết suy luận ra.

Cho dù kết quả này chính bản thân nằng cũng có chút không dám tin.

“Đầu tiên, Bất Dạ Hầu là nhà văn, không có khả năng là Lâm Tri Bạch, chị em dâu thần bí kia sắp đặt, cũng không có khả năng là Lâm Tri Bạch, nhưng Sở Từ và Bạch Đế lại không phải không có khả năng là cùng một người, ngay cả mạng lưới bạn cũng cảm thấy hai người này đã lấy kịch bản giống nhau, cho nên thái độ của Giang Thành đối với Lâm Tri Bạch khác với mọi người, là vì lúc đó ở trước mặt hắn, vừa là Lâm Tri Bạch, vừa là thần thoại Bạch Đế, lại vừa là từ quan?”

Có chút thú vị.

Nếu như mình suy đoán không sai...

Vậy thao tác Lâm Tri Bạch này cũng thật là phiền phức.

Mặt ngoài bởi vì quan hệ của ca ca mới được Giang Thành nhìn bằng con mắt khác, tin tưởng đêm nay sau khi biểu diễn, hắn là hắn cũng thành công làm cho tất cả mọi người nghĩ như vậy, nhưng thực tế lại bởi vì hắn và Đồng Lư có liên hệ sâu xa hơn.

Đương nhiên.

Đây đều là suy đoán, bên trong có một phương hướng mắc lỗi, kết quả sẽ không thành lập, cho nên Tô Triết giờ phút này chỉ là nửa tin nửa ngờ.

“Tìm cơ hội thăm dò thử?”

Giả thiết suy đoán của mình được thành lập, đã biết Lâm Tri Bạch là Bạch Đế rồi, Bạch Đế chính là Sở Từ.

Mà nếu như Lâm Tri Bạch thật sự là Sở Từ, vậy chẳng lẽ là muốn nâng đỡ vị Lâm gia nhỏ nhất đời thứ ba thượng vị này?

Nếu là như vậy...

Trong lòng Tô Triết hiện lên một tia hâm mộ.

Không biết ông chủ thật sự của Nguyễn Cung rốt cuộc là ai?

Nếu có thể được vị lão bản thân bí sau lưng Tỳ Hưu đốc sức ủng hộ, vậy mình hẳn là có thể giống Lâm Tri Bạch, có cơ hội kế thừa thiên quang?

Đáng tiếc Giang Thành hẳn chỉ là một người phát ngôn.

Tô Triết đã điều tra qua, trước khi thành lập Giang Thành không có bối cảnh gì đặc biệt, chỉ là một người bình thường thông minh mà thôi.

Hễ Giang Thành là lão bản chân chính của người, cho dù Lâm Tri Bạch là Sở Từ, hôm nay cũng không đến mức nhìn ra dị dạng ném đi như vậy...

Chờ một chút. Kỹ thuật mua sách, rắc rắc chuyên mua bán.

“Có lẽ người cũng đang khảo nghiệm ta?”

Sắc mặt Tô Triết hơi ửng đỏ.

Đêm nay mình nhìn thấy, có phải là Nguyễn Cung muốn cho mình thấy hay không?

Nếu là như vậy, lão bản sau lưng Tỳ Hưu kia quá kinh khủng!

Bất quá...

Nếu như không cản trở thành công cụ thông gia của gia tộc, coi như là trở thành hình dạng của Bộ Ngạn thì như thế nào?

Ít nhất Dận Đào sẽ không ép mình trở thành công cụ thông gia gì đó.

Ngược lại có thể trợ giúp mình...

Trong tương lai, giải trí không chế ánh sáng thật sự!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 132: Quy hoạch quảng cáo “So với ánh sáng của Tô Triết, Doãn Đông Noãn rõ ràng có chút non nớt, sau vài lần lôi kéo là có thể đem kịch bản cho nàng.”

Sau khi tụ hội kết thúc.

Giang Thành Khắc Tư Lâm biết trắng.

Lúc này Lâm Tri Bạch đã về đến nhà, sau khi nhận được điện thoại, như có điều suy nghĩ nói: “Tô Thao không phải là nữ nhân bình thường, nàng so với ta tưởng tượng còn nguy hiểm hơn một chút.”

Khi còn bé.

Lâm Tri nhiều lần thi cũng là đệ nhất.

Khi đó Lâm Tri Bạch đã nghe người ta nói qua, trong vòng tròn có một tỷ tỷ tên là Tô Triết, lúc trước cũng là lần thi thứ yếu nhất, trong bạn cùng lứa tuổi cưới ngựa tuyệt trần.

Đương nhiên.

Học hành tốt không có nghĩa là chỉ số thông minh cao.

Nhưng Tô Triết chính là cái loại học tập này lại quá chỉ số thông minh cao, từ khi học đại học cô liền tiếp nhận một số công tác của trời quang, làm việc so với lão tiên bối trong rất nhiều vòng còn tốt hơn, khi đó ngay cả cha mẹ đều cảm khái qua, trời quang Tô toán kia, đáng tiếc là nữ hài, nếu như không phải nữ hài, Tô Triết nhất định là nhân tuyển kế thừa ánh sáng tốt nhất, ca ca cùng đệ đệ của nàng, đều không ưu tú của nàng.

Thiên chi kiêu nữ a.

Giang Thành đồng ý sâu sắc đánh giá của Lâm Tri Bạch, “Cho nên lúc trước ta nói, Tô Triết và ông chủ rất giống nhau, đồng dạng làm cho người ta nhìn không thấu, đêm nay lúc tụ hội chấm dứt, nàng còn tìm ta hàn huyên vài câu...”

“Trò chuyện cái gì?”

“Nàng cười hỏi ta, Toan Nghê chúng ta tìm tiêu chuẩn bên hợp tác, có phải hay không nhất định phải Tam Đại Hội đời thứ ba hay không.”

“Người nói như thế nào?”

“Ta trả lời nàng trầm mặc.”

Lâm Tri Bạch bật cười: “Ba thế hệ lớn đã bắt đầu cân nhắc vấn đề di sản mình phân phối, những năm qua đời thứ hai dần dần đi đến trung tâm quyền lực, như vậy chỉ có đời thứ ba là cần đến Nguyễn Cung nhất.”

“Ta đi!”

“Làm sao vậy?”

“Tô Triết cũng nói thế, nàng và ông chủ tâm ý tương thông!”

Lâm Tri Bạch cười ha ha nói: “Nàng có thể nhìn thấu điểm này cũng không kỳ quái, xem ra Tô Triết đáng để đánh giá cao.”

Không đúng.

Lâm Tri Bạch đột nhiên cười chậm lại, bỗng nhiên có chút hồ nghi, không nhìn được hồi tưởng lại hôm nay Tô Triết cố ý đến ban công tìm mình.

Lâm Tri nghĩ trắng ra là cho rằng:

Tô Triết muốn xác nhận mình có phải Bạch Đế hay không.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, có lẽ mục đích của nàng không chỉ có vậy?

Dù sao nàng muốn xác nhận phương thức của mình có phải là Bạch Đế hay không không chỉ có một loại này.

“Có lẽ không phải là cái gì tâm có linh tê, chỉ là nàng hoài nghi quan hệ giữa chúng ta.” Lâm Tri Bạch nhẹ giọng mở miệng nói.

“Chúng ta lòi đuôi rồi hả?”

Giang Thành hoảng sợ, “Không nên a, ngoại nhân nhìn thấy hai chúng ta gặp mặt thân mật như vậy, đương nhiên sẽ cảm thấy kỳ quái, nhưng chúng ta bố trí đủ che giấu...”

Lâm Tri Bạch dùng ba tầng che lấp.

Tầng thứ nhất là quan hệ giữa Lâm Tri Bạch và Lâm Thắng Thiên.

Lâm Thắng Thiên là đối tác hợp tác đầu tiên của Đồng Lư, Lâm Tri Bạch làm đệ đệ của Lâm Thắng Thiên, cùng Giang Thành tương đối quen thuộc cũng là hợp lý.

Tầng thứ hai là thân phận “Bạch Đế” của Lâm Tri Bạch.

Giang Thành đối với một người bình thường nhiệt tình tự nhiên có vẻ kỳ quái, nhưng nếu người bình thường này trên thực tế là “Bạch Đế” thì sao?

Tầng thứ ba là thân phận đời thứ ba của Lâm Tri Bạch làm thần thoại tập đoàn.

Dù sao Đồng Lư thích giao hảo với tam đại nội không có tài nguyên gì, đã không phải bí mật gì, người có tâm cơ hồ đều có thể nhìn ra được.

Có nhiều cái buff như vậy.

Tô Triết dựa vào đâu mà nhìn ra khác thường?

Lâm Tri Bạch nói: “Ta cũng chỉ là suy đoán, nàng cho dù đoán được một chút, khoảng cách chân tướng khẳng định còn kém xa vạn dặm, nên tiếp xúc với Tô Triết thì tiếp xúc, ta đeo một tầng mặt nạ không sai, nhưng tầng mặt nạ này nên xé xuống thì phải xé...”

Tựa như Giang Thành sẽ không bại lộ thân phận của Lâm Tri Bạch.

Cho dù có một ngày, Lâm Tri nói trắng ra mình chính là ông chủ của Côn Bằng, đối phương cũng chưa chắc sẽ tiết lộ ra ngoài, thậm chí sẽ tận lực giúp mình che giấu!

Dù sao thì Lâm Tri Bạch cũng không muốn vĩnh viễn không xuống ngựa.

Luôn luôn có lúc ngã bài, cùng ba đại, cùng lão gia tử của Tây Thành trang viên.

Chẳng qua khi thân phận được công khai, tất nhiên cũng là lúc Lâm Tri Bạch mưu đồ nghèo.

Lão gia tử có tính cách gì, Lâm Tri Bạch coi như hiểu rõ, cho dù ngày nào đó y thật sự biết mình chính là ông chủ của Côn

Bằng...

Cuối cùng cũng chỉ biết nhận!

Bởi vì cách thức hắt lựa chọn người thừa kế, chính là nuôi cở, thậm chí là trả giá bằng lợi ích của một bộ phận công ty!

Lâm Tri Bạch chính là cở vương kia, hắt không nhận ra thì có thể làm gì?

Các người chọn sao, thần tượng!

Giang Thành cười nói: “Ta hiểu rồi, nói không chừng Tô Triết sẽ là người thứ hai biết rõ diện mạo thật của ông chủ?”

Lâm Tri Bạch: “Ai nói chính xác đây.”

Nếu Tô Triết thật sự có thể đoán được một phần chân tướng, vậy Lâm Tri Bạch cũng không ngại giúp nàng vạch trần toàn bộ chân tướng.

Chỉ là bài của một người, vấn đề không lớn.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết của tất cả những việc này là đối phương đã lên thuyền Bệ Ngạn.

Cứ như vậy.

Lấy điện thoại xong với Giang Thành xong, Lâm Tri Bạch nhận được tin tức bay do Doãn Đông Noãn phát tới.

Doãn Đông âm áp: “Người chuồn thật nhanh!”

Lâm Tri Bạch: “Muốn về nhà, không chờ à? Nguyễn Cung?!”

Doãn Đông âm áp: “Đêm nay cảm ơn.”

Lâm Tri Bạch: “Không cần đa tạ.”

Doãn Đông âm áp: “Nhờ phúc của người, Giang Thành dường như có ý tứ hợp tác với ta, nhưng sao hắt đối với người còn rất coi trọng?”

Lâm Tri Bạch: “Cũng rất coi trọng người?”

Doãn Đông âm áp: “Người nói như vậy, ta đã hiểu, người giống như thích hợp tác với những người này.”

Tên này hay nhỉ.

Thế là đã lừa được.

...

Những ngày kế tiếp, Lâm Tri Bạch không hề đi ra ngoài, mỗi ngày đều viết trong nhà.

Mà trên bảng thi đấu.

Hai đầu cổ phong ca của Bạch Đế, xếp hạng càng ngày càng cao.

Hạng năm thi đấu bảng: bễ nghề thiên hạ bễ nghề.

Hạng bảy Thi Quý bảng: Hồng Nhan

Lâm Tri Bạch cảm giác bài danh thiên hạ Đồng Lư trước mắt xếp hạng cao hơn một chút, là bởi vì truyền xưng độ cao hơn, giai điệu thanh thoát, người bình thường đều có thể đơn giản hừ hừ vài câu.

So sánh ra thì.

Một bài hát biểu diễn Hồng Nhan khác, độ khó liền có chút cao, người bình thường đang hát bài hát này, quả thực chính là hiện trường tai nạn tai nạn, thậm chí ngay cả bản thân Lâm Tri Bạch cũng hát không nổi, công lao hẳn hiện tại vẫn kém một chút.

Trên thực tế.

Cho dù Lâm Tri Bạch xưng công cao hơn một chút, có chút ca hẳn cũng nhất định hát không nổi.

Ví dụ như tác phẩm nữ ca kia, còn phải là ca sĩ nữ ca hát mới có cảm giác.

“Có lẽ âm nhạc Côn Bằng có thể làm lớn hơn một chút.”

Có một vài ca khúc, Sở Từ không hát được, chỉ có thể để Bạch Đế tìm người hát trong thần thoại.

Sở Từ kia cũng có thể viết nhạc cho người khác hát, để Giang Thành chiêu một ít ca sĩ trình độ cao hơn, còn có thể thuận tiện phát triển âm nhạc công tử của mình.

Hiện tại Sở Từ còn yếu hơn cả Bạch Đế.

Lâm Tri Bạch hy vọng hai cái mã giáp này có thể cân sức, bên kia yếu thì cho bên kia thêm một cân.

Đây không phải việc tranh đấu trái đánh phải không có ý nghĩa.

Sau này Lâm Tri Bạch còn chuẩn bị mượn Sở Từ chiến đấu thần thoại giải trí âm nhạc, từ đó không ngừng tăng cường ý lại đối với Bạch Đế!

Lúc này.

Trên Cự Quang Đài.

Số lượng fan của Bạch Đế đã chính thức đột phá trăm vạn đại quan!

Số lượng fan của Sở Từ là khoảng tám mươi vạn, so với Bạch Đế còn kém hơn một chút, dù sao số lượng tác phẩm cũng ít hơn một chút.

Ngược lại fan của Dạ Hài cũng đột phá cả triệu vạn!

Công lớn nhất là ” bão táp cuồng bạo”, bộ kịch đã khiến danh tiếng Bất Dạ Hài triệt để vang dội, thậm chí không giới hạn!

Lần sau phát ca là được.

Lâm Tri Bạch muốn tăng thêm sức ảnh hưởng cho Sở Từ.

Lúc này.

Giang Thành gọi điện thoại nói, kịch bản dự hoặc về nhà đã giao cho Doãn Đông âm áp, dù sao cũng là mang tính tượng trưng kéo một đoạn thời gian.

Phân chia lợi ích vẫn như cũ: Chủ Bằng chỉ có được kịch bản, nhưng thu hoạch là ba mươi phần trăm.

Bên kia Tạp Nhĩ không có ý kiến.

Sau đó Giang thành lại nói đến chuyện nếu không phải, đừng quấy rầy chuyện tổng kỹ này của Nguyễn Cung.

“Tổng quản chuẩn bị tốt rồi, lúc nào cũng có thể ghi lại, có điều bên phía quảng cáo danh thương tương đối phiền phức, muốn nhét một ngôi sao vào tiết mục này, nói là người phát ngôn tiếp theo của bọn họ, ta nghĩ chúng ta là bánh báo danh, đưa mình tinh vào làm Gia Tân thích hợp không?”

“Không thể.”

Lâm Tri Bạch không chấp nhận đề nghị này.

Đại đa số tiết mục tổng nghệ đều cần minh tinh, duy chỉ có Côn Bằng nếu không phải là đùng quấy rầy tiết mục như Côn Bằng, tuyệt đối không thể xuất hiện minh tinh gì đó.

Mục tiêu phải xem là nam Gia khách và nữ Gia Khách!

Một khi có ngôi sao xuất hiện liền sẽ suy yếu sức hấp dẫn của nam nhân Gia Tân!

So với một nhà nam Gia khách nào đó thì nhà có chút tiền nhỏ, lớn lên có chút đẹp trai, người xem cảm thấy điều kiện này rất ưu tú đúng không, nếu có một nam minh tinh đẹp trai hơn ngồi bên cạnh thì...

Thế thì chơi thế nào?

“Vậy ta trực tiếp câu thông với Tật Phong, nếu thật sự không được thì đổi sang quan danh thương, chỉ là rất đáng tiếc vị thương gia nổi tiếng này, là thương hiệu lựu dưới Lam Phù kỳ, giá cả cũng cao hơn mấy nhà khác.”

“Lam Phù?”

Lâm Tri Bạch đối với danh hiệu này cũng không xa lạ, đây chính là vị trí ăn uống tốt nhất ở Tân Châu, Lam Phù Lựu càng là thương hiệu cho gia đình nổi tiếng hiệu thương hiệu chocolate.

“Đúng vậy, bảng hiệu rất lớn.”

Giang Thành nói: “Bọn họ đang tập hợp quảng cáo mới ở bên ngoài, muốn trước thời điểm theo tiết mục của chúng ta đem quảng cáo mới chụp tới, để cho người tinh minh đưa vào tiết mục kia hằng ngày đưa thương hiệu quảng cáo.”

“Bọn họ đã nổi đại danh bao nhiêu tiền?”

“Bốn ngàn vạn độc gia.”

Cái giá này quả thật cũng không tệ lắm, khó trách Giang Thành cảm thấy đáng tiếc.

Có kế sách nào trúng không đây?

Lâm Tri Bạch bỗng nhiên trong lòng giật mình, hỏi Giang Thành: “Người nói Lam Phù Lựu còn đang trưng tập quảng cáo?”

“Đúng vậy a.”

Giang Thành nói: “Dược Y của bọn hấn có một sản phẩm mới, muốn dùng một pháo này đánh vang danh tiếng.”

Lâm Tri Bạch không nói gì, trực tiếp gọi hệ thống, hỏi một vấn đề: “Muội có thể định chế quảng cáo sản không?”

Phi Hồng: “Có thể.”

Lâm Tri vui vẻ.

Thật đúng là có thể!

Hệ thống này cái gì cũng không thích nói từ trước, hấn đã hiểu rõ tính nết của hấn rồi, cũng không buồn nhỏ, Lâm Tri Bạch trực tiếp nói thẳng trong lòng: “Vụ án đặt cho ta một quả lựu quảng cáo!”

Vài giây sau.

Lâm Tri Bạch nhận được một phần hồ sơ quảng cáo.

Nhìn phần án quảng cáo này, Lâm Tri nở nụ cười, sau đó nói với Giang Thành ở đầu điện thoại:

“Người nói với bên quảng cáo, tiết mục này không cho phép đưa mình tiến đến, nhưng chúng ta được liệt kê là tổng hợp các sản phẩm xuất sắc, có phúc lợi.”

“Phúc lợi gì?”

“Tặng một cái bàn quảng cáo.”

“Tặng một quảng cáo... Tạo án sao?”

“Người nên biết ta rất am hiểu về kế hoạch tổng kỹ thuật, bài trí quảng cáo kia không phải là kế hoạch hay sao?”

“Vừa hợp tình hợp lý vừa hợp...”

“Ta phát tờ quảng cáo cho người, Kỹ Linh Tí đọc sách. Sắc Khắc Hoa Hoa Hoa Hoa. Chúng ta phải đồng ý điều kiện này, chúng ta hợp tác, nếu không đồng ý, trực tiếp đổi tên tuổi với Tật Phong bên kia.” Lâm Tri Bạch cắt đứt Giang Thành.

“Ta hiểu rồi.”

Giang thành hậu tri hậu giác nói: “Cho nên Nguyễn Cung chúng ta đây là muốn khai phá nghiệp nghiệp quảng cáo?”

“Xem như thế đi.”

Lâm Tri Bạch cảm thấy tài lộ này là có thể làm một chút.

Giang Thành trầm mặc thật lâu, nhin không được hỏi một vấn đề mà rất nhiều người vẫn luôn tò mò: “Rốt cuộc Lam chúng ta là công ty nào vậy?”

“Một câu thôi.”

Lâm Tri Bạch nói: “Ba người làm được chuyện lớn thì chúng ta có thể làm, ba việc lớn không làm được thì chúng ta cũng có thể làm, lĩnh vực gì cũng có thể chạm, tiền của ai cũng có thể kiếm, đây chính là Côn Bằng.”

Hôm nay thay đổi tiến lên, ăn cơm đi

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 133: Hấn hưởng toàn bộ số bảy tháng bảy.

công ty Lam Phù cô Huỳnh.

Những người quản lý xí nghiệp đang họp, nội dung hội nghị cũng là đề tài quan trọng nhất hôm nay, chính là chuyện đối với Dân Chân, không được quấy nhiễu cáo thị một gia tộc, dù sao giá trị cũng đạt đến bốn ngàn vạn.

“Tật phong còn chưa có đồng ý sao?”

“Chẳng qua là nhét một minh tinh vào tiết mục, có khó khăn như vậy?”

“Người phát ngôn của chúng ta nhất định phải tham gia tiết mục này, bọn họ không đồng ý cũng phải đồng ý!”

“Không được thì chúng ta liền đổi một cái tên tiết mục khác, ta vốn cảm thấy người đừng quấy rầy con loan nghệ của người, người xem thật sự sẽ thích xem tiết mục này sao?”

“Nhưng sản phẩm tổng nghệ này là đầu tư cho Nguyễn Cung!”

“Đầu tư Côn Bằng đã thành công sản xuất hai bảng tổng nghệ, đặc biệt là ta là khoa nữ, càng khiến tên đội ngũ buôn bán lời lãi đầy bát đầy bồn.”

“Chương trình này không giống vậy, ta rất không vừa ý.”

“Hai tiết mục trước của Tỳ Hưu đích thực rất thành công, nhưng một minh tinh như bọn họ cũng không cần phải có thể chứ, cho dù là Phù Huệ ta thích ca hát cũng sẽ đi tìm minh tinh dẫn đầu đi, lại nhìn tiết mục mới của bọn họ lần này, một ngôi sao cũng không có thì thôi, người cao nhất trong toàn bộ Tiết Mục địa vị lại là chủ trì?”

“Đổi tiết mục hợp tác!”

Giới cao tầng trong phòng họp có chút cãi vã.

Bởi vì liên quan tới Lam Phù Du kia có phải có một đội quân lưng danh, chớ quấy rầy chuyện Hi Nhĩ Nhi, nên ý kiến của các cao tầng trong công ty cũng không thống nhất, hoặc có thể nói có một nửa cao tầng không xem trọng tiết mục này, nhưng

bởi vì có mấy người phụ trách trực tiếp đứng chung trong các nhóm đều kiên trì kiên trì kiên trì, hơn nữa hai loại tổng nghệ mới thành công, nên chuyện này mới có thể thành công, thật không ngờ bây giờ lại vì muốn phá hỏng tiết mục của người phát ngôn nên lại bị kẹt lại lần nữa, những nhân vật cao tầng vốn không coi trọng tiết mục này lần nữa phản đối. Đối với phương cơ hội mà nói, tiền đề của bọn họ là vô cùng nổi tiếng, nhất định là khi xem tiết mục này có thể hồng, sau đó mới suy nghĩ đến định vị của nó.

“Các vị!”

Người phụ trách bộ sản phẩm gỗ bàn.

“Tại sao ta phải kiên trì đầu tư chứ, chớ quấy rầy chị em đâu. Bởi vì cô la mà chúng ta tuyển đôi, chủ yếu là câu chuyện tình yêu. Lam Phù chính là lời nói của tình yêu, câu nói tiếp này không xác định vị trí với chúng ta sao, về phần câu tiết mục này có thể thành công hay không thì cá nhân ta không dám đánh tráo, nhưng không thể không thừa nhận hình thức của tiết mục này rất lạ lắm sao?”

“Mọi người đừng nóng vội.”

Người phụ trách bộ sản phẩm cười nói: “Buổi sáng nay đại diện cho Sàm Sàm liên hệ với ta, nói muốn cùng chúng ta gặp mặt một lần, có ý nghĩ chúng ta ngay mặt trao đổi không tốt sao, hẳn vừa mới phát tin tức cho ta nói đã đến cửa rồi, ta cho người dẫn hẳn tới đây đi, mọi người không có ý kiến gì chứ?”

“Mời Giang đại biểu tiến vào.”

Tài giám đốc của công ty mở miệng nói.

Sau đó không lâu, Giang Thành tiến vào phòng nghị sự.

Tổng giám đốc mang theo hơn mười vị cao tầng công ty vỗ tay hoan nghênh Giang Thành đến, sau khi một tràng chào hỏi khách sáo mới bắt đầu vào vấn đề, “Giang đại biểu có thể giải thích một chút tại sao không thể để cho thương hiệu của người phát ngôn chúng ta gặp tiết mục?”

“Không phù hợp với vị trí tiết mục.”

Giang Thành ngồi đối diện giám đốc của công ty Lam Ma Côu, cười mở miệng nói: “Đứng đầu tiết mục này của chúng ta

đánh một cái tiếp một cái địa khí, sự tồn tại của minh tinh sẽ khiến người xem sinh ra cảm giác khoảng cách, có điều hôm nay ta tới, không phải giải thích với mọi người về tiết mục này có thể thành công hay không, một tiết mục có thể thành công hay không vẫn phải sau khi tuý tuý mới biết được...”

“Vậy người tới đây là vì?”

“Chúng ta có thể lui mỗi người một bước.”

Lão thần Giang Thành đang nói: “Chẳng phải Lam Phù chocolate sẽ có sản phẩm mới sao, kế hoạch quảng cáo chắc vẫn chưa định ra, Oánh Oánh có thể thiết kế quảng cáo miễn phí cho các người.”

Tiếng nói vừa phát ra.

Tất cả mọi người đều cười.

Cao tầng nào đó dờ khóc dờ cười nói: “Theo ta được biết công ty của Phù Huê không hề liên quan đến nghiệp quảng cáo đi, hay là nói đại biểu sông kia cho rằng chúng ta hoàn toàn không làm được trong một quảng cáo của Phù Huê?”

“Ta không có ý này.”

Giang Thành trực tiếp lấy máy tính ra: “Phiền phức tạo hình chiếu một chút, mặc kệ các vị nghi vấn đến mức nào, sau khi xem xong công án quảng cáo thiết kế của Chủ Bằng chúng ta rồi nói tiếp nhé.”

Cái quý gì vậy?

Chúng cao tầng vẽ mặt hồ nghi.

Nhưng hấn vẫn mở ra hình chiếu.

Giang Thành Côn Bằng thả ra vụ án quảng cáo mới nhất ‘Lam Phù Lu’ tới hôm qua phát cho mình, hấn đã làm thành bầy.

Một tấm bản đồ.

Hai tấm bản đồ.

Ba tấm bản đồ.

Bốn tấm bản đồ.

Trong tấm vẽ thứ tư.

Chỉ thấy thân thể một cô gái bị thân thể do chocolate hóa thành bao bọc, phiêu dạt như trong gió, hình ảnh vô cùng duy mỹ...

Suu suu suu.

Lam Phù đám cao tầng này nhìn phương án biểu thị của Giang Thành, vẽ mặt lúc đầu mờ mịt, dần dần biến hóa thành cổ quái cùng hiếu kỳ, lại dần dần xuất hiện một vòng nghiêm túc, cuối cùng tất cả mọi người đều há hốc mồm.

Giống như...

Dáng vẻ cũng không tệ lắm?

Mà khi án quảng cáo này được trình lên hình thái hình ảnh kèm theo, Giang thành cuối cùng cũng mở ra trang cuối cùng, trên đó viết một câu quảng cáo:

“Lam Phù, dù sao cũng đang hưởng thụ lựa.”

Câu quảng cáo này đã được dùng màu đen thêm vào thô phóng phi thường lớn.

Chính là câu quảng cáo này, khiến cho tất cả mọi người trong phòng hội nghị giật mình một cái, vốn vẽ mặt đã dần dần nghiêm túc lên, người phụ trách quảng cáo giờ phút này lại đột nhiên đứng lên, đây là cao tầng nữ của Lam Phù, nàng giờ phút này giống như bị câu nói này hung hăng đánh trúng nội tâm, vỡ xuống bàn ngữ khí không thể nghi ngờ nói:

“Thành giao!”

Hay cho một câu “Dung hưởng ti hoạt”!

Sản phẩm khi bốn chữ đó phối hợp với ” chocolate”, trong nháy mắt khiến người ta sinh ra một loại cảm giác phối hợp hoàn mỹ, bản thân Lam Phù Du đang theo đuôi không phải là cảm giác trơn trượt sao, nhưng trước đó nhiều Lam Phù quảng cáo như vậy, tại sao lại không nghĩ tới bốn chữ “Dung bạc” kia chứ?

Càng đừng nói...

Phần quảng cáo này một mực cường điệu “Xoẹt xoẹt”!

Ngay cả tình tiết đơn giản cũng chỉ là thiết kế chủ đề chặt chẽ!

Điểm sáng ý nghĩa chính là như thế. Đôi khi có một thiết kế rất đơn giản, đó là trước khi thiết kế xuất hiện thì không ai nghĩ tới sẽ xuất hiện như thế nào!

Bất quá...

Nói xong người phụ trách quảng cáo bộ sau đó mới ý thức được mình đường đột, có chút xấu hổ nhìn về phía giám đốc: ” giám đốc.”

Kinh giám khoát tay áo, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm bốn chữ “Dung hương tư lự”, cảm giác trong đại não giống như có thứ gì đó sáng tỏ!

“Giang đại biểu...”

Kinh đốc nhìn chăm chăm Giang Thành: “Xin hỏi quảng cáo này là bút tích của vị lão sư nào, chúng ta muốn mời vị lão sư này hợp tác trường kỳ!”

“Thật trùng hợp.”

Giang Thành cười tủm tỉm nói: “Vị nhà làm quảng cáo này của chúng ta chính là nhà nung không thành thật chớ nhiều kế hoạch của Nguyễn Cung, về phần hợp tác, phía sau chúng ta nói chuyện chi tiết.”

“Hiểu rồi.”

Kinh đốc đã có quyết định: “Các quảng cáo này do bọn ta dùng, về phần sắp xếp tiết mục cho người phát ngôn thay mặt thì hủy bỏ đi, ta tin tưởng lão sư có thể thiết kế ra quảng cáo này, tổng kỹ làm ra chắc chắn sẽ không làm người ta thất vọng, cho nên nên nên nên nên nên nên nên làm như thế nào, tất cả đều nghe theo các người.”

Quảng cáo này quá tốt rồi!

Mà Dận Đề thì được tặng miễn phí!

Trên cơ sở này, cô la lam liên tục cưỡng ép tiết mục người phát ngôn, có quảng cáo này là đủ rồi!

Sự tình thành công!

Giang thành nở nụ cười, xem ra sau này Huyền Huyền có thể phát triển nghiệp vụ quảng cáo rồi, thật không biết đầu óc ông

chủ phát triển như thế nào!

...

Rời khỏi Lam Phù thung lũng công ty, Giang Thành lập tức gọi điện thoại cho Lâm Tri Bạch, “Quan Danh Thương đã bị bắt, nhìn ra được bọn họ thật sự rất thích quảng cáo này, bất quá ta cảm giác xúc động nhất chính là câu từ quảng cáo cuối cùng kia.”

“Giã hưởng ti tron.”

Lâm Tri Bạch cười, mở miệng nói.

Hắn hiểu rất rõ uy lực của câu nói kia, trừ phi cao tầng áo lam ngồi suông ăn chay, bằng không bọn họ cũng sẽ ý thức được mị lực của câu nói kia!

Những lời này là quảng cáo của “Đức Phù chocolate” ở kiếp trước!

Chính là bởi vì câu này nghe đơn giản đơn giản, giống như ai cũng có thể đoán được từ quảng cáo, Đức Phù Cô Ly liền đem những đoạn quảng cáo liên quan làm thành kinh điển ngành, khiến vô số quảng cáo từ người làm nghề tranh nhau nghiên cứu học tập!

Thần chơi tơ lụa!

Lực ảnh hưởng của những lời này lớn đến mức nào?

Lớn đến mức trở thành các bằng hữu tấm lưới tranh nhau tạo ra sức mạnh trên mạng!

Kiếp trước nhiệt ngành của mạng lưới phân ra rất nhiều loại, một loại đại khái lấy “Đừng mê luyện ca, ca chỉ là đại biểu truyền thuyết”, thời điểm mới ra ngoài những lời này lửa cháy khắp mạng lưới, vô số người tranh chấp bắt chước hẳn, nhưng qua một đoạn thời gian chơi cái trò này, liền có vẻ thực thô tục thậm chí rất thấp hèn.

Bởi vì câu nói này quá giờ.

Mà đồng dạng với tư cách là bốn chữ ‘Dung hưởng ti hoạt’ trên mạng, nhưng được lưu truyền trên mạng rất nhiều năm, không có vẻ như lạc hậu chút nào!

Ngay cả những kẻ chơi riêng, chơi với nhau, vinh quang vương giả, khi làm xong chuyện đều thích nói một câu: “Xem ta treo lên được không?”

A không...

Hắn là nói ra một câu “L thao tác tron trượt”!

Hoặc là trực tiếp dùng bốn chữ “Phí hưởng ti tron” này đến từ ta thổi phồng, đây đều là công lao quảng cáo.

Đồng dạng bởi vì câu nói kia, nhân dân Đức Phù chocolate ở thiên triều lập tức hiểu rõ, trở thành một trong những thương hiệu chocolate nổi danh nhất.

Về phần tại sao quảng cáo này lại tặng miễn phí...

Thứ nhất, cái quan tài văn chương này thật sự đủ tiền.

Thứ hai là Lam Phù nhãn hiệu khá lớn, Lâm Tri tốn công mượn một quảng cáo lớn để làm vang danh nghiệp nghiệp vụ “biểu quảng cáo”.

Lại thêm.

Từ quảng cáo có thể dùng liên tục, nhưng nội dung quảng cáo phải đổi mới.

Sau này khi quảng cáo về Lam Phù cô la sẽ cập nhật nội dung này, không phải còn phải tìm mình sao?

Cái này thật ngại quá.

Phía sau là nội dung của tàu mua nhái.

Giang Thành cười nói: “Bọn hắn rất nhanh sẽ tiến hành quay quảng cáo, hắn sẽ nhanh ở Kỳ Phi không thành sẽ không nhiều Dận Khinh trước phối triển, đến lúc đó cũng có thể mang đến một điểm nhiệt độ cho tổng nghệ, nếu quảng cáo có thể thu hoạch thành công mà nói.”

“Ừm.”

Lâm Tri nói: “Sau khi quảng cáo này được công bố, Nguyễn Cung chúng ta liền thuận thế tiến vào giới quảng cáo đi. Nhưng sau này nhận bất kỳ quảng cáo nào cũng phải có một tiền đề để giới thiệu, say đọc sách và trò cười. Khảo hóa chính là ám sát. Tài sản chính là không thể lật xe, thứ này cần sao?”

Mạo hiểm sao? Trước đó đã chuẩn bị kỹ càng nghiên cứu thị trường, không thể làm chuyện lừa gạt người tiêu khiển, nếu không chính là chiêu bài của người.”

Lam Phù giường không cần lo lắng.

Đây là vấn đề thương hiệu cực lớn mà toàn bộ Lam Tinh đều có nổi tiếng, chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề an toàn của thức uống.

“Vậy nhân thủ của chúng ta không đủ a.”

“Tiếp tục tuyển người.”

“Được.”

Nghiệp vụ của Côn Bằng Thác càng ngày càng nhiều, hiện tại chỉ bằng vài người đã có phần không chuyển động được nữa, hoàn toàn chính xác nên tuyển thêm nhiều người tiến vào.

Làm lớn mạnh!

Lại sáng tạo huy hoàng!

Bảo đảm là cạnh thứ nhất.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 134: Thật sự có tư lự như vậy sao, Lam Phù không hổ là thương hiệu lớn, động tác của bọn họ vô cùng nhanh, trong thời gian ngắn ngủi vài ngày liền nhanh chóng lấy quảng cáo mới ra, đương nhiên cũng có quan hệ với việc bọn họ đã sớm chuẩn bị quảng cáo mới, vốn là trạng thái mọi việc đều chỉ thiếu gió đông, hướng hồ bên trong quảng cáo này thật sự không có gì phức tạp, tổng cộng chỉ dài một phút, tình tiết chính thể vô cùng đơn giản, cũng chỉ có một tư lự màu đen hóa Vị Dương hóa thành phiêu dật kia có hiệu quả gì đó hơi phiền phức một chút, nhưng mấy ngày thời gian cũng đủ để bọn họ hoàn thành.

Sau khi bán xong.

Lam Phù trực tiếp phát hết thành phẩm cho Oánh Oánh, nói là muốn mời vị lão sư muốn tạo ra kế hoạch này, xem quảng cáo này có vấn đề hay không.

Lâm Tri Bạch nhìn nhìn.

Quảng cáo mở đầu là một công viên.

Trong công viên có đặt một cái ghế dài màu trắng.

Trong âm nhạc trong bối cảnh lãng mạn vừa nhẹ nhàng, nhân vật chính và nhân vật nữ chính mỗi người dắt một con chó cưng, chia ra ngồi hai đầu ghế dài, không thể không thừa nhận loại tổ hợp mỹ nữ đẹp trai này quả thật rất vừa mắt.

Nam chính vẻ mặt ngượng ngùng.

Thỉnh thoảng nhìn lên nữ hài bên cạnh.

Nhân vật nữ chính cũng rất ngượng ngùng, đồng dạng sẽ nhìn lên nam chính bên cạnh, nhưng ánh mắt hai người ngẫu nhiên va chạm lại sẽ nhanh chóng tách ra, hiển nhiên nhân vật nữ chính cũng không nhận thức lẫn nhau, nhưng hình như có chút ý tứ vừa thấy chung tình?

Lúc này.

Nhân vật nữ chính giao hoạt cười, có chút hoạt bát, lại liếc mắt nhìn nam hài một cái, sau đó đột nhiên đứng dậy, hướng về phía bên phải ghé ngồi xuống.

Bút đẹp điểm mắt đã đến!

Ghế dài màu trắng dường như biến thành ghế kéo dài, hình ảnh đột nhiên bắt đầu nghiêng về phía nữ hài, nam chính bất ngờ không kịp đề phòng, vậy mà trực tiếp trượt về phía nữ chính.

Thân thể hai người dính sát vào nhau.

Bầu không khí dần dần trở nên mập mờ.

Tựa như có bong bóng phấn hồng.

Cô bé nhìn về phía biểu cảm vừa khiếp sợ lại vừa ngượng ngùng của thiếu niên, mỉm cười nói ra câu lời thoại đầu tiên: “Thật sự là lấu cá như vậy sao?”

Nam chính lộ ra nụ cười.

Hình ảnh khôi phục bình thường.

Nam chính trở lại vị trí cũ.

Hoa mai trong viễn cảnh bắt đầu nở rộ, biểu thị tình yêu mạnh mẽ, nữ hài trong cảnh gần đây thì lấy ra cô bé Lam Phù nhẹ nhàng tách ra, dùng cái miệng nhỏ anh đào cắn xuống một múi nhỏ.

Đặc biệt viết.

chocolate.

Miệng của nữ nhân vật chính.

Vẻ mặt của nữ chính hạnh phúc.

Bầu trời bắt đầu bay lên bông tuyết màu trắng, cảnh tượng kia vô cùng mộng ảo, cô la kia thì hóa thành tơ lụa màu xám đen, tạo thành đối lập với màu sắc tuyết trắng, phiêu dật bao trọn nữ chính, sau đó lại lôi kéo nữ chính. Lần này nhân vật chính không có xấu hổ nữa, nghiêng đầu nhìn chằm chằm nữ hài, ánh mắt lộ ra ái mộ.

Cuối cùng.

Bất chợt có viết về chiếc hộp rôn nửa xé mở, một giọng nữ tràn ngập từ tính, phát ra từ ngữ quảng cáo kinh điển nhất: “Lam Phù tung hoành trơn trượt!”

Không có chút hư thoát nào!

Lâm Tri Bạch xem xong trực tiếp đưa ra câu trả lời như vậy, quảng cáo của Đức Phù có rất nhiều phiên bản, phiên bản mà hệ thống cung cấp này, là phiên bản tương đối xuất giá trong rất nhiều quảng cáo của Đức Phù, nhân vật nữ chính hình như là mũi tàu cánh bắc của An Cát Lạp, tên của nhân vật chính nam không thể nói bằng lời, về sau có thể đi giẫm may.

Nhưng ai diễn không quan trọng.

Bản cấu tạo quảng cáo tốt là được.

Bởi vì bản thân chocolate vốn là ngọt ngào, cho nên quảng cáo kia khiến nam nữ chủ vừa thấy tình yêu kia cảm giác ngọt ngào biến lớn vô hạn, hưởng hồ trong hiện thực rất nhiều tình lữ trẻ tuổi vốn đã thích tặng lẫn nhau làm lễ vật bạn lữ gì đó.

Nhưng đó không phải là điều ngọt ngào nha.

Mà Lâm Tri Bạch với điệu tấu này khẳng định, cũng làm Lam Phù bên kia yên lòng, tuyển chọn đêm đó liền công bố bên ngoài danh sách hai người phát ngôn mới này.

Đáng nhắc tới là:

Kỳ thực Lam Phù Cổ vốn chọn vị minh tinh kia làm người phát ngôn, nhưng vụ án viết quảng cáo mà Oánh Oánh đưa cho một nam một nữ thì cần phải quay giùm một người phát ngôn, cho nên họ mới thêm vào người phát ngôn của nữ nhân này, từ đó có thể thấy được bọn họ coi trọng vụ quảng cáo này như thế nào.

Hai người phát ngôn rất trẻ tuổi.

Một nam một nữ đều là một đám minh tinh.

Nam tên là Lam Thiếu Ngôn, tướng mạo đẹp trai.

Nữ gọi là Tô Tử Sơ, nhan giá trị siêu cao.

Sau khi tuyên bố danh sách người phát ngôn, Lam Phù lại công bố thời gian quảng cáo mới biên giới, tin tức lập tức gây nên sự chú ý của hai vị fan đời ngôi sao này.

...

Trên mạng lưới.

Trên Cục Quang Đài.

Nơi bình luận của Lam thiếu Ngôn.

“Không phải lúc trước đồn đại nói Thiếu Ngôn là một người đại diện cho Lam Phù Lí sao, sao lại đột nhiên có thêm một Tô Tử Sơ?”

“Nam nữ phối hợp làm việc không mệt.”

“Tô Tử Sơ cũng không tệ, nhan sắc ở trong nữ minh tinh xem như đứng đầu rồi đi, lại là một tuyến nữ minh tinh nổi tiếng làm đồ giới giải trí, cũng rất hợp với phu quân và tướng mạo của chúng ta nha!”

“Lúc nào để hành?”

“Ngày đã định rồi.”

“Buổi sáng hai mươi bảy, quảng cáo theo pháp thuật.”

“Hy vọng đạo diễn vĩ đẹp trai Lam Thiếu Ngôn một chút.”

“Lam thiếu ngôn sao lại đập Đô soái chứ, soái ba trăm sáu mươi độ không có góc chết, nhưng hai vị quảng cáo này là muốn diễn tình lữ sao, nghe hình như không có ý gì mới mà.”

...

Bên kia.

Tô Tử Sơ bình luận cục quang khu.

“Chúc mừng Tử Sơ lại bắt được một thương hiệu nói chuyện, ta thích cô la Lam Phù, cũng thích Tô Tử Sơ, sóng này là mơ mộng liên động thuộc về là!”

“Hy vọng quảng cáo có thể có chút tâm ý.”

“Bây giờ quảng cáo càng ngày càng cuốn, mỹ nữ mỹ nữ đơn thuần đã nhìn chán rồi, phải có chút đặc sắc mới có thể khiến người ta nhớ kỹ.”

“Cái này chủ yếu phải xem năng lực của quảng cáo.”

“Quảng cáo tốt quả thật là năng lực xem quảng cáo, nhưng dân chúng mặc kệ những nội dung quảng cáo này, nếu như quảng cáo không tốt, người phát ngôn luôn là người gánh tội đầu tiên, giống như những phim điện ảnh kia, có đôi khi rõ ràng là xây dựng kịch bản và đạo diễn, lại để cho diễn viên gánh thay.”

“Hi vọng lần này Lam Phù quảng cáo không tồi.”

“Yên tâm đi, quảng cáo của Lam Hoa lúc trước vẫn luôn là tiêu chuẩn như trong quy củ, không thể nói là đặc biệt tốt, nhưng cũng sẽ không quá kém.”

...

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Đối với quảng cáo Lam Phù chú ý nhiều nhất, chính là hai fan của Lam Thiệu Ngôn và Tô Tử Sơ, bởi vì hai vị này đều là một tuyến, số lượng fan rất khả quan.

Mà đặt vào toàn bộ giới giải trí.

Mọi người lại không hề chú ý đến chuyện cô bé Lam Hoa muốn quảng cáo mới, trong nghề nhiều nhất chỉ là thuận miệng nhắc tới hai câu người phát ngôn.

“Lam Thiệu Ngôn và Tô Tử Sơ mới tiếp nhận đại ngôn của Lam Phù.”

“Lam Phù là một thương hiệu đấy, câu nói này mang kim lượng rất cao.”

“Một tia minh tinh, có thể nói là tạo thành một tuyến thương hiệu, nếu như một đường nói hai tuyến thương hiệu, hoặc là nhận thương hiệu hai tuyến, hoặc là mệnh số bằng với số lượng mệnh số hoặc là số lượng nhân số ít hơn hai tuyến, không có một tuyến nguyện ý tìm bọn họ hợp tác.”

Lúc này.

Trong ngành cũng không biết, quảng cáo mới của Lam Phù hiện kia, là tác phẩm của vị sư phụ thần bí kia.

Mãi đến hai mươi bảy tháng này.

Phượng quảng cáo mới của Lam Phù chính thức bật hack.

Bình đài đầu tiên của quảng cáo là bả vai Tỷ Tư!

Đây chính là tài lực và phách lực của một tuyến thương hiệu, ba cây cột truyền tống lớn nhất chính là bình đài đầu tiên hiệu quả phúc hiệu trong ngành!

...

Đêm đó.

Diên Lao Đức tám đời hoàng kim, theo một tập phim truyền hình chấm dứt, thời gian quảng cáo phiên muộn đã đến.

Được rồi.

Lúc xem phim truyền hình, mọi người đều không thích gieo quảng cáo ở giữa, cho dù chỉ tồn vài phút.

Đêm nay cũng giống như vậy.

Gia đình nhà Ai nào đó khi nhìn thấy quảng cáo của Đương Tí Đức truyền hình, vốn dĩ đã không còn hứng thú gì nữa, ánh mắt gằn như muốn rời khỏi màn hình.

Nhưng mà.

Sau một khắc.

Vụ quảng cáo màu xanh xuất hiện, trong nháy mắt đã hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người, không chỉ vì nam chính nữ chính đều là minh tinh, mà còn bởi vì cảnh tượng quảng cáo này được thiết lập rất đẹp, giống như còn là loại mẫu thân mang theo cốt truyện, trước sau tổng cộng trong một phút, cùng với quảng cáo kết thúc một phút, rất nhiều khán giả trước nhíp máy truyền hình đều lộ ra nụ cười của di:

“Ôi!”

“Hắc hắc!”

“Quảng cáo này ngược lại có chút thú vị a, vậy mà còn mang theo cốt truyện, nam chính nữ chính cử động lẫn nhau rất ngọt nha, từ quảng cáo cũng rất thú vị.”

“Hình như là kịch thần tượng vậy!”

“Thật sự có chút lấu cá như vậy sao?”

“Cảm giác luyện tiếc ngây ngô, lời thoại cũng chẳng có bao nhiêu, chẳng bằng quảng cáo tẩy não đáng ghét kia, chẳng biết nó chạy đi đâu rồi.”

“Ta xem say sưa ngon lành.”

“Xem xong vẫn chưa đã.”

“Thế mà ta lại muốn nhìn lần nữa?”

“Lam Phù cô Huỳnh quả thực rất ngon, mình đi câu tiếp theo trên mạng, quảng cáo kia rất lợi hại, đều câu dẫn con sâu thềm ăn của mình ra.”

“Người chỉ đơn thuần thềm nước bọt thôi.”

Người xem đối với nội dung quảng cáo không có gì chất liệu thực sự kia vô cảm, nhưng quảng cáo đó lại mang theo cốt truyện, bầu không khí lãng mạn vừa thấy chung tình cũng rất dễ nắm chắc, nhân vật nữ chính kia một câu “Thật sự có mong manh như vậy sao?” làm cho người ta có một loại cảm giác khắc sâu ấn tượng.

...

Cùng lúc đó.

Trên mạng cũng xuất hiện một vài câu thảo luận về quảng cáo kia, dù sao cô la Lam Phù kia cũng là nhãn hiệu Lam Tinh nhất tuyến, rất nhiều người từng ăn đồ ăn vặt của tám bảng này, nam nữ chính là minh tinh khí thịnh vượng của loại người này, tự nhiên liền mang theo một chút lưu lượng.

“Nhìn quảng cáo mới của Lam Phù không?”

“Quảng cáo này rất có sáng ý!”

“Quảng cáo siêu cấp ưa thích Lam Hoa!”

“Đây là ý đồ của ai?”

“Ta luôn luôn ghét nhất quảng cáo, kết quả nhìn thấy quảng cáo này vậy mà thật sự xem hết rồi, giống như một người thần tượng, bong bóng phấn hồng đều xuất hiện, toàn bộ hành trình lộ ra nụ cười dì, nam nữ chính rất có cảm giác u ám nha.”

“Ngọt quá đi!”

“Chết tiệt! Nếu quảng cáo các sản phẩm khác đều chiếu theo tiêu chuẩn này mà đập, ta cũng không đến mức vừa nhìn thấy quảng cáo đài truyền hình liền đau đầu a!”

“Mua một chút cô nương Lam Hoa.”

“Ăn, ăn xem có phải thật sự khéo léo như vậy không?”

“Yêu đương ngọt ngào từ bao giờ mới đến lượt ta đây?”

“Lần sau tặng quà liền mua cô gái chocolate cho chính mình!”

“Đại đa số các quảng cáo đều là một đồng mấy từ quảng cáo vớ vẩn, rắc đọc sách mà rối rắm. Sặc – nặc nặc nặc, đoạt lấy một đồng lớn thi nhân, đơn giản chính là các loại sản phẩm khen ngợi mình có rất nhiều bổng, ý đồ cho người xem tẩy não, quảng cáo này mặc dù trong một phút, nhưng tổng cộng chỉ có hai câu, nhưng so với những lời lẽ lảm nhảm khác thì càng dễ khiến người ta nhớ kỹ hơn!”

Bình phong tốt trên mạng dễ như trở bàn tay!

Sau đó không lâu, quảng cáo này đã được lưu truyền trên mạng, rất nhiều người đều đang chuyển động, tỷ lệ công kích vô cùng cao, trong đó có vài người đang hỏi:

“Lần quảng cáo này là ý gì?”

Loại quảng cáo phóng lên đài truyền hình này bình thường sẽ không viết danh sách chế tác, chỉ có bố trí thông tin ở trên xe đua ni Nhĩ Ni Nhĩ mới công bố tin tức phía sau màn, cho nên lúc này không có bao nhiêu người biết loại quảng cáo này là do nhà nào làm ra, nhưng mà điều này cũng không ảnh hưởng đến sự yêu thích và khẳng định của mọi người đối với quảng cáo này!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 135: Tin tức về quảng cáo mới của Lam Phù Hương trực tiếp phát hỏa, rất ít quảng cáo về đồ ăn vặt có thể có nhiệt độ cao như vậy, các bạn trên mạng nhao nhao cảm thấy quảng cáo này tràn ngập cảm giác mới mẻ, mà người cảm thấy vô cùng kinh ngạc đối với nó, thì phải cần mấy nam chính chính Lam thiếu ngôn, cùng đám fan của nữ chính Tô Tử Sơ!

“A a a!”

“Lam Phù tên chocolate kia ta thật lòng yêu chết đi được, Tử Sơ và Thiếu Ngôn thật sự rất ngọt, mau giết ta trợ hứng cho hai người bọn họ!”

“Ta mua còn không được sao!”

“Lúc trước ta còn lo lắng quảng cáo này không có ý đồ mới, rốt cuộc tình tiết nam nữ ái gì đó quảng cáo quá thường thấy, không nghĩ tới cuối cùng lại có hiệu quả như thế này, đây là quảng cáo do vị đại thần nào tính toán, mau nhận ta cúng bái đi!”

“Oa!”

“Quảng cáo của tổ hợp mỹ nữ soái ca rõ ràng là rất bình thường, nhưng quảng cáo này lại tạo ra cảm giác ngọt ngào của kịch thần tiên, quả thực có thứ gì đó!”

“Tra ra rồi.”

“Lam Phù quan võng bên kia có thể tra được tin tức liên quan, quảng cáo này lập ra một hàng người, điền vào là mưu sư của Côn Bằng.”

“Sắc tính sư phụ của Côn Bằng?”

“Không có danh tự cụ thể sao?”

“Hoặc, hình như có chút quen tai.”

“Ta đã nghe nói qua trù tính sự phụ, người này quả thật chưa từng công khai tên tuổi, nhưng chiến tích của hắn vô cùng biến thái. Ta là Nghệ Tử, chính là tác phẩm của mưu miêu, đây là tổng kỹ nhân vật đầu tiên của năm nay a. Mặt khác tên Tác Đức Tử Tử Lận ta yêu thuộc Kiên Kiên Kiên cũng là do hắn phụ trách kế hoạch, không ngờ quảng cáo này của Lam Phù vậy mà cũng là sáng tạo của hắn!”

“Ngọa tào!”

“Người này thật ngu bực!”

“Nhân sĩ không chuyên nghiệp không hiểu lắm, thứ ta bày ra là một thông suốt, tổng nghệ và quảng cáo chắc không phải là một món đồ chơi đúng không?”

Mọi người đều mờ mịt.

Tổng nghệ kia lập ra nó là kế hoạch, quảng cáo cũng là kế hoạch, chợt nghe hình như không sai, nhưng hai thứ này thật sự có thể trộn lẫn làm một sao?

Mãi đến khi có bạn mạng biết nghề xuất hiện.

“Ta có thể nói rất rõ ràng cho các vị, tổng kỹ thuật bày kế hoạch, mặc dù đều là quảng cáo, nhưng căn bản không phải cùng một chuyện, thật giống như diễn viên ca vũ đều là minh tinh, nhưng giữa hai người có sự khác nhau về bản chất, cho nên thuần túy là người hiểu về kế hoạch tổng kỹ thuật lại bày kế hoạch quảng cáo!”

“Hắn là người đầu tư của Côn Bằng!”

“Đầu tư công ty này, không chỉ có cái bố trí thần bí này, còn có Bất Dạ Hài và Sở Tử, Bất Dạ Hài chính là lão sư biên kịch bộ kịch Phỉ Tiêu Tiêu kia, về phần Sở Tử là một người ca ngợi cực kỳ trâu bò, gần như có thể đối với Bạch Đẻ!”

“Cái công ty này thật biến thái!”

Gần đây Huyền Huyền đầu tư trên mạng cũng có danh tiếng rất lớn, cho nên mọi người cũng không còn xa lạ như trước nữa, sau đợt này nhất định càng thêm nổi tiếng!

...

Cùng lúc đó, trong giới giải trí của Tần Châu có rất nhiều người đang thảo luận về quảng cáo cô la đã lưu truyền trên mạng kia.

“Các người nhìn quảng cáo mới của Lam Hoa không?”

“Xem kìa.”

“Quảng cáo này vô cùng lợi hại, các mặt thiết kế quá tuyệt, Tô Tử Sơ và Lam thiếu ngôn tiếp lời thật tốt!”

“Mẹ kiếp!”

“Đây căn bản không phải trọng điểm, các người còn không biết à? Ta vừa mới lên mạng Lam Phù, quảng cáo này là kế hoạch của Côn Bằng!”

“Cái gì?”

“Người nói người là Côn Bằng?”

“Là Sàm Sàm mà ta quen biết kia?”

Đầu óc rất nhiều người bên trong vòng lập tức trầm bổng, vô thức nghĩ đến việc đầu tư của Côn Bằng không phải là làm tổng nghệ sao?

A.

Gần đây còn làm phim truyền hình.

Vậy tại sao hiện tại lại có quan hệ đặc biệt với quảng cáo rồi, hai lĩnh vực tổng nghệ và phim truyền hình này còn chưa đủ? Mọi tức hình.

“Sao công ty này càng ngày càng khiến người ta nhìn không hiểu vậy?”

“Bọn họ lấy đâu ra quảng cáo sáng tạo!”

“Nói ra người có khả năng người không tin, người tạo ra quảng cáo Lam Phù kia lại là sự phụ của Côn Bằng!”

“Phốc.”

“Làm sao có thể!”

“Đây là quái vật gì tính kế!”

“Cho nên người là muốn vào quân quảng cáo?”

“Côn Bằng ta à, Oánh Oánh làm tổng nghệ, làm phim truyền hình, hiện tại lại làm quảng cáo, ngoài ra nếu ta nhớ không lầm, dường như Côn Bằng còn ký tên Sở Từ, làm cái âm nhạc công ty đi?”

Lĩnh vực liên quan đến quá hỗn tạp đi!

Rốt cuộc đây là công ty nào?

Sao lại có cả hai vấn đề này?? Trong đầu mọi người hiện lên, Chủ Bằng thật sự làm cho người ta xem không hiểu, duy nhất có thể xác định chính là nhà này giống như sao chổi đang nổi lên mức nước rất sâu.

Sâu không thấy đáy kia!

...

công ty Lam Phù cô Huỳnh.

“Pân quảng cáo mới của chúng ta đạt được thành công, bình luận hữu hảo trên mạng như nước, quan trọng nhất chính là, đơn đặt hàng phía chúng ta tăng vọt!”

“Sản phẩm mới này thật dễ chịu!”

“Đây chính là một nhánh mì lực cực tốt để quảng cáo.”

“Cho dù Nguyễn Cung phi thành, chớ quấy rầy bộ tổng nghệ kia của Nguyễn Cung thật sự lật không nổi nước lã, phí nổi danh của chúng ta cũng sẽ không lỗ, quảng cáo này của Nguyễn Cung phụ họa quá tuyệt vời, bốn chữ chia sẻ với tư lựa giá trị ngàn vàng!”

“Tên Côn Bằng này thật lợi hại.”

“Lợi hại chính là tên Kế Sư kia!”

“Công ty này chúng ta về sau muốn giao hảo, tuyệt đối không thể đắc tội, cơ hội hợp tác hẳn là còn.”

“Quảng cáo thế này tuyệt quá đi!”

Đối với Lam Phù thung lũng công ty mà nói, giá trị lớn nhất của quảng cáo chính là điểm “tùng hoa gheo nguyệt” kia.

Về sau.

Tất cả quảng cáo của Lam Phù cô la đều sẽ quay chung quanh hai chữ ” Tư lựa” này làm văn, đem đặc sắc lớn nhất tạo thành

thương hiệu!

Người ngoài nghề xem náo nhiệt.

Người trong nghề gác công.

Người của công ty Lam Phù cô Huỳnh, hiểu rất rõ giá trị của quảng cáo trọng yếu này ở đâu!

Đương nhiên.

Thế giới quảng cáo đối với việc này càng thêm nội hành.

Bởi vì quảng cáo này quá hot, giới quảng cáo của Tần Châu đã nhìn khắp nơi, thậm chí đang nghiên cứu khẩn cấp, người của các công ty nghiên cứu nó cũng đang phát huy tác phẩm quảng cáo này, kết quả tất cả mọi người trong công ty đều dờ khóc dờ cười khi điều tra sản nghiệp quảng cáo này, quảng cáo tốt như vậy không ngờ lại xuất phát từ tay một nhân vật chính tề mưu tính!

Tổng kỹ bày kế?

Vậy chẳng phải là bên ngoài có được không?

Hết lần này tới lần khác đều là một người ngoại nghề làm ra quảng cáo như vậy, toàn bộ giới quảng cáo cũng không biết nói cái gì cho đúng, vận khí hay là thực lực nữa?

...

Mà lúc các phương phản ứng, Lâm Tri Bạch lại ngủ say, đại đa số thời gian đều là ngủ sớm để nghỉ ngơi khỏe mạnh.

Hôm sau.

Lâm Tri Bạch tỉnh ngủ, nghe thấy một tiếng “keng” vang lên.

Hệ thống nhắc nhở: “Chúc mừng kí chủ đạt được điểm kỹ năng *1.”

Lâm Tri Bạch đại hí.

Làm quảng cáo cũng có thể lấy điểm kỹ năng?

Lâm Tri Bạch lúc này lên mạng nhìn xem, quả nhiên không có gì bất ngờ xảy ra, quảng cáo mới của Lam Phù Du đại thu hoạch thành công, xem ra mình sáng tạo “Đầu tư đúng đắn”, trên cơ bản Oánh Oánh có chút thành tích gì đó, hệ thống đều sẽ khen thưởng điểm kỹ năng.

Giang Thành gọi điện thoại tới.

“Chúng ta quảng cáo tối hôm qua cháy rục, hiện tại trên mạng đều truyền ra, kết quả Lam Phù sáng sớm tặng cho ta một chiếc chocolate.”

Giang Thành rất hưng phấn.

Lâm Tri Bạch nói: “Có thương hiệu khác tìm người đi.”

Giang Thành lập tức nói: “Tìm thương hiệu của ta nhiều lắm, nhưng phần lớn đều là hai, ba thương hiệu, ông chủ có muốn nhận lấy hay không?”

“Không được đâu.”

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Hai ba thương hiệu không phải không thể đánh giá, nhưng tận lực vẫn là làm cáo thị.”

Bởi vì tiền được đưa cho nhiều hơn.

Hiện tại danh vọng tích lũy của hắn tuy rằng đầy đủ để Lâm Tri Bạch tùy ý chế tác vật phẩm, nhưng hắn vẫn có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, tận lực dùng thép tốt ở trên lưỡi dao.

“Được.”

Giang Thành cười nói: “Lam Phù quảng cáo đã đi ra, không bao lâu không phải người xác định sẽ không quấy rầy Kính Minh. Đến lúc đó lại một khoản tiền lời lớn, hôm nay ta đã bắt đầu tuyển người quy mô lớn, tới hỏi cũng không ít a.”

“Người chuẩn bị chiêu bao nhiêu?”

“Chiêu ba mươi người trước được không?”

“Có thể.”

Chủ yếu là một lần chiêu số quá nhiều người dễ dàng xuất hiện tình huống ngư long hỗn tạp, trước chiêu trước ba mươi người không sai biệt lắm cùng lắm sau này lại chiêu người vào.

Sau khi cúp máy điện thoại.

Lâm Tri Bạch đi xuống sân dưới lầu, nhìn thấy ca ca và tỷ tỷ.

Hôm nay hắn là công ty nghỉ ngơi, hai người đang ăn chocolate trong viện, không ngờ lại là thẻ bài của Lam Phù.

“Thật sự có chút lấu cá như vậy sao?”

Tỷ tỷ vừa ăn, bắt chước bài quảng cáo của nữ chính, sau đó liền ngây ngô cười: “Đúng là lấu cá.”

“Ăn không?”

Nhìn thấy Lâm Tri Bạch, ca ca cũng tiện tay ném tới một gói Lam Phù.

“Hương vị của chocolate kia không tệ.”

Lâm Tri Bạch xé túi ra ăn một miếng, tạm được, nhưng hẳn đối với đồ ngọt hứng thú tương đối bình thường.

Lúc này.

Ca ca lại nói: “Tôi hôm qua Lam Phù đã xem quảng cáo đi, đồ nghề nghiệp của Dận Đề, bây giờ ta càng ngày càng bội phục mưu kế của Bộ Ngạn.”

“Xem kia.”

Lâm Tri Bạch nói: “Rất lợi hại.”

Lâm Hi cười nói: “Đâu chỉ là lợi hại a, tin tức sáng nay, Lâm Cung cũng muốn tìm Tiêu Tiêu làm quảng cáo.”

“Lâm Cung?”

Ánh mắt Lâm Tri lóe lên.

Lâm Thắng Thiên nói: “Thác phẩm hài tử của thần thoại chúng ta, có mấy sản phẩm là Lâm Cung phụ trách, hình như là kẹo cao su còn có đồ uống nước uống gì đó.”

Lâm Tri trợn mắt nhìn.

Tỷ tỷ hừ một tiếng nói: “Ta nghe nói tên gia hỏa Lâm Cung này hiện tại rất tích cực muốn kết nối với Bộ Ngạn đầu tư cái tuyến này, không phải Thiên đệ và Côn Bằng đại biểu Giang Thành rất thân sao, hoặc là người ở đó thấp thuốc cho Lâm Tôn đại biểu.”

“Nào có dễ dàng như vậy.”

Lâm Thắng Thiên cười khở nói: “Hoán hiện tại như mặt trời ban trưa, ta cũng chỉ hợp tác với bọn họ mà thôi, trên thực tế không chỉ có Lâm Cung, theo ta được biết Thần Thoại thứ ba

tất cả mọi người, đều tích cực Giang đại biểu tiếp xúc muốn tìm kiếm hợp tác.”

Lâm Hi thở dài.

Thật ra nàng tràn ngập sầu lo đối với chuyện này, “Một khi để đám người Lâm Cung đặt xe đẩy vào đầu tư, cuộc sống của cả nhà chúng ta sau này sẽ không dễ chịu, cho nên Thiên đệ người phải nghĩ biện pháp thân thiết với Giang đại biểu.”

“Người ta hẳn là khinh thường ta a...”

Lâm Thắng Thiên mở miệng, hẳn biết rõ thành Giang bây giờ được hoan nghênh tới cỡ nào.

Lâm Tri cười trắng nói: “Anh đây nghĩ quá nhiều rồi. Đoạn thời gian trước ta cùng bằng hữu tham gia một buổi tụ hội đụng phải đại biểu Giang, hẳn biết ta là thân đệ đệ của anh, đối với ta rất là khách khí đây, tán gẫu với ta một hồi rất lâu, muốn nói người này chính là có tình cảm đặc thù với người lấy đi lần đầu tiên của mình, bởi vì ca ca là ca sĩ thực Y của anh mở ra thương pháp đầu tiên trong ngành, cho nên anh đối với đại biểu Giang mà nói cũng là đặc biệt a.”

“Thật hay giả đây?”

Lâm Thắng Thiên như nửa tin nửa ngờ.

Lâm Hi thì ngoài ý muốn nói: “Người cùng đại biểu Giang còn trò chuyện một mình?”

Lâm Tri Bạch gật đầu nói: “Hai ta cuối cùng còn thêm một hảo hữu phi tín, lưu lại số điện thoại cho nhau, vậy người ta không phải là xem ở trên mặt mũi ca ta, mới nguyện ý quan tâm ta sao?”

“Là như vậy sao?”

Lâm Thắng Thiên hơi hoang mang.

Lâm Tri Bạch nói: “Không tin người đưa tin cho hẳn, hẹn hẳn đêm nay ăn cơm!”

Lâm Thắng Thiên lo lắng: “Được chưa?”

Lâm Tri Bạch nói: “Thử xem sao.”

Lâm Hi suy đoán nói: “Giang thành đối với Tiểu Hắc có thái độ tốt, có khả năng là bởi vì hắn biết, Tiểu Hắc chính là Bạch Đế, dù sao bí mật này đã có rất nhiều người đều biết, Giang đại biểu loại nhân vật cấp bậc này biết cũng là bình thường...”

“Đúng vậy.”

Lâm Thắng Thiên lập tức nói: “Ta cũng cảm thấy như vậy.”

Lâm Tri Bạch vẻ mặt đơn thuần: “... Nhưng lúc nó nói chuyện phiếm với muội, vẫn nhắc đến ca ca.”

“Vậy ngươi thử xem?”

Lâm Hi do dự nhìn về phía Lâm Thắng Thiên, chip chip đọc sách, Hoan Hoan Hoa Hoa Hoa. Sổ sách có lẽ cũng giống như Lâm Tri Bạch, kỳ thật độ hảo cảm của Giang Thành đối với Lâm Thắng Thiên tương đối cao?

“Thử một phen xem sao!”

Lâm Tri Bạch ở bên cạnh Tỳ Hưu.

Lâm Thắng Thiên cắn răng, lấy điện thoại di động ra.

“Thử một chút sẽ qua đời!”

Án mở danh sách giấy tờ của Giang Thành.

Công văn của Lâm Thắng Thiên lại xóa bỏ, rồi rầm lạp đi lạp lại rất lâu, cuối cùng gửi tin tức đi: “Giang đại biểu đêm nay có rảnh cùng ăn cơm không?”

“Được đấy.” —— Giang Thành lập tức trở về.

Gia tăng thêm!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 136: Lâm Liễu Thăng Thiên là ca ca của Lâm Tri Bạch, Giang Thành đương nhiên sẽ không cự tuyệt lời mời, bất quá cho dù không có tầng quan hệ này hẳn cũng sẽ tiếp nhận, bởi vì Lâm Tri Bạch đã phân phó, Giang Thành cần cùng Lâm Thăng Thiên, Doãn Đông Noãn cùng Tô Tễ là địa vị xấu hổ của gia tộc mình, thậm chí có người kế thừa đời thứ ba “Thao vị”, về sau Nguyễn Cung muốn dùng những người này đạt được mục đích gì, về phần Giang Thành dùng phương thức gì cùng mấy đời thứ ba này sống chung không cần Lâm Tri Bạch quan, mình lựa chọn vị ngôn nhân này rất am hiểu giao tiếp.

“Thụ nhận?”

Thấy Giang Thành không bày cái giá gì trực tiếp nhận lời mời của cục cơm Lâm Thăng Thiên, Lâm Hi vừa mới bắt đầu có chút khiếp sợ, nhưng rất nhanh liền liên tưởng đến cái gì đó, như có điều suy nghĩ nói: “Tựa hồ là muốn thông qua thế hệ thứ ba gia tộc chúng ta để ảnh hưởng tam đại...”

“Đối với chúng ta không có chỗ xấu.”

Lâm Tri Bạch ở bên cạnh xen vào một câu.

Lâm Thăng Thiên cũng sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, “Việc mà Nguyễn Cung muốn làm nếu như nhất trí với lợi ích của chúng ta, vậy thì tiếp tục hợp tác.”

Lâm Tri cười miễn phí, hiểu như vậy cũng không thành vấn đề.

Đêm đó.

Giang Thành cùng Lâm Thắng Thiên gặp mặt một lần.

Sau khi kết thúc bữa ăn, Giang Thành cùng Lâm Tri gọi điện thoại báo cáo tình hình, “Ta là ca hỏi ta trên tay có bản lĩnh mới mà không có Tổng Đốc nghệ mới, ta nói là suy nghĩ một chút.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút nói: “Trước tiên để cho hấn chuyên tâm làm ca sĩ thứ hai, sau đó ta sẽ cho hấn một bản tổng nghệ mới.”

Giang Thành: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Lâm Cung không phải đang tìm người hợp tác sao?”

Nghe nói như thế Giang Thành cũng nở nụ cười, “Ta đang muốn nói chuyện này với lão bản đây, Lâm Cung muốn tìm bọn ta soạn quảng cáo. Thủ hạ của hấn tổng cộng có ba thương hiệu, một nước trái cây đồ uống ly nước, một cốc trà sữa, tách trà, còn có một thương hiệu kẹo vại.”

Sản nghiệp của tập đoàn thần thoại rất khổng lồ.

Ngoại trừ sản nghiệp giàu có, công ty cũng có đầu tư không nhỏ trong các lĩnh vực cấp đồ chơi và thức ăn, thương hiệu mà Lâm Cung chịu trách nhiệm chính là những thứ lão gia tử mua về từ nhiều năm trước, là những tập đoàn thần thoại phụ thuộc.

“Muốn trêu chọc hấn sao?”

Giang Thành đã biết quan hệ giữa Lâm Tri Bạch cùng toàn bộ đường ca nhà bá trong gia tộc đều rất kém cỏi.

“Không cần.”

Lâm Tri Bạch nói: “Nghĩ biện pháp kết hợp với đối thủ cạnh tranh mấy thương hiệu này trong tay Lâm Cung.”

Giang Thành sững sốt, “Ý của lão bản là...”

Lâm Tri Bạch thản nhiên nói: “Bị Lâm Cung chèn ép một chút, coi như trước thu chút lợi tức.”

Cánh Côn Bằng ngày càng lớn.

Lâm Tri Bạch muốn chủ động xuất kích.

Không phải lão gia tử thích xem công trạng sao, nếu như quảng cáo của đối thủ cạnh tranh đầy đủ ưu tú thì thương hiệu trong tay Lâm Cung cũng sẽ bị ảnh hưởng đấy chứ?

“Ta hiểu rồi.”

Giang Thành cười nói: “Lâm Cung việc chính là làm làm quả cây quả đạn, chiêu nước trái cây gọi là nước trái cây, coi như là thương hiệu nước trái cây của Tần Châu chúng ta, mà đối thủ cạnh tranh lớn nhất trong nước trái cây chính là vườn trái cây thiên vị, bởi vì hai sản phẩm định vị rất tương tự, nếu như ông chủ muốn định hướng đả kích Lâm Cung, vậy sẽ làm quảng cáo cho Thiên Vị Viên...”

“Ta biết.”

Lâm Tri Bạch có thể thông qua hệ thống, định ra hồ sơ quảng cáo của kiếp trước, các nghề nghiệp đều có quảng cáo cấp bậc theo lẽ thường, căn bản là không sợ.

Dừng một chút.

Lâm Tri Bạch lại nói: “Tiếp theo người muốn cẩn thận chú ý tất cả động thái của thần thoại đời thứ ba, bọn họ có động tĩnh gì lập tức báo cáo ta.”

“Không thành vấn đề!”

Giang Thành giờ phút này vậy mà có chút hưng phấn lên, hẳn cảm giác ông chủ đã bắt đầu lộ ra răng nanh, chỉ sợ có người sắp xui xẻo rồi!

...

Mấy ngày sau.

Giang Thành lục tục cấp cho Lâm Tri Bạch một ít tin tức, tất cả đều là thần thoại thế hệ thứ ba tiếp theo động tĩnh, hẳn không có phí công làm giao tế giới giải trí này, về nội dung các loại tình báo thế hệ thứ ba của thần thoại rất phong phú

Lâm Cung muốn quay mẩu quảng cáo mới về nước trái cây?

Tên Lâm Tri Bạch này đã biết rồi, cũng chuẩn bị kỹ càng để đánh lén.

Lâm Báo đang chuẩn bị một công trình tổng đúc mới?

Tên phế vật này không thể dùng được, trước tiên có thể không cần để ý tới.

Hử?

Kế tiếp chuyện này hình như cũng đáng để ra tay.

Bộ âm nhạc thần thoại gồm ba tổ nữ tử ca ngợi chủ quản một đường thược dưới lá cờ Lâm Liễu, tháng sau phải trùng kích đệ nhất Quý bảng?

“Chính là người.”

Lâm Tri Bạch lộ ra nụ cười.

Âm nhạc thần thoại, chủ quản Lâm Liễu thuộc tam bộ, là nữ nhi của tam bá.

Đồng thời cũng là đối thủ cạnh tranh trực tiếp của tỷ tỷ trong âm nhạc thần thoại.

Có Lâm Tri Bạch ở đó, Lâm Liễu phụ trách bộ phận kia, về sau cũng đừng nghĩ đến việc đạt được hạng nhất thi đấu.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch trực tiếp liên hệ Giang Thành.

“Lúc trước? Minh Đạo Bói điệp thông? Từ Thịnh Ca đúng không?”

“Đúng là có chuyện như thế.”

“Nữ ca nào? Bao nhiêu minh tinh?”

“Một đường minh tinh của gió mạnh, tên là Kỷ Uyên Diễm.”

“Ta biết rồi, tháng sau để cho nàng chuẩn bị tốt trùng thi Quý bảng.”

“Ông chủ muốn viết nhạc cho nàng?”

“Ừ, nếu người không phải thành thật, chớ có quấy rầy Dận Chân có một bài phụ, cần một ca sĩ nữ ca để biểu diễn.”

“Được.”

Sau khi cúp máy, Lâm Tri Bạch lấy giấy bút ra, ở trên bản viết năm chữ như vậy:

“Đáng tiếc không phải người...”

Trong Côn Bằng không nên quấy rầy tiết mục Côn Bằng.

Nếu Gia Tân nắm tay thất bại sẽ vang lên tiếng keng keng keng đáng tiếc, đó không phải là bài hát vui mừng của người.

“Đáng tiếc không phải người, theo ta đến cuối cùng...”

Lâm Tri Bạch chuyên môn vì Dận Kỳ mà không thành tâm, đừng quấy rầy tổng nghệ này đã định chế hai bài hát.

Đáng tiếc cái đầu này không phải là một trong số đó của người, có thể dùng một dây ca của thủ hạ Lâm Liễu để đánh lén.

Bất quá điều này cũng không an toàn.

Bởi vì Nguyễn Cung đáng tiếc không phải loại phong cách này của Nguyễn Cung, cũng không phải một ca khúc vô cùng thích hợp dùng để đánh bả, mặc dù có độ hot của tổng thể nên có hy vọng giành được đệ nhất, nhưng Lâm Tri Bạch càng thêm cam đoan lớp đánh lén này vạn vô nhất thất!

Cũng may Lâm Tri Bạch còn có một bài hát.

Nghĩ đến đây Lâm Tri Bạch trực tiếp dùng giấy bút viết ra ba chữ:

“Tiểu tình ca...”

Trong tiết mục có âm nhạc thất bại.

Nắm tay thành công đương nhiên cũng sẽ có âm nhạc bối cảnh.

Lâm Tri Bạch nắm tay âm nhạc thành công chuẩn bị, chính là 《Tiểu Tình ca》.

Trong đầu hần vang lên giai điệu: “Đây chỉ là một bài hát tình nho đơn giản, hát khúc chiết lòng mọi người, ta nghĩ là ta rất vui vẻ, có ấm áp của người, không khí bên chân xoay chuyển...”

Ngẫm lại cảnh Gia Tân dặt tay thành công.

Phối hợp với bài hát này, hần là cảm giác rất lãng mạn.

Quan trọng nhất là: Sau khi bài ca này được tuyên bố về sau sẽ vô cùng hot, Tô Khúc Lục cũng dựa vào bài này bắt được Kim Khúc Thi này, có bài này bảo đảm, người đứng đầu Thi Quý bảng có lẽ cũng sẽ không sơ hở tí nào.

Về phần tìm ai hát đây?

Bài này Lâm Tri Bạch chuẩn bị đưa cho mình.

Dù sao thì Sở Từ đã viết tam thủ cổ phong, không sai biệt lắm nên chuyển hình rồi.

Lâm Liễu tuyệt đối không thể tưởng tượng được, Lâm Tri không ngờ vì kỹ nữ đánh lén cả bộ phận nàng mà một hơi lấy ra hai ca khúc, thậm chí nàng cũng sẽ không ý thức được hai ca khúc này xuất hiện, chính là vì đánh lén nàng!

Bởi vì Côn Bằng không nên quấy nhiễu Côn Bằng vừa vặn muốn dùng pháp thuật.

Tài năng của người ta pháp hành, quả thật cần có hai đầu phối nhạc tồn tại như vậy nha.

Ai cũng không thể nói là Nguyễn Cung chúng ta cố ý đúng không?

Đừng hỏi.

Hỏi cũng là trùng hợp!

...

Lúc này.

Ba bộ nhạc giải trí thần thoại, Lâm Liễu bỗng nhiên có một loại bức bối không rõ nguyên nhân, giống như vô cùng hãi hùng khiếp vía.

“Chủ quản, thế nào?”

Trợ lý bên cạnh vội vàng quan tâm nhìn lại.

Lâm Liễu mở miệng nói: “Trần Tâm ca mới đã lục chế xong chưa?”

“Đúng.”

Trợ lý vội vàng gật đầu: “Thiếp chế có hiệu quả rất tốt, bài hát này chắc chắn có thể giành được hạng nhất tháng tám, để có thể đảm bảo tháng sau sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý

muốn, chúng ta đã cùng Berloz và Thiên Quang bên kia chào hỏi, để cho hai nhà bọn họ hai nhà Ca Vương sau này không nên ló đầu ra.”

Không có bằng hữu vĩnh viễn.

Càng không có kẻ địch vĩnh viễn.

Đúng là ba đại môn phái cạnh tranh vô cùng kịch liệt, nhưng thỉnh thoảng cũng có người ăn ý với nhau.

Ví dụ như lần này.

Lâm Liễu trực tiếp lấy nhân tình của mình, đổi Hoán Hoán Nhĩ Đức và Thiên Quang - Ca Vương Ca tám tháng sau đừng phát bài hát mới để đảm bảo.

Đương nhiên.

Nhân tình rất lớn, sau này phải trả lại.

Trong tương lai tháng nào đó, xại hoặc là thiên quang có ai muốn tranh thi đấu Quý bảng, cũng có thể đổi cơ hội sau khi thần thoại ca vương ca không ra tay đánh lên một lần!

Cứ như vậy đi.

Đối thủ cạnh tranh của tháng sau của Trần Tâm sẽ không quá mạnh mẽ, nhiều nhất cũng chỉ là một đường ca hát giống nhau.

Mà xuất phát từ lòng tin đối với bài hát mới của Trần Tâm, Lâm Liễu cảm thấy hẳn giành được hạng nhất thi đấu tháng tám hẳn là không có vấn đề gì.

Nhưng vì sao luôn có cảm giác có chút không an toàn đây?

Lâm Liễu nhìn về phía trợ lý.

“Thập tử của Lâm Hi có động tĩnh hay không?”

“Không có.”

“Trương Hi Dương tháng sau sẽ không phát khúc chứ?”

“Đúng vậy.”

“Bạch Đế đâu? Tên này là bom hẹn giờ, yên lặng chạy bộ vào trận.”

“Bạch Đế không xác định rất cao, nhưng bộ trưởng chúng ta không phải đã lên tiếng sao, tháng sau các bộ phận đều phải

nhường đường cho Trần Tâm, Lâm Hi cho dù muốn cho Bạch Đế đánh lén chúng ta, cũng phải bộ trưởng đồng ý mới được, trừ phi nàng nhất định phải đắc tội bộ trưởng.”

Đúng vậy.

Vì bảo đảm không bị người một nhà đâm sau lưng, Lâm Liễu trực tiếp đem bộ lạc âm nhạc đều dời ra ngoài.

Cái này cũng là nhân tình.

Vì để đảm bảo tháng sau Trần Tâm vững vàng giành lấy vị trí đứng đầu bảng thi đấu, nàng phải trả cái giá quá lớn, cho nên mới để ý việc này như vậy.

Nhưng nàng không có biện pháp.

Bởi vì bộ phận của Lâm Hi dưới sự trợ giúp của Bạch Đế, quật khởi quá nhanh, Trương Hi Dương rất có thể sẽ trở thành ca vương!

Điều này làm cho Lâm Liễu sinh ra cảm giác nguy cơ.

Cho nên Lâm Liễu phải bảo đảm một đường ca ca có tiềm lực nhất trong bộ phận đánh vào Nhất Tuyển Ca Vương, giành được hạng nhất của kỳ thi đấu tháng tám!

Thậm chí không chỉ tám tháng...

Lâm Liễu muốn nâng Trần Tâm trở thành ca vương!

Trong bộ phận Lâm Liễu, chip đọc sách là rối rắm. Hoa văn ảo ảnh. Sở Đề sách sách là có một vị ca vương, nếu Trần Tâm cũng trở thành ca vương, dưới trướng của nàng có hai vị ca vương.

Đến lúc đó cho dù Trương Hi Dương thật sự trở thành ca vương, Lâm Liễu vẫn có thể vững vàng áp chế bộ phận Lâm Hi.

“Người nha, chỉ là quan tâm tắc loạn.”

Phiên lý an ủi: “Tuần Tư và Thiên Quang đều cam đoan tháng sau sẽ không xuất hiện ca vương ca nữa, vậy thì còn ai có thể ngăn cản được Trần Tiệp Lợi và Thiên Quang, ngoại trừ công ty nhỏ âm nhạc, cũng xứng tranh bảng với thân thoại của chúng ta?”

Trong mắt ba người lớn chỉ có ba người.

Ngoài ba chức nghiệp viên của các nàng thì tất cả đều là tiểu công ty ở trong mắt ba đại công ty!

Lâm Liễu cảm thấy trợ lý nói rất có đạo lý, thần thoại thiên quang và Lô Nhĩ Tư đều nhường bước cho Trần Tâm, hạng nhất thi mùa bảng này còn có thể có sai lầm gì?

Rất vững!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 137: Ta nhường Hành Nhị của người còn không lấy được một bài tiểu tình ca đơn giản như vậy, hát khúc đệm cho mọi người, nghĩ ta rất vui vẻ ấm áp như người, không khí bên chân xoay chuyển; đây là một bài tiểu tình ca đơn giản, bỏ câu trắng hát trong lòng chúng ta, ta nghĩ mình rất thích hợp, làm một ca tụng nho nhỏ, gió thanh xuân thổi qua...”

Lâm Tri Bạch đang chép nhạc.

Nói một cách khó thì ‘Tiểu Tình ca 》 là loại hình thiên về cao, vì thế lần này hẳn rõ ràng không thuận lợi như trước. gập ghềnh vấp ngã.

Như vậy ghi lại thật nhiều lần cũng không hài lòng, chợt nhớ tới thời điểm quảng cáo kia, Lâm Tri Bạch trực tiếp tăng lên tiếng nhạc.

Đình đông.

Thanh nhạc của Lâm Tri Bạch đã đạt tới 44.

Không biết có phải nguyên nhân tâm lý dẫn đến hay không, cũng có thể là thật sự có chút tiến bộ, sau khi thêm một điểm kỹ năng tiếng nhạc, hiệu quả thu thập của Lâm Tri Bạch tốt hơn rất nhiều.

“Người biết ~

Coi như mưa to làm cả tòa thành đảo điên, ta sẽ ôm ngực cho người!

Chịu không được nhìn thấy? Áo cân thổi kiếm? Viết xuống sự lý tao khó khăn mỗi năm của ta!

Coi như toàn bộ thế giới bị tịch mịch trời buộc, ta cũng sẽ không chạy trốn.

Trốn không thoát, cuối cùng ai cũng già nua, viết xuống thành bảo thời gian của ta cùng tiếng đàn đàn xen...”

Hồ.

Lăn qua lăn lại cả nửa ngày, cuối cùng cũng có chút thành quả.

...

Mà bên kia.

Kỷ Uyển Diễm đột nhiên được giám đốc thông báo, bảo nàng đến công ty một chuyến.

” giám đốc tìm ta có việc gì?”

Kỷ Uyển Diễm mở miệng, thái độ vẫn tương đối nhẹ nhàng tùy ý, đừng xem tật phong truyền thụ là công trình của tỉ số thứ tư Tần Châu, kỳ thật cùng tam đại căn bản không có cách nào so sánh.

Toàn bộ tật phong truyền mai mỗi không có một ca khúc nào.

Cho dù một nhịp ca cũng chỉ có hai nam một nữ.

Mà Kỷ Uyển Diễm làm một đường nữ ca duy nhất truyền thụ Tật Phong, xem như một chị gái âm nhạc của công ty, là đối mặt với giám đốc cũng không phải là giả dối chút nào.

“Ya suu suu a.”

Kinh đốc cười nói: “Trước đó không phải người muốn Sở Từ giúp người viết một bài Phong Ca cổ à?”

“Hắn đồng ý!?”

Thái độ tùy ý của Kỷ Uyển Diễm lập tức biến mất, ánh mắt lóe ra chờ mong.

Cổ Phong Ca của Sở Từ, ra tay nhất định phải lấy hạng nhất trong thi đấu!

Nếu như mình đạt được Cổ Phong Ca do Sở Từ viết, cho dù không lấy được hạng nhất thi đấu, tối thiểu cũng có thể cam đoan tiến vào top 3!

Còn đối với Tật Phong truyền mai mỗi mà nói...

Thành tích xếp hạng ba tiến vào thi đấu Quý bảng đã rất trâu bò rồi!

Bởi vì tam đại phong tỏa quá lợi hại, căn bản không cho Tập Phong truyền mỗi cơ hội!

Cũng bởi vì gió táp bị phong tỏa rất lợi hại, cho nên kỳ thật Kỷ Uyển Diễm có chút bất mãn với công ty.

Thậm chí bà ta còn suy nghĩ:

Đến kỳ họp đồng rồi có tiếp tục ước hẹn vào ngày cuồng phong hay không?

Bây giờ xem ra công ty cũng sợ Kỷ Uyển Diễm không hẹn ước, cho nên trăm phương nghìn kế nịnh nọt nàng, muốn giúp mình lấy được một ca khúc.

“Phải nói là đã đáp ứng được một nửa rồi.”

Kinh đô cười nói: “Sở Từ đích xác viết cho ngươi một bài hát, nhưng không phải loại gió cổ.”

“Không phải gió cổ?”

Biểu tình của Kỷ Uyển Diễm hơi cứng đờ.

Cổ Phong là đòn sát thủ nổi danh của Sở Từ.

Đối phương không viết ra lời nói của Cổ Phong ca còn có thể đảm bảo chất lượng sao? Trong lòng nàng tràn đầy lo lắng, thất vọng trên mặt gần như không thể che giấu.

Kinh đốc tự nhiên nhìn ra điểm này, vẻ mặt có chút nghiêm túc nói: “Đã thảo luận qua lượt công ty này, ban đầu chúng ta cũng có lo lắng giống như ngươi, nhưng cuối cùng phát hiện chất lượng của tác phẩm này hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì, thậm chí vượt qua mong muốn của mọi người chúng ta!”

Nói xong.

Kinh đốc lấy ra Đồng Lư đáng tiếc không phải nhạc từ cùng phổ của ngươi.

Kỷ Uyển Diễm nhận vào trong tay nhìn một chút.

Một phút đồng hồ.

Hai phút.

Ba phút.

chừng năm phút đồng hồ sau.

Kỷ Uyển Diễm nắm lấy ngón tay của khúc nhạc, bởi vì quá dùng sức mà hơi trắng bệch.

Bài hát này...

Kinh giám lộ ra nụ cười.

Hắn biết Kỷ Uyển Diễm nhìn trúng bài hát này.

“Thời gian rất gấp, mấy ngày này chính là cuối tháng, bài hát này nhất định phải được công bố vào tháng sau, công ty sẽ toàn lực giúp người đóng băng. Mặt khác Dận Tộ hợp tác cùng công ty với một nhân viên mới, nhưng đáng tiếc bộ công ty này không phải do người, mà là một trong những khúc nhạc đệm mới.”

“Điều này đương nhiên không thành vấn đề.”

Tim Kỷ Uyển Diễm đập rộn lên, làm ca sĩ một đường. Nàng rất rõ ràng giá trị của bài hát này, đây là một bài ca tình vô cùng kinh điển!

Sở Từ thật đáng sợ!

Vốn tưởng rằng Sở Từ chỉ am hiểu Cổ Phong ca, coi như là sẽ viết một vài loại âm nhạc khác, thực lực khẳng định cũng sẽ giảm bớt đi một ít, không nghĩ tới loại trình độ tình ca này của Sở Từ lại không kém cõi chút nào so với Cổ Phong của hắn!

“Chẳng qua...”

Kỷ Uyển Diễm giống như là đột nhiên có quyết định gì đó, ” giám đốc biết rõ hiệp ước giữa ta và công ty năm sau đến cuối cùng sẽ đến kỳ hạn đúng không?”

“Đúng.”

Kinh giám hít một hơi thật sâu, “Công ty đối với người thế nào, trong lòng người hắn có số, giống như lần này người hy vọng Sở Từ lão sư có thể giúp người viết một ca khúc, công ty giúp người đến phải không, Sở Từ lão sư chưa bao giờ viết ca cho bất luận kẻ nào, người là người đầu tiên!”

“Lão sư Sở Từ sẽ đồng ý...”

Kỷ Uyển Diễm như có điều suy nghĩ nói: “Là bởi vì Dận Chi hợp tác với chúng ta một tổng nghệ sao?”

Kinh đốc nhíu mày nói: “Tin tức này còn chưa công bố ra ngoài.”

“Ta biết, ta cũng sẽ không truyền loạn.” Kỷ Uẩn nhìn chằm chằm giám đốc: “Ta muốn nói chính là, nếu công ty có thể bảo đảm năm sau lão sư Sở Từ sẽ viết năm cho ta, vậy ta sẽ tiếp tục hẹn với công ty.”

“Làm sao có thể!”

Kinh đốc đều choáng váng, sao người mở mồm ra như thế, “Năm bài hát cũng quá khoa trương, trừ phi lão sư Sở Từ không để ý tới chất lượng...”

Kỷ Uyển Diễm nói: “Đó là chuyện khiến giám đốc phải đau đầu.”

Kinh đốc trong lòng khẽ động, nhanh chóng đoán được Kỷ Uyển Diễm đang rao giá đầy trời, hiển nhiên chính nàng cũng biết năm bài hát căn bản không thực tế.

Đàm phán sao.

Giám đốc nheo mắt nói: “Ta có thể nói chuyện với người của Nguyễn Cung, nhiều lắm có thể cam đoan hai bài hát.”

“Hai đầu?”

Kỷ Uyển Diễm cắn môi: “Vậy thì phải ký hiệp nghị, công ty phải cam đoan hai bài hát này có thể giành được quán quân trong bảng thi đấu, bằng không thì kinh phong sẽ ở các phương diện khác bồi thường tổn thất của ta!”

Ca khúc đắt tiền không đắt.

Nếu như chỉ có hai bài, vậy yêu cầu chất lượng của Kỷ Uyển Diễm cũng rất cao.

“Đệ nhất quá khoa trương.”

Kinh giám nói: “Hai nguyên trước thế nào?”

Ánh mắt Kỷ Uyển Diễm chớp động, sau khi do dự vài giây, nàng cười mở miệng nói:

“Ta đồng ý.”

“Con đồng ý rồi.”

Kinh đốc cười khỏ nói: “Nguyễn Cung còn chưa đồng ý, lão sư Sở Từ cũng còn chưa đồng ý đâu.”

“Cho nên ta mới nói.”

Kỷ Uyển Diễm nhún vai nói: “Đây là chuyện giám đốc nên đau đầu, đương nhiên nếu như giám đốc có thể để cho ta cùng lão sư Sở Từ gặp mặt thì càng tốt hơn.”

“Người nghĩ hay quá nhỉ, ta cũng không thấy được.”

Kinh đốc bĩu môi nói: “Ta sẽ đàm phán chuyện này, có trời mới biết vì điều kiện này, vị đại biểu sông kia sẽ khiến chúng ta gây khó khăn trả giá bao nhiêu! “

Chuyện làm ăn đều là nói ra.

Vì ca khúc của Sở Từ, giám đốc đã chuẩn bị sẵn sàng chảy máu, đương nhiên điều này cũng thật sự có liên quan đến Tật Phong.

...

Buổi tối.

Lâm Tri Bạch nhận được tin tức từ Giang Thành.

Hắn không nhịn được cười nói: “Tật Phong muốn ta vì Kỷ Uyển Diễm mà đo ni cô mà chế tạo hai bài hát?”

“Vâng.”

Giang Thành trầm ngâm nói: “Bọn họ còn phải ký kết hợp đồng. Chúng ta nhất định phải đảm bảo hai bài ca này lấy được vị trí thứ nhất hoặc thứ hai trong bảng thi đấu, bằng không chúng ta phải tiếp tục cung cấp ca khúc cho Kỷ Uyển Diễm.”

“Điều kiện thì sao?”

“Ta cũng không có đề cập tới, nhưng ta cảm thấy thành ý của bọn họ cũng không tệ lắm. Bởi vì năm sau, hiệp ước của Kỷ Uyển Diễm sẽ đến kỳ hạn. Đây là nữ ca duy nhất trong giới, bọn họ muốn liên hệ với Kỷ Uyển Diễm, nhất định phải có được bài nhạc do Sở Từ sáng tác ra để dụ hoặc.”

Lâm Tri Bạch ánh mắt chớp động.

Đây có lẽ là một cơ hội.

“Người đã nói trước đó, Tật Phong truyền mai cho bọn họ muốn coi tay của video Bồ Tư của bọn họ...”

“Là có chuyện này... Ý của ông chủ là?”

“Phó Đức Bồ Tư chúng ta trực tiếp đầu tư cho nó ăn đi.”

“Hai bài hát kia khẳng định không đủ.”

Giang Thành trước đó đã biết, ông chủ cảm thấy hứng thú với video, cho nên giờ phút này cũng không có gì bất ngờ.

Lâm Tri Bạch nhẹ giọng nói: “Hai ca khúc đương nhiên không đủ, chúng ta có thể thêm một điều kiện, cụ thể người trước tiên cùng bọn họ đàm phán.”

“Được, vậy thì lôi kéo.”

Giá trị của video video nếp này không hề tầm thường, đoán chừng phải đàm phán không ít ngày mới có thể đạt thành nhận thức chung.

Bất quá bài của Côn Bằng rất nhiều.

Ca khúc!

Tổng Nghệ!

Kịch bản TV!

Những thứ này đối với gió táp mà nói đều có sức hấp dẫn cực lớn.

Sau khi cúp máy điện thoại.

Lâm Tri Bạch đang muốn nghỉ ngơi thì tỷ tỷ lại đột nhiên liên lạc với nàng.

Lâm Hi: “Còn chưa ngủ?”

Lâm Tri Bạch: “Chuẩn bị ngủ, có chuyện gì sao?”

Lâm Hi nói: “Ngược lại cũng không có đại sự gì, người định hỏi thử xem tháng sau có phát ca kếp gì hay không.”

“Tạm thời không có... Chuyện gì xảy ra tháng sau không?”

“Trưởng bộ chào hỏi ta, để ta đề lại người mấy tháng sau không được hát.”

“Có ý tứ gì?”

Lâm Tri Bạch cau mày nói: “Ta phát bài ca còn phải xem sắc mặt âm nhạc bộ trưởng lúc nào?”

“Sự tình tương đối phức tạp.”

Lâm Hi tựa hồ cũng có chút khó chịu: “Bởi vì ngành của Lâm Liễu có một ca sĩ dự bị đánh vào bảng thứ nhất tháng tám. Nàng sợ tháng sau nàng sẽ phát khúc, sẽ dẫn đến một tuyến của thủ hạ của nàng vút bỏ quán quân. Vì quán quân, nàng ngay cả ánh sáng trời cùng Angus cũng sẽ bị đè xuống, coi như là đem khuôn mặt già đã lộ ra ngoài, nhân tình lớn như vậy về sau cũng không dễ trả.”

“Vậy dựa vào cái gì mà ta cũng bị hạn chế?”

Lâm Tri Bạch vô cùng bất mãn: “Các người âm nhạc bộ trưởng có bệnh?”

Lâm Hi thở dài nói: “Người cũng biết phụ thân Lâm Liễu của nàng tại công ty năng lượng rất lớn, đoán chừng là phụ thân nàng tự mình bắt chuyện với bộ trưởng và bộ trưởng, để bộ trưởng bảo tồn một lần quán quân bảng thi đấu trong bộ thi đấu của Lâm Liễu.”

“Loại chuyện này thường xuyên phát sinh sao?” Lâm Tri Bạch giọng điệu lạnh lùng.

“Cũng không đến mức như vậy, bằng không cả âm nhạc bộ lạc cũng sẽ không đáp ứng, nàng nói Động bộ trưởng chắc chắn cũng đã bỏ ra cái giá rất lớn, lần này đánh giá là đang nhằm vào ta đây, không phải ta đang ôm Trương Hi Dương sao, nàng liền nâng bọn họ trong ngành kia Trần Tâm, muốn giúp Trần Tâm trở thành ca vương.”

“Ồ.”

“Người đừng giận nàng ta, tháng sau chúng ta tránh là được, cho nàng đệ nhất thi đấu Quý bảng này thì sao chứ?” Lâm Hi khinh thường nói. Đọc sách, giặt giặt. Vụ K Khắc Hoa Hoa Hoa Hoa.

“Được rồi.”

Lâm Tri Bạch nói: “Đến tháng tám Bạch Đế cam đoan không phát biểu.”

Lời này không sai, cũng không tính lừa gạt tý tý, thảng thốt
Bạch Đế nói không hát thì không phát khúc!

Đây là Nhĩ Từ, Sở Từ?

Thần thoại có thể hạn chế Bạch Đế một chút, nhưng không
hạn chế được Bộ Ngạn, càng không thể hạn chế Sở Từ!

Muốn giành quán quân thi đấu Quý bảng?

Ta nhường người lần thứ hai cũng không lấy được!

A: 《 Tiểu Tình ca 》 và 《 Đáng tiếc không phải thi đấu
Bảng 》 người nào mạnh hơn 》 , các người quyết định, người
nào có tỷ lệ ủng hộ cao thì viết người đó đệ nhất, dù sao cảm
giác của ta đều hợp lý.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

**Chương 138: Thật ra bài hát thứ hai
Lâm Tri đã sớm biết được từ Giang
Thành rằng Lâm Liễu muốn tranh đoạt
hạng nhất bảng thi đấu tháng sau cho
Trần Tuyền dưới trướng nàng, nhưng
Lâm Tri Bạch vẫn thông qua tỷ tỷ mới
biết được, Lâm Liễu này vì trải đường
cho Trần Tâm rút cuộc phải trả giá quá
lớn!**

Đè lại tất cả ca vương ca tại Tần châu...

Chắc chắc, thể diện thật lớn, nhân tình cũng nợ đủ nhiều.

Mặc dù hai nhà Thiên Quang và Duy Tư Lạc có thể cũng là
thuận nước giong thuyền, dù sao thì tháng sau các Thiên
Vương Thiên Thần vốn cũng không có kế hoạch phát ca.

Chẳng qua con đường này thật sự là để cho Trần Tâm làm ăn
sao?

Lâm Liễu hao tâm trí ngàn tính vạn tính cũng không nghĩ đến
việc Sở Từ sẽ bắt đầu hát tháng tám!

“Xem ra cần phải khiêm tốn một chút.”

Lâm Tri Bạch vốn còn muốn mấy ngày này tuyên bố Sở Từ
tháng sau sẽ phát bài ca.

Hiện tại hẳn không có ý định tuyên bố.

Lúc câu cá, động tĩnh bên bờ gây ra quá lớn sẽ dọa cho cá
chạy mất.

Mặc dù tồn tại Sở Từ chưa chắc có thể hù dọa Lâm Liễu. Dù
sao thì lần này Lâm Liễu có vẻ rất tự tin có thể lấy được thứ
nhất. Chất lượng ca khúc hẳn phải vô cùng tốt, nếu không thì
cho dù tháng sau không có ca hát, ca sĩ sẽ cạnh tranh cùng một
ca sĩ giống như Trần Tâm, không có đủ khả năng để nàng dám
đánh cược lớn như vậy?

Cũng may Lâm Tri Bạch làm hai tầng bảo hiểm.

Cho dù Côn Bằng đáng tiếc không phải Tiêu Tiêu người không thể ngăn chặn Lâm Liễu thì thế nào?

Còn có 《Tiểu Tình Ca》 đây.

Đây là thịnh tình khoản đãi cỡ nào a.

Mà Lâm Liễu trải đường cho thi mùa bảng tháng sau của Trần Tầm, làm ra động tác lớn như vậy, tự nhiên cũng không gạt được một ít ánh mắt trong nghiệp.

Ca đàn rất nhiều người đang nghị luận sôi nổi.

“Trần Tầm tháng sau là muốn trực tiếp đặt cược cho quán quân thi đấu Quý bảng a, thần thoại đã giúp hắn quét sạch chướng ngại rồi, chắc chắn tháng sau đợt thi đấu này sẽ không xảy ra chuyện gì.”

“Thần thoại muốn đưa Trần Tầm lên bảo tọa Ca Vương?”

“Thần thoại có hi vọng trở thành ca vương kế tiếp hắn là Trương Hi Dương.”

“Vậy thì người có chỗ không biết rồi, thần thoại có mười bộ phận âm nhạc, bên trong nội bộ cũng có cạnh tranh, đây hẳn là nơi ở của Trần Tầm lão đại phát lực, mặt khác ta nghe nói người chế khúc của Trần Tầm là Hoàng Nghiệp.”

“Mẹ kiếp!”

“Vị này chính là đại lão!”

“Hóa ra là Hoàng Nghiệp, ta nói thần thoại này sao tự tin như vậy.”

“Nếu có hoàng nghiệp hộ giá hộ tống, đợt này Trần Tầm quả thực ổn rồi, vị này chính là người làm khúc quân bài đỉnh cấp thần thoại, cũng là một trong những người có vương bài làm khúc giỏi nhất ngoại trừ Khúc phụ, mấy năm nay giúp đỡ thần thoại cầm được vài lần quán quân trên thi đấu Bảng.”

“Trừ khi Khúc phụ ra tay.”

“Không phải vậy thật đúng là không có mấy người làm khúc nhân có thể làm hoàng nghiệp lật xe.”

“Bạch Đé đâu?”

“Cùng là người sáng tác thần thoại, tuy rằng tư lịch của Bạch Đế không bằng Hoàng Nghiệp, nhưng nếu hấn đụng vào Hoàng Nghiệp nói hấn là không giả.”

“Vậy cũng phải có cơ hội ra tay với Bạch Đế mới được.”

“Thần thoại tám tháng tám ngay cả thần thoại và Thiên Quang đều đề lại, khẳng định cũng sẽ đề Bạch Đế nhà mình, nếu không phải là tự giết lẫn nhau?”

“Cũng đúng.”

“Không nói đến tháng sau, thi đấu Quý bạng tháng này sắp kết thúc, quán quân thi đấu Quý bạng thứ ba của Sở Từ sắp tới tay.”

Đúng vậy.

Cuối tháng đã đến.

Trong khoảnh khắc thi đấu bạng khóa chặt số liệu, Đình Bán Thành Yên Sa, quả nhiên thuận lợi bắt được vị trí thứ nhất trong Thi Hương, hai bài Cổ Phong ca của Bạch Đế cũng đứng đầu trong mười vị trí đứng đầu.

...

Sau khi Quý bạng thi đấu tháng bảy chấm dứt, Quý bạng thi đấu tháng tám chính thức mở ra!

Không ngoài dự liệu.

Rạng sáng.

Toàn bộ bài tập chủ đề của các âm nhạc lớn ở Tàn Châu đều được Trần Tầm tuyên bố ra lời hát mới, tên bài hát: 《 Tình cảm 》 !

Lúc này.

Rất nhiều người đã lắng nghe.

“Không hổ là lão sư hoàng nghiệp a, giai điệu giai điệu trong bài hát này thật tốt, hoàn toàn không có vấn đề gì với hạng nhất thi đấu bạng!”

“Trần Tầm hát cũng không tệ.”

“Dù sao Trần Tâm cũng có tư cách trùng kích một đường ca ca của Ca Vương, nhưng cũng có cơ hội trùng kích ca vương, nhưng nói về ca công mà nói, ta cảm thấy Trần Tâm so với Trương Hi Dương vẫn còn kém một đoạn, nhưng đây dù sao cũng là một bài tình ca có độ khó trung đẳng, không chế dễ dàng hơn, Trần Tâm phát huy phi thường hoàn mỹ.

“Dù sao tình ca cũng là loại hình đại chúng nhất.”

“Nếu muốn giành quán quân thi đấu Quý bảng, thì bài hát là bài ca trầm ôn nhất, tháng này hẳn là không có ai có thể cạnh tranh với Trần Tâm, thi đấu Quý bảng...Đề ta cò!”

“Làm sao vậy?”

“Sở Từ cũng đặc biệt phát đàn rồi!”

“Cái gì!?”

“Mẹ nó, Sở Từ thật sự phát khúc rồi!”

“Không phải tháng bảy hẳn vừa giành được quán quân thi đấu Quý bảng sao, sao tháng này lại... Chờ chút, hình như hẳn phát không chỉ một bài hát!”

“Nha nha, phát luôn hai cái!”

“Đúng là một hơi phát hai đầu, một bài chính là do Sở Từ tự mình hát, bài còn lại là... tấu nhạc chính của Sở Từ, chương trình biểu diễn của một người ca sĩ Kỳ Uyên Diễm trong giới truyền môi?”

Rầm rầm!

Vô số người bên trong trợn tròn mắt!

Chẳng qua càng trợn mắt ở mặt sau, theo tất cả mọi người đều mang theo hiếu kỳ mở hai bài hát này ra, tất cả mọi người đều ngây dại!

Hai cái đầu này...

Vậy mà đều là tình ca!

Sở Từ trong ấn tượng của hẳn là người am hiểu phong cách cổ xưa nhất, vậy mà viết hai bài thơ tình!

“Tình ca?”

“Sở Từ sẽ viết tình ca không?”

“Đã nói là Cổ Phong Tuyệt Sinh Ca đâu?”

“Hắn là thử nghiệm chuyên hình đi, dù sao Cổ Phong Quyển hẳn đã đến đỉnh rồi.”

“Hai thủ tác phẩm thí nghiệm này là tác phẩm thí nghiệm?”

“Nghe một chút xem.”

Trong vòng năm miệng mười nhao nhao ấn mở hai bài hát này.

Nghe nghe.

Vẻ mặt của tất cả mọi người đều không bình thường.

Tốt xấu gì cũng đều là người trong nghề, tự nhiên nghe ra trình độ của hai bài ca tình này...

Rắc rắc!

Khen mắt vỡ nát!

Cùng lúc đó, rất nhiều bạn trên mạng đang nghe hát, cũng chú ý tới hai bài ca mới mà tháng này Sở Từ phát, bắt quá những người này lúc mới bắt đầu không có nhiều như nhân sĩ trong nghề suy nghĩ như vậy, chỉ là có chút tò mò mở hai bài ca này ra nghe một chút.

...

Thật đáng tiếc, ca khúc không phải tên ngọc của người.

“Thật dễ nghe!”

“Tháng hát mới này chất lượng có chút cao a, ta vừa mới nghe xong trò chơi tình cảm 《Hoàng Nghiệp hợp tác cùng Trần Tâm》, cho rằng bài hát này là tốt nhất tháng này, nhưng nghe Kỷ Uyển Diễm nói, cảm giác không kém chút nào so với bài hát vừa rồi!”

“Ồ, làm từ tác nhạc là Sở Từ?”

“Cái gì, Sở Từ, hẳn không phải là Cổ Phong Ca sao?”

“Thật là Sở Từ! Tặc thích Cổ Phong Ca của hắn! Không nghĩ tới hắn còn biết vẽ tình ca! Bài ca tình này ta cảm giác hoàn toàn không kém gì mấy chiêu cổ phong cách kia của hắn!”

” download.”

“Không ngờ Sở Từ viết tình ca cũng lợi hại như vậy, nhưng hình như là lần đầu tiên hắn viết nhạc cho người khác a, ta nhớ lúc trước ca khúc hắn đều là tự mình hát mà.”

“? Mọii gõ Thảo Giảo Tuấn?”

“Tháng này của Sở Từ đã tổ chức hai bài hát, một bài khác tên là Tiểu Tình Ca chính là bài mà hắn hát, chất lượng còn muốn bài khác hơn cả bài này!”

“Ngọa tào!”

“Ta nghe một chút!”

...

Ca khúc 《 Tiểu Tình ca 》 .

“Ta tuyên bố bài hát này là tốt nhất trong tháng này!”

“Vừa nghe xong Dân Tự đáng tiếc không phải người tới, bài thơ kia cũng là do Sở Từ viết, không nghĩ tới một núi so với một núi, bài vị càng thêm trọng lượng!”

“Sở Từ đã nói là Cổ Phong Ca?”

“Hôm nay mới phát hai bài hát này, tất cả đều là bài ca tình!”

“Mấu chốt là một ca sĩ tình ca cổ xưa của Sở Từ, sáng tác tình ca sáng tác như thế nào cũng lợi hại như vậy, quá dễ nghe rồi!”

“Ta đã bắt đầu phát tin tức tuần hoàn rồi.”

“Bài thi đấu hạng nhất tháng này hẳn là bài này!”

“Mưa to sao lại để cho thành trì điên đảo chứ, chỉ phản chiếu ra hình ảnh thành thị trong nước mưa, thì ra là vì duyên cớ viết lời ca hiện đại, cũng có thể lãng mạn như vậy, không chút nào chênh lệch so với lời nói của Cổ Phong ca...”

“Chỉ nghe kịch trước liền say.”

“Đây là một bài hát tình ca đơn giản, thật sự rất đơn giản, nhưng người nghe lại cảm thấy chua ngọt rất cảm động.”

...

Trong nhà.

Lâm Liễu vẫn luôn chờ tranh thủ bảng xếp hạng, mãi cho đến khi Hoàng Nghiệp chính thức tuyên bố trò chơi 《 Tình Nhân 》 do Trần Tâm sáng tác.

“Đánh giá rất tốt.”

Lúc rạng sáng, Lâm Liễu không ngừng đổi mới bình luận trò chơi tình cảm 《 》，khóe miệng nụ cười càng lúc càng lớn.

Đột nhiên.

Những bình luận như vậy xuất hiện:

“Bài hát mới của Trần Tâm quả thật không tệ, đáng tiếc tháng này đụng phải hai bài hát kia của Sở Từ.”

“Sở Từ sáng tác, đáng tiếc không phải người thật sự rất dễ nghe, cảm thấy nữ thanh ái ca phải như vậy mới dễ nghe!”

“Người có thể nghe 《 Tiểu Tình Ca 》 , Sở Từ tự mình hát, càng thêm tuyệt tử!”

Sở Từ?

Tân Ca?

Còn hai cái đầu?

Lâm Liễu ngây người, bỗng nhiên di động theo dấu hiệu chuột, tìm tòi bài ca mới của Sở Từ.

Reٲ.

Hai bài ca mới của Sở Từ nhảy ra.

Lúc này Lâm Liễu đã phân biệt hai bài hát nghe xong một lần.

Đáng tiếc lúc đầu tiên của nàng không phải là chị em dâu, biểu tình của nàng coi như bình tĩnh, mặc dù bài hát này quả thật rất lợi hại, thậm chí không kém hơn tác phẩm của Trần Tâm, nhưng bằng vào thần thoại tuyên truyền tài nguyên cùng con đường, Lâm Liễu có nắm chắc có thể áp chế được bài hát này.

Huống hồ phong cách bài hát này quá điềm tĩnh.

Loại điềm tĩnh này để cho toàn bộ giai điệu thanh thoát bình thản, thích hợp người khác đi nghe nhiều lần, nhưng đánh bằng gì đó, cũng không chiếm ưu thế, mọi người nghe càng ưa thích những tác phẩm giai điệu lớn hơn.

Chỉ là...

Thời điểm nghe được bài 《 Tiểu Tình Ca 》 thứ hai, Lâm Liễu hoàn toàn không nhận được, sắc mặt khó coi tới cực điểm!

Bài hát này...

Giống như không nghe được bài hát này!

Tài nguyên thần thoại không phải vạn năng!

Bài ” Tiểu Tình ca” này có hương vị kinh điển, giai điệu quy luật phi thường có điểm ký ức, câu đầu tiên “đây là một bài tiểu tình ca đơn giản” liền khiến người nghe liền có loại cảm giác rất khó quên.

Càng đừng nói Phó Ca.

Đoạn “Cho dù mưa to làm cả tòa thành nghiêng ngã”, đúng là quá sáng sủa, hết lần này tới lần khác vừa cất cao vừa nhìn lại vừa không tục khí!

Ca từ rất tươi mát!

Hát cũng tươi mới!

Phong cách đặc biệt tươi sáng...

Lâm Liễu càng nghe càng cảm thấy phiền muộn không chịu nổi, chỉ cảm thấy tên Sở Từ tiểu Tình Ca này, giọng nói cực kỳ làm cho nàng chán ghét!

Có bệnh!

Tên Sở Từ này có phải là có bệnh hay không!

Tháng trước thi đấu Quý bảng đã giành giành quán quân, sao tháng này lại phát khúc, còn một lần phát hai bài hát!

“Là đang nhằm vào ta?”

Nàng sớm đã phát ra tiếng gió với bên ngoài.

Trong ngành ai mà không biết tháng này thần thoại muốn nâng Trần Tầm lên giành quán quân thi đấu Quý bảng?

Trong tình huống như vậy, Cơ Nhã đọc sách giới thiệu sạch sẽ. Sở K Kỵ Hoa, kỹ tử Sái Từ còn hát, vừa lên đã là hai bài hát,

rất khó khiến Lâm Liễu cảm thấy đối phương đang nhắm vào mình.

Nàng đột nhiên lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại.

“Chủ quản...”

Điện thoại kia, thanh âm tựa hồ có chút mông lung, hẳn là đang ngủ bị đánh thức.

“Ngươi vẫn còn ngủ!?”

Lâm Liễu lạnh lùng nói: “Lập tức điều tra tên Sở Từ này cho ta, điều tra cho ta, tra ra được lai lịch của hắn!”

Đánh trực diện, Trần Tâm gần như không có phần thắng!

Lâm Liễu chỉ có thể nghĩ lệch thôi.

Điện thoại kia trầm mặc thật lâu mới nói: “Chủ quản... Sở Từ là ca sĩ của Dận Tử, không nói đến chúng ta có thể tra được tư liệu của Sở Từ hay không thậm chí là hắc liệu, cho dù thật sự tra ra cái gì... Chúng ta cần phải đắc tội với Tiêu Tiêu không?”

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 139: Đám trào phúng nghe điện thoại kia nhắc nhở, ánh mắt Lâm Liễu lạnh xuống, nàng giọng the thé nói:

“Lâm Liễu ta có sợ đắc tội với người không?”

“Ta công khai phát ra phong thanh muốn lấy danh hiệu thi đấu hạng nhất tháng này ra, ngay cả Berloz và Thiên Quang đều bán mặt mũi Lâm Liễu ta, người có biết thái độ của ta không, biết rõ ta là thái độ gì, vậy Sở Từ còn dám đứng ra ngăn đường hay không?”

“Hắn có ý gì a!”

“Ta mặc kệ Sở Từ là người của ai!”

“Nghĩ biện pháp đào hắn cho ta!”

Để đảm bảo Trần Tâm có được vị trí đứng đầu trong bảng thi đấu số một tháng này, Lâm Liễu trả giá thật sự quá lớn, kết quả lại không nghĩ tới giữa đường giết ra một tên sở từ, lập tức khiến cho huyết áp của nàng tăng vọt!

Lâm Liễu không tiếp nhận được cái “Trầm hay không chi phí” này.

Công ty gì của Giao Bằng nàng đương nhiên biết, nhưng nàng không thích công ty này, thậm chí là chán ghét công ty này.

Bởi vì Lâm Thắng Thiên mới bắt đầu hợp tác với Dân Tộ.

Bao gồm phụ thân của Lâm Thắng Thiên, tên phế vật Tứ thúc kia của mình, cũng dựa vào đạo diễn bộ ” bão táp” đó, mới có chút địa vị ở trong công ty!

Trước khi Bộ Ngạn xuất hiện.

Một nhà Lâm Đông ở công ty bị xa lánh, cơ hồ không có chỗ để lập trụ, đây là đời thứ ba thân thoại, thậm chí thành viên đời thứ hai ăn ý phối hợp với thành quả của sự cố gắng tập thể, tất cả đều bị cái tên Phù Huê hoành không xuất thế phá vỡ!

“Vậy nếu như đào không ra Sở Từ này...”

Điện thoại kia cẩn thận từng li từng tí, hiển nhiên là biết Lâm Liễu với tư cách là thần thoại đời thứ ba tiêu thụ nóng nảy rồi, cũng không dám khuyên nhiều, bắt quá trong lời nói vẫn là đưa bậc thang lên.

“Vậy thì hủy hoại Kỷ Uyển Diễm cho ta!”

Lâm Liễu không phải người ngu, theo bậc thang trượt xuống dưới.

Bởi vì nàng biết rõ Sở Từ có chỗ dựa là không dễ dàng dẫn đo như vậy, cho nên những lời vừa rồi ít nhiều có chút ý tứ tự tô cáo mình, tương tự như kiểu ‘Người chờ’ loại lời hung ác này, ngoài miệng kêu gào thực ra tiếng sấm to mưa nhỏ, nhưng Kỷ Uyển Diễm kia?

Một đường nổ tung của gió mạnh.

Không trị được Sở Từ ta không trị được người?

Còn làm sao có thể hủy diệt một nữ ca của Tật Phong truyền thụ?

Đơn giản chính là đào được thuốc đen từ đối phương, lại lợi dụng sức ảnh hưởng của mình và ngành nghề thần thoại, làm cho Kỷ Uyển Diễm ở trong giới giải trí Tân Châu nửa bước khó đi.

Lâm Liễu có thực lực này ——

Xác thực mà nói Lâm Liễu và người nhà của nàng có thực lực này.

“Hiểu rồi.”

Âm thanh của điện thoại bên kia xuất hiện một vòng tàn nhẫn, chỉ cần không trực tiếp đối phó Tiêu Tiêu, sự tình liền không nghiêm trọng lắm, thu thập Kỷ Uyển Diễm cũng coi như là cảnh cáo đối với Sở Từ, loại phương thức xử lý này khẳng định tốt hơn là trực tiếp động thủ với Sở Từ và Dận.

Sau khi cúp máy điện thoại kết thúc.

Lâm Liễu mở ra thi đấu Quý bảng, số liệu của Thi Quý bảng đã hoàn thành đổi mới, biểu hiện xếp hạng tháng này:

Thứ nhất: Tiểu Tình ca

Thứ hai: trò chơi tình cảm

Thứ ba: Đáng tiếc không phải là người!

Nghe xong hai bài hát này của Sở Từ, rõ ràng đã đoán được kết quả này, nhưng Lâm Liễu nhìn thấy bài danh, hoặc là sau khi tức giận sẽ nghiêng răng nghiêng lợi.

Chát!

Hai tay Sở Từ như một bài hát vang dội vỗ mạnh lên mặt Lâm Liễu khiến nàng cảm thấy đau rát, cũng khiến đáy mắt nàng xuất hiện một tia oán độc.

Bài hát thứ ba là cái tên gì?

Đáng tiếc không phải?

Đáng tiếc không phải ai đó!

Lâm Liễu cảm giác tên bài hát này, hình như là sự trào phúng đối với mình.

Nếu như Sở Từ đã có chỗ dựa là đệ nhất kia, vậy trước hết lấy tên Kỷ Uyển Diễm thứ ba này khai đao!

...

Mà phong vân biến ảo liên quan tới thi đấu mùa tháng tám, ngày hôm sau mới là thời điểm có lực ảnh hưởng lớn nhất, bởi vì hai bài hát này của Sở Từ mới được đưa lên rạng sáng, cho nên rất nhiều người sau khi sáng sớm tỉnh lại mới biết được tình huống.

“Ngọa tào!”

Rất nhiều người mới biết được tin tức trong ngành trực tiếp bạo phát!

Bởi vì tin tức trên bảng xếp hạng thứ tám tháng thực sự quá lớn:

Thần thoại đã bố trí như vậy rồi mà vẫn không thể giữ được quán quân của Trần Tầm!

Mà người ngăn cản Trần Tầm đăng đỉnh lộ trình, vậy mà vừa mới tháng trước đoạt quán quân thi đấu Quý bảng là Sở Từ?

Mẹ nó, dĩ nhiên là lịch sử vô tiền lệ như vậy cũng phát ra hai bài hát?

Càng đừng nói hai bài hát này, thế mà lại là tình ca đặc biệt!
Sở Từ là một ca sĩ cổ xưa, thơ tình vậy mà cũng lợi hại như vậy!

Quá nhiều thơ.

Trong lúc nhất thời mọi người cũng không biết phun ra từ đâu.

Thậm chí ngay cả Thiên Quang và Duy Tư bên kia đối mặt với kết quả này cũng đều trợn tròn mắt.

Chẳng qua sau khi há hốc mồm lại cười nhạt một cách vô tình.

...

Sắc trời giải trí.

“Gì cơ?”

“Thần thoại chỉ có như vậy thôi sao?”

“Thiên quang bọn ta đều nhường đường cho thần thoại rồi, bọn ta có lấy được quán quân hay không?”

“Không lấy được là thần thoại bản thân không có bản lĩnh.”

“Nhân tình này, thiên quang chúng ta đã bán cho thần thoại Lâm Liễu rồi, sau này nàng phải trả lại!”

“Nhưng tên Sở Từ này thật là đáng sợ.”

“Nếu như hấn chỉ biết viết cổ phong ca còn chưa tính, nhưng bây giờ hấn đã thể hiện ra năng lực viết thơ tình của mình, đây là khái niệm gì đại gia cũng đều rất rõ ràng a!”

“Đừng quên.”

“Tên Sở Từ này là người của Bộ Ngạn.”

...

Đồng thời,

Tạp Nhĩ Ân.

Hôm nay toàn bộ công ty đều lan tràn bầu không khí vui vẻ, đặc biệt là rất nhiều người phía âm nhạc bộ lạc ôm bụng cười to.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!”

“Sau khi Lâm Liễu đề lại tất cả ca vương ca, làm sao lại không nghĩ tới một con Trê, còn có một Sở Từ nữa?”

“Nàng cùng chúng ta chào hỏi ba câu, cũng đã quên chào hỏi.”

“Không chừng Nhân Sở Từ còn muốn, Lâm Liễu người và đối thủ tự nhận là có uy hiếp đều chào hỏi, duy chỉ có không chào hỏi với ta, có phải là xem thường ta hay không?”

“Tin tức mới nhất, Lâm Liễu nóng nảy.”

“Sao lại nói vậy?”

“Hôm nay có một hoạt động cỡ lớn, Kỳ Uyển Diễm tạm thời bị hủy bỏ thông cáo, người đứng đầu trực tiếp xóa tên của nàng đi.”

“Ta thảo, đây là muốn lấy tất phong trút giận?”

“Nghe nói nàng còn cùng người khác hỏi thăm tình hình của Sở Từ, nữ nhân này thật sự bị chọc giận điên rồi, chẳng lẽ còn dám lấy Sở Từ ra khai đao?”

Giới giải trí của Tần Châu chính là một bức tường lọt gió.

Động tác của Lâm Liễu đương nhiên không thể gạt được thao lược và trời quang.

Mà người Duy Khắc và Thiên Quang sau khi biết, trong cái vòng càng ngày càng nhiều người đều biết, một ít bát quái nhanh chóng truyền lưu ra ngoài.

“Lâm Liễu ra tay với Kỳ Uyển Diễm!”

“Hôm nay thông cáo của Kỳ Uyển Diễm đã bị hủy bỏ, còn có một tuyến đường nói chuyện, nhưng xem ra cũng thất bại.”

“Mẹ nó thật bá đạo a!”

“Tam đại vẫn luôn bá đạo như vậy, nhưng hành vi nhắm vào mình như vậy rất hiếm thấy, Kỳ Uyển Diễm có khả năng sẽ gặp xui xẻo, Tất Phong truyền mai mối cũng không bảo vệ được nàng, bởi vì người muốn động thủ chính là thần thoại đời thứ ba Lâm Liễu.”

“Khuê nữ của Lâm Thu?”

“Khó trách dám lớn lối như vậy.”

“Lâm Liễu đánh mặt ngoài, là mặt của Kỷ Uyển Diễm và Tật Phong, trên thực tế lại đang cảnh cáo Sở Từ.”

“Đẹp đi, tên Lâm Liễu này biết nặng nhẹ, không dám động đến Từ An, chỉ dám động Tật Phong và Kỷ Uyển Diễm. Đây là cố ý nhạt hồng mềm nhé.”

“Ngươi sẽ có thái độ gì?”

“Còn có thể có thái độ gì, dù sao cũng là thân thoại đời thứ ba lựa giận, hướng hồ Lâm Liễu nhằm vào Kỷ Uyển Diễm cùng Tật Phong truyền mối, Đồng Lư cũng không có tổn thất thực tế.”

...

Lúc xế chiều.

Giải trí thân thoại.

Lâm Liễu ngồi ở trên ghế, nhàn nhạt mở miệng nói: “Sự tình xử lý thế nào?”

Đối diện bàn làm việc.

Trợ lý cúi đầu nói: “Chúng ta không tra được tin tức của Sở Từ, nhưng hành động nhắm vào Kỷ Uyển Diễm đã bắt đầu, thời gian tiếp theo có lẽ rất khó để nhận được thông báo ra sao chép gì đó, mặt khác nàng đang tiếp xúc với tia thương hiệu kia cũng thất bại, chủ quản, loại chế tài này có lẽ không sai biệt lắm đâu?”

“Không sai biệt lắm? Lúc này mới đến đâu?”

Lâm Liễu cười lạnh nói: “Ngươi biết tổn thất của ta lớn đến mức nào không? Tiếp tục tạo áp lực cho các bên! Ta muốn phong ấn Kỷ Uyển Diễm.”

“Chủ quản, dù sao Kỷ Uyển Diễm cũng là một nữ ca.”

Trợ lý không nhịn được ngẩng đầu lên: “Không nói đến việc phong sát một nữ ca phải vận dụng bao nhiêu tài nguyên, chỉ tính ảnh hưởng dư luận, liền sẽ khiến cho chúng ta vô cùng bị động...”

“Vậy ngươi biết sao.”

Ánh mắt Lâm Liễu có chút tơ máu, “Hôm nay ta đã trở thành trò cười trong vòng tròn, nếu như ngay cả một Kỷ Uyển Diễm đều xử lý không được, sau này ta làm sao có thể ngẩng đầu lên trong cái vòng tròn này?”

“Người muốn ngẩng đầu lên?”

Đột nhiên bên ngoài truyền tới một giọng nói đầy phẫn nộ: “Đầu cúi thấp quá đi! Hôm nay ông đây cũng không ngẩng đầu lên được!”

“Bộ trưởng...”

Lâm Liễu biến sắc, vội vàng đứng lên, người tới chính là đang căng cứng âm nhạc bộ trưởng, “Chuyện gì khiến người tức giận như vậy?”

“Ha ha, ta không thể đảm đương nổi bộ trưởng thanh âm này của người!”

Thở hổn hển xông tới nói: “Người có phải là con gái của bà chủ, sẽ đặt ta ở trong mắt nhạc trưởng sao?”

“Bộ trưởng, lời này từ đâu ra...”

Lâm Liễu trong lòng hoảng hốt, tuy rằng mình là thần thoại đời thứ ba, nhưng thần thoại thế hệ thứ ba nhiều người như vậy, thế lực tập đoàn lại lần lượt thay đổi, nàng thật đúng là không dám đắc tội vị trưởng lão có quan hệ âm nhạc cao nhất ở trong tập đoàn này.

“Vậy người biết sao.”

Giang Thái Giám nhìn chằm chằm Lâm Liễu: “Ta vừa mới mở hội nghị cao tầng, bị mắng là xối xả, không phải đều nhờ người ban cho sao?”

Lâm Liễu mờ mịt, “Chuyện này liên quan gì đến ta?”

Mở lòng không giận mà cười, “Đương nhiên không có quan hệ gì với người, dù sao người chỉ lợi dụng sức ảnh hưởng cá nhân Lâm Liễu, nhằm vào Kỷ Uyển Diễm truyền mối cho Tập Phong mà thôi, nhưng người ta Dận Nhung người không nghĩ như vậy!”

Chủ đại diện Giang Thành trực tiếp gọi điện thoại cho người của bộ phim trực tiếp và bộ tổng phẫu.

Hắn hỏi thần thoại của chúng ta giải trí đến cùng là có ý gì, có phải Sở Từ viết nhạc cho ai chúng ta liền phải phong sát người đó hay không!

Động tác cá nhân của người muốn âm nhạc bộ này của ta thanh toán cho người đứng không, âm nhạc bộ chúng ta không chỉ vào Phù Huê ăn cơm, nhưng Tổng Nghệ bộ và Duệ Bộ bên kia còn muốn tiếp tục hợp tác với Phù Huê!”

Sắc mặt Lâm Liễu lập tức trắng bệch.

Bộ lạc truyền hình thần thoại và bộ tổng nghệ ảnh hưởng sâu đến vậy sao?

“Nghe rõ đây!”

Bà ta nhìn chăm chăm vào Lâm Liễu.

“Ta mặc kệ người ủy khuất và phần nô thế nào, lập tức huỷ bỏ tất cả sự trừng phạt đối với Kỷ Uyển Diễm, để hết thủy khôi phục nguyên dạng!”

“Vâng...”

Móng tay Lâm Liễu đã đâm thật sâu vào trong thịt, nhưng nàng vẫn lựa chọn thuận theo quyết định thả lỏng.

Nhưng nàng cũng không chấp nhận số phận, mà tiếp tục nhẹ giọng mở miệng nói: “Bộ trưởng, lần này ta có thể lui, nhưng ngài đừng quên, hôm nay không chỉ là mặt của mặt của ta, mà còn là thể diện của âm nhạc thần thoại bộ lạc, thần thoại đã tỏ rõ thái độ, nếu trái đường cho Trần Tâm, có lẽ sẽ không phải không biết, nhưng Sở Từ vẫn phát khúc, hơn nữa trực tiếp phát hai cái, có phải bọn họ có chút không để tập đoàn thần thoại vào trong mắt rồi không?”

“Những lời người nói, đương nhiên ta hiểu được.”

Trương Phi hít vào một hơi thật sâu, hắn thật sự hiểu được.

Chẳng hạn như hắn biết rõ, chữ S đọc sách là đang ngáy, chữ K K. Sốp thí Lâm Liễu đang nhìn Dận một cái với ánh mắt đầy ác độc trước mặt mình.

Nhưng đồng thời hắn cũng hiểu rõ, Lâm Liễu nói chính là sự thật, Nguyễn Cung đầu tư này quả thật có chút không nể mặt thần thoại.

Tầm Quý Bằng là hậu hoa viên ba lớn, Sở Từ kia của các người, đã xông vào mấy lần cũng không so đo với các người.

Nhưng lần này thân thoại của chúng ta đều bị phong tỏa bằng danh sách.

Người còn để cho Sở Từ đi bộ không biết có phải hơi quá đáng không?

“Tạm thời... Đừng chọc vào Côn Bằng.”

Giang Thái Dương căng day day huyết Thái Dương, đợt sóng này không chỉ có Lâm Liễu bị bên trong nghiệp chế giễu, hẳn cũng bị liên lụy, theo đó trở thành trò cười.

Nếu như Lâm Liễu không phải có một người cha tốt...

Giang Thái Huyền căng nắm đấm ra.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 140: Trong lịch sử tiết mục xem mắt lần duy nhất? Tối nay.

Nơi nào đó, Giang Thành hưng hăng uống một ngụm rượu, trong miệng hùng hùng hổ hổ.

“Cái quái gì thế!”

Ngồi ở bên cạnh Giang Thành chính là người không chế bộ phim thần thoại Triệu Trọng...

A.

Bây giờ Triệu lữ đã trở thành nhân vật thứ hai của bộ phim truyền hình thần thoại.

Bởi vì Triệu Củ chính là người chế tác phim bão táp cuồng bạo trước đó, bộ phim truyền hình kia thu hoạch thành công, trực tiếp trở thành Kịch Vương năm nay.

Triệu Hàng cũng dựa vào thành tích này mà thăng chức.

Bất quá đôi mắt với sự phẫn nộ của Giang Thành, Triệu Hàng giờ phút này lại cẩn thận từng li từng tí để dành.

“Giang đại biểu ngài bớt giận, chuyện âm nhạc diễn ra của chúng ta quả thật có chút quá đáng, nhưng hôm nay trên hội nghị cao tầng của TV chúng ta trực tiếp nổi giận, bảo người của âm nhạc bộ phụ trách, âm nhạc bộ trưởng cũng bày tỏ thái độ ngay tại chỗ, khiến Lâm Liễu hủy bỏ trừng phạt đối với Kỷ Uyển Diễm.”

“Ta quan tâm Kỷ Uyển Diễm sao?”

Giang Thành vỗ bàn nói: “Tên Lâm Liễu kia ngoài mặt trừng trị là Kỷ Uyển Diễm! Vậy thì ai mà không biết nàng ta nhắm vào Sở Từ?”

Nếu mình không vượt qua Sở Từ, thì chính là gây khó dễ cho Nhân Tiêu chúng ta!

Lão Triệu ta nói với người a, chúng ta có tổng cộng ba bảo bối, một là Sở Từ, một là Bất Dạ Hầu, còn một chính là sự phụ của công ty chúng ta, quan hệ của ba người bọn họ đặc biệt tốt.

Sau đó vì chuyện này mà Sở Từ tức giận.

Vậy sau khi Bất Dạ Hầu lão sư biết được liền cùng ta nổi hung nói, về sau hẳn cũng không hợp tác với tập đoàn thần thoại các ngươi nữa!”

Sắc mặt Triệu Hàng thay đổi.

Trong nội bộ Dận Đề lại đoàn kết như vậy sao?

Hắn vội vàng nói: “Ngàn vạn lần không thể dùng được a Giang đại biểu, ta gọi ngươi Giang ca còn không được sao! Lận Cuồng Tiêu chúng ta không phải hợp tác rất tốt sao? Huống hồ Âm nhạc bộ quy âm nhạc bộ, chế bộ ta vẫn rất coi trọng? Muội Chủ Tứ Gia Nạp Đức Lợi Duy Á? Thay Tư Đặc đại ta cùng Bất Dạ hầu lão sư nói xin lỗi!”

“Cũng chỉ có mặt mũi của lão Triệu ngươi.”

Giang Thành hừ một tiếng nói: “Lâm Liễu kia của công ty các ngươi, đừng để nàng ta tìm Kỷ Uyển Diễm gây chuyện, bọn ta cũng phải mất thể diện.”

“Giang ca yên tâm!”

Triệu Hàng vỗ ngực nói: “Sau này nếu âm nhạc bộ còn dám không cho lão sư Sở Từ, ta sẽ cáo trạng với tổng bộ tập đoàn bên kia!”

Vật đời sao đời, nay đã xưa đâu bằng nay.

Lúc trước lần đầu tiên gặp mặt, Giang Thành ở trước mặt Triệu lũy đủ loại tư thái hèn mọn, hy vọng đối phương có thể nhìn một cái kịch bản ” bão táp cuồng bạo”.

Mà bây giờ.

Hai người ngồi chung một chỗ đã đến phiên phong thái thấp hơn hầu hạ Giang Thành rồi, bởi vì hắn còn muốn tiếp tục hợp tác với Đồng Lư!

Người trong vòng đều ở đuôi của Bão Giang thành.

Ngay cả Triệu Công là một mảnh phim lớn như vậy cũng không thể tránh khỏi tục danh.

Thấy Giang Thành dường như nguôi giận, Triệu Hàng cười nói: “Có điều Giang ca ta nghe nói, ngài và hai nhà kia cũng

hợp tác phim truyền hình à?”

Hai nhà kia tất nhiên là chỉ Ngải Nhĩ Tư và Thiên Quang.

Mà Giang Thành cung cấp kịch bản cho hai nhà kia đương nhiên không gạt được con đường tin tức thần thoại.

“Lão Triệu, người yên tâm.”

Giang Thành vỗ vỗ bả vai Triệu Hàng nói: “Ta chất lượng trong kịch bản cho Duy Tư Duy Á và Thiên Quang đều rất bình thường, kịch bản đỉnh cấp như ‘P bão táp cuồng bạo’ khẳng định để lại cho người!”

“Là như vậy sao?”

“Đó là tất yếu.”

“Như vậy, người còn có kịch bản mới nào không?”

Giang Thành miệng đầy đều chạy xe lửa, “Bất Dạ lão sư đang sáng tác một kịch bản mới, chất lượng vô cùng lợi hại, nhưng còn chưa viết xong đâu, đến lúc đó ta sẽ tận lực để lại cho người.”

“Chuyện này đã định rồi!”

Triệu Hàng lập tức rót cho mình chén rượu, sau đó uống một hơi cạn sạch, “Ta biết ngay Giang ca đối xử với ta không tệ, chờ sau này ta thăng chức, tuyệt đối sẽ khiến cho Lâm Liễu kia đẹp đẽ!”

“Vậy ta chờ.”

Hai người cứ như vậy hàn huyên nửa ngày mới kết thúc.

Sau khi Triệu Lỗi rời đi, trạng thái say rượu trên mặt Giang Thành lập tức biến mất, lấy điện thoại di động gọi điện thoại.

...

Trong nhà.

Lâm Tri Tri nhận lấy bánh xe.

Bên kia Giang Thành nói: “Kỷ Uyển Diễm không có chuyện gì, thần thoại bên kia đã hủy bỏ chế hình phạt, xem ra bọn họ đã có ý lại sơ bộ đối với Đông Lu rồi.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch không nghĩ tới Lâm Liễu lại điên như vậy, vậy mà lại trực tiếp lấy Kỳ Uyển Diễm ra khai đao, sau khi hẳn biết rõ liền trực tiếp để cho Giang Thành xuất mã, đại biểu cho việc giải trí thần thoại của nàng tiến hành tạo áp lực, cũng không thể để cho Kỳ Uyển Diễm cứ như vậy xong đời, dù sao ngọn nguồn chuyện này nằm ở Sở Từ, hiện tại xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm, thần thoại giải trí vẫn là nguyện ý cho nàng chút thể diện này.

“Nói tới cô nương này thật hung ác.”

Giang Thành cảm khái nói: “Kỳ Uyển Diễm cũng không đắc tội nàng quá nhiều, liền muốn trực tiếp chặt đứt tiền đồ của người ta.”

“Năng lượng cũng rất mạnh.”

Lâm Tri Bạch thân nhiên nói: “Bất vị bất quá chỉ là một tổ trưởng âm nhạc bộ lạc mà thôi, lại dám phong bế một đường tung sĩ truyền tiếng gió, xét đến cùng vẫn là y vào lực ảnh hưởng trong nhà nàng.”

Dừng một chút.

Lâm Tri Bạch bỗng nhiên cười khẽ, “Nhưng như vậy cũng tốt, nếu nàng không có chút tính tình, ta thật đúng là không có cơ để nổi đóa.”

Giang Thành hiếu kỳ, “Ông chủ dự định bảo như thế nào?”

Lâm Tri Bạch tùy ý nói: “Từ hôm nay trở đi, chỉ cần là tay ca của Lâm Liễu, vĩnh viễn đừng mơ lấy được hạng nhất trên bảng thi đấu, chúng ta danh chính ngôn thuận.”

Giang Thành vui vẻ: “Ta hiểu.”

Tiếp theo.

Giang Thành mở miệng nhắc nhở: “Tháng mười bốn này nếu không thành thì chớ quấy rầy năm bộ Phù Cử của Tần Châu, tuy rằng năm bộ nhận biết khẳng định so ra kém ba đại truyền lan, nhưng tổng thể mà nói cũng coi như không tệ.”

“Tuyên truyền đâu?”

“Đêm nay liền bắt đầu rồi.”

Lâm Tri cười miễn phí, Lâm Liễu kia có lẽ còn không tới lượt thứ hai trên bảng thi đấu.

...

Giới giải trí vẫn là giới giải trí của Bát Quái Thiên Lý truyền kia, dưới sự áp chế của Đồng Lưu, Lâm Liễu từ bỏ trùng phạt Kỷ Uyển Diễm, tin tức này nhanh chóng truyền khắp ngành.

“Chữ Bằng thật có ý tứ nha.”

“Lúc trước ta còn tưởng rằng đại biểu Giang sẽ không quản chuyện này, dù sao Lâm Liễu trùng phạt chính là Tật Phong truyền cho Kỷ Uyển Diễm, cũng không có chạm đến lợi ích của Lam.”

“Ta chịu trách nhiệm với những gì Kỷ Uyển Diễm gặp phải.”

“Bây giờ lực ảnh hưởng của Bộ ngân không tồi, thần thoại đều nhượng bộ rồi.”

“Lâm Liễu từ bỏ trùng phạt Kỷ Uyển Diễm, nhất định là chịu ảnh hưởng từ nội bộ công ty. Đừng quên bộ hiệp nghệ và bộ Thi Nhân đầu tư hợp tác với ta là Nữ Nhi đấy, dù sao cũng phải nể mặt Giang đại biểu này.”

“Lăn sóng này của Lâm Liễu thật sự là thua hết mặt mũi.”

“Muốn lấy hạng nhất thi đấu, kết quả lại bị Sở Từ xử lý, muốn trút giận với Kỷ Uyển Diễm, lại bị nòng đè xuống, nhảy xuống tránh cũng không làm được gì.”

“Xấu xa trăm lần.”

“Lâm Liễu nhảy nhót quả thực giống như một tên hề, muốn lấy lại thể diện cho Kỷ Uyển Diễm, kết quả là cứng rắn tự biến mình thành nhân vật phản diện, thật là ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo.”

Trong lòng mọi người giống như gương sáng vậy.

Tất cả dư luận trong vòng đều đồng tình cho Kỷ Uyển Diễm, người ta chẳng qua chỉ là hát bài của Sở Từ, dựa vào cái gì lại bị chèn ép như vậy?

Lâm Liễu quá bá đạo!

Hết lần này tới lần khác Lâm Liễu lại là một trong những chủ quản của âm nhạc thần thoại bộ, đồng thời còn là dòng chính của thần thoại đời thứ ba, có tiền vốn bá đạo này.

Cũng may Nguyễn Cung đã ra tay.

Lấy danh tiếng trong vòng của Lâm Liễu mà ngã xuống.

Ngược lại đợt sóng này có chút ý nghĩa chính nghĩa, xem như đã tăng thêm không ít ấn tượng trong lòng người trong vòng.

Trong cái vòng tròn này.

Rất ít người có thể phản kháng được tam đại năng.

Cấp bậc nghiêm khắc mà nói, lần này của Bộ Ngạn cũng không tính là phản kháng ba đại, chỉ là mượn ảnh hưởng của lực lượng bản thân đè nén một tên Lâm Liễu, nhưng ở trong nghề xem ra đã rất khoa trương rồi.

...

Đương nhiên Lâm Liễu biết rõ lần này mình thua sạch sẽ với mặt mũi của Lý Hoàn, thứ duy nhất mà nàng có thể làm bây giờ là toàn lực bảo trợ Trần Tâm thi đấu hạng nhì.

Đệ nhất nàng đã không trông cậy vào.

《Tiểu Tình ca》 Sở Từ có sức nặng có thể xưng là một kỳ tuyệt trần, Trần Tâm căn bản đuổi không kịp.

Nhưng con đầu thú xếp thứ ba kia đáng tiếc không phải Nhai Tí, số liệu còn không quá tử với Trần Tâm, giống như có cơ hội cướp đi con thứ hai?

Lâm Liễu đã ném bỏ vị trí thứ nhất.

Nàng không thể tiếp nhận mình ngay cả hạng hai bảng thi đấu cũng không bảo vệ được.

“Bảo Tuyên Tổng bộ bên kia nhìn chăm chăm!”

Nếu như Dận Đề không phải người có thể vọt tới hạng hai trong Thi Hương thì Lâm Liễu đúng là mất mặt.

Chắc chắn nghiệp giới sẽ cười nhạo:

Huynh không trùng phạt được Kỷ Uyển Diễm thì thôi đi, kết quả thi đấu Quý bảng còn không đánh lại người ta sao?

Càng đừng nói đến Dận Đề người không phải bài hát này là do Sở Từ sáng tác!

Tên Sở Từ này đã dùng 《Tiểu Tình ca》 hung hăng tạt mình một cái!

Nếu đứng thứ hai cũng biến thành tác phẩm của Sở Từ, vậy chẳng khác nào đối phương lại tạt một cái lên mặt Lâm Liễu?

“Không có chuyện gì...”

Trợ lý biết bây giờ Lâm Liễu giống như một ngọn núi lửa tùy thời có thể phun trào, cho nên giọng nói có chút phát run.

“Chúng ta có thần thoại trợ lực khẳng định có thể bảo trụ đệ nhị! Huống hồ chất lượng của bài hát này cũng không kém hơn thứ ba, bài hát thứ ba đó có trật tự, không có giai điệu giai điệu trong đó chúng ta hát.”

Nhưng mà.

Lâm Liễu chẳng những không cảm thấy an ủi, ngược lại cảm thấy tâm tình càng tệ hơn, mình hao phí một cái giá thật lớn để trải đường cho Trần Tâm, kết quả chẳng những không đoạt được quán quân thi đấu Quý bảng, hiện tại thậm chí ngay cả vị trí thứ hai đều có chút ngòai không yên?

Mặc dù Lâm Liễu cũng biết:

Ít nhất thì nàng ta cũng sẽ không mất thứ hai, sau khi tuyên truyền tài nguyên thần thoại phát lực, chênh lệch thứ hai và thứ ba sẽ bị kéo ra hoàn toàn.

Sở Từ!

Sưu sưu sưu sưu!

Thù này nàng nhớ kỹ, sau này chỉ cần đối phương lộ ra một chút sơ hở, Lâm Liễu nhất định sẽ không chút do dự xông lên, phát động tất cả tài nguyên của mình cắn xé huyết nhục của bọn họ!

Đúng lúc này.

Trợ lý đột nhiên nhìn nhìn điện thoại: “Chủ quản, bên Trê kia hình như có một công trình mới.”

“Tân công văn mới?”

Lâm Liễu hơi sững sờ: “Là loại gì?”

Trợ lý biểu tình cổ quái nói: ” Giới thiệu là thân mật... Ách... Xem TV xem tiết mục nhé?”

Đó là cái gì?

Lâm Liễu lập tức lấy điện thoại di động ra, kiểm tra một chút, quả nhiên thấy được buổi sáng hôm nay Chủ Bằng vừa đặt ra tuyên truyền.

“Thao phức xuất phẩm lên kế hoạch ——

“Trong lịch sử tiết mục gặp mặt đầu tiên trên truyền hình không nên quấy rầy Phù Huệ, bắt đầu từ ngày mười bốn tháng này, tại năm năm của Tần Châu từng tuần một và sáu món hoàng kim lưu lạc được Tốc triều, kính xin mong đợi!”

Thật sự là xem mắt sao?

Lâm Liễu minh tư suy nghĩ khổ não cả buổi, đọc sách nhả sách. Tù nhân dù sao cũng không nghĩ ra thú vui của tiết mục này ở đâu, vì thế nàng bỗng nhiên nở nụ cười.

Thế là có biện pháp nào để mình nghèo không?

Ngay cả gặp mặt cũng có thể làm tiết mục sao?

Còn được xưng là đệ nhất trong lịch sử?

Ta còn biết tiết mục hạng nhất trong lịch sử!

Thành tựu của Bộ Ngạn thành lập ở trên cơ sở mà bọn họ vẫn luôn thành công.

Nhưng trong nghiệp không có bất kỳ một công ty nào có thể bảo đảm bọn họ có thể thành công liên tục, ngay cả ba đại cũng không được!

Thông qua đề tài sáng tạo này, Lâm Liễu phảng phất thấy được vẻ mệt mỏi của Nguyễn Cung.

Một khi thần thoại Bất Bại của Nguyễn Cung bị phá diệt...

Vẻ mặt Lâm Liễu dần dần tàn nhẫn.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 141: Lâm Báo: tiết mục này tên người phổ phụng phịu, bóng cây.

Bằng vào thi thể ca sĩ của ta hoạch thành công, khối tổng kỹ Côn Bằng đã vang vang bẳng hiệu!

Mà Côn Bằng sau đó thì ham mê ca từ tuy rằng không bằng nhiệt độ của người trước, nhưng tuyệt đối có thể gọi là toàn một loại tổng nghệ cao cấp!

Đó là nguyên do.

Không chỉ có bên Lâm Liễu nhận được tin tức.

Bộ Giao này có tên là Phong Phi Thành, chớ quấy rầy Tân Tiết, vừa xuất phát, lập tức đưa tới sự chú ý khắp nơi!

“Tóm lại toàn bộ tổng nghệ mới hả?”

“Muru đồ lần này là ai?”

“Ta đã đọc qua giới thiệu chi tiết về quan hào của Dân Đê, giới thiệu người đó là kế hoạch của Bộ Ngạn, tuy nhiên chủ đề này lại là truyền môi cho người khác, điều này cũng có chút kỳ lạ, ta còn tưởng rằng Bộ Ngạn chỉ nguyện ý hợp tác với tam đại công ty, đây hình như là lần đầu tiên hợp tác với tam đại công ty giải trí.”

Thì ra là thế!

Lúc này tất cả mọi người trong vòng đã bừng tỉnh hiểu ra!

Khó trách Sở Từ kia lại viết một bài hát cho một nữ tử ca sĩ Kỷ Cương truyền thụ tiếng gió, thì ra là hai nhà lạng lẽ hợp tác với nhau. Nhưng vì sao Nguyễn Cung không tiếp tục hợp tác với tam đại đại phát tác? Bất luận theo ảnh hưởng hay năng lực chế tạo tổng nghệ đến xem, giữa tất phong truyền môi chính và tam đại đều có chênh lệch giống như lạch trời vậy?

Ngoài ra.

Giới thiệu tiết mục này là cái quỷ gì?

Trong lịch sử tiết mục xem mắt lần đầu tiên của lịch sử?

“Ta có vẻ hiểu rõ tiết mục mới này vì sao không tiếp tục hợp tác với tam đại công ty giải trí, mảnh lời của tiết mục này thật sự là quá hiếm thấy rồi, đoán chừng là tam đại không vừa ý, Giang đại biểu chỉ có thể cùng tam đại nhân tuần tú truyền môi hợp tác.”

“Ha ha ha ha ha.”

“Giang đại biểu quá xấu xa, hợp tác với ba đại ca chính là kịch văn chính thống gì đó của ca sĩ ta là ca sĩ chính thống, cùng Tật Phong truyền môi hợp tác thì lấy tiết mục tương thân nào để lừa gạt, còn cố ý cường điệu đệ nhất trong lịch sử gì đó, thứ đồ chơi này cũng không ai giành đệ nhất với ngươi a.”

Được rồi.

Trong nghề phản ứng đầu tiên của rất nhiều người kỳ thật giống với Lâm Liễu, bất quá cũng không phải tất cả mọi người đều như thế ——

“Cái kia cái kia.”

“Ta muốn nhắc nhở các vị một câu a, Côn Bằng vật mục mới này tuy rằng nhìn qua có vẻ rất không đáng tin cậy, nhưng đừng quên Côn Bằng ta thích ghi lại lời ca từ “Trước khi ra ngoài mọi người cũng xem trọng các loại, cuối cùng bộ mặt lại bị đánh cho “lộp bộp” vang lên, dù sao cá nhân ta cũng là người hiểu giữ lại ý kiến, không phát hiện nội dung cụ thể trước giờ không đáng nhắc đến.”

“Mẹ kiếp, lần trước mặt thật sự bị đánh sưng.”

“Lần này ta còn rất hiếu kỳ lần này ngươi sẽ chơi trò gì.”

Chủ yếu là đồ kế hoạch này của ngươi thật sự có chút đồ vật, ngay cả quảng cáo hẳn cũng đã chuẩn bị tốt như vậy, vậy tổng kỹ mới kia có thể kém đến đâu chứ?”

“Được rồi.”

“Lần này cứ chống mắt lên xem đi.”

“Mỗi mắt cái gì mà mỗi mắt. Ta thừa nhận mình nhớ tiết mục ca hát kia đúng là không tồi, cũng đúng là đã và mặt rất nhiều người, nhưng chắc hẳn các ngươi cũng phải thừa nhận tiết mục đó, chất lượng chính thể so với Nữ Nhi của ta kém hơn rất nhiều nhỉ?”

“Đúng là kém một chút.”

“Vậy không phải được rồi sao?”

“Dù sao ta cho rằng chuyện tương thân này không đáng tin cậy, các người khẳng định cũng cảm thấy không đáng tin cậy, nhưng? Ta nghĩ mọi người khom Trạch Nghiễn tạm chấp nhận sao? Về phần như thế nào? Nghĩ như thế nào liền nói ra, sợ cái gì! Có bản lĩnh để Dận Tỳ đánh ta một lần mặt! tiết mục tương thân này nếu muốn thành ta lập tức gọi đầu!”

“Huynh đệ, người làm vậy có chút...”

“Chủ yếu là do ả Miêu này quá không ra bài theo lẽ thường, mỗi lần làm ra tổng kỹ, chỉ xem mảnh lói thôi cũng đều ra vẻ phở xá!”

Có lẽ giáo huấn lần trước rất sâu sắc.

Lần này nghiệp chỉ có chút tranh luận.

Không có xuất hiện tình cảnh nghiêng về một bên nào, tất cả mọi người đều cho rằng Côn Bằng không phải là người bình thường, chớ có quấy rầy đến tình huống phở xá sâm uất, tất cả mọi người đều giữ vững bộ dáng.

...

Tình huống tương tự cũng phát sinh ở trên mạng, bạn trên mạng nhìn tập thể nghệ mới của Phù Huê giới thiệu chi tiết nhiều ít có chút mơ hồ.

“Doanh Tân Tổng Nghệ mới có chút kỳ quái a.”

“Hôn nhau là cách gì? Chẳng lẽ là nam nữ hai bên ngồi cùng nhau tán gẫu điều kiện cùng thích thú? Mang theo phụ huynh hay không?”

“Ta vẫn rất chờ mong đấy.”

“Trên tiết mục giới thiệu nói là tiết mục thuần nhân, không có bất kỳ minh tinh nào tham gia, vậy có phải giống như 《Ca Ca》 ta thích đi theo lộ tuyến địa khí của toàn dân hay không?”

“Vô nghĩa.”

“Cho dù Dận Tộ thích viết ca hát cũng là người nổi tiếng, những kẻ dẫn đường đó không phải là minh tinh sao, tuy địa vị Già Già cũng không lớn lắm.”

“Vậy lần này là thực sự thuần tố nhân?”

“Tịch nghệ của Dận Đề hình như đều không thích đi theo con đường nổi tiếng, trong giới võ sĩ ca hát của ta lúc trước cũng có một ít ca sĩ già quá khí.”

“Đến lúc đó xem một chút đi.”

“Mặc dù ta không hiểu tiết mục này muốn làm gì, nhưng người vạch ra người thật sự lợi hại, ta rất thích hẳn thiết kế quảng cáo chocolate kia.”

Đãi ngộ của Côn Bằng, thật sự là không giống nhau.

Trong tình huống bình thường, mọi người không có hứng thú với mảnh lối tuyên truyền nào đó, về cơ bản thì sẽ không chủ động mở rộng.

Còn bây giờ.

Cách nhìn của các bạn trên mạng đa số là “Đến lúc đó nhìn xem” là chính.

Nói cách khác cho dù mọi người không cảm thấy hứng thú với mảnh lối tuyên truyền của tiết mục này, nhưng nể mặt Nguyễn Cung, đến lúc đó cũng là nguyện ý mở xem một chút ——

Ngoài miệng không muốn thân thể rất thành thật.

Như vậy đáy lòng có bao nhiêu ít, vẫn còn có chút mong đợi nha, đương nhiên không phải tiết mục này khiến cho bọn họ sinh ra chờ mong, mà chính là hai chữ “Úm” này đã mang đến hứng thú cho rất nhiều người.

Đối với Lâm Tri Bạch mà nói, như vậy là đủ rồi.

Sợ nhất chính là mọi người ngay cả nhìn một chút cũng không nguyện ý nha, bằng lòng nhìn, Lâm Tri Bạch có nắm chắc có thể lưu lại đủ người xem!

Còn nữa, nói.

Điều Cần hữu chỉ là bình thường mà thôi.

Kiếp trước Nguyễn Cung không phải thật lòng dừng quấy nhiễu tổ tiết mục Côn Bằng đã từng điều tra.

Phần lớn người xem của tiết mục này đều thiên về tuổi tác, bà chủ nhà họ là bà chủ đại gia chỉ phụ giúp.

Những người này có lẽ không có hứng thú lên mạng tìm hiểu, nhưng tuyệt đối là sự tồn tại của rất nhiều gia đình có thể nắm giữ điều khiển từ xa!

...

Chắc là con ốc lang của Sở Từ thật sự vô cùng căm hận người ở đây, trong lòng Lâm Liễu đang điên cuồng nguyên rửa con Côn Bằng này, chớ quấy nhiễu Dận Chân xông lên phò!

Đương nhiên không chỉ là nguyên rửa.

Lâm Liễu thật lòng cảm thấy tiết mục này không hiểu sao lại không có tiềm lực gì lớn!

Bất quá rất nhanh Lâm Liễu ý thức được mình tối đa hiểu chút âm nhạc, ở phương diện tổng nghệ cũng không thạo, phán đoán không nhất định chính xác, thế là nàng quyết định tìm đại ca chuyên nghiệp hỏi một chút.

“Báo ca.”

chuyên gia của Lâm Liễu là một nhân sĩ chuyên nghiệp, là một bộ tổng nghệ của Lâm Báo.

Lâm Báo không chỉ là người phụ trách tổng nghệ một bộ, mà còn là con trai út nhà nhị bá.

Đó là nguyên do.

Lâm Liễu gọi một tiếng “Báo ca” không sai, đối phương vốn là đường ca của nàng.

“Liễu muội.”

Lâm Báo gật gật đầu, “Tìm ta có chuyện gì?”

Lâm gia đời thứ ba dân cư rất nhiều, gọi tới gọi lui đều là ca ca tỷ tỷ muội muội, cho nên lúc gọi nhau, bình thường sẽ mang theo một chữ nào đó trong tên của đối phương.

“Leng keng leng keng...”

“Ta nghe nói rồi.” Lâm Báo bỗng nhiên không nhịn được nhìn có chút hả hê nói: “Liễu muội gần đây ăn phải thiệt thòi lớn ở trên tay mưu miêu!”

“Lâm Báo!”

Sắc mặt Lâm Liễu lập tức lạnh xuống, tên ngu xuẩn này vậy mà lại cười trên nỗi đau của người khác?

“Gọi Báo ca!”

Lâm Báo trừng mắt nhìn Lâm Liễu, “Mấy chuyện của người đều truyền khắp trong giới này rồi, thật sự là mặt mặt của thần thoại đời thứ ba chúng ta!”

“Ta mặt mặt sao?”

Lâm Liễu quát mắng: “Đừng tưởng rằng ta không biết trước người quý xuống xoi tái giang thành muốn bắt Kê Nữ ta là mùa thứ hai, kết quả người ta vẫn tiếp tục hợp tác với Lâm Thắng Thiên, căn bản không phản ứng với người, Hồ ca tức giận đêm hôm đó đánh người một trận!”

“Ta sớm muộn gì cũng sẽ khiến người hối hận!”

Lâm Báo nghe nói như thế, ánh mắt cũng lạnh xuống theo.

Lâm Liễu hừ hừ nói: “Cho nên ta gọi người tới, chính là muốn hỏi người một chút, người có biết tân tổng nghệ kia của người hay không...”

“Tân công văn mới?”

Ánh mắt Lâm Báo mờ mịt, “Tân nghệ mới gì? Côn Bằng lại ra tổng nghệ mới sao? Hợp tác với nhà nào?”

Lâm Liễu đỡ trán.

Không hổ là thần thoại đệ nhất ngu xuẩn đời thứ ba, ngoài miệng nói muốn làm cho Nguyễn Cung hối hận, kết quả người ta đã ra tiết mục mới cũng không biết, mình tìm loại mặt hàng như vậy thật có thể tìm được đáp án mong muốn sao?

“Mẹ kiếp, không ai nói với ta a!”

Lâm Báo hàm hừ lấy điện thoại di động ra, tìm tòi tin tức liên quan, rất nhanh liền nhìn thấy Bộ Ngạn không thành không cấm tuyên truyền liên quan đến Côn Bằng.

“A ha ha ha ha...”

Tón vài phút đồng hồ xem hết tiết mục giới thiệu cơ bản, sau đó Lâm Báo bỗng nhiên ôm bụng cười to, kích động dùng sức vỗ chân ——

“Bản lĩnh của ngươi là Giang Lương tận tâm rồi nhỉ, tại sao lại nghĩ đến chuyện lấy nhà ra làm tiết mục vậy?”

“Giang lang tài tận...”

Lâm Liễu thở dài, nhưng ngay sau đó ánh mắt liền sáng lên: “Quả nhiên, ngươi cũng cho là như vậy sao? Căn cứ vào phán đoán của ngươi nhiều năm về mắt nhìn tổng nghệ chuyên nghiệp?”

“Đó là tất yếu.”

Lâm Báo vui vẻ không chịu nổi, “Đầu tư là tiết mục tàn phá gì vậy hả, ta lấy kinh nghiệm tổng kỹ nhiều năm của ta nói với ngươi a, Nguyễn Cung tổng nghệ này nhất định phải có tiết tấu phổ xá! Tuyên truyền này khiến cho ta đều muốn xem tiết mục này, xem bọn hắn có thể tạo thành dạng gì!”

Lâm Liễu nhíu nhíu mày.

Lâm Báo là đờ dẫn thông đồng một người, hắn nói tiết mục sắt định lao đầu phổ, thật sự có thể tin tưởng sao?

A...

Hắn là có thể tin.

Lâm Báo mặc dù bộ dạng không quá thông minh, nhưng bộ phận tổng nghệ mà hắn phụ trách, quả thật từng xuất hiện vài tiết mục tổng kỹ có nhiệt độ cực cao!

Không nói chuyện khác.

Trong bộ phim tổng nghệ của thần thoại, bộ phận do Lâm Báo phụ trách, thành tích thành tích vẫn luôn xếp hàng đầu, thứ này dù sao cũng không lừa được người!

Nghĩ đến đây.

Tâm tình Lâm Liễu dễ chịu hơn rất nhiều, “Chỉ cần đầu tư vào bắt đầu đường xuống dốc...”

“Vậy ta giết chết bọn hần!” Lâm Báo kích động nói: “Trừ phi Giang Thành giao ta là Nghệ Khê thứ ba của ca sĩ!”

Lâm Liễu: “... Đến lúc đó chúng ta có thể liên thủ.”

Mặc dù không tin chỉ số thông minh của Lâm Báo, nhưng gia hỏa này cũng không đến mức giúp gì.

“Có thể, liên thủ!”

Lâm Báo lại đem tổng phẫu thuật viết văn chương này của Nguyễn Cung xem một lần, chữ S đọc sách tự tạo ảo thuật. Khảo chương hỏi lỗi thâm nghĩ thực sự là một sáng tạo buồn cười, trở về bảo mấy vị sư phụ bày kế sách trong bộ phái cũng nhìn một chút, bọn họ luôn tôn sùng “Kế hoạch sư phụ” cũng không hơn gì thế này nha!

Lâm Báo ở phương diện tổng nghệ, từ trước đến nay vẫn luôn nghe mấy tên sư phụ bày mưu kia.

Mấy người xếp đặt kế hoạch này là Hồ Tử giúp hần tìm.

Những năm này quả thực giúp Lâm Báo rất nhiều, cũng làm ra một ít thành tích tổng kỹ rất tốt.

Mà Lâm Liễu bên cạnh thấy Lâm Báo lại đem giới thiệu cơ bản của mình nhìn một lượt, mặt không khỏi khẽ gật đầu.

Lâm Báo dù sao cũng là người chuyên nghiệp.

Xem ra phán đoán của Lâm Báo, cũng là kết quả suy nghĩ cặn kẽ.

Đánh dấu chú thích, hạng tư, hạng nhất dưới Cửu Bảo.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 142: Không nên quấy nhiễu quy trình có lẽ Lâm Báo phân định Vấn Yếu không nên quấy nhiễu Thường Hội phố, khiến Lâm Liễu cũng bắt đầu trông chờ con quay này sáng tỏ. Đương nhiên nàng kỳ vọng chủ yếu ở chỗ Lâm Liễu muốn sớm ngày nhìn thấy Dận Nhai, mà đoạn triền quy này thì hoàn toàn mong chờ vào nó.

Số mười!

Số mười một!

Số mười hai!

Số mười ba!

Số 14!

Hôm nay rốt cuộc đã tới, buổi tối tám mươi hai mươi, trong nhà Lâm Tri Bạch, tỷ tỷ Lâm Hi bỗng nhiên nói: “Ta nhớ rõ tiết mục mới kia hình như là Pháp Triệt đêm nay?”

Lâm Thắng Thiên gật đầu: “Đúng vậy.”

Lâm Hi hiếu kỳ nói: “Tuyên truyền là tiết mục thông gia, người chuyên môn làm tổng kỹ, nói xem tiết mục này có thể thành công không?”

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Ta cũng không phải là thần tiên, chưa từng nhìn thấy vụ án cụ thể nào, làm sao biết được tiết mục này có thành công hay không, ta chỉ có thể nói nguyên tố xem mắt này không đại biểu nhất định sẽ tấn công phố, chủ yếu vẫn là nhìn thấy vị trí thiết kê kia muốn thể hiện nội dung tình thân thể nào, có thể bắt được tâm lý nào đó của người xem hay không, đây là mấu chốt để tiết mục thành bại.”

Lâm Tri xen vào: “Nhìn chẳng phải sẽ biết sao.”

Lâm Thắng Thiên đồng ý: “Hình như năm bộ pháp thuật của Tần Châu.”

Trong lúc nói chuyện Lâm Hi đã mở ra năm bộ Tần Châu, vừa vặn nhìn thấy đài truyền cáo năm phút đồng hồ trước đó đem tiết mục mới khiến không phải thành thật chớ nhiều đến 《.

Lúc này.

Trên mạng lưới.

Tương tự cũng có người đang thảo luận.

“Đầu tiết mục mới của Côn Bằng muốn pháp hành rồi!”

“Người quan tâm như vậy?”

“Ta chỉ là tò mò xem mắt với nhau mà thôi, làm thế nào để có thể thành mục đích.”

“Kế hoạch của Dận Đào rất lợi hại.”

“Ta muốn xem thử tên Nhai Tí này liệu có phải mỗi lần đều lợi hại như vậy hay không.”

“Oa!”

“Bắt đầu rồi!”

“Người chủ trì là Mạnh Phàm đó!”

“Ha ha ha, cái đầu trọc của lão Mạnh thật sáng!”

...

Trong lúc thảo luận,

Thanh âm âm mưu cầu.

Cùng với chủ trì của tiết mục bình thường phương thức lên đài khác nhau.

Người chủ trì của tiết mục này, thông qua thang máy, ông ta chào hỏi khán giả trước khi hội trường và TV: “Hoan nghênh mở ra Khoa Đặc Lí Lí Lí Cưu Quan tên là Tranh Tư, đầu tư vào trong năm bộ thoại đường tu sĩ truyền thụ từ bệnh tật hàng đầu của Tần Châu, chú mục dữ kiện hàng đầu liên quan tới Côn Bằng, chớ có nghiêm túc quá nhiều. Ta là chủ trì của Mạnh Phàm, sau đó chúng ta sẽ giới thiệu về quy tắc của tiết

mục, trước tiên để cho chúng ta dùng tiếng vỗ tay long trọng, mời hai mươi bốn vị nữ Gia Khách đêm nay ra tham dự...”

Động cảm nhạc ảnh vang lên.

Cửa vào hậu đài lóe ra ánh đèn, chỉ thấy hai mươi bốn vị nữ khách trẻ tuổi xinh đẹp tươi cười đi ra, cuối cùng phân biệt đứng ở trước từng cái sân ga, trên mỗi khán đài đều dùng phát biểu nói chuyện.

“Oa!”

“Mỹ nữ thật nhiều!”

“Vóc ngực mạnh mẽ quá!”

“Cho nên những nữ Gia khách này đều là đến thăm hỏi nha, mỗi người lớn lên xinh đẹp như vậy, còn cần tiết mục tiếp xúc sao?”

“Lời cũng không phải nói như vậy.”

“Đầu tiên là thể nghiệm một chút cảm giác mới lạ của tiết mục, thứ hai vòng giao thiệp của rất nhiều người liền lớn như vậy, không phải nói cô gái xinh đẹp dễ dàng thoát khỏi đơn lẻ.”

“Có chút thú vị.”

“Thú vị hơn ta tưởng tượng.”

Vô luận thừa nhận hay không, hai mươi bốn vị nữ cao dung Gia Khách đối với người xem nam giới mà nói vẫn rất có sức hấp dẫn, nhất là phong cách của những nữ khách quý này khác nhau, khả ái có gợi cảm, có ôn nhu, có nhiệt tình, có dài có...

“Hoan nghênh hai mươi bốn cô gái xinh đẹp của chúng tôi, kính thấp đèn!”

Sru sru sru.

Trước mặt hai mươi bốn vị nữ Gia khách, ánh đèn phát sáng lên.

Người chủ trì Mạnh Phạm bắt đầu giới thiệu quy tắc: “Chúng ta chia thành mấy khâu, mỗi một khâu đều sẽ để cho nam Gia Tân biểu diễn chính mình, nữ Gia Tân trong quá trình nam Gia Khách biểu diễn, nếu như không hài lòng có thể tắt đèn...”

Trong nhà.

Nghe quy tắc.

Lâm Thắng Thiên hai mắt tỏa sáng: “Thiết kế này rất lợi hại!”

Lâm Hi đồng ý, “Cảm giác rất thú vị, khó trách mỗi người trên bàn đều có một cái nút.”

Lâm Tri Bạch không nói gì.

Những quy tắc này hẳn đã phi thường quen thuộc.

Sau khi giới thiệu quy tắc kết thúc, nam Gia Tân lựa chọn nữ sinh động lòng trước, sau đó bắt đầu lên sân khấu.

“Canyoufeelit...”

Nam Gia Khách ra sân vô cùng sáng khoái, là một đoạn Anh Lôi Văn, Lam Tinh chia làm tám lục địa, có nơi Phương Ngôn là Anh Anh, cho nên người xem Tần Châu cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng mọi người nghe không hiểu Anh Lôi là thật.

“Nói khoác trâu bò?”

“Ha ha ha ha ha nghe rất giống a.”

“Hình như là phương ngôn bên Ngụy Châu.”

“Còn rất êm tai.”

“Nam nhân số một Gia Tân ra rồi!”

“Trông rất bình thường.”

“Phốc!”

“Có nữ nhân Gia Khách Diệt Đãng rồi!”

“Mẹ kiếp!”

” hiệp hội ngoại mạo đây!”

“Nhân gia nam Gia Tân còn chưa tự giới thiệu!”

Nam Gia Khách vừa mới lộ ra khuôn mặt sau khi mở ra, thế mà đã có nữ khách quý trực tiếp tắt đèn.

Người chủ trì sững sốt, “Nữ tử số 11 Gia Tân Mã Trư, lý do diệt đãng của ngươi là?”

Mã Dục cười nói: “Thật xin lỗi, bởi vì nam Gia Tân lớn lên quá giống một đồng nghiệp trước kia của ta, ta liền cảm thấy là lạ...”

Mọi người bật cười.

Lý do này không sai.

Tiếp theo chính là khâu thông thường.

Thông qua tiết mục nam Gia Khách giới thiệu thân phận của mình trước thời hạn của mình.

“Ta là một gã đệ tử trình tự, năm ngoái cảm thấy công việc quá buồn tẻ liền ra ngoài sáng tạo nghiệp, nhưng năm nay tạo nghiệp thất bại... Hiện tại ta tìm một phần công việc nhẹ nhàng, cảm giác mỗi ngày đều thật vui vẻ, không có áp lực lớn như vậy...”

Ứng ực.

Ứng ực.

Ứng ực.

Lại có rất nhiều nữ nhân Gia Khách Diệt Đãng.

Lý do tắt đèn tự nhiên có liên quan đến thất bại trong nghiệp nghiệp của nam nhân Gia Tân.

Số ba: “Ta thấy hai người tụ tập với nhau vẫn nên có một ít nền tảng kinh tế.”

Số tám: “Bây giờ tiền lương mỗi tháng của ta ước chừng lên tới một vạn, ta không trông cậy vào chòi nam mạnh hơn ta, nhưng ít ra không thể còn kém hơn ta.”

Số mười: “...”

Mỗi người đều có lý do của riêng mình, có người rất đơn giản nói là nguyên nhân vật chất, cũng có người cảm thấy nam Gia Tân thiếu sự bền lòng phần đầu.

Trên lưới.

Người xem vừa nhìn vừa thảo luận.

“Có một nữ Gia Khách khác có phải quá vật chất hay không?”

“Ta cảm thấy không có vấn đề gì a, nữ nhân Gia Tân chính mình mỗi tháng đều gặp hơn vạn, sao? Chăm chỉ là ếch ngồi đáy sương? Ngàn đồng tiền, hai người kia thật sự khó chịu đến mức cùng đi.”

“Đồng ý.”

“Ta đại khái đã nhìn rõ, có vài vị khách quý có chút là muốn tìm người có tiền, có vài khách quý là muốn tìm người ở đẳng cấp không khác biệt lắm, có một số cô gái khách quý thì thuần túy là hiệp hội bề ngoài.”

“Ngọa tào!”

“Mau xem đoạn giới thiệu thứ hai!”

Ngay khi mọi người đang thảo luận nhiệt liệt, đoạn Lv thứ hai đã đi ra.

Nam Gia Khách ở video nở nụ cười: “Vận khí nhà chúng ta tương đối tốt, năm nay có năm phòng ốc dời đi...”

“Phốc!”

“Còn đùa như vậy sao?”

“Ký chủ có thể dời năm căn nhà khác không?”

“Chúng ta thâm tàng bất lộ a!”

“Ta lại nhìn khuôn mặt của nam nhân ngợi khách, cảm giác vẫn rất đẹp trai.”

Sóng này rất phản chuyên.

Mọi người đều cho rằng điều kiện kinh tế nam Gia Khách không được, kết quả người này tuy rằng không có sự nghiệp tâm, nhưng mạng sống vẫn là rất tốt, dáng vẻ tươi cười hàm hậu tùy thích mà an.

Vẻ mặt của nữ Gia Khách cũng rất đặc sắc.

Bất quá đây chính là tương thân, mọi người cũng không cảm thấy có cái gì không ổn, vật chất không đồng nghĩa với bái kim, vậy tương thân không phải là nhìn điều kiện của nhau sao, người ở chọn người khác, người khác cũng đang lựa chọn người.

Trong nhà.

Lâm Hi cũng đang cười.

Lâm Thắng Thiên lại không cười, hấn tán thưởng: “Đầu mục này có bạo một chút so với tưởng tượng của ta còn nhiều hơn đây, các đề tài xã hội bị dòi đi vậy mà cũng dính dáng đến nó, chỉ cần các tiết mục tìm được một nam Gia Tân phong cách khác nhau là có thể biết được đặc điểm của những người xem khác nhau...”

Cứ như vậy.

Sau mấy vòng lôi kéo.

Nam Gia Tân dặt tay thành công.

Âm nhạc vang lên, đối phương cư nhiên là tâm động nữ giới, thời điểm khi hai người nắm tay, âm nhạc vang lên: “Coi như mưa to khiến cho tòa thành này đảo ngược ta sẽ cho người ôm ấp...”

“Là Tiểu Tình ca!”

“Sở Từ xướng!”

“Bài hát này rất ngọt nha!”

” tiết mục này so với tưởng tượng của ta còn thú vị hơn nhiều!”

“Vốn cảm thấy tương thân rất nhàm chán, nhưng một nam nhân Gia tân đồng thời thân mật với nhiều nữ nhân như vậy, trong nháy mắt trở nên thú vị rồi.”

“Hơi giống đánh quái xông cửa ả vậy?”

“Nhìn thấy nam gia khách cuối cùng còn có ba ngọn đèn, con mẹ nó ta vẫn rất có cảm giác thành tựu, cẩn thận ngẫm lại có quan hệ gì với ta nha.”

“Tranh Sư có chút tài năng!”

“Tên chuyên gia tình cảm đầu trọc kia nói chuyện cũng rất thú vị, một người rất có trí tuệ, còn học qua tâm lý học.”

Bên trong tiết mục có một chuyên gia tình cảm.

Người chủ trì sẽ căn cứ vào tình huống cả nam lẫn nữ Gia tân tròng trao đổi, hỏi thăm vị chuyên gia tình cảm kia, đối phương luôn có thể đưa ra một ít giải thích.

...

Trong nghề.

Lúc này cũng có rất nhiều người đang xem tiết mục.

“Ta đi!”

“Thì ra hình thức tương thân như vậy, hình thức này thiết kế rất lợi hại a, để người chủ trì dẫn theo nam Gia Tân, lần lượt dùng vài đoạn video để tự giới thiệu, kể cả tính cách a nghề nghiệp a còn có tình huống đại khái như kinh tế các loại, trong quá trình này nữ Gia Tân có thể càng thêm lý giải nam Gia Khách, ở giữa gặp được chút cảm giác không hài lòng liền trực tiếp tiêu diệt đèn.”

“Cô Lân thiết kế rất giỏi nắm bắt tâm lý người xem!”

“Trong quá trình tương thân, nữ phương thường chú trọng nhất mấy điểm nam giới này: bề ngoài, thực lực kinh tế, nói chuyện tào lao, nhưng không phải thật không quấy nhiễu “Nữ Gia Khách” càng thêm quyết đoán trực tiếp, bề ngoài của nam Gia Khách chính là phán xét cửa ải đầu tiên, vô cùng chân thật, chân thực liền có nghĩa là tiếp địa khí.”

“Nói không chừng tiết mục này có thể cháy?”

“Bây giờ còn nói không tốt, nhưng cảm giác nhìn qua dường như cũng không tệ lắm.”

“Đây là tiết mục ta sẽ không cố ý đuổi theo, nhưng thỉnh thoảng có thể nhìn thấy.”

“Chẳng phải là không chênh lệch với 《Ca》 mà Liễn Ngã ái mộ à?”

“Có chút ý tứ.”

“Ta cảm thấy không bằng Côn Bằng ta thích ghi lại lời ca đầy náo nhiệt, chắc độ nóng sẽ không cao bằng lời giải thích.”

“Quan sát thêm một thời gian đi.”

Vị khách quý đầu tiên đã nắm tay thành công.

Vị nam nhân thứ hai mời khách bước lên.

Vị nam nhân khách khứa thứ hai vừa bước lên hiện trường liền phát ra tiếng thét kinh hãi.

Bởi vì nam Gia Tân rất tuấn tú!

Nó rất giống với loại cường giả của mình tinh tươi thịt tươi!

Phong cách nữ Gia Tân đều như vậy?

Nam Gia Khách dường như cũng như thế!

Về phần nói nam Gia Khách soái như vậy, còn cần phải xem mắt sao?

Xem ra Dận Phi không phải là người thành thật, đừng quấy rầy Tiêu Tiêu, người đọc sách tí ti. Khảo sát quá nửa sẽ không cần nhắc vấn đề này, so với suy nghĩ về phản ứng của các cô nương Gia Quý...

Sau đó.

Ầm một tiếng.

Có hai nữ khách quý tắt đèn.

Tất cả người xem lập tức đầy đầu dấu chấm hỏi.

Hôm qua không tăng canh, đây là canh thứ hai bảo đảm an toàn.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 143: Sau khi thu nhận “Tướng mạo đại bạo” này còn không hài lòng!?”

Người chủ trì ngạc nhiên nhìn hai nữ Gia Tân đang diệt dăng.

Một người cười xấu hổ nói: “Bởi vì ta cảm giác nam khách quý lớn lên quá đẹp trai, không có cảm giác an toàn...”

Một người khác thì giải thích: “Hắn nhìn so với ta nhỏ hơn rất nhiều, ta không thích tỷ lệ luyện...”

Rất ngoài ý muốn!

Lại rất hợp lý!

Thậm chí có rất nhiều người xem tỏ vẻ tán đồng.

Còn có người bị gọi lên quá khứ.

“Nam trai trước kia của ta chính là lớn lên quá đẹp trai, vây quanh con gái của hắn đặc biệt nhiều, cho nên làm cho ta rất không có tự tin.”

“Môi tình tỷ lệ quả thật không tốt, tự mình trải nghiệm.”

“Ta và đối tượng chính là tình yêu tỷ lệ, tỷ ấy lớn hơn ta hai tuổi, quan hệ của chúng ta rất tốt.”

“Đầu tiết mục này đúng là ngoài ý muốn!”

“Đẹp trai quá, cũng không có cách nào khiến tất cả mọi người hài lòng!”

“Hiện tại ta chỉ muốn biết có vị khách quý nào có thể nhận được yêu thích của toàn bộ nữ khách quý.”

“Ha ha ha, trên lầu thêm một!”

Mục đích này khiến người xem không khỏi chờ mong, chờ mong trên sân khấu xuất hiện một nam khách quý nào đó, có thể hấp dẫn toàn bộ nữ gia khách!

Tiếp theo.

Chính là nam Gia Tân biểu diễn đúng giai đoạn.

Cơ bụng thanh tú!

Tú tài nghệ!

Sự nghiệp vĩ đại!

Nam Gia Khách này khác với vị phía trước, cho dù là sở thích hay là phương thức sinh hoạt, ví dụ như hẳn có thói quen thể hình, hết sức tự luật.

Theo giới thiệu.

Đại đa số nữ Gia Khách đều hài lòng không được.

Có một số nữ khách quý thậm chí đã hai mắt sáng lên, lớn mật nhắc tay chủ động thổ lộ: “Nam Gia Tân nói thích nữ sinh hài hước, ta cảm thấy người ta sẽ rất hài hước...”

Thật sự rất chân thực.

Một vị nam khách quý trước cũng không có để cho nữ khách quý chủ động như thế.

Người xem say sưa ngon lành.

Mà khi nam Gia Tân giới thiệu đến tình yêu lúc trước của mình, có một câu lại đụng tới rất nhiều nữ Gia Tân miễn cảm: “Ta cùng một vị trước nói chuyện yêu đương xong, tón ba năm mới đi ra được...”

Ừng ục ừng ục.

Liên tiếp tắt đèn.

Kết quả cuối cùng tràn ngập tính hí kịch, vị nam Gia Tân vô cùng xuất sắc ở phương diện nào cũng nhìn xem, cuối cùng lại tao ngộ tắt cả đèn tắt!

“Thật đáng tiếc.”

Người chủ trì mở miệng nói, nam Gia Tân phát tay cáo biệt, tại hiện trường vang lên âm nhạc nền nền móng:

“Đáng tiếc không phải người...”

“Theo ta đến cuối cùng!”

Tặng cùng nhau mất đi đường kia.

Cảm tạ đó là người...

dắt tay của ta qua...

Còn có thể cảm nhận sự dịu dàng kia... “

Trên mạng, người xem thảo luận tình huống của vị nam Gia Tân này, cũng chú ý tới thủ lĩnh phối nhạc này.

“Đây là bài gì?”

“Hơi quen tai.”

“Hào hào nghe a.”

“Đáng tiếc không phải người, có một loại cảm giác rất phù hợp.”

“Bài hát này gọi cho Nguyễn Cung đáng tiếc không phải sao? Nguyễn Cung? Ca khúc là do Sở Từ sáng tác, người biểu diễn là Kỳ Uyển Diễm, đề cử mọi người nghe một chút!”

“VẬY ĐI DOWNLOAD.”

“Bài này là bài thứ ba trong tháng này, lúc trước ta nghe qua cảm giác giống nhau, nhưng lúc này giống như có thể lý giải bài hát này.”

“Chương trình phối hợp này cũng dễ nghe đấy.”

“Ta cảm thấy người hăng hái nhất vẫn là nam Gia Tân ra sân câu kia.”

“Nói khoác trâu bò!”

“Không tìm được trên mạng bài hát, thì một đoạn ngắn.”

“Đừng trò chuyện nữa, vị thứ ba ra sân.”

“Ồ, đánh rắm?”

“Vị này nhìn rất thành thực a, người cũng rất đẹp trai, có chút cảm giác thành công nhân sĩ.”

Cứ như vậy.

Người thứ ba rất vừa ý.

Vị nam nhân thứ tư Gia Tân.

Vị thứ năm kia là một nam nhân khách quý.

Mục tiết mục này nhất thời chỉ có năm nam Gia Tân, một đường gặp nhau, chỉ có số một và số ba Gia Tân thành công, ba vị khác đều thất bại.

Mỗi lần thất bại.

Âm nhạc trong bối cảnh sẽ xuất hiện, “Đáng tiếc không phải người, bồi người đến cuối cùng...”

Sau ba lần.

Tiết mục cũng kết thúc rồi.

...

Trong nhà.

Lâm Thắng Thiên xem hết tiết mục, thở ra một hơi thật sâu nói: “Chương kiện này có chút ý tứ triển khai ở các vấn đề xã hội xung quanh, mặt ngoài là nam Gia Tân và nữ Gia Tân tương thân, trên thực tế lại là cung cấp cho khán giả con đường phát tiết.”

Lâm Hi ngẩn người, “Phát tiết?”

Lâm Thắng Thiên gật đầu nói: “Bởi vì mọi người bây giờ đều đang phàn nàn, tìm không thấy đối tượng gì, đàn ông thừa nữ lại càng ngày càng nhiều, vậy tại sao nhiều nam nam nữ cũng không dễ dàng tìm được đối tượng, trong tiết mục này kỳ thật là có đáp án, mặt khác xem tiết mục này, giống như cho người ta một loại cảm giác mình đang truy xem kịch, sẽ sinh ra rất nhiều điểm sáng khoái thần kỳ, ví dụ đơn giản như ta nhìn thấy một nam Gia Tân soái khí, làm cho thời điểm cả sân nữ Gia Khách đều tập trung tâm động, có phải cảm giác rất có sức lực hay không, giống như nhân vật chính trong truyện nam chính vậy, lại ví dụ như...”

“Đừng nói nữa.”

Lâm Hi nói: “Ta không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là cảm thấy tiết mục này còn rất thú vị, năm ngón tay Hề Thanh Địch sao, đó chính là nói ngày mai còn có một kỳ pháp tri? Đến lúc đó nhìn lại một chút.”

“Quả thật không tệ.”

Lâm Tri Bạch cũng không tiếp tục trầm mặc.

Tính toán của hắn, sau khi giao án ra thì không có ghi chép cụ thể, nhưng kết quả ghi lại thì có vẻ đáng tin cậy. Toàn bộ phong cách và đặc điểm của tiết mục đều hoàn toàn trở lại bản

cũ của kiếp trước, dựa theo trình độ ly kỳ không được quấy rầy của Diêm Phi Hoàn tại kiếp trước cộng thêm nhiệt độ hai năm qua, thì tiết mục này ở Tần Châu hẳn là không kém, còn về phần có thể đạt tới kiếp trước hay không thì hẳn cũng chưa biết được.

Có lẽ trên mạng sẽ có đáp án chăng?

Lâm Tri Bạch trở lại phòng nhìn bạn trên mạng đánh giá.

” tiết mục này so với trong tưởng tượng của ta còn thú vị hơn, thông qua nam Gia Tân giới thiệu biết thêm rất nhiều thứ.”

“Chủ trì Mạnh Phàm rất mạnh.”

“Khi nữ Gia Khách không có nhiều quan niệm cho lắm, chủ trì có thể chỉ ra chính xác, điểm ấy thực thoải mái. Sự tồn tại của một đạo sư tình cảm khác cũng rất tươi mới, nói chuyện thật sự là một môn nghệ thuật a.”

“Thích +1!”

“Ta thích nhất chính là xem video thứ nhất mà nam Gia Khách tự giới thiệu, thật ra không phải rất thuận tiện sao, không cần ra cửa có thể hiểu một người xa lạ.”

“Thật sợ lão ca của ta đi lên hỏi một câu: “Nếu là một nhóm khác.”

“Ta có chút muốn báo danh, đối với nữ Gia Tân bên trong đặc biệt có hứng thú.”

“Giấy danh đi!”

“Côn Bằng tiết mục mới này, ta cảm giác không có ý nghĩa gì, xem xong người đầu tiên Gia Tân liền muốn thay phiên rồi, kết quả ba mẹ ta không cho đổi, hai người bọn họ xem phi thường hăng hái!”

“Lâu trên thêm một!”

“Ta cảm thấy tiết mục này chỉ là bình thường, nhưng bà nội ta đặc biệt thích, ta đã cùng lão nhân gia xem xong rồi, bất kể thế nào muốn cảm tạ tiết mục này, về sau hẳn là có thể phong phú cuộc sống giải trí cho lão nhân gia.”

“Lớn tuổi một chút hẳn là ưa thích a.”

“Cha mẹ ta thích, còn đánh giá như vậy: Đây là lần đầu tiên Tổng Nghệ cà sa lon này đem hai bên cùng với khuôn mặt xấu xí và ghê tởm ra.”

Bên trên mạng đánh giá chê cười.

Có một số người rất đúng, nhưng cũng có người không thích tiết mục này trực tiếp phơi bày bộ mặt hiện thực nhất của mình.

Đây là tiết mục xem mắt.

Khó tránh khỏi sẽ có người dùng cách nhìn này.

Nhưng mà có rất nhiều người nhắc tới chuyện trường bồi trong nhà thích xem, điều này khiến Lâm Tri có chút chờ mong đối với mục tiết mục.

...

Ngày thứ hai.

Buổi sáng.

Ở phía sau âm nhạc nào đó, Kỷ Uyển Diễm vừa mới biểu diễn xong, đang tháo trang, vừa dặn trợ lý nhỏ bên cạnh nàng:

“Kết cục thông cáo được mấy điểm?”

“Hai giờ sau.”

“Vậy chúng ta không kịp tới bữa trưa, lát nữa sẽ chọn bán bên ngoài, vào xe bảo mẫu ăn đi.” Kỷ Uyển Diễm mở miệng nói.

“Tâm tỳ...”

Trợ lý có chút đau lòng nhìn Kỷ Uyển Diễm, “Ngài không cần phải liều mạng như vậy chứ, vị trí thứ ba của Quý bảng chúng ta rất ổn, tứ nhân khẳng định là không thể đuổi kịp, nhưng bài hát thứ hai thì chúng ta cũng không đuổi kịp, tài nguyên truyền thừa thần thoại thật tốt quá.”

“Đuổi không kịp cũng phải đuổi theo!”

Ánh mắt Kỷ Uyển Diễm lóe lên một tia quật cường.

Ngày đầu tháng, Lâm Liễu ở bộ lạc âm nhạc thần thoại đột nhiên ra tay, gần như khiến cho Kỷ Uyển Diễm vạn kiếp bất phục, nàng nổi lên chìm nổi ở giới giải trí cũng đã nhiều năm,

đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được sự tàn khốc và tối tăm của ngành nghề này.

Nếu bàn xong xuôi, chỉ còn thiếu việc ký tên nói cho hẳn biết trực tiếp thất bại!

Một ít thương hiệu đã được an bài cũng bị hủy bỏ ngay!

Muốn mời người trong vòng hỗ trợ, kết quả tất cả mọi người đều tránh mình như rắn rết!

Nếu như không phải Oánh Oánh đang tạo áp lực lên thần thoại khiến cho tên Lâm Liễu kia buông tròng trĩ xuống, Kỷ Uyển Diễm cảm thấy sự nghiệp của mình gần như xong đời.

Kỷ Uyển Diễm tốt xấu gì cũng là một minh tinh, một tỷ của Tật Phong truyền thụ âm nhạc, chưa từng chịu khuất nhục như vậy?

Bây giờ sự việc trong mắt rất nhiều người xem như đã qua, nhưng Kỷ Uyển Diễm lại không muốn cứ như vậy mà xoay chuyển.

Tất cả những việc mà Lâm Liễu thần thoại kia làm, không phải là vì trải đường cho Trần Tâm sao?

Kết quả Trần Tâm căn bản không thể giành được quán quân trong bảng thi đấu Quý bảng.

Mà điều Kỷ Uyển Diễm muốn làm bây giờ chính là kéo Trần Tâm từ hạng hai xuống!

Như thế sẽ chọc giận Lâm Liễu sao?

Kỷ Uyển Diễm đã không thèm để ý, cho dù liều mạng triệt để đắc tội với Lâm Liễu, nàng cũng muốn kéo Trần Tâm xuống ngựa, làm người không kịp chung màn thầu cũng phải tranh khẩu khí!

Huống hồ...

Sau khi Lâm Liễu bị Côn Bằng đè xuống, cũng chưa chắc sẽ thật sự làm gì mình.

Chỉ là không thể không thừa nhận thần thoại tuyên truyền thật sự lợi hại, thông cáo ngày mai Kỷ Uyển Diễm chạy suốt nửa tháng nay, trạng thái liều mạng gần như là không ngủ không

ngủ, đáng tiếc không phải Dận Hựu con bài này vẫn xếp hạng thứ ba như cũ.

Chênh lệch giữa hai người vẫn không tăng không giảm.

Người quản lý và trợ lý đều đang khuyên Kỷ Uyển Diễm từ bỏ, sợ thân thể của nàng không chịu được.

Kỷ Uyển Diễm lại không nghe được những lời này, nếu như không có biện pháp kéo Trần Tâm xuống ngựa, vậy thì ủy khuất và phần nô của mình như thế nào để phát tiết?

Kỷ Uyển Diễm biết mình có chút điên khùng.

Nàng ở trong lòng thề: “Chỉ cần tháng này có thể thắng Trần Tâm, để ta làm gì ta cũng nguyện ý!”

“Tâm tử!”

Trợ lý nước mắt đều tại trong hốc mắt đảo quanh, “Người không ăn cơm thật ngon, mỗi ngày thời gian nghỉ ngơi còn ít như vậy, tiếp tục như vậy...”

Bỗng nhiên.

Điện thoại của trợ lý điện thoại vang lên.

Không biết đối diện nói cái gì, sắc mặt tiểu trợ lý đột nhiên mừng rỡ như điên, vội vàng cúp điện thoại, kiểm tra thi đấu.

“A!”

Nàng kinh hãi kêu lên, nước mắt lưng tròng rơi xuống, “Tâm tử! Đứng thứ hai trong bảng thi đấu Quý bảng! Chúng ta thắng! Chúng ta đã vượt qua rồi! Tỷ có thể nghỉ ngơi, đừng liều mạng như vậy nữa!”

“Cái gì?”

Kỷ Uyển Diễm sửng sốt một chút, vội vàng cầm điện thoại di động lên nhìn một chút, sau đó cả người đều ngây dại!

Trên bảng thi đấu.

Thứ nhất: Tiểu Tình ca

Thứ hai: Đáng tiếc không phải là ngươi!

Thứ ba: Trò chơi tình cảm

Kỷ Uyển Diễm không biết đã xảy ra chuyện gì, Đồng Lư đáng tiếc không phải dựa vào phần số liệu download của người vậy mà tặng vọt, giờ phút này nàng đã vượt qua Trần Tâm bước lên bảng thứ hai trong bảng thi đấu!

“Sao có thể...”

“Là tổng hợp! Phi thật đừng quấy rầy tập hợp của Tổng Nghệ tối qua nổ tung! Ngay cả bài tập này của chúng ta cũng cháy rồi!”

“Tra suất thu nhận? Côn Bằng không thành không quấy rầy Côn Bằng?”

Kỷ Uyển Diễm bỗng nhiên nhớ tới, chữ S đọc sách hể hể là tí ti Kỹ Linh. Sắp sách này là bài mới của Chữ Bằng và công ty hợp tác, Chữ Bằng không nên quấy rầy Chữ Bằng.

Mà đêm qua chính là Dận Chân thành, đừng quấy rầy Dận Hựu đang đứng đầu.

Chỉ là dạo này Kỷ Uyển Diễm quá bận rộn, căn bản không có thời gian chú ý tổng nghệ gì đó...

“Thu xem tỉ lệ phá tam!”

Trợ lý lau lệ nói: “Thuận chừng tiết mục này có ba điểm, bài hát này của chúng ta cũng được thơm lây rồi!”

Kỷ Uyển Diễm cảm thấy toàn thân buông lỏng, hốc mắt cũng đỏ lên.

“Leng keng leng keng...”

Lại là Bộ Ngạn cứu mình!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 144: “Côn Bằng vô thân như vậy, nếu không phải là Côn Bằng, chớ quấy rầy tỷ lệ thu nhận ngày hôm qua!”

Phá Tam!

Cũng bởi vì tiết mục này mấy lần phát ra, đáng tiếc không phải Phượng Hoàng người có bản lĩnh đứng đầu này, cho nên ngay cả bài tập này cũng bỗng nhiên tăng vọt lên hạng hai trên bảng thi đấu!

Đương nhiên.

Cũng là xem tiết mục, [Tiểu Tình ca], con số cũng được trải trên mạng một đợt.

Cứ như vậy, hai người đứng đầu thi đấu tháng này đều biến thành tác phẩm của Sở Từ, bài hát của Trần Tâm rơi xuống hạng ba trong bảng thi đấu mùa.

...

Tin tức truyền thông.

Thông tin đã bay đầy trời!

《 Tổng Nghệ mới sáng tạo huy hoàng! 》

Bộ Ngạn bày mưu kế sư, thiên tài tổng nghệ!

Nguyễn Cung Phi Thành chớ quấy nhiễu Phá Tam, Thành năm bộ Tần Châu gần mười năm nay đã thu dọn được tổng kỹ cao nhất!

Năm bộ Tử Tần châu dựa vào tổng nghệ mới, tỷ lệ so vai với ba đại đài truyền hình!

Trong lịch sử lần đầu tiên có tiết mục xem phim truyền hình tương thân tới! Bộ Ngạn!

Xem TV giao nhau, một mảnh biển màu lam đầy tổng nghệ, rất có triển vọng!

Ô Trụ có đài truyền hình muốn cùng Phong Phi không thành không được quấy nhiễu, chế tác các loại tổng kỹ tương thân!

...

Trên mạng lưới.

Bạn trên mạng sợ đến ngây người!

“Đầu tiết mực này hot như vậy sao?”

“Thời điểm ta nhìn cũng cảm giác rất thú vị, vừa vận rãnh rồi nhàm chán liền trực tiếp xem hết một hơi, nhưng thật không nghĩ tới tiết mực này lại có thể cháy thành như vậy a!”

“Thật là kỳ quái a.”

“Ta xem một nửa cũng không có xem kỹ, sao lại hot như vậy, thu thập được ba là thành tích tổng kỹ đứng đầu nha, tiết mực này cũng coi như tổng nghệ đứng đầu sao?”

“Hình như ta hiểu rồi.”

“Người xem trẻ tuổi xem tiết mực này, chỉ đơn thuần cảm thấy cũng không tệ lắm, nhưng chưa đến mức đặc biệt bị hấp dẫn, nhưng đối với người xem số tuổi tác tương đối lớn mà nói, tiết mực này đối với khẩu vị của bọn họ cực kỳ rõ ràng.”

“Hình như là thật!”

“Ta tối hôm qua đã xem tiết mực này hai mắt liền không tiếp tục xem nữa, nhưng trong nhà ta mỗi người đều tương đối nhiều, sau đó ta, cha mẹ, bà cô cùng tiểu di, bọn họ tối hôm qua đều ngồi ở trên ghế sa lon xem xong tiết mực, đây là lần đầu tiên có tiết mực có thể để cho tất cả mọi người bọn họ đều được xem nhiệt tình như vậy, trước kia đều là dân chúng khó điều động, muốn xem cái này điện Lao Đức Ca Ni Tư này, cái kia phải xem truyền hình truyền hình, còn có người muốn xem Thiên Quang Mâu Lạp Tư và vân vân gì đó.”

“Phốc.”

” tiết mực này là thống nhất tất cả khẩu vị trưởng bối trong nhà đúng không? Hóa ra chúng ta đều không phải tiết mực mực, mực tiêu chắc chắn phải có nhiều người nha!”

“Ta mười tám tuổi, xem say sưa ngon lành.”

“Ta hơn hai mươi tuổi, cũng đứng nhìn cho hăng say, nhưng sự thu hút của tiết mực này lại tập thể, đúng là tuổi tác hơi lớn, cảm giác Côn Bằng hơi đánh một cái không ai ngờ tới, bởi vì

Tổng Nghệ của Lam Tinh, phần lớn đều là để cho người trẻ tuổi xem, thật đúng là rất ít có tiết mục chế tác những người xem này.”

...

Còn trong nghề.

Rất nhiều người đều ngây dại!

Mọi người cũng không kịp phản ứng lại!

“Ta cũng đã xem qua tiết mục này nha, tối hôm qua bên cạnh chúng ta còn thảo luận qua, người không phải thật lòng chớ quấy rầy Đồng Lư đại khái thuộc về loại cảm giác này cũng không tệ lắm nhưng trình độ không hơn chút nào, tỉ lệ thu như thế nào lại cao như vậy a!”

“Phá tam? Làm sao có thể!”

“Ta nhớ rằng ‘Ta thích viết ca từ’ tại thượng đài Duy Á theo dõi tỷ lệ của Cách Nhĩ Đức đài, đại khái là 2. 8?”

“Chương trình này còn có thể ghi lại ca khúc “Tranh Hạnh” hay không?”

“Đừng quên tiết mục này là năm bộ pháp hành của Tần Châu, tuy rằng năm bộ Tần Châu cơ sở thu thập cũng không tệ lắm, nhưng so với đài mẫu côn nhái nhái vẫn kém một đoạn, cho nên tiết mục này hôm qua nếu là một trong ba đại đài truyền tổng đuôi theo, khả năng thu xem còn có thể càng thêm khoa trương!”

“Cái này không khoa học!”

“Chẳng qua chỉ là tiết mục xem mắt...”

“Không có bất kỳ ngôi sao nào, nam nữ Gia Khách tất cả đều là người mộc nhân, nhiều nhất chính là nhan giá mạnh hơn một ít so với người bình thường, cũng chỉ có người chủ trì Mạnh Phạm quả thật trình độ rất cao, nhưng cũng không nên khoa trương như vậy chứ?”

Không hiểu!

Trong nghề rất nhiều người không thể hiểu được!

Mãi đến khi có người xem trên mạng phân tích, nói là trưởng bối trong nhà đặc biệt thích tiết mục này, rất nhiều người mới hoàn hồn:

“Ngọa tào!”

“Hóa ra là như vậy!”

“Tranh sự lập kế hoạch lần này là trực tiếp thu dọn quần thể mục tiêu, định vị những gia đình chủ phụ và trưởng bối trong nhà các loại, những người này thế nhưng có quyền điều khiển điều khiển điều khiển từ xa, cái đó bình thường ai đoạt được a.”

“Điều này ai có thể nghĩ tới chứ!”

“Mọi người đều đang suy nghĩ làm thế nào để lấy lòng người xem trẻ tuổi, dù sao người xem trẻ tuổi mới là người đứng đầu thị trường, kết quả mở rộng con đường tắt khác, mở rộng thị trường, cũng có thể thành công như thế, thật đúng là có chút bố cục bị mở ra ý tứ, ta bắt đầu bội phục trừ sư này.”

“Ta cũng phục!”

“Những người quan tâm này đều là những người lớn tuổi, có thể nói là một vùng biển xanh, trước kia còn có rất nhiều loại phim truyền hình như cầu huyết bà tức tử, chuyên môn cho những người xem xem, kết quả xác suất thu hút là cao hơn người khác a, không nghĩ tới tổng nghệ cũng có thể chơi như vậy!”

...

Trên thực tế đừng nói trong ngành, ngay cả Lâm Tri Bạch lúc đầu cũng bị tỷ lệ thu nhận này làm cho giật nảy mình, tỷ lệ thu nhận tổng nghệ cũng cao như vậy sao?

Bất quá cẩn thận nghĩ lại tựa hồ có thể hiểu được.

Dù sao Côn Bằng cũng không phải là chân thành chó quấy rầy Côn Bằng, đây chính là tiết mục chiếu thân trên truyền hình, cũng là một trong những tiết mục loại này, trần nhà cũng không nằm trong số đó!

Ở địa cầu.

Theo sự bùng nổ của ‘Phi Thành’ không nên quấy rầy ‘Chí’, hầu như toàn bộ đài truyền hình trên toàn quốc đều tranh nhau bắt chước theo, vô số tiết mục cùng loại, loại chỉ đi theo uống canh cũng có thể uống no.

Mà trong cuộc cạnh tranh đồng loại.

Kẻ bắt chước không có bất kỳ tiết mục nào có thể đạt tới trình độ cao hơn một chút, cho dù là mười mấy năm sau, tiết mục tương thân này, trần nhà vẫn có một bộ phận tử trung khán giả đang truy đuổi, trình độ trường thọ quả thực dọa người, đôi tiết mục khác là tám năm sớm liền chém!

Hết lần này tới lần khác, hẳn lại có một hiện tượng phổ biến ở Lam Tinh.

Đó chính là tất cả tiết mục tổng nghệ đều đang lấy lòng người xem trẻ tuổi, những chủ nhân gia đình đó à, các loại gia gia nãi nãi bình thường chỉ có thể xem vở kịch xà phòng.

Rất ít tổng nghệ có thể cho bọn họ nhìn vào.

Lúc trước người ta làm tổng kỹ cũng không có quan tâm đến sở thích của loại người này, cho nên Nguyễn Cung không phải là người bình thường chớ quấy rầy đến tiết mục thị trường của Lam Tinh.

Nghĩ thông suốt điểm này, tối hôm qua tỷ lệ thu nhận đầu bảng cao như vậy cũng không có gì lạ.

Đừng nói là tiết mục này đối với người trẻ tuổi mà nói, hấp dẫn tuy rằng không mạnh như người xem ở tuổi lớn, nhưng cũng là dư vị rất thú vị phải không?

...

Bạn trên mạng đang khiếp sợ.

Trong nghề đang khiếp sợ.

Mà trong thân thoại bên này, Lâm Liễu lại đang tức giận, nàng không ngờ tên Giao Bằng nhìn qua quả thực là tân tổng kỹ mới mẻ, thế mà phát nổ!

Lâm Báo...

Tên ngu xuẩn kia không phải nói tiết mục sắt này nhộn nhịp phớ?

Mà so với tiết mục bạo hồng này, càng làm cho Lâm Liễu không cách nào tiếp nhận...

Thi Hương!

bài hát của Trần Tầm đến thứ ba rồi!

Thứ hai biến thành Chữ Huán do Sở Từ sáng tác biểu diễn biểu diễn, đáng tiếc không phải người bề nghề!

Phải biết tháng này Lâm Liễu bỏ ra cái giá cực lớn để đè ép tất cả người cạnh tranh, chính là vì nâng đỡ quán quân của Trần Tầm Đẳng Đỉnh, kết quả quán quân không rơi vào tay hắn thì thôi, vậy mà mình ngay cả hạng hai cũng không thể giữ được?

Chát!

Nếu như nói 《Tiểu Tình Ca》 hung hăng tát một cái ở má trái Lâm Liễu.

Như vậy Dận Đê không phải là người tát thật mạnh vào mặt phải của Lâm Liễu!

Hai bên mặt nàng đều nóng rất đau đớn!

Mở Giải Trĩ đáng tiếc không phải sao? Ta về Duyên Chi à? Tùy tiện nhìn một cái, tất cả đều là vì tổng kỹ mới chạy tới đây fan mới:

“Phi Thành chớ nhiều tới.”

“Phi thành nhiều thêm một lần.”

“Gia gia của ta nói bài hát này nghe êm tai, muốn ta download cho hắn.”

“Ha ha ha, tiếng ca này vừa vang, nam nhân khách mời rời sân.”

“Ngày bắt đầu mỗi lần đều là khoác lác, phần cuối lại đáng tiếc không phải người.”

“Ban đầu những bài hát vô cảm, đã xem thích tiết mục rồi.”

“...”

Ánh mắt Lâm Liễu gần như nhắm thẳng vào người mà cắn.

Có lẽ Trần Tầm không đoạt lại được hạng hai, bởi vì nếu không phải do Nguyễn Cung thành thật thì lực ảnh hưởng của

hắn đã nổ tung!

Chỉ cần tổng nghệ này còn phối trí, đầu Côn Bằng này đáng tiếc không phải Hải Trãi người sẽ một mực tẩy não người xem, trừ phi hết thấy Gia Khách mỗi kỳ đều có thể đưa tay thành công, nhưng tiết mục đầu mục kia thất bại mới là thái độ bình thường a...

Mà điều thứ ba cũng cho thấy:

Lâm Liễu hoàn toàn trở thành thằng hề trong mắt người trong nghề!

“Cho nên Sở Từ lựa chọn tháng này đột nhiên phát khúc cũng không phải đang nhằm vào ta, chẳng qua là người không được quấy rầy tổng kỹ của người sẽ theo đuổi, mà hai bài hát này của hắn sẽ là phối nhạc không thể thiếu này...”

Xong đời rồi!

Lâm Liễu vốn dĩ còn có thể nguy biện, nói Sở Từ sao lần này đột nhiên ca hát, là cố ý nhằm vào mình, nhằm vào chính mình chính là không cho thân thoải mái mũi!

Nhưng bây giờ thì sao?

Người ta có lý do sung túc phát ca, cũng không thể nói vì cung cấp thân thoải mái khiến tổng nghệ một tháng kế thừa của ta lại pháp hành chứ?

Trong đầu vừa chuyển qua ý nghĩ này.

Bộ trưởng căng phòng ở trong đám nhạc lớn của công ty, Ngải Đặc Liễu:

“Lâm Liễu phạm vào sai lầm nghiêm trọng, không phạt thì không đủ để phục chúng, năm nay ba tổ hủy bỏ tiền thưởng thành tích cuối năm, mặt khác Lâm Liễu viết một phong thư chính đôn rồi chuyển đến quản chúng, đắc tội Sở Từ, Lâm Liễu người tự mình nghĩ biện pháp giải quyết, đừng có lỗi công ty lên giúp người chùi dít!”

Sắc mặt Lâm Liễu tái nhợt.

Nhưng lại không thể không ở trong đám người trả lời:

“Ta nhận được.”

Đúng lúc này, mười tổ Lâm Hi ở trong quần phát tin tức: “Sở Từ này là đã hoàn toàn kết thù với Liễu tử tử?”

Chủ quản của một tổ thở dài thật sâu: “Ài, người nhìn Tiệt Đồ này thì sẽ biết”

Sau một khắc.

Một tổ chia làm chủ quản phát một tấm bản Đoạn Đồ bán kết giới bằng hữu ở Giang Thành lên đại biểu cho Giang Thành.

Xem thời gian.

Vậy giới bằng hữu này là Giang Thành xảy ra hai giờ trước.

Nội dung chính là: “Hai bài ca mới của Sở Từ lão sư tám tháng này cũng không có ý tứ nhằm vào Thần thoại, tin tưởng tất cả các bằng hữu trong ngành mới nhất của chúng ta, trong lòng hẳn là đều có một cái cân, nhưng đối với hành vi khiêu khích của người nào đó vượt giới, Sở Từ rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, cuối cùng Sở Từ lão sư cho ta một câu đường xa: Nhạc Đàn Sơn Cao Lộ Viễn, trên bảng thi đấu gặp lại.”

Àm âm!

Nhìn thấy nội dung, bên trong đám người xôn xao một tiếng nổ, tất cả chủ quản đều tức giận, đang xem náo nhiệt, thế nào lại tự thiêu trên người mình!

Núi cao đường xa?

Tạm biệt trên bảng thi đấu?

Lời này là có ý gì?

Sở Từ muốn đối nghịch với thần thoại của chúng ta?

“Kháo! Hẳn đây rõ ràng là muốn đánh lén thần thoại của chúng ta a, thật quá kiêu ngạo a, trực tiếp nói ra loại lời này?”

Có người có ý đồ muốn tiếp viện âm thanh Lâm Liễu?

Lâm Hi lập tức châm trà nói: “Ta cảm thấy sự tình không nghiêm trọng như vậy, hoặc là Liễu tử tử cùng sư phụ Sở Từ nói xin lỗi, hiện tại xem ra người ta quả thật là vì tổng nghệ mới phát hai bài ca mới, nói tới chuyện đi đến đây thì chúng ta không chiếm lý, đó chính là một hồi hiếu lâm mà thôi.”

Cảm xúc của mọi người đều kích động!

“Lâm Liễu người đi xin lỗi, đều là do người gây họa, chính người gây chuyện không nên kéo chúng ta xuống nước, tên Sở Từ kia quá biến thái, chúng ta không có mấy tên Tác Khúc nhân nào có thể đánh hắn!”

“Oan có đầu nợ có chủ thì để ta đi.”

“Cứ để hắn tìm Lâm Liễu là được, liên quan gì đến chúng ta, chúng ta cũng không có bản lĩnh phong sát Kỷ Uyển Diễm để vả mặt Sở Từ.”

“Ta không muốn bị Sở Từ để mắt tới.”

“Tên này có thể cùng Bạch Đế mới chính diện chủ nhân!”

“Trừ phi ca vương ca, hoặc là Khúc ba trực tiếp ra tay, nếu không ai kiềm chế được Sở Từ, hơn nữa ta thấy Sở Từ hình như có sản vật rất cao!”

“Sau ca Vương Ca cũng không thiếu phiên lật xe của hắn...”

“Lâm Liễu, người đừng hại chúng ta!”

Không ai muốn bị Sở Từ nhìn chăm chăm, hết lần này tới lần khác, tên đại ca Giang gia kia, nói gần nói xa đều có chút ý tứ này.

Thế này ai chịu nổi?

Còn Lâm Liễu thì trừng lớn đôi mắt đầy tơ máu.

Sở Từ đang tuyên chiến!?

Thật quá độc ác, chip đọc sách thì có tác dụng.

Đám người trong thần thoại này hết lần này tới lần khác, chẳng những không có trách Sở Từ, ngược lại còn trách mình chọc giận đối phương!?

Chúng ta giải trí ở thần thoại, ba người chúng ta bị một tên Sở Từ liên dọa vỡ mặt rồi, cốt khí của các người đâu!

Giờ khắc này.

Lâm Liễu cảm thấy mình bị toàn bộ âm nhạc cô lập rồi.

Cô lập vô thân...

Ồ, có thể có “Cứu viện”.

Lâm Báo?

Con mẹ nó còn không bằng tứ cố vô thân đây!

Hôm nay đã viết tới đây rồi, mọi người muốn nhìn xem Sở Từ nhằm vào toàn bộ âm nhạc thần thoại, hay là muốn nhìn xem Sở Từ chỉ nhằm vào Lâm Liễu?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 145: Linh tam chẳng trách âm nhạc bộ thần thoại phản ứng có chút lớn, thật sự là chiến tích của Sở Từ quá hung tàn...

Từ lúc xuất đạo đến nay, Sở Từ tổng cộng xuất bốn người, không có thất thủ lần nào, tất cả đều thành công giành được quán quân trong thi đấu Quý bảng!

Cái gì? Rốt cuộc tháng này, thật đáng tiếc không phải người không có quán quân?

Bởi vì quán quân tháng này cũng là Sở Từ a, người ta lần đầu tiên phát ra hai bài hát trực tiếp chiếm cứ tiền nhị, vậy quán quân mỗi tháng thi đấu chỉ có thể làm gì?

Huống hồ Sở Từ vốn là một người giỏi ca hát a.

Mà Dận Tụ đáng tiếc không phải anh em biểu diễn, căn bản không phải là Sở Từ, chỉ là bài hán viết cho Kỷ Uyển Diễm.

Nói cách khác:

Tỷ lệ thắng Quý bảng chinh chiến mà Sở Từ xuất đạo tới nay là 100%!

Nhìn khắp lịch sử của ca đàn Tần Châu, chỉ đơn giản tiến hành phân tích số liệu, bốn lần xuất đạo ra tay trước đều chỉ có hai người là giành được quán quân của Tị Quý bảng ——

Sở Từ là người thứ ba!

Loại biểu hiện yêu nghiệt này đã nói rõ tiềm lực đáng sợ của Sở Từ, âm nhạc thần thoại kia tự nhiên không muốn bị loại người này nhìn chăm chăm.

Thần thoại là như vậy, sau Vương Ca còn có cả Khúc ba không sai.

Vậy cũng không thể lần nào cũng để ca hát Vương ca thậm chí là Khúc ba đi đối tuyền với Sở Từ được chứ?

Có điều tuy rất nhiều người chú ý tới âm nhạc thần thoại, nhưng kỳ thật trong lòng mọi người cũng hiểu rõ Sở Từ chỉ có

thể nhằm vào Lâm Liễu, một bộ âm nhạc thần thoại lớn như vậy Sở Từ muốn nhắm vào toàn bộ cũng không thể nhắm vào hết được a.

Một năm này hẳn có thể viết được bao nhiêu bài hát?

Mỗi lần đều có thể cam đoan không thất thủ sao?

Là dùng sóng này đơn giản là khiến rất nhiều người bất mãn với Lâm Liễu, nhân cơ hội giẫm lên hai chân để phát tiết mà thôi, bởi vì hành vi gần đây của nữ nhân này khiến cho toàn bộ thần thoại âm nhạc đều hổ thẹn theo...

Sau đó không lâu.

Giang Thành, bản đồ của người bằng hữu này truyền khắp trong nghề.

Đây là sự tình trong dự liệu, bởi vì trong vòng Giang Thành phi thư có rất nhiều hảo hữu, hẳn vòng bằng hữu lại không che chắn ai, tự nhiên được rất nhiều người chặn đồ truyền bá, có người còn ở phía dưới bình luận:

“Sở Từ lão sư muốn tuyên chiến với toàn bộ âm nhạc thần thoại?”

“Không đến mức, quan hệ giữa chúng ta và thần thoại là quan hệ hợp tác, Sở Từ lão sư sẽ chỉ nhằm vào Liễu mỗ.”

Giang Thành trả lời như thế.

Trong lòng nghiệp quả là như thế, sau đó mọi người liền ngầm hiểu lẫn nhau nở nụ cười, ít nhiều có chút có chút hả hê.

“Sau này cuộc sống Lâm Liễu sẽ không dễ sống.”

“Nếu như Sở Từ nói về toàn bộ thần thoại tuyên chiến thì chắc chắn là mình không được tốt, nhưng nếu chỉ nhằm vào Lâm Liễu, ngay cả âm nhạc thần thoại bộ lạc cũng không nói thêm cái gì, dù sao thì Lâm Liễu chỉ có sai trước, thật sự cho rằng Sở Từ không có tính khí sao?”

“Huống hồ sau lưng Sở Từ dù sao cũng là Côn Bằng.”

“Ta nghe nói quan hệ giữa Sở Từ và mưu đồ của người rất tốt.”

“Ta nghe nói không chỉ là mưu đồ của Nhai Tí, mà quan hệ giữa Bất Dạ hầu và Sở Từ cũng rất tốt.”

“Biết không? Sở Từ cùng với Dận Đề trù sư là Thiết huynh đệ, giống như đang báỉ huynh đệ của mình vậy!”

“Nghe nói chưa? Chử Tam Sước đang thuê người đấy!”

“Chắc bọn họ đều rất có tiền, cần thuê phải thuê chứ?”

“Người ta quan hệ thân huynh đệ, ở cùng nhau cũng không có gì lạ. Ta nghe nói bọn họ còn mặc quần áo của nhau!”

Giới giải trí là thật sự có thể truyền bát quái.

Giang Thành chỉ nói với bên ngoài rằng Sở Từ và Bất Dạ Hầu có quan hệ rất tốt với kế hoạch của Bộ Ngạn.

Tin đồn càng ngày càng quá mức.

Mọi người đã bắt đầu nào bỏ quan hệ thân mật của ba người này đến mức nào.

Thậm chí có người đặt cho ba người này một biệt danh “Linh tam điểm”.

Lam Tinh cũng có Anh Lôi.

‘Chí’ nơi này chính là toàn bộ ghép ‘Kỹ Năng’.

Bởi vì Dận Tự có thể quật khởi hoàn toàn dựa vào bộ trí sư phụ và Bất Dạ hầu cùng với ba người Sở Từ Berloz.

Đó chẳng phải chính là 3C sao?

Đương nhiên trong lòng mọi người bây giờ, sợ nhất chính là vị kia thân bí bày mưu tính kế.

...

Mấy ngày kế tiếp.

Lâm Liễu cũng không giày vò nữa, thi mùa bảng trực tiếp mở ra.

Trần Tầm đã rớt xuống hạng ba trong bảng thi đấu, mà 《 Tân Tổng Nghệ 》 chắc chắn không thành thì chớ quấy rầy 》 mà bắt Chử Bằng đang sôi sục.

Chỉ cần tiết mục này bảo trì nhiệt độ, người xem sẽ một mực bị Côn Bằng khiến cho thật đáng tiếc không phải do đầu này cắm vào tủy não!

Loại tủy não này rất đáng sợ, sẽ không ngừng mang đến một bài hát:

Trần Tâm đã không còn cơ hội.

Mà trải qua mấy ngày liên tục lên men, bảng xếp hạng nhiệt độ tổng hợp của Tân Châu cũng phải cập nhật, hiện tại dù sao cũng là thời đại mạng lưới, nhìn một cái tổng nghệ đến cùng là nhiều như thế nào, tỉ lệ xem xét còn chưa đủ trực quan, bảng xếp hạng nhiệt độ mới là tiêu chuẩn cuối cùng, dù sao? Không gì? Tính tổng hợp nhiệt độ tác phẩm, không thể chỉ nhìn biểu hiện của một con đường, đây cũng là nơi chính thức thiết lập các loại bảng danh sách.

Keng!

Bảng đơn được cập nhật!

Thứ nhất: Vân Ca hội

Thứ hai: Không thành không được quấy nhiễu!

Thứ ba: Khoái Lạc là trên hết.

Lâm Tri Bạch lập tức thấy được kết quả này.

Thứ nhất sấm động bất động 《 Vân Ca hội 》 .

Mục tiết mục này và thi đấu Quý bảng tiến hành trôi buộc, nếu không phải tổng kỹ cấp độ hiện tượng căn bản không cách nào áp chế.

Tuy rằng Nguyễn Cung không phải thành thật chớ nhiều nhiệt độ của Nguyễn Cung rất cao, nhưng cũng không đạt tới trình độ hiện tượng, có điều xếp hạng thứ hai cũng không tệ.

Điều thứ ba dù sao cũng là khoái hoạt đến cực lạc a!

Đây giống như tiết mục cấp bậc Thường Thanh Thụ!

Đối với việc này.

Thành Giang phân tích nói: “Kỳ thật Nhai Tí không thành tâm chớ nhiều nhiệt độ của Bộ Ngạn, chủ yếu tập trung biểu hiện

trên đài truyền hình, truyền hình mạng ở bên này, bằng không chúng ta sẽ trực tiếp lên đỉnh rồi.”

“Đã đủ rồi.”

Lâm Tri Bạch cũng không hề trông cậy vào việc Phi Tiêu thành thật xông lên làm đệ nhất cái nhiệt độ của Bộ Ngạn.

Có bài hát hát như thế nào nhỉ?

Thiên hạ đệ nhị cũng tốt?

Tuy rằng không phải thật sự là thiên hạ đệ nhị, nhưng Tần Châu đệ nhị cũng rất tốt không phải sao, nhất là đối chiếu với hai tiết mục trước đó của Nguyễn Cung mà nói.

Lúc này nhiệt độ từ tầng lớp ghi lại lời ca của Dận Ca đã giảm xuống vị trí thứ năm rồi, nhưng mà nhiệt độ cũng bình thường, mặc kệ là người xem thế nào cảm giác mới mẻ cũng sẽ từ từ hạ xuống.

Mà ta là Loan ca, tiết mục thiên hình giới hạn đầu năm nay lại rớt xuống hạng mười.

Vậy thì càng bình thường.

Dù sao ta là ca sĩ đều kết hơn nửa năm.

Qua mấy tháng nữa ta là ca sĩ Kê Nhị Quý đều bắt đầu chuẩn bị.

Mùa thứ nhất lúc này còn có thể xếp ở hạng mười đã rất tốt rồi.

Mà đối với nội nghiệp mà nói, đây không chỉ là chuyện rất đơn giản, biểu hiện của mọi người đều là biến thái ——

“Quá biến thái!”

“Thứ hai, thứ năm, thứ mười!”

“Trong mười hạng đầu của bảng xếp hạng nhiệt nghệ trên toàn bộ, thế mà có ba tiết mục đều là sản phẩm xuất giá trị!”

“Sản phẩm của Dận Đào, nhất định là tinh phẩm.”

“Đâu chỉ là tinh phẩm. Phạm lúc pháp luyện có thể xếp vào sáu tài liệu tổng thể trên bảng nhiệt độ, đều là tổng nghệ treo bầu trời, chớ nói chi là tinh xảo mới của Côn Bằng. Càng không thể áp chế được Chử Bằng khoái lạc thượng phong!”

“Có thể nén khoái hoạt đến tột đỉnh tổng kỹ đều là cấp bậc đại bạo.”

“Mà thời gian này dâng nhiệt độ, nếu như có thể áp chế 《 Vân Ca Hội 》 , vậy chính là tổng nghệ nhân hiện rồi.”

“Tên Nhai Tí này bày ra sư thái thần rồi!”

“Thật không biết cái đầu của gia hỏa này lại dài như thế.”

“Hết lần này tới lần khác Giang Thành đem tên Trệ này giấu đi chết, ai cũng tra không được tin tức, nếu không thì tam đại phỏng chừng đều có thể cướp ra đầu chó.”

“Nếu ta là Giang Thành, ta cũng sẽ giấu loại kế hoạch đỉnh cấp này đi.”

“Nếu như trù sư đi Tam Đại, đãi ngộ hẳn là phi thường kinh khủng, Giang Thành đến cùng làm sao bắt được nó?”

“Khả năng có cỗ phần của Côn Bằng buộc chặt?”

Trong ngành có rất nhiều cách nói, nhưng không thể không thừa nhận suy đoán của những người này, kỳ thật còn man lạc gần như thật, chỉ là chân tướng này còn khủng bố hơn tưởng tượng của bọn họ nhiều.

...

Trên mạng liên quan tới Côn Bằng Phi Thành chớ quấy rầy Côn Bằng thảo luận ngược lại là không nhiều như vậy.

Ước chừng có quan hệ tới thiên vị của tổng thể Võng bạn.

Mà tiết mục này lại bị quần thể quần thể tuổi quả thực là hơi lớn, không thích lên mạng, cũng không có nhiều thời gian như vậy.

So với tổng hợp thuật mới của Côn Bằng, Quý bảng tháng này càng làm cho các bạn trên mạng cảm thấy đặc sắc, đặc biệt là Côn Bằng đáng tiếc không phải người hát bài này lên thứ hai của bảng thi đấu, toàn bộ lưới đều tại bàn tán sôi nổi.

fan của Sở Từ càng kích động vô cùng.

Bởi vì lúc trước khi dùng phương pháp truyền thông Sở Từ so sánh với Bạch Đế, đám fan của Bạch Đế nói nhiều nhất một câu chính là:

“Phong cách của Bạch Đế đa dạng, Sở Từ chỉ biết gió cổ!”

Từ góc độ này mà nói, Bạch Đế quả thật lợi hại hơn so với Sở Từ.

Tuy rằng fan ưa thích của Sở Từ cũng sẽ phản bác: “Sở Từ là xướng người, Bạch Đế không biết hát”, nhưng chung quy vẫn là kém sức lực.

Mà lần này.

fan cuồng của Sở Từ rất có sức mạnh!

“Ai bảo Sở Từ chỉ biết gió cổ, hai bài tình ca này có đủ tự và hay không?”

“Hừ hừ.”

“Một mình Sở Từ chiếm hai người đứng đầu bảng thi đấu!”

“Sự thật như sắt đã chứng minh, Sở Từ không hề kém hơn Bạch Đế!”

“Bạch Đế tổng cộng giành được bốn quán quân thi đấu Quý bảng, hiện tại Sở Từ cũng có bốn quán quân!”

“Các người muốn nói Bạch Đế Ca có nhiều hơn? Thích chạy bộ ra trận? Đối với việc đánh bảng gì đó không nghiêm túc?”

“Vậy Sở Từ chúng ta còn bảo trì tỷ lệ thắng của thi đấu Quý bảng trăm phần trăm, chớ nói chi là hắn còn có thể tự mình hát, hai điểm này Bạch Đế không làm được đi.”

Sở Từ đối đầu với Bạch Đế.

Đây là tiết tấu đưa thông tin.

Giống như thế, trực tiếp khiến cho fan của Bạch Đế và Sở Từ đứng đối diện nhau.

Mà khi đối mặt với fan của Sở Từ, người ủng hộ Bạch Đế cũng không còn ương ngạnh như trước nữa, chỉ đành bất đắc dĩ thừa nhận sự thật cơ bản này:

“Sở Từ có chút đồ vật, tổng hợp mà nói miễn cưỡng đánh ngang tay với Bạch Đế.”

“Chia đều thu thôi...”

“Tần Châu ca đàn Song Tử Tinh được rồi chứ?”

“Hừ, cuộc sống sau này còn dài nữa, chúng ta hãy chờ xem.”
fan hâm mộ hai bên rất kiềm chế, không có chửi ầm lên gì cả,
dù sao giữa Bạch Đế và Sở Từ cũng không trực tiếp có ân oán.
Mọi người cũng biết là đưa theo tiết tấu truyền thông.
Huống hồ fan hai bên còn có độ cân đối nhất định.
Hai người rất nhiều người qua đường thì vui vẻ xem náo nhiệt,
còn ở bên cạnh ồn ào:

” fan hâm đang phân cao thấp, kỳ thật chính chủ cũng đang
phân cao thấp.”

“Các người ngẫm lại một tháng trước, sau khi Bạch Đế nhìn
thấy truyền thông thuyết Sở Từ là Cổ Phong chi vương, lập
tức xuất ra hai bài Cổ Phong ca đáp lại.”

“Tháng này Sở Từ trực tiếp đáp lễ hai bài tình ca!”

“Ý tứ của Sở Từ rất rõ ràng a, Bạch Đế người có thể một lần
phát hai bài hát, ta cũng có thể một lần phát hai bài hát!”

“Chẳng phải người tới ta đi sao?”

“Tất cả hành động của hai người đều chứng minh cho mọi
người một việc: Hắn có thể làm được, ta cũng có thể làm
được!”

Lúc này.

Trong nhà.

Lâm Tri Bạch sau khi nhìn thấy bình luận của các bạn mạng,
có chút bất đắc dĩ cười cười, sự tình phát triển dường như vượt
quá khổng chế, trải qua lần này của Bạch Đế cùng Sở Từ xem
như triệt để đúng.

Nhưng hình như chuyện này cũng không phải chuyện xấu?

Từ khi Lâm Tri Bạch phát hiện fan hai bên đã đối mặt, trò đọc
sách tự do. Kỹ thuật ma ngôn. Sài tử, trình từ và fan dày của
Bạch Đế cũng bắt đầu tăng độ chăm chú.

Sở Từ quan tâm đến 320756!

Sự quan tâm của Bạch Đế đã đạt tới 329577!

Có lẽ là sau khi hai bên đối đầu đã tạo thành hiệu quả tương tự như xào.

So sánh với nhau, Lâm Tri Bạch mặc áo giáp hầu trắng, fan mới quan sát được hơn một trăm tám mươi vạn.

Bất quá Lâm Tri Bạch cũng không lo lắng, bởi vì Bất Dạ Hâu có hai bộ kịch đang quay phim, một khi hành lễ khải định cũng sẽ tăng mạnh!

Ngoài ra...

Tân Thư của Bất Dạ Hâu cũng đến lúc tuyên bố, nếu không thì hơi lạc hậu.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

**Chương 146: Tác phẩm tiếp theo của Dạ
Hầu gọi là “Bí mật”, nguyên tác giả Đông
Dã Khuê Ngô, quyển sách này Lâm Tri
Bạch viết xong liền giao cho Giang
Thành, Ngải Đức Thư Phòng bên kia nói
là đã sớm chuẩn bị xuất bản, kết quả làm
sao bây giờ còn chưa giải quyết xong?**

“Bồi Nhĩ Đức bên kia đã đang tận lực.”

Giang Thành bị Lâm Tri Bạch thúc giục sau đó cười khổ nói:
“Chủ yếu là nội dung quyển sách 《 Bí Văn 》 , liên quan đến
một ít vấn đề luân lý giữa cha con thê tử, cho nên ở phía bên
kia thẩm trách hơi lâu.”

Lâm Tri Bạch: “...”

Thiếu chút nữa quên mất Lam Tinh cũng có phía quan sát, chỉ
vì thước đo của thế giới này vô cùng lớn, Lâm Tri Bạch vẫn là
lần đầu tiên bị xét duyệt, cho nên không cẩn thận bỏ qua
chuyện này, không nghĩ tới sách mới của Bất Dạ Hầu lại có
nguy hiểm hài hòa.

Ngẫm lại thì hình như có thể lý giải.

Tiền Văn từng nói “Bí mật” quyển sách này có chút biến thái,
cổ sự chủ yếu nói qua về thê tử của nam chính và nữ nhi gặp
tai nạn xe cộ, sau khi thê tử mặc dù thân thể đã chết, nhưng
linh hồn lại thần kỳ sống nhờ trong cơ thể nữ nhi, vì vậy nhân
vật chính liền sống chung với thê tử ở dưới thân thể nữ nhi
dưới mái hiên...

Dính đến luân lý.

Khó trách thẩm tra lâu như vậy.

Giang Thành cười nói: “Ông chủ có thể yên tâm, khảo hạch
thời gian gần đây đã chính thức thông qua, ta thúc giục Hoắc
Nhĩ Thư ộc, người phụ trách nói đêm nay có thể bắt đầu tuyên
truyền.”

“VẬY là tốt rồi.”

BẮT DẠ HẦU là hai câu hoa nở với sự nghiệp kịch bản, không thể bởi vì viết lên kịch bản, liền vứt bỏ thân phận nhà văn học này.

Đêm đó.

Đúng như kế hoạch, phòng học xăng phát tờ tuyên truyền mới của BẮT DẠ HẦU ra khỏi phòng sách.

Tuy nhiên, vì chủng loại quyển sách này thật sự không được tốt lắm, cho nên trong tuyên truyền chỉ là đề cập tới bí mật tên sách, cùng với thời điểm niêm yết của quyển sách này:

Ngày hai mươi bảy tháng tám!

Tin tức này trong nháy mắt làm đám fan mong đợi sớm trong mớ tân thư của BẮT DẠ HẦU mừng rỡ khôn xiết!

“Hay lắm!”

“Rốt cuộc Tân Thư BẮT DẠ HẦU cũng được gửi rồi, lúc trước ta rất lo lắng sau khi hắn thay đổi nhạc bản, sẽ không tiếp tục viết nữa, không phải là giới này thiếu đi một tên biến thái đây chứ?”

“BẮT DẠ HẦU có chỗ nào biến thái?”

“Giải ưu tạp hóa của giáo viên BẮT DẠ HẦU rất chữa trị nha.”

“HẦU gia biên soạn Cuồng Tiêu Tiêu cũng không có vấn đề gì, tuyệt đối cùng biến thái không dính dáng đi.”

“HẦU gia là cái quý gì?”

“Từ sau phong phong bão tố, chúng ta mê kịch liệt đều gọi hắn là HẦU gia.”

“Được rồi.”

“Chúng ta gọi hắn là Dạ Tam HẦU hoặc là Bạch Dạ HẦU.”

“Sao lại nói vậy?”

“Phong cách của BẮT DẠ HẦU chia thành hai loại, một loại là trắng một đen, giải ưu tạp hóa Cừ Trư chính là điển hình của Bạch Dạ HẦU. Nhưng đoạn ngắn trước đây của hắn là hệ liệt của Dạ HẦU.”

“Chưa xem qua khuyết điểm của Bất Dạ Hầu.”

“Sách mới của Bất Dạ Hầu là Bạch Dạ Hầu viết?”

“Hẳn là Bạch Dạ Hầu.”

“Bởi vì tân thư tuyên truyền là trường thiên, đêm tối hầu đoán chừng chỉ có thời điểm viết thiếu khúc này mới có thể xuất hiện.”

“Chờ mong!”

“Ta nôn nóng được Bất Dạ hầu lão sư chữa trị lần nữa rồi!”

Bất Dạ Hầu là một tác giả rất đặc biệt, fan của y có thể phân làm ba loại, một loại là fan dạ đêm, một loại là fan Bạch Dạ Hầu, còn có một loại vì kiểu biên thân phận cuồng phong cuồng phong của y thích.

Đám Dạ Xoa bên này đều là lão phán.

Bất quá phân lượng phán mới tựa hồ lớn hơn một chút.

Bởi vì bộ kịch bản Cuồng Tiêu này quá nổi tiếng rồi!

Mà độ nóng của quyển sách Giải Ưu tạp hóa công này, cũng cao hơn những quyển ngắn trình trước đó của Bất Dạ Hầu, điều này có liên quan tới phong cách cùng với ưu thế trên phong độ của quyển sách.

Là dùng sức mạnh mà rất nhiều người còn chưa từng lĩnh giáo qua của Dạ Âm Hầu.

Phần lớn fan cuồng đều đang vui sướng chờ mong, sách mới của Bất Dạ Hầu có thể ôn hòa chữa trị lòng người y hết như giải ưu tạp hóa!

Về phần lão phán nói cái gì “Hắc Âm Hầu”, mọi người cũng không để ở trong lòng.

Thậm chí có người còn tỏ vẻ tức giận.

Sao có thể nói Bất Dạ hầu lão sư biến thái cơ chứ?

Biến thái có thể viết ra tác phẩm sáng sủa như 《Giải ưu tạp hóa tiên tạp hóa》 sao?

Đây là bột mới và bột già lý giải xung đột, rất nhiều tác giả sau khi thành công sẽ thu hoạch được rất nhiều đề mê sách mới,

đây là chuyện không thể tránh khỏi.

...

Mà vô luận fan mới và những người đọc sách có cái nhìn thế nào đều giống nhau, sách mới Bất Dạ Hâu vẫn viết rồi.

Ngày hai mươi bảy tháng tám.

Hình như nơi này náo nhiệt hơn rất nhiều so với các tiệm sách lớn của Tần Châu, rất nhiều người đều hướng về phía cùng một quyển sách.

“Cho ta một quyển 《 Bí Thu 》 .”

“Ta muốn bí mật.”

“Bí mật của Bất Dạ Hâu.”

Có một người say mê sách tính tình nóng nảy, sau khi lấy sách ra liền trực tiếp tìm một vị trí trong tiệm sách ngồi xuống xem.

Mở ra trang bìa.

Bên trên lời nói viết một đoạn thời gian: “Đây là một gia đình chỉ có hai người.”

Câu nói này rất kỳ quái.

Cái gì gọi là gia đình chỉ có ba người?

Vị sách mê này lập tức lòng đầy hiếu kỳ, hẳn là fan mới của Bất Dạ Hâu, lúc trước chỉ nhìn thấy bản giải ưu tạp hóa kia của đối phương, đặc biệt ưa thích loại cảm giác ôn hòa chữa trị kia.

“Thật là thú vị huyền diệu.”

Sách cười mê muội, lật ra trang thứ nhất nhìn lên.

Câu chuyện về khai cục cũng không phức tạp, một hồi tai nạn xe cộ phá hủy cuộc sống bình giới của trượng phu.

Bình Giới thê tử vì bảo hộ nữ nhi, trong tai nạn xe cộ bị vụn thủy tinh đâm thủng trái tim tử vong.

Nữ nhi bị thê tử ôm chặt trong ngực, não bộ bị áp lực lớn.

Khi con gái tỉnh lại từ trong hôn mê, mở miệng lại nói một câu:

“Chồng, ta ở chỗ này.”

Thư mê thấy nơi này, nụ cười dần dần biến mất, miệng hần hơi há to, liên tưởng đến câu “Đây là một gia đình chỉ có hai người, trong đầu sinh ra một suy đoán đáng sợ:

Chẳng lẽ...

Thư mê suy đoán không có vấn đề, trận tai nạn xe cộ này qua đi, linh hồn thể tử Bình Giới bám vào thân thể nữ nhi!

Nội tâm bình thản, rung động vì vận mệnh bi thảm của mình.

“Con sau này nên sống như thế nào đây? Là phụ thân, nhưng cũng không phải. Là trượng phu, lại cũng không phải. Là nam nhân, nhưng cũng không phải”.

Vận Mệnh hòa bình mở một trò đùa cực lớn.

Hắn một bên đối với người ngoài thủ khẩu như bình trong nhà biển cố, một bên cẩn thận ở chung với nữ nhi.

Trong quá trình ở chung.

Gần như là chuyện nhỏ bình thường nhất, cũng bởi vì loại biến hóa của quan hệ làm người ta khó xử này mà tràn ngập xoắn xuýt...

Sách lật qua lật lại, vẻ mặt đau khổ.

Một bên là hiếu kỳ với những bước đi tiếp theo của những câu chuyện xưa, một bên là phản kháng lại sự tàn khốc của câu chuyện này!

Quá tàn khốc!

Nam chính một mực chống lại nội tâm của mình!

Tình yêu phu thê cũng tốt, tình thương của cha con cũng tốt, quan hệ mẹ con đồng sinh cộng thể cũng thế, bí mật tàn nhẫn ở chỗ:

Người có thể yêu thương linh hồn nhưng không thể yêu được.

Câu chuyện này không hề đi cuống cuồng và “liệp hiệp Kỳ”, nhân vật chính là một nam nhân thành thật, hắn chỉ muốn duy trì cuộc sống an bình.

Hết lần này tới lần khác.

Chuyện loạn luân này giống như thanh kiếm Đạt Ma Khắc Lợi Tư vẫn luôn treo lơ lửng trên đỉnh đầu hấn, nhân vật chính vẫn luôn kiên trì làm một người duy trì thiết lập.

Hấn thủy chung lo lắng chính là:

Mặc kệ đối phương là thê tử hay là nữ nhi, nếu bà ta tự sát thì phải làm sao bây giờ?

Hấn cả ngày lo lắng đều là những thứ này, cho nên trong quyển sách “Bí ẩn” này, khắp nơi đều là loại thiện ý thôn tính kia, quả thực là không cách nào bẻ gãy.

Lão người tốt này chính là bởi vì không cách nào bẻ gãy những thiện ý này, cho nên cuối cùng cố sự hình thành một đoàn loạn ma, sau đó đoàn loạn ma này đem mỗi người đều trói hầu như hít thở không thông.

Bởi vì không riêng gì bên trọng phụ cần phải đối mặt với lựa chọn.

Thê tử trực tiếp bên này cũng phải đối mặt lựa chọn, một bên phải đối mặt sức hấp dẫn to lớn mới sinh ra, một bên lại là linh hồn lo sợ bất an có thể tùy thời trở về của nữ nhi.

Chúng ta ngẫm lại xem, lý tính phân tích không tới tăm:

Ngay từ đầu đến giờ đột nhiên có được thân thể của con gái, bắt đầu sống lại từ mười mấy tuổi một lần nữa!

Người trung niên lại đạt được cơ hội tái sinh như thế này, cuộc đời của nàng tương lai còn rất dài, có thể có rất nhiều lựa chọn!

Loại sinh mạng mới này vô cùng cảm dỗ, duy trì cuộc sống ban đầu cũng có ganh đua.

Nếu là người sẽ lựa chọn như thế nào?

“Biến thái!”

Khi mơ ước chừng nhìn thấy một phần ba, rốt cuộc cũng phát ra một câu đánh giá như vậy.

Hóc đầu rất biến thái, thực lực càng biến thái hơn, xem quyển sách này có thể khiến người ta rối rắm đến chết, đám lão phần kia nói cũng không sai, Bất Dạ Hầu thật sự rất biến thái!

Các loại ý nghĩa hiện lên!

Nhưng mà mê sách không thể không thừa nhận, mình đã triệt để xem thấu rồi, hẳn rất muốn biết câu chuyện này sẽ có kết cục như thế nào, hẳn cảm thấy tò mò về vận mệnh của nhân vật trong sách.

Bởi vì sau khi kể chuyện, hẳn cũng không biết lựa chọn như thế nào.

Mà đặc sắc nhất của Nguyễn Cung, chính là đoạn kết cục của hẳn ——

Linh hồn thể tử, chung quy vẫn là rời đi, bà cùng trượng phu bằng phẳng làm cáo biệt cuối cùng.

Một đoạn rất cảm động.

Một đoạn cũng rất buồn rầu.

Nó tương đương với cao trào tình cảm của toàn bộ sách.

Bởi vì thân thể hai vợ chồng luôn kiềm chế tình cảm, cho nên dù là phân ly cũng chỉ là khắc chế, đau thương, có chút tuyệt vọng và hi vọng đan xen.

Linh hồn của nữ nhi cuối cùng đã trở về!

Sau đó mấy năm, Bình Giới đều bình tĩnh chung sống với nữ nhi.

Bí mật kia giống như đã được chôn cất theo linh hồn của thể tử.

Cuối cùng.

Nữ nhi dần dần trưởng thành, có nam nhân mình thích, cũng cùng đối phương đi vào điện thờ hôn nhân.

Nhưng trước khi nữ nhi hôn lễ.

Làm phụ thân bình dân, bỗng nhiên phát hiện một bí mật mới “Bí mật”.

Có lẽ!

Có khả năng!

Linh hồn nữ nhi cho tới bây giờ còn chưa từng trở về...

Thông qua một chút chi tiết phát hiện chân tướng này, Bình Giời liền quỳ xuống, vung hai tay che mặt, khàn cả giọng khóc lên.

Sau khi đọc xong toàn bộ.

Quyển sách này tổng cộng có bốn mươi một vạn chữ, đọc sách tương đối nhanh, đương nhiên có thể đọc hết trong một ngày.

Mà buổi tối hôm đó.

Không có bất kỳ điều gì ngoài ý muốn.

Lượn đàn của thư viện, không chỉ một bản, đều xuất hiện lượng lớn bài thảo luận về quyển sách 《bí ẩn》 này!

...

Bột cũ.

Hôm nay lão phẫn qua năm, vui vẻ không chịu được, quyển sách này đối với bọn họ hợp khẩu vị!

“Đêm tối trở về!”

“Oa ha ha ha, thật biến thái a, ta thật thích a!”

“Mùi vị quen thuộc!”

“Ta cho rằng chỉ có đoản thiên Bất Dạ Hầu mới có thể biến thái đi, không nghĩ tới hắn cũng biến thái như vậy!”

“Vẫn là đêm tối chờ sung sướng!”

“Ta đã nói rồi mà, Bất Dạ Hầu sao lại dễ dàng đổi tính như vậy chứ, quả nhiên tiệm tạp hóa Giải ưu lo của Nguyễn Cung chỉ là biến dị trong thời gian ngắn biến thành Bạch Dạ Hầu mà thôi.”

“Ta tốt cho hắn ngụm này!”

“Phía bột mới thì tâm tính đã sụp đổ rồi.”

...

Gộp mới.

Bên này quả thực có rất nhiều người tâm tính sụp đổ!

“Gỗ khử chết ta rồi! Quyển sách này xác định cùng tiệm tạp hóa giải ưu này là cùng một người!? Lúc trước lão phẫn nói gì

thì Bạch Dạ Hầu hay Dạ Vũ Hầu ta còn không tin, nào có thể là mơ hồ như vậy, không nghĩ tới tên hàng này thật đúng là có hai gương mặt!”

“Trời ạ, trả lại tiền!”

“Không trả tiền? Trả lại Bạch Dạ Hầu cho ta!”

“Bất Dạ hầu thật ác độc, dùng tạp hóa giải ưu của Bạch Dạ Hầu lừa ta vào, sau đó xem sách mới của Dạ Hầu đúng không!”

“Cái gì mà Bất Dạ hầu lão sư, đây là Bất Dạ hầu lão tặc!”

“Hừ, nói một chút a, ta đâu phải tặc cho hấn đâu, tuy rằng chuyện này ta rất khó chịu, người đọc sách tự do. Rặc rặc, Hoan K Khắc. Khảo tử quả thực bị hấp dẫn, có phải ta bị Dạ Quỷ hầu dịch chuyển hay không...”

“Người sắp bị nhiễm đen rồi sao?”

“Ta cởi hết quần chỉ cho ta cái này?... Còn rất đẹp đấy.”

Cảm tạ 【Hiệp ca 112233】 thưởng 15000.

Cảm tạ 【Tiêu? Ân? 5000? 【Bản thư hai mươi một nghìn bảy mươi chín mươi chín mươi chín mươi chín mươi chín mươi ba mươi chín — khen thưởng!

Cảm ơn 【Yêu, Lê 【An • • Ân • Tiêu? 【Thiếu soái xuất chinh】 /500】 : “Lưu Tinh Lưu huỳnh tiêu】 /46 Lục Lục Danh, 【Lạc Lưu huỳnh】 100100, 【ôn thành Trùng Ni Nhĩ】 , 【Ngu Ngôn tứ cổ liên nguyệt hậu kì nương chi】 【đỉnh Súc Tinh Nguyệt Kế Nhân 【đỉnh biên ghép thành Sài Sài】 》 【Thư bạn 122323333. 【13131333.000042002008】 【nguyệt y】 Tam2002002002008833】 【Mỹ nhân thơ văn mắc】 Thời gian 【Đề quân tử mê rượu】 【Nô 【Ní bách bách 【Phong Khởi Khởi Hoa Khởi】 , Thiên Âm】 .

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 147: Ta muốn ký bất luận bột mới hay lão phấn của nàng là tâm tình của từng người thế nào, cuối cùng tất cả mọi người đều phải quay về chất lượng sáng tác của bản thân 《Bí Tung》 này để thảo luận.

Theo lý tính thảo luận.

“Xem xong ở hiệu sách, kết cục lúc không nghĩ tác giả lần này là đen hay trắng, chỉ lo khóc, thật ra ta cảm thấy trượng phu và thê tử đều là người yêu, cả hai bình tĩnh vượt vượt hết thấy bối rối, thật sự đặc biệt săn sóc, đồng thời ta phải nói, kết cục này đã là kết cục tốt nhất rồi không phải sao, thê tử lấy thân phận nữ nhi nghênh đón cuộc đời mới, trượng phu cũng không cần phải cả đời băn khoăn chuyện này.”

“Ta không thích thê tử, kỳ thật nàng có thể ngả bài, cần gì phải vờ vịt cáo biệt?”

“Ta cho rằng cái gọi là bí mật, chính là bí mật giữa vợ chồng. Cuối cùng mới phát hiện, thì ra thê tử có bí mật mới, đây mới là ý nghĩa của hai chữ bí mật trong tên sách. Cuối cùng trượng phu khóc rống, cũng biết mình nên buông tay đi.”

“Người không thích thê tử, nguyên nhân phần lớn ở chỗ lựa chọn của thê tử là nghênh đón người mới.”

“Nhưng nếu như thay mặt vào thị giác của thê tử, chiêm cứ thân thể của nữ nhi, cũng không phải ý định của nàng, vậy nếu như đã chiêm cứ, chẳng lẽ thật muốn dùng thân thể của nữ nhi, tiếp tục làm phu thê với trượng phu sao?”

“Lúc xem một nửa thì không cách nào tiếp nhận, nhìn phần cuối vẫn là bị ngược đãi khóc.”

“Thiết lập ra như vậy nhất định sẽ bạo tâm, nhưng mà người cho rằng câu chuyện này rất biến thái sẽ phát hiện ra, quyển sách này vẫn đánh Ôn tình bài, chỉ là một góc độ khác đã cho thấy tình yêu và buông tay”

“Phì!”

“Bất Dạ Hầu đáng giận!”

Cách lý tính thảo luận không được bao lâu, lại bắt đầu có bột phấn đầy mắt rồi, chẳng qua loại tâm tình này kỳ thật rất vi diệu, tương tự như mọi người rất thích một bộ phim truyền hình, nhưng đặc biệt ghét tâm tình của một nhân vật phản diện bên trong, chỉ là Bất Dạ Hầu trở thành nhân vật phản diện và người đọc sách.

Vì vậy chuyện liền biến thành:

Tuy ta rất thích bộ này, nhưng ta mắng hai câu không khiến Dạ Hầu nhục chí.

Thuần túy là rất nhiều người chưa có xem tác phẩm ngày đầu đêm hầu, có thể chỉ xem qua bộ đồ tết giải ưu ưu này, bộ này ôn hòa chữa trị, cho nên trong lúc nhất thời không cách nào thích ứng loại phong cách đột nhiên chuyển ngoặt cấp tốc này của Bất Dạ Hầu.

Ấm áp đến biến thái...

Cái bẻ ngoặt này quả thật có hơi lớn.

Cũng may lượng tiêu thụ rất có thể nói rõ chất lượng.

Hai ngày tiếp theo tuy có rất nhiều người vừa xem quyển này vừa mắng chửi Bất Dạ Hầu, nhưng tiêu thụ 《 bí mật 》 lúc nào cũng hot.

Đánh giá về phương diện này của giới nghiệp cũng tương đối không tầm thường!

Rất nhiều truyền thông văn tiến hành đánh giá:

“Liên quan tới tác phẩm bí mật của Bộ Ngạn, cố sự tạo thành sự giằng co kinh điển của Bất Dạ Hầu, hẳn dùng một đồng người tốt hoàn thành cục diện bế tắc này, sau đó dùng một đồng sùng hơi tạo thành một thứ sắc bén.”

—— 《 Báo 》

“Bất Dạ Hầu Tân Thư 《 bí mật sáng tác, dùng một loại phương pháp biên bản, làm ra một đề tài dọc biên giới, đóng vai trò chủ yếu, hơn nữa cái tình cảnh cục đoạn này, không

gian đầu óc, còn bị Bất Dạ Hầu biến thành một câu chuyện đặc biệt chân thật. Không có chỗ nào có thể truy cứu.”

Tần Châu văn tự báo

“Đối với bí mật của Côn Bằng mà nói, người nam chính tao ngộ cũng không phải là bí mật, bởi vì người yêu ở trước mặt là có thể đối kháng thế giới, hoặc là tưởng làm có thể đối kháng thế giới, nhưng thế giới cũng không thèm để ý đến bí mật của người, thứ cuối cùng đối kháng với người, kỳ thật là ở nội tâm của người.”

—— Phù gia Phù Huê

“Bí mật của Bất Dạ Hầu, một câu chuyện khiến người ta bi thương là mượn xác trả dương, một cái thôi, một cái thôi? Mê Mê Ly Vi muôn màu? Cuối cùng ngay cả thoải mái đều tràn ngập bất đắc dĩ câu chuyện.”

“Nhanh chóng báo ——”

Thông thường các truyền thông liên quan trong ngành chỉ đem bản trực tiếp để lại cho các nhà giàu kia, Bất Dạ Hầu hôm nay hiển nhiên xem như là nhà văn sách lớn rồi, đương nhiên cũng có liên quan tới bản bí mật “Thiên nhiên có tính năng luân lý đề tài này, nói đơn giản chính là quyền sách này vô cùng hoàn mỹ!

Mà sau khi các giả thuyết thành công biên soạn chuyển hình thì có ưu thế, chính là phiên quyền có thể bán được tốt hơn.

Rất nhanh Giang thành liền liên hệ với Lâm Tri Bạch, nói là có quyền lên tiếng phụ trách công ty Ảnh Thị muốn mua 《Ảnh Thị》.

“Có thể bán.”

Lâm Tri Bạch không thiếu kịch bản tốt, đương nhiên sẽ không quan tâm đến bản quyền “bí cảnh”, bộ kiếp trước cũng được bản tử cải biên thành phim.

“Người ra giá đi.”

“Được.”

Giang Thành sau khi phát giác thái độ của Lâm Tri Bạch đối với quyền ảnh của Ảnh Thị lại bổ sung: “Vậy ta dứt khoát đem

bản quyền giải ưu tạp hóa ảnh võng tráo cũng bán ra đi, trước đó có người hỏi giá.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch nói: “Bao gồm cả mấy bản ngấn trước đó của ta, ai muốn mua bản quyền đều có thể ra tay, không phải còn có mấy bản ngấn sao.”

Giang Thành nở nụ cười, “Xem ra Phù Huê phải thành lập một bộ quyền hành rồi.”

Lâm Tri Bạch: “Chàng xem mà làm đi.”

Giang Thành ừ một tiếng, sau đó nói đến chuyện truyền mới.

“Tật Phong truyền thụ video Y Tư đáp ứng bán cho chúng ta một cái giá tương đối rẻ, nhưng có một điều kiện kèm theo, hy vọng có thể chiếm hai mươi phần trăm.”

Không bán triệt để?

Lâm Tri cười trắng nõn, hẳn có thể hiểu được tật phong truyền mới đây là muốn ôm đùi, nhưng một khi video video thành công làm thành hình lưới phi, năng lực lợi nhuận nhất định sẽ không kém, lưu lại cho đối phương hai mươi điểm lợi nhuận?

“Tiếp tục mài.”

Lâm Tri Bạch nói thẳng, trong nghề nghiệp nhiều video5, như vậy, cũng không nhất định phải là video tật phong, chỉ là trước mắt cái cà dâu này xem ra thích hợp nhất mà thôi, nhưng nếu thực sự không đồng ý, Lâm Tri Bạch sẽ suy nghĩ đổi lại sào trúc thu mua, dù sao hẳn cũng không gấp gáp, quy mô sản nghiệp hiện tại, còn không chống đỡ nổi loại hình thức lưới phi hành này, cho dù thu mua cũng nhất định sẽ lỗ vốn nhất định.

...

Hôm đó.

Số tám tháng ba.

Lâm Tri mắt trợn trắng đã sắp khai giảng Đại Nhị rồi, chuẩn bị chuyển đến biệt thự Thủy Vân Cư mà ca ca đã an bài cho hắn.

Tỷ tỷ Lâm Hi hôm nay không có việc gì, nói thẳng: “Ta đưa người qua đó.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch sau khi từ biệt cha mẹ, ngồi lên xe của Lâm Hi.

Trên đường đi tới Thủy Vân Cư, Lâm Hi bỗng nhiên mở miệng nói: “Tiểu Hắc, người còn nhớ Hàn Nguyệt Sương không?”

Lâm Tri Bạch: “Ân, làm sao vậy?”

Hàn Nguyệt Sương tham gia tỉ võ của ta là một đường xông vào trận chung kết, biểu hiện trong đó rất tốt.

Lâm Tri Bạch cũng một mực truy tiết mục, tự nhiên thấy biểu hiện của đối phương ở trong mắt, có thể nói là rất thưởng thức.

“Cô ấy là công ty giải trí nào đó ở Tề Châu, gần đây đã có hiệp ước tới kỳ hạn.”

Lâm Hi nói: “Ta muốn ký nàng ta mười bộ, nhưng Berloz và Thiên Quang cũng muốn ký nàng ta!”

Lâm Tri Bạch hơi nhú mày.

Ba đại cướp đoạt Hàn Nguyệt Sương?

Có chút ý tứ, chẳng qua lấy tiềm lực Hàn Nguyệt Sương thể hiện ra, cùng với thực lực trên sân khấu của nàng, cùng với hình tượng cá nhân của nàng đến xem, tạo ra ba cuộc tranh đoạt thật sự là bình thường.

“Đến kỳ hợp đồng thì...”

Lâm Tri Bạch như có điều suy nghĩ nói: “Nàng không định hẹn ước với công ty ở bên phía Tề Châu sao?”

“Ừm.”

Lâm Hi hiển nhiên đã từng điều tra.

“Hàn Nguyệt Sương dựa vào hành lang của ta là ca sĩ đỏ hồng khắp Tàn Châu, giá trị thương nghiệp tăng vọt, nhưng vòng tròn này chính là người nổi tiếng thì thị phi nhiều, chung hoạn nạn thì dễ cộng phú quý khó a, gần đây nàng và quản lý ký hợp đồng với công ty sinh ra không ít mâu thuẫn, hẳn là không thể nào tái ước lại được nữa. Cho nên hiện tại nàng là hương

thơm mê người nhất trong ca đàn Tần Châu, gần như tất cả số người có tư cách được phong tạo đều gia nhập cạnh tranh.

Bên trong công ty cũng từng có đánh giá.

Sau này ít nhất Hàn Nguyệt Sương có thể trở thành người nổi bật trong một nữ ca, nếu gặp được khúc nhạc lợi hại để nâng đỡ nàng, cho dù tương lai trở thành ca khúc thì rất có khả năng, phần tiềm lực đủ để các phương đánh võ đầu chó cũng muốn đoạt tới tay.”

Tương lai có cơ hội trở thành nữ nhân sau bài hát...

Lâm Tri Bạch nheo mắt lại: “Nàng có hương của cá nhân sao?”

Lâm Hi nói: “Hàn Nguyệt Sương trước mắt cùng tam đại quan hệ đều có, bất quá ta cảm giác nàng đối với thần thoại rất có hảo cảm, dù sao nàng cũng là tiết mục tham gia thần thoại của chúng ta mới bị đánh bại đấy, không có nữ tử bên ngoài là ta thì không biết nàng là ai.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Tỷ tỷ hi vọng rất lớn.”

Lâm Hi thở dài, “Có phải người đã quên thần thoại có mười bộ phận hay không a, bao gồm cả mười bộ phận thần thoại của ta đều đang liên hệ nàng, cho nên cho dù cuối cùng nàng lựa chọn thần thoại, từ tỷ lệ mà nói cũng chỉ có một phần mười có thể sẽ tiến vào bộ của ta, trừ phi...”

“Trừ phi...”

Lâm Tri Bạch thay Lâm Hi nói lời tiếp theo, “Tỷ tỷ có thể lấy ra điều kiện người khác không lấy ra được.”

Lâm Hi nở nụ cười: “Biết ta là Tiểu Hắc, vậy ngành này của ta, điều kiện được trời cao ưu ái nhất chính là Bạch Đế lão sư của chúng ta.”

“...”

Quả nhiên đang đánh chủ ý của mình, khó trách hôm nay chủ động đưa mình tới Thủy Vân Cư.

Lâm Tri Bạch lập tức nói: “Trên tay của ta không có ca thích hợp với nàng, sau này có lẽ có thể sáng tác ra, nhưng loại chuyện này không tiện cam đoan.”

“Được rồi.”

Lâm Hi tựa hồ cũng không phải tình thế bắt buộc, “Ta nghĩ chỉ cần Hàn Nguyệt Sương đừng đi bộ phận của Lâm Liễu, những thứ khác cái gì cũng dễ nói.”

Lâm Tri Bạch thản nhiên nói: “Lâm Liễu cũng thôi rồi, Hàn Nguyệt Sương sẽ đi sao?”

Lâm Hi bĩu môi, “Có lẽ người không biết, trong bộ phận của Lâm Liễu có Khúc phụ thân Vệ Thiên Tướng tọa trấn, cho nên một mình nàng nói rõ có thôi cỡ nào cũng không nghĩ được, Khúc phụ kia cũng là thơm, đối với ca sĩ mà nói là rất hấp dẫn.”

“Vệ Thiên Tướng...”

Lâm Tri Bạch nhú nhú mày, người này là một trong tam đại nhạc phụ giải trí thần thoại, giống như quanh năm suốt tháng không có tới làm ca.

“Yên tâm đi.”

Lâm Hi cho rằng Lâm Tri Bạch đang lo lắng, vội vàng mở miệng nói: “Khúc ba cấp bậc như Vệ Thiên Tướng, mặc dù ở trong phạm vi của Lâm Liễu, nhưng Lâm Liễu căn bản chỉ huy không được người ta, những khúc cha và công ty này quan hệ rất ngang hàng!”

Dừng một chút.

Lâm Hi vừa cười vừa nói: “Có lẽ nàng cũng không dám thay mặt Vệ Thiên Tướng hứa hẹn với Hàn Nguyệt Sương làm gì, rắc đọc sách ảo thuật. Mỹ nhân này thật sự là đối thủ cạnh tranh của nhiều, cả nhạc đàn Tần Châu đều đối với Hàn Nguyệt Sương cảm thấy hứng thú, cho dù là Lâm Liễu cũng không có được ưu thế lớn bao nhiêu, nhà người khác cũng không phải không có Khúc ba.”

“Ừm.”

Trong lúc hai người nói chuyện, xe đến Thủy Vân Cư, Lâm Hi không có ý đi vào ngồi một chút, nói là công ty bên kia còn có chuyện.

Đưa mắt nhìn tỷ tỷ rời đi.

Lâm Tri Bạch đột nhiên lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại từ Giang Thành, “Có chuyện giao cho nàng đi làm.”

“Mời ông chủ cứ nói.”

“Chỉ có duy nhất Sở Từ là nghe nhạc, có phải là quá lãng phí tài nguyên hay không, người dùng danh nghĩa của Bộ Ngạn đại diện, liên hệ với Hàn Nguyệt Sương đi.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Con muốn ký nàng.”

Sách mới của bằng hữu -

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 148: Việc Hàn Nguyệt Sương gia nhập Kỳ Tri, đây chính là nguyên nhân Lâm Tri Bạch không dùng tên Bạch Đế đáp ứng giúp tử tử đánh bại Hàn Nguyệt Sương. Hắn muốn để nữ ca tranh giành âm nhạc với ba người lớn này.

Không thể nói là đâm sau lưng người một nhà, đây là lựa chọn tối đa hóa lợi ích. Thay vì Lâm Tri Bạch đang chặn Hồ tử tử, không bằng nói Lâm Tri Bạch lần này là muốn trực tiếp chặn Hồ Tam Đại.

Bởi vì nếu Lâm Hi muốn ký Hàn Nguyệt Sương đơn giản chỉ là vì thành tích ngành, điểm này có Bạch Đế là đủ rồi, đơn giản mà nói chỉ cần Lâm Tri trắng nhiều hơn viết nhạc cho ca sĩ dưới trướng tử tử, thật ra so với nàng đi vào bên ngoài lại càng có giá trị hơn.

Âm nhạc thì không giống. Bởi vì bên âm nhạc “Phúc nhạc” quả thật rất cần một nữ ca tọa trấn, có rất nhiều lý do.

Ví dụ như nếu như Sở Từ nhận được đơn đặt hàng, nhưng yêu cầu phù hợp đặt hàng lại là một bài hát nữ âm thì sao?

Ví dụ như nếu Sở Từ muốn một vài ca khúc nam nữ cùng nhau xướng thì dù sao cũng phải có một nữ ca ca phối hợp với nhau chứ?

Mượn người từ các công ty truyền mai mối như Tật Phong không sai. Nhưng giải trí của Kỹ Nữ có nữ ca của mình không phải thuận tiện hơn sao, thuận tiện còn nâng người mình lên, có sao lại không làm chứ?

Về phần có thể ký Hàn Nguyệt Sương hay không? Vậy phải xem Giang Thành bên kia nói chuyện như thế nào. Hàn Nguyệt Sương được tặng cho truyền thông làm danh dự.

“Tiểu Ca”, một là bởi vì nàng quả thật còn trẻ, hai là bởi vì nàng có tiềm lực trở thành ca hậu.

Đây cũng là động lực ba đại truy đuổi nàng. Tuổi còn trẻ, thiên phú cực tốt, thực lực cường hãn, giá trị nhan sắc siêu cao, lại bằng thanh danh Nữ Nhi nổi vang dội. Bất luận nhìn từ góc độ nào, Hàn Nguyệt Sương cũng là mầm mống sau bài ca, dù tìm khắp ca đàn Tần Châu cũng tìm không ra mấy người bạn cùng lứa tuổi có thể sánh ngang nàng.

Mà giờ khắc này, phiên nào lớn nhất của Hàn Nguyệt Sương không phải là một trong ba nhà đó sao... Người hướng tới chỗ cao, ba vị trí đứng đầu được Hàn Nguyệt Sương lựa chọn, các công ty khác chung quy vẫn không đưa ra nổi điều kiện so với ba vị kia càng thêm hậu đãi.

“Thần thoại có lẽ là lựa chọn tốt nhất.” Trợ lý của Hàn Nguyệt Sương mở miệng, Trợ lý này tên là Từ San San.

Từ San San là thân thích của Hàn Nguyệt Sương, nàng dùng thân phận người quản lý tạm thời phân tích tình huống: “Bởi vì mục tiêu của người là tương lai sau khi trở thành ca vương hát, mà sau khi ca vương ca thần thoại là một trong ba nhà có số lượng nhỏ nhất, tổng cộng chỉ có hai ca ca của ca vương, cho nên thần thoại có thể cung cấp tài nguyên cho người khẳng định là nhiều nhất.” Không giống Khánh Đức, ba ca quốc, sau ba ca vương!

Càng không giống Thiên Quang, bốn ca sau, năm ca vương!

“Thần thoại giải trí ở khối âm nhạc này quả thật yếu hơn so với hai nhà khác một chút, nhưng chính bởi vì như thế, người đi mới càng được coi trọng.”

“Thần thoại...” Hàn Nguyệt Sương có chút động tâm, bởi vì tự mình dựa vào Côn Bằng là ca sĩ nổi danh, cho nên rất có thiện cảm đối với thần thoại.

Đúng lúc này, điện thoại của Từ San San vang lên. Từ San San cầm điện thoại lên nhìn thì thấy đó là một mã số xa lạ bèn cười cười với Hàn Nguyệt Sương nói: “Có lẽ là muốn thăm nữa hả? Trong đêm Mãn Thần bao nhiêu? Ti...” Vừa nói.

Từ San San mở ra miễn đề, nhận điện thoại,

“Vị nào?” Đỉnh điện thoại truyền đến một giọng nói: “Ta là đại biểu cho Giang Thành đầu tư của Nguyễn Cung, xin hỏi

Hàn Nguyệt Sương lão sư có rảnh gặp mặt một lần không?”
Đại biểu của Sàm!

Từ San San cùng Hàn Nguyệt Sương liếc nhau một cái. Hàn Nguyệt Sương khẽ gật đầu, sau đó Từ San San trực tiếp ước định địa chỉ với đối phương.

Người khác Hàn Nguyệt Sương có thể không gặp, nhưng vị đại diện của người, ngay cả ba đại nhân cũng phải nể mặt mũi, nàng nhất định phải gặp mặt một lần.

Huống hồ ta là Nữ Thần Tiêu kia nói rớt cuộc cũng không phải thần thoại, mà là án đầu tư của Côn Bằng, cho nên Hàn Nguyệt Sương rất có thiện cảm với công ty này.

“Chẳng lẽ Kỳ Dư cũng muốn ký người?” Sau khi cúp máy, vẻ mặt Từ San San ngạc nhiên.

“Theo ta được biết dưới cờ xí là có công ty âm nhạc, tuy nhiên quy mô của công ty này rất nhỏ, chỉ có một nghệ nhân.”

“Sở Từ.” Hàn Nguyệt Sương nhẹ giọng mở miệng nói, nàng rất chú ý tới ca nhân hát nổi tiếng quật khởi như sao chổi ở nhạc đàn Tần Châu gần đây.

... Mấy ngày sau, tháng chín đã đến. Lâm Tri khai học rồi. Đại nhị và Đại nhị Lâm Tri Bạch cũng không có gì khác nhau về bản chất, rảnh thì đi trường học học, không rảnh thì trốn học thỉnh thoảng cũng là không sao cả.

Mà theo Lâm Tri khai giảng, Giang Thành bên kia rớt cuộc truyền đến tin tức tốt.

“Hàn Nguyệt Sương đã đáp ứng ký hợp đồng, có điều tất cả điều khoản chúng ta đồng ý đều phải viết vào trong hợp đồng. Nếu như không làm được, nàng có thể tùy thời kết thúc hợp tác.”

“Ừm.” Lâm Tri Bạch nở nụ cười. Chủ Bằng nói điều kiện với Hàn Nguyệt Sương thật sự không tồi. Thứ nhất, hàng năm Sở Từ đều viết ba bài hát cho Hàn Nguyệt Sương, một bài trong đó phải đảm bảo giành được quán quân trong bảng thi đấu.

Thứ hai, bảo đảm Hàn Nguyệt Sương có thể tìm được một số thương hiệu đủ phân lượng nói thay. Ngoài ra còn có một số điều kiện vụn vặt và các điều khoản bổ sung. Tỷ như Lam

muốn kiến tạo một đoàn đội cho Hàn Nguyệt Sương, quản lý phải do nàng đưa đến công ty Từ San San, ví dụ như Hàn Nguyệt Sương có thể ưu tiên tham gia một số tiết mục tổng nghệ chế biến ra.

Chờ một chút. Thời hạn hiệp ước là năm năm, chỉ cần Nguyễn Cung thực hiện hợp đồng là Hàn Nguyệt Sương đừng nghĩ chạy mất trong năm năm tới, Giang Thành lấy vì ước vàng đôi nghịch trong phạm vi hợp pháp là được, cho dù Hàn Nguyệt Sương thật sự bằng lòng trả tiền trái với ước chạy trốn Đồng Lưu cũng sẽ không thua thiệt loại này.

Lâm Tri tin tưởng: Ngoại trừ ba đại ra, không có một công ty nào dám hứa hẹn trong hợp đồng, chỉ ít hàng năm giúp Hàn Nguyệt Sương đạt được quán quân trong thi đấu Quý bảng một lần!

Bởi vì hàng năm liền có mười hai quán quân trên bảng thi đấu! Cho dù là ba đại nhân cũng phải mời Khúc ba xuất thủ mới có thể vững vàng làm được điểm này!

Nghĩ lại Lâm Liễu sẽ biết, lợi dụng sức ảnh hưởng của thần thoại trải đường cho Trần Tâm, trả giá lớn như vậy, kết quả chỉ rơi vào kết quả thi đấu hạng ba.

“Điều kiện hiệp ước thực ra đâu phải là trọng điểm.” Giang Thành cười nói: “Thật ra cuối cùng thúc đẩy Hàn Nguyệt Sương đưa ra quyết định này, vẫn là hai bài hát chuyên thiết kế để bà chủ chế tạo riêng cho cô.” Đúng vậy.”

Giang thành gặp Hàn Nguyệt Sương, không hề tay không mà đi, hẳn còn dẫn theo hai bài hát mà Lâm Tri Bạch cung cấp.

Một bài gọi là ‘Quái Hồng’. Một bài gọi là ‘Thán thánh Hải Tiêu’. Hai bài hát này phân lượng cũng không nhẹ, đều là có tác phẩm có tiềm lực quán quân của thi đấu Bảng.

Lâm Tri Bạch lấy ra hai bài hát này để cho Hàn Nguyệt Sương hiểu rõ, Sở Từ có năng lực viết ra rất nhiều bài hát tốt cho nàng, chỉ cần nàng bằng lòng tham gia âm nhạc này... Lâm Tri Bạch thành công.

Giang Thành sau đó nói: “Khế ước của Hàn Nguyệt Sương chính thức đến kỳ hạn rồi, ngày mai ta và nàng ký hợp đồng, làm cho phù hợp phóng viên.”

“Người đi làm đi, bằng hiệu âm nhạc cũng lập lớn hơn một chút.” Dùng sức ảnh hưởng hiện giờ của Nguyễn Cung muốn tổ chức đại hội phóng viên rất dễ dàng, hội phóng viên này vừa biểu đạt sự coi trọng của Nguyễn Cung đối với Hàn Nguyệt Sương, cũng là tuyên bố Hàn Nguyệt Sương đã danh hoa có chủ trong nghề.

Từ giờ trở đi! Cho dù người nhúng tay vào cơ bản tam đại lợi ích, không biết ba nhà này sẽ phản ứng thế nào?

Dù sao Côn Bằng đoạt được Hàn Nguyệt Sương là người mà tam đại quan tâm. Bất quá Lâm Tri Bạch cũng không nghĩ tam đại trưởng sẽ vì Hàn Nguyệt Sương mà trở mặt.

Có tổng nghệ, có phim truyền hình. Giao Bằng hợp tác với ba người lớn, nếu xé rách da mặt, bọn họ sẽ tổn thất càng lớn hơn!

... Đúng như kế hoạch, ngày hôm sau Giang Thành lại mở một hội phóng viên long trọng ở một tửu điểm nào đó của Tô Thành, chính thức tuyên bố chương trình ký hợp đồng của Đồng Lư và Hàn Nguyệt Sương.

Không ngoài dự kiến. Tin tức nặng nề này trong nháy mắt liền chiếm cứ mặt tiền đề của các đại truyền thông truyền thông! Tất cả công ty trong ngành đều trọn tròn mắt, tất cả mọi người đều cho rằng khả năng Hàn Nguyệt Sương sẽ chọn ký hợp đồng thông đồng từ ba đại trung, tuyệt đối không nghĩ tới cuối cùng là làm rối rắm với vị này!

“Tiểu Ca!”

“Anh anh anh, sao lại là anh anh anh!”

“Gần đây tất cả công ty trong ngành đều tiếp xúc với Hàn Nguyệt Sương, theo lý thuyết ba điều kiện lớn hẳn là tốt nhất, Oánh Oánh có thể đưa ra điều kiện tốt hơn sao?”

“Không nên a, Đồng Lư không có âm nhạc tài nguyên gì a!”

“Các người có phải đã quên, người có Sở Từ...”

“Đối với Hàn Nguyệt Sương, người có lực hấp dẫn nhất phải là Sở Từ chứ?”

“Nếu như Sở Từ đồng ý viết nhạc cho Hàn Nguyệt Sương...”

“Hàn Nguyệt Sương kia đang đánh cuộc, bài mà Sở Từ viết cho nàng, có thể có đủ giá trị!”

“Tam đại hội sẽ có phản ứng gì?”

“Y đang nhờ ba sợi râu hổ!”... Tam đại quả thật có phản ứng, hơn nữa phản ứng rất lớn!

Ở phía giải trí thần thoại bên này, âm nhạc bộc lộ trực tiếp xin tổ chức hội nghị cao tầng của công ty. Trong hội nghị, đang căng thẳng phần nộ không thể át được nói: “Ta đi xin trùng trị!” Hàn Nguyệt Sương vỗ mạnh lên bàn nói: “Hàn Nguyệt Sương có hy vọng trở thành bài ca thứ ba của chúng ta, lúc trước nàng quả thật cũng muốn ký hợp đồng luận bàn luận với thần thoại chúng ta., Là Nguyễn Cung đột nhiên xuất hiện chặn ngang được tình thế bắt buộc của chúng ta, đối với công ty mà nói tổn thất quá lớn! Thời gian trước, Nguyễn Cung còn công khai phát ra bằng hữu ở Giang Thành, nói là Sở Từ muốn đánh lên thần thoại của chúng ta, ha ha! Giải trí thần thoại của chúng ta bị người ta uy hiếp như vậy bao giờ? Không thể để mặc cho công chúng ta phách lối rồi! Phải hung hăng chế tài! Bằng không thì thần thoại chúng ta sẽ dùng uy danh mất hết mặt mũi quét sạch!” Thù mới hận lúc trước đến cùng nhau, lúc này đang thực sự nổi giận.

“Trương trưởng lão uống một ngụm nước, bớt giận.” Đại biểu của bộ phận phụ trách cuộc họp tham gia này là Triệu Trọng. Hiện giờ Triệu Trọng là nhân vật số một thuộc hệ công ty, có tư cách ngồi lên ghế này, nhưng vì lợi ích bản thân không giống nhau, hẳn nhất định phải nói chuyện cho Phù Huệ: ” Cá nhân ta cho rằng Trương bộ trưởng nói quá lời dễ nghe, Hàn Nguyệt Sương chỉ có tiềm lực trở thành ca sau bài, cũng không phải thật sự đã trở thành ca sau bài, hưởng hồ việc cất cử Hồ Hàn Nguyệt Sương., Đương nhiên khiến cho âm nhạc bộ có chút tổn thất, nhưng sự hợp tác của chế bộ cùng nghiên cứu chúng ta tuyệt đối có thể bù đắp tổn thất về phương diện này. Xa xưa không nói trước, Côn Bằng Cuồng Tiêu mang đến lợi ích cho công ty, mọi người hẳn là biết rõ? Hưởng hồ Giang Thành đã đáp ứng ta, kịch bản hạ bộ sẽ hợp tác với chúng ta, nếu hiện tại không nể mặt, hợp tác này liền thất bại rồi, tổng giám đốc ngài cũng không muốn nhìn thấy chúng ta mất đi cơ

hội hợp tác bộ kịch bản sao?” Tổng biên luận giải trí thần thoại là Lâm Xuân.

Hắn là con trai trưởng của bà chủ Lâm Chiêu Mục, cũng là đại bá của Lâm Trinh! Tuy nhiên giờ phút này Lâm Xuân cũng rất rối rắm, hắn cũng cảm tức cắt tiết Tiêu, khiến thần thoại tổn thất một ít mặt mũi, nhưng mặt khác hắn cũng biết, Côn Bằng gây ra tổn thất cho thần thoại, lợi ích sẽ không nhiều bằng Côn Bằng mang đến... Trong lúc do dự.

Người phụ trách TV trong ti vi đột nhiên cũng mở miệng.

“Ta biết âm nhạc bộ có chút ủy khuất, nhưng bộ lạc TV của chúng ta cùng hệ thống phim giống nhau, cần cùng Đồng Lu tiếp tục hợp tác.”

“Đồng ý.” Bộ trưởng tổng nghệ cười nói: “Thuật Nghệ ta là Nghệ Nữ xếp hạng thứ hai, do thần thoại chúng ta tiếp hành, nếu xé rách da mặt, thì mùa thứ hai hợp tác có khả năng cũng phải nói khoác, hơn nữa sau này tổng kỹ mới của Côn Bằng cũng sẽ không hợp tác với chúng ta, tổn thất này so với một Hàn Nguyệt Sương còn cổ quái hơn.”

Lợi ích bên trong giải trí thần thoại không giống nhau, cho nên tổng giám đốc hắn sẽ không chế tài hoa. Âm nhạc bộ quả thật bởi vì Nguyễn Cung có tổn thất không sai.

Gượng Thành đương nhiên có lý do để căm ghét Đồng Lu! Nhưng bộ phim thì sao? Bộ phim thì sao? Ba bộ phận này không muốn vì âm nhạc bộ mà phá sự việc này, khiến công ty và Đồng Lu nể mặt.

Ba đầu một, phân lượng của Âm nhạc bộ hơi kém. Còn chủ quản các ngành khác thì sao? Lợi ích nội bộ công ty căn bản chẳng chịt, trong này khẳng định có người ủng hộ âm nhạc bộ, nhưng phần nhiều người vẫn đứng ở đây và Tổng Nghệ bộ, cùng với chế tạo bộ phận bên kia.

Trương Trấn cũng ý thức được điểm này, cho nên gã nóng nảy: “Chỉ Bằng không chỉ cướp đi một Hàn Nguyệt Sương đơn giản như vậy thôi đâu! Hắn muốn tiến quân vào âm nhạc lĩnh vực, trực tiếp xâm lấn cơ bản lợi ích của chúng ta! Chúng ta thần thoại và Berloz cùng với thiên quang đối kháng đã đủ mệt

rồi, Nguyễn Cung lại gia nhập vào, cục diện sẽ càng hỗn loạn!”

“Lão Trương a.” Có bộ lạc phụ trách than thở: “Thần thoại âm nhạc bộ chúng ta lớn như vậy, nhạc Tôn tổng cộng liền hai người đặc biệt, ngại sợ cái bóng à!”

“Như vậy đi.” Lâm Xuân cũng cảm thấy thần thoại là vì chuyện này mà trở mặt, mất nhiều hơn được.

“Cho người cảnh cáo người, tay không nên duỗi quá dài, nhưng không nhất thiết phải xé rách mặt mũi với bọn họ. Ngoài ra cũng phải xem thái độ của Ngải Nhĩ Đặc và Thiên Quang.” Nếu như Thiên Quang và Cáp Tạt Tư cũng muốn chế tài, Lâm Xuân không ngại ra tay. Y đọc sách duyên dáng.

Lâm Xuân sợ nhất là sau khi xử lý vấp ngã... Nguyễn Cung sẽ trở thành trợ lực cho hai nhà Lô Lát và Thiên Quang đối kháng thần thoại kia!

Dù sao Lâm Xuân cũng phải thừa nhận: Công trình tổng hợp của Dân Đề, kịch bản ghi trên TV quả thực rất có giá trị.

” giám đốc...” Đường Đốc thật sự muốn nói...

” giám đốc hồ đồ à, nhưng hắn không dám. Những người ngồi ở đây đều là nhân tinh, lòng muông dạ thú của Loan Lang Tử tin tưởng tất cả mọi người đều nhìn ra được, nhưng ai cũng không muốn trừng trị Đồng Lu!

Vì sao? Lợi ích là không nhất trí, dám người này căn bản không đoàn kết! Chờ Lam lớn lên, các người sẽ phải hối hận!

Triệu Xuy duỗi răng, tức hỗn hển. Hội nghị cứ như vậy tan rã. Sau khi tan họp, Triệu Xuy tìm một chỗ yên tĩnh, gọi điện thoại cho Giang Thành.

“Thành ca, lần này người thật sự có chút khiêu khích đến âm nhạc bộ bộ, vừa rồi âm nhạc bộ trưởng xin khởi xướng hội nghị cao tầng, là ta đem âm nhạc bộ trưởng đẩy về, sau đó chúng ta đừng mạo hiểm như vậy...” Bảo toàn càng nhiều~

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

**Chương 149: Bạch Đế tiến bốn tuyến!
Trước khi Nguyễn Cung xuất hiện, Hàn
Nguyệt Sương thích nhất thực ra là giải
trí thần thoại, điểm ấy hai nhà Berloz và
Thiên Quang đều rất rõ ràng, cho nên
phản ứng không có lớn như vậy, bất quá
cũng là vì thế mở hội nghị tầng lớp cao
tầng, bởi vì Nguyễn Cung đã phát ra tín
hiệu tiến quân vào lĩnh vực âm nhạc!**

Bên này của Duy Khắc Nhĩ Đức.

“Mỗi lần Sở Từ đoạt được đệ nhất bảng thi đấu đều là mở ngòi trên đầu ba người chúng ta, nhưng bởi vì hắn chỉ có một người, không cách nào hình thành uy hiếp chân chính đối với chúng ta, cho nên không phản ứng là được, nhưng hiện tại Trê tựa hồ có chút muốn làm lớn, chúng ta có nên đề nén cái đầu không tốt này xuống hay không?”

“Ta cảm thấy không cần.”

“Suy Vi âm chỉ có hai người là Sở Từ và Hàn Nguyệt Sương, bọn họ muốn làm lớn, không phải chuyện dễ dàng như vậy, huống hồ Hàn Nguyệt Sương vốn cũng muốn tới thần thoại giải trí, thay vì đề cho nàng thần thoại, ta cảm thấy không bằng đề nàng tới Nguyễn Cung đi.”

“Mặt khác...”

“Giữ quan hệ tốt với người là cần thiết.”

“Các vị hắn là biết, chúng ta lấy được một kịch bản Bất Dạ Hầu sáng tác, công ty đã bắt đầu quay phim rồi.”

“Đối với lần hợp tác này, chúng ta có chút chờ mong.” Cùng lúc đó, Thiên Quang giải trí. Bên này hội nghị ngay từ đầu, Tô Triết làm một tay của bộ phim trực tiếp đưa sự tình định tính nói: “Áp đột phá trong chuyện này chủ yếu là ở giữa Côn

Bằng và thần thoại giải trí, chúng ta không cần phải vẽ rắn thêm chân làm cái gì.”

“Nhưng người đây là muốn tiến vào âm nhạc lĩnh vực quân tình!”

“Vậy cứ để cho bọn chúng tiến quân là được, ánh sáng vẫn luôn là đầu rồng ở âm nhạc giới Tân Châu, ngay cả thần thoại và thần thoại của Ông ta cũng bị chúng ta đè ép đánh, một tên Trữ Kiên thì tính là gì, bọn chúng mới biết đến đâu?”

“Lại nói Hàn Nguyệt Sương đi đến Cổ Giác cũng tốt hơn là qua thần thoại.”

“Càng đừng nói vở kịch mới của thiên quang chúng ta, vẫn là sản phẩm xuất

“Ta chỉ là có chút lo lắng, hiện tại không hề Đồng Lư xuống, sau này Côn Bằng làm lớn, cũng không dễ áp chế như vậy.”

“Người đây là buồn lo vô cớ, Lam cho dù to gấp mấy lần cũng không thể làm ra được sóng gió gì, nhưng mà ta ngược lại rất hi vọng bên thần thoại kia có thể trực tiếp trừng trị Côn Bằng, điều này có lợi với ta!” Cuối cùng hội nghị thảo luận kết quả lại quan sát.

Sau khi cuộc họp kết thúc, ánh mắt Tô Triết sâu kín, bỗng nhiên gọi điện thoại từ Giang Thành, cười như không cười nói: “Người đã khiến ta cảnh giác rồi.”

“Cảm ơn đã nhắc nhở.” Giang Thành cười cười, dường như đã sớm đoán trước được điều này. Tô Triết nhẹ giọng nói: “Eận thủ tay phải cầm cà rốt cầm đại bổng, chiêu này quả thật có thể tạm thời khiến người ta tê liệt, nhưng tê liệt như vậy sẽ không lâu, đại biểu Giang nếu ngày nào đó gặp phải vấn đề khó giải quyết, không ngại cùng ta nói chuyện một chút.”

“Không thành vấn đề.” Nguyễn Cung dùng chính là dương mưu. Giang Thành rõ ràng khuyến khích ta phải làm mạnh lên, có thể sẽ chạm đến lợi ích lớn, nhưng bởi vì giữa người và tam đại hợp tác, lợi ích liên quan đến rắc rối, cho nên cho dù tam đại tạm thời cũng không có khả năng động sát tâm với Dận Tộ.

Sử tài Bộc, phim truyền hình và tổng nghệ, sau này còn hợp tác nữa hay không? Tuy nhiên uy hiếp của Côn Bằng đối với

ba đại năng cũng không lớn, nếu về sau Côn Bằng thật sự khiến ba đại kia cảm thấy uy hiếp, vậy có lẽ thật sự phải đối mặt với sự trừng phạt.

Bên kia, thông qua Giang Thành một năm một mười báo cáo, Lâm Tri không biết được tình huống, cười nói: “Đây là một lần coi như thành công thăm dò.” Không sai.

Lâm Tri Bạch Đoạn Hồ Hàn Nguyệt Sương có ý thăm dò tam đại. Hiện tại xem ra lần thăm dò này tương đối thành công, lợi ích của tam đại nội cũng không nhất trí.

“Xem ra trước mắt là như vậy.” Giang Thành có chút sầu lo.

“Nhưng tam đại đã có rất nhiều người phát ra cảnh cáo đối với ta.” Lần này, Tiết Hồ tam đại chung quy vẫn phải chạm đến thần kinh mẫn cảm của rất nhiều người. Nếu như Lâm Tri không công mà về sau chơi đùa như vậy mấy lần, thì phải chuẩn bị thật tốt để sau này xé rách da mặt.

“Cho nên trước đó, chúng ta muốn phát triển ra càng nhiều người một nhà.” Lâm Tri lấy nước ấm nấu ếch, dùng sức quá mạnh sẽ xảy ra vấn đề, mặc dù về sau hẳn nhất định sẽ cùng ba bánh ngọt lớn tranh đoạt.

Mà đến lúc đó muốn không hoàn toàn trở mặt với tam đại đại, chỉ có một biện pháp: thâm thấu tam đại! Tỷ như loại như Triệu Hàng thần thoại này, hẳn hiện tại giống như một gian tế Bộ Ngạn đặt ở thần thoại, rất có tiềm lực của nhị ngũ tử.

Trong thần thoại có người muốn động thủ? Người đầu tiên trong Triệu lũy không đồng ý! Nhưng một Triệu lũy còn chưa đủ. Lâm Tri Bạch cần nhiều Triệu Chương hơn!

Mặt khác biểu hiện lần này của Triệu Trâu quả thật rất tốt, Lâm Tri phải cho hẳn chút ngon ngọt, nếu không người ta dựa vào cái gì làm Nhị Ngũ Tử?

Mà ở bên ngoài, các công ty giải trí lớn cũng luôn đợi ba phản ứng lớn. Nhưng khiến rất nhiều người bất ngờ chính là, bên ba đại bên kia lại không có phản ứng thực tế gì, giống như chuyện cắt cử Hàn Nguyệt Sương này cứ thế mà thừa nhận!

“Vậy mà không hề có trừng phạt gì?”

“Xem ra là tam đại không muốn trở mặt với Dận Hựu.”

“Dù sao cũng là thời gian mật ong a.”

“Tam đại Hòa Đồng đều có hợp tác.”

“Trừ phi tam đại không muốn tiếp tục hợp tác với người.”

“Nếu như là công ty nhỏ khác chặn Hồ Hàn Nguyệt Sương, thì bây giờ hẳn đã bị tam đại báo thù rồi nhỉ, không lấy được thì hủy diệt rồi, đây chính là tác phong trước sau như một.”

“Dù sao cũng là Côn Bằng.”

“Toàn bộ ngành không tìm được công ty đặc thù như Phù Huê, vừa ngáng chân trong ba đại ca, vừa cung cấp cho tam đại cho càng nhiều lợi ích hơn.”... Sau lần thử nghiệm thành công này, Lâm Tri Uẩn biết kế tiếp Phù Huê phải hơi kín đáo một chút, coi như là để thần kinh ba đại buông lỏng.

Về điều kiện ký hợp đồng của Hàn Nguyệt Sương, Lâm Tri Bạch đều sẽ thực hiện. Ví dụ như một năm cho Hàn Nguyệt Sương ba bài hát, cho dù không viết vào trong hợp đồng thì Lâm Tri Bạch cũng sẽ cho.

Bằng không sao lại ký nàng làm gì? Chính là muốn nàng hô đờ lên kiếm tiền cho công ty đó. Mà cho Hàn Nguyệt Sương tam ca hát, phải cam đoan trong đó có thể giành được quán quân trong thi đấu Quý bảng, điều kiện này đối với Lâm Tri Bạch mà nói cũng không tính là cố hết sức.

Trong hợp đồng viết rõ ràng, bài hát quán quân này có thể là do Sở Từ hát hợp tác với đối phương, không gian đàn tính này rất lớn, đương nhiên Lâm Tri Bạch cũng sẽ không cố ý hãm hại Hàn Nguyệt Sương. Mà năm nay Lâm Tri Bạch đã cho Hàn Nguyệt Sương hai bài hợp đồng này, hai bài hợp đồng này cũng đã bắt đầu thực hiện điều khoản của nàng và Kỷ Tứ, cũng chính là trước tháng chín sang năm, Lâm Tri Bạch chỉ cần cung cấp cho Hàn Nguyệt Sương một ca khúc có thể lấy danh sách quán quân trong bảng thi đấu là được, bởi vì đến lúc đó hợp đồng vừa vận đủ một năm.

Lại nói tiếp, ca hát ca ở kiếp trước, động một cái album một năm, trong một tờ album bình thường là mười hai ca hát.

Ở thế giới này, ca sĩ đều là hát một mình, không chơi album, cho nên ca khúc cũng ít, mỗi công ty lớn như vậy đều có thể tập trung tài nguyên để phân đầu.

Nhưng mà cũng có quan hệ nghiêm khắc với việc bảo vệ bản quyền thế giới này. Chỉ cần có một bài hát nổi tung, chỉ cần số lượng download liền có giá trị hơn trăm vạn.

Cái này còn chưa phải là chính đạo, mà Đầu To chân chính, là công dụng buôn bán của bài này có thể mang đến lợi nhuận càng thêm khả quan.

Ở thân thoại bên kia Bạch Đế chỉ là một người khiêu khúc, không được chia một lợi ích này. Mà ở phía Đồng Lưu, Lâm Tri Bạch vốn có thể trực tiếp ăn miếng bánh ngọt này, tiền lời mới được mấy đồng chứ?

Nhưng Sở Từ có một khuyết điểm trí mạng, không thể lộ mặt! Cho nên Sở Từ không thể tiếp lời, cũng không có biện pháp làm thương hội.

Hàn Nguyệt Sương gia nhập vừa vặn có thể lấp đầy chỗ trống. Nếu lợi nhuận một khối này đủ dày, sau này Lâm Tri Bạch sẽ cân nhắc thêm tiền tố gấp bội.

Tác khúc nhân thì không cần. Khúc khó địa cầu ở trong tay Lâm Tri Bạch, chiêu mộ khúc nhân vào làm việc vặt sao?... Lại qua mấy ngày.

Giang Thành mang đến cho Lâm Tri Bạch một tin tức tốt, nói là chinh phục trên phim truyền hình đã giết Thanh rồi, phía bên Thiên Quang chuẩn bị làm hậu kỳ.

Đây là bộ kịch thứ hai sau lần Cuồng Tiêu Tiêu này. Lâm Tri Bạch đối với bộ kịch bản này kỳ vọng rất cao đấy, nhiệt độ đối với tiêu ký Cuồng Vũ Tư hẳn là không có vấn đề, về phần bộ phim này lúc nào sáng lên thì tiến độ hậu kỳ và cụ thể như thế nào an bài.

Cũng là ngày này, người tài trong toàn quốc đoán trước bảng danh sách cũng lần nữa đổi mới. Trong đó, Bạch Đế chính thức tiến vào hàng ngũ ngôi sao bốn đường dẫn đến một ít chú ý.

Phía dưới sổ sách cực quang của Bạch Đế cũng là vô số lời chúc mừng!

“Tiến bốn đường!”

“Tốc độ nhanh quá đi!”

“Chúc mừng Bạch Đế lão sư!”

“Bạch Đế năm thứ tám đến cuối tháng tám xuất đạo, đến bây giờ cũng chỉ một năm thời gian đi, thế mà đã vọt lên bốn ngoi minh tinh rồi!”

“Sở Từ còn là một minh tinh năm đường.”

“Ha ha, lại là lão sư của Bạch Đế chúng ta dẫn trước một bước!”

“Sở Từ xuất đạo chậm hơn Bạch Đế mấy tháng, nếu như mấy tháng tiếp theo Sở Từ cũng xông vào bốn vạch, vậy thì không sai biệt lắm.”

“Đúng là đối thủ khó chơi.”

“Tiếp theo là mấy tháng tới, Sở Từ muốn từ ngũ tuyền đến tứ tuyền cũng không dễ dàng.”

“Người sáng tác một khi lao vào siêu một tuyền, liền trở thành Khúc phụ rồi, mong ngày Bạch Đế trở thành Khúc phụ!”

“Phốc.”

“Tuy rằng ta cũng rất thích sư phụ Bạch Đế, nhưng trở thành Khúc ba gì đó, cũng rất xa xôi rồi, nghệ nhân đánh giá càng lên cao càng khó, từ năm đường bốn vạch đến ba đường, độ khó hoàn toàn khác nhau, chớ nói chi là vọt tới siêu một đường nào đó.” Lâm Tri nhìn bình luận.

Lại nhìn về phía Sở Từ cùng với Bất Dạ hầu. Hai cái mã giáp này vẫn còn ở trên ngũ tuyền. Tuy nhiên Bạch Đế vốn là người đầu tiên tiến vào ngũ tuyền mã giáp, cái loại đầu tiên tiến vào tứ tuyền kia tự nhiên cũng không có gì kỳ quái, dấu sao tác phẩm này là chịu khó nhất.

“Chờ Dận Tự chinh phục Pháp tri phối, Khắc đọc U. Hoa văn Khắc Lai. Hi tử Bất Dạ Hầu hẳn là không sai biệt lắm đã tiến vào tứ tuyền.”

“Sở Từ không cần làm gì ở bên này, cho Hàn Nguyệt Sương hai cái bài hát, nàng chỉ cần hát là có thể tạo được nhiệt độ cho Sở Từ.”

Lâm Tri Bạch liên lạc Giang Thành, hỏi hẳn về hướng đi của Lâm Liễu. Giang Thành nói: “Có chút phiền phức, Lâm Liễu

biết ông chủ muốn nhằm vào nàng, cho nên hiện tại cho dù thủ hạ của nàng có người phát đàn, cũng không dám tuyên truyền trước.”

“Thật sao?” Lâm Tri cười trắng nói: “Vậy sao nàng lại che giấu, dù sao số một cũng phải phát khúc nhạc, cùng lắm thì chúng ta chạy bộ vào sân.” Một câu nói!

Ăn chắc ngời! Chỉ cần thủ hạ của Lâm Liễu có ca sĩ muốn đánh vào bảng danh sách, Lâm Tri Bạch lập tức an bài một ca khúc trong ngày số một chạy bộ!

“Ta hiểu.” Giang Thành mở miệng nói: “Bất quá người kế tiếp ông chủ muốn đối phó không phải Lâm Liễu...”

“Sao lại nói vậy?”

“Lâm Cung bên kia phải viết quảng cáo.” Giang Thành nóng lòng muốn thử: “Chúng ta...”

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 150: Trước khi uống một dao một cái lặc nhau dựa theo phân phó của Lâm Tri Bạch, Giang Thành một mực nhìn chăm chăm Lâm Cung bên kia. Chỉ cần Lâm Cung bên kia quảng cáo, Lâm Tri Bạch sẽ tặng hẳn một chút lễ vật.

“Tám quảng cáo của bảng hiệu nào?”

“Chính là loại nước trái cây kỳ nhạc lúc trước nói, đây là thương hiệu đồ uống nước uống toàn bộ trong thân thoại.”

“Đối thủ kia là vườn trái cây ngàn vị...” Lâm Tri Bạch trước đó nghe Giang Thành giới thiệu qua thương hiệu này, Giang Thành cười nói: “Đối thủ tranh nước trái cây lớn nhất đích thật là vườn trái cây Thiên vị, thú vị chính là, biết được nước trái cây này muốn tìm Nguyễn Cung chúng ta làm quảng cáo thì vườn trái cây Thiên vị cũng liên hệ ta, muốn hợp tác với chúng ta.”

“Còn danh tiếng thì sao?”

“Thiên vị trái cây viên chủ yếu làm nước trái cây suối, bảng khẩu bia thị trường hoàn toàn không có vấn đề đấy, trước mắt cũng chưa từng tuôn ra vấn đề vệ sinh an toàn, có thể yên tâm hợp tác.”

“Được.” Đêm đó Lâm Tri Bạch liền đuổi đến Giang Thành.

“Vụ án quảng cáo của vườn Thiên vị thành.” Giang Thành mở ra, nhìn thấy bản án, không khỏi ngạc nhiên, bởi vì kế hoạch này nói trắng ra thì một câu từ quảng cáo: “Trước khi uống thì dao động một chút!” Cho dù là năng lực phi thường tín nhiệm ông chủ, hẳn cũng nhất định phải gọi điện thoại hỏi cho rõ ràng.

“Từ quảng cáo chỉ có một câu như vậy sao?” Có thể làm được sao? Ta phải giải thích với người Thiên vị viên kia như thế nào đây?

Lâm Tri cười miễn phí nói: “Người khẳng định từng uống nước trái cây a, vậy khẳng định cũng biết, rất nhiều quả lúa nước thương hiệu, đều sẽ ghi chú một câu tương tự như vậy ở thân bình, “Nếu như có phân lắng đọng, thành phần của quả hệ quả, xin yên tâm uống, câu quảng cáo này chính là từ câu này tới.”

“Hướng ngược tư duy...” Ánh mắt Giang Thành trong nháy mắt sáng lên,

“Mang đồ uống dùng thương hiệu dùng để bôi bô, giải thích một cách nói khác. Chẳng những có thể xóa bỏ sự băn khoăn lắng đọng đối với những thứ này, còn biến thành một điểm bán. Cho mọi người uống trước rồi lắc một chút hương vị sẽ tốt hơn a!” Về phần hương vị có thể thực biến tốt hơn hay không?

Chuyện này khó nói, mỗi người đều có cảm nhận của mình, nhưng giác ngộ nhất định sẽ thay đổi, bởi vì sau khi lắc lư, trái cây trong nước trái cây càng thêm đều đặn, không còn là trạng thái lắng đọng.

“Đúng.” Lâm Tri cười miễn phí cười nói: “Cổ hoa súng thương hiệu chẳng phải đều thích cường điệu độ đậm đặc sản phẩm nhà mình sao, bài quảng cáo này chính là phóng đại điểm này, phải biết rằng quảng cáo ưu tú thực sự không phải là thổi phồng sản phẩm của mình, mà là hướng dẫn người mua tự mình liên tưởng, mặt khác người không cảm thấy trước khi uống lắc một cái thì bản thân sẽ có ký ức sao?”

“Thật đúng.” Câu quảng cáo này lằng lằng mà thuận miệng, quả nhiên vừa nghe liền có thể khiến người ta nhớ kỹ.

“Vậy chúng ta không mời minh tinh đến nói đỡ sao, ta xem trên bàn quảng cáo nói tùy tiện tìm đứa trẻ con và người lớn, tạo thành một đôi phụ tử là có thể mua được sao?”

“Hài tử đáng yêu, đại nhân phải chất phác.” Lâm Tri Bạch nhắc nhở.

“Mặt khác phải để cho thân thể diễn viên lay động...” Giang Thành vội vàng nói: “Những thứ này ta đều biết, cáo quảng cáo cũng viết rất rõ ràng, ta chính là buồn bực, minh tinh đến diễn không phải càng tốt sao?”

“Đây là một quảng cáo đơn giản, không cần phức tạp hóa.”
Lâm Tri Bạch nhắc nhở: “Người đã quên “Ta ái ký ca từ” là
hỏa như thế nào rồi?”

“Tiếp địa khí!”

“Đây là đồ uống, còn không phải đồ uống cao cấp gì đó, nó là
bình dân có thể mua được đồ uống.” Giang Thành giật mình.

Còn thật là như vậy. Quảng cáo này chính là đơn giản, điềm ký
ức ngay tại đây.

“Phải nói bài quảng cáo này chính là con đường để dân thân
đi... của một mẫu quảng cáo nào đó.

Lâm Cung Minh mặt không biểu cảm nhìn quay phim trước
mắt, quảng cáo này do một nam một nữ một đường ngôi sao
quay lại.

Nhân vật chính nam ngửa đầu uống nước ngà, hầu kết động,
nhân vật nữ chính nhìn chăm chăm yết hầu nam chính, nhìn
không được nuốt một ngụm nước miếng.

Phương xa gió rộng mở ra, vù vù. Nam chính tóc bị thổi bay,
nam chính uống xong, phát hiện nữ vật nữ chính nhìn mình
chăm chăm, then thùng từ trong túi lại lấy ra một bình đồ uống
nước ngà đưa cho nàng.

Nữ chính mở ra liền uống. Gió to lần nữa thổi động, nữ chính
tóc dài phiêu phiêu. Cuối cùng, nam nữ chính rúc vào một
chồng, hai người giơ lên một chai đồ uống, hai người đồng
thanh nói: “Gặp được người trong lòng, gặp được hương vị
ngon, kỳ lạ quả cây.”

“Xoẹt!” Đạo diễn vỗ xong chạy một mạch đến bên cạnh Lâm
Cung, mặt đầy lấy lòng nói: “Tiểu Lâm tổng, ngài xem như
vậy được không?”

“Ta muốn nghĩ một chút.” Lâm Cung nhíu mày lâm vào trầm
tư. Đán quảng cáo kia có chút bắt chước dấu vết Lam Phù
chocolate, dùng tình cảnh nam nữ vật nữ chính làm chủ đề,
hiệu quả đặc biệt của giai nhân nữ chính sau này cũng sẽ noi
theo tư lỵ cô la màu xám, làm thành nước trái cây vờn quanh
nữ chính hiệu quả, nhưng không biết vì sao, Lâm Cung luôn
cảm thấy thiếu khuyết linh hồn.

Bỗng nhiên, Lâm Cung nghĩ tới điều gì, nhìn về phía diễn viên quảng cáo nói: “Vụ quảng cáo này sửa lại một chút, cuối cùng để nam nhân vật nữ chính ôm nhau, động tác càng thân mật càng tốt!”

“Được.” Đạo diễn quảng cáo lập tức chạy đi câu thông với diễn viên. Lâm Cung thì thấp giọng nói với thư ký: “Quảng cáo trước khi pháp tri phối phối hợp với một ít truyền thông tin bất quá làm một chút, nói hai minh tinh này vì quảng cáo này kết duyên, sinh ra tình yêu dưới lòng đất... Chuyện này làm được một ít, đừng để cho người ta biết.”

“Tiểu Lâm luôn cao minh!” Đôi mắt thư ký sáng lên, cảm thấy đây là phương án có thể thực hiện, tuy rằng quy định này rất thô tục, nhưng lại có thể khiến người ta chú ý tới quảng cáo này!

“Đáng tiếc Dận Tự không hợp tác với ta.” Lâm Cung có chút khó chịu, Lam không có đáp ứng lời mời của mình, hẳn tìm không thấy phương án quảng cáo thích hợp, chỉ có thể dùng loại phương án phi văn ngoại chiêu này.

“Cái gì cần kiêu diễm.” Bí Thư cười nói: “Lam Phù quảng cáo kia đã thu hoạch thành công, vậy chúng ta liền trực tiếp phục chế xong việc rồi, nữ nhân vật nữ chính này đều là một minh tinh, sau đó đều là sản phẩm có tình yêu gì đó, cái này còn không cần lo lắng có người nói chúng ta sao chép, bởi vì chúng ta chỉ là tham khảo một chút ý tưởng, một chút tương tự cũng có thể bỏ qua, hơn nữa chúng ta tạo tiếng tăm cho nam chính nữ chính kia, phí quảng cáo đều giảm đi, tất cả đều là công lao của tiểu Lâm người đấy!”

“Chúng quy vẫn không bằng quảng cáo chocolate kia.” Lâm Cung vẫn tỉnh táo, biết quảng cáo kia không thể nào sánh được với quảng cáo của Lam Phù Du kia, bởi vì hẳn chỉ học được cái hình dáng, không nắm được điểm chính của quảng cáo kia, nhưng chênh lệch có lẽ cũng không tính là đặc biệt lớn, dù sao một nhóm minh tinh tổ hợp, cùng với chuyện để cho sản phẩm có dính dáng tình yêu, còn có nam nữ kết duyên với chủ đề này.

Quảng cáo nha. Nói cho cùng chính là mượn hiệu quả viết về hiệu ứng phục vụ của mình mình. Lúc này ký ký đột nhiên

nhận được một điện thoại, sau khi cúp máy, nhắc nhở Lâm Cung: “Tin tức vừa đạt được, bên Thiên Vị Viên cũng đang quay quảng cáo mới, đoán chừng là muốn cùng chúng ta đăng ký lời đài.”

“Hừ.” Lâm Cung cũng không cảm thấy bất ngờ, vườn trái cây ngàn vị cùng kỳ nhạc nước trái cây là đối thủ cạnh tranh,

“Bọn họ có người của chúng, chúng ta khẳng định cũng có người của bọn họ, bọn họ tìm ai phát ngôn hộ?”

“Còn không rõ ràng lắm.” Bí Thư cũng buồn bực, theo lý thuyết chuyện Thiên vị quả viên tìm người phát ngôn hẳn là giấu không được, làm sao không nghe được tin tức?

... Động tác của vườn Thiên vị trái cây bên kia rất nhanh, đã bắt đầu quay phim

“Phải quảng cáo trước khi thắng.

“Thần!” Giang Thành chặc chặc tán thưởng nói: “Thiên Vị Quả Viên bên kia nghe ta nói đến [Trước khi uống Diêu Nhất Xuy], liền trực tiếp mua lại bản án, xem ra ánh mắt của bọn hắn rất nhạy bén a, ta còn nghĩ dùng cái gì thuyết phục bọn hắn đi thuyết phục bọn hắn đây, kết quả chuẩn bị đầy một bụng nếu muốn nói cũng không cần phải nói nữa.”

“Bởi vì đáng giá nhất chính là rung động.” Lâm Tri Bạch cười cười, thật giống như quảng cáo của Lam Phù GCỔ, đáng giá nhất không phải là tình yêu nam nữ chủ gặp nhau, mà là tình yêu kia.

“Rầm cho thấy!” tất cả đem trải đều là vì mấy chữ này. Về phần nữ chính trong miệng nữ chính nói câu kia.

“Thật sự là lấu cá như vậy sao?”, chẳng qua là dùng để thâm sâu cùng cường điệu.

Đặc điểm “Tỷ thí” này, khiến Lâm Tri Bạch có chút bất ngờ chính là: đồng thời, sau khi quảng cáo mới của Thiên Vị Quả Viên này được quay lại, bọn họ đột nhiên truyền ra ngoài tin tức, nói quảng cáo mới của đồ uống đồ uống của công ty là do Côn Bằng bày bán ra phẩm nghệ xuất chúng, thuận tiện đem toàn bộ chiến tích Côn Bằng trừ tính sư đều dán lên.

Dù sao chính là các loại vạch trần kế hoạch này có bao nhiêu ngư bực. Lâm Tri biết được việc này lập tức bật cười, mình đây là bị cạ xát a.

Sợ rằng Thiên vị quả viên cùng Phù Huề hợp tác, vốn dĩ còn cứ phải lập tức khống chế!

“Ý tưởng trừ tính “Nhiệt độ” của người đi. Điểm ấy Lâm Tri Bạch cùng Giang Thành đều không nghĩ tới.

“Hay cho một cái mượn thế.” Giang Thành cũng dở khóc dở cười.

“Lão bản ngài bây giờ danh tiếng của mưu lược này đã lan truyền ra bên ngoài, Thiên Vị Quả Viên quả thật đã thu hút rất nhiều ánh mắt, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, chiêu bài của Nguyễn Cung thành công vẫn nhân quảng cáo này.”

Sau khi tin tức Thiên vị quả viên này được tung ra, trong nháy mắt thu hút sự chú ý của phạm vi lớn, chỉ vì

Năm chữ “Kế hoạch thiên hạ” này! Trên mạng.

“Tranh mưu sư? Người này siêu cấp lợi hại, tổng kỹ bày ra đều rất hot!”

“Ta biết hẳn, quảng cáo kia chỉ có Lam Phù sống xoài, cũng là thủ bút của Chữ sư!”

“Không ổn, nói ra? Tái Thận Thận Ngư của muội? Ta lại đang chờ quảng cáo mới của Thiên Vị Quả Viên, có trời mới biết bình thường ta phiền nhất quảng cáo!”

“Ha ha ha ha, huynh đệ người không chỉ có một mình.”

“Người phát ngôn là ai?”

“Hình như không có tuyên bố người phát ngôn.”

“Mặc kệ người phát ngôn là ai, ta liền muốn biết tên Trệ này có thể chơi ra được thủ đoạn gì mới!”

“Người lại bắt đầu quảng cáo rồi?”

“Tên Trệ kia có phải quá giàu có rồi không nhỉ, thời gian khoảng một năm, đã liên tiếp bày ra ba loại tổng trục, ya đọc sách tự do. Hoa Huy ma sát. Nữ nhân đó không lâu trước đã

lên kế hoạch quảng cáo lam Phù Nhái, hiện tại không ngờ lại làm quảng cáo cho vườn Thiên vị?”

“Không biết quảng cáo lần này như thế nào.”

“Nếu quảng cáo lần này thành công, sau này có càng nhiều thương hiệu tìm kiếm quảng cáo, thì thương hiệu sẽ càng nhiều.”

“Sao lại nói vậy?”

“Một điểm rất đơn giản, người hoàn toàn có thể đưa ra điều kiện kèm theo, nói ta tạo ra một quảng cáo tốt cho người, nhưng người nhất định phải dùng cách của mình tinh của người, ví dụ như Hàn Nguyệt Sương.”

Thật là một con đường chưa từng tưởng tượng tới.

“Tuy nói thế, con Oánh Oánh kia bảo đảm bọn họ quảng cáo đủ ưu tú mới được, nhưng lại nhìn con Oánh Oánh này dựng nên quảng cáo còn linh mãnh!” Sau khi quảng cáo Lam Hoa Na thành công, mọi người đều muốn biết lần quảng cáo thứ hai do Lam tạo ra, sẽ có vẻ như thế nào.

A: Cảm tạ Minh chủ ‘Đường Bân’ đã nhận khen thưởng từ top 370’, tân tiến lên một cách mới!

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 151: Quảng cáo thu hoạch thành công mấy ngày sau, Lâm Tri Bạch vừa mới rời giường, nhận được điện thoại từ Giang Thành, “Ông chủ, muốn Pháp mệnh!”

“Cái gì?”

“Quảng cáo ở vườn Thiên vị quả cây kia, hiệu quả rất lớn, chữ đầu trực tiếp được gửi đến Thiên Quang Tiền Điện Tư. Sau đó còn có một ít loại video video các loại, cũng đều an bài quảng cáo mới này, sáng nay khoảng mười giờ.”

“Được.”

“Chúng ta có thể làm vậy không?” Giang Thành vẫn hơi căng thẳng: “Quái viên Lam Phù Du có thân phận cao như vậy, so sánh với việc quảng cáo của Thiên vị hương viên thì hẳn luôn cảm thấy có chút tục khí.”

“VẬY SỐ TIÊU THỤ CỦA CÁC NGƯỜI ĐI.”

Muốn chứng minh một quảng cáo có thành công hay không, phải xem số lượng sản phẩm sau khi quảng cáo có tăng lên hay không. Về phần Giang Thành nói vườn Thiên vị quả trái cây có chút quảng cáo gì đó, Lâm Tri Bạch chỉ muốn loại hiệu quả này, bởi vì được phương chủ yếu là tiêu chuẩn theo bày thể cá nhân yêu đương, một người là tình lữ của yêu đương kỳ, hai là nữ nhân trẻ tuổi cổ trắng, ba người là phu thê trung sinh chú trọng phẩm chất sinh hoạt, chắc chắn phải có phong cách.

Thiên vị hoa quả cần phải có bức cách gì?

Đây chính là những án lệ cũ mà kiếp trước thu hoạch thành công, sớm nhất là do được viên trái cây làm ra, bởi nguyên nhân công nghệ cơ hồ tất cả nước trái cây nước ngà đều không thể tránh được thiết kế thiết kế sơ hở sau khi tĩnh lặng ngưng kết những vật lắng đọng, vốn dĩ có rất nhiều người cầm bình chi phí chỉ vào trầm lắng lo lắng, nhưng mà cái trò này có phải đã thay đổi tư duy hay không, không nghĩ tới từ nông phu quả viên, trực tiếp hô lên ba loại hoa quả ở bên trong vườn nông

phu, trước khi uống thì lắc lư, nhất thời khiến cho vấn đề lắng đọng mà không thể tránh khỏi, biến thành chứng minh những án lệ kinh điển chất lượng ưu việt của lão nhân gia.

Thế là vườn nông phu trồng trọt đã xong.

Về sau có rất nhiều nước trái cây uống nước ngà, trà sữa uống, uống trà, sách lược quảng cáo, đều là thuận theo cái ý tưởng này mà đi, ví dụ như dưới cờ Hương Đất công ty tiếng tăm lừng lẫy nguyên quả chanh hệ số lớn!

Cứ như vậy.

10 giờ.

Quảng cáo dâng lên.

Nội dung giống như đúc với kế hoạch, chỉ thấy một đôi phụ tử vui vẻ mặc quần áo mát mẻ, đi ở trên bờ cát, đi tới tiệm đồ uống mua đồ uống. Bỗng nhiên nhìn thấy trong tranh thiên vị phương viên tuyên truyền viết một câu “Thiên vị hoa quả viên, uống trước, lắc lắc một cái”, vì vậy hai phụ tử giơ hai tay lên, buồn cười mà lắc lư thân thể, nhan sắc giá trị siêu cao, vẻ mặt cổ quái mà nhìn hai người bọn họ.

Họa ngoại âm vang lên.

Thanh âm này tương đối hoạt bát thanh thúy, làm cho người ta một loại khoái cảm nhẹ nhàng: “Thiên vị dược viên do nhiều loại hoa quả điều chế mà thành, uống trước dao động một chút.”

Viễn cảnh kéo ra.

Hai cha con cầm đồ uống, đã đi xa, còn tại trong các loại lắc lư thân thể, quảng cáo cũng tại trong viễn cảnh này kết thúc.

Lâm Tri Bạch nhìn nhìn.

Cảm giác không có gì tệ cả.

Đang định đóng TV, chợt nhớ tới cái gì, Lâm Tri Bạch điều đến truyền thuyết đài, đợi chừng mười mấy phút, quả nhiên thấy quảng cáo mới mà Lâm Cung phụ trách cũng theo.

Hử?

Lâm Tri Bạch liếc mắt liền nhìn ra Lâm Cung không phải người, quảng cáo kia lại bắt chước sáng ý của cô la lam phù kia, nam nữ hai minh tinh bởi vì kết hợp sản phẩm, cuối cùng ngọt ngào ôm nhau.

“Không cần thiết.”

Lâm Tri Bạch lắc đầu, loại thương hiệu đồ uống nước ngà của thân dân này, quảng cáo thật sự không cần thiết làm cho quá hoa lá lẫn lộn, không nhìn các loại quảng cáo đặc biệt của nhân thể kiếp trước, phần lớn đều là tiếp nguồn như thế nào mà đến được chứ, là bọn họ mời không nổi minh tinh sao?

Cũng không phải.

Chỉ là hiệu ứng ngôi sao cũng không phải là vạn năng, có đôi khi người mời minh tinh, cũng chưa chắc làm được những lời quảng cáo không có mời ngôi sao kia!

...

Trước TV.

Rất nhiều người đã xem xong quảng cáo của vườn Thiên vị.

Bởi vì danh khí của Côn Bằng trừ sư quá lớn, cho nên mọi người rất kỳ vọng vào quảng cáo này. Thậm chí có người chuyên môn dùng quảng cáo. Nhưng sau khi xem xong quảng cáo, rất nhiều người lại có chút thất vọng.

“Đây là quảng cáo của “Triết trí Sư”?”

“Cảm giác rất bình thường.”

“Là ta kỳ vọng quá cao sao?”

“Hy vọng càng thất vọng lại càng lớn.”

“Không có a, ta cảm giác rất thú vị, con trai ta sau khi nhìn thấy quảng cáo, vẫn mô phỏng theo hai cha con kia lắc mông đấy.”

“Cũng không có gì, chỉ là cảm giác quá tục.”

“Tặng cáo của cô cô nương Lam Phù kia cao cấp đến cỡ nào chứ!”

“Quảng cáo này ngay cả ngôi sao cũng không có, ngược lại nhân viên bán đồ uống trong quảng cáo rất đẹp, nhưng chỉ có

một ống kính.”

“Thiên vị quả viên cũng là bảng hiệu lớn, không mời nổi minh tinh sao?”

“Người ở cách vách kỳ nhạc mời hai hàng minh tinh nói hộ, cảm thấy có vẻ thú vị hơn.”

“Quản quảng cáo kỳ nhạc ta cũng xem, có chút bắt chước Lam Phù chocolate, không có cảm giác mới mẻ gì.”

“VẬY CŨNG MẠNH HƠN VƯỜN THIÊN VỊ.”

“Tốt xấu gì cũng có minh tinh nhìn xem đẹp mắt.”

“Ta cảm thấy tám lạng nửa cân a, hai thẻ bài này trong lòng ta không sai biệt lắm, hương vị cũng rất gần nhau, dù sao cũng là nước trái cây, cho nên bình thường mua cái nào đều giống nhau, bất quá ta nghe nói nước trái cây kỳ nhạc này hai vị quảng cáo nha.”

“Ta đi!”

“Thật hay giả đây?”

“Có thể là lãng tác, thương gia sáo lộ cũ, dù sao ta đối với loại tác phẩm này rất phản cảm, đối với so với Thiên Vị Quả Viên tốt xấu không có làm ra tác phẩm.”

Âm thanh phảng phất vang lên!

Mà cùng lúc đó.

Lâm Cung cũng sớm biết được tin Tiêu Tiêu hợp tác với Thiên Vị Quả Viên.

Lúc đầu Lâm Cung rất phẫn nộ, vậy mà Dận Kỳ đã cự tuyệt mình, hợp tác với đối thủ cạnh tranh kỳ nhạc nước trái cây?

Bất quá.

Xem hết hiệu quả quảng cáo của vườn Thiên vị, sau khi tiếng phản đối của các bạn trên mạng, Lâm Cung tức giận biến mất.

Thay vào đó chính là hưng phấn!

Bàn kế hoạch của Bộ Ngạn cũng chỉ như thế thôi!

Vụ quảng cáo gây ra cho vườn Thiên vị thành công cũng tại nơi này sao?

Lâm Cung đột nhiên muốn lớn tiếng cảm tạ người cự tuyệt kỳ nhạc hoa quả hợp tác!

...

Bên kia.

Một siêu thị khác.

Giang Thành đang đẩy xe mua sắm, trong xe mua sắm nhét đầy một đồng đồ ăn.

Cuối cùng hắn đi tới khu vực đồ uống, đây là một siêu thị rất lớn, thương hiệu đồ uống đều có, Giang Thành rất nhanh thấy được vườn trái cây thiên vị cùng với nước trái cây kỳ nhạc tất cả đều bày ra trên kệ hàng.

Dù sao cũng là hai phần thưởng nước trái cây được Tần Châu hoan nghênh nhất.

Trong lòng Giang Thành khẽ động, dứt khoát quan sát tình huống đồ uống của các loại đồ uống.

Bên ngoài kệ hàng người đến người đi.

Có rất nhiều người mua đồ uống.

Có người cầm lấy vườn Thiên vị trái cây lên nhìn nhìn, ở phía trên thấy được năm chữ [Xoạt xoạt xoạt xoạt], không khỏi cười nói: “Hay là mua mấy bình cái này đi, trước khi đi ra còn nhìn thấy quảng cáo, nhớ được uống trước lắc lắc một cái.”

“Tại sao phải uống trước dao động một chút?”

“Không biết a, quảng cáo nói như vậy.”

“Có thể lắc lắc một cái, hương vị sẽ ngon hơn một chút?”

“Ta uống nước trái cây nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nghe nói loại cách uống này.”

“Mua mấy bình.”

“Quay đầu lắc một cái, nhìn xem có ngon hơn hay không.”

“Ta lập tức lắc lắc!”

Có một khách hàng cầm Thiên vị quả viên lên lắc lắc.

Lắc nửa ngày, lắng đọng bên trong đã đều tán ra, khách hàng này nhìn thoáng qua, cảm giác hình như là không giống lúc trước nữa rồi.

“Mùi vị không tệ.”

“Người còn chưa uống đâu.”

“Chủ yếu là tạo hình này nhìn xem làm cho người ta có dục vọng uống rượu.”

“Quả bên trong đều bay lên rồi.”

Rất nhiều khách hàng đều ném mấy bình Thiên vị quả lâm vào xe thuốc.

Giang Thành rất kiên nhẫn quan sát.

Cứ như vậy quan sát một giờ, vườn trái cây thiên vị trên kệ đã biến mất một nửa, so sánh với hôm nay người mua trái cây kỳ nhạc rõ ràng ít đi rất nhiều, rõ ràng trong tình huống bình thường, lượng trái cây của hai loại trái cây này tiêu thụ không sai biệt lắm.

Quảng cáo có hiệu quả!

Hai mắt Giang Thành tỏa sáng, ông chủ quá lợi hại, năm chữ “Trước khi uống khế rung” này đã trở thành pháp bảo chiến thắng của vườn Thiên vị quả!

...

Vườn Thiên vị.

Trước khi “Minh thang” làm phương án quảng cáo này được dùng trong một khoảng thời gian, đám cao tầng công ty nhao nhao lên mạng quan tâm các người xem phản ứng, kết quả bình luận trên mạng lại làm cho trong lòng mọi người bị bao phủ một tầng bóng ma.

“Thất bại?”

“Lôi Nặc bạn hữu đánh giá rất bình thường a.”

“Có lẽ chúng ta không nên dùng kế hoạch của Côn Bằng để tuyên truyền, khiến mọi người chờ mong cao như vậy, kết quả lại phát hiện quảng cáo rất bình thường.”

“Ta đã nói là nên tìm minh tinh nói dùm đi!”

“Không phải chứ, ta cảm giác quảng cáo này của chúng ta rất tốt.”

“Dù sao thì người trong kế hoạch cũng là làm tổng kỹ, làm quảng cáo vẫn là không đáng tin cậy, Lam Phù lần trước có thể là vận khí tốt?”

“Không, ta cảm thấy quảng cáo này rất ưu tú!”

“Trước khi uống thì lắc lư, tẩy não quá nhiều a!”

“Quan sát thêm một thời gian đi.”

Trong lòng đám cao tầng Thiên vị Quả Viên đều đang bồn chồn.

Mà đúng lúc này, điện thoại trong công ty lại vang lên.

Một công nhân Gia Nạp Đức: “Thiên Hồng siêu thị? Em gái à? Đặt một trăm rương Thiên Vị Quả viên?”

Sau đó.

Điện thoại càng nhiều hơn.

Nhân viên nhao nhao nhận lấy điện thoại.

” siêu thị các người sao đột nhiên muốn nhiều hàng như vậy? Đây là gấp năm lần bình thường đó!”

“A?”

“Rất được hoan nghênh?”

“Hôm nay bán quá tốt!?”

“Số tiêu thụ gấp mấy lần bình thường!?”

Nhóm lãnh đạo Thiên vị Quả Viên bị điện thoại hấp dẫn tới, khi biết được tình huống này, cả đám đều mở to hai mắt nhìn.

“Quảng cáo thành!?”

“Đám bạn trên mạng không phải nói...”

“Người đừng xem các bạn trên mạng nói gì, phải xem bọn họ làm gì!”

“Ha ha ha!”

“Mưu đồ, ngưi bức!”

...

Kỳ nhạc nước trái cây, Lâm Cung ở tổng bộ chờ phản hồi, dưới tình huống bình thường, sản phẩm tuyên bố quảng cáo mới, khẳng định có thể kéo theo số lượng tiêu thụ.

“Vẫn chưa có tin tức sao?”

“Phúc quảng cáo mới của chúng ta, trên mạng đánh giá cũng được chứ.”

“Nhưng mọi người thảo luận đều là tình yêu người phát ngôn của hai vị chúng ta, hình như không hề chú ý đến quảng cáo.”

“Không sao cả, chỉ cần nhắc tới sản phẩm của chúng ta là được.”

“Số tiêu thụ thế nào rồi?”

“Liên lạc các đại siêu thị a!”

“Ta liên lạc với...”

“Sao lại nói vậy?”

“Người phụ trách siêu thị bên kia nói...”

“Nói cái gì!”

“Ăn nuốt phun ra nuốt vào!”

“Rất nhiều thị trường siêu thị đều nói tạm thời không cần cùng chúng ta mua nước trái cây làm hàng, rắc đọc sách mà đùa giỡn. Khoa Kặc hoa văn. Hi tử bởi vì hôm nay tuyệt đại đa số khách hàng mua nước trái cây đều lựa chọn thiên vị hoa quả viên!”

“Cái gì!?”

“Chỉ dựa vào quảng cáo nát kia sao?”

Tất cả cao tầng kỳ nhạc đều cảm thấy một gậy vào đầu, gương mặt Lâm Cung càng hơi co quắp!

Tại sao lại như vậy?

Thiên vị quả viên dựa vào cái gì a!

Ta bắt chước hình thức quảng cáo Lam Phù Hương, tốn nhiều tiền thuê một ngôi sao lớn bài lớn như vậy làm một ngôi sao rục rũ như vậy, tình cảm đốp hót kết quả là chả có tác dụng gì,

quảng cáo nát mà Nguyễn Cung tính kế kia ngay cả người phát
ngôn thay sao, kết quả lại mẹ nó có thu hoạch lớn thành
công!?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 152: Không đáng kể, ta sẽ ra tay cực quang.

Võng bạn vẫn đang thảo luận.

“Muru Miêu lần này thất thủ rồi.”

“Đây là lần đầu tiên hắn thất thủ a.”

“Trước đó, tất cả những tài cán mà hắn làm đều thu hoạch thành công, ngay cả quảng cáo lần đầu cũng thành công.”

“Xem ra làm quảng cáo quả thật cần kinh nghiệm.”

“Lần trước hắn thành công, khả năng là có chút may mắn.”

“Vận khí gì chứ!”

“Ai nói quảng cáo này thất thủ?”

“Các người xem tin tức nha!”

“Vườn Thiên vị hôm nay cũng bán tới điên rồi, có chút vốn không đông đúc, siêu thị trực tiếp bán sạch!”

“Cái gì?”

Người trên mạng giật mình, sau đó có người chuyển tin tức liên quan tới vườn Thiên Vị trái cây: 【 Thiên vị trái cây và kỳ thú dược nước trái cây quý giá nhất của Tần Châu, thương hiệu nước trái cây được hoan nghênh vẫn luôn đấu đá không hết. Nhưng ngay hôm nay, lượng tiêu thụ tại vườn trái cây ngàn vị tăng gần năm thành, áp chế nước trái cây kỳ nhạc, chỉ vì chiêu trò Thiên Vị quả viên tạo ra vụ quả này... 】

“Chà!”

“Tăng quảng cáo này ta không nhìn ra cái gì đặc biệt a!”

“Vậy mà thành công? Chết tiệt còn thu hoạch thành công sao?”

“Thùng quảng cáo này không có gì đặc biệt, nhưng hôm nay ta đi siêu thị, vẫn nhìn không được mua mấy bình Thiên vị hoa quả, liền muốn lắc trước uống một chút hương vị có phải có chút khác biệt hay không.”

“Ha ha ha, ta cũng thế.”

“Không thể không nói, trước khi uống thì lắc lắc, hương vị không giống nhau, ta uống Thiên vị quả viên nhiều năm như thế mà không nghĩ tới việc trước khi uống thì có thể lắc lắc, sau khi lắc lắc thì hạt quả phân tán càng đều đều, mùi vị rất khác nhau.”

“Không có quảng cáo này, ta cũng sẽ lắc nó.”

“Đoại Nhất nói đúng, ta cũng là bởi vì câu nói này, mới thử mua một bình về.”

“Ha ha, đều muốn run rẩy xem hiệu quả gì đúng không.”

...

So sánh với phản ứng chậm hơn của bạn mạng, phản ứng của các công ty quảng cáo lớn ở Tần Châu càng nhanh hơn, rất nhiều quảng cáo đã được nghiên cứu về việc viết quảng cáo mới của Thiên vị quảng trường!

“Rất rõ ràng.”

“Thành công phát đạt trên văn chương.”

“Trước khi uống lắc lắc một cái, những lời này đáng giá ngàn vàng.”

“Không cần người tinh minh nói thay, chính là tiếp đất khí, người cáo sư này hiểu rất rõ đặc điểm thương hiệu thân dân.”

“Ta đã nghiên cứu qua người này, tiết mục của hắn đều là loại hình thức này, thiên vị địa khí, tỷ như người không thành thật chớ quấy rầy người, lúc trước hắn có ai nghĩ tới gặp nhau cũng có thể làm thành tổng nghệ, mọi người còn thích xem như vậy?”

“Hắn đây là bắt lấy tâm lý của dân chúng bình thường!”

“Xem ra sau này chúng ta làm quảng cáo cũng phải viết trong ba chữ tiếp theo địa khí.”

“Kế hoạch của Bộ Ngạn này thật là thần kỳ!”

“Các công ty quảng cáo chúng ta đều có thể giành được com công ty!”

“Dễ làm tổng kỹ không được sao!”

Lần quảng cáo này của mưu kế sư thành công, đã khiến rất nhiều công ty quảng cáo trong nghiệp sinh ra uy hiếp!

Được rồi.

Lâm Tri Bạch đương nhiên không nghĩ tới chuyện mua bán của công ty quảng cáo, hiện tại hẳn làm quảng cáo kỳ thật có hai mục đích.

Một là mượn quảng cáo để chèn ép Lâm Cung, hai là tạo mối quan hệ tốt với các thương hiệu lớn, vì thương hiệu và thương hiệu đều gắn kết chặt chẽ với những ngôi sao trong giới giải trí.

Ví dụ như lời phát ngôn, tỷ như thông cáo thương nghiệp a, tỷ như phim truyền hình a, lại tỷ như tổng tài trợ vv.v.v.v.

Tựa như lần này Nguyễn Cung giúp Thiên vị quảng trường không sai chứ? Có căn cơ quảng cáo hợp tác, về sau Thiên vị quả viên, để cho Thiên vị được viên hoặc lam liên hoa liễu đồ danh tài phú gì đó, không phải tốt hơn sao? So với những chỗ tốt này, phí quảng cáo ngược lại là thứ yếu.

Giang thành bên kia gọi điện thoại đến.

“Theo quảng cáo của vườn Thiên vị thành công, hiện tại còn nhiều thương hiệu liên hệ ta nữa. Nhưng trước mắt ta nghĩ có nên nhân cơ quan uống nước thay cho Hàn Nguyệt Sương nói giúp một câu không. Chúng ta có thể đàm phán điều kiện nha, chỉ nói về tác phẩm quảng cáo giao cho chúng ta. Nhưng thương hiệu nhất định phải dùng Hàn Nguyệt Sương làm người phát ngôn, như vậy chúng ta có thể kiếm được một khoản đại ngôn phí rồi.”

“Có thể.”

Hiện tại Dận Đề kiếm được chính là phí quảng cáo, cũng chỉ mấy trăm vạn, vậy nếu có thể thuận tiện kiếm lời rồi thì không giống vậy nữa.

Sau đó Giang Thành lại nói đến công ty phát triển.

Bây giờ Phù Huệ đã thành công tổ chức được âm nhạc “Úm”, xem như công ty con trai đầu tư dưới cờ Côn Bằng. Trước mắt quản lý và trợ lý đoàn đội tương quan đã hoàn thành giúp Hàn Nguyệt Sương. Dựa vào nhân mạch ở Giang thành, Hàn

Nguyệt Sương đã có thể nhận được không ít thông cáo làm ăn chất lượng tốt.

Kế tiếp Giang Thành muốn xây dựng mênh mông bóng người.

Bởi vì phim truyền hình xuất phẩm càng ngày càng nhiều, chuyên môn thành lập bộ phim, sau này đối chiếu với các hạng mục khác của công ty cũng thuận tiện.

Lâm Tri Bạch nói: “Sau khi Ảnh thị bộ thành lập, ký một số diễn viên để tiến vào.”

Sau này Dận Tự và tam đại hội sẽ hợp tác ở trên phim truyền hình, Lâm Tri Bạch có thể xen vào một ít diễn viên nhà mình đi vào diễn.

Nhân vật chính không cần suy nghĩ.

Ví dụ như bộ kịch bản chinh phục Bộ Ngạn này.

Nếu giao cho Thiên Quang quay phim, Thiên Quang nhân vật quan trọng nhất định sẽ dùng diễn viên nhà mình, sẽ không cho Nguyễn Cung cơ hội này, ngược lại một số phối hợp xếp vào sẽ dễ dàng hơn một chút.

“Được.”

Giang Thành cười nói: “Bất quá động tác của chúng ta phải chậm một chút, tam đại quân vẫn luôn đề phòng chúng ta.”

“Ừm.”

Động tác của Lâm Tri Bạch đã rất nhỏ, ba đại thần kinh rất miễn cảm.

Nếu như Nguyễn Cung chỉ muốn kiếm tiền tam đại cũng không sao cả, nhưng nếu như cùng bọn họ chính diện sinh ra xung đột lợi ích quá lớn thì phiền toái.

“Còn có một tin tốt muốn báo cho lão bản.”

Giang Thành cười nói: “Tật Phong truyền lời đồng ý đem video tật bán cho chúng ta, trả một trăm triệu. Ta tìm nhóm đội ngũ chuyên nghiệp để ước định về nguyên bản của dải rạ, khoản mua bán này có thể làm được, nhưng có một vấn đề.”

“Người nói đi.”

Lâm Tri Bạch tâm tình không tệ.

Hiện tại lợi nhuận của Bộ Ngạn vô cùng cao, một triệu hoàn toàn có thể lấy ra được.

Giang Thành nói: “Đây là video Cà Tư hiện tại đã là trạng thái bị hao tổn, sau khi chúng ta tiếp nhận, trong ngắn hạn cho dù không truy cầu lợi ích, cũng không thể cứ như vậy liên tục hao tổn đi?”

“Mua trước rồi nói sau.”

Lâm Tri Bạch có biện pháp dẫn dắt video Cà Tư lưu cho hắn, “Còn Ốc Đặc khác đổi tên, gọi là video đi.”

“Trực tiếp đổi tên sao?” Giang Thành có chút do dự: “Nếu đổi tên khác, tên vốn đã mất đi giá trị của thương phẩm.”

“Đổi đi.”

Lâm Tri Bạch cũng biết điểm ấy, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, gọi là Ngải Nhĩ Tát gọi là ‘tật phong’ của Ngải Lí Nhĩ’ là chuyện gì xảy ra?

Dù sao Lâm Tri cũng chỉ muốn mảnh căn cơ.

Những thứ này mới là căn bản của một video lạc đà.

“Đổi thành Nguyễn Cung?”

“Ừm.”

“Việt Y?”

Giang Thành hơi niệm hai câu, cảm giác không có vấn đề gì.

...

Tiêu phí một trăm triệu thu mua tật phong video, đây là thủ bút lớn nhất tài nguyên thành lập từ khi thu mua thành công, sau khi thu mua thành công, tin tức này không có gì bất ngờ xảy ra oanh động trong nghiệp!

Chỉ thu mua video tật!

“Ca bút Lam Phong!” video Lam Phong được sửa tên!

Lĩnh vực Lữ Bố Tư Phổ Phiên xâm nhập có phải một nước cờ dở tệ hay không?

Các chuyên gia phỏng vấn: 《Kiểm tra》 ra một cái》

Xi Tật Phong làm một cái video rồi rầm!

Nguyễn Cung trở thành tiếp bàn hiệp thảm nhất?

Chữ Bằng thu mua video tạt. Rốt cuộc là vì cái gì?

Không ai biết bản đồ video nếp này thu mua cái gì, bởi vì bản đồ dạng bánh xe của video Lam Tinh là như vậy:

Thần thoại chiếm năm phần mười thị trường.

Ánh sáng chiếm hai thành thị trường.

Tạp Tư chiếm hai thành thị trường.

Giống như kiếp trước Địa Cầu ——

Thích video hot, máy bay, khóc liệt, mang quả X và tất cả đều chiếm hết số lượng thị trường gần chín thành.

Lam Tinh cũng tương tự.

Ba đại thị trường chiếm chín phần mười thị trường!

10% còn lại đến phiên video nếp khác chia cắt, trong đó bao gồm tạt phong video.

Đó là nguyên do.

Trình độ của Tạt Phong luôn trong trạng thái hư hao.

Vậy Phong video thu mua Tạt Phong của Nguyễn Cung phải làm thế nào để giết ra khỏi vòng vây?

Đây không phải vấn đề muốn động đến ba chén sữa chua, bởi vì ba vị trưởng lão đã chiếm cứ chín phần thị trường!

Đây là vấn đề của việc thu mua video tạt phong, có thể dừng lại sống sót ở ba loại video lớn này hay không!

“Đúng là có tiền không chỗ tiêu rồi!”

“Nhìn ra được tài báo của Nguyễn Cung thật khỏe mạnh.”

“Dù sao thì những tổng nghệ đó cũng kiếm được không ít tiền, còn có tiền lời Cuồng Tiêu Tiêu.”

“KwonwonDo là một cái vũng bùn, ba đại ăn hết chín thành thị trường, video gió căn bản không có cơ hội phát triển a.”

“Con kên tuyệt đối là bị tạt phong lừa gạt.”

“Cái cục diện rối rắm này, Tạt Phong đã muốn bỏ lại từ lâu rồi.”

“Nghe nói vụ án thu mua này tốn hơn một triệu.”

“Tê.”

“Khó trách Nguyễn Cung động tâm, dùng một trăm triệu mua tật phong truyền môi, giá cả mà nói quả thực công đạo, dù sao mấy năm nay tật phong truyền tới Phổ dục phu tư cấp mấy trăm triệu để đầu tư.”

“Cơ bản đều trôi theo dòng nước.”

“Dù rẻ thế nào, sau khi ăn xong, cũng phải nghĩ biện pháp lợi nhuận a, bọn họ lấy cái gì để cho Lát Lát Tư nhà này khởi tử hồi sinh?”

“Chỉ có nội dung.”

“Vấn đề là Lam cũng không có đoàn đội của mình, bọn họ quay những vở kịch bản nọ, đều là cùng tam đại hợp tác làm, cho nên khẳng định là không có biện pháp độc lập, không có biện pháp nói độc viện, cái video thần kỳ kia cùng video cung cấp ” bão táp”, “các người vì sao không đi video thần thoại xem?”

Hiển nhiên.

Nếu như báng ổ tôm này thành công, đó quả thực là phô mai động ba lớn, nhưng sao? Xét chế rườm rà Tác Sa? Thị trường bị tam đại lũng đoạn ai có thể đánh vỡ?

Mà bất luận người trong nghề thấy thế nào đều không thay đổi được sự thật.

Vụ án mua bán đã ký, KU đọc sách thì rồi rắm. S** Kỹ Linh, S_当然了 tử rồi, Tật Phong video chính thức được gọi là video Lam.

Sau khi Tạp Tư nổi tiếng hơn.

Giang Thành cắt tiết cho Lâm Tri một công việc làm.

Chờ Lâm Tri Bạch đọc xong, điện thoại từ Giang Thành lập tức gọi tới.

“Vi tật phong video năm đó đã từng huy hoàng, khi đỉnh cao nhất có năm ngàn vạn hội viên, mặc dù so với ba đại video nhái không đáng nhắc tới, nhưng khi đó ít nhất cũng là trạng thái lợi nhuận, nhưng bây giờ tam đại video video đạn pháp

càng làm càng tốt, hội viên video tật phong đã co lại đến tám trăm vạn, ngay cả một ngàn vạn hội viên cũng không có, sau đó vì hấp dẫn một hộ mới, tật phong truyền mai còn làm chút kịch tự chế, các loại tự chế tổng nghệ, những thứ này đều là đầu nguồn của phiên ca Lỗ Lỗ Lỗ Lỗ Lỗ, nhưng nếu không làm những thứ này thì sẽ càng lạnh hơn, sau khi chúng ta tiếp nhận, những hạng mục này có thể cân nhắc mà chém, nhưng chúng ta cũng phải đưa ra nội dung mới, ông chủ thấy thế nào?”

“Không sao, ta sẽ ra tay.”

Lâm Tri Bạch mở miệng, sau đó gọi hệ thống ra.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 153: Với danh vọng biết trắng của Tiểu Bác Đại Lâm, chỉ mới định chế ca khúc thôi cũng đã dùng hết rồi, hiện tại đến tay video video, hắn quyết định sẽ làm một hành động tàn nhẫn.

“Phi Hồng, ta muốn định chế năm bộ phim truyền hình.”

Àm một tiếng.

Định chế đã mở ra.

“Chúc mừng kí chủ thu được 《 Tuyệt không nghĩ tới 》 kịch bản!”

“Chúc mừng kí chủ thu được 《 Võ Lâm Ngoại truyện 》 !”

“Chúc mừng kí chủ thu được kịch bản giải quyết!”

“Chúc mừng kí chủ thu được kịch bản ban đêm truy đuổi hung dữ!”

“Chúc mừng kí chủ thu được 《 Nơi hẻo lánh 》 kịch bản bí ẩn!”

Lâm Tri Bạch đau răng một trận, một bên là bởi vì chất lượng của những vở kịch này đều vô cùng cao, một bên thì bởi vì tiếng tăm này mà khẩu trừ quá mức tàn nhẫn.

Sau đó.

Lâm Tri Bạch bắt đầu suy nghĩ nên an bài như thế nào xung quanh năm bộ này.

Đầu tiên là Nguyễn Cung hoàn toàn không nghĩ tới Nguyễn Cung.

Nội dung của bộ kịch này mỗi tập đều rất ngắn, nhưng từng câu chuyện nhỏ xảy ra trong vòng mười phút này luôn quan tâm đến sự thăng tiến của những nhân vật nhỏ trong bộ phim Châu Tinh Trì. Đối với sự châm chọc ngược đãi của xã hội hiện thực, lời thoại rãnh cùng với những lời nói lưu loát khác làm người ta bất ngờ, rất thích hợp để bắt một phát lên đầu

của Nghệ Phong Ký, dù sao thì tác phẩm đã từng đổ khắp mạng, một tập hợp không tới con số một trăm triệu, đánh giá một trăm triệu, sáng tác ra một kỳ tích, sau khi được hành trình theo nó khẳng định cũng không thiếu đề tài nóng nực!

Sau đó là ” võ lâm ngoại truyện”.

Trong bộ kịch này mặc kệ là cùng Phúc khách sạn hay là Thất hiệp trấn, bản chất là tồn tại theo một hình thức phản vũ hiệp, trong ấn tượng của mọi người giang hồ là đánh đánh giết ân oán ân oán, suy diễn bộ kịch này lại là đi lối riêng, đều là lông gà vỏ tỏi, củi gạo muối, hơn nữa bộ kịch này dung nạp lượng lớn nguyên tố internet, tất nhiên sẽ bị người trẻ tuổi lúc ấy yêu thích!

Tiếp theo là Bộ Ngạn.

Kịch bản này thiết lập là siêu thực tế, nhưng kịch bản lại phi thường vững chắc, sẽ không để cho người ta cảm thấy rất lằng lằng, kiếp trước bộ kịch bản này theo tri thức còn dẫn phát toàn bộ mạng lưới thảo luận kịch liệt, vì người xem cống hiến cho “Nô di” mấy cái nhiệt ngạnh đáng giá say sưa, lúc ấy cũng chế tạo ra nhiệt độ mạng lưới phi thường đáng sợ, đồng dạng là kịch bản nhằm vào người trẻ tuổi, người xem tuổi nhiều hơn một chút hẳn sẽ không cảm nhận được.

Sau đó là Chử Bằng, Bạch Dạ đuổi theo hung dữ.

Kiếp trước bộ phim này vừa được hành lễ nên không có ai chú ý, nhưng rất nhanh đã hồng khắp mạng lưới, còn khiến cho sự nghiệp của Phan Nạp Đức Minh đã hoàn toàn rơi xuống đáy cốc trực tiếp đổ lên trở thành một viên phim truyền hình, hiểu được đều hiểu.

Cuối cùng là khu vực hẻo lánh bí ẩn.

Về bản kịch nói này, ấn tượng sâu nhất của mọi người khẳng định là câu “Người xem ta còn có cơ hội không, cùng với tất cả mọi người phi thường quen thuộc bò sơn ngư kia, theo mật độ xuất hiện ở thời điểm này vô cùng cao, trên mạng là nhiệt độ hiện tượng.

Nói chính xác hơn...

Trong thời gian trước của năm bộ kịch này truyền bá, nhiệt độ phương diện đều là tác phẩm vô địch cùng thời. Lâm Tri Bạch

sau này cần cân nhắc chính là trình tự quay phim của những bộ phim này.

Hoặc là đi nịnh nọt, hoàn toàn không ngờ tới.

Bản quay phim này độ khó thấp nhất, bởi vì giữa mỗi tình tiết vở kịch đều không có quan hệ gì, các phương diện yêu cầu cũng đều không cao, hoàn toàn có thể đạt tới tiêu chuẩn của Biên Hội Biên Truyền, kiếp trước làm ầu như vậy, kiếp này chỉ cần tìm chuẩn diễn viên, lo gì không có nhiệt độ?

Cũng dễ vỡ như trước, còn có [Truyền] bên ngoài võ lâm.

Làm một khách sạn ngẫu nhiên đi ra, sau đó tập hợp đủ một đám diễn viên thích hợp là có thể làm được, dù sao cũng là hài kịch tàn bạo, nói là hài kịch tác tác hoành tráng trong thế hệ sau của chín lẻ một đời cũng không đủ, sau bộ kịch này hầu như không còn xuất hiện tình cảnh gì lợi hại nữa rồi.

Về phần ba bộ còn lại...

Độ khó quay phim so với hai người này cao hơn một chút, Lâm Tri Bạch dự định cân nhắc làm thế nào, mấy kịch bản này hẳn không muốn hợp tác với tam đại tổ chức.

Dận Đề có thể tự tìm một đoàn đội.

Nếu như tam đại tức giận, vậy cứ bồi thường từ phương diện khác, hoặc là dứt khoát không nể mặt là được.

Tiếp theo viết kịch bản trước đi!

Kịch bản đầu tiên cần viết đương nhiên là bề nghề không thể ngờ được, bởi vì nội dung đơn giản cho nên kịch bản cũng viết rất dễ dàng.

Lâm Tri Bạch ngay trong ngày liền giật mình quyết định tập một tập.

Kiếp trước ” võ lâm ngoại truyền” được xem như vừa viết vừa làm, trước tiên viết bốn mươi tập kịch bản đầu sau đó bắt đầu đấu, bốn mươi tập sau thì dựa vào trạng thái quay phim và diễn viên ở hiện trường tiến hành điều chỉnh.

Rất trâu bò.

Mà 《Tuyệt đối không nghĩ tới》 cũng có thể tính là tình cảnh hài hước, nhưng biên độ này vô cùng ngắn, rất nhanh đã hoàn

thành kịch bản, nói ra thì tốc độ tay hấn toàn diện bộc phát vẫn hơi mạnh, dù sao người khác viết kịch bản đều phải suy nghĩ sâu xa khổ sở, hấn là sao chép chép.

“Cái này là?”

Giang Thành sau khi thu được kịch bản sừng sốt một chút, sau đó nảo bỏ ra nguyên nhân: “Ông chủ đã sớm chuẩn bị kịch bản này?”

“Đúng vậy.”

Lâm Tri Bạch cảm thấy Giang Thành thích thể nào nghĩ gì thì nghĩ, “Kịch quay phim này hấn không khó, người tìm một đoàn đội không sai biệt lắm đáng tin là có thể quay, nhưng diễn viên nhất định phải tìm kỹ, đặc biệt là nhân vật như Vương Đại Chùy, đừng nhìn nhân vật này hình tượng là hèn mọn mơ ước? Phan sợ nhảy nhót? Nhưng người không thể thật sự dựa theo tiêu chuẩn này tìm người, lớn lên không thể quá tệ, tốt nhất là có chút mặt mũi co quắp, lúc mặt co quắp phải có cảm giác vui mừng tự nhiên...”

“Có phải yêu cầu của nhân vật này quá cao hay không?”

“Cho nên khó khăn nhất chính là tìm diễn viên, chỉ cần tìm chuẩn diễn viên, tùy tiện đoạt được bộ phim này, đến lúc đó có diễn viên thử vai, liêu lĩnh nhảy nhót 8. Ta sẽ tự mình lựa chọn.”

“Được.”

Giang Thành cười nói: “Kịch bản này, chính là bộ kịch bản đầu tiên của Xi video chúng ta tự chế sao, muốn tìm ba đại hợp tác hay không?”

“Không cần.”

Lâm Tri Bạch tìm tam đại hợp tác, trong đó có một nguyên nhân chính là, có một số kịch bản tạm thời hấn không có điều kiện để quay, nhưng Đồng Lư tuyệt đối không nghĩ tới loại hỗ trợ tuyệt đối không cần tam đại trợ giúp như Đồng Lư, Đồng Lư cũng cần bồi dưỡng đoàn đội của mình, dù sao công ty tử mĩ đã chuẩn bị đầy đủ rồi.

“Vậy ta bắt đầu làm, phí tổn không chế thể nào?”

“Đại khái bình quân mỗi tập mười lăm vạn, ra vào không quá lớn là được.”

Kiếp trước bộ kịch kịch này giá thành không đến mười vạn, Lâm Tri Bạch cảm thấy có thể điều chỉnh cao một chút, nhưng cũng không thể điều hành đặc biệt cao, bởi vì bộ kịch này cần chỉnh là loại cảm giác rề cở kia, chỉnh cao cấp ngược lại không đúng.

Mà sau khi giao kịch bản của Nguyễn Cung trăm triệu lần không nghĩ tới Tỳ Hưu cho Giang Thành.

Lâm Tri Bạch do dự một phen, bắt đầu viết vở kịch võ lâm truyền cương bên ngoài.

Kịch bản của bộ kịch bản này tương đối dài, cho nên sớm viết ra, chờ thời điểm muốn vỗ mới không đến mức luống cuống tay chân.

Những vở kịch này, phí tổn thành phẩm cũng sẽ không quá khoa trương.

Đặc biệt là các loại truyền thụ võ lâm ở bên ngoài quả thực là tiêu thành đại kỳ tích!

Lâm Tri Bạch muốn trợ giúp video Cà Tư phá cục, nhất định phải áp súc chi phí chế tác của những tác phẩm này, hoàn thành kỳ tích nho nhỏ.

Bằng không Côn Bằng căn bản không chịu được các loại tiêu hao.

May là trên tay y không thiếu kịch bản “Lấy Tiểu Bác sáng tạo kỳ tích”.

...

Mà lúc này.

Tin tức Chủ Bằng thu mua video tập phong còn đang lên men, rất nhiều võng bạn cũng đang quan tâm.

“Việt Phong video?”

“Ta nhớ rõ video đạn lý đăng này trước kia đã từng khai hội viên, nguyên liệu cái gì cũng không thành vấn đề, nhưng phim truyền hình cùng chất lượng phim mật báo rõ ràng không bằng ba bộ video video video lớn.”

“Kịch bản của báng ỏ tư này đều rất bình thường.”

“Tự chế tổng kỹ cũng không có gì lỗi mãng.”

“Nếu khai thông hội viên thần thoại thì không cần phải khai tạt phong nữa.”

“Sau khi mua Ốc Nhĩ Đức này, có thể giúp cho video của cà phê này tăng chất lượng không?”

“Muốn thăng cấp, ta cũng có hứng thú xem một chút.”

“Côn Bằng chủ yếu chính là làm nội dung, hẳn là đáng chờ mong?”

“Chỉ có thể nói các người còn quá trẻ, không biết quanh co vòng vèo bên trong video, không làm được.”

“Đừng ôm mong đợi.”

Trong đám người bình thường cũng không thiếu người hiểu được bố cục video nẹp, cho dù ai vào cuộc, tam đại đã nắm trong tay thị trường.

...

Tam đại cũng có rất nhiều người chú ý.

Bên phía thiên quang, rất nhiều người đều vui vẻ.

“Có nên nói, dã tâm của Côn Bằng vẫn rất lớn.”

“Đi vào video đồng lạc? Thiên Quang chúng ta cũng chưa chơi được video Duy Nhĩ, bị thần thoại bóp chết.”

“Phổ lạc đà* muốn hấp dẫn người, đầu tiên phải có nội dung, nội dung của Bộ Ngạn là cái gì, chẳng lẽ muốn đem ba tác phẩm lớn hợp tác lên?”

“Không bỏ được, bản quyền không ở trên tay Nguyễn Cung, ví dụ như bọn họ cùng Nguyễn Cung hợp tác với chúng ta chinh phục Nguyễn Cung, bộ phim này về sau sẽ chỉ xuất hiện ở trên video ánh sáng của chúng ta.”

“Côn Bằng kia còn chơi cái rắm a, trừ phi bọn họ có thể vòng qua ba đại môn phái, tự mình tổ chức đoàn đội quay phim hoặc là chơi tổng hợp.”

“Đội trưởng trâu bò đều ở ba người chúng ta.”

“Chỉ dựa vào mình bọn họ có thể đánh ra cái gì?”

...

Bên này của Duy Khắc Nhĩ Đức.

Tình hình cũng không khác lắm.

“Ta có thể nghĩ đến biện pháp phá cục duy nhất của Nguyễn Cung, chính là bản thân mình chế tác phim Ảnh Thị và tổng kỹ, nhưng bọn họ có thực lực này không?”

“Nội dung tốt là một mặt.”

“Không có đoàn đội nói cái gì đều phí công.”

“Y làm nội dung cũng không tệ lắm, nhưng nhập cục Phổ Y Ni Nhĩ chính là muốn chết.”

“Kỳ thật như vậy cũng tốt, để cho Dận Tễ nhận rõ ưu thế cùng khuyết điểm của mình, về sau mới có thể đàm hoàng hợp tác cùng chúng ta.”

“Muốn dứt bỏ tam đại tự mình làm sao?”

“Có rất nhiều ý tưởng, đáng tiếc từ khi học sinh video đây vào tay, nhất định sẽ không có cơ hội, ‘Thế Câu Tư’ này sẽ kéo bọn họ lại một lần nữa lỗ vốn.”

...

Giải trí thần thoại.

Mọi người đều cười.

“Đây là khiêu khích tam đại nghiện rồi hả?”

“Bé của video Tới Đức Phổ Tư cũng là bọn họ có thể ăn sao?”

“Phía thị trường video Đức Tư ở video Phổ Đức, một nửa năm giữ trong tay thần thoại của chúng ta, ngay cả ánh sáng trời và Berloz cộng lại cũng không đủ cho chúng ta đánh.”

“Cho dù chết đuối như người cũng tốt.”

“Sau khi nhận rõ bản thân, thần thoại chúng ta lại vươn viện thủ kéo bọn họ một tay đi.”

“Sau này không chừng chúng ta có thể thu mua Côn Bằng.”

“Ha ha, Phù Huê tạm thời còn như mặt trời ban trưa, phải chờ bọn họ ngã xuống, chúng ta mới có cơ hội thu mua.”

...

Tam đại đều có thể đoán được, Nguyễn Cung có ý định tự mình đóng kịch, dù sao công ty này chủ yếu làm nội dung.

Nhưng tam đại không lo lắng chút nào.

Bởi vì khúc đường nhỏ ở trong này liên quan đến quá nhiều thứ!

Liên lấy ví dụ Cuồng Tiêu Cử, đây là một bộ tác phẩm của ‘Liêu Hỏa’.

Đoàn đội quay phim là giải trí thần thoại, trước sau tổng cộng đầu tư hơn bảy ngàn vạn, bởi vì thần thoại có đoàn đội của mình, diễn viên của mình, một long tài nguyên của mình, cho nên không chế phí tổn đến cực hạn.

Nếu như Nguyễn Cung muốn tự mình bắt mình vào trạng thái quay phim?

Không có hơn một triệu thì đừng nghĩ tới nữa, hưởng hồ đây không chỉ là vấn đề tiền.

Vậy Côn Bằng có bao nhiêu tài sản?

Đủ để bọn họ mua mấy bộ cuồng phong bão táp?

Đừng nói chi Kỳ Chân có thể đưa ra hai ba bộ phim truyền hình cấp bậc nhiệt độ như ‘Cuồng Vũ oa’ này, cũng không cứu nổi mụn ghẻ kia. Nguy Sát đọc sách, Khắc Lai Hoa. Tài sản thối.

Nhiều nhất chính là trong khoảng thời gian ngắn, giúp Tí Y Khắc Tư hấp dẫn tới một ít nhân vật.

Trừ phi Nguyễn Cung có thể không ngừng quay phim ra loại phim truyền hình nhiệt độ Cuồng Tiêu này...

Vậy có đủ tiền không?

Có diễn viên đại biểu nha?

Muốn tiền không có tiền thì người cần người làm thế nào?

Hưởng hồ kịch bản cấp bậc cuồng phong của Cuồng Tiêu cũng không phải rau cải trắng, vậy Bất Dạ Hầu là thần tiên, còn có

thể ngày nào cũng cuồng phong bão táp?

---

ps: Đại gia thuộc bộ kịch năm bộ này càng ưa thích bộ nào hoặc là mấy bộ nào, lúc này quyết định tương lai tài nghệ trên bức họa nền.

Cảm thấy nguyệt phiếu gia tăng càng nhanh thì hồng mắt.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 154: Ánh mắt Tỳ Hưu phát triển quá thuận lợi, nhưng ba đại cao tăng vẫn không thể nhẫn tâm chèn ép, hoặc là nói không có biện pháp chèn ép rõ ràng, trừ phi bọn họ không muốn hợp tác với Bộ Ngạn, dưới tình huống như vậy, cục diện mà bọn họ hy vọng nhìn thấy nhất chính là Côn Bằng tự mình phạm sai lầm, mà video bảo nổi tiếp kịch truyền môi, rơi vào trong mắt ba đại thậm chí toàn bộ nghiệp nghiệp, chính là khởi đầu phạm sai lầm.

Nói cách khác:

Hành động này của Lâm Tri Bạch, chẳng những không khiến cho tam đại cảnh giác, ngược lại làm cho tam đại quân buông xuống một bộ phận cảnh giác đối với Đồng Lư nhanh chóng quật khởi.

Cùng lúc đó.

Giang thành đã bắt đầu hành động, một bên thành lập “Tiễn Ảnh Thị”, một bên tìm kiếm đoàn đội thích hợp quay phim “Vù vù” trăm triệu không nghĩ tới.

Trung tuần tháng chín.

Bóng Côn Bằng theo hình thành.

Khi cờ xí đánh đến đây đã có được ba công ty con——

《 âm nhạc 》 !

Côn Bằng Ảnh Thị!

Ốc Nhĩ Đức video hùm!

Phổ lạc đà bói có từ video ngắn tự nhiên đi đến, không cần phải nói.

Triều âm nhạc hạ nghệ nhân trước mắt chỉ có Sở Từ và Hàn Nguyệt Sương.

Mà Côn Bằng Ảnh nhìn chiêu người bên này, rõ ràng càng thêm đao to búa lớn, Giang Thành liên tục chiêu mộ rất nhiều bóng người mới tiến vào.

Đạo diễn...

Chế phiến...

Thợ quay phim... Gì gì đó.

Trong quá trình tuyển người, Lâm Tri Bạch chợt nhớ tới bạn tốt của Phong Thạc.

Phong Thạc Chân là học sinh kiêm chức đạo diễn, tuy rằng cũng giống như Lâm Tri Bạch vừa lên được Đại Nhị, nhưng hẳn quay phim truyền hình trên mạng cũng không tệ lắm.

Cha đánh giá đối với Phong Thạc Chân cũng không tệ.

Nghĩ đến đây, Lâm Tri Bạch dứt khoát bảo Giang Thành đem Phong Thạc chiêu vào.

Bởi vì nhân tài của ngành nghề phát triển siêu anh, cơ bản đều bị tam đại lũng loạn bao tròn, cho nên Trử Ảnh nhìn thấy bên này chỉ có thể chiêu thêm một ít người trẻ tuổi trông có vẻ ưu tú vào, Phong Thạc Chân xuất hiện ở trong danh sách mời chào cũng không đột ngột.

Rất nhiều nhân tài ba đại, đều do chính mình bồi dưỡng.

Nguyễn Cung cũng có thể tự mình bồi dưỡng nhân tài, mặc dù cần thời gian.

Mà sau khi Phong Thạc Chân và Kỳ Ảnh xem hợp đồng, chuyện đầu tiên hẳn làm chính là mời Lâm Tri Bạch và Doãn Đông ăn cơm.

Trong quán ăn.

Doãn Đông cười âm áp hỏi: “Có chuyện vui gì sao, đột nhiên mời khách ăn cơm.”

“Đại hỉ đại sự!”

Phong Thạc Thượng Nhân hỉ sự tinh thần sáng khoái, mặt đỏ bừng nói: “Có công ty ký ta! Các người đoán xem công ty nhà ai?”

Doãn Đông âm theo bản năng nhìn về phía Lâm Tri Bạch, “Thần Thoại?”

Lâm Tri Bạch lắc đầu, “Con không biết.”

Phong Đại cười ha ha, “Anh anh anh! Là anh kí cho anh. Bây giờ anh là đạo diễn ký hợp đồng mà anh hiu mô hình xem!”

Doãn Đông âm áp ngạc nhiên há hốc mồm.

Lâm Tri Bạch cũng thức thời lộ ra biểu lộ kinh ngạc.

Phong Thạc Chân trừng mắt nhìn hai người: “Về mặt đó của các người là sao, chẳng lẽ không nên chúc mừng ta?”

“Chúc mừng.”

Lâm Tri nói bậy nói: “Nhưng ta vốn muốn, chờ người tốt nghiệp, giúp? Bà mối? Thần thoại.”

Doãn Đông âm áp nói theo: “Tiến đến Berloz cũng có thể.”

Phong Thạc Chân lắc đầu nói: “Bằng hữu thì bằng hữu, nên tìm các người hỗ trợ, ta nhất định sẽ tìm, nhưng có thể dựa vào chính mình, ta vẫn phải tận lực dựa vào lực lượng của bản thân.”

“Người có thể không rõ ràng lắm.”

Doãn Đông nhắc nhở: “Công ty này tuy rằng rất lợi hại, nhưng tình cảnh bây giờ của bọn họ không được tốt lắm, bởi vì Đồng Lưu phiên tư vừa mới thu mua tạt phong truyền thụ, cho nên bọn họ thành lập “Ảnh ảnh”, hẳn là vì để cho Berloz thua máu, nhưng bên ngoài phổ biến không xem trọng bọn họ, bởi vì thị trường video ấy đã bị tam đại độc chiếm...”

“Ta biết ý của người”

Phong Thạc Chân vẫn rất chú ý tin tức trong nghề, hưởng hồ động tác đầu tư của hắn cũng không phải bí mật gì, chỉ cần hơi có chút lòng đều có thể tra ra được.

“Ta chỉ cảm thấy, mọi thứ đều có nhân quả mới có kết quả.”

Phong Thạc Chân cười nói: “Nếu như không phải vì nguyên nhân này, các người cảm thấy ta có cơ hội vào Côn Bằng sao?”

Lâm Tri Bạch nhẹ gật đầu nói: “Người suy nghĩ kỹ là được rồi, lần này Tiêu Ảnh sẽ thu nhận người trong nghề với phạm vi lớn, mục đích chủ yếu là để bồi dưỡng ra đội Ảnh Thị của mình, nếu như người được bồi dưỡng, nói không chừng có cơ hội chính thức chấp đạo phim Ảnh, nhưng cũng bởi vì thị chiều của bóng côn quá nhiều người, cho nên sau khi người đi vào, muốn ra mặt cũng không phải dễ dàng như vậy.”

“Ta biết, nhưng ta sẽ không hối hận, có khả năng bởi vì ta rất sùng bái Tỳ Hưu đi.”

Phong Thạc Chân gãi đầu, là một đệ tử đại nhị, được Nguyễn Cung nhìn trúng, hẳn cảm thấy đây là một loại tán thành.

Mà loại tán thành này đáng giá hẳn liền một phen.

Về phần có thể ra mặt hay không? Loại thanh niên đã trải qua kịch biến gia đình như Phong Thạc, tràn đầy nhiệt huyết muốn tạo ra một sự nghiệp, vậy ít nhiều cũng có tự tin trên người.

“Bồi dưỡng đoàn đội của mình nói dễ vậy sao.”

Làm hảo bằng hữu Doãn Đông Noãn thật ra càng hy vọng Phong Đại Lý Nhĩ có thể vào hoặc là thần thoại.

Nhưng thấy Phong Thái đã hạ quyết tâm, nàng cũng không nói thêm gì nữa, đây dù sao cũng là lựa chọn của con người.

Chờ Kỳ Ảnh nhìn Uẩn chơi xấu, cùng lắm thì mình và Lâm Tri Bạch lại hỗ trợ là được.

...

Côn Bằng theo bóng dáng thành lập, cùng với động tác chiêu mộ người ở thành Giang quy mô lớn, không che giấu chút nào.

Trong ngành cũng biết Đồng Lư đây là muốn bồi dưỡng một đoàn đội chiếu thị của mình, quay phim một ít phim ảnh để thua máu vì video video.

Mọi người cảm nhận được quyết tâm của Bộ Ngạn.

Chỉ là không biết tiền tài của Nguyễn Cung có thể chịu đựng được sao?

Suy đoán trong nghề thật ra không sai, tài chính của Đồng Lu xác thực có hạn.

Lâm Tri Bạch luôn chú ý đến tiền trên tài khoản, hiện tại trên sổ sách có khoảng hai trăm triệu tài chính.

Nếu như Nguyễn Cung trực tiếp quay phim loại phim truyền hình kịch cỡ Cuồng Tiêu Tiêu, vậy đại khái chỉ đủ cho hai bộ, còn phải đảm bảo không thể thất bại.

Bởi vì một khi thất bại, tài chính công ty sẽ xảy ra vấn đề.

Tuy nhiên bộ phim đầu tiên mà kế hoạch của Dận Công là “Tinh” không bao giờ ngờ người, thành bản giang đã tìm người chế tác tính toán xong, quay phim mang theo tuyên truyền năm trăm vạn có thể ổn thỏa rồi.

Đừng nói bộ kịch này sẽ không thất bại.

Cho dù thật sự thất bại Côn Bằng cũng chịu thiệt.

Huống hồ sự hợp tác giữa Côn Bằng và tam đại vẫn đang trong quá trình tiến hành.

Chờ Nguyễn Cung chinh phục Pháp triền, Nguyễn Cung có thể đạt được ba mươi phần trăm lợi ích.

Chờ Dận Chân về nhà hấp dẫn Pháp triền, Dận Kỳ đồng dạng có thể đạt được ba mươi phần trăm lợi ích.

Chứ đừng nói ta là ca sĩ Dận Tử mùa thứ hai. Cũng có một phần tiền lời tiến vào trên tài khoản của Học Cơ.

Căn cứ vào kinh nghiệm hợp tác với ba đại gia tộc trước kia, cộng thêm những tiền lãi hợp tác này vào một, bảo thủ kiếm cho Nguyễn Cung một hai trăm triệu cũng không thành vấn đề.

Vội đi làm việc.

Giang Thành cuối cùng vì Chủ Bằng trăm triệu không nghĩ rằng Mang Hề xây dựng ra một tám kinh nghiệm quay phim cũng không phong phú, chính thể đều vô cùng trẻ tuổi quay phim đoàn.

Diễn viên cũng lục tục tìm kiếm.

Trong đó, Vương Đại Chùy sắm vai giả là một người mới, tên gọi là Lô Vĩ Đạt.

Đây là nhân tuyển mà sau khi quan sát hơn bốn mươi thử vai cho Lâm Tri mới xác định.

Cảm giác Lu Vĩ Đạt Đạt cho Lâm Tri Bạch rất thần kỳ, có phần giống vị nguyên nhân chính của Côn Bằng kia, nhưng trên người giống như lại có chút bóng dáng tương ích?

Tướng mạo và khí chất nhìn qua tuyệt đối là hài kịch nhân tài không sai.

Lâm Tri Bạch nhìn thử vai của đối phương, xác định đây chính là người mình muốn tìm.

Được rồi, đây thật ra cũng là một loại thủ đoạn gian dối của Lâm Tri Bạch, chính là người của thế giới này, nếu như khí chất hoặc thể diện giống như một vài ngôi sao tinh thành ở kiếp trước, vậy tỷ lệ thành công của bọn họ khẳng định cao hơn người bình thường.

Không chỉ có Vương đại chùy.

Những nhân vật khác trong kịch cũng đều là Lâm Tri trắng định, cơ bản đều là người mới, nhưng hình tượng hoặc là khí chất tương đối phù hợp với nguyên bản.

Đồng Lu ở trong nghiệp vang danh tiếng, cho nên điều kiện kỳ thật cũng không tính là sai, phạm vi lựa chọn của Lâm Tri Bạch vẫn là tương đối lớn.

Còn như vậy có được không?

Lâm Tri Bạch cảm thấy không có vấn đề, bởi vì nàng tuyệt đối không ngờ đoàn đội nguyên bản của Bộ Ngạn lại chủ yếu là người mới.

Nguyễn Cung tuyệt đối không ngờ rằng trước khi Nguyễn Cung đại chiến có ai quen diễn viên trong đó?

Tất cả đều vô cùng lạ mắt!

Nếu như Côn Bằng tuyệt đối không nghĩ tới lúc trước là một đám diễn viên thành danh đi diễn, đoán chừng hiệu quả ngược lại chưa chắc có thể vượt qua đám người mới kia.

Bởi vì biểu diễn của người mới tất nhiên là ngây ngô, nhưng cũng đủ phóng khoáng, cũng tương đối dễ dàng tiếp thu phong cách biểu diễn vô nhập môn của Nguyễn Cung.

Phải biết rằng, Lam Tinh là thế giới không có Chu Tinh chạy!

Mà không có Chu Tinh vù vù, cũng có nghĩa là thế giới này không có “Vô Giải Giải Đầu Thu” thực sự trên ý nghĩa.

Mặc dù có một ít hài kịch, đã xuất hiện một chút mầm mống “Vô Giải Giải Đầu”, đây là chuyện rất bình thường, nhưng không có nhân vật nào giống Tinh Gia phát dương quang đại, cũng sẽ không có ai chú ý đến mảnh lớn phong cách biểu diễn như thế này.

Có lẽ Nguyễn Cung hoàn toàn không nghĩ tới Dận Pháp, khái niệm Vô Giải sẽ đổ ụp trong đầu.

Về phần đạo diễn của bộ phim này, cuối cùng vẫn được phong thái, bởi vì sau khi Giang thành tầng tầng xét duyệt, cuối cùng chọn ra được năm nhân tuyển đạo diễn không khác nhau lắm.

Trong đó có Phong Thạc Chân.

Lâm Tri Bạch có cảm giác trình độ của năm người này đã không sai biệt lắm, vậy thì dứt khoát chọn Phong Thạc đi.

Bốn vị còn lại thì đảm nhiệm đạo diễn liên hợp, xem như cao cấp hơn một chút so với cấp phó đạo diễn, có thể cùng Phong Đại cùng quay phim.

Lâm Tri Bạch có thể tự mình trấn giữ.

Mỗi khi quay được một tập, Lâm Tri Bạch đều sẽ xem hiệu quả, không được thì đánh lại để cho bọn họ quay lại, cùng lắm thì tốn thêm chút tiền là được.

Bồi dưỡng nhân tài luôn phải đập tiền.

Cái gì? Nhậm người chỉ thân? Cái đó ít nhiều gì cũng có.

Nhưng mà cái này cũng giống như người đang phải quan, trình độ của năm người kia không khác lắm, đều có cơ hội nhậm chức, người có thể chọn người xinh đẹp nhất hay không?

Lâm Tri Bạch kia liền chọn người quen nhất, không có gì không đúng.

Đương nhiên Phong Thạc cũng không biết ông chủ Phù Huê, chính là anh em tốt của mình, hẳn chỉ cho là vận khí tốt của mình được chọn trúng, còn vui vẻ chia sẻ tin tức tốt với Lâm Tri Bạch Doãn Đông.

“Chúc mừng!”

Lần này Doãn Đông Noãn thật sự đang chúc mừng.

Vì điều này có nghĩa là Phong Thạc Thượng Đại Tiên đã bắt đầu khởi hành chế tạo một bộ phim truyền hình.

Phong Vô Dung ngược ngùng nói: “Không phải phim truyền hình chính thức, chip đọc sách duyên dáng. Khuyết KĐùa KU. Khảo thí bất quá không cần phải nhắc tới cái gì cụ thể. Ta ký vở hiệp nghị giữ bí mật không tiện nói.”

“Vậy đừng nói nữa, cố lên.”

Lâm Tri cười trắng cổ vũ, Phong Vĩnh nói không sai, Nguyễn Cung tuyệt đối không nghĩ tới bề nghề không tính là phim truyền hình, thậm chí cũng không coi là phim lưới thuần túy.

Có lẽ nên dùng “Tén lưới” để định nghĩa?

Dù sao Lâm Tri Bạch cũng cảm thấy thứ đồ chơi này thích hợp dùng để lưu lạc cho Kỳ Ảnh Thị.

Y mơ hồ nhớ tới hình như có bộ hạ tên là Xi? Phan Chấp Tinh Tuấn Phản Mộc sấp vãi? Cũng là loại hình này à?

Sau này có thể cân nhắc định chế với hệ thống.

---

ps: Nghe được ý kiến của mọi người, truyền nhân võ lâm ngoại khí thật cao a.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 155: Nhóm hạng mục đầu tiên của nhóm nghèo rớt mồng tơi đang quan sát rạp chiếu sáng bên ngoài, rất nhanh chóng tin tức then chốt của Đồng Lư vạn vạn không nghĩ tới mấy tin tức mấu chốt của Côn Bằng liền bị ngoại giới biết được.

Muốn nắm bắt Tố ——

Xoạt nguyên bản! Đoàn đội trẻ tuổi không có kinh nghiệm!
Đạo diễn cùng diễn viên cơ bản đều là người mới!

Suu suu suu.

Mấy cái bánh bao này, rất nhiều người đều nở nụ cười.

“Thử nghiệm nước sao?”

“Đội trưởng đoàn đội của toàn tân nhân?”

“Bộ kịch này thuần túy là để cho người mới luyện tập dùng đi?”

“Người muốn tự mình bồi dưỡng đoàn đội quay phim, vậy nhất định phải nộp rất nhiều học phí, bọn họ cũng không chiêu mộ được nhân tài thực sự lợi hại.”

“Rất nhiều người đều đang quan sát.”

“Ta có một đạo diễn bạn, tư lịch rất lợi hại, hiện tại từ công ty đi ra, vẫn chưa tìm được hạ gia, Đồng Lư đại biểu Giang Thành tự mình liên hệ hẳn mời gia nhập, nhưng hẳn nói cần phải cân nhắc một chút, bởi vì Mị Ảnh Thị bây giờ thật sự quá nhỏ, chỉ là một cái gánh nặng thảo đài.”

“Cho nên việc dùng người mới cũng là không có cách nào.”

“Đội Tỳ Hưu Ảnh thật sự làm ra thành tích, mới có thể hấp dẫn một ít nhân tài mạnh hơn.”

“Có điều Dận Đề này xử lý không có bệnh, bọn hắn muốn đi lên liền quay quần đầu tư chế tác lớn nên ta mới thật sự sợ hãi

đây.”

“Nhưng video liệu có chờ được không?”

“Chờ đám người mới này trưởng thành, Xi video phỏng chừng đều xong đời rồi.”

“Ừm.”

“Ta nghe nói Giang thành hạ lệnh, chém đứt rất nhiều tổng nghệ và hạng mục tự chế của phim chiếu hình.”

Đừng quên.

Phổ lạc đà ca video là nội dung không ngừng cập nhật.

Sau khi “Thai Nhĩ Đức thu mua video Nhĩ Tư này cũng kế thừa tám trăm vạn thành viên sử dụng viên.

Tuy nhỏ nhưng cũng là thật, tám trăm vạn thành viên này, phí hội viên mỗi tháng có thể mang đến cho video hơn trăm triệu.

Nhưng những thành viên này dùng hộ ở video chiếu nếu như luôn không tìm thấy nội dung tốt xem, vậy sớm hay muộn sẽ chạy sạch.

Mà trước khi Tật Phong truyền thụ, để bảo vệ tám trăm vạn viên này, đã làm không ít người tự chế tổng kỹ, tự chế kịch ảnh thị.

Đây chính là nguồn gốc hao tổn của báng ổ lạc.

Bởi vì tự chế tổng kỹ và ảnh cảnh diễn đều phải tiêu tiền, tiêu tiền khổng lồ.

Cho nên đây là một chuyện bé tấc, nếu như người không làm tiết mục mới tổng kỹ các loại, vậy thì dùng hộ sẽ chạy.

Nếu như người làm?

Vậy cũng là thua lỗ, bởi vì những nội dung này của người đã phải trả một cái giá không thành chính.

Khó trách Phong Phong video cuối cùng đáp ứng một triệu là bán đi Chiêm Cà Tư, cái giá này tương đối rẻ.

Sau khi mua video nếp này, việc đầu tiên hẳn làm chính là từ từ chặt đứt những hạng mục khó lạc hậu này.

Ví dụ như một kỹ thuật tự chế Tật Phong truyền mai, số lượng phát ra cũng không cao, nhưng tiền đập không ít, vốn dự tính làm hai mươi hai kỳ, hiện tại mới kiếm được kỳ thứ sáu, Berloz bị thợ săn thu mua.

Giang Thành vung tay lên:

Loại tổng kỹ thuần lỗ tiền này, trong vòng sáu kỳ nhất định phải thu quan!

Một số các loại thuộc tính tự chế của phim điện ảnh cũng đều ngừng lại.

Tình huống cụ thể là do Giang Thành phái đoàn đội pháp vụ, tài vụ, đoàn đội nòng tử và Tật Phong thương lượng vân vân...

Dù sao sạp hàng có sự nghiệp cũng được mở ra.

Chủ Bằng hiện tại đã xây dựng xong các bộ phận pháp vụ và bộ phận tài vụ cần thiết là đoàn đội.

Đó là nguyên do.

Bất kể là trong nghề hay là Tật Phong truyền mai mỗi đều không rõ:

Mẫu Bó Tư Phiên ưỡn nhỏ đi? Sau khi đứng trực tiếp chém đứt những thứ này, dùng hộ thì về sau nhìn cái gì đây?

Chẳng lẽ chỉ nhìn bộ phim hình hình nhân vật chỉ đơn giản mới có giá trị thấp của đoàn đội kia sao?

...

Liên quan đến báng ổ Tư làm thế nào duy trì vận chuyển doanh, Lâm Tri Bạch cũng đang suy xét.

quay phim tuyệt đối không ngờ rằng Nguyễn Cung chỉ là một khâu trong kế hoạch dẫn đường của hắn.

Về phần Tật Phong truyền thụ tổng nghệ và ảnh quán tự chế, Lâm Tri Bạch thì chém không được, có vẻ là tráng sĩ chặt tay đập nôi dim thuyền.

Nhất định là có đau đớn, nhưng hắn không thể để lỗ thủng này tiếp tục mở rộng.

Mặc dù đã có rất nhiều hội viên ca Ốc Tư đang nhả lại:

“Ta đang ở Phần Cương biểu diễn Chủ Bàng, cái tiểu tiết âm phong kia chế tác tổng hợp, kết quả hai kỳ này đột nhiên bắt đầu gia tăng tiết tấu, nói là qua mấy kỳ liền sẽ kết thúc trận chung kết, đây là thu hoạch không tốt liền bị chặt đi?”

“Phổ Đức này rất nhiều dạng đang theo pháp thuật tổng hợp đều đang gia tốc.”

“Đây phá hủy Phổ dục chanh viên ăn thuốc táo.”

“Các người không thấy tên của Lật Cát Nhĩ đều sửa rồi sao, lúc trước gọi là Tật Phong, bây giờ lại kêu Oánh Oánh rồi.”

“Sau khi thu mua sào trúc này, những tiết mục này nhất định sẽ bị chặt.”

“Vậy người cũng không công bố kế hoạch gì mới.”

“Có bộ phim mạng ta một mục chờ mong, nói phải bắt đầu quay phim gần đây, đến lúc đó sẽ ở Thượng Đà Huy này đậu, kết quả hiện tại cũng không có tiếng gió gì, phỏng chừng tổ hợp kịch đã giải tán.”

“Tháng này đến kỳ rồi ta không tiếp tục phí nữa.”

“Con mẹ nó ta muốn khóc muốn chết, ta mở hội viên một năm, tháng năm sau mới đến kỳ hạn!”

“Bồi thường tiền!”

“Bối Nhĩ Đức này không có đồ vật mới gì để xem nữa rồi!”

“Ta còn tưởng rằng sau khi thu mua Ba Nhĩ Đức này, tình huống của Ba Tư sẽ tốt lên, kết quả là cái này?”

Người chăn nuôi vô cùng căm tức.

Trên mạng náo ra một ít phong ba.

Đây đã là kết quả Giang Thành tận lực dành cho những tiết mục tiết mục này giảm bớt thời gian rồi, nếu trực tiếp chém tiết mục, vậy có lẽ sẽ có rất nhiều người sẽ trực tiếp nổ tung.

Không có biện pháp.

Giang Thành chỉ có thể thành lập công bộ, khai với những người có việc buôn bán này, kỳ thật cũng không khác gì việc bồi thường tiền thường, chính là cho hội viên tám trăm vạn, thêm ba tháng nữa sẽ được tặng thêm cho hội viên.

Đồng thời Giang thành cũng đưa ra hứa hẹn:

Nguyễn Cung sẽ làm trong thời gian ngắn, làm ra một ít nội dung bổ sung mới nhất cho mọi người.

Về phần tổng kỹ đã lục tục tăng nhanh tiết tấu, cùng với một ít kịch bản tự chế do Quan Tuyên nói muốn quay phim, tất nhiên là phải hủy bỏ, bởi vì nếu như kiên trì muốn tiếp tục làm, gánh vác phí tổn chính là Côn Bằng.

Việc trấn an này vẫn khá hữu hiệu.

Dù sao có ba tháng hội viên bồi thường.

Hơn nữa đại biểu Đồng Lưu cũng công khai hứa hẹn, bọn họ sẽ trong thời gian ngắn làm ra một ít nội dung chất ưu mới.

Lúc này chiêu bài của Nguyễn Cung đã phát huy tác dụng.

Dù sao bất kể là phim truyền hình hay là tổng kỹ, chỉ cần là sản phẩm được ra vào, chất lượng và nhiệt độ đều không tệ, cho nên người đóng góp Giang Thành này nguyện ý tin tưởng.

Trấn an xong người thuê.

Giang Thành vội vàng nịnh bợ Lâm Tri Bạch: “Theo lời ông chủ phân phó, ta đã nói ra rồi, kế tiếp chúng ta có khả năng còn phải làm ra tổng nghệ.”

“Ta biết.”

Lâm Tri Bạch đã bắt đầu cân nhắc, làm cái gì mà tổng nghệ tương đối thích hợp, dù sao kế tiếp cả sa không thể chỉ dựa vào Côn Bằng hoàn toàn không nghĩ tới Côn Bằng, bộ kịch bản này khẳng định thành công, nhưng thật ra là hành vi trị ngọn không trị gốc, muốn trị thì phải lấy ra rất nhiều đồ vật mới ra mới được.

“Đúng rồi.”

Lâm Tri hỏi trắng: “Loan Nghệ vạn vạn không nghĩ tới nện nha đầu thế nào?”

Giang Thành cười nói: “Tiến độ rất nhanh, Phong Thạc Chân bên kia đã đánh ra sáu tập.”

Đừng ngoài dự đoán.

Mấy ngày thời gian xuất hiện sáu tập, cũng không phải là đạo diễn Phong Thạc trâu bò bao nhiêu, cũng không phải diễn viên lợi hại bao nhiêu, càng không phải tổ chức kịch nói qua loa, thật sự là mỗi tập kịch này chỉ mất hai ba phút, căn bản không có cốt truyện tính chất thực, lời thoại và điểm cười mới là mấu chốt.

Đây chính là tiểu kịch!

Xem chừng thêm vài ngày nữa bộ phim này có thể dùng.

...

Lâm Tri Bạch nghĩ rằng đợi 《 Vạn vạn lần không nghĩ tới 》 bắt đầu hành hành. video anh kỳ bên này có thể hòa hoãn khí, ai biết chỉ mất vài ngày như vậy mà đã có thể làm ra trò thiêu thân này.

Ngay trong đêm đó.

Trên Cục Quang Đài.

Một người tự xưng nhân viên nội bộ nào đó phát một thiên trường văn.

Tiêu đề nên viết văn chương là 《 Ảnh Thị 》 lừa gạt fan, ngành nghề bại hoại khí phách!

“Ta là thợ quay phim khác mới được tuyển vào ngành quân công viện Cù Thị, lúc vừa mới vào nhà này ta rất hưng phấn, tràn đầy khát khao và sùng bái đối với Đồng Lư...”

Nội dung văn chương không phức tạp.

Đơn giản là một người mới trong ngành sùng bái được mời vào bóng hình, sau đó đi theo các tổ chức mới thành lập về một bộ phim kịch, kết quả phát hiện bộ phim này là các loại chế tạo thô, đó là thợ quay phim có lương tâm và giấc mộng, chính nghĩa hẳn thật sự không nhìn được nữa, hẳn thà vứt bỏ công tác cũng muốn lộ ra phong thái của ngành nghề tòi tàn này.

Văn chương cuối cùng.

Vị này tự xưng là thợ quay phim, lên tiếng nói: “Đại biểu Giang thành của Trác Quân nói, bọn họ sẽ cố gắng làm ra một ít nội dung mới, đặt lên đẳng cấp video, kết quả đây là nội

dung chất tốt mà Giang đại biểu nói, các người rõ ràng là hành vi lừa gạt tá điền dụng hộ, rõ ràng các người đã kiếm được nhiều tiền như vậy, vì sao không nỗ dụng tâm chế tác tác phẩm tiêu chuẩn...”

Không thể không thừa nhận quay phim này đều nói sự thật.

Chỉ với tình huống quay phim nhìn trâm cài vụn vụn không nghĩ tới quả thật phù hợp tiêu chuẩn của cái gọi là “Thô chế lạm”.

Nội dung cốt truyện tương đối đơn giản, không có nội dung gì có thể nói, phương diện tổ chức đầu tư cũng là do cắt xén kinh phí tiết kiệm, hiện trường một chút cũng không nghiêm túc, thậm chí còn tạo cho người ta cảm giác chọc cười.

Những chuyện này đều là sự thật...

Mà gần đây video lừa dối thực sự náo ra một ít sóng gió.

Bởi vì trên video Phở Đức Phở Tư có rất nhiều tổng kỹ đều đang gia tốc, rất nhiều hạng mục nhất định sẽ lỗ vốn đều bị cắt đứt, dẫn đến rất nhiều hộ hàng sử dụng của cà phê rất là bất mãn.

Cộng thêm một lần hành động này.

Lần đầu tiên Nguyễn Cung quay phim ảnh thị kịch, chỉ có các loại “Qua loa cho xong”.

Không nỗ tiên, không nỗ mời minh tinh, phim trường đơn sơ đến không được, dùng cách nói của thợ quay phim viết văn chính là: “Các người rõ ràng không thiếu tiền, sao một chút tiền cũng không nỗ bỏ ra, không mời minh tinh còn chưa tính, cho người mới cơ hội có thể lý giải, có thể tùy tùy tiện tìm một chút nội dung đưa đến trên lư Lất Lữ Tư lừa gạt dân chúng ngu ngốc sao?”

Bình luận khu có người nghi ngờ gia hỏa này có phải đang bôi đen không?

Để chứng minh ngôn ngữ chân thật của mình, thợ quay phim này trực tiếp phóng ra hiện trường không phải phim chính tề chính thức, trong ảnh chụp có thể nhìn thấy tổ phim quả thực khiến cho người ta có một loại cảm giác nghèo khổ đến tận cùng, say mê đọc sách, trò chơi đùa tí tưng. Nữ nhân tài như

nhân vật chính phản đối quyết định cuối cùng, đại ma vương không ngờ lại đứng trên cọc gỗ cũ nát...

Xoạt xoạt!

Lần này thì cho dù Võng bạn nổ tung.

Tám trăm vạn hộ dụng võ của video chòi càng là tức giận không thôi!

Đây là cái gọi là “phần chất ưu việt” mà các người đang chuẩn bị cho mọi người sao?

Nguyễn Cung buôn bán lời nhiều tiền như vậy, kết quả đã làm được một tổ vai nghèo như vậy cho bọn ta?

báng mục chém tiết mục gì đó chỉ là một cơn gió nhỏ.

Lần này mới thật sự là ảnh hưởng đến tám biển chiêu bài của Côn Bằng.

Mà Lâm Tri Bạch biết chuyện này, đã là ngày hôm sau, bởi vì hấn ngủ có thói quen của di động tĩnh âm, cho nên cũng không biết tối hôm qua Giang Thành gọi bao nhiêu điện thoại cho mình...

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 156: Dựa thể tuyên truyền 'Ông chủ người cuối cùng cũng tỉnh, chúng ta bị người làm, thiên văn chương kia là người trong kịch tổ phát ra, người này đã sớm chuẩn bị từ chức, hôm nay không có đi làm, ta đã để cho Pháp vụ bộ khởi tố tội, gia hỏa này đừng hòng lấy được gì tốt, nhưng phong luận trên mạng hiện tại đối với chúng ta rất bất lợi...'

Giang Thành đem tiền căn hậu quả phát cho Lâm Tri Bạch.

Kể cả khi phim quay phim đang viết lên đó.

Lâm Tri Bạch ngơ ngác vài giây mới phản ứng lại, xem xong văn chương không nhịn được cười nói: “Gia hỏa này văn bút không tệ, nói cơ bản đều là sự thật a, bộ kịch tính của chúng ta quả thật rất thấp, nhưng hẳn thật sự là thợ quay phim sao, nếu thật sự là nhân viên cấp tầu chương, hẳn không nên phát văn chương như vậy.”

“Xin lỗi.”

Lâm Tri Bạch cười đến, Giang Thành lại một chút cũng cười không nổi, hẳn vô cùng tự trách.

“Lúc ta tuyên người cũng không đóng cửa, có điều hẳn cũng không phải thợ quay phim chính thức, chỉ là thợ quay phim trợ lý, cũng không phải quay phim cụ thể, mà là bận rộn ở bên ngoài phim.”

“Nói cách khác, hẳn không biết chúng ta đang đấu những gì?”

“Đúng vậy.”

“Vậy khó trách.”

“Lần này là sơ sẩy của ta...”

“Thành ca không cần tự trách, tốc độ phát triển của Xi quá nhanh, gần đây tuyên người lại nhiều, chung quy sẽ trà trộn

vào một ít người không có hảo tâm, người cũng không có khả năng điều tra rõ ràng chi tiết của mỗi người, huống hồ người ta thành tâm ngay thẳng, người lại càng nhìn không ra, hẳn hiện tại vội vàng vàng nhảy ra ngược lại là chuyện tốt, vẫn tốt hơn là sau này chờ hẳn đứng vững gót chân ở công ty, lại cho chúng ta một cái đâm sau lưng!”

Lâm Tri Bạch thật sự cảm thấy chuyện này không có gì lớn.

Dù sao Lam hoàn toàn không nghĩ tới mấy ngày nay Lam Pháp đã theo lệnh, đến lúc đó mọi người đã biết có tình huống gì rồi.

Huống hồ gần đây Nguyễn Cung chiêu mộ rất nhiều người, cho dù người phụ trách là Lâm Tri Bạch, cũng không dám cam đoan mỗi người đều không có vấn đề gì.

Bây giờ Nguyễn Cung có chút ý tứ cây to đón gió, có lẽ có vài công ty sẽ sắp xếp một ít người vào, cũng là chuyện rất bình thường.

“Đa tạ lão bản thông cảm.”

Giang Thành cảm thấy chuyện của mình không được tốt, tâm tình vô cùng không thoải mái, giọng nói của hắn có chút trầm thấp nói: “Nội tình của gia hỏa này ta đã đại khái lấy ra, chủ sở sau lưng hắn là Lâm Cung.”

“Khó trách.”

Lâm Tri Bạch nheo mắt lại, Lâm Cung này chỉ sợ là vì chuyện quảng cáo trước đó ghi hận mà sợ rồi.

Hắn ta cũng rất cẩn thận giống như ta vậy.

Chẳng lẽ là bởi vì mọi người đều mang họ Lâm?

Giọng Giang Thành giờ phút này hơi lạnh: “Nếu không phải Lâm Cung đứng phía sau thoái vị, một thợ quay phim đột nhiên phát ra một thiên văn chương như vậy ở trên mạng căn bản sẽ không nhắc lên chút bọt nước gì, đơn giản là hắn tìm một đám Đại Lv để tuyên truyền, mới khiến cho quyển văn chương này cháy túi khắp nơi, tất cả đều là sớm có dự mưu mà thôi, hoặc có thể nói tên này tiến vào để gây hấn, chính là vì bới móc.”

“Kỳ thật chúng ta nên cảm tạ hắn.”

Lâm Tri Bạch nói: “Không có hẳn trợ giúp, bộ kịch này của chúng ta cũng sẽ không bị nhiều người chú ý như vậy.”

Dừng một chút.

Lâm Tri Bạch bỗng nhiên phúc chí tâm linh: “Hoặc là ngày mai chúng ta theo quê nhĩ, không phải đã giữ ra không ít nội dung rồi sao?”

“A... Là... Ngày mai phát tài?”

“Hôm nay cũng đừng đáp lại, để dư luận hơi lên men một chút, ngày mai có thể dùng thời gian còn lại dùng để đáp lại.”

Lấy nhau có tổng cộng mười lăm tập.

Mỗi tập chỉ tốn vài phút.

Quay phim thời gian còn chưa có xếp hàng lâu.

Coi như ngày mai Pháp Thiên, thời gian cũng phi thường dư dả. Mọi người chú ý bộ phim này làm sao, còn có thể tiết kiệm được một khoản phí tuyên truyền.

“Ta hiểu được.”

Giang Thành cũng đã xem kịch bản, hẳn đối với câu “Mê muội này? Hi Nhĩ Mộc Lăng Kinh? Vẫn rất có lòng tin.

Nói đúng hơn là rất có lòng tin đối với “Bất Dạ hầu sư phụ” này!

...

Trận phong ba này cũng không nhỏ, dư luận quả thật đang lên men, trên mạng xuất hiện lượng lớn thanh âm nhằm vào video.

“Ta vốn đối với Dận Tự có ấn tượng tốt như vậy, không nghĩ tới công ty này lại như vậy.”

“Tóm lại toàn bộ tổng nghệ của Nguyễn Cung không phải đều chế tác rất tốt sao?”

“Trước đó chất lượng của Cuồng Đình kia cũng rất tốt, sao lại kịch mới tới như vậy?”

“Vậy người ngoài nghề, Côn Bằng tổng nghệ, còn có bộ cương kiệt bão táp kia, đều chỉ cung cấp nội dung, chế tác cụ thể là giao cho tam đại công ty giải trí phụ trách, chất lượng

khẳng định cao, hiện tại bọn họ muốn bỏ qua tam đại riêng lẻ, kết quả thoáng cái liền bại lộ chỗ thiếu hụt.”

“Đây không phải vấn đề bại lộ chỗ thiếu hụt.”

“Đây là vấn đề về thái độ!”

“Kịch ảnh thị do lạm chế nhất, ngành nghề phong khí chính là bị dạy hư như vậy, kết quả không nghĩ tới Đồng Lưu cũng bắt đầu đa làm ầu!”

“Có thể là thu mua video tạt phong, muốn tranh thủ thời gian làm ra nội dung mới đi.”

“Đây không phải lý do!”

“Nếu nội dung mới chế tác nát như vậy, vậy ai nhìn a, có ý nghĩa gì chứ!”

...

Bên này Tạp Nhĩ cười một tràng.

Từ lúc Đoàn Phí Nhĩ Ni Tư nhập cục bắt đầu nở nụ cười, bất quá hôm nay lại cười vô cùng vui vẻ.

“Nguyễn Cung cũng thật là.”

“Không biết diễn kịch thì tìm chúng ta hợp tác a, nhất định phải tự mình chỉnh, kết quả chỉnh ra đều là thứ gì chứ!”

“Ta đã nói một đồng tâm nhân không thành được chuyện này.”

“Bọn họ cho rằng quay kịch chính là tùy tiện làm camera camera kịch bản có thể sao?”

” tiết kiệm kinh phí cho ta có thể lý giải, nhưng kinh phí này tiết kiệm quá mức không hợp thói thường!”

“Ta nghe được, nghe nói bộ kịch này của Côn Bằng, mỗi một tập chi phí chế tác cũng chỉ có mười vạn đến mười lăm vạn.”

“Phốc!”

“Chút tiền ấy, nhét kẽ răng cũng không đủ, bọn họ làm sao dám!”

...

Phía ánh sáng bên này.

“Tin tức ngầm à, cam đoan sự thật, bộ kịch này, mỗi lần kinh phí kiếm được mười vạn!”

“A?”

“Thật hay giả đây?”

“Chữ Bằng điên rồi sao?”

“Chút tiền này đáng giá bao nhiêu? Không có ngàn vạn đầu tư, cũng muốn học người quay kịch sao?”

“Đây là phí chế tác ban công, coi như là luyện tập cho người mới, người tốt xấu gì cũng hào phóng một chút đi!”

“Chút tiền ấy cái gì cũng không có!”

“Người ta nói không chừng là muốn lấy nhỏ bác đại đó.”

“Ha ha ha ha ha ha ha, mẹ nó chỉ là một hai trăm vạn chi phí, người nói với ta là đánh cược?”

“Bọn họ cũng không phải là không có tiền, tại sao lại keo kiệt như vậy?”

...

Thần thoại.

Nhạc nhạc bộ trưởng tràn ngập hưng phấn!

Lâm Liễu ở âm nhạc cũng gõ vang tâm lý!

Lâm Báo cao hứng trực tiếp múa ba chén cơm lớn giữa trưa!

“Thương chết ta rồi!”

“Côn Bằng buôn bán lời nhiều tiền như vậy làm gì, nếu không chuyên nghiệp thì cũng không thể để tổ chức nghèo khổ thành như vậy a!”

“Nghe nói bọn họ còn có đặc hiệu...”

“Phốc, đặc hiệu của năm đồng tiền cũng gọi là đặc hiệu?”

“Nhiều nhất là một phân tiền đặc hiệu.”

“Hay là sớm nhận rõ hiện thực đi rồi tiếp tục tìm chúng ta hợp tác đi, lúc trước hợp tác quay phim Cuồng Tiêu Tiêu với chúng ta không phải rất tốt sao, bộ phim này cho bọn họ xem kịch bản có tốt đến đâu cũng phí công vô ích rồi!”

“Đúng rồi, bản biên kịch của bộ kịch bản ” này là ai?”

“Hình như là Bất Dạ Hầu.”

“Má ơi, Dạ Hầu dùng như vậy sao?”

“Vì một cái video tạp trức mà náo loạn một trò cười lớn như vậy, chặc chặc, thần thoại lâm đảo sắp kết thúc rồi.”

...

Nơi biệt thự nào đó.

Lâm Cung nhận được điện thoại.

“Bây giờ bia lạnh trên mạng đã giảm xuống rất nhiều.”

“Được.”

“Vậy thợ quay phim kia, ta cho hắn một khoản tiền lớn, còn cung cấp cho hắn một cái công việc, hắn chắc hẳn sẽ thủ khẩu như bình.”

“Ha ha.”

Lâm Cung mỉm cười: “Chúng ta mua chuộc người, huynh cho rằng người không tra xét ra được sao, Giang Thành kia ít nhiều cũng có chút năng lượng.”

“Vậy...”

“Tra ra rồi thì có thể thế nào?”

Lâm Cung cười lạnh, “Người cảm thấy ta sẽ sợ sao? Hay là người cảm thấy thần thoại sẽ sợ? Ta không phải là dạng ngu xuẩn như Lâm Liễu và Lâm Báo!”

Lâm Báo đã từng ăn thiệt thòi ở trên tay Bộ Ngạn.

Bây giờ Lâm Liễu càng hận Côn Bằng đến tận xương tủy.

Lâm Cung Đối với những chuyện này trong lòng biết rõ, nhưng hắn cũng không thèm để ý, thẳng đến khi chàng chọc tới hắn!

Có ý?

Hay là Vô Tâm?

Lâm Cung Cung cũng không thèm để ý, chọc tới hắn thì phải trả giá thật lớn, dù cho tên Đồng Lư này thật sự có mấy phần

bản lĩnh.

...

Buổi tối.

Giang Thành liên hệ Lâm Tri Bạch, “Dựa theo yêu cầu của ông chủ, bộ kịch này rất nhiều tin tức, chúng ta đều chủ động tiết lộ ra ngoài, hiện tại trên mạng làm âm ỉ rất lợi hại, nhất là biết được chúng ta phí tổn mười vạn chi phí, còn liên quan đến đặc hiệu sau khi.”

“Không sai biệt lắm.”

Lâm Tri Bạch nhìn nhìn thời gian, “Đêm nay tám giờ tuyên bố, bộ kịch này sẽ theo chiều tối.”

“Được.”

Giang Thành dựa theo Lâm Tri Bạch phân phó, vào buổi tối hôm đó thả ra bản truyện 《truyện》 mới tuyệt đối không nghĩ tới Nguyễn Cung ngày mai sẽ theo tin tức.

Nội dung tương đối chính thức.

“Gần đây ta có rất nhiều tin đồn liên quan tới ‘Mặt đen’. Chúng ta đã đưa ra thư pháp luật cho người bịa đặt. Chúng ta sẽ chế tác cho mỗi một tác phẩm đều rất nghiêm túc. Lưu Vạn không ngờ rằng kinh phí của Lưu Bằng cũng có hạn, nhưng chuyện này không nên trở thành lý do để ngoại giới công kích chúng ta. Tác phẩm được chế tác rất ưu tú là do chúng ta theo đuổi. Hết thầy dựa vào sự thật, năm mai tám giờ, tác phẩm của bộ kịch bản Không Dạ Hồn này sẽ chính thức được trình hành, hi vọng mọi người tôn trọng thành quả lao động của chúng ta!”

Tin tức vừa ra.

Khắp nơi há hốc mồm!

Bởi vì tốc độ này quá nhanh!

Các người mới gõ mấy ngày, bộ phim này có thể trực tiếp lấy ra pháp năng?

“Mẹ kiếp!”

“Các người thật can đảm!”

“Chỉ là bộ dạng nghèo rớt mùng toi kia, có thể lấy ra thứ gì tốt?”

“Còn không bằng không giải thích!”

“Phách tạo trực tiếp chùy đá rồi!”

“Đồ vật nghèo rớt mùng toi, ta một chút mong đợi cũng không có.”

“Ta có chút hiếu kỳ a, bài biên kịch của lão sư Bất Dạ Hâu...”

“Bất Dạ Hâu chính là biên kịch ” bão táp cuồng phong” a!”

“Ma Đản Cuồng Tiêu Kinh kinh điển như vậy, kịch bản mới hẳn không đến mức quá kém đi?”

“Kịch bản cho dù tốt đến đâu mà tổ đoàn vai nghèo khổ có thể làm thế nào?”

“Bất Dạ Hâu sư phụ có phải bị Đồng Lư bắt cóc hay không? Người muốn bị bắt cóc thì nháy mắt!”

“Chữ Bằng đừng lãng phí kịch bản tốt của lão sư Bất Dạ Hâu nha!”

Có sao nói vậy.

Tuy mọi người đang mắng Diêm Hạo ấu tã, nhưng không mấy ai dám mắng Dạ Hâu.

Mọi người thậm chí cho rằng Bất Dạ Hâu cũng là người bị hại, dù sao hẳn là người của Đồng Lư, chỉ có thể nghe an bài của công ty, cánh tay không thể vịn qua đùi.

Nghĩ như vậy, con nít đọc sách liền muốn khóc. Kỹ nhân ma ảo ảo. Sái nhân kia càng tức giận hơn!

Trong lúc tức giận, trong lòng rất nhiều người đồng thời hiện ra một ý nghĩ:

Ta ngược lại muốn nhìn xem các người đã bỏ qua kịch bản của Bất Dạ Hâu sư phụ như thế nào!

Hoặc: Cảm tạ 【thích bái mèo lưu lạc】 trở thành vị minh chủ thứ mười bảy trong quyển sách, sự nghiệp của Chúc lão bản phát đạt, càng dâng lên!

Cảm tạ 【Tiểu? Ân? 72】 một thân mật của người 1.500500
khen thưởng!

Cảm tạ 【Y Tinh Thần】 Truy Tinh Thần】 Trành Quỷ năm
trăm năm. 【 sao băng】 xuyên qua một cái chớp mắt ấy,
【Yên Vũ Linh Hi】 【Nhiều lần gây khó dễ】 thư bằng •
•27273122.27273. 【 thư bạn 【 【 bạn từ
212041212.2323239】 【Người lật thuyền】 【chú bạn
1223132323】 【 thư hữu 12.131313133.0043.004.00433】
【 Trần Hồn Ca Noãn* 556】 100.100100 véo thưởng!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 157: Cười ngậy ngô so với các Văn Võng phần nộ, trong nghề ngược lại từ trong minh minh của người đã nhận ra một ít tin tức.

Nhanh như vậy có thể làm sao. Lần này Côn Bằng nhất định là kịch ngắn gì đó, giống một ít video ngắn vậy?

Nhìn từ góc độ này, mọi người có thể hiểu được tại sao Phù Huê không muốn bỏ quá nhiều tiền vào trong đó, có lẽ kịch ngắn này thật sự là để đả kích người mới kia luyện tay vui, kết quả không nghĩ tới tin tức lại bị dày vò đơn giản như vậy...

Nhưng người thật sự muốn đập kịch lớn như vậy làm gì?

Lúc này Pháp mệnh, không phải nhanh ở đầu sóng ngọn gió sao?

Kiểu phim ngắn ngủi không có giá trị này, còn có thể cứu các người về hay sao?

Huống hồ cho dù người là siêu quậy, thô chế tạo, người có chút kinh nghiệm theo con đường kinh nghiệm đều xem thường, chẳng lẽ cho rằng như vậy bạn trên mạng sẽ dễ dàng buông tha? Muội muội?

Trước đó Giang Thành đã buông lời:

Nói cái gì mà nhất định sẽ cho tám trăm vạn thành viên hội viên một cái câu trả lời, sẽ làm ra một ít nội dung mới tốt hiển dăng cho mọi người.

Không có Kim Cương Toàn cũng đừng nắm đồ sù.

Những lời này sẽ trở thành một cái bia ngắm cho bạn mạng công kích cương.

Cũng không thể nói cái này đoạn kịch sơ chế lạm tạo ra, chính là cái các người gọi là “phần tốt” đúng không?

Đây là đem người xem làm kẻ ngốc lừa dối, hay là vì cái chuyện gièm pha này mang đến lưu lượng, kiên trì bộ kịch ngắn trên da đầu này a?

Phương pháp xử lý chính xác khẳng định là gia tăng cường độ đầu tư, một lần nữa võ, võ bộ lừa đảo này cho tốt, ta không nói nội dung như thế nào, ít nhất chất lượng chế tác phải đi theo, đồng thời để cho Công Quan bộ giải thích về bộ kịch bản rất ngắn, chỉ là xem cho mọi người xem mấy loại.

Có quý gì ghênh đầu chứ?

Trong ngành không thể nào hiểu vì sao Dận Kỳ lại tự tìm đường chết như vậy.

Cho dù rất nhiều người nhận thấy đây là khuyết điểm, nhưng việc xử lý công quan của Côn Bằng vẫn như cũ cay mắt như cũ.

Mà ở trong biệt thự.

Lâm Tri Bạch vẫn bồi thêm một ban, đem nội dung đã quay lại một lần, nhìn xem có vấn đề gì hay không.

“Vấn đề không lớn...”

Trong bộ kịch này có một điểm liên quan đến Tây Du cùng Tam Quốc.

Thế giới này không có Tây Du cùng Tam Quốc, cho nên Lâm Tri Bạch điều chỉnh lại nội dung tương quan một chút, bởi vì Côn Bằng tuyệt đối không nghĩ tới Côn Bằng có nội dung mấy mùa, cho nên Lâm Tri Bạch dứt khoát gom nội dung mấy mùa lại với nhau, dù sao nội dung tiếp cận, không cần phải phân tán như vậy, bộ kịch kịch này chính là dùng để dẫn lưu cho Cáp Lỗ, mục đích của hắn vô cùng đơn giản.

Điều này cũng làm Lâm Tri Bạch tỉnh ngộ.

Vạn vạn lần hắn không nghĩ tới Dận Kỳ còn cứng nhắc cần điều chỉnh.

Sau đó phải quay phim ” võ lâm truyền” ra ngoài, rất nhiều cánh tay bên trong đều nhận từ kim cân, thế giới này nếu không có các tác phẩm của Kim lão gia tử thì có chút cản trở mọi người sẽ không còn.

Ví dụ như Quách Cự Hiệp...

Có lẽ mình phải làm cho Bất Dạ Hầu bận rộn, ít nhất phải đem những thứ liên quan đến ” Giây giờ truyền” trong võ lâm có

thể nói là có tương đối nhiều.

Đương nhiên không phải nói ra toàn bộ.

Có vài thứ hoàn toàn có thể giải thích với bên ngoài, đây là liên động với một số tác phẩm tương lai của Bất Dạ Hài, sau này mọi người kính mong chờ mây.

“Quay lại tìm ba người lớn đi.”

Nguyễn Cung cùng tam đại vẫn đang hợp tác, sẽ không bởi vì Nguyễn Cung tự mình làm ảnh thị kịch liên bẻ gãy, vậy trước khi cựa quậy, nên mượn dùng tam đại lực lượng liên tận tình mượn dùng là được rồi.

Trong lòng Lâm Tri Bạch dần dần có kế hoạch mới.

...

Doãn Đông Noãn biết Phong Thạc chính là đạo diễn bộ mới bộ kia.

Phong Thạc được chọn làm đạo diễn của Nguyễn Cung không thể ngờ được, trước tiên chia sẻ tin tức tốt này với Lâm Tri Bạch và Doãn Đông.

Mà lúc này Nguyễn Cung tuyệt đối không ngờ bộ kịch này của Nguyễn Cung lại ở trên đầu ngọn gió.

Doãn Đông âm áp lo lắng, lôi kéo Lâm Tri Bạch và Phong Thạc tạo thành một nhóm nhỏ gồm ba người.

Doãn Đông âm áp: “Khởi phong bộ kịch bản này của ngươi có tình huống như thế nào?”

Phong Thạc: “Không khác với những gì trên mạng nói, tổ chức kịch của bọn ta tương đối nghèo, nhưng bọn ta tuyệt đối không có quá trình làm bù, bộ phim này bọn ta quay rất nghiêm túc...”

Doãn Đông âm áp: “Đánh kịch ngắn?”

Phong Hoàn: “Xem ra ngươi đã đoán ra. Có vẻ rất ngắn, cho nên mới có thể nhanh như vậy.”

Doãn Đông âm áp: “...”

Lâm Tri Bạch: “Phong Thạc có thể thành không?”

Phong Thạc: “Hai người các người cứ yên tâm đi, nguyên liệu phát triển quay phim kia, đại đa số đều phù hợp với sự thật, nhưng có một số thời điểm, cho dù người có biết, rất nhiều sự thật mà người chưa từng nhìn thấy toàn bộ sự thật thì vẫn sẽ quấy nhiễu phán đoán của người, rãnh rỗi của dân võng, hoặc có thể nói là phần nộ, là thành lập thái độ chênh lệch của bọn ta, đăng bài kịch này là vì làm cho dân chúng có lệ, nhưng thái độ của bọn ta là không có vấn đề. Mặt khác, rất nhiều người cũng không thể tưởng tượng được kịch tổ tiết kiệm kinh phí, cũng là vì tác dụng hài hước.”

Doãn Đông Noãn: “Vì tác phẩm hài kịch mới tiết kiệm kinh phí?”

Lâm Tri Bạch: “Nói đùa gì thế.”

Phong Hoàn: “Dù sao các người nhìn bộ kịch của chúng ta là biết.”

Doãn Đông ám áp: “Người đừng bị Trê lừa là được, cẩn thận bọn họ kéo người ra ngoài làm ma chết thay.”

Lâm Tri Bạch: “...”

Mặc dù ở trong đám làm bộ như không biết tình hình, nhưng Doãn Đông ám nghi kỳ như vậy, Lâm Tri Bạch vẫn không nhìn được dở khóc dở cười.

Đúng là có biện pháp kéo thế chỗ tử quý.

Ví dụ như bộ phim chạy nhảy phổ này, liền đem trách nhiệm đổ lên đầu đạo diễn, giải thích với mọi người: “Bộ diễn bộ phim này phải đập như vậy.”

Dù sao biên kịch không phải Dạ Hầu giận chó đánh mèo, hoàn toàn có thể không dính nôi.

Còn Nguyễn Cung không thể nói hoàn toàn đổ thừa, vậy ít nhất cũng có thể khiến đạo diễn phong ba gánh một nửa áp lực.

Có điều Lam tuyệt đối không nghĩ tới Dạ Chân không thể xông vào phổ được.

Lui một vạn bước mà nói, cho dù bộ kịch ngắn này thật sự nện phổ, hẳn cũng sẽ không lừa bằng hữu của mình.

...

Hôm sau.

Dur luận như Lâm Tri Bạch tưởng tượng tiếp tục lên men.

Thậm chí Lâm Tri Bạch còn chủ động chú ý đến tiếng мэng mỗ của Bộ Ngạn.

Bởi vì đây chính là cục diện hấn muốn thấy, trên thực tế nếu như Lâm Tri Bạch nguyện ý hoàn toàn có thể giải thích rõ ràng sự tình một chút.

Có điều không cần thiết phải vậy.

Dù sao buổi tối vẫn dùng pháp thuật.

Không nhìn vớng bạn đều một bộ chờ bộ kịch bản của người làm bằng, xem ta làm sao phun chết tư thế của người?

Mọi người đều đã chuẩn bị bàn phím, sao mình lại không phối hợp?

Mà thời gian một ngày, trong lúc đó, dur luận đang không ngừng lên men.

Buổi sáng.

Giữa trưa.

Buổi chiều.

Sáu giờ tối.

Buổi tối bảy đêm.

Buổi tối bảy mươi năm mươi!

Pháp dục đếm ngược mười phút cuối cùng, lượng nước của video bắt đầu tăng lên, lượng lớn dân mạng tràn vào!

Trong nghề.

Tam đại.

Bốn phương đều đang chú ý!

Tuyệt đối không phải mọi người đối với Côn Bằng không nghĩ tới Côn Bằng lại chờ mong gì, gần như tất cả mọi người đều là cười chê rồi.

“Sắp bắt đầu rồi!”

“Ta đã chuẩn bị để mở và phun rồi.”

“Nếu không phải lão sư của Bất Dạ Hầu viết kịch bản, ta sẽ không đến xem.”

“Có lẽ không phải Dạ Hầu lão sư cũng không nghĩ tới kịch bản của hắn lại bị Xi phá hư như vậy.”

“Keng!”

“Đã đến giờ rồi, ta hít một cái, một hơi đổi sang mười tập!”

“Hừm?”

“Sạch thứ nhất thời gian dài ngắn quá!”

“Cái này còn ngắn hơn cả kịch ngắn!”

Người xem trong lúc thảo luận đã mở ra tập một, nhưng tập đầu tiên mới chỉ hơn ba phần, trong nháy mắt đã sáng mù mắt rất nhiều người.

Chuyện này cũng quá ngắn nhỏ đi?

Đầu óc mọi người đều có chút mơ hồ.

Mà lúc này trong nhà, Doãn Đông âm cũng leo lên video, còn trực tiếp kích hoạt hình chiếu, dùng TV siêu lớn để xem.

Tiếng nhạc dân gian vang lên.

“Ánh áp lực của cuộc sống khiến ta quên mất mình là ai, muốn làm anh hùng nhưng vẫn phải làm anh hùng xui xẻo Vương Đại Chùy. Thế đạo này khiến người bất đắc dĩ, cũng không biết là tốt hay xấu. Thay đổi quá nhanh lại quá đáng sợ bỏ lỡ thời đại này, tại ngó xung quanh nhìn qua có quá nhiều sự mê man. Ta nhớ tới lúc mình chạy trốn dưới ánh nắng chiều, đó là người từ trần, thanh xuân đã mất đi.

Tuyệt đối không nghĩ tới tiết tháo đã không còn thấy đâu.

Thật không nghĩ tới thế giới thật kỳ diệu!

Trăm triệu lần không nghĩ tới lại hỗn loạn ô ô!!

Tuyệt đối không nghĩ tới còn có thể xảy ra chuyện như vậy a...

Hy vọng tỉnh lại sau giấc ngủ, có thể có mười muội tử xinh đẹp, hiện thực cho người quả bánh nướng không thêm trứng

gà, quy luật tự nhiên chính là có tiền liền quỳ lạy đại gia, chiêu thức của Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên không học người cũng biết rồi... “

Doãn Đông âm áp mỉm cười.

Đoạn nhạc này còn thú vị đấy, nhất là câu cuối cùng “Tuyệt đối không nghĩ tới a!” khó hiểu là có cảm giác ma tính tây nào.

Sau đó.

Một từ quảng cáo xuất hiện:

“Bản tập do hiệp hội công văn lâm thời của Tần Châu tài trợ pháp hành - công nổi đen, chúng ta là chuyên gia.”

Ah, chuyện này...

Doãn Đông âm áp không nhịn được nở nụ cười.

Lúc nghe thấy bản tập do hiệp hội Công Pháp tạm thời của Tần Châu tài trợ “Phó pháp hành”, Doãn Đông Noãn không cảm thấy có chỗ nào không đúng, còn nghiêm túc suy nghĩ đây là hiệp hội nhà nào?

Tần Châu có hiệp hội này sao?

Nhìn thấy câu ” công tiếng xấu phía sau” kia là chuyện mà chúng ta chuyên nghiệp.” Nàng mới phản ứng tới đoạn văn này thuần túy là đang làm xằng làm bậy và châm chọc.

Cùng lúc đó.

Bạn trên mạng cũng có người cười, tất cả mọi người đều xem hiểu, đoạn này chính là ở các loại hiện tượng tạm thời gánh tội thay trong xã hội châm chọc này, dù sao xảy ra chuyện chính là làm tạm thời.

“Ha ha.”

“Con mẹ nó còn rất biết nói nhảm, ta đang nghĩ tổ hợp nghèo khổ này lấy đâu ra tài trợ, hiệp hội Công Công tạm thời còn được?”

“Vừa mới bắt đầu vậy mà không cảm thấy không đúng.”

“Hừm?”

“Khúc đầu cùng cái cánh này đều rất thú vị a.”

“Lúc này mới nào đến đâu, phim chính mới là trọng điểm, ngàn vạn lần đừng để bị Xi đánh bại!”

“Đúng vậy.”

“Ta đã mở một bài thi phá vỡ lười biếng này, cho ta xem một ít đồ đặc dùng để làm bữa cũng quá hồ.”

“Loại vai trò nghèo nàn này có thể nhận được thứ gì tốt.”

“Trình độ chế tạo thấp, thường đại diện cho không có hàng tốt.”

“Nguyễn Cung rất có tính toán, nói bọn họ chất lượng kém còn không phục, cứng rắn ở trên đầu sóng ngọn gió.”

“Vậy thì xem thôi.”

Phổ lạc ca Lam Tinh đều có màn đàn, rất nhiều người trực tiếp thông qua màn đàn hồi trao đổi, trong đó không chỉ có người xem bình thường, còn có không ít nhân sĩ trong nghề, thậm chí có cả tam đại người làm việc tốt.

Trong lúc thảo luận.

Chính phiến bắt đầu.

Chỉ thấy một thanh niên ăn mặc trang phục cổ đại xuất hiện ở trong ống kính. Hấn biểu tình đại ra giống như mặt co quắp, miệng hơi mở ra, mơ hồ có thể thấy hai cái răng cửa, có loại cảm giác vui mừng không thể giải thích được.

Cùng lúc đó.

Họa ngoại âm vang lên.

Tâm lý hoạt động phối hợp tiết tấu cực kỳ mạnh mẽ: “Ta là Vương Đại Chùy, là một diễn viên, đang quay phim một bộ võ hiệp kịch thấp thành bản.”

Tiếng nói xoay chuyển.

Vương đại chùy bỗng quay đầu nhìn kiếm trên tay mình, miệng vẫn không nhúc nhích, hoạt động tâm lý tiếp tục dùng hình thức vẽ ngoại âm xuất hiện, lần này là nhả rãnh mang theo cảm xúc: “Đây cũng quá thấp chi phí đi! Bảo kiếm của trẻ con là ra từ đâu a!”

HUU.

Mấy món đồ chơi con bé cầm trên tay Vương Đại Chùy vậy mà lại chọt lóe lên lách cách ở riu rít.

“Đã chất lượng rồi, còn lóe cái lông gì chứ!”

Huu hu hu hu hu hu hu hu, trong tay Vương Đại Chùy, đồ chơi kiếm của hắn lập tức càng thêm lợi hại.

“Hả?”

“Ai bảo ngươi nói chất lượng kém còn không phục a? Ngươi!”

Phốc!

Bạn trên mạng không nhịn được cười to.

Lần này là thật sự không nhịn được.

Cái gì gọi là “nói ngươi chất lượng kém, còn không phục?”

Vương Đại Chùy nhả rãnh, không phải là loại đậ đen đũi trong hai ngày qua đám người trên mạng chửi bậy sao?

“Cái quái gì đây!”

“Kiếm đồ chơi còn được sao?”

“Mẹ nó thật sự quá ác độc!”

“Phù Huề không có gạt người, thật sự có hiệu quả đặc biệt, ngươi xem món đồ chơi này kiếm thêm, ha ha ha ha ha ha, ha ha ha ha, như vậy không phải là đang tự bôi đen sao?”

“Đây là đặc hiệu ta xem qua loa nhất!”

Diễn viên này tìm ở đâu? Còn rất thú vị, vẻ mặt khó hiểu.”

“Lời thoại cũng rất thú vị đó, trực tiếp chửi mình phí tổn thấp hơn, nói mạng bạn, khiến cho bạn trên mạng không còn lời nào để nói?”

Đoạn hỉ cảm này quá mạnh!

Sau khi tin đồn về bộ sách 《ghép lại với nhau cùng ăn, người cười dù có cao hơn nữa cũng không nhịn được trở nên vui vẻ.

Tê.

Mọi người bỗng cảm thấy bộ kịch bản này cũng không tệ như trong tưởng tượng?

...

Chính phiến đang tiếp tục.

Đối diện Vương Đại Chùy bỗng nhiên nhảy ra một người.

Không sai.

Nam nhân ăn mặc trang phục cổ xưa này, tướng mạo rất xấu chính là nhảy vào ống kính, trên tay còn cầm một cây kiếm chưa ra khỏi vỏ, đi lên cũng rất có lệ mà đọc lên lời thoại:

“Ha ha ha!”

“Muốn cứu viện công chúa, liền...”

Nam nhân thế mà quên từ, rầm rầm rì nửa ngày, “Thì... ừm... Đi... Đi từ trên thi thể ra! Ừm!”

Cuối cùng cũng nhớ ra rồi.

Gia hỏa này tự khẳng định một chút.

Vương Đại Chùy: “Xin nhờ người nhớ lại lời thoại nhé?”

Nam nhân nói: “Đến đi, sử dụng tuyệt chiêu của người, Cứu Dương Thần Quyền đi!”

Vương Đại Chùy: “Nguyên lai thứ ta sử dụng là... Cứu Dương Thần Quyền? Nghe rất treo!”

Ret.

Vương Đại Chùy trực tiếp vứt bỏ đồ chơi kiếm, hai tay nắm chặt, sau đó đặc hiệu xuất hiện, kỳ thật chính là ống kính hơi vặn vẹo một chút.

“Ta cảm giác được một luồng lực lượng cường đại đang hướng song quyền hội tụ!”

“Tả quyền của ta nóng bỏng như hỏa diễm!”

“Tay phải của ta lạnh như băng sương!”

“Hừm?”

“Ta ghì chặt một cái xấp tay, cái gì đồ chơi, ngay cả hiệu quả đặc biệt cũng không làm, trực tiếp đánh chữ cũng quá qua loa đi!”

Vương Đại Chùy giơ song quyền lên.

Tay trái viết bốn chữ “Đặc hiệu hỏa diễm”.

Tay phải viết bốn chữ “Băng sương đặc hiệu”.

Nam nhân hô to một tiếng: “Băng hỏa cứu trùng thiên!”

Vương Đại Chùy: “Này! Sao ngươi có thể nhìn ra chiêu này? Danh tự này quá cạn đi!”

Nam nhân diễn không chút để tâm: “Quá lợi hại rồi!”

Nói xong nam nhân điên cuồng lay động thân thể, ngực không ngừng xuất hiện mấy chữ “Đặc hiệu hỏa diễm” và “Băng sương đặc hiệu”.

Cuối cùng.

Nam nhân ngã xuống, bắt đầu nói di ngôn: “Không hổ là truyền nhân Cửu Dương Thần Quyền, kiếp sống của ta là một mảnh vô hồi...”

Vương Đại Chùy phá vỡ phòng ngự, “Vô Hồi muội muội ngươi a, ta còn chưa ra chiêu đâu mà nói!”

Nam nhân tiếp tục diễn trò của mình, biểu diễn lần này vẫn rất giống như chuyện xảy ra như vậy, “Ta nhớ tới buổi chiều hôm đó chạy bộ dưới ánh nắng chiều, đó là thanh xuân ta đã từ trần.”

Một tiếng thở dốc vang lên.

Nam nhân chết ngay tại chỗ.

...

Giờ khắc này.

Trước màn hình.

Doãn Đông âm áp há hốc mồm.

Các bạn trên mạng há hốc mồm.

Nhân sĩ trong nghề há hốc mồm.

Ba người lớn cũng trợn tròn mắt.

CMN đến để làm gì?

Sao nhân vật phản diện này còn không nhớ lời thoại?

Tên phản diện này sao còn chưa làm đã chết rồi?

Đặc hiệu gì đó còn có thể qua loa một chút được không?

Còn có di ngôn của nhân vật phản diện trước khi chết là thật lòng chứ?

Xì xì!

Sau một lát trợn mắt ngốc trệ, đọc sách tí ti, rặc nho nhỏ. Toàn bộ xe đua người cười âm lên, ngay cả những nhân sĩ chạy tới xem náo nhiệt, cùng với ba đại nhân viên không có hảo ý cũng không nhìn được cười đến phát điên. Doãn Đông Noãn càng cười đến đau bụng, vỗ đùi thật mạnh.

Nhìn không được!

Thật sự nhìn không được!

Cái này quay rớt cuộc là cái gì vậy, rõ ràng kịch bản không đầu không đuôi, rõ ràng diễn viên biểu diễn, còn có hiệu quả đặc biệt gì đó, đều chỉ cho có lệ đến cực hạn, lại còn buồn cười như vậy!

Râm râm.

Lít nha lít nhít!

Đạn ốc phát nổ!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 158: Hầu gia “Ha ha ha ha ha ha ha!”

“Đây là phong cách gì vậy, cười chết ta rồi!”

“Đây là muốn cười chết ta sau đó kế thừa video viên của ta sao?”

“Băng Sương Diễm đặc biệt đánh văn chương được không?”

“Mẹ nó, phun!”

“Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên cái quý gì, sao lại đặng chát thế, ta vẫn còn là con nít, ta căn bản không hiểu!”

“Kiếp sống của ta là một mảnh không hồi hận?”

“Ta nhớ tới tiết trời chiều kia chạy băng băng?”

“Lời thoại này có phải do Dạ Hầu viết không?”

“Ha ha ha ha ha, thế này cũng quá không nghiêm túc, đây còn là viết ‘Bất Dạ Hầu Đẳng’ bảo tấp sao?”

“Thật thất thấp chi phí!”

“Làm sao bọn hấn càng qua loa biểu diễn ta càng muốn cười a!”

“Chẳng trách chi phí thành phẩm thấp như vậy, cái chi phí này của Ma Đản phải đi lên có thể có cái trò cười này sao?”

Cứ hơn một phút đồng hồ.

Người xem đã có cái nhìn mới đối với bộ kịch bản này!

Mà chính diện đến nơi đây cũng chỉ mới bắt đầu.

Vương Đại Chùy đi trên đường, “Nếu đã đánh bại địch nhân, vậy ta có thể đi cứu viện công chúa được không?”

“Không!”

Lúc này lại một nhân vật phản diện nhảy ra, “Người còn phải đánh bại ta mới được!”

Người xem há hốc mồm.

Bởi vì tên phản diện kia vừa mới nhận ra tên cầm hộp cơm, Vương Đại Chùy cũng nhận ra, ngo ngác nói: “Chẳng phải vừa nãy ta đã đánh bại người rồi sao?”

Nhân vật phản diện: “Người cho rằng người vừa mới đó là ta sao?”

Vương Đại Chùy: “Hoàn toàn chính là như vậy? Thay lỗ chỗ ư? Chỉ đổi một thân y phục thôi mà!”

Nhân vật phản diện chống nạnh cười to, sau đó nói: “Đúng vậy.”

Vương đại chùy: “Không biết xấu hổ thừa nhận, tổ hợp kịch này cũng quá nghèo đi, đổi thành diễn viên sẽ chết sao?”

Người xem lại lần nữa cuồng tiếu.

Bên ngoài một mực mắng giã lược bộ này bản tính quá ấu tạo, không nở tiêu tiền, kết quả nhân gia vai diễn cũng tại cùng mạng bạn trên lưới mắng một câu, các loại tự tại đen tối!

Nhân vật phản diện: “Đến đây đi, cho chúng ta một quyết thư hùng!”

Người xem nghĩ thầm:

Giờ phải đánh thật sao?

Nhưng cảnh tượng tiếp theo lại làm cho tất cả mọi người cười đến đau trứng!

Hình ảnh vậy mà trực tiếp biến thành hai diêm người đang đánh nhau, trên đầu một người diêm treo ba chữ “Vương đại chùy”, trên đầu một người diêm thì viết hai chữ “kẻ địch”.

Trên đó còn có văn tự.

Cái gì mà Vương đại chùy sử dụng độc môn tuyệt kỹ a, cái gì mà địch nhân dùng Hỏa Diễm Kim Cương quyền ứng đối a, âm nhạc rất hợp, đánh nhau đều dựa vào văn tự giải thích, tổ đoàn kịch hận không thể trực tiếp khiến cho người xem nào bỏ rồi!

“Kinh phí nổ tung!”

Tất cả cảnh tượng này đều đang xoát bốn chữ này, khi tay của rất nhiều người ấn vào nhau đều run lên, thật sự bị bộ kịch bản

này làm cho chết cười rồi.

Khi hình ảnh người diêm chấm dứt.

Nhân vật phản diện lại lần nữa ngã xuống, lời thoại vẫn giống hệt trước đó: “Không hổ là truyền nhân Cửu Dương Thần Quyền...”

Vương Đại Chùy: “Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

Phản diện phối hợp nói: ” Cuộc đời của ta là một mảnh vô hồi...”

Vương Đại Chùy: “Ta không làm gì cả!”

Nhân vật phản diện tiếp tục tự lo nói: “Ta nhớ tới hoàng hôn hôm đó chạy trốn...”

Trong hình ảnh hồi ức.

Bóng dáng của nhân vật phản diện chạy ở dã ngoại.

Nhân vật phản diện: “Đó là thanh xuân của ta!”

Rốt cuộc!

Quyết chiến sắp tới!

Vương Đại Chùy không hề cảm xúc: “Lập tức phải cứu công chúa, tại sao đối với việc này một chút mong đợi cũng không có?”

Hắn đi tới một bãi cỏ.

Phía trước có một đặc hiệu rất lớn, trên đó viết ba chữ “Hỏa Diễm sơn”.

Trên Hỏa Diễm sơn đứng một nhân vật phản diện, quả nhiên là gia hỏa đã từng chết hai lần trước đó.

Vương đại chùy mặt không biểu tình: “Đặc hiệu này còn có thể căn bã nữa không? Hoàn toàn không có nhập cảm! Còn đứng trên thành bảo, chính là gia hỏa bị ta liên tục đánh bại hai lần phải không? Không phải cùng một thầy trang điểm chứ? Phong cách hoàn toàn khác biệt!”

Trên núi đặc hiệu.

Nhân vật phản diện nhìn về phía Vương đại chùy, cười tà mị, “Thiếu niên, người cuối cùng cũng tới rồi, công chúa đang bị

nhốt trong tòa thành này... Hắc... cái này cái này cái này cái này cái này. “

Nha lại văng vẳng!

Vương Đại Chùy bắt đắc dĩ, “Ngươi đã học tập bao nhiêu lần rồi mà vẫn không nhớ được lời thoại kia sao?”

Nhân vật phản diện dứt khoát trực tiếp nhảy vào một câu thoại: “Phải đi qua thi thể của ta! Thiếu niên, ta muốn quyết một trận tử chiến với ngươi!”

Âm nhạc vang lên.

Vương Đại Chùy thay đổi vẻ mặt: “Không hổ là Chung Cực Ma Vương, ngay cả hiệu quả đặc biệt cũng trở nên tinh xảo!”

Sau lưng nhân vật phản diện có thêm đôi cánh màu đen.

Chất liệu của nhựa.

Nhưng xác thực so với trước đó đã tốt hơn rất nhiều.

Vương Đại Chùy: “Cuối cùng cũng quyết chiến rồi!”

Lần này phải đánh thật?

Người xem mở to hai mắt nhìn.

Sau đó nhân vật phản diện trượt chân trực tiếp từ trên núi ngã xuống.

Người xem: “...”

Vương Đại Chùy: “...”

Nhân vật phản diện bắt đầu lưu lại di ngôn: “Thế gian kiếp sống của ta là vô Hối...”

Vương Đại Chùy: “Vô Hối cái con mẹ ngươi! Rõ ràng là tự mình rơi xuống ngã chết mà!”

Nhân vật phản diện tự mình kể: “Ta nhớ tới những trận chạy băng băng dưới ánh tà dương hôm đó, đó là thời thanh xuân của ta...”

Lại là một tiếng thở dốc.

Đại ma vương cũng chết rồi.

Hình ảnh thay đổi một hồi.

Gương mặt dờ dẩn của Vương đại chùy.

“Ta tên là Vương Đại Chùy, tuyệt đối không nghĩ tới, dưới tình huống hoàn toàn không muốn cứu công chúa, ta vẫn cứu được công chúa.”

Hắn quay đầu nhìn lại.

Công chúa cũng diễn nhân vật phản diện trước đó, nha là nam mà, còn có thể diễn công chúa sao?

Vương Đại Chùy: “Quả nhiên vẫn là tên này...”

Công chúa: “Người cứu ta, hôm nay ta phải động phòng với người, ta muốn động phòng động phòng ta muốn mà ta muốn!”

Vương Đại Chùy lấy ra đồ chơi kiếm, cắt cỏ.

Tự sát rồi.

Công chúa ôm hắn: “Người cần gì phải như vậy chứ? Cần gì đâu?”

Họa ngoại âm.

Vương Đại Chùy nói: “Ha ha, ta không muốn hợp tác với loại nghèo kiết xác này nữa.”

Tập đầu tiên kết thúc.

Phía sau chính là một ít thô hoa.

...

Trên mạng lưới.

Toàn bộ trước đó các loại phê phán bộ kịch bản này, các loại phần nộ, các loại hát suy đều quên đi hết cả lúc trước, tất cả mọi người đều bị đợt cười đầu tiên biến thành kẻ ngốc!

“Sao có thể cười nhạo như vậy chứ!”

“Đây là kịch ta xem tấu hài nhất!”

“Mẹ nó tổng cộng hơn ba phần đồng hồ, có trời mới biết ta đã cười bao nhiêu lần.”

“Nước mắt đều cười đến rồi.”

“Cười đến đau bụng, ngỗng ngỗng ngỗng ngỗng!”

“Ta cười ra heo kêu rồi!”

“Lúc đầu ta không có cơ bụng, bộ kịch này trực tiếp để ta đem cơ bụng bật cười.”

“Ha ha ha ha ha, quả thật rất đa dạng, đúng là diễn bừa nha, nhưng người ta hình như chính là muốn loại hiệu quả này, nếu như bộ kịch bản này quá tinh xảo, ngược lại không có loại hiệu quả này!”

“Ta sai rồi!”

“Hãy xin hãy nhận lấy đầu gối của ta!”

“Quý cho Bất Dạ Hầu rồi, ta cũng không thể tin được thứ này lại xuất phát từ cùng một diễn kịch với Cương Cuồng Tiêu nữa!”

“Con mẹ nó!”

“Nam nhân vật chính này tên gì a, ta phẫn lên đô của hắn, biểu tình quả thực!”

“Côn Bằng xin lỗi, ta đây sẽ mở hội viên!”

“Mở hội viên cái gì, mười tập đầu đều là miễn phí!”

“Phía trước tập thứ hai có quảng cáo.”

“Thỏ hào!”

Bộ kịch này một mạch phóng ra mười tập, trừ tập hợp đầu tiên không có quảng cáo ra, thì ngay từ khi tập thứ hai bắt đầu đã có quảng cáo.

Khai hội viên thì có thể miễn trừ quảng cáo.

Mà hiệu quả của tập thể đầu tiên đến xem, rất nhiều người đã bị hấp dẫn, quyết định trực tiếp khai trương hội viên, về sau liền có thể không cần chờ đợi quảng cáo nữa.

...

Trong nghề.

Rất nhiều người đều ngơ ngác.

Nhân sĩ chuyên nghiệp đương nhiên nhìn ra có nhiều việc hài kịch, hoàn toàn khai sáng ra một loại tác phong hài kịch hoàn toàn mới!

“Làm sao làm được!”

“Phong cách này thật sự vô địch rồi!”

“Không đầu không não không có logic, rất nhiều thứ căn bản không vững, nhưng đồ chơi này hết lần này tới lần khác lại có thể khiến mọi người vứt bỏ logic, thậm chí vứt hết đầu óc đi, chỉ cần vui ngây ngốc thì xong chuyện!”

“Đây mới là tập đầu tiên.”

“Tiếp theo còn có thể bảo trì chất lượng này không?”

“Khó lắm sao?”

“Điểm cười tập thể đầu tiên dày đặc như thế!”

...

Tam đại.

Thần thoại không còn kiêu ngạo, ông ta không còn cười nhạo nữa, ánh sáng không còn bị suy, rất nhiều người cảm thấy đầu óc ong ong.

Đột nhiên.

Có người nói: “Này chỉ mới bắt đầu, không nói rõ được cái gì!”

“Đúng!”

“Quan sát thêm một thời gian!”

“Sau đó chẳng lẽ còn cười lớn như vậy sao?”

“Không có khả năng!”

“Tuyệt đối không thể nào!”

“Vịch bản của Bất Dạ Hầu làm sao có thể làm trò cười thành ra như vậy!”

“Lời thoại ở trong thực sự quá tẩy não, cái gì mà chạy dưới ánh chiều tà, thanh xuân chết đi, chân ma tính.”

“Đầu óc gia hỏa này lớn lên thế nào, loại kịch bản hài kịch này, rất khó sáng tác, hơn nữa phong cách hẳn còn biến hóa lớn như vậy!”

...

Vòng!

Bên này cũng có rất nhiều người chú ý Côn Bằng, trăm ngàn lần không nghĩ tới Côn Bằng.

Loại chú ý này, là từ Nghệ Quan Tuyên Thao tuyệt đối không nghĩ tới kịch bản của Nguyễn Cung là thứ mà Dạ Hầu bắt đầu.

“Tuyệt đối không nghĩ tới?”

“Luồng sóng này thật sự là tuyệt đối không nghĩ tới!”

“Ha ha ha ha, bạn trên mạng đều choáng váng. Hỏi Bất Dạ Hầu sao lại biến đổi nhiều như vậy, xem ra bọn họ không biết gì về Bất Dạ Hầu nha.”

“Bất Dạ Hầu chính là nổi danh nhờ phong cách đa dạng!”

“Bạch Dạ Hầu, Dạ Dạ Hầu, còn có hầu gia viết kịch bản, mọi người đều biết, Bất Dạ Hầu có trạng thái phân liệt ngàn vạn hóa thân.”

“Vậy lần này tính là ban đêm hay là đêm tối?”

“Bình thường mắng thì mắng, lần này ta thật sự phải gọi là gia, lúc hẳn đang diễn kịch chính là hầu gia!”

...

Xem xong tập 1, mọi người đều tỉnh ngộ!

Phá lệ chất lượng, đặc hiệu qua loa, không nữ tiêu tiền cái gì đều là sự thật không sai, nhưng chính là đặc sắc của bộ kịch này!

Mọi chuyện của người ta đều là vì khôi hài!

Trước đó mạng bạn đều phun sai rồi, rất nhiều người đang áy náy.

Có người đã dọn ra dày đặc năm chữ “Thực xin lỗi” ở trong bức rèm, nhiều đến mức nổ tung!

Dư luận bắt đầu quay ngược rồi!

Tất cả mọi người đều ý thức được mình oan uổng uổng uổng uổng uổng!

Mà Giang Thành thì là lấy điện thoại cho Lâm Tri Bạch, thanh âm lộ ra kịch động: “Ông chủ! Số đăng kí của hội viên chúng

ta bắt đầu tăng trưởng, rất nhiều người mới xem xong Phù Huê tập một liên mở hội viên, chỉ vì để tránh khỏi chín tập quảng cáo phía sau, bất quá đại đa số người mở, đều là hội viên Độc Nguyệt, xem xong bộ kịch này khả năng sẽ chạy, nhưng vở kịch này đã phi thường giỏi, phim Côn Bằng chúng ta chịu tổn hại có thể tạm thời ngừng lại, phía sau lại đôi mới có muốn cân nhắc đến Tùy Hào hay không, hội viên không không thể xem loại này?”

“Không vào phòng Lý Đảo, Khắc Lai Quyển. Ào Khắc Lai Hoa.”

Lâm Tri cười trắng nói: “Bộ phim này chính là dùng để dẫn bộ phim, không mở hội viên cũng có thể xem, chỉ cần nguyện ý mỗi tập ba mươi giây quảng cáo là được rồi, trên video nàu sẽ đuổi một vài người.”

Kiểm tiền không phải là mục đích hàng đầu.

Dẫn lưu mới là máu chốt.

Mà trong một mảnh kịch động của đám bạn trên mạng, mọi người cũng đã xem xét chín tập sau này, dù sao mỗi tập cũng chỉ tốn vài phút thời gian.

Loại kịch bản nhỏ này, giống như là món ăn nhanh chóng, trong thời gian ngắn có thể xem hết...

Vì sao kiếp trước run giọng như lửa vậy?

Cũng bởi vì ngắn ngủi nhanh, trong thời gian ngắn nhất, bắt được nhiều con mắt nhất.

Mà Côn Bằng trăm triệu lần không nghĩ tới Côn Bằng cũng là kỳ diệu như nhau!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 159: Tuyệt đối không nghĩ tới tập hợp thứ ba thứ năm...

Tuyệt đại đa số người xem đều một hơi nhìn thấy tập thứ mười!

Mà thời điểm nhìn chín tập phía sau, mọi người đương nhiên cũng có chút lo lắng bộ kịch này có thể cao hơn hay không, vậy mới dày đặc như vậy, phía sau đã rất thừa thớt rồi, có vài bộ phim truyền hình chính là như vậy, đem đặc sắc nhất xuất sắc nhất đặt ở phía trước, đem khán giả lừa gạt trước nói sau, có chút phim cũng là trực tiếp đem tinh hoa đặt ở phần cáo thị, nội dung chán nản đều nằm trong phim, bất quá Vạn Vạn Vạn không nghĩ tới không có như vậy, chín tập nội dung phía sau cùng nhau cập nhật, mặc dù không dám nói chất lượng trước sau là hoàn toàn thống nhất, nhưng trình độ chỉnh thể tuyệt đối ở trên tiêu chuẩn!

Mỗi một tập, đều có một điểm bùng nổ!

Mỗi một tập, đều có kinh điển lời thoại!

Hoặc là nói người xem thích nhất chính là kịch bản kịch nói này, không chỉ Vương Đại Chùy, mỗi nhân vật trong kịch đều có thời khắc sáng chói, ví dụ như câu “ta từng trải qua nhiều lần xuất hiện trong cuộc đời của nhân vật phản diện, ta nhớ tới chiều hôm đó chạy bộ dưới ánh tà dương, đó là thanh xuân ta đã mất, phía sau cũng có rất nhiều câu vang danh, ví dụ như...

“Hắn nói rất có lý, ta cũng không biết nói gì!”

“Không bao lâu nữa ta sẽ thăng chức tăng lương lên tổng giám đốc Yên nghênh đón Bạch Phú Mỹ đi lên đỉnh nhân sinh!”

“Hôm nay người hờ hững với ta, ngày mai ta để người trèo cao không nổi!”

“Không bao lâu nữa Tiểu Mỹ sẽ tôn kính ta sùng bái ta, thích ta thì cứ từ bỏ dục vọng của ta!”

“Cho rằng người thấy? Mi Trí Dục nón nón xua đuôi Bắc Ly? Nhìn, ít nhất phán đoán của người là đúng.”

“Ta chỉ muốn làm một mỹ nam tử yên tĩnh.”

“Không phải nói là muốn làm Thiên sứ của nhau sao?”

“Ông chủ trừ không phát tiền lương ra thì thật ra vẫn rất tốt.”

“Mập mập chỉ có một lần chết, hoặc nặng tựa thái sơn, hoặc nặng hơn những ngọn núi khác.”

“Lấy cho ta quả bánh rán thêm mười quả trứng gà —— “

“Oa! Có tiền rồi, quý cho gia!”

Chờ một chút.

Những lời kịch này, từ trong miệng các nhân vật bất đồng trong kịch nói ra, mỗi câu kim ca xuất hiện, lại có thể dẫn tới ca trào của sân khấu!

...

Cứ như vậy sau khi xem hết mười tập.

Toàn bộ khu bình luận đã được thúc giục, người xem kịch động, mọi người quá thích phong cách này, quả thực là muốn dừng tay cũng không được!

“Nhanh chóng cập nhật!”

“Quá đã nghiên!”

“Cả đoạn đường cười mãi không dừng lại được.”

“Cười đến mức ta lăn lộn trên giường gỗ có ngày.”

“Hắc hắc hắc, ưa thích loại ẩu đả thô bạo này.”

“Trước đó hình như là thợ quay phim nào đó đã phơi bày ra ánh sáng nói “Kịch phim này không cần tâm, quay các loại chế tạo rườm rà, các loại chế tác thô bạo, bây giờ nhìn lại thấy tên kia căn bản chính là đang nói hươu nói vượn dẫn tiết tấu, đây là phong cách quay phim của bộ phim này của Nhân Tiêu!”

“Đúng vậy!”

“Trước đó ta đã bị thợ quay phim kia lừa.”

“Mẹ kiếp!”

“Thật là tức giận!”

“Loại người này đáng hận nhất.”

“Xem xong bộ kịch bản này, ta muốn xin lỗi Oánh Oánh, hy vọng nàng đổi trang mới, về thợ quay phim đã vu oan kia, ta sẽ mang bàn phím thân yêu của ta, tìm nó nói chuyện một chút.”

Anh bàn phím đã bắt đầu.

Trước đó Võng Hữu mắng Cù là ác bao nhiêu, bây giờ phun thợ quay phim kia thì có nhiều hung dữ.

Dưới công văn thợ quay phim kia, hiện tại còn có rất nhiều âm thanh mắng chửi bộ kịch bản này.

Nhưng rất nhanh tiếng nói đã bị một loại bình luận khác của phong hướng lần át mất rồi, tất cả mọi người đều đang phun cái thợ quay phim này để lung tung ý đồ bất lương.

Không bao lâu, văn chương của thợ quay phim đã bị cắt bỏ.

Lại một lát sau, mọi người phát hiện thợ quay phim này đã ghi rõ danh sách.

Chủ yếu là bọn Võng bạn kia đã phun thợ quay phim kia quá hung dữ, trực tiếp hỏi thăm loại của lão tổ tông, đổi thành ai cũng phải tự bẽ.

...

Trong nghề.

Rất nhiều người đã đem Thập Tập 《Sáu》 cập nhật trăm triệu không nghĩ tới xem xong.

“Lợi hại.”

“Ta thật sự phục.”

“Mấy tập sau này vậy mà cũng đặc sắc như vậy!”

“Đám diễn viên người mới này biểu diễn quá thoải mái, hơn nữa loại phong cách này thật sự là sáng tạo mới, ta cũng là người bị hài kịch làm ra, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại phong cách hài hước này.”

“Bao quần áo không đứt!”

“Điêm cười dày đặc!”

“Lăng tập đều có thể nổ tung!”

“Xem ra video video có thể dựa vào bộ phim này tạm thời ngừng tồn tại, quảng cáo đăng sau rất phiền, ta vừa rồi cũng chưa nhận được mở hội viên.”

“Kịch bản này tốn bao nhiêu tiền?”

“Xem ra Côn Bằng trăm triệu không nghĩ tới đây lại là một án lệ kinh điển bác bác đại.”

...

Tam đại.

Cái này ai cũng không có cách nào mở mắt nói dối được!

“Ta trước kia vẫn cho rằng, mưu Su của người mới là nhân vật linh hồn của người, bây giờ xem ra trình độ đáng sợ của Bất Dạ Hầu không hề thua kém lão sư bày kế kia, thậm chí còn đáng sợ hơn nữa. Bởi vì tổng kỹ không thể kiếm được nhiều tiền như phim điện ảnh nên bây giờ gộp lại, Bất Dạ Hầu quá am hiểu viết về kịch bản rồi!”

“Phong cách gia hỏa này thật sự là đa biến.”

“Cảm giác hoàn toàn khác với cương Cuồng Tiêu, bộ kịch bản kia đa phần nghiêm túc, khi tới bộ kịch bản này, bỗng nhiên trở thành thói quen khó hiểu này, tình cảnh thực sự là ác tới cực hạn.”

“Người chưa từng xem qua Bất Dạ Hầu à?”

“Đúng vậy, phong cách của hắn rất thiên mã hành không, có đen tối tới cực hạn, có người thì ôn hòa chữa trị, làm cho người khác cảm thấy toàn bộ đều rất tốt đẹp, quả thật là hai loại cực đoan!”

“Đúng là biến thái.”

“Bộ kịch đầu tiên của Côn Bằng thật sự thành công rồi.”

“Trong video ngắn hạn không cần lo lắng xong đời, bộ phim này hẳn là có thể nổi nóng một đoạn thời gian, bất quá một cái Berloz chỉ dựa vào một bộ kịch thì không được, hưởng hồ đây chính là đoạn kịch ngắn.”

“Đây đâu phải là vở kịch ngắn?”

“Đây quả thực là kịch bản nhỏ đẹp sao?”

...

Trên Cục Quang Đài.

Bởi vì thảo luận trăm triệu lần không nghĩ tới người của Nguyễn Cung quá nhiều, mấy đề tài liên quan lại vọt lên bảng hot!

Cầu Tây Lai.

Chẳng qua, 为了救 vương Đại chùy biến hóa thành nghèo rớt mòng tơi.

Chiếm Càn với ta phức tạp rồi biến mất.

Nước trăm triệu không nghĩ tới khó khăn.

Liên quan tới đề tài “Khanh tranh” trong đó, chỉ mấy giờ ngắn ngủi, đã vọt tới vị trí số một trong bảng hot!

...

Phương diện tin tức.

Phản ứng của các đại truyền thông cũng rất nhanh chóng!

Nguyễn Cung một hơi cập nhật mười tập, không ngờ rằng bạn bè trên mạng lại quan sát cao trào!

Tuyền Cơ phá vỡ chất vấn!

“Tịch tân kích” trăm triệu lần không nghĩ đến bạo hồng!

Phá hoại bình thường? Đây chính là phong cách tuyệt đối không thể tưởng tượng được!

“Kích bản siêu đoárch” trăm triệu lần không nghĩ tới bạo hồng, Vương Đại Chùy “Ta thít cái đi” thụ thụ thừa!

Nguyễn Cung lần nữa chấn kinh trong nghiệp!

...

Quần thể nhỏ ám áp của Doãn Đông.

Phong Thạc Chân kích động phát một trăm khối hồng bao, “Ha ha ha ha ha, ta nổi giận rồi!”

Doãn Đông ám áp: “Có thể quay lại, đã nổ đỏ rồi, nhóm giải trí của Ông ta cũng thảo luận điên rồi!”

Lâm Tri Bạch: “Cảm ơn ông chủ.”

Phong Thạc: “Công lao của bộ kịch này không ở ta, thật sự là kịch bản quá thú vị, lão sư của Bất Dạ Hầu ngay cả bộ phim này quay như thế nào cũng đã viết rất rõ ràng trong kịch bản rồi, đổi thành người khác cảm giác có thể quay được.”

Lâm Tri Bạch: “Đạo diễn và diễn viên cũng vô cùng quan trọng.”

Phong Hoàn: “Khà khà.”

...

Mà Côn Bằng tuyệt đối không nghĩ tới tổ hợp “xảo kịch”, giờ phút này đồng dạng nao nhiệt không được!

Trong bộ kịch này cơ bản đều là diễn viên mới, mọi người vẫn là lần đầu tiên trải nghiệm được cảm thụ của tham diễn tác.

“Chúng ta thành công rồi!”

“May mà ta gia nhập trận Côn Bằng!”

“Cảm tạ Tiêu Tiêu, cảm tạ Bất Dạ hầu sư phụ, cảm tạ đạo diễn, cảm tạ Giang đại biểu, cảm tạ sư phụ của cha mẹ, ông nội, bà cô của ta!”

“Người đây là phát biểu cảm giác như thu được giải thưởng đấy?”

“Rất nhiều bạn học của ta đọc bộ phim này, đều gửi tin tức cho ta, ha ha ha ha, thậm chí có hai ngôi sao ba tuyến.”

“Chuy chùy đỏ nhất!”

“Chuy chùy cũng đã nóng lên rồi.”

“Chuy chùy nhanh cho mọi người một cái bao đỏ!”

...

biệt thự nào đó.

Mắt thấy tốc độ nóng của Côn Bằng bùng nổ, Lâm Cung biểu tình có chút vặn vẹo, hẳn không nghĩ tới bộ kịch này vậy mà phát nổ!

Mình cố ý an bài nội ứng, ngáng chân cho người.

Nhưng vạn vạn lần không nghĩ tới, hành vi của mình, vậy mà quay ngược lại trợ giúp Nguyễn Cung, trăm triệu lần không nghĩ tới Nguyễn Cung hung hăng tuyên truyền một lần!

Lâm Cung rất chắc chắn:

Nguyễn Cung chính là cố ý mượn nhiệt độ dư luận, chọn lựa điểm tịch trong đêm nay.

Rõ ràng bọn họ có thể giải thích!

Nhưng bọn họ lại không giải thích!

Khiến cho võng bạn hiểu lầm, thậm chí đưa đẩy trợ lan, lại thêm Trầm Võng bạn đối với Lam Vạn Vạn lần không nghĩ tới hiểu lầm, cuối cùng chờ thời điểm quyển kịch bản này dâng lên hoàn toàn khiến cho tấm bia miệng hoàn toàn đảo ngược

---

Nguyễn Cung không sợ bôi đen.

Bởi vì Đồng Lưu vô cùng tin tưởng bộ kịch bản này!

“Đừng tưởng rằng kịch là có thể thay đổi hiện trạng của video video, chỉ là tạm thời trì hoãn cái chết của Roi Lí Nhĩ mà thôi.”

Vẻ mặt Lâm Cung lạnh như băng.

Mình chính là kẻ đứng phía sau thợ quay phim, chắc chắn điểm này biết.

Thù này đã kết.

Mà ở bên cạnh Lâm Cung, bí thư không nhịn được nói:

“Chúng ta có nên đưa thêm thuốc cho bọn hắn hay không?”

“Phải làm như thế nào?”

“Chúng ta có thể phun bộ kịch này không có dinh dưỡng.”

“Di dinh dưỡng?”

Lâm Cung nhìn thư ký, “Người biết dinh dưỡng cái rắm gì, ta xem người đầu óc thiếu dinh dưỡng!”

Thư ký: “???”

Lâm Cung Cung không giải thích, bởi vì hắn biết rõ Kính Ưu hoàn toàn không nghĩ tới Dận Chân không thể coi là không có

dinh dưỡng.

Huống hồ ai cần dinh dưỡng cho hài kịch a, kỷ lục đó ngược lại rất có dinh dưỡng, người có cái kia kiên nhẫn xem sao?

Dùng thứ râu quai nón này trăm triệu không nghĩ tới có tác dụng gì!

...

Thành rồi.

Trong dự liệu của Lâm Tri, lại vẫn lộ ra nụ cười, hẳn biết bộ phim mạng lưới này sẽ dĩ thành công, lý do thật ra vô cùng rõ ràng, trong từng câu chuyện nhỏ trong vòng mười phút kia, đồng thời kiêm cố tiểu nhân vật A Tinh tốc độ hùng hực trưởng thành, châm chọc dày đặc đối với sự thật xã hội đùa giỡn, lời châm chọc cùng với tào lao khiến người ta bất ngờ ngược lại, ở thời đại người xem càng ngày càng không có kiên nhẫn này, tác phẩm ngắn ngủi này chính là đại sát khí!

Lâm Tri Bạch chắc chắn:

Rất nhiều người có thể phân tích được.

Nhưng cho dù rất nhiều người có thể phân tích ra được vì sao lựa trong bộ kịch này nhưng lại không thể làm được kịch như vậy.

Bởi vì đây là phong cách hài kịch “Vô Quái Quái Đầu”!

Còn người của Lam Tinh, không biết quá rõ ràng là cái gì, hôm nay bọn họ mới lần đầu tiên bị phong cách hài kịch vô lý, trùng kích, cũng khó trách mỗi người đều cười đến đau cả bụng.

Suy nghĩ kỹ một chút.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tri Bạch kiếp trước tiếp xúc với Vô li đầu, còn là một bộ phim Tinh Gia.

Bây giờ ký ức mơ hồ, nhớ không rõ nội dung của những bộ phim kia, nhưng lại nhớ rất kỹ bản thân đang cười vui vẻ đến mức nào. Ài, đọc sách tí ti, ma quỷ mới xài tới.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch trực tiếp ghi danh Bất Dạ Hài, cho người xem một khái niệm:

“Tương tự Nguyễn Cung tuyệt đối không nghĩ tới loại tác phẩm hài kịch này, ta đặt tên là Vô Giải Giải, về sau ta sẽ tiếp tục sáng tác tác tác tác tác vở kịch không ly kỳ, mặt khác về phương diện nghiêm khắc của bộ kịch này, nó không phải là kịch ngắn mà là kịch bản nhỏ.”

Vô Nghiên gật đầu, kịch hề nhỏ.

Lâm Tri Bạch không chỉ là phổ cập khoa học mà còn đóng đinh trong lòng người xem, làm nên cho tác phẩm đầu trâu sau này của mình.

Sau này khẳng định sẽ có người học phong cách vô lý.

Mà đây chính là tác phẩm sáng tạo của Lam Tinh “Vô Giải”.

Mọi người mua hàng tháng này thật hợp ý, thỏa mãn khát vọng ô bạch thêm!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 160: Không ai hiểu rõ hơn ta hai lần tất cả mọi người đều tuyệt đối không nghĩ tới Nguyễn Cung biết lửa, lửa đột nhiên không kịp đề phòng, lửa rồi tinh rồi mù, video kéo dài mạng sống, trong ngắn hạn đi ra khỏi bóng ma dùng hộ lưu vong.

Tiếp theo bộ kịch này mỗi tuần sẽ cập nhật một tập.

Trong lúc Toan Nghệ cần, mau mau chế tác nội dung mới.

Cũng nhờ vào sự thành công của bộ kịch bản này, ngoại giới thành lập đối với ảnh hưởng của Côn Bằng, không còn giống như hát suy nữa, chưa nói đến việc video về sau có thể thành hay không, ít nhất Côn Bằng ở phương diện điện ảnh hẳn là có ý tưởng.

Đồng dạng cũng là nhờ vào sự thành công của Nguyễn Cung hoàn toàn không ngờ tới.

Giang thành mang đến cho Lâm Tri Bạch một tin tức tốt: “Ta tuyên được một đạo diễn ba tuyến!”

Ánh mắt Lâm Tri trắng sáng lên, trình độ đạo diễn có thể đi ba tuyến cũng không kém, ba của Lâm Tri Bạch trước đó là một đạo diễn bốn tuyến.

Bởi vì Nguyễn Cung đã có được thành công lớn, nên Lâm Đông mới bước vào hàng ba tuyến đạo diễn.

Giang Thành giới thiệu: “Đạo diễn này tên là Thạch Tú Kiệt, rất am hiểu việc quay phim truyền hình đề tài Đô thị. Lúc trước ta mời hẳn vào phim “Ánh”, hẳn bản khoản vô cùng, hẳn là đang lo lắng cho công ty của chúng ta tự chế phim ảnh đừng quá đáng tin, nhưng nhìn thấy “huỳnh” tất cả mọi người đều không nghĩ tới sẽ quyết định gia nhập vào “muru quang” của chúng ta, bộ kịch này làm cho hẳn có lòng tin đối với Lam, nhưng mà ta nghe ý tứ trong lời nói của người này, suy cho cùng vẫn là nhằm vào người.”

Lâm Tri Bạch nghe hiểu rồi.

Vị đạo diễn tên Thạch Tú Kiệt này, là muốn hợp tác với Bát Dạ Hầu để xem Ảnh Ảnh mà mới gia nhập.

“Không sao, ta sẽ viết kịch bản cho hấn.”

Lâm Tri Bạch muốn giao 《Sơ Đoan》 cho Thạch Tú Kiệt quay, hấn đã viết một nửa kịch bản.

Vì cái gì ưu tiên bộ kịch bản ưu tiên này?

Bởi vì trên tay Lâm Tri Bạch còn có bốn kịch bản, bộ này xem như là tiêu phí trong bốn kịch bản tương đối thấp, dù sao bộ phim này tổng cộng chỉ có mười lăm tập nội dung, hơn nữa phần lớn cốt truyện còn đều là ở trên xe công giao quay, Lâm Tri Bạch cảm thấy đạo diễn đã chứng minh được năng lực của Thạch Tú Kiệt chỉ cần lấy được đủ kịch bản ưu tú, phát huy cơ bản sẽ không quá kém.

“Có những lời này, hấn là hấn có thể yên tâm.”

Giang Thành cười cười, sau đó giọng nói dần dần trở nên nghiêm túc: “Trước đó tam đại đối với chúng ta rất yên tâm, căn bản không quan tâm chúng ta tự mình làm công ty vĩ mô, bởi vì trong nghề cảm thấy chúng ta không có khả năng thành công, nhưng cuối cùng chúng ta vẫn thành công, điều này có thể sẽ làm cho tam đại sinh ra cảnh giác.”

“Ta sẽ ổn định bọn họ.”

Lâm Tri Bạch đã sớm nghĩ đến điểm này: “Hiện tại Triệu Hàng là người đứng thứ hai trong hệ thống thần thoại đúng không?”

“Đúng.”

Giang Thành quan hệ tốt nhất ở Thần thoại bên đó chính là Triệu Hàng.

Lúc trước Bộ Ngạn và Thần Thoại hợp tác Cương Cuồng Tiêu, chính là do một tay Triệu Trâu thúc đẩy.

Nếu như không có bộ kịch này thành công, Triệu Trọng cũng sẽ không biến từ bàn tay thứ ba thành nắm thứ hai của bộ lạc.

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút nói: “Vậy trước tiên tăng mạnh hợp tác cùng Triệu Hàng đi, tháng sau ta sẽ cho hấn một

vở kịch mới.”

Giang Thành vội vàng hỏi: “Đề tài gì?”

Lâm Tri Bạch trả lời: “Đề tài võ hiệp.”

Bởi vì truyền kỳ ngoài võ lâm liên quan đến không ít võ hiệp Kim Dung.

Tỷ như Quách Phù Dung con gái Quách Cự Hiệp, nguyên hình nhân vật Quách Cự Hiệp khẳng định là Quách Tĩnh.

Mà nhân vật Quách Phù Dung này nguyên hình lại là Quách Phù.

Đây là ” võ lâm ngoại truyền kịch bản “Ninh Ninh” tinh thần chính miệng thừa nhận, hấn nói mình viết kịch bản là dùng “Kiều âm luật”, lời phù dung đánh lên tương đối thuận tiện, cho nên liền dùng cái tên này.

《 Xạ bắn anh hùng truyền 》 liền cần phải làm ra.

Cho dù là đề ” võ lâm ngoại truyền” cũng cần phải tìm ra.

Chưa nói đến Kim Dung võ hiệp, bản thân đã có giá trị cực cao, tỷ lệ thu nhận tuyệt đối sẽ không kém, bởi vì Tần Châu võ hiệp kịch rất được hoan nghênh!

Còn tại sao không viết trước?

Bởi vì tốc độ truyền bá ngắn hạn xa không bằng điện ảnh, cho nên trước ra khỏi Ảnh Thị KHí hiệu suất xuất hiện càng cao.

Đương nhiên không chỉ võ hiệp Kim Dung liên quan đến 《 võ lâm ngoại truyền 》 .

Có điều ăn cơm phải ăn một miếng, kế hoạch của Lâm Tri Bạch tương đối lâu, nhất định phải từ từ.

...

Cứ như vậy, mười tháng đã đến, Lâm Tri Bạch dựa theo kế hoạch viết “Kịch bản Khai Thương”, trực tiếp giao cho Giang Thành.

Phía sau Tỳ Hưu sẽ chuẩn bị chuẩn bị kịch tổ chuẩn bị quay phim mở hộp sách, đạo diễn chính là Thạch Tú Kiệt vừa mới gia nhập “ệt Ảnh Thị” không bao lâu.

Sau đó.

Lâm Tri Bạch đang định viết về kịch bản ” Xạ Thần truyền “, đột nhiên nhận được điện thoại từ tử tử.

“Chuyện gì?” Lâm Tri hỏi trắng.

Lâm Hi nói: “Người có biết thần thoại giải trí của chúng ta có thần tượng giả lập không?”

Lâm Tri Bạch nói: “Biết.”

Dưới cờ giải trí thần thoại quả thật là nữ tử nữ thần giả tạo có khí tức vô cùng cao, là dựa vào nữ tử giả lập nữ nhân tạo tạo nên ngũ âm tổng hợp phần mềm.

Tên của Hư Thiên Ca ca này gọi là “Lâm Y Y”, cùng một cái tên thần thoại.

“Là như vậy...”

Lâm Hi nói: “Lâm Y Y thần tượng hư ảo do phụ trách, hàng năm đều sẽ phát hành một bài hát, nhưng sáng tác năm nay lại gặp khó khăn, sau đó bộ trưởng quyết định tập hợp ở bên trong âm nhạc bộ, mỗi bộ mười bộ sản xuất một ca khúc, lựa chọn ra một bài biểu diễn tốt nhất để Lâm Y Y biểu diễn, ta muốn người hoặc là cũng thử xem một chút đi.”

Lâm Tri Bạch hỏi: “Công lao thì sao?”

Lâm Hi cười nói: “Đương nhiên là được chọn trúng ca khúc của bộ nào, cho dù là thành tích của bộ phận nào.”

Lâm Tri Bạch nói: “Vậy ta suy nghĩ một chút.”

Lâm Hi nhắc nhở: “Vậy người đừng cân nhắc quá lâu, bởi vì Lâm Y Y là người giả lập thần tượng, khí tức tương đương với cấp bậc của ca vương ca, cho nên chỉ cần? Khoa Bình mẫu trùng? Bị chọn, gần như là nhất định sẽ đoạt được quán quân trên bảng thi đấu Quý bảng, còn có thể thu được hảo cảm của Lâm Y Y Tùy, đừng nhìn Y Y là thần tượng giả dối nha, trình độ trung thành của fan của nàng quả thực dọa người!”

Lâm Tri hiểu rõ.

Định vị của Lâm Y Y, có điểm giống với sơ âm kiếp trước, tương lai của nàng, thậm chí là Lạc Thiên Y, nhưng càng làm càng thành công thậm chí huy hoàng, bởi vì thần thoại vì

muốn tạo ra tượng tượng giả lập này là Lâm Y Y, đập vào rất nhiều tiền, còn vì Lâm Y Y quay phim một trang điểm hệ liệt hoạt họa, cứng rắn nâng địa vị người tượng giả lập và trình độ của người ở trong thân tượng lên đến trình độ hậu tấu của ca ca Vương ca, năm trước sau bài hát giả dối này của Lâm Y Y thậm chí còn leo lên sân khấu Xuân Vãn của Tần Châu, có thể thấy được một tầm ảnh hưởng khá lớn.

“Đúng rồi.”

Lâm Hi ngắt điện thoại lại nhắc nhở một câu: “Phong cách của Lâm Y Y không giống với nữ ca bình thường, nhạc khúc của nàng rất thích hợp với phong cách Nhị Nguyên, bởi vì nàng là dựa vào fan của nhau để ăn cơm, mà fan của nàng thích nhất, chính là phong cách âm nhạc của lần đầu tiên, nếu người thật sự không hiểu phong cách âm nhạc Nhị Nguyên thì thôi.”

“Ừm.”

Kỳ thật Lâm Tri Bạch vốn cũng không để ở trong lòng, chỉ là ngoài miệng nói câu “Suy nghĩ một chút”.

Cũng không phải hẳn không biết gì về lần thứ hai, hệ thống cái gì cũng hiểu, chủ yếu là gần đây Lâm Tri Bạch muốn viết kịch bản ” Xạ bắn anh hùng Truyện, không có dư thừa công phu viết nhạc.

Dù sao Lâm Tri Bạch cũng nghĩ như vậy.

Nhưng rất nhiều lúc kế hoạch không theo kịp biến hóa.

Vài ngày sau Lâm Hi bỗng nhiên lại gọi điện thoại cho Lâm Tri, “Chuyện cho Lâm Y Y người không cần quan tâm.”

“Ồ.”

Lâm Tri Bạch cũng không thất vọng, hẳn vốn không có hứng thú, chỉ thuận miệng hỏi một câu:

“Có ca khúc rồi?”

Lâm Hi bộ dáng không ca hứng lắm, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

“Xem như thế đi.”

“Cái gì gọi là được rồi?” Lâm Tri Bạch nghe thấy Lâm Hi không vui, chẳng lẽ bởi vì mình biểu hiện quá lãnh đạm đối

với chuyện này?

“Vị Vệ Thiên Tướng đã ra tay.”

Lâm Hi thở dài, “Vệ Thiên Tướng là Khúc ba bộ, hẳn đột nhiên muốn viết đàn cho Lâm Y Y, vậy ai cạnh tranh nổi chứ, cho nên người bên này trực tiếp bỏ qua là được rồi, cũng bớt lãng phí thời gian, dù sao sau khi các bộ phận khác nhận được tin tức cũng đều từ bỏ, dù sao Khúc ba đều đã ra tay.”

“Ba bộ? Bộ của Lâm Liễu sao?”

Lâm Tri Bạch nhíu mày: “Lâm Liễu kia là muốn xông lên thi đấu Quý bạng tháng sau?”

Lâm Hi nói: “Hẳn là ý tứ này.”

Lông mày Lâm Tri Bạch nhất thời nhíu lại càng sâu, Sở Từ đã từng công khai buông tha bên ngoài, nói muốn đánh lén Lâm Liễu.

Lâm Y Y có thần tượng hư ảo này tương đương với sau bài hát, lại có Khúc ba, Vệ Thiên Tướng hỗ trợ viết bài hát, Sở Từ không nhất định có thể đấu lại được.

Tổ hợp sau bài hát của Khúc cha, quá kinh khủng!

Nếu như Sở Từ giả chết mà không ra tay, chẳng phải sẽ bị người trong nghề chế giễu sao?

Là như thế nào?

Không phải trước đó Sở Từ người nhảy không?

Gặp phải tổ hợp của Khúc phụ và ca ca thì sợ rồi?

Không chừng đến lúc đó Lâm Liễu sẽ trào phúng Sở Từ như thế nào đây.

Lâm Liễu nữ nhân kia trà rất sâu, nói chuyện âm dương quái khí, Lâm Tri Bạch khi còn bé đã từng nhìn thấy qua.

Để cho Sở Từ và Khúc ca ca tổ hợp sau khi gia nhập?

Lâm Tri Bạch cảm thấy không đùa, cũng không phải nói Sở Từ không bằng Khúc phụ.

Thật sự là điều kiện tính chất cứng rắn theo không kịp, sau khi Khúc ba thêm ca, tự nhiên nhân khí tăng thêm thành khoa trương.

Xem ra, mình chỉ còn một biện pháp...

Đánh không lại liền gia nhập!

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Giai khúc của Vệ Thiên Tướng còn chưa được chọn chứ?”

Lâm Hi nói: “Vệ Thiên Tướng nói rằng mấy ngày nay có thể giải quyết được, được chọn chắc chắn là phải.”

“VẬY CŨNG CHƯA CHẮC.”

Lâm Tri Bạch nói: “Ta cũng có một bài hát, cảm giác rất thích hợp với Lâm Y Y.”

“KHÔNG PHẢI.”

Lâm Hi đỡ khóc đỡ cười, “Ngươi muốn cùng Khúc ba Thiên Tướng cạnh tranh?”

Lâm Tri Bạch nói: “Tại sao không thể, ta chính là Bạch Đế nha, ta mà sợ Khúc ba sao?”

Lâm Hi: “...”

Mặc dù biết đệ đệ mình tại phương diện viết nhạc, quả thật có kiêu ngạo vô địch, nhưng ngay cả Khúc ba đều phải kiên cường, vẫn là đem nạng dọa đến không nhẹ, “Ngươi thật sự là đang?”

“ĐƯƠNG NHIÊN.”

Lâm Tri Bạch vừa hồi đáp tý tý, vừa lặng lẽ gọi hệ thống, trong lòng nói: “Mau mau mau mau, định ra cho ta một bài ca nguyên thứ hai thích hợp cho ca cơ giả lập của Lâm Y Y!”

Đình đông!

Phượng ứng: “Chúc mừng kí chủ đạt được ca khúc ” Phu Dương Ca”!”

A!

Chính là cái này!

Lần này ổn rồi!

Lâm Tri Bạch lập tức nói với tý tý: “Lúc trước không phải ngươi bảo ta thử xem sao, rết đọc sách mà rối rắm, Kỳ K K K mới là hoa văn. Hi tử ta cũng không thể bởi vì Khúc phụ ra tay

mà bỏ cuộc đi, đây không phải là phí công bận rộn, hơn nữa ta đã cho Lâm Y Y bài hát này không sai biệt lắm, ngay cả ca danh cũng nghĩ xong rồi!”

“Nhanh như vậy?”

“Ta siêu nhanh!”

“Bài hát gì?”

“Bất hành ca!”

“Cái quái gì đây?”

“Bài danh gì đó không quan trọng, quan trọng là giai điệu, ta hát cho người hai câu a... Ách... Cái kia... Được rồi, bài hát này không có ca khúc cụ thể, ta trực tiếp viết ra giai điệu giai điệu.”

Khúc phụ thì thế nào?

Không ai hiểu rõ thứ hai hơn ta!

Đây là hệ thống nhĩ phương?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 161: Thần thoại thần khúc ban đầu, giải trí âm nhạc ba bộ, đã lâu lắm rồi không lộ ra dáng vẻ tươi cười, Lâm Liễu hôm nay tâm trạng cực kỳ tốt, cười lạnh mở miệng nói: “Sở Từ kia còn công khai nói chuyện, muốn đánh lén ba bộ âm nhạc thần thoại của chúng ta, Sở Từ tuyệt đối không thể tưởng được ca khúc mới của ba bộ chúng ta, sẽ là Khúc phụ Vệ Thiên Y Y ra tay, là bản biểu diễn Khúc Ca Cơ Lâm hiện ra, sau khi Ca Vương Ca liền phải tránh lui ba quân, vậy Sở Từ kia tính là cái thá gì!”

Bên cạnh Lâm Liễu.

Phó chủ quản Tam bộ mặt tươi cười nói: “Cũng là chủ quản mặt mũi ngài lớn, không ngờ mời được Khúc phụ Vệ Thiên Tướng lão sư, Vệ Thiên Tướng lão sư vẫn luôn chơi đùa giao hưởng, mấy năm nay đã rất ít viết ca rồi.”

“Không phải ta lớn tiếng.”

Lâm Liễu nói: “Chỉ là Vệ Thiên Tướng lão sư ưa thích nếm thử loại âm nhạc mới mẻ, lúc trước hẳn từng viết các loại phong cách âm nhạc, duy chỉ có Nguyên Khúc Phong lần thứ hai chưa từng thử qua, cho nên lần này muốn thử viết tiếp hai âm nhạc Nguyên Âm, dù sao hiện tại thị trường âm nhạc hai lần cũng càng ngày càng lớn.”

“Dù sao thì cũng là Khúc phụ!”

Phó chủ quản với vẻ mặt nhin nọt: “Khúc phụ ra tay, cho dù là lần đầu tiên thử âm nhạc tác quái lần thứ hai, thì chắc chắn cũng có thể về tay được, huống chi chúng ta đã không còn người cạnh tranh, theo ta được biết, sau khi các đại bộ phận

biết Vệ Thiên Tương lão sư muốn ra tay, họ đều không tiếp tục cạnh tranh nội bộ, mọi người đều rất rõ chênh lệch giữa mình và Khúc ba.”

Lâm Liễu không nói gì.

Nhưng nàng cảm thấy Phó chủ quản nói không sai, Khúc phụ thân Vệ Thiên Tương đã tự mình xuất thủ, còn không phải hạ gục được cuộc cạnh tranh trong công ty lần này sao.

Sở Từ!

Có gan đừng sợ!

Cùng lão nương vừa chính diện!

Nếu như lần này Sở Từ sợ, Lâm Liễu đã nghĩ kỹ đến lúc đó muốn công khai chế nhạo đối phương như thế nào, dù sao cừu oán đã sâu như vậy, có cơ hội nhất định sẽ giẫm chết đối phương!

Đúng lúc này.

Điện thoại di động của Phó chủ quản vang lên, sau khi kết nối cũng không biết đối diện nói cái gì, Phó chủ quản sắc mặt hơi đổi.

cúp máy.

Phó chủ quản nhìn về phía Lâm Liễu, biểu tình có chút cổ quái nói: “Vừa nhận được tin tức, mười bộ Lâm Hi còn không có buông tha, nói là Bạch Đế cũng chuẩn bị xuất thủ sáng tác ca mới cho Lâm Y...”

“Cái gì?”

Lâm Liễu há hốc mồm, Lâm Hi hẳn là biết Vệ Thiên Tương ra tay? Vậy Bạch Đế hẳn là cũng biết.

Tên này hay nhỉ.

Biết rõ Khúc phụ thân Thiên Tương đã ra tay, còn muốn tham dự cuộc cạnh tranh nội bộ công ty lần này sao?

Là đầu óc Lâm Hi không tốt, hay là chỉ số thông minh của Bạch Đế có vấn đề, các người là muốn cùng Khúc cha cứng đối cứng sao?

“Ha ha ha ha ha ha ha.”

Lâm Liễu cười ha hả: “Ta vốn dĩ muốn giãm Sở Từ, kết quả sao Lâm Hi và Bạch Đế cũng tiến vào đề tạt rước nhục?”

Một mũi tên trúng hai con chim...

Không.

Đây là một mũi tên trúng ba con chim a.

Lâm Liễu quá vui vẻ, chỉ cảm giác trong khoảng thời gian này tất cả sự không vui đều tan thành mây khói, nàng tất nhiên thống hận Sở Từ, nhưng đồng thời cũng thống hận đôi tỷ đệ Lâm Hi và Bạch Đế!

Mà lần này.

Nàng cảm thấy cho dù là Sở Từ hay Lâm Hi hoặc là Bạch Đế, đều phải chịu thiệt trên tay mình!

“Nói chuyện ở công ty.”

Lâm Liễu cười lạnh nói: “Khiến cả thần thoại đều biết, Bạch Đế lão sư của chúng ta đang cạnh tranh với Khúc phụ thân và Thiên Tướng.”

Nàng ta muốn thay Bạch Đế tuyên truyền.

Tạt rước lấy nhục, liền phải chuẩn bị tốt trở thành trò cười!

Mà có sự trợ giúp của Lâm Liễu, chuyện Bạch Đế và Vệ Thiên Tướng cạnh tranh sáng tác Lâm Y Y ca hát, chẳng mấy chốc đã truyền ra trong công ty.

Xoạt xoạt!

Rất nhiều người đều tròn tròn mắt!

“Thật hay giả? Bạch Đế hung ác như vậy? Trực tiếp cạnh tranh với Vệ Thiên Tướng? Bộ phận chúng ta sau khi nghe nói Vệ Thiên Tướng ra tay, trực tiếp từ bỏ viết bài ca mới cho Lâm Y Y, dù sao bất kể thế nào cũng sẽ không phải đối thủ của Vệ Thiên Tướng.”

“Quá độc ác!”

“Lúc trước khắp nơi đều nói, Bạch Đế kiêu căng tạt phụ, ta còn chưa cảm thấy gì cả, nhưng nếu trực tiếp cứng đối cứng với Vệ Thiên Tướng, thì thực sự là tạt phụ!”

“Ngoại trừ một vị Khúc phụ khác của thần thoại chúng ta, còn có ai dám cạnh tranh với Vệ Thiên Tướng, không ngờ rằng Bạch Đế lại đứng ra.”

“Tên này bành trướng thật, quả thực là tự rước lấy nhục, hẳn sẽ không cảm thấy mình có hy vọng đánh bại Khúc ba chứ?”

“Ngươi cái này gọi là nói nhảm gì vậy?”

“Rõ ràng chính mình co lại thành trứng rùa, còn ghen ghét người ta Bạch Đế không sợ dũng khí của Khúc cha?”

“Đúng vậy, lão tử thích tính cách kiêu ngạo của Bạch Đế!”

“Bất kể như thế nào, ta rất bội phục hẳn, Bạch Đế là dũng sĩ chân chính, mười bộ thật trâu bò!”

“Bạch Đế, Siêu Dũng!”

“Ta đã bắt đầu sùng bái Bạch Đế rồi, mọi người vừa nghe nói Vệ Thiên Tướng ra tay, tất cả đều rút lui. Chỉ có Bạch Đế xông lên đón đầu, kẻ mà mình không có dũng khí, thì đừng cười nhạo Bạch Đế nha, bằng không ta chỉ có thể hiểu được vì chính mình không có bản lĩnh, chỉ có thể tránh ở chỗ tối ghen ghét Bạch Đế lão sư người ta hung hăng càn quấy, kiệt ngạo hoạt tùy ý tiêu sái!”

“Bạch Đế Chân nam nhân!”

“Ta tuyên bố từ hôm nay trở đi, Bạch Đế chính là thần tượng của ta!”

“Mạnh!”

Lâm Liễu phát ra tin tức này, cho rằng Bạch Đế sẽ bị các đồng nghiệp công ty chế giễu.

Nhưng sau khi âm thầm quan sát phản hưởng của các bộ phận, sắc mặt Lâm Liễu lại không nhìn được có chút khó coi.

Mặc dù là có mấy người cười nhạo giống như mình, nhưng tuyệt đại đa số người rõ ràng đang khâm phục dũng khí của Bạch Đế!

Đầu óc đám người này có vấn đề à?!

...

Hệ thống thần tượng hư ảo.

Sở dĩ này là tồn tại chuyên vì Lâm Y Y.

Lâm Y Y cũng không phải là người thật, tất cả tác phẩm âm nhạc của nàng đều do người của công ty phụ trách tác khúc sau đó giao cho bộ phận này tiến hành chế tác.

Thậm chí không chỉ là âm nhạc.

Lâm Y Y vẫn là một nhân vật ở bên trong.

Thần thoại thậm chí làm trò chơi đặc biệt cho Lâm Y.

Chính là bởi vì thần thoại coi trọng, Lâm Y Y mới có sức ảnh hưởng giống như siêu sao.

Nếu như không phải lực ảnh hưởng giống như siêu sao của Lâm Y Y, cũng không đến mức khiến cho một Khúc cha như Vệ Thiên Tương tồn tại, đều nguyện ý vì nó mà viết bài ca.

Mà lúc này.

Bộ phận thần tượng hư ảo, cũng biết được chuyện Bạch Đế chuẩn bị soạn nhạc cho Lâm Y Y, nhưng bộ phận này không có cười nhạo.

Chủ quản nói: “Bạch Đế này có ý tứ a, bên trong toàn bộ nhạc sĩ có vương bài mười giai vị, chỉ có Bạch Đế khi biết rõ Vệ Thiên Tương ra tay vẫn không buông tha, ta nhớ rõ Bạch Đế giống như không có viết qua tác phẩm hai lần Nguyên Khúc Phong nhỉ?”

“Ừm.”

Tất cả mọi người trong bộ phận nhao nhao mở miệng: “Vệ Thiên Tương cũng chưa từng thử nghe âm nhạc Nguyên Khúc Phong lần thứ hai, hai vị này nghệ cao nhân gan lớn a, ngược lại là những gia hỏa am hiểu thứ hai Nguyên Khúc Phong sáng tác kia, nghe thấy Vệ Thiên Tương ra tay vậy mà hoàn toàn đặc biệt kính sợ.”

“Hy vọng hai vị này có thể viết ra bài hát thích hợp Y Y.”

Lâm Y Y tức giận, hàng năm ra tay đều sẽ vũng vàng đạt được hạng nhất Tật Quý bảng, năm nay không thể ngoại lệ, bằng không hình tượng sẽ bị hao tổn, nhưng nếu như chất lượng ca khúc không tốt, nếu thật sự không mua nợ sẽ gặp nguy hiểm,

dù sao trước đó Lâm Y Y cũng không phải chưa từng lật xe qua, cho nên mọi người rất coi trọng chất lượng ca khúc.

“? Muội hát Cường Xuân minh??”

“Đương nhiên là Vệ Thiên Tướng.”

“Chắc chắn là Vệ Thiên Tướng a.”

“Khúc phụ ra tay, trực tiếp nhát một miếng to, đã đủ nói rõ vấn đề, tuy rằng Vệ Thiên Tướng lần đầu tiên được viết nhị nguyên ca khúc.”

“Bạch Đế cũng không kém, nhưng đối thủ dù sao cũng là Khúc phụ, huống hồ hắn cũng chưa từng viết hai lần ca khúc Nguyên Tiên.”

“Hừm?”

“Là một ca khúc của Vệ Thiên Tướng phát tới!”

Nhanh như vậy sao?

Tất cả mọi người trong bộ phận thần tượng hư ảo đều kinh ngạc một hồi, bởi vì Vệ Thiên Tướng chỉ dùng mấy ngày đã hoàn thành sáng tác!

Nghe xem một chút!

Chủ quản bộ trực tiếp dùng âm vang phát ra.

Thanh âm giai điệu vang lên, rất hoàn chỉnh kiểu dáng nhỏ, mọi người vừa nghe liền biết, người biểu diễn nho nhỏ chính là ca khúc Tần luyện của công ty.

Cũng chỉ có Khúc ba có thể kiêu ngạo như vậy.

Ca khúc nhỏ réo ca.

“Tê.”

“Bài hát này rất lợi hại a!”

“Có thể nói không hổ là Khúc phụ!”

“Ta cảm thấy khuyết điểm duy nhất chính là, hương vị lần thứ hai còn chưa đủ đậm, Khúc Phong hơi nghiêm túc một chút, cảm giác càng thích hợp để chân nhân trình diễn.”

“Dù sao cũng là lần đầu tiên viết ca khúc lần thứ hai.”

“Lão sư của Vệ Thiên Tướng đối với lần thứ hai có lý giải không đủ sâu, nhưng bài hát tuyệt vời, chúng ta làm từ trên xuống dưới chút công phu, hẳn là có thể bù đắp được chút đó, dù sao Y Y cũng không cần phải viết mấy bài hát về người thật, đều là do giọng nói của Y Y hợp thành phần mềm.”

“Ừm!”

Không nói trăm phần trăm hài lòng, mọi người cũng hài lòng chín phần mười bài hát này.

Đúng lúc này.

Chủ quản điện thoại di động đột nhiên vang lên, hần cúi đầu nhìn, lập tức cười to lên: “Các người đoán thế nào, bài hát của Bạch Đế cũng gửi đến!”

“Mẹ kiếp.”

“Cũng là cấp thương thủ!”

“Mấy ngày nay Vệ Thiên Tướng đều viết xong ca khúc này ta không thấy lạ, Bạch Đế sao có thể làm được, hẳn viết nhạc thế mà cũng nhanh như vậy!”

“Nhanh cũng không phải chuyện gì tốt.”

“Dù sao cũng phải bảo trì chất lượng a.”

“Nghe một chút xem đi.”

“Ta thấy giới thiệu về hẳn là nhạc điện tử hợp nhất dùng đồ hiệu quả.”

“Vô dụng chân nhân?”

“Xem ra là biết giọng nói của Lâm Y Y như thế nào.”

“Vậy ca tên là gì?”

“Bật hành?”

“Bêu hành ca nói phải.”

“Tên này hình như bị mù thì phải?”

Chủ quản hơi ngần người, sau đó gõ gõ ca khúc phát ra, sau một khắc, bỗng nhiên một trận ma âm lọt vào tai, vang vọng cả gian phòng!

“A Lạp Na hặc hặc kéo lực kéo lệnh.

“Bài hát của Vệ Thiên Tường rất giống bài hát của chân nhân, bài hát này của Bạch Đế hoàn toàn không giống bài hát của con người!”

“Thần khúc a quả thực a!”

Không sai, khúc thần sơ đại của Lam Tinh, diễn ra trong một ngày này!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 162: Bạch Đế sáng tạo Lâm Liễu Lâm biết trắng là đang nghe hệ thống giới thiệu, rằng quãng hành lý hình như là Phân Lan đang biểu diễn kịch biểu.

Lam Tinh chia làm tám châu, có Ba Lăng Ca Tư Nhật ngữ có tiếng nói của Hàn Ngữ, nhưng tuyệt đối không có Phân Lan ngữ!

Bất quá Lâm Tri Bạch cho rằng nơi này có Phân Lan ngữ hay không không quan trọng, bởi vì bài hát này năm đó tại thời điểm chúng ta bốc hỏa thiên triều, mọi người căn bản không hiểu nha đang hát cái gì, chẳng qua là cảm giác nhịp điệu cùng tiết tấu quá đúng, quả thực là ma tính càng thêm tủy não, âm nhạc ưu tú chính là như vậy, thích hay có khi cùng người nghe có nghe hiểu hay không cũng không có trực tiếp liên hệ.

Thần khúc!

Hai chữ này là đánh giá của các bạn trên mạng Thiên Triều đối với bài này trực quan nhất, hoàn toàn không hiểu nhưng lại bị ma tính tủy não, thậm chí còn khiến cho người ta say rượu, cho nên Lâm Tri Bạch cũng không hy vọng người Lam Tinh có thể hiểu được, dù sao ma tính tủy não bọn họ xong việc liền xong rồi.

Được rồi.

Đừng nói Lam Tinh, Lâm Tri biết ngay mình nghe không hiểu, bất quá hẳn rất thích bài hát này là thật, về phần bài hát này có thể được chọn hay không Lâm Tri Bạch cũng không dám xác định, đối thủ dù sao cũng là Khúc ba, nếu như cái này nếu không đẩy Khúc ba sau lưng Lâm Liễu xuống, Sở Từ Chân sẽ xắn tay áo đi lên chính diện với người ta, cùng lắm thì trực tiếp tiến đến Chương Vương Phong ở Trung Quốc này nói không chừng có thể thành công, ca là một người chơi xa lạ như Lâm Liễu cười trên đầu xả giận hay sao?

Bên kia.

Giải trí thần thoại.

Hệ thống thần tượng hư ảo.

Sau khi trải qua thảo luận kịch liệt, chủ quản bộ tượng thần tượng vung tay lên, “Vậy cứ quyết định như vậy đi, chúng ta liền dùng bài hát này, lập tức thông báo kết quả cho tam bộ và thập bộ!”

...

Âm nhạc giải trí thần thoại mười bộ.

Lâm Hi đang đi tới đi lui trong văn phòng.

Bài Lâm Tri Bạch nàng đã phát qua, nghe vút bỏ hành ca lúc trước thật ra là không có ôm mong đợi gì, nhưng sau khi nghe xong lại cảm giác...

Có lẽ sẽ thành công?

Chỉ vì bài 《Cuồng Hành Ca》 kia thật sự là quá hiếm thấy rồi, kỳ hoa đến Lâm Hi bộ chủ quản một bộ âm nhạc có chút chuyên nghiệp này, cũng không biết đánh giá cụ thể như thế nào.

Bỗng nhiên.

Điện thoại vang lên.

Lâm Hi kết nối.

“Cảm tạ Lâm Hi bộ trưởng, cảm tạ bài này Bạch Đế sư phụ viết, chúng ta quyết định sẽ nhanh chóng làm, mười một tháng ban bố bài này!”

Lâm Hi sửng sốt.

Chợt mừng như điên!

Ca bài này thành rồi!

Đệ đệ mình vậy mà lại đánh bại Khúc phụ vệ Thiên Tướng trong trận cạnh tranh nội bộ này!!

...

Âm nhạc tam bộ.

Lâm Liễu cũng đang chờ đợi kết quả, bài hát của Vệ Thiên Tướng là nàng tự tay phát đến bộ phận thần tượng giả lập,

nhưng so với Lâm Hi, Lâm Liễu lúc này vô cùng bình tĩnh, đang ung dung thong thả uống ly sâm panh.

Phó chủ quản hỏi: “Ngài không lo lắng sao?”

Lâm Liễu nở nụ cười: “Lo lắng cái gì? Bạch Đế đánh bại Khúc phụ Vệ Thiên Tướng? Nếu như Bạch Đế hẳn có bản lĩnh này, ta sẽ múc nước rửa chân của hắn!”

Phó chủ quản cười ha ha.

Lúc này điện thoại của Phó chủ quản vang lên.

Phó chủ quản điện thoại, sau đó tay đột nhiên run lên, điện thoại di động liền biến mất.

Lạch cạch.

Màn hình điện thoại vỡ nát.

Lâm Liễu sửng sốt: “Người...”

Phó chủ quản không quan tâm đến việc đau lòng điện thoại, thanh âm run nhè nhẹ nói: “Bọn họ dùng bài ca của Bạch Đế.”

Lâm Liễu lập tức ngây người.

Thật giống như vừa mới uống một bụng nước rửa chân, sắc mặt cực kỳ khó coi: “Người xác định không có nghe lầm chứ?”

“Không có.”

Phó chủ quản muốn xoay người nhặt điện thoại di động.

Lâm Liễu một cước đá văng điện thoại của màn hình ra, “Lập tức Phan Khắc Tư Vệ Thiên Tướng, nói cho hắn biết chuyện!”

“Ta...”

Phó chủ quản nhìn điện thoại bị đá đến góc, hầu như nát thành hai khối, điện thoại này ta gọi làm sao?

...

Thật ra không cần Lâm Liễu quan tâm.

Dù sao cũng là ca khúc của Khúc phụ bị cự tuyệt, chủ quản Thần Thông bộ giả lập tự mình gọi điện thoại cho Vệ Thiên Tướng.

“Xin lỗi, Vệ Thiên Tướng lão sư, ca khúc của ngài vô cùng ưu tú, nhưng với tác phẩm của ngài, tác phẩm của Bạch Đế càng thích hợp hơn.”

“...”

Câu điện thoại kia trầm mặc một lát, đột nhiên nói: “Ta biết bài hát của Bạch Đế, hãy nghe bài hát đó cho ta nghe xem.”

“Chuyện này...”

Chủ quản thần tượng giả lập do dự một chút, cuối cùng vẫn đáp ứng: “Được rồi.”

Đối phương dù sao cũng là Khúc ba, hay là thần thoại Khúc ba, không cần lo lắng về vấn đề âm nguyên tiết lộ, hãy đem “Thúc Lam” ném cho đối phương.

Mà đối phương thì trực tiếp phát thông tin lên gian phòng.

Mấy phút sau.

Vệ Thiên Tướng mở miệng nói: “Đây mới thực sự là lần thứ hai sao?”

Chủ quản Thần tượng giả lập nghiêm túc nói: “Nhị Nguyên cũng không có định nghĩa tiêu chuẩn, nhưng phong cách này là không sai.”

“Khoan hãy nói, bài hát này cũng không tệ.”

Vệ Thiên Tướng bỗng nhiên nở nụ cười, “Con mẹ nó còn khá mạnh mẽ.”

Chủ quản thần tượng giả lập ngẩn người, sau đó bật cười theo, nghe nói tính tình Vệ Thiên Tướng rất tệ, cho nên hãy lo lắng mình từ chối có chọc giận đối phương hay không, không ngờ đối phương cũng không tức giận.

“Bạch Đế đúng không?”

“Tiểu tử này phóng túng hơn ta.”

Vệ Thiên Tướng cúp máy xem như đang đánh giá đạo.

...

Các công ty trong thần thoại.

Mọi người đều đang trò chuyện về công ty bát quái.

“Nghe nói bộ lạc thần tượng giả lập bên kia có quyết định.”

“Bài ca của ai được chọn rồi?”

“Còn phải nói sao!”

“Chắc chắn là Vệ Thiên Tướng a.”

“Tuy ta rất bội phục dũng khí của Bạch Đế, nhưng dũng khí không thể làm cơm ăn nha, đối phương dù sao cũng là Khúc ba, huống hồ Bạch Đế dường như cũng không biểu hiện ra bộ dáng rất quen thuộc đối với hai lần Nguyên Khúc Phong này, nếu có chút tuyệt công phương diện này nói không chừng có thể miễn cưỡng chạm được với Khúc cha.”

“Bạch Đế sư phụ đã rất lợi hại rồi.”

“Bạch Đế dù sao cũng còn trẻ tuổi, nói không chừng sau này hẳn thật sự có thể chạm vào Khúc ba một lần, dù sao thành tích của hắn bây giờ cũng vô cùng đáng sợ.”

“Chà!”

“Vừa nhận được tin tức, bộ tộc ảo ảnh đã nói, bài hát của Bạch Đế được chọn rồi, không dùng người giỏi nhất Vệ Thiên Tướng lão sư!”

“Cái gì?”

“Không thể nào!”

“Bạch Đế đánh bại Vệ Thiên Tướng?”

Trong công ty, tất cả những người đọc được bát quái này đều kinh ngạc, tất cả mọi người đều cảm thấy nó dày đặc đến khó tin.

...

Trong nhà.

Lâm Tri Bạch nhận được tin tức.

Giọng tử tử vô cùng kích động: “Huyền Dận Khâm Quân? Cả công ty đó! Mọi người đều không ngờ rằng lần cạnh tranh nội bộ này, người lại thắng Vệ Thiên Tướng! Đó là một khúc nhạc phụ, một trong những Khúc phụ chân chính, Tần Châu vang danh đại thần! Ha ha ha ha, người không thấy được sắc mặt

Lâm Liễu đâu, ta cố ý đi dạo một vòng quanh bộ phận của nàng, mặt nữ nhân này cũng tái xanh rồi!”

“Phù.”

Lâm Tri Bạch thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Liễu đúng không, ta thay Bạch Đế áo giáp nhỏ bị chết, người cũng giống như vậy.

Nếu như Bạch Đế không ép Vệ Thiên Tương xuống, vậy Sở Từ sẽ tổ hợp đối thủ với Khúc ba và Lâm Y Y, phần thắng thật sự không lớn.

Khúc ba rất ít khi ra tay.

Bởi vì thi đấu Quý bằng gì gì đó Khúc cha không để vào mắt, ngẫu nhiên phát khúc cũng chính là hứng thú, hoặc là mỗi năm vào buổi xuân, viết ca xoát một chút tồn tại cảm giác tồn tại, cho nên lần này về sau, trong một đoạn thời gian rất dài, Lâm Tri Bạch hẳn là đều không cần lo lắng Sở Từ gặp Vệ Thiên Tương.

Sau này lại đụng phải?

Chờ đến khi Sở Từ có đủ nhân khí, phối hợp với vương oanh ca khúc, cho dù gặp phải tổ hợp của Khúc phụ gia ca vương hoặc là ca khúc hậu, hẳn cũng có thể đánh.

Đương nhiên.

Người ngoài không biết chuyện bên trong thần thoại, chuyện Bạch Đế đánh bại Vệ Thiên Tương sau này hẳn sẽ lan truyền ra trong phạm vi nhỏ, nhưng Lâm Tri Bạch cảm giác thật ra chỉ có như vậy, hẳn không cảm thấy mình lợi hại, ngoài miệng khoác lác “Ta là Bạch Đế” không sai, nhưng trong lòng rất rõ ràng mình bặt hack đấy, người ta tự biết mình.

Khúc ba mới là người thực sự tài.

Hướng hồ Vệ Thiên Tương cũng không quen thuộc nguyên thủy thứ hai, khó có thể viết được bài gì đó, rất có thể cũng đang ôm tâm lý giải trí vui đùa kia.

Chỉ có thể nói, khả năng nhận thức của Vệ Thiên Tương đối với lần Nguyên thứ hai đã kém đi nhiều.

tuyển thủ chức nghiệp còn thường xuyên lật xe trên tay người qua đường.

Vậy thì đã đến đầu trường rồi, những người phát trực tiếp phát sóng trực tiếp chủ giết chóc kia, không phải cũng bị tuyển thủ chuyên nghiệp đánh chỉ có thể song song với tháp phòng ngự sao?

Bất quá chuyện này của Lâm Y, cũng có chút gợi ý Lâm Tri Bạch.

“Người thần tượng hư ảo...”

Hoặc là bản thân cũng tạo ra một thần tượng giả lập?

Không đúng.

Không đơn giản như thần tượng giả lập, không chỉ cần ca khúc tốt, còn phải có sự sục sôi, trò chơi các loại tác phẩm diễn sinh.

Lâm Tri Bạch cố nhiên có thể làm được, nhưng hẳn cảm thấy quá phiền toái, hiện tại mình bận rộn nhiều việc, chuyện quá phiền toái không có tinh lực đi làm.

“Đổi ý tưởng khác, Sở Từ có thể dùng hình tượng giả lập để thể hiện!”

Cái này đơn giản hơn nhiều.

Tựa như giai thế kiếp trước.

Hử?

Quả nhiên là ai?

Được rồi, dù sao đại khái ý tưởng chính là, Lâm Tri Bạch không tiện để cho Sở Từ lộ mặt, vậy hoàn toàn có thể tạo ra hình tượng giả tạo cho Sở Từ.

Về kỹ thuật thì không thành vấn đề.

Lâm Tri Bạch có thể dùng hình tượng giả lập của Sở Từ để sáng tạo giá trị thương nghiệp.

Ví dụ như trực tiếp?

Chỉ cần trong quá trình trực tiếp nói chuyện đổi một thanh tuyển khác, dùng hình tượng hư ảo thay thế khuôn mặt của chân nhân, vậy có phải có tính khả thi hay không?

Nhưng hình ảnh trực tiếp của thế giới này không giống như lửa.

Kiếp trước cũng là xuất hiện các loại đầu ngư, trực tiếp nhìn lên sân khấu mới bùng nổ.

Hay là hẳn mở một phiên bản trực tiếp ở video, sau đó lấy tên Sở Từ này lên sân khấu, tự mình dẫn kíp nổ nóng trực tiếp?

Trực tiếp nội dung liền hát và tâm sự một chút bát quái nha.

Hình như là một phương án khả thi, Lâm Tri Bạch ở trong lòng làm ra kế hoạch thô sơ.

Ba đại không phải là lũng đoạn giới giải trí sao?

Vậy thì mình sẽ cho phát sóng trực tiếp bốc cháy, cung cấp nền cỏ để làm con đường màu đỏ, xung kích tam đại độc quyền vây công!

...

Giải trí thân thoại xác định vì Lâm Y Y đã chọn dùng 《Ca》 của Bạch Đế, đêm đó đã thả tin tức ra.

“Bài hát mới mà Bạch Đế lão sư sáng tác cho Y Y, tuyên bố tháng mười một!”

Tin tức vừa ra.

Nhất thời khiến cho mọi người chú ý!

Đám fan của Lâm Y càng hưng phấn đến không kìm được:

“Cuối cùng cũng đợi được rồi!”

“Bài hát mới của Lâm Y Y mỗi năm một lần!”

“Ta chính là chó của Y Y tiểu thư.”

“Hôm nay Y Y ăn gì?”

“Y Y, Y Y của ta!”

“Ôm Y Y ôm gối, vui vẻ.”

“Người lần này ca hát cho Y Y là Bạch Đế sao?”

“Lúc trước không phải có đồn đãi nói, đọc sách là rồi mà thôi. S** Khắc K hoa tiêu. Sở Lương – Vệ Thiên Hội viết bài ca mới cho Y Y sao?”

“Sao lại biến thành Bạch Đế rồi?”

“Bạch Đế cũng không tệ, ta rất thích.”

“Nhưng Vệ Thiên Tướng là Khúc ba mà, Khúc ba chắc chắn lợi hại hơn Bạch Đế nhiều, thần thoại có phải muốn ngược đãi Y Y chúng ta hay không!”

“Chúng ta son bột của Y Y, nghiêm khắc!”

“Mặc kệ là Bạch Đế hay là Khúc phụ Vệ Thiên Tướng, bọn họ có biết Khuynh Nguyên thứ hai không?”

Bài ca mà Bạch Đế viết trước đó không có chút quan hệ nào với lần thứ hai, Lâm Y Y đắm trong lòng đều bồn chồn, người này thật sự có thể viết ra ca khúc thích hợp với Lâm Y Y sao?

Nếu như không phải Minh chủ càng làm chậm tiến độ của ta, đoán chừng lúc này vé hàng tháng đã đuổi kịp bình cảnh rồi, các người hiểu ý ta chứ!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 164: Tô Triết: kết hôn với Bạch Đế? Sự tình tiến triển thuận lợi, cầm bản án Lâm Tri Bạch cung cấp, kết cấu cổ phần một lần nữa thay đổi xác nhận.

Hiện tại cổ phần cá chép phát trực tiếp cấu thành:

Người sáng lập Lý Ngự chiếm năm mươi một phần trăm, Nguyễn Cung chiếm ba mươi chín phần trăm cổ phần trăm, cá nhân Tô Triết chiếm mười phần trăm.

Điểm mấu chốt của Lý Ngự chính là không bị coi là trống không.

Mà năm mươi phần trăm cổ phần cũng đủ cho hắn bình yên vô sự rồi.

Nếu như thấp hơn năm mươi phần trăm, lỡ như ngày nào đó Tô Triết và Oánh Oánh liên hợp lại, thì có thể trực tiếp đối với Lý Ngự tiến hành phản khách làm chủ.

Sau khi ký kết hợp đồng xong xuôi.

Tô Triết hẹn Lý Ngự ăn một bữa cơm, cười hỏi: “Lý Đồng không lo lắng Toan Nghê chiếm quá nhiều phần sao?”

“Không có biện pháp, điều kiện của người rất khó cự tuyệt, nhất là cái kế hoạch kia...”

Lý Ngự cũng biết Oánh Oánh chiếm cổ phần quá nhiều, người sáng lập công ty này của hắn nhất định phải cẩn thận ứng đối, bất quá hắn quả thật cũng không có biện pháp a.

Đoan Mộc Nhĩ Tư cung cấp kế hoạch, xác thực đã vô cùng trưởng thành, so với cấu tứ của hắn còn muốn tốt hơn gấp mấy lần!

Lý Ngự không có cách nào từ chối!

“Vụ án đó do Dận Đề bày ra” Bút pháp của “su” Tô Triết không thể nhìn thấu: “Năng lực bày kế sự của Nguyễn Cung quả thực không thể tưởng tượng nổi.”

Kế hoạch tổng kỹ lưỡng.

Chuẩn bị quảng cáo.

Bộ Ngạn cũng biết kế hoạch của mình.

Nhưng Tô Sàm không ngờ kế hoạch của Anh Lỗ, thậm chí ngay cả nội dung phát sóng trực tiếp cũng có thể làm được, hơn nữa còn làm tốt như vậy!

Làm cổ đông, đương nhiên Tô Triết đã xem qua hồ sơ do Giang Thành đưa đến.

Toàn bộ kế hoạch, cơ hồ mỗi khâu cơ hồ đều đang kích thích Phạm Khắc Tư hộ tá của binh đài tiêu tiền ở trên đó!

Chẳng hạn như xếp hạng fan...

Tô Triết quá hiểu cách nghĩ của một số người có tiền, rất nhiều thổ hào không quan tâm chút tiền thưởng này, bọn họ quan tâm mặt mũi!

Thưởng thêm mấy chục vạn, có thể chiếm cứ vị trí hàng đầu trên fan, có sao lại không làm?

Còn phải tiêu phí đến một mức độ nhất định nữa, vào phòng phát trực tiếp có hiệu quả đặc biệt gì đó, đây chẳng khác nào đang chọc chọc những kẻ có tiền kia.

Đừng nói chi tiết lớn như hỏa tiễn gì đó, khi nhận thưởng sẽ có toàn bộ đứng ở chỗ thông cáo vân vân.

Đúng rồi.

Trong kế hoạch còn nhắc tới việc Kiều Nhĩ Tư có thể cho hai người đứng ra chỉ huy nhau.

Khá lắm, Tô Triết cũng có thể tưởng tượng ra:

Lúc KP, đám fan ở hai bên nhất định sẽ cố gắng cho chính quyền mỗi người yêu thương mà điên cuồng khen thưởng.

Đây đều là chủ ý của những mưu kế của Côn Bằng.

Thật đáng sợ, người này thật sự là triệt để triệt để thấu hiểu tâm lý đại chúng, đơn giản như là tâm lý học đại sư tâm lý học!

Mà điều khiến Tô Triết bất ngờ nhất trong cả sự kiện, chính nàng ta không ngờ, Giang Thành lại theo dõi hạng mục này.

Thật trùng hợp a.

Tô Triết đang nghĩ ngợi làm sao để có thể gia tăng liên hệ với Dận Chi đây.

Mà Đồng Lư gia nhập hạng mục này, cũng khiến Tô Kỳ tăng lên lòng tin đối với cá chép trực tiếp.

“Hãy hứa hẹn đi, đến lúc đó Sở Từ cũng sẽ phát sóng trực tiếp đúng không?”

“Là như vậy.”

Lý Ngư gật gật đầu nói: “Nhưng mà từ chối không lộ mặt, Phù Huê sẽ vì nó mà chế tác ra một hình tượng giả tạo, đây cũng là một trong những điều kiện mà bọn họ chiếm cứ cổ phần, chúng ta đang trực tiếp trên khán đài có một ngôi sao đang phát sóng trực tiếp hát ca gì đó, hiệu quả chắc chắn sẽ không quá kém.”

“Không được lộ mặt a...”

Bọn hắn nguyện ý phát trực tiếp với Sở Từ, thế mà còn không muốn lộ mặt?

Quả nhiên tên này chính là Bạch Đế?

Trong đầu Tô Triết hiện ra khuôn mặt trẻ tuổi Lâm Tri Bạch, trong lòng ma xui quỷ khiến xuất hiện một ý nghĩ:

Nếu mình nhất định phải có quan hệ thông gia với thần thoại, vậy kết hôn với Bạch Đế có tốt hơn không?

Dù sao đối phương cũng có Nguyễn Cung nâng đỡ.

Chợt Tô Triết cười khò, Lâm Tri Bạch nhỏ hơn mình nhiều như vậy, hai người căn bản không thể nào, huống hồ đối phương có phải Sở Từ hay không còn chưa nhất định, hết thấy chỉ là suy đoán của mình mà thôi.

...

Lâm Tri Bạch tất nhiên không biết suy nghĩ của Tô Triết, hiện tại tài khoản của Lam không có tiền, hắn phải nỗ lực kiếm tiền mới được, nó làm mấy ngày tiếp theo không làm chuyện gì, ở nhà viết kịch bản bán cung anh hùng truyền bá.

Lại viết đến đêm khuya khoắt.

Lâm Tri Bạch cảm thấy hơi mệt, tay mỏi, đây là di chứng liên tục gõ bàn phím.

Lâm Tri Bạch có phần lo lắng bản thân mình có thể học được tật da hay không, nằng ý thức được một sự thật có chút bất đắc dĩ, “Mặc dù hệ thống có thể cung cấp cho ta vô số tác phẩm Địa Cầu, nhưng dù sao sức lực cá nhân ta cũng có hạn, cho dù sao sao chép cả đời, nhiều tồn tại ưu tú như vậy cũng là sao chép không hết...”

Đình đông!

Ngay khi Lâm Tri nghĩ như vậy, hệ thống xuất hiện.

Phi Hồng: “Từ hôm nay bốn hệ thống sẽ chính thức mở cửa hệ thống thương thành với kí chủ, ký chủ có thể dùng danh vọng để đổi đạo cụ thương thành.”

Reť.

Trước mắt Lâm Tri Bạch hiện ra một giới diện thương thành.

Công năng mới của hệ thống đột nhiên xuất hiện, làm Lâm Tri sửng sốt vài giây, chột chân động trong lòng, vấn đề tinh lực không đủ có thể giải quyết!

Bởi vì hắn thấy được trong thương thành năm loại thương phẩm:

[Tinh lực tễ: Một lọ có thể làm cho ký chủ trong vòng mười hai canh giờ tinh thần phấn chấn.]

【Thuốc nước tay: Có thể khiến cho tốc độ đánh chữ của ký chủ đạt gấp đôi bình thường. 】

[Dịch vụ tay chân trung cấp: Có thể khiến ấn ký của ký chủ đạt đến mức gấp ba bình thường.]

[Dược tề tay tay cao cấp: Có thể khiến cho ấn ký chủ đạt tới tốc độ gấp năm lần bình thường.]

【Dược tề Kim Giọng: Có thể để ký chủ liên tục ca năm giờ, không tổn thương gân cổ.】

Cuối cùng.

Lâm Tri Bạch còn thấy một chú giải của hệ thống: 【Hệ thống cung cấp vật phẩm không có bất kỳ tác dụng phụ nào, càng

nhieu thương phẩm, cần kí chủ đạt được giá trị danh vọng cao hơn mới có thể cung cấp. 】

Quả nhiên!

Hệ thống sẽ không để cho mình mệt chết.

Những thương phẩm này, có thể trực tiếp giải quyết rất nhiều vấn đề của Lâm Tri, hơn nữa yêu cầu đổi mua về danh vọng cũng không tính là đặc biệt quá đáng!

“Đây mới là phương thức chính xác để mở.”

Phi Hồng này thật là, cũng không sớm mở ra cái hệ thống thương thành này cho mình?

Đậu xanh rau má một phen, Lâm Tri Bạch tràn ngập hưng phấn đổi một lọ dược tề tay cao cấp.

Dược tề này cũng không tồn tại trong hiện thực, chỉ là xuất hiện ở bên trong kho hàng của hệ thống, phía sau còn có lựa chọn:

“Có sử dụng không?”

“Vâng.”

Lâm Tri Bạch muốn thử một chút cảm giác như tốc độ gấp năm lần bằng giá là gì.

Mà sau khi hẳn xác nhận sử dụng, ngược lại không có cảm xúc đặc biệt gì, chỉ là hình như ngón tay càng thêm linh hoạt?

Đánh thử xem.

Đùng đùng.

Bàn tay của Lâm Tri Bạch tốc độ không chậm, sau khi bật hack lại càng không hợp thói thường, trên bàn phím chỉ còn lại tàn ảnh, gần như không thấy rõ động tác.

“Nhanh quá!”

Lâm Tri Bạch bị tốc độ của mình dọa sợ rồi!

Quan trọng hơn chính là, bàn tay thế này chắc chắn có tổn thương đối với ngón tay, nhưng hệ thống đã loại bỏ tác dụng phụ, Lâm Tri Bạch không cảm thấy ngón tay mình có chút mệt mỏi nào.

“Dược tề thần này.”

Về sau nếu không gấp, liền dùng tốc độ nhanh gấp đôi.

Nếu như gấp gấp, thì sẽ mở ra tốc độ gấp ba lần.

Đặc biệt gấp gấp mà nói, trực tiếp dùng gấp năm lần tốc độ.

Dù sao thanh danh tiêu hao gấp năm lần, so với gấp hai tốc độ cao hơn rất nhiều, Lâm Tri Bạch nghĩ.

Cứ như vậy.

Cuối tháng mười.

Lâm Tri Bạch như có thần trợ, trực tiếp viết xong kịch bản ”
Xạ Anh Hùng Truyền.

Đây chính là tốc độ bất hack, nhưng mấy ngày nay Lâm Tri Bạch chỉ ngẫu nhiên sử dụng dược tề, điếm danh vọng vẫn là có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.

Sau khi viết xong kịch bản, Lâm Tri Bạch gửi tọc cho Giang Thành.

Kịch bản này muốn giao cho Triệu Thúc trong bộ phim thần thoại.

Trước đó Triệu Hàng giúp đỡ Trệ, Lâm Tri Bạch tự nhiên muốn qua cầu lại một phen.

Mà theo mười tháng sắp kết thúc.

Cuộc thảo luận mới của Lâm Y dần dần nhiều hơn.

...

Mùng ba mươi một tháng mười.

Buổi tối hôm đó, đám người ca mê của Lâm Y Y đặc biệt náo nhiệt.

“Bài hát mới của Y Y sắp phát rồi!”

“Chờ mong!”

“Ta vẫn lo lắng cho Bạch Đế này, hẳn thật sự biết Vĩnh Nguyên sao?”

“Phong cách của Bạch Đế đa dạng, cảm qua nhiều lần đứng đầu bảng thi đấu, tạm thời tin tưởng hẳn một lần đi.”

“Chủ yếu là Y Y mấy năm nay mỗi lần biểu diễn, cơ bản đều có thể giành được hạng nhất, nhưng tổng thể biểu hiện là có xu hướng giảm xuống, cảm giác thần thoai muốn tạo ra tranh và trò chơi càng quan trọng hơn cho Y Y. Về phương diện ca khúc không được chuẩn xác như lần đầu.”

“Người muốn nói là không đủ đáng yêu đi.”

“Y Y dù sao cũng là hợp thành âm thanh, không phải chân nhân phải biểu diễn, cho nên phải suy nghĩ vấn đề đặc biệt nhiều.”

“Ta cũng không trông cậy quá nhiều.”

“Chỉ cần không kém hơn những năm trước là được.”

...

Trong nghề.

“Bạch Đế tuyên bố bài ca mới mà Lâm Y viết cho mình.”

“Hiện tại là mười giờ sáng, chỉ còn thừa hai giờ nữa, có nhân khí của Lâm Y Y gia trì, Bạch Đế chỉ cần không xảy ra vấn đề gì lớn, gần như có thể vững vàng giành được quán quân trên bảng thi đấu.”

“Ừm.”

“Đêm mười một sao không có ca khúc hậu nhi?”

“Không có.”

“Cuối năm sắp đến rồi, ca Vương Ca hậu đều chuẩn bị chiến mười hai tháng, huống hồ Lâm Y Y người khí cao như vậy, rất nhiều ca vương ca cũng không muốn cứng đối cứng với nàng.”

“Hiện tại ta muốn biết ca khúc thứ hai Bạch Đế viết thế nào.”

...

Cùng lúc đó.

Lâm Liễu cũng đang chờ Lâm Y Y Ca ban bố, nàng vẫn không cam lòng, Vệ Thiên Tướng vậy mà bại dưới tay Bạch Đế!

Bất quá nàng cái gì cũng không làm được.

Đây là quyết định của nhánh ảo ảnh bên kia.

Hiện tại, thứ mà Lâm Liễu có thể trông cậy vào nhất chính là bài hát này của Bạch Đế đã thất bại!

Viết bài cho Lâm Y Y, giống như một thanh Song Nhận, nếu ca khúc và phong cách của Lâm Y Y thật sự rất hợp, vậy fan của Lâm Y Y chắc chắn sẽ vạn phần cảm tạ Bạch Đế, thậm chí có thể khiến người của Bạch Đế nâng cao được một bước!

Dù sao Lâm Y Y cũng là ” siêu sao” nha!

Nhưng ngược lại, nếu như bài hát này giống chất lượng, hoặc là phong cách không hợp với Lâm Y Y?

fan hâm mộ của Lâm Y Y kia, đến lúc đó nhất định sẽ điên cuồng chống lại Bạch Đế!

Không có ai muốn đắc tội quần thể fan của Lâm Y Y!

Phó chủ quản Ba Tư Lạc nhắc nhở: “Ngay cả Vệ Thiên Tướng cũng đã thua, nói ra bài này khẳng định chất lượng của Đế này rất cao, chúng ta hy vọng hẳn có thất bại cũng không thể không thừa nhận sự thật này...”

“Nói thì nói vậy là không sai.”

Lâm Liễu cười lạnh: “Nhưng ngành giả lập có phán đoán cũng không nhất định chính xác, bài bọn họ chọn cho Lâm Y, ngẫu nhiên cũng sẽ lật xe, vậy nói không chừng lần này sẽ lật xe thì sao?”

Phó chủ quản bất đắc dĩ, chip đọc sách là trực trực. Hoan K Khắc hoa thi lễ. Sỡ mới có ma sát nhiều như vậy.

Bây giờ Lâm Liễu tựa như dân cờ bạc đỏ mắt, tâm tính đã mất cân bằng, luôn cảm giác mình có thể lật bàn, cuối cùng lại càng thua càng nhiều.

Mà hai giờ cuối cùng, lại trôi qua từng chút một như vậy.

Mười một thành bốn mươi.

Mười một điểm 50.

Mười một điểm năm mươi lăm.

Rốt cuộc, tiếng chuông rạng sáng vang lên, Bạch Đế vì 《 Tung Ca 》 Văn ca 》 Lâm Y Y sáng tác chính thức tuyên bố!

NhÁ: Gần đây nhiệt độ không được bình thường, tiết tháo có hơi giảm, cho nên trạng thái không tốt nên đều quên viết, nội dung hai chương này mọi người đều đọc không được, không nên thay đổi, trạng thái không tiện cưỡng ép viết nội dung khó coi, đêm nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai tranh thủ một hơi thêm canh hai.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 163: Đầu tư ban công bố trực tiếp, phát sóng trực tiếp!

Thấy tin tức của quan giải trí thần thoại, nghi vấn giống nhau cũng đồng thời sinh ra trong lòng mọi người - Bạch Đế? Lâm Y Y, âm nhạc lần thứ hai? Hình như không ổn lắm.” Nói nhiều chuyện, ta nghe nói Lâm Y Y bản thân vốn là tìm Vệ Thiên Tướng sáng tác, nhưng cuối cùng phát hiện bài mà Bạch Đế viết còn hay hơn là dùng đến Bạch Đế. “Ta chỉ nhìn tin đồn, giả!” “Nếu tin tức này thật chẳng phải là Bạch Đế đánh bại Vệ Thiên Tướng rồi sao?” “Bằng hữu của ta chính là một lãnh đạo giải trí nhỏ trong thần thoại, hẳn xác nhận đây là tin tức thật sao.”, Bạch Đế treo như vậy?” Cũng không thể nói là đánh bại, Vệ Thiên Tướng thỉnh thoảng thử một chút thử vé lần thứ hai chính là chơi mà thôi, bất quá cho dù như thế, đối phương cũng là Khúc ba a, đoán chừng bài này của Bạch Đế quả thật rất lợi hại đấy. ““Bạch Đế hiểu âm nhạc nguyên lần thứ hai?” “Bạch Đế khúc phong rất đa biến chủ yếu, nói không chừng thật sự hiểu được Thay Long Nguyên lần thứ hai đấy.” “Đừng quên trước đây mọi người cũng thật không ngờ đến.”, Bạch Đế còn có thể viết Cà Cát Nhĩ Nhạc!” Huống hồ ta nghe nói Bạch Đế còn rất trẻ tuổi, mọi người đều biết fan của lần thứ hai này đa số đều là người trẻ tuổi.” “Khiến cho ta rất tò mò.” Trong vòng tròn đều cho rằng Bạch Đế chỉ biết viết loại ca khúc ngâm nga nhẹ nhàng này, kết quả ta là ‘Ta là Lữ Ca’ thi đấu gây, Bạch Đế viết cho Trương Hi một bài tác phẩm Ba Ba Tư chất lượng vô cùng ưu tú, cho nên bây giờ cũng không ai dám nói Bạch Đế không dùng được âm nhạc soạn thảo được thứ hai.... chưa đến tháng thứ hai, nhân sĩ trong nghề cùng với đám fan cao cấp gần cánh của Lâm Y tạm thời không có được đáp án. Mà sau khi Lâm Tri Bạch vung cây hành lang tặng giải trí cho thần thoại giải trí., Cũng không có đi qua nhiều để ý đến, hẳn quay đầu cùng Giang Thành đề xuất thiết kế phát sóng trực tiếp trên video phiên tạp học ở video phiên bản.” “Tiếp trực tiếp?” Giang Thành vô ý thức nói: “Ông chủ cũng nghe được phong thanh rồi sao?” Lâm Tri sững sốt, “Phong thanh gì?” “Lão bản nghe nói qua Lý Ngự video đi, đây là hình thức áp phim khai sáng sớm nhất của Tần Châu chúng ta,

ước chừng sau khi hình thức này xuất hiện sẽ rất được hoan nghênh, nhất là người trẻ tuổi lại càng thích kiểu bản hình thức này hơn., video cá chép bởi vậy một lần chiếm cứ xấp xỉ hai thành của video video, nhưng sau đó video video video lớn liền trực tiếp sao lược loại hình dạng lý này, video cá chép dần dần cũng không nổi nữa rồi...” Giang Thành giải thích, kế tiếp hẳn nói đến trọng điểm. “Lão bản video cá chép gọi là Lý Ngư, hẳn gần đây muốn chuyển hình, đổi video cá chép thành video quay quay quay phát sóng hình, mấy ngày nay đang ở khắp thế giới tìm kiếm đầu tư., Nhưng trong vòng này, người không xem trọng hạng mục này, cũng không có nhiều, cho nên khi ông chủ nói về phát sóng trực tiếp, ta cho rằng ngài cũng đã nghe nói về ý tưởng của Lý Ngư đang phát sóng trực tiếp này...” Lý Ngư? Lâm Tri Bạch vẫn là lần đầu tiên nghe thấy cái tên này, ngược lại là video cá chép hẳn biết, dù sao cũng là người đầu tiên trong lam tinh nghĩ đến hình thức phim. Làm khán đài trực tiếp sao? Lâm Tri Bạch linh cảm chợt lóe. Kiếp trước một ít ký ức mơ hồ hiện lên trong đầu. Kiếp trước mười sáu năm trước., Đấu ngư đạt được hệ thống đưa tin, cùng với việc đầu tư về các tổ chức khổng lồ như Hồng Sam, sau khi lên tuyến đầu rất được hoan nghênh, bất quá một năm đó giống như đồng thời đột nhiên xuất hiện mấy trăm cái bình đài trực tiếp, bởi vậy được truyền thông gọi là “Thời đại phát sóng trực tiếp” mà ở Lam Tinh. Phát trực tiếp trực tiếp còn chưa nổi, Lý Ngư này ngược lại thông minh thông minh., Người đầu tiên nghĩ tới hình thức phim truyền hình, lại là người đầu tiên nghĩ tới lên đài trực tiếp, phương diện này khừu giác thương nghiệp cực kỳ nhạy cảm, có thể chiêu dụ hẳn tới Oánh Oánh không? Phỏng chừng hơi khó. Loại người tự lập nghiệp này còn từng có thành tựu, dẫn dắt người có văn hóa tí hon vén cờ dẫn dắt đàn hồi., Khẳng định là không dám ở dưới người khác. Nhưng không sao cả. Nếu đây là một người có ý tưởng, Lâm Tri Bạch hoàn toàn có thể đầu tư vào các hạng mục phát trực tiếp bình đài, dù sao hiện tại Tiêu Tiêu không có tinh lực làm kênh phát sóng trực tiếp phát sóng trực tiếp ở video? Phương pháp này đương nhiên có thể làm được, nhưng muốn làm cũng không phải chuyện dễ dàng, trực tiếp đầu tư vào Lý Ngư, có lẽ càng thêm đơn giản. Nghĩ đến đây, Lâm Tri Bạch nói: “Người và Lý Ngư này gặp mặt một lần., Nói một chút về chuyện đầu tư, ta cảm thấy rất hứng thú với hạng mục cổ phiếu này của

hắn. “Lão bản!” Giang Thành giờ phút này vậy mà có chút muốn khóc, “Ngài rốt cục nhớ đến công ty đầu tư của chúng ta, trên bản chất là một công ty đầu tư!” Lâm Tri Bạch nói: “...” Giang Thành nghĩ nghĩ một chút nói: “Cảnh giới trước khi phát trực tiếp hạng mục này ta cũng nói không tốt, nếu lão bản cảm thấy hứng thú, chúng ta liền đầu nhập thử xem., Dù sao đại đa số mọi người trong vòng đều không có hứng thú, bất quá ta suy nghĩ trong này có lẽ có một ít là bom khói đạn, nếu cái hạng mục này đều truyền ra, nói rõ ít nhiều là có người cảm thấy hứng thú đấy, nói cách khác chúng ta có thể sẽ tồn tại đối thủ cạnh tranh.” “Không sao, người trước tiên thăm dò một chút.” Lâm Tri Bạch còn không biết bình đài trực tiếp Lý Ngư này là phương hướng chủ công thể nào. “Tốt.” Giang Thành lập tức đi làm.”, Đêm đó hắn liền gặp Lý Ngư một lần. Lúc Lâm Tri muốn ngủ, điện thoại từ Giang Thành lại lần nữa gọi tới, “Lý Ngư, người đang trực tiếp nơi này chủ công hai phương hướng, một người đang trực tiếp trò chơi, một người là tài nghệ trực tiếp, hắn còn rất ân cần với ta đấy.”, Nhưng gia hỏa này dã tâm không nhỏ, phí thành tựu cao tới một trăm triệu, hắn đưa ra năm đến sáu trăm triệu, còn lại bốn mươi triệu trông cậy vào có người đầu tư chia sẻ.” “Tài khoản chúng ta bao nhiêu tiền?” “Ba ức ba ngàn vạn, bất quá hạng mục Lý Ngư này, đã có một người đầu tư.” “Ai?” “Người quen cũ của chúng ta.” Giang Thành cổ quái nói: “Tôm Lê.” Lâm Tri Bạch có chút ngoài ý muốn., Không nghĩ tới ngoại trừ chính mình ra, Tô Triết cũng cảm thấy hứng thú với hạng mục này, “Nàng ném ra bao nhiêu tiền?” “Vậy chúng ta bỏ ra khoảng ba trăm triệu.” Lâm Tri nheo mắt lại, “Cụ thể người tới thao tác đi.” Giang Thành bị dọa giật mình, “Tất cả tiền trên sổ sách của chúng ta đều ném vào sao? Lão bản xem trọng hạng mục này thế nào?” “Xem trọng hạng mục này là một phương diện.” Lâm Tri Bạch giải thích: “Về phương diện khác ta sẽ lấy thân phận Sở Từ, tại trên bình đài này phát sóng trực tiếp.” “Thế nhưng...” “Ta biết rõ Sở Từ không thể lộ mặt...”, “Giấu xìt? Câu chuyện với Lý Ngư, chúng ta là một hình tượng thần tượng giả lập.” Ông chủ muốn làm thần tượng giả tạo?” Lâm Y Y tự xưng ngắn gọn là 300011, có vài fan sẽ gọi như vậy. Lâm Tri cười trắng nói: “Chỉ là mượn hình thức của Sở Từ, trên bản chất Sở Từ sẽ là một bộ da người.” Một lớp da thô ráp thò ra khỏi vòng tiền, “Câu này Giang Thành cơ hồ là lòi ra

ngoài.” Câu này gọi là vòng tiền.” Lâm Tri trắng bất mãn nói: “Ta đây rõ ràng là quà biếu!” Sở Từ làm bộ mã giáp lớn nhất, không thể bại lộ thân phận của Lâm Tri Tri Bạch. Rõ ràng Sở Từ có giá trị thương nghiệp rất cao, nhưng bởi vì hạn chế này làm cho Lâm Tri Bạch không thể xuất hiện. Cái gì mà phô trương thế này. Âm nhạc khúc nào., Làn da Sở Từ đã có giá trị buôn bán tương tự như thần tượng giả lập. Còn về chuyện trực tiếp trực tiếp trên mặt hấn hay không? Chẳng hạn như đám tiểu trí còn không lộ mặt thường ngày, quan trọng là nội dung không quan trọng, nội dung có hấp dẫn người xem không. Giang Thành không ngốc, cũng nhanh chóng hiểu được đạo trong đó. “Nội dung trực tiếp thế nào?” “Lấy ca hát làm chủ đi.” Lâm Tri Bạch cảm thấy mình có thể là chủ tiết nhan, nhưng ai bảo mình không thể lộ mặt mũi chứ., “VẬY chỉ có thể dựa vào tài hoa.” Giống như không có vấn đề gì. “Ta có vấn đề, Tô Triết lấy danh nghĩa của trời sáng đầu tư sao? “Không, với danh nghĩa cá nhân của cô ta.” “Chẳng trách.” Nếu như là Thiên Quang xem trọng hạng mục này, không có khả năng chỉ ném một trăm triệu. Chẳng qua không nghĩ tới một mình Tô Triết có thể lấy ra một tỷ, rất có tiền nha. Đều là cùng một thế hệ, dù sao Lâm Tri Bạch ca ca cùng tỷ tỷ gom lại với nhau đều không lấy ra nổi một trăm triệu tiền bạc. Mà so sánh với tiền tài mà nói thì..., Càng làm cho Lâm Tri Bạch bội phục chính là ánh mắt Tô Triết này, mình có trí nhớ kiếp trước phụ trợ, đối phương lại không có, gần như đơn thuần dựa vào khứu giác thương nghiệp cùng khả năng phán đoán cá nhân làm ra quyết định. Sau khi cúp máy điện thoại. Lâm Tri Bạch thoáng suy nghĩ một chút, “Trát trực tiếp ở kiếp trước là ở kiếp trước là một sáu năm phát triển lên, kiếp này Lam Tinh ở kiếp này., Mới phát sóng trực tiếp hai ngàn lẻ một năm mới xuất hiện, đây là vì trình độ phát triển khoa học kỹ thuật của Lam Tinh cao hơn địa cầu rất nhiều. “Ngoại trừ trực tiếp... còn cơ hội nào khác là Địa Cầu đã lấy được thành công, nhưng Lam Tinh còn chưa xuất hiện sao? Lâm Tri Bạch định cố gắng nhớ lại càng nhiều thông tin của kiếp trước, đáng tiếc ký ức mà nó thức tỉnh phần lớn đều mơ hồ, có giá trị cũng không nhiều. Có lẽ phải đợi thời điểm xuất hiện máy truyền hình trực tiếp cùng loại với các cơ hội kinh doanh khác., Mới có thể kích phát ra một ít ký ức. Nói trở lại, cho dù hiện tại có cơ hội kinh doanh mới xuất hiện, Lâm Tri Bạch cũng không có tiền tham dự, vẫn

là trước tiên đem sự nghiệp của Côn Bằng phát triển tốt hơn so với cơ hội kinh doanh ngẫu nhiên xuất hiện, phát triển cơ bản của Côn Bằng lên, đồng dạng có thể trở thành tiền công của Lâm Tri Bạch, mục tiêu là ba lớn thì không có tiền sao có thể làm được? Nghĩ tới đây. Lâm Tri Bạch tiếp tục viết kịch bản ” Xạ Điều Anh Hùng Truyện., Kiếp trước có rất nhiều phiên bản. phiên bản Lâm Tri Bạch viết, là phiên bản cuối cùng mà hệ thống dung hợp nhiều phiên bản phim truyền hình truyền hình kiếp trước, sau đó đưa ra. “Cũng tốt, kiếp trước ta hoành hành kịch tiên hiệp chết, thị trường kịch võ hiệp đã rất yếu, nhưng thị trường kịch võ hiệp của Lam Tinh còn rất khổng lồ!, Kịch bản 《 Xạ Điều Anh Hùng Truyện 》 , đối với thế giới võ hiệp kịch của thế giới này mà nói, hẳn xem như đả kích hàng. “Ủm? Đả kích hàng là gì? Hàng thay là một ít mảnh vỡ ký ức kiếp trước? Hình như xuất phát từ một bộ khoa học viễn tưởng đặc biệt lợi hại nào đó? Lâm Tri Bạch thì thoảng sẽ toát ra một ít mảnh vỡ ký ức kiếp trước khó hiểu, cũng không quá mức để ý, tiếp tục viết. Mấy ngày sau, Giang Thành nói cho Lâm Tri Bạch, đầu tư đã đạt vị., Tên gọi là Lý Ngư trực tiếp. Hoạt hình trực tiếp đông thành ra rất đơn giản, ông chủ là bản thân Lý Ngư, chiếm năm mươi lăm cổ phần trăm cổ phần. Tô Triết chiếm mười phần trăm cổ phần, còn Côn Bằng chiếm ba mươi lăm phần trăm tư. Theo lý thuyết, Côn Bằng chỉ có thể chiếm ba mươi phần trăm, nhưng danh tiếng Côn Bằng ao a, còn có Sở Từ sẽ tham gia mấy điều kiện phát sóng trực tiếp kèm theo mấy điều kiện cộng thêm mấy điều kiện của Soài Ni tặng Sở Từ., Giang Thành có thêm 5 phần cổ phần. “Ba Lỗ Khắc Tư đại khái sẽ ở trên tiền tuyến tháng sau, căn cứ vào sự phản hồi của hộ sự, điều chỉnh nguồn thu nhập chủ yếu đã được định ra, hẳn là tiến hành trực tiếp thưởng phân chia và quảng cáo...” Giang Thành phát cho Lâm Tri Bạch một phần tư liệu. Lâm Tri Bạch nhìn nhìn một chút, trong đầu lại xuất hiện một ít ký ức ký ức., Hẳn suy nghĩ một chút, dứt khoát viết ra một bản kế hoạch. ” ngư hoàn...” “Dư Sí...” “Đỗ cơ...” “Máy phi” “Phục viên tăng giá phục vụ...” “Phó phí xem học trực tiếp trực tiếp...” “Giao cho chủ giấy đọc sách”, “Đưa cho chủ thể đọc sách và rồi rắm. Sờ sách chơi, tạp chủng cấp bậc cao đều là bài danh “Đây là hình thức “đây là những trường học trực tiếp bình đài kiếp trước đã thành công, có thể để cá chép trực tiếp ít đi rất nhiều đường vòng. Sau này Lâm Tri Bạch dù sao

cũng là một trong những lão bản trực tiếp bình đài, nhất định là muốn dùng tâm làm việc. Viết xong, giao cho Giang Thành, Lâm Tri Bạch nhắc nhở: “Mấy kế hoạch này đều là Chủ chúng ta cung cấp., Cứ coi như là bút tích của chủ mưu trừ sư đi, người cầm những ký vào hiệp nghị bổ sung này, nghĩ biện pháp để Lý Ngự lại nhượng thêm một ít cổ phần.” Lâm Tri Bạch không có ý định làm ông chủ trực tiếp như cá chép. Chẳng qua cổ phần đương nhiên là phải cố gắng lấy thêm một chút. Ông chủ Lý Ngự này chắc chắn sẽ không đòi được nhiều, nhưng bên Giang Thành có thể tranh thủ được nhiều hơn, _____ bey khuyên: “Hiệp ca lão đại minh chủ 12233】 cảm tạ ông chủ, chúc ông chủ đi xa vạn dặm, càng nhanh chóng an bài!”

Chương 165: Thần Khúc tổ sư gia Duy Tur Lâm giải trí âm nhạc, trong bầy làm việc có rất nhiều người vẫn còn chưa ngủ, đang đợi thần thoại giải trí để tạo ra bài ca mới cho Lâm Y Y.

Duy Tí Đức cũng có thần tượng giả lập, nhưng làm không có thành công bằng 0.25.

Cái này cũng để cho Ông ta sở hữu âm nhạc bên này mỗi ngày đều ngóng trông thiêu thiêu thân hơn 0.10.

“Đi ra rồi!”

“Lâm Y Y Ca mới!”

“Đang nghe đây.”

“Hình như không có vấn đề gì nha, giai điệu quy củ rất vui vẻ.”

“Chỉ là bài ca này có điểm gì đó là lạ.”

“Bất hành ca?”

“Xoát hành cái quỷ gì?”

Ca khúc đầu tiên đi ra, bên này Ly Khắc Tur rất nhiều người liền bật ra phát sóng, vừa nghe vừa trò chuyện.

Nhưng mà.

Vài giây đồng hồ sau.

Theo tiếng ca chính vang lên.

Đám tán gẫu đột nhiên bùng nổ!

Vẻ mặt của tất cả những người nghe được bài chủ ca đều trở nên quỷ dị.

...

Cùng lúc đó, thiên quang âm nhạc đám đông, đồng dạng choáng váng một mảng lớn!

“???”

“Gì cơ, đây là?”

“Đây là bài hát gì vậy?”

“Sao ta đến một câu cũng không hiểu vậy?”

“Mẹ nó chứ, bài ca này là do Bạch Đế viết sao?!”

“Đây là...”

“Bà mẹ nó, đây là Thần Khúc a!”

Vốn còn đang đoán xem Bạch Đế có hiểu gì hay không, bài ca mới này, Bạch Đế đâu chỉ hiểu được Thay Thư Nguyên, không chừng gia hỏa này chính là một trạch nam có thâm niên, mỗi ngày ngâm mình trong thế giới Thaanh Nguyên lần thứ hai không ra!

...

Trong nhà Lâm Liễu.

“Đinh!”

Theo một tiếng nhắc nhở vang lên, biểu tình của Lâm Liễu thay đổi, nàng đang chiếu trên bình đài chú ý tới Bạch Đế, đây là âm thanh nhắc nhở đối phương tuyên bố bài ca mới.

Mở điện thoại di động ra.

Theo dòng nhắc nhở mở ra, Lâm Liễu nhìn thấy tên bài ca mới mà Bạch Đế viết cho Lâm Y.

“Bất hành ca?”

Lúc này là mười hai giờ sáng.

Trong lòng Lâm Liễu có chút căng thẳng, hít một hơi thật sâu, sau đó mở ca khúc.

Ca tên: hát hành ca

Thì thầm: Bạch Đế

Khúc nhạc: Bạch Đế

Tin tức bài hát biểu diễn trước mặt Lâm Liễu, đồng thời âm nhạc vang lên.

Mấy phút sau.

Lâm Liễu ngây dại.

Bên tai chỉ có ma tính tủy não âm nhạc, liên tiếp không ngừng vang lên, giống như đang cười nhạo nàng chờ mong có bao nhiêu ngu xuẩn.

Đây chính là ca khúc đã đánh bại Vệ Thiên Tướng sao?

Tạp Oa Y... Đây lần thứ hai... một bức...

Phải nói tác phẩm của bài hát này cao minh đến cỡ nào, Lâm Liễu không muốn thừa nhận, tốt xấu gì nàng cũng là một trong những chủ quản âm nhạc, vẫn có chút kiến giải độc đáo đối với âm nhạc, nhưng có một điểm Lâm Liễu nhất định phải thừa nhận:

Bài này thật sự quá hợp với Lâm Y Y!

Trong lúc phối hợp này, hình như có phản ứng hóa học cực kỳ đáng sợ!

“Bài hát rác rưởi!”

Lâm Liễu tức giận mắng một tiếng, trực tiếp tắt nhạc.

Ôm mong đợi nào đó vượt qua được điều này, kết quả lại là kết quả một tên gà cướp như vậy, tâm tình Lâm Liễu thật sự kém tới cực điểm, nằm ở trên giường nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Nhưng mà.

Đêm nay lật qua lật lại, như thế nào cũng không ngủ được, rõ ràng Lâm Liễu trước đó đã mệt không chịu nổi, trong đầu giống như bị một âm nhạc phát ra mở cửa, có tiếng ca vòng quanh: Lạp góp lực kéo lực lượng của Ba Lạp Na Lạp Ni Na Lạp Lạp Tư - Đinh Cương Cương Cương rắng rắng sức lực lực lực lực lực... “

Cả đêm đã tuần hoàn.

Cả đêm không ngủ được.

Bài hát này sẽ trở thành một trong những ca khúc mà Lâm Liễu đáng ghét nhất.

...

Ký túc xá đại học.

Một học sinh lớn nào đó, trong chần đang cắm tai nghe tiếng hát, vừa nghe nhạc, vừa nói chuyện phiếm với đối tượng ái muội.

Nói chuyện một chút.

Hắn đánh cho thật to ngáp.

Nhìn thời gian đã qua ba mươi lăm điểm.

Bên tai tiếng nhạc vẫn còn quanh quẩn, đều là một ít ca khúc thường ngày được chiếu tấu, tùy cơ phát ra, nghe hát như vậy sẽ có chỗ tốt, nếu như đào được ca hát thì sẽ có cất giữ, nếu như không thích thì trực tiếp nhảy qua một bài tiếp theo, đương nhiên đại đa số ca khúc đều tương đối bình thường, nói dễ nghe thì khó nghe cũng chưa nói tới, cho dù thỉnh thoảng có chút dễ nghe, hình như cũng không đến mức khiến cho hắn nguyện ý download, dù sao thì ca khúc này cũng là một tệ đấy.

Mà đúng lúc này.

Hắn đột nhiên cảm thấy tiếng ca bên tai có chút không thích hợp: "... Rất dứt khoát thiết tha thiết cho Đinh vừa mới Đinh A La ộc ộc ụt khò khè khò khò khò khò khò ngãng khò khè ra tiếng khiến vừa mới làm đinh vừa mới đất đất đất đất đất oi met ọc ngã xuống đất..."

Cái gì vậy?

Hắn ngậy ngấn cả người, kém chút cho rằng là do phát khí xảy ra vấn đề.

Mấy giây sau, hắn mới phục hồi tinh thần, phát khí không có xảy ra vấn đề gì, bài hát này chính là như vậy đấy.

Ấn mở tên bài ca, ném hành ca?

Lời ca thật thần kỳ, trong lòng hắn nhả rãnh, vừa download, thuận tiện còn chia sẻ cho đối tượng mập mờ đang nói chuyện phiếm:

"Ha ha ha, bài hát này cười chết!"

"011!"

"Cái gì?"

"Lâm Y Y, ta thích cô hơn nhiều nha!"

“À à, ta biết, thần tượng giả lập trong thần thoại...”

Hắn không phải lần thứ hai, cũng không chú ý đến thần tượng giả lập gì, nhưng nghe nói đại danh Lâm Y Y, bắt quá bài hát lúc trước của Lâm Y Y hắn cảm thấy không ma tính như vậy.

Vẫn rất êm tai.

Hóa ra lần thứ hai Khổ Nguyên thú vị như vậy sao?

...

Đám fan hâm mộ.

“... A Lạp hặc hặc kéo lực kéo lực, Lạp ba chân lực ba lực lực lực lực lực...”

Lúc ca khúc phát ra.

Tất cả fan của Lâm Y, giờ phút này đều đờ đẫn đọc ca khúc.

Sau đó.

Ánh mắt của những người ca khúc như này dừng lại ở cột ca từ “Bạch Đế”.

“Ách.”

“Cái gì kia? Ca từ Bạch Đế cũng là Bạch Đế sao?”

“Là Bạch Đế không thích hợp, hay là công chúa của chúng ta không thích hợp?”

“Đây là ca khúc mà người có thể viết ra sao, đây là từ mà người có thể làm được sao?”

“Thật sự là quá đặc biệt...”

“Con mẹ nó đáng yêu quá đi!!!!”

“A a a a, ta muốn chết muốn chết, ta muốn sinh khí đột cho Y Y!”

“Y Y hát ra một loại mùi thuốc lão nương hôm nay không uống thuốc, nhưng cảm giác chính mình vẫn là mạnh mạnh đất!”

“Mau, viết cho Bạch Đế vào gia phả!”

“Bài ca này ngay cả đệ nhị nguyên cũng cảm thấy Nhị Thứ Viên.”

“Ta đã bị tẩy não, trong vòng tuần hoàn phát ra, thử học được từ từ, kết quả mở miệng cũng chỉ còn lại A Đạt.”

...

Trên mạng lưới.

Đồng dạng có rất nhiều người chú ý đến 《Cuồng Ca》, dù sao bây giờ Bạch Đế đã rất nổi danh rồi, Lâm Y Y còn là siêu sao đại nhân đệ nhất Nhật Nguyên thứ hai, khí không kém gì ca ca ca, đương nhiên hai vị này hợp tác với ca khúc mới là mọi người đều chú ý.

“Ta phun!”

“Các người có nghe Bạch Đế hát khúc mới không?”

“Nghe rồi, nghe rồi, cười chết ta, ta hoài nghi Bạch Đế phát bệnh, không phải bệnh sao có thể viết ra loại ca này?”

“Ha ha ha ha, Bạch Đế thả bay bản thân!”

“Thần khúc đây con mẹ nó là!”

“Buồn cười, càng nghe bên trên càng có tượng gỗ!”

“Đùa thì nào, thật ra ta có cảm giác tuy nghe không rõ bài hát này, nhưng giọng điệu đúng là ma tính, cảm giác rất dễ nghe, trước đây ta vẫn không lý giải được mị lực của Lâm Y Y ở đâu, hôm nay xem như cảm nhận được, ôm lấy lần thứ hai rồi, thần tượng hư ảo vĩnh viễn không lật xe!”

“Bạch Đế sư phụ, đến lúc uống thuốc rồi!”

“Quá lợi hại, lần thứ hai ca khúc cũng chơi đẹp như vậy, Bạch Đế thật sự đã đánh thức phong cách của mình đến cực hạn!”

Là fan hâm mộ.

Bạn trên mạng cười đùa.

Công văn bài hát Áo Khải mới của Lâm Y được kéo lên, quãng hành ca 《Chính Hành》 chính thức đi lên vị trí thứ nhất trên bảng thi đấu Quý.

...

Buổi sáng.

Tin tức liền xuất hiện.

Phù Bạch Đế lần đầu tiên thử tác phẩm của ca khúc Nguyên Thứ hai!

Côn Bằng vung hành ca đại hỏa!

Kỳ Lâm Y Y giành được hạng nhất trong bảng thi đấu!

《 thứ hai nguyên thứ hai thắng lợi! 》

Bạn trên mạng hô to: Bạch Đế lão sư nên uống thuốc rồi!

fan hâm mộ lâm sĩ cảm tạ tập thể Bạch Đế!

Côn Bằng vung hành ca: Ca khúc tẩy não ma tính nhất trong lịch sử! Côn Bằng!

Nghệ Thần Khúc: Bôn hành ca!

Truyền thông truyền thông trực tiếp vớt cho Mậu Ca Khắc một cái danh hiệu Thần Khúc, đây là ý của các bạn trên mạng, không có ai cảm thấy có chỗ nào không đúng, đây là một tác phẩm ma tính tẩy não càng nghe càng thấy rõ.

Không hề nghi ngờ.

Bài hát này đã cháy rồi!

...

Đối với bài hát này, biểu hiện trực quan nhất chính là, trên bình đài của Lâm Tri Bạch Cực Quang có thêm vô số fan.

Ba trăm bốn mươi vạn!

Ba trăm năm mươi vạn!

Ba trăm sáu mươi vạn!

Buổi tối, chú ý của Lâm Tri Bạch đã đột phá bốn trăm vạn!

Bình luận khu vô cùng náo nhiệt:

“Lâm Y Y đến đây báo danh!”

“Lầu trên thêm một!”

“Cảm tạ Bạch Đế lão sư vì y y viết vút hành lê!”

“Hoan nghênh Bạch Đế lão sư sau này lại sáng tác ca khúc mới cho Y Y!”

“Cách bột rồi, thích loại người am hiểu nghe nhạc tác bản nguyên lần thứ hai này!”

“Nghe Tú vung vẩy Mậu Ca Mậu mới biết, thì ra Bạch Đế lão sư cũng có một mặt ác độc như vậy.”

“Ta đã bị 《Vũ Dư Ca》 triệt để tẩy não rồi!

“Bạch Đế da đẹp.”

Chỗ tốt khi hợp tác cùng Lâm Y Y thành công hiện ra, nhìn fan đột phá đến bốn trăm vạn, Lâm Tri Bạch lộ ra dáng tươi cười.

...

Bài hát này đích xác là có ma tính, mọi người có ma tính cũng không chỉ thỏa mãn nghe nhạc.

Cùng là vào buổi tối đầu tháng này.

Trên mạng có fan của Lâm Y Y, dùng [Cũ Y Y’ để làm âm nhạc bối cảnh, chế tác thành một video ma tính.

Nội dung video thật ra rất đơn giản.

Chính là hình tượng hoạt hình Lâm Y Y, trên tay cầm một cọng hành to vung qua vẩy lại, sau đó phối hợp với điệu nhạc Xập Ca < Hình ảnh cùng thanh âm lặp đi lặp lại với cảm giác cực cao mà giàu có mãnh liệt.

Không cần lo lắng về bản quyền.

Bởi vì video này được quan sát miễn phí, cho nên cũng không liên quan đến vấn đề quyền hạn, thần thoại chỉ là không cho phép ngoại giới không được phép đã dùng hình tượng của Lâm Y làm buôn bán, hướng hồ việc vớng bạn làm ác mà thôi, thần thoại muốn phát thư luật sư chuyện này ngược lại có vẻ không hợp tình hợp lý.

Kết quả vạn lần không nghĩ tới. Không đọc sách, không có ma hóa.

Cái video này vậy mà phát hỏa rồi!

Lâm Tri Bạch nhìn video xong cũng dở khóc dở cười, không nghĩ tới “thanh nhạc” chẳng những trở thành thần khúc của sơ đại, ngay cả video làm quỷ vật cũng bởi vậy mà xuất hiện, dẫn

đến hình tượng của Bạch Đế, cũng trở nên tiếp đất tức giận, càng ngày càng nhiều người ưa thích tiếp viện bởi vậy mà phần Bạch Đế.

Chờ một chút.

Lâm Tri Bạch bỗng nhiên cảm giác không tốt lắm, Bạch Đế đã trở thành Lam Tinh Thần Khúc Thủy Tổ, sẽ không còn tiện thể trở thành quỹ súc thủy tổ của Lam Tinh chứ?

Quá đáng!

Thân phận của Bạch Đế ta sắp bị hủy bởi Thần khúc và ma vật rồi ư?

Được rồi.

Lam Tinh lần thứ hai có diện tích khá lớn, so với bức cách gì đó mới là nhiệt độ quan trọng nhất, bản thân không cần phải có bao quần áo gì, mọi người vui vẻ là được.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 166: Phong nhan ở sân chơi là số hai Nhật Thứu.

Lâm Tri Bạch, Bạch nhị hàn giả bắt đầu.

Về đến nhà, sáng sớm rùng rờ trắng đã bị một trận ca hát quen thuộc đánh thức.

Lại là 《 Phủ Hành Ca 》 .

Lâm Hi lười ra khỏi phòng ngủ, ở ngay trong đám người gia đình trực tiếp Ngải Đặc mẫu: “Mẹ van xin người đừng thả dây dưa, bỏ hành lý nữa. Ta hiện tại trong đầu đều là vừa có đủ loại khúc nhạc, vừa nghe đã nghe hiểu tiếng hát rồi!”

Ngay sau đó.

Ca ca cũng kháng nghị ở trong đám: “Nhỏ giọng một chút nha mẹ!”

Cha ở trong quần nói: “Các người đây tính là cái gì, trước khi ngủ mẫu thân người đều ở tuần hoàn bài hát này, ta nằm mơ cũng là bài này.”

Tiểu Hắc: “...”

Mẹ ơi: “Rèn của con thật tuyệt!”

Lâm Tri Bạch không trả lời, hấn cảm thấy mình mở ra cái hộp Phan Đa Lạp Ma có tên là ‘Thần Khúc’.

Lúc này mới vừa bắt đầu.

Thế giới này mới vừa kiến thức được uy lực của Thần Khúc.

Mà Dật Y chỉ là Thần khúc sơ đại mà thôi, Lâm Tri Bạch nhớ rõ kiếp trước có rất nhiều ma tính tủy não cực kỳ nhiều, nhiệt độ Thần Khúc so với bài này còn muốn cao hơn một mảng lớn, hoặc là sau này có cơ hội cũng lấy ra?

Đến lúc đó mọi người sẽ hiểu:

Kỳ thực “Phát Dương Ca” tại ma tính tủy não khối này cũng chỉ như vậy.

...

Đúng như Lâm Tri Bạch dự đoán, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu.

Bởi vì gần đây nghỉ ngơi, Lâm Tri Bạch muốn rèn luyện thân thể, vì vậy đi ra ngoài chạy bộ, đi ngang qua cửa ra vào một cửa hàng, nhìn thấy nơi đó có mấy đứa bé đang lắc lư.

Hay là em gái Hoán Quân?

Kiếp trước còn hát bài “Ba ba gọi cha gọi gia gia là thằng bé đang lắc lư xe.

Mà lúc này.

Mấy tiểu bằng hữu đang ngồi trên xe đung đưa tiểu học.

Sau khi gia trưởng bỏ tiền xuống, xe lắc lư đung đưa, đứa nhỏ chơi đùa vui vẻ, mà âm nhạc bên trong rõ ràng chính là “Giương hành ngao”.

“Vừa rồi Đinh A La oa oa làm cho Đinh vừa mới Đinh A La oa oa vịnh lệnh mới vừa làm cho cương đình cương...”

Trong chớp mắt này.

Lâm Tri lão đảo, thiếu chút nữa trực tiếp té thẳng xuống đất.

Cái quỷ gì vậy?

Tần Châu tiến bộ xe kéo như vậy sao?

Bài ca này mới ra bao lâu, đã gia nhập mấy món âm nhạc nhỉ?

...

Lâm Tri Bạch không biết đó là, đây chỉ là một góc băng son, Thần khúc sở dĩ là Thần Khúc, cũng là bởi vì đặc điểm tủy não của nó, phi thường thích hợp xuất hiện ở một số trường hợp đặc biệt.

Mấy ngày kế tiếp.

Sự náo nhiệt cứ từng đợt nối tiếp nhau.

Ở một cửa hàng bán đồ chơi thương hiệu thần thoại nào đó.

Một nhóm vật phẩm nhỏ bằng nhựa nhi mới nhất trong đám người tí hon.

Chỉ cần vừa mở ra, chính là giai điệu thúy diệu vung vẫy Mậu Ca, còn sáng lên những ngọn đèn đuôi ngựa lấp lóe lên.

Ngoài ra.

Giống như âm nhạc các loại.

Có một số cũng phối hợp với bài hát này.

Thậm chí ngay cả cửa hàng đồ chơi đang phát âm nhạc đều là tiếng hát du dương!

...

Trong một thiên đường.

Có chút các hạng mục xoay tròn ngựa gỗ.

Chỉ thấy các du khách đang xoay tròn trên ngựa gỗ, nghe ca khúc bên cạnh, cười không ngậm miệng được.

“Hát thế hả?”

“Sao đến một câu cũng nghe không hiểu vậy?”

“Bài gì vậy?”

“Là bài huynh mà Lâm Y Y viết, đệ nhất thi đấu Nguyệt Thánh bảng, ta cảm thấy tên trộm này bị tẩy não!”

“Ha ha, nghe không tệ.”

“Quay đầu ta cũng hạ download xuống, ca tên là gì?”

“Bất hành ca.”

“Vứt hành? Nào có hành liễu?”

...

Một thương thành nào đó.

Khu nghỉ chơi của đám học viên.

“A cộ cộ cộ cộ cộ, a a kéo lực cổ dao động sao...”

“Phốc!”

“Nhi tử của ta là thiên tài đó!”

“Bài hát mà khó hiểu, hần cũng hát được!”

“Bài hát này không tệ.”

“Tiểu bảng hữu rất thích nha.”

“Thật sự quá tẩy não.”

“Bài này của Bạch Đế đã tẩy não hài tử ở chỗ này.”

...

Lúc đầu mọi người cảm thấy mới mẻ thú vị, nhưng khi ‘quá Ca’ hát văng tất cả mọi người ở sân chơi, xe lắc, cùng với rất nhiều cửa hàng đồ chơi, thậm chí rất nhiều cửa hàng đồ chơi bắt đầu bắt thường.

Trên lưới.

Các bạn trên mạng đều chạy đến bình luận của Bạch Đế để lại:

“Mẹ kiếp!”

” triệt để bị tẩy não rồi!”

“Nhìn xem người đã làm gì!”

“Tẩy não muốn bắt đầu từ con nít?”

“Chết tiệt, nghe nhiều bài hát này ta cũng thành hình dạng của bài nguyên thủy lần thứ hai.”

“Ra khỏi vòng rồi!”

“Không nghĩ tới một bài ca lần thứ hai Khổ Nguyên lại có thể ra khỏi vòng như vậy!”

“Ta tuyên bố sau này đây chính là tác phẩm của tiếng nhạc Lâm Y Y!”

“Đây chính là uy lực của Thần khúc sao?”

“Ăn vào rồi!”

“Ta đã phục!”

Bài ca của Lâm Y Y trước đó mặc dù thường xuyên đứng đầu bảng thi đấu, nhưng thuần túy là vì fan lũ đủ điên cuồng ở lần thứ hai, nòng chỉ lưu truyền trong những người yêu thích thứ hai, đối với bài hát thứ hai không có hứng thú, tự nhiên đối với Lâm Y Y Y cũng không có hứng thú gì.

Nhưng lần này lại khác.

Lần này không chỉ là fan của Lâm Y Y, mà còn có rất nhiều người thích vậy hành tung, thậm chí có rất nhiều người đi đường bình thường đối với bài hát này vô cùng quen thuộc, ấn tượng sâu sắc thậm chí trực tiếp bị tẩy não.

Nói cách khác:

Bài hát này đã hoàn toàn mở ra, trực tiếp phá vỡ thứ nguyên bích, khiến Lâm Y Y được vô số đạo nhân mạng bạn theo dõi, mọi người xem như hoàn toàn hiểu rõ “Thần khúc” là chuyện gì!

Đến đây.

Bạch Đế cũng được Thần Khúc tổ sư gia phong làm “Thần Khúc tổ sư”, nhạc đàn Tần Châu lần đầu được Thần Khúc tấu lễ!

...

Lâm Hi gọi điện thoại cho Lâm Tri Bạch.

Tỷ tỷ vô cùng hưng phấn nói: “Địa quyền của ngươi đã bán điên rồi, sân chơi và loay máy và công ty đồ chơi, đều đang liên hệ với bản quyền âm nhạc liên quan đến thần thoại của chúng ta!”

Lâm Tri Bạch không lên tiếng.

Tỷ tỷ: “Ngươi không vui sao?”

Lâm Tri Bạch: “Con vui cái gì chứ, con lại không được chia tiền, con chỉ có thể lấy chia!”

Tỷ tỷ cười ha ha, “Nói như vậy, nhưng công trạng của Ba tỷ tỷ đã kiếm lời rồi, bài danh âm nhạc mười bộ của chúng ta đã vọt tới bài danh thứ sáu, chờ tháng này qua không chừng có thể vọt tới vị trí thứ năm đấy!”

“Được rồi.”

Có thể giúp tỷ tỷ là được, hưởng hồ Lâm Tri Bạch cũng biết, 《vung hành khúc》 có thể nóng như vậy, công lao của mình và Lâm Y Y hẳn là một nửa, bởi vì sức ảnh hưởng của bản thân Lâm Y Y đủ lớn, bài hát này mới có thể xuất hiện đến trình độ như hiện tại.

“Đúng rồi.”

Lâm Hi hưng phấn không giảm nói: “Còn có một tin tốt muốn nói với ngươi, Xuân Vãn năm nay mời Trương Hi Dương, bình thường chỉ có ca hát sau ca mới có thể lên sân khấu Xuân

tối, lần này Trương Hi Dương nhận được lời mời xuân muộn, xem như đãi ngộ chuẩn ca vương!”

“Hát cái gì ca?”

“Trước mắt định là “Hoa Hỏa”, thật ra hát khúc mới càng hay, nhưng tổ Xuân Văn chú mục cảm thấy hát khúc mới không an toàn, chỉ có sau khi ca vương ca chân chính mới có cơ hội hát bài mới.”

Dừng một chút.

Lâm Hi nói: “Bất quá không sao cả, có thể lên xuân muộn là được, hát 《 Hoa Hỏa 》 cũng rất tốt.”

Bài hát này là khúc nhạc đoạt quán quân của Trương Hi Dương ở trên ‘Ta là Đạp Quan’, cũng là tác phẩm Ca Đức Đức đầu tiên của Bạch Đế, sức ảnh hưởng rất lớn.

“Như vậy à.”

Lâm Tri cười miễn phí, làm bằng hữu, biết được Trương Hi Dương có thể lên sân khấu Xuân Văn, hẳn cũng cảm thấy vui vẻ, hướng hồ đối phương còn muốn hát bài của mình.

...

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Tri Bạch rõ ràng cảm giác được tin tức xuân muộn càng nhiều, ở một mức độ nào đó còn áp chế độ nóng của 《 Ca 》 .

Trong đó.

Tin tức Trương Hi Dương sắp lấy thân phận ca sĩ một đường đi lên sân khấu Xuân Văn, cũng xuất hiện trên tin tức.

Bên kia.

Giang Thành bên kia đang thiết kế hình tượng giả tạo của Sở Từ.

“Dựa theo hình thức thần tượng giả lập, nhất định phải là nam, mặt khác phải soái, nhất định phải soái, nhưng không thể soái không có đặc sắc.”

“Giữa phát sóng trực tiếp chọn dùng nhân vật tạo hình, phối hợp với động tác bắt giữ kỹ thuật, có thể phản lại biểu cảm và động tác của rất nhiều nhân vật trong hiện thực, ví dụ như ông

chủ trâu bò cầm ca hát, nhân vật xây mô mẫu phối hợp với động tác bắt lấy kỹ thuật có thể hoàn nguyên như cũ.”

“Nếu như hình tượng của nhân vật, ông chủ hãy nhìn những thiết kế này xem.”

Giang Thành đang thương lượng với Lâm Tri Bạch, hình tượng giả lập này về sau là có công dụng buôn bán.

Lâm Tri Bạch nhìn hình tượng của đoàn đội chuyên nghiệp, họa phong cơ bản đều là đẹp trai động cái họa phong nam chính, tóc đỏ tóc đỏ tóc bạc tóc vàng tóc xanh tóc xanh đủ loại màu sắc.

Hình tượng là 3 cái.

Trong mười mấy hình tượng, cuối cùng Lâm Tri Bạch lựa chọn tóc đen.

Tóc đen nhìn tương đối có lực tương đối thân, dù sao sau này phải trực tiếp, không cần chọn loại hình tượng quá cao lãnh kia, nhưng quá hợp địa khí cũng không tốt.

Phải có cảm giác cao cấp.

Lâm Tri Bạch sàng chọn lựa hình tượng những nam hài dương quang xinh đẹp kia, cuối cùng lựa chọn hình tượng nam chủ tóc đen, thiên diện liệt, có phần giống nam chủ động mạn ở kiếp trước nhìn qua.

Cụ thể giống như Lâm Tri không nhớ rõ ràng, mọi người tự bỏ não.

“Chính là cái này.”

Giang Thành cũng rất thích hình tượng này, “Chúng ta làm nhân vật hư cấu tạo kỹ thuật tương đối bình thường, nếu như hiệu quả phát sóng trực tiếp của Sở Từ tốt, chúng ta sẽ bỏ thêm chút tiền, tăng kỹ thuật kiến mẫu của nhân vật lên, làm càng thêm chân thật sinh động.”

Kỳ thực chính là kiếp trước thợ da.

Bộ da ác mục chủ ảo được tạo thành từ hai bộ phận giữa “Giả bì” và “người trong “Trung””.

Cái gọi là “da” do phần quà phối vẽ vẽ, phong cách bình thường là Tam Nguyên, phần lớn là hình tượng tinh chế khả ái

hoặc là đẹp trai, mà phần lớn nền móng nhân vật đều thiết lập nguyên tố mang tính chất cho truyện tranh.

Cái gọi là “Người trúng” chính là Lâm Tri biết rõ bản thân mình.

Lúc trực tiếp, Lâm Tri Bạch phụ trách thông qua động tác, biểu cảm bắt giữ các loại kỹ thuật để diễn hóa vai nhân vật hư ảo, giao cho linh hồn “Bì” của con người, xem như là thân phận của nhiều thần tượng trên nền tảng chính.

Bất quá...

Bởi vì bản thân Sở Từ rất tự cảm thấy tức giận, cho nên người này có vẻ đặc biệt, hẳn sẽ bị fan xem như một chính thể.

Về mặt kỹ thuật cũng không khó làm.

Bởi vì khoa học kỹ thuật của lam tinh phát triển cũng không kém, kỹ thuật bắt giữ động tác kỳ thật rất phổ biến trong phạm vi.

“Âm thanh đó là...”

“Tự ta có thể điều chỉnh.”

Lâm Tri Bạch hiện tại rất tinh thông bện khúc lẫn lộn, nàng tùy tiện biến giọng thành giọng mềm mại, chỉ cần điều chỉnh một chút trên nền tảng nguyên âm là được.

Không thể quá sơ xuất, nhưng lại không thể để cho người ta trực tiếp nghe ra bản âm của Lâm Tri Bạch, trong này có cái độ vi diệu, chính hẳn liền có thể nắm chặt.

“Vậy chúng ta chuẩn bị, trắng bắt đầu phát trực tiếp nhé?”

“Ừ, đọc sách tí ti. Kỹ thuật ma ngôn. Sỡg hỏi lỗi: “Dựa vào cái này.”

“Ta sắp xếp một chút việc tuyên truyền?”

“Được.”

Nếu Sở Từ mở truyền hình trực tiếp ra, hẳn là sẽ thu hút được không ít sự chú ý, nói không chừng người trong vòng đều sẽ chạy đến xem.

Coi như là phát sóng trực tiếp phát triển quảng cáo vang dội cho Phổ Phiền.

Trước khi mở kênh trực tiếp, Lâm Tri Bạch cần phải đặt một vài ca khúc với hệ thống.

Những ca khúc này không cần phải nổ lớn, dù sao chỉ cần hát trực tiếp một hồi, có thể đem hiệu quả quay phim ảnh hưởng lên là được rồi.

“Phi hồng, ta muốn định chế...”

Giáo cử là tác giả phú gia áo xanh viết sách mới, hẳn am hiểu nhất là trò chơi chế tác văn chương, tên sách là ” nhân sinh đóng vai trò”, có thể đọc được ~

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 167: Thời gian phát sóng trực tiếp còn lại nửa tháng, Giang thành bắt đầu tuyên truyền với bên ngoài, đồng thời phát ra tin tức Sở Từ sắp mở ra phát sóng trực tiếp ở trên sân khấu, lập tức hấp dẫn chú ý khắp nơi, mà đối với việc này chú ý nhất, không thể nghi ngờ là đám fan bo!

“Ồ, đánh rắm?”

“truyền trực tiếp?”

“Sở Từ đây là muốn lộ mặt hả?!”

“Tranh tuyển trực tiếp số mười lăm? Con cá chép phát trực tiếp bực trực tiếp sao?”

“Bình đài phát sóng trực tiếp là có ý gì a, chỉ là minh tinh sẽ phát sóng trực tiếp ở trên cà sa lon này thôi sao?”

“Không phải, ta đã xem quẻ bói giới thiệu, hình như là nói tất cả mọi người đều có thể phát sóng trực tiếp ở trên này.”

“Hình như có chút thú vị.”

“Ta chủ yếu cảm thấy hứng thú với Sở Từ, rất thích bài hát của hắn!”

“Sở Từ đang trực tiếp chắc chắn sẽ hát đấy!”

Lam Tinh không có hứng thú trực tiếp Ba Tư, cho nên mọi người cũng không có khái niệm cụ thể gì.

Tin tức này hấp dẫn nhất chính là bản thân Sở Từ.

Mọi người đều đang tò mò xem Sở Từ có nên công khai lộ diện trong trực tiếp không.

Dù sao từ khi Sở Từ xuất đạo đến nay quá thần bí, ai cũng không biết được cụ thể dáng dấp của hắn như thế nào.

Mà Giang Thành vì muốn hấp dẫn người, cũng là cố ý thừa nước đục thả câu, không có nói cho Sở Từ biết trước việc phân tích hình tượng của mọi người.

Cho dù là lần đầu tiên lộ mặt về phía Sở Từ, đám fan cũng rất hứng thú.

Về phần những người qua đường không biết Sở Từ, hoặc là đối với Sở Từ Vô cảm, đối với tin tức này căn bản không có hứng thú.

Dù sao Sở Từ cũng không phải một tuyến minh tinh gì đó, lực ảnh hưởng của hắn chủ yếu tập trung ở Cổ Phong Giới.

...

Cùng lúc đó.

Trong vòng đã nhận được tin tức.

“Đây chẳng phải hạng mục của Lý Ngư sao, Giang Thành gửi?”

“Nghe nói Nguyễn Cung đã bỏ ra mấy trăm triệu để làm bình đài phát sóng trực tiếp này, vì nhiệt độ âm ỉ mà còn để cho Sở Từ đến trạm ga.”

“Sở Từ là muốn lộ mặt?”

“Nếu như Sở Từ lộ mặt, vậy quả thật sẽ mang đến không ít nhiệt độ cho đài trực tiếp này.”

“Cái bình đài trực tiếp này rốt cuộc là chơi pháp gì a, ngay tại camera quan sát phát sóng trực tiếp sao, vậy có cái gì đẹp mắt?”

“Ca hát? Ca?”

“Ca hát và nhảy trên mạng nhiều như vậy, mọi người cần gì phải xem trực tiếp thế?”

“Mời minh tinh phát trực tiếp không tệ, nhưng ngoại trừ Sở Từ ra, bọn họ có thể mời tới mấy minh tinh để phát trực tiếp a?”

Lúc trước Lý Ngư ở trong vòng tìm đầu tư.

Mọi người đối với trực tiếp bình đài gì đó thật sự là không có hứng thú.

Bởi vì người trong vòng xem xét, khán đài trực tiếp này khẳng định được mời mình tinh phát sóng trực tiếp, nhưng phí lên ngôi sao cao như vậy, hồi vốn như thế nào?

Không mời mình tinh, lẽ nào phát trực tiếp của Tô Nhân?

Nếu như không có hiệu ứng ngôi sao, con người ta trực tiếp xem có cái gì đẹp mắt?

Đương nhiên ngoại trừ Côn Bằng, cũng có người cảm thấy hứng thú đối với hạng mục này, luôn có một số người ánh mắt là vượt trước.

Nhưng vốn đầu tư theo đơn vị ức, không phải ai cũng có thể lấy ra được, cho nên cuối cùng chỉ có Lâm Tri Bạch và Tô Triết là được.

...

Giang Thành vẫn luôn chú ý tin tức phản hồi, kết quả có chút thất vọng.

Khái niệm trực tiếp bình đài khiến rất nhiều người không hiểu ra sao, chỉ dựa vào tưởng tượng cũng rất khó tưởng tượng ra hình ảnh trực tiếp này đẹp ở đâu.

Chuyện này không có gì kỳ quái.

Trên thực tế cho dù ở kiếp trước, dưới tình huống phát trực tiếp đã như vậy, vẫn có rất nhiều người không hiểu:

Tại sao lại có người thích xem trực tiếp thế?

Xem trò chơi trực tiếp? Vậy ta cũng có thể đánh mà, cần gì phải xem người khác đánh?

Xem người đang trực tiếp khiêu vũ ca hát? Ta tại sao nhất định phải xem trực tiếp chứ? Hiệu quả còn không tốt bằng các video ghi hình.

Còn về việc ban thưởng gì đó cho Chúa công thì rất nhiều người càng không có cách nào lý giải nổi.

Đó là nguyên do.

Lần đầu tiên thế giới này xuất hiện khái niệm trực tiếp, độ nhiệt tình của đại chúng là rất bình thường.

“Thật giống như cũng chỉ có fan ưa thích nồng đậm chút ít.”

Giang Thành nhíu nhíu mày, “Nhưng fan tuần chỉ là cảm thấy hứng thú với việc Sở Từ trực tiếp trực tiếp, chứ không phải bản thân cái đài trực tiếp này.”

“Chưa từng trải qua, chỉ tưởng tượng thôi, trực tiếp thật sự không có ý nghĩa gì.”

Lâm Tri Bạch cười nói.

Trực tiếp loại trò chơi này thật sự thú vị, thật ra là đấu với nhau lúc phát tiết chính, cùng với truyền tin chính mình làm ra hiệu quả tiết mục.

Loại phản hồi thực tế này, mọi người còn chưa trải nghiệm qua, tự nhiên không thể nào hiểu được.

Kiếp trước Lâm Tri Bạch, lúc mới đầu cũng không hiểu vì sao có người thích xem trực tiếp.

Mãi đến khi hẳn thử xem trò chơi của mỗi gia nào đó.

Thật sự không nói, rất thú vị.

Nhất là khi người đứng lên hô lên câu “Mười bảy tám bài mà người có thể miêu sát ta, người có thể miêu sát ta sao? Hôm nay người có thể mười bảy tám bài đem mỗi gia ta miêu sát, ta lập tức ăn luôn màn hình máy tính này!”

Lâm Tri Bạch lúc đó cười rất vui vẻ, đứng bật dậy.

Còn có cái gì mà “Quý đao vừa mở nhìn không thấy, đao vị tẩu vị, hắc hắc, khó chịu”

Hơn nữa chính là ”tôm da Bì chúng ta” các loại, chỉ cần gieo hạt chỉ cần có thể gây cản trở thì tiết mục sẽ có hiệu quả.

“Ngày đầu tiên phát trực tiếp Ba Tư Đức, nhiệt độ có thể hoàn toàn dựa vào ông chủ.”

Giang Thành mở miệng nói: “Nhưng mà Sở Từ dù sao cũng chỉ là một ngôi sao năm tuyến, mặc dù nhân khí so với năm tuyến bình thường mạnh hơn rất nhiều, nhưng sức ảnh hưởng nhất định không đạt tới một ngôi sao, thậm chí là tiêu chuẩn ngôi sao hai tuyến, cho nên chỉ dựa vào fan chắc chắn sẽ không đủ.”

“Từ từ sẽ đến.”

Lâm Tri Bạch cũng không hy vọng bình đài trực tiếp vừa ra ngoài liền nổi nóng, nhóm người chính truyền đầu tiên của thế giới này cần thời gian trưởng thành.

...

Mấy ngày sau đó, tuyên truyền tiếp tục, Giang Thành công bố càng nhiều chi tiết bên ngoài, tỉ như Côn Bằng đầu tư ba ức trên trực tiếp cá chép.

Tin tức này ngược lại để cho mọi người chú ý đến trực tiếp cá chép tăng lên không ít, dù sao con số ba mục tiêu nhỏ, vẫn là tương đối dọa người.

Mà chân động nhất đối với tin tức này chính là giới giải trí của Tân Châu!

“Lanh Tỹ xem trực tiếp cá chép như vậy sao?”

“Bọn họ trước đó vô cùng không ngờ Dận Nhung lại không nở đập tiền, không phải vì tiền đều ném vào cái lô đài trực tiếp này đây chứ?”

“Rất có thể!”

“Tần công trực tiếp cá chép nếu lỗ, chẳng phải ngươi là được hoàn à?”

“Ngươi không đến mức vì ba trăm triệu xong đời, nhưng nếu làm hỏng lần trực tiếp này, chắc chắn ngươi sẽ tổn thương gân cốt, không mất một năm nửa năm thì đừng hòng nghỉ ngơi được nữa.”

“Nếu thất bại thì phải làm công cho tam đại chuyên tâm.”

“Sạp hàng của Nguyễn Cung quá lớn, hơn nữa còn có cảm giác rất vội.”

“Cái công ty này vẫn luôn thành công, cho nên tính đánh cuộc vẫn rất lớn.”

Đúng như trong vòng đang nói, nếu như lần đầu tư này của Bộ Ngạn trôi theo dòng nước, sau này phải chuyên tâm làm công cho tam đại nhân.

Đó là nguyên do.

Ba đại đối lý ngư trực tiếp chú ý đều đề cao không ít.

Suy nghĩ của tam đại rất đơn giản, chính là ngóng trông Nguyễn Cung nhanh chóng xong đời.

Đừng giày vò video Phổ Hiền, càng đừng tự mình tổ chức đội Ảnh Thị nữa.

Coi như là lính đánh thuê thì rất tốt, Nguyễn Cung chịu trách nhiệm bày ra phim truyền hình, sau đó ba đại phụ trách quay phim chế tác.

Không phải vẫn có thể kiếm tiền sao?

Sao đã tâm lại lớn như vậy, muốn làm những thứ này?

Tam đại không nỡ tiêu đời.

Nhưng bọn họ cũng không muốn thấy Dận Kỳ lăn qua lộn lại như vậy.

Tổng hợp mà nói, ba đại tình cảm với Côn Bằng là vô cùng phức tạp.

“Lần này, Côn Bằng còn có thể thành công sao?”

Nhìn cá chép trực tiếp giới thiệu các hạng mục này đại khái, tam đại cảm thấy bình đài đầu tiên ăn cua có lẽ không thành được.

...

Bất luận các phương nghĩ cái gì, thời gian đều không lấy ý chí con người tả hữu, từng chút từng chút tiếp cận ngày 15 tháng này.

Cuối cùng.

Số 15 tiến đến.

Bình đài trực tiếp cá chép được giao tiếp năm giờ sáng nay.

Trực tiếp của Sở Từ cũng sẽ đồng thời mở ra ở trên bình đài.

Hôm đó.

Giữa trưa.

Lâm Tri Bạch dùng tư cách nội bộ leo lên bình đài, trước tiên nhìn tên côn phạm côn đồ kia một chút.

Cá chép này phát sóng trực tiếp chính là hình tượng hoạt hình cá sao, nhìn rất đáng yêu.

Mà bố cục trang mạng cũng không khác mấy so với Đấu Ngư Nha ở kiếp trước, dù sao Lâm Tri đã cho Lý Ngư một phần sách lược trắng.

Đối phương thiết kế rất nhiều trang bề mặt của Ba Tư Lặc, đều là dựa theo kế hoạch của Lâm Tri Bạch.

Bởi vì thời gian còn chưa tới, cho nên lúc này nhóm chủ chức danh sách khế ước của Lữ Bồ Tư còn chưa lên được tuyến đầu.

Mọi người đều sẽ mở phát sóng trực tiếp vào đêm nay.

Những thứ này chủ công đều là tiêu tiền mời tới, thuộc loại lưới hồng.

Người hot hot chắc chắn không thể so sánh với đám minh tinh, những người này trước kia chủ yếu là đăng ký tự chế để hấp dẫn fan.

Lý Ngư Quái chọn ra một số thứ mà hắn cảm thấy hắn là nên tiến hành phát sóng trực tiếp tiến hành hợp tác, cũng ký hợp đồng một loạt, đãi ngộ tổng thể cũng không tệ lắm.

Dù sao bình đài cũng mới được tạo ra.

Muôn hấp dẫn chủ truyền, hợp đồng chắc chắn không thể quá hà khắc.

Chờ sau này làm lớn bình đài, hợp đồng chính sẽ không có đãi ngộ giống như bây giờ.

Sau đó.

Lâm Tri Bạch leo lên phía sau sào trúc, trước tiên thử một chút hiệu quả phát sóng trực tiếp.

Lúc này thư phòng Lâm Tri Bạch đã được làm thành một túpppp bộ chỉ cấp bộ phim.

Chỉ riêng camera trong phòng đã có giá mấy chục vạn, mà trong phòng có mười ba camera như vậy.

Những thứ này đều là hắn đang chuẩn bị trước khi phát trực tiếp.

Có thể đoán được, bộ phim da thịt xa hoa như vậy trực tiếp sẽ vô cùng đắt tiền.

Phòng phát sóng trực tiếp.

Người xem chỉ có ba người, một người là Lý Ngư, một người là Giang Thành, một người là Tô Kỳ, ba người cùng dốc sức đều là tên thật.

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Chúng ta thử hiệu quả trước.”

Trong lúc nói chuyện, Lâm Tri Bạch nhìn thấy trong phòng giả lập nhân vật giật giật miệng.

Đây chính là động tác bắt lấy kỹ thuật, tất cả hành động của nhân vật giả lập, đều sẽ đồng bộ với bản thân Lâm Tri Bạch.

Vì khảo nghiệm hiệu quả có đủ hoàn mỹ hay không, Lâm Tri Bạch rời khỏi ghế, làm một ít động tác biên độ tương đối lớn.

Nhân vật giả lập quả nhiên nghe theo, hiệu quả cũng không có cảm giác cứng nhắc.

Trong nháy mắt đã xuất hiện.

Lý Ngư: “Nhận được hiệu quả động tác thì không thành vấn đề.”

Giang Thành: “Dù sao thiết bị cũng bỏ ra hơn ba trăm vạn.”

Tô Triết: “Lão sư Sở Từ, ta là... Uy Ân Mỗ Kỳ? Nhìn ta quen mắt!”

Đột nhiên.

Bên phải phòng trực tiếp có nhắc nhở: 【 【 Lý Ngư đưa lên tên lửa. 】

Nhìn đặc hiệu bắn tên lửa quen thuộc, Lâm Tri cười miễn cưỡng.

“Cảm tạ Lý Ngư đưa ra một phát hỏa tiễn.”

Sau đó Giang Thành cùng Tô Triết cũng tặng quà, tất cả các loại lễ vật như ngư hoàn ngư sí đều tặng một lần, đương nhiên không tính tiền, Berloz còn chưa chính thức vận chuyển doanh, chủ yếu là xem hiệu quả tặng lễ vật.

Cứ như vậy cuối cùng Lâm Tri Bạch cũng đoán ra tất cả chức năng của phòng phát sóng trực tiếp.

Đêm đó, đậu phụ* bắc Nhĩ Tư chính thức lên tuyến đường,
Lâm Tri Bạch dùng danh nghĩa Sở Từ chính thức mở ra trực
tiếp đầu tiên...

《.. 【đọc sách giới thiệu】 ..... Hoan hoa dịch 》 .

Rất nhiều người xem tràn vào.

Lâm Tri Bạch nhìn nhân số phòng trực tiếp bắt đầu từ số 0, rất
nhanh đột phá đến một vạn, sau đó đột phá mười vạn, cuối
cùng hướng tới trăm vạn người xem tăng vọt.

Chậc.

Không phải Sở Từ rất có nhân khí sao.

Lâm Tri Bạch điều khiển kỹ thuật bắt giữ động tác, điều khiển
soái ca giả lập ở giữa phòng trực tiếp mở miệng nói: “Chào
mọi người, ta là Sở Từ.”

Tốt rồi.

Trực tiếp bắt đầu rồi.

A: 1 lần nữa cảm tạ: 【Hiệp ca 12233】 đại lão minh chủ
khen thưởng, thêm nữa sẽ dâng lên.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 168: Hiện trường sáng tác các bạn học sinh lần đầu tiên phát trực tiếp đường phố, có điểm giống Lưu mỗi mỗi tiến vào đại quan viên.

Trong phòng phát sóng trực tiếp của Sở Từ được triều chính giới đề cử, mọi người nhìn đông nhìn tây nhìn tây một chút, tò mò nghiên cứu, nhìn thấy lựa chọn quà tặng gì thì lập tức muốn kiểm kê thử, kết quả nhắc nhở của hệ thống phải đăng lục mới có thể tặng quà, thế là có người bắt đầu đăng kí danh sách.

Bao gồm cả công năng dạng của màn hình.

Cũng cần đăng nhập mới có thể đăng nhập.

Rất nhanh Lâm Tri Bạch liền thấy được tràng hình đạn nổ đầu tiên: “Đây là thần tượng giả lập sao?”

Sau đó.

Màn hình bắn liền nhiều lên, hẳn là tất cả mọi người đăng kí xong sổ sách, còn có rất nhiều người đưa ngư hoàn cùng ngư sí.

【Một con chó con đưa ra 888 con cá hoàn.】

[Nhật Xuyên Cương Bản đưa ra 55 cái cánh cá.]

“Không lộ mặt à?”

“Còn tưởng rằng là trực tiếp lộ mặt đấy.”

“A, đây không phải là sáo lộ của thần tượng giả lập sao, cũng rất soái đấy chứ.”

“Sở Từ đẹp trai như vậy sao?”

“Sở Từ, ta là thần tượng của ngươi!”

“A không đúng, Sở Từ ngươi là fan của ta!”

“Sở Từ nể mặt, ta không tin trong thực tế ngươi cũng đẹp trai như vậy!”

“Sở Từ có thể đưa ta đi Nguyên thứ hai không?”

“Sở Từ? Tượng Hoàng Tiềm Kính Kỳ Tang? Hình dạng không giống với Lam Tinh chúng ta.”

Mặc dù Sở Từ không có lộ mặt, nhất định sẽ khiến một vài người hâm mộ cảm thấy thất vọng, nhưng có thiết kế của thần tượng giả lập, mọi người vẫn cảm thấy rất mới mẻ, lần đầu tiên nhìn thấy loại thần tượng giả lập sau lưng này, giống như Lâm Y Y, hoàn toàn là thiết kế ra, cũng không phải loại người da phải loại người da.

Lâm Tri Bạch nhìn tấm rèm tròn.

Còn chưa trêu chọc người xem, chính mình trước tiên bị một màn đàn hồi trêu chọc, mở miệng nói:

“Không sai, ta không phải người bản địa Lam Tinh.”

Ngay sau đó Lâm Tri trắng trợn nghiêm túc nói: “Ta đến từ 78 tinh vân.”

“M78 Tinh Vân?”

“Nghe còn có chút khí phách.”

“Ha ha ha ha.”

“Lão sư Sở Từ thật biết đùa!”

Bởi vì lúc này tuyệt đại đa số người xem tiến vào đều là fan hâm mộ Sở Từ, cho nên mọi người rất cổ vũ.

Đương nhiên cũng không phải tất cả đều là vì cổ vũ, bởi vì ngày thường đám minh tinh cách cuộc sống của mọi người rất xa, nhưng mọi người trong phòng trực tiếp cảm giác hình như đã kéo gần khoảng cách với Sở Từ rồi, ít nhất thì hẳn sẽ tùy cơ hội phục một chút tin tức.

Dưới tình huống bình thường.

Người bình thường muốn cùng minh tinh giao lưu không dễ dàng.

Đặc biệt là tất cả mọi người đều biết Sở Từ đang chăm chú quan sát tình hình.

Nói cách khác, đối phương đã nhìn thấy màn bắn đàn.

Lúc này lại có một màn đạn kế hấp dẫn sự chú ý của Lâm Tri Bạch:

“Linh tam điểm đến cùng là ai ở tại DC?”

Đây là lần đầu tiên Lâm Tri Bạch nghe thấy câu trả lời như vậy, vô thức hỏi: “Y tam điểm là vật gì?”

“Sở Từ!”

“Bất Dạ Hâu!”

“Vù vù, bày mưu tính kế!”

“Các ngươi chính là Linh tam phân a!”

“Không phải thứ gì.”

Lâm Tri Bạch nhìn thấy vô số tiếng đàn hồi phục mình, cuối cùng đã hiểu rõ, không chút do dự nói:

“Đương nhiên là ta đang đọc!”

Không ngờ Sở Từ lại trả lời như vậy, kết quả liền trở thành trò cười.

“Chân thật!”

“Nhìn ra được quan hệ các ngươi thật sự rất tốt.”

“Bày Kế Sư kêu cái gì?”

“Đúng vậy.”

“Bất Dạ Hâu đều có bút danh, ngươi trừ tính sao lại không có tên?”

Lâm Tri Bạch nhìn thấy vấn đề này, nhẹ nhàng đọc lên:

“Sắc tính sư tên gì?”

Lâm Tri Bạch chú ý tới thương hiệu máy tính của mình tên là “Quân thiên hạ”.

Linh cơ khế động.

Trực tiếp biên ra một cái tên: “Hắn tên là Quân...Lâm? Ừm... Quân là quân tử... Lâm là... Lâm Lâm lâm lâm...”

Tốt rồi.

Tên “Kế sư” này có tên.

“Quân lâm?”

“Thật là khí phách!”

“Thật phách lối!”

“Đây là tên thật sao?”

“Tên quân lâm này làm ta nghĩ đến Bạch Đế.”

“Lão sư Sở Từ có thể đánh giá Bạch Đế một chút hay không?”

“Có nói trên mạng rất giống các người.”

Lâm Tri Bạch: “Cảm tạ một phát tên hỏa tiễn do điều đức nhất đưa lên.”

Chủ đề tránh đi rất dễ dàng.

Lại đọc mấy lễ vật khen thưởng, sau đó Lâm Tri mở miệng nói: “Kế tiếp chúng ta tiến vào khâu ca hát đi.”

“Hát gì nhỉ?”

“Ta muốn nghe cây cầu gãy 《 Tàn Tuyết 》 !”

“Tiêu tình ca!”

“Bán thành yên sa!”

“Ta muốn nghe Sở Từ xướng một lượt “đáng tiếc không phải người”!”

“Lưu Châu Nguyệt Dục!”

Màn đàn đều đang diễn một ca khúc trước Sở Từ.

Lâm Tri Bạch lắc đầu nói: “Hôm nay chúng ta chơi chút thú vị, con ngẫu nhiên rút ra ba người xem, sau đó con sẽ sáng tác theo yêu cầu của ba người xem ở hiện trường.”

Sru sru sru sru!

Lời này vừa ra, hình dạng trực tiếp nổ tung, rất nhiều người thiếu chút nữa cho rằng mình nghe lầm!

“Ngọa tào!”

“Thật hay giả đây?”

“Hiện trường sáng tác?”

“Sở Từ lão sư dũng mãnh như vậy sao?”

“Sẽ không phải tới nhờ vả chứ?”

“Tìm người nhờ vả, diễn trò không?”

“Hiện trường sáng tác, lời này cũng quá phách lối rồi, người thần tiên à!”

“Lão sư Sở Từ, người đừng gạt chúng ta a!”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Để chứng minh ta không tìm Thác nhi, ta sẽ trong mười lăm giây sau đó mà suy nghĩ, người thứ hai khởi xướng lần thứ năm chính là người xem may mắn đầu tiên của chúng ta hôm nay, mọi người cảm thấy thế nào?”

“Được!”

“Lợi hại quá!”

“Quá mạnh!”

“Không phải chứ?”

“Lão đại, người tới thật sao?”

fan hâm mộ thật sự bị hù dọa, bởi vì màn đàn hồi quá nhiều, ai cũng không có cách nào cam đoan giật dây chùng mười lăm giây sau sẽ bị cắt đứt, điều này liền hoàn toàn ngăn chặn khả năng tìm tới Thác nhi.

“Bây giờ bắt đầu.”

Lâm Tri Bạch hôm nay chính là muốn chơi lớn hơn một chút, khoa trương một chút, bằng không cái này phát sóng trực tiếp hiệu quả không nổi, dù sao hẳn chuẩn bị không ít ca khúc.

Vừa vặn không có ca khúc liên quan?

Vậy thì trực tiếp tìm hệ thống định chế đi.

Lúc phát trực tiếp, tất cả mọi người đều nhìn đếm ngược.

Mười lăm giây sau, Lâm Tri Bạch bản đồ: “Để cho chúng ta chúc mừng một người bạn yêu của ta là Lý Lệ, đã trở thành người may mắn đầu tiên trong cuộc trực tiếp.”

“Là ta là ta!”

Chúng yêu khán giả vốn yêu Lý Lệ của ta sững sờ, ngay lập tức mừng rỡ không chịu được, hẳn chỉ tùy tiện thử một lần, không nghĩ tới thực sự trúng chiêu rồi!

Mọi người ấn mở ghi chép người này lên tiếng.

Quả nhiên.

Đợt đạn khí thứ năm trong đoạn bản đồ đó chính là của đối phương, căn bản không có biện pháp làm giả!

“Được, kể chuyện xưa của ngươi.” Lâm Tri cười trắng nói: “Trước tiên ta cho ngươi chức quan phòng trước, như vậy tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy.”

Dù sao thì cũng có quá nhiều tin tức.

Vị xem này hoàn toàn không ngờ mình sẽ được chọn, đánh chữ bộp bộp bộp:

“Để ta nghĩ, bây giờ ta có chút kích động... Như vậy đi! Lão sư Sở Từ, xem danh sách mạng của ta, hãn ngài cũng biết, ta đặc biệt thích một cô gái, nhưng vẫn không có dũng khí tiết lộ, bởi vì trước kia ta cùng rất nhiều nữ hài tố trắng đều đã thất bại, cho nên hiện tại đã mất đi dũng khí, ngài có thể viết một bài ca thích hợp để cùng nữ hài tử tố trắng không?”

“Chỉ đơn giản như vậy?” Lâm Tri trợn trắng mắt nhìn.

Tên này hay nhỉ!

Những lời này của ngươi quá phàm, mặc dù người xem cũng không biết cái gì là cuộc thi phàm nhân, nhưng không trở ngại bọn họ bị nhìn cho rõ:

“666666666!”

“Độ khó quá thấp ngươi còn không vui?”

“Viết!”

“Ta cũng không tin!”

“Thật sự có thể sáng tác tại hiện trường?”

“Đừng có lấy một ít giai điệu rác rưởi lừa gạt chúng ta!”

“Tốc độ tốc độ!”

“Đừng giả vờ giả vịt nữa, bắt đầu màn biểu diễn của ngươi đi!”

Lâm Tri ho khan một tiếng: “Mọi người chờ ta một chút.”

Trong phòng trực tiếp.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, hình tượng đại biểu cho Sở Từ, lấy ra một phần giấy bút đang viết viết vẽ vẽ.

“A Trâm, muội làm thật à!”

“Hắn thật sự đang viết nhạc!”

“Phải đợi bao lâu?”

“Hắn chờ mấy phút đồng hồ... vài phút?”

“Hiện trường sáng tác, đoán chừng chất lượng có tốt không.”

“Không sao cả, chất lượng không yêu cầu quá cao, như vậy là được.”

“Mấy phút nữa sẽ tới a uy!”

Trong lúc bàn luận về màn hình đạn, Lâm Tri Bạch đột nhiên ngừng đầu, “Mọi người đã đợi lâu, ta tốt rồi.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch bẻ tay không ở một góc, ngồi trên ghế, một chân khoác lên một cái đùi khác, “Bài này tên là nữ hài đối diện Sàm Sàm nhìn qua.”

Nói xong.

Lâm Tri bần lên bài thơ trước, quả nhiên trong ca danh không có bài nào thích hợp viết cho nữ hài, đây là hắn lâm thời định chế cùng hệ thống.

“!!!!”

“Ta không chờ lâu a!”

“Mới mấy phút thôi đó!”

“Năm phút đồng hồ người nói với ta người được rồi?”

“Tốc độ nhanh như vậy sao?”

“Không thể tin được!”

“Ta đã hoàn toàn không ôm hy vọng về chất lượng.”

“Hừm?”

“Khí giai cũng không tệ lắm.”

“Hình như rất giống chuyện xảy ra như vậy.”

Màn hình đạn vẫn còn đạng táng gẫ, nhưng rất nhanh trong kênh trực tiếp liền yên tĩnh trở lại.

Lâm Trì Bạch thanh âm vang lên, hơi có chút vấp ngã, đương nhiên là hấn cố ý giả vờ:

“Ừm ừm, cô gái đối diện nhìn qua.”

Xem qua rồi tới đây.

Biểu diễn nơi đây rất đặc sắc!

Không cần phải giả bộ hồ hững hay không... “

Tê.

Tất cả người xem trực tiếp đều ngây dại, trước màn hình có một đôi mắt, kinh ngạc nhìn nhân vật giả lập kia đạng ôm cờ bọc bánh, miệng rên rỉ, rõ ràng đơn giản nhưng lại nghe ẻo lả như thế.

Bài ca này...

Nghe dễ nghe quá đi mất.

Đoàn chủ đầu tiên ca xướng xong giọng của Lâm Trì Bạch hơi dừng một chút, sau đó lại tiếp tục biểu diễn, lần này trình diễn cũng trở nên thuận tiện hơn, dù sao người sống trên đời đều dựa vào diễn kịch của mình:

“Cô gái đối diện nhìn qua.”

Xem qua rồi tới đây.

“Đừng có bị bộ dạng của ta dọa sợ!”

Thực sự rất đáng yêu... “

Vẫn giai điệu như trước, sang sảng tiếp tục, điểm ký ức cực kỳ rõ ràng, nhưng ca từ lại có biến hóa, mang theo vẻ chân thành và hoạt bát.

Đây là bài mà Sở Từ viết năm phút đồng hồ?

Người xem không cách nào tin tưởng, nhưng lại không thể không tin, bởi vì loại hình thức ngẫu nhiên rút thăm màn quay vừa rồi, thật sự rất khó gian lận!

Hướng hồ bài này đương nhiên là dễ nghe, nhưng quy luật rõ ràng cũng không phức tạp, thậm chí có chút lặ lặ, trên lý

luận mà nói năm phút sáng tác là có khả năng đấy.

Nhưng thật sự cũng quá thiên tài đi!

Thậm chí có thể dùng từ biến thái để hình dung!

Bởi vì bài hát dù có đơn giản thế nào, cũng không cách nào thay đổi nó phi thường để nghe, cũng may nghe được sự thật tuyệt đại đa số người đều nguyện ý dùng tiền download!

“Khương bi ai của nam hài cô đơn mịch.

Nói ra ai hiểu ai?

“Khắc Ha!” Hai mắt nheo lại đây

Đùa giỡn với ta chọc ta vui vẻ mở lòng.

Hừ hừ!

Ta nhìn trái nhìn phải rồi nhìn chung quanh

Thì ra mỗi cô gái đều không đơn giản.

Ta suy nghĩ kỹ lại lần nữa đoán được

Tâm sự của các cô gái thật là kỳ quái...”

Sau cao trào, thân thể Lâm Tri Bạch nhẹ nhàng lay động, đọc sách tí ti. S Triết K K. Nữ nhân này thực sự giống như đang đầu giá với cô gái, mang theo một chút cô đơn lại mang theo một chút tự giễu, càng nhiều là một loại vui sướng, như đang cầm một con ruồi của nam hài tử tịch mịch, vỗ trái vỗ phải một cái vì cái gì vẫn là không người đến yêu, thật bất đắc dĩ, cô bé đối diện nhìn lại, tình cảm nam hài tịch mịch như từ đầu đầu nảy nở, cần người phải yêu thương một chút...”

Cứ như vậy.

Sau khi bài hát của Lâm Tri Bạch hát xong, giữa phòng trực tiếp bùng nổ, màn đàn hồi rậm rạp trực tiếp bao trùm toàn bộ màn hình!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 169: Chia tay vui vẻ, người xem tuyệt đối không nghĩ tới, Sở Từ thật sự sáng tác ra ca khúc tại hiện trường, hơn nữa chất lượng vượt qua tưởng tượng của mọi người!

“Quý cho đại lão!”

“Ma ma hỏi ta vì sao quý xem phát sóng trực tiếp.”

“Cô gái đối diện nhìn qua, mặc dù ca từ đơn giản, giọng nói cũng rất đơn giản, nhưng bầu không khí tổng thể cảm giác quá tốt, cảm giác chất lượng của bài hát này tạm thời sáng tạo ra, cũng có thể trực tiếp xông lên trước mười hạng đầu của bảng thi đấu Quý bảng rồi!”

“Quá vô lý!”

“Vậy mà không vì thời gian sáng tác tại đây gấp gáp, dẫn đến chất lượng tác phẩm chiết khấu gì đó...”

“Đây chính là Kim Lượng của Nhạc Đàn Song Tử Tinh sao?”

“Cái gì nhạc đàn Song Tử Tinh?”

“Không phải có người nói Bạch Đế và Sở Từ là song tử tinh của Nhạc Đàn nha.”

“Mặc dù hai người bọn họ hiện tại nổi danh, nhưng ta không tin Bạch Đế có thể soạn một ca khúc nhanh như vậy còn không chế chất lượng tốt như vậy!”

“Quá mạnh mẽ!”

“Là một âm nhạc sinh ra, ta muốn nói đây đã không phải là mạnh rồi, quả thực là biến thái tốt mà, khó trách Sở Từ mỗi lần ra tay liền có thể giành được hạng nhất trong bảng thi đấu, hẳn tùy tiện viết ra chất lượng bài gì đó cũng không phải người bình thường có thể so sánh!”

Người xem bị bài này chấn trụ!

Lâm Tri Bạch nhìn sân khấu nở nụ cười, bài hát này đương nhiên sẽ được mọi người ưu ái, dù sao cũng là ca khúc mà Nhâm Hiền Tề từng biểu diễn trên sân khấu chín mươi chín xuân lâm kiếp trước, lúc ấy chính là hồng khắp nam bắc Đại Giang.

Nhạc từ cao sang.

Đơn giản thanh thúy dễ nghe.

Tình cảm chân thành mộc mạc, đề bài hát này không lộ ra chút tối nghĩa nào, rất dễ dàng đi vào trong lòng người xem, rất nhiều người thậm chí chỉ như vậy nghe mấy phút đồng hồ đã biết hát rồi, hiệu quả trực tiếp chẳng phải liền tới rồi sao?

Bích Vân Đào đưa ra một mũi tên lửa siêu cấp!

【Gia Ngạo Nhiên ta sao có thể đưa ra một hỏa tiễn siêu cấp!】

【Su thái là một mũi tên lửa cực lớn do lão nạp đưa ra!】

Các loại ngư hoàn, ngư sí, hỏa tiễn, phi đạn, thậm chí là siêu cấp hỏa tiễn bắt đầu xoát màn hình, mọi người đang trực tiếp này đã có chút hiểu rõ.

“Lẽ vật cảm ơn mọi người.” Lâm Tri Bạch cười nói: “Bạn học đếm ca còn hài lòng không?”

Người xem điểm ca kia đã liên tục phát ra rất nhiều tin tức.

“Đa tạ Sở Từ lão sư! Bài này tuyệt lắm! Đêm nay ta đi tỏ tình!!!”

“Được.”

Lâm Tri Bạch cũng không chú ý tới, nhân số người xem trực tiếp của hắn đã bất tri bất giác đột phá hai trăm vạn.

Cái này rất khó được.

Phải biết rằng cá chép phát trực tiếp hôm nay mới online, mà lúc trước truyền truyền cũng không có được sự nhiệt tình của bạn mạng, đến cổ vũ cho hắn đều là fan.

Người qua đường chiếm rất ít.

Còn tỷ lệ người qua đường bây giờ đã bắt đầu tăng lên.

Chủ yếu là do đội trắng này của Lâm Tri thật sự quá tú, trực tiếp nói ra ca khúc sáng tác tại hiện trường, hết lần này tới lần khác ca hát lại còn viết tốt như vậy, hết thấy đều trang bức rất mượt mà, vì vậy rất nhiều người xem bắt đầu hô bằng gọi hữu, đây là ham muốn chia sẻ bản năng của con người:

“Các gia tộc!”

“Các huynh đệ!”

” Tập hợp các mỹ nhân!”

“Mau lên cá chép trực tiếp!”

“Đến phòng phát trực tiếp của Sở Từ!”

“Sở Từ đang chơi trò sáng tác tại đây!”

“Hành động quả thực giống như thần tiên!”

“Đi ngang qua ngàn vạn lần đừng bỏ qua. Vừa rồi hẳn hát một bài hát, trấn giữ toàn bộ phòng phát trực tiếp, chỉ mấy phút thôi đã sáng tạo tại hiện trường. Cô gái đối diện ca khúc nhìn thấy chất lượng quả thực tuyệt vời!”

...

Lâm Tri hát xong bài, lại cùng người xem điều chỉnh một hồi, sau đó cười nói: “Nói tốt hôm nay sẽ dựa theo yêu cầu của ba người xem, vừa rồi là bài hát đầu tiên, kế tiếp còn có hai bài hát, như vậy bây giờ chúng ta hãy rút ra người xem may mắn thứ hai hôm nay đi.”

Là một hình vẽ tương tự, có thể cắt đứt đường đi của nó.

Rất nhanh người xem thứ hai đã xuất hiện.

Đám đông trên người này kêu “Ngươi là mùa đông ta là mùa hè”, tên trên mạng còn rất văn nghệ.

“Xin chào, vị này tên ngươi là bằng hữu mùa đông ta là mùa hè.”

Lâm Tri Bạch cho đối phương một cái phòng quản, “? Mỗi cái Duyên Tú trêu chọc? Ta sẽ tận lực dựa theo yêu cầu của ngươi sáng tác.”

Ngươi là mùa đông ta ở mùa hạ: “Sở Từ lão sư ta yêu ngươi! Ngươi mỗi lần gây được ta đều rất thích, đặc biệt là bài hát đó

không phải là người bẽ nghề, ta đặc biệt thích loại ca khúc phong cách này, người có thể viết tiếp một bài ca phong cách này sao?”

“Yêu cầu của vị bằng hữu này quá không rõ ràng.”

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút nói: “Có thể nói là vì sao người thích Phù Huê như vậy, tiếc không phải người?”

Người là mùa hè ta: “Bởi vì đoạn thời gian ta và bạn trai vừa chia tay có vẻ hơi hậm hực, ta thật ra không sợ chia tay, thậm chí chia tay chính là ta nhắc tới, chỉ là tâm tình hôm nay quả thật rất phiền muộn và khó chịu, sau đó hôm đó nghe Tiêu Tiêu người nói không phải là cảm thấy cả người người thoải mái hơn rất nhiều, mặc dù vẫn còn có chút tiếc nuối và khổ sở, sẽ suy nghĩ xem có phải vì ta trông thế không đủ đẹp hay không...”

“Cho nên.”

Lâm Tri Bạch hỏi: “Người còn thích hấn không?”

Người là mùa đông ta là mùa hè: “Ta cũng không biết, có đôi khi thói quen mở điện thoại ra, vẫn là không kiềm chế được có loại xúc động muốn tìm hấn phục hợp, nhưng nghĩ đến hấn và ta trong lúc yêu đương đã bị đánh gãy chân hai lần, ngày đó nhân tình nghi còn bị ta bắt được cuộc hẹn hò với những cô gái khác...”

Đây không phải gặp một tên cận bã sao?

Thật ra cũng không cần Lâm Tri Bạch nói thêm cái gì, tấm rèm đã lòng đầy căm phẫn:

“Quá vô dụng!”

“Đánh chân một lần còn chưa tính, còn mẹ nó hai lần?”

“Quả nhiên đánh chân chỉ có lẻ tẻ vô số lần.”

“Muội muội đừng có nào yêu đương a!”

“Lòng tốt đau.”

“Như thế nào loại người thành thật không ai yêu này, cận bã nam lại luôn có thể khiến muội tử nhớ mãi không quên?”

“Cừu nam chiêu sâu!”

“Đổi lại là lần đầu tiên ta bị đánh chân liền quả quyết chia tay!”

“Muội tử rất không thanh tỉnh a, loại chuyện này là có thể ủy khúc cầu toàn sao?”

“Hửm?”

“Sở Từ đang làm gì?”

“Bắt đầu làm ca rồi à?”

Trong lúc mọi người đang xem trực tiếp, bỗng nhiên thấy nhân vật giả lập kia đang cúi đầu xuống, viết lên thứ gì đó trên bàn.

Cùng lúc đó.

Ngươi là mùa đông ta là mùa hạ tiếp tục nói: “Ta thật ra là không muốn tái hợp, nhưng hắn luôn xin ta, từng thề với ta, nói sau này tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm này, ta lại không nhìn được mà mềm lòng. Sư phụ Sở Từ ngươi biết viết tình ca như vậy, có thể cho ta một vài kiến nghị hay không? Ta thật sự vô cùng thích cô bài hát của ngươi, ta rất sùng bái ngươi! Rất xin lỗi, ta có chút lời nói lộn xộn, nói tới đây, thật ra ta đã ý thức được, chúng ta không thể nào lại quay về quá khứ nữa.”

“Ta hiểu được.”

Lâm Tri viết một hồi, ngẩng đầu nhìn đôi phương kể chuyện xưa, lại nhìn nhìn cảnh cáo của đối phương, nam nhân cận bã đều đang kêu gào chia tay, vì thế nhẹ giọng mở miệng nói: “Bất Dạ Hâu có một bản tên gọi là “Giải ưu tạp hóa”. Trong đó có một câu nói đặc biệt ta thích, toàn bộ những người mang theo phiền não xin giúp đỡ kỳ thật trong lòng đều có đáp án, nhưng nếu vị bằng hữu này nhờ ta cung cấp cho một ít đề nghị...”

Lâm Tri không rảnh kích thích sợi dây của lão ta.

Sau một khắc.

Giọng nói của hắn vang lên:

“Ta không cách nào giúp ngươi lời tiên đoán ủy khuất cầu xin đã hữu dụng hay không?”

Nhưng ta không nỡ từ bỏ bằng hữu yêu đến đau khổ như vậy!

Yêu có thể không hỏi đúng sai thì phải vui sướng cảm động mới đúng!

Nếu như hấn luôn che dù cho người khác thì...

Tại sao người không vì bọn hấn mà ở trong mưa?”

Nghe được tiếng hát của Sở Từ, trong phòng phát trực tiếp nguyên bản rậm rạp rất nhiều, màn sân khấu đột nhiên ít đi rất nhiều, tựa hồ người xem dần dần yên tĩnh lại.

Mà ở trước màn hình.

Một thiếu nữ đã lã chã chực khóc nào đó, nghe được “Nếu hấn luôn che dù cho người khác, người tội gì không vì hấn chờ ở trong mưa”, đột nhiên hai mắt đầm lệ.

Lâm Tri Bạch liếc mắt nhìn về phía ống dây da.

Tiếng ca tiếp tục vang lên trong kênh trực tiếp, giọng nói và âm áp mà âm áp, tựa như mặt trời đầu xuân âm áp, tựa hồ có hiệu quả xua tan mây mù.

“Ngồi cà phê xong người muốn cảm gió trong ngực người.

Người còn muốn ta lên phố đi một chút thổi gió lạnh sẽ thanh tĩnh hơn nhiều!

“Người không sợ chia tay sao? Chỉ có chút tiếc nuối khổ sở!”

Lẽ tình tình nhân muốn đến rồi thì chỉ còn lại một mình mình.

Kỳ thật yêu đã đúng người...

Lẽ tình tình mỗi ngày đều từng có...”

Bài hát chủ ca kết thúc, phó ca tiến đến, động tác quét dây của Lâm Tri trắng phau biên độ hơi tăng lên một chút, lúc này hấn nói là đang hát, không bằng nói là đang chân thành trao đổi với nữ hài kia:

” Chia tay vui vẻ chúc mừng vui vẻ...

Người có thể tìm được cái tốt hơn không?

Không nghĩ tới Đông chán ghét, lại bay tới đảo hơi nóng bơi lội.

Chia tay vui vẻ thì mời người vui vẻ.

Phát huy sai mới có thể cùng tương phùng đúng...

Rời khỏi chiếc xe như cũ, ái mộ ngồi chậm.

Nhìn thấu triệt tâm lý liền sẽ là quang minh chính đại!

Không ai có thể đem hạnh phúc của ai thu hết.

Người thề người sẽ sống có nụ cười...”

Hát đến đây, Lâm Tri Bạch nở nụ cười, rồi không tiếp tục nhạc cuối cùng:

“Người tự tin thời điểm này đã đẹp hơn nhiều.”

Cũng là câu nhạc này, để cho cô gái trước màn hình hoàn toàn khóc không thành tiếng, nước mắt bùm bùm rơi vào khe hở của bàn phím.

Có lẽ không chỉ là cô gái này.

Toàn bộ nơi trực tiếp, tất cả người xem đều bị bài này đâm trúng.

Mọi người đều nói khuyên bảo và không khuyên bảo gì, nhưng Sở Từ lại đi ngược lại con đường của hắn, người ca hát vẫn luôn là “Lời ca chia tay vui vẻ”.

Tựa như là hát trong lời ca, vẫy ra mới có thể cùng tương phùng.

“Đây là ca hát tình đẹp nhất ta từng nghe qua.”

“Bài hát này cũng không quá thương cảm, lời từ cũng không tính là nặng nề, lại làm cho người ta không ngăn được lệ rơi đầy mặt.”

“Thật yêu thích Sở Từ!”

“Đám ca từ này chọc thủng nhân tâm quá!”

“Lại là tác phẩm hiện trường, mấy phút thời gian, ca từ còn có thể tốt như vậy...”

“Đường đôi phần!”

“Bài ca mà ta ca khúc còn có thể hoài nghi, liệu có huyền cơ gì không, bài hát này ta thật sự phục rồi, ca từ hoàn toàn đang kể về chuyện của cô gái vừa rồi, Sở Từ thật sự là bài sáng tác trong khoảng thời gian ngắn ngủi!”

“Đã nghe khóc.”

“Ta là nam, nhưng tình huống ta gặp được không khác mấy so với muội tử này, bị nữ tử cạnh bã thương thế không có vảy để trên da...”

“Bài này gọi là gì? Làm sao không tìm thấy a?”

Có người vừa tiến vào phòng trực tiếp hỏi.

Vô số dây đàn đang trả lời hắn ta ——

“Đương nhiên tìm không được, bài mà Sở Từ vừa viết, mới mẻ còn phải bốc hơi nghi ngút.”

Bài hát này không gây ra tiếng động nào, mỗi một câu ca từ của Sở Từ đều rất bình thản, nhưng lại viết rất sâu vào trong lòng tất cả mọi người.

“Bài tự đọc này. Kỹ nhân ma quỷ. Sỡg này tên gọi là Chử Bằng chia tay khoái lạc đi.”

Diễn xuất của Lâm Tri Bạch cũng không tệ lắm, bộ dáng giống như vừa mới xác định tên bài hát, sau đó hắn nhẹ giọng nói:

“Ta tin rằng bằng hữu này đã biết được đề nghị của ta, nếu câu chuyện của ngươi là thật, thì ta sẽ tặng ngươi một câu cuối cùng...”

Lâm Tri Bạch nói: “Không cầm nổi cát, không bằng giờ nó lên.”

Cảm tạ 【Tiểu? Ân? 5000】 v. 【phế liệu gỗ】 1500.-phu cách thức Yên Hi 120. Vì vậy, 1100200 khen thưởng “Mộc Hi Nhất Đức】 !

Cảm tạ 【Bạn thư 133333432.60033】 : 13131333】 【Lạnh lẽo ta không cười 【Băng lẽo】 33. 【 Khai Tinh Lưu huỳnh】 233】 , 【 【Bách Tinh Lưu huỳnh tiểu】 【 【 【 thư bằng ta 【 2112123878782,】 Thiên Âm 【 【Khuyết Vu kiếm】 【Tây Sí Nhiên 【Tây Sí Nhiên】 【Tát Đạt Pháp】 【Tây Sí Đoan Đạt】 【Tây Sí Mâu Đức】 】 【Tuyệt131313132121233.0012003333】

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 170: 0.30 vạn người khen thưởng cát không cầm được, không bằng nhắc nó lên? Nghe Sở Từ nói lời cuối cùng, tấm sân khấu lại một lần nữa cuộn trào mãnh liệt ——

“Sở Từ Lặc!”

“Lời này quá kinh điển rồi!”

“Loại người tài hoa này, ngay cả khuyển người chia tay, cũng giống như triết học nhà, thật sự không phục không được.”

“Có vụ án kết thúc ngày hôm nay rồi!”

“Không giống ta, chỉ nói là căn bã nam đi chết.”

“Chẳng trách Sở Từ có thể viết ra nhiều bài ca khiến người ta cảm khái như vậy, nhìn lời này mà nói, nếu như nói Sở Từ trước kia chỉ là một trong những ngôi sao nổi tiếng ta thích, thì sau này hẳn chính là người duy nhất của ta!”

“Đây đâu phải là bài hát a.”

“Trực tiếp dâng lên tư tưởng tư nhân tâm lý.”

“Quyển nhạc trong đó, thật ra cũng là liên tiếp tuôn ra câu vàng, ta đặc biệt thích câu của chủ ca, nếu hẳn luôn che ô cho người khác thì tội gì người phải đợi hẳn trong mưa?”

“Bài ca này đáng giá phát hành!”

“Cầu xin Sở Từ nhất định phải phát ra bài hát này, ta cam đoan download! Còn có nữ hài đối diện Thủ Cương lúc trước nhìn qua nhất định phải có!”

“Sau này lễ tình nhân ta sẽ cho đám tình lữ kia nghe bài này!”

“Ha ha ha ha, không có chuyện gì, lễ lễ tình nhân liền chia sẻ bài học này cho mọi người xem!”

Thời không khác nhau.

Đều oán niệm giống nhau.

Mỗi một năm trước, lễ tình tình nhân của hấn, Lương Tĩnh Như chia tay khoái hoạt, đều bị âm nhạc công bố sắp xếp trên bảng, có mấy lần trực tiếp đăng đỉnh bảng, có thể nói một năm một lần chơi kỹ thuật.

Đó là nguyên do.

Lâm Tri Bạch nhìn thấy màn đàn hồi, cũng nhin không được cười nói: “Lễ tình tình bằng hữu của các người muốn chia sẻ bài này, ta có bị đánh hay không?”

“Ha ha ha!”

“Không cần hoảng sợ!”

“Ta bảo vệ người!”

“Bảo vệ Phương Sở ta!”

“Tuyệt!”

“Người khác đều là tân hôn Khoái Lạc, Chúc? Muội sẽ gãy nách? Chúc cho đầu bạc đến già gì đó, Sở Từ trực tiếp làm ra một bài 《 Chia ly khoái lạc 》 !”

“Hay cho một câu chia tay vui vẻ!”

Mà theo lời trêu đùa của bạn trên mạng, bầu không khí trực tiếp cũng thoải mái vui vẻ hấn lên, vị nữ nhân kia không có nói tiếp, nhưng sau một khắc hành vi của nàng ta dọa đến tất cả mọi người!

【 Ngươi là mùa đông ta là mùa hạ đưa ra một siêu cấp hỏa tiễn! 】

【 Ngươi là mùa đông ta là mùa hạ đưa ra một siêu cấp hỏa tiễn! 】

【 Ngươi là mùa đông ta là mùa hạ đưa ra một siêu cấp hỏa tiễn! 】

【 Ngươi là mùa đông ta là mùa hè đưa tiễn... 】

Hỏa tiễn siêu cấp!

Hỏa tiễn siêu cấp!

Còn là siêu tốc hỏa tiễn!

Đặc hiệu của hỏa tiễn trực tiếp spam, các bạn trên mạng nghiêm túc đếm: “Một người, hai người bốn, sáu, sáu, tám người...”

Ta thảo!

Vô số kẻ!

Nữ nhân này vậy mà trực tiếp đưa năm trăm phát siêu hỏa!

Hỏa tiễn siêu cường mỗi tên hai ngàn, năm trăm tên siêu hỏa chính là một trăm vạn nguyên, trực tiếp quay thưởng một trăm vạn trong truyền hình trực tiếp?!

Chiến hào không nhân tính!

Không nói đến ngoại trừ người xem này ra, có ai sẽ nguyện ý thưởng cho Sở Từ nhiều tiền như vậy hay không, cho dù thật sự có tâm tư này, dứt bỏ những lời khoác lác kia nói mình năm nào cũng vào mấy trăm vạn không nói, lại có bao nhiêu người xem thật sự có một trăm vạn?

“Vô tình!”

“Quá giàu rồi!”

“Khó trách nào yêu đương a!”

“Nam nhân kia biết muội có nhiều tiền như vậy sao?”

“Muội tử đừng xúc động tiêu dùng nha!”

“Đây chính là một trăm vạn!”

“Muội đoán là muội tử bị cảm động tê rồi...”

“Đây đâu chỉ là nào yêu đương.”

“Quả thực là cuồng nhiệt đuổi theo Tinh tộc!”

“Nghe một chút lời ca hát, ngâm cà phê để người ấm tay, muốn chắn gió trong lồng ngực người, một đại minh tinh như Sở Từ lại vì mình mà viết ca như vậy, đổi lại ta cũng muốn trong nháy mắt sa lầy rồi, nhưng dù sao đây cũng là một trăm vạn, trực tiếp đưa ra ngoài rồi sao?”

“Sở Từ, người đây là lừa gạt tâm của người ta à!”

Thế giới này trực tiếp vừa mới ra ngoài, rất nhiều người không thể tưởng tượng được cảnh quay thưởng một trăm vạn là khái

niệm gì, cho nên đối mặt với cảnh tượng này thật sự rất chấn động!

Kỳ thật không chỉ có bạn trên mạng.

Lâm Tri Bạch cũng bị giật mình.

Tuy rằng Lâm Tri không biết, truyền hình ở kiếp trước cũng có thổ hào sẽ phân thưởng hơn trăm vạn thậm chí ngàn vạn, nhưng y cũng biết đa số khen thưởng đều là giả dối, chỉ là mảnh lối xào bần chải trên bình đài mà thôi, chỉ có một bộ phận cực ít khen thưởng là thật, ví dụ như một số đại ca vì phân phát chủ ngữ...

“Chờ một chút!”

Mặc dù Lâm Tri Bạch cảm thấy lúc mình phát trực tiếp có người đưa phi ngư tên lửa không chê vào đâu được, nhưng loại tình huống này vẫn là phải ngăn lại, hẳn cảm thấy nữ nhân này là đang hăng hái tiêu dùng, nhất thời cảm xúc bùng nổ chiến thắng lý trí.

“Người là mùa đông ta là mùa hè... Ta liền gọi người là mùa hạ đi.”

Lâm Tri Bạch nói: “Rất cảm tạ bạn học mùa hè khen thưởng, nhưng những món đồ cần thiết không thể có được, ta sẽ thương lượng với những đồng tiền này, trả lại toàn bộ tiền cho người, xem trực tiếp của ta, lễ vật đưa là tình cảm, không đưa là bổn phận, mà điều kiện trước đó của tất cả những thứ này là, mọi người đừng vì tặng quà cho ta mà ăn mì, làm ảnh hưởng đến cuộc sống của mình.”

Đăng cấp fan mùa hạ đã kéo căng đây.

Tình hình của nàng, không giống với mọi người: 【**Sư phụ Sở Từ không cần lo lắng, đây là tiền tiêu vặt nửa tháng của ta, ta chỉ thích bài hát này của sư phụ Sở Từ, vô cùng vô cùng vô cùng thích, lần này ta sẽ không quay lại nữa.** 】

Lâm Tri Bạch: “...”

Khán giả: “...”

Nửa tháng tiền tiêu vặt còn được chứ?

Giữa người với người có chênh lệch lớn như vậy sao?

“Tuy rằng tao ngộ của muội tử rất làm cho người ta đồng tình, nhưng vì sao hiện tại ta đã không đồng tình nổi, ai thương hại ta ô ô ô.”

“Phú bà! Đói đói!”

“Bạn của người trước kia biết người có tiền như vậy không!”

“A a a a!”

“Nhà các người làm cái gì!”

“Sao lại có nhiều tiền như vậy!”

Đồng thời cũng trong mùa hè như vậy mà không nói thêm gì nữa.

Lâm Tri Bạch còn gật đầu nói: “Bất kể tình huống cá nhân của người như thế nào, sau một tuần, người tùy thời có thể liên hệ tiền lui đài, một tuần sau có thể sẽ tương đối phiền toái, mặt khác ta phải nhắc nhở mọi người, sau này tận lực không được đưa số tiền lớn này khen thưởng, trừ phi các người nghèo chỉ còn lại tiền, dù sao các người cũng biết ta là tiểu minh tinh, về phương diện âm nhạc thật ra thu nhập rất cao.”

Giống như bất tri bất giác nói kiếp trước nát vụn.

“Cái gì gọi là ra miệng thành chương a!”

“Nghèo đến mức chỉ còn lại tiền còn được chứ?”

“Thật là mới mẻ.”

“Lần đầu tiên nghe được câu này.”

“Ta cũng muốn nghèo như vậy!”

Lâm Tri Bạch cũng không thềm đề ý mình ngẫu nhiên nói ra kiếp trước mình đã đầy đường cái, bởi vì đối với người của thế giới này mà nói, những cánh cửa vụn của Địa Cầu đều là lần đầu tiên bọn họ nghe.

Người xem cười.

Sở Từ xử lý và ứng phó rất hoàn mỹ, một trăm vạn đều nguyện ý lui, hơn nữa những lời này thật sự rất hợp địa khí, tự giễu mình là tiểu minh tinh, còn chủ động thừa nhận thu nhập rất cao.

Được rồi.

Chỉ có thể nói đại chúng quá bao dung với minh tinh, cái gì cũng có thể khoác lác, đám fan đặc biệt lại mù quáng.

Lấy một ví dụ, ngay cả minh tinh cũng có bệnh mà kiên trì làm việc gì đó, mọi người sẽ cảm động đến chết đi sống lại, lại quên mất trên thế giới này, tuyệt đại đa số người sinh bệnh đều sẽ kiên trì làm việc, không có gì để khoe khoang, hết lần này tới lần khác rất nhiều minh tinh liền bị lạc lối trong những âm thanh này, nếu thật sự coi mình là nhân vật, cảm thấy mình như là được hưởng thụ những thứ này.

...

Mà vào thời điểm Lâm Tri đang xem trực tiếp càng ngày càng náo nhiệt.

Trên mạng lưới.

Lại thêm nhiều người đang liều mạng tuyên truyền trực tiếp!

Trên Cục Quang Đài.

Thậm chí trong rất nhiều nhóm tán gẫu.

“Nhanh lên sàn đấu cá chép xem trực tiếp của Sở Từ, thật sự sắp nổ trời, hần đã liên tục sáng tác hai bài hát ở hiện trường!”

“Hiện trường sáng tác?”

“Cắt như vậy sao?”

“Vây chất lượng khẳng định không được tốt.”

“Mười phần sai, ta cũng cho rằng hiện trường sáng tác tác sẽ ảnh hưởng đến chất lượng ca khúc, nhưng Sở Từ quá trâu bò, hiện tại hần sáng tác ca khúc, chất lượng cũng vô cùng trâu bò, nhất là vừa mới chia tay Giải Nhạc vui vẻ, trực tiếp đem ta nghe khóc!”

“Chia tay vui vẻ?”

“Đây là bài gì?”

“Tin tức mới nhất, cái này càng thêm bạo, vừa rồi có người ở phòng trực tiếp Sở Từ thưởng năm trăm phát siêu hỏa!”

“Siêu hỏa?”

“Chính là siêu cấp hỏa tiễn, lễ vật giả tạo, một cái siêu hỏa liền giá trị hai ngàn, năm trăm vạn chính là trọn vẹn một trăm vạn,

đây chính là một trăm vạn vàng thật bạc trắng đó nha!”

“Mẹ kiếp!”

“Kích thích như vậy?”

“Không thể nào?”

“Tuyệt đối là văn tác!”

“Ta đi xem một chút đến cùng là tình huống gì.”

Mọi người đều có lòng hiếu kỳ, bất quá tuyệt đại đa số người khi nghe được cái gì gọi thưởng một trăm vạn đều cảm thấy chuyện này không đáng tin cậy, không phải chỉ là gây lên trực tiếp sao, nguyện ý ném một trăm vạn đi cỏ vũ?

Đại ca quán bar cũng chưa lớn bằng cái này!

Nhiều nhất cũng chỉ đưa mấy cái giỏ hoa thôi!

Thường xuyên vẫn là loại lòng mang ý xấu!

Cứ như vậy, càng ngày càng nhiều người tiến vào phòng trực tiếp của Sở Từ!

...

Lâm Tri Bạch đang nói chuyện phiếm với người xem, đột nhiên nhìn nhân số giữa phòng trực tiếp.

Hử?

Đã năm trăm vạn rồi?

Kiếp trước người xem thấy trong phòng trực tiếp của mỗ, động một chút là mấy chục vạn, thậm chí hai ba trăm vạn người, có thể cảm thấy thực bình thường, nhưng lại không biết số lượng chai đài kia lớn đến mức nào.

Bởi vì số liệu là không giám sát.

Giống như kiếp trước vì bác có rất nhiều cương thi phần, người thật sự tin tưởng fan của một ngôi sao nào đó nhân số vượt ức sao?

Cũng không nghĩ tới cả nước mới có bao nhiêu người.

Kể cả số liệu đánh dấu đại chủ phát sóng trực tiếp mấy trăm vạn người xem, kỳ thật nhân số người xem chân chính cũng chỉ có 30~50 vạn.

Mà cá chép phát trực tiếp hôm nay mới xuất hiện trên tuyến đường.

Lâm Tri Bạch có năm trăm vạn người xem phát sóng trực tiếp, số liệu này đều là thật, bởi vì bộ giám thị Lam Tinh giám sát vô cùng nghiêm ngặt, phạm là số liệu liên quan đến thương nghiệp đều là do hệ thống chuyên nghiệp giám sát, có lẽ đợt lần phát trực tiếp này xong, mình phát trực tiếp ở chỗ này có thể có hơn ngàn vạn người xem cũng không chừng?

Lâm Tri Bạch nghĩ như vậy.

Nếu nhân số người xem kia đã nhiều hơn, thì chuẩn bị hát bài thứ ba đi, hát xong là có thể gieo xuống.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch trực tiếp rút lấy người xem may mắn thứ ba.

Lần này,

Khán giả may mắn được rút trúng, gọi một chút [Nhạc Tử Nhân].

Huynh đệ này không câu nệ giống hai vị trước, sau khi bị đánh trúng liền bốp bốp: “Chào Sở Từ lão sư! Ta chỉ là đơn thuần thích ca khúc và giọng nói của người, cho nên người hát cái gì ta cũng thích!”

Lâm Tri Bạch: “Yêu cầu cụ thể thì sao?”

Người trong Nhạc Tử: “Không có yêu cầu cụ thể.”

Lâm Tri Bạch nói: “Hoặc là người cho ta thêm chút khó khăn, đây chính là ca khúc cuối cùng hôm nay, ta hát xong thì gieo xuống.”

“Mẹ kiếp!”

“Quá kiêu ngạo!”

“Nhất định phải đưa ra một đề bài xảo trá!”

“Tình ca quá dễ dàng đi!”

“Đừng cho hắn hát cổ phong ca!”

“Cổ Phong và Tình ca đều là tuyệt chiêu của Sở Từ!”

“Bài cuối cùng rồi, nắm bắt lấy cơ hội nha!”

“Sở Từ lớn mật, giờ trò đọc sách giới thiệu tí ti. S tao nhã tí ti. Sở này dám khiêu khích khán giả chúng ta, còn ngại yêu cầu của người xem quá thấp!”

“Chúng ta cho hắn biết hiểm ác của phát sóng trực tiếp!”

“Hát không hay thì hát tiếp!”

“Đúng!”

“Thêm một bài nữa!”

Trước đó Sở Từ cũng chê người xem yêu cầu thấp, điều này làm cho mọi người không nhận được.

Hiện tại mọi người đều biết bản lĩnh của Sở Từ, ca khúc bình thường thật đúng là không làm khó được hắn, vậy không phải muốn kỳ chiêu sao?

Tốt nhất là làm khó Sở Từ, để Sở Từ lại hát thêm mấy bài!

Nhạc Tử Nhân cũng nhìn thấy cái rèm tay.

“Đây chính là Sở Từ lão sư tự mình nói a, vậy yêu cầu kế tiếp của ta có thể sẽ tương đối xảo trá...”

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 171: Trục tiếp kết thúc “Là như vậy.”

Nhạc Tử Nhân bắt đầu nghiêm túc kể chuyện xưa, “Ta có một bằng hữu, bởi vì cùng người ta đánh nhau tiến vào, phán hơn ba năm, sau đó ta đoạn thời gian trước đi dò xét hắn, người này hơn ba mươi tuổi, hiện tại tóc đã trắng, ta hỏi hắn chuyện gì xảy ra, nói là một ngày buồn rầu, không biết vì sao đối diện với người nhà, ở bên trong mỗi ngày đều đang hồi hận mình quá xúc động, không nên cùng người khác làm, bất quá người đánh nhau cùng hắn cũng tiến vào, càng thảm hại hơn, phán hơn bốn năm...”

Lâm Tri Bạch sững sốt.

Người xem cũng trợn tròn mắt.

Đề cho ngươi đưa ra một đề mục xảo quyết, ngươi tại sao còn trục tiếp điều tình cảm Berloz đến pháp chế?

“Phốc!”

“Ha ha ha.”

“Đây mà là đề mục gì chứ!”

“Sở Từ: Ta thấy ngươi đang làm khó ta!”

“Có phải bài từ này đã được Sở Từ xướng xong thì phải vào hay không?”

“Lĩnh ngòi tù cũng được chứ?”

“Nường đường? Mộng? Khó khăn từ chối, không phải ta bảo ngươi trục tiếp đưa Sở Từ cho ngây người sao.”

“Cô và bạn gái của ta bảo ta đến trời hái mặt trăng tặng cô ấy thì có gì khác nhau?”

“Chỉ có tiếng người kêu sai mới không có xung đột.”

“Chân Nhạc Tử Nhân!”

“Buồn cười quá!”

Không ai ngờ rằng, người của Nhạc Tử lại xuất hiện một màn như vậy, trong nháy mắt đã tràn ngập tiết mục, biết rõ đề mục này thật sự không thể viết ca nữa, mà còn có người ồn ào đồn đại:

“Đến đây!”

“Ngươi viết đi!”

“Kế tiếp là tiết mục pháp trị.”

“Nếu ngươi có thể viết ra bài ca này ta trực tiếp ăn bàn phím, chẳng phải là ghét bỏ bài hát lúc trước quá đơn giản sao?”

Đây là trực tiếp sao?

Cái này cũng quá thú vị đi?

Đủ loại phát sinh trong phòng trực tiếp của Sở Từ, trực tiếp làm cho rất nhiều người thích loại hình thức này, hiện tại mọi người đều muốn nhìn Sở Từ chịu thiệt.

“Cáo từ!”

Lâm Tri Bạch cũng rất phối hợp, trực tiếp làm tư thế chấp tay đối với ống kính, bộ dạng lập tức muốn sỉ nhục gieo xuống.

Người xem cười to.

Người nhạc kia tựa hồ cũng cảm thấy chủ đề của mình có chút không hợp thói thường, chuyện mình nói tựa hồ căn bản không cách nào làm tổ tài viết nhạc, “Khụ, chính là có chút cảm khái, hoặc là Sở Từ lão sư lúc này ta không nói, liền tùy tiện hát chút gì đó đi, chỉ cần ngươi hát chúng ta liền thích nghe.”

Thật là da.

Lâm Tri Bạch nâng trán, thật ra là âm thầm đối ca khúc với hệ thống, giả vờ giả vịt trầm mặc mười mấy giây, đột nhiên mở miệng nói:

“Chờ ta một lát.”

Nói xong Lâm Tri Bạch bắt đầu viết ca.

Người xem vừa nhìn điệu bộ này của Lâm Tri Bạch, trong lúc nhất thời đều bị hù dọa, nhưng sau đó mọi người càng cười vui vẻ hơn, đây căn bản không phải là tổ chất âm nhạc a!

“Nhóc con!”

“Còn giả vờ nữa à.”

“Thứ này viết thế nào?”

“Bài ca tên Lam Lao Ngục tai ương?”

“Bài hát tên 《Pháp Y trị tại tuyến》.”

“Chết cười.”

“Thế mà hẳn thật sự có ý đồ sáng tác!”

Lâm Tri Bạch vẫn đang viết, không nói lời nào, nhưng người xem trực tiếp căn bản không cảm thấy nhàm chán, mọi người giao lưu, vui vẻ không chịu nổi.

Đột nhiên.

Lâm Tri Bạch dừng bút, đi tới góc phòng lấy đàn nhị, nhạc cụ hẳn biết không nhiều, am hiểu nhất là đàn dương cầm và đàn điện tử cũng biết một chút, thật ra đàn nhị hồ chỉ có trình độ gà mờ, nhưng ở phòng trực tiếp lừa gạt khán giả bình thường hẳn là miễn cưỡng đủ dùng.

Thật sự viết ra rồi?

Người xem thấy Sở Từ lấy ra đàn nhị không khỏi vẻ mặt ngỡ ngàng, mà Lâm Tri Bạch lại ở trong sự mộng bức kéo đàn nhị hồ, chỉ nghe được giọng nói của Nhị Hồ thông qua da rắn chấn động cùng với cây cung đuôi ngựa không ngừng ma sát, vang vọng toàn bộ tiếng đàn trực tiếp, một loại cảm giác ưu sầu sầu bi thương trong nháy mắt kéo căng.

“Sai rồi.”

Đột nhiên kéo sai một tiếng, Lâm Tri nói thảm một câu, sau đó lần nữa kéo, tức thì chọc cho người xem vui mừng khôn xiết.

Người được chưa?

Chó nhỏ.

Mà Lâm Tri Bạch thì bắt đầu trêu chọc trong tiếng đàn, tiếng ca phối hợp với giọng đàn của Nhị Hồ, bầu không khí kia quả thực có chút vi diệu:

“Ta sầu a sầu...”

Sầu liền trắng đầu.

Từ sau khi chia tay ta và người, ta liền ở lại tòa lâu bị bắt ngục.

Không ngăn được dòng nước mắt chảy tràn.

Không thể ngăn được dòng chảy tiếp theo.

Trên cổ ta đeo băng hiệu hai thước tám, trên đó treo đầy đường cái ngõ nhỏ rồi bơi ta...”

Sau khi Lâm Tri hát ra một đoạn nhạc, người xem trực tiếp nháy mắt cười phun ra, chủ yếu là giọng nói tỏ vẻ đau thương này chẳng những không có cảm giác bi thương, ngược lại còn có cảm giác vui sướng mãnh liệt!

“Nhìn ra là thật lo lắng!”

“Giám trường bị bắt vào ngục giam? Nước mắt không ngừng chảy ra? Nên nói chứ không nói, đám ca từ đó thật sự mẹ nó rất hợp với cảnh đẹp, Sở Từ thật sự có tài mà!”

“Tài hoa là dùng như thế?”

“Hắn đã thay mặt phần tử phạm tội rồi!”

“Có muốn cười nhạo như vậy không!”

“Người cho rằng cổ đại, tội phạm còn diều phỏ thị chúng?”

“Có thể, tâm lý ngồi tù của ông ấy đều bị ông ấy nhéo.”

“Thật sự đỡ lấy địa khí!”

“Đây đâu phải là tiếp địa khí?”

“Bài này là vào địa lao tiếp nhận a!”

“Thiếu chút nữa là tiếp Địa Phủ rồi!”

Ca đến đây, trong đầu Lâm Tri Bạch bỗng nhiên hiện ra hình ảnh Bạch Triển Đường hát bài hát trong võ lâm truyền ra ngoài, loại hình ảnh này không cần theo đuổi ca khúc bản thân biểu đạt cảm giác rất có thích thú bất chước, dù sao niên đại này mọi người cũng thay thế vào không được loại ca khúc này, cho nên thứ hắn chủ yếu theo đuổi là loại hiệu quả rõ ràng là muốn biểu đạt đau thương, nhưng càng làm cho người ta muốn cười:

“Trong tay đang bung bánh ngô...”

Trong đồ ăn không có một giọt dầu...”

Đoàn ca từ này Lâm Tri hát rất chậm, tiếng như muốn khóc, nếu như nói lúc trước chỉ là buồn cười, thì đoạn này chính là nụ cười!

“A!”

“Trời ạ!”

“Sở Từ làm sao có thể dễ dàng như vậy chứ!”

“Bài hát này con mẹ nó thật tuyệt!”

“Trong tay bung bánh ngô, trong thức ăn không có một giọt dầu, bài hát vô địch muốn lấy, ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!”

“Nhị Hồ Chân Thần!”

“Thế này không tốt hơn so với lão tốt?”

Trong nụ cười chột nôi, Lâm Tri Bạch tiếp tục hát: “Sinh hoạt trong ngục là thống khổ cỡ nào nha, mỗi bước một chum đầu, trong tay bung tổ ngô, nước mắt không ngăn được chảy xuống, phạm tội là xấu hổ cỡ nào a, bảo ta sao có thể ngẩng đầu, rời khỏi thân nhân ta mất đi tự do, nước mắt hóa thành dòng nước khổ, từ sau này không còn mặt mũi nào gặp lại thân nhân mặt mũi, trong lòng tăng thêm vô hạn ưu sầu...”

Cuối cùng.

Hát xong rồi.

Phản ứng như Lâm Tri Bạch tưởng tượng bạo tạc, dù sao bài ca này quả thật rất dễ dàng tạo thành cảm giác vui mừng tương phản, nhưng Lâm Tri Bạch vừa rồi cân nhắc trực tiếp cùng hệ thống định chế ‘Thiết Căn’, cuối cùng thay đổi chủ ý dùng bài này.

Tại sao?

Bởi vì bài hát này xuất hiện không chỉ một lần ở ngoài võ lâm, Bạch Triển Đường rất thích hát, vậy thì thừa dịp trực tiếp phát sóng trực tiếp lấy ra, về sau khi mọi người xem bộ kịch kia, mới có thể hiểu được ý cười, hướng hô bài hát của bài hát này, cũng thật sự có tình huống giống như người nhạc nói.

Màn đạn nổ tung!

“Bài hát này làm ta nhớ tới năm tháng năm đó chân đạp trên chiếc bàn kia, lời ca không sai, trong tay cầm ổ bánh ngô, trong thức ăn quả thực không có dầu.”

“Lão ca có kinh nghiệm!”

“Bài hát rõ ràng rất bi thống, nghe luôn cảm thấy buồn cười, có thể là không có kinh nghiệm kia, ngược lại Sở Từ người tại sao lại thành thạo như vậy a!”

“Ồ bên trong ngồi xỏm qua?”

“Hắn ta đã trực tiếp nhập vào rồi!”

“Nghe bài ca này, ta được cảnh tỉnh!”

“Ha ha ha ha ha, đúng là tiết mục pháp chế rồi, bài hát này là đang khuyên mọi người đừng phạm pháp tội a!”

“Mẹ kiếp!”

“Thật sự để cho hắn viết ra!”

“Điều này sao người có thể viết ra được!”

“Người đoán xem làm thế nào, thật sự không làm khó được hắn!”

Có người cười, có người thật sự bị cảnh giác, bất quá càng nhiều hơn vẫn là khiếp sợ, bởi vì ca này rất hoàn chỉnh, nhịp điệu cũng không có vấn đề, đặc biệt là “Trong tay cầm bánh bột bắp không có một giọt dầu” đoạn kia, cảm giác hình ảnh quá mạnh!

Hiệu quả tiết mục rất tốt nha.

Nhìn màn hình, Lâm Tri Bạch cảm giác thời gian cũng không sai biệt lắm, cười cười nói: “Bài hát này kêu là Sầu Sầu à u a, ba ca khúc đã hát xong toàn bộ, chúng ta cũng hàn huyên hồi lâu, hôm nay trực tiếp trực tiếp xem xét gần như kết thúc, thích ta có thể chỉ quan tâm trực tiếp, lần sau ta sẽ trực tiếp sóng trực tiếp mọi người sẽ nhận được thông báo, đương nhiên trước khi ta phát sóng trực tiếp ta cũng sẽ ở phía trên Cục Quang thông báo.”

“Như này là xong rồi?”

“Lại truyền một lát đi!”

“Sở Từ lão sư lại đến ca khúc!”

“Ta đánh phi cơ cho ngươi!”

“Tuy rằng... Người không thể... ít nhất không nên...”

“Còn chưa thấy sáng khoái đâu!”

“truyền trực tiếp này thật thú vị, hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của ta!”

“Mấy bài hát này sẽ được tuyên bố sao?”

“Ta muốn ly khai 《 Khoái Nhạc 》 !”

“Ta muốn cô gái đối diện lão đảo nhìn qua Tiêu Tiêu!”

“Chỉ có ta thích sâu lo a sâu sao?”

Khán giả vẫn chưa thỏa mãn, căn bản không nỡ để Sở Từ phát sóng trực tiếp cứ kết thúc như vậy, Lâm Tri nghĩ ngợi một chút, dứt khoát nhân cơ hội khác phát dẫn lưu.

Thế là.

Lâm Tri Bạch nói: “Nếu mọi người vẫn chưa xem đủ, vậy chúng ta đi tìm phòng khác, xem biểu diễn của người ta.”

Nói xong.

Lâm Tri mở bình đài phát sóng trực tiếp dẫn mọi người tiến vào phòng trực tiếp của một nữ chính.

Nữ chính đang nhảy múa.

Đôi mắt nàng ta nhìn chăm chăm vào trong lớp màng đạn.

Đột nhiên nhìn thấy:

“Người của đại đội quét hoàng!”

“Đột kích kiểm tra!”

“Sở Từ tra phòng!”

“Sở Từ lão sư đến rồi!”

“Sở Từ lão sư đang xem ngươi khiêu vũ!”

“Sở Từ từ!”

Giọng nói hưng phấn của nữ chính đều run rẩy một chút:
“Hoan nghênh lão sư Sở Từ kiểm tra phòng... Hả? Tra phòng?”

Đây là từ gì?

Không may mắn!

Mà thôi, cái này không quan trọng.

Sở Từ là minh tinh a, không cùng một tên tiểu chủ tử như hần có khái niệm gì, mình nhảy nửa ngày, người xem không có bao nhiêu, Sở Từ vừa đến xem liền lập tức chia tay hơn trăm vạn người xem, quả thực là thái quá!

Bắt lấy cơ hội này.

Nữ chính điên cuồng xoay người, eo nhỏ, da thịt mềm mại, giọng nói quyến rũ, chân dài, ánh mắt kia rất mềm.

Trực tiếp phát huy thần thông siêu phàm.

Lâm Tri Bạch nhỏ giọng nói: “Đây là ta không tiêu tiền có thể xem sao?”

Nữ tử ở thế giới này vô sự tự thông, sóng ánh sáng động cảm đều sắp nhảy ra ngoài, đã mò được một chút phát sóng trực tiếp của vũ cấp.

Người xem của Sở Từ cũng bị nữ chính này kích thích!

“A!”

“Tiết bàn tay để chứng minh trong sạch!”

“Ta nghĩ... có lẽ ta không trở về được...”

“Cái này không phải là do Thính Ca kích thích sao?”

“Xin lỗi Sở Từ lão sư!”

“Nói một tiếng với Sở Từ lão sư, chip chip đọc sách là trực trực. Tôi Khắc Hoa Hoa Hoa thủ khoa. Tôi đây không thể trở về.”

“Loại điệu nhảy này, ta nhất định phải ở lại phòng trực tiếp của nàng ấy để phân xét kỹ càng một chút!”

Chậc chậc.

Mọi người hứng thú dâng trào.

Trực tiếp này có mùi vị của kiếp trước.

Lâm Tri Bạch cảm thấy thời cơ đã chín muồi, thừa dịp lực chú ý của người xem bị dời đi, quyết đoán cáo biệt mọi người.

“Lần phát trực tiếp sau!”

Ục: Bài này bỏ ão về việc học của Bạch Triển Đường, nếu không thì không có mùi vị trong đó.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 172: Sở Từ nhân khí bùng bùng, mặc dù trực tiếp của Sở Từ đã được công bố trực tiếp kết thúc, nhưng người xem lại không có bởi vậy mà tản đi, mọi người rõ ràng là trạng thái chưa thỏa mãn, còn đang ở trên màn hình rèm che màu đen trực tiếp của hắn.

“Thật là thú vị!”

“Không ngờ cuộc trực tiếp của Sở Từ lại đặc sắc như vậy.”

“Ba bài hát do Sở Từ sáng tác hôm nay ta đều rất thích!”

“Đáng tiếc mấy bài hát này đều không công khai ra.”

“Không có việc gì, có thể xem công năng phát sóng trực tiếp trở về.”

“Có thể, ta xem phóng thích lại một lần!”

“Khả năng không được Sở Từ lại phát trực tiếp một lần nữa, ta đã thích hình tượng của hắn rồi, chân nhân và thần tượng giả lập kết hợp rất ngẫu nhiên.”

“Đợi hắn phát sóng trực tiếp lần sau đi!”

“Ta đi xem kịch trực tiếp á.”

“A, thần lẫn chính là cái bị Sở Từ tra xét phòng kia, quả thật rất mạnh, cảm giác hoàn toàn khác với cái loại phim vũ đạo được chọn kia.”

“Chủ yếu là đủ!”

“Cái trò trực tiếp này quả thật rất thú vị.”

Đám người Sở Từ đang truyền hình trực tiếp giao lưu bên trong những tin tức này đã rất lâu mới dần dần kết thúc.

Mà Lâm Tri Bạch hạ phân cũng là âm thầm quan sát một hồi, hắn đối với biểu hiện của thủ tú phát trực tiếp của mình rất hài

lòng, từ hiệu quả của việc nhìn người xem cũng là đánh giá tốt như nước thủy triều.

Sau đó.

Lâm Tri Bạch nhìn sơ qua trang truyền thuyết.

Cửa vào phòng phát sóng trực tiếp tương đối nóng, hiện ra trên trang cấp một, dựa theo số người xem xếp hạng.

Sau khi Sở Từ ra lệnh, bài danh thứ nhất trước mắt gọi là bài danh hạch, chính là muội tử vũ đạo mà Lâm Tri Bạch vừa tra xét phòng kia, nhân số người xem ổn định ở khoảng một trăm vạn.

Không thể không nói:

Con mẹ nó, rất am hiểu cơ hội để bắt giữ.

Sau khi Sở Từ dẫn đường cho nàng, nàng càng thêm ra sức, trực tiếp thậm chí có phần phúc lợi.

Nhưng ở thế giới này vừa mới phát trực tiếp ra ngoài, giám sát cũng không nghiêm khắc lắm, cho nên thỉnh thoảng cũng không có việc gì, ngược lại rất nhiều người hưng phấn kêu gaogao, không ngừng mang theo các loại lễ vật nhỏ.

“Cho dù không có ta, trực tiếp cũng sẽ xuất hiện.”

Lâm Tri Bạch như có điều suy nghĩ: “Nhưng có thêm Chủ Bằng, cùng với cái án hoạch mưu đồ kia của ta, để cho phát sóng trực tiếp tăng tốc, phỏng chừng không bao lâu nữa sẽ có rất nhiều bình đài trực tiếp hình thức xuất hiện, đến lúc đó cạnh tranh lĩnh vực trực tiếp sẽ xảy ra kịch liệt.”

Nhưng trực tiếp cá chép không sợ cạnh tranh.

Bởi vì cho dù người của thế giới này muốn mô phỏng bình đài cá chép, lý giải của bọn họ đối với trực tiếp tuyệt đối không sâu bằng mình.

Huống hồ.

Là vị trí đứng đầu của Lam Tinh phát trực tiếp bình đài, cá chép đã giành chiếm tiên cơ đi trước một bước, đây là chỗ tốt đầu tiên của việc ăn cua, nhưng bây giờ loại hình trực tiếp còn rất nghèo nàn, Lâm Tri Bạch xem kỹ một chút, trên sào trúc hiện tại có ba loại trực tiếp.

Đệ nhất đại loại chính là ca hát.

Thứ hai là khiêu vũ.

Loại thứ ba là chơi trò chơi.

Không giống kiếp trước, nội dung phát sóng trực tiếp trực tiếp trực tiếp trực tiếp trực tiếp trực tiếp trực tiếp với xe ngựa và côn trùng ăn thịt... vân vân.

Thậm chí còn trực tiếp ăn Áo Lợi cho...

Còn có người phát trực tiếp bộ bộ...

Tuy phòng trực tiếp bị niêm phong nhanh chóng.

Kiếp trước thời kỳ phát trực tiếp đã man chính là thái quá như vậy, nhưng Lâm Tri Bạch quá mức không cho phép xuất hiện, hẳn lấy điện thoại gửi tin nhắc nhở Giang Thành, để Lý Ngự cho Phổ Thuật Bồ Lỗ Điển này làm một mẻ siêu phẩm, phòng ngừa một số video để đi đường quá mức nghiêm trọng, về phần lúc khiêu vũ thì đánh một viên cầu, tạm thời có thể không cần quan tâm, bên trong còn có một vấn đề.

Theo lý thuyết Dận Chân là cổ đông.

Thực tế trại vận chuyển là ông chủ Lý Ngự phụ trách.

Nhưng Bạch tri Đông không phải chỉ là cổ đông, mà còn là cách vẽ của video cá chép, cho nên nhúng tay vào việc vận chuyển doanh thực tế, Lý Ngự bên kia tất nhiên cũng sẽ không nói thêm cái gì, dù sao ý kiến của mình cũng đã chấp nhận rất nhiều.

Dần dần sẽ tới. Cứ kiên nhẫn chờ đợi.

Cái án mà Lâm Tri Bạch bày mưu tính kế còn có rất nhiều suy nghĩ còn không lấy ra.

Trái lại cũng không phải là đề phòng Lý Ngự, Quật Oa này làm càng tốt, mình phân đồ càng cao, chủ yếu là Lâm Tri Bạch sợ, chính mình bên này một mạch đem tất cả đồ vật lấy ra, đến lúc đó bị những người khác bắt chước, không có thủ đoạn phản chế hữu hiệu.

Dù sao cái trò này không có luật lệ độc quyền.

Mình có thể làm phát sóng trực tiếp với người khác cũng có thể làm.

Giang thành bên kia nhận được tin tức Lâm Tri Bạch yêu cầu chiêu mộ một nhóm siêu quản, gọi điện thoại tới, “Siêu quản chúng ta đã khiêu khích rồi, mặt khác chúng ta sẽ ở trên chỉ tuyến quy tắc một đoạn thời gian.”

Hiện tại chơi p p còn chưa lên.

Lâm Tri Bạch nói: “Cách này dễ làm, tiếp theo cần nhất là phải nhanh chóng làm điện thoại di động phát sóng cá chép, dù sao thì năng suất di động của mọi người cũng rất cao, hơn nữa xem trực tiếp rất thích hợp để ăn cơm, điển hình là chế biến đồ ăn điện tử, xem xét trang điện thoại thì rất không tiện.”

“Cái này cũng làm.”

Lý Ngư dù sao cũng đã lấy nhiều tiền như vậy, đương nhiên đã tổ chức được đoàn đội trình tự đỉnh cấp tương quan, Vân Lí phát sóng di động di động đang được khai phá.

Cười cười.

Giang Thành nói: “Ông chủ của người phát trực tiếp lần này, xem như là mở cửa đầu tiên, rất nhiều người trong nghề cũng nhìn, hiện tại phản hưởng chính là tương đối kịch liệt đấy.”

...

Giang Thành nói không sai, rất nhiều người trong nghề cũng nhìn trực tiếp của Sở Từ, bị biểu hiện trực tiếp của Sở Từ dọa cho sợ!

“Ngọa tào!”

“Các người xem trực tiếp của Sở Từ không? Vậy mà hấn lại trực tiếp sáng tác, năm phút đến mười phút là có thể viết ra bài hát, phát sóng trực tiếp tổng cộng khoảng ba giờ, hấn đã viết ba bài hát, chất lượng cũng không tệ, nhất là hai bài đầu, cảm thấy chỉ cần tuyên bố thì có thể xếp vào mấy bài đầu tiên!”

“Nhìn...”

“Hành động này không hợp lẽ thường, bài hát được viết trong thời gian ngắn lại có chất lượng tốt như vậy. Hơn nữa lúc hấn truyền công phát trực tiếp có hơn sáu trăm vạn người xem!”

Đây chính là Chư Khắc Nhĩ Đức mới a!

Ngày đầu tiên vừa lên tuyến đầu, chỉ một mình Sở Từ đã hấp dẫn hơn sáu trăm vạn người xem, vậy chẳng phải là nói cái này Địch Khắc ngày đầu bảng này xem nhân số cơ hồ có một ngàn vạn người sao?

“Ta có dự cảm.”

“Phổ Đức này bốc lửa rồi.”

Quan niệm của mọi người lặng lẽ phát sinh biến hóa, bình đài trực tiếp có rất nhiều thứ đáng để làm, đây tuyệt đối là một chợ giao dịch biển xanh, đáng để khai thác một phen!

Cũng có người cảm thấy không đến mức như vậy.

“Không khoa trương như vậy chứ, tuyệt đại đa số người đều hướng về phía Sở Từ, việc phát trực tiếp này không thể chỉ dựa vào một mình hắn chống đỡ được sao?”

“Vậy sao? Xin thứ!?”

“Người không thấy Sở Từ cuối cùng chỉ truyền lưu cho tiểu chủ nhân kia sao, một đợt dẫn lưu trực tiếp khiến cho nhiệt độ của tiểu chủ nhân không có danh tiếng gì kia bùng nổ, nhân số người xem phá trăm vạn!”

“Nhiều như vậy sao!?”

“Quan sát thêm vài ngày đi.”

“Ban đầu có Sở Từ tăng thêm, còn có lực hiệu triệu của Côn Bằng, mấy ngày sau mới có thể nhìn ra loại tiềm lực thật sự của lớp Bồ Tư phát sóng trực tiếp này.”

Trong nghề cũng không xác định.

Chỉ là xem phát trực tiếp Ba Mộc này ngày càng thanh thế to lớn, tựa hồ thật sự có cảm giác tiềm lực không tầm thường?

...

Mà giờ phút này náo nhiệt nhất rõ ràng là âm nhạc thần thoại.

Trong đám đông.

Có mấy vị chủ quản Ngải Đặc Lâm Liễu.

“Diệp Lâm Liễu chủ quản xem trực tiếp của Sở Từ không?”

“Tên Sở Từ này thật biến thái a!”

“Lâm Liễu, sao ngươi lại đố tội với loại ca khúc sáng tác tại đây vậy, còn có thể bảo đảm chất lượng cao biến thái như vậy sao?”

“Lâm Liễu chủ quản thật sự là tìm cho mình một địch nhân kinh khủng.”

“Hiện tại ta thật sự có chút lo lắng Sở Từ nhằm vào thần thoại của chúng ta.”

“Sẽ không đâu, ta nghe nói, Sở Từ chỉ có ý kiến với Lâm Liễu chủ quản mà thôi.”

“Sở Từ đang trực tiếp thấy ta toát mồ hôi lạnh!”

“Quả thực không phải người!”

Người hiểu rõ người nhất, vĩnh viễn đều là đối thủ của người, những lời này của Lâm Liễu thực sự rất tốt, nàng thực sự đã xem trực tiếp của Sở Từ.

Nhìn từ đầu đến cuối!

Còn phát mấy chục tin tức chửi bới, nhưng bởi vì số lượng lớp vải quá nhiều, cho nên bị che phủ mà Lâm Tri Bạch thậm chí còn không chú ý tới.

Đó là nguyên do.

Giờ phút này Lâm Liễu nhìn thấy quần chúng trò chuyện, tức giận đến mức cả người đều đang phát run, bởi vì Sở Từ, nàng bị các chủ quản của Thần Thoại âm thành cô lập rồi!

Loại cô lập này, càng ngày càng nghiêm trọng!

Chết tiệt Dao Dao Dao, rốt cuộc là chết lúc nào!

...

Ngày thứ hai.

Tin tức đã xuất hiện!

Côn bằng cá chép trực tiếp lên tuyến đường!

Đài trực tiếp của Lam Hải? Thị trường Lam Hải?

Tranh Lý Ngư trực tiếp tiết thị cho ông chủ: Hôm nay xem nhân vật xếp hạng cao hơn một ngàn tám trăm vạn!

《 Sỡ Từ 》 , siêu cấp âm nhạc thiên tài!

Sỡ Từ hiện trường sáng tác ca khúc, chất lượng hàng đầu không tầm thường!

Công việc trực tiếp của Chủ Sỡ Từ tiết lộ: “Kế hoạch sư phụ” tên là quân lâm!”

Chủ Sỡ Từ, quân lâm, Bất Dạ Hầu, tổ hợp tam xoa kích vô địch!

Duyệt Sỡ từ phát sóng trực tiếp cười nói: “Linh tam điểm đương nhiên là ta ở Sóc!

Nguyễn Cung phát trực tiếp một hồi, để Sỡ Từ cực quang chú ý vô số kẻ mạnh!

Giao tiếp trực tiếp Nhật của ‘Sỡ Từ’, nhận được trăm vạn phú bà thưởng!

Biểu hiện trực tiếp này của Sỡ Từ quá khiến người ta khiếp sợ, ngay cả nhiều người trong giới truyền thông cũng bị dọa sợ, cho nên tuyệt đại đa số tiêu đề tiêu đề đều quay quanh Sỡ Từ làm văn chương!

Sự thật cũng giống như phương án nổ bom truyền thông vậy.

Số lượng fan của Sỡ Từ đang tăng vọt ở bình đài cực quang, vậy mà chỉ trong một đêm như vậy, trực tiếp từ hơn ba trăm vạn fan trực tiếp tăng tới hơn năm trăm vạn, đây chính là ba bài hát sáng tác tại hiện trường, mang tới cho tất cả mọi người chấn động.

Đồng thời,

Cũng bởi vì hiệu quả của phát trực tiếp này đủ tốt, rất nhiều bạn mạng không xem trực tiếp ngay lập tức, sau khi nhìn thấy tin tức cùng tin tức trên mạng thảo luận với nhau, đều mang lòng hiếu kỳ đi xem trực tiếp hồi, không nói lần này đem đến cho cá chép biết bao nhiêu lưu lượng, dù sao Sỡ Từ trực tiếp bị hồng hồng một đoạn dài so với trước, thậm chí có người liên hệ với Giang Thành, muốn làm việc cho Sỡ Từ...

“Làm việc có thể có.”

Lâm Tri Bạch nói với Giang Thành: “Nhưng chúng ta nhất định phải chia quyền chia bản ngạch cao, hơn nữa không phải

hiện tại, chờ đến khi nhân khí của Sở Từ cao hơn một chút, càng thuận tiện cho chúng ta đàm phán giá cả.”

Lâm Tri Bạch suy nghĩ rất rõ ràng.

Thương nghiệp giả lập có giá trị rất cao.

Kiếp trước ở Mễ quốc có một ca sĩ phun lưỡi tên là Duy Tu Duy Á.

Người này dùng thân phận nhân vật hư ảo để đùa nghịch Khắc Lai Đức ở trong một đêm vũ trụ Địch Khắc Tu* có thể làm ra trò hòa xướng.

Lập tức kiếm được 1.2 trăm triệu nguyên tệ.

Mà lúc trước chân nhân ở dưới đường đã hòa xướng khoảng sáu trăm vạn nguyên tệ.

Chân nhân đến giả lập, giá trị trực tiếp tăng vọt gấp 20 lần, đây là một ví dụ rất tốt.

Lâm Tri Bạch muốn đem người hư ảo của Sở Từ tạo thành siêu sao, rất đọc sách, khoa học trò ảo. Khả năng siêu quần cũng có thể sử dụng phương thức phát triển tương tự thương nghiệp. Đây chính là một trong những nguyên nhân hẳn muốn chơi trực tiếp, về phần nhân vật làm việc gì, tự nhiên cũng là thay đổi con đường.

Nhưng mà bây giờ bên ngoài đều đang quan sát.

Tất cả mọi người đều muốn biết, đài trực tiếp trực tiếp cá chép đến cùng có bao nhiêu nước hay không, có phải rời khỏi Sở Từ hay không thì cũng không chuyển, dù sao lưu lượng hàng ngày sau khi Berloz ở trên tuyến đầu, tuyệt đại đa số đều là trận trực tiếp trực tiếp kia khiến cho người ta chấn động, phát triển ra ở hiện trường.

Bởi vậy.

Mấy ngày kế tiếp.

Vòng giải trí ở Tần Châu.

Thậm chí một ít cơ quan phong đầu.

Cùng với một ít tư bản không liên quan.

Tất cả mọi người đều đặt ánh mắt lên vị trí trực tiếp của cá chép!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 173: Lần lượt xử lý trực tiếp từ trên khán đài, ngày hôm sau, Sở Từ không phát trực tiếp.

Bên trong phòng trực tiếp của nữ chủ phát trực tiếp, nhân số người xem thủy chung duy trì khoảng một trăm năm mươi vạn.

Cùng lúc đó.

Các nữ chính ở bên ngoài cũng nhao nhao xuất đầu, mô phỏng theo phong cách phát sóng trực tiếp của đàn Không Trạch, nhảy nháy đánh bóng biên cầu.

Trong đó có một nữ chính khác cũng thu hoạch được mấy chục vạn người xem.

Các thủy hữu xem cũng khá hăng hái!

“Khắc dục!”

“Chặc chặc chặc mỹ nữ thật sự không buông ra được a!”

“Có chút cảm giác quê mùa.”

“Cảm giác nhịp điệu á chỉ có một loại, cái này còn mới hơn.”

“Đồ cặn bã nam!”

...

Trên bình đài, ngày thứ ba.

Nữ chính truyền thiên tác tựa hồ triệt để phát hỏa, nhân số người xem vậy mà đạt tới hai trăm vạn!

Cũng ngày hôm đó, khu chơi có một trò chơi tên là “Tu Mã Trư” buông ra, không ngờ nhân khí lại cao tới năm mươi vạn, hẳn chơi một loại trò chơi đánh nhau.

Đây là một trong những trò chơi cháy bỏng nhất của Tần Châu.

Mà Tu Mã trư này vốn là tuyên thủ chuyên nghiệp của trò chơi đánh nhau này, ba năm trước xuất ngũ.

Sau khi xuất ngũ thì vốn đã phai mờ trước mặt mọi người, dù sao giá trị thương nghiệp của tuyển thủ chuyên nghiệp không thể so với minh tinh, nhưng trực tiếp xuất hiện, trực tiếp khiến sự nghiệp của hắn tỏa sáng đệ nhị xuân!

“Tur Mã Trư thật mạnh!”

“Người ta trước kia là tuyển thủ có nghề nghiệp.”

“Trình độ này, tại nhân cục trên đường trực tiếp loạn sát!”

“Đẳng cao cục cũng có thể xem!”

”ngắn mắt thật thú vị a, lại có thể ở tại đây xem trò chơi của Tur Mã Trư.”

“Phát trực tiếp Ba Nhĩ Đức thật sự là thú tốt a, trò chơi này kỳ thực ta đã không chơi nữa, nhưng xem Tur Mã Trư chơi vẫn là có hứng thú.”

...

Trên bình đài, ngày thứ ba.

Có thêm nhiều tuyển thủ xuất ngũ, gia nhập vào đại quân trực tiếp, thậm chí còn có một số người phát trực tiếp trong trò chơi!

“Đây là trò chơi gì?”

“Trông thật thú vị.”

“Thì ra đây mới là phương thức chính xác để phát trực tiếp Ba Mộc Nhĩ Tư!”

“Ta tưởng rằng chỉ đi khiêu vũ trực tiếp nhiều nhất, không ngờ còn có nhiều trò chơi trực tiếp như vậy!”

“So với trò chơi, nữ nhân chẳng đáng một xu!”

“Đây là phát sóng trực tiếp của Chiêm Cà Cát Đức để ta mở ra cánh cửa thế giới mới!”

“Ta đã học kỹ xảo thao tác của mấy tuyển thủ có nghề nghiệp, hôm nay dùng trong trò chơi một chút, quả nhiên ngưi bức a, giới thiệu mọi người đi xem trực tiếp của Tur Mã trư, hắn không chỉ là trò chơi, còn có thể kiên nhẫn giảng giải hành động của mình với thủy hữu, dạy mọi người làm sao ngược người qua đường.”

“Cút ngay, đừng ở phòng quảng cáo cái chính!”

...

Trên bình đài ngày thứ tư.

Phòng âm nhạc có nữ chính thò đầu ra.

“Hát không sai!”

“Chủ yếu là trông đẹp mắt!”

“Chúa truyền tài cao!”

“Một mực xem khiêu vũ cũng không có ý tứ, nghe hát cũng rất hay.”

“Yêu thích thanh âm chủ truyền!”

“Đáng tiếc Sở Từ không phát trực tiếp.”

“Không biết Sở Từ phát sóng trực tiếp từ bao giờ.”

...

Vũ đạo phát sóng trực tiếp!

Trò chơi phát sóng trực tiếp rồi!

Âm nhạc cũng phát sóng trực tiếp!

Trên bình đài này mới bốn ngày thời gian, dùng số lượng đăng kí đã đột phá năm ngàn vạn, trong đó tất nhiên có nguyên nhân Lý Ngư đập tiền làm rất nhiều tuyên truyền và doanh nhân, nhưng bản lĩnh hấp dẫn khán giả mới là quan trọng nhất!

Nghiệp giới.

Ngoại giới.

Từ giới giải trí đến đầu tư đầu tư phong vân vân, tất cả những người chú ý xem trực tiếp cá chép, đều gửi được cơ hội kinh doanh cực lớn, thậm chí không cần phải có khúu giác cao như thế, chỉ cần nhìn xem tất cả các phòng trực tiếp lớn của đẳng cấp này, càng ngày càng nhiều người xem, liền có thể nhận ra được sự thực này!

Trực tiếp thật sự khả thi!

Phát sóng trực tiếp cá chép đã thành!

Phát trực tiếp cá chép còn tiếp nhận đầu tư sao?

Có vốn liếng đặt câu hỏi, sau đó có người liên hệ với Lý Ngư sau đó nhận được đáp án, “Các cá chép phát sóng trực tiếp đã không tiếp nhận đầu tư mới nữa, miếng bánh ngọt này đã đạt được rồi, bọn họ không muốn chia sẻ với thế lực mới.”

Không chấp nhận đầu tư mới?

Vậy chúng ta tự mình làm thôi!

Lão đại cũng sẽ không bởi vì chút khó khăn nhỏ này mà chùn bước, lúc này đã lập kế hoạch sáng lập bình đài trực tiếp!

Không thể không nói, vốn đầu tư của các loại rất nhanh, nhưng phản ứng vốn liếng của tam đại nhân trong ngành này càng nhanh, thiên quang và Hoắc Nhĩ và ba nhà thần thoại gần như đồng thời quyết định vào lĩnh vực trực tiếp theo, không sợ đằng sau một bước, dù sao tài nguyên của bọn họ cũng tốt hơn so với cá chép phát sóng trực tiếp!

Trên bình đài cá chép, ngày thứ năm.

Gia tư nhiều như cá mập ngửi thấy mùi máu, lục tục tuyên bố kế hoạch xây dựng các lò đài trực tiếp, người có tâm đắc được, bao gồm cả tam đại nhân cũng có hơn năm mươi gia nguyên muốn vào được lĩnh vực phát sóng trực tiếp!

...

Trên mạng lưới.

Vô số tranh luận!

“Ba đại nhân cũng sắp phát sóng trực tiếp rồi!”

“Phi thư con mẹ nó đều phải phát sóng trực tiếp rồi!”

“Vốn liếng chạy bộ vào cục điên cuồng!”

“Má ơi.”

“Tranh phát trực tiếp tốt như vậy sao?”

“Ta cảm thấy rất thú vị.”

“Ta chủ yếu là xem trò chơi chủ truyền, dưa bò chủ truyền ta cũng xem thoải mái.”

“Ha ha ha, ta chỉ thích xài rìu.”

“Cách bạc cũ, nhưng quẻ Mậu (đầu chó) là bị Sở Từ lật qua lệnh bài).”

“Ta hận không thể đem mình đóng gói đưa lên giường cho Sở Từ.”

“Phì! Chúng ta là Sở Từ Thanh Ngọc Khiết! Hắn cũng không phải người Lam Tinh!”

...

Nghiệp giới.

“Phát sóng trực tiếp ngành nghề nổi lên rồi!”

“Đều điên rồi sao!”

“Nhiều người vào cuộc như vậy?”

“Trực tiếp sắp đặt được cái đĩa lớn như vậy sao?”

“Ta thông kê một chút, có thể giả bộ được thật, ta đoán chừng sau này sẽ có mấy trăm sân trực tiếp, dù sao xây dựng bục cao cũng không khó, khó chính là nhà giàu mới phát tài.”

“Thương Phong thắng ba lần này tê rần rồi!”

“Nếu như hiện tại Dân Đào nguyện ý bán cổ phần, đoán chừng ba trăm triệu trước đó có thể trực tiếp tăng gấp đôi!”

“Nguyễn Cung chắc chắn không nở, hiện tại phát trực tiếp kiếm tiền nhanh như vậy, ta thấy người xem tặng quà đều không chớp mắt, con mẹ nó giá trị của một món quà phát trực tiếp tối hôm qua là tám mươi vạn!”

“Điên cuồng như vậy?”

“Bình đài khẳng định có phần thưởng, không biết nàng rơi xuống tay có thể có bao nhiêu.”

“Chẳng qua nhiều con cá chép lớn như vậy vào ván cờ, cá chép trực tiếp xem phía sau thì không có biện pháp độc hưởng bánh ngọt a.”

...

Giống như Lâm Tri tính toán, sau khi cá chép trực tiếp phát hỏa, toàn bộ Tần Châu đều đang chạy bộ vào cuộc giống như gió!

Không.

Không chỉ là Tần Châu, Giang Thành nói cho Lâm Tri Bạch biết, đã có hình thức cá chép phục chế ở mấy châu khác phát sóng trực tiếp.

“Cuộc cạnh tranh lần này rất kịch liệt.”

Giang thành có chút lo lắng, kế tiếp sẽ bị đánh sâu vào cơ hội trực tiếp cá chép, “Lão Lý hiện tại lo lắng hải hùng, dù sao lúc trước hắn làm ra hình thức bắn đàn trước, kết quả bị ba đại bắt chước giết chết, ba lớn chính là ba lão lưu manh, càng đừng nói rất nhiều vốn liếng không phải ngành cũng đang vào cuộc cạnh tranh cướp đoạt bánh ngọt.”

Lão Lý chính là ông chủ Lý Ngư.

Giang thành cùng hắn quen thuộc, hắn dừng một chút rồi nói tiếp: “Lão Lý muốn mời ông chủ tới làm cố vấn cá phát trực tiếp.”

“Ta?”

“Quân lâm.”

Quân lâm là ai?

Lâm Tri Bạch vô thức muốn hỏi một câu, sau đó mới nhớ tới mình ở phòng phát trực tiếp cấp cho Dận Đề cái tên mới sắp xếp sự phụ tạm thời.

“Được rồi.”

“Vậy ta kéo ông chủ vào trung tâm sao?”

“Đêm tối đi, ta đi mua điện thoại.”

Quân lâm tiểu mã giáp này, có thể dùng danh nghĩa đặt vào nhóm quản lý trực tiếp cá chép, cho nên Lâm Tri dứt khoát mua một chiếc điện thoại mới màu đỏ.

Đây là truyền thống.

Lâm Tri Bạch mỗi một mai đều có điện thoại tương ứng với số màu sắc.

Bạch Đé là màu trắng, Bất Dạ hầu là màu đen, Sở Từ là màu hồng, quân vương thì dùng màu đỏ.

Cứ như vậy.

Buổi tối hôm đó.

Lâm Tri Bạch bị kéo vào đàn cá chép hạch tâm, bên trong chỉ có ba người Lý Ngư, Giang Thành và Tô Tể, hẳn là người thứ tư.

Quân Quân: “Chào mọi người.”

Tô Triết: “Hoan nghênh quân lâm sư phụ! Ta là fan của người đó!”

Lâm Tri Bạch ngẩn người, Tô Triết này hình như cũng nói như vậy với Sở Từ.

Lý Ngư: “Quân sư tốt, sau này ngài chủ cổ chúng ta sẽ do ngài đảm nhiệm.”

Giang Thành: “Quân cũng là một trong những đại cổ đông của Đồng Lư chúng ta, địa vị trong Đồng Lư giống với ta.”

Trước màn hình điện thoại.

Tô Oánh Oánh nheo mắt lại.

Giang nghiệp không đoán sai.

Quân lâm thiên sư, quả nhiên là có cổ phần của Côn Bằng...
nàng trực tiếp tặng thêm quân làm hảo hữu.

Hệ thống nhắc nhở: 【Đối phương từ chối bạn tốt của ngài thỉnh cầu thêm.】

Tô Triết:???

Lúc trước hình như Sở Từ cũng không thèm đếm xỉa tới mình.

Người của Nguyễn Cung các người vẫn luôn xâu chuỗi như vậy sao?

...

Tô Kỳ quá thông minh, Lâm Tri Bạch không muốn dây dưa quá nhiều với nữ nhân này, cho nên trực tiếp từ chối thỉnh cầu của hảo hữu của đối phương.

Sau đó.

Lâm Tri Bạch ở trong đám lên tiếng: “Chú ý giữ gìn bình đài mấy người đứng đầu, tam đại và các vốn liếng vào cuộc, khẳng định sẽ nghĩ cách đào người ở chỗ chúng ta.”

Kiếp trước.

Các bình đài trực tiếp lớn bắt người với nhau, các vụ kiện kiện, cá chép phát trực tiếp như vậy cũng sẽ gặp phải, Lâm Tri Bạch phải tận lực né tránh.

Lão Lý: “Quân Đại yên tâm, đã sớm nghĩ tới, cho nên hợp đồng trong năm hạn, còn có số lượng làm trái với ước lượng rất cao.”

Quân Quân: “Tốt.”

Bởi vì lúc những chủ truyền đạt hợp đồng, cũng không biết tương cảnh trước bình đài trực tiếp như thế nào, cho nên hợp đồng rất dứt khoát.

Mà bây giờ phát sóng trực tiếp, mấy người trong bọn họ cũng sẽ trở thành người đứng đầu, phỏng chừng chính bọn họ cũng trọn tròn mắt, không nghĩ tới mình lại có thể phát trực tiếp như vậy.

Nghĩ một chút Lâm Tri Bạch tiếp tục đánh chữ.

Quân Quân: “Đãi ngộ của những đại chủ này có thể nâng cao một chút, cũng không thể nghiền ép quá nhiều, nếu không về sau không có lợi cho chúng ta.”

Tô Triết: “Đồng ý.”

Lý lão: “Cường đài trực tiếp trực tiếp thần thoại thời gian qua đã lên đầu rồi, động tác của bọn họ quá nhanh, không bao lâu có thể tạo ra Berloz, còn lôi kéo một nhóm lớn hồng tới làm chủ.”

Quân Quân: “Chúng ta có thể đánh lén bọn họ.”

Lão Lý: “Làm thế nào?”

Lâm Tri cười miễn phí không trả lời.

Thật ra rất đơn giản, phương pháp chỉ có năm chữ:

Đóng cửa, thả Sở Từ!

Ngày để tiếp xúc trực tiếp thần bí trên sân thượng, ở chỗ cá chép phát trực tiếp một hồi, tuyệt đối có thể đạt được hiệu quả đánh lén!

Bởi vì theo một ý nghĩa nào đó Sở Từ đọc sách mà phải tự tạo ra, Âm K Khắc hoa văn. Là vua trực hình trực tiếp cá chép đây!

Tuy rằng trước mắt Sở Từ chỉ truyền bá một lần, nhưng không ai phát hiện ra người có nhân khí cao hơn so với hắn.

Về phần Lâm Tri Bạch vì sao phải đánh lén thần thoại phát sóng trực tiếp?

Bởi vì hắn đã nhận được tin tức, người phụ trách tiếp nhận thần thoại đang lựa chọn bình đài, là ca ca Lâm Báo ——

Lâm Hồ!

Lâm Báo không đáng nhắc tới, ca ca của hắn Lâm Hồ chỉ số thông minh cũng không cao, hai người này được cái vòng gọi là “Hồ Báo huynh đệ”, bề ngoài xem ra là châm chọc.

Thần thoại thế hệ thứ ba có không ít.

Những người này có người tính một người, Lâm Tri Bạch dự định lần lượt dọn dẹp, trò chơi báo thù này chỉ mới bắt đầu.

Xin hỏi nguyệt phiếu!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 174: Kiêu ngạo mặc dù ba đại cùng một ít vốn liếng nhao nhao phát sóng trực tiếp, nhưng thật ra Lâm Tri không biết cái đĩa này không lớn như vậy, mọi người sử dĩ tham dự vào như vậy, đơn giản là muốn chiếm lấy thị trường cùng mấy móc tiên cơ, ngồi lên mấy cái ghế đầu của lĩnh vực trực tiếp, dù sao chiếc bánh ganh quang này một cá chép trực tiếp ăn không vô, nếu như không thể chống đỡ, những vốn liếng này bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ chạy.

Kiếp trước.

Lúc phát sóng trực tiếp nhất, Vương hiệu trưởng cũng vào cục làm một con gấu trúc, chiếm cứ một lần thời gian phát sóng trực tiếp khá lớn, nhưng cuối cùng giống như thoát tay không được rõ ràng, cũng không biết là thiệt thòi hay lời, dù sao mọi người cũng rồi rít.

Lâm Tri Bạch không trông cậy vào việc độc chiếm thị trường.

Chắc chắn chuyện này không thực tế.

Bất quá trực tiếp thi đấu sau lưng có rất nhiều, ví dụ như sau này Lâm Tri Bạch muốn đưa tin mang hàng vào chủ, cũng không quản thứ này có phải rau hẹ hay không, dù sao mình không làm thì sớm muộn cũng sẽ có người khác làm, hấn chỉ cần cam đoan tương ăn của Phù Huê trong quá trình tư bản quật khởi này không nên quá khó coi là được, dù sao trước mắt danh tiếng thương hội của Phù Huê là rất tốt, có danh tiếng này ở Phù Huê sau này làm đầu tư khác cũng dễ bị người ta nhận.

Hiện giờ suy nghĩ của hấn rất đơn giản:

Tận lực cày tuyệt tuyệt cảnh tượng này.

Hạ thấp đánh giá của Lâm Hồ ở bên trong tập đoàn.

Lâm Tri Bạch tin chắc ánh mắt của vị lão gia tử kia khẳng định vẫn đang quan sát biểu hiện đời thứ hai và đời thứ ba của gia tộc.

Đồng thời Lâm Tri Bạch cũng tin tưởng.

Điểm số của cả nhà mình trong lòng lão gia tử khẳng định tăng lên không ít.

Mà mấy vị Lâm Cung, Lâm Liễu cùng với Lâm Báo này, hiện tại hẳn là đã bị khấu trừ một ít.

Có Dận Đề nhắm vào, sớm muộn gì cũng chụp sạch bọn họ.

Cứ như vậy.

Mấy ngày tiếp theo, nhiệt độ của cá chép cũng tăng dần lên.

Trong đó, bản nhảy múa là náo nhiệt nhất, rất nhiều người đang mô phỏng theo phong cách của đàn Không Văn Mậu kia.

Chẳng phải chỉ là trêu chọc khán giả sao? Ai mà không biết.

Trong đó có hai cái bắt chước theo vị trí thích hợp nhất, một cái tên gọi Tạt Kỳ, một cái tên là Tô Tô.

Có mạng bạn trực tiếp xung ba vị này là “Cá chép Tam Phiêu”.

Ba người này đánh rất hay, xem họ đang xem trực tiếp, không có mấy người đứng đắn.

Mà bởi vì phong cách ba người tương tự, cho nên cuốn cũng lợi hại, lúc mới bắt đầu chỉ lau, về sau cơ hồ hiểu rõ.

Tỷ như Tô Tô kia.

Nói rằng mình không chỉ biết khiêu vũ, mà còn biết chơi gái, biểu diễn cho mọi người xem một cái đi. Kết quả trực tiếp mặc một cái so với chơi dương cầm?

Người đang làm trò dương à!

Đại ca Bảng một cảm thấy vô cùng tức giận với việc này, trực tiếp khen thưởng mười mấy siêu hỏa.

Màn đàn càng không hợp lẽ thường.

“Đây là đàn dương dương thật bạch.”

Cái gì “Đây là đàn dương lớn thật sự”.

Cũng trong một ngày, siêu quản từ trên trời giáng xuống, chính nghĩa chấp hành!

Công tác phát trực tiếp bóng ỏ lạc bấy giờ mới biết được, thì ra cá chép còn có thứ siêu quản loại vương bần này.

Mà trong quá trình trực tiếp của Lý Ngư Tam Phiêu liên tiếp bị phong mấy lần, cuối cùng cũng thành thật, nhưng các nàng cũng thực sự nổi giận, gây nên rất nhiều đề tài trên mạng, trong quá khứ, đây hầu như là rất khó tưởng tượng ——

Ở nhà làm camera xem phim có thể bốc cháy?

Ngoại trừ ngôi sao ra, người bình thường nào có độ thảo luận cao như vậy a?

Trực tiếp nhận thứ này, là trực tiếp vì những thảo căn tổ nhân này, mở ra một cái đầu mới nổi tiếng!

Được rồi.

Cũng biến thành một ít người bắt đắ dĩ hạ hải, cung cấp một chiếc thuyền nhỏ lên bờ.

...

Mà khi đang phát sóng trực tiếp sinh trưởng dã man, Lâm Tri Bạch cũng không tiếp tục quan tâm quá nhiều, con cá chép này đã đi vào quỹ đạo, những người cạnh tranh khác không dễ dàng đuổi kịp như vậy, nhất là sau khi đã có bá chủ phát dục thành chính truyền.

Hôm đó.

Lâm Tri Bạch đang quét vòng bằng hữu, đột nhiên nhận được tin tức thư từ tỷ tỷ gửi tới.

“Ca của Trương Hi Dương Xuân Văn có thể bị lấy đi.”

“Có ý tứ gì?”

Lâm Tri Bạch nhướn mày, lại là Lâm Liễu gây ra khúc mắc?

Trong mắt Lâm Tri Bạch, loại chuyện này giống như tác phẩm của Lâm Liễu nhất, nàng thích nhất là lợi dụng sức ảnh hưởng của bản thân để đạt được một số mục đích.

Lâm Hi bắt đắ dĩ: “Xuân Vãn một cái thực quyền phó đạo diễn, có quan hệ rất tốt với Lâm Cung.”

Lâm Tri Bạch sừng sốt: “Không phải Lâm Liễu?”

Lâm Hi trả lời lại: “Không phải Lâm Liễu không thoát được liên quan với Lâm Liễu, hẳn là Lâm Cung cùng Lâm Liễu hợp tác rồi, người cũng biết, thần thoại đời thứ ba ngoại trừ nhà chúng ta ra, quan hệ của bọn họ còn tạm được, thường xuyên liên thủ làm việc, nhưng nguyên nhân chủ yếu là hai người bọn họ lần này liên thủ, hẳn là muốn nhằm vào đầu tư của Côn Bằng, hình như là bởi vì bọn họ đều chịu thiệt trên tay Côn Bằng, Trương Hi Dương xem như không may, Lâm Cung hẳn là muốn dùng chiêu này, biểu đạt thành ý của mình với Lâm Liễu.”

Lâm Tri Bạch nheo mắt lại.

Đời thứ ba gom lại cùng nhau đấu với ta?

Hắn đánh chữ: “Xuân Vãn tổng đạo diễn cũng đồng ý?”

Lâm Hi: “Vây thật không có, vì chuyện này, ta gọi điện thoại cho tổng diễn đạo diễn Xuân Vãn, đạo diễn nói, Lâm Liễu đem ca vương Trương Vân dưới bộ phận của nàng nhét vào, đến lúc đó tiết mục Xuân Vãn hẳn là sẽ chọn một giữa Trương Vân và Trương Hi Dương.”

Lâm Tri Bạch hỏi: “Lão Trương Doanh Diện không đủ?”

Lâm Hi đáp: “Dưới tình huống bình thường Trương Hi Dương thắng lợi mặt không nhỏ, nhưng có vị đạo diễn phụ đó từ trong đó cản trở, cho dù hiệu quả bài trí của hai người không sai biệt lắm cũng khẳng định là Trương Hi Dương thua, tổng đạo diễn chỉ dẫn ta, hẳn cũng không có cách nào, cũng phải nể mặt vị đạo diễn phó đạo diễn kia một chút, bởi vì phía sau phó đạo diễn kia có người, trừ phi...”

Lâm Tri Bạch nói: “Trừ phi biểu hiện của Trương Hi Dương có thể hoàn toàn áp chế Trương Vân Thượng.”

“Đúng.” Lâm Hi nhẹ nhàng thở dài.

Tuy rằng Trương Hi Dương rất lợi hại, nhưng dù sao đối thủ cũng là ca vương, hẳn có thể áp chế Trương Vân Thượng, nhưng chênh lệch giữa hai bên tuyệt đối không quá lớn.

“Nội bộ công ty không nói gì sao?”

Lâm Tri Bạch không vui: “Trương Hi Dương muốn trùg kích ca vương, Trương Vân là ca vương thần thoại, chẳng lẽ không nên nhượng bộ?”

“Đừng nói là Trương Vân Thượng bị Lâm Liễu cứng rắn đẩy lên đó chứ?”

Lâm Hi cười khỏ: “Tên Trương Vân Thượng này còn ước gì Trương Hi Dương vĩnh viễn đừng trở thành ca vương, thần thoại có thêm một vị ca vương, tài nguyên của hấn sẽ bị chèn ép.”

Đây là xung đột lợi ích căn bản.

Lâm Tri Bạch đã hiểu, “Cho nên bộ lạc âm nhạc không nói gì?”

Lâm Hi nói: “Phía âm nhạc bộc phát đương nhiên rất tức giận, nhưng Lâm Liễu hiện tại điên cuồng lợi hại, trực tiếp để cho phụ thân nàng đứng ra nói chuyện, âm nhạc bộ trưởng cũng không lên tiếng nữa.”

Chặc.

Lâm Tri Bạch bĩu môi: “Vũ nhạc bộ này thật quá uất ức.”

Thủ hạ nội đấu như vậy, làm âm nhạc bộ lạc lại không dám nhúng tay ra quyết định, loại lãnh đạo thích phục vụ Đoàn Thủy Kỳ Tường này sớm muộn gì cũng xong đời.

Lâm Hi cười cười: “Lâm Liễu hiện tại là trạng thái làm hồng bát, toàn bộ âm nhạc bộ đều đang xa lánh nàng, nàng chủ quản này hấn là sẽ không làm nữa, cho nên mới liều mạng khiến ta ghê tởm, vì thế đã không quan tâm đến ta rồi.”

“Vậy thì như vậy đi.”

Lâm Tri Bạch nói: “Chỗ ta có một bài ca khúc mới, đến lúc đó hát cho lão Trương nghe, không chừng bài này có thể thắng.”

Lâm Hi sửng sốt, “Bài hát gì?”

Lâm Tri cười miễn phí, “Không khí này đã qua năm mới, đương nhiên là bài nhạc vui vui vẻ.”

...

Gần đây người chú ý tới Xuân Vãn rất nhiều.

Tin tức Trương Vân Thượng thay thế Trương Hi Dương lên sân khấu Xuân Vãn, không biết được ai truyền ra ngoài, lập tức nhắc lên sóng to gió lớn!

fan của Trương Hi Dương cực kỳ phẫn nộ!

Có ý tứ gì a!

Lúc trước không phải là Đô Quan Tuyên, nói Trương Hi Dương gia nhập Xuân Vãn sao, sao Trương Vân Thượng lại đột nhiên xuất hiện?

Trên Trương Vân chẳng phải cũng là thần thoại sao!

“Đều là một công ty một nhà, làm gì mà nội đấu? Trương Vân Thượng đã là ca vương rồi, đây là cố ý cướp đoạt danh ngạch của Trương Hi Dương sao? Có đen tối như vậy không!”

“Mẹ nó, là một loại thực vật.”

“Xuân Vãn không có Trương Hi Dương ta không xem.”

“Trước đó không có quan lớn, ta không còn lời nào để nói, nhưng Trương Hi Dương đã nói là sẽ lên đài, bây giờ lại đột nhiên nói đổi thành Trương Vân thượng, mẹ nó, nếu không có chút ý đồ này thì ai tin được chứ!”

“Trương Vân thượng chèn ép Trương Hi Dương!”

“Trương Vân Thượng không phải là sợ Trương Hi Dương trở thành ca vương, đoạt tài nguyên của hắn sao, dù sao hai người bọn họ đều họ Trương, ca lộ còn có điểm giống như vậy.”

Sau đó.

fan trên Trương Vân bật ra.

“Kêu la cái nỗi gì a, ai bảo chúng ta Vân Thượng càng đỏ hơn chứ, Trương Hi Dương bất quá chỉ là một đường mà thôi.”

“Dựa vào vận khí lật đỏ mà thôi.”

“Nếu không có ta là ca sĩ của Côn Bằng, ai còn nhớ rõ Trương Hi Dương hắn là ai chứ.”

“Trương Vân trên cơ hội Xuân Vãn bằng bản lĩnh lấy được, đừng? Muội lại nuôi? Miệng liền đen màn đen đấy.”

“Chẳng qua là các người không xem thôi.”

” fan trên mây của bọn ta, không hơn nhiều so với fan của Trương Hi Dương người à?”

Hai bên cãi nhau.

Đây là chuyện rất bình thường.

Loại tin tức này nổ tung, fan ở hai bên chắc chắn sẽ cãi nhau.

Chủ tiết Xuân Vãn không ngờ sự tình lại biến thành như vậy, sợ dư luận ảnh hưởng quá xấu, lúc này tuyên bố một cách rõ ràng, Trương Vân Thượng cũng không thay thế Trương Hi Dương, tổ chức tiết mục sẽ so sánh hiệu quả bài tập với hai vị này, lựa chọn một người lên đài một mình hát.

Vị bị tuyển chọn cũng sẽ không bị đá ra ngoài.

Sắp xếp một vị khác gia nhập vào nhóm người nổi tiếng hát dân tinh ở dạ hội xuân.

Nhìn ra được Xuân Vãn đang tận lực bung nước, fan hai bên cũng bởi vậy mà yên tĩnh lại.

Nhưng có thời điểm.

Cây muồn lặng mà gió chẳng ngừng.

Ngày thứ hai.

Giải trí thần thoại.

Trương Hi Dương vừa đến công ty không bao lâu, chợt nghe bên ngoài truyền đến một trận động tĩnh.

Một lát sau, một nam nhân ăn mặc hoa lệ, dưới sự vây quanh của bảy tám người đi đến trước mặt Trương Hi Dương, lạnh lùng mở miệng nói:

“Tin tức là người phát nổ đúng không, nói ta chèn ép người, cướp của người cơ hội?”

“Ta nói không phải, xem ra người cũng sẽ không tin, vậy người coi như là ta là được rồi.”

Trương Hi Dương nhún vai.

Hắn biết đối phương, thần thoại ca vương Trương Vân thượng.

Cũng chỉ có ca vương cấp bậc có thể ở âm nhạc bộ kiêu ngạo như vậy, có thể trực tiếp đi đến trước mặt mình nổi giận.

“Trên mây...”

Người quản lý trên Trương Vân lo lắng xảy ra chuyện, dùng sức lôi kéo Trương Vân đi lên.

Người quản lý và trợ lý của Trương Hi Dương cũng đều đứng ở hai bên trừng mắt nhìn Trương Vân Thượng.

“Thứ gì vậy.”

Trương Vân thượng đá ghế bên cạnh một cước, xoay người rời đi.

Trương Hi Dương nâng cái ghế lên, đọc sách tí ti. S** Khắc hoa văn, sau đó hướng người quản lý nói: “Tin tức do người phát nổ?”

Người quản lý lắc đầu: “Nếu không được người cho phép thì ta nào dám.”

Trương Hi Dương thản nhiên nói: “Vậy sau này ta đối phó hẳn cũng không thẹn với lương tâm.”

Người quản lý bĩu môi: “Sớm đã nghe nói tên này kiêu ngạo như thế, không ngờ lại phách lối như thế, sau lưng hẳn là Lâm Liễu, nghe nói quan hệ với Lâm Liễu vẫn là loại kia...”

Lúc này.

Trương Hi Dương nhận được một tin nhắn.

Bạch Đế: “Viện cho người một bài, giữ lại Xuân Văn xưởng.”

Trương Hi Dương: “Cảm ơn.”

Sau đó Trương Hi Dương cười nói: “Ta cũng có quý nhân của ta mà.”

Đây là kiệt xuất nào gây bài gì đó?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 175: Lâm Chiêu Mục lạnh lùng giả tạo, sao người còn chưa quay về.”

Ngày 20 tháng 11, Lâm Tri nhận được điện thoại từ mẹ, mẹ hần dờng như có chút mất hứng, bởi vì Lâm Tri Bạch đã bắt đầu hưu giả, nhưng vẫn ở bên cạnh Thủy Vân Thiên.

“Trở về thôi.”

Lâm Tri Bạch cũng không dám đối kháng với mẹ.

Ở Thủy Vân Thiên biệt thự chủ yếu là phát trực tiếp.

Nhưng tạm thời Sở Từ không cần phát trực tiếp, dù sao Lâm Tri Bạch cũng khác với những người phát trực tiếp chính thức kia, hẳn không thể dựa vào việc ăn cơm phát trực tiếp được, phía bên kia cũng không có chuyện yêu cầu hẳn phải phát mấy giờ mỗi tháng, chuyện này Giang Thành đã sớm nói với lão Lý rồi, cùng lắm thì đợi đến lúc Sở Từ lại quay lại phát sóng trực tiếp là được.

“Mạch trơn trượt, bởi vì cuối tháng này...”

Giọng nói của mẹ dần dần nhỏ đi, “Cuối tháng còn phải đi trang viên tây thành một chuyến, lão gia tử mừng thọ, đến lúc đó cả nhà chúng ta đều phải đi qua.”

Lão gia tử phải qua thọ?

Lâm Tri im lặng, mỗi lần nghe được “Tây Thành trang viên” đều có thể gợi lên hồi ức rất không tốt cho hẳn.

“Tiểu Hắc...” Giọng mẹ có chút yếu ớt.

Lâm Tri Bạch không muốn đề cho mẹ mụ lo lắng, hỏi: “Số ba mươi cuối tháng?”

Mẹ vội vàng nói: “Đúng đúng đúng, buổi sáng thọ yến bắt đầu từ giờ Ngọ, buổi chiều ba giờ kết thúc, buổi tối còn có một gia yến...”

Mẹ thận trọng nói.

“Vậy thì đi thôi.” Lâm Tri cười miễn phí nói: “Dù sao ngài năm ngoái đã nói chuyện này.”

Mẹ cười gượng hai tiếng.

Lâm Tri Bạch đêm đó trở lại biệt thự Đông Hồ.

Không nghĩ tới cũng là buổi tối, Giang Thành bỗng nhiên gọi điện thoại, “Lão bản, ta nhận được một phong thư mời của tập đoàn thần thoại.”

“Ồ?”

Lâm Tri hỏi không: “Thí tịch thần thoại của tập đoàn tổ chức đơn mời tiệc trường thọ?”

“Đúng vậy.”

“Vậy người tới đi, đến lúc đó ta cũng sẽ đi.”

Lâm Tri Bạch cũng không quá bất ngờ, hiện tại Đồng Lư coi như là mặt trời ban trưa, nối tiếp video video thành công kéo dài tính mạng, gần đây đầu tư lĩnh vực trực tiếp lại thu hoạch thành công.

Làm đại diện cho Côn Bằng.

Giang thành đã có tư cách tiến vào thọ yến đẳng cấp cao nhất trong giới giải trí ở Tần Châu.

“Được, vậy đến lúc đó cần ta làm gì không?”

“Không cần, người tùy ý là tốt rồi. Đến lúc đó sẽ rất náo nhiệt.”

Giang Thành hiện tại còn tương đối hiểu ông chủ của mình, hẳn rõ ràng nghe ra ông chủ hứng thú không cao.

Có lẽ không chỉ là hứng thú không cao.

Trong giọng nói của ông chủ, dường như có chút đùa cợt, cùng với một ít cảm xúc không thể nói rõ.

Loại tình huống này rất hiếm thấy.

Lão bản trong ấn tượng của Giang Thành chưa bao giờ biểu lộ ra cảm xúc như vậy.

Xem ra lời đồn đại không sai, nghe nói lão bản mấy năm trước đã từng bị một đám đường ca phách lãng, dẫn đến đầu bị thương rất nghiêm trọng, đây là bất quá trước khi Giang Thành vô tình nghe được từ trong vòng nội nhân, kết hợp hành

vi của lão bản một mực nhằm vào Lâm Cung cùng đám người Lâm Liễu...

Hít sâu một hơi.

Giang Thành mở miệng: “Ông chủ, ta nghe được một chút về âm thanh bao nhiêu? Oai à?”

“Đại sai hẳn rồi.” Lâm Tri Bạch tựa hồ biết Giang Thành muốn nói cái gì, đối phương tiếp xúc rất nhiều người trong vòng, nghe được bát quái này cũng bình thường.

“Ta hiểu được.”

Quân ưu thần lao, quân nhục thần tử.

Giang Thành biết tất cả những gì mình có được là do ai ban cho.

Ánh mắt của hắn hơi nhảy lên, Đồng Lư sẽ khiến những người kia trả giá đắt.

...

Tin tức tại tập đoàn thần thoại là trường trường Lâm Chiêu Mục muốn tổ chức tiệc cưới chỉ giới hạn trong việc truyền bá, ngoại giới không biết nhiều lắm.

Toàn bộ giới giải trí của Tần Châu, dù tư cách tham gia cuộc thọ yến này, tất nhiên sẽ là đám người có quyền thế nhất bản giới Tần Châu.

Mà lúc này tại trang viên phía tây thành.

Trong thư phòng cổ kính nào đó.

Có một lão nhân đang vung vẩy cây bút.

Một lát sau, trên tờ giấy trắng bày ở mặt bàn xuất hiện tám chữ to 《Khúc Thương Kinh》:

“Trần lực đã liệt kê, cái không thể thì dừng.”

Lão nhân khí thế trầm tĩnh uy nghiêm, dáng người không cao lớn nhưng núi trĩ vục? SS, trên mặt có pháp lệnh văn tung hoành, đôi mắt già nua thâm thúy sau tấm gương.

“Kim Bí Thư.”

Sau khi viết xong hàng chữ này, giọng nói trầm thấp hữu lực của lão nhân vang lên: “Bức tranh này được đóng khung, treo ở trước cửa nhà yến đường.”

“Ta biết rồi.”

Kim thư ký năm nay năm mươi tuổi, đã làm việc ở bên cạnh lão nhân hơn hai mươi năm.

Mà lão giả có thể phân phó Kim Bí Thư làm việc, tự nhiên chính là chủ nhân của toàn bộ thể hệ thần thoại ở Tây thành trang viên thậm chí là chủ nhân của toàn bộ tập đoàn thần thoại.

Lâm Chiêu Mục.

Không lâu sau có người hầu vào cửa, bức tranh chữ kia đã thu hồi.

Kim thư ký nhìn mấy chữ kia, đại khái tìm thấy một chút tâm lý của bà chủ.

Lâm Chiêu Mục tháo kính mắt xuống, đặt ngay trên mặt bàn, ngay cả kính mắt cũng được gấp một đường cẩn thận, động tác lần nữa mở miệng:

“Nói một chút đi, gần đây lại có chuyện gì mới lạ.”

“Lâm Cung phụ trách thương hiệu uống rượu nào đó có chút vấn đề, nhưng ảnh hưởng không lớn, ngược lại là Lâm Liễu bên kia, vấn đề có chút nghiêm trọng.”

Kim thư như vô số gia trân báo lại tình huống của Lâm Liễu.

Lâm Chiêu Mục nghe thư ký vàng báo cáo, vẻ mặt không nhìn ra vui buồn, đa số thời điểm, ông ta đều mang vẻ mặt nghiêm túc.

“Mấy ngày hôm trước nàng để ca vương bộ phận dưới cờ đi cướp xuân thưởng của Trương Hi Dương...”

“Trương Hi Dương, ta nhớ kỹ, tên tôn tử kia của ta đã viết mấy bài hát cho hắn đúng không?”

“Đúng vậy, dường như Bạch tiểu thiếu gia rất thích ca ca này. Công ty đánh giá cũng cho rằng Trương Hi Dương có hi vọng trở thành ca vương sang năm.”

“Đứa bé kia... Còn hận ta sao?”

Lần đầu tiên Lâm Chiêu Mục mở miệng, giọng nói của nàng xuất hiện sự khác thường.

Trong lòng Kim Bí Thư thở dài, cười nói: “Bạch tiểu thiếu gia sao có thể hận ngài chứ, từ nhỏ hắn đã thông minh, biết được nỗi khổ của ngài.”

“Ta biết rồi.”

Lâm Chiêu Mục nói: “Trong lòng hắn có oán khí, nếu không thì đâu có nhiều năm như vậy không đến thăm ta. Từ đời thứ hai đến đời thứ ba, mỗi người đều đang lấy lòng ta, duy chỉ có đôi cha con bọn họ. Sau chuyện đó, không còn bước chân vào cánh cửa trang viên này nữa.”

“Bạch tiểu thiếu gia bị thương...”

“Không phải tốt rồi sao? Được rồi, cũng không thấy hắn đến thăm ta, giống với ba hắn, có lòng dạ, bắt quá hắn mạnh hơn cha hắn nhiều...”

Kim thư ký trầm mặc.

Lâm Chiêu Mục chậm rãi đi về phía cửa sổ, cầm lấy cái kéo bên cạnh, chăm chú cắt tỉa cành lá răng rắc.

“Gốc này sinh trưởng không tệ, nhưng những cành lá này, nên cắt tỉa, phải cắt, nếu không sẽ phá hư mỹ quan chính thể.”

Dường như thư ký đã nghe ra ý ở ngoài lời của Lâm Chiêu Mục.

“Bên trong tập đoàn ngược lại là có mấy chức quan nhàn rồi, ngài xem...”

“Lại cho nàng ta một cơ hội.”

Lúc cắt vào một thân cây khô, động tác của Lâm Chiêu Mục hơi dừng lại: “Nếu như không lấy được xuân muện, thì xử lý chủ quản là nàng ta đi.”

“Vâng.”

Kim thư ký cung kính gật gật đầu, sau đó cười nói: “Nhưng mà có chuyện còn chưa kịp nói với ngài, Trương Hi Dương đã lấy được một bài ca mới ở chỗ Bạch tiểu gia.”

“Ồ?”

Lâm Chiêu Mục thế mà lại nở nụ cười, mặc dù chỉ là khoe miệng hơi nhếch lên một chút, “Đứa cháu này của ta rất là tài sản nha.”

“Bạch tiểu thiếu gia là thiên tài.” Thư ký màu vàng khen ngợi một câu.

Năm đó thư ký vàng mới vừa vào trang viên phía tây thành, nhìn đám con cháu của tịch trưởng trưởng kia lớn dần lên.

Lâm gia là người nghịch ngợm và cũng là người hiểu chuyện nhất đời thứ ba, có lẽ là đứa con duy nhất tự cho mình là trưởng bối mà không phải hạ nhân đối xử.

“Đứa nhỏ này, lúc trước não trái bị thương hả.”

“Đúng vậy.”

“Hắn khi còn bé âm nhạc thiên phú cũng không tệ lắm, nhưng chỉ là thiên tài bình thường.”

Lâm Chiêu Mục đăm chiêu nói: “Ta từng nghe một bằng hữu của giới y học nói qua một lý luận như vậy, các thiên tài có năng lực trí nhớ siêu cường cùng với năng lực sáng tạo trí nhớ, còn có linh cảm và trực giác, năng lực này phần lớn đến từ não phải, cho nên phải phải gọi là não của thiên tài, mà bên trái não bị thương sẽ kích thích khả năng phát dục bên phải cũng là tồn tại...”

Kim thư ký ngăn người, “Chủ tịch trưởng cho là?”

Lâm Chiêu Mục nói: “Đây cũng là lời giải thích hợp lý nhất nhĩ, một đứa trẻ còn đang là Đại nhị, âm nhạc học không nhiều lại có tiềm lực của Khúc ba.”

“Có lẽ là?”

Kim thư ký mới biết thành tựu của vị tiểu thiếu gia kia khi âm nhạc tạo thành cũng vô cùng bất ngờ, nhưng hắn chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, chủ tịch lại cố gắng tìm ra nguyên nhân trong đó, có quan hệ nhân quả trong đó.

“Có lẽ cũng không phải.”

Lâm Chiêu Mục buông kéo xuống, ngồi xuống ghế, hắn hơi già rồi, đứng mãi chân cũng sẽ không thoải mái, “Dù sao đứa

nhỏ này, từ nhỏ đã ưu tú hơn bạn bè nhiều, tựa như tiểu nha đầu tên Tô Triết kia.”

Nhắc tới Tô Triết.

Lâm Chiêu Mục như nhớ ra điều gì, “Cô ta chương mắt tiểu cung, cự tuyệt quan hệ thông gia phải không?”

Kim thư ký nói: “Ừm, nhưng nếu như là chủ tịch trường trường kiên trì, đương nhiên nhân duyên này cũng có thể thành...”

“Kim Bí Thư.”

Lâm Chiêu Mục khoát tay áo, giọng nói dường như có chút mệt mỏi, “Ấn đầu tiểu bối, bảo ông ấy kết hôn với ai, cha ta đã làm với ta một lần, ta đã từng làm với Lâm Đông một lần, kết quả đều không tốt lắm, vẫn là thuận theo tự nhiên đi.”

“Vâng.”

Kim thư ký thức thời không có nhiều lời.

Chẳng qua có lẽ thật sự là lớn tuổi, tính cách cũng không lạnh lùng cứng rắn như vậy.

Ban đầu, chủ tịch đối với đứa con trai nhỏ của Lâm Đông kia ngỗ nghịch, tức giận nổi trận lôi đình ba trượng ——

Năm đó.

Lâm Đông đến tuổi tác hôn phối, một cái hào môn chi tử, cùng một nữ minh tinh xuất đạo kịch thần tượng nói về tình yêu.

Đây vốn là chuyện không quan trọng.

Lúc công tử ca hào môn còn trẻ, bao nhiêu cũng có chút hứng thú ham chơi nhân gian, yêu đương với nữ minh tinh, chơi đùa không thành vấn đề.

Nhưng ai mà biết.

Khi Lâm Chiêu Mục yêu cầu Lâm Đông kết hôn cùng một vị tiểu thư môn đăng hộ nào đó, vậy mà Lâm Đông cự tuyệt, hẳn kiên trì muốn cưới nữ minh tinh kia.

Đại tiểu thư không muốn, nhất định phải kết hôn?

Đương nhiên Lâm Chiêu Mục tức giận đến cực điểm, trực tiếp rút khỏi chức vị công ty của Lâm Đông.

Lâm Đông không quan tâm, cứ thế đứng ngang hàng với Lâm Chiêu.

Cuối cùng Lâm Đông thành công, hắn cưới nữ minh tinh kia.

Mà nữ minh tinh kia, chính là mẹ đẻ của Lâm Tri Bạch.

Chỉ là lần đối kháng này cũng khiến Lâm Chiêu Mục thất vọng quá độ đối với Lâm Đông, chip đọc sách là có thể. Hoa Khắc, Khảo Bà không quản hắn.

Mãi cho đến khi nữ minh tinh kia sinh ra hai nhi tử, quan hệ của hai phụ tử mới hơi hòa hoãn một chút.

Nhưng sau đó Lâm Tri bị thương, Lâm Đông ở trang viên tây thành phát điên một hồi, quan hệ phụ tử lại giảm xuống điểm đóng băng, ngay cả đứa cháu nhỏ mà Lâm Chiêu Mục rất yêu thích cũng có ý kiến với mình.

Mà lần này.

Chủ tịch tổ chức tiệc cưới thọ dài.

Nếu nhà Lâm Đông đã nguyện ý tới đây, tựa hồ chủ tịch cũng đã nghĩ thấu những chuyện cũ kia rồi, vậy có lẽ sẽ là một điểm ngoặt quan hệ nào đó?

Kim thư ký không nhận được nghĩ.

【Số bảy mươi tuổi thọ, đổi thành tám mươi đại thọ, bởi vì lão gia tử bảy mươi tuổi, rất nhiều người tuổi có chút không tương xứng, 80 tuổi thì hợp lý hơn.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 176: Ấn tượng đầu tư về sự trả thù ngày ba mươi tháng mười một của tập đoàn thần thoại, là chủ tịch Trường Lâm Chiêu Mục, hẳn ta cử hành tám mươi đại thọ tại trang viên ở tây thành.

Một ngày này.

Diện tích mênh mông, nhìn không thấy điểm cuối, trong trang viên Tây Thành người đến người đi.

Trên thảm cỏ không lồ lộ thiên, trên cái bàn dài của tự mình trưng bày đủ loại thức ăn tinh xảo.

Có đầu bếp đang nướng thịt bò bít và thịt dê, mùi thơm tràn ngập trong không khí.

Sàn nhà trước bãi cỏ đều được trải thảm quý báu.

Các loại trang trí lộng lẫy nhưng trang viên dường như biến thành hoàng cung.

Mà bên ngoài trang viên, trên đường dài đã đậu đầy các loại xe hào phóng.

Dù cho danh nhân siêu một tuyến ở Tần Châu cũng chỉ có thể coi là người bình thường ở trong trang viên này mà thôi.

Một nhà Lâm Tri Bạch điều khiển xe tới nơi này, sau khi xuống xe đi qua suối phun khổng lồ ở cửa trang viên, cùng một pho tượng thật lớn.

“Thái gia gia.”

Lâm Thắng Thiên chấp tay trước ngực, cúi đầu trước pho tượng Thái gia gia.

Thái gia gia là người sáng tạo ra thần thoại, pho tượng của ông ta ở trên không trung nơi suối phun, là mấy năm trước lão gia tử sai người chế tạo.

Lâm Tri Bạch nhìn vào trong trang viên.

Các thiếu gia công tử kia đang tán gẫu, trên mặt đều là nụ cười.

Những danh tiểu viện trang điểm xinh đẹp, oanh oanh yến yến chu môi chụp ảnh rất không náo nhiệt.

Tùy theo còn có thể nhìn thấy một ít biểu diễn, có ca hát có chơi nhạc cụ còn có mấy trò ảo thuật, thậm chí gánh xiếc thú biểu diễn...

Thật ra hẳn rất quen thuộc nơi này.

Ví dụ như mấy tên tiểu viện đang tiến vào hòn non bộ chụp ảnh.

Lâm Tri Bạch khi còn bé dẫn theo chó săn đi ị đi tiểu ở bên kia.

“Ta gặp được mấy người bạn cũ.”

Lâm Đông tới nơi này, tựa hồ còn không được tự nhiên hơn Lâm Tri Bạch, buông một cái nút thắt gần cổ ra, liền đi nói chuyện phiếm với mấy lão bằng hữu.

“Các người cũng tùy ý dạo một vòng, ta đi bắt chuyện với bà con à?”

Mẹ nói, nhìn thoáng qua Lâm Tri Bạch, biểu hiện của tiểu nhi tử tựa hồ không có gì khác thường.

“Đi đi.”

Lâm Tri Bạch cười nói, đè xuống bóng ma trong lòng, nó thiệt tình không quá thích cái nơi này, nhưng sau này cái chỗ này sẽ thuộc về chính mình.

Lâm Tri Bạch rất xác định.

Trang viên Lâm gia có kiến trúc rất cao, rất lớn.

Lâm Tri Bạch nói với ca ca tỷ tỷ: “Muội cũng tùy tiện đi dạo.”

“Ta đi cùng người.”

Lâm Hi trừng mắt nhìn, nàng tựa hồ có chút lo lắng.

Lâm Thắng Thiên không nói gì, nhưng hiển nhiên cũng không muốn để Lâm Tri Bạch chạy loạn.

Lâm Tri cười trắng trợn, không cự tuyệt.

Ba người cứ như vậy đi dạo trong trang viên một lát, sau đó tiến vào bên ngoài tòa kiến trúc to lớn hiện ra tường thành màu trắng kia.

“Kim Bí Thư?”

Lâm Tri Bạch vào đại sảnh, thấy thư ký vàng đang đứng ở cửa thang máy, đang nói gì đó với giảng khí ở cửa thang.

“Các người đến rồi.”

Nghe được giọng nói của Lâm Tri Bạch, thư ký vàng đi tới, cười nói: “Bạch tiểu thiếu gia cao lên không ít.”

“Kim bí thư ngược lại là không có thay đổi chút nào.”

Lâm Tri Bạch mở miệng, thư ký vàng là số ít người có thể để cho hắn yêu thích.

Tuy rằng thư ký vàng cũng không mang họ Lâm, nhưng những năm này đi theo bên cạnh lão gia tử cẩn trọng, tựa hồ họ Lâm cũng chưa chắc có phân lượng tốt hơn hẳn.

Bởi vì cỗ phần tập đoàn thần thoại dòng chính Lâm gia mới có, kim bí thư ký cũng có, hẳn là thủ hạ lão gia tử tín nhiệm nhất.

“Kim Bí Thư, chúng ta cũng ở đây.”

Lâm Hi mắt húng: “? Mê man thuần dục? Đạo cùng tiểu Hắc chào hỏi?”

“Tiểu Hi, thắng thiên...”

Kim thư ký vẻ mặt tươi cười nói: “Lúc ta đi thần thoại giải trí không phải đã chào hỏi các người sao, Bạch tiểu thiếu gia, ta đã gần bốn năm không gặp.”

“Có như vậy không?”

Ánh mắt Lâm Hi rất tò mò.

Đây là bí ẩn của Lâm gia.

Tất cả mọi người trong Lâm gia đều không hiểu, nhưng mọi người đều nhìn ra được.

Kim thư ký đối với Lâm Tri Bạch, hình như không giống với tất cả mọi người ở đời thứ ba Lâm gia.

Kim thư ký gọi người khác, thường trực tiếp gọi tên gọi, hoặc là tên đầy đủ, chỉ có lúc tương đối nghiêm túc mới có thể gọi thiếu gia các loại.

Nhưng đối với Lâm Tri Bạch lại luôn xưng hô là “Bạch tiểu thiếu gia”.

Không phải kiêu bễ ngoài, càng giống một loại thân mật theo thói quen.

Lâm Hi cũng từng hỏi Lâm Tri Bạch vì sao, nhưng đệ đệ lại không nói, kể cả thư ký vàng bản thân cũng không có đề cập đến nguyên nhân.

“Chúng ta có thể đi lên được chứ?”

Lâm Tri Bạch nhìn hai hộ vệ cửa thang máy đứng đó như môn thần.

“Đương nhiên.”

Bí thư ký màu vàng bắt đầu chiếu theo thang máy.

Kim thư ký ghé sát vào rìng trắng, nhỏ giọng nói: “Bó án trưởng ở lầu sáu, bà chủ đời thứ hai ở lầu năm, lão bản đầu tư ở lầu bốn, lầu ba là bọn Lâm Cung, đề nghị người đi lầu hai chơi một chút, ăn uống đầy đủ mọi thứ, ta cho người...”

“Tự ta đi dạo, có thể không?”

Thang máy là không thể tự do ra vào các tầng lầu.

“Chớ có chạy loạn.”

Kim thư ký do dự một hồi, đưa cho Lâm Tri một tấm thẻ trắng.

Lâm Tri Bạch cười cười, cầm thẻ lên lầu hai liền dẫn ca ca tử tử đi lên.

Lâm Thắng Thiên cân nhắc nói: “Tiểu Hắc, có phải thư ký vàng đối với người quá tốt hay không?”

“Có lẽ là vì ta đẹp trai nhất.”

Lâm Tri cười hì hì đi thẳng lên lầu hai.

“Oa.”

Đồ ăn ở lâu hai còn ngon hơn bên ngoài, còn có các loại công cụ du lịch.

Có người nhìn thấy mấy người Lâm Tri, thấp giọng nghị luận.

“Cháu trai và cháu gái Lâm Đồng?”

“Lâm Hi, Lâm Thắng Thiên.”

“Người có con mắt kia, hẳn là Lâm Tri Bạch.”

“A?”

“Hẳn chính là...”

“Suyt.”

“Ở trang viên tây thành thì đừng nói chuyện này nữa.”

“Rất trẻ a, hơn nữa thân thể của hẳn so với trong lời đồn thì tốt hơn nhiều, nhìn người khỏe mạnh như vậy chắc là học sinh rồi.”

...

Có người nhận ra Lâm Hi và Lâm Thắng.

Hai người ngược lại muốn đi theo Lâm Tri Bạch, nhưng rất nhanh liền bị các bằng hữu kéo qua tán gẫu.

Lâm Tri Bạch thoát khỏi tay ca ca cùng tỷ tỷ cũng không chạy loạn, tùy tiện cầm chút đồ ăn vặt bắt đầu ăn.

“Lâm Tri Bạch!”

Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến thanh âm, Lâm Tri Bạch quay đầu nhìn lại, là mấy thiếu nữ trẻ tuổi trang điểm đẹp đẽ quý giá.

“Các người...”

“Không phải chứ, bạn học sơ trung cũng không quen!”

Mấy cô gái mắt húng, nhân vật phong vân vườn trường thời sơ trung này dĩ nhiên đã không biết những học sinh này.

“Ha, Trương Diễm, Triệu Việt Tú...”

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút, trực tiếp gọi ra tên mấy cô gái.

Mấy cô gái lập tức vui vẻ, che miệng cười nói: “Trí nhớ này của người thật không tệ nha.”

“Có thể bởi vì thời điểm ban đầu của các người quá chói mắt.”

Lâm Tri Bạch mỉm cười.

Mấy cô gái vậy mà đỏ mặt, “Khi đó ai có thể so với người còn chói mắt hơn.”

“Các cô nương.”

Bên cạnh lại truyền tới một giọng nói: “Ta có thể tâm sự với hẳn không?”

“A!”

“Ô Tô tử tử!”

Mấy cô gái rất thức thời, nhận ra Tô Triết, cười khách sáo một phen, sau đó liền rời đi.

Lâm Tri Bạch nói: “Nàng phá hỏng điểm ngộ của ta.”

Tô Triết bĩu môi, “Đôi mắt của người không phải nói như vậy, mắt người đang nói, những cô gái này có thể đừng quấy rầy ta ăn cái gì hay không.”

“Có không?”

“Không có sao?”

Lâm Tri Bạch nhún vai.

Tô Oánh cười nói: “Người nhìn ánh mắt của ta, không giống với ánh mắt vừa rồi của đám nữ hài.”

“Tôi từng nghe qua tiếng môi, chưa từng nghe nói qua.” Lâm Tri Bạch đại khái biết Tô Thao này muốn thử mình: “Ở đây hương vị của Berloz cũng không tệ lắm, thương hiệu của tập đoàn thần thoại, ném thử xem?”

“Quá lạnh.”

Tô Triết có ý ám chỉ.

Lâm Tri Bạch nhíu mày, đâm nàng một câu: “Ông nội người hôm nay sẽ tới trò chuyện hôn sự với lão gia tử nhà chúng ta sao?”

Tô Triết nói: “Gia gia của ta bệnh rất nặng, không vào được.”

Lâm Tri Bạch sững sờ, bỗng nhiên có chút ngưng ngừng tiếp tục đề tài này.

Tô Triết lại chủ động nói tiếp: “Cho nên sắc trời hiện tại thực ra rất hỗn loạn, mặc dù cha mẹ ta là Tổng giám đốc, nhưng thật ra rất nhiều lão nhân gia hẳn không áp chế được.”

“Người nói cái này với ta làm cái gì?”

“Tôi đang nghĩ, tình cảnh của chúng ta rất giống nhau, có nên cân nhắc liên thủ hay không?” Tô Triết chớp chớp mắt, nữ nhân này rất đẹp, so với nữ minh tinh còn xinh đẹp hơn, Lâm Tri Bạch phải thừa nhận.

Nhưng hẳn vẫn lựa chọn giả ngu.

“Ta chỉ là một học sinh. Người chờ ta tiến vào thần thoại công tác, chúng ta lại nói về đề tài liên thủ.”

“Người thật sự chỉ là học sinh sao?”

Tô Triết nói: “Có vài người mặt ngoài là học sinh Đại Nhị, sau lưng lại là Bạch Đế.”

Lâm Tri Bạch thản nhiên nói: “Nhưng Bạch Đế cũng không giúp được thứ người muốn, có lẽ người và Lâm Cung hôn nhân có thể không chế ánh sáng trời.”

“Ta không thích hẳn.” Tô Triết nói: “Ta đã học qua tâm lý học, từng học qua chút biểu cảm, người hẳn là biết, ta rất am hiểu quan sát, hơn nữa rất thông minh, cho nên ta không thích hẳn, người có thể lý giải là chán ghét.”

“Thật sao?”

Lâm Tri Bạch dù bận vẫn ung dung nói: “Vậy người đi lên nói cho hẳn, người chướng mắt hẳn, so với loại phế vật như hẳn, người thích Bạch Đế hơn.”

Tô Triết không nói gì trợn trắng mắt, “Người ấu trĩ không? Dùng loại phương pháp nhảm chán này để trả thù hẳn à?”

Lâm Tri Bạch không quan tâm nói: “Ta thích.”

Tô Triết đột nhiên nở nụ cười: “Tốt lắm, để ta đi nói.”

Lâm Tri Bạch đang định nhét quả nho vào trong miệng, nghe thấy lời này thì dừng lại.

Tô Triết nói: “Ngươi sợ rồi.”

Lâm Tri Bạch lắc lắc ô tạ trong tay, “Cùng ta lên lầu.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch đi thẳng thang máy.

Tô Triết ngờ ngác nhìn bóng lưng của Lâm Tri Bạch.

“Ngươi sợ rồi.” Lâm Tri Bạch xoay người, nghiêng đầu nhìn nàng, hoàn trả lời nguyên vẹn.

Tô Triết nhìn chăm chăm vào Lâm Tri Bạch, dường như muốn quan sát biểu cảm của hắn, nhưng chiêu này không phải lần nào cũng hữu dụng.

Lâm Tri Bạch đang cười, vẻ mặt không quan tâm.

“Đi thôi.”

Nàng nhú mày, đi theo Lâm Tri Bạch.

Tim Lâm Tri Bạch đập thành thịch, nữ nhân này có phải có bệnh hay không?

Tô Triết nói: “Đi hay không?”

Khóe miệng Lâm Tri co lại, trực tiếp tiến vào thang máy, thu ký vàng nói bọn Lâm Cung ở lầu ba.

“Bây giờ hối hận vẫn còn kịp.”

Lâm Tri Bạch mở miệng, hắn tự hỏi mình coi như thông minh, Tô Triết cũng không phải đồ ngốc, kết quả hai người lại nghiêm trang thảo luận, muốn làm một chuyện lớn và ngây thơ.

“Mặc dù có chút ngây thơ.”

Tô Triết ta đứng trước thang máy, nhìn Lâm Tri Bạch ở thang máy nói khẽ: “Nhưng ngươi không phải muốn phá đám cưới của ta và Lâm Cung sao? Phương pháp nhỏ hay không trẻ con không quan trọng, có thể đạt được mục đích chính là biện pháp tốt, cứ coi như đặt tên là được.”

“Nhập đội?” Dường như Lâm Tri Bạch có nghi hoặc.

Tô Triết bước vào gập đầu, đi về phía Lâm Tri Bạch, không gian thang máy rõ ràng rất lớn, nhưng cô lại ép hắn đến góc

chết, sau đó làm cái tư thế lỗ đông tiêu chuẩn thường thấy nhất trong tượng tượng.

“Vù vù.”

Gương mặt hai người rất gần, Tô Triết không nói ra tiếng, nhưng Lâm Tri Bạch xác định, khẩu hình của nàng tuyệt đối là “Khanh” không sai.

Về phần cái tường thùng này...

Kỳ thực thuần túy là tránh né thang máy.

Lâm Tri Bạch sắc mặt trầm xuống, người đọc sách duyên dáng. S** KU Hoa Hoa Hoa Hoa. Năng lực này, người đã biết?”

Tô Triết ghé sát bên tai Lâm Tri Bạch, thờ dài như lan nói: “Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, Bạch Đế và Sở Từ Việt tương tự, càng không có ai hoài nghi hai vị này là cùng một người, người thật sự rất thông minh, không hổ là người may mắn được tuyển chọn, so với cái gì mà Lâm Cung, ta càng cần người hơn.”

Lâm Tri Bạch sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Thân thể Tô Triết vẫn dán sát vào Lâm Tri Bạch như trước, khước mắt lại thu hết vẻ mặt của hắn vào đáy mắt: “Xem ra ta đoán đúng rồi, xin hỏi các người có thể dẫn ta chơi đùa với nhau không?”

“Ta suy nghĩ một chút.”

Lâm Tri Bạch biểu tình giống như có chút buồn bực, mặc dù trong lòng có một tiểu nhân chống nạnh cuồng tiếu.

Nữ nhân này rất có ý tứ, nếu có thể tra khảo xiềng xích cho nàng, trói chặt vào lòng bàn tay...

Có lẽ có thể sử dụng vì ta.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 177: Đã tới lâu ba nổi giận.

Bên trong thang máy.

Tô Triết vẫn duy trì tư thế tường đông Lâm Tri Bạch.

May mắn giờ phút này bên ngoài không có ai, muốn có người cũng quá lúng túng.

Bầu không khí có chút vi diệu, thậm chí có chút mập mờ, nhưng Lâm Tri Bạch không có đẩy nàng ra.

Hai người tránh camera quan sát là đúng, tai và miệng cũng không có vấn đề, dù sao thang máy cũng không phải là một chỗ thích hợp để trao đổi bí mật, bị đập trúng khẩu hình hoặc giọng nói cũng không tốt, tuy rằng phương thức trao đổi này có chút cổ quái.

“Vậy trước tiên nạp một tấm danh trạng.”

Lâm Tri Bạch cũng ghé sát vào bên tai Tô Triết nói chuyện.

Lỗi tai Tô Triết lập tức đỏ lên, đây là điểm mẫn cảm của nàng.

Bởi vì khí tức của Lâm Tri Bạch, làm cho nàng cảm giác lỗi tai ngứa ngáy, trên người giống như có con kiến bò, sau đó khuôn mặt đều đỏ lên.

Cố gắng bình tĩnh tách ra.

“Được.”

Nàng dẫn đầu đi ra thang máy, Lâm Tri Bạch, hít sâu, hít sâu.

Lâm Tri Bạch chỉ là một đứa trẻ...

Ta chính là ngụy tử!

Tô Triết tự xây dựng tâm lý cho mình một chút, lại phát hiện chẳng biết từ lúc nào Lâm Tri Bạch đã đứng bên cạnh mình, vẻ mặt bốn cọt nhìn chăm chăm mình.

” thẹn thùng à?”

“Phản ứng sinh lý.”

Tô Triết ra vẻ mây trôi gió nhẹ.

Lâm Tri Bạch vẻ mặt “ta tin”, trong miệng lại phát ra lẩm bẫm ý nghĩa không rõ, “Chỉ có cái này còn học nhân bích thùng...”

Tô Triết làm bộ không nghe thấy.

Lâm Tri Bạch đối với nơi này rất quen thuộc, cũng biết đại khái đám người Lâm Cung kia ở gian phòng nào, trực tiếp đi tới.

Nhưng đi tới cửa.

Lâm Tri Bạch dừng bước.

Tô Triết vừa mới ăn chút lếp ngang, trong lòng có chút buồn bực, lúc này thấy Lâm Tri Bạch dừng bước, còn tưởng là hấn sợ, đang muốn cười nhạo.

Lời đến khóe miệng lại ngừng lại.

Bởi vì giờ phút này sắc mặt Lâm Tri Bạch quá khó coi, trên trán có gân xanh mơn hồ bốc lên.

Sắc mặt của nàng còn âm trầm gấp mấy lần so với lúc Lâm Tri Bạch bị mình vạch trần bí mật kia, giống như cả người đều tản ra một loại khí tức làm cho người ta sợ hãi.

Sau một khắc.

Tô Triết đã hiểu nguyên nhân.

Trong phòng có mấy người đang nói chuyện, thanh âm rất lớn.

“Ha ha ha ha ha, tứ thúc của chúng ta cũng không biết nghĩ như thế nào, nguyện ý làm một con rùa lông xanh, cưới một con hí khúc trở về.”

“Nhìn xem.”

“Tứ thẩm ta năm đó đã diễn bộ kịch, kỹ năng hôn nhân này không tệ lắm, khi đó dáng người cũng tương đối mạnh mẽ a, đạo diễn bộ phim này vẫn là Lâm Đông đấy.”

“Đây là tá vị...”

“Mặc kệ hấn mượn vị hay không mượn vị, những nữ diễn viên giới giải trí này, có mấy ai sạch sẽ, lão tử chơi có mười mấy tên!”

“Phụt, người nhỏ giọng chút.”

“Hi hi, nói một bí mật nhỏ các người không biết, Lâm Tri Bạch lúc còn bé nuôi con chó kia còn nhớ không?”

“Không phải đã mất rồi sao?”

“Ha ha, bị ta dưng chết rồi, sau đó ném vào thùng rác.”

“Ta đi.”

“Người ngu bức.”

Tô Triết không nghe nổi nữa, nhìn sắc mặt đáng sợ của Lâm Tri Bạch, nhin không được kéo ống tay áo của hắn.

“Chúng ta ghi âm.”

Nàng vội vàng lấy điện thoại di động ra.

Nhưng Lâm Tri Bạch lại vặn mở cửa phòng đi vào, Lâm gia có phương thức giải quyết vấn đề, thu âm thứ kia có tác dụng không?

Tô Triết há hốc mồm, cuối cùng vẫn kiên trì theo vào.

Lâm Tri Bạch nhìn lướt qua.

Trong phòng này có rất nhiều người.

Con cái nhà đại bá: Lâm Cung, Lâm Kính.

Con cái nhà nhị bá: Lâm Hồ, Lâm Báo, Lâm Phụng.

Con cái nhà Tam bá: Lâm Mộc, Lâm Liễu, Lâm Sâm.

Ngoài ra còn có một ít người không phải dòng chính, đều là thân thích Lâm gia, tuổi tác đều thuộc về đời thứ ba.

Những người này nhìn thấy Lâm Tri Bạch đều giật nảy mình.

Gian phòng yên tĩnh mấy giây, rốt cuộc vẫn là Lâm Cung có chút lúng túng mở miệng, “Tiểu Bạch đến rồi à, Tô Triết? Mê Tuyên vội vàng bệnh?”

Những người khác đều không nói gì.

Không ai biết Lâm Tri Bạch là vừa tới hay là đã đến từ sớm, nghe được bọn họ đang nói chuyện cái gì, cho nên về mặt mọi người đều có chút cổ quái.

Tô Triết không nói gì.

Lâm Tri Bạch nhìn về phía một Lâm gia không phải dòng chính đời thứ ba.

Đối phương ngược lại thức thòi, trực tiếp đứng dậy nhường ghế sô pha cho Lâm Tri Bạch, ngược ngùng nói:

“Ngồi.”

Lâm Tri Bạch không ngồi, chỉ nhìn hấn nói: “Vừa rồi người cười thanh âm hơi lớn.”

“Tri Bạch...”

“Tuy rằng ta không quan tâm đến bằg chi dòng chính gì, nhưng người nên biết chính mình có địa vị gì trước mặt ta, tự tát mình mười cái, ta phải nghe được âm thanh, nếu không hậu quả người đoán sẽ là cái gì?”

Người này nhìn nhìn Lâm Cung.

Lâm Cung không có phản ứng hấn.

Lại nhìn những người khác.

Vẫn là không có ai nói giúp hấn.

Hấn bắt đắ dĩ, biết mình phải làm quỷ chết thay, dù sao những lời vừa rồi bị nghe được cũng cần có người phụ trách, hấn trực tiếp hung hăng vỗ mình, liên tục tát mấy cái, mặt đã sung lên.

“Không sai biệt lắm được rồi.”

Lâm Kính ở bên cạnh Lâm Cung mở miệng nói.

Lâm Tri Bạch liếc nhìn tiểu nhi tử nhà ông Lâm Kính, lại nhìn con trai lớn nhà nhị bá Lâm Hồ.

Những lời vừa rồi, cơ bản đều là Lâm Kính và Lâm Hồ nói, kể cả mấy người phụ họa, hấn cũng nghe ra đại khái là ai.

“Các người uống rượu không gọi ta?”

Hấn nói xong, cầm trên tay lấy một tấm bia, sau đó đột nhiên nổ tung, nện thẳng lên đầu Lâm Hồ.

Ùm.

Bình rượu vỡ vụn.

Tất cả mọi người đều hét lên.

Thân thể Lâm Kính thiếu chút nữa tê liệt.

Lâm Tri Bạch lại cầm lấy một bình rượu, nhìn về phía Lâm Kính.

Lần này bình rượu không vỡ, nhưng mặt mũi Lâm Kính đầy máu, một cái răng bị gãy ra.

“Lâm Tri Bạch!”

“Ngươi điên rồi!”

Gian phòng loạn thành một bầy hỗn loạn.

Lâm Hồ lập tức đỏ mắt, trúng một chai, đầu óc choáng váng đứng lên, muốn liều mạng cùng Lâm Tri Bạch.

Lâm Kính thì rụt về phía sau, toàn thân đều đang phát run, nửa bên mặt y đã sưng phồng lên.

Lâm Tri Bạch không tiếp tục động thủ, y biết rõ trình độ này đã không sai biệt lắm, nếu tiếp tục thì không nên kết thúc nữa.

Hiện trường loạn thành một đoàn.

Có người có ý đồ động thủ với Lâm Tri.

Tô Triết lôi kéo Lâm Tri Bạch chạy ra ngoài, nhưng cửa ra vào lại đột nhiên truyền đến một hồi động tĩnh.

Thì ra là không tìm thấy ca ca cùng tỷ tỷ của Lâm Tri Bạch đến, thư ký vàng cũng đi theo phía sau bọn họ.

“Ai dám động đến đệ đệ của ta!”

Lâm Thắng Thiên không hiểu tình hình ra sao, con mắt lập tức đỏ lên, xông vào cầm lấy một cái chai đã vỡ nhắm vào tất cả mọi người.

Chỗ tổn hại của cái bình phi thường sắc bén.

Trong nháy mắt tất cả mọi người đều ngừng động tác.

Lâm Hi ngăn ở trước người Lâm Tri Bạch, đôi mắt đỏ hồng, khóc nức nở nói: “Ta nhớ các ngươi rồi! Ta nhớ các ngươi rồi! Năm đó các ngươi chính là bắt nạt hấn như vậy đây!”

Đứng ở cửa.

Kim thư ký thất thố quát lên: “Lâm Cung!”

Lâm Cung Diễn sắp điên rồi: “Lần này không phải chúng ta, là con mẹ nó Lâm Tri Bạch động thủ trước, đệ ta hiện tại bị hấn đả thương, ngươi làm rõ ràng tình huống cho ta!”

Nói xong.

Hấn muốn vọt tới trước mặt Lâm Tri Bạch.

Lâm Thắng Thiên hung hăng đẩy, trực tiếp đẩy hấn trở lại, ngã vào ghế sa lon.

“Hỗ Tử!”

Lâm Báo thấy ca ca cũng đang chép bình rượu, vội vàng kéo cánh tay của hấn: “Gia gia ở phía trên đây! Chúng ta nói cho gia gia biết! Lâm Tri Bạch đánh người!”

Lâm Báo không kéo hỗ tử, nhưng mấy tráng hán bảo vệ từ cửa xuất hiện, khống chế tất cả mọi người.

Còn có mấy thầy thuốc cũng nhận được thư ký vàng thông báo chạy tới, nhưng trong lúc nhất thời cũng không dám làm gì.

Kim thư ký nhìn Lâm Tri Bạch một cái, lại nhìn những người khác một chút, hít sâu một hơi, “Tất cả mọi người tách ra, đi các phòng khác đợi.”

“Ngươi có ý gì?”

Lâm Liễu nhìn chằm chằm kim thư ký, lạnh lùng nói: “Đã nói là Lâm Tri Bạch động thủ trước, tất cả mọi người nơi này đều có thể làm chứng!”

Túi trên tay nàng đập về phía Lâm Tri Bạch, Tô Hinh đứng gần, trực tiếp ôm lấy túi, mặc dù cái túi này thật sự không có lực sát thương.

“Ta cũng có thể làm chứng!”

Tô Triết quay đầu lại nhìn về phía kim bí thư, “Là bọn họ khiêu khích trước, lời của bọn họ rất khó nghe, ta không muốn lặp lại, đổi lại là ta cũng sẽ động thủ.”

“Tô Thiên!”

Ánh mắt Lâm Cung như là muốn ăn thịt người, “Ngươi tốt nhất bày rõ ràng vị trí của mình! Gia gia ngươi...”

Lâm Tri Bạch bỗng nhiên mạnh mẽ ôm eo Tô Triết, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Nhớ kỹ cô đã đáp ứng ta.”

Lâm Cung trừng to mắt.

Tất cả mọi người đều sùng sốt một chút.

Lâm Tri Bạch cùng Tô Triết có quan hệ như thế nào?

Tại sao động tác của bọn họ lại có thể thân mật đến vậy chứ?

Xảy ra chuyện lớn như vậy hai người còn có thể cần lỡ tai sao?

Tô Triết liêu mạng cắn răng, đột nhiên nói: “Lâm Cung, người đừng dây dưa với ta nữa, ta tự có người mình thích.”

Không khí trong nháy mắt an tĩnh.

Tình cảnh máu tanh cũng trở nên cầu huyết.

Lâm Cung kinh ngạc nhìn Lâm Tri Bạch và Tô Triết.

Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt, ngơ ngác nhìn Lâm Tri Bạch ôm Tô Ngọc vào trong ngực.

“Đây chính là tâu tử của người đấy!”

Lâm Báo nhìn Lâm Tri Bạch ôm lấy tay Tô Tỳ Hưu oa oa hét lớn:

“Người tự mình xanh mặt Cung ca rồi!”

“Cung ca tái rồi! Cung ca người lục a!”

Thấy tất cả mọi người không có phản ứng, Lâm Báo giống như gấp gấp phát điên, thanh âm càng đại đạo: “Lâm Tri Bạch Đoạn Hồ đại tâu đem Cung ca xanh rồi, người này thật sự là súc sinh a!”

“Người đúng là ngu ngốc!”

Lâm Liễu hận không thể xé miệng Lâm Báo ra, mọi người cũng không phải không có mắt và lỗ tai, chỉ có người nhìn thấy được đúng không!

Nhất định phải để cả thế giới biết Lâm Cung bị Lâm Tri không công rồi?

Lâm Tri Bạch cười ha ha, Tô Triết không nói sai, chiêu ngây thơ này nhưng hữu dụng.

Bởi vì Lâm Cung Hồng đã ôn lại.

Có điều sự áy náy của lão gia tử, đại khái cũng chỉ dùng đến loại trình độ này thôi, mặc dù mình còn chưa chơi đủ.

“Không sao chứ?”

Lâm Thắng Thiên quay đầu lại nhìn đệ đệ có vẻ bị thương trong tay, cho nên ánh mắt đảo qua toàn trường: “Ai động thủ làm đệ bị thương?”

“Là tự ta làm bị thương.”

Hắn là khi bình rượu nát, Lâm Tri Bạch bị pha lê cắt trúng.

“Không có không thoải mái chứ?”

Lâm Hi cũng hỏi, nước mắt đã rơi xuống, nàng không để ý tới quan hệ giữa đệ đệ và Tô Triết, chỉ sợ chuyện năm đó tái diễn.

Cũng là ở trang viên phía tây thành.

Cũng là một người đơn thương độc mã đấu với một đám người.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Con không sao, không cần lo lắng.”

Kim thư ký không dám biểu hiện quá rõ ràng, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Lâm Tri Bạch, sau khi xác nhận hắn không có chuyện gì, lại lần nữa cất cao giọng:

“Mọi người, đến phòng khác đợi.”

Nhất định phải tách những người này ra, phòng ngừa bọn họ đối tốt cách trả lời.

Kim thư ký tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng Lâm Tri Bạch biết ân nhân, không thể vô duyên vô cớ động thủ.

Nhất định là những người này nói cái gì kích thích Lâm Tri Bạch.

“Không ai được phép nhúc nhích!”

Lâm Cung Cảm giác đầu ong ong, giống như cũng bị cạn một bình rượu, một lần nữa đứng lên thân thể đều đang lắc:

“Lâm Tri Bạch... Lâm Tri Bạch...”

Đây là sự vũ nhục lớn nhất trong đời hắn ta đã bị vũ nhục, mặt hắn ta đỏ tím, “Ta sẽ giết ngươi... Ta sẽ giết ngươi!”

“Cung thiếu gia, chú ý tìm từ của người!”

Kim thư ký nhìn về phía hộ vệ bên cạnh, “Thông báo cho bà chủ.” Chuyện này giấu không được, chỉ có thể giao cho bà chủ Trường giải quyết.

Một lát sau.

Lâm Chiêu Mục tới.

Lão giả với khí thế kinh người này sau khi nhìn thấy trong phòng hỗn độn một mảnh, trên mặt không có một tia biểu tình, bình tĩnh giống như vực sâu vô tận.

“Ai có thể nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra không?”

“Lâm Tri Bạch ra tay đánh người!” Lâm Báo hét lên: “Hắn còn dám chọc Cung ca! Gia gia xem này, hắn còn ôm đại tẩu mà!”

“Ta không phải đại tẩu của người!”

Tô Triết muốn điên rồi, bản thân thật sự là quá liều mạng, sao lại dính vào chút chuyện này trong nội bộ Lâm gia!

“Ta biết, ta biết rõ, người muốn làm đệ muội của ta!”

Lâm Báo cáo trạng: “Gia gia cũng đã nhìn thấy, không có quan hệ gì với chúng ta, Lâm Tri Bạch hắn đã điên rồi, động thủ đánh người còn không tính, vậy mà lại tái xanh Cung ca!”

“Theo ta được biết...”

Kim thư ký trầm giọng nói: “Là bọn họ trước tiên nói một ít lời không nên nói, Bạch tiểu thiếu gia mới nhịn không được động tay, cụ thể nói cái gì, chúng ta thay phiên hỏi những người này một chút là biết.”

“Nhìn xem bị thương không nặng, có muốn đi bệnh viện hay không.”

Lâm Chiêu Mục vẫn bình tĩnh như vậy, kêu bác sĩ đang chạy tới để xem vết thương của Lâm Kính và Lâm Hồ trước, hắn vừa xuất hiện thì tất cả mọi người đều không làm âm ỉ gì.

Lâm Hồ nhìn xem không có vấn đề gì, mặt đầy phần nộ nhìn chằm chằm Lâm Tri Bạch.

Lâm Kính hình như bị dọa sợ, run rẩy ở đó, rõ ràng lúc trước khi nói chuyện từng câu từng câu “lão tử”.

“Gia gia.”

Lâm Cung Cao giọng nói: “Chỉ là tiểu hài tử kín miệng ngăn cản vài câu, Lâm Tri nói trắng ra hẳn...”

“Được rồi, không được truyền chuyện hôm nay ra ngoài.”

Lâm Chiêu Mục quay đầu, nhìn thoáng qua Lâm Tri Bạch, sau đó lại nhìn về phía Lâm Hồ: “Không có việc gì?”

“Không có việc gì...”

Lâm Hồ đối mặt với lão gia tử giống như hồ bệnh.

Lâm Chiêu Mục lại nhìn về phía Lâm Kính: “Còn người?”

Mỗi Lâm Kính run rẩy, “Ta rất khó chịu... đầu ta rất choáng... Gia gia ta sẽ không chết...”

Bác sĩ lắc đầu với Lâm Chiêu Mục: “Bị thương nhẹ, bị đánh là mất.”

“Người không có đánh bên trái não đấy chứ?”

Lâm Chiêu Mục quay đầu lại nhìn Lâm Tri Bạch một cái, ánh mắt hai ông cháu mấy năm không gặp này va chạm mạnh vào nhau.

Lâm Tri Bạch không nói gì, nhưng hẳn biết ý tứ của lão gia tử.

Mà trong nháy mắt từ trong miệng lão gia tử nhảy ra hai chữ “Đầu trái” này, không khí trong phòng cũng phảng phất không hiểu sao hạ thấp xuống vài độ, ánh mắt Lâm Cung nhìn người mà không thể không cúi đầu.

Đầu trái...

Ha ha...

Đây là cách xử lý của lão gia tử sao?

Năm đó Lâm Tri Bạch bị đánh bị thương não trái, đối với đám anh em đường nhân động thủ, lão gia tử chỉ phạt một trận, lục phạt cũng không lớn.

Mà hôm nay.

Lâm Tri Bạch ra tay với đường ca đầu tiên, lão gia tử lại bỗng nhiên đề cập chuyện cũ, là đã định ra cơ sở cho chuyện này.

“Các người huề nhau.”

Lúc Lâm Chiêu Mục nói những lời này lại nở nụ cười, chip đọc sách, Hoan Khắc hoa văn. Sỡ một sách sau đó xoay người rời đi, nhưng bóng lưng lại mơ hồ có chút lung lay.

Hắn ta thấy hơi mệt.

Không, không hòa nhau! Thân thể Lâm Cung đang run rẩy.

Lâm Tri Bạch quay đầu nhìn bóng lưng lão gia tử, ánh mắt bình tĩnh.

Thật ra đối với kết quả này, lúc hắn động thủ đã đoán được, Lâm Tri Bạch lợi dụng sự áy náy của lão gia tử đối với mình, có lẽ lão gia tử nhìn ra tính toán của mình.

Nhưng...

Đúng vậy, không có hòa nhau.

---

ps: Một mục do dự có nên viết đoạn này hay không, bởi vì rất nhiều người khả năng không thích nhìn loại xung đột này, cho nên trận đại thộ này kéo dài thật lâu, nhưng vẫn là dựa theo đại cương của mình viết đi.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 178: Quyết định của lão gia tử Thường Ngôn Đạo gia xấu không thể truyền ra ngoài, Lâm Tri Bạch năm đó bị đường ca Bá Lăng, đã thành bát quái đàm tư trong vòng tròn, hôm nay xung đột lại nổi lên, lão gia tử không hy vọng chuyện này truyền ra, có tổn hại thể diện Lâm gia, dứt khoát tuyệt đại đa số mọi người ở đây đều mang họ Lâm, hộ vệ cùng thầy thuốc đều là cung cấp viện Tây Thành ăn chén cơm này, cho nên tin tức tạm thời phong tỏa, ít nhất trong ngắn hạn có thể gió êm sóng lặng.

Còn về sau?

Giấy không gói được lửa.

Lâm Chiêu Mục không đi điều tra đám người Lâm Cung đến cùng nói những gì mới triệt để chọc giận Lâm Tri, chuyện này tựa hồ bỏ qua như vậy, liền cùng cách y xử lý năm đó tương tự.

Mà thọ yến sắp bắt đầu.

Không ai chú ý tới Lâm Hồ và Lâm Kính không tham gia yến hội của Lâm gia, hai người này đều có chút chấn động trong đầu, không thích hợp để tham dự nữa.

Cùng là một trong những người cầm lái lớn nhất của lão tam, chủ tịch Doãn Trường Thiên hôm nay cũng tới, nhìn thấy Lâm Chiêu Mục trước khi bắt đầu thọ yến, còn có thể đồng dạng nói chuyện cảm tạ tân khách tới phủng trường vân vân, trong lòng Doãn Thiên Tiễn năm nay bảy mươi bảy tuổi có chút không có vị vị.

“Thân thể lão gia hỏa này tốt hơn ta.”

Doãn Thiên Giao cũng không biết mình còn có thể chống đỡ đến tám mươi đại thọ hay không.

Tuy nhiên, tình hình của chủ tịch Thiên Quang là Tô Định Ba còn kém hơn, hiện tại đã là trạng thái đã về hưu, mỗi ngày nằm trong bệnh viện, hôm nay theo lý thuyết là nên đến đây, đáng tiếc thân thể đã chịu không được nhanh, nghe nói ở trong Tạp Đức Ba.

Tam đại đấu nhau nhiều năm như vậy.

Mặc dù thần thoại vẫn luôn dẫn đầu từ xa xa, nhưng thủy chung không có biện pháp bắt được Duy Á và Thiên Quang, cục diện giằng co lợi hại, có lẽ theo thể hệ trước lần lượt kết thúc, tam đại cách cục mới có biến hóa mới a.

Trên thực tế.

Hôm nay không chỉ có Lâm Chiêu Mục chọn lựa người thừa kế trong con cháu, Ngải Nhĩ Tư và người cầm lái Thiên Quang cũng có phiền não tương tự.

“Tay người làm sao vậy?”

Hôm nay Doãn Đông Noãn cũng tới, giờ phút này ngồi ở bên cạnh Lâm Tri Bạch, nàng thoáng nhìn thấy trên tay Lâm Tri Bạch có mấy vết trầy xước, vừa nhìn là biết vết thương mới, còn chưa kết vảy, không khỏi quan tâm một câu.

“Viết vỡ pha lê.”

Lâm Tri Bạch nói ra sự thật, nhưng không nói tiền căn hậu quả.

Doãn Đông âm áp hừ một tiếng, oán giận hẳn không cẩn thận, nghĩ đến phải xử lý vết thương một chút, Lâm Tri Bạch lắc đầu nói: “Đã xử lý xong.”

“Vậy cũng dán miệng vết thương đi.”

“Không có việc gì, vết thương này vào bệnh viện là kết vảy.”

Lâm Tri Bạch chơi cái cánh thôi, ca ca cùng tỷ tỷ bên cạnh sắc mặt lại khó coi.

Hai người rất bất mãn với hành vi hôm nay của Lâm Tri Bạch, không phải là trách cứ Lâm Tri Bạch động thủ đánh người, đánh người tự nhiên có lý do để đánh người. Bọn họ chẳng

qua là trách Lâm Tri Bạch khiến mình lâm vào nguy hiểm, vạn nhất đám người Lâm Cung kia đồng loạt tiến lên làm sao bây giờ, muốn đánh nhau cũng phải đi theo ca ca tử tử chứ?

Sức chiến đấu của tử tử có thể không làm được.

Sức chiến đấu của ca ca không hề thấp.

Lâm Thắng Thiên là một cuồng ma có thể hình điển hình, cởi quần áo ra đúng là một Đại Cơ Bá.

Sau khi Lâm Chiêu Mục nói xong yến hội đã bắt đầu, Lâm Tri bóc tôm lột, đang đưa vào trong miệng, đột nhiên cảm nhận được một đạo ánh mắt u oán.

Tô Oánh Oánh.

Bàn kia của Tô Triết cách Lâm Tri Bạch không xa, nàng bị ép tham dự xung đột vào Lâm gia đời thứ ba, lại xé rách da mặt với Lâm Cung, tình cảnh hiện tại thật ra rất không ổn.

Lâm Tri Bạch trừng mắt nhìn nàng.

Vẻ mặt Tô Triết có chút mờ mịt.

Lâm Tri Bạch đã mất hết hứng thú, lúc trước giả vờ cái gì a, còn thật sự cho rằng nữ nhân này có thể nhìn thấu ánh mắt của mình.

Sau bữa tiệc là hoạt động.

Đơn giản là một ít tiết mục biểu diễn.

Lâm Tri Bạch tìm một cơ hội chuồn đi, Tô Triết cùng y đi vào hậu hoa viên, thẳng đến bốn bề vắng lặng mới mở miệng nói: “Bây giờ ta có thể lên thuyền của ngươi chưa?”

Lâm Tri kinh ngạc: “Trên giường làm gì?”

“Lên thuyền!” Tô Triết tức giận, bộ ngực sữa run lên, vồn liếng của nàng khá hùng hậu: “Đọc theo ta.”

“Được rồi.”

Lâm Tri Bạch không phải cô ý ba hoa, thật sự là vừa rồi không nghe rõ.

Có điều Tô Triết quả thực vì mình mà gánh vác áp lực rất lớn, nên cho nàng nếm thử một chút ngọt bùi.

Nghĩ đến đây, Lâm Tri Bạch nói: “Ta sẽ nói với đại biểu Giang.”

Tô Triết nhìn hẩn chăm chăm: “Sau lưng Giang Thành, hẩn là ông chủ của người đứng không?”

“Ta không biết.” Lâm Tri Bạch nhún vai nói: “Ta chưa từng thấy lão bản của Oánh Oánh, cho tới nay đều là Giang Thành liên lạc với ta.”

“Thật sao.” Tô Triết nửa tin nửa ngờ.

“Tóm lại người cứ yên tâm, ta sẽ đại biểu cho Giang hay sao? Lạm hẹm, Mục Mầu ở đó sao?”

Thân phận của Lâm Tri Bạch chính là ngàn tầng bánh, bề ngoài thân phận đệ tử là tầng thứ nhất, Bạch Đế là tầng thứ hai, Sở Từ là tầng thứ ba, Bất Dạ Hầu là tầng thứ tư, quân lâm là tầng thứ năm, thân phận này của Kỳ lão bản coi như tầng thứ sáu.

Tuyệt đại đa số người chỉ nhìn thấy tầng thứ nhất.

Một số ít người ở bên trong vòng tròn thấy được tầng thứ hai.

Tô Triết rất lợi hại, dùng những suy đoán của mình vạch trần tầng thứ ba.

Trong sự thật Tô Triết nào bỏ, Lâm Tri Bạch là người may mắn được Phù Huê chọn, ông chủ phía sau màn muốn nâng đỡ Lâm Tri Bạch thượng vị ở thân thoại.

Như vậy Côn Bằng cũng có thể thu được lợi ích từ đó.

Đúng là một cái logic rất hoàn chỉnh.

Mà Tô Kỳ chỉ cầu nàng làm đối tượng nâng đỡ thứ hai, giúp nàng thượng vị dưới ánh mặt trời mà thôi.

Tô Triết nếu nắm trong tay ánh sáng trời cũng xác thực có thể đem đến lợi ích cho Đồng Lư, đây chính là giá trị cá nhân của nàng.

“Vì người, ta và thân thoại đời thứ ba các người đã xé rách mặt mũi rồi.”

Tô Triết ra vẻ đáng thương, đám người Lâm Cung là tập đoàn lợi ích trên cùng một thuyền, nàng hôm nay để Lâm Cung mặt

mũi mắt sạch, khả năng hai người thông gia đã hoàn toàn bị triệt để dập tắt.

“Ngươi là vì Côn Bằng.”

Lâm Tri Bạch không chút lưu tình vạch trần nói.

Tô Triết nghe xong lời này, hàm răng nghiến nát: “Trong mắt ngươi ta chỉ là nữ nhân đầy lòng dạ tính kế đúng không?”

“Không hoàn toàn.”

Ánh mắt Lâm Tri Bạch hơi nhu hòa một chút, bất kể thế nào, nàng hôm nay thật sự thu được hảo cảm của mình.

...

Bên kia.

Lâm Cung ăn vài miếng cơm, liền trực tiếp rời khỏi yến hội, những người khác trong thần thoại đời thứ ba thấy vậy cũng nhanh chóng đi theo.

“Cung ca.”

“Ngươi yên tâm!”

“Lâm Tri Bạch sẽ không có kết cục tốt, chúng ta đều ủng hộ ngươi.”

“Còn có Lâm Thắng Thiên và Lâm Hi.”

“Chúng ta sẽ không để cho người nhà của hắn được thoải mái đâu!”

“Lâm Tri Bạch thật quá đáng!”

Đám người này cùng Lâm Cung bày tỏ đủ loại lòng trung thành.

Trong lòng Lâm Cung hơi thoải mái một chút.

Không phải ai cũng giống như Lâm Báo, song thương đều thấp như vậy.

Hử?

Lâm Báo đâu?

Lâm Cung nhìn một vòng, không thấy đối phương, cho đến sau lưng truyền đến thanh âm Lâm Báo, giống như tranh công

nói:

“Cung ca, ta vừa mới nhìn thấy Tô Triết đi theo Lâm Tri Bạch đi tới hậu hoa viên bên kia, bọn họ nhất định là đang hẹn hò, Lâm Tri Bạch súc sinh kia thật sự đem người xanh rồi, lời nói kia thật không sai a, ăn ngon lắm sủi cỏ, chơi không quá...”

Ừm.

Lâm Cung vung ra một quyền, hung hăng nện ở trên mặt Lâm Báo.

Lâm Báo vội vàng không kịp chuẩn bị, bị một quyền đánh lui về sau hai bước, sau đó không thể tưởng tượng nhìn Lâm Cung.

“Người đánh ta?”

“Lâm Cung, người qua rồi!”

muội muội Lâm Báo nhìn thấy ca ca bị đánh liền lập tức tức tức giận.

“Con mẹ nó, người bị Lâm Tri trắng xanh bắt lấy hả giận!?”

Lâm Báo tính tình cũng nổi lên, hẳn không sợ Lâm Cung giống như những bàng chi bàng chi kia, đồng dạng đều là cháu ruột của lão gia tử ai lại thật lòng sợ ai đây?

“Người còn nói!”

Lâm Cung Hồng đỏ mắt, muốn động thủ, lại bị Lâm Mộc bên cạnh kéo lại, “Cung ca bình tĩnh một chút, chúng ta không thể nội chiến.”

Lâm Cung kính hít sâu một hơi.

Còn Lâm Báo thì hùng hùng hổ hổ bỏ đi.

...

Đợt lông gà trên mặt đất của Lâm gia, tám mươi đại thọ mặt ngoài của Lâm Chiêu Mục thì đang yên bình, sóng êm gió lặng mà kết thúc, tân khách nhao nhao rời đi, dòng chính Lâm gia lưu lại, phía sau còn có gia yến.

Buổi tối sáu giờ.

Trong đại sảnh lầu ba.

Bàn dài của Lâm gia ngồi đầy người.

Lâm Xuân, Lâm Hạ, Lâm Thu, Lâm Đông ngồi ở gần lão gia tử.

Mà đời thứ ba Lâm Cung cũng đứng đầu bên cạnh bàn ăn.

Trong đó...

Trên đầu Lâm Hồ quán băng vải;

Khuôn mặt Lâm Kính cũng được băng bó rất chặt chẽ.

Ngay cả trên mặt Lâm Báo đều dán hai tấm hình hoạt hình lên miệng.

Bầu không khí trong đại sảnh cực kỳ ngọt ngào, không giống như là gia đình tụ hội mà giống như là có cừu nhân tụ tập.

Người hầu bắt đầu mang thức ăn lên.

Đồ ăn mang lên, nhao nhao lui ra ngoài.

Nhị bá Lâm Hạ đột nhiên đứng dậy, tay chỉ Lâm Tri Bạch:

“Nhãi con nguoi xuống tay thật ác, đánh hai đứa con trai ta thành như vậy!”

“Phụ thân!”

Lâm Báo hô: “Ta bị Lâm Cung đánh.”

Nhị bá sừng sốt, há to miệng, trong lúc nhất thời lại không biết nên nói cái gì.

Lâm Đông lạnh lùng nói: “So với vết thương năm đó nhị tử của ta bị thương, lão nhị nguoi cảm thấy mình có tư cách chỉ trích hấn không?”

Lâm Hồ quát: “Tứ thúc, con đã nói rồi, năm đó con tham dự sự kiện đó, đời thứ ba Lâm gia cũng tham dự, nhưng cuối cùng cũng không phải là Lâm Tri Bạch con đây!”

“Vậy thì là ai đây?”

Lâm Đông cũng đứng lên, chỉ về phía Lâm Cung: “Nguoi, hay là nguoi, hay là các nguoi?”

Ngón tay của hấn chỉ thẳng về đám người đời thứ ba.

Không ai thừa nhận, nhưng năm đó đúng là có người thừa dịp loạn hung hăng đẩy Lâm Tri Bạch, mới khiến cho đầu hấn bị

thương.

“Lão Nhị, lão Tứ!”

Tam bá Lâm Thu mở miệng nói: “Các người ngồi xuống, đêm nay là tám mươi đại thọ của phụ thân chúng ta.”

Nhị bá lạnh lùng nói: “Không phải con trai con trai con bị đánh!”

Đại bá Lâm Xuân mở miệng nói: “Con trai ta cũng bị đánh, ta nói cái gì sao, xét cho cùng chính là trẻ con đánh nhau, ngài là đại nhân, ngài cũng muốn tìm người đánh một trận?”

Lâm Xuân dù sao cũng là lão đại ca đời thứ hai, vẫn tương đối có uy tín.

Hắn vừa mở miệng, nhị bá cuối cùng vẫn ngồi trở về, sau đó Lâm Đông cũng trầm mặc ngồi trở về.

Lâm Hồng nằm ngang không ăn thiệt thòi, bằng không đêm nay Lâm Đông đã có thể lật bàn rồi.

“Nói xong rồi, có phải không?”

Lâm Chiêu Mục mở miệng nói: “Nói xong rồi, **** đọc sách, Hoan K K hoa văn. Số sách sách này dừng ở đây, ăn cơm đi, chờ đến khi ta chết, các em cũng sẽ không ngồi ở một cái bàn ăn cơm như hôm nay nữa.”

“Phụ thân...”

Mấy nhi tử sắc mặt khẽ biến, ngay cả Lâm Đông cũng nhin không được lên tiếng, lời này căn bản không giống Lâm Chiêu Mục sẽ nói ra.

Bất quá ngay sau đó.

Lời Lâm Chiêu Mục nói ra khiến tất cả mọi người đều run rẩy trong lòng:

“Biểu hiện của các người, quyết định về sau các người có thể kế thừa bao nhiêu tài sản của tập đoàn thần thoại, cho nên, muốn đánh? Các người cứ việc đánh, ta sẽ là một trọng tài công bằng, mặt khác bắt đầu từ năm sau, các nhân viên tập đoàn thay đổi khá lớn, có một số sản nghiệp sẽ tiến hành hủy bỏ, mỗi người các người đều có bài thi của mình.”

Mấy năm sau đó.

Lão gia tử muốn chính thức tiến hành phân phối tài sản của tập đoàn thân thoại.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 179: Lâm Liễu trên đường trở về nhà, Lâm Đông mở xe, cả nhà đều rất yên tĩnh.

Tám mươi đại thọ này cũng không vui mừng gì, lão gia tử tựa hồ bị bệnh, mặc dù nhìn qua thân thể y nguyên cường tráng, nhưng nếu như thân thể không có vấn đề xuất hiện, với tính cách cường thế của lão gia tử, sẽ không sớm cân nhắc vấn đề tài sản của tập đoàn thần thoại làm sao phân phối ở con cái.

Thế nhưng bác sĩ tư nhân của lão gia tử sẽ không tiết lộ tình huống bên ngoài.

Không ai biết được tình hình cơ thể cụ thể của lão gia tử, mọi người chỉ có thể suy đoán.

Mà vấn đề liên quan đến phân phối tài sản đêm nay, gia yến tối nay cuối cùng cũng trở nên bình thản, chỉ là mạch nước ngầm đời thứ hai bắt đầu khởi động mỗi người một lòng.

Đừng bảo là hào môn.

Ngay cả nhà người bình thường, nếu như lão nhân có chút tài sản, con cái khó tránh khỏi cũng sẽ xuất hiện mâu thuẫn mâu thuẫn thậm chí trở mặt thành thù trong vấn đề phân phối tài sản.

Càng đừng nói loại tài phiệt này của Lâm gia, đời thứ hai đời thứ ba vốn là hiểm khích cực sâu.

Lâm Tri Bạch vững tin, mấy năm tiếp theo, cuộc cạnh tranh của đời thứ hai và đời thứ ba sẽ từ từ tiến vào giai đoạn gay cấn nhất.

Có lẽ Thiên Quang cũng là như thế, nếu không hôm nay Tô Triết đã không náo loạn cùng mình.

Kể cả Duy Đức Duy Tư trưởng Doãn Thiên Mân có lẽ cũng không tệ lắm...

“Phụ thân.”

Lâm Hi nhịn không được mở miệng, “Có một số thứ nên tranh thủ thì phải tranh thủ, ta không quan trọng, nhưng người cũng

nên cân nhắc hai đứa con trai.”

Lâm Đông đang lái xe không lên tiếng.

Rồi cha mẹ lại nói tiếp: “Cha của người đã biết rõ trong lòng.”

Lâm Đông cũng không quá hứng thú với tranh đoạt gia sản, nếu không hẳn hoàn toàn có thể tranh thủ quản lý công việc quản lý trong tập đoàn của lão gia tử.

Có thể nói lời khó nghe, không ai biết lão gia tử còn có thể sống thêm mấy năm, lúc này Lâm Đông cũng phải cân nhắc cảm nhận của hai đứa con trai.

Lâm Tri Bạch cười cười nói: “Ba làm việc mà mình muốn là được rồi, lão gia tử không phải đã nói rồi sao, mỗi người đều có một bài thi.”

“Ta đồng ý.” Lâm Thắng nói.

Lâm Hi trợn trắng mắt: “Vậy cũng phải cẩn thận xương cốt đám người kia ăn cũng không còn.”

Tương lai nếu không có lão gia tử đè ép, mấy bá bá kia không có khả năng để cho nhà mình sống tốt, Lâm Hi vô cùng tin tưởng điểm này.

Tựa hồ nhớ ra cái gì.

Lâm Hi bổ sung: “Ngày mai xuân tập luyện muộn, Trương Vân Thượng còn muốn tranh Trương Hi Dương một mình hát, hừ, đều là chủ ý của Lâm Liễu, tranh đấu nội bộ của tập đoàn thân thoai cho tới bây giờ cũng chưa từng dừng lại.”

Trở về nhà.

Lâm Tri Bạch nhận được điện thoại từ Giang Thành, “Hôm nay ông chủ ta nhìn thấy người rồi.”

Hôm nay yến hội quá nhiều người, Lâm Tri Bạch không chú ý tới Giang Thành, hoặc là sự tình khác biệt giữa chú ý của hắn bị liên lụy.

“Hôm nay ta có hơi bận rộn.”

Lâm Tri Bạch không nói hôm nay đã xảy ra chuyện gì, “Sự phát triển của Bộ Ngạn, mấy năm tiếp theo phải tăng tốc.”

Giang Thành nở nụ cười: “Không phải chúng ta vẫn luôn tăng tốc sao?”

“Ta còn muốn nhanh hơn.”

“Ta hiểu được.”

Giang Thành cảm thấy có lẽ hôm nay Lâm gia đã xảy ra một ít chuyện, để cho ông chủ có cảm giác cấp bách.

“Theo dõi kỹ thần thoại ở đời thứ ba.”

Lâm Tri Bạch đắn đo, có cơ hội hấn liền muốn đem những người Lâm Cung này đè lại.

Về phần thần thoại đời thứ hai, tạm thời Lâm Tri không thể ủng hộ công, sức ảnh hưởng của hấn còn chưa tới loại trình độ đó.

Một nhà đại bá rất dối trá.

Một nhà nhị bá nóng nảy nhất.

Nhà tam bá Thái Âm hiểm.

Lâm Tri Bạch có cảm giác dễ dàng nhắm vào nhất, hấn là một nhà nhị bá.

Nhị bá Lâm Hạ tính tình như lửa, hai con trai Lâm Hồ Lâm Báo không thể dùng được.

Về phần nữ nhi Lâm Phụng của Lâm Hạ, đã lập gia đình, tựa hồ còn gả cho một gia hỏa rất lợi hại?

Lâm Tri Bạch như có điều suy nghĩ.

Mấy bá ngoại thích tựa hồ cũng không kém?

...

Hôm sau.

Ngày mười hai tháng đã tới.

Chủ đề tiết mục Xuân Vãn.

Hai đội nhân mã đã tới.

Trương Vân Thượng và trợ lý đoàn đội của hấn.

Trương Hi Dương và trợ lý đoàn đội của hấn.

Xét về nhân số và khí thế, Trương Vân Thượng không thể nghi ngờ là ưu thế lớn. Là ca vương, hẳn đi đến đâu sau lưng đều có gần mười người đi theo.

Bên này Trương Hi Dương chỉ có quản lý và phụ tá.

Đạo diễn Xuân Vãn có mười một người, tổng đạo diễn không có thời gian rảnh rỗi, trực tiếp mở miệng nói:

“Xem thử hiệu quả tập luyện đi, ai bắt đầu trước?”

“Đề ta.”

Trương Vân Thượng trừng Trương Hi Dương một cái, sau đó lên đài chuẩn bị.

Một lát sau.

Tiếng ca vang lên.

Trương Vân trên hát một bài ca tình.

Nhóm đạo diễn liếc nhìn nhau, sau đó rồi rít gật đầu, thực lực của ca vương không thể nghi ngờ.

Người phụ trách tiết mục ca vũ nói: “Bài hát không có vấn đề, hát cũng không có vấn đề gì, chỉ là múa cũng được, vũ đạo này quá vui mừng, hát cũng không thích hợp nhảy múa vui vẻ như vậy.”

“Không sao.”

Phó đạo diễn cười nói: “Còn một tháng nữa, có thể diễn được rồi.”

Tổng đạo diễn nhìn thoáng qua phó đạo diễn, biết đối phương là Trương Vân Thượng ủng hộ: “Trương Hi Dương thử xem.”

Cứ như vậy.

Trương Hi Dương lên đài, tấu lên một trận hỉ nhạc, sau đó là tiếng ca của Trương Hi Dương vang lên.

Hử?

Sắc mặt đạo diễn hơi đổi: “Chẳng phải Trương Hi Dương đã nói là hát “Hoa Hỏa Truân” sao?”

Tiếng hát này căn bản không phải 《 Hoa Hỏa 》 t sán!

Người phụ trách ca múa có chút ngoài ý muốn, “Đây là bài hát mới!”

Bài ca này...

Có chút ý tứ...

Người phụ trách ca múa nghe, con mắt càng ngày càng sáng.

Còn những người khác trong nhóm đạo diễn cũng bị tiếng ca này thu hút, từng đạo ánh mắt dần dần trở nên kinh ngạc, ngay cả tổng đạo diễn cũng không kìm được mà vểnh tai nghe.

Bên cạnh.

Trương Vân lên hát xong, vốn dĩ còn tràn đầy tự tin, nghe Trương Hi Dương biểu cảm thậm chí lộ ra vài phần không kiên nhẫn.

Nghe vậy.

Sắc mặt Trương Vân Thượng có chút khó coi, đây là một bài ca mới, một bài bài ca chất lượng phi thường cao!

Mấy phút sau.

Phối bài kết thúc.

Mười một người của đạo diễn tổ không có biểu cảm gì khác nhau, ai cũng không nói gì.

Người quản lý của Trương Hi Dương bước nhanh về phía trước: “Các vị đạo diễn cảm thấy thế nào?”

Người phụ trách ca múa có phần nôn nóng hỏi: “Là ai viết bài ca mới? Khúc cha thân thoại đã ra tay rồi?”

“Không phải.”

Người quản lý mỉm cười: “Người sáng tác từ khúc là sư phụ của Bạch Đê.”

Bạch Đê?

Đạo diễn tổ mười một người, có người nghe qua cái tên này, có người không quen lắm.

Người phụ trách ca múa tựa hồ cũng không xa lạ gì với Bạch Đê, “Thì ra là Bạch Đê a, vậy cũng khó trách, ngoại trừ Khúc

phụ, cũng chỉ có Bạch Đế mới có thể viết ra ca khúc như vậy, bài hát này ta cảm thấy...”

“Là như vậy.”

Phó đạo diễn cất lời người phụ trách ca múa: “Con cảm thấy bài hát này không có vấn đề, nhưng chúng ta đã có ca khúc vui mừng không khí, tiết mục chủ mua bầu không khí mùa xuân cũng không ít, nếu nhiều hơn thì có thừa, ngoài ra không phải khúc phụ sáng tác ca mới, chúng ta vẫn nên cẩn thận sử dụng.”

“Ta đồng ý.”

Một người bên cạnh phó đạo diễn mở miệng.

Người phụ trách ca múa mắt húng, “Xuân Vãn còn sợ bầu không khí vui mừng quá dày sao, bài hát này quả thực chính là vì bản thân Xuân Vãn đo lường tạo ra, về phần Bạch Đế có phải Khúc phụ hay không, đây không phải là trọng điểm chúng ta chú ý đi, xét đến cùng chẳng phải vẫn là xem chất lượng của ca khúc sao!”

“Không phải nói sợ không khí vui mừng quá nồng.”

Lại có một người phụ trách mở miệng: “Là loại ca khúc này ở trên sân khấu Xuân Vãn, đồng chất hóa quá nghiêm trọng!”

“Cái từ đồng chất này dùng rất tốt.” Một người bên cạnh nói: “Nhưng cho dù là đồng chất, thì sao có thể giấu giếm? Trong ca khúc đồng loại của Xuân Vãn, bài hát này là tốt nhất, ta cảm giác bài hát này có thể sánh với Lâm Phong, Vạn Sự Như Ý năm đó.”

“Bài hát có你你所你所 không tốt lắm nhỉ?”

“Có hơi giàu có.”

“Mịa, nói vài câu cát tường, cũng xem như khoe của?”

“Trong lời Ca có hai chữ hào trạch!”

“Dân chúng muốn ở hào trạch thì sao? Chính mình phấn đấu, lại không phạm pháp!”

Đám người này lại bắt đầu ồn ào.

Tổng đạo diễn hít sâu một hơi, hẳn biết không phải mọi người làm ồn bởi bản thân ca khúc, chỉ là sau lưng đám người này có

những người khác nhau.

” phiếu phiếu phiếu!”

Hắn quyết định dùng phương thức nguyên thủy nhất để quyết định, “Nhờ người giúp đỡ Trương Vân Thượng.”

Năm người.

“Ủng hộ Trương Hi Dương thì sao?”

Vẫn là năm người.

Chỉ có tổng đạo diễn là không thể hiện thái độ của mình nữa.

Đạo diễn không khỏi hối hận, hắn không ngờ kết cục bỏ phiếu lại là bình định, vậy mình sẽ thành kẻ ác này.

Trên Trương Vân?

Hay là Trương Hi Dương?

Không, đây không phải vấn đề của hai người bọn họ, đây là lựa chọn Lâm Liễu, hay là vấn đề lựa chọn Lâm Hi.

Đạo diễn thở dài: “Ta sẽ đổ hết một phiếu này cho Trương Hi Dương.”

Từ quyền thế và sức ảnh hưởng mà nói, Lâm Liễu lại càng lớn hơn, nhưng từ chất lượng và hiệu quả tập luyện của ca khúc mà nói, rõ ràng là bài hát mà Bạch Đế viết cho Trương Hi Dương rất hay.

Nội bộ Lâm gia đang đấu nhau.

Bên ngoài cũng có đấu tranh.

Có chút không thể nghĩ tội nhân là không thể, tóm lại đạo diễn không thể bung nước trong bài này càng không thể giả chết.

...

Buổi tối hôm đó.

Trang viên Tây Thành.

Kim thư ký ở trong thư phòng cùng Lâm Chiêu Mục báo cáo.

“Lâm Liễu thua rồi.”

“Vậy thì bắt nàng lại đi.”

Lâm Chiêu Mục thản nhiên nói: “Mọi thứ rồi tinh rồi mù.”

Kim thư ký hỏi: “Sau đó sẽ sắp xếp nàng đến vị trí nào?”

Lâm Chiêu Mục nói: “Nếu mỗi người đều có một bài thi, vậy ta cũng không đến mức trực tiếp không nhận tư cách tham gia cuộc thi của cô ấy, nhưng... Đem cô ấy đến cơ cảnh của tổng bộ tập đoàn mài dũa một năm rồi nói sau, còn về cương vị nào đi cơ tầng, cô ấy tự chọn đi.”

Kim thư ký: “Ta hiểu rồi.”

...

Bên kia.

Lâm Liễu trừng mắt nhìn Trương Vân Thượng: “Một ca vương như ngươi, không chơi nổi một ca sĩ?”

“Hắn hát một bài ca mới, do Bạch Đế viết!”

“Bạch Đế...”

Lâm Liễu hít một hơi thật sâu, “Ta sẽ vận dụng tất cả năng lượng của ba bộ đem hắn...”

Đột nhiên.

Điện thoại vang lên.

Liễu rùng kết nối.

Bên trong truyền đến âm thanh của thư ký: “Liễu tiểu thư, chủ tịch hạ lệnh, ngày mai cô sẽ ngày mai bị điều nhiệm đến tổng bộ tập đoàn, cương vị toàn bộ tầng cơ sở mặc cho cô chọn lựa.”

Lâm Liễu ngẩn ngơ.

Sắc mặt nhanh chóng tái nhợt.

Quyền thế của nàng một bộ phận đến từ người nhà, một phần đến từ sức ảnh hưởng của thân thoại âm nhạc ba bộ.

Nếu như vứt bỏ thân phận chủ quản âm nhạc tam bộ, lực ảnh hưởng của nàng sẽ giảm bớt rất nhiều!

“Con muốn gặp gia gia!”

“Chủ tịch sẽ không gặp bà, ông ấy đã nói, một năm sau sẽ có an bài mới, cho nên một năm kế tiếp bà sẽ yên tĩnh một chút.”

Nói xong.

Kim thư ký cúp máy.

Lâm Liễu thất hồn lạc phách để điện thoại xuống.

Trương Vân Thượng đi tới, nhanh đọc sách duyên dáng. S**
Khắc hoa hoa, mã hoa sát đây người làm sao vậy?”

“Trên mây...”

Lâm Liễu sắc mặt tái nhợt nhìn Trương Vân Thượng, “Người còn sẽ ủng hộ ta đúng không, sau khi ta rời khỏi âm nhạc tam bộ...”

“Người muốn rời đi sao?”

“Ta bị điều chức, đi tổng bộ, nhưng người yên tâm, gia gia ta sẽ không tuyệt tình như vậy! Ngày hôm qua ông ấy đã đáp ứng, Lâm gia mỗi người đều có một tấm bài thi, bài thi còn chưa phát ra, ta còn có tư cách tham gia cuộc thi, một năm sau ta sẽ trở lại...”

“Được, ta chờ người!”

Trương Vân Thượng nói xong lời này, Lâm Liễu cảm động rơi lệ, gặt gao ôm hân.

Sắc mặt Trương Vân Thượng có chút âm lãnh, cố nén ghét ác...

Mình nên tìm nhà khác rồi.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 180: Tin tức quyền thế Lâm Liễu bị rút chức rất nhanh đã truyền khắp toàn bộ âm nhạc thần thoại, đương nhiên cũng truyền đến tai Lâm Tri Bạch.

“Lâm Liễu xong đời rồi!”

Giang Thành rất hưng phấn, nữ nhân này đối với địch ý quá lớn, nàng bị bãi chức là một tin tức tốt lợi lớn.

Lâm Tri cười trắng.

Xem ra lão gia tử là có điếm máu chột.

Lâm Liễu vì nhằm vào kẻ địch, mấy lần trả giá lợi ích của công ty tổn thương, lão gia tử có thể nhin nàng một lần hai lần, nhưng đến giới hạn nhất định sẽ ra tay không chút lưu tình.

Nhưng lão gia tử cũng đồng thời nói:

Tập đoàn thần thoại sẽ được chia ra, mỗi người đều có một bài thi, cho nên Lâm Liễu vẫn chưa chết hẳn, tính là đang ở trạng thái nửa chết nửa sống sao?

Sau đó.

Lâm Hi cũng gọi điện thoại cho Lâm Tri Bạch, nàng hưng phấn hơn nhiều so với Giang Thành, dù sao cũng là đại thù phải báo.

Những năm này Lâm Liễu vẫn luôn là kẻ địch số một của nàng ở bộ lạc âm nhạc.

“Vậy chủ quản âm nhạc tam bộ sẽ là ai?”

“Tổng bộ của tập đoàn bên kia đưa ra ba người chọn, đều là lãnh đạo tiêu trung tầng bên tổng bộ, một người là nhà đại bá, còn một người là nhà nhị bá, người cuối cùng là... nhà chúng ta!”

“Ai?”

“Cửu cửu!”

Lâm Tri vui vẻ, “Xem ra phụ thân chúng ta đã động thủ.”

Lâm Tri Bạch không cần nghĩ cũng biết, cơ hội này khẳng định là do cha cùng lão gia tử mở miệng tranh thủ, hẳn không có lòng dạ và gia sản, nhưng chung quy vẫn là vì bọn nhỏ tính toán.

“Xem ra những lời ta nói hôm đó hẳn cũng đã nghe được.”

Lâm Hi rất hài lòng, “Ba người này rất thú vị, cậu chúng ta có cơ hội, nhà đại bá có cơ hội, nhà nhị bá cũng có cơ hội, duy chỉ có nhà Tam bá không có cơ hội xếp người nhà ở vị trí này, bởi vì Lâm Liễu chính là con gái của tam bá, nàng đã bị loại, cho nên vị trí này đã hoàn toàn không có quan hệ gì với Tam bá gia, còn nhớ gia gia đã từng nói sao, mỗi người đều có bài thi riêng của mình.”

“Cho nên đây là tiểu khảo.”

Lâm Tri Bạch nói: “Chỉ xem nhà ai có thể thành công, quy tắc kia đâu? Dựa theo tính cách của hẳn, nhất định sẽ tận lực thiết kế một quy tắc công bằng.”

“Doc Lãng bộ bỏ phiếu.”

Lâm Hi nói: “Âm nhạc bộ có chín vị chủ quản có quyền bỏ phiếu, vé số ba người này ai lấy được nhiều nhất sẽ là chủ quản mới của bộ ba, nhưng chín vị chủ quản của Âm nhạc bộ, ngoại trừ ta sẽ không chút do dự ủng hộ cậu, người còn lại, hẳn là đều có suy tính lợi ích của mình.”

“Nói như vậy, hi vọng của cửu cửu cũng không lớn.”

Mấy bá bá nhà có ngoại thích, Lâm Tri Bạch gia đương nhiên cũng có, đó chính là thân thích của lão mục bên kia.

Ví dụ như cửu cửu Lâm Tri Bạch ôn sáng.

Nhưng lão mục gia thế bình thường, cho nên cửu cửu ở tổng bộ của tập đoàn mặc dù chỉ là tiểu trung tầng, nhưng cảm giác tồn tại kỳ thực cũng không mạnh.

Lần này hẳn là cha tìm lão gia tử, mới để cho cửu cửu có cơ hội chủ quản âm nhạc tam bộ thi đấu.

Nhưng đúng như Lâm Tri Bạch nói, hi vọng của cửu cửu cũng không lớn.

Bởi vì đại bá và nhị bá ở vào chức vị quan trọng của tập đoàn thần thoại, sức ảnh hưởng cực lớn.

Chủ quản của âm nhạc bộ, ngoại trừ tỳ tỳ ủng hộ cũ cũ, tám người còn lại rất có thể sẽ đi ôm đùi hai vị kia.

“Ta cảm thấy có thể giúp cũ cũ tranh thủ một chút, chúng ta có cơ hội.”

Lâm Hi nói: “Ví dụ như chủ quản âm nhạc sắp về hưu, hẳn hẳn là không sợ đắc tội người ta, là đối tượng có thể tranh thủ, lại ví dụ như chủ quản âm nhạc hai bộ là người phó giám đốc, người cũng biết phó giám đốc cùng mấy bá bá không phải phe phái của chúng ta, lại ví dụ như...”

Lâm Hi phân tích tám chủ quản còn lại của âm nhạc bộ một lần.

Kỳ thực sau lưng mỗi người đều có thể lực, hoặc là nói ở cao tầng công ty thậm chí còn có người ủng hộ của tập đoàn.

Dù sao cũng là vị trí chủ quản của âm nhạc thần thoại.

Nhìn chủ quản một âm nhạc thần thoại như Lâm Liễu vậy mà dám chặn giết một đạo ca sĩ rồi thì y có thể biết năng lượng ở vị trí này, tuy rằng nàng cũng có một phần mượn nhờ lực lượng của người nhà mình.

“Không nghĩ tới chỉ là một hệ thống âm nhạc thần thoại đã phức tạp như vậy.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Vậy lần này khả năng ngươi mới là chủ lực, ta giúp ngươi phụ trợ a.”

Lâm Hi nói: “Kỳ thực? Kỳ thực, Khoa Dắt Phỉ Đức? Bởi vì ta cần mượn tên tuổi của Bạch Đế để hứa hẹn một ít, nếu không chủ quản khác không có lý do giúp ta cùng nhau bỏ phiếu cho cũ cũ.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch nói: “Thuận tiện ngươi cũng để ca ca liên hệ Giang Thành đi, thần thoại nhiều phe phái như vậy, trong đó chưa chắc không có người thân cận.”

Lâm Hi có chút chần chừ: “Hắn có thể nói thành Động Giang có thể hỗ trợ không?”

Lâm Tri Bạch nói: “Ta cảm thấy có hy vọng, dường như người có ý muốn giúp đỡ ca ca thượng vị.”

Lâm Hi nói: “Ta đây để cho hắn thử xem.”

Lâm Hi thật sự muốn để cứu cứu ôn nhu trở thành chủ quản của âm nhạc tam bộ.

Nếu cứu cứu trở thành chủ quản của âm nhạc tam bộ, về sau nàng ở âm nhạc bộ liền có đồng minh quân hoàn toàn tín nhiệm.

Bởi vì ma ma Ôn Du cùng cứu cứu ôn sáng là tỷ đệ ruột, quan hệ của hai người cũng không giống như huynh đệ tỷ muội Lâm gia tràn ngập lợi ích và tính kế.

“Về phần hứa hẹn...”

Lâm Tri nói: “Người mượn danh nghĩa Bạch Đế đồng ý đi, lá gan lớn hơn một chút, gần đây ta đã viết không ít bài ca hay, vừa mới nói ai đó trong ngành ai mà không xếp hạng đấy sao, cho hắn mấy bài hát, giúp hắn vượt qua cửa ải khó khăn này, giúp hắn cùng nhau hợp lại.”

“Tiểu tử ngươi!”

Lâm Hi hừ hừ nói: “Bình thường nói với ta không hát, đến thời điểm máu chốt, trên tay ngược lại có thêm không ít bài hay đúng không?”

“Không cần để ý những chi tiết này.”

Lâm Tri Bạch cúp điện thoại, sau đó lập tức cho Giang Thành xem.

“Ủng hộ Ôn Lượng?”

“Đó là cứu cứu của ta.”

“Thì ra là ta cứu a, ta đã hiểu!”

“Giao tế hoa người có thể ảnh hưởng đến một ít cao tầng thần thoại không?”

“Ta muốn thử xem, nhưng cần phải hứa hẹn.”

Hứa hẹn.

Lại đồng ý.

Lâm Tri Bạch đau đầu, chức vị chủ trí âm nhạc chủ của Thần Thoại bộ thay đổi, sau lưng tất cả đều là các loại tính toán và trao đổi ích lợi.

Không có đủ lợi ích hứa hẹn, căn bản không thể làm được chuyện gì.

“Được rồi được rồi, người đồng ý đi, kịch bản của TV, hay là tổng nghệ tiết mục, thậm chí phương diện âm nhạc, đều có thể đồng ý, nhưng phải tận lực ép giá a, ta không muốn thấy các người mệt chết...”

Được rồi.

Chắc là không mệt chết.

Dù sao thì trong hệ thống thương thành cũng có các loại được tề tinh lực.

Chỉ dựa vào tỷ tỷ và Bạch Đế, chuyện này rất khó làm, có Kỳ Dur nội ứng ngoại hợp ngược lại là có hi vọng.

Vừa vặn cũng có thể mượn cơ hội này, nhìn xem bây giờ quyền thế của Dân Tự ở trong cái vòng này lớn bao nhiêu.

Giang Thành nói thầm: “Trong này quanh co lòng vòng quá nhiều, không biết đợt này muốn chết bao nhiêu tế bào não, có lẽ Tô Triết có thể giúp được.”

“Tô Oánh Oánh?”

Lâm Tri Bạch theo bản năng nói: “Nàng không phải người của thiên quang? Làm sao ảnh hưởng thần thoại?”

Giang Thành cười ha ha, “Không nghĩ tới khi ông chủ cũng có thời điểm phản ứng không kịp, tam đại công ty yêu nhau tương đắc, ngài hẳn là rõ ràng hơn ta a, ngẫm lại lúc trước Lâm Liễu bắt người, Berloz và Thiên Quang có nhường đường hay không?”

“Được rồi, ta hiểu rồi, người cứ xử lý đi.”

Ý tứ của Giang Thành kỳ thật rất đơn giản, Lâm Tri Bạch chỉ trong lúc nhất thời không nghĩ tới chuyện này.

Bởi vì giữa tam đại, rất nhiều cao tầng có thể ảnh hưởng lẫn nhau, ví dụ như Tô Oánh Oánh là bộ trưởng của Thiên Quang

bộ, nàng và một số cao tầng nào đó của thần thoại hoặc là Berloz, nhất định là có chút quan hệ lợi ích...

Có những lúc, bán đi lợi ích của công ty không quan trọng, chỉ cần có thể cam đoan lợi ích của bản thân là được.

Toàn bộ tam đại chính là một tấm lưới, bằng hữu, bằng hữu bằng hữu, bằng hữu bằng hữu, cuối cùng tất cả mọi người đều có thiên ti vạn lữ quan hệ.

Mà lợi ích chính là kết nối mạng lưới của những người này.

Hết lần này tới lần khác, tất cả mọi người có thể nhìn thấy giá trị lợi ích mà Đồng Lư mang đến.

Đương nhiên.

Lâm Tri Bạch bên này có thể đồng ý, bên phía đại bá cùng nhị bá cũng có thể đồng ý, cho nên chuyện này không đến giây phút cuối cùng ai cũng không biết hươu chết vào tay ai.

“Đúng rồi.”

Trước khi cúp máy, Giang Thành đột nhiên cười nói: “Hiện tại đại danh Sở Từ rất vang dội a.”

Hử?

Lâm Tri Bạch sửng sốt, vô thức lên mạng nhìn nhìn, sau đó dờ khóc dờ cười.

Trên mạng lưới.

Rất nhiều tiểu truyền thông điện thoại đều đang báo cáo chuyện Lâm Liễu - chủ quản âm nhạc thần thoại bị thoái chức.

Ngoại giới không biết Lâm Liễu là ai.

Có điều Lâm Liễu là ai cũng không phải là điểm quan trọng.

Trọng điểm là cố sự do những tiểu truyền thông kia biên soạn ra rất đông.

“Sở Từ từng mượn Trê đại biểu Giang Thành công khai tuyên bố, sẽ đánh lén phụ trách âm nhạc tam bộ thần thoại Lâm Liễu, giải trí thần thoại để dẹp yên cơn giận của Sở Từ, rời chức chủ quản Lâm Liễu...”

Lâm Liễu bị tách ra khỏi chức vụ, có rất nhiều nguyên nhân.

Nhưng trong những câu chuyện liên lạc nhỏ này, dường như Lâm Liễu bị thoái vị, hoàn toàn là bởi vì nàng đắc tội Sở Từ.

Thật có thể bịa chuyện.

Nhưng mà còn rất tốt, khiến cho Sở Từ tức giận.

Mọi người luôn sùng bái cường giả, nhưng không phải ai cũng có sức phán đoán lý tưởng, cũng không muốn thần thoại giải trí cái gì sức giải trí...

Đây là công ty giải trí lớn nhất Tần Châu.

Người đứng đầu tam đại!

Chẳng qua mức độ quan tâm của tin tức này rất nhanh đã được hấp chú ý.

Dù sao cũng đều là chuyện cũ truyền thông thường.

Ngược lại, một tin tức khác đột nhiên xuất hiện, sau đó nhiệt độ đột nhiên bùng nổ.

Tranh đấu của Diêm Nhị đã có kết luận: Trương Hi Dương đạt được cơ hội xuân muộn tự hát!

Trương Hi Dương nói dễ nghe hơn một chút chính là Chuẩn Ca Vương, nhưng chuẩn Ca Vương vốn là một khái niệm mơ hồ, kỳ thực hẳn vẫn là một đường thẳng.

Mà Trương Vân Thượng lại là ca vương chân chính!

Là một trong hai vị ca vương ở thần thoại giải trí, Trương Vân Thượng nói là nhị ca của quán nhạc giải trí thần thoại, thậm chí một ca cũng không quá đáng.

Kết quả vị ca vương hàng thật giá thật này lại bị Trương Hi Dương một mình tranh đoạt trong cuộc cạnh tranh của Xuân Văn xướng, thua trong vụ làm vua của mình không bằng Trương Hi Dương!

Lần này quá vui rồi.

Toàn bộ mạng lưới đều đang bàn tán sôi nổi.

Dù sao hai người này tranh chấp thán trước cũng đã bắt đầu rồi, thậm chí còn ép cho đạo diễn Xuân Văn đạo diễn đều công khai giải thích.

Kết quả lúc này đã bị nổ tung, không chỉ là các đại truyền thông truyền thông của Tần Châu tranh nhau báo tin, mà ngay cả đề tài đầu tiên được trưng bày ở bình đài cực quang cũng là:

Cuộc tranh đấu của Cầu Nhị Bản!

fan của Trương Hi Dương đương nhiên là hân hoan, mà fan trên Trương Vân lại bùng nổ!

“Hắc mạc!”

“Dựa vào cái gì mà Trương Hi Dương dám một mình hát!”

“Xuân Văn đến lượt ca hát độc xướng một tuyến! Chỉ có ca vương ca mới có thể hát một mình, đọc sách tự do, Khuyết K K. Mưu đồ này không phải truyền thống của Xuân Văn sao?”

“Trương Vân Thượng đắc tội ai bị chèn ép như vậy!”

“Trương Hi Dương ăn trộm!”

“Đau lòng Trương Vân Thượng, bị trộm đi cơ hội độc xướng.”

“Ta chông lại Xuân Văn lần này!”

“Trong này tuyệt đối có hắc mạc!”

“Giải trí thần thoại là vì nâng Trương Hi Dương thượng vị, cố ý bắt bớ ta trên mây đi!”

Ngàn vạn lần không được xem thường lực ảnh hưởng của một ca vương.

Ca Vương chính là siêu một tuyến siêu sao, sức nặng của fan tuyệt đối là vô cùng khủng bố.

Nhất là các fan cũng cho rằng khi Trương Vân bị tấm màn đen chèn ép, loại lực ngưng tụ này trực tiếp bạo phát!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 181: Chúc mừng người phát tài nói, cơ hội Xuân Vãn Độc xưng vốn là của Trương Hi Dương, Lâm Hi ở trong đó đã dùng không ít sức lực, đều đã đối với ngoại quan Tuyên rồi.

Kết quả Lâm Liễu chặn ngang, phái ra ca vương Trương Vân thượng cướp đoạt cơ hội hát buổi tối hát buổi tối.

Lúc ấy Trương Hi Dương tức giận, chửi ầm lên một tiếng.

Lúc đó Trương Vân liền bồi hồi, nói fan của Trương Hi Dương là bị chúng vọng tưởng hãm hại.

Nào có nhiều tấm màn đen như vậy chứ?

Cái gì đều viết lên tấm màn đen?

Mà bây giờ đến lượt cơ hội một mình thì vẫn bị Trương Hi Dương bắt lại.

Người đoán là thế nào?

fan trên Trương Vân bắt đầu hô to “Có tấm màn đen”.

fan hâm mộ của Trương Vân kia tự nhiên không nhường, chỉ cần lấy được cơ hội trên Trương Vân là hợp lý, trên người khác chính là có từng màn đen đúng không, hai bên lại bắt đầu xé bức, còn mẹ nó có tới có lui.

Xem ra Trương Hi Dương đã nổi máu thật rồi.

fan cuồng chiến đấu đều có thể cùng ca vương Trương Vân đánh lời dài.

Nhưng ở giới giải trí, xé rách là chuyện bình thường, cái vòng tròn này ngày nào đó nếu không xé ra mới kỳ quái, chỉ là lần này hai vị xé bức, sóng gió gây ra quả thật đủ lớn, tin tức liên tiếp mấy ngày đều có liên quan đến hai người bọn họ.

Nội bộ thân thoại Côn Bằng không hợp? Toan Nghê không hợp?

Tranh đấu của hai lá cờ của Côn Bằng từ từ tăng lên!

Thuộc phận phụ tá của Kỳ Trương Vân Thượng, hoặc là cách chức có quan hệ với Xuân Vãn?

“Trương Vân bên trên trả lời tranh chấp: chỉ là tính cạnh tranh lương thiện, nghe theo tiết mục Xuân Vãn sắp xếp.

Chủ Hi Dương nịnh hót, giọng điệu bình tĩnh.

《 Trương Hi Dương Dương buổi tối sẽ biểu diễn ca khúc mới? 》

Âm nhạc bộc phát trong thần thoại: Hai vị ca sĩ đã nắm tay giảng hòa.

Tranh nhau thẳng cấp, lửa cháy càng mạnh, sốt ruột chính là giải trí thần thoại, dù sao trên người Trương Vân Thượng vẫn là Trương Hi Dương, đều là bảo bối vương vếu của công ty, tổn thất lớn nhất của hai người này vẫn là thần thoại.

Không có biện pháp.

Bộ giải trí thần thoại chỉ có thể dập tắt ngọn lửa.

Trương Hi Dương và Trương Vân Thượng cũng không có tiếp tục ủi lửa, về phần hai người đã bắt tay giảng hòa gì gì đó, chẳng qua là lí do thoái thác chính thức mà thôi, hai người này đã kết thù rồi, ngay cả gặp nhau cũng không gặp mặt, giới giải trí lại song??? Nhiều hơn một việc ân oán.

Đáng tiếc.

Trận lửa này rất khó dập tắt, fan trên Trương Vân không thuận theo không buông tha, bọn họ vẫn kiên trì cho rằng trong đó có “Cố gắng màn đen”, dư luận phản hưởng cực lớn.

Mà bên kia.

Chủ nhiệm âm nhạc thần thoại chi tranh của ba bộ tộc cũng đang tiến hành một cuộc tranh đoạt hấp dẫn.

Lâm Hi xuất động, đại bá cùng nhị bá cũng đang giác lực, Đồng Lư ở trong bóng tối ra tay, thời gian mọi người có thể vận hành không nhiều lắm, nhân tuyển qua năm mới sẽ định ra.

Quán trà.

Tô Triết mở miệng nói: “Ta có thể giúp Ôn Lượng lấy phiếu bầu để tham gia giải trí tứ bộ thần thoại.”

Giang Thành hỏi: “Chỉ một chuyến?”

Tô Kỳ cười khỏ nói: “Tổng cộng có chín người bỏ phiếu, ta là người của trời cao, có thể ảnh hưởng một người trong đó đã rất không dễ dàng gì, nhân tình này về sau vẫn phải trả ta.”

“Được rồi.”

Giang Thành cũng biết chuyến này rất trân quý, dù sao tổng cộng mới chín tấm vé.

“Ta có một đề nghị.”

Tô Triết thấy Giang thành còn đang rối rắm, đột nhiên nói: “Chủ quản âm nhạc thần thoại lục bộ, miễn cưỡng xem như người của Lâm Xuân, nhưng con của hắn, làm việc ở một bộ phận nào đó mà Lâm Hạ không chế, có lẽ người có thể bắt đầu từ phương diện này.”

“Ý của ngươi là...”

“Lâm Xuân thế lớn, Lâm Hạ hơi yếu một bậc, hai người bọn họ đều muốn người một nhà thượng vị.”

“Phân vé?”

Giang Thành lập tức hiểu ý Tô Triết.

Trong trận cạnh tranh này, nắm giữ quyền chủ động lớn nhất, là Tổng giám đốc giải trí thần thoại Lâm Xuân.

Tiếp đến là Lâm Hạ.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Lâm Tri Bạch bên này hy vọng xa vời.

“Giả thiết nếu có người có thể lấy được năm vé, vậy thì sẽ đứng ở thế bất bại, cho nên nhất định phải chia vé. Mạnh khán giả tưởng tượng tặng Berloz viên Hình Ni Nhĩ? Có mấy người chắc chắn sẽ không đồng ý, nhưng nếu người để một hai người trong đó thay đổi chủ ý đầu nhập cho Lâm Hạ thì sao?”

Tô Oánh cười mở miệng.

Giang Thành như có điều suy nghĩ, “Nếu hình dạng vé của Lâm Xuân cùng Lâm Hạ đủ phân tán, một người ba tấm vé,

một người hai tấm vé, vậy ầm sáng chỉ cần cầm được bốn tấm vé là có thể thắng, đây đã là trạng thái lý tưởng nhất.”

Ôn Lượng đã có hai tấm vé.

Một tấm là Lâm Hi, tấm còn lại là tấm vé mà bên phía Tô Triết hỗ trợ lôi kéo.

Mặc dù Giang Thành cũng không xác định được tấm vé mà Tô Triết nói, cuối cùng có thể thực hiện hay không, nhưng nếu giả thiết tấm vé này có thể lấy ra, thì tiếp theo mình chỉ cần hai người tấn công một chút là được.

Hai người?

Trúng ày còn rất khó khăn, nhưng ai bảo đây là nhiệm vụ ông chủ dặn dò, Giang Thành mỉm cười, “Tô bộ trưởng yên tâm, ông chủ của chúng ta đã đồng ý, kế tiếp Nguyễn Cung sẽ tận hết sức giúp đỡ người, người sẽ có được đãi ngộ giống như Lâm Tri Bạch.”

Thành công rồi!

Xem ra Lâm Tri Bạch xác thực thực thực thực thực thực hiện hứa hẹn, không uổng công mình vài ngày trước vì hẳn cùng Lâm Cung cầm đầu đám người kia xé rách mặt mũi, Tô Triết đề nén nội tâm hưng phấn, mở miệng cười nói: “Chúc chúng ta hợp tác vui vẻ, mặt khác ta muốn bổ sung một câu, còn có cái trạng thái càng thêm lý tưởng.”

“Người nói đi.”

“Nếu có hai người đang lưỡng lự giữa Lâm Xuân và Lâm Hạ, cuối cùng lựa chọn bỏ phiếu, vậy Ôn Lượng chỉ cần ba phiếu là sẽ có hi vọng được lựa chọn.”

“Hành động khó khăn quá lớn, người bình thường sẽ không lựa chọn cuội tường, muốn hai bên không đắc tội, rất có thể dẫn đến hai bên đều đắc tội.”

“Chỉ là một loại khả năng.”

“Nếu như Tô bộ trưởng làm gián điệp, nhất định sẽ vô cùng thành công, câu nói này của ta không có ý xấu, đây quả thật là một loại khả năng.”

Giang Thành có chút cảm khái.

Khi mọi người đều nghĩ làm thế nào mới kéo được nhiều vé hơn, Tô Triết suy nghĩ đầu tiên chính là để Phù Huê đóng vai một người làm rối loạn.

Mà không phải là một nhân vật trực tiếp đóng vai lược ngân phiếu cho Ôn Lượng.

Nhưng mà trên lý thuyết mà nói thì lần bỏ phiếu này càng hỗn loạn thì đối với ôn sáng lại càng có lợi.

...

Bất luận là bao nhiêu chuyện cũng không ngăn cản được tiết xuân tới gần.

Một ngày này.

Tiếng chiêng trống vang trời.

pháo nổ vang.

Đền được Tần Châu lập lòe vui mừng, đầu xuân mỗi năm Tần Châu bắt đầu một lần, có người xem trực tiếp treo tin trực tiếp, nhưng đại đa số vẫn chọn xem máy truyền hình trước, Lâm Tri Bạch gia đình chính là như vậy, ca ca tỷ tỷ mẹ đều đang ngồi trên chiếc ghế sa lon thật dài, dập đầu trái xoan xem tiết mục.

“Kịch nhảy mở màn không tệ.”

“Cảm giác không bằng năm ngoái.”

“Xuân Vãn muốn cân nhắc nguyên tố rất nhiều, cho nên rất khó làm tốt. Mấy năm này danh tiếng vẫn luôn hạ xuống, nguyên nhân trung tâm thật ra là tam đại bên trong cạnh cạnh tranh quá kịch liệt. Người kéo người của ta, ta là người của người, thứ nhất mọi người muốn là tốt nhất, không phải là chúng ta muốn làm tiết mục này thế nào mà là tiết mục này, là để cho thần thoại người, hay là người của Thiên Quang hoặc là người của Ông Luật Khắc Lai Đức đến biểu diễn, đặc biệt là khối ca nhi này, bên trong thần thoại đều có thể đánh nhau.”

Lâm Thắng Thiên chửi thề.

Kể cả thần thoại cũng bị chửi thề.

Thậm chí còn có pháo bắn về phía Lâm Hi.

Lâm Hi bĩu môi nói: “Chuyện này không liên quan đến ta, vốn chính là cơ hội Trương Hi Dương lấy được một mình hát trước, ai ngờ Lâm Liễu kia sẽ mang theo Trương Vân Thượng chặn ngang, cũng may cuối cùng Trương Hi Dương thắng, nếu không nàng ta đắc ý biết bao.”

“Ta đây phân tích nguyên nhân.”

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Nếu như ngày nào đó ta làm đạo diễn Xuân Vãn, chắc chắn sẽ không quản tiết mục nào từ nghệ sĩ của công ty nào, tiết mục của ai tốt thì người đó sẽ lên!”

“Thiết Diện vô tư nào dễ dàng như vậy.”

Cha cảm khái nói: “Tựa như tổ phim của ta, luôn có một số diễn viên là do tư duy của công ty sắp xếp, hoặc là nội bộ công ty sẽ an bài, có đôi khi ta biết rõ diễn viên số một sẽ thích hợp hơn, nhưng mặt mũi người sau lưng số hai càng lớn hơn, nếu như ta từ chối, sau này không chừng sẽ bị làm khó dễ như thế nào, cho nên có chút thời điểm cũng nên mở một con mắt nhắm một con mắt.”

Lâm Thắng Thiên không tranh luận.

Hắn cũng biết đây là sự thật.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Biện pháp duy nhất có thể giải quyết, chính là có một nhân vật cố tay có thể áp chế tất cả các thế lực, làm cho những người trong lòng có bất mãn thành thật nín nhịn nghe theo sắp xếp.”

“Người như vậy không tồn tại.”

Lão mù mở miệng: “Nghĩ được một điểm này, phải thu phục ba đại, đây chính là chuyện vị lão gia tử kia nhà chúng ta cũng chưa làm được.”

Trong lúc thảo luận.

Màn biểu diễn vẫn đang tiếp tục.

Lâm Hi nhìn nhìn thời gian, đột nhiên cười nói: “Trương Hi Dương sắp lên rồi, bài của hắn là tiểu Hắc sáng tác a!”

Người nhà lập tức chờ mong.

...

Xuân vân trường, có người vừa xem tiết mục biểu diễn, vừa nói chuyện phiếm.

“Đến khâu ca khúc rồi.”

“Không chừng lát nữa Trương Hi Dương nên xuất hiện rồi, ta cực kỳ thích hẳn!”

“Sao ta lại nghe nói Trương Hi Dương đi theo quan hệ của đạo diễn, cướp đi cơ hội của Trương Vân Thượng, mới khoác lên vũ đài một mình, nếu không một tay ca sĩ nhất tuyến làm sao hẳn có thể có loại đãi ngộ độc xướng này.”

“Ta cũng nghe nói.”

“Thần thoại muốn nâng Trương Hi Dương hướng Ca Vương, cho nên đề Trương Vân Thượng xuống.”

“Các người bị fan của Trương Vân mang lệch đi, tiết mục này vốn chính là của Trương Hi Dương, là Trương Vân Thượng Tông muốn cướp được hay không.”

“Trương Vân thượng không cướp được? Hắc, ý của người là Trương Vân Thượng không bằng Trương Hi Dương?”

“Cũng không phải ý này của ta, Trương Vân Thượng là ca vương, thực lực rất mạnh, nhưng Trương Hi Dương cũng không yếu hơn hẳn.”

Người này là fan của Trương Hi.

Tuy nhiên fan cũng không dám nói Trương Hi Dương mạnh hơn Trương Vân Đạo Nhiên.

Mà dư luận bên ngoài, kỳ thật có chút bất lợi đối với Trương Hi Dương.

Trương Hi Dương ca hát một đường, trên Trương Vân Thượng lại là ca vương, làm sao ca sĩ dưới đường kia lại đánh bại được ca vương?

Đó là nguyên do.

Rất nhiều người theo bản năng cũng sẽ cho rằng là Trương Hi Dương có quan hệ.

Đúng lúc này.

Theo báo cáo của chủ trì, Trương Hi Dương sấp lên đài, cảm giác chờ mong của người xem lập tức bị kéo lên.

Nhưng rất nhiều người cũng không phải đang chờ mong biểu diễn của mình.

Mà là dùng ánh mắt khác nhau, đánh giá Trương Hi Dương trên sân khấu, suy đoán rốt cuộc hần đã dùng thủ đoạn gì để đè ca vương xuống.

...

Trên mạng lưới.

“Đến rồi đến rồi!”

“Trương Hi Dương biểu diễn!”

“Ta ngược lại muốn xem hần biểu diễn tốt bao nhiêu, có thể áp chế Trương Vân Thượng!”

“Còn phải nói sao.”

“Chắc chắn là dùng thủ đoạn.”

“Tôn vương dựa vào cái gì thua bởi một đường.”

“Không thể nói như vậy, các người cũng đã nghe Trương Hi Dương ca hát, thực lực của hần không kém Trương Vân Thượng chút nào!”

...

Đám fan trên Trương Vân nói chống đỡ Xuân Văn vẫn nhìn.

“Nhất định phải nhìn!”

“Xem xem lát nữa gã hát cái gì!”

“Nếu hần hát không đủ tốt, chúng ta sẽ chơi chết hần!”

“Ta đang đào thuốc đen của hần, nhưng đào một buổi vẫn không đào được gì, người này giấu rất tốt, vừa nhìn liền tâm cơ thâm trầm!”

“Nghe nói hần muốn hát “Hoa hỏa diễm?”

“Không biết a, bất quá “Hoa Hỏa” này dựa vào cái gì lại áp chế Trương Vân?”

“Đúng vậy, Trương Vân Thượng cũng không phải là không có bài nhạc nào hay!”

...

Trong nghề.

” dư luận đối với Trương Hi Dương không tốt lắm.”

“Dù sao đại đa số mọi người đều cảm thấy, ca vương mạnh hơn một chút.”

“Trương Hi Dương thắng Xuân Văn Thai thì lại thua người ta cơ hội lên đài.”

“Kỳ thật trong nghề ta đều biết, Trương Hi Dương đánh bại Trương Vân Thượng cũng là bình thường, hẳn có thể hát công vô địch, thậm chí còn mạnh hơn Trương Vân Thượng một chút, nhưng đại chúng ta không quản chuyện này, cho dù bài này Trương Hi Dương có hát thật hay không kém Trương Vân Thượng, cũng không cách nào thay đổi được bất lợi trong dư luận của hắn.”

“Hừm?”

“Khúc dạo đầu này...”

“Cái này bạn cùng múa...”

“Đây căn bản không phải 《 Hoa Hỏa 》 !”

Trước đó Xuân Văn nói với ngoại quan Tuyên Trương Hi Dương muốn lên sân khấu biểu diễn ‘Hoa Hỏa Ký’.

Bài hát đó là bài hát đoạt quan trên tay Nghệ Tử của Trương Hi Dương ta, nổi tiếng phi thường cao, đặt ở vũ đài Xuân Văn cũng thích hợp, nhưng lúc này nghe trước tấu lại là tiếng pháo nổ, âm nhạc quá vui vẻ, như là ca khúc kiểu Hạ Tuế?

Ret.

Trên TV hiện ra giới thiệu, tất cả người xem trong Tần Châu đều hơi ngạc nhiên một chút, lại là một bài ca mới!

Ca khúc: Chúc mừng phát tài!

Thì thầm: Bạch Đế

Khúc nhạc: Bạch Đế

soạn khúc: Bạch Đế

Phối bài: Trương Hi Dương đang biểu diễn.

Mà trong nhà của Lâm Tri Bạch, chip đọc sách là trực trực,
S** K K K hoa hoa sát.

Người một nhà đều kích động.

Lâm Tri Bạch cũng cười, nàng muốn biết vì sao Trương Hi Dương có thể thắng đúng không, bài hát này là do Trương Hi Dương đánh bại pháp bảo trên Trương Vân, có chênh lệch ranh giới cỡ nào cũng có thể san bằng trước mặt bài hát này, ở kiếp trước nhiều năm như vậy, trong đêm xuân bao nhiêu năm như vậy, lại xuất hiện nhiều ca khúc như vậy, xin hỏi có mấy bài có thể hơn được 《Chúc mừng phát tài》 của Lưu Thiên Vương chúng ta?

Chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay!

Đây là một tấu vương nổ!

Rất nhanh, tất cả mọi người ở Tần Châu sẽ biết ngày mùa xuân kiếp trước phải nghe thần khúc có lượng vàng ròng!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 182: Trên sân khấu Thần khúc Xuân Vãn.

Không ngờ một đám người cộng múa với sư tử!

Mà Trương Hi Dương hôm nay mặc một bộ trường sam màu trắng rất có phong phạm, đứng trước đội múa sư, trong miệng cũng hừ giọng theo:

“Da Dao Da Da Da Da Da ~ “

Hắn tươi cười, một tay cầm micrô, một tay khác đặt ở phía trên, làm ra thủ thế chúc phúc.

“Ta chúc mừng người phát tài!”

Ta chúc mừng người xuất sắc!

“Tốt nhất mời tới!”

“Đã mời đi ra!”

Lẽ nhiều người không thể trách ~~~~”

Giọng hát cao vút, giai điệu tươi mát vui vẻ, trong nháy mắt làm cho tất cả mọi người đều cảm nhận được một cỗ không khí tiết xuân nồng đậm, bài hát này không cần phải trình diễn bài hát siêu việt gì cả, mỗi một câu ca từ đều vô cùng giản dị, dù sao trong tiết xuân ai đó sẽ không đem bốn chữ chúc phúc “Chúc mừng phát tài” treo ở bên miệng chứ, mọi người thích ngụ ý hay nhất, cảm giác bài này có loại đại khí nói không ra lời!

Mà dường như Trương Hi Dương cũng không bị ảnh hưởng bởi dư luận.

Lúc hắn hát ca khúc, trên mặt luôn nở nụ cười, tràn đầy chân thành và chúc phúc!

Chấp tay lễ.

Hơi khom lưng.

Hiện trường có tiếng vỗ tay vang lên.

Trương Hi Dương nhìn về phía nữ hài trên thính đường.

“Nữ hài Chúc khắp thiên hạ gả cho một nam hài tốt, hai cái miệng nhỏ vĩnh viễn ở chung một chỗ!”

Dưới ống kính.

Mấy cô gái mặt đỏ bừng, liều mạng vỗ tay, ca từ này đang nói về họ, gả cho một nam hài gì gì đó, cô bé nào mà không muốn chứ!

Sau đó.

Trương Hi Dương nhìn về phía các bằng hữu nhỏ bên dưới sân khấu.

“Tiểu hài tử Chúc Mãn thông minh hơn cả tú tài, tràn ngập đầu người!”

Đây là Đặc Lạp!

Bé gái trong ống kính cười ngây thơ, trưởng bối bên cạnh khẽ vuốt trán đứa nhỏ, vô cùng hưởng thụ, Mạnh Ngao Lí Ốc Đặc? Mạnh Ngao Lí Lí Lí Tư? Cháu trai của bọn họ khen, tuyệt đối là hữu hiệu nhất!

Sau đó.

Trương Hi Dương nhìn về phía mấy người xem ở phía trước.

“Cô nãi nãi tôn kính của ta ba mươi sáu lần giao đấu thờ không nổi, khuôn mặt không đổi!”

Ha ha.

Dáng vẻ người xem tuổi tác của mấy bác gái này không ngăn được, tuổi của Trương Hi Dương, phối hợp bài hát này, có mấy phần ý nghĩa sát thủ sư mẫu!

Không chỉ có sư nãi nha.

Trương Hi Dương lại nhìn về phía người xem nam tuổi trung niên có khoảng cách khá gần phía trước.

“Việc làm ăn của Chúc Tam thúc công ta dương danh tứ hải tài vận thuận lợi thông qua khu nhà cao cấp!”

Người xem tuổi quả thật có thể làm Trương Hi Dương thúc công trung niên cũng nở nụ cười, lớn hơn năm có ai không thích nghe những lời cát tường này chứ, hướng hồ người ta còn gọi mình là Tam thúc công, không cần phải quản chính

mình trong nhà có phải là lão tam đứng hàng hay không, vui là xong chuyện!

“Đại Diêu ~ oai phong ~”

“Nhạc Thiên thay người tiêu tai ~ “

“Chúc mừng người phát tài ~ muốn la hét đủ phóng khoáng ~

“Chúc mừng phát tài!!!”

Trương Hi Dương cao giọng hô lên, tiếng vỗ tay lập tức vang lên như sấm, tiếng la này quả thực đủ phóng khoáng rồi, người xem ở đây thích chết bài hát này, đây là bài hát đậm đặc nhất trong không khí Xuân Tiết, làm cho người ta cảm nhận được một cỗ mùi vị “Năm mới” nồng đậm!

...

Tô Thành.

Một gia đình nào đó.

“Oa! Bài này thật tuyệt! Trương Hi Dương quá đẹp trai!”

“A a a, Trương Hi Dương thật giống như có một bầu không khí của siêu sao Thiên Vương, ta yêu hắn!”

“Khó trách hắn đánh bại Trương Vân Thượng!”

“Mặc kệ ca vương không ca vương, dù sao ca khúc này ta thích!”

“Xuân Vãn thấy hiện tại, tiết mục này tốt nhất!”

“Thật là thú vị năm mới.”

...

Gia Thành.

Một gia đình nào đó.

“Đây mới là chất lượng ca khúc Xuân Vãn nên có nha!”

“Lão Bạ Nhi!”

“Mau tới nghe!”

“Bài này người nhất định thích!”

“Tam thúc công, ha ha ha, chúc người làm ăn phát đạt!”

“Thật trùng hợp, ta đúng là Tam thúc công các người.”

...

Trên mạng lưới.

“Đây là bài ca mới của Bạch Đê!”

“Ta lau!”

“Bạch Đê quá trâu bò!”

“Bài này thật sự vô địch!”

“Khó trách Trương Vân thượng không cướp được bài hát độc diễn!”

“Trương Hi Dương có bài này, Trương Vân Thượng dựa vào cái gì mà cướp!”

...

Trên TV.

Tiếng ca vẫn còn tiếp tục.

“Ta chúc mọi người cố gắng chăm chỉ tưới tiêu ngày mai, chúng ta lợi hại hơn nha!”

Đây là Tần Châu Xuân Vãn!

Tất nhiên là phải dẫm một cước lên các châu khác rồi!

Tần Châu chúng ta còn lợi hại hơn!

“Ta chúc chúc ở thế giới võ đài chạy trốn so với phi nhân còn nhanh hơn tuổi tác xuất nhân tài!”

Không có chút hư thoát nào!

Lần này ngay cả lãnh đạo có liên quan tới hiện trường Xuân Vãn cũng vui vẻ ra mặt!

Mọi người chỉ thích quyền sách như vậy, các cạnh tranh của các châu ở Lam Tinh đều rất kịch liệt, Tần Châu chính là muốn chạy hơn bất cứ ai khác ở vũ đài thế giới!

...

Lâm Tri Bạch gia.

Nghe trên TV không ngừng vang lên tiếng “Chúc mừng người phát tài”, mẫu thân cười không ngậm miệng được, trực tiếp lấy bao đỏ ra.

“Mỗi người một cái!”

Lâm Hi nhận được bao hồng.

Lâm Tri Bạch nhận được gói đỏ.

Lâm Thắng Thiên nhận được bao hồng.

Lâm Đông nhìn nhìn lão bà của mình, “Của ta đâu?”

Trên TV hát, “Mời tốt nhất tới đây, mời đi ra...”

“Người đi ra đi.”

Mẹ cùng lúc ca từ vang lên cười nói: “Cũng là trẻ con!”

...

Cùng một màn trình diễn ở từng nhà.

Thành béo.

“Chúc mừng phát tài, lấy bao đỏ ra!”

“Ha ha ha ha, bài hát này chính là lời nhắc nhở chúng ta đó, trưởng bối phải cho bối tử một cái bánh bao đỏ rồi!”

“Gia gia, con đập đầu với người!”

“Ôi!”

“Ngoan lắm!”

“Gói đỏ cất kỹ!”

Trong TV phát ra tiếng ca, “Chúc mừng phát tài! ‘.

...

Trong điện thoại.

“Ngày mai nhị thúc sẽ đi gặp người!”

“Được rồi!”

“Ta mua cho người một rương rượu.”

“Người tới là được.”

“Ha ha, không nhìn Xuân Vãn nha, bài hát này hay lắm, lễ
nhiều người không nên trách nha!”

“Được rồi.”

Trong TV tiếng hát rất lớn, “Ta chúc mừng người phát tài, ta
chúc mừng người đặc sắc, thịnh tới tốt nhất, không tốt mời đi
ra, lễ nhiều người không trách lại đến!”

...

Hai lần bài ca.

Ba lần bài ca.

Rốt cuộc bài này đã kết thúc!

Cuối cùng Trương Hi Dương hô một tiếng “Chúc mừng phát
tài”, sau đó mới đi xuống sân khấu, tiếng vỗ tay cực lớn phát
ra dưới sân khấu!

“Bài hát này có sức lực!”

“Chúc mừng người phát tài, ta cũng sẽ hát!”

“Ha ha ha, lúc trước nói bài 《 biệ̄n hành 》 của Bạch Đế là
thần khúc, ta thấy đây mới thật sự là thần khúc!”

“Xuân Vãn Thần khúc.”

“Về sau mỗi năm ta đều phải nghe bài hát này!”

“Quay đầu lại download.”

“Chắc là bài hát này mới công khai tuyên bố?”

“Không có chuyện gì.”

“Nguyện giữ tuổi tới nay, đợi đến mười hai điểm!”

...

Ca khúc kết thúc, nhiệt độ vẫn không chấm dứt!

Nhiệt lục lên.

Liên quan đến vấn đề phát tài bỗng nhiên vọt lên!

10 thứ hạng đầu!

Top 5!

Top 3!

Cuối cùng hấn vọt tới hạng nhất!

Xuân Văn chính là người xem đa số nhìn biến thái, chỉ cần biểu hiện tốt trên sân khấu Xuân Văn, nhiệt lực trực tiếp an bài rõ ràng!

Đương nhiên.

Bởi vì xuân muộn tiết mục rất nhiều, cho nên đêm nay thứ nhất hot liên tục thay đổi, phỏng chừng chờ sau có tiết mục đặc sắc nào đó có thể ép ép những tiết mục này xuống.

Cực quang.

Tiếng bàn tán xôn xao.

“Đây mới là bài ca hay của Xuân Văn!”

“Bạch Đế thực sự quá đủ khả năng!”

“Lúc trước ta cảm giác Bạch Đế rất mạnh, so với Sở Từ còn lợi hại hơn, nhưng xem trực tiếp thời gian trước của Sở Từ, lại cảm thấy Sở Từ mạnh hơn Bạch Đế, nhưng tối nay bài hát này, ta lại bắt đầu cảm thấy Bạch Đế...”

“Ha ha ha.”

“Vượt dữ nhảy lên!”

“Thực ra hai người này không khác nhau lắm!”

...

Trương Hi Dương là đám fan.

“Ta không nhịn được nữa sắp khóc luôn rồi, mẹ nó, lão sư Bạch Đế!”

“Hắc mạc!?”

“Hắc mạc ở đâu!”

“Bài này xử lý Trương Vân Thượng không phải rất bình thường sao!”

“Quá cảm tạ sư phụ Bạch Đế, không có bài hát này, nói không chừng Trương Hi Dương chúng ta không có hi vọng hát một mình!”

“Thế này thoải mái rồi!”

” fan hâm mộ trên Trương Vân còn gọi sao!”

fan của Trương Hi Dương có độ thiện cảm rất bùng nổ đối với Bạch Đế!

...

fan trên Trương Vân bất động, bên trong đám fan của Ca Vương có chút trầm mặc.

Hơn nửa ngày mới có người lên tiếng.

“Ngu cái gì chứ, không phải là dựa vào Bạch Đế sao.”

“Không có bài hát này của Bạch Đế, hẳn có thể biểu diễn tốt như vậy sao?”

“Đúng vậy.”

“Không có Bạch Đế, hiện tại Trương Hi Dương còn không biết đang ở đâu đập đầu phố, hồ không được.”

“Cái kia cái kia.”

“Các người cũng đừng có chua nữa, không phải ca sĩ phải dựa vào một nửa dựa vào bản nhạc của mình sao, bằng không thì sao Khúc ba có thể cao như vậy?”

“Người đứng bên nào!”

Dù như thế nào cũng không muốn thừa nhận, cũng nhất định phải thừa nhận bài này thật sự rất tốt.

Thông thường bài hát mới được người xem tiếp nhận cần có thời gian, nhưng chúc mừng phát tải không phải loại ca khúc yêu cầu nghe nhiều lần mới có thể được hát.

Nhất là tại mùa xuân này.

Ca khúc như vậy chỉ cần hát được sẽ được mọi người nhận ngay!

...

Trong nghề.

“Chân tướng rõ ràng rồi.”

“Trương Hi Dương thắng Trương Vân Thượng chỉ bằng một người.”

“Bạch Đế!”

“Bài ca này gần như có thể nghiền ép các ca khúc khác vào đêm xuân.”

“Thời điểm Trương Vân thượng cạnh tranh, cũng trực tiếp bị bài này nghiền ép.”

“Đây là khúc thần Xuân Văn Thần a.”

“Đợi một chút, các ngươi nói xem bài hát này trên bảng thi đấu, có thể giết chết Khúc phụ hay không...”

“Tê!”

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Suýt nữa quên mất chuyện lớn này!

Đúng vậy, bài hát xuân được tuyên bố vào đêm tối, chính là tiết tấu gia nhập thi đấu Quý bảng một tháng, mà bảng thi đấu một tháng là dòng chữ tử vong được công nhận!

Trận chiến Chư Thần!

Cuộc chiến Chư Thần những năm qua, đều là những khúc cha và ca vương ca K.

Nhưng năm nay bài 《 Phát Tài 》 này có thể xưng là khúc thần xuân muộn, Trương Hi Dương tuy rằng không phải ca vương, nhưng cũng tiếp cận vị trí kia, lần này hắn và Bạch Đế liên thủ, sẽ không phải là muốn trong trận chiến Chư Thần đăng đỉnh đấy chứ?

...

Đồng dạng như vậy.

Võng bạn cũng phản ứng lại.

“Sao ta có cảm giác như bài hát này muốn nổ tung vậy?”

“Bài thơ này chúc mừng phát tài Chử Bằng, phối hợp với không khí tết mùa xuân, quả thực vô địch!”

“Nhưng đến cuối xuân, còn có ba bản hát của Khúc ba...”

“Ba vị Khúc ba này ca rất hay, nhưng không ngăn được bài hát này là toàn dân tính nha!”

“Không phát hiện sao?”

“Bài hát này cũng vui vẻ giống như phim hợp gia vậy, ta thích ma ma thích, chip đọc sách là có duyên phận. Hoa Khắc hoa văn. Phòng này thậm chí có một số gia gia nãi nãi đều thích, mẹ nó, đây là khái niệm gì a, được quần chúng bao hàm cả tuổi!”

Đây mới là chỗ đáng sợ của phát tài Nguyễn Cung!

Bởi vì trên sân khấu xuân muộn, có rất ít tiết mục để cho tất cả mọi người đều thích!

Đặc biệt là bản ca khúc.

Phong cách tuổi còn quá trẻ, người trẻ tuổi thích người lớn không thích, phong cách rất già trẻ, nhưng những người già lại vô cảm thích.

Độ chắc chắn là rất khó nắm chắc.

Hết lần này tới lần khác ba vị Khúc ba khác sáng tác ca khúc đương nhiên ưu tú, người biểu diễn cũng đều là ca vương ca, nhưng cũng không phải loại tác phẩm hợp gia trọn tuổi này a, không giống như 《 Phát Tài Đông 》 cộng hưởng nhã tục như vậy.

Có xuân muộn gia trì...

Bạch Đế muốn đăng đỉnh trong cuộc chiến Chư Thần!?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 183: Đầu mười độ nóng? Cuối xuân vẫn còn tiếp tục, nhưng lòng rất nhiều người đã bắt đầu trôi đi...

Bạch Đế có khả năng trèo lên bảng xếp hạng thi đấu một tháng! Vừa nghĩ đến loại khả năng này, người của Nhạc Đàn liền nhin không được tâm tình kích động.

Dưới tình huống bình thường, Bạch Đế đăng đỉnh thi đấu Quý bảng, mọi người đã không còn cảm thấy ngạc nhiên, hẳn chính là có năng lực này, mà lại đã chứng minh qua chính mình không chỉ một lần.

Nhưng thi đấu xếp hạng một tháng?

Đây là tử vong chi chiến của chư thần!

Ba vị Khúc phụ cùng thời kỳ, người hợp tác cũng đều là ca Vương Ca.

Đệ nhất bảng thi đấu này hàm kim lượng, không phải là quán quân trong bảng thi đấu tầm thường có thể so sánh!

Hết lần này tới lần khác chúc mừng phát tài đăng bài này, tựa hồ thật sự có tiềm lực này, tựa hồ thật sự có khả năng này!

“Chờ mười hai giờ sẽ biết đại khái kết quả!”

Bên trong vòng vây có rất nhiều người bắt đầu chờ cho xuân muộn kết thúc, bình thường xuân muộn sẽ chấm dứt ở mười hai giờ, sau đó là một tháng thi đấu bảng xếp hạng mới.

Cứ như vậy.

10 giờ.

Mười một mười một.

12 giờ.

Xuân Vãn kết thúc!

Mùng một!

Cuối cùng Thi Quý bảng cũng được đổi mới!

Toàn bộ bài nhạc mới của Xuân Vãn đều tuyên bố vào giờ khắc này!

Bài đề âm nhạc lớn của các trang đầu, đều xuất hiện ca khúc ‘Bạch Đế sáng tác cho Trương Hi Dương’ chúc mừng phát tài!

Hiển nhiên.

Các truyền khí cũng rất dễ nhìn về bài hát này.

Bất quá bài danh cụ thể của Thi Quý bằng, bình thường phải đợi mười mấy phút mới có thể đi ra.

Lúc này.

Trên mạng lưới.

“Xuân Vãn ca hát ra rồi, mọi người sắp download đi!”

“Quả quyết download, khánh nghê mừng phát tài!”

“Hắc hắc, trên lầu thêm một, bài hát này ta rất thích!”

Bài hát này của mình không chỉ có download, còn đưa lại cho ba mẹ ta bọn họ.”

“Ba vị Khúc ba kia cũng rất dễ nghe.”

“Ba vị Khúc phụ ca không cần phải nói, ta thích nhất thủ lĩnh Thiên Quang Khúc phụ Tạ Phương khi cùng ca vương Chu Hàn hợp tác hết đêm nay.”

“Thần thoại khúc cha Dương An Cách và ca vương Chu Vãn cử thủ ‘Lam Thiên Cương’ này cũng thật êm tai.

“Vậy ta nhất định phải thối một đọt Ba Tê Nhĩ Khúc cha Trình Lập Tuyết và Tần Ái Huyết này rồi.”

“Các ngươi nói ai sẽ đứng đầu bài hát?”

“Đều là sau khúc cha và ca hát Vương ca, xếp hạng thật sự khó mà nói được, mặt khác tên bài ‘Bạch Đế’ này và Trương Hi Dương chúc mừng phát tài thật sự là rất tuyệt, hoàn toàn không thua kém gì mấy tổ hợp của mấy khúc cha Gia Ca Vương hoặc là ca hậu kia.”

“Ta cá năm sợi lông, chúc mừng đệ nhất phát tài!”

“Ha ha ha, nói giỡn ngươi còn tưởng thật, Chử Chúc mừng phát tài thì không có khả năng thứ nhất, đừng quên lần này đối

thủ của Bạch Đế Ca Trương Hi Dương dù sao cũng là Khúc phụ Gia Vương Ca Hậu nha.”

“Nói thì nói như vậy.”

“Nhưng người phải thừa nhận 《Chúc mừng phát tài》 là ca khúc đại chúng nhất!”

Nếu nói một cách chính xác thì dường như mọi người thích chúc mừng phát tài nhất, nhưng uy lực của Khúc ba và ca vương phối hợp với nhau quá mạnh mẽ, hưởng hò tổ hợp của Bạch Đế Trương Hi Dương có nhiệt độ của sân khấu Xuân Vãn, ba vị Khúc ba và ca khúc hậu cũng có!

“Không có gì âm ỉ cả.”

“Đợi thêm vài phút nữa sẽ cập nhật.”

“Ngọa tào!”

“Đã cập nhật rồi!”

“Đệ nhất lại là hần!”

Theo sự cập nhật của Tái Quý bảng, vô số người hướng về điện thoại hoặc máy vi tính phát ra tiếng kinh hô!

Trên bảng thi đấu.

Hạng nhất: 《Chúc mừng phát tài》

Hạng hai: “Năm tháng hoàng kim “

Hạng ba: Chữ Bằng tôi nay loảng xoảng

Hạng tư: Lam Thiên Tuyên

Ca khúc của Bạch Đế và Trương Hi Dương vậy mà xếp hạng ở vị trí đầu bảng thi đấu, mặc dù số liệu của bài hát download này chênh lệch cũng không lớn, dường như lúc nào cũng có thể xuất hiện biến hóa mới, nhưng ít ra khi Bạch Đế và Trương Hi Dương tổ hợp, vào thời khắc này áp chế ba Khúc phụ, cùng với nhóm ca vương ca hợp tác với ba vị Khúc ba vị ca ca!

...

Đôi mắt với kết quả lần đầu tiên thi đấu Quý bảng, bạn trên mạng chấn kinh, một người người làm khúc Vương bài, tổ hợp

hơn một sợi ca sĩ, vậy mà có thể tạm thời áp chế tổ hợp của cha Gia Ca Vương!

“Trời ơi!”

“Bạch Đế thật sự làm được!”

“Áp chế ba vị Khúc phụ!”

” Trương Hi Dương có bài này rồi!”

“Điều này sao có thể? Thật không thể tưởng tượng nổi! Những năm qua, Khúc phụ và ca ca đều là người đứng đầu bảng thi đấu một tháng, Bạch Đế đã có thể cứng rắn đấu với Khúc phụ rồi!?”

“Dân chúng bỏ phiếu bằng chân!”

“Đối với người chú ý nhạc đàn mà nói, khúc cha ơi là ca khúc sau, quả thật có sức hấp dẫn rất lớn, nhưng đối với những người bận rộn trong việc sinh kế, chỉ có Xuân Vãn mới có thể xem tiết mục nghe hát một chút mà nói, ca khúc nào dễ nghe nhất bọn họ sẽ download cái gì, cho nên Chữ Bằng chúc mừng mọi người phát tài vào dịp xuân muộn, chính là người mọi người thích nghe nhạc nhất, nó không theo bài hát văn tục nhất sao? Bài mai thôi sao? Chỉ nghe tiết xuân đủ nghe ha ha!”

Đúng vậy.

Đây chính là đao lang kiếp trước a, đám người Phượng Hoàng truyền kỳ, có thể không quản đến địa vị Già, tỉ lệ nhạc đệm truyền bá cao hơn những ca tình đỉnh cấp khác!

Đây là mị lực thuần khiết!

Dân chúng ưa thích nghe thấy người tính là cái thá gì?

Dân chúng sẽ không quản nghệ thuật hay không nghệ thuật là được rồi, chúc mừng người phát tài nha, chúc mừng người đặc sắc, ca nhạc này với ngụ ý thật tốt nha!

...

Trong nghề.

Đám nhân sĩ chuyên nghiệp cũng khiếp sợ, vô số người trên toàn bộ ca đàn trọn to hai mắt há hốc mồm, tuy rằng bọn họ mơ hồ đoán được kết quả sẽ như thế này, nhưng mà xảy ra tình

huống như thế này, vẫn là có loại cảm giác không thể tưởng tượng nổi!

“Ồc Nhật!”

“Ba vị Khúc phụ đều muốn khóc.”

“Cái này con mẹ nó đi đâu mà phân rõ phải trái a. Bài học này của Bạch Đế chúc mừng giàu tài hoa không giảng đạo lý a! Dân chúng thích nhất là được!”

“Đúng vậy a.”

“Muội phải nói giai điệu thú vị nha, phương diện nghệ thuật gì đó, tác phẩm của các Khúc ba không thể không nói, nhưng bài hát của Bạch Đế không phải cái này. Người ta chính là muốn đi theo con đường đại chúng, giống như hợp gia làm phim, tiểu hài tử đại nhân đều thích, được quần chúng quá lớn!”

“Đây không phải là một bài ca miêng sao?”

“Đúng là có hiểm nghi của bài hát nước miếng, nhưng bài ca này có thể viết được trong lòng mọi người, cũng không phải chuyện dễ dàng, người cho rằng ai cũng có thể dựa vào loại này để giết chết ba khúc cha và mấy vị ca vương ca kia? Cho nên biện pháp đặt tại đây, chỉ là người khác làm không được, Bạch Đế có thể làm được mà thôi!”

“Không cần quan tâm đến thắng thua ở phương diện nghệ thuật.”

“Dù sao thi đấu Quý bảng Bạch Đế cũng đã thắng!”

“Lời này ta cũng không đồng ý như vậy, người không xem số liệu của bốn người đứng đầu thi đấu kỳ thực cũng không chênh lệch nhiều sao, cuối cùng kết quả như thế nào vẫn là phải nhìn tuyên truyền, có lẽ chúc mừng Dân Đề chúc mừng phát tài Dân Hựu vài ngày liền rời đi, mọi người đối với Xuân Vãn thảo luận nhiều nhất duy trì ba năm ngày đấy.”

Hình như là như vậy.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết 《Chúc mừng phát tài》 có thể mở ra bài hát này như vậy, toàn bộ đều nhờ không khí xuân muộn mang theo.

Nhưng qua năm mới mà.

Chỉ mấy ngày náo nhiệt như vậy, mấy ngày sau sẽ không có bao nhiêu người thảo luận về xuân muộn, mấy ngày nữa thời gian sẽ tan tác gần hết, đến lúc đó Nguyễn Cung chúc mừng ca khúc phát tài như vậy, sẽ không có quá nhiều tiềm lực sau này, mọi người vẫn sẽ nghe ngóng những ca khúc hiện đại.

Bao năm qua đều là như vậy.

Những ca khúc hạ niên như âm hội tụ từ hồi xuân đến chơi, bình thường vào buổi tiệc đo đạc ở trong buổi tiệc tiệc thường ngày vừa kết thúc vài ngày mọi người sẽ lắng nghe. Sau mấy ngày hứng thú đó lại tới, những ca khúc tiến hành vào buổi sáng xuân càng lúc càng kéo dài.

Chẳng qua mặc kệ như thế nào.

Cho dù là tạm thời áp chế ba vị Khúc ba, cùng với mấy vị ca vương ca kia, đợt sóng này của Bạch Đế và Trương Hi Dương cũng đủ để tự kiêu rồi!

...

Trong nhà.

Bởi vì có tuổi tác nên điểm này vẫn chưa tan, Lâm Hi nhìn thấy bảng xếp hạng trên bảng thi đấu liền hưng phấn gào khóc!

“Thi Quý bảng thứ nhất, Tiểu Hắc, ngươi là thi hạng nhất!”

Lão mục chặc chặc nói: “Không hổ là Bạch Đế con ta!”

Cha thì đi theo một câu: “Con ta có tư thái Đại Đế!”

Lâm Tri Bạch không khỏi cảm thấy không thích hợp, giống như bị chiếm tiện nghi.

Ca ca Lâm Thắng Thiên khiếp sợ tới tột đỉnh, “Đánh bại ba vị Khúc phụ đăng đỉnh?”

“Cũng không phải.”

Lâm Hi nghe vậy cười nói: “Chỉ là đệ nhất tạm thời, tháng này vừa mới bắt đầu, phía sau chắc là sẽ tới, chủ yếu là bài hát bầu không khí này là vô địch.”

Mấy ngày nữa sẽ tới?

Tạm thời áp chế ba vị khúc cha?

Lâm Tri Bạch mở to hai mắt, kỳ thật hẳn có ý kiến bất đồng, nhưng nghĩ tới nơi này là Lam Tinh, không phải Địa Cầu, lại có chút không dám xác định sự phát triển kế tiếp của chuyện này, có thể hay không giống như mình dự liệu.

...

Ngày thứ hai.

Trên bảng thi đấu vẫn là Chủ Bằng chúc mừng đứng đầu, nhưng mà ba bài hát ở phía sau đều đang truy đuổi rất hung hăng, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng sẽ bị vượt qua.

Phương diện truyền thông.

Tin tức xuất hiện.

“Bạch Đế tân ca chúc mừng phát tài đại hoan nghênh!”

Bảng biểu diễn thi đấu mùa được cập nhật! Bạch Đế tạm thời dẫn đầu!

Sưu sưu sưu khiếp sợ! Bạch Đế Tân Ca lại đánh bại ba vị Khúc ba!

《 Nhị Chi Tranh kết thúc màn che: Trương Hi Dương là dựa vào Bạch Đế Tân Ca bắt ca hát độc nhất hát đây!

Khí Trương Vân Thượng Nhân bị hao tổn!

Kỳ Trương Hi Dương thắng lớn!

《 Trương Hi Dương ca mới chúc mừng phát tài được nhiều!

Trước đó fan trên Trương Vân đều đang chửi rủa, Trương Hi Dương là cơ hội hát một mình dựa vào đi cửa sau mới lấy được, thậm chí còn mang theo phương hướng dư luận của Xuân Vãn trước đó, dẫn đến rất nhiều người ấn tượng không tốt đối với Trương Hi Dương, nhưng trên sân khấu Xuân Vãn, bài “Chúc mừng phát tài” kia xướng vang, tất cả nghi vấn đều tan thành mây khói, lúc này lúng túng nhất chính là những fan kia của Trương Vân ——

Kẻ lúng túng hơn fan là Trương Vân Thượng!

Đây lần này là kế hoạch “Trình giáo thần tượng sùng đạo” trên ý nghĩa thật sự.

Trong lòng Trương Vân Thượng biết rõ mình vì cái gì thua, nhưng fan đã trở nên nóng nảy, ngay cả chính hắn đều ép không được.

Hơn nữa lúc trước chú ý mặt mũi của ca vương mình, cũng không trấn an nhiều fan.

Cũng không thể nói thẳng, là ta thua chính diện à?

Hiện tại đã xảy ra chuyện, người của tên Ca Vương này Trương Vân Thượng bị chọc giận rất nhiều.

Trương Hi Dương gần như đã dấn lên vai ca vương của mình, nhận được vô số nhân khí và sự tán thành!

Bất quá fan trên Trương Vân cũng không phục, nhất là khi nhìn bài thi Đình chúc mừng phát tài trên bảng Cấp Quý kia vẫn đang đứng đầu bảng cao nhất, càng là tức không chỗ đánh, liền tiếp xé dọc theo dây trên mạng và fan của Trương Hi Dương:

“Đừng? N Sắt!”

“Dựa vào Bạch Đế làm chỗ dựa mà thôi.”

“Dù sao Bạch Đế cũng không phải là Khúc phụ chân chính. Ài đọc sách duyên phận, Khúc Khắc hoa văn, một sát thủ.”

“Trương Hi Dương thật sự cho rằng mình chèn ép ca vương ca sao?”

“Quý trọng mấy ngày nay đi.”

“Mấy ngày nữa ca khúc này sẽ đi xuống.”

“Đúng vậy, xuân muộn nhiệt độ chỉ mấy ngày a.”

“Tranh độ nóng này nhất thời cũng tính là gì chứ, qua mấy ngày lại thụt lùi, sẽ biết rõ ai đang bơi bộ.”

Trong nghề.

Bạn trên mạng.

fan hâm mộ tinh minh.

Dường như tất cả mọi người đều cho rằng, Bạch Đế và Trương Hi Dương, người đứng thứ nhất bảng thi đấu này không đứng được, phía sau là Khúc ba và ca ca ca, bọn họ có thể giết tới!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 184: Trương Hi Dương hỏi đỉnh ca vương bức ép, là fan của Trương Hi Dương và Trương Vân, chuyện này không ảnh hưởng nhiều đến Lâm Tri Bạch.

Buổi xuân mấy ngày đều nghỉ, có thời gian nghỉ ngơi hiếm có, Lâm Tri bồi tiếp người nhà cảm giác rất không tệ.

Số hai.

Giữa trưa hôm nay.

Giang Thành gọi điện thoại tới.

“Tô Tụ nói với ta thiên quang bên kia chuẩn bị trong tháng này bắt đầu vào hai mươi ngày, an bài 《Chinh phục》 ở Thiên Quang Lao Vịnh Thư, làm đầu năm nay Đại Kỹ Đế.”

“Số hai mươi một?”

“Vốn là có thể đầu tháng, nhưng Tô Triết còn chưa hoàn toàn nắm trong tay bộ phim truyền hình, không thể an bài tùy tâm sở dục, nhưng nếu như bộ phim này thu hoạch thành công, sau này bộ TV Thiên Quang hẳn là hoàn toàn do Tô Oánh nói được...”

“Nàng sẽ như vậy.”

Lâm Tri Bạch rất có lòng tin đối với việc chinh phục Bộ Ngạn.

Giang Thành cười nói: “Ngoại trừ Thiên Quang, sự cảm dỗ khi Ngải Nhĩ Ân bên kia về nhà cũng đã gỡ xong, đang tại hậu kỳ, ta đoán chừng không bao lâu nữa cũng sẽ hiệu lệnh, hơn nữa bánh cá chép hiện tại lợi nhuận đã ổn định, tài chính trên tay chúng ta lại nhiều hơn.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch rất chờ mong hai bộ kịch này.

Lúc này Giang Thành đột nhiên cười nói: “Lão bản người nhao nhao chúc mừng phát tài quá nóng, hôm nay ta lái xe đi

qua hai cái ngã tư đường, ít nhất nghe được ba siêu thị bán trường cũng đang phóng bài này, phối hợp những siêu thị này bán hàng rong còn đang làm các hoạt động tiết Xuân Tiết, bầu không khí quả thực tuyệt.”

“Thật sao?”

Lâm Tri Bạch lộ ra nụ cười, xem ra các siêu thị lớn của thế giới này đều bán sên, đối với 《Chúc mừng phát tài》 cũng không có sức chống cự gì nha.

Sau khi cúp máy điện thoại.

Lâm Tri Bạch đi ra sân phơi nắng, kết quả thấy mẹ cùng tỷ tỷ trở về, trên người hai người xách theo bao lớn bao nhỏ.

“Đây là?”

“Xuân tiết mua sấm.”

Lâm Hi cười mở miệng nói.

Lâm Tri Bạch tiến lên giúp các nàng xách túi.

Cha hát: “Ta chúc mừng người phát tài, ta chúc mừng người xuất sắc ~ “

Lâm Hi bỗng nhiên tức giận, “Mẹ? Mũ? A, trên đường còn chưa nghe đủ sao, đi đến đâu cũng là bài của ta!”

“Ta hát con trai ta thì sao!”

Mẹ tựa hồ cảm thấy không có vấn đề gì, bất cứ ca khúc nào mà con mình viết, bà ta có thể phát ra một trăm lần kiêu tuần hoàn mà bà ta cũng không ngán chút nào.

“Thần, cứu con với, con bị tẩy não sạch sẽ rồi!”

Lâm Hi nói xong, bỗng nhiên nhìn về phía Lâm Tri Bạch, “Người có biết ” Chúc mừng phát tài” của người hoan nghênh những siêu thị bách hóa bách hóa này đến mức nào không? Hết lần này tới lần khác khắp phố đều là cửa hàng buôn bán, đi đến đâu đều là bài này, ta thậm chí cảm thấy toàn thế giới đều đang thả bài hát này!”

Nói đến phần sau, Lâm Hi cũng bắt đầu oán niệm.

Lâm Tri Bạch cười ha ha, trước đó Giang Thành cũng nói như vậy, 《Chúc mừng phát tài》 tựa hồ thành ca khúc mình

truyền tấu cao nhất?

Chẳng qua buổi chiều Lâm Tri Bạch liền cười không nổi.

Bởi vì thói quen Lâm Tri Bạch có thể hình, có việc gì không có việc gì liền ra ngoài chạy bộ.

Đi ngang qua siêu thị nào đó.

Bên tai vang lên tiếng nhạc quen thuộc.

“Nữ hài Chúc khắp thiên hạ gả cho một nam hài tốt, hai cái miệng nhỏ vĩnh viễn cùng một khối...”

Đi ngang qua một tiệm trang phục nào đó.

“Tiểu hài tử Chúc Mãn thông minh hơn cả tú tài, tràn ngập đầu người...”

Lại đi ngang qua một quán trà nào đó.

“Cô nãi nãi tôn kính của ta ba mươi sáu vòng đầu khí không thở nổi khuôn mặt không đổi...”

Được rồi.

Lúc chạy ra ngoài thì đi ngang qua, bài hát này cũng bình thường, kết quả lúc Lâm Tri đi về, bên tai vậy mà vẫn là bài hát này!

“Việc làm ăn của Chúc Tam thúc công ta dương danh tứ hải tài vận thuận lợi thông qua khu nhà cao cấp...”

Mo Mo!

Các người không đổi ca nha?

Đây là lần thứ mấy phát ra tuần hoàn?

Lâm Tri Bạch rốt cuộc cảm nhận được cảm thụ của tỷ tỷ, trong lúc hoảng hốt phảng phất trở lại kiếp trước, mỗi lễ lễ xuân cũng là tất cả siêu thị điên cuồng thả bài hát này.

Mà cảnh tượng như vậy không chỉ phát sinh ở Tô Thành.

...

Ở Gia Thành siêu thị.

“Đại nghênh ngang”

“Nhạc Thiên thay người trừ họa”

“Chúc mừng phát tài đã đủ phóng khoáng.”

...

Son thành một thương trường nào đó.

” Mời tốt nhất tới đây.”

“Không tốt, mời tránh ra.”

“Lẽ vật nhiều người không nên trách”

...

Lưu cầu thành một cái cửa hàng trang phục ngang hàng nào đó.

“Ta chúc mừng người phát tài...”

“Ta chúc mừng người xuất sắc...”

...

Ngay cả một quảng trường nào đó.

“Chúc mọi người vui vẻ nói chuyện”

“Chú tâm đi tưới tiêu ~ “

“Ngày mai chúng ta càng lợi hại hơn...”

...

Quét sạch!

Xuy lan!

Trong mấy ngày ngắn ngủi kế tiếp, Nguyễn Cung mừng phát tài quét sạch toàn bộ siêu thị cửa hàng của Tần Châu!

Nhất tuyến thành thị!

Thành thị nhị tuyến!

Thành thị ba tuyến!

Tất cả đều bị hãm!

Ngôi thành này càng không phồn hoa như trong thành, bài hát này càng cháy, nhất là các loại hương trản, bài hát này có thể khiến ai cũng có thể hát!

Phàm là nơi có thương thành.

Tất nhiên là đang chúc mừng người phát tài!

Thậm chí nhiệt độ xuân muộn đã qua, mọi người cũng bắt đầu đi làm, bài hát này còn đang ở phố lớn ngõ nhỏ vạ tập mọi người lỗ tai!

Bạn trên mạng há hốc mồm!

Không ai ngờ rằng bài hát này lại điên cuồng đến thế, trực tiếp thâm thấu vào cuộc sống của vô số dân chúng!

Cực Quang Nhiệt tìm trở lại rồi!

Đầu tiên lại biến thành chúc mừng phát tài dịch.

Bài hát này lúc Xuân Vãn xuất hiện đã được nường lên một lần, đây là lần thứ hai nó xông vào nóng tay thứ nhất, chủ đề đã nổ!

“Ôi mẹ ơi!”

“Những cửa hàng nhỏ của siêu thị Tể kinh thành này đều điên rồi!”

“Không thể đổi một ca khúc sao?”

“Công bố tuần hoàn, lật qua lật lại, một mực mở bài này ra!”

“Trần nhỏ của chúng ta đã rơi vào tay giặc!”

“Tọa độ của ta là thành thị một đường cũng không tốt hơn bao nhiêu!”

“Bạch Đế bịp hàng!”

“Nhìn xem Bạch Đế đã làm những gì!”

“Lúc đầu ta nghe bài hát này, cảm giác cũng không tệ, nhưng bây giờ con mẹ nó ta kiên quyết hát, có lúc mình cũng không chú ý, liền hát ra đạo lý kia rồi!”

“Buồn cười quá.”

“Ta vào cửa hàng cũng thế, nghe được bài hát này, nhin không được hát theo, người hiện tại chúc mừng phát tài bốn chữ, trong đầu ta trực tiếp có âm thanh.”

“Bạch Đế, người ra đây!”

“Phải tẩy não chúng ta đúng không?”

“Ta cảm thấy “Trừu Lễ Ca” là ca khúc tẩy não nhất của Bạch Đế, tuyệt đối không ngờ nha còn có tẩy não hơn!”

“Ha ha ha ha!”

“Ta download còn không được sao!”

Đừng nhìn mọi người ngoài miệng oán giận như vậy, những siêu thị kia cửa hàng vỉa hè a các loại bộ bán vặt a, không lẽ nào không lọt vào hồ trợ tuyên truyền, uy lực tuyệt đối khủng bố đấy, mọi người đã bị tẩy não nghiêm trọng, giống như không nghe bài hát này cũng không phải là người của thời đại này vậy.

Suu suu suu.

Trên bảng thi đấu.

Vốn xếp hạng đầu tiên, nhưng không thể không đối mặt với ba người phía sau đang nhìn chăm chăm, ào ào chúc mừng phát tài. Trong mấy ngày kế tiếp, download bắt đầu nhanh chóng tăng vọt, đến ngày số năm này, ca khúc khả năng download đã đạt đến hạng thứ hai cao gấp hai lần bình thường, nhưng hết lần này tới lần khác thể tấn thăng còn lâu mới tới cực hạn, còn điên cuồng phát triển ở mạng lưới!

Khúc phụ?

Ca Vương?

Ca hậu?

Đều vô dụng!

Hạng mục thi đấu thuộc về Chữ Chúc mừng phát tài, lực lượng của dân chúng quá lớn, lộ tuyên binh dân mới là cách thức cuối cùng để khởi bảng!

Trong nghiệp mộng bức!

Lúc trước mọi người còn phân tích, tiết xuân hạ nhiệt độ xuống, bài hát này liền không có người nào nghe, nhưng những siêu thị kia a cửa hàng vỉa hè a không đồng ý với các chủ quán bán nhỏ a, bọn họ liền ép mọi người nghe!

Nhìn tư thế này.

Bạch Đế thật sự muốn đoạt quán quân rồi?

Bởi vì 《Cung Tiễn Công Lộ》 đã có quỹ liệu quá hung ác, phía sau ba bài hát, Khúc ba a Ca Vương a ca sau a cũng nghi bức, đây là thật không có biện pháp.

Trương Hi Dương cười đến hồng mắt fan cuồng.

Mà fan trên Trương Vân thì tự bé.

Thì ra thi đấu Quý bảng còn có thể chơi như vậy sao?

Hóa ra đây mới là phương thức chính xác để hoạt động xuân muộn?

fan hâm mộ trên Trương Vân khác không phục, còn đang mạnh miệng, “Cái này chúc mừng phát tài chỉ là hành khúc nước miếng mà thôi, Bạch Đế thật sự không có gì mới, hai bài gần nhất đều là loại tục khí nghệ thuật không cao, vô cùng vô cùng điên cuồng giúp người ta tẩy não tác phẩm!”

Đáng tiếc.

Không ai trả lời câu này, người ta chính là ca khúc hạ niên, ca khúc hạ niên chính là phải thông tục dễ hiểu a, có đôi khi đại tục tức là đại nhã!

...

Thời gian một tháng tám đã đến!

Rất nhiều công ty cũng bắt đầu hội công!

Mà ngày thi đấu Quý bảng ngày hôm nay, 《Chúc mừng phát tài vẫn như cũ xếp hạng đầu, download đã hoàn toàn vô địch, ba bài hát phía sau không theo kịp!

Cũng chính là ngày hôm đó.

Cấp bậc ngôi sao đổi mới.

Tất cả mọi người nhìn thấy, Trương Hi Dương vốn còn là một đường ca ca, chính thức tiến vào danh sách siêu một đường!

Nhất thời.

Toàn bộ ca đàn đều chấn động!

Bởi vì một nam ca một khi tiến vào danh sách siêu nhất tuyến, ý nghĩa là hẳn tự động trở thành ca vương, Trương Hi Dương

dựa vào “Khởi chúc mừng phát tài” chính thức tấn thăng ca vương!

“Nghe có thông tin.”

Tin tức đang oanh tạc!

Giải trí vị ca vương thứ ba trong thần thoại Nguyễn Cung!

Trương Hi Dương trở thành ca vương thứ mười hai của Tần Châu!

Tại Côn Bằng Tần châu đứng hàng siêu một đường siêu sao, lại có thêm một người nữa!

Bạch Đế trợ lực Trương Hi Dương leo lên Ca vương vị!

Kỳ Bạch Đế nâng lên một vị ca vương!?

Thần thoại đài truyền hình trực tiếp đưa tin về Trương Hi Dương——

“Hắn từng vì tình thương rơi vào thung lũng thấp cõi vô tận mấy năm, mãi đến khi Bạch Đế dùng một bài 《Ca》 tặng cho mình, mang theo hắn đi ra khỏi sương mù.”

“Sau đó, con đường ca vương mở ra!”

“Hắn là tổng biểu võ công cấp hiện đại, ta là quán quân của Ca Đài!”

“Bằng vào một bài 《Hoa Hỏa》 của Bạch Đế, độ nóng đoạt quán quân tăng vọt!”

“Hắn là ca sĩ sáng mắt nhất buổi chiều đài xuân, bằng vào 《Chúc mừng phát tài》 của Bạch Đế thổi quét Tần Châu!”

“Hắn chính là Trương Hi Dương!”

“Đoàn thể của Trương Hi Dương và Bạch Đế, nhất định sẽ khắc ghi toàn bộ ca đàn Tần châu!”

Cùng lúc đó.

Một nơi nào đó trong công trình truyền thông Tần châu thì phát ra một tin tức như vậy: 《Ca Vương Trương Hi Dương sau lưng》!

“Bạch Đế! Nam nhân đứng sau lưng Trương Hi Dương!”

“Có thể nói là đọc sách, giới thiệu tí ti. Sỡ Kỹ Linh. Sỡ này không có Bạch Đế thì Trương Hi Dương cất lời hỏi về hôm nay của Đĩnh Ca vương.”

“Lại xuất hiện, Trương Hi Dương đi mỗi một bước, sau lưng đều có bóng dáng của Bạch Đế, mỗi một lựa chọn máu chốt của hắn, mỗi một tác phẩm máu chốt đều không thể rời khỏi sự giúp đỡ của Bạch Đế —— nghe nói Trương Hi Dương tham gia nệm ta là Bạch Đế có ý nghĩa, tiết mục này mang đến bao nhiêu chỗ tốt tin tưởng tất cả mọi người.”

“Đối với Bạch Đế mà nói...”

“Nâng ra một ca vương là thành tựu lớn nhất từ khi xuất đạo tới nay!”

“Chúng ta có lý do để chờ mong, tương lai Bạch Đế sẽ trở thành Khúc phụ mới của Tần Châu, hắn đã có tiềm lực như vậy, chỉ cần hắn có thể bảo trì trạng thái như bây giờ...”

Đây là lần đầu tiên tuyên bố công khai công khai kiểu lớn:

Bạch Đế có được tiềm lực trở thành Khúc phụ.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 185: Sau lần trực tiếp thứ 2 của Sở Từ trở thành ca vương, Trương Hi Dương đã định trước sẽ bận rộn, các loại phỏng vấn, các loại thương vụ đỉnh cấp, phát ngôn cho các thương hiệu siêu nhất tuyến, chuyện đầu tiên mà Trương Hi Dương làm trước đó, chính là gọi điện thoại cho Lâm Tri.

“Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, nhưng ngoại trừ Tạ Tạ, ta thật sự không biết nói gì nữa.”

“Vậy sau này giúp đỡ tỷ tỷ của ta nhiều một chút.” Lâm Tri cười nói.

Trương Hi Dương trở thành ca vương, là người hợp tác bằng hữu và hợp tác, đương nhiên hẳn cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ, quan trọng nhất là đối phương sẽ mang đến hồi báo liên tục rất lớn.

“Ta biết làm thế nào rồi.”

Hai người gọi điện thoại đã gần nửa giờ đồng hồ.

Trương Hi Dương không phải người nói nhiều, nhưng hôm nay hẳn giống như không thể nói hết lời.

Trở thành ca vương là mục tiêu tối cao của sự nghiệp ca ca, người có hệ Phật như Trương Hi Dương cũng không thể tránh được.

Sau khi cúp máy, Lâm Tri Bạch nở nụ cười, ngành tỷ tỷ sinh ra một vị ca vương, sau này sức cạnh tranh tăng lên thẳng tắp.

Bởi vì Trương Hi Dương vĩnh viễn sẽ không phản bội hẳn, Lâm Tri Bạch có tự tin như vậy.

Mà chỉ cần đằng sau một vị Ca Vương không xảy ra vấn đề gì lớn, phát triển thật tốt, năng lượng trong phạm vi về sau, tuyệt đối là cực lớn.

Bởi vì Trương Hi Dương là ca vương thứ mười hai của Tần Châu!

Kiếp trước thiên triều có mười bốn trăm triệu nhân khẩu, mà nhân khẩu mới nhất của Tần Châu phổ biến, nhân khẩu Tần Châu đã vượt qua hai mươi sáu tỷ.

Nói cách khác.

Nhân khẩu của Tần Châu gần bằng hai thiên triều.

Nhiều người như vậy!

Khu vực rộng lớn như vậy!

Nhưng chỉ có mười hai vị ca vương!

Sức lượng vàng của ca vương đã không cần nói cũng biết!

Có thể nói, một ca sĩ, một khi trở thành ca vương thì hẳn sẽ siêu thoát, thăng hoa, vô địch.

Đương nhiên giới hạn trong ca đàn.

Mà việc Trương Hi Dương trở thành ca vương ngoại trừ bản thân hẳn ra, người được lợi lớn nhất là Lâm Hi.

Bởi vì Trương Hi Dương vì công ty mà kiếm tiền, ngành nghề đều được tính ở trên đầu Lâm Hi, âm nhạc thần thoại mười bộ, sẽ vì vậy mà bay lên!

Trên thực tế đã bay lên.

Lâm Hi hưng phấn đến tột đỉnh.

Hôm nay lúc giữa trưa ăn cơm, nàng cùng người nhà tuyên bố tin tức tốt: “Xếp hạng mới nhất âm nhạc mười bộ công tích của chúng ta lại bắt đầu tăng lên!”

Âm nhạc thần thoại tổng cộng có mười bộ phận.

Mười bộ âm nhạc của Lâm Hi, thực lực tổng hợp là yếu nhất, nhưng sau khi có ca vương, tình huống đã trở nên khác biệt.

“Chúc mừng!”

Lâm Thắng Thiên rất vui vẻ, mẹ nàng cũng tươi cười, nàng biết ảnh hưởng của ca vương: “Hắn có thể thành ca vương hoàn toàn nhờ vào Tiểu Hắc của chúng ta.”

“Lão Trương cũng không chịu thua kém.”

Lâm Tri Bạch không có lập công, dù sao điểm khởi đầu của Trương Hi Dương đã cao rồi.

Cha khê gặt đầu, tuy rằng không phải âm nhạc đấy, nhưng lượng vàng của ca vương, chỉ cần là người trong giới giải trí đều biết.

Lúc này.

Điện thoại của Lâm Hi vang lên, nàng đến cửa nghe điện thoại.

“Lâm chủ quản, ta suy nghĩ một chút, lúc trước điều kiện của người vẫn tính, Bạch Đế lão sư sẽ cung cấp cho bộ phận chúng ta ba bài hát...”

“Đương nhiên! Chỉ cần người bỏ phiếu cho Ôn Lượng...”

“Không thành vấn đề, nhưng chúng ta sẽ có ước đoán chất lượng ca khúc của sư phụ Bạch Đế, ta có thể tin tưởng hứa hẹn của người đúng không?”

” cộng sự nhiều năm như vậy, nuôi nuôi xương thú? Đạo ta chưa bao giờ nói không dứt miệng”

“Vậy chúng ta một lời đã định!”

Lâm Hi nói xong điện thoại, làm thủ thế thắng lợi, sau khi trở về nháy nháy mắt với Lâm Tri Bạch: “Sự kiện kia có thêm chút nắm chắc.”

Trương Hi Dương trở thành ca vương, trở thành tiêu điểm chú ý của ngoại giới.

Mà người trong vòng quan tâm nhiều hơn là Bạch Đế.

Vì cái nghề này trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, không có ca khúc của Bạch Đế, sẽ không có ngày hôm nay của Trương Hi Dương.

Vào thời điểm này.

Ca khúc mà Bạch Đế viết, đối với rất nhiều người có sức hấp dẫn, đã tăng lên một trình độ cực cao.

...

Ăn xong cơm trưa Tô Triết cũng gọi điện thoại cho Lâm Tri, hai người lần trước ở Tây thành trang viên trao đổi số hiệu.

“Lợi hại nha.”

Tiếng cười của Tô Triết truyền đến: “Bạch Đế lão sư của chúng ta nâng lên một vị Ca Vương, hiện giờ trong nghề cũng bắt đầu có người gọi người là tiểu Khúc phụ.”

Cha của Tiểu Khúc?

Lâm Tri Bạch hơi nhíu mày, mở miệng nói: “Muội nhớ rõ sắc trời có năm vị ca vương.”

Thiên Quang Khúc cha nhiều nhất, sau khi hát Vương Ca cũng nhiều nhất, cho nên ở Nhạc Đàn vẫn luôn đè ép thần thoại và Ông Tư đánh nhau.

“Bài lớn cấp bậc như ca Vương nhiều cũng không tốt.”

Tô Oánh Oánh hừ một tiếng nói: “Những siêu một tuyến siêu này của bọn họ, bên trong những siêu sao kia tranh đấu rất lợi hại, đệ phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Hai đại ca vương trong thần thoại.

Một người là Chu Văn Cử.

Một người là Trương Vân Thượng.

Hiện tại lại có thêm Trương Hi Dương.

Sau này ba người này nhất định sẽ rơi vào trận chiến âm nhạc giải trí của một ca ca ở thần thoại.

Không phải nói Trương Hi Dương Phật hệ, không muốn tranh là có thể không tranh, đoàn đội sau lưng Ca Vương sẽ đẩy ca vương đi tranh.

Huống hồ Trương Hi Dương đã đồng ý với Lâm Tri Bạch, sẽ giúp đỡ Lâm Hi, đã xem như biểu lộ thái độ cạnh tranh với hai vị ca vương khác trong công ty.

Càng đừng nói đến Trương Hi Dương và Trương Vân Thượng đã kết thù.

“Tìm ta có chuyện gì?” Lâm Tri Bạch không tiếp tục nói về chủ đề nội đấu của ca vương.

“Muốn nhờ Bạch Sở từ lão sư giúp một việc.” Tô Triết nói.

Lâm Tri Bạch: “...” Bạch Sở Từ Quý gì đó? Lạnh quá đi! Vì sao không phải Sở Bạch Đế?

Tô Triết không nói đùa nữa, nói thẳng mục đích của mình: “Rất đơn giản, đang muốn mời Sở Từ đến phát trực tiếp tối mai, giúp tuyên truyền kế hoạch chinh phục bộ 《” này.”

“Ta tại sao phải phát trực tiếp tối mai?”

Tô Triết đã biết rõ Sở Từ là áo giáp của Lâm Tri Bạch, tất nhiên hẳn không cần phải giả bộ nữa.

Tô Triết nói: “Bởi vì buổi tối ngày mai, tiếp xúc với thần thoại lên mạng ở bực trực tiếp, mà người phụ trách hạng mục này phụ trách phát sóng trực tiếp thần thoại là Lâm Hồ.”

Bình đài trực tiếp thần thoại hiện tuyến ngày mai?

Vậy ngày mai Sở Từ quả thực nên phát sóng trực tiếp.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Làm sao báo đáp ta đây?”

Tô Kỳ hừ một tiếng nói: “Việc chinh phục Đồng Lư là phim truyền hình do Đồng Lư và Thiên Quang hợp tác với nhau, người cũng coi như một nửa của Côn Bằng, hỗ trợ tuyên truyền một chút không phải là đạo lý hiển nhiên sao? Huống hồ người không muốn gây chút phiền toái cho Lâm Hồ ư? Vậy ngày mai chắc chắn sẽ phát sóng trực tiếp, coi như tiện tay giúp đỡ.”

“Được rồi.”

Lâm Tri Bạch chính là thuận miệng nói ra, không cần Tô Triết nhiều lời, nàng cũng sẽ tuyên truyền 《chinh phục bộ phim》 này.

“Như vậy mới đúng chứ.” Tô Triết nói: “Dù sao bây giờ người chính là bạn trai của ta.”

Lâm Tri sợ trắng kinh, “Bằng hữu màu lam gì?”

“Chuyện lần trước, người cho rằng giữ bí mật làm tốt sao, nhiều người ở đây như vậy, ta lại nói như vậy, người còn ôm ta trước mặt Lâm Cung khoe khoang gì đó. Hiện tại trong vòng tất cả mọi người đều cho rằng hai chúng ta yêu nhau, tử! Đệ! Tình!”

Khi Tô Triết nói đến ” luyện tử đệ” hình như có chút oán niệm.

Lâm Tri trợn trắng mắt, suy nghĩ một chút cảm thấy vấn đề không lớn, dù sao mình cùng người trong vòng tròn không có quan hệ gì.

Mặc kệ bọn họ bát quái đi, trên danh tiếng đều không dễ nghe lắm.

Dù sao trong giới đều biết, Lâm Cung lúc đầu cùng Tô Triết kết thông gia.

Trên danh nghĩa mà nói, Tô Triết miễn cưỡng xem như là chuẩn đại tẩu của Lâm Tri Bạch?

Mà dùng lời nói của Lâm Báo mà nói, sóng này của Lâm Tri Bạch dường như là mang theo một cái nón xanh cho Lâm Cung.

Cũng may Lâm Cung và Tô Triết không kết giao, càng không đính hôn, cho nên bình luận của Lâm Tri Bạch và Tô Triết vẫn bị tổn hại, nhưng vẫn còn ở trong phạm vi có thể không chế.

Dù sao cũng tốt hơn Lâm Cung.

Chuyện này thật sự làm cho mặt mũi nhân vật thủ lĩnh đời thứ ba của thần thoại này mất hết.

...

Liên lạc điện thoại, Lâm Tri Bạch xác nhận tin tức này, bình đài trực tiếp thần thoại đích xác sẽ ở trên tám giờ đêm mai.

“Đến lúc đó ta phát sóng trực tiếp.”

Lần trực tiếp trước của Sở Từ đã gây ra động tĩnh rất lớn.

Bên ngoài sớm đã mong đợi Sở Từ phát sóng trực tiếp từ bao giờ.

Lâm Tri Bạch còn cố ý nhìn mấy cái fan chú ý một chút.

Bạch Đé bởi vì 《Chúc mừng phát tài》, đã đạt đến bảy trăm vạn bài hát này.

Mà Sở Từ sau lần trực tiếp này, số người theo dõi lần trước đã lục tục lên tới sáu trăm vạn, nhưng bởi vì không có động tĩnh tiếp theo nên fan không tiếp tục tăng nữa.

Ngược lại, fan cuồng chú ý của Bất Dạ Hầu mới miễn cưỡng đến bốn trăm vạn.

Bất quá Bất Dạ Hầu không cần sốt ruột, bởi vì Côn Bằng sau khi chinh phục bộ phim 《truyện bính》 này, giáp ngựa này khẳng định sẽ khiến nhân khí tăng mạnh.

Giang Thành hỏi: “Lần này trực tiếp còn có thể hát bài hát mới đúng không?”

Lâm Tri Bạch: “Vâng.”

Giang Thành nói: “Là như vậy, gần đây ta không phải giúp đỡ Ôn Lượng kéo phiếu, sau đó liền có người nhắc tới, muốn ba bài hát mà người hát ở phòng trực tiếp lần trước, bởi vì ba bài hát kia không phải còn chưa chính thức tuyên bố sao? Ý của ông chủ như thế nào?”

“Có thể a.”

Lâm Tri Bạch cảm thấy như vậy lại bớt việc, “Vậy lần này ta tranh thủ hát nhiều hơn một ít bài hát mới, chọn lựa cho bọn họ.”

Coi như là kiếm người bán nhà thôi.

Sau khi cúp máy, Lâm Tri Bạch lấy ra điện thoại di động màu hồng của Sở Từ, tuyên bố tám giờ sáng sẽ ở cá chép phát sóng trực tiếp.

Phát tiết trực tiếp này tình hình xảy ra, chỉ cần liếc mắt một cái liền sẽ nổ tung.

“Cuối cùng cũng đến giờ phát sóng trực tiếp rồi!”

“Lần phát trực tiếp trước ta đều đã xem hết mấy lần rồi.”

“Chờ mong!”

“Lần này lão sư Sở Từ còn chơi trò sáng tác trước sân à?”

“Sở Từ lão sư có thể hát thêm mấy bài ca mới không, gần đây ta bị 《Chúc mừng phát tài tẩy não》 lợi hại.”

“Ha ha ha ha, 《chúc mừng phát tài》 quả thật là tẩy não.

“Gần đây danh tiếng của Bạch Đế rất vang đấy, lão sư Sở Từ nhanh chóng đè hấn xuống!”

“Diệt hết uy phong của hấn!”

“Đúng vậy, ta thấy trên mặt Cực Quang, số người Bạch Đế chú ý lại vượt qua Sở Từ rồi.”

“Sở Từ chính là không bằng Bạch Đế! Lần trước trực tiếp nói cái gì mà sáng tác tại hiện trường, nhất định là chơi thử kiểu gì đó! Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, làm sao có thể sáng tác ra tác phẩm hoàn chỉnh như vậy?”

“Lần trước là quất ngẫu nhiên, không có cách nào gian lận, cảm ơn.”

“Thật sao? Ta không tin.”

“Thích tin hay không, tin thì thôi, vừa nhìn liền biết người là fan của Bạch Đế, chạy tới bồi đên bọn ta.”

Tổng thể mà nói.

Mỹ nữ của Bạch Đế và Sở Từ, U đọc sách tí ti. S** Khắc hoa hoa, cũng không có xé bức, dù sao “Hai người” không có trực tiếp xung đột, chỉ là trên lời nói ai cũng không phục ai, luôn đặt hai người cùng một chỗ so sánh các loại.

Nhìn bình luận liền biết.

Thậm chí có người đang so sánh với Bạch Đế và Sở Từ, người nào ở trên bình đài Cực Quang quan tâm nhiều hơn, tựa hồ đây là tiêu chuẩn đánh giá ai càng đở hơn, dù sao không phải gió đông áp đảo gió đông, chính là gió đông áp đảo gió đông, đoạn thời gian trước Sở Từ đã trực tiếp đối chiếu tác phẩm sáng tác, ngọn cờ đem Bạch Đế đè xuống, nhưng đợt sóng xuân này, Bạch Đế bằng vào 《mọi ăn mừng phát tài》, lại đem nổi bật đè trở về.

Đó là nguyên do.

Những fan hâm mộ Sở Từ đều đang chờ mong, lần này có thể trực tiếp đè Bạch Đế xuống.

Lâm Tri Bạch nhìn những bình luận này, cảm thấy mình đang đấu với nhau ở hai bên, nhưng nếu tối mai là sân khấu của Sở Từ, vậy thì phải nghĩ biện pháp tạo ra một chút chủ đề mới được.

Ca khúc gì đây?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 186: Ta là Sở Từ không bật hack: “Đêm mai Sở Từ sẽ phát sóng trực tiếp?”

Rất nhanh Lâm Hồ nhận được tin tức, lông mày lập tức nhăn lại thành chữ “Xuyên”.

Giờ 8 giờ đêm mai là thời gian trên bình đài trực tiếp thần thoại, Lâm Hồ đã tuyên truyền một hồi lâu.

Có thần thoại bồi thư, đài trực tiếp này hấp dẫn không ít sự chú ý.

Nhưng Sở Từ muốn mở trực tiếp cùng một lúc, đây không phải là đi cướp đoạt khán đài trực tiếp thần thoại hay sao?

“Ảnh hưởng không lớn.”

Tùy tùng bên cạnh Lâm Hồ mở miệng nói: “Sở Từ mở truyền hình trực tiếp, nhiều nhất là vài giờ đồng hồ, cũng chỉ là tạm thời kéo người xem qua, chờ hẳn phát sóng trực tiếp xong, người xem ở đây cảm thấy hứng thú với chúng ta, vẫn sẽ trở lại thôi.”

“Không bị ảnh hưởng nhiều, nhưng Giao Bằng cứ như thế đánh lên ta...”

Lâm Hồ rất khó chịu, vô cùng khó chịu. Hắn còn đang do dự, muốn tạo thành thành tích trước khu vực phát sóng trực tiếp thần thoại.

Kết quả Nguyễn Cung vừa lên đã phái ra Sở Từ đi đánh lên mình!

“Có cách nào phản chế hay không?” Hắn hỏi tùy tùng.

Tùy tùng đi theo có suy nghĩ nói: “Tiếp thị trực tiếp của Sở Từ rất được hoan nghênh, là bởi vì hắn có thể sáng tác ca khúc tại hiện trường...”

“Mấy bài hát kia ta nghe đây!”

Lâm Hồ cười lạnh nói: “Không thể nào là sáng tác tại hiện trường, nhất định là dùng chút thủ đoạn, đừng quên cá chép có

đầu tư ở bình đài, mà Sở Từ là người của Bộ Ngạn, là bức tranh chặn đường, kỹ thuật trên đó muốn làm được cũng không khó!”

“Trên mạng đúng là có cách nói như vậy.” Gã tùy tùng nhẹ gật đầu.

Sở Từ trực tiếp xem trực tiếp biểu hiện tại quán kinh người, cho nên rất nhiều người đều không tin.

Huống hồ Huyền Huyền đầu tư là một nơi đông như đàn cá chép trực tiếp, Sở Từ lại là một trong ba cây cột trụ lớn của Côn Bằng.

Muốn trực tiếp lên sàn trực tiếp với con cá chép phối hợp làm một màn kịch, cũng có khả năng, loại âm mưu này rất có thị trường trên mạng.

“Thương tiêu dùng mảnh lối mà thôi.”

Lâm Hồ thân nhiên nói: “Chỉ cần sớm chuẩn bị tốt ca khúc, tìm tới ba người mà có thể hoàn thành cái thao tác này, thiên tài chó má gì chứ, thủ đoạn của các loại lèo lẹt này ta đã thấy nhiều rồi, cá chép trực tiếp là địa bàn của Côn Bằng, người Côn Bằng tự nhiên muốn chơi thế nào thì chơi.”

“Ta đây ngược lại có một chủ ý.”

Linh cơ của Lớp Một khế động, “Chính là phải trả giá một chút.”

“Ngươi nói đi!”

“Ngài có thể thưởng cho Sở Từ một ít siêu hỏa vào lúc đang phát trực tiếp.”

“Ta có bệnh hả?”

Lâm Hồ cả giận nói: “Hắn bắn lên ta, ta còn đi cho hắn đánh thưởng siêu hỏa!”

“Không phải.”

Tùy tùng vội vàng nói: “Ngài thưởng xong siêu hỏa, sau đó để hắn sáng tác tại hiện trường a! Không phải hắn thích nhờ vả con sao, chúng ta không phải là cho con nhờ!”

“Ý của ngươi là...”

Đôi mắt Lâm Hồ sáng lên, “Ta dùng tiền cao khen thưởng để đổi lấy quyền lên tiếng, sau đó để cho hắn sáng tác tại hiện trường, vạch trần bộ mặt thật của hắn!”

“Đúng vậy!”

Tên tùy tùng cười nói: “Đến lúc đó chắc chắn Sở Từ sẽ bị chế trụ, nếu như không để ý tới thỉnh cầu của ngài, vậy chúng tôi hẳn chột dạ!”

“Tiểu tử ngươi lanh lợi đấy!” Lâm Hồ vỗ vỗ bả vai người hầu.

Tùy tùng cười hì hì nói: “Vậy ta sẽ đăng kí sổ sách cho ngài!”

“Không cần.”

Lâm Hồ vung tay lên: “Ta có sổ sách, đang phát trực tiếp với ta từ cá chép! Khụ, để ta hiểu rõ đối thủ trước, thỉnh thoảng còn đến thăm dò trực tiếp cá chép!”

“Ta hiểu ta hiểu.”

Người cùng ban cười hèn mọn cực kỳ, “Đến lúc đó ta sẽ tìm người qua truyền tiết tấu.”

“Đúng, tiết tấu mạnh mẽ dẫn nó!”

Lâm Hồ cũng nở nụ cười theo, cá chép là địa bàn của Côn Bằng không sai, nhưng bọn họ nhất định không nghĩ tới, mình lại có thể làm ra trò như vậy!

Chỉ cần vạch trần lời nói dối của Sở Từ, cá chép kia sẽ bị đá kích lớn!

Cơ hội tiếp xúc thần thoại chẳng phải tới luôn rồi sao?

...

Lâm Tri Bạch đương nhiên không biết suy nghĩ của Lâm Hồ, cho dù biết Lâm Tri Bạch cũng không thèm để ý, thậm chí còn nhiệt liệt hoan nghênh, ai lại không thích tặng tiền cho mình chứ?

Ngày thứ hai.

Lâm Tri Bạch đi tới Thủy Vân Thiên.

Phòng trực tiếp của Sở Từ trên đàn cá chép.

Còn chưa tới tám giờ đồng hồ đã nhao nhao náo nhiệt.

“Vẫn chưa bắt đầu a.”

“Gấp chết ta rồi!”

“Không biết hôm nay Sở Từ sẽ hát gì.”

“Muốn xem hẳn tiếp tục chơi trò sáng tác tại đây sao!”

“Hiện trường tác chiến gì đó, em gái là khúc đổ ngược đãi. Tuấn?”

“Không thành vấn đề a, dù sao cũng không thể gian lận với bức Tiệt Đồ ngẫu nhiên này.”

“Ngươi còn quá trẻ.”

“Đừng quên Côn Bằng chính là phần đông lớn của cá chép!”

“Cá chép phối hợp với Sở Từ làm chút thủ đoạn không khó a?”

“Dù sao Sở Từ cũng là một trong ba cây cột lớn của Bộ Ngạn.”

“Đơn giản là một chút sự giúp đỡ của nhân viên kỹ thuật là có thể làm được chuyện.”

“Là như vậy sao?”

“Ta tin rằng Sở Từ không có giở trò dối trá!”

“Lần trước phát trực tiếp Thái Hòa, cho nên quân cờ đen cũng nhiều hơn rồi.”

S fan hâm mộ Sở Từ đương nhiên tin tưởng thần tượng của hẳn, nhưng có vài người qua đường ngược lại bị loại ngôn luận này ảnh hưởng đến, suy nghĩ xem hiện trường Sở Từ sáng tác đến cùng có phải thật sự đúng hay là Lý Ngự Bình giúp hẳn ăn gian tìm mảnh khóc hay không?

Cứ như vậy.

Một phút đồng hồ sau.

Hai phút sau đó.

Ba phút đồng hồ sau.

Tám giờ cuối cùng đã đến!

Phòng trực tiếp của Sở Từ chính thức phát trực tiếp!

Tất cả mọi người lại một lần nữa chứng kiến hình tượng ảo của Sở Từ trong truyền hình trực tiếp kia.

Lần trước xem có ít người còn cảm giác không quen, lần này lại nhìn trong lòng chẳng những thành thói quen, thậm chí còn có một tia cảm giác thân thiết.

Trong lòng mọi người dần dần đem hình tượng hư ảo này, cùng bản thân Sở Từ càng ngày càng có liên hệ chặt chẽ.

“Chào mọi người năm mới!”

Lâm Tri mở truyền hình trực tiếp lần nữa, càng thêm thích ứng loại trạng thái này, vừa bắt đầu đã chúc mừng năm mới cho người xem, “Ta chính là người thích hoa gặp người ta xe hoa thấy người ta bạo trứng.”

“Xung mặt đi!”

“Ha ha ha!”

“Cũng rất da.”

“Người gặp người thích hoa gặp hoa mới được, vậy lúc ta lái xe cách xa cô một chút.”

“Sở Từ nói chuyện thật thú vị.”

Những tiếng bánh xe lộc cộc này của Lâm Tri Bạch ở kiếp trước đã nát đường cái, nhưng người của thế giới này không quen thuộc, cho nên nghe vẫn là mới mẻ.

Có người xem bắt đầu khen thưởng.

Nhưng phần lớn đều là giảm giá nhỏ.

Còn có người hỏi hôm nay Sở Từ phát sóng trực tiếp định chơi thể nào.

Lâm Tri Bạch nhìn số người xem, bây giờ là 800 vạn, cảm giác cũng không tệ lắm, sau đó nhìn màn hình nói: “Hôm nay chúng ta bắt đầu điều tra phòng đi, cách chơi rất nhanh mọi người sẽ biết thôi.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch mở ra một cái trò chơi chủ truyền.

Trò chơi này chủ tuyên ‘Tư Mã Trư’, là trò chơi chủ yếu của cá chép bình đài, đối phương đang chơi một trò chơi đánh

nhau kinh điển.

Trò chơi này Lâm Tri Bạch chơi đùa khi còn bé.

Không nghĩ tới hiện tại trò chơi này còn đang lửa.

Có thể nói là trò chơi đánh nhau kịch chiến nóng nhất bây giờ.

Hình như có một chút giống như cương duỗi xuyên qua hỏa tuyến kiếp trước?

Kỹ thuật của Tư Mã Trư rất tốt, đậm một thương một tiêu bằng hữu, chơi đùa vô cùng mê mẩn.

“Sở Từ tra phòng!”

“Sở Từ tới rồi!”

“Sở Từ Từ Sở Từ!”

Trong kênh trực tiếp của Tư Mã Trư, bắt đầu có người đánh số, đều là fan của Sở Từ.

...

Lúc Tư Mã Trư chơi trò chơi, thỉnh thoảng nhìn một chút, hẳn hiện tại đã dần dần hiểu rõ cách chơi trực tiếp.

Đột nhiên.

Đại lượng “Sở Từ Tra Phòng” xuất hiện trong nháy mắt.

Tư Mã Trư sững sốt, sau đó lập tức trở nên hưng phấn, Sở Từ chính là vị Thiên vương đang trực tiếp cá chép!

Bị Sở Từ Tra Phòng, đối với Chúa Tể mà nói tuyệt đối là việc vui lớn bằng trời!

Liên lấy một trong tam tao cá chép ra đánh đàn.

Nếu như không phải Sở Từ lần đầu tiên kết thúc việc phát sóng trực tiếp tra xét phòng ốc, dẫn dắt cho nàng một đợt, nàng có lẽ cũng có thể quật khởi, nhưng quật khởi tuyệt đối sẽ không nhanh như vậy.

Thậm chí cái từ “Tra phòng” này cũng do Sở Từ phát minh.

Đó là nguyên do.

Sở Từ điều tra phòng của mình, hẳn vô cùng hưng phấn, lúc này hô to: “Lão sư Sở Từ, ta là fan của ngươi!”

Vừa vắn vắn trò chơi này kết thúc.

Tư Mã Tru không có trực tiếp mở ra ván tiếp theo. Hắn là một người rất giỏi chuyện, hiếm khi có cơ hội tự nhiên muốn nắm bắt lấy.

“Lão sư Sở Từ có chơi trò chơi này không?”

Tư Mã Tru chủ động mời: “Chúng ta có thể cùng nhau chơi bóng tối, ta làm chó cho ngươi!”

fan của Tư Mã Tru đều nở nụ cười.

“Mẹ kiếp!”

“Tư Mã trư nhà ngươi phải tiết tháo đấy!”

“Ha ha ha ha, coi như chó cũng được.”

“Quá liêm cầu!”

“Không, rõ ràng là liêm lợn!”

“Thật đấy.”

Mà ngay sau khi Tư Mã trư phát ra lời mời, hắn bỗng nhiên nhận được một lời mời liên lạc, đây là công năng phát âm chuyên môn dành cho chủ trị.

Liên Mạch Nhân: Sở Từ!

Tim Tư Mã Tru đập rộn lên, vội vàng kết nối tiếng nói, vừa lên liền thao thao bất tuyệt: “Lão sư Sở Từ ta quá thích ngươi! Ta đều thích bài hát của ngươi, câu gãy có tuyệt hay không...”

Tư Mã Tru vậy mà bắt đầu hát vang.

Lâm Tri Bạch nghe năm giây, sau đó dùng giọng điệu chắc nịch nói: “Hát rất hay, lần sau đừng hát.”

“Phốc!”

“Tồn hại thế nào!”

“Cái miệng nhỏ này của Sở Từ đúng là ác độc!”

“Ta còn thật cho là hắn có thể che giấu lương tâm khen ngợi cơ mà.”

“Kết quả lần sau đừng hát nữa.”

Tư Mã Tru cũng nở nụ cười.

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Nàng đã xem trực tiếp của ta chưa?”

Tư Mã Tru lập tức nói: “Nhìn thấy rồi! Ta thật sự là fan của ngài!”

Nói xong Tư Mã Tru đã đi tới phòng trực tiếp của Sở Từ, thưởng năm siêu hỏa.

Lâm Tri Bạch trầm mặc một lát, nói: “Mới nhìn thấy người siêu hỏa lần đầu tiên, ta biết ngay bằng hữu này của người ta kết giao.”

“Ha ha ha ha!”

“Lão sư Sở Từ quá đậm rồi!”

“Người cũng không cần tiết tháo nữa!”

“Tuyệt đối không nghĩ tới tiết tháo không gặp rồi.”

“Sở Từ nói chuyện tại sao lại thú vị như vậy nhỉ.”

Tư Mã Tru hưng phấn, đang định nói thêm gì đó thì nghe Sở Từ lại nói tiếp: “Nếu người đã nhiệt tình như vậy, ta cũng chẳng có gì để báo đáp lại, hoặc là nói người muốn nghe ca hát gì đó.”

Tư Mã Tru sửng sốt: “Ta có thể hát không? Lão sư Sở Từ sáng tác tại hiện trường?”

Lâm Tri Bạch “Ừ” một tiếng, xem ra Tư Mã Tru không nói dối, thật sự đã xem trực tiếp thượng kỳ của mình.

Suu suu suu suu!

Lời này vừa nói ra!

Tiếng đạn pháo vang lên khắp nơi!

“Đến rồi đến rồi! Hấn bắt đầu rồi!”

“Ta thích nhất là hiện trường Sở Từ đang sáng tác điều chỉnh!”

“Lần này là trực tiếp để các chủ truyền bài hát!”

“Tư Mã Tru mau ra cái đề bài siêu cấp khó nhần!”

Người xem ồn ào.

Tư Mã Tru cũng bị chấn động, quả thật hắn đã xem trực tiếp của Sở Từ, cũng rất thích bài hát của Sở Từ.

Nhưng hắn vẫn luôn cho rằng Sở Từ phát trực tiếp lần trước, cái gọi là sáng tác hiện trường đã có thể tìm được rồi, trên mạng đều nói như vậy.

Tư Mã Tru cũng cảm thấy khả năng này rất lớn.

Nhưng Tư Mã Tru lại không ngờ, vậy mà Sở Từ lại cho mình cơ hội thấp đàn ca!

Chẳng lẽ ba bài hát ở giai đoạn đầu của Sở Từ kia thật sự là sáng tác tại hiện trường!?

Dù sao mình cũng không phải là ủy thác!

“Ngài chắc chắn?”

Tư Mã Tru hơi cẩn thận từng li từng tí. À, đọc sách tí ti, Sắc Khắc Hoa hoa văn.

Lâm Tri Bạch xác nhận: “Ta sẽ dựa theo yêu cầu của người ở hiện trường sáng tác.”

Trên mạng có người hoài nghi.

Lâm Tri Bạch đương nhiên cũng nhìn thấy, cho nên y muốn mượn miệng mấy người này để giúp mình chứng minh, mình không có tìm nhờ.

Đây mới là nguyên nhân hắn trực tiếp lựa chọn cùng Tư Mã Tru, Liên Mạch.

Đối phương là người mạnh nhất trong trò chơi.

Tư Mã Tru có thể chứng minh!

Ta Sở Từ không có bật hack!

Đây là Nhĩ Lạc, hệ thống?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 187: “Vậy ta bắt đầu “Heo Chi Ca” đây.”

Tư Mã lợn liền mạch lạc, nửa tin nửa ngờ nói: “Trước kia lúc ta làm nghề thường gọi là Tư Mã Trư, bởi vì nhà ta từ nhỏ đã nuôi heo, cho nên cá nhân ta rất thích heo, đương nhiên cũng thích ăn thịt lợn, sau đó sẽ có fan gọi ta là Trư ca, hoặc là sư phụ Sở Từ của ngài liền lấy ‘Treo’ làm ca khúc trong chủ đề, thế nào?”

Lấy “Heo” làm đề?

Tư Mã Trư này xác thực biết cái gì gọi là tiết mục trực tiếp, cũng biết cách làm chủ đề để tự tạo ra cho mình, vậy mà lại lấy bản thân làm chủ đề.

Chậc chậc.

Con Tư Mã trư này thật thà chất phác, ra tay thật hung ác.

Triều hữu một mục đang chú ý biểu hiện của Sở Từ, thời điểm Tư Mã trư yêu cầu dùng vấn đề heo, mọi người rõ ràng nhìn thấy Sở Từ ngây dại, nhân vật hư ảo trong ống kính kia trực tiếp không hề động đậy, cũng không có phát ra âm thanh, lộ ra rất trầm mặc, là vì mọi người đều mừng rỡ không thôi.

Được rồi, đây chỉ là Lâm Tri Bạch cố ý làm truyền hình trực tiếp.

Hắn trầm mặc một lúc rồi chậm rãi trầm ngâm nói: “Heo ca... Dùng heo làm đề...”

Dường như hắn ta đã rơi vào trường khảo.

Mà Sở Từ càng lộ ra dáng vẻ khó xử, các khán giả lại càng cao hứng, rất nhiều người xem trực tiếp, thích quảng cáo chính.

Nhất là những người đứng đầu có tài, thi thoảng lại thấy bọn họ ăn quả đắng là thú vị nhất.

Đương nhiên mọi người cũng đang suy nghĩ.

Lấy heo làm đề, có thể viết ra ca khúc gì?

Nhưng mọi người một chút ý tưởng cũng không có, bởi vì Lam Tinh căn bản cũng không có cái tên nào liên quan tới “Treo”. Trong một số ca ngọt ngào có nhắc tới cái gì gọi là “Tiểu Trư”, đa số đều là tình lữ.

“Dưới tình huống bình thường ai sẽ viết về bài ca của heo chứ!”

“Xong đòi con.”

“Sở Từ không còn cách nào khác.”

“Sở Từ:???”

“Chết cười.”

“Làm tốt lắm!”

“Sở Từ ngu người rồi!”

“Ha ha ha ha, người thật phách lỏi!”

“Có muốn lên có tính khiêu chiến như vậy không!”

“Không viết ra được nữa rồi!”

Có chút fan là trêu chọc, có chút là hắc phẫn, có chút còn muốn xem trò cười.

Mà Lâm Tri Bạch đã cầm bút lên bắt đầu viết.

Một phút đồng hồ.

Hai phút.

Ba phút.

Ai cũng không biết Lâm Tri viết những gì.

Năm phút trôi qua, Tư Mã trư thấy bộ dạng Sở Từ có vẻ rất khó xử, ho một tiếng nói: “Hoặc là ta đòi yêu cầu, nếu như Sở Từ lão sư cảm thấy...”

Hắn sợ đề mục quá khó đắc tội Sở Từ.

Tư Mã trư không cố ý, chỉ ra yêu cầu theo bản năng, không để ý đến yêu cầu khó khăn kia.

“Không cần.”

Cuối cùng Sở Từ cũng buông bút, cười nói: “Mọi người đợi lâu rồi.”

Đây là có rồi?

Tư Mã Trư sùng sốt.

Người xem cũng ngẩn ngơ.

Mà Sở Từ đã ôm lấy tay hắn, mở miệng nói: “Nếu mọi người gọi ngươi là Trư ca, vậy ta sẽ làm cho mọi người một bài ca khúc lác đác.”

Ừ hừ?

Tiếng ca của heo cũng được lắm sao?

Đang lúc mọi người có chút thất thần, Lâm Tri làm không tốt, mở miệng hát:

“Heo ~ “

Cái mũi của ngươi có hai cái lỗ.

Lúc cảm thấy? Không có con rết sốt rét a!?”

Phốc!

Nghĩ đến đây, hắn lập tức cười toe toét!

Bài hát này thật sự là đang viết về heo a!

Con Tư Mã Trư đang há hốc mồm giữa phòng trực tiếp!

“Heo ~ “

Ngươi có mắt tối đen như mực!

Nhìn nha vọng a vọng cũng không nhìn thấy bờ bên kia...”

Ánh mắt Tư Mã Trư bắt đầu trừng lớn, giống như một con heo thật.

“Heo ~ “

tai ngươi vẫn to như vậy.

Quạt gào quạt cũng nghe không được ta đang mắng ngươi ngu...”

Tư Mã Trư nở nụ cười.

“Heo ~ “

Cái đuôi của ngươi là cuộn lại cuộn.

Thì ra chạy nhảy nhảy còn không thoát được nó a...”

Theo tiếng Sở Từ, một tiếng “Heo” vang lên, Tư Mã Tru vui vẻ nở hoa, múa chân múa tay vui sướng.

Mà đúng lúc này.

Sở Từ đột nhiên thả lá mùa xuân xuống, quay người về phía một cái Cầm điện tử, tay nhanh chóng gõ lên!

Âm nhạc trở nên vui vẻ!

Cảm giác tiết tấu vô cùng mãnh liệt!

Sở Từ giống như bắt đầu từ từ, cả người đều đang âm nhạc rung động theo, giai điệu kịch liệt kia cũng truyền vào lỗ tai tất cả người xem:

“Treo đầu heo thân heo đuôi heo!

Là đứa trẻ ngoan chưa bao giờ kén ăn.

Mỗi ngày ngủ đến phơi nắng đến ba cái sau.

Cũng không đánh răng!

Chưa bao giờ đánh nhau...”

Nụ cười trên mặt Tư Mã Tru chợt ngưng bật, hai mắt tròn tròn, miệng há to hơn nữa, cảm giác toàn thân nổi da gà, vẻ mặt có cảm giác buồn cười không nói nên lời.

Hắn ta vô cùng chấn kinh!

Màn đàn càng điên rồi, người xem cũng bị chấn kinh, khúc nhạc phụ này lập tức để bài hát hoàn chỉnh, nghe phi thường dễ nghe!

“Ngọa tào!”

“Lợi hại quá!”

“Cười đến điên rồi!”

“Thật sự câu nào cũng đang xướng heo!”

“Cái này cũng có thể!?”

“Bài ca này viết như thế nào a!”

“Thời gian ngắn như vậy!”

“Sở Từ bình thường!”

“Mẫu chốt là bài hát này cũng rất êm tai!”

“Thật đáng yêu!”

Lâm Tri Bạch không nhìn vào tám màn phát đàn, lại cầm lên lá cờ bình thường.

“Heo ~ “

Bụng của người là căng như vậy!

Vừa nhìn đã biết không chịu nổi cuộc sống khổ sở.

Heo ~

Da của người là trắng như vậy...

Kiếp trước nhất định gia nhập phú quý gia tộc a ~”

Mấy câu hát xong.

Lại đổi đàn điện tử.

“Truyền thuyết nói rằng tổ tiên của người rất hiếm thấy.

Tiên sinh toán mệnh nói hẳn ta trúng đào hoa phạm

Nhìn thấy cô nương xinh đẹp liền hi hi ha ha...

Sẽ không đổ mặt...

Sẽ không sợ hãi...

Khụ... “

Lâm Tri hát đến đây, quay về ống kính, nhìn Tư Mã Trư cùng mình liền mạch:

“Người rất giống hẳn.”

Tư Mã Trư tinh thần từ trong rung động bình tĩnh lại, rồi cười lớn, kết quả không cần phải cười ra tiếng heo kêu “Khò khò khò”.

“Quỳ rồi!”

“Sở Từ xin hãy nhận lấy đầu gối của ta!”

“Ha ha ha ha Tư Mã Trư!”

“Tiếng heo này gọi là cực kỳ có linh tính!”

“Tuyệt!”

“Ma ma mau ra đây xem thần tiên!”

“Loại đề mục như heo này mà người cũng có thể viết ra ca khúc được a!”

“Ta cảm thấy hấn đang gọi ta là heo!”

“Không, tên hấn là Tư Mã Tru!”

“Heo ca, bài ca của heo!”

Trong phòng phát sóng xuất hiện rất nhiều, Tư Mã Tru kêu lên:

“Ui cha!”

“Không có ý mạo phạm.” Lâm Tri Bạch cười nói.

“Quá kinh khủng, quá kinh khủng! Ta hiện tại còn toàn thân nổi da gà! Lão sư Sở Từ xin nhận một lạy của ta!”

Nói xong.

Tư Mã Tru trực tiếp cuối cùng vẫn điên cuồng thở tay trước lực.

Bài hát này không chỉ là đang liêm mà còn khiến Tư Mã Tru thật sự chấn động. Bởi vì bản thân hấn là đề mục tạm thời nghĩ ra, kết quả Sở Từ đã viết ra bài hát này. Quan trọng là bài hát này không chỉ không quá xuất sắc, mà còn cực kỳ dễ nghe.

“Quá êm tai! Ta có chút muốn khóc.”

Cảm xúc Tư Mã Tru có chút kích động, vậy mà thật sự có thể nặn ra một giọt nước mắt, nhưng chưa hấn là cảm động, có thể là cười thành tiếng.

“Thích là tốt.”

Lâm Tri Bạch xích lại gần ống kính, mắt mở trừng trừng một cái, nhìn Ty Ty Ác Tháp một cái, “Mọi người cảm thấy thế nào?”

“Thật dễ nghe!”

“Hoàn mỹ!”

“Người vô địch rồi!”

“Ăn phải phục rồi, ta phục thật rồi!”

“Không hổ là ngòi tù đều có thể viết ra ca khúc Sở Từ!”

“Quá mạnh mẽ!”

“Đây là bài hát trong miệng ư?”

“Năm phút sáng tác ra, có loại chất lượng này, người còn có thể yêu cầu cái gì!”

Đúng vậy.

Bài này chất lượng, so với Sở Từ Chính Nhi tuyên bố những tác phẩm kia quả thật kém một chút, nhưng đây là người ta viết ra năm phút!

Mặc kệ hắn có phải là nước miếng hay không.

Giai điệu giai điệu quả thật lãng lãng, cực kỳ có điểm ký ức, ca từ lại càng ứng cảnh đến cực hạn, mỗi một câu đều không rời khỏi lộn!

Tuyệt nhất chính là câu cuối cùng, người rất giống hắn!

Trực tiếp thăng hoa.

Làm cho người ta cảm giác bài hát này không chỉ có viết heo, mà còn là đang viết người.

Mà có thể viết ra được bài hát như vậy trong thời gian ngắn như vậy, không chỉ cần thiên tài suy nghĩ khéo léo, còn cần thiên tài bịa từ cấp trí!

...

Trước màn hình.

Lâm Hồ nhìn trực tiếp cười lạnh liên tục.

Bài hát này sao có thể là sáng tạo ra tại hiện trường?

Đám người hầu của Lâm Hồ cũng cho là như vậy, hai trăm phần trăm là Tư Mã Trụ này!

“Kỹ thuật diễn xuất cũng không tệ.”

Lâm Hồ vẫn đang quan sát biểu cảm của Tư Mã Trụ, kết quả không nhìn ra sơ hở gì, trò chơi này diễn xuất của chủ công cũng không tệ lắm.

Còn về Sở Từ?

Bởi vì là nhân vật giả lập, cho nên biểu lộ là không nhìn thấy, nhưng từ ngữ khí của hắn nghe đến, tựa hồ cũng không có lòi đuôi.

“Trang bức thật giống a.”

Lâm Hồ đều có chút bội phục hai người này, song khái diễn thật tốt, rất nhiều người xem tin tưởng.

Ngoại trừ thủy quân của mình, cũng không có ai nghi ngờ bài hát này của hắn?

Ngoài ra, vì sao luôn có cảm giác không đúng chỗ nào?

Lâm Hồ luôn cảm thấy giọng nói của Sở Từ có chút đáng ghét không hiểu, còn giọng điệu nói chuyện của đối phương cũng làm hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Ta tới vạch trần hắn!”

Lâm Hồ chuẩn bị khen thưởng, nhưng ngay thời điểm chuẩn bị khen thưởng, tay của hắn lại dừng lại.

Sở Từ và Tư Mã Trư còn đang mãi chơi với nhau đây này.

Tư Mã Trư đang thao thao bất tuyệt.

“Ta vừa rồi còn đang lo lắng ngại không thể viết ra ca khúc liên quan tới heo, còn nghĩ có nên để cho Sở Từ lão sư dứt khoát dùng trò chơi này của ta làm đề mục viết một ca khúc, không ngờ ngài lại viết thật...”

“Trò chơi này tên là gì nhỉ?” Lâm Tri Bạch hỏi.

“Vinh quang của cuộc nghịch chiến.” Tư Mã Trư vội vàng nói.

Ở bình đài này, Tư Mã Trư tính là người đứng đầu, nhưng đối mặt với Sở Từ hắn vẫn là rất hèn mọn, tư thái vô cùng thấp, không chút nào che giấu lấy lòng.

Người xem cũng không cảm thấy Tư Mã nịnh nọt, cảm thấy là chuyện đương nhiên.

“Vinh quang của nghịch chiến vinh dự...”

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút hỏi: “Con có muốn nghe không?”

Tư Mã Trư sững sốt một chút: “nghe cái gì?”

Lâm Tri cười miễn phí: “Không phải ngươi muốn ta lấy trò chơi này làm bài viết sao?”

“Đúng vậy, nhưng ngài vừa mới...”

“Xem ở phân thượng ngươi cho ta khen thưởng siêu hỏa, lại viết cho ngươi một bài cháy.”

“Có thể!?”

Tư Mã Trư vui mừng quá đỗi. Hiện tại y đã nhìn thấy được thực lực của Sở Từ, mặt mày không khỏi đầy chờ mong.

“Có thể, có chút ý tưởng.”

Lâm Tri Bạch lấy giấy bút ra, bắt đầu viết.

Người xem kinh ngạc!

“Còn muốn làm thêm bài nữa?”

“Lấy vinh quang nghịch chiến Côn Bằng làm đề?”

“VẬY SỞ TỪ MUỐN VIẾT MỘT CHƯƠNG TRÌNH ĐỊNH CHẾ NHẠC CHO VINH QUANG NGHỊCH CHIẾN CHO NGUYỄN CUNG?”

“Ta đi!”

“Có thể thật sự đúng là định chế khúc!”

“Ây da!”

“Mạnh quá đi!”

“Trình trực tiếp lần trước, rất đọc sách, trò đùa tí tởng. Xe hàng này mỗi khi viết xong một bài, đều sẽ nghỉ ngơi cùng mọi người nói chuyện phiếm nửa giờ. Lần này hẳn định viết ca liên tục a!”

“Cái này phải chết bao nhiêu tế bào não?”

Ha ha.

Lâm Hồ tạm thời từ bỏ khen thưởng, nhìn về phía tiểu tùy tùng nói: “Ngươi xem đi, ta đã nói rồi, có lẽ là do “Trò chơi chế tác” của “Trò chơi nghịch chiến vinh quang”, và “Người buôn” đã đạt thành hợp tác, muốn mượn Sở Từ tuyên truyền đây.”

“Cơ hồ có thể nện được thạch chùy rồi!”

Tiểu tùy tùng gật đầu lia lịa, nhất định là do quan phương mưu
phản danh dự của Vinh Đái Huyền Cung hợp tác với Sở Từ!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 188: Nghịch chiến lúc này.

Công ty trò chơi nòng cốt.

Có một nhân viên trong lúc làm việc đang mò cá xem trực tiếp cá chép.

Toàn bộ quá trình cạc cạc vui vẻ.

“Ha ha ha, bài ca tai lợn, cười chết ta mất, sau này chính là khúc ca chiến của trư ca!”

Đúng lúc này.

Hắn đột nhiên nhìn thấy trong trực tiếp Sở Từ nói muốn lấy vinh quang nghịch chiến để viết một ca khúc.

Soạt.

Hắn đột nhiên đứng lên!

Đồng sự bên cạnh nhao nhao ngẩng đầu nhìn hắn.

“Ngươi làm sao vậy?”

“Sở Từ trực tiếp nói muốn cho Vinh Quang Nghịch Chiến chúng ta trò chơi này!”

“Cái quái gì đây?”

Đại đa số các đồng sự đều vẻ mặt ngạc nhiên.

Đây không phải lên lớp sao, sao tự nhiên ngươi lại lên trực tiếp?

Ngược lại một người bạn thân đối diện cũng kích động nói: “Nguyên lai ngươi cũng đang mò cá... À không, à không? Minh Thương Thương Thao khuấy đảo thế hệ.

Ngươi cũng?

Hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó mới giải thích với các đồng sự xung quanh, Sở Từ và người chủ trò chơi, Tư Mã Trư đang làm việc lúa mạch.

“Lấy vinh quang nghịch chiến Côn Bằng làm đề?”

“Hiện trường sáng tác?”

“Đây là muốn viết cho trò chơi của chúng ta một khúc nhạc sao?”

“Ta đi!”

“Thật hay giả đây?”

“Có phải là công ty đã mời Sở Từ trước, cho nên mới nói như vậy không?”

“Tuyệt đối không phải!”

“Ta nói một tiếng với chủ quản!”

Có người trực tiếp chủ quản đám người Ngải Đặc.

Trò chơi tên là 《 Nghịch Chiến vinh quang 》 này, chính là do công ty trò chơi này khai phát đây.

Rất nhanh.

Chủ quản chạy tới, “Sở Từ muốn tại phòng trực tiếp viết nhạc cho Vinh Quang Nghịch Chiến?”

Mọi người gật đầu.

Mỗi người đều mở ra phòng trực tiếp cá chép, tiến vào phòng trực tiếp của Sở Từ.

Mà lúc này.

Sở Từ đang viết bài hát trên sổ con.

“Chủ quản?”

“Sở Từ làm vậy là thật à?”

“Có phải công ty chúng ta âm thầm mời hẳn hát không?”

“Cho nên hẳn mới giả vờ giả vệt viết?”

“Thật ra ta đã viết từ sớm rồi?”

“Trước đó ta đã xem trực tiếp của hẳn, cảm giác là giả thần giả quỷ, người xem tìm đều là do hẳn.”

“Không có!”

Chủ quản vẻ mặt cũng mờ mịt, “Chúng ta chưa từng tìm hẳn mời ca khúc, các người cũng biết, gần đây công ty bận rộn khai phá trò chơi mới kia đây...”

Mọi người ngạc nhiên.

Nói như vậy, những ca khúc trên phòng trực tiếp của Sở Từ kia thật sự đều là những tác phẩm sáng tạo ở hiện trường sao?

Trong phòng trực tiếp.

Sở Từ đột nhiên mở miệng nói: “Huỷ, giai điệu và ca khúc đã chốt xong, ta làm một chút khúc nhạc.”

Nói xong.

Sở Từ bắt đầu sắp xếp thiết bị, cứ như vậy phát sóng trực tiếp sắp xếp nhạc.

Lại qua mười phút.

Sở Từ nở một nụ cười.

“Đây là một khúc nhạc đệm, thời gian cấp bách, mọi người nghe một chút xem hiệu quả.”

Nói xong.

Bản tấu đơn giản của Sở Từ, bản thân hẳn lại là đang ôm lấy một cái châm chọc.

Sau một khắc.

Tiếng ca vang lên.

“Trong chiến trường gió nổi mây phun này!

Phong Bạo thiếu niên lên sân khấu

Tiếng gầm gừ hùng hồn khi chiến thắng liệt hỏa.

huyền não toàn bộ thế giới...”

Công ty trò chơi Bàn Tật, tất cả mọi người nghe quy luật điện cho ông chủ, cùng với trong đoạn này hơi lộ ra hai nhưng lại đặc biệt phù hợp với nhịp hát chủ đạo của trò chơi, biểu tình từ từ biến hóa.

“Nhất hiệu khói thuốc súng cuồng phi!”

Cơ Giáp đang đến vào thời đại của cơ giáp.

Nhiệt huyết nghịch lưu mà lên!

Dũng sĩ ngồi trên chiến xa cũng không thể đỡ nổi...”

Chủ quản công ty trò chơi sắp lại gần một chiếc máy tính nhân viên, giọng nói vội vàng: “Giọng nói lớn hơn một chút!”

Nhân viên vội vàng lớn tiếng.

Bởi vì cảm xúc có chút kích động, động tác cũng lớn hơn một chút, âm thanh trong nháy mắt bị điều động cao lên.

Đúng vào lúc này.

Bộ phận bài nhạc của Sở Từ cũng vang lên ——

“Kiền Lô Phở Tư Khải chiến nghịch chiến cũng sẽ nghịch chiến!

Vương bài muốn cuồng dã!

Lang bạt vũ trụ dọn dẹp thế giới!

Biết phải nghịch chiến cuồng dã nghịch chiến

Vương bài muốn phát tiết!

Chiến đấu là do chúng ta quật cường lên...”

Toàn bộ công ty trò chơi điện lực đều phát ra tiếng hô đình tai nhức óc, cùng với âm lượng siêu lớn của ca khúc trộn vào cùng một chỗ, hoóc-môn trên thận trung của mọi người điên cuồng tiết ra!

“A a úc úc!”

“Trời ơi!”

“Bài này!”

“Bài này rất hợp với trò chơi của chúng ta! “

“A a a!”

“Chủ quản người nghe đi!”

“Nghịch chiến, bài hát vẫn đang viết nghịch chiến!”

“Chắc chắn Sở Từ cũng chơi trò chơi của chúng ta!”

“Chúng ta tìm hần nói hộ đi!”

...

Bài hát này gọi Chủ Nghịch Chiến 》, nguyên xướng là A Kiệt.

Mà bản nhạc nguyên lai là tác phẩm cho trò chơi tương tự 《 Nghịch Chiến 》 của kiếp trước, độ truyền bá vô cùng cao.

Quan trọng nhất là rất giống loại trò chơi chiến đấu chiến đấu có cơ hội với Tham Lam chiến vinh quang thế giới này, đều là trò chơi đánh nhau có cơ hội nguyên tố, chủ yếu đánh một thiếu niên nhiệt huyết.

Đó là nguyên do.

Bài hát Lâm Tri hát này, phối hợp rất hợp với vinh quang nghịch chiến 《 Kháng Chiến 》 , không có cảm giác trái với ôn hòa chút nào.

Phòng trực tiếp lúc này.

Lâm Tri Bạch có chút hát ca, bài hát này nó làm hơi lâu một chút.

Bởi vì cần phải có một chút lời nhạc hợp tấu phong phú, bằng không thì bầu không khí không đủ đốt không đủ nhiệt huyết.

Mà có khúc nhạc đơn giản, lại phối hợp hiệu quả của nức sấm rền, không khí trong bài hát này đã bị hấn tạo ra thành công.

“Ta muốn điều khiển quyền thế của ta!

Nói rõ thanh thế của ta!

Nhìn trận long chiến này ở Tiểu Dã!

Chiến trường này trải qua hàng ngàn hàng vạn chiến sĩ nhiệt huyết.

Một đường lao vùn vụt về phía trước

Dững sĩ bảo vệ thế giới này!

Rột chồm hồm lại quyết định...”

Bài hát Ca Đức ca này cảm giác vô cùng mãnh liệt, phối hợp với âm thanh cuối cùng của Cao Âm, Lâm Tri Bạch cảm giác giống như mình đang đặt mình trên chiến trường, toàn thân đầy nhiệt vũ khí, đạn dược nhiệt huyết sôi trào gia nhập một hội chiến đấu, bên tai là âm thanh của đạn lên nòng, sắc bén phá vỡ không khí, vô số nổ tung ở bên người, hoa lửa văng khắp nơi, lời ca chấn động lòng người vừa vạm thể hiện ra thế

giới trò chơi chân thực nhất, giai điệu giai điệu, khiến giọng nói của hắn xuất hiện một tia cảm giác kim loại cao, cực kỳ rõ ràng, bùng nổ.

Có lẽ là phát huy đủ tốt.

Lâm Tri Bạch xứng công đều có một tia đột phá.

Mà Tư Mã Tru ở một bên khác đang cùng Lâm Tri lúa mì lần nữa đứng lên!

Động rồi!

Tư Mã Tru cảm giác tình trạng ghê gớm của mình đã xảy ra rồi!

Bài hát này khiến hắn rung động vượt xa bài hát của con lợn kia!

Bởi vì trích ca con heo chủ đánh khô hài, rất có hiệu quả phát sóng trực tiếp, làm cho người ta nghe không được vừa tán thưởng vừa muốn cười, nhưng mọi người đều là khen ngợi trâu bò của Sở Từ, ca từ cũng thú vị, chứ không phải nói bản thân bài hát đó lợi hại đến mức nào.

So với bài hát này mới là lãng mạn của nam nhân!

Tư Mã Tru chơi “căn chiến nghịch” nhiều năm, thậm chí trở thành tuyển thủ của trò chơi này.

Trò chơi này Tư Mã Tru tràn đầy nhiệt tình, trò chơi này không chỉ là một trò chơi, mà còn là thanh xuân của hắn.

Hắn không khỏi hồi tưởng lại những năm làm người chơi nghề nghiệp của mình, cùng các đồng đội chinh chiến trường!

Mỗi lần có thao tác sáng mắt, đều có thể dẫn phát vô số người xem hoan hô!

Những năm tháng huy hoàng kia, hóc mắt Tư Mã Tru đỏ lên, đại đa số người nghe bài này sẽ chỉ cảm thấy nhiệt huyết, cháy, hắn lại bởi vì người chơi có kinh nghiệm đặc thù, có cảm khái khác với tuyệt đại đa số người.

...

Đương nhiên.

Cuộc chơi này không chỉ là thanh xuân của Tư Mã Tru.

Bởi vì trò chơi này quá hot, cho nên rất nhiều người trẻ tuổi đều có trò chơi này!

Là để nghe Sở Từ biểu diễn biểu diễn, trong đầu mọi người đều hiện lên thế giới trò chơi phản chiến vinh quang!

Động cảm nhạc nhạc.

Trong lời bài hát đầy nhiệt huyết.

Tràng diện bùng nổ.

Nhiệt huyết của tất cả người xem sôi trào!

Trong ca khúc thể hiện thái độ của người trẻ tuổi, đó là có can đảm đi ngược dòng, không buông tha, kiên trì với thái độ của mình. Còn đa số người đang xem trực tiếp đều là người trẻ tuổi, tất nhiên họ có cảm xúc rất sâu với bài hát này!

“Huynh đệ một hồi!

Tương lai tiếp tục ngoan cường!

Nhìn thấy chiến hỏa phiêu diêu

Làm tan rã lực lượng của đối thủ!

Khí thế của Hùng Hùng lại xuất phát...”

Kinh tâm động phách.

Thiết huyết hào hùng.

Vô số người xem nghe hát, nhớ lại thời gian cùng các huynh đệ đen tối, cười thoải mái, nhất là người xem trực tiếp của Tư Mã trụ!

“Thật là êm tai!”

“Yêu chết ta mất bài này! Một nữ nhân như ta đều cảm thấy như vậy, ẩm ướt rồi!”

“Sở Từ đẹp trai quá đi!”

“Ta vẫn luôn vô cảm với mảnh giấy, ngoại trừ Sở Từ!”

“Comeon!!!”

“Cái này ta biết, đúng là trùng a, có ý tương tự với ta, nhưng Lỗ Phách Khắc chanh chua là có ý gì?”

“Ý tứ chiến đấu!”

“Chà, ta muốn ra chiến trường!”

“Quá cháy, khí thế của lời ca quả thực tuyệt vời!”

“Xông lên xông lên, sát sát!”

Hai hồn của người xem đều bị đánh thức, lời bài hát này không chơi loại trò chơi này hoặc là không nhìn thấy nhiệt huyết trong người, có thể sẽ cảm thấy lúng túng. Chẳng qua người trẻ tuổi thích xem trực tiếp đều chỉ có một cái miệng tốt.

Thiếu niên nhiệt huyết.

Dũng cảm thẳng về phía trước.

Ngay cả Lâm Hồ lòng tràn đầy chán ghét đối với Sở Từ, giờ phút này nhìn trực tiếp cũng cảm thấy toàn thân khô nóng, hẳn từ nhỏ đã thích loại trò chơi này.

Đây là Anh đây!

Lâm Hồ thật sự không muốn như vậy, nhưng hẳn không thể khống chế được thân thể hẳn phản ứng theo bản năng được, bởi vì thân thể hẳn luôn luôn thành thật hơn nhiều so với miệng.

So sánh ra thì.

Tùng tùng liền không hề cố kỵ, đầu đập xuống theo âm nhạc:
“Bài nhạc này tuyệt đối là viết sớm đây! Viết thật tốt! Oa!
Oa!”

Bên kia.

Công ty trò chơi nòng cốt.

Chủ quản bộ phận cùng với kế hoạch trò chơi cùng với các thủ thư viên đầu óc hơi hời hợt, cảm thụ được nhiệt huyết đã lâu không có, nguyên một đám phát ra tiếng sói tru.

“Quá sung sướng!”

“Chúng ta là ca khúc chủ đề của trò chơi này, đều không phải vì hẳn hát bài này!”

“Ta luôn rất hài lòng với khúc chủ đề của chúng ta, nhưng nghe được bài này thì đột nhiên cảm thấy khúc chủ đề có chút nhàm chán.”

“Không có lửa này chủ yếu là vì...”

Khi Sở Từ xướng xong bài hát này, tấm rèm đã chằng chịt, các nhân viên chủ quản nhìn hưng phấn, trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Mọi người làm ra trò chơi này.

Tất nhiên là rất yêu thích trò chơi này.

Chủ quản đột nhiên móc điện thoại di động ra, gọi điện thoại.

“Mặc kệ người dùng biện pháp gì, nhất định phải mua bài tập “Nghịch chiến vinh quang” của Sở Từ, liên hệ với công xưởng của Sở Từ, chúng ta phải dùng khúc nhạc chủ đề!”

“Cái gì? Đã có khúc chủ đề?”

“Không thể đổi hay là làm gì, đổi hẳn cho ta!”

“Đúng! Ta nói! Tiền không phải là vấn đề.”

“Mua nó mua nó!”

“Tên bài này là gì?”

“Ngươi chờ một chút...”

Chủ quản lúc này mới ý thức được mình còn chưa biết ca danh đây này, đọc sách jj. Âm K KE Hoa Hoa Hoa. Cũng may lúc này bị heo Tư Mã cũng hỏi ra vấn đề này, “Sở Từ lão sư, ta vô cùng vô cùng phi thường thích bài này, xin hỏi bài này tên là gì?”

Lúc này.

Tư Mã Trư quá kích động, vành mắt đỏ bừng, một mực ôm lấy trái tim.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Gọi là “Nghịch Chiến”, dù sao cũng là vì trò chơi này.”

“Với tư cách là tuyên thủ đã từng làm việc nghịch chiến vinh quang, ta kiến nghị mãnh liệt, thỉnh cầu công ty Ưu có thể mua bài hát này!” Tư Mã Trư vậy mà trực tiếp sử dụng sức ảnh hưởng của bản thân hướng về phía ống kính kêu to.

Chủ quản vui vẻ.

Còn cần ngươi nhắc nhở sao?

Bài ” Nghịch Chiến Vinh Yên” này nhận được rồi!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 189: Gia Tiên cư sĩ 【một quả trứng bị cường sắc bắn ra một phát tên lửa.】

【 gương mặt lớn của người dễ điều khiển Hỏa Thần bắn tên lửa. 】

【Chân Trụ trà sữa đưa ra một siêu hỏa tiễn.】

[Tư Mã Trụ đưa ra một mũi tên lửa cực mạnh.]

Sau khi Sở Từ dùng một bài “Nghịch Chiến” để đổi lấy hỏa tiễn thậm chí siêu cấp hỏa tiễn thưởng thức, kết thúc cùng tin tức truyền bá trực tiếp với Tư Mã lợn, lúc này vô cùng náo nhiệt, Lâm Tri Bạch nhìn thoáng qua nhân số người xem, đã đạt đến một ngàn năm trăm vạn.

Còn náo nhiệt hơn cả trực tiếp lần đầu.

Đúng lúc này, một mạng bạn yêu tam tao xuất hiện, điên cuồng giành giật siêu hỏa.

Một sợi tóc.

Hai phát.

Ba phát.

Bốn sợi tóc.

Năm phát.

Người này được khen thưởng một trăm siêu hỏa, trị giá hai mươi vạn tinh tệ!

Bảng lớn của Lâm Tri Bạch là phú bà lần trước chia tay vui vẻ, một hơi đánh một trăm vạn.

Ta yêu tam hào giành thưởng hai mươi vạn, trực tiếp trở thành bảng nhị đại ca.

Lâm Tri Bạch đã không rảnh cảm tạ các loại hỏa tiễn siêu cấp rồi, nhưng một trăm tên hỏa tiễn siêu cấp, không cảm tạ một chút khẳng định là không thể nào nói nổi.

“Cảm tạ ta yêu tam tao một trăm tên hỏa tiễn siêu cấp...”

Thổ hào a!

Màng trống cũng đang sợ hãi thán phục.

Nhưng trải qua lần trực tiếp trước, năm trăm phát hỏa siêu cấp xuất hiện, sự chấn động của một trăm ngọn siêu hỏa đã giảm đi rất nhiều.

“Ta có thể thưởng thức không?”

【 【Ta thích tam tao】 này khen thưởng xong, trực tiếp bắt đầu viết chữ.

Lâm Tri Bạch theo bản năng nói: “Nhưng kế tiếp ta muốn ngẫu nhiên chọn một tên người xem để xem ca hát...”

“Hắn sợ rồi!”

Lâm Hồ lập tức trở nên hưng phấn!

Không sai.

Người được khen thưởng “Ta yêu tam tao” này chính là Lâm Hồ.

Mà thấy Sở Từ không có đồng ý với mình trước tiên, hắn càng xác nhận đối phương là chốt dạ, người nếu thật sự có bản lĩnh sáng tác tại hiện trường, ca có thể thờ ơ bỏ đi nhiều tiền như vậy hay không?

“Thêm mã!”

Tiểu tùy tùng vội vàng nhắc nhở: “Chúng ta khen thưởng càng nhiều, hắn cũng không tiện cự tuyệt, để cho hắn được lên tận gốc rồi!”

“Hai mươi vạn đã là rất nhiều rồi...”

Lâm Hồ có chút đau lòng, tiền của hắn cũng không phải gió to thổi tới, thật sự cho rằng hai đời phú thì mấy chục vạn tùy thích ư?

Nhưng tiểu tùy tùng nói không sai.

Phải thêm tiền!

Hắn cắn răng, trực tiếp nạp trực tiếp, lại khen thưởng một trăm phát siêu hỏa.

Cỏ, một loại thực vật!

Bốn mươi vạn hoa tiêu sạch!

Dù cho giờ phút này trong lòng Lâm Hồ đang chảy máu!

Số tiền nhiều như vậy đủ để lão tử tìm một ngôi sao minh tinh rồi!

Lâm Tri Bạch lần này nhìn thấy liền vui vẻ, “Huynh đệ ta không đề nghị? Giải đoán xem bệnh phân bón?”

Lâm Hồ lập tức bắt đầu có tiếng chữ huýt khiêu khích: “Làm fan, ta hiện tại vô cùng hoài nghi, hai bài hát mà người vừa mới kết nối tốt với Tư Mã Trư kia, kỳ thật cũng không phải là sáng tác tại hiện trường, bởi vì người là cá chép cổ động rất lớn, mà người là một trong những cây cột của Côn Bằng, ta bây giờ muốn đánh giả, để cho ta tới vạch trần bộ mặt thật của người, mời người chính diện đáp lại!”

Tên này hay nhỉ.

Đây không phải fan thật.

Chắc chắn là đập phá quán người ta.

Lâm Tri Bạch nhìn lời này của đối phương, lập tức cười thầm trong lòng, fan sẽ không nghi ngờ như vậy, ít nhất nói chuyện sẽ càng uyển chuyển hơn một chút.

Bất quá gia hỏa này vì lên tiếng của mình, có thể khiến cho tất cả khán giả trong kênh trực tiếp chú ý, vậy mà liên tiếp đập bốn mươi vạn, thật sự là độc hết vốn liếng a.

Trong phòng trực tiếp.

Người xem cũng ý thức được “Tam tao” lai giả bất thiện, màn đàn tràng lập tức náo nhiệt.

“Đập phá quán người ta?”

“Phí bốn mươi vạn, đủ tàn nhẫn!”

“Cút nha!”

“Lần trực tiếp trước Sở Từ đã chứng minh bản thân, sao còn có người chất vấn?”

“Ta cảm thấy người này nói có lý.”

“Sở Từ không dám đáp lại?”

“Sở Từ là cố ý lựa chọn Tư Mã lợn Liên Mạch, chính là vì hát ” Trư Chi Ca”, lại bởi vì hắn chơi trò chơi kia, cho nên sớm viết xong trò chơi định ra khúc đi.”

“Hừ hừ.”

“Ngươi không nhìn thấy sao?”

“Rõ ràng Sở Từ đều là viết tự!”

“Phát hiện chưa? Nghi ngờ, Sở Từ đều là số một, đều là vừa đăng kí! Hiên nhiên đều là vì Hắc Sở từ quan!”

“Sở Từ can đảm liền chấp nhận!”

Hai bên cãi nhau, cãi nhau một trận trực tiếp chừng hơn một ngàn vạn người, thanh thế vô cùng lớn, tuyệt đại đa số mọi người ủng hộ Sở Từ, nhưng có một số người đi đến gây sự, thậm chí có người còn xem trực tiếp, không phải vì bọn họ thích cái danh chính, mà đơn thuần là vào đây làm việc, sau khi xem trực tiếp loại phong bạo này tất nhiên sẽ xuất hiện, vòng quay trực tiếp kiếp trước chính là như vậy.

“Lần này hắn đã bị chặn đứng!”

Tiểu tùy tùng đặc ý nói: “Chỉ cần hắn không nói tiếp, muốn lừa gạt qua, ngày mai chúng ta sẽ tìm tin tức truyền thông đưa ra ngoài ánh sáng để bồi nhỏ danh tiếng của hắn!”

“Hắn không dám đáp ứng.”

Lâm Hồ đốt một điếu thuốc, vui vẻ hít một hơi, chỉ cần khiến Sở Từ không xuống đài, bốn mươi vạn này coi như đã tiêu hết!

Bởi vì chỉ cần Sở Từ không trả lời!

Tất cả mọi người đều cho rằng hắn đang chột dạ!

Ngay cả fan Huỳnh của Sở Từ, chỉ sợ trong lòng hắn cũng sinh ra hoài nghi!

Mà Lâm Tri Bạch nhìn cái vãi, ánh mắt hơi nheo lại.

Lâm Tri Bạch đương nhiên không phải chột dạ, những bài thơ này của mình đều là sáng tác dựa vào bản lĩnh thật sự, hệ thống có thể làm chứng!

Hắn chỉ đang suy nghĩ “Ta yêu tam tao” là ai.

Người bình thường cho dù hoài nghi Sở Từ, cũng không đến mức bỏ ra nhiều tiền như vậy để chơi mình.

Chẳng lẽ là Lâm Cung?

Lâm Tri Bạch như có điều suy nghĩ.

Mà người xem thấy Sở Từ chậm chạp không đáp lại, những người nghi ngờ kia lớn giọng lên!

“Sao không nói chuyện?”

“Thực sự sợ rồi?”

“Ta đã nói hiện trường sáng tác giả đi.”

“Sao có thể thiên tài như vậy!”

“Những bài ca kia chất lượng cũng không tệ lắm, sao có thể viết ra trong ngắn hạn.”

“Đúng vậy.”

Tiết tấu của sân khấu bắt đầu bị kéo lệch đi.

Lâm Tri Bạch nhìn tấm rèm, quyết định cùng người kia chơi đùa một chút, vì thế nhẹ nhàng cười nói: “Bởi vì đây là phúc lợi của ta cho các khán giả bình thường phát trực tiếp, không thể bởi vì người nào khen thưởng bốn mươi siêu hỏa, ta sẽ cho người đó chút bài ca.”

“Lấy có!”

“Nói chính nghĩa lãng nhiên.”

“Kỳ thật chính là chột dạ.”

“Không nghĩ tới sẽ có người đập tiền chát vẫn nguoi đấy chứ?”

“Ha ha.”

” lòi đuôi rồi.”

Lâm Hồ một bên bảo tùy tùng phát động tiểu hào diên cuồng tiết tấu, một bên lại vui thích hít một hơi khói, sau đó ở trong sương khói lượn lờ chữ văn.

Đùng đùng.

Ta yêu tam tao nhã: “Người tự mình tìm đều là nhờ con, nói là chọn ca, kỳ thật ca khúc con đã sớm chuẩn bị tốt rồi, đóng giả thần giả quỷ, giả vờ giả vịt viết cũng có thể hoàn thành sáng tạo trong vài phút? Ta không tin, mọi người cũng không tin, con đây là lừa được người xem!”

Không sai biệt lắm.

Lâm Tri Bạch thấy câu nói này, cười nói: “Quy củ không thể xấu, đó chính là phúc lợi ta cho mọi người, không được...”

Hắn ta đòi giọng.

Lâm Tri Bạch bỗng nhiên nói: “Phải thêm tiền!”

Phốc!

Kiểm cho sừng sốt với tiết tấu, người hâm mộ Sở Từ lại lập tức cười phun ra, Sở Từ cái giọng điệu chuyển hướng này thật quá linh tính, vượt quá tất cả mọi người dự đoán!

“Ha ha ha ha!”

“Hay cho câu được thêm tiền!”

“Buồn cười quá.”

“Thêm tiền thêm tiền!”

“Sở Từ phản kích rất hay!”

“Chính là, bốn mươi siêu hỏa chỉ muốn cho Sở Từ hát thôi sao?”

“Chưa đủ!”

Nhìn thấy Lâm Hồ đang trực tiếp giật mình một cái, khói bụi đều nóng đến tay, gào thét hai tiếng: “Không biết xấu hổ! Thật không biết xấu hổ!”

“Thêm!”

Tiểu tùy tùng cắn răng nói: “Để cho hắn thân bại danh liệt!”

Lâm Hồ nhìn tiểu đi theo ban, tất cả đều là tiền của ta, chết tiệt người không trả nổi một đồng tiền, tại sao người lại đau lòng như vậy?

Nhưng tiểu tùy tùng nói không sai.

Tên Sở Từ này, cho rằng như vậy có thể hù dọa mình sao?

Ha ha!

Lâm Hồ lúc này lại nạt một đợt, khen thưởng một trăm siêu hỏa. Nói cách khác trước sau hẳn đã khen thưởng ba trăm siêu hỏa!

Sáu mươi vạn quặng vào!

“Vì để cho Sở Từ thân bại danh liệt, tất cả đều đáng giá, lần này Sở Từ xong đời, cá chép trực tiếp phát sóng cũng sẽ đại thương nguyên khí!”

Sáu mươi vạn tuyệt đối là giá trị!

Ánh mắt Lâm Hồ đỏ lên!

Đây là nhiệt huyết thương chiến!

Lâm Tri Bạch vừa nhìn, gia hỏa này đã đập sáu mươi vạn, xem ra quyết tâm muốn khiến mình không xuống đài được rồi.

“Không đủ, tiền này ta có thể hát, nhưng hát cái gì cũng do chính ta quyết định.”

Lâm Tri Bạch dù bận vẫn ung dung nói: “Nếu ngươi muốn đích thân ra đề...”

Thanh âm lại chuyển động.

Lâm Tri cười tùm tùm nói: “Đó là một cái giá khác.”

“Ha ha ha ha ha!”

“Sở Từ nói chuyện tại sao lại thú vị như vậy!”

“Tặc ta thích xem trực tiếp của nó, nói chuyện thú vị giống như hát, thật giỏi!”

“Nga nga nga quá độc!”

“Tại sao trước kia ta không phát hiện Sở Từ lão sư tham tiền như vậy?”

“Lão sư Sở Từ không quan tâm đến tiền.”

“Chỉ là người này khiêu khích như vậy, cho hẳn nhìn một chút mà thôi.”

“Lúc trước Phú Bà kia khen thưởng một trăm vạn, lão sư Sở Từ đều muốn lui, nhưng mà tiểu tử phú bà kia không để cho Sở Từ lui ra.”

“Không sai!”

“Phải thêm tiền! Muốn ra đề? Đó là một giá tiền khác!”

“Không phải ngươi có tiền sao?”

“Ngươi lại đập hai trăm siêu hỏa đi, năm trăm siêu hỏa lên bảng thứ nhất, trở thành đại ca của bảng thứ nhất, Sở Từ tuyệt đối sẽ hát!”

fan hâm mộ ồn ào.

Đám tiêu hắc tử kia thì mắng to Sở Từ tham tài.

Tiêu tùy tùng của Lâm Hồ kêu to: “Không phải chỉ là một trăm vạn sao! Thêm! Hồ ca của ta sẽ để ý một trăm vạn đó!”

Ta quan tâm!

Lâm Hồ không thể tin nổi nhìn tiêu tùy tùng, sau đó dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn Sở Từ trong màn hình giả lập kia, cuối cùng vẫn tiếp tục nạp vào trong tài khoản thôi.

Có câu là “trăm không thành chi phí”.

Lâm Hồ chưa từng nghe qua từ này, nhưng trạng thái của hắn bây giờ, chính là bị bốn chữ “Trăm không thành chi phí” bao bọc rồi.

Mà người mà Lâm Tri Bạch dẫn đo chính là loại tâm lý này của y.

Lần này, Lâm Hồ trực tiếp siêu hỏa hai trăm lẻ một, trực tiếp trở thành đại ca hàng đầu!

Phòng trực tiếp.

Người xem bị rung động!

fan của Sở Từ choáng váng!

Tên này quá hồ rồi, chỉ vì tham gia trận chiến này mà bỏ ra một trăm vạn vào thôi sao?

Đám cờ đen thì hưng phấn!

“Tam tao ngu bức!”

“Tam tao thần hào!”

“Một trăm vạn a!”

“Không, là một trăm lẻ hai ngàn!”

“Bảng một đại ca!”

“Xin nhận ta cú đầu!”

Nhìn tấm bình phong, Lâm Hồ vừa cảm giác trong lòng đang rỉ máu, vừa có loại hưng phấn khác thường tập kích trong lòng, bị những người này thổi phồng cả người đều có loại cảm giác lâng lâng, cái này so với đập tiền chơi ngôi sao nhỏ còn kích thích hơn a, lần này xem người nói như thế nào!

Mũi tên lửa siêu cấp không ngừng bay lên không.

Lâm Tri Bạch nhìn thấy ta yêu tam xuê này đều thành một đại ca bảng, không khỏi bật cười.

Thảm không thành chi phí cao như vậy sao?

Xem ra đối diện không phải Lâm Cung, Lâm Cung không đến mức ngốc như vậy.

Loại trình độ này đã đủ rồi.

Lại tặng thêm tiền, đừng nói ta yêu tam bạo muốn phát điên, người xem cũng sẽ cảm thấy không tốt, cũng phải chú ý chút ảnh hưởng.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Mời ra đề tài.”

Lâm Hồ đập đầu thuốc lá, trong lòng có chút bồn chồn, tên Sở Từ này vậy mà thật sự là tiếp chiêu rồi, chẳng lẽ hắn thật sự tính sáng tác tại hiện trường sao?

“Hắn sẽ không thật sự có gì đó chứ?”

“Ha ha, bất quá là phô trương thanh thế mà thôi!”

Tiểu tùy tùng nói: “Chúng ta ra một đề bài cực kỳ khó!”

“Đề mục là gì?”

“Đề ta suy nghĩ đã.”

Tiểu tùy tùng nhìn về phía mâm trái cây bên cạnh Lâm Hồ, ánh mắt đột nhiên sáng ngời!

“G táo!”

“G táo?”

Lâm Hồ vui vẻ: “Thằng nhóc nhà mày vớ vẩn thật à! Cây táo là đề, làm sao viết nhạc được! Nhất là dưới tình huống không có thời gian cân nhắc.”

Nói xong.

Lâm Hồ bắt đầu đánh chữ: “Trước đó cái gọi là tác phẩm ở hiện trường của người, cơ bản đều ở trong vòng năm phút để hoàn thành, lần này chúng ta cũng lấy chừng năm phút là hạn chế đi, viết ra một bài hát lấy quả táo làm đề, không phải cố ý làm khó dễ người, chỉ là ta vừa vặn đang ăn táo.”

Nói xong.

Lâm Hồ đưa tay lấy táo trong mâm trái cây ra, cắn răng rứt một cái, hừ hừ, xem người chết như thế nào!

Bên tai Lâm Tri vang lên thanh âm ửng đỏ.

Hệ thống: “Chúc mừng kí chủ, khánh đọc sách trực trực. S** K Khắc Hoa hoa văn. Sỡg sách này, một trái táo nhỏ 《Tiểu Thiên Bắc》 đã định hình hoàn thành.”

Lâm Tri Bạch: “...”

Cảm tạ: “Đột nhập ánh trăng”, 10000 thưởng!

Cảm tạ: “Tiểu Chanh” 15060: “Lạc vị”? “Cửu Dương Thiên sứ” 5000 hoa, “Nhật gần Trường An” Trần thâm hậu ý] khen thưởng 1500 điểm!

Cảm tạ: 【BẠN ĐỌC 2052122304040.00 QUÝ】 TRẦN QUÝ
【QUỐC DÂN TRÌNH TƯ), TRÌNH TRÌNH BÍCH.0044., 【KHAI TINH
LƯU HUYNH TIỂU】 【THƯ BẠN 215212323.23233】 KHÔNG CÓ
TRÁI QUY TẮC】 -200. 【NGỰ TIỀN NHỊ PHẨM MANG THÁI TỬ HỘ VỆ
】 【THƯ HỮU 2026333333333】 【【【GIYY NI ĐỨC ĐỨC ĐỨC
ĐỨC ĐỨC BÌNH】 【NHỊNHỊ CANH NHỊ】 【CHÚ SIỖ • TIỂU
DÃ】 【CHÚT TỪ 1231313333. 【【BẠN THƯ
THÍW131381616】】 TỬ VI PHONG DƯƠNG 【HUYNH AN TỊCH
NGÔN】】 [22828284444.004444444.009999999】
‘NGUYÊN4000833333RURURURU】 【【【ÁO TƯ BÁC TANG088】
【THI ĐIỀU THỜI ĐO-SSSSS’】

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 190: Tiểu táo lại là quả táo.

Hóa ra là một quả táo nhỏ.

Lâm Tri Bạch trong lúc nhất thời tâm tình phức tạp, mình đây là cùng tẩy não Thần khúc không qua được a, 《 chúc mừng phát tài 》 còn đang là đồ, bất quá đầu kia là lấy danh nghĩa Bạch Đế tuyên bố, cho nên kế tiếp đến phiên Sở Từ?

Được rồi.

Bắt đầu đi.

Lâm Tri Bạch lúc này bắt đầu bận rộn, nhạc cụ chủ yếu của viên táo nhỏ là bàn điện tử điện tử, bàn điện tử điện tử không chỉ có âm thanh mô phỏng các loại nhạc cụ, mà còn có thể tạo ra các loại âm hiệu vô cùng thần kỳ. Trong bài hát, người có thể nghe được các loại âm hiệu thú vị, tỷ như tiếng đánh trống cùng tiếng cờ, cùng với âm hiệu hợp tác đặc biệt, vân vân. Lâm Tri Bạch đành phải nhanh chóng chuẩn bị biên trình, cũng may hiện tại năng lực nhạc đệm của hắn đã rèn luyện không tồi, cho nên cũng không bị khó.

Một phút đồng hồ.

Hai phút.

Ba phút.

Lâm Hồ đang tính thời gian!

Lâm Tri giả vờ giả vịt, kỳ thật cần hoàn thành công tác cũng không nhiều, năm phút là đủ rồi, hắn chẳng qua là cố ý làm giống như mình đang tranh giành giật giây, cũng không thể nói ta chuyện gì cũng không làm năm phút sau là có thể ca hát, thiên tài cũng phải giảng cơ bản.

Tiếng đạn pháo vang dội.

“Lấy táo làm đề? Đề bài này có chút xảo quyết a, nhưng so với ngòi tù gì đó, hình như đơn giản hơn một chút, độ khó có lẽ cùng với việc lấy heo làm đề, Sở Từ viết ra được không?”

“Khẳng định có thể!”

“Chỉ ngồi tù cũng có thể đọc ca!”

“Ta tin tưởng Sở Từ lão sư!”

“Các người đừng hy vọng chết đi, hấn không viết ra được, lần trước Sở Từ đã phát trực tiếp cái gọi là hiện trường, chính là đàn cá chép phối hợp với hấn diễn trò mà thôi.”

“Hôm nay càng rõ ràng hơn rồi!”

“Đi lên ngay cả khu chủ của trò chơi Mạch Hấn Tư Mã Trư, nhất định là đã sớm thông đồng với Tư Mã Trư, kết quả không nghĩ tới gặp được thần hào chính nghĩa đánh giã ta yêu ta ba bận!”

Trong tràng đàn thảo luận.

Năm phút trôi qua.

Lâm Hồ đang dùng điện thoại đếm ngược, sau khi năm phút kết thúc, hấn niệm văn chương: “Đã đến giờ, buông bút, nộp bài! nộp bài tập!”

Giao thiệp còn được à?

Người tưởng đang tham gia kỳ thi à?

Lâm Tri Bạch bật cười, bất quá quả thật là dừng động tác trên tay, trong lòng đang nghĩ đến yêu tam xuể rốt cục là ai.

Không phải Lâm Cung, chẳng lẽ là Lâm Liễu sao?

Không đúng, Lâm Liễu cũng không ngốc như vậy, thường một trăm vạn đấy.

A!

Lâm Hồ!

Đại khái là Lâm Hồ!

Gia hỏa Lâm Hồ này xưa nay háo sắc, mỗi ngày thích treo ở bên miệng, chính là đập tiền đùa bỡn tiểu minh tinh gì đó, cũng chỉ có hấn sẽ tạo cho mình cái gì ta thích mạng lưới.

Ngoài ra.

Sở Từ hôm nay phát trực tiếp chính là vì vừa đánh lên bục trực tiếp thần thoại.

Lâm Hồ với tư cách là người phụ trách Thần thoại bình đài, tới đây chơi như vậy mình cũng có thể lý giải.

Mặc dù chỉ là suy đoán, nhưng Lâm Tri Bạch cảm thấy sự thật đã tám chín phần mười rồi, đôi huynh đệ Hồ Báo này của Nhi bá nhà vốn không có trí tuệ cao.

Người xem không biết suy nghĩ của Sở Từ lúc này.

fan lo lắng.

Năm phút đã đến.

Có phải Sở Từ thật sự sáng tạo ra một ca khúc về quả táo không?

Nên nói không nói a, tuy rằng fan đa số đều tin tưởng Sở Từ, nhưng vẫn luôn bị những hắc phần kia mang theo tiết tấu.

Lại thêm siêu cấp thần hào này “Ta yêu tang ba bạn” một mực tuyên bố mình đang giả dối gì đó, trong lòng mọi người khó tránh khỏi không lâm bầm.

Dù sao, đám người này nghi vấn lẫn nhau, trên lý luận vẫn có chút căn cứ, cũng không phải tự dưng trống rỗng có ngọn gió.

“Viết được chưa?”

Nhìn thấy cảnh tượng này cũng đang hỏi, Lâm Tri Bạch cười cười: “Nếu vị đại ca bằng một thành tâm thành ý khen thưởng, vậy tiếp theo ta sẽ là đại ca của bằng, biểu diễn một bài tình ca vô cùng thâm tình.”

Người xem sững sờ.

Chợt trở nên hưng phấn!

“Tình ca!”

“Xem ra là viết ra rồi!”

“Sở Từ am hiểu nhất chính là tình ca!”

“Sở Từ không phải am hiểu nhất chính là Cổ Phong sao?”

“Cổ phong và tình ca đều là sở trường của Sở Từ!”

“Xong rồi!”

“Ta đã nói là Sở Từ không có tạo giả.”

“Ha ha.”

“Sở Từ nói cái gì? Muội Tường Thác Ngưu Tuấn sao?”

“Phải khẩu trừ a!”

“Đừng nói trong ca từ xuất hiện hai chữ táo, cứ nói đây là lấy quả táo làm đề.”

“Phải làm nổi bật chủ đề táo này lên!”

“Đúng vậy.”

“Đừng nghĩ đục nước béo cò.”

fan cuồng và kẻ đen vẫn còn đang giao phong, Lâm Hồ cũng vội vàng viết chữ: “Nhất định phải giữ lời! Ta không cắt lời người được đâu!”

Nha hoàn thật đúng là thi đồ.

Tiểu tùy tùng của Lâm Hồ cười hì hì nói: “Hồ ca cứ yên tâm, tiếp theo cứ thưởng thức vai hề là được. Ở giữa nhiều người như vậy hẳn muốn thừa nước đục thả câu cũng không được, người xem phải sáng mắt lên!”

“Tự đến điều thuốc đi.”

Lâm Hồ lại lấy ra một điều thuốc.

Đúng lúc này, trong phòng phát trực tiếp, Sở Từ mở miệng: “Tiếp theo là thời khắc chứng kiến kỳ tích.”

Phốc!

Còn chứng kiến kỳ tích?

Người biết cái gì gọi là lanh lợi.

fan cao đang cười, hiệu quả trực tiếp của Sở Từ đặc biệt tốt, có thể trong lúc lơ đãng nói ra một cách thú vị.

Đám cò đen thì cười lạnh.

Lâm Hồ và người hầu lúc này vừa kích động vừa khấn trương, đôi mắt không chớp, nhìn chăm chăm vào màn hình.

Viên đạn dần dần yên tĩnh lại, Lâm Tri Bạch đứng trước bàn phím điện sống, cười nhẹ nhàng ngắt kết quả, tiếng vui vẻ vang khắp phòng truyền thuyết!

Hử?

Còn tình ca thì sao?

Tiếng thú vị này nghe không quá giống a.

Tất cả mọi người đều cảm giác được có gì đó không đúng, một bài ca ma tính lại tấy não, mà những đặc điểm này kỳ thật ở trong tấu trước cũng đã lộ ra một góc núi băng.

Nhưng mà.

Cùng với tiếng ca mở đầu của Lâm Tri, một chuỗi ca từ trong miệng hắn thốt ra, nhất thời toàn bộ phòng phát trực tiếp lập tức ngã trái ngã phải ——

“Ta gieo xuống một hạt giống.”

“Rốt cục cũng mọc ra trái cây.”

“Hôm nay là ngày vĩ đại.”

“Pháo tinh tinh cho ngươi.”

“Cắt trăng tặng em.”

“Để mặt trời mỗi ngày giúp ngươi mọc lên.”

“Biến thành ngọn nến thiêu đốt chính mình chỉ vì chiếu sáng ngươi.”

“Hết thấy những thứ ta muốn hiến cho ngươi chỉ cần ngươi vui vẻ.”

“Ngươi bảo mỗi ngày ta đều trở nên có ý nghĩa.”

“Tuy khuyết điểm của ngươi là yêu ngươi nhưng vĩnh viễn không phải! Ly! Không! Vứt!”

“Ngươi là tiểu tử của ta, quả táo nhỏ!”

“Làm sao ngươi cũng không chê nhiều!”

“Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng ám áp trái tim của ta!”

“Thắp sáng ngọn lửa sinh mệnh của ta!”

“Lửa! Hỏa! Hỏa! Hỏa! Hỏa! Hỏa! Lửa!”

Mẹ nó!

Lửa chết con mẹ ngươi!

fan hâm mộ cười hì hì!

Đám cờ đen trợn mắt há hốc mồm!

Lâm Hồ đang châm khói, tay đột nhiên run lên, đầu khói đột nhiên bốc cháy, thì ra hắn làm ngược lại, đốt mông tẩu thuốc trước, lập tức bị dọa sợ đến mức oa oa kêu to lên, cũng không biết là vấn đề trở tay hút thuốc lá, hay là vấn đề của bài tập này.

“A!”

“Đây là cái gì nha!”

Tiểu tùy tùng bên cạnh vậy mà nhảy dựng lên, đây là bài hát vớ vẩn gì vậy!

Trong quá trình trực tiếp, Lâm Tri Bạch tiếp tục hát, bài này nghe rất đơn giản a, phương thức diễn tấu còn rất có tính kỹ xảo, người diễn tấu cần phải vận dụng độ nhạy bén cùng với lực không chế của ngón tay, trong quá trình diễn tấu không ngừng thay đổi âm hiệu không chế âm phù, vân vân.

“Ngươi là tiểu cầu con của ta hả!

Tựa như đám mây đẹp nhất nơi chân trời!

Mùa xuân lại đi tới dốc núi hoa nở đầy đất.

Gieo xuống hy vọng sẽ có thu hoạch!”

Ca khúc có ma tính tẩy não khiến cho hiệu quả bạo tạc nổ tung trong nháy mắt, vô số màn hình đạn xuất hiện lít nha lít nhít, tất cả mọi người đều bị bài hát này làm cho sợ ngây người!

“Ha ha ha ha ha!”

“Lão sư Sở Từ ngươi quản cái này gọi là tình ca sao?”

“Còn phải biểu diễn đường phố sâu sắc?”

“Thâm tình không cảm giác được, tẩy não ta là thật cảm nhận được.”

“Ngươi đi đi!”

“Xong thì ta sẽ hát.”

“Đúng dịp, ta cũng biết.”

“Má ơi, lão sư Sở Từ mau thu thần thông đi!”

Bài hát này chính là điển hình của ma tính tẩy não thần khúc, mọi người vừa nghe đã có hương vị, nhất là Bạch Đế hợp tác với Sở Từ, gần đây hai bài này đều là tạp hóa tẩy não thần khúc, cho nên mọi người đã hoàn toàn không xa lạ gì đối với loại hình thức âm nhạc này.

Đối với loại ca khúc này mọi người vừa yêu vừa hận.

Nhưng so với những tâm tình này, cảm xúc lúc này của mọi người tốt nhất vẫn là vui vẻ, đang xem trực tiếp tràn ngập bầu không khí vui sướng.

Ngọn lửa đỏ rực kia chỉ thấy hoảng hốt.

Sở Từ vẫn đang hát vang.

Giờ phút này Lâm Tri Bạch như cái rắm.

Vui sướng hát ca, gõ bàn phím điện tử điện tử, mắt nàng nhìn chăm chăm vào màn hình, phảng phất như nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Hồ, nàng nói: “Tiểu Béo là Tiểu Béo, tại sao lại không thích muội nhiều thế, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng làm ấm áp trong tim ta, thấp sáng hỏa hỏa hỏa hỏa hỏa hỏa cho sinh mệnh ta...”

“Đóng lại!”

Mặt Lâm Hồ đỏ thật rồi, tuy rằng mặt của hắn cũng không nhỏ, nhưng mặt đỏ cũng không phải vì xấu hổ, thuần túy là bị tức giận!

Trò gì vậy!

Cái này cũng gọi là ca!

Tiểu tùy tùng bên cạnh nháo nhào, cái gì mà tiểu hắc táo, táo gì đó, hắn cũng hùa theo kêu to: “Đóng cửa!”

Được rồi.

Lâm Hồ không liên quan.

Tiểu tùy tùng cũng nghe được.

Yếu điểm luôn vờn quanh trong phòng, giống như một mê cung, hai người cảm giác đã không đi ra được, trong đầu đều là Ma âm lọt vào tai.

Rốt cuộc!

Kết thúc rồi!

Lâm Tri hát xong.

Nhưng thật sự kết thúc sao?

Hồ hấp của Lâm Hồ run rẩy, tại sao hẳn ta có thể cảm giác trong đầu mình lặp đi lặp lại “Ngươi là tiếng ca của tiểu táo hay của ta”?

“Hắn chạy bàn sao?”

Lâm Hồ trừng mắt nhìn tiểu tùy tùng bên cạnh, trong lòng có một tia hy vọng.

Người khác nghe được khúc nhạc này liền vui vẻ, tiểu tùy tùng lại nghe được muốn khóc, y há miệng muốn lớn tiếng bác bỏ cái gì đó, nhưng suy nghĩ kỹ lại giống như không đủ lập trường đi bác bỏ đối phương.

“Không chạy đề.”

Hoàn toàn tương phản, bài hát này của Sở Từ vốn rất quan trọng, nhất là bài nhạc phụ kia, khiến cho hẳn nghe được hai chữ “bát táo” kia đều sắp sắp phun ra phản ứng kịch liệt rồi, hơn nữa tính hoàn chỉnh cũng không có chút suy giảm, người này thật sự có thể sáng tác tại hiện trường! Lẽ nào hẳn không có diễn trò? Những bài ca kia của hẳn trước đó thật sự đều là tác phẩm tại hiện trường, thật sự không tìm được chỗ dựa sao?

Trong phòng phát trực tiếp!

Đạn ốc phát nổ!

“Ta thích tam tảo, vì sao phải dùng tảo làm đề mục a, cưỡng bức Sở Từ viết ra một bài tuyệt thể thần khúc!”

“Ta phục rồi!”

“Mùi vị quá xông rồi!”

“Bài hát này thật muốn ăn đòn a!”

“Vì sao Sở Từ ngươi cũng viết nên tẩy não Thần Khúc?”

“Thật sự là Bạch Đế biết ngươi đều biết đúng không?!”

“Tam tảo phục hay không?”

“Nói chuyện!”

“Hắc tử đã chạy đi đâu?”

“Bò cho ông đây!”

“Ông đây hiện tại bị bài hát này tẩy não hoàn toàn, mẹ đọc sách. Sặc KHí huyền hoa. Mưu đồ này nghĩ thế nào cũng là lỗi của các người, đáng sợ nhất là, ông đây cảm thấy bài hát này còn đặc biệt dễ nghe, thẩm mỹ của ta đều bị bài này vụn vẹo!”

Tình ca?

Phối biểu diễn sâu sắc?

Mẹ nó, người chết đi!

Không ngờ rằng Sở Từ người là một người mà rậm mắt to, vậy mà cũng kết hợp với Bạch Đế, bắt đầu sáng tác Thần Khúc rồi!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

**Chương 191: Ta có nói là cảm ơn người
nhả răng, kỳ thật tuyệt đại đa số người
xem đều vui vẻ, loại thần khúc tẩy não
như quả táo nhỏ này, kỳ thật vừa mới
nghe đã cảm thấy rất mới mẻ, gần như sẽ
không sinh ra ác cảm gì, bởi vì bản thân
bài hát này sáng tác mục chính là để chơi
vui!**

Ca từ giản dị, cũng không thấp kém. Người xem bị bài hát này dẫn dắt, thường rất đau và vui sướng, chỉ là đối với Lâm Hồ mà nói, vui vẻ thuộc về bọn họ, mình chỉ cảm thấy mấy cái màn đàn tràng ồn ào này, bài hát này ồn ào đến mức khiến lòng hấn nóng nảy.

Hồ Tử cầm lấy hoa quả nhét vào trong miệng.

“Ta nhò vào!” Ý thức được ăn vào trong miệng chính là táo, Hồ Tử trực tiếp phun ra, hung dữ thề thốt: “Lâm Hồ ta đời này đều sẽ không ăn một miếng táo!” Tiểu tùy tùng bên cạnh không dám lên tiếng, chẳng qua trong lòng ma xui quỷ khiến lại nảy sinh một ý niệm trong đầu.

“Toàn táo này đáng giá một trăm vạn...”

“Người ra đề!” Lâm Hồ kịp phản ứng, đều là do tiểu tùy tùng này tự mình làm ra chuyện này, nha sẽ không phải là gian tế do Sở Từ phái tới chứ!

“Hồ ca!” Tiểu tùy tùng run lấy bầy,

“Ta cũng thật không ngờ nó lại thật sự...” Người này là ai a! Năm phút mà có thể viết ra bài ca, thật sự là không được bất hack sao!

Trong phòng phát trực tiếp, Lâm Tri Bạch nhìn tám rèm đã nổ, mỉm cười nói: “Bài tên này gọi là 《Tiểu Dã Chấn》, không biết vị đại ca bảng này có hài lòng hay không?”

“Ta hài lòng bá bá của ngươi!” Lâm Hồ phá vỡ phòng ngự, bùm bùm, phát tiết phần nộ. Lâm Tri phộc Bạch cười một tiếng, nếu như thằng nhóc này thật sự là Lâm Hồ nói, bá bá của mình giống như cũng bao gồm ba Lâm Hồ hử?

Thật sự là lũ lụt cuốn trôi miếu Long Vương rồi. Ngược lại fan của Sở Từ nhìn thấy những lời này, lập tức bị chọc tức muốn nổ phôi, ngươi sao có thể mắng bá bá của lão sư Sở Từ đây!

“Miệng thật cứng.”

“Thế mà còn không phục?”

“Bài này lại lạc đề?”

“Hay là bài hát này không dễ nghe lắm?”

“Không chạy đề a, giai điệu, giai điệu cũng tốt, lảnh lảnh thượng miệng, ta đều sẽ hát.”

“Chính là, đây chính là ca khúc Thần cấp!”

“Chỉ gọi ngắn gọn là Thần khúc!”

“Vậy mà hỏi? Thuận xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt phá cửa sổ, Tang?”

“Ha ha ha ha, quả táo trị giá trăm vạn!”

“Nha ca ngươi muốn nổi nóng à!”

“Xem ra ta ăn không nổi quả táo rồi.” Nhìn tám màn đàn hồi quái gỡ, Lâm Hồ không muốn nói gì, vội kéo cái ghế ra rồi bắt đầu đánh tiêu tùy tùng.

Lâm Tri Bạch nghĩ có thể nghe trực tiếp hôm nay không sai biệt lắm đã đến được đây, nhưng có thể Lâm Hồ cũng đang xem trực tiếp, hoặc là cho hắn một đòn trí tâm?

Nghĩ đến đây, Lâm Tri cười miễn phí nói: “Để tỏ lòng cảm tạ đối với đại ca của bảng, trước khi tại hạ tuyên truyền, ta sẽ tặng lại một ca khúc nữa cho huynh. Dù sao huynh đệ cũng đã khen thưởng một trăm vạn, dù sao cũng phải có chút lòng thành chứ?”

Người xem sững sốt. Sở Từ còn phải ca hát? Còn muốn tặng cho đại ca bảng một? Cái này gọi là...

“Bảng Nhất đại ca” tới đập phá quán! Lâm Tri Bạch không giải thích, đã bắt đầu chế tác nhạc, bởi vì là một ca khúc đơn giản, cho nên chế tác cũng nhanh.

Mấy phút đồng hồ. Lâm Tri đứng lên, đi đến giữa phòng, sau đó âm nhạc vang lên. Hả? Ca?

Lâm Tri Bạch mở miệng, người xem lần nữa ngã trái ngã phải!

“Tặng cho người lòng cẩn thận, cho người một đóa hoa, người ở trong cuộc đời ta, quá nhiều cảm động, người là Thiên sứ của ta, một đường chỉ dẫn ta, bất luận năm tháng biển ảo yêu người hát thành nhạc...”

“Nghe ta cảm ơn người.”

“Bởi vì có người ấm áp bốn mùa.”

“Cảm ơn người.”

“Cảm tạ có người.”

“Thế giới càng xinh đẹp.”

“Ta phải cảm ơn người.”

“Bởi vì có người yêu thương tận đáy lòng.”

“Cảm ơn người.”

“Cảm tạ có người.”

“Có truyền đạt hạnh phúc đi!” Nói về bài hát này, Lâm Tri Bạch sờ dĩ đứng dậy, chính là vì vũ đạo này, tuy rằng vũ đạo này thích hợp cho tiểu băng hữu nhảy, bài hát này cũng thích hợp để tiểu băng hữu hát, nhất là tiểu cô nương hát, nhưng Lâm Tri Bạch vì muốn làm tiết mục hiệu quả cũng là liều mạng, hẳn thậm chí không chỉ nhảy lên vũ đạo, còn cố ý dùng một loại thanh âm non nớt hát.

Bạng trực tiếp: “...” Con hổ đang xem trực tiếp: “...”, người hầu của Hồ Tử: “...”...” Đứa ngốc cũng biết bài hát này là bản của chính mình thuần túy buồn nôn, một trăm vạn người khen thưởng đi ra ngoài, nha còn không buông tha mình, con mẹ nó còn phải hát và nhảy múa nữa!

“Ha ha ha ha ha!”

“Nghe ca ca cảm ơn người vẫn rất được, theo lý thuyết ca hát này rất cảm động, sao Sở Từ lại hát như vậy, cảm giác có chút thay đổi rồi?”

“Bởi vì hắn đang hại người này!”

“Sở Từ quá nghịch ngợm, sao trước đây ta lại không phát hiện hắn buồn cười như vậy!”

“Nam hài tử chính là thích đậu bí!”

“Nhìn ra được người là thật lòng cảm tạ nha, đây là một trăm vạn mị lực sao? Tổng bảng nhất đại ca nghe ta cảm ơn người~~”

“Đừng hát nữa!”

“Người lại hát xuống bảng một đại ca bệnh tim sẽ tái phạm!”

“Người hát thì hát, sao lại còn quái gở vậy?”

“Đúng vậy, người hát thì hát, còn nhảy lên múa nữa!”

“Cái vũ đạo này làm ta cười chết mất! Hắn còn dùng thân thể để yêu thương đó!”

“PHỐC, con của ta nói muốn học đạo múa này.” Một phút sau. Lâm Tri hát xong bài này, cười tủm tỉm nói: “Một bài bình thân nghe ta cảm ơn 《Đa tạ người đưa cho đại ca bảng...》 Vừa mới ca hát.

Lâm Tri Bạch càng thêm vững tin. Người đại ca bảng này chính là Lâm Hồ, dù sao người bình thường không ngu xuẩn như vậy, người bình thường cũng sẽ không đổ máu lớn như vậy để làm chính mình.

“Lạch cạch! Lâm Hồ quan trực tiếp, hắn không mắc bệnh tim, nhưng tiếp tục nhìn, có thể thật sự sẽ bệnh tim đột phát.

Dám mắng ta! Tên này thật là buồn nôn! Lâm Hồ ghét nhất là Lâm Tri Bạch, nhưng tên Sở Từ này hiện tại ở trong lòng của hồ tử, trình độ chán ghét đã vượt qua tên khốn kiếp động thủ đánh mình kia, còn mẹ nó tạ ơn ta?

Thuần khiết làm người ghê tởm! Các người làm âm nhạc tâm đều dơ như vậy sao, bị người lừa một trăm vạn còn muốn ghét ta, Lâm Hồ trực tiếp giận lui về phòng phát sóng trực tiếp!

Hả? Lâm Tri Bạch nói xong cảm tạ, nhìn nhìn màn hình, mặt mũi tràn đầy vô tội.

“Bài thơ này nghe ta cảm ơn người, ta thế nhưng là chân tình thực cảm.”

“Tin rồi!”

“Bảng một đại ca đều bị người phá vỡ phòng ngự rồi!”

“Cũng rất vi diệu.”

“Bài này có thể nghe, cũng có thể nghe ngược lại.”

“Vừa nghe, rất cảm động.”

“Tuyệt đối có thể khiến người ta buồn nôn muốn chết.”

“Dù sao thì đại ca trên bảng khẳng định là nghe ngược.”

“Sở Từ xướng càng ngày càng chân thành, hẳn càng khó chịu.”

“Vừa rồi ta cũng muốn học bước múa kia!”

“Không hiểu sao lại có khúc nhạc hay như vậy?”

“Chuyện này nói cho chúng ta biết một đạo lý, đặc tội ai cũng đừng đắc tội loại người sáng tác thiên tài này, Phong Thiên Bắc nhỏ chẳng qua là đem ca ca của hắn phá vỡ, nhưng bài hát này trực tiếp làm cho đại ca bảng buồn nôn.”

“Cười đến bụng ta đau!”

“Bảng một đại ca đều bị chơi hỏng rồi!” Lâm Tri Bạch cảm giác màn đàn hồi dày đặc còn khoa trương hơn trước, tập trung nhìn mới chú ý tới nhân số người xem trực tiếp của mình vậy mà đã cao tới hai nghìn ba trăm vạn, đây là ghi chép cao nhất về đài trực tiếp cá chép.

Không sai biệt lắm. Lâm Tri Bạch không hát ca mới gì nữa. Lúc phát sóng trực tiếp đầy giờ, Lâm Tri Bạch đã có chút mệt mỏi, hắn trực tiếp hướng ống kính phát phát tay nói: “Chúng ta hôm nay trực tiếp liền đến đây kết thúc, lần sau ta trước khi phát sóng trực tiếp sẽ thông báo cho mọi người, các vị tạm biệt!” mà Lâm Tri Bạch cũng không biết.

Trong lúc hắn phát sóng trực tiếp, trong số người xem, ngoại trừ fan và viên ủng hộ cùng với viên Lâm Hồ ra, còn có rất

nhiều công xưởng trong ngành.

Những công ty giải trí này có độ quan tâm cực cao đối với việc trực tiếp của Sở Từ!

“Hôm nay Sở Từ phát trực tiếp, lại hát bài mới bốn bài nữa, cá nhân ta thấy đây là loại tốt nhất!”

“Ta thích “Nghịch Chiến 》 .”

“Kỳ thật ca khúc lợn rừng cũng không tệ, rất dí dỏm, có loại cảm tình khôi hài.”

“Không nên đánh giá thấp cái con Côn Bằng cuối cùng này nghe ta cảm ơn Côn Bằng, tuy rằng giai thoại quy luật và ca từ đều rất đơn giản, nhưng nó có sẵn yếu tố của lửa.”

“Thật ra mấy bài hát mà Sở Từ vừa trực tiếp cũng không tệ, đối phương của Lận Dao nhìn thấy không thể không nói.”

“Vây châu châu chia tay vui vẻ càng tốt!”

“Nếu như mua bản quyền của Sở Từ, ta cảm thấy cho dù lần trước hắn có trực tiếp xem bài hát cuối cùng kia cũng không phải là không được.” Trong quá trình lướt sóng trực tiếp của Sở Từ vẫn luôn hát bài mới!

Mà những bài ca mới này, Sở Từ cũng không có lục soát hoàn chỉnh, hơn nữa còn tuyên bố ra, tựa hồ xem như tác phẩm trò chơi.

Nhưng đối với công ty giải trí mà nói, những ca khúc của Sở Từ, cho dù là tác phẩm trò chơi, chất lượng cũng vô cùng khả thi!

Vì vậy, nhiều công ty giải trí đều nhắm vào bản quyền của những ca khúc này, muốn mua thì làm ca sĩ của nhà mình.

... Một nam ca liên hệ với quản lý.

“Ngươi xem trực tiếp kìa? Nghĩ cách liên lạc với ngươi đi, ta thích cảm tâm tảo tiêu!”

“Tại sao lại là bài này, bài hát chính là Thần khúc!”

“Ngươi không hiểu, loại Thần Khúc bị ma tính tẩy não này, bây giờ rất có thị trường, nói không chừng có thể nổi tiếng!”

“Được, ta liên lạc thử xem.” ... Nữ ca nào đó đang tìm người.

“Sở Từ đang trực tiếp hát chia tay 《 Khoái Lạc 》 có thể làm được sao?”

“Rất khó, theo ta được biết, bài hát đó rất nhiều người cũng xem trọng, thậm chí kể cả mấy Nữ ca.”

“Khoa trương đến vậy sao? Đó chẳng qua là hát trong phòng trực tiếp của Sở Từ...”

“Ha ha, người cho rằng trong nghề toàn những kẻ ngu si hả? Bất kể có phải tác phẩm trò chơi của Sở Từ hay không, chỉ cần chất lượng ca khúc ở đó là đủ rồi, người quản hấn tốn bao lâu thời gian sáng tác ra đi?”

“Vậy phát trực tiếp kỳ này, đem ca khúc lợn rừng của hấn lấy xuống cho ta đi.”

“Bài ca này không có khả năng chia tay vui vẻ lớn như tiệc tùng, đọc sách băm vức lắm rồi. Hoan K Khắc hoa văn. Sở đây, ta thử một chút đi, ca hát trực tiếp một ít, quả thật rất thích hợp để các nữ ca hát ca.”

Điện thoại Giang Thành bị đánh nổ! Điện thoại bên trong Công ty Tuyên Cơ cũng vang lên không ngừng! Không còn cách nào khác, Lâm Tri Bạch chân trước kết thúc phát sóng trực tiếp, Giang Thành liền đi qua.

“Ông chủ, những bài hát trực tiếp kia, các công ty giải trí trong ngành vì tranh đoạt quyền lực bản lĩnh mà nhanh chóng hát lên!”

“Vậy thì bán đi.” Những bài hát trực tiếp của Lâm Tri, còn chưa chính thức được tuyên bố, hấn cũng không có ý định lấy danh nghĩa của Sở Từ mà tuyên bố.

Trước đó Lâm Tri Bạch đã nói với Giang Thành, phòng phát sóng trực tiếp chính là hấn biểu diễn người bán nhà. Sở Từ dùng phương thức này bán ca, hấn là có thể kiếm được không ít tiền, đây chính là ưu thế của áo choàng.

Bạch Đế không thể làm như vậy, bởi vì hiệp ước ở trong thần thoại, bị rút thành rất lợi hại.

“Được.” Giang Thành cười nói: “Thật trùng hợp fan của người trong kênh trực tiếp, cũng vẫn luôn thúc giục người đem những bài ca này tuyên bố ra ngoài.”

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 192: Trong phim trường vũ liên quan tới bán ca, Lâm Tri Bạch cũng không làm việc này, những bài mà Sở Từ hát trực tiếp kia, chất lượng quả thật không tệ, nhưng cũng không thích hợp với mình.

Giống như ca khúc heo. Mới nghe tương đối thú vị nhưng bản chất là một bài hát miệng. Đừng xem trực tiếp ai hát vui thế, mấy cái rèm này cũng liên tiếp khen ngợi, chủ yếu là bởi vì nó là cuộc sống xa lạ!

“Sáng tác ra tại hiện trường. Có mảnh lời này tạo thành hiệu quả tiết mục nhất định, nhưng nếu thật sự là anh em giỏi văn chương trình diễn thì sao?”

Chỉ sợ phải có người nói là Sở Từ Giang lang tài giỏi mới hết. Ca hát trực tiếp cùng với bài ca mới phát hành nghiêm chỉnh cũng không phải là một khái niệm.

Cứ như vậy, sau khi cúp điện thoại ở thành sông. Lâm Tri Bạch bỗng nhiên gãi gãi đầu. Mình giống như đã quên chuyện gì đó?

Lâm Tri Bạch nhíu nhíu mày, sau đó mới nhớ tới thời điểm Tô Triết đưa mình đến phát trực tiếp để quảng cáo cho Chử Bằng.

Bản kịch này muốn dùng làm pháp thuật. Bất quá chính mình bị cái kia.

“Cá chép Tam Phiêu ” ngắt lời rồi, quên mất chuyện này. Lâm Tri Bạch đang nghĩ đến đây, bưu kiện của Tô Triết gọi tới, có chút mất hứng nói: “Hôm nay người trực tiếp đã quên đưa quảng cáo cho Đồng Lư rồi.”

“Người chờ một chút!” Lâm Tri Bạch cũng chột dạ, dù sao cũng là chuyện đáp ứng tốt, y dứt khoát mở phòng trực tiếp của Sở Từ ra.

Lúc này, bên trong phòng phát trực tiếp. Bởi vì chỉ mới qua từ chức đã được ba phút, cho nên người xem cũng không chạy

quá nhiều, đại khái còn lại khoảng ba trăm vạn người.

Mọi người đang cao hứng bừng bừng hàn huyên về nội dung của Sở Từ hôm nay đang trực tiếp, đột nhiên thấy Sở Từ lại lần nữa truyền tin lên, tất cả khán giả đang xem trực tiếp đều ngây ngẩn cả người!

Sau một khắc, tất cả mọi người vừa mừng vừa sợ!

“Sao Sở Từ lão sư lại trở về rồi?”

“Không phải đã truyền xuống rồi sao?”

“Còn chưa hát đủ sao?”

“Trở về rồi cũng không nói một tiếng!”

“Vừa rồi còn nói phát trực tiếp lần sau sẽ sớm thông báo đấy.”

“Đúng vậy.”

“Ta thích sự tập kích đột nhiên của ngươi!” Lâm Tri Bạch nhìn người xem trực tiếp, ngưng ngưng nói: “Vừa mới gieo hạt hơi gấp, quên một chuyện.” Chuyện gì?

Trong phòng trực tiếp dồn dập đặt câu hỏi. Lâm Tri nói: “Do bạn tốt của ta là Bất Dạ Hầu biên kịch, 《 Hòa Thiên Quang giải trí cùng nghiên cứu kịch bản xuất phẩm chinh phục 》, sẽ tại tháng này đài truyền tổng Thiên Quang số hai mươi một tại đây.”

“Phốc!”

“Chính là chuyện này?”

“Ta nói sao đột nhiên mình trở lại.”

“Vì quảng cáo, còn mở trực tiếp ra nữa.”

“Ha ha ha ha.”

“Sở Từ và Bất Dạ Hầu có quan hệ tốt như vậy sao?”

“Nếu như không phải bạn tốt, sao lại đặc biệt mở phòng trực tiếp?”

“Ta lý do hoài nghi Sở Từ đã quên chuyện này, bị Bất Dạ Hầu gọi điện thoại mắng một trận, sau đó lại vội vàng mở phòng trực tiếp ra.”

“Quả nhiên là bạn tốt!”

“Đến cũng đã đến rồi, hoặc là lại hát hai bài hát?” Được rồi. Chung quy không thể chỉ bang bang tạo quảng cáo liền đi.

Lâm Tri Bạch dứt khoát luân phiên hát một lượt tất cả các lão ca của Sở Từ. Chỉ mất một giờ, số người xem trực tiếp đã lên tới hai ngàn vạn. Lâm Tri Bạch đứng lười, cảm giác thời gian đã gần bằng thời điểm. Hấn hắng giọng một cái, lần nữa đánh quy hoạch quy trình của bộ phim truyền hình này.

“Mời mọi người ủng hộ nhiều hơn, bạn tốt của ta ơi, bộ phim truyền hình của Bất Dạ Hầu...” Lâm Tri Bạch rất liều mạng.

Ngược lại không phải là vì Tô Triết. Đây là kịch xuất phẩm của công ty, biên kịch cũng là của chính mình, giữa kênh trực tiếp có lượng lớn như vậy, không viết thêm mấy quảng cáo là được?

...Mà trong một phòng ngủ trang trí lạnh nhạt phong cách nào đó. Tô Triết nhìn xem lại một lần nữa mở ra phát sóng trực tiếp, cũng vì 《chinh phục》, ra sức quảng cáo Sở Từ, ánh mắt hiện lên một tia khác thường.

Tâm tình phức tạp, giống như bị thứ gì đó trêu chọc một chút. Rõ ràng lúc trước hấn đã liên tục phát trực tiếp hơn ba giờ... Nghe ra được cỗ họng của hấn giờ thật ra đã có chút gánh nặng... Trước đó Lâm Tri Bạch quên đánh dấu quảng cáo cho Nguyễn Cung, Tô Triết có chút mất hứng, nhưng giờ phút này lửa giận trong lòng nàng vốn đã tan thành mây khói.

Cho nên...

“Hấn là vì ta, cố ý mở trực tiếp sao?” Tô Triết bỗng nhiên cảm thấy da mặt hơi nóng lên, trong lòng có chút hươu nhỏ loạn lên, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh ngày trước Lâm Tri ôm mình.

Vốn dĩ, liên quan đến hồi ức ngày đó, là có chút đáng sợ, Tô Triết cảm thấy Lâm Tri Bạch động thủ cầm bình rượu đập vào đầu người quá dọa người rồi.

Nhưng giờ phút này, nhớ lại những hình ảnh kia, trong lòng Tô Triết không hiểu sao lại mềm mại hơn một chút.

“Tốt rồi, thực sự không thể tiếp tục nữa.” Trong phòng trực tiếp, Sở Từ cùng người xem cáo tội, nói một tiếng gấp lại, sau đó lần nữa truyền xuống.

Sau đó, điện thoại di động của Tô Triết vang lên. Tô Triết giống như con thỏ nhỏ bị chấn kinh, không hiểu vì sao lại rung động, sao gia hỏa này vừa gieo điện thoại xuống liền gọi điện thoại cho mình vậy?

Sợ ta tức giận? Nàng ho khan một tiếng.

“Ta tha thứ? Thứ?...”

“Được.” Lâm Tri Bạch nói một chữ, liền cúp điện thoại. Tô Triết nghe tiếng vội vàng trong điện thoại, không khỏi có chút rối loạn.

Chuyện này là xong? Là kiêu ngạo chứ gì? Hắn nhất định phải kiêu ngạo!... ngày hôm sau. Tin tức về trực tiếp Sở Từ đã xuất hiện rồi.

Tốt quá. Lâm Hồ kia một cách trực tiếp nổi tiếng, đây đều là tin tức giải trí rồi, còn được gọi là truyền thông thông!

“Sự tình ta thích tam tao, hoàn toàn bị đóng ở trụ sở nhục. Lâm Tri Bạch tự nhiên là cười qua loa đối với chuyện này.

Lâm Hồ nhìn thấy tin tức lại đưa đôi mắt đỏ lên trực tiếp uy hiếp tiểu tùy tùng.

“Chuyện này phải chôn ở trong bụng!” Lâm Hồ quyết định, tuyệt đối không thể để bất luận người nào biết, kỳ thật chính mình chính là cái kia!

“Ta yêu tam tao”! Thật sự là quá mất mặt! Hắn không gánh nổi cái mặt xấu này! Đánh người ta ước chừng một trăm vạn, kết quả mặt đều bị đánh sưng lên. Lâm Hồ thầm cảm thấy may mắn, may mà cách mạng lưới quá lớn.

Cũng vào ngày này. Giang Thành nói với Lâm Tri Bạch, những bài mà hắn hát, bản quyền đều bán đi.

“Ta biết rồi.” Lâm Tri Bạch vẫn không làm gì được. Nhưng hắn hiển nhiên đã đánh giá thấp tính nghiêm trọng của sự việc.

... Mấy ngày sau, Lâm Tri Bạch sắp khai giảng. Buổi sáng hôm ấy, Lâm Tri Bạch bị tiếng ca quen thuộc đánh thức.

“Ta cũng không cảm thấy người chán ghét hết thảy mọi thứ đều có yêu thích người mỗi ngày đều có ánh mặt trời mới mẻ sáng lạn có người đêm tối không đêm tối người người Bạch Vân ta là Lam Thiên...”

Đây không phải là một quả táo nhỏ à? Nhưng người biểu diễn cũng phải biểu diễn một bài diễn chứ không phải Lâm Tri Bạch, tên tiêu tốt này.

“Người sáng tác”, ngược lại có phần giống giọng nói của huynh đệ đũa? Hai nam nhân hát đấy. Đoán chừng công ty giải trí nào ở Giang thành mua được bản quyền này.

Đây là yêu cầu trắng trợn của Lâm Tri, mặc dù hẳn không để ý đến những ca khúc này, nhưng yêu cầu cơ bản vẫn phải có. Ví dụ như chia tay các loại “Tả Lạc”. Nhất định phải hát cho Nữ ca.

Hay ví dụ như ‘Tiểu táo ca’, phải tìm hai nam ca ca hát gì đó. Đều là dựa theo tiêu chuẩn của kiếp trước, đương nhiên giá định ra của bản quyền cũng vô cùng cao, dù sao người muốn mua ca khúc Sở Từ nhiều lắm.

Các bên cạnh tranh giá, người trả giá cao được. Giang Thành tự xưng bản thân bản thân những ca khúc này mua bán, bị hẳn biến thành hình thức đấu giá hội... Lúc này.

Tỷ tỷ Lâm Hi ngáp dài đi ra phòng ngủ, có chút buồn bực nói: “Ai đang thả ca?” “Mẹ.” Lâm Hi nhất thời bị kinh đến.

“Cỗ mục không phải chỉ nghe con viết sao?” Thiển thú lắm. Mẹ có thói quen nghe nhạc, buổi sáng thích hát, chủ yếu là dùng tiếng ca để kêu người nhà rời giường, nhưng xưa nay đều chỉ đặt tên cho Bạch Đế - bài hát do nhi tử bảo bối của ông viết.

Mà giờ khắc này bài mẹ thả cũng không phải do Bạch Đế viết. Nghe một chút, Lâm Hi có ấn tượng rồi.

“Hình như đó là bài của Sở Từ! Tên là 《Tiểu B táo táo》 phải không? Oa mẹ ơi, hành vi này của người cũng không chính xác a, không biết thế giới bên ngoài đều đang lấy Sở Từ và Bạch Đế đấu đá à, cái đồ mẹ nhà người, đã bắt đầu nghe bài hát của Sở Từ rồi đấy!” Mẹ hẳn ho khan một tiếng.

“Thanh âm không giới hạn.” Chủ yếu là mấy ngày gần đây một mực lưu luyến chúc mừng phát tài. Nghe nhiều rồi, chính mẹ cũng đã nghe chán, ngược lại bài ‘Thuật Tiểu Đẳng’ này làm cho bà cảm thấy mới mẻ.

Nói như thế nào đây? Chính là thích khó hiểu. Lúc này ca ca Lâm Thắng Thiên cũng rời giường, mở miệng liền than thở nói: “Ta vừa mới nằm mơ đây, trong mộng vẫn luôn có một thanh âm, cái gì tiểu táo gì gì Hỏa Hỏa Hỏa Hỏa Hỏa Hỏa, hóa ra là ngài đang tẩy não cho ta a?” Lâm Tri Bạch nhin cười nói: “Bài này rất dễ nghe.” Lão mẹ tức khắc hăng say.

“Đúng không, con của ta đều nói như vậy, về phần Sở Từ và Bạch Đế, ta cũng có người trên mạng nói, hai người bọn họ là song tử nhạc đàn, tính chất cạnh tranh đều là tốt, hưởng hồ mặc kệ ta nghe bài hát gì, trong lòng con ta đều là ưu tú nhất!”... Buổi chiều.

Lâm Tri Bạch chạy bộ, lúc đi ngang qua quảng trường, lại nghe thấy tiếng ca quen thuộc.

“Mùa xuân và người dạo bước trong rừng hoa nở rộ, hè cùng nhau ngắm sao chớp mắt, trời thu, trời đất cùng người đi chơi quanh ruộng lúa mạch vàng, mùa đông tuyết bay múa càng thêm ấm áp...” Khá lắm.

Tại sao bên ngoài cũng có người phóng túng tiểu táo? Lâm Tri Bạch quay đầu nhìn lại, trực tiếp ngây ngốc, chỉ thấy một đám bác gái đang nhảy múa theo âm nhạc trên quảng trường, bầu không khí rất khí thế.

“Lý đại nương!”

“Người nhảy sai rồi!”

“Động tác là như vậy, bên trái uốn éo, bên phải uốn éo.”

“Đúng đúng đúng, eo phải giãn ra!”

“Ồ, điệu nhảy này thú vị đó, rất mạnh mẽ, đặc biệt là phối hợp với bài ca này!”

“Đây là bài gì vậy?”

“Đây là tiểu Ca mới vừa tuyên bố không bao lâu, rắc đọc sách duyên dáng. Sạc – Khắc Hoa tiêu khiển. Đầu mới gọi là 《

Tiểu Địa Thư 》 !”

“Tên rất hay!”

“Ta trở về để nhĩ tử ta có thể download cho ta!”

” thao tác rất đơn giản, điện thoại di động cho ta, ta cho người, lát nữa người theo âm nhạc mà luyện múa. Động tác múa này là một lão sư căn cứ vào bài hát này sáng tác ra đây!” Lâm Tri Bạch: “... “... Lam Tinh cũng có vũ công quảng trường, nhưng không giống như kiếp trước, phát triển điên cuồng như vậy, đây chỉ là một trong những sở thích khế ước của mẹ già, thỉnh thoảng còn nhảy chơi đùa một chút.

Nhưng hiện tại không giống! Sở Từ đã làm ra quả táo nhỏ! Lâm Tri Bạch suýt chút nữa đã quên, bài hát này chính là vũ thần khúc ở quảng trường kiếp trước!

Không thể nào? Ca múa ở quảng trường thế giới này sẽ không bao giờ trở thành một quả táo nhỏ, đầy cao tới mức của kiếp trước chứ?

Lâm Tri Bạch toát mồ hôi lạnh. Thật ra không phải Lâm Tri Bạch quên viết quảng cáo cho phim truyền hình, mà là tác giả đã quên... Đờ mờ.

Còn nhớ được, vừa vặn đánh thêm một miếng vá.

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 193: Thần khúc thống trị nhạc đàn Tần Châu sợ cái gì thì tới cái đó, Lâm Tri Bạch Vạn tuyệt không nghĩ tới, mấy ngày kế tiếp, bài hát 《Tiểu Đẳng》 này vậy mà như gió lốc thổi quét Tần Châu!

Tô Thành.

Một quảng trường nào đó.

“Ngươi là tiểu tử của ta, quả táo nhỏ!”

“Làm sao ngươi cũng không chê nhiều!”

...

Hải Thành.

Một quảng trường nào đó.

“Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng ấm áp trái tim của ta!”

“Thắp sáng ngọn lửa sinh mệnh của ta, Hỏa Hỏa Hỏa Hỏa!”

...

Tích Thành.

Một quảng trường nào đó.

“Ngươi là tiểu tử của ta, quả táo nhỏ!”

“Tựa mây đẹp nhất nơi chân trời!”

...

Nam thành.

Một quảng trường nào đó.

“Ngày xuân lại đến dốc núi hoa nở!”

“Hạ xuống hi vọng sẽ có thu hoạch!”

...

Mà một ngày trước khi khai học, Lâm Tri Bạch lại chạy bộ giống như thường ngày, đi ngang qua quảng trường, nghe được tiếng hát của tiểu tảo nhỏ nhỏ, khóe miệng lập tức hơi co giật.

Lại đi ngang qua một quảng trường.

Cũng đang phát động quả táo nhỏ liễn.

Lại đi ngang qua một quảng trường, mẹ nó vẫn còn đang phát tin tức về quả táo nhỏ.

Các vũ điệu ở quảng trường thế giới này, tựa hồ nghênh đón bản hành khúc của các nàng!

Cho đến khi đi ngang qua cửa hàng, cuối cùng không phóng túng Tiểu B táo nhỏ nữa, nhưng tâm tình hẳn không trì hoãn chút nào.

Bởi vì tiếng ca bên tai y nguyên phi thường làm cho người quen thuộc:

“Ta chúc mừng? Mai nhi, mệt?”

“Ta chúc mừng người xuất sắc!”

Lâm Tri Bạch lão đảo cả người thiếu chút nữa không thể đứng vững.

Cây táo con hoắc của Sở Từ tốt xấu gì cũng là bài mới, bỗng nhiên nỗ lực có thể lý giải.

Nha Nha Huyền Tỳ mừng phát tài đã tuyên bố nhiều ngày như vậy rồi, sao mà tuần vẫn đề trong cửa hàng thế!

Đừng vội. Đừng vội.

Thế nhưng vẫn chưa xong.

Chờ Lâm Tri Bạch vất vả lắm mới thoát khỏi tiếng hát chúc mừng phát tài, muốn thở dốc một hơi, hẳn không thể tưởng tượng nổi quay đầu, nhìn về phía hiện trường hoạt động buôn bán phụ cận quảng trường, chỉ thấy một đám tiểu bằng hữu ăn mặc hoa loẹt đang múa hát trên sân khấu.

“Nghe ta nói cảm ơn người, bởi vì có người ám áp bốn mùa...”

Má nó chứ.

Bài này cũng bắt đầu rồi?

Thân thể Lâm Tri Bạch không khỏi lay động một hồi.

Lâm Tri Bạch chợt nhớ tới kiếp trước ngoan ngoãn nghe ta nói cảm ơn người, hình như rất được các gia trưởng hoan nghênh.

Vị trưởng bối kia thích Huyền Huyền thậm chí còn ép thẳng bé nhà mình biểu diễn bài hát này, phối hợp với ca khúc múa.

Mà nguyên bản vũ đạo Lâm Tri Bạch lúc đang phát trực tiếp đã bỏ qua.

Những trò khiêu vũ của những tiểu bằng hữu này rõ ràng giống hệt với điệu nhảy nhảy của Sở Từ trong kênh trực tiếp!

Điều kỳ quái nhất là cái gì?

Điều không hợp thói thường nhất chính là, trên đường về, Lâm Tri gặp một trò chơi nào đó ở cửa thành bày biện xe lắc.

Bạn nhỏ ngồi ở bên trên.

Bên trong truyền ra một tổ cảnh âm nhạc, rõ ràng là ” vút bỏ hành ca”!

“A cộ cộ cộ cộ lực a a kéo ra lực nhảy của ba ba lực sao?”

Trời ơi.

Ta đã làm được những gì?

Lâm Tri Bạch cảm giác mình bị Thần khúc bao vây!

Mấu chốt là những thần khúc này, đều là do một tay Lâm Tri Bạch chế tạo ra!

Đúng vậy!

Mấy bài hát này đã bị Tần Châu càn quét!

Đặc biệt cây táo nhỏ phối hợp với nhiệt độ đang nhảy múa ở quảng trường diên cuồng lan tràn.

Thành thị nhất tuyến.

Thành thị hai tuyến.

Thành thị ba tuyến.

Các thành thị lớn dồn dập rơi vào tay giặc!

Trong nghiệp há hốc mồm!

Dân chúng há hốc mồm!

Tất cả mọi người đều chấn kinh!

Con gió trên nhạc đàn Tần Châu tựa hồ dần dần bắt đầu không bình thường!

...

Trên Cục Quang Đài.

Độ thảo luận liên quan đã điên cuồng!

“Ta đã nứt ra rồi!”

“Sao đột nhiên đến tỉnh lại thế này lại phát hiện toàn bộ thế giới đều bị trái táo nhỏ thống trị rồi!”

“Chính là bởi vì đây là tiểu Quả táo nhỏ, mỗi ngày mẹ ta đều phải ra ngoài nhảy múa ở quảng trường!”

“Ngươi tính là gì vậy, chẳng những mẹ ta ra ngoài nhảy với tiểu đồng bọn, bà ta về nhà còn muốn nhảy tiếp, tặc do Quả táo nhỏ thả rất lớn, sớm muộn gì cũng nhảy không ngừng, hiện tại ta nghe thấy bài hát này liền đau đầu!”

“Mụ nội nhỏ đã rơi vào tay giặc.”

“Sở Từ nhanh nhìn xem ngươi đã làm những gì a!”

“Ta thấy lúc Sở Từ đang trực tiếp hát bài hát này vui vẻ đến mức nào, hiện tại cũng chỉ biết đau trứng mà thôi!”

“Đây là Sở Từ đã công hiến một bài kinh điển tuyệt thế cho cuộc nhảy múa quảng trường!”

“Hiện tại các bác vừa nghe được bài hát này liền lên tinh thần!”

“Đến cùng là vì cái gì?”

“Vì sao bài hát này có lực hấp dẫn với các bác gái như thế!”

...

Bạn trên mạng cuống lên rồi!

Cả mạng lưới thảo phạt Sở Từ!

fan của Sở Từ nhìn thấy tình huống không đúng, lập tức gây họa cho người ta.

“Sở Từ không phải cố ý, các người muốn trách hẳn phải trách Bạch Đế, bài ‘Bạch Đế &am’ kia mới là nguồn gốc của vạ ác!”

“Đúng! Còn có 《Chúc mừng phát tài》!”

“Hai bài hát này mới là nguồn gốc của Thần Khúc!”

“Không sai, Bạch Đế mới là Thần Khúc tổ sư gia!”

“Đều do Bạch Đế.”

“Sở Từ là bị kích phát ham muốn thắng bại, mới cùng theo viết một bài Thần Khúc.”

“Dù sao Sở Từ vẫn luôn chứng minh một chuyện, đó chính là hẳn sẽ biết Bạch Đế Hội!”

“Sở Từ và Bạch Đế đã trở mặt từ lâu rồi!”

“Cho dù là thần khúc, hai người cũng phải phân cao thấp!”

“Bạch Đế, nhìn xem người đã tạo nghiệt gì!”

...

fan hâm mộ Sở Từ không có ý tốt nha!

Tên fan hâm mộ màu trắng nhìn thấy dáng vẻ này cũng cực kỳ tức giận.

Nhanh chóng vút nôi!

“Bạch Đế là Thần Khúc tổ sư gia, nhưng Sở Từ là Vũ tổ sư gia ở quảng trường!”

“Đúng vậy!”

“Bạch Đế cũng không ra tay với quảng trường, hẳn chỉ ra tay với Thương Thành.”

“Sở Từ chỉ là từ chỗ Bạch Đế kia đạt được linh cảm mới viết ‘Viên tảo nhỏ’, càng chính xác hơn là căn nguyên yêu tam miêu tả.”

“Tam tao đáng giận!”

“Nếu như không phải hấn giận dữ đập một trăm vạn khen thưởng, mà phải lấy quả táo làm đề, Sở Từ trực tiếp ngày đó sẽ không viết 《Tiểu Hải Dẫn Phong》, không có bài múa này cũng sẽ không phát triển phồn vinh như vậy trên tay Sở Từ!”

“Tam lăng rốt cuộc là ai!”

“Tìm cho ra, ta sẽ phun chết hấn!”

“Phi, Sở Từ các người cùng fan của Bạch Đế đừng có ý đồ nói sang chuyện khác, tam miêu tất nhiên đáng ghét, nhưng Sở Từ và Bạch Đế cũng không phải người tốt!”

“Ta bị bọn họ giày vò quá chùng!”

...

Cuối cùng.

Bạn trên mạng bắt đầu lên án!

Trong đó có người gặp phải rất giống Lâm Tri Bạch.

Thiếp mời của hấn nghiêm nhiên trở thành môi của vô số bạn trên mạng:

“Ta liền đơn giản viết xuống kinh nghiệm hôm nay của ta đi, chàng vạng tối ta đi đón con trai học nhà trẻ giảng bài, không thể không đi ngang qua mấy quảng trường, kết quả mỗi quảng trường đều đang thả chim táo tiêu nhỏ, các bác gái nhảy múa trong quảng trường có thể vui vẻ đấy.”

Sau đó lại xuyên qua hai con đường, siêu thị cửa hàng cũng đang phóng tưng chúc mừng phát tài.

Sau khi nhận được con trai, hấn ta nhao nhao đòi ngồi dao động xe.

Hảo gia hỏa, hiện tại xe lắc đung đưa đặc biệt lưu hành dùng cái trâm này vung Dương Ca làm âm nhạc nền tặng các người biết không.

Thật vất vả mới về đến nhà, ta nghĩ cuối cùng cũng thoát khỏi bể khổ, kết quả nhi tử nói với ta muốn biểu diễn một tiết mục cho ta.

“Ta nhất nghe ta đây, vậy mà bài “Kỹ Năng” mà Sở Từ đang đọc trực tiếp kia, nghe ta nói cảm ơn người, hấn còn nhảy múa

trong trực tiếp của Sở Từ, nói là các bằng hữu nhỏ của mẫu thân đều biết hát bài này!”

Mẹ ôi!

Ta cảm thấy cả ngày này mình đều sống trong mấy khúc ca kia, trong đầu toàn là những câu điệu này, nhưng mấy bài nhạc này con mẹ nó toàn bộ đều do Bạch Đế và Sở Từ viết!”

...

Nhạc đàn Tần Châu đã bị Thần khúc thống trị rồi!

Người khởi xướng chính là hai người Bạch Đế và Sở Từ này!

Bạn trên mạng thảo luận kịch liệt, các loại danh sách truyền thông cũng điên cuồng đưa tin.

Những bài ca này đã tạo thành sự kiện xã hội, đám chuyên gia cũng bắt đầu nóng nảy.

Không ai ngờ Sở Từ và Bạch Đế giao phong ở Thần khúc lại có kết quả như vậy!

fan ưa thích lúc trước của Sở Từ và Bạch Đế không phải đang tranh giành ai lợi hại hơn?

Tốt rồi.

Lần này không tranh nữa.

fan hâm mộ Sở Từ hết sức khách khí.

“Bạch Đế sư phụ không hổ là Thần Khúc tổ sư gia, dùng một bài 《 ném hành ca 》 , để cho thần khúc thịnh hành Tần Châu rung động nhạc đàn, Sở Từ còn kém xa sư phụ của Bạch Đế!”

fan của Bạch Đế cũng rất khiêm tốn.

“Sở Từ là Vũ tổ sư gia ở quảng trường, so với trình độ của Bạch Đế trong lĩnh vực Thần Khúc, thật sự là trò giỏi hơn thầy của trò giỏi hơn thầy. Trường Giang sóng sau đẩy sóng trước, sóng trước dập tắt trên bờ cát!”

May mà thế giới này không có ba nước.

Nếu không thì mạng lưới bạn tuyệt đối sẽ gọi Bạch Đế cùng Sở Từ là Ngọa Long Phượng Sồ.

“Hai nhà các ngươi đánh ngang!”

“Cái gì nhạc đàn Song Tử Tinh, đều không phải người tốt!”

“Tân đàn Nhạc Phong của Tần Châu cũng bị các người làm cho hư!”

“Thảm mỹ ta đều bị mang lệch rồi!”

“VẬY mà ta cảm thấy những bài ca này thật êm tai!”

“Quá sang sảng, Sở Từ chính là Bán Bích giang sơn trong lĩnh vực Thần khúc, nửa bức tường còn lại là Bạch Đế!”

“Từng nghe được âm nhạc dường như cả âm nhạc lẫn con mẹ nó đều hoạt động rồi!”

“Bạch Đế đánh nhau với Sở Từ, sao lại gặp nạn là chúng ta chứ?”

“Sở Từ quá tri kỷ, biết chúng ta nghe chán chúc mừng phát tài, thế là dùng một khúc vũ thần khúc quảng trường rửa tai cho chúng ta, tẩy tai trong tai ta đến tai lửa cũng phạm tội.”

“Sở Từ cũng không còn cách nào khác, dù sao chỉ có ma pháp mới có thể đánh bại ma pháp.”

Đúng, tất cả mọi người đều nhất trí cho rằng sở dĩ Sở Từ viết ‘Viên tảo’ nhỏ, chính là vì muốn cho tất cả mọi người biết:

Sở Từ biết được chuyện Bạch Đế cũng biết!

Thậm chí bao gồm cả Thần khúc!

Sự thật cũng đúng là như thế, luận về nhiệt độ điên cuồng, mấy khúc Thần khúc của Sở Từ và Bạch Đế, thật sự có thể liều một phen.

Đáng sợ hơn chính là...

Hai người này hợp lực mở một hộp Ma quái ra, phát hiện chợ Thần Khúc vậy mà lại lớn như vậy, rất nhiều ca sĩ đều động tâm!

Mặc kệ bạn trên mạng nhả tào thế nào.

Ít nhất độ nóng của những bài ca này là thật!

Điều đó nói rõ đại đa số mọi người đều thích những bài ca này!

Đã như vậy, vì sao không theo gió? Vì vậy rất nhiều ca sĩ đều chuẩn bị bài ca mới phát thần khúc, chủ đánh một loại tẩy não ma tính.

Trên mạng còn có một người có chuyện tốt phát động phiếu chọn, Bạch Đế và Sở Từ, ai mới là Thần Khúc Chi Vương.

Số lượng vé của hai người vô cùng gần.

Trong chốc lát, Sở Từ là đệ nhất.

Một hồi Bạch Đế đệ nhất.

Thú vị chính là, phần lớn phiếu bỏ phiếu cho Sở Từ đều là fan của Bạch Đế!

Về phần bỏ phiếu cho Bạch Đế, cũng là người chủ trí của Sở Từ.

Ai cũng không muốn cái tên này!

Mà ở trong nhà, mẹ cũng bỏ phiếu cho Sở Từ, còn an ủi Lâm Tri Bạch. chip đọc sách duyên phận. Sở Kỳ Khắc Hoa Hoa Hoa thủ ấn. Khảo tử. Tài án.

“Nhi tử người không thích danh tiếng của Thần Khúc Chi Vương đúng không, mẹ ủng hộ người, trực tiếp bỏ phiếu cho Sở Từ!”

Tỷ tỷ đồng ý, “Điều lệnh!”

Cha gật đầu, “Nhất định phải sở từ!”

Lâm Thắng Thiên hưng phấn nói: “Đề Sở Từ gánh tội thay cho đệ đệ!”

Cả nhà đều tỏ thái độ, còn cố ý bỏ phiếu trước mặt Lâm Tri Bạch.

Trùng hợp chính là, có lẽ bởi vì bài hát này của Linh Tiểu Bồn, cộng thêm múa trên quảng trường quả thật quá điên cuồng, Sở Từ vậy mà thật sự tạm thời vọt tới vị trí thứ nhất, kết quả Lâm Tri Bạch đều sắp khóc.

Mọi người trong nhà!

Hai người này, đệ nhất ai có khác biệt sao?

Đệ nhất cũng là ta!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 194: Hàm Cuồng Phong hai tỷ muội Xi Xi Chử Bằng đều nói không kịp. Hiện tại mọi người Thần Khúc đang nghe vui, nghe ngóng tin vui đa số là cậ sau lưng, nhưng nghe nhiều thì thật chán, chính là nhờ Lâm Tri Bạch quyết định phân rõ giới hạn với Thần khúc sau này!

Về phần Nhạc Đàn cùng Phong Thần Khúc? Cái này Lâm Tri không quản được. Dù sao kế hoạch không phát trực tiếp tiếp của Sở Từ, kế hoạch tiếp Bạch Đế cũng sẽ không phát đàn nữa, ngược lại trước đó Lâm Tri Bạch đã tuyên truyền không phải Hoắc Truy sắp theo lệnh của 《Hệ Thảo》 và theo hiện tượng Thần Khúc có độ âm trở thành trọng điểm đưa tin quan tâm của truyền thông, đương nhiên trong đó cũng có thiên quang tuyên truyền.

Tô Triết gần đây vì chuyện này mà cũng quá sốt ruột. Tất cả mọi người đều chú ý tới Thần Khúc, vậy mà đánh giá được nhiệt độ của bản 《Triết sắp Triết ngăn chặn, điều này làm sao được?

Không có cách nào khác. Bên Thiên Quang tuyên truyền chỉ có thể dùng chiêu lạ, trực tiếp tuyên bố chinh phục Oánh Oánh chính là bản tỷ muội của phim truyền hình Cuồng Tiêu Vân, chất lượng không kém gì tác giả trước!

Nói vậy cũng không phải không được. Dù sao hai bộ kịch này đều là đề tài cảnh phạm, mà biên kịch đều là Bất Dạ Hâu.

Thì hiệu quả chiêu này rất nhanh đã xuất hiện, trực tiếp đánh thức ký ức cuồng phong bão táp của dân chúng, dù sao đó cũng là Kịch Vương năm ngoái, rất nhiều người vẫn còn đang chơi trò đốp trong bộ phim này.

Chỉ là nếu làm như vậy, thần thoại lập tức mất hứng. Bởi vì điên cuồng cuồng giải trí là công cụ giải trí của thần thoại.

Ngươi thiên quang quay kịch, dựa vào cái gì mà đòi cộ độ nóng cuồng phong bão táp của Nguyễn Cung chúng ta? Thần thoại lúc này phát động dư luận thế, phê bình thiên quang vô liêm sỉ nhiệt độ, Nguyễn Cung chinh phục bộ 《Cuồng Tiêu Tiêu Vân》 này.

Nói như vậy đồng dạng không có vấn đề. Bởi vì nhiệt độ của Cuồng Tiêu năm ngoái là cấp độ hiện tượng. Thiên Quang kịch còn chưa được phát, liền tuyên bố Chinh phục là tỷ muội của nó, còn nói chất lượng cái gì không kém cái trước... đừng nói trong nghề.

Mọi người đều nghĩ lời này nghe được câu đó là được rồi. Giống như kiếp trước có một bộ phim kêu là Mang Nguyệt truyền Chủ Thái, Tuyên truyền cũng nói là Kỳ Chân sao? Phong tả hữu của Dận Kỳ, còn tìm được chút nhân mã nguyên ban.

Nhưng kết quả thì sao? Kinh điển chân chính vẫn là Chân Không? Cháp? Khắc khắc, nàng vô luận tại nhiệt độ hay là danh tiếng đều kém xa so với trước.

Có điểm giống như...

“Tập hợp ma chú”. Đồng dạng là “Xích phẩm” không phải là kịch của Dạ Hâu đồng dạng cũng là kịch cảnh sát. Tuy rằng Đồng Lư chinh phục Đồng Lư cũng không có tuyên bố là tập tiếp theo của Kỳ Cuồng Tiêu, nhưng bởi vì nguyên tố quá tương tự, lại đối ngoại tuyên bố là tỷ mẫu, cho nên trong ngành không ít người cho rằng bộ kịch này cũng phải gặp gỡ chú chú lần nữa.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bởi vì Lam và Thiên Quang liên tục thành công, nên thái độ của nàng vẫn khá bảo thủ trong nghiệp.

“Côn Bằng thêm không phải Dạ Hâu, phối hợp với năng lực chế tạo của Thiên Quang, hạn mức chinh phục Côn Bằng hẳn là cũng không thấp.”

“Dù sao thì năng lực của Bất Dạ Hâu vẫn chỉ là như vậy.”

“Có điều nhiệt độ chinh phục Chủ Bằng, muốn đạt đến tiêu chuẩn bộ Kịch Vương năm ngoái kia thì đừng suy nghĩ nữa.”

“Kịch Vương đâu phải dễ ăn vạ như vậy.”

“Huống hồ cùng lúc còn có hai đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ là thần thoại và Ông ta*.”

“Đây là bộ phim truyền hình thứ hai của Đồng Lư đúng không?”

“Nếu không tính Côn Bằng tuyệt đối không nghĩ tới Côn Bằng.”

“Bộ muôn vạn không ngờ lại là phim nhỏ, không tính là phim truyền hình chân chính.”

“Không biết bộ phim thứ hai của Bất Dạ Hầu có thể đạt tới độ cao nào, chỉ cần không kém Cuồng Tiêu Nang quá nhiều, thì xem như hấn đã thật sự đứng được rồi.” Đoàn Cuồng Tiêu bình quân đều được nhìn tỉ lệ là phá tứ!

Mà tỷ lệ chinh phục bình quân của Đồng Lư có thể vượt ba lần hay không, mọi người đều muốn đánh dấu chấm hỏi trong lòng một cái... Một bên khác.

Người xem hiện tại cũng không dễ lừa gạt, nhìn thấy Thiên Quang bộ kịch mới này tuyên truyền trực tiếp đối với tiêu cầu cuồng tiêu tiêu tiêu, rất nhiều người đều nở nụ cười.

Bởi vì mọi người đã vô cùng quen thuộc với cảnh tượng này. Từ sau trận cuồng phong bão táp, mọi người đều thích xem phim cảnh sát cuồng phong!

“Ăn vào.”

“Động một chút thì chất lượng của kịch bản tính có cao cũng không kém gì cuồng phong bão táp.”

“Da mặt những công ty giải trí này thật dày.”

“Kịch bản này không giống, dù sao diễn kịch không phải Dạ Hầu.”

“Đừng quên Cuồng Tiêu Tiêu cũng là kịch bản mà Bất Dạ Hầu viết.”

“Từ góc độ này xem ra, Xi Chinh phục ngự 《Tiêu Tiêu Cuồng Tiêu》 tôi thiểu có thể nói được.”

“Hi vọng Côn Bằng chinh phục Côn Bằng là không thực tế, nhưng vở kịch mới do Bất Dạ Hầu biên kịch vẫn rất đáng mong đợi.”

“Huống hồ là Thiên Quang Xuất Phẩm, lại tại Thiên Quang Lao Tiễn pháp hành.”

“Các người nói Dận Đào chinh phục tỉ lệ bình quân tỉ mỉ có thể phá vỡ thứ hai sao?”

“Hẳn vấn đề không lớn?”

“Nói không chừng còn có thể phá tam cảnh!”

“Dù sao cũng là Bất Dạ Hầu!”

“Ngay cả Chử Bằng tuyệt đối không nghĩ tới loại kịch bản kia của Nguyễn Cung đều có thể sáng tạo ra được Bất Dạ Hầu!”

Ba đại truyền đài điện thoại có một tuyến truyền hình bình quân, bình quân nhìn thẳng tỷ lệ phá hai xem như hợp cách.

Bình quân thu nhận xác định phá ba? Vậy thì đã có tư cách cạnh tranh kịch vương hàng năm rồi! Dù sao thì loại Kịch Tiêu Tiêu này cũng là hiếm thấy.

Phá Tam trong tình huống bình thường chính là có tư cách cạnh tranh Khúc Vương, chút xíu công nhận trong nghiệp này. Không đối với tiêu như bão táp, mọi người đối với bộ kịch bản mới của Nguyễn Cung cùng Thiên Quang hợp tác mà nói vẫn là tương đối xem trọng.

Về phần đạt tới trình độ cuồng phong bão táp? Thứ này được Thiên Quang tuyên truyền lớn tiếng đến mấy mọi người cũng không tin.

... Thần thoại bên này, không cần biết ngoài miệng có bao nhiêu ý khinh thường hành động “khí thế” này, hành động của bọn họ vẫn rất thành thật, còn cố ý vì màn kịch mới của Thiên Quang mà mở một buổi họp.

Hội nghị do một tay thành viên chủ trì, người này chính là Nhị bá Lâm Hạ của Lâm Tri Bạch.

“Hai mươi một Tỳ Hưu chinh phục Pháp Tri. Chúng ta có nên dùng bản mới cùng bọn họ đánh lôi đài hay không?”

“Đánh đi.”

“Nếu như cùng thời không có đối thủ cạnh tranh quá mạnh, nói không chừng bộ kịch bản Thiên Quang này thật đúng là có thể nổ, dù sao năng lực biên soạn của Loan Bất Dạ Hầu các vị hẳn là biết rõ trong lòng.”

“Triệu Phàm? Mông Trĩ Hỉ hoàng khiếp sợ mua chuộc trai tơ, cát tuấn?”

“Là gọi là ” Xạ Diêu Anh Hùng Truyện ” đúng không?” Một tay cầm của bộ lạc Lâm Hạ bỗng nhiên nhìn về phía có chút thân du thiên ngoại của Triệu Căn.

Triệu Đầu ngân người, vội vàng lắc đầu.

“Bộ phim này vừa mới bắt đầu quay phim không bao lâu, thời gian mấy ngày khẳng định không theo kịp.” Nói đùa gì vậy?

Lão gia hỏa này vậy mà muốn mình dùng anh hùng lừng lẫy của mình đi đánh lôi đài? Tỳ Hưu kia có phải hận ta lắm không?

Làm gì có đạo lý ” Xạ Diêu” thoãn thoắt như Nguyễn Cung cung, đi đánh một bộ kịch bản khác của Dạ Hầu? Sau này lão tử còn muốn hợp tác với người nữa đấy!

Về phần Xi chinh phục cương hỏa không tức giận, liên quan cái rắc lão tử a, dù sao không ảnh hưởng thành tích của ta là được. Đúng vậy.

Triệu Trâm đã lấy được kịch bản ” Xạ Diêu anh hùng truyện “, hiện nay đang quay phim, cho nên hẳn cũng không định nói dối.

Thời gian đúng là không đủ thời gian. Tuy rằng cho dù có đuổi kịp Triệu lữ cũng không có khả năng đồng ý làm như vậy là được.

Lâm Hạ nheo mắt lại.

“Vậy thì dùng Nữ vương đại nhân Côn Bằng của ta đánh lôi đài với trời đi.” Đây là một bộ phim thần tượng, nam nữ chính là diễn viên nhất tuyến.

Công ty đối với bộ kịch bản này rất xem trọng, dự đoán thu được ba người có hy vọng phá. Lâm Hạ không muốn để cho trời thấy thoải mái, cho nên quyết định dùng bộ kịch bản này để đánh lén Chử Bằng chinh phục.

Thua cũng không quan trọng. Dù sao hai bộ kịch cơ bản không cùng một tuyến, kịch cảnh phi cùng kịch thần tượng bị chúng ảnh hưởng khác nhau.

... Ở bên kia, Ông ta Khắc Lai Đức cũng đang họp bàn. Bên này hội nghị do bộ phim truyền hình chủ đạo.

“Thần thoại bên kia bị sắc trời va vào cơn bão táp bằng sứ, nhắm chừng sẽ nghĩ cách đánh lén, chúng ta không thể không làm gì.”

“Chúng ta cũng nhảy vào á?”

“Có cần dùng chiêu lừa bịp về nhà không? Dù sao đều là kịch bản Bất Dạ Hầu viết, hai bộ kịch này va chạm với nhau tuyệt đối sẽ phát nổ.” Có người đề nghị.

Doãn Đông Noãn cũng đang ở trong phòng hội nghị, tuy rằng chức vụ không cao, nhưng Chủ Bằng về nhà mê hoặc kịch bản này, là nàng tranh thủ được từ Giang Thành.

Bởi vậy, công ty mới vừa đề nghị, Doãn Đông âm lập tức lắc đầu nói: “Việc Nguyễn Cung về nhà hấp dẫn hậu kỳ còn chưa làm xong, không đuổi kịp.” Thật ra là lấy cớ.

Làm tăng ca cho bộ kịch này để làm. Chỉ là Doãn Đông Noãn không muốn dùng bộ kịch này để gây sự chinh phục 《, bằng không thì nàng ở Giang Thành không bàn giao được.

“Được rồi.” Bộ trưởng truyền hình suy nghĩ một chút rồi nói: “Chúng ta xem kịch đi.” Berloz quyết định xem kịch. Tựa như năm ngoái Kỳ Cuồng Tiêu Dật làm theo, trời quang đối chọi gay gắt.

Lúc ấy Duy Khắc Nhĩ cũng lựa chọn xem kịch, không có cô ý đi nhằm vào cái gì, đồng dạng đều có ‘Bất Dạ hầu tham dự, đồng dạng là cảnh sát kịch’.

Lúc đó, lúc nào cũng vậy. Điểm khác biệt duy nhất là, lần trước Bất Dạ Hầu đứng về phía thần thoại kia, lần này Bất Dạ Hầu đứng trên nóc thiên quang.

... Thần thoại sau khi có quyết định, liền bắt đầu nhanh chóng phát lực, làm nền cho tân kịch nói Nữ vương đại nhân của ta. Bộ phim này cũng tại ngày 28 tháng này pháp thuật.

Kịch thần tượng vẫn là rất có thị trường. Nhất là đối với những người trẻ tuổi kia mà nói, cho nên khi bộ kịch này được tuyên truyền ra, trong lòng ngoại giới đều biết rõ, thần thoại đến đây là muốn đánh lòi đài với trời.

Đây không phải là chuyện hiếm có gì. Ba đại năm ở các lĩnh vực khác nhau lại phát sinh vô số lần giao phong.

Bất quá lần này vẫn là bị phương diện chủ đề truyền thông tìm được. Bởi vì chuyện thú vị đã xảy ra! Năm ngoái thần thoại “Cuồng Tiêu Cầu Cầu” hợp tác với Kỳ Bất Dạ Hầu theo lệnh.

Thiên quang cường thế đánh lén, đồng dạng là tác phẩm kịch bản của cảnh phi, kết quả thảm bại mà về! Bởi vì trận thảm bại đó, thiên quang bộ lạc lãnh đạo đều bởi vậy mà hạ đài, đương nhiệm bộ phim truyền hình Tô Huyền bởi vậy mà thượng vị.

Mà năm nay, Tô Triết và Bất Dạ Hầu hợp tác, là vì bản kịch mới 《Quân phục》, tuyên truyền tạo thế. Lần này đến thần thoại ra tay, dùng bộ 《Nữ vương đại nhân》 này quay quay, chuẩn bị kịch tân để đánh lén đối thủ. ** đọc sách ——.

Dường như tất cả đều trái ngược lại. Tin tức lập tức xuất hiện ở trên mạng ở diện tích lớn. Trong này có sự tạo thế của ánh sáng, cũng có sự hỗ trợ của thần thoại, dù sao tin tức cũng được xào lên, đối với hai bên đều không tính là chuyện xấu.

Chỉ là thời điểm phân ra thắng bại, luôn có người xấu hổ là được. Mà Lâm Tri Bạch lúc này đã bắt đầu học, thời điểm từ trong miệng Giang Thành biết được việc này, biểu lộ có chút cổ quái.

“Nhị bá ta quyết định sao...”

“Ừm, Triệu Cần đã nói cho ta biết, Lâm Hạ thậm chí đã từng suy nghĩ sẽ dùng ” Xạ” anh hùng truyền “hành khí” để đánh lén, bị Triệu Củ đẩy trở về, dù sao bộ kịch kia vẫn chưa làm ra được.” Lâm Tri cười trắng bệch.

Hắn còn chưa xuống tay với mấy bá bá. Không nghĩ tới nhị bá này thế mà lại dẫn đầu chinh phục Bộ Ngạn trước rồi.

Cũng tốt. Như vậy thu tiền lãi trước đi. Lâm Tri Bạch rất có lòng tin đối với việc chinh phục Côn Bằng. Trừ khi Thiên

Quang chế tạo đoàn đội xảy ra vấn đề, không dựa theo biên tập quay phim trong kịch bản của mình.

Nếu không bộ kịch bản này thật sự có thể gây bão táp cuồng thương đối với tiêu cương!

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 195: Cường ca chi tranh kiếp trước 《 Giao Minh 》 chinh phục 《 Hồng Chiếu 》 Tây Nam Nam Bắc Đại Giang! Mà diễn viên trong phim Tôn Hồng Lô cũng dựa vào mảnh đỏ này bắt đầu.

Có điều rất nhiều người không biết, đằng sau bộ kịch này có rất nhiều câu chuyện hí kịch. Ví dụ như có phóng viên hỏi đạo diễn, vì sao lại chọn Tôn Hồng Lô diễn?

Đạo diễn không có nói là bởi vì hành diễn của Tôn Hồng Lô rất nhiều loại tốt. Nguyên nhân thực ra vô cùng đơn giản: Bởi vì lúc đó Tôn Hồng Lô đã khen thưởng xã giao.

Lúc ấy Cao Quần Thư tìm rất nhiều diễn viên, chỉ có Tôn Hồng Lô nguyện ý, trực tiếp lấy giá một ngàn khối, tiếp thu bộ kịch này... Trở lại chuyện chính.

Sau khi Lâm Tri khai giảng, thời gian lại ít đi rất nhiều, đối với thần thoại cùng thiên quang sau đó tuyên truyền chiến cũng không chú ý lắm.

Có điều trong trường học vẫn có một ít bát quái truyền ra. Ví dụ như có tin tức tuôn ra một số bát quái nhỏ chinh phục các Diễn Thần đều là loại tương đối hòa theo.

Sau đó, bộ kịch “Kịch ” Nữ vương đại nhân” của ta cũng bị nổ tung một ít tin tức nhỏ, đồng dạng đều là tin tức tiêu cực.

Lâm Tri dùng mộng nghĩ cũng biết. Đây là thần thoại và thiên quang đang dần dựng lẫn nhau. Vòng truyền hình trên TV còn coi như tốt, nghề điện ảnh càng lợi hại hơn, bao gồm cả những thứ không chỉ giới hạn trong việc bôi đen hãm hại.

Bất quá giới giải trí thật giả giả. Trừ phi là tin tức đặc biệt bạo tạc. Đối với người xem kỳ thật ảnh hưởng cũng không lớn.

Thần thoại và sắc trời đều đang cùng nhau hủy hoại, không ai đụng đến điểm mấu chốt của đối phương, dù sao đây cũng là

chỉ là trận chiến xem phim, không cần thiết liều mạng người chết ta sống.

Trên thực tế, toàn bộ giới giải trí, ngẫu nhiên tìm ra một trăm minh tinh, chín mươi tin tức tiêu cực, mười người còn lại có thể giấu tương đối tốt, có thể ngẫu nhiên cũng có mấy người có phẩm chất rất tốt, nhưng phượng mao lân giác.

Ngay khi mặt trời và thần thoại chỉ đi lên các loại Qt thì hai bộ phim pháp tắc vẫn còn tới gần một chút.

Mãi đến một ngày trước phim truyền hình chính thức hành hành, Giang Thành mang đến cho Lâm Tri Bạch một tin tức tốt: Lấy được bản Y Đức Tư 《 phim chinh phục 》 .

Đương nhiên cũng không phải là độc quyền. Bởi vì video Thiên Quang cũng có bản lĩnh chinh phục. Nói cách khác, đợi khi bộ phim này được truyền bá từ Thiên Quang truyền tổng đến, ở trên video Phổ Lôi Cấp Đặc của ông ánh và ánh mặt trời cũng có thể quan khán hai bộ kịch này.

“Đây coi như là hồi báo đầu tiên Tô Triết báo cho chúng ta.” Giang Thành cười nói: “Tuy lượng của video lưu lượng kém xa so với video Thiên Quang nhưng vẫn còn hơn không được, dù sao hiện tại Berloz chúng ta thiếu nhất chính là nội dung mới.”

“Ừ.” Cùng là “lộn Cuồng Tiêu” xuất phẩm, Giang Thành đến bây giờ còn chưa đạt được bản lĩnh truyền thuyết video, đã bị Thần Thoại cấp độc quyền rồi.

Dựa theo lời của Giang Thành, phải đợi đến khi Triệu lữ có quyền lợi lớn hơn nữa mới có thể thành công. Lâm Tri Bạch khẳng định là muốn video liên tục lấy được bản quyền cuồng phong bão táp, dù sao cũng là kịch bản xuất phẩm, cho dù nhiệt độ đã qua đi nhưng chuyện mình đã viết bản luật lãng tịch không có bản quyền của gia đình mình thì ít nhiều cũng có chút bực bội.

“Sau này chúng ta phải nói trước, phim “Mình” xuất phẩm, video làm nhất định phải có bản quyền.” Lâm Tri Bạch phân phó.

Trước đó Dận Tư không có luật pháp của nhà mình, đương nhiên cũng không có đủ quyền nói chuyện, cho nên không có

biện pháp nhượng bộ quá nhiều.

Nhưng bây giờ thì khác. Thái độ của Bộ Ngạn, ba người càng ngày càng coi trọng, cùng lắm thì chính là bản quyền cộng hưởng với video khác nha.

Dãy video treo trên mạng chỉ cần hợp tác với tam đại đội, video sẽ dừng nghĩ đến độc đỉnh. Trừ phi Nghệ tự quay phim.

Nhưng hiện tại năng lực tự chủ đập kịch của Bộ Ngạn còn rất yếu, không thể không mượn nhờ ba đại... ngày thứ hai.

Ngày đẹp chính thức đến! buổi tối, Lâm Tri đã trở lại Thủy Vân Thiên biệt thự mở máy vi tính, bước lên video nhái, chuẩn bị xem “Chinh phục”, xem kịch vẫn thấy thoải mái từ nhà mình.

Cùng lúc đó, vô số ánh mắt trong nghiệp cũng nhìn chăm chăm vào bộ kịch bản này.

“Kịch kịch này khẳng định không bằng Cuồng Tiêu Tiêu.”

“Bây giờ thử xem nó kém bao nhiêu.”

“Sao các người đều lựa chọn ưu tiên được ưu tiên chinh phục Bộ Ngạn?”

“Bộ kịch thần thoại đó là kịch thần tượng.”

“Thần tượng kịch mà, đơn giản chính là bộ đó.”

“So ra, ta càng muốn biết bộ kịch của Bất Dạ hầu là quyền sách cũ ăn cương, tiêu điều mà vẫn viết ra đồ mới.”

Không ít bạn mạng cũng đang thảo luận về hai bộ phim này. Trên TV, Nữ vương Nữ vương Bộ Ngạn bên này.

“Nhanh thôi ~~”

“Chờ mong!”

“Kịch kịch thiên quang cách vách cũng tại đêm nay pháp hành đây.”

“Hình như gọi là chinh phục Bộ Ngạn?”

“Phịch cảnh phi kịch không có gì đáng xem, ngoại trừ cương phong bão táp ra.”

“Nhưng chinh phục Bộ Ngạn cũng là do Bất Dạ hầu viết.”

“Không giống nhau.”

“Cho dù là nhạc diễn hay là Bất Dạ Hài, Cức Tiêu Cuồng Tiêu cũng không có khả năng vượt qua.”

“Ta không thích Cương Cuồng Tiêu!”

“Càng không thích chinh phục Côn Bằng!” Bởi vì mấy ngày trước khi hai bộ đã tuyên truyền chiến, ngáng chân lẫn nhau, cho nên hương vị của hai bộ kịch nói khá đầy đủ, người ủng hộ bộ phim thần thoại này đối với Xi Quan Cảm rất kém cỏi.

“... Trong phim truyền hình chinh phục Bộ Ngạn bên này.

“Còn năm phút đồng hồ!”

“Gấp chết ta rồi!”

“Có nói bộ kịch bản này khó vượt qua Lữ Đạm Tiêu rồi.”

“Mặc kệ nó!”

“Cũng không trông chờ Bộ Ngạn chinh phục bộ Kịch Vương kia.”

“Dù sao đều là tác phẩm của Bất Dạ Hài, kém đến đâu cũng không kém.”

“Ha ha ha, tất cả mọi người đều có tâm tính này.”

“Bắt đầu rồi!” Dù sao cũng có chiêu bài của Dận Bất Dạ Hài, lại thêm thực lực chế tác giải trí của trời cao nữa, độ chú ý của bộ kịch này cực kỳ cao.

Về phần kịch thần tượng trong thần thoại? Đạo lý, thích phim cảnh phi, đa số không quan tâm đến phim thần tượng.

Cứ như vậy, theo hoàng kim đỉnh tiến đến. Thiên Quang Lao Trụy, 《chinh phục —— thần thoại đài truyền hình, 《Nữ vương đại nhân》 Pháp triển hành!

... Thời gian trôi qua từng phút từng phút. Năm mươi phút. Hai mươi phút, ba mươi phút, hai bộ kịch bản dần dần bắt đầu mở màn.

Thần thoại ‘Nữ vương đại nhân’ của ta trình độ chế tác bộ kịch bản này vô cùng cao, nam nữ chủ gặp gỡ, chủ yếu là đánh ngọt ngào.

“Oa!”

“Nam chủ thật đẹp trai!”

“Nữ chính lớn lên quá đẹp!”

“Ngọt quá đi!”

“Huru phần hồng bong bóng!”

“Nội dung này có phải có chút câu huyết hay không?”

“Kịch thần tượng chính là như vậy đó, nhìn vui vẻ là được rồi!”... Thiên Quang Minh chinh phục 《 không có tuần nam mỹ nữ 》 .

Không có bong bóng phần hồng. Có, chính là một giang hồ tàn khốc, cùng với tranh đấu của cảnh phi, phong cách vẽ cực kỳ chân thực!

Lưu Hoa mạnh mẽ trình diện! Hình tượng Hắc lão đại đi lên không khác gì Hắc lão đại!

“Ta đi!”

“Nhân vật chính tên là Lưu Hoa Cường?”

“Có quan hệ gì với cường giả của Cao Khải?”

“Đều là cường ca!”

“Ha ha ha ha, Bất Dạ hầu tuyệt đối là cố ý!”

“Tê.”

“Lưu Hoa mạnh mẽ báo thù là chủ tuyến?”

“Lại là hình tượng nhân vật phản diện thật sự vậy sao!”

“Cảm giác Lưu Hoa mạnh hơn cũng không có mị lực như Cao Khải.”

“Đúng như dự liệu, mạnh ca chân chính, còn phải là Cao Khải Cường!”.. Rất nhanh, hai tập kết thúc. Lâm Tri Bạch tỉnh táo lại nội dung của hai tập này, cảm giác và nguyên bản gần như không có gì chênh lệch.

Nam chính nhân vật chính là diễn viên một tuyến. Giang Thành nói là Tô Kỳ tự mình định ra. Lâm Tri Bạch không khỏi

có chút cảm khái ánh mắt Tô Tầm rất độc, diễn viên này quả thật rất phù hợp với hình tượng của Lưu Hoa Cường.

Hung ác hiểu chiến! Mắt lộ ra hung quang! Tuy nhiên bộ kịch kịch này cũng giống với cương phong bão táp, có rất nhiều trường hợp chỉ xuất hiện ở phía sau, hai tập trước phần lớn là đê mê, cho nên nội dung vở kịch cũng không đến cao trào, có Bất Dạ Hầu cùng với thiên quang chế tác thực lực bảo đảm, tỷ lệ thu hồi giai đoạn đầu hẳn là rất khó đại nỏ, nhưng hẳn là sẽ không kém?

Lâm Tri Bạch nghĩ như vậy, nhưng kết quả lại làm cho hắn ngoài ý muốn! Ngày hôm sau, phía chính công bố tỷ lệ xem phim truyền hình đồng thời làm chủ: Thứ nhất, Tinh Ngộ Chinh Chinh Chinh phục ngự Côn Bằng, 32%!

Thứ hai, liếc nhìn Nữ vương đại nhân Tiêu Tiêu, thứ 2. 68%! Thứ 3, Dận hạnh phúc với Tiêu Tiêu là 2.01!

Bộ kịch ba này là của Ly Lô Đặc, đã sắp kết thúc lớn rồi, nhiệt độ vẫn còn tạm được. Điều khiến người ta ngoài ý muốn chính là chinh phục Côn Bằng!

Tỷ lệ thu nhận của bài thi vậy mà trực tiếp phá ba! Không chỉ Lâm Tri Bạch cảm thấy ngoài ý muốn, trong ngành cũng không nghĩ tới!

“Thủ truyền thành tích tốt như vậy sao?”

“Nội dung vở kịch còn chưa bắt đầu, hầu như đều là trải chiếu, đơn giản chỉ là họa phong tương đối nổi bật, nhân vật chính Lưu Hoa Cường hình tượng tương đối tươi sáng?”

“Cùng là nhân vật phản diện, Lưu Hoa đáp nặn không tệ, nhưng căn bản không mị lực như của nhân vật mạnh mẽ bậc cao!”

“Người đứng đầu thu nhận cũng có thể hiểu được”

“Kịch bản này gọi là 《Cuồng Tiêu》 thôi, hơn nữa diễn kịch đều là Bất Dạ Hầu, Bất Dạ Hầu hiện tại có nhân duyên xem phim đặc biệt tốt, fan của hắn không chỉ bao gồm cả mê quyến kịch, và cả fan của hắn nữa.”

“Bây giờ Bất Dạ Hầu đã có lực hiệu triệu như vậy sao?”

“Không chỉ là Bất Dạ Hầu, sau lưng còn có chiêu bài của Côn Bằng, chớ nói chi là một trong tam đại thiên quang.”

“Quan sát thêm một thời gian đi.”

“Chỉ có thể nói là lực hiệu triệu của Bất Dạ Hầu đã nằm ngoài dự đoán của mọi người, nhưng một bộ kịch nói rất cuộc có thành hay không vẫn phải xem tiếp sau. Dù sao Lưu Hoa Cường nhân vật này không mạnh bằng Cao Khải, là một cái phức bút rất quan trọng, hạn mức cao nhất của bộ kịch này cũng chỉ như vậy mà thôi.”... Đối với việc chinh phục Đồng Lưu đầu bảng đạt được thành công, Giang Thành có vẻ rất hưng phấn.

“Bất Dạ Hầu hiện tại lực hiệu triệu thật mạnh, lúc trước ta còn tưởng rằng bài đầu cũng chỉ ở trình độ phá hai, dù sao bài thành tích đứng đầu, chất lượng cốt truyện chiếm cũng không nhiều, trọng điểm là người xem càng chờ mong bộ kịch nào.”

“Ta cũng không nghĩ tới.” Lâm Tri ăn ngay nói thật.

“Đánh giá bên trong nghiệp như thế nào?” Giang Thành cười nói: “Đánh giá cũng không tệ lắm, vẽ thực phong cách, nhưng so ra kém khởi đầu của cơn bão táp cuồng bạo, dù sao cấp độ cũng không cao như vậy.”

Điểm khác biệt lớn nhất giữa Cao Khải và Lưu Hoa là: Người trước có phạm vi thế lực rất lớn, là lão đại thuộc thế lực Hắc ác chân chính.

Mà Lưu Hoa mạnh thì hỗn giang hồ, đánh đánh giết giết, tự mình động đao động thương với người ta. Muốn theo bức cách của nhân vật phản diện đến xem khẳng định Cao Khải mạnh mẽ thắng.

Nhìn bình luận trên mạng Lâm Tri Bạch, cơ hồ tất cả những người xem xong 《Chinh phục》, đều lấy Cao Khải Cường cùng Lưu Hoa so sánh.

“Nhân vật Lưu Hoa Cường này không mạnh bằng Cao Khải!”

“Còn kém quá xa!”

“Lưu Hoa mạnh là một tên đầu lĩnh lưu manh.”

“Mị lực của nhân vật hoàn toàn bị nghiền ép.”

“Bất quá chất lượng bộ kịch này cũng tạm được, đọc sách khu. Sặc – Khắc hoa tiêu, nhưng tình huống cũng giống như ta nghĩ, đối với Cuồng Tiêu Cuồng Tiêu thuần túy là đụng từ.”

“Mặc dù phần thu nhận của bộ kịch đầu này còn có xác suất cao hơn Na Tra, nhưng thật ra đây là nhờ vào Bất Dạ Hầu, dù sao cũng là cùng một diễn kịch mà còn đánh ra danh hiệu tỷ muội, độ nóng của bộ phim phía sau chắc chắn còn xa mới tăng lên được.”

“Cường ca ta chỉ nhận Cao Khải Cường thôi!”

“Lưu Hoa mạnh hơn mạnh mẽ của Cao Khải chẳng khác nào một tiểu nhân vật!” Khí thế cường giả của Cao Khải quá cao! Lưu Hoa hoàn toàn bị nghiền ép!

Giang Thành có chút đáng tiếc nói: “Có Ngọc Châu của Cao Khải trước mặt, mị lực của Lưu Hoa nhân vật mạnh này liền ảm đạm phai mờ, chúng ta nếu như trước tiên ra khỏi bộ phim này rồi mới ra Cuồng Tiêu Tiêu, có thể mọi người sẽ không nói như vậy.” Lâm Tri Bạch cười cười.

Đều cho rằng Lưu Hoa mạnh không bằng Cao Khải? Từ địa vị xã hội mà nói dĩ nhiên là không bằng được người trước. Nhưng theo mị lực của nhân vật mà nói, Lưu Hoa mạnh tuyệt đối không yếu hơn Cao Khải cường!

Mà Lưu Hoa mạnh như giang hồ thảo mãng, mị lực của nhân vật, còn cần phải có tình tiết ở phía sau, mới có thể thực sự thể hiện ra!

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 196: Người có biết ăn nói kiểu này không? Trong phim giải trí thần thoại thì phải.

Sắc mặt Lâm Hạ khó coi, “Xiệ Chỉnh Chỉnh phục hạng đầu trực tiếp phá hạng ba?”

Thủ hạ bên cạnh mở miệng nói: “Thiên quang bất quá chỉ là cộ xát nhiệt độ của chúng ta mà thôi, bởi vì người xem còn không có quen cường phong bão táp, cho nên vở kịch mới của Loan Bất Dạ Hầu đem đại chúng cảm giác chờ mong kéo lên, nhưng đánh giá của ta đối với bộ phim mới này không cao, nhất là nam chính Lưu Hoa cường giả thiết cùng Cao Khải mạnh có điểm giống nhau, đều là loại hình tượng hắc lão đại, nhưng mọi người cũng không phải kiểu mua nhiều món nợ, sức hấp dẫn của nhân vật mạnh của Lưu Hoa này so với Cao Khải chênh lệch rất xa!”

“Như vậy sao.”

Lâm Hạ nheo mắt lại: “Vậy thì giúp Thiên Quang mang theo tiết tấu.”

Thủ hạ nở nụ cười, lập tức hiểu được ý tứ của Lâm Hạ, đơn giản chính là tuyên truyền giáo hát vịt truyền thông phát động dưới cờ thần thoại chỉnh phục, không ngừng truyền bá cho người xem vai chính mới của Bất Dạ Hầu Lưu Hoa Cường, thiết kế bắt chước cường đại của Cao Khải, nhưng vẽ hồ không thành loại chó phản loại.

“Vậy ta đi làm ngay.”

Thần thoại có thể ảnh hưởng đến quá nhiều truyền thông.

Mà truyền thông lại là hảo thủ dùng dư luận dẫn dắt tiết tấu.

Tối hôm đó hẳn liền phát động không ít tiết tấu thông tư nhằm vào Côn Bằng chỉnh phục Côn Bằng.

“Tịch bản mới của Chử Bất Dạ Hầu gọi là hai tỷ muội của Chử Cuồng Tiêu, nhưng sự thật là nguyên nhân đối với kẻ trước vụng về Chử Bằng, đặc biệt là nhân vật chính Lưu Hoa

Cường thiết lập, khắp nơi đều có bóng dáng mạnh mẽ của Cao Lâm.”

“Chẳng ai ngờ Huyền Bất Dạ Hầu nhanh như vậy đã ăn hết vốn liếng, cố gắng mượn nam chính Lưu Hoa Cường trong vở kịch, khắc lại hình thức thành công của Cường Tiêu Cao Khải, kết quả lại vẽ hồ không thành chó phản loại...”

“Tịch Kịch Kịch mới 《 Tân Thiên Quang hợp tác 》 , chinh phục 《 Sau khi thắng sẽ thu xem bài danh 》 .”

“Cùng là diễn kịch của Bất Dạ Hầu, đồng dạng là đề tài cảnh sát. Nếu như Cứu Tiêu Cường Tiêu là tỷ tỷ xinh đẹp kia, thì chinh phục Bộ Ngạn lại giống như muối muối ruột thịt.”

“Xem đối với người xem biểu hiện thất vọng đối với việc chinh phục nam chính của người.”

“Lưu Hoa mạnh, một nam nhân sống bên trong cái bóng của Cao Khải, trận cường ca chi tranh này hình như mới bắt đầu đã phân cao thấp rồi!”

“Bất Dạ hầu kê tặc đặt tên cho nam nhân bộ phim mới là Lưu Hoa Cường, trong tên cũng có mạnh, nhưng cùng cường bất biệt mệnh!”

Thật ra vốn dĩ không có khoa trương như vậy.

Mặc dù trên mạng cũng có không ít âm thanh tương tự, nhưng phần lớn đều là một câu đánh giá thuận miệng, có thể có tăng thêm áp lực truyền thông, tình huống đối với vở kịch mới của Bất Dạ Hầu có chút không ổn.

Sắc trời bên kia lập tức bắt đầu ứng đối.

“Tân bài của Chủ Bất Dạ Hầu sẽ xem biểu diễn của Trường Hồng!”

“Thiên Quang Tân Kịch chinh phục 《: nội dung hai tập đã chinh phục toàn bộ người xem! “

“Lưu Hoa mạnh, một nhân vật hoàn toàn khác với Cao Khải mạnh, lại có mị lực siêu cường nhân cách!”

“Bịch bản mới của Thiên Quang và Chủ Bằng được chiêm ngưỡng, có lẽ chúng ta có thể chờ mong sự ra đời kinh điển!”

“Có người xưng Suy chinh phục 《? Hai tập kịch tình, còn đang trải rộng, đặc sắc còn phía sau!”

“Đừng quên Cuồng Tiêu Tiêu cũng là cốt truyện sau khi mở ra mới đại hồng đại tử!”

“Diễn truyện 《 chinh phục đạo diễn 》 chuyên thăm hỏi:
“Lưu lực của những nhân vật mạnh như Lưu Hoa cần phải cẩn thận thưởng thức, hai tập trước chỉ là một góc của núi băng.”

Thần thoại có quan hệ truyền thông.

Mặt trời cũng có quan hệ truyền thông.

Người tới ta đi, ta tới người còn khen ta vô cùng náo nhiệt.

Có điều tỷ lệ chinh phục Côn Bằng hai ngày kế tiếp tựa hồ không bị ảnh hưởng, thậm chí hơi tăng lên!

Ba tập thu thị suất là 3. 222%

Phiên loại thứ tư thu thị số 3.25%

Tỷ lệ thu kỳ thứ năm ở tập thể đo 3. 23%

Tỷ lệ thu nhận ở tập thứ sáu là 3, 1%

Theo cốt truyện bắt đầu, đánh giá của nhân vật Lưu Hoa trên mạng đối với gã cũng dần dần đề cao, chủ yếu là mọi người dần dần không còn liên hệ mạnh mẽ với Cao Khải nữa.

Hình tượng của nhân vật này càng lúc càng độc lập.

Không giống một số truyền thông hay nói như vậy.

Lưu Hoa mạnh mẽ bắt chước người của Cao Khải Cường thiết lập.

Nhưng tổng thể mà nói, mọi người vẫn cho rằng nhân vật Cao Khải Cường kia càng có cảm giác, càng có thể làm cho mọi người cảm nhận được mị lực của nhân vật...

Mãi đến ngày thứ tư Côn Bằng chinh phục boong boong boong boong boong boong này!

...

Đêm nay.

Sân khấu chinh phục phim truyền đến tập thứ bảy.

Cuối cùng cục diện cũng tới!

Lưu Hoa mạnh mẽ muốn trực diện với Phong Bưu rồi!

Phong Bưu trong phim là một lão đại của xã hội đen, cũng là đối thủ một mất một còn của Lưu Hoa, hai người vì một ít lợi ích mà thủy hỏa bất dung.

Lúc này.

Phong Bưu đang dẫn theo huynh đệ dưới trướng đi ăn lẩu.

Đột nhiên!

Lưu Hoa cố gắng mang theo hai thủ hạ xông vào.

Hai thủ hạ cầm thương chỉ vào đám người này, Lưu Hoa nhìn xuống Phong Bưu, võ đầu trọc của đối phương.

“So với Lưu Hoa ta người có thực lực này sao?”

Phong Bưu bình tĩnh thả khói, Lưu Hoa trực tiếp thổi tắt.

Phong Bưu một lần nữa đốt khói, Lưu Hoa lại lần nữa thổi tắt.

Phong Bưu lần thứ ba khói, Lưu Hoa vẫn thổi tắt như cũ.

Sắc mặt Phong Bưu khó coi, Lưu Hoa trong bầu không khí nóng rực mạnh mẽ nói: “Ý người hay sao? Tượng hoàng gõ Hoài sao? Tới đây, cho người một thanh.”

Lưu Hoa mạnh mẽ trực tiếp chĩa họng súng vào đầu mình, đưa chuôi súng cho Phong Bưu, nhưng đối phương cũng không dám nổ súng.

“Cho người cơ hội người không dùng đâu!”

“Cho người cơ hội người không dùng đâu!”

Kỳ thật bên trong thương căn bản không có đạn, Phong Bưu không biết mình bị chơi xỏ, dưới sự cưỡng bức của Lưu Hoa, gã liền quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!

Sau đó.

Lần thứ tám.

Lại là một tràng diện nổi tiếng!

Lưu Hoa cưỡng cưỡng cười chạy chạy mua dưa.

“Huynh đệ, chỗ này bao nhiêu tiền một cân a?”

“Hai đồng một cân.”

“Móa, vỏ dưa này làm bằng vàng, vẫn là hạt dưa này làm bằng vàng.”

“Đây đều là dưa đụn...”

“Chọn cho ta một người.”

“Được, cái này thế nào?”

“Cái này bảo lãnh sao?”

“Ta mở quầy bán hoa quả có thể bán trứng dưa cho người?”

“Ta hỏi người chuyện này bảo quản sao!”

“Người cố ý gây chuyện đúng hay không? Người có muốn không?”

Hai người có xung đột.

Lái hành lang: “Con mẹ nó người đánh trái cây của ta đúng không?”

Lưu Hoa mạnh mẽ một đao đâm vào trong bụng đối phương, thủ hạ của kẻ buôn dưa bị dọa mặt cắt không còn chút máu.

“Giết người rồi! Giết người rồi!”

Lưu Hoa cưỡng sĩ cưỡng cười theo xe chạy bình tĩnh rời đi.

Huynh đệ giang hồ thảo mẫn nghĩa khí, một lời không hợp đao thương đối hướng, so sánh với Cao Khải cường nội liềm tàng phong, Lưu Hoa mạnh có thể nói là khí phách lộ ra ngoài!

...

Mà lúc này.

Thông qua đài truyền hình Thiên Quang, cùng với video Cà Tư, xem hai tập người xem, đã bị chấn động đến rồi!

Trong bức rèm bán của bán ở trúc.

Người xem một mảnh sôi trào!

“Lưu Hoa mạnh quá bá khí, có dũng có mưu!”

“Cho người cơ hội mà người không dùng được, lời thoại này thật quá đặc biệt!”

“Luu Hoa cường diễn thật tốt!”

“Phong Bruu diễn cũng lợi hại, người nói hấn uất ức đi, nhưng nhân vật này xử lý hợp tình hợp lý!”

“Kỹ thuật diễn xuất quá mạnh mẽ!”

“Trước kia ta cảm thấy Luu Hoa cường nhân vật này, chính là bắt chước Cao Khải cường, hiện tại vừa nhìn một cái đã thấy hoàn toàn khác, Luu Hoa nổi giận quá nhiều trên người, xã hội đen niên đại chính là như vậy, một lời không hợp động đao động thương!”

“Điểm mua dưa cũng đoạn này cũng tuyệt!”

“Cho xe chạy qua bằng điện nhỏ, giết người rồi lại cười chạy bằng điện chạy đi!”

“Luu Hoa mạnh mẽ cầm đao dính máu, chỉ vào thủ hạ tiểu thương nhân kia, thật sự biểu diễn sát khí của nhân vật này!”

“Sát khí quá nặng rồi!”

“Ninh bò diễn xuất này thật a!”

“Kịch bản đã được triển khai hoàn toàn, xem đã ghiền quá rồi!”

“Ác nhân tự có ác nhân, lão bản quán hoa quả không nghĩ tới mình thật sự gặp được ác nhân!”

“Cường ca trâu bò!”

“Đột nhiên nhớ tới Cao Khải cường hình như cũng thích xe chạy chạy bằng điện, ha ha ha, đây đều là chuyện thần tiên liên động mà!”

Hai tập này.

Luu Hoa hoàn toàn dựng lại hình tượng của mình.

Không ai lại cưỡng ép Luu Hoa trở thành cường giả phiên bản của mình.

...

Sau đó.

Bởi vì cốt truyện hai tập này, độ thảo luận quá cao, đã xông lên nhiệt lực của cực quang bình đài!

Cầu Tiêu Lưu Hoa mạnh mẽ chơi.

Quật Lưu Hoa cố gắng mua dưa tương.

Người ăn dưa bảo đảm thân phận sao?

Cổ cho người cơ hội người không trúng dùng a!

Chẳng lẽ Dật và Lưu Hoa ta mạnh mẽ liều mạng người có thực lực này sao?

Hai tập này đề sát đều là Phụng Hoàng chinh phục trường hợp, cũng là thời khắc cao quang mang của nhân vật Lưu Hoa Cường này, kinh điển lời thoại của hắn bị vô số bạn trên mạng nhiều lần thảo luận!

Trong lúc mơ hồ.

Tựa như đang tái diễn một sự kiện trọng đại của Cuồng Tiêu năm ngoái. Đồng thời cũng là một hình ảnh xuất hiện trên danh nghĩa, sau đó bộc phát lên men theo chủ đề.

“Hai tập này quá cháy!”

“Lưu Hoa cường diễn quá chân thực!”

“Trước kia trị an không tốt như vậy, địa phương chúng ta cũng có loại người độc ác này, trên tay không biết có bao nhiêu nhân mạng!”

“Cũng chỉ có thời đại đó mới có thể làm như vậy a.”

“Khó trách bối cảnh như vậy, hiện tại khắp nơi đều là giám sát, Lưu Hoa cố tình bị bắt.”

“Mẹ kiếp!”

“Đêm nay hai tập này quá nổ!”

“Nhân vật của Bất Dạ Hầu và cốt truyện vô địch!”

“Lưu Hoa cường diễn viên này, thật diễn nhân vật sống, những cảm tình thật sự này quá mạnh!”

“Ai nói Lưu Hoa mạnh không bằng Cao Khải?”

“Mẹ kiếp, hai tập này xem xong, Lưu Hoa thị nhân vật sức mạnh tuyệt vời, không hổ là vị cường ca khác dưới bút thị hoàn toàn không tệ!”

Dư luận bắt đầu quay ngược rồi!

Ấn tượng của Võng đạo hữu đối với Lưu Hoa đã hoàn toàn thay đổi!

...

Trong nghề.

Rất nhiều người chú ý tới nhiệt lực.

“Sao đột nhiên lại có nhiều sư tầm liên quan đến chinh phục Bộ Ngạn như vậy?”

“Lưu Hoa mạnh?”

“Mua dưa hấu cái quý gì?”

“Cho người cơ hội không dùng là ý gì?”

“Xem ra gần nhất hai tập là kịch bản cao trào?”

“Điều thế này, sao có vẻ như cuồng phong bão táp năm ngoái vậy?”

“Không phải chứ?”

“Sao đột nhiên lại có cảm giác nhân khí của Lưu Hoa bùng nổ, không phải nói Lưu Hoa mạnh hơn Cao Khải rất xa sao, nhiều người tìm kiếm như vậy, độ thảo luận tuyệt đối không kém hơn so với Cao Khải a.”

“Các người không truy đuổi bộ kịch bản này sao?”

“Hai tập kịch tình đêm nay nổ tung rồi, có thể mọi người đều đánh giá thấp Lưu Hoa mạnh, cũng đánh giá thấp bộ kịch này!”

Trong ngành cũng có một số người đang xem kịch.

Theo cốt truyện diễn ra, cách nhìn những người này đối với việc chinh phục Côn Bằng dần dần thay đổi, nhất là hai tập đêm nay lại càng khiến cho tất cả mọi người chấn động!

Đối với một bộ phim truyền hình mà nói.

Tìm kiếm cực hạn chính là tuyên truyền tốt nhất.

Rất nhiều người vốn không có hứng thú với việc chinh phục Huyền Huyền, gà mờ đọc sách, trò chơi tí ti. Sau khi nhìn thấy nhiều người thảo luận nhiệt tình như vậy, rốt cuộc cũng nhắc lên hứng thú, ấn mở bản kịch kịch này.

Dù sao bộ kịch bản này cũng mới được cập nhật đến tập thứ tám, bổ sung vào cũng không tốn sức.

Đến ngày thứ hai.

Thu nhìn xong đã có thể đi ra ngoài.

Tối hôm qua Chủ Bằng chinh phục tỉ lệ đệ thất tập, vọt tới 3.6%!

Mà tỷ lệ chinh phục tầng thứ tám của Đồng Lư càng khoa trương hơn, đã vọt tới 3.99%!

Sắp phá tứ phía!

Lần này tất cả mọi người đều ý thức được, Xi Chinh Chinh phục được bộ kịch bản này bắt đầu bay lên, bởi vì nhìn xác suất chiếm đóng Tứ chính là tiêu chí cấp tốc bùng nổ!

Kịch bản này trở thành khoản phát tài, chỉ kém một bước!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 197: 《Tra Tra Tra》 Tôi hôm qua bộ Bạo Năng》 các người xem sao?

“Nhìn nhìn rồi!”

“Quá đặc sắc!”

“Luu Hoa thật hung ác!”

“Tôi nay ta sẽ ăn dưa hấu đây, ký túc xá chúng ta cùng ăn.”

“Hiện tại ta đã có bóng ma đối với dưa hấu rồi...”

“Mẹ kiếp!”

“Không phải chứ?”

“Cho người cơ hội người không dùng đâu!”

“A? Mỹ? Cho ta ăn sống hạt dưa thì làm sao bây giờ?”

Trên đó đối thoại phát sinh ở trong sân trường, Lâm Tri Bạch ngồi ở phòng học, nghe được không ít lời thảo luận về việc chinh phục Chủ Băng, các học sinh đối với cốt truyện tối hôm qua tựa hồ rất nhiệt tình.

Xem ra bộ kịch này quả thực rất hot.

Đương nhiên tỷ lệ thu nhận của bộ kịch bản này từ trước tới nay vẫn luôn không kém.

Mà lúc bạn học chơi cả ngày, đột nhiên có một học sinh nói: “Các người có chủ đề nói chuyện sốt sáng nay không? Cười chết ta rồi!”

“Làm nóng cái gì?”

“Vậy thì Cao Khải mạnh hơn Luu Hoa.”

“Luu Hoa mạnh đến nỗi không phải mua dưa à, Cao Khải khỏe mạnh là bán cá đây, sau đó liền nói hai người bọn họ tụ tập cùng nhau tạo ra một câu gọi là cưỡng mua ép bán.”

“Phốc!”

“Mẹ nó, ta cố gắng ép mua ép bán!”

“Còn có tấm phim này cũng chơi vui!”

Người bạn thân nói chuyện lên mạng tìm được một tấm hình rất nóng bỏng hôm nay so sánh.

Đồ bên trái là Cao Khải Cường cười chạy điện chạy rách, trong đồ án bên phải là Lưu Hoa Cường cười chạy điện chạy rách.

Cùng một khoản chạy bằng mạch điện.

Tiếng cười của đám đồng học lập tức lớn hơn nữa.

Về phần bạn học chưa xem qua bộ kịch này thì nhin không được tò mò, sau khi hỏi vài câu, cân nhắc buổi tối cũng dành thời gian xem Chử Bằng chinh phục Chử Bằng.

Lưu Hoa mạnh đã hình thành hiệu ứng chủ đề.

Mà hiệu ứng chủ đề một khi hình thành liền có thể ảnh hưởng đến càng lúc càng nhiều người.

...

Ngày hôm sau.

Trong phim truyền hình, tỉ lệ chinh phục Côn Bằng hoàn toàn không bất ngờ, chính thức phá tứ, tiến vào hàng ngũ vỡ kịch!

Cũng chính là ngày hôm đó.

Hệ thống TV ánh sáng rực rỡ mở một lần.

Trong phòng họp có rất nhiều người đang hưng phấn!

“Phá bốn rồi!”

“Thiên Quang chúng ta đã nhiều năm không xuất hiện loại kịch này rồi!”

“Bộ thần tượng kịch bản kia, tỷ lệ thu nhận thị trường đều bị chúng ta ảnh hưởng, tối hôm qua thiếu chút nữa rơi ra 2%!”

“Ha ha ha ha, bảo bọn họ đánh lén chúng ta rốt cuộc là ai?”

“Thù của năm ngoái, năm nay cuối cùng cũng được báo!”

“Hắc hắc hắc, vì lần này Bất Dạ Hầu đứng về phía chúng ta!”

“Câu nói trong nghề kia, vẫn có chút đạo lý.”

“Nói cái gì?”

“Người được Côn Bằng chiếm được thiên hạ!”

“Công lao của Dân Bất Dạ Hầu rất lớn, nhưng bộ kịch này của chúng ta có thể thành công, cũng không thể rời khỏi lãnh đạo cường tráng, anh minh thần võ của Tô bộ trưởng!”

Có người bắt đầu nịnh bợ.

Tâm tình Tô Triết cũng rất tốt, nàng vốn xem trọng bộ kịch này, biết rõ bộ kịch này có khả năng sẽ nổ, nhưng nàng cũng không ngờ bộ kịch này lại nổ mạnh như vậy, thật sự có thể gây nổ tung như vậy!

Mà mang theo uy thế đại thắng này.

Tô Triết hoàn toàn đứng vững ở bộ lạc truyền hình.

Nhìn một số chủ quản đang giữ im lặng trong phòng họp, Tô Triết bỗng nhiên gõ bàn nói: “Rất cuộc chinh phục Bộ Ngạn thành công, không thể rời bỏ sự phối hợp của các vị, nhưng có một số công việc gần đây khiến cho ta rất không hài lòng, tiếp theo ta sẽ tuyên bố mấy người sẽ thay đổi...”

Bộ phim truyền hình có người không phục Tô Triết.

Dù sao Tô Triết trẻ tuổi, lại thượng vị không lâu.

Trong bộ phận còn có một số cây đình của bộ tiên trưởng lưu lại.

Trước đó Tô Triết không dễ động vào bọn họ, nhưng bây giờ đã có đủ uy tín, đương nhiên hẳn phải rút những cái đình này khỏi hẳn, hoàn toàn xóa bỏ ảnh hưởng của TV đối với bộ trưởng ở phía trước!

Sau khi biến đổi liên tục mấy hạng người này.

Có người hoan hô nhảy nhót, có người sắc mặt trắng bệch, nhưng không có ai phản kháng, Tô Triết chủ đạo chế tác bộ phim chinh phục Chủ Bàng này, hiện giờ xác xuất thu thập lại giành được thành công, làm ra một chút điều chỉnh trên nhân sự, công ty cũng sẽ không nói thêm cái gì.

Thành tích chính là lực lượng lớn nhất của Tô Triết!

Sau khi hội nghị kết thúc Tô Triết thở phào nhẹ nhõm, lộ ra một nụ cười, nhờ vào việc chinh phục bộ phim này của Chủ Bàng bùng nổ lớn, ả rốt cục hoàn toàn nắm được tin tức về Thiên Quang Tông!

Điều này càng khiến Tô Triết xác định:

Thuyền Thượng Thiên là một lựa chọn vô cùng chính xác!

...

Bên kia.

Tạp Nhĩ Khắc giải trí.

Cũng là phim truyền hình.

Doãn Đông ám áp rõ ràng cảm thấy thái độ của đồng nghiệp ngành đối với mình đã thay đổi.

Tựa hồ đang lấy lòng mình.

Ngay cả bộ phim cũng tìm Doãn Đông ám áp nói chuyện.

“Đông ám trên tay người còn có Đồng Lư Bất Dạ Hài sáng tác về nhà mê hoặc đúng không?”

Năm ngoái Cuồng Vũ cương đại hoạch thành công.

Năm nay Chinh phục Bộ Ngạn lại trở thành khoản bùng nổ.

Dưới tình huống như vậy, trong nghề càng ý thức được sự đáng sợ của Đồng Lư Bất Dạ Hài, ông ta cũng bởi vậy đề cao mức độ coi trọng đối với ”phác họa kịch bản này.

Bởi vì đây cũng là kịch bản của Bất Dạ Hài!

Doãn Đông Noãn nói: “Bộ kịch này là do ta và đại biểu Giang Thành ký xuống, bao gồm quay và chế tác, đều hao tổn tinh lực rất lớn của ta...”

“Ta hiểu.”

Bộ trưởng cười mở miệng nói: “Ta dự định đặc biệt thăng người làm chủ quản, nhưng bộ phim này lúc nào làm, ta tới định thế nào?”

“Đa tạ bộ trưởng!”

Doãn Đông Noãn lập tức hưng phấn, nhưng ngay sau đó lại nói: “Theo ta được biết, Bất Dạ Hài còn có một phần kịch bản trong tay thần thoại, chúng ta không nên cùng kịch bản kia đánh lời dài, nếu không bên Tiêu Tiêu Tiêu sẽ không cao hứng...”

“Đương nhiên.”

Bộ phim truyền hình TV nói: “Ta đã điều tra rồi, thần thoại và 《Xạ Diêu Anh Hùng Truyện》 hợp tác, là đề tài võ hiệp.”

Sau đó.

Bộ trưởng TV bảo đảm: “Ta sẽ không để Đồng Lư về nhà mê hoặc hấp dẫn —— cùng bộ lô đài kịch liệt kia, nhưng sau khi người thăng chức chủ quản, còn phải tiếp tục tạo quan hệ tốt với Nguyễn Cung, ta nói là quan hệ hợp tác lâu dài...”

“Ta biết rồi.”

Đây là ảnh hưởng Mang Mang chinh phục thành công mang đến.

Thành tích của bộ phim này khiến cho đôi mắt ganh tị của Natri trưởng bộ phim cũng xanh mét!

Cũng may TV của Doãn Đông Bộ Duy Tư Duy Á tay âm áp cầm 《Đề dụ hoặc về nhà, cũng là tác phẩm của ‘Bất Dạ Hầu’.

Bộ trưởng truyền hình trước đó không quá coi trọng bộ phim này, nhưng nhìn thấy Côn Bằng chinh phục Côn Bằng thành tích huy hoàng như thế, tâm tư của vị đại bộ trưởng Ngải Nhĩ này bắt đầu linh hoạt.

...

Cùng lúc đó.

Thần thoại chế tạo thành phiến bộ.

Lòng dạ Lâm Hạ có chút không thuận.

Thần thoại Vũ Dư Nữ vương đại nhân kinh ngạc nhìn thành tích vừa bắt đầu còn được.

Nhưng theo Bộ Ngạn chinh phục bỗng nổ đò, định mức bộ kịch bản này rõ ràng đang giảm xuống, rất nhiều người xem đều bị bộ kịch kia hấp dẫn.

Có trời mới biết kịch cảnh sát sao có thể đoạt được bực dung mạo của thần tượng!

Bất quá đây là đặc điểm của khoản tiền nhỏ, vô luận là tác phẩm đề tài gì, chỉ cần trở thành khoản tiền lớn, cùng thời đều sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ.

Nói cách khác:

Lâm Hạ đưa ra một quyết định vô cùng sai lầm, điều này ảnh hưởng đến uy vọng của hắn ở bộ lạc.

Càng làm cho sắc mặt Lâm Hạ có chút khó coi chính là, một nửa số người của thành lập bộ hiện tại cũng bắt đầu liếm đít Triệu Hàng!

Bởi vì trên tay Triệu lũy có anh hùng được bắn cung tên là Bất Dạ hầu!

Khiến Lâm Hạ không cách nào tiếp nhận nhất chính là, tổng bộ tập đoàn bên kia đã hạ lệnh thăng chức lên làm phó bộ bộ phụ của chế tạo!

Bởi vì người trong vòng đều biết, quan hệ giữa Triệu Hàng và Diêm đại biểu Giang Thành vô cùng tốt.

Tập đoàn hy vọng Triệu Lực có thể đại diện cho thần thoại, tiếp tục gia tăng hợp tác ở phương diện phim truyền hình.

Dù sao thì Côn Bằng Bất Dạ Hầu đã tạo ra hai bộ kịch bản!

...

“Chúc mừng Triệu bộ trưởng thăng chức!”

“Sau này Triệu bộ sẽ chiếu cổ ta nhiều hơn!”

“Triệu bộ trưởng, Xạ Điều Anh Hùng Truyện còn đang quay phim, hắn là còn có nhân vật chưa định ra rồi chứ?”

“Ta nơi này có người đề cử...”

Trở thành bộ trưởng bộ, Triệu Cốt Xuân Phong đặc ý, không ít người trong công ty đều chạy tới nịnh bợ.

Đối mặt với vuốt mông ngựa.

Triệu Cần Cần khiêm tốn xua tay nói: “Triệu bộ trưởng gì chứ, ta là đồng phụ, Lâm Hạ bộ trưởng mới là lão đại của bộ tộc chúng ta.”

Mọi người trong lòng cười thầm, ai chẳng biết người đối với vị trí của Lâm Hạ như hổ rình mồi a.

Nhưng ai có thể ngờ được Triệu Cần hai năm trước, vẫn chỉ là tam thủ của một bộ, bây giờ đã thành hai tay, hơn nữa nắm giữ một phần thực quyền nhất định, ở trong bộ phận chế tác mơ hồ đã có chút vốn liếng có thể cùng Lâm Hạ địa vị ngang nhau...

Tất cả đều bắt nguồn từ Côn Bằng.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Người chế tạo bộ phận khác tìm Giang Thành kia hợp tác, Giang Thành căn bản không quan tâm.

Duy chỉ có chế tác thành từng bộ của Triệu Cẩm, tương giao tâm đầu ý hợp với Giang Thành, lúc trước lấy được ”bảo tấp” công bạo, đã thành công chế tạo ra một bộ Kịch Vương cho thần thoại!

Mà năm nay Triệu lữ lại từ trong tay Giang Thành lấy được kịch bản một võ hiệp gọi là Nguyễn Cung Điều Anh Hùng Truyện.

Vốn mọi người cũng không cảm thấy gì, Cương Cuồng Tiêu của Bất Dạ Hầu có thể thành công, không có nghĩa là hẳn có thể thành công kịch bản khác!

Nhưng ai biết việc chinh phục Bộ Ngạn cũng thành một khoản tiền lớn!

Xem tư thế, tựa hồ có hy vọng trở thành Kịch Vương năm nay!

Lần này thái độ của mọi người đối với Dạ Hầu đã hoàn toàn thay đổi, ngay cả Triệu Cẩm ”Xạ Hùng Truyện” của đối thủ cũng ngày càng đáng được coi là tốt hơn.

Cũng là kịch bản mà Chủ Bất Dạ Hầu sáng tác.

Nói không chừng bộ ”Xạ Điều Anh Hùng Truyện” này cũng có thể trở thành toán tiền đây?

Đương nhiên Triệu Đầu biết được suy nghĩ của đám người công ty, đối với việc chinh phục Bộ Ngạn thành công hẳn cũng rất hưng phấn.

Mặc dù loại hưng phấn này không thể biểu lộ ra.

Dù sao bộ phận chế tạo thần thoại lần này bị Xi chinh phục rất thảm.

Nhưng khi gọi đám người này đến điện thoại với Giang Thành thì sự hưng phấn của hẳn đã tan biến.

“Chúc mừng đại hòa mới của Thành ca, Mang Toan Nghệ đã xem rồi, Bất Dạ Hầu lão sư không hổ là một trong những mặt mũi của Phù Huê!”

“Khách khí khách khí.”

Giang Thành nghe xong lời này cảm thấy là lạ.

Triệu Trọng này chắc chắn sẽ phản bội xương cốt sau đầu, trời sinh là nhị ngũ tử.

Chủ Bằng cùng Thiên Quang hợp tác chinh phục Chủ Bằng, đem thần thoại các người đánh thảm như vậy, người sao có thể vui vẻ thành như vậy bức bệu?

Bất quá ngoài miệng đương nhiên là khách sáo, “Vậy ta cũng chúc mừng Triệu bộ thăng chức rồi!”

Giang thành đã biết được tin tức chức vị của Triệu Trần.

Tác dụng của người này đối với Côn Bằng càng ngày càng lớn.

Triệu Cần cười ha ha: “Đó không phải là bởi vì trên tay ta có anh hùng truyền ” Xạ Diêu ” sao, về sau càng phải dựa vào Thành ca rồi, có cái gì ta muốn làm cứ việc nói!”

“Thật là có chuyện gì đó.”

Giang Thành suy nghĩ một chút mở miệng nói: “Nguyễn Cung nguyện hợp tác với thần thoại, thuần túy là nhìn mặt mũi Triệu Hàng người, nếu không chỉ dựa vào ảnh hưởng truyền thông truyền thông của các người trước khi phát động thần thoại, chinh phục các loại bột đen và bôi nhọ hợp tác giữa thiên quang, ta sẽ không hợp tác với thần thoại nữa.”

“Thành ca đừng hiểu lầm a, ta không có chèn ép, đây đều là mệnh lệnh bộ trưởng chúng ta.”

Triệu Cần vội vàng giải thích.

Giang Thành hừ một tiếng, “Tóm lại lão sư Bất Dạ Hầu rất mất hứng, Triệu bộ trưởng, người phải nghĩ cách, mau chóng xóa hết chữ trên đầu đi, ta mới có thể càng thêm yên tâm hợp tác với thần thoại các người.”

“Yên tâm đi!”

Ánh mắt Triệu Hàng trở nên hung ác, gà mẹ đọc sách thì có trật tự. Sặc – Kỹ thủ. Sờ chỉ cần 《 Xạ Anh Hùng Truyện 》 có thể thành công, ta có thể tìm người đem Lâm Hạ đi...”

Lâm Hạ là con trai ruột của bà chủ.

kiêm kiêm mấy chức.

Bộ trưởng chế tác chỉ là một trong những chức vị của đối phương.

Tổng bộ tập đoàn bên kia cũng có người cảm thấy Lâm Hạ bản thân kiêm nhiều chức vị lắm, chỉ là vẫn chưa tìm được người thích hợp thay thế.

Mà khi quân Triệu Trâm đột nhiên xuất hiện, mơ hồ đã có tư cách thay thế đối phương.

“Vậy Triệu bộ bộ muốn cố gắng rồi.”

Giang Thành cười nói, bộ bạo khoản thứ hai của Đồng Lư ra đời, lực ảnh hưởng càng lớn.

Thái độ của Triệu Hàng đối với Đồng Lư càng thêm cung kính, thậm chí đã dám đồng ý với mình, muốn xử lý bộ trưởng chế tịch Lâm Hạ này...

(Bản chương xong)

Chương 198: Mấy ngày sau khi bạo khoản chế tạo cơ hội, tỉ lệ chinh phục Chủ Bằng một đường phát hỏa, càng xuất hiện thêm nhiều danh tiếng hơn, những kinh điển đó cũng được lưu truyền trên mạng:

“Người trẻ tuổi đừng quá nóng máu!”

“Không khí thịnh còn gọi người trẻ tuổi sao?”

“Lão đại ca mời ta tới đây, có thể không chỉ là uống rượu ăn uống, khẳng định có chuyện, có chuyện gì đó hoa mỹ gì có thể cho người làm, khẳng định do người làm, không thể cho người làm, đại ca cũng thông cảm nỗi khổ tâm của ta.”

“Cái gì? Các bộ phận xin lỗi? Mặt mũi của ta, ta có thể cho người một chút thể diện!”

“Còn lớn như vậy còn chưa có ai dám nói chuyện với ta như vậy!”

“Người khác lúc đụng vào tường phía nam lựa chọn quay đầu lại, ta lựa chọn đẩy ngã tường phía nam!”

“Ta có huynh đệ của mình, ta phải phụ trách sinh mệnh của bọn họ.”

“Là rồng phải cuộn, là hổ phải nằm, Lưu Hoa ta là ai không cần tự mình nói!”

...

Khai cuộc tiểu Hồng!

Mấy ngày sau bắt đầu hỏa hoạn!

Lại đến gần ngày nữa bắt đầu bùng nổ!

Khúc tư của bộ kịch này vô cùng hoàn mỹ, khi phát ra số lẻ mười tám tập, xác suất thu dọn của bộ kịch này đã được phá bốn!

Cơ hồ không kém gì cuồng phong bão táp!

Vì sao nói gần như vậy?

Bởi vì chinh phục Bệ Ngạn so với người trước, chung quy vẫn kém một chút.

Dù sao Côn Bằng chinh phục tổng cộng chỉ có hai mươi tập nội dung.

Mà Cúc Cuồng Tiêu trước sau thì có hơn bốn mươi tập kịch bản.

Sự chênh lệch trên diện rộng, nhất định làm chinh phục Bệ Ngạn không thể đạt tới trình độ cao nhất, dưới tình huống đồng dạng ưu tú, ảnh hưởng của một bộ tác phẩm càng lớn, tựa như tử hỏa hải kiếp trước, bởi vì động một vài năm liên tục, cho nên nhiệt độ thủy chung không cao.

Nếu những tác phẩm này không có sức ảnh hưởng dài như vậy khẳng định sẽ không khoa trương như vậy.

Bất quá việc chinh phục Đồng Lư đạt tới tầm nhìn hạn hẹp, đã khiến cho nội nghiệp rung động không gì sánh được!

Không còn dám bị lừa gạt, càng không có dứt bỏ sự thật, cứng rắn kéo cái gì chinh phục Nguyễn Cung không bằng “Nguyễn Cung Phong Tiêu”.

Mọi người cũng biết chênh lệch duy nhất của hai bộ phim này là ở trên độ dài của kịch tập.

Nhất là khi đại kết cục, tỷ lệ chinh phục Bệ Ngạn cao tới 4.84!

Tuy rằng không thể giống như cương phong bão táp, ở đại kết cục cực cực tấn thẳng hoa trực tiếp phá ngũ, nhưng cũng đủ “cị phục” tất cả nghi vấn!

...

Nghiệp giới.

Vô số người cảm khái.

“Cao Khải mạnh, Lưu Hoa mạnh, vô địch!”

“Nếu như bản chinh phục Bệ Ngạn dài hơn một chút, thì bộ kịch này liền hoàn toàn bình đẳng với Cuồng Tiêu bình đẳng!”

“Kịch Vương năm nay, hẳn là chinh phục Bệ Ngạn rồi chứ?”

“Điểm trung bình là 3.88%, tuyệt đối là Kịch Vương có tư cách cạnh tranh năm nay!”

“Con Bộ Ngạn này đã chinh phục được yêu nghiệt Côn Bằng, so với đại kịch liệt khai trương ba năm đã được chuẩn bị tỉ mỉ còn nóng hơn!”

“Dù sao ta cũng bị chinh phục rồi.”

“Con mẹ nó mới một tháng thôi mà đã thoát ra khỏi bộ phim chinh phục 《, năm nay ta đã bắt đầu đổ mồ hôi hột cho những kẻ còn lại đang đợi gieo phim rồi.”

“Muốn cạnh tranh kịch vương thì nhất định phải vượt qua Toan Nghệ chinh phục, loại chuyện này thật sự có người có thể làm được sao?”

Cái gọi là Khúc Vương.

Chính là phim truyền hình được coi là cao nhất trong vòng một năm.

Năm ngoái Cuồng Vũ bão táp cuồng bạo, bình quân tỷ lệ phá tứ, có thể nói tư thế vô địch!

《 chinh phục 》 năm nay, bởi vì mức độ thiếu đi, cho nên bình quân không thể phá tứ, nhưng cũng có 3.88%!

Thành tích này cũng rất kinh khủng!

...

Trên mạng lưới.

Bạn trên mạng cũng chấn kinh rồi, tài khoản chính thức của Tỳ Hưu ở Cực Quang cũng bắt đầu tăng vọt fan cuồng!

“Bát Dạ Hầu quá kinh khủng!”

“Chẳng lẽ Kịch Vương năm nay cũng là Bát Dạ Hầu?”

“Nếu như phong độ chinh phục Côn Bằng cao hơn một chút, nhiệt độ còn có thể cao hơn, nói không chừng có thể phá tứ!”

“Đúng vậy, tổng cộng hai mươi tập, tổng cộng đã phát được mười ngày!”

“Nhưng trong thời gian mười ngày này, Lưu Hoa Cường đã trở thành Hắc lão đại nổi tiếng giống như Cao Khải.”

“Cường mua cường bán tổ hợp quả thực vô tình!”

“Bởi vì cường phong bão táp nổ hồng, rất nhiều người đều đã quên, kỳ thực Bất Dạ Hầu tại biên giới còn là một người mới a!”

“Đây mới là phim truyền hình thứ hai của hần!”

Nguyễn Cung trước kia tuyệt đối không nghĩ tới Nguyễn Cung chỉ là kịch bản nhỏ, thật ra là không có cốt truyện gì.

Cho nên chinh phục Bộ Ngạn mới là bộ kịch thứ hai đúng nghĩa của Bất Dạ Hầu.

Kết quả bộ đầu tiên của Bất Dạ Hầu đã buông xuống hàng năm kịch bản đầu, bộ kịch bản thứ hai tựa hồ cũng là lấy ra tiềm lực của Cột năm kịch vương.

Việc này làm sao không khiến người ta khiếp sợ chứ!?

...

Cũng là hôm nay tại Nguyễn Cung chinh phục đại kết cục Nguyễn Cung.

Nói vài kênh tin tức về Tần Châu.

Có một tin tức mới nổi tên là Nguyễn Cung giải trí thoát khỏi cuộc giải trí của tiết mục đầu tiên!

Nam chủ trì cười nói: “Năm ngoái thiên quang đánh lén thần thoại, kết quả là táng mồ mồ gia, năm nay thần thoại đánh lén thiên quang, kết quả cũng tới nhà mồ mồ làm khách.”

Gia tân cuồng tiếu.

Đây là đài truyền hình chính thức của Tần Châu, cùng tam đại quan hệ vẫn luôn không phải tốt hay sao.

Dù sao ba đài truyền hình lớn, làm văng mũ cỡi giáp cho những truyền hình chính quốc như Tần Châu này.

Nói chuyện với tam đại nội đấu, tin tức Tần Châu nói chuyện tự nhiên cũng sẽ không khách khí, tràn đầy châm chọc.

“Cái này nói cho chúng ta biết từng đạo lý.”

Nữ chủ trì nói: “Đừng dễ dàng đánh lén người khác, bởi vì người không cách nào xác định, mình là thợ săn hay là con mồi.”

Gia Tân đứng lúc bổ sung thêm: “Dã trưởng cao cấp luôn thích dùng phương thức mời như đề ra sân.”

Người xem lập tức cười vang.

Vị chủ trì nam chủ trì cũng cười nói: “Không cách nào bỏ qua được cần phải có bộ kịch bản gọi là 《Cuồng Tiêu Tiêu Tiêu Tiêu》 Năm ngoái thiên quang đánh lên thần thoại.”

Vị chủ trì hát như lò xo: “Mà năm nay bộ kịch bản chinh phục Khanh Trệ của thần thoại ngấm thiên quang.”

Khách khứa tổng kết: “Hai bộ kịch này đều là tác phẩm của “Bất Dạ Hầu”, cho nên đạo lý trở nên đơn giản, ba lớn cùng đánh lên nhau không thành vấn đề, nhưng đừng lấy “Bất Dạ Hầu” làm trò đùa.”

“Sự thật chứng minh...”

Người chủ trì của nam duy trì nhún vai, “Thần thoại cũng không có từ trong cảnh tượng thảm bại của năm ngoái, hấp thụ giáo huấn, hoặc là nói thần thoại còn chưa có ý thức được năm ngoái tại sao bộ kịch bản bọn họ đã đánh thắng thiên quang.”

Người xem lần nữa cười to.

Trong ngành một số người thấy tiết mục này cũng ngâm hiều lẫn nhau lộ ra vẻ tươi cười.

Tin tức liên quan đến kênh Tần Châu, chủ trì và Gia Tân nói chuyện quá tôn hại, không lưu chút mặt mũi nào cho thần thoại, thuận tiện xử lý thiên quang năm ngoái thảm bại.

” tiết lộ chút tin tức nho nhỏ với mọi người.”

Người chủ trì nháy mắt: “Theo ta được biết, trên tay thần thoại còn có một bộ tác phẩm 《Bất Dạ Hầu Tác Khuyết》.”

“Oa oa, Chử Bất Dạ Hầu cũng sản xuất cao như gà mái nhà chúng ta!”

Vẻ mặt khách khứa có chút xúc nổi.

Nữ ủng hộ vui vẻ, “Ta cũng có một tin tức nhỏ, trên tay Berloz cũng có một kịch bản của Kỳ Bất Dạ Hầu.”

Gia khách hét lớn: “Được rồi! Gà mái nhà ta cũng cam bái hạ phong không có sản vật cao như hần!”

Đương nhiên đều là nói đùa, tiết mục này có chút ý tứ vui vẻ, bộc lộ ra bản thân xem như là nghệ thuật mạo phạm.

Đó là nguyên do.

Gia khách ví Bất Dạ Hầu thành “tướng mái”, mọi người cũng không cảm thấy có cái gì không đúng, chỉ là phá lệ cười lớn tiếng.

“Công ty của Phù Huê có ba vị vương bài, theo thứ tự là người am hiểu tổng nghệ và quảng cáo, Sở Từ am hiểu viết khúc và ca hát, cùng với Bất Dạ Hầu am hiểu kịch nói, người có ba tấm Vương bài, có thể nói là máy móc chế tạo giới giải trí...”

Sau khi tiết mục mới này hóa giải thì hiệu quả tự nhiên là vô cùng tốt.

Trên bảng xếp hạng nhiệt độ tổng nghệ, trực tiếp vọt tới thứ hạng ba, vượt qua tiết mục bình thường, niềm vui tới hơn hở.

Thứ hai là Côn Bằng phải không được quấy rầy Côn Bằng, tiết mục này vẫn còn kiên cố.

Bất quá xác suất thu thị đã bắt đầu trượt xuống, xem chừng qua một đoạn thời gian nữa sẽ không bảo vệ được người đứng thứ hai.

...

Giang thành cùng Lâm Tri báo cáo thu hoạch chinh phục Chử Bằng: “Bộ kịch này đại khái có thể giúp chúng ta kiếm được hơn ba ngàn vạn, nhưng lợi ích ẩn hình sau lưng nó càng lớn. Tô Triết dựa vào ảnh hưởng của bộ phim này, hoàn toàn không chế được Thiên Quang truyền hình bộ, Doãn Đông Noãn cũng trở thành một trong những chủ quản của Chấp Lư bộ, Triệu lũy bên kia lại càng trở thành bộ bộ trưởng, trong bộ phận của hắn đã có thể đấu tay với Lâm Hạ...”

Lâm Tri Bạch lộ ra nụ cười.

Xem ra lực ảnh hưởng của Bộ Ngạn cao hơn một tầng.

“Tiếp theo Tô Triết vẫn muốn tiếp tục cố gắng, bây giờ nàng ta hoàn toàn đầu nhập vào phe ta, cho nên chúng ta có trợ giúp đối với nàng ta, nhất định phải tận lực hơn so với Doãn Đông Noãn và Triệu Cung.”

“Vậy thì cho bà ta một bản tổng nghệ đi.”

“Tổng kỹ?”

Giang Thành có chút ngoài ý muốn: “Tô Triết là lãnh đạo của truyền hình bộ.”

Lâm Tri Bạch nheo mắt nói: “Thiên Quang bộ lạc TV cô ta đã hoàn toàn khống chế, cho cô ta một tổng kỹ, cô ta có thể dùng cái này đưa tay đến bộ tập võ bên kia, nếu chỉ nắm giữ bộ phim, tác dụng của Tô Triết đối với chúng ta còn chưa đủ lớn.”

“Ta hiểu rồi!”

Giang Thành cảm thấy khẩu vị của ông chủ lớn hơn: “Nhưng bản cơ bản của phim truyền hình, chúng ta cũng phải giúp Tô Triết bảo vệ...”

“Ta biết.”

Lâm Tri Bạch nói: “Để ta nghĩ.”

Chuyến buôn bán thứ hai bùng nổ, kịch bản của Bất Dạ Hào ở trong nghề cùng tam đại trong lòng nháy mắt nâng cao một cấp độ.

Dù sao ” bão táp cuồng bạo” đỏ hồng có lẽ đã sớm nở ra.

Nhưng Chinh phục Bộ Ngạn cũng bạo hồng, vậy nói rõ Bất Dạ Hào là thật sự có đồ vật.

Vận khí không thể duy trì được nữa, hướng hồ Lâm Tri Bạch vẫn tiếp tục biểu diễn, hấn tin tưởng vòng quay TV năm nay sẽ rất náo nhiệt.

Tạp Tư về nhà dụ hoặc.

Thần thoại ” Xạ Điều Anh Hùng Truyện”

Bên video video găm tám còn có phim truyền hình con nít đang quay phim.

Những cốt truyện này đều là tiền tài kiếp trước, năm nay đều có thể an bài pháp hành. Ngoại giới đều cho rằng Đánh Giá Bằng sẽ trở thành Kịch Vương năm nay?

Không nhất định.

Lúc này Giang Thành bỗng nhiên nói: “Ông chủ biết một kênh tin tức xuất khẩu xuất hiện tiết mục phong thư gọi là Phù Du giải trí không có giới thiệu sao?”

“Nghe nói rồi.”

Cục tiết mục kia ví von mình thành “Kê mẫu”, Lâm Tri Bạch đã thấy được trong tin tức rồi.

Nhưng Lâm Tri Bạch lại không tức giận.

Tiết mục đó rất có sáng kiến, xem ra những đài truyền hình chính thống của Tần Châu đã bị ba đại đài truyền hình khôi đài làm cho tức giận, bắt đầu cầu đổi mới.

《có giải trí không có》 chính là một thử nghiệm rất tốt.

Chủ kênh tin tức trước kia phần lớn là những câu nói máy móc rất có công thức hóa, cũng rất có công thức, người nghe mà buồn ngủ.

Không khí quá nghiêm túc.

Không giống tiết mục mới, điên cuồng nã pháo, trăm không kiêng kỵ, các loại hành vi ác độc, mang theo thuộc tính thoát khẩu tú, thích châm chọc cùng chơi đùa, một khi đẩy ra liền rất được hoan nghênh, xem chừng có vài thời gian là có thể giết chết Dận Kỳ xuất phẩm không nên quấy nhiễu Dận Tào.

Chuyện này nhắc nhở Lâm Tri Bạch.

Mình bạo khoản chế tạo cơ hội không sai, khanh đọc sách tự tạo hư. S** Khắc Hoa hoa hoa, nhưng cũng không thể xem nhẹ trình độ của những người khác trong vòng, những người này đồng dạng có thể chế tạo ra một khoản tiền lớn.

Đương nhiên.

Những người này không có tự mình ổn định, bọn họ có thể là nhiều năm tìm tòi, mới chế tạo ra một tác phẩm mãnh liệt, mà Lâm Tri Bạch vừa ra tay liền có thể cam đoan sẽ là bạo tiền!

” tiết mục này còn mời ta đi làm khách quý...”

Giang Thành cười nói, hiện tại hẳn cũng là người nổi tiếng trong giới giải trí, có điều đại chúng không quen biết hẳn.

“Vậy người đi đi.”

Lâm Tri Bạch cười trắng nói: “Có thể đi ra ngoài thông minh một chút.”

Thử điều chỉnh cách viết, cho nên lần này mặc không nhiều đối với kịch bản, còn đang mò mẫm, về sau sẽ tận lực tìm đến góc độ thú vị bên cạnh, tỷ như loại góc độ tin tức kiểu bặt hack này.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 199: Chu Hàn tập? Ngày thứ 2 cũng là ngày mà Nguyễn Cung chinh phục đại kết cục của Chử Bằng. Tháng một cuối năm cuối cùng kết thúc, bảng thi đấu tháng này cũng có phân tích.

Bạch Đê Chử Bằng chúc mừng phát tài Chử Bằng cuối cùng giành được đệ nhất.

Mà thứ hai là lúc Thiên Quang Khúc cha Tạ Phương cùng ca vương Chu Hàn hợp tác, tối nay loảng xoảng.

Đôi với kết quả này, Tần Châu ca đàn đã có thể dùng bình thường để tiếp nhận, bởi vì chúc mừng phát tài nóng bừng gần một tháng, năm mới đến nay hầu như chinh phục toàn bộ siêu thị cửa hàng siêu thị, không lấy đệ nhất mới kỳ quái đấy.

So sánh ra thì.

Cầm đến người thứ hai là Chu Hàn Mạt, trong lòng có chút bất an.

Nữ nhân này Lý Tiêu nhìn kết quả của Tài Trại Quý bằng một tháng, bỗng nhiên bẻ ngón tay tính toán, sau đó nói hết với Chu Hàn:

“Đây là lần thứ ba người bại bởi Bạch Đê.”

“Ba lần quỳ.”

Người quản lý bên cạnh nhìn không được nói một câu.

Chu Hàn đỏ mặt, gân xanh trên trán căng ra, cãi:

“Bạch Đê chiến thắng toàn thắng trong trận thi đấu Thánh bảng hai ngàn năm này của ta!”

Tiếp theo là những lời khó hiểu, “hắn may mắn” gì đó, “Cửa Thương Hành giúp hắn bận rộn, “Chúng ta năm năm mở các loại.

Lý Tiêu và quản lý của Chu Hàn cười vang, trong không khí tràn đầy vui sướng.

Chỉ vì kết quả này, mọi người đã dự liệu từ lúc trăng tròn, cho nên trong lòng đã sớm tiếp nhận, cho dù chuyện này mang đến cho ca ca và chân động phi thường lớn:

Bất luận là nguyên nhân gì, hành trình của quần chúng, hay là thương trường gia trì tẩy não các loại.

Trong cuộc chiến Chư Thần năm nay, Bạch Đế chiến thắng ba vị Khúc Ba và ca ca Vương ca kiệt xuất hợp tác của bản thân.

Đây là sự thật không thể chối cãi.

Cũng khó trách bên trong ngành có người gọi Bạch Đế là “tiểu khúc phụ”.

Bất quá các Khúc phụ cũng không cảm thấy mất mặt là được.

Dù sao quán quân thi đấu Quý bảng gì gì đó, người cấp bậc Khúc ba đã chướng mắt.

Cũng chỉ có Chu Hàn ở trong lòng ủy khuất, có chút muốn khóc, cảm giác Bạch Đế này giống như khắc tinh của mình.

Phàm là gặp được Bạch Đế, mình tất sẽ lấy thứ hai!

Chuyện như vậy đã xảy ra ba lần liên tục, trọn ba lần a!

Chu Hàn có chút hoài nghi Bạch Đế này có phải cố ý nhằm vào mình hay không, giống như trong cõi u minh bị ý chí gì đó khóa chặt vậy.

“Đúng rồi, người có thấy bảng xếp hạng trong vòng thi đấu hai tháng không?” Lý Tiêu hỏi.

Chu Hàn lắc đầu, hẳn làm gì còn tâm trạng nào mà chú ý tới bảng xếp hạng chư thần trong tháng hai.

“Nếu như không có Bạch Đế, ta chính là quán quân ca vương trong cuộc chiến Chư Thần.”

Chuyện này khiến Chu Hàn canh cánh trong lòng, khó chịu hơn nhiều so với hai lần bại bởi Bạch Đế.

Người quản lý của Chu Hàn cười khở nói: “Ta ca bài danh đệ nhất của Quý bảng tháng hai được gọi là ‘Nghe Hải Tự’, Hàn Nguyệt Sương biểu diễn ca khúc, viết nhạc đều là Sở Từ.”

Gần đây Sở Từ và Bạch Đế quá nổi giận!

Lời ca đàn Song Tử Tinh càng nói sâu vào lòng người.

Lý Tiêu có chút cảm khái nói: “Bạch Đế và Sở Từ, bây giờ nghe thấy hai cái tên này, trong lòng đám người đứng đầu công ty chúng ta liền xúc phạm.”

Sở Từ đúng là không kém gì Bạch Đế.

Lý Tiêu thi đấu Quý bảng từng bại bởi Sở Từ, cho nên ấn tượng đối với người này sâu sắc, phía sau bài hát này còn âm thầm xem trực tiếp của đối phương.

Thậm chí còn đánh hết cả Sở Từ.

Đương nhiên chuyện này Chu Hàn cũng không biết.

Lý Tiêu đường ca hát xong, cũng không có khả năng khắp nơi nói với người khác mình là fan tòng lữ.

...

Thủy Vân biệt thự.

Lâm Tri Bạch đang nghe hát.

“两者 viết thư nói cho ta biết hôm nay biển là màu gì?”

Đạ, tâm trạng biển cả cùng với người thì thế nào?

Màu xám là không muốn nói màu lam là u buồn...

Còn phiêu bạt? Mỗi Nguyễn Cung nói nam du hòa?

Viết thư nói cho ta biết tối nay người muốn mộng cái gì.

Ta có phải trong ngoài mộng hay không đều khiến người không thể nào lựa chọn.

Ta tóm lấy một đầu cả đêm trong lòng đều không nhắm được con mắt!

Vì sao rõ ràng người động tình lại không tới gần...”

Thủ Côn Bằng này vốn hát nguyên là muội muội của Hải Tiêu, Lâm Tri Bạch đã giao cho Hàn Nguyệt Sương.

Phong cách của Hàn Nguyệt Sương cùng a muội có chút khác biệt, nhưng đối với bài ca này mà nói, cùng bản gốc cũng coi như có thiên thu rồi.

Bài hát này chọn thời gian ban bố cũng không sai, thừa dịp trận chiến Chư Thần vừa mới chấm dứt, Quý bảng hai tháng

cạnh tranh không lợi hại như vậy, vội vàng phát ca cướp đoạt hạng nhất Quý bảng tháng hai.

Xem ra quyết sách trước mắt này là thành công.

Thật ra Lâm Tri Bạch đã trả lại cho Hàn Nguyệt Sương một đầu bọ biển.

Nhưng bài hát đó Hàn Nguyệt Sương tỏ vẻ thích, cho nên muốn để dành về sau lại tuyên bố.

Vì sao lại cùng nhau tuyên bố?

Bởi vì Hàn Nguyệt Sương muốn bảo đảm lời hứa của mình tối đa, chờ cho nhiệt độ của bài ca này dần dần lan ra, nàng lại có thể ăn một làn sóng lớn sắc đỏ rất lớn để tính toán tỉ mỉ.

Dù sao không phải ai cũng có thể ca hát đẹp giống như Lâm Tri.

Nói thật, đối với Lâm Tri Bạch hiện tại mà nói, thi đấu Quý bảng gì gì đó, hẳn cũng không coi trọng như vậy.

Nhưng mà phải lấy được quán quân.

Dù sao danh hiệu của Khúc phụ, Lâm Tri Bạch vẫn phải theo đuổi.

Đúng lúc này.

Lâm Hi gọi điện thoại tới.

“Kết quả bỏ phiếu, cứu cứu thành công chọn âm nhạc thần thoại cho tam bộ chủ quản, mưu đồ của chúng ta coi như thành công một phần ba.”

“Một phần ba?”

Lâm Tri Bạch hơi nhú mày, cách nói này cũng thú vị.

Lâm Hi giải thích: “Tuy cứu cứu đã lấy được chức vị chủ quản âm nhạc tam bộ, nhưng Khúc ba bộ Khúc ba Vệ Thiên Tướng, chuyển hợp đồng đến một bộ nhạc nhạc bên kia, tam bộ ca vương Trương Vân thượng, thì đem hợp đồng chuyển tới âm nhạc nhị bộ, một bộ là người chủ quản đại bá, nhị bộ chủ quản là người của nhị bá.”

Lâm Tri Bạch bưng tỉnh.

Cho nên cứ cứ ôn sáng mặc dù thành công lên làm chủ quản âm nhạc tam bộ, nhưng hai cây rụng tiền trong bộ lại bị đại bá và nhị bá phân chia.

Nói cách khác.

Lần này âm nhạc công nhân sự điều động, kết quả là ba phương đều có thu hoạch.

Đại bá nhận được khúc phụ Vệ Thiên Tướng, nhị bá đạt được ca vương Trương Vân Thượng, cứ cứ thì như nguyện lấy được ghế chủ quản âm nhạc ba bộ.

“Không chỉ có Vệ Thiên Tướng và Trương Vân Thượng, không ít bài lớn của ba bộ đều bị đại bá và nhị bá phân chia, ba bộ mà cậu lấy được, nói là không vô không nhất định không đến mức, nhưng thực lực chính thể cũng là súc nước nghiêm trọng, giống như một cây cột không nước, sau này bài danh nghiệp tích hần là phải ở dưới đáy âm nhạc bộ rồi.”

Lâm Hi có chút bất đắc dĩ, kết quả này không tính là kém, nhưng cũng không tính là tốt.

Lâm Tri Bạch hơi nheo mắt lại, đại bá cùng nhị bá thủ đoạn rất lợi hại, vậy mà chơi trò rút củi dưới đáy nồi.

“Kết quả này có thể tiếp nhận.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Tối thiểu chứng minh chúng ta đã có tư cách đối kháng với đại bá nhị bá một chút.”

“Đúng vậy.”

Lâm Hi cũng lộ ra nụ cười, thay đổi trước kia, loại chuyện phân bánh này, nhà mình có thể tham dự không được.

Huống hồ chỉ có mình lệnh suông cũng là một tư lệnh.

Lâm Hi sẽ giúp cứ cứ xây dựng lại âm nhạc tam bộ.

Càng đừng nói bên phía Lâm Tri Bạch sau này khẳng định cũng sẽ cung cấp trợ giúp cho cứ cứ.

...

“Thanh âm nghe thấy hải khóc ròn!”

Lòng thương tiếc cho ai, lòng còn không thanh tĩnh.

Nhất định không phải chỉ ít ta rất bình tĩnh...

Nhưng nước mắt ngay cả nước mắt cũng không tin.

Nghe thanh âm hải khóc rờn

Vùng biển này quá nhiều tình cảm bi thương đến mức trời sáng cũng phải khóc!

Viết phong thư cho ta xem như ước định cuối cùng!

Nói người lúc rời khỏi ta là tâm tình như thế nào...”

Tin tức kênh một.

Phù Du giải trí không có hiện trường tiết mục.

Bên trong âm nhạc địa vị được phát ra từ bản nhạc của quán quân Công Hội Quý bảng trong tháng này,, Nghe Hải Hử.

Người chủ trì nghe xong mở miệng hát: “Đây là ca khúc do Sở Từ sáng tác cho Hàn Nguyệt Sương nghe Hải Tiêu, cực kỳ ưu mỹ âm nhạc, hôm nay ta lái xe đi làm một mục nghe, xem ra quán quân thi Đình tháng này sẽ bị Sở Từ và Hàn Nguyệt Sương thu vào trong túi.”

Bên cạnh.

Vị chủ trì nói: “Trên mạng vẫn luôn có người hỏi, rốt cuộc người là ai ở bang C, có người nói quân vương am hiểu quảng cáo và tổng nghệ, có người nói Sở Từ am hiểu ca khúc và biểu diễn, cũng có người nói đó là Bất Dạ Hầu am hiểu kịch bản, vì có được đáp án của quan phương, hôm nay chúng ta mời đến đại diện Giang Thành cho công ty đầu tư của Lam Vu Công!”

Hiện trường vang lên tiếng vỗ tay.

Giang Thành thật sự đến giải trí không có tin tức vui vẻ này, lần đầu tiên lên tiết mục hẳn rất coi trọng, mua cho mình một trang phục tương đối lưu loát, nhìn cũng rất đẹp.

“Có thể nói cho chúng ta biết đáp án không?”

Chủ trì nam hào hứng bưng bưng nhìn chăm chăm Giang Thành, nhân vật quyền thế gần đây tại giới giải trí đang rất thịnh, ngay cả tam đại đều muốn lôi kéo.

“Vậy ta hỏi các người trước.”

Giang Thành suy nghĩ một chút nói: “Các người dám ở trong tiết mục, đánh giá lãnh đạo của các người không?”

Chủ trì nam lắc đầu.

“Trong tiết mục thì không dám, nhưng chúng ta âm thầm rất dũng cảm nha.”

Người xem đang xem tiết mục nhất thời nở nụ cười, tiết mục thú vị này nhất chính là người chủ trì chuyên nói chuyện thoải mái thoải mái.

“Đợi một chút!”

Vị chủ trì biết được tin tức quan trọng: “Cho nên ý tứ của Giang đại biểu là ba vị này là lãnh đạo của người?”

“Ta là đại biểu đầu tư của Côn Bằng.”

Giang Thành cười nói: “Bất Dạ Hầu cùng với Sở Từ Quân đều có cổ phần đầu tư, cho nên nói ba người bọn họ có lẽ được coi là lãnh đạo của ta không sai.”

Suu suu suu suu!

Tin tức này đủ cuồng bạo!

Thảo nào Sở Từ Bất Dạ Hầu cùng với Quân Quân vẫn luôn ra sức cho Bộ Ngạn, rõ ràng bọn họ đi tam đại năng có thể nhận được đãi ngộ tốt hơn...

Nếu có nhân phần, vậy thì thông suốt rồi.

Vị chủ trì này mặt đầy bát quái: “Có thể tiết lộ ba vị cổ phần cụ thể là bao nhiêu không?”

“Cái này phải giữ bí mật.”

Giang Thành tiếp tục cười nói: “Ông chủ không cho nói.”

Vị chủ trì này như có điều suy nghĩ, “Cho nên ông chủ Côn Bằng có người khác?”

Giang Thành nhún vai, “Như người nghĩ, ta là giám đốc chức chức nghiệp, mặc dù cũng có được một ít cổ phần của Nguyễn Cung, nhưng định mức có hạn.”

Trên thực tế.

Cổ phần mưu mô, Lâm Tri Bạch dùng hình thức tư chiêu kim dịch chiếm chín mươi chín phần trăm.

Giang Thành có được một phần trăm cổ phần.

Là Lâm Tri Bạch đặc biệt cho, có thể tham dự chia hoa hồng ở công ty.

Không ít nhân sĩ trong ngành đang xem tiết mục này chấn động trong lòng, tuy rằng sớm có phỏng đoán tương quan, nhưng nghe Giang Thành chính miệng nói ra, vẫn là để cho trong lòng mọi người giật mình.

Quân lâm Sở Từ Bất Dạ Hầu đều có cổ phần Bệ Ngạn!

Mà Giang Thành không phải ông chủ Tỳ Hưu, vậy ông chủ chân chính sẽ là ai?

Người chủ trì cũng có ý đồ tìm hiểu, nhưng Giang Thành hiển nhiên sẽ không nói.

“Đa số quyết sách của công ty do ta quyết định, ông chủ của ta tương đối có hệ Phậ, cũng không thích bị mọi người quan tâm.”

“Vậy còn là nói bát quái ba mẫu đi, quan hệ bí mật của bọn họ rất tốt?”

“Đúng vậy, vô cùng tốt.”

“Nói cụ thể hơn?”

“Ba người bọn họ ở cùng một cái biệt thự.”

“Oa!”

“Cho nên quân lâm lão sư cũng là nam?”

“Đúng vậy, ai ui! Về mặt của các người đừng kỳ quái như vậy, bọn họ chỉ là quan hệ bằng hữu...”

“Tính cách của bọn họ đâu?”

“Sở Từ không dễ chọc, các người biết mà.”

“Ta biết, ta đã xem qua trực tiếp trực tiếp của Sở Từ, có một người nghi ngờ thưởng một trăm vạn, muốn hấn tại hiện trường sáng tác, kết quả bị vả mặt rất thảm, âm nhạc thần thoại chủ quản Lâm Liễu đắc tội hấn, nghe nói hiện tại đã bị rút chức...”

“Bất Dạ Hầu thì sao?”

“Bất Dạ Hầu khá u buồn, ừm, u buồn.”

“Về phần quân lâm, đại khái cũng tính là Phật hệ đi, hẳn thậm chí đều cự tuyệt cấp đánh giá minh tinh tham dự, mấy thứ này hẳn không thèm để ý đâu...”

Thành Giang có thể biên chế.

Mà bởi vì có lượng lớn tiết mục liên quan tới ‘3P; cùng với bát quái bên trong công ty, cho nên thu thấy xác suất cao hơn.

Thậm chí một lần hành động đã vượt qua sản phẩm của Phù Huê nhà mình, chớ quấy rầy, trở thành tiết mục xếp hạng thứ hai trong Tần Châu.

Cũng trong ngày hôm nay, đọc sách tí ti ma thuật.

Bảng xếp hạng bình luận của các minh tinh được cập nhật!

Sở Từ chính thức tiến vào danh sách minh tinh bốn phía!

Đương nhiên không có quan hệ gì với bát quái muốn nở ở thành Giang, chủ yếu là ‘Sở Từ’ sáng tác cho Hàn Nguyệt Sương ngồi lên vị trí đứng đầu bảng thi đấu.

Đối với việc này.

fan hâm mộ Sở Từ tự nhiên hưng phấn.

fan của Bạch Đế lại cảm nhận được áp lực.

Bởi vì trước đó Bạch Đế chỉ là bốn vạch, Sở Từ chỉ là năm đường.

Bởi vậy Bạch Đế có chút ưu thế tâm lý, nhưng bây giờ ưu thế này đã không còn tồn tại nữa.

Hai cột nhạc này, chòm sao quấn lấy nhau như lượng tử, càng khó có thể phân ra thắng bại.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 200: 3 tổng nghệ mới vào tháng 3.

Trên Cự Quang Đài.

Theo Sở Từ tiến vào danh sách minh tinh bốn đường, hẳn chú ý vô số lần cũng đột phá cửa ải ngàn vạn, bình luận tất cả đều ở đây chúc mừng!

“Bốn đường!”

“Ba đường còn xa sao?”

“Chúc mừng Sở Từ!”

“Tân Ca nghe Hải Tiêu quá tuyệt vời!”

“Quả nhiên những Sở Từ đã nghiêm túc đứng lên mới là người đáng sợ nhất!”

“Các tác phẩm tại phòng trực tiếp của Sở Từ sáng tác tại hiện trường tuy rằng cũng rất tốt, nhưng ‘Thiên Cung’, loại tác phẩm tốn thời gian chăm chú mài dũa ra này, chất lượng rõ ràng cao hơn một cấp.”

“Lần này fan trắng xin lỗi!”

“Người hâm mộ ở sát vách lúc trước luôn coi Bạch Đế là bốn đường, nhưng Sở Từ là năm đường mà nói chuyện này, tai ta nghe sắp đầy chai lọ.”

“Không phải là xuất đạo sớm hơn hai tháng trước của Sở Từ sao?”

“Đừng nói sớm hai ba tháng, cho dù Bạch Đế sớm một ngày cũng là tiền bối!”

“Đuổi đầu Bạch Đế làm gì lại đến chỗ Sở Từ chúng ta!”

Sở Từ hâm mộ không vui, nhưng fan của Bạch Đế thích tới đây gây chuyện, thật ra fan ưa thích kiêu này, cũng thường xuyên đi khoe khoang về tài khoản cự quang của Bạch Đế, Lâm Tri Bạch có thể làm chứng, bất quá Lâm Tri Bạch là đại sư bung bát, chỉ cần hai tên tri thức Sở Từ và Bạch Đế là ngựa

giáp không theo tiết tấu, fan hai bên cũng tranh giành một lần ai lợi hại hơn, không đến mức gây ra ân oán chân chính.

Nhìn lướt qua đề tài nóng bỏng.

Không ít chuyện liên quan tới mình và Bộ Ngạn.

Cái gì mà dịch: Thân Từ Bất Dạ Hầu hoàng lâm sẽ là Tam Cơ bằng hữu.

Công ty gì gì đó +3: có công ty.

Cái gì mà ông chủ thần bí sau lưng Kỳ Truy

Chờ một chút.

Tin tức cũng vô cùng nóng nực.

Huyền Sở Từ thăng cấp lên ngôi sao bốn đường, cùng Bạch Đế địa vị ngang nhau!

“Diêm Từ Tân Ca lại lấy hạng nhất trong bảng thi đấu!”

《Hàn Nguyệt Sương chuyên thăm: Trong tay ta còn có một bài ca mới do lão sư Sở Từ sáng tác.

Trong trận chiến Chư Thần năm nay, Chu Hàn tận độ nhị, đây là hấn lần thứ ba bại bởi Bạch Đế.

Rốt cuộc ông chủ sau lưng là ai?

Lâm Tri Bạch lại đăng nhập vào tài khoản của Bạch Đế nhìn nhìn, fan cũng đồng dạng phá ra ngàn vạn đại quan.

Lại nhìn Bất Dạ Hầu, bởi vì Chử Bằng chinh phục Chử Bằng, số fan đã đạt đến tám trăm vạn, mặc dù trong đó có những bất quá do Giang Thành bạo, cân nhắc đến kế tiếp Bất Dạ Hầu còn có mấy bộ kịch mới lên, Lâm Tri Bạch cảm thấy lực ảnh hưởng của cái mã giáp này sau này sẽ không kém hơn so Bạch Đế cùng Sở Từ.

Đáng nhắc tới là.

Ngày hai tháng đã tới.

Bên phía thần thoại, Thời hạn thứ nhất của Thi Nhi ta cũng chính thức được hành pháp. Quý thứ hai đương nhiên do ca ca Lâm Thắng Thiên chế tác. Cơ bản vẫn xài kiểu chơi của mùa thứ nhất, chẳng qua nam tử tham gia thướt tha cả nước đi

quanhuẩn tây trở nên cao hơn. Có điều đánh giá trên mạng so với lần thứ hai cũng không cao hơn lần thứ nhất.

Suy nghĩ một chút cũng thấy đúng.

Mùa thứ nhất kinh hỉ lắm, lại có Trương Hi Dương ngồi trấn thủ, nhưng mùa thứ hai không có nữ ca có lực ảnh hưởng thống trị như Trương Hi Dương nên có thể hạ xuống là bình thường. Dưới tình huống cảm giác mới mẻ đó đã lui đi, giới hạn của tổng hợp Nghệ Thuật này cuối cùng quyết định biểu hiện của đám ca sĩ dự thi như thế nào, cũng may mùa thứ hai được gửi đến giao thông truyền hình truyền hình thần thoại truyền hình, tỉ lệ thu nhận thấy rất tốt, tựa hồ cũng không bị ảnh hưởng của bài thơ.

Đang xem tin tức.

Lâm Tri Bạch nhận lấy điện thoại của Tô Triết, vừa mới đi lên liền hỏi: “Sao ngươi lại có cổ phần của Trê?”

Đều là đối tượng nâng đỡ của Bộ Ngạn.

Vì sao Lâm Tri Bạch đãi ngộ tốt hơn mình nhiều như vậy?

Lâm Tri Bạch cười nói: “Bởi vì ta đang dùng cái mã giáp Sở Từ này làm công cho Nguyễn Cung.”

“Như vậy sao.”

Tô Triết tựa hồ cảm thấy đây là một lời nói tương đối hợp lý, dù sao mình không thể giống Lâm Tri Bạch khoác áo giáp làm việc cho Đồng Lư.

“Giang thành kia nói người quen biết quân vương cùng Bất Dạ hầu thì có chuyện gì...”

Nàng nhìn tiết mục trên Giang Thành.

“Dù sao ta cũng là đối tượng phù trợ đầu tiên được tuyển chọn, nhưng ngươi cũng đừng cố gắng nghe ngóng tin tức của hai vị kia.”

Nữ nhân này rất nhạy cảm.

Lâm Tri Bạch không muốn lộ ra quá nhiều.

Tô Triết ngược lại không hỏi nhiều nữa, chỉ là cảm xúc hơi trầm thấp, nhẹ giọng nói: “Thân thể của gia gia ta có lẽ không

được như vậy, bây giờ đầu nội công ty càng ngày càng lợi hại...”

“Ta hiểu? Mỹ ngọc cơ!?”

Lâm Tri Bạch mở miệng an ủi hai câu, sau đó nói: “Ta sẽ giúp người nói tốt trước mặt Giang Thành.”

“Chúng ta là minh hữu đúng không?” Tô Triết nói.

“Đương nhiên.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Liên minh người thất ý.”

Nghiệp giới đã sớm sắp không xong rồi, vị lão gia tử Truyền Thiên Quang kia.

Hiện tại ngay cả Tô Minh cũng nói như vậy, Lâm Tri Bạch dự đoán tình huống thật sự tương đối nghiêm trọng, xem ra phải cho một ít trợ giúp, để cho nàng ở công ty đạt được càng nhiều quyền nói chuyện.

Vừa vặn.

Lâm Tri Bạch vốn định cung cấp cho Tô Kỳ một cái tổng hợp nghệ mới, cho nên vừa ngắt điện thoại, liền tiến hành định chế một lần với hệ thống.

“Đình đông.”

Thanh âm ửng đỏ vang lên: “Chúc mừng kí chủ đạt được tổng nghệ 《ba ba đi đâu》.”

Hử?

Không ngờ lại là tổng kỹ à?

Lam Tinh, tổng nghệ chân nhân tú tiết mục đầu tiên?

Bởi vì Lâm Tri Bạch từng biết về tổng kỹ thuật của Lam Tinh, thế giới này còn chưa xuất hiện tiết mục diễn viên của chân nhân.

Có lẽ đã từng xuất hiện, chỉ là Lâm Tri Bạch không tra được, vậy ít nhất cũng có thể nói rõ, thế giới này còn chưa ý thức được chân nhân có thể khoe ra mảnh thị trường tổng nghệ này.

Không giống kiếp trước.

Các loại chân nhân tú tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp.

Khiến khán giả hoa cả mắt.

Lại là một mảnh Lam Hải, Lâm Tri Bạch lộ ra tiểu dung, lúc này bắt đầu viết lên hồ sơ.

...

Đêm đó.

Bản án đã hoàn thành.

Lâm Tri Bạch trực tiếp truyền tin cho Giang Thành, bảo hắn giao cho Tô Triết.

“Ba ba đi đâu?”

Giang Thành theo bản năng nói, nói xong cảm giác là lạ, cũng may Lâm Tri Bạch không có tiếp lời.

Nhận lấy bản án tổng nghệ, Giang Thành lại nói đến một việc: “Ông chủ, hiện tại chúng ta tiền trên sổ sẽ nhiều hơn một chút, có người đầu tư không biết huynh có cảm hứng thú hay không?”

“Đầu tư gì?”

“Công ty trò chơi có tên là Sính, chính là công ty mở ra ‘Nghịch Chiến vinh quang’ kia, xem như công ty trò chơi hạng nhất của Tàn Châu.”

“Ồ.”

Lâm Tri Bạch có chút hứng thú, sự nghiệp hiện tại của hắn chủ yếu vẫn là đặt ở âm nhạc và cái nhìn thẳng, thậm chí không viết gì mấy.

“Bọn họ đang làm một trò chơi mới tên là ‘Đổi thủ’, cách chơi đùa đại khái chính là Ngũ Tí Tí Thập gì gì đó...”

Giang Thành giới thiệu.

Công ty trò chơi này mua bản quyền của ca khúc “Nghịch Chiến”, Giang Thành cũng bởi vậy mà quen biết cao tầng của công ty đối phương. Sau khi biết được chuyện tài chính trò chơi mà bọn họ đang khuyết thiếu khi khai phá, hắn liền muốn nói với ông chủ một tiếng.

Lâm Tri Bạch vừa mới bắt đầu không có hứng thú.

Nghe nghe, đột nhiên cảm giác có chút quen thuộc, sau đó kiếp trước thông suốt một vòng ánh sáng.

Tên này hay nhỉ.

Trò chơi này không phải phép chơi 《Anh Hùng liên minh》 sao?

Hắn lập tức nói: “Lát nữa người cầm giới thiệu trò chơi cho ta xem, nói chúng ta có thể cân nhắc đầu tư...”

Thế giới này còn chưa xuất hiện loại đấu kỹ chơi game online.

Có lẽ trò chơi này có tiềm chất của lửa lớn!

Kiếp trước 《Đao Thập》 và 《Anh Hùng Liên Minh》 là lực ảnh hưởng tương đối kinh khủng.

Nhưng Giang Thành này không hổ là xuất thân dân tài chính, từng giây từng phút đều không quên bản chất Lân Lân chính là một công ty đầu tư.

Ánh mắt đầu tư dường như cũng không tệ lắm.

“Ông chủ có hứng thú không?”

Giang Thành vốn chính là tùy tiện nói, hắn cảm thấy tâm tư chủ yếu của ông chủ vẫn là đặt ở giới giải trí.

Không ngờ lão bản trò chơi này thật có hứng thú.

“Phải xem cách chơi cụ thể.”

“Cách chơi cụ thể chắc chắn không lấy được, đây là cơ mật, chỉ có tư liệu đại khái. Ta sẽ quay lại sẽ đòi bọn họ một phần.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch cũng không phải thật sự muốn giao thiệp với ngành trò chơi, thuần túy là muốn đổ tiền vào các lợi ích, đây là ưu thế mà ký ức kiếp trước mang đến.

Không dùng thì phí.

Nhưng nói đến đầu tư, Lâm Tri Bạch cảm giác chén đĩa hiện tại quá nhỏ, là nên chơi lớn một chút, hắn đối với cái này đã có chút ý tưởng, vì thế lại nói với Giang Thành: “Triệu Củ và phim truyền hình trên tay Tô Triết hẳn là không ít hạng mục, sau này người cũng làm tư liệu phân biệt cho ta, ta xem xem

có thích hợp hay không có thể dùng để đầu tư, cũng có thể giúp bọn họ.”

“Hiểu rồi!”

Tốc độ ra tác phẩm của Bộ Ngạn cuối cùng vẫn chậm hơn một chút.

Đầu tư kiểu giăng lưới rộng, liều một phen ánh mắt, có lẽ cũng có thể nhận được hồi báo không tệ.

Đương nhiên lỗ vốn cũng là có khả năng đấy, dù sao Lâm Tri Bạch chỉ có thể dự đoán tác phẩm của mình có thể hỏa hay không, cũng không cách nào cam đoan tác phẩm khác...

Nhưng ai bảo tài chính của Côn Bằng hiện tại rất khỏe mạnh chứ.

Tiền nhiều như vậy tạm thời không có nơi để đi, vậy tìm phương hướng đầu tư thôi, có tiền tài bề nghề làm ủng hộ, Triệu Củ cũng có thể đuổi Lâm Hạ ra khỏi phần chế tác sớm hơn.

Đúng rồi.

Tô Triết có tổng kỹ cả rồi, cũng nên cung cấp tổng kỹ cho ca ca. Ca Đài là ca ca, ta không thể để ca ca Lâm Thăng ăn cả đời.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch trực tiếp cùng hệ thống định chế.

“Đinh đông!”

Tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên: “Chúc mừng kí chủ đạt được tân tổng hợp Nghệ Thừa Phong Phá Lãng tỷ tỷ!”

Ừ hừ?

Vậy mà lại là tổng kỹ này à?

Thế nhưng vì sao tỷ tỷ 《Thừa Phong Phá Lãng không thể có ca ca?

Lâm Tri trắng tay một ra ba.

“Đinh đông!”

Hệ thống đột nhiên lại nhảy ra.

“Chúc mừng kí chủ phát động ký ức tổng nghệ kiếp trước, ngài có thể dùng một nửa giá trị danh vọng đổi lấy một vị ca ca Phi Kinh Trảm Cức của tổng nghệ.”

Lâm Tri Bạch: “...”

Đây là dựa vào ý tưởng mà ta nghĩ ra!

Hắn mắt húng nói: “Ý tưởng là chính ta nghĩ đến, ca ca vượt mọi chông gai của người chuẩn bị bị bị gãy xương!”

Phi hồng: “Bốn khúc?”

Lâm Tri Bạch: “Ba ngoặt!”

Phi hồng đồng ý, sau đó Lâm Tri Bạch đạt được hiệp án của ca ca vượt mọi chông gai, hệ thống này khó có thể nói chuyện.

Được rồi.

Khó trách hắn dễ nói chuyện.

Đồ chơi này cấu tứ cùng tử tử Thừa Phong Phá Lãng không sai biệt lắm, đều là vợ vét tình cảm fan, nhưng phương pháp chơi cụ thể có chút khác biệt.

Giao hết cho ca ca Lâm Thắng thôi.

Cái này gọi là một cá hai ăn!

Ca ca tử tử cùng nhau xông lên!

Khiến Lam Tinh cảm nhận được một hồi “Ăn lại sát”!

Nói đi cũng phải nói lại.

Sao lại không thể vòng qua Mang Quả đài được?

Để Chủ ba ba của Tô Triết đi đâu cũng là tiết mục vụ nổ của Mang Quả đài. Hoan Hoan đọc sách, thú mã ma hóa. Khảo sát.

Làm cho ca ca 《Thừa Phong Phá Lãng》 và 《Phi Kinh Cức》 cũng là Mang Quả Đài.

Ngay cả trước đó ca pháp của ta là trích ca đều là quả mang.

Lâm Tri Bạch vò đầu.

Mang Quả Đài cũng sắp bị nhỏ sạch.

Mà vào lúc này, điện thoại của Lâm Tri Bạch đột nhiên vang lên, ba ba gọi tới, âm thanh có chút gấp gáp.

“Đến bệnh viện một lần.”

“Làm sao vậy?”

“Gia gia người nằm viện, ta bảo ca người đi đón người.”

Lâm Tri Bạch biến sắc.

Tạp Văn quá phiền!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 201: Phân chia gia sản? Thần thoại y viện.

Đặc biệt che cửa phòng bệnh.

Lão gia tử nằm trong viện này, ba đời người Lâm gia đều tới.

Cô cô Lâm Vi đã lập gia đình của Lâm Tri Bạch cũng tới.

Có ý tứ chính là, mỗi nhà ngồi một bên, ngay cả nhà ba bá bá cũng không có gặp mặt thường ngày.

Dường như cả hai đều có chút tâm tư nhỏ bé.

Mấy phút sau, mọi người trong Lâm gia đều bị gọi vào thăm hỏi lão gia tử.

Trạng thái tinh thần của lão gia tử tựa hồ khá tốt, sai người chuyên ghé đến ngồi xuống cho mọi người, đây là bệnh viện nhà mình, đặc biệt bảo vệ phòng bệnh phi thường rộng rãi thậm chí là xa hoa, đủ để chứa được tất cả người của Lâm gia đời thứ ba.

“Sao bác sĩ lại nói thế?”

Đại bá là người đầu tiên lên tiếng, trực tiếp hỏi thư ký bằng vàng.

Kim thư ký vẫn canh giữ ở bên người chủ tịch, nghe vậy lắc đầu nói: “Lớn tuổi rồi, bệnh cũ nhiều năm qua phát tác, con người có chút ăn không tiêu.”

“Vậy cũng không đến mức nằm viện chứ?”

Nhị bá có chút nôn nóng, quan tâm nhìn về phía lão gia tử, “Trạng thái tinh thần của phụ thân cũng khó coi lắm.”

“Khó có được nhiều người như vậy.”

Lâm Chiêu Mục không trả lời nhị bá, ánh mắt đảo qua mọi người: “Các người đều đã tới, vừa vặn có chuyện cần bàn giao.”

“Phụ thân nói.”

Tam bá giúp lão gia tử lột chuỗi tiêu một cái, bị lão gia tử xua tay từ chối, liền tiện tay đút cho Lâm Mộc con mình.

“Ta già rồi, có một số việc cần tính toán trước.”

“Phụ thân.”

Lâm Đông áp úng nói: “Ta thấy thân thể của ngươi rất tốt.”

Lâm Chiêu Mục cũng không để ý tới Lâm Đông, tự nói với mình: “Tế tập thần thoại rất lớn, phân đến? Mọi cảnh đầu tiên vào Côn Bằng Đạp Đình hành lang Cổ Toan Nghê!?! ”

Lời này vừa nói ra.

Vẻ mặt mọi người đều có chút biến hóa.

Lâm Tri Bạch nhìn chằm chằm lão gia tử, có chút không xác định đối phương là giả vờ, hay là thật sự bị bệnh, nhưng bất luận là thật hay giả, ít nhất lão gia tử phóng thích ra một ít tín hiệu về gia sản phân phối.

Lâm Chiêu Mục nhìn về phía Lâm Xuân.

“Lâm Xuân, ngươi là lão đại, ta dự định ban bộ phim, bao gồm cả bộ phim hoạt hình, cùng với đường đi dưới cờ thần thoại giao cho ngươi phụ trách.”

“Phụ thân...”

“Trong lúc ta nói chuyện ai cũng không được xen vào.”

Lâm Chiêu Mục ngắt lời con trai lớn muốn mở miệng, nhìn về phía con thứ hai Lâm Hạ.

“Lâm Hạ, sau này con không nên kiêm chức quá nhiều, ta đem thần thoại bối lz, Thần Thoại Tư Kiệt Tư giao cho con phụ trách.”

“Dựa vào cái gì đại ca...”

Lâm Hạ nóng nảy, đả ngộ của hắn kém xa đại ca, nhưng Lâm Chiêu Mục lại lạnh lùng nói:

“Câm miệng!”

Lâm Hạ nhất thời không dám lên tiếng.

Lâm Chiêu Mục nhìn về phía con trai thứ ba của Lâm Thu.

“Lâm Thu cô phụ trách bộ quyền hành của giới cấp thần thoại, sản phẩm thần thoại phát triển xung quanh, công bộ truyền thông giải trí và bộ Tài vụ giải trí thần thoại.”

Lâm Thu cũng không nói gì, chỉ gật gật đầu.

Trong mắt Lâm Chiêu Mục lóe lên vẻ hài lòng, sau đó nhìn về phía Lâm Đông.

“Viễn hình bộ đưa người, người có muốn không?”

“Muốn.”

Lâm Đông nhìn thoáng qua thê tử cùng nhi nữ, bộ phim này và bộ tổng nghệ nhất định phải không thể!

Lâm Chiêu Mục tức giận nói: “Đừng chỉ biết là cần, nếu quản lý không tốt, ta vẫn sẽ bỏ trách nhiệm của người.”

Lâm Đông không nói gì.

Mà sắc mặt những người khác trong phòng lại không dễ coi cho lắm.

Lâm Đông bắt đầu cảm quyền, mặc dù chỉ là một bộ phim truyền hình, còn muốn cùng hệ thống, đĩa cũng không lớn, nhưng đây vẫn là cục diện mọi người không muốn nhìn thấy.

“Âm nhạc bộ...”

Lâm Chiêu Mục hơi do dự, cuối cùng vẫn mở miệng nói:

“Lâm Vi, người hãy phụ trách, trước đó vẫn để cho người bạn rợn ở Sở châu, sống nhiều năm như vậy cũng không nhìn ra kết quả gì, không bằng quay về Tần Châu làm việc.”

Có đảm nhiệm nhạc bộ trưởng không?

Lâm Vi lộ ra nụ cười, “Cha ngài yên tâm, ta sẽ quản tốt.”

Lâm Tri Bạch nhìn cô này, đây là người mà trong nhà hắn ta không quen thuộc nhất, quanh năm ở ngoại châu, lần trước lão gia tử đại thọ cũng chưa từng nhìn thấy nàng.

“Sau đó là một ít sản nghiệp nhỏ, thư ký vàng.”

“Các vị thiếu gia tiểu thư, đây là phân phối chức vị của các vị.”

Kim Thư lấy ra một phần văn kiện, phân phát cho mỗi người đời thứ ba một phần.

Lâm Tri Bạch nhìn lên, thần thoại đời thứ ba, bao gồm cả bản thân mình, mỗi người đều được phân đến một ít sản nghiệp.

Nhà của đại bá.

Những sản phẩm mà Lâm Cung phụ trách không chế thần thoại cỡ, chính là những thương hiệu hài tử này, xem như là sai sót lớn.

Hệ thống TV mà Lâm Kính phụ trách thần thoại.

” nghệ sĩ truyền hình?”

Lâm Kính có chút buồn bực nhìn về phía kim thư.

Thư ký vàng giải thích: “Vi phòng ngừa một bộ phận quyền hạn quá lớn, sau này diễn viên TV thần thoại sẽ do người thống nhất quản lý.”

“Được!”

Lâm Kính nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông sắp đảm nhiệm bộ trưởng của bộ lạc truyền hình.

Theo lý thuyết, diễn viên TV cũng nên do Lâm Đông phụ trách TV bộ trưởng, nhưng lão gia tử đã đem nghệ sĩ trải qua kỷ hện đơn độc vạch trần ra, sau này bộ phim cần dùng đến TV thì sẽ thông qua bộ phim truyền hình.

Nhà Nhị bá.

Lâm Hồ phụ trách truyền hình trực tiếp về Thần Thoại Đài, chỗ này trước đó cũng đã giao cho Lâm Hồ phụ trách rồi, bây giờ cũng chỉ là tiếp tục do hắn phụ trách thôi.

Tranh truyện phụ trách thần thoại của Lâm Báo rời khỏi xã hội.

Tác phẩm sản nghiệp truyện tranh, truyện hồi thần thoại xuất bản, Tần Châu đứng thứ ba, cũng coi như không tệ, Lâm Báo muốn rời khỏi Tổng Nghệ bộ.

Bộ phận hoạt động Lâm Phượng phụ trách tập đoàn thần thoại cũng chính là các loại như xe truyền thông phát hội.

Nhà tam bá.

Lâm Mộc phụ trách tấm phim ảnh này, cũng chính là người sau này của công ty sẽ do Lâm Mộc quản lý.

Lâm Liễu phụ trách công ty trò chơi chơi dưới cờ thần thoại, tuy nhiên sản nghiệp trò chơi này tương đối bình thường, đương nhiên Lâm Liễu vẫn chưa hài lòng, nhưng nàng cũng biết tình trạng hiện tại của mình, dù sao so với làm một tầng cơ bản vẫn tốt hơn nhiều.

Lâm Sâm phụ trách thần thoại ở công viên chủ đề của Tô Thành, việc này có không ít béo bở.

Lâm Tri Bạch gia.

Ca ca Lâm Thắng Thiên phụ trách bộ tổng nghệ, sau này hẳn ta sẽ là bộ trưởng bộ tổng nghệ?

Lâm Báo không phục: “Tại sao Lâm Thắng lại có thể đảm nhiệm bộ trưởng tổng kỹ, hẳn ta chỉ là chủ quản bộ tổng nghệ nhỏ!”

Lâm Thắng Thiên lập tức thăng chức!

Chức vị có tính quan trọng còn không thấp!

Lâm Thắng Thiên thản nhiên nói: “Ta sẽ tạo thành tích.”

Lâm Tri Bạch thì cười cười, ánh mắt của lão gia tử lại rất sắc bén, nhìn ra được ca ca Lâm Thắng Thiên có thiên phú tổng nghệ không tầm thường.

Sau đó.

Lâm Tri Bạch nhìn về phía chức vị tỷ tỷ, người phụ trách Nghệ Nhân bộ? Nói cách khác mấy ca sĩ của công ty về sau do tỷ tỷ quản?

Mà mình...

Ánh mắt Lâm Tri trắng nhìn chằm chằm vào “Thần thoại xuất bản” bốn chữ, biểu tình hơi có chút cổ quái.

Vì sao lại để cho bản thân phụ trách việc xuất bản thần thoại, nếu lão gia tử biết mình chính là Bất Dạ Hầu, quyết định này hợp tình hợp lý.

Nhưng lão gia tử hẳn chỉ biết mình là Bạch Đế.

Theo lý thuyết thì phải an bài một công việc liên quan âm nhạc cho mình chứ?

Có điều cổ quái.

Mà sau khi hiểu rõ phân phối của tất cả mọi người, trong phòng bệnh bắt đầu ồn ào, có người vui vẻ có người sầu.

“Im lặng một chút!”

Kim thư ký mở miệng nói: “Đây không phải quyết định cuối cùng, chỉ là một chức vị tạm thời an bài, chức vị mới của các vị, càng giống giám đốc người, giúp đỡ tập đoàn quản lý những sản nghiệp này.”

“Ta còn có thể chống đỡ được mấy năm.”

Lâm Chiêu Mục nói: “Đây là bài thi ta cho các ngươi, hai năm sau ta xem thành quả của các ngươi, làm tốt ở vị trí của các ngươi, những ngành này sẽ lần lượt tách ra các ngươi, ta có thể để các ngươi có được cổ phần nhất định, làm không tốt thì đổi người.”

“Tổng giám đốc giải trí thần thoại kia đâu?”

Lâm Xuân mặc dù đạt được rất nhiều, nhưng hắn không muốn vứt bỏ vị trí tổng giám đốc.

Lâm Chiêu Mục nói: “Tổng giám đốc sau này là Triệu Ngụy, lão lão lão nhị lão tam lão bốn các ngươi đảm nhiệm phó giám đốc đi, về tổng bộ, cùng với sản nghiệp còn lại do ta quản lý, còn không đến lúc giao hết cho các ngươi.”

Triệu Ngụy đảm nhiệm thần thoại giải trí tổng giám đốc?

Ánh mắt Lâm Tri Bạch lóe lên, Triệu Ngụy là người làm cùng lão gia tử năm đó cùng nhau lên trời đánh thiên hạ ——

Đồng thời cũng là thúc thúc của Triệu Cốt.

Mà Triệu Càn là người thân thuộc nhất phái.

Hoặc có thể nói toàn bộ thành tích của Triệu Trâu đều chỉ vào Nguyễn Cung.

Mà Lâm Hạ vừa đi, Triệu lũy đại khái khả năng sẽ trở thành một tay thủ của bố trí bộ phận?

Một lần an bài này của lão gia tử, trực tiếp làm cho sức ảnh hưởng của tập đoàn thần thoại gia tộc tăng lên rất nhiều!

“Ta biết trong số các ngươi có một số người rất hoang mang, nhưng ta không rảnh giải đáp, còn có câu thông với những bí

thư ký không rõ ràng gì đó, bổ nhiệm liên quan đến cuối tháng này sẽ hạ đạt, đến lúc đó các người có thể lập tức nhậm chức là được.”

Lâm Chiêu Mục phát phát tay.

Lão gia tử từ trước đến nay luôn cường thế.

Mọi người mặc kệ trong lòng nghĩ gì, cuối cùng vẫn chấp nhận phần an bài này.

Dù sao mọi người ở công ty đều có người của mình, lực ảnh hưởng tuyệt đối không chỉ đơn giản là chức vị mặt ngoài đơn giản như vậy.

...

“Tình hình thân thể của chủ tịch trưởng lão ta không tiết lộ quá nhiều, nói chung so với dự đoán còn kém hơn một chút, vốn định để đến cuối năm nay lại làm như vậy, nhưng hôm nay sớm hơn.”

Kim bí thư bị người Lâm gia quần lấy hỏi hỏi lâu.

Thật vất vả mới đuổi được đi, nhưng di động lại nhận được một dòng tin tức.

Năm phút đồng hồ sau.

Kim thư ký đi về hướng hoa viên bệnh viện, gặp Lâm Tri Bạch, “Nếu như thiếu gia Tiểu Bạch cũng muốn hỏi vấn đề thân thể...”

“Kim thư ký không cần khó xử.”

Lâm Tri Bạch nói: “Người chỉ cần nói ta nên biết.”

Kim thư ký cười khỏ nói: “Đây chỉ là một phần bài thi, tuyệt đối không phải cuối cùng sắp xếp, mà kỳ thực cuộc thi này bắt đầu từ mấy năm trước rồi, ngài vào trận đã tính toán muộn rồi.”

“Ta hiểu được.”

Lâm Tri Bạch tạm biệt Kim Bí Thư, sau đó gọi điện thoại cho Giang Thành, báo cho đối phương chuyện xảy ra hôm nay.

Bên kia.

Kim thư ký trở lại phòng bệnh.

Lâm Chiêu Mục cười nói: “Tiểu tôn tử kia của ta tìm người nói chuyện gì?”

Kim thư ký tựa hồ không ngoài ý muốn, chủ tịch sẽ biết, “Nó không hỏi gì cả, nhưng ta nhắc nhở nó, đây là một cuộc thi.”

“Đúng vậy, đây là một cuộc thi...”

Lâm Chiêu Mục nheo mắt, “Mỗi người đều có kết quả khác nhau.”

“Sau này cũng có nghịch ngợm.” Kim Bí Thư thở dài: “Ví dụ như TV người và phim ảnh người, trong đó có một số là song tề, TV cũng làm phim, những người này nên xem như diễn viên truyền hình, hay là diễn viên phim?”

“Chính là muốn nháo một chút, mới thú vị.”

Lâm Chiêu Mục đương nhiên biết những người này có thể hạn chế lẫn nhau, hấn chỉ muốn nhìn một chút xem nên xử lý cục diện mà mình phải đối mặt như thế nào.

“Nhưng tên tiểu tử kia không có hỏi người tại sao hấn lại đi xuất bản làm nhà kho?”

“Không có.”

“Leng keng leng keng...”

Lâm Chiêu Mục nhìn ra ngoài cửa sổ, giờ trò đọc sách. Sặc K Khắc hoa văn. Là một cái xe: “Đã trúng cháu trai nhỏ nhất của ta sao?”

Kim thư ký cúi đầu, “Ta đã điều tra chi tiết của Nguyễn Cung, vẫn chỉ có thể tra được một khâu chiêu mộ riêng, Giang Thành chỉ là đại lý của công ty kia, ông chủ sau lưng rất thần bí, không loại trừ khả năng có tư bản xâm lấn ngoại châu.”

Ngoại châu?

Ánh mắt Lâm Chiêu Mục sâu thẳm.

Người bệnh lâu năm của tam đại chủ nhân bị bệnh, chính là thời điểm phong vân rung chuyển, có vốn liếng ở ngoại châu muốn thừa dịp mà vào cũng không có khả năng...

“Ngài đang lo lắng cho Đồng Lư...”

“Ta không lo lắng, tiểu tôn tử này của ta hầu tinh hầu tinh, ngày đó cùng đường ca động thủ, đều sớm tính toán tốt tâm tư của ta, Nguyễn Cung muốn tìm hấn làm con rỗi, khả năng đã chọn làm đối tượng.”

Qua mười hai điểm, vậy thì hôm nay là canh đầu tiên đi, mọi người cứ việc ném nguyệt phiêu, tháng này còn không hoàn thành tháng sau sẽ trả, đã nói ba trăm vé một vé còn tính!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 202: Bồ cục thần thoại biến hóa “Không phải nói cuộc thi này năm sau mới chính thức bắt đầu sao, sao bây giờ lại đột nhiên bắt đầu sớm, chẳng lẽ thân thể lão gia tử thần thoại thật sự xảy ra vấn đề?”

Giang Thành có chút khẩn trương.

Lâm Tri Nhược Bạch có chút suy tư nói: “Không bài trừ khả năng diễn kịch, hoặc là nói thân thể lão gia tử đã xảy ra chút vấn đề, nhưng cũng không nghiêm trọng...”

Lão gia tử bệnh đến rất đột ngột.

Thật thật giả giả Lâm Tri Bạch không dám tin.

Xem chừng những bá bá kia và đường ca kia cũng có nghi vấn trong lòng?

Giang Thành cười nói: “Bất kể thế nào, chúc mừng ông chủ trở thành xã hội xuất bản của Thần Thoại, thần thoại xuất bản ở Tần Châu xếp hạng thứ ba ở Tần Châu, xuất bản đại hình cỡ lớn, ngài hẳn là xuất bản cùng trong bản dịch, Xã Trưởng trẻ tuổi nhất từ trước tới nay.”

Đây chính là đãi ngộ của con em tài vương!

Khởi điểm của các tập đoàn thần thánh là con em của họ...

Chính là độ cao mà vô số người cả đời cũng không với tới được!

Chỉ sợ Lâm Tri Bạch không có bất kỳ tư lịch cùng kinh nghiệm nào thì sao chứ, chỉ bằng vào hắc hợ Lâm, liền có thể đảm nhiệm nhân viên này vượt qua năm trăm người, thị trường giá trị hơn 100 ức, xuất bản Xã Xã hội trưởng thần thoại!

Mà lúc này Lâm Tri Bạch.

Thậm chí còn niệm Đại Nhị.

“Không có đơn giản như vậy, lão gia tử chỉ để cho ta đảm nhiệm xã hội, nhưng người phải biết rằng, khi định giá trị thị trường đã vượt qua trăm tỷ quy mô, những sợi xích ích lợi xuất bản liên quan đến việc xuất bản tất nhiên sẽ phức tạp. Trong đó cũng chắc chắn tồn tại các hệ phái khác nhau, thậm chí còn có những người xuất bản lĩnh cao tầng xã hội là người của mấy bá bá.”

Tuổi còn trẻ đã đảm nhiệm chức vụ xã hội.

Nhàn xã những người khác sẽ phục mình sao.

Cổ đại còn có lời giải thích nghi ngờ của chủ thiếu thân.

Không phải nói mình trở thành xã hội trưởng thành, người xuất bản xã hội cũng sẽ nghe mình, nào có chuyện dễ dàng như vậy?

Có lẽ đây chính là đề tài đầu tiên lão gia tử đưa cho mình cái đề mục đầu tiên trên bài thi, làm đề tài phiệt từ không trung phá cục như thế nào, chân chính nắm trong tay một trong những người xuất bản lớn nhất Tân Châu này?

“Công lao...”

Chỉ có thực sự làm ra thành tích.

Chỉ có đám người kia mới có thể chịu phục bản thân mình.

Dù sao thứ bọn họ muốn, không phải là ba đời phú đại phú bốn đời của tập đoàn thần thoại nào đó, mà là một người có lãnh đạo có thể dẫn dắt công ty bay lên.

Trong đó, thứ có thể xuất bản công ty cũng chính là tài báo của công ty này.

Lâm Tri Bạch không hề hoài nghi lão gia tử năm nay sẽ căn cứ vào tài báo đời thứ ba của thần thoại để hoàn thành bước đầu để chia điểm!

“Trước tiên cứ như vậy, ta cùng người nhà trò chuyện một lát.”

Sau khi cúp máy liên lạc, Lâm Tri tụ họp ở biệt thự Đông Hồ với người nhà.

“Mở hội nghị gia đình đi.”

Lâm Đông mở miệng nói: “Ta sẽ đảm nhiệm trưởng bộ phim, ở Duy Lư bộ và Thiên Quang, quyền lợi của phim hình bộ và công ty giải trí là một thể, nhưng tại công ty giải trí thần thoại, bộ phận chế tạo và TV tách ra, hai bên đôi bên có đôi khi sẽ sinh ra một ít xung đột lợi ích, nhưng so với hệ thống chế tạo thì bất đắc dĩ nhất chính là, bộ phim truyền hình do người ta không chế ở trong tay Lâm Kính, nói cách khác là xem phim truyền hình chúng ta đang đóng vai trò, muốn tìm diễn viên nội bộ đề hợp tác, cần cân nhắc xem Lâm Kính có thái độ gì...”

“Thay đổi mạch suy nghĩ.”

Lâm Hi cười nói: “Lâm Kính có thể hạn chế bộ phim truyền hình, bộ TV cũng có thể hạn chế Lâm Kính, luôn có một số kịch, là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra tất nhiên sẽ đại họa, những diễn viên thủ hạ của Kịch Lâm Kính này khẳng định có hứng thú...”

Không có ai có thể dẫn đo.

Thật ra mọi người đã hạn chế lẫn nhau.

Bất quá cân nhắc đến ngày đại thọ, Lâm Kính bị Lâm Tri dùng bình rượu mở gáo, đánh giá khả năng lớn phía sau hẳn sẽ cùng bộ lạc TV xé rách.

“Sao ta lại không phải chứ?”

Lâm Hi bĩu môi, “Hiện tại trên danh nghĩa của toàn bộ ca sĩ đều thuộc về tôi quản lý, nhưng nhạc nhạc bộ trưởng là cô cô, vị cô cô này của chúng ta chính là người ủng hộ đáng tin của tam bá, mà nữ nhi Lâm Liễu của tam bá, trước đó ở âm nhạc bộ thể như nước với lửa của tôi.”

“Lão gia tử an bài rất sâu thâm ý.”

Lâm Thắng Thiên gãi gãi đầu: “Nhưng nếu ta đảm nhiệm tổng nghệ trưởng, hình như không có gì để thực hiện, lời nói cứng rắn muốn nói, Tam bá phụ trách tài vụ, tiết mục tổng nghệ của ta, ở trên dự toán có thể sẽ bị hạn? Ngoài ra Tam bá còn nắm giữ công truyền tuyên truyền truyền truyền thông phương pháp, thần thoại khôi quốc sư và video video di truyền lại nắm giữ ở trong tay Nhị bá...”

Được rồi.

Lâm Thắng Thiên phân tích càng phát hiện bản thân sau này cũng sẽ bị kiểm chế, nếu những người này muốn làm khó mình sẽ có rất nhiều biện pháp.

Lão gia tử không cho bất luận kẻ nào cơ hội vô tư.

“Vợ yêu?”

Lâm Đông nhìn về phía thê tử: “Hoặc là người cũng đi tới bộ phim đi làm đi, ta trước để cho người đảm nhiệm chủ quản, phía sau nghĩ biện pháp nhắc tới? Thế hệ Hoài Khánh Đức bị chém?”

“Được.”

Ôn Du cũng biết người chồng này thích làm đạo diễn hơn, không có hứng thú với việc quản lý, cũng may năm đó nàng chính là diễn viên, đối với phim truyền hình cũng không xa lạ gì, tiến vào bộ phim có thể giúp chồng.

“Xem ra sau này mẹ không thể ngủ nướng nữa.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Ta ở nhà xuất bản một chuyên còn tốt, rời xa thần thoại giải trí...”

“Tuờng bỏ.”

Lâm Hi cười tủm tỉm nhìn Lâm Tri Bạch: “Hóa bút Phó Xã trưởng xuất bản trong thần thoại là do đại bá một tay đề bạt. Thuộc hạ xuất bản tổng biên chương là thiết bô của Nhị bá, người ủng hộ xuất bản nội bộ xã hội chính là người của Tam bá.”

Lâm Tri Bạch: “...”

Quả nhiên thời gian xuất bản Thần Thoại bên kia không tốt, mấy bá bá đã sớm ở các sản nghiệp lớn của các tập đoàn thần thoại sắp xếp người của mình.

Nhưng mà tỷ tỷ làm sao biết được?

Lâm Tri Bạch phát hiện trong nhà chỉ có Lâm Hi có chút hiểu biết về sức ảnh hưởng của mấy bá bá, những người khác đều quá phật hệ, lòng nghiệp cũng không quá mạnh.

“Như vậy đi.”

Lâm Hi nói: “Nếu như phụ thân ngươi ở trong tuyến cảnh đã bị Lâm Kính làm khó dễ, có thể cân nhắc mượn người từ Duy Tư Nhĩ cùng ánh sáng mặt trời, mặc dù có chút bỏ gàn cầu xa nhưng chỉ cần có thành tích, không sợ các diễn viên thủ hạ của Lâm Kính không tạo phản, ông ấy tương đương với đầu sỏ của đám diễn viên truyền hình, giống như người quản lý thủ tịch của ta, không có khả năng quản được tất cả nghệ sĩ dưới trướng, nhất là những lời nói quyền lực rất nặng...”

Cuộc hội nghị gia đình này kéo dài hơn một giờ.

Sau này công việc mới trải qua quay chung quanh gia đình hẳn sẽ làm như thế nào.

Lâm Hi giống như người chủ trì của hội nghị, ngay ngắn trật tự đã sắp xếp.

...

Cùng lúc đó.

Nhà bác lớn cũng đang họp bàn.

Sắc mặt Lâm Cung không dễ coi cho lắm.

Lâm Kính không cam lòng nói: “Nhà Tứ thúc bị chúng ta áp chế lâu như vậy, không nghĩ tới bây giờ vẫn còn đặc thế, đến ngay cả thằng nhãi con Lâm Tri Bạch cũng lấy được thần thoại xuất bản, hẳn chỉ là học sinh của hai đại, làm sao có tư cách quản lý một công ty lớn như vậy, đả ngộ so với ta còn tốt hơn!”

“Ngươi phải dùng gia đình làm đơn vị.”

Lâm Xuân thân nhiên nói: “Lão tứ chỉ lấy được một bộ phim truyền hình, cho nên đả ngộ con cái của hắn tương đối tốt, nhưng ta đã nhận được bộ phim cùng quyền lợi phát hành thậm chí cả đường nét của viện, điều này có nghĩa là sau này vòng phim của Tần Châu chính là thiên hạ của nhà chúng ta!”

“Phụ thân.”

Lâm Cung Cung mở miệng nói: “Bộ phim cũng sắp xếp vị trí cho ta đi.”

Lâm Xuân cười cười: “Không cần đệ nói ta cũng sẽ an bài, đệ tới làm bộ trưởng bộ phim đi. Con trai lão tứ, một cái thần

thoại xuất bản xã hội, một bộ trưởng bộ đàn tổng nghệ, con trai ta đương nhiên cũng phải kiếm cái bộ trưởng bộ.”

phim điện ảnh?

Lâm Cung Nhất thời trở nên hưng phấn, vị trí này có quyền lợi quá lớn!

Lâm Kính hơi nóng nảy: “Vậy con thì sao?”

Lâm Xuân nói: “Người làm tốt công tác quản lý của nghệ sĩ truyền hình trước đi, vị trí này cũng không kém.”

...

Nhà nhị bá.

Lâm Hồ bực mình, hấn phụ trách rình coi bực trực tiếp thân thoại, đây là một cái đài mới sáng lập, mức giá trực tiếp thị trường bị cá chép trực tiếp nghiền áp!

Lâm Báo trái lại không sao cả, hấn muốn đi lịch lãm, hấn thích xem truyện tranh, trong lòng đã tính toán, đem một truyện tranh nào đó nhốt vào phòng Tiểu Hắc cho truyện tranh của mình, không đời thì đừng nghĩ đến xuất hiện!

Không phục?

Sau này báo ca các người chính là lão đại xuất bản truyện xã hội, ai dám không phục?

Lâm Hạ nhìn về phía hồ báo huynh đệ, “Chuyện hai người các người phụ trách trước, sau này ta cho các người thêm trọng trách.”

Lâm Hạ lấy được video thánh thoại, cùng với truyền hình đài truyền hình!

Tuy rằng giá trị không bằng đại ca, nhưng kỳ thật cũng không phải là không thể tiếp nhận, dù sao đều là thân thoại sản nghiệp chiếm cứ đầu rồng ở trong số phận thị trường!

Về phần nữ nhi Lâm Phượng, kỳ thật đãi ngộ có chút thảm, phụ trách một ít tổ chức hoạt động...

Cũng chỉ kiếm chút ít chất béo còn được.

Sau đó lại sắp xếp, Lâm Hạ biết phía sau mình có trận chiến phải đánh.

...

Nhà tam bá.

Lâm Thu nói: “Không cần quản gì hết, trước tiên hãy làm tốt việc trong tay, rồi suy nghĩ chuyện sau này.”

Lâm Mộc, Lâm Liễu, Lâm Sâm đều không lên tiếng.

Ngoại trừ việc Lâm Mộc vót được công việc do người có nghệ thuật quản lý ra,

Lâm Liễu phụ trách trò chơi.

Lâm Sâm phụ trách công viên Thần thoại của Tô Thành.

So sánh giá trị với đời thứ ba khác, xem như là xếp chót.

Cũng may trong tay Lâm Thu có chút việc tốt, về sau có thể an bài cho con cái.

“Đừng chỉ lo lợi ích trước mắt.”

Lâm Thu khóe miệng nhếch lên, lấy được sản nghiệp càng lớn, liền mang ý nghĩa thử quyền càng khó, sản nghiệp giá trị ít không sao cả, đơn giản thử quyền dễ dàng làm được một trăm điểm không phải sao?

...

Những ngày kế tiếp, tất cả mọi người trong tập đoàn thần thoại đều cảm nhận được một cỗ ám lưu đang phun trào.

Mà đến cuối tháng.

Quả nhiên bổ nhiệm lần lượt được công bố.

Hệ thống chế tạo.

Triệu Trâu nhận được bổ nhiệm của bộ trưởng chế tác!

“Thúc, bộ phận chế tạo là của ta!”

Triệu lũy lập tức gọi điện thoại cho thúc thúc của mình.

Thúc thúc của hắn tên là Triệu Ngụy.

Triệu Ngụy nói: “Chiến bộ là của người, vị trí tổng giám đốc giải trí thần thoại, hiện tại là của ta.”

” Đồn lưu là thật? Bộ tịch trưởng muốn đánh cược?”

Thanh âm của Triệu Trâm đè thấp xuống.

Triệu Ngụy thân nhiên nói: “Người không cần vội vàng xếp hàng, trước mắt tốt nhất đừng ai đắc tội, Tổng giám đốc ta đây không dễ chịu như vậy.”

Là tổng giám đốc mới của thần thoại giải trí.

Triệu Ngụy chắc chắn sẽ bị kẹp ở giữa đời thứ hai và đời thứ ba Lâm gia.

Bộ tịch trưởng đây là đặt mình ở trên kệ lửa để nướng.

Hắn muốn nhìn xem mình ủng hộ ai làm thái tử? Hoặc là ủng hộ vị Hoàng thái tôn nào?

...

Mà lúc này trong thần thoại xuất bản cũng có bổ nhiệm đến.

“Lâm Tri Bạch?”

“Chúng ta xuất bản xã hội mới?”

“Nghe nói là đời thứ ba của thần thoại dòng chính. chip đọc sách, Hoan Hoan. Hoa Khắc hoa văn. Tài sát: “Dự sát.”

“Thần thoại đời thứ ba, nổi danh nhất là Lâm Cung, mấy vị khác ta cũng ít nhiều nghe nói qua, duy chỉ có Lâm Tri Bạch này, sao ta chưa từng nghe nói qua?”

“Hình như chủ tịch không coi trọng một con cháu nào lắm...”

“Không coi trọng?”

“Kí trưởng không coi trọng Lâm Tri biết lời nói của bà ta, ông ta sẽ xuất bản thần thoại cho hắn ta sao?”

“Có thể khiến hắn tới mạ vàng không?”

“Không sao cả, nói không chừng chính là nhị thế tổ, chúng ta phải để dành cho tốt là được.”

“Loại con cháu tài phiệt này hắn không khó lừa gạt.”

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 203: Không ai mò được tới phiên hai tháng của Bất Dạ Hầu Hầu kết thúc.

Hàn Nguyệt Sương dựa vào ca khúc Sở Từ sáng tác để nghe Hải Tranh Cầm hạng nhất bảng thi đấu.

Đây là quán quân đứng đầu bảng thi đấu mà Hàn Nguyệt Sương từ khi xuất đạo đến nay!

Mà Lâm Tri Bạch lại không rảnh quan tâm chuyện này.

Mùng một tháng ba.

Buổi sáng tám giờ.

Lâm Tri Bạch ngồi xe đi tới thân thoại xuất xưởng.

Việc xuất bản thân thoại ở công phòng, một đám cao tầng xuất bản vân đủ loại nghiên cứu khoa khảo, đang đứng chờ ở công.

“Đến rồi đến rồi!”

Theo đó, một cỗ kiệu màu đen vững chãi dừng ở cửa ra vào.

Tài xế chạy xuống hỗ trợ lái xe, Lâm Tri Bạch từ phía sau xe đi xuống.

“Hài trưởng tốt!”

Nhà xuất xưởng mười mấy tên cao tầng cùng nhau cúi đầu, chỉ là trong ánh mắt của mỗi người đều lóe lên vẻ kính hãi, tân xã trưởng này cũng quá con mẹ trẻ rồi đi!

“Ta là Lâm Tri Bạch.”

Lâm Tri Bạch nhìn về phía mười mấy tên cao tầng, cười cười nói: “Giới thiệu một chút?”

“Ta là phó xã trưởng La Đạt.”

Phó Xã Trưởng La Đạt năm nay ước chừng khoảng năm mươi tuổi, đầu hơi hói, mặt mũi tươi cười, Lâm Tri Bạch nắm tay hắn.

“Ta là tổng biên lợi ích.”

Lợi ích của trò chuyện mở miệng, Lâm Tri Bạch cảm thấy đôi phương không giống như là một tán cây rất lợi hại, nhưng

cũng cười nắm chặt tay với đối phương.

“Phó tổng biên Nhậm gia Xuân.”

“Xin chào.”

Mặt sau còn lại là biên chế chính của các bộ phận.

Việc xuất bản thân thoải, bản vẽ loại hình gì gì đó đều được xuất bản.

Bất quá doanh lợi chủ yếu vẫn là đến từ vũ hiệp, suy luận khoa học viễn tưởng, kỳ huyền, lịch sử, ngôn tình... các loại hình đồ thư thịnh hành trên thị trường.

Cũng vì vậy.

Bộ phận của những loại sách thịnh môn này được biên chế, khi xuất bản quyền lực cũng không nhỏ.

Lấy thân phận tân xã trưởng cùng đám người từng người bắt tay, phó xã trưởng La Đạt mang theo Lâm Tri Bạch lên lầu.

Bát Lâu là phòng hội nghị của cao tầng xuất bản.

Lâm Tri Bạch tiến vào phòng nghị sự, trực tiếp ngồi lên ghế chủ trì cuối bàn, sau đó mọi người mới ngồi xuống theo.

“Ta mới đến, về sau công việc còn phải dựa vào các vị chiêu cố nhiều hơn.”

“Đâu có đâu có...”

Mọi người một hồi khiêm tốn, trong lòng cũng âm thầm phỏng đoán tính tình của tân hoàn hảo này.

Sau đó chính là một cuộc họp, chủ yếu là để cho Lâm Tri Bạch cái xã hội mới này hiểu rõ tình huống cơ bản của việc xuất bản xã hội.

Kỳ thật Lâm Tri Bạch đã sớm làm bài tập, nhưng hắn vẫn làm ra tư thế nghiêng tai lắng nghe, không thể để cho người ta cho rằng mình là nhị thế tổ thuần túy đến mạ vàng, tuy rằng hắn cũng biết đám người này bề ngoài khách khí, trong lòng chưa chắc tôn trọng mình nhiều hơn.

Mà buổi đầu tiên khi xuất hành xã hội, hội nghị xuất phát sẽ kết thúc trong lòng đám người sinh ra quỷ thai.

Chờ đến lúc tan họp.

Lâm Tri Bạch đột nhiên mở miệng nói: “Suy diễn bộ bộ chủ biên lưu lại.”

Bộ Hối chính của Tội Đình ngăn người, theo bản năng nhìn về phía phó xã trưởng La Đạt.

Trên mặt La Đạt hiện lên một tia đắc ý, ngoài miệng lại răn dạy một câu: “Xem ta làm cái gì...”

Bộ chủ suy luận ủy khuất ủ rũ ở lại phòng hội nghị.

Mà Lâm Tri Bạch thì nhìn bóng lưng La Đạt, lộ ra một vòng ý cười, như có điều ám chỉ nói:

“Quan hệ giữa Vương chủ biên cùng phó xã trưởng rất tốt đấy.”

Sơ khai bộ bộ chủ biên gọi là Vương Tử, bất quá tựa hồ Lâm Tri Bạch mới thật sự là “Thần thoại vương tử”.

Vương Tử tự nhiên nghe ra ý ở ngoài lời của Lâm Tri Bạch, vội vàng giải thích: “Bởi vì trước khi ngài vào chức vẫn là chủ sự của La Xã trưởng lão...”

“La phó hội trưởng.” Lâm Tri Bạch cất cao giọng.

Vương Tử lau mồ hôi lạnh, “Phải nhỉ, thật xin lỗi, hẳn là La phó xã trưởng, vị trí xã trưởng đã không còn hơn ba tháng rồi...”

Việc xuất bản thần thoại xã hội cũng mất hơn ba tháng.

Ánh mắt Lâm Tri trắng lóe lên, khiến người ta hoài nghi động cơ của lão gia tử.

Hắn nhìn về phía Vương Tử, “Suy diễn xuất ở bộ phận thần thoại, gần đây thành tích trong công lao rất trơn trượt. Ta mặc dù mới đến, nhưng cũng biết suy luận vô cùng quan trọng, giới bị dân chúng vây quanh rất nhiều, cho nên ta muốn tìm người nói chuyện...”

“Cần trưởng, chủ yếu là do chúng ta bị Ông ta đào đi một cái bàn trụ, Tác Kỳ Kỳ Thụ cấp bậc này.”

Nói đến chuyện này, Vương Tử có chút bất đắc dĩ, hiệu triệu của gia đình đỉnh cấp quá mạnh, cho nên việc xuất bản và tranh đoạt xã hội sẽ rất lợi hại.

“Bối Nhĩ Tạt sao?”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Theo ta được biết, Berloz cũng có một nhà văn học vô cùng ưu tú tên là Bất Dạ Hầu.”

“Đúng vậy.”

Vương Tử là bộ chủ bìa đặt đương nhiên là nhà văn quen thuộc tất cả những danh tiếng nổi tiếng: “Không muộn, việc hợp tác giữa Lý Nhĩ Đức và Ly Ly Ân có quan hệ rất sâu, vừa ra khỏi đạo đã tiến hành hợp tác với sự suy luận nghi ngờ của Ly Nhĩ, nhưng mà sự nghiệp của Bất Dạ Hầu hiện tại đã đặt ở lĩnh vực biên kịch, mặc dù có sức hiệu triệu không tầm thường ở giới hạn phim, nhưng trước mắt mà nói thì uy hiếp của hắn đối với chúng ta cũng không lớn...”

“Người cũng nói rồi.”

Lâm Tri Bạch nói: “Bất Dạ Hầu có lực hiệu triệu không tầm thường, nếu như hắn trở về vòng, tuyên bố tân thư, hắn là có thể khiến cho ông ta thu được không ít tiêu lượng đi?”

Vương Tử gật gật đầu.

Lâm Tri Bạch gõ gõ bàn: “Tác phẩm Bất Dạ Hầu, phong cách chủ yếu có thể suy luận đến bất ngờ?”

Vương Tử Đạo: “Có vẻ lộn xộn, nhưng suy luận đúng là bắt nguồn từ loại nghi ngờ.”

Rất nhiều loại hình hạn chế chưa có chính xác.

Ví dụ như “Bí mật” mà Bất Dạ Hầu đã công bố trước đó, chủ yếu kể về một câu chuyện luân lý.

Có điều thả nó ra suy luận nghi ngờ cũng không có gì là không đúng, Ly Nhĩ Lạc liền đem bí mật phân chia trở lại dưới cờ bộ suy luận nghi ngờ.

Bao gồm kiếp trước, 《 Bí Vi 》 đã nhận được giải thưởng hiệp hội hợp pháp của bản tử.

Đó là nguyên do.

Ấn tượng mà Bất Dạ Hầu mang đến, là người am hiểu viết đề tài suy luận nghi vấn, văn phong tương đối tầm tối.

Tỷ lệ Bạch Dạ Hầu xuất hiện tương đối nhỏ.

Lâm Tri Bạch nói: “Đến mà không đi trái phải quy củ, ta giao cho à? Ma Mỹ? Nếu như Ông Nạp Đức đã đào đi những cây cột thác chúng ta, muội cũng nghĩ biện pháp đào người của bọn họ cho ta, chọn cái tên Bất Dạ Hầu này làm mục tiêu công lược là được rồi.”

“Hương trưởng...”

Vương Tử khóc lóc nói: “Không nói đến việc Bất Dạ Hầu có nguyện ý tiếp tục phát triển vòng tròn hay không, cho dù hẳn tiếp tục viết, khẳng định cũng sẽ ưu tiên lựa chọn hợp tác với Duy Lát, ta không phải chưa từng có ý đồ đào Bất Dạ Hầu qua, nhưng Bất Dạ Hầu vẫn chưa quan tâm tới ta, ta cảm thấy Bất Dạ Hầu...”

Lâm Tri Bạch trong lòng cười lạnh.

Hắn biết thần thoại xuất bản đã từng đào Bất Dạ Hầu. Kỳ thật ở Thiên Quang xuất bản cũng từng đào, nhưng Lâm Tri Bạch lười biếng giày vò nên một mục không để ý tới.

Nhưng bây giờ không giống.

Lâm Tri Bạch lạnh lùng nói: “Ta không cần người cảm thấy, ta cảm thấy nếu như người khai thác Bất Dạ Hầu, vậy thành tích bộ suy luận của người có thể được tăng lên!”

“Ta làm không được a... Không phải là chưa từng thử qua, chúng ta còn thêm tiền!”

“A, Ông Ốc Tư có thể đào người của chúng ta đi, người đào không nổi người của bọn họ, người là bộ chủ suy luận này nên làm như thế nào?”

Lâm Tri Bạch trực tiếp làm khó.

Hừ hừ.

Mất đi lại ngay trước mặt ta và La Đạt mày ngài?

Cho rằng ta không biết La Đạt là người được đại bá nâng đỡ lên sao?

Mấy cái này biên soạn một cái tính cái, Lâm Tri Bạch muốn cho bọn họ biết người nào mới là người xuất bản thần thoại thịnh vượng.

Thu phục được những chủ biên này, hạng mục La Đạt liền dễ thu thập rồi.

Người có năng lực Lâm Tri Bạch là muốn tự mình thu nạp đây, chỉ là đáng tin cậy của mấy bá bá, hẳn là tất nhiên muốn thanh lý đi ra ngoài đây.

“VẬY ĐỂ TA THỬ LẠI LẦN NỮA...”

“KHÔNG PHẢI THỬ MỘT CHÚT, MÀ LÀ NHẤT ĐỊNH PHẢI THÀNH CÔNG.”

Lâm Tri Bạch phát phát tay, đuổi Vương Tử đi ra ngoài.

Vương Tử ủ rũ rời đi, đều nói quan mới nhậm chức ba ngọn đuốc, sao ngọn lửa đầu tiên đã đốt lên đầu mình rồi?

Sau khi Vương Tử rời đi.

Lâm Tri gọi điện thoại.

“Sau này xuất bản thần thoại, người đừng hòng đào Dạ Hài.”

“Hừ hừ?”

Giang Thành lập tức hiểu được ý của Lâm Tri Bạch: “Muôn nhân cơ hội thu thập người sao? Bộ dạng ác ý này, ta còn phải phát cho Ông ta sao? Bọn họ vẫn luôn thúc đẩy bản thảo đấy.”

Lực hiệu triệu hiện tại của Bất Dạ Hài rất khủng bố!

Chủ yếu là vì thân phận diễn kịch của Bất Dạ Hài quá chói mắt!

Trước có Nguyễn Cung bão táp cuồng bạo!

Sau đó có Bộ Ngạn chinh phục Bộ Ngạn!

Hai bộ kịch này đều là siêu cấp bạo khoản, cho nên nếu tiếp theo Bất Dạ Hài có tờ thông báo mới, nhân khí nhất định sẽ nổ tung phi thường!

Thư mê biết mua sổ sách.

Rất nhiều người thích mê kịch bản Bất Dạ Hài cũng sẽ mua sổ sách.

Dựa vào đạo xuất biên tạo vòng tròn, đây là ưu thế của các nhà văn khác.

Lâm Tri Bạch nói: “Loan Lợi Duy Á ác ý cũng đừng cho Duy Á, bộ này ta chuẩn bị xuất bản ở thần thoại xuất bản.”

Chắc chắn Vương Tử không thể đào được Dạ hầu.

Không quan tâm.

Đến lúc đó Lâm Tri Bạch sẽ “tự mình ra tay”.

...

“Ai bảo ngươi không đào được Dạ Hầu?”

La Đạt nghe Vương Tử báo cáo, không nhịn được vui vẻ,
“Tiểu tử này cho là mình là ai a, hấn nói có thể đào được Dạ Hầu hay không?”

Nhà xuất bản sao lại không muốn hợp tác với Bất Dạ Hầu?

Không có cách nào a.

Việc xuất bản thân thoại và xuất bản Nhật Quang Hán đều muốn đào không được Dạ Hầu, báo giá khẳng định không thấp, nhưng chưa gặp gỡ đã rời khỏi Tạp Nhĩ Nhĩ.

Hiển nhiên.

Ông ta cũng biết cách hầu hạ Bất Dạ hầu tử như thế nào.

“Nhưng nếu như ta không làm được thì...”

“Yên tâm, ta sẽ nói giúp ngươi, ngươi đào không được Bất Dạ Hầu, chẳng lẽ hấn có thể rút chức ngươi à?”

La Đạt cười lạnh.

“Cái này ta tự nhiên không lo lắng, nhưng La phó hội trưởng...”

“Phó?”

La Đạt lập tức miễn cảm hơn hấn.

Vương Tử khóc nhanh, “La Xã Trưởng...Giúp ta một chút đi, hoặc là ngài tự mình ra tay nói chuyện với Sàm Sàm, đào Bất Dạ Hầu đến đây?”

“Ta sẽ thử một chút, nhưng ngươi cũng đừng ôm hy vọng quá lớn.”

La Đạt vỗ vỗ bả vai Vương Tử, “Tân xã trưởng này chỉ là cái gì cũng không hiểu, chuyện này không làm được hay sao, ta cũng có thể chống đỡ áp lực của hấn.”

“Cảm ơn La phó... La xã trưởng.”

“Ừm.”

Chờ Vương Tử rời đi, ánh mắt La Đạt lóe lên, gọi điện thoại, “Liên lạc với muội, hỏi thử An Dạ Hầu một chút, cần điều kiện gì hẳn mới nguyện ý xuất bản làm việc và hợp tác với thần thoại.”

Bất Dạ Hầu đúng là một lá bài tốt.

Ai có thể đào được Bất Dạ Hầu thì người đó có thể xuất bản thần thoại thịnh vượng đến thịnh vượng, tiểu tử này xuất bản ở ban công không có căn cứ, mình hoàn toàn có hi vọng đem đổi phương đề phí!

Phía trên có thể nhìn xuyên thấu đáy cốc.

Đây chỉ là một cuộc thi mà đọc sách tùm lum. Kỹ nhân ma điển.

Vừa đến thời gian nộp bài thi, tiểu tử này không lấy ra được thành tích tốt, phải ngoan ngoãn rời đi, đến lúc đó vị trí xã hội, khẳng định vẫn là của mình!

...

Buổi tối hôm đó.

La Đạt nhận được điện thoại.

Điện thoại kia người kia than thở: “Bất Dạ hầu và Duy Tư Lặc hợp tác rất sâu, không muốn tới xuất bản thần thoại...”

“Không sao cả.”

La Đạt vốn chỉ là thử xem, đào không được coi như xong, “Ta cam đoan không ai đào được hẳn là được rồi.”

“Việc này ngài cứ yên tâm.”

Điện thoại kia truyền đến tiếng cười, giống như cam đoan nói: “Ai cũng không đào được Bất Dạ hầu!”

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 204: riết kịch máu chó đến Đả Phát Vương Tử đi đào Bất Dạ Hầu xong.

Lâm Tri Bạch không có động tác gì mới.

Trong số ba mục danh sách xếp hạng đầu của các mục mục thị trường, kỳ thật mình cũng không cần quan tâm quá nhiều chuyện, cho dù muốn dọn dẹp mấy cái đình ra ngoài, cũng phải cố gắng hết sức không ảnh hưởng đến tiền đề mà công ty vận hành.

Bởi vì việc xuất bản thần thoại đã được phân chia công ty độc lập.

Có thể chính thức xuất bản làm văn phòng, chỉ có lão gia tử ở tổng bộ tập đoàn Thần thoại bên kia.

Nhưng mà lão gia tử cũng không có hứng thú nhúng tay vào việc xuất bản xã hội, hẳn chỉ xem tài báo xuất bản hàng năm mà thôi.

Trên thực tế phân chia nội bộ của tập đoàn thần thoại cũng đang tiến hành, loại phân chia này không ảnh hưởng đến đại cục, lão gia tử chỉ khiến cho trong các bộ phận khác biệt của công ty càng thêm độc lập, xem như quyền lực của người phụ trách tổng bộ phụ trách, dù sao thì trứng gà cũng là của ông ta, chỉ là ông ta chuẩn bị đặt vào các ổ khác nhau, như vậy sau này mọi người phân chia cũng thuận tiện...

Về việc xuất bản xã hội phát triển như thế nào, Lâm Tri Bạch đương nhiên có chút suy nghĩ, nhưng hẳn đang do dự có nên thi hành hay không.

Đúng lúc này, hệ thống bỗng nhiên nhắc nhở Lâm Tri Bạch:

“Chúc mừng kí chủ trở thành xã hội xuất bản thần thoại, thu hoạch được 5+ điểm kỹ năng!”

“Hữu nghị nhắc nhở: Ngài đã góp nhặt ra 16 điểm kỹ năng.”

Gần đây Dận Đề phát triển rất thuận lợi, mỗi khi đạt được thành quả nhất định, hệ thống sẽ cung cấp một chút điểm kỹ năng, Lâm Tri Bạch giống như con chuột hamster, rất vô dụng.

Mà lần này.

Trở thành xã hội xuất bản, hệ thống một hơi cung cấp năm điểm kỹ năng, thế là Lâm Tri Bạch trực tiếp có 16 điểm kỹ năng!

“Ta hát công là 44 điểm, quá yếu.”

Xét thấy muốn trực tiếp thì khả năng phát sóng trực tiếp phải có hiệu quả tăng lên nhiều hơn, lần này Lâm Tri Bạch không thể tích góp thêm nữa.

Tất cả đều đặt vào việc hát công đi, điểm kỹ năng a!

Suu suu suu suu!

“Lâm Tri Bạch Ca Công bắt đầu phát triển điên cuồng.”

Sóng này trực tiếp một hơi tăng lên 60 điểm!

Đạt đến bốn mươi điểm, chính là trình độ ca kỹ nghiệp dư, chính là âm nhạc chú trọng phổ thông.

Đạt tới 50 điểm, lại là trình độ của người mới trong nghề, đại khái ý tứ chính là thông qua yêu cầu xứng công với Tam Đại Nữ Trinh?

Mà đạt tới sáu mươi điểm, đúng là ý nghĩa thật sự của kỹ nữ.

Lâm Tri Bạch thử một chút, hiện tại hẳn đã có thể không chế tuyệt đại đa số ca khúc.

Ca khúc của Sở Từ mặc dù luôn được đánh giá cực cao trong nghiệp nghiệp, nhưng phương diện hát công kỳ thật không có người nào khoác lác.

Tối đa thôi một chút thì màu sắc sẽ không tẻ.

Thậm chí có người còn than thở ca hát của Sở Từ, không xứng với tác phẩm của hắn.

Lần này sẽ không còn âm thanh nào xuất hiện nữa, trình độ nghiệp vụ của ca đã cực kỳ chuyên nghiệp!

Lâm Tri Bạch thậm chí bây giờ muốn mở trực tiếp ngay bây giờ, nhưng ngẫm lại vẫn là quên đi, mỗi lần vừa phát sóng trực tiếp phải kéo dài ba tiếng, vẫn luôn giao tiếp với bên trong là rất mệt mỏi.

Chờ đến lúc cần lại đến phát sóng trực tiếp đi.

Lâm Tri Bạch vẫn đang nhìn chăm chăm vào tình huống phát sóng trực tiếp.

Bởi vì sáng lập sớm cho nên trực tiếp với cá chép vẫn chiếm được 80 phần trăm thị trường.

Còn lại hai mươi phần trăm, mới là những sản phẩm phát trực tiếp khác.

Và cả việc phát trực tiếp thần thoại!

Bất quá tình huống này tiếp tục duy trì, đoán chừng khán đài trực tiếp cũng sẽ dần dần lên.

Lâm Tri chuẩn bị một ít chuẩn bị ở sau, chờ các đài trực tiếp khác bắt đầu thò đầu ra sẽ thả ra.

...

“Gần đây tập đoàn thần thoại xảy ra rất nhiều thay đổi nhân sự, chúng ta chú ý tới quyền lực đời thứ hai Lâm gia bắt đầu khuếch trương trên diện rộng, ngay cả đời thứ ba cũng tiếp xúc đến càng ngày càng nhiều sản nghiệp dưới cờ tập đoàn...”

Mấy ngày sau.

Kỳ giải trí mới nhất của 《Lãng giải trí không có nói đến tình huống biến động của thần thoại bên trong.

Nam chủ trì chậm rãi nói.

“Thí trưởng Lâm Chiêu lão gia tử của tập đoàn thần thoại đang từ từ hạ quyền, nhưng lão nhân gia có chừng bốn có con gái, cùng với một đồng cháu trai cháu gái, ai sẽ lấy nhiều tài sản hơn để đánh dấu. Bây giờ nhìn con trai lớn Lâm Xuân có vẻ được coi trọng hơn, Lâm Đông cũng thu hoạch rất ít con trai nhỏ của Lâm lão gia tử, chỉ lấy được chức vụ bộ trưởng truyền hình thần thoại, con gái hẳn trở thành nhạc bộ trưởng.”

Vị chủ trì đón miệng:

“Trích đoàn thần thoại Lâm gia là một trong những hào môn đỉnh cấp của Tần Châu, chúng ta biết tranh đoạt quyền lực của đỉnh cấp hào môn này thường thường tràn ngập các loại máu chó, nhưng máu chó chân chính tựa hồ còn chưa tới thời cơ trình diễn, ngược lại gần đây vòng TV xuất hiện một bộ siêu cấp máu chó kịch!”

Hai người chủ trì dị khẩu đồng thanh: “Hải thượng lưu xã hội loảng xoảng!”

“Không ai ngờ được, bộ 《 xã hội thượng lưu》 sau khi tập phong truyền đầu tư vào vật phẩm quay phim này, một bộ tập hợp đủ mắt trí nhớ, tai nạn xe cộ, chém chân, ân oán hào môn thậm chí chết rồi lại phục sinh các loại phim truyền hình cầu huyết nguyên tố, thế mà lại sẽ gây ra sự chú ý khoa trương như thế!”

“Tôi hôm qua tần suất thu nhận mới nhất của Xã Lưu đã đạt tới 3. 422%!”

“Đây là bộ phim truyền hình Bạo Báo thứ hai kế tiếp chinh phục Chủ Bằng năm nay, rốt cuộc không còn là Bất Dạ Hầu rồi.”

“Trước đó trong nghề khẳng định, đều tuyên bố Mang Tiêu chinh phục được Côn Bằng sẽ là Kịch Vương năm nay.”

“Ai mà ngờ được...”

“Tập phong truyền mai mối sẽ từ nửa đường giết ra, dùng một bộ nghiên cứu kịch huyết cực cầu, từng chút một vượt qua tỷ lệ thu nhận siêu cao chinh phục Tỳ Hưu!”

“Nếu nội dung cốt truyện không sụp đổ, 《 xã hội thượng lưu》 hoặc sẽ trở thành kịch vương năm nay!”

Lâm Tri Bạch gần đây sẽ xem tiết mục tin tức sôi nổi này.

Kết quả không nghĩ tới hôm nay nghe được tin tức Mang Bằng chiếm đoạt tỷ lệ chinh phục Tỳ Hưu sắp bị một bộ phim truyền hình khác vượt qua.

“Kịch kịch này hiện tại nhiệt độ đặc biệt biến thái, rất nhiều người xem đều đang mắng, bởi vì cốt truyện thật sự là máu chó, nhưng ngài đoán thế nào? Bộ kịch này càng mắng càng nóng!”

Khi Giang Thành và Lâm Tri Bạch gọi điện thoại cũng nói đến bộ kịch bản này.

Lâm Tri cười miễn phí, phim cầu huyết vẫn luôn có thị trường, hơn nữa là thị trường vô cùng khổng lồ.

Phần lớn người thu nhận nhóm là chủ nhân gia đình.

Tựa như Nguyễn Cung phi thành đưng nhiều 《 Đốc Công Bảng Bảng kia đồng dạng, chủ đi theo con đường gia đình chủ nhân, người trẻ tuổi cũng có thể xem, người đã có tuổi cũng có thể xem.

“Nhìn tình huống này, Đồng Lư chinh phục Kịch Vương tòa năm nay là không giữ được rồi.”

Giang Thành có chút đáng tiếc.

Lâm Tri Bạch chợt nhớ tới: “Phó Tạt Nhĩ bên kia không phải đã vỡ cảm dỗ về nhà sao, kỳ thực đây cũng là một bộ cầu huyết kịch.”

“Ý của ông chủ là, gần đây sắp xếp 《 về nhà mê hoặc triển hành 》 ?”

“Chờ 《 xã hội thượng lưu 》 này viết xong đi.”

Lâm Tri Bạch cùng Tật Phong truyền mỗi không oán không cừ, thậm chí còn có chút giao tình, không cần phải vội vã để cho nàng về nhà mê hoặc nàng cùng đánh lôi đài với đối phương.

“Được, ta sẽ liên lạc với Ông ta ở bên kia.”

Tiếp theo xã hội Thượng Lưu phía sau thao thao đúng là một ý kiến hay.

Những gia đình chủ phụ kia sau khi xem xong 《 xã hội thượng lưu 》 khẳng định sẽ hoang đường.

Kịch nhân xà huyết gì gì đó rất thông thường, nhưng xà phòng huyết kịch đặc sắc lại không thấy nhiều.

...

Kỳ thật ‘Thượng hội điện thượng lưu’ đã sắp gieo xong rồi, loại kịch này bởi vì tập số tương đối nhiều, cho nên đều là mỗi ngày gieo liền ba tập đấy.

Tổng cộng sáu mươi tập.

Mỗi ngày tập ba là hai mươi ngày là có thể truyền xong, chứ đừng nói là cuối tháng bộ kịch này đã truyền bá rồi.

Bởi vì bộ kịch này thành công.

Tật phong truyền mai mỗi đều vui vẻ.

“Sự thật chứng minh ba đại không phải là không ai có thể chiến thắng!”

“Loan Bất Dạ Hầu, cũng không phải vô địch thiên hạ!”

“Trưởng lực trung bình của chúng ta đã đánh ngang với Đồng Lư rồi!”

“Còn có mấy ngày, tỷ lệ chinh phục Xi Chủ Bằng hoàn toàn không có vấn đề!”

“Nói cách khác, năm nay Kịch Vương thuộc về Tật Phong Truyền Đề Tử của chúng ta!”

“Chưa chắc đâu, mới ba tháng thôi.”

“Ha ha ha, đừng bảo thủ như vậy, người chinh phục Đồng Lư chính là một ngọn núi lớn, ai vượt qua người đó chính là Kịch Vương, sẽ không có người khiêu chiến mới!”

“Trừ phi có bộ phim nào đó, có thể đạt tới trình độ cuồng phong bão táp năm ngoái!”

“Lại nói tiếp, bộ kịch này làm sao mà lừa?”

“Ta không biết.”

“Ta cũng rất bất ngờ.”

Tật Phong truyền bà mỗi thật ra là sững sờ, bọn họ không nghĩ tới bộ “Cầu Huyết kịch” trong xã hội thượng lưu này vậy mà có thể đại bạo đặc biệt.

Nói cách khác bọn họ hoàn toàn không biết mình hỏa hoạn thế nào.

Nhưng tình huống trong nghề như thế này cũng không hiếm thấy, có rất nhiều trường hợp phát sinh rất nhiều, chế tác vừa mới bắt đầu cũng không ngờ tới.

Dù sao cho dù vận khí tới hay là cản cũng không cản được.

Tháng 3 thứ chín, xã hội Thượng Lưu Khôn Đại kết cục càng ngày càng bá đạo. Tỷ lệ nhìn chăm chăm lại một lần nữa bị nổ tung!

Tỷ lệ trung bình quân cũng xuất hiện, 3.77!

Năm ngoái cuồng phong bão táp vù vù phá tứ, kỷ lục đó không thể phá vỡ.

Bất quá thành tích này, đã vượt qua tỷ lệ trung bình chinh phục Đồng Lưu. 88%!

Cần nhắc đến lúc ấy Kỳ Cuồng Tiêu Nghệ đang theo Thần Thoại triển ảnh hành.

Mà ban thượng lưu xã hội Tôn thì tám bộ pháp thuật chính thức dùng, cơ sở bàn vuông lệch một chút.

Có nhiệt độ này, cơ hồ không kém gì tốc độ ” bão táp cuồng bạo”.

Mặc dù với danh tiếng mà nói, bộ kịch bản này nhất định là bị Truy Tiêu nghiền ép, nhưng ai để ý đây?

Nguyễn Cung kiếp trước cùng đi xem Lưu Tinh Vũ Cừu còn bị mắng bay ra.

Cũng không gây trở ngại với việc thu nhìn dẫn đến bạo hỏa.

Chỉ cần đưa mắt nhìn về phía đám người kia hài lòng là được.

...

Trong nghề.

Mắt thấy Chử Bằng bị xã hội thượng lưu thu phục thì tỷ lệ đặc biệt bạo tạc, tất cả mọi người đều chấn kinh!

“Ta đi!”

“Nhanh như vậy đã có phim truyền hình phá 《Chinh phục ngự》 năm nay?”

“Mẹ nó, còn là một bộ kịch xà phòng, máu chó không được!”

“Có Xà Đạo Thủ có Thủ Đạo, lời này thật sự không sai a, bộ kịch nói của Tật Phong rõ ràng là một mảnh, kết quả càng mắng càng nóng!”

“Mắng chính là máu chó, nhưng kỳ thật rất nhiều người mắng hăng say, nhìn càng hăng say.”

“Được rồi, ta rất thích bộ kịch này, Bộ ngạn chinh phục Bộ Ngạn là kích thích, nhưng bộ kịch này cho ta cảm giác rất buông lỏng.”

“Chỉ thuần túy giết thời gian, nhìn còn có chút thú vị nhỉ?”

“Vốn tưởng rằng Dận Bất Dạ Hầu có thể đạt được câu đối kịch vương đây.”

...

Trên mạng lưới.

Công ty Phù Huệ này đã có khá nhiều fan.

Mất thấy một bộ phim cầu huyết, vậy mà vượt qua tỷ lệ chinh phục 《Kịch Bô Kinh》 năm nay, rất nhiều fan đều không vui.

“Mẹ kiếp!”

“Không phải chứ!”

“Ta yêu nhất là 《chinh phục》 lại bị một bộ cầu huyết giết chết rồi hả?”

“Dựa vào cái gì a!”

“Dựa vào mẫu thân ta cực kỳ thích bộ kịch này...”

“Cha của ta cũng...”

“Cô cô của ta cũng...”

“Hừ, so với kịch bản của Bất Dạ Hầu chúng ta còn kém xa. Trong phim truyền hình của lão sư Bất Dạ Hầu, không có bất cứ cầu huyết nguyên tố nào, tất cả đều là cốt truyện cấp cao năng lực siêu cấp cứng rắn!”

“Đúng vậy!”

“Già huyết kịch không có dinh dưỡng gì!”

“Đáng tiếc, Kịch Vương năm nay không còn nữa, ta thực sự chướng mắt kịch nói quá...”

fan hâm thờ dài.

Đúng lúc này.

Hữu Vĩnh Nhĩ chú ý tới Chủ Bằng đưa ra một tin tức: “Ca phim truyền hình mới nhất của Bất Dạ Hầu mê hoặc về nhà?”

Kịch mới!?

Không ngờ Bất Dạ Hầu còn có vở kịch mới!

fan hâm mộ lập tức hưng phấn bấm lựa nội dung cốt truyện trong tuyên truyền:

【 Ở trong mắt người chung quanh, Lâm Phảm như gả vào hào môn, cùng nam nhân ưu tú hồng thế hiển là một đôi tình lữ mẫu phạm khiến người ta ngưỡng mộ, hai người tài gái sắc trời tác bích hợp, nhưng nhà nhà đều có một quyền khó niệm. Theo thời gian trôi đi, tình cảm lãng mạn khi hôn nhân mới bắt đầu dần phai nhạt, thay vào đó chính là các vấn đề thực tế...

Phảm như từ đầu đến cuối vẫn không thể mang thai mà bị bà bà chỉ trích, sinh hoạt hàng ngày tràn đầy gập ghềnh.

Cùng lúc đó.

Phảm chất như Ly Nhĩ Nhĩ Ân học ở Ngụy Châu đột nhiên mang theo cậu trai Cách Nhĩ về nước, mà Duy Tư Duy Nhĩ lại là thân cốt nhục của thế hiển! Ngải Nhĩ Ly Tư vì vấn đề tình yêu đã mất đi, không tiếc tuyên chiến với hảo hữu. Mà gia đình liên miên và tình yêu hòa này cũng dần dần mệt mỏi... 】

Hử?

fan hâm mộ trầm mặc.

Giới thiệu đơn giản này, nói như thế nào đây?

Còn chưa xem kịch, riu rít đọc sách đã ngửi được mùi máu chó nồng nặc.

Trước đó fan còn nói, phim truyền hình của lão sư Bất Dạ Hầu, không có chút câu huyết nguyên tố nào, tất cả đều là kịch bản cao năng siêu cấp cứng nhắc, kết quả sóng này cũng trực tiếp bị làm khô đi.

Nhưng hẳn chỉ trầm mặc vài giây.

Tên fan này giống như đã quên lúc trước mình phê bình với câu huyết kịch, cảm khái nói: “Thật không hổ là lão sư Dạ Hầu, chính là toàn năng như vậy, cảnh cáo kịch nói có thể ứng dụng nhào nặn, giống như câu huyết kịch có thể không chế!”

Nói thật!

Muốn nội hàm gì?

Muốn dinh dưỡng gì?

Kịch bản máu chó chúng ta cũng thích xem!

Đám fan hâm mộ bắt đầu lớn tiếng trầm trồ khen ngợi!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 205: Dưới sự tuyên truyền tuyên truyền của thần thoại Hải Khắc Tư, tin tức hấp dẫn khi về nhà được phép tri thức lan truyền rất nhanh đã truyền khắp mạng lưới, chỉ là sau khi nhìn thấy bộ kịch bản này được phóng xuất ra đơn giản, tất cả mọi người đều 'Xuẩn huyết tam thăng', hoài nghi ánh mắt của mình.

Giản dung!

gả vào hào môn!

Phản bội của khuê mật!

Không hề mang thai!

Ca Nhĩ đi ra quỹ đạo!

Tiểu Tam Sinh!

Ác bà bà kinh điển!

Mùi vị này thật sự là quá tuyệt vời, tuyên truyền của Ông ta cơ hồ là đơn giản giới đã nói cho tất cả mọi người biết, đây là một bộ gia đình quyền quý siêu cấp gia đình giàu có, luân lý cầu huyết xà kịch!

Trong nghề.

” vở kịch mới của Bất Dạ Hầu? Đây là kịch bản Bất Dạ Hầu có thể viết ra? Đây là họa phong hoàn toàn không đúng!”

“Bất Dạ Hầu sa đọa rồi à!”

“Thằng nhãi này đang nghĩ gì thế?”

“Xem kịch huyết chó tạt phong, cho nên cũng muốn mượn gió đông?”

“Bộ kịch bản này đã sớm có rồi, chắc chắn không phải cùng với Phong Thương Thượng Lưu xã hội, tên Bất Dạ Hầu này đã sớm muốn tiến vào chợ bán sách máu chó rồi!”

“Mẹ kiếp!”

“Hành vi này cùng Bạch Đế Sở Từ có khác biệt gì đâu, Bạch Đế và Sở Từ, để ngay ngắn chính kinh ca mà không viết, nhất định phải viết một đồng lớn Thần khúc, trực tiếp làm cho bầu không khí thị trường phát điên lên luôn rồi, hiện tại Bất Dạ Hầu cũng vậy, cảnh phi kịch tốt không thích tác phẩm sáng tác, đột nhiên bắt đầu sáng tác phim cầu huyết rồi!”

“Vấn đề là người hiểu cầu huyết kịch sao?”

“Cầu huyết kịch nhìn đơn giản, đều là diễn kịch cũ đến mức tận cùng, nhưng muốn thật sự lừa lớn không phải là chuyện dễ dàng, nhiều năm như vậy nhiều như vậy cầu huyết kịch cũng chỉ là một bộ 《thượng lưu xã hội lo sợ bạo!》

Tựa như thế giới của chúng ta.

Tiểu bạch văn bên trong võng văn giống nhau.

Rất nhiều tiểu bạch văn như vậy, nhìn như rất đơn giản, đơn giản chính là dựa vào kim thủ chỉ này trang bức và mặt, độc giả đều có thể đem sáo lộ sờ soạng, nhưng thực tế tiểu bạch văn thật sự cháy lớn lại cũng không nhiều, bởi vì chân chính muốn tiểu bạch văn đại họa, phải đem nguyên tố chán mặt chơi đến mức tận cùng!

“Đây không phải là am hiểu về Bất Dạ Hầu nha.”

“Bối Khắc Tư đừng có phải bị lừa gạt đi?”

“Dù sao cũng là độ khó để sáng tạo mà nói, Kịch Cầu Huyết đúng là kịch tốt nhất, không cần động não cũng có thể viết ra một cốt truyện ngu ngốc.”

Có người bắt đầu hoài nghi.

Không phải Dạ Hầu vì kiếm tiền của Duy Tư Duy Á nên đã viết ra một kịch bản, chắt các loại tam lưu nguyên tố máu chó vào trong.

...

Ánh mặt trời.

Hệ thống TV lại hụp nữa rồi.

Có người mở miệng: “Có muốn xem phim mới đánh giết Natri mới không?”

Đây là truyền thống của ba đại truyền thống.

Mỗi lần có nhà nào đó mở ra một vở kịch mới.

Hai nhà khác cũng sẽ cân nhắc có nên ngọt ngọt hay không.

Tô Triết lắc đầu nói: “Đây là kịch bản của Dận Bất Dạ Hầu, chúng ta không cần phải chạm vào bọn họ.”

Nói đùa thôi.

Tô Triết sao có thể để thiên quang đi bán tên máy truyền hình xuất phẩm chứ?

Đám người công ty căn bản không biết, hiện tại Tô Triết không chỉ là bộ trưởng truyền hình, mà còn là người của Đồng Lư.

Có người lảm bảm: “Nhưng kịch bản lần này của Bất Dạ Hầu quá cầu huyết, cảm giác...”

Tô Triết lắc đầu: “Coi như có qua có lại, Chinh phục Nguyễn Cung giúp chúng ta một đại ân, nể mặt Nguyễn Cung ta.”

Lời này thuyết phục tất cả mọi người.

...

Thần thoại.

Bộ TV cũng đang họp bàn, cũng đang suy xét xem có cần tập kịch mới này hay không.

Bây giờ bộ trưởng TV là Lâm Đông, hẳn không có quên ân tình lúc trước của Dận Bất Dạ Hầu.

Nếu như không phải là cuồng phong bão táp, sự nghiệp đạo diễn của mình sẽ không nghênh đón một ngọn núi mới, cho nên hẳn lập tức lắc đầu.

“Không cần tận lực nhắm vào.”

Tay của bộ phim truyền hình lập tức âm dương quái khí nói: “Ta biết bộ trưởng và Khâu Bằng từng hợp tác vô cùng tốt, nhưng đừng quên việc làm ăn chính là làm ăn, chúng ta đối sự không hợp người.”

Sau đó.

Ba tay phụ trách: “Nếu là Lâm Hạ bộ trưởng nhất định sẽ ra tay, Lâm Đông bộ đừng quên chúng ta là thân thoại, thời điểm nên cường thế thì phải cường thế, hướng hồ đây là cơ hội tốt, chất lượng trong kịch bản của Bất Dạ Hầu khẳng định rất kém cỏi.”

“Ta nói không cần chính là không cần!”

Sắc mặt Lâm Đông khó coi, tuy rằng hắn làm bộ trưởng TV, nhưng lực không chế đối với bộ phận vẫn chưa đủ.

Nhị thủ bộ và Tam Thủ đều là người Lâm Hạ lưu lại, lại dám ở trong phòng hội nghị khiêu khích uy nghiêm của mình.

Nhưng hắn cũng không có biện pháp từ bỏ chức hai người này dễ dàng, khó tránh khỏi có chút tức giận.

Mà sau khi hội nghị kết thúc.

Hai tay cùng ba tay tiến sát vào nhau.

Hai tay cười lạnh nói: “Trong bộ phận phần lớn đều là những lão nhân từng theo chân Lâm Hạ bộ, bộ trưởng Lâm Đông hầu như đã mất hết thời gian.”

Tam Thủ gật đầu nói: “Hắn quá thiếu quyết đoán, không nắm được cơ hội, chỉ bằng chúng ta trực tiếp bỏ qua hắn?”

Hai người tổng hợp lại.

...

Đêm đó.

Thần thoại đài truyền hình.

Hiện tại đài trưởng là Lâm Hạ.

Lâm Hạ nhận được điện thoại điện thoại của Hệ số hai.

“Lâm Đông không có ý định đánh lén ông ta?”

Tay thứ hai của Bộ phim truyền hình, ba năm tay đều là người của Lâm Hạ.

Cho dù Lâm Hạ rời khỏi vòng truyền hình thì như thế nào, những người này vẫn vì mình mà dốc sức.

Không chỉ là phim bộ.

Chế trận bộ bên kia, hai tay cùng ba tay, cũng là Lâm Hạ đề bạt lên, ân tình người khác rời đi vẫn còn.

Nói cách khác.

Lâm Hạ vẫn ẩn hình nắm giữ một nửa quyền lực của bộ lạc TV cùng với bộ lạc chế tạo.

“Đây là một cơ hội, Lâm Đông muốn buông tha.”

Hai người mở miệng nói: “Nhưng có nên bỏ qua cho Ông ta hay không, không nên là Lâm Đông định đoạt, hẳn là ngài định đoạt, chỉ cần ngài nói một câu chúng ta sẽ tự mình làm...”

Dù sao Lâm Hạ cũng là lão đại của đài truyền hình.

Võ đài truyền hình gieo kịch liệt gì, Lâm Hạ có quyền quyết định.

Mà Lâm Hạ nguyện ý phối hợp, có thể ở trên trình độ nhất định chống không Lâm Đông.

“Ta biết rồi.”

Lâm Hạ mở miệng: “Người của hệ thống bên kia có người của ta, chúng ta lách qua Lâm Đông, đánh lén ông ta, đánh lén ông ta!”

...

Lão gia tử an bài, thể hiện uy lực, dưới tình huống Lâm Đông không muốn ra tay, người đứng thứ hai và tay canh TV vẫn phải lách qua bộ trưởng Hám Lỗ Đặc này, lựa chọn đánh lén đánh lén.

Trên thực tế không chỉ có hai tay và ba tay trên TV.

Trên dưới bộ phận không ít người đều cảm thấy bộ phim này không có gì uy hiếp.

Chữ Bất Dạ Hầu thì sao?

Kịch bản máu chó xà phòng mà thôi, không phải mỗi bộ Khắc Huyết xà phòng đều có thể đạt tới thành tích của ‘xã hội thượng lưu’.

Tuyệt đại đa số Khúc kịch xà phòng máu chó, tỷ lệ thu nhận được đều khoảng 22%.

Lâm Đông này tức quá chừng.

Ngay cả bộ phận chế tác Triệu Trâu cũng cháy theo.

Tựa hồ chế tác và lão đại bộ lạc TV vẫn là Lâm Hạ.

Mà không phải là Triệu Trâm và Lâm Đông vừa mới sử dụng một tay thượng vị như vậy.

Gia đình quần thể.

Biết được việc này.

Lâm Hi tức giận nói: “Khó trách lão gia tử đem đài truyền cho Lâm Hạ, người của bộ máy truyền hình và bộ máy truyền hình, muốn vòng qua bộ trưởng của mỗi người thì cần phải phối hợp thân thoai đài truyền hình phối hợp...”

An bài của lão gia tử là cố ý châm lửa!

Lâm Thắng Thiên lại nói: “Bọn họ đang đánh cuộc chiêu dụ hoặc về nhà là một vở kịch nát, nếu đánh cuộc thắng, cha liền thật sự bị coi như không có gì, nhưng nếu đánh cược thua, ba có cơ hội, suy yếu ảnh hưởng của Nhị bá ở bộ lạc truyền hình.”

Lâm Đông cười khỏ, “Nhưng ta lại nhìn tư vò dụ hoặc của Nguyễn Cung về nhà quả thật giống kịch thôi.”

Mẹ không đồng ý, “《 xã hội thượng lưu 》 có thể nổ lớn, nói rõ kịch nhân xà phòng vẫn rất có thị trường, dù sao ta rất thích xem loại phim truyền hình này.”

Tiểu Hắc: “Cha yên lặng trước!”

Lúc đánh chữ, Lâm Tri Bạch nhin không được vui vẻ nở hoa, không ngờ Bất Dạ Hầu viết kịch bản cầu huyết còn có hiệu quả này, trực tiếp để rất nhiều người trong ngành cho rằng đây là cơ hội tốt để đánh lén nhóc tỳ?

Ha ha.

Tàng mang quả đài ở kiếp trước, có một Kịch Vương tên là Đại Đích Kim, nhìn xác suất ghi chép vẫn duy trì rất lâu.

Mà kỷ lục phá 《 Đại Trường 》 .

Chính là bộ 《 Quy Tiêu về nhà mê hoặc 》 này!

Đây là một bộ siêu cấp cầu huyết kích, tỷ lệ thu thập tuyệt đối được bảo đảm, thậm chí có hi vọng vượt qua bộ 《Xã hội lưu đại hỏa hoạn》 lúc trước!

...

“Sịch kích Tập Tiêu về nhà không phải do ta quyết định, tuy ta lên làm bộ trưởng chế tạo, nhưng thủ hạ đa số đều là người của Lâm Hạ, bọn họ có quyền làm ra một ít quyết định vòng vo với ta, hơn nữa bên khán đài cũng có người phối hợp, có điều nghe nói bộ trưởng TV Lâm Đông cũng bị vòng qua...”

Triệu lữ gọi điện thoại cho Giang Thành.

Sợ Giang Thành hiểu lầm bộ trưởng đã trở mặt không nhận người rồi.

“Không có việc gì.”

Giang Thành cảm thấy Triệu Trâu không cần phải bị coi thường, có lẽ thật sự là vẫn chưa hoàn toàn không chế toàn bộ bộ phận.

Giống như ông chủ vậy.

Mặc dù đảm nhiệm việc xuất bản thần thoại xã hội, nhưng thủ hạ cũng không phải đèn đã cạn dầu.

“Kịch này có thể tính được không?”

Triệu Cần lo lắng nói: “Đừng thấy ‘Xã hội thượng lưu nổi giận’ như vậy, kỳ thực đây là hiện tượng cực kỳ ngẫu nhiên, thu thập kịch kiểm soát máu chó, xác suất nổ tung quá thấp.”

Đương nhiên là Triệu Cần lo lắng.

Thủ hạ lách qua mình làm việc.

Làm không được, mình tự nhiên có thể lấy những thủ hạ gây sự này khai đao.

Nhưng nếu làm được?

Khuôn mặt Triệu Hàng kia bị đánh cho kêu đôm đốp.

Dù sao hẳn cũng không đồng ý với sự dụ hoặc của việc đánh lên Côn Bằng về nhà, lý do tự nhiên giống như Tô Triết, sợ trêu chọc Côn Bằng, điều này rất nhiều người trong lòng đều biết rõ.

Mà từ tình huống trước mắt xem xét.

Triệu lũy cảm giác xác suất mình bị vả mặt không nhỏ.

Giang Thành cười nói: “Ta chỉ có thể nói, trong từ điển của Bất Dạ Hầu còn chưa xuất hiện hai chữ “Thất bại” này.”

Khí thế nhất định phải có!

Mặc dù Giang Thành cũng không nắm chắc, nhưng hẳn tin ông chủ!

...

Ngày thứ hai!

Bộ Tuyên Tông Thần Điện phát tin tức ra!

Trong thần thoại tân trang, tinh tú lóe sáng hướng tới tháng ba mươi tám!

Đây là một bộ kịch truyện thần tượng, kể về một nam chính đại minh tinh, câu chuyện tình yêu với một trợ lý tiểu minh tinh.

Nam chính là một đường thẳng tiên, lớn lên rất đẹp trai, lực hiệu triệu của thị trường cũng không tầm thường.

Mặc dù nữ chủ là hai đường, nhưng được xưng là “Thần Y Vương” trong phim thần tượng, tỷ lệ xem thường của nàng đều không tệ.

“Tuyên truyền động tĩnh rất lớn a.”

Giang thành nhìn thấy sự tuyên truyền sáng lấp lánh sau đó cùng Lâm Tri gọi điện thoại.

Lâm Tri Bạch cười trắng nói: “Bộ Tuyên Thuật hiện tại nắm giữ trong tay Tam bá tam bá kia, đối với hắn mà nói đơn giản chính là người phối hợp với lão Nhị vây quét lão Tứ mà thôi, sự tình thành bại cùng hắn quan hệ không lớn, dù sao hắn cũng chỉ phối hợp với bộ phim và bộ máy truyền hình cùng với truyền hình tuyên truyền.”

Một nhà ba bá từ trước đến nay luôn nham hiểm.

Đợt này là cuộc chiến giữa nhà mình và nhà nhị bá.

Bất luận ai thắng ai, chữ S đọc sách hễ hễ nói khoa tay múa chân, kỹ năng ảo thuật. Sở Hữu Hoa, lão tam Lâm Thu này

đều rất cao hứng, ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, người như hấn rất thích sắm vai nhân vật tọa sơn quan hổ đấu này, tính toán cũng chỉ là trò đùa.

Bất quá...

Sao lại là vai tượng vậy?

Lúc trước thần thoại đã dùng 《Thâm Kịch》 biểu tượng thần tượng cùng thiên quang hợp tác》 《Chinh phục ngư》.

Không nghĩ tới lần này lại phải dùng kịch thần tượng, dụ hoặc về nhà giữa Cẩm Nhĩ Đức và hợp tác với Bá Nạp Đức.

Đây là muốn từ nơi nào té ngã liền từ nơi đó đứng lên?

NhÁ: Lượng vàng tỉ lệ trung bình là cao hơn tỷ lệ thu nhận số cao nhất, cho nên bình thường khi chúng ta nói tỷ lệ thu thập của một bộ phim, đều sẽ nói tỷ lệ thu nhận bình quân, tỉ lệ thu nhận cao nhất của Kỳ Cuồng Tiêu Tiêu là phá năm không sai, nhưng bình quân xác suất thu thấy là phá bốn, cũng không có phá năm.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 206: Chiến Ca! Không có cách nào tha thứ lời dụ hoặc của Ông ta khi về nhà để đe dọa. Ngày này là ngày mừng mười tám tháng ba.

Ca Đức Lao Đức Kim Tư Pháp Phó!

Ba bộ phim truyền hình hàng năm cùng xuất phẩm vô cùng nhiều, không có khả năng mỗi bộ đều đưa tới truyền tổng đài.

Có thể đặt lên truyền tổng pháp thuật nhà mình, đều là ba tác phẩm lớn nhất xem trọng nhất!

Mà thần thoại truyền thuyết oanh oanh liệt, Tinh Cương tươi sáng rực rỡ cũng muốn đặt ở thần thoại đài truyền tổng, mà đồng dạng lựa chọn ngày 18 tháng 3.

Kẻ ngu si đều biết đây là một đợt chiến đấu khác đã bắt đầu.

Nhưng mọi người vẫn không quên lần đầu tiên thần tượng đánh lén Côn Bằng trong kịch bản lịch sử và hợp tác với thiên quang trong chiến sự Đồng Lưu, kết quả là vô cùng tệ hại.

Đó là nguyên do.

Lần này thần thoại lại một lần nữa đánh lén, được rất nhiều người trong ngành lý giải là “đại chiến báo thù”.

Dù sao ngoại giới cũng không biết chuyện đấu tranh của người trong thần thoại, mọi người thông qua kết quả đẩy ngược lại động cơ sau lưng quyết định.

Vì vậy trong ngành không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn lại bắt đầu bàn tán sôi nổi.

“Thần thoại đây là không phục, lúc trước đã bị Côn Bằng chinh phục một lần rồi, còn tới nữa?”

“Mấu chốt nhất là thần thoại lại dùng thần tượng để đánh lén!”

“Bất quá phần thắng của thần thoại lần này rõ ràng là lớn hơn, bộ kịch bản này của Duy Á rất dễ làm, không phải Dạ hầu nghĩ như thế nào mà viết câu huyết kịch a?”

“Chỉ nhìn đơn giản là thấy một mùi máu chó đập vào mặt!”

“Quả thực không chút nào che giấu!”

“Bối Nhĩ Đức đây là sợ người xem không biết bộ kịch này của bọn họ có bao nhiêu câu huyết a!”

“Nếu như bộ kịch bản này bỏ nhào, Bất Dạ Hầu trước đó dùng chiêu bài ” Cuồng Tiêu Tiêu” và “Vátun Chinh Chử chinh phạt”.

“Chuyên tâm viết báo động kịch bản không tốt sao?”

“Dù sao Bất Dạ Hầu cũng am hiểu kịch cảnh báo, cần gì phải mạo hiểm đi hỏi đề tài khác?”

“Mạo hiểm dụng đề tài khác ta có thể lý giải, dù sao biên soạn mỗi cái đều muốn hoàn thành tự mình đột phá, nhưng phương hướng đột phá của Dạ Hầu lại không hợp thói thường a, câu huyết xà phòng não loạn cái gì?”

...

“Bài giải trí” kỳ mới nhất không có vòng vo tự nhiên sẽ không bỏ qua đề tài nóng bỏng này.

Vị chủ trì này cười đến không thẳng thắt lưng, “Thần thoại là thứ mà ai cũng thích dùng các thần tượng để đả toạ Bất Dạ Hầu. Bất Dạ Hầu cũng là người như vậy, nếu muốn thay đổi thân phận của phim truyền hình trên truyền hình ta có thể lý giải, nhưng người khác đều là đột phá về phía trước, hần thì hay lắm, trực tiếp đột phá thẳng xuống phía dưới.”

Cái miệng chủ trì này từ trước đến nay luôn ác độc.

Vị chủ trì lại không đồng ý nói: “Thành công của xã hội thượng lưu”, chứng minh chợ chứa máu chó xà phòng rất có năng lực!”

“Người cảm thấy bản kịch mới của Bất Dạ Hầu có thể đạt tới độ cao của xã hội thượng lưu?”

“Vậy thì không có.”

Vị chủ trì này kỳ thực cũng hiểu được Thần Thoại tinh có thể hoàn thành báo thù.

Gia khách bên cạnh lại cảm khái nói: “Có lẽ đây là cái giá phải trả cho sự cao tài của Bất Dạ Hầu, chúng quy phải bỏ qua chất lượng nhất định, cho nên chúng ta nhìn thấy việc chinh phục Đông Lu tuy rằng rất nóng, nhưng không che giấu được sự thật rất ngắn của bộ kịch này.”

“Kém sao?”

Vị chủ trì đứng sau nói: “Nhưng ta chú ý tới việc ‘Cátạ’ về nhà tuyên truyền, nói rằng bộ kịch bản này đã dự tính sẽ truyền bảy mươi hai tập!”

Gia Tân lắc đầu, “Câu huyết xà kịch chính là như vậy đây, tựa như vải bọc chân của lão thái thái vừa dài vừa thú, Bất Dạ Hầu muốn lãng không chinh phục chất lượng của 《 cho nên kịch tập rất ngắn, nhưng bộ câu huyết kịch này hẳn vì số lượng trực tiếp từ bỏ chất lượng, ta bây giờ hoài nghi kịch bản kịch bản này, là bị cà sa kẹp mua đứt rồi, Nguyễn Cung cùng Bất Dạ Hầu đã lấy tiền lui trận.”

“Gia Tân quan tâm không có nghĩa là quan tiết mục.”

Vị chủ trì lúc này nhắc tay đầu hàng, nha hoàn cũng quá đen tối rồi, mặc dù điều khiển tiết mục là lớn mật bình luận giới giải trí, nhưng loại suy đoán thuần khiết này rất dễ dàng bị vả mặt, ai biết giữa Côn Bằng và Ốc Đặc đã giao dịch như thế nào?

Nhưng Gia Tân dám nói như vậy, ít nhất tỷ lệ thu nhận được sự bảo đảm.

Người chủ trì nam lập tức dẫn dắt Gia Tân, “Cho nên người cảm thấy Phiên này của Bất Dạ Hầu là đang cắt rau họ?”

Gia khách nhún vai: “Bất Dạ Hầu là nhà văn có đạo đức, có thể các người không hiểu lắm nhà văn, khoa học thường cắt rau họ, sau khi một vị nhà văn thành danh liên tục viết mấy bộ chất lượng cao, đột nhiên sẽ viết một hai bộ rác rưởi ra ngoài, nhưng nhà học rất tin nhiệm người đọc sách, thế nên trực tiếp mua, kết quả phát hiện nhà giàu có...”

Nam chủ trì không hiểu: “Đây không phải là tự đập chiêu bài của mình sao?”

Gia khách cười ha ha, “Kiều Nhi? Tuổi còn trẻ, cùng lắm thì hạ bộ sẽ đem chất lượng kéo lên nha, đến lúc đó người đọc đã quên mất thượng bộ của tác giả này thất bại rồi, chuyện nhà vẫn còn có thể công khai có một chút tiết tấu, nói cảm ơn mọi người vẫn luôn tin tưởng ta như thế, ta viết không tốt có lỗi với tất cả mọi người, sau khi một đợt xào lại có thể thúc đẩy một phen chi tiêu, cứ sao mà không làm?”

Gã chủ trì: “...”

Nữ chủ trì: “...”

Thật ra khách quý này không nói sai, vòng quả thật có loại hiện tượng này, hoặc là nói không ít vòng tròn đều có loại hiện tượng này.

Chẳng qua Bất Dạ Hầu cũng làm như vậy?

Thật ra mọi người không quá tin, bởi vì hình tượng công chúng của Bất Dạ Hầu cực kỳ tốt!

Sau thời hạn này, Kiệt Nhi Đức trực tiếp giải thích rõ ràng, nói về nhà mê hoặc bộ phim này, Côn Bằng và Ông Hấp là hợp tác sâu.

Kịch bản này thu dọn đập phỏ, Tỳ Hưu không kiếm được tiền.

Bên kia Huyền Huyền cũng được làm sáng tỏ, thuận tiện còn trực tiếp phát một phần hàm luật sư Gia Khách.

Đêm khuya như vậy chắc chắn phải trả giá.

Đồng Lư hôm nay cũng có pháp vụ bộ của mình, coi như là tìm chút việc cho bọn hắn làm.

Dù sao nuôi Pháp Vụ bộ, là một khoản chi tiêu xa xỉ, cũng giống như tên đen sì lúc trước, nói Tuyệt Tuyệt đối không nghĩ tới thợ quay phim chuyên nghiệp làm ầu làm lừ người xem kia, cũng đã cáo biệt sự kiện của bản thân, cuối cùng bị phán quyết công khai xin lỗi cùng phạt tiền, số lượng cũng không thấp, tiền đồ đã hoàn toàn bị hủy.

Giang thành gần như có thể xác định:

Vị khách này khẳng định cũng thu được tiền đen như thợ quay phim kia!

Hắc ám bắt dạ hầu, bôi đen về nhà mê hoặc, cuối cùng người được lợi chính là thần thoại.

Mà Lâm Tri Bạch biết được việc này, sắc mặt cũng không tốt lắm, không phải là bởi vì mình bị đen, mà là bởi vì hấn đột nhiên ý thức được:

Nguyễn Cung còn không có cổ họng của mình!

Năng lực dẫn tẩu truyền thông quá mạnh, rất nhiều người xem không rõ chân tướng kỳ thực không thích suy tư.

Nói một cách khác thường, đôi khi truyền thông truyền thông sẽ tùy tiện phát ra tiêu đề mang tính bôi đen, tỹ như ‘Bắt Dạ hầu cắt fan cắt rau’ các loại.

Cái tiêu đề này có thể làm cho rất nhiều người trong nháy mắt sinh ra cảm giác chính nghĩa cực lớn.

Anh bàn phím thường thường chính là đến như vậy, mặc kệ sự thật như thế nào, dù sao thì truyền thông thông cũng nói như vậy, vậy ta trước tiên phun cái thống khoái, bọn họ thậm chí có khả năng chỉ nhìn tiêu đề không xem chính văn!

Dù sao thì tạo rồi cũng chỉ cần mở miệng, chạy đến gãy chân mà thôi.

Muôn đôi kháng hữu hiệu, Tiêu Tiêu nhất định phải nắm giữ một ít môi lưỡi truyền thông!

Ngươi dùng sức mạnh hắc, ta dùng sức khen, để dân chúng không thể không ở trong hai loại thanh âm suy nghĩ sự thật!

Thế là Lâm Tri Bạch hạ lệnh, để Giang Thành tiếp theo phải chú ý phương diện công tác này, đỡ phải về sau phải tuyên truyền chiến sự luống cuống, tùy ý người khác bôi đen còn không có biện pháp phản kích hữu hiệu.

Có nghĩa là đánh lén...

Chính là điên cuồng kiếm chuyện.

Thần thoại tìm kiếm sơ hở của Phù Huê để dụ hoặc về nhà.

Mà báng ỏ Lôi Kỳ hạ thông truyền thông phản kích cũng là như thế, cũng đi bóc bộ kịch kịch thần thoại đó, đều lăn lộn ở trong cái vòng này, trên tay ai cũng không có đồ vật gì a.

Cho dù không có thì cũng có thể tạo ra!

Ví dụ như Lâm Tri Bạch nhìn thấy một tin tức khoe khoang, khoe khoang, khoe khoang, nam chính chơi bài lớn gì đó, còn nói là trong tổ phim có người tính toán nhân vật chính này ở tổ đoàn kịch đã từng làm ra chuyện xấu như vậy.

Thật thật giả giả mang theo đại chúng ăn dưa.

Bất quá những tay bắn tĩa này, cuối cùng ảnh hưởng có hạn.

Chính thức quyết định thắng bại thủ, vẫn là tác phẩm của chính nó.

Sau khi thần thoại và Duy Tư Phổ Lạp Tư luân phiên giao thủ trong cuộc tuyên truyền đại chiến ba trăm hiệp, ngày mười tám tháng ba cuối cùng đã đến.

Một ngày này.

Hai bên đều ăn ý đình chỉ giao hỏa.

Bởi vì thời điểm thấy thực sự đã đến.

...

Mười tám ngày đêm đó, bảy ngày.

Nghênh hoàng kim của thần thoại đài truyền hình.

phim truyền hình lóe sáng tinh quang theo tri thức.

Cùng lúc đó.

Hộ Tạt Tư Nữ Hoàng Kim Tư.

phim truyền hình về nhà mê hoặc cũng theo nó.

Vừa lúc hai ngày nghỉ ngơi, Lâm Tri Bạch về đến nhà người nhà xem kịch.

Lâm Thắng Thiên hỏi: “Xem bộ nào?”

Hôm nay có hai bộ kịch mới đã có thể lựa chọn.

Người nhà đồng thanh nói: “Mụ mê hoặc về nhà!”

Ý kiến thống nhất phi thường.

Lâm Thắng Thiên điều đến Nữ Y Tư Lạp Tư.

...

Trên TV.

Rất nhanh âm nhạc vang lên, chính là chủ đề khúc của bộ kịch này không cách nào tha thứ cho Côn Bằng!

“Vì tất cả những người yêu thích chấp nhất đau đớn!”

Vì tất cả hận thù chấp nhất thương tích!

Ta đã không rõ tình yêu và hận thù có nên như vậy hay không?

Máu cùng nước mắt cùng nhau chảy xuống.

Trong lòng đang vỡ nát phong hóa của ta...

Tay run rẩy không cách nào dừng lại được,

Chúng ta từng bị đốt thành tro tàn, không sao cả, có thể sẽ tái diễn lại lời nói dối tàn khốc như thế nào, buồn cười thay đổi, biểu hiện của người đầy, sai yêu một người nhất định sẽ bị lãng quên, để thời gian mai táng thì không còn lại bất cứ thứ gì...

Ai có thể nói cho ta biết sự yêu thương và hận thù đã đến tận đâu hay chưa?

Máu cùng nước mắt cùng nhau chảy xuống.

Trong lòng đang vỡ nát phong hóa của ta...

Tay run rẩy không cách nào dừng lại được,

Ái Thành Hận cuối cùng cũng phải tuyệt vọng...”

Lâm Tri Bạch viết xong kịch bản, liền lấy danh nghĩa Sở Từ đem bộ kịch bản này phối hợp đều bao hết, tựa như lúc trước phối nhạc cuồng phong của Bạch Đế nhận thâu Côn Bằng.

Đây là do hai người áo giáp tạo ra mà.

Đương nhiên, chuyện Sở Từ mà Bạch Đế có thể làm được cũng có thể.

Có điều người biểu diễn không phải Sở Từ, mà là nữ ca ca của chính Ngải Ca Khắc Tư bên kia.

Nghe bài hát này vang lên, Lâm Tri Bạch thiếu chút nữa không khống chế nổi mình liền hát theo, cũng may hấn nhận được, bằng không thì mã giáp của Sở Từ chỉ lộ liễu trong phút chốc, thật sự là bài hát này quá quen thuộc, đây chính là mê hoặc

nhân vật nữ chính về nhà, chiến ca dành riêng cho Lâm Phẩm Nhược!

“Ca ca cũng không tệ lắm.”

Mẹ bình phẩm, đọc sách giới thiệu tí ti. Kỹ thuật ma quái. Sở Hữu này nàng cảm thấy bài hát này rất dễ nghe.

Lâm Thắng tinh mắt, thấy được tác giả bài từ bài này, “Bài nhạc mà Sở Từ viết, cốt nhạc phụ của bộ phim này, chỉ có tên một người Sở Từ, ý tứ là một mình Sở Từ chịu thầ bộ kịch nhạc này?”

Người nhà đều nhìn về phía Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch không có phản ứng, trong lòng lại vui vẻ cùng xướng theo, “Đau đớn vì tất cả yêu chấp, vì tất cả hận thù chấp nhất...”

Lâm Hi bình luận: “Trình độ bài ca này còn được, nhưng sáng tác quá đơn giản, nhưng Sở Từ hẳn là cố ý, loại nhạc chính quy này tương xứng với Kỹ thuật âm thanh mạnh mẽ này, có thể làm cho người xem càng ghi nhớ.”

Ừm.

Đây là trạng thái còn chưa bị tẩy não.

Chờ xem qua bộ kịch này, Lâm Tri không biết rằng tất cả mọi người đều sẽ bị bài này tẩy não!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 207: Cùng thời khắc đó, Thiểm Thiết Lư.

Trong phim truyền hình lóe sáng tinh thần.

“Chưa từng có ai dám nói như thế với ta!”

“Nữ nhân, người đang chơi lừa.”

“Người thành công làm ta chú ý.”

“Năm phút, ta muốn tất cả tư liệu của nữ nhân này!”

“Trợ lý?”

“Chính là cô ta!”

Nam nữ chủ gặp nhau, xảy ra mâu thuẫn.

Nam chủ quyết định để nữ chính làm trợ lý của mình.

Không phải vì cho nữ chính cơ hội, mà là vì tra tấn nữ chủ.

Trên Cự Quang Đài.

Vô số người đang thảo luận.

“A a a a nam chủ quá đẹp trai!”

“Lời thoại này thật quá bá đạo!”

” Tổng tài bá đạo Phạm nhi!”

“Nữ chính thật mê thảm!”

“Hành hạ mê nhất thời sáng khoái, theo đuổi mê tử hỏa táng tràng!”

“Nội dung thật tục. “

“Ta là chó đất, ta thích xem cái này!”

“Không hổ là thần tượng Nữ Vương, diễn quá tuyệt vời!”

“Thỏ?”

“Có thể có câu huyết kịch thổ của SUV cách vách không?”

Đều nói mùi vị của phim xà phòng máu chó quá hung hăng, thật ra thần tượng ở Tần Châu cũng rất hung hăng, đều là tổng

tài bá đạo ở đó.

Người xem say sưa ngon lành.

...

So sánh với thần thoại đài truyền hình, người xem phim nữ tượng các loại vui vẻ, Nữ Oa Lao La Khắc Tư đài xem thì đau đớn nghiêng răng!

“Mẹ kiếp!”

“Hong thế hiền quá cận bã!”

“Bà bà cũng là xấu tới tai bắp chân chảy mủ!”

“Phẩm chất đáng thương như vậy.”

“Ta thật chán ghét Lạc Nhĩ Khắc Nhĩ a!”

“Dã Ly Nhĩ lớn lên tựa như hồ ly tinh!”

“Tiểu Tam đáng ghét, quá có tâm cơ, Lâm Phẩm đối với nàng tốt như vậy, nàng lại không biết ơn!”

“Cái này là cốt truyện chó má gì vậy, quả thực tức chết người!”

“Làm sao cả thế giới đều khi dễ nữ chủ như vậy, nữ chủ còn không có dũng khí phản kháng!”

“Lâm Phẩm Như Ý trên danh nghĩa là con dâu của Hồng gia, trên thực tế là bảo mẫu miễn phí, không có công việc suốt ngày vây quanh gia đình, ăn mặc rất bình thường, không chỉ có vẻ không bằng đất, một chút cũng không sáng mắt, gả vào hào môn chính là kết quả như vậy sao!”

“Quá hèn mọn rồi!”

Lâm phẩm như gả vào nhà có tiền, nhưng trong hôn nhân lại vô cùng hèn mọn.

Lâm phẩm tính tình khúm núm, vừa gặp phải chuyện liên hướng Hồng Thế Hiền xin giúp đỡ.

Có đôi khi rõ ràng là Hồng Thế Hiền sai trước, là bà bà không giảng đạo lý trước, Lâm Phẩm cũng không dám vì chính mình đòi công đạo.

Người xem càng nhìn càng tức giận!

Cảm thấy tức muốn nổ phổi rồi!

Nữ chủ trung ra một gương mặt vô tội giống như hoa sen trắng, làm cho người ta rất có dục vọng bảo hộ, cho nên tao ngộ của nàng, khiến cho người xem vừa đồng tình, vừa tràn đầy hận sắt không thành thép!

Đặc biệt là phần cuối của phiên đầu tiên.

Hồng Thế Hiền lại bị Kiều Nhĩ Duy Á câu dẫn, lại lần nữa phát sinh quan hệ với ông ta.

Nhưng mà tập thứ hai càng làm người ta tức giận hơn.

Hồng Thế Hiền lại đòi tiền với lão bà Lâm Phẩm, muốn lén lút thuê nhà cho Ngải Nhĩ Ni!

Mà bà bà vẫn oán hận con dâu không mang thai, nhưng thật ra mấy năm trước phẩm như mang thai ở nhà điều dưỡng, đã vượt qua Hồng mẫu đánh bạc thua tiền bị người bức phải trả để tìm được nhà mình.

Phẩm như cùng người nợ tranh chấp, không cẩn thận té ngã một cái mà lưu sản.

Tập thứ ba thì lại càng không hợp thói thường, Ly Y là bằng hữu của Lâm Phẩm, ăn cơm ở Hồng Thế Hiền gia.

Nhà của Hồng thế hiền cùng lão bà đều ở đây, Ngải Nhĩ vậy mà lại âm thầm khiêu khích hấn ở dưới bàn, quả thực là rối rắm đến tận xương cốt.

Thế này ai chịu nổi?

Người xem càng xem càng áp lực!

Lâm phẩm Như đã không thể dùng từ “đáng thương” để hình dung!

Rất nhiều người xem nhiều năm như vậy cũng không gặp được nữ chính thảm như vậy!

...

Trong nhà.

Mẹ giận không dám ăn cơm!

“Bà bà này thật sự là quá xấu xa rồi, bà dựa vào cái gì quái phẩm như đứa bé không sinh được, phẩm như lúc mang thai,

là bà bà thiếu nợ cờ bạc, đả người giục người tới cửa kia, mới dẫn đến phẩm như sản sinh!”

Lâm Hi cũng tức giận rồi.

“Bối Nhĩ Khắc thật sự là bạch nhãn lang, rõ ràng là nuôi con gái Lâm gia, hay là khuê mật của Lâm phẩm như vậy, kết quả trực tiếp đào góc tường khuê mật, Hồng Thế Hiền kết hôn nhiều năm, nàng còn quay về với Lâm Phẩm như cướp chồng, tiểu tam cực phẩm như vậy ta vẫn là lần đầu tiên gặp.”

Lâm Hi vô cùng chán ghét tiểu tam.

Nhưng mà sau đó nàng lại mắng chửi Hồng thế hiền.

“Bối Nhĩ tam là tiểu tam cực phẩm, Hồng Thế Hiền chính là con trai cặn bã cực phẩm, con dâu Lâm phẩm tốt như vậy a, ngoại trừ tính cách mềm yếu hơn một chút, hầu như là nữ nhân hoàn mỹ, trong hiện thực nữ nhân như vậy căn bản không tồn tại tốt, sự thực chứng minh nam nhân chính là thích loạn!”

Lâm Tri Bạch không nói lời nào.

Lâm Thắng Thiên cũng trầm mặc.

Cha thì Uất Lâm Đông cũng vâng vâng dạ dạ.

Mẹ không vui, “Lão công ngươi nói cái gì a!”

Lâm Đông ho khan một tiếng: “Kịch bản này đi, Bất Dạ Hầu chính là cố ý, khiến cho khán giả đối với Lâm phẩm như đồng tình với nhân vật nữ chính này. Hồng thế hiền càng cặn bã, bà càng ác độc, Tạp Y Đức càng không biết xấu hổ, thì hiệu quả của hí kịch lại càng mạnh!”

“Nhưng ta nhìn thấy một bụng khí tức!” Mẹ nói.

“Ác quá độc ác, khiến người ta không thể thở nổi!” Tỷ tỷ cũng nói.

Lâm Thắng Thiên trầm ngâm nói: “Xem kịch bản hẳn là một chuyện vui, Chử Bằng về nhà lôi kéo người xem tức giận như vậy, vậy phỏng chừng bộ kịch này phải chơi rồi.”

“Bản kịch rác rưởi, Thiết Phác phở!”

Lão mù oán hận nói, nàng lần đầu tiên xem kịch đã đem bản thân nhìn hậm hực.

Lâm Hi dùng sức gật đầu, “Xem ra tên Bất Dạ Hầu này thật sự là Giang lang tài tận, chỉ là như thế, thiết thòi ta còn nghĩ tới kịch cầu huyết của hắn, không giống với kịch máu chó bình thường, kết quả hắn so với kịch làm cầu huyết bình thường còn muốn máu chó hơn, trong xã hội thượng lưu cũng không bằng máu chó của hắn, trên đời này căn bản sẽ không có bà bà xấu như vậy, tiểu tam đáng ghét như vậy, hồng thế hiện cận bã như vậy!”

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút nói: “Vậy ngày mai? Nhữ luyện tuần tú?”

Mẫu thân lúc này lắc đầu nói: “Bộ kịch này ngoại trừ làm cho người ta nhìn mà tức giận ra còn có ý tứ gì nữa?”

Lâm Hi cũng đồng ý: “Không xem! Chó cũng không xem!”

Lâm Tri Bạch: “...”

Lẽ nào bộ kịch này thật sự phải phở xá hả?

Kiếp trước mình chưa có xem hoàn chỉnh bộ kịch này, nhưng cũng đại khái biết tình tiết kịch, cho nên thời điểm viết kịch bản, sớm có chuẩn bị tâm lý.

Ngược lại, hắn không cảm thấy có chút phần nộ nào.

Bất quá độ tuổi của mẹ, hắn là khán giả về nhà hấp dẫn Chủ yếu thu nhìn quần thể.

Ngay cả mẹ cũng bị tức đến đau dạ dày, tuyên bố sẽ không truy đuổi bộ kịch này, vậy bộ kịch này có khả năng thật sự có chút nguy hiểm.

Lần đầu tiên Bất Dạ Hầu trơn trượt như thếp?

Lâm Tri Bạch gãi gãi đầu, bộ kịch bản kiếp trước hình như không bị mắng thảm như vậy.

Có lẽ là vì người xem ở thế giới này lần đầu tiên xem loại phim truyền hình máu chó đến mức cực hạn này, trong lòng không chịu nổi?

Được rồi.

Ta lựa chọn tin tưởng rằng: Hệ (cách) (thông thông)!

...

Thật ra phản ứng của một nhà Lâm Tri Bạch chỉ là một cái bóng.

Trên mạng lưới.

Cũng xuất hiện lượng lớn tiếng mắng!

“Các người đều nhìn Đồng Lư về nhà dụ hoặc sao?”

“Xem! Tức giận muốn đập điện thoại!”

“Ta nhìn thấy khuôn mặt Berloz kia liền muốn xông vào đánh nàng!”

“Ta nếu là Lâm Nhược, trực tiếp tay xé bà bà, lão đồ bạc này thật buồn nôn!”

“Chưa thấy qua ác bà bà nào xấu như thế!”

“Hong thế hiện quả thực là cận bã đến cảnh giới nhất định!”

“Ca ca Lâm Phát Nhược Oa lại còn là chó nịnh bợ!”

“Nhìn mà ta hận hực!”

“Đây là kịch bản mà Bất Dạ Hầu viết sao?”

“Lần trước Bất Dạ Hầu viết kịch bản vẫn luôn rất sáng khoái, Cao Khải hùng mạnh bao nhiêu nha. Lưu Hoa hung dữ dữ biết bao, sao đến Lâm phẩm như vậy, lại thê thảm như vậy?”

“Có thể là bởi vì đây là đại nữ chủ điền?”

“Bất Dạ Hầu dù sao cũng là nam nhân, viết về loại thị giác nữ tính này, hoàn toàn không có nhuệ khí như vậy, chỉ làm cho người ta nhìn mà thấy uất ức!”

Đúng vậy.

Nhìn bộ 《Hấp dẫn về nhà》 này, cảm thụ lớn nhất của người xem chính là biệt khuất, ủy khuất trước nay chưa từng có!

Trên thực tế.

Tất cả câu huyết kịch, đều có chút cùng loại nguyên tố, cái gì mà bà bà xấu xa a, cận bã nam tử tiểu tam ra mặt gì a, chờ một chút, nhưng bộ kịch này trực tiếp đem những tâm tình này phóng đại đến cực hạn, giống như làm sao kích thích người xem vậy!

Kết quả người xem quả thật bị kích thích.

Tuy nhiên hiệu quả mà nói dường như có hơi tiêu cực.

...

Trong nghề.

“Nhìn đánh giá dụ hoặc về nhà với Huyền Huyền trên mạng, tình huống không tốt lắm a.”

“Nhưng độ thảo luận, giống như nghiền ép Tinh Cương lóe sáng?”

“Độ thảo luận là cao, nhưng đều là đang mắng, nói bộ kịch bản này quá ghen ghét.”

“Ta cũng nhìn, nói thật, quả thực uất ức, quả thực khiến người ta muốn xông vào trong TV, đem toàn bộ phản diện đều đè xuống đánh.”

“Vừa mới có Cát Nhĩ Lạc bạn tốt đến khu bình luận của diễn viên kia chửi ầm lên!”

” diễn viên kia của bà bà không mở danh sách cực kỳ, nếu không đoán chừng cũng sẽ bị mắng đến tụt bé.”

“Kỳ thật nhân vật phản diện phá hoại không có vấn đề, nhưng tính cách nữ chính quá nhu nhược, nhu nhược khiến người ta không chịu nổi, đây cũng là khởi nguồn ghen ghét.”

“Ta đoán chừng bộ kịch này là phổ vồ bắt đầu.”

“Bát Dạ Hài vẫn là không nắm được tinh túy của cốt truyện a, quá ngược rồi, ngược như vậy ta chịu không nổi.”

Người xem vô cùng phẫn nộ.

Cơ hồ mất đi lý trí.

Bình thường, chỉ khi nào mọi người cực kỳ căm hận nhân vật nào đó, mới có thể đi mắng diễn viên.

Tuy rằng loại hành vi này, tuyệt đại đa số người đều là chống chế, diễn viên và diễn viên hẳn là đối đãi với nhau, nhưng luôn có vài người không có loại lý trí này.

...

Mà tới ngày thứ hai.

Bộ phim truyền hình thần thoại vang lên một tràng cười.

“Động tĩnh tối hôm qua đều nhìn thấy đi, toàn bộ mạng lưới đều đang mắng chửi kịch bản mê hoặc về nhà quá ghen khuất.”

“Nữ chính quả thực thảm hại khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.”

“Ha ha ha, bộ kịch bản kia ta cũng đã xem rồi, tức đến buổi tối ngủ không được, nhưng vừa nghĩ đến tất cả mọi người đều đang mắng, bỗng nhiên lại cảm giác không có vấn đề gì, bộ kịch bản này phổ phổ xung quanh, mới có lợi đối với tỷ lệ chúng ta thu nhận!”

“Ha ha.”

“Nhưng mà nhìn độ thảo luận, bộ kịch bản nghiên ép sao trời lóe sáng của chúng ta.”

“Độ thảo luận có tác dụng cái rắm a, không phải khen, đều là mắng, người xem mắng so với phun khan xã hội thượng lưu trước đó còn ác hơn!”

“Thu thị sắp ra rồi sao?”

“Phòng chừng khả năng dự hoặc về nhà sẽ không quá kém, dù sao độ thảo luận là ở đó, nhưng bảng thu nhận đầu hẳn chính là thành tích đỉnh phong của bộ kịch bản kia, không ai muốn xem tiếp bộ kịch bản này.”

Tiếp tục xem?

Tìm ngược không phải sao?

Bộ kịch bản này thật sự quá ngược!

Cảm giác trái tim người xem vô cùng tàn nhẫn!

Các khán giả lão gia thấy vậy không thoải mái còn tiếp tục xem, đọc sách lặn, còn có tí ảo thuật. Sặc K. Siêm Hoa có bệnh sao?

Tay thứ hai của Bộ phim truyền hình và bàn tay thứ ba vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Đông với vẻ mặt dương dương đắc ý.

Đúng.

Bộ kịch này là do bọn họ mạnh mẽ đẩy ra, vi phạm ý tứ của Lâm Đông bộ trưởng cùng Duy Tư đánh lôi đài.

Thế nhưng là!

Bộ kịch kịch này nếu như đánh lén thành công, bọn họ sẽ là công thần!

Mà bộ trưởng Lâm Đông trước đây không có ý định đánh chết Duy Tư Duy Á thì uy tín giảm đi rất nhiều!

Bây giờ xem ra, tay thứ hai và tay thứ ba là đúng, bộ kịch bản cầu huyết của Bất Dạ Hầu lộ vẻ mặt như bỏ nhào ra đường!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 208: Nói không xem không bao lâu, tối hôm qua thu thị số liệu đưa ra.

Đệ nhất Phổ Lôi đài mẫu, dự hoặc về nhà 2, 86%.

Thần thoại đài truyền hình đệ nhị, Tinh Không lóe sáng, 27%.77

Thiên Quang Lao Tháp đệ tam, 《Quyết hành động đặc thù》, 2, 0.55%

Thiên Quang Lao Đức chưa từng tham dự trận chiến đánh lên này, nhưng bọn họ đang theo đuổi bộ khâu bia kịch bản này cũng không tệ lắm, tỉ lệ thu nhìn cũng đủ tư cách.

Thần thoại bên này.

Nhìn thấy thành tích thu thị, rất nhiều người nở nụ cười.

Kết quả này cũng không ngoài dự liệu.

“Ánh hiệu triệu lực của Bộ Ngạn đã giảm xuống, tỷ lệ đứng đầu mặc dù vẫn xếp hạng đầu, nhưng chênh lệch giữa chúng ta còn cực nhỏ, không giống bộ Trệ chinh phục Trệ lúc trước, bài quét đầu vậy mà lại trực tiếp phá ba.”

“Cứ để cho bọn họ tạm thời đặc ý đi.”

“Cái này nhìn thành tích hẳn là Côn Bằng về nhà hấp dẫn Côn Bằng.”

“Cừu Bất Dạ Hầu, bộ danh tiếng mới này đã tan!”

“Tối nay cô đơn về nhà hấp dẫn tuyệt đối sẽ gây sốc lớn!”

“Dù sao tối hôm qua toàn bộ mạng lưới đều đang mắng bộ kịch này.”

“Rất nhiều người xem qua loa về nhà mê hoặc ba tập đầu đều kêu muốn bỏ kịch.”

“Để xem đêm nay rốt cuộc có bao nhiêu người bỏ kịch!”

“Sẽ không trực tiếp rơi ra 2% chứ?”

“Ha ha ha ha, vậy đêm nay chúng ta chẳng phải là muốn phá ba tiết tấu sao?”

“Lại nói về kịch bản cầu huyết xà phòng, trên bản chất cùng kịch bản thần tượng vẫn có điểm giống, dù sao đều là cốt truyện trong đất, bất quá kịch tượng của chúng ta vẫn rất ngọt, không khô như kịch huyết chó, người xem áp bức ghen khuấy như vậy, Lâm bộ trưởng người cảm thấy thế nào?”

Trong phòng họp thần thoại.

Hai tay cùng ba tay cô ý phóng đại giọng nói, tựa hồ đang kích thích Lâm Đông.

Lâm Đông liếc mắt nhìn hai người, lại nhìn phụ họa cao tầng trong ngành hai người này, thần nhiên nói:

“Các người biết ta là đạo diễn TV, không nói đến thân phận bộ trưởng này, từ góc độ đạo diễn mà nói, ta cảm thấy xung đột kịch mới của bộ phim này đã làm được tới cực hạn, mà bất cứ tác phẩm nào làm được cực hạn đều được một phần thưởng thức, cho nên tỷ lệ thu mua của bộ phim này ta không dám nói nó sẽ không giảm, nhưng ta tin tưởng dù hạ thấp, cũng có thể đảm bảo trụ cột không sụp đổ.”

Hai tay cười lạnh.

Ba tay bĩu môi.

Bộ trưởng đại nhân này vẫn đang mạnh miệng!

...

Tạp Nhĩ Ân.

Sắc mặt của cao tầng bộ phim không quá dễ coi.

Hiển nhiên cũng không bởi vì sự dụ hoặc của Nguyễn Cung hôm qua đã truyền bá cho người nhận chủ rồi chạy mất mà cảm thấy vui vẻ.

Bởi vì trên mạng có quá nhiều tiếng mắng chửi!

“Có cách nào công quan một chút không, dụ dỗ Côn Bằng này về nhà là một bộ kịch bị mắng thảm nhất mấy năm nay của Duy Lư chúng ta!”

“Doãn chủ quản.”

“Bất Dạ Hầu am hiểu nhất là phim cảnh báo, sao người cứ cầm kịch bản cầu huyết trở về vậy?”

Có người nhìn về phía Doãn Đông âm áp.

Ánh mắt mang theo rõ ràng bất mãn.

Bởi vì bộ kịch bản này, Doãn Đông Noãn đã được nhắc tới chủ quản trung tầng, nhưng nếu bộ kịch bản này thất bại, nàng ta chắc chắn không giữ được.

Lúc này áp lực âm áp của Doãn Đông rất lớn.

Bà ráng chống đỡ nói: “Ta thống kê một chút, trên mạng liên quan tới chủ đề hấp dẫn về quê hương, đã nghiền ép tất cả phim truyền hình gần đây, nói rõ độ chú ý của bộ kịch này phi thường khủng bố...”

Có người ngắt lời.

“Độ thảo luận là cao, nhưng đều là đánh giá mặt trái!”

“Độ thảo luận như vậy, thì có ích lợi gì?”

“Về sau, kịch bản câu huyết của Bất Dạ Hâu, chúng ta kiên quyết không cần, hấn càng am hiểu phim cảnh cáo!”

“Người không đùa giỡn? Lỡm đàng này? Chủ quản?”

“Cho thân thoai với sắc trời chính là cảnh phi kịch, đến phiên cùng Berloz hợp tác với chúng ta, dùng loại kịch bản câu huyết vừa thô chế tạo sơ giản đơn này?”

“Im lặng!”

Bồ lý trưởng Phí Nhĩ Đặc nhìn thoáng qua Doãn Đông âm áp: “Bây giờ mới là ngày đầu tiên, người xem mặc dù tiếng máng nhiều, nhưng phần lớn đều nhằm vào mấy nhân vật trong phim truyền hình chứ không phải Loan Bất Dạ hầu cùng với Taất Lhắc Đàng chúng ta giải trí, nhìn lại tỷ lệ thu nhận tiếp theo đi.”

...

Nói vài kênh tin tức về Tần Châu.

Hôm nay giải trí của Côn Bằng không có tuần tra.

Người chủ trì: “Tối hôm qua kịch bản mới của ‘Bất Dạ hầu cùng video Duy Á giải trí hợp tác về nhà’, các người có biết không?”

Nữ chủ trì: “Sao có thể không biết, toàn bộ mạng lưới mắng một mảnh!”

Chủ trì nam chủ trì: “Kha tức trong bộ kịch này quan hệ phi thường kém, kỳ thực ta tin tưởng gia đình vốn có kinh nghiệm khó đọc, quan hệ mẹ chồng nàng dâu đại đa số đều không hòa thuận, kể cả mẹ ta và lão bà của ta cũng không có chuyện gì liên cãi nhau, nhưng các người đoán xem làm sao?”

Dừng một chút.

Người chủ trì của nam sinh cảm khái nói: “Tôi hôm qua mẹ ta và lão bà của ta quả thực là cùng chung kẻ địch nha, đều chửi mắng Ác bà bà trong TV!”

Hiện trường cười to.

Gia tân nói: “Xem ra bộ kịch này cũng không có chỗ nào để mắng, ít nhất xúc tiến quan hệ mẹ chồng nàng dâu đúng không?”

Hiện trường lại cười to.

Vị chủ trì sau đó nói: “Hai bộ phim truyền hình, danh tiếng đều phi thường tốt, kể cả 《Vạn Vạn không ngờ bộ tiểu thuyết đó cũng là đánh giá tốt như nước, đây hẳn là tác phẩm danh tiếng bộ đầu tiên của hẳn không tốt nhỉ?”

“Lẽ nào Giao Bằng rốt cuộc lại thất bại lần đầu?”

“Người có nhận thua trước mặt hay không thì khó nói, nhưng bản thống khoái do Sở Từ làm cho phim truyền hình quá tuyệt. Thủ cương kia không cách nào tha thứ cho người ta tối hôm qua sau khi nghe liên tục mấy lần, đã trực tiếp bị tẩy não rồi!”

“Ồ?”

“Đây cũng không phải là dấu hiệu tốt a.”

“Dù sao cũng là kẻ thường nói, khúc nhạc nhắm xuất thần!”

Đúng, kịch trên TV tuy tiếng mắng một mảnh, nhưng Đồng Lư không cách nào tha thứ bài hát này, lại khiến rất nhiều người càng nghe càng lên não!

Nhất là phối hợp ăn ở cốt truyện.

Bên trong những bài nhạc kia quả thực là đã tuyệt!

Hiện trường còn cố ý đặt một bộ phận cao trào của ca khúc:
“Tất cả đau đớn vì tất cả yêu chấp nhất, chịu đựng tất cả hận thù, ta đã phân không rõ yêu cùng hận có hay không cứ như vậy, máu cùng nước mắt rơi xuống, trái tim ta tan tành phong hóa, tay run rẩy lại không cách nào đình chỉ không cách nào tha thứ...”

Chuyện thú vị xảy ra.

Hai người chủ trì cùng Gia Tân không ngờ trực tiếp hát lên theo đoạn cao trào này, kỳ thật ai cũng không từng học bài hát này, nhưng lại có khả năng hát!

Người xem tiết mục thì dở khóc dở cười.

Ngươi đừng hát!

Bài này vừa ra, bọn họ liền nghĩ đến Lâm phẩm Như, nghĩ đến bộ kịch bản này, nghĩ tới những đoạn lạc ngược tâm đến mức tận cùng.

Ngược đãi người khó chịu!

...

Đáng nhắc tới chính là, Nguyễn Cung về nhà mê hoặc bộ phim này, không chỉ ở truyền tổng điện thoại điện thoại, đồng thời cũng ở trên mạng video và video.

Đây là yêu cầu trắng trợn của Lâm Tri.

phim truyền hình sau này xuất phẩm, từ nhà mình bán sinh đều phải giữ lại bản quyền.

Mà bộ kịch bản này mặc dù chỉ truyền ba tập, nhưng hôm nay người xem lại không ít, Giang Thành nhìn thấy rất nhiều tâm sân khấu như vậy:

“Mộ danh mà đến!”

“Nghe nói bộ kịch bản siêu cấp ngược đãi này?”

“Ta cũng muốn xem xem kịch gì mà khiến cho toàn bộ mạng lưới chửi ầm lên!”

“Cộp cộp cộp cộp cũng biết phó?”

“Cầu huyết kịch do Bất Dạ Hầu viết á?”

“Vốn không có hứng thú đối với cốt truyện cầu huyết, kết quả khắp nơi đều là đề tài của bộ kịch này, khiến cho ta nhìn không được muốn nhìn xem.”

Sau đó liền không có sau đó nữa.

Người xem mộ danh mà đến, phía sau cũng bắt đầu mắng chửi.

Cho dù có chuẩn bị tâm lý, vẫn bị nội dung vở kịch làm cho ghen ghét.

Giang Thành nhìn bình luận càng ngày càng nóng nảy, không khỏi gãi gãi đầu.

Dường như tình hình thật sự có chút không ổn lắm.

Hử?

Không đúng nha.

Rõ ràng là đã xem hết nơi thứ nhất, nhưng tiếng mắng mỏ lại nhiều như vậy.

Nhưng vì sao tập thứ hai cùng tập thứ ba lại không mất hiệu lực?

Theo lý thuyết xem hết tập 1 thì rất khó chịu.

Không phải những người này nên trực tiếp vứt bỏ kịch bản sao?

Làm sao đám người này ngoài miệng mắng càng ngày càng tàn nhẫn như vậy, nhưng vẫn xem hết cả ba tập kịch?

Thật sự là hiện tượng kỳ quái.

Giang Thành bỗng nhiên cảm thấy sự tình cũng không có vẻ đơn giản như bề ngoài.

...

Buổi tối hôm đó.

Lâm Tri Bạch ở nhà ăn cơm xong.

Lâm Hi thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn điện thoại di động.

Lâm Thắng Thiên buồn bực, “Sau khi tan ca còn phải bận rộn làm việc?”

Lâm Hi không lên tiếng.

Sau khi cơm nước xong xuôi, bà chủ cũng lấy điện thoại đi động ra nhìn thoáng qua, đột nhiên mở miệng nói:

“Đã đến giờ rồi!”

Lâm Đông vẻ mặt mờ mịt, thời gian nào?

Lâm Tri Bạch cùng ca ca Lâm Thắng Thiên cũng không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Hai mẹ con này làm gì vậy?

Sau đó mấy nam nhân trong nhà liền nhìn thấy Lâm Hi và mẹ cô kích động ngồi ở trước sofa, mở TV ra, cũng không chút do dự lựa chọn Tỷ Tư Lạp Tư.

“Vì tất cả những đau thương yêu thích chấp nhất...”

Ngày hôm qua đã dần dần quen thuộc âm nhạc vang lên, phiên tập Ly thứ tư hấp dẫn chính thức tuần tra!

Lâm Thắng Thiên há to miệng.

Ngày hôm qua Lâm Hi không phải đã nói, con chó phim truyền hình này cũng không thêm xem sao, sao hôm nay lại nhìn lên?

Lâm Đông cũng ngạc nhiên.

Hắn nhớ tối hôm qua thê tử thề son sắt nói: “Bộ kịch kịch này ngoại trừ làm cho người ta tức giận ra còn có ý gì nữa?”

Lâm Tri Bạch càng là vẻ mặt mông bực.

Lão gia tử Kim Dung có một câu danh ngôn, nữ nhân càng xinh đẹp càng biết gạt người, thật không lừa ta a!

Nhìn đi.

Hai mẹ con này hôm nay tích cực hơn bất cứ ai khác, đến điểm liền đứng giờ thủ tại trước máy truyền hình, chỉ vì đợi boong về nhà mê hoặc theo lệnh!

Điều kỳ quái nhất chính là...

Hai người này vừa xem cốt truyện thứ tư còn nổi giận đùng đùng mắng.

“Cầu nam nữ!”

“Lại bắt đầu ước hẹn!”

“Cố ý mở phòng ở cách vách Lâm phẩm Như!”

Thật sự, nhìn bộ kịch này, hai nàng vẫn luôn tức giận, nhưng rõ ràng là tức không chịu được, vẫn là nhìn xem.

Tập thứ năm.

Rốt cục Hồng thế hiền cũng lộ ra sơ hở!

“Vẫn chưa phát hiện ra sao!”

“Chứng cứ xuất quỹ đều rõ ràng như vậy!”

“Lâm phẩm thật là ngốc!”

Hai mẹ con sốt ruột không thôi, mặt đỏ tía tai.

Tập thứ sáu.

Lâm Phẩm Như cuối cùng cũng phát hiện lão công và Kiều Cà Cát Nhĩ đang làm ra chuyện gì, nàng mở tủ quần áo ra, bốn mắt nhìn nhau, nhìn thấy Hồng Thế Hiền đang trốn ở bên trong.

“Phát hiện ra rồi!”

“Xé lên!”

“Một cái tát này không đủ hả giận a!”

Lâm Phẩm Như Hối Nhĩ cho một cái tát, mẹ và tỷ tỷ hung phần đến không chịu được, đây có lẽ là lần đầu tiên hai người nàng nhìn bộ kịch này cảm thấy có chút thuận lòng.

Quán như rốt cuộc phát hiện chồng của mình có giờ trò rồi!

Còn hung hăng tát cho Duy Lát Cát Nhĩ Đặc một cái tát!

Sau đó phẩm như ly khai, vẻ mặt hoảng hốt đi ở trên đường, thiếu chút nữa bị xe đụng vào, Hồng thế hiền đuổi theo lôi kéo Phẩm Như, thành tâm xin lỗi nàng, hấn quý gối trước mặt thê tử cầu xin tha thứ, phẩm như không biết nên đối mặt thế hiền như thế nào, quay người một mình rời đi...

Mo Mo!

Hai mẹ con lại bắt đầu tức giận!

“Cái gì hả!”

“Cái này còn chưa ly hôn?”

“Lâm phẩm thật sự quá nhu nhược!”

“Vừa mới cùng Hoắc Lợi Duy Tư mặt đối mặt cũng là, ẹt đọc sách thì trọc trặc. Chà Khắc quý chỉ đánh một cái thôi, căn bản không thể hả giận.”

“Diễn kịch này đang làm máy bay gì vậy?”

“Nhanh lên, nhanh cho hắn phản kích lại!”

“Bản kịch rác rưởi!”

“Chó cũng không thềm!”

“Càng nhìn càng tức giận!”

Lâm Tri Bạch cùng ca ca cùng ba ba yên lặng đi vào trong viện, nghe hai mẹ con trong phòng nói chuyện, ai cũng không mở miệng, chìm vào trầm tư.

Số chín: Tháng tư kết thúc, không nghĩ tới vé tháng gấp hai lần sẽ khoa trương như vậy, dẫn đến trắng đen nợ cả nhà 29 tuổi, vậy thì bắt đầu từ hôm nay mỗi ngày còn tệ hơn đi, tiếp tục cầu vé tháng bảo lãnh năm tháng, hiện tại hình như vẫn là gấp đôi?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 209: Hy vọng người ồn ào a - tràng diện sinh ra! Hôm sau.

Thần thoại đài truyền hình.

Hệ thống TV đang họp bàn.

Nhân viên công tác vệ sinh chạy vào cửa, “Tình Xúc lóe sáng hôm qua thu dọn tỷ lệ ra ngoài!”

“Bao nhiêu?”

Tất cả mọi người bộ phận đều phấn chấn tinh thần.

Nhân viên công tác nói: “Tỷ lệ thu thị 2.41%!”

Nghe thấy con số này, sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Bài danh không phải 2.77% sao?”

“Sao hôm sau lại đột nhiên giảm nhiều như vậy?”

“Theo lý không phải là tỷ lệ thu thị tăng mới đúng sao?”

“Tôi hôm qua có bản tân kịch trâu bò gì đem số liệu chúng ta chia ra rồi?”

“Không có!”

“Đó chẳng lẽ là Côn Bằng về nhà dụ hoặc?”

“Không có khả năng!”

“Kịch kịch hôm nay bị thu thập chắc chắn còn thảm hơn cả chúng ta!”

“Toàn vớng đều đang mắng bộ kịch bản kia!”

“Đó hẳn là bộ kịch ánh sáng kia, cho nên đêm hôm qua nhìn kết cục lớn, tăng vọt một đợt?”

“Xem tình huống chính thức công bố đi.”

Thần thoại tạm thời chỉ biết hiệu suất thu thập bộ kịch này của nhà mình, còn không biết tình huống cụ thể của kịch khác.

Cứ như vậy.

15 phút đồng hồ sau.

Tần Châu công bố tình huống thu thập TV tối hôm qua.

Khi nhìn thấy sự hấp dẫn của Dận Chân về nhà tối hôm qua, tất cả mọi người đều sửng sờ!

“Đây là cái quý gì vậy!”

“Hệ thống chính thức ra bug bug rồi?”

“Sao có thể chứ, chuyện này không khoa học!”

Ánh mắt của tất cả mọi người trong khán đài thần thoại đều nhìn chăm chăm vào tình huống sắp công bố.

Duy nhất còn có thể miễn cưỡng bảo trì bình tĩnh chỉ có Lâm Đông.

Trong cơn hoảng hốt.

Lâm Đông lại nhớ lại đêm qua, kịch bản hấp dẫn mà hai mẹ con trong nhà vẫn luôn quần quýt về nhà, mắng tới cảnh tượng mười một điểm vào ban đêm.

...

Cùng lúc đó.

Hệ giải trí trên TV của Duy Tư Tập Đức.

Nhìn số liệu thu thị tối hôm qua mới ra lò, tất cả mọi người đều như hóa đá, tại chỗ yên tĩnh tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Sau một khắc.

Sưu sưu sưu.

Toàn bộ ánh mắt đều nhìn về Doãn Đông âm áp.

“Doãn chủ quản!”

“Ta biết ngay mà!”

“Chỉ cần không kịch bản của Dạ Hài, vậy đừng quản cái gì cũng có thể đưa thành tích!”

“Làm tốt lắm Doãn chủ quản!”

“Doãn chủ quản thật tinh mắt!”

“Hôm qua ta đã nói thế nào, đừng quản người mắng có bao nhiêu, chỉ cần là độ thảo luận là đủ rồi, đen đỏ cũng là đỏ!”

“Cái này không phải sao?”

“Số liệu tăng lên đi!”

Doãn Đông Noãn nghe đồng sự tán dương, biểu cảm cổ quái.

Hôm qua các người có chắc chắn sẽ nói như vậy không?

Doãn Đông Noãn nhìn về phía ‘Mạc dụ hoặc’ về nhà tối hôm qua, cũng nhin không được hoảng hốt một chút.

...

Sắc trời giải trí.

Bộ phim có chút ồn ào.

“Ngọa tào!”

“Số liệu này!”

“Không phải nói bộ kịch bản này muốn bỏ nhào sao?”

“Cầu huyết cũng có thể thành?”

“Tiện nghi cho Duy Tư Duy Tư Đặc!”

“Thần thoại lại muốn tới nhà mỗi mỗi làm khách hả?”

Nghe thủ hạ kinh hô, ánh mắt Tô Triết cũng sâu thăm nhìn tỷ lệ thu nhận của Nguyễn Cung về nhà.

Đây chính là Côn Bằng sao?

Cho dù tiếng chửi rửa như nước thủy triều trên toàn bộ mạng lưới, cũng có thể giết ra một mảnh Thiên Côn Bằng?

...

Trên lưới.

Công bố lại với hiệu quả thu nhận!

Đệ nhất, Đồng Lư về nhà dụ hoặc, thu nhận tỷ lệ 3, 222%!

Thứ hai, Toan Nghê hành động đặc thù, tỉ lệ thu nhận (đại kết cục) 2.45%!

Thứ ba, 《 Chân Tinh 》 lóe sáng, tỷ lệ thu nhận 2. 41%!

Tất cả mọi người đều cho rằng, dưới tình huống đầu hàng mắng chửi một mảnh, suất thu nhận dự hoặc về nhà của Nguyễn Cung nhất định sẽ giảm lớn, nhưng kết quả lại làm rớt cằm tất cả mọi người, tỷ lệ thu thập của bộ kịch này chẳng những không giảm xuống, ngược lại còn tăng lên, tối hôm qua trực tiếp phá tam!

Trong nghề đều trọn tròn mắt!

“Những tiếng mắng mỏ trên mạng kia đều là giả sao!”

“Nhiều người hô như vậy lên TV, kết quả tỷ lệ thu nhận của phim truyền hình rác rưởi, thế mà mẹ nó tăng nhiều như vậy!”

“Nhánh bia bị chuyển ngược?”

“Không có a, vớng bạn còn mắng!”

“Hừ, còn muốn xem nữa hả, những khán giả này có bệnh thích bị ngược đãi sao?”

“Không có đạo lý nha!”

“Chẳng lẽ đàn bà người xem thay đổi khẩu vị, hiện tại liên thích ngược đãi sao?”

Nền tảng không đổi, bộ kịch bản này vẫn là một tràng mắng chửi, tựa hồ không khác gì khi phân hàng, nhưng lại thu thường hiệu suất tăng vọt!

Không đúng.

Vẫn có khác biệt.

Khác biệt chính là tiếng mắng càng nhiều hơn!

...

Trên mạng lưới.

Các bạn trên mạng cũng thấy được tỷ lệ thu nhận, lập tức quần chúng kích động!

“Mẹ kiếp!”

“Có thiên lý hay không!”

“Kịch tạp nham này là sao a!”

“Thu dọn dựa vào cái gì mà tỷ lệ cao như vậy!”

“Vậy các người có nhìn thấy không?”

“Xem kia.”

“Nhìn kia.”

“Ta cũng...”

“Đám phé vật các người,? Muội muội hung dữ bắn tên sao? Mức độ thu lại chính là đám phun nước bọt các người đấy!”

“Đừng trách ta a.”

“Bộ kịch bản này có độc, mặc dù ta thấy khó chịu, nhưng trong lòng liền ghen một hơi, ta muốn chứng kiến trừng phạt của đám cận bã nam và Tiểu Tam!”

“Ta muốn chứng kiến ác bà bà xong đời, chỉ vì một hơi này, ta mới cần rặng xem kịch tình hôm qua.”

“Ta thấy các người cũng đang mắng, sau đó nhin không được đi xem.”

“Chỉ muốn biết tại sao các người mắng ác như vậy.”

“Hiện tại ta đã biết, nhưng hình như ta cũng mẹ nó rơi xuống cái hố tiền sử này!”

...

Một ngày nào cũng không có giới thiệu về bài giải trí.

Gã chủ trì hét lớn: “Điều đó không thể nào!”

Nữ chủ trì cũng giật mình: ” Hoàn toàn không phù hợp quy luật thị trường! Bộ kịch bản này mắng chửi một mảnh! Tỷ lệ thu thị làm sao còn mắng càng mắng càng hăng!

Gia tân suy nghĩ một chút.

“Trước đó ‘xã hội thượng lưu’ cũng có chút ý tứ càng mắng càng hot...”

“Không giống nhau!”

Gã chủ trì điên cuồng lắc đầu: “Bộ kịch đã không bàn luận nhiều như vậy, tiếng mắng cũng không nhiều như vậy!”

Người chủ trì phát hiện điểm mù, “Mọi người đang mắng là nhân vật, phần nộ cũng bắt nguồn từ nhân vật phản diện trong phim. Ta không biết các người nghĩ như thế nào, dù sao ta

cũng có tâm lý vi diệu tương tự, liền ghen một hơi muốn xem nhân vật nữ chính báo thù, nếu không cơn giận này của ta không phải là bị vô ích sao?”

“Hắn là như vậy.”

“Đều muốn xem nhân vật nữ chính báo thù.”

“Tối hôm qua tỉ lệ thu nhận của tập thứ sáu là cao nhất, ta hoài nghi là Lâm Như phát hiện Hồng Thế Hiền xuất thế!”

“Hơn nữa Lâm Phát Lạc Nhĩ Tư còn tát hắn một cái, lúc ấy đã bị sung sướng, mặc dù chỉ vài giây đồng hồ.”

“Tên Bất Dạ Hầu này!”

“Tâm lý người xem hoàn toàn bị hắn dẫn đo a!”

Kỳ thật tổng kết một chút, mọi người liền có thể phát hiện nguyên nhân, không phải người xem thích bị hành hạ, thuần túy là ghen lâu như vậy, tất cả mọi người đều muốn nhìn nhân vật nữ chính quật khởi mặt mày báo thù, chính là vì một hơi này, tất cả mọi người đang cố nén phần nộ tiếp tục nhìn tiếp!

Phần nộ chính là tất cả mọi người xem bộ khởi nguồn của bộ kịch này!

...

Đúng như rất nhiều người tổng kết như vậy, tất cả mọi người xem bộ kịch này đều ghen một hơi, vì đem khẩu khí này phát tiết ra ngoài, mọi người càng mẫn càng muốn tiếp tục xem, hết lần này tới lần khác cơn tức này thủy chung không được phát tiết!

Tập thứ bảy...

Lần thứ tám...

Tập thứ chín...

Khẩu khí này vẫn còn ghen.

Dù sao Lâm Tri ở Bạch gia, mẹ cùng tỷ tỷ vẫn nhìn như cũ, đương nhiên mẫn càng hăng say hơn.

Tỉ lệ thu nhận thì thủy chung duy trì ở phá ba cấp bậc.

Thậm chí ca ca Lâm Thắng Thiên cũng gia nhập đội ngũ truy hí kịch, cùng lão tử mẹ.

Mà khi bộ kịch này pháp hành đến ngày thứ tư.

Hồng thế hiền và Lát Xích Nhĩ đã lưu luyến gian tình nóng.

Lâm Tri Bạch liếc mắt một cái, hiện tại pháp hành đến tập thứ mười một.

Ca ca, tử tử, mẹ, ba đôi mắt nhìn chăm chăm vào TV.

Lúc này.

Hồng thế hiền vừa mới tắm xong, đi tới phòng nhìn Tạp Nhĩ trước bàn trang điểm, tựa hồ có chút mất hứng.

“Sao ngươi lại mặc quần áo phẩm chất như thế? Còn dùng đồ của người khác à?”

Ngải Ly Ly đứng dậy, khẽ mỉm cười nói: “Nếu muốn truy tìm kích thích thì cứ xuyên suốt đến cùng đi.”

Hồng thế hiền hô hấp hơi dòn dập một chút, sau đó nở nụ cười.

“Ngươi thật lãng lơ.”

Hắn đột nhiên ôm lấy Liệp Nhĩ đi lên giường.

Những miêu tả đặc trưng của ống kính, là ảnh của Lâm Phẩm.

Đây là cảnh tượng hấp dẫn mạnh nhất trong việc về nhà!

Mẹ trợn mắt há hốc mồm!

Lâm Hi há hốc mồm!

Lâm Thắng Thiên ngạc nhiên đến thất thần!

Đây là từ hồ lang gì a!

...

Trên mạng lưới.

Đồng dạng khán giả nhìn thấy một tập này, sắp bị tên căn bã này làm cho tức ngất đi!

“Chết tiệt, Hồng Thế Hiền thật sự là cực phẩm trong nam tử căn bã!”

“Mẹ kiếp!”

“Cả biểu tình ra rồi!”

“Sao người ăn mặc quần áo bình thường, hào sảng...”

“Người thật lẳng lơ a. Bức nhân”

“Phốc!”

“Râm!”

“Mặc dù rất tức giận, nhưng bây giờ hình như ta đã có chút khí chết lặng, thậm chí có chút muốn cười.”

“Biểu hiện này quá ma tính rồi!”

“Người thật lẳng lơ, lời thoại này ha ha ha ha ha, Dạ Hầu người nghiêm túc đây à?”

“Soy Nhĩ Khắc: Tan thí bất quá Hồng thế hiện người.”

“Chẳng lẽ hỗn loạn nhất chính là phản ứng của Hồng Thế Hiền!”

“Mẹ nó, thế mà lại tức giận!”

“Cừ thật!”

“Mau xem nhiệt lục kia!”

...

Do trình độ thảo luận quá cao nên tập trung tìm tòi nhiệt độ, nhưng bốn chữ nóng lòng lại khiến lưới lưới sung sướng không thôi!

Người thật thanh tao a...

Thì ra là lời thoại nóng bỏng của Hồng thế hiền!

Bấm vào chủ đề liên quan, gần như mỗi người đều đang phát Hồng Thế Hiền nói ra câu này: “Người thật phóng khoáng!”
Đó là đoạn đề trong câu thoại này!

Vô số người đang chuyển!

Truyền khắp toàn bộ lưới!

Và cuối cùng chủ đề này cũng là người đầu tiên tham gia gây sốt!

Đương nhiên không phải tất cả mọi người đều từng xem Trạc dụ hoặc về nhà của Nguyễn Cung, bộ kịch này thu xem là phá ba trình độ, nhưng vượt qua không nhiều lắm.

Tổng hợp nhiệt độ mà nói.

Bộ kịch này trước mắt là kém một chút so với bộ 《chính phục》 trước đó.

Đó là nguyên do.

Người xem chưa xem qua bộ kịch này, nhìn thấy cái nóng lòng thứ nhất, đều há hốc mồm.

Cái quý gì vậy?

Người khuyên tốt quá?

Ấn mở chủ đề mới phát hiện, lại là lời dụ dỗ 《Nam chính trong truyện gần đây mới về nhà.

Hí?

Kích thích như vậy sao?

Rất nhiều Võng hữu cả đời này có thể sẽ không xem phim xà bông, sau khi nhìn thấy lời thoại này, vậy mà động lòng muốn xem bộ kịch này, thật sự là câu “Người bại hoại” này của Hồng thế hiện, mặc kệ lời thoại hay là biểu cảm đều quá đúng chỗ!

Thậm chí còn có chút ma tính!

Người đã xem rồi thì không thể quên được!

Thậm chí không chỉ là nóng lòng tìm kiếm, rất nhiều người xem bộ kịch này, cũng bảo tồn cái “Người thật phiền phức a” biểu cảm.

Lúc nói chuyện phiếm với bằng hữu.

Một lời không hợp liền phát ra biểu tình này.

Cứ như vậy truyền đến truyền qua, cái vẻ mặt này triệt để ra khỏi vòng!

Rất nhiều người không rõ chân tướng đang hỏi:

“Cầu chỗ xuất xứ!”

“Người thật lẳng lơ, là kịch gì a?”

“Nhìn bộ dạng rất thú vị.”

“Mê hoặc về nhà!”

“Ồ?”

“Đúng là rất dụ hoặc (câu đầu).”

“Đây không phải truyện cầu huyết sao?”

“Ta xem bộ kịch này mỗi ngày đều bị mắng!”

“Máu chó thật sự là máu chó, nhưng cấp trên cũng thật sự là máu chó!”

“Bây giờ một ngày ta không xem bộ kịch này, cả người khó chịu, đã triệt để xông lên rồi, thì ra kịch máu chó cũng có thể hấp dẫn người như vậy!”

“Vậy ta cũng xem một chút?”

“Mau nhìn xem, tuyệt đối là kịch hay!”

Bởi vì “Người thật là lẳng lơ” vẻ mặt của ma tính quá mức, thậm chí có rất nhiều người xem mới tràn vào, cũng là bằng vào một đợt này mà ra khỏi vòng tròn.

Lúc bản kịch này phát đến tập thứ mười ba, chip chip đọc sách, Hoan Hoan Hoa Hoa Hoa Hoa. Tù nhân sẽ tạo ra một chiêu mới!

Đã đạt đến 3.22%!

Giờ khắc này!

Thiên quang khiếp sợ!

Tạp Nhĩ Nhĩ ngây ra như phỗng!

Thần thoại há hốc mồm!

Đám bạn trên mạng và tất cả nhân sĩ trong ngành đều sợ ngây người, vốn tưởng rằng Phá Tam đã tính là rất thành công rồi, nhưng không ai ngờ được bộ kịch này hiện tại đã bắt đầu đi tới mục tiêu phá Tứ rồi, năm nay sau khi có Đồng Lư chinh phục được “Thượng Lưu hội”, một núi càng cao hơn một núi!

Nhưng bây giờ thì...

Đây là tiết tấu của núi ngoài núi a!

Tranh đấu kịch liệt năm nay chưa từng xảy ra!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 210: Rõ ràng thời đại internet thể hiện lành, mọi người đều thích chơi giỏi, có một số người hoàn toàn không hứng thú với kịch bản thiếu máu chó vì ”chặn của người thật hay” mà thẳng thắn đem cốt truyện mà về nhà để mê hoặc người ta xem, thế thì cái tên này chắc chắn sẽ nhảy vào bẫy, dù sao cũng “Uhm lên một hơi a”.

Phương diện truyền thông.

Tin tức này tựa như hoa tuyết.

Sự dụ hoặc về nhà của Đồng Lư lại tăng lên!

Người thật lẳng lơ a, cái cánh tay này rút cuộc vì sao lại ra khỏi vòng như thế?

“Tửu hồ không có chủ trì của giới giải trí giễu cợt thần thoại lần nữa tới nhà Mẫn mỗ làm khách!”

Thân thể thần tượng Côn Bằng thu lại, tỉ lệ thu mua thần thoại Côn Bằng trở nên thấp thỏm!

Thần thoại Bê Ngạn tan rã thành quân, phim Hoắc Khắc mới có hi vọng tranh đoạt kịch vương!

Kịch bản chó Nguyễn Cung cũng được? Chử Bằng không Dạ Hầu giết điên rồi!

Lận Khát Duy Tư lại lần nữa chứng minh: Người đặc giới được thiên hạ!

...

Như truyền thông đã nói, Bất Dạ Hầu thật sự giết tới điên rồi, pháp hành tiếp tục.

Năm ngày.

Sáu ngày.

Bảy ngày.

Mỗi ngày tập ba.

Khi tập thứ hai mươi Pháp Hành, tỉ lệ thu thị đã leo lên 3.88%!

Mà khi tập thứ hai mươi lăm tập pháp hành, tỉ lệ thu thị đã đạt đến 3.9%, khoảng cách đạt tới bốn bước!

Một bước này.

Cuối cùng tại tập tập thứ ba mươi hai dùng triển pháp đi ra ngoài.

Bởi vì thời điểm tam thập nhị tập, người xem thủy chung kìm nén một hơi rớt cục bắt đầu phát tiết ra ngoài.

Lúc này Lâm Phàm như đã ly hôn, sau khi rơi xuống biển, tìm được đường sống trong chỗ chết, nàng vẫn luôn vô cùng nhu nhược rớt cuộc bắt đầu hắc hóa, đối với Hồng Thế Hiền và Ngải Ly Ly hận thấu xương, vì thế đã hóa thân San Đạm Quả Nhân trở về, dung mạo và khí chất đều hoàn toàn khác với lúc trước, Lâm Phàm bắt đầu kế hoạch báo thù, nàng muốn để cho Hồng Thế Hiền và Ngải Nhĩ Thân bại danh liệt!

“Đến rồi!”

“Thoải mái quá!”

“Rớt cục cũng bắt đầu báo thù, ta chịu đựng hơn ba mươi tập, mắng hơn ba mươi tập, còn kiên trì nhìn đến đây, chính là vì tận mắt thấy Lâm phẩm báo thù như vậy. Kịch tình lúc trước quá độc, tranh thủ thời gian xử lý cận bã nam và tiểu tam, và mặt Ác bà bà, đi lên nhân sinh đỉnh phong đi!”

“Sảng khoái rồi!”

“Ta đã nói rồi, Bất Dạ hầu sẽ không khiến người xem áp lực như vậy.”

“Ha ha ha ha, cốt truyện này thật cầu huyết, nhưng con chó đất ta thật sự rất thích a!”

“Chỉ thích xem người tốt hắc hóa!”

“Các huynh đệ tử muội mau xem đi, thưởng thức tử quần áo trở về báo thù!”

“Phốc phốc.”

” tú quần áo phẩm chất như vậy vẫn được chứ? Người thật lẳng lơ!”

“Nghe nói thu thị phá bốn?”

“Đằng sau khẳng định còn có thể cao hơn nữa, cốt truyện báo thù là cao trào!”

“Chúc mừng phẩm như có chút chỉ số thông minh rồi!”

...

Dưới sự gia trì của cao trào này, Chủ Bằng vênh vào hấp dẫn lập tức hoàn toàn bùng nổ hỏa lực!

Tầng thứ ba mươi lăm: 4.53%

Tập 432: 4.66%

Tầng thứ năm mươi tám: 4, 797

Tập thứ sáu mươi hai: 5.16%

Tiếp cận đại kết cục, tỷ lệ thu thị đã phá năm!

Tam đại điên rồi!

Vòng TV điên rồi!

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm!

Thành tích này đã hoàn toàn vượt qua 《Chinh phục》sur》

《xã hội thượng lưu》vơ vét tiền nát cùng là 《Bị Đà》cũng bị đánh bại!

Quyển TV năm nay, cho tất cả mọi người cảm giác, giống như là ngồi xe qua núi, thời điểm Mang Sàm chinh phục Toan Nghệ ra mọi người cho rằng năm nay kịch hùng ỏn rồi, không nghĩ tới sau đó giết ra một bộ phim cầu huyết có tỷ lệ thu thị cao hơn, vậy cái này hẳn là ỏn rồi nhỉ?

Không có!

Thì ra BOSS chân chính là cảm ỏn khi về nhà!

Khen TV đã có người bắt đầu mắng, cái tên Bất Dạ Hầu này quá không hợp thói thường, cái này có thể gọi là bảng kết quả cuồng phong bão táp, một bộ cầu huyết kịch cũng có thể đạt tới độ cao này sao!?

...

Sắc trời giải trí.

Tất cả mọi người trên TV đều sợ!

“Má ơi!”

” May mắn là trước đó không có ra tay đánh lén về nhà mẹ hoặc.”

“Thứ này quá biến thái!”

“Ai đụng ai chết a!”

“Chẳng phải bộ thần tượng kịch bản đó sẽ ngòm củ tỏi sao?”

“Tô bộ trưởng anh minh nha!”

“May mà Tô bộ trưởng cản đường chúng ta!”

Trước đó sắc trời không ít người nghĩ đến sự dụ hoặc khi cùng nhau chiến đấu với thần thoại về nhà. Giờ phút này nhìn lại thì mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng. May mắn lúc trước Tô Triết không đồng ý nên mọi người đã trực tiếp dè lại.

...

nhựa TV Kiệt Đặc Đặc Lạp Tư bộ.

Tất cả mọi người đều hưng phấn vô cùng!

“Ha ha ha ha!”

“Năm nay Kịch Vương là của chúng ta!”

“Hiện tại là thiên hạ của cầu huyết kịch!”

“Thần thoại làm gãy cả răng rồi!”

“Thật muốn biết về mặt của đám thần thoại kia sao!”

“Khà khà khà.”

“Sau này chúng ta cũng thêm chút phim ngược, người xem vẫn rất lấp rập, ngoài miệng mắng lợi hại, nhưng tỷ lệ thu nhận lại rất thành thật!”

Bộ kịch này thật sự là bắt đầu tức giận trong mắt mở.

Hơn nữa theo báo thù phẩm như lúc đầu, người xem rốt cuộc không mắng nữa, mọi người bắt đầu cảm thấy sáng khoái, tâm

tình thay đổi rất nhiều!

Doãn Đông ám áp đến mức thẳng thắt lưng.

Nàng vừa lên làm chủ quản, vị trí vốn không ổn định lắm.

Nhưng bây giờ có Đồng Lư về nhà mê hoặc bộ kịch bản này mang đến tư cách, vị trí chủ quản này đều vững như bàn thạch!

...

Hệ thống TV thần thoại.

Tất cả mọi người đều ủ rũ như tờ.

Hai tay và ba tay lại càng như ba cái kiếm tra tang, kết quả lần này đánh lén quá thâm, “Tinh tú lóe sáng” thu lại xác suất bị Tỷ Niết Lý Tỷ Uyên đè ép vô cùng nghiêm trọng, thấp nhất đã rớt ra 2%!

Đối với thần thoại mà nói...

Thành tích này triệt để xông lên đầu phố rồi.

Mặc dù bộ phim này theo lý thuyết không nên bỏ nhào thê thảm như vậy, nhưng đây là tầm quan trọng của sự lựa chọn tối thiểu.

Đụng phải tác phẩm Bạo khoản kịch cấp vương cấp, một ít tác phẩm chất lượng không tính chênh lệch, kết quả tuyệt đối sẽ không tốt đến đâu.

“Ta đã nói rồi đúng không?”

Lâm Đông tức giận vỗ bàn: “Như vậy sao? Mọi người khiển trách đi? Đánh chết Berloz, có người không nghe a, còn phải tránh xa hành động của ta!”

Hai tay cúi đầu không dám lên tiếng.

Ba tay run nhè nhẹ.

Lâm Đông cuối cùng cũng rút kiếm, hôm nay có người sắp xui xẻo.

Quả nhiên.

Lâm Đông trực tiếp tuyên bố, đem ba tay rút lui.

Ba tay vẽ mặt tuyệt vọng, mình đã trở thành hiệp khách công nổi đánh lén thất bại lần này.

Vẽ mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

Lâm Đông nhân cơ hội tiêu diệt tam thủ.

Hai tay vừa phần nộ vừa bất mãn, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn cam chịu, chuyện này nhất định phải có người gánh trách nhiệm.

Hai tay và ba tay đều tham dự.

Hiện tại chẳng qua là vấn đề bảo vệ lớn hay là bảo nhỏ.

Mà sau khi nắm ba tay đi nhậm chức, Lâm Đông mở miệng nói: “Người được chọn ba người mới, ta đã có quyết định, mọi người vỗ tay hoan nghênh.”

Ngoài cửa.

Một bóng người tiến vào cửa.

Rõ ràng là Ôn Du.

Lão bà của Lâm Đông, cũng là mẹ của Lâm Tri Bạch.

Đây là cơ hội mà Lâm Đông vất vả lắm mới chờ được, an bài lão bà của mình vào vị trí chủ quản TV, hơn nữa vừa tới đã là tam thủ!

“Phó bộ trưởng không có ý kiến gì chứ?”

Lâm Đông đột nhiên quay đầu nhìn về phía tay thứ hai.

Hai tay cũng không nói gì, nhưng vẫn nhẹ nhàng vỗ tay, xem như biểu đạt thái độ.

Nếu như hẳn không đồng ý bỏ nhiệm cái này, Lâm Đông khẳng định còn có thể tiếp tục dùng lần này đánh lén thất bại.

Trên bản chất, đây là một lần thỏa hiệp của hai bên, chỉ có ba tay cầm cuốn xéo đi, nhưng có lẽ Lâm Hạ bên kia sẽ thu lưu?

Không chỉ ngẫu nhiên.

Chế tác bộ trưởng Triệu Diệt cũng gọi điện thoại cho Giang Thành, ngữ khí không phải có chút hưng phấn nói: “Bây giờ ta đã tăng cường đối với bộ không chế của bộ lạc, cùng người

dẫn đầu của bộ phim hợp tác đánh lén Berloz lúc trước bị ta đá ra ngoài.”

Lần này thần thoại thất bại.

Có người cười, có người khóc.

...

Mấy ngày kế tiếp, tỷ lệ bị dụ hoặc về nhà của Nguyễn Cung đã có dấu hiệu rơi xuống.

Trở lại 4, 62%.

Bởi vì bắt đầu báo thù cốt truyện cao năng sau đó dần dần kết thúc, còn lại chính là thời gian rác rưởi của Khắc huyết xà kịch, người xem đã gần như sáng khoái hết rồi.

Sau khi run rẩy, khó tránh khỏi cảm thấy vô vị.

Bất quá bộ kịch bản này đã thu hoạch thành công, đã đánh ra tin tức, dù dĩ Nguyễn Cung đến khi về nhà sẽ là Kịch Vương năm nay!

Dù sao xác suất thu thập bình quân của bộ kịch này dường như còn cao hơn Cuồng Tiêu một chút.

Huống hồ năm nay đã đủ điên cuồng rồi, ba bộ kịch nói, năm ngoạn vòng quay cũng không náo nhiệt như vậy, ai cũng cảm thấy sau này còn có thể có tỉ lệ thu thập kịch liệt nào nữa, có thể biểu hiện càng thêm điên cuồng.

Kỳ giải trí mới nhất của 《Không có vòng giải trí cũng cho là như vậy.

Vẫn là hai người chủ trì mà khán giả quen thuộc kia.

Ngay từ lúc bắt đầu tiết mục, nữ chủ trì hóa trang xinh đẹp cười nói:

“Gần đây Truy Lư về nhà bị hấp dẫn quá mức, hôm nay cách ăn mặc này của ta có cảm thấy rất quen thuộc hay không...”

Trang phục của nữ chủ trì hôm nay.

Thình lình đúng là Lâm Phẩm sau khi mô phỏng theo bộ hắc hóa.

Tựa hồ bất chước khá có mấy phần thần vận?

Gã chủ trì đón lấy cánh tay: “Người sao lại mặc y phục Phẩm Như Chi!”

Người xem tiết mục nhất thời cười lớn, trong đầu xuất hiện gương mặt Hồng Thế Hiền kia.

Vị chủ trì này đang làm bộ, “Đẹp không?”

Người chủ trì tiếp tục chơi ngay, “Người thật siêu phàm a.”

Lúc nói câu này, chủ trì nam nhất ngay cả biểu cảm cũng bắt chước Hồng thế hiền.

Nữ chủ trì cười đau bụng: “Kịch kịch này lúc đầu được mọi người thảo luận nhiều nhất chính là Lâm Như, nhưng chúng ta phát hiện gần đây độ thảo luận của đám nam tử cận bã Hồng thế hiền cũng cao lên theo, nhất là những cảnh tượng nổi danh của Hồng thế hiền, tiết mục của chúng ta tổng kết lại một chút.”

Suu suu suu.

Trên màn hình lớn xuất hiện những tình cảnh Hồng Thế Hiền, mở đầu chính là “Người rất lẳng lơ”, nhưng phía sau cũng không tệ:

“Người bây giờ là người thứ ba, người còn yêu cầu cao như vậy?”

“Ta làm ngoại ngữ của ta liên quan quái gì đến người!”

“Ta không phải người duy nhất trong thiên hạ, vì hai nữ nhân mà động tâm đó chứ?”

“Ta chỉ phạm vào sai lầm mà nam nhân trong thiên hạ đều sẽ động vào thôi.”

“Là nàng chủ động câu dẫn ta, ta đối với nàng một chút cảm giác cũng không có.”

“Ả nhất thời rơi nước mắt trước mặt ta, ta nhìn thấy bộ dạng của ả thực sự rất cảm động, muốn chữa khỏi nước mắt của nàng, thế là không kìm được liền biến thành bộ dáng người thấy.”

“Cái này chúng ta gọi là vụng trộm bây giờ, người phải khiêm tốn một chút có hiểu không?”

“Lúc trước nếu ta không làm ngoại ngữ với người, người còn không vào được Hồng gia à.”

“Người ta mở là Kim hôn phái, hai chúng ta nhị hôn, tới có thích hợp không?”

“Trước tiên đem hài tử đánh nhau, ta cam đoan sau này sẽ kết hôn với người!”

“Người thay ta sinh con? Ta có vợ, người thay ta sinh đứa nhỏ gì. Người có biết hay không, người sinh hài tử với ta, tên là con tư sinh!”

Mục tiết mục này đã hiểu tiết mục nên có hiệu quả.

Đoạn ngắn được biên tập ra, mỗi đoạn đều có thể khiến người xem cười to!

Đặt hết toàn bộ, nữ chủ trì nói: “Phát hiện được chưa? Hồng Thế Hiền quả thực là một tên căn bã, nhưng hẳn rõ ràng là trắng trẻo, quả thực là một đóa hoa hiếm thấy trong giới căn bã, thanh tỉnh nhân gian!”

“Bây giờ Hồng thế hiền đã trở thành danh từ của căn bã nam tử.”

Người chủ trì nam này cười to, đồng thời cũng không nhịn được cảm khái nói: “Kịch này thật sự không phải vì máu chó, mặc dù là kịch bản máu chó, nhưng Hồng Thế Hiền căn bã như vậy, chúng ta không thể không thừa nhận, nhân vật xây dựng vô cùng tốt. Ta chỉ có chút tò mò, rốt cuộc tại sao Bất Dạ Hầu có thể đem một nhân vật vô dụng như vậy viết trong kịch bản, tươi mát thoát tục như vậy!”

“Có lẽ là bởi vì nam nhân hiểu nam nhân hơn?”

Vị chủ trì chớp chớp mắt: “Nếu không Hồng thế Hiền làm sao nói ra được, ta chỉ là phạm vào những lời sai lầm mà một nam nhân toàn thế giới đều sẽ phạm phải?”

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Lúc mới đầu người xem vô cùng cảm hận Hồng thế hiền, nhưng chỗ thú vị của bộ kịch này ở chỗ, mọi người nhìn thấy phần sau, thật ra đã không còn hận Hồng thế hiền như vậy, thậm chí còn thích nhân vật này.

Kỳ thực là bởi vì có nhân vật tạo hình.

Nhất là đứng ở lập trường thứ ba nhìn Hồng thế hiền.

Hồng Thế Hiền cũng không phải vì yêu nhau mà muốn sống, muốn chết, muốn oán nam oán nữ.

Lúc trước ông ta dẫm chân Kiều Nhĩ Nhĩ Tư và Lâm Phàm như hai con thuyền, mình cũng không biết cái mình thật sự thích là cái nào.

Hồng gia đại nghiệp đại, Hồng Thế Hiền hẳn là cao phú soái tiêu chuẩn, nữ hài tử tranh nhau xông pha cũng là chuyện bình thường.

Không ai bỏ nhào mới kỳ quái.

Hồng Thế Hiền là một người hiểu chuyện, ông cũng không phải là có nhiều trung thành với hôn nhân, ông chỉ cho rằng tình yêu là thứ chẳng đáng tin cậy, vì cái gọi là tình yêu đi làm ly hôn rồi tái hôn, đơn thuần ăn no rừng mỡ!

Bởi vậy.

Trên mạng hiện tại đối với Hồng Thế Hiền đọc sách tự kỷ mà rối rắm. Vài trò chơi đã có thêm một đánh giá -

“Minh bạch hồng thế hiền...”

Đánh giá này không thể nghi ngờ cao hơn “Phế Nam” đơn thuần một chút, ít nhất hẳn rõ ràng là cận bã.

Người chủ trì cuối cùng cảm khái nói: “Có lẽ không có phim truyền hình có thể tạo ra hình tượng nam nhân huỷ hoại còn kinh điển hơn cả Hồng Thế Hiền nữa!”

Nam chủ trì làm quái gì: “Chúc mừng hồng thế hiền quang đạt được giải thưởng nam đệ nhất trong lịch sử truyền hình trên truyền hình!”

Cũng chính là ngày hôm đó.

Bộ kịch này ghênh đón kết cục lớn.

Phần phim truyền hình kinh điển mà người ta quan sát cao nhất là khám phá ngũ quan, chính thức trở thành một tấm bia đá phong phú trong kịch huyết của Lam Tinh Cầu!

Cộng thêm (1/29)

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 211: Trở thành lão bản chân chính xuất bản trong thần thoại? Trong nhà.

Lâm Hi hưng phấn chúc mừng, “Chúc mừng mẹ thăng nhiệm thần thoại giải trí bộ lạc TV, ba thật sự là lãnh đạo tốt mặc người chỉ thân!”

Mẹ nói: “Hắn quy tắc ngầm.”

Cha: “Phụ thân...” Quy tắc ngầm còn được chứ? Ở ngay trước mặt hài tử nói cái gì đó.

Lâm Thắng Thiên cười ha ha.

Lâm Tri Bạch cũng nở nụ cười.

Cha thì tiếc nuối nói: “Đáng tiếc không thể thuận tiện rút hai tay về làm việc.”

Thật ra hai tay và ba tay đều có thể chất vấn, dù sao Lâm Đông đã nắm được bí mật của hai người này. Nếu không phải hai người này khư khư cố chấp đi, thần thoại bộ lạc đánh lén Phí Nhĩ Thắc cũng không đến mức thảm bại, nhưng vì để thể tử Ôn Du đảm nhiệm vị trí này, Lâm Đông và nhị hiệp lượng nhỏ nhỏ một chút, đơn giản mà nói chính hắn cố ý không làm hai tay, nhưng đối phương phải cùng mình ủng hộ Ôn Du, trong bộ phận tỉnh có chút tiếng không hài hòa, dù là Lâm Đông cũng là chịu áp lực nhất định làm ra quyết định này, nếu như bộ phim không làm ra thành tích, khẳng định cũng sẽ có lời đàm tiếu truyền ra.

Nhưng thành tích thần thoại làm vua.

Lãnh đạo chỉ cần có thành tích, coi như mặc cho người khác quan tâm đến hôn cũng không ai dám xen vào, cho nên hiện tại đầu óc Lâm Đông toàn là nhớ làm sao để kiếm được thành tích, bù đắp tổn thất của TV thần thoại lần này.

Mà lúc này tại trang viên phía tây thành.

Kim thư ký cũng đang báo cáo chuyện phong vân rung chuyển gần vòng quay của bà chủ.

“Lão Nhị gia thua rất thảm.”

Chủ tịch Lâm Chiêu Mục nghe xong cười nói, hình như cũng không tức giận.

Kim thư ký nói: “Lâm Đông bộ trưởng không làm gì cả, đã dễ dàng thanh lý ba cái TV, thuận tiện để cho Tứ phu nhân tiếp nhận ban.”

“Tứ gia lão hai năm qua, ngược lại cho ta không ít kinh hi.”

Lâm Chiêu Mục nói xong lại hỏi: “Thần thoại xuất bản bên kia thế nào?”

Kim thư ký nói: “Trước mắt không có động tĩnh gì, số lần thiếu gia Bạch Tiểu Thuần đi làm không nhiều.”

“Những người khác đâu?”

“Động tác cũng không tính là lớn.”

Lâm Chiêu Mục trầm ngâm nói: “Người nói cho bọn họ nghe, ta sẽ xem tài báo cuối năm ai làm tốt, ai có thể nhận được cổ phần, cụ thể cần phải yêu cầu người xuất ra trước một phần.”

“Vâng.”

Kim bí thư ký gật đầu.

Thế hệ thứ hai cùng đời thứ ba đều lấy được bài thi, nhưng động tác của mọi người đều quá ôn hòa, tựa hồ chỉ muốn có sự cân xứng, cam đoan mình không phạm sai lầm là được, nhưng lão gia tử cũng không muốn nhìn loại cục diện này, hẳn muốn cho đám người này hành động.

...

Trong thần thoại xuất bản làm văn phòng.

Hôm nay Lâm Tri Bạch không có khóa, cho nên lựa chọn tới công ty đi làm, kết quả phát hiện thư ký vàng tìm tới mình, cũng mang theo một phần hợp đồng cổ phần.

Xem xong bản hợp đồng này.

Lâm Tri Bạch trong lòng nhắc lên gợn sóng!

“Nếu như xuất bản thần thoại vào năm ngoái xác suất mười phần trăm năm ngoái, ngài sẽ có thể đạt được xác suất xuất vật thoại thập phần trăm, nếu như dịch vụ của năm nay đạt tới hai

lần so với năm ngoái, ngài sẽ có thể thu được công ty xuất bản thần thoại hai mươi phần trăm công ty, cứ như vậy suy ra...”

Kim thư ký mở miệng.

Lâm Tri Bạch hít một hơi thật sâu: “Theo cách này suy tính, nếu như thần thoại xuất bản trong năm nay, đạt tới 6 lần năm ngoái, ta có thể thu được quyền xuất bản 100% của thần thoại.”

Tên này hay nhỉ!

Lão gia tử đây là muốn dùng nhân lực, ép chính mình đem quà tặng năm tháng xuất bản thần thoại nói lên a, xem ra lão nhân gia hẳn lúc này là muốn thật sự chấn động rồi, đương nhiên cũng chính là người Lâm gia mới có loại đãi ngộ này.

Dưới tình huống bình thường.

Những giám đốc kia làm tốt hơn nữa cũng đừng nghĩ đến cổ phần sản nghiệp thần thoại, bởi vì bọn họ không họ Lâm.

Mà điểm tích lũy thần thoại xuất bản đã vượt qua 100 tỷ, nếu như năm nay Lâm Tri Bạch có thể để cho việc xuất bản và thu nhập xã hội tăng gấp đôi, hẳn sẽ trở thành lão bản thật sự xuất bản trong thần thoại.

Đây chính là tài sản cấp trăm ức!

Thư ký vàng cười nói: “Lời nói nói như vậy không sai, nhưng hình như cổ phần mà Bạch tiểu thiếu gia nói là dễ dàng lấy được.”

“Tạm thời đừng quản xem ta có làm được hay không.”

Lâm Tri Bạch nhìn chăm chăm thư ký vàng nói: “Ngoại trừ ta ra, những người khác hẳn cũng đã đạt được điều kiện tương tự chứ?”

Kim bí thư ký gật gật đầu.

Lâm Tri Bạch nheo mắt lại.

Xem ra tiếp theo mình phải lao động một phen.

Lâm Tri Bạch trực tiếp ký xong bản hợp đồng này. Dựa theo cách nói của hợp đồng, nếu như thần thoại xuất bản làm ra thu

hoạch, đạt tới gấp sáu lần năm ngoái thì hẳn có thể hoàn toàn nắm giữ được công ty này.

Sáu lần?

Đương nhiên phi thường khó!

Nhưng Lâm Tri Bạch cũng muốn thử một chút.

Kim thư ký trước khi đi lại cười nói: “Bạch tiểu thiếu gia muốn cổ vũ, có thể lấy bao nhiêu cổ phần, liền xem chính người rồi.”

“Ta biết rồi.”

Lâm Tri Bạch cũng cười cười.

Tiền Kim Bí Thư Lâm Dương gọi điện thoại cho Giang Thành.

Giang Thành biết được Lâm Tri Bạch hôm nay thu được hợp đồng khiếm sợ nửa ngày cũng không nói ra lời.

Thật lâu sau Giang Thành mới thì thào mở miệng nói: “Đây là lão bản? Nơi Ngải Lệ Lăng Quỹ phẩm Phát Bản? Nơi khiến người ta hâm mộ nhất, cũng khó trách phong khí xã hội bây giờ bắt đầu càng ngày càng trở nên giàu có, nếu như ngài không phải là ông chủ của ta, ta đều phải nhịn không được hâm mộ ghen ghét.”

Hắn làm một giả thiết.

Giả thiết năm trước xuất bản thần thoại kiếm được mười tỷ.

Như vậy thì thần thoại xuất bản năm nay, chỉ cần kiếm được mười lăm tỷ.

Lâm Tri Bạch có thể thu được phần trăm cổ phần xuất bản của thần thoại.

Đương nhiên đây chỉ là một ví dụ giản lược, trong hợp đồng đề cập đến rất nhiều chi tiết, ví dụ như số tiền này dùng phương thức gì để kiếm tiền, có phải là cách làm cá chỉ thấy lợi trước mắt hay không, sau lưng đều có tiêu chuẩn phán định đặc biệt, không có quá nhiều để cho Lâm Tri rảnh tay, vị lão gia tử kia cũng không phải kẻ dễ bị lừa gạt.

Lâm Tri cười trắng.

So sánh với toàn bộ tập đoàn thần thoại.

Kỳ thực việc xuất bản thần thoại chỉ đủ nhét kẽ răng.

“Mặc dù đã triệt để coi bỏ những điều kiện xuất bản trong thần thoại rất mê người, nhưng số lợi nhuận đạt tới gấp sáu lần cũng quá khoa trương đi. Lão bản nỗ lực hết sức có thể ăn được bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu cổ phần đi. Cũng may chúng ta có Không Dạ Hài, hẳn là có thể giúp đỡ xuất bản thần thoại ở trong đó kiếm không ít tiền...”

Sau khi tỉnh táo lại, Giang Thành cảm thấy mục tiêu của nhiệm vụ này rất khó.

Dù sao hiện tại đã là tháng bốn, thời gian cuối năm chỉ kém tám tháng.

Mà việc xuất bản thần thoại, Tri Bạch cũng đã xem qua phòng tài vụ, bốn tháng trước ích lợi không được tốt, đương nhiên chênh lệch không nhiều.

Nếu như vị xã hội Lâm Tri Bạch này không nghe không hỏi, đoán chừng năm trước ích lợi cũng chỉ là xấp xỉ với năm ngoái, thậm chí còn phải thấp hơn một chút.

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch không giải thích quá nhiều.

Kỳ thật về phương diện như thế nào để cho thần thoại xuất bản thịnh vượng, Lâm Tri Bạch cũng có chút ý tưởng, bất quá lúc trước hẳn còn do dự có nên xuất thủ hay không.

Bởi vì việc xuất bản thần thoại sau này chưa chắc đã thuộc về mình.

Nói không chừng đầu tư của Côn Bằng sẽ tiến vào thế giới xuất bản.

Bây giờ đem việc xuất bản thần thoại làm ra vẻ mạnh, về sau bảo vệ không đủ thì tiện cho người khác.

Thậm chí còn bảo Kỳ Dư sau khi đầu tư vào nhà xuất bản, cho thêm một đối thủ mạnh mẽ Lâm Tri Bạch tự tay tạo ra.

Chẳng qua có phần hợp đồng quyền hạn hứa hẹn kia Lâm Tri Bạch cũng không cần băn khoăn như vậy rồi, nếu như hẳn có thể bắt thần thoại xuất bản làm xã, về sau nòng đầu tư cũng không cần vào cuộc.

Giảm bớt rất nhiều chuyện.

Nghĩ đến đây, Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Lát nữa còn cần người phối hợp ta làm một màn kịch.”

...

Liên tục cúp điện thoại, Lâm Tri Bạch dùng thân phận xã hội xuất bản thân thoại, triệu tập tất cả các vị lãnh đạo xuất bản và xuất bản lĩnh hội hội nghị.

“Để ta xem tài báo nhà xuất bản năm nay.”

Lâm Tri Bạch ngồi trên ghế lão bản xã trưởng, vẻ mặt lão đại.

“Tình huống thu hoạch từ tháng 3 đến nay, so với việc xuất bản thân thoại năm ngoái kém hơn không ít. Để cho ta cảm thấy vô cùng thất vọng. Đặc biệt là bộ suy diễn, suy luận nóng nảy nhất trên thị trường, gần như tất cả đều xuất phát từ Thiên Quang xuất bản thân điện thoại và xuất bản buôn lậu, đây là vấn đề của ai!”

Lâm Tri Bạch nổi đóa.

Các loại chỉ điểm giang sơn.

Phòng họp rất yên tĩnh, mọi người yên lặng nghe lãnh đạo mới dạy dỗ.

Lâm Tri Bạch đột nhiên vỗ bàn.

“Vương Tử! Nhiệm vụ ta giao cho người đã xong chưa?”

“Hương trưởng...”

Vương Tử nhất thời trưng ra vẻ mặt khóc lóc, “Ngài bảo ta đào không được Dạ Hầu, ta căn bản đào không nổi!”

Lâm Tri Bạch lạnh lùng nói: “Ta không muốn nghe giải thích, không làm được thì rút đi, ta cho người có thể làm được, làm chủ biên bộ suy luận!”

Vương Tử vô ý thức nhìn về phía phó xã trưởng La Đạt.

La Đạt biết mình phải bảo vệ tiêu đề của mình, “Tâm tình xã hội ta có thể lý giải, nhưng chuyện này quả thật không thể cưỡng ép để Vương Tử hoàn thành, cả giới xuất bản không ai có thể đào được Bất Dạ Hầu, ta tự mình thử qua, không được,

bao gồm cả việc Thiên Quang xuất hành xã hội cũng đang thử nghiệm, vẫn như cũ không thể làm được.”

“Người làm không có nghĩa là người khác không làm được.”

Lâm Tri Bạch nhìn thoáng qua La Đạt, sau đó cứng rắn nói: “Vương Tử giáng chức làm biên chế của bộ phụ, ai có thể đào được Bất Dạ Hầu, ta cho ai làm biên chế bộ suy luận.”

“Xã Trường ngài đây có phải là ép buộc hay không?”

Tổng cộng mở miệng, “Đây là một nhiệm vụ không cách nào hoàn thành.”

Phó tổng biên Nhậm gia Xuân cũng nhíu mày nói: “Kế hoạch này của xã trưởng chỉ sợ khó có thể phục chúng.”

Ba người kỳ thật có chút oán thâm, tân xã hội này giống như một tên ngốc, đấu tranh văn phòng là chú ý sách lược đấy, loại lời lẽ thô bạo này, xuất bản nội đường ở thần thoại cũng không thể thực hiện được.

Người là xã hội cũng không được!

Dù sao bên trên còn có một tập đoàn thần thoại.

Chuyện này cho dù nháo đến tổng bộ xã hội cũng không chiếm lý.

Lâm Tri Bạch hít một hơi thật sâu, tựa hồ bị mấy người cao tầng này chọc tức đến, trừng mắt nhìn Nhậm gia Xuân nói:

“Khó có thể phục chúng? Ai dám không phục?”

Nhậm gia Xuân không lên tiếng, nhưng biểu cảm tràn ngập chữ “Ta không phục”.

Lâm Tri Bạch không vui nói: “Nhậm gia Xuân, thái độ của người, ta rất không thích.”

Nhậm gia Xuân phát hiện hình như hôm nay Lâm Tri Bạch đang để mắt tới mình.

Ước chừng bởi vì mình là một biên tổng tổng hợp, mà La Đạt là phó xã trưởng, tổng biên lợi ích, đều cao hơn so với mình chức vị?

Quả hồng nhạt mềm nắn bóp đúng không?

Nhâm gia Xuân không muốn làm chim đầu đàn, lại không nín được khẩu khí kia, không mềm không cứng nói: “Toàn bộ thần thoại xuất xưởng, bất luận kẻ nào cũng đào không nổi Bất Dạ hầu, nhưng nếu ngài nhất định phải dùng lý do này đổ tội cho Vương Tử, vậy thì ta tôn trọng quyết định của xã trường.”

“Cho nên người đồng ý rồi?”

“Ta không phản đối.” Nhâm gia Xuân nói: “Nhưng cũng không ủng hộ.”

“Các người thì sao?”

Lâm Tri Bạch nhìn về phía những người khác.

La Đạt nói: “Ta không đồng ý!”

“Còn có ai?” Lâm Tri Bạch nhìn về phía những người khác.

Những người khác cũng trầm mặc.

Lâm Tri Bạch gật đầu, sau đó lấy điện thoại di động ngay trước mặt mọi người, gọi điện thoại.

“Này?”

“Giang đại biểu.”

“Ta là Lâm Tri Bạch.”

“Thần thoại chúng ta xuất bản, muốn hợp tác với giáo viên Bất Dạ Hầu...”

“Đúng.”

“Cho ta một mặt mũi.”

“Vậy chuyện này đã định rồi.”

Nói điện thoại xong, Lâm Tri Bạch nhìn thấy tất cả mọi người trong phòng họp sắc mặt đều thay đổi.

La Đạt mặt mũi tràn đầy khiếp sợ.

Bối lợi ngây ngốc nhìn mình.

Nhâm gia Xuân cũng mặt đầy ngạc nhiên.

Vương Tử lại càng há hốc mồm.

Có người không nhìn được thận trọng mở miệng: “Bất Dạ hầu sư phụ... Xin sư phụ đồng ý tới đây?”

“Nếu không thì sao?”

Lâm Tri Bạch để điện thoại di động xuống, thở dài: “Khó khăn như vậy sao?”

Hắn ta chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn tất cả mọi người: “Chuyện này rốt cuộc có bao nhiêu khó khăn, còn cần cái xã trường như ta ra mặt?”

Trong phòng họp tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Không ai biết Lâm Tri Bạch làm thế nào.

Trong phòng họp này, tất cả mọi người đều muốn đào Bất Dạ Hầu lên, nhưng không ai thành công, Đồng Lư bên kia thậm chí cũng không nguyện ý bàn điều kiện!

Nhưng Lâm Tri Bạch điện thoại, chuyện này đã được giải quyết!

Xã trường này nhìn thì kiêu ngạo, nhưng năng lượng sau lưng lại không thể không làm cho người ta chấn động!

“Vương Tử...”

Lâm Tri Bạch tức giận mở miệng.

Vương Tử đứng lên, hơi run rẩy, hắn cảm thấy mình sắp xong đời rồi.

Đẳng cấp của phó hội La Đạt kém quá xa, nói cái gì Bất Dạ Hầu không có khả năng có người đào được động đậy, kết quả một cái điện thoại của xã trường liền kết thúc!

“Hãn trường, chuyện này còn chưa định ra sao?”

La Đạt có chút nóng nảy, hoài nghi Lâm Tri Bạch đang cố làm ra vẻ, ông ta cũng vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi.

“Đúng vậy, Bất Dạ Hầu lão sư quyết định xuất bản thân thoại hợp tác với các người.”

Đối diện truyền đến âm thanh khẳng định.

Sắc mặt La Đạt lập tức trở nên khó coi.

Lâm Tri Bạch nhíu mày, “Bây giờ con tin chưa?”

La Đạt cắn răng, gật gật đầu.

Lâm Tri Bạch nói: “Vương Tử người đã là lão nhân của công ty, nhiều năm như vậy không có công lao cũng có khổ lao, người đọc sách, trò ảo thuật. Ta cho người cơ hội lấy công chuộc tội, tiếp theo xuất thân thần thoại đã thành lập một hạng mục mới, người tới phụ trách đi.”

“Cái gì hạng mục mới?”

La Đạt cùng lợi ích cùng với ba người Nhậm Gia Xuân cơ hồ trăm miệng một lời hỏi.

Lâm Tri Bạch cười cười: “Bây giờ là thời đại internet, chỉ dựa vào bản vẽ xuất bản thu nhập, thần thoại xuất bản đã rất khó đột phá, cho nên ta sẽ tìm người khai phá phần mềm mại...”

Lâm Tri Bạch muốn khai phá phần tấu chương!

Đây chính là kế hoạch xuất bản bản lịch lãm của hắn, làm ra một cái phần công xưởng ưa thích và lịch sự tương tự như kiếp trước hỉ mã diêu nhã.

“Phần mềm này, ta sẽ làm ra một phần kế hoạch đại khái.”

Lâm Tri Bạch nói: “Ta tự mình làm chủ đạo, Vương Tử người tới đảm nhiệm người phụ trách, về phần suy luận bộ chủ biên, trước do Phó chủ biên ra bộ khởi động trước đi...”

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 212: Tân thư của Lâm Tri Bạch đã đưa đến quyết nghị của Lâm Dạ Hâu rồi, mặc dù ai cũng không biết cái gọi là “Phần mềm” trong miệng trưởng lão mới kia là thứ đồ chơi gì.

Bất quá xã trưởng có quyền lực thúc đẩy hạng mục này.

La Đạt lợi ích Nhậm Gia Xuân ba người đều lựa chọn bỏ đi quan hệ.

Nói cách khác:

Phần công tử đồ chơi này có thành hay không, không liên quan gì đến bọn họ, đã xảy ra vấn đề tính toán chính mình của xã trưởng!

Về phần Lâm Tri Bạch đoạt được vị trí bộ chủ hoạch hoạch Vương Tử, mọi người cũng đồng ý, vì cái xã hội này mà bắt được Bất Dạ Hâu!

Chỉ đơn giản như sân khấu.

Vì vậy, công ty xã hội giúp đỡ cướp lại Bất Dạ Hâu, nên ông ta có thể quyết định tương lai mà Vương Tử biên chế này.

Tổng bộ cũng không nói gì.

Bởi vì Bất Dạ Hâu chính là một thành tích lớn!

Có phần thành tích này bên người, Lâm Tri Bạch coi như xử lý với Vương Tử, dẫn đến một số người bất mãn, tổng bộ của tập đoàn bên kia cũng sẽ khoan dung.

Hội nghị kết thúc.

Lâm Tri Bạch tìm Vương Tử hàn huyên một chút.

Khác với trong hội nghị bùng nổ lôi đình, giờ phút này sắc mặt Lâm Tri Bạch hòa nhã, cười nói với Vương Tử: “La Đạt không bảo vệ được ngươi.”

“Xương trưởng tha cho ta đi...”

Vương Tử cảm thấy tuyệt vọng cho vận mệnh của mình, hẳn căn bản không xem phần mềm mại gì mà Lâm Tri Bạch nói ra kia là hạng mục công việc hồi sinh.

Hoặc là nói tất cả cao tầng xuất bản thần thoại cũng không đem hạng mục này làm chuyện.

Nhưng La Đạt hoàn toàn chính xác từ bỏ chính mình, hiện tại hẳn đã mặc cho xã trường xoa bóp bóp tròn, không có tư cách phản kháng.

“Ngươi cảm thấy ta đang hại ngươi?”

Lâm Tri lắc đầu, “Phần mềm này khai phá hạng mục, trước tiên ta chuẩn bị đầu tư năm trăm triệu, điều này có ý nghĩa gì? Mẽ Ước hợp tác?!”

Vương Tử xem như người của La Đạt.

Có điều Lâm Tri Bạch đã điều tra qua, đối phương không dính dáng nhiều với La Đạt, hoàn toàn có thể biến thành người của mình.

Đương nhiên.

Nếu như năng lực Vương Tử không đủ, hoặc là tam tâm nhị ý, Lâm Tri sẽ không chút do dự đá hẳn ra khỏi thần thoại xuất xuất xã.

Về phần phần phần phần công xưởng này, việc Lâm Tri Bạch cần làm chính là “Năm nghe sách” mà!

Lam Tinh nhân rất thích, nhưng trên thị trường vẫn chưa xuất hiện phần công việc như các loại nội công nghe sách.

Hoặc có thể nói Lam Tinh còn chưa biết, hóa ra không chỉ nhìn được, thật ra còn có thể dùng để nghe.

Giống như quyền thuyết thư thời cổ đại vậy.

Việc xuất xưởng thần thoại, kho quyền quý to lớn.

Công trình làm phần mềm này quả thực là được trời cao ưu ái.

Về phần phần phần phần phần công tử này làm ra thì có thể thu được thành công hay không?

Có một ít ký ức kiếp trước nhắc nhở, Lâm Tri tin chắc phần tấu chương này sẽ thu hoạch thành công!

Đây là cơ hội để hấn cho Vương Tử.

Có thể nắm chặt hay không lại phải nhìn đối phương.

Lâm Tri Bạch rất rõ ràng, chỉ dựa vào một cái Bát Dạ Hào trong thời gian ngắn căn bản không có khả năng để cho Thần thoại xuất bản cứu chương đầy đủ sáu lần, nhưng nếu nghe phần quà tặng làm thành công, chắc chắn có hi vọng xuất bản nội bộ thần thoại sẽ tăng giá trị của nó!

Thị trường này vô cùng rộng lớn!

Mọi người lúc đi làm không phải cần lái xe sao.

Bình thường đều là nghe phổ lạc đậu hũ ở buổi sáng, tính lựa chọn không nhiều lắm, có phần quật mềm này, mọi người lựa chọn liền nhiều hơn.

Tất cả những thứ này đều là để phát huy ưu thế xuất bản của thần thoại bản thân—

Kho chính quyền!

Những lời này Lâm Tri Bạch không nói rõ ràng cho Vương Tử biết, dù sao cũng chưa tín nhiệm đối phương.

Nhưng khi Vương Tử nghe thấy “Đầu tư năm ức” thì ánh mắt lập tức phát sinh biến hóa.

Nếu như xã hội trưởng không lừa dối mình, hạng mục lớn như vậy cho mình làm người phụ trách, vậy chẳng những không có giáng chức...

Ngược lại là biến thành thăng chức!?

Mà xã trưởng tựa hồ cũng không cần phải lừa gạt mình, dù sao tiền đồ của mình đã hoàn toàn nằm ở trên tay đối phương!

“Hấn trưởng, ta nhất định sẽ làm tốt!” Hấn một lần nữa phấn chấn tinh thần.

“Trung tâm là phải xem hành động, chứ không phải ngoài miệng nói.” Lâm Tri Bạch nhìn hấn đầy ẩn ý.

Đối phương nhất định phải cắt đứt với La Đạt.

Nếu như không làm được thì Vương Tử này nhất định phải rút đi.

Còn tại sao không trực tiếp đá Vương Tử, thật ra nguyên nhân rất đơn giản.

Mấy người xuất bản bản biên, cùng Kim Đạt Lợi, Nhậm gia Xuân gia ít bao nhiêu cũng có quan hệ, dù sao tại công ty thì phải chọn phe phái.

Lâm Tri Bạch cũng không thể một hơi đá toàn bộ, vậy sẽ làm cho công ty xuất hiện rung chuyển.

Dù sao bọn họ đều là lãnh đạo trung tầng, ở công ty nhiều năm, chẳng qua chỉ là quan hệ thân cận với những lãnh đạo lớn một chút mà thôi, thật ra đều là chuyện rất bình thường, công việc quản lý không chỉ có một thân một mình.

Tuy nhiên vì phòng ngừa xuất hiện tình huống ngoài ý muốn.

Lâm Tri Bạch dự tính tiếp theo nên an bài việc xuất bản Thần thoại cho người ngoài tuyển người. Giờ hẳn muốn bồi dưỡng người mình chậm rãi, đồng thời hoàn toàn nắm giữ công ty này trong tay.

Không chỉ là làm phần mềm nghe sách.

Lâm Tri Bạch còn có một chút chiêu số nhỏ khác.

Hắn gọi điện thoại cho tử tử, cười hỏi: “Nhìn thấy bánh nướng lớn lão gia tử vẽ chưa?”

Lâm Hi nói: “Thấy rồi, nhưng bánh nướng này không dễ dàng ăn đâu.”

Lâm Tri Bạch: “Người nhận được điều kiện gì?”

Lâm Hi nói: ” nghiệp vụ kinh nghiệm kỹ luật nhân kinh cuối năm tăng trưởng bao nhiêu phần trăm, liền cho ta bao nhiêu điểm cổ phần.”

Lâm Tri Nhược Bạch suy tư nói: “Điều kiện cũng không sai biệt lắm.”

Lâm Hi: “Người cũng?”

Lâm Tri Bạch: “Đúng vậy, cha và ca ca bên kia đâu?”

Lâm Hi trả lời: “Cũng giống như vậy, nhưng độ khó bên kia của người lớn hơn nhiều, dù sao thì những năm xuất bản của

thần thoại cũng tương đối cố định, nhập nghiệp hàng năm không lớn, ta cũng không giúp đỡ được cái gì.”

Lâm Tri cười miễn phí, “Vậy thì không nhất định.”

Lâm Hi ngẩn người, “Ta có thể giúp gì cho huynh?”

Lâm Tri Bạch nói: “Bây giờ người phụ trách các ca sĩ của công ty liên hệ với bọn họ hỏi xem họ có ý truyền hay không.”

“Tự truyền?”

Lâm Hi ngơ ngác, “Bình thường không phải đều là những người làm doanh nhân này mới có thể viết mấy thứ tự truyền sao?”

Lâm Tri Bạch nói: “Nghĩ mở ra, Doanh nhân có thể truyền ra, đương nhiên bạn mình tinh cũng có thể đọc sách, nhưng nhất định phải là bài lớn, thậm chí siêu một đường, nếu không sách không dễ bán như vậy.”

“Vậy để ta thử xem.”

Lâm Hi không quá xác định thư pháp của những ca sĩ kia có người mua sách hay không, dù sao trước kia cũng không có ai chơi đùa như vậy, thật ra có không ít người đến từ nhà xí đình cấp truyền và các thứ khác mua sô sách, “Nhưng mình tinh không có nhiều công phu viết sách như vậy, văn chương chênh lệch không đồng đều cũng là vấn đề, dù sao viết sách bình thường còn phải là nhà văn chương chuyên nghiệp...”

“Lại mở ra suy nghĩ.”

Lâm Tri Bạch nói: “Muội sẽ an bài một ít tác ký nhà văn, tiếp xúc với ngôi sao thì không phải là được rồi sao, văn chương trơn bóng giao cho văn học chuyên nghiệp.”

“Chủ ý quý quái của người thật ra rất nhiều đấy, chỉ là không biết có hữu dụng hay không thôi.”

“Có tác dụng, khẳng định có thể dùng.”

Mặc dù tác dụng không bằng phần vệt kia, nhưng ở kiếp trước vốn là minh tinh xuất thư, vẫn luôn có thị trường không tồi.

Da mặt của minh tinh thế giới này vẫn không đủ dày, tự mình tiết lộ một ít trong sách, không thú vị hơn bát quái trên mạng sao?

Nói đến minh tinh cũng cần xuất thư mạ vàng cho mình nha.

Đây là song thắng, Lâm Tri Bạch cảm thấy lực cản đẩy loại chuyện này hẳn là không lớn.

Nhất là tỷ tỷ ra mặt.

Nàng hiện tại đang trông coi không ít minh tinh.

“Mặt khác cha có diễn viên TV, diễn viên phim điện ảnh quen thuộc, thậm chí Khúc ba hay gì gì đó cũng có thể đứng ra hỏi ý kiến một chút, để bọn họ suy nghĩ ra sách, nhà xuất bản thần thoại cho nhà xuất bản phí.”

Bây giờ Lâm Tri Bạch muốn để cho hắn xuất bản bản ghi chép về lịch sử xã nghiệp.

Muối dù nhỏ cũng là thịt.

Huống chi một khối chợ này chỉ trắng như trống.

Số lượng tiêu thụ của minh tinh hẳn là lớn hơn thịt muối nhỉ?

...

Phần mềm nghe sách cùng với kế hoạch có minh tinh đưa sách, đều cần thời gian.

Lâm Tri Bạch hiện tại thiếu nhất chính là thời gian, cho nên trước khi những hạng mục này thành công, hắn cũng phải chuẩn bị nhiều hơn một chút sự chuẩn bị cho cá nhân.

Số bốn tháng mười.

Thần thoại xuất xưởng đối ngoại tuyên bố, chính thức ký hợp đồng với Bất Dạ Hâu!

Tin tức này vừa ra lập tức gây ra náo động!

“Bất Dạ Hâu đi thần thoại xuất bản làm việc nhé?”

“Trước đó không phải ông ta đang đi sòng bạc sao?”

“Nhiều như vậy nhà xuất công muốn đào Kiến Vi cũng thất bại rồi, thần thoại làm thế nào làm được?”

“Nghe nói Thần Thoại trưởng đôi người.”

“Sự tình cùng cái xã trưởng này có quan hệ gì?”

“Nghe nói là buổi sáng xuất phát từ thần thoại mới tự mình gọi điện thoại cho đại biểu của Phù Huê, sau đó chuyện này liền thành công.”

“Thật hay giả đây?”

“Thần thoại xuất bản xã hội mới là ai, mặt mũi lớn như vậy?”

“Cháu trai duy nhất của các chủ tịch tổ chức thần thoại, Lâm Tri Bạch.”

“Lâm Tri Bạch?”

“Là tôn tử nhỏ nhất của tập đoàn thần thoại?”

Đây là lần đầu tiên Lâm Tri Bạch nổi danh.

Cả giới xuất bản đều biết sự tồn tại của nhân vật có tên như thế.

Mà quang sáng lớn nhất trên đầu Lâm Tri, không hề là con trai duy nhất của tổ chức thần thoại Trường Sinh Lâm Chiêu.

...

Cùng lúc đó.

Việc xuất xưởng thần thoại cũng để lộ tin tức ra bên ngoài, không cần để ý đến ác ý của Sách mới của Dạ Hâu, hẳn đã sớm viết xong bộ sách Lâm Tri Bạch này rồi, nhưng hẳn vẫn chưa viết tiếp, chẳng qua chợ rất chờ mong!

Vì bây giờ Bất Dạ Hâu quá lớn bài.

Tỷ lệ thu nhận của ba bộ phim truyền hình nỏ lớn.

Tuy rằng bạo lớn chính là phim truyền hình, nhưng loại nhiệt độ này có thể gián tiếp phóng xạ đến vòng vây.

Mà việc xuất bản thần thoại là do Lâm Tri Bạch đảm nhiệm xã hội, cho nên người nào đó vung tay lên, trực tiếp sắp xếp cho mình các loại tài nguyên để tuyên truyền đẳng cấp cao nhất.

Đúng lúc xuất bản thần thoại cũng có con đường tuyên truyền của riêng mình.

Vì vậy tin tức liên quan bắt đầu oanh tạc các vòng người.

“Đây là một bộ suy luận... Xem xong quyển này... Toàn bộ thần thoại xuất bản đều chấn kinh...”

Tin tức rất tiêu đề đảng.

Lâm Tri Bạch dùng tới “Kinh sợ thể” kiếp trước.

Hiệu quả đương nhiên xuất hiện, giá trị fan mong đợi lập tức tràn ngập!

“Cuối cùng cũng đợi được sách mới của Bất Dạ Hầu rồi!”

“Đúng vậy, cũng không thể chỉ lo viết kịch bản a, chiếu có cảm thụ mê sách của chúng ta nha, nhìn Bất Dạ Hầu hiện tại, thân phận nhà văn tài miêu không có sơ hở hoán đổi, vậy ta sẽ cảm thấy, chuyện này quần thái thái!”

“Lần này là Bạch Dạ Hầu hay là Dạ Thiên Hầu?”

“Ánh ý...”

“Đặt tên đọc sách hẳn là Dạ Táng?”

“Hắc Âm Hầu? Sợ!”

“Chẳng lẽ bản bí mật của Bất Dạ Hầu lúc trước quá biến thái, tự người đọc sách tự kỷ. Đồ chơi trò quý dị. Tội Sắt đã gây ra ám ảnh!”

“Ta cảm thấy trình độ của Hôi Dạ Hầu vừa vặn.”

“Nghe nói qua đêm tối đêm trắng, lần đầu tiên nghe nói tới đêm tối.”

“Chỉ là chiết trung một chút thôi.”

“Văn phong Bất Dạ Hầu thay đổi thất thường, cho nên xưng hào nhiều một chút cũng là bình thường, cái này rất hợp lý.”

---

ps: hôm nay có chút không thoải mái, trạng thái mã tự rất kém cỏi, nghỉ ngơi một chút, ngày mai tìm trở về trạng thái.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 213: Thuật lại tính quý kể đã sinh ra ngày mười tháng tư, không để Dạ Hầu Tân Thư 《 Ý Đồ 》 chính thức xuất bản.

Là xã hội xuất bản thần thoại, Lâm Tri Bạch lần đầu tiên dùng phương diện tư bản thuần túy để xem bản thân.

“Hoa Tân tiệm sách ba mươi vạn quyển sách.”

“Long tường tiệm sách bốn mươi vạn sách.”

“Bát Phương Thư Cục năm mươi vạn quyển sách.”

“Văn trí xã năm mươi vạn quyển sách.”

“Một trăm vạn sách tiệm sách đỉnh phong.”

“Thời Gian Thư Cục một trăm vạn quyển sách.”

“Bách đại tiệm sách...”

Lâm Tri Bạch vẽ mặt lão đại ngồi ở trên ghế lão bản xã trưởng, chân trực tiếp dựng ở trên bàn, nhìn thống kê số lượng xuất bản.

Bát Dạ Hầu “Ách Ác Sơ Ấn” một ngàn vạn sách, trước mắt đã bị các tiệm sách lớn tiêu hóa năm trăm vạn sách.

“Thông thường ấn số cơ bản do các tác giả cơ bản quyết định, hiện tại Bát Dạ Hầu danh tiếng đang thịnh, cho nên chỉ cần tác giả của tác phẩm viết một hàng chữ Bát Dạ Hầu, như vậy bất kể là nội dung hần viết ra, liền hướng về tên hần, bảo đảm chi phí năm trăm vạn nhất định là không có vấn đề gì, sau đó biên tập bên chép các tác phẩm tập hợp, vô cùng xem trọng chất lượng tác phẩm của Trệ ác ý kiêu, cho nên ấn sơ trực tiếp xuất ra một ngàn vạn quyển sách, tiếp theo hần là có thể bán hết toàn bộ...”

Chủ quản bộ xuất bản cung kính nói.

Cũng không để ý thái độ bất cần đời của xã hội trưởng.

Trong lần họp xã hội truyền thuyết gần đây, điện thoại điện thoại cho Nguyễn Cung đại biểu gọi điện thoại.

Trong điện thoại liên đơn giản nói một câu “Nể mặt” cho ta, Tân Xã trường liền đề cho Bất Dạ hầu lão sư xuất bản đại hội của Tân châu liệu mạng lôi kéo muốn lôi kéo, gia nhập vào thần thoại xuất bản ——

Thế diện của tân xã trường này đặc biệt tới cỡ nào a!

Mà bởi vì danh khí xuất bản của Bất Dạ Hầu ở thế giới, toàn bộ thần thoại xuất bản trên dưới đều vui vẻ!

Liên cùng với vị xã hội trẻ mới xuất hiện như Lâm Tri Bạch, cũng bắt đầu xuất phát uy vọng nhất định ở thần thoại lát xã!

Xã trường có uy vọng, tự nhiên có tư cách bày ra tư thái đại lão.

Huống hồ vị xã hội trưởng này còn là cháu trai của chủ tịch tổ chức, loại con cháu giàu có này không kiêu ngạo mới là kỳ quái đấy.

“Sơ ần một ngàn vạn sách mà nói.”

Lâm Tri Bạch hỏi: “Đây là trình độ gì?”

“Mười thứ hạng đầu!”

Chủ quản xuất bản bộ không chút do dự nói: “Bất Dạ Hầu, hiện tại lực hiệu triệu của thị trường có thể xếp vào top 10!”

10 thứ hạng đầu?

Lâm Tri Bạch còn tưởng mình nghe lầm, “Con... con này ta đào tới trâu như vậy sao?” Hóa ra bộ mã giáp nhà phú của ta đã trâu bò như vậy rồi sao?

“Nói như thế nào đây.”

Chủ quản bộ xuất bản cười nói: “Tình huống của Bất Dạ Hầu, không giống với những nhà văn minh lớn khác.”

Không giống lắm?

Lâm Tri Bạch như có điều suy nghĩ nói: “Bởi vì thân phận của biên kịch?”

Chủ quản xuất bản gật gật đầu: “Nếu chỉ so về số lượng mê hoặc của sách vở, thật ra mê số lượng sách của Bất Dạ Hầu so

với những tác giả ở thị trường trong 10 thứ hạng đầu căn bản không đáng để xem, nhưng câu diễn thân phận của Bất Dạ Hầu quá thành công, hẳn có trụ cột mê kịch khổng lồ, vô số si mê mê thích những phim truyền hình của hắn, cũng sẽ mua cái fan của Bất Dạ Hầu để sáng tác.”

Lâm Tri cười trắng trợn.

Hóa ra là như vậy.

Nói như vậy, Bất Dạ Hầu cũng là một giới kỳ hoa.

Dẫu sao Bất Dạ Hầu nghiêm khắc mà nói, kỳ thực chỉ viết ba bản.

《 Bất Dạ Hầu Ngán tập 》 .

Giải ưu tạp hóa điếm hóa lo lắng.

《 Bí Thu. 》

Xuất đạo lâu như vậy mới viết ba quyển sách, quần thể sách mê hoặc tự nhiên cũng không thể nói là khổng lồ.

Nhưng bất cứ ai trong số các trường hợp mà Bất Dạ Hầu có thể xếp trong mười người đứng đầu, vậy thì khẳng định là dựa vào thân phận biên kịch rồi.

Phía trước có cương phong bão táp.

Bên trong có Côn Bằng tuyệt đối không nghĩ tới Côn Bằng.

Sau đó có Bộ Ngạn chinh phục Bộ Ngạn.

Gần đây lại có siêu cấp cầu huyết kịch mê hoặc về nhà.

Ba bộ phim truyền hình đều bị thu hút dẫn bạo, ngay cả kịch bản nhỏ cũng đề cập tới vô số thứ, cho nên có rất nhiều mê hoặc muốn mua đồ cho Bất Dạ Hầu.

Nhưng đám người này có thể là người mê sách sao?

Vẫn là phân loại ra mê hoặc thì thỏa đáng hơn.

Nhưng thần thoại xuất bản cũng không để ý tới những người mua không được Dạ Hầu, tới vì phim truyền hình của Bất Dạ Hầu hay là vì thân phận nhà văn học của Bất Dạ Hầu.

Dù sao chỉ cần nguyện ý tiêu tiền mua sách là được!

Chuyện này giống như Lâm Tri Bạch bảo tỷ tỷ tìm những ngôi sao kia viết tự truyện.

Những ngôi sao kia cũng không phải nhà giàu, chắc chắn không mê sách, nhưng không ngăn cản sách của bọn họ có độ chi tiêu a, bởi vì fan sẽ thanh toán giao hoạt.

“Tính chất có chút tương tự.” Lâm Tri nói thầm.

“Ngài nói gì?” Chủ quản bộ xuất bản không nghe rõ ràng.

Lâm Tri cười miễn phí: “Không có gì, hình như Uy Nhĩ Khắc Tư vang lên.”

“Là người của thư điểm đấy. “

Chủ quản xuất bản gọi điện thoại, cũng không có ra cửa, trực tiếp đón ở trước mặt Lâm Tri Bạch.

“Hủ sách mới các người muốn thêm ác ý vào?”

“Vâng!”

“Thêm bao nhiêu sách?”

“Năm mươi vạn quyển!”

“Bao nhiêu!?”

Chủ quản xuất bản đột nhiên nhắc tới thanh âm, vẻ mặt tựa hồ có chút khiếp sợ.

Sau mấy lần xác nhận, cúp điện thoại, nàng có chút sốt ruột nói: “Hưởng thôn ta còn có chút việc, cửa hàng Hoa Tân...”

Tiếng nói không dứt.

Điện thoại lại vang lên.

Nàng lần nữa kết nối.

“Cái gì? Tiểu muội thăm ư? Đặt thêm ba mươi vạn sách?”

Sau khi cúp máy điện thoại lần thứ hai, Chủ quản bộ xuất bản này đã hưng phấn đến mức không thể nhịn được nữa.

“Người đi làm đi.”

Lâm Tri Bạch phát phát tay nói.

“Được!”

Chủ quản xuất bản rất hưng phấn, khom người cáo lui, nhưng trước khi ra cửa cũng không nhìn được mà nói một câu.

“Bản tân thư của Bất Dạ Hầu này, so với dự tính lúc trước của chúng ta còn muốn được hoan nghênh hơn, đây đều là công lao của xã trường ngài ban cho!”

Lâm Tri Bạch lần nữa phát tay.

Không buồn quan tâm tới nịnh nọt của đám thủ hạ.

Lâm Tri Bạch đang nghĩ đến thị trường của Bất Dạ Hầu có lực hiệu triệu hiếm thấy.

Mua không được Dạ Hầu, phần lớn đều là kịch mê, bởi vì tác phẩm không nhiều, cho nên trước mắt mâm đựng sách mê cũng không lớn.

Điều này chứng tỏ Bất Dạ Hầu còn lượng lớn mê sách có thể tranh thủ.

“Xem ra phải viết thêm một chút.”

Vừa vắn trên tay Lâm Tri Bạch còn có một bản sắp hoàn thành, ” Xạ bắt anh hùng Truyện.

Khai trí thần thoại bên kia đang ghi hình phim truyền tin anh hùng, Lâm Tri Bạch dự định đợi bộ phim này phối triển công bố.

Đến lúc đó, phim truyền hình đồng thời phát lực!

Cũng có thể khiến Bất Dạ Hầu tăng thêm lượng mê sách!

Chẳng trách các nhà xuất bản lớn liều mạng muốn tranh thủ gia đình ở loại cấp bậc này như Bất Dạ Hầu.

Loại hiệu quả hiệu ứng của Triệu Nghịch ở xung quanh nhà văn học Tần Châu này, đối với nhà xuất xưởng quả thực chính là cái máy in tiền!

Ví dụ như “Ám ý” quyền sách này.

Lúc này, khi thần thoại xuất bản liền định giá hai mươi nguyên.

Sơ ấn một ngàn vạn sách, phỏng chừng tháng này bán xong cũng không có gì áp lực.

Như vậy, tổng cộng Uẩn Hưng có thể sáng tạo ra giá trị của hai trăm triệu sản phẩm!

Đương nhiên hai trăm triệu này chỉ là giá trị thị trường, khấu trừ ấn thành bản, phân thành nhà văn minh của Bất Dạ Hầu, cùng với công ty kiếm tiền càng nhiều, nộp thuế càng nhiều mấy điểm này.

Công văn thân thoạt xuất bản này.

Đại khái cuối cùng có thể kiếm được gần một trăm triệu trong quyển sách của Phi Dạ Hầu nhỉ?

Mẹ kiếp!

Đây không phải tiền âm phủ thì là cái gì?

Chết tiệt nhà tử, ta cho bọn chúng kiếm được nhiều tiền như vậy, kết quả bọn chúng chỉ chia cho ta một chút?

Khó trách kiếp trước pặc La Lâm kiếm được hơn trăm ức thân gia.

Sợ rằng hệ liệt Duy Nhĩ Khắc sáng tạo đã không cách nào đánh giá giá, cụ thể buôn bán bao nhiêu chỉ có bản thân hiểu rõ trong lòng.

Nếu có lượng tiêu thụ cao thật sự có thể muốn làm gì thì làm!

Cũng khó trách mình đào được Bất Dạ Hầu, trực tiếp dưng chân ở công ty.

Bất kể xử lý Vương Tử như thế nào, lợi nhuận của La Đạt, đám người Nhậm Gia Xuân kia chẳng thèm đánh một cái rắm.

Ngay cả hạng mục “Lò Phần Tử khai phá”, đám người kia cũng đều bỏ đi quan hệ của mình rồi cùng lúc tiếp nhận.

Hóa ra đều là môn thanh bất dạ hầu giá trị bao nhiêu.

Chậc chậc.

Ngược lại Lâm Tri Bạch đã đánh giá thấp thân phận ‘Bất Dạ Hầu’ của mình.

Vẫn còn may.

Hiện tại chính ta chính là vốn liếng!

...

Duy Khắc Duy Khắc xuất bản.

Giờ phút này cao tầng xuất bản Phí Nhĩ Khắc, sắc mặt đều có chút khó coi.

Không ngờ Dạ Hầu lại rời khỏi Tầng Điện, rời khỏi phòng dạy bảo, quyển sách mới đã xuất bản ở thần thoại, xuất bản rồi!

“Nghe nói bản 《 Ác Tích Sơ Ấn liền một ngàn vạn sách! ”

“Mấy bộ phim truyền hình Bất Dạ Hầu kia, mang đến cho hẳn quá nhiều mê hoặc.”

“Số lượng những thứ hồ đồ này còn nhiều hơn số lượng mê sách của y, bên trong còn có không ít người bằng lòng thanh toán.”

“Suy bộ bên kia nhìn 《 ác ý 》 à?”

“Đánh giá thế nào?”

“Ta đi tìm người của nhóm vén sách để hỏi xem.”

Lãnh đạo lên tiếng.

Duy Khắc Tạt Tạt bộ chính biên xuất, rất nhanh đã tới phòng hội nghị.

“Ta đang xem quyển “Nguy Vi Vi Chỉ”, đã xem một nửa, trước mắt ta cảm giác, trình độ suy luận của Bất Dạ Hầu, có nói có chệnh lệch hay không cũng chưa nói tới trình độ tề, đại khái chính là trình độ suy diêu hai lưu...”

Suy luận bộ chủ biên mở miệng nói.

Tin tức này khiến cho mấy vị cao tầng xuất bản nịnh bợ cũng dễ nhìn hơn một chút.

“Nói cách khác, ‘Ách ác ý 》 Một nghìn vạn quyển đầu ấn, thị trường không nhất định có thể tiêu hóa hết, tương lai của thần thoại so với tiêu thụ Bất Dạ hầu có chút lạc quan quá.” Ông ta luôn biên soạn nói.

Suy luận chủ biên gật đầu.

“Bất Dạ Hầu am hiểu là không thể nghi ngờ, suy luận không phải là sở trường nhất của hắn, hoặc là nói tác phẩm của hắn lúc trước tuy rằng đều có suy luận nguyên tố, nhưng kỳ thật là

rất ít khi có. Cho nên lần này hẳn suy luận thuần khiết, đã không theo kịp trình độ ở phương diện này...”

Đúng lúc này.

Phó phó chủ biên phong hỏa diễm ở bộ suy luận chạy tới, trên tay ôm ác mộng 《 buổi sáng mua tới, thần sắc có chút hoang mang.

“Xảy ra chuyện xảy ra chuyện!”

“Vui mừng hoang mang giống như thế nào?” Vài đại cao tăng xuất bản Berloz mất hứng: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Bản này...”

“Phó chủ biên giờ “Ách”, bởi vì chạy quá nhanh, giờ phút này khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

“Đầu lưỡi liú ra!” Trong lòng tổng biên máy động.

“Trình độ quý kế này, quả thật không thể nói là đặc biệt cao, nhưng Bất Dạ Hầu sáng tạo ra một loại thủ pháp suy luận hoàn toàn mới sáng tác chế tác, thủ pháp này tuyệt đối sẽ chấn động Tắc Giới Tàn Châu!”

“Nào có khoa trương như vậy, chẳng phải là thủ pháp suy luận bình thường...”

Suy luận chủ biên vừa mới phán định ác ý chính là trình độ suy luận hai lưu.

Không nghĩ tới phó chủ biên liền chạy tới cùng mình lên hát.

“Ngươi thấy đâu?”

“Chỗ này nè.”

“Ngươi xem tiếp đi, xem thêm mấy Chương nữa là hiểu!”

“Hừm?”

Suy luận chủ biên sững sốt, đọc sách tí ti. S** Khắc hoa văn, sau đó rất nhanh giờ trang.

Lật qua lật lại, động tác của hắn cứng ngắc lại, một khuôn mặt tràn ngập không thể tưởng tượng nổi.

“Làm sao vậy? Nói chuyện!”

Mấy vị lãnh đạo lớn xuất bản Duy Khắc Duy Tư có chút khấn trương.

Suy luận chủ biên ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua đám lãnh đạo, tâm tình nặng nề.

“Bất Dạ Hầu bản “Ách Tường” này có lẽ sẽ trở thành kiệt tác ghi chép nhập suy sử, hẳn dùng một loại phương pháp sáng tác xưa nay chưa từng có đem tất cả người đọc ra đùa bỡn trong lòng bàn tay, không nhìn thấy cuối cùng ai cũng sẽ không nghĩ ra chân tướng lại là...”

Một ngày này!

Tự thuật quý kể ra đời rồi!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 214: Thật ra Tứ Tuyên của Bất Dạ Hầu cũng không phức tạp về kịch bản ác ý.

Theo phương thức viết tay, phân biệt tu từ dân dã trong nhà, cùng thị giác cảnh sát và Hạ Cung Nhất Lang triển khai, kể lại chuyện ngày hôm đó Cao Bang Ngạn xuất quốc bất ngờ tử vong.

Cảnh sát phụ trách điều tra vụ án này tên là Hạ Cung Nhất Lang.

Vị cảnh sát này ở trong điều tra từng bước xác định Dã Dã Tu chính là hung thủ.

Dã Dã đã thừa nhận mình là hung thủ giết người, nhưng từ đầu tới cuối không muốn giao ra động cơ gây án của mình.

Sau đó.

Gia Hạ rốt cục phát hiện trong quá trình điều tra, Dã Dã khẩu tu khổ tâm ——

Hóa ra dân dã tu từng ngoài ý muốn gặp phải quan hệ tư tình đầu tiên của thê tử đời đầu tiên chết do tai nạn xe cộ, bị mặt trời cao nhìn thấy chứng cứ, bị buộc làm ảnh nhà văn trong năm trời.

Nói cách khác:

Ngày cao cái gọi là nhà nổi tiếng này, thật ra vẫn luôn tìm đại bút, đại bút này chính là dã dã tu.

Nói cách khác.

Hung thủ dã dã tu, mới thật sự là người bị hại.

Hắn vì giữ gìn danh dự Sơ Mỹ nên mới không muốn nói ra sự thật.

Bộ chủ Đài Khắc Lai Duy Khắc xuất bản, chính là thấy nơi này mới đánh giá, ác ý ác ý Côn Bằng là một bộ suy luận hai lưu.

Trên thực tế.

Nếu như xem kịch tình tiếp theo ngược lại, ác ý Nguyễn Cung quả thật không thể nói là đặc sắc.

Nhưng mà.

Rất nhiều lúc.

Mọi người dễ dàng bị hiệu ứng tâm lý tiên nhập làm chủ.

Câu chuyện mở đầu đã mượn miệng đã khẩu tu, kể về cố sự ngày sinh.

Ngày cao vì thuận lợi thuê nhà, sát hại mèo nhà hàng xóm, bởi vậy đã được coi là chủ, miêu tả một mặt ngày cao tàn nhẫn cho người đọc.

Lại tại tội giết người trong miệng đã đã bị cảnh sát phát hiện, sau đó dẫn xuất động cơ giết người——

Dã Dã từng nói riêng với vợ trước mặt trời ban đẹp, bị mặt trời phát hiện cao đồng thời ghi video, vì bảo vệ vẻ đẹp ban đầu, đã đã bị buộc phải làm cái bóng của nhà văn ngày qua năm, ngày cao hiện nay thư tịch xuất bản đa số đều là làm từ đã đã.

Một ngày bang cao ngục thiện, hình tượng đáng sợ bởi vậy mà tạo nên.

Sau khi người đọc biết trước, đối với hình tượng nhân vật có nhận biết của mình.

Nhưng mà đoạn cuối cùng.

Thị giác câu chuyện đột nhiên do Dã Dã giơ tay ghi chép, ghi chép vụ án mừng:

Thật ra nhật ký trong miệng đã đã là cố ý viết cảnh sát cho cảnh sát!

Chứng minh phạm tội ở lại, cũng là giả tạo lúc trước!

Cùng Sơ Mỹ có chuyện riêng này là giả!

Đồ thư phơi bày trong ngày càng không phải do đã man viết!

Thậm chí ngay cả mèo cũng không phải ngày cao giết!

Dã Dã từ đầu tới cuối đều nói dối!

Bởi vì nhật ký mà đã đã tu, văn tự tràn ngập ám áp, bút xúc động lòng người, đã khẩu cảnh sát thời trước thành công lừa

gạt được cảnh sát.

Tác giả cũng bởi vậy lừa được độc giả.

“Phía trước bộ này là dùng người đầu tiên sáng tác, cũng chính là dựa vào nhân vật chính đã ngoại trong cuộc sống để miêu tả vụ án, nhưng nếu như không phải là lần cuối cùng chuyển vào góc cảnh sát, ai có thể nghĩ đến “ta” trong chuyện xưa, vậy mà nói dối một lời nói dối rất lớn!”

Duy luyện phó chủ biên có chút kích động.

Không có quan hệ gì với việc xuất bản trận doanh, đây là một biên tập tập nghiên cứu suy luận nhiều năm, thần phục đối với tài hoa của Bất Dạ Hầu!

Bên cạnh.

Lật xem kịch bản cuối cùng, suy luận biên chính cũng hơi hoảng hốt, thì thào mở miệng nói:

“Đúng vậy, ai có thể nghĩ tới ta trong chuyện xưa, vậy mà vẫn luôn nói dối? Bất Dạ Hầu chọn phương thức sáng tác bản thức lật bàn thức, cuối cùng đối với nhân vật tu sửa đã khẩu và Nhật cao, tiến hành miêu tả kiểu phá hoại hoàn toàn...”

Kỳ thực ngày cao là một chính trực, thiện lương thậm chí có thể xưng được là nhà văn vĩ đại.

Mà đã đã tu thật ra lại là kẻ miệng đầy hoang ngôn, lòng mang ác ý, hẳn đúng là hung thủ, nhưng động cơ giết người đều là bịa ra, đây chính là nguồn gốc của thư danh, lý do hẳn giết mặt trời cao rất đơn giản, chính là xuất phát từ ác ý!

Nhân tính ác ý!

Phải biết rằng Dã Dã khẩu cùng mặt trời quen biết đã lâu.

Thời đại trung học hai người liền có liên lụy không ngừng sâu xa.

Dã Dã khẩu khuất phục bạo lực ở trường trường, cùng thiếu niên khuyết tật cùng nhau khi nhục người khác.

Mà mặt trời chính trực thiện lương lại chưa bao giờ khuất phục, ngược lại nỗ lực đối kháng bạo lực vườn trường.

Hai người cũng ôm lòng ghi lại rằng Áo Lợi Duy Tư sau khi trưởng thành thì chênh lệch càng thêm rõ ràng, ngày sau đã trở thành nhà giàu ưu tú, tác phẩm khâu đã thủy chung khó có thể phát biểu.

Không chỉ có chênh lệch về năng lực.

Càng là chênh lệch làm người.

Ngon lửa ghen ghét thiêu đốt trái tim miệng đã khâu, thế nên sau khi hấn tàn nhẫn sát hại mặt trời, chỉ là giả vờ che giấu tội lỗi của mình, kì thực là âm thầm cung cấp manh mối cho cảnh sát, từng bước một lừa gạt cảnh sát, bởi vì cái miệng hoang dã tu sửa muốn giết, cho nên từ trước tới giờ không chỉ mặt trời cao hơn người này.

Mà là nhân cách và danh dự của mặt trời!

Bởi vì bản thân mình mắc bệnh ung thư sắp chết cho nên càng không thể khoan dung cho sự sống sáng sủa, khoái hoạt, liều chết cũng muốn hủy diệt nhật nguyệt, phần ác ý này thực sự khiến người ta run sợ.

“Chúng ta không muốn biết những thứ này!”

Các đại lãnh đạo Kim Khắc Nhĩ xuất bản càng nghe càng bực bội: “Chúng ta chỉ muốn biết, bộ này có thể nhóm lửa hay không?”

“Tất nhiên rồi.”

Suy luận biên chính và phó chủ liếc nhau, sau đó gật đầu khẳng định.

Mấy vị lãnh đạo lớn xuất bản Duy Khắc có lau mắt, có vỗ đầu, bộ dạng ảo não lại bất đắc dĩ.

Mở rộng máy thu phí cho cây đốt tiền, sao lại chạy vào thần thoại xuất bản làm xã?

...

Nhân sĩ chuyên nghiệp phán đoán, đại khái sẽ không kém hơn nhiều, ‘Ám Đình’ đích thực là như lửa cháy, ngày đầu đã bán rất tốt.

Ngày thứ hai thì bán càng tốt.

Bởi vì tiếng tăm của thư viện đã vang lên bên kia.

“Lần đầu gặp Bất Dạ Hầu, lúc trước chỉ xem phim truyền hình của hắn, không ngờ sự đặc sắc của Bất Dạ Hầu còn hơn cả xem phim, cuối cùng quay ngược lại khiến ta chạy hết cả tốc độ, con mẹ nó!”

“Kết thúc thật sự quá trâu bò rồi!”

“Không muốn bị liệt kê, nhưng tất cả những người yêu cầu suy luận nhất định phải xem quyển sách này, phương pháp sáng tác của Bất Dạ Hầu quá tuyệt!”

“Đây là bộ kích thích hàm lượng cao nhất của Bất Dạ Hầu.”

“Quyển sách này cho ta một cảm giác, càng thêm thâm ý hơn, ác ý giết người một chút, không phải thứ kích thích ta nhất, kích thích ta nhất, cuối cùng vẫn là phản chuyển kinh thiên động địa!”

“Là ác ý không có lý do, đó mới là ác ý lớn nhất!”

“Suy luận kinh khủng nhất đọc qua, không có tình tiết kinh sợ, không thủ pháp gây án tàn nhẫn, khiến người ta lạnh lẽo nhất thật ra là tâm người a!”

“Hủy diệt một người phương thức không phải sinh mệnh kết thúc, mà là đem sự tín nhiệm và tiền đồ cả đời truy đuổi triệt để tiêu hủy.”

” góc độ thăm hỏi cuối cùng thật sự là thái y, từ trong miệng tất cả mọi người, nghe được hai dã khẩu cùng mặt trời cao trái ngược với lời nói của người đọc trước đó!”

“Hắn chưa từng nghĩ tới trên đời này lại có ác ý tồn tại như vậy!”

Rất nhiều người đọc sách người qua đường, kỳ thực là thông qua một ít tác phẩm để cân nhắc có nên mua tác phẩm hay không.

Bây giờ danh tiếng đã vang lên rồi.

Có thể nói ‘Ám ý’ đánh giá như nước thủy triều.

Lần này mọi người không hề do dự, đều hùng hồn ra tiền.

...

Bên kia.

Hệ thống đánh giá sách chuyên nghiệp cũng cho biết.

“Một người triệt để hủy diệt chính là khiến hấn thân bại danh liệt, đọc xong “Ách Nguyệt”, mới xem như thật sự quen biết Bất Dạ Hầu.”

《 Tàn Châu văn học 》

“So với tác phẩm xuất sắc, chúng ta hầu như quên mất Bất Dạ Hầu là một nhà thoại ưu tú cỡ nào, cũng may Trác ác ý quyền sách này lại làm cho cái nhãn hiệu thuộc về nhà thoại trên người Bất Dạ Hầu lập loè sáng lên.”

—— 《 Trác Sách 》

“Phong tiết quái dị, đọc bản dịch thể nghiệm không tốt, văn tự rườm rà, ba lần chuyển ngoặt tất nhiên khiến người ta thán phục, nhưng sờ sờ độ dày trong tay có thể biết sự tình không đơn giản như mặt ngoài, dùng bạo lực vờn trường để giải thích nguyên tội ác mà đến, mặc dù nằm ở logic hiểu được, nhưng từ độ sâu mà xem, chính là tránh nặng liền nhẹ, Bất Dạ Hầu mưu lợi thành công, thông minh lại không cao minh.”

—— Cáp Nhĩ báo Chữ 》

“Thiếu Dạ Hầu tân thư 《Ám Dục 》, kết cục sáng tạo phương pháp sáng tác, được hấn đặt tên là tự thuật quý kế, dùng thị giác thay đổi phương thức để mê hoặc người đọc, cuối cùng đạt tới hiệu quả kinh diễm phản chuyển, tự thuật lại năm chữ ” Quĩ Quý” có thể nói là rất chuẩn xác!”

—— trong thần thoại Nguyễn Cung

“Bất Dạ Hầu cũng không am hiểu suy luận, hấn chỉ am hiểu viết về nhân tính, vì lẽ đó Bất Dạ Hầu không thể nghi ngờ là nhà văn nhất lưu, nếu như hạn chế ở lĩnh vực suy luận, hấn chỉ có thể xem là một vị nhà khoa học nhị lưu.”

—— 《Suy Nhĩ Xã 》

Tuyệt đại đa số tạp chí truyền thông đều đưa ra đánh giá tốt.

Trong đó, nói chuyện nghe không được tốt lắm, cơ bản đều là theo hệ phổ thông xã hội Hoắc Nhĩ Đặc.

Đương nhiên đây là chuyện rất bình thường, dù sao bây giờ không phải Dạ hầu đang đi xuất tuần với Duy Khắc.

Lâm Tri xuất bản nội bộ thần thoại chiêu điền Nữ Bí Thư, để đối phương đánh giá toàn bộ những nơi theo phương tiện truyền thông dạy ác ý đối phương thu thập một vòng.

Sau khi xem xong, Lâm Tri cười miễn cưỡng.

Xem ra mục tiêu tiêu một ngàn vạn của quyển sách này đã được định trước rồi.

...

Như Lâm Tri Bạch dự đoán.

Mấy ngày tiếp theo, thần thoại xuất phát liên tục nhận được điện thoại gọi là các đại thư thương yêu cầu mua hàng.

Mà không Dạ Hầu xuất bản thương nghiệp cho thần thoại, giá trị thương nghiệp càng lớn, danh vọng của cái xã hội mới này của Lâm Tri Bạch càng cao.

tuyên bố ngày thứ ba.

Có người chú ý tới trên bảng xếp hạng bình luận của Tần Châu, Bất Dạ Hầu chính thức tiến vào danh sách bốn đường!

Cùng lúc đó.

fan chú ý của Cực Quang hầu cũng vượt qua một ngàn vạn.

Bình luận khu vô cùng náo nhiệt.

“Bốn đường, quá lạnh!”

” fan cuồng cũng đột phá ngàn vạn!”

“Chúc mừng! Lúc Sở Từ phát trực tiếp, Dận Tụ là hấn, ta thấy thế nào cũng là lão sư của Bất Dạ Hầu nha!”

“Quân quân: Vậy còn ta thì sao?”

“Ha ha ha, Sở Từ chính là kém rồi!”

“Dạ Hầu mấy ngày gần đây nổi nóng, toàn bộ mạng lưới lúc trước đều đang thảo luận về câu huyết kịch của hấn, hiện tại đều là thảo luận về ác ý của Đồng Lu.”

“Com không lớn như vậy, thảo luận mà nói vẫn là bộ kịch bản câu huyết kia cao hơn một chút.”

“Là thế này không sai, nhưng đối lập với một bộ kịch nói có ác ý rất nghiền ép kịch bản máu chó kia, Bất Dạ Hầu thật đáng sợ!”

“Thảo hơn chút đi! Đừng chỉ cố viết kịch bản!”

Lâm Tri Bạch có ba cái áo giáp, KU đọc sách tí ti. Khảo K Khắc hoa văn.

Sở Từ và Bạch Đế đã tiến vào bốn tuyến.

Bây giờ rốt cuộc Bất Dạ Hầu cũng vào danh sách thứ tư.

Trong mắt Lâm Tri Bạch hiện lên một tia chờ mong, xem ra nên an bài ba cái áo giáp này xung kích ba đường rồi.

Lần này để cho Bất Dạ hầu hành hạ trước đã, Lâm Tri Bạch dự định viết thêm mấy bộ để hoàn toàn phát động máy trả nợ của Bất Dạ hầu!

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch gọi ra hệ thống, bắt đầu định hình sách mới.

“Đinh đồng.”

Tiếng thông báo của tân thư vang lên.

“Chúc mừng kí chủ thu hoạch được bút ký trộm mộ!”

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 215: Công tử ca soái phiệt nhất trong lịch sử! A hồi!

Là bút kí trộm mộ!

Quyển này rất thích hợp với “Thính Thư”.

Vừa vặn phần mềm của Lâm Tri Bạch đang trong quá trình nghe sách.

Có người lên tiếng cũng có liên hệ với các tin tức trong vật đẹp.

Sớm chút đem bút ký trộm mộ viết ra hẳn là có thể dẫn dắt không ít lưu lượng cho phần viết sách vở?

Lâm Tri Bạch đối với kết quả lần này có chút hài lòng, trực tiếp đòi được tề của hệ thống chuẩn bị mau chóng đem bộ gan này đi ra.

Mấy ngày kế tiếp.

Sách mới của Dạ Hâu có ác ý, lượng tiêu thụ liên tục cao lên.

Tuy rằng các loại phương pháp quỷ kế cường điệu ác pháp của hệ côn càn sa quá sơ sài tầm thường, không thể nói là suy luận ưu tú, nhưng tuyệt đại đa số truyền thông hay là đứng về phía Bất Dạ Hâu, dù sao tất cả mọi người đều biết bộ này vốn không có ý định lấy quỷ kế suy luận để thủ thắng.

Nhất là trong nghiệp.

“Tự thuật lại quỷ kế” của Bất Dạ Hâu đã dẫn phát thảo luận rộng khắp.

Loại thủ pháp sáng tác này, cung cấp linh cảm sáng tạo cho rất nhiều kẻ đọc sách suy luận quý giá.

Đây là chân chính ảnh hưởng đến việc sáng tạo ra loại suy luận này, không ít nhân viên suy luận công khai tỏ vẻ tôn sùng đối với bản này, còn tôn Bất Dạ Hâu vì “Thuyết thuật quỷ kế” Tổ sư gia.

Hoa Lai.

Một trong những nhà văn minh suy luận đỉnh cấp Tàn Châu.

Người này liền hát ca lên một bài ở trên Cự Quang Đài.

“Không hề nghi ngờ, do họa thuật tính quý kể do Bất Dạ Hầu tạo ra trong ác ý của Nguyễn Cung, loại thủ pháp đặc biệt này đặc biệt cắt sáng sáng tác, tương lai nhất định sẽ bị vô số nhà văn suy luận tranh chấp bắt chước, đồng thời quyển sách này cũng sẽ đặt vững vị trí Bất Dạ Hầu là Dương Khai Sơn Quái!”

Thú vị chính là...

Hoa Lai Khắc Tư là nhà tác giả ra tuyển hợp đồng xã hội.

Duy Khắc Tạt Khắc đang bận làm Hắc Bất Dạ Hầu.

Vậy mà người này lại phản đối với Đông gia, coi như rất có cá tính.

Có điều khi ông thoại cấp bậc như Hoa Lai, khi chơi ngôn luận tự do, ông ta cũng không dám làm gì ông ta, dù sao cũng là nhà giàu văn chương nổi tiếng trong cờ cờ của mình.

Mà xuất bản nội bộ thần thoại.

Cái xã trưởng Lâm Tri Bạch này, để đào được công thần lớn nhất của Bất Dạ Hầu, đối mặt với những vị lãnh đạo khác xuất bản xã hội, thái độ tự nhiên càng ngày càng kéo rời. Đám người này ngược lại cũng thức thời, biết cái gì gọi là tạm tránh phong mang, lúc họp thái độ rõ ràng rất sợ hãi.

Hôm đó.

Lại bắt đầu nói chuyện.

Bí thư mới chiêu của Lâm Tri Bạch bỗng nhiên nói: “Hài trưởng, tin tức tài kinh có tin tức của ngài!”

“Tin tức của tài kinh?”

Lâm Tri Bạch sững sốt một chút, sau đó liền nhìn thấy tiểu thư ký cầm máy tính bảng đi tới, mở tin tức liên quan.

Khả tiêu đề của tin tức là xuất bản hí kịch xã hội xã hội!

Còn có tiêu đề gọi là cao tầng trẻ tuổi nhất trong lịch sử thần thoại tập đoàn!

“Thí trưởng của Tập đoàn thần thoại là tôn tử nhỏ nhất của Lâm Tri Chiêu, năm nay mới mười chín tuổi, tháng trước đã chính thức đảm nhiệm chức xuất bản thần thoại tuyển xã hội.

Thần thoại là một trong những công ty đứng đầu dưới phân điểm của các tập đoàn thần thoại, khoa học vượt qua trăm ức, số lượng nhân viên cũng trong mấy ngày gần đây đột phá tám trăm người, là một trong ba đại hội xuất hành. Còn chức thần thoại mới xuất hành xã trưởng biệt là Tiểu Lâm Tri Bạch, còn là một đệ tử Đại Nhị. Đối với người bình thường mà nói, một đệ tử Đại Nhị chưởng quản một công ty xuất bản ở một khu chợ quy mô hàng trăm ức, đúng là chuyện khó có thể tưởng tượng...”

“Mong Đồ Tả - Lâm Chiêu Mục;”

“Cấp Hữu · Lâm Tri Bạch)”

“Theo tin tức nhỏ, Lâm Chiêu Mục đã nằm bệnh viện, vị văn phòng mà lập ra thần thoại dát truyền của đế quốc này rốt cuộc cũng đến tuổi không thể không chọn lựa người thừa kế. Lâm Tri Bạch tuổi còn trẻ, đã đảm nhiệm nhàn xuất thân thần thoại xã hội trưởng, có lẽ chính là kết quả gia gia Lâm Chiêu Mục của hắn suy nghĩ, Lâm Tri Bạch bản thân cũng năng lực không tầm thường, vừa mới nhậm chức đã đem biên bản đỉnh cấp, nhà văn nổi tiếng, Bất Dạ Hào đưa vào thần thoại phiên nhàn xuất thân...”

“Có điều, tập đoàn thần thoại có rất nhiều nhân viên dòng chính đời thứ hai.”

“Có lẽ liên quan tới việc tranh đấu giữa các sản nghiệp thần thoại, đã lặng yên bắt đầu?”

Tin tức trên đó cũng không có gì hiếm lạ.

Lâm Tri Bạch chẳng qua là không nghĩ tới ảnh của mình vậy mà cùng lão gia tử xuất hiện ở trên bản báo cáo.

Khuôn này là thời điểm Lâm Tri Bạch nhập chức thần thoại xuất bản.

Tin tức kia, đại khái là bên phía tập đoàn thần thoại bên kia có người làm chủ thả ra, thậm chí có khả năng chính là chủ ý của lão gia tử sao?

Lâm Tri Bạch lại lật xem tin tức của thần thoại đời thứ hai kể cả người đời thứ ba.

Quả nhiên cũng có lượng lớn tin tức đưa tới, đừng nói Lâm Cung, mà ngay cả những người như Lâm Hồ, Lâm Báo, đều lấy thân phận thế hệ thứ ba của tập đoàn thần thoại xuất hiện ở trên tin tức về Tài Kinh.

Giờ thì hay rồi.

Cuộc sống yên bình tan vỡ.

Quả nhiên không bao lâu sau Lâm Tri Bạch nhận được điện thoại do Doãn Đông Noãn gọi, trêu chọc: “Huân tú đẹp trai rất đẹp, xã trưởng công ty cấp trăm ức?”

“Hừ hừ.”

“Đãi ngộ hiện tại của ngươi tốt hơn ta nhiều, ta ở tại Phổ Lỗ bộ chỉ là một tiểu chủ quản của ti vi thôi.”

Sau đó.

Tô Triết cũng bưu điện thoại, “Bất Dạ Hầu xem trọng ngươi, tập đoàn thần thoại được gia nhập sao?”

“Ta tìm đại diện sông.”

“Giang đại biểu đối với muội tốt như thế nào? Muội tiềm tiềm thức mũ rộng vành vui vẻ? Còn có bí mật ta không biết...”

“Ngươi đoán xem.”

Sau khi đuổi Tô Triết đi.

Giang Thành điện thoại gọi vào, “Chúc mừng lão bản, lần đầu tiên tham gia tin tức tài kinh, lúc trước đều là ta một mực xoát mặt ở trên tin tức tài kinh.”

Làm đại diện cho Côn Bằng.

Tin tức tài chính không ít về Giang Thành.

Sau đó Giang Thành nói đến chính sự: “Ông chủ trò chơi của công ty chờ quê mùa kia không phải lúc trước nói muốn cân nhắc đầu tư sao, ta đã lấy được một ít tư liệu cụ thể hơn, bây giờ sẽ gửi cho ông chủ xem một chút...”

Lâm Tri Bạch nhăn sáng lên.

Là trò chơi đập tháp rất giống với “Anh Hùng liên minh anh hùng” kiếp trước sao?

Sau khi tiếp nhận văn kiện Giang Thành phát tới, Lâm Tri Bạch nhìn tới, trò chơi này đích xác rất giống 《Anh Hùng Liên Minh》, cách chơi kỳ thật chính là trò chơi đẩy tháp, cái gì mà trên đường giữa đường đánh đã phụ trợ.

Phân biệt rõ ràng, cảm giác phi thường mạnh.

Trò chơi tạm đặt tên gọi là Đồng Lư đối thủ, kế hoạch từ khai phát đến tuyến đầu, dự tính bỏ ra 20 tỷ.

“Hiện tại Tiền lưu động của Nguyễn Cung chúng ta chỉ có thể xuất ra khoảng một tỷ.”

Hiện tại Dận Tự rất có tiền, số tiền lưu động hàng tỷ cũng không phải là một con số nhỏ, số tiền này chủ yếu đến từ những phim truyền hình và tổng nghệ, cùng với thu hoạch chia làm đỏ của Lý Nhĩ Tư đang trực tiếp săn bắt cá chép.

Dòng kim loại như thế.

Dù sao thì việc xuất bản thần thoại cũng không được.

Không phải nói rằng có trị giá trăm ức thị trường có thể lấy ra mười ức kim tệ sao.

Giang Thành lại nói: “Nếu ông chủ muốn tham dự đầu tư thì còn phải đáp ứng một điều kiện của bọn họ.”

“Điều kiện gì?”

“Sở Từ muốn vì trò chơi này làm âm nhạc chủ đề.”

“Cái này đơn giản.”

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng nói:

“Người đi sâu vào điều tra thêm một chút, nếu không có vấn đề gì, chúng ta có thể bỏ ra mười ức.”

“Đoán chừng bọn họ chỉ nguyện ý cho khoảng bốn mươi phần trăm chấp quyền.”

“Vậy là đủ rồi.”

Dù sao cũng là trò khai phát của người ta, Lâm Tri Bạch không muốn nhúng tay quá nhiều, hẳn chính là xem trọng hạng mục này.

Trên giao tuyến của trò chơi nếu nhiệt độ đủ cao, hẳn chỉ cần ngồi đợi chia tiền là được, chuyện này cùng cả đầu tư trực tiếp

là cùng một mục đích.

“Bất quá danh tự đối thủ Huyền Huyền của Côn Bằng thật sự quá bình thường.”

Lâm Tri Bạch nói: “Người có thể cho bọn họ đề nghị, đổi tên trò chơi, tỷ như 《Anh Hùng Liên Minh》 ra sao?”

Có thể là nhập làm chủ trước?

Dù sao Lâm Tri Bạch cảm thấy ‘Anh Hùng liên minh’ nghe khí phách hơn rất nhiều, “Hoặc là 《Anh Hùng vinh quang》 cũng được.”

Không có boong boong vinh quang vương giả!

Dù sao trò chơi lửa cháy nhất dưới trướng Khuyết hiện tại chính là “Nghịch Chiến vinh quang” mà.

“Nghe hay hơn cái danh tự ‘Đối thủ vớ vẩn’ của Nguyễn Cung không ít.”

Giang Thành suy nghĩ một chút, nở nụ cười, “Vậy ta nói với bọn họ một chút.”

Bây giờ Bộ Ngạn càng lúc càng có tiền, nếu tính cả tất cả tài sản, hiện tại Lâm Tri Bạch có ít nhất hơn trăm ức thân gia.

Chỉ sợ trong thần thoại hệ thứ ba hiện tại, Lâm Tri Bạch là người có tiền nhất!

Dù sao đám người Lâm Cung này, còn chưa chính thức kế thừa thần thoại tập đoàn.

Mà nếu như Lâm Tri Bạch có thể đoạt được việc xuất bản thần thoại, phỏng chừng tài sản tăng lên gấp đôi cũng không thành vấn đề, bất tri bất giác mình cũng đã có hơn trăm tỷ phú ông rồi.

Ông phú ông ngàn tỷ còn xa không?

...

Một trận.

Lâm Tri Bạch đi tới trường học.

Trong nháy mắt đi vào phòng học.

Lâm Tri Bạch cảm giác toàn lớp học sinh, đều dùng một loại ánh mắt nóng rực mà kính sợ nhìn chăm chăm mình, nhưng khi chạm đến ánh mắt của mình, sẽ mất tự nhiên dờ đi.

Một đám người xì xào bàn tán.

“Những tôn tử xuất bản Thần Thoại xã hội, Lâm Chiêu Mục của tập đoàn thần thoại... Không nghĩ tới trong học viện ta lại có một đại lão số một như vậy!”

“Sao trước đó ta không nghĩ tới nhỉ?”

“Hắn họ Lâm!”

“Họ Lâm nhiều người như vậy, ai có thể ngờ hắn là Lâm của tập đoàn thần thoại kia chứ!”

“Ta đã nói vì sao ta luôn cảm thấy Lâm Tri Bạch và chúng ta giống nhau như người của hai thế giới, trước kia cảm thấy là bởi vì giá trị nhan sắc, hiện tại mới phát hiện căn bản không phải nguyên nhân giá trị nhan sắc.”

“Các ngươi xem ảnh trong tin tức.”

“Giữa hai đầu lông mày của Lâm Tri Bạch Mi còn có điểm giống ông nội nó.”

Đúng như Lâm Tri Bạch dự liệu, cuộc sống bình tĩnh đã vỡ vụn, nhưng giống như lại không có hoàn toàn vỡ vụn.

Tuy rằng đám đồng học biết mình chính là cháu trai của các tổ chức thần thoại Trường Lâm Chiêu Mục, nhưng không có mấy người chủ động đi lên nói chuyện với hắn, quan hệ ngược lại càng thêm xa lạ so với trước đây.

Ngược lại có mấy nữ sinh cả gan hỏi:

“Lâm Tri Bạch, về tin tức tài kinh chính là người nói đi, xuất bản thần thoại xã hội, con cháu nội bộ thần thoại?”

“Đúng.”

Lâm Tri Bạch cười trắng nói, cũng không cần ra vẻ cao lãnh.

Có mấy nam sinh cũng câu nệ đi tới: “Vậy bình thường người đi học, làm sao quản lý công ty?”

“Cốc Chu Tây đi làm.”

“Sau khi tốt nghiệp chúng ta có thể đi làm công ty của người không?” Có người lấy hết dũng khí nói đùa.

“Phỏng vấn phải dựa vào các người.”

Lâm Tri Bạch cũng cười nói: ” cá nhân ta là hoan nghênh.”

Mọi người cũng cười theo, trong lớp có người bạn học trâu bò như vậy, mọi người cảm thấy thế giới này vô cùng kỳ diệu.

Đột nhiên.

Có nữ sinh kinh hỉ nói: “Lâm Tri Bạch, người tìm kiếm nhiệt tình đi!”

Nhiệt lục?

Lâm Tri Bạch mở ra bình đài Cực Quang nhìn thoáng qua, đọc sách jj, rắc rắc quý dị. Sờ sách tự tìm trên đầu.

Truy sát đề tài trong lịch sử, thiếu gia đẹp trai tài phiệt nghiên cứu khoa trương.

Hiện tại đang xếp thứ mười.

Đề tài sau, lại là ảnh ảnh của Lâm Tri Bạch Thượng Tài Kinh kia.

Giá trị nhan sắc quả thực có thể đánh nhau, liều mạng với đám người đọc sách.

Người không biết còn tưởng là minh tinh.

Mà thời đại internet, giá trị nhan sắc chính là giấy thông hành văn hành đồ, hơn nữa Lâm Tri Bạch còn đang ở đại nhị, liên quản lý một nhà công ty xuất bản giá trị hơn trăm ức, cho nên âm thanh đàm luận về việc tranh luận bên dưới cũng không ít...

(2/29)

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 216: Toàn bộ mạng lưới đều lộ ra ngoài sáng! Bạch Đế chính là Lâm Tri Bạch! Cực quang nhiệt tìm kiếm chủ đề phía dưới, đại lượng thảo luận về Lâm Tri Bạch.

“Chồng!”

“Cái giá trị nhan sắc này thật sự quá cao đi!”

“Chồng của ta thực soái!”

“Lâm Tri Bạch? Chờ chút.....? Lâm Trang bức?”

“Thế giới này quá không công bằng, đã là công tử ca tài phiệt rồi, sao lớn lên vẫn đẹp trai như vậy a!”

“Đại nhị liên đảm nhiệm xã hội xuất bản thần thoại, cảm thấy tổng tài bá đạo bên trong đã vào trong thực tế!”

“Con cháu của những tên vốn là tài vật phiệt này, lớn lên cơ bản đều không kém, bởi vì tìm lão bà đều rất xinh đẹp, cho nên gen từng đời ưu hóa, nhưng mà nhan sắc của bạn bè này vẫn còn có chút quá mức, so với nhiều nam minh tinh dựa vào mặt ăn cơm trong giới giải trí như vậy, cũng không kém chút nào!”

“Xé lan!”

“Các người thôi quá mức rồi đi?”

“Tâm ảnh này khẳng định là A xuất ra a.”

“Ta không tin hẳn lại có nhan sắc như vậy.”

Có người không phục.

Nhất là nhìn thấy một đám thiếu nữ đối với Lâm Tri Bạch hô chồng, trong lòng liền càng cảm thấy chua xót.

Bất quá sau đó.

Đã có người nhấn lại phía dưới: “Ta và Lâm Tri Bạch cùng trường học, ta đã chứng minh bạn này không có xl!”

Lâm Tri Bạch là học viện nghệ thuật của Tần Châu.

Mặc dù trong trường học, Lâm Tri Bạch không biết mấy người, nhưng người quen biết hẳn cũng không ít.

Đại học chính là như vậy đấy.

Nam sinh nữ sinh lớn lên xinh đẹp luôn có thanh danh ở bên ngoài.

Là tin tức Lâm Tri Bạch gửi đến, không ít học sinh học viện nghệ thuật Tần Châu đều nhiệt tình tham dự đề tài thảo luận.

“Trong trường đã từng gặp Lâm Tri Bạch.”

“Con thậm chí cảm thấy hình này không đẹp bằng con người Lâm Tri Bạch!”

“Con mẹ nó, phải đi chứ!”

“Thật không nghĩ tới hẳn lại là thân thoại đệ tam đại?”

“Ở trường học đã gặp qua mấy lần, căn bản nhìn không ra là gia đình tài phiệt, bản thân hẳn vô cùng khiêm tốn nói!”

“Người nghi ngờ giá trị Bạch Nhan Lâm Tri có thể ngậm miệng.”

“Dù là học viện nghệ thuật Tần Châu chúng ta tụ tập mỹ nữ soái ca, hẳn cũng tuyệt đối là thuộc cấp bậc giáo thảo.”

“Trước đó trong Luận Đài trường học có không ít bài của hẳn.”

“Nhưng trước kia chúng ta đều không biết, hẳn vậy mà lại là Thân Thoại hệ đời thứ ba.”

Theo học sinh của học viện nghệ thuật Tần Châu càng ngày càng tham gia đề tài thảo luận này, có người phóng ra ảnh của Lâm Tri Bạch Công.

Từ góc độ có thể nhìn ra được.

Đều là chụp lén trong trường học.

Chẳng qua là chụp lén, cái mặt này của Lâm Tri ba trăm sáu mươi lăm tuổi không chút sút mẻ, cũng đủ để đánh vỡ bất kỳ nghi vấn nào có giá trị nhan sắc của hẳn!

Chỉ là sau khi Lâm Tri nhìn thấy mấy tấm ảnh chụp lén này, ít nhiều còn không biết nói gì.

Bởi vì Lâm Tri tự mình cũng không biết, thì ra trong trường có không ít người vụng trộm chụp ảnh của mình.

Cũng là bởi vì Đức Nhĩ Ni Tư.

Cái đề tài hot này vậy mà xếp hạng thứ mười vọt tới thứ năm.

Điều này khiến dân số thảo luận càng thêm nhiều.

“Một cái nhìn trúng Định Chân: Tước Thực Phàm!”

“Có thể trực tiếp xuất đạo nhan sắc.”

“Hắn còn dùng xuất đạo à, những ngôi sao kia chính là làm công cho nhà hắn!”

“Trọng đoàn thần thoại thế hệ thứ ba có nhiều người như vậy, hắn là người có nhan sắc cao nhất, xứng đáng với tên của hắn, Lâm Trang.”

“Người ta gọi là Lâm Tri Bạch! Lâm Trang bức hiếp quá khó nghe!”

“Ha ha, loại đệ tử tài phiệt này, rời khỏi gia đình kỳ thực cái gì cũng không được, chỉ có các người những gia hỏa ngoại mạo hiệp hội ưa thích ôm chân thói tha.”

“Đúng vậy.”

“Nếu như hắn không phải cháu trai trưởng của bà chủ tổ chức thần thoại, có thể tìm kiếm nhiệt tình thì sao?”

“Không phải là mệnh tốt sao, sinh ra ở một gia đình tốt mà.”

Đề tài càng nhiều.

Đủ loại âm thanh khó nghe đã vang lên.

Dù sao thế giới này tồn tại rất nhiều cừu oán.

Những người này vốn không có chút hảo cảm nào đối với tài nguyên, nhìn thấy đời sau của gia tộc giàu có như Lâm Tri Bạch này còn lớn lên đẹp trai thì càng thêm tức giận!

Ông trời thật sự có gì mà không công bằng?

“Tuổi tác có thể đảm nhiệm xuất bản thần thoại xã hội, cùng tuổi tác không có bất cứ quan hệ gì, cùng tư lịch cũng không

có bất cứ quan hệ gì, thậm chí cùng tài hoa cũng không có quan hệ gì, thuần túy chính là sinh ra tốt mà thôi.”

“Về việc một người có ưu tú hay không, không nên nhìn gia thế.”

“Càng không nên nhìn nhan giá gì đó, đây đều là nhờ ông trời.”

“Thật ra phải cân nhắc một người có tiêu chuẩn ưu tú hay không, phải xem tài năng của hắn.”

“Lâm Tri Bạch này không nói đến ánh sáng trời sinh, hắn còn lại gì?”

“Ha ha.”

“Cái gì cũng không phải!”

“Chẳng phải học sinh Đại nhị mười chín tuổi cái gì cũng không phải sao?”

Ghen ghét cũng tốt.

Sự thật cũng được.

Dù sao đợt sóng này của Lâm Tri Bạch là theo đề tài nóng bỏng đảo dồi dào rất nhanh, mặc dù mọi người đánh giá công tử ca tài phiệt này có chút khen chê không đồng nhất.

Bất quá...

Xế chiều hôm đó.

Ngay khi rất nhiều quan điểm của Lâm Tri bị bạn học đồng giáo vạch trần.

Trên lưới đột nhiên có người nói: “Các ngươi có cảm thấy ảnh của Lâm Tri Bạch này có chút rất quen mắt hay không?”

Người này chẳng qua là thuận miệng nói ra.

Ai cũng không ngờ câu nói này lại khiến cho lượng lớn bạn trên mạng khen ngợi, rất nhiều người cũng đồng cảm ——

“Tê.”

“Khoan hãy nói.”

“Tra do hưởng thụ Hoàng gánh? Hình như hơi quen mắt nhỉ?”

“Luôn cảm thấy đã gặp người này ở nơi nào.”

“Không đúng, chẳng lẽ giống một ngôi sao nào đó?”

“Hoặc là trưởng thành với chủ tịch của tập đoàn thần thoại, hoặc là ông nội hẳn rất giống?”

“Không đúng.”

“Chắc chắn ta từng nhìn thấy ảnh của hắn ở nơi nào rồi!”

“Bằng không sẽ không xuất hiện loại cảm giác quen thuộc không có nguyên do này!”

Nếu chỉ có vài người cảm thấy như vậy thì cũng thôi, nhưng vô số người đều cảm thấy như vậy, chuyện này hình như có gì đó không đúng.

Giờ khắc này.

Các bạn trên mạng đều hóa thân thành thám tử.

Rốt cục cũng có người phóng ra một tấm hình tụ họp có chút mơ hồ: “Các người mau nhìn, Lâm Tri Bạch cùng người này có phải có chút giống nhau hay không?”

“Hửm?”

“Trong tấm hình này, hình như là buổi tối hôm đó Trương Hi Dương đoạt quán quân của ta, nhớ rõ lúc ấy còn gửi tin tức lên!”

“Bên trong có Trương Hi Dương, Lâm Thủ Nhất và Tôn Cốc kếm cỏi, cùng một người xa lạ.”

“Người xa lạ truyện võng này chính là Bạch Đế.”

“Bạch Đế!?”

“Mịa! Khó trách ta cảm thấy quen mắt!”

“Tấm ảnh trắng của Lâm Tri, rất giống với tấm lưới này, tuy rằng ảnh này hơi mơ hồ thế nhưng thần vận lại giống nhau như đúc!”

“Ta phóng đại hiệu quả gấp mười lần, các người lại so sánh xem.”

Có người đem tấm lưới này truyền tới hình ảnh nam tử Bạch Đế phóng đại mấy lần, sau đó lại tìm ra một tấm Lâm Tri Bạch

bị trộm quay quay tư đối chiếu.

Chân dung hai tấm hình tương tự như nhau.

So sánh một chọi như vậy, hiệu quả thị giác lại cực kỳ trực quan rồi!

“Giống quá rồi!”

“Không phải giống!”

“Con mẹ nó, quả thực giống nhau như đúc!”

“Thì ra buổi tối mà Trương Hi Dương ta là Đạp Quan của Ca Sĩ, cùng ăn với đám người Trương Hi Dương, chính là Lâm Tri Bạch?”

“Mà lúc đó cách nói lưới truyền là, người này có xác suất chín mươi phần trăm trở lên chính là Bạch Đế!”

“Nói như vậy...”

Sau khi trải qua một màn hình ảnh so sánh, nhóm dân mạng dần dần phát hiện kết luận khiến người khiếp sợ này:

Nếu như Trương Hi Dương và bạn hữu tụ tập tấm ảnh kia thật sự là bản thân Bạch Đế, Bạch Đế rất có thể chính là thể hệ tài thể thứ ba của tập đoàn thần thoại này Lâm Tri Bạch?

Bạch Đế...

Lâm Tri Bạch...

Đúng lúc tên của hai người, đều có một chữ “Bạch”, chẳng lẽ là trùng hợp sao?

Không! Tất cả mọi người đều không tin đây là trùng hợp!

Giờ khắc này!

Mạng lưới bạn hữu cũng nổ rồi!

Sau đó chủ đề tìm kiếm mới xuất hiện.

Vịnh Lâm biết trắng chính là Bạch Đế.

Mặc dù chỉ là suy đoán, nhưng đề tài này vừa ra, trong thời gian cực ngắn vọt vào top mười.

Vừa vắn xếp ở vị trí soái phiệt tài phiệt nhất trong lịch sử.

Bất quá người bạn trên mạng đề cập đến chuyện này, ban đầu đều là vẻ mặt mông búc, cho đến khi mọi người nhìn thấy những ảnh ảnh chụp kia so sánh ——

“Má ơi!”

“Kể ngày đó tụ tập ăn cơm với Trương Hi Dương hình như đúng là Lâm Tri Bạch!”

“Cho nên Lâm Tri Bạch chính là Bạch Đế!? Lúc trước không phải đều nói người này chính là Bạch Đế sao?”

“Chữ trắng này là trọng điểm, vòng lên, phải thi.”

“Tuyệt đối là hần!”

“Thật hay giả đây?”

“Bạch Đế bản tôn, là Lâm Tri Bạch mà hôm nay vừa khám phá nhiệt tình!?”

Có người tin tưởng!

Có người không chắc chắn!

Có người chạy đến bên Trương Hi Dương hỏi.

Có người chạy đến bình luận khu Tôn Cốc hỏi.

Còn có người chạy đến Lâm Thủ Nhất hỏi.

Đương nhiên nhiều nhất vẫn là nơi bình luận cực quang của Bạch Đế, vô số võng hữu đều đang cầu chứng:

“Lâm Tri Bạch?”

“Là người sao?”

“Mau thừa nhận đi!”

“Tám ảnh đều bị người trên mạng so sánh rồi!”

“Bạch Đế, người ngã ngựa rồi!”

“Áo giáp nhỏ đã bị chúng ta lột ra!”

Lúc đó Lâm Tri Bạch đang chuẩn bị tan học, đột nhiên phát hiện học viên lớp lại dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn mình.

Không thể như vậy được.

Vừa mới tán gẫu vài câu với mọi người, ánh mắt các học viên nhìn về phía mình đã trở nên bình thường, tại sao ánh mắt từng người tan học đều thay đổi?

“Làm sao vậy?”

Lâm Tri Bạch vô thức hỏi một nữ sinh bên cạnh.

Nữ sinh kia nhìn Lâm Tri Bạch, lại cúi đầu nhìn điện thoại di động, lặp đi lặp lại tuần hoàn mấy lần, rốt cục mở miệng nói:

“Bạch... Lão sư của Bạch Đế?”

Tựa hồ là cửa sổ giấy bị trong nháy mắt xuyên phá.

Tất cả đồng học lớp đều vây quanh, vẻ mặt từng người vô cùng kích động.

Điều này hoàn toàn khác với lúc trước mọi người biết Lâm Tri Bạch là phản ứng đời thứ ba của tập đoàn thần thoại đời thứ ba.

Bọn họ có vẻ quá điên cuồng...

“Là người thật sao?”

“Lừ trên mạng có nói thật không!?”

“Lâm Tri Bạch, người chính là Bạch Đế đi!”

“Chắc chắn là vậy!”

“Vụng trộm nói cho chúng ta biết!”

“Ký tên cho ta đi!”

“Ta quá thích người!”

“Ta yêu người!”

“Đuổi theo ta là fan cốt hời!”

“Ta vì người lên mạng mà còn phun Sở Từ!”

Lâm Tri mở lớn miệng, sau khi nhìn thấy cái gì mà Tài phiệt thiếu gia đã tìm tòi nóng hổi, thì không tiếp tục lên mạng lướt web nữa.

Có chuyện gì xảy ra?

Ai đã bại lộ ta, tại sao ta lại có cảm giác nửa ngày này, giống như toàn thế giới đều đột nhiên biết mình chính là Bạch Đế

vậy?

Ừm.

Sinh hoạt bình tĩnh thật sự vỡ vụn.

Mà Lâm Tri Bạch còn không biết là, giờ phút này cửa trường học nghệ thuật của Tần Châu đã bị bao vây chặt như nêm cối!

Vô số phóng viên đi tới!

Trường thương ngăn pháo chặn ngay cửa!

Toàn thể bảo an trường học đều được điều động duy trì trật tự, sợ các phóng viên xông vào, cho dù vẻ mặt của tất cả mọi người đều bị mòng bức, dù sao cũng không phải mỗi ngày mỗi người đều ngâm mình ở trên mạng.

Cùng lúc đó.

Cao tầng trường học cũng bị kinh động, một mảnh gà bay chó sủa!

“Tất cả bên ngoài đều là ký giả!”

“Trường học chúng ta đều bị bao vây rồi!”

“Còn có rất nhiều đại truyền thông đang trên đường chạy tới, bọn họ muốn xin vào trong trường phỏng vấn!”

“Phỏng vấn cái gì?”

“Trường học xảy ra chuyện gì rồi?”

Hiệu trưởng hoảng hốt, theo bản năng cho rằng trong trường học đã xảy ra chuyện.

Phó hiệu trưởng cười khỏ nói: “Không phải, thân phận của Bạch Đế bị lộ ra ngoài ánh sáng, hẳn là học sinh Đại nhị của trường học chúng ta Lâm Tri Bạch, chính là Tài phiệt công tử ca đời thứ ba của tập đoàn thần thoại kia...”

“Bạch Đế!”

Hiệu trưởng mở to hai mắt nhìn.

Là một trường học nghệ thuật, cao tầng của trường học đương nhiên có nghe nói qua đại danh của Bạch Đế, đối phương lại là đại nhị học sinh của trường học nhà mình, là tiểu tôn tử của tập đoàn Trần Thần Thoại Trường Lâm Chiêu Lâm Tri Bạch!

“Ngăn cản phóng viên!”

Hiệu trưởng vội vã đi ra ngoài.

“Ngài đi đâu đấy?”

“Con phải ký tên cho con gái ta!” Hiệu trưởng cũng không quay đầu lại nói, ngài có biết cha Tiểu Khúc hàm kim lượng không!

Mặc dù cha của tiểu Khúc này thật sự khá nhỏ, đọc sách jj đọc sách, Rặc Khắc Hoa.

Mọi người: “...”

Sau đó tất cả mọi người đi theo hiệu trưởng, giống như điên lao về phía hệ nghệ thuật của Lâm Tri Bạch.

Ở Tàn Nghệ.

Thiếu gia công chúa tài phiệt, không chỉ một mình Lâm Tri bạch, hiếm có nhất định hiếm có, nhưng không có gì phải ngạc nhiên.

Nhưng cha của tiểu khúc là Bạch Đế!

Máu chốt là Bạch Đế còn ở trên Tàn Nghệ Đại Nhị!

Cẩn thận!

Không, là cấp Bảo ” châu”! ——

NhÁ: 3/29, cởi áo giáp ở tầng thứ nhất, tầng thứ hai còn xa không?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 217: Lâm Tri Bạch: Ta chính là Bạch Đế!” Bạn học Lâm Tri Bạch, ta là phóng viên của 'Tổ Đặc' Tần Châu!’”

“Lâm xã trưởng, ta là tin tức của 《Tài Kinh》, mạng lưới nghe đồn người chính là Bạch Đế lão sư, xin hỏi tin tức này có phải là thật hay không?”

“Xin hỏi đôi với việc này người có đáp lại gì không?”

“Cha của tiểu khúc tiêu ca là Bạch Đế, là nghệ danh của Lâm Tri Bạch tiên sinh sao?”

“Nghe nói ngài còn đang ở Đại Nhị, cũng đã là xã hội xuất bản của công ty có cấp bách triệu, hơn nữa ngài còn có một thân phận thần bí che giấu chính là phụ thân Tiểu Khúc - Bạch Đế...”

“Ta là phóng viên không có giới thiệu về giải trí của Nguyễn Cung, xin hỏi ngài thấy Sở Từ thế nào?”

“Bạch Đế lão sư! Nếu như ngài thật sự là sư phụ của Bạch Đế... Ngài tuổi còn trẻ, đã đạt được thành tựu lớn như vậy, có thể nói cho mọi người ta một chút cảm nghĩ không?”

“Mong ngài cho bọn fan của Bạch Đế một cái đáp lại!”

“Đồng học Lâm Tri Bạch, ta là người một nhà! Thần thoại Côn Bằng báo “!”

“Ta đại diện 《Thiên Quang Báo》 phỏng vấn Lâm Tri Bạch đồng học, trước đó vì sao ngài giấu giếm mình chính là Bạch Đế...”

“Chào mọi người, ta là phóng viên của Tử Tư Mâu, thông qua hiện trường mọi người có thể nhìn thấy các đại biểu khoa học truyền thông truyền thông của Tần Châu đang phỏng vấn Lâm Tri Bạch, trên mạng đồn đãi vị Tài phiệt công tử ca đời thứ ba của tập đoàn thần thoại này chính là Bạch Đế sư phụ trong truyền thuyết...”

Học viện nghệ thuật Tần Châu.

Lâm Tri Bạch đội mũ hiệu trưởng, định lặng yên trốn đi, nhưng ánh mắt đám phóng viên ở cửa quá độc, trong nháy mắt liền bắt được hắn đang muốn chạy trốn.

Bị trường thương ngăn pháo bao vây trùng điệp.

Lâm Tri Bạch muốn bứt ra, cơ bản là không có khả năng, may mà hiệu trưởng cũng biết sự tình nghiêm trọng, để cho nhóm bảo an trong trường học liều mạng bảo vệ vị đại bảo bối Tần Nghệ này, phòng ngừa hắn bị các phóng viên ăn sống nuốt tươi.

Được rồi.

Lâm Tri Bạch nhìn tràng diện trước mắt, biết rõ thân phận của Bạch Đế lần này giấu không được, mặc dù áo giáp này cho dù lộ ra ánh sáng cũng không có gì, nhưng loại tập kích đột ngột này vẫn làm cho người ta có chút bất ngờ không kịp đề phòng.

“Các vị.”

Lâm Tri Bạch dừng bước, quyết định nói chút gì đó.

Nhóm ký giả lập tức yên tĩnh trở lại, song đôi mắt lại vô cùng nóng rực.

“Về sau ta sẽ hòa...”

Ký giả lại lần nữa ồn ào lên, mọi người bây giờ muốn biết kết quả!

Cuối cùng Lâm Tri Bạch không nhịn được phiền phức, nhìn về phía vô số xe truyền thông hận không thể áp lên mặt mình, ít nhiều có chút bất đắc dĩ nói:

“Ta nói rồi, có phải chỉ có thể thả ta đi?”

“Nhất định!”

Các ký giả đều gật đầu.

Lâm Tri Bạch tháo mũ vốn không có dùng trứng ra, khuôn mặt soái trai trẻ tuổi kia bại lộ dưới ánh truyền thông truyền thông, mở miệng nói:

“Ta chính là Bạch Đế.”

Lâm Tri Bạch trực tiếp nằm bằng lắc nát, dáng vẻ “Ta không giả vờ, ta ngả bài” tư thế, chủ yếu là cái áo khoác này quả thật

cũng không giả bộ nổi nữa.

Tiếng nói vừa phát ra!

Toàn trường sôi trào!

Các ký giả tại hiện trường trong nháy mắt điên cuồng, chỉ là ồn ào mồm năm miệng mười căn bản nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì.

Bên ngoài.

Đám học sinh của học viện nghệ thuật Tần Châu xem náo nhiệt, thì điên cuồng hét rầm lên, hiện trường biến thành fan phiến gặp mặt!

Cũng may ở ngoài vi xuất hiện tiếng phanh xe.

Thì ra là ca ca cùng tỷ tỷ tới đón mình.

Nghe được ca ca ở dựa vào cái loa, dưới sự vây quanh của bảo an trường học trắng, thật vất vả thoát thân chui vào trong thùng xe.

Ca ca Lâm Thắng Thiên một cước đạp xuống cánh cửa dầu.

Chiếc ô tô nghênh ngang rời đi, đám phóng viên đuổi theo phần đuôi, chạy chùng hơn mười mét, mới không thể không từ bỏ phỏng vấn.

Vị trí phó lái.

Lâm Hi cười ngả người về phía trước.

Lâm Tri trợn trắng mắt, lắc lắc cổ tay hơi có chút chua xót.

Vừa mới ở trong phòng học, thân phận của Bạch Đê cũng đã không thể giấu diếm được nữa, hắn chỉ có thể thay phiên ký tên cho tất cả bạn học lớp học, sau đó lớp cách vách thậm chí học sinh hệ cách vách cũng chạy tới xin ký tên, may mà hiệu trưởng và lãnh đạo trường học chạy tới mới giải cứu Lâm Tri Bạch.

Vốn cho rằng là trốn tìm đường sống.

Không ngờ hiệu trưởng hiệu trưởng lại mang theo một đám lãnh đạo giáo, cũng đào một tờ giấy nhỏ ra cười híp mắt nhìn mình nói: “Ký tên sư phụ Bạch Đê có thể ký kết không?”

Lâm Tri Bạch mắt tối sầm lại.

Đây mới chỉ là Bạch Đế té ngựa.

Nếu như Sở Từ rời khỏi ngựa, Bát Dạ Hầu rớt ngựa, thậm chí quân lâm rớt ngựa, đoán chừng tình cảnh sẽ càng khó chống đỡ.

...

Học viện nghệ thuật Tần Châu.

Bên trong diễn đàn vườn trường xuất hiện vô số thiệp mới!

“Lâm Tri Bạch chính là Bạch Đế!”

“A a a a, thật hâm mộ học sinh hệ nghệ thuật!”

“Mẹ kiếp!”

“Sớm biết như vậy ta lúc trước đã chọn sử sách nghệ thuật luận chuyên nghiệp, còn có thể cùng Bạch Đế làm bạn học!”

“Ta ở trong trường học đã từng thấy Lâm Tri trắng nhiều lần, sớm biết hẳn là Bạch Đế ta liền muốn ký tên!”

“Hôm nay các người không thấy được cảnh tượng đó, sau khi trên mạng có người đào ra áo choàng ngựa của Lâm Tri Bạch, hệ nghệ thuật bên kia bị vô số học sinh vây quanh chặt như nêm cối, đều phải ký tên!”

“Ai có thể ngờ được Bạch Đế còn trẻ như vậy!”

“Ta lúc trước nghe được bài hát bài hát của Bạch Đế dành cho mình, còn tưởng rằng hẳn ít nhất ba bốn mươi tuổi, kết quả nhỏ như vậy!”

“Tiểu Khúc phụ danh xứng với thực a! “

“Toàn bộ Tần Châu, thậm chí toàn bộ Lam Tinh nhạc đàn, ở đại nhị liền có thể lấy được người có thành tựu cao như vậy, hẳn là độc nhất một phần a?”

“Thiên tài!”

“Hẳn là tuyệt thế thiên tài của Nhạc Đàn!”

“Ta và Bạch Đế là đồng học, ha ha ha ha ha, ta lại là bạn học với Bạch Đế!”

Lâm Tri Bạch là cháu trai của chủ tịch tổ chức thần thoại.

Thân phận này, đã dẫn phát một lượng lớn thảo luận trong diễn đàn vườn trường.

Nhưng mà so với công tử ca tài phiệt, Lâm Tri Bạch chính là thân phận của Bạch Đế, khiến cho các học sinh cảm thấy chấn động rõ ràng càng thêm khoa trương!

Bởi vì đây là một trường học nghệ thuật.

Trong trường học này, số lượng fan của Bạch Đế cực kỳ khoa trương!

...

Cùng lúc đó.

Việc xuất xưởng thần thoại.

Có người đang xem tin tức, cảnh tượng vừa rồi phát sinh tại cửa vào vườn trường nghệ thuật của Tần Châu, video liên quan đã nổi tiếng khắp mạng lưới.

“Ta chính là Bạch Đế.”

Khi Lâm Tri đã thừa nhận thẳng thắn một chút vào thời khắc đó, nhân viên xuất bản trong xã hội dụi dụi con mắt, sau nhiều lần xác nhận lại rốt cục phát ra tiếng thét chói tai thật lớn!

“Ngọa tào!”

” xã dài của chúng ta chính là Bạch Đế!?”

“Nói cách khác, Bạch Đế là ông chủ của ta!?”

“A a a a a, ta thích bài ca của hần quá!”

“Ôi trời ạ! Lúc trước ta còn tưởng rằng xã trưởng chỉ là nhị thế tổ Lâm gia thôi!”

“Không ngờ ta lại làm công tác thần tượng của mình!”

“Mẹ! Đúng! Bạch Đế chính là xã trưởng chúng ta! Ta xác định! Tin tức đều đã xuất hiện!”

“Yến Tử, có thể đáp ứng ta theo đuổi không? Ta có thể giúp? Cửa? Về phần kí tên của lão sư Bạch Đế, người không phải thích nhất là hần sao. Hần chính là lão bản xuất bản nhà xưởng, lục tuần Tây Tây đều sẽ đến làm việc, ta còn nói chuyện với hần mà! Tốt lắm, đáp ứng không được đòi ý a. Chuyện ký tên ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp!”

“Từ hôm nay trở đi, ta muốn vì xã trường cúc cung tận tụy đến chết mới thôi!”

“Trước đó ai nói xã hội trường là đời sau! Ai dám nói một câu ta với hắn không để yên!”

Giờ khắc này.

Việc xuất bản thần thoại, nội lực của những người có tâm lực cũng đã được ngưng tụ lại rồi.

Mà cao tầng xuất bản xã hội thì trọn mắt ngoác mồm.

Lợi ích của hắn thiếu chút nữa phun ra một ngụm lão huyết:
“Hắn làm sao là Bạch Đế a!”

Khuôn mặt La Đạt như đũa đám: “Lão bà của ta, nữ nhi của ta, thậm chí là bà ba mẹ ta đều có thể thích hắn viết!”

Nhậm gia Xuân buồn bã nói: “Kỳ thực ta là fan của Bạch Đế, các người biết mà, tiếng chuông Berloz vẫn luôn là “Chúc mừng phát tài”.”

Xã trường chính là Bạch Đế!

Cái thân phận này để Lâm Tri Bạch trong nháy mắt lung lạc trái tim của vô số công ty nhân viên, bọn họ về sau còn đấu lại được đối phương sao?

...

biệt thự nào đó.

Chu Hàn Toàn và Lý Tiêu ngơ ngác nhìn tin tức.

“Ta chính là Bạch Đế.”

Trong tin tức, vị thiếu niên kia...

Không sai.

Đối phương năm nay mười chín tuổi, vẫn còn trên hai, dùng “thiếu niên” để hình dung cũng không quá đáng.

Khi thiếu niên thừa nhận mình chính là Bạch Đế.

Chu Hàn đột nhiên cảm giác thế giới này rất không chân thực.

“Cho nên ta lấy được tiêu Khúc ba lượt thi đấu hạng nhì, còn là một thiếu niên miệng còn hôi sữa?”

Làm sao có thể nha!

Gia hỏa này từ trong bụng mẹ bắt đầu học âm nhạc?

Minh mười chín tuổi lông còn chưa mọc đủ, đối phương mười chín tuổi, cũng đã ở trong nhạc đàn xông ra danh tiếng “Tiểu Khúc phụ”!

“Thiên tài trăm năm khó gặp một lần.”

Lý Tiêu hơi thất thần nhìn tin tức, thì thào mở miệng nói.

Trong tin tức Lâm Tri Bạch, khuôn mặt quá trẻ tuổi kết hợp với thân phận của Bạch Đế, tạo thành lực xung kích quá kinh khủng!

Quả thực khiến người ta hoa mắt chóng mặt!

Phàm là Lâm Tri Bạch năm nay hơn ba mươi tuổi, tin tức này cũng không đến mức làm người ta khiếp sợ như vậy!

Tuổi của Bạch Đế, mới là nguyên nhân chủ yếu Lâm Tri Bạch tạo thành oanh động lần này!

Càng đừng nói đối phương còn là con cháu của bả vai Tập đoàn thần thoại Trường Lâm Chiêu Mục, hiện tại hắn đã bắt đầu đảm nhiệm vai trưởng xuất bản thần thoại xã hội!

Đại nhị học sinh, tôn tử của Lâm Chiêu Mục, Tiểu Khúc ba Bạch Đế!

Ba thân phận này đặt cùng một chỗ, Lâm Tri Bạch này quả thực là “Thiên chi kiêu tử”!

...

Trên mạng lưới.

Một màn diễn ra ở cửa trường học viên nghệ thuật Tần Châu, video liên quan đã được toàn bộ mạng lưới phát cuồng truyền, vô số bạn mạng lập tức tiến vào quan sát!

Mà khi Lâm Tri thẳng thắn thừa nhận mình chính là Bạch Đế, toàn bộ mạng lưới sôi trào, đề tài liên quan trong nháy mắt huyết tẩy bình đài Vô Cực Quang nhiệt lực bùng!

“Hắn thừa nhận!”

“Đúng là hắn!”

“Thì ra Bạch Đế đẹp trai như vậy, giàu như vậy, còn mẹ nó còn trẻ như vậy!?”

“Mẹ, con muốn gả cho hắn!”

“Trước đó ai nói Lâm Tri Bạch không có tài hoa?”

“Ta hỏi ngươi, cha tiểu Khúc là Bạch Đế, có đủ tài hoa hay không!”

“Đây mới thực sự là thiên chi kiêu tử trên ý nghĩa!”

“Thì ra trên thế giới này thật sự có nhân vật chính như thiếu nữ truyện chính tồn tại!”

“Nghe nói Lâm Tri Bạch là cháu trai nhỏ nhất của chủ tịch tổ chức thần thoại Trường Lâm Chiêu, a a, thế này cũng quá mê người!”

“Trước đó không có cảm tình gì với bài ca của Bạch Đế, nhưng bây giờ ta phát hiện ca ca của hắn càng nghe càng dễ nghe!”

“Phì!”

“Ngươi đây là thèm thân thể của hắn, thèm nhan sắc hắn, thèm hắn trẻ tuổi!”

Trong lưới sôi trào.

Những người trước đó đối với Lâm Tri Bạch đủ loại quái khí âm dương, đơn thuần bởi vì cừu phú nhìn hắn không vừa mắt, giờ phút này đều mộng!

Không có tài hoa?

Toàn bộ nhờ vào gia thế?

Đây là Bạch Đế đó!

Ai dám nói Bạch Đế không có tài hoa!?

Năm nay trong cuộc chiến giữa các Chư Thần, gà mờ đọc sách phải tự tạo ảo. Sặc Khắc Hoa Hoa Hoa. Một bài 《 Chúc mừng phát tài 》 áp chế Khúc ba, cái này mẹ nó sao có thể nói không có tài hoa toàn bộ nhờ gia thế?

Không công bằng!

Thế giới này quá không công bằng!

Gia thế tốt như vậy cho Lâm Tri Bạch, còn cho hấn tài hoa
kinh diễm như vậy, mấu chốt nhất chính là lớn lên còn đặc biệt
là cự soái, loại nhân vật chính trời sinh này thiết lập liên sống
trong truyện tranh hoặc là bên trong đồng diễn tịch là được rồi,
tại sao phải đi vào hiện thực a!

Người đi ra đi!

Lam Tinh không chào đón người!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 218: Đây đã là ba vạch rồi? Tùy Dương Bạch Đế, thiên chi kiêu tử!

Lâm Tri Bạch, nơi tập hợp hàng vạn hàng nghìn vàng sáng!

Thân phận của Tỳ Hưu Bạch Đế lộ ra ngoài ánh sáng, ông ta chính là cháu trai nhỏ nhất của bà chủ tổ chức thần thoại Trường Lâm Chiêu!

Côn Bằng như truyện tranh hoặc là vai chính, Lâm Tri Bạch!

Bộ dạng của Dận Chân đẹp trai? Gia thế tốt? Vô địch tài hoa? Bạch Đế một mình chiếm hết! Khắc khắc khắc khắc...

Thân phận Bạch Đế của Loan Bạch Công khai, Cực Quang Tùy theo dõi tặng vọt hơn ngàn vạn!

Nguyễn Cung xác định, Lâm Tri Bạch chính là Bạch Đế!

Chủ Bằng rung động nhạc đàn! Cha Tiểu Khúc Bạch Đế dĩ nhiên vẫn là học sinh Đại Nhị!

Loan Lâm biết trắng, kỳ tích mười chín tuổi!

Bạch Đế, âm nhạc thiên tài trẻ tuổi nhất của Lam Tinh nhạc đàn từ trước tới nay!

Àm âm!

Tin tức truyền thông đang oanh tạc!

Câu nói kia không sai, Bạch Đế chính là con cháu nhỏ của chủ tịch Chú Thần Thoại Trường Lâm Chiêu Mục, Lâm Tri nói trắng ra, sự thật này quả thật khiến người ta chấn động!

Nhưng so với điểm này.

Càng khiến người ta cảm thấy rung động!

Thật ra là tuổi tác cực kỳ yêu nghiệt của Lâm Tri Bạch!

Rất nhiều người trong nhạc đàn đã từng suy đoán tuổi của Bạch Đế.

Hầu hết mọi người đều cho rằng, Bạch Đế ít nhất cũng ba mươi tuổi trở lên, thậm chí năm nay ba mươi lăm tuổi, thậm chí bốn mươi trở lên cũng không kỳ lạ.

Bởi vì tài hoa của Bạch Đế âm nhạc quá mạnh mẽ!

Mạnh ai nấy đều không thể tin được đây là trình độ mà một người trẻ tuổi có thể đạt tới!

“Tuổi này cũng quá không hợp thói thường!”

“Hóa ra hai năm nay, tiểu Khúc phụ Bạch Đế lật tay thành mây trở tay thành mưa ở Nhạc Đàn, là một đứa trẻ chưa mọc đủ lông sao?”

“Nhiều lão tiền bối đắm chìm âm nhạc mấy chục năm như vậy đều bị hấn làm đổ!”

“Giống như truyện chính vậy sao?”

“Chết tiệt! Tam lưu cũng không dám viết như vậy!”

“Hấn mới mười chín tuổi đã được gọi là Tiểu Khúc phụ rồi, chờ hấn hai mươi chín tuổi, ba mươi chín tuổi, âm nhạc thành công có thể đến mức nào ta cũng không dám nghĩ!”

“Những khúc cha kia ở độ tuổi này cũng không bằng Bạch Đế đúng không?”

“Đâu chỉ bằng!”

“Trông nhau có vẻ xa lắm.”

“Nhân sinh như vậy ở cùng thời đại thì may mắn thế nào chứ?”

“Một người như vậy lại là con cháu của chủ tịch các tổ chức thần thoại Trường Lâm Chiêu Mục. Ta nghe nói tập đoàn thần thoại đang tách ra, nói không chừng sau này sẽ độc lập xuất hiện một âm nhạc công tử thần thoại, hơn nữa tỷ lệ rất cao Bạch Đế sẽ kế thừa công ty này! Đến lúc đó rất có thể Bạch Đế sẽ trở thành Vương Giả chân chính của Nhạc đàn Tần Châu, ta đang nói Vương giả về đủ loại ý nghĩa!”

Nếu như nói.

Trước đó có người xung hô Bạch Đế là “Tiểu Khúc ba” còn có người không phục.

Như vậy sau khi nhìn thấy tuổi tác của Bạch Đế, tất cả mọi người không thể không phục.

Với tình huống của Bạch Đế, tương lai hẳn trở thành làm Khúc ba, hẳn là một chuyện ván đã đóng thuyền!

...

Mà khi Lâm Tri Bạch là tin tức do Bạch Đế oanh tạc.

Biểu hiện hưng phấn nhất, vẫn là đám fan đặc biệt ưa thích Bạch Đế kia!

“Ta không có phần sai người!”

“Như vậy cũng quá ưu tú đi!”

“Trong lòng ta hình tượng Bạch Đế luôn là xa xôi thần bí, lại phi thường cao lớn, nhưng ta cũng rõ ràng, có phần thành tựu này, nói rõ tuổi của Đế hẳn là không nhỏ, kết quả thì sao? Hẳn so với ta còn nhỏ hơn hai tuổi!”

“Điều quan trọng nhất khi sưu tầm ngày đầu tiên. Giải thích một chút về sự tình sao?”

“Ha ha ha ha ha, rốt cuộc tên Sở Từ này đã bị Bạch Đế hung hăng vượt qua!”

“Tuổi tác!”

“Sở Từ không thể nhỏ hơn Bạch Đế được?”

“Còn có thân phận, thân phận của Sở Từ có thể còn trâu bò hơn cả thiếu gia dòng chính của tập đoàn thần thoại Bạch Đế này sao?”

“Thích chết Bạch Đế luôn!”

“Trước đó là thích tài hoa của hắn, hiện tại ta càng ưa thích nhan sắc của hắn hơn!”

Lần này!

Bạch Đế thắng Sở Từ!

Nhưng mà hiện tại thế giới bên ngoài căn bản không quan tâm đến tình hình “Hà Từ Song Tử” của “Nhạc Đàn Song Tử Tinh cùng nổi danh với Bạch Đế, ai còn lo lắng cái kia chứ.

Tìm phương tiện truyền thông điên rồi!

Đồng hành cùng nhau điên rồi!

Gương mặt các ca sĩ cũng ngây ra!

Tất cả các bạn mạng đều khiếp sợ!

Tần Châu thậm chí toàn bộ Lam Tinh nhạc đàn, chưa bao giờ xuất hiện thiên tài yêu nghiệt âm nhạc như vậy, Lâm Tri Bạch Nhân mới mười chín tuổi, đã là người kim bài hoàn toàn xứng đáng, thậm chí miễn cưỡng có thể đánh đồng cùng Khúc phụ!

Cái quỷ gì đây!

Người có bao nhiêu thông đạt đều muốn chửi thề!

Có Bạch Đế ở sau này còn có người làm nhạc đàn nào dám tự xưng thiên tài?!

...

Lâm Tri Bạch về nhà.

Tôn Cốc gọi điện thoại.

Lâm Thủ Nhất vụng về gọi điện thoại.

Trương Hi Dương gọi điện thoại tới.

Tô Triết cũng gọi điện thoại.

Hoặc là quan tâm hoặc là trêu ghẹo.

Giang Thành cũng đang trêu chọc Lâm Tri Bạch trong điện thoại, “Lão bản tại tin tức đặc biệt, ta không khỏi bắt đầu mong đợi, lão bản lấy Sở Từ hoặc là Bất Dạ Hầu, hoặc là quân lâm, thậm chí là lấy thân phận Kỳ lão bản xuất hiện trong tin tức sẽ là tình cảnh gì?”

Lâm Tri Bạch: “...”

Kỳ thực trong lòng hắn hiện giờ đã rất bình tĩnh rồi, Bạch Đế xuống ngựa vốn đã không phải chuyện gì ghê gớm, dù sao người biết thân phận của hắn cũng không ít, lộ ra ngoài ánh sáng kỳ thực là chuyện sớm hay muộn, nếu nói có khuyết điểm gì, đại khái chính là sau này khi ra đường bị người ta nhận ra?

Lúc này.

Điện thoại lại vang lên.

Lần này là Doãn Đông Noãn gọi tới, vừa nhận điện thoại, Lâm Tri Bạch liền nghe một tiếng thét lên.

“Sao ngươi lại là Bạch Đế!”

“Sao lại không phải?”

“Ngươi giấu diếm ta thật khổ a!”

“Lúc trước ngươi cũng không hỏi a.”

“Ha ha, trước đó không biết ai nói với ta, bản thân mình chỉ là một học sinh đại nhị bình thường, đã nói từ trước rồi? Ruốt hồng? Ta cho ngươi làm bạn gái cũng không phải không được mà!”

“Đại nghiệp chưa thành thì làm sao xưng gia?”

“Cắt, có tăng thân phận Bạch Đế này, về sau sản nghiệp âm nhạc của tập đoàn thần thoại, đoán chừng đều là vật trong túi của ngươi.”

Lâm Tri cười trắng.

Doãn Đông âm áp hừ một tiếng nói: “Ta mặc kệ, nếu ngươi là Bạch Đế, vậy về sau phải giúp ta!”

Lâm Tri Bạch nói: “Không phải ta đang giúp ngươi sao?”

Nếu không có sự đồng ý của mình, ông ta làm sao có thể bắt được cám dỗ từ Dận Lý về nhà?

Đương nhiên.

Trước mắt Lâm Tri Bạch không muốn tiết lộ bí mật này.

Vật vả lăm mới sưởi ấm Doãn Đông thật tốt, Phong Đại Kiều gọi điện thoại vào.

Nhưng người bạn tốt này không có cảm tình nữ hài tử, hẳn vừa bắt đầu đã nịnh bợ.

“Không hổ là Bạch ca của ta!”

“Coi như cũng được.”

“Sau này Bạch ca sẽ bảo vệ ta!”

“Dễ nói.”

“Ta biết ngay mà, Bạch ca mạnh hơn tất cả mọi người!”

“Quá... “

Phong Đại Linh cùng Lâm Tri tán gẫu mười mấy phút mới cúp điện thoại.

Sau khi cúp máy, Phong Vĩ thở ra một hơi, cùng Lâm Tri Bạch lúc trước đi học, đối phương chính là nhân vật phong vân nhất của trường học.

Người như vậy, đạt được thành tựu gì, Phong Thạc Chân cũng đều không kỳ quái.

Là thiên chi kiêu tử sao?

Thật ra từ rất lâu trước đây, hắn chính là thiên chi kiêu tử.

Thậm chí dốt bỏ gia thế không nói, Lâm Tri Bạch lúc trước cũng vẫn luôn là tồn tại ưu tú nhất trong bạn cùng lứa tuổi.

...

Sau vô số Đức phu Nhĩ sau đó.

Lâm Tri Bạch cuối cùng có thời gian lên mạng nhìn xem tình huống.

Vừa xem xét.

Lâm Tri Bạch trực tiếp phát ra một tiếng “A hô”.

Số lượng fan trên bình đài Cực Quang của Bạch Đế đã đột phá đến hai ngàn vạn!

Nhớ rõ lúc trước mới hơn ngàn vạn chứ?

Lâm Tri Bạch trong lúc nhất thời khó tránh khỏi có chút tâm tình phức tạp.

Ta phát nhiều bài như vậy, đầu năm sơ kỳ phát tài đã đổ rục khắp phố lớn ngõ nhỏ Tân Châu, thế mà còn không bằng một lần mất ngựa hút bột phấn.

Là vì gia thế?

Bởi vì có nhan sắc?

Bởi vì tuổi tác?

Ta rõ ràng tài hoa hơn người, nhưng các người lại chỉ chú ý mặt ta!

Đây là hệ thống nhĩ phương?

Mà ngay khi Lâm Tri Bạch cho rằng lần này rơi ngựa đến đây thì đã không sai biệt lắm nên kết thúc, bằng xếp hạng bình luận của các ngôi sao đột nhiên cập nhật!

Trên bảng xếp hạng.

Vốn dĩ Bạch Đế còn ở bốn đường, trực tiếp tiến nhập hàng ngũ ba tuyến minh tinh!

Giờ khắc này.

Lâm Tri Bạch tròn tròn mắt.

Bình đẳng của danh nhân Lam Tinh theo thứ tự là siêu nhất tuyến, nhất tuyến, nhị tuyến, tam tuyến, tứ tuyến, ngũ tuyến, lục tuyến cùng với miễn cưỡng tính ra nhân vật công chúng.

Bạch Đế từ Nhạc Đàn tân nhân vọt tới hàng ngũ bốn tuyến.

Mỗi lần đi tới một cấp bậc, đều phải viết rất nhiều ca, trước sau còn cầm mấy lần thi đấu hạng nhất, ở Nhạc Đàn cũng tạo thành ảnh hưởng không tầm thường.

Duy chỉ từ bốn đường tới ba vạch.

Lâm Tri Bạch trước trước sau sau đều viết một bài 《Chúc mừng phát tài》 của Xuân Vãn, sao lại thành ba đường?

Bình đẳng của mình mình chủ muốn xem tác phẩm thì sao?

Tuy rằng chúc mừng phát tài, bài hát này đơn thuần hơn sức ảnh hưởng của Lâm Tri Bạch, nhưng cũng không trực tiếp từ bốn tuyến vọt tới ba đường nhỉ?

Dùng cái mông để nghĩ cũng biết.

Lần này đột nhiên vọt tới danh sách ba tuyến, không chỉ bởi vì 《chúc mừng phát tài》.

Càng bởi vì mai ngựa Bạch Đế rơi mất, cho nên fan biến nhiều hơn, sức ảnh hưởng cá nhân cũng lớn hơn!

Cái này xem như dựa vào mặt ăn cơm không?

Được rồi, coi như là tiềm lực của ta đưa tới sự coi trọng của quan phương đi.

Có thể đi vào tam tuyến chính là chuyện tốt, Lâm Tri Bạch cũng không làm ra vẻ, vui vẻ tiếp nhận kết quả này.

Bình luận Cục Quang khu.

fan hâm đã phát ra chúc mừng!

“Chúc mừng Bạch Đế lão sư chính thức tiến vào ba tuyến!”

“Chính thức quá chân thật, vừa xuống ngựa đã sắp xếp cho Bạch Đế tiến ba đường!”

“Ha ha ha ha, chủ yếu là đợt fan này tặng vọt a, lực ảnh hưởng đề cao quá nhiều!”

“Ta thống kê một chút, Bạch Đế từ sáu tuyến đến năm tuyến, từ năm tuyến đến bốn đường, mỗi một bước đều phải viết rất nhiều ca khúc, chỉ có lần xung kích này chỉ dùng một bài
“Chúc mừng rỡ phát tài”, thêm một lần biến mất!”

“Vậy đáp án rất rõ ràng.”

“Bạch Đế vẫn là Bạch Đế kia, sức ảnh hưởng của fan biến lớn, đều bắt nguồn từ thân phận đời thứ ba của thần thoại dòng chính, cộng thêm số tuổi quá già của Bạch Đế, cộng thêm với giá trị nhan sắc của bản tôn!”

“Tóm lại chính là, đây là một thế giới nhìn mặt!”

“Đột nhiên cảm thấy Bạch Đế gần như nhất định sẽ trở thành khúc phụ trẻ nhất trong lịch sử, trừ phi phía sau hắn là Giang lang tài vô tận.”

“Cho nên sớm lộ mặt thì tốt hơn không?”

“Rõ ràng hắn có thể dựa vào mặt ăn cơm, nhưng hắn lại muốn dùng tài hoa!”

Kỳ thật cái kết này cũng là tổng kết của bạn trên mạng.

Rõ ràng có thể dựa vào mặt ăn cơm lại muốn dùng tài hoa.

Đặt trên người Bạch Đế không phải là sao?

Mà Lâm Tri Bạch thì xòe ngón tay ra tính toán một chút.

Ba đường tiến thêm một bước là hai vạch, hai là tiến thêm một bước nữa là một, mà sau một đường thì là siêu một tuyến!

Một khi người làm khúc tiến vào siêu một tuyến đã coi như là Khúc ba rồi!

Lam Tinh chỉ bằng bản nhạc mà có thể bước vào một số thứ tự cao hơn một bậc!

“Chỉ kém ba cấp bậc thôi sao?”

Lâm Tri nở nụ cười trắng, năm nay hắn mới mười chín tuổi.

Như fan nói.

Danh hiệu của Khúc cha trẻ tuổi nhất trong lịch sử là Lâm Tri không thể không lấy đi!

Ngược lại hai người Sở Từ và Bất Dạ Hầu này chỉ đọc lướt sách mà thôi. Vài loại ma quỷ quý quái. Sao lại tụt lại tới sau lưng Bạch Đế, ai bảo hai cái mã giáp này không thể dựa vào thể diện mà ăn com chứ?

Hai người bọn họ chỉ hâm mộ đi!

Cảm tạ một chút: “Tiểu? Ân?” 【 vị cay dầu? 【 thiên đại cầu tú】 10000 thưởng!

Cảm tạ số mệnh Cô Độc là số mệnh của con người, 【Hiệp ca 11223】 15.500500 khen thưởng!

Cảm tạ 【 【 【Nhị tì Mậu Phần Lương Tư】 【Bách Nhĩ Thiếu Tư】 , hài (500)) 【Lại thêm một con Thanh Long】 /4001?[2288] -262633. 【 thư bạn 22013333】 P. 【Hung bại 【 【37373333333333】 【BácBách Nạp Đức 【Bách Y】 【Bách Thanh Viên Phong Hành Khả】 【 【Phân Sát Sát Sát Tuấn】 【(((Bácthếthế2282828424 544411)】) này11515151.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 219: Kế hoạch xuất công xã đây lời tăng gấp bội! Vài ngày sau.

Sự kiện Bạch Đế rời ngựa tạo thành nhiệt độ tin tức, rốt cuộc hạ xuống một ít, cuộc sống biến hóa không lớn bằng Lâm Tri tưởng tượng, cũng chính là lúc ra ngoài chạy bộ rèn luyện thân thể ngẫu nhiên sẽ bị người ta nhận ra, nhưng thật ra tuyệt đại đa số người ở trên đường nhìn thấy minh tinh, cũng không dám xác nhận mình có nhận lầm hay không, cho dù thật sự xác định mình không có nhận sai, Lâm Tri Bạch chạy nhanh như vậy, cũng không tiện đi lên trực tiếp muốn ký tên.

Đương nhiên.

Thỉnh thoảng có vài người mặt dày lấy dũng khí muốn ký tên, cho nên Lâm Tri Bạch hiện tại phiên nhất chính là ký tên cho người ta, nghe được hai chữ này liền đau đầu, rất dễ liên tưởng ngày đó ngã ngựa, toàn trường đều hận không thể tìm mình đòi chữ ký, mặc dù hãn cơ bản sẽ không cự tuyệt là được.

Hôm đó.

Lục Lục.

Lâm Tri Bạch lại lần nữa đi tới thần thoại xuất bản, là xe của tài xế tới, là xã hội xuất bản thần thoại, hiện tại hãn xứng với trợ lý tài xế cùng với tài xế.

Đi vào công ty.

Lâm Tri Bạch cảm giác tất cả mọi người đều ánh mắt sáng quắc nhìn mình chăm chăm, ánh mắt như vậy gần đây Lâm Tri đã thấy nhiều rồi cũng không sai biệt lắm.

“Xã trường!”

“Hài trường tốt!”

“Cố gắng làm phiên xã trường!”

“Hừ, ta là fan của người đây!”

Xã trường khi nào thì ra bài ca mới vậy?

“Hôm nay phòng ăn công ty phóng đăng tiêu sầu được không?”

“Không bằng thả Nguyễn Cung chúc mừng phát tài!”

Lâm Tri Bạch rời ngựa, nhân viên xuất bản thần thoại biết được vị xã hội này, thái độ mọi người so với trước kia đã khác nhau, trong ánh mắt mang theo đủ loại sắc thái sùng bái, nói cách khác độ nắm giữ quyền lực của hắn đối với công ty dường như mạnh hơn?

Cũng rất tốt.

Lâm Tri Bạch không tự cao tự đại, đối mặt với chào hỏi sẽ gật đầu thăm hỏi, sau đó cũng là lời kéo trung cao tầng như thường ngày họp.

Cao tầng trung cao cùng nhân viên bình thường cũng không có gì khác nhau, nhìn thấy ánh mắt của mọi người trong Lâm Tri Bạch đều rất hùng hực, còn tràn đầy tò mò, giống như một lần nữa quen biết vị xã hội này.

Được rồi.

Tựa hồ chỉ có lợi ích La Đạt và Nhậm Gia Xuân tựa hồ có chút cảm xúc không cao, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tri Bạch phi thường phức tạp.

“Tặng họp.”

Lâm Tri Bạch cũng mặc kệ mọi người nghĩ thế nào, gõ gõ bàn nói: “Tiến độ phần mềm bên phía Vương Tử nhà ngươi như thế nào?”

“Đều làm theo lời ngài phân phó!”

Diện mạo tinh thần của Vương Tử hoàn toàn khác trước kia, một phần là bởi vì hắn phát hiện tiềm lực của phần quà tặng kia, hai là biết được xã trưởng chính là sau Bạch Đế có chút thay đổi tâm tình vi diệu, mặc dù chính hắn cũng nói không rõ đến cùng là vì cái gì, dù sao trong lòng cũng rất đẹp.

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch cũng rất hài lòng với Vương Tử, hắn để thư ký theo dõi đối phương, người này cũng không dây dưa không rõ

với La Đạt, sau khi vứt bỏ chức vị bộ chủ suy luận biên, hiện tại toàn tâm toàn ý đầu nhập vào hạng mục mới của công ty.

Sau khi miễn cưỡng vài câu.

Lâm Tri Bạch lại mở miệng lần nữa: “Ta có một kế hoạch mới, hay là có liên quan với mạng lưới, thị trường thực thể đã bão hòa, chúng ta cần khai thác thị trường lớn hơn, cho nên ta quyết định thành lập một tấm lưới Vị Lỗ Lan, tên là Tần Châu...”

Tần Châu có vấn đề gì?

Đây là cái quỷ gì?

Đám người trong phòng họp vẻ mặt ngỡ ngàng, trong lúc nhất thời không biết vị Lâm Tri Bạch Đế sư phụ gần đây tin tức bay đầy trời muốn làm trò gì.

“Là như vậy.”

Lâm Tri cười trắng giải thích: “Gần đây ta phát hiện, rất nhiều người có thói quen đọc một ít văn chương trên mạng, nếu một khối này phát triển lên, về sau rất có khả năng sẽ trùng kích đến thị trường thực thể, cho nên không bằng chúng ta chủ động khai thác mạng lưới thị trường, ta định vị trên danh vọng đối với Tần Châu là trên mạng.”

” internet à?”

Giải thích như vậy khiến tất cả mọi người đều hiểu được.

La Đạt lúc này lắc đầu nói: “Tuy rằng đại chúng thỉnh thoảng sẽ đọc một ít văn chương nhỏ trên mạng, nhưng tuyệt đại đa số người đều đọc hiểu thói quen, vẫn nên mua bản thư thực thể, trên mạng đọc sách gì đó. Ta xuất bản ở đây nhiều năm như vậy, dù sao cũng là thứ ta chưa từng nghe nói.”

Tân Xã trường này rất biết cách giày vò.

Lúc trước muốn làm cái gì để nghe sách cũng thôi đi.

Hiện tại hẳn lại có ý tưởng hảo huyền làm internet?

Thực thể thư xuất bản chính là hình thức căn bản để sinh tồn ở chợ Đồ Thư.

Trước mắt Lam Tinh còn không có khái niệm mạng lưới, cái này kỳ thực là Lâm Tri Bạch trong trí nhớ của kiếp trước, đạt được hạng mục linh cảm, đây là một loại hình thức kiếp trước đã từng đạt được thành công, thậm chí đem hình thức phổ biến đến quốc tế cũng có thu hoạch, đạt tới mục đích văn hóa nhất định phát ra, không thấy lão Hắc nhìn Võng văn liên tục? Tùy tiện à?

Mà ở Lam Tinh.

Mặc dù hiện tại còn chưa xuất hiện loại Ba Nhĩ chủng loại mạng, nhưng không có nghĩa là về sau sẽ không xuất hiện.

Lâm Tri Bạch nếu nghĩ tới đương nhiên là phải hạ thủ vi cường, hưởng hồ kiếp trước thành công không chỉ có “Tám lưới”.

Ở một thời gian nhỏ trong quốc gia.

Có một người xuất bản đỉnh cấp.

Hình như gọi là “Giáp Xuyên xuất sinh xã hội”.

Dưới cờ xuất bản này, có mấy cái Kiệt Khắc Tư.

Phân biệt là kho văn học nổi tiếng có tiếng, phú sĩ thấy kho văn khí nhỏ cùng với kho văn hóa điện thoại.

Ba cái báng ô tư này tương đương với ba đại đội ô lược trong tiểu quốc, mỗi người đều có thể ở phía trên liên tục chờ, rất nhiều kinh điển của các quốc gia nhỏ, kỳ thực đều là ba đại bài văn phát biểu này nhẹ nhàng biên soạn mà đến.

Ví dụ như “Đao Kiếm Thần Vực”.

Tỷ như “Ma pháp cấm thư mục lục”.

Tỷ như cô em gái của ta không có khả năng đáng yêu như vậy.

Đợi chút nữa, những hoạt động lớn của quốc gia nhỏ này đều được biên soạn ra từ lời điện kho công văn, tác phẩm tương đối ưu tú như những tác phẩm mang Anh Tư thượng thành tích tương đối ưu tú này, sẽ được an bài thật thể xuất bản trong kỳ tuyển Nhữ Xuyên, nói cách khác ba người Berloz có thể phụ trách thay nhà xuất bản tại bích hội trường hợp này.

Lâm Tri Bạch muốn phục chế chính là hình thức này.

Phần lớn người Lam Tinh đều thích xem thực thể thư.

Nhưng đó là vì Lam Tinh Nhân còn chưa biết khái niệm internet.

Lâm Tri Bạch tin tưởng sau khi mạng lưới đứng thành lập, khẳng định sẽ xuất hiện lượng lớn độc giả mạng lưới.

Mà thành tích trên bảng ở Hải Nhĩ Tư biểu hiện khá tốt, liền đề cho thần thoại an bài xuất bản thật thể.

“Bước cửa xuất bản thực thể đối với một số người quá khoa trương, rất nhiều người dự đoán sáng tác, muốn đi con đường xuất bản, nhưng mỗi năm xuất bản bản bản bản đồ thư đã nhiều như vậy, ít di châu cũng bị chúng ta bỏ qua không phải sao?”

Lâm Tri Bạch muốn thuyết phục ít nhất một nửa ủng hộ quyết định của mình.

Không cách nào thuyết phục thì cưỡng chế thôi hành đi, dù sao mình là xã hội, thất bại phủ lên người rời đi.

Thành công rồi sao?

Đó tự nhiên là công lao mình nhìn xa trông rộng.

“Mà Tần Châu văn võng mà ta muốn sáng lập thì có thể cho những nhà văn có yêu cầu xuất bản, cũng có một con đường có thể tuyên bố tác phẩm, đem thành tích tác phẩm của bọn họ giao cho đám người Quảng Đại Võng quyết định, thành tích kém chúng ta cũng không có tổn thất gì, nhưng thành tích tốt thì có thể để chúng ta an bài xuất bản thực thể...”

Lâm Tri Bạch chậm rãi nói.

Trung cao tăng mơ hồ không rõ dường như đang suy nghĩ điều gì.

Nhậm gia Xuân đột nhiên chỉ ra: “Song Oa phát triển không nổi, chúng ta sẽ có tổn thất không nói, cho dù KhảiSoy Tư này phát triển lên, chúng ta cũng sẽ có tổn thất đi, nó thay đổi thói quen đọc sách, đánh sâu vào giá sách thực thể, đến lúc đó tất cả mọi người đều đi trên mạng đọc sách, vậy chúng ta xuất phát làm sao bây giờ...”

Lâm Tri Bạch có chút bất ngờ.

Thực ra Nhâm Gia Xuân lo lắng cũng không phải không có lý, đối phương không định tranh cãi, ánh mắt cũng lâu hơn những người khác.

Người của Tam bá?

Có thể biến thành người của mình hay không?

Trong lòng hiện lên ý nghĩ này, Lâm Tri cười trắng nói: “Đầu tiên là mạng lưới và sách thực thể phong cách khác biệt, thứ hai là việc đọc tập quen không phải dễ bị thay đổi như vậy, phần lớn những người thích đọc sách thực thể thì tiếp tục đọc sách thực thể, hưởng hồ tác phẩm thực thể cũng có thể dùng mạng lưới để tuyên bố, cái này liên quan đến kế hoạch khác của ta, chúng ta có thể làm một sản phẩm điện tử.”

“Là sản phẩm?”

“Sách điện tử.”

Thực ra chính là Sờ Âm khuê phòng của kiếp trước.

Cái trò chơi này đã thất bại ở thị trường Thiên triều kiếp trước, nhưng hình thức này trong phạm vi thế giới cũng không tệ lắm, bởi vì hình thức của hần không có vấn đề gì, chỉ là đối thủ cạnh tranh dưới á mã hay tệ thiên triều nhiều lắm, cái gì mà khoa học, phi tần và văn thạch vân vân, đều đưa ra những vật dùng điện tử mới để đẩy ra thị trường của chúng ta. “Đến lúc đó có thể thông qua bản điện tử thư xem, thứ chúng ta muốn bán không phải là vật cứng, mà là dùng điện tử mua!”

“Vậy sách thực thể lại gây xung kích lớn hơn nữa...”

“Nhưng đám người trung thành đã chết của thực thể thư vẫn sẽ mua thực thể, con đường khác đều ở trong tay chúng ta, bọn họ sẽ xuất tiền cho chúng ta một công văn phòng, hoặc là cho chúng ta tiền điện tử, về bản chất không có khác biệt quá lớn, chỉ là phương thức đọc sách của người đọc sẽ có thay đổi.”

Lâm Tri Bạch nhắc nhở mọi người.

“Ta có thể nghĩ tới điếm này, những người khác cũng có thể nghĩ đến, chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn, cùng đợi đến khi người khác làm trước, vậy không bằng chúng ta động thủ phân phần bánh ngọt này trước, hần các người cũng biết tâm quan

trọng của bản thân, tiếp theo bắt đầu bỏ phiếu đi, ai tán thành ai phản đối?”

Lâm Tri Bạch hạ thông điệp.

Đám cao tầng nhao nhao giơ cao bộ đồng hồ.

Nhân số ủng hộ rõ ràng ít hơn số người phản đối, cũng không biết bọn họ là hạng mục ủng hộ hay ủng hộ Lâm Tri Bạch này.

Có người ủng hộ là đủ rồi.

Lâm Tri Bạch nói: “Vậy các hạng mục Ba Đà bắt đầu chuẩn bị đi.” Hắn bắt đầu điểm danh, trực tiếp dùng để quan sát về phía cao tầng cảm thấy đáng tin cậy.

Người của đại bá và tam bá trước tiên mặc kệ.

Nếu như mấy hạng mục này thành công, Lâm Tri Bạch có thể nắm giữ quyền sinh sát của đám người này, bởi vì tập đoàn bên kia chỉ nhìn nghiệp tích.

Nếu như Lâm Tri Bạch có tích lũy làm việc để giải quyết, vậy hắn sẽ xuất bản làm một cái công danh cũng không ai dám nói nhảm.

Hạng mục bán ổ Lôi thất bại?

Hạng mục sách điện tử thất bại?

Đương nhiên cũng có thể, dù sao hoàn cảnh thị trường khác biệt, nhưng hiện tại năng lực chống lại nguy hiểm của Lâm Tri Bạch rất mạnh.

Bởi vì phần mềm nghe sách gần như là hạng mục đã định trước có thể thành công, nếu hạng mục này thành công thì hạng mục khác thất bại cũng không tổn thương đại ngã, chắc chắn kiếm được nhiều hơn so với tổn thất.

Nếu như đều thành công thì sao?

Vậy Lâm Tri Bạch kia có thể đủ để đạt tới mục đích để cho thần thoại xuất bản nịnh bợ tăng lợi nhuận sáu lần, triệt để trở thành ông chủ chân chính của công ty này!

La Đạt, lợi ích và Nhậm Gia Xuân cũng đã rõ ràng.

Lâm Tri Bạch không muốn đấu tranh văn phòng với bọn họ, hắn chính là đang cược những hạng mục này có thể thành

công.

Những hạng mục này có thể thành, Lâm Tri Bạch nói cái gì đều là đúng.

Những hạng mục này tạo thành tổn thất quá lớn, vậy Lâm Tri Bạch liền cuốn gói rời đi.

“Hắn suy nghĩ quá nhiều, đọc sách linh tinh. Kỹ nhân ma chước quỷ. Sỡi này.”

“Cứ để cho hắn lặn lội lung tung đi.”

“Chúng ta dùng tiền lương đi.”

“Nếu những hạng mục này của hắn có thể thành công, vậy ta tâm phục khẩu phục, để cho ta đi người cũng không thành vấn đề, bất quá hắn dựa vào cái gì mà làm thành?”

“Phản vịt...”

“Sách điện tử...”

” internet...”

“Nghe không có chút đáng tin nào!”

“Bước chân lớn như vậy, không sợ thọc cả trứng!”

Thừa dịp gấp đôi còn chưa kết thúc, cùng mọi người cầu xin một chút nguyệt phiếu đi, nơi này có thể hứa hẹn với mọi người, hằng ngày tháng trắng sẽ có thêm một tháng!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 220: Như vậy ta có thể đem người nâng đỡ vào lòng bàn tay để lên kế hoạch xuất bản tương lai của Lâm Tri Bạch. Dựa theo kế hoạch của hắn, nếu những hạng mục này đều thành công, lợi nhuận năm ngoái đạt tới gấp sáu lần năm trước là chuyện hoàn toàn có hi vọng, dù sao đều là kiếp trước đã lấy được hình thức thương nghiệp thành công, nói là “kim trọng” cũng không quá đáng.

“Cũng coi là chỗ tốt của Bạch Đê.”

Giang Thành cười nói: “Ông chủ xuất bản nói chuyện, phân lượng so với lúc trước càng lớn hơn, nhưng loại tình huống này sẽ không lâu dài, cho nên kết quả cuối cùng vẫn là phải làm ra thành tích.”

Cảm khái vài câu.

Giang Thành nói đến Lâm Cung.

“Ông chủ đang ra sân làm kế hoạch tương lai, Lâm Cung cũng không nhàn rỗi. Hắn phụ trách không ít sản phẩm, gần đây lại quay quảng cáo mới, nghe nói mời không ít minh tinh đại bài lớn một đường thậm chí siêu một tuyến.”

“Thật sao?”

Không có quảng cáo đặc biệt.

dứt khoát hoàn toàn dựa vào hiệu ứng minh tinh?

Nhưng mà không thể không thừa nhận, hiệu ứng của ngôi sao thật sự rất lớn đối với việc quảng cáo, hơn nữa những ngôi sao dưới cờ giải trí thần thoại, Lâm Cung còn có thể có được giá hữu nghị bên trong, so với thương phẩm bình thường để mời minh tinh nói thay lời nói thì rẻ hơn một chút.

“Ông chủ muốn tiếp tục đánh lên hắn sao?”

“Đương nhiên, dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi.”

Bài thi Lâm Tri Bạch lấy được, cơ bản đã đáp xong, chỉ cần chờ đợi kết quả là tốt, nếu Lâm Cung cũng đang thi, vậy hẳn không ngại cho đối phương thêm điểm độ khó, ” Phe quảng cáo tiếp theo của hắn là sản phẩm gì?”

“Thuần hương trà sữa!”

“Là sản phẩm trà sữa sao?”

Lâm Tri Bạch hỏi: “Đối thủ cạnh tranh thì sao?”

Giang thành lập tức đáp: “Mùi thơm ngào ngạt.”

Lâm Tri Bạch trầm mặc một lát, Giang Thành cũng không nói gì, nàng biết ông chủ đang suy nghĩ.

Bình thường mỗi lần ông chủ ở trong điện thoại rơi vào trầm mặc, sau đó không lâu đều sẽ xuất ra một dấu hiệu vô cùng lợi hại, phảng phất những ý tưởng này chính là trong mấy chục phút ngắn ngủi mà hắn nghĩ ra, trước kia Giang Thành luôn cảm thấy khó tin, nhưng bây giờ đã dần quen rồi, thậm chí là tập mãi thành thói quen, ông chủ nhà mình cũng không thể dùng ánh mắt của người bình thường để đối đãi.

Quả nhiên.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Sau một thoáng trầm mặc.

Thanh âm của ông chủ Khải Ca Đức truyền ra: “Để cho một minh tinh trẻ tuổi thơm ngon lại treo chung một chỗ với một nữ diễn viên, danh tiếng nữ diễn viên không trọng điểm, trọng điểm là làm cho người ta có cảm giác khiến người ta thương yêu, quảng cáo chính là một tiệm trà, nam nữ chủ ngồi cùng một chỗ, bên ngoài tuyết rơi, cô gái đột nhiên hỏi nam chính...”

Cứ như vậy.

Hóa ra là thế.

Giang Thành nghe vậy ánh mắt sáng rực lên, ông chủ nghĩ ra ý tưởng quảng cáo, luôn có thể khiến người ta sáng mắt lên như vậy!

“Chờ ta bày ra án.”

Lâm Tri Bạch sau khi giảng giải một phen, bắt đầu mở văn án máy vi tính bốp ra, năm phút sau không đến văn án liền viết xong, hơn nữa còn trực tiếp phát đến trong hộp thư của Giang Thành.

“Đã nhận được!”

Giang Thành đè nén nội tâm hưng phấn, “Ta đây liền liên hệ hương vị trà ngon, bọn họ trước đó có tìm ta hợp tác, lần này thành toàn bọn họ!”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch rất có lòng tin đối với quảng cáo này.

Bởi vì đây quảng cáo “phong cảnh đẹp” ở kiếp trước.

Giang hồ đồn đại Chu Đồng chính là sau khi chép quảng cáo này càng ngày càng béo, còn được các bạn trên mạng gọi là sữa trà chu, bắt quá quảng cáo này thành công là điều không thể nghi ngờ!

...

Mấy ngày sau.

Bạo quảng cáo “Thuần Hương trà” Lâm Cung phụ trách ở truyền tổng đài truyền bá, nam nữ chủ đều là một tuyến, phát huy ra tín hiệu ngôi sao rất tốt.

“Phúc nhạc quảng cáo này nhất định có thể thành!”

Lâm Cung Bồi vẻ mặt nịnh nọt nói.

Đây là tân tùy tùng của Lâm Cung, một người tùy tùng trước kia đã bị ông ta xào cho cà sa lon cá, hình như là nguyên nhân liên quan đến Côn Bằng.

Lâm Cung không nói gì thêm, hắn đang suy nghĩ tin tức mới nhận được. Sau khi Lâm Tri Bạch rời khỏi thân thoại xuất xưởng, hắn làm rất nhiều động tác đao to búa lớn, dường như muốn kiếm thêm nguy hiểm làm to một trận. Vậy bên mình đương nhiên cũng không thể nhàn rồi, dù sao thì làm tốt công việc đã sẵn trong tay, lão gia tử nguyện ý cho cỗ phần!

“Số tiêu thụ...”

Mục tiêu của nhiệm vụ Lâm Tri Bạch là để cho thần thoại xuất bản vào những năm tháng của mình tăng lên.

Mà mục tiêu nhiệm vụ mà Lâm Cung làm chính là tăng giá những sản phẩm mà hắn phụ trách.

Trên bản chất nhiệm vụ là không sai biệt lắm, cho nên Lâm Cung Tài mới sốt ruột cho người quay phim sản phẩm mới quảng cáo.

Muốn sản phẩm tăng lên chi tiêu, quảng cáo chi tiêu là biện pháp đơn giản nhất, ưu thế lớn nhất của hắn chính là đệ đệ Lâm Kính phụ trách diễn viên TV.

Nói cách khác...

Lâm Cung tìm diễn viên TV giải trí thần thoại, đến thay mặt nói về những thương phẩm mình phụ trách, là có thể hung hăng bẻ cong.

Diễn viên TV kia sẽ nể mặt đệ đệ Lâm Kính.

“Đáng tiếc là ra ngoài làm một chút việc bên kia, ta không tiện nhúng tay vào, không có cách nào khiến cho tên tiểu tử Lâm Tri kia tăng thêm độ khó...”

Lâm Cung Âm thầm tiếc nuối.

Nhưng nghe người nhà nhà xuất bản nói cho hắn biết, những hạng mục mà Lâm Tri Bạch làm cũng rất mạo hiểm.

Có lẽ căn bản không cần tự mình ra tay, chờ khi những hạng mục kia thất bại, Lâm Tri Bạch xuất bản xã hội kia liền tự mình rút đi!

Đến lúc đó lão gia tử nhất định sẽ xuất bản những người khác xuất bản cho nhà xã giao đời thứ hai hoặc là đời thứ ba của thần thoại!

Chính mình có lẽ cũng có cơ hội tranh thủ được!

Đương nhiên cũng có đạo lý như vậy, những sản phẩm trên tay Lâm Cung Cung, nếu như sức tiêu thụ không tốt, vậy lão gia tử khẳng định cũng sẽ đổi cho mình.

Bất quá thế công quảng cáo của mình vừa ra, lượng sản phẩm của những sản phẩm này khẳng định tăng lên!

Làm sao có thể hạ xuống được?

Lâm Cung rất có lòng tin đối với chuyện này.

Mà ở hậu đả pháp điền bạn đời sau đánh giá cũng không tệ.

“Tác phẩm quảng cáo mới mẻ của trà nguyên chất, thế mà tìm hai đường phát ngôn!”

“Quảng cáo rất đẹp.”

“Phải biết rằng tổ hợp của mỹ nữ anh tuấn đó chính là đẹp mắt.”

“Chẳng qua là không có sáng ý.”

“Hóa quảng cáo có rất nhiều sáng kiến như vậy, chỉ có Lam Phù Lư năm ngoái, có vẻ sáng tạo rất khá.”

“Trước khi uống lắc lắc cái cũng không tệ.”

“Ta cảm giác rất bình thường.”

“Ta rất thích hương vị của trà thuần ngào.”

“Dù sao cũng là thương hiệu đỉnh thang ngữ trước mặt của Tần Châu.”

“Hửm?”

“Các người mau nhìn!”

“Loại trà thơm ở cách vách cũng có quảng cáo mới rồi!”

“Oa!”

“Tóm quảng cáo này cảm giác không tệ nha!”

Lâm Cung Chính đang vui sướng nhìn tám bình luận của bạn trên mạng, đột nhiên nhìn thấy có người đăng lên hương thơm trà ngon, sắc mặt của hắn nhất thời biến đổi.

“Mùi thơm cũng ra quảng cáo mới à?” Hắn hỏi tùy tùng.

Hương vị ngon là sản phẩm sản phẩm sản xuất ra bài danh thứ hai của Tần Châu trước mắt.

Số lượng hàng đầu, tự nhiên là trà thuần hương dưới tay tập đoàn thân thoại.

Hai thương hiệu cạnh tranh rất lợi hại, tuy rằng dẫn đầu bằng trà thơm thuần trà, nhưng dẫn đầu cũng không tính là nhiều.

“Không biết a.”

Người tùy tùng vẻ mặt mờ mịt, nhưng động tác rất nhanh, nhanh chóng mở máy vi tính tìm tòi một chút.

Ret.

Kết quả tìm kiếm đã được đưa ra.

Lâm Cung ngồi trên ghế, người hầu mặt chược đứng sau lưng hắn, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, quan sát mùi hương quảng cáo.

...

Chợt quảng cáo mới nhất có mùi thơm, cũng do hai tiểu minh tinh quay phim, một ánh mắt quen thuộc giới giải trí có thể nhận ra:

Một ngôi sao tên là Lam thiếu Ngôn.

Nữ minh tinh gọi là Tô Tử Sơ.

Lúc trước, quảng cáo “duy du” của Lam Phù cô nương kia “dung hương tơ lụa”, cũng quay phim từ hai vị bạn hợp tác này, bạn trên mạng đánh giá là cảm xúc thân mật rất mạnh.

Mà lần này.

Hai người vậy mà lại lần nữa hợp tác, ra mùi quảng cáo thơm ngon!

Lâm Cung nghiêm mặt nói: “Lưu Thiếu Ngôn này là một tuyến của Duy Tư Duy Á a, Tô Tử Sơ này là nữ minh tinh trời quang, hai người hợp tác quay quảng cáo chocolate thì cũng thôi đi, sao ngay cả trà sữa quảng cáo cũng nhận được?”

Thân hình cô la Lam Phù vẫn rất cao.

Sản phẩm này được mọi người bàn tán chủ yếu là hạng người chỉ huy tiểu tư.

Mà cách bức bách của hương vị trà sữa ngon, lại kém Lam Hoa không ít.

Theo lý thuyết Lam Thiếu Ngôn và Tô Tử Sơ mới chỉ là một nhóm minh tinh không hứng thú với loại quảng cáo này, cũng nên suy xét cách làm của bản thân, hộp kem này đắt tiền như

vậy, nó thuộc loại thực phẩm xa xỉ nhất, một hộp trà sữa mới đặc biệt mấy đồng nha?

Đẳng cấp bị giảm xuống!

Lâm Cung có thể tìm một tuyến minh tinh thay mặt trà sữa tinh ngôn thuần hương, là bởi vì thân phận của hắn, cùng với ưu thế của người phụ trách nghệ sĩ bộ lạc Vi Tinh, nếu không những minh tinh kia có thể dễ dàng giảm giá được sao?

“Đúng vậy, thật là kỳ quái.”

Tiểu tùy tùng không biết nguyên nhân, nhưng nhìn ra được tâm tình Lâm Cung không tốt, lập tức tỏ vẻ: “Đều là gán hiệu ứng ngôi sao, quảng cáo của chúng ta cũng không tệ lắm, hiệu quả không kém hơn bọn họ đâu!”

Lâm Cung không nói gì.

Bởi vì hắn đã chỉ vào trang quảng cáo.

Cảnh tượng quảng cáo hắn là một nhà xăng.

Tô Tử Sơ nhìn tuyết rơi bên ngoài cửa sổ, trên tay bưng một chén trà thơm, bỗng nhiên vừa chờ mong vừa giảo hoạt mở miệng nói:

“Còn ta là gì của ngươi?”

“Rượu thơm của ta đây.”

Lam thiếu ngôn quay đầu ôn nhu nhìn Tô Tử Sơ, trên tay đồng dạng đang cầm một chén trà thơm, vẻ mặt cung chiêu mở miệng nói.

“Ác?”

Tô Tử Sơ chép miệng, tựa hồ có chút vui vẻ, lại có chút nũng nịu, âm thanh hơi hơi bí mật: “Hóa ra ta là trà sữa!”

“Như vậy...”

Lam thiếu lời dừng một chút, cúi đầu nhìn thoáng qua trà sữa trên tay, tươi cười như trước nói: “Ta có thể đem tất cả sao? Môn đẳng trung mục thứ!”

Tô Tử Sơ nở nụ cười.

Cảnh xa bị kéo ra.

Lời quảng cáo xuất hiện luôn: “Yêu nàng, đương nhiên phải có hương vị thơm.”

Lâm Cung Việt càng nhìn càng cảm thấy trong lòng buồn bực, hẳn có một dự cảm không lành, quảng cáo này tựa hồ tốt hơn trà thuần hương trà, chủ đề tình yêu giữa nam nữ, cùng sản phẩm gặt gao móc nối với nhau.

Không hiểu sao.

Lâm Cung chợt nhớ tới quảng cáo Lam Phù Lư mà hai người này quay hình như cũng có điều kiện này, dùng sản phẩm đó liên hệ lại tình cảm của hai diễn viên.

Không!

Giai đoạn quảng cáo này, thậm chí có phần giống với nội dung quảng cáo của Lam Phù Hương!

Trong quảng cáo của Lam Phù Huệ, Cơ Nhã đọc sách liền có ảnh hưởng. Cô dâu mới và Tô Tử Sơ và Lam Thiếu Ngôn bởi vì kết duyên gặp nhau mới!

Mà trong ảnh hưởng của trà thơm: Tô Tử Sơ và Lam Thiếu Ngôn đã trở thành tình lữ, cũng đang ước mơ trong mùa đông tuyết rơi!

Đây là đang học Côn Bằng sao?

Quảng cáo này quá giống thủ pháp thiết kế quảng cáo lúc trước!

Mà đúng lúc này, Lâm Đáo chợt nghe thấy tiêu tùy tùng kinh hô: “Cung ca mau nhìn kia, quảng cáo mùi thơm này là do Phù Huệ thiết kế, đây là bút tích của thiết kế Tào Sa!”

Lâm Cung Kính đột nhiên quay đầu.

Lớp tiêu tùy tùng giờ phút này đã tiến vào lưới quan, tìm được tư liệu liên quan, công ty thiết kế quảng cáo này quả nhiên là trát, cột quảng cáo cũng sáng bóng viết hai chữ:

Quân lâm!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 221: Đúng lúc này, mùi trà thơm của sữa ngon đã có được lượng lớn tiêu thụ.

Không chỉ có Lâm Cung đang xem quảng cáo hương vị trà ngon, mà vô số bạn trên mạng cũng nhìn thấy quảng cáo này!

Lúc Lam Thiệu Ngôn đội một chiếc khăn quàng cổ màu xám, quay sang Tô Tử Sơ đội một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ, nói ra mấy lời thâm ý như kinh điển của kiếp trước, trong không khí mập mờ nổi lên bọt khí hồng phấn, trong nháy mắt đánh trúng tim của vô số người xem!

“Quảng cáo hương thơm thật là lãng mạn a!”

“Lại là Lam thiếu Ngôn và Tô Tử Sơ, đôi quảng cáo này!”

“Nội dung này cảm giác giống như liên quan đến hình ảnh Lam Phù Hoa quảng cáo mà bọn hắn đã quay trước đó!”

“Thì ra các sản phẩm khác nhau quảng cáo còn có thể dùng phương thức này liên động!”

“Trời ạ! Các người nhanh xem tư liệu quan võng, quảng cáo này cũng là tác phẩm của Côn Bằng, khó trách hình thức kịch tình cùng hoa Gò lam giống nhau như vậy!”

“Quân quân dễ hiểu mà!”

“Quân lâm là ai?”

“Chính là thiết kế nhà làm chủ, tổng kỹ của Côn Bằng đều là do chính tay người bày kế, còn có quảng cáo Lam Phù Lư, cùng với trước khi uống lắc lắc, đều là bút tích của người này!”

“Thì ra nhà trọ gọi nhà có quân lâm không?”

“Trước đây ta vẫn luôn cho rằng hắn muốn gọi nhà thiết kế, thẳng đến khi Sở Từ phát sóng trực tiếp lộ ra, nhà nhà thiết kế này gọi là Vương, cái tên này quá bá đạo, có chút ý tứ quân lâm thiên hạ có cây có cây?”

“Ta rất thích đôi mắt này của Lam thiếu ngôn và Tô Tử Sơ!”

“Cái này quá thích quảng cáo, cái này liền đi mua hương thơm trà ngon!”

“Nhìn bầu không khí ám muội một chút, nhìn xem cái kính điện chọc gái này kê lại, các quảng cáo khác đều học theo a, người là hương vị mỹ nhân của ta, như vậy ta có thể đem người nâng ở trong lòng bàn tay rồi, a a a a A Vĩ chết rồi!”

“Giết chết ta cho hai người bọn họ trợ hứng đi!”

“Tô Tử Sơ và Lam thiếu Ngôn không kết hôn rất khó kết thúc!”

“Ta mang dân chính cục hai người bọn họ dờn đến đây!”

Tiếng quảng cáo kia và chocolate Lam Phù phối hợp một cách hoàn mỹ, nội dung vở kịch trước sau thậm chí có chút ý nghĩa dựa theo tình cảm của bản thân.

Tất cả người xem đều cảm giác hai vị mình tinh ở chung một chỗ cảm giác quá ngọt, nhưng nếu chỉ có như vậy cũng không có gì, mấu chốt là cuộc đối thoại của nam nữ chủ cũng kinh điển.

Thế giới này còn không có cách nói về tình cảm.

Kỳ thật câu quảng cáo này ở kiếp trước của Chu Động và Lam thiếu gia kiếp này chính là lời nói dân gian điển hình.

Mọi người đương nhiên cũng sẽ không cảm thấy lãng mạn đến mức không có vị đất và tình cảm, thậm chí cảm thấy vô cùng vô cùng.

Hơn nữa hai vị diễn viên trước đó hợp tác quảng cáo, có điểm giống loại hình thức này, khiến mọi người xem quảng cáo này, thế mà có loại cảm giác đang xem phim tình thần liên tục.

Chính là vì vậy!

Tiếng quảng cáo tốt như nước thủy triều!

Mà thương hiệu trà sữa mà ai cũng biết, qua quảng cáo này, rất nhiều người cảm thấy mình thích uống trà sữa ấy.

...

Quyền quảng cáo.

Rất nhiều người đồng dạng chú ý tới quảng cáo mùi vị trà ngon này, tất cả mọi người đều cảm giác quảng cáo này thật sự quá tuyệt, không chỉ có nội dung bản thân thiết kế đủ tinh diệu, từ quảng cáo cũng là vô cùng lãng mạn, còn đánh thức được ký ức của người xem đối với quảng cáo Lam Phù Du kia, cùng là Lam Thiếu Ngôn phối hợp với Tô Tử sơ, trong nháy mắt đạt được hiệu quả tăng thêm một hai!

“Lại là Côn Bằng!”

“Lại quân lâm!”

“Trình độ quảng cáo của gia hỏa này hoàn toàn không thua gì trình độ tổng nghệ a!”

“Quân quân tuy sản xuất rất ít quảng cáo, nhưng hình như mỗi lần đều có thể tạo ra chủ đề không nhỏ, cuộc hưởng thụ trước đó là trượt tạt, sau đó là trượt khi uống mà lay động, thậm chí hôm nay cái cảm giác nâng hương thơm ngon nơi lòng bàn tay, ba quảng cáo đều đã đầy cảm xúc thiết kế!”

“Phường quảng cáo khối sáng tạo này trâu thật!”

“Rất nhiều người đều bắt chước quảng cáo của Lam Phù chocolate khi trước, nhưng chỉ có thể quân lâm bản thân, dùng hương vị sữa hòa nhã mà bắt chước thành công!”

“Không chỉ là mô phỏng theo.”

“Phúc nhạc quảng cáo này chủ yếu tàn nhẫn trong lời thoại!”

“Tình lý khi nhìn thấy quảng cáo này, thời điểm muốn mua loại trà bọc sữa này, nhất định sẽ ưu tiên lựa chọn mùi thơm ngon, trà sữa thuần hương kia cũng là tìm tuyến quảng cáo của mình tinh, nhưng hiệu quả trực tiếp bị hiệu quả quảng cáo này nghiền ép!”

“Hai thương hiệu này cạnh tranh rất lợi hại phải không?”

“Dù sao đều là thương hiệu đựng trà bọc sữa thường phổ biến nhất, sản lượng trà sữa thuần hương trước đó, vẫn đắt hơn hương thơm, nhưng ta cảm thấy sau khi loại này viết quảng cáo, lượng trà sữa thơm sẽ không kém gì trà sữa nguyên liệu!”

“Mau nghiên cứu quảng cáo này!”

Trước mắt mặc dù chỉ thiết kế ba cây quảng cáo, nhưng mỗi một quảng cáo đều sẽ tạo ra vô số sự chú ý, người qua lại quảng cáo sẽ lật qua lật lại nghiên cứu, muốn đạt được hiệu quả tương tự.

...

Tạp Nhĩ Ân.

Lam thiếu ngôn thấy fan của mình nhanh chóng rung động, trong lòng hẳn không khỏi có chút kích động.

Làm một diễn viên nhất tuyến, Lam thiếu ngôn đã lâu không có được tác phẩm ảnh thị kịch ưu tú, cho nên người ta tức giận không ít, nhưng hẳn không nghĩ tới, năm ngoái nhận được quảng cáo của Lam Phù cô nương, lại khiến mình nổi giận!

Điều này rất không hợp lẽ thường.

Bình thường cũng có mấy ngôi sao có thể quảng cáo có thể làm người tức giận a?

Tác phẩm của diễn viên hẳn là phim ảnh, quảng cáo cũng được tính là tác phẩm sao?

Kết quả còn đừng nói, thật sự tính a, dù sao chỉ cần có thể làm người tức giận, đối với Lam Thiếu Ngôn mà nói, quảng cáo cùng đập TV có gì khác nhau sao?

Mà lần này.

Lam thiếu gia không nghĩ tới, bản thân không ngờ lại dựa vào quảng cáo để gia tăng nhân khí!

Lam thiếu gia không khỏi nghĩ đến hương thơm của trà sữa thơm mà ngày đó liên lạc với người quản lý của mình, muốn tìm mình để đại diện nói chuyện.

“Không nhận!”

Lam Thiếu Ngôn cự tuyệt ngay từ đầu bởi vì mùi thơm ngon không thể làm cho mình có chủ ý, mà mình lập tức đi đầu, đầu tiên mình phải thử một chút...

Thật có lỗi vì đã đi nhầm phiên diện.

Chủ yếu là trà sữa chỉ có mấy đồng, thuộc loại sản phẩm trung cấp, không phù hợp với bức bách của Lam thiếu ngôn, cho đến

khi người quản lý nói một câu: “Thủ hạ của quảng cáo này là kế hoạch của tên Lam Phù Du kia.”

Vậy thử tiếp nhận xem?

Lam thiếu Ngôn nghe xong lời này, nhớ tới chuyện sau khi mình đập quảng cáo Lam Phù Noãn xong vậy mà lại nhân khí tăng vọt, quảng cáo kia cũng là do Nguyễn Cung lập kế hoạch, thế là hẳn do dự một ngày, cuối cùng vẫn đồng ý.

Quả nhiên.

Lam thiếu ngôn đã vỗ lên quảng cáo mới, nhân khí lại tăng lên.

Quân lâm này quả thực là kế hoạch của quý tài, vậy mà hai lần quảng cáo lại thành lừa lớn!

Lam Thiếu Ngôn không khỏi cảm thấy may mắn khi mình không cự tuyệt lời mời của quảng cáo, quảng cáo này hẳn chỉ mất một ngày đã mua xong, kết quả nhân khí tăng không kém hơn so với việc hẳn diễn bộ phim truyền hình!

...

Ánh mặt trời.

Tô Tử Sơ cũng mừng như điên, Lam thiếu ngôn nhân khí đại trướng, nhân khí của nàng đương nhiên cũng đang đại tăng!

Người quản lý hưng phấn mở ly sâm panh ăn mừng, “Ta đã nói muốn nhận quảng cáo để chú ý sách lược đi, mặc dù sản phẩm trà sữa tương đối thấp, so ra còn cao hơn quả hồ lô quảng cáo, nhưng có bài học sư phụ bày ra, vẫn đáng giá thử một lần!”

“May mắn có được? Mơ tưởng?”

Tô Tử Sơ uống một ngụm sâm ly.

Giống như Lam thiếu Ngôn, lúc đầu nàng quyết đoán cự tuyệt quảng cáo này, nghe nói là do Côn Bằng thiết kế cũng không có thay đổi chủ ý, nhưng người quản lý lại cố tình giúp mình nhận lấy quảng cáo (người quản lý cường thế) này.

Tô Tử Sơ tức giận không chịu được.

Nhưng quảng cáo cũng đã đến, vậy thì đập thôi.

Kết quả võ một cái kia, vậy mà hiệu quả tốt đến lạ kỳ, thậm chí còn tốt hơn lần đó Hồ Lô Lam Phù, bởi vì nàng và Lam Thiếu Ngôn xào ra hiệu quả này!

“Hắn tên quân lâm đúng không?”

Tô Tử Sơ đã nhớ kỹ tên kế hoạch của Bộ Ngạn, “Về sau có quảng cáo tương tự, nếu như bày ra sự phụ là quân lâm, ta sẽ ưu tiên cân nhắc.”

“Xuân ưu tiên?”

Người quản lý xem xét nhà mình mỗi người một cái: “Tôi cảm thấy cô còn chưa hoàn toàn sắp xếp được vị trí của mình, trải qua lần thành công thơm ngon này, về sau diễn viên khác một đường, khẳng định cũng sẽ cảm thấy hứng thú với việc nghiên cứu bài trí quảng cáo của Côn Bằng.”

Lời nói này uyển chuyển.

Nói khó nghe chính là:

Về sau có thể là người ta suy nghĩ có nên dùng tên mình tinh như người làm người phát ngôn hay không, mà không phải người nên cân nhắc xem người ta nói thay hay không!

Đương nhiên.

Tô Tử Sơ dù sao cũng là một tuyến nữ minh tinh, hình tượng quảng cáo cũng tốt, cho nên ưu tiên khẳng định vẫn là rất cao, Nguyễn Cung còn chưa hoàn toàn đến mức có thể tự mình chọn lựa người phát ngôn.

Ít nhất hiện tại không có.

Sau đó người quản lý lại nói: “Công ty chuẩn bị cùng Ngải Nhĩ Ân hợp tác một bộ kịch bản thân tượng, tìm người và Lam thiếu ngôn làm nam nữ chính, đây chính là hiệu quả quảng cáo mang đến, đêm nay người cũng báo đáp một chút đi, ta sẽ chụp mấy tấm ảnh người uống trà thơm ngon, đặt ở trên bình đài Cực Quang.”

“Được!”

Tô Tử Sơ vô cùng phối hợp.

Thật ra Tô Tử Sơ là không thích uống ly trà chứa sữa, cho dù uống cũng thỉnh thoảng sẽ lựa chọn trà thuần hương, nhưng

mình hiện tại dù sao cũng là người phát ngôn hương vị mỹ, vậy khẳng định phải tận trách, về sau uống thùng đựng sữa trà chỉ uống hương vị ngon!

...

Cũng dùng để tạo ảnh ứng như minh tinh, quảng cáo thuần hương trà cũng không kém, nhưng mọi thứ chỉ sợ trái ngược, hiệu quả cùng với hương vị quảng cáo thật sự bình thường không có gì lạ.

Thế là.

Thị trường bắt đầu dùng xe ngựa bỏ phiếu!

Hương thơm ẩm trà ngon bắt đầu tăng trưởng nhanh chóng!

Mà thuần hương trà trà đầu bảng đấu giá đương nhiên đã trở thành tổn thương lớn nhất ở đây.

Trong quá trình này.

Thậm chí có người còn chơi game thơm ngon, vỗ một cái để làm video.

Các huynh đệ trong video đang uống trà thơm, muội tử bên cạnh cười tủm tỉm bắt chước quảng cáo:

“Ta là gì của ngươi?”

“Ngươi là trà sữa thơm ngon của ta.” Người huynh đệ kia kém Lam thiếu Ngôn mười tám con phố, giọng nói cũng đầy vẻ hèn mọn bỉ ổi.

“Thì ra ta là trà sữa!” Muội tử cười hì hì.

“Như vậy ta liền có thể đem ngươi ôm ở lòng bàn tay.” Huynh đệ đọc xong trà từ quảng cáo cũng uống xong, trực tiếp dùng sức bóp nát ném vào thùng rác.

Muội tử mặt xanh mét.

Lập tức khiến hiệu quả của việc làm ác kéo căng!

Bất quá làm việc ác này chẳng những không ảnh hưởng đến lượng trà thơm nguồn ngon, ngược lại làm cho quảng cáo này càng thêm thâm nhập nhân tâm!

Thậm chí cả đoạn lời thoại này cũng trở thành cánh tay của đại chúng!

Mà trong tiếng hoan hô cười nói, tâm thái Lâm Cung Nhất dần dần sụp đổ.

Lâm Cung không khỏi nhớ lại lúc trước quảng cáo nước trái cây do mình phụ trách chủ đạo kia, cũng bị khuyến khích một câu “Trước khi uống” lung lay đánh bại.

Lần này mình lại bị Bệ Ngạn đánh bại!

Liên tục hai lần, đọc sách tí ti. Kỹ thuật ma ngôn. Sán sách kỹ đều đứng đối diện với mình!

Là trùng hợp sao?

Lần đầu tiên có lẽ là trùng hợp, nhưng lúc này đây tuyệt đối không phải, nhất định là người đang trả thù mình!

Bởi vì bản thân trước kia đã quay phim cho Kiều Vi Y một lần, Nguyễn Cung tiến hành quấy rối...

“Cái tên Đào Ngột này! Lớn gan lắm!”

Lâm Cung Không thể át được cơn giận, liên tục hai lần giúp đối thủ cạnh tranh của mình, người không sợ mình hoàn toàn bị đắc tội hay sao?

“Không có chuyện gì đâu Cung ca!”

Tên tùy tùng bên cạnh vội vàng nói: “Phụ trách sản phẩm của ngài, không chỉ một sản phẩm thuần hương trà sữa, chúng ta còn có những thương phẩm khác nữa, lượng tiêu thụ của hàng hóa tăng trưởng thất bại, chúng ta đem tinh lực đặt ở trên những thương phẩm khác, ví dụ như kẹo cao su...”

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 222: Đó là hàng triệu sản xuất của người!” Viên quảng cáo tiếp theo của Lâm Cung là kẹo cao su?”

Giang Thành tin tức linh thông, rất nhanh đã nhận được hướng đi của Lâm Cung.

“Đúng!”

Giang Thành cười nói: “Hiên già kẹo cao su, khi còn bé ta thường xuyên ăn.”

Lâm Tri Bạch: “...”

Hiên Kham bước còn được sao?

Giống như kiếp trước có một thương hiệu kẹo cao su cũng gọi cái gì đây, tiếng quảng cáo thế nào nhỉ?

Chết tiệt.

Căn bản không nghĩ ra được!

Bất quá hình như rất kinh điển.

Đáng tiếc không nhớ rõ nội dung, phải dựa vào hệ thống.

Không đúng.

Đây là thương hiệu mà Lâm Cung phụ trách, ta giúp hắn viết quảng cáo làm gì?

Chờ sau này ta có cơ hội lấy được sản nghiệp này rồi nói sau, so với việc xuất bản và buôn bán thì càng thích hợp hơn so với việc Lâm Cung phụ trách nhiệm vụ này!

Sau đó.

Giang Thành nói: “Hiên già kẹo cao su có hai gia đối thủ cạnh tranh, một nhà tên thích uống kẹo cao su, một nhà gọi ức Đạt kẹo cao su.”

Lâm Tri Bạch:?

Cái tên này dường như có duyên với ta, thích kẹo cao su kia xin lỗi, tên này không có ức tiến thuận miệng.

“Vậy thì kiếm trăm triệu đi.”

Lâm Tri Bạch rất nhanh đã có quyết định.

Bên kia.

Lâm Cung nhận được điện thoại.

Âm thanh phụ thân có chút lạnh lùng.

“Người rót cuộc làm gì vậy, lúc trước người phụ trách kỳ nhạc hoa quả rất chuẩn mực, đột nhiên tiêu lượng giảm giá không tính, như thế nào trà sữa nguyên khiết cũng bắt đầu bán không nổi rồi, phiên bản thị trường bị mùi thơm đoạt đi nhiều như vậy, lão gia tử tuy rằng không nói, nhưng hẳn vẫn luôn quan sát!”

“Chuyện này cũng không trách ta được!”

Lâm Cung cắn răng nói: “Ta cũng không biết tại sao, chị em dâu một mực nhằm vào ta, lúc trước kỳ nhạc nước trái cây tiêu thụ giảm lượng lớn, chính là bởi vì đối thủ cạnh tranh của chima làm quảng cáo cho chúng ta, lần này trà sữa cũng là, chị em dâu hình như thích đối thủ cạnh tranh giúp ta làm thịt ta!”

“Người không biết vì sao?”

Phụ thân Lâm Xuân tức giận nói: “Lúc trước kỳ nhạc cây hoa quả tiêu lượng giảm rất nhiều,? Đàm Y Nhi Cook thấp thỏm lo lắng rên rọc cương mãnh mã mỗ thơm lừng? Ta không biết sao!”

“Là bọn họ ra tay trước!”

“Hồ nước trái cây kỳ lạ kia hẳn chỉ là trùng hợp, người không nên trả thù, nếu như lần đó người không trả thù, bọn hắn cũng không đến mức trả thù trở về, Côn Bằng này thuộc loại gai nhím đấy, ai đắc tội bọn hắn liền đem người giết chết, ngẫm lại Lâm Liễu không phải là bị bọn hắn giết chết sao!”

“Ta...”

Lâm Cung không nói nên lời, kỳ nhạc nước trái cây kia, khuyến khích đối thủ cạnh tranh của mình, có khả năng là trùng hợp, dù sao công ty kia đang yên đang lành cũng không đến mức cố ý nhắm vào mình.

Mà sau khi mình trả thù.

Tính chất của mọi chuyện liền thay đổi.

Hai bên đã bắt đầu kết thù.

Hắn hít một hơi thật sâu nói: “Chỉ là ngẫu nhiên thất bại một lần mà thôi, kế tiếp ta sẽ tiếp tục quảng cáo, Nguyễn Cung có lợi hại hơn nữa cũng không đến mức mỗi lần đều có văn án quảng cáo tốt như vậy...”

“Là hai lần!”

Lâm Xuân nhắc nhở: “Ngươi bị bọn họ ấn chùy hai lần!”

Lâm Cung phun ra ngụm trọc khí kia, hắn biết mình đã bị hai giết, nhưng lời nói chung không quá ba lần, quảng cáo cao su tiếp theo sẽ không đến mức còn thất bại chứ?

...

Mấy ngày sau.

Ngày khi Thần Thoại phát sóng trực tiếp.

Đây là địa bàn của Lâm Hồ.

Hôm nay đệ đệ Lâm Báo đến thần thoại tiếp thị làm khách, nhìn thấy ca ca liền cười ha ha: “Hồ Tử ngươi nghe nói không, Lâm Cung kia gần đây thật đúng là lưu luyến bất lợi, nghe nói hắn phụ trách trà mạch thuần hương mấy ngày nay tiêu thụ không ít, mức thị trường bị đối thủ cạnh tranh cướp đi phần lớn, hắn mới bắt đầu làm bài thi này, liền bị mất không ít!”

Đối với những hậu duệ dòng chính thần thoại này mà nói:

Những chức vị mà lão gia tử an bài chính là những bài thi mà mọi người thu được, thành tích công việc rất tốt, trực tiếp ảnh hưởng đến mục kết thúc của cuộc thi.

Cho nên.

Nhìn thấy Lâm Cung xui xẻo, Lâm Báo tâm tình rất tốt, hắn cũng không quên, lúc trước mình giúp đỡ vị đại ca này nói chuyện, kết quả đối phương vậy mà còn động thủ đánh mình một trận!

Đương nhiên.

Cho dù không có nguyên nhân này, Lâm Báo cũng sẽ biết vui như hoa nở đây, bởi vì hiện tại thần thoại đời thứ ba, hai bên

đã trở thành đối thủ cạnh tranh!

Ai biểu hiện tốt hơn.

Sau này có thể nhận được nhiều lợi ích hơn.

Mà lợi ích của thần thoại, nhà ai lấy được nhiều hơn, những nhà khác tự nhiên sẽ lấy được ít đi một chút, cái này giống như bánh ngọt, người ăn nhiều một chút chẳng phải ta sẽ ăn bớt một miếng sao?

Tâm tình của Lâm Hồ cũng không tệ.

“Không nói những chuyện như Lâm Cung bị phá kia, đoán chừng lão gia tử đối với hắn hiện tại rất thất vọng, nhưng mà ghi chép sản nghiệp của người thế nào rồi?”

“Ha ha.”

Lâm Báo vui vẻ nói: “Sau khi ta tiếp nhận sản nghiệp truyện tranh, lượng Truyện tranh sản phẩm rõ ràng tăng lên, các người luôn nói ta ăn dưa, kỳ thực ta một chút cũng không dưa, phần lớn thời gian ta đều là cơ trí một lần!”

“Hửm?”

Lâm Hồ thật sự bất ngờ: “Sao người lại làm được như vậy?”

Lâm Báo nhếch chân lên, run lên: “Không phải rất đơn giản sao, đem tác giả những truyện tranh ta thích nhất nhốt vào phòng đen nhỏ, để cho bọn họ điên cuồng đổi mới, dám lười biếng ta liền không cho bọn họ cơm ăn, vẽ không tốt cũng không được, ta muốn nhìn cái gì liền để bọn họ vẽ cái đó, sau đó lượng tiêu thụ tự nhiên sẽ lên được.”

“Bọn họ không tạo phản?”

“Làm gì mà tạo phản chứ, sau khi bọn họ vẽ xong thì ta dẫn bọn họ đi làm đại Bảo Kiện tốt nhất, mời bọn họ ăn bữa tiệc lớn, rất là ngoan ngoãn nghe lời!”

Lâm Hồ: “...”

Có lẽ đây chính là người ngọc có phúc ngọc?

Kỳ thực Lâm Hồ nghĩ như vậy cũng không sai biệt lắm, chủ yếu là Lâm Báo từ nhỏ đã thích xem truyện tranh, khẩu vị của hắn cũng đại biểu cho khẩu vị của đại đa số độc giả.

Những truyện tranh gia kia hiện tại đều là vẽ theo khẩu vị của Lâm Báo.

Kết quả chinh đốn chính diện, người truyện tranh thật sự rất thích những truyện tranh các truyện tranh mà Lâm Báo yêu cầu được vẽ.

“Mấy ngày trước có truyện tranh gia, lại để cho muội muội của diễn viên bị nhân vật chính bắt đi, quần áo đều cởi ra, tào lao đem ta tức giận a! Loại cốt truyện này ta tuyệt đối không cho phép! Còn có nữ nhân phản diện kia, bởi vì xinh đẹp nhân vật chính liền dự định bỏ qua? Quý, ta trực tiếp yêu cầu hắn đem nữ nhân phản phái ngược giết, ruột đều đánh nổ rồi, quả thực là dễ như bỡn! Sớm biết như vậy, chuyện truyện tranh bàn luận xuất bản xã hội vui vẻ như vậy, ta làm gì tổng nghệ a! Mặc dù ta làm tổng nghệ cũng phi thường trâu bò...”

Lâm Báo lắc nhai.

Lâm Hồ nghe vậy sững sốt.

Nói cả buổi, Lâm Báo hỏi ca ca:

“Hồ Tử, người phát trực tiếp bạng tốt không được thì cũng giao cho ta phụ trách, ta nói với người trực tiếp xem trò này là cửa ta thanh a, ta ở với cá chép trực tiếp cũng đã thưởng hơn sáu mươi vạn, người khẳng định không có ta bỏ tiền ra thưởng...”

Khóe miệng Lâm Hồ co giật.

Người mới là khen thưởng hơn sáu mươi vạn?

Ta mẹ nó đều khen thưởng hơn một trăm vạn!

Nhưng chuyện này không thể nói, ta yêu cái mào cá chép kia, hẳn cả đời cũng sẽ không thể đổ bộ.

Hắn ho khan một tiếng nói: “Việc phát sóng trực tiếp cá chép quá thành công rồi, phân ngạch thị trường chiếm tám mươi phần trăm, phát sóng trực tiếp thần thoại còn chưa bắt đầu, nhưng ta đã có kế hoạch rồi, lát nữa ta sẽ đến thần thoại giải trí tìm mấy ngôi sao đến phát sóng trực tiếp, ha ha, hiệu quả trực tiếp của ngôi sao có thể so sánh với những tiểu tử bình thường phát sóng trực tiếp sao? Đến lúc đó nhất định có thể một phát giết cá chép để trực tiếp, chiếm phần thị trường của bọn họ!”

” Ngồi sao nguyên ý không?”

“Có đồng ý hay không thì không, ta đã nói với Lâm Kính rồi, hấn đưa mình tinh tới phát sóng trực tiếp, đến lúc đó ta sẽ phân cho hấn một ít chỗ tốt, dù sao Lâm Kính sẽ phụ trách diễn viên truyền hình thần thoại của chúng ta.”

“Tốt!”

Lâm Báo cười hì hì nói: “Mặc dù ta cảm giác, những người kia truyền bá so với mình tinh còn có ý tứ, nhưng Hồ Tử người nếu như cho rằng mình tinh có thể kéo người xem thử một lần đi, lại nói tiếp tình huống Lâm Tri Bạch người biết không, gần đây tin tức hấn không ít, thân phận Bạch Đế vừa lộ ra ngoài sáng, rất nhiều muội muội đều hô hoán ở trên mạng cho hấn sinh khí, hăm mộ chết ta rồi!”

“Lâm Tri Bạch.”

Lâm Hồ nghe được tên này, liền cảm thấy đầu hơi đau, ngày đó lão gia tử mở tiệc mừng thọ, cái bình trắng kia đã thật sự làm hấn đau.

Ánh mắt lạnh lùng.

Lâm Hồ gần từng chữ một: “Hấn chỉ là đệ đệ thôi mà thôi!”

Hử?

Lâm Hồ nhìn về phía Lâm Báo bỗng nhiên có chút trầm mặc, quan tâm hỏi: “Đệ, sao đệ không nói gì vậy?”

Lâm Báo cũng không giải thích, dù sao mất hứng, lấy điện thoại di động ra soạt, kết quả chỉ thấy được một quảng cáo cao su của Hiên Nga.

“Trời ơi, hiên tặng kẹo cao su? Tương quảng cáo mới?”

Lâm Hồ tiến tới vừa nhìn, bĩu môi nói: “Lâm Cung này mượn nhờ tiện lợi của Lâm Kính, điên cuồng tìm một sợi sản phẩm do chính một mình tinh nói thay cho mình.”

Sau đó.

Lâm Hồ bình luận: “Quảng cáo lần này quảng cáo so với quảng cáo trước đó tốt hơn nhiều, có mắt sáng ý nhỏ nhỏ.”

Trong lúc nói chuyện.

Lâm Báo nhận được một tin tức: “Thương cáo mới ra, lần này là kẹo cao su!”

Sau đó.

Liên tiếp quảng cáo xuất hiện, hẳn là quảng cáo mở rộng, Lâm Báo thuận tay đốt vào.

Cảnh tượng quảng cáo là một siêu thị sạch sẽ.

Một người đẹp trai thu bạc đang gặm bánh bao.

Bên cạnh đặt một thẻ bài “Ăn cơm” ở giữa.

Bên ngoài có một mỹ nữ tóc dài bồng bênh xuất hiện ở cửa.

Soái ca thu bạc vội vàng đem gói bánh mì nhét vào trong miệng, rút thẻ bài “Ăn sáng” rồi thuận thế đứng lên.

“Này!”

Hắn chào hỏi mơ hồ không rõ, có chút khản trương.

“Này!”

Nữ hài nhân nhật cười, mắt ngọc mảy ngài, làm cho người ta có loại cảm giác như mới tình đầu.

Sau đó nữ hài bắt đầu mua sắm.

Ánh mắt hai người ngẫu nhiên va chạm, mang theo e lệ lẫn nhau, có loại cảm giác mập mờ mờ mờ lung, tựa hồ lẫn nhau đều có hảo cảm.

“Đã trẻ như vậy mới tan ca a?”

Thấy cô bé tính tiền, soái ca nhận bạc đáp lời.

“Đúng vậy a.”

“Ta giúp người đun nóng.”

“Cảm ơn... Còn cái này nữa!”

Nữ hài cầm lấy một hộp kẹo cao su, ống trà đặc tả là “Ngắm ức kẹo cao su”.

“Cái này hàm răng tốt nha.”

Thu ngân án xong, nữ hài suy nghĩ một chút, lại cầm một bình đặt ở bên cạnh.

“Được rồi, chăm sóc bản thân cho tốt.”

Thu bạc viên cuối cùng thanh toán, quan tâm một câu.

Nữ hài: “Ngươi cũng thế!”

Nàng cảm thương phẫn rờ đi, viên bạc đột nhiên phát hiện trên bàn còn có một bình kẹo cao su ỨC.

“Hắc! Ngươi chỉ trăm triệu đó!” Soái ca thu bạc hét lên.

“Là hàng trăm triệu của ngươi!” Nữ hài cười tươi rói chói mắt.

bối cảnh xuất hiện tiếng quảng cáo: “Hàng tỷ kẹo cao su, quan tâm rằng quan tâm ngươi hơn!”

Cuối cùng.

Thu ngân viên ăn hàng trăm triệu, giống như đã gặp được bệnh tương tư, lâm bảm: “Ngày mai nàng sẽ đến... Ngày mai nàng sẽ không đến...”

Lúc thì cười. chip đọc sách, Hoan K Khắc ảo diệu. Sỡ sách cấp 2. Sỡco hôi hoay.

Thỉnh thoảng lại lo lắng.

Lâm Báo vỗ đùi: “Cô bé này là ai a! Ta thích!”

Tên đệ đệ thôi này chỉ chú ý đến mỹ nữ, Lâm Hồ thì thông minh cao hơn một chút, trong nháy mắt hẳn chợt nghĩ đến quan hệ giữa Berloz, so với thần thoại Berloz cạnh tranh.

Tê ~

Lâm Cung Uyên lại muốn chết rồi?

Cùng là quảng cáo kẹo cao su, Hiên Kham Lâm phụ trách, chỉ có thể nói là không tệ, nhưng quảng cáo này hàng trăm triệu, ký ức quá sâu sắc, nhất là cô gái ngoạn đầu nhìn lại, cười cười, nói ra câu quảng cáo kia:

“Là tốc độ của ngươi một trăm triệu!”

Nếu như công nhận trực tiếp của ta liên tiếp lên, sản phẩm mà Lâm Cung phụ trách lại liên tiếp thất bại, vậy mình có hi vọng tiếp nhận chức vụ của hẳn hay không!?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 223: Tam Sát Lâm cung kính đối với công ty kẹo cao su hàng triệu mà nói, coi như là vui mừng từ trên trời giáng, thật ra ước đạt đến đã sớm nghĩ được cơ hội buôn bán muốn hợp tác quảng cáo với Nguyễn Cung, chỉ là Nguyễn Cung vẫn không đáp lại, nhưng ngay khi hàng tỉ tưởng rằng Nguyễn Cung sẽ không hợp tác với bọn họ, đối phương lại đột nhiên liên hệ công ty nhà mình nói, có thể tiến hành quảng cáo, hơn nữa nội dung quảng cáo đều đã sắp xếp xong rồi!

Trăm triệu vui mừng quá đỗi.

Hai bên lập tức hợp lại.

Cho nên liền có quảng cáo “gần trăm triệu đó của người”.

Sau đó, Phương diện quy mô và quảng cáo rất có thể là mua bán dây chuyền. Sau này thương hiệu tìm Oánh Oánh càng ngày càng nhiều, bọn họ coi chừng không có cơ hội hợp tác với Oánh Oánh nữa. Vì vậy, đây chỉ là cơ hội hợp tác duy nhất, ảnh hưởng lớn trong rất nhiều tiền, nên họ có thể nhìn thấy kết quả quả quảng bá vừa được tạo ra từ hàng tỉ lần này. Dưới sự tuyên truyền phô thiên cái địa, bọn người trên mạng cũng phải để ý đến bảng quảng cáo này!

“Hắc!”

“Trăm triệu quảng cáo mới này thật thú vị!”

Thiết kế quảng cáo vô cùng có sáng tạo, cảm giác kịch bản cũng rất ngọt ngào. Nam chính tuy rằng không phải minh tinh bài lớn, nhưng tuyên rất thanh tú, nhân vật nữ chính càng làm cho người ta có cảm giác như mối tình đầu, nhất là đoạn hồi tưởng cuối cùng này, nụ cười quả thực!”

“Ta thích quảng cáo này!”

“Các người có cảm giác chất lượng quảng cáo thời gần đây trở nên cao hơn hay không? Loại quảng cáo này có chút cảm giác Lam Phù Lư cùng vị sữa ngon.”

“Ta đi!”

“Các người mau nhìn a!”

“Thì giống như Lam Phù du cô nương và sữa nước thơm ngon, quảng cáo này cũng do người ta bật mí tạo ra, văn án quảng cáo là do quân lâm!”

“Phốc!”

“Lại là Quân lâm!”

“Quảng cáo của Bộ Ngạn đẹp hơn phim truyền hình!”

“Ta liền nói quảng cáo này tại sao lại không giống vậy, quân lâm của người cũng quá trâu bò đi, quảng cáo này không có giống như cô la kia cùng với quảng trà sữa bình thường, bắt đầu dùng cái gì tinh anh nói thay, hai diễn viên quảng cáo này nhìn rất quen mắt, nhưng hiệu quả của quảng cáo lại không kém chút nào so với đại bài thay lời nói, ta đối với cô gái vừa cười hồi lâu kia có ấn tượng quá sâu sắc!”

“Trăm triệu nữ hài!”

“Thật sự là đẹp quá đi!”

“Cảm giác vô cùng thanh thuần!”

Trong quảng cáo này nữ chính theo quảng cáo pháp hành, vậy mà bắt đầu đở bưng, được vô số dân mạng xưng là “Úc nữ hài”!

Mà ở các đại siêu thị.

Những người thanh toán thu ngân dài, thì nhao nhao mô phỏng theo cách làm quảng cáo, bày tại vị trí kệ cao su phi thường dễ thấy, thuận tiện khi mọi người dạo xong siêu thị tính tiền, thuận tay mua hai bình bạc.

Trong lúc nhất thời!

Lượng tiêu thụ hàng triệu tăng mạnh!

Có mấy người thậm chí còn chuyên môn mua kẹo cao su, nhưng không phải bởi vì bọn họ muốn ăn, chỉ là vì trào lưu nói một câu?”

Còn chuyện nam nữ đưa trăm triệu thì càng dễ thấy hơn.

Trong quảng cáo ức nữ hài, mượn kẹo cao su biểu thị một tia ái mộ với soái ca, nam nữ trẻ tuổi trong hiện thực đơn giản là bị quảng cáo ảnh hưởng học theo mà thôi, chú ý một chút người quảng cáo này, có lẽ đều có thể hiểu rõ hàm nghĩa bên trong, tựa như là một loại thổ lộ biến tướng?

...

Thế giới quảng cáo.

“Ôi trời lại tới!? Đầu óc của quân lâm này rốt cuộc lớn lên như thế nào vậy, quảng cáo như thế nào mà lại bày ra vẻ kinh diễm như thế chứ!”

“Đừng nói nhảm.”

“Nghiên cứu thủ pháp đi.”

“Tài nghệ không bằng người cũng chỉ có thể học tập!”

“Kỳ thực trong nghiệp có rất nhiều quảng cáo lớn thỉnh thoảng công ty cũng có thể quảng cáo hiệu quả rất tốt, nhưng nhà nào có thể giống như quân lâm, liên tiếp lập ra nhiều quảng cáo đứng đầu, dù sao ý tưởng cũng có lúc khô kiệt đi!”

“Chờ một chút.”

“Ta phát hiện quảng cáo này, dùng viên siêu su đánh võ đài với Hiên Cao su, mà viên kẹo cao su và nước trà thuần hương cùng với trà sữa thuần hương, ba thương hiệu này đều là cổ Khổng Chế thần thoại, nói cách khác Phù Huê rất có thể đang nhằm vào thương hiệu Khổng Chế Thần Thoại!”

“Hừm?”

“Đáng chết!”

“Thần thoại thì ai phụ trách thương hiệu đây, mau yên tĩnh chút đi, nếu cứ tiếp tục như vậy, quân lâm Nguyễn Cung Quân sẽ hoàn toàn quân lâm quảng cáo!”

...

Sắc mặt Lâm Cung tái mét!

Lại quảng cáo mới thất bại nữa rồi!

Bị đối thủ cạnh tranh nghiền ép!

Còn chuyện bắt quá tam thì sao?

Nếu như trò chơi Bàn Lạc kia thuận lợi khai thác ra, trong đầu của hắn có lẽ sẽ vang lên thanh âm “Hôm nay làm nhân dân gian tam sát”.

Kỳ nhạc nước trái cây!

Trà sữa thuần hương!

Hiên Nga kẹo cao su!

Số lượng sản phẩm ba bộ này, ở trên tay Lâm Cung chẳng những không có thắng cấp, ngược lại bị đối thủ cạnh tranh chiếm rất nhiều định mức thị trường, hắn với tư cách là người phụ trách những sản phẩm này, liên tiếp gặp phải thất bại, ở chỗ lão gia tử khẳng định đã khấu trừ nghiêm trọng!

Lâm Cung biết tính cách của lão gia tử.

Đối phương sẽ không quản mình có lý do gì, hắn chỉ cho rằng đại tôn tử Lâm Cung quá vô năng, sản phẩm tốt giao cho hắn phụ trách, kết quả toàn bộ đều bị đối thủ cạnh tranh làm nằm sấp xuống...

“Keng!”

Lâm Cung Nhất hận Lâm Tri Bạch nhất, đối phương chặn họng Tô Triết, để mình mất hết mặt mũi trong vòng tròn, hiện tại rất nhiều người cảm thấy mình đội nón xanh, nhưng bây giờ hận ý của hắn đối với Côn Bằng cũng tăng lên tới cực điểm, mặc dù so với hận ý đối với Lâm Tri Bạch vẫn kém một chút, dù sao Phù Huê là cạnh tranh thương nghiệp, Lâm Tri Bạch mang đến cho mình một tôn nghiêm là vũ nhục trên mặt tôn nghiêm.

“Lão gia tử rất thất vọng về ngươi.”

Cha hắn, Lâm Xuân gọi điện thoại tới, lần này không có quở trách Lâm Cung, dường như cũng cảm thấy thất vọng về đại nhi tử ưu tú này.

“Phụ thân, giúp ta ổn định lão gia tử!”

Trong lòng Lâm Cung khó chịu, cầu cha giúp đỡ.

Lâm Xuân thở dài nói: “Thời gian thi còn chưa kết thúc, người còn có cơ hội lật bàn, nhưng nếu như đến cuối năm người vẫn không làm được thành tích gì, về sau cổ phần những doanh nhân này không liên quan gì đến nhà chúng ta, nói không chừng sẽ rẻ cho lão nhị lão tam, thậm chí là bốn nhà.”

“Sẽ không đâu!”

Lâm Cung Nghi cắn răng nói: “Ta sẽ nghĩ cách!”

Sau khi cúp máy, Lâm Cung cố gắng điều chỉnh hô hấp, tùy tùng bên cạnh thận trọng tiến lên, “Chúng ta còn có cơ hội, còn có sản phẩm có thể làm quảng cáo mới...”

“Câm miệng!”

Lâm Cung Lương lạnh lùng nói: “Người có thể cắt!”

Tiểu tùy tùng ngăn người, “Cung ca, ngài đây là có ý gì?”

Lâm Cung nghiêm nghị nói: “Người Cà Tư Duy Á.” Tên tùy tùng này cũng là phé vật!

Trái qua lần đả kích này, Lâm Cung Chân yên tĩnh trở lại, không tiếp tục làm quảng cáo mới, nhưng hàng tỉ quảng cáo màu đỏ đã không cách nào ngăn cản được, nhất là trong quảng cáo ‘nữ tử’, bằng vào một câu ‘nữ tử’ của người là con cưng của các thương hiệu lớn!

Ngay cả giới giải trí.

Cũng có không ít người chú ý tới nữ hài đã bắt đầu nổi tiếng này, sau đó lại chú ý đến việc “Tranh” liên tục hai quảng cáo đại hoạch thành công.

“Tiêu Tiêu thật đúng là chung quanh nở hoa!”

“Quân lâm là kế hoạch của quý tài!”

“Các quảng cáo khác đa số sẽ khiến người xem ghét bỏ, quảng cáo của Đồng Lư lại còn có thể nâng người. Lam Thiếu Ngôn và Tô Tử Tử mới được tán dương với hương thơm trà sữa ngon, giá trị tăng lên không ít, còn có nữ hài lần này tới hàng tỷ...”

Quảng cáo cũng có thể nâng người?

Thật đúng là kỳ lạ.

Nhưng mà Dân Đê giống như đã từng làm không ít chuyện kỳ kỳ.

Người trong giới giải trí suy nghĩ một hồi thì tựa hồ nhìn thấy lạ, thế giới quảng cáo sớm muộn cũng sẽ có thói quen, đây là một nhà không thể dùng lẽ thường để phán đoán các công trình trên công trình.

...

Yên tĩnh rồi?

Lâm Tri Bạch từ chỗ Giang Thành biết được Lâm Cung Tiếp tiếp theo không có kế hoạch gì mới, không khỏi có chút thất vọng, hắn còn chưa chơi đủ, bất quá nếu đối phương đã quyết định yên tĩnh một đoạn thời gian thì thôi.

Bức quá chặt cũng không tốt.

Giang Thành cười nói: “Lâm Cung yên tĩnh rồi, nhưng động tác tiếp theo của Lâm Hồ cũng không nhỏ. Hai mươi hai tháng tư hắn dự định tìm một số minh tinh, đến sân thượng trực tiếp thần thoại phát sóng trực tiếp.”

” Ngôi sao?”

Lâm Tri Bạch không nói gì.

Đây là suy nghĩ gì vậy.

Ngẫu nhiên có minh tinh phát trực tiếp một lần, là có thể hấp dẫn lượng người, nhưng vật lấy hiếm làm quý, cũng không thể để cho nghệ sĩ đặt việc chính không làm, cứ để ở đó phát trực tiếp mỗi ngày được chứ?

Còn nữa, nói.

Thông cáo chạy chạy không kiếm tiền hơn đang xem trực tiếp à?

Huống hồ cho dù sao minh tinh mỗi ngày đều phát sóng trực tiếp, lâu ngày người xem cũng sẽ không cảm thấy mới mẻ, dù sao xem trực tiếp chủ yếu vẫn là tiết mục hiệu quả.

Sao anh minh biết được hiệu quả của truyền hình này?

Thật sự tiến vào lĩnh vực trực tiếp có rất nhiều minh tinh có thể không làm nổi mấy cái truyền thông chính này!

Kiếp trước chẳng phải có rất nhiều minh tinh phát sóng trực tiếp sao, cũng không thấy mấy người thật sự làm được đến cấp độ đầu sao.

Chỉ có thể nói Lâm Hồ quá nghĩ kỹ rồi, nhưng mảnh lời phát sóng trực tiếp chắc chắn không có vấn đề gì, đoán chừng đến lúc đó phát sóng trực tiếp thần thoại thật sự có thể hấp dẫn một lượng lớn, mình cũng phải làm chút chuẩn bị.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch nói với Giang Thành: “Có kênh mới của cá chép có thể mở chứ?”

Giang Thành cười nói: “Đương nhiên, dựa theo yêu cầu của ông chủ, chúng ta tiêu tiền bồi dưỡng một nhóm đặc biệt chú ý.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch nói: “Ngày phát sóng trực tiếp thần thoại mở kênh phát sóng trực tiếp, bọn ta mở kênh mới ra, cho đám tân chủ đi gieo lưu lượng.”

Sự phát triển của ngành trực tiếp vẫn đang ở giai đoạn khởi đầu.

Trực tiếp nội dung lẫn qua lộn lại chỉ có từng chút, hát trực tiếp gì đó, trực tiếp khiêu vũ sao, trực tiếp chơi trò chơi trực tiếp à, trực tiếp và người xem nói chuyện phiếm với nhau.

Dần dà.

Người xem khẳng định sẽ cảm thấy không tươi mới, là lấy Lâm Tri Bạch quyết định, chủ động thúc đẩy một đợt phát sóng trực tiếp phát trực tiếp phát triển, để nội dung phát trực tiếp càng thêm nhiều phần, hắn đã sớm bố trí với cái này bố trí, đợi thời điểm thần thoại trực tiếp bên kia muốn dẫn dòng cùng bọn họ cướp đoạt người xem.

Ca hát?

khiêu vũ?

Chơi trò chơi?

Lúc này mới đến đâu a!

Vạn vật đều có thể phát trực tiếp!

Thuận tiện Lâm Tri Bạch còn cố ý lấy ra sổ sách hồng nhật đăng lên Sở Từ, tuyên truyền một chút, ngày tháng tư hai mươi hai sáng phát sóng trực tiếp.

“Sở Từ lại muốn phát sóng trực tiếp?”

“Chờ mong!”

“Vẫn là xem trực tiếp của Sở Từ!”

“Các trực tiếp khác chỉ có thể làm món ăn thay thế!”

“Hôm đó ta làm việc... Quên đi, ta xin nghỉ!”

“Ha ha ha ha.”

“Vì xem trực tiếp của Sở Từ người cũng là đủ liều.”

“Tiếp theo Sở Từ phát sóng trực tiếp đặc sắc a, hẳn không chỉ sẽ sáng tác tại hiện trường, hơn nữa nói chuyện cũng rất thú vị!”

“Ê ê!”

“Ta nghe nói hứng thú trực tiếp thần thoại, gà mờ đọc sách thì bị ảo diệu. Sở Dư S. Sở Hữu Hoa tìm được một số minh tinh, cũng sẽ tại ngày đó phát sóng trực tiếp, vốn định đi qua xem một chút, nhưng quả nhiên vẫn bị Sở Từ phát sóng trực tiếp hấp dẫn ta hơn.”

Bên kia.

Ngay khi Thần Thoại phát sóng trực tiếp.

Lâm Hồ nhìn lời thông tri mới nhất của Sở Từ, tức đến đau gan.

“Con cá chép này quả nhiên đang nhằm vào truyền hình trực tiếp thần thoại của chúng ta, ngày phát sóng trực tiếp trên bục của chúng ta, Sở Từ phát sóng trực tiếp, thần thoại của ta chuẩn bị tìm minh tinh dẫn dắt, hẳn cũng muốn phát sóng trực tiếp, nào có xảo hợp như vậy, đều vừa vạn dụng phải cùng một ngày!”

“Như vậy không phải hay sao?”

Người bạn ban cười hề hề nói: “Dần Từ dù sao cũng là minh tinh, không phải là người đứng đầu, cho nên hiệu quả phát sóng trực tiếp của hắn rất tốt, bên phe bọn ta tìm tới một đám minh tinh thân thiện, hiệu quả kia ta cũng không dám tưởng tượng nữa!”

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 224: Sở Từ một thường năm có lẽ là hai lần trực tiếp trực tiếp trước Sở Từ, tạo thành động tĩnh quá lớn, cho nên lần này hẳn lại muốn mở trực tiếp ở giới giải trí, vậy mà lại tạo ra không ít chú ý.

“Tháng tư hai mươi hai mươi hai?”

“Sở Từ lần thứ ba phát trực tiếp?”

“Đến lúc đó ta phải nhìn lại.”

“Ta cũng muốn xem xem, không biết lần này hẳn hát bài gì nữa. Đừng quên bài hát trên phòng trực tiếp của Sở Từ, bản quyền đều được bán ra bên ngoài, hai lần trước hẳn đã bán giá cao những bản ca hát kia rồi, còn khiến không ít công ty âm nhạc tranh giành nữa!”

“Không ít người đều đang có chú ý với ca khúc.”

“Lần trước hẳn đang trực tiếp hát “Tiểu táo tiêu”, bây giờ lửa còn cháy kinh khủng, hầu như đại đa số quảng trường của Tần Châu đều dùng bài này làm âm nhạc, mua được bài tập này, quả thực hai ca sĩ hợp xứng quả thực kiếm lời!”

“Quan trọng là những bài ca này đều do Sở Từ tiện tay viết!”

“Ca tiện tay viết, đều có thể tạo thành ảnh hưởng lớn như vậy!”

Những người chú ý đến phát sóng trực tiếp của Sở Từ trong vòng đều là chủ ý của bài hát.

Ở hiện trường Sở Từ sáng tác ca khúc sẽ không tự mình sao chép cho mình, các công ty âm nhạc lớn đều có thể có được, chỉ cần có thể đưa ra cái giá khiến Nguyễn Cung đầu tư đại biểu Giang Thành thỏa mãn!

Chuyện này như một đại lão tu tiên.

Tùy tiện từ kẽ tay lộ ra chút lợi ích.

Liên có thể làm cho vô số người chạy theo như vịt.

Tuy nhiên rất nhiều người nghe nói có vài ngôi sao sáng tỏ được mời từ bình đài trực tiếp thần thoại, cũng có thể tại ngày 28 tháng 4 hát trực tiếp tin này.

“Nghe nói tổng cộng mời tới năm minh tinh!”

“Trong đó còn có một minh tinh tuyển thứ hai!”

Năm ngôi sao, một tên cấp hai, hai tên ba, hai tên bốn vạch, đây chính là đội hình ngôi sao mà ngày đó Thần thoại phát sóng trực tiếp mời đến!

...

Cùng lúc đó.

Võng bạn cũng đang thảo luận.

“Đây là cá chép cùng thần thoại trực tiếp đánh lô đài a.”

“Cái trực tiếp thần thoại kia chắc sẽ rất náo nhiệt nhỉ?”

“Không biết ngày đó Sở Từ có thể hấp dẫn bao nhiêu người xem.”

“Trước đó Sở Từ phát trực tiếp, nhân số người xem cao nhất đạt tới hơn hai ngàn vạn, bất quá ngày 21 tháng 4, phía bên thần thoại phát sóng trực tiếp dù sao cũng có năm minh tinh phát sóng trực tiếp, đoán chừng có thể cướp đi rất nhiều người xem.”

“Khẳng định.”

“Sở Từ là bốn đường.”

“Năm ngôi sao đang trực tiếp thần thoại bên kia, hai kẻ kém nhất cũng có bốn vạch, còn có hai ba vạch, thậm chí là một ngôi sao nhị tuyển!”

“Nhưng Sở Từ không phải bốn đường bình thường.”

“Hắn chỉ là xuất đạo thời gian không đủ mà thôi.”

“Hơn nữa hiệu quả truyền hình trực tiếp của Sở Từ là rất tốt.”

“Nói thì nói thế cũng không sai, nhưng người cũng không đến mức nghĩ rằng ngày đó Sở Từ tự mình có thể dùng sức một mình đối kháng năm ngôi sao trên Thần thoại bình đài trực tiếp kia chứ?”

“Cũng không đến mức như vậy.”

“Thần thoại trực tiếp còn có hai tuyến nữa kia.”

Năng lực hiệu triệu của Sở Từ mặc dù khủng bố, nhưng sự tồn tại của hắn đối với Chúa Tể chính là đả kích từ đầu, căn bản không phải là tồn tại ở cùng một cấp bậc, nhưng lần phát sóng thần thoại này phải ra là minh tinh a!

Sao trời đầu minh tinh!

Hơn nữa còn là 145!

Kết quả là mọi người tự nhiên có thể đoán được.

Sự khác biệt đơn giản chính là giữa Sở Từ cùng Thần thoại phát sóng trực tiếp mười năm minh tinh kia, cụ thể có bao nhiêu người xem chênh lệch nhân số mà thôi, trực tiếp xem nhân số chi tranh, lại không giống với thi mùa bảng tranh đấu.

...

Còn ở bình đài trực tiếp thần thoại bên này.

Năm ngôi sao đã ma quyền sát chương.

Kỳ thật lúc phát trực tiếp làm sản nghiệp mới có hứng lên, trong lòng mọi người ít nhiều cũng có chút chướng mắt loại sân khấu mạng lưới này, trông trọt giải trí gì đó thì làm sao có thể so sánh với những ngôi sao nổi bật trong giới giải trí chứ?

Cấp bậc quá thấp!

Lôi thôi quá đáng!

Nhưng theo sự phát sóng trực tiếp của Sở Từ, lần lượt bước lên tin tức, có một số minh tinh bắt đầu cảm thấy thứ này cũng có thể tiếp nhận, ví dụ như năm người chuẩn bị thử nghiệm ở bình đài trực tiếp thần thoại này.

” thảo luận một chút.”

Lâm Hồ nhìn về phía năm minh tinh: “Năm người các người là chuẩn bị cùng phát sóng trực tiếp, hay là năm người phân biệt mở năm phòng trực tiếp?”

“Tách ra!”

Các ngôi sao lập tức nói.

Ý kiến của năm người rất thống nhất.

Mọi người đều không muốn dính vào một phòng trực tiếp.

Sở Từ là minh tinh ở bốn tuyến, cũng có thể hấp dẫn nhiều người xem như vậy, năm người này kém nhất cũng là bốn vạch, còn ba vạch thậm chí là hai, trong lòng hẳn có thể không có suy nghĩ gì sao?

Hà tất phải chen cùng một chỗ?

Lâm Hồ gật đầu nhẹ, mở miệng nói: “Vậy thì quyết định vậy thôi. Các người không biết được với việc phát sóng trực tiếp, hai ngày nay chỉ xem trực tiếp một chút, nghiên cứu xem các chủ phiệt bị truyền ra như thế nào thôi.”

Năm người bĩu môi.

Hắn gật đầu qua loa.

Đùa gì vậy, năm đại minh tinh bọn ta hạ giá đắt đến phát sóng trực tiếp, còn cần nghiên cứu làm thế nào để phát trực tiếp, fan hâm mộ cũng có thể đem nhiệt độ phát sóng trực tiếp sôi nổi lên được không?

...

Cứ như vậy.

Đã mấy ngày trôi qua.

Số hai mươi bốn tháng tư rốt cuộc đã đến!

Đêm đó bảy giờ.

Bình đài trực tiếp thần thoại.

Năm ngôi sao tự mình mở phòng phát sóng trực tiếp!

Cùng lúc đó, phòng trực tiếp của Sở Từ cũng chính thức phát ra!

“Cuối cùng cũng bắt đầu!”

“Ta đợi rất lâu rồi!”

“Sớm một giờ đã vào!”

“Sở Từ hôm nay hát cái gì!”

“Muốn hát sao!”

“Hôm nay còn dám sáng tác tại hiện trường không?”

“Sở Từ Ngã Ái? Chương?”

Đã có người bắt đầu đưa hỏa tiễn.

Thậm chí còn có thêm vài siêu tiễn siêu cấp.

Đây mới là lần phát trực tiếp thứ ba của Sở Từ.

Hắn đã có rất nhiều người xem cố định.

Lâm Tri Bạch cũng không vội vã ca hát gì đó, trước tiên nhìn thoáng qua nhân số, sau đó lộ ra nụ cười.

...

Bên kia.

Bình đài trực tiếp thần thoại.

Giữa bốn tuyến minh tinh trực tiếp, một khuôn mặt tuần tú rõ ràng trang điểm xuất hiện ở trên màn hình, “Mọi người tốt cho ta là diễn viên Phan Sát, ta thật cao hứng lấy cách trực tiếp này để gặp mặt mọi người...”

Sru sru sru.

Tiếng đạn pháo vang dội.

“Phan soái!”

“Biểu diễn tài nghệ gì mà mua?”

“Khẩn mong tài nghệ biểu diễn!”

” Phan Sát Chân đẹp trai quá!”

“Cái giá trị nhan sắc này làm sao có thể so sánh được!”

“Minh minh đang chơi trực tiếp, chính là sự nghiền ép đối với mạng đỏ!”

Phan Sát cố gắng mỉm cười, nhưng mí mắt lại giật giật. Hắn nhìn lướt qua nhân số ở phòng trực tiếp, biết đâu chỉ có hai trăm vạn!

Không phải nói ở trực tiếp Sở Từ có hơn hai ngàn vạn người sao!

Đồng dạng đều là bốn ngoi minh tinh, người xem của hắn là gấp mười lần của ta?

Phan Sắt tưởng là vấn đề của mình, lén liếc nhìn phòng trực tiếp của một vị minh tinh khác.

Sru sru sru.

Hai trăm năm mươi lăm!

So với mình cũng chẳng tốt hơn là bao!

...

Ba đường trực tiếp ngôi sao.

Màn đàn nhìn như vậy rất náo nhiệt.

“Vương soái!”

“Ta yêu người!”

“A a a a!”

“Ta thích người diễn phim truyền hình!”

Vị minh tinh này nhìn số người phát trực tiếp, khoe miệng có chút giật giật.

Năm trăm vạn?

Một ngôi sao ba đường đến Thần Thoại ca hát bình đài, người xem mới có năm trăm vạn!?

Vị minh tinh ba đường này cũng từng nghiên cứu trực tiếp, hẳn biết năm trăm vạn là số liệu chỉ có một số người đứng đầu mới có thể đạt tới.

Nhưng mình là minh tinh lớn đấy!

Vậy mà lại trở thành người đứng đầu và phe chính?

Người này nhìn thoáng qua một vị ba đường minh tinh khác, người xem cũng mới chỉ có bốn trăm tám mươi vạn!

Tình huống như thế nào?

Sao minh tinh chơi truyền hình trực tiếp, không phục?

Hắn lại nhìn thoáng qua phòng trực tiếp của vị minh tinh kia, tâm tình có chút nặng nề.

...

Phòng phát sóng trực tiếp hai ngôi sao.

Vị ngôi sao hai đường này tên là Chu Nhiễm.

Là hai tuyến duy nhất của năm ngôi sao, Chu Nhiễm đối với lần phát trực tiếp đầu tiên còn mong đợi, nghĩ thầm giữa bốn tuyến trực tiếp của Sở Từ, nghe nói có hơn hai ngàn vạn người xem.

Mình là minh tinh tuyến thứ hai.

Nhân số người xem khoa trương tới cỡ nào chứ?

Kết quả vừa xem được 900 vạn người đầu bảng không đến một ngàn vạn!

Lúc này hẳn mượn có đi nhà vệ sinh, sau đó nhanh chóng mở con cá chép ra phát sóng trực tiếp, nhìn phòng phát sóng trực tiếp của Sở Từ.

Keng!

Người xem 287055 người!

Hơn hai ngàn tám trăm vạn, gần ba ngàn vạn người!

Chu Nhiễm tròn mắt, Sở Từ chẳng qua chỉ là một minh tinh bốn đường, sao nhân số người xem nhiều như vậy, gấp đôi mình thậm chí gần gấp ba lần!

Xong rồi!

Lần này mặt mũi đều bị hủy sạch!

Sớm biết vậy đã không đến trực tiếp!

...

Trong nghề.

Không ít người đang chú ý vào trận đại chiến bình đài trực tiếp giữa cá chép và thần thoại này.

Kết quả vừa đi ra.

Trong ngành sôi nổi há hốc mồm!

“Nhân số phòng trực tiếp của Sở Từ dẫn đầu xa xa!”

“Giữa thần thoại trực tiếp, mấy ngôi sao lại có cảm giác không có sức ảnh hưởng gì nha!”

“Ngọa tào!”

“Để ta tính lại!”

“Thần thoại trực tiếp năm ngôi sao cùng một chỗ, cũng chính là cùng Sở Từ miễn cưỡng đánh ngang tay!”

“Thậm chí còn thiếu một chút nữa thì vút đi!”

“Hai người bốn đường ba tuyến một người, người xem cộng lại mới có thể đánh với Sở Từ?”

...

Trên mạng lưới.

Đồng dạng kinh hô vô số!

“Sở Từ cũng quá trâu bò đi!”

“Trực tiếp 1165!”

“Người xem của hắn nhanh hơn ba ngàn vạn!”

“Mấy ngôi sao kia tại bình đài trực tiếp thần thoại không được, cộng thêm một lúc mới có thể làm một ít chuyện với Sở Từ!”

“Sở Từ biểu diễn tiết mục mới mẻ gì?”

“Không đâu, bây giờ Sở Từ đã nghe ca hát không hát, nói chuyện phiếm với khán giả!”

“Ha ha ha ha ha.”

“Chỉ có thể nói đám minh tinh này không hiểu truyền hình trực tiếp, năng lực hiệu triệu của Sở Từ ở phát sóng trực tiếp, ta nghĩ là đã có trình độ của một nhóm minh tinh rồi!”

“Ngẫm lại thi đấu Quý bảng chẳng phải là như vậy sao?”

“Trên bảng thi đấu, loại người vượt qua ca vương ca như Sở Từ cũng có thể cứng đối cứng, đám người này ba đường bốn tuyến thì tính là gì chứ!”

...

Trước đó rất nhiều người đều cho rằng Sở Từ Nhất Tự chắc chắn sẽ chịu thiệt, nhưng kết quả lại khiến tất cả mọi người mở rộng tầm mắt!

Lâm Hổ tròn tròn mắt!

Mình thật vất vả mới kéo đến năm mình tinh phát sóng trực tiếp, hiệu triệu lực của người xem con mẹ nó còn không bằng một tên minh tinh Sở Từ!

Cấp bậc ngôi sao này không được đánh giá a!

Nếu như dựa theo nhiệt độ của phòng trực tiếp để chứng minh, thì Sở Từ nói là không có vấn đề gì chứ!

“Phải nghĩ biện pháp cứu vãn mới được!”

Lâm Hồ quát với người hầu: “Đám minh tinh này không chịu thua kém, chỉ lôi ra thì căn bản không đủ cho Sở Từ đánh, mau để bọn họ trực tiếp xác nhập cùng một lúc năm người cùng nhau phát sóng trực tiếp!”

Như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn rất nhiều.

Cũng may có năm người đang ở trong công ty, gà mờ đọc sách giới thiệu, âm quỷ tí thôi. Sờ nó vô tích sự.

Đi vài bước tiến vào cùng một phòng trực tiếp là được.

Có điều như vậy thì Sở Từ thật sự đã biến thành Nhất Y 5 rồi!

Năm ngôi sao kia sau khi nhận được tin tức, thoáng do dự một chút, cuối cùng vẫn là đáp ứng, dù sao nhiệt độ của một người trực tiếp, không thể nào so sánh với Sở Từ bên kia, nếu gom góp cùng một chỗ mà nói mọi người còn có thể tôn trọng một chút, nói không chừng năm người hợp lực còn có thể vượt qua Sở Từ?

Năm người nghĩ như vậy.

Mà bên trong phòng trực tiếp của Sở Từ.

Lâm Tri Bạch cùng người xem hàn huyên trong chốc lát, đột nhiên mở miệng cười nói: “Hôm nay trên bình đài xuất hiện không ít phân loại trực tiếp mới, ta dẫn mọi người đi xem trước?”

Nói xong.

Lâm Tri mở một phòng trực tiếp.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 225: Loại hình trực tiếp trực tiếp trong ngũ hoa bát môn Lâm Tri Bạch điếm vào một phòng trực tiếp sống ở hoang dã!

Trong quá trình trực tiếp người phát chính, đang ở trong hoàn cảnh tương tự rừng rậm trực tiếp, ống kính hơi lắc lư, truyền bá ở cùng người xem trao đổi:

“Suyt!”

“Các người xem ta phát hiện cái gì?”

“Nơi này có một con sâu béo đã rơi xuống, chúng ta có thể thử bắt được nó. Loại động vật này có thể cung cấp cho chúng ta năng lượng mấy ngày, chúng nó có rất nhiều protein, chúng ta từ từ tiếp cận nó, cẩn thận đừng phát ra thanh âm quá lớn...”

“Ha ha, ta bắt được rồi!”

“Nó giãy dụa rất lợi hại, chúng ta cắt đầu nó xuống, còn lại có thể ăn sống, hàm lượng của nó có gấp sáu lần cào cào a!”

“Ừm.”

“Ý vị của chúng nó giòn giòn, hương vị cũng giống như thịt gà vậy.” Cái con vật chính này sau khi quay đầu đi, liền sống sờ nhét vào trong miệng, nháy mắt huyết thanh đều phát nổ, nha hoàn còn ngon lành nói với người xem là mùi thịt gà.

Đi theo thị giác của Sở Từ.

Gần ba ngàn vạn người xem chứng kiến đoạn trực tiếp này hung hăng chấn kinh!

Đây mẹ nó là trực tiếp gì vậy!

“Oe!”

“Trời ơi!”

“Ca ca này trâu thật a!”

“Làm sao mà ăn đây!”

“Công phát trực tiếp kiểu hoang dã sao?”

“Lần đầu tiên nghe thấy còn có loại trực tiếp này!”

“Kích thích!”

“A, mắt của ta!”

Lâm Tri Bạch cũng có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới mình có thể tùy tiện phát trực tiếp sống ở dã ngoại, lại đụng phải cảnh nổ tung như vậy.

Tuy nhiên đây là chủng loại trực tiếp mà Lâm Tri Bạch tự mình khai phá.

Bao gồm chuyên gia dã ngoại cầu sinh cũng là Lâm Tri Bạch phân phó cá chép trực tiếp đến, hấn dùng ngữ khí khiếp sợ mở miệng nói:

“Đồng tử địa chấn!”

Những lời này không hiểu sao có chút hình tượng, rất phù hợp trạng thái khiếp sợ của tất cả mọi người, vì vậy màn hình nhao nhao xoát bốn chữ “Đồng tử địa chấn”.

“Bối gia trâu bò!”

Cái tên chủ truyền này gọi là Bối Bối, Lâm Tri Bạch trực tiếp tiết tấu hô một tiếng ‘Bối Gia’, sau đó hỏa tốc rời khỏi phòng phát sóng trực tiếp.

Nhìn người xem.

Ừ, thiếu một chút, đoán chừng là ở hoang dã phát sóng trực tiếp, Lâm Tri Bạch biểu thị rất hài lòng, đây chính là hiệu quả mà hấn muốn.

...

Sau đó.

Lâm Tri Bạch lại đi vào một phòng trực tiếp.

Phòng phát sóng trực tiếp đang phát trực tiếp thám hiểm.

“Nghe nói trường học này đã bị bỏ hoang năm năm, bên ngoài đồn đãi nơi đây có quỷ, người chủ truyền là kẻ vô thần luận, hôm nay phải dẫn mọi người thăm dò kỹ nơi này một chút.”

“Tê.”

“Quá đen tối.”

“Ta mở đèn pin.”

“Ah! Đó là cái gì! Đó là cái gì!”

“Không sao không sao, hóa ra chỉ là một con bù nhìn, không biết là đưa nào nhằm chán, làm một con bù nhìn ở ngay chỗ này, làm cho ta sợ hết hồn.”

“Phía trước là túc xá à?”

“Chúng ta có thể nhìn thấy nơi này đã hoàn toàn hoang phế”

Bầu không khí vô cùng khản trương, không giống như quý phiến lại hơn hẳn quý phiến, được Sở Từ mang tới nơi này ngừng thở, theo sự phát triển của chủ nhân!

“Oa!”

“Cái này kích thích!”

“Trái tim đập loạn xạ!”

“Đây là trực tiếp gì thế?”

“Vừa rồi là nơi hoang dã cầu sinh, cái này đại khái là linh dị thám hiểm? Mặc dù biết sẽ không có vấn đề gì, nhưng loại hoàn cảnh này, thật đúng là khiến người ta khản trương sợ hãi!”

Người xem thảo luận.

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Người ta biết quý khủng bố, quý hiểu lòng người độc đáo, thế giới này đáng sợ, chưa bao giờ là loại ma quỷ gì cả.”

“Lời này nói rất đúng!”

“Người biết quý khủng bố, quý hiểu lòng người độc!”

“Rất nhiều lúc, nhân tâm còn đáng sợ hơn quỷ!”

“Chỉ thích nghe Sở Từ nói chuyện, luôn có thể nhổ roi vào!”

Lâm Tri Bạch lại rời khỏi phòng trực tiếp, phát hiện người xem lại ít đi một chút, đoán chừng là ở lại nơi này thám hiểm.

...

Phòng trực tiếp mới có rất nhiều!

Lâm Tri Bạch dẫn dắt người xem lĩnh vực từng người!

Nói trắng ra chính là đang đi phát trực tiếp những hình thái mới này!

Mà người xem đi theo Lâm Tri Bạch một đường xem ra cũng coi như tư thế tăng lên!

Lần này cá chép trực tiếp bình đài xuất hiện mấy kênh mới, loại trực tiếp nào cũng có!

Trực tiếp cửa hiệu.

Quầy chính truyền đi đến một nhà hàng nổi tiếng, trợ giúp người xem đánh giá trình độ của nhà hàng này.

Trực tiếp hưởng thụ mỹ thực.

“Cái gì Đế vương giải tôm hùm các loại đều đã lên bàn, người xem nhìn người khác ăn, dĩ nhiên đều cảm thấy say sưa ngon lành.”

Trực tiếp câu cá.

Trong khán đài có không ít lão bà câu cá, nhìn đến mắt cũng trợn tròn, vậy mà cảm thấy rất thú vị, tựa như những người ham chơi yêu thích xem trò chơi kia ưa thích xem trò chơi chính giống như tâm lý trò chơi vậy.

Trực tiếp phơi nắng siêu chạy.

Đây là hai đời phát trực tiếp, rất là đặc ý giới thiệu với mọi người, nhưng không có ý tứ khoe của, Diệu Ngữ liên thanh còn rất biết cách, sẽ không khiến người ta sinh lòng phản nghịch.

Sắp xem ca hát trực tiếp.

Người xem rất quen thuộc, nhưng khác với những bài hát trực tiếp bình thường, cái này là ở bên ngoài phát sóng trực tiếp hát, rất mới lạ!

Trực tiếp khiêu vũ.

Cùng là khâu mà người xem quen thuộc, chỉ là địa điểm đổi nhà thành nhà ngoài, hoặc là nói phần lớn trực tiếp trực tiếp ở bên ngoài mà thôi!

Đủ loại các dạng!

Nhiều thứ nhiều hơn!

Lâm Tri đi dạo một vòng, để cho rất nhiều người xem tìm được loại hình trực tiếp mình thích, phát hiện người xem trực tiếp còn lại một ngàn tám trăm vạn.

Dẫn lưu thành công.

Công và danh tiếng sâu xa.

...

Mà trải qua một phen dẫn dắt từ bi của Lâm Tri Bạch, Lý Ngưu trực tiếp phát sóng trực tiếp những loại hình trực tiếp này, phát sóng trực tiếp trên mạng đã tạo ra một hồi thảo luận thật lớn!

“Mau xem trực tiếp cá chép!”

“Có rất nhiều trực tiếp vui vẻ!”

“Không ngờ trực tiếp còn có nhiều loại như vậy!”

“Mấy cái hộ ngoại hoang dã lúc này thật là thú vị, không ngờ được xem trực tiếp của đám bằng hữu này ra ngoài hoang sản cũng có thể làm ta say sưa ngon lành!”

“Lão tặc ta ưa thích cuộc sống nơi hoang dã đó!”

“Bồi Gia đúng không, ha ha ha, Sở Từ nhìn thấy đều con người chân động!”

“Ta thích trực tiếp mỹ thực!”

“Ta thích khiêu vũ ngoài hộ, chỉ thích bộ dạng đám người qua đường kia nhìn không được vậy xem!”

“Ta vừa mới nhìn thấy một người thái quá, trực tiếp nhảy múa đối diện các vị đại lão phu ở quảng trường, khiêu vũ cùng các bác gái!”

“Đám chủ này điên rồi!”

“Mẹ nó, đến ngủ còn trực tiếp được, quan trọng nhất là nhìn ta giống như có bệnh vậy!”

“Còn có cái mẹ gì đây, thật thần kỳ!”

“Đây là cái gì?”

“Ha ha, hiểu đều hiểu.”

Đối với người ở trên Trái Đất, đây đã là chuyện quá bình thường, nhưng đối với Lam Tinh lại tràn ngập cảm giác mới

lạ. Mọi người ở trên mạng tuyên truyền các loại hình phát sóng trực tiếp thú vị của mình, số lượng cá chép trực tiếp được lên cao bắt đầu tăng vọt!

...

Ngay khi Thần Thoại phát sóng trực tiếp.

Năm ngôi sao tụ lại cùng một chỗ, nhân số người xem quả nhiên tăng nhiều, đã nhanh đạt đến tiêu chuẩn ba ngàn vạn, bắt quá màn đàn hồi lại có chút bất mãn.

“Chỉ nói chuyện phiếm thôi sao?”

“Tại sao không có tài cán gì?”

“Chỉ hát hai bài hát, còn có chút ngữ điệu chạy đi.”

“Khen công của diễn viên TV, quả thực kém chút.”

“Sao ta lại cảm thấy năm người này đều có chút hình tượng thần tượng vậy?”

“Không đủ tiếp địa khí.”

“Các huynh đệ mau đi xem trực tiếp cá chép, bên kia cái gì cũng có, bị trộm cắp kích thích!”

“Bên kia phiên bản cải tiến, ra rất nhiều đồ vật mới!”

“Cá chép phát trực tiếp, mới gọi là phát sóng trực tiếp thật, tiếp xúc thần thoại quả thật không được!”

Năm ngôi sao vốn rất cao hứng, fan này đã không sai biệt lắm với Sở Từ đang phát sóng trực tiếp, ít nhất xem như vấn đề một chút tôn nghiêm, về phần một ít bài tập phun tào lao bọn họ liền coi như không thấy.

Bất quá rất nhanh.

Năm ngôi sao phát hiện có gì đó không đúng.

Bởi vì số người xem đã bắt đầu rơi xuống.

Hai ngàn tám trăm vạn.

Hai ngàn năm trăm vạn.

Hai ngàn hai trăm vạn.

Một ngàn chín trăm vạn.

Cuối cùng cũng ổn định lại được.

Lâm Hồ giận dữ: “Chuyện này là sao!”

Tên tùy tùng vẻ mặt cầu xin nói: “Cá chép bên kia đột nhiên có thêm một đồng phát trực tiếp hình hình dáng mới, Hồ ca người mau đi xem đi, quá không hợp thói thường, lần đầu tiên ta nghe nói có thể trực tiếp ăn com và ngủ!”

Lâm Hồ vội vàng đi xem.

Một lát sau Lâm Hồ sắc mặt khó coi, Lý Ngư trực tiếp này rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, những người đứng đầu kia vừa nhìn liền biết đã sớm được huấn luyện qua, nếu không sẽ không một đầu đột nhiên xuất hiện, “Chúng ta lưu lượng như thế nào?”

“Bị ngã rất lợi hại!”

Tùy tùng bắt đắ dĩ nói: “Rất nhiều người xem đều chạy đi phát sóng trực tiếp cá chép, lưu lượng mà mấy ngôi sao này mang đến, có thể chỉ là fan của bọn họ, chờ bọn họ quay đầu không phát sóng, những fan này đoán chừng cũng sẽ không lưu lại.”

Lâm Hồ cứng rắn.

Nắm đắ cứng rồi.

Mấy người quản lý minh tinh ở bên cạnh tiến tới, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Chuyện gì vậy, người xem đột nhiên rơi mất nhiều như vậy, đây không phải là bị Sở Từ nghiền ép sao?”

“Không có việc gì!”

Tùy tùng nhìn thoáng qua phòng phát sóng trực tiếp của Sở Từ nói: “Tuy rằng lưu lượng cá chép phóng đại, nhưng những người đang xem trực tiếp loại này, cũng ảnh hưởng tới bản thân Sở Từ, hiện tại người xem của hắn chỉ còn hơn một ngàn vạn, không khác năm vị trí của chúng ta.”

“Vậy cũng được.”

Người quản lý của mấy ngôi sao có thể tiếp nhận, bọn họ cũng không quan tâm lưu lượng của bình đài thần thoại gì đó như thế nào, chỉ để ý mặt mũi của nghệ sĩ nhà mình mà thôi.

Nhưng rất nhanh thể diện cũng không giữ được nữa!

Bởi vì fan của năm ngôi sao lại bắt đầu nhanh chóng hạ xuống!

“Lần này lại là chuyện gì xảy ra a!”

Trái tim của năm người quản lý ngôi sao lại căng thẳng hẳn lên. - đọc sách, đùa giỡn, ma quỷ.

Một người trong đó mở kênh trực tiếp của Sở Từ ra, nhìn thoáng qua thì khoe miệng co giật: “Bởi vì Sở Từ muốn ca hát.”

Đúng vậy.

Lâm Tri Bạch muốn hát.

Trong phòng trực tiếp, Sở Từ cười híp mắt nói: “Tiếp theo chính là giờ điem ca hoàn.”

---

ps: Không thích xem thì đổi cái khác~

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 226: Điềm ca hoàn làm cho các người quen thuộc, chỉ là người khác ở đây phát chút bài hát, đều là một số ca khúc đã được tuyên bố ra ngoài!

Mà ở chỗ Sở Từ.

Đều là bài hát mới!

Là do Sở Từ sáng tác tại hiện trường!

“Hôm nay chơi phép gì vậy, để bài hát chính thống viết chút?”

“Hay là bức tranh chặn đường?”

“Hay là ai thưởng cho một trăm vạn?”

“Ha ha ha, đáng tiếc ta yêu tam xum không tới.”

“Ngày thứ hai mươi ba thứ mà ta yêu tam tao biến mất, nhớ hẳn.”

“Phốc.”

Bỗng nhiên trong khoảng sân xuất hiện liên tiếp những món lễ vật nổi bật!

【 Người là mùa đông ta là mùa hạ đưa ra một phát hoả tiễn siêu cấp! 】

【 Người là mùa đông ta là mùa hạ đưa ra một phát hoả tiễn siêu cấp! 】

【 Người là mùa đông ta lại là mùa hè đưa tặng một phát...”

Vượt qua lửa!

Năm trăm Siêu Hỏa!

Nháy mắt, toàn bộ phòng trực tiếp đều sôi trào!

500 siêu cấp hỏa tiễn chính là một trăm vạn!

Đây là lần thứ ba có người trực tiếp thưởng cho Sở Từ một trăm vạn!

Chờ một chút!

Mông khảm? Trời là mùa hè?

Cái đám đụng chạm này có phải hơi quen mắt rồi không?

Rất nhiều lão phẩn vừa nhìn thấy bảng xếp hàng mới hồi tưởng lại, “Hạ mùa hạ” này chẳng phải là nữ tử quê mùa lần trước yêu đương kia sao, Sở Từ còn viết cho nàng một bài 《Chi Minh khoái lạc hạnh》 vô cùng kinh điển!

” mùa hè!”

“Là nàng!”

“Nữ thổ hào kia!”

“Ta nhớ kỹ cô ấy bị nam nhân của ta chặt rồi!”

“Thật là có tiền a, lại khen thưởng thêm một trăm vạn!”

“Lần trước ta yêu tam bại lộ ra ngoài kiếm hơn một trăm vạn khen thưởng, trở thành đại ca mới của bảng, xem ra mùa hè tiểu tử tử không vui, tử ấy mới là một phú bà nhỏ trong bảng, đại ca cái gì đó đã cút ngay!”

“Phú bà xin bao nuôi!”

“Phú bà ta đói quá!”

“Hạ hạ tiểu tử tử tuyệt đối là giàu thật!”

Mà Lâm Tri Bạch thấy có khen thưởng thì cũng sùng sốt một chút, mặc dù đã là phú ông trên trăm tỷ, nhưng trong lúc phát trực tiếp nhận được một trăm vạn khen thưởng, vẫn khiến cho hắn có được cảm giác khen ngợi:

“Cảm tạ mùa hạ năm trăm phát siêu hỏa.”

Lâm Tri cười trắng nói: “Vô công bất thụ lộc, lần trước có một người bạn, đã khen thưởng một trăm vạn, ta tặng hắn một bài Tào Đán nhỏ, lần mùa hè này cũng đã khen thưởng một trăm vạn, hoặc là hôm nay sẽ để cho tiểu thư mùa hạ viết thư?”

“Đồng ý!”

“Cật ca!”

“Dù sao cũng là một trăm vạn!”

“Tam lẳng cũng được!”

” mùa hè là đương nhiên có thể!”

“Về sau người được khen thưởng một trăm vạn cũng có thể được ca hát!”

“Không sai!”

Người xem tự nhiên là không có ý kiến gì, mọi người đối với cái người phú bà mùa hạ này còn rất có hảo cảm, muội tử yêu đương, có nàng mới lần đầu tiên được Sở Từ trực tiếp viết chia tay vui vẻ.

Hình như mùa hè và tiểu tử tử rất vui vẻ:

“Cuối cùng cũng đến phiên trực tiếp của thầy Sở Từ, chủ yếu là muốn chia sẻ với ngài một tin tức tốt. Tháng sau ta sẽ kết hôn rồi! Đối tượng kết hôn là bạn học đại học của ta, trước kia hắn đang theo đuổi ta, nhưng ta không đồng ý, gần đây mới phát hiện... tóm lại bây giờ ta thích hắn, tính cách của hắn cũng rất tốt, vô cùng chiều cô ta, nếu không có bài hát bài đó của Sở Từ lão sư, ta cũng sẽ không tạo ra ám ảnh như vậy...”

Nhanh như vậy sao?

Xem ra đây thực sự là bóng ma thất tình.

Sở Từ cười nói: “Kết hôn là chuyện lớn, phải suy nghĩ rõ ràng, nhưng vẫn phải chúc mừng người, chúc các người hạnh phúc, bạc đầu giai lão.”

“Chúc mừng!”

“Chúc mừng tiểu tử tử!”

“Cùng Bộ Ngạn chia tay vui vẻ nhé!”

“Đừng có lơ là, thì mới có thể hòa hợp!”

“Chúc người vui vẻ, có thể tìm được người càng tốt hơn!”

“Nói như vậy còn rất lãng mạn đấy, bất quá tiểu tử tử lần này sẽ không phải là nãi yêu đương chứ, yêu đương và kết hôn cũng không phải là một khái niệm đâu nha.”

Có người xem nhắc nhở.

Mùa hè đáp lại người xem.

“Cảm ơn mọi người quan tâm và chúc phúc. Chúng ta đã đính hôn. Về phần nhân phẩm, bởi vì khi còn đại học đã quen biết

nhau, nhóm bằng hữu cũng có rất nhiều giao tiếp với nhau, cho nên đã nắm rõ ngọn nguồn rồi, gia đình lẫn nhau cũng quen biết nhau...”

Đó gần như là môn đăng hộ đối?

Thấy đối phương rất hạnh phúc như vậy, Lâm Tri yên lòng: “Người đã thích, người ta cũng rất si tâm với người, vậy thì tình yêu này phải quý trọng chứ, hôm nay người muốn hát làm gì?”

Người là mùa đông ta là mùa hè:

“Bởi vì đã đính hôn, hôn kỳ ở tháng sau, nhưng ca khúc trong hôn lễ tạm thời vẫn chưa định ra, ta rất muốn dùng ca khúc của lão sư Sở Từ, nhưng không thể chia tay vui vẻ được.

Nói xong.

Mùa hạ phát ra một văn tự đáng yêu.

Trong nháy mắt liền cười to, khi kết hôn thì chia tay vui vẻ còn được chứ?

Mùa hè tiếp tục đánh chữ: “Sau đó ta nghĩ tới cảm giác 《 Tình ca 》 có vẻ thích hợp, nhưng nếu như lão sư Sở Từ có thể sáng tác một bài ca mới thì càng tốt...”

“Lúc kết hôn có dùng được không?”

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút nói: “Muội chờ một chút.”

Giữa kênh trực tiếp Sở Từ bắt đầu ‘Diễn hiện trường viết nhạc’, đề mục này đối với hấn (Hệ thống) mà nói kỳ thật cũng không tính là khó, ca khúc thích hợp phát ra khi kết hôn còn rất nhiều, lựa chọn phi thường lớn, bất quá Lâm Tri Bạch muốn tìm một tác phẩm tương đối có ý nghĩa chúc phúc.

Vùng vẫy thì đang thảo luận:

“Cái khó này không tính là cao, nhưng 《 Tiểu Tình Ca 》 đã phi thường thích hợp, Sở Từ còn có thể viết ra ca khúc thích hợp phát ra khi kết hôn sao?”

“Đúng vậy.”

“Cảm giác 《 Tiểu Tình Ca 》 cũng không tệ.

“Ta đều suy nghĩ sau này kết hôn sẽ thả 《Tiểu Tình Ca》
đây.”

“Thời gian rất ngắn, rất khó viết ra ca khúc thích hợp kết hôn
hơn 《Tiểu Tình ca》?”

“Không sao.”

“Chủ yếu là chúc phúc một chút.”

“Muội muội có thể tiếp tục lựa chọn 《Tiểu Tình Ca》 nha.”

Mọi người thảo luận rất náo nhiệt, bởi vì đều biết Sở Từ Ca
cần một chút thời gian, đương nhiên thời gian này bình thường
sẽ ở khoảng năm phút đồng hồ.

Quả nhiên.

Năm phút đồng hồ sau.

Sở Từ ngừng viết vẽ, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Nếu mọi
người có kiên nhẫn, ta có thể làm một khúc nhạc đơn giản.”

“Làm!”

“Chờ người!”

“Không sao cả!”

“Ngài cứ từ từ!”

Mùa hè cũng là cùng lúc đó xảy ra tiếng động.

Lâm Tri tôn công vô ích lại còn bận sống năm phút đồng hồ,
ngồi trước máy vi tính, sau đó ho khan một tiếng: “Bài này
cho các người.”

“Chờ mong!”

Mùa hạ đánh rầm rầm: “Hôn phu của ta hiện tại cũng ở bên
cạnh ta, hẳn là ca mê của Bạch Đế, nhưng không sao cả, hiện
tại hẳn đã là bài của lão sư Sở Từ ngài mê mẩn (*Sus2?)”

“Ha ha ha ha!”

“Xuân hạ tiêu thư không bị bệnh!”

“Truy phản cái fan nhỏ của đế bạch!”

“Vì Sở Từ mà nhiều thêm một tiểu tử tử fan cũng hao tâm tổn
trí!”

“Ngay cả chính mình cũng bị kéo vào (lẻ cười trộm).”

“Bạch Đê:?”

“Bạch Đê: Hiểu rồi, vậy thì đi viết một ca khúc hôn lễ!”

” fan hâm mộ của Bạch Đê run run!”

“Đồng thời, người thích Bạch Đê và Sở Từ, ta run rẩy.”

“Ha ha ha, trên lầu thêm một, ta cũng thích cả hai cái, Nhạc Đàn Song Tử Tinh đều vô cùng ưu tú, bất quá ta càng thích Sở Từ!”

Đúng lúc này.

Lâm Tri không biết tốt xấu của mình, theo đầu ngón tay của hắn gảy dây đàn, trong một đoạn lãng mạn lộ ra vẻ ấm áp cùng giọng điệu ấm áp, tựa như dòng nước trong suốt chậm rãi chảy xuôi, trong nháy mắt khiến lỗ tai tất cả người xem trở nên óng ánh.

Màn đàn dần dần biến ít đi.

Đây là dấu hiệu mọi người chuyên tâm nghe ca.

Mà theo tấu chương và dây đàn đơn giản lãng mạn đang chảy xuôi, thanh âm của Sở Từ cuối cùng cũng vang lên, bầu không khí khiến người ta thoải mái bao phủ toàn bộ phòng phát sóng trực tiếp:

“Hắn sẽ là tân lang của ngươi.”

“Từ nay về sau hắn chính là bạn cả đời của ngươi.”

“Hắn có thể dính líu chặt chẽ mọi thứ với ngươi.”

“Phúc và họa đều phải đồng tâm.”

Đoạn nhạc nhạc và giai điệu này một khi hát ra, tức thì càng ít hơn, mà trước cái máy vi tính nào đó, một đôi nam nữ trẻ tuổi, gấn thêm vào ngón tay nhau, nghe tiếng ca như tiếng gió mát thổi, bỗng nhiên có loại cảm giác thất tâm.

“Đây là hát cho ngươi.”

Nam nhân mở miệng nói, lộ ra một nụ cười, “Ngươi phải chiếu theo yêu cầu làm nha.”

Nữ hài còn chưa mở miệng.

Thanh âm Sở Từ lại vang lên:

“Nàng sẽ là tân nương của ngươi.”

“Nàng là người khác dụng tâm giao phó ở trên tay ngươi.”

“Ngươi phải chiếu cố ta gấp bội cả đời.”

“Khổ hay vui đều phải cùng hưởng.”

Nữ nhân nhìn nam nhân, cũng tươi cười: “Đây là lời xướng đưa cho ngươi, ngươi cũng phải làm theo yêu cầu.”

Ngón tay của hai người càng siết chặt hơn.

Mà biên độ gảy đàn của Sở Từ lại tăng lớn hơn một chút, tiếp theo giọng nói cũng theo đó có chút cất giọng:

“Nhất định là duyên phận đặc biệt.”

“Mới có thể một đường đi tới biển thành người một nhà.”

“Hắn yêu ngươi nhiều mấy phần.”

“Ngươi trả hắn nhiều một chút.”

“Tìm người hạnh phúc.”

Bài hát này gọi là 《Hãy cho các ngươi》, nguyên xướng là một ca khúc vô cùng nóng bỏng, kiếp trước có không ít người kết hôn, hôn lễ đều dùng để làm ca khúc hôn nhân. Bởi vì ca từ vô cùng giản dị, đơn giản và dễ nghe, còn có ý chúc phúc nồng đậm, phát ra trong giai điệu giai điệu.

Tình lữ đối diện trên màn hình.

Nhìn vào mắt đối phương.

Tiếng nhạc bên tai, làm cho hai người trong thoáng chốc trầm say, cảm giác phiêu diêu bình thường quanh quẩn ở trong không trung, làm cho ánh mắt của người ta không khỏi nhu hòa.

“Từ nay về sau không phải chỉ có một người.”

“Muốn lúc nào cũng nghĩ ra thì đều là chúng ta.”

“Ngươi trả giá vài phần.”

“Tình yêu liền viên mãn vài phần...”

Cuối cùng của ca khúc kết thúc, Lâm Tri Bạch lại ngồi trước đàn dương cầm, nhàn nhạt diễn tấu một đoạn dây thừng.

Người xem nhìn Sở Từ, chỉ cần nhìn thêm một màn đàn hồi là sẽ nổ tung!

“Oa!”

“Bài hát này!”

“Quá tuyệt vời!”

“Sao ta lại có cảm giác bài hát này còn tốt hơn bài hát 《 Tiểu Tình Ca 》 này, ta không nói tốt hơn chất lượng, mà là bài hát này dường như càng thêm thích hợp trong hôn lễ, càng thêm hòa hợp, làm cho người ta có một cảm giác vô cùng thoải mái, nhất thời ca từ thật sự cảm giác giống như chuyên dùng để diễn tấu cho hôn lễ!”

“Quá trâu bò!”

“Sau này ta kết hôn cũng phải phóng bài hát này!”

“Nhi hôn của ta cũng cần bài hát này! Có phải ta họ Hồng tên Thế Hiền không!”

“???”

“Đây là ca khúc kiểu hôn yến tốt nhất ta từng nghe, bài tập này dùng để chúc phúc tân nhân quả thực không thể thích hợp hơn!”

“A a a!”

“Ta chính là tới chúc mừng hôn sự đó!”

“Lần sau ta chủ trì kết hôn liền đề cử bài này!”

“Người có thể vĩnh viễn tin tưởng Sở Từ, U đọc sách thì có tác dụng kỳ ảo. Bác tử Nặc Khắc. Đây là một ca khúc hôn lễ so với 《 Tiểu Tình Ca 》 còn ngọt hơn, nghe được một nửa đã cảm động đến không chịu nổi!”

Cảm động nồng đậm!

Hòa tan toàn bộ khán giả!

Bài hát đặc biệt hương thụ này đánh trúng tim mọi người!

Kinh hỉ và cảm động đan xen trong tiếng ca mê lãng của Sở Từ!

Một người uống rượu vốn là muốn chơi vui một chút, đã có không ít người không thích không viết cũng được, nhưng hi vọng mọi người có thể tâm tính bình thản một chút, thực không thích quyển sách này miễn cưỡng, cũng không cần cố ý nói cho tác giả ta viết bỏ sách rồi không nhìn blah blah, yên lặng rời khỏi giang hồ không phải tốt hơn sao, loại bình luận này ảnh hưởng tâm tính, các người không viết sách có thể không biết, cứ tiếp tục viết chữ đi.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 227: Lại thêm một ca khúc kết hôn với một người nữa! Trước màn hình.

Mùa hạ và hôn phu đã là cảm động đến tột đỉnh.

Nhìn thấy trong kênh trực tiếp Sở Từ, mùa hạ có một loại tình cảm phát ra từ tận đáy lòng.

“Tạ ơn Sở Từ lão sư! Vô cùng vô cùng cảm tạ, ngày ta kết hôn nhất định sẽ thả bài hát này, ca khúc của ngài đối với chúng ta có ý nghĩa đặc biệt!”

“Thích là tốt.”

Lâm Tri Bạch nhìn sự cảm tạ mùa hè, vẫn cười tủm tỉm mở miệng nói: “Bài này gọi Nguyễn Cung cho các người Nguyễn Cung, tặng các người, lần nữa chúc các người bạch đầu giai lão.”

Cùng lúc đó.

Phản ứng của màn đạn vang lên rất kịch liệt!

Bài đăng này trình độ hưởng ứng rất cao, chỉ là Sở Từ ở giữa kênh trực tiếp trình diễn một phen vô cùng đơn giản như vậy, trong đầu tất cả mọi người liền giống như hiện ra khung cảnh hôn lễ của một đôi tân nhân, nghe bài này tất cả mọi người, trong lòng đều là tràn đầy chúc phúc hôn nhân đúng không?

Mà Lâm Tri Bạch cũng không biết.

Trong lúc hấn đang hát bài này, tất cả nhân sĩ trong ngành đang xem trực tiếp cũng nhao nhao động dung!

“Bài này ta muốn!”

“Mau cướp!”

“Tay nhanh có chậm tay không!”

“Lập tức liên lạc với Bộ Ngạn!”

“Phòng chừng đối thủ cạnh tranh rất nhiều!”

“Vậy thì đập tiền đoạt, tựa như quả táo nhỏ 《Tiểu Đãng》 thổi quét sân rộng, bài hát này nói không chừng có thể cuốn

sạch hiện trường hôn lễ của vô số người mới!”

“Bài này chất lượng quá cao!”

“Chủ yếu là thuộc tính quá đặc biệt, ca khúc hôn nhân có thể áp sát với đại chúng không nhiều lắm, ta dám cam đoan sau này hiện trường kết hôn của rất nhiều người mới sẽ vang lên bài tập thể này!”

“Đây là khái niệm gì?”

“Bài hát này có thể ăn cả một ca thể!”

“Giống như bài 《Chúc mừng phát tài》 mà Bạch Đế viết cho Trương Hi Dương vậy, đoán chừng sau này khi Tết đến chúc mừng mọi người sẽ nhớ ra bài hát này!”

“Sở Từ quá trâu bò!”

“Một trăm vạn phần thưởng thưởng mùa hạ này đáng giá!”

“Bài này giá trị còn xa mới tới một trăm vạn!”

Ca đàn có một ít ca, giống như là ca sĩ dưỡng lão bảo hiểm, nhiều năm sau vẫn sẽ có ý nghĩa cực kỳ đặc thù, cho Nguyễn Cung? Nhiệm vụ này trùng hợp lâm vào ‘Viu Nghê’ của viện nhỏ? Tựa hồ cũng có một chút ý tứ dưỡng lão bảo đảm?

Có lẽ không khoa trương như quả táo nhỏ kia.

Cũng không thể so được với tốc độ truyền xướng phát tài của Nguyễn Cung.

Có điều ca khúc thật sự được ăn cả đời này quá ít, để cho các người có một chút thuộc tính đã là tương đối lợi hại rồi!

Đó là nguyên do.

Bài hát này chắc chắn sẽ khiến vô số ca ca trong nghiệp tranh đoạt!

Lâm Tri Bạch cũng biết điểm này, đây cũng là một trong những mục đích phát sóng trực tiếp của hắn, chính là muốn dùng hiệu quả của người bán nhà tú, để hấp dẫn những công ty trong nghiệp kia mua bản quyền của mình, nhìn phản ứng của màn đàn cũng biết, sau khi bài tập này tuyên bố nhiệt độ tuyệt sẽ không thấp.

“Ta sẽ đăng kí một danh sách!”

Tâm tình vị hôn phu mùa hè có chút chần động, hẳn thuần túy cùng lão bà xem trực tiếp, cũng đúng là fan của Bạch Đế không sai, đối với Sở Từ chỉ có thể nói là người qua đường quan sát.

Nhưng giờ phút này,

Vị hôn phu mùa hạ cảm giác, bản thân cũng thích thích từ quan, cũng không phải là vị hôn thê ép buộc, thật sự là bài này làm cho hắn quá cảm động!

Không biết nên cảm tạ như thế nào.

Vậy thì cũng nên khen thưởng siêu hỏa đi!

Mặc dù có chút xin lỗi sư phụ Bạch Đế, mình vậy mà bị một bài hát mang theo trận doanh fan làm phản.

...

Bình đài trực tiếp thần thoại.

Năm ngôi sao sử dụng ra toàn bộ mảnh khoe, đủ loại lực lượng cùng người xem cộng hưởng lẫn nhau, nhưng lại trở mắt nhìn người xem số lượng càng ngày càng ít!

“Chuyện gì xảy ra a?”

“Năm ngôi sao tăng thêm một chỗ cũng không được sao?”

“Đã sắp rơi ra một ngàn vạn rồi!”

“Không có việc gì, người xem phía Sở Từ cũng không còn nhiều như bây giờ, đều bị đám yêu ma quỷ quái ở ngoài đài trực tiếp kia phát sóng trực tiếp rời đi rồi.”

“Đánh rắm!”

“Người mở mắt ra xem phòng phát sóng trực tiếp của Sở Từ!”

“Nhân số người xem trực tiếp của Sở Từ, không phải lúc trước cũng đã giảm xuống rồi sao, bây giờ sao lại đột phá ba ngàn vạn rồi!”

“Là bài này!”

“Ta thảo, bài này!”

“Không chỉ vì chất lượng của bài hát này tốt, mà còn bởi vì hắn vừa mới được thưởng một trăm vạn!”

“Quá vô lý!”

“Phía chúng ta, một đơn bút khen thưởng lớn nhất, giá trị mới 50 vạn!”

Lần đầu tiên Sở Từ phát trực tiếp, nhận được một đơn bút khen thưởng một trăm vạn, lúc ấy đã từng nghe một lần tin tức, khiến người ta cảm khái năng lực hấp dẫn của tên này.

Lần trực tiếp thứ hai của Sở Từ, lại nhận được một trăm vạn phần thưởng, tuy lần đó cũng có tin tức, nhưng bằng thưởng đại ca lại không phải vì ưa thích, thuần túy là qua tìm cớ, chỉ là cuối cùng bị hung hăng vả mặt.

Hôm nay là lần phát trực tiếp chính thức thứ ba của Sở Từ.

Kết quả lại thu hoạch được một đơn bút một trăm vạn khen thưởng!

Lâm Hồ đang quan sát đối thủ, nhìn lên phát sóng trực tiếp của Sở Từ có chút không chịu nổi!

Năm ngôi sao này gom lại một chỗ, làm sao đều không theo kịp một tên thích khách a, ngay cả fan khen thưởng cũng bị hung hăng áp chế, cũng chỉ có một cái fan lỗ sĩ nhà giàu kia đập thùng 50 vạn khen thưởng...

“Thật mất mặt quá đi!”

Đám người quản lý của năm ngôi sao liếc nhau, đều cảm thấy cứ tiếp tục như vậy là không được, tin tức về sau còn không biết làm sao để chế nhạo nghệ sĩ nhà mình!

Hai cái bốn vạch!

Hai hai cái ba vạch!

Một cái hai đường!

Bị Sở Từ đánh cho chạy trời chết, không hề có sức đánh trả, hình tượng của năm ngôi sao này, tuyệt đối là một đả kích cực kỳ lớn!

Sẽ khiến người ta nghi ngờ giá trị thương nghiệp của năm ngôi sao này!

“Năm người chúng ta góp tiền đi, một nhà ra hai mươi vạn, năm người vừa đủ một trăm vạn, thế nào?”

Người quản lý ngôi sao hai tuyến kia đề nghị.

Bốn người quản lý ngôi sao khác liếc mắt nhìn nhau, cắn răng nói:

“Được!”

Không có cách nào rồi!

Nhất định phải cứu tôn!

Bằng không hình tượng tôn nghiêm quét sạch sẽ sẽ bị hao tôn!

Tôn thất xa không chỉ có trăm vạn!

Năm người như vậy tính toán một hồi, trực tiếp vụng trộm làm một cái sổ sách, ở trong phòng phát trực tiếp năm ngôi sao này khen thưởng một trăm vạn!

“Ngọa tào!”

“Có thổ hào!”

“Một trăm vạn khen thưởng!”

“Thật mạnh mẽ!”

“Đây tính là cái gì a?”

“Sở Từ vừa nãy cũng nhận được một trăm vạn khen thưởng.”

“Ha ha.”

“Trước đó chúng ta còn có một đơn bút 50 vạn khen thưởng!”

“Thêm vào đã là một trăm năm mươi vạn rồi!”

“Vậy tại sao người không nói mỗi lần tiến hành trực tiếp, Sở Từ đều có người tặng một trăm vạn phần thưởng?”

“Ngọa tào!”

“Các người mau đến phòng phát trực tiếp của Sở Từ đi!”

“Lại có người thưởng năm trăm phát siêu hỏa, trị giá một trăm vạn!”

Theo tiếng thông báo của màn hình.

Có người đến cá chép trực tiếp xem một chút.

Quả nhiên.

Phòng trực tiếp của Sở Từ lại xuất hiện một cuộc thưởng hơn trăm vạn!

Năm ngôi sao đại diện vừa nhìn thấy, lập tức cảm thấy đầu óc nóng lên!

“Chuyện gì xảy ra a!”

“Bên kia lại xuất hiện thêm trăm vạn khen thưởng!”

“Không phải là Thác nhi chứ?”

“Chúng ta tiếp tục khen thưởng không?”

“Quên đi.”

“Có trăm vạn khen thưởng thì có thể nâng đỡ rồi.”

“Sóng này đã đủ mất mặt rồi, nhận chúng ta đi, về sau cũng đừng phát sóng nữa, đây là sân nhà của Sở Từ a!”

...

Đúng vậy.

Phòng trực tiếp của Sở Từ lại xuất hiện một trăm vạn khen thưởng!

Người khen thưởng lần này tên là “Phi Vũ”, đối phương khen thưởng xong liền đánh chữ:

“Cảm tạ ca khúc của Sở Từ lão sư, cũng cảm ơn lời chúc phúc của mọi người đối với chúng ta, ta là vị hôn phu của mùa hạ, tiểu thư đã khen thưởng không thành kính ý!”

Hỏa tiễn siêu cấp!

Năm trăm sợi tóc bay lên không!

Màn gai lần nữa nổ tung!

“Thì ra là vị hôn phu tiểu ca ca a, tiểu tử mùa hè đây là thổ hào tìm được môn đăng hộ đối rồi!”

“Quá chiến!”

“Trước đó tiểu tử mùa hè không phải đã nói rồi sao, hai gia đình đều quen biết, đó khẳng định là gia đình cùng tầng lớp a.”

“Lần nữa chúc phúc!”

“66666666!”

“Đây chính là thế giới của kẻ có tiền sao?”

“Thỏ hào ngài còn thiếu chân để treo không?”

Lâm Tri Bạch nhìn thấy vị hôn phu mùa hè khen thưởng, cũng là trước tiên phát ra cảm tạ.

“Chiến hào không có nhân tính!”

Sau đó Lâm Tri Bạch lại cố ý dùng một loại ngữ khí mỉa mai nói: “Thỏ Hào, chúng ta có thể làm bằng hữu không?”

Giọng điệu vui mừng khó tả.

Toàn bộ khán giả đều bị chọc cười.

Sở Từ nói chuyện rất dễ nghe.

Vị hôn phu mùa hạ vội vàng lên tiếng: “Ta thật sự rất vinh hạnh!”

Lâm Tri cười miễn phí, đang nghĩ đêm nay có nên đến nơi này để xem trực tiếp hay không thì đã kết thúc rồi, dù sao đã hơn hai giờ trôi qua, ngay lúc hân chuẩn bị cáo từ mọi người.

Màn đàn đột nhiên nói:

“Đã nói đơn bút thưởng một trăm vạn còn được ca hát?”

“Đừng nói cái gì nữa!”

“Sở Từ làm lại bài đi!”

“Lại thêm một bài ca hôn yển!”

“Ha ha ha ha, các người quá ác độc!”

“Sở Từ vừa viết xong ca khúc hôn sự, sao còn viết được bài đứng thứ hai!”

“Hình như đúng là vậy, đề mục xảo quyệt gì đó của Sở Từ này cũng có thể viết, căn bản không làm khó được hân, nhưng nếu cùng một đề mục, bảo hân viết hai bài hát?”

“Phốc!”

Chưa bao giờ nghĩ tới suy nghĩ này!

Hình như lần này có thể làm khó Sở Từ thật?

Người xem lập tức ồn ào, bởi vì Sở Từ thật sự quá lợi hại, quá táo tợn, ngồi tù gì chứ, gì mà dùng heo làm đề, hân đều có

thể viết ra ca khúc, giống như bất cứ đề bài nào cũng không làm khó được hắn.

Trực tiếp mấy lần.

Lúc này người xem chỉ muốn thấy Sở Từ bị làm khó, đương nhiên là không có ác ý gì, mọi người thuần túy chỉ muốn nhìn xem Sở Từ ở trong cuộc trực tiếp ăn quả thật như thế nào, nhưng mọi người lại chưa từng thấy qua cảnh Sở Từ ăn quả đáng thế này bao giờ, dường như đều trở thành ‘Tâm kết’ của tất cả mọi người.

Nha thật sự là quá lợi hại!

Người xem không khỏi có chút tiếc nuối nha.

Mà đề cho Sở Từ dưới tình huống đã viết ” cho các người nghe, lại viết thêm một bài ca tặng kết hôn, tuyệt đối có thể làm khó Sở Từ, bởi vì hắn vừa mới viết bài hát đó đã dùng hết linh cảm rồi!

“Mau mau mau!”

“Phi Vũ đại lão mau ra đề!”

“100 vạn này không thể lãng phí nha!”

“Nhất định phải cho Sở Từ biết lợi hại!”

Tiết tấu đã hoàn tất, tất cả màn đạn đều tại ‘Phi Vũ ra đề mục’, liền dùng đề mục giống nhau, yêu cầu Sở Từ làm thêm một bài nữa!

“Thôi bỏ đi.”

Phi Vũ cũng không đành lòng.

Lâm Tri Bạch chớp chớp mắt không nói lời nào.

Người xem thấy Sở Từ trầm mặc, cho rằng hắn đã kinh sợ, lập tức càng thêm lợi hại, đọc sách tự do. Quái Khắc Khắc, có người dùng tới cả phép khích tướng:

“Đến đây!”

“Sở Từ!”

“Người ta khen thưởng một trăm vạn, ngươi không thể hiện gì sao?”

“Đúng vậy!”

“Chỉ viết bài hát cho tiểu tử tử mùa hè?”

“Không viết một bài cho vị hôn phu mùa hè?”

“Không công bằng!”

“Người kỳ thị!”

“Không nên nặng bên này nhẹ bên kia!”

Lâm Tri Bạch vẫn trầm mặc như cũ, bên tai lại vang lên một giọng nhắc nhở thanh thúy: “Chúc mừng kí chủ thu được ca khúc hôm nay người phải gả cho ta!”

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 228: Hôm nay người muốn gả cho ta! Hừm?

Vậy mà lại là bài hát này.

Lâm Tri Bạch như có điều suy nghĩ.

Hôm nay Thủ Khuyết này người muốn gả cho ta, cũng là ca khúc hôn lễ rất nhiều người kết hôn kiếp trước, đều sẽ cần dùng đến, bất quá đây hình như là một bài ca nam nữ ca hát hợp nhau a?

Sao một mình ta có thể hát được?

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút tựa hồ vấn đề không lớn.

Mà nhìn trực tiếp Sở Từ vẫn giữ im lặng, người xem phát hiện hấn sợ hãi, lập tức cao hứng, vô cùng có cảm giác thành tựu!

“Nhóc con!”

“Cuối cùng cũng tìm được biện pháp làm khó dễ người rồi!”

“Còn phách lối không?”

“Sở Từ đều bị trâm mặc!”

“Người đã dùng hết cảm xúc chưa?”

“Một đề bài, viết ra một ca khúc đã là cực hạn rồi, hơn nữa chất lượng Nguyễn Cung cho Nguyễn Cung các người tốt như vậy, lại để hắn viết một bài nữa, sao có thể viết ra được.”

“Còn ngại chúng ta ra đề rất đơn giản không?”

“Trước đó còn khiêu khích chúng ta, ghét bỏ chúng ta ra đề là quá đơn giản?”

“Lần sau có dám không!”

Người xem trong bức họa? N Sắt không ra hình thù gì.

Lâm Tri Bạch ánh mắt ngưng tụ, lúc này mở phòng trực tiếp nói: “Lần sau còn dám!”

Người xem: “...”

Mùa hè: “...”

Phi Vũ: "...”

Ngay cả đang xem trực tiếp, đi theo người xem cùng vui không ít nhân sĩ trong ngành cũng cười lên ha hả.

Tên Sở Từ này!

Phát sóng trực tiếp rất thần kỳ!

Lần sau còn dám được?

Da trông rất là vui vẻ đúng không?

Kỳ thật nhân sĩ trong ngành cũng đã khó xử từ chối, sau khi tiến hành phân tích rất nhanh, bọn họ đều cảm thấy cùng một đề mục để Sở Từ viết lại một ca khúc quả thật là rất khó có khả năng, nhưng trên thực tế trong ngắn hạn đối phương có thể viết ra một bài “Băng ha”? Muội hương thơm ngát vô cùng khủng bố, bất kỳ một khúc nhạc nào có thể đến được trong nghề, thì cũng không có khả năng làm được đến trình độ như Sở Từ!

Về phần ca khúc hôn nhân hai đầu thì sao?

Khúc ba có thể không làm được!

Đương nhiên đây là điều kiện tiên quyết chất lượng yêu cầu, nếu như không yêu cầu chất lượng, người tác nhạc trong thời gian ngắn có thể viết ra một chồng ca, điểm chân chính lợi hại của Sở Từ là, ca khúc hấn sáng tác tại hiện trường, như vậy trong thời gian ngắn còn có thể bảo trì trình độ chất lượng cao như vậy.

“Miệng thật cứng!”

“Cho dù vũ trụ tương lai có bị hủy diệt, mồm miệng Sở Từ vẫn cứng đấy, còn cứng hơn cả kim cương!”

Màn hình trêu chọc.

Hiệu quả của tiết mục quả thật rất tốt.

Vị hôn phu mùa hè là Phi Vũ cũng bị chọc cười, thừa dịp không khí trêu ghẹo nói: “Ngài muốn thật sự có thể viết ra một bài nữa, ta lại thưởng cho một trăm vạn!”

Đây chỉ là chọc ghẹo.

Cũng là để giúp Sở Từ phát sóng trực tiếp.

Nhưng vị hôn phu mùa hè và hôn phu Phi Vũ tuyệt đối không ngờ rằng, mình nói xong câu đó, Sở Từ đang phát trực tiếp lại đột nhiên mở miệng nói:

“Vậy để ta thử xem.”

Trong khi nói chuyện Lâm Tri Bạch đã cầm bút viết lên.

Phi Vũ phía trước máy vi tính ngẩn người, mùa hè bên cạnh lại cười ha ha: “Người không nên xem thường Sở Từ, nói không chừng hẳn thật sự có thể đấy, dù sao hai lần phát trực tiếp trước đó, mọi người cũng định làm khó hẳn, nhưng trước mắt không có ai thành công!”

“Không tồn tại.”

Phi Vũ cười nói: “Khó quá.”

Phi Vũ lại không quan tâm một trăm vạn, gia sản của hẳn vô cùng cao, nói đúng ra thì so với mùa hạ còn có nhiều tiền hơn một chút, cho dù lại thưởng thêm một trăm vạn cũng không sao cả, vui vẻ là tốt rồi, chỉ là hẳn cũng không cho rằng Sở Từ vẫn có thể viết ra thêm một bài nữa.

Hình dạng cũng cho là như vậy.

“Làm sao còn giả vờ như vậy chứ? Người còn giả vờ còn hơn cả Bạch Đế Lâm biết điều hơn nữa!”

“Lâm Tri Bạch là ai?”

“Lâm Tri Bạch chính là Bạch Đế, người không xem tin tức a, trước đó toàn bộ mạng lưới đều đang thảo luận, sau đó tên Lâm Tri Bạch, lại có chút cảm giác trang bức sau đó liền có cái cánh cửa này.”

“Ha ha ha, phòng phát sóng trực tiếp của Sở Từ, ba câu không rời Bạch Đế!”

“Cái này tính là gì, người không biết đấy, trong phòng trực tiếp có một đồng fan trắng trong đám người Sở Từ, nói là muốn dò xét tình hình địch gì đó.”

“Sở Từ thật sự đang viết mà!”

“Hẳn thật sự không viết ra được chứ?”

“Không tồn tại, hẳn chỉ ra vẻ mà thôi, đều là tiết mục kết quả.”

“Linh cảm vừa mới dùng xong.”

“Cùng một đề mục sao có thể dễ dàng viết ra thủ đoạn thứ hai như vậy?”

“Cho dù hẳn thật viết ra, chất lượng khẳng định cũng không tốt hơn bao nhiêu.”

Đây không chỉ là suy nghĩ của người xem.

Đây cũng là cách nghĩ của không ít nhân sĩ trong ngành.

Mọi người đều cảm thấy, có lẽ Sở Từ sẽ thật sự viết ra bài ca hôn nhân thứ hai, nhưng xem chừng không có cách nào so sánh với Chử Bằng cho các người.

Lừa gạt một chút là được.

Dù sao đã có kết quả tiết mục.

Cứ như vậy Lâm Tri Bạch giày vò mười phút.

Lần này lãn lộn khá lâu, người xem càng thêm xác nhận Sở Từ là “Không có cách nào khác”, vì vậy màn đàn tấu các loại “Nhắc nhở vô tình”.

Lít nha lít nhít.

Đầy đầy màn hình.

Nhân số người xem phát sóng trực tiếp, trong lúc bất tri bất giác đi tới hơn ba ngàn năm trăm vạn, xem chừng thực sự một tuyến minh tinh đến phát trực tiếp, cũng chưa chắc có thể có nhiệt độ như vậy?

Đúng lúc này.

Bỗng nhiên Sở Từ nói: “Ta xong rồi!”

Người xem tinh thần phấn chấn, “Bắt đầu màn biểu diễn của người!”

Tất cả mọi người đều mang tâm trạng xem náo nhiệt, đã chuẩn bị tâm lý cho một bài ca khúc rẻ tiền, thậm chí có người suy đoán người này có thể chơi hoa hay không, làm ra một bài như “Tranh trư chi ca” các loại, có chứa các tác phẩm làm loạn thuộc tính.

“Vậy để ta lấy!”

Lâm Tri Bạch lần này ngồi trước đàn dương dương.

Người xem cười không ngừng được, hiện tại Sở Từ càng đứng đắn, mọi người càng không tin hẳn thật có thể lại viết ra một bài nhạc hôn yến.

Nhưng...

Theo tấu trước vang lên, nghe được giai điệu nhạc mà Lâm Tri Bạch vừa làm, sắc mặt rất nhiều người đều khẽ biến hóa, cảm giác âm nhạc bắt đầu này tại sao thật giống như thật sự có chút ý tứ trở về như vậy?

Lúc này.

Sở Từ giả lập hình tượng Sở Từ, thân thể nghiêng về phía tất cả người xem, thỉnh thoảng chuyển cổ nhìn về phía ống kính, tiếng hát từ trong miệng hẳn truyền ra:

“Hoa xuân ấm nở mang đi mùa đông sâu nào.”

“Gió thổi tới hơi thở lãng mạn.”

“Mỗi bài tình ca bỗng nhiên tràn ngập ý nghĩa.”

“Vào giờ phút này, ta bỗng nhiên nhìn thấy người.”

Phòng trực tiếp.

Người xem sửng sốt!

Bài này tựa hồ...

Nghe rất êm tai?

Giọng của Sở Từ vẫn còn tiếp tục, cổ họng lại bị kẹt, giống như có một chút cảm giác nữ sinh, nhưng cũng không có vẻ quá xinh đẹp, chỉ là thanh tuyến càng nhỏ càng mềm mại, đây là trình độ chuyên nghiệp hẳn hát lần trước bằng vào kiểm kê tăng lên trên phạm vi lớn mới có thể làm được:

“Hoa xuân ấm áp mang đi mùa đông thê hàn.”

“Gió thổi đến tình cảm bất ngờ.”

“Cao Ca của chim chóc kéo gần khoảng cách chúng ta.”

“Vào thời khắc này, đột nhiên ta yêu nàng.”

Lúc đầu người xem không kịp phản ứng, sau khi nghe được vài câu mới hoàn hồn, dường như Sở Từ đang mô phỏng một

đôi tình lữ đối xứng!

Mẹ nó!

Quan trọng là bài ca này!

Mới đầu cảm thấy rất dễ nghe, nghe đã cảm thấy đặc biệt dễ nghe, tựa hồ căn bản không kém Thủ Khuyết kia cho các người!

“!!!!”

“Hắn thật sự có thể!”

“Đây coi như là viết ra đi!”

“Khẳng định tính toán!”

“Chất lượng phi thường cao, hơn nữa hình như là nam nữ đối xứng, hắn kẹp cổ họng thay đổi một loại âm thanh khác!”

“Lại nghe tiếp!”

Lâm Tri nhìn lướt qua cái bàn ngăn, tiếp tục hát ca khúc âm áp, tìm kiếm ra loại cảm giác ngọt ngào yêu đương này, vừa vận phó ca tới:

“Nghe ta dắt tay và đi cùng ta.”

“Sáng tạo cuộc sống hạnh phúc.”

“Hôm qua đã không kịp ngày mai thì đáng tiếc.”

“Hôm nay giả cho ta được không?”

Phụ ca đề, có chút cảm giác cầu hôn nam phương, tạo ra một câu ca từ trong cuộc sống hạnh phúc, điều kiện tiên quyết không phải là kết hôn sao?

“Thật dễ nghe!”

“Nghe say rồi!”

“Sở Từ làm sao làm được đây!”

“Tại sao ta cảm giác bài thơ này còn kinh điển hơn so với Bộ Ngạn các người!”

“Hai thủ đô thì tốt! Ta còn đang nghĩ, sau này kết hôn phải thả sọt các người, kết quả bài hát này vừa xuất hiện, ta vậy mà lại

muốn dùng bài này kết hôn, mặc dù ta còn không có kết hôn với bạn trai!”

“Ăn vào rồi!”

Người xem hoàn toàn phục rồi!

CMN đây quá ngu bức!

“Ngày hè nhiệt tình đã động mùa xuân lười nhác, ánh mặt trời chiếu rọi gia đình đẹp đẽ, mỗi một bài tình ca đều gọi hồi ức, nhớ năm đó ta quen biết người như thế nào?”

Trước màn hình.

Bài hát mùa hạ này, hai lỗ tai nhanh chóng nhận được hai chữ “Ngày mùa hè”, đây là đang điểm vào mình sao?

Nàng nhìn về phía Phi Vũ.

Điều này ngay khi người mới nhớ lại cảnh tượng mới gặp, giống như lời ca hát hát: “Nhớ năm đó ta quen người bằng cách nào?”

“Vận động một chút đi?”

“Người là đội cô vũ viên.”

“Tuy rằng người đang cô vũ cho những người trong lớp, nhưng ta vừa gặp đã yêu, khi đó người thật đẹp, là phong cảnh đẹp nhất trong trí nhớ của ta.”

Phi Vũ nhìn biểu lộ mùa hè.

Trong ánh mắt tràn đầy lửa nóng.

“Mùa thu ưu thương chầm dứt cô đơn, gió nhẹ thoảng qua nỗi nhớ nhung, chim chóc ca hát về chuyện không nên ly biệt. Giờ phút này ta rất muốn ôm lấy chàng.”

Khuôn mặt mùa hè đỏ bừng.

Phi Vũ ôm nàng vào trong ngực.

Giờ phút này ta đã ôm chặt lấy người.

“Nghe ta dặt tay dặt tay ta đi cùng ta, sống cuộc sống yên ổn, ngày hôm qua đã không kịp ngày mai sẽ đáng tiếc, hôm nay người phải gả cho ta.”

Giọng nói của Sở Từ rất ấm áp.

Mùa hè chỉ cảm thấy cả người đều mềm nhũn.

“Nghe ta nói nắm tay và nắm tay nhau cùng đi, cả đời người giao cho ta. Ngày hôm qua đừng quay đầu lại, hôm nay người phải gả cho ta.”

Lâm Tri Bạch lắc lắc đầu.

Tiếp đó là một đoạn thuyết xướng vô cùng tự do, dường như hẳn nhìn thấy một cột roi dựa sát vào tân nhân, hai tay dặt nhau.

Leng keng.

“Nghe tiếng chuông trong lễ đường, chúng ta ở trước mặt đế tiên cùng thân hữu chúng kiến, đôi nam nữ này bây giờ phải kết làm phu thê ngay bây giờ, đừng quên tất cả những chuyện này là thần thánh cỡ nào, người nguyện ý vui khổ sinh tử vĩnh viễn ở cùng nàng ta.

Ái thương nàng!

Tôn trọng nàng!

An ủi nàng!

Bảo vệ nàng!

Hai người đồng tâm thành lập gia đình đẹp đẽ, người có nguyện ý làm như vậy không?”

Cảm giác rất vi diệu.

Trong phòng phát trực tiếp, Sở Từ đã nói đoạn thời gian này, dường như đang đóng vai nhân chứng hôn hoặc là nhân vật Giáo sư hỏi Phi Vũ, mùa hạ cũng nhìn về phía vị hôn phu, âm nhạc tạm thời dừng lại một chút.

“Ta nguyện ý!”

Phi Vũ đang phát trực tiếp, thật ra y còn nhanh hơn tay, hôn một vị hôn thê, cũng nói ra ba chữ này ở bên tai nàng.

“Yes! Do!”

Lâm Tri Bạch nhìn thấy màn đàn hồi, mô phỏng giọng Nam Phương nói một câu đơn giản Berloz, âm nhạc nặng nề lại vang lên: “Nghe ta nói bàn tay ta một đường đến cuối đời giao

ngươi cho ta, ngày hôm qua đã là ngày mai càng nhiều hồi
ức...

Hôm nay nàng phải gả cho ta.

Hôm nay ngươi phải gả cho ta!

Hôm nay ngươi phải gả cho ta..."

Lãng mạn, chip đọc sách. Kỷ may hoa. Sỡg sách mờ ám, Sái
kia, ôn hòa, say lòng người, ngọt ngào, vô số loại cảm xúc hỗn
hợp ở trong ca khúc, làm cho màn hình đều an tĩnh lại.

Tất cả mọi người lâm vào trong cảm xúc kỳ diệu.

"Bài danh." Lâm Tri Bạch cười nói: "Hôm nay ngươi muốn gả
cho Nguyễn Cung ta, lấy đi không biết ơn, coi như ta theo
phần của các ngươi."

Suu suu suu suu!

Năm trăm Hỏa tiễn siêu cấp!

Phi Vũ hết lòng tuân thủ hứa hẹn lại lần nữa khen thưởng một
trăm vạn!

Phòng trực tiếp của Sở Từ cũng là cặp??? Một lần sôi trào,
liên tục hai bài nhạc hôn lễ kinh điển, làn sóng tri bạch vông
này mơ hồ đã có chút hương vị hiển thánh!

---

ps: Cầu một đợt nguyệt phiêu, an ủi tâm hồn bị thương!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 229: Vị trí hôn nhân tổ sư gia tại thượng! Cũng là một đề mục sáng tác ra hai ca khúc hoàn toàn bất đồng, bọn họ đều dung hợp hoàn toàn sự lãng mạn và ngọt ngào của hôn lễ vào trong ca khúc và giai điệu quy luật, thời khắc này tất cả mọi người đều hoàn toàn tin phục Sở Từ!

“Quá trâu bò!”

“Bài này thật tuyệt a!”

“Phi Vũ lại thưởng một trăm vạn!”

Điều này cũng đáng, các người không phát hiện chất lượng bài hát này, hoàn toàn không kém gì Dận Chỉ các người sao, hơn nữa Sở Từ vừa vặn đôi hai loại giọng hát này, bài ca cảm thấy là ý tứ nam nữ hát đối ca sao?”

“Mẹ kiếp.”

“Vậy nếu ngày nào đó kết hôn, một đôi tân nhân trên đài hát bài “Hôm nay người phải gả cho ta”, kết quả tuyệt đối là vô cùng tốt a, dù sao bài hát này đúng là càng thích hợp nam nữ hát đối ca!”

“Tên yêu nghiệt Sở Từ!”

“Sao có cảm giác căn bản không làm khó được hắn a!”

“Đến cùng vấn đề như thế nào mới có thể làm khó Sở Từ?”

“Có lẽ biện pháp duy nhất làm khó Sở Từ là để hắn viết bài thứ ba theo cách này?”

“Phốc!”

“Ru Mông Hồi Khắc Tuần?!”

“Còn muốn bài thứ ba?”

Cùng một đề mục, để cho Sở Từ viết hai bài hát, đã xem như yêu cầu rất khó khăn, nếu lại để cho người ta viết bài đầu thứ

ba thì quá mức, quả thực có thể nói là cố tình gây khó dễ.

Như vậy là đủ hai bài rồi!

Huống hồ sau khi hai bài hát này, cảm xúc của Sở Từ không bị ép khô triệt để mới là lạ, người xem cũng hiếm khi thông cảm cho cái chi chính, nên không tiếp tục ồn ào quá mức nữa.

Mặc dù vẫn còn ồn ào đấy.

Tuy nhiên phần lớn là fan của Bạch Đế, thuần túy chính là không thể nhìn thấy hấn xuất chúng hiển linh trước mặt người khác, nhất định phải nhìn thấy hấn lộ ra một chút sơ hở.

...

Cùng lúc đó.

Ở phía phát trực tiếp thần thoại.

Mấy người quản lý của ngôi sao, cùng với Lâm Hồ và tiêu tùy tùng của hấn, cũng đang xem trực tiếp của Sở Từ, vừa mới bắt đầu là dò xét tình hình địch.

Nhưng có thể tra xét được rồi.

Đám người này đều có chút nhập thần.

“Tên này vẫn không phải là người, trong cùng một mục đề vậy mà trong ngắn hạn liên tục viết hai bài hát thích hợp chiếu tại hiện trường hôn lễ, máu chốt là chất lượng hai bài hát còn đều cao như vậy!”

“Quá vô lý.”

“Chúng ta thua không oan a.”

“Tuy rằng bên chúng ta có năm đội ngũ minh tinh, và cả địa vị Già Già cùng nhau vượt xa Sở Từ, nhưng nếu so với hiệu quả trực tiếp mà nói, thật sự bị hấn nghiền ép!”

“Rầm!”

“Lại là trăm vạn khen thưởng!”

“Hôm nay chỉ khen thưởng của Sở Từ đã thu hoạch được ba trăm vạn rồi nhỉ? Bên phía chúng ta, phần thưởng lưu lạc duy nhất là năm mươi vạn, một trăm vạn còn lại vẫn là do mấy người chúng ta gom góp tiền làm.”

Người so với người!

Tức chết người!

Có điều giờ phút này mọi người cũng hiểu nguyên do, xem trực tiếp của Sở Từ quả thật có hiệu quả quá tốt, dù đứng ở góc độ của đối thủ cũng nhất định phải thừa nhận!

“Không phải là đang nhờ vả chứ?”

Người quản lý tuyến ngôi sao thứ hai kia có chút hoài nghi nói: “Hạ Thiếu Vũ và Phi Vũ, dùng danh nghĩa phải kết hôn để gợi ý, sau đó Sở Từ lấy ra ca khúc đã chuẩn bị từ sớm, cùng hai người này làm bài mới?”

Bất luận Dận Đề cho các người.

Vẫn là hôm nay Huyền Huyền con muốn gả cho Nguyễn Cung ta chất lượng đều phi thường cao, rất khó tưởng tượng đây là do Sở Từ sáng tạo ra trong thời gian ngắn!

“Không phải nhờ vả!”

Lâm Hồ lúc này cao giọng nói.

Mọi người sửng sốt, “Sao lại nói vậy?”

Lâm Hồ Tâm nói lão tử dùng một trăm vạn để chứng minh nha thật sự sáng tác tại hiện trường, ngoài miệng lại ho khan một tiếng nói: “Dù sao không phải cho ta làm, ta tìm người điều tra qua, tên này là có một chút bản lĩnh thật sự ở đó.”

...

“Cảm tạ năm trăm phát Hỏa Siêu Hỏa của Phi Vũ.”

Lâm Tri Bạch ở trong phòng phát trực tiếp niệm lên cảm tạ, thuận thế giới thiệu: “Vừa rồi Thủ Khuyết kia hôm nay người muốn gả cho thiệp, kỳ thật càng thích hợp giữa nam nữ hát nhịp với nhau, cho nên ta dùng hai loại thanh tuyến...”

“Vất vả rồi!”

Phi Vũ bay qua.

Thời tiết mùa hè cũng bay qua: “Nghe xong bài này, bắt đầu rồi rầm phải dùng bài nào trong hôn lễ, nghĩ tới nghĩ lui quả nhiên vẫn là dùng hai thủ đô khá thích hợp chứ?”

Lâm Tri cười trắng.

Lúc này thấy có một màn tốt còn đang ồn ào, nói cái gì mà có bản lĩnh thì lại đến một bài, trong đó có một bài đang ồn ào, gọi ‘Bạch Đế đờ mờ’.

Ha ha.

fan trắng nho nhỏ.

Cũng dám phách lối trong phòng trực tiếp của Sở Từ ta?

Lâm Tri hơi nheo mắt lại, mở miệng nói: “Hôm nay phát trực tiếp đến đây, đã có thể kết thúc rồi, tiết mục cuối cùng sẽ tặng mọi người một ca khúc nữa đi, hát xong bài này sẽ gieo xuống.”

“Còn có một bài?”

“Chờ mong mong đợi!”

“Bài cuối cùng là gì?”

“Dù sao cũng không có khả năng là ca khúc thích hợp kết hôn.”

“Ha ha ha ha ha ha, Sở Từ không phải thần tiên, làm sao có thể tiếp tục viết ca khúc kết hôn?”

“Đúng vậy.”

“Đã hai đầu rồi!”

“Thêm một bài nữa sẽ quá đáng.”

“Thích hợp là “Sở Từ” thì có thể, nhưng cũng không thể ép quá.”

“Ồ, đánh rắm?”

“Đến rồi đến rồi!”

“Chờ một chút, bài hát này!”

Ngay trong lúc bàn bạc trong sân khấu, Lâm Tri Bạch bắt đầu ca khúc cuối cùng, lần này nhạc khí hẳn dùng vẫn là đàn dương cầm.

Nhưng mà.

Cái từ đầu tiên của Sở Từ khiến cả phòng trực tiếp đều ngây ngẩn cả người, trên đầu tất cả khán giả đều đặt vô số dấu chấm hỏi của ba người hắc nhân!

“Hôn sa trắng tinh

Hai tay ôm hoa tươi.

Vẻ đẹp giống như cổ tích.

Nhớ năm ấy đầu hạ ta vì người lo lắng...

“Cùng một chỗ liền ngu ngốc?

Khâu Đặc nhẹ nhàng bay qua dưới ánh trăng,

Phan Đa đã nghe được câu trả lời.

Tiếng chuông của Lễ Đường gõ mật mã hạnh phúc... “

Hôn sa?

Khâu Bỉ Đặc?

Tiếng chuông của lễ đường?

Ông trời ơi!

Chẳng lẽ đây vẫn là một ca khúc hôn lễ!?

Cộng thêm hai bài đầu, đây đã là bài thứ ba a!

Tất cả khán giả đều sợ đến choáng váng, tất cả mọi người đều bị thao tác của Sở Từ chấn kinh!

Mà dường như Sở Từ không hề ý thức được bài hát thứ ba của mình rốt cuộc đã dọa được bao nhiêu người, hẳn hát đến bộ phận phó ca, trong lòng nghĩ bài hát này vừa hát xong là có thể gieo xuống, đến lúc đó sẽ thức ăn ngon lành.

“Ồ!

MyLove

Chúng ta kết hôn đi!

Cũng may ta muốn có được một cái nhà giống như người.

Đây là một giấc mộng đẹp nhất cả đời này a!

Có người đồng hành cùng ta xông pha Thiên Nhai...”

Mo Mo!

Người không cần phải nghĩ sao?

Người không cần phải suy nghĩ sao?

Linh cảm của người vô cùng vô tận sao?

Không chỉ là người xem bình thường, trong ngành vô số tiếng nhạc chuyên nghiệp cũng trợn mắt ngậy người, bọn họ chưa từng thấy trên thế giới này có người nào âm nhạc viết nhạc tốc độ so với Sở Từ còn nhanh hơn!

Quan trọng nhất là chất lượng còn ở giới hạn!

Bài này cũng không có lệ!

Bất luận là ca từ giai điệu hay là phong thái giai điệu đều rất tốt, đều là một ca khúc thích hợp xuất hiện trong hôn lễ, tuy rằng khẩu vị có chút khác biệt so với hai bài hát trước, hoặc là ca khúc liên quan đến tam thủ hôn lễ này đều có phong cách riêng của mình?

Càng như vậy.

Mọi người càng kinh ngạc!

Lần này Sở Từ biểu diễn một bài biểu diễn hoàn toàn góc nhìn nam phương, người xem trước mắt phảng phất như hiện ra một nam tử, đối với một cô gái thâm tình xin lỗi!

“Ồ!

MyLove

Chúng ta kết hôn đi!

Ta nhất định dùng cả đời người để yêu người!

Ta nguyện đem hết thân tất cả bỏ xuống!

Cho người nhà của người hạnh phúc...”

Lâm Tri hát xong bài này, cười nói: “Cổ tên như ý nghĩa, bài hát này tên là để chúng ta kết hôn đi Chử Bằng đi Chử Bằng, hi vọng mọi người thích.”

Sau đó.

Lâm Tri Bạch giải thích: “Vừa mới viết hôm nay nàng phải gả cho Nguyễn Cung, thuận tiện nghĩ kỹ, cho nên thời gian trước đó đã dùng lâu hơn một chút.”

Hóa ra Phục bút ở đây?

Bình thường Sở Từ Ca cũng năm phút.

Nhưng hôm nay Dận Đào người phải dùng mười phút cho cả nhà ta.

Rất nhiều người đều cho rằng thời gian Sở Từ hao tổn sẽ trở nên lâu hơn, là bởi vì cùng một người mục đề viết bài gì đó độ khó đạt được độ cao, cho nên phí chút công phu.

Tuyệt đối không nghĩ tới!

Sở Từ, hôm nay sở dĩ người muốn gả cho Nguyễn Cung, chậm trễ năm phút đồng hồ, là bởi vì hắn thuận tiện nghĩ ra bài ca thích hợp hôn lễ thứ ba!

Trước màn hình.

Vô số con mắt tròn tròn!

Cũng là trong ánh mắt vô số người trừng tròn nhìn chăm chú, Sở Từ nhẹ nhàng phát tay nói một tiếng “Tạm biệt”, sau đó rời khỏi phòng phát sóng trực tiếp.

Ầm ầm!

Trực tiếp xuất hiện màn hình đen kịt!

Nhưng trong khoảng trống đó đã hoàn toàn nổ tung!

Còn ngoan hơn cả hai bài hát vỡ đầu!

Cũng không phải vì bài hát này có chất lượng cao hơn hai bài trước, mà là vì cùng một bài hát với nhau hợp tác!

“Ngọa tào!”

“Giả vờ xong liền chạy?”

“Bức ta cho 999 điểm, đây điểm 100!”

“Cái này làm sao có thể trang bức chứ, chết tiệt đây là kiểu người trước đây hiền linh chứ, thao tác của thần tiên bình thường, đột nhiên hâm mộ Phi Vũ và mùa hè, Sở Từ bởi vì bọn họ đã sáng tác ba đầu ca khúc thích hợp cho hôn lễ, nhất định sẽ truyền thành câu chuyện hay!”

” fan cuồng của Bạch Đế không phục!”

“Không phải để cho Sở Từ viết bài thứ ba sao?”

“Người đoán xem, hắn thật sự viết ra được!”

“Chắc hẳn Sở Từ đã nhìn thấy fan trắng của Bạch Đế, cho nên trước khi gieo rắc hấn mới cố ý vả mặt hấn!”

“Quá tam ba bận a!”

“Sở Từ: Vậy thì ba bài là được rồi.”

“Ta tuyên bố cả thế giới có một khúc nhạc nhân viết nhanh nhất không ai theo đuổi được, hấn viết thật sự là rất nhanh và tốt!”

...

Trong nghề.

Nhìn vào phòng trực tiếp của Sở Từ đã hoàn toàn nín thở, tất cả mọi người ngón ngang, tên này không ngờ lại viết ra bài hát thích hợp cho hôn lễ thứ ba!

“Quá biến thái rồi!”

“Không thể kém hơn so với Bạch Đế!”

“Sao ta có cảm giác hấn còn hung dữ hơn cả Bạch Đế vậy!”

“Ít nhất Bạch Đế không có tốc độ viết ca nhanh như vậy!”

“Tài tử Song Tử Tinh Chân thật tuyệt!”

Sau khi thân phận Bạch Đế bị lộ ra, tuổi của hấn chấn kinh nhạc đàn, được võng bạn gọi là tuyệt thế thiên tài trăm năm khó gặp, mơ hồ đã áp chế danh tiếng Sở Từ một trong song tử tinh của nhạc đàn.

Nhưng hôm nay.

Trực tiếp này.

Sở Từ dùng linh cảm của hấn giống như vô cùng vô tận âm nhạc, chứng minh bản thân cũng là một nhạc đàn tuyệt thế thiên tài, hấn lại thắng lại thế yếu!

...

Ở phía phát trực tiếp thần thoại.

Đám người quản lý của Lâm Hồ và năm ngôi sao đều tuyệt vọng, Sở Từ bên kia đã nổ tung rồi, thần thoại phát trực tiếp bên này phải chơi như thế nào đây?

“Không chơi tiếp được nữa rồi!”

“Hắn trực tiếp khiến chúng ta chơi không nổi nữa!”

“Xuống rồi truyền tin đi!”

“Sau này đừng có trực tiếp tìm minh tinh!”

“Tấn công trực tiếp khỏi này ai cũng không đối kháng được với Sở Từ!”

“Phòng chừng người tìm một đường tới đánh Sở Từ cũng quá sức đi!”

“Ai có thể có hiệu quả xem trực tiếp của Sở Từ chứ, người khác chỉ chọc cười người xem, hắn là dùng tài hoa vô cùng vô tận để nghiền áp người xem!”

Trước mặt Sở Từ có quỳ gói xuống đất.

Năm ngôi sao chạy trốn theo sau!

Lần đối kháng với Sở Từ x1 tóm lấy Ngũ Sát này!

Đài tiếp xúc thân thoại quả thực là một nơi lông gà!

...

Đêm đó.

Hiện tại Sở Từ đang lên mạng xem trực tiếp!

Tất cả mọi người đều kinh hô ——

Sở Từ xác định được đây là một tên xướng nhân tác giả sao?

Đây mẹ nó rõ ràng là chuyên gia trong lĩnh vực hôn lễ nha!

Không đúng, Ô Linh đọc sách tự cơ bấp. KP chính là ma quỷ nhiều kế sách.

chuyên gia tính gì?

Đây mẹ nó rõ ràng là hôn nhân chúc mừng tổ sư gia có được hay không!

Trước đó Sở Từ đã từng dựa vào một bài ‘Quả táo nhỏ’ được gọi là ‘Quảng trường vũ tổ sư gia’!

Mà hôm nay Sở Từ lại dựa vào ca khúc hôn lễ ba đầu, được dân mạng xưng là “Kết hôn tổ sư gia”!

Lời nói trong mượn ngành nói:

Sở Từ dùng trực tiếp này chứng minh lại lần nữa, hấn và Bạch
Đế làm song tử tinh của Nhạc Đàn đều có thiên thu, ai cũng
đừng nghĩ đến áp chế nổi bật của ai!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 230: Sở Từ đã tiến vào Tam tuyền! Chỉ có cái tên hô sai.

Không có ngoại hiệu kêu nhảm.

Mấy ngày kế tiếp, theo mấy bài hát có liên quan đến hôn lễ này, lần lượt được các công ty âm nhạc lớn tiêu hết số tiền lớn mua lại, có mấy tên ca sĩ thi thể tuyên bố ra chiêu bài Nhất Tuyền Thiên, Sở Từ hoàn toàn đặt tên cho hôn sự tổ sư gia...

Tô Thành.

Dương Thành.

Đô thành.

Lưu thành.

Chờ một chút.

Bên trong các đại thành thị của Tần Châu, mấy ngày nay chỉ cần có hôn lễ mới cử hành, hiện trường sẽ không tránh được ba ca khúc này của Sở Từ, kết quả đơn giản là kết quả tuyền một hoặc ba tuyền hai, thậm chí ba tuyền ba mà thôi.

Bên này là Nguyễn Cung cho các người Nguyễn Cung.

Bên kia là Nguyễn Cung chúng ta kết hôn à.

Còn có người mới ở trên đài xướng thâm tình với Chủ Bằng hôm nay người phải gả cho ta, thậm chí có thể dẫn phát toàn trường hát, bởi vì ba bài hát này độ khó cũng không tính cao, giai điệu bài hát đều là kiểu mở đầu lung tung, tham gia mấy lần hôn lễ người học được!

Trên mạng lưới.

Trên Cục Quang Đài.

Sở Từ là đề tài của “Hội chúc tổ sư gia” mấy lần xông lên liệt kê đầu tiên nhiệt tình, mọi người thay vì nói là nhỏ, không bằng nói là đang trêu chọc!

“? Muội muội thân liền? Hôn lễ chưa?”

“Gần đây ta tham gia hôn lễ nhiều lần.”

“Cảm thấy toàn thế giới đều đang đặt bài hát Sở Từ!”

“Ta chỉ là một Tư Nghi, tên này chủ trì ba hôn lễ, ba đối với tiểu phu thê đều không chút do dự lựa chọn bài hát của Sở Từ, hôm nay Huyền Huyền ngươi phải gả cho Lam nhân khí cao nhất!”

“Còn có Nguyễn Cung chúng ta kết hôn, Nguyễn Cung cũng có rất nhiều người chọn.”

“Mẫu chốt nhất chính là tất cả chủ trì hôn lễ gần đây đều bắt đầu học tập Hi Kham, tại hiện trường hôn lễ trình biểu diễn, đưa cho một thành viên mới kết hôn.”

“Kết hôn tổ sư gia quả nhiên danh bất hư truyền!”

“Những ngày gần đây đám tân nhân kết hôn đều phải cho Sở Từ ăn kẹo mới đúng!”

“Hiện tại, trong ngành cưới mừng gần như tất cả mọi người đều sẽ hát ba bài hát Sở Từ này!”

“Ngày hôm qua ta đi hiện trường hôn lễ của bằng hữu, cũng không nghe các ngươi nói tới ba bài hát này.”

“Như vậy cũng thật kỳ lạ.”

“Thật ra cũng không ngạc nhiên, bởi vì bằng hữu kia của ta đặt chính là 《Tiểu Tình ca》.”

“Phốc phốc!”

“Ha ha ha cười chết.”

Vậy chẳng phải con mẹ nó vẫn là bài hôn lễ của Khánh Tổ sư gia sao?

Hóa ra hiện tại chỉ cần kết hôn liền tránh không thoát vị tổ sư gia này đúng không?

...

Mà lúc này trong nhà.

Lâm Tri Bạch cảm giác mình càng ngày càng tiếp đất.

Trước đó có cái tên “Vũ tổ sư gia quảng trường” còn chưa tính.

Sao hiện tại lại trở thành “Kết hôn tổ sư gia” rồi?

Bất quá như vậy cũng tốt, càng là tiếp địa khí, càng có thể đi vào ngàn nhà vạn hộ trở thành thần tượng của mọi người, giá trị danh vọng là từ từ tăng lên a!

Ngay cả Giang Thành gọi điện thoại cho Lâm Tri cũng bắt đầu đùa nghịch.

“Kết hôn tổ sư gia tại thượng, xin nhận một lạy của ta!”

“Thu người 100 còn được.” Lâm Tri chửi thầm một câu.

Sau đó Giang Thành mới nói đến chính sự: “Chúng ta đầu tư cho công ty trò chơi* đã đầu tư vào vị trí đầu tư rồi, ngoài ra bọn họ còn tiếp nhận tên của trò chơi mà chúng ta đưa, trò chơi này chắc hẳn sẽ được gọi là “Huỳnh Hùng Vinh Quang Vinh”.

Chủ yếu là trong công ty trò chơi có một trò chơi tên là ‘Cửu Nghịch Chiến’.

Trò chơi mới tiếp tục dùng loại hình thức này, rất phù hợp thẩm mỹ của công ty này.

Đặc biệt là đại biểu của trò chơi Khuyết công ty biết chủ ý này đến từ Dân Tộc, sau đó càng thêm tán thành.

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch lộ ra nụ cười, hẳn rất coi trọng 《 Anh Hùng vinh quang 》, cảm thấy trò chơi này nhất định có thể nhóm lửa.

Nếu trò chơi này có thể đạt tới đỉnh cao của Liên minh anh hùng kiếp trước, sau này Nguyễn Cung sẽ có thêm một cái “công cơ đóng dấu” làm việc!

Kỳ thật cá chép phát sóng hiện tại cũng là một cơ hội nhỏ để phát hành tiền giấy.

Chiếc đài này hoàn toàn ngồi vững vàng trên khán đài đang xem trực tiếp bảo tọa của lão đại đầu rồng!

Bởi vì trực tiếp cá chép lại một lần nữa đi ở phía trước tất cả mọi người đồng hành, dù sao hình thức phát trực tiếp thiên kì bách quái đồng thời xuất hiện.

Rất nhiều người vốn không thích xem trực tiếp, đều từ đó tìm được nội dung cảm thấy hứng thú của mình, bình đài khác cho

dù muốn bắt chước theo gió cũng cần có thời gian, không giống Lâm Tri Bạch Tảo sớm đã chuẩn bị.

...

Có lẽ là gần đây ca khúc hôn sự Tam Thủ Khánh của Sở Từ kia quá nổi tiếng.

Ngày tháng năm đến.

Bình cấp của minh tinh Tần Châu được đổi mới!

Sở Từ chính thức bước vào danh sách ba tuyển!

Lâm Tri Bạch vẫn nên xem tin tức rồi mới biết chuyện này.

Khoái Sở lao vào ba vạch!

Sở Từ đối với Bạch Đế từng bước ép sát!

Sau Bạch Đế, Sở Từ cũng tiến vào tam tuyển!

《 Nhạc Đàn Song Tử Chi Tranh Tinh còn đang tiếp tục! 》

“Diễn Sở từ trở thành “Kết hôn tổ sư gia”, được càng nhiều dân chúng biết rõ! “

Trên bình đài 《 Sở Từ Cực Quang 》 đột phá hai ngàn vạn!

Những Sở Từ mà Bạch Đế có đều có.

Người tiến ba đường, ta cũng tiến ba đường.

fan hâm mộ người phá hai ngàn vạn ta cũng phá.

Cũng khó trách fan hai bên luôn giằng co không dứt.

Ngay cả người chủ trì giải trí vòng cung kỳ mới nhất cũng điều chỉnh tranh đấu “Luơng Đàn Song Tử Tinh”.

Vị chủ trì: “Sở Từ vẫn luôn đuổi theo Bạch Đế.”

Nam chủ trì: “Ta cảm thấy không thể tính là truy đuổi, bởi vì Bạch Đế so với Sở Từ còn sớm hơn xuất đạo, cho nên mới có thể vượt lên trước một chút.”

Vị chủ trì: “Cho nên người cảm thấy Sở Từ mạnh hơn?”

Nam chủ trì: “Hai người này xem như ngang tài ngang sức, nhưng ta quả thật còn thiên về Sở Từ hơn. Bạch Đế đúng là rất trẻ tuổi, thành tựu của người này so với hắn còn có thể nói là

thiên tài tuyệt thế. Nhưng người đã xem trực tiếp trực tiếp của Sở Từ chưa? Tuy hẳn không lộ mặt, nhưng nghe giọng nói của hẳn nghe rất trẻ.”

“Đúng vậy.”

Gia tân hôm nay nói: “Ta vẫn luôn xem trực tiếp của Sở Từ, từ phong cách nói chuyện và phong cách tác phẩm của hẳn, có thể cảm giác được tuổi tác của hẳn hẳn là sẽ không quá lớn, về phần giọng nói ta cảm giác là trải qua một vài phần quà bán mì xử lý, nhưng tổng thể mà nói thì là rất trẻ tuổi.”

“Không biết Sở Từ bao nhiêu tuổi.”

“Chắc là lớn tuổi hơn so với Bạch Đế.”

“Nhưng hẳn cũng không lớn hơn bao nhiêu.”

“Huống hồ tốc độ sáng tác Sở Từ là thật sự rất nhanh a!”

Thân phận Bạch Đế đã bộc lộ rõ ràng, thân phận Sở Từ vẫn là một câu đố, nhưng phong cách trực tiếp trực tiếp của người này quả thật còn rất trẻ, tiếng hát cũng nghe ra là một người trẻ tuổi.

“Mọi người nói Bạch Đế là tiêu Khúc ba.”

“Sở Từ sao không phải là tiêu Khúc phụ chứ?”

Bây giờ hai người đều đã tiến vào danh sách ba tuyển rồi, cảm giác tương lai tiến vào hai tuyển cũng chỉ còn lại vấn đề thời gian, bởi vì hai người này nhìn qua cũng chưa đến lúc hao hết tài lực, có lẽ hi vọng Nhạc Đàn Song Tử Tinh sau này cũng có thể trở thành Khúc ba sao?

Kỳ thật tiết mục lúc này rất thú vị.

Chủ trì nam rõ ràng còn thương thức Sở Từ hơn.

Người chủ trì là fan của Bạch Đế.

Cho nên hai người phát biểu, đều có khuynh hướng rõ ràng, thậm chí có chút ý tứ tranh phong, nhìn người xem trực lạc a.

Nhìn đi.

Hai người này hình thức đối xứng lẫn nhau, cực kỳ giống quan hệ của Bạch Đế cùng Sở Từ, hai nhà fan hâm mộ lẫn nhau, nhưng vẫn không phục lẫn nhau!

Mà không nghi ngờ gì chính là:

Theo như Sở Từ cũng tiến vào hàng ngũ ngôi sao ba tuyến, ưu thế tâm lý của fan trắng lại không có, chân chính có năm năm phần.

...

Cũng trong mấy ngày như vậy.

Loại mục mục lịch xuất bản của thần thoại cũng đang trong quá trình duy trì liên tục khai phá nhiệt náo.

Phần công trình nghe sách đã được khai phá được một nửa, khi phần quà này được thu vào thành công, Lâm Tri Bạch sẽ chính thức tuyên bố bản bút ký trộm mộ mới của Bất Dạ Hầu, đó vốn là hình thức rất thích hợp để nghe sách.

Sau khi trực tiếp của Sở Từ kết thúc.

Lâm Tri Bạch cũng đang viết quyển sách này.

Ngày mừng một tháng năm này, Lâm Tri đánh trống canh bóp bóp lên bàn phím, sau đó duỗi lưng, cuối cùng cũng viết xong bút ký 《Đạo Mộ》.

Quyển sách này gần bốn trăm vạn chữ.

Là Đại Trường Thiên danh xứng với thực.

Trong miệng hồ có chút chưa lấp đầy, nhưng hệ thống làm việc từ trước đến nay chu đáo, đã đem hồ sâu bên trong cơ bản lấp lại, rất hợp lý.

Bên kia.

Võng công xuất bản của thần thoại đã được xây dựng xong rồi.

Trước đó Lâm Tri Bạch đặt tên là “Tần châu văn võng”.

Gần đây đột nhiên cảm giác kết cấu nhỏ hơn, cho nên hắn quyết định đổi tên thành “Lam Tinh Văn Võ”, nghe khí phách hơn rất nhiều có cây có sao?

Trong quá trình tiến hành hạng mục này.

Lâm Tri Bạch không ít lần tự mình chỉ huy.

Ví dụ như đem hình dạng bóng ổ Tư, đại khái phân làm các nghi ngờ viễn tưởng viễn tưởng huyền huyền tiên hiệp ở thành

phổ, tóm lại chính là cùng một loại với mạng lưới kiếp trước, mỗi cái phân loại đều phải tương ứng với mấy cái trách nhiệm, do chủ biên nên phân loại thống nhất tiến hành quản lý, trước sau như vậy sau mỗi một đoạn thời gian lẫn lộn xem như hoàn thành cơ bản đã hoàn thành.

Sau đó.

Lâm Tri Bạch đem tin tức thành lập mạng lưới Lam Tinh thả ra ngoài, đối với những nhà văn nổi danh ở thế giới xuất bản đã lâu mà nói, đương nhiên cái này không tính là gì, bọn họ có xuất bản và hợp tác làm ăn ổn định, cũng không lo về phương pháp phát hành tác phẩm.

Bất quá.

Đối với những tác giả xuất bản, thường xuyên bị cự tuyệt, Địch Khắc Tư này cũng có sức hấp dẫn không tầm thường.

Sưu sưu sưu sưu!

Rất nhiều người bắt đầu làm nháp!

Thiên triều kiếp trước, trước khi mạng xuất hiện, rất nhiều người sẽ ở Thiên Nhai Luận Đàn cùng với dân các nơi, cơ bản đều là vì thích phát điện, cho đến khi mạng xuất hiện, trên mạng mới bắt đầu mượn chế độ thu phí mua mua mua mua mua mua mua mua mua mua mua mua mua mua mua của Berloz, mặc dù kiếp trước mạng bầy ngược cũng không được xem trọng, đều cảm thấy một khi mạng đã thu phí thì sẽ không còn ai chịu nữa.

Thật ra Tần Châu cũng giống vậy.

Có chút ít tác giả mạng lưới thích bắn điện, tác phẩm của bọn họ bởi vì các loại nguyên nhân, tác phẩm không đạt đến tiêu chuẩn xuất bản thực thể, vì thế liền miễn phí phát đến trên mạng chia sẻ, sự xuất hiện của mạng trong lam tinh, khẳng định có thể hấp dẫn những người này.

“Vậy tổng biên là ai?”

Người phụ trách hạng mục là Lâm Tri Bạch chọn lựa ra người nhà trong nhà xuất bản, xã hội trường đem danh sách chủ biên và biên soạn dưới quan, xác nhận, nhưng tổng biên chọn lựa lại treo mà chưa quyết, vị trí này là vô cùng quan trọng đấy.

“Bất Dạ Hầu đi.”

Lâm Tri Bạch nghĩ trước nghĩ sau, quyết định để “Bất Dạ Hầu” tới đây tạm thời đảm nhiệm biên soạn, về phần tại sao làm vậy, chủ yếu là vì có thể còn chưa hiểu hết về nhà văn trong thế giới này, Lâm Tri Bạch cần đích thân chỉ điểm một phen!

Bất Dạ Hầu?

Người phụ trách các hạng mục phòng văn phòng Lam Tinh về mặt hoang mang. chip đọc sách tí ti, Hoan K hoa văn. Tù nhân!

“Tuy rằng không phải Dạ Hầu viết rất lợi hại, nhưng điều này không có nghĩa là hấn có thể làm biên tập tốt đi, lại nói hấn sẽ đồng ý tổng biên việc này sao?”

“Hấn sẽ làm, về phần hấn có thể hay không biên chế tốt cái này không cần lo lắng, hưởng hồ chỉ tạm thời đảm nhiệm một chút.”

Lâm Tri Bạch cũng lười giải thích nhiều với đối phương, hấn biết rất nhiều cao tầng trong công ty đều không xem trọng Lam Tinh văn võng, thậm chí rất nhiều người phụ trách các hạng mục này, cũng không biết tên Phan Nhĩ Đức này rốt cuộc có tiền cảnh hay không, trong lòng đang đánh trống tới bảy tám phần đây.

Không có biện pháp.

Chỉ có thể dùng sự thật để những người này hiểu rõ.

Vì vậy báng ở Lôi tổng biên một cột cờ rất nhanh liền xuất hiện cái tên ‘Bất Dạ Hầu’.

Mà sau khi tin tức này được cho đi ra ngoài, hấn lại đem việc đi làm cho đám người đi học đầy đủ để nổi tiếng!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 231: Quân học Hoàng Bộ binh của Lam Tinh Võ Văn! Duy Tư Duy Á xuất bản.

Là một trong những đối thủ cạnh tranh lớn nhất xuất bản, Berloz đương nhiên chú ý động thái của địch nhân, nhưng cái hạng mục như Lam Tinh Văn Võng này bọn họ thật sự xem không hiểu.

Cái quý gì vậy?

Mạng lưới?

Đặt hàng thu phí?

“Văn thoại nổi danh căn bản sẽ không đi cái này, cũng chỉ có một vài tác giả nho nhỏ sẽ cảm thấy hứng thú, nếu chỉ là một ít kỳ học nho nhỏ, cũng không chống đỡ nổi loại này a, những tác giả nhỏ này đều là do tác phẩm xuất phát không được, bắt đắc dĩ mới có thể tuyên bố miễn phí trên mạng, trình độ như thế nào căn bản là không đủ xem a.”

“Ý tưởng hảo huyền!”

“Điều kỳ quái nhất chính là biên tập của văn võng Lam Tinh này, vậy mà được xưng là do Bất Dạ Hầu đảm nhiệm, đây lại là thao tác gì a, lẽ nào thân thoại cho rằng một nhà thoại tốt, có thể làm biên tập tốt?”

“Không giống nhau mà!”

“Khái niệm hoàn toàn khác biệt!”

“Ý nghĩa duy nhất của Ốc Nhĩ Đức này, có khả năng chính là vì sàng chọn ra một ít tác phẩm tập tập tập, đánh mắt, nhưng tất yếu tính không lớn, từ tổng thể này xem ra hạng mục rõ ràng được không đủ bù mất.”

“Nghe nói là chủ ý của Bạch Đế.”

“Tuy ta rất thích bài hát của Bạch Đế, nhưng nếu là thiên tài âm nhạc thì cứ ngoan ngoãn đến nhạc đàn đi, hấn một chút cũng không hiểu a, điển hình là ngoại hành chỉ đạo nội hành.”

“Không không không không.”

“Như vậy càng tốt.”

“Dưới sự lãnh đạo của Bạch Đế, thần thoại xuất bản sẽ càng ngày càng tệ, là đối thủ cạnh tranh của chúng ta nên cầu nguyện hẳn làm lâu một chút!”

Nhất thời.

Toàn bộ Duy Khắc Duy Khắc đều phát ra tiếng cười vui vẻ, thậm chí bắt đầu đi ra bóng ma Bất Dạ hầu bị Bạch Đế đào đi.

...

Cùng là một trong những người xuất bản trong tam đại phòng.

Thiên Quang xuất bản đầy đầu hỏi đầu.

“Bất kể là hạng mục trong tâm lưới Lam Tinh này, hay là Bất Dạ Hầu đảm nhiệm công tác mạng lưới tổng biên thảo tác này, đều quá khó hiểu rồi, rãnh điểm quá nhiều trong lúc nhất thời ta không biết nói từ đâu.”

“Nghe nói đã bắt đầu thu bản thảo rồi.”

“Rất nhiều nhà thoại nhỏ đi mua bản thảo.”

“Bởi vì đối với tác giả nhỏ rất khó xuất bản mà nói, văn phòng trong lam tinh này quả thật cung cấp cho bọn họ một cái bình đài tuyên bố tác phẩm, khỏi cần quan tâm bình đài này có lưu lượng hay không, vẫn tốt hơn là ở trong luận đàn miễn phí phát biểu.”

“Thần thoại xuất xưởng, bắt đầu làm rồi.”

“Đây chính là nguyên nhân thay đổi lãnh đạo.”

“Thiên phú của Lâm Tri Bạch rõ ràng ở phương diện âm nhạc, cũng không biết tổ chức thần thoại tịch tịch lý Trường Sinh, Lâm Chiêu lão gia tử là xuất phát từ dự định gì, thế mà lại để cho tôn tử của mình đến quản lý một nhà xuất bản lớn như vậy.”

“Lợi ích tin tức tốt!”

“Thần thoại xuất bản càng loạn càng tốt!”

Giống như Duy Khắc Lạp Đức xuất bản, xuất bản thiên quang là vui sướng khi người gặp họa xem náo nhiệt, đang chờ mong

nhìn xem tấm võng của Lam Tinh Trung Văn lạnh lẽo.

...

Trong nội bộ thần thoại xuất bản.

Thật ra cũng có cùng loại cảm nhận.

“Chiến phim trong văn lộ Lam Tinh nhanh chóng lên tiền tuyến, nghe nói bản thảo vô cùng lớn, thậm chí vượt qua chúng ta xuất bản thân thể bên này.”

“Xi.”

“Đều là một ít tiểu giả.”

“Thế giới vẫn là thiên hạ của các nhà văn thoại lớn.”

“Cũng không biết xã trưởng đến cùng nghĩ như thế nào.”

“Hiện tại Thiên Quang và Lát Xích Lặc cũng đang chờ xem trò cười của chúng ta, xã hội còn để cho Bất Dạ hầu làm biên soạn cái gì đó, không phải Dạ hầu cứ thành thật viết là được rồi sao, cần gì phải tới xem trò hay như vậy.”

Uy vọng của Bạch Đế gia tăng đang hạ xuống.

Vòng sáng của cha Tiểu Khúc cũng không phải vạn năng.

Nhân viên xuất bản thần thoại, cho dù thích Bạch Đế đến đâu, cũng biết tách biệt nhân vật tốt ác và công việc ra, có thể dẫn công ty cất bước về phía trước mới là lãnh đạo tốt.

Công ty bắt đầu xuất hiện một ít lời đồn đại.

Bình luận của Lâm Tri Bạch, vị tân bạch xã hội này đang từ từ hạ xuống, rất nhiều người đều nói đây là một lãnh đạo thích lăn lộn, nên trở về chuyên tâm âm nhạc, mà không phải lăn lộn ở giới.

...

Lâm Tri Bạch đương nhiên có nghe nói về một ít lời đồn nội bộ công ty, nhưng cũng không bị ảnh hưởng và quấy nhiễu. Hắn muốn hung hăng chơi một đợt lớn, trực tiếp cho người phụ trách hạng mục nhất trên mạng Lam Tinh Văn, kéo một ít tác giả thực lực mạnh mẽ vào trong bản vẽ gieo trồng của Ba Tư Lát.

Người phụ trách này tên là Vương Chanh Đạo.

Bên trong công ty đều gọi hắn là chanh.

Vương chanh ngoan ngoãn dựa theo yêu cầu của xã trường, trực tiếp kéo ra một đám lớn ước chừng ba trăm người, trong đám đều là tác giả, các tên cũng dựa theo yêu cầu của xã trường đặt ra Thần Thoại vông vắn ban, kết quả chính là tác giả bị kéo vào nhóm nhao nhao về mặt mộng bức.

“Tri Văn ban thần thoại?”

“Đây là quần thể gì?”

“Mục đích kéo chúng ta là gì?”

“Nghe tên hình như muốn huấn luyện?”

“Tám lưới kia có ý gì?”

“Không biết, dù sao chỉ là thử một chút, tùy tiện cho lam tinh vắn vông này một cái bản thảo, nhưng đối với cái nơi này, ta không quá xem trọng.”

“Đúng vậy a.”

“Trong nghề cười nhạo.”

“Cứ làm ngựa chết coi như ngựa sống đi.”

chanh bùm bùm bùm nói: “Võ Bạng vắn là khái niệm hạch tâm hạng mục của chúng ta, các người có thể lý giải là mạng, nhưng ta cảm thấy bốn chữ vắn học trên mạng càng dễ nghe hơn, về phần lớp mạng lưới thần thoại này, tự nhiên là tìm người đến chỉ đạo các người viết vắn vông như thế nào, bình đài có thể làm thành hay không vắn phải xem thực lực của các vị.”

Mạng lưới vắn học?

Tác giả trong đám người như có điều suy nghĩ.

Rất nhanh lại có người lên tiếng, “Tìm ai đến chỉ bảo chúng ta đây?”

chanh hơi đợi một lát, xác nhận mọi người sau khi tò mò vấn đề này mới đánh ra năm chữ: “Bất Dạ hầu lão sư!”

Không ngoài dự liệu.

Đang nói chuyện đột nhiên bùng nổ!

“Bất Dạ Hầu lão sư cũng sẽ nhập nhóm sao, ta đã xem qua 《 Bí Thu Văn 》 của hần!”

“Ta là fan của Bất Dạ Hầu, ta còn mua 《 ác ý 》 !”

“Đặc biệt thích ” Hạty bảo tấp cuồng phong!”

“Kẻ hèn ta thích chinh phục Bộ Ngạn!”

“Yêu thích “hảo hoặc về nhà”!”

“Ta là lão phần của Bất Dạ Hầu, thích cái tập ngắn thiên của lão!”

“Điều kinh điển nhất của Bất Dạ Hầu chính là giải ưu tạp hóa bãm nhỏ!”

“Hần muốn dạy chúng ta viết sao?”

“Nhưng viết đề chơi này dạy thế nào?”

“Mặc kệ, có thể nói vài câu với Bất Dạ Hầu ta đều rất vui!”

Tên của con người.

Bóng cây.

Bất luận có phát ra từ nội tâm hay không, có thể đạt được cơ hội giao lưu với Bất Dạ Hầu, tất cả mọi người đều kích động. Dù sao đám người này đều là tiểu tác giả, có tâm lý sùng bái tất nhiên đối với các tác giả thành danh.

“Ta và Bất Dạ Hầu ở cùng một nhóm.”

Cái này đại khái cũng có thể coi là phí tổn để thổi phòng sau này?

Bất quá văn nhân đối nhẹ cũng là thật, đối với chanh nói cái gì, Bất Dạ Hầu tự mình chỉ đạo mọi người viết sách các loại, đám tác giả này kỳ thật cũng không để ở trong lòng, viết sách đề chơi này dạy thế nào a?

Quá tư nhân.

Chỉ có thể dạy một ít cơ sở.

Có thể tiến vào đám người nào trụ cột kém chứ?

Mà lúc này Lâm Tri Bạch đang ở trong nhà cùng với hệ thống định chế ở kiếp trước, hần không định tự mình viết những thứ

này, nhưng có thể chia sẻ cho các Niêm Văn Vu Nhân đời đầu, vì Phổ Lỗ Phổ Lỗ có thể làm được hẳn cũng rất khổ tâm, thậm chí còn có chút vĩ đại.

Đột nhiên.

chanh phát ra tin tức: “Hương trưởng, kéo là tốt rồi!”

Lâm Tri Bạch hồi đáp: “Đem quần hào phát cho ta một chút.”

Sau đó Lâm Tri Bạch lấy ra điện thoại di động màu đen, lấy thân phận Bất Dạ Hầu xin vào tổ mạng mạng lưới nói chuyện, chanh bên kia nhanh chóng thông qua, sau đó ở trong quần đánh chữ: “Hoan nghênh nhà văn trú danh, mạng lưới Lam Tinh tổng biên Bất Dạ Hầu lão sư!”

Râm râm.

Đám đông lập tức sôi trào, một đám tác giả hô to “Nam tượng”, “Ta là fan”, “Bất Dạ Hầu lão sư tốt các loại”.

“Chào mọi người.”

Lâm Tri chép chữ, không nói nhảm nhiều về thắng chủ đề: “Tiếp theo ta sẽ cùng mọi người chia sẻ một ít mạch suy nghĩ sáng tác, ví dụ như trong quần có một bộ thoại trưởng tên là Lão Lang, ta đã xem bản thảo hẳn gửi tới, là một bộ đề tài lịch sử...”

Trong đám đông.

Sói già chui ra, hơi được yêu mà sợ: “Không ngờ sư phụ Bất Dạ Hầu lại nhìn thấy ta, ngài có gì chỉ giáo?”

“Ta nói? Ông chanh chanh chua?”

Nội dung Lâm Tri Bạch rất nhanh: “Người viết là lịch sử, nhưng trên mạng phát biểu trên mạng, cùng thực thể phải phân chia, bình thường người đọc kinh văn trên mạng đọc sách ở trên mạng sẽ rất khó chịu. Người phải nâng cao tính thú vị của tác phẩm, ta nói sáng tạo, người có thể viết theo, mọi người đều có thể bắt chước theo, ví dụ như một người hiện đại, bởi vì tai nạn xảy ra tai nạn xe ngựa cứu được một tiểu bằng hữu, kết quả lại ngoài ý muốn xuyên qua đến cổ đại, đó là một người hiện đại như người, nên làm thế nào để sinh tồn ở cổ đại...”

Lam Tinh không có bằng hiệu.

Đương nhiên là không thể xuyên qua đề tài.

Đây là một sa mạc hoang dã dùng lưới.

Lâm Tri Bạch muốn xây dựng ốc đảo.

Lão lang này cũng không phải tùy tiện tìm được.

Lâm Tri Bạch gằn đây đang xem bản thảo, trong đầu đủ loại suy nghĩ sáng tác của con sói già này, cảm giác suy nghĩ của mình, là tương đối phù hợp với sách vở, đối phương rất thích tiết tấu thoải mái theo đuổi, làm ra nó hẳn là rất dễ dàng.

Àm âm!

Giống như thể hồ quán đỉnh!

Những câu này của Bất Dạ Hầu vang lên như sấm sét, nổ vang trong đầu tất cả các nhà giàu, hầu như toàn bộ mọi người đều lập tức ý thức được giá trị sáng tạo này của hắn...

“Ngọa tào!”

“Xuyên qua!”

“Tên này thật trâu bò!”

“Người hiện đại đến cỡ đại?”

“Chỉ suy nghĩ thôi đã cảm thấy thú vị!”

Mà trong lúc mọi người mồm năm miệng mười, người nhà văn ở tên là lão lang càng là đột nhiên hưng phấn lên, người hiện đại xuyên qua đến cỡ đại, văn chương lịch sử này sáng tạo quá ngu bức, hắn thậm chí đã nghĩ tới một ít kịch bản vô cùng thú vị, ví dụ như tư tưởng của người hiện đại cùng cỡ đại giá trị quan sát xung đột...

“Im lặng một chút.”

Lâm Tri Bạch tiếp tục đánh chữ: “Ta biết các ngươi suy nghĩ gì đến cỡ đại cùng người hiện đại tư tưởng giá trị xung đột, đây chỉ là một điểm đáng giá đào móc trong đó, kỳ thật rất nhiều điểm, ví dụ như người hiện đại trở lại cỡ đại, làm một cái tự ẩn sống, đốt thủy tinh ra, làm ra xà phòng, thậm chí là phát minh hỏa dược hẳn là rất hợp lý nhỉ?”

Tất cả mọi người tròn to mắt!

Lâm Tri Bạch còn đang đánh chữ: “Thật ra trong “Dịch Lân Dịch Dịch Dịch Lý” chuyên nguyên tố này của ta vẫn có, nhưng rất nhiều người không có thâm nhập đào bới. Mặt khác không chỉ là những người này, người là một người hiện đại, quen thuộc lịch sử cổ đại, biết vận mệnh của danh nhân cổ đại, chuyện này cũng rất hợp lý, thậm chí người có thể dự phán tương lai hoàng tử nào đó sẽ kế vị, những thứ này đều có thể quay chung quanh thành tình tiết thiết lập tốt một chút, à, một chút là nguyên tố vô cùng quan trọng trong văn võng, các người cũng không hy vọng xem còn uất ức không được chứ?”

Mọi người: “...”

Người khác nói lời này không thành vấn đề. chip chip đọc sách là mua ảo thuật. Số x +0. S. Tríc Hoa Hoa Hoa. Số hỏi thuật.

Người không phải Dạ Hâu cũng thấy ngại à?

Bất quá so với loại nhả rãnh này, lúc này mọi người vẫn cảm thấy trong lòng rung động càng lớn hơn một chút, Bất Dạ Hâu quá kinh khủng, tùy tiện chỉ điểm vài câu, liền phảng phất mở ra một cánh cửa thế giới mới cho tất cả mọi người!

Đây là cửa võng văn!

Lâm Tri Bạch vô cùng tin tưởng, một khi tấm lưới Lam Tinh này xuất hiện, một khi xuyên qua điểm này sớm muộn gì cũng có người có thể nghĩ đến, thay vì chờ người khác vượt lên trước, đương nhiên phải tự mình đưa ra trước, như vậy sau này Bất Dạ Hâu cũng có thể lăn lộn trong võng Văn tổ sư gia.

Chậc chậc.

Danh xưng này dễ nghe hơn cái gọi ‘Kết hôn tổ sư gia’ của Sở Từ gì gì đó nhiều?

Về phần Thần Thoại Văn ban này, nói không chừng về sau chính là Hoàng Bộ Quân Bộ Văn Võ của Lam Tinh võng cũng nói không chừng?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 232: Thủy Văn tổ sư gia! Bất Dạ Hầu truyền công!“Quá trâu bò!”

“Ý tưởng này!”

“Viết ra khẳng định là lừa!”

“Bất quá ba trăm người chúng ta đều viết sáng ý này?”

Nói thật.

Không phải ai cũng quen thuộc lịch sử như sói già, tuy mọi người đều thích ý tưởng này, nhưng không có nghĩa là thích nó là nhất định sẽ viết.

Lâm Tri cười trắng.

Lúc này mới đến đâu a?

Lâm Tri Bạch tiếp tục đánh chữ: “Suy nghĩ linh hoạt một chút, các người có thể suy một ra ba cái, nếu người hiện đại có thể xuyên đến cổ đại, người cổ đại kia cũng có thể xuyên qua đến hiện đại, ví dụ như các người đã xem qua rất nhiều võ hiệp, hào hiệp cổ đại xuyên qua hiện đại, có phải giá trị võ lực biểu diễn hay không?”

Mo Mo!

Lại là một mạch suy nghĩ mới!

Mắt tác giả tỏa sáng!

Suy nghĩ sáng tạo tốt như vậy, Bất Dạ Hầu vậy mà không tự mình viết, ngược lại thoải mái chia sẻ ra, cho mọi người cơ hội!

Giờ khắc này.

Tâm tình mọi người không hiểu.

Lâm Tri Bạch không có ý muốn giao lưu với mọi người, tiếp tục đánh chữ: “Xuyên nguyên tổ xuyên không có rất nhiều thủ đoạn, nhưng có khả năng sẽ có người cảm thấy mấy thứ này không thích hợp với mình, nếu có thể xuyên đến tương lai, tại sao không thể đến đó?”

“Xuyên qua?”

Phản ứng chậm còn chưa rõ ràng.

Phản ứng nhanh chóng, đã biết Bất Dạ Hài đang nói gì!

Bất Dạ Hài công bố đáp án: “Không sai, là trọng sinh, mỗi người chúng ta hẳn đều phải tưởng tượng qua a, nếu như mình có thể trở lại thuở thiếu thời thật tốt a, rất nhiều tiếc nuối cũng có thể đền bù, rất nhiều bất đắc dĩ sẽ không xuất hiện, vậy tại sao không dùng ý nghĩ này viết cái loại trùng sinh? Trở lại quá khứ sáng tạo nghiệp cũng tốt theo đuổi nữ thần đã từng có thể hy vọng không sánh bằng, thậm chí là bù đắp một ít tiếc nuối của bằng hữu người nhà...”

Kỳ thật chuyện này cũng từng xuất hiện trong Giải Ưu tạp hóa.

Nhưng hình thức biểu hiện là lấy người hiện đại viết thư cho người quá khứ, dạy đối phương đầu tư vào nhân sinh đỉnh phong như thế nào, nhưng Lam Tinh còn chưa bao giờ chuyên môn lấy sáng tạo đối với đề tài sáng tạo này!

Vẫn là câu nói kia.

Đây là một thời đại võng văn man hoang!

Lâm Tri Bạch tùy tiện ném ra một chút sáng tạo trên mạng có thể làm chấn động cả đám nhà văn.

Trên thực tế ba trăm tác giả trong quần quả thật đã bị chấn động không chịu nổi, trùng sinh và xuyên việt giống nhau, cũng là bị Bất Dạ Hài đưa ra sau đó liền nhanh chóng ở trong đầu tất cả mọi người hiện ra vô số sáng ý cố sự!

Ai không muốn trùng sinh?

Có ai không có tiếc nuối?

Mọi người chỉ nghe thấy chủ đề ý tưởng “Trọng sinh” này, rất nhiều người cũng đã nhanh chóng sinh ra xúc động mãnh liệt!

Trên thực tế.

Có một số thứ Lam Tinh cũng không phải là không có, như phong thư trong 《Giải Ưu tạp hóa》 xuyên qua thời không, đó chính là xuyên không a, nhưng cho tới bây giờ chưa từng có người giống như Bất Dạ Hài, dùng phương thức tổng kết

này, chính thức tinh luyện nguyên tố như vậy, cũng là ý tưởng sáng tạo cho mọi người!

Mà loại suy nghĩ này rừng biết trắng còn có rất nhiều...

Đây cũng là nguyên nhân Lâm Tri ủng hộ công muốn làm cái lớp truyền thoại thần thoại này, tác phẩm võng văn kinh điển thật sự là quá nhiều. Cho dù hẳn một mục viết mãi cũng khẳng định viết không xong, chỉ bằng tìm một đám người trẻ và năng lực tiếp nhận mạnh như vậy, lại có các tác giả có trình độ nhất định đi thỏa thích, dù sao có thể vào được cái này ba trăm người, đều là do các tác giả trẻ tuổi đặc biệt sàng lọc ra, cơ sở đều là loại rất khá.

Cứ như vậy.

Lâm Tri Bạch nói mấy tiếng, đem mấy câu sáo văn của rất nhiều nhân viên cổ xưa kiếp trước đều chia sẻ cho đám tác giả này.

Mấy giờ sau.

Nào còn có văn nhân xem thường?

Nói một câu không khoa trương chút nào, ba trăm người này to như vậy, tất cả mọi người đối với Bất Dạ Hầu quả thực là kính như thần minh, thậm chí coi tôn sùng nó là sự nghiệp dẫn đường, thậm chí là đạo sư nhân sinh!

Phục khí!

Rung động!

Bất Dạ Hầu đẩy ra cánh cửa lớn hình mạng văn thực sự, cung cấp cho bọn họ vô số suy nghĩ sáng tác, đôi phương không chút keo kiệt chia sẻ những sáng ý giá trị ngàn vàng đó!

“Lão sư!”

Tất cả mọi người cam tâm tình nguyện thậm chí vui lòng thần phục xung hô Bất Dạ Hầu là “sư phụ”, trong rất nhiều năm tương lai đều kính trọng như thế!

Lúc này.

Sắc trời dần tối muộn.

Bất Dạ Hầu ở trong nhóm nói: “Loại hình huyền huyền trên cà phê, kỳ thật chính là thám hiểm dị giới, cái này mọi người cũng không xa lạ, nhưng tiên hiệp tu chân các ngươi có khả năng không rõ, nói cũng tương đối phiến toái, đến lúc đó ta sẽ phát ra một bản tiên hiệp tu chân đề tài, chứ? Mọi người mau đi chơi? Tập tập và bắt chước...”

Thế giới này có huyền huyền.

Chỉ là hai chữ “Huyền huyền” còn chưa được tổng kết ra, mọi người càng thích gọi nó là “huyền tượng”, bất quá cái này không sao cả.

Ngược lại tiên hiệp tu chân.

Thế giới này còn chưa xuất hiện.

Lâm Tri Bạch dự định lấy tên Bất Dạ hầu, tự mình ở trên ca sa lon chờ một quyển tiên hiệp tu chân loại đề tài, dù sao mới Berloz cũng phải nghĩ biện pháp hấp dẫn người đọc sách tiến vào. Đám tác giả này vẫn còn mới mẻ, dân chúng cũng không quen thuộc lắm, phải có một trấn trường tồn cấp bậc cây cột.

Bất Dạ Hầu chính là lựa chọn thích hợp.

Tựa như Lâm Tri Bạch cố ý để Sở Từ ở trên đài phát sóng trực tiếp, thích hợp cúi thấp tư thái, mang đến cho bực vô số lượng chảy, dù sao đây là sản nghiệp của mình, không thể nói là không có chênh lệch gì.

Đám người chủ truyền càng thành công.

Lâm Tri Bạch túi tiền lại càng căng phồng.

Tám lưới Lam Tinh vẫn cũng giống vậy, tác phẩm tác giả mạng này càng cháy rừng rực, lợi ích của Lâm Tri Bạch lại càng lớn, nếu như không nhờ để những văn trên mạng kia có ý tưởng sáng tạo chia sẻ cho mọi người, sao con điều này lại nhanh chóng làm ra như vậy, chẳng lẽ chỉ dựa vào một mình mình hấn sao?

Quá mệt mỏi.

Quá khoa trương.

Ánh mắt phải nhìn xa trông rộng.

Mục tiêu thực sự của Lâm Tri Bạch là triệt để ăn xong toàn bộ thần thoại xuất bản xã hội, nếu mục đích chính thức đạt thành, bao gồm cả mạng lưới Lam Tinh, trong đó những hạng mục này đều sẽ là căn cơ sản nghiệp tương lai của hắn, so với thân phận nhà văn trên mạng đơn thuần, hắn càng hy vọng không cần Dạ Hâu trở thành tổ sư gia trên mạng Lam Tinh, thì giáo học ngày hôm nay chính là tổ sư gia truyền công.

Buổi tối tám giờ.

Cuối cùng Lâm Tri Bạch cũng kết thúc giảng bài.

“Thứ nên giảng không sai lắm, đề tài và sáng tạo, thậm chí bàn tay vàng của văn võng, các loại như lão gia gia tùy thân, nhưng cụ thể có thể lĩnh ngộ bao nhiêu, phải xem chính các người rồi, mỗi người tìm được đề tài mình am hiểu tận tình phát huy.”

Cảm giác nghi thức giảm đi một chút?

Lâm Tri Bạch: “Dừng học!”

Cuối cùng bên trong đám người cũng sôi trào hẳn lên, đây không phải vấn đề tiết học thu được bao nhiêu lợi ích mà là ý nghĩa thật sự thể hồ quán đỉnh, đối mặt với thế giới đại môn mà Bất Dạ Hâu đẩy ra, tất cả mọi người kích động đến run rẩy, trong lòng tràn đầy sùng bái cuồng nhiệt!

“Vất vả lão sư!”

“Sư phụ yêu nàng!”

“Lão sư ta vĩnh viễn đều là học sinh của ngài, sư phụ dẫn vào cửa, tu hành tại bản thân, ta nhất định sẽ không phụ lòng dạy bảo của lão sư!”

“Mong chờ vào sách mới của lão sư!”

“Các huynh đệ tử muội, về sau viết thư không được làm mất mặt lão sư!”

“Chúng ta quá may mắn, có thể trở thành đệ tử của Bất Dạ lão sư!”

“Về sau ngài chính là Thần của ta!”

“Lão sư, cả đời này ta đều sẽ học tập theo ngài!”

“Lão sư chính là sư gia của Võng Văn!”

“Lão sư thiên thu vạn đại!”

Đám người này thật sự giỏi liêm liếm.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy nội dung giảng bài của Bất Dạ Hầu, người phụ trách văn võng trong Lam Tinh nhìn thấy lời của những người này, nhất định sẽ cảm thấy xấu hổ thậm chí còn bần xỉn bước ra ba phòng, cho rằng những người này thuần túy là đang nịnh nọt nịnh nọt người nhà giàu của Bất Dạ Hầu.

Nhưng chanh cũng nhìn nội dung giảng bài của Bất Dạ Hầu.

Cho nên rất chắc chắn, những người này giờ phút này cuồng nhiệt và sùng bái đối với Bất Dạ Hầu hoàn toàn phát ra từ nội tâm, người ở dưới tình huống cảm xúc kích động, nói chuyện khó tránh khỏi khoa trương một chút.

Thật sự là khoa trương sao?

Hồi tưởng những thứ đã được chia sẻ ở giảng khóa Bất Dạ Hầu này, chanh tin rằng trên thế giới này không có bất kỳ tác giả nào có thể được chia sẻ vô tư giống đối phương vậy, bởi vì những sáng tạo này quá sáng tạo kinh điển, phàm là người trong giới này, hẳn là đều biết giá trị của nó!

Bất Dạ Hầu không biết?

Nói đùa gì thế?!

Các tác giả lớn như vậy, sẽ không biết những sáng tạo này đắt lắm sao, nhưng đối phương vẫn cứ khẳng khái chia sẻ, điều này nói rõ đối phương rất vĩ đại, thứ hai cũng nói rõ sự tự tin cường đại của đối phương, căn bản không sợ sẽ dạy cho đồ đệ sư phụ chết đói xuất hiện!

“Nói không chừng Ốc Nhĩ Đức này thật sự có thể thành công!”

Bởi vì trong ngoài ngành nghề, thậm chí nội bộ thần thoại xuất bản trong nội bộ, đều không xem trọng hạng mục “Lam Tinh Văn Võng”, cho nên áp lực của hạng mục phụ trách chanh này vô cùng lớn, thậm chí bao gồm cả chính hắn, đối với hạng mục này vừa mới bắt đầu cũng là mang thái độ hoài nghi.

Nhưng mà.

Xem xong nội dung giảng bài hôm nay, chanh đột nhiên cảm thấy, tỷ lệ hạng mục này có cao có thể làm thành, bởi vì Bất Dạ Hưu cái này tổng biên kinh khủng, hẳn đã cung cấp những văn chương sáng tạo đó, chỉ cần ba trăm vị nhà văn kia nắm chắc được, tuyệt đối có thể nuôi sống một vị nam nhân dạy học đó!

Chờ một chút.

Không phải Dạ Hưu nguyện ý hào phóng phân tích sáng ý như vậy, có lẽ cũng nhìn vào mặt mũi xã hội sao?

Không biết xã hội rốt cuộc vì sao có thể khiến Bất Dạ Hưu làm được đến mức độ này, đối phương nguyện ý gia nhập thần thoại xuất bản, xuất bản cũng là mặt mũi của xã hội.

Mặt mũi này thật lớn.

Có lẽ xã hội đã sớm dự liệu được hạng mục này có thể thành công?

Mà bảo vật của xã hội, vừa mới bắt đầu đã đặt lên người Bất Dạ Hưu?

...

Sau khi giảng bài xong.

Lâm Tri Bạch để điện thoại di động xuống.

Đối với sự sùng bái của các nhà nhà văn trong quần chúng, hẳn không có gì để đáp lại, chủ yếu là chữ hơn nửa ngày, cô tay đều có chút mỏi nhừ, bất quá Lâm Tri Bạch tin tưởng có bài học này, những người này khẳng định có thể nhanh chóng viết ra tác phẩm võng văn đặc sắc.

Không giống kiếp trước.

Võng văn hậu kỳ.

Tất cả mọi người đều đang cầm đá chạy qua sông.

“Tiếp theo ta chỉ cần tại thời điểm bảng hiệu Lam Tinh chính thức lên tuyển đầu, chờ một quyển tu chân tiên hiệp đề tài là được, đây cũng sẽ là quyển sách duy nhất mà Dạ Hưu tự mình sáng tác ra, mục đích không phải là cái gì mà kiếm tiền, coi

như là cho Lam Tinh học giả, cùng với vô số tác giả dùng văn bản thân, thuận tiện cũng lợi dụng hiệu triệu lực của mình tăng thêm nhiệt độ cho Phí Nhĩ Tư. UU đọc sách Tây Ni, say sưa trò chơi.

Lâm Tri Bạch nghĩ như vậy.

Trước khi giảng bài Lâm Tri Bạch từ hệ thống bên kia đòi lấy lượng lớn tác phẩm lưới, bất quá không có thời gian đi viết, hắn chỉ định từ trong đó lựa chọn một bản loại hình tu chân tiên hiệp.

“Tru Tiên?”

“Sao trời biến?”

” lữ trình mờ mịt?”

“Tu tiên truyền phàm nhân?”

Bốn quyển sách này Lâm Tri Bạch trước mắt cảm thấy, tương đối thích hợp làm tác phẩm đề tài của tu chân tiên hiệp khai sơn thủy tổ, nhưng cụ thể lựa chọn bộ nào, hắn vẫn còn đang do dự.

Mọi người cảm thấy nên chọn bộ nào đây?

Ở phía sau tác phẩm được hỗ trợ dùng bản chương để nhấn tin là được!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 233: Lam Tinh vẫn vãng sắp xuất hiện! Tây thành trang viên.

Kim thư ký đang báo cáo tình hình công tác cho Lâm Chiêu Mục.

“Trong mấy thương hiệu lão đại gia Lâm Cung phụ trách, kỳ nhac nước trà trà sữa thuần hương cùng với ba sản phẩm trên nòng sườn Hiên Nga, gần nhất số thị trường đều hạ xuống với trình độ khác nhau, bị đối thủ cạnh tranh cướp đi không ít sản lượng tiêu thụ...”

Lâm Chiêu Mục khẽ nhíu mày.

Trong nhiều tôn tử tôn nữ như vậy, hẳn ta vẫn tương đối xem trọng Lâm Cung.

Dù sao Lâm Cung là trưởng tôn gia tộc, năm đó đối phương vừa mới giáng sinh rất được Lâm Chiêu Mục yêu thích, có lẽ lão nhân đối với người cháu lớn đầu tiên chính là có loại cảm tình này a.

Biểu hiện của Lâm Cung gần hai năm nay lại càng ngày càng làm cho Lâm Chiêu Mục thất vọng.

Phần bài thi này vừa mới bắt đầu Lâm Cung đã khấu trừ quá nhiều điểm.

Lâm Chiêu Mục biết nguyên nhân trong đó, nhưng ông ta không thích tìm lý do cho người ta, bị người ta nhắm vào thì thế nào đây, tư bản thế giới đấu đá lẫn nhau không thể thiếu loại tình huống bị kẻ địch tận lực nhắm vào này.

Bị nhắm vào thì không thế nào?

Năm đó mình bị Ông ta và Thiên Quang liên thủ nhắm vào, vẫn khiến thần thoại sừng sững trên đỉnh tam đại, Lâm Cung này nếu thật sự không được thì dứt khoát loại bỏ là được rồi, ánh mắt Lâm Chiêu Mục lạnh lùng.

Sau đó.

Kim thư ký nói: “Tình hình của Lâm Hồ cùng Lâm Cung không sai biệt lắm, phân ngạch phát sóng trực tiếp thần thoại

vẫn luôn rất thấp, thời gian trước hẳn còn tìm mấy minh tinh trong công ty đến lôi đài kết quả thất lạc mà về, công tích thậm chí còn giảm xuống rất nhiều.”

Lâm Chiêu Mục không tỏ thái độ.

Giá trị đối với Lâm Hồ hẳn vẫn luôn hy vọng không cao, đối phương có biểu hiện này chỉ có thể nói là bình thường. Mặc dù lão gia tử cũng từng có một chút kinh hỉ xuất hiện.

“Lâm Báo cũng không tệ lắm.”

Kim thư ký lộ ra tươi cười nói: “Quái sản nghiệp Truyện tranh trong tay Lâm Báo, thành tích có thăng cấp không tệ, định mức thị trường cũng có chỗ đề cao.”

“Lâm Tri Bạch đâu?”

Lâm Chiêu Mục chủ động hỏi một câu.

Kim thư nói: “Bạch Tiểu thiếu gia thành tích gần đây rất tốt. Hẳn đem Bất Dạ Hầu đào đến nhà bếp ở thần thoại, kể cả xuất bản thu nhập xã cũng có tiến triển lớn hơn rồi. Nhưng những động tác của hắn quá lớn. Ở bên kia xuất bản, hắn đã liên tục khai phá các hạng mục mới, những hạng mục này không quá được các nhóm buôn bán tốt, xuất bản bên trong nội bộ cũng khá có ám chỉ...”

Kim thư ký là thích Lâm Tri Bạch.

Bất quá lúc này nhất định phải ăn ngay nói thật.

Đây chính là nguyên nhân hẳn có thể làm việc bên cạnh Lâm Chiêu Mục nhiều năm như vậy.

Lâm Chiêu Mục lạnh nhạt nói: “Lưu đây các hạng mục về áp lực, loại chuyện này năm xưa ta cũng không làm thiếu, thành giả vương thua làm giặc, không cần gây ảnh hưởng, tất cả hậu quả do chính hắn gánh chịu.”

Cuộc kiểm tra này rất tự nhiên.

Cho dù quyết sách của con cháu phạm sai lầm, thậm chí Lâm Chiêu Mục nhìn thấy có vấn đề, ông ta cũng sẽ không nhúng tay hoặc lên tiếng nhắc nhở, liền làm quan giám khảo công bằng.

Lẳng lẳng nhìn là được.

Về phần Lâm Tri làm chuyện đại đao rộng phủ, Lâm Chiêu Mục đại khái cũng có thể đoán được dụng ý của đối phương, dự đoán hẳn là muốn tận lực ăn nhiều vào cổ phần xuất bản thần thoại đi, nếu như không có hạng mục gì để thúc đẩy, chỉ dựa vào việc xuất hành hoạt thường ngày, thành tích công nghiệp quả thật sẽ rất khó đề cao.

Đứa nhỏ này đã tâm rất lớn a.

Không ngờ Dạ Hâu lại lựa chọn gia nhập thần thoại xuất bản, quả nhiên đã nghiệm chứng suy đoán của mình rồi. Xem ra tên Tỳ Hưu kia thật sự lựa chọn để tiêu tôn tử của mình làm đối tượng phù trợ trong hệ thống thần thoại.

Kim thư ký tiếp tục báo cáo tình hình.

“Nhà lão tam trước mắt làm tốt nhất, tình hình của bản thân Lâm Thu ngài cũng biết, hai con trai của hắn, Lâm Mộc và Lâm Sâm, không chỉ mang theo công việc của mình phụ trách tăng lên, lực khống chế nội bộ trong công ty cũng càng ngày càng mạnh, chỉ có Lâm Liễu biểu hiện không được tốt như ý...”

“Ừm.”

Cuối cùng Lâm Chiêu Mục cũng lộ ra nụ cười.

Tình huống thư ký báo cáo rất khách quan.

Biểu hiện của một nhà Đại thể của lão Tam xác thực cũng không tệ lắm, thực tế lão Tam rất hiểu mịm mờ, chỉ là tính cách hơi âm trầm một chút, có chút giống mẹ hắn, chẳng qua ở trong thế giới vốn không tính là khuyết điểm quá lớn, có lẽ về sau có thể cân nhắc cho bọn họ một chút trách nhiệm.

...

Lâm Tri Bạch tự nhiên không biết cuộc đối thoại phát sinh tại trang viên thành tây, biết cũng sẽ không để ý thôi, tiết tấu hiện tại của y rất hoàn mỹ, trước khi hạng mục mới thành bại chưa định, có thể hoàn toàn áp chế âm thanh phản đối nội bộ.

Sau khi giảng bài.

Ba trăm tác giả kia có linh cảm bạo cơn, mỗi người đã viết sách mới, bình thường sau khi tổng cộng năm vạn chữ sẽ gửi công văn cho đám biên tập.

Lâm Tri Bạch cũng nhìn.

Đại đa số vẫn là có chút dấu chấm mút nhưng đã có hương vị của văn võng, đây là bình thường. Lâm Tri Bạch chưa nói tới thất vọng, hơn nữa trong này còn có một chút, đã bắt được tinh túy mình giảng bài, viết vô cùng có cảm giác đó, sau này hẳn sẽ trở thành tác giả trên đầu bói mẫu?

“Không sai biệt lắm.”

Sau khi Lâm Tri Bạch hoàn thành bản thảo thẩm vấn, thông báo cho chanh bên kia chuẩn bị công việc viết văn trên mạng, cuối cùng ngày lên tuyến nhật định vào ngày 9 tháng 5!

“Ta đây sẽ tuyên truyền!”

chanh hiện đang tràn đầy nhiệt tình, hẳn cũng xem chút bản thảo, phong cách cùng phong cách xuất bản khác biệt rất lớn với phong cách xuất bản. Tác phẩm xuất bản thực thể thích nghiên cứu hàm hậu, chú trọng kết cấu của văn tự, nghiên cứu văn chương ưu khuyết vân vân, nhưng bản thảo viết trên mạng cho chanh cảm giác văn so với bút nghiên văn không đủ, có văn chương nhà văn quả thực là cay mắt, màu chanh tự mình xem rất kỹ!

Tỷ như có bản thảo nhà văn.

Sách tên là “Bách lâm võ lâm cao thủ tại Đô Thị”, chính là viết bằng cách dùng người cổ đại mà Bất Dạ Hưu cung cấp đề xuyên việt đến hiện đại, một cổ võ cao thủ ở trong trường trang bức, đặc tội một đời giàu có nhị đại, phú đại tìm mười mấy tên lưu manh vây chặt lấy nhân vật chính, muốn cắt đứt chân vai chính, kết quả nhân vật chính võ công cao cường, bùm bùm một trận ra tay, mười tên lưu manh đều nằm xuống!

Phía sau.

Lại dẫn ra tổ chức sát thủ gì đó, muốn ám sát một đại tiểu thư đang đi trường, kết quả nhân vật chính lại bùm bùm ra tay một trận, dạy sát thủ ngoan ngoãn thu nhận làm tiểu đệ, bởi vì võ công của nhân vật chính quá cao, đối phương bị dọa tiểu tiện!

“Đây là cái quái gì vậy!”

Lúc các biên tập biên tập vừa mới xem còn đang mắng, văn bút quá nát, cũng liền sáng ý cũng không tệ, nhưng nhìn xem,

rất nhiều người đều dùng sức mạnh để đánh giá, cuối cùng đánh giá rằng: “Quyển sách này tuy rằng trắng đến đáng sợ, kịch tình Logic cũng là có vấn đề rất lớn, nhân vật phú nhị đại đắp nặn, có vẻ vô cùng khuôn mặt hóa, nhưng bỏ qua những thứ này, thoát nhìn vô cùng thoải mái, là cảm giác thoải mái khi thực thể xuất tác đều không đạt được!”

Có lẽ sẽ có thị trường không nhỏ!

Diễn biên tập chuyên nghiệp, cho dù là vừa mới tiếp xúc văn lưới, ánh mắt cũng là có, khuyết điểm này rất rõ ràng, nhưng ưu điểm đồng dạng cũng rất rõ ràng a!

Trên thực tế.

Lâm Tri Bạch xem quyển này là bịt mũi nhìn, nhân vật chính hồ thân chân, sát thủ cúi đầu bái lạy, cam tâm tình nguyện làm tiểu đệ gì đó cũng quá gay gắt rồi.

Nhưng cuối cùng.

Lâm Tri Bạch nhận ra bản thảo này.

Bởi vì không sao cả, thời kì loạn văn, tác phẩm như vậy cũng đủ để cho người đọc sách sáng mắt lên, về phần tinh phẩm hóa gì đó, thì phải đợi khi văn thao phát triển đến trình độ nhất định, các tác giả mạng mới có thể đi theo đuôi, kiếp trước có tác giả dạng tác phẩm cực cao tên là Phong Hỏa hí chư hầu, lúc đầu cũng là viết loại văn tự hậu cung như 《Cực phẩm công tử》, hơn nữa thành tích phi thường vô cùng tốt, mặc dù tác phẩm như vậy, đặt ở văn chương phát triển mười năm sau nhìn lại, đại đa số người đọc sách trắng trẻo khẳng định nhìn không nổi nữa.

Còn có vốn.

Mùi vị cũng rất xông lên.

Tên gọi là chàng rể Cầu Long Vương.

Phát hiện của người ở rể này là lúc Lâm Tri giảng bài đề cập đến, người bạn hữu này viết có chút nội vị, một kẻ ở rể phế vật, nhận hết sự lạnh nhạt ở trong đại gia tộc, bị giẫm vào bùn đất, hèn mọn không cách nào tưởng tượng, người xem ghen khuất đến không chịu được, mãi đến khi một người thần bí xuất hiện:

“Kỳ hạn ba năm đã đến!”

“Mời Thiên Long Vương về vị trí cũ!”

Thứ này đừng nói là giai đoạn đầu của văn võng phát triển, cho dù qua mười năm nữa cũng sẽ có người ưa thích, độc giả đọc sách Tiểu Bạch vĩnh viễn là một gốc tiếp nối một ngọn.

Khiến Lâm Tri Bạch hài lòng nhất.

Là thư do lão lang kia viết.

Sách tên là Huyền Huyền trở lại thời cổ đại làm Vương gia.

Tuy rằng cũng rất thoải mái, nhưng lại không trắng ra như vậy, không hổ là lịch sử văn viết tay chuyên nghiệp, tư liệu bên trong rất có giấy tờ, có lẽ sau khi bản công bố có thể vào trong top 10, thậm chí xếp trước năm cũng không chừng, trong quyển sách này Lâm Tri Bạch thậm chí mơ hồ nhìn ra cảm giác phong cách văn chương của Phù Huê trở lại Minh triều làm Vương gia.

Còn về bản thân Lâm Tri - mình?

Lâm Tri Bạch đã quyết định, muốn bộ thứ nhất của Bất Dạ Hầu, khả năng cũng là bộ mạng văn duy nhất viết “Tru Tiên Lục”, bởi vì bộ lịch sử tiên hiệp cổ điển này hương vị tương đối nồng đậm, văn tự không có trắng bệch như vậy, thậm chí còn có hương vị võ hiệp rất nồng.

Bây giờ Lam Tinh vẫn còn là thời đại võ hiệp.

Tuy rằng võ hiệp mơ hồ có chút xuống dốc.

Nhưng thời đại võ hiệp vẫn chưa chính thức kết thúc, Lâm Tri Bạch muốn dùng “Tru Tiên Lục” để đạt được hiệu quả sau khi mở đầu, cung cấp cho người đọc sách một quá trình thích ứng, đương nhiên bộ trình bày đối với tu chân còn chưa đủ cụ thể, phải bổ sung một chút chuyên nghiệp.

Mục đích của Lâm Tri Bạch là làm bộ.

Cho nên hẳn tổng kết lại, tăng thêm lượng lớn giới thiệu về tu chân thiết lập, tiên địa, quý tiên, thiên tiên các loại, tất cả đều ném vào trong bộ này, còn có phân chia cảnh giới tu chân các loại, dù sao quyển sách này cần có cũng đã có, sau này tất cả các loại tu chân tiên hiệp đều không thể bỏ qua tác phẩm này!

“Không chỉ là muốn đánh nhau.”

Lâm Tri Bạch còn phải cập nhật cho các tác giả mới văn giới, UY đọc sách giúp rỗi rảnh, rặc rặc tí ti. Khảo thí này hẳn dự định mỗi ngày cập nhật năm vạn chữ, để các tác giả trên mạng của thế giới này có thể nghiệm nội dung cái gì gọi là nội quyền!

Dù sao thành tích trên mạng cũng không chỉ nhìn chất lượng.

Cũng phải xem tốc độ đổi mới của tác giả văn sách mạng.

Thứ lưới văn này chỉ cần đổi mới tốc độ rất nhanh, đạt tới hiệu quả lượng đại quản no, cho dù chất lượng so với các tác phẩm khác kém một chút cũng không có vấn đề gì, đương nhiên cũng đừng kém quá nhiều, nếu không sẽ gặp vấn đề.

Sau đó thì...

Ban đêm hôm đó trên mạng đã xuất hiện tin tức về “Lam Tinh vồng” sắp lên tuyến đầu, đương nhiên trong tin tức Berloz này sắp lên tuyến đầu cũng bao quát “Bất Dạ Hầu sắp nhận được một bộ mạng lưới truyền tổng trên lam tinh.

Xoạt xoạt!

Vừa tuyên truyền ra, không chỉ là trong nghề thi nhau ném ánh mắt chú ý đến, mà ngay cả vô số độc giả cũng bị ba chữ Bất Dạ Hầu hấp dẫn!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyền sách này:

Chương 234: Tâm võng văn danh kỳ quái kia! Duy Á Duy Á xuất công.

“Hiệu suất ngược lại khá cao nha, xuất bản thần thoại văn phòng kia đã làm xong mạng văn hoá Lam Tinh kia rồi à?”

“Nghe nói nhà văn tài cảm thấy hứng thú còn rất nhiều.”

“Chỉ là một ít nhà thoại nho nhỏ, các nhà văn minh thành danh căn bản không xem được thứ đồ chơi này.”

“Đợi một chút!”

“Không phải Dạ Hầu cũng sẽ đi Chu Lễ Khắc Tư này ghi sách mới sao?”

“Bất Dạ Hầu vừa mới viết xong “Nguận”, không bao lâu, nhanh như vậy đã có sách mới rồi?”

“Tên này vẫn luôn tương đối tài sản khá cao.”

“Có lẽ Bạch Đế cũng biết cà phê này rất khó làm nên, cho nên muốn để Bất Dạ hầu lôi kéo nhân khí một chút đi, bất quá loại cà phê này dựa vào một bộ thoại viện không thể chống đỡ nổi!”

“Phó phí đọc sách a?”

“Ngoài Bất Dạ Hầu ra, những tác giả khác có bản lĩnh bảo học giả ngoan ngoãn lấy hầu bao không?”

“Không hiểu thấu, mạng lưới có thể thành ta đi rửa đầu!”

...

Thiên quang xuất bản, xuất bản.

“Nghe nói Bạch Đế vì muốn bắt đầu luyện chế cái cà sa này, mời Bất Dạ hầu tổng biên, giảng bài cho các tác giả!”

“Giảng bài vẫn tạm được.”

“Thứ này dạy thế nào?”

“Nhiều tác giả lớn như vậy, hậu đại bọn họ cũng muốn viết, kết quả các tác giả lớn văn chương, cũng không dạy được tác giả lớn thứ hai!”

“Bởi vì rất khó dạy.”

“Thật giống như một Khúc phụ, bản thân hẳn dù lợi hại như thế nào, thì dạy ra vị Khúc ba thứ hai thế nào đây?”

“Còn tưởng là võ hiệp đấy, nội lực gì gì đó, có thể trực tiếp truyền nhân?”

“Nhiều nhất chính là chỉ điểm một chút.”

“Nhưng chỉ điểm thế này thì hiệu quả được mấy phần?”

“Còn để cho Bất Dạ hầu đảm nhiệm chức Phát Y biên soạn, tác giả lớn như thế này chỉ điểm tác giả gì đó, hiệu quả thậm chí chưa chắc tốt hơn so với việc chúng ta tùy tiện tìm ra một biên tập chuyên nghiệp!”

...

Trong nghề.

Các đại thiên tài đang xuất bản đều đang nghị luận sôi nổi.

Bất Dạ Hầu đảm nhiệm tổng biên trên văn phòng trong lam tinh, tin tức chuyên môn giảng bài cho các học viên trung viện, cũng không biết được lưu truyền từ nơi nào.

Dù sao lúc ấy cũng có ba trăm tác giả nghe giảng bài.

Mặc dù chanh muốn giữ bí mật, nhưng luôn có người không quản được miệng.

Chẳng qua nội dung giảng bài cụ thể của Bất Dạ Hầu cũng không lưu truyền ở bên ngoài.

Chắc hẳn mọi người đều muốn mình được ăn canh, vì giữ gìn lợi ích của bản thân, mọi người đều nguyện ý phối hợp với nhau.

Không phải ai cũng bằng lòng sáng khoái phân tích sáng ý lớn lao như Bất Dạ Hầu.

Mà xuất bản nội bộ thần thoại trong nội bộ.

Các loại nghị luận tự nhiên cũng không thiếu.

“Hiện tại các đại xuất bản đều đang chờ xem trò cười của chúng ta, oa lát đà này thật sự có thể chứ?”

“An toàn tự do đi làm, làm cái gì đó trên mạng.”

“Nếu như cái hạng mục này thất bại, Bạch Đế có phải sẽ không đảm đương được xuất bản xã hội này hay không?”

“Không đến mức.”

“Phòng chừng một hạng mục thất bại cũng không có việc gì, Bạch Đế mở mấy hạng mục mới, không phải còn có một cái Thính Thư sao?”

“Đây là đang bị ép buộc gì vậy...”

“Chờ những hạng mục này thất bại, hấn không muốn rời đi cũng phải đi.”

“Mặc dù ta rất thích bài ca của Bạch Đế, nhưng hấn làm như ông chủ của chúng ta thật đúng là một lời khó nói hết a.”

“Thần tượng nên được người khác sùng bái từ xa.”

“Có liên quan đến, Bạch Đế cũng chỉ là người ngoài nghề cái gì cũng không hiểu mà thôi.”

...

So với việc trong nghề, phản ứng của người đọc sách không tồi, nhưng chủ đề thảo luận đều vây quanh “Bất Dạ Hầu”.

“Tân thư của Bất Dạ Hầu phải công bố a!”

“Chờ mong!”

“Nghe nói lần này là phát hành trên công trình lên một chiếc ô ô mới do thần thoại xuất phát, hơn nữa còn phải tái hiện liên đới!”

“Hình như là lam tinh văn võng đúng không?”

“Đến lúc đó đi xem một chút.”

“Ngoại trừ Bất Dạ hầu, còn có rất nhiều tác giả mới, cũng sẽ ở trên bảng lâm chớ cả tác phẩm mới.”

“Không có hứng thú.”

“Dù sao ta cũng chỉ nhìn Bất Dạ hầu thôi.”

“Có điều mạng lưới chớ loại hình thức này cũng rất mới mẻ.”

“Cũng may, trong một ít luận đàn, cũng sẽ có người bị chớ, bất quá đều là miễn phí, nghe nói Lam Tinh văn võng sau lưng sẽ thu phí.”

“Vậy thì không có gì thú vị.”

“Liên qua tháng ở mạng, còn thu tiền gì chứ, cũng liên không phải chuyện Dạ Hâu có thể làm cho ta đồng ý tiêu tiền trên mạng sao.”

...

Lâm Tri Bạch không để ý tới những âm thanh này, hắn đang viết bản thảo “Tru Tiên Lệ”, chờ ngày đó khi lên dây chuyền có thể tận khả năng phát ra thêm một ít nội dung.

Sau khi xem qua những bản thảo này.

Lâm Tri Bạch biết mình đã đứng ở thế bất bại.

Cho dù gần đây hội họp, các cao tầng đều không quá an phận, thậm chí có đôi khi còn không âm không dương đâm chọc mình mấy câu.

Nhất là lợi ích La Đạt Đạt cùng Lợi Lữ Lạc.

Hai người kia thích dẫn đầu theo tiết tấu.

Ngược lại ‘Người của Tam bá’ Nhậm Gia Xuân coi như thành thật giữ bản phận, tựa hồ là cảm thấy ‘Phó Đoan Mộc’ này hy vọng có thể thành công, cho nên gần đây biểu hiện tương đối trầm mặc.

Mà trong đủ loại thanh âm vang lên.

Thời gian từng chút trôi qua.

Mùng bảy tháng năm.

Số tám tháng năm.

Số chín tháng năm.

Lam Tinh vẫn vững rớt cục đi lên!

Lúc này là buổi sáng giờ 8 giờ, Chư Khắc Tư cấp tốc nghênh đón một lượng lớn người đọc.

Mục tiêu của những độc giả này vô cùng rõ ràng, vừa tiến vào Tạp Nhĩ Đức liền bắt đầu tìm kiếm tác phẩm mới của Bất Dạ Hâu.

Keng!

Không cần mọi người tìm kiếm như thế nào.

Lần đầu tiên rất nhiều người tiến vào Ốc Nhĩ Đức, đã thấy được một trang lớn nhất xuất hiện một bộ tên là “Tru Tiên hồng”.

“Tru Tiên?”

“Tên mới của Bất Dạ Hầu thật khí phách!”

“Rất thú vị, đọc sách chỉ có chút hứng thú.”

“Ngọa tào!”

“Quyển sách này mở đầu có chút phách lối a!”

“Thiên địa bất nhân coi vạn vật là chó rom?”

“Những lời này là do Dạ Hầu sáng tạo ra sao?”

“Xem thêm sách đi huynh đệ, những lời này xuất phát từ ‘lão tử’ Đạo Đức Kinh’, nhưng những lời này đặt ở khởi đầu rất khí phách.”

Trong lúc thảo luận,

Mọi người đã bắt đầu đọc.

Lúc Phí Nhĩ Đức online lên, ‘Tru Tiên Khuyết’ trắng’ liền một hơi truyền lên bốn mươi chương, cốt truyện vừa vặn tiến hành đến tình tiết diễn xuất của vai chính Thanh Vân Môn Thất Mạch hội võ.

Nói cách khác:

Quyển sách này từ bài đầu đến nội dung cốt truyện kết thúc cao trào đầu tiên, Lâm Tri Bạch hoàn chỉnh viết ra.

Trong hội võ thất mạch, hào quang của Trương Tiểu Phàm tỏa sáng, xếp hạng vô cùng cao, đây chính là điểm thoải mái lớn nhất của giai đoạn đầu của lễ hội “Tru Tiên Lục”!

Tuyệt đối có thể khiến người đọc hài lòng!

Bất quá mọi người vừa mới bắt đầu đọc sách, còn lâu mới thấy được điều này, mặt khác, bốn chương còn chưa có công năng chính thức, kỹ thuật nhân viên còn đang trong quá trình khai phá, đoán chừng qua một thời gian ngắn liền có thể giải quyết xong.

Mà khi người đọc đang bận đọc sách thì.

Lâm Tri Bạch cũng quan sát giới diện Chiêm Cà Tư Đặc một chút.

Khởi điểm rất kinh điển “Bảng diện”, Lâm Tri Bạch tự mình tham dự thiết kế hiệu quả, có mấy bảng danh sách hơi kinh điển.

Ấn vào bảng.

bảng tiêu thụ thoải mái.

Bảng nguyệt phiếu.

Đề cử bảng.

Bảng mới.

Nhưng mà phía dưới những bảng danh sách này, giờ phút này trống không, cần một lát sau mới có một ít sách, mọi người vẫn còn chưa bắt đầu phiếu phiếu.

Ngược lại là vị trí đề cử xếp đầy hàng.

Trên các vị trí đề cử đều viết tên các tác phẩm khác nhau, còn có mặt bìa vẽ phong dị.

...

Trong nghề.

Mặc dù các đại xuất bản cũng không xem trọng thân thoải Lam Tinh này trên mạng, nhưng mọi người vẫn mang theo hiếu kỳ điểm vào cái áo tá lnày này.

Sau khi tiến vào bảng ở Hải Nhĩ Tư.

Trên vị trí đề cử Lang Lang Mãn Mục, các loại kỳ hoa thư danh thiên kì bách quái xuất hiện ở trong tầm nhìn của mọi người.

“Côn tể Long Vương”

“Diêm Cực phẩm Thiếu gia Nguyễn Cung “

“Côn Bằng là gia đình siêu cấp “

“““Huynh Kỳ nhất thành thị Hoa Thiếu Diêm”

“Tiễn Cung trở lại thời cổ đại làm Vương Gia Chức Dư “

“Quan đạo trùng sinh!”

“Cao thủ võ lâm ở Đô thị.”

“Tái sinh siêu cấp Niết Bàn? Tỳ Hưu?”

“Ta ở cổ đại phát minh ra hỏa dược 《”

“Tích sinh trùng sinh mua vé số một trăm triệu.”

“Anh em em em dâu là hôn quân “

“Côn Bằng, siêu cấp dị năng Côn Bằng”

“Linh Quân ta có hệ thống thăng cấp “

Toàn bộ tên sách đồng hành đều trọn mắt há hốc mồm nhìn xem!

Những tên sách đó hoàn toàn khác với phong cách đặt danh truyền thống, có cái họ vừa nhìn liền có thể hiểu được, có người bọn họ đã nhìn nửa ngày, cũng không biết là cái gì, hoặc là cái gì, hoặc là hình như hiểu cái không.

Thăng cấp hệ thống?

Dị trường của Long Vương?

Trọng sinh làm quan?

Trùng sinh mua vé số?

Xuyên việt đến cổ đại làm Vương gia?

Cao thủ võ lâm còn mẹ nó ở Đô thị?

Những thứ này cũng thôi đi, hoa tàn gì đó lại là quý gì chứ, hoa hoa hoa tươi hay là hái hoa tặc, những tên sách này sao nghe như vậy liền khoe khoang vậy chứ?

Không sai.

Chính là quá phô trương!

Tràn ngập cảm giác dâm ý!

Nhưng trong lúc đang than thở, nội tâm của tất cả mọi người, lại hiện ra kích động khó giải thích, muốn vào nhìn xem, một trăm triệu gì đó trùng sinh mua xổ số hẳn là rất thoải mái a?

Loại xúc động này vừa mới xuất hiện.

Trong nháy mắt mọi người đều không bình tĩnh nổi nữa!

Đặc biệt là một ít biên tập kinh nghiệm nghề nghiệp tương đối phong phú, càng là khó giải thích mà có chút hãi hùng khiếp vía nhảy dựng lên!

Lực mê hoặc của những tác giả này rất mạnh, ngay cả bọn họ sau khi nhìn thấy những cái tên khoa trương thậm chí là diễm tục này đều muốn kiểm kê xem tác giả viết cái gì, vậy đọc giả phổ thông thì càng không cần phải nói!

“Có diễm gì đó không đúng!”

“Những cái tên sách này, mặc dù vô cùng diễm tục, cũng có thể gọi là mỹ tục, nhưng dường như sức hấp dẫn không tệ nha!”

“Ví dụ như xuyên việt đến cổ đại làm Vương gia gì gì đó, nghe rất thú vị a!”

“Phát minh hỏa dược từ cổ đại? Đây là có thể làm được sao?”

“Có thể, bất quá cụ thể phải xem người có thể xuyên đến triều đại nào...”

“Ý nghĩ trọng sinh làm quan này hình như cũng phi thường khen.”

“Tê!”

“Sao thế, Chiêm Cà Cát Đức này, đều cảm thấy có sáng ý?”

“Ha ha, ta không cảm thấy, sáng tạo còn được, nhưng nghe tên đã rất tam lưu.”

“Người có thể điễm vào nhìn xem.”

“Ta nhìn bản 《 Trọng Sanh Chi Siêu Điệp này? 》, con mẹ nó dâm, cái gì kiếp trước thâm mến nữ hài lập gia đình, nhưng sau này cũng không hạnh phúc, cho nên nhân vật chính kiếp này muốn đuổi nàng vào tay, đây không phải cạy vợ sao, quả thực tam quan bất chính!”

“Nhưng ta cảm thấy, rất thoải mái a?”

“Sảng khoái một chút thì không sao, nhưng phần lớn những sách này không có tri thức gì, chip đọc sách là tự ảo thuật. Hoa văn hóa. Sắt sách cả sách vở cũng nát. Ta lật vài quyển sách, văn chương cũng quá trắng, người đọc không thể thích nổi.”

“Một đồng rác rưởi!”

Có lẽ là tác phẩm bán ỏ lạc này, tên sách cũng quá kinh người, cho nên các biên tập xuất bản lớn đến đây ngấm cảnh, ý kiến hiếm thấy thế mà không thống nhất!

Có người cảm thấy những tác phẩm này biểu hiện ra sáng ý phi thường tốt!

Có người lại cho rằng người đọc không có ghi trong văn học sẽ không chịu mua!

Hai bên đều cho là đúng.

Nhưng cảm thụ của người đọc mới là quan trọng nhất.

Mọi người tranh chấp không hết, từng người mở to hai mắt, muốn biết cảm nhận của những người thực sự đọc sách xem xong!

Mấy cái tên mạng này, thật ra đều có nguyên hình, người đọc sách cũ đọc sách nhiều năm hẳn là có chút ấn tượng a~

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 235: Đại môn được tiểu thuyết siêu trần mở ra thế giới mới! Trần Dũng là một người đọc sách, cũng là một người mê sách của Bất Dạ Hầu. Thời gian trước hẳn đã chú ý tới, thần thoại xuất bản sẽ sáng lập ra tin tức Lam Tinh đệ nhất gia 'lếp võng' gì đó, đối với trạm đứng và văn hóa Trần Dũng cũng không có khái niệm gì, nhưng trong tuyên truyền thì Bất Dạ Hầu cũng sẽ tuyên bố tại cái bình đài này, cho nên hẳn mới phát hành lên tuyên Anh Hùng, Trần Dũng đã bị hấp dẫn đến đây.

Hiển nhiên Trần Dũng không thể nghi ngờ gì được, vì tờ giấy mới này của Bất Dạ hầu.

Hoặc là nói sau khi ông ta đi lên tuyên đường, phần lớn là fan hâm mộ đã đi vào.

Kết quả vừa mới tiến vào Ốc Nhĩ Đức Trần Dũng đã nhìn thấy trên tấm ngang lớn nhất có treo 'Bất Dạ hầu tân thư' chính thức tuyên truyền 'Bất Dạ hầu'.

Hắn đang định đi vào.

Trên ghé đề cử, các loại thư danh yêu diễm lờ lợt, lại bỗng nhiên hấp dẫn Trần Dũng ánh mắt, khiến hẳn nhất thời không rời mắt được.

“Chiến Thần trở về?”

Quyển sách này được đề cử không chỉ có tên sách, còn kèm theo một phần giới thiệu đơn giản như vậy:

【 Chiến Thần trở về, phát hiện thê tử và con gái năm tuổi lại ở ổ chó! Ra lệnh một tiếng, mười vạn xuất ngũ, tướng sĩ chạy

tới!]

Tê!

Tên sách này!

Giản dung!

Chỉ nhìn thôi đã làm cho người ta có cảm xúc chấn động mãnh liệt!

Trần Dũng quý thần xui khiến, vậy mà tạm thời không có đi thăm Bất Dạ Hầu trước, mà là trực tiếp chỉ vào quyển “Chiến Thần” này, bởi vì tên sách cùng tin tức giản dị đối với hắn vô cùng hấp dẫn!

Câu chuyện cũng giống như giới thiệu văn tắt.

Chiến Thần Long Ngạo Thiên là một binh vương cấp Thần, câu chuyện vừa kể xong thì xuất ngũ, kết quả về đến nhà lại phát hiện con gái đang ở trong ổ chó, lập tức nổi giận đùng đùng!

Chiến Thần ra lệnh một tiếng!

Vô số thủ hạ chạy tới thành thị này, Long Ngạo Thiên thề, muốn cho tất cả người ngược đãi thê tử cùng nữ nhi của mình hồi hận!

Chương thứ nhất!

Chương thứ hai!

Chương ba!

Đây là một quyển sách mới, tổng cộng liền đôi mới ba chương, nhưng ba chương ngắn ngủi lại làm cho Trần Dũng nhìn thấy nhiệt huyết sôi trào!

Thoải mái!

Quá sung sướng rồi!

Không nghĩ tới mình hướng về phía Bất Dạ Hầu mới tiến vào cà phê này, lại còn có thu hoạch ngoài ý muốn, vốn viết cũng quá sung sướng rồi, Trần Dũng đối với cốt truyện kể tiếp vô cùng chờ mong, hắn lần đầu tiên nhìn thấy loại phong cách này, đơn giản lại thẳng thắn, tên của nhân vật chính quả thực

đủ khí phách, ba chữ ‘Long Ngạo Thiên’ này thật sự có khí thế a!

Bình luận khu.

“Quyển sách này thật sự có sức mạnh a, không giống với phong cách trên thị trường, thì ra đây chính là mạng lưới sao?”
” nào tàn quá rồi?”

“Tác giả này hoàn toàn không biết gì đối với quân đội.”

“Chiến Thần gì đó quá xấu hổ rồi.”

“Dù sao ta cảm thấy thoải mái liền xong rồi!”

“Nếu nói văn chương xác thực không tính là mạnh, nội dung hợp lý cũng có đơi thương thảo, nhưng ta xem vô cùng đã nghiền, cảm giác không như ý trong bản sao này nhận được một ít phát tiết!”

“Không có nội hàm.”

“Cần nội hàm cái gì chứ!”

“Đây vốn là vì sáng khoái mà đi, muốn nội hàm người có thể đọc sách khác, ta thích xem phim phòng the của những bộ ảnh thần tượng kia chẳng phải cũng vậy sao, không có dinh dưỡng không có hàm súc, đại chúng thích là được, người thích cái khác thì cứ xem, chứ không phải là không có lựa chọn.”

“Đã nghiền!”

Hầu hết mọi người đều đánh giá tốt!

Trần Dũng rất tán thành với những lời đánh giá tốt này!

Hắn thích không thích những phong cách văn tự ẩn chứa trong lòng dạ của Dạ Hầu, tỷ như lần phản ứng ác ý cuối cùng của Chủ khiến người ta dựng hết tóc gáy sau lưng lên, nhưng đồng thời Trần Dũng cũng cảm thấy khẩu vị của bản thân thật hợp với khẩu vị...

Nói như vậy.

Nếu như không phải Dạ Hầu, là món món được làm từ trù lớn của quán ăn Ngũ Tinh Cấp làm ra, làm cho người ta nể nang, quyển “Ca Chiến Thần” này trở về được làm bằng năm đồng

khối vô cùng thô, hương vị nồng đậm, người có thể nói nó dễ dàng, nhưng cũng khiến người ta ưa thích!

Thế nào?

Sau khi nếm qua nguyên liệu cao cấp của sơn hào hải vị.

Không thích ăn thịt quán ven đường để nướng à?

Tư Thông còn dẫn các muội tử đi ăn đồ nướng nữa.

Sau đó không cần xem sách mới của Dạ Hài nữa, Trần Dũng nghĩ như vậy nhưng tay của thủ tiêu di động lại dừng lại, một quyển sách khác đã hấp dẫn hắn ta.

Quyển sách này gọi là 《Đại Pháp Sư》 phong lưu》.

Giản Giản Giới: 【Mang theo một chiếc nhẫn không gian xuyên đến dị giới, bên trong nhẫn là các loại vật tư của Lam Tinh, ăn một miếng đào ở dị giới, có thể nhanh chóng tăng thực lực lên, ném ra một quả khoai lang có thể dẫn phát bạo tạc, một ngum quýt có thể trị liệu các loại thương thế nghiêm trọng...】

Dù sao thì Đơn Giới là như thế nào?

Trần Dũng cũng đã xem qua một vài ảo tượng, nhưng quyển này hình như không giống với những gì hắn từng thấy, hắn ta đã đến đây.

Quyển sách này một hơi cập nhật năm chương.

Trần Dũng uống hết một hơi, chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái, giống như ngày hè chói chang ăn một quả dưa hấu ướp lạnh, cả người sáng khoái đến mức bay lên!

“Như vậy cũng quá đã ghiền đi!”

Mắt Trần Dũng sáng lấp lánh, quyển sách này hoàn toàn không kém hơn so với những chiến thần mà mình vừa xem, hơn nữa nhân vật chính còn là xuyên qua Lam Tinh, đại biểu cho sự mạnh mẽ!

Càng đừng nói...

Các loại quýt, quả đào, táo, ở dị giới đã trở thành bảo bối, nhân vật chính thì cảm những thứ quen thuộc ở Lam Tinh ty,

quét ngang các lộ đối thủ, khiến cường giả thần phục, khiến
muội tử sùng bái!

Sảng khoái!

Lại xem tiếp một quyển!

Quyển thứ ba mà Trần Dũng đưa cho gọi là Huyền Huyền trở
lại thời cổ đại làm Thi Tiên Lược, cũng là lấy xuyên việt làm
điểm bán, nhân vật chính ở cổ đại, trực tiếp sao chép một số
thơ trữ danh lúc đó chưa xuất hiện!

Sau đó.

Bản thứ tư!

Phần thứ năm!

Bản thứ sáu!

Trần Dũng càng nhìn càng cảm thấy kích động!

Giống như mở ra cánh cửa thế giới mới!

Ốc Nhĩ Tư này có rất nhiều bảo tàng rồi!

Vì sao bọn họ có cảm giác mình tùy tiện mở một quyển sách
đều dễ nhìn?

Mặc dù đa phần những ghi chép này đều rõ ràng, nhưng trước
kia Trần Dũng chưa từng thấy qua loại tình huống đại khai đại
nã và đây các loại phong cách đậm đặng thế này, cho nên hẳn
ta trầm mê vào trong đó, thậm chí thiếu chút nữa quên mất
việc hẳn ta có thể đọc được bản mới của Bất Dạ Hầu!

Kỳ thật đừng nói là Lam Tinh.

Chính là thiên triều ở địa cầu.

Văn bia lưu hành lúc đầu chính là loại phong cách long ngạo
thiên này, các loại trang bức vả mặt tán gái, kiếp trước tuyệt
đại đa số người lần đầu tiên tiếp xúc internet cũng sẽ có loại
cảm giác “Bất kỳ một quyển mạng lưới nào cũng dễ xem như
vậy”, loại cảm giác này thường sẽ kéo dài tới mấy năm, thẳng
đến khi hoàn toàn tiến hóa thành lão một sách trắng mới có thể
biến mất, thậm chí xuất hiện tâm lý phản nghịch, thậm chí còn
xuất hiện bệnh xấu.

Vừa nhìn thấy loại ngựa trong hậu cung này liền muốn nôn.

Rõ ràng lúc mới tiếp xúc nhìn rất high.

Loại tình huống trước mắt, đơn giản là thị trường thời kỳ Thiên Triều Văn Man Hoang kiếp trước, một lần nữa diễn ra ở Lam Tinh thôi, hiện tại người đọc sách là khoan dung nhất đối với văn bản, lúc độ phát triển mạng lưới cao nhất, tùy tiện viết văn bát đảo mấy năm đã bị đào thải đều có thể hấp dẫn người đọc. Không xem trên trăm tác phẩm đồng chất hóa nghiêm trọng, tuyệt đối sẽ không cảm thấy ngán đường.

Trong này có một cái giá trị nha.

Mà tình huống của Trần Dũng đương nhiên không phải là trường hợp riêng.

Trên thực tế rất nhiều hướng về phía Bất Dạ Hầu, hoặc là hướng về phía thần thoại xuất bản chiêu bài này, hiệu kỳ điễm vào người đọc Nữ Oa này, đều giống như Trần Dũng, bị cưỡng ép mở ra cánh cửa thế giới mới ——

Đại Tráng phúc mắt rộng!

Rất là thỏa mãn!

Các bình khu đều đang bàn tán sôi nổi!

“Phổ Đức này đều rất ngu bức a, não động quá lợi hại, các loại xuyên việt cùng trọng sinh, các loại thực vật chính cuồng lôi bành thiên!”

“Đây là mạng lưới sao?”

“Sao ta cảm thấy mạng lưới so với thực thể còn đẹp hơn nhỉ!”

“Không phải nói cái này Phổ Oa nhà văn có trình độ không cao sao?”

“Con mẹ nó viết rất hay, văn chương thì kém một chút, nhưng cốt truyện thật sáng khoái!”

“Sao đột nhiên lại xuất hiện não động ngu bức như vậy chứ!”

“Các tác giả này, những thứ này, hình như là cùng Chư Lỗ đột nhiên xuất hiện!”

“Đây mới gọi là a!”

“Đi làm mệt rồi, tùy tiện điễm lên trên sào trúc này một quyền xem thử, kết quả nhìn xem thì không dừng được nữa.”

“Những thứ này quá cấp trên rồi!”

“Phong cách của những mạng lưới này so với phong cách thực thể ta từng xem trước kia hoàn toàn không giống nhau!”

“Lần đầu tiên chúng kiến nghị, then chốt là ta không chỉ nhận một bộ nghị, tùy tiện mở một quyển cũng có cảm giác nghị!”

Đương nhiên có đánh giá không thấp.

Kỳ thật vẫn là xoắn xuýt văn chương, nội hàm các loại.

Dù sao luôn có một số người, dù cho vừa tiếp xúc internet, hương vị cũng là thiên vị của lão bạch, đồ vật quá rẻ bõ họ không thể thuyết phục được chính mình.

Bất quá coi như là người đọc sách xoắn xuýt mấy thứ này, trước mắt còn chưa nói tới trong biển sách mênh mông, nhanh chóng tìm được một loại tác phẩm phù hợp khẩu vị của mình.

Tỷ như Tiêu Tiêu trở lại thời cổ đại làm Vương gia như nàng.

Tuy rằng cốt truyện đồng dạng rất thoải mái, chủ tuyến đồng dạng cũng là giả bức ý thâm, nhưng tác giả trình độ rất cao, lịch sử viết đầy đủ để thi chứng, dễ chịu cũng là tiến hành trên cơ sở logic hợp lý, văn chương lão luyện tương đương, cách viết này không có khoa trương như vậy, nhưng so với công văn lịch sử xuất bản chính nhi bát kinh thì dễ coi hơn rất nhiều, đơn giản mà nói chính là đọc được đại khái!

Dùng cách đánh giá của lão Bạch đối với một số võng văn kinh điển là:

Chỉ số thông minh của nhân vật ứng phái tại tuyến, nhân vật được tạo nên vô cùng rõ ràng, logic hợp lý, sát phạt quyết đoán, trang bức nãi rất mượt mà, thanh tân thoát tục, hoàn toàn khác với tiểu bạch văn kia!

Trên báng lăm có một phần ba loại sách này.

Bao gồm cả Lâm Tri Bạch “Tru Tiên Lục” cũng thuộc về một phần ba này.

Hai phần ba còn lại, chính là thuần túy văn tự sướng, nhân vật đắp nặn khuôn mặt, logic không hợp lý như vậy, hoặc là nói không phù hợp với tình huống hiện thực, tóm lại tất cả đều là

chạy đi thoải mái một chút, nhưng không ngại những sách này đều có người thích.

Đúng là củ cải xanh ai cũng có yêu.

Thậm chí có rất nhiều người đọc sách không chỉ quan tâm đến niềm vui của mình, còn không quên hô bằng gọi hữu gọi người trên mạng, rất có nghĩa khí.

“Các huynh đệ!”

“Nhanh lên trên bát võng Lam Tinh!”

“Phó Đức này rất nhiều đẹp mắt!”

” internet thật thú vị!”

“Tất cả nơi này đều là kho báu!”

“Ách mi? Vai chính đã sống lại làm quan sao?”

“Ngươi đã từng thấy kẻ cầm trái đất ở dị giới là có thể đập chết Ma tộc?”

“Ngươi đã thấy nhân vật chính sau khi trọng sinh điên cuồng tán gái chưa?”

“Ta xem nhiều năm như vậy, cần đọc sách mà phải có nhiều trò ảo thuật. Sỡ ma hóa mới là thực sự đúng!”

“Thật sự có đẹp như vậy sao?”

“Nghe như rất thú vị a.”

“Ta đi xem một chút!”

Mạng lưới đám thư giả đầu tiên tự phát tuyên truyền quả nhiên hấp dẫn không ít bạn trên mạng chú ý, dù sao tiến vào Berloz liền thuận tiện công phu, hưởng hồ nghe có vẻ rất thú vị?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 236: Bạch Ngân Minh phiên bản “Hồng hồng đồ”! Người phụ trách chanh vẫn luôn nhìn chăm chăm vào số liệu hậu trường, Lam Tinh vẫn vững nếu như thành công, người phụ trách hạng mục này của hắn đương nhiên cũng liền theo gà chó lên trời, nếu như loại Berloz này thất bại, mình nói không chừng sẽ bị xã trưởng ném ra ngoài công nôi.

Chức vụ chính là như vậy đấy.

Lãnh đạo sẽ tìm người gánh tội thay.

Mặc dù chanh cảm thấy xã trưởng tựa hồ không giống như loại lãnh đạo biết vung tội cho thủ hạ, nhưng loại chuyện này ai nói chính xác được, tóm lại giờ phút này tâm tình hắn rất khẩn trương và thấp thỏm, thời khắc nào cũng đề thủ hạ báo cáo tình huống.

“Lung hành nhân số đã phá vạn!”

“Nhân số đăng kí đã đạt đến ba vạn!”

“Lung hành nhân số đã vượt qua năm vạn!”

“Phá tám vạn.”

“Mười vạn! Số người đăng kí đã đạt tới mười vạn!”

“Mười lăm vạn!”

Thay vì lo lắng lãnh đạo để mình gánh tội thay, không bằng cầu nguyện hạng mục này có thể thành công, chanh chua nghe thủ hạ không ngừng truyền đến số liệu báo cáo, lòng bàn tay đã thấm ra mồ hôi, trong lòng có một thanh âm đang điên cuồng hét:

Tăng!

Lại tăng!

Tiếp tục bành trướng!

Tựa hồ là ông trời đã nghe được sự cầu nguyện của chanh, Ông ta dùng nhân số đăng kí hộ, với tốc độ cực cao liên tục tăng động!

Hai mươi vạn!

Ba mươi vạn!

Bốn mươi vạn!

Năm mươi vạn!

Con mắt chanh trừng lớn!

Giai đoạn đầu tăng nhanh hẳn không cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì Bất Dạ Hầu cũng đã mở sách mới ở mạng Lam Tinh, đánh giá tuyệt đại đa số người đọc sách điềm vào cái điều hâu này đều hướng về phía Bất Dạ Hầu mà đến, nguyện ý để cho Bất Dạ Hầu đăng kí một danh sách hộ tá điềm cũng là bình thường, nhưng khi nhân số đăng kí lên vẫn còn đang tiếp tục phát triển tới năm mươi vạn, chanh cảm thấy nguyên nhân đã không chỉ là không phải là chuyện của Bất Dạ Hầu, nhiệt tình của đám bạn trên mạng này dường như rất cao...

Đúng là nhiệt tình tăng vọt!

Năm mươi vạn căn bản không phải điềm cuối!

Sau hai mươi phút sau, Chanh Quỳ tập trung nhìn một cái, dùng thẻ đăng kí chính thức đột phá một trăm vạn, hơn nữa cũng không có ý định dừng lại như vậy!

“Đây là thành công rồi!”

Thân thể chanh đang run nhè nhẹ.

Mà ngay khi trái chanh tâm tình dâng trào, phó thủ bỗng nhiên chạy tới, giọng nói tràn ngập hưng phấn và chấn động: “Vừa mới đo lường được lưu lượng của cà phê của chúng ta càng ngày càng cao, tựa hồ có một lớp mạng mới rất nhiều bạn, lần lượt lần lượt được gọi vào Mục Mộc Lạp Tư của chúng ta!”

“Đại Chu Tân Vồng hữu?”

chanh giờ phút này đương nhiên không có hứng thú nói giỡn, hẳn thật sự kích động, tình huống ngày đầu đường tuyền trên

cà sa, so với hẳn dự liệu tốt hơn nhiều!

“Hình như là bởi vì có độc giả tự phát tuyên truyền?”

Phó thủ có chút không xác định, nhưng lượng lưu lượng điên cuồng tràn vào là tin tức tốt, bởi vì điều này có nghĩa là số lượng đăng kí sẽ càng cao hơn, “Người đọc rất nhiệt tình đối với những khu bình luận trên vai cà Hô này, rất náo nhiệt, hơn nữa số lượng đánh giá tốt cũng rất nhiều!”

“Để ta xem một chút!”

chanh tùy tiện ấn mở một quyển sách, quyển sách này đã leo lên bảng thứ mười, sách tên là 《Võng Du Chi Cuồng tặc Thiên Hạ》, đây là sáng ý sáng tạo của Bất Dạ Hầu lúc giảng bài.

Bảng du!

Lúc đó ba trăm tác giả trong đám đông, tuyệt đại đa số người đều không hiểu được mạng lưới có ý nghĩa gì, ai thích xem nhân vật chính chơi trò chơi a?

Không bằng xuyên qua và trùng sinh!

Nhưng nhà tác giả này gọi là thích ăn lê, lại rất hứng thú đối với cái gọi là tài liệu lưu lạc này, cũng dựa theo nội dung giảng bài của Bất Dạ Hầu viết ra bản này, kết quả thế mà bất ngờ được hoan nghênh cực lớn, tiếng phản hưởng của khu bình luận cực tốt, độc giả các loại đánh giá tốt cũng điên cuồng thảo luận cái thời đại võng du, còn đang trong tranh luận nhắc, tương lai thật sự có thể thực hiện được hay không.

Biết tất cả đều là báo.

Nhìn nội dung đám học giả thảo luận nhiệt tình, đôi mắt chanh dần dần tỏa sáng, có lẽ thật sự muốn thành công a!

...

Vô số các đồng nghiệp xuất bản, cũng đang chăm chú chú vào tình huống phát hành Anh Càna này, mặc dù bọn họ không thể phân tích số liệu lưu thông qua hậu trường giống như chanh, nhưng các đánh giá dần dần xuất hiện ra lại rất dễ dàng nhìn thấy.

“Tê!”

“Luệ giả phản hưởng rất tốt a!”

“Cái quý gì, những con trí tuệ Tiểu Bạch này cũng thu được đánh giá tốt đến vậy sao?”

“Nhất định là do con!”

“Đối với việc xuất bản thân thoại thì việc an bài chút còn không đơn giản?”

“Giống như những cửa hàng ngọt, cố ý tìm hơn mười người, thậm chí mấy trăm người đi xếp hàng mua đồ ngọt, thật ra đều là lừa gạt người đi đường!”

“Không không không không.”

“Ta cảm thấy là thật.”

“Những thứ này quả thật rất thú vị, ví dụ như bản Chử Long Vương ở rẻ này, nhân vật chính chỉ cần méo miệng cười, nhân vật phản diện sẽ bị điên cuồng vả vào mặt, tuy rằng nhân vật vô cùng nghiêm túc nhưng tâm tình lại rất kiên cường. Người nhìn thấy phản diện kiêu ngạo như vậy, biết rõ trong hiện thực không có người ngu dốt như vậy, hoặc là nói, có cũng là số rất ít, nhưng vẫn sẽ nhìn không được tức giận, muốn xem nhân vật chính làm mất mặt!”

“Đây là một loại cải cách!”

“Ta cảm giác trời của giới sắp thay đổi.”

“Phong cách của loại internet này sau này nói không chừng sẽ thịnh hành.”

“Ha ha ha, cho dù những bình luận này là thật đi, người cảm thấy những thư giả này về sau sẽ cam tâm phó phí sao, internet, xem phía sau hình như là sắp đặt hình thức, không có thực thể thư, đều là giả lập, giống như làn da trong trò chơi vậy, có mấy người nguyện ý vì da của trò chơi nạp tiền?”

“Đúng vậy.”

Mặc dù Đức Tư Nhĩ này, khu bình luận giống như hồng hồng hỏa hỏa, nhưng rất nhiều người có thể đều là chơi gái vô ích, bây giờ xem hăng hái là bởi vì không cần phải tiêu tiền, nếu thực sự để những thứ này phải bỏ ra mua mua mua sắm của

Berloz, đoán chừng người nguyện ý dùng tiền cũng không nhiều!

Giả học không tốn tiền.

Tác giả không kiếm được tiền.

Vậy Hòa diễm Ba Tư này có đở rục đến mấy cũng không có ý nghĩa gì.

Luồng tin tức này, vẫn là sự thay đổi hẫng hoi mới có thể làm được lợi nhuận, nếu không chẳng lẽ chỉ dựa vào quảng cáo thôi sao, nhưng quảng cáo trên cà sa này cũng không có nhìn thấy, sạch sẽ đến đáng sợ!

Nói cách khác:

Hiện tại, Ốc Nhĩ Đức này một phen tiền cũng không kiếm được.

Ngay tại thời điểm các biên tập trong ngành phân tích như vậy.

Đột nhiên có người nói: “Các người có thể đã xem thường nguồn lợi ích của cà phê này, ta vừa mới nhìn thấy có một người đọc, trực tiếp thưởng một quyển sách một ngàn đồng, trở thành minh chủ!”

“Minh chủ?”

“Đó là cái gì?”

” fan hâm mộ một kiểu xếp hàng.”

“Cách chơi không khác gì đang phát trực tiếp cho lắm.”

“Tùy tập, học đồ, đệ tử, chấp sự, Đà chủ, Đường chủ, hộ pháp, trưởng lão, Chưởng môn, Tông sư, Minh chủ, mỗi fan đều có giới thiệu cho người phục vụ và fan tương ứng, Minh chủ chính là một ngàn đồng!”

Đúng vậy.

Đã có fan xuất hiện cấp Minh chủ rồi, hơn nữa số lượng còn không ít, có người xem trực tiếp ban thưởng một trăm vạn, mặc dù không khoa trương như vậy, nhưng người đọc thưởng một ngàn khối cũng không có gì ngạc nhiên, tuy rằng trước mắt chỉ có sách có thành tích đặc biệt tốt mới có loại lễ thưởng

ngàn năng này, cũng đừng quên Khải Tát hôm nay mới đăng cấp.

Lẽ nào thứ này thật sự có thể thành công?

Thực thể cũng không có loại ưu thế này!

Người đọc nhiều nhất chính là tốn mấy chục đồng mua một quyển sách, nhưng loại hình thức có thể trả tiền thưởng này, tựa hồ mang đến con đường kiếm lời hoàn toàn mới, rất nhiều biên tập cũng cảm giác mình được mở ra thế giới mới!

“Hửm?”

“Phía trên Minh chủ còn có một cái Bạch Ngân Minh nữa!”

Có người chú ý tới đẳng cấp của fan, Minh chủ không phải cực hạn, trên đó còn có Bạch Ngân minh, nhưng fan thì yêu cầu 1000000!

Đó chính là mười nghìn nguyên tệ!

“Đây hoàn toàn là hình thức bảng xếp hàng đi đầu tham khảo quán cá chép trực tiếp kích thích tiêu phí a, bất quá cùng trực tiếp ban đầu dù sao khác nhau, làm sao có người nguyện ý đọc sách liền đánh thưởng một vạn nguyên tệ?”

Có biên tập nghi ngờ.

Nhưng ngay sau đó hắn đã phát hiện ra:

Là sức tưởng tượng bản cùng của mình hạn chế!

Bởi vì trên trang sách trên lưới đột nhiên bay qua một lần ngang!

[Khanh tiết tán thưởng, vỗ bàn đứng lên, không phải khao này không thể biểu đạt ý của ta! Rút thưởng cho thuê Tru Tiên hồng 100 ngàn tệ, trở thành Bạch Ngân Minh trong quyển sách!]

“Mẹ kiếp!”

“Bạch Ngân Minh!”

“Đây là một vạn!”

“Thật là có người thưởng một vạn khối a!”

“Tên sách là “Tru Tiên Lục”!?”

“Đây không phải bản tân thư của Bất Dạ Hầu à?”

“? Muội cưỡng ép tuần tú của chùa?”

“Nhắc như thế nào?”

“Ta còn chưa xem.”

“Chỉ chú ý nghiên cứu cái này cà sa đây thôi.”

“Bất Dạ Hầu dù sao cũng là trụ cột của Lật Tư Đẳng đài, thỉnh thoảng có người thưởng một vạn đồng cũng là bình thường, hán khí thế cao như vậy, đây chỉ là tình huống ngẫu nhiên thôi.”

Ngẫu nhiên?

Đương nhiên không phải!

Trong lúc mọi người đang cảm khái vì Bạch Ngân Minh.

Hệ thống lại lóe lên mấy dòng nhắc nhở:

*.. Một sợi Vũ Phi thưởng cho Tru Tiên hồng 1000000 tiền, trở thành Bạch Ngân Minh trong quyển sách! **】**

[Yên Tử thưởng cho Tiêu Tiên Cương 1000000 tiền, trở thành Bạch Ngân Minh trong quyển sách!]

[Chỗ tá tàu thưởng cho Đà Tru Tiên Viện 1000000 tiền, trở thành Bạch Ngân Minh trong quyển sách!]

【 ... Bạch Ngân Minh là con mèo được Lưu Tháo báii thưởng thưởng một trăm ngàn nguyên tệ, trở thành quyển sách! **】**

Hai tên!

Ba người!

Bốn người!

Năm cái!

Giống như là dây chuyền phản ứng vậy, liên tiếp có người thưởng cho Tru Tiên Đà Bạch Ngân Minh, trong nháy mắt mọi người đều nhìn thấy từng cái nhắc nhở rung động đỏ ửng không ngừng đổi mới, không ngờ ước chừng hơn hai mươi sợi bạc khen thưởng!

Điên rồi!

Hơn hai mươi cái Bạch Ngân Minh!

Đó chính là hơn hai mươi vạn a!

Ngay cả khi đang trực tiếp xem cá chép bên kia, những đại chủ truyền án cũng rất khó đạt được một vạn đơn bút khen thưởng, kết quả Bất Dạ Hầu lại có thể làm được!

Cái gì?

Sở Từ?

Đây là bug giới phát sóng trực tiếp!

Ai có thể phát trực tiếp giống như Sở Từ, tại đây viết nhạc con mẹ nó chất lượng đứng đầu cũng cao như vậy, đó là sự tồn tại độc nhất trong toàn bộ lưới!

Vứt bỏ Sở Từ không nói chuyện nữa.

Sự xuất hiện của Bạch Ngân Minh, gần như trong nháy mắt đã xóa đi nhận thức về những người xuất bản giới, những nhân sĩ trong nghề này toàn bộ kinh ngạc đến rớt cả cằm!

“Những người đọc sách này đều điên rồi sao!”

“Xem thế nào cũng có thể khen thưởng nhiều tiền như vậy?”

“Chúng ta đi xuất giới chứ không có kiểu chơi này!”

“Đây là lực hiệu triệu của Bất Dạ Hầu à?”

“Mau kiểm tra Tru Tiên hồng!”

“Có lẽ không chỉ là vấn đề hiệu triệu lực!”

“Cứ xem thường đi, đọc sách linh tinh. Kỹ nhân ma ảo. Sở Lương thực không đến mức đập nhiều tiền như vậy!”

“Ta đã bắt đầu xem rồi.”

“Thế nào rồi?”

“Tình huống có chút phức tạp. Nói như vậy đi, bản tân thư Bất Dạ Hầu này đã sáng tạo ra một loại hình hoàn toàn mới!”

Hoàn toàn là loại hình mới?

“Tựa như Nguyễn Cung ác ý sáng tạo ra quý kế tính như vậy?”

“Không không không, Côn Bằng tuy rằng khai sáng quỹ kế mang tính tình, nhưng dù sao vẫn là suy luận. Không hẳn quyển sách Dạ Hâu này, hoàn toàn khai sáng ra một loại hình mới, đúng là khai sơn quái chân chính trên ý nghĩa!”

Loại tu chân tiên hiệp!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

**Chương 237: Ngày thứ nhất - Tứ Minh!
Chuyện xuất phát thần thoại làm cho
Bạch Ngân Minh xuất phát chấn động
quá mức, cũng trực tiếp đem toàn bộ các
biên tập trong vòng các loại chấn động
rồi, mọi người nhao nhao nhao điếm vào
trang sách mới của Bất Dạ Hâu ghi “Tru
Tiên Lục”, kết quả liếc mắt liền nhìn thấy
bảng đăng ký hoa lệ kia -**

Hai mươi bảy Bạch Ngân Minh!

Cộng thêm bạc trắng, số lượng Minh chủ đã đạt đến bảy mươi hai!

Bình luận khu càng hoả bạo vô cùng:

“Sách mới của Bất Dạ Hâu thật lợi hại, hệ thống tu chân gì đó thật thú vị!”

“Tiên hiệp?”

“Quyển sách này có mùi của võ hiệp, nhưng ý cảnh rõ ràng là luận hiệp cao hơn, còn có đề cử cùng loại không?”

“Không có!”

“Bất Dạ Hâu, lão khai sơn quái, đây là loại hấn sáng tạo ra!”

“Quyển sách này rất cao cấp!”

“Tất cả khác với lúc trước của Bất Dạ Hâu.”

“Ta vừa mới nhìn những thứ khác của Lát Cát Nhĩ, trực tiếp bị đồ xiu, thậm chí còn đồ mờ hôi vì sách mới của Bất Dạ Hâu, nhưng ta mới nhìn thấy ông nội nhà ngươi, mạng lưới dù mới hơn nữa, cũng không thể nào mới hơn được Hâu gia!”

“Quý cho Hâu gia!”

“Minh chủ hai tay dâng lên!”

“Ta đã khen thưởng bạc trắng rồi.”

Bình luận và thưởng thức kỳ thực đã nói rõ hết thảy, sau khi xuất bản trong nghề gặp mặt nhìn nhau, hít sâu một hơi, sau đó điểm kê sách trực tiếp cắm đầu tiến vào thế giới “Tru Tiên”.

Hệ thống tu chân!

Đan Dược phù?!

Đủ loại pháp khí!

Ngự kiếm phi hành!

Thế giới tiên hiệp trong truyền thuyết của tiên nhân, chỉ là thế giới kỳ quái trình bày đặc sắc, quả thật có hương vị của võ hiệp, nhưng loại hệ thống thăng cấp này, thiết lập phương thức khai sáng của những tiên hiệp kia quá mê người, đối với tất cả người lần đầu tiên nhìn loại hình này mà nói, thế giới quan mênh mê này lại mê người như vậy!

Thậm chí cũng không cần bao lâu.

Chỉ cần xem nội dung của chương mười mấy, cũng đủ để cho toàn bộ biên tập chuyên ngành đưa ra kết luận giám định, đây tuyệt đối là một quyển được xưng là khai tông lập phái, thảo nào người đọc xem sau đó sẽ có sức lực như vậy!

Mạng lưới thật sáng khoái.

Tính nghiêm túc của thực thể.

Quyển sách này dường như đem cả hai kết hợp lại.

Thích xem bản lưới, rất khó từ chối việc xuất bản 《Tru Tiên》, thích xuất bản loại thực thể càng khó cự tuyệt quyển sách này, bởi vì nó không khoa trương cũng không khô khan, thừa nhận mặt mọi người phi thường rộng!

“Sách này cần lừa a!”

“Nổi rồi thì phải!”

“Lát mợ, một hơi cập nhật mấy chục chương!”

“Ta có dự cảm, lưu phái mở quyển sách này sẽ rất được hoan nghênh!”

Không ít biên tập đã có dự cảm này, nội dung “Tru Tiên hồng” không tiện bắt chước, nhưng quyển sách này thiết lập quá đặc sắc, về sau tuyệt đối sẽ có rất nhiều tác dụng của nhà văn, Lâm Tri Bạch nhét rất nhiều nguyên thư không có.

Lấy cảnh giới ra nói.

Lâm Tri Bạch trực tiếp nói tới khái niệm về luyện khí, trúc cơ, kết đan, nguyên anh, hóa thân trong sách. Đều là những khái niệm mà “Tru Tiên Lục” không giới thiệu kỹ càng nhưng thiết lập điển hình của hậu thế tiên hiệp thì thích nhất sẽ trích dẫn điển hình, dù sao loại thiết lập này cũng sẽ không ảnh hưởng đến cốt truyện.

Trước mắt xem hiệu quả cũng không tệ lắm.

Các bảng xếp hạng của bảng ô lạc các đại bảng đôi mới.

Cái gì mà chỉ vào bảng đề cử bảng thông báo bảng thông hành, trước mắt tất cả đề cử đệ nhất bảng đều là “Tru Tiên Lục”, nổi bật nhất cái danh Hồng không Dạ Hài nhân khí vô địch, những cuốn sách khác phản hưởng đương nhiên cũng rất tốt, thật sự không đánh lại quyển sách này.

Muốn nói khai tông lập phái.

Văn bát cổ có tính không?

Trọng sinh văn có tính không?

Xuyên đến cổ đại trang bức có tính không?

Những tác phẩm này đều là tác phẩm khai tông lập phái trong văn bát cổ, về sau sẽ trở thành thiết lập vô số lần phục vụ, nhưng tiên hiệp đây là một loại tồn tại lớn, Lam Tinh cố nhiên có sự tồn tại của truyền thuyết thần thoại, nhưng mà “Tru Tiên Lục” lại là bản thứ nhất của thế giới này, chính nhi bát kinh đem kinh điển tiên hiệp đặt ra đặt ra!

Tựa như hành trình Nguyễn Cung kiếp trước.

Làm một quyển đề tài tu chân tiên hiệp, quyển sách này thật ra về sau lại nhìn đã không còn đặc sắc như vậy, thậm chí phi thường lúc trước, nhưng khi quyển sách này vừa ra, thật sự phi thường nóng nẩy, bởi vì khái niệm tu chân lần đầu tiên được chính thức đưa ra, khái niệm tiên hiệp lần đầu tiên đi sâu vào lòng người!

Đương nhiên.

Cái tên tu chân xưa nay đã có.

Tục viết tu đạo, bởi vì trong Đạo giáo một mực có cách nói “đuổi học đạo tu hành chân ngã”, giả sử chính là “Tu Chân”, nó bao gồm việc lấy hóa tinh, luyện tinh hóa? Quái 17.? Ha ha? Thần, luyện thần hoàn hư, còn hư hợp đạo, quá trình tu luyện chúng chân tiên toàn bộ, Lâm Tri Bạch chỉ là hơi đơn giản hóa một chút, trực tiếp viết các loại như trúc cơ kết đan nguyên anh, dù sao cũng là cách nói của Đạo giáo, hơn nữa trên mạng văn càng dễ trích dẫn.

...

Lúc này.

Việc xuất xưởng thần thoại.

Công ty trên dưới cũng chú ý các hạng mục mới này của “Lam Tinh Vĩng”, đương nhiên trong lòng vẫn còn không xem trọng thái độ, nhưng cụ thể xem một chút sách với người đọc sách, cùng với biểu hiện các loại số liệu của Berloz, tất cả mọi người đều cảm thấy có chút ngơ ngác!

“Ồc tưởng chúng ta làm như phát hỏa mới này? Ta xem trên mạng có rất nhiều người thảo luận!”

“Còn có những thứ này từ đâu tới vậy! Sao cứ có một quyền chất còn ngu bức hơn cả sáng tạo?”

“Mấy tác giả này đều là thiên tài sao? Não động đều thật lớn a! Tác giả oa đà này tác giả sáng tác phong, hoàn toàn khác với những người xuất bản bình thường chúng ta!”

“Còn có quyền sách Bất Dạ Hầu kia!”

“Trực tiếp khai tông lập phái a!”

“Tu giả tiên hiệp là cái gì a, ta ở giới đã nhiều năm chưa từng nghe qua, kết quả báng lất phiên còn chuyên môn mở một kênh cho Bất Dạ hầu như vậy, kênh khác đều là một đồng sách, chỉ có loại cá biệt này đi vào thì chỉ có một quyền ‘Tru Tiên’ lẻ tẻ!”

“Nghe người của Hoàng Tinh các hạng mục, Anh Cà Cát Nhĩ hiện tại lưu lượng bạo tạc!”

“Cho nên mạng lưới thật sự có thể đi bằng!?”

“Chúng ta trước đó đều đổ lỗi cho quái nhân, cho rằng hắn đang làm càn sao?”

“Ta nói thế nào nhỉ, ta nói Bạch Đế là thần tượng của ta a, thần tượng của ta có thể trở nên trâu bò như vậy, khẳng định cũng có thể!”

Mẹ nó, lúc trước người nói như vậy?

Các đồng sự nhao nhao khinh bỉ, nhưng trong lòng lại có chút kinh hãi, hạng mục này chưa thành còn khó mà nói, dù sao còn không có lợi nhuận, cho dù bắt đầu thu phí cũng không biết tình huống lợi nhuận cụ thể như thế nào, nhưng từ tư thế hiện tại, tựa hồ còn xa mới thất bại, thậm chí có hi vọng thu hoạch thành công?

Mà nhà xuất bản cao tầng càng là hãi hùng khiếp vía.

Phó Xã Trường La Đạt lau mồ hôi lạnh trên trán, cùng hạng mục nào đó để liên hệ với người mình.

“Lưu lượng thật sự bạo?”

“Phi thường bạo tặc, vượt qua gần mười lần dự trù, tổ chức các chúng ta đã thương lượng đêm nay ăn mừng tốt, về sau không nói có thể có bao nhiêu lợi nhuận đi, dù sao thất bại khẳng định là chưa nói tới!”

La Đạt cắn răng.

Tổng cộng hữu lợi lợi cũng đang ở đây cùng người khác xác nhận: “Người đọc tổng đánh tiền thưởng đã đột phá hơn ngàn vạn? Không phải do hạng mục tổ chức đâu?”

“Thật không phải!”

Người bên kia đáp lại: “Đều là người đọc sách khen thưởng chân thực, hiện tại rất nhiều sách vở đều có minh chủ, bởi vì những quyển sách này, đều là phong cách trước kia chưa bao giờ xuất hiện trên thị trường, cảm giác mới mẻ của người đọc vô cùng mạnh mẽ, cho nên nhiệt tình khen thưởng cũng đang tăng cao!”

Lợi ích không lên tiếng.

Nhâm gia Xuân thì từ đầu tới đuôi đều đang trầm mặc, hẳn đang nghiêm túc cân nhắc một vấn đề, mình có nên cùng Lâm Thu cắt đứt dây dưa xã trưởng hay không?

Xã hội trưởng sẽ tiếp nhận mình sao?

Cái hạng mục này thật ra từ đầu Nhâm gia Xuân đã cảm thấy nói không chừng có thể thành công, hiện tại hẳn càng vững tin vào phán đoán của mình, mặt sau nhất định sẽ là lợi nhuận lớn!

Có cơ hội nhất định phải cân nhắc chọn phe một lần nữa!

Tất cả mọi người đều xem xã hội này, hạng mục của hẳn không phải đang làm bừa, hạng mục nghe sách kia còn nói không hay, dù sao đây cũng là một quyết định vô cùng chính xác, thậm chí vô cùng anh minh!

...

Thần Thoại Văn Ban!

Lâm Tri Bạch lấy danh nghĩa Bất Dạ Hầu, sau khi giảng bài ở trong đám người, chanh cũng không giải tán đám người.

Lúc này.

Đám tán gẫu vô cùng cuồng nhiệt!

“A a a a a, ta nhận được một vị minh chủ!”

“Ha ha ha, lão lang đã mười hai Minh chủ, còn có một Bạch Ngân Minh!”

“Bến hiệu mười tám vị minh chủ!”

“Ta lau!”

“Cái gì? Cục Khắc Lai Đức của em Khắc Lai Ân? Đã...”

“Chà! “Tru Tiên Lục của hầu gia hiện tại đã vượt qua một trăm minh chủ, không hổ là tổ sư gia!”

“Còn cái huy chương nào, Bách Minh tranh huy chương?”

“Thật là khí phách!”

“Trong Bách Minh còn gần ba mươi bạch ngân, một bạch ngân tương đương với mười minh chủ!”

“Không có Hầu gia thì không có ngày hôm nay của ta, đây là lần đầu tiên ta dựa vào viết chữ kiếm tiền, tuy chỉ là mấy nghìn đồng khen thưởng, nhưng thật sự có loại xúc động muốn khóc!”

“Thật ưa thích sách mới của Hầu gia!”

“Tu chân tiên hiệp, Hầu gia từng nói chúng ta có thể bắt chước, thành tích quyển sách này của ta không tốt bằng các người, định cắt đi viết tiên hiệp!”

Ách.

Mạng lưới văn tự xuất hiện.

Thái giám cũng xuất hiện.

Đây là chuyện hợp tình hợp lý và hợp lý.

Tuy nhiên đa số tác giả đều có thu hoạch, căn bản là không nỡ cắt bỏ quyển sách mới đang viết trong tay, bọn họ dù không hẳn cảm cũng biết, tác phẩm của mình ở trên thị trường là được hoan nghênh, phía sau có tiềm lực của Đại Hồng!

Mà tất cả những điều này.

Đều là công lao của Bất Dạ Hầu!

Không có Bất Dạ Hầu thì không có bọn họ!

Bây giờ Bất Dạ Hầu thực sự trở thành “Thần trong lòng tác giả”?” “Ài”, có người nói “Bất Dạ Hầu” không tốt, đám người này liền dám lên liều mạng với đối phương.

Lúc này.

Con sói già xuất hiện trong đám, thành tích sách của hắn phi thường tốt, là một trong những đầu của Ba Tư Khắc Tư, cho nên thái độ của mọi người đối với hắn đều có chút thay đổi.

“Lang Thần!”

“Không gánh nổi.”

Lão lang nhìn thấy người khác gọi mình là “Thần”, lập tức có chút xấu hổ, khu bình luận cũng là một đồng đội giả khen mình là nhà văn thiên tài, vậy mà có thể nghĩ đến xuyên việt lỗ não của Vương Gia thời cổ đại, thậm chí xưng mình là người sáng tạo lưu phái cổ đại...

Sao hẳn có thể là người sáng lập được chứ!

Người sáng lập chân chính là Bất Dạ Hầu a!

Là lấy Lang Thần trực tiếp đề nghị ở trong đám: “Các độc giả đều cho rằng, nã chúng ta kinh khủng, là phong cách của nhà văn hóa thành đại biểu cho chúng ta. Nhưng tự chúng ta hiểu rõ, sở dĩ chúng ta có thể viết ra những sách này, toàn bộ đều nhờ vào hầu gia cung cấp sáng tạo, cho nên bây giờ không phải lúc hưởng lây từ việc hưởng thụ tự đắc, ta đề nghị tất cả mọi người nói rõ ràng cho người đọc. Những sáng tạo này đều là của Hầu gia, hẳn vô tư giao cho chúng ta, chúng ta không nên đánh cắp công lao.”

“Tất nhiên!”

“Chúng ta cùng nhau đáp lại đi?”

“Ngày mai lúc cập nhật nói rõ ràng!”

Bởi vì chỉ khi nhận được sáng tạo của Bất Dạ Hầu mới có thể viết ra hỏa thư rất được hoan nghênh, rặc đọc sách còn có tác phẩm hàm hồ. Mưu kê này cũng rất có tiết tháo, không muốn người đọc nghĩ lầm là công lao của bản thân, nhất định phải để cho tất cả người trên mạng yêu thích, thậm chí cả giới đều biết sự vĩ đại của Hầu gia!

Huống hồ muốn đánh cắp công lao cũng không có cách nào!

Bất Dạ Hầu giảng bài, ba trăm tác giả trong quần, cùng nhau nghe giảng chung “Ngộ đạo”, ai mà không biết là ai chứ?

Lúc này.

Trên mạng còn đang thảo luận hiếu kỳ, vì sao mạng lưới trong lam tinh này lại đột nhiên xuất hiện nhiều tác phẩm sáng tạo vô địch, tác phẩm tràn ngập cảm giác mới mẻ của nhà văn, hoàn toàn không biết quyển sách mạng vừa mới sinh ra này, gần như tất cả nhà văn trên mạng có thành tích, đều là đồ đệ của Bất Dạ Hầu tổ sư gia dạy dỗ ra!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 238: Ngọn nguồn của tấm lưới là bắt dạ hầu! Trên mạng đích xác có vô số âm thanh thảo luận về 'Lòng ghẻ xanh, 'Lòng ghẻ' xuất thế này khiến cho người đọc Tần Châu lần đầu tiên tiếp xúc đến mạng lưới, liền hăm sâu vào, hơn nữa loại nghị luận nhiệt độ cao này liên tục kéo dài đến ngày hôm sau vẫn chưa tiêu tán, trên đầu Berloz án' nở ra làm cho mọi người vui vẻ nói:

“Phố Đức này sách quá mức cao cấp rồi!”

“Tùy tiện mở một quyển cũng thấy rất thú vị!”

“Ta đã yêu internet rồi, xem nghiệm rồi!”

“Vì sao đột nhiên toát ra nhiều sách vỡ đầu như vậy?”

“Cái gì mà tiên hiệp xuyên việt a! Trùng sinh a lưới a, vân vân vân, theo lý thuyết loại hình mới này phải rất nhiều năm mới ra được một quyển, kết quả cái này vừa đi ra, những loại hình mới này cũng bị khai sáng ra rồi!”

“Đúng vậy a.”

“Bắt Dạ Hầu thì thôi.”

“Những nhà khoa học này tìm ở đâu ra vậy?”

“Tại sao mỗi người đều có đồ vật mới?”

...

Bỗng nhiên có một đồng tác giả chạy đi, khai sáng nhiều loại hình mới như vậy, thật giống như có người ở sau lưng thao túng tất cả, mọi người đương nhiên cảm thấy khiếp sợ, dù sao đây cũng là sự phát triển của mạng văn trên mạng mấy năm về sau mới được vô số lần khai phá ra sáng tạo của nhà văn giả,

mà Lâm Tri Bạch thì toàn bộ đều lấy ra hết, cứng rắn vượt qua mạng lưới phát triển giai đoạn đầu của kiếp trước!

Đồng dạng nghi vấn cũng xuất hiện trong đầu nhân sĩ trong nghiệp.

Mà ngay lúc mọi người vẫn còn trăm mối vẫn không có cách giải.

Đồng Lu trở lại thời cổ đại làm Vương Gia, lão Lang viết ra một tờ giấy: “Có một số người đọc ở khu bình luận sách nói, người hiện đại xuyên việt đến loại xuyên việt cổ đại này, là loại mới do ta sáng lập ra...”

Sói già ở đây trịnh trọng nói:

Người khai sáng ra loại hình này chính là Dạ Hâu lão sư!

Trước khi mở quyển sách này, Bất Dạ hâu sư phụ là lam văn võng tổng biên, cho ba trăm vị tác giả trong đó học gần như một ngày, kể cả xuyên việt qua mạng nhện sinh tồn thậm chí từ tế đàn của chiến thần vương vương.

Cùng với tiên hiệp của Hâu gia.

Tất cả chuyện này, đều là ý tưởng sáng tạo miễn phí mà bản thân hần cung cấp, không có Hâu gia vô tư cung cấp những ý tưởng này mà không có ai nhìn thấy trong tấm lưới Lam Tinh văn này!

Ca ngợi Hâu gia!

Rõ ràng những Hâu gia này đều có thể tự mình viết, nhất định có thể viết tốt hơn so với chúng ta, hần là Tổ sư gia trên mạng, là vua không ngại của thế giới mạng, cũng là thần trong lòng tất cả chúng ta...”

Cùng lúc đó.

Các tác giả trên văn võng khác của Lam Tinh, cũng tuyên bố đơn chương của từng người, nội dung cũng tương tự nhau, đều nhắc tới chính mình, hoàn toàn là Bất Dạ Hâu dạy dỗ!

Xoạt xoạt!

Nhìn những đơn chương này giải thích, tất cả mọi người trên mạng đều chấn kinh, mạng lưới này vậy mà tất cả đều là ý đồ của Bất Dạ Hâu!?

...

Trên Cục Quang Đài.

Bạn trên mạng trọn tròn mắt!

“Những tác phẩm nhà văn này, đều là thật sao, tất cả mạng lưới trong lam tinh cơ hồ là của Bất Dạ hầu!”

“Tất cả!?”

“Làm sao có thể!”

“Đều có rất nhiều sáng kiến như thế này, nó làm thế nào mà có được a!”

“Sẽ không khô kiệt nha!”

“Đây là đang chơi chữ phê mà!”

“Linh cảm viết nhạc của Sở Từ như vô cùng vô tận, trực tiếp tổ chức ca khúc phê, kết quả linh cảm viết sách của Bất Dạ Hầu hình như cũng là vô cùng vô tận như vậy!”

“Đây là hành vi của Sở Từ a!”

“Ta nói mà, tại sao lại xuất hiện cùng với nhiều phong cách mới như vậy chứ, hóa ra tất cả đều do Hầu Gia thao túng!”

...

Duy Khắc Duy Khắc xuất bản.

Tất cả mọi người đều choáng váng!

“Đây chính là nguyên nhân mà Bất Dạ Hầu đảm nhiệm văn võng tổng biên sao, những kỳ hoa kia, không ngờ tất cả đều là sáng ý hấn cung cấp?”

“?????”

“Đây là yêu nghiệt gì vậy!”

“Thần thoại xuất bản đáng chết!”

“Nếu như không phải bọn họ đào người, Bất Dạ Hầu còn ở lại chỗ chúng ta!”

“Chúng ta có thể tồn thất, không chỉ là một nhà văn minh hiệu triệu lực kinh khủng ở thị trường, còn vứt bỏ một kho linh cảm!”

“Sớm biết như vậy, Bất Dạ Hầu trâu bò như vậy chúng ta đã mời hẳn làm tổng biên!”

“Tổng biên?”

“Để hẳn đến phiên xuất bản xã hội trưởng là được!”

...

Thiên quang xuất bản, xuất bản.

Toàn bộ công ty đều ồn ào lên.

“Chúng ta toàn bộ biên tập xuất xưởng cộng thêm cũng góp nhặt không ra mấy ý tưởng mới như vậy a. Một mình Bất Dạ Hầu hẳn ngang với bao nhiêu biên tập!”

“Má ơi!”

“Mẫu chốt là nhiều ý tưởng như vậy, hẳn rõ ràng có thể tự mình viết, kết quả toàn bộ đều phân tích được!”

“Ta cho rằng hẳn là khai sơn quái tiên hiệp!”

“Không ngờ rằng, hẳn là một tên quái vật nổi tiếng internet!”

“Rõ ràng là loại hình khai sáng tiên hiệp đã đủ dọa người rồi mà!”

“Đầu óc hẳn sao lớn lên thế nhỉ!”

“Đây là thời đại mạng lưới do một người tạo ra sao?”

“Cái này con mẹ nó về sau để cho các biên tập khác lẫn lộn như thế nào a, toàn bộ Văn Liên trong tương lai, chẳng phải đều thành đồ tử đồ tôn của Bất Dạ Hầu rồi sao?”

...

Tất cả mọi người không khó để tưởng tượng ra được, nếu như mạng lưới trong tương lai có thể phát triển, vậy tuyệt đối đều là đồ tử đồ tôn của Bất Dạ sư gia tổ sư này, vậy hẳn chính là nguồn gốc của con tin trên mạng!

Nói theo một ý nghĩa nào đó.

Đây cũng là một loại “Đào lý mãn thiên”!

Đây chính là năng lực của “3”. Tại sao hai người này đều là một kẻ biến thái a, theo như lời phát trực tiếp của Sở Từ đã viết ra một đồng lời ca tốt, quảng cáo và sáng tạo của quân

vương luôn dẫn đầu đồng hành, hiện tại Bất Dạ Hầu cũng bắt đầu tạo nên hàng loạt văn chương...

Còn đang hỏi 3) ai đang đọc?

Đây mẹ nó rõ ràng là Tam Xoa Kịch Cà Tư Nhĩ!

Mà xuất bản thần thoại, tất cả nhân viên trong công trình, cũng rung động đáng sợ của Bất Dạ Hầu, khiến cho mọi người ở bên mép càng thêm đáng sợ, chính là vị Xã trưởng mới bị lời đồn đại ở trong nội bộ công ty làm bị thương.

Bạch Đế, Lâm Tri Bạch!

Bản thân Lâm Tri Bạch cũng có thể rõ ràng cảm giác được, thái độ của công ty đối với mình lại lần nữa biến hóa, có điểm giống với trạng thái thân phận Bạch Đế vừa bộc lộ ra thời gian kia, tuy nhiên hẳn đối với việc này cũng không thêm để ý, muốn làm việc cũng đừng quản người ngoài nhìn thế nào, phạm là hấn lui một bước, hạng mục trên mạng lam tinh này đừng hòng tiến hành.

Bất quá...

Hiện tại văn võng Lam Tinh biểu hiện ra ngoài, còn chỉ là tiềm lực tương lai, cụ thể có tính thành công hay không còn phải xem thử nhiệt tình của mấy loại thượng giá, các học giả đặt duyệt thì thế nào, dù sao đa số các tác giả trên mạng đều dựa vào đặt duyệt ăn uống, khen thưởng chỉ là thêm mà thôi, cho nên bây giờ còn chưa phải là lúc đặc ý vênh váo, đánh giá trong nghề cũng đều đang chờ xem.

Không cần nghĩ.

Chỉ cần những tác phẩm kia được đánh duyệt cũng có thể kiếm được tiền, các đồng hành nhất định sẽ gia nhập vào cuộc mạng văn triều này, cùng Phong Lôi Nhĩ Văn thành lập Phong.

Nhưng kiếp trước khởi điểm một nhà độc đại.

Các ca Ốc Đặc có văn mạng khác đều không thể thúc ngựa kịp.

Lâm Tri Bạch cảm thấy sau khi mình chiếm được tiên cơ, cũng có thể làm cho một nhà độc đại trong văn võng của Lam Tinh, những người đồng hành khác cho dù có đi theo cũng chỉ có thể uống chút canh, dù sao tác giả đầu tiên tạo ra chữ công tích

thành tích đều ở bên mình, về sau còn có thể ra hiệp ước trói buộc.

Tác giả cũng có đẳng cấp.

Từ nhất cấp đến ngũ cấp.

Tác giả có thành tích tốt sau này có thể giúp bọn họ ký đại thần ước, nếu tác giả liên tục hai quyển thậm chí thậm chí ba quyển thành tích, trực tiếp cho các tác giả hợp đồng Bạch Kim, kiếp trước khởi điểm chính là như vậy đây, Lâm Tri Bạch trực tiếp đưa hết tới đây, dù sao cũng là hình thức xác nhận thành công.

...

Mấy ngày sau.

Việc xuất bản hội nghị nội bộ Thần Thoại, Lâm Tri Bạch ở trong công ty bổ nhiệm làm ra một ít điều chỉnh nhỏ, chủ yếu là thanh lý một ít con gián điệp Nhị Ngũ.

Lúc trước có vài tầng trung tầng bất mãn với mình.

Không thiếu hạng mục của trận văn bát danh Lam Tinh của mình.

Hiện tại Lâm Tri Bạch ra tay có lý do quang minh chính đại.

Âm thanh phản đối của các cao tầng không nhiều lắm, tiềm lực của lam tinh trên võng, cái hạng mục này không nói đến cùng có thể hoạch thành công hay không, nhưng xa xa không nói đến thất bại, thú vị nhất chính là Lâm Tri Bạch phát hiện, xuất bản phó tổng biên Nhâm gia Xuân Gia, hôm nay vẫn luôn hết sức ủng hộ mình.

Đây là muôn lần nữa chọn phe?

Không tính tiếp tục đi theo Tam bá lẫn lộn?

Lâm Tri Bạch ngược lại không ngại cho đối phương cơ hội “Bỏ tôi theo sáng” này, nhưng còn cần quan sát thêm một đoạn thời gian, vạn nhất đối phương hai đầu rắn chuột liền kiên quyết đá ra ngoài.

Đương nhiên.

Bây giờ còn không thể đá cao tầng ra trận, uy tín của Lâm Tri Bạch mặc dù tăng mạnh, nhưng còn chưa có trình độ có thể tùy ý loay hoay với người khác, dễ dàng tạo thành nội bộ công ty rung chuyển.

Hội nghị kết thúc.

Sắc mặt Phó Xã Trường La Đạt rất khó coi.

“Nhìn hấn kia đắc ý mạnh mẽ, Lam Tinh vẫn vững còn không nhất định có thể thành công, trên mạng mặc dù nhiệt độ rất cao, nhưng ai biết có phải là hoa trong gương, trăng trong nước, không hề có tiểu bạch văn của Hàm Hàm, có bao nhiêu độc giả nguyện ý đặt hàng?”

“Chờ một tháng sau sẽ thấy rõ.”

Nhàn xã tổng biên lợi ích cũng là có chút không thuận khí, hôm nay trong nhân sự mà Lâm Tri Bạch điều chỉnh, có mấy người của hấn bị ấn vào ghế đầu.

La Đạt cũng giống như vậy.

Hai người hiện tại đồng bệnh tương liên, chỉ có thể ôm đoàn sưởi ấm, nhưng hai người tạm thời cũng không nghĩ ra biện pháp nhằm vào, dù sao trước đó bọn họ đều không xem trọng Hồ Văn Vỹ, cho nên cũng không xếp xếp vào hạng mục nào trong hạng mục, chỉ có thể chờ những người một mình chống sau, nhìn xem có thật sự có thể kiếm tiền cho công ty hay không, nếu như kiếm tiền không nhiều thì hạng mục này sẽ không nói lên được bao nhiêu thành tích...

Vốn còn một người Nhậm gia Xuân.

Ba người này trước đó đã ăn ý liên thủ đối kháng với Lâm Tri Bạch.

Nhưng sau khi cái hạng mục văn vỹ này của Lam Tinh ra, Nhậm Gia Xuân vậy mà cùng hai người mở giới tuyến, bắt đầu các loại ủng hộ Lâm Tri Bạch ở công ty, vậy mà cũng không sợ đắc tội Lâm Thu.

Có thể nói:

Giờ này khắc này, đọc sách tí ti ma thuật. Khảo hóa ma sát.

Tất cả ánh mắt đồng hành đều đang tập trung chú ý “Luu tinh văn võng”, xem xem mạng lưới có thật có thể làm cho độc diễn độc giả cam tâm tình nguyện ký vào duyệt.

Thái độ trong nghề vẫn chia thành hai phái.

Có người cho rằng những người học hành nguyện ý tiêu tiền, dù sao khen thưởng nhiệt tình như vậy cũng có người cho rằng khen thưởng là ngẫu nhiên, quan trọng là số lượng định đọc có bao nhiêu, nhưng đặt hàng đọc thứ này quá hư ảo, không giống như người thực thể xuất bản, người học có thể mua được một quyển sách, có thể cất giữ những vật dụng thực tế.

Lâm Tri Bạch lại không có lo lắng như vậy.

Võng lưới kiếp trước, ở dưới tình huống Thiên Triều bản Hoàn Hành, đều có nhiều người bằng lòng đặt mua mạng lưới như vậy, Lam Tinh kiếp này gần như không có bản trộm gì, đặt trải nghiệm trên mạng chỉ sẽ tốt hơn kiếp trước!

“Cái hạng mục này một thành...”

Lâm Tri Bạch nheo mắt lại, hắn đã chuẩn bị động thủ với cao tầng, trước hết cầm lấy lợi ích khai đao đi.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 239: Trường hợp danh tiếng - Bích Dao Chi chết tiếp theo.

Lưu lượng của văn võng lam tinh từ từ nâng cao, càng ngày càng nhiều người rơi vào hố lớn trên mạng, người vừa tiếp xúc mạng lưới khó tránh khỏi nhìn lên phía trên!

Trong mấy ngày nay.

Mỗi ngày Lâm Tri Bạch đều cập nhật “Tru Tiên Lục”, cũng là theo mỗi ngày đổi mới, nhân vật trong sách càng thêm quen thuộc.

Trương Tiểu Phàm.

Lâm Kinh Vũ.

Điền Linh Nhi.

Lục Tuyết Kỳ.

Còn có Bích Dao.

Chờ một chút.

Bình luận ngoại trừ đề tài thảo luận với bản thân cốt truyện ra, mọi người tranh luận nhiều nhất chính là vấn đề nữ chủ, quyển sách này xem qua nhất chính là hai nhân vật như Lục Tuyết Kỳ và Bích Dao, Trương Tiểu Phàm, tiểu sư muội Điền Linh Nhi kia hiển nhiên đã bị loại, cho dù vừa mới bắt đầu xem, rất nhiều người đều cho rằng muội muội này sẽ là nữ chủ.

Bởi vì vấn đề nữ chính tranh giành lợi hại.

Đám người đọc dứt khoát chia làm hai phái.

Phân biệt là Đẳng Tuyết Kỳ và Đẳng Bích Dao.

Trước mắt Tuyết Kỳ đẳng giờ cao cờ lớn, rõ ràng đã áp chế được đẳng Bích Dao, ước chừng là Lục Tuyết Kỳ xuất hiện sớm hơn, có ràng buộc đặc thù với Trương Tiểu Phàm, cho nên nhân khí cao hơn một chút, tính cách Bích Dao thì quá mức khiêu khích, luôn cãi nhau với Trương Tiểu Phàm, hai người giống như một nhà oan, có rất nhiều người đọc sách bây giờ đã không còn hình thức ăn “Hoan hỷ oan gia”, chỉ cảm

thấy đối phương lải nhải lắm mồm, tự nhiên chưa nói tới chuyện thích bao giờ.

Mà trong cốt truyện gần đây.

Trương Tiểu Phàm đi tới giếng cổ Mãn Nguyệt.

Truyền thuyết đây là một giếng cổ ba ngàn năm, chỉ cần mọi người ở đêm trăng tròn, lấy thành kính tâm nguyện cúi đầu, có thể tại trong giếng nhìn thấy người kia ở chỗ sâu nhất trong nội tâm mình.

Đáng tiếc là...

Bất Dạ Hầu thừa nước đục thả câu.

Cốt truyện cũng không trực tiếp nói cho người đọc sách Trương Tiểu Phàm nhìn thấy trong giếng cổ Mãn Nguyệt là ai, rốt cuộc người mà hắn mơ mộng mê muội rốt cuộc là Lục Tuyết Kỳ hay là Bích Dao, hoặc là đối tượng thầm mến lúc ngây thơ của Điền Linh Nhi?

Không thể không nói.

Đoạn tác giả này có hiềm nghi công khai cổ phần xào, vì thế nữ chủ chi tranh liên càng náo nhiệt, đảng tuyết kỳ cùng đảng Bích Dao tranh giành không thể tách ra, bất quá loại tranh đấu này rất có ích cho thành tích, “Tru Tiên Lục” vẫn là đầu bảng toàn danh sách!

Số ba mươi tháng năm.

Hôm nay trước khi biết trắng đỏi mới, lại mở ra bình luận về “Tru Tiên Lam” nhìn thoáng qua, quả nhiên là đảng phái tuyết kỳ và Bích Dao Đảng cãi nhau.

“Bích Dao quá phiền!”

“Lục Tuyết Kỳ không có mùi vị gì!”

“Quý xin Bất Dạ hầu an bài nữ chủ Lục Tuyết Kỳ!”

“Hài lòng oan gia thật không có ý nghĩa, ta lựa chọn Lục Tuyết Kỳ!”

“Bích Dao đẹp lắm, hơn nữa gần đây tình tiết kịch nói, Trương Tiểu Phàm cùng cô ta ra tay càng ngày càng ngọt ngào. Mặc

dù hai người luôn cãi nhau, nhưng trên hành động vẫn có thể thấy được tình cảm giữa đôi bên.”

“Ta có một suy nghĩ lớn mật.”

“Tại sao Trương Tiểu Phàm không thể đòi hết tất cả?”

“Ha ha ha ha ha, cái tên quái dị nhà ngươi, đứng đội không phải là không đủ người, đây không phải hậu cung văn, Trương Tiểu Phàm nếu như trái ôm phải áp người, lập tức sẽ sụp đổ, vậy thì cùng ta ủng hộ Lục Tuyệt Kỳ đi!”

“Đừng thảo luận nữ chủ nữa.”

“Ta cảm thấy hứng thú đối với cốt truyện hôm qua.”

Nội dung vở kịch ngày hôm qua xác thực tương đối kích thích, xem như một đại cao trào, Trương Tiểu Phàm biết được chân tướng thôn Thảo Miếu phá diệt, lại là cứu mình và đại sư Phổ Trí của Lâm Kinh Vũ, trực tiếp rơi vào ma đạo đầy sát ý...

Cùng lúc đó.

Quý Vương đột kích.

Tru Tiên Kiếm Trận sắp khởi động!

Người đọc vừa cảm thấy căng thẳng trước trạng thái của Trương Tiểu Phàm, vừa không kìm được chờ mong cốt truyện tiếp theo. Dù sao quyển sách này cũng gọi là “Tru Tiên Lục”, và lại tác phẩm vẫn luôn được thổi phồng về các góc độ về Tru Tiên Kiếm Trận!

“Cuối cùng cũng đến cao trào rồi!”

“Ta đã chờ Tru Tiên Kiếm từ lâu rồi!”

“Trước kia nhìn võ hiệp, các loại thần binh lợi khí cảm giác trâu bò, nhưng sau khi nhìn “Tru Tiên Thương”, cảm thấy thần binh lợi khí trong võ hiệp cũng bất quá chỉ như thế, vẫn là trình độ cao hơn Tru Tiên Kiếm Trận!”

“Hiện giờ Trương Tiểu Phàm thật mạnh!”

“Gần đây nội dung vở kịch còn có chút hắc hóa!”

“Cứ thích loại tình tiết hắc hóa nhân vật chính này!”

“Hắc hóa cường đại gấp mười lần, tẩy trắng yếu ba tầng, cho nên niềm vui thú nhất trong số đó chính là nhân vật chính hắc

hóa. Với năng lực của Bất Dạ Hầu, tin tức tiếp theo chắc chắn sẽ sáng khoái!”

“Các người nói xem đây có phải là Bạch Dạ Hầu không?”

“Chắc chắn là vậy. Tuy rằng mở đầu rất ngược, nhưng không phải kiểu kịch bản khiến người ta uất ức, chỉ là bối cảnh mà thôi. Bản chất của quyển sách này rất thoải mái, tuyệt đối là Bạch Dạ Hầu, gọi một tiếng Hầu gia thôi cũng không ngoa!”

Thời đại này.

Phàm là những ai từng thấy Bất Dạ Hầu, đều vô thức phân chia một chút lần này là Bạch Dạ Hầu hay là Dạ Hầu, mọi người đều nhất trí nhận định là phong cách của Bạch Dạ Hầu. Vì tổng thể mà nói thì rất thoải mái, mọi người luôn mong chờ Trương Tiểu Phàm trở nên mạnh mẽ. Thực lực nhân vật chính này đúng là tăng trưởng liên tục, thậm chí rất nhiều người còn bắt đầu ăn mừng:

Cuối cùng Bất Dạ Hầu cũng khá lên rồi!

“Hầu Gia hiện tại viết, đã không giống lúc đầu, động cái viết một ít huyết tinh áp lực dị thường hắc ám đến cực hạn bạo hành văn, những đoạn ngắn phong cách kịch xù trước kia của hắn, ta thật khó định a!”

Hắc ám văn phong dù sao cũng là tiểu chúng.

Bất Dạ Hầu danh tiếng càng lớn lại càng thích chăm sóc khẩu vị của người đọc, đám người đương nhiên cũng cực tiền, rất biết điều xưng hô hắn một tiếng “Hầu gia”.

Lâm Tri Bạch nghe xong liền chột dạ.

Nhất là sau khi nhìn nội dung chuẩn bị cập nhật hôm nay, hắn càng thêm chột dạ, bởi vì trong nội dung cốt truyện mới nhất Bích Dao sẽ chết ở dưới Tru Tiên Kiếm...

Không có biện pháp.

Lâm Tri Bạch cố nhiên có thể sửa lại cốt truyện, nhưng có một số cốt truyện quan trọng hắn muốn sửa cũng không biết nên xuống tay như thế nào, ví dụ như Bích Dao tử vong, nếu muốn bảo trụ mạng của nhân vật này, như vậy toàn bộ cốt truyện phía sau đều phải tiến hành điều chỉnh, công trình kia cũng

quá lớn, thao tác phiền toái không nói, còn rất dễ dàng sửa sai khác nhau, không bằng trực tiếp dùng cốt truyện nguyên bản.

Nghĩ như vậy.

Lâm Tri Bạch trực tiếp thượng truyền tiết hôm nay, dù sao mã giáp này đã sớm quán mệt rồi, coi như là rận nhiều không sợ nhột, hay là Dạ Hầu không sợ nước sôi nóng?

...

Bởi vì hôm nay đã cập nhật đến tình tiết đại cao trào, vô số độc giả đã sớm canh giữ tại giới diện chờ đổi mới, thử tiêu cũng sắp đổi mới hồng mắt rồi!

“A!”

“Đổi mới rồi!”

“Rốt cục đã cập nhật!”

“Đợi đến khi Hoa Nhi cảm tạ hết!”

“Đoạn cao trào này khẳng định sẽ rất đặc sắc!”

“Tru Tiên Kiếm Hội của ta trăm Quỷ Vương sao?”

“Mong đợi a!”

“Ta rất mong đợi!”

“Đây là một trong những cuốn sách toàn bộ sáng khoái một chút!”

Người đọc vừa điên cuồng thảo luận với đám thư hữu, vừa đầy cõi lòng chờ mong được mở ra cốt truyện mới nhất, Quỷ Vương quả nhiên giết vào, Tru Tiên Kiếm rốt cục ngang trời xuất thế mà không phụ sự mong đợi của mọi người!

Nhưng mà nhìn một chút.

Nhưng trong lòng đám học giả lại hơi nhói lên!

Chương môn Thanh Vân thi triển Tru Tiên Kiếm Trận hoa lệ, nhưng người muốn giết đầu tiên lại là nam nhân chính Trương Tiểu Phàm, lý do là hắn đã rơi vào ma đạo, người này không thể loại trừ chắc chắn sẽ làm thiên hạ loạn lạc!

Chết tiệt!

Mặc dù biết nhân vật chính sẽ không chết, bằng không thì không cách nào tiếp tục viết nữa, nhưng nhìn thấy đoạn kịch bản này mọi người vẫn sẽ vì Trương Tiểu Phàm mà thấp thỏm lo âu về vận mệnh, tâm trạng bị điều động đầy đủ, nhiệt huyết đã dâng trào trong lòng ——

Trương Tiểu Phàm làm thế nào phá cục?

Đám học giả tròn tròn mắt nhìn từng câu một, sau đó bọn họ lập tức nhìn thấy một bóng người xanh biếc chắn trước mặt Trương Tiểu Phàm, nghênh đón Tru Tiên Kiếm nhất định kinh diễm khắp thế gian!

Bích Dao!?

Tất cả độc giả đồng thời mở to hai mắt nhìn, chỉ cảm thấy đầu ong ong, từng đoạn văn tự như khóc như kể kia đập vào mắt: “Chư thần ma Cửu U Âm Linh, lấy huyết khu ta phụng là hy sinh; Tam Sinh Thất Thế Đọa Diêm La, chỉ vì tình nghĩa tuy chết không hối...”

Thời khắc sống chết này.

Bích Dao làm việc nghĩa không chùn bước.

Nàng quyết định đi chết thay Trương Tiểu Phàm, cho dù trả giá là hồn phi phách tán cũng không sợ uy lực Tru Tiên Kiếm, cuồng phong dữ dội càn quét, kiếm ý lạnh lẽo tung hoành thiên địa, Bích Dao ở trong vòng xoáy bị đẩy lên trời cao, nghênh đón cự kiếm từ trên trời giáng xuống, tựa như lục quang chói lóa nhất trong thiên địa này!

Sau một khắc.

Trong thiên địa âm âm rung động, Bích Dao cười dịu dàng tiêu tan hương ngọc, Trương Tiểu Phàm vô thức đưa tay ra nhưng lại chỉ tóm được một góc áo màu xanh lục chưa đốt cháy, giờ phút này hãn đã hồng mắt!

“Sao ngươi lại ngốc như vậy?”

Nước mắt Trương Tiểu Phàm chảy dài: “Ta còn chưa nói đúng? Gánh đồng minh? Ta ở trong giếng cổ đó, người nhìn thấy là ngươi...”

Bích Dao chết rồi?

Về phần giờ phút này không chỉ có nam chính Trương Tiểu Phàm sụp đổ, mà còn là vô số độc giả đọc thấy đoạn cốt truyện này. Giờ khắc này, người đọc tựa hồ cũng không còn phân biệt được tuyệt kỳ đảng và Bích Dao đảng, hoặc là nói cái chết của Bích Dao, làm cho nhân vật này trở thành ánh trăng trắng trong lòng tất cả độc giả!

Tru Tiên Đệ Nhất Kiếm!

Người trước trăm ý!

Toàn bộ thư khu lập tức nổ tung, tất cả độc giả đều bạo động, Bích Dao chết là chuyện bất ngờ, lại đâm thật sâu vào mỗi một thần kinh của độc giả!

“Lão tặc!”

“Đưa ta Bích Dao!”

“Vì sao lại như vậy!”

“Lần đầu tiên Tru Tiên Kiếm phát động, thực lực của Trương Tiểu Phàm sau khi hắc hóa đã lên tới đỉnh phong, rõ ràng là kịch bản liệt, chắc là một kịch bản vô cùng đặc sắc, vì sao lại là Bích Dao?”

“Bích Dao của ta!”

“Ta rõ ràng là Tuyệt Kỳ đảng, vẫn không nhìn được khóc, có lẽ ta và Trương Tiểu Phàm đều giống nhau, hình ảnh ngày đó ở giếng cổ Mãn Nguyệt nhìn thấy hẳn là Bích Dao?”

“Sửa đổi cốt truyện!”

“Bạch Dạ Hài cái rắm!”

“Cái này mẹ nó chính là Dạ Âm hài viết!”

“Ta không nhận, người bảo Bạch Dạ Hài cút lại đây!”

“Người cư nhiên viết chết Bích Dao, người làm sao dám!”

“Thật sự cho rằng Bích Dao không có nhân khí đúng không, Dạ Âm hài chết tiệt!”

“Khóc không ngừng được, đây chính là Bất Dạ Hài nha, nếu không đao một phát toàn thân khó chịu như Bất Dạ Hài, mạng lưới không phải cũng rất thoải mái sao, người không phải sư

gia của Võng Văn Tô sao, sao người khác không phạm bệnh người lại bị bệnh?”

Suu suu suu.

Giả đọc phần nô phun lên trăm con.

Người đọc phần nô phun lên hơn một nghìn đầu.

Khi tiếng mắng chửi của khu bình luận đột phá một vạn, thậm chí lan đến bình luận khác, ngay cả chanh cũng bị chấn động, còn tưởng rằng đã xảy ra vấn đề gì, sau khi biết được nguyên nhân lại có chút khóc không ra nước mắt, tru tiên đệ nhất kiếm, trước trăm ý trung nhân?

Quá khoa trương đi!

Bất Dạ Hầu trước đây viết sách cũng thường xuyên làm đảo nhân a, cũng không thấy mọi người phản ứng kịch liệt như vậy, sao lần này lại cảm thấy vô số độc giả đều tức giận thế?

Chờ một chút!

Không đúng nha!

Bởi vì nguyên nhân mọi người đều cập nhật thư kỳ rất nhanh, Lặc đọc sách, Khắc Y Hoa tiêu khiển. Siềm Thư hai ngày nữa, quyển đầu tiên của Khải Oa Tư Ly sẽ được treo lên gác, không phải là Dạ Hầu đột nhiên gây ra động tĩnh lớn như vậy, có ảnh hưởng đến thành tích sau lưng hay không, thậm chí còn ảnh hưởng đến những quyển sách khác hay không?

chanh chanh ứa mồ hôi lạnh ứa ra rồi.

Người khác có thể không có sức ảnh hưởng này, nhưng Bất Dạ Hầu tuyệt đối có, tên này là Võng Văn tổ sư gia a, tất cả Hỏa Thư của Berloz cơ bản đều là hấn cung cấp sáng tạo!

“Xã trường!”

chanh cũng tức giận, vôi vàng liên hệ xã trường cáo trạng, bởi vì chỉ có đôi phương có thể quản được nhà giả tùy hứng đến cực hạn của Bất Dạ Hầu.

“Bất Dạ Hầu đang tìm đường chết!”

Lâm Tri Bạch nhìn thấy câu này, khóe miệng co lại, hận không thể vỗ mạnh kính đường mộc, hét lớn một tiếng: “Người

phương nào trong đường, vì sao cáo trạng bản quan!”

Bích Dao lại song song??? Đã chết... chết ngàn vạn lần trong
văn phòng... Nhưng lựa chọn Tru Tiên, cũng không thể nhảy
qua cốt truyện...

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

**Chương 240: Lắc cây tiên, in tiền bạc
chanh đơn giản là hi vọng xã trưởng gây
áp lực đốc thúc không để Dạ Hầu sửa đổi
cốt truyện, càng nhanh sửa lại cốt truyện
càng tốt, để cho trận đọc giả bạo động
tĩnh lại, nhưng Lâm Tri Bạch đã sớm
nghĩ xong đối sách.**

Mùng ba tháng năm.

Cũng chính là đêm trước khi bước lên.

Lâm Tri Bạch một hơi cập nhật hai mươi chương, đây là muốn dùng càng nhiều cốt truyện hơn, để cho người đọc nhanh chóng đi ra khỏi bóng râm cái chết của Bích Dao Chi, phải biết rằng quyển sách này tổng cộng mới chỉ có chưa tới ba trăm chương, lúc hắn đánh cược đã cập nhật đến hơn một trăm hiệp, đáng tiếc các độc giả lão gia tựa hồ không muốn quyết nợ, mọi người nên phun ra khuyên nhủ, đều là để cho hắn đổi giọng điệu.

Chỉ có thể mặc kệ.

Tùy ý lên men.

Ngay cả những tác giả đã nghe Bất Dạ Hầu giảng bài cũng sợ ngây người, tuyệt đối không ngờ tới con Bích Dao “Tru Tiên Cương” này lại có nhân khí siêu cao!

“Không hổ là Hầu gia!”

“Như vậy cũng quá dũng cảm đi!”

“Sao ta nhớ rõ lúc trước Hầu gia giảng bài cho chúng ta, nhiều lần nhắc nhở chúng ta không nên phạm văn bệnh nhẹ, mạng lưới chính là muốn theo đuổi sung sướng, không nên cố ý ngược đãi người đọc sách, làm sao chính hắn...”

“Hắc!”

“Tiểu tử ngươi!”

“Dám chắt vắn Hầu gia?”

“Bởi vì loại cốt truyện này người nắm không được, chỉ có Hầu gia mới có thể nắm chặt, phương diện này hẳn có kinh nghiệm phong phú...”

Được rồi.

Lời tuy nói như thế.

Nhưng nhìn thấy trong lòng đám học giả bùng nổ, mọi người vẫn đổ mồ hôi hột vì “Tru Tiên Lục”, ngày mai sẽ phải lên khiêu chiến, Hầu gia lại dám ra trước đánh một trận như vậy, không sợ nháy phở à?

Ừm, hẳn là không sợ.

Bất Dạ Hầu viết dòng chữ mạng giống như chơi vé, thậm chí viết quyển “Tru Tiên Lục” này cũng đã nói trước với tất cả tác giả, chính là biểu diễn cho mọi người xem một chút tu chân tiên hiệp nên viết như thế nào.

Xem như kết quả dạy học.

Tuy cái giáo học cục này đã xảy ra chút trở ngại, nhưng viết xong một nhân vật, vậy mà lại dẫn phát toàn bộ người đọc học Chư Lỗ điên cuồng, loại sức ảnh hưởng này nói đến cùng nhà thơ nào không hâm mộ hay không bội phục đây?

Cũng là do ảnh hưởng của cái chết của Bích Dao quá lớn.

Thực thể xuất bản giới cũng bị chấn động, nhất là ở tâm lưới văn phòng đầu tiên của lam tinh phát sinh sự tình, tựa hồ không phải là dự triệu gì tốt đẹp?

...

Duy Khắc Duy Khắc xuất bản.

“Lên đánh cái này đi?”

“Bất Dạ Hầu cứ tự tìm đường chết như vậy sao?”

“Đây là bệnh văn thanh phạm vào truyền thuyết sao?”

“Bởi Nhĩ Đức này có thể kiếm tiền được hay không còn chưa biết được đâu, bây giờ còn đang ở giai đoạn miễn phí mà hẳn đã làm cái này, đằng sau còn có người tiêu tiền đặt hàng nữa không?”

“Không biết có ảnh hưởng tới sách khác hay không.”

“Hắn là không đến mức, Bất Dạ Hầu là Bất Dạ Hầu, tác giả khác là tác giả của những tác giả khác, nhưng cá nhân ta không xem trọng loại trả phí đặt duyệt này.”

“Thêm một!”

“Đây là sách bán ỏ tư, nội dung khoảng hai mươi vạn đầu cơ bản miễn phí, người đọc xem miễn phí coi như không sai biệt lắm, đến khâu ký kết đoán chừng số tiền sẽ không nhiều.”

...

Thiên quang xuất bản, xuất bản.

“Đây cũng không phải là dấu hiệu tốt a, nhóm người đầu tiên dâng lên đêm trước, Bất Dạ Hầu trực tiếp tức giận chạy sạch đi xin, bình luận khu rất nhiều người đều nói không xem.”

“Dồn chơi chết đi.”

“Đừng để đến lúc đó ký kết thành tích đánh giá, còn không tốt bằng đám đồ đệ của hắn, vậy thì có chút lúng túng, mặt mũi của sư gia trên mạng còn để ở đâu?”

“Kẻ đọc sách buộc hắn thay kịch tình đây.”

“Không thể thay đổi được nữa, hôm nay Bất Dạ Hầu lại phát thêm 20 chương nữa. Phòng chừng đây chỉ là bản nháp thôi, chắc hắn là đã có cốt truyện sắp xếp từ trước, lúc thay đổi này nói không chừng nội dung vở kịch sau này cũng hoàn toàn bị phế rồi.”

“Trước tiên mặc kệ chuyện này.”

“Tình hình của nhóm sách đầu tiên ta đặc biệt đăng ký.”

” internet này đã đến giai đoạn nộp phí lên giá rồi, mới là thời điểm quyết định thành bại, nếu không có học giả đặt thử, một phần nhiệt độ miễn phí có cao hơn nữa cũng uổng phí!”

“Chờ đến mười hai giờ đêm nay!”

Bởi tác giả nhóm áp tải đầu tiên đã lên tiếng “Cảm khái câu chuyện”, nói là rạng sáng đã đặt hàng đầu, tư thế tiêu chuẩn vô cùng thống nhất, thật ra đám người này tâm tình cũng thấp

thỏm không yên, dù sao kỳ hạn là kiếm không được mấy đồng tiền.

Bọn họ vẫn luôn phải ăn cơm a!

Nếu như đặt hàng đọc không được nuôi sống chính mình, vậy tự nhiên là nên cắt giấy cắt sách, nên làm gì thì làm đi làm, thành bại ngày đêm nay!

...

Trong nghề đang đợi mười hai giờ.

Việc xuất xưởng thần thoại ở bên này cũng đang đợi mười hai giờ.

Thời gian chính thức tiến vào thời khắc này, tất cả những người đêm nay đều ban bố chương trình thượng giá, mọi người còn dựa theo Đức Tư chỉ đạo, trực tiếp bộc phát mấy chương, sau đó đám tác giả bắt đầu điên cuồng thay đổi hậu trường.

Đương nhiên.

Bên này Lâm Tri Bạch cũng leo lên sổ sách ban bố chương “Tru Tiên Lục”, tuy rằng trước giá viết cái chết Bích Dao, thoạt nhìn bộ dạng như dược hoàn, nhưng quyển sách này kiếp trước cũng viết như vậy, nhưng sách cũng không có lạnh, mọi người chỉ là ý khó nói thôi, loại tâm lý này ngược lại khiến mọi người nhớ kỹ nhân vật bị đao này.

Dù sao...

Tác phẩm dễ khiến người ta nhớ kỹ nhất chính là tử vong, nếu như Bích Dao không chết, kiếp trước “Tru Tiên Lam” cũng sẽ không bị người khác nhắc tới nhiều năm như vậy.

“Báo thành tích!”

Sáng sớm chanh còn chưa ngủ, toàn bộ biên tập trên mạng văn danh Lam Tinh đều không ngủ, mọi người đều đang chú ý những người đứng đầu mình phụ trách đặt hàng đầu.

Xoạt xoạt!

Đám biên tập náo nhiệt hẳn lên.

Một tổ: “Khi người trở lại thời cổ đại, Bộ Ngạn đã kiên trì ước chừng 15 phút phá hết vụn! Ngoài ra, hiện tại có thể phá được 25 bản...”

Nhóm hai: “Gián tế Đà Long Vương gặt đầu 20 phút, một vụn rưỡi, ngoài ra còn có...”

Ba nhóm: “Cuồng tặc chơi mạng nhện, thiên hạ lom lom...”

Diễn biên tập tổng cộng có tám tổ chức, mỗi biên tập đều vô cùng hưng phấn, thành tích của những quyển sách này cực kỳ tốt, người đọc đặt tập nhiệt tình cực cao!

Yếu ớt hít sâu một hơi.

Sau đó đột nhiên cất tiếng cười to.

Tảng đá trong lòng rớt cuộc cũng rơi xuống!

Hắn đã tính toán qua, dựa theo số liệu đặt hàng đầu đến xem, trong này sách đầu, ví dụ như trường hợp chàng rể Côn Bằng, phỏng chừng một tháng về sau phí đã lên tới mấy trăm vạn!

Đây mới chỉ là một quyển sách!

Nhóm thứ nhất có mười mấy quyển thành tích này, tám vạn Lam Tinh sau khi được đặt tên sẽ thu hoạch cực kỳ khoa trương!

Thành công rồi!

“Thành tích đều rất tốt, lượng lớn hỏa thư đặt hàng số lượng lớn số liệu, đều vượt qua mong đợi của chúng ta, phỏng chừng chúng ta tháng sau ký kết tài lợi sẽ phi thường đáng sợ!”

“Ha ha ha!”

“Thoải mái quá!”

“Ở bên ngoài còn có những người đang than phiền chúng ta ký phí xem thử, lần này có thể hung hăng vả mặt bọn họ một trận, lão đại chúng ta có tiền thưởng không?”

“Có!”

Cách ăn rất ngon.

Lúc này có một chủ biên ngả chanh, “Số liệu kê đầu của “Trích Tru Tiên Lục thế nào rồi, quyển sách này là ngài tự mình phụ trách...”

Quyển sách Phổ Đức Tư này là cây cột của cây cột.

Theo lý thuyết nên đặt hàng khoa trương nhất.

Nhưng ngặt nỗi Bất Dạ Hầu lại lên trước đánh một trận rồi chết, cũng không biết còn có bao nhiêu độc giả nguyện ý đặt xem nội dung phía dưới. Tuy rằng Ngải Lất Phiêu Tiên Khắc Tư quả thực đã thành công rồi, cho dù là ‘Tru Tiên’ tấn phổ cũng không ảnh hưởng quá lớn.

“Các ngươi chờ một chút.”

Bước lên hậu đài đưa vào sổ sách nhìn thoáng qua, bỗng nhiên tim đập rộn lên, còn cố ý trừng to mắt lần nữa, sau khi xác định mình không nhìn lầm, hẩn nhìn thoáng qua thời gian, lên giá vừa vặn mất một giờ.

“237676...”

Sáu vị đã thống duyệt xong, hơn hai mươi ba vạn lần, hai mươi bốn giờ thì có bao nhiêu chanh không dám tưởng tượng, quyển sách này nghiền ép hết thủy!

“Bao nhiêu?”

Đây chẳng phải là thêm một chữ sao?

Nếu như là hơn hai vạn một giờ, các biên tập trong quần biên tập trái lại còn cảm thấy bình thường hợp lý, nhưng số liệu hơn hai mươi ba vạn, đã có chút dọa người rồi, cái này con mẹ nó mới lên trên một giờ a!

“Không sai!”

chanh lần nữa xác nhận với tất cả mọi người.

Nhất thời cả quần đàm đều bùng nổ, bản “Tru Tiên Lục” này cùng những thứ khác, tựa hồ là tác phẩm của hai thế giới, muốn nói chất lượng gì đó, mặc dù so với các mạng văn khác cao hơn, nhưng tuyệt đối không đến mức cao như vậy, vậy chỉ có một đáp án!

Lực hiệu triệu của Bất Dạ Hầu!

Cho dù hẩn đã viết cái chết Bích Dao, hiệu triệu của nhà văn học đỉnh cấp vẫn vô địch, tựa hồ cũng có thể chịu ảnh hưởng quá lớn của đoạn kịch tình này, đây chính là vua của võng văn!

“Được rồi.”

chanh nở nụ cười, “Mọi người vất vả, có thể nghỉ ngơi rồi, nếu mọi người hưng phấn đến không ngủ giống như ta, vậy thì cùng các bằng hữu trong vòng tâm sự cho tốt đi.”

Hừ hừ.

Không xem trọng đặt hàng đánh giá?

Không thấy được văn võng bao quanh?

Tất cả nghi vấn trước mặt sự thực đều là hư vô, hử hừ hừ tiểu khúc gọi điện thoại, đối phương là một trung tầng xuất bản của Duy Á, “Lão Vương muộn như vậy còn chưa ngủ a? Đừng giả bộ nữa, ta biết không? Khoảng cách? Không ngủ, dù sao đêm nay các người đều đang nhìn chăm chăm vào văn võng của Lam Tinh chúng ta, ta cũng không sợ nói cho người biết tình huống, chuyện này chúng ta làm thành rồi! Thu phí viết văn bản đã duyệt còn khoa trương hơn so với thu nhập thực thể...”

Không nên tiết lộ thì không nói.

Có thể giả trang khiến đối phương giả trang hoàn toàn một lần!

Mà nỗ lực siêng năng siêng năng kiểu chanh không mệt, cùng với đám biên tập của đám thủ hạ cố ý tiết lộ ra, rất nhanh những người đồng hành đến bây giờ còn chưa ngủ đều đã biết tình huống của cái này!

Nhất thời.

Rất nhiều người ngủ không được!

...

Duy Khắc Duy Á xuất bản.

Xã hội dài suốt đêm gọi điện thoại cho thủ hạ.

“Chúng ta phải làm văn bản võng!”

“Đúng!”

“Lưới mạng lưới!”

“Tựa như lam tinh văn võng vậy!”

“Thành tích của Bất Dạ Hầu?”

“Đừng hỏi.”

“Tên này vẫn là vua trên mạng vẫn bát cỏ!”

...

Cùng lúc đó.

Thiên quang xuất bản xã hội cũng điên cuồng nổ vang trong đám người!

“Ai nói chữ võng không được chứ!”

“Còn khuyên ta nhìn lại một lần nữa?”

“Nhìn xem còn ngay cả canh cũng không được uống!”

“Ngày mai sẽ tổ chức Anh Lý Nhĩ Tư!”

“Văn bối sẽ bị Berloz cướp trước!”

“Bát Dạ Hầu? Người này đã điên rồi!”

“Về sau, phí làm nháp được trên mạng Bát Dạ Hầu còn nhiều hơn hẳn dùng thực thể kiếm được nhiều!”

Suu suu suu suu!

Tin tức truyền bá rất nhanh, đêm hôm đó đã có vô số người bên trong biết được tình huống tám lưới lam tinh, lớp Xạ Đức Tư này sắp nổ tung rồi!

Còn Bát Dạ Hầu?

Đừng nói nữa, tất cả mọi người không muốn đề cập tới nữa, người này là biến thái, cái chết của Bích Dao ảnh hưởng xấu xa các loại, tất cả đều là vô nghĩa!

Mà các tác giả trên kệ đầu tiên kia đã sắp điên rồi!

Đêm khuya vẫn còn đang cuồng hoan!

Thẳng đến khi phương đông đã trắng.

Tình hình của Văn Võng Lam Tinh, hoàn toàn truyền khắp trong nghiệp!

Khi Lâm Tri Bạch đi vào công ty, ánh mắt mọi người đều thay đổi nhìn y!

Mà người phụ trách mạng lưới Lam Tinh, gà mờ đọc sách, sai Khắc hoa văn, chanh cũng đi theo phía sau Lâm Tri Bạch,

thẳng sống lưng lên!

Lam Tinh!

chức vị chanh bây giờ so với đại cao tầng xuất xã bên này còn ngon hơn!

Bởi vì văn võng Lam Tinh, hiện tại đã thành một cái cây lay tiền, một cái máy in tiền!

Ba.

Lâm Tri Bạch đẩy cửa phòng họp của công ty ra.

Giờ khắc này, bao gồm La Đạt cùng Lợi Đoan cùng với Nhậm Gia Xuân ở bên trong, toàn bộ cao tầng trong môn đều đứng dậy, biểu tình trên mặt đặc sắc nhao nhao trình lên!

---

ps: Công văn tạm thời đã viết xong, kế tiếp là nhạc hay là phim truyền hình?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 241: Sự khiếp sợ của Lâm Chiêu Mục khiến cho cả khu trang viên phía tây thành phải kinh hoàng.

“Thần thoại xuất bản cao tầng hội nghị phát sinh những chuyện quan trọng thay đổi.”

“Phó tổng tổng biên Nhậm gia Xuân hôm qua ở hội nghị hội thoại bản cao tầng chủ động kiểm tra, công khai thảo tác văn chương xuất bản tham gia kèm theo lợi ích và lấy ra không ít thực chứng, đã nộp lên tổng bộ tập đoàn, nhưng lúc ấy Bạch tiểu thiếu gia chưa nói gì, chỉ là tán gẫu riêng với đối phương một giờ.”

“Sáng hôm nay, lợi ích chủ động đưa lên đơn xin từ chức.”

“Bạch tiểu thiếu gia đã chuẩn, cũng đem trung tầng Bạt chức có liên quan với lợi ích.”

“Mà vị trí tổng biên Xuân phó Nhậm gia, Bạch tiểu thiếu gia lại giao cho một biểu ca Ôn gia phụ trách.”

Kim thư ký và lão gia tử báo cáo công tác.

Đem chuyện xuất bản thần thoại một người trọng đại biến động một năm một mươi nói ra.

“Có lợi ích là người của lão nhị không?”

Ngón tay Lâm Chiêu Mục gõ nhẹ lên mặt bàn.

Kim thư gật gật đầu: “Là lúc trước Nhị gia một tay đề bạt, sắp xếp vào trong thần thoại xuất bản, hẳn từng đề nghị với công ty để hẳn đảm nhiệm xã hội xuất bản, nhưng lúc ấy bị Kim Phê Đằng Lợi đè xuống.”

“Ừm.”

Lâm Chiêu Mục từ chối cho ý kiến: “Tiếp tục nói với ta về cái bát đĩa Lam Tinh kia.”

Kim bí thư ký gật đầu tiếp tục nói:

“Lam Tinh vẫn vững do Bạch tiểu thiếu gia áp lực mạnh mẽ thúc đẩy, người phụ trách hạng mục gọi chanh, cũng là Bạch

tiểu thiếu gia một tay đề bạt ra ở công ty, trên giá đầu tiên của cà dâu này biểu hiện số liệu phi thường kinh người.

Tổng bộ tập đoàn làm ra một mệnh số liệu chuyên nghiệp.

Số liệu dự đoán biểu thị, phí đọc bản thảo mà những quyển sách lửa Kiều Lạp Tư này đặt ra sẽ được xuất bản thực thể gấp mấy lần truyền thống thực thể, nhất là bản tiên hiệp của Bất Dạ Hầu biểu hiện càng kinh người, cũng chứng minh cho tiềm lực đáng sợ của con đường trên mạng mạng này.

Bắt đầu ngày hôm qua, các đại thể thao xuất xã hội cùng tiến hành, đều muốn làm văn bản mạng.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đến thời điểm cuối năm, Văn Vồng của Lam Tinh sẽ để cho những người xuất bản đầy đủ năm ngoái gấp ba năm trước, bởi vì những văn bản trên mạng này cũng có thể xuất bản, có thể kiếm được đợt tiền thứ hai, dù sao thì cũng không phải là người nào cũng quen thuộc ở trên mạng.

Vẻ mặt Lâm Chiêu Mục hơi có chút động dung.

Niên Doanh Lợi không chỉ đạt tới gấp ba năm ngoái?

Dựa theo điều kiện dự thi mà mình đưa ra, dự thi lần này Lâm Tri Bạch có thể nhận được ít nhất hơn năm mươi phần trăm cổ phần xuất bản thần thoại xuất bản.

Có chút thú vị.

Vốn tưởng rằng biểu hiện tốt nhất cuộc thi lần này chính là ba nhà lão tam.

Nhưng biểu hiện của Lâm Tri Bạch hiện tại đã bỏ xa nhà Lão Tam ở đằng sau, thậm chí y còn mở ra cái đạo lý mới này của Vồng Văn, đem thần thoại xuất bản trở thành đệ nhất Tần Châu, xuất bản. Bản lĩnh này ngay cả Lâm Chiêu Mục cũng không thể không cảm thán!

Thậm chí có chút chấn kinh.

Lâm Chiêu Mục cảm khái nói: “Ta vẫn biết đứa nhỏ này thông minh, nhưng hiện tại xem ra vẫn còn có chút đánh giá thấp hẳn, nhưng Nhậm gia Xuân kia nếu ta nhớ không lầm thì hẳn là người của lão Tam đúng không?”

“Đúng vậy.”

Kim thư ký lập tức trả lời.

Nhậm gia Xuân làm vậy là thay đổi trận doanh à?

Lâm Chiêu Mục có chút bật cười. Đứa cháu nhỏ nhất của Lâm Tri Bạch dường như cũng có chút trình độ cai quản, đầu suất buổi đấu giá, trực tiếp đem Nhị lão và Lão Tam xếp vào trong bản địa, hoặc là đồng hóa hấp thu, hoặc là đá ra công ty. Chỉ còn để lại những phó Xã, Trường La Đạt đã được lão gia sắp xếp ra lò, chưa được xử lý.

Người già thành tinh.

Công ty đấu tranh nhân sự, Lâm Chiêu Mục hiểu rất rõ, nhưng hẳn rất ít can thiệp vào những người phía dưới đấu thế nào, chỉ cần không quá phạm thì không sao cả.

Lúc này tâm tình của hắn rất tốt.

Trong lòng Lâm Tri Bạch dù oán trách mình như thế nào, đối phương dù sao cũng là cháu ruột của mình, năng lực biểu hiện ra của hắn càng mạnh, Lâm Chiêu Mục càng thương thức hài lòng, tiểu tử này vô luận thủ đoạn hay là tâm tính, đều có hương vị của thời điểm tuổi còn trẻ của mình.

Loại người như ta!

Loại con cháu này à!

“Ngoại trừ Lam Tinh ra, hẳn còn thúc đẩy mấy cái hạng mục khác đi, tiếp theo người chú ý một chút, ta muốn xem hắn có thể ăn được bao nhiêu cổ phần xuất bản của thần thoại!”

Trên thực tế.

Thành tích làm trắng của Lâm Tri, đã nhanh chóng truyền khắp cao thấp Lâm gia, giá trị lam tinh trên dưới tầm lưới, đủ cho tư bản lớn cũng ghé mắt!

...

Nhà của đại bá.

Lâm Xuân sắc mặt có chút khó coi.

Lâm Tri Bạch đã đi lợi ích lại thu nạp Nhậm Gia Xuân.

Bây giờ toàn bộ thần thoại xuất bản, chỉ có La Đạt tự mình xếp vào, còn có thể chống lại Lâm Tri Bạch một chút.

Nhưng các hạng mục của văn hóa Lam Tinh thành công, khiến uy vọng của Lâm Tri Bạch tiểu tử này ở công ty tăng mạnh, quyền lực La Đạt bị thu phục không ít!

Hôm nay đối phương còn gọi điện thoại tìm kiếm sự trợ giúp của mình.

Nhưng Lâm Xuân cũng không giúp được La Đạt, bây giờ thần thoại xuất bản, đã được Lâm Tri Bạch nắm giữ hơn bảy mươi phần trăm!

“Ta thật đúng là đã xem thường hắn rồi!”

Lâm Xuân biết, Lâm Tri biết ở bên kia xuất bản thành công, nhất định sẽ khiến cho lão gia tử coi trọng.

“Tên khốn kiếp này đúng là vận cứt chó!”

Tiếng Lâm Kính cắn hận mở miệng, ông không quên mình từng bị bình rượu của Lâm Tri Bạch đập vỡ đầu chảy máu.

Lâm Cung không nói gì, nhưng ánh mắt lại đổ kị có chút phát cuồng, sản nghiệp của hắn quản lý các vấn đề xảy ra, số lượng thương hiệu phụ trách vẫn luôn giảm xuống, kết quả Lâm Tri Bạch bên kia lại như hạt mè nở hoa nở cao!

Điều này làm cho nội tâm Lâm Cung Trang cực kỳ không thăng bằng!

...

Nhà Nhị bá.

Lâm Hạ nổi giận!

“Thằng nhãi đó thế mà đá lợi ích ra khỏi công ty!”

Lâm Hạ bỏ không ít tinh lực vào trên thân lợi ích, một đường giúp đỡ đối phương trở thành tổng biên xuất bản, thậm chí còn muốn đối phương có một ngày có thể nắm giữ thần thoại xuất bản cho mình, kết quả không nghĩ tới Lâm Tri Bạch mới nhậm chức không bao lâu, liền mượn một hạng mục thành công lớn, đem người mà mình sắp xếp đá ra khỏi công ty!

“Xem ra nhà xuất bản là không có cơ hội.”

Lâm Hồ cũng giận không kèm được, bình đài trực tiếp thần thoại của hắn, lưu lượng càng ngày càng thảm đạm, ngược lại bên phía Lâm Tri Bạch lại hết như một đại niên.

Lâm Báo không nói gì.

Nha ôm điện thoại di động xem truyện tranh thì sao.

Từ khi rời khỏi công ty truyện tranh phụ trách Thần Thoại kỳ, Lâm Báo hình như đã tìm được phương hướng đi tới sự nghiệp, quay đầu đi vào, ngay cả đấu tranh với nội bộ gia tộc cũng không còn hứng thú nữa.

“Nói chuyện!”

Lâm Hồ hung hăng vỗ xuống Lâm Báo.

Lâm Báo bĩu môi nói: “Có cái gì phải nói a, tiểu tử kia vận khí tốt a, ta có thể có biện pháp nào a...”

Hử?

Hình như có cơ hội buôn bán?

Lâm Báo đột nhiên nói: “Nếu có thể liên túc trên mạng, vậy truyện tranh kia cũng là có thể, ta muốn làm một cái roi da bó, cào lông dê của Lâm Tri Bạch hắn!”

...

Nhà tam bá.

Lâm Liễu tức giận đến không chịu được, tình trạng của nàng, hẳn là thảm nhất.

Từ sau khi Lâm Tri Bạch thể hiện thiên phú sáng tác đáng sợ, cuộc sống của Lâm Liễu sẽ không dễ chịu, bây giờ nhìn sự nghiệp của đối phương thành tựu, lại càng thêm khó chịu.

“Phụ thân, bên Nhậm gia Xuân nói như thế nào?”

Lâm Mộc mở miệng, hẳn biết Nhậm gia Xuân là người của phụ thân.

Lâm Sâm cũng nhíu mày nói: “Ta nghe nói lợi lộc bị Nhậm gia Xuân báo đá ra công ty, hẳn thậm chí còn chưa mời ngài chỉ thị đi...”

“Hôm nay hẳn không nhận điện thoại của ta.”

Lâm Thu hít sâu một hơi, hẳn biết điều này có nghĩa là gì, đối phương khả năng muốn làm phản.

“Đánh tiếp thử xem?”

Lâm Liễu mở miệng, Nhậm gia Xuân trước đây từng làm việc dưới trướng Lâm Thu.

Lâm Thu không nói gì, lấy điện thoại di động ra lần nữa gọi điện thoại của Nhậm gia vào.

Lần này, đối diện đã kết nối.

Lâm Thu bình tĩnh nói: “Ta cần một lời giải thích.”

Điện thoại bên kia có chút trầm mặc.

Mấy giây sau Nhậm gia Xuân Tài mới mở miệng nói: “Tam gia, đừng gọi điện thoại cho ta, ta sợ xã trưởng hiểu lầm...”

Thằng nhãi này phản bội rồi!

Lâm Thu để điện thoại di động xuống, nheo mắt lại, trong đó một mảnh lạnh lẽo.

...

Lâm Tri Bạch gia.

Lâm Hi hưng phấn nói: “Tiểu Hắc thật sự có người a, thần thoại xuất hiện đến tay người bao lâu, liền làm ra thành tích lớn như vậy!”

“Tiểu Hắc thông minh từ nhỏ.”

Cha mẹ cũng lộ ra nụ cười.

Lâm Thắng Thiên suy tư nói: “Thoạt nhìn mấy vị bá bá kia hôm nay con tức rất lớn.”

Lâm Tri Bạch cũng nở nụ cười theo.

Nhậm gia Xuân đã thành người một nhà.

Lợi ích cũng bị đá ra khỏi thần thoại xuất bản.

Kế tiếp chỉ cần đem La Đạt dọn dẹp ra ngoài, thần thoại xuất bản liền triệt để thành cấm chế của mình, về sau đừng nghĩ có người bên ngoài đến véo von.

Buổi tối.

Giang Thành gọi điện thoại tới, “Chúc mừng ông chủ, cái hạng mục này của lam Tinh vẫn vững thu hoạch thành công, chính là hiện tại Nguyễn Cung chúng ta có không ít người, thích thời gian đi làm vụng trộm nhìn internet!”

Lâm Tri Bạch: “...”

Tính thành thực của internet quả thực rất mạnh.

Giang Thành tiếp tục nói: “Dựa theo ước định của Lâm lão gia tử, Ông chủ này cà sa đã làm thành công, hẳn là có thể lấy được không ít cổ phần nhỉ?”

“Khoảng năm mươi phần trăm.”

Lâm Tri Bạch tính qua, còn chưa đủ để ăn luôn cả công ty, nhưng y vẫn còn hơn nửa năm thời gian, đoán chừng hẳn là không có vấn đề gì.

Bởi vì phần công tử nghe sách sắp thành công rồi.

...

Sau khi cúp máy, Lâm Tri Bạch chuẩn bị nghỉ ngơi, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, “Đi ra sân ngồi một lát?”

“Đến rồi.”

Lâm Tri Bạch nghe ra đây là giọng của ca ca Lâm Thắng Thiên.

Trong sân, tỷ tỷ ngồi trên xích đu, cúi đầu chơi điện thoại.

Lâm Thắng Thiên ngồi ở trên ghế, nhìn Lâm Tri Bạch, lại nhìn Lâm Hi.

“Là tổng lại mới của ta, cần? Ta rảnh rồi giận dữ!”

“Tân tổng nghệ này, là thủ bút của Bộ Ngạn sư quân, tên gọi là Thư Di Phong Phá Lãng của tỷ tỷ.”

“Mục tiêu tổng hợp của tổng nghệ là chế tạo trái cây cho nữ đoàn...”

“Nói một cách đơn giản chính là tuyển tú, tổ chức tiết mục sẽ mời ba mươi vị nữ nghệ sĩ trên ba mươi tuổi, thông qua cuộc sống chung với sân khấu thi đấu cuối cùng đã tuyển ra bảy vị thành viên trẻ trung thành đoàn!”

“Nhân tuyển đã xác định không sai biệt lắm.”

“Đại đa số là nghệ sĩ của chúng ta trong thần thoại giải trí nhà mình, thiếu lượng thiên quang và nữ nghệ nhân của Ông ta...”

Lâm Thắng Thiên nói một tràng dài.

Lâm Tri Bạch chớp mắt, làm bộ chăm chú lắng nghe, kỳ thật căn bản không có.

Bởi vì tổng nghệ này vốn là Lâm Tri Bạch muốn Giang Thành chuyển giao ca ca, không ai hiểu “tỷ tỷ thuận gió vượt sóng” hơn mình.

“Có một vấn đề.”

Lâm Hi đột nhiên nói: “Ngươi từ chỗ nữ nghệ nhân được mời này của ta, thiên khoa tí hơn đã có tri kỷ. Mưu đồ tất cả đều hơn ba mươi tuổi thì thôi, còn đã quá mức rồi, có người thậm chí mấy năm không có tác phẩm mới, khoa trương nhất, năm nay đã năm mươi hai tuổi rồi, những người này chơi tuyển tú thật sự có được không?”

“Có thể! “

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Khứu giác tổng nghệ của ta cũng không tệ, việc này các ngươi biết, ta cảm giác cái này tổng kỹ này có thể làm được, hả giận cái gì cũng không đáng, chúng ta chỉ cần nghĩ cách đánh thức ký ức người xem là được!”

“Phục chế hình thức thành công của Trương Hi Dương?”

Lâm Hi dường như nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên nhướng mày.

Tỷ tỷ “cô nương” có khí nghệ cao hơn tham gia “Thừa Phong Phá Lãng”, chủ đề dễ tạo ra nhất chính là...

Tình cảm!

Chà một chút nhiệt độ thực tế đi!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 242: Tỷ tỷ Trương Hi Dương thuận gió rẽ sóng, trong vòng tất cả mọi người đều ý thức được, thử không phải là không có cách giải, chỉ cần đánh thức người xem đối với ký ức đã từng làm ca tử này...

Nhưng mà biện pháp bày ở đây.

Nhưng Trương Hi Dương chỉ có một.

Đây cũng không phải là một án lệ dễ dàng phục chế.

Bởi vì mặc dù Trương Hi Dương đang tức giận, nhưng hẳn không phải là tự nhiên mà là tự mình chủ động lơ đi một vòng, mặt khác mặc dù hẳn có tức giận, nhưng xướng công lại một mực đề cao, trong mấy năm yên lặng, hẳn đã nâng cao khả năng hát của mình lên tới trình độ của ca vương!

Có người định phục chế.

Đáng tiếc nửa điểm bọt nước bắn ra cũng không có.

Lâm Thắng Thiên tìm tới nhiều tỷ tỷ xinh đẹp đặc lực như vậy tham gia “Thuật Thừa Phong Phá Lãng” gì đó, chính là chủ ý này, nhưng trình độ nghiệp vụ của nữ nghệ sĩ kia, hiện tại có lẽ đã thụt lùi rất nhiều rồi.

Càng đừng nói.

Nữ nghệ nhân mà Lâm Thắng tìm được, không chỉ có ca kỹ, còn có các loại diễn viên, không nói một chút bài võ nào cũng không có, thậm chí có thể có rất nhiều người không biết khiêu vũ, người xem đến lúc đó nhìn cái gì a?

Cũng bởi vì tổng kỹ này là hoàng đế quân mưu kế.

Tổng kỹ của đôi phương, xác thực luôn rất am hiểu nắm bắt tâm lý người xem.

Dù là như thế, nội tâm Lâm Hi đối với tổng kỹ không hiểu thấu này, cũng tràn ngập lo lắng.

“Ta cảm giác rất thú vị.” Lâm Tri Bạch mở miệng nói.

“Khăng định có ý tứ!”

Lâm Thắng Thiên ánh mắt tỏa sáng nói: “Ta mời ‘Bản truyện’ về nhà, vai diễn nhân vật nữ chính phẩm như vậy, cùng người do nữ phối Ni Nhĩ Lát sắm vai tới tham gia tiết mục của chúng ta, các ca khúc phẩm chất như phiên bản đầu trên sân khấu sẽ hát bài chiến kinh điển kia!”

Cái gọi là chiến ca chính là chỉ Lam không cách nào tha thứ cho Lam.

Bởi vì hấp dẫn mà Dận Nhung về nhà là loại phim truyền hình có tỷ lệ cao nhất trong năm nay!

Mà Đồng Lư không thể tha thứ cho Dận Chân với tư cách là Khúc Dung trong chủ đề kịch bản cũng vô cùng biến thái, người biểu diễn kịch bản là Phạm Như Ý khăng định rất có tính đề tài.

Càng đừng nói đến “Phẩm chất như Kiều Nhĩ Đức” cùng so tài với nhau.

Còn có thể dẫn mọi người nhớ lại loại “quần áo như phẩm như thế” này.

Sau đó.

Lâm Thắng Thiên lại nói: “Ta còn mời ngọt ngào phái người chương môn đệ tử Lâm Tú Tinh tới tham gia tiết mục này nữa.”

“Cô ấy đã bốn mươi rồi.”

Bên cạnh Lâm Hi nhắc nhở một câu.

“Không quan hệ.”

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Ta đã từng gặp Lâm Tú Tinh rồi, trạng thái của cô ấy rất ổn, sân khấu đầu chắc cũng sẽ hát một bài ca xưa năm đó, người xem chắc cũng rất thích, dù sao cũng là tác phẩm tai mọi người quen thuộc.”

Lâm Tri hiểu rõ.

Lâm Tri Bạch còn nhớ khi mình còn rất nhỏ, đã từng nghe thấy bài hát của Lâm Tú Tinh, đối phương từng là một nữ ca

nữ, nhân khí vô cùng cao, đi chính là phong cách của cô gái ngọt ngào, đáng tiếc theo tuổi tác lớn lên, không thể nào tiếp tục đi con đường đáng yêu nữa, bằng không sẽ có hiềm nghi giả mềm mại, vì vậy dần dần nhạt đi.

“Đúng rồi!”

Lâm Thắng Thiên nói: “Ta còn tìm một ca sĩ tên là Thủy Kiều khiêu vũ từ Sở Châu tới. Năm nay nàng ta ba mươi hai tuổi, xướng xướng vô cùng lợi hại, bản thân ta cũng phi thường khả ái, tiếng nhạc lúc đầu rất đáng yêu, có chút phong cách y y theo trường hợp nguyên lần đầu...”

Đây là linh cảm ta là ca sĩ cung cấp.

Lúc đó Hàn Nguyệt Sương làm hỏa hoạn Tề Châu!

Nói rõ ca sĩ ngoại châu cũng có rất nhiều người ưa thích ở bên Tần Châu.

Cho nên lần này Lâm Thắng Thiên tìm một ca sĩ nữ có thực lực rất lớn đến từ Sở Châu.

“Năm đó Vũ Kiều Vũ còn có một bài hát, được Lâm Y Y hát, cho nên người xem có lẽ sẽ không quá xa lạ.” Lâm Thắng Thiên nói.

“Cho nên nàng sẽ hát Sở Ngữ ca?”

Lâm Hi suy nghĩ một chút nói: “Cái này nghe có vẻ rất thú vị đấy, chỉ là không biết, người xem tiếp nhận trình độ Sở Ngữ ca như thế nào...”

Sở Ngữ là phương ngôn của Sở Châu.

Thế nhưng Lâm Tri Bạch lại biết.

Thật ra Sở Ngữ chính là kiếp trước Nhật ngữ.

Thế giới bình hành xuất hiện loại tình huống này rất hợp lý, giống như tiếng của Tề Châu, cũng chính là tiếng nói của Tề Quốc, kỳ thực chính là tiếng nói của Hoắc Nhĩ kiếp trước.

“Không sao, cũng không nhất định phải hát Sở Ngữ ca.”

Lâm Thắng Thiên không lo lắng cái này, bởi vì tuy rằng khắp nơi trong Lam Tinh đều có lời lẽ phương ngôn, nhưng những lời phổ thông mới là ngôn ngữ chính thức của các châu, dùng

ca khúc nào đó hát chính là “Toàn thể thế giới đang nói chuyện Trung Quốc”.

Trong lòng Lâm Tri Bạch lại khẽ động.

Bởi vì quan hệ trực tiếp, Lâm Tri Bạch và hệ thống đối rất nhiều bài hát, thỉnh thoảng còn lấy thưởng, cho nên hiện tại kho chứa rất nhiều các loại ca khúc. Nếu có ca sĩ Sở Châu tham gia, đó chính là nói mình có lẽ có thể để Sở Ngữ ca hát hát ca khúc này hay không?

“Hay là lấy 《Cực Lạc Tịnh Thổ》 ra?”

Bài hát này Lâm Tri có một lần rút thưởng vô tình, không có cơ hội dùng. Nếu gặp phải ca sĩ Sở Châu, đối phương lại vừa vận hát bài hát...

Biết hát nhảy là đủ rồi.

Hơn nữa còn hiểu được Thay Súc Thứ hai.

Vậy thì phù hợp với 《Cực Lạc Tịnh Thổ》 mới là chuyện rất hợp lý sao?

Bài này kiếp trước cũng coi như là thần khúc, một lần huyết tẩy B.

Chính là ca khúc vũ đạo khối này không có biện pháp giải thích, cũng không có vũ đạo rồi, chỉ cần ca hát lại mất đi linh hồn Cực Lạc Tịnh Thổ.

Thế thì cùng lấy ra đi.

Lâm Tri Bạch tự hỏi.

“Không chỉ là Sở châu!”

Lâm Thắng Thiên nói: “Ta còn tìm một nữ ca Hàn Châu tới.”

“Hàn Châu Ca?”

“Không biết các ngươi có biết không, ca sĩ Hàn Châu này tên là Thân Sa Nhã, xuất thân nữ đoàn, các ngươi biết, hình thức của nữ đoàn bên Hàn Châu vô cùng phổ biến, trình độ cũng là bộ phận đứng đầu Lam Tinh, chuyên nghiệp hơn nhiều so với nữ đoàn Tần Châu chúng ta, mặc kệ nhảy múa hay xướng công... Quan trọng nhất là thân kính nhã ma ma Tần Châu chúng ta, là người Tần Châu chúng ta, cho nên lúc đầu nàng ta

phát triển ở Tần Châu vài năm, cũng có không ít fan cơ sở đây.”

Không tệ.

Lâm Tri Bạch liên tục gật đầu.

Làm thế nào chọn người, ở trong bàn tính cũng không có sắp xếp cụ thể, những thứ này đều là mưu tính của ca ca, Lâm Thăng Thiên mạch suy nghĩ rất rõ ràng, thậm chí có chút giống phương pháp chơi mang quả thai kiếp trước, cố ý mời một ít người nổi tiếng ở ngoại châu, ngay cả người xem Tần Châu cũng tương đối quen thuộc với nữ nghệ nhân tham gia tranh tài...

Rất tốt.

Mình có thể sắp xếp mấy bài cho hệ thống, dù sao tiết mục này cũng là mảnh lời của “Nữ Đoàn”, cũng biểu diễn một số lượng lớn các nữ tử.

Nếu ta nhớ không lầm...

Bồng ở kiếp trước, có không ít ca khúc kinh điển, một lần nổi tiếng khắp thế giới, nếu như lấy ra, tuyệt đối có thể tăng sắc không ít cho tiết mục này!

“Vậy ai sẽ là người khiêng đỉnh?”

Lâm Hi đã dần cảm giác được sự mị lực của tiết mục này, nàng cho rằng trong tiết mục này, còn cần có một hai đại tỷ cổ vũ.

“Hoắc Mi và Triệu Lan Anh đi.”

Lâm Thăng Thiên nói ra hai cái tên rất quen thuộc với Lâm Tri Bạch, đều là nghệ sĩ trong thần thoại.

Hoắc Mi là diễn viên một đường, từng bước vào diễn viên tốt nhất, thời kỳ đỉnh phong kém chút nữa đã vượt qua một đường, đáng tiếc hiện tại đã lớn tuổi.

Triệu Lan Anh thì là ca sĩ xuất đạo khi Lâm Tri Bạch còn chưa ra đời.

Thời điểm đỉnh phong nhất, cũng là tiếp cận siêu một đường, nhưng bây giờ đã rơi xuống một đường, đoán chừng còn có thể rơi hai đường.

Năm tháng không tha người a.

Lâm Hi phân tích nói: “Ta nhớ rõ Hoắc Mi miệng rất lợi hại, giống như dao găm, tính cách của Triệu Lan Anh cũng rất hào sảng, nhưng thương lượng thấp một chút, bắt quá hai người nàng quả thật có thể làm đại tỷ đầu, dù sao giang hồ địa vị cũng đủ cao, nhưng Hoắc Mi là diễn viên, nàng muốn tham gia tiết mục này, cần Lâm Kính gật đầu...”

Lâm Kính là lão đại của bộ phim.

Lâm Thắng nói: “Vinh Nghệ Nhân bộ truyền hình gần đây rất hiểu Lâm Kính Nhiên, hẳn sắp xếp rất nhiều công việc vi phạm ý chí của diễn viên, tính cách Hoắc Mi lại khá đau đầu, cũng không phải là kẻ biết nghe lời...”

Dừng một chút.

Lâm Thắng Thiên bĩu môi nói: “Nhưng đúng là Lâm Kính đã cho ta mấy cái hạ mã uy, có mấy diễn viên công ty ta muốn kéo hẳn qua đây mà không đồng ý, dù sao cũng không phải diễn viên nào cũng đủ tư cách như Hoắc Mi, cũng có gan đối nghịch với Lâm Kính, cũng may mấy diễn viên kia cự tuyệt ta mặc dù không tệ, nhưng ta đã tìm được nhân tuyển thay thế thích hợp ở trời quang.”

Lại nói thật thú vị.

Lâm Thắng Thiên muốn cùng Duy Tư Đặc nghệ nhân hợp tác khó khăn trùng trùng, dù sao cũng là ba đối thủ cũ, nhưng cùng là ba đại thiên quang hợp tác, bên kia độ phối hợp rất cao, đặc biệt là Thiên Quang Giáo trưởng Tô Sàm, đối phương lại tự mình liên hệ với Lâm Thắng Thiên, nói chính mình nhìn trúng Diễn viên nào đó tùy tiện chọn lựa, Tô Diễm nàng tự mình thúc đẩy hợp tác!

Có Tô Kỳ hộ giá hộ tống.

Tất cả đều vô cùng thuận lợi.

Lâm Thắng Thiên cảm thấy bên trong có mặt mũi đệ đệ, không phải có tin đồn Lâm Tri xanh trắng để Lâm Cung nạy Tô Kỳ sao, tuy rằng Lâm Thắng Thiên hỏi đệ đệ, đệ đệ chưa bao giờ thừa nhận là được.

“Đã như vậy.”

Lâm Tri Bạch hỏi: “Vậy ta cần phải làm gì?”

Lâm Thắng Thiên nói: “Ta cần? Vị trí đẹp vịnh? Tốt nhất có thể đảm nhiệm vị trí tiếng nhạc của chúng ta, nhưng nếu người không muốn lộ mặt thì đề nghị một chút cũng được.”

“Để ta suy nghĩ một chút.”

Lâm Tri liền hứa hẹn: “Mặc kệ có tham gia hay không, ta đều cam đoan sẽ viết mấy bài hát cho người...”

Bạch Đế đã lâu không đăng bài hát, ngược lại ở bên Sở Từ đã có một bài tiếp theo, bản thân mình hoàn toàn có thể thừa dịp tiết mục này đang phát ra mấy bài hát.

“Quay lại đem danh sách chi tiết giao cho ta đi.”

Lâm Tri Bạch muốn nhìn xem cụ thể những tử tử này thích hợp với ca khúc gì.

Đầu tiên có thể đại khái xác định, là bài hát 《Cực Lạc Tịnh Thổ》 được đưa ra vào giai đoạn đầu tiên, dù sao cũng phải nhanh chóng biểu hiện danh khí cho tiết mục.

Sau đó chính là Hoắc Mi và Triệu Lan Anh...

Triệu Lan Anh không cần lo lắng, kỹ năng của lão ca sĩ này rất cao.

Hoắc Mi cần quan tâm một chút, đối phương là diễn viên TV. Kỹ năng chuyên nghiệp là diễn kịch, ca hát chắc chắn không chuyên nghiệp như vậy. Thước khoa thiệu tí ti.

Mình có thể cho nàng một bài hát đơn giản, trợ giúp nàng ở tiết mục nhanh chóng đứng vững gót chân, dù sao cũng là dám đối đầu với Lâm Kính...

Không sai.

Chỉ cần đối phương nguyện ý đối kháng với Lâm Kính, Lâm Tri Bạch sẽ nguyện ý vươn tay viện thủ, không cho tử tử Linh Linh của đối phương không công tham gia “Thuật Phong Phá”!

Mà thông qua một đêm thương lượng.

Ngày thứ hai.

Giải trí thần thoại bắt đầu được tuyên truyền với tiết mục tổng nghệ hoàn toàn mới!

Xuất phẩm của Đoàn Mộc, tỳ tỹ của Tổng Nghệ tầng thứ tư thuận gió vượt sóng đến!

Nhất thời.

Mọi người trên mạng cùng với vô số nhân sĩ trong nghề, nhìn họ bằng ánh mắt chăm chú.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 243: Mục đích này có thể bùng nổ một vụ nổ nhỏ ở bình đài Cực Quang.

Lúc mới đầu, khi đám người trên mạng nhìn thấy tử tử ‘Thua Thừa Phong Phá Lãng’ tuyên truyền, bọn họ cũng không để tâm lắm, cho đến khi bọn họ chú ý đến công ty xuất phẩm của tiết mục này là Bộ Ngạn, lập ra người là quân lâm ——

Đúng vậy.

Hiện tại mọi người đều biết kế hoạch thần bí của Bộ Ngạn tên là “Quân lâm”, đây là lúc Lâm Tri lấy danh nghĩa Sở Từ phát sóng trực tiếp, tại hiện trường đã biên soạn cái tên mã giáp này, đã được dân số khắp nơi biết rõ.

Bởi vậy.

Chúng kiến hai tổ từ máu chốt “Quân”, sự thảo luận của các bạn mạng lập tức trở nên hăng hái, dù sao công ty này và tên lập kế sự này vẫn luôn đại biểu cho sự kinh hi:

“Keng!”

“Ài, tiết mục mới quân lâm! Mong đợi quá rồi! Đây là Tổng Nghệ hàng thứ tư của quân lâm phải không? Tổng kỹ bày ra kế hoạch này đều rất thú vị!”

Đoàn nữ?

Lòng dạ hứng khởi phấn đấu?

Nghe qua giống như rất có ý tứ a, thậm chí còn có chút năng lượng đấy, để cho ba mươi nữ minh tinh đấu kỹ cùng sân khấu, có phải là lái tóc hay không a, dù sao mọi người đều biết nữ minh tinh trong vòng tròn cạnh tranh kịch liệt bao nhiêu.

Bất quá...

Có người nhin không được mắng: “Nữ minh tinh tham gia tiết mục, tuổi có phải cũng quá lớn hay không, tuyên truyền nữ minh tinh tuổi cao nhất đã năm mươi hai tuổi rồi, có cần quá đáng như vậy không!”

“Vì sao không tìm nữ minh tinh trẻ tuổi?”

“Nữ minh tinh dưới ba mươi tuổi nhiều như vậy.”

“Phòng chừng là nữ minh tinh đang hot không thích tham gia?”

“Nhưng mục tiết mục này định vị là, để cho nữ minh tinh tranh đoạt danh ngạch xuất đạo của nữ đoàn khiêu vũ a, nếu người nói có khả năng bác gái lớn còn không đến mức, dù sao những nữ minh tinh này bảo dưỡng cũng không tệ, nhưng để cho một đám bà cô già ba mươi tuổi bốn mươi, thậm chí là hơn năm mươi tuổi, giống như những tiểu hài tử kia ở trên sân khấu ca hát vui vẻ, hình ảnh trong lúc nhất thời ta có chút không dám tưởng tượng.”

“Thế lực có theo kịp không?”

“Mẫu chốt là không phải vấn đề thế lực.”

“Điều bất hợp lý nhất là trong đám nữ minh tinh này có một nửa là diễn viên, căn bản không phải diễn viên ca hát, trình độ ca hát của rất nhiều diễn viên còn không bằng những người bình thường như chúng ta đây!”

“Ít nhất nghe rất thú vị phải không?”

Tuyên truyền không trực tiếp đưa ra danh sách nghệ nhân của các tỷ tỷ tham gia 《Thịch Thừa Phong Phá》, nhưng trong tuyên truyền đã nói lên nữ nghệ sĩ được mời tham gia cuộc thi này ít nhất cũng phải ba mươi tuổi, cao nhất đã đến năm mươi hai tuổi, ngoài ra còn nhắc tới có một nửa nghệ sĩ là diễn viên khoa học!

Được rồi.

Các người làm âm nhạc nhảy tiết mục thần tượng trẻ tuổi này, kết quả lại cố tình tìm một đám nữ minh tinh ngoài ba mươi tuổi đến tham gia cũng thôi đi, mẫu chốt bên trong còn có một nửa người là diễn viên cổ xưa!

Đôi là ai nhìn cũng thấy mơ hồ.

Nhưng mà mơ mơ màng màng.

Xuất phát từ sự tín nhiệm và tín nhiệm đối với Nguyễn Cung, người xem vẫn sẽ xem thử, hướng hồ đề cập khái niệm thú vị a, nói là muốn tìm một đống lớn nữ tinh tuổi lớn ở trên sân khấu để truy mộng, không cần biết diễn viên có thể hát hay

không, không cần phải quan tâm đại ca có thể khiêu vũ hay không, ít nhất đối với người xem mà nói thì khái niệm này là rất có sức hấp dẫn.

Mọi người cũng muốn nhìn qua một cái.

Một đồng nữ minh tinh lớn tuổi như vậy, ở trên sân khấu nhảy nhót hát ca hội như thế nào, thậm chí ngay cả diễn viên nữ diễn viên hát nhảy nhót, mọi người cũng có chờ mong, đương nhiên không phải mong trình độ của những nữ diễn viên này cao bao nhiêu, thuần túy là một loại tâm lý đi lại quấy phá.

...

Cùng lúc đó.

Trong vòng cũng mơ màng.

Mỗi một tiết mục của Bộ Ngạn, tựa hồ đều có lực lượng khiến cho trong nghề võ lòng, quân lâm sáng tạo sáng tạo của những tổng nghệ này, căn bản không phải người bình thường đầu óc có thể nghĩ ra được.

” tiết mục này là cái quỷ gì?”

“Tuyên truyền vô số mảnh lời, có nữ minh tinh có giấc mơ của nữ minh tinh có vũ đạo, nhưng khi kết thúc với nữ minh tinh, không hiểu sao họa phong sẽ trở nên kỳ lạ. Có điều chuyện này rất hay xảy ra, tên Oánh Oánh thần bí này đã bày mưu sù, không giống với tất cả các nữ công văn trong truyện.”

“Nghe nói ai muốn tham gia không?”

“Nghe nói Thiên Thiên tỷ đã tham gia.”

“Phụt, Lý Thiên sao, nàng đã bốn mươi tám tuổi rồi!”

” tiết mục này thật đúng là không gạt người a, nha thật có can đảm tìm nữ minh tinh bốn năm mươi tuổi tham gia a, hơn nữa Lý Thiên không phải diễn viên sao, nàng thật sự biết hát sao?”

“Sẽ không.”

“Ta từng đi cùng nàng.”

“Chỉ có thể nói là trình độ bình thường, điều động là chuyện thường xảy ra, ngoài ra nàng nhảy cũng không được, không có một chút cơ sở vũ đạo không nói, thân thể còn cứng ngắt rồi

ting rồi mù, có chút vấn đề xương cổ và xương sống thắt lưng.”

Mẹ nó!

Đây là làm cái gì vậy!

Đây đâu phải là đuổi theo mộng đẹp!

Đây là đi lên liều mạng!

Tuyên truyền thật đúng là một chút tài năng cũng không có, nữ tử tầm tuổi lớn đã có, diễn viên cũng có, còn có một điều không có mặt mũi nào trong ngành của mọi người, vì dù sao Lý Thiển cũng coi như là người già, người trong vòng họ ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, nhưng sự thật là tất cả mọi người đều rõ:

Lý Thiển không còn đỏ nữa rồi!

Mười năm trước hẳn ta đã thở phào nhẹ nhõm!

Nếu như tỷ tỷ ‘Thịch Thừa Phong Phá Lãng’ đều là loại hình như Lý Thiển, vậy thì mảnh lối và cảm xúc kỳ lạ của tiết mục này ngoại trừ thu hút được người xem, còn có thứ gì khác không?

Một tổng kỹ thuật lập kế hoạch xuất hiện.

“Ta có thể lý giải được suy nghĩ của lần quân lâm này, chủ tiết mục này của hẳn là sáng ý, để cho nữ nghệ sĩ lớn tuổi tranh đoạt danh ngạch của đoàn nữ tử gì đó trên sân khấu, chúng ta không nói trước có đặc sắc hay không, nhưng có phải mấy mảnh lối này đã thu hút các người rồi không?”

Tê.

Hình như là như vậy a.

Rất nhiều người nghe được tiết mục này, sau khi thấy khái niệm tuyên truyền, mặc dù các loại đậu đen rau muống, nhưng hứng thú tuyệt đối là có, thậm chí còn có vài phần cảm giác chờ mong không rõ nói rõ, tuy rằng bọn họ đều không biết cụ thể mình đang chờ mong cái gì, không giống tiết mục họ hàng trước đó của quân vương, mọi người đều ngáp dài, ngay cả liếc mắt nhìn cũng khó sinh ra cảm giác.

“Cho nên tiết mục này có thể thành?”

“Tính ra là có thể thành công, nhiệt độ khối này phỏng chừng có thể có trình độ bằng ‘ta ái nhớ ca từ’ đi, dù sao mảnh lời kéo dài, hơn nữa đặc điểm của nữ minh tinh trên ba mươi tuổi, chính là sự nghiệp bắt đầu đi xuống dốc, khó nghe chính là rất nhiều người đều thờ phào, nhưng nếu là người tinh minh, sẽ rất dễ dàng khiến người xem có tình cảm, dựa vào tấm gương lọc này, cũng có thể mang đến cho tiết mục thu hút không ít.”

Tổng Nghệ nhân kia như đã phân tích.

Vậy là đã dần thuyết phục mọi người.

Quả thật có khả năng rất lớn là có thể thành công, đạt tới trình độ “Chút lời ca” mà ta yêu thích, đối với tổng nghệ mà nói, kỳ thực chính là thành công, mặc dù tổng nghệ này đã là công trình tổng nghệ cao cấp nhất dưới trướng Côn Bằng, nhưng lại là người có tầm ảnh hưởng yếu nhất.

“Khuyết điểm cũng rất rõ ràng.”

Tổng nghệ có địa vị rất lớn trong vòng đã lên kế hoạch tiếp tục phân tích: “Chủ tiết mục này dùng mảnh lời hấp dẫn người ta, lại dùng tình cảm của người xem đối với những nghệ sĩ thành danh trước kia để hấp dẫn bọn họ lưu lại, nhưng tình thương bài không phải thời khắc vạn năng, lọc kính chắc chắn sẽ bị phá hủy, đến lúc đó người xem sẽ phát hiện ra tính chuyên nghiệp của tiết mục này có vấn đề rất lớn.

Hát ra đám nữ tử?

Đó là đồ chơi của người trẻ tuổi!

Làm loại tiết mục này, dù sao cũng phải có chuyên nghiệp nhất định mới chống đỡ được a?

Ở đây lộ ra một tin tức về người thân. Ta nghe nói mấy ca sĩ năm đó rất hồng hào, đến lúc đó sẽ tham gia tiết mục này, đoán chừng là quân lâm cũng biết, vũ đài không có chuyên nghiệp chèo chống rất khó kéo dài lâu, chỉ dựa vào mảnh lời và tình cảm là không có cách nào làm ra bộ nổ tung. Cho nên mới tìm võ công hát của Triệu Lan Anh như vậy tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì.

Thế nhưng là...

Tiết mục này không chỉ phải ca hát khiêu vũ, Triệu Lan Anh cũng không biết khiêu vũ a, vậy thì sự chuyên nghiệp của nàng sẽ giảm đi một cái, chứ đừng nói là diễn viên kia chẳng những không biết khiêu vũ, ngay cả hát cũng hát không xong.”

Tổng kết chính là:

Mục đích này có thể bùng nổ nhỏ rồi!

Nhưng đại bạo thì đừng nghĩ!

Lúc phân tích thật ra vị tổng nghệ này cũng không có ý hạ thấp quân lâm này, mà hoàn toàn ngược lại, người này vô cùng bội phục vị mưu sư thần bí này. Dù sao thì chuyện tổng hợp toàn bộ tổng kỹ thuật không phải làm dễ dàng như vậy, có thể nghĩ đến chất dẫn dắt ưu tú của tình cảm đã là cực kỳ lợi hại rồi!

...

Lâm Tri Bạch cũng nghe được cách nhìn của thành Hoa Giang giao tiếp trong giới giải trí, trong nghề đối với tỷ tỷ ” Thừa Phong Phá Lãng” mà nói.

Ách.

Không bị Quảng Bô rêu rao, không khỏi để Lâm Tri Bạch có chút không thích ứng. Dù sao bản thân mình trước tổng kỹ thuật, chính thức theo quy tri trước luôn bị các loại không được coi trọng.

Không ngờ tiết mục này cũng chỉ có thể là Tiểu Hỏa?

Vô nghĩa!

Nói xem tiết mục chuyên nghiệp có vấn đề gì không?

Hựu...

Đây là sự thật, sự thật thiết ngộ, rất nhiều nữ nghệ hát nhảy chuyên nghiệp xác thực có vấn đề, có một số vấn đề đặc biệt nghiêm trọng, chỉ có số ít người hát nhảy đều giỏi.

Nhưng những người kia phân tích sai hướng!

Bởi vì cô nương Phù Huê cưỡi gió vượt sóng này đánh chủ nhân căn bản không phải là chuyên nghiệp gì, hoặc có thể nói đây căn bản không phải là điểm quan trọng!

Muốn chơi chuyên nghiệp sao?

Vậy thì trực tiếp tìm nữ đoàn có hát có nhảy để dự thi là xong chuyện.

Trên thực tế, tiết mục chân chính này cũng không chỉ có hai pháp bảo mảnh lời cùng tình cảm này, lại càng là đang chăm chỉ hành động kèm cảm xúc tương phản, cái việc động viên này không cần phải nói, nhìn thấy những tỷ tỷ không có kinh nghiệm kia cố gắng học tập ca hát khiêu vũ, rất khó không cho người khác nảy sinh xúc động, cảm động thường xuyên thôi, động tình liền xong rồi.

Còn tương phản sao?

Liên liên quan tới vấn đề tâm lý học: mọi người thời điem xem nữ đoàn chuyên nghiệp hát nhảy, luôn sẽ liếc ngực cùng chân người ta...

Được rồi.

Dù sao mọi người luôn dùng một loại tiêu chuẩn vô cùng hà khắc đi yêu cầu, bởi vì?Vội TaeKwonDo Liêu Trung? Cho nên người không thể có sai lầm, phải phát huy hết sức hoàn mỹ mới có thể được người xem ủng hộ!

Có thể nhìn ca ca khiêu vũ không?

Xem các diễn viên ca hát?

Chỉ cần các diễn viên hát hơi không sai, rặc đọc sách thì ma quỷ phần thủ. Các xe hát ca sĩ nhảy nhót không tệ, người xem sẽ khen ngợi vì tiêu chuẩn của mọi người sẽ vô cùng thấp, đây là sự khoan dung của mọi người đối với những nhân sĩ chuyên nghiệp!

Nói cách khác:

Chuyên hát nhảy xuất thân chuyên nghiệp, đạt tới chín phần mới có thể làm cho người xem hài lòng, nhưng nếu người không hát không nhảy, vậy người cuối cùng chỉ cần đạt tới 5~6 phần xem sách là được rồi!

Lúc trước Chữ Bằng thích viết ca từ 《có thể》 chính là dựa vào cái này.

Điểm này rất nhiều người trong lúc nhất thời còn chưa nghĩ ra, đánh giá được đẳng tiết chính thức theo đuổi một đoạn thời gian mới có thể hậu tri hậu giác.

Chỉ có thể nói rất nhiều người đều lấy chuyện mang chuyên nghiệp ra nói, lại quên mất bản chất của tổng nghệ.

Bản chất của tổng nghệ là gì?

giải trí!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 244: Lam Lăng tử đã viết xong bản thứ nhất của lần thứ nhất Lâm Tri Bạch hơi cân nhắc, cuối cùng cũng đồng ý với ca ca đảm nhiệm việc dạy chủ đề tiết mục cho Mễ Quan học học, lộ mặt trong tiết mục, dù sao thì hôm nay đã khác rồi, nếu tám mã giáp của Bạch Đế đã bại lộ thì không còn hào phóng như trong phim nữa.

Bình ủy trên sân khấu đầu tiên cần bốn cái.

Mấu chốt là Lâm Tri Bạch, cũng chính là Bạch Đế, đảm nhiệm tổng giám sát một tiết mục, xem như lão đại trong bảng đánh giá.

Tiếp theo là Trương Hi Dương, Lâm Tri biết tin tức Bạch Phát kêu đến, hẳn cần vị ca vương Tân Tấn Tần Châu đảm nhiệm âm nhạc tổng trấn.

Sau đó là Lâm Hi, tử tử bây giờ là tổng quản lý ca ngợi trong thần thoại giải trí tất cả, cho nên trong tiết mục treo tên quản lý kim bài vẫn dư dả.

Cuối cùng còn là tổng lạc Tôn Kỳ trên vũ đài.

Nữ nhân này là xuất thân vũ mỹ chuyên nghiệp, đối với vũ đạo và thiết kế vũ kheo đều vô cùng tinh thông, tốt xấu phương diện hát nhảy tốt xấu cũng là quyền lên tiếng nhất của nàng.

“Đã làm phiên ngoại.”

Lần đầu tiên Lâm Thắng Thiên sắp xếp lời bình, Lâm Tri Bạch nói với Trương Hi Dương, hẳn biết đối phương không thích tham gia tổng kỹ.

Trương Hi Dương cười cười tỏ vẻ không sao, chỉ cần Lâm Tri Bạch cần, bất kể làm cái gì hẳn đều nguyện ý, chỉ là những lời này không cần phải một mực đặt ở bên miệng, cảm ơn là

muốn dùng hành động để tỏ vẻ, nói nhiều khó tránh khỏi có vẻ già mồm.

“Là như vậy.”

Lâm Thắng Thiên nói: “Khả năng đầu tiên chúng ta sẽ sắp xếp một màn biểu diễn sân khấu đầu tiên, đến lúc đó bốn vị sẽ chia ra không cần trao đổi với nhau, dựa theo tiêu chuẩn của mình mà làm, mỗi người tối đa có thể đánh 100 điểm.”

“Yên tâm đi, người liên.”

Lâm Hi cười tủm tỉm nói, nàng là bị Lâm Thắng Thiên cưỡng ép kéo vào, lý do là Tiểu Hắc đều đến, người làm tỷ tỷ có thể không đến sao?

Kết quả liền biến thành như vậy.

Tỷ đệ ba người tụ lại với nhau.

Lúc mẹ biết được tin tức này còn tiếc nuối, nói mình cũng muốn tham gia tiết mục này, người một nhà liền phải chỉnh tề, dù sao bà cũng là diễn viên già cả...

Chẳng qua là ngoài miệng nói một chút.

Mẹ hiện tại là cấp cao của TV trong thần thoại giải trí, tham gia tiết mục này không có ý nghĩa gì, mẹ đã thoái lui rất nhiều năm.

Bốn bình luận trò chuyện một lát.

Lâm Thắng Thiên nói: “Trong ba mươi vị tỷ tỷ này, có lẽ có vài người không quá chuyên nghiệp, cần phải có? Mọi cạy Sại Cẩm Quỹ Lắc Tư giật mình?”

Nói xong.

Lâm Thắng Thiên giao danh sách cho bốn người, tổng cộng có ba mươi vị tỷ tỷ, mỗi bình ủy mỗi người phụ trách sáu ca sĩ.

“Vậy còn lại sáu người?”

Tổng cộng có ba mươi vị tỷ tỷ, mỗi người phụ trách sáu vị bình ủy, tổng cộng chính là hai mươi bốn vị, còn lại sáu vị tỷ tỷ làm sao bây giờ?

“Ta tới phụ trách.”

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Tốt xấu gì cũng đã thi nhiều âm nhạc tiết mục như vậy, xét duyệt của ta trên sân khấu cũng tương đối ở tuyến tuyến.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch nhìn thoáng qua danh sách, bởi vì trước đó đã thông khí với ca ca, tên Sở Châu ca ca kia với Hàn Châu ca ca, còn có diễn viên Hoắc Mi và đám người chương môn Lâm Tú Tinh, đều nằm trong danh sách của hắn.

Nơi này phụ trách chỉ là cung cấp một chút trợ giúp.

“Cụ thể giúp đến trình độ nào, phải xem lời bình của các người, Lâm Tri Bạch đã có một chút ý tưởng, tiết mục này cuối cùng có thể đạt tới loại nhiệt độ kiếp trước hay không, giai đoạn đầu thành bại rất máu chột, hẳn nhất định phải xuất ra ca mới!”

...

Đám bình ủy đụng xong, Lâm Tri Bạch rất nhanh liền gặp mặt sáu vị tỷ tỷ mình phụ trách, liền ở trong phòng tập luyện.

“Bạch Đế lão sư!”

Trong sáu vị tỷ tỷ phụ trách của Lâm Tri Bạch có người liếc mắt liền nhận ra hắn, lập tức kinh hỉ kêu lên!

Bởi vì các loại hình ảnh của Lâm Tri Bạch, trên mạng đã sớm truyền khắp bầu trời, cho nên bị nhận ra cũng không kỳ quái.

“Các người khỏe chứ.”

Lâm Tri Bạch cười lên tiếng chào, ánh mắt đảo qua sáu người.

Nữ đoàn xuất thân Thủy Kiều Vũ ở Sở châu, diễn viên xuất thân Thân Uyển Nhã, diễn viên Miêu Mi, Ca Lư Tố Tố, còn có Thu Dĩ Tinh gần đây bằng vào phim truyền hình về nhà dụ dỗ đại hỏa Thu Dĩnh, cùng với ca sĩ vô cùng bài cũ Triệu Lan Anh.

“Bạch Đế sư phụ?”

Vũ Vũ và Thân Huyền Nhã trừng mắt nhìn, hai người này một người đến từ Sở châu, một người đến từ Hàn Châu, cũng không biết Bạch Đế là ai.

“Biểu diễn trước đi.”

Lâm Tri Bạch nói: “Xem xem các người chuẩn bị tác phẩm vũ đài thế nào.”

“Vậy ta đi trước?”

Triệu Lan Anh tính cách tương đối hào sảng, chuẩn bị biểu diễn đầu tiên.

“Được.”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu.

Sau đó Triệu Lan Anh liền lên đài hát một bài biểu tượng của nàng vào những năm trước.

Lâm Tri Bạch nghe, vẻ mặt dần dần cổ quái, sau đó lặng lẽ gọi hệ thống ra.

“Triệu Lan Anh hát công bao nhiêu phần?”

“Tổng hợp xướng tám mươi.”

Lâm Tri Bạch không khỏi nhếch miệng, khó trách đôi phương hát công còn mạnh hơn mình, cái này mẹ nó rõ ràng đã đạt đến tiêu chuẩn của ca vương ca!

“Thế nào rồi?”

Triệu Lan Anh hát xong đi xuống đài, phụ tá bên cạnh đưa lên một chén nước.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Triệu tử không có bất cứ vấn đề gì, ca trình sau bài hát, vũ đài này không có gì tốt để điều chỉnh.”

Triệu Lan Anh là tử tử lớn nhất đứng trong tiết mục.

Bây giờ là một tuyển minh tinh, năm trẻ thiếu chút nữa sẽ trở thành ca hậu.

Lâm Tri Bạch suy nghĩ nếu như Triệu Lan Anh lần này nắm bắt cơ hội mà nói, có khả năng rất lớn là nghịch tập, tiến vào siêu một tuyển trở thành ca hậu!

Sau đó.

Hoắc Mi lên đài.

Hoắc Mi mặc dù là diễn viên, nhưng phụ trách xướng công kỳ thực còn tạm được, đại khái là trình độ lúa mạch bá.

Nàng cũng biết mình không đủ chuyên nghiệp, cho nên lựa chọn một bài ca hát xưa, yêu cầu đối với công phu là rất thấp.

Sau đó.

Mấy người khác cũng lục tục biểu diễn tác phẩm chuẩn bị cho sân khấu đầu.

Trong đó, diễn giả hấp thụ phẩm cấp như Lâm Thu Dĩnh, ca khúc biểu diễn điển chính là Phù Huê không cách nào tha thứ cho Phù Huê. Lâm Tri Bạch vừa nghe đã biết bài hát này không có vấn đề gì.

Còn kinh hỉ lớn nhất lại là Lâm Tú Tinh.

Ca khúc mà Lâm Tú Tinh biểu diễn gọi là Chử Bằng yêu chiều Chử Bằng, là một trong những đại biểu cho lửa nhất năm xưa của cô.

Vị này năm xưa lấy phong cách ngọt ngào thổi lửa khắp Tần Châu, trình độ nghiệp vụ mấy năm nay một chút cũng không có rơi xuống, năm nay đã ba mươi chín tuổi hát nhảy nhót trên sân khấu, không có chút nào trái với tình cảm.

Nói không chừng có thể đổ máu?

Thậm chí lấy được kịch bản tâm lạng của kiếp trước?

Cứ như vậy, toàn bộ biểu diễn của sáu vị tỷ tỷ hoàn tất.

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút sau mới mở miệng nói: “Vũ đài sơ cấp của các người biểu hiện rất khá, nhưng cá nhân ta kiến nghị vũ thủy kiều và Hoắc Miêu Ca.”

“Nghe lão sư của Bạch Đế.”

Hoắc Mi không có ý kiến gì, dù sao Bạch Đế chuyên nghiệp hơn mình.

Thủy kiều vũ lại có chút do dự nói: “Là vì Sở Ngữ ca người xem Tần Châu không thích sao?”

Vũ cầu nước là chuẩn bị một bài nhạc của Sở Ngữ Ca. Dù sao nàng cũng là ca sĩ của Sở Châu, ca khúc Phương Ngôn hát trên sân khấu Sơ Thủy của bản thân mình không có gì đáng trách.

“Không phải.”

Lâm Tri Bạch nói: “Hát Sở Ngũ Ca đương nhiên không thành vấn đề, chủ yếu là người lựa chọn bài hát này, ký ức không đủ rõ ràng, không thể phát huy ra ưu thế lớn nhất của bản thân, ta về sau sẽ cho người một bài ca mới, người xem hiệu quả trước, có đổi hay không do chính người quyết định đi.”

Lâm Tri Bạch cũng không muốn cưỡng ép yêu cầu đối phương đổi ca khúc.

Dù sao mình chỉ là đến cung cấp trợ giúp, vũ đài sơ cấp lựa chọn tác phẩm gì, cũng phải tôn trọng ý nguyện của tỷ tỷ mình.

Cho nên Lâm Tri Bạch chuẩn bị lấy 《Cực Lạc Tịnh Thổ》 cho đối phương nghe một lần, sau đó đem quyền quyết định cuối cùng giao cho đối phương.

...

Cứ như vậy.

Mấy ngày sau.

Lâm Thắng Thiên chính thức lục chế 《Thừa Phong Pháp Lãng》, tỷ tỷ kỳ thứ nhất!

Hậu trường.

Bình ủy tịch.

TV thật lớn đặt ở trong phòng, mấy người Lâm Tri trắng có thể trực tiếp nhìn thấy tình huống biểu diễn của các tỷ tỷ.

Vũ đài thứ nhất chính là biểu diễn của Triệu Lan Anh.

Một khúc hát kết thúc.

Phân ra rồi.

Bình quân của Triệu Lan Anh chia làm 993. 22cm

Trương Hi Dương có chút động dung nói: “Công của nàng ta đã đạt đến tiêu chuẩn của ca sĩ.”

Tôn Kỳ lại thở dài: “Phân chia của ta hẳn là thấp nhất đi, bởi vì nàng không hề diễn luyện vũ đạo.”

Đây là chức trách của Tôn Kỳ.

Bình luận của nàng là nhìn hiệu quả tổng thể.

Lâm Tri Bạch và Lâm Hi không nói gì.

Màn biểu diễn tiếp tục, năm tở tở phía sau, chia đều cơ bản đều ở bảy tám chục vòng, rất nhiều người biểu diễn tương đối bình thường.

Hơn 90 là cao điểm, trước mắt cũng chỉ có Triệu Lan Anh lấy được.

Vị tở tở thứ sáu lên đài.

Lâm Tú Tinh, ca khúc yêu kiều của hấn.

Bài bình quân lấy được 88 điểm, xem như cao phân rồi.

Vị trí thứ mười hai.

Thân triện nhã nhận xuất hiện.

Trình độ tổng hợp của ca ca Hàn Châu này rất cao, ca khúc cũng chọn Hàn Ngữ ca.

Dù sao cũng xuất thân từ một đoàn nữ tử chuyên nghiệp, biểu diễn vũ đài hoàn thành, trực tiếp lấy được 300 điểm bình quân.

Vị trí thứ mười tám.

Cầu nước nhảy múa xuất hiện.

Âm nhạc vang lên, cầu nước nhảy vừa hát vừa nhảy.

“Thần khúc?”

Lâm Hi trừng to mắt!

“Cái này giai điệu thú vị...”

Trương Hi Dương cũng có biểu tình khác thường.

“Vũ đạo thật thú vị!”

Hai mắt Tôn Kỳ lập tức sáng rực lên!

Lâm Tri cười miễn phí, cúi đầu múa máy phân chia cầu nước.

Cuối cùng.

Vũ điệu của cây cầu sông Trì Chương 1.

Cứ như vậy, từng tở tở lên đài.

Thẳng đến...

Người cuối cùng, Hoắc Mi.

Hoắc Mi rất khẩn trương, dù sao nàng cũng là diễn viên, trong tay lại có ca sĩ, thậm chí là tỷ tỷ chuyên nghiệp có thể hát xướng nữ đoàn...

Hít sâu một hơi.

Hoắc Mi biểu diễn ca khúc Bạch Đế lão sư dành cho mình.

Trong nháy mắt.

Ánh mắt Trương Hi Dương chớp động.

Lâm Hi cũng có chút cảm động.

Vành mắt Tôn Kỳ thì phiếm hồng.

Sau khi Hoắc Mi hoàn thành biểu diễn, sân khấu đầu tiên chính thức kết thúc.

“Kinh hỉ không ít nha!”

Lâm Hi có chút hưng phấn nói: “Mấy vị tỷ tỷ biểu diễn, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ta, thời điểm Hội quy khẳng định có thể hòa, ai nói lớn tuổi liền không thể tham gia đoàn nữ nữa!”

“Là người nói.”

Lâm Tri Bạch trong lòng oán thầm.

“Có trình độ điệu múa của mấy vị tỷ tỷ vô cùng cao.” Tôn Kỳ theo đó mở miệng: “Nhất là mấy vị tỷ tỷ xuất thân từ nữ đoàn, nhìn qua bình thường không thiếu luyện tập.”

“Có mấy người thì bài hát cũng rất lợi hại.”

Trương Hi Dương mở miệng nói, hần nhìn trúng bản thân bài hát.

“Lại nói tiếp, mấy ca sĩ phụ trách của người, xếp hạng đều cao có chút không hợp thói thường a, ngay cả hàng ngũ hàng đầu của hàng mi soàn soạt!” Lâm Hi đột nhiên nhìn về phía Lâm Tri Bạch.

Tôn Kỳ và Trương Hi Dương cũng gật đầu.

Lâm Tri Bạch phụ trách xếp hạng đều rất cao, rí đọc sách tự do, ma quý quý phần hoa.

Bất quá trong này không có tấm màn đen, mọi người đều phân chia khách quan.

Trương Hi Dương phân tích: “Bài hát mới Hoắc Mi hát, chắc là do lão sư của Bạch Đế viết?”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu thừa nhận.

Chỉ là mấy người này cũng không biết.

Thật ra bài hát cầu nước nhảy múa cũng do mình viết.

Đương nhiên không nghĩ tới cũng bình thường, bởi vì vũng nước kia là Sở Ngữ ca, ai có thể nghĩ đến Bạch Đế vậy mà còn có Sở Ngữ?

Đám người Lâm Hi còn tưởng rằng Sở Ngữ Ca là một ca khúc bên Sở Châu.

Bất quá chờ tiết mục pháp hành, người xem sẽ biết, người sáng tác sẽ nói bài hát đó cho mọi người là ai...

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 245: Thế gia phong độ? Người nhà Bạch Đế để lộ đọt sáu tháng đầu tiên sau khi hoàn thành việc lục soát, Lâm Thăng Thiên bắt đầu biên tập, không liên quan gì tới bốn vị bình ủy. Nhưng mọi người cũng không vì vậy mà kết thúc công việc trên tay. Thực tế Lâm Tri Bạch thậm chí còn bận rộn hơn cả ca ca.

Bởi vì hắn sắp bắt đầu chọn ca hát.

Tỷ tỷ Phù Công kiếp trước theo gió vượt sóng diễn bài, khẳng định đều là tìm từ trong bài hát cũ, nhưng Lâm Tri Bạch muốn chơi lớn một chút, hắn quyết định lấy ra một ít bài hát mới cho các tỷ tỷ lựa chọn, dù sao đoàn nữ ca khúc trong kho chứa không ít...

Mà vào lúc Lâm Tri đang bận rộn làm việc.

Về chuyện Bạch Đế sẽ lấy thân phận tổng quan của tiết mục chức, để gia nhập vào tin tức về Đẳng Lãng tỷ Huyền xuất hiện trên mạng.

Thủ đoạn thứ nhất của tỷ tỷ 《Thừa Phong Phá Lãng Thuật》 hoàn thành!

Chữ Bạch Đế đảm nhiệm chức vị tổng giám của tiết mục tác giả của Lãng tỷ! Chữ Bằng!

Bạch Đế Trương Hi Dương cùng đảm nhiệm trọng trách đánh giá của Lãng tỷ!

Kỳ Bạch Đế lần đầu tiên tham gia tổng kỹ tiết mục!

Linh Vạn chúng chờ mong, Bạch Đế cùng Lãng tỷ sẽ va chạm ra đốm lửa như thế nào?

...

Nhóm fan trắng nào đó.

“Mau xem tin tức nhanh xem tin tức!”

“Bạch Đế lão sư liệu có đảm nhiệm chức vị Trấn Trì của tử tử Thừa Phong Phá Lãng không?”

“Ngọa tào!”

“Vốn đối với tiết mục này hứng thú bình thường, có Bạch Đế tham gia, vậy ta xem không được nữa.”

“Ha ha, sau khi rời ngựa đứng là kiên cường, trước đây sống chết không muốn lộ mặt, bây giờ lại muốn đến Tống Nghệ rồi, hơn nữa còn một tay dâng bốc Trương Hi Dương, một tay dâng đỡ lên tiết mục này!”

” fan hâm mộ tập hợp!”

“Các người nói xem, Bạch Đế lão sư sẽ biểu diễn bài mới trong tiết mục này sao?”

“Khẳng định a!”

“Chờ mong bài ca mới!”

“Rốt cuộc đã có thể tận tình hưởng thụ giá trị nhan sắc của Bạch Đế, đạo diễn nhớ kỹ vẽ thêm chút ống ảnh cho Bạch Đế lão sư, đến lúc đó ta cho người thêm chân gà!”

...

Trên Cục Quang Đài.

“Con tiết mục này trâu bò a!”

“Thế mà lại mời được Bạch Đế ra ngoài!”

“Tuy rằng Bạch Đế rời ngựa, nhưng vẫn rất thần bí, không công khai lộ diện, giống như cũng chỉ rời khỏi cửa trường học ngày đó bị các phóng viên chặn lại một lần.”

“Cô chủ đại, chức vị này rất cao a!”

“Đây là muốn mượn tiết tấu tiết tấu bài ca mới?”

“Bạch Đế cũng sắp nửa năm không hát rồi, sóng này khẳng định có ca khúc mới. Đừng quên lúc trước hẳn cũng không tham gia khoa nữ của ta, còn biểu diễn hai bài ca mới đó!”

“Càng ngày càng có hứng thú với tiết mục này!”

“Lúc nào thì dùng pháp thuật?”

“Xem bằm báo là ngày mười tháng sáu!”

“VẬY KHÔNG PHẢI CHỈ CÒN LẠI SÁU BẢY NGÀY?”

...

Trong nghề.

“Bạch Đế cũng tham gia tổng nghệ?”

“Còn có Tân Tấn Ca vương Trương Hi Dương?”

“Tê!”

“Tóm lại trận pháp tổng nghệ này rất mạnh!”

“Thế tổng hợp lại, có lẽ cũng không phải là chuyện nhỏ...”

“Chỉ dựa vào sức ảnh hưởng của Bạch Đế, tiết mục thế nào cũng không quá đáng chú?”

“Trong bạo là từ ngu ngốc gì vậy, nói không chừng có thể đại bạo đây?”

“Hoả đại rất khó, cho dù Bạch Đế và Trương Hi Dương cùng nhau lên cũng có chút lao lực, dù sao vấn đề chuyên nghiệp quá nghiêm trọng.”

“Ta hiện tại tương đối hiếu kỳ Bạch Đế lần này sẽ mang đến mấy bài ca mới.”

“Khó mà nói, bởi vì đây là tiết mục nữ đoàn nuôi dưỡng, nhưng Bạch Đế hình như chưa từng viết qua ca khúc loại nữ đoàn, hẳn chưa chắc am hiểu cái này.”

...

Cha của Tiểu Khúc là Bạch Đế!

Tân tấn ca vương Trương Hi Dương!

Hai vị tỷ tỷ cùng nhau tham gia 《Thừa Phong Phá Lãng》 này, quả thật lực hấp dẫn cực cao đối với võng bạn.

Đặc biệt là sau khi Bạch Đế rời ngựa lần đầu tiên tham gia tổng kỹ, rất nhiều người đều tràn đầy tò mò về ông ta, không biết tính cách vị Tiểu Khúc này của ông ta.

Càng tò mò Bạch Đế sẽ cho mượn tiết mục này tuyên bố bài ca mới gì đó!

Cũng dưới ảnh hưởng của tin tức tốt này, tất cả thương hiệu đều điên giống nhau, bắt đầu trở thành nhà tài trợ của Linh Lăng tử.

Lâm Thắng Thiên cũng am hiểu đạo lý lãng xê.

Lúc mọi người bắt đầu thảo luận về chuyện Bạch Đế và Trương Hi Dương sẽ tham gia tiết mục này thì đột nhiên có tiếng gió thổi về:

Mục tiết mục thứ nhất, sẽ có tử tử biểu diễn bài mới Bạch Đế!

Đây là một trong những điểm cần thiết nhất của mọi người, cho nên trong nháy mắt đã thu hút sự chú ý của tiết mục này, trước mắt đã có dự định không gieo ra tiên hỏa!

Sau đó.

Lâm Thắng Thiên lại lục tục đưa ra một ít danh sách tham dự tiết mục.

Đương nhiên chỉ là một bộ phận, còn ôm tỳ bà che nửa mặt, bất quá dù là một bộ phận cũng làm cho các bạn trên mạng kinh ngạc, thậm chí kinh hãi!

“Ồ, đánh rắm?”

“Hoặc Mi?”

“Đây chính là tính tình trực tính!”

“Còn có Triệu Lan Anh, mẹ ta thích nàng, tính cách một nữ ca ca vô cùng hào sảng, xướng công cũng cực kỳ trâu bò!”

“Phốc!”

“Phẩm như cũng tới sao?”

“Rã Ly Nhĩ đều đến rồi!”

“Cái này không mang Hồng thế hiện cũng tới biểu diễn cho mọi người xem Tu La trận?”

“Ta đã bắt đầu mong đợi bài hành khúc kia rồi!”

“Cũng chỉ có mấy vị này mới có chút ý tứ, mấy người khác đều thờ rất nghiêm trọng a.”

“Ta cảm thấy cũng tốt a, tuy rằng quá giận, nhưng rất nhiều người đều là tử tử ta từng thích, hoặc là người qua đường

phần.”

...

Một ngày.

Hai ngày.

Ba ngày.

Những ngày tiếp theo, Lâm Thắng Thiên lại làm như đang đánh răng một chút, tiết lộ danh sách tham gia bề nghề cô nương.

Mỗi ngày người xem đều nhìn danh sách mới!

“Nàng đến rồi!”

“Nàng cũng tới!”

“Không ngờ lại là nàng!”

Người xem trẻ tuổi có thể vô cảm, thậm chí đối với có một số tỷ tỷ không quen thuộc như vậy, nhưng người xem tuổi hơi lớn một chút, lại là bị những danh sách này trên chọc khát vọng mãnh liệt, bởi vì trong này có rất nhiều tỷ tỷ, từng lưu lại một bút trong thanh xuân năm tháng của bọn họ!

Có thể nói là kinh hỉ không ngừng!

Đương nhiên người xem trẻ tuổi cũng có cảm giác tham dự.

Vì trong các danh sách được đưa ra, Lâm Thắng Thiên lại thả ra một tin tức như vậy:

“Một trong những bình ủy 《Tân nghệ luyện Lãng tử》 của thần thoại, người phụ trách Bộ ca ca thần thoại Lâm Hi, là tỷ tỷ ruột của Bạch Đế!”

Phía dưới tin tức.

Còn có ảnh của Lâm Hi.

Giá trị nhan sắc của Lâm Hi là phi thường có thể đánh, khí chất ngự tỷ nồng đậm, lập tức làm cho võng bạn hưng phấn!

“A!”

“Tỷ tỷ của Bạch Đế?”

“Nàng thật xinh đẹp a!”

“Tỷ đệ này nhan sắc tuyệt trần!”

“Tỷ tỷ có thể trực tiếp xuất đạo a!”

“Gọi tỷ tỷ gì chứ, đó là cô của ta!”

“Còn chưa tỉnh ngủ?”

“Lâm Hi rõ ràng là cô tử của ta!”

“Đoạt chồng với ta đúng không?”

...

Lâm Hi vậy mà được hưởng thụ đãi ngộ của một đám minh tinh, đem độ nóng của đệ đệ cọ xát 10 phần.

Bạo liệu này đương nhiên là được bản thân nàng đồng ý, còn chuyên môn đập không ít tấm hình vì tiết liệu, có thể nói là tương đối phối hợp.

Nhưng mà mắt thấy thảo luận trên mạng của bạn bè tốt như vậy.

Tròng mắt Lâm Hi xoay chuyển, trực tiếp bức Lâm Thắng, hẳn là Bạch Đế ca ca.

Lâm Thắng Thiên cảm thấy vấn đề không lớn, vì vậy cũng thả tin tức ra.

“Bạch Đế ca ca Lâm Thắng Thiên, là bộ trưởng bộ giải trí tổng nghệ thần thoại, cũng là tiết mục chế tác người của Lãng tử!”

Đương nhiên là dán lên tấm hình kia.

Trong nháy mắt, tiếng thảo luận trên mạng lại càng thêm náo nhiệt.

“A!”

“Đây là đại bá của tương lai hài tử ta a!”

“Đại bá soái!”

“Hửm? Hẳn ta là ca pháp ta là đạo diễn ca nghệ sao?”

“Phốc!”

“Không ngờ là hẳn, lúc trước ta là ca sĩ, tên này cho một báo bài danh liền uống nước, quả thật gấp chết người!”

“Hóa ra hẳn là ca ca của Bạch Đế!”

“Đáng nhan sắc này, giống như làm lão công cũng không phải không được, mặc dù so với Bạch Đế hơi kém một bậc.”

“Cả nhà này đều rất có giá trị nhan sắc!”

“Cho nên Bạch Đế là con chó già?”

...

Vì nhiệt độ của Li Lăng tử, Lâm Thắng Thiên cũng liều mạng, xem Vồng bạn thảo luận náo nhiệt, dứt khoát cả nhà cùng nhau ra trận, ngay cả tin tức Bạch Đế mẹ là Ôn Du cũng đã vạch trần.

Mẹ vẫn rất hưng phấn.

Sáng sớm đã ngồi ở máy vi tính, điên cuồng quét dọn tin nhắn của bạn trên mạng thảo luận.

“Ôn Du?”

“Nàng thật xinh đẹp, lại là Bạch Đế mẫu sao?”

“Khó trách một nhà Bạch Đế giá trị nhan sắc cao như vậy!”

“A a a, bà bà khỏe chứ!”

“Bà bà coi như cũng được?”

“Năm đó ta đã xem qua mấy bộ kịch của Ôn Du rồi!”

“Cận chiếu đẹp quá a, bà bà ta bảo dưỡng quá tốt rồi!”

Đều đang kêu bà bà!

Con sóng này của Ôn Du gần như biến thành toàn dân bà bà!

Đương nhiên phần lớn người gọi bà bà đều là nữ fan của Bạch Đế.

Có lẽ thỉnh thoảng sẽ có chút phần nam?

...

Mẹ cũng ra rồi, còn có thể thiếu ba sao?

Không tồn tại!

Bất kể là cha hay không đồng ý, mẹ vung tay lên trực tiếp đê Lâm Thắng đoán ra tin tức.

Lại là một tin tức của Bạch Đế gia tộc:

Phụ thân của Kỳ Bạch Đế Lâm Đông, là đạo diễn cuồng bão trong phim truyền hình!

Lần này cả nhà thật sự chinh tề.

“Nhạc phụ!”

“Ân? Không phải công công sao?”

“Chào công công!”

“Công công nghe là lạ.”

“Ha ha ha ha, thì ra cha của vợ của chồng ta là đạo diễn cuồng phong cuồng phong, khó trách bộ kịch bản này đều là Bạch Đế!”

“Song đầu bếp vui mừng khôn xiết, ta thích cuồng phong bão táp!”

“Tính như vậy, cả nhà Bạch Đế này đều làm giải trí a, ba ba là đạo diễn ma ma là diễn viên, ca ca là tổng kỹ chế tạo người, tỷ tỷ hay là quản lý, càng đừng nói đến bản thân Bạch Đế!”

“Thế gia giải trí đúng là!”

“Dù sao cũng là con cháu của vị lão gia tử kia của tập đoàn thần thoại sao!”

...

Mất thấy cả nhà đều đang cọ độ nóng của mình, Lâm Tri dờ khóc dờ cười, vì sự thành công của Linh Lăng tỷ mà cả nhà mình là vốn gốc gác.

Hiệu quả không thể nghi ngờ là cực kỳ tốt.

Bởi vì giá trị nhan sắc siêu cao của một nhà Lâm Tri đã liên tiếp tăng lên vài đợt.

Cũng là sau khi tuyên truyền xào ở đây, thời gian rút cuộc đã tới Nhật Thố.

Một ngày này.

Thần thoại đài truyền hình.

Đúng vậy, tiết mục này đặt ở thần thoại đài truyền hình đối thoại.

Tuy rằng thần thoại đài truyền hình bây giờ là nhị bá khổng chế, nhưng tiết mục này nhiệt độ quá cao.

Cho dù là Nhị bá cũng sẽ không cố ý làm khó dễ trong loại chuyện này, bằng không cũng không chỉ là vấn đề xé rách thể diện, cả thần thoại giải trí cũng sẽ không đồng ý.

Lâm Tri Bạch còn đáng tiếc đây.

Nếu nhị bá cưỡng ép không cho Kính Lăng tử ở thần thoại đài truyền tổng, kết quả tiết mục này lại nổ tung, hẳn khẳng định sẽ chịu thua đấy.

“Coi như chỉ số thông minh. Ngu ngốc tri thức, ma sát ma sát. Sỡ K K K. Tríp thí.”

Tiết mục này có thể mang đến không ít cho đài truyền hình, tiện nghi cho nhị bá này.

Đêm đó chính là 9 giờ.

Vô số người xem sớm đã mong đợi tiết mục, đã sớm ngồi ở trước TV!

Đương nhiên.

Võng video thần cấp, và mạng video video, cũng có thể nhìn được tổng nghệ này.

Lâm Tri Bạch đánh giá thông qua mạng lưới truy đuổi tổng kỹ, khả năng so với người thông qua đài truyền hình truy đuổi tổng phần còn nhiều hơn một chút?

Cứ như vậy.

Thời gian đã tới chín phần mười!

Toàn bộ mạng sống mong đợi 《Thừa Phong Phá Lăng tử tử》 đã lâu chính thức theo đuổi!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 246: Kính Lãng tử Dận Pháp Pháp, gia thanh xuân trở về! Lúc này.

Lâm Tri Bạch gia.

“Bắt đầu rồi!”

“Lâm Hi, mau tới đây!”

“Phu công đừng gọi điện thoại nữa!”

“Mau mau!”

“Chúng ta cùng nhìn xem!”

...

Cùng lúc đó.

Trên Cự Quang Đài.

“Cuối cùng cũng bắt đầu!”

“Ta mong đợi rất lâu.”

“Hửm?”

“Hình như vẫn chưa chính thức bắt đầu.”

“Đây là mảnh vải trước?”

...

Trong nghề.

Cũng có vô số người đang xem tiết mục.

“Đến rồi!”

“Còn có vải Đạo Tiên Đạo đâu.”

“Tê!”

“Văn chương này có chút lợi hại nha!”

“Đây là văn án ai viết vậy!”

“Những tổ vụ sắp xếp đặc sắc nha!”

“Đã kéo tâm tình ta lên!”

...

Đúng vậy.

Lúc này, trong con mắt chăm chú của vô số người xem, một đoạn “Thuật thừa phong phá lãng” tý tý đã được dạy ra.

Trong âm nhạc.

Có tiếng nói hùng hậu vang lên.

“Lúc lên đường chưa chắc sẽ gặp được người đồng hành, nhưng ánh sao nhất định sẽ chỉ dẫn cho sơn dương lạc đường đi ra phương hướng, đã từng chúng ta mơ mộng rất hoang dã, nhào qua rất nhiều lần, bốn mùa khô vịnh của Bạch Vân Thương Cầu, là ai vẫn như cũ chân trần ngẩng cao đầu, vẫn chạy băng băng trong gió mạnh?

Ánh sao không phụ người đang đi!

Ba mươi mà vui, bình thường rồi sau đó dừng cảm.

Chúng ta đã bước qua ngàn trùng sóng, nhưng vẫn y nguyên đạt được sở thích, tựa như lưỡi đao, đảo mắt vượt qua vạn trượng hải, vẫn đang cười kình truy mộng.

Nếu như cô đừng lo, xin ngài đừng từ bỏ.

Gió mát phát trắng sáng, sơn hải có tương phùng.

Hát một bài hát dễ nghe đi, giống như chưa bao giờ phải sợ hãi vậy.

Nhảy một bài múa vui mắt, tựa như chưa bao giờ từng thương tâm.

Nói một câu vui vẻ đi, giống như chúng ta vĩnh viễn đều không chịu chìm nổi.

Ly Ly xuân phong, vạn vật sinh trưởng.

Thừa gió vượt sóng, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ.

Khiến cho tuổi tác trở thành cánh, để cho trái qua trở thành huân chương, để cho giờ phút này tận tình nở rộ!”

...

Đoạn biểu diễn trước này làm cho tất cả người xem ngây ngẩn cả người, ngay lập tức mơ hồ minh bạch chủ chỉ của tiết mục này!

Thậm chí là như vậy.

Những tin tức về “Những tỷ tỷ trên mạng” này phần lớn đều quá mức, “Còn lớn tuổi như vậy mà vẫn có thể hát hay sao, ” Đoàn nữ là đồ vật mà người trẻ tuổi mới có thể chơi” các loại bình luận, cũng triển lộ ra bản đồ cắt vuông vức!

Trên Cục Quang Đài.

“Văn chương này viết thật tốt, là quân lâm viết a?”

“Quân lâm không chỉ tính toán lợi hại, không ngờ tài văn chương cũng không tệ, hình như ta đã hiểu ý của tiết mục này, tuổi căn bản không phải vấn đề, ai nói không thể truy mộng 30 tuổi?”

“Bốn mươi tuổi thì thế nào?”

“Năm mươi tuổi vẫn có thể sống dậy!”

“Đột nhiên rất bội phục đám tỷ tỷ này, tuổi tuy lớn nhưng vẫn dũng cảm khiêu chiến!”

“Bị cảm động đến rồi.”

“Văn chương viết tốt như vậy, tiếp theo mong tiết mục đừng quá nhàm chán.”

Trong lúc thảo luận,

Chính phiên bắt đầu.

30 vị tỷ tỷ lần lượt bước vào.

Trong ống kính, các tỷ tỷ giao tiếp lẫn nhau, có người thấp thỏm, có người chờ mong, có người hưng phấn, có người trầm mặc, phảng phất cuốn lấy chúng sinh.

Hiệu quả của tổng nghệ rất tốt.

Chỉ là có chút tỷ tỷ, so với người xem ấn tượng già hơn rất nhiều, trên mặt đã xuất hiện dấu vết năm tháng.

“Quả nhiên a.”

“Rất nhiều người đều già rồi.”

“Đột nhiên minh bạch vì sao nữ nghệ sĩ quá giận nhanh như vậy.”

“Vì năm tháng thật vô tình.”

“Bất quá nhìn thấy các nàng ở cùng một chỗ, cảm giác còn rất thú vị, Triệu tử rất vui, Hoắc Mi cũng chơi rất vui, bầu không khí này rất sung sướng nha.”

“Thật nhiều nữ minh tinh, đều là tình cảm của ta trước kia.”

“Năm đó Hoắc Mi vẫn là nữ thần của ta, còn có Thiên tử tuy rằng lớn tuổi, nhưng phong vận mê người nha.”

...

Đạo phiến trước tiên.

Tỷ tử lẫn nhau cử động.

Sau các loại tiền tấu, hôm nay đồ ăn rớt cuộc đã đến, màn biểu diễn bắt đầu!

Người đầu tiên lên đài chính là Triệu Lan Anh, kết quả là nữ tử ca sĩ già nhất trong đội ngũ minh tinh này vừa mở miệng đã đè ép tất cả mọi người!

Áo Tư Nhĩ Đức trên video.

Người xem tiết mục rời rít tạo nên tiếng đàn mới:

“Oa!”

“Toàn bộ khai Mạch?”

“Hát công!”

“Lòng độ Hoạt lượng này!”

“Thật sự nàng đã sắp 50 năm sao?”

“Trình độ hiện trường này có lẽ phải đến [ta] ta là ca sĩ a!”

“Thật có mị lực nha!”

“Triệu Lan Anh lên sân khấu, dáng vẻ tùy tiện khác hẳn với bình thường, có loại khí phách Nữ vương, tựa như đã từng nói, trải qua chính là huân chương của nàng!”

Bài hát này Triệu Lan Anh không có kỹ năng múa may.

Nàng chỉ biểu hiện ra mình vô cùng đơn giản như vậy, lại khiến cho tất cả mọi người không thể không tán thưởng, có loại hương vị phản phác quy chân!

...

Trên mạng lưới.

“Tính chuyên nghiệp của tiết mục này, cũng có người có thể chống đỡ nổi!”

“Triệu Lan Anh quá trâu bò!”

“Được chia!”

“A, Bạch Đế, hẳn thật sự rất đẹp trai!”

“Chia này rất cao nha!”

“Ha ha ha, Triệu tử vô địch!”

“Trương Hi Dương đã nói, đây là trình độ sau khi ca hát!”

...

Sau đó.

Vị tử tử thứ hai lên sân khấu.

Vị tử tử thứ hai là một diễn viên, tên là Lý Thiển, khẳng định xướng công không được, người xem cũng không ôm chờ mong gì, nhưng khi tiếng ca của nàng vang lên, mọi người lại nhao nhao cảm thấy ngoài ý muốn:

“Ta đi!”

“Thiển tử được lắm!”

“Bài hát này có chút làm cho ta bất ngờ.”

“Vũ đài thật hoa lệ!”

“A, vậy mà Thiển Thiển tử lại biết khiêu vũ?”

“Ha ha ha, trình độ điệu nhảy này còn tạm được nha.”

“Không nghĩ tới nàng lại có thể biểu diễn ra hình mẫu!”

Bởi vì thiết kế vũ đài vô cùng hoa lệ, hơn nữa tiếng ca có tu âm, cho nên màn biểu diễn của Lý Thiển, vậy mà lại bất ngờ được người xem khẳng định.

Đương nhiên.

Đây là lý do vì mọi người tương đối thấp với tiêu chuẩn diễn viên.

Quan trọng nhất là, màn biểu diễn này khiến người xem cảm thấy mới lạ!

Triệu Lan Anh hát rất đương nhiên, nhưng một diễn viên như Lý Thiển cũng có thể hát tốt như vậy, thậm chí còn đơn giản nhảy múa, đây không phải là kinh hỉ mới mẻ sao?

...

Vui mừng như vậy còn chưa kết thúc.

Vị thứ ba.

Vị thứ tư.

Vị thứ năm.

Người xem phát hiện những màn biểu diễn này, mặc dù so ra kém chuyên nghiệp, nhưng xác thực đều có hình có dạng, trong lúc nhất thời cảm thấy vô cùng tương phản!

“Rất giống chuyện như vậy.”

“Oa, gần 50 tuổi rồi, vóc người còn tốt như vậy!”

” 40 này còn có thể nói là cao giọng, rõ ràng chỉ là diễn viên.”

“Vị này đúng là ca sĩ, nhưng khiêu vũ cay!”

“40 tuổi vẫn đẹp như vậy, vị này là Băng Linh sao?”

“Tốt hơn nhiều so với ta tưởng tượng.”

“Đúng vậy a.”

“Tốt hơn nhiều so với tưởng tượng.”

“Ta cảm giác rất bình thường a,? Muội Lam than đá? Là bởi vì sân khấu thiết kế rất hoa lệ, tiếng ca cũng trải qua tu âm, thực sự có trình độ liền mở đầu Triệu Lan Anh.”

“Vị trí thứ sáu đã lên rồi!”

“Lâm Tú Tinh!?”

...

Lâm Tú Tinh tương đối trầm mặc, giao lưu với các tỷ tỷ khác cũng không nhiều, cho nên người xem cũng không chú ý quá cao, chẳng qua dù sao cũng là chương môn ngọt ngào năm đó, không ít người xem tương đối lớn, cũng rất thích nàng, bởi vậy

thấy nàng lên đài chuẩn bị tiến hành buổi biểu diễn buổi đầu vũ đài, liền cảm thấy trong lòng hơi động một chút.

Tiếng đạn pháo vang dội.

“Đây là Tú Tinh a!”

“Ta lúc đầu rất thích nàng...”

“Ta nhớ trước đây còn từng mua thiệp vàng của nàng mà.”

“Tôi cũng là fan của cô ta, cô ta từng dán ở đầu giường tôi ba năm!”

“Nàng thật sự rất ngọt.”

“Lúc ấy thật sự bị mê đến điên rồi!”

“Nàng từng là thanh xuân của ta!”

“Chỉ là...”

Nhưng mọi người không biết.

Sau nhiều năm im lặng, tình trạng hiện tại của Lâm Tú Tinh bảo trì như thế nào?

Tuy rằng nhan sắc cùng dáng người của nàng, cùng năm đó khác biệt cũng không lớn, nhưng năng lực nghiệp vụ hiện tại như thế nào đây?

...

Lúc này.

Âm nhạc bắt đầu.

Giọng nói của Lâm Tú Tinh vang lên.

“Nếu như lão có chút tình ý đối với ta, hi vọng lão nắm chắc quý trọng.”

“Hình như ta bắt đầu có chút mê muội, hy vọng chàng đối xử thật tốt với mình.”

“Đây là sự quan tâm của một cô gái, nhốt thềm trong lòng.”

Bài hát này làm cho Huyền Huyền yêu hẳn.

Bài hát Lâm Tú Tinh này chuẩn bị trong mười năm nay, năm đó từng đổ ửng khắp Tân Châu, có thể thu được danh hiệu

ngọt ngào của chương môn nhân, bài hát này có thể nói là công không thể bỏ qua.

Mà giờ khắc này.

Lại nghe Lâm Tú Tinh hát bài này, mặc trang phục mới, nhảy nhảy giống như năm đó, nụ cười ngọt ngào của cô gái kia, tựa hồ lại hiện lên ở trước mắt!

Trong chớp mắt này.

Rất nhiều người xem bỗng nhiên có chút cảm xúc chập trùng, giống như một chút tình cảm đã yên lặng, bị thức tỉnh từng chút từng chút một.

Tiếng ca thật quen thuộc!

Nàng thậm chí ngay cả tiếng nói đều không có biến hóa quá lớn, âm thanh vẫn vững vàng như trước, không có vì vũ đạo mà khí tức xóc xếch!

Nên giữ trạng thái này thật tốt quá!

Trước vô số màn hình.

Trong lúc đó hẳn không kìm lòng được.

Rất nhiều người hừ hừ theo tiết mục.

Gần mười năm, phần lớn mọi người vẫn chưa quên ca khúc, cho dù không nhớ nổi ca từ, cũng có thể ngâm nga theo nhịp hát!

“Hắn giống như đang đến gần, sự khấn trương của ta còn hơn cả vui mừng.”

“Vì sao không thể dừng cảm một chút? Cho dù bi thương hay là ngọt ngào.”

“Rốt cuộc ta cũng bắt đầu tin tưởng kỳ tích, cam tâm tình nguyện yêu người, mặc dù việc này làm cho tim ta đập nhanh như thế...”

...

Trên Cục Quang Đài.

“Nhiều năm qua nghe được ca khúc của Lâm Tú Tinh, ta vẫn ưa thích như vậy!”

“Bài ca này đã có mấy năm rồi!”

“Sơ nghe vẫn là Tà Lưu Hải, nghe lại đã là Địa Trung Hải!”

“Nhớ khi đó bắt đầu đi, mỗi lần đi sẽ chỉ bài hát này, mặc dù một đại lão gia hát thật sự sỏi tru.”

“Thích Lâm Tú Tinh quá, hóa ra khẩu vị của ta vẫn luôn không thay đổi!”

“Ta cho rằng ta sẽ không bao giờ nhìn thấy Lâm Tú Tinh biểu diễn nữa, cho dù nhìn thấy nữa cũng sẽ không có tâm tình gì đặc biệt, nhưng nghe được bài hát này vẫn bỗng nhiên có chút lệ mục, nàng ưu tú như vậy dựa vào cái gì mà giận dữ!”

“Muội cũng biết khiêu vũ!”

“Ha ha, năm đó chính là bài ca này, cái này chính ta mới mê hoặc nó!”

...

Một gia đình nào đó.

Chỉ thấy một nam nhân mặc áo ngủ, tóc dầu bóng loáng, còn có chút thời điểm chuyển sang phía sau khoảng 30 tuổi, đang nằm trên ghế sa lon.

Bên cạnh nam nhân là lão bà của hắn.

Bà lão mở miệng nói: “Lâm Tú Tinh cho ta cảm giác vẫn giống như năm đó, ta nhớ rõ lão công người năm đó rất thích ca của nàng...”

Nói xong.

Nữ nhân bỗng nhiên trừng to mắt.

Nam nhân của mình đột nhiên hát lên Chử Bằng yêu hắn, tuy âm không đầy đủ nhưng ít nhất là toàn bộ lời ca đều đúng, “Ta cuối cùng cũng bắt đầu tin tưởng kỳ tích, cam tâm tình nguyện yêu người, mặc dù chuyện này làm cho ta khiếp đảm như thế...”

Sau đó.

Nam nhân lười nhác này đứng lên bên ghế sofa, đọc sách tí ti, tí ti ảo diệu. Sảo ảnh thế này mà còn nhảy múa, giống hệt cảnh nhảy múa của Lâm Tú Tinh trong TV!

“Con còn nhớ rõ mà!”

Nữ nhân không khỏi mở to hai mắt nhìn, sau đó nhin không được bật cười, thậm chí lấy ra điện thoại di động tiến hành quay phim.

Nam nhân này sau khi kết hôn dần dần được xếp đặt, giờ phút này giống như được mùa xuân thứ hai, cực kỳ vụng về nhảy nhót yêu thương Bộ Vũ Sĩ của Chử Bằng.

Hình ảnh vô cùng buồn cười.

Nam nhân càng nhảy càng thuần thục, tóc của hắn càng mịn màng, biến thành Lưu Hải bị kích thích theo nhịp nhảy, giống như ký ức khi chết đi thức tỉnh vào thời khắc này!

Đã trở về rồi!

Những năm đó đã trôi qua!

Thanh xuân của ông đã trở về!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 247: 《Cực Lạc Tịnh Thổ 》 trên vũ đài! Các anh em này không phải chỉ có một mình, người giống như hấn nghe được Chủ Bằng yêu quý liền kìm lòng không đậu mà nhảy múa, người xem thật đúng là số ít!

Tình hoài bắt đầu lên men!

Nếu như nhìn xuyên qua biểu tượng, sẽ phát hiện rất nhiều người lần nữa nhìn thấy Lâm Tú Tinh, phản ứng đầu tiên của hấn là ——

Mặt nàng ta cũng giống như năm đó!

Đây là Lâm Tú Tinh Nhan bảo trì tốt, phảng phát đông xuân bình thường, rất khó tưởng tượng nàng đều ba mươi chín tuổi.

Mà đây chỉ là ký ức về nhan sắc.

Quan trọng nhất là, Lâm Tú Tinh vẫn duy trì trình độ năm đó, một bài 《 Yêu 》 hay là quen thuộc và vững vàng như vậy, một khúc vũ đạo cũng vẫn là tự tin như vậy, có phong thái của giáo chủ.

Phảng phát thời gian cách nhiều năm.

Nữ thần trong trí nhớ kia, đột nhiên phá vỡ thời không, lần nữa xuất hiện ở trước mắt, cười tươi tắn vừa hát vừa nhảy múa.

Chính là vì vậy!

Vô số gia đình!

Phổ lạc đà* video!

Cực Quang Đài!

Mọi người lập tức bàn luận tới phát điên!

...

Ở phía sau đài.

Các tử tử trong ống kính cũng đang cảm khái.

“Tú Tinh thật đẹp!”

“Không hổ là Dương Đản giáo chủ năm đó!”

“Bài ca này ta nghe được liền nhin không được muốn hát theo.”

“Tên này đã bị ta giết chết từ trong trí nhớ!”

“Lâm Tú Tinh ta xem như là một trong những nhân vật đại biểu hát nhảy sớm nhất ở Tàn Châu chúng ta phải không?”

“Đúng vậy!”

“Khi đó mình tinh hát lại nhảy múa cũng không nhiều!”

“Dù sao thì khi chúng ta tới đó, phần lớn chỉ cần hát là được rồi.”

...

Bởi vì mọi người quá mức liên quan đến Lâm Tú Tinh, thậm chí ngay cả mấy tổ biểu diễn kế tiếp, cũng không hấp dẫn người xem như vậy, bất quá đây cũng là chuyện rất bình thường, tử tử 《Thừa Phong Phá Lãng》 có khoảng ba mươi vị nữ nghệ nhân tham gia đây, không có khả năng mỗi người đều hưởng thụ được sự quan tâm cao sang, hoa hồng chỉ là một bộ phận nhỏ, đại bộ phận người kỳ thực đều là lá xanh.

Trong nhà Lâm Tri Bạch.

Cũng là các loại thảo luận.

Mẹ: “Thời gian giống như đình trệ trên mặt nàng.”

Ca ca: “Nữ thần thời điem ta đến trường đây.”

Tử tử: “Bài hát phối hợp này có một chút cảm giác điên cuồng, trên mạng thảo luận quá điên cuồng, cái tên Lâm Tú Tinh đã vọt vào năm hạng đầu rồi...”

Cha: “Con thích Triệu Lan Anh hơn.”

Lâm Tri Bạch nở nụ cười, bởi vì Triệu Lan Anh là người thanh xuân của cha, dù sao một đời người cũng có hồi ức của một thế hệ.

Nhiệt lục hấn cũng đang chú ý.

Triệu Lan Anh lúc này đã xông vào thứ bảy rồi!

Lâm Tú Tinh càng lợi hại, vọt thẳng tới thứ năm!

So sánh ra, các tỷ tỷ khác còn chưa đạt đến trình độ phát triển cao như vậy. Có điều sân khấu đầu tiên còn chưa chấm dứt.

...

Màn biểu diễn đang tiếp tục.

Sau khi Lâm Tú Tinh kết thúc.

Các tỷ tỷ còn lại cũng lục tục lên đài.

Đáng tiếc những tỷ tỷ này cũng không có lưu lại ấn tượng quá sâu với người xem.

Trong nháy mắt.

Vị trí thứ mười lăm.

Vị trí thứ mười sáu.

Vị trí thứ mười bảy.

Người xem thảo luận nhiều nhất trên mạng, lại vẫn là Lâm Tú Tinh đã biểu diễn kết thúc, cùng Triệu Lan Anh hát công khiến tất cả mọi người khiếp sợ.

Đúng rồi.

Còn có Bạch Đế.

Bởi vì sau khi bài hát xong, ống kính cũng sẽ cho tới bốn bình ủy, Bạch Đế sẽ cùng đám người Trương Hi Dương thuận miệng đánh giá vài câu.

“Thoa lang Bạch Đế quá ít!”

“Mỗi lần Bạch Đế xuất hiện ta đều nhìn trộm nghiêm túc!”

“Ta cũng vậy!”

“Hiện tại điều ta mong đợi nhất không phải là biểu diễn!”

“Mà là sau khi kết thúc biểu diễn, ống kính hình đánh giá của Bạch Đế!”

“Những biểu diễn này chủ yếu so với Lâm Tú Tinh và Triệu Lan Anh đều kém hơn một chút.”

“Trước đó tuyên truyền không phải nói, trên sân khấu đầu có bài ca mới của Bạch Đế sao, sao đến bây giờ còn chưa đến

lượt chứ?”

“Ta cũng đang đợi đây.”

“Hửm?”

“Vị tử tử thứ mười tám ra sân rồi!”

“Mẹ kiếp!”

“Bạch Đế Tân Ca tới!”

“Tân Ca của Bạch Đế lại giao cho ta trình diễn ở cầu nước và biểu diễn!”

...

Vị tử tử thứ mười tám ra sân chính là vũng nước.

Đối với vị đến từ Sở châu này, theo tiết mục giới thiệu, thuyết phục khiêu vũ tinh thông cầu nước, ấn tượng cao nhất trước mắt của người xem chính là:

Đáng yêu.

Manh Manh đất.

Bởi vì tạo hình múa cầu nước có kiểu nguyên cảm thứ hai, vòng quanh tóc màu lam, dáng dấp cũng phi thường xinh đẹp.

Bất quá cũng chỉ có vậy.

Ngược lại fan thứ hai có chút mong đợi:

“Là nhảy múa cầu nước a!”

“Ta nhớ rõ nàng!”

“Lúc trước Lâm Y Y đã từng lật bài hát của nàng!”

“Lần thứ hai sau lần Nguyên Tiểu Vũ ở Sở châu kia!”

“Nàng có rất nhiều ca khúc phong cách Nguyên Thứ hai đấy.”

Cách ăn mặc cũng rất ăn mặc tầm hai lần!”

“Tuy nhiên tử tử ở Sở châu rất khó nổi nóng ở Tần châu chúng ta.”

“Hửm?”

“Đợi một chút!”

“Các người mau xem tin tức biểu diễn giới thiệu!”

“Ca của Bạch Đê!?”

“Trước đó tuyên truyền có bài của Bạch Đê trong sân khấu Sở Đài, không ngờ vậy mà lại múa hát cầu nước, chẳng qua tạo hình và nhảy múa, sao cũng là do Bạch Đê thiết kế, hẳn còn hiểu những thứ này?”

...

Đúng vậy.

Theo cầu nước nhảy lên sân khấu, trước khi chính thức biểu diễn, dưới màn hình xuất hiện một phen văn tự giới thiệu khiếp sợ như tất cả người xem.

Nói từ: Bạch Đê

Khúc nhạc: Bạch Đê

soạn khúc: Bạch Đê

Tạo hình: Bạch Đê

Vũ điệu: Bạch Đê

Phố nước biểu diễn:

Ca khúc: Cục Lạc Tịnh Thổ

Biểu diễn còn chưa bắt đầu, “Bạch Đê” ở phía sau danh sách liên tiếp chấn kinh toàn bộ lưới!

Bao gồm cả Lâm Tri Bạch gia.

Ngay cả mẹ cũng mở to hai mắt nhìn, quay đầu nhìn về phía con trai của mình.

Đây là bài hát của đệ đệ?

Lâm Hi cũng ngậy ngẩn cả người, nàng tham dự thu thập, đối với bài hát này ấn tượng cực kỳ sâu sắc, nhưng nàng rõ ràng nhớ rõ đây là một bài Sở Ngữ Ca đấy!

“Người còn hiểu Sở Ngữ sao?”

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Hẳn đâu chỉ hiểu Sở Ngữ, hẳn còn biết múa nữa.”

“Không nói sớm!”

Lâm Hi thật không nghĩ tới, cái sân khấu này để cho mình khắc sâu ấn tượng, dĩ nhiên lại là bút tích của đệ đệ!

“Sao ngươi cái gì cũng biết vậy?”

Cha cũng ngạc nhiên nhìn Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Ta học hồi còn bé, ày? Muội dâu dốt? Sao rồi?”

Người nhà nghĩ lại.

Từ nhỏ Lâm Tri Bạch đã từng học qua vũ đạo và một ít ngôn ngữ ngoại châu, nhưng những thứ học khi còn nhỏ, chỉ xem như sở thích bồi dưỡng, ngươi đã có thể thượng sân khấu chính thức!?

Lâm Tri Bạch không giải thích nữa.

Thật ra giới thiệu về thông tin trong tiết mục tổ còn chưa đủ toàn diện.

Sân khấu nhảy thủy cầu này, từ trang phục đến hình ảnh vũ trụ, màu sắc và vải đài, tất cả đều do Lâm Tri Bạch tự tay thiết kế, đối với tiết mục này hẳn có giá trị rất cao.

...

Cùng lúc đó.

Trên Cự Quang Đài.

“Quả nhiên giống như tuyên truyền, bài ca mới của Bạch Đé rất cuộc cũng tới!”

“Không ngờ lại là Vũ Kiều Thủy lấy được ca khúc mới của Bạch Đé.”

“Đối với các tỷ tỷ khác, có phải không công bằng hay không?”

“Cũng không thể nói là không công bằng a, dù sao sân khấu đầu tiên là không đào thải bất luận kẻ nào, hơn nữa những tỷ tỷ khác, cũng có hát khúc mới, cũng là tìm một ít người làm nhạc nhân, chỉ có thể nói là nhảy múa cầu nước tương đối may mắn a.”

“Hừm?”

“Biểu diễn bắt đầu rồi!”

“Ta thảo, cái âm nhạc này!”

Đang lúc thảo luận, điệu nhảy cầu nước đã bắt đầu biểu diễn, nhưng âm nhạc vừa vang lên, tất cả người xem đều ngây ngẩn cả người!

Bởi vì bản tấu đầu tiên của 《Cực Lạc Tịnh Thổ》 quá đặc biệt!

thuộc loại loại vừa ra đã bắt đầu thăng cấp!

Phong cách vận dụng hai lần nguyên âm nồng đậm, nhịp điệu nhịp điệu khiến người ta trúng độc, trong nháy mắt vang vọng toàn bộ sân khấu!

Cùng lúc đó.

Vũ điệu cầu nước nhảy múa theo bài hát này!

Hồ điệp nhanh chân bước ra!

Chỉ thấy cầu nước nhảy giống như con bướm bay lượn, động tác thống nhất nhấc mũi chân, đem một chân vòng đến phía trước hoặc phía sau một chân khác.

Sau khi tiền tấu kết thúc.

Đồng thời cùng với phong cách ăn mặc mạnh mẽ dứt khoát nguyên của nàng, cùng với giọng nói hùng hậu hoàn toàn không tương xứng với tướng mạo đáng yêu của nàng vang lên:

Nguyệt Minh (Ba Lỗ Khắc Tư》chưa Khắc Tư (Sắc Nhĩ Đức) (Soạt Nhĩ Khắc Tư)))

(Khi trăng sáng vừa dâng lên)

“Đã (So Ốc Đức Lật Khắc Tư Lật Tư Xích Đề Đãng (Khắc Tư lặc Khắc Tư lặc Khắc Tư)).”

(Thắp sáng đèn lồng màu đỏ)

“Té? Có ổn thỏa Anh Lệ Tư Nhĩ Khắc Tư phạt? Quạt Lợi Duy Tư Duy Nhĩ?”

(Trên té điển vang lên tín hiệu bạn tấu)

“Kiền Ni Khắc Tư Phiên Nhĩ Đắc (Ba Khắc lặc) (Khắc Tư Khải) (Khắc Tư Khải))* Khải Lợi Khắc Tư) ‘

(Truyền thuyết mê hoặc dạ điệp, khiêu vũ nhẹ nhàng)

...

Bởi vì bài hát này xuất từ tay Bạch Đế, cho nên mọi người vô thức cho rằng đây là một ca khúc lời nói bình thường, kết quả khi cầu nước ca múa ra tất cả người xem lại lập tức mộng bức, thậm chí còn choáng váng hơn so với lúc vừa nghe khúc nhạc trước.

“Sở Ngữ!”

“Đây là Sở Ngữ Ca?”

“Bạch Đế còn hiểu Sở Ngữ?”

“Vũ đạo này là do Bạch Đế thiết kế sao?”

“Động tác chớp thời đều rất ma tính!”

“Ca âm trùng độc tốt!”

“Đây rõ ràng là một khúc thần khúc mà!”

“Động cảm mười phần!”

“Vây quá thính tai! “

“Tuớng mạo thật là dễ thương, một khi hát lại là một giọng ồm ồm như đại pháo, cảm giác tương phản nồng đậm, sân khấu này tuyệt đối!”

“Rầm!”

“Minh tránh được hành đấng Phong Thiên, tránh thoát Côn Bằng, kết quả lại trốn không thoát Toan Nghê Tịnh Thổ!”

Biết rõ đây là thần khúc!

Người xem vẫn là càng xem càng nghe càng mê!

...

Phối bài vẫn đang tiếp tục diễn!

Vũ kiều thủy vững sợ đến đáng sợ!

Lúc này nàng đã hát được bộ phận lời nói bình thường:

“Giọng hát của ta đặt cả vào trong tiếng ca của ta!”

“Đến đây đi!”

“Cho ta có thể nghe thấy âm thanh của các ngươi!”

“Khiêu động Thừa Phong Khởi!”

“Quên hết thời gian đi!”

Bản bài này không có nội dung của văn nhân, nhưng trong mấy phiên bản do hệ thống cung cấp, chẳng biết tại sao vừa vặn có phiên bản mang văn.

Lâm Tri Bạch dứt khoát dùng luôn.

Khán giả Tần Châu nghe bài này một câu cũng nghe không hiểu.

Mà giờ khắc này biểu hiện hưng phấn nhất, không nghi ngờ gì chính là đám người yêu thích thứ hai Nguyên Thứ kia!

“A!”

“Tiếng điện này, giai điệu giai điệu này, tiết tấu này thật thích, quá hai lần đầu rồi, không hổ là Bạch Đế viết ra ca lâu lãn lộn!”

“Bạch Đế trâu bò!”

“Đã đến lúc cho Ba lần Nguyên điểm Tiểu Hạo lần thứ hai rung động rồi!”

“Bài này ta thôi!”

“Cảm giác ra không được rồi!”

“A a a a, ta muốn học nhảy múa này!”

“Người nhà ai hiểu chứ, Bạch Đế thật sự quá hiểu nguyên nhân thứ hai rồi!”

“Hiện tại ta cực độ hoài nghi Bạch Đế trong lòng thật ra là lão Nhị Thứ Nguyên!”

“Ta nguyện xưng Bạch Đế làm bạn hữu Nguyên Đan lần thứ hai!”

Bởi vì một ít cổ phong ca, Bạch Đế tại cổ phong vì một mực phi thường được hoan nghênh, thậm chí cùng Sở Từ một chỗ, được cổ phong quyền xưng là “Cổ Phong chi vương”!

Mà giờ khắc này, Kỹ Linh Tự đã tu luyện.

Nhớ lại bài 《 biện liễu 》 Bạch Đế sáng tác cho Lâm Y Y 》 .

Lại thêm một bài 《Cực Lạc Tịnh Thổ》 ngang trời xuất thế,
địa vị trong lòng fan tuần lần hai của Bạch Đế cũng lập tức
cao lên thẳng tắp!

Ngạc nhiên!

Hai mắt há hốc mồm!

Kinh diễm!

Rung động!

Tất cả người xem phản ứng khác nhau, nhưng tuyệt đại đa số
người xem nghe được ca khúc như vậy, thấy vũ đạo như vậy,
đều có loại trầm mê giống như trúng độc!

Đúng vậy.

Bất luận là tiếng ca hay là điệu múa cầu nước đều có ma lực
khiến người xem nghiện, màn biểu diễn này trong nháy mắt
liền nổi tiếng!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 248: Nữ nhân tựa như hoa như mộng rất cực, 《Cực Lạc Tịnh Thổ》 kết thúc, biểu diễn xong thì nhảy múa cầu nước, trở lại trong đại sảnh, gặp mặt hai mươi chín vị tỷ tỷ khác.

“Tuyệt vời là Tiểu Vũ!”

“Vũ đạo này nhảy thế nào nhỉ?”

“Ta muốn học!”

“Bài này tầy nào quá rồi!”

“Đây là bài hát của Sở Châu các ngươi sao?”

“Phong cách rất đặc biệt, có điểm giống khúc thần mà sư phụ của Tần Châu Bạch Đế chúng ta sáng lập.”

Cây cầu nước nhảy múa mở trừng hai mắt.

“Bài hát này gọi 《Cực Lạc Tịnh Thổ》, chính là lão sư của Bạch Đế viết đấy, trang phục và tạo hình của ta, còn có sân khấu hôm nay, kể cả vũ đạo toàn bộ đều là do lão sư của Bạch Đế thiết kế...”

Cái gì?

Tất cả tỷ tỷ đều ngây ngẩn cả người.

Có vài tỷ tỷ nửa đùa nửa buồn mà kêu lên: “Không công bằng công bằng, tại sao Bạch Đế lão sư không viết ca cho chúng ta?”

...

Mà cùng lúc đó.

Vô số người xem chờ trước màn hình, cũng điên cuồng thảo luận trên mạng vẫn chưa thỏa mãn, bài hát này mang đến cho mọi người quá nhiều rung động!

“Thật sự là Bạch Đế!”

“Bạch Đế cũng quá toàn năng đúng không?”

“Làm sao mà hấn còn hiểu Sở Ngữ?”

“Hiểu rõ Sở Ngữ cũng không tính là gì, hấn lại còn biết khiêu vũ!”

“Vừa nãy con có thiết kế nhảy múa cực kỳ xinh đẹp, ta chỉ có thể nói không hổ là người tạo ra khúc nhạc dạo ngân!”

“Bài thơ này cảm thấy so với 《ném hành lý gì đó còn muốn ma tính tầy nào hơn!”

“Ha ha, cũng chỉ có thân khúc của Sở Từ mới có thể chạm vào Bạch Đế.”

“Ta rất thích nhảy múa cầu nước!”

“Vũ đài này triệt để thành vũ đài thủy kiều!”

Thủy kiều vũ là minh tinh Sở châu, người xem Tần Châu cũng không quá quen thuộc, cho nên tự nhiên cũng không có nhân khí gì, nhưng 《Cực Lạc Tịnh Thổ》 bản hoàn thành màn biểu diễn hoàn thành sau này, rất nhiều người đều thích tở tở này.

Vẻ ngoài đáng yêu!

Giọng nói trầm nặng!

Vừa đáng yêu vừa thương tâm!

Cho nên chủ đề “Cực Lạc Tịnh Thổ” nhanh chóng được đẩy vào mười thứ hạng đầu. Đây là sân khấu sau của Triệu Lan Anh và Lâm Tú Tinh, một cái khác làm cho người xem điên cuồng thích thú!

...

Trên thực tế không chỉ là người xem bình thường, vô số nhân sĩ trong ngành cũng đang nhìn tở tở Lam thuận gió vượt sóng, kết quả càng xem càng khiếp sợ!

” tiết mục này so với tưởng tượng của ta đẹp hơn a.”

“Nhiệt lực từng người một, đây chính là tiết tấu muốn nổ lớn a!”

“Bài hát này của Bạch Đế quả thực quá thích hợp với sân khấu này!”

“Tên này sao lại hiểu Sở Ngữ, lại biết võ đạo nhỉ?”

“VẬY CŨNG QUÁ ĐẦY ĐỦ RỒI!”

“HƠN NỮA CÒN CÓ MẤY NGƯỜI RA MẶT RỒI!”

“Triệu Lan Anh, Lâm Tú Tinh, thêm vào vũng cầu nước!”

“Bình thường loại tiết mục này có một tỷ tỷ nhân khí có thể xuất đầu, là có thể chống đỡ được rồi, kết quả tiết mục này đã xuất hiện ba người, chứ đừng nói là các tỷ tỷ khác, biểu diễn cũng rất thú vị đấy.”

Vốn dĩ mọi người đã rất chờ mong tiết mục này.

Kết quả giờ đã vượt quá sự mong đợi của mọi người!

Ý tưởng ban đầu của đám người xem, chính là tùy tiện nhìn xem tiết mục này thế nào.

Nhưng nhìn một lượt như vậy, cơ bản đều bị lưu lại trong tiết mục, căn bản không rời đi.

...

Đến lúc này mới tiến hành đến một nửa.

Phía sau lại có các tỷ tỷ mới lục tục lên đài.

Có người biểu diễn xong vui vẻ ra mặt.

Có người biểu diễn xong thất hồn lạc phách.

Không còn có biểu diễn của mọi người để đạt tới loại trình độ như Triệu Lan Anh và Lâm Tú Tinh cùng với Thủy Kiều Vũ kia.

Trên Cự Quang Đài.

Bạn trên mạng nhìn xem rồi cảm khái.

“CÓ THỂ CHIẾN THẮNG SỐ TUỔI VẪN LÀ SỐ ÍT.”

“RẤT NHIỀU TỶ TỶ CŨNG KHÔNG BẰNG NĂM ĐÓ.”

“ĐÚNG VẬY A.”

“BIỂU HIỆN CỦA TỶ TỶ HƠN BA MƯƠI TUỔI PHẦN LỚN ĐỀU KHÔNG TỆ.”

“HƠN BỐN MƯƠI TUỔI CŨNG CÓ CHÚT VẮT VẢ.”

“TUỔI TÁC CÀNG LỚN THÌ CÀNG KHÔNG THEO KỊP THỜI ĐẠI.”

“Không phục già không được a.”

“Không phải ai cũng là Triệu Lan Anh, tuổi lớn như vậy mà còn biết hát.”

“Xem tiết mục này, có khả năng là ba người Lâm Tú Tinh và Vũ Thủy Kiều Vũ cùng với Triệu Lan Anh rồi.”

...

Đây không chỉ là cách nhìn của người xem, rất nhiều tỷ tỷ dự thi, chính mình cũng có cảm xúc tương tự.

“Già rồi.”

“Thực hâm mộ các nàng Tú Tinh.”

“Người xem đoán chừng cũng không thích nhìn chúng ta a.”

“Đều nói nữ nhân như hoa.”

“Chúng ta những lão nữ nhân lớn tuổi này, còn có thể có mấy người nở rộ giống như hoa sao?”

“Ai.”

Có chút tỷ tỷ thở dài.

Có chút tỷ tỷ trong lòng khổ sở, nhưng ngoài miệng lại không nói gì.

Thời gian dần qua.

23 tỷ tỷ đều đã biểu diễn xong, chỉ còn lại một người cuối cùng, năm nay gần 50 tuổi Hoắc Mi.

...

Hoắc Mi là diễn viên, cho nên người xem không có bao nhiêu chờ mong, ngược lại là các fan của nàng tích góp được vô số năm rất hưng phấn.

“Là Hoắc Mi!”

“Rất thích cô ấy!”

“Ta xem qua thật nhiều phim truyền hình của nàng!”

“Tính cách của nàng ta cũng rất thích, phi thường độc xà, không sợ đắc tội người khác.”

“Bất quá xem trạng thái, đã có nếp nhăn.”

“Người ta cũng sắp năm mươi rồi.”

“Có nếp nhăn là bình thường.”

...

Trên mạng lưới.

Cũng đang thảo luận.

“Vị tỷ tỷ cuối cùng.”

“Đẳng trực a! Đừng tranh cãi, ta biết bản ý áp trực, chính là ước định tục thành nói như vậy, dù sao các người cũng hiểu ý.”

“Hừm?”

“Có phát hiện Hoắc Mi mặc rất tươi đẹp hay không?”

“Nữ minh tinh ở tuổi này, hiếm có ai dám mặc đẹp như vậy.”

“Hoàn toàn không thua tuổi của nàng.”

“Đây là không phục lão a.”

“Nàng ta hát bài gì?”

“Phỏng chừng cũng giống như mấy tỷ tỷ lớn tuổi khác, hát loại tình ca rất cũ kỹ kia, ta không có ý gì khác, nhưng đúng là các nàng có phần theo không kịp thời đại, chứ đừng nói nàng còn là diễn viên.”

...

Đi lên sân khấu.

Tay Hoắc Mi nắm ống câu chuyện có chút dùng sức, không ai biết nàng đang suy nghĩ gì.

Thật ra là vậy.

Hoắc Mi nhớ lại cuộc đối thoại của mấy tỷ tỷ lớn tuổi.

Sau một khắc.

Hoắc Mi giơ ống nói, nhẹ giọng xưng:

“Ta có một đóa hoa.”

“Đặt nó ở trong lòng ta.”

“Dép nọ chớ có phóng ý đấng.”

“Triều triều cùng hoàng hôn, thiết thiết chờ đợi...”

“Người có lòng đến nhập mộng.”

Tiếng ca vang lên, chỉ đơn giản là vài câu ca từ, lập tức khiến cho vô số người xem trước màn hình đều ngây dại!

Cùng lúc đó.

Tin tức bài hát hiện lên trên màn hình.

Nói từ: Bạch Đê

Khúc nhạc: Bạch Đê

Ca bài: Hoắc Mi

Ca khúc: Nữ nhân hoa miếu.

Bài ca này là do Mai Diễm Phương lão sư kiếp trước tượng trưng, từng tình thâm ý cảm động hơn một đời người, Hoắc Mi xướng công không có ưu tú, nhưng bài hát này độ khó vừa vặn cũng không tính là cao, cho nên có thể không chế được, hơn nữa cổ họng của cô khàn khàn mang theo một chút từ tính, tựa hồ có dấu vết của năm tháng, tràn ngập tiếng cổ sự, rất phù hợp với hương vị mà bản thân sẽ biểu đạt.

Mà ở trong đại sảnh.

Hai mươi chín vị tỷ tỷ còn lại, gần như đồng thời ngẩng đầu nhìn màn hình trên tường, ánh mắt hơi ửng đỏ.

Hoắc Mi âm thanh rất sâu.

Không có một người trẻ tuổi nào là da đẹp thanh thúy.

Không có triền miên như người trẻ tuổi.

Nhưng chính bởi vì giọng nói của nàng bị năm tháng mài giũa, chính vì nàng từng trải qua người trẻ tuổi, mới có thể lấy nhiệm đến tất cả mọi người.

Nụ hoa chớm nở sao?

Có một từ gọi là “Hoa quý thiếu nữ”.

Tên như ý nghĩa, bình thường Hoa Nhi cũng chỉ là một cô gái trẻ xinh đẹp.

Bài hát biểu diễn Hoắc Mi biểu diễn lại mang ví von mình như hoa, rõ ràng nàng đã gần năm mươi tuổi rồi mà!

Dựa vào cái gì?

Tại sao?

Bởi vì nữ nhân bất luận bao nhiêu tuổi đều là một đóa hoa.

Triệu Lan Anh không khỏi bị cảm nhiễm, có chút cảm xúc chập trùng, sôn khấu của nàng tất nhiên thành công, nhưng lớn tuổi như vậy rồi, mấy năm nay nói dễ vậy sao?

Trên sôn khấu.

Hoắc Mi ngẩng đầu.

Tiếng ca không nhanh không chậm.

“Hoa nữ chập chờn trong hồng trần.”

“Nữ nhân hoa theo gió nhẹ nhàng đong đưa.”

“Chỉ hy vọng có một đôi tay dịu dàng.”

“Có thể an ủi nội tâm cô đơn lạnh lẽo của ta.”

Không cần nhịp điệu mạnh mẽ, không cần tiết tấu vui vẻ, không cần phấn đấu khoe khoang, vẫn có thể chinh phục vũ đài này!

Trong đại sảnh.

Bên cạnh Triệu Lan Anh, một tỷ tỷ cũng hơn bốn mươi tuổi, cầm tay mình.

Hai người ánh mắt hội tụ, tựa hồ nhìn ra sắc thái trong mắt nhau, thế là tay còn lại của Triệu Lan Anh, cũng cầm một vị tỷ tỷ khác.

...

Bên kia.

Lạch cạch một tiếng.

Nghe tiếng ca Hoắc Mi, không biết nghĩ tới điều gì, Lâm Tú Tĩnh rớt nước mắt xuống.

“Ta có một đóa hoa.”

“Hương hoa đầy đầu cành.”

“Ai tới đây thật lòng tìm phương tung chừ.”

“合成合成合成 không bao lâu.”

“Khó khăn lắm mới có thể uốn lưỡi.”

“Nữ nhân như hoa như mộng.”

Trong mắt Vũ Kiều Vũ cũng tràn ngập ra một vòng hơi nước.

Tới tham gia tiết mục này, đều qua ba mươi tuổi, tại giới giải trí tụ tập của người trẻ tuổi tính là nữ tinh lớn tuổi, sao có thể không biết bài bài này chứ?

Thời gian dần qua.

Càng ngày càng nhiều ty ty đỏ hốc mắt, nước mắt lướt qua khuôn mặt.

...

Còn ở trên sân khấu.

Màn hình to lớn trên mặt đất.

Chỉ thấy một đóa hoa đẹp đẽ đang chậm rãi nở ra, cảnh sắc tuyệt đẹp.

Hoặc Mi tươi cười.

Tuổi tác thì như thế nào?

Quá ba mươi hoặc bốn mươi thậm chí năm mươi thì đã sao?

Nữ nhân chỉ cần sống đặc sắc, bất luận bao nhiêu tuổi vẫn có thể giống như hoa nở, trên người của nàng nhìn không ra một tia dáng vẻ già nua.

Trong âm nhạc.

Thân thể nàng đung đưa, bước đi cũng không phức tạp, trong đóa hoa nở rộ, thân hình lác lư, vẫn tràn đầy mị lực như cũ!

“Hoa nữ chậm chờn trong hồng trần.”

“Nữ nhân hoa theo gió nhẹ nhàng đong đưa.”

“Nếu như người từng người qua mùi hoa nồng.”

“Đừng hỏi ta Hoa nhi là vì ai đỏ.”

“Tương yêu biết nặng, say rượu dày, hoa nở hoa cảm luôn trống, duyên phận không dừng lại, giống như gió xuân đến lại đi...”

Trong đại sảnh.

Không hẹn mà cùng.

Bàn tay của hai mươi chín vị tử tử chẳng biết từ lúc nào đã nắm chặt lấy nhau, dường như bọn họ đang dùng một loại phương thức như vậy để nói cho tất cả người xem:

Chúng ta còn chưa già!

Chúng ta còn có thể tỏa ra như hoa!

Ai quy định chỉ có người trẻ tuổi mới có thể hát nhảy chứ?

Thiên Phạm quá khú, người đã duyệt qua nửa đời, càng hiểu thế nào gọi là nghịch lưu mà lên, thuận gió vượt sóng!

Giờ khắc này, chip đọc sách tự động tạo thành ma quỷ.

Các tử tử lệ lóa lên.

Thế giới phẳng phát chỉ còn lại tiếng ca kiều nữ lả lướt.

Không cần tổ chức cố gắng nịnh nọt hay sao, cũng bởi vì bài hát Hoắc Mi xướng này, tất cả người xem đều bị lây nhiễm loại tâm tình này.

Nhất là nữ nhân xem.

Thậm chí không chỉ có nữ nhân xem.

Ngay cả người xem cũng không hiểu sao sinh ra một loại tâm tình khó tả.

Cùng là lúc này.

Trên màn hình vũ đài, có rất nhiều đóa hoa, bay khắp núi đồi, Hoắc Mi cuối cùng cũng hát được một bài ca cuối cùng.

“Nữ nhân như hoa như mộng...”

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 249: Sở Từ cũng muốn tham gia Linh Lăng tử!” “Ta có một đóa hoa sinh trưởng trong lòng ta!”

Chân tình chân ái không người nào hiểu được!

Cỏ dại khắp nơi đã chiếm hết dốc núi.

Cô Phương tự thương đau lòng nhất...”

Nữ nhân búp hoa oanh này vang vọng cả ngàn nhà vạn hộ, sức ảnh hưởng không thua gì Triệu Lan Anh, Lâm Tú Tinh và Thủy Kiều Vũ!

...

Tô Thành.

Một gia đình nào đó.

“Mẹ.”

“Mấy năm nay vất vả cho ngươi rồi.”

Ngài ở trong lòng ta, vĩnh viễn đều là đóa hoa đẹp nhất.

...

Lam Thành.

Cùng lúc vợ chửi với nhau.

“Vợ ngoan, mấy năm nay nàng đã bỏ ra rất nhiều tiền, cũng đã bắt đầu có nếp nhăn.”

“Không xinh đẹp sao?”

“Ngươi là người đẹp nhất!”

...

Tần Thành.

Một phòng cho thuê nào đó.

“Cô Phương tự thương đau lòng nhất, chờ đến ngày ta già rồi, không đủ 《Bát Đoàn Y Tuán Tuán》 sao?”

“Biết rồi.”

“Ta đáp ứng ngươi, vĩnh viễn.”

...

Trên mạng lưới.

Rất nhiều người đều thôn thức không thôi.

“Không ngờ Bạch Đế vẫn còn một bài hát!”

“Hay cho một bài 《 Nữ Nhân Hoa 》 !”

“Nghe khóc.”

“Bài này quá cảm động rồi!”

“Bạch Đế am hiểu, không chỉ là Thần Khúc.”

“Trong sân khấu dạng này, bài hát này thích hợp nhất, nhìn ra được lão sư của Bạch Đế là thật lòng cân nhắc đến tâm tình của mỗi vị tỷ tỷ!”

“Đến một đại nam nhân như ta cũng nghe khóc.”

“Thê tử của ta, mẫu thân của ta, bà ngoại của ta, các nàng ở trong lòng ta, đều là một đóa hoa như vậy.”

“Bạch Đế lão sư dụng tâm à.”

“Không còn một ca khúc có thể giống như 《 Nữ nhân 》 , hát ra tiếng lòng của tất cả nữ nhân.”

Ở bìa Lam viết nữ nhân ca rất nhiều.

Đại đa số là đang viết nữ nhân trẻ tuổi.

Nếu là người lớn tuổi chính là viết cho mẫu thân.

Có rất ít ca khúc như vậy, không phải một mình viết mẫu thân, hoặc là nữ nhân trẻ tuổi, những cách biểu đạt của nàng ta vô cùng nghệ thuật, hầu như viết được trong lòng tất cả nữ nhân, thậm chí là viết đến đáy lòng nam nhân.

Cuối cùng bài hát này.

Đồng thời còn chỉ ra chủ đề chủ đề cụ thể của vị tỷ tỷ Thừa Phong Phá này.

Ngoại trừ thành kiến đối với tuổi tác đi.

Đề hoa tươi nở rộ thỏa thích!

...

Sau khi biểu diễn biểu diễn của Hoắc Mi kết thúc, nàng trở lại đại sảnh nhận được đãi ngộ giống như anh hùng vậy!

“Hoa của nữ nhân, chập chờn trong hồng trần...”

Mọi người nắm tay, cùng hát, sau đó ôm lấy nhau.

Triệu Lan Anh hiếu kỳ nói: “Bài này của lão Hoắc là ai viết?”

Mọi người cũng tò mò.

Bài này viết thật quá tốt.

Hoắc Mi cười nói: “Khúc nhạc chính là lão sư của Bạch Đế.”

Mọi người há hốc mồm.

Sau đó bắt đầu ồn ào.

“Sao Bạch Đế lão sư không viết nhạc cho chúng ta!”

“Đúng vậy!”

“Bạch Đế sư phụ không cần bắt công nha!”

“Chúng ta cũng là hoa của nữ nhân!”

“Chúng ta cũng cần cô trợ giúp!”

Mặc dù là ồn ào, nhưng chỉ là đang nói đùa.

Dù sao sân khấu đầu tiên này, chỉ là biểu diễn đơn thuần, cũng không có người nào bởi vì quá thấp mà bị đào thải.

Lại thêm.

Bạch Đế muốn mượn vũ đài phát bài mới, nhưng số lượng bài hát mới dù sao cũng có hạn, cũng không thể mỗi tý tý đều có thể giành được một bài ca mới đúng không?

Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác.

Hướng hồ tiết mục này nào có cách nói công bằng tuyệt đối a, để diễn viên và diễn viên ca gái so với cũng không công bằng a, chứ đừng nói là còn có vài ca sĩ ngâm xướng, ưu thế tự nhiên nằm ở đó.

Cho nên đây chỉ là tổng kỹ.

Người xem ngược lại cũng không có quá mức khắt khe.

Mà tiết mục đợt thứ nhất lúc này đã sắp kết thúc.

Đúng lúc này.

Sắp xếp một phòng vãn riêng cho Bạch Đế.

Lâm Thắng Thiên tự mình phụ trách phòng vãn.

“Chào Bạch Đế lão sư!” Lâm Thắng Thiên không có ở tiết mục nào gọi thẳng Lâm Tri Bạch hoặc “tiểu Hắc” hoặc là “tiểu đệ đệ”.

“Xin chào.”

Lâm Tri Bạch cười nói.

Trong ông kính, dáng người thon dài, đường nét khuôn mặt duyên dáng rõ ràng, ngũ quan tinh xảo, hai mắt thâm thúy sáng ngời, mặc một thân hươu quan màu trắng, diện liệu mềm mại dán chặt thân hình, có loại mị lực khí chất nói không nên lời.

Người xem liền cảm thấy thoải mái.

Hiển nhiên đây là một gương mặt rất có “Người xem duyên”.

Lâm Thắng Thiên giới thiệu: “Đầu mục thứ hai của chúng ta sẽ sắp xếp cho các tỷ tỷ phân tổ, cung cấp nhiều ca khúc cho mọi người lựa chọn, Bạch Đế lão sư làm tổng giám của Tiết Quan, kỳ thứ hai liệu bản thân có bản thân bài ca mới hay không?”

“Sẽ có một bài ca mới.”

Lâm Tri Bạch trực tiếp đưa ra câu trả lời thuyết phục.

Trong nháy mắt khán giả hưng phấn!

Bạch Đế kỳ thứ nhất đã xuất hiện hai bài ca mới!

Không nghĩ tới kỳ thứ hai vậy mà còn có một bài ca mới!

Quả nhiên!

Hơn nửa năm qua Bạch Đế không phát ca hát tích lũy được không ít hàng tồn!

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Mong đợi được bài ca mới của lão sư Bạch Đế, ngoài ra ta phải đề lộ một tin tức quan trọng với người xem ở đây.”

Tin tức gì?

Người xem nhất thời xốc lại tinh thần.

Lâm Thắng Thiên Thần thần bí bí nói: “Trong bài hát đầu tiên sẽ có một bài ca mới của nam nhân kia!”

Người xem:???

Nam nhân độc ác là ai a!

Lâm Thắng Thiên này thật thích thừa nước đục thả câu, lúc trước mỗi lần ta là ca sĩ thấy bài danh đều điên cuồng thừa nước đục thả câu.

Quả thực là gấp chết người!

Lâm Thắng Thiên dường như biết người xem đang sốt ruột, hấn cười tủm tỉm nói: “Mọi người chắc chắn rất tò mò, nam nhân kia chính là... chính là...”

Chính là nửa ngày cũng không nói.

Lâm Tri trợn trắng mắt, trực tiếp vạch trần nói: “Kỳ thứ hai có một bài ca mới do Sở Từ sáng tác phải không.”

Lâm Thắng Thiên: “Ách, đúng vậy...”

Nhìn dáng vẻ Lâm Thắng Thiên có chút ăn quả đắng, không ít người xem lập tức mừng rỡ, vừa định nói một câu “Bạch Đế lão sư làm tốt”, sau đó tập thể ngậm ngẫn cả người.

Mẹ nó!

Cuối cùng sẽ có khúc ca mới của ai!?

Trước vô số màn hình quan khán, người xem đột nhiên mở to hai mắt nhìn tiết mục, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi!

“Sở Từ!”

“Ta không nghe lầm chứ, ban nãy Bạch Đế đang nói Sở Từ không sai chứ?”

“Nói cách khác, hạ kỳ sẽ có hai bài ca mới? Một bài là của Bạch Đế, là Sở Từ?”

“Má ơi!”

“Chương trình này chơi lớn như vậy sao, đây không phải là Sở Từ cũng biến tướng tham gia Linh Lãng tử sao!”

“Lần đầu tiên Bạch Đế và Sở Từ chính thức va chạm?”

“Mẹ kiếp!”

“Thiếu chút nữa quên mất, Tuyên Lãng tử là tổng kỹ nha, Sở Từ vốn chính là người của Oánh Oánh, hẳn sẽ cung cấp cho tiết mục này ca mới thật sự là chuyện bình thường không thể bình thường hơn!”

Đúng vậy.

Thời kỳ thứ hai Sở Từ sẽ có một bài hát.

Đây là Lâm Tri Bạch đưa ra quyết định.

Biện pháp thao tác ngược lại là đơn giản, hẳn trực tiếp để Giang Thành liên hệ với Lâm Thắng Thiên nói Sở Từ có mấy bài ca mới muốn mượn tiết mục này tuyên bố...

Lâm Thắng có ngày không hề nghĩ ngợi đã đồng ý rồi.

Căn bản không cần suy nghĩ, đối với tiết mục này mà nói là một tin tốt, cho nên đã có đoạn phỏng vấn cuối cùng của tiết mục đầu tiên.

Sau khi phỏng vấn kết thúc.

Tiết mục đầu tiên đến lúc này cũng dừng tại đây.

Mà sau khi giai đoạn chính thức đầu tiên kết thúc, phỏng vấn tiết mục cuối cùng của tiết mục đầu tiên, đã chấn kinh toàn bộ võng!

Bạch Đế!

Sở Từ!

Chuyện này đối với hai con sao nhạc đàn, sẽ sinh ra va chạm ở kỳ thứ hai của tử tử 《Thuật Phá Lãng》, điều này đối với toàn bộ nhạc đàn Tân Châu mà nói đều là một tin tức vô cùng trọng đại, vô số người biết được tin tức trong ngành đều bị kinh đến!

“Sở Từ cũng muốn tới!?”

“Có lẽ người sẽ không tới đây, dù sao Sở Từ cũng không lộ mặt, nhưng bài ca mới của hắn sẽ xuất hiện ở trong kỳ tuyển khúc thứ hai!”

“Tê!”

“Bằng điểm này, nhiệt độ của Lam Lăng tử kỳ thứ hai cũng sẽ nổ tung!”

“Đâu chỉ là kỳ thứ hai!”

“Đầu tiết mục này có thể sẽ còn đỏ hơn so với ca tử ta!”

“Đây cơ hồ là quyết đấu giữa Bạch Đế và Sở Từ, tuy là quyết đấu trong tổng nghệ, thắng thua cũng không nói lên được gì, dù sao thực lực giữa các tử tử cũng có chênh lệch, nhưng có một mảnh lói như vậy đã đủ rồi!”

...

Trên mạng lưới.

Trên Cục Quang Đài.

“Sở Từ và Bạch Đế sắp đánh nhau rồi!”

“A?”

“Đánh nhau cái quỷ gì?”

“Sở Từ sẽ cung cấp cho Linh Lăng tử kỳ thứ hai một bài ca mới!”

“Ta đi, vậy cũng đừng nói nữa, giờ phải đi xem tiết mục, vốn dĩ đã mời được tiết mục Bạch Đế, ta cũng không muốn xem, dù sao ta là ‘Sở Từ Thiết Phấn’.”

“Ha ha ha ha ha, quá chân thực.”

“Không ngờ Nhạc Đàn Song Tử Tinh lần đầu tiên chính thức va chạm là trong một tổng nghệ!”

“Ta rất mong đợi!”

“Kỳ tiếp theo bắt đầu lúc nào!”

“Chỉ hận không thể bây giờ xem!”

...

Trong nhà.

Mẹ mẹ cùng Lâm Hi, vẻ mặt cũng khiếp sợ nhìn về phía Lâm Tri Bạch và Lâm Thắng Thiên.

Lâm Hi nhìn chăm chăm Lâm Thắng Thiên, “Sở Từ Hội tham gia kỳ thứ hai?”

“Người ta sẽ không đến, nhưng có thể rời khỏi ca khúc.” Lâm Thắng Thiên ăn ngay nói thật.

“Tiểu Hắc cũng làm ra một bài?”

Mẹ thì nhìn chăm chăm Lâm Tri Bạch hỏi.

Lâm Tri Bạch nhẹ gật đầu, đáy lòng yên lặng bỏ sung một câu: “Là hai đầu”.

Cha kinh ngạc nói: “Nếu như ca khúc của người thua bởi Sở Từ, có ảnh hưởng gì đến hình tượng hay không?”

“Sẽ không.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Bởi vì là tổng kỹ, chất lượng biểu diễn của các tỷ tỷ mới là trọng điểm.”

Đúng vậy.

Tuy rằng Sở Từ và Bạch Đế có va chạm trong tiết mục, còn chip đọc sách tự do, là Khắc hoa văn. Khả năng quyết đấu như vậy quá nhiều, cho nên không ảnh hưởng được cái gì, sẽ không thực sự có người dùng loại quyết đấu thành bại này nói chuyện.

“Ta có dự cảm, kỳ thứ hai sắp bùng nổ rồi!”

Lâm Thắng Thiên rất hưng phấn, kỳ thực hắn nhận được điện thoại ở Giang Thành, nghe được đối phương nói, thời điểm Sở Từ cũng nguyện ý vì tiết mục xuất ca, trong nháy mắt liền ý thức được điều này có thể mang đến nhiều quan tâm cho tiết mục.

“Không, tiết mục này đã nổ!”

Lâm Hi mở miệng nói, sau đó nhìn thoáng qua đám người nhà.

Người nhà liếc mắt nhìn lại, lập tức hít một ngụm khí lạnh, ngay cả Lâm Tri Bạch cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thật là đáng sợ!

Tất cả đề tài phía trước vậy mà đều có quan hệ cùng tử tử 《
Thừa Phong Phá Lãng 》 ! ——

ps: Bản chương đã sửa đổi.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 250: Ca Tư giáo chủ phiên hồng, tỷ tỷ Cục Lạc Tịnh Thổ bạo hỏa liêu.

Bọ Bạch Đế tái xuất Thần khúc.

Roi mềm dạy chủ Lâm Tú Tinh.

nghech Cục Lạc Tịnh Thổ chẳng khác nào

Cầu Vĩnh Thủy Vũ xòe ra

Nữ nhân gấm hoa.

Hy Sở từ tướng tham gia Kinh tỷ(cũng)

Sau khi Triệu Lan Anh Ca biểu hiện đáng vẻ.

Hôm nay đài đầu tiên của tỷ tỷ xếp hạng chót.

Mấy năm qua chúng ta cùng nhau đuổi theo.

Hắn đảo mắt qua mười người đứng đầu toàn bộ đều là tin tức liên quan đến Lam Lăng tỷ.

Đây bình thường chỉ là đối đãi xã hội tổng phẩu cấp hiện tượng, Lâm Tri Bạch thậm chí cảm giác tiết mục nóng rục cùng độ thảo luận của chị em họ ở thế giới này, so với việc làm ở hào quang hoa quả của kiếp trước còn muốn thành công hơn, có lẽ là bởi vì hắn càng thêm công bằng a, chưa xuất hiện loại cảm giác xa cách rất xa với người xem, hơn nữa tin tức càng nhiều hơn, khiến cho người xem thảo luận tỷ nhiều hơn...

Đúng vậy.

Mấy tỷ tỷ cũng bùng nổ.

Đầu tiên là Triệu Lan Anh biểu diễn đầu tiên trên sân khấu đầu tiên liền thể hiện ra trình độ hát giỏi hậu cấp, hơn nữa tính cách của nàng tự nhiên hào phóng, cho nên những người xem chuyên nghiệp yêu thích, thậm chí trong nghề cũng có không ít người đánh giá cực cao.

Quan sát các tin tức truyền thông kia là biết rõ.

Chủ Bằng Triệu Lan Anh, một Chuẩn Ca sau khi bị đánh giá thấp một cách nghiêm trọng!

Linh Kỳ Triệu Lan Anh bằng thực lực vòng tròn phần, hoặc là có hi vọng xung kích ca?

Điểm chuyên gia bình luận: Triệu Lan Anh có lẽ là tỷ tỷ bài võ mạnh nhất trong tiết mục!

Linh Triệu Lan Anh, tuổi gần năm mươi, phản phác quy chân!

Triệu Lan Anh lên sân khấu đầu tiên để xếp hạng thứ nhất.

Mượn biểu hiện của sân khấu đầu, nhân khí của nàng cũng vọt tới xếp hạng thứ tư trong 30 vị tỷ tỷ!

Đúng vậy.

Sau khi kết thúc kỳ thi, tổ chức kết quả cuộc bỏ phiếu mạng có bài danh cá nhân, trước mắt xếp hạng tư nhân khí của Triệu Lan Anh!

Đừng hy vọng bạn trên mạng bỏ phiếu ra thứ hạng người tức thì vô dụng.

Là một tổng kỹ, tiết mục này khẳng định sẽ được sắp xếp theo nhân khí, quyết định một số tuyển thủ đến lưu lại, cho nên đừng nghĩ ở tiết mục này truy cầu hoàn toàn công bằng.

Công bằng chỉ là tương đối.

Bất kỳ lúc nào cũng như thế cả.

Mà đoạn thời gian trước Lâm Tri Bạch ở chỗ hệ thống rút thưởng, lấy được một tổng kỹ tên là hảo thanh âm!

Nhìn thấy biểu hiện của Triệu Lan Anh, Lâm Tri Bạch đột nhiên nghĩ đến, hoặc là sau này vào thời điểm hảo thanh ư hoặc là đem nàng kéo qua làm bình ủy?

Dù sao thì thực lực của Triệu Lan Anh cũng đủ rồi.

Nhân khí có Lãng tỷ gia trì hẳn là cũng có thể đi lên.

Còn có Trương Hi Dương, sau này cũng lôi qua đánh giá cho Nguyễn Cung là được.

Tư duy phát tán có hơi xa rồi.

Xếp hạng khí thế của các tỷ tỷ tiếp tục.

Triệu Lan Anh đúng là rất nóng, nhưng xếp hạng nhân khí là thứ tư.

Người xếp thứ ba là Hoắc Mi.

Hoắc Mi có thể lấy được thứ hạng này, không thể nghi ngờ là đã dính vinh quang của 《Nữ Nhân》.

Chúng ta thường nói xem ca khúc có thể nổi tiếng hay không, không chỉ cần xem chất lượng của bản thân ca khúc, cũng phải xem bài hát thời cơ và trường hợp phát ra.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

《Nữ nhân hoa văn này tuyên bố ở vũ đài của Lãng tử, phù hợp thiên thời địa lợi nhân hoà.

Ở trên sân khấu của Lãng tử, Huyền Nữ Nhân hoa lệ chính là một tác phẩm vô cùng khéo léo, thậm chí trực tiếp thăng hoa tiết mục ý muốn và tác phẩm của Nội Hàm, cho nên bài hát này nhanh chóng được người xem tiếp nhận, ngay cả nhân khí của Hoắc Mi cũng vọt tới bài danh thứ ba.

Đây là chuyện hợp tình hợp lý và hợp lý.

Hoắc Mi là một diễn viên, hát công quả thực thuộc về trình độ bình thường, nhưng nàng xác thực đã dùng một bài “Hoa dâm” để hát khóc toàn trường.

Cuối cùng các tỷ tỷ nghe bài hát này, hình ảnh tay nắm tay rơi lệ đầy mặt nhất định sẽ trở thành tình cảnh xấu.

Chuyện nói tới danh nghĩa không thể không nhắc tới Lâm Tú Tinh.

Năm xưa Lâm Tú Tinh mới là người thắng lớn nhất của ‘Hương Tâm Giáo Chủ’ của Tần Châu, lúc trước hẳn mới là mục tiết mục đầu tiên tiến hành. Nàng trực tiếp bị Lạc Hữu bỏ phiếu tới hạng nhất Nhân Khí Bảng!

Nguyên nhân là:

Lâm Tú Tinh biểu diễn biểu diễn trên sân khấu đầu tiên biểu thị là một trong những người yêu thích hẳn, phối hợp với bài hát ca múa, nhanh chóng tạo nên một trận cuồng phong nổi tên là “Nhớ lại giết”!

Nói cách khác.

Đây là lực lượng tình cảm!

Trên thực tế Lâm Tú Tinh vừa biểu diễn xong ở tiết mục, sau đó có một người bạn trên mạng nào đó truyền lên một đoạn video, tiêu đề là phản ứng bản năng của phụ thân ta sau khi nghe được bài hát Lâm Tú Tinh đọc.

Trong video.

Dáng người đã hơi to bụng phệ, tóc tai bù xù, nam nhân ước chừng ba mươi tuổi, vừa hát kiểu diễm yêu thương Tỳ Hưu của hân, vừa buồn cười nhảy múa diễn xuất: Hình tượng tuy rằng hình tượng khiến người ta không dám khen tặng, nhưng bước nhảy của nha hoàn còn rất chuẩn, thậm chí có chút kiêu diễm.

Bài hát thế nào?

Là toàn bộ lời ca!

Nghỉ ngơi hoàn toàn sai lệch!

Thế là video nhanh chóng nổi lên.

Các bạn trên mạng nhanh chóng nhấn lại phía dưới video:

“Nơi này đề nghị chồng người đổi một tinh cầu khác (đỉnh cấp).”

“Ha ha ha ha ha ha ha, đột nhiên lo lắng lão công của người ngày mai phải làm sao a?”

“Cái gì gọi là xã hội chết đi (ra tay).”

“Câu cách ngôn kia là thật sự không nói sai a, nam nhân bực tức liền không có chuyện gì của nữ nhân (Đồng buồn).”

“Tỷ cười khóc!”

“Ta cho rằng chỉ có tác phụ của ta là như vậy sao? (Che mặt).”

“Phốc!”

“Cùng với chồng +1.”

“A a a ca ca ta cũng biết nhảy múa!”

“Khi Lâm Tú Tinh bắt đầu hát bài này, một chú nhỏ của ta đã kích động tới phát điên rồi, năm nay đã ba mươi lăm tuổi rồi,

kết quả phản ứng giống như Truy Tinh Tộc!”

Sau đó.

Có người muốn góp vui.

Có người là nhờ nhiệt độ cao.

Rất nhiều người đều tuyên bố video giống nhau.

Nhân vật chính của video đại khái là nhóm nam nhân khoảng ba bốn mươi tuổi.

Những nam nhân này một bên xướng Chử Bàng yêu quý, một bên nhảy múa cùng Lâm Tú Tinh.

Phải biết rằng đây chính là ca khúc loại hình của thiếu nữ ngọt ngào a, nam nhân ba bốn mươi tuổi vừa hát vừa nhảy, biểu hiện phần lớn rất cay mắt, đáng giận lại bị kéo căng trong nháy mắt.

Sau đó tràng diện dần dần mất không chế.

Đám fan lớn tuổi như Lâm Tú Tinh cũng càng ngày càng nhiều thò ra ngoài!

Vừa vặn Lam Lăng tử vừa đẩy ra đám người bài danh bỏ phiếu, vì vậy đám fan của Lâm Tú Tinh liền triệt để điên cuồng, bỏ phiếu cho vị giáo chủ Nguyệt Ly giáo năm đó, còn bỏ cả khẩu hiệu nữa chứ.

“Ngươi một chuyện ta một chuyện, Tú Tinh Nữ đoàn lại xuất đạo!”

“Ngươi không cược hay không cược, khi nào tú tinh có thể ra mặt!”

“L fan của Lâm Tú Tinh tập hợp!”

” fan của Lâm Tú Tinh chỉ già rồi không phải chết!”

“Bây giờ là thời điểm cho giới giải trí nhìn xem lực lượng phần nam của Lâm Tú Tinh!”

“Ai nói chỉ có người trẻ tuổi mới có thể truy tinh?”

“Những đứa trẻ tuổi năm đó chúng ta hay hát ru ở trường mầm mê lâm tú tinh!”

“Các huynh đệ xông vọt!”

“Nếu như Lâm Tú Tinh không lấy được hạng nhất, chur vị đang ngồi đây đều có trách nhiệm!”

“Nhất định phải là đệ nhất!”

Thời đại giải trí đến chết, tiết tấu một khi phát ra liền không thể vãn hồi, Lâm Tú Tinh chính là dưới sự ủng hộ của vô số nam phần, cứng rắn vọt tới vị trí thứ nhất trên Nhân Khí bảng, hoàn thành nghịch tập hoa lệ!

Không sai.

Chính là nghịch tập!

Bởi vì trong ba mươi vị tỷ tỷ, khi Lâm Tú Tinh vừa được công bố, thật ra cũng không có tạo thành tranh luận quá lớn.

Ban đầu giáo chủ Yên Yên Trạch thì như thế nào?

Ba mươi vị tỷ tỷ kia, thành tựu trước kia đều không thấp a!

Kể cả màn hình tiết mục được sắp xếp vào đầu kỳ thi, hình ảnh về Lâm Tú Tinh cũng không nhiều.

Hiện nhiên tổ tông cũng không nghĩ tới, Lâm Tú Tinh lại có thể nghịch tập hung ác như vậy, fan năm đó lại có sức mạnh lớn như vậy, cho đến hôm nay lại có một lực ảnh hưởng đáng sợ như thế, thậm chí có người cho rằng Lâm Tú Tinh đây là đã lấy kịch bản của Trương Hi Dương, dù sao lúc trước Trương Hi Dương đổ lên chính là có chút dựa vào tình cảm và sức mạnh của lão phần.

Thậm chí còn có người nói Lâm Tú Tinh là Trương Hi Dương phiên bản nữ.

fan của Lâm Tú Tinh, được đám bạn trên mạng thân thiết gọi là “Tú Tinh chàng trai”.

Bởi vì đám nam phần này thật sự bạo phát ra lực ảnh hưởng làm cho người ta chấn động, loại minh tinh bình thường này không phải đều là nữ phần mới có lực ngưng tụ bực này sao?

Lâm Tú Tinh phần nam, xung hô với “Tú Tinh” này cũng rất thích.

Có Vồng bạn trâu chọc nói:

“Đuổi sát các ngôi sao khác đều là đồ đệ, những nam hài Tú Tinh này phần lớn trông có vẻ ngoài xấu xí, nhưng kỳ thật có sự nghiệp xa có nhà, có sự nghiệp sinh hoạt thành công, thậm chí có không ít đứa con mẹ nó đã lên làm ông chủ rồi!”

Trong lúc nhất thời, “Tuần tú” trở thành mật mã lưu lượng!

Suu suu suu suu!

Năm nay phát trực tiếp Ba Nhĩ Đức hồng hỏa, đang trực tiếp giữa cá chép.

Rất nhiều người noi chủ kênh chính trong ca hát hát, nhao nhao hát lên những bài “yêu thích Tỳ Hưu của mình”.

Những khu vũ đạo thì không cần phải nói làm gì, đám người hướng dẫn dồn dập nhảy múa trong Lâm Tú Tinh, dù sao bước nhảy cũng không quá phức tạp, học cũng rất nhanh.

Tất cả mọi người rất tích cực về nhiệt độ nóng bỏng.

Các nam hài tú tinh cũng thật là mạnh, nhìn xem trực tiếp có người yêu hát 《 Yêu 》 hoặc là nhảy múa tương quan, liền vung tiền như rác khen thưởng!

Động một chút hơn vạn!

Thực ứng với câu nói trêu chọc của bạn trên mạng:

Đám nam hài tú tinh tài lực tương đương hùng hậu.

Chẳng lẽ nhiệt độ của Lâm Tú Tinh vẫn ở thế bất bại sao?

Đương nhiên không phải!

Người châm chọc tiết mục này không chỉ có mình Lâm Tú Tinh!

Còn có một nữ nghệ sĩ đến từ Sở châu cũng đỏ rục nửa bầu trời!

Không sai.

Chính là Vũ Kiều Thủy!

Hiện tại vũ trang cầu nước xếp hạng thứ hai trên bảng nhân khí.

Mặc dù bị Lâm Tú Tinh áp chế, nhưng số vé của hai người kỳ thật cũng không chênh lệch nhiều.

Bởi vì sau lưng Lâm Tú Tinh là các nam hài thanh tú, mà sau lưng nhảy múa cầu nước thì là lực lượng nguyên thủy lần thứ hai!

Thủ Không Cực Lạc Tịnh Thổ kia quá tầy nã!

Điện âm, mạnh mẽ tiết tấu, giai điệu quy mô như trúng độc, phong cách nhị nguyên nồng đậm, cộng thêm cách làm từ tác nhạc thậm chí ca múa đều là Bạch Đế, yêu thích vô số bạn trên mạng cũng khủng bố như vậy!

Nhất là người ưa thích thứ hai Nguyên Thu.

Hiện tại trong đầu đều nghĩ làm sao để cho thủy kiều nhảy lên đỉnh ——

“Hai lần Nguyên Quyết tuyệt không nhận thua!”

“Số lượng vé của Lâm Tú Tinh càng ngày càng gần rồi!”

“Giết chết thằng bé Tú Tinh!”

“Thành tựu có thành tựu thì như thế nào?”

“Nhà lớn Nguyên Mẫu lần thứ hai ngàn vạn!”

“Vũ cầu nước chính là Vĩ Nguyên duy nhất của Lãng tử đại biểu, chúng ta có thể để nàng thua không?”

“Tuyệt đối không!”

“Mình đang điên cuồng tuần hoàn 《Cực Lạc Tịnh Thổ》!”

“Không hổ là một khúc thần khúc của Bạch Đế!”

“Đây đâu phải là Thần Khúc, đây rõ ràng là một bản độc, nghe xong liền trúng độc!”

Không sai.

Bài hát này đúng là một bài Độc Khúc.

Thậm chí có một thứ gọi là “tân vạn ác chi nguyên”.

Giống như bộ Vũ Sĩ mà Lâm Tú Tinh yêu hấn yêu.

Hắn đang trực tiếp ca hát bài hát trên ca đường phố có vô số ca đường chính hát, cũng có vô số điệu hát nhảy phốc Khắc Lai Thổ.

Chỉ luận độ phong hoa ảo diệu của vũ đạo...

Thật ra “Cực Lạc Tịnh Thổ” thậm chí còn phổ biến hơn cả Lâm Tú Tinh!

fan hâm mộ lần thứ hai là trực tiếp tuần hoàn đến tử vong, đối tượng biểu diễn đầu kia đương nhiên càng nhìn càng thích.

Ngay cả Thi Quý bảng cũng bị bài này chinh phục!

Đệ nhất bảng thi đấu tháng này, thành linh đã biến thành Chí Cực Lạc Tịnh Thổ!

Phải biết rằng.

Bây giờ là tháng sáu.

Lúc này tiết mục này là số mười tháng sáu.

Nói cách khác, Bạch Đế chạy bộ vào sân, đủ muộn mười ngày, bài hát 《Cực Lạc Tịnh Thổ》 này vẫn ở trong bảng thi đấu thứ nhất, có thể thấy được trình độ được hoan nghênh của bài hát này, và trình độ nóng bỏng của tổng công nghệ!

So sánh ra thì.

Bởi vì con nít Lâm Tú Tinh yêu hẳn là hát hay, cho nên không tham gia được thi đấu Quý bảng, ngược lại khiến cầu nước càng thêm vô địch.

Bạch Đế ở trong tiết mục còn sáng tạo 《Nữ Nhân Hoa》.

Nhưng bài hát này chỉ xếp hạng thứ ba trong bảng thi đấu, vừa nhìn đã biết rất khó tạo thành uy hiếp đối với Cực Lạc Tịnh Thổ.

Về phần những người trên bảng thi đấu âm nhạc, đối với Bạch Đế giữa đường giết ra cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo, chất lượng nhạc khúc người ta vốn rất cao, lại có độ nóng tổng hợp của tổng nghệ gia trì, đánh nhau là chuyện rất bình thường.

Trên thực tế.

Người đọc nhạc trên bảng thi Hương, hoặc là nói toàn bộ vòng tròn cũng đang bận bịu.

Lâm Tú Tinh và Thủy Kiều Vũ, nghiêm nhiên đã mở ra một hội đại chiến nhân khí, trong ngoài vòng tròn đều bị tác động không ít tâm thần, chip đọc sách.

Đương nhiên.

So với hai vị Nhân Khí Vương quyết đấu, mọi người càng mong đợi cuối cùng vẫn là kỳ tiếp theo, Sở Từ và Bạch Đế độ sức.

Song tử tinh nhạc đàn va chạm với tổng nghệ!

Ý tứ mọi người cũng đều hiểu rõ, Bạch Đế và Sở Từ mỗi người đều chọn một ca khúc cho các tử tử lựa chọn sau đó quyết đấu.

Phương pháp xử lý này, đích thật là đã tiêu trừ tiết mục đầu tiên, Bạch Đế tự mình kết cục cho Vũ công cầu nước và Hoắc Mi cung cấp ảnh hưởng của ca khúc.

Dù sao trong kỳ hạn thứ hai mọi người sẽ cùng chạy một đường.

Đều có thể hát bài mới của Bạch Đế!

Hoặc là bài hát mới của Sở Từ!

Hai vị này, ai kém ai đây?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 251: Bá Lao Khắc Tư đã đặt cược cho ca khúc Hoa Hải Lãng Lâm Tri Bạch từ lâu.

Giai Giai Ca mới của Bạch Đế là Côn Khắc Tư Đả Nhĩ Đả Đả Đả!

Bài hát này là một tác phẩm dành cho một tổ chức ở kiếp trước, phong cách vô cùng giống với một đoàn nữ, bầu không khí ở hiện trường sẽ rất náo nhiệt, dù sao thì cũng là một ca khúc vừa được tuyên bố đã nhuộm đỏ.

Ca khúc của Sở Từ cũng đã được định ra.

Tác phẩm của Chu Động, ca khúc ” Hoa Hải “

Có hai bài hát này ở giai đoạn thứ hai của Giải Lãng tử thì khả năng đọc là tuyệt đối không có vấn đề.

Mặc dù ‘Hoa Hải’ không phải là ca khúc của nữ đoàn, nhưng có thể sửa lại một chút, Lâm Tri Bạch bây giờ cũng coi như quen việc dễ làm rồi, sửa một chút khúc nhạc gì đó hoàn toàn không thành vấn đề.

Còn về thắng bại của hai bài hát này?

Người xem khẳng định quan tâm vấn đề này.

Bất quá rất nhanh người xem sẽ phát hiện vấn đề này không có ý nghĩa.

Bởi vì hai ca khúc này không ở trong một tổ hợp nào cả.

Ngày thứ hai.

Giai đoạn thứ hai bắt đầu bù kiêu.

Các tỷ tỷ bắt đầu chia tổ.

Sau đó chính là các tổ kinh điển đoạt ca hoàn, không có làm người ta bất ngờ, bài ca mới của Bạch Đế cùng Sở Từ, bị các tỷ tỷ điên cuồng tranh đoạt, cuối cùng tổ hợp thủy kiều vũ và điệp bội cướp lấy 《 Hoa Hải 》 .

Diệp Bội.

Tỷ tỷ lớn tuổi nhất của tổ mục, năm nay đã năm mươi hai tuổi, đã từng là một minh tinh rất nổi tiếng, bất quá hiện tại đã rơi xuống hai tuyến đường, nhưng công lao mà nàng ca tụng vô cùng cường hãn!

Sau đó.

Sự tổ hợp giữa Lâm Tú Tinh và ca thê Hàn Châu Thân Uyển Nhã cùng với diễn viên Thu Dĩnh, đã tổ hợp với ca khúc Khắc Lai Khắc Tư của Bạch Đế ướp lạnh!

Ừm.

Thu Dĩnh chính là mê hoặc nữ chính phẩm như diễn viên đóng vai.

Các tỷ tỷ không đoạt được ca khúc rất bắt mắt, ai không muốn hát bài mới của Bạch Đế hoặc Sở Từ chứ, nhưng hai vị này chỉ có thể lựa chọn hai ca khúc, cũng may chất lượng của ca khúc khác cũng đều không tồi, đều là Lâm Tri Bạch và Trương Hi Dương ngàn chọn vạn tuyển, cho rằng hiệu quả của sân khấu khẳng định vô cùng tốt.

Ngoại giới tự nhiên không biết tình hình tổ đội và tuyển ca của các tỷ tỷ.

Nhưng mà chủ đề thảo luận về 'Lãng Lãng' trên mạng lại luôn luôn không cao.

Đám nam hài thanh tú còn đang dững cảm xông về phía trước, nam nhân Nguyên trạch lần thứ hai vẫn còn đang vì mưa nước mà điên cuồng.

Những lời bàn tán của Sở Từ và Bạch Đế càng là tầng tầng lớp lớp!

Đặc biệt là fan hai bên, đã bắt đầu rất sớm rồi!

“Bạch Đế thắng chắc chắn!”

“Sở Từ sẽ sợ hấn sao?”

“Bạch Đế là tổng giám Toán Lãng tỷ!”

“Sở Từ hay là xúi quẩy lắm rồi!”

” tiết mục này chính là xuất phẩm!”

“Sở Từ có thể viết ra ca khúc thích hợp không?”

“Người chưa từng xem trực tiếp của Sở Từ đúng không, bài hát kiểu gì của hắn cũng có thể viết, hơn nữa năm phút là có thể sáng tác!”

“Ha ha!”

“Nhanh thì có tác dụng cái rắm gì?”

“Bạch Đế lão sư chúng ta chú trọng chất lượng!”

“Ca ca của Sở Từ chất lượng cũng không tệ!”

Hai bên đã nhiều ngày đối tuyến rồi, ai cũng không áp chế được ai, dù sao hai vị này đều là thiên tài, cơ bản Bạch Đế hội Sở Từ đều biết, cơ bản là Bạch Đế cũng đã biết hết tất cả những điều Sở Từ Hội!

...

Trong nghề.

” fan của Bạch Đế và Sở Từ lại đánh nhau rồi.”

“Quen rồi.”

“Song Tử tinh của nhạc đàn là như vậy.”

“Ngọa tào!”

“Các người mau nhìn!”

“Tổng kỹ năng nhiệt độ đã được xếp hạng rồi!”

“Lãng tử xếp thứ mấy?”

Nương theo một tiếng hét kinh hãi, trong nghiệp nhìn thấy tổng thu kiến thức của tử tử toàn diện ngang tàng, bài danh thiên nghệ cao ngất rõ ràng là vị đầu tiên!

Áp chế Côn Bằng Vân Ca đến vị trí thứ hai!

Nói theo một ý nghĩa nào đó, hội Vân ca chính là một đơn vị đo đạc.

Có thể đánh bại tổng kỹ trong 《 Vân Ca Hội 》 , liền đại biểu cho độ hot cấp độ đạt tới hiện tượng.

Nếu như không cách nào đánh bại Vân Ca, cũng đừng tự xưng là hiện tượng cấp gì đó.

Mà mấy năm nay chỉ có hai tiết mục đánh bại qua ‘Vân Ca Hội’.

Một cái là “Ta là Nghệ ca” mùa thứ nhất.

Hai bên chính là Linh Lãng tử đang sôi sục.

Nói cách khác:

Sinh ra giai đoạn hiện tượng thứ hai của Nguyễn Cung như vậy!

Tuy nhiên kinh ngạc thì cũng chỉ là kinh ngạc, kỳ thật thấy việc tìm kiếm nhiều chủ đề liên quan tới Lãng Lãng tử như vậy, trong nghề cũng đã sớm dự liệu được kết quả này.

Suốt ngày tìm kiếm nhiều như vậy.

Nói xem tiết mục này có hay không cũng không ai tin a.

Lâm Tri Bạch cũng không chú ý đến mấy đề tài lộn xộn bên ngoài. Giờ phút này hắn đang tiến hành chỉ đạo cho các tỷ tỷ. Về phương pháp sửa bài 《 Hoa Hải 》 này đã ra ngoài, bởi vì Kiều Thủy Vũ là ca sĩ Sở Châu, cho nên phụ trách hát ca, còn hợp tác với nhạc của tổ đội múa cầu nước thì dùng hát bình thường. Hai người ở giữa có thể nói chuyện với nhau, múa cầu nước cũng có thể hát những lời bình thường, lá bài cũng có thể tạo ra vài câu ca từ Sở Ngữ, cái này đối với Lâm Tri Bạch cũng không khó.

Bởi vì ” Hoa Hải kiếp trước đã từng được bản tử bên kia hát lại.

Ngay cả hiệu quả của vũ đài cũng đã thiết kế xong rồi, chủ ý của vườn dây đàn là làm cho vô số cánh hoa đào rơi xuống khi làm cho sân khấu xuất hiện vô số đóa hoa đào, tuyệt đối sẽ là một cảnh tượng vô cùng đẹp, Lâm Tri Bạch đối với nó cũng rất mong đợi.

Côn Bá Khắc Lai Đả Đả Ai Tráp.

Bài hát này Lâm Tri Bạch chỉ đạo càng đơn giản, bởi vì bản gốc chính là ba người hát, phiên bản của thế giới này cũng có ba người, vậy thì theo bản hát ban đầu mà phân phối.

Đương nhiên.

Không chỉ hai bài hát này.

Làm tổng giám, Lâm Tri Bạch đối với tất cả các nền văn học của các tỳ tỳ đều có một ít đề nghị, cùng với ba giám khảo khác cùng bày mưu tính kế, cứ giày vò như vậy mấy ngày, toàn bộ được ghi lại toàn bộ, kỳ thứ hai cuối cùng mới được nghênh mặt làm nền khấu!

...

Một ngày này.

Vô số người xem canh giữ trước màn hình.

Tấm lưới bện không ngừng lóe sáng.

“Bạch Đế tất thắng!”

“Sở Từ nhất định sẽ thắng!”

Không biết còn tưởng rằng là Bạch Đế và Sở Từ lên sân khấu ca hát đấy.

Chỉ có thể nói sức ảnh hưởng của Bạch Đế và fan của Sở Từ quá lớn.

Cũng may là rất nhanh đã có tin tức biến đổi.

“Triệu Lan Anh cố lên!”

“Nam hài tú tinh xông lên!”

“Hết lần thứ hai Nguyên tinh tập thể thao tác đối nghịch với thủy kiều!”

“Hoắc Mi yêu nàng!”

“Ha ha, đều đang tranh giành bài hát của Bạch Đế và Sở Từ!”

“Đổi ta ta cũng đoạt mà!”

“Nhưng mà Bạch Đế và bài ca của Sở Từ không có quyết đấu chính diện?”

Cuộc tranh tài cũng không trực tiếp bắt đầu, luôn cần thời gian diễn dài một chút nha, thế là Lâm Thắng Thiên đã tranh đoạt đủ các loại ca khúc chính thức trước khi bài hát đầu tiên chính thức diễn giải, trước tiên để cho người xem xem các tỳ tỳ vì ca khúc của Bạch Đế và Sở Từ.

Sau đó.

Giảng mục lại hướng người xem thể hiện các tỷ tỷ vì tập luyện cho mình cố gắng đến cỡ nào, có người dẫn đội đi về phía trước có người sụp đổ khóc lớn, có người khiêu vũ bị thương có người ca hát khó khăn. Sau khi các loại cười tủm tỉm, mới chính thức làm ra sân khấu của người đứng đầu công diễn.

Sau đó.

Hạng hai.

Hạng ba.

Phía sau mấy bài hát đều là loại hình thức này, người xem xem hô to đã ghiền, bởi vì thủ pháp biên cấu của tiết mục rất thú vị, mọi người có thể nhìn thấy trước sau của mỗi vị tỷ tỷ đều đang lột xác!

...

Trong nhà.

Một đường nhìn xem, lão mục không ngừng cảm khái: “Những tỷ tỷ này thật không dễ dàng a, rất nhiều người đều là từ một điểm cơ sở đều không có, cho đến chính thức biểu diễn diễn trên sân khấu, không có bỏ ra vô số cố gắng, là không đạt được loại hiệu quả này.”

“Cũng có kẻ ghê tởm.”

Lâm Hi ở bên cạnh xem tiết mục, vừa háng hót với lão mục, đương nhiên đây là chuyện rất bình thường, ba mươi tỷ tỷ đoàn kết bạn bè, đây là tiết mục mục mà mọi người đều muốn thấy, nhưng ba mươi nữ nhân cùng nhau góp mặt sao có thể thực hiện được? Hàm nước gen mị hoặc sao có mâu thuẫn cùng ma sát, nhưng kiêng kỵ hình tượng của bản thân không dám biểu hiện ra mà thôi.

Mẹ trước kia cũng từng lăn lộn trong vòng.

Tự nhiên biết nữ minh tinh trong vòng này bị áp bức đến mức nào.

Lâm Tri Bạch kỳ thật cũng biết một chút về việc chèn ép bát quái, bất quá hẳn không có hứng thú nhúng tay, trừ phi ảnh hưởng đến chất lượng tác phẩm, thì nhất định phải mạnh mẽ một chút.

Vừa xem tiết mục.

Vừa trò chuyện.

Sau màn biểu diễn của một tiết mục khác kết thúc, Lâm Tri Bạch nhìn thấy màn đàn tấu đang cãi vã, nói đánh chia không công bình các loại, khán giả hiện trường có phải lỗ tai có vấn đề vùn vùn hay không, thậm chí trực tiếp có người nghi vấn tiết mục có màn đen.

Lâm Thắng Thiên rất bình tĩnh.

Chẳng qua chỉ là một cục diện nhỏ mà thôi.

Làm tiết mục tổng nghệ khẳng định sẽ có màn biểu diễn như vậy, thắng thi đấu thua cũng không có khả năng làm cho mỗi người hài lòng, ngược lại là mù mù hỏi câu: “Sao tiết mục tiêu Hắc còn chưa bắt đầu?”

“Người tiếp theo.”

Lâm Thắng Thiên cười trả lời.

Mẹ hấn lập tức lấy lại tinh thần.

Mà trên TV, chủ trì cũng bắt đầu giới thiệu: “Bài hát kế tiếp, tin rằng mọi người nhất định sẽ vô cùng chờ mong, để chúng ta hoan nghênh Lâm Tú Tinh, Thu Dĩnh, Thân Huy Nhã đã mang tới cho lão sư Bạch Đế, Khắc Lai Bá Đả Đoan Đả Yên đây!”

“superstar?”

Mẹ mẹ Anh Anh Sơn còn chưa tốt lắm.

Lâm Hi nói: “Ý tứ của siêu cấp minh tinh.”

Cha nhìn về phía Lâm Tri Bạch: “Đây là Anh Anh Vũ Ca?”

Con trai đã biết Sở Ngữ, tiếng Anh Anh kia dường như cũng bình thường?

Lâm Tri cười lắc đầu: “Với danh tiếng hát Anh Lô Văn.”

...

Trên mạng lưới.

Bạn trên mạng cũng trở nên phấn chấn!

“Bắt đầu! Bài mới của Bạch Đế!”

“Thật mong đợi! Có khi nào lại là một bài “Cực Lạc Tịnh Thổ” nữa không?”

“Ha ha, đừng mà, cũng không thể cứ xuất thần khúc nào.”

“Cố lên nha! Bài hát này nhất định phải giết chết Sở Từ!”

Được rồi.

Người hâm mộ của Bạch Đế kích động nhất chỉ dựa vào bài này để tiêu diệt Sở Từ, tuy mọi người thấy vậy, cũng biết sự khác nhau giữa Bạch Đế và Sở Từ căn bản sẽ không cùng tổ chức, nói cách khác cũng không có cơ hội trực tiếp quyết đấu, nhưng không có chính diện quyết đấu cũng có thể so chất lượng nha!

...

Trong lúc thảo luận,

Màn biểu diễn chính thức bắt đầu.

Chỉ nghe một hồi bài khúc đầu rất có phong vị của Ba Cát Đức vang lên.

Một khắc sau, ba nữ ca ca bắt đầu biểu diễn, thay phiên phụ trách bộ phận lời ca của mình.

“Cười, liền ca tụng!”

Vừa nhú mày liền đau lòng.

Ta không rảnh để ý đến ta.

Chỉ cảm giác có cảm giác như người có cảm giác...

“Người muốn chạy đi đâu đem linh hồn ta mang theo?”

Nó giữ ma lại cho người thì có ích lợi gì?

Điện đây, người là ánh sáng, người là thần thoại duy nhất, ta chỉ yêu người, party party Khu Khắc...

Người là chúa tể, ta sùng bái...

Không có biện pháp nào tốt hơn, ta chỉ thích cô đặc biệt party party, party party đây!”

Dưới ánh đèn rực rỡ của sân khấu, thân hình ba vị tỷ tỷ vừa vũ động vừa hát hò cổ vũ, bầu không khí hiện trường trong nhảy mắt bị đốt cháy xông lên đỉnh điểm!

...

fan của Bạch Đế.

“A!”

“Thật là êm tai!”

“Bài này có thể hát cho bất kỳ nữ ca khúc nào cũng có thể
đỏ!”

“Bạch Đế quá lợi hại, đây là lần đầu tiên hấn viết loại ca khúc
thuần nữ đoàn này!”

“Nghe rất có cảm giác!”

“Lần này Sở Từ xong đời rồi!”

“Ta muốn xem hấn làm sao tiếp chiêu!”

“Giống như bầu không khí hiện trường, ca của hấn có thể làm
được sao?”

“Thắng!”

“Chúng ta đã thắng!”

fan hâm mộ của Bạch Đế, lúc trước là chờ mong vi chủ, còn
kèm theo một ít khấn trương, lo lắng bài này phát huy ra vấn
đề, dù sao Bạch Đế còn chưa từng viết qua bài hát của nữ
đoàn, nhưng hiện tại nghe bài này chất lượng, lại nhìn người
xem phản ứng, trực tiếp vượt qua những màn biểu diễn trước
đó, trong nháy mắt cảm giác đã thắng, phong cách động cảm
mười phần kia cần diễn tập lực bộc phát cực mạnh, rất khó để
người ta không thích!

...

Phối bài tiếp tục biểu diễn.

“Tay không phải tay, mà là vũ trụ ôn nhu, viên tiểu tinh cầu
này của ta đang chuyển động trong tay ngươi, xin hãy nhìn
thấy ta, để ta có mộng có thể làm, ta vì ngươi mà phát điên,
ngươi cần phải ban thưởng cho ta...”

Nghe tiếng ca.

Điều này cũng cho bạn trên mạng!

“Người bắn điện hay người ánh sáng, bài ca này viết rất có trí nhớ đấy!”

“Bài hát này thật quá tuyệt, vô luận là đoàn nữ, bất luận sân khấu thiết kế, hay là bản thân ca khúc đều có thể gọi là hoàn mỹ!”

“Lâm Tú Tinh thật lợi hại!”

“Thu Dĩnh biểu hiện cũng rất kinh hi!”

“Thân Uyển Nhã này thật là mạnh!”

“Phúc Sở Từ này sẽ không thua chứ?”

“Mặc dù không có chính diện quyết đấu, nhưng hiệu quả của sân khấu bị áp chế mà nói cũng rất mát mặt đấy!”

“Hai cái tên này ta đều thích, nhưng bây giờ ta lau mồ hôi cho Sở Từ rồi.”

...

Trong nghề cũng đang xem.

Khi Lâm Tú Tinh hát tới đoạn đó: “Người là ý nghĩa, là ý chỉ trời đất là đất, trừ yêu người ra, không có chân lý ~ “

Trong vô số nghiệp loạn sôi trào!

“Chắc bài này vẫn còn trong tay Bạch Đế phải không?”

“Mua đi!”

“Nhất định phải mua!”

“Bài này ở bất kỳ nữ đoàn nào cũng có thể đánh!”

“Bài hát của Sở Từ tên là ‘Hoa Hải’?”

“Hình như là phong cách biểu đạt tình cảm.”

“Phòng chừng khó khăn rồi.”

Bởi vì Bạch Đế và Sở Từ đều là ca khúc mới, cho nên tổ chức tiết mục cũng không sớm để lộ nội dung cụ thể, chỉ là khi trình diễn có thể đọc được mấy bài ca linh tinh, trong lời nói đơn giản, mọi người có thể cảm giác được ‘Hoa Hải Hải Mang’ cũng không phải loại ca khúc nóng nảy như vậy.

Sân khấu diễn ra không nóng nảy sao?

...

“Hỏa, ngươi là hỏa, là phần cuối của bướm bướm ta, ta chưa từng nghĩ tới phải chạy trốn, vì sao ta phải chạy trốn, cảm ơn ngươi đã cho ta một đoạn vui vẻ mộng du, nếu như ta quên ta, xin giúp đỡ nhớ kỹ ta...”

Đám fan của Sở Từ.

Một đoạn lại một đoạn cao trào “Ngươi là điện quang” rất cuộc có người sốt ruột, bài hát này thật sự là quá nữ đoàn, bầu không khí hiện trường kéo căng!

“Tình huống không ổn a!”

“Sở Từ sẽ không thua chứ?”

“Không thua được, cũng không phải bạn cùng tổ KK.”

“Cho dù là vậy, nhưng biểu hiện của sân khấu không bằng bài hát này của Bạch Đế, cũng là một loại thua nha.”

“Không thành vấn đề!”

“Ta tin tưởng Sở Từ!”

“Mặc dù bài này rất tốt, nhưng Sở Từ chưa từng khiến chúng ta thất vọng!”

Đúng vậy.

Dù là fan tuần tra của Sở Từ cũng phải thừa nhận Cô Khắc Lai Khuyết Đả Đả Hãn rất ưu tú.

Trong lòng còn kèm theo bài hát đó ít nhiều cũng có chút lo lắng.

Cuối cùng.

Tiệc tước hàng lang Kỳ Khắc Tư này kết thúc giai đoạn biểu diễn.

Trong cuộc quyết đấu của ba người tổ, bài hát này không hề khó đọc, mà lấy được đệ nhất!

Sau đó.

Hai tổ hai người quyết đấu bắt đầu.

Tổng cộng có ba người tổ hợp.

Trong đó Phù Hoa Hải Huyền là tổ thứ ba của hai người Sở Từ.

...

Mắt thấy khoảng cách Hoa Hải càng ngày càng gần, fan của Bạch Đế cùng Sở Từ đều đang xao động!

Đặc biệt là fan của Bạch Đế.

“Có lẽ hiện tại fan cuồng của Sở Từ bị dọa sợ rồi?”

“Ha ha.”

“Úy Kiền Mã của Bạch Đế lão sư có đủ hung hăng hay không?”

“Đừng hoảng hốt.”

“Dù sao thì cô dâu xấu cũng phải gặp chứ.”

“Để cho ta nghe một chút, ‘Hoa Hải’ của lão sư Sở Từ có thể có mấy phần trình độ của Bạch Đế.”

“Dù sao song tử tinh.”

“Hẳn là có thể có tám thành công lực của Bạch Đế, đúng không?”

Đã có fan của Bạch Đế rồi? Mẹ khiêu yển hội bắt đầu, bả vai Khẩu Đả phá hủy toàn trường khiến toàn trường không còn huyền niệm nữa, bọn họ cũng có tư cách?

...

fan của Sở Từ.

“Đắc ý sớm như vậy còn cẩn thận lật xe như vậy.”

“Bài hát của Sở Từ còn chưa bắt đầu đâu!”

“Đúng vậy.”

“Đến rồi đến rồi!”

“Đừng để ý đến fan của Bạch Đế!”

“Trợ uy cho Sở Từ!”

Cuối cùng cũng đến phiên 《 Hoa Hải 》 biểu diễn!

fan của Sở Từ nhao nhao thò ra một cái rèm trợ uy!

Thua người không thua trận!

Ca khúc đã thua rồi!

Dù sao thì khí thế cũng tuyệt đối không thể thua!

...

Trên sân khấu.

Người chủ trì cười nói: “Bài hát kế tiếp này, ta nghĩ cũng có rất nhiều người ở trước cuộc thi đã có lòng chờ mong. Đúng vậy, để cho chúng ta dùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt, hoan nghênh Vũ và Diệp Bội tử tử ở cầu nước, biểu diễn ca khúc do lão sư Sở Từ sáng tác ra ” Hoa Hải Tiêu” này!”

Vũ điệu cầu nước và Diệp Bội leo lên sân khấu.

Hai người liếc nhau, sau đó âm nhạc bắt đầu vang lên.

“Tê!”

“Khúc dạo đầu này!”

Kiếp trước có rất nhiều người đều nói.

Chu Đồng có rất nhiều bài hát đều là khúc dạo đầu!

Mà trong rất nhiều khúc tấu giết trước không thể không nhắc tới chính là Hoa Hải này!

Bài ca khúc nhạc này, cũng giống như mang đến cho người xem ở Tần Châu một cảm giác thoải mái dễ nghe, ngay cả linh hồn cũng nhẹ nhàng bay lên, giống như mình đang ở trong một biển hoa.

Cũng là thời khắc này.

Cặp mắt fan của Sở Từ sáng rực lên!

Có hi vọng!

Người hâm mộ Bạch Đế thì căng thẳng.

“Vấn đề không lớn!”

“Khúc dạo đầu nghe êm tai một chút mà thôi!”

Vẫn đang có fan trắng an ủi lẫn nhau, cố ra vẻ trấn định, nhưng bỗng nhiên lại yên tĩnh trở lại.

Giống như toàn bộ thế giới vào lúc này cùng nhau yên tĩnh,
chỉ còn lại có một tiếng ca hơi có vẻ đau thương chậm rãi vang
lên bên tai người xem ——

Là giọng của Diệp Bội.

“Im lặng tất cả hoa nở.”

Xa xa tình yêu rõ ràng!

Trời muôn màng lại rất thích!

Khi đó?

“Ta biết ngươi!”

Cái này gọi là yêu...”

Tiếng ca múa cầu nước vang lên, dĩ nhiên là một đoạn Sở
Ngữ.

“semete,sayigonara,mukunaegaono,kimiwoyakitsuketakute...”

Lam Tinh có câu nói là “Thanh âm không châu giới”.

Những lời này nói chính là ca khúc Phương Ngôn ở các châu
khác có đôi khi rõ ràng nghe không hiểu, nhưng có thể cảm
nhận được cảm xúc bên trong đó biểu đạt, tiếng ca múa cầu
nước lúc này đã đạt được hiệu quả như vậy.

Người xem Tần Châu nghe không hiểu.

Nhưng người xem Tần Châu cũng hiểu.

Người nghe không hiểu là ca từ, người nghe hiểu là loại tình
cảm này, thế là rất nhiều người trong lúc nhất thời ngây dại.

Hiện trường yên tĩnh trở lại trong tiếng ca, tất cả ánh mắt đều
không kìm được nhìn về phía hai thân ảnh hồng nhạt dưới ánh
đèn kia, trong lòng xẹt qua từng đạo gợn sóng.

Trên sân khấu.

Sắc hồng của nó không ngừng lan ra.

Vũ điệu cầu nước và giọng điệu của Diệp Bội không ngờ lại
phối hợp vô cùng ăn ý với nhau, một lời nói phổ thông chính
là Sở Ngữ dung hợp hoàn mỹ với nhau, cuối cùng dẫn ra một
phần cao trào được tạo nên:

“Không cần ngươi đi khỏi.

Khoảng cách không thể ngăn cản.

Nghĩ lại biến thành biển cả!

Hắn ra ngoài cửa sổ không vào được!

Xin hãy tha thứ cho ta, nói nhanh quá!

Yêu đã thành trở ngại!

Con diều trong tay hắn rơi xuống quá nhanh...”

Sở Ngữ và lời nói bình thường, hai loại ngôn ngữ cùng ca khúc, hiện trường chỉ có tiếng vũ cầu nước và tiếng Diệp Bội vang vọng quanh quần, tổ hợp của một già một trẻ này càng tăng thêm sức mạnh, dường như hợp lại như vậy, giúp đỡ lẫn nhau vừa giúp đỡ lẫn nhau trở thành đối phương.

Bất tri bất giác.

Màn đàn cũng biến ít đi.

Trước màn hình mọi người cùng mọi người hiện trường cùng người xem lâm vào im lặng, bởi vì bài hát này khác với bài của Bạch Đế, bài hát của Bạch Đế xướng vang ở sân khấu, mọi người đều đang hoan hô, thậm chí nhin không được âm nhạc lay động thân thể, bầu không khí hiện trường phi thường nóng nảy.

Mà bài này đúng là có ý đồ.

Ca khúc như vậy cần phải yên lặng lắng nghe, dụng tâm suy ngẫm, tình cảm trong ca khúc kia, nhìn như bình thản, kì thực sôi trào mãnh liệt.

“Người thích sao?”

Đứng ở bộ cửa sổ kia!

Người đã lâu ~ đều không đến nữa

Thời gian màu sắc rực rỡ bị nhiễm vào chỗ trống.

Là người chảy nước mắt lưng tròng...”

Phó ca lần này là biểu diễn của Sở Ngữ, hai ca sĩ giỏi ca hát hợp xướng, đang nhìn người xem tiết mục, không biết nghĩ đến cái gì, trong lòng bỗng nhiên sinh ra cảm động khó tả.

Hiện trường.

Vành mắt của một người đỏ lên.

Vũ và Diệp Bội nhìn chăm chú vào đối phương, các nàng đã chìm đắm vào cảm xúc của ca khúc, tình cảm trong mắt gần như tràn ra ngoài.

“Không cần ngưng đi khỏi...”

Cũng là lần thứ hai bài hát được vang lên, hoặc là nói trong nháy mắt khi lời ca này hát vang, trên không trung của sân khấu đột nhiên rơi xuống vô số cánh hoa đào!

Hương thơm ngào ngạt!

Rơi vào tầm mắt mọi người, vì vậy sân khấu liền trở thành biển hoa chân chính, đẹp không sao tả xiết, giống như có một mùi thơm nức mũi!

“Ký ức không dứt được!”

Thiếu ngưng sủng ái...

Ta đang đợi làm lại từ đầu.

Bầu trời vẫn sáng lạn, nó yêu biển rộng, tình ca bị đánh bại, tình yêu đã không còn tồn tại...”

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Sân khấu giờ khắc này tuyệt đẹp!

Có người chà lau khóe mắt, tình cảm được cộng hưởng, cánh hoa đào thê diễm, không chỉ phiêu đảng trên sân khấu, càng thổi vào trong lòng người xem.

...

fan của Bạch Đế trầm mặc một hồi trong tiếng ca.

Tuy rằng fan của Bạch Đế và Sở Từ nhìn không vừa mắt nhau, nhưng thủy chung chưa từng công kích tác phẩm của nhà đối phương.

Giờ phút này cũng vậy.

Dù là fan của Bạch Đế cũng không thể không thừa nhận, [Hoa Hải] diễn dịch, giống như một loại tuyệt mỹ làm lòng người tan vỡ.

“Như vậy xem như lại hòa đi.”

“Bài này ta phục! “

“Đúng vậy, nghe rất êm tai.”

“Quyển bài đó khác với bài hát của Bạch Đế, thuộc về hai loại cực đoan khác nhau.”

“Bạch Đế là nổ tung.”

“Sở Từ lại khiến người xem một lần nữa yên tĩnh trở lại.”

“Sở Từ đúng là đối thủ đáng kính trọng nhất của Bạch Đế.”

...

fan của Sở Từ cũng không tiếp tục dây dưa với fan của Bạch Đế nữa, bởi vì bọn họ bị bài hát này thật sâu cảm động, thời đại cảm động này càng thêm rẻ tiền, trong nội tâm rung động rất nhỏ.

“Khó hiểu sao lại muốn khóc.”

“Bài hát này thật sự là hát trong lòng người khác, rất thích vũ điệu cầu nước và điệp bội!”

“Đây chính là lão sư Sở Từ!”

“Hóa ra sân khấu này không truy cầu bùng nổ cũng được, màn biểu diễn như vậy chẳng phải là đang im ắng nổi sấm à?”

“Thích bài hát này quá!”

“Cầu nước múa hát hay lắm!”

“Giọng nói của Diệp Bội cũng rất là hoàn hảo!”

“Được ca khúc phù hợp, gặp hai ca ca thích hợp!”

Đại đa số ca khúc trên cái sân khấu này, hầu như đều đang truy cầu nổ tung cùng cảm giác khốc liệt, đây cũng là đặc sắc của màn biểu diễn nữ hài.

Nhưng chỉ có Côn Bá Khắc Tư làm được đến cực hạn.

Mà Hoa Hải thì hoàn toàn đi một con đường khác, tiếng ca múa cầu nước và tiếng lá của vũ điệu yên tĩnh, đồng dạng làm cho tất cả người xem trong lòng đều chấn động.

...

Trên Cự Quang Đài.

Các bạn trên mạng nghe thấy ‘Hoa Hải’ của Sở Từ, không nhìn được cảm khái muôn vàn.

“Quả nhiên a.”

“Song Tử Tinh sao có thể dễ dàng phân ra thắng bại như vậy?”

“Hai người các người ca hát, ở trên lộ tuyến của từng người đã làm được cực hạn, xem như mỗi người đều có Thiên Thu.”

“Thích nổ tung nghe lời Bạch Đế.”

“Thích rời đi là nghe theo Sở Từ.”

“Mau nhìn!”

” phiêu phiêu với ta!”

“Căn bản không có gì để băn khoăn a, đọc sách thì có ích. S** K Khắc Hoa hoa văn. Sái hai người tổ bên này, bài hát Sở Từ cũng giành hạng nhất!”

Đúng vậy.

Bài ca của Bạch Đế tại tổ ba người giành được đệ nhất.

Ở tổ hợp hai người Sở Từ cũng là người đứng đầu.

Ngay cả việc Sở Từ và Bạch Đế chôi từ cũng không tranh cãi, xem như mỗi người nhường bộ một bước tán thành, dân mạng các bạn càng là cái nhìn thế nào, thậm chí ngay cả những nhân sĩ chuyên nghiệp chân chính trong nghề, đưa ra kết luận cũng là hai người cân sức ngang tài, hoặc là nói mỗi người đều có các ưu điểm và đặc sắc riêng.

Thời gian này,

Sân khấu chứa lửa nhất không thể nghi ngờ gì chính là hai bài hát do Bạch Đế và Sở Từ này!

ps: Hai cái sân khấu sau khi sửa chữa đã được viết chung với nhau, mọi người hẳn là nhìn ra được vũ đài ‘Hoa Hải’ này thật ra là viết Cung sư phụ và Tiểu Mỹ, biểu hiện của họ vô cùng tốt, dù sao cũng có thể vô duyên vô cớ thích được.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 252: Bất Dạ Hầu tiến vào đường thứ 3! Triều Hoa Hải: Lãng tử xuất hiện quả bom hoa đào!

Lãng tử kỳ thứ hai hiện trường cháy bùng!

Hạng nhất của bảng xếp hạng Triều Lãng tử nhiệt nghệ!

Huyền Bạch Đế dắt tay Lâm Tú Tinh và các tử tử khác trình diễn party!

Đợt thứ hai của Lam kết thúc, ba vị tử tử bị tiệc nuôi đào thải...

“Bạch Đế từ” lại một lần nữa cân sức ngang tài!

Sau khi tiết mục kết thúc.

Khắp nơi đều là tin tức liên quan đến kì thứ hai của Luyên Lãng tử.

Mà trên thân thoại video video cùng với thao ca của Nguyễn Y, “Hoa Hải “vạn” điểm đánh giá sân khấu cực cao!

Giai đoạn thứ hai chỉ có Hấp Kiên Kiên Kiên Khắc Côn Bằng đang chú ý đánh giá có thể đánh đồng, sân khấu khác đều kém vài phần.

Dùng bạn mạng nói chính là:

Chương đoạt ca của đợt thứ hai chính là máu chột thắng bại.

Đội Lâm Tú Tinh cướp được khúc ca mới của Bạch Đế, đội khiêu vũ cầu nước cướp được khúc ca mới của Sở Từ, hai đội này đã thắng một nửa.

Đồng thời,

Bạch Đế và Sở Từ cũng đã chứng minh một lượng vàng của “Song tử tình” Nhạc Đàn!

Trên Cục Quang Đài.

Bạn trên mạng đang bàn tán sôi nổi.

“Bạch Đế và Sở Từ quá mạnh mẽ, Khúc ba không ra ai có thể so tài?”

“Hai người Bạch Sở, vô địch dưới Khúc phụ!”

“Rốt thúc tiết mục rồi ta vẫn luôn tuần hoàn Hoa Hải Kinh!”

“Tuy ca khúc của Bạch Đế và Sở Từ không cùng tổ chức, nhưng xem độ ủng hộ hiện trường, bài hát đó của Bạch Đế hẳn là cao hơn một chút nhỉ?”

“Bởi vì bài hát đó của Bạch Đế đủ náo nhiệt, cũng đủ cho cả nữ đoàn.”

“Nhưng người xem sau khi trận đấu kết thúc, luận độ và danh tiếng người xem trên bia lại là “Hoa Hải Kinh ” cao hơn một chút, cho nên mới nói hai người này cân sức ngang tài.”

“Ha ha, các người không ở quần fan, khả năng không biết, hiện tại fan có chút dung hợp.”

“Rất nhiều người thích Bạch Đế, cũng bắt đầu thích từ quan rồi.”

“Rất nhiều người thích Sở Từ, thì bắt đầu lặng lẽ nghe bài của Bạch Đế.”

Trước đây.

Thích Bạch Đế không thích Sở Từ, thích Sở Từ cũng sẽ không thích Bạch Đế, đại đa số đều là hai chọn một, nhưng bởi vì hai người này thật sự là ưu tú tương tự, cho nên hiện tại có một số người đã trở thành kỵ trường phái, cũng chính là bùng thủy thức đồng thời ủng hộ hai vị này, cho dù là truyền thông hay là thích kéo hai người này đối lập.

Mà ở trong nhà.

Lâm Tri Bạch chú ý tới, sau một lần va chạm Lãng Lãng tỷ này, quan điểm của Sở Từ và Bạch Đế ở Cực Quang Đài đồng thời đột phá ba ngàn vạn, trên bảng đánh giá ngôi sao đều có xu thế tới gần hai đường.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Mục tiết mục này đã hoàn thành, dù sau đó Lâm Tri không ra tay với tiết mục này nữa cũng không có vấn đề gì, cho nên Lâm Tri uống công chuẩn bị mấy kỳ sau này thành thật một chút, sẽ làm tốt công việc bản chức của Tiết Quan là được rồi, tạm thời không còn bài ca mới nào nữa.

Vừa vặn.

Việc xuất bản thần thoại, các hạng mục, nghe kịch bản bên kia đã sắp hoàn thành, mắt thấy sẽ lên tuyến đầu.

Lâm Tri Bạch đã gọi phần mềm của đăng kí là làm [Luu Tinh nghe sách], cùng với Lam Trung Văn trên mạng xem như cùng một hệ liệt sản phẩm.

Bởi vì văn võng Lam Tinh gần đây đã ra khỏi Khoa Nhĩ Đức, bây giờ lượng lưu lượng vô cùng nóng nảy, phong cách mới này của Võng văn sáng tác, đối với các độc giả Tần Châu kích thích vẫn rất lớn, còn những người xuất bản khác mặc dù cũng làm võng văn với gió, nhưng phân ngạch thị trường bị tầm võng Lam Tinh bỏ xa phía sau.

...

Thời gian dần dần trôi qua ngày hai mươi tháng sáu.

Hôm nay vòng tròn mạng nhỏ đã xảy ra một chuyện lớn.

Mạng lưới của Bất Dạ Hầu - Tru Tiên hồng chính thức kết thúc!

Chủ yếu là bởi vì quyển sách này tổng cộng chỉ có hơn một trăm vạn chữ, căn bản không chịu nổi cường độ cao mỗi ngày đổi mới của Lâm Tri.

Mà cho dù quyển sách này đã trải qua sóng gió “giết chết Bích Dao”, đã từng khiến người đọc nổi trận lôi đình, nhưng khi chính thức kết thúc vẫn khiến người đọc buồn bã đau lòng.

Chủ yếu có hai điểm làm cho độc giả cảm thấy tiếc nuối:

Điểm thứ nhất đương nhiên là người đọc còn chưa xem đủ.

Điểm thứ hai là quyển sách này mở ra một cách “làm lại Bích Dao”, nhân vật chính Trương Tiểu Phàm trả giá vô số lần để cố gắng, mãi tới tận khi kết thúc Bích Dao cũng không được phục sinh.

đang bình luận.

Người đọc nhấn lại vô số.

“Sau khi Bích Dao chết, dường như tất cả độc giả đều trở thành người của Bích Dao.”

“Lục Tuyết Kỳ dĩ nhiên là rất tốt, nhưng chúng ta vĩnh viễn sẽ không quên cái góc áo màu xanh lá kia. Cũng may Bất Dạ Hầu còn có lương tâm, phần cuối ám chỉ Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ có thể sẽ ở bên nhau, sẽ không đến mức để cho nhân vật chính một mình cô độc.”

“Đây chính là âm mưu của Bất Dạ Hầu.”

“Bích Dao vừa chết, ta vĩnh viễn không quên được bộ dáng này.”

“Sau này Bất Dạ Hầu còn biết viết văn trên mạng không?”

“Hiện tại có không ít đề tài tiên hiệp tu chân xuất hiện, đều là đang mô phỏng thiết lập “Tru Tiên Khuyết”.

“Quyển sách này ảnh hưởng quá lớn đối với sự phát triển của văn tự.”

“Đâu chỉ là tiên hiệp tu chân, rõ ràng Bất Dạ Hầu dùng sức một người mà tạo nên hư ảnh trên mạng.”

Đúng vậy.

Hiện tại trong văn võng của Lam Tinh tiên hiệp phân loại thành các loại, không còn chỉ có một quyển “Tru Tiên Lục” lẻ loi trợ trợ, rất nhiều là xuất tác theo phong.

Cái phân loại lừa này!

Nhưng không phải Dạ Hầu sau khi thành tựu văn tự trên mạng, lại không nhắc tới bản mới của mình, có phải còn có thể là mạng lưới không.

Đúng rồi.

Còn có một vấn đề nữa đang tò mò, đó là tốc độ đổi mới của Bất Dạ Hầu trong quyển 《 Tru Tiên Khuyết 》 này, vì sao có thể nhanh như vậy!

“Nhất định là viết từ trước rồi chứ?”

“Mỗi ngày chuyển đổi ba năm vạn chữ, nếu như là hiện tại thì cũng quá bất hợp lí rồi, cho dù chỉ nhanh tay cũng theo không kịp đầu óc!”

“Mạng internet khác, một ngày một vạn chữ cũng đã lợi hại rồi!”

“Tra xét đến sản phẩm cao cấp mà Bất Dạ Hầu sáng tác ra, ta cảm thấy tốc độ tay của hấn có thể thật sự là khoa trương!”

“Đầu óc có lẽ là theo kịp, hấn có thể một hơi xuất ra nhiều tác phẩm văn phòng như vậy, nói rõ là văn thoại có linh cảm căng quần áo.”

“Đâu chỉ là cảm hứng tài tình.”

“Bất Dạ Hầu quả thực chính là một kho sáng tạo cá nhân!”

Bởi vì tất cả mọi người đều biết, toàn bộ lam tinh văn võng đều là dựa vào những ý tưởng của Bất Dạ Hầu chống đỡ, không phải nhân hình sáng tạo khổ thì là cái gì?

Mà ngay khi mọi người đang thảo luận.

Có người chú ý tới, bảng xếp hạng các minh tinh Tàn Châu đã được đổi mới!

Trong bốn đường Bất Dạ Hầu, sau lần đổi mới này đã chính thức bước vào hàng ngũ ba đường!

Nhất thời.

Đề tài này đã đưa tới dự nghị của lưới, thậm chí lấn át cả cuộc thảo luận của “Tru Tiên Lục”,

“Bất Dạ Hầu tam tuyến!”

“Mẹ nó, hiển tế Bích Dao ba sợi đúng không?”

“Ha ha ha ha, hiển tế Bích Dao còn được, chủ yếu là nhiệt độ của Ba Võng Văn quá cao, trên ba đường cũng là chuyện đương nhiên.”

“Không hổ là Linh tam mẫu!”

“Phía Sở Từ mới ba lần, Bất Dạ Hầu đã đuổi kịp.”

“Bất kể thế nào, chúc mừng Hầu gia rồi!”

“Không biết khi nào thì đi hai đường.”

“Bình thường mà nói, độ khó từ ba đường đến hai đường tăng lên gấp đôi so với bốn đường ba tuyến!”

...

Lâm Tri Bạch lại rất bình tĩnh đối với phản ứng của Bất Dạ Hầu vọt tới ba lần, thậm chí hấn còn cảm thấy con ngựa này

đã sớm lên đến ba lần rồi, tốt xấu gì cũng một hơi xuất ra nhiều văn tự sáng tạo như vậy!

Hắn lập tức trở thành vua lưới!

Chẳng qua suy nghĩ cẩn thận lại thấy hợp lý, tuy những văn sáng tạo này rất kinh người, nhưng mạng lưới quá mắc, khả năng là bộ phận quan phương phụ trách đánh giá cũng đã cân nhắc đến điểm này, cho nên đến tận ngày 《Tru Tiên》 kết thúc này mới có thể để Bất Dạ Hầu tiến vào danh sách tam tuyển.

Lâm Tri Bạch còn nhìn một chút.

Lam Tinh có thể tiến nhị tuyển và tuyển này, thậm chí số lượng nhà văn siêu nhất tuyển kỳ thực rất ít, hiệu quả chung của những tác phẩm này là, tác phẩm đã có phân lượng bảo đảm, đồng thời danh tiếng chuyên nghiệp cũng cực kỳ không tồi.

Nói cách khác...

Lâm Tri không công viết văn võng quả thật có thể kiếm được nhiều phí bản thảo hơn, tiền lời so với thực thể còn cao hơn, nhưng rất khó trợ giúp Bất Dạ Hầu tăng cấp đánh giá của mình.

Ngay tại thời điểm hắn nghĩ đến chuyện này.

Trước đó bị Lâm Tri Bạch đuổi đi phụ trách hạng mục “Lam Tinh nghe thư”, suy luận bộ chủ chế Vương Tử lấy điện thoại ra.

“Hở trường, phần mềm của chúng ta đã chính thức hoàn thành, ngài chọn một ngày online đi!”

Nghe vậy.

Hai mắt Lâm Tri trắng sáng ngời, sau đó trầm ngâm nói: “Đã định ở tuyển số ba mươi sáu tháng ba...”

Hôm nay là ngày 20.

Lâm Tri Bạch muốn lưu lại mười ngày tuyển truyền.

Lần tuyển truyền trận địa đầu tiên, Lâm Tri Bạch đã có ý tưởng, hắn trực tiếp đi vào hậu đài tấm lưới của ngôi sao xanh mở ra “Tru Tiên cáo”, sau đó viết xuống một tiêu đề như vậy:

《 trọn bản cảm ngôn cùng với tân thư cáo 》

Hoàn thành bản cảm xúc đương nhiên chỉ là lý do, liền cảm tạ một chút người đọc chống đỡ Vân Vân Vân.

Phía sau mới là trọng điểm:

“Sách mới đã hoàn thành, sách tên là Trích Mộ.”

Ngày 30 tháng 6, quyển sách này sẽ tiến hành công việc viết phần quà công viên mới làm cho nhà thoải.

Chiêu phần mềm mới khai phá buổi sáng này gọi là Lam Tinh nghe sách, hình thức chính là sáng tạo đầu tiên ở Lam Tinh.

Đến lúc đó mọi người sẽ lấy hình thức “Thính Thư”, “Nhìn thấy” sách mới của ta...”

Nhàn xuất phát khẳng định là muốn xuất bản.

Nhưng trước khi xuất bản, Lâm Tri Bạch muốn dùng hình thức ‘Thính Thư’ để công bố ‘Đậu Giáo Mộ’.

Nếu như người đọc muốn sớm biết được nội dung quyển sách này, thì nhất định cần phải download phần mềm mại do chính mình mở ra.

Coi như là một lần cưỡng ép ràng buộc.

Mục đích đương nhiên cũng rất đơn giản.

Giống như lam tinh văn võng, chính là muốn lợi dụng nhân khí của Bất Dạ Hài, để Lam Tinh nghe sách Berloz nhanh chóng tích góp từng chút một một lượng lớn người sử dụng.

Lúc này.

Người đọc còn đang đắm chìm trong cảm xúc phức tạp của 《 Tru Tiên 》 , đột nhiên nhìn thấy tờ giấy này, dồn dập tiến vào, sau đó liền biết được tin tức mới của Bất Dạ Hài.

Cùng lúc đó.

Trong nghiệp không ít người cũng đang chú ý Tru Tiên Trừu Tiên Cương, kết quả nhìn thấy nội dung cụ thể, vẻ mặt mơ hồ:

Trộm mộ?

Lam Tinh nghe kể chuyện?

Dùng hình thức nghe sách tuyên bố tác giả mới?

Đây mẹ nó có phải là nhiều rãnh rỗng quá không!

Đầu tiên là “Trộm mộ”, mọi người tự nhiên biết “đạo mộ” là có ý gì.

Nhưng ở đây Lam Tinh cũng không có loại hình này, kể cả việc ở kiếp trước nếu như không có thiên hạ bá xướng khai sáng thì mọi người cũng sẽ không biết trộm mộ gì đó là gì nữa.

Là do đọc sách khoe khoang. Kỹ năng ma điển. Sặc – Hoan Hoa tấy hồi hồi.

Chỉ nhìn thấy cái tên mới của Bất Dạ Hầu, các đồng bạn trong nghề đã bắt đầu vò đầu bứt tai rồi, tên Bất Dạ Hầu này lại muốn làm việc mới rồi?

Về phần phần phần phần vệt sách...

Việc mới không phải đơn giản như vậy.

Cổ đại có những chức nghiệp như ‘Thuyết Thư Nhân’, xuất bản hạng mục mới trong thần thoại xã hội, là muốn tạo tạo bản thuyết thư hiện đại?

Mo Mo!

Tên Bạch Đế này!

Cầm ra lam tinh văn võng còn chưa tính, lần này lại muốn giở trò đàn thiêu thân gì?

—

Sãi: Cảm tạ 【Thở Ti】 trở thành Minh chủ thứ mười chín trong quyển sách, ông chủ đại khí, Chúc lão bản thân thể khỏe mạnh phát tài!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 253: Bút ký trộm phần mềm gì đó đã đến, trộm phần quà tặng gì đó, bất luận hạng mục mới của Bạch Đế, hay là sách mới của Dạ Hầu, đều cho người trong vòng một loại cảm giác không hiểu được, thậm chí rất khó tưởng tượng đây là đồ chơi gì, trong lúc nhất thời đồng hành nhao nhao bắt đầu bàn tán.

Duy Khắc Duy Á xuất bản.

“Từ sau khi Bạch Đế nắm giữ thần thoại xuất bản, thì không ngừng làm việc, đầu tiên là đào Bất Dạ Hầu sang đó, đằng sau lại cho ra mạng Lam Tinh văn nhân, lần này còn làm cái gì bán sách viết phần mềm, không phải dùng để xem sao?”

“Ai mà nghe được?”

“Chỉ có cỗ nhân mới nghe đọc sách thôi?”

“Thứ này có thể thành công?”

“Nghe giống như hơi khó hiểu.”

“Nhưng lúc trước bọn Ba Tư Văn Mậu làm thành a.”

“Văn Văn vĩnh có thể thành toàn dựa vào Bất Dạ Hầu, nếu không có ý tưởng viết văn chương mà Bất Dạ Hầu cung cấp, khiến cho một nhóm văn nhân giả viết ra phong cách mới, chỉ dựa vào một bộ “Tru Tiên hồng” của bản thân Bất Dạ Hầu còn chưa đến mức chống đỡ toàn bộ Câu Thư phần mềm, nhưng phần phần mềm này tựa hồ chỉ có thể trông cậy vào quyển sách mới kia của Dạ Hầu, vậy trừ Vĩnh Nhĩ của Bất Dạ Hầu ra, còn có ai sẽ vì loại phần quà cấp này tính ra?”

...

Thiên quang xuất bản, xuất bản.

Bên này không có răng trắng miệng phán định, còn chuyên môn họp bàn một chút xem có tiềm lực chợ bán sách hay

không, dù sao dưới tình huống trước kia Lam Tinh vẫn vững đồng hành không xem trọng thu hoạch thành công, đã là một bài học vô cùng sâu sắc rồi.

“Trước tiên nói kết luận, hạng mục này không có tiền đồ gì.”

“Ta phái người đến gần công ty phát truyền đơn đơn đơn giản điều tra một chút, đại đa số người qua đường đều tỏ vẻ, căn bản không hiểu ý nghĩa của phần quà tặng này ở đâu, nhưng quyển sách mới của Dạ Hâu, có vài người cảm thấy hứng thú, dự định đến lúc đó nghe một chút.”

“Nói như vậy chỉ có fan của Bất Dạ Hâu cảm thấy?”

“Trên thực tế ngay cả phần fan của Dạ Hâu cũng cảm thấy khó hiểu, bọn họ càng hi vọng bút ký trộm mộ gì đó có thể trực tiếp đi tuyến đường, chứ không phải là cần nghe trên phần phần quà tặng kia.”

“Nghe người khác đọc, nào có hứng thú với bản thân?”

“Đọc văn tự có thể cung cấp thay thế cảm giác, nghe thư là không thể thực hiện được.”

“Vậy cứ tiếp tục quan sát đi, nếu như là hạng mục tốt, chúng ta còn có thể tranh thủ thời gian cùng gió, nhưng loại hạng mục này không cần thiết với Phong, có lẽ hạng mục trên mạng Lam Tinh của Bạch Đế kia thành công chỉ là ngẫu nhiên.”

...

Việc xuất xưởng thần thoại.

Đối với Lam Tinh nghe chữ này, nội bộ công ty cũng có chút phê bình kín đáo, chẳng qua chỉ là nghị luận riêng vài câu, ngược lại cao tầng của hệ phái xã hội trưởng và La Đạt luôn gây áp lực cho Lâm Tri Bạch.

“Nghe sách bắt quá chỉ là thứ đồ cổ nhân chơi còn lại!”

“Bày đi vài thập niên trước, lưu lạc người kể chuyện quả thật có người vây xem phía dưới Thiên Kiều, nhưng làm ở hiện đại có ý nghĩa gì?”

“Ta thừa nhận các hạng mục trên văn võng của xã hội quả thật đã thành công, nhưng hạng mục chủ kia nếu không có công

lao của Dạ Hầu, dưới tình huống bình thường lấy đâu ra các tác giả có thể một hơi đưa ra nhiều sáng ý như vậy?”

“Kỳ tích như vậy rất khó xuất hiện lần nữa.”

“Lần này nghe sách mặc dù cũng có Bất Dạ Hầu tân thư gia trì, nhưng chúng ta không nói đến việc loại trộm mộ có ai cảm thấy hứng thú hay không, cho dù sách mới hẳn thật sự thành công, chỉ một quyển sách này cũng không chống đỡ nổi một hạng mục thành công a.”

“Nhiều tiền kỳ chi phí như vậy.”

“Những hạng mục này nếu đập phá xã hội dự định như thế nào?”

“...”

Lâm Tri Bạch nghe người của phái La Đạt om sòm không ngừng, khẽ nhú mày, hẳn biết hiện tại La Đạt có hơi chó cùng rứt giậu, cho nên càng ngày càng ít kiêng kị, không ngừng tạo áp lực.

Ước chừng là nhìn thấy lợi ích đã bị mình đuổi ra khỏi công ty;

Nhậm gia Xuân lại gia nhập trận doanh của mình.

Trong giai đoạn xuất bản giai đoạn cao tầng, chỉ còn lại phó xã trưởng là hẳn cùng với xã trưởng của mình đối kháng, tình cảnh hẳn là càng ngày càng khó khăn, cho nên đã gấp gáp muốn tranh chấp con dao găm, mới muốn mượn các hạng mục mua sách để làm khó dễ, bằng không La Đạt cũng chỉ có thể tro mắt nhìn Lâm Tri Bạch nắm giữ nhà này xuất bản.

Dù sao người sáng suốt đều nhìn ra được.

Từ sau khi hạng mục văn võng đại hoạch thành công, Lâm Tri Bạch vẫn luôn chèn ép người phái La Đạt.

Đội người của phe phái La Đạt đều bị Lâm Tri Bạch giải quyết từng người, đến lúc đó Phó Xã Trưởng như hẳn phải làm thế nào?

Nhưng xã trưởng đại nhân cuối cùng bỏ qua sự khí thế bức nhân của La Đạt, ông ta không cần phải so đo quá nhiều với

một ‘Người chết’, chờ nghe sách làm thành hạng mục Lâm Tri Bạch sẽ đá La Đạt ra khỏi công ty.

Đương nhiên.

Nếu như hạng mục này thất bại, Lâm Tri bằng vào lam tinh vẫn vững thu được uy vọng thành công tăng trưởng, khẳng định cũng sẽ bị đả kích.

Ngược lại.

Nếu như hạng mục này thành công, Lâm Tri Bạch cảm giác hẳn không chỉ có thể trực tiếp đem La Đạt đá ra ngoài, còn có thể tiếp cận mục tiêu công ty nghiệp tích tăng trưởng lần nữa tăng lên gấp bội.

Tự nhiên.

Hội nghị lần này không vui mà tan, tất cả mọi người đều có thể cảm giác được giữa quan hệ giữa xã hội trưởng cùng phó đạo trưởng, đã như thuốc súng vừa đụng một cái liền phát tài.

...

Mấy ngày kế tiếp, thần thoại xuất bản tại đại quy mô đối ngoại đưa ra ngoài để tuyên truyền quảng cáo về “Lam Tinh nghe thư”.

Sắp xếp sắt thép.

Công giao.

Trạm xe.

Đợi đã có rất nhiều nơi công chúng ta có thể nhìn thấy quảng cáo nghe viết thư phần mềm.

Để có thể tận lực hấp dẫn càng nhiều người hơn, Lâm Tri Bạch còn đã đăng nhập vào tài khoản cực quang của Bạch Đế, chuyển phát văn án tuyên truyền trong thần thoại xuất bản, phối hợp với một đoạn văn tự như thế: “Thi thử Lam Tinh nghe thư, thể nghiệm rất tốt.”

Bạch Đế đăng ký xong.

Lâm Tri Bạch lại lấy ra điện thoại di động màu đen đại biểu cho Bất Dạ Hầu, từ Bạch Đế bên kia chuyển phát văn án tuyên truyền này cùng trang trí:

- Đã sớm nghe được hiệu quả của sách vở trộm phần mộ mới, Lam Tinh nghe sách phần mềm này quả thật không tệ.

Vương bà bán dưa...

Tự khoe tự khen...

Mặc dù đợt sóng này có chút hiềm nghi, nhưng Lâm Tri Bạch sau một chút do dự, cuối cùng vẫn đem điện thoại di động màu hồng đại biểu cho Sở Từ cũng lấy ra, cũng không có từ chỗ Dạ Hầu chuyển phát ra trạng thái động này, phối văn là “Xin mong đợi bút ký “Đạo mộ””.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tri Bạch, để ba cái áo giáp đồng thời phát lực!

Cũng không cần phải lo lắng về việc mất ngựa, bởi vì đường ranh giới trong này đã rất rõ ràng.

Lam Tinh nghe sách là hạng mục của Bạch Đế, việc tuyên truyền của mình là điều đáng khen.

Sách mới của Bất Dạ Hầu muốn được Lam Tinh nghe trên sách ban bố, hỗ trợ tuyên truyền hợp tình hợp lý.

Còn Sở Từ là “bạn tốt của Bất Dạ hầu”, tiện thể phát động một chút là hợp lý.

Dù sao trong mắt của người ngoài, Sở Từ không phải đang tuyên truyền cho Lam Tinh nghe sách, mà là đang giúp bạn tốt của hắn tuyên truyền tân thư.

Không có chút hư thoát nào!

Chỉ là Lâm Tri Bạch cũng không ngờ, ba gã này cùng phát lực, vậy mà lại khiến cho toàn bộ tầm lưới nhiệt tình vậy xem ——

Thật hiềm lạ!

Vậy mà Sở Từ lại tuyên truyền hạng mục của Bạch Đế?

Hoặc cũng không thể nói là Sở Từ tuyên truyền giúp Bạch Đế được.

Tất cả mọi người đều nhìn ra được, Sở Từ làm vậy là muốn nể mặt Bất Dạ Hầu.

Nhưng mà thấy sự tuyên truyền của Sở Từ và Bạch Đế cùng nhau chuyển đến 【Lam Tinh nghe thư】 vẫn là cảm giác rất

vi diệu.

“Một màn thật thú vị!”

“Đây có phải là có thể lý giải là hai người này cũng không căm ghét đối phương hay không?”

“Chắc chắn là không thù địch a, tuy rằng hai người cùng nổi danh, nhưng bản thân hai người không thù không oán, chẳng qua là ưa thích lấy ra so sánh với truyền thông.”

“Có đạo lý.”

“Nếu hai người này thật sự có thù oán, có lẽ Bất Dạ Hầu cũng sẽ không xuất bản cùng Bạch Đế đảm nhiệm việc thần thoại Xã Trường, hợp tác với hắn đi?”

“Dù sao Sở Từ cũng đã nói quan hệ giữa hắn và Bất Dạ hầu cùng với quân vương rất tốt...”

“Càng đừng nói Sở Từ còn nguyện ý viết nhạc cho Linh Lăng tử.”

“Bạch Đế là tổng giám của Toánh Lăng tử mẫu.”

Mặc dù đề tài dần dần lệch khỏi quỹ đạo, nhưng cũng may trong quá trình thảo luận của mọi người, quả thật là nhớ kỹ phần Phần Công Phần Lam Tinh Thính Thư này.

Mục đích kia coi như đạt được.

Nhưng mà sự tình cũng không đến mức này mà chấm dứt.

Bởi vì sau khi Lâm Tri Bạch cùng nhau phát ra ba cái mã giáp để tuyên truyền không lâu.

Trương Hi Dương cũng chuyển sang tuyên truyền, phối văn nói: “Sản phẩm của Bạch Đế nhất định phải thuộc tinh phẩm.”

Sau đó.

Lâm Tú Tinh đã chuyển phát rồi!

Vũ luân chuyển trên cầu nước!

Lâm Thủ Nhất chuyển phát chậm!

Cuối cùng càng ngày càng nhiều người gia nhập tuyên truyền!

Đại lượng ca ca hát!

Rất nhiều diễn viên!

Đa số ca sĩ đều là bằng hữu từng hợp tác với Bạch Đế, ví dụ như đám người Trương Hi Dương Lâm Thủ Không, cùng với các tỷ tỷ trong tiết mục Toánh Lãng tử này.

Còn diễn viên thì không phải người của phe Dạ Hâu.

Bởi vì kịch bản của Bất Dạ Hâu đã nâng cao không ít diễn viên, cho nên rất nhiều diễn viên đã từng tham diễn kịch bản của Bất Dạ Hâu hỗ trợ chuyển phát, đại khái đều chờ mong không ngờ được thầy đồ mới viết 《trộm lãng mộ》.

Trong lúc này.

Phảng phất như một nửa giới giải trí đều ở khán đài cho Bạch Đế và Bất Dạ Hâu, đám người trên mạng đều choáng váng, tại sao lại có nhiều ngôi sao giăng lưới như vậy cùng lúc chuyển phát một phần quà công chúa mới, tuyên truyền a!

“Thế diện của Bạch Đế cũng quá lớn đi!”

“Bất Dạ Hâu, mặt mũi càng lớn!”

“Oa!”

“Hai người này hợp lại với nhau, trực tiếp một lưới bắt gọn ca ca cùng diễn viên!”

“Sức ảnh hưởng này thật là khủng khiếp!”

“Bất Dạ Hâu Bạch Đế, song kiếm hợp bích thiên hạ vô địch.

“Sở Từ: Vậy ta đi?”

“Sở Từ: Là ta dư thừa.”

“Ha ha ha ha ha, Sở Từ vẫn là tìm quân lâm chơi đi.”

Sóng này là công tác hợp tác của Bạch Đế và Bất Dạ Hâu, quả thật có chút kinh người, sao trời nhiều như vậy hỗ trợ tuyên truyền một chút, cho dù rất nhiều người không có hứng thú với phần quà công án gì đó, nhưng vẫn nhớ kỹ cái tên phần mềm này.

Mà sau khi đợt tuyên truyền mạnh mẽ này.

Cuối cùng thời gian cũng tới cuối tháng.

Vào buổi tối hôm nay đến 7 giờ, Lam Tinh nghe phần mềm mại chính thức online, kết quả là phần mềm vừa mới lên chỉ, số lượng download liền bắt đầu điên cuồng tăng vọt!

Đây chính là hiệu quả của ba mai ngựa, cùng với vô số minh tinh hỗ trợ tuyên truyền!

Bên kia.

Người xuất bản bản bản bản bản bản lĩnh công pháp lịch sử, nhìn phần công trình hạ giới có công văn download tăng vọt lên một đường, sắc mặt lại khó coi tới cực điểm.

“Cứ để cho hắn đắc ý!”

La Đạt cắn chặt răng, phần mềm này vừa mới công bố công thức cao đến mức công kích cao, là bởi vì Lâm Tri Bạch tuyên truyền, làm thật sự quá tốt, nhưng cuối cùng có thể lưu lại tài sản hay không mới là mấu chốt!

“Vạn nhất cho hắn thành công thì sao?”

“Dù sao lúc trước là Lam Tinh văn võng...”

“Không thành được!”

“Lần trước chỉ là may mắn mà thôi!”

“Thành công đánh bậy đánh bạ, không có khả năng để hắn đụng phải hai lần!”

“Hắn chỉ là một kẻ khơi âm nhạc, căn bản không hiểu ngành này của chúng ta!”

Người của phái La Đạt có chút thấp thỏm.

Có người lại là phái hành động, phần mềm đã được mở ra.

Một nhóm trên mạng của văn hóa Lam Tinh, trên phần mềm có cái này, tựa hồ là do tập thể đoàn đội chuyên môn ghi chép.

Mà trên tờ giao diện đầu tiên.

Bắt mắt nhất chính là bản sách mới Bất Dạ Hâu này, bút ký trộm mộ!

Giáo chủ đề cử bằng hữu một quyển sách mới.

Là chi chủ của hệ khiêu chiến thực tế nhất toàn bộ mạng lưới, rạch đọc sách, rạch rạch. Khảo thí chỉ cần bình luận về thách thức

khen ngợi cao nhất, Lâm Hạo đều sẽ dùng hình thức trực tiếp để hoàn thành.

【 Đánh xe giả vờ bệnh điên cuồng để phát tác 】

【 mua thẻ cào hỏi thẻ đoán mệnh là tấm nào trúng 】

【 Khiêu chiến biệt thự khác đôi biệt thự 】

【 lặn ngầm kín miệng ngắt lời lão câu cá:

【 tham gia ca hay hỏi mộng tưởng của các đạo sư là gì 】

Mới đầu đám bạn trên mạng chỉ cầu được làm trò cười, muốn xem Lâm Hạo mất mặt, kết quả phát hiện tên hề lại là chính bọn chúng!

Nhìn tiểu chủ tử hiện tại dần dần trở thành đỉnh cấp...

Đám lão phẫn nộ nhao nhao ngồi không yên: “Chúng ta là đến xem ngươi bêu xấu, không phải thấy ngươi nổi danh à!”

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 254: Lam Tinh nghe sách nổi giận! Trương Long là tài xế xe, buổi tối hôm nay hắn còn mở xe bên ngoài, trong thói quen nhàm chán mở bài tập.

Trong buổi sáng là thanh âm của một người nam nhân.

【 Năm mươi năm trước, tại Tiêu Tử lĩnh của Sa thành, bốn tên thổ phu tử đang ngồi xôm trên một gò đất, tất cả mọi người không nói lời nào, nhìn chăm chăm vào Lạc Dương Câu trên mặt đất, trong xẻng còn mang theo lớp đất từ dưới đất ra. Điều kỳ quái là, một chén thổ chính không ngừng thăm ra chất lỏng đỏ tươi, giống như vừa mới nhúng vào máu tươi vậy... 】

Trương Long ngẩn người.

Đây là thứ gì?

Hình như là một người đang kể chuyện?

Bình thường Trương Long lái xe, chủ yếu là nghe chủ trì đàm phán đỉnh núi lớn, hoặc là nghe cà sa lon đặt bài ca gì đó.

Hôm nay vẫn là lần đầu tiên ở trong Phở Phiền Đức nghe người ta kể chuyện xưa.

Thanh âm người này du dương chậm chạp, phối hợp âm nhạc có chút làm cho người ta sợ hãi, tạo cho người ta một loại cảm giác bầu không khí mãnh liệt, giống như còn rất thú vị đấy.

Trương Long không khỏi nghe tiếp.

【 lần này phiền toái lớn rồi. ” Lão tẩu thuốc gõ gõ tẩu thuốc trên mặt đất, “Phía dưới là một cái xác máu, không cẩn thận chúng ta sẽ bỏ lại ở dưới.”

“Không xuống thì thâm? Không được, không được, một câu, bảy dặm tám dặm!”

Tiểu tử một mắt nói: “Người nói lão nhân gia người đi lại không tiện, cũng đừng đi xuống nữa, ta và đệ ta đi xuống, quản nó là thứ gì, trực tiếp cho hắn ngồi một chiếc thuyền.”

Bối cảnh âm nhạc rất nhạt.

Có vẻ câu chuyện không chỉ có một người.

Tỷ như trong câu chuyện khi lão Yên đầu nói chuyện, thanh âm trở nên khàn khàn, hiển nhiên là một người khác đang nói chuyện.

Suu suu suu.

Tựa như thuyết thư cổ đại, nhưng gia nhập âm nhạc nền móng phù hợp nội dung văn tự, hơn nữa là một đoàn đội đang nói, còn có nhân vật đóng vai, cho người ta một loại cảm giác rất đặc biệt đắm chìm.

Nội dung này rất hấp dẫn.

Cái gì mà xéng Lạc Dương dính máu, các loại huyết thi, rất phù hợp với khẩu vị của Trương Long.

Lúc này ven đường có người vẫy tay.

Trương Long lập tức dừng xe, làm ăn khăng định quan trọng hơn nghe cổ sự.

Sau khi hành khách lên xe, nói địa điểm xong thì không nói gì nữa, ngược lại là âm thanh trong truyền thuyết vẫn còn tiếp tục.

【 tên tiểu tử độc nhãn kia nhìn cha hắn bị phán đoán ra, cúi đầu cười trộm, đầu lâu ho khan một tiếng, lại gõ cái đầu côn độc nhãn kia một cái, “Người cười hả? Đụng phải Huyết Thi, lớn thì nhỏ, lần trước? Chỗ nào? Công chính là ở Lạc Dương đào được thứ này, kết quả bây giờ vẫn điên cuồng điên cuồng, người mồm mép chưa mọc lông, làm chuyện lông xù như vậy, không biết còn nhiều đầu nữa hả?”

Trương Long vừa lái xe vừa nghe.

Đúng là có hứng thú.

Loại tài xế này, nghe người kể chuyện xưa, cũng không ảnh hưởng hắn lái xe.

Hơn nữa, nghe xong thì thứ này cũng gần như hiểu được ý nghĩa, không cần theo đuổi cụ thể.

Dù sao Trương Long cũng không theo đuổi, chỉ nghe nhạc.

Trái lại là hành khách lên xe, vừa mới bắt đầu cũng không để ý cái cà lon này, nhưng trong lúc vô ý nghe một hồi bài tập huấn luyện kỳ quái này, dần dần lộ ra biểu tình giật mình.

“Cái này là sao, hiện giờ Bắc Khắc Tư còn kể chuyện xưa?”

“Ta cũng không biết, nghe có vẻ rất thú vị.”

Trương Long thuận miệng đáp.

Hành khách gật đầu: “Quả thật rất thú vị, Anh Cà Cát Nhĩ này là cái gì?”

“Hình như là 101 đây?”

“Ồ.”

Hành khách suy nghĩ, bản thân lần sau lái xe, cũng nghe một chút về cái đài này.

Câu chuyện vẫn đang tiếp tục bên tai.

【 Đồ vật huyết hồng kia ngồi xồm trong bụi cỏ không hề có động tĩnh gì, lão Tam đi đến trong ba bước nhìn kỹ, chợt cảm thấy da đầu run lên, trong dạ dày nhin không được một trận bốc lên, rõ ràng là một người bị đẩy da! Toàn thân máu chảy đầm đìa, giống như là toàn bộ thân thể từ trong da người chui ra, chẳng lẽ đây chính là bộ mặt thật của huyết thi? 】

“Cổ sự quỷ quái sao?”

Hành khách có chút sợ hãi, lại cảm thấy kích thích.

Trương Long cười nói: “Cũng không phải, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ nhắc tới Thổ phụ tử gì đó...”

“Trộm mộ!”

Hành khách nói: “Đây là một cách nói của tên trộm mộ, vậy thì ta nghe hiểu rồi, đây là một cái huyết thi bên trong mộ...”

Cứ như vậy.

Hai người một đường lắng nghe nửa giờ.

Khi xuống xe, hành khách nghe say mê.

Trương Long cũng hiểu được sự kể chuyện này rất thú vị, trong quá trình lái xe nhàm chán, nghe chuyện xưa là một chất xúc tác rất tốt.

Vừa đúng lúc này.

Tiết chính đã kể xong một phần chuyện xưa.

nội dung bên trên là đến từ bút ký trộm mộ mới của Bất Dạ Hầu, muốn biết chuyện hậu sự như thế nào, có thể download Lam Tinh nghe sách hay không...

Lỗi tai hành khách đang xuống xe dựng thẳng.

Tân thư của Bất Dạ Hầu... bút ký trộm mộ... Lam Tinh nghe thư...

Gần đây có rất nhiều tin tức.

Hóa ra đây là lam tinh nghe sách, đây là bút ký trộm mộ!

Hành khách có chút hưng phấn, sau khi xuống xe, lấy điện thoại di động ra liền bắt đầu công áp kiểu giới chỉ này.

...

Sắp xếp sắt thép.

Vừa kết thúc tăng ca làm công, người làm liền lấy ra điện thoại di động, đơn giản thưởng thức một lát, đầu liền bắt đầu choáng váng.

Công nhân này là thể chất siêu xe, nghiêm trọng đến mức ngồi tắt lửa cũng sẽ ngất xỉu, chơi điện thoại di động gì gì đó, liền dễ bị chóng mặt hơn rồi.

Vốn còn muốn nhìn một chút tám ván mới trở lại bản mới nhất của Lưu Tinh làm Vương Gia thời cổ đại.

Cái này choáng váng, nhìn rất không thoải mái, người làm công chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần, lại bỗng nhiên nhìn thấy Berloz hiện lên một quảng cáo:

“Lam Tinh nghe đường trên sách rồi, nhanh chóng download cho người nghe trộm bút ký 《Tội Mộ》 《Dạ Hầu Tân Thư》 đi!”

Hử?

Nghe sách?

Hình như gần đây quảng cáo đã già?

Người làm công chịu đựng choáng váng, download phần mềm mại này, sau đó liền thấy được trang đầu tuyên truyền của phần sách trộm mộ.

Không chút nghĩ ngợi lập tức điêm vào, dù sao mình cũng là người qua đường của Bất Dạ Hầu.

Sau một khắc.

Thanh âm người kể chuyện vang lên, thế giới của “Đạo mộ bút ký”, ở trong thanh âm chủ truyện kia từ từ mở ra.

Phó nhạc âm lãnh.

Đối thoại tâm tình vô cùng chuẩn xác.

Dần dần, người làm công đắm chìm trong việc nghe kể chuyện.

Bị choáng váng tại trên khóa lửa, nhưng nghe sách lại hoàn toàn không có vấn đề này, đơn giản chỉ là nghe sách và nghe hát mà thôi!

“Không tệ nha!”

Không sai, phần mềm càng không tệ!

Người làm công kinh hi vạn phần, có chút giống cảm giác lúc trước phát hiện ra tấm lưới Lam Tinh, hôm nay mới biết thì ra còn có thể nghe được!

Nghe một lát.

Người làm công bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, vừa lục soát trên phần mềm, sau đó liền vui vẻ, thì ra trên phần mềm mại nghe sách cũng có Oánh Oánh trở lại làm vương gia cổ đại!

Hoàn mỹ!

Đã có phần mềm nghe sách, ma ma không cần lo lắng tôi say xe nữa!

...

Một gia đình nào đó.

Lão nhân đang đọc sách.

Mang theo Hoa Lão Kính còn chưa đủ.

Có đôi khi còn phải vẽ thêm kính lúp.

Dù là như thế, lão nhân cũng nhìn vô cùng gian nan, không đầy một lát con mắt đã mỏi nhừ, thậm chí chảy ra nước mắt.

“Người bớt xem sách đi.”

Lão Bạ nhi mắt húng, lấy giấy vệ sinh ra lau nước mắt trên khóe mắt cho hấn ta, mắt người già xấu, dùng mắt hơn một chút sẽ như vậy.

“Một chút sở thích như vậy...”

Lão nhân nhìn sách cả đời, không để hấn đọc sách cả người khó chịu.

Bên cạnh hấn đang xem TV, còn Tào Vượng đang xuất bản công tác ở thần thoại bỗng chợt nảy sinh suy nghĩ trong lòng.

“Ba, cho con điện thoại di động một chút.”

“Làm sao vậy?”

“Cho người phần vệt kia, công ty của chúng ta ra!”

“Ta không hiểu những người trẻ tuổi các người...”

“Đây là phần vệt nghe sách, chính là nội dung có người cho người đọc!”

“Có thứ này sao?”

Lão nhân có chút hứng thú, điện thoại di động giao cho con.

Tào Vượng dừng thao tác một lúc rồi hỏi:

“Người muốn xem cái gì?”

“Ta đọc bất cứ quyển sách gì cũng đọc được.”

“Vậy quyển sách này người thử xem, giáo sư đã về hưu, vừa vặn người cũng là thầy dạy về hưu, rất thích hợp.”

Nói xong.

Tào Vượng điểm điểm chiếu phát.

Lão nhân nói: “Thanh âm lớn một chút, tai ta có chút nghẽn ngãng.”

Tào Vượng cười cười, mang thanh âm lên cao, giao điện thoại vào trong tay lão nhân.

【 Hạ lão sư về hưu rồi, sau này hẳn và người bạn cũ mỗi ngày đều ngóng trông bỗng bỗng bé cháu trai, đứa con trai chỉ từng đọc sơ trung kia đã mất mười năm để trở thành một nhà giàu... 】

Lão nhân nghe nghe.

Không đầy một lát sau liền nhập thần.

Tào Vượng nhìn kính hoa trong tay lão nhân, bỗng nhiên cảm giác phần mềm của công ty ra, vẫn có một ít phần tiềm lực của thị trường.

“Phụ thân, dùng có tốt không?”

“Hảo dùng, tốt cho việc này rất tốt!”

Lão nhân nghe sách, dáng vẻ rất vui vẻ, “Đồ trẻ tuổi các người mò mẫm ra, khó được cũng có đồ tốt...”

Nghe nghe.

Lão nhân hỏi: “Sao hết rồi?”

Tào Vượng nhìn thoáng qua lời nhắc nhở, bật cười nói: “Tiếp theo phải thu phí.”

Đây chính là điểm lợi nhuận sao?

Chờ một chút!

Phần mềm này dường như, không chỉ là nghe sách!

Tào Vượng đảo lộn, kính ngạc phát hiện ngoại trừ phát hiện ra, còn có khu chuyên về tương thanh, tiêu phẩm khu chuyên, thậm chí thai nghén giáo dục, các loại nội dung tình cảm hay đặc vụ đều có.

Còn có thể xem thêm tin tức!

Tào Vượng càng nhìn càng kinh hãi.

Những thứ này đều là do vị tân xã trưởng kia làm ra?

...

Cảnh tượng tương tự, phát sinh ở rất nhiều chỗ khác nhau.

Mà trên mạng lưới.

Trong luận đàn của thư viện.

Đã có đánh giá liên quan tới “Tranh Giáo bút ký”, “Trộm mộ”.

Đương nhiên chỉ là đánh giá sách đơn giản, dù sao bộ này rất dài, hơn nữa trước mắt chỉ có con đường nghe sách, không thể xem nhanh như vậy được.

Một thiên thư bình luận nói:

“Mấy ngày trước tên sách mới của Bất Dạ Hầu đã công bố, gọi là “Đạo mộ” bút ký, tin rằng rất nhiều người nhìn thấy tên sách này, hẳn là cảm thấy nghi hoặc khó hiểu giống như ta, nhưng khi ta tiếp xúc đến bộ sách thứ nhất, chỉ nghe thấy quyển thứ nhất, nội dung Thất Tinh Lỗ Vương Cung, liền triệt để bị Bất Dạ Hầu làm cho rung động đến rồi...”

Có thể nói như vậy.

Giống như Nghiên Tru Tiên Cương khai sáng hệ thống tu chân tiên hiệp vậy.

Quyển sách trộm mộ này, khai sáng đạo mộ lưu, ta cảm thấy về sau sẽ có rất nhiều tác phẩm chào và phong!

Bởi vì loại hình thức trộm mộ này, so với ta tưởng tượng càng thêm đặc sắc!

Phong cách là không thể nghi ngờ, không chỉ cô sự mà nhân vật cũng xuất sắc phi thường...

Quan trọng nhất chính là!

Trước đó ta đối với quyển sách này, chip chip đọc sách只有我们只有我们只有我们只有我们只有我们只有我们只有我们。Kỷ hoa tí hơn. Sờ rõ phải được tuyên bố bằng cách nghe sách, cảm thấy phi thường khó hiểu!

Nhưng sau khi nghe được ghi chép về “Đạo mộ” chế tác chuyên nghiệp có âm thanh của đoàn đội, ta đã hoàn toàn thay đổi cách nhìn!

Nguyên lai thính thư thật sự khả thi!

Chỗ này không tốt hơn là nghe đọc sách, nhưng là người thích, ta cảm thấy nghe sách rất thuận tiện!

Chẳng hạn như bình thường ta lúc lái xe tan cũng không được vừa lái xe đi, nhưng vừa lái xe vừa nghe lại không có vấn đề gì, giống như là nghe tri thức vậy, vốn là một dạng mê đắm

sách hận không thể cưỡng lại, ta cảm thấy cái phần mềm này là chúc mừng của ta...”

Xoạt xoạt!

Theo bài viết này.

Phần nhiều liên quan tới việc trộm bút ký 《trộm mộ》 liên được đánh giá ra.

Mà phần phần công noãn Lam Tinh nghe sách này lại còn được kéo lên tận miệng!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 255: Bạch Đế, kỳ tài làm ăn! Kiếp trước phần là phần mềm rất nhiều, cạnh tranh cực kỳ kịch liệt, nhưng “Lam Tinh nghe thư” do Lâm Tri làm ra ở thế giới này lại là lệ cũ.

Vì phần phần mềm này Lâm Tri Bạch cũng là liều mạng.

Trực tiếp dùng thân phận xã hội để xuất bản kho kho quyền hành của thần thoại để nghe sách.

Hiện tại bất kể là những tác phẩm xuất bản trong thần thoại hay là tác phẩm võng văn trên văn bản Lam tinh, trên phần tá phần này hiện tại cơ bản đều có thể lục soát được.

Điểm này.

Ngoại trừ Lâm Tri Bạch những người khác đều rất khó làm được, cho dù Duy Á và Thiên Quang xuất công, muốn bắt chước theo gió cũng chỉ có thể ăn chút xương còn thừa.

Thậm chí là...

Cũng không làm được mấy thứ như hỉ mã ái nhã ở kiếp trước, bởi vì địa cầu cũng không có việc xuất bản thần thoại, không có điều kiện độc đáo như Lâm Tri Bạch.

Mà lúc này.

Nhà nghề bán xăng và thiên quang còn chưa kịp ra ngoài, trong chợ phần tấu chương chỉ có một nhà này không phân biệt biệt biệt, cho nên một vùng thị trường thị trường Lam Hải này đều là Lâm Tri Bạch, lại bởi vì trước đó vô số minh tinh Tân châu đều tự phát hỗ trợ tuyên truyền, cho nên giờ phút này trên võng thảo luận với phần phần phần phần quà này có độ cực cao!

“Phần mềm này nhìn không tệ nha!”

“Lưu phần công văn này là của lưu manh.”

“Vốn không biết phần tấu chương là thứ gì, dùng qua mới biết được thứ này thật là dễ dùng a, bởi vì ta thường thường đi

công tác, công việc đi ở trên xe đọc sách lâu ngày khó tránh khỏi sẽ mệt mỏi, đối với mắt cũng không tốt, nhưng có cái phần mềm này, ta chỉ cần đeo tai nghe đọc điện thoại là có thể biến tướng đọc sách, mà trên phần mềm này có âm thư rất chuyên nghiệp đấy, mặc kệ là nói đến tiết tấu và giọng điệu của chuyện xưa, hay là phối nhạc vận dụng, đều có cảm giác làm cho người ta lâm vào cảnh của mình, hiện tại ta thậm chí cũng không đọc sách, chỉ cần nghe thôi là được rồi!”

“Đơn giản giống như Thính Ca.”

“Lão nhân cũng có thể dùng phần phần vệt này, đặc biệt là những con mắt kia xảy ra vấn đề, không thể đọc sách thời gian dài, chỉ có thể đeo chiếc máy móc cũ khó nhọc nhìn nó, đối với những lão nhân này mà nói quả thực là tin vui!”

“Ta có thể nghe xong sau giờ tan ca!”

“Đây cũng giống như bích lộ Nhĩ Tư buổi sáng vậy!”

“Đâu chỉ là đi tan ca, ta cảm thấy mình dắt tai nghe điện thoại. Lúc đi học nghe được quả thực là thần khí biết về cá, ai ngờ ta đeo tai nghe điện thoại thật ra là đang nghe thư chứ. Có lẽ tất cả mọi người đều theo bản năng cho rằng ta đang nghe hát.”

“Nghe thư sáng tạo là của ai a?”

“Phần công xưởng này thật sự là người tạo phúc.”

“Không biết ý tưởng của ai nữa, nghe tin đồn nói là xuất bản thần thoại làm ra, chính là xã trường xuất bản của thần thoại xã hội, Bạch Đế. Cái hạng mục này hẳn là do Bạch Đế thúc đẩy.”

“Ánh mắt thương nghiệp của Bạch Đế không tệ nha!”

“Trước đó ta thấy một ít chuyên gia xuất bản không thực hiện được phần tấu chương, kể cả bản thân ta cũng không có hứng thú với thứ này, cho đến khi dùng mị lực mới hiểu rõ về thứ này!”

Thật giống như kiếp trước.

Lời thăm hỏi đã móc móc, lại có uy tín, tất cả mọi người đều không hiểu, nhưng cuối cùng uy tín lại bốc cháy khắp thị trường, rất nhiều khi đại chúng cũng không biết bọn họ cần cái gì, điều này cần ánh mắt vượt xa trước mới có thể làm thành,

Lam Tinh nghe sách cũng là như vậy, mọi người không hiểu thì cần gì phải nghe chứ, đọc sách so với nghe người kể chuyện, quả nhiên vẫn có ý nghĩa hơn chứ?

Nhưng mà cuối cùng đã nghe đọc xong sách.

Đương nhiên có rất nhiều người vẫn ưa thích đọc sách, đối với người nghe sách cũng không có hứng thú gì, nhưng cho dù trong mười người đọc sách, chỉ có một người là thích nghe sách, cái phần mềm này cũng đủ xưng là thành công!

...

Mà lúc này thần thoại xuất bản, được Lâm Tri Bạch điều công đến hạng mục nghe thư, đảm nhiệm phụ trách Vương Tử, giờ phút này hai mắt đỏ bừng, cả người run rẩy giống như đánh máu gà vậy!

“Bao nhiêu?”

” download lượng phá ngàn vạn!”

“Còn đang tăng!”

“Đầy quá hung dữ!”

“Hai ngàn vạn!”

“Làm sao có thể nhanh như vậy a!”

“Sương bia đầu tiên vừa ra, thì download bắt đầu bão táp như bão táp, bởi vì phần mềm mại này của chúng ta dùng tốt, còn những hộ tịch kia sẽ tuyên truyền cho bằng hữu bên cạnh!”

“Thành công rồi!”

“Lần này không cần hâm mộ hạng mục nhân dân gian trên mạng của Văn Võng nữa!”

“Các hạng mục của chúng ta không kém hơn bọn họ.”

“Trong phần công trình nghe sách có không ít phần phí cắt vào nghe, phần này cũng không ít a!”

Nghe các công nhân trong hạng mục kích động thảo luận, Vương Tử chỉ cảm thấy thân thể đã hơi lằng lằng, xã trưởng thật sự không lừa mình!

Hạng mục này thật sự giỏi!

Phải biết rằng lúc trước bị triệt bỏ chức vị bộ chủ góp tay,
Vương Tử cho là mình xong đời, còn bị ném vào hạng mục
thính thư gì đó, có khác gì lưu vong đại thần thời cổ đại?

Bây giờ nhìn lại.

Bộ chủ đang biên ra đi Sùng Nương suy luận, người nào thích
thì người đó làm!

Người phụ trách bán sách, thủ hạ giữ sách không có tiền đồ
hơn một tên tiểu chủ biên sao?

Cảm tạ xã hội!

Ca ngợi xã dài!

Có điều ngoại giới hình như còn chưa biết, sáng tạo của phần
mềm này là đến từ xã hội trưởng thành, những người trên
mạng kia đều cho rằng Bạch Đế chỉ là vì nghe thư chương tác
mà lập cái võ tay đây...

Như vậy sao được?

Vương Tử lúc này gọi điện thoại cho mình, muốn phóng viên
phỏng vấn gọi điện thoại.

...

Phần ba đưa phần mềm lên ngày hôm sau, lúc Lam Tinh nghe
được công văn download đạt đến 6 ngàn vạn.

Có truyền thông đưa tin:

Hóa ra phần tấu này của Lam Tinh hoàn toàn là công văn xã
hội, Lâm Tri Bạch, cũng chính là sáng ý của Bạch Đế lão sư.

Thậm chí không chỉ nghe sách, lúc trước sáng lập mạng lưới
lam tinh, cũng là tưởng tượng Bạch Đế đưa ra!

Người có đầu mối là Chanh Đạo và Vương Tử.

chanh là người phụ trách văn võng của Lam Tinh.

Vương Tử là phụ trách hạng mục của Lam Tinh nghe sách.

Hai người này mặt mày hồng hào tiếp nhận phỏng vấn, cuống
nói Lâm Tri Bạch trước mặt phóng viên!

Đầu tiên là Vương Tử lên tiếng:

“Xã Trường mới nhậm chức không có mấy ngày, liền làm ra sáng tạo về phần tấu chương, lúc ấy tất cả những cao tầng xuất bản xã hội chúng ta đều không đồng ý, cảm thấy đồ chơi này không có khả năng thành, kể cả bản thân ta cũng cho là như vậy đấy, nói một cách đại bất kính a, lúc ấy chúng ta thậm chí vùng trộm đều cho rằng, xã hội là một âm nhạc, căn bản không hiểu nghề chúng ta, còn có xuất thân cao tầng nào đó tại trong cục cơm tư nhân trực tiếp phun ra công ty xã trường vào, là điển hình ngoại hành chỉ đạo nội hành, nhưng xã hội trường cứ cố gắng thôi động các loại bài tập này!

Kết quả các người đều đã nhìn thấy.

Lam Tinh chỉ nghe trong sách không tới hai ngày, số lượng hộ gia đình đã lên tới sáu ngàn vạn. Trước khi kết thúc chuyện ngày hôm nay, ánh mắt của xã hội vượt xa những lão nhân đã đắm chìm trong ngành này của chúng ta. Hắn còn trẻ tuổi, tích cực tiên thủ, có tư duy buôn bán, rất có phong phạm của hệ thống diễn tịch Lâm Chiêu Mục của tập đoàn thần thoại chúng ta!”

chanh bên cạnh vừa nhìn thấy không đúng a.

Người có thể liêm như vậy, ta không nói gì nhiều giống như tỏ ra ta rất không có tình thương.

Vì vậy háng giọng một cái nói:

“Không chỉ nghe sách, văn võng Lam Tinh cũng giống như là do một mình Xã trường đưa ra suy nghĩ, đồng dạng trên lưng cũng mang theo trùng trùng áp lực mạnh mẽ đẩy mạnh tiến lên!

Có thể có rất nhiều người nói văn bia có thể thành chủ yếu dựa vào Bất Dạ Hầu, nhưng không có quyết định lúc trước xã hội kiên trì muốn làm văn bia, mọi người có thể nhìn thấy những văn chương trên mạng của Bất Dạ Hầu sáng tỏ rục rã sao?

Bất Dạ hầu là vua trên mạng không sai.

Nhưng xã trường bạch đế chúng ta mới là võng văn thủy tổ thật sự!

Ngoại giới có lẽ không rõ lắm, mọi người không ngại tưởng tượng, với tư cách là tổ chức thần thoại bắt chước con cung

nhỏ nhất của lão gia tử, tiến vào thần thoại xuất bản đảm nhiệm vai chủ, đảm nhiệm xã hội, phải đối mặt bao nhiêu áp lực cùng nghi vấn của nội bộ ngoại bộ a, hẳn thậm chí còn ở Đại nhị a!

Sản nghiệp Đại Nhị học sinh không chế thị trường trị giá trăm ức?

Chỉ sợ khi đó ai cũng cảm thấy, xã hội chỉ là một tiêu tử xuất thân tốt, vận khí tốt a, lúc ấy thời điểm thân phận Bạch Đê còn chưa bộc lộ ra ngoài không phải trên mạng có rất nhiều bình luận âm dương quái khí sao, nói hẳn chính là mệnh tốt, khởi điểm so với người khác cao hơn, không phải dựa vào bản lãnh của mình, vậy bây giờ còn có người nói xã hội không phải dựa vào bản lãnh của mình sao?

Ha ha!

Phụ nhị đòi phú nhiều như vậy ba đòi, các người từng gặp mấy người có thể cùng xã trưởng chúng ta giống nhau, lúc đại nhị có thể làm ra lam tinh văn võng cùng lam tinh nghe sách a, hơn nữa còn là dưới tình huống mọi người không xem trọng cưỡng ép thúc đẩy hạng mục, phạm là xảy ra một chút sai lầm, xã trưởng liền phải gánh trách nhiệm to lớn, cho nên hắc tử có thể ngậm miệng, thiên tài chân chính, làm cái gì đều có thể thành công, xã trưởng chúng ta không thể nghi ngờ chính là thiên tài như vậy!

Khúc nhạc, thành tích của hắn đã rõ như ban ngày!

Làm kinh doanh hẳn cũng mạnh hơn bất cứ ai khác, Lâm Tri Bạch! Giáo viên Bạch Đê! Xã hội chúng ta! Hắn sẽ xuất bản thần thoại từ trước tới nay, xã trưởng vĩ đại nhất!”

Vương Tử cũng tròn tròn mắt.

Gia hỏa này còn dám liếm mình!

Lời nói khen ngợi quả thực buồn nôn!

Nhưng không thể không thừa nhận đối phương nói chính là sự thật, văn võng Lam Tinh cùng Lam Tinh hai hạng mục này, quả thật đáng giá khoác lác quá mức!

...

Mà sau khi đám bạn trên mạng nhìn thấy đoạn phỏng vấn này thì nhận lấy một sự chấn động cực lớn, bởi vì trước đó mọi người đều cho rằng những hạng mục này là do việc xuất bản thân thoại đã có người nói ra trước, sau đó Bạch Đế sẽ làm xã hội phách bài để tiến hành.

Ai cũng không nghĩ tới!

Cái hạng mục này hoàn toàn là do Bạch Đế tự mình đề bạt, còn tự mình đẩy mạnh, hai khái niệm này hoàn toàn khác nhau!

“Quả nhiên ưu tú thì mặc kệ người làm cái gì đều ưu tú?”

“Đây cũng quá trâu đi!”

“Sao ta cảm thấy Bạch Đế đã hoàn toàn kế thừa thiên phú thương nghiệp của gia gia Lâm Chiêu Mục rồi nhỉ?”

“Năm đó Lâm Chiêu Mục chính là kỳ tài về thương nghiệp đấy, bằng không cũng sẽ không đem tập đoàn thân thoại làm được quy mô sản nghiệp hôm nay.”

“Bạch Đế hẳn là hậu đại ưu tú nhất trong Lâm Chiêu Mục đời sau?”

“Bạch Đế đang muốn kế thừa tiết tấu của tập đoàn thân thoại sao?”

“Mẹ kiếp!”

“Bạch Đế mới là người thắng cuộc chân chính!”

“Lúc Nữ Oa tạo người có thiên vị Lâm Tri Bạch quá mức hay không?”

“Dung nhan cao, gia thế vô địch. Kế thừa thiên phú thương nghiệp của gia gia Lâm Chiêu Mục, đồng thời còn là một nghệ thuật gia vô cùng thành công. Danh xưng của tiểu khúc cha cũng không phải chỉ là hư danh của lãng mạn!”

“Tính cách cũng rất cường đại.”

“Với áp lực trùng trùng, áp lực mạnh mẽ đẩy mạnh hạng mục của hai công ty cũng không xem trọng, vẫn là ở trong tình huống thân phận xã trưởng vốn không phục chúng, hoàn toàn là dựa vào gia thế có được...”

Chương 256: Lâm Chiêu Mục: Loại người này! Ba ngày sau.

Việc xuất xưởng thần thoại.

Hội nghị lại bắt đầu một lần nữa.

Lâm Tri ngồi ở vị trí chủ vị xã hội trưởng, một câu cũng không nói, chỉ có đám trung cao tầng nịnh bợ nhảy lên tiếng.

“Ta muốn báo cáo phó Xã Trưởng La Đạt!”

“La Đạt lấy chức mưu tư!”

“La Đạt khi dễ cấp dưới!”

“La Đạt đã từng làm quy tắc ngầm của văn phòng!”

“Ta đề nghị phế đi chức phó xã trưởng của La Đạt!”

“La Đạt có được chứng cứ phạm tội của phe phái công ty, ngài xem đi!”

“...”

Thiệt hay giả không biết, cho dù có người nói ‘La Đạt có tội, ngày hôm nay hẳn dùng chân trái vào công ty ‘Lâm Tri Bạch’ cũng không kỳ quái.

Cây đổ bầy khỉ tán loạn.

Tường đổ, mọi người đẩy.

Lam Tinh nghe được hạng mục này thành công, đem Lâm Tri Bạch xã trưởng, tại công ty uy vọng hoàn toàn tăng lên tới đỉnh điểm!

Giờ khắc này.

Cao tầng trong toàn công ty đều nguyện vì Lâm Tri Bạch mà đối ý với La Đạt, giống như dệt tội vậy.

Dù sao cường thế của xã hội trẻ tuổi này, mọi người đã sâu sắc kiến thức được trong hai hạng mục này, đồng thời mọi người cũng biết xã trưởng cùng phó xã trưởng vẫn luôn không hợp nhau, tự nhiên tranh thủ cơ hội biểu hiện lòng trung thành.

La Đạt ngồi ở phó vị.

Làm phó xã trưởng, lần đầu tiên bị thuộc hạ buộc tội như thế, nhưng một câu cũng không nói ra được, chỉ là sắc mặt tái nhợt như cha mẹ chết.

“Người muốn giải thích gì?”

Lâm Tri chấp tay, trong nháy mắt phòng hội nghị yên tĩnh trở lại, sau đó ánh mắt hắn nhìn về phía phó xã trưởng La Đạt.

La Đạt là người của đại bá, nhưng lúc này đại bá không thể giúp hắn được.

Roi dài không đến kịp.

La Đạt đứng lên, bái một cái, khỏ sở nói: “Ta không có gì để nói, chỉ cầu xã trưởng ban cho thân phận, đây là từ chức của ta...”

La Đạt đang cầu xin tha thứ.

Nếu như từ chức, hắn còn có thể lặn lội trong nghề này nữa, ví dụ như đi nhàn rồi làm giới cao tầng trong nghề.

Nếu như bị Lâm Tri khai trừ...

Sau này ở trong nghề này, La Đạt sẽ khó khăn cất bước, nói không chừng sẽ chuyển thành nghề rồi.

“Được.”

Lâm Tri hờ hững nói: “Hiệp nghị đấu giá bốn năm, ta cho phép người từ chức.”

“Cảm ơn.”

La Đạt một khắc này cảm tạ, vậy mà có chút xuất phát từ chân tâm, tối thiểu Lâm Tri Bạch không đuổi tận giết tuyệt, cho mình một cái thể diện.

Bốn năm sau mình còn có thể kiếm cơm ăn ở đây.

“Vậy cứ như vậy đi.”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu: “Phó xã trưởng La Đạt từ chức, ta đồng ý rồi, các vị thấy thế nào?”

Có thể nhìn như thế nào?

Đám cao tầng này hận không thể hô to ” Xã trưởng anh minh”.

Lâm Tri Bạch thật ra có thể cho La Đạt An một ít tội danh, để cho hắn từ nay về sau biến mất ở trong ngành nghề này, nhưng không cần thiết, thứ nhất là người tới đây về sau đã không thể tạo thành uy hiếp, thứ hai Lâm Tri Bạch cân nhắc đến tình cảm của rất nhiều người trong công ty đối với La Đạt, đối phương tuy rằng đối nghịch với Lâm Tri Bạch, nhưng tối thiểu không có hạ độc thủ đối với hai hạng mục Lâm Tri Bạch kia, chẳng qua là mượn cớ gây áp lực.

Có lẽ đây cũng là đường lui La Đạt lưu lại cho mình.

Mà La Đạt Đường từ chức cũng không có tư cách tiếp tục ngồi trong phòng hội nghị nữa, y xin lỗi một tiếng, chán nản rời sân.

Trong tầng lớp cao tầng có rất nhiều người trong lòng đang rạo rức.

Lại lần nữa nhìn về phía khuôn mặt trẻ tuổi chủ vị kia, tâm thái đang từng chút chuyển biến, bởi vì tất cả mọi người đều biết:

Từ hôm nay trở đi.

Việc xuất bản thần thoại đã bị Lâm Tri Bạch nắm trong tay, y không chỉ là tân vương xuất bản thần thoại, mà còn là tân vương của toàn bộ thế giới!

Ngay cả Duy Khắc Tạt Nhĩ cùng thiên quang xuất bản xã hội, đều bị Lâm Tri Bạch hai hạng mục mới thành công, liên tục lùi về phía sau.

Tần Châu so với lúc xuất bản thì chênh lệch rất nhỏ trước kia.

Là Bồ cục Lâm Tri Bạch cải biến, để thần thoại xuất bản thành lão đại duy nhất của thị trường, hiện tại hắn là người nắm giữ quy tắc trò chơi.

Tân vương đăng cơ!

...

Buổi tối.

Lâm Tri Bạch trở lại biệt thự Đông Hồ.

Lâm Hi kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, đệ đệ này của mình sau khi chấp chương thần thoại xuất bản thì giống như hổ vào

rừng sâu núi thẳm, về biển rộng, một khi không thể thu thập!

“Người cũng quá mạnh đi!”

Lam Tinh vẫn vững cùng Lam Tinh nghe hai hạng mục này liên tiếp thành công, Lâm Tri Bạch trực tiếp trở thành Lâm gia đời thứ hai trong đời thứ ba, là người chói mắt nhất!

Lâm Đông cũng khiếp sợ nhìn nhi tử.

Hắn ở trên người đứa con trai Lâm Tri Bạch này, mơ hồ thấy được bóng dáng năm đó của phụ thân Lâm Chiêu Mục, cái này gọi là gì?

Di truyền cách đời sao?

Mẹ vẫn vui vẻ trước sau như một, câu “Con ta từ nhỏ đã thông minh”.

Lâm Thắng Thiên nhìn Lâm Tri Bạch, lộ ra nụ cười, có lẽ sau này đệ đệ hắn là có thể từ chỗ lão gia tử kế thừa không ít sản nghiệp thần thoại kia.

Mình không có hy vọng.

Nhưng nhìn thấy đệ đệ biểu hiện ưu tú như vậy, người làm ca ca như hắn chỉ có cao hứng!

“Về sau? Trường hợp biểu diễn ẩn hiện lộng lẫy biểu diễn đã vượt qua cửa hiệu cho Anh Lỗ!?”

Lâm Hi nghiêm túc nói: “Làm cho tốt, lão gia tử phỏng chừng con mắt bây giờ cũng đang nhìn chăm chăm vào người đây.”

...

Lâm Hi nói không sai.

Con mắt của lão gia tử, quả thật đang nhìn chăm chăm Lâm Tri Bạch, thậm chí sự chú ý của Lâm Chiêu Mục đối với Lâm Tri Bạch, đã siêu việt thể hệ thứ hai của thần thoại những người khác!

Đây là hạng mục hạng mục Lam Tinh nghe sách hạng mục thứ ba.

Phần mềm này có lượng download đã đạt đến một ức ba ngàn vạn.

Dùng số lượng hộ cũng thành công hơn ỨC, đại bộ phận đều nguyện ý bỏ tiền túi ra để nghe sách!

Thành tựu thương nghiệp như vậy, cho dù là ông trùm thương giới như Lâm Chiêu Mục cũng không thể không có vài phần kính trọng!

“Kí trưởng.”

Kim thư ký cầm một phần báo cáo về việc xuất bản tài vụ trong thần thoại, sau khi xem xét nửa ngày, bỗng hấn mở miệng nói: “Nếu như xuất bản thần thoại là phần kết quả của người cho Bạch tiểu thiếu gia, vậy ý nghĩa của nó là hấn đã có thể nộp bài thi trước...”

“Tùng làm kiểm tra số liệu xem sao?”

Ánh mắt Lâm Chiêu Mục hiện lên một tia chờ mong.

Kim bí thư ký gật gật đầu: “Thần thoại xuất bản đến tay Bạch tiểu thiếu gia, thành tích sẽ bắt đầu tấn mãnh đột phá, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì số lợi nhuận trong tuổi tăng lên gấp năm lần so với năm năm năm trước.”

Năm lần!

Điều này có nghĩa là Lâm Tri Bạch đã lấy được lượng lớn quyền xuất bản thần thoại.

“Còn thiếu một chút.”

Lâm Chiêu Mục nói: “Thí thể quyền yêu cầu tuổi đầy đủ đạt tới sáu lần năm ngoái. Hấn mới có thể lấy được thần thoại xuất bản, xuất bản.”

“Điểm này, khả năng rất nhanh sẽ được bổ sung đầy đủ.”

Kim thư thư cười nói: “Thư ký nhận được tin tức sáng nay, Bạch tiểu thiếu gia mở một con đường khác, tìm được một ít những tác phẩm ngôi sao, những tác phẩm ngôi sao này phỏng chừng không bao lâu sẽ xuất bản thành trì, đến lúc đó vô số fan mua nợ, gần như có thể đoán được.”

“Tìm minh tinh viết sách?”

Dù Lâm Chiêu Mục nghe được ý nghĩ này cũng ngây ngốc vài giây, sau đó bỗng nhiên khòe miệng giật một cái, “Phong cách làm việc này của hấn giống ai?”

“Tất nhiên là giống ngài.”

Kim thư ký nghiêm túc nói: “Tuy không bằng lão đạo của ngài, nhưng năm nay hấn mới lên đại nhị, tuổi còn trẻ có thành tựu này...”

Kim thư ký dừng lại.

Lâm Chiêu Mục thay hấn nói tiếp: “Tuổi còn trẻ có thành tựu này, đây là trình độ của ta vào lúc đi Đại Nhị năm đó.”

Kim thư ký vội vàng nói: “Ta không phải có ý này.”

Lâm Chiêu Mục cười ha ha: “Người hoảng cái gì, hấn có lợi hại đến mấy cũng là tôn tử của Lâm Chiêu Mục ta, tôn tử của ta càng ưu tú, gia gia ta càng vui vẻ!”

Dừng một chút.

Lâm Chiêu Mục nói: “Nếu hấn đã có thực lực này vậy thì xuất bản thần thoại cho hấn cũng được. Không chỉ như thế, sang năm ta còn phải thêm cho hấn một ít trách nhiệm nữa. Để ta xem thử cực hạn của tiểu tử này ở đâu!”

Kim bí thư cười cười.

Tựa hồ nhớ ra cái gì.

Kim thư đột nhiên nói: “La Đạt từ chức rồi.”

“Ồ?”

Lâm Chiêu Mục cười nói: “Vậy bây giờ hấn chắc là hoảng để xuất bản thần thoại rồi.”

Người này đúng là loại ta.

...

Nhà của đại bá.

Lâm Xuân sắc mặt khó coi, đập bễ chén trà mình thích nhất.

Sắc mặt Lâm Cung Đồng khoản, thanh âm hơi phát run: “La Đạt bị đá ra rồi, thần thoại xuất bản tích lũy xã nghiệp tăng vọt. Nói cách khác, sau này sản nghiệp này có khả năng sẽ bị một mình Lâm Tri Bạch kế thừa?”

“Chúng ta đã xem thường thằng nhãi con này rồi!”

Sắc mặt Lâm Kính trắng bệch, cảm giác đầu lại bắt đầu đau đớn, nhà mình triệt để mất đi việc xuất bản lĩnh quản lý thần thoại!

Đúng vậy.

Trước khi Lâm Tri Bạch vào thần thoại chủ xuất bản thì hẳn đã xuất bản làm xã hội.

La Đạt vẫn là người của một nhà Lâm Xuân để nắm giữ thần thoại xuất bản.

Lão Tứ nhà thật sự có tiền đồ.

Phía bên khán đài, sự nghiệp của Lâm Đông không ngừng phát triển.

Tổng Nghệ bộ bên kia, Côn Bằng Lãng tử Côn Bằng hợp tác với Côn Bằng hiện tại ửng đỏ nửa bầu trời.

Sau khi kế Mộc ta là ca sĩ, Lâm Thắng Thiên tham dự chế tác năm triệu đại tổng văn Tần Châu!

Nghe nói...

Bây giờ ngoại châu đã chạy tới mua sắm bản quyền rồi.

Trong đó bản quyền của ta là ca sĩ ở ngoại châu bán ra tám ngàn vạn!

Mà bản quyền của Lam Lãng tử cũng được thông báo, phỏng chừng cũng sẽ không là một con số nhỏ!

Thậm chí là như vậy.

Ngay cả thủ hạ của Lâm Hi, công trạng cũng được tăng lên vũng vàng, hiện tại đã mơ hồ trở thành thủ tịch quản lý của ca đàn Tần Châu!

Tất cả những điều này, đều làm cho một nhà Lâm Xuân cảm thấy bất an!

...

Nhà nhị bá.

Lâm Báo cười không ngậm miệng lại được.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha, lần này La Đạt cũng cút đi!”

Nhị bá gia xuất bản thần thoại chiêu sinh lợi liếng là người an bài lợi ích, kết quả tên kia không chịu nổi một hiệp, đã bị Lâm Tri Bạch đá ra công ty.

Chuyện này Lâm Báo cũng rất buồn bực, dù sao lợi nhuận là người một nhà a.

Nhưng nhìn thấy La Đạt đại bá cũng cút đi, trong lòng Lâm Báo trong nháy mắt cân bằng không ít, xui xẻo không chỉ là nhà chúng ta a!

Nhìn thấy có người thăm như nhà ta, ta an tâm rồi.

“Người còn cười được!”

Lâm Hạ nhìn con trai chỉ số thông minh không cao này, tức giận không chỗ phát tiết.

Lâm Hạ tất nhiên khó chịu về chuyện lợi ích bị đuổi đi, La Đạt lại vẫn còn ở lại nhà xuất bản, nhưng tóm lại vẫn có người Tap La công nhận Lâm Tri Bạch, để cho y không cách nào hoàn toàn nắm giữ xuất bản, nhưng bây giờ La Đạt đánh rắm, sau này xuất bản thần thoại sẽ là cấm lĩnh của Lâm Tri Bạch!

Ai cũng không thể chạm vào!

Đây chính là sản nghiệp hơn trăm ức!

Không đúng.

Có cây Diêu Tiên là văn võng Lam Tinh, lại có chậu Tự Bảo này của Lam Tinh, giá trị xuất bản thần thoại hiện tại đã không chỉ trăm ức!

“Khi còn bé ta đã biết hấn là tai họa!”

Lâm Tri Bạch càng thành công, Lâm Hồ lại càng khó chịu, tiểu tử này từ nhỏ được tất cả mọi người khen “huấn tú”, trong lòng hấn đã sớm ghen tỵ muốn chết.

Chỉ nhà Tứ thúc Lâm Tri Bạch khôn ngoan ưu tú?

Hồ báo huynh đệ nhà chúng ta dùng danh nghĩa ngu xuẩn để thay?

...

Nhà tam bá.

Lâm Thu nheo mắt lại: “Thật sự để cho gia đình lão tứ có thành tựu như vậy sao.”

“Lâm Tri Bạch đáng chết!”

Ánh mắt Lâm Liễu tràn đầy oán độc.

Lâm Mộc liếc nhìn Nhị muội, thản nhiên nói: “Bây giờ muội đang là vô năng cuồng nô.”

Lâm Sâm lại cười tủm tỉm nói: “Kỳ thực cũng rất tốt, chúng ta một nhà Tứ thúc xung đột không lớn, một Nhậm gia Xuân, làm phản liền làm phản, để cho đại bá nhị bá đấu với bọn họ đi.”

“Không ai có thể chỉ lo thân mình.”

Lâm Thu thở dài: “Chỉ là tạm thời, không cần phải xung đột với bọn họ, chip đọc sách là có thể tạo ra người. Kỹ năng K. Khảo tử này trở về ta tìm lão tứ uống chén trà đi, năm đó có chút hiểu lầm ở bên trong.”

“Phụ thân!”

Hai mắt Lâm Liễu đỏ hoe.

Lâm Mộc nghe nói như thế sắc mặt cũng có chút không đúng.

Lâm Thu mắt nhìn con trai lớn trong sáng: “Năm đó không phải là huynh đẩy nó đi?”

“Không phải ta.”

Lúc này Lâm Mộc liền thề thào phủ nhận, sắc mặt như thường.

Lâm Thu nhìn thật sâu vào rừng cây, “Vậy liền xem như không phải đi.”

Ở tập đoàn thần thoại, hiện tại lão tứ một nhà cũng coi như là chư hầu rồi, nội bộ tập đoàn đã có người chủ động tiếp cận, không nên xung đột.

Ít nhất tạm thời không thể xảy ra xung đột.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 257: Không Dạ Hầu: Là ta giết ta?” Chủ quán, ta tính sơ một chút, nếu như mua được cổ phần xuất bản của Thần Thoại, cộng thêm quy mô sản nghiệp hiện tại của người, thân gia của người có thể sẽ phá ngàn ức lấy được.”

Giang Thành gặp mặt Lâm Tri Bạch.

Hiện tại hai người gặp mặt có rất nhiều nguyên do.

Cái lý do lớn nhất chính là, Bất Dạ Hầu xuất bản hợp tác với thần thoại vô cùng thuận lợi.

Mà Dạ Hầu chính là người của Xi, Giang Thành là đại biểu xuất bản hội kiến văn võ và buổi gặp mặt, hợp tình hợp lý.

Sau khi hẳn chắc chắn sẽ ra xuất bản ở thần thoại không chế cổ phiếu, là có thể đạt tới 10 tỷ thân gia sao?

Lâm Tri cười miễn phí, tiền của thế giới này, cùng tiền của nhuyển muội kiếp trước không sai biệt lắm, cho nên ngàn tỷ thân gia hẳn cũng không cảm thấy quá trâu bò.

“Còn có một chuyện.”

Giang Thành nói: “Thần thoại bên kia 《 Xạ Điều Anh Hùng Truyện 》 hậu kỳ hoàn thành, đoán chừng ngày mai sẽ tuyên truyền, nhưng thoạt nhìn tình huống thị trường tựa hồ có chút không ổn, gần đây rất nhiều người nói võ hiệp sắp chết.”

Võ hiệp kiếp trước đã sớm chết.

Cũng chỉ có thế giới này thanh tiến trình hơi chậm.

Lâm Tri Bạch trong lòng than thở, nhưng ngoài miệng lại hỏi một câu.

“Sao lại nói vậy?”

“Chuyện này là do ngài tự làm.”

Giang Thành nói: “Dụng độ nhiệt độ hai năm qua của võ hiệp vốn đang hạ xuống, kết quả trích tru tiên xoát ngang trời xuất thế, lam tinh văn võng tiên hiệp lập tức nổi giận, các loại tiên hiệp bắt đầu hiện ra, kết quả đám độc giả tiếp xúc tiên hiệp, hứng thú đối với võ hiệp tự nhiên liền dần dần giảm xuống.”

Lâm Tri Bạch: “...”

Hóa ra ta còn thành người đào mộ của võ hiệp? Không thể, ta còn có võ hiệp kịch muốn theo đuổi đây!

Một đợt sóng này có chút bàn đá đánh vào chân mình, bất quá xuất hiện loại tình huống này cũng là bình thường, tiên hiệp cũng bắt đầu hành động đại đạo, khẳng định võ hiệp đã bắt đầu đi xuống dốc, loại hình này nhất định sẽ từ siêu cấp nhiệt môn đi về nhà vắng vẻ.

Cẩn thận ngẫm lại...

Cho dù không có mình, sau này Lam Tinh cũng sẽ xuất hiện võng văn, tiên hiệp khả năng sẽ xuất hiện, sự xuất hiện của mình, chỉ gia tăng tiến độ phát triển của võng văn.

Xem ra trước mắt chỉ có Kim Dung có thể cứu Lam Tinh võ hiệp, hơn nữa còn là loại trị ngọn không trị gốc.

“Vấn đề không lớn.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Chúng ta nắm đuôi võ hiệp là được.”

Võ hiệp quả thật biết lạnh, nhưng tuyệt đối không phải hiện tại, Lâm Tri Bạch muốn bắt lấy đuôi võ hiệp, để võ hiệp Kim Dung ở thế giới này tỏa sáng.

Về phần sau đó võ hiệp có chết hay không cũng không phải vấn đề Lâm Tri Bạch cần quan tâm.

Đây là thời đại phát triển tất nhiên, đoán chừng qua nhiều năm nữa, võ hiệp sẽ hết thuốc chữa, nhưng võ hiệp kịch hẳn còn có thị trường.

Và phim truyền hình thật ra là hai cuộc thi.

Giang Thành thấy ông chủ còn có lòng tin, cũng đi theo an tâm không ít, sau đó nói đến sự tình Thiên Quang bên kia.

“Quyền lực của Tô Triết ở công ty trở nên cao hơn, gần đây đều bắt đầu đuổi tay về hướng bộ phim.”

Sau khi Tô Triết làm bộ trưởng truyền hình, xác thực làm ra thành tích không nhỏ, cho nên hiện tại tự nhiên bắt đầu muốn khuếch trương quyền lực, nhuộm đẫm bộ phim điện thoại Thiên Quang.

“Có phim sao...”

Lâm Tri Bạch phát hiện mình vẫn luôn làm phim truyền hình, trước mắt còn chưa từ chỗ hệ thống kia rút được kịch bản phim.

Lát nữa giúp Tô Triết một tay đi.

Bản thân hắn và hệ thống định chế ra kịch bản phim là được.

Dù sao không biết Thiên Quang, bà chủ còn có thể chống đỡ bao lâu nữa.

Một khi đối phương không chịu nổi buông tay nhân gian, Tô Oánh muốn khống chế Thiên Quang khó khăn sẽ tăng cao, điều này không phù hợp lợi ích của Lâm Tri.

Mà nhìn tình huống hiện tại, dường như Tô Triết thật sự rất đáng đầu tư, quyền lực của nàng ở Thiên Quang càng ngày càng cao, tay cũng duỗi càng ngày càng dài, không có cổ tay nhất định thì không làm được đến trình độ hiện tại.

...

Đúng như Giang Thành nói, thần thoại ngày hôm sau liền thả ra tin tức Mang Xạ Tinh Thần Điều anh hùng truyền sắp hành trình.

Trận pháp của diễn viên rất tốt.

Mà trong tuyên truyền tự nhiên cũng không quên đề cập tới thân phận của biên soạn Bất Dạ Hầu.

Nói chính xác, “Bất Dạ hầu” là một trong những trọng điểm tuyên truyền của bộ kịch này. Dù sao bây giờ danh tiếng của Bất Dạ hầu quá lớn, tuy bản thân chỉ xếp hạng ba trong các danh nhân vật có danh tiếng, nhưng sức ảnh hưởng khá đáng sợ!

Tin tức vừa được tung ra.

Trên lưới lập tức phát ra tiếng bàn tán sôi nổi!

“Ta đã nói là Bất Dạ Hầu sản xuất cao rồi nhá, vở kịch thứ ba năm nay đã rồi, bây giờ ta thật sự nghi ngờ tên này không chỉ có linh cảm, chữ viết cũng tuyệt đối là loại biến thái, hơn nữa hắn còn không có thời gian viết chữ trên mạng kia kia!”

“Hắn xuất đạo mới bao lâu?”

“Đã ra nhiều tác phẩm như vậy rồi!”

“Mẫu chốt là phong cách cũng rất nhiều biến đổi!”

“Bất Dạ Hầu sẽ viết kịch võ hiệp sao, lúc trước kịch của hắn đều là hiện đại đô thị, hai bộ cảnh phi một bộ mê hoặc khi về nhà.”

“Người chưa từng xem “Tru Tiên Chi” đúng không?”

“Từng đọc quyển sách này, người sẽ không hoài nghi Bất Dạ Hầu có thể viết võ hiệp hay không. Nói là “Tru Tiên Lục” là tiên hiệp, chi bằng nói là một loại võ hiệp phiên bản thăng cấp, các đại tông môn bên trong chính là các đại môn phái trong võ hiệp. Biết được võ công của Thanh Vân Môn là đại hội võ lâm, chỉ là thế giới của tiên hiệp càng thêm to lớn, cho nên hiện tại ta không có hứng thú với võ hiệp.”

“Lâu trên thêm một!”

“Tại Lam Tinh trong võng nhìn Tru Tiên Trừ Tiên, còn có nhiều tiên hiệp như vậy, hiện tại ta đối với võ hiệp đã hoàn toàn không nhắc lên nổi hứng thú, cảm giác cấp độ quá thấp, không có ý tứ gì, đánh tới đánh lui đi.”

“Thật ra giá trị của Côn Bằng đã được nâng cao.”

“Nhìn chủ nhân trong tiên hiệp ngự kiếm phi hành, pháp bảo đấu pháp các loại, lại nhìn kinh công trong võ hiệp, cảm giác rất yếu, trong võ hiệp có thể tay không mài đá vụn, chính là cao thủ đứng đầu, nhưng nhân vật chính trong tiên hiệp có thể phá núi đoạn sông, xem nhiều loại tiên hiệp này còn ai sẽ hứng thú gì với võ hiệp.”

Nếu là trước khi ra ngoài tiên hiệp.

Lúc bạn trên mạng nghe được “Bất Dạ Hầu Tân KHÍ”, đều sẽ rất hưng phấn mong đợi, nhưng sau khi tiếp xúc tiên hiệp, mọi người nghe tin tức mới của Bất Dạ Hầu vẫn hưng phấn mong

đợi như cũ, chỉ là thời điểm nhìn thấy từ “Vũ hiệp” này, bản năng sinh ra một tia thất vọng.

Thậm chí có bạn trên mạng kêu lên:

“Hầu gia đừng chinh võ hiệp nữa, trực tiếp võ phim tiên hiệp đi, ta sẽ cải biên “Tru Tiên Lục” thành phim truyền hình thế nào, ta tuyệt đối xem!”

“Tốt nhất trong TV an bài Bích Dao sống lại!”

“Địch tiên hiệp, phí tổn cao lắm đúng không?”

“Đối với Bất Dạ Hầu mà nói không phải chuyện lớn, dù sao kịch bản của hắn hầu như cùng tam đại hợp tác, tam đại không thiếu tiền!”

“Nghe nói đã có công ty bắt đầu đập phim tiên hiệp rồi!”

“Ta cũng nghe nói!”

“Ta rất mong đợi!”

Thảo luận vẫn không tiến hành vở kịch võ hiệp với Bất Dạ Hầu.

Mọi người thậm chí cảm thấy 《Xạ Diêu Anh Hùng Truyện》 này cũng không có gì để thảo luận.

Cái tên này nào có khí phách như “Tru Tiên Lục”.

Mau chóng ra khỏi phim tiên hiệp đi!

...

Bộ giải trí thần thoại và bộ phim hoạt hình xem phim truyền hình, đều bắt đầu khẩn trương.

Kịch mới của chúng ta là võ hiệp mà!

Các người không nói đến chuyện ”Xạ Diêu Anh Hùng Truyện” thì cũng nên thảo luận về võ hiệp nhỉ?

Sao tất cả đều đang tán gẫu tiên hiệp!

Vì chuyện này, bộ lạc TV lôi kéo bộ lạc chế tạo ra hội nghị liên hợp.

Vì bộ phim này là hạng mục mà Hệ thống truyền hình và Hệ thống chế tạo năm nay coi trọng nhất!

“Tương lai thị trường không quá rõ ràng a.”

Trong hội nghị có cao tầng mở miệng, sau đó tạo ra một mảnh thốn thức.

“Vũ hiệp thật sự không được.”

“Đã từng nóng nhất phân loại, hiện tại lại không hấp dẫn được bạn trên mạng, cũng chỉ có fan của các diễn viên mới còn đang chờ mong.”

“Lần này ngay cả chiêu bài của Bất Dạ Hài cũng không dùng được.”

“Có thể thấy được phân loại này của võ hiệp có thể thật sự không được.”

“Bộ kịch này chúng ta đầu tư lớn như vậy, nếu như không thu về phí tổn thì làm sao bây giờ?”

“Thu phí chắc không khó, dù võ hiệp hơi kém nhưng nội dung vở kịch này vô cùng đặc sắc, nhiều nhất không thể như mấy bộ kịch trước của Bất Dạ Hài, lửa cháy rất lớn.”

Đương nhiên mọi người sẽ thốn thức.

Dù sao võ hiệp cũng từng phong quang vô hạn.

Trong TV thần thoại bộ và chế tác bộ phim, rất nhiều người đã từng bắt tay chế tác quay phim võ hiệp, còn sản xuất ra không ít phim nhiệt môn, có thể nói là từ thời đại võ hiệp kia một đường đi tới, kết quả hiện tại lại phát hiện “Võ hiệp đã chết”, trong lòng khó tránh khỏi tiếc nuối.

Thậm chí có người còn nói:

“Chúng ta sang năm hẳn là sẽ đặt bảo vật lên trên kịch tiên hiệp.”

“Hiện tại trong vòng không ít công ty, đều chuẩn bị quay phim tiên hiệp.”

“Kiền Lôi, Thiên Quang, đều có kế hoạch liên quan.”

“Còn không ít người có ý đồ với bản ” Tru Tiên Trừ” của Bất Dạ Hài.”

“Bộ rất hot kia, sửa biên thành phim truyền hình, hẳn là có thể hấp dẫn rất nhiều học giả quan sát.”

Đúng vậy.

Rất nhiều người muốn mua bản quyền giết tiên lục, chuyện này Lâm Tri Bạch cũng biết, nhưng trước mắt hắn còn chưa nhả ra.

Chủ yếu là có nên tự mình vỗ hay không.

Kiếp trước “Tru Tiên hồng” hình như có phim nhưng chất lượng như thế nào thì không đề cập tới chứ.

Bộ trưởng chế tác Triệu Hàng nói: “Bên ngoài không có nhiều giá trị, vậy chúng ta nghĩ cách dùng giá trị tuyên truyền mang mong đợi kéo lên, ta cho rằng võ hiệp hiện tại còn chưa chết, nó chỉ là không nổi như năm đó.”

“Ừm, gia tăng cường độ tuyên truyền.”

Lâm Đông làm bộ trưởng truyền hình cũng có ý kiến này, hắn đã xem qua bức ” Xạ” anh hùng truyền, chỉ là một đạo diễn chuyên nghiệp mà nói hắn cho rằng bộ phim này có thể cháy.

Luôn có một số tác phẩm có thể đi ngược thị trường.

Tổng bộ đã điều linh, biến thành tác phẩm phân loại của tiểu chúng, thỉnh thoảng cũng sẽ có một hai bộ tác phẩm, bộc phát ra ánh sáng chói mắt!

Mặc dù Lâm Đông cũng có chút cảm khái.

Hoặc có thể nói là toàn bộ bên trong vòng đều đang cảm khái.

Vòng TV cũng biết thần thoại ” Xạ Điêu” anh hùng truyền ” lại là tác phẩm của Bất Dạ Hầu”, cũng là bộ phim truyền hình thứ ba năm nay xuất phẩm.

“Thế này là Bất Dạ Hầu tự tay giết chết võ hiệp à?”

“Không thể nói như vậy.”

“Vũ hiệp quả thật bắt đầu đi xuống dốc đường mấy năm nay, dù sao Vũ hiệp cũng viết hết những thứ có thể viết ra rồi. Ài, đọc sách tí ti, trò chơi ảo thuật. Trúng sách...”

“Không chơi ra được thủ đoạn mới gì nữa.”

“Tiên hiệp của Dạ Hầu, sẽ trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà võ hiệp này!”

“Vậy chẳng phải là tự vác tảng đá tự đánh chân mình sao?”

“Ha ha, nói như vậy cũng không thành vấn đề. Phỏng chừng Bất Dạ Hầu cũng không ngờ tiên hiệp vậy mà trực tiếp hạ gục võ hiệp, dẫn tới bộ phim võ hiệp hần còn chưa dùng, cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng.”

Chuyện này nói ra quả thật buồn cười.

Kịch võ hiệp của mình bị tiên hiệp của mình hung hăng đánh lén, có thể nói là năm nào tốt nhất trong cái vòng vi truyền hình này là hài hước lạnh lùng nhất.

Thậm chí có người trêu chọc:

Tuyệt đối không nghĩ tới lần này đánh lén Bất Dạ hầu cùng thần thoại kịch mới, không phải là đối thủ cạnh tranh của Thiên Quang và Lôi Nhĩ Đặc, mà là bản thân Bất Dạ Hầu!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 258: Thần thoại đài truyền hình không cần điêu khắc? Lúc này tháng bảy đã đến, Lâm Tri Bạch nghênh đón trạm hè hè thứ hai sau khi tiến vào học viện nghệ thuật Tần Châu, sau khi khai giảng hẳn sẽ lên ba lần.

Mà giải trí thần thoại thì đã đặt sẵn thời gian theo Triều Tượng Anh Hùng——

Kịch bản này sau một tuần thì dùng pháp thuật.

Kiếp trước ” Xạ Điêu Anh Hùng Truyện » là phim truyền ” Trước có sau đó mới có.

Ở kiếp này Lâm Tri Hoa dự định trước tiên dùng vở kịch quy trình một đoạn thời gian, sau đó đem ra xuất bản. Gần đây hẳn đã bắt đầu vẽ tranh.

Về phần không có căn cơ, ” Xạ Điêu Anh Hùng Truyện ” có thể hỏa hay không?

Câu hỏi này thật ra kiếp trước đã có đáp án, liền điều tra một chút những người xem vô số phim võ hiệp kia, có mấy ai từng xem nguyên tác?

Trên thực tế cũng không có bao nhiêu người nhìn qua nguyên tác Kim Dong võ hiệp, nhưng phim truyền hình vẫn là lửa lớn đặc hỏa như cũ, cho nên đây cũng không phải trọng điểm của vấn đề.

Vấn đề phiên toái chân chính là ” Xạ Điêu Anh Hùng truyền lại bối cảnh thời đại, nguyên tác cố sự dĩ Tống, Kim, Mông Cổ ba quốc gia này giằng co làm bối cảnh, quay chung quanh Quách Tĩnh, Hoàng Dung, Dương Khang, Mục Niệm Từ bốn người mở ra cố sự của Quách Tĩnh, chủ yếu giảng giải chuyện xưa tình giữa hắn và các đại hiệp sau khi trải qua trắc trở cùng với hắn ——

Tần Châu không có bối cảnh “Tống triều” thời đại này a.

Nếu như thật sự không có cách nào giải quyết vấn đề này thì cũng chỉ có thể trở thành công cốc mà thôi.

Cũng may vấn đề này, cũng cơ bản bị hệ thống giải quyết, Lâm Tri Bạch lấy được cùng kịch bản, là trải qua kinh nghiệm tu sửa ửng đỏ, dùng phiên bản lịch sử cổ đại của Lam Tinh tiến hành cải biên, sự thật cũng chứng minh ở thế giới này, muốn tìm được một đoạn lịch sử tương tự như kiếp trước của Tống triều cũng không khó, đương nhiên không có khả năng hoàn toàn giống nhau, nhưng độ tương tự đạt tới 80 phần trăm là đủ rồi.

Ngoài ra.

Sở Từ ôm trọn bộ phim truyền hình ” Xạ Diêu” để xem.

Khúc nhạc chủ đề là “Địa Thiết Huyết Đan” kinh điển!

Khúc nhạc đuôi cũng có chút kinh điển như nhau, trên đời vẫn luôn kiêu diễm anh dũng!

Hai thủ lĩnh này là Tề Ngũ Ca, hơn nữa đều là nam nữ hát, chất lượng của ca khúc cực cao!

Một bộ phận nữ thanh hai bài hát Lâm Tri Bạch trực tiếp giao cho Hàn Nguyệt Sương, đối phương dù sao cũng là người của Tề Châu, hơn nữa tài nghệ nhà mình của Nguyễn Cung, bộ phận tiếng nam thì do Trương Hi Dương phụ trách, tốt xấu gì cũng là kịch hợp tác với thần thoại, hơn nữa lão Trương là bạn tốt của mình.

Vỡ kịch truyền hình dùng pháp thuật làm bằng đồng hồ đã định sẵn.

Vẫn là truyền thuyết thần thoại nhà mình.

Dù sao thì bộ phim truyền hình và bộ phim cũng rất coi trọng bộ phim này.

Ít nhất trước khi tiên hiệp xuất hiện là như vậy.

“Nếu Bất Dạ Hầu không đem tiên hiệp làm ra, gia tộc kết thúc của võ hiệp, ” Xạ Diêu Anh Hùng Truyện 》 hẳn là sẽ có viễn cảnh chợ phi thường tốt.”

Trong nhà.

Lâm Đông có chút phát sầu, thị trường luôn thay đổi trong nháy mắt, ai có thể nghĩ tới võ hiệp nổi mấy chục năm hỏa, đột nhiên lại sống dở chết dở?

“Không sao, tốt xấu gì cũng không phải kịch bản của Dạ Hâu.”

Lâm Hi an ủi cha, nàng cũng biết bây giờ mạng bạn đối với võ hiệp có chút không có hứng thú, có lẽ về sau những kịch bản bất võ hiệp kia, sẽ như ông võ tổ chạy tới máy tiên hiệp cũng không chừng.

Phong trào thị trường đã rất rõ ràng.

Bộ lạc giải trí thần thoại này gần đây nhận được không ít đơn đặt hàng, đều là muốn tìm người viết nhạc vì tiên hiệp chế tác nhạc, có thể thấy được một đề tài này sẽ là ngọn gió kế tiếp của cái vòng truyền hình!

Có câu không phải nói như vậy sao?

Chỉ cần đứng trên miệng gió heo đều sẽ bay!

Mà trên phong khẩu pháp thuật võ hiệp kịch tuyệt đối là Nghịch Phong cục. Không may không chỉ là Kính Xạ Điều anh hùng truyền 》, trong nghiệp không ít võ hiệp kịch đại bang cũng bị ảnh hưởng thật lớn, đã bắt đầu tập tành tập thể giữ cảm xúc bị quan rồi.

“Loại Nghịch Phong cục này có thể hạn chế hạn chế hạn chế cao nhất của Bất Dạ Hâu, nhưng giới hạn tiếp theo của hắn đã đủ cao rồi.”

Mẹ cũng phân tích như vậy, đơn giản mà nói tỷ lệ thu nhận của bộ phim này cho dù không bùng nổ cũng tuyệt đối không đến mức nhảy phố.

Lâm Thắng Thiên bổ sung: “Không chỉ có Bất Dạ Hâu làm bảo hộ, mà còn có trụ cột cơ sở của truyền hình truyền hình truyền hình đấy, tỷ lệ thu nhận của truyền tổng thần thoại cao như vậy, đừng nói là điêu khắc anh hùng truyền cung, tùy tiện lên kịch bản nào cũng sẽ có rất nhiều người xem.”

“Ta cũng cho là như vậy.”

Lâm Tri Bạch theo tiết tấu của người nhà an ủi cha mình.

Lâm Đông quả thật có người nhà an ủi, cười nhẹ gật đầu, đang muốn nói cái gì đó, điện thoại đột nhiên vang lên.

Lâm Đông kết nối.

Không biết đối diện nói cái gì, sắc mặt Lâm Đông đột nhiên trở nên khó coi.

“Có ý tứ gì?”

“Đã nói một tuần sau tại thần thoại đài truyền tổng đến, làm sao có thể biến quẻ vào lúc này?”

“Chí chính thời gian?”

“Đội thị trường âm lại phát triển?”

“Không có ngày chuẩn xác thì chính là muốn dây dưa sao, tuyên truyền đều đã phóng ra ngoài, người bảo ta làm sao bàn giao với người truyền hình, làm sao giải thích được với người xem?”

“Chớ có nói chuyện xung đột đẳng cấp gì với ta!”

“Kịch có thể truyền đi, bộ kịch này không được sao?”

“Bọn họ muốn đổi khúc kịch nào điển tịch?”

“Kịch cảnh sát kia?”

“Kịch bản đó ta không để trong mắt!”

Lâm Đông càng nói càng tức giận, thanh âm cũng càng lúc càng lớn, cuối cùng hung hăng cúp máy, tức giận đỏ mặt.

Bầu không khí trong lúc nhất thời có chút nặng nề.

Người nhà đại khái đã nghe ra ý tứ.

Lâm Hi nhỏ giọng hỏi: “Thần thoại đài truyền tổng anh hùng không có ý định cho Nguyễn Cung chạm khắc phong cách hành lễ rồi hả?”

Lâm Đông hơi có chút phiền muộn gật gật đầu.

Lâm Tri Bạch hiếu kỳ, “Thần thoại đài sụp đổ muốn thay thế nào?”

Lâm Đông nói: “Chợt sinh tử tuyến, kịch do Cổ Lượng phụ trách, người này là người của Lâm Hạ, cũng là tay thứ hai của

bộ lạc truyền hình chúng ta, bây giờ là phó bộ trưởng của bộ phim truyền hình, vẫn luôn đối nghịch với ta.”

“Cổ Lượng?”

Mẹ tức giận nói: “Không cần nghĩ cũng biết đây là quyết định của lão nhị, lúc trước ông ở Bộ phim vẫn luôn kệt cha các con, hiện tại đài truyền tổng về cho ông ấy quản, vì vậy lại nghĩ đến quyền sách điển tịch của bộ phim này của chúng ta, còn để Cổ Lượng phụ trách 《 Sinh Tử tuyền 》 có thể thay thế...”

“Nếu không tại thần thoại đài truyền tổng pháp, sự tình sẽ phiền toái.”

Lâm Thắng Thiên bắt đầu lo lắng thay cho cha mẹ, tình cảnh hiện tại của Võ hiệp vốn là gian nan, không có gia thành truyền thuyết thần thoại?

Tình huống tồi tệ.

Có lẽ giờ phút này trong nhà chỉ có Lâm Tri Bạch coi như bình tĩnh.

Lâm Tri Bạch không sợ nhị bá nhắm vào, chỉ sợ đối phương quá mức cẩn thận cũng không làm gì, cùng với một nhiệt độ đều khắc anh hùng truyền mà nằm thẳng.

Bây giờ không phải vừa lúc sao?

Nhị bá rút cuộc vẫn không nhịn được ra tay!

Cho nên lúc này Lâm Tri Bạch thậm chí có chút vui vẻ, bởi vì bản thân là góc nhìn thượng đế mở ra, biết ‘Xạ Diêu anh hùng Truyện 》 không phải là võ hiệp kịch bình thường.

Lại nói tiếp.

Gần đây tỷ tỷ tổng hợp Nghệ Thanh Thừa Phong Phá Lãng đang theo Thần Kinh đài theo triển pháp, nhị bá nhịn xuống không xuất thủ, Lâm Tri Bạch còn có chút tiếc nuối.

Bởi vì trước thị trường tổng nghệ tiên đề tài lúc đó vô cùng rõ ràng, giá trị của đại chúng cũng đủ cao, cho dù nhị bá cũng không dám gánh vác hậu quả triển nghệ không ở truyền tổng đài di động này, cho dù ông có quyền lực này để cản trở.

Nhưng ” Xạ Diêu Anh Hùng Truyện” thì lại khác.

Bây giờ luận điệu “Vũ hiệp đã chết” không khác nào thời đại, nên thị trường của bộ phim này vang lên tiếng vang trầm thấp, ngay cả Bất Dạ Hầu cũng không thể thay đổi điều này.

Nói vậy nhị bá cũng cho rằng anh hùng lừng lẫy đã định trước sẽ không làm lớn đi.

Mà giai đoạn lan truyền kịch liệt bên thần thoại truyền hình, cho tới bây giờ đều là một cái cấm củ cải phi thường quý giá.

Nếu Xạ Điều Anh Hùng Truyền nên không thể dùng thần thoại truyền tống ở truyền tống đài, dường như ngay cả hy vọng cuối cùng cũng bị nhị bá trực tiếp đoạn tuyệt...

“Muốn thay đổi thời gian không?”

Lâm Thắng Thiên nhìn về phía phụ thân: “Đợi qua một thời gian ngắn, lại tranh thủ tại thần thoại truyền tống?”

“Không thể thay đổi!”

Lâm Đông không chút do dự nói: “Phía bên thần thoại đài truyền hình bảo ta chờ một chút, nhưng lại không cho kỳ hạn cụ thể, phải đợi bao lâu mới xem xong, hẳn chính là muốn một mực kéo dài mà thôi, chúng ta tiêu nhiều tiền cùng tinh lực chế tác như vậy, bị hắn kéo dài tổn thất một hai năm thì quá lớn.”

“Vậy trực tiếp bỏ trí mạng lưới?”

Lâm Hi nhíu mày, trực tiếp bỏ cục cũng được, nhưng mất đi con đường đài rậm này, đối với kịch bản ” Xạ Điều ” võ hiệp” này mà nói vẫn là quá chịu thiệt.

“Phê đài không thể buông tha.”

Mẹ mở miệng nói: “Kế hoạch hiện giờ chỉ có thể đổi cái đài truyền hình pháp thuật, nhưng ngoại trừ Thiên Quang và đài truyền tống của Tỷ Lôi, những cái khác có truyền hình nào có thể so sánh với thần thoại đài đài đe dọa đây?”

Lâm Tri Bạch nói: “Vậy thì tìm Thiên Quang Lao Đặc Tư hoặc Thủy Hoa Lao Lao Yên hợp tác.”

Mẹ cười khỏ nói: “Hai cây truyền hình đài này, sẽ gieo loại phim truyền hình hoàn toàn cho thần thoại của chúng ta chế tác giải trí này sao, hơn nữa còn là dưới tình huống hiện tại thị trường phổ biến không coi trọng võ hiệp...”

Ba đại có không ít hợp tác.

Nhưng loại phim truyền hình này hoàn toàn do thần thoại giải trí ghi lại, Tập Nhĩ và ánh sáng mặt trời làm sao có thể tiếp nhận được, trước đó chưa bao giờ có loại tiền lệ này.

Bình thường tình huống.

Kịch kịch tốt nhất của thần thoại đặt ở thần thoại dài dài quy lễ, kịch khác thì bán cho một ít đài truyền hình chính thức tỷ lệ không cao như vậy.

“Khắc Lai Ân không dễ nói.”

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút nói: “Thiên Quang Lao Kinh có thể thử xem, ta có thể đại biểu cha và Tô Triết nói chuyện.”

Lời này nói xong.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Trong không khí thoáng có chút cổ quái này, mẹ hắn bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, “Cái than đá chảy nước rút hay Chân Không cát đàn?”

“Rất có khả năng.”

Lâm Hi hồ nghi nhìn chằm chằm Lâm Tri Bạch, “Tô Hi phạm là không phải đầu óc yếu đương, đều rất không có khả năng đáp ứng loại chuyện này đi?”

“Muốn dùng mỹ nam kế đúng không?”

Lâm Thắng Thiên cũng hiếm khi nói đùa.

Lâm Tri Bạch bĩu môi nói: “Chỉ là bằng hữu thôi.”

Cha thì ngược lại không có vui đùa với nhi tử, ông mở miệng nói: “Vậy ta hẹn Tô Triết gặp mặt một lần, lúc đó ngươi theo ta cùng đi.”

“Không cần.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Chuyện này để ta nói, phụ thân không cần phải lo, nói thành cũng đừng nói công lao với bên ngoài là của ta, chớ đừng hỏi ta là làm thế nào để thuyết phục nàng, coi như là phụ thân con tự mình nói hợp tác đi.”

“Thật sự có thể làm được sao?”

Người một nhà sau khi nhìn nhau đều nhìn chăm chăm Lâm Tri Bạch, rết đọc sách Tự Linh. Khảo lễ này sao có thể thuyết phục Tô Triết, để Thiên Quang Mâu mua phim truyền hình do tác phẩm giải trí thần thoại giảng giải a?

“Thử một chút lại nói.”

Lâm Tri Bạch không trực tiếp nói hết lời, kỳ thật đợt này có thể cưỡng ép để Tô Triết hợp tác, trừ phi nàng không muốn lẫn lộn với Nguyễn Cung nữa, nhưng hẳn cũng không muốn như vậy sao, Tô Triết là người thông minh, mọi người có thương lượng là được.

Buổi tối hôm đó.

Lâm Tri Bạch và Tô Triết gặp nhau.

Mười phút sau, hai bên đã đạt thành hợp tác, phim truyền tổng anh hùng chiếu phim vẫn sẽ dừng lại sau một tuần.

Chỉ là đài truyền hình theo pháp năng, do thần thoại biến thành sắc trời!

Được rồi, làm việc và nghỉ ngơi lại tan vỡ, tiếp tục viết tiếp.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 259: bom hình tam bộ kế hoạch!” Bởi vì nội bộ thần thoại xung đột trong truyền thuyết, kế hoạch ban đầu theo kế hoạch'Dong Binh' thi lễ anh hùng truyền' theo, cũng từ bản công ty xuất phẩm đề tài cảnh sát của bản Công ty 《 Sinh Tử Tuyến》 sẽ tiếp nhận mệnh lệnh...”

Ngày thứ hai.

Thần thoại đài truyền ra thông cáo, tin tức này lập tức hấp dẫn vô số người chú ý, đặc biệt là bên trong vòng đều bắt đầu nở nụ cười!

“Khá lắm, rất quyết đoán!”

“Nhìn ra tình huống của võ hiệp kịch không đúng lắm, trực tiếp đổi thành võ kịch khác đúng không?”

“Xem ra chợ trường đối với phim võ hiệp bây giờ là thật sự mất đi lòng tin.”

“Kỳ thật bình thường, năm nay điển tịch võ hiệp thuật tỷ lệ thu phục đều rất thấp, không có một bộ thành tích nào đạt tiêu chuẩn cả. Hơn nữa Bất Dạ Hầu lại đem đề tài tiên hiệp đập lữa, mọi người càng không muốn nhìn xem phim võ hiệp nữa.”

“Cái đề tài này hết thuốc chữa rồi.”

“Kịch bản võ hiệp của Bất Dạ Hầu đả ngộ như vậy, những võ hiệp khác biên kịch càng không cần phải nói.”

“Không phải nói xung đột đẳng cấp à?”

“Phụt, người mới nhập hành đi, loại quan diện này giải thích người cũng phải tin a, cũng không thể nói truyền thần thoại phong thư của chúng ta có khả năng trải qua bộ kịch liệt này cho nên mới thay đổi một bộ kịch liệt đi, dù sao cũng là nhà

của thần thoại đài và thần thoại giải trí, cho dù công ty phân thuộc hai con trai hoàn toàn bất đồng, xảy ra nội chiến gì đó cũng không đến mức nói ra những lời này trước mặt ngoại nhân a, dù sao loại chuyện này hiểu được đều hiểu.”

“Phòng chừng bộ kịch bản này sau khi quay đầu sẽ ném đến một cái đài truyền hình nhỏ nào đó thôi.”

Trong nghề cũng coi như môn thanh.

Chẳng qua là cảm thấy vừa chua xót vừa buồn cười.

Tâm huệ của võ hiệp cứ thế xong đời, Dạ Hâu cũng không cứu được.

Buồn cười chính là ngay cả truyền hình đài truyền hình cũng không có lòng tin đối với phim truyền hình nhà mình.

...

So sánh với phản ứng trong nghề, trên mạng lại chia làm hai phái, có vài bạn trên mạng cảm thấy không quan tâm, có một số lại không quá cao hứng, luôn có người mong chờ võ hiệp, hoặc ôm ấp tình cảm với Dạ Hâu.

“A?”

“Không dùng pháp võng sao? Ta còn muốn nhìn một chút võ hiệp do Bất Dạ Hâu viết thế nào! Làm sao thần thoại đài còn thả bồ câu a!”

“Không đánh cũng không sao, dù sao ta cũng không có hứng thú với võ hiệp.”

“Ta không có hứng thú với võ hiệp người khác, nhưng ta cũng có hứng thú với võ hiệp của Bất Dạ Hâu, dù sao đó cũng là hâu gia nha!”

“Võ hiệp hâu gia, ta cảm thấy có tệ hơn nữa cũng không tệ đâu.”

“Thần thoại đài truyền tổng không dùng pháp thuật, đổi đài gieo trồng nào?”

“Ngọa tào!”

“Các người mau nhìn!”

“Phủ truyền hình Thiên Quang tuyên phát rồi, ” Xạ Điều Anh Hùng Truyền muốn dùng truyền tổng đài chạm khắc Thiên Quang!”

Phốc!

Bạn trên mạng trợn tròn mắt!

Thật sự là việc lạ năm nào cũng có năm nay đặc biệt nhiều mà!

Lúc trước Tuyên Truyền Anh Hùng Xạ Điều này tuyên truyền, không phải nói bộ kịch này hoàn toàn do thần thoại chế tác sao, đài truyền hình Thiên Quang vậy mà nguyện ý theo lệnh?

Tam đại mặc dù hợp tác không ít, nhưng tình huống này là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy!

Một cảnh tượng vô cùng quý dị!

Thực sự là Tiểu Dao Lạt, đã mở mắt!

...

Đúng vậy.

Sau khi thần thoại đài truyền công cáo không lâu, sắc trời bên kia liền phát ra Tuyên Phát Nghệ Anh Hùng Truyền, cho người ta một loại cảm giác không khe nói nói.

Đừng nói đám bạn trên mạng cảm thấy mở mắt.

Trong nghề đều cảm thấy chuyện này quý quái.

Truyền hình đài truyền hình mà nhà mình chế tác, ngược lại bị sắc trời thu lại, cơn sóng này nhìn thế nào cũng không đúng a!

Thần thoại đài truyền hình và thần thoại giải trí tuyệt đối tranh cãi nội chiến!

Các tiền bối vui vẻ ăn dưa trong nghiệp bắt đầu căn cứ kinh nghiệm để trả lại chân tướng, khẳng định là bộ phận liên quan do thần thoại truyền hình và TV chế tác xảy ra vấn đề, sau đó đám lãnh đạo bộ phim truyền hình tức giận tìm tới Thiên Quang hợp tác, đây là giải thích hợp lý nhất...

Nhưng mọi người nghĩ mãi mà không hiểu.

Vì sao Thiên Quang đồng ý nhận kết quả?

Bộ kịch này chế tác thành bản cùng đội hình diễn viên đều không kém, giá cả định không rẻ, nhưng thị trường võ hiệp gần đây thật mê muội, đại chúng đều không có hứng thú với đề tài này, ban ngày mua bộ bản đồ này làm gì?

“Có phải là có thể hiểu thành, sắc trời đang lấy lòng Bộ Ngạn và Bất Dạ Hầu hay không?”

“Cũng có thể là vì ánh sáng trời rất đẹp, dù sao trên mạng không phải cũng có người nói, vở kịch của Bất Dạ Hầu rất đáng mong đợi nha, cho dù đây là một bộ võ hiệp.”

“Kịch kịch này nếu như có lửa thì vui rồi.”

“Khả năng là lửa quá thấp, hiện tại tình hình võ hiệp thế nào mọi người đều biết rõ, Bất Dạ hầu cũng không thể đi ngược hướng thị trường chứ?”

“Đúng vậy, vở kịch trước đó của Bất Dạ Hầu, đều là đi theo hướng thị trường, ví dụ như kịch cảnh sát vẫn luôn rất được hoan nghênh, thậm chí ngay cả kịch cầu huyết cũng vẫn luôn kéo dài không suy, luôn luôn có một đám nữ nhân xem tới mua sổ sách, duy chỉ có số liệu hiện tại của phim võ hiệp là biểu hiện chính thể quá tệ, cái này xem như đại thể phát triển thời đại đúng không?”

“Trừ phi Bất Dạ Hầu có thể lấy sức một người bàn sống võ hiệp.”

“Nếu như tiên hiệp không đi ra, bộ kịch này có lẽ còn có thể cứu, nhưng hiện tại tiên hiệp đều đi ra, võ hiệp còn sống thế nào được?”

“Thiên Quang Lao trưởng có phần coi nàng là cái đầu heo.”

“Nói không chừng là Nguyễn Cung hứa hẹn thiên quang điều kiện gì đó đi, dù sao tác phẩm của Nguyễn Cung, đều là cùng ba phần sổ sách lớn, bộ phim phổ võ bắt này cũng không kiếm được tiền, chỉ có thể cùng Thiên Quang Mâu bên kia thương lượng đổi sách, tỷ như kịch hạ bộ của Bất Dạ Hầu tiếp tục hợp tác với sắc trời?”

Trong nghề rồi rít suy đoán.

...

Lâm Tri Bạch liên tục chú ý động tĩnh trên mạng, sau khi nhìn thấy thần thoại và sắc trời lục tục thả tin tức ra, nó gọi điện thoại cho Giang Thành, dặn dò:

“Tin tức cho ra ngoài đi.”

“Ông chủ, ngài đây là đang giết người tru tâm đó!”

Sau khi Giang Thành nghe được Lâm Tri Bạch phân phó, cười quái dị nói: “Điều sát anh hùng truyền “Nếu như hỏa, kế tiếp thần thoại truyền thừa sẽ bị đặt ở trên hỏa.”

“Làm đi.”

Nhị bá cân nhắc lợi hại lâu như vậy, ngay cả tỷ tỷ Thừa Phong Phá như Nguyễn Cung cũng nhin được không động thủ, lần này vất vả lắm mới lấy dũng khí chủ động ra tay với nhà mình, mình đương nhiên phải nắm cơ hội hiếm có này.

“Được.”

Giang Thành vừa vui vẻ vừa dùng ” sổ sách” ở mạng mạng phát ra tin tức:

“Rất nhiều người hỏi kịch mới của Côn Bằng chúng ta, rõ ràng là thần thoại chế tác, tại sao lại đặt ở Thiên Quang truyền tống đập. Kỳ thật chuyện cũng không phức tạp như mọi người tưởng tượng.

Đơn thuần chính là thần thoại truyền đại của chúng ta không xem trọng bộ 《Xạ Điều Anh Hùng truyền》 này.

Chuyện này không có vấn đề gì, làm ăn chính là làm ăn, đây là tự do của lãnh đạo tối nghĩa truyền hình truyền hình, nhưng chúng ta lại không muốn thay đổi con bô miêu cho khán đài thời hạn Huy Triền, vì thế tìm tới đài cứu đài Thiên Quang Ti, điều kiện là không phải Dạ Hầu lão sư kế tiếp sẽ cung cấp cho hai bộ võ hiệp kịch.

Không sai.

Bộ ” Xạ Điều ” anh hùng Truyện 》 này, trong kế hoạch của Bất Dạ Hầu lão sư, nó sẽ tạo thành ba bộ Khúc của xạ điều.

Nếu là tam bộ khúc, sau khi bức ” Xạ Điều” anh hùng kia truyền kỳ còn sẽ có bộ thứ hai và bộ thứ ba, tiếp theo hai bộ võ hiệp, quay phim từ Thiên Quang giải trí chế tác.

Ngoài ra.

“Lão sư Bất Dạ Hâu còn sáng tác cho tam bộ nhạc, sáng tác rồi. Đợi xạ điêu anh hùng Truyện Triện pháp một đoạn thời gian, cũng sẽ tuyên bố.”

...

Câu này nói đều là sự thật.

Lâm Tri Bạch nếu đã đem ” Xạ Điêu anh hùng truyện ” lấy ra rồi, vậy làm ba bộ bản điêu, về sau hẳn khẳng định cũng sẽ đem ” Thần Điêu Hiệp Lữ ” cùng với Y Thiên Đồ Long Ký 》 cũng làm ra.

Vừa vặn có thể mượn cơ thần thoại truyền hình truyền hình truyền hình đem hai bộ kịch bản phía sau giao cho trời phụ trách.

Đương nhiên tin tức này hiện tại nhất định không có uy lực gì, bởi vì thị trường của vũ hiệp quả thực quá thấp kém.

Đừng nói là thần thoại đài truyền hình.

Ngay cả trong nghiệp cùng với đám bạn trên mạng to lớn cũng không cảm thấy thiên quang đài truyền tạc anh hùng trên đài truyền ngọc, tổn thất đối với thần thoại truyền hình mà nói có bao nhiêu.

Thậm chí là...

Không ít nhân sĩ trong nghề sau khi chứng kiến thông cáo của Tỳ Hưu, còn trêu chọc nhau...

“Quả nhiên có giao dịch!”

“Chính là nội dung giao dịch này, là thật sự nghiêm túc sao?”

Quá bất hợp lí!

Hứa hẹn của Đồng Lư, thế mà sau đó không cần Dạ Hâu lại ra kịch bản hai bộ võ hiệp, giao cho Thiên Quang quay phim?

“Đối với sắc trời mà nói, đây có tính là tin tức tốt không?”

“Là tin tốt: Hai kịch bản tiếp theo của Bất Dạ Hâu sẽ giao cho Thiên Quang.”

“Người lấy cái gì để báo hi không báo ưu đây, tin xấu là: Bất Dạ Hầu tiếp theo hai kịch bản võ hiệp!”

“Cừ thật.”

“Nam Cung Xạ Diêu Anh Hùng Truyện 《tiền đồ chưa biết đâu, Bất Dạ Hầu đã tính tiếp theo sẽ viết tiếp hai kịch bản võ hiệp?”

“Bất Dạ Hầu đã có phản nghịch rồi?”

“Tất cả mọi người đều nói võ hiệp không được, không có hứng thú với ” Xạ Diêu” anh hùng truyện “nên cho nên Bất Dạ Hầu hẳn hết lần này tới lần khác muốn chứng minh võ hiệp còn có thể đốt cháy?”

“Thiên tài đều là người bướng bỉnh.”

“Có lẽ thiên tài và người điên chỉ còn cách nhau một bước ngắn. Bản thân Bất Dạ Hầu đã có điểm gen điên cuồng, em gái buông lỏng? Bộ “Tru Tiên Lục” mà hấn lên mạng trên mạng sẽ biết, ngay cả nữ nhân nữ chính cũng viết chết hết, bị người đọc sách mắng mười tám con phố cũng không thay đổi kịch bản, rõ ràng là đang đối đầu với thị trường.”

“Đây là bay rồi.”

Trong nghề rất nhiều người đều cảm thấy Bất Dạ Hầu bành trướng, mấy bộ kịch trước liên tiếp thành công, khiến hẳn không để vào mắt mấy bộ phim kia nữa.

Chính là muốn nghịch phong mà đi.

Bất quá cũng có một ít nhân sĩ trong nghề sau khi thấy tin tức Đồng Lư tung ra, ý nghĩ lập tức xuất hiện dao động.

Có lẽ Bất Dạ Hầu có chắc chắn không?

Chẳng lẽ hẳn thật sự có thể đối đầu với phong trào thị trường?

Người khác làm chuyện này không thể nói chắc được, nhưng tên này là Bất Dạ Hầu đấy!

Bắt đầu từ Cúc Tiêu Tiêu.

Lại đến chinh phục đại hỏa Bộ Ngạn.

Thời gian trước Dận Đề về nhà dự hoặc thì không cần phải nói, ba bộ tác phẩm của Bất Dạ Hầu vẫn chưa từng thất bại!

Thậm chí ngay cả “Kịch” nhỏ bé trăm triệu lần không nghĩ tới “Toàn bộ” đều ửng đỏ đến tận nửa bầu trời.

Những chiến tích này đều là thật sự!

Đồng dạng còn có một bộ phận mạng lưới bạn.

“Dạ điều tam bộ khúc?”

“Không phải Dạ Hầu muốn viết liên tục ba cái kịch bản võ hiệp sao?”

“Nghe tưởng tượng rất lớn, nhưng bây giờ không phải đều nói võ hiệp không được sao?”

“Bất kể có được hay không, nhìn xem rồi nói sau.”

“Phải xem một chút.”

Lòng hiếu kỳ của Võng Hữu bị gọi lên. Ài đọc sách tí ti, ma quỷ vô tích dịch.

Trên thực tế trải qua sự kiện này, ” Xạ Điêu” anh hùng truyền đã biến tướng đạt được hiệu quả tuyên truyền, hầu như mọi người đều biết sẽ có một bộ kịch như vậy mấy ngày sẽ ở Thiên Quang truyền tổng pháp thuật.

Thời gian mấy ngày, chẳng qua chỉ đảo mắt mà qua.

Số bảy.

Số tám.

Số chín.

Số mười tháng bảy!

Cuối cùng đã tới thời gian Chiêu Cung Điêu Anh Hùng Truyền dùng để hành lễ!

Rất nhiều người xem hứng thú với bộ phim này, đã sớm ngồi trước TV để chờ đợi.

Điểm này hẳn là không có người nào a ~~

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 260: Dùng Thiết Huyết đan tâm Lâm Tri Tri Bạch gia.

Mẹ ngồi trên ghế sa lon, tay cầm điều khiển từ xa.

Lâm Tri Bạch, Lâm Thắng Thiên, Lâm Hi cùng cha ngồi thành một hàng, chờ đợi Huyền xạ anh hùng truyền tông tới.

“Sắp bắt đầu.”

“Cả hạt dưa nữa.”

“Ai đề nghị ai quét dọn, Lâm Hi đến lúc đó người quét.”

“Thiên đệ quét đi.”

“Ba quét đi.”

“Tại sao không đề Tiểu Hắc quét?”

“Tiểu Hắc là công thần, không có hấn sử dụng mỹ nam kế đối với Tô Triết, trời quang sẽ không tiếp nhận việc “giết anh hùng” để tấn công anh hùng!”

Mẹ vẫn nói như thế.

...

Một nhà Lâm Hạ cũng đang xem đài truyền hình Thiên Quang, chỉ là khác với bầu không khí của Lâm Tri Bạch gia, Nhị bá gia rõ ràng khá táo bạo.

“Thế nào còn chưa bắt đầu a.”

Lâm Hồ có chút không kiên nhẫn.

Nhưng Lâm Phượng lại thản nhiên nghịch điện thoại, bĩu môi nói: “Có gì đáng xem chứ, lăn lộn trong cái vòng này nhiều năm như vậy, các người còn không rõ ràng một đạo lý sao, cùng thị trường đối nghịch là không có kết cục tốt, Bất Dạ Hầu cũng không được, ván này ba thắng chắc rồi!”

“Khuê nữ tốt cũng đúng, Dạ Hầu cũng không được.”

Lâm Hạ hài lòng gật gật đầu, thật ra mí mắt hấn có chút nhảy, không hiểu ra sao khẩn trương như vậy, cũng là gặp quý,

chẳng qua là bị loại khỏi phim võ hiệp mà thôi, mình đang hoảng cái gì chứ?

Đúng lúc này.

Lâm Báo đang cúi đầu nhìn điện thoại thì đột nhiên mắng to: “Bất Dạ Hầu? Không Dạ Hầu là cái thá gì à?”

“Không sai, Bất Dạ hầu không là gì!”

Lâm Hồ nở nụ cười, sau đó đột nhiên có chút buồn bực nói: “Bất quá sao ngươi lại tức giận như vậy?”

Hốc mắt Lâm Báo đỏ ngầu, chỉ vào “Tru Tiên Lệ” đang ngồi trên điện thoại của mình nói: “Hắn lại viết chết Bích Dao à, Bích Dao ơi là Bích Dao của ta!”

Người nhà:???

Tại sao lại có cảm giác không đúng cơ chứ?

...

Nơi biệt thự nào đó.

Tô Triết ngồi trước TV, không ngừng tán gẫu, đều là đồng sự của hệ thống truyền hình trao đổi với nhau.

“Có được không?”

“Có phải tỷ lệ thu nhận rất thảm không?”

“Tỷ lệ kết quả thu thập kịch võ hiệp năm nay là chênh lệch một cái.”

“Không biết vì sao bộ trưởng lại quyết tâm gắn kết, cho dù đây là kịch của Bất Dạ Hầu, nhưng dù sao nó cũng là võ hiệp mà.”

“Điều kiện mấu chốt, thế mà Dạ Hầu không tiếp tục viết hai bộ võ hiệp kịch cho chúng ta.”

“Vì sao không phải cảnh phi, kịch máu chó cũng được, võ hiệp thật sự không có thị trường.”

“Ai.”

“Coi như bán không được một nhân tình với Dạ Hầu đi, xem như tỷ lệ có thể phá nhị, ta sẽ thấp nhang.”

Tô Triết nhìn đám người trò chuyện, không nói gì.

Đề Thiên Quang truyền hình đài đón đỡ bộ kịch bản này, nàng kháng cự áp lực cực lớn này.

Tô Triết không khỏi nghĩ tới đêm đó Lâm Tri Bạch nói một câu với chính mình: “Đây là cơ hội nhất chỗ tốt, sao lại nhìn hã? Mị Ý Hoang Nhân thứ?”

Lúc đó mặt Lâm Tri Bạch đầy mê hoặc.

Mình không do dự quá lâu liền đáp ứng.

Không phải nói chỉ số thông minh thấp kém, chỉ là muốn đặt cược bảo trên người Dận Bất Dạ Hầu mà thôi.

Nhưng đến ngày Pháp Nhật của bộ phim này, dù là Tô Triết cũng không khỏi khẩn trương. Nếu như bộ kịch bản này thất bại, bản thân kinh doanh ở công ty sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, thì cục diện tốt đẹp cũng phải mất đi một phần ba.

Có thể nói là một trận cược xa xỉ.

...

Ngay khi tất cả mọi người chờ đợi, chủ đề TV vang lên khúc nhạc đệm, khúc kinh điển trong vô số lòng người kiếp trước “Thiệt huyết đan tâm”!

“Vẫn mơ thấy qua, trong lòng gợn sóng hiện lên.

Vứt bỏ thế sự oán hận, làm bạn tới chân trời.

Bốn phương sa mạc Trục Thảo bao la mờ mịt, gió lạnh bầu trời thương thương.

Nào sợ tuyết sương đập vào mặt đảng thụ liên kết.

Xạ Điều Dẫn Khắc lao vút tới bên ngoài, làm cho Phong Sa Đã mờ mịt.

cuộc đời Tiểu Ngạo không cảm thấy chán ghét, đảng thụ lưỡng truyện triền miên

Thiên Thương Thương Đã mệnh mông biết, tình yêu giống như là nước chảy!

Huyền hóa trăm không ngừng tán loạn!

Thân kinh bách kiếp cũng là ân nghĩa lưỡng nan đoạn...”

Tề Ngữ Ca.

Nam nữ đối xứng.

Nam là Trương Hi Dương, nữ là Hàn Nguyệt Sương.

Mà con mắt kinh điển như vậy, dù vượt qua thời không, vẫn có thể mị lực không suy bại!

Trên mạng lưới.

Đồng dạng có rất nhiều đạo hữu tám lưới cũng đang chờ xem kịch, kết quả bỗng nhiên có loại cảm giác bị bài hát này đánh trúng.

“Bài hát này thật êm tai!”

“Có cảm giác quá!”

“Khúc nhạc là Sở Từ?”

“Thực ngu của Sở Từ mà!”

“Thì ra Sở Từ còn biết chữ Tê?”

“Ha ha ha, có thể là bởi vì Bạch Đế viết một bài Sở Ngữ Ca cho Luyện Lăng tử ở cầu Thủy, vì thế Sở Từ liền bắt đầu múa nhạc.”

“Nếu là người khác, có thể ta cảm thấy là vô nghĩa, nếu như là Bạch Đế và Sở Từ, cái logic này.”

“Mau xem kịch!”

“Cuối cùng cũng bắt đầu!”

Mặc dù Thiết Huyết Đan tâm kinh điển, nhưng người xem đối với bộ kịch này còn tương đối lạ lẫm, chờ bọn họ hoàn toàn quen thuộc câu chuyện về chim bắn chim, mới có thể chân chính yêu bài hát này, đại đa số người hiện tại chỉ là cảm thấy “Cực kỳ dễ nghe”.

Trên TV.

Chuyện xưa bắt đầu đã giới thiệu đến thời đại bối cảnh cho người xem. Lam Tinh cô đại vào những năm cuối thời đại của một vương triều nào đó, lúc đó một vị tướng quân đại tướng quân cũng giống như Nhạc Phi của kiếp trước bị gian thần đương triều hại chết, sau đó là Quách Khiếu Thiên cùng huynh đệ Dương Thiết Tâm cơ hội quen biết, Hoàn Nhan Hồng Liệt cùng bao nhiêu chỗ quen biết cũng như bao nhiêu chỗ quen

biết, tìm cơ hội thay Dương thê ôm tiếc yếu nhược cùng con trai trong bụng Quách Bình của vợ Lý Bình đặt tên ——

Quách Tĩnh!

Dương Khang!

Bộ kịch này tổng cộng có sáu mươi tập, đại bộ đầu này bình thường thông thường đều là mỗi ngày ba tập cập nhật tốc độ, đêm nay tự nhiên cũng như thế, câu chuyện đầu tiên kể về cha mẹ của Quách Tĩnh Dương Khang bọn họ, tập thứ hai thì giới thiệu binh khí, cùng với thân phận Thất Quái Giang Nam, tập thứ ba đã đi tới Đại mạc, tính cách cùng kỳ ngộ của Tiểu Quách Tĩnh ở tập trung này đã được bày ra, cốt truyện chủ yếu là triết đưng bị Thiết Mộc Chân truy sát, được Quách Tĩnh cứu giúp, sau đó Thiết Mộc Chân thấy võ công khác cao cường, phong sách lược này thành Thập phu trưởng, mà Quách Tĩnh dưới sự dạy bảo của nàng học tập kỹ nghệ bắn tên, sau đó kéo Lô kết huynh đệ với con của Thiết Mộc Chân.

...

Lâm Tri Bạch gia.

Ba tập xem hết.

Mẹ vẫn chưa thỏa mãn.

Cha hơi khẩn trương hỏi: “Thế nào rồi?”

Mẹ nói: “Ta còn chưa xem đủ đâu, ngày mai đi công ty, người cho ta xem mảnh căn nguyên đi?”

Cha không để ý tới bà ta.

Lâm Hi nghiêm túc nói: “Tổng tiết tấu quá chậm, tập ba tập nhân vật chính vẫn là một tiểu hài tử, có điều cốt truyện tập thứ ba rất thú vị...”

Lâm Thắng Thiên thì nói: “Cảm giác dần vào giai cảnh.”

Lâm Tri nghĩ ngơ ngác, cảm thấy mình cũng phải nói gì đó, “Chuyện xưa không nhanh không chậm từ từ nói ra, tiết tấu mặc dù chậm một chút, nhưng cần nhắc đến đây là bộ đầu sáu mươi tập, tốc độ này vừa vặn...”

Ngoài miệng thì nói như vậy.

Thật ra trong lòng Lâm Tri Bạch nghĩ là, lúc này mới đến đâu a, các người là chưa xem qua nguyên liệu, tiết tấu nguyên tác chậm hơn nhiều so với cái này, giai đoạn đầu tất cả đều là kịch bản đệm, phim truyền hình cân nhắc sự kiên nhẫn của người xem, đã xử lý tiết tấu nhanh hơn không ít, phiên thứ ba liên cho sáng khoái một chút.

Quách Tĩnh cứu ra rồi chia tay.

Còn bị Thiết Mộc Chân (đại nhân giả vờ thế giới này có Thiết Mộc Chân Thức) nhớ kỹ, đây là một sự sáng khoái vô cùng.

Phân tích ngược lại là rất đơn giản, chỉ là cứu được một gia hỏa nghèo túng. Kết quả đôi phương có lai lịch rất lớn, nhưng với nội dung cốt truyện được Kim Dong xử lý thì lại vô cùng hợp lý, làm cho người ta có cảm giác rất hài lòng đối với nội dung cốt truyện sau này.

...

Trên mạng lưới.

Các bạn trên mạng xem xong phim cũng đang thảo luận.

“Cảm giác cũng không tệ lắm, nhưng muốn nói kinh diễm đến cỡ nào thì cũng không đến nổi, phô trương còn dài hơn so với tưởng tượng của ta. Mãi đến khi tập vai chính thứ ba ra tay cứu được đại lão mới bắt đầu khiến ta nảy sinh hứng thú.”

“Đúng vậy.”

“Tốc độ chậm quá đi.”

“Lúc đầu ta cho rằng Dương Thiết Tâm và Quách Khiếu Thiên sẽ là nhân vật chính, kết quả mới phát hiện là Quách Tĩnh, có điều kịch này khiến ta cảm thấy đặc biệt thú vị, Bất Dạ Hầu đem lịch sử võ hiệp và lịch sử hoàn toàn kết hợp lại với nhau, cảm giác này so với võ hiệp bình thường mạnh hơn nhiều lắm.”

“Đúng vậy a.”

“Những võ hiệp khác đều được gọi là giang hồ đảo quanh, cách cục của võ hiệp này rõ ràng đã trên rồi, viết lịch sử nhân vật vào trong võ hiệp, còn không phải chỉ là treo cái tên, mà là cùng nhóm nhân vật sáng lập sinh ra cảm xúc lẫn nhau.”

“Cách cục không thể ăn thay cơm được.”

“Tổng kết chính là võ hiệp không tệ lắm, nhưng cũng chỉ là không tệ, chủ yếu vẫn là xem kịch bản tiếp theo phát triển như thế nào, dù sao nhân vật chính vẫn còn chưa trưởng thành.”

“Ta cảm thấy không tệ.”

“Rất thích thất quái Giang Nam thiết lập, nhân vật đặc sắc vô cùng rõ ràng, ta xem xong hồi tưởng một chút liền cảm giác mỗi nhân vật đều rất tươi sống!”

Mới ba tập.

Người xem cũng không sinh ra rung động “Ngọa tào dã ngư”, bất quá đây là chuyện rất bình thường, Hoàng Dung còn chưa xuất hiện, Đông tà Tây Độc Nam Đệ Bắc Cái gì gì đó cũng chưa xuất hiện, bộ kịch này hoặc là nói nguyên tác, cốt truyện ngư bức đều ở phía sau, đây xem như là đặc sắc của võ hiệp Kim Dung, toàn bộ võ hiệp của hắn đều cần một chút kiên nhẫn, đợi trải đệm đến vị trí chính là một đợt lại một đợt kịch tình cao năng.

Cùng lúc đó.

Tô Triết xem xong bình luận trên mạng, sau khi nhìn thấy ý kiến của người xem, nàg nhẹ nhàng thở ra, không có vấn đề gì lớn.

Bản cơ bản có thể giữ được rồi.

Phần lớn người xem đều hứng thú xem tiếp, mặc dù không cảm thấy kinh hỉ lắm, nhưng nhìn hai ba tập mà không có kiên nhẫn thì đã chứng minh bộ kịch này không tầm thường rồi. Dù sao mấy ngày nay Tô Triết đã truy đuổi hết nội dung sau đó rồi.

Nàng có dự cảm:

Bộ kịch này sẽ nổ lớn!

Chỉ là ‘Bạo’ này cần tích lũy một chút thời gian, không thể một lần là xong, bởi vì ‘Cường Thế Kỳ’ trong câu chuyện còn chưa tới.

...

Bên kia.

Lâm Hạ xem xong ba tập đầu của bộ kịch này, lại kết luận hoàn toàn khác với Tô Triết: “Một bộ võ hiệp bình thường không có gì lạ, cũng không xuất hiện thứ gì ngoài dự đoán của mọi người, xét đến sự vắng vẻ của người xem hiện tại đối với võ hiệp, xác suất thu nhận hẳn cũng là thường thường không có gì lạ.”

“Cũng chỉ tập hợp thứ ba còn có chút nghiên cứu.”

Lâm Hồ bên cạnh tiếp một miếng, phim truyền hình là cần bùng nổ, không có nổ thì làm sao hấp dẫn người xem, nhưng bộ kịch này chỉ lo cho người xem trái độn.

“Chỉ có thể nói là điểm đặc sắc của bản thân Bất Dạ Hầu.”

Lâm Phượng hừ một tiếng nói: “Có chút ý tưởng làm cho mắt người sáng ngời, nhưng những ý nghĩ này cũng không đủ để chống đỡ tỷ lệ thu nhận quá cao.”

“Ta cảm thấy...”

Lâm Báo muốn nói lại thôi, cuối cùng cái gì cũng không nói. Kỳ thực hiện tại hẳn làm truyện tranh, đã có một bộ lý giải đối với chuyện xưa.

Báo Tử cho rằng:

Chỉ dựa vào nội dung ba tập trước, đọc sách Cơ – Khắc. Khảo nhân Cơ – Đản không có biện pháp phán đoán tương lai của bộ kịch này, nhưng không hề nghi ngờ chính là, nội dung trải ba tập còn chưa khiến người xem mất đi sự kiên nhẫn, đã nói rõ Bất Dạ hầu lợi hại, quan trọng nhất là Lâm Báo hiện tại rất chờ mong nhân vật chính lớn lên.

Loại cảm giác chờ mong này là động lực chèo chống bản thân xem tiếp.

Mà đối với truyện ký và kia thậm chí là phim truyền hình, cảm giác chờ mong là thứ quan trọng nhất, nắm chặt cái này liền nắm hết thủy.

Đương nhiên.

Vẫn là phải thu giữ suất phát sóng truyền hình để nói chuyện.

Ngày thứ hai.

Ba tập đầu tiên xác suất thu dọn đã ra rồi...

Vô cùng thích Bài Tâm Thiết Huyết, lúc trước nghe có nhiều
trâu hay không, sau càng nghe càng thích, thần kỳ.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 261: Kim Dung võ hiệp mới lộ 《 Sơ Lộ! yết hạng tôi hôm qua thu nhận.

Đệ nhất, thần thoại phong vịnh sinh tử tuyến, xác suất thu nhận 2, 33%!

Thứ hai, Tỳ Nạp Đức Khắc Tư tịch mạch Ngô Ngô, xác suất thu hai mươi phần trăm.

Thứ ba, Thiên Quang Lao Tháp Tiễn - anh hùng Truyện ”
Chức Điều “, xem xét tỉ lệ 1.974.

Trong nhà.

Lâm Tri Bạch nhìn thấy tỷ lệ bán điều thu nhì, hơi nhú mày, cảm giác có chút tiểu bổ, lúc trước Lam Cuồng Tiêu là bài thi thứ hai.

Sau đó chinh phục Côn Bằng càng là đứng thứ nhất xác suất đứng thứ ba!

Ngay cả Đồng Lư về tới dụ dỗ, tỷ lệ thu mua đầu bảng cũng đạt tới 2.800%, đồng dạng là tiếp cận phá ba tầng.

Mà Nghệ Xạ Điều anh hùng Truyện cùng ba bộ phim phía trước Bất Dạ Hầu bài đầu so sánh, Nhật Huyền đầu tiên không thể nhìn thấu hai đương nhiên tính Tiểu Bồng.

Nhưng cái này còn nằm trong phạm vi mà Lâm Tri Bạch có thể tiếp nhận.

Dù sao năm nay thị trường võ hiệp quả thật u mê, hứng thú của người xem đối với kịch võ hiệp quả thật giảm xuống không ít.

Còn nữa, nói.

Ba tập đứng đầu của bộ kịch này đều đang trải nên, diêm bạo phát còn chưa xuất hiện, thậm chí ngay cả nữ chủ cũng còn chưa có đăng tràng, cho nên Lâm Tri Bạch cũng không cho rằng cái này đầu giá đầu cũng có vấn đề quá lớn, y đã chuẩn bị tâm lý.

Ngược lại người nhà ít nhiều có chút mất mát.

Lâm Thắng Thiên nói: “Thành tích này hơi kém một chút.”

Lâm Hi lắc đầu, “Quả nhiên không có ai có thể đối nghịch với thị trường.”

Mẹ cười khỏ nói: “Hương hướng phát triển thị trường chính là hướng đi lưu hành, năm nay lưu hành cảnh phỉ và phim máu chó, võ hiệp là có chút quá thời gian, nhưng thành tích này vẫn tạm chấp nhận đi, dù sao đã là phim võ hiệp có thành tích đứng đầu năm nay tốt nhất rồi, hơn nữa cốt truyện còn chưa triển khai, phía sau hẳn có thể tăng thêm một ít số liệu.”

Cha nói: “Nhất định sẽ tăng.”

Bởi vì Lâm Đông biết nội dung sau đó, cho nên tin tưởng càng nhiều hơn một chút, hẳn cho rằng tỷ lệ thu thập đoàn đội của bộ phim này cuối cùng nhất định có thể phá hai, thậm chí còn có hi vọng phá ba?

Đương nhiên trong lòng ít nhiều có chút buồn bực.

Bởi vì nó cũng đạt tới tỷ lệ thu nhận số phim “Sinh tử tuyến” mà tối hôm qua đã đạt đến 2.366%!

Bộ kịch kịch này là người thứ hai của bộ phim truyền hình thần thoại phụ trách, thần thoại đài đài chính là dùng đỉnh cao bức kịch bản này để thay thế Xạ Diêu.

Bây giờ nhìn tỉ lệ thu nhận so sánh, dường như đài truyền hình Thần Thoại từ bỏ diêu khắc anh hùng là đúng nhỉ?

Cho dù sau khi xác suất bán diêu có thể tăng lên, có thể đuổi kịp thành tích của ‘Tử Tuyến’, chỉ cần không đến tình trạng nghiền ép bộ phim này, thì không thể nói lên lựa chọn của thần thoại đài truyền hình có vấn đề!

Nhưng sau khi bán diêu thì có thể nghiền ép “Sinh tử tuyến” sao?

Cho dù đối với xạ diêu rất có lòng tin, Lâm Đông cũng không dám nói như vậy.

...

Trong ngành cũng nhìn thấy tình huống tối hôm qua thu nhận được, ngược lại không có ai trào phúng, dù sao người trên núi cũng không thể cười nhạo Thần xuống núi, chỉ là mọi người

nhìn không được có chút thốn thức. Hóa ra Bất Dạ Hài cũng có lúc thất thủ a, quả nhiên ngay cả hắn cũng không cách nào đối kháng được với hướng đi của thị trường.

“Đây là bài thu nhận đầu tiên của Bất Dạ Hài không có phá hai?”

“Đúng vậy, vụ làm ăn này lỗ rồi, võ hiệp hiện tại là một cái hố lớn, ngay cả Bất Dạ Hài cũng thua.”

“Kỳ thật cũng không thể nói là ngã nhào được. Điềm thu nhận của Xạ Điều là ngang ngược với Bất Dạ Hài. Nếu so với các loại phim xạ điều khác của võ hiệp năm nay thì cũng xem như tương đối thành công.”

“Không biết tiếp theo Dạ Hài còn muốn viết thêm hai bộ võ hiệp kịch nữa không?”

“Ta tối hôm qua nhìn Xạ Điều, thật ra chất lượng tương đối khá, thuần túy chỉ là thị trường mê hoặc, hơn nữa tiết tấu bộ kịch này quá chậm, ba tập trước gần như đều là trải đệm, nhân vật chính còn mẹ nó chưa lớn lên, chờ kịch bản sau triển khai rồi, tỷ lệ thu dọn khẳng định sẽ tăng lên, dù sao bộ phim này có khoảng sáu mươi tập đây.”

“Nói thì nói như vậy, nhưng về sau có thể tăng bao nhiêu đây?”

“Nhiều nhất là phá số hai.”

“Chẳng lẽ còn có thể phá ba?”

“Với tình huống hiện tại của võ hiệp, Phá Tam không có hy vọng.”

...

Buổi tối hôm đó.

Dùng điều lại làm phép.

Tập thứ tư bắt đầu, cốt truyện sau khi độ đến mười năm, Quách Tĩnh rốt cục trưởng thành, làm người chính trực thậm chí chất phác, nhưng võ công bình thường, công chúa Mông Cổ Hoa Tranh rất thích hắn. Năm tập bảy quái Giang Nam bắt đầu dạy võ công Quách Tĩnh, tu luyện Cửu Âm Bạch Cốt trảo, Mai Siêu Phong xuất hiện, phiên thứ sáu là lần đầu tiên Hoàng

Dung giả trang thành ăn xin nhỏ đăng trường, cốt truyện bắt đầu chính thức bắt đầu triển khai, tiếng thảo luận trên mạng bắt đầu trở nên nhiều hơn.

“Bắt đầu thú vị rồi!”

“Tên võ công do Bất Dạ Hầu thiết kế thật khốc huyễn a!”

“Cửu âm bạch cốt trảo? Mai Siêu Phong?”

“Quách Tĩnh rút cuộc trưởng thành! Mặt khác Hoa Tranh công chúa thật xinh đẹp a, nàng là nữ chủ sao?”

“Sao ta có cảm giác, tiểu ăn mày mặc đồ nam chính là nữ chính ở đợt thứ sáu này vậy? Tên ăn mày này nhìn bộ dáng rất có linh tính.”

“Mẹ kiếp, tiết tấu này thật là chậm, tập nữ chủ thứ sáu mới lên sân khấu, có điều cảm giác thoải mái khi từ từ triển khai này, hình như ta bắt đầu thích bộ kịch này rồi.”

“Đúng vậy a.”

“Thú vị hơn trong tưởng tượng.”

“Lúc đầu ta cảm thấy võ hiệp đơn giản chỉ là bộ dáng, nhưng võ hiệp của Bất Dạ Hầu hình như không giống mấy võ hiệp khác, cụ thể khác chỗ nào ta cũng không nói ra được, dù sao cũng rất đẹp.”

...

Hôm sau.

Yếu suất thu thị của hần theo Nhật Phụng Pháp Pháp đã được xác suất thu nhận.

Tập 4: 1.99%

Tập thứ năm: 2. 141%

Tập thứ sáu: 2, 216%

Thành tích người đứng đầu pháo hoa cũng không vượt quá dự liệu trong dự liệu của mọi người, mọi người cũng dự liệu được khả năng thu dọn bộ kịch này sẽ tăng lên.

Quả nhiên!

Bộ kịch bản này hiệu dụng ngày hôm sau, tỷ lệ thu nhận đã tăng đến 2. 22%, mặc dù đồng thời thu nhận số thứ tự xếp hạng vẫn ở vị trí thứ 3, nhưng bộ kịch bản này rốt cuộc đã tháo xuống cái nhãn hiệu phở vò, dù sao đối với đẳng cấp hoàng kim của tam đại đài truyền hình mà nói, thu được tỉ lệ phá hai là có nghĩa là chất lượng tinh phẩm!

Giờ khắc này.

Tất cả mọi người trong nghề sinh ra một loại cảm giác thành tựu to lớn, bọn họ thế mà hoàn toàn dự liệu được tỷ lệ thu chiếu anh hùng di động!

“Quả nhiên đã tăng lên!”

“Hoàn toàn ứng nghiệm phán đoán của chúng ta!”

“Trạng thuật truyền hình Bất Dạ Hầu lần đầu tiên bị chúng ta dự đoán được quỹ tích của nó đúng không?”

“Lúc trước chúng ta nói người hầu sẽ không đạt được thành tích, kết quả chỉ một lời, ngày hôm qua đạt được thành tích, chúng ta nói bộ phim cổ kỳ này có quá nhiều tiết tấu quá chậm, thành tích tiếp theo sẽ tăng lên một chút, kết quả quả quả cũng tăng lên!”

“Chỉ là tăng lên nhiều so với tưởng tượng hơn một chút.”

“Ta cho rằng phải dùng nó ba ngày đến bốn ngày mới có thể phá hai, không ngờ lúc này mới truyền đến ngày hôm sau, tỷ lệ bản điều thu thị liền phá hai.”

“Chủ yếu là bày ra cốt truyện tốt, có điều không gian phía sau bộ kịch này hẳn là không mở rộng.”

“Đúng vậy, tình tiết hiện giờ đã bắt đầu rồi, đoán chừng phần bình quân cuối cùng sẽ thu nhận hai,5%.”

“Ừm, xem chừng đêm nay còn có thể tăng thêm một chút.”

Trong nghiệp lần nữa có dự đoán, nhưng mà lần này dự đoán, lại xảy ra một chút sai lầm.

...

Pháp hành ngày thứ ba, xác suất chiếu xạ điều xác thực còn đang tăng, nhưng cũng không phải chỉ tăng một chút đơn giản như vậy.

Tập thứ bảy: 2, 33%!

Tầng thứ tám: 2.441!

Tập thứ chín: 2.7.

Ba tập kịch tình này, Quách Tĩnh bắt đầu phiêu bạt giang hồ, Hoàng Dung rút cục lộ ra chân diện mục, giữa hai người có tình cảm, Mục Niệm Từ cùng Dương Khang cũng lần lượt xuất hiện...

Giờ khắc này.

Trong nghề cảm thấy không đúng.

“Hửm?”

“Tình huống như thế nào?”

“Chuyện này đã vượt qua ’Sinh tử tuyến’ rồi sao?”

“Cái này có phải là thu hút quá nhanh hay không?”

“Sao mới dùng ba ngày đã nhìn nhận tỉ lệ đúng đầu rồi?”

“Không phải nói tỉ lệ thu nhận ngày thứ ba sẽ tăng nhỏ sao?”

“Con mẹ nó cái này hình như không coi là tăng nhỏ đi?”

“Ta xem tin nhắn của bạn trên mạng, hình như là người xem tiếng tăm, nhất là nhân vật như Hoàng Dung này, nhân khí thật cao a!”

“Vậy lần này xác suất thu thăm hẳn là không sai biệt lắm đã bão hòa rồi nhỉ?”

Dù sao dự đoán bên trong ngành này chính là tỷ lệ thu nhận của bộ kịch này cuối cùng ở mức 25%.

...

Nhưng mà, hoàn toàn khác biệt. Ngày thứ tư sau khi rời đi, xạ điêu làm sao sáng ngời, tỷ lệ nhìn lại không có chút dấu hiệu bão hòa nào!

Tập thứ mười: 2. 66%

Tập thứ mười: 2.71

Tập 12: 2.85%

Tam Tập Hồng Thất Công này chính thức ra sân, Hoàng Dung làm một món ăn ngon, câu vị Cái Bang này trợ giúp Quách Tĩnh võ công, sau đó Quách Tĩnh chính thức tiếp xúc với võ học đỉnh cấp “Hàng long thập bát chương”.

Lần này.

Trong nghề đã không chỉ cảm thấy tình huống không bình thường, bộ kịch kịch này tựa hồ mơ hồ toát ra một tia khí tức đại bạo!

“Chuyện này không nên!”

“Lúc này mới pháp hành bốn ngày đi?”

“Tỷ lệ thu thị sao lại vọt tới 2, 85% rồi?”

“Các ngươi xem!”

“Hai bộ kịch kịch của Duy Khắc Nhĩ Đức và thần thoại kia, xác suất thu lại sẽ giảm xuống.”

“Tê!”

“Đây là tiết tấu gì?”

“Chẳng phải nói võ hiệp đã chết rồi còn gì?”

“Tỷ lệ thu nhận của bộ kịch này sẽ không phá ba chứ?”

“Bây giờ các chợ võ hiệp như thế này còn có thể thu thập được ba cái sao?”

“Không thể nào?”

...

Ngay tại thời điểm trong nghiệp hô thẳng lên “Không có khả năng”, bức tượng anh hùng được chạm khắc anh hùng truyền ngocsach.m ngày thứ 5 thu thị xuất hiện!

Tập 12: 2.96%

Tầng mười bốn: 3.33%

Tầng 15: 3.17%

Bộ phim truyền hình này tổng cộng có sáu mươi tập, mới pháp hành tới hiệu suất thu thập ngũ tập thì phá ba, trong ngành cho rằng không có khả năng, lúc này đã hóa thành thực tế!

Xem không hiểu.

Tính toán trong nghiệp, từ công pháp quyền kịch này từ ngày thứ ba trở đi liên hoàn toàn hoàn toàn lộn xộn rồi, mọi người nhìn chăm chăm vào cái này đã hoàn toàn xem không hiểu rồi!

“Chuyện gì xảy ra a?”

“Tỷ lệ thu nhận của bộ kịch này tại sao còn tăng lên nữa?”

“Dừng lại đi chứ?”

“Đến cùng là vì cái gì?”

“Chẳng lẽ võ hiệp vẫn chưa chết?”

“Minh Minh Đầu Truyền xác suất thu nhận thấp như vậy, tại sao mấy ngày lại phá ba?”

“Đã bỏ xa 《 Sinh Tử Tuyền 》 !”

“Mẹ kiếp!”

“Lần này kiếm được rất nhiều tiền rồi!”

“Hóa ra thần thoại truyền hình này là nhật tép riu ném dưa hấu đấy, vậy mà vì “Nghệ Sinh Chỉ Lược” mà ném đi bức xạ điều rồi!”

...

Một ngày này.

Đoạn Sinh Tử của thần thoại truyền hình dài, tỷ lệ quan sát của nàng đã rớt xuống 2.01, thiếu chút nữa là ngã nát tinh giới rồi!

Trái lại ” Xạ Diêu Anh Hùng Truyện” quả thực là một đường tăng vọt!

Không nói là triết đề nghiên áp 《 Sinh Tử Tuyền 》 , chip đọc sách duyên dáng. ** Hoa Huy. Khảo sát cũng tuyệt đối là treo lên đánh!

Đây chính là cái gọi là võ hiệp đã chết?

Đây là vở võ hiệp của Bất Dạ Hâu?

Có lẽ gần đây vũ hiệp thị trường mê mẩn, cùng với sự thâm tóm của Phi Tượng thủ, làm cho rất nhiều người quên mất sự

đáng sợ của Dạ Hâu.

Giờ khắc này!

Tất cả mọi người lại lần nữa lĩnh hội được sự khủng bố của Bất Dạ Hâu.

Có thể thu thấy Phá Tam coi như xong rồi sao, mấy ngày gần đây một mực đang chú ý tới hành độ tuyệt anh hùng truyền dạy, Lâm Tri Bạch mặt lộ vẻ tươi cười.

Lúc này mới nào đến đâu?

Tiểu Hà mới lộ tiêm giác.

Kim Dung võ hiệp mới lộ.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

**Chương 262: Thu nhìn tỉ lệ phá ngũ!
Lâm Hạ vẫn luôn chú ý tình huống 《 Xạ
Điêu Anh Hùng Truyện 》 , lúc đứng đầu
đạt thành tích, cả nhà hẳn đều vui như
nở hoa!**

“Ha ha ha!”

“Bất Dạ Hâu cũng chỉ thế mà thôi!”

“Thật sự cho rằng mình không gì không làm được sao?”

“Vũ hiệp chết chắc rồi!”

“Ai cũng cứu không được!”

“Hắn Bất Dạ Hâu cũng không được!”

Nhưng hôm nay mấy ngày sau, Lâm Hạ rút cuộc không cười nổi nữa, đặc biệt là sau khi nhìn thấy tỉ lệ 《 Sinh Tử Tuyến 》 bị Xạ Điêu treo lên đánh, trái tim lại đột nhiên lạnh đi một nửa, trong đầu đột nhiên hiện lên bốn chữ:

Thấp hơn đi!

...

Trên Cự Quang Đài.

Võng bạn cũng đang điên cuồng thảo luận.

“Xuy suất bắn điêu thu thị vậy mà phá ba, thành tích này rất trâu bò a!”

“Chủ yếu là cốt truyện đẹp, Quách Tĩnh học hành con rồng hàng long mười tám chương kia quá sung sướng, Hoàng Dung thật sự là mấy năm ta đã gặp qua, nhân vật tạo hình nữ chính tốt nhất, Cổ Linh tinh quái giáo hoạt đáng yêu, hơn nữa nàng lại là nữ nhi của Hoàng dục sư!”

“Bất Dạ Hâu thật sự quá hiểu người xem!”

“Thiết lập Đông tà Tây Tà Nam Đé Bắc Cái thực sự đã bị xóa!”

“Mới đầu ta còn không thích Quách Tĩnh tiểu tử thiết lập, hiện tại càng ngày càng cảm thấy nhân vật Quách Tĩnh này có xích tử chi tâm, cũng chỉ có nhân vật như vậy mới có thể làm cho Hoàng Dung giống như tập hợp tất cả nữ hài tốt đẹp trên thế gian ái mộ như vậy?”

“Võ hiệp của Bất Dạ Hầu, so với những võ hiệp khác hoàn toàn là hai cấp bậc khác!”

“Gần đây cả nhà ta cũng bắt đầu truy tìm bộ kịch này rồi.”

“Vốn dĩ ta cũng mất hứng thú với võ hiệp, kết quả Bất Dạ Hầu lại khiến ta thích võ hiệp!”

Kim Dung võ hiệp bắt đầu tỏa sáng!

...

“Nghe có thông tin.”

“Dưới đài đài truyền hình này nhìn làm rồi!”

“Tồn thất lớn rồi.”

“Tiệm phim truyền hình giải trí thần thoại chế tác, vậy mà toàn bộ đều làm giá y cho Thiên Quang!”

“Giáp phục này thật đúng là xinh đẹp!”

“Chờ thêm xem sao.”

“Lúc này mới có bao nhiêu tập a.”

“Ta cảm giác xạ điêu còn có tiềm lực tăng lên!”

“Không đến mức đó chứ, đã phá ba rồi còn có thể tiếp tục tăng?”

...

Có thể nói sự thật một chút hay không!

Mà sự thật trong hai lần kế tiếp, trực tiếp chấn động toàn bộ Nghiệp giới, cũng làm tất cả nhân sĩ trong nghiệp đều hiểu rõ về kịch võ hiệp!

“Lại tăng!”

“Còn đang tăng!”

“Sao lại không dừng được!”

“Bộ kịch bản này không có cực hạn sao!”

“Đây là tiết tấu muốn chém điên a!”

“Má ơi!”

“Đã phá bốn rồi hả?!”

“Mau đuổi kịp nổi mê hoặc về nhà của Đồng Lư thôi!”

“Ngọa tào!”

“Phá năm rồi!”

“Đây mẹ nó là tiết tấu muốn trùng kích Kịch Vương à!”

...

Đúng vậy.

Hai tuần, tỉ lệ chào hàng Đoán Tạo Anh Hùng truyền quả thực là một đường bão táp!

Tầng 16: 3.33%!

Tầng thứ hai mươi: 3.81%!

Tầng thứ hai mươi tám: 4.46%

Phiên ba mươi hai: 4.55%

Tập 411: 4.69%!

Tầng năm mươi, bộ kịch bản này chính thức thu mua hạng năm!

Trong ngành mỗi ngày cứ nhìn như vậy, từ khi bắt đầu kích động đến dần dần điên cuồng, bộ kịch võ hiệp này vậy mà đang xung kích vị trí Kịch Vương năm nay!?

...

Trong nhà.

Cha hưng phấn!

Mẹ nó kích động!

Tỷ tỷ Lâm Hi vui vẻ đến bỏ chùy, ngay cả Lâm Thắng Thiên cũng có chút thất thố cười ha ha.

“Phá năm rồi!”

“Trời ơi!”

“Kịch này quá trâu bò rồi!”

“Lần này tâm tính vị nhị bá kia của chúng ta sắp sụp đổ rồi!”

“Giờ ta thật sự muốn nhìn xem biểu cảm trên mặt hắn.”

“Đoán chừng phải nện đồ vật gì đó.”

“Ha ha ha, tức chết hắn mới tốt nha!”

...

Đúng là Lâm Hạ đập đồ.

Xác thực mà nói là ném bát trong nhà đi.

Bởi vì buổi tối lúc ăn cơm, Lâm Báo đột nhiên mở TV, được đưa đến Thiên Quang Lao Ty nhìn lên ” Xạ Diệu” anh hùng truyền thụ.

“Đóng lại!”

“Đóng cửa cho ta!”

“Ai cho người xem bộ kịch này!”

“Đây là kịch người có thể xem sao!”

“Đầu óc người có vấn đề hay không!”

Lâm Hạ đập vỡ bát, còn dùng chiếc đũa gõ đầu Lâm Báo, nếu không phải Lâm Hồ và Lâm Phụng ngăn cản, đoán chừng đêm nay A Báo vào bệnh viện.

...

Sắc trời giải trí.

Hôm nay toàn bộ thiên quang giải trí, thậm chí ngay cả Thiên Quang Lao Kinh, đều nghênh đón thời khắc cuồng hoan, toàn bộ công ty một mảnh sôi trào!

“Tô bộ trưởng vạn tuế!”

“Không ngờ một bộ võ hiệp kịch lại có thể đạt tới độ cao như vậy, xem xét tỉ lệ phá năm, đây là nhiệt độ của hiện tượng à!”

“Thật không thể tin được!”

“Bất Dạ Hầu quả thực là truyền thuyết chi thần!”

“Hắn chính là một trong những bộ phim truyền hình cao cấp nhất trong vòng!”

“Có đi gói một trong số đó cho ta, nhưng không có một trong số đó!?” Tứ mẫu không ngừng rơi lả tả, đọc sách thì đứng sừng sững? Cũng không thể làm được đến mức như Bất Dạ Hầu. Hắn là một thức thành công của chợ ngược. Nếu hiện tại là thời đại võ hiệp phồn thịnh, vậy thì xem bộ kịch này có bao nhiêu người thu xếp được ta thậm chí cũng không dám tưởng tượng!”

“Chờ một chút.”

“Bất Dạ Hầu đã từng nói, hắn muốn viết ba bản điều khắc, nói cách khác phía sau còn có hai bộ võ hiệp kịch, hơn nữa hai bộ kịch võ hiệp này hứa sẽ giao cho Thiên Quang chúng ta quay phim?”

Đây là lời hứa công khai của Côn Bằng!

Câu này bây giờ còn đang được treo trên bảng thu chi ở hành lang, chỉ là lúc ấy không có quá nhiều người để ý, thậm chí có rất nhiều người cười nhạo sắc trời, vậy mà đem võ hiệp của Bất Dạ Hầu làm bảo vật.

Nhưng bây giờ quay đầu nhìn lại.

Lúc này trời mới ý thức được giá trị của lời hứa hẹn này rất cuộc lớn đến mức nào!

Thắng rồi!

Thắng ba lần này tê rần rồi!

Bộ phim truyền hình Thiên Quang cảnh Tô Tiên Tịch như cũng có thể kiếm được rất nhiều tiền!

Khi cả Tần Châu còn chưa coi kịch bản võ hiệp của Bất Dạ Hầu ra gì, chỉ có nàng bắt được cơ hội ngàn năm khó gặp này!

Trên thực tế.

Hiện tại cả người Tô Triết đều có chút hoảng hốt.

Nàng đoán được thành tích của bộ kịch này có thể sẽ khiến rất nhiều người bất ngờ.

Nhưng Tô Triết không ngờ bộ kịch này lại đạt tới độ cao thu thập đồ vật.

Đây là thành tích khiến bản thân nàng cũng hoàn toàn khiếp sợ, Bất Dạ Hầu lại nghịch hướng cho hướng phát hiện!

Võ hiệp mê muội?

Bất Dạ Hầu dùng ” Xạ” anh hùng truyền ” Báo cho mọi người:

Thị trường võ hiệp hoang mang, vì ta không phải Dạ Hầu còn chưa xuất thủ!

Đây chính là trải nghiệm ôm bấp đùi anh anh sao?

Thật là khiến người ta say mê.

Lâm Tri Bạch không có lừa gạt mình, đây quả thực là một cơ hội nhật được lỗ hồng, hơn nữa đối tượng nhật được còn là thần thoại đài truyền hình!

...

Giờ phút này đừng nói là nội bộ công ty Thiên Quang có điên cuồng như thế nào, kỳ thật tất cả công ty giải trí ở Tần Châu ánh mắt đều đổ lên, quả thực là ghen muốn phát điên!

Tạp Nhĩ Khắc giải trí.

“Thần thoại đài truyền anh hùng này là cái quái gì a, thợ săn anh hùng truyền cung nhà mình làm, toàn bộ chỗ tốt cho ánh mắt trời là được?”

“Thiên quang máu chốt còn nhận được hứa hẹn của Côn Bằng!”

“Đằng sau Dạ Hầu còn có hai bộ võ hiệp, phải nộp cho Thiên Quang quay, nếu chúng ta có thể được chia một chén canh thật tốt!”

“Quan trọng là võ hiệp của Bất Dạ Hầu là một hệ liệt!”

“Ba bộ khúc của xạ điêu, đây mới là bộ thứ nhất!”

“Bằng vào tiếng vang của bộ thứ nhất, nhiệt độ hai bộ phía sau sẽ không kém!”

“Vũ hiệp sống lại rồi?”

“Bây giờ con mẹ nó ai còn dám nói võ hiệp đã chết, võ hiệp đã chết mà còn ” Xạ bắn” anh hùng Truyện giải thích như thế nào?”

...

Thần thoại đài truyền hình.

Toàn bộ đài truyền hình đều bị ảnh hưởng của chuyện này.

“Thật mất mặt!”

“Mất mặt quá đi! Kết quả của kịch bản nhà mình không xem trọng, kết quả mặt bị đánh tới mức đôm đốp!”

“Đều là quyết định của đài trưởng.”

“Tràng trưởng chúng ta thật ngốc a!”

“Suyt.”

“Không có việc gì, chúng ta lén lút mắng chửi, đài trưởng quả thực quá ngốc, vậy mà đem ’Xạ Anh Hùng Truyện’ chấp tay cho người ta!”

“Còn xem sống chết của người là bảo bối.”

“Hai bộ kịch bản này có gì phải so sánh chứ, hiện tại bằng hữu của ta đều hỏi ta, thần thoại phong truyền có phải có nội gian của trời hay không, ta có thể nói đài trưởng có khả năng là nội gián của trời?”

“Bây giờ tất cả mọi người đều nói chúng ta nhặt được hạt dưa ném sang phía tây.”

“Rằm đài của chúng ta đều thành trò cười của nghiệp giới!”

...

Mà trong vô số cuộc thảo luận, Thần thoại xuất bản cuối cùng cũng đã an bài việc xuất bản 《 Xạ Tiễn Anh Hùng Truyện 》 , đây là việc Lâm Tri Bạch đã sớm dự định, chờ độ nóng của kịch bản được triệt để bày ra.

Số lượng tiêu thụ tuyệt đối không cần lo lắng.

Thứ nhất vẫn tồn tại khác biệt với phim truyền hình.

Thứ hai, phim truyền hình giờ phút này còn lại mười tập, mua có thể xem đại kết cục!

Sự thật cũng chứng minh một chiều này phi thường hữu dụng, được ở nhiệt độ phim truyền hình, vừa ban bố đã nhận được vô số nhiệt độ, bởi vì thị trường võ hiệp mê muội, đã bị bộ phim này làm cho hoạt động không ít, ít nhất đối với bộ 《Xạ Anh Hùng Truyện》 mấy vị võ hiệp này cảm thấy hứng thú.

Sưu sưu sưu sưu!

Ngày đầu tiên tại các tiệm sách lớn bày hàng liền có thể tiêu thụ một số lượng hỉ nhân.

Thậm chí rất nhiều người không xem phim truyền hình ti vi cũng mua được ”Xạ bắn anh hùng truyền đơn”.

Những thứ này là thư mê quần thể, dù sao người ưa đọc sách chưa chắc thích phim truyền hình, bọn họ sẽ ưu tiên lựa chọn.

Điểm khác với phim truyền hình ở chỗ chi tiết nhiều hơn, bởi vì hình thức văn tự và ảnh cảnh tượng là hoàn toàn khác nhau, thậm chí bên trong còn có một số nội dung vở kịch được cải biên, vân vân.

Đêm đó hấn đã báo giá.

Hội trường thư viện liền xuất hiện bình luận về trường thư đốt pháo:

“Kịch bản bản điều gần đây thật sự quá nổi giận, mỗi ngày ta đều đuổi theo, không nghĩ tới Bất Dạ Hầu lại còn tuyên bố nguyên tác, thế là sáng nay đi hiệu sách mua một bản về xem, kết quả không cẩn thận cả ngày chỉ nhìn, có thể nói là tay không buông cuốn sách.

Trước mắt còn chưa xem hết.

Là một người bạn theo phim ta phải thừa nhận, ”Xạ Điêu” là anh hùng truyền “vạn”, nội dung so với phim truyền tin còn đặc sắc hơn nhiều, hoặc là nói có rất nhiều thứ bên trong, nên kịch truyền hình rất khó biểu đạt rõ ràng.

Ví dụ như bài thơ mở đầu:

Tiểu Đào vô chủ tự nở hoa, cỏ dại mịt mù mang quạ.

Mấy nơi bại hoại quá mức, từ trước đến nay từng người đều là người trong gia đình.

Tỷ như trong đó có chính động, tự tự, xen vào, phực bút, hồng thủy, các loại thủ pháp sáng tác, cũng có thể tăng cường thể nghiệm.

Loại thể nghiệm phim truyền hình này không cho được.

Cho nên ta vô cùng đề cử mọi người xem xong kịch cũng đọc.

Nhìn bộ dáng này, đọc sách phải, trò đùa tí tưng. Có xe hàng tin rằng người chắc chắn sẽ phát hiện võ hiệp còn chưa chết, xác thực nên là Bất Dạ Hầu cứu vớt võ hiệp. Hấn rút linh hồn mới cho giang hồ, bởi vì bình thường người ta biết trong giang hồ là nơi tương đối xui xẻo, sẽ giúp triều đình cùng những người bán nghệ ở các ban công, nhưng giang hồ trong Xạ Điều giống như một cơn gió mới mẽ thổi đi khí tức mục nát thường ngày!

Xem hết tiên hiệp, mọi người đã không còn hứng thú với võ hiệp nữa?

Nhưng bộ võ hiệp của Dạ Hầu này, uy thế hoàn toàn không kém gì tiên hiệp.

Bất kể là Hàng Long Thập Bát Chương hay là Cửu Âm Chân Kinh, hoặc là lão ngoan đồng Chu Bá Thông đánh trái đánh phải, tất cả đều thể hiện ra một loại cảnh giới tư tưởng cực kỳ có nội hàm, Bích Hải Triều Sinh của Hoàng lão tà, diễn giải võ công vốn không lên được mặt bàn vô cùng phiêu miểu, mà Đả Cầu Bồng của Hồng Thất Công, lại đem truyền kỳ trở về thể tục cùng thân thiết...”

Hiển nhiên.

Sau khi phim truyền hình nổ đỏ, nguyên tác cũng nổi tiếng!

Cùng phim truyền hình, bắt đầu hỗ trợ lẫn nhau tạo thành tương hỗ lẫn nhau!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 263: Người cứu thế võ hiệp!

Ngày 27 tháng 7, anh hùng bắn cung bắn cung phi loan tại Tần Châu cuồng sử gần ngàn vạn sách!

28 ngày Tinh Nguyệt, bức ” Xạ” anh hùng truyền khí thế như cầu vồng, vọt tới 2.8 trăm vạn giới tiêu thụ!

Ngày 29 tháng 7, ước chừng là nhóm thư giả đầu tiên xem xong toàn bộ vốn, 《 Xạ Điều Anh Hùng Truyện 》 nguyên gốc cùng với bài bình đẳng siêu cao kèm với sự ảnh hưởng từ nhiệt độ của phim truyền hình bùng nổ một lần nhỏ, tổng sản lượng đột phá năm ngàn vạn quyển sách, đồng thời cũng lấy khí thế núi lở biển cả, dễ như trở bàn tay thổi quét toàn bộ Tần Châu!

Cùng một ngày.

Bắn phim khắc hình nghênh đón kết cục lớn.

Hoa Sơn luận kiếm, Quách Tĩnh tỏa sáng rực rỡ, một thân công lực đã có thể so sánh với đám người Hồng Thất Công.

Mà Tây Độc Âu Dương Phong luyện “Cửu Âm Chân Kinh” tẩu hỏa nhập ma, mặc dù thần trí điên điên khùng khùng không rõ nhưng thực lực lại cực kỳ khủng bố...

Ai mới là thiên hạ đệ nhất?

Vấn đề này và phim truyền hình cũng không đưa ra đáp án rõ ràng.

Chẳng qua là tại vòng truyền hình, đáp án của vấn đề này cực kỳ đơn giản, ” Xạ” anh hùng truyền ” xứng đáng là thiên hạ đệ nhất!

Bởi vì bộ kịch này bình quân tỷ lệ thu thập phá tứ, cao nhất thu thị phá lục!

Tổng thành tích đã vượt qua năm nay bùng nổ, Dòng dạng cũng do 《thập phẩm bát dạ hầu biên kịch 》 mê hoặc về nhà!

Giờ khắc này!

Trong nghiệp ồ lên!

Tìm phương tiện đưa tin nhón nháo!

Dân chúng ồ lên!

Cực Quang Đài Công tìm kiếm liên tục!

Vô số đề tài liên quan đến xạ điêu!

Có người đang thảo luận “Người nào có võ công cao nhất trong Xạ Điêu”, thân thông trong Đông tà Tây Đế Nam Bắc Cái cũng là Quách Tĩnh?

Có người thảo luận “Bất Dạ hầu xạ điêu tam bộ khúc thứ hai muốn viết cái gì”, có phải tiếp tục viết cổ sự của Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung hay không?

Còn có người ở trong bàn tính quyền sách này xuất hiện võ công đẳng cấp cao, từ Hàng Long Thập Bát Chương đến Đả Cầu Bồng pháp rồi lại đến Cửu Âm Chân Kinh các loại.

Trong đủ loại đề tài.

Có độ thảo luận cao nhất về Quách Tĩnh và Hoàng Dung.

Theo phim nóng phát ra từ phim truyền hình, lửa lớn, lúc này cái tên Quách Tĩnh Hoàng Dung đã vang vọng toàn bộ Tân Châu!

“Đuổi theo toàn bộ bộ kịch bản hoàn chỉnh, triệt để yêu thích Quách Tĩnh Hoàng Dung!”

“Kết hợp giữa Quách Tĩnh và Hoàng Dung hoàn mỹ thể hiện sự khác biệt giữa tư tưởng truyền thống, bọn họ là tình lữ hoàn mỹ nhất trong lịch sử võ hiệp!”

“Bây giờ ta muốn xem bộ thứ hai!”

“Trời mau mau kết thúc đi, ba bộ xạ điêu của Bất Dạ Hầu ta phải đuổi theo hết!”

“Quá đặc sắc!”

“Bộ kịch bản này để ta nhớ lại tất cả nhiệt tình của từng đối với võ hiệp.”

“Thì ra võ hiệp còn chưa chết, bởi vì người xem quan tâm nhất cho tới bây giờ đều là bản thân câu chuyện chứ không phải đề tài.”

“Còn phải là Dạ Hâu!”

” lĩnh vực phim truyền hình không thể không có Bất Dạ Hâu, tựa như Tần châu nhạc đàn không thể không có Bạch Đế và Sở Từ!”

...

Tin tức đã xuất hiện!

Chữ Bằng cúi đầu đi bán chim!

Tác phẩm võ hiệp Tần Châu cứu thế: anh hùng truyền điêu khắc! 《

Bất Dạ Hâu, chúa cứu thế võ hiệp? Chữ Bằng

Chữ Bằng Bất Dạ Hâu đúc lại vinh quang của võ hiệp!

diễn viên diễn viên của Quách Tĩnh Hoàng Dung, tình lữ truyền hình người trưởng thành khí cao nhất!

Chữ Xạ Diêu, mới là Chân Kịch Vương năm nay!

《 Bất Dạ Hâu Tân Xạ Diêu 》 , lại tạo ra hiện tượng nóng rục!

...

Trong nghề.

“Khúc tuyền của bộ phim này thật sự đẹp như vẽ!”

“Xẹt theo từ thấp đến cao, giương lên!”

“Giống như tin tức đã nói vậy, đây là tác phẩm võ hiệp cứu thế!”

“Bộ kịch này lại thức tỉnh tất cả người xem nhiệt tình đối với võ hiệp.”

“Bất Dạ Hâu thật sự đáng sợ.”

“Thần thoại đài truyền hình náo loạn một trò cười thiên đại a.”

“Võ hiệp của Bất Dạ Hâu đại khí bàng bạc, hoàn toàn không kém gì tiên hiệp bức bách!”

...

Đêm đó.

Tin tức không có giới thiệu, cũng có trình diễn mục đặc biệt để chuyên đề mục.

Vị chủ trì nam tiến lên liền sắc bén trêu chọc nói: “Tịch kịch mới của thần thoại Khắc Tư lần này, Berloz và Thiên Quang đều không tiến hành đánh lén, kết quả bọn họ lựa chọn chính mình đánh lén mình.”

Người xem lập tức nở nụ cười.

Theo vụ nổ đỏ của Xạ Điều, kỹ thuật võ hiệp kịch thần thoại vứt bỏ Bất Dạ Hài, thao tác lựa chọn “《Sinh Tử Tuyền》” đã triệt để biến thành trò hề.

“Ngàn vạn lần không ngờ rằng, đài truyền hình bị phim truyền hình của nhà mình làm cho ngã sập xuống.”

Vị chủ trì này cũng không lưu tình chút nào nhả rãnh.

Gia khách hôm nay, là bộ phim truyền hình đài truyền hình Thiên Quang.

Đối mặt với lời trêu chọc của hai vị chủ trì, Tô Triết cười nói:

“Cảm tạ truyền thần thoại truyền hình, đem hạt vuru lưu cho mình, đem dưa hấu đưa cho chúng ta, cho nên thần thoại mới là đúng đầu tam đại, loại này tinh thần xả thân làm người vô cùng vĩ đại.”

Giết người tru tâm!

Người xem đối với bộ phim mỹ nữ giải trí thiên quang này vô cùng có hảo cảm, không hề cảm thấy đối phương đắc ý vênh váo, ngược lại càng thêm buồn cười.

Còn có khán giả tóc búng:

“Thế mà thiên quang lại dùng kịch nói để đánh bại thần thoại, chuyện này thật giống như thần thoại.”

Chủ trì nam duy nhất cảm khái nói: “Hóng điều nhiệt cuồng, vượt qua dự đoán của tất cả mọi người. Bất Dạ Hài cũng khiến cho nó trải nghiệm được một đồng tình cảm mãnh liệt của xe qua núi trong nghề, hẳn tin tưởng Tô bộ trưởng cũng có bộ dáng như vậy?”

Tô Triết gật đầu.

“Nhớ năm nay Thiên Quang chúng ta hợp tác với 《 Giao Triệt 》 thời điểm Pháp Triệt am hiểu. Tất cả mọi người đều cho rằng bộ kịch bản này nhất định sẽ trở thành kịch vương năm nay, kể cả chính ta cũng cho là như vậy.”

Dừng một chút.

Tô Triệt ra vẻ cười khỏ nói: “Kết quả bên Ngải Nhĩ Đức bên kia đã giết ra một bộ ‘Truân’ hấp dẫn về nhà càn khoa trương hơn.”

Người xem cũng cảm khái.

Nhưng không phải sao?

Lúc đó hẳn đều cho rằng Bộ Ngạn chính là Kịch Vương năm nay.

Không nghĩ tới tới truyền tới lừa hấp dẫn như vậy của bốn Tiêu cư nhiên có thể so sánh.

Vị chủ trì này nói tiếp: “Mà ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng bộ phim máu chó này sẽ xưng bá Tần Châu chúng ta năm nay, ‘ạ xạ anh hùng Truyện 》 của Tần Châu đã xuất hiện, thật sự là một đợt ba ngoặt.”

“Hẳn là một đêm ba lần.”

Vẻ mặt chủ trì trì cổ quái tiếp một câu.

Người xem đều không kịp phản ứng, trên mặt liền xuất hiện hai đạo bánh xe.

Tới lúc phản ứng lại, hẳn mới ý thức được câu nói này của chủ trì nữ chủ không chỉ là lái xe, mà còn là một câu song quan.

Bởi vì ba bộ này đều là kịch của Bất Dạ Hâu.

Kịch Vương năm nay, hoàn toàn là Bất Dạ Hâu đang cạnh tranh với mình, cho nên nói “Một đêm ba lần” cũng không có gì không ổn.

Người xem triệt để cười phun.

Trong khi mọi người đang cười âm lên, chủ trì lại mở miệng nói: ” Đánh Giá Thiếu Nhân Vương Gia, Đánh Minh Vương Gia là tác phẩm cứu thế của võ hiệp, đối với Tô bộ trưởng này sẽ thấy thế nào?”

Tô Triết lắc đầu, nghiêm túc nói: “Ta cảm thấy Bất Dạ Hâu chỉ có một.”

Vũ hiệp một đăm nước đọng này thật sự sống sao, thật ra cũng không phải lừa, hỏa chính là võ hiệp của Bất Dạ Hâu, chứ không phải bản thân võ hiệp.

“Ý ngươi là, võ hiệp Bất Dạ Hâu khác biệt lắm à?”

“Đương nhiên.”

Tô Triết nói: “Bởi vì chỉ có Bất Dạ Hâu mới có thể viết ra võ hiệp vẫn khiến người mê sách thích như cũ, mới có thể sáng tác ra những võ hiệp kịch vẫn làm người xem hưng phấn như cũ, lời người khác nói ta cũng không xem trọng.”

...

Tiết mục này hiệu quả rất tốt, giải trí bình minh không có người chủ trì vòng cùng dây chuyền châm chọc và huyền thoại của Tô Triết đối với thần thoại truyền tin bị các loại chuyển phát, thậm chí truyền tới Tây Thành trang viên, lão gia tử đều bị chấn kinh.

Cũng không phải bị độ nóng của bộ kịch này làm cho khiếp sợ.

Chủ yếu là bị sự ngu xuẩn của con trai mình làm cho khiếp sợ.

“Kịch bản nhà mình, thành tựu đối thủ?” Lâm Chiêu Mục nhìn thư ký bằng vàng, vẻ mặt tựa hồ có chút mê hoặc, “Đây thật sự là chuyện nhi tử thứ hai của ta làm ra ư?”

“Ách...”

Kim thư ký trong lúc nhất thời vậy mà không biết nên mở miệng như thế nào.

Lâm Chiêu Mục lắc đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng thất vọng với Lâm Hạ, “Phượng truyền ở trong tay hắn, ít nhiều có phần phí phạm của trời, Lâm Đông lại ở trong đó sắm vai nhân vật như thế nào?”

“Là như vậy.”

Kim bí thư nói: “Lâm Đông muốn đặt bộ phim truyền hình này ở truyền hình đài hành lễ, nhưng Lâm Hạ không đồng ý,

Lâm Đông trong cơn tức giận liền tìm sắc trời tiến hành hợp tác.”

“Tìm đường sống chết sao?”

Lâm Chiêu Mục nói: “Hắn cũng thật là to gan, nhưng chuyện này không liên quan đến hắn, là lão nhị không thể tha cho người a.”

Lâm Chiêu Mục thở dài.

...

Bộ phim truyền hình thần thoại giờ phút này đang họp bàn.

Lâm Đông nhìn về phía Giả Lượng đứng thứ hai ở bộ phim, không lưu tình chút nào nói:

“Xạ Diêu phân bố xong rồi, ngươi cũng có thể rút đi.”

Kịch “Kịch Chỉ Sinh Tử Tuyền ” chính là hạng mục do Cổ Lượng phụ trách.

Đôi phương cấu kết với Lâm Hạ mới khiến cho ” Xạ Diêu Anh Hùng Truyện bộ kịch bản này chỉ có thể bắt đắ dĩ lựa chọn ở Thiên Quang truyền tổng pháp thuật.

Lâm Đông đá Giả Lượng ra khỏi trận tự nhiên cũng không có nhiều người nói thêm cái gì.

Trên thực tế hiện tại cả bộ lạc giải trí TV thần thoại đều hận Giả Lượng chết rồi.

Chính là bởi vì Giả Lượng biến tướng dẫn đến hai bộ sau của ba bộ bản điều đã rơi vào trong tay của sắc trời.

Nếu như không phải đài truyền hình bên kia xảy ra yêu thiêu thân, thiêu khác ba bộ sau hai bộ sau, có phải sẽ cùng thần thoại hợp tác mà không phải ánh sáng mặt trời hay không?

Sắc mặt Cổ Lượng trắng bệch, ngây ngốc đi ra khỏi TV.

Lâm Hạ hao hết tâm cơ cản trở, nhưng cuối cùng vẫn để cho Lâm Đông hoàn toàn khống chế bộ phim.

...

Nơi nào đó hội họp.

Triệu Trâu ở trước mặt Giang Thành khóc rống lên.

“Phượng ca không thể trách ta nha, ai biết đài truyền hình bên kia đột nhiên phát bệnh a, đồ chó Lâm Hạ kia hại ta thảm hại rồi!”

“Khóc cái gì.”

Giang Thành cầm giấy lau nước mắt cho Triệu Trâm, “Các người cũng không có tổn thất gì mà bộ kịch bản này nên có chứ? Em dâu? Tiền cũng không thiếu.”

“Thành ca đừng mơ màng với ta nữa, ta biết Bất Dạ Hầu lão sư chuẩn bị sáng tác ba bộ phim điêu khắc!”

Triệu Cần khóc càng thêm thương tâm: “Nếu không phải Lâm Hạ gây rối, hai bộ sau này sẽ không giao cho Thiên Quang phụ trách quay phim chứ?”

“Đúng vậy.”

Giang Thành thở dài nói: “Thần thoại đài truyền quẻ lâm thời, thiếu chút nữa dẫn tới ‘Thân Xạ Điêu’ không thể theo được. Không phải Dạ Hầu lão sư có chút nóng nảy cũng là bình thường, cho nên mới trong cơn tức giận đem hai bộ Vũ hiệp giao cho sắc trời...”

“Có thể đều một bộ cho ta hay không a?”

Triệu Cần phải tội nghiệp nói: “Ta cũng là lão bằng hữu của Giao Bằng, huynh vẫn luôn trung thành và tận tâm với Thành ca mà!”

“Không được, ký hợp đồng với Thiên Quang.”

Giang Thành lắc đầu, “Đợi lát nữa Bất Dạ Hầu lão sư bớt giận, ta sẽ giúp người tranh thủ.”

Nói xong.

Giang Thành chuẩn bị rời đi.

Triệu Cần Cần Vũ lôi kéo Giang Thành, Khắc Lai học nhân, Khảo K K hỏi hoa sát chiêu. Chờ một chút, ta khẳng định sẽ cho Bất Dạ hầu sư phụ một lời giải thích!”

Nói xong.

Triệu Trâm cắn răng, gọi ra một điện thoại, tiếng khóc rung trời.

“Thúc!”

“Ngươi làm sao vậy?”

“Phịch ba bộ Xạ Diêu vốn nên là của ta, nhưng đài truyền hình Lâm Hạ bên kia giày vò, hai bộ sau không có chuyện của ta, chuyện này ngài nhất định phải chủ trì công đạo cho ta a, bằng không sau này ta làm sao tiếp tục hợp tác với Sàm Sàm chứ...”

Giang Thành nở nụ cười.

thúc thúc Triệu Hàng Hàng, là tổng giám đốc giải trí thần thoại, nếu đối phương ra tay, nơi này hẳn là đủ cho Lâm Hạ uống một bình.

Tên Triệu Thúc này cũng không tệ.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 264: Ngày thứ ba mươi một của Thần Điều Hiệp Lữ, ngày thứ hai sau khi bản cung xong, trên mạng vẫn đang có rất nhiều thảo luận về bộ phim truyền hình này, nhưng so với phim truyền anh hùng như Chử Xạ Điều thì bắt đầu thảo luận nhiều hơn, thậm chí có một vài chuyên gia học giới cũng bắt đầu tiến hành nghiên cứu ——

Tần Châu có một thiên văn chương đăng chương về tập san Hải Tư Tạp Tư Tần Châu.

Tiêu đề còn rất dọa người, gọi là “Người có thể không xem hiểu 《 Xạ Anh Hùng Truyện 》 hay không.

“Rất nhiều người xem xong kịch đều đang thảo luận về Ngũ Tuyệt của Trung Nguyên, Ngũ Tuyệt nói đúng là có khí thế hơn so với Ngũ đại cao thủ, nhưng có lẽ mọi người chưa cẩn thận nghiên cứu cái tên Ngũ Tuyệt. Có lẽ Đông Tà Tây Độc Nam Đế Bắc Hề không phải là Bất Dạ Hầu tùy ý sắp xếp, trong đó ẩn chứa Ngũ Hành.”

” Tức là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.”

“Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ mỗi thứ ứng với một vật chất cùng một phương vị, tức Đông Phương Mộc, Tây Phương Kim, Nam Hỏa, Bắc Thủy, Trung Thổ...”

“Đông Phương Mộc, thực vật, cho nên Đông Tà là hoàng dược sư, thích mặc một thân thanh y, hoàng cũng là thảo tự đầu, đây là tây phương thuộc kim, cho nên Tây Độc Âu Dương Phong phong là Kim tự bộ, mặc bạch y, phương bắc thuộc thủy, cho nên Hồng Thất Công hồng thủy là ba điểm nước, trung gian là thổ, đối ứng Vương Trùng Dương, bởi vì trọng là thổ, Vương Trùng Dương cũng xác thực sớm đã nhập thổ... phía nam thuộc hỏa, vì thế một ngọn đèn là một bên cạnh hỏa tự, một

cái có lẽ là trùng hợp, nhưng nếu như toàn bộ đối ứng với, vậy chính là thiết kế xảo diệu...”

Vì để tiến thêm một bước luận chứng cái tư tưởng này, chuyên gia viết văn dùng cốt truyện để phân tích tình hình cụ thể.

Ví dụ như bởi vì Ngũ Hành tương sinh tương khắc, cho nên Nam Hỏa Khắc Tây Kim, cũng bởi vậy trong Nhất Dương chỉ của Nhất Đẳng đại sư, Cáp Mô Công có thể khắc chế Âu Dương Phong, lại bởi vì Kim Khắc Mộc, cho nên Âu Dương Phong đuổi Hoàng Dung đi, vì chất nhi mà bắt nạt Hoàng Dung.

Sau đó.

Văn chương còn nhắc tới 《Hàng Long Thập Bát Chương》.

“Với cái tên võ công khác của các võ hiệp khác bịa đặt lung tung, như thế nào khí phách như thế nào cũng không giống, võ công này tuy rằng cũng khí phách, nhưng chiêu thức bên trong rất chú ý, ví dụ như Kháng Long Quách Tĩnh thường dùng có hồi hận, là Càn Quật trong Dịch Kinh, tượng nói trên chín, phi long tại thiên cũng là Càn Quái, tượng nói cửu ngũ, mặt khác gặp rồng tại ruộng vẫn là Càn Quái, tượng là cửu nhị, về phần Hồng thì là “Du Dịch Kinh” viết: Cửu Tam...”

Cuối cùng.

Văn chương tổng kết nói: “Cái gọi là ngũ tuyệt Trung Nguyên, kỳ thật còn có Chư Tử bách gia đặt ra bên trong, ví dụ như Đông Tà Hoàng Hoa Sư Đào Hoa Đảo lánh đời ẩn thế không ra là kế thừa tư tưởng Đạo gia coi danh lợi như phù vân; Âu Dương Phong yêu thích âm mưu quỷ kế không từ thủ đoạn, có hương vị tung hoành gia; mà Nhất Đẳng đại sư đại biểu chính là Thích gia, quy y Phật môn nhìn phá sáu sợi hồng trần thanh tịnh; Hồng Thất Công thể hiện ra tư tưởng Mặc gia, giúp đỡ khốn cùng, cứu người nguy nan!”

Nói đạo lý.

Tuyệt đại đa số mọi người khi xem quyển sách này hoặc là truy bộ phim, đều không nghĩ ra nhiều như vậy, cho nên vừa nhìn đến thiên văn chương này, đều bị chấn kinh đến!

“Ngọa tào!”

“Vương thế tăng lên rồi!”

“Hóa ra những chuyện này đều không phải là Bất Dạ Hầu bịa lung tung?”

“Hầu gia trâu bò!”

“Khó trách ta cảm giác phần chữ trong Cửu Âm Chân Kinh có chút quen tai, tra xét tư liệu xong mới phát hiện, đây không phải là bộ phận nguyên văn Đạo Đức Kinh lão tử sao?”

“Ta cảm thấy Hồng Thất Công càng giống nho gia hơn.”

“Thời cổ có câu: “Cửu Nho Thập Cái”, Nho gia này vì Khổng Mạnh tương tạc, càng xen vào “Dịch Dịch học”, “Cửu Âm Chân Kinh” sau khi Bắc Cái bị thương sẽ trợ giúp khôi phục như cũ, cũng như mỗi khi triều đại mới xây dựng dùng hoàng lão thuật nghỉ ngơi lấy lại sức.”

“Ngũ Tuyệt đối ứng với Ngũ Hành thì không thành vấn đề, nhưng nếu chư tử là bách gia thì ta cảm thấy sẽ cưỡng ép tham dự.”

“Đó là người đối với đoạn lịch sử Bách gia kia nghiên cứu không đủ, liền lấy Tây Độc Âu Dương Phong làm ví dụ đi, chúng ta đều biết Tây Tàn Pháp gia, kết thúc là Âu Dương Phong luyện Cửu Âm Chân Kinh, phía trước lại có người nhắc tới “Đạo Đức Kinh”, cái này giống Hàn Phi Luyện Đạo Đức Kinh, cuối cùng thành một mạch Pháp gia mấy ngàn năm, hơn nữa theo Tần triều đại nhất thống, Pháp gia cũng quả thật đã chiến thắng chư gia khác, chính như Hoa Sơn luận Kiếm Tây Độc cuối cùng còn hơn Bắc Thích Đông Tà, mặc dù hãn điên rồi...”

” Xạ Điều không chỉ là võ hiệp.”

“Quyển sách này đã đăng đường nhập thất, đạt tới cấp độ tác phẩm văn học, chỉ bằng điểm này, dù là võ hiệp khác cũng không sánh nổi.”

“Ta cảm thấy Bất Dạ Hầu là đại hiệp chân chính viết ra phong phạm Quách Tĩnh.”

“Võ hiệp, võ hiệp, võ hiệp khác, đều đang cường điệu bộ phận võ, chỉ có Bất Dạ Hầu ở trên chữ hiệp liêu lĩnh công phu, mới có được nhân cách hoàn mỹ không thiếu của Quách Tĩnh!”

Những thuyết pháp này dần dần hình thành nhận thức chung. Theo quyển chương này, cũng nhắc lên một cổ giải thích đọc nâng cao đối với ” Xạ Anh Hùng Truyện”.

Mấy bộ trước đó của Dạ Hầu, chưa bao giờ được chuyên gia trên mạng trịnh trọng như thế.

Có thể thấy được mị lực của Kim Dung võ hiệp.

Thật ra chủ yếu vẫn là thân phận cao, so với các võ hiệp khác của Lam Tinh cứng rắn cao hơn một cấp bậc.

Thật ra bức cách cao nhất vẫn là một câu ” hiệp chi đại giả vì nước vì dân”, thế nhưng những lời này Lâm Tri Bạch hiện tại không có ý định thả ra.

Bởi vì muốn đến Tranh Thần Điều Hiệp Lữ “, phối hợp với vợ chồng Quách Tĩnh Hoàng Dung vì tử thủ Tương Dương công hiến, mới có thể thể hiện ra uy lực của câu nói này.

Cũng vì vậy.

Lâm Tri Bạch đã chuẩn bị tuyên bố 《Thần Điều Hiệp Lữ》 rồi.

Quyển sách này tổng cộng không đến một trăm hai mươi vạn tự. Sau khi hấn dùng được tề do hệ thống cung cấp, trong lúc điện xạ điều làm phép đã viết xong ——

Lần này hấn phải viết trước rồi mới viết được kịch bản.

Tại sao?

Bởi vì Lâm Tri Bạch sợ rằng sẽ trực tiếp đặt phim truyền hình, người xem nhìn thấy Tiểu Long Nữ thất thân sẽ hỏng mắt, do đó trực tiếp ảnh hưởng đến tỷ lệ thu nhận.

Ra khỏi nguyên tác trước sẽ tốt hơn một chút, như vậy người xem kịch trước đó đã sớm có tâm lý mong đợi.

Lúc trước khi viết cái chết của Bích Dao, người đọc đều tạo phản, Lâm Tri Bạch cảm thấy chuyện này của Tiểu Long Nữ gây ra động tĩnh đoán chừng sẽ càng khoa trương hơn, hấn cũng sinh ra mong muốn trong lòng.

Nhưng không có biện pháp.

Nguyên tác chính là viết như vậy, phiên bản hệ thống cung cấp cũng chưa tiến hành sửa đổi, xem như ngầm thừa nhận đoạn này hệ thống cảm thấy đoạn này không có vấn đề gì.

Lâm Tri Bạch tự hỏi không có bản lãnh tự sửa, cũng không muốn sửa chữa, dù sao Kim Dong kiếp trước tu sửa ” Thần Điều Hiệp Lữ ” mấy lần, thủy chung đều chưa sửa mất đoạn này, cho dù xuất phát từ tôn trọng đối với vị tông sư võ hiệp này cũng không thể sửa.

Nhàn xuất bản rồi nói sau.

Mà trước khi xuất bản, đương nhiên phải tuyên truyền trước, tranh thủ rên sất khi còn nóng, cho nên từ giờ đến tháng tám, Lâm Tri Bạch liền đưa bản thảo nguyên bản của bộ phim tam bộ Khúc thứ hai ra, đang chuẩn bị tin tức xuất bản và tuyên bố, cái tên 《 Thần Điều Hiệp Lữ 》 này cũng trực tiếp đưa quan tuyên ra ngoài.

...

Lúc này chim bắn còn chưa hết nóng, lại bởi vì mọi người đều biết Bất Dạ Hầu muốn viết ba bộ khúc, cho nên đang mong đợi bộ thứ hai.

Không ngờ Bất Dạ Hầu lại ra sức như vậy!

Bản phim truyền hình xong chưa được mấy ngày, bộ thứ hai đã tới, hơn nữa lần này đã đi trước, lập tức gọi ra nghi vấn nóng khắp mạng lưới!

“Bộ thứ hai nhanh như vậy đã tới rồi sao?”

“Bất Dạ Hầu ta từng thấy tác giả sáng tạo tinh lực dồi dào nhất!”

“Bộ thứ hai tên là 《 Thần Điều Hiệp Lữ 》 ?”

“Sao lại là điều?”

“Có phải là hai con điều khắc của Quách Tĩnh không?”

“Cho nên tân thư vẫn là cốt sự của Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung?”

“Lần này dĩ nhiên phát trước, chẳng lẽ là bởi vì Mang xạ điều anh hùng truyền thụ nguyên tác quá nổi rồi?”

“Ta đều sẽ xem, cùng phim truyền hình, mặc dù nội dung vở kịch không sai biệt lắm, nhưng thoát nhìn cảm giác hoàn toàn khác biệt.”

“Trước tiên, sẽ càng có hứng thú với phim truyền hình hơn.”

“Bởi vì biết nã bổ, sau đó liền chờ mong phim truyền hình đem bộ nã của mình đánh ra.”

“Hiện tại không phải là chúng ta đang xem xét tên sách sao.”

Bởi vì rất nhiều người nhìn thấy tên sách 《Thần Điều Hiệp Lữ》 đều vô thức nghĩ đến Quách Tĩnh Hoàng Dung.

Dù sao mọi người đều biết Quách Tĩnh nuôi hai con điều, một thư một đực, cho nên có nã bổ như vậy cũng là bình thường.

Thật ra là bởi vì kiếp trước ” Xạ Điều Anh Hùng Truyện thể hệ trước quá nổi tiếng.

Lúc đó trên phổ bình luận là “Xạ điều xuất, quý thần kinh” có thể thấy được sức ảnh hưởng của nó.

Bảo đảo bên kia còn bởi vì hai chữ “Xạ Điều” hô ứng câu “Chỉ nhận thấy loan cung xạ đại điều” đối với quyển sách này tiến hành phong sát.

Thật sự hết chỗ nói rồi các gia đình.

Mà bởi vì lúc còn sống là liên tục có Minh báo,

Lúc ấy tiên sinh Kim Dung một tay viết xã luận, một tay viết võ hiệp khách, duy trì tạp chí đổi mới, rất nhiều người mua 《Minh báo》 chính là hướng về phía liên mang đi, cũng bởi vì xạ điều ảnh hưởng quá lớn, thậm chí bị xưng là tác phẩm áp bức của võ hiệp giới, cho nên bản thân Kim Dung cũng sinh ra áp lực không hiểu, vì kéo dài thời gian cùng mượn tên tuổi Xạ điều, tân danh cũng cố ý dùng đến chữ ‘Điều’ này.

Đơn giản chính là so sánh độ nóng của lão thư.

Dù sao Kim Dung cũng thường xuyên bị người khác giảm bớt nhiệt độ.

Lúc ấy có những võ hiệp xuất bản vô lương xuất bản, tác giả tên trực tiếp gọi là ‘Kim Dung’.

Thế là mọi người sẽ nhìn thấy tác giả cấp x võ hiệp viết chữ “Kim dung tân biên”, có phải không hề có cảm giác trái với hòa khí hay không?

Người không biết còn tưởng là sách mới kim dung đấy.

Kim Dung kia tự cọ cọ nhiệt độ của mình, đương nhiên cũng không có gì đáng trách.

Huống hồ ” Thần Điều Hiệp Lữ ” tên sách này cũng chuẩn xác, dù sao danh hào Dương Quá ở trên giang hồ chính là Thần Điều đại hiệp đại hiệp.

Về việc này, Lâm Tri Bạch cũng không giải thích, đem lưu diễn ở trong thần thoại rồi xuất bản sau đó không đi quản nữa.

Ngược lại trên mạng lại có một tin tức khiến Lâm Tri Bạch chú ý.

“Do Sở Từ làm từ khúc, ca khúc Hàn Nguyệt Sương biểu diễn cho ta xem, hiện tại là hạng nhất phù du thi đấu ổn định!”

Tên này hay nhỉ.

Bài hát Lâm Tri Bạch năm ngoái đã giao cho Hàn Nguyệt Sương, không ngờ đối phương nín một năm mới ban bố.

Nhưng tìm thời cơ lại rất chuẩn, nhiệt độ ăn vào rất tốt.

Đang cọ nhiệt độ a, người khác cũng cọ cọ chính mình.

Bởi vì bài hát tháng trước của Sở Từ, cũng có được hạng nhất trong bảng thi đấu.

Không sai.

Đây chính là khâu Thiết Huyết Đan tâm triện chủ đề của xạ điêu!

Bài hát đó là ca khúc Hàn Nguyệt Sương hợp tác với Trương Hi Dương.

Có chiến tích tháng trước, lúc này lại tuyên bố bọ biển, lại có tên tuổi tác tác nhạc của Sở Từ gia tăng...

Hàn Nguyệt Sương giữ vị trí thứ nhất thi đấu Quý bảng cũng là chuyện bình thường. Ài đọc sách tự thiệu, phải là ma quỷ quỷ quỷ hoa.

Cũng là bởi vì ‘Cát Nhĩ’ lấy được hạng nhất trong bảng thi đầu, ca khúc của Sở Từ, tựa hồ muốn giải khóa thi cử và Quý bảng thành tựu liên quan rồi?

Giờ thì hay rồi.

fan hâm mộ Sở Từ ở trước mặt fan trắng, lại có đồ mới có thể thổi.

Dù sao ca khúc của Bạch Đế, còn chưa được xem thi đầu Quý bảng hai quan đây, Lâm Tri Bạch đang cân nhắc xem có nên cho Bạch Đế cầm một lần hay không?

Thậm chí không phải là không có khả năng trải qua tam liên quan tứ quan gì đó.

Dù sao hiện tại đơn thuần là đoạt được hạng nhất thi đầu Quý bảng đối với Lâm Tri Bạch mà nói đã không còn khó khăn gì, thậm chí cũng không đáng giá sách quý.

Chỉ là thi đầu Quý bảng liên quan gì gì gì đó, Lâm Tri Bạch trước đó, cũng không có tận lực giải tỏa thành tựu này.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 265: Thần điêu tuyên bố nhà nhị bá Lâm Hạ.

Tâm tình gần đây của Lâm Hạ rất kém cỏi.

Bởi vì thần thoại đài truyền âm của Nghê Xạ Điêu Anh Điện Đường từ bỏ điện ảnh nhà mình, dẫn đến bộ kịch bản cuối cùng ở Thiên Quang Lao Lao Điện đập, Lâm Hạ hiện tại đã thành chuỗi cười bên trong vòng.

Điểm chết người chính là:

Không ít người ở tổng bộ tập đoàn bên kia đem chuyện này công kích mình, cáo trạng đen tối của mình ở bên kia lão gia tử.

Lão gia tử đã bắt đầu dao động.

Lâm Hạ hoài nghi lão gia tử nhân tâm kia có khả năng đang nghiêm túc suy xét, có nên tiếp tục để cho con thứ hai của mình phụ trách cỗ đài truyền hình này hay không?

Bởi vì lần này.

Lâm Hạ bỏ lỡ không chỉ là một bộ anh hùng truyền ” Xạ Điêu”!

Còn có hai bộ phim về sau của ba bộ Xạ Điêu cũng bị Thiên Quang giải trí bắt!

Hiện tại tất cả mọi người đều biết, Nguyễn Cung vì để cho Anh Hùng Xạ Điêu truyền tống ở đài truyền âm Thiên Quang thuận lợi戴上 pháp, mới cùng Thiên Quang hứa hẹn hai bộ kịch võ hiệp sau cùng một hệ hợp tác...

Đối với thần thoại giải trí mà nói thì tổn thất này quá lớn!

“Hôm nay thần thoại xuất bản đã truyền ra tin tức nói, bộ thứ hai Huy Thần Điêu Hiệp Lữ của bộ phim tam bộ đã an bài công việc xuất bản.”

Bên cạnh.

Nữ nhi Lâm Phượng có chút âm trầm nói: “Có nhiệt độ bán điêu tăng thêm, chi tiêu của 《 Thần Điêu Hiệp Lữ 》 khẳng

định không thấp, vậy cũng ý nghĩa đến lúc đó tỷ lệ thu nhận đối bộ phim truyền hình này sẽ không quá thấp.”

“Tên Bất Dạ Hầu này sao có thể viết nhanh như vậy a!”

Lâm Hạ càng thêm bức bối: “Vì cái tên Bất Dạ Hầu chết tiệt này, bây giờ ta mới gác lên lửa nướng, một tên gia hỏa xuất đạo mới hai năm sao lại lợi hại như vậy...”

Người nói vô tình người nghe có tâm.

Lâm Phượng sắc mặt hơi đổi, vội vàng lấy điện thoại ra lục soát, sau đó vẻ mặt có chút hồ nghi nói: “Ta đã tra xét tư liệu một chút, thời gian xuất đạo của Bất Dạ Hầu này thật ra còn chưa đến hai năm, nghiêm khắc mà nói là khoảng một năm lẻ mười tháng?”

“Vậy thì thế nào? Người muốn nói rõ điều gì?”

Lâm Hạ hiện tại đang ở trạng thái dễ tức giận, tức giận trừng mắt nhìn con gái Lâm Phượng: “Nói thẳng cha này thực giỏi lắm sao?”

“Không phải.”

Lâm Phượng nheo mắt nói: “Ba không nghĩ tới sao, tên Bất Dạ Hầu này vì sao giấu đầu hở đuôi?”

“Vì sao?”

Lâm Hạ phát hiện nữ nhi dường như có suy đoán gì đó.

Lâm Phượng cười lạnh nói: “Bởi vì ta hoài nghi người như Bất Dạ Hầu có khả năng không tồn tại!”

Vì sao lại nói như vậy?

Lâm Hạ có chút nghi hoặc, “Bởi vì hắn quá thiên tài?”

Lâm Phượng lắc đầu, “Thiên tài cũng nên có giới hạn đi, ta vừa mới lục soát tư liệu của Bất Dạ Hầu, người này xuất đạo không tới hai năm, lại thêm “Cửu Thần Điều Hiệp Lữ” sắp xuất bản rồi, vậy mà đã viết bảy bộ, thêm kịch bản của bốn bộ phim truyền hình của hắn...”

Lâm Phượng tính toán số lượng chữ của những tác phẩm này.

Cuối cùng rút ra kết luận: “Nói cách khác, không tới hai năm Dạ Hầu đã viết nội dung khoảng sáu trăm vạn chữ!”

“Sáu trăm vạn chữ không?”

Lâm Hạ thật đúng là chưa từng tính đến những thứ mà Dạ Hâu viết cộng lại bao nhiêu chữ.

Nhưng con số này tuy khoa trương, nhưng vẫn thuộc trong phạm vi lý giải của người bình thường.

“Chỉ cần mỗi ngày viết một vạn chữ liền có thể làm được?”

“Coi như mỗi ngày hấn có thể viết một vạn chữ đi, nhưng phụ thân không thấy phong cách tác phẩm của người này quá không thống nhất sao, phim truyền hình từ phim cảnh phi đến kịch cảnh sát lại viết đến kịch võ hiệp, còn có trình độ làm ác tại video? Càng cóc? Đây cũng thôi, mấu chốt là phong cách của Bất Dạ Hâu càng thêm không thống nhất, vừa nhìn liền biết không giống xuất xứ từ cùng một người...”

“Ý của ngươi là?”

Lòng Lâm Hạ giật mình: “Cái tên Bất Dạ Hâu này thật ra là một đám tác phẩm và nhà thoại lợi hại chung sử dụng?”

“Tám chín phần mười!”

Lâm Phượng Việt càng nói càng cảm thấy mình đã phát hiện ra chân tướng, “Nếu không thì làm sao giải thích những loại hình văn phong cùng tác phẩm của hấn nhiều như vậy? Đơn giản là người muốn tạo thần mà thôi, đem bút danh thần hóa là Bất Dạ Hâu, để bọn hấn có thể kiếm càng nhiều tiền hơn!”

“Nhưng ta không có chứng cứ.” Lâm Hạ nhíu mày.

Lâm Phượng thần nhiên nói: “Có một số việc cũng không cần chứng cứ, chúng ta tìm một cơ hội chỉ cần mang một tiết tấu, để đại chúng sinh ra hoài nghi là đủ rồi.”

Lâm Hạ nói: “Vậy hấn có thể giải thích a...”

Lâm Phượng lắc đầu, “Loại chuyện này mặc cho hấn giải thích như thế nào cũng vô dụng, dù sao ta cũng chỉ hoài nghi mà thôi... Nói không chừng hấn thật sự là một thiên tài như vậy? Nhưng vô luận hấn là thật hay giả, loại chuyện này cơ hồ là không có cách nào tự chứng.”

“Hình như đúng là như vậy thật.”

Lâm Hạ vui vẻ: “Đầu óc của người mạnh hơn A HỔ A Báo nhiều, đây là một lá bài tốt, chúng ta phải nắm chặt!”

Thời khắc mấu chốt phóng ra tấm bài này, tuyệt đối có thể khiến thanh danh Bất Dạ Hầu biến thành thói.

Còn chân tướng thế nào cũng không quan trọng, chỉ cần khiến người ta nghi ngờ không phải Dạ Hầu là được rồi, dù sao trình độ thiên tài của đối phương đúng là khiến người ta hoài nghi.

Quá bất hợp lí!

Viết một bộ kịch bản!

Trong hiện thực sao lại có thiên tài đáng sợ như vậy?

Mà lúc này.

Đương nhiên Lâm Tri Bạch không biết nhị bá đã bắt đầu hoài nghi sau lưng Bất Dạ Hầu có một đám văn thoại viết giùm hay không.

Đương nhiên cũng không sợ, hắn có rất nhiều biện pháp tự chứng.

Thật ra có loại hoài nghi này rất bình thường, tựa như trước đó Lâm HỔ hoài nghi cái gọi là “Hiện trường viết nhạc” mà Sở Từ nói là có vấn đề.

Theo ý nào đó mà nói, lần đó thật đúng là không phải chỉ số thông minh của Lâm Báo thấp, hắn hoài nghi vô cùng tiếp cận sự thật, Sở Từ đích xác không có năng lực sáng tác tại hiện trường, nhưng Lâm Tri Bạch có hệ thống a, có thể thông qua từng lần tự chứng mà bỏ đi tất cả nghi ngờ liên quan.

Mà Lâm Tri Bạch đối với chất vấn này cũng có ý tưởng trong lòng.

Cho dù thật sự xuất hiện tiết tấu tương tự, cũng hoàn toàn nghĩ ra phương án xử lý.

...

Tốc độ xuất xưởng của Thần Thoại bên kia diễn rất nhanh, ngày số tám tháng tám, 《Thần Điêu Hiệp L》 chính thức tuyên bố, hướng về phía toàn bộ Tần Châu phô trương hàng hóa.

Kết quả, ngày đầu tiên niêm yết liền khoe mẽ!

Chi phí cụ thể còn chưa hồi phục, nhưng cơ bản có thể xác định giá trị đầu ngày thứ nhất là trên ngàn vạn!

Đây chính là sức ảnh hưởng của kỳ thoại đỉnh cấp.

Không cần một mình Dạ Hài, thậm chí có thể nuôi sống cả nhà xuất bản và buôn bán.

Dù là xuất bản nội dung thần thoại, Bất Dạ Hài cũng tuyệt đối đảm bảo vật phẩm lớn nhất.

Có đài truyền hình còn đặc biệt chặn ở cửa hiệu sách cỡ lớn nào đó phỏng vấn.

Trong video phỏng vấn có thể nhìn thấy, cửa hàng lớn này vậy mà xếp hàng dài như một con rồng, không biết còn tưởng rằng có nhà văn đến ký vé vào hoạt động.

Nhưng Bất Dạ Hài chưa từng làm cái này.

Phóng viên còn tìm mấy khách hàng đang xếp hàng tới phỏng vấn.

“Các người đây là muốn mua sách?”

“Đúng vậy, mua hiệp lữ 《Thần Điêu》!”

“Các người tất cả đều là đến mua Dao Uyển Thần Điêu Hiệp Lữ Không sao?”

“Đúng đối đầu.”

“Quyển sách này hấp dẫn các người ở đâu?”

“Bởi vì đây là bộ thứ hai của ba bộ Khúc Nhất của Bất Dạ Hài Xạ Điêu, ta chính là chim Xạ Điêu Điêu.”

“Ta đây là lên TV a?”

“Bất Dạ Hài yêu chàng!”

“Các người không sợ quyển sách này tốt như vậy, dù sao chúng ta đều biết tập chú...”

“Là fan hâm mộ Bất Dạ Hài, kiểu sóng to gió lớn gì chúng ta chưa thấy qua?”

Các khách hàng rất bình tĩnh.

Còn có người cười nói: “Bất Dạ Hầu không lật được sách, thứ khiến người ta không thể tiếp nhận nhất chính là quyển sách “Tru Tiên Khuyết” kia đã viết Bích Dao chết, ngay cả loại cốt truyện này cũng có thể chịu được, còn có cái gì không chịu đựng được?”

“Không sai.”

“Không phải chỉ ngược đãi thôi sao?”

“Giờ nhìn thấy Bất Dạ Hầu ta cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý, không sợ hắn đột nhiên biến thân thành Dạ Hầu.”

Phỏng vấn xong một vòng.

Ký giả tổng kết nói: “Dưới sự xung kích của văn học mạng, lượng chi tiêu thực thể thật ra hiện tại đã bị trượt xuống, nhưng thực thể của Bất Dạ Hầu dường như cũng không chịu ảnh hưởng của nó...”

Trước TV.

Lâm Thắng đang xem tivi cảm thán: “Hỏa lửa của Bất Dạ Hầu thật đấy.”

Bên cạnh cha của hắn buồn bực nói: “Có Hỏa Quyển sách này nữa cũng không tới phiên chúng ta quay, chuyện Lâm Hạ làm ra, bộ lạc TV của chúng ta cũng chịu ảnh hưởng của hắn, không biết sau này Bất Dạ Hầu còn có nguyện ý hợp tác với thần thoại chúng ta hay không, hiện tại thần thoại xem như đã hung hăng đắc tội hắn rồi.”

“Vấn đề không lớn.”

Lâm Hi cười nói: “Bất Dạ Hầu là tác giả xuất bản hợp đồng ký kết hợp đồng, tiểu Hắc lại là xã trưởng thần thoại, hắn đi tâm sự với Bất Dạ hầu lão sư có lẽ có thể được.”

Nói xong.

Lâm Hi nhìn về phía Lâm Tri Bạch, “Có được không?”

Lâm Tri Bạch còn chưa nói gì, mẹ ở bên cạnh đã nhíu mày nói: “Văn tài cấp bậc như Bất Dạ Hầu, quan hệ với xuất xưởng hắn là bình đẳng a, cho dù Tiểu Hắc là xã trưởng, loại chuyện này cũng rất khó...”

“Để ta thử xem sao.”

Lâm Tri Bạch cười mở miệng nói, hẳn muốn giáo huấn Lâm Hạ không sai, nhưng không đến mức ngộ thương cha, sau này nên hợp tác vẫn là hợp tác.

Thu thêm nhiều tiền là được.

Mục đích chủ yếu là tạo áp lực cho nhị bá Lâm Hạ.

Cha gặp Lâm Tri Bạch tựa hồ cũng rất nắm chắc bộ dạng, không khỏi cảm thán nói: “Thế diện này của cô cũng rất lớn a, bên Tô Tế Y có thể làm được, không phải Dạ Hầu bên kia cũng có thể làm được sao?”

“Còn chưa xác định đâu.”

Lâm Tri Bạch cười cười, tạm thời không muốn cùng người trong nhà nói rõ, cũng không phải không tin nhiệm bọn họ, chỉ là sợ bọn họ không cần thận nói với bên ngoài miệng.

Lúc này chuông cửa đã gõ vang.

Lâm Thắng Thiên ra cửa, một lát sau cầm một đồng sách về.

“Đây là?”

“Ta bảo người ta mua ” Thần Điều Hiệp Lữ “. ”

Lâm Thắng Thiên mở miệng nói, hẳn ta tổng cộng mua sáu quyển, vừa vặn trong nhà mỗi người một quyển, ngay cả bảo mẫu cũng có, vì thế Lâm Tri Bạch cũng phân một quyển.

“Để ta xem một chút!”

Cha thì nhất thời hứng thú, cầm sách lên ngồi trên ghế sa lon xem thử, ca ca tỷ tỷ cùng mẹ cũng theo đó ngồi xuống đọc sách.

Lâm Tri Bạch thì ở bên cạnh âm thầm quan sát, muốn biết người nhà đã đọc được trải nghiệm.

Cứ như vậy.

Một giờ sau.

Cha đột nhiên mở miệng nói: “Người của Hoàng Dung thay đổi như thế nào...”

“Ta cũng đang muốn nói đây!”

Lâm Hi đồng dạng đang đọc sách bất mãn nói: “Dung trùng bản điều bên trong cỗ linh tinh quái, như thế nào đến bộ thứ hai liền biến thành một người con gái tâm cơ rồi?”

Lâm Thắng Thiên cũng nhíu mày. À đọc sách tí ti, Sắc Khắc hoa văn.

“Hoàng Dung vốn có tâm cơ, nhưng hẳn là loại cỗ linh tinh quái kia, nhưng hiện tại tâm cơ lại làm cho người ta có chút...”

Lâm Thắng Thiên không nói tiếp.

Nhưng bất mãn đã viết ở trên mặt.

Lâm Tri Bạch thấy thế này thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, người nhà thấy Hoàng Dung biến hóa thì không chịu nổi, muốn nhìn thấy mấy đũa Doãn Chí Bình với tiêu long nữ kia thì sao?

“Ta nghỉ ngơi trước.”

Lâm Tri Bạch nhanh chóng tìm một cái cớ trở về phòng, mặc dù hẳn biết, việc gì nên tới sẽ chắc chắn sẽ tới.

Thất: Mấy ngày gần đây tinh thần uể oải không phấn chấn, cho nên ảnh hưởng đến đổi mới, có thể là mấy ngày hôm trước đột nhiên chuyển bị lạnh, trạng thái thật sự có chút không chịu nổi, ngày mai lại viết đi, ngại mọi người.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 266: “Chạy mau! Quyển sách này là đê mê tối hậu ghi đây! Không chỉ có một nhà Lâm Tri Bạch, lúc này Tần Châu vô số độc giả mua Thần Điêu Hiệp Lữ đều đang đọc sách, trên mạng còn có người bên cạnh xem vừa thảo luận đây, hơn nữa vừa mới bắt đầu họa phong rất sung sướng.

“Nhân vật chính lại là nhi tử của Dương Khang?”

“Dương Quá, tên này nghe cũng không tệ lắm nha.”

“Không ngờ Dương Quá lại còn được Âu Dương Phong coi là nhi tử.”

“Keng!”

“Quách Tĩnh Hoàng Dung đã là vợ chồng rồi!”

“Thời gian tuyển là ngay sau đó cuốn sách này nha!”

“Quách Tĩnh Hoàng Dung đều có con!”

“Trước đó ta xem chút nữa cho rằng đại võ tiêu võ là nhân vật chính.”

“Dương Quá phía sau có thể tìm Quách Tĩnh báo thù hay không?”

...

Từ bản điều đến thần điêu, mặc kệ là cốt truyện hay là tuyển thời gian đều vô cùng chặt chẽ, nhìn thấy nhân vật trong quyển sách xuất hiện hoặc là đề cập luôn khiến cho những người đọc cảm thấy thân thiết và chờ mong, cho đến khi mọi người nhìn thấy chương thứ ba...

Phản ứng giống như người Bạch gia của Lâm Tri.

Hoàng Dung đối với sự đề phòng cùng phản cảm của Dương Quá, chạm đến thần kinh của độc giả, bắt đầu có người bắt

mãn:

“Nữ thần Hoàng Dung của ta tại sao lại biến thành như vậy?”

“Tính cách nhân vật có phải có chút khó chịu hay không?”

“Dương Quá bị Quách Phù ức hiếp, Hoàng Dung vậy mà giúp thân không giúp lý lẽ!”

“Ta ngược lại cảm thấy, sau khi Hoàng Dung trở thành mẫu thân sẽ biến thành rất hợp lý...”

“Mặc dù sẽ mạo phạm đến một ít người thích Hoàng Dung.”

“Chỉ có thể nói Hoàng Dung biến hóa rất không giống Dạ Hâu, viết sách cũng không thích dựa theo lẽ thường ra bài.”

“Bích Dao là người dám viết chết, viết như vậy Hoàng Dung không có bệnh.”

“Ta vậy mà không cảm thấy ngoài ý muốn.”

“Chủ yếu Hoàng Dung vốn chính là tính cách bang thân không giúp đỡ, chẳng qua là quyển sách này mọi người đặt vào thị giác của Dương Quá, nếu như thay vào góc nhìn của Quách Tĩnh thì sẽ không có vấn đề.”

...

Liên quan tới biến hóa của Hoàng Dung, tuy rằng có tranh luận, nhưng vẫn còn trong phạm vi tiếp nhận của không ít người đọc sách, một cái là xem nhiều thần kinh của Bất Dạ Hâu tương đối cứng cõi rồi, hai là có rất nhiều người đọc sách hỗ trợ tấy, cũng không cho rằng tính cách Hoàng Dung biến hóa có vấn đề, ngược lại cảm thấy cái này mới hợp lý.

Đối với việc sau này mọi người mong đợi vẫn rất cao.

Dù sao Dương Quá là vừa lên đã có Âu Dương Phong che chở.

Dương Quá không biết lão cha tiện nghi này là ai, nhưng người mua quyển ” Xạ Diêu” này cơ bản đều đã xem qua ‘Anh Hùng Truyện’, thông qua góc nhìn của Đế Đế Quốc biết được thực lực Âu Dương Phong mạnh như thế nào, loại cốt truyện ám sủng này vẫn rất có thể chỉ trích người đọc.

Nhưng mà.

Khi đám học giả nhìn thấy Chương thứ bảy, cũng chính là lúc Tiểu Long Nữ thất thân bộ kịch tình này, thần kinh có cứng cõi đến mấy người cũng không kèm chế được!

Luận đàn của thư viện.

Có bài viết bắt đầu xuất hiện: “Tiểu Long Nữ bị Doãn Chí Bình làm bẩn rồi!!!!!!!”!

Được rồi.

Thông qua những tiếng than thở liên tiếp kia, có biết bóng ma tâm lý của tên độc giả kia, những gì nên đến đều sẽ có.

Sau đó trong nửa giờ.

Vô số tấm thiệp tương tự xuất hiện!

“Không phải là ta mua sách lậu chứ, Tiểu Long Nữ hẳn là nữ chính không sai, cho nên Dương Quá bị Doãn Chí Bình đánh rơi!”

“Chúng ta chết lặng rồi!”

“Có chắc đây không phải là sai chỗ nào không?”

“Đây là cốt truyện gì vậy, Bất Dạ Hầu đùa thật à?”

“Nội dung vở kịch Bất Dạ Hầu này, xác định không phải đang cường ép cho người đọc cảnh cáo sao!”

“Chạy mau!”

“Sách này là ghi đêm tối.”

“Thiệp mời của các người dọa ta, Bất Dạ Hầu tân thư ta còn chưa xem, tình huống gì vậy?”

“Không có chuyện gì đâu. Chỉ là nữ chính bị nhân vật phản diện làm thịt, hay là dưới tình huống nữ chính hiểu lầm nhân vật phản diện là nhân vật chính, ta hiện tại đã tự bế, so với ăn phải ruồi còn khó chịu hơn!”

“Ăn con ruồi đầu xanh buồn nôn như vậy!”

“Ngọa tào, các người nghiêm túc mà, xác định không phải làm ác?”

“Nhiều bài viết như vậy đều đang làm loạn sao? Tự mình mua một quyển sách nhìn xem sẽ biết, mặc dù cá nhân ta không đề

ngộ nên xem quyển sách này, kể cả chính ta cũng sẽ không tiếp tục xem.”

“Cmn, trả lại tiền!!”

“Ý nghĩa tình tiết này ở đâu xin hỏi!”

Các đơn kiện lớn của Luận tế đàn trong thư viện đều phun ra mấy phần tình tiết này, toàn bộ Luận Đàn đã hóa thành hải dương phần nộ!

...

Chiến hỏa của diễn đàn rất nhanh đã đốt tới bình đài Cực Quang, chủ đề hot đầu tiên nhanh chóng xuất hiện năm chữ:

Chiêm Tiểu Long Nữ bị nhục nhã.

Rất nhiều đạo hữu chọn đề tài, đại khái sau khi hiểu tình huống đều mộng bức, khó có thể tin vào từng câu bình luận, càng nhìn càng ngốc mắt!

“Bát Dạ Hài điên rồi sao?”

“Hắn làm sao dám viết văn chương cốt truyện a, đây không phải là cố ý buồn nôn người đọc sao?”

“Cho dù là một ít nhà thoại bất nhập lưu, cũng không dám viết loại cốt truyện này, Bát Dạ Hài hiểu nhà văn tài khoa học đỉnh cấp như vậy, sao còn chơi chiêu với độc giả?”

“Đây là bệnh?”

“Hắn chỉ cần viết Tiểu Long Nữ bị người giết ta đều dễ dàng tiếp nhận!”

“Cẩn chết tên hồn đản này!”

“A a a, Bát Dạ Hài ta giết người!”

“Sau khi trải qua sự kiện Bích Dao chết, ta cho rằng Bát Dạ Hài sẽ không thể nào phá vỡ được phòng ngự của ta nữa, không ngờ hắn còn có chiêu càng ác hơn!”

“Vất vả lắm mới tin tên khốn kiếp này một lần, không ngờ hắn lại để ta thua sạch sẽ như vậy!”

...

Cuối cùng Bất Dạ hầu bình luận khu cũng luận hãm, nơi này đều là fan rất sốt, hiển nhiên ngay cả thiết phần cũng chịu không nổi kịch liệt như vậy.

“Đêm tối hầu!”

“Kia Khắc Tư? Ta đi ra, ta cam đoan không đánh chết ngươi!”

“Sau này không được nhìn vào sách của ngươi nữa!”

“Từ nay về sau phần chuyển đen!”

“Nội dung vở kịch này là đầu óc ngươi bị lừa đá phải không?”

“Mệt cho ta thích ngươi như vậy, còn một mục an lợi cho bằng hữu ngươi!”

“Về sau phim truyền hình của ngươi ta không thèm theo nữa!”

“Ngươi thật đáng chết!”

“Đưa tiểu long nữ Băng Thanh Ngọc khiết đây!”

Trên thế giới sao có thể có nhà văn học lừa đảo như vậy!

...

Trong nghiệp không ít người cũng bị kinh động, các đồng hành đưa mắt nhìn nhau, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy ngờ!

“Cái tên Bất Dạ Hầu...”

“Tranh này cũng quá khùng đi!”

“Cho nên Xạ Điều là Bạch Dạ Hầu, Thần Điều là do Dạ Hầu viết?”

“Trước kia ta còn cảm thấy không hiểu được cách nói của Dạ Hầu, hiện tại ta đã biết rồi, Nha Hắc trở thành nhân tử thật sự!”

“Ta rất sùng bái hấn!”

“Ngươi không đúng.”

“Không phải, cô không cảm thấy một người không dám viết loại cốt truyện biết rõ người đọc sẽ nổi điên, còn cưỡng ép viết rất ngẫu sao?”

“Vậy thật đúng là thái y cực.”

“Dù sao cả đời chúng ta đều viết không ra như vậy, cả đời cũng không nghe được tiếng mắng náo nhiệt của đám người đọc nữa.”

Bất Dạ Hầu đây là đi nhà cầu tìm phân a!

Đây là tiếng lòng chung của tất cả các đồng hành!

...

Nhà Lâm Hạ.

“Ha ha ha ha ha ha, tên Bất Dạ Hầu này thật là tìm đường chết, lại dám viết nữ chủ bị cưỡng gian, người sợ mình bán ra lượng tiêu thụ cao quá đúng không?”

Lâm Hồ hưng phấn cười to.

Bất Dạ Hầu bị mắng càng thâm, y càng vui vẻ.

Dù sao phim xạ điêu của Bất Dạ Hầu cũng đã khiến nhà mình gặp phải đả kích cực lớn.

Mặc dù nói đả kích này thật ra là Lâm Hạ tự tìm, nhưng cả nhà bọn họ cũng sẽ không tìm nguyên nhân trên người mình.

“Tự gây nghiệt không thể sống.”

Lâm Phượng cũng cười híp mắt, bộ phim truyền hình này do Thiên Quang quay, cho nên tiếng mắng trên mạng càng hung dữ càng khiến nàng càng vui.

Dù sao cũng chưa tới phiên nhà mình phát sậu.

“Nếu Thần Điêu Hiệp Lữ bị mắng thành như vậy, vậy tiếp sau chi tiêu khẳng định sẽ xong đời, đánh giá cho dù về sau quay thành phim truyền hình, cũng đừng nghĩ phục chế bộ thứ ba của Xạ Điêu thu thị kỳ tích, thậm chí bộ thứ ba của ba bộ Xạ Điêu cũng sẽ bị ảnh hưởng!”

Lâm Hạ mặt mày hồng hào!

Nếu như không có nguyên nhân trước đó đài truyền hình từ bỏ điêu khắc, không chừng bộ phim truyền hình hiệp lữ 《Thần Điêu》 này, Nguyễn Cung sẽ giao cho thần thoại quay phim.

Thần thoại quay phim mà nói.

Vật này khẳng định sẽ ở truyền tổng điện thoại!

Vứt bỏ cơ hội như thế, Lâm Hạ vẫn đau lòng, nhưng hiện tại
《Thần Điều Hiệp Lữ》 gặp vấn đề!

Vậy cái gọi là ba bộ nhạc xạ điều, bộ thứ hai cùng thứ ba giá trị liền không trân quý như vậy, vứt bỏ thì sao chứ?

Mà cũng ở trong nhà Lâm Hạ.

Lâm Báo giờ phút này mắt đỏ lên, tức giận đến cơm đều ăn không nổi, trong miệng hùng hùng hổ hổ không ngừng.

Bởi vì Lâm Báo là fan của Dạ Hâu.

Đối phương mỗi bộ kịch, mỗi bộ Lâm Báo đều từng xem.

Đương nhiên Lâm Báo cũng không bỏ qua 《Thần Điều Hiệp Lữ》, càng không tránh được tình tiết Tiểu Long Nữ chịu nhục, cho nên hẳn giờ phút này tâm tính sụp đổ lợi hại.

Nhìn người nhà hưng phấn đến sáng sủa, Lâm Báo lần đầu tiên phát hiện:

Nhân loại bi hi, thật sự không cách nào tương thông, cho dù là người một nhà cũng không cách nào cảm động.

...

Kỳ thật đoạn cốt truyện này của Tiểu Long nữ, Lâm Tri Bạch đã làm một ít điều khác thường, cố gắng hết sức để mang qua một số chuyện như vậy, chỉ là để cho những người đọc sách biết có chuyện như vậy xảy ra, để sức đánh sâu lên người đọc sách xuống thấp nhất, nhưng vẫn không thể thay đổi được sự thật người đọc sách chứng kiến tình cảm này lập tức sụp đổ.

Lâm Tri lên mạng nhìn một chút.

Sau khi phát hiện Cục Quang Bình Đài cùng với thư viện luận đàn bạn mạng đang điên cuồng phun ra mười tám con phở, bọn họ quyết đoán lựa chọn giả chết.

Trước đó viết về cái chết của Bích Dao, Lâm Tri Bạch cũng xử lý như vậy.

Thời gian sẽ nhạt đi tất cả, đặc biệt là trong tình huống Lâm Tri Bạch tạm thời ngăn cách mình ở bên ngoài mạng lưới.

Đáng tiếc Lâm Tri uống công trốn được tiếng chửi rửa của bạn trên mạng, lại không thoát khỏi tiếng người nhà tức giận phun

ra.

Giờ cơm tối.

Lâm Thắng Thiên ăn vài miếng thì tâm tình không còn nữa, tức giận bất bình nói: “Cái tên Bất Dạ Hâu này cũng thật là, sao lại viết tiểu Long Nữ bị vấy bẩn, với trình độ của hắn có lẽ không cần dùng loại xung đột này để thúc đẩy cốt truyện nhỉ?”

“Có thể là bệnh văn thanh tái phát.”

Là nữ học giả, phản ứng của Lâm Hi khá hơn một chút, nhưng cũng không tốt đến đâu, “Giá trị bộ này có thể sẽ xong đời.”

“Đáng đời! “

Ngay cả ba cũng hung hăng nói một câu như vậy: “Đây là cái giá của ghê tởm kẻ đọc sách!”

“Khốn kiếp Bất Dạ Hâu.”

Mẹ cũng mắng theo một câu, nàng cũng vậy.

Lâm Tri Bạch yên lặng ăn cơm, không nói một lời, trong lòng lại suy nghĩ:

Kiếp trước Kim Dung sáng tạo Thần Điều Hiệp Lữ đoạn kịch bản này thời điểm cũng bị độc giả chế tạo quá mức, ** đọc sách. Kỹ nhân · xx. Nhưng đối phương chịu áp lực, bộ này cuối cùng cũng trở thành kinh điển võ hiệp trong vô số lòng người...

Lúc ấy Kim Dung đi cũng là liên tục.

Lâm Tri Bạch trực tiếp phát ra toàn bộ vốn, vì vậy gặp phải áp lực, kỳ thật đã nhỏ hơn Kim Dung rất nhiều.

Về phần ảnh hưởng lượng tiêu thụ...

Đây là chuyện không còn cách nào khác.

Trong thời gian ngắn khăng định sẽ có ảnh hưởng.

Nhưng lâu dài mà nhìn Lâm Tri Bạch, cảm thấy vấn đề không lớn.

Câu nói của Kim Dung chính là: Theo sự phát triển thời đại, tương lai có khả năng khái niệm lãnh thổ quốc gia không còn tồn tại, nhưng tình cảm giữa người với người lại là vĩnh hằng

đây, là người làm công nghệ lấy mãi không hết nguồn sáng tạo
nguyên tuyền, là chủ đề của tác phẩm văn nghệ vĩnh viễn...

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 267: Được hoàn của Bất Dạ Hâu? Rất nhanh Lâm Tri Bạch đã trải qua một hồi áp lực mà năm đó Kim Dung từng đối mặt, Tiểu Long Nữ chịu nhục đoạn cốt truyện này, không phải nói đóng lưới là được.

Mấy ngày kế tiếp.

Không chỉ là oanh tạc điên cuồng trên mạng lưới.

Ảnh hưởng của nó đối với thế giới hiện thực cũng càng ngày càng khoa trương.

Lại có độc giả đem ” Thần Điều Hiệp Lữ” mình xếp hàng mua được xé rách, thậm chí còn trực tiếp dùng hành động đốt sách để chống lại Bất Dạ Hâu!

Mà tại tiệm sách.

Rất nhiều độc giả kháng nghị!

Một đám cầm lấy Nghệ Thần Điều Hiệp Lữ ” còn chưa xem nhiều yêu cầu chủ quán trả tiền!

Khoa trương nhất là:

Không ngờ có kẻ đọc sách lại bắt đầu thông qua phương thức tụ hội đi du, tới triệt chế bản võ hiệp mới này của Bất Dạ Hâu, may mà quy mô không phải đặc biệt lớn.

Nhưng...

Theo vô số độc giả miệng tru bút phạt đối với Bất Dạ Hâu, lượng tiêu thụ 《 Thần Điều Hiệp Lữ 》 , quả nhiên vẫn là chịu ảnh hưởng không nhỏ.

Sau khi Bất Dạ Hâu tự thành danh, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải nguy cơ danh tiếng đáng sợ như vậy.

Tuy nhiên sau tiết tấu này cũng không phải tất cả đều là người đọc thật.

Đã có không ít độc giả thấy Tiểu Long Nữ chịu nhục, tức giận không thể át được, nhưng cũng có không ít người chỉ đơn thuần là đang ồn ào với gió.

Những gia hỏa chỉ sợ thiên hạ không loạn này thậm chí ngay cả xem qua cũng chưa từng thấy, chỉ thuần túy là chơi trò mà thôi, hưởng thụ một chút cái miệng thối đến cực hạn của nó.

Dù sao chuyện Tiểu Long Nữ chịu nhục đã đạt đến độ nóng của hiện tượng.

Trong vườn trường...

Trong công ty...

Vô luận học sinh hay là áo trắng, đề tài mấy ngày nay của mọi người, đều đang nhạo báng cùng mắng chửi 《Thần Điêu Hiệp Lữ》 của Bất Dạ Hâu.

Rất nhiều người âm dương quái khí:

“Dù sao bây giờ Bất Dạ Hâu cũng không dựa vào viết ăn, người ta có lòng thành trong lĩnh vực Điện Ảnh Tử đó.”

“Kiếm đủ tiền rồi, không sao cả, chỉ là chơi thôi.”

“Luồng sóng này chưa biết chừng hẳn muốn lãng tác một chút, dù sao lúc trước Bất Dạ Hâu viết cái chết của Bích Dao, người đọc cũng đủ loại phóng khoáng, nhưng thành tích quyển sách cuối cùng kia rất tốt, có lẽ lần đó khiến hẳn nếm được ngon ngọt, cho nên lần này sử dụng lại, thậm chí trở nên càng mạnh hơn. Kết quả không ngờ lại chơi hỏng.”

“Vẫn là lúc trước độc giả chúng ta quá khoan dung với hắn.”

“Đừng quên Bất Dạ Hâu đi ra khỏi đường cũ, vẫn luôn được xưng là nhà văn nhân biến thái.”

“Với tư cách nhà văn tài biến thái, ông ta có hành vi này, ngoài dự liệu ra cũng là hợp tình hợp lý.”

“Rõ ràng là ngoài ý muốn rồi.”

“Khoa học sẽ dạy hắn cách làm người, viết thành thứ bức thiết này, đóng phim truyền hình cũng không ai xem.”

“Mấy ngày nay 《Thần Điêu Hiệp Lữ》 đã không có bao nhiêu người mua, ngược lại yêu cầu tiệm sách trả lại không ít

tiền.”

...

Mấy ngày nay máng Bát Dạ Hầu như trở thành một chính trị hoàn toàn chính xác.

Ảnh hưởng của sự kiện lần này nằm ở tiêu hóa, cũng quả thật là có phản ứng.

Lâm Tri Bạch làm xã hội xuất bản thần thoại, đối với số liệu phân phối tương quan là Tông Thanh nhất.

“Trong một đêm thị trường nhanh chóng hạ nhiệt.”

“Hôm tân thư của Bát Dạ Hầu tiêu thụ ngày hôm qua nhiều đồ hot như thế, hôm sau tiệm sách sẽ vắng vẻ biết bao nhiêu.”

“Không có tiệm sách tìm mua đơn đặt hàng.”

“Có một ít thư điểm còn muốn tìm chúng ta trả hàng, nói là kho hàng không có cách nào thanh toán”.

Những thứ này đều là phản hồi của thuộc hạ.

Ngay trong lúc họp bàn, còn có cao tầng nhỏ giọng dò xét nói: “Hoặc là xã hội trưởng ngài và Bát Dạ Hầu trò chuyện một chút, để hắn sửa soạn một chút, điều chỉnh cốt truyện này nói không chừng có thể cứu vãn được thị trường.”

Lâm Tri Bạch lắc đầu.

Quyển sách này cho dù thật sự bởi vì cốt truyện của Tiểu Long Nữ đập đầu hắn cũng nhận.

Đám cao tầng xuất bản thần thoại thấy xã hội trưởng không đồng ý thì cũng không dám nói thêm gì, bầu không khí trong lúc nhất thời có chút lạnh xuống.

Không phải Dạ Hầu bây giờ là một ca xuất bản thần thoại thịnh hành xã hội.

Không cần nói ra vấn đề, cho dù đối với toàn bộ thần thoại xuất bản, ảnh hưởng của hắn cũng là phi thường lớn.

Mà đúng lúc này.

Cao tầng Nhiệm gia Xuân đã “Bỏ tôi theo sáng” mở miệng nói:

“Có lẽ chúng ta không cần bi quan như vậy, thị trường vắng lặng là chịu ảnh hưởng dư luận mạng lưới, nhưng loại chuyện này chỉ là nhất thời, từ cả quyển sách đến xem chúng ta xem coi 《Thần Điều Hiệp Lữ》 tuyệt đối là một bộ tác phẩm võ hiệp phi thường ưu tú, độc giả còn chưa đến mức vì khúc mắc của tiểu long nữ liền xem nhẹ cả quyển sách phần khích, hơn nữa...”

Nhâm gia xuân dừng một chút nói:

“Các người chỉ chú ý tới tiếng mắng chửi trên mạng Bất Dạ Hầu, có thể không ai phát hiện, theo số lượng người đọc càng ngày càng nhiều đã bắt đầu có người khen quyển sách này rồi, tuy rằng còn chưa đạt đến trình độ dư luận quay ngược lại, nhưng ta tin tưởng càng ngày càng nhiều người xem xong quyển sách, tình huống như thế này tất nhiên sẽ xuất hiện chuyển biến tốt đẹp.”

“Ngài quá lạc quan rồi, phó xã trưởng.”

Chúng cao tăng cười khỏ, Nhâm gia Xuân hiện tại đã bị Lâm Tri Bạch nâng lên vị trí phó xã trưởng.

Nhâm gia Xuân mỉm cười: “Không phải ta lạc quan, mà là lúc đầu có một số học giả đã thay đổi thái độ của quyển sách này, không tin các người cũng lên mạng xem thử đi.”

“Nhìn rồi, ngày ngày đều nhìn.”

Một vị trung tăng than thở: “Kết quả người nói thay đổi thái độ ta không có nhìn, ngược lại đoạn kịch tình tay cụt kia của Dương Quá lại bị mắng một trận, chỉ vì tiểu Long Nữ chịu nhục ảnh hưởng quá lớn, cho nên ảnh hưởng của cánh tay cụt Dương Quá mới không quá mạnh.”

“Ít nhất chúng mình rất nhiều người không bỏ sách.”

Nhâm gia Xuân phản bác một câu, “Bằng không những thư sinh này làm sao biết sau này Dương Quá còn bị Quách Phù chém đứt tay?”

...

Việc xuất bản thần thoại làm nhà mình cũng đang rầu rĩ, những người đồng hành tự nhiên cũng nhìn ra quẩn cảnh mà ‘Thần Điều Hiệp Lữ’ đang gặp phải.

Lúc này, trong hội nghị xuất bản Thiên Quang, có người mở miệng nói: “[Thần Điêu Hiệp Lữ ” xong đời rồi, ta cảm thấy không cần Dạ Hâu xong đời, rất nhiều độc giả đều nói về sau cũng sẽ không xem phim truyền hình hoặc là xem phim của Bất Dạ Hâu.”

“Một nhà văn thoại đỉnh cấp như vậy cứ như vậy rớt xuống thần đàn rồi đòi sao?”

“Hôm nay ta đi hiệu sách dạo một vòng, không có mấy người đi mua Dao Dao Di 《Thần Điêu Hiệp Lữ》, rất nhiều người đều bị đánh giá trên mạng, sợ tới mức không dám ra tay.”

“Đối với việc chúng ta ra nhà bếp mà nói thì đây là tin tốt, nhưng bên phía tổng công ty cũng hơi nhức đầu.”

“Dù sao tổng công ty chúng ta cũng chỉ vào bản phim truyền hình này.”

“Còn võ nữa sao? Ta cảm thấy không cần phải võ nữa.”

“Lệ giả ác cảm với độc mạnh như vậy, còn biết xem kịch sao?”

“Không ngờ bộ ba bộ xạ điêu của Bất Dạ Hâu lại là vì một đoạn kịch tình mà đập phở.”

“Đúng là rất thảm.”

...

Duy Khắc Duy Khắc xuất bản.

“Ta hôm nay liên hệ với mấy người phụ trách tiệm sách, nói là ”Thần Điêu Hiệp Lữ ” đã trì trệ!”

“Ha ha.”

“Không ít kho chứa tiệm sách đều đã đập vào trong tay, bọn họ nhập hàng rất lớn, đều cho rằng quyển sách này tất nhiên sẽ đến chợ lửa.”

“Vốn cũng có thể phóng hỏa, nếu như không có đoạn kịch bản của Tiểu Long Nữ.”

“? Muội muội mê hoặc thích lặp lại những anh tuấn sao?”

“Hết thuốc chữa rồi.”

“Bất Dạ Hài cũng hết thuốc chữa rồi.”

“Sau này uy hiếp của Bất Dạ Hài nhất định sẽ giảm xuống, nói không chừng hẳn sẽ đổi mã giáp khác trở lại.”

“Ha ha, đổi mã giáp, muốn đạt tới lực ảnh hưởng hiện tại, không phải chuyện dễ dàng đâu, bút danh Bất Dạ Hài này quá đáng tiền, đổi thành các loại kịch bản phổ thông, có thể dẫn đến độc giả trong hiện thực trôi đi sao?”

...

Đồng hành đều cảm thấy Bất Dạ Hài xong đời, cho dù nhà văn học còn có cứu, chỉ ít quyển “Thần Điều Hiệp Lữ” này là hết thuốc chữa rồi.

Mà quyển sách này phổ phổ, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến bản thứ ba của võ hiệp trong kế hoạch bản khắc tam bộ kia của Bất Dạ Hài, dù sao giữa ba bộ nhạc tồn tại phản ứng dây chuyền.

Ngay cả tin tức truyền thông Thần Điều Hiệp Lữ ” cũng đã bắt đầu cập tiêu rồi.

Chỉ xem tin tức mà phản hưởng, tựa hồ quyển sách này sẽ trở thành tác phẩm thất bại nhất của Bất Dạ Hài.

Một nhà Lâm Hạ đối với việc này càng thêm hưng phấn.

Lâm Phượng: “Quyển sách này đã hoàn toàn không bán được!”

Lâm Hồ: “Chấn này đối với nhà chúng ta mà nói xem như là hai hỉ lâm môn, một là ‘Thần Điều Hiệp Lữ’ thất bại sẽ ảnh hưởng tới phim truyền hình. Hai là quyển sách này xuất bản từ thần thoại, xuất bản, mà Lâm Tri Bạch chính là xã trưởng xuất bản thần thoại, hiện tại hẳn phải đau đầu không được đúng không?”

Lâm Hạ: “Phải gấp chết thẳng nhãi con đó mới tốt!”

Chỉ có Lâm Báo không nói gì, hẳn đang ôm ” Thần Điều Hiệp Lữ ” tiếp tục nhìn xuống, cuối cùng vẫn không bởi vì đoạn kịch tình vứt bỏ sách kia của Tiểu Long Nữ.

Mà nhìn một chút...

Ánh mắt Lâm Báo dần dần phức tạp.

Quyển sách này viết, thật sự là càng ngày càng đặc sắc!

Đêm qua nhìn nửa đêm, quả thực là muốn dừng mà không được!

Nếu như không có Tiểu Long Nữ chịu nhục thì đoạn kịch bản này tốt biết bao!

Dù cho Dương Quá tay đứt, Lâm Báo cũng có thể tiếp nhận, dù sao Tiểu Long Nữ cũng sẽ vượt qua được cửa ải này!

Hắn lẩm bẩm nói: “Trên thực tế, một khi tiếp nhận đoạn kịch tình kia của Tiểu Long Nữ, quyển này có thể phong thần giống như Xạ Đâu.”

“Là bị điên a?”

Lâm Phượng bên cạnh nghe lời này, lập tức vẻ mặt dữ tợn, “Không ngờ người vẫn là fan của Bất Dạ Hầu, bất quá cũng chỉ loại fan nào này của người còn biết yên lặng giúp hắn giặt.”

...

Hệ thống giải trí TV hiện tại.

Tô Triết đau đầu nghe thủ hạ om sòm.

“Hiện tại thị trường đánh giá đối với ” Thần Đâu Hiệp Lữ ” quá thấp, bộ này chúng ta còn phải đập phim sao?”

“Vốn tưởng rằng bộ phim truyền hình thứ hai cũng có thể bùng nổ đấy.”

“Không biết tên Bất Dạ Hầu này nghĩ thế nào, sao lại buồn nôn như vậy.”

“Lần này khó chịu rồi.”

“Làm như chúng ta cũng không đi dưới không được đấy, bắt giữ cũng không phải không có tay.”

“Ta cảm thấy quay không thành vấn đề, nhưng tiểu Long Nữ chịu nhục đoạn kịch tình kia phải xóa bỏ, dù sao hiện tại người đọc cũng chỉ xoắn xuýt như vậy, chúng ta sửa lại đoạn cốt truyện này nói không chừng khán giả sẽ khen chúng ta làm đẹp lắm!”

“Bất Dạ Hầu có đồng ý không?”

“Thương lượng với người, nếu như đoạn kịch tình này không thay đổi, phim truyền hình của chúng ta không phải cũng bị người xem phun chết sao?”

Chát!

Tô Triết hưng hăng võ xuống bàn, lạnh lùng nói: “Ta đã ký hợp đồng với chị em dâu, bộ kịch này chúng ta nhất định phải làm, chẳng những phải quay, còn phải tôn trọng hình quay phim từ nguyên bản, kể cả đoạn đó của Tiểu Long Nữ, cho ta đội hình diễn viên tốt nhất!”

“Bộ trưởng, cái này...”

“Ta không phải đang thương lượng cùng các người!”

Tô Triết lựa chọn lần nữa tin tưởng Bất Dạ hầu, rạch đọc sách, Mị Khắc Hoa. Năng lực của Sặc K, tác phẩm của đối phương chưa từng làm cho mình thất vọng, nàng cho rằng càng lúc này càng phải kiên trì loại tín nhiệm này!

Thần thoại đài truyền hình chính là vì không tín nhiệm Bất Dạ Hầu, mới để cho mình thất vọng ” Xạ Anh Hùng Truyện 》 !

Bất Dạ Hầu đại hạ tương khuynh?

Nếu là phó xá, nào có dễ dàng sụp đổ như vậy?

Mà bộ thứ hai làm ba bộ Xạ Điêu, 《 Thần Điêu Hiệp Lữ 》 thật sự xong rồi sao?

Tình huống dường như cũng không phải đơn giản như mặt ngoài.

Tại sự kiện “Long Nữ môn” bạo phát ngày thứ tư, lục tục có người xem xong cả quyển ” Thần Điêu Hiệp Lữ “.

Sự tình bắt đầu xuất hiện chuyển biến...

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 268: Chợ quay về âm! dư luận xoay ngược! Một tiệm sách nào đó.

Có khách vào cửa, dạo qua một vòng, sau đó có chút buồn bực nhìn về phía lão bản.

“Nhà các người không có 《Thần Điều Hiệp Lữ》 sao?”

“Có đấy!”

Ông chủ tương đối ngoài ý muốn, dẫn khách đi tới một góc tường tương đối vắng vẻ.

“Ở đây.”

“Ta mua.”

Khách hàng không chút do dự nói.

Sau khi khách hàng này trả tiền rồi rời đi thì lại có hai vị khách hàng tiến đến hỏi cùng một vấn đề:

“Nào có 《Thần Điều Hiệp Lữ》?”

“Chỗ này có!” Ông chủ vội vã lại đi đâu tắt đem sách cho khách hàng.

Lần này khách hàng thanh toán xong, ông chủ bỗng nhiên nói: “Hình như trên mạng quyền sách này có rất nhiều tranh cãi...”

Theo lý mà nói, thân là ông chủ tiệm sách thì không nên nói như vậy.

Ngộ nhờ vị khách này nghe xong lời này không muốn mua thì sao?

Bất quá đôi phương đã thanh toán nợ, cho nên lão bản mới nhịn không được.

Khách hàng cười cười nói: “Chuyện đó có phải không mà Tiểu Long Nữ, mặc dù ta không có nhưng gần đây trên mạng đều đang nói về chuyện này, có điều bạn bè của ta nói quyền sách này rất kinh điển, tuyệt đối không nói ra được như trên mạng.”

“Đúng không!”

Ánh mắt lão bản sáng ngời, cười nói: “Ta cũng đã xem xong quyển sách này, đêm qua xem hết, đúng là một quyển sách không tồi, đoạn nhin qua đoạn đó của Tiểu Long Nữ sẽ không có vấn đề gì, hơn nữa từ cả quyển sách đến xem, đoạn cốt truyện kia thật ra cá nhân ta cho rằng vẫn cần thiết!”

“Ha ha...”

Khách hàng cười ha ha, không có ý tiếp tục trò chuyện, cầm sách rời đi.

Tiếp tục.

Lục tục có chút khách nhân tiến vào mua 《Thần Điều Hiệp Lữ》.

Mãi đến buổi tối.

Ông chủ thống kê một chút về máy tính.

Hôm nay tiệm sách tới một trăm hai mươi ba khách nhân.

Trong đó có 108 khách nhân đều là đến để mua 《Thần Điều Hiệp Lữ》.

Lão bản bắt đầu vò đầu: “Hôm nay khách hàng mua Thần Điều Hiệp Lữ Tỳ hình như bắt đầu thay đổi nhiều...”

Nhân viên phục vụ nhân viên bên cạnh cũng gật đầu theo: “Mấy ngày hôm trước đều không có ai đến mua quyển sách này, ta cho rằng quyển sách này bán không nổi nữa, kết quả hiện tại tình huống tiêu thụ hình như đã bắt đầu tốt lên rồi.”

“Đem sách đặt ở lối vào đi.”

Phản ứng của ông chủ rất nhạy cảm, ông ta cũng ý thức được phía trước thị trường có thể xuất hiện biến hóa mới, nhiều người như vậy đều đến mua nói rõ không phải trùng hợp.

Thật ra vừa mới bắt đầu 《Thần Điều Hiệp Lữ》 chính là đặt ở vị trí bắt mắt nhất ngoài cửa, chỉ là sau khi sự kiện Long Nữ môn bùng nổ, cũng có rất ít người đọc được lại đến mua quyển sách này, ông chủ mở cửa buôn bán tự nhiên là thư hỏa gì đó liền đặt ở vị trí dễ thấy nhất.

Mất thấy 《Thần Điều Hiệp Lữ》 không được hoan nghênh, tự nhiên là ném đến góc vắng vẻ.

Mà hôm nay quyển Hiệp Lữ Nghệ Nghệ Nghệ Nghệ này, tựa như lại bắt đầu xuất hiện dấu hiệu tiêu thụ nhiệt độ hồi âm, đó tự nhiên là thả lại chỗ dễ thấy.

...

Tình huống tương tự cũng xảy ra ở tiệm sách khác.

Những người đi cùng các thư điểm khác, điều này cũng có người nhắc tới một lượt.

“Hôm nay tựa như tình huống tiêu thụ Thần Điều Hiệp Lữ ” đang âm áp.”

“Đúng không? Các người cũng xuất hiện tình huống như vậy?”

“Ta hôm nay còn buồn bực, sao quyển sách này đột nhiên lại có không ít khách hàng muốn mua.”

“Trước đó ta cũng lấy quyển sách này ra giá để dùng rồi.”

“Chủ yếu là quyển sách này, cũng không chênh lệch như trên mạng nói, hoàn toàn tương phản chính là, ta cảm giác quyển sách này chính thể mà nói, so với Xạ Điều còn muốn hấp dẫn ta hơn một ít, nhất là đoạn kịch tình Thần Điều xuất hiện phía sau kia, quả thực là chờ mong không thôi!”

“Khoảng Tình cốc đoạn kia cũng rất đặc sắc!”

“Kịch tình cuối cốc ta thích nhất!”

“Ha ha ha, thì ra các người đều đã xem hết quyển sách này rồi.”

“Tất nhiên rồi.”

“Bất Dạ Hâu, có giá sách chuyên dụng ở tiệm sách của chúng ta, hơn nữa vẫn luôn siêu cấp chi tiêu đấy.”

“Nhìn xem tình huống ngày mai thế nào.”

“Muội cảm thấy hình như quyển sách này thật sự đang âm lên.”

...

Thị trường đồ thư mãi mãi là thành thật nhất, sách mới của Bất Dạ Hâu, hiệp lữ Nguyễn Cung rốt cuộc có hư thoát hay không, số liệu định đoạt!

Ngày thứ năm sau khi sự kiện Long Nữ môn bùng nổ.

Các hiệu sách lớn cảm giác được quyền sách 《Thần Điều Hiệp Lữ》 này tiêu thụ càng trở nên âm áp thể cực rõ ràng!

Càng ngày càng nhiều khách hàng tiến vào trong tiệm sách mua tấm này!

Các đồng hành đều vô cùng hưng phấn!

“Hồi âm áp trở lại, thật sự bắt đầu âm áp rồi!”

“Dựa theo tình huống này phát triển tiếp, tồn kho của chúng ta có thể cứu được rồi!”

“Ha ha ha, ta cất giữ nhiều thứ như vậy, kết quả là hôm nay đi mất một phần tư!”

“Xem ra đi quyền sách này chính là lộ tuyến kéo dài a?”

“Ngày đầu tiên tiêu thụ đại bạo, sau đó thị trường liên tục vắng vẻ ba ngày, ngày thứ tư bắt đầu về âm, ngày thứ năm về âm áp lợi hại hơn...”

“Tê!”

“Ái muội mạnh mẽ kiêu ngạo? Miếng khẩu bia trên mạng cũng biến tốt rồi!”

“Ta nhìn thấy rồi, nhớ hai ngày trước vì sự kiện Long Nữ Môn mà quyền sách này được chia làm 6, 2?”

“Hiện tại đã lên 8. 1!”

“Ta đã nói mà, quyền sách này vẫn là rất dễ nhìn, thuận túy là sự kiện Long Nữ môn ảnh hưởng quá ác liệt, dẫn đến một ít khách hàng tiềm ẩn thoáng quan sát vài ngày!”

...

Đúng vậy.

Đang lúc bất tri bất giác.

Khẩu bia trên mạng liên quan tới 《Thần Điều Hiệp Lữ》 đang lặn yên đảo ngược!

Mới đầu chỉ có một tấm thiệp riêng xuất hiện.

Ví dụ như...

“Các huynh đệ đừng vội mắng, tiếp tục xem tiếp, ” Thần Điều Hiệp Lữ ” phía sau cao trào không ngừng!”

“Sau khi xem xong ta mới biết được nội dung cốt truyện của Tiểu Long Nữ đối với cuốn sách này phát triển đều có ảnh hưởng cực kỳ quan trọng, từ tình cảm mà nói, ta vẫn như cũ không thể nào tiếp nhận, nhưng mà ý định trong cả quyển sách mà nói, thật ra ta đã nắm mũi thừa nhận an bài như vậy.”

“Quyển sách này còn đẹp hơn cả ta tưởng tượng!”

“Nếu đã định trước là không cách nào tránh khỏi vận mệnh bị Bất Dạ Hầu cưỡng gian, vậy thì hưởng thụ cho tốt đi, ta cam đoan mọi người sẽ phát hiện, sau khi đau xong, sẽ rất thoải mái, cốt truyện đằng sau, ta thôi nỏ!”

“Dương Quá phía sau quả thực là đào hoa không ngừng a!”

“Nội dung của Lý Mạc Sầu và Sát Thanh thật sự cảm động đến ta!”

“Các người xem tiếp đi, cho dù là vì bản điều cũng phải xem tiếp, bởi vì đằng sau có kịch bản nổ tung của Âu Dương Phong cùng Hồng Thất Công, cụ thể ta không thể xem kịch liệt, xem qua sẽ hiểu được ta đang nói cái gì.”

“Kỳ ngộ của Dương Quá, Quách Tĩnh đều phải gọi thẳng nội hành!”

“Mẹ kiếp, ta nhìn thấy kết thúc, đoạn tình tiết Quách Tĩnh kia thật sự nổ tung!”

“Người to lớn hiệp nghĩa, vì nước vì dân!”

Lúc những bài viết này vừa mới bắt đầu xuất hiện, còn có thể được rất nhiều bạn trên mạng tin.

Nhưng dần dần.

Thăng tử càng ngày càng ít.

Bởi vì càng ngày càng nhiều người thấy được tình tiết tiếp theo.

Trong đó có một bộ phận người đọc xuất phát từ một loại không cam lòng nào đó mới có thể tiếp tục đọc tiếp, kết quả càng xem tâm tình càng kích động!

Bởi vì quãng sáng nam chính Dương Quá đã mở ra!

Hắn ở Hoa Sơn tuyệt đỉnh kỳ ngộ Hồng Thất Công, cũng tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình Hồng Thất Công đại chiến Âu Dương Phong!

Cũng là ở tuyệt đỉnh Hoa Sơn.

Dương Quá học Đả Cầu Bồng pháp, tu vi võ học từ từ tinh tiến!

Mà đoạn cốt truyện này kết thúc, cũng khiến cho tâm tình đám người đọc rung động, thậm chí thổn thức không thôi.

Hồng Thất Công và Âu Dương Phong, Bắc Thử cùng Tây Độc đứng ở đỉnh giang hồ vẫy mà lựa chọn đồng quy vu tận.

Hai người trước khi chết ôm nhau trong lòng, cười lớn cùng nhau rời khỏi thế giới này, thâm cừ đại hận nhiều năm như vậy, đều ở trong nụ cười này mất đi ân cừ!

Sau đó.

Dương Quá rời khỏi Hoa Sơn, đi tới Anh Hùng Yên, cùng vợ chồng Quách Tĩnh Hoàng Dung và Tiểu Long Nữ gặp nhau.

Dương Quá vừa mới tiến bộ võ công, ở trong đoạn cốt truyện này hưng hăng làm lớn.

Bất Dạ Hầu an bài Hoắc Đô cùng Đạt Nhĩ Ba trước, đem một đồng cao thủ Trung Nguyên võ lâm hành hạ một lần, vì Dương Quá ra tay làm bước đệm.

Sau đó Dương Quá quả thực đã ra tay, vô cùng phù hợp với mong đợi của người đọc sách.

Y đã không phải là thiếu niên non nớt năm đó, vừa ra tay đã đánh bại Hoắc Đô trước, lại đùa giỡn với Đạt Nhĩ Ba, có thể nói là đã tận huy, trong nháy mắt trở thành nhân vật tiêu điểm của trận Anh Hùng yên này!

Mượn một trận chiến này, Dương Quá trực tiếp dương danh giang hồ!

Đồng thời đoạn cốt truyện này còn hoàn thành việc vả lại Quách Phù và Đại Võ Tiểu Võ, thậm chí là toàn bộ Chân Giáo cường thế vả mặt ——

Đây là nghịch tập tiêu chuẩn.

Những đoạn cầu vô cùng thoải mái, thậm chí ánh mắt Quách Phù nhìn về phía Dương Quá cũng không giống trước.

Bất quá cao minh hơn, là sau đại hội anh hùng, Dương Quá cùng Quách Tĩnh giao phong, mặc dù hai người giao phong cũng không phải là nói chuyện vũ lực.

Lúc này Dương Quá tất nhiên không phải đối thủ của Quách Tĩnh.

Xung đột của hai người, là tạo thành từ quá khứ, cái này phải nói đến toàn bộ quyển sách này.

Mặt ngoài xem ” Thần Điêu Hiệp Lữ” viết là chuyện xưa của Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ, thật ra ẩn hình chủ tuyến, cũng là trọng điểm của quyển sách này, đó chính là lý niệm chi tranh giữa Dương Quá cùng hai vị nhân vật chính của Quách Tĩnh.

Dương Quá tôn trọng tự do, theo đuổi sự giải phóng của cá tính, không trói buộc, không kiêng kỵ điều gì.

Tư duy giống như người hiện đại.

Mà Quách Tĩnh thì theo đuổi đại nghĩa, có chút hương vị nho gia học vấn, tư tưởng của hai người hoàn toàn không cùng một kênh.

Mà cuối cùng.

Hai người lựa chọn tiếp nạp và giải hòa.

Hòa giải là, Quách Tĩnh đã công nhận thân phận vợ chồng của Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ...

Điều này đối với tính cách của Quách Tĩnh mà nói, thật ra thật sự rất khó được, hẳn thật ra là một người rất chú trọng lễ pháp, thậm chí có chút cổ hủ, rất khó tiếp nhận sự đồ luyện ái gì đó.

Đây cũng coi như là Quách Tĩnh cuối cùng trưởng thành.

Mà Dương Quá cuối cùng cũng đã tiếp nhận câu “Hiệp chi đại giả” kia của Quách Tĩnh, vì nước vì dân dạy bảo, những lời này có thể nói là bút tích điểm mắt của cả quyển sách!

Trên thực tế.

Khi nhìn thấy Quách Tĩnh nói ra câu “Hiệp khách to lớn, vì nước vì dân”, không biết có bao nhiêu độc giả vỗ bàn tán dương, trong nháy mắt bị Quách Tĩnh thậm chí là cả quyển sách này chinh phục!

“Nhân vật Quách Tĩnh Phong Thần!”

“May mắn ta nhìn xuống, không có quyển sách này, nhân vật Quách Tĩnh này liền không cách nào hoàn chỉnh!”

“Hay cho một câu hiệp chi đại giả, vì nước vì dân!”

“Tất cả võ hiệp, đều đang hỏi hiệp là cái gì, hiện tại Quách Tĩnh lấy mình làm gương, hoặc là nói Dạ Hưu đưa ra đáp án tiêu chuẩn!”

“Quách Tĩnh như vậy, đây mới thực sự là hiệp!”

“Mấu chốt nhất chính là, Quách Tĩnh không phải là không hô hai câu khẩu hiệu, hắn là lực thân thể thực hành thực kỷ những lời này!”

“Thích chết Quách Tĩnh rồi!”

“Giá trị mị lực của nhân vật chính trong hai quyển sách đều đã được phơi bày rồi!”

“Từ bản điều đến thần điêu, hai quyển sách thêm vào một chỗ mới xem như chân chính viên mãn!”

...

Phong ba Long Nữ môn cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại!

Mà dư luận đảo ngược, đọc sách, âm mưu quỷ quái. Bác tử chính là bắt đầu từ một câu “Hiệp chi đại giả” quốc gia bắt đầu, bắt đầu vì dân, toàn diện mở ra kèn phản công!

Phần lớn người đọc bắt đầu một lần nữa đọc được quyển sách này.

Lượng lớn người đọc bắt đầu thay đổi cách nhìn đối với sự kiện Long Nữ Môn.

Tuy rằng vẫn có vô số độc giả vẫn bất bình như cũ, nhưng cũng giống như cái chết của Bích Dao lúc trước.

Bởi vì đoạn cốt truyện này mà cự tuyệt 《Thần Điêu Hiệp Lữ》 trọn bộ quyển sách này dù sao cũng chỉ là số ít.

Cũng là vào lúc dư luận xoay ngược.

Cuối cùng Lâm Tri Bạch cũng lên mạng, đăng nhập sổ sách Bất Dạ Hầu, ban bố một động thái như vậy.

Đây là lần đầu tiên Bất Dạ Hầu chính thức công khai trả lời sự kiện của Long Nữ môn:

“Một trong những nguyên chỉ của thần điều: Cho dù trời đất thiếu nhưng vẫn có thể cảm nhận được trời đất rung chuyển.”

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 269: Chi phí nghịch tập, gió vỡ mưa tạnh, trời bớt đất thiếu?

Động thái đầu tiên của Bất Dạ Hầu đã khiến cho toàn bộ mạng lưới chú ý, nhưng chú giải “Thiên tàn địa khuyết”, rất nhiều người không hiểu ngay, còn đang buồn bực bốn chữ này có hàm nghĩa đặc thù gì, bất quá từ trước đến nay không thiếu người thông minh, rất nhanh liền có người thông qua bốn chữ này, liên tưởng đến đoạn tay này của Dương Quá, cùng tiểu long nữ chịu nhục mà an bài kịch bản, cũng ở bình luận của lão điếm ra.

“Thì ra là thế.”

“Cái gọi là Thiên Tàn hẳn là Dương Quá tay cụt, chỗ thiếu chính là Tiểu Long Nữ thất thân, nguyên lai Bất Dạ Hầu đã sớm tính toán xong rồi!”

“A?”

“Không ngờ là ý này!”

“Cho nên đoạn cốt truyện này kỳ thật cũng không phải là không có ý nghĩa, ước chừng là vì biểu đạt quan niệm lễ pháp truyền thống của Dạ Hầu đối với Dương Quá miệt thị, mặc dù phương thức suy diễn cực đoan một chút.”

“Tuy rằng lý giải vẫn là nhìn không được ý khó bình.”

“So với xạ điêu, thần điêu cơ diệu quá nặng nề, khi Dương Quá nói ra câu kia, “Cô cô người xem một tay của ta không phải cũng có thể ôm người sao?”, ta thật sự khóc không được.”

“Nội dung quyển sách này viết, thật tốt quá.”

“Ngay cả tình cảm hi sinh vì khóc của hai bạch điêu Quách Tĩnh kia cũng viết ra làm cho người ta rơi lệ.”

...

Mọi chuyện xảy ra ở đây, mọi người cơ bản đã bắt đầu tiếp nhận sự thật Tiểu Long Nữ thất thân và Dương Quá tay cụt này. Vì vậy, càng thêm nhiều âm thanh thảo luận về cốt truyện, tâm tình ổn định và lý tính.

Trên Cục Quang Đài.

Có người lại nói tính cách Hoàng Dung biến hóa, đưa ra kết luận nhưng Hoàng Dung cho tới bây giờ chưa từng thay đổi, “Phì vàng trong xạ điêu ra sân mới mười sáu tuổi ngây thơ rục rở kia, trong thân điêu Hoàng Dung đã là thê tử Quách Tĩnh, càng là mẫu thân của hài tử, còn là bang chủ Cái Bang, đồng thời phải cùng Quách Tĩnh quản lý Trương Dương Thành, có thể nói vừa chủ vừa chủ ngoại, chung quy không thể yêu cầu Hoàng Dung chúng ta yêu thích tiếp tục trăm không cấm kỵ ngây thơ lan tràn xuống a, đây không phải là không chịu trách nhiệm sao, chính là Hoàng Dung biến hóa, mới khiến cho nàng chân chính trở thành một nữ hiệp chân chính có thể sánh vai với Quách Tĩnh!”

“Thích quan điểm này.”

“Đây là người từ trung niên đến tất sẽ có biến hóa.”

“Hoàng Dung nhằm vào Dương Quá, nhưng thượng đế chúng ta góc nhìn đều biết, Dương Quá quả thực suy nghĩ qua giết chết Quách Tĩnh thay cha báo thù, cho nên từ góc độ này xem đề phòng Hoàng Dung hoàn toàn có thể lý giải.”

“Dung nhi vẫn luôn vô cùng tốt.”

“Đời người khó khăn thập toàn thập mỹ, bất kỳ nữ nhân nào đổi thành hoàng dung, đều rất khó làm được tốt hơn.”

“Về phần Hoàng Dung ngăn cản sư đồ luyện ái, cái này càng đơn giản, cổ đại coi trọng lễ pháp, người thời đại đó xem ra, sư sinh luyện là vì lễ pháp không hợp a.”

“Quan niệm của Dương Quá rất hiện đại.”

“Tu tưởng cuốn sách này va chạm, rất có ý tứ va chạm tư tưởng của người thời nay và cổ nhân.”

“Bất Dạ Hầu thật dụng tâm.”

...

Mà ở luận đàn trong thư viện.

Đồng dạng có rất nhiều tình tiết thảo luận liên quan tới 《Thần Điêu Hiệp Lữ》.

“Tĩnh táo lại xem quyển sách này, mới cảm thấy may mắn vì mình không bị Long Nữ môn ảnh hưởng, bỏ lỡ một bộ kinh điển cự tuyệt nữa trong các võ hiệp như vậy. Quyển sách muôn hình muôn vẻ này nhân vật dưới ngòi bút của Bất Dạ Hầu quả thực nhảy nhót trên giấy!”

“Lý Mạc Sầu khiến ta cảm khái nhất.”

“Bởi vì yêu sinh hận Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu lúc ban đầu cũng không phải hạng người tâm ngoan thủ lạt gì, ngược lại nàng còn là một si nữ dám yêu dám hận, vì người trong lòng không tiếc vì phạm sự mệnh, chỉ là cuối cùng tâm tính đại biến, người đáng hận cũng có chỗ đáng thương, cái chết của nàng làm cho ta thôn thức không thôi.”

“Nội dung mà Vũ Tam Thông yêu nghĩa nữ, cũng thực sự khiến người ta cảm thán.”

“Quyển sách này tình cảm khắp nơi, Vũ Tam Thông thậm chí dính đến luân lý, so sánh với Đại Võ Tiểu Võ đồng thời thích Quách Phù gì đó thì càng không cần phải nói, mặt khác Công Tôn Chỉ và Cừu Thiên Xích không phải cũng là một loại tình cảm dị dạng sao?”

“Vậy Trình Anh, Lục Vô Song, Công Tôn Lục Trệ, Quách Tương thì sao?”

“Mượn một câu có thể khái quát, vừa thấy Dương Quá lắm chung thân mà thôi.”

“Phong Lăng mới gặp nhau ở cửa ra, vừa thấy Dương Quá lỡ đời, người nói ra câu này khiến người ta cảm khái nhất chính là Quách Tương.”

“Nếu như nói Quách Phù sau này thức tỉnh yêu thích Dương Quá không phải là thần tiên của Dạ Hầu thì Quách Tương lại là vẽ rồng điểm mắt, người trước yêu mà không tự biết, người sau biết mà không thể yêu, một người đáng buồn đáng thương, Thần Điều đúng là một quyển bảo điển tình yêu viết đến cực hạn.”

...

Lúc này người sững sốt nhất, muốn đếm những độc giả đến nay còn không thể tiếp nhận 《Thần Điều Hiệp Lữ》màu

xanh lá, bọn họ đều trợn tròn mắt.

“Gì cơ?”

“Cái này cũng có thể tắm rửa?”

“Hoàng Dung có thể rửa, Dương Quá tay có thể rửa, nhưng Tiểu Long Nữ điếm này, nói một ngàn một vạn, đó cũng là cốt truyện đội nón lá a!”

“Mẹ kiếp!”

“Đám người Chân Ma này bị điên rồi!”

“Còn tên Bất Dạ Hầu này nữa!”

“Làm gì vậy nha, viết hay lắm sao, viết tốt liền muốn làm gì thì làm?”

“Tuy rằng ta cảm giác có chút giải thích rất hợp lý, chính là thiết lập Thiên Tàn Địa khuyết này cũng xác thực rất có ý tưởng, nhưng tình cảm vĩnh viễn không cách nào tiếp nhận loại cốt truyện này, thuần ái đảng vĩnh viễn không thể làm nô!”

“Nói toạc ra ông ấy cũng đội mũ xanh!”

...

Dư luận mặc dù thay đổi hướng gió, nhưng chung quy vẫn có một số người đọc vẫn giữ được cái nhìn nguyên vẹn. Có điều theo kết luận trên mạng dần dần, cốt truyện này cũng đã tạo nên sự thật. Như vậy thêm vài ngày, tất cả mọi người đều phát hiện cái tên Bất Dạ Hầu nhà thơ thoải mái kia lại giết về rồi!

Rầm rầm!

Thần Điều Hiệp Lữ ” tao ngộ mấy ngày vắng vẻ » một quyển sách lại lần nữa nóng nảy!

Việc xuất xưởng thần thoại thậm chí còn nhận được mấy tiệm sách cỡ lớn yêu cầu tìm mua điện thoại mua hàng!

Tuyệt đối nghịch chuyên tiếng sáo!

Lượng tiêu thụ hoàn toàn nghịch tập!

Ngay cả các đồng hành cũng bị tình huống này làm cho trợn mắt há hốc mồm!

“A cái này!”

“Bất Dạ Hầu lại nổi giận?”

“Thế này cũng chưa xong đời?”

“Chân Thần thật!”

“Nhìn chung Tần Châu giới chúng ta, ngoại trừ Bất Dạ Hầu ra, còn có ai có thể ở trong sách viết được tình tiết độc ác của kẻ nghe, kết quả lượng tiêu thụ y nguyên có thể bộc phát như thế?”

“Đừng nói Tần Châu, toàn bộ Lam Tinh đều không ai có thể làm được!”

“Hiểu rồi, quyền tiếp theo ta liền...”

“Ngươi cho rằng? Mông Mông khiến cơ tuấn?”

“Cách xa ta một chút, lúc chết đừng để máu ta bắn vào người.”

...

Chú ý tới Thần Điều Hiệp Lữ 》 lại lần nữa tiêu pha thoải mái, đám truyền thông lớn nhỏ của Tần Châu cũng tập thể thay đổi khẩu súng!

Bất Dạ Hầu tân thư nhất biến tam ngoặt!

Sách tiêu thụ Nghệ Thần Điều, coong lược lật lại phía dưới!

Lượng thần thoại tiêu thụ Chữ Bất Dạ Hầu còn đang tiếp tục!

Chữ Bằng Bất Dạ Hầu không ngã xuống, Bất Dạ Hầu lại đứng lên!

Nguyễn Cung Dạ Hầu nghịch tập!

Danh tiếng Nghệ Thần Điều phản chuyên!

Điểm chuyên gia qua loa đánh giá: Thần điều là tác phẩm hoàn mỹ của bức xạ điều!

Lư hiệp chi đại giả vì nước vì dân, Thần Điều vừa ra Quách Tĩnh Phong Thần! Quắc Chi!

“Phúc giải trí Minh Thiên Quang chính thức chuẩn bị phim thần điều phim! “

...

Đúng vậy.

Sắc trời tuyên bố tin tức sắp quay phim phim truyền hình Thần Điều Hiệp Lữ “.

Một ngày này.

Toàn bộ Thiên Quang Chi bộ đều đang hưng phấn!

“Còn phải là Tô bộ trưởng trông rất lâu nữa, may mà chúng ta không có cùng Dận Tộ làm mất tự nhiên...”

“Tô bộ trưởng uy vũ!”

“Xem ra nội dung vở kịch của Tiểu Long Nữ không cần sửa đổi.”

“Ha ha ha, xem ra năng lực thừa nhận của độc giả rất mạnh nha.”

“Ta cũng muốn xem người viết gì đó.”

“Ngoại trừ Bất Dạ Hầu, người khác thật sự sẽ phải chết không thể nghi ngờ loại cốt truyện này.”

“Bất Dạ Hầu thiếu chút nữa lật xe rồi mà.”

“Tên này là lừa đảo thật mà, dù sao ta thấy Thần Điều là bị tức gần chết, nhưng không quan trọng, người đọc tiếp nhận là được.”

“Độc giả tiếp nhận, người xem tiếp nhận.”

...

Muốn nói lúc này khó chịu nhất, vẫn là một nhà nhị bá Lâm Hạ.

Tâm tính Lâm Hạ đều sụp đổ rồi, tại sao những tên độc sách này dễ nói chuyện như vậy!

“Như vậy mà cũng có thể tha thứ?”

“Đổi lại là ta căn bản không cách nào tha thứ!”

Lâm Hồ hung tợn mở miệng, tỏ vẻ không cam lòng.

Lâm Phượng cũng cắn răng nói: “Lần này coi như vận khí của hắn tốt, tránh được một kiếp!”

Ngay cả Lâm Báo cũng tâm tình phức tạp, hẳn cảm thấy sóng này có chút quá tiện nghi cho Dạ Hầu rồi, sau khi ăn mừng một trận vậy mà vẫn như cũ, nên đi mua sách lại chạy tới thư điểm mua sách.

Làm vậy là hại Dạ Hầu!

Về sau tên gia hỏa này càng thêm dữ dằn thì làm sao bây giờ?

Người đọc vẫn quá khoan dung với Bất Dạ Hầu!

Nhưng nghĩ lại, Lâm Báo lại có chút bất đắc dĩ, dù sao ngay cả sau khi hắn xem hết toàn bộ cốt truyện 《Thần Điều Hiệp Lữ》, cũng không thể không thừa nhận quyển sách này ném ra điểm độc tạt biệt không nói, cả quyển sách là phi thường đặc sắc thậm chí kinh điển.

...

Lâm Tri Bạch gia.

Cha thở dài nói: “Hay cho một cái Thiên Tàn Địa khuyết, tính ra Bất Dạ Hầu lợi hại, vậy mà để cho hắn lừa gạt qua được.”

“Chủ yếu vẫn là cốt truyện bùng nổ quá nhiều điểm.”

Lâm Thắng Thiên tiếc nuối nói: “Ngay cả Quách Tương này, ta đều thích không được, thậm chí đối với nhân vật này sinh ra tình cảm vô cùng sâu đậm, có chút chớp mắt ta liền suy nghĩ, nếu như Tiểu Long Nữ chết rồi, Dương Quá cùng Quách Tương ở chung một chỗ, cũng chưa hẳn là một cái kết cục tốt.”

“Nhân vật Quách Tương này quả thật rất dễ thương.”

Lão mù nói, “Nàng không phải được xưng là Tiểu Đông Tà sao, ta thấy nàng không chỉ kế thừa sự thông tuệ của gia gia và mẫu thân, còn kế thừa một chút tinh thần trên người Quách Tĩnh, quả thực là hoàn mỹ hóa thân, nữ hài như vậy ai thấy được không thích đây.”

Tỷ tỷ Lâm Hi gật đầu, sau đó nói:

“Ta bây giờ bộ thứ ba của ba bộ điều khắc rất tốt sẽ giảng những nội dung gì, thời gian tuyển tiếp nhận hiệp lữ của Nghệ Thần Điều Vũ sao?”

“Tiếp nhận không nhiều.”

Lâm Tri Bạch nhìn không được phơi bày khắp nơi.

Người nhà lập tức nhao nhao nhìn về phía Lâm Tri Bạch:
“Làm sao ngươi biết?”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Ta chính là xã hội xuất bản thần thoại, có chút giao lưu với Bất Dạ Hầu. Hẳn là cũng hợp tình hợp lý và hợp lý.”

“Vậy ngươi nói xem bộ thứ ba!”

Người nhà không có hoài nghi, đều mong đợi nhìn Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Huyền Thiết Trọng kiếm của Dương Quá, về sau được vợ chồng Quách Tĩnh Hoàng Dung cải tạo thành một đao một kiếm.”

“Một đao một kiếm?”

“Đồ Long đao, chip đọc sách giới thiệu ảo diệu. Sờ K K K. Sánh thủ lấy Ý Thiên kiếm.”

“Keng!”

“Cái tên này thật khí phách a!”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó giang hồ vì tranh đoạt Đồ Long đao mà nhắc lên một trận gió tanh mưa máu, nhân vật chính của bộ ba bị dẫn ra khỏi câu chuyện này.”

“Tên sách đâu?”

“Bộ sách thứ ba là Thiên Đồ Long Ký, nhưng trong thời gian ngắn hẳn là sẽ không tuyên bố.”

Lâm Tri Bạch tiết lộ điểm đến là dừng.

Nhưng mà người nhà đã có chút hướng tới.

Lâm Tri Bạch lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, chuyện này cuối cùng cũng coi như mưa tạnh mưa.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 270: Trận giải đấu câu đối của Tần Nghệ! Từ khi sự kiện thần điêu kết thúc, cuộc sống nặng nề của Lâm Tri Bạch bắt đầu nhàn nhã.

Có điều cuộc sống nhàn nhã như vậy cũng không tiếp tục quá lâu, bởi vì cuối tháng 8 đã kết thúc.

Tháng chín chính thức đến, học viện nghệ thuật của Tần Châu nghênh đón ngày khai giảng, mà Lâm Tri Bạch cũng chính thức thăng lên Đại tam.

Tần Nghệ là chế bốn năm, sau khi Bạch Đại Tứ kết thúc, Lâm Tri sẽ chính thức tốt nghiệp, bất quá bình thường Đại Tứ không có lớp học gì, trường học sẽ yêu cầu các học sinh đi ra ngoài học tập, cho nên trên ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, Đại Tam năm học này có thể là cuộc sống cuối cùng của Lâm Tri Bạch ở đại học năm sau, nghĩ như vậy Lâm Tri không khỏi quay đầu nhìn lại Đại hòa, mới phát hiện mình ngoại trừ đi học, chưa bao giờ chân chính tham dự sinh hoạt đại học.

Cuộc sống đại học sinh bình thường là như thế nào?

Lâm Tri Bạch không biết, bởi vì hắn từ đại nhất đã mượn hệ thống làm ra sự nghiệp, chưa bao giờ tham dự qua hoạt động trong sân trường gì cả.

Trường học hàng năm đều có hoạt động khai giảng, năm nay đương nhiên cũng có, hoạt động tên gọi là “Tranh tài đối của học viện nghệ thuật Tần Châu”, ý chúc mừng đại một học viện mới nhập học, ít nhất trên danh nghĩa là như thế.

Địa điểm tổ chức là đại lễ đường của trường học.

Các bạn học trong lớp đều đang nghị luận.

“Chúng ta năm nay trường học đúng là hiếm lạ, học viện nghệ thuật khai học, không làm hoạt động văn nghệ, ngược lại cả câu đối giải đấu đi ra.”

“Vậy người có biết không?”

” Hoạt động này thật đúng là không phải do học viện trường ta muốn làm, chủ yếu là năm nay bên phía học viện nghệ thuật của Tề Châu có một đồng giáo viên cùng học sinh đến trường học viện của chúng ta dùng nghệ thuật giao lưu đây, sau đó liền tính toán toàn bộ liên hợp hội tụ diễn, kết quả đại biểu học viện Tề Châu liền bỗng nhiên đề nghị nói toàn bộ câu đối hoạt động, học sinh trường học bọn họ mang đến, cùng học sinh trường học của chúng ta cùng tham gia.”

“Hóa ra là như vậy.”

“Ta như thế nào nhìn học viện nghệ thuật Tề Châu này như là có chuẩn bị mà đến a, muốn ở câu đối này hạ mã uy cho học viện chúng ta?”

“Không hoảng hốt.”

“Sử sách nghệ thuật của chúng ta luận chuyên nghiệp, thì có không ít nhân tài ở phương diện này, còn có văn học áp dài của cách vách nữa, đại tài tử còn nhiều.”

“Đến lúc đó ai tham gia?”

“Các người biết ta là thành viên học sinh hội, các người tìm ta là có thể trực tiếp báo danh, có hứng thú thì có thể thử xem a, địa điểm tổ chức liền ở trường lễ đường, trường học ta là muốn tổ chức một hội, đến lúc đó sẽ có bộ giáo dục cùng văn liên thậm chí hiệp hội văn học đại biểu đến dự lễ, thậm chí có một chút danh gia trong lĩnh vực câu đối, đều sẽ tới đảm nhiệm đặc thù Gia Tân thậm chí trực tiếp dự thi...”

“Chơi lớn như vậy sao?”

“Còn chưa hết, đến lúc đó còn có phóng viên gì đó tới quay phim, toàn bộ quá trình đều sẽ bị thần thoại đài truyền hình trực tiếp, dù sao thì bức cách của Tần Nghệ ta ở chỗ này, viện hiệu thực lực tổng hợp xếp hạng đệ nhất ở Tần Châu? Mỗi lần? Trò đùa?”

“Vậy ta quay đầu lại báo tên.”

Ban học có bạn học lập tức thấy hứng thú, thất bại cũng không sao, cứ ở bên đó tham dự thôi.

Lâm Tri Bạch học nghệ thuật sử luận chuyên nghiệp này, ra mấy câu đối phương mới không có gì lạ.

Cái gọi là câu đối, chính là câu đối.

Liên môn đạo không ít, ở kiếp trước chính là truyền lưu truyền lưu truyền thuyết quốc học mấy ngàn năm, bên trong có rất nhiều chú ý, giống như thơ từ đều thuộc về nhã thú văn nhân.

Nhưng học quốc gia như vậy, ở thành phố hiện đại của kiếp trước đã dần trở nên cô đơn, cô đơn, chỉ thi thoảng nhớ lại phong lưu của cổ nhân.

Ngược lại ở Lam Tinh, các loại trận đấu câu đối có thể nói là tầng tầng lớp lớp, người hiện đại của thế giới này, đối với loại nhã thú văn nhân từ xưa đến nay lưu truyền đến nay, vẫn bao hàm hứng thú nồng đậm.

Bao gồm cả câu đối, kể cả thơ từ.

Thậm chí bao gồm các trò chơi nhỏ như đoán đố chữ.

Tóm lại Lâm Tri Bạch nghe xong một lần như vậy, cảm giác tựa như còn rất thú vị, thời điểm hẳn suy nghĩ câu đối thi đấu bắt đầu, mình cũng có thể đi hiện trường nhìn một cái, coi như là thể nghiệm một chút cuộc sống đại học hiếm có ——

Lâm Tri Bạch nghĩ như vậy.

Nhưng mà rất nhanh Lâm Tri Bạch liền phát hiện mình muốn đơn giản rồi.

Bởi vì không lâu sau khi tin tức về cuộc thi tuyển tuyển đối ở sân trường truyền ra, hiệu trưởng đích thân tới lịch sử nghệ thuật để tìm Lâm Tri bàn luận tâm sự rồi.

“Lâm Tri Bạch đồng học...”

“Chào Hiệu trưởng.”

Lâm Tri Bạch ở trước mặt hiệu trưởng hoa đào khắp thiên hạ như Tần Nghệ đây, vẫn tương đối khách khí.

Hiệu trưởng cười cười nói: “Ngài hẳn là nghe nói rồi chứ, trường học chúng ta muốn làm một cuộc hoạt động câu đối.”

“Nghe nói rồi.”

Lâm Tri Bạch đoán được ý của hiệu trưởng.

Quả nhiên.

Hiệu trưởng nhất thời hỏi: “Ngài có hứng thú tham gia không?”

Lâm Tri Bạch lập tức lắc đầu nói: “Không phải ta rất am hiểu đối câu đối.”

Hiệu trưởng lại bật cười: “Với tài nghệ xuất chúng của Bạch Đế, ngài không biết đối xứng sao?”

Ca khúc của Bạch Đế, lãnh đạo trường học đều đã được nghe qua, đối với trình độ ca từ của Bạch Đế coi như là có tính toán trong lòng, mọi người gần như chắc chắn Lâm Tri Bạch là có một chút tài năng.

“Ta thật sự không được.”

Lâm Tri Bạch rất biết “Văn chương” của mình đến cùng là mấy cân mấy lượng, còn chưa đến mức lừa cả mình.

“Ta nói rõ a.”

Hiệu trưởng thành khẩn nói: “Cuộc tỷ thí câu đối này, ta muốn thỉnh cầu người có thể tới tham gia, người không cần lo lắng vấn đề thứ hạng, dù sao nhân vật tới tham gia trình độ đều phi thường cao, hơn nữa còn có thể có một ít Đại Ngưu lĩnh vực câu đối, thua cũng rất bình thường, nhưng trường học chúng ta cần người đến giúp đỡ đứng nhà ga...”

Lâm Tri Bạch nghe hiểu rồi.

Trường học là muốn mượn danh tiếng “Bạch Đế” này của mình, để cho ngoại giới nâng cao độ chú ý đối với cuộc thi hai câu đối Tàn Nghệ tổ chức lần này.

Đối với Lâm Tri Bạch mà nói, thua thật sự là không mất mặt.

Bởi vì hắn làm âm nhạc, chỉ là mọi người cảm thấy phong thái viết nhạc từ hắn cũng không tệ mà thôi.

“Được rồi.”

Cuối cùng Lâm Tri Bạch cũng nể mặt hiệu trưởng này.

Cùng lắm thì không làm ra được nha, ai sẽ yêu cầu một âm nhạc người đối câu đối trình độ cao bao nhiêu?

Cũng không phải dựa vào cái đồ chơi này để kiếm com.

Lại nói có hệ thống tại, kiếp trước vô số câu đối, Lâm Tri Bạch đều có thể nhớ kỹ, không chừng mình thật có thể đối với ra chút kết quả?

“Vậy thì chúng ta có thể nói được rồi, sau này học viện sẽ đặt đại danh Bạch Đế của ngươi, coi như là công khai!”

Hiệu trưởng hưng phấn, nắm chặt bàn tay Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch gật gật đầu, xem như là tham dự một hoạt động vườn trường đi.

Sau đó hiệu trưởng lại nói cuộc đối thoại này sẽ tổ chức và chú ý các điều cần phải chú ý vãn vãn.

Lâm Tri Bạch lần nữa gật đầu, nghĩ thầm ta cũng coi như là làm điếm cống hiến cho trường học rồi, vạn nhất năm nay có thư giới thiệu gì đó, hi vọng hiệu trưởng có thể giúp đỡ mở cửa sau.

Hiệu trưởng cũng rời đi.

Mà hiệu trưởng rời đi, các bạn học dưới chân đều chạy tới, người nào cũng tò mò nhìn Lâm Tri Bạch.

“Hiệu trưởng tìm ngài làm gì?”

Ban trưởng suy đoán nói: “Không phải vừa giả công cứu ích vừa phải ký tên chứ?”

Lâm Tri Bạch không biết đám học sinh này quản mình gọi “Ngài” có phải quá khó chịu hay không, dù sao hẳn cũng lười sửa đúng, chỉ thuận miệng nói:

“Gọi ta tham gia câu đối trận đấu.”

“Ngài đã đồng ý rồi sao?”

Ánh mắt đồng học lập tức sáng lên, tựa hồ còn rất chờ mong.

Lâm Tri Bạch nhẹ gật đầu, nhìn vẻ mặt chờ mong của mọi người, đột nhiên cảm thấy mình đáp ứng có chút qua loa.

Nếu như mọi người tựa hồ có vẻ chờ mong, vậy chính mình đến lúc đó biểu hiện vạn nhất quá không có chí tiến thủ, liệu có ảnh hưởng đến hình tượng cao lớn trong lòng fan của Bạch Đế hay không?

Thôi.

Đến cũng đến rồi.

Dù sao cũng phải thể hiện một phen.

Lần này Lâm Tri Bạch cũng không đau lòng, trực tiếp gọi ra hệ thống tạm thời ôm chân Phật.

“Nhận đở, giúp ta một tay!”

...

Hiệu trưởng cũng là phái hành động, Lâm Tri Bạch bên này vừa mới đáp ứng tham gia cuộc thi tuyển tuyển đôi của Tân Nghệ, trên mạng liền xuất hiện tin tức tuyên truyền, giống như sợ người nào đó đổi ý.

《Tân Nghệ tổ chức cuộc thi tuyển đoàn bàn, Bạch Đế lĩnh hàm tham gia! 》

Lĩnh hàm tham gia còn được?

Lâm Tri cảm thấy tiêu đề này quá nâng đỡ mình.

Trong cuộc thi tuyển mình cũng chỉ là người dự thi thôi, không khác gì những học sinh dự thi khác.

Bất quá có thể lý giải, dù sao “Bạch Đế” quả thật có thể mang đến lưu lượng, tiêu đề này vừa ra quả nhiên hấp dẫn vô số sự chú ý!

Nhiệt lục bên Cực Quang Đài cũng xuất hiện chủ đề tương tự

“Xem tin tức sao?”

“Bạch Đế muốn tham gia giải đấu câu đối của Tân Nghệ!”

“Tân Châu tổ chức hoạt động nghệ thuật học viện sao?”

“Đúng vậy, đến lúc đó sẽ phát trực tiếp ở trên video thần thoại.”

“Trình độ văn chương của Bạch Đế cũng không thấp.”

“Ta nhớ Bạch Đế rất sớm đã viết một câu thơ trên đỉnh chóp bình đài cực quang, gọi người đương kim không thấy cổ kim, tháng này đã từng chiếu cổ cổ nhân, có thể viết ra loại văn chương của câu văn này đương nhiên không kém, tham gia câu đối giải đấu hẳn là không thành vấn đề.”

“Chờ mong biểu hiện của hấn.”

“Không biết có thể đạt được một bài danh hay không.”

“Ta thấy trong tuyên truyền nói, dự thi không chỉ có học sinh, còn có mấy đại ngu lĩnh vực câu đối, Bạch Đế có thể tiến vào hai mươi thứ hạng đầu, hẳn chính là phi thường có trình độ.”

“Bình ủy đều là hiệp trợ lẫn văn liên lãnh đạo a.”

“Nhìn quy tắc mà nói đợt này chủ yếu là các học sinh tổ chức thi đấu, chỉ có một nhóm đệ tử ưu tú nhất mới có thể cùng những Đại Ngu đỉnh cấp trong lĩnh vực câu đối kia nói vài câu, đối với những Đại Ngu kia mà nói, cùng những đại học sinh thi đấu, thuần túy là dạy dỗ cùng tiểu học sinh chơi đùa đi.”

“Ha ha chính là như vậy.”

“Có Bạch Đế tham gia thì đến lúc đó ta có thể nhìn một chút, hy vọng cử hành mới có thể hiểu chuyện, vẽ nhiều ống kính cho Bạch Đế lão sư ta một chút.”

Các bạn trên mạng bàn luận như thế.

Lâm Tri Bạch quan sát một phen, phát hiện mọi người quả thật đối với mình có chờ mong, nhưng cũng không tính là cao, áp lực kia liền nhỏ hơn rất nhiều.

Ngược lại người trong nhà tám tắc lấy làm kỳ lạ.

Lâm Hi cười nói: “Người rất muốn tham gia hoạt động vườn trường a.”

Lâm Thắng Thiên lại cho rằng, nhiều Lâm Tri trắng hơn tham gia hoạt động vườn trường là chuyện tốt, dù sao thời gian còn thừa của đại học hẳn đã không còn nhiều, chíp đọc sách tự thí nghiệm. Sặc – Khắc Hoa. Tài sản bị coi như là lưu lại cho mình một chút hồi ức.

“Lời này nói không sai.”

Mẹ cười nói: “Đại học ta không tham gia giải thi đấu vườn trường, vẫn luôn là tiếc nuối, thời điểm tới trường thì nên tham gia nhiều các cuộc thi về vườn trường hoặc các loại hoạt động.”

“Chuyện tốt.”

Cha cũng gật đầu, cha luôn cảm thấy con trai mình đã trưởng thành quá mức, không giống học sinh lớn chút nào.

“Có thể xếp hạng thì càng tốt.”

Cha thì bổ sung một câu, “Dù sao thì văn chương của người cũng không tệ lắm, điểm ấy chúng ta đều biết.”

“Vậy để ta tranh thủ.”

Lâm Tri Bạch vì muốn có được ký ức của câu đối ở kiếp trước, cùng hệ thống tồn không ít giá trị danh vọng, cuộc thi tuyển chọn câu đối này ít nhất phải hồi vốn nha?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 271: Thi đấu đầu bắt đầu! Hai ngày sau, đại lễ đường của học viện nghệ thuật Tần Châu, giải thi đấu tuyển tuyển chọn Tần Nghệ sắp bắt đầu.

Trường học vốn định tổ chức cuộc thi câu đối này ở sân khấu, hiện trường có thể chứa nhiều học sinh hơn, nhưng tháng chín cái này trời thực nóng quá, vì vậy đổi thành đại lễ đường, hiện trường đại khái có thể chứa hai ngàn người.

Cửa ra vào rộn ràng nhộn nháo.

Các phóng viên ở dưới đài đều cảm thương ngăn pháo.

Cuộc tranh tài vẫn chưa bắt đầu, internet đã được mở rộng, không ít người xem đã sớm canh giữ ở trước màn hình.

“Vẫn chưa bắt đầu?”

“Ta muốn gặp Bạch Đế!”

“Các người nói xem, Bạch Đế có lợi hại với câu đối không?”

“Khó mà nói.”

“Tài văn của Bạch Đế còn có thể, nhưng câu đối không chỉ nhìn tài hoa của câu đối, mà còn nhìn sắc nét và tốc độ phản ứng khéo léo, hướng hồ tài văn chương của Bạch Đế cũng không đến mức kinh diễm đến mức đó.”

“Tựa như ca hát của một người nói, Trác Phách Khắc nhân này.”

“Không phải nói người có thể viết ca hay lắm thì tùy thời bịa ra một ca khúc, ngược lại Sở Từ tới tham gia sẽ cảm thấy mạnh hơn một chút, dù sao thì trình độ viết bài ở hiện trường của Sở Từ quá mạnh mẽ, cho dù lúc lâm thời viết bài hát cũng đều rất giỏi, còn cần phải có tốc độ phản ứng như thế này đối với trận thi đấu trước.”

” fan cuồng của Sở Từ à?”

“Sở Từ tới là được, Bạch Đế không được sao?”

“Ta chỉ là luận sự mà thôi, Sở Từ viết ca nhanh, ca từ cũng rất nhanh và tốt, chẳng lẽ không phải sự thật?”

“Ha ha, ca từ của Bạch Đế, tài văn chương không kém hơn so với Sở Từ.”

“Đối chiếu không phải viết nhạc từ, có phải các người đặt sai trọng điểm rồi không?”

“...”

Từ sân khấu trực tiếp liền nhìn ra được, người quan tâm trận tranh tài câu đối này, có không ít là đến vì Bạch Đế.

Cũng có không ít fan cuồng của Sở Từ.

Có lẽ là bởi vì Bạch Đế và Sở Từ đối đầu nhau quá lâu.

Là lấy Bạch Đế bên này gây ra chút động tĩnh, fan của Sở Từ liền theo đó mà động, đều chạy tới xem náo nhiệt.

Muốn Bạch Đế biểu hiện không tốt, sau này còn có thể nói vài câu không phải sao?

Tựa như mỗi lần Sở Từ phát sóng trực tiếp, đều có một đồng fan trắng đi xem giống như đang xem, quan hệ của hai người đều vi diệu như vậy.

Mà trong lúc này, bỗng nhiên xuất hiện một màn chớp nhoáng.

Hiện trường trực tiếp, chủ trì lên đài rồi.

“Hoan nghênh các vị khán giả cùng người phát sóng trực tiếp, cảm tạ mọi người đối với giải thi đấu tuyển lớn của học viện nghệ thuật Tần Châu chúng ta quan tâm, hôm nay chúng ta mời nhiều vị lãnh đạo cùng nhau chứng kiến...”

Sau khi bùm bùm giới thiệu một lượt.

Người chủ trì bắt đầu nói trọng điểm: “Hôm nay tới tham gia thi đấu của chúng ta tổng cộng có một trăm lẻ năm người, trong đó có năm mươi học sinh đến từ học viện nghệ thuật của Tần Châu, còn có năm mươi học sinh đến từ giáo viên bằng hữu, học sinh học viện nghệ thuật của Tề Châu, cùng với năm vị đại sư câu đối...”

Năm vị đại sư câu đối không cần thi đấu sơ tuyển.

Trực tiếp bị bảo tổng đi tới trận chung kết.

Dù sao năm người này là câu đối đại sư.

Các câu đối đại sư thay vì nói là đến thi đấu, không bằng nói là đến làm khách quý, trình độ làm đánh giá cho các học sinh cũng đủ rồi.

Mà một trăm học sinh phân biệt đến từ hai trường học, thì cần ở trong năm mươi tổ liên lạc, nhanh chóng tìm ra vế dưới của mình có thể bắt lên, viết ra câu đối của mình, ở trong mười phút tính toán thu hoạch được hơn năm mươi phần đồng học có thể trực tiếp tấn cấp.

Giới thiệu xong quy tắc.

Người chủ trì nhắc nhở:

“Bởi vì năm mươi tổ thi đấu, độ khó của từng tổ, cho nên độ khó đối ứng cũng bất đồng, ví dụ như đạo thứ nhất đối câu đối bởi vì độ khó rất thấp, cho nên đối phương liền có thể lấy được một phần mà thôi, nhưng đề thứ hai nếu như có người đối thượng, sẽ trực tiếp đạt được hai phần, nói cách khác, độ khó của vế đối càng về sau càng cao...”

Giới thiệu xong quy tắc.

Người chủ trì lớn tiếng nói: “Phía dưới mời tuyển thủ của chúng ta lên sân khấu!”

Tiếng nói vừa phát ra.

Lâm Tri Bạch xen lẫn trong một trăm người leo lên đài.

Không thể nghi ngờ Lâm Tri Bạch là tuyển thủ tuyệt đối trong một trăm người này, hắn vừa lên đài liền vang lên vô số tiếng hô!

“Bạch Đế!”

“Bạch Đế!”

“Bạch Đế!”

Bạn trên võng đang xem trực tiếp cũng đang cuồng xoát “Bạch Đế” trong sân khấu.

Mà bây giờ giảng đường cũng hiểu chuyện, trực tiếp cho mặc trang phục học viện nghệ thuật của Tần Châu cũng không che giấu được những ghi chép đặc trưng của Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch biểu tình như thường.

Ngược lại, một ít học sinh cùng học viện nghệ thuật Tề Châu với hắn, đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Bạch Đế là ai?”

“Bạch Đế? Là Đế của Đế Vương sao?”

“Cái tên này thật là phách lối nha.”

“Hình như là người nổi tiếng tại học viện nghệ thuật Tần Châu?”

“Trong học sinh, thật là cao ngạo.”

“Ha ha.”

Học sinh của học viện nghệ thuật Tần Châu cười giải thích:

“Bạch Đế không chỉ là danh nhân trường học của chúng ta, mà còn là danh nhân cả Tần Châu, ngoài ra Bạch Đế là nghệ danh, ông ta vốn tên là Lâm Tri Bạch!”

“? Muội muội Kiều Quân lấy nghiên mực tuần tú?”

“Có thể lý giải như vậy.”

Câu giải thích này của học sinh Tần Nghệ gật gật đầu, còn hướng bóng lưng trắng mong Lâm Tri Bạch chỉ chỉ, “Chỉ vị kia, người đẹp nhất thời, hắn ở Tần Châu chúng ta cực kỳ nổi danh, câu đối tranh tài của chúng ta có độ chú ý lớn như vậy, đều là thom lây của hắn.”

“Vậy sao.”

Có đệ tử của học viện nghệ thuật Tề Châu cười nói: “Minh minh tinh lại thế nào, đây là câu đối tranh tài, so với trình độ câu đối.”

Mọi người đều có tuổi gần nhau.

Học sinh của học viện nghệ thuật Tề Châu trong lòng luôn có ngạo khí, cũng sẽ không bởi vì “Bạch Đế” kia nhân khí cao tại Tần Châu mà dễ bảo.

Lại thêm...

Các học sinh của trường học nghệ thuật đỉnh cấp đã thấy nhiều minh tinh, học trường học tỷ thậm chí trong bạn học cùng lớp có minh tinh.

Thậm chí có rất nhiều người trong giới giải trí về sau cũng sẽ trở thành minh tinh, cho nên cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ.

Có một ít học sinh của học viện nghệ thuật Tề Châu, còn ở đó khơi dậy một loại cảm xúc vừa hâm mộ vừa căm hận, nghĩ xem lát nữa thi đấu bắt đầu mạnh mẽ áp chế nổi bật ngôi sao Đại Tần Châu này.

Chuyện này rất bình thường.

Người trẻ tuổi tranh cường háo thắng không có gì không ổn.

Mà trong lúc suy nghĩ như vậy, rất nhiều học sinh dự thi của Tề Châu đều nhìn về phía bóng người cao lớn anh tuấn bên cạnh.

“Muốn nói ngôi sao, Khương Dao cũng là minh tinh mà...”

Không sai.

Trong năm mươi học viên dự thi nghệ thuật của Tề Châu cũng có minh tinh.

Người này tên là Khương Dao, ở Tề Châu nhân khí khá cao, hơn nữa văn chương vô cùng xuất chúng, cùng tên “Bạch Đế” kia hẳn là đồng loại nhỉ?

Nhưng “Bạch Đế” kia, tất nhiên không phải là đối thủ của Khương Dao!

...

Mà trong lúc các phe tâm tư khác nhau, một trăm tuyển thủ dự thi này được phân phối đến trước bàn của mình.

Giữa bàn bị tấm ván ngăn cách.

Mà trên màn hình lớn của sân khấu xuất hiện năm mươi câu đối.

Bốn chữ năm chữ, sáu chữ bảy chữ, vân vân vân.

Tất cả đều là vế trên, Lâm Tri trợn mắt nhìn, phát hiện độ khó câu đối quả nhiên càng về sau càng cao.

Lúc này.

Người chủ trì nhắc nhở: “Các vị có năm phút đọc đề.”

Năm phút này không tính là thời gian thi đấu chính thức, nhưng đối với các tuyển thủ mà nói đều rất quý giá, có thể sớm cầu tứ.

Đồng dạng như vậy.

Hiện trường cùng người xem trước TV, cũng đang nghiêm túc xem năm mươi câu đối này, tất cả mọi người đều rất có cảm giác tham dự.

“Ngọa tào!”

“Trình độ thi đấu này thật đúng là không tham gia được, câu đối đầu tiên, ta không đối được, đây chỉ là vé trên đơn giản nhất!”

“Ta có chút ý tưởng, đoán chừng có thể đúng mấy cái.”

“Ngay cả ba người đứng đầu ta cũng có thể phản kháng được!”

“Ba người đứng đầu ít mà, chính là đưa phân đề.”

“Gian đề thứ năm khó khăn bắt đầu cao rồi, đáp đúng có thể lấy bốn phần!”

“Hửm?”

“Các người mau xem đề cuối cùng!”

“Đề cuối cùng này là đề phụ gia, đáp đúng là có thể trực tiếp lên cấp, đều không cần đáp đề khác!”

“Tê.”

“Đề này xem không khó a.”

” tịch mạch cửa sổ vắng vẻ thủ tiết?”

“Suy nghĩ hình như không phải rất khó tìm, điều linh đình đình trung không thay đổi, có được không?”

“Ha ha, không nói đến Bình Kha không đối địch để ép buộc, người còn không có phát hiện sao, câu đối này toàn bộ đều là bảo bối!”

“Ta đi!”

“Thật đúng là như vậy!”

“Ai lại dám ra đây!”

Hiện trường và TV trước mặt, các khán giả lúc này mới ý thức được trình độ khó khăn kèm theo đề thi, một câu đối phía trên toàn bộ đều là bảo bối!

Khó trách!

Chỉ cần đề này có người thi triển là có thể trực tiếp tấn cấp!

Mà Lâm Tri Bạch lúc này đương nhiên cũng chú ý tới câu đối ” tịch mạch, lạnh lẽo thủ tiết” này, nhìn thấy trong nháy mắt liền nhin không được trong lòng khẽ động.

Tên này hay nhỉ.

Cái này liên hệ ta rất quen a.

Ngươi là đại học, Dịch An cư sĩ?

...

Thời gian kiểm tra đề tài năm phút chấm dứt, chủ trì mở miệng nói: “Tiếp theo mọi người bắt đầu đáp đề, chúng ta sẽ bắt đầu đếm mười phút đếm ngược...”

Tiếng nói vừa phát ra.

Lâm Tri Bạch nhanh chóng viết.

Trên bàn có nghiên mực và bút lông.

Dù sao tranh tài câu đối, tự nhiên không có khả năng cho bút thép hoặc là bút viên ngọc các loại, mọi người đều cần dùng bút lông đáp đề.

Lâm Tri Bạch khi còn bé học qua chữ viết lông, không nói là lợi hại bao nhiêu đi, dù sao không đến mức xấu mặt, trực tiếp dùng ra tư thế cầm bút rất tiêu chuẩn.

Mấy giây sau.

Lâm Tri Bạch đặt bút xuống một bên, nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi khoảng mười phút chấm dứt.

Đúng vậy.

Lâm Tri Bạch chỉ đáp lại một đề.

Bởi vì chỉ đáp ra một đề này là đủ rồi.

...

Học sinh của học viện nghệ thuật Tề Châu đại diện cho bên này.

Khương Bạc cũng đang đáp đề.

Sưu sưu sưu.

Sau khi liên tục đáp mấy đề mục, Khương Bạc đã góp đủ điểm số tấn cấp, vì thế hắn nhìn về phía đề phụ gia cuối cùng.

” tịch tịch lạnh lẽo cửa sổ thủ tiết.”

Khương Bạc tự nhiên là muốn muốn tăng số má đáp lại.

Dù sao đối với hắn mà nói, ngoại trừ đề bài này ra, các đề mục khác đều không có tính khiêu chiến.

Nhưng độ khó của đề mục này hắn tự nhiên vừa liếc mắt liền nhìn ra được.

“Cho ta thời gian, hắn là có thể nghĩ ra...”

Khương Dao nhíu mày, ngăn ngụt mười phút, hắn thật đúng là tìm không ra chuẩn xác về đối ý tưởng.

Khương Dao trầm tư suy nghĩ.

...

Rất nhanh.

Vòng sơ đầu mười phút đã kết thúc.

Người chủ trì mở miệng nói: “Mười phút đã đến, chip đọc sách duyên dáng. Hoa Khắc Giải. Sau khi các vị khách đáp đề thi xong, tiếp theo sẽ để ba vị lão sư bình ủy của chúng ta đến bình phán câu đối có hợp lệ hay không.”

Ba bình luận tuổi tác đều rất lớn.

Hai lão đầu và một lão thái thái đeo kính, chính là loại người nhìn qua rất có trình độ, thậm chí đức cao vọng trọng.

Các học sinh dồn dập buông bút lông xuống.

Có người nở nụ cười tự tin, có người bắt đầu dĩ lắc đầu.

Khương Uẩn nhìn đề cuối cùng có chút ảo não, thời gian mười phút hắn vẫn không tìm được ý nghĩ phá đề, không có cách nào trang bức...

Nếu như đáp được đề này, mình nhất định sẽ trở thành người tài giỏi nhất toàn trường!

Bởi vì Khương Bặc vô cùng chắc chắn:

Ngoại trừ bản thân có hy vọng đáp đáp ra đề cuối cùng, những người khác đều không đùa giỡn!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 272: Nhân tiên hiển thánh! Hàng Duy đả kích! ” Triệu lão sư, đề phụ này của người quá tệ rồi, là muốn hạ mã uy với đám học sinh này sao, ngay cả ta cũng không nghĩ ra vế dưới.”

Ba lời khen ngợi.

Lão đầu đội mũ tròn, nhìn về phía lão thái thái duy nhất bên trong ba bình ủy lớn.

Triệu lão thái thái nói: “Bạn cũ của ta đã đi năm mươi tuổi, câu đối này cũng là do năm đó ta viết, đối với ta có ý nghĩa đặc thù.”

Vị bình ủy thứ ba là một lão đầu đeo kính mắt, hấn lắc đầu nói: “Cửa sổ tịch tịch thủ tiết câu đối bên trên, cho dù là năm câu đối cao thủ được công nhận kia, nhắm chừng trong lúc nhất thời cũng không đúng được, có chút hương vị tuyệt đối...”

Cái gọi là tuyệt đối, tức là không ai đúng.

Triệu lão thái thái xua tay, “Không đối được cũng là bình thường, chúng ta nhìn xem trình độ của đám học sinh này thế nào trước.”

Lúc này.

Tổng cộng một trăm người dự thi đã nộp bài, trên mỗi bài thi đều viết tên.

Ba bình ủy bắt đầu chia điểm.

Cái câu đối này cũng không có đáp án tiêu chuẩn gì, một vế trên thường có thể nội dung quy tắc, đưa ra vô số vế dưới.

Ví dụ như đề thứ nhất.

Câu trên là “Xuân hạ thu đông”.

Có người đấu với Phong Hoa Tuyết Nguyệt, không thành vấn đề.

Cũng có người đối với “mưa nay” đúng là không có vấn đề.

Lại có người đối với Mai Lan Trúc Cúc, vẫn như cũ không có vấn đề.

Cho nên khi bình úy của trận đấu câu đối, bản thân không có chút trình độ khẳng định là không được.

Khi gặp được một chút câu đối không tốt như vậy, nhưng lại miễn cưỡng đủ tư cách, ba vị bình úy bình thường sẽ châu đầu ghé tai thương lượng, cuối cùng cho mấy phần tương đối thích hợp.

...

Khi bình úy phân chia, người xem dưới đài cũng đang xì xào bàn tán.

“Những câu đối này độ khó phần lớn đều rất cao a, không biết trường học chúng ta có thể có bao nhiêu người tấn cấp vòng tiếp theo, cũng đừng để bị học sinh học viện nghệ thuật Tề Châu đoạt mất danh tiếng.”

Nơi này là sân nhà của Tần Nghệ.

Mà hôm nay trận đối thoại này, trên danh nghĩa là học sinh Tần Nghệ và Tề Nghệ “Luận bàn giao lưu” nhau, trên thực tế lại là một trận Kk.

Nếu như năm mươi học sinh của học viện nghệ thuật Tần Châu, biểu hiện chính thể không bằng năm mươi người dự thi của học viện nghệ thuật Tề Châu, vậy thì tất cả học sinh của Tần Nghệ đều sẽ cảm thấy về mặt vô cùng khó coi, thua ở sân nhà mình dù sao cũng là một chuyện rất mất mặt.

Bỗng nhiên.

Có người tò mò nói: “Không biết Bạch Đế trả lời thế nào.”

Học sinh bên cạnh nghe vậy lập tức thở dài nói: “Bạch Đế nhất định sắp bị đào thải.”

“A?”

“Vì sao a?”

“Làm sao người biết Bạch Đế sẽ bị đào thải?”

“Người không có nhìn sao?”

Người đệ tử thở dài lắc đầu nói: “Vừa rồi những người dự thi khác đều múa bút thành văn, chỉ có Bạch Đế là cầm lấy bút lông, viết mấy bút đã đặt bút xuống, chắc là không đáp được.”

“Đúng vậy.”

“Ta cũng nhìn thấy.”

“Nhiều nhất hẳn có thể viết ra một hai vế dưới.”

“Muốn thăng cấp ít nhất phải lấy được trên 50 phần, chỉ bằng vào một hai câu đối, sẽ không đạt được yêu cầu tấn cấp a.”

Đúng vậy.

Dẫu sao Bạch Đế cũng là tuyển thủ minh tinh trong số những người dự thi, sự chú ý của không ít người đều đặt ở trên người hắn, tự nhiên mọi người cũng chỉ nhìn thấy đối phương vừa mới viết vài nét bút liền “Bỏ cuộc” tiếp tục đáp đề.

Mọi người không nhìn thấy cụ thể Bạch Đế viết cái gì.

Tuy nhiên vẫn có thể nhìn thấy Bạch Đế viết bao lâu.

Có học sinh Tàn Nghệ bất đắc dĩ nói: “Chỉ mấy nét bút rải rác của Bạch Đế vừa rồi, hẳn muốn thăng cấp đến vòng tiếp theo, trừ phi đáp đối với đề sau cùng.”

Đám người lập tức trầm mặc một hồi.

Đều là học viện nghệ thuật của Tàn Châu cao tài sinh, dưới đài không thiếu cao thủ, tự nhiên nhìn ra được đề sau cùng có thể xưng là tuyệt đối.

Đừng nói là Bạch Đế.

Chỉ sợ những cao thủ câu đối đỉnh cấp Tàn châu đều không trả lời được!

...

Trên mạng lưới.

Khán giả đang xem trực tiếp đồng dạng đang chú ý Bạch Đế.

Nhưng bởi vì ống kính truyền tổng không có đặt hết trên người Lâm Tri Bạch, dù sao cũng nên cho tuyển thủ khác cơ hội lộ mặt, cho nên người xem trên mạng cũng không biết ở hiện trường chỉ viết lác đác mấy nét bút, mọi người còn đang chờ mong.

“Bạch Đế có thể tấn cấp không?”

“Hắn là có hy vọng rồi.”

“Nhìn vẻ mặt của Bạch Đế hình như vẫn rất bình tĩnh.”

“Chuyện này có thể nói không tốt, lúc ta nhìn ống kính rơi xuống trên người Bạch Đế, hình như hắn cũng không có động tác gì, ngược lại những tuyển thủ khác một mực viết, mạch suy nghĩ có chút rõ ràng.”

“Lẽ nào Bạch Đế không đáp được mấy câu?”

“Bạch Đế chưa chắc am hiểu câu đối, nhưng hắn là đệ tử của Tàn Nghệ, nói không chừng chính là lãnh đạo giáo đầu kéo vào góp vốn, dù sao đối thoại này nếu không có Bạch Đế tham gia, độ chú ý cũng sẽ không cao như vậy.”

“Có thể lý giải.”

fan hâm mộ Sở Từ nói: “Ta đã nói Bạch Đế chưa chắc có thể làm được, muốn Sở Từ tham gia cuộc thi đấu này, nhất định sẽ thắng cấp!”

“Hắc!”

“Bạch Đế là nhạc, Sở Từ cũng là làm âm nhạc đấy, sao Bạch Đế không được Sở Từ là được?”

fan hâm mộ màu trắng không phục.

Hai bên lại véo nhau.

...

Ba vị bình ủy tại hiện trường đang liên tiếp trả lời cho các tuyển thủ, cũng không biết hiện trường cùng người xem đang thảo luận cái gì.

“Hửm?”

Bình ủy dán đeo kính mắt bỗng nhiên phát ra một đạo kinh ngạc, theo bản năng điều chỉnh lão Hoa Kính trên sống mũi, sau đó cả người đều cúi sát vào xem một phần đáp đề, có chút không thể tưởng tượng nổi nói:

“Đây là...”

“Có chuyện gì vậy?”

Lão đầu đội mũ tròn tò mò nhìn lại, kết quả chỉ liếc mắt liền giật mình, cả người như bị sét đánh, thì thào mở miệng nói:

“Đúng rồi...”

Hắn vội vàng lôi kéo Triệu lão thái thái bên cạnh, giọng nói đè nén kích động nói: “Thị Trệ chật hẹp? Bị người ta đối đúng!”

“Đừng cười nữa.”

Triệu lão thái thái cho rằng lão nhân đang trêu đùa mình, cười nói: “Đề này ta chơi rất vui, mình cũng không nghĩ ra câu đối, hoặc là liên tiếp mà mình nghĩ đến sẽ có chút ý tứ, trong đám học sinh này hẳn là không có ai có thể...”

Ngoài miệng thì nói như vậy.

Ánh mắt Triệu lão thái thái vẫn quét tới, sau đó liền thấy một tờ đáp đề rất đặc biệt, bên trên tổng cộng viết ít ỏi bảy chữ.

Có thể nói là đáp đề đơn giản nhất!

Nhưng mà bảy chữ này đụng vào trong mắt Triệu lão thái thái, lại giống như nặng hơn ngàn cân, môi bà hơi run lên, cả người đều hoảng hốt.

“Là ai?”

“Lâm Tri Bạch.”

Lão đầu đội mũ tròn và lão kính mắt nhìn tên trên lá bùa, theo bản năng đọc ra.

...

Người xem hiện trường và phòng trực tiếp, tất nhiên là không nghe được giao lưu bình luận, nhưng phản ứng kích động kia của ba vị bình úy lại rơi vào trong mắt mỗi người.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sao ta cảm thấy ba đánh giá này đều có vẻ kích động vậy?”

“Khả năng là trình độ đáp đề của tuyển thủ nào đó vô cùng cao?”

“Không không không không.”

“Ta hoài nghi là có người đã đối mặt với một câu đối cuối cùng!”

“Không thể nào?”

” tịch mịch, lạnh lẽo, thủ tiết, quá khó đúng!”

“Những câu đối khác cũng có chỗ khó, nhưng ít nhất ta còn có chút ý nghĩ phá đề, duy chỉ có câu đối này, mạch suy nghĩ của ta là một chút xiu cũng không có!”

“Có thể xem phản ứng đánh giá này, ngoại trừ giải thích này hẳn là cũng không có giải thích khác a.”

“Ta đi.”

“Thật sự có tuyên thủ đối xứng sao?”

“Là ai vậy?”

“Ai lợi hại như vậy chứ!”

Lòng hiếu kỳ của mọi người đều bị treo ngược lên.

...

Lần tranh tài này còn có năm câu đối đại sư trực tiếp được báo đến trận chung kết tham gia.

Năm người này giờ phút này cũng đang nói chuyện phiếm.

“Cảm giác thế nào?”

“Rất đơn giản.”

“Năm mươi đề, ta có thể làm ra bốn mươi chín đề.”

“Chẳng qua đề cuối cùng độ khó siêu cường, đừng nói đám học sinh này, cho dù là câu đối đại sư đỉnh cấp nhất của Lam Tinh, cũng chưa chắc có thể cam đoan trong vòng mười phút nghĩ đến vế dưới thích hợp.”

“Đúng vậy a.”

“Ít nhất ta không làm được.”

“Ta cũng không được, năm người chúng ta cũng không được.”

Năm vị đại sư câu đối đã quay quanh bài thứ năm mươi thảo luận một hồi lâu, căn bản là không nghĩ tới vế đối thích hợp.

“Nhưng mà phản ứng xem bình ủy sao lại cảm thấy có người làm ra đề cuối cùng?”

Một câu đối đại sư trong đó nhìn về phía nhóm bình ủy.

“Không thể được chứ?”

Bốn câu đối đại sư khác không quá tin tưởng.

“Hẳn là có người đáp đúng bốn mươi chín đề trước đó, trong vòng mười phút làm bốn mươi chín đề đầu cũng đủ làm người ta giật mình.”

“Hẳn là vậy.”

“Chẳng qua cho dù một hơi làm ra bốn mươi chín đề đầu, cũng không khó hơn làm ra đề thứ năm mươi.”

“Đã không tệ rồi.”

“Người có thể đưa ra đề thứ tư bốn mươi chín, trình độ đã rất gần với chúng ta rồi, không thể xem thường đệ tử của đại học đỉnh cấp như vậy a.”

Mà trong lúc tất cả mọi người đều có phản ứng.

Đám bình úy cuối cùng cũng chia xong, cũng giao được kết quả lên tay người chủ trì.

Người chủ trì vừa nhìn kết quả, biểu cảm hơi ngây ngốc một chút.

Ngay sau đó người chủ trì hít sâu một hơi, nhìn về phía khán giả cùng ông chuyên trực tiếp hiện trường.

“Kết quả vòng sơ đấu đã xuất hiện, câu đối sơ đấu bốn mươi tám người bị đào thải, năm mươi hai người tấn cấp vòng hai, tiếp theo ta sẽ chính thức tuyên bố danh sách thăng cấp, từ thấp đến cao sắp hàng:

Đinh Tuệ Mỹ.

Trần Giới.

Tướng phát minh.

Đông Bình.

Chu Dương.

Thái Đại Bằng...”

Người chủ trì từ khi đạt tới 50 điểm điểm thăng cấp, tiêu chuẩn bắt đầu niệm lên.

Người chủ trì mỗi lần niệm ra một cái tên, màn hình lớn liền sẽ xuất hiện nội dung câu đối đối đối đối đối phương hoàn thành, dùng biểu hiện công khai và trong suốt trận đấu lần này.

Theo danh sách tấn cấp xuất hiện.

Trong số một trăm người dự thi, có người phát ra tiếng hoan hô hưng phấn, có người buồn bã cúi đầu.

Mà trong quá trình này.

Từ đầu đến cuối cái tên Lâm Tri Bạch không hề xuất hiện.

Hiện trường người xem không ngạc nhiên chút nào, tất cả mọi người chứng kiến trận đấu vừa rồi, Bạch Đế cũng không động binh.

...

Ở giữa kênh phát trực tiếp.

Đám fan của Bạch Đế lại có chút sốt ruột.

Mặc dù trước đó có người nói Bạch Đế không động thủ, nhưng mọi người vẫn ôm vài phần hy vọng, nhưng chậm chạp không nghe thấy tên đối phương, rất nhiều người đều sinh ra dự cảm bất thường.

“Sao còn chưa tới lượt Bạch Đế?”

“Bạch Đế sư phụ thật sự chưa thăng cấp?”

“Ta cảm thấy ca từ của Bạch Đế rất hay...”

“Chắc chắn Bạch Đế sẽ không dùng nghệ danh a, tên thật của hắn hình như gọi là Lâm Trang.”

“Người ta tên là Lâm Tri Bạch!”

“Bất quá cái tên Lâm Tri Bạch cũng vẫn không xuất hiện.”

“Xem ra Bạch Đế cũng không nỡ bỏ 菲菲.”

“Hắc, người còn chơi trò hài âm phải không?”

“Vẫn là Sở Từ, cái tên Sở Từ này nghe được, còn tài văn chương hơn nhiều so với Bạch Đế.”

fan hâm mộ trắng đé yếu ớt vẫn còn đang đối đầu nhau.

Người chủ trì hiện trường đã liên tục niệm ra một loạt danh sách tấn cấp.

Không biết có phải là miệng khô hay không.

Khi niệm tới cái tên kế tiếp, chủ trì xinh đẹp người chủ trì hiếm khi dừng lại một chút, lần này không trực tiếp đọc tên, mà dùng một loại ngữ khí vui sướng lại kính nể cười nói:

“Cái tên kế tiếp đáng để mọi người nhớ kỹ.”

Cần phải nhớ kỹ?

Nghe được giọng chủ trì dần trở nên trịnh trọng, mọi người lập tức liên tưởng đến phản ứng kích động của đám bình ủy vừa rồi.

Chỉ sợ chính chủ khiến cho đám bình ủy kích động, chính là vị kế tiếp này a?

“Có thể nào là Bạch Đế không?”

Giữa kênh trực tiếp thấy đám fan của Bạch Đế vẫn chưa hết hy vọng, vẫn đang ôm một tia hy vọng.

Mọi người tại đây đều nhìn chăm chăm vào chủ trì.

Kết quả chủ trì này lại còn đang bán quan, cũng không cho là thoải mái, đặt tại đó khoa trương khen ngợi.

“Bởi vì vị bạn học này một hơi đối mặt với bốn mươi tám đề bài này, mà toàn bộ bốn mươi tám đề bài này sẽ đạt được thành quả tốt, chỉ có hai đề cuối cùng là vị bạn học này không có đối đáp.”

Hiện trường lập tức ồn ào lên.

“Mẹ kiếp!”

“Bốn mươi tám đạo?”

“Mười phút?”

“Cái này xâu!”

“Quá treo rồi!”

“Sẽ là ai chứ!”

“Dù sao cũng không phải là Bạch Đế.”

“Ta không thấy Bạch Đế đáp đề mấy.”

“Đoán chừng Bạch Đế đã bị đào thải.”

“Hy vọng là trường học của chúng ta, ngàn vạn đừng là học viện nghệ thuật của Tề Châu!”

Bởi vì hiện trường đều là học sinh của học viện nghệ thuật Tàn Châu, đương nhiên là học sinh ủng hộ học viện của mình.

Nhưng mà sợ cái gì tới cái đó.

Ngay khi tâm tình mọi người đang thấp thỏm, chủ trì rút cuộc cũng vạch ra đáp án:

“Đề cho chúng ta dùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt, chúc mừng vị thiên tài học sinh Khương Dao đến từ học viện nghệ thuật Tề Châu này!”

Mo Mo!

Thật sự là học sinh của học viện nghệ thuật Tề Châu!

Hiện tại các học sinh tại học viện nghệ thuật Tàn Châu nghe được kết quả sắc mặt đều có chút xấu hổ, bất quá vẫn duy trì phong độ của Đông Đạo chủ, phát ra tiếng vỗ tay có chút nhiệt liệt.

Cùng lúc đó.

Người dự thi đến từ học viện nghệ thuật Tề Châu, bất luận là tấn cấp hay là chưa lên cấp, giờ phút này đều phát ra tiếng hoan hô!

“Khương Dao!”

“Khương Dao!”

“Khương Dao!”

Nếu nói Bạch Đế là tuyên thủ minh tinh trong lòng đệ tử Tàn Châu, vậy Khương Uẩn chính là tuyên thủ của học viện nghệ thuật Tề Châu!

Mắt thấy cuộc tác chiến nơi khách trường của Khương Dao biểu hiện dũng mãnh như thế, học sinh của Tề Nghệ cùng vinh quang đều kêu lên tên của hắn, tựa như đang đáp lễ các học sinh của học viện nghệ thuật Tàn Châu trước đó, liên tiếp hô to cái gì đó “Bạch Đế”.

Thậm chí có người dự định lúc quay lại trường học hung hăng khoác lác với đám học sinh.

Ba Khương Uẩn này quá nể mặt Tề Châu!

Mà Khương Dao giờ phút này cũng lộ ra nụ cười rụt rè.

Quả nhiên mình là đệ nhất, tuy rằng nằm trong dự liệu, nhưng vẫn rất thoải mái, hẳn thích khoe mẽ, yêu thích tiếng vỗ tay tán dương, loại cảm giác này khiến hẳn mê say.

Nhưng mà.

Sau khi tiếng vỗ tay kéo dài mười mấy giây.

Người chủ trì đột nhiên nói: “Nếu nói tên của bạn học Khương Dao, đáng để mọi người nhớ kỹ, như vậy tên của vị bạn học kế tiếp này, không cần ta đặc biệt cường điệu nữa, về sau mọi người hẳn là có muốn quên cũng không quên được...”

Nụ cười của Khương Dao nhất thời cứng lại một chút.

Mọi người tại hiện trường cũng trong nháy mắt tiếng vỗ tay ngớ người.

Đối với Khương Bạc ra đề bài bốn mươi tám, vậy mà còn không phải là người đứng đầu vòng sơ khai?

Vậy người đứng đầu là ai?

Lẽ nào người đứng thứ nhất này đã ra đề bài bốn mươi chín?

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, người xem trực tiếp lần này ngược lại là không ai dám nhắc tới “Có phải là Bạch Đế hay không, thậm chí rất nhiều người cũng không có hứng thú tiếp tục xem nữa, dù sao không ít người vì Bạch Đế mà tới, Bạch Đế đều bị đào thải còn nhìn cái gì?

Nhưng mà lần này.

Người chủ trì không tiếp tục thừa nước đục thả câu, nàng dùng một loại ngữ khí sùng bái nói: “Vị bạn học này tên gọi là...”

Trong phần đuôi kéo dài.

Người chủ trì đột nhiên đề cao thanh âm, hô lên cái tên kia:

“Lâm Tri Bạch!!!”

Khán giả tại hiện trường lập tức ngậy ngấn cả người, tất cả mọi người đều quên vỗ tay, thậm chí cho rằng lỗi tai mình xảy ra vấn đề.

Lâm Tri Bạch?

Đây không phải tên của Bạch Đế sao?

Nhưng vừa rồi Bạch Đế cũng không đáp đề, làm sao có thể...

Chờ một chút!

Chẳng lẽ hắn làm ra một đề cuối cùng!?

Àm âm!

Hiện trường đột nhiên trở nên ồn ào!

Còn phòng phát trực tiếp giờ phút này càng thêm ồn ào!

Rất nhiều khán giả hướng về phía Bạch Đế đang muốn giải tán, kết quả nghe được ba chữ “Lâm Tri Bạch”, lập tức tròn mắt há hốc mồm, cả đám đều lên tinh thần!

“Lâm Tri Bạch?”

“Là Bạch Đế đó!”

“Bạch Đế đệ nhất!?”

“Ta đếm một chút, thật đúng là số một!”

“Nhưng Bạch Đế không có động tác gì sao?”

“Hắn muốn đề nén Khương Dao, nhất định phải làm ra bốn mươi chín đề bài chứ?”

“Không không không không!”

“Còn một khả năng nữa, đó là hắn làm ra đề cuối cùng!”

“Đề cuối cùng!?”

Phảng phất đã nghe thấy sự nghi hoặc của người xem trực tiếp, người MC nữ mỹ lệ hào phóng cười nói: “Không sai, đồng học Lâm Tri Bạch đã đối mặt với câu đối thứ năm mươi, tinh mịch lạnh lẽo thủ tiết, về phần vé sau mọi người mời xem màn hình...”

Keng!

Trên màn hình lớn xuất hiện liên hệ ” tịch mịch lạnh lẽo thủ tiết”.

Cũng là bảy chữ -

“Ngô! Đồng! hủ! Gối! Ủng! Tương! Tê!”

Xoạt xoạt!

Khương Dao ngậy đại!

Khán giả hiện trường ngậy người!

Khán giả trong phòng trực tiếp ngậy người!

Ngay cả năm vị đại sư câu đối kia cũng ngậy đại, bọn họ vốn tưởng rằng Lâm Tri Bạch này là một hơi đối mặt với bốn mươi chín đạo, kết quả không nghĩ tới đối phương thế mà một bước lên trời, trực tiếp đối với ra câu đối thứ năm mươi đường câu đối!

Mẹ nó, chuyện này tuyệt đối như vậy!

Ngay cả năm vị đại sư câu đối cũng thúc thủ vô sách, vậy mà lại bị một người học sinh đối đáp được?

Giờ khắc này.

Toàn bộ đại lễ đường dường như đều yên tĩnh trở lại.

“Cô đơn lạnh lẽo gác cô đơn, gối Ngô Đồng mảnh vô ích mà đau...”

Hiện trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người ở trong lòng lẳng lẳng thưởng thức về đối này.

Có người như có điều suy nghĩ.

Có người lại có vẻ không hiểu rõ ý nghĩa.

Dù sao không phải ai cũng có tạo nghệ về phương diện này.

Thợ quay phim quét ống kính về phía Lâm Tri Bạch, khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện giữa lối đi trực tiếp, người xem chỉ cảm thấy núi cao ngưỡng mộ!

“Ngu Ngu Ngu!”

“Thật lợi hại!”

“Ngay cả chuyện này mà cũng muốn!”

“Ai có thể nói rõ đây là ý tứ gì a?”

“Còn chưa nhìn rõ, tất cả câu đối đều là bảo bảo cái, về dưới đều là câu bên cạnh chữ mộc, riêng thiết kế này đã muôn vàn khó khăn!”

“Ta là hỏi ý tứ của những lời này.”

“Ý tứ rất đơn giản nha, chính là giải thích trên mặt chữ, gỏi đầu bạc trắng đến già ngồi trên ghế Ngô Đồng làm, cũng chỉ uổng tiếng bi thương, đây là đang an ủi quả phụ câu đối, một người cũng rất tốt.”

“Bên trên viết câu đối u sầu, về dưới viết khuyên giải.”

“Cao thủ ở dân gian a, người nói như vậy ta hiểu rồi, vậy về dưới liên kết rất hoàn mỹ a!”

“Không đúng!”

“Câu đối này giống như còn có huyền cơ khác.”

“Huyền Cơ gì?”

Có người đang truy hỏi trong màn hình.

Mà người chủ trì tại hiện trường lại trực tiếp nhìn về phía ba vị bình ủy.

“Ba vị lão sư có gì muốn nói không?”

Lão giả đeo kính mở miệng nói trước: “Lâm Tri Bạch đồng học câu đối này, tổng cộng có hai tầng huyền cơ, tin tưởng ở đây không chỉ ta nhìn ra được, mọi người cũng nhìn ra được, tầng thứ nhất huyền cơ là bình nguyên đối ứng rất tinh tế, tầng thứ hai huyền cơ là trước sau tiếp tiếp sau rất thuận lợi, cũng không phải là phong ngư không tương xứng, cùng về trên cô tịch tương xứng, hẳn biểu đạt ý tứ khuyên đối với nữ tử câu đối, chớ có âm thầm bi thương, cho nên là gỏi Ngô Đồng hủ ở bên cạnh, mỗi chữ đều là mộc tử.”

“Không chỉ có vậy.”

Ông lão đội mũ tròn bên cạnh đột nhiên xen vào: “Còn có huyền cơ tầng thứ ba.”

Lão đầu Đới mắt sững sờ, “Tầng thứ ba huyền cơ?”

Người xem cũng sững sờ.

Hai tầng đã đủ kinh người rồi, lại còn là tầng thứ ba?

Lão giả đội mũ tròn nhìn về phía Lâm Tri Bạch, “Bên trong câu đối này có một chữ, hẳn là người tử mĩ thiết kế?”

“Tê.”

Lâm Tri Bạch cười nói, lão giả đội mũ tròn này trình độ cực cao, vậy mà nháy mắt phát hiện huyền cơ sâu hơn.

“Tê?”

Người chủ trì có đầu óc như sương mù, trực tiếp đại biểu người xem hỏi: “Chữ này có ý nghĩa gì đặc thù sao?”

“Đương nhiên là có.”

Lão giả đội mũ tròn cười nói: “Câu đối là do cổ nhân lưu truyền lại, cổ nhân dùng chữ phồn thể, chữ chúng ta hiện tại dùng đều là đơn giản hóa mấy đời mà có, mà chữ Tê này, cách viết phức tạp thật ra là mộc thể, cho nên quả phụ câu đối, là hoàn mỹ đối ứng.”

Mộc thể?

Phồn thể viết pháp!?

Cho dù là khán giả trình độ không tệ, giờ phút này đều bị trấn trụ, liên hệ này không ngờ còn có ý nghĩa này, Bạch Đế thậm chí ngay cả phương pháp viết phồn thể chữ cũng đã suy xét đến rồi!

Khương Dao bên cạnh cũng choáng váng.

Ánh mắt nhìn về phía Lâm Tri Bạch có chút choáng váng.

Câu đối này, đánh nhau rõ ràng như vế đối trên mặt chữ, đã đủ làm cho hấn chấn kinh rồi, kết quả lại còn có tầng huyền cơ phồn thể này!

Bản thân đừng nói là không thể nghĩ ra vế dưới...

Ngay cả chỗ tinh diệu của câu đối này, cũng không thể nhìn thấu hoàn toàn!

Àm âm!

Hiện trường vang lên tiếng vỗ tay cực lớn, người xem đều kinh ngạc với Bạch Đế!

Hành động lần này của Bạch Đế, quả thực so với bốn mươi chín đề bài trước đó còn ngu bực hơn, trên chất lượng trực tiếp nghiền ép số lượng!

Nhưng đây đã kết thúc rồi?

Làm Triệu lão thái thái đã viết ra về trên, bà rớt cuộc không nhìn được mở miệng: “Câu đối trên đường này là do ta viết, thật ra về về dưới này, hẳn là còn có tầng huyền cơ thứ tư đúng không?”

Nói xong.

Triệu lão thái thái trực tiếp nhìn về phía Lâm Tri Bạch.

Mà người xem nghe nói như thế, đã bắt đầu choáng váng!

Cái quý gì vậy?

Ý là đối đầu, Bình Huyền đối đầu, ngay cả thiết kế chữ phồn thể cũng đã dùng tới, kết quả trong này lại có huyền cơ tầng thứ tư!?

Đặt thẳng nhãi ranh thì sao?

Lâm Tri Bạch lại cười cười nói: “Chỉ là hài âm mà thôi, Bác Quân cười một tiếng.”

“Đây cũng không chỉ là âm hài mà, hoặc là nói những âm thanh tương ứng với câu đối về trên, thì càng có vẻ cao minh hơn nữa.”

Triệu lão thái thái nhìn về phía ánh mắt Lâm Tri Bạch, không chút nào che giấu thương thức.

Người chủ trì cảm giác chỉ số thông minh của mình còn chưa đủ dùng, vội vàng truy hỏi: “Hai vị đừng thừa nước đục thả câu, cái tầng huyền cơ thứ tư này đến cùng là ở đâu?”

“Không phải đã nói rồi sao? Có âm bàn.”

Triệu lão phu nhân cười nói: “Người không ngại thì nhớ câu đối tiếp theo của hẳn nhiều một chút.”

“Nhiếp âm?”

Người chủ trì thành thành thật thật đọc: “Gối Ngô Đồng vô lễ đậu lại... gối Ngô Đồng Hủ nương tựa uổng công...”

Đột nhiên.

Người chủ trì ý thức được gì, mặt đầy kích động nói:

“Là hai chữ cuối cùng! Gối mai Ngô Đồng uổng tương dự!
Tướng hài âm là nghĩ, nương chính là thê tử! Đó là gối Ngô
Đồng hủ uổng tương vợ! Nhớ vợ chính là nhớ vợ!”

Tên này hay nhỉ!

Câu đối trên là quả phụ cảm thán tịch mịch, quả phụ chính là người mất đi trượng phu!

Mà âm âm có liên kết với “Nhớ vợ”, thế thì khi đặt ở chỗ này cũng không chỉ đơn giản là một âm hài mà thôi!

Giờ khắc này!

Người xem đều nổ.

...

Hiện trường.

“Câu đối này không nói là thiên cổ cũng không sai biệt lắm, độ khó cao như vậy, kết quả Bạch Đế chẳng những đối đầu, hơn nữa thiên y vô phù hợp, ý cảnh cái gì hoàn mỹ phù hợp!”

“Lợi hại quá!”

“Quá ngu bức, ta đã nói vì sao vừa rồi Bạch Đế chỉ viết lác đác vài nét bút, thì ra là khinh thường đối với bốn mươi chín đề trước mặt, trực tiếp độ khó cao nhất!”

“Cái gì mà tài văn chương tung bay!”

“Quá tự tin, hấn đẹp trai, ta thật yêu người, không hổ là Bạch Đế!”

“Ha ha ha ha ha, vừa rồi ta còn thở không nổi, Khương Dao của học viện nghệ thuật Tề Châu kia thật đáng sợ, kết quả bên chúng ta trực tiếp có tuyển thủ cấp vũ khí cấp bậc Bạch Đế này!”

“Mặc kệ người trả lời bốn mươi tám đề thì như thế nào?”

“Bạch Đế chỉ dùng bảy chữ đã miêu sát toàn trường!”

“Bạch Đế: lười viết nhiều như vậy, dù sao trả lời đề sau cùng liền thẳng cấp rồi.”

...

Phòng trực tiếp.

“Cái câu đối này thế mà lại có huyền cơ bốn tầng!”

“Cho dù ngươi hạ liên cho ta, ta đều nhìn không hiểu!”

“Cái gì gọi là đỉnh cấp!”

“Ba động của Bạch Đế thế nào?”

“Đuổi sát từng của Sở Từ nói mau!”

“Sở Từ mới tới cũng có thể làm được như Bạch Đế sao?”

“Sở Từ đã tới đều phải quỳ, Bạch Đế này trực tiếp bảy chữ vô địch!”

“Không nghĩ tới trình độ câu đối của Bạch Đế lại cao như vậy, ta hoài nghi năm câu đối đại sư kia đều không đối được với câu đối này!”

“Không cần hoài nghi, xem vẻ mặt của bọn hấn liền biết, bọn hấn xác thực không sai được.”

“Cái này thật sự hợp với ta quá rồi!”

...

Năm vị đại sư câu đối kia đều cười khò.

“Anh hùng xuất thiếu niên a.”

“Vậy mà lại để cho hấn đối ra cái câu đối này!”

“Đây là vận khí sao?”

“Chỉ là vận khí cũng không thể giải thích huyền cơ tầng bốn kia a, tiểu tử này là ngoan nhân, hôm nay chúng ta nói không chừng sẽ lật xe.”

“Không đến mức không đến mức, nhưng Bạch Đế này, quả thật đáng được coi trọng.”

“Ta rất thích nghe ca khúc của hấn. Tuy rằng ca từ của hấn rất nhiều người khen, nhưng ta lại không cảm thấy lợi hại hơn bao nhiêu, người có tiếng tăm lợi hại hơn cả ca từ của hấn không ít, mà câu đối này lại để ta thực sự thấy được tài văn chương của thằng nhóc này.”

“Hôm nay phải nghiêm túc.”

“Vốn cho rằng chính là đến cùng bọn nhỏ chơi đùa đấy.”

“Không ngờ Khương Bặc này cũng không tệ lắm, tên Bạch Đế này càng khoa trương.”

Năm câu đối đại sự, cũng không đến mức bởi vì Lâm Tri Bạch đối với một câu đối mà bọn họ không đối được, liền cảm thấy mình không bằng đối phương.

Có điều Bạch Đế này, quả thật đáng để bọn họ nghiêm túc đối đãi.

...

Thấy bầu không khí hiện trường bị câu đối của Bạch Đế đẩy lên cao trào, các học sinh của học viện nghệ thuật Tề Châu có chút khó chịu.

Khương Dao càng cảm thấy bực bội.

Hắn chưa bao giờ bại bởi khối văn hóa truyền thống này. Kết quả hôm nay bị Bạch Đế nghiền ép như thế, trong lòng đương nhiên sẽ không thoải mái.

Bội phục là có.

Nhưng càng nhiều ghen ghét hơn.

Cho tới bây giờ đều là tự mình hưởng thụ hoa tươi cùng tiếng vỗ tay, bạn cùng lứa tuổi ở bên cạnh mình, vĩnh viễn chỉ có thể trở thành vật làm nền cho lá xanh...

Mà giờ khắc này.

Ai nấy đều nhìn ra được, mình mới là một cái lá xanh, Bạch Đế cũng là bởi vì mình, được phụ trợ càng thêm ưu tú!

“Khương Dao...”

Bên cạnh có một nữ sinh xinh đẹp có chút đau lòng nói:

“Không sao đâu, có thể là vận khí của hắn không tệ, vừa vặn nào bị điện ba trúng.”

Khương Dao miễn cưỡng cười.

Nữ sinh xinh đẹp bỗng nhiên lại nói: “Ta thậm chí còn hoài nghi, có phải Bạch Đế đã biết câu đối này từ trước hay không, dù sao thì thời gian mười phút thật sự rất khó nghĩ ra đối sách, hơn nữa còn là vé dưới hoàn mỹ như vậy...”

“Biết trước đề mục không?”

Khuong Uẩn cảm thấy trong đầu hiện lên một tia chớp, hình như thật sự có khả năng này, dù sao thì hoạt động này, học viện nghệ thuật của Tần Châu là người đứng đầu!

Mà Bạch Đế là minh tinh của Tần Nghệ!

Tần Nghệ sớm tiết đề cho y cũng không phải không có khả năng?

Khuong Dao là một người vô cùng tự tin, hẳn rất khó tiếp nhận cũng rất khó tin tưởng bạn cùng lứa tuổi còn lợi hại hơn mình...

“Đúng vậy a!”

Nữ sinh xinh xắn phát hiện mình đã thu hút sự chú ý của nam thần ở sân trường, lập tức càng thêm nhiệt tình: “Tên Bạch Đế này không phải minh tinh sao, vậy thì trường học bọn họ giúp hẳn xào một đợt cũng là bình thường, người cũng là người trong giới giải trí, đối với môn đạo nơi này hẳn là rất rõ ràng...”

“Chuyện không có chứng cứ, thôi.”

Khuong Dao ra vẻ ủ rũ thờ dài, “Thua cũng phải nhận.”

Nữ sinh xinh xắn gấn nam thần có phần không cam lòng, không khỏi cắn răng, đột nhiên giơ tay nhắm chủ trì.

Khuong Dao nhìn thấy nữ sinh xinh đẹp nhấc tay, nheo mắt lại.

Tốt lắm!

Không tiện nói chuyện với mình, nên có người nói thay mình.

“Vị bạn học này?”

Người chủ trì quả nhiên chú ý tới nữ sinh xinh đẹp nhấc tay, hỏi một câu: “Người muốn nói gì?”

Nữ sinh xinh đẹp đáp: “Ta không có ý gì khác, chỉ là muốn hỏi một câu về giáo sĩ bị thương, gạt bỏ qua một bên không khí lạnh lẽo, là đề mục ngài đã định sẵn từ trước hay là hôm nay lâm thời ra?”

Lời này vừa nói ra.

Bầu không khí tại hiện trường lập tức biến đổi.

Kẻ ngốc đều nghe ra ý tứ của nữ sinh xinh đẹp.

Đây là hoài nghi Bạch Đế đã biết đề mục trước, cho nên đã sớm nghĩ xong về sau?

“Mẹ kiếp!”

“Đây là đệ tử Tề Châu đúng không?”

“Đang có nghi ngờ gì lão sư của Bạch Đế?”

“Ha ha!”

“Xem Tần Châu chúng ta thắng sẽ hoài nghi có tin tức xấu?”

“Tuy nhiên ta nhớ rõ, vừa rồi Bạch Đế giống như đã xem xong đề mục liền bắt đầu động bút. Cái câu đối này hẳn đã suy nghĩ tới đa ba phút đồng hồ, có thật sự...”

“Không có khả năng!”

“Ta tin tưởng Bạch Đế!”

“Ta cũng tin tưởng hẳn!”

“Cho dù Bạch Đế thật sự biết đề mục trước, ta cũng hỏi người, đề mục này cho người nhớ một năm, người có thể nghĩ ra về sau không?”

...

Trên mạng lưới.

Đồng dạng vô số tiếng ồn ào.

“Nào có như vậy a!”

“Sao người này không nói thẳng ra nghi ngờ Bạch Đế gian lận?”

“Thua không được thì chơi!”

“Muội tử này mặc đồng phục của học viện nghệ thuật Tề Châu, học sinh của Tề Nghệ mà.”

“Ta là fan ưa thích của Sở Từ, nhưng ta lúc này nhất định phải ủng hộ người Tần Châu chúng ta!”

” ủng hộ Bạch Đế!”

“Có khả năng thật sự tiết lộ đề tài hay không?”

“Câu đối này của Bạch Đế thật sự rất đặc sắc, không giống như trong thời gian ngắn có thể suy nghĩ ra được.”

“Ta cũng có chút không xác định.”

...

Ba bình ủy hai mặt nhìn nhau.

Triệu lão thái thái cau mày nói: “Đề mục là do Chu Ly định ra, nhưng cá nhân ta tin tưởng Tần Nghệ hành động canh giữ, không đến mức tiết lộ đề.”

Còn có một câu Triệu lão thái thái không nói.

Bởi vì nói sẽ khiến người ta cảm giác mình có ý hoài nghi Bạch Đế.

Đó chính là:

Cho dù về đối này thật sự là một tuần trước bị tiết lộ, có thể trong vòng một tuần đối đầu, cũng tuyệt đối có thể xưng là câu đối mọi người!

Bầu không khí hiện trường trong lúc nhất thời có chút cổ quái.

Sắc mặt của đám lãnh đạo Tần Nghệ đã rất khó coi.

Hơn nữa hiệu trưởng của Tần Nghệ lại tức giận nhìn về phía đại biểu học viện nghệ thuật của Tề Châu: “Học viện của các ngươi, đây là đang chất vấn danh dự của học viện nghệ thuật trăm năm của Tần Châu chúng ta.”

“Tiểu hài tử không biết giữ mồm giữ miệng, ngài đừng trách.”

Đại biểu học viện nghệ thuật Tề Châu đũa cọt, trong lòng kỳ thật cũng cảm thấy lời này có đạo lý, Bạch Đế kia sẽ không phải là sớm biết đề mục rồi chứ?

Con mẹ nó cũng thật sự quá đúng!

Trong thời gian ngắn như vậy, sao lại hoàn chỉnh như thế!

Trên đài.

Người chủ trì mồ hôi lạnh chảy xuống, đây coi như là sự cố của cuộc tranh tài, nàng cố gắng duy trì trấn tĩnh nói: “Lâm Tri bạch học có gì muốn nói sao?”

Lúc này Lâm Tri phải phủ nhận.

Bởi vì loại chuyện này căn bản không có cách nào chứng minh!

So với “Ăn mấy bát bột” còn khó có thể chứng minh!

Bất quá làm cho tất cả mọi người đều ngoài ý muốn chính là, Lâm Tri Bạch từng tiếp nhận ống rỗng của người chủ trì, sau đó lại nói tiếp:

“Mời đưa giấy bút cho ta.”

Người chủ trì sửng sốt một chút, sau đó vội vàng sai người đưa giấy bút đến cho Lâm Tri Bạch.

Nhân viên công tác bận rộn.

Lâm Tri Bạch mở miệng nhìn về phía nữ hài nghi ngờ mình nói:

“Ta nói trường học không có tiết lộ đề, người khẳng định không tin, vậy ta nói nhiều cũng không có tác dụng gì, bởi vì ta không lấy ra chứng cứ chứng cứ trường học không giống như tiết đề, người cũng lấy không ra chứng cứ chứng minh trường học chúng ta tiết đề, vậy cũng chỉ có thể dùng loại phương thức này...”

Chuyện liên quan đến thanh danh của mình, cũng liên quan đến thanh danh của trường học.

Lâm Tri Bạch quyết định đợt sóng này không giấu tài nữa, nhất định phải hung hăng phá bỏ nghi vấn!

Trọng quyền xuất kích!

Thiếu chút nữa cũng không được!

Chỉ là giờ phút này không ai biết Lâm Tri Bạch muốn làm cái gì.

“Giấy bút?”

“Hắn muốn giấy bút làm cái gì sao?”

“Viết thơ để tự chứng văn chương không?”

“Thế nào là viết cái gì để đánh trả lại loại chất vấn này?”

“Vô dụng chứ?”

“Giải khai hết bốn mươi chín câu đối phía trước?”

“Như vậy cũng vô dụng!”

“Người ta nghi ngờ Bạch Đế bị tiết đề trước!”

“Râm!”

“Thật buồn nôn a!”

“Cái cảm giác vàng bùn rơi xuống đũng quần này, căn bản không có cách nào giải thích!”

“Bạch Đế cố lên!”

“Bạch Đế, chúng ta tin tưởng ngươi!”

Hiện trường bắt đầu tự động động viên Lâm Tri, dù sao đều là học sinh của Tần Nghệ, mặc kệ trong lòng nghĩ thế nào cũng phải dùng cớ để cho thấy thái độ của mình.

Trên mạng thật ra có chút tranh luận.

Có người thật sự sinh hoài nghi.

Sắc mặt ba bình ủy nặng nề đi về phía Lâm Tri Bạch, muốn biết hẳn chuẩn bị làm gì.

Lúc này.

Bút mực chuẩn bị xong.

Lâm Tri Bạch trực tiếp nhắc bút lông lên, rồng bay phượng múa viết xuống một hàng chữ to.

“Phi ưu sầu sợ tình cảm!”

Trong nháy mắt, nhìn thấy 7 chữ này.

Triệu lão thái thái lập tức ghen họng nhìn trần trời!

Lão đầu mực đeo kính trợn mắt há hốc mồm!

Lão đầu đội mũ tròn khẽ run!

vế dưới liên!

Lại là một câu đối tiếp theo!

Thì ra Bạch Đế không chỉ nghĩ tới “Gối Ngô Đồng mảnh” uổng công sống nhờ”, còn nghĩ đến câu đối khác, chỉ là vừa nãy cũng không có bày ra mà thôi!

“Phi ưu sâu sợ tình cảm!”

Người chủ trì cũng nhanh chóng tiến tới, vừa nhìn thấy 7 chữ này liền bắt đầu kinh hô, sau đó dưới sự chấp thuận của Lâm Tri Bạch, trực tiếp cầm lấy tờ giấy giơ lên cao, cao giọng đọc lên!

Xoạt xoạt!

Hiện trường lập tức nổ tung!

Học sinh của Tần Nghệ kinh ngạc!

Học sinh của Tề Nghệ cũng trợn tròn mắt!

Tập thể võng bạn không khỏi ngơ ngác!

Khương Dao càng là môi cũng khẽ run rẩy!

Mà nữ sinh lúc trước phát ra nghi vấn, lại bất giác lui về phía sau một bước, hoảng hốt nói:

“Đây là...”

“Câu đối tiếp theo đây, cũng là câu đối tiếp theo vô cùng đặc sắc!” Người chủ trì vẫn có phần giám sát, xét về trình độ thưởng thức, “Mọi người có thể thử một chút, một quả phụ ở trước cửa sổ lạnh, cảm nhận được tịch mịch, trong phòng trống không có ai làm bạn, tâm tình và cảm xúc của nàng sao có thể tốt được? Mà về sau câu đối thứ hai, lại viết ra ý cảnh trong đó, dù sao trong mùa đông giá rét không thể ngủ, quả phụ phiền muộn tràn đầy cõi lòng, chuyện sợ hãi nhất, không phải chính là nhớ tới tình nghĩa năm xưa sao?”

Tâm tình của người chủ trì phá lệ kích động!

Còn bảy chữ này đều nằm ở bên cạnh tâm, đã không cần phải làm thêm lời ở rề nữa!

Nhưng điều này có thể chứng minh mình chưa bị tiết đề sao?

Không thể.

Hoặc là nói còn chưa đủ!

Lâm Tri Bạch không để ý tới phản ứng của người khác, thản nhiên nói:

“Lại đến.”

Tờ giấy trắng thứ hai trải ra, Lâm Tri Bạch căn bản không dừng lại, lần nữa rồng bay phượng múa viết bảy chữ:

“Xa gần đạt đạo tiêu dao quá!”

Đây là vế dưới thứ ba mà Lâm Tri viết ra!

Ba giám khảo biểu lộ ra biểu tình như thấy quỷ!

Người chủ trì càng điên cuồng hơn, lại lần nữa đem câu đối thứ ba biểu hiện ra!

Lúc này không chỉ có chủ trì điên đảo, khán giả tại hiện trường đều cảm giác mình sắp phát điên rồi!

Năm câu đối đại sư kia cũng ngồi không yên, nhao nhao lại gần, bởi vì bọn họ rõ ràng nhìn thấy Lâm Tri Bạch còn chưa dừng lại!

Quả nhiên.

Lâm Tri Bạch rất nhanh liền viết xuống vế dưới của câu đối thứ tư ——

“Bỏ qua giai kiêu nhưng theo tăng!”

Sau đó.

Cổ tay Lâm Tri Bạch treo cao ống tay áo bay tán loạn, vài giọt mực nước nhiễm lên trên mặt, lại không có vẻ chật vật chút nào, ngược lại hiển lộ hết phong lưu mới cuồng:

“Đang mỗi một bên cạnh phật đi lẻ loi!”

” giai nhân tuần tú đi chơi lẻ loi!”

“Hôn nhân thật vũ mị kiêu muội!”

“Hang phòng chật hẹp thích hợp an cư!”

“Thương lệ u oán hận quá đi!”

“Lui về mê đồ, lui về tiêu dao!”

Cộng thêm con cháu thứ nhất, đọc sách khoe khoang. Kỹ năng solo, đòn dực quỹ tích của Lâm Tri đã viết đủ mười câu đối.

Những vế dưới này tốt nhất không thể nghi ngờ là ba hạng đầu, nhưng vế dưới tuy rằng không hoàn mỹ như vậy, nhưng tuyệt đối là tương đối xuất sắc!

“Còn muốn nữa không?”

Lâm Tri Bạch viết câu đối thứ mười, quay đầu nhìn về phía nữ sinh đang chắt vẩn.

Nữ sinh hoang mang.

Trên thực tế Khương Dao cũng bối rối.

Hắn không biết phải miêu tả tâm trạng của mình lúc này như thế nào.

Nhiều năm sau hắn mới biết được có bốn chữ rất thích hợp để hình dung cảm nhận của chính mình lúc này.

Công kích với Duy Duy!

Hôm nay canh một, khoảng một vạn chữ!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

**Chương 273: Học Thần Khổng phân! 0
cổ tuyệt đối! Việc Lâm Tri Bạch làm là bá
đạo, hẳn không cách nào chứng minh
trường học không có tiết đề, nhưng người
chất vấn cũng không có cách nào chứng
minh trường học không đề, vậy thì dứt
khoát mở ra hình thức cuồng bạo, trực
tiếp đối với mười cái câu đối, để xem tài
học của mình cao đến đâu...**

Phương thức phá cực cực kỳ thô bạo.

Bởi vì Lâm Tri Bạch đối mặt chất vấn, cần không phải lấy ra chứng cứ, thứ này cũng không có biện pháp đưa ra chứng cứ, hẳn chỉ cần dùng phương thức này để cho người xem tin tưởng mình là đủ rồi.

Lúc này im lặng thẳng hữu thanh.

Lâm Tri Bạch chỉ hỏi một câu chất vấn: “Còn muốn nữa không?”

Người xem có thể tự động lý giải Bạch Đế đang nói: Lão tử có tài hoa trâu bò như vậy, còn cần trường học hỗ trợ tiết đề sao, cái câu đối này ta có thể một hơi đánh không dùng mười cái!

Sự thật chứng minh Lâm Tri công hiệu thành công.

Người xem đã thông qua hành động thực tế của Lâm Tri Bạch, hoàn thành tự do tâm chứng.

Dưới đài sôi trào rồi!

Phòng trực tiếp cũng bùng nổ rồi!

“Thử hỏi các người, học viện nghệ thuật Tề Châu các người có phục hay không!”

“Ngọa tào!”

“Ta tê rồi!”

“Quá trâu đi!”

“Bạch Đế tài hoa rớt cuộc cao bao nhiêu!”

“Trình độ này của Bạch Đế còn cần giáo phương sớm tiết đề?”

“Cũng giống như cô nói một mình trộm đồ trong siêu thị, kết quả người ta là tỷ phú trăm ức, cần học trộm sao?”

” Logic này không đủ nghiêm cần, nói không chừng ông phú trăm ức có cổ quái, bất quá đại khái ý tứ không sai.”

“Cả mạng nhện cũng không thể tưởng tượng được! Hấn một hơi lấy ra mười cái!”

“Quan trọng nhất là Bạch Đế vẫn là bị ép làm, ông ta vốn rất khiêm tốn, chỉ đối với một vé dưới, căn bản không nghĩ ra được cái danh tiếng này!”

“Tú Đảo!”

Đương nhiên không chỉ người xem cảm thấy làn sóng này bị lộ, mà ngay cả ba bình ủy giờ phút này đều tâm tình kích động.

Lão giả đeo kính cảm khái nói: “Trước mắt có liên quan xấu, nhưng cấp trí như thế lại không thể không làm cho người ta bội phục, nhất là ưu sầu lo sợ ức tình, vé dưới này hoàn toàn không kém so với vé đối lúc trước hấn đối ra, thậm chí cá nhân ta càng thêm thích.”

“Anh hùng xuất thiếu niên a.”

Lão đầu đội mũ cười ha hả nói: “Cũng thua lỗ một câu chất vấn của tiểu cô nương kia, mới khiến cho chúng ta biết cực hạn của tiểu tử này.”

“Cực hạn?”

Triệu lão thái thái nhìn Lâm Tri Bạch thật sâu: “Có lẽ đây cũng không phải cực hạn của hấn, thậm chí ta còn hoài nghi hấn còn có thể tiếp tục đối phó.”

Bằng không hấn sẽ hỏi một câu “Còn cần nữa không?”

Loại tự tin và bá khí này cũng không giống như đang phô trương thanh thế!

Còn ở chỗ ngồi của giáo phương.

Các lãnh đạo Tần Nghệ cười không ngậm được miệng.

Đặc biệt là hiệu trưởng Tần Nghệ lại càng cảm giác ý niệm trong đầu thông suốt. Trước đó hẳn tìm Bạch Đế tham gia cuộc thi này, thuận tụy là hi vọng đối phương có thể đề cao chú ý của trận đấu này. Về phần đối phương có thể đi được bao xa trong trận đấu, hẳn cũng không quá mong chờ.

Nhưng mà kết quả lại mang đến cho hẳn một kinh hỉ lớn!

Hiệu trưởng không khỏi nhìn về phía đại biểu của Tề Nghệ, cười ha hả nói:

“Đa tạ.”

“Tranh tài còn chưa kết thúc.”

Vẻ mặt lãnh đạo của Tề Nghệ có chút không nhịn được, ngoài miệng lại không muốn nhận thua.

Trái lại người chủ trì không tiếp tục để cho cục diện giằng co, nói với đệ tử Tề Châu đang đưa ra nghi vấn: “Vị bạn học này có hài lòng không?”

Nữ sinh không nói gì, gật đầu, xấu hổ lui về.

Liên càn quấy liên khó coi, vừa rồi mình đã đủ mất mặt.

Chỉ là trở lại trong đội ngũ, muốn từ nam thần nhận được an ủi, lại phát hiện Khương Bặc tránh được ánh mắt của mình.

Hình như đang giả vờ không biết mình?

Lần đầu tiên nữ sinh có cảm giác, nam thần này có chút xuống đầu.

...

Thi đấu vẫn còn tiếp tục, tuyển thủ bị đào thải trong vòng thi đấu đầu đã xuống đài, hiện tại trên sân chỉ còn lại năm mươi hai tuyển thủ, cùng với năm vị đã được trực tiếp bảo đến trận chung kết, sáu vị đại sư câu đối.

Tiếp theo là thi đấu tấn cấp.

Câu đối giải này tổng cộng chia làm ba vòng, vòng thứ hai là thi đấu tấn cấp, vòng thứ ba chính là trận chung kết, lúc này chủ trì đã bắt đầu giới thiệu quy tắc thi đấu tấn cấp.

“Cách chơi vẫn đơn giản như cũ.”

Người chủ trì nói: “Vòng thứ hai thi đấu tấn cấp, tổng cộng có mười cái liên lạc, bất kỳ người nào có thể đối đầu năm người trở lên là có thể tấn cấp, mọi người lần này vẫn có năm phút thăm đề cùng với thời gian đáp đề mười phút, xem như tổng cộng mười lăm phút, nhưng ta muốn nhắc nhở mọi người, độ khó của vòng thứ hai so với vòng thứ nhất còn cao hơn rất nhiều...”

“Chờ một chút.”

Ngay khi chủ trì sắp nở ra lượt thứ hai mươi câu đối, một đại biểu của học viện nghệ thuật Tề Châu đột nhiên mở miệng nói:

“Ta có lời muốn nói.”

“Mời ngài nói.”

Trong lòng chủ trì máy động, sợ sẽ lại có yêu thiêu thân gì đó nữa.

Người này đại biểu nói: “Vòng thứ nhất có học sinh trường ta đưa ra nghi vấn đối với bạn học Lâm Tri Bạch, ta là sư trưởng học viện nghệ thuật học viện Tề Châu, đối với điều này tỏ vẻ áy náy sâu sắc.”

Nói xong.

Cái này đại biểu nhìn về phía ba vị bình ủy, “Đề mục vòng thứ hai, hẳn cũng là trăm thu nhận trước đi?”

Ba vị bình ủy gật đầu.

Lâm Tri Bạch hơi nhíu mày.

Cái tên này đại biểu nói: “Nói cách khác đề mục vòng thứ hai, cũng không phải là không có khả năng bị tiết lộ sớm, vậy vì phòng ngừa vòng thứ hai lại xuất hiện tình huống tương tự nghi ngờ, dẫn đến các bạn học của Tàn Nghệ đều chịu oan ức không minh bạch, cá nhân ta đề nghị đề mục thứ hai có thể tạm thời thay đổi, vừa vặn đồng học Lâm Tri Bạch cũng có thể mượn lần biểu hiện thứ hai, triệt để rửa sạch sẽ sự trong sạch của mình...”

Xoạt xoạt!

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức xôn xao.

“Mẹ kiếp!”

“Chuyện thật nhiều!”

“Đây là còn hoài nghi Tần Nghệ chúng ta tiết đề cho học sinh đây?”

“Ngoài miệng nói mũ miện đường hoàng, kỳ thật vẫn là đang hoài nghi tiết tháo của Tần Nghệ chúng ta a.”

“Trước mắt thay đổi đề mục?”

“Ha ha.”

“Đổi thì đổi thôi.”

“Ta tin tưởng Bạch Đê!”

“Mấu chốt là nha đầu này không chỉ đang hoài nghi Bạch Đê, đây là đang hoài nghi toàn bộ học viện nghệ thuật của Tần Châu chúng ta đây.”

“Chuyện này...”

Người chủ trì nhìn về phía ba giám khảo: “Chuyện này, cần ba vị lão sư giám khảo bình ủy quyết định.”

“Như vậy đi.”

Triệu lão phu nhân cười nói: “Vòng thứ hai tổng cộng có mười đề, chúng ta giữ lại năm đề sau, nhưng năm lời trước, cũng đừng để ba người chúng ta ra đánh giá, xin năm người lão Trương mỗi người ra một đề mới, dù sao ba người chúng ta đều là Tần nhân.”

Đừng nhìn lão thái thái dễ nói chuyện.

Câu nói này rõ ràng là chọc giận tên Tề Nghệ này đại biểu một câu.

“Người muốn chúng ta người của Tần Châu sẽ trợ giúp lẫn nhau đúng không, vậy để cho năm vị đại sư câu đối ra đề mục là được rồi.

Trong năm câu đối đại sư này có ba người đến từ Tề Châu, còn có hai người đến từ Triệu Châu, tất cả đều không phải là Tần nhân!

“Có thể.”

Đại biểu của học viện Tề Châu đỏ mặt, cuối cùng vẫn đồng ý quyết định này.

Năm câu đối đại sư ngược lại dở khóc dở cười, không nghĩ tới năm người bọn họ được bảo vào vòng chung kết, lại muốn tạm thời đảm nhiệm người ra đề mục vòng thứ hai.

Nhưng năm người này cũng không có ý kiến gì.

Rất nhanh năm người đã đưa ra câu đối trên của mình.

“Được!”

Người chủ trì cười nói: “Vòng thứ hai đối với đối thoại đề mục, năm đạo đầu tiên đã tiến hành đối mới, kế tiếp liền chúc tuyển thủ của chúng ta may mắn, thi đấu tấn cấp chính thức bắt đầu!”

Keng!

Trên màn hình lớn, xuất hiện mười câu đối!

Câu đối này vừa mới ra ngoài, người xem hiện trường đã bắt đầu vò đầu bứt tai!

Quả nhiên!

So với vòng thứ nhất, độ khó vòng thứ hai tăng lên thẳng tắp!

“Mẹ ơi!”

“Lần này ta tới xem qua, mười câu đối vậy mà không có câu đối nào được!”

“Việc này cũng quá khó đi?”

“Vòng thứ nhất đã đào thải một nửa người, vòng thứ hai đoán chừng sẽ lại đào thải thêm hai phần ba?”

“Có thể không chỉ là vậy!”

“Mười cái câu đối, chỉ cần có thể đủ năm cái là có thể tấn cấp!”

“Mấu chốt là thời gian quá gấp gáp, tính toán thời gian thậm chí vẫn tổng cộng mười lăm phút, tương đương với ít nhất ba phút thì phải viết ra một vế tiếp theo mới được!”

“Ta ngược lại có thể đối xuất hai ba người...”

“Vậy thì sao? Ông ta giỏi mao tốt?”

“Vòng thứ hai đã như vậy, vòng chung kết thứ ba còn được?”

Trong phòng trực tiếp.

Võng bạn cũng đang suy nghĩ.

Có người thử chọn một, hai cái.

Trong đó thật sự có người đúng mà.

Chủ yếu là trên mạng có quá nhiều người đang xem trực tiếp, luôn có một ít cao thủ ở bên trong, nhờ sự tập trung suy nghĩ mà có thể đem toàn bộ mười cái này đối chiếu ra.

Chuyện này rất bình thường.

Trên mạng là vô số người xem tập trung suy nghĩ, ba người thợ da thối đều có thể vượt qua Gia Cát Lượng, nhưng các tuyển thủ tại hiện trường, lại cần độc lập hoàn thành năm người trở lên, độ khó này quá cao!

Sự thật cũng đúng là như thế.

Thăng cấp lên tuyển thủ đợt thứ hai, vừa nhìn đề mục lớn trên màn hình, không ít người sắc mặt khó coi, mắt nổi đom đóm.

Chỉ còn vài người còn có thể giữ được bình tĩnh.

Khương Dao chính là một trong số đó.

“Người thứ nhất, người thứ ba, thứ năm, người thứ bảy, người thứ tám, người thứ mười...”

Mấy con Khương Dao đều có mạch suy nghĩ.

Trận chung kết tân cấp khẳng định là không thành vấn đề.

Nhưng Khương Dao vẫn là muốn tận khả năng đối phó với thêm mấy con, tốt nhất có thể ngăn chặn được Bạch Đế!

Vòng đầu tiên Bạch Đế ra hết danh tiếng, Khương Bạc tất nhiên muốn đoạt lấy danh tiếng, hấn ta khi nào bị người cùng thế hệ áp chế thảm như vậy?

Đúng.

Bạch Đế rất mạnh!

Nhưng mỗi người am hiểu loại hình câu đối khác nhau.

Sở dĩ Bạch Đế phát huy tốt như vậy, rất có thể là bởi vì hấn am hiểu nhất là loại cơ quan kia.

Tuy nhiên kiểu câu đối này nhiều hơn rất nhiều, ưu thế của Bạch Đế cũng không quá lớn, bản thân hoàn toàn có cơ hội thắng đối phương!

“Kẻ thứ sáu hình như cũng có ý tưởng rồi!”

Ánh mắt Khương Dao lóe lên, vòng thứ hai của mình đã nổi tiếng kinh người, cầm tất cả vòng đầu tiên mất đi về!

Thời gian thăm vắn kết thúc.

Người chủ trì mở miệng nói: “Mời chư vị tuyển thủ bắt đầu đáp đề, đếm ngược mười phút chính thức bắt đầu!”

Vừa mới nói xong.

Mọi người bắt đầu động bút.

Có thể tiến vòng thứ hai ít nhiều đều có chút thủ đoạn, cho dù không có biện pháp trả lời năm cái trở lên, tối thiểu đối với một hai cái, thậm chí hai ba cái cũng không có vấn đề gì.

Lâm Tri Bạch cũng bắt đầu động bút.

Sưu sưu sưu, một con có hai con có năm con!

Lâm Tri Bạch viết liền năm câu đối, sau đó trực tiếp đặt bút lông xuống.

Có thể tấn cấp.

...

Hiện trường người xem có chút khẩn trương, không ít người chú ý Lâm Tri Bạch.

“Bạch Đế động bút!”

“Viết mấy đầu?”

“Không biết a.”

“Hình như cũng không viết mấy cái?”

“Ta đếm một chút, ước chừng năm con?”

“VẬY HẸN LÀ CÓ THỂ THĂNG CẤP, NHƯNG VÒNG THỨ HAI QUẢ THẬT RẤT KHÓ A, NGAY CẢ BẠCH ĐẾ CŨNG KHÔNG VIẾT RA QUÁ NHIỀU.”

“Hừm?”

“Khương Dao kia hình như viết không ít?”

Người xem nhìn không thấy các tuyến thủ cụ thể viết bao nhiêu, chỉ có thể thông qua phán đoán bề ngoài thô thiển.

Giống như những người kia một mực cúi đầu động bút, tỷ lệ lớn chính là mạch suy nghĩ tương đối thuận lợi, có thể đối ứng tương đối nhiều.

...

Phòng phát trực tiếp internet.

Võng bạn cũng đang căng thẳng.

“Không biết Bạch Đế có thể tấn cấp hay không.”

“Vòng thứ nhất biểu hiện tốt như vậy, vòng thứ hai khẳng định tùy tiện tấn cấp à?”

“Cái này không nhất định, bởi vì đối với liên hình rất nhiều, có một số người am hiểu cơ quan đối nghịch, nhưng chưa chắc am hiểu loại hình khác...”

“Có khả năng là vòng thứ nhất, cửa sổ lạnh lẽo tịch mịch thủ tiết, vừa vụn là loại mà Bạch Đế am hiểu nhất.”

“Thì ra là thế.”

“Nói như vậy thật có chút khó hiểu.”

“Đưa ống kính cho Bạch Đế rồi!”

“Hừm?”

“Hắn không có động tác gì a, là không có ý tưởng sao?”

“Lần này cũng không có loại khác, chỉ cần xuất ra một đề phụ là có thể tấn cấp a!”

...

Khu vực bình ủy.

Triệu lão thái thái cười nói: “Các người đoán thử một chút, vòng này là Khương Dao kia mạnh hơn, hay là Lâm Tri Bạch biểu hiện tốt hơn?”

“Lâm Tri Bạch.”

Lão đầu đội mũ không chút do dự nói.

Lão đầu đeo kính cũng cười nói: “Ta cũng tương đối coi trọng Lâm Tri Bạch, tiểu tử này có phong độ đại tướng.”

Bên kia.

Năm câu đối đại sư tham dự ra đề mục cũng đang trò chuyện.

“Ta ra đề, độ khó cũng không thấp a.”

“Dù sao cũng là lượt thứ hai nha, dù sao cũng phải gia tăng độ khó, hơn nữa đề mục của ba vị lão sư bình ủy, độ khó cũng không khác chúng ta bao nhiêu, ta đoán phần lớn đệ tử đợt này đều phải bị đào thải.”

“Còn lại mới có tư cách so đấu đơn giản với chúng ta.”

“Đến lúc đó mấy huynh đệ đừng lật xe, để ba vị lão sư bình ủy chê cười.”

“Yên tâm đi, cũng chỉ có Lâm Tri Bạch và Khương Bặc đáng để quan tâm.”

“Trình độ của Khương Dao không tồi, nhưng khẳng định không phải đối thủ của chúng ta, ngược lại là Lâm Tri biết rõ ta nhìn không thấu, không biết câu đối vòng thứ nhất vừa vận dụng vào họng súng của hắn, hay là hắn thật sự mạnh như vậy.”

“Ồ?”

“Kết thúc rồi.”

Ngay khi mọi người đang chú ý thì đợt kết thúc thứ hai đã đến.

Trọn vẹn năm mươi hai danh tuyển thủ đáp đề, toàn bộ được nhân viên công tác thu vào trong tay ba vị bình ủy.

Ba vị bình ủy bắt đầu phê duyệt.

“Quả nhiên.”

“Phải đồ một đồng lớn.”

“Chủ yếu là độ khó.”

“Hừm?”

“Khương Dao này không tệ, thế mà đáp không ít, tuy có hai vế đối không phải đặc biệt tinh tế, nhưng cũng miễn cưỡng đủ tư cách.”

“Lâm Tri Bạch đâu?”

“Ta còn chưa nhìn thấy mà.”

“Thấy được!”

Lão đầu đeo kính mắt tìm được đáp đề của Lâm Tri Bạch, lông mày lại bỗng nhiên nhú một cái.

“Đây là có chuyện gì?”

“Lâm Tri Bạch chỉ đáp được năm đề sao?”

Lão đầu đội mũ tròn bên cạnh tiến tới nhìn thoáng qua, cũng có chút ngoài ý muốn.

“Lâm Tri Bạch này rất thú vị.”

Triệu lão thái thái nhìn đáp đề, bỗng nhiên nheo mắt lại.

...

Lại chờ thêm một hồi nữa, kết quả cuối cùng cũng đi ra!

Người chủ trì sau khi đạt được kết quả, mở miệng cười nói:
“Vượt qua sự tranh đấu kịch liệt của các đồng học, vòng thứ hai tấn cấp, kết quả đã xuất hiện trên tay ta, tuyển thủ vòng dự thi tổng cộng năm mươi hai người, nhưng cuối cùng chỉ có mười một người thành công tấn cấp đến trận chung kết, tiếp theo ta sẽ tuyên bố danh sách mười một vị cường giả, thành tích vẫn như cũ từ phía sau đến hàng trước...”

Dừng một chút.

Người chủ trì tuyên bố:

“Lâm Tri Bạch đã trả lời đủ năm đề thăng cấp... Hoàng Vũ đáp đáp rằng năm đề thăng cấp... Chu An đáp lại cả năm đề thăng cấp...”

Khác với vòng thứ nhất.

Đây là người tuyên bố đầu tiên của vòng này.

Đó chính là cái tên Lâm Tri Bạch!

Trong danh sách thăng cấp đầu tiên nghe được tên của Bạch Đế, hiện trường xuất hiện tiếng vỗ tay, học sinh bản giáo đều cảm thấy may mắn vì kết quả này.

“May mà có Bạch Đế tấn cấp.”

“Nguy hiểm thật a, vừa vặn đáp ra năm đề áp thẳng tấn cấp, thiếu một chút đã bị loại rồi!”

“Tuy nhiên rất nhiều người đều giống như Bạch Đế chỉ đáp được năm đề, vòng này độ khó tăng cao, có thể đáp ra năm đề đã rất tốt rồi.”

“Chủ yếu là do vòng thứ nhất của Bạch Đế quá kinh diễm!”

“Kinh ngạc tới mức ta còn tưởng hẳn đáp được bảy tám đề vào đợt thứ hai cơ chứ!”

“Nào có dễ dàng như vậy.”

“Ta xem chừng cho dù đám đại sư câu đối kia tới tham gia vòng này, cũng rất khó nghĩ đến câu đối tiếp theo, dù sao thời gian có hạn a.”

“Sao chưa nghe thấy tên Khương Dao?”

“Chà!”

“Khương Dao đáp ra tám đề!?”

Ngay khi người xem thảo luận, chủ trì rốt cuộc cũng niệm được tên Khương Dao.

Học sinh của học viện nghệ thuật Tề Châu này, vậy mà bản luân đối ra tám đề bài!

Toàn bộ vòng thứ hai, chỉ đếm được nhiều nhất!

Quả nhiên.

Người chủ trì đối với việc này cũng thối ra một đợt sóng.

“Ở vòng thứ nhất biểu hiện cực kỳ ưu dị, trả lời nhiều nhất là bạn học Khương Dao, đợt thứ hai vẫn là tuyên thủ đáp đề nhiều nhất, bản luân chỉ có đề thứ hai cùng đề thứ tư, bạn học Khương Dao không thể đáp được, mọi người mời xem màn hình lớn...”

Trên màn hình lớn xuất hiện kết quả đáp đề của Khương Dao.

Sau đó các tuyên thủ khác đáp đề, đều xuất hiện ở màn hình to lớn phía sau sân khấu.

...

Trong phòng trực tiếp internet.

fan trắng tâm tình hơi chua lét.

“Khương Dao này rất lợi hại nha.”

“Thiếu niên tài tuấn Tề Châu nha.”

“Vòng thứ nhất đã đếm được Khương Bạc này đáp đề nhiều nhất, Bạch Đế là chiếm tiện nghi đề phụ gia cuối cùng đó, mới đoạt danh tiếng của hắn.”

“Lãng biểu hiện của Bạch Đế thứ hai, chỉ hơi kém một chút.”

“Đáng tiếc.”

“Ta tưởng rằng Bạch Đế mạnh hơn Khương Dao này.”

“Hừm?”

“Các người xem kết quả đáp đề của Bạch Đế!”

“Thật tinh tế! “

Đề bài đáp trên mạng đã được đưa ra, các tuyển thủ khác nhau đưa ra các câu đối khác nhau.

Mà trong rất nhiều đáp án.

Hiện nhiên về dưới của Bạch Đế là tinh tế nhất, thậm chí là xuất sắc nhất!

Ví dụ như dòng đầu tiên là [Vọng Giang lâu, Vọng Giang Lưu, Vọng Giang Lưu], Giang lâu thiên cổ, Giang Lưu thiên cổ]

Câu tiếp của Bạch Đế là 【Ấn Nguyệt Tĩnh, Ấn Nguyệt Ảnh, Ấn Nguyệt Ảnh trong Ấn Nguyệt Tĩnh, Nguyệt Tĩnh vạn năm, Nguyệt Ảnh Vạn Niên.】

Các phương diện đều đối ứng vô cùng tốt!

Câu thứ hai là “Lục Trúc trong gió”, gió lay lục trúc.】

Câu tiếp theo của Bạch Đế là “Tuyệt Lý Bạch Mai, Tuyệt Ảnh Bạch Mai Ánh Tuyệt.”

Cũng rất đẹp!

Câu đối thứ ba là [Tầm là sâu trong thiên hạ].

về dưới của Bạch Đế là 【Hồng Biên Điều.】

Ý cảnh đều đẹp như nhau!

Câu đối thứ tư là 【Phượng Lạc Ngô Đồng Lạc Phượng.】

Bạch Đế đối với 【châu liên hợp bích liên châu】, mặc cho ai cũng tìm không ra khuyết điểm!

Còn dòng sông thứ năm có tên là “ngân ti ý” của Tri Chu dưới mái hiên.

Điều Bạch Đế nói là [con giun bụng đầy bùn đất] trước đình, đối với mỗi chữ đều rất chuẩn xác!

Không giống các tuyển thủ khác.

Rất nhiều câu đối đả lãn trước cũng đúng, nhưng hoặc là ý cảnh hơi kém, hoặc là đánh với không đủ hoàn mỹ, có vẻ hơi miễn cưỡng.

Thậm chí ngay cả Khương Dao cũng ít nhiều có chút vấn đề về phương diện này.

Phát hiện này khiến fan Bạch Đế vui vẻ không ít.

“Mặc dù Bạch Đế đối với không phải nhiều nhất, nhưng đối với đó là tốt nhất, điểm ấy các người thừa nhận đúng không?”

“Không sai.”

“Năm cái này đối đúng là tốt!”

“Không phải là Bạch Đế không muốn giống như những người khác miễn cưỡng đối chiếu câu đối, cho nên mới chỉ viết năm câu chứ?”

“Nếu như hấn không nghiêm cẩn như vậy, nói không chừng cũng có thể làm ra sáu đề bảy chứ?”

“Đừng tấm.”

“Ta thừa nhận Bạch Đế đối xử rất tốt, nhưng không thể bởi vậy liền nói hấn là cố ý không đúng khác, chỉ vì cái gọi là nghiêm cẩn đi.”

“Đối câu đối là rất khó đối đầu hoàn mỹ, tiêu chuẩn bình ury là miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn là được rồi.”

“Chỉ có thể nói là có đồ của Bạch Đế, nhưng đồ không đủ nhiều, tuy rằng ta là fan, nhưng điểm này nhất định phải thừa nhận.”

...

Hiện trường.

Các tuyển thủ bị loại đã đi xuống sân khấu.

Trải qua một vòng, hiện tại trên sân chỉ còn lại mười một tuyển thủ.

Người chủ trì bắt đầu không chế sân, đưa tới ba vị bình úy tiến hành bình luận đối với mười một vị tuyển thủ này.

Kết quả bình luận luân phiên, không khác với phán đoán của các bạn trên mạng cho lắm.

Lâm Tri Bạch nói ra mấy vé đối tốt nhất!

Điều này để cho các học sinh tại hiện trường học viện nghệ thuật Tần Châu cảm thấy rất hưởng thụ.

“Quý tinh không đắt! Bạch Đế đi theo con đường chất lượng! Năm vé dưới đều là câu đối tốt nhất!”

“Chờ một chút.”

“Các người có phát hiện ra một chỗ kỳ quái không?”

“Bạch Đế đáp năm đề bài, giống như vừa vắn chính là năm câu đầu, mà năm câu đối này, lại vừa vắn đều là tại Tề Châu học viện đại biểu yêu cầu dưới sự tạm thời của năm vị đại sư câu đối kia!”

“Người muốn nói cái gì? Chẳng lẽ năm vị đại sư câu đối cũng để Bạch Đế tiết đề?”

“Phốc!”

“Người suy nghĩ đi đâu vậy!”

“Ta đang hoài nghi có thể Bạch Đế...”

“Ách! Không thể như vậy chứ?”

Đáp đề của Bạch Đế, thật sự là quá có quy luật, vừa vắn là năm đạo đầu tiên, điểm này muốn không khiến người khác chú ý cũng khó!

Quả nhiên.

Rất nhanh chủ trì cũng chú ý tới điểm này.

Vị chủ trì mỹ nữ này nháy nháy mắt, mở miệng nói: “Tiêu đề của tuyên thủ Lâm Tri Bạch thật thú vị nha, vừa vặn là năm món đầu...”

“Đây cũng là điều ta muốn nói.”

Triệu lão thái thái trên bàn bình ủy mở miệng hô: “Lâm Tri Bạch.”

“Lão sư ngài nói.”

Lâm Tri Bạch đáp ứng.

Triệu lão thái thái nói: “Tại sao ngươi chỉ đáp năm đạo đầu tiên?”

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Ngẫm cố.”

Triệu lão thái thái nói: “Bởi vì năm đề đầu là tạm thời thay đổi, mà năm đề sau, là một tuần trước đã định ra, cho nên ông chỉ đáp năm cái đề trước mà cố ý không đáp, chính là vì tránh hiềm nghi, sợ có người nói ông dựa vào đề bài ở trường học mới làm ra câu đối?”

“Xem như thế đi.”

Lâm Tri Bạch kỳ thật mới không phải vì tránh hiềm nghi, hẳn cũng không quan tâm chuyện này.

Cố ý chỉ đáp năm đề bài đầu, chính là vì dùng chiêu khiến hẳn buồn nôn mà thôi.

Cho phép bọn họ các loại hoài nghi trường học bị tiết đề cho ta, cũng không cho phép mình dùng phương thức này gây khó dễ cho học viện Tề Châu một chút nào?

Mục đích trắng của Lâm Tri đã đạt được.

Trong nháy mắt, khi y nói ra hai chữ “tránh hiềm nghi”, trong nháy mắt toàn trường đều ồ lên, sắc mặt mọi người đồng loạt biến đổi!

Ngay cả người chủ trì nhất thời cũng không kéo căng được, bật thốt lên:

“Cho nên ý của đồng học Lâm Tri Bạch là, không phải là ngươi không đáp ra năm đề bài sau, chỉ là vì tránh hiềm nghi cho nên mới cố ý không đáp?”

“Xem như thế đi.”

Lâm Tri Bạch nhìn hướng học viện nghệ thuật của Tần Châu đại biểu phương hướng nói: “Dù sao chỉ có năm đề bài đầu là tạm thời ra, ta đáp trúng hẳn là sẽ không có ai hoài nghi là năm vị liên đại sư phối hợp với ta ăn gian.”

“Ngươi thật sự có thể trả lời hết toàn bộ?”

Trùng cấp của đeo kính kính không nhìn được mở miệng niệm ra câu đối thứ sáu: “Một chén Thanh Trà giải giải giải khát của giải nguyên chi!”

Lâm Tri Bạch thuận miệng nói: “Ngũ ngôn tuyệt thi triển tài năng thi thí thí chủ.”

Trùng cấp của Đới Kính Kính biến sắc, lại nhanh chóng đọc ra câu đối thứ bảy: “Hoa giáp trọng khai, cộng thêm ba bảy tháng bảy!”

Lâm Tri Bạch hạ bút thành văn, “Cổ hi song khánh, bên trong nhiều thêm một cái xuân thu.”

Lão đầu đội mũ tròn cũng không nhìn được, trực tiếp lên tám, nói: “Đại Mộc Sâm, tùng bách Ngô Đồng Đồng Dương Liễu!”

Lâm Tri Bạch không cần nghĩ ngợi, “Tê Thủy Tuyên, Giang Hà khê lưu hải.”

“Điệp tầng tầng lớp lớp Thanh Thanh sơn!”

Lần này là Triệu lão thái thái, bà trực tiếp đọc ra đạo thứ chín, làm khó vô số người viết ra một câu đối!

Ngựa trắng Lâm Tri không ngừng vó theo sát phía sau, “Nước xanh uốn lượn khúc khuỷu.”

Triệu lão thái thái vỗ mạnh xuống bàn, “Cả nhà hai dặm tổng cộng có ba người đàn ông không biết tứ thư ngũ kinh lục nghệ, dám dạy bảy tám cử tử vô cùng lớn mật!”

Tên này hay nhỉ.

Lâm Tri Bạch vô thức muốn tiếp “Thập thất cử thất bát phân ngũ phân ngũ phân tứ phân tứ phân” và tam tâm nhị ý nhất đẳng”, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy không ổn.

Dư luận diễn.

Hắn chớp chớp mắt: “Mười quân chín tướng chiếm tám thành trì đóng năm tháng sáu lại bại trong bốn ba năm kể công tâm.”

Nói đến hai chữ “Tấn tâm”.

Lâm Tri Bạch hơi dùng trọng âm.

Mà khi câu nói cuối cùng của Lâm Tri Bạch kết thúc, toàn trường lại một lần nữa lâm vào điên cuồng!

“Ngọa tào!”

“Con mẹ nhà ngươi!”

“Đây là thần tiên đánh nhau kiểu gì vậy!”

“Trời ơi!”

“Lâm Tri Bạch đối đầu!”

“Không kém chút nào!”

“Hóa ra là hắn cố ý làm năm đề đầu!”

“Nguyên lai mười đạo này hắn toàn bộ đều có thể nói ra a!”

“Giấu dốt?”

“Đây đâu phải là cố ý giấu dốt a!”

“Đây rõ ràng là đang vả vào mặt học viện nghệ thuật Tề Châu!”

“Đề bọn họ chất vấn!”

“Lão tử chỉ đang chơi thôi!”

Tất cả mọi người đều khiếp sợ, có người hét lớn, có người thở dài!

Khương Dao mộng!

Mình lại một lần nữa trở thành lá xanh, mà lại là xanh vô cùng triệt để!

Thậm chí Khương Dao còn nhìn thấy nữ tử xinh đẹp trước đó thậm mê mình, thậm chí vì mình công khai nghi ngờ Bạch Đế có bị tiết đề hay không, giờ phút này đang ngơ ngác nhìn gia hỏa kia, trong mắt sao tràn ngập sùng bái!

Mình quả thực là nhân vật đàn ông tốt nhất!

Mà ba vị bình ủy cũng dở khóc dở cười nhìn Lâm Tri Bạch, người trẻ tuổi này, quá trâu, cũng quá ngông cuồng!

Năm vị đại sư đối mặt nhìn nhau.

“Tiểu tử này!”

“Lai lịch gì!”

“Sao lại lợi hại như vậy!”

Lãnh đạo học viện Tần Châu đã vui tới phát điên rồi!

“Có phục hay không? “

Tần Châu Học viện lãnh đạo trừng mắt nhìn đại diện của học viện Tề Châu.

Đại biểu của học viện nghệ thuật Tề Châu: “...”

Mẹ nó!

Thế này thì còn nói gì được nữa?

Tất cả đều chứng minh Tần Nghệ không tiết đề!

Thuần túy là tên Bạch Đế này, mẹ nó biến thái quá rồi, yêu nghiệt thuần túy!

Kinh ngạc!

Vô cùng sợ hãi!

Đây là phản ứng mà mọi người cùng có!

Vừa rồi Lâm Tri Bạch cùng ba vị bình ủy đối tấu, thậm chí khiến người xem cảm thấy đã ghiền!

...

Nhưng Lâm Tri Bạch không biết là biểu hiện nghịch thiên sau vòng thứ hai của y, phòng trực tiếp cũng hoàn toàn bùng nổ!

“Ta đã nói rồi đúng không!”

“Hắn vậy mà thật đang giầu dốt a!”

“Rõ ràng toàn bộ đều biết, nhưng lại cố ý chỉ quan tâm đến năm đạo đầu tiên, chỉ vì buồn nôn học viện nghệ thuật của Tề Châu một chút mà thôi!”

“Có học thần không phân nội vị rồi!”

“Ta nghe nói học bá theo đuổi đầy điểm, học thần theo cầu chính là không phân, muốn thi được bao nhiêu thì thi bấy nhiêu, bao gồm cả điểm thưởng thức!”

“Ta nguyện gọi Bạch Đế là vương đối nghịch với vương!”

“Ai nói Khương Dao lợi hại hơn Bạch Đế?”

“Sự chênh lệch này cũng không phải là một chút sai sót a!”

“Đây là chênh lệch giữa học bá và học thần!”

“Người trước vẫn là người, người sau đã phong Thần!”

” fan của Sở Từ có thấy không?”

“Người của Bạch Đế xuất hiện Thánh trước mặt!”

Một màn như vậy treo lên trời, fan của Bạch Đế cũng sẽ không một mình thưởng thức.

Suu suu suu suu!

fan trắng nhao nhao xuất động, đi đến bình đài Cực Quang cùng các đại luận đàn tuyên truyền ——

“Mau xem cuộc đối thi liên tiếp của Tần Nghệ nào!”

“Nổ rồi!”

“Biểu hiện của Bạch Đế quá bùng nổ!”

“Các ngươi là không biết Bạch Đế kiêu ngạo tới mức nào đấy!”

“Đối với Vương a, hấn là như vậy!”

“Mau xem trực tiếp, tuyệt đối phá vỡ nhận thức của ngươi đối với Bạch Đế!”

“Bạch Đế tài hoa thật vô địch!”

“A?”

“Trước đó tuyên truyền, có nói Bạch Đế sẽ tham gia câu đối giải đấu?”

“Đặc sắc như vậy sao?”

“Các đại học sinh thi đấu có thể đặc sắc đến mức nào đây?”

“Ngươi đi xem thì biết!”

Dưới sự tuyên truyền của fan trắng, lập tức rất nhiều người tràn vào phòng trực tiếp.

Đáng tiếc bọn họ bỏ lỡ một đoạn đặc sắc nhất, nhưng không sao, fan của Bạch Đế đều đã chụp vào bình cảnh, đã bắt đầu truyền lên mạng cho đám bạn mạng.

...

Hiện trường nổ khoảng năm phút đồng hồ!

Năm phút sau, chủ trì mới một lần nữa khống chế bầu không khí hiện trường, nàng vỗ ngực nói:

“Đặc sắc, đặc sắc, ta đột nhiên nặn mồ hôi thay năm vị đại sư câu đối của chúng ta.”

“Ha ha.”

Năm câu đối đại sư bật cười.

Lời này không sai, năm người bọn họ đều có chút khấn trương.

Biểu hiện của Lâm Tri Bạch này còn mạnh hơn tất cả đại học sinh bọn họ từng gặp!

Đây đâu phải trình độ của học sinh?

Nhìn giống như cũng là trình độ cấp bậc của câu đối đại sư!

Nhưng mà sóng lớn như vậy sẽ phát nổ, nguyên nhân chủ yếu vẫn là Lâm Tri Bạch có tiết mục hiệu quả.

Cố ý chỉ làm năm đề bài đầu!

Năm đề bài tiếp theo sẽ làm nhưng hết lần này tới lần khác không làm!

CMN đây là cao thủ sao? Hẳn biết rõ mọi người sẽ phát hiện, hẳn vừa vặn chỉ làm năm đạo đầu...

Đúng vậy.

Một màn này chính là Lâm Tri Bạch đã sớm thiết kế tốt, không đến một màn như vậy, làm sao để cho học viện nghệ thuật của Tề Châu có được một bài học?

Không biết bịa đặt mở miệng, bịa đặt chạy chân gãy sao?

Người nhẹ nhàng chất vấn một câu, huynh đệ phải phí bao nhiêu công sức tẩy trắng cho mình a!

Cho nên đây là một lần biến tướng và mặt.

Hiệu quả và mặt rất tốt, hiện tại các học sinh của học viện nghệ thuật Tề Châu, đều giống như là quả cà lạnh toàn bộ héo rũ.

Ngược lại một ít tiểu nữ sinh Tề Nghệ, nhìn Lâm Tri mắt trắng hồng bọt nước, có chút bị câu đi hồn phách.

Ở Tề Nghệ.

Khương Dao chính là nam thần đỉnh lưu!

Nhưng mà hôm nay, các nàng đã quen Lâm Tri Bạch, quay đầu nhìn Khương Dao, đột nhiên cảm thấy cái đỉnh nguồn này thật ra...

Cũng chỉ như vậy thôi sao?

Đây là người so với người, tức chết người đấy!

Mà sau khi đùa giỡn xong, người chủ trì rốt cuộc nói: “Tiếp theo chính là ngày vòng chung kết trận đấu câu đối hôm nay của chúng ta!”

Bầu không khí hiện trường lại căng thẳng lên.

Trên thực tế.

Trận chung kết vốn không có gì đáng khấn trương.

Kẻ ngốc cũng biết, nhất định là do năm vị đại sư câu đối tranh đệ nhất!

Nhưng...

Theo biểu hiện nghịch thiên của lần thứ hai của Lâm Tri.

Mọi người bỗng cảm giác:

Lâm Tri Bạch cùng năm vị đại sư câu đối này, hình như có một trận liều?

Bầu không khí kia tự nhiên trở nên căng thẳng.

Nếu như trận chung kết mà Lâm Tri còn có thể thắng, hẳn sẽ trở thành Tần Châu...

Không!

Hắn sẽ trở thành câu đối đại sư trẻ tuổi nhất toàn bộ Lam Tinh!

...

Đông Hồ đại quận.

Trong nhà Lâm Tri Bạch, người nhà của y, kỳ thật cũng đang nhìn trận đấu.

Vòng thứ nhất.

Vòng thứ hai.

Lâm Tri Bạch mỗi một đợt khoe khoang toàn trường, đều có thể dẫn phát người nhà hoan hô to lớn!

Mà đối mặt trận chung kết tiếp theo.

Mẹ cảm thấy lòng bàn tay mình cũng đã ướt, “Quá khản trương rồi... Các người nói Tiểu Hắc có thể qua được năm câu đối đại sư này sao?”

“Ta cảm thấy có thể thử xem.”

Lâm Thắng Thiên nói: “Hai vòng trước biểu hiện của hắn, cũng không kém hơn câu đối đại sư gì!”

“Vậy nếu thắng thì không được rồi...”

Cha mớ Lâm Đông nói: “Đối đối chính là một trong các hạng mục trò chơi văn nhân yêu nhất kia, nếu như Tiểu Hắc thắng, về sau tại văn học vòng đều sẽ có địa vị nhất định.”

“Nhất định phải thắng nha!”

Lâm Hi ở trong lòng cầu nguyện cho đệ đệ.

...

Trên sân khấu.

Người chủ trì bắt đầu giới thiệu quy tắc trận chung kết.

“Người tham dự trận chung kết, theo thứ tự là mười một người tấn cấp, cùng với năm vị đại sư câu đối, tổng cộng mười sáu người.”

“Mười sáu tuyển thủ, mỗi người ra một vé trên.”

“Nếu như câu đối trên của các người không có người trả lời, có thể một hơi thu hoạch được mười lăm phần!”

“Nếu có người đối mặt, người ra đề mục sẽ ít được một phần, cứ thế mà suy ra, nếu như liên lạc thượng liên của người bị tất cả mọi người đối kháng, vậy thì không được phân ra!”

“Cùng lúc đó.”

“Mỗi khi người xuất ra một đạo câu đối với người khác, có thể thu được năm phần...”

Lâm Tri Bạch nghe hiểu rồi.

Quy tắc này cũng không phức tạp.

Mà sau khi tất cả mọi người đều rõ ràng quy tắc, người chủ trì mở miệng nói:

“Chư vị có thể viết ra câu đối trên của các người.”

Bởi vì người câu đối câu đối càng ít, mình sẽ chia càng nhiều, cho nên câu đối của mọi người đều là mức độ cung cấp cao.

Lâm Tri Bạch cũng không ngoại lệ.

Hắn trực tiếp viết xuống năm chữ:

Khói tỏa hồ nước liễu!

Đây chính là thiên cổ của trái đất!

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ bao hàm!

Thiên cổ tuyệt đối trên ý nghĩa chân chính của kiếp trước!

Lâm Tri Bạch không cho rằng ở hiện trường có người có thể đúng không!

Năm vị đại sư câu đối kia hẳn là cũng không thể.

Có thể đám bạn đã từng xem qua hàm răng đồng Thiết Xi - Kỳ Hiểu Uyển Diễm nên mới nhớ ra câu đối ” họng pháo Trấn Hải Thành Lâu” lưu truyền rất rộng rãi.

Bất quá...

Câu đối này thật ra là miễn cưỡng đủ tư cách mà thôi, còn lâu mới được gọi là đáp án tiêu chuẩn.

Tuy rằng vé dưới cũng bao hàm “Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ”, thứ tự đều nhất trí, nhưng trên thực tế vé dưới liên này tồn tại khuyết điểm không nhỏ.

Câu đối phía trên là “Bình cương bình bình bình nguyên thủy kiêu” là “Bình cương tịch”.

Câu đối tiếp theo hẳn là “Trung bình bình bình”.

Ít nhất cũng là “Trung bình bình bình kiệt xuất”.

Nhưng mà “Bình Cương Thành Lâu pháo trấn” là “Bình thường”.

Hai, bốn vị không đối đầu với nhóm đái thượng bình, rõ ràng Bình Mang không hợp.

Dù là từ trên ý cảnh mà nói, “Triều Trấn Hải Thành Lâu” cùng “Yên tỏa trì đường liễu” cũng không có giới hạn.

Câu đối phía trên thanh tĩnh thanh nhã, tiếp theo là thô kệch Khổng Vũ, tuy nói văn một võ nhưng không cân đối, khuyết thiếu chỉnh thể hài hòa.

Đương nhiên.

Lâm Tri Bạch cũng không phải kẻ xoi mói xoi mói, đọc sách rặc rặc, ma quỷ phân hoa.

Nếu thật sự có người có câu đối tương tự ” Pháo Trấn Hải Thành lâu” xuất hiện, hẳn cũng nguyện ý thừa nhận đối phương có thể ăn phần của mình.

Dù sao cũng là tuyệt đối thiên cổ, nhất định phải thả lỏng một chút tiêu chuẩn mới được.

Mà sau khi mọi người viết xong câu đối, nhân viên công tác giao vào trong tay bình ủy.

Ba vị bình ủy vừa nhìn thấy vé trên của Lâm Tri Bạch, biểu cảm liền thay đổi.

Tiểu tử này...

Thật là một yêu nghiệt!

Người trong nghề vừa ra tay liền biết ngay có câu đối trắng này hay không, Lâm Tri, chuyên gia nhân sĩ vừa nhìn liền biết độ khó thái quá cỡ nào!

“Thiên cổ tuyệt đối...”

Triệu lão thái vô cùng tin tưởng phán đoán của mình, đây chính là tuyệt đối từ thiên cổ!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 274: Mười một đệ tử chiến thành danh! Tiến vào vòng chung kết, không biết hai bên đã liên hệ gì, mỗi người đều tập trung tinh thần.

“Kế tiếp để cho chúng ta hoan nghênh năm vị đại sư câu đối vào tiệc!”

Người chủ trì mỹ nữ mời ra năm vị đại sư vòng chung kết giữ cửa ở trên đài chủ tịch:

“Chu Thái!”

“Úc Văn Diệu!”

“Lục Nguyên!”

“Lật Hồng Viễn!”

“Ngũ Quốc Phong!”

Năm câu đối đại sư này, tên mỗi người đều có liên tiếp tố chất, cái gì “Trường viên văn liên lạc” a, cái gì “trong cuộc thi câu đối nào đó” một khóa nào đó, cái gì “Văn Kỳ”, cái gì mà “Thành viên tác hiệp” vân vân.

Trong đó.

Triệu đại sư câu đối danh là Chu Thái, tư lịch sâu nhất trong câu đối Tề Châu, lúc hấn ra sân, đến ngay cả ba vị bình ủy cũng đứng dậy vỗ tay, tựa như địa vị giang hồ là vị cao nhất trong năm câu đối đại sư, giới thiệu hấn không chỉ là câu đối đại sư, mà còn là một vị thi từ đại sư.

Người chủ trì:

“Sau khi mỗi tuyển thủ dự thi ra đề, các vị tuyển thủ đều có thời gian mười phút cân nhắc và đáp đề, nếu trong vòng mười phút không cách nào đối diện, vậy thì sẽ có người ra bảng, tiếp theo trước tiên do tuyển thủ Khương Bạc của chúng ta ra đề, trên bàn các tuyển thủ khác đều có nút, ấn nút xuống có thể trình lên đáp đề, mỗi người chỉ có một cơ hội đáp đề, nếu như không nói rõ miệng, cũng có thể viết lên giấy...”

Mỗi người đều có một chữ số.

Số hiệu Lâm Tri Bạch lấy được là “16”, đây là bình ủy đầy, chủ yếu là xem trọng cái người thiên cổ kia của hấn, chuẩn bị để hấn áp trận, chỉ là tuyển thủ cùng khán giả không biết rõ, còn tưởng đây chính là hàng ngẫu nhiên.

Cuộc thi chính thức bắt đầu.

Khương Uẩn trình trọng mở miệng nói: “Câu đối trước của ta là, đêm qua gõ cờ tìm đường!”

Đêm qua đánh cờ tìm đường?

Câu đối vừa xuất hiện, hầu như tất cả mọi người đều lộ vẻ mặt khó xử.

Đều là người trong nghề, tự nhiên liếc mắt một cái liền nhìn ra vẻ trên không đơn giản, tầng thứ nhất hàm nghĩa là:

Đêm qua đánh cờ, không biết quân cờ hạ xuống ở nơi nào, vì thế nắm quân cờ chậm rãi gõ bàn, muốn cho quân cờ tìm một bước dừng chân.

Nếu chỉ có hàm nghĩa này, vậy rất đúng, ở đây đều có thể thử một lần.

Nhưng cái câu đối này còn có hàm nghĩa tầng thứ hai, bởi vì “Đường cái” là đệ tử của Khổng Tử, ở đây cũng có thể gọi là tên người.

Như vậy.

Cái gọi là “Tầm tử lộ”, cũng có thể lý giải là trong lòng khát vọng thánh hiền, muốn tìm kiếm đường sống của Khổng Tử cao đồ tử để chơi cờ làm bạn...

“Câu đối rất tinh diệu.”

Ngay cả năm câu đối đại sư cũng bắt đầu khó khăn.

Lâm Tri Bạch đang muốn đáp đề, kết quả lại thấy câu đối đại sư Chu Thái đột nhiên ẩn xuống nút.

Sau đó.

Câu đối đại sư Chu Thái trầm ngâm nói: “Sáng nay trống sắt và tiếng xuân.”

Khương Bạc biến sắc, chấp tay: “Chu lão sư quả nhiên đại tài, học sinh bội phục!”

Là về sau cực kỳ xinh đẹp!

Bởi vì hai chữ “Xuân” trong câu đối này, không chỉ có văn tự bản ý, mà còn là tên của một tể tướng trứ danh thời cổ đại Lam Tinh!

“Chu Thái, nên chia!”

Ba vị bình ủy liếc nhau, cho rằng về dưới không có bất cứ vấn đề gì.

Đúng lúc này, Lâm Tri Bạch cũng ấn xuống nút trên bàn, lập tức gọi ra náo động hiện trường!

“Có thể!”

“Bạch Đế trâu bò!”

“Đáng tiếc lại chậm hơn Chu Thái một bước.”

“Dù sao Chu Thái cũng là đại sư câu đối đỉnh cấp nha.”

“Bạch Đế có thể theo sát phía sau cũng không tệ rồi.”

“Có thể chống lại không?”

“Ý tứ muốn đối ứng, đoạn hậu còn cần phải là tên của nhân vật cổ đại, đây chính là nơi khó nhất liên quan nhất...”

Trong lúc đó xôn xao.

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Hôm nay gặp mặt là được.”

Người xem sững sờ.

Ba vị bình ủy cũng ngần ngại.

Khoảnh khắc sau tiếng hoan hô vang lên khắp sảnh đường!

“Lâm Tri Bạch, phải chia!”

Triệu lão thái thái cười dài nói: “Đêm qua đánh cờ tìm đường, hôm nay gặp mặt là quay về, câu đối này, quả thực còn tốt hơn tên Chu Thái sư phụ, bởi vì đường con trai là đồ đệ của Khổng Tử, Nhan Hồi cũng là đồ đệ của Khổng Tử...”

Chu Thái cười khỏ.

Vốn cho rằng mình lấy được hạng nhất, không nghĩ tới Lâm Tri Bạch đối phương vậy mà tốt hơn mình!

Hay cho “tử lộ đầu đầu đầu bích tiết”!

Nhan Hồi là đệ tử của Khổng Tử, trong tên cũng có dung nhan hồi xuân, phối hợp với “Kim triều đầu kính” quả thực là càng tăng thêm sức mạnh!

Khương Dao trong lòng cay đắng, ngoài miệng lại không thể không thừa nhận:

“Đúng vậy.”

Mà kể tiếp lại có hai vị câu đối đại sư còn đứng ra, đáng tiếc trình độ so với Lâm Tri Bạch kia thấp hơn một chút, thậm chí cũng không bằng Chu Thái.

Còn những người khác thì mất mười phút mà suy nghĩ cũng chẳng có kết quả.

Trên màn hình lớn xuất hiện bảng xếp hạng tích phân.

Tích phân 12 tạm ở vị trí thứ nhất, bởi vì câu đối trước của hắn có 12 người chưa từng đối đầu, thậm chí kể cả hai câu đối đại sư!

Lâm Tri Bạch tạm thời lấy được năm phần đối với ba vị đại sư câu đối.

“Mời vị tuyển thủ thứ hai ra đề mục...”

Câu đối của tuyển thủ thứ hai liền không khó như Khương Dao, nhưng không dễ dàng, trực tiếp xuất hiện một “Con cua” giáp trụ toàn thân.

Đừng tưởng rằng liên tưởng đến là rất dễ suy nghĩ.

Có thể viết ra câu đối có độ khó cũng có thể hiện ra trình độ câu đối.

Lần này Lâm Tri Bạch ngược lại không khiêm tốn, trực tiếp ấn nút xuống, thuận miệng đáp:

“Văn chương cả đời Phượng Hoàng.”

Thượng liên có song quan, vế dưới cũng là song quan.

Cái gọi là bốn chữ “Văn chương khắp người” vừa là ca ngợi đại tài, cũng là miêu tả hoa văn trên người phượng hoàng.

Chu Thái theo sát phía sau, đối mặt với câu “Triện đầy bụng kinh luân” của con nhện, cũng có ý chí tự so với con nhện “bụng kinh luân” hơn, hai người này xem như đã thể hiện kỹ năng thao tác của mình, thế nhưng từ cảm giác mỹ cảm mà nói, Lâm Tri Bạch đã thắng một bậc.

Sau đó lại có người đối với loại như con kiến đầy người chiến trang.

Có một chút thúc đẩy phụ hội, là chuyện có thể xảy ra, lại kém xa Lâm Tri Bạch và Chu Thái.

Tiếp theo.

Người thứ ba ra đề, “Bức họa hòa thượng hoa sen!”

Tên này hay nhỉ!

Hỏi văn câu!

Cái gọi là hỏi văn câu liên chính là, câu đối chính xác hoặc là phản niệm, thế nhưng chữ đều là tương tự!

Độ khó lại nổi lên!

Đám tuyển thủ này vì trận chung kết đều là moi ruột gan a, đem mình nghiên cứu ra khó khăn nhất liên hệ lấy ra rồi!

Mà ngay khi người xem cũng bắt đầu thảo luận.

Ầm một tiếng.

Lâm Tri Bạch ấn nút xuống, vân đạm phong khinh nói: “Thư thất khắc văn sĩ thư.”

Thật ra có một câu đối tốt hơn gọi là ‘Thư Lâm Hán thiếp Hàn Lâm thư’, nhưng đáng tiếc thế giới này không có triều Hán, nếu Lâm Tri Bạch dùng cái này sẽ làm cho người ta chê cười, cho nên liền giảm số dưới liên lạc cấp một.

Dù là như thế, Lâm Tri Bạch cũng khiến người xem kinh đến!

Câu đối này cũng là đáp, nằm trong suy nghĩ cũng không có bất cứ vấn đề gì!

Đồng dạng bị kinh động đến còn có tuyển thủ khác.

Ngay cả năm câu đối đại sư cũng có chút đau đầu không thôi...

Nhanh lên!

Gia hỏa này phản ứng quá nhanh!

Trong mấy câu đối đại sư khác mặc dù cũng có người miễn cưỡng chống lại, ví dụ như Chu Thái đến đây câu “Sách mới viết tâm huyết, nhưng vô luận là tốc độ hay chất lượng đều kém hơn một bậc so với Bạch Đế!

Trên thực tế, Chu Thái đã chảy mồ hôi lạnh.

Tên Lâm Tri Bạch này quá tà môn, mỗi lần đều có thể đè ép mình một đầu!

Thậm chí là...

Mấy câu đối của Chu Thái trận chung kết, mơ hồ có cảm giác mình luôn ở trong bóng tối của đối phương!

Mà loại cảm giác này càng về sau càng mãnh liệt!

Bởi vì lại xuất hiện mấy câu đối, Lâm Tri Bạch mỗi lần đều là người đầu tiên trả lời, hơn nữa về sau luôn chất lượng còn cao hơn những người khác!

Sau khi đưa ra mười đề liên tục.

Lâm Tri Bạch đã bằng vào năm mươi phần cao nhất bảng!

Chu Thái cũng năm mươi phần, đặt song song với Lâm Tri Bạch.

Nhưng tất cả mọi người đều biết rõ, nếu tính tốc độ và chất lượng liên kết từ trên xuống dưới, Chu Thái xem như là người thứ hai...

Tiếp đó là bốn cuộc thi tuyển khác.

Sau đó mới là Khương Dao, cùng với một đám học sinh tiến vào trận chung kết.

Dưới đài.

Khán giả hiện trường cơ hồ là toàn bộ hành trình chờ đợi!

“Đúng rồi!”

“Lại đúng rồi!”

“Bạch Đế mạnh thật!”

“Những câu đối này độ khó cũng không thấp, kết quả hầu như mỗi lần Bạch Đế đều đưa ra đáp án nhanh chóng!”

“Cũng chỉ là đề thứ nhất, Bạch Đế đã chậm hơn Chu Thái một bước, nhưng mặc dù đi chậm một bước, nhưng Bạch Đế đối xử càng tốt hơn nha!”

“Quá là khoa trương!”

“Hắn đều không thất chặt!”

“Ngu Ngu Ngu!”

“Ha ha ha ha, năm câu đối đại sư đều bị áp chế, chỉ có Chu Thái là có thể cùng Bạch Đế so chiêu!”

“Sao ta cảm thấy Chu Thái có chút không chịu nổi?”

Khán giả tại hiện trường hưng phấn vừa ngạc nhiên, hưng phấn tự nhiên là ở chỗ Lâm Tri Bạch biểu hiện quá dũng mãnh, cho học viện nghệ thuật của Tần Châu tranh phong to lớn, nhưng ngạc nhiên đồng dạng cũng là bởi vì Lâm Tri Bạch dũng mãnh, tuổi còn trẻ thế mà có thể áp chế năm vị đại sư câu đối!

Cái gì là đại sư?

Đại sư đúng là quyền uy!

Đại sư đại diện cho một lĩnh vực đỉnh cao nào đó!

Lâm Tri Bạch có thể áp chế đại sư, nói rõ hắn cũng là một vị đại sư câu đối, thậm chí là một vị đại sư câu đối đỉnh cấp!

...

Phòng phát trực tiếp internet.

Các bạn trên mạng xem trực tiếp cũng choáng váng!

Rất nhiều người sau khi thấy fan trắng tuyên truyền mới tiến vào phòng trực tiếp.

Những người này không nhìn trận đấu trước đó, nhưng một màn trước mắt cũng đủ trấn áp bọn họ rồi!

“Mẹ kiếp!”

“Bạch Đế đây là muốn đoạt quán quân sao?”

“Sao hắn lại lợi hại như vậy!”

“Tuyệt!”

“Thiếu niên tư thái tài văn chương tung bay!”

“Ta từ trước đến nay chỉ biết Bạch Đế sáng tác lợi hại, viết từ cũng không tệ, nhưng cũng chỉ là không tệ mà thôi, không nghĩ tới tài hoa của hãn vậy mà cao đến loại trình độ này!”

“Có khả năng hãn am hiểu phản liên?”

“Đột nhiên muốn biết trình độ viết câu đối của Bạch Đế thế nào rồi.”

“Còn chưa đi ra.”

“Đến phiên câu đối của câu đối đại sư!”

...

Câu đối đại sư này tên là Lục Nguyên, về trên của ông là “Thủy Thủy Sơn, núi nào cũng rất thanh tú”.

“Hừm?”

“Hình như đơn giản như ngoài ý muốn.”

“Đây chẳng phải là câu đối chồng chữ thông thường sao?”

Câu đối này vừa được trình lên, không ít tuyền thủ đều ấn ấn nút xuống.

Bao gồm cả Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch đối chính là tò mò “Lúc mưa gió trong tình thế thật kỳ quái”.

Lục Nguyên nghe xong, cười ha ha nói: “Câu đối tiếp theo của chư vị đều sai rồi, câu đối này của ta thế nhưng có thể không đọc, Tú Tú rõ ràng khắp chốn sơn sơn thủy...”

Lời này vừa nói ra.

tuyền thủ vừa mới tham dự đáp đề lập tức cười khò.

Thì ra là bẫy rập!

Chợt nhìn câu đối chữ bình thường, lại chỉ là che giấu.

gừng càng già càng cay nha!

Chẳng qua cần nhắc đến sóng này ngay cả Lâm Tri Bạch đều chịu thiệt, tâm tình mọi người tốt hơn một chút.

Nhưng mà.

Lâm Tri Bạch lại đồng dạng cười nói: “Thời điểm thật tốt đẹp thì Vũ Tinh Tinh, liên kết của ta không phải cũng có thể phản nhớ sao.”

Lục Nguyên biến sắc.

“Câu đối phía trên của ta có thể tuần hoàn lặp đi lặp lại, chỗ mình sơn chỗ nước sáng thanh tú, núi nước khắp nơi thanh tú...”

“Lão Lục a.”

Lần này Lâm Tri Bạch cũng không mở miệng, Chu Thái cười khổ lên tiếng: “Câu đối tiếp theo của đồng học Lâm Tri cũng là giấu trên mặt hoa, vào lúc quang hoa lúc tốt lúc hiếm thấy, lúc mưa trong nắng lúc hiếm kỳ.”

“Ta phục hẳn.”

Lục Nguyên thở dài, cái bẫy đã bị Lâm Tri nhìn thấy rồi, vế dưới của đối phương đều có đùa bỡn, bất quá Chu Thái người lại rất cục muốn nói gì?

“Hắn đối với người có thể làm vậy đúng không?”

Lục Nguyên thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn Chu Thái.

Chu Thái sững người, trầm mặc trong chốc lát rồi bất đắc dĩ khoát tay:

“Không sai.”

Đây là câu đối đầu tiên Chu Thái không thể trả lời.

Cũng là bởi vì câu đối này Chu Thái không thể đánh ra, Tích phân của hắn rơi xuống hạng hai, Lâm Tri Bạch trở thành đệ nhất trước mắt.

“Bạch Đế đây là muốn đoạt quán quân sao?”

Người xem phát hiện lần này Chu Thái rất cục chống không nổi, không khỏi nín thở, bởi vì tranh tài sắp kết thúc.

Lúc này.

Vị đại sư câu đối thứ hai ra tay.

Đại sư: “Có thể ở lại đây thường xuyên chăng?”

Bạch Đê: “Người này thật bi thương.”

Đại sư: “Ta nói chính là, nơi đây bình yên, có thể thường trú được.”

Bạch Đê: “Ta nói chính là, người này rất tốt, không thương tổn đến bi thương.”

Văn hóa Hán Ngữ bác đại tinh thâm, trong câu đối rất thích hợp bố trí chạm bẩy, nhưng mà loại chạm bẩy này đối với Lâm Tri Bạch hiển nhiên không có hiệu quả.

“ ... ”

Vị đại sư thứ hai rời đi.

Vị đại sư thứ ba cắn răng, “Hải đến Vô Biên Thiên Tác Giang!”

Lâm Tri Bạch nhìn nhìn bảng tích phân, “Sơn đặng tuyệt đỉnh, ta là phong!”

Vị đại sư thứ tư quyết định dùng chiêu lạ: “Một ngum có thể nuốt cả nước sông song tuyên tứ hải ngũ hải!”

Đây là câu đối bí ẩn!

Trong trận đấu chính thức, bình thường là sẽ không xuất hiện, có vẻ quá mức mưu lợi, đối với câu đối còn phải đoán câu đối trước, vị đại sư này cũng là có chút tức giận, muốn để Lâm Tri Bạch tối thiểu bại một trận.

Nhưng Lâm Tri Bạch lại thản nhiên nói:

“Cô dám can đảm vào ngàn nhà vạn hộ môn của bá tánh mười phương!”

Đừng nhìn có khí phách với liên lạc a, thật ra đáp án câu đối này chính là “Bình thủy nóng” mà thôi.

Cho dù người xem đợt này không quá xem rõ ràng, vẫn là bình luận một chút giải thích, mọi người mới biết được cơ hội trong đó.

“Anh hùng xuất thiếu niên!”

Vị câu đối đại sư giơ ngón tay cái lên.

Rốt cuộc...

Đến lượt Chu Thái ra đề!

Chu Thái nhìn bảng tích phân, hẳn biết mình đã không còn phần thắng, trận đấu này đã định trước chỉ có thể dùng Á Quân, trừ phi câu đối ngoài sáng của Lâm Tri bị tất cả mọi người phá giải!

Có khả năng này ư?

Chu Thái thở dài, biết khả năng này cực kỳ bé nhỏ, nhưng cũng không có gì để vùng vẫy, chấp tay nói với Lâm Tri Bạch:

“Nước biếc vốn không lo lắng, bởi vì gió mà nhăn mặt.”

Lâm Tri Bạch đáp lễ lại: “Thanh Sơn Nguyên không già... là tuyết trắng đầu.”

Không phải cơ quan liên hệ gì đó càng không có cạm bẫy, ngụ ý của câu đối này vô cùng đẹp.

Câu đối mà Lâm Tri Bạch đưa ra đồng dạng lộ ra mỹ cảm, thậm chí trên dưới liên tục có cảm giác hoàn mỹ tự nhiên mà thành!

Đọc cả chữ hợp ý, đọc nữa lại lộ ra ý thơ, phẩm chất tỉ mỉ càng thêm muôn vàn ý nghĩa, tràn ngập suy nghĩ cuộc sống!

Con mắt của Chu Thái lập tức sáng lên!

Trận đấu này, mình khả năng đã thua, nhưng Lâm Tri đưa ra vế dưới này...

Về ý nghĩa nào đó, mình cũng coi như thắng!

Bởi vì Chu Thái rất tin tưởng, câu đối này tuyệt đối sẽ được thể nhân truyền tụng rộng rãi!

Thằng nhãi này...

Không ngờ lại thành tựu một lần như vậy!

“Rất đúng!”

Bốn vị đại sư câu đối khác cũng là bị chinh phục!

Toàn trường khán giả càng là bộc phát ra tiếng vỗ tay như sấm rền!

“Mạnh!”

“Quá mạnh mẽ!”

“Câu đối thật đẹp!”

“Nước biếc vốn vô ưu, bởi vì gió mà mặt nhăn mày... Thanh sơn nguyên không già, vì tuyết trắng đầu, thật sự quá đẹp rồi!”

“Tích điểm này của Bạch Đế đã thắng rồi đúng không?”

“Không sai biệt lắm...”

“Khả năng duy nhất khiến Bạch Đế lật xe, chính là câu đối trên đã bị tất cả mọi người phá giải!”

“Hắn sẽ không lật xe nhỉ?”

“Khả năng không cao, đối thủ của Bạch Đế lợi hại như vậy, trình độ ra câu đối khẳng định cũng sẽ không quá kém.”

Lời này thật ra chỉ là ngoại đạo.

Không phải nói câu đối lợi hại hơn câu đối nhất định sẽ lợi hại.

Bởi vì độ khó để xuất hiện câu đối, cũng không thấp hơn so với độ khó của câu đối.

Trong đó phải suy xét có rất nhiều suy luận, còn phải bảo đảm độ khó vân vân, thật giống như người làm bài thi học cùng người ra đề mục ——

Làm đại sư đề tài, vị tất là xuất đề đại sư!

Mà lúc này.

Người chủ trì cũng mắt nhìn Tích Tích Bảng, sau đó cười nói: “Kế tiếp là câu cuối cùng trong trận chung kết của chúng ta, ra đề người Lâm Tri Bạch!”

“Lâm tiểu hữu, ta rất chờ mong câu đối tiếp theo của ngươi.”

Chu Thái cười nói, trong lòng hắn ta đã không còn coi Lâm Tri Bạch là văn bối và học sinh nữa.

Đối phương trình độ câu đối còn mạnh hơn mình, vậy dựa theo quy củ của văn đàn, mình nhất định phải tôn trọng đầy đủ!

Câu đối đại sư khác cũng cười nhìn về phía Lâm Tri Bạch.

Ngay cả Khương Dao giờ phút này đã triệt để trở thành làm nền cũng có chút nóng lòng muốn thử.

Hôm nay danh tiếng của Lâm Tri xuất hiện gần hết, toàn trường không ai có thể địch lại, khí thế của một người giữ quan vạn phu chớ mở cửa!

Nhưng nếu như...

Khương Uẩn là nói nếu...

Có thể may mắn đối với câu đối trên của Lâm Tri Bạch, tuyệt đối có thể hung hăng kéo theo một đợt!

Đương nhiên.

Khương Uẩn nghĩ như vậy.

Năm vị đại sư câu đối cũng nghĩ như vậy.

Lâm Tri cười trắng, mở miệng nói: “Câu đối trước của ta là, yên tòa hồ nước liễu.”

Rẹt.

Cái câu đối này vừa ra, trên màn hình lớn của vũ đài cũng xuất hiện năm chữ lớn này.

Ba vị bình ủy nhìn nhau cười, bọn họ đã sớm chờ mong Lâm Tri Bạch liên tưởng xuất thế.

Nhưng mà.

Đám khán giả nhìn thấy câu đối này, phản ứng đầu tiên trong đầu lại là...

Chỉ có vậy thôi?

Đối tư của Bạch Đế lợi hại như vậy, kết quả đưa ra về trên, hình như cũng không thấy trình độ cao bao nhiêu.

Chẳng lẽ hẳn không giỏi ra đề?

Thậm chí trực tiếp có người xem thử nghiệm đối ra về đối:

“Gió thổi hoa bên bờ biển.”

“Không có vấn đề gì chứ?”

“Chỉ cần có tay là được?”

“Vũ đả thủy hà cũng được a.”

“Đây gọi là câu đối trên gì a, không phải đưa phân chia cho người ta sao?”

“Xong đời!”

“Lần này là muốn lật xe a!”

“Chúng ta đều có thể đúng, những tuyên thủ tiến trận chung kết kia, thậm chí là câu đối đại sư có thể đối không được?”

“Nếu như tất cả mọi người dám ra mặt, vậy chẳng phải Chu Thái sẽ mang theo quán quân hay sao?”

Người xem bắt đầu cấp bách.

Trên thực tế vừa nhìn thấy vé trên, Khương Bạc trên đài cũng sửng sốt một chút, cảm giác vé đối này đơn giản hơn một chút!

Nhưng dù sao Khương Dao vẫn là có chút trình độ.

Hoặc là nói Khương Dao không tin trình độ xuất đề của Lâm Tri, vậy mà lại kém nhiều so với trình độ đối thủ!

Thế là hấn trăm tư, sắc mặt bỗng nhiên đại biến!

“Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ!?”

Khương Uẩn phát hiện chỗ đáng sợ của câu đối trên này, thế mà mỗi chữ đều bao hàm bên cạnh ngũ hành!

Đại gia!

Chỉ biết rõ trình độ xuất đề của Lâm Tri Bạch không có khả năng nát đến đâu!

Bên kia.

Năm vị đại sư câu đối kia, thì là trong nháy mắt phát hiện chỗ tinh diệu của câu đối này, nhưng ai cũng không mở miệng, chỉ là minh tư khổ tượng, thỉnh thoảng nói thầm, không nghe được đang lẩm bầm cái gì.

“Có môn...”

Chu Thái cảm thấy cái câu đối này có độ khó rất cao, nhưng không phải là khó giải thích, có lẽ mình có thể nghĩ ra đáp án.

Nhưng...

Nghĩ đi nghĩ lại, Chu Thái toát mồ hôi lạnh.

Không đúng!

Câu đối này, là loại vừa mới nhìn thấy sẽ cảm thấy rất đơn giản, nhìn kỹ phát hiện rất khó, sau khi suy nghĩ sâu xa lại phát hiện loại hình hầu như khó giải.

Mo Mo!

CMN rõ ràng là cấp bậc thiên cổ tuyệt đối!

Mấy phút suy nghĩ liên tục, cuối cùng Chu Thái cũng đưa ra được kết luận này, hấn ta không khỏi nhìn về phía ba bình ủy dù bận vẫn ung dung, hấn ta thậm nở nụ cười khở.

Có trời mới biết hôm nay hấn “Tà cười” bao nhiêu lần.

Khó trách ba bình ủy đưa Lâm Tri Bạch lên thi đấu cuối cùng, đây là muốn ra oai phủ đầu tất cả mọi người!

...

Ba phút.

Bốn phút đồng hồ.

Năm phút trôi qua.

Thời gian từng giờ trôi qua, trên đài không có người nào dám đáp lời, mỗi người bọn họ chỉ là lảm bảm tự nói, minh tư khở suy nghĩ.

Người xem dần dần phát hiện không thích hợp.

Như thế nào dám cao thủ câu đối này thậm chí ngay cả đại sư cũng không nói được một lời?

“Câu đối này...”

“Mẹ kiếp!”

“Ta hiểu rồi!”

“Yên tỏa trì liễu, là kim mộc thủy hỏa thổ bên cạnh!”

“Trời ơi!”

“Việc này cũng quá khó đi!”

“Độ khó lớn, nhưng hấn không tính là khó giải a?”

“Không biết a, nhưng ta cẩn thận suy nghĩ một chút, cho dù có người có thể tương đương với vế dưới của Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, còn phải cân nhắc đến vấn đề trình tự của bộ thủ,

hơn nữa chính là đối ứng với bình thản, còn có từ ngữ trên dưới đối chiếu chỉnh sửa...”

“Mấu chốt là đạo cảnh cũng không thể ra vào đại đạo.”

“Thứ này thật sự có người đúng sao?”

Không có khả năng!

Tuyệt đối không có khả năng!

Lâm Tri Bạch cực kỳ tin tưởng điềm này!

Mười phút trôi qua mà còn dám tuyệt đối đối xứng với thiên cổ của Đại Thiên triều ta sao?

Tây tây đi ngủ đi.

Nếu thật sự có người phản ứng, Lâm Tri Bạch liền sẽ hoài nghi đối phương cũng là xuyên việt trọng sinh tới rồi...

Quả nhiên.

Mười phút sau.

Toàn trường không người nào đối mặt!

Ba bình ủy cười ha ha.

Người chủ trì cũng nhin không được cảm khái nói: “Thật sự là một cái độ khó kinh người đối câu đối...”

“Tiểu cô nương.”

Triệu lão thái thái bên trong bình ủy cười tùm tùm nói: “Từ ngữ này của ngươi không đủ nghiêm cẩn, đây không phải là một câu đối độ khó kinh người, đây là một câu đối thiên cổ tuyệt đối! Ta dám cam đoan, trên thế giới này ai có thể hoàn mỹ đối được câu đối này, người đó chính là vương của đôi vương!”

“Khoa trương như vậy sao?”

Vị chủ trì này theo bản năng thốt ra một câu như vậy, có vẻ như độ chuyên nghiệp chưa đủ, chủ yếu là cái đánh giá này quá cao!

Ngàn năm tuyệt đối có thể!

Cái gọi là “thiên cổ tuyệt đối” chính là ý tứ nan giải!

Triệu lão thái thái gật gật đầu nói: “Không có một chút khoa trương nào, muốn đúng một chút, đầu tiên bộ thủ Ngũ Hành không thể phạm sai lầm, đã có trình tự sau khi có Ngũ Hành bộ thủ, trình tự không thể phạm sai lầm lại không thể làm sai, Bình Nguyên không có vấn đề gì để có thể đối đầu với từ ngữ cao thấp kia sao, câu từ trên dưới luôn phải chiếu cố đến ý cảnh, có lẽ người có đại tài thật sự có thể miễn cưỡng đối đáp, nhưng tuyệt đối là rất miễn cưỡng, không có khả năng đồng thời phù hợp với yêu cầu từ năm người mà ta vừa nói, về phần nói trong mười phút đối mặt? Cho dù là miễn cưỡng đối được với ta cũng là tuyệt đối không có khả năng...”

“Thậm chí ta hoài nghi tương lai cũng không có người đối được.”

Lão đầu đeo kính mắt thở dài, sau đó nhìn về phía Lâm Tri Bạch, ánh mắt lộ ra vẻ thương thức nồng đậm.

“Lâm Tri Bạch... Nếu là? Tùy tiện hô lạc lẫn hạp? Người có vẻ sau không?”

“Không có.”

Lâm Tri Bạch buông tay nói: “Vốn là muốn làm khó người khác, kết quả làm khó mình.”

“Xem đi.”

Tiểu lão đầu đội mũ tròn vui vẻ nói: “Ngay cả người ra đề cũng làm không được, đây chính là uy lực thiên cổ tuyệt đối!”

“Thật ra...”

Lâm Tri suy nghĩ một chút, quyết định vẫn nên bổ sung thêm một chút, vì thế mở miệng nói:

“Ta có câu đối, không hoàn mỹ như vậy, không bằng ba vị lão sư đánh giá một phen?”

“Ồ?”

“Nói một chút!”

Ba vị bình ủy lập tức hứng thú, năm vị đại sư câu đối cũng đều nhìn về phía Lâm Tri Bạch.

Toàn trường chăm chú!

Bạch Đê còn có thể miễn cưỡng thử một lần?

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Cần pháo Trấn Hải Thành lâu.”

Tê.

Ba vị bình úy trao đổi ánh mắt, sau đó tinh tế thương thức, đột nhiên vỗ bàn tán dương!

“Câu đối này miễn cưỡng xem như là đúng!” Triệu lão thái thái đứng dậy, trước tiên vỗ tay.

“Không sai! Dưới tình huống khó giải, miễn cưỡng có câu đối tiếp theo!” Lão đầu đeo kính dựng thẳng ngón tay cái lên!

“Không biết hậu nhân có thể có đáp án nào tốt hơn câu hỏi này nữa không, ta rất chờ mong sau cuộc thi, có thể có nhiều người nghiên cứu về đối thượng này.”

Lão đầu đội mũ tròn cũng gật đầu liên tục.

Năm vị đại sư câu đối mặt nhìn nhau, cuối cùng trong lòng thở dài, bắt đầu vỗ tay.

Chắc chắn có thể viết ra thiên cổ...

Còn miễn cưỡng nghĩ ra về đối...

Hôm nay Lâm Tri Bạch, không chỉ là giành quán quân, hơn nữa còn lấy tư thái tuyệt đối nghiền ép toàn trường!

Về phần Khương Dao, giờ phút này đã tự bế.

Trước đó trong lòng hẳn chỉ muốn cùng Lâm Tri phân cao thấp.

Nhưng càng hiểu rõ hơn về Lâm Tri Bạch này, hẳn càng phát hiện chênh lệch giữa hai người giống như rãnh trời vậy!

Căn bản không cùng một đẳng cấp!

Sao đột nhiên Tần Châu lại xuất hiện một thanh niên tài俊 biến thái như vậy!

Trận đấu hiện tại cũng kết thúc.

Người chủ trì sau khi thông báo trao đổi một trận, cao giọng tuyên bố kết quả: “Quán quân của giải thi đấu câu đối lần này là — Lâm Tri Bạch!”

“Bạch Đê!”

“Bạch Đế!”

“Bạch Đế!”

Dưới đài lập tức bộc phát ra tiếng vỗ tay như sấm rền!

Lúc trước Lâm Tri Bạch ở trong học sinh uy vọng cùng nhân khí cũng phi thường cao, nhưng mọi người thích là tiểu khúc cha Bạch Đế!

Mà hôm nay.

Nhân khí của Bạch Đế ở trường cao hơn!

Bởi vì Lâm Tri Bạch thể hiện ra tài năng ngoài đàn nhạc!

Chỉ cần đến trình độ câu đối của Bạch Đế mà nói, đúng là không kém chút nào thiên phú khúc nhạc của hắn!

...

Khu vực lãnh đạo.

Lãnh đạo học viện nghệ thuật Tần Châu lớn tiếng trầm trồ khen hay!

“Làm tốt lắm!”

“Ha ha ha ha ha ha ha!”

“Không hổ là Bạch Đế của trường học chúng ta!”

“Khương Dao của học viện nghệ thuật Tề Châu các người cũng là nhân tài kiệt xuất vô cùng!”

Hiệu trưởng học viện nghệ thuật của Tần Châu cười tủm tỉm nhìn về phía đại biểu học viện nghệ thuật của Tề Châu, một câu thiếu chút nữa làm cho đối phương phá vỡ màn phòng thủ ngay tại chỗ.

Đúng rồi, Khương Dao cũng không tệ lắm.

Nhưng so sánh với Bạch Đế, Khương Dao không nói là bằng hệ nhảy nhót đi, cũng tuyệt đối chỉ có thể coi là nhân vật nhỏ có cũng được mà không có cũng không sao!

Trong quá trình tranh tài vừa rồi.

Thời điểm Bạch Đế cùng câu đối đại sư giao thủ.

Khương Uẩn chỉ có thể đứng ở bên cạnh như vậy sao?

Loại so sánh này quá rõ ràng, để cho đại biểu học viện nghệ thuật của Tề Châu đều nhìn không được sinh lòng ghen ghét.

“Các ngươi là học sinh, tài hoa văn chương, sau này tuyệt đối không phải vật trong ao.”

Đại biểu học viện nghệ thuật Tề Châu cảm khái nói.

Cục diện đã thành như vậy, người của Tề Nghệ chỉ có thể chấp nhận, nếu không thì quá không có phong độ rồi.

Tần Nghệ hiệu trưởng cũng không tiếp tục trêu chọc đối phương nữa, cười nói:

“Hắn vốn cũng không phải là vật trong ao, người ta chính là tiểu thiếu gia của tập đoàn thần thoại...”

“Chút tập đoàn thần thoại?”

Đại biểu của Tề Nghệ ngẩn người, công ty giải trí lớn nhất Tần Châu, bọn họ cũng có nghe thấy.

Không ngờ tên Lâm Tri Bạch kia lại xuất thân từ hào môn!

“Vì thế những học sinh kia mới gọi hắn là Bạch Đế?”

“Không không không, gọi hắn là Bạch Đế, là bởi vì trình độ của Lâm Tri Bạch Khúc này cực cao, có danh xưng là tiểu khúc phụ, Bạch Đế sẽ tính là nghệ danh của hắn.”

“Cái gì?”

Đại biểu của Tề Nghệ ngây người, tình hình của Lâm Tri Bạch này, trình độ câu đối cao như vậy, còn xuất thân từ hào môn, đồng thời ca khúc cũng lợi hại như vậy sao?

Đây là thiên tài tuyệt thế gì vậy!

Thiên tài tuyệt thế như vậy sao lại sinh ra ở Tần Châu!

Người của Tề Nghệ ta, đã triệt để chua xót, răng đã muốn ê cả ra!

...

Trên sân khấu.

Người chủ trì tuyên bố sau khi Lâm Tri Bạch đạt được quán quân.

Ba vị bình ủy đưa tới cho Lâm Tri Ân.

Khải Lợi Duy Tư giao đến trong tay Lâm Tri Bạch, đồng thời năm vị đại sư câu đối kia cũng đến chúc phúc.

Trong đó.

Chu Thái còn chủ động nắm lấy tay Lâm Tri Bạch mời: “Sau này Lâm tiểu hữu nhất định phải tới Tề Châu chúng ta làm khách, ta đại diện văn đàn Tề Châu chúng ta hoan nghênh ngươi đến!”

“Có cơ hội ta sẽ đi.”

Lâm Tri cười nói, mọi người trên đấu trường là đối thủ, nhưng tranh tài kết thúc mọi người chính là bằng hữu, dù sao hẳn cùng năm vị đại sư câu đối không có thù.

Còn thua học sinh trẻ tuổi thẹn quá hóa giận?

Là có người như vậy, nhưng bọn người Chu Thái thì không sao, mặc dù trong lòng chắc chắn có chút không thoải mái, nhưng cuối cùng vẫn chấp nhận kết quả này.

“Ngươi đây là đánh một trận thành danh a.”

Triệu lão thái thái cũng nhìn Lâm Tri Bạch, càng nhìn càng thích.

Trận chiến ngày hôm nay, văn đàn Tần Châu có thêm một cái tên khá vang dội!

“Lại nói tiếp, đây là lần đầu tiên Văn Đàn Tần Châu xuất hiện.”

Lão đầu Đới Kính cười nói: “Về sau có giải thi đấu câu đối ngươi có thể tham gia nhiều hơn.”

“Sẽ có cơ hội.”

Lâm Tri Bạch cười đáp ứng những văn đàn danh túc này.

Lão đầu đội mũ tròn lại nói như vậy: “Câu đối chung quy vẫn là vui vẻ, với tài học của ngươi, hẳn là có thể thử nghiên cứu cùng đột phá phương hướng của thi từ, đương kim Lam Tinh Văn Đàn, từ Trung Châu mà lên, phong tục ngày càng thịnh hành, tài tình của ngươi, có lẽ có thể từ đó bộc lộ tài năng.”

“Để ta tranh thủ.”

Lâm Tri Bạch vẫn là cười, trong lòng lại cảm thấy vui vẻ, lão giả đội mũ tròn này nói chuyện nho nhã, quả thật có chút phong phạm cổ nhân.

...

Mà ở giữa kênh phát sóng trực tiếp thần thoại.

Người xem cuộc tuyển chọn câu đối này nhân số đã hơn trăm triệu!

Thứ nhất là vì Lam Tinh quả thật lưu hành thi từ câu đối, thứ hai là vì Bạch Đế rất nổi danh!

Làm một khúc hát, vậy mà có thể đánh bại vô số bạn cùng tuổi trong cuộc thi tuyển, thậm chí ngay cả việc phá vỡ phong tỏa năm đại câu đối đại sư, mạnh mẽ bắt được Lí Nhĩ Đức quán quân, biểu hiện này không thể nói là không kinh người!

“Thần Nhân Bạch Đế!”

“Cho dù Bạch Đế là cha của tiểu khúc, ta cũng vẫn cho rằng, nghệ danh nhân này mang đế, có chút quá mức bành trướng, nhưng hôm nay trận đại chiến câu đối này thật sự khiến ta khâm phục, hẳn xác thực xứng với chữ đế đế của đế vương!”

“Đột nhiên ta cảm thấy tài văn chương của Bạch Đế ít nhất cũng cao hơn Sở Từ...”

“Thiên cổ cuối cùng kia tuyệt đối sẽ hù chết người!”

“Lịch sử nhiều năm như vậy, thiên cổ tuyệt đối đầy tính toán đầy trời cũng chỉ có bốn năm người thôi đúng không?”

“Hôm nay lại nhiều thêm một thiên cổ tuyệt đối!”

“Điềm công hiến của Bạch Đế!”

” về sau của pháo trấn Hải Thành Lâu, chỉ có thể nói là miễn cưỡng đối đúng, hơn nữa còn là chính Bạch Đế, nhưng cho dù chính hắn cũng thừa nhận, câu đối kia có chút ý tứ...”

“Đường đối phần!”

“Yêu chết loại ác nhân tài hoa vô địch này!”

“Trận giải thi đấu câu đối hôm nay thật sự xem đã ghiền ta!”

“Ồ?”

“Phát biểu cảm giác nhận được giải thưởng rồi!”

“Khố Khắc Tư này chứa kim lượng cũng không thấp a, là giẫm năm câu đối đại sư bắt được!”

Người xem chờ mong.

...

Trên sân khấu.

Lâm Tri Bạch nhận được giải thưởng ngược lại là rất đơn giản, đơn giản là cảm tạ trường học tài bồi, cảm tạ các học sinh yêu thích Vân Vân Vân.

“Ngài quá quan rồi.”

Người chủ trì nhịn không được cười nói, xung hô đã bắt tri bất giác biến thành “Ngài”, không dám gọi tiếp “Lâm Tri bạch học” nữa.

Đây là đại tài chi sĩ.

Nhất định phải ban cho đủ tôn trọng thậm chí là kính trọng.

Thế nhưng công việc chủ trì vẫn phải làm tốt, vì thế nàng cười nói: “Hay là như vậy đi, nếu chúng ta đã là cuộc thi tuyên, vậy ngài dứt khoát viết gì đó, mời các học sinh một chút được không?”

“Ừm...”

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Để ta suy nghĩ một chút...”

“Không vội.”

Người chủ trì cười nói: “Cho ngài giấy bút.”

Nói xong, nhân viên công tác đưa đến bàn, phía trên đặt giấy và bút mực.

Lâm Tri suy nghĩ một lúc, đã có!

Hắn trực tiếp nâng bút viết xuống: “Bảo kiếm phong được mài ra, mùi hoa mai từ khố hàn phát ra!”

Đơn giản!

Đại khí!

Không có huyền kỹ, ý cảnh rất đẹp, lại chất phác, mỗi người đều hiểu, ai cũng hiểu văn trung nghĩa, đây chính là một câu dinh dưỡng lớn nhất trong lời nói lần này của Lâm Tri Bạch.

“Bảo kiếm mũi nhọn ma luyện mà thành, mùi hoa mai tự băng hàn đến!”

Người chủ trì mỹ nữ phục tụng một câu, nhìn về phía Lâm Tri hai mắt trắng mê say, đột nhiên lý giải câu kinh điển kia của Bất Dạ Hầu “Một lần gặp nhầm cả đời”.

Lúc còn trẻ không thể gặp được người ưu tú quá mức.

Mà các bình úy cùng câu đối đại sư sau khi nghe được câu này cũng đều lộ ra vẻ mặt kinh sợ.

“Đây là câu đối?”

“Đây đã là phạm trù của câu thơ rồi.”

“Quả nhiên.”

“Gia hỏa này hẳn là biết viết thơ.”

“Trình độ câu đối cao như vậy, viết thơ hẳn là cũng không kém.”

“Có lẽ sẽ có đại hội thơ từ Lam Tinh tiếp theo, đội trưởng thanh niên bên kia chúng ta nên cân nhắc để hẳn dẫn đội dự thi?”

Triệu lão thái thái nhẹ giọng nói.

Đới Kính lão đầu bật cười nói: “Người cũng nghĩ như vậy, còn lâu mới biết thơ của tiểu tử này đạt tới trình độ nào.”

“Hẳn là không kém.”

Lão đầu đeo kính nói thầm: “Quay lại có cơ hội thử trình độ của hẳn, dù sao Tần Châu cũng thường làm thi từ đại hội.”

...

Tần Nghệ hiệu trưởng lên sân khấu.

Hắn ta cười nói: “Hay cho một câu bảo kiếm được mài giữa ra, mùi hoa mai từ đầu khổ mà ra!”

Dưới đài vô số học sinh đọc theo.

Kiểu tự phát ấy.

Hiệu trưởng cảm thấy hôm nay sẽ được thưởng thức, thế là ông cảm khái nói: “Năm nay Lâm Tri bạch học đã hơn ba rồi, sang năm Lâm Tri bạch học sẽ chính thức tốt nghiệp. Những lời này nếu là do đồng học Lâm Tri tặng cho mọi người, chúng ta liền viết những lời này ở giáo học lâu bên kia đi...”

Lâm Tri Bạch ngoài ý muốn.

Đây là tiết tấu muốn mình được ghi vào lịch sử giáo sử à?

Chắc hẳn những lời này về sau sẽ trở thành “Danh ngôn” thuộc về mình cũng không chừng?

Thật là chuyện tốt.

Xem ra hiệu trưởng đây là có qua có lại, rất đọc sách có thể rồi rắm. Sê K tội, khách nhân tới đây cảm tạ mình đã tham gia trận tranh tài câu đối này, còn bắt được quán quân.

Rất tốt.

Lâm Tri Bạch cảm giác đây mới là thu hoạch lớn nhất của mình hôm nay.

...

Trong nhà, những người nhà xem xong trận đấu hưng phấn tới hồng mắt!

Cha: “Thắng rồi!”

Mẹ: “Con ta có tư chất Đại Đế!”

Lâm Hi: “Tiểu Hắc đây là tiết tấu muốn tiến vào Quân Văn Đàn a!”

Ca ca: “Câu cuối cùng kia của hắc, về sau nhất định sẽ được ghi lại trong lịch sử học viện nghệ thuật của Tần Châu, sức ảnh hưởng âm hình trong đó vô cùng lớn...”

Đây mới thực sự là một trận chiến thành danh!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 275: Trở thành lão bản bản xuất bản! Đương nhiên Bạch Đế đã sớm thành danh, đợt này chủ yếu là bộc lộ tài năng ở văn đàn thành công, cuộc thi câu đối này nhất định ảnh hưởng sâu xa ——

Đêm đó.

Tin tức đã xuất hiện!

Kỳ Bạch Đế liên thắng năm vị đại sư câu đối, đạt được quán quân đối thoại!

Thiên cổ của Kỳ Bạch Đế tuyệt đối!

” Lam” Đế nhất nhân trong câu đối trẻ tuổi Lâm Tri Bạch!

“Bạch Đế phách khí độc đầu câu đối, nhân số người xem trực tiếp vượt ức! “

Kỳ Bạch Đế tiến quân Văn Đàn Tần Châu!

Vị chủ nhiệm văn liên Triệu lão thái thái của Tần Châu khen ngợi Bạch Đế!

Kỳ Bạch Đế được phong Tần Nghệ đệ nhất tài tử!

Linh Bạch Đế danh ngôn: Bảo kiếm mũi nhọn ma luyện ra, mùi hoa mai tự khổ hàn đến!

Câu đối của Xi Bạch Đế dẫn phát toàn bộ đàm luận!

Đúng như truyền thông đã nói, cuộc đối thoại của Lâm Tri Bạch đã dẫn phát bàn tán về toàn bộ mạng lưới!

Trong đó.

Khiến cho các bạn mạng cảm thấy cảnh đẹp ý vui nhất, chính là câu “Lục thủy vốn vô lo, bởi vì gió nhãn mặt —— Thanh Sơn nguyên không già, là tuyết trắng đầu.”

Không ít người trên mạng trực tiếp dùng những lời này phát tài cho bằng hữu.

Thậm chí có người còn trực tiếp ký tên cho cả hai bên làm cá nhân.

Cặp câu đối này của Chu Thái và Bạch Đế, mơ hồ đã có tư thế truyền thành câu chuyện đẹp.

Chỉ vì bộ câu đối này không chỉ là ý cảnh đẹp, bức cách cũng phi thường cao, ẩn chứa triết lý nhất định.

Có điều muốn nói là độ thảo luận cao nhất...

Đương nhiên còn là Lâm Tri Bạch lưu lại Yên Tỏa Hồ Liễu kia!

Vô số bạn trên mạng đều sử dụng ra toàn bộ vốn liếng, muốn câu đối được, nhưng toàn bộ võng đều không có một ai thành công!

Ngược lại, có người cố ý làm ác, nói câu “châm thành thiết bản”, thành công dẫn phát vô số tiếng cười khanh khách...

Khoan hãy nói.

Tuy rằng về dưới này tràn ngập ý tứ làm ác, nhưng ít nhất bên cạnh “Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ” thật sự đã đối đầu rồi.

Cũng là bởi vì độ thảo luận thực sự quá cao.

Rất nhiều người chưa xem trực tiếp, cũng tò mò đi tìm xem video, kết quả bị câu đối của Cao Năng làm cho kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm!

“Mẹ ơi!”

“Bạch Đế thế này cũng quá mạnh đi!”

“Vòng thứ nhất chỉ nói thêm đề mục, ta đã biết sự tình không đơn giản!”

“Vòng thứ hai mới đẹp trai, chỉ đối phó năm người trước, năm người sau có thể đứng, nhưng cố ý không đứng, quá có tính cách!”

“Hỏa lực đợt thứ ba mở hết mới là đợt cháy cuối cùng!”

“Lúc trước ta xem bài ca của Bạch Đế và Sở Từ so sánh, vẫn luôn cho rằng tài hoa văn học của Sở Từ cao hơn Bạch Đế một bậc, bây giờ xem ra vẫn là lợi hại hơn so với Bạch Đế!”

“Lời này ta cũng không thích nghe.”

“Mỗi người đều có những điều am hiểu, hơn nữa các người làm sao có thể xác định Sở Từ không hiểu được câu đối?”

“Tài hoa của Sở Từ chắc chắn không kém!”

Mặc dù sóng này của Bạch Đế quả thật đẹp ngắt trời, nhưng fan trong miệng đương nhiên không phục, mặc dù trong lòng nhất định rất bội phục.

Đám người trên mạng nhìn thấy fan cuồng của Sở Từ còn đang nhao nhao vui vẻ không chịu nổi nữa.

Thấy Bạch Đế và Sở Từ gõ đầu, luôn là một trong những cội nguồn vui vẻ của đám dân mạng, chỉ là mọi người đều cảm thấy đây là kỹ năng của Bạch Đế cao hơn một bậc.

Lâm Tri Bạch đương nhiên cũng nhìn thấy cuộc thảo luận của bạn trên mạng.

Vốn chính là nhìn một chút vui vẻ, nhưng mắt thấy có người bắt đầu mượn Bạch Đế đạ Sở Từ, Lâm Tri Bạch thật không vui.

Hai áo giáp nên tận lực cân bằng thì tốt hơn.

Vậy cũng chỉ có thể để cho Sở Từ cũng phải làm chút gì đó.

Lâm Tri Bạch hơi suy nghĩ một chút, trực tiếp dùng tài khoản của Sở Từ, phát biểu một cái động thái:

“Đào Nhiên Cẩm Giang Đê.”

Lúc bạn trên mạng nhìn thấy năm chữ này đều sửng sốt một chút.

Ngay sau đó.

Lúc này mọi người mới phản ứng lại!

“Khá lắm, đây là Sở Từ đối với câu đối tiếp theo của Bạch Đế thiên cổ, Yên tòa hồ nước?”

“Ta đi!”

“Kim mộc thủy hỏa thổ... Đào Nhiên Cẩm Giang Đê... Thật đúng là câu đối dưới của Yên tòa trì liễu!”

“Ngu vật như vậy?”

“Toàn bộ lưới bó tay chịu trói, vậy mà Sở Từ lại bị phá rồi!?”

“Ngũ Hành không thành vấn đề, đạo cảnh cũng không thành vấn đề, thậm chí so với câu pháo Trấn Hải Thành lâu của Bạch Đế kia thì tốt hơn nhiều!”

“Đây chính là thiên cổ tuyệt đối a!”

“Có đại lão nào phân tích không?”

“Sở Từ thế mà cũng hiểu câu đối?”

“Cái này liên lạc trình độ nào a?”

Không phải mỗi người đều có đủ trình độ giám định và thưởng thức, đại đa số người nhìn thấy câu đối này, chỉ cảm thấy rất lợi hại, nhưng cụ thể để cho bọn họ phân tích liền không nói ra được nguyên do.

Có nhiều trâu bò ở trên mạng lắm.

Rất nhanh liền có một đại học giảng dạy phân tích: “Yên tỏa hồ nước liễu câu đối là quy luật Bình thường bằng phẳng, bởi vì vế trên không phải khung móng ngựa tiêu chuẩn, nếu như dựa theo quy luật hai bốn sáu phân minh mà nói, vế dưới hẳn là đều bằng phẳng, trong đó đều biểu thị vừa có thể là bình cũng có thể là Côn Bằng, cho nên nếu như nghiêm khắc đến xem, vế dưới đào đốt Cầm Giang Đê, cũng không phải thập phần hoàn mỹ...”

Nhưng mà.

Sau đó người đại học này truyền thụ bổ sung: “Xem xét vế thượng là cấp độ thiên cổ tuyệt đối khó khăn, cho nên câu đối tiếp theo của Sở Từ đã có thể nói là toàn bộ mạng lưới là tốt nhất, thậm chí so với 【pháo Trấn Hải Thành Lâu】 mà Bạch Đế tự mình hướng tới càng thêm ưu tú, chỉ từ trình độ nghiên cứu của câu đối này mà xem, trình độ câu đối của Sở Từ tuyệt đối không kém, ít nhất ta không nghĩ tới vế sau tốt hơn hẳn!”

Không chỉ vị đại học này giảng dạy.

Không ít văn nhân mặc khách, kỳ thật cũng đang suy nghĩ vế đối, sau đó nhìn thấy câu đối này của Sở Từ, đều biểu thị tâm tình khúc mắc.

“Đã là tôi ưu giải thích trước mắt!”

“Nói một câu, mạng lưới này tốt nhất cũng không nên đâu.”

“Chỉ sợ không ai có thể ra được phiên bản tốt hơn.”

“Các câu đối của Sở Từ tuyệt đối không thể khinh thường.”

“Tốt nhất là giải thích!”

“Miễn cưỡng có thể làm đáp án công khai.”

Lần này Sở Từ vui cười, tuy rằng cái này không thể nói rõ Sở Từ trình độ của hắn mạnh hơn câu đối Bạch Đê, nhưng ít ra cũng hung hăng hòa trở lại một thành!

Ít nhất là fan trắng không cách nào trở mặt!

Bởi vì cái Bạch Đê nhắm vào là “Tranh Trần Hải Thành Lâu”.

Điểm tổng hợp sẽ không bằng “Hạt đê Đào Nhiên Cẩm Giang” của Sở Từ.

Về sau mọi người tìm tòi đáp án thiên cổ tuyệt đối của Bạch Đê, lần đầu tiên nhảy ra chắc chắn sẽ là vé dưới của Sở Từ!

Tiếp theo mới là vé sau của Bạch Đê.

Nhìn từ góc độ này, mặc dù Sở Từ không có thắng nhưng cũng không có thua...

Lâm Tri Bạch lại tỏ vẻ thỏa mãn với kỹ năng “Không chế hoàn mỹ” của mình, áo lót phải cân đối phát triển mới là chính đạo nha!

Nói đi thì phải nói lại.

Cuộc thi tuyên này danh vọng phản hồi thật cao a, Lâm Tri Bạch cố ý điều ra dữ liệu cá nhân nhìn thoáng qua.

【 Tên: Lâm Tri Bạch 】

【 Tuổi tác: 19 】

【 Thanh Nhạc: 60+ 】

【 Có đàn dương cầm: 50+ 】

【 Ông chủ tốt: 50+ 】

【 hội họa: 36+ 】

【 Thư pháp: 32+ 】

[Danh vọng: 7396]

【 Tổng kết: So với hôm nay hai năm trước, tài nghệ của túc chủ cơ bản đều tăng lên một chút, tăng lên là phương diện danh tiếng nhạc, đề nghị túc chủ có thể cân đối phát triển. 】

Là có chút đề thăng.

Lâm Tri Bạch còn nhớ lúc trước mình là đàn dương tám mươi điểm, tăng lên 50 điểm khả năng là bởi vì hai năm nay vì dật nhạc còn có chuyện luyện tập trực tiếp.

Trước đó ông ta cũng 4.

Nhưng Lâm Tri phát trực tiếp thì thích không tốt, vì hiệu quả phát sóng trực tiếp còn khổ luyện một phen, trước mắt cũng tăng lên 50 điểm.

Hội họa cùng thư pháp chỉ tăng lên một chút.

Không có gì để nói, hai năm mới mỗi người trưởng một chút, rất tốt đã tốt rồi, không có lùi bước đã là tốt lắm rồi, dù sao hai thứ này của Lâm Tri Bạch đều sơ sài luyện tập.

Về phần âm thanh vui vẻ?

Đây là Lâm Tri Bạch tự mình học phối hợp cộng điểm mới tăng lên.

“Tuy hệ thống đề nghị ta phát triển cân đối, nhưng tài nghệ khác trước mắt đều không vội thăng cấp, ta vẫn nên tiếp tục ưu tiên tăng cường Sở Từ.”

Lâm Tri Bạch coi trọng nhất vẫn là vui vẻ.

Lúc trước vì chọn ca đề phát sóng trực tiếp mà ca hát đã tự do hơn, bài hát của Sở Từ được Lâm Tri Bạch một hơi đề thăng tới 60 điểm.

Dựa theo cách nói của hệ thống, 60 điểm là đường ranh giới tiêu chuẩn của ca sĩ chuyên nghiệp.

Mà sau đó, Lâm Tri Bạch lại lục tục thu hoạch được 17 điểm kỹ năng từ chỗ hệ thống.

Bây giờ đều tích góp vô dụng đây này.

Lâm Tri Bạch nghĩ trước, hoặc là thêm niềm vui vào 10 điểm đi.

“Vây ửng hồng!”

“Thanh âm thêm 10 điểm kỹ năng!”

Lời này vừa nói ra, màu đỏ ứng bắt đầu vận hành hệ thống, Lâm Tri Bạch cảm giác giữa cổ họng có cảm giác lạnh lẽo, giống như uống đường thấm yết hầu vậy.

Thử nghiệm rất thần kỳ.

Sau đó đầu óc cũng có chút tê dại.

Quá trình như vậy diễn ra vài phút sau, Lâm Tri Bạch bỗng nhiên nghe một tiếng đình đông.

Phượng hồng: “Chúc mừng kí chủ vui vẻ đạt đến 70 điểm, bài hát hiện tại của ngài đã đạt đến trình độ ca hát có thâm niên chuyên nghiệp.”

Ca sĩ chuyên nghiệp 60 người!

Sau ca Vương ca là 80%!

Trình độ ca công hiện tại của Lâm Tri Bạch nằm giữa hai người, mạnh hơn ca ca chuyên nghiệp bình thường nhưng yếu hơn ca hát sau lưng.

“Đủ rồi.”

Lâm Tri Bạch lẩm bẫm.

Đúng lúc này hệ thống lại phát ra một tiếng “Leng keng”.

Phi hồng: “Chúc mừng kí chủ phát động thiên phú đặc thù ban thưởng Bách Biến Xung Tuyển!”

Âm thanh bách biến?

Đây là cái đồ chơi gì?

Lâm Tri Bạch vội vàng nhìn thoáng qua giới thiệu: “Đúng như tên gọi của nó, đường thanh danh bách biến nghĩa là kí chủ có thể phát ra nhiều loại âm thanh khác nhau...”

Phát ra nhiều loại thanh âm khác nhau?

Ánh mắt Lâm Tri trắng sáng ngời, bắt đầu hát khúc 《Ca》 cho mình.

Ca hát bình thường khác nhau, Lâm Tri Bạch bắt chước thanh âm của Trương Hi Dương để hát.

Âm thanh vừa ra khỏi miệng Lâm Tri Bạch đều giết nãy mình.

Tên này hay nhỉ!

Không ngờ mình lại có thể bắt chước được giọng nói của Trương Hi Dương!

Sau đó Lâm Tri Bạch lại bắt chước thanh âm thô thiển của Lâm Thủ Nhất hát “Tiêu sâu sâu”.

Sau khi hát vài câu, Lâm Tri Bạch bật cười, đánh giá Lâm Thủ Nhất mình nghe được đều phải tròn mắt nhỉ?

Mình thế mà bắt chước thanh âm kém cỏi của Lâm Thủ Nhất bảy tám phần!

Có một số người trời sinh rất am hiểu bắt chước thanh âm của các ca sĩ, đây là thiên phú.

Mà Lâm Tri Bạch hiện tại cũng có thiên phú như vậy, hẳn thậm chí so với những người bắt chước thì mạnh hơn một chút!

Những kẻ có thiên phú dị bẩm kia mô phỏng theo, nhiều nhất cũng chỉ bắt chước được tám phần hát ban đầu?

Mà Lâm Tri Bạch lại trực tiếp mô phỏng ra khoảng chín phần mười!

Giả sử Lâm Tri Bạch hát một ca khúc Thiên Quang ca hát Chu Hàn Ca...

Nếu như mọi người không nhìn mặt mình, hơn phân nửa sẽ cho rằng là Chu Hàn đang hát.

Thật thú vị!

Lâm Tri Bạch chơi đến quên cả trời đất.

Thậm chí còn thử mô phỏng thanh âm Tôn Cốc xướng Nguyệt Quang.

Loại phong cách đặc biệt này, Lâm Tri Bạch vậy mà cũng có thể không chế rồi, bất quá đây không chỉ là bởi vì hắn hiện tại bắt chước năng lực vô cùng khủng bố.

Càng bởi vì trình độ xướng công của Lâm Tri Bạch đạt đến 70 điểm, đã vượt qua Tôn Cốc, tiếp cận trình độ của ca vương!

Đúng rồi.

Thanh âm nữ tính có thể mô phỏng theo được sao?

Lâm Tri thử không một lần, lập tức vui mừng quá đỗi, ngay cả thanh tuyền của phái nữ hấn cũng không chế được!

Bất quá nghe kỹ vẫn có thể nghe ra là giọng nam.

Nói cứng rắn, đại khái có phần giống ca kỹ kiếp trước?

Tuy rằng âm thanh giống nữ ca, có thể nhìn kỹ, còn có thể nghe ra mùi vị của nam ca...

“Thiên phú này không tồi.”

Không nghĩ tới ca công đạt đến 70 điểm còn có loại ban thưởng ần tàng này, Sở Từ đạt được cấp sử thi tăng mạnh!

Đúng rồi.

Bảy điểm kỹ năng còn lại xử lý như thế nào?

Lâm Tri Bạch sau khi do dự một chút, trực tiếp thêm vào bên trên “Dương dương tài nghệ”, hội họa thư pháp trước tiên dừng lại ở bên cạnh đi.

Nhất thời.

Lâm Tri Bạch trình độ đàn dương dương đã đạt tới 35 điểm!

Đừng xem thường số lượng này, Lâm Tri biết sau khi đợt tăng cường đàn dương khí này sẽ có trình độ đàn dương cầm thẳng đến trình độ chuyên nghiệp!

“Chờ ta nâng cao trình độ của đàn dương dương một chút nữa, thì dùng cả đàn dương cầm là được rồi.”

Lâm Tri Bạch nở nụ cười, chỉ là một tiểu khúc cha, về sau sớm muộn gì hấn cũng muốn chơi đàn dương dương uốn lượn vui vẻ!

Chỉ tiếc điểm kỹ năng lại dùng hết rồi, phải kiếm thêm một đợt mới được.

Đến lúc đó, ông ta có thể nâng đàn dương dương lên tới tiêu chuẩn chuyên nghiệp, món âm nhạc này cũng có thể trực tiếp tăng tới tiêu chuẩn ca vương!

Lâm Tri Bạch trong lòng như là kế hoạch.

Đương nhiên cũng không thể trông cậy vào hệ thống thêm điểm.

Lâm Tri Bạch vui vẻ, dựa vào nỗ lực của mình đã tăng lên không ít.

Thời gian kế tiếp, cần nhận rồi không có việc gì, cũng có thể dựa vào chính mình cố gắng cho đàn dương cầm các loại tài nghệ để thăng cấp một chút nha.

Đây chính là luyện đàn!

Mục tiêu mang thai như vậy, vài ngày kế tiếp, thật đúng là thành thành thật thật ở chỗ này luyện tập đàn dương cầm.

Thứ này luyện nhiều hơn.

Cho dù là thiên tài như Bối Đa Phân Mạc Đặc cũng phải luyện tập nhiều lần.

...

Công phu không phụ người hữu tâm.

Số mười lăm tháng chín, chuyên tâm luyện Lâm Tri Bạch ở Viên Thụ nửa tháng này, số liệu quả nhiên là tăng vọt!

Được rồi.

Tăng lên 1 điểm.

Đạt tới 58.

Dù sao thì có thể thêm một chút là được, dù sao mục tiêu của Lâm Tri Tiên là cách nhà đàn dương chuyên trở thành đàn dương cầm đầu còn gần hơn một bước.

Cũng chính là ngày hôm đó.

Lâm Tri Bạch đi tới buổi họp thoại bản thân thoại.

Trong phòng họp.

Nhâm gia Xuân Môn đã thăng chức thần thoại xuất bản Xã Xã Trường không phải không hưng phấn hí lộng nói:

“Xã trưởng anh minh!”

Chuyến này đúng là đáng giá để Nhâm gia Xuân nịnh nọt.

Bởi vì gần đây có không ít người sáng sao viết xuất bản sách.

Đều là do lúc trước Lâm Tri Bạch nhờ vả tỷ tỷ, để cho những minh tinh này viết, trong đó thậm chí còn có một tuyển siêu

việt như Trương Hi Dương.

Quyển sách Trương Hi Dương viết tên An Chá, rất phù hợp với tên của hắn, cũng xem như là một người tự truyện, hôn nhân hắn lần đầu chủ động lộ ra sự thất bại của hắn trong sách, còn có lịch duyệt cá nhân mấy năm nay, v.v.v.

Kết quả, khi xuất bản bộ tác phẩm này thì hoá bạo xuất phát!

Dù sao Trương Hi Dương cũng là ca vương, là siêu nhất tuyến siêu sao u của Tần Châu, chỉ riêng lực hiệu triệu kinh khủng của fan của hắn cũng đủ để chống đỡ cái thư tịch nhất định rồi!

Thậm chí là...

Rất nhiều người phẫn của Trương Hi Dương, thậm chí một số người không hề phẫn hồng Trương Hi Dương, đều mang theo chờ mong và nhiệt tình mua sắm quyển sách này.

Thật mới lạ!

Thông thường không phải đều là các tác giả ra sách sao?

Đây là lần đầu tiên mọi người nghe nói minh tinh cũng có thể viết sách, cảm giác mới mẻ trước nay chưa từng có, thêm vô số chi phí mang đến mới là nguyên do chính của quyển sách lớn này, đương nhiên trong đó cũng có một số khách hàng, là xuất phát từ một số tò mò, hoặc là tò mò nhìn trộm mới mua sách, bởi vì minh tinh cách đại chúng rất xa, nên có vẻ rất không chân thực, rất nhiều người muốn biết cuộc sống của minh tinh này là như thế nào.

Không chỉ sách của Trương Hi Dương.

Những sách của các ngôi sao khác, cũng đều tiêu thụ rất nhiều niềm vui, nguyên nhân chỉ đơn giản là mấy loại này.

Nhưng Trương Hi Dương là người của Siêu Nhất Chí, tức giận nhất, sách viết cũng thất vọng nhất, cho nên rất sót ruột.

Việc xuất xưởng thần thoại cũng vì vậy mà tăng trưởng thành tích tập thể, mới có cái tên nịnh nọt người trong cuộc họp luân Nhâm gia này, hắn bội phục từ tận đáy lòng.

Trên thực tế, toàn bộ cao tầng xuất bản cũng đều đối với Lâm Tri Bạch Tâm Duyệt thần phục.

Bởi vì tìm minh tinh viết cái ý tưởng này, cũng hoàn toàn là do cái xã trưởng Lâm Tri Bạch này nghĩ ra!

Trước có cái lưới Lam Tinh!

Sau có hạng mục “Lam Tinh thánh thư”!

Bây giờ lại có nhiệt độ xuất thư của minh tinh gia trì!

Lâm Tri Bạch tiến vào nhà xuất bản làm xã hội đảm nhiệm chức vụ xã hội mới không quá nửa năm, chẳng những thanh lý một ít cao tầng không nghe lời, đem những người còn lại thu thập tới bái thiếp, còn đem công ty làm thành tích phát triển tăng lên gấp mấy lần, lãnh đạo như vậy ai không phục chứ?

Nịnh hót xong.

Nhậm gia Xuân mở miệng nói:

“Theo như thông tin mới nhất về điều tra, hiện tại thần thoại xuất bản của chúng ta đã trở thành người xuất bản đầu tiên của Tần Châu, nơi không thẹn với lương tâm!”

“Trước kia so đấu kịch liệt nhất với chúng ta là ông ta xuất bản đã bị chúng ta bỏ lại đằng sau!”

“Thiên quang xuất bản cũng chỉ có thể theo sau chúng ta ăn bụi.”

“Công ty có quy mô xã hội ngày hôm nay, công lớn, chí vĩ!”

Theo ngôi sao xuất thư tiêu hóa sẽ bùng nổ, xuất thân thần thoại phiên bản triệt để ngôi vững bảo tọa đầu rồng ở đồ hội trường Tần Châu!

...

Duy Khắc Duy Khắc xuất bản.

Thiên quang xuất bản, xuất bản.

Kể cả vô số đồng hành ở bên trong, mọi người mắt thấy việc xuất bản thần thoại lại bắt đầu nhanh chóng tăng trưởng, cả đám đều sắp đắm chìm vào bể tắc ròi.

“Thần thoại xuất bản không thể ngăn cản.”

“Bạch Đế quá lợi hại!”

“Mới nửa năm mà đã đẩy chúng ta liên tục bại lui!”

“Tên này thật sự là học sinh Đại Tam sao?”

“Độ thành thực tư duy thương nghiệp này, so với gia gia hẳn còn không kém cõi chút nào.”

“Vậy mà trước đó chúng ta còn tưởng rằng hắn là người ngoài nghề.”

“Đây đâu phải là người ngoài nghề gì?”

“Hắn còn hiểu rõ Đồ Thư thị hơn so với những lão già chúng ta!”

“Người này quả thực là tuyệt đỉnh thiên tài, ta nhìn hắn tham gia câu đối giải đấu, càng thêm xác nhận điểm này.”

“Thậm chí ta còn hoài nghi Bạch Đế sẽ trở thành người thừa kế thần thoại trong tương lai!”

“Gần đây thương giới có không ít lời như vậy, Lâm gia đời thứ hai không nói, tất cả mọi người đời thứ ba đều bị Bạch Đế vượt qua danh tiếng.”

...

Trang viên Tây Thành.

Lâm Chiêu Mục như cười như không nói: “Tiểu Bạch có thể trở thành người thừa kế tương lai của tập đoàn thần thoại không? Người bên ngoài nói như vậy sao?”

“Đúng vậy.”

Kim thư ký cười nói: “Công tích xuất bản của thần thoại càng ngày càng tốt, cái máy tinh kia cũng đã viết ra, hiệu quả phản hưởng của thị trường cực kỳ tốt, lò xưởng và Thiên Quang của Duy Tư Vinh Thụ đều phải mô phỏng theo.”

“Vô dụng thôi.”

Lâm Chiêu Mục thân nhiên nói: “Canh đầu tiên đều đã bị Tiểu Bạch uống hết, loại mảnh lời xuất thư này chủ yếu là một món mới. Sau này nếu có minh tinh xuất thư theo, về mặt tiêu thụ cũng không cần ôm hi vọng quá lớn.”

“Đúng vậy a.”

Kim thư ký cảm khái nói: “Tài trí của thiếu gia Tiểu Bạch, quả thực khiến người ta thán phục, có mấy phần hương vị văn võ

song toàn.”

Tài hoa cá nhân cũng đủ lợi hại.

Ánh mắt thương nghiệp cũng đủ lâu dài.

Dựa theo tiêu chuẩn người thừa kế của tập đoàn thần thoại mà nói, đây chính là văn võ song toàn.

Nếu như chỉ có năng lực thương nghiệp, thì sẽ bị người ta nói thành bôn gia đầy người mùi tiền thối.

Nhưng nếu như chỉ có tài hoa nghệ thuật, không có năng lực thương nghiệp, vậy còn không bằng tư cách bôn gia đầy người hôi thối đó.

Hết lần này tới lần khác Lâm Tri Bạch lại chiếm hết toàn bộ.

Dù là Lâm Chiêu Mục cũng không thể bắt bẻ được lỗi lầm nào.

Kim thư ký còn biết, đoạn thời gian trước, Lâm Chiêu và lão gia tử còn đến xem trận tranh tài đôi mà Lâm Tri Bạch tham gia kia.

Mặc dù sau khi xem xong không có gì, nhưng những bí thư này tin tưởng ở trong mắt Lâm Chiêu Mục, đều sẽ trở thành điểm cộng phân của Lâm Tri.

“Hắn có biểu hiện tốt như vậy, ta đây là gia gia, cũng nên thể hiện một chút mới đúng.”

Ngón tay Lâm Chiêu Mục gõ nhẹ lên mặt bàn: “Để hắn nộp bài thi trước đi, xuất bản xã giao trong thần thoại cho hắn. Ta có thể yên tâm rồi.”

“Ý của ngài là?”

“Tất cả cổ phần xuất bản của thần thoại đều chuyển cho Lâm Tri Bạch.”

Lâm Chiêu Mục Như nói, vốn dĩ đây là cuối năm mới bắt đầu tính, nhưng Lâm Tri Bạch biểu hiện quá tốt, tốt đến căn bản không cần đợi đến cuối năm!

...

Hai ngày sau.

Lâm Tri Bạch xuất bản ở thần thoại, đọc Kim Bí Thư.

“Thật sự toàn bộ chuyển cho ta rồi?”

“Ký tên, sau khi xuất bản thần thoại sẽ là của ngài.”

Kim thư ký cười tủm tỉm nói, thuận thế chỉ dẫn Lâm Tri Bạch hoàn thành chữ ký pháp nhân thay đổi trên một phần hợp đồng.

“Lão gia tử thật hào phóng nha.”

Lâm Tri Bạch cười cười, quả quyết ký tên của mình lên, trực tiếp cầm lấy tất cả cổ phần của nhà xuất xưởng này.

Nhàn xuất bản bản thân cũng không phải là phí công vô ích, dù sao hao phí không ít tâm huyết, lại còn dùng phương văn mạng để nghe sách, đi tìm nơi xuất phát của mình.

Những thứ này đều là kim khâu!

Mà theo Lâm Tri Bạch ở dưới sự chứng kiến của quê hương chứng kiến chính thức ký tên ——

Việc xuất xưởng thần thoại cuối cùng cũng trở thành tài sản để Lâm Tri hấn lấy lòng mỗi người trăm phần trăm khổng chế cổ phần!

Về sau Lâm Tri Bạch không còn là xã hội xuất bản thần thoại nữa.

Hấn đã thăng cấp!

Trực tiếp trở thành ông chủ xuất bản thần thoại!

Thế nhưng lão gia tử đột nhiên hào phóng như vậy cũng làm cho Lâm Tri Bạch nhìn không được có chút suy nghĩ nhiều.

Thân thể lão gia tử sẽ không ổn thật đấy chứ?

Bởi vì lão gia tử từ trước đến nay là một người nắm giữ dự vọng rất nặng, chính là người đầu tiên Lâm gia chính thức kế thừa một bộ phận sản nghiệp.

“Chúc mừng Tiểu Bạch thiếu gia!”

Thư ký vàng cười nói: “Tình bạn nhắc nhở a, cẩn thận các bá bá mấy vị không an phận kia của ngài.”

“Ta biết.”

Lâm Tri đưa thư ký vàng trắng rời đi.

Khi xoay người lại, Lâm Tri Bạch nhìn thấy cảnh tượng xuất bản của những người cao tầng trong thần thoại thì ánh mắt phức tạp nhìn mình chằm chằm.

“Chúc mừng xã hội!”

Đám cao tầng này trăm miệng một lời.

Nhậm gia Xuân cười nói: “Nên đổi giọng gọi ông chủ rồi.”

“Chúc mừng ông chủ!”

Lần đổi lời này mang ý nghĩa tất cả mọi người đều rõ ràng, về sau bọn họ không còn là làm công việc cho tập đoàn thần thoại nữa.

Mà là đang làm công cho Lâm Tri một người trắng!”

Lâm Tri Bạch khoát tay áo nói: “Mọi người an tâm làm việc là được.”

Sau khi chính thức thu thập thần thoại xuất bản, hẳn cũng không có hành động gì mới, người trong công ty không nghe lời đều đã dọn dẹp xong hết rồi.

An ủi cao tầng thật tốt, Lâm Tri Bạch lại gọi điện thoại với Giang Thành.

Giang Thành sau khi biết được tin tức có chút kinh hỉ, cảm khái nói: “Thần thoại xuất bản hiện tại giá trị thị trường cũng không thấp, chip đọc sách là có thể tạo ra. Dịch. Huyền K.Mẹ kiếp.sau này lão bản người thật sự có thể trở thành phú ông ngàn ức.”

“Muội muốn đổi tên là Dục Bản xuất bản...”

Lâm Tri đậu đen rau muống, bất quá cũng chỉ là ngoài miệng nói ra, hẳn có quyền cải danh, nhưng không thể thật sự đổi tên được.

Ngược lại làn sóng điểm kỹ năng này tăng không ít.

Sau khi Lâm Tri Bạch đem thần thoại xuất bản, hệ thống trực tiếp nhắc nhở Lâm Tri Bạch đã đạt được 30 điểm kỹ năng!

Một đợt phát nhanh!

Nhưng cái này cũng có thể lý giải, dù sao cũng là một bộ thần thoại xuất bản a, cái này quá đáng giá, Lâm Tri Bạch thậm chí

cảm thấy bạn thưởng 30 điểm kỹ năng, hệ thống cũng có vẻ hơi keo kiệt rồi!

—

Ục: Ta lại viết một chương, cuối tháng sẽ cầu xin cho mọi người một chút vé tháng!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 276: Tạt Nông sắp xuất hiện, khởi đầu đã đến!” Bản Đài nghe nói, tác phẩm của tổ chức Thần Thoại Trường Lâm Chiêu Đoan - cháu trai nhỏ nhất của Lữ Tố Đầu Lâm Tri Bạch, sau khi đảm nhiệm chức nhà xuất bản thần thoại xã hội, dẫn đầu công ty phát triển, công ty phát triển không ngừng phát triển. Hôm nay đã thành công kế thừa việc sản nghiệp của một tập đoàn thần thoại Lâm thị, thực hiện cổ không chế tuyệt đối của cá nhân.”

—— tin tức hồi trưa liền.

“Đây là đời thứ hai của thần thoại và đời thứ ba, lần đầu tiên có quan hệ trực hệ trực tiếp với chủ tịch Lâm Chiêu, kế thừa sản nghiệp dưới trướng tập đoàn thần thoại, thương hội đều bàn tán về điều này. Có người suy đoán có lẽ đây là chủ tịch của tập đoàn thần thoại đã trưởng thành chọn lựa Lâm Tri Bạch làm người thừa kế hợp pháp gia tộc nhất.”

—— Tần Châu tài kinh

“Lâm Tri Bạch lấy danh nghĩa Bạch Đế để lấy tên gọi là Tiểu Khúc Cha của Phong Nhạc đàn, gần đây lại giành được quán quân của cuộc thi câu đối. Nhưng so với những chuyện này càng làm cho người chú ý, lại là thân phận đời thứ ba của tập đoàn thần thoại. Ngày hôm nay Lâm Tri Bạch chính thức đạt được việc lưu giữ sản nghiệp thần thoại của tập đoàn thần thoại là của gia tộc Lâm Mục Chiêu tặng cho, trên phổ nghe đồn Lâm Tri Bạch là đời sau mà bản thân Lâm Chiêu Mục yêu thích nhất!”

Đại sự kiện giải trí

“Bản báo phóng viên biết, Bạch Đế Lâm Tri Bạch đã chính thức trở thành lão bản xuất bản thần thoại, khi thực hiện công ty tuyệt đối không chế cổ phần, đồng thời có gia đình kinh tế Tần Châu chỉ ra, số điểm xuất bản thần thoại vào cuối năm sẽ vượt qua sáu trăm ức, Lâm Tri Bạch mười chín tuổi còn đang ở Đại Tam, đã có thân gia gần sáu trăm ức, có thể nói là một trong những phú hào Tần Châu trẻ tuổi nhất.”

——“Ba Tư* Tần Châu

Tin tức Lâm Tri Bạch chính thức trở thành thần thoại xuất bản lão bản rất nhanh liền truyền ra ngoài, tin tức này trong nháy mắt đã tạo nên một chấn động thật lớn!

...

Trên mạng lưới.

Cực Quang Đài bàn tán sôi nổi!

“Đậu xanh, Bạch Đế thật có tiền!”

“Thần thoại xuất bản lão bản, chắc chắn không chế cổ phần?”

“Lâm Tri Bạch thật sự là người thắng cuộc nhân sinh!”

“Thần thoại xuất bản, đây là xuất bản nhất quy mô Tần Châu chúng ta, hiện tại thành Lâm Tri Bạch một mình!”

“Xem ra chủ tịch của Bạch Đế ở tập đoàn thần thoại rất được nuông chiều nha.”

“Dù sao cũng là cháu ruột.”

“Cái này người không hiểu rồi, chủ yếu là chủ tịch của các tổ chức thần thoại trưởng Lâm Chiêu Tôn rất tốt nha, năng lực được sủng ái của Bạch Đế chủ yếu là người mạnh, tài hoa của hắn chúng ta không nói trước, chỉ nói đến việc xuất bản thần thoại đã vào trong tay hắn, thành tích tích phát triển không ngừng, các hạng mục của Bặc Văn Điền Tư và nghe sách, đừng nói là đại nhân vật như Lâm Chiêu Mục, người đổi lại ai có con cháu xuất sắc như vậy đều sẽ sủng ái đến tận trời!”

“Có thể cũng có quan hệ với việc Bạch Đế là tôn tử nhỏ nhất.”

“Dù sao chúng ta cũng đều biết, đại đa số gia đình là càng nhỏ càng được sủng ái, khả năng Lâm gia hào môn như vậy cũng không ngoại lệ đi.”

...

Bên trong ngành cũng đang bàn luận sôi nổi!

Chỉ có điều chủ đề chủ yếu là ở điểm người thừa kế của một tập đoàn thần thoại.

“Bạch Đế là người đầu tiên thừa kế sản nghiệp!”

“Nhưng thần thoại xuất bản chưa chắc đã là sản nghiệp đầu tiên do Bạch Đế thừa kế, nói không chừng về sau sẽ còn có cái thứ hai?”

“Hắn không phải là chủ tịch đời tiếp theo của một tập đoàn thần thoại chứ?”

“Vấn đề của Bạch Đế là đời thứ ba đó!”

“Mấy đứa con trai của Lâm Chiêu Mục còn chưa được đãi ngộ như thế này!”

“Chẳng lẽ Lâm Chiêu Mục sẽ để cho hậu bối Bạch Đế kế thừa?”

“Khả năng không lớn.”

“Lâm Chiêu Mục hẳn là sẽ chọn một cái chức chủ tịch đời tiếp theo trong thời Xuân Hạ Thu Đông của gia tộc để đảm nhiệm?”

“Nếu là đời thứ hai Bạch Đế thì hẳn là đã nắm chắc kế thừa.”

...

Mà tin tức này, muốn nói gây chấn động lớn nhất, vẫn là ở trong nội bộ Lâm gia!

Chi thứ của Bất Thiếu Lâm gia đều tròn tròn mắt, không nghĩ tới lại là Lâm Tri Bạch ở trong trận chiến thừa kế này đoạt được hạng nhất.

“Vì sao hết lần này tới lần khác lại là Lâm Tri Bạch?”

“Tiểu tử này không thân với chúng ta à!”

“Ta còn từng đắc tội với hắn!”

“Không có gì, chỉ là xuất bản một chút mà thôi.”

“Hắn là đời thứ ba, không đến mức trực tiếp trở thành chủ tịch trưởng đời tiếp theo.”

“Kí trưởng, cũng là gia chủ của chúng ta a, ít nhất nên cho người đời thứ hai đảm nhiệm, Lâm Xuân không được sao?”

“Lâm Thu cũng có cơ hội.”

“Lời này mà nói, Lâm Hạ còn có cơ hội, cha của Lâm Tri Bạch kia cơ hội không lớn.”

“Bất kể như thế nào, sau này không thể quan hệ với một nhà Lâm Tri Bạch quá cứng.”

...

Chi thứ còn chần động, dòng chính thì càng không cần phải nói.

Ba bá bá đều có chút tức giận, ba nhà vì việc này mà hiếm khi gặp lại nhau, đều có thể miễn cưỡng vỗ phúc cả nhà.

“Còn chưa tới cuối năm đâu!”

“Thế nào lão gia tử lại muốn xuất bản đưa thẳng oắt kia!”

“Lão tứ nhà thật sự có tiền đồ!”

“Về sau chúng ta cần phải cẩn thận nhà bọn họ.”

“Nhà bọn họ hai năm nay, lấy lòng lão gia tử không ít vui vẻ.”

“Chủ phải cẩn thận tên Lâm Tri Bạch kia!”

“Thằng nhãi ranh này quá quỷ dị!”

“Tiểu tử từ nhỏ đã là kẻ trộm gà, lớn rồi vậy mà còn đáng sợ hơn!”

“Khi chúng ta nên liên thủ, thì phải liên thủ đối phó nhà bọn họ!”

...

Đối với việc các phương nghị luận về Lâm Tri Bạch cũng không quá để ở trong lòng.

So với các loại thanh âm bên ngoài, chuyện Lâm Tri Bạch hiện tại cao hứng nhất chẳng qua là lại đạt được 30 điểm kỹ năng.

Phải biết rằng điểm kỹ năng của Lâm Tri Bạch vừa mới dùng xong.

Hiện tại lại tới ba mươi điểm kỹ năng, có mấy phần ý tứ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, Lâm Tri Bạch thiếu chút nữa nhịn không được trực tiếp tăng toàn bộ lên đến tiếng nhạc.

Nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Lâm Tri Bạch muốn cầu ổn thỏa, quyết định tích lũy điểm kỹ năng này trước, sau này lúc cần lại tăng thêm.

Dù sao thì điểm kỹ năng đã phóng ra cũng sẽ không chạy mất.

Về phần lão gia tử có phải thật sự đang suy nghĩ để mình làm người thừa kế của tập đoàn thần thoại hay không, Lâm Tri Bạch cũng không thèm để ý, hẳn có tiết tấu riêng của mình.

An tâm phát triển lộ cộc là được.

Đương nhiên có thể thuận lợi kế thừa thần thoại tập đoàn càng tốt hơn.

Lúc này.

Giang Thành đột nhiên gọi điện thoại.

“Ông chủ, có tin tốt, Nguyễn Cung thật bận rộn, chúng ta làm xong rồi!”

Giọng Giang Thành quá hưng phấn, hưng phấn đến mức Lâm Tri Bạch còn tưởng rằng hẳn nhất được tiền.

Nhưng rất nhanh Lâm Tri Bạch đã biết vì sao Giang Thành hưng phấn.

Bởi vì mở rộng Chử Bằng là phim truyền hình mà bộ đầu tiên Chử Ảnh thị tự chủ quay!

Có thể có người sẽ nói Côn Bằng tuyệt đối không nghĩ tới Côn Bằng, bất quá dù sao cũng là một mảnh võng kịch.

Khái niệm hoàn toàn khác biệt!

Bộ phim này từ diễn viên diễn viên đến diễn viên, thậm chí toàn bộ chế tác đoàn đội, tất cả đều là xuất hiện trong nhà của Côn Bằng, đối với Giang Thành giống như là hài tử ruột thịt của mình vậy!

Còn về vở kịch trước đó của Bất Dạ Hầu?

Được rồi, những đứa nhỏ thân sinh này cũng là thần thoại, Duy Á cùng với Thiên Quang đã ký dưỡng lớn lên.

Tỷ như cương phong bão táp.

Bộ kịch bản này tuy cũng là sản phẩm xuất chúng, nhưng trên ý nghĩa cần thận mà nói, Nguyễn Cung chỉ xuất hiện một cái kịch bản!

Cái khác?

Đều là do thần thoại xuất hiện.

Rốt cuộc bộ kịch này là thuộc về Côn Bằng hay là thần thoại, kỳ thật còn phải đợi kiểm tra lại, nói thế nào cũng tính đúng chứ.

Giao Bằng nở ra thì sẽ khác, không chỉ là con ruột mà còn là do chính tay mình nuôi lớn, không hề có chút quan hệ nào với công ty của người ta!

Cho nên Giang Thành hưng phấn!

Bộ kịch này có ý nghĩa đặc biệt với toàn bộ Dận Đề!

Đặc biệt là ở đâu?

Đặc biệt nếu như bộ kịch này thành công Giang Thành có thể tuyên bố với bên ngoài:

Vịch ảnh chúng ta đã có thể thực hiện ” bom hạt nhân” rồi!

Ai bảo ngoại giới đồng hành đều phổ biến cho rằng, kịch bản của Nguyễn Cung, cách ba đại sẽ không chuyển chứ? Giang thành chỉ chỉ vào năng lực mà Nguyễn Cung mở đầu cho sâu trong nghiệp kiến thức về năng lực quay phim ảnh do Đồng Lư tự chủ quay! Nhưng hễ thành công, sau này người hợp tác với ba đại thì có thể chiếm nhiều chủ động hơn!

Bởi vì chúng ta kịch bản của Côn Bằng, hoàn toàn có thể tự mình quyết định, cho nên? Muội muội vong hiến 《 》 màn mạc 》 ? Phải trả giá càng nhiều!

Nói như vậy, hẳn có thể tăng thêm tiền!

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là Côn Bằng có thể thành công.

“Vậy người chuẩn bị tuyên truyền đi.”

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút nói: “Chờ bộ kịch này pháp hành, 《Tập Y》 cũng tuyên truyền thật tốt một chút.”

Điện thoại di động bên trong bộ kịch này chính là 《Tập Nông》.

Nhưng thế giới này không có bài hát giống như “Tập Qua” này.

Lâm Tri Bạch viết ra, dùng tiếng chuông điện thoại trong phim...

“Quên đi.”

Lâm Tri Bạch nói: “Trực tiếp để Sở Từ phát trước đi!”

Mâm quan trọng của khúc nhạc này quá cao, mượn phim truyền hình đã ngại không nghiêm túc, Lâm Tri Bạch quyết định tuyên bố thẻ tre cho một mình!

Đáng nhắc tới là:

Tập Nông cũng không phải tên khúc, mà là một loại khúc thức, trên mặt chữ ý nghĩa là ‘Quay ca’, nguyên ý là ‘Quy luật’.

Chỉ chính là một loại hướng dẫn khôi phục âm nhạc sáng tác kỹ pháp ——

Một khúc điệu từ đầu đến cuối đều đi theo một âm bộ khác, mấy tiếng đàn theo thứ tự, giai điệu quy luật tương đồng xuất hiện lần lượt, giao nhau tiến hành, mô phỏng lẫn nhau, truy đuổi và quấn quanh nhau, mà âm bộ âm thanh gần như là lặp lại ý nghĩa đơn điệu.

Đến khi kết thúc cuối cùng, sợi dây kết nối cuối cùng sẽ dung hợp lại với nhau.

Dùng thủ pháp của Tập Nông viết thành nhạc khúc gọi là Tập Nông Khúc.

Nhưng mà ở kiếp trước, trong lòng đại chúng, Tập Nông đã chỉ học mỗi bài hát luân phiên mà mọi người vô cùng quen thuộc.

Khúc nhạc này mặc dù không có cao trào chập trùng như tác phẩm lãng mạn phái, kinh tâm động phách như vậy, nhưng

trong quá trình tiến hành nhìn như lặp đi lặp lại bình thường, lại cùng nhau cộng hưởng ra nhiều loại hiệu quả âm sắc, nhịp điệu bình thường nhịp nhàng vận chuyển sinh mệnh trong nháy mắt thay đổi.

Người nói chính là:

Càng nghe càng dễ nghe!

Hơn nữa có nghe chán không!

Nếu là loại khúc nhạc chán nghe, 《 Tạp Chúc Trang 》 cũng sẽ không lưu truyền mấy thế kỷ.

“Được.”

Giang thành nghe qua 《 Tạp Nông 》 , ngược lại cảm thấy không có gì đặc biệt, “Ông chủ tựa hồ rất coi trọng khúc nhạc này?”

“Ừm.”

“Nhưng dù ta không hiểu nhạc khí lắm, cũng có thể nghe ra được giọng thú vị...”

“Vậy lát nữa người nghe bản chính của nó thêm một chút.”

Lâm Tri cười miễn phí không giải thích quá nhiều, có câu nói “Đại nhạc tất dễ, đại lễ nhất định giản”.

Âm nhạc tốt nhất nhất nhất nhất nhất định là bình dị đấy, giống như lễ tiết lớn nhất nhất nhất nhất nhất nhất định là đơn giản đấy, kinh điển sẽ không bởi vì đơn giản mà mất đi mị lực.

“Được rồi.”

Tâm tư hiện tại của Giang thành đều đặt ở việc “Khởi chính” cuốn kịch này, chip đọc sách là có thể tạo ra. Khuyết K. Khảo tử cùng Lâm Tri bạch thông khí xong liền không kịp chờ đợi được mà thả ra tuyên truyền!

Trận thế khiến nó lớn thật.

Bởi vì phim truyền hình mạng của bộ phim cổ này, Giang Thành dự định không hợp tác với bất kỳ đài truyền hình nào, trực tiếp đặt ở video pháp.

Làm một độc gia thực sự thuộc về Nguyễn Cung, tựa như Nguyễn Cung hoàn toàn không nghĩ tới Nguyễn Cung như

vậy, muốn xem chỉ có thể lên video!

Mà quả nhiên sự tuyên truyền của bộ phim này cũng lập tức thu hút vô số ánh mắt.

Ngay cả tam đại đều không thể không chú ý ——

Làm phim truyền hình Nguyễn Cung bộ tự chủ quay, thành bại của Nguyễn Cung khởi đầu đoan chính chắc chắn sẽ ảnh hưởng rất lớn!

——

ps: Tiếp tục cầu nguyệt phiêu, quá hạn tác phé ~

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 277: Khai Đoan Pháp, Thần Khai! Giang Thành tuyên truyền 《 Khai Đoan 》 bộ văn án này, lặp đi lặp lại đề cập tới “Bất Dạ Hâu” là biên kịch của bộ kịch này.

Dù sao lĩnh vực TV hiện tại của Tần Châu, Bất Dạ Hâu chính là người được bảo đảm thu nhận, tên của hắn thậm chí còn hữu dụng hơn cả diễn viên một đường, sức hiệu triệu hoàn toàn có thể sánh với vài vị siêu nhất tuyến trong giới phim!

Ngoài ra...

Trong tuyên truyền còn nhắc tới phim truyền hình mà bộ đầu tiên của Đồng Lư hoàn toàn do Phù Nhiếp tự chủ quay được.

Đây cũng là trọng điểm chú ý của ngoại giới.

Vòng TV đang quay chung quanh bộ kịch bản nóng hổi này.

“Xem ra Dận Hựu thật sự muốn thoát ly tam đại tự mình diễn kịch a, nhưng không có tam đại các loại tài nguyên cùng đỉnh cấp đoàn đội, chỉ bằng cái lớp cỏ bình thường nhìn nhiều vô số là có thể làm ra được phim truyền hình chính nhi bát kinh sao?”

“Khó khăn!”

“Kịch năng của Dận Đào, kịch bản tốt là một phương diện, thực lực ba đại nhân gia tăng cũng không thể bỏ qua, không bột đố gột nên hồ a, hơn nữa bộ phim này là phim mạng, tuyên truyền chỉ có cách hiệu lệnh bằng video, nhưng video vài lại chỉ có một mức thị trường như vậy, loại con đường này tự hạn chế kỳ thật sẽ rất bất lợi với truyền bá của phim truyền bá, không giống như ba đại video quốc sản ba loại lớn, bản thân hộ sử dụng rất nhiều.”

“Ta cũng cho là như vậy.”

“Tuy chất lượng kịch bản của Bất Dạ Hâu bình thường không kém, đạo diễn bộ phim này trình độ Thạch Tú Kiệt cũng rất

cao, nhưng dù sao hương rượu cũng sợ ngõ sâu, bây giờ váy lam còn không chống đỡ nổi một trận bùng nổ lớn nữa chứ?”

“Chắc cũng có hy vọng đại bạo.”

“Đừng quên trước đó sinh lạc video hình phim đã nổ một cái “vạn vạn lần không nghĩ tới “vạn”. Một bộ tác phẩm tốt có thể mang đến không ít hộ dùng cho một cái video, nhưng cụ thể có thể mang đi bao nhiêu thì phải xem nhiệt độ của tác phẩm.”

“Nhưng bộ kịch bản nhỏ mà.”

“Mất đi ưu thế ngăn ngại bình thường, cập kê khai đoạn cương cho dù chất lượng không tệ, cũng rất khó so sánh với tốc độ nóng của kịch bản bọn họ cùng tam đại hợp tác chứ?”

Trong vòng có chút tranh luận.

Đây quả thật là một vấn đề rất khó bỏ qua, giống như kiếp trước có chất lượng rất cao bộ phim mạng, nhưng video truyền tin và kỳ nghệ ưu việt đều không có nguyên tắc, chỉ có vui vẻ có thể nhìn, vậy có bao nhiêu người sẽ vì bộ phim này mà mở hội viên?

Chưa nói đến đoàn đội của Đồng Lư vừa mới thành lập bao lâu a, tố chất nhân viên có thể cùng tam đại so tài sao?

Cho dù là kịch bản đỉnh cấp như Cuồng Tiêu Tiêu, lúc trước nếu như không phải giao cho thần thoại quay phim, tuyệt đại đa số công ty Anh Thị đều rất khó chụp tốt như vậy đi?

Tuy nhiên lời này cũng là câu nói xưa cũ.

Từ bên trong vòng, Lam tuyệt đối không nghĩ tới thời kỳ kiêu diễm vẫn luôn thảo luận vấn đề này, đó chính là sau khi Lam không cùng tam đại hợp tác mà còn linh mất linh?

Độc lập quay phim nghe không tệ.

Chỉ là muốn độc lập cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Kiếp trước Tinh gia lần đầu tiên liên tiếp thành công rốt cuộc nảy sinh ý nghĩ một mình, lần đầu tự biên chế tự diễn chính là ” Thiêu Lâm” “Thiên Địa Lão”.

Bộ phim kia cũng nhận áp lực rất lớn.

Phải biết rằng lúc ấy Tinh gia đã vô cùng hồng rồi, còn Thiếu Thiếu Lâm bóng cây y nguyên không được chợp nhìn thấy.

Đơn giản là bởi vì Chu Tinh Cấp cũng không có kinh nghiệm độc lập chấp đạo, hơn nữa rất nhiều người cho rằng hẳn thành công không thể tách rời đoàn đội cũ.

Ánh nhìn của Tỳ Hưu hiện tại, cũng gặp phải tình huống tương tự.

...

Nhân sĩ chuyên nghiệp hoàn toàn khác so với những người bình thường xem vấn đề, sau khi “Khởi chính” mở ra tuyên truyền, tiếng phản hưởng trên mạng cũng không tệ.

Đám fan của Dận Tự và Bất Dạ Hầu đều biểu thị chờ mong.

Tuy rằng đội hình diễn viên của bộ phim này hơi kém một chút, không giống như tam đại hợp tác, có thể trực tiếp đi lên một tuyến diễn viên.

Có điều đạo diễn Thạch Tú Kiệt vẫn tương đối lợi hại.

Nhạc kịch Bất Dạ Hầu, càng là bảo đảm lớn nhất của chất lượng trong kịch bản.

Chỉ là...

Hứng thú của phổ thông võng bạn lại rất bình thường.

“Cũng không thể nói là không có hứng thú, chủ yếu bộ phim này xem ra sẽ tuyên truyền nói là ở video, ta không có hội viên này.”

“Ta đã mở thân thoại cùng Berloz hội viên, thật sự không muốn mở hội viên nữa, nếu có thêm một cái hội viên kiểu Thiên Quang video thì ta có thể miễn cưỡng tiếp nhận, thứ đồ chơi này tiền thuê mười mấy tệ, mở nhiều cũng lãng phí.”

“Chủ yếu là nguồn gốc của video cung cấp quá ít.”

“Vẫn là tam đại video nếp tính lựa chọn cao hơn.”

“Trừ phi Nguyễn Cung tổn thất nghiêm trọng, nếu không ta sẽ không đến xem đâu.”

“Sao không tiếp tục hợp tác với tam đại hợp tác?”

“Viễn tượng là cách duy nhất dùng con đường duy nhất đe dọa được phép lui, mặc dù cá nhân ta lý giải cách nghĩ muốn xây dựng nhà dùng của Kỳ Ni.”

“Thực ra nội dung hiện tại cũng không ít, phim truyền hình cùng phim truyền hình đều có thể xem.”

“Nhưng căn bản ta cũng có thể xem ở ba loại video núp lớn bên kia a.”

...

Những lời bàn luận trên mạng này, Giang Thành đương nhiên cũng đang quan tâm.

Phát hiện rất nhiều người đều bởi vì không muốn video video video mà có chút kháng cự, về sau có chút kháng cự, hẳn vội vàng tìm Lâm Tri thảo luận đối sách.

“Bây giờ Nguyễn Cung làm độc gia vẫn là có chút nóng lòng.”

Giang Thành có chút bất đắc dĩ nói: “Hay là chúng ta chọn một nhà hợp tác trong ba loại video lớn?”

“Vậy tại sao chúng ta lại tranh đoạt người xem với tam đại video sao?”

Lâm Tri Bạch từ chối đề nghị này, dùng videoera ở địa cầu để đối chiếu là được:

Nếu như thích kỳ nghệ và vui mừng đều có thể xem bộ phim nào đó, vậy hơn 20% người đều sẽ lựa chọn chọn kỳ nghệ xem phải không?

“Nhưng một ít phản hưởng trên mạng trong nghề cũng nói rõ vấn đề.”

Giang Thành thở dài, “Rượu thơm cũng sợ sâu ngõ nhỏ nói lời này vẫn có đạo lý.”

Lâm Tri Bạch nói: “Vậy thì bảy tập trước xem miễn phí đi, không cần khai hội viên, người dùng phổ thông cũng có thể xem.”

Trên phim truyền hình video Phổ Phiến, bình thường sẽ miễn phí hai ba tập, mở đầu bộ phim này tổng cộng chỉ có mười lăm tập, Lâm Tri Bạch bảy tập trước tương đương với để cho mọi người không tiêu tiền là có thể xem một nửa nội dung.

“Được.”

Giang Thành suy nghĩ một chút cảm thấy không có vấn đề, sóng này chính là trước khi người xem xong bảy tập sẽ bị bộ kịch bản này hấp dẫn, do đó cam tâm tình nguyện vì hội viên mở Tuyển Kinh ở tập phía sau.

Sau khi thương lượng đối sách xong, Giang thành trực tiếp tung tin tức ra ngoài.

...

Trong nghề.

“Bảy chợ đầu miễn phí?”

“Kịch kịch này tuyên truyền có tổng cộng mười lăm tập đúng không?”

“Mẹ kiếp!”

“Côn Bằng cũng thật sự là liều mạng a.”

“Nhưng như vậy có hữu dụng không, đừng để đến lúc đó gà bay phách lạc.”

“Có điểm giống như tư duy của mạng lưới a, trước tiên cho mọi người xem chút kịch bản miễn phí, muốn xem sau này liền phải cân nhắc có nên đặt hàng hay không.”

“Miễn phí gần một nửa, không biết sẽ có bao nhiêu cô nương vô dụng.”

...

Trên Cục Quang Đài.

Bạn trên mạng cũng vui vẻ.

Toàn bộ bảy tập trước đều miễn phí?

Tên này hay nhỉ.

“Vậy đến lúc đó ta sẽ đi gặp một cái.”

“Ta chơi gái gái nào, tiểu vương tử cũng không phải chỉ là hư danh!”

“Xem xong Thất Tập liền chạy, xem thêm một tập ta thua là được!”

“Ha ha ha ha, muốn lừa ta mắc bẫy, không thành vấn đề, nhưng trước đợt thứ tám ta tuyệt đối gài bẫy rồi!”

“Bàng chơi gái có rất nhiều...”

“Chủ yếu là đại đa số phim truyền hình, vốn dĩ ta không đuổi được phần cuối, cảm giác được xem một nửa cũng không sai biệt lắm.”

“Đúng là cực kỳ, xem một nửa là đủ rồi!”

“Lúc nào Pháp triền? Miễn phí, không nhìn trắng không xem, dù sao cũng là kịch của Côn Bằng!”

“Hạ trại số 1 tháng 10.”

...

Nhìn tuyên ngôn của đám nữ nhân ăn chơi, Giang Thành khoe miệng có chút co quắp một chút, không ít người xem đều đánh hết bẫy tập liền bỏ chạy.

“Vây cũng phải chạy trốn mới được.”

Lâm Tri cười miễn phí, hẳn biết đây là một bộ phim bảy tập tuyệt đối có thể khiến người ta nghiện.

Bởi vì bộ kịch bản này vô cùng gấp gáp, tiết tấu cũng vô cùng khẩn trương kích thích, thuộc loại phim truyền hình ít thấy có thể để cho tất cả mọi người đuổi kịp đại kết cục.

Huống hồ hẳn còn có một thủ đoạn tuyên truyền đây này.

Số hai mươi chín.

Lâm Tri Bạch chính thức lục chế Nông Trang.

Kỳ thực nói một cách nghiêm túc thì cái tên của khúc nhạc này phải gọi là Chử Bằng, Chử Bằng.

Khúc nhạc này được đưa ra vào sáu mươi tám mươi năm trước, là một trong những âm nhạc trong phòng ở thời kì Ba Khắc, có thể nói là một trong những âm nhạc thuần túy mê người trong lịch sử nhân loại!

Đánh giá cái này là rất nhiều nhân vật cấp tác giả để xác nhận.

Có điều Lâm Tri Bạch cân nhắc trình độ đàn dương dương phối tấu của mình kém một chút, quyết định ‘Kết thúc chân Phật’ lâm thời.

“Doanh hồng, đàn dương dương điểm thêm!”

“Thêm bao nhiêu?”

“Thêm hai điểm đi.”

Lâm Tri Bạch hiện tại là đàn dương cầm đầu mới cấp 58, đợt này tổng cộng một chút, trước thêm hai điểm, đạt tới trình độ chuyên nghiệp cấp 60.

Nhà đàn dương chuyên nghiệp mười chín tuổi...

Lâm Tri đánh giá không công, trước mười chín tuổi đạt tới tiêu chuẩn đàn dương cầm nhà nông chuyên nghiệp, toàn bộ Lam Tinh cũng chỉ có mấy chục cái?

Đối với bản thân mà nói, đủ rồi.

Đối với Chủ Nông Nông nòng lớn mà nói cũng đủ dùng rồi.

Đây không phải là một khúc nhạc rất phức tạp, không cần kỹ thuật cao siêu bao nhiêu, trừ phi Lâm Tri thành công tâm phần đầu, nhưng phiên bản công khai lần đầu tuyên bố thì đừng ảo diệu nữa, cứ đàn hoàng dựa theo hương vị của bản cũ là được.

Còn lại 28 điểm kỹ năng tiếp tục tích lũy.

Nói trở lại, thật ra bên trong Tạp nông ban đầu cũng không có đàn dương cầm đàn bà.

Cũng không phải là nói đàn dương cầm đàn tấu thể nông là có vấn đề gì, chủ yếu là bởi vì đàn hương so với đàn dương cầm hồ nhạc cụ còn muốn xuất hiện trước nữa...

Không nghĩ tới chứ?

Kiếp trước rất nhiều người từng nghe qua Tạp nông, nói không chừng là giai điệu mà bọn họ đời này đã từng nghe qua, là cổ lão nhất.

Cứ như vậy.

Ngày hai mươi bốn tháng chín.

Lâm Tri Bạch chính thức tuyên bố thể nông phu trên đàn dương cầm sen!

Thời điểm bài hát này ở trên mạng của các loại âm nhạc lớn, rất nhiều người tưởng rằng là Sở Từ hát mới, tuy rằng 《Tập Tập》 điệu nhạc này quả thực có chút kỳ quái.

Gật vào nghe một lần.

Mọi người mới có chút ngạc nhiên phát hiện, đây thế mà lại là một khúc đàn dương dương đàn ca!

【 Khúc mục: Tập nông 】

【 Tác khúc: Sở Từ 】

【 Kịch diễn tấu: Sở Từ 】

Mà một tác phẩm vĩ đại như vậy, ở thế giới này lần đầu tiên xuất hiện, ngược lại tạo thành tiếng vang xa xa không thể nói là kinh thiên động địa.

Đương nhiên chuyện này rất bình thường.

Tuyệt đại đa số nhân sĩ không có chuyên nghiệp nghe nhạc không có cảm xúc thuần âm.

Đơn giản chính là hai loại phản ứng “bình thường” và “không dễ nghe (nghe không hiểu) này.”

Bài bài Canon Nông này không thể nghi ngờ là thuộc về loại dễ nghe, giai điệu quy luật vô cùng dễ nghe, khiến người nghe thấy cả người cảm thấy thoải mái dễ chịu, nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

Mọi người vừa nghe xong khúc nhạc thì đều bình luận về tiêu điểm, thậm chí còn không có tác phẩm.

Mà là...

“Sở Từ vậy mà cũng bắt đầu liên quan đến lĩnh vực âm nhạc rồi.”

“Ta còn tưởng rằng Sở Từ sau khi trở thành Khúc ba mới bắt đầu viết loại tác phẩm thuần âm này đây.”

“Rất êm tai.”

“Chủ yếu là âm nhạc lưu hành, Sở Từ đã gần như chuyên động, tiến quân thuần âm cũng là bình thường.”

“Bài nhạc này cảm giác rất kỳ diệu đó, không hiểu sao để cho ta nghĩ tới ngày mưa, giữa giai điệu thú vị ưu thương nhân nhật.”

“Ta nghe vậy ngược lại là rất sung sướng, tâm tình thay đổi không hiểu được.”

“Giống như là một cơn mưa to giữa mùa đông, phi thường yên lặng, không một âm thanh.”

“Thật là bầu không khí hạnh phúc!”

“Nghe qua một chút, kết quả không có âm thanh gì, ta nghĩ có lẽ đây chính là chỗ cao diệu của bài hát này của Sở Từ, bảo ta lắng nghe nội tâm của mình... Nghe xong mới phát hiện không có tiếng động...”

“Phốc!”

“Người ở trên lầu đủ rồi!”

“Không hiểu nhạc tinh khiết lắm a, không biết cân đo của Sở Từ có thể đánh vài phần, cũng không biết chất lượng của khúc nhạc này ở trong khúc nhạc thuần âm xem như trình độ nào, nhưng không biết có phải là fan gạt gương hay không, dù sao ta cũng rất thích nghe khúc nhạc này, tuần hoàn phát ra đến lần thứ năm rồi.”

...

Có gì nói vậy.

Khúc nhạc ” Nông tử” này vừa được tuyên bố nhiệt độ cùng với mức độ thảo luận, thật ra còn kém một chút so với những ca khúc phổ biến của Sở Từ.

Bởi vì là âm nhạc, đã có ngách cửa, cho nên rất nhiều người lúc mới nghe, kỳ thật cũng không có cảm xúc đặc biệt gì.

Ví dụ như vàng manh manh manh manh.

Đáng ghét, Hoàng Manh là một người đã luyện tập ở công ty giải trí nào đó trong vòng hai năm rưỡi, nàng là fan hâm mộ, cho nên khi Sở Từ viết ‘Tập Sận’ nàng lại đeo tai nghe lú lười vui vẻ.

Mới vừa nghe còn thấy lạ.

Làm sao nửa ngày không hát a?

Tiếp theo mới biết đây là một bài nhạc thuần âm.

Hoàng Mạnh mạnh mạnh không khỏi có chút thất vọng, nàng thích tiếng ca của Sở Từ.

Chỉ nghe đối phương cầm dương chơi, không có tiếng động, cảm giác cũng không có cảm giác trải nghiệm gì rồi.

Ngang dọc là tác phẩm thần tượng, Hoàng Mạnh mạnh mạnh điểm đánh lên download, cũng không có giải bớt âm nhạc, liền tùy ý để điện thoại ở bên ngoài, một mình một mình ở bên trong Luyện vũ phòng luyện tập vũ đạo.

Một lần,

Hai lần.

Ba lần.

tép riu nhảy loạn này luyện tập một tuần, vẫn không có tiến bộ gì, nàng không khỏi có chút nhụt chí, kết quả không cẩn thận bị ngã, da đầu gối đều bị trầy, tức khắc hốc mắt bắt đầu đỏ lên.

Bên tai.

Giai giai của Tạp Nông vẫn đang tiếp tục.

Cũng không biết có phải y đột nhiên sĩ diện như vậy hay không.

Cảm giác đột nhiên có chút vi diệu, Hoàng Mạnh Mạnh vậy mà từ trong giai đoạn kia nghe được một tia cảm xúc khó hiểu.

Đó là hy vọng...

Là cô vũ...

Là một tia hạt giống làm cho người ta phấn chấn, lặng yên chôn vào nội tâm, Hoàng Mạnh Mạnh cảm thấy mình giống như dần dần đã nghe hiểu 《 Tạp Tạp Nông 》 .

Nhất là còn hơn một phút.

Đoạn giai điệu kia, Hoàng Mạnh Mạnh vậy mà có thể cùng ngâm nga ra rồi, vì thế nàng liền hát giai điệu, cắn răng lần nữa đứng dậy tiếp tục luyện tập.

Thẳng đến mấy giờ sau.

Hoàng Mạnh mạnh mạnh rớt cuộc nắm giữ yếu lĩnh!

Lúc này không biết đã bao nhiêu lần tuần hoàn giống như
“Thá Bén Nông” rồi.

Hoàng Mạnh bỗng nhiên cảm thấy có chút thần kỳ, vì sao bản thân thủ khúc này lại liên tục nghe mấy tiếng mà còn chưa chán?

Thậm chí nàng còn có cảm giác càng nghe càng thích.

Không!

Đúng là đã thâm sâu thích được khúc nhạc này!

...

Không chỉ là hoàng mạnh mạnh là như thế này, Trương Huân cũng là như thế.

Trương Huân là fan của Bạch Đế, nhưng chú ý với Sở Từ cũng rất cao, dù sao cũng là đôi gia nha.

Hôm nay, Sở Từ tuyên bố “Chúc Nông” mới, Trương Huân nghe xong đầu tiên, cảm giác không ra nguyên nhân.

“Thuần âm nhạc?”

Mà cái tên Sở Từ này còn chưa có thành Khúc phụ kia, cũng đã bắt đầu bày ra âm nhạc rồi.

Gia hỏa mơ tưởng xa vời kia, không thể học theo Bạch Đế lão sư nhà chúng ta làm đến nơi đến chốn nha.

Trương Huân đảo mắt một vòng, trực tiếp chia sẻ khúc nhạc cho người đã về hưu, nhưng gia gia từng đảm nhiệm vai trò truyền thụ của hệ âm nhạc.

“Gia gia? Ông Anh Nạp Đức? Bài hát này trình độ thế nào?”

“Sở Từ?”

Gia gia của Trương Huân gọi Trương? S.

Trương? SỒ cười cười nói: “Ta không có hứng thú nghe ca khúc hiện đại mà thiếu niên các ngươi nghe.”

Trương Huân vội vàng nói: “Không phải là ca lưu hành, là một khúc đàn dương cầm khúc, ngươi nói xem khúc nhạc này có khuyết điểm gì không!”

Khà khà.

Gia gia là nhân sĩ chuyên nghiệp, chắc chắn có thể lập tức nghe ra chỗ thiếu sót của bài nhạc Sở Từ này!

Đến lúc đó chính mình ghi lại khuyết điểm gia gia đưa tới trên võng, đến lúc đó bảo đảm Sở Từ sẽ không có lời nào để nói!

“Có phải đàn dương cầm không?”

Trương? Cái này ngược lại là sinh ra vài phần hứng thú, trực tiếp dùng điện thoại ấn mở trang phục này.

Nhất thời.

Tiếng giai thoại quy luật của Tạp Nông vang lên.

Rốt cuộc là người trong nghề, Trương? Lỗ vừa nghe đã nhận ra khúc nhạc này, không biết là giải thích cho tôn tử hay là làm bầm lều bầu:

“Đây là một loại âm nhạc điều động.”

“Phục điệu?”

Trương Huân nghe không hiểu, nhưng đã âm thầm nhớ kỹ từ này, quay đầu lại, nói không chừng có thể dùng đến trang bức.

“Cái gọi là phục điệu, cũng là quy luật, nhạc đàn chúng ta xưng là Chích tuần hoàn khúc.”

Trương? Sơ cười giảng giải, dù sao cũng là đại học giảng giải về hưu, trước kia không ít lần phân tích các tác phẩm như giảng bài cho học sinh.

“Đừng nói quá phức tạp.”

Trương Huân vội vàng nói: “Ngài cứ nói khuyết điểm của khúc nhạc này là ở đâu.”

Trương? Sơ mở miệng nói: “Loại điệu này, khuyết điểm lớn nhất chính là lặp đi lặp lại quy luật đơn giản, nghe đến sau này sẽ chán, bởi vì lật tới lật lui chính là bộ kia, bài hát này...”

Hử?

Trương? S đột nhiên trầm mặc.

Trương Huân hỏi: “Bài hát này sao vậy?”

Trương? Mực không nói gì, chỉ có ngón tay theo âm nhạc khẽ điểm vào hư không, đây là hấn tại trong đầu diễn luyện đoạn giai điệu này như thế nào dùng đàn dương cầm gảy đàn tấu.

Mà lúc này.

Khúc nhạc tiến hành được hơn một đồng hồ.

Trương? A chính là nghe được nơi này đột nhiên trầm mặc.

Trương Huân cảm thấy có chút không đúng, phản ứng của gia gia có chút khác thường.

“Gia gia, người nói một câu đi!”

“Câm miệng!”

Trương? Trác thế mà răn dạy tôn tử một câu, sau đó điện thoại di động cầm lên âm hưởng, cũng đem thanh âm điều cao hơn một ít, biểu tình trịnh trọng vô cùng, hơn nữa càng nghe càng trịnh trọng!

Cứ như vậy.

Mãi đến khi một khúc nghe xong, Trương Cảnh cũng không có mở miệng nữa, chỉ là không chút do dự thả ra một lần nữa.

Lần này,

Trương? Cái gì nghe càng thêm chăm chú.

Trương Huân tròn tròn mắt, mãi đến khi gia gia chuẩn bị nghe lần thứ năm, hấn ta mới nhin không được hỏi một câu: “Có chuyện tốt như vậy sao?”

Mình không phải kẻ ngốc.

Nếu nhạc này không được, ông nội nghe nhạc đều có bệnh thích sạch sẽ như mình đây không thể nghe liền nhiều lần như vậy!

“Hả?”

Trương? S nhìn tôn tử, “Nó không phải tốt, nó là loại rất đặc biệt, có đại nhạc tất dễ, có ý cảnh phản phác quy chân.”

Nói xong.

Lần thứ năm đã phát ra.

Trương Huân vẻ mặt ngạc nhiên, hơi sững sờ, nhưng không biết có phải do gia gia truyền quá nhiều lần hay không, vẫn là quy tắc điệu bộ, lần nữa rơi vào trong tai mình, vậy mà lại có ý vị thâm trường khác.

Dường như ta đã xem thường bài hát này rồi...

Ánh mắt Trương Huân gần như đã có thể hừ lên một đoạn ngắn, chớp động, hẳn không phải là một bài ca mới, căn bản không có hứng thú đối với những âm nhạc thuần túy mà gia gia thường nghe, nhưng bài “Tập I? Bài này nghe đến lần thứ năm, hình như mình thật sự có chút mê mẩn rồi?”

Không thể nào!

Ta là fan trắng!

Sao có thể làm phản đồ chứ!

Đây chính là tác phẩm của Sở Từ!

Trương Huân có cảm giác tội lỗi, nhưng vào lúc này, gia gia sẽ mở ra? Nhìn về phía mình, “Bài đàn này là do Sở Từ viết?”

“Đúng!”

“Sở Từ...”

Trương? Đặc đối với cái tên này cũng không tính xa lạ, nhân tài mới xuất hiện trong nhạc đàn, nhưng hẳn vẫn là lần đầu tiên từ trong tác phẩm của đối phương, nghe được tạo nghệ nghệ nghệ thuật cao như vậy, bên miệng nỉ non cái tên này, một lát sau hẳn chia sẻ ca khúc trong đám bằng hữu.

“?”

Trong đám người có người đặt dấu chấm hỏi.

Tức phát âm: “Bài đàn dương chanh chua này có thể một lần nữa tạo khúc, cá nhân cho rằng tìm Berloz phối hợp với đàn tấu hiệu quả sẽ càng tốt hơn, phối hợp tiếng đàn hát và tiếng đàn hát, có thể để cho thay đổi càng phong phú hơn một chút.”

Tiếp theo là Trương? A bổ sung một câu:

“Khúc nhạc nhân là Sở Từ, tác khúc của hẳn làm cho ta cảm thấy giật mình, không nghĩ tới một khúc nhạc truyền thế như

vậy, vậy mà lại xuất phát từ tay một khúc nhạc nhân lưu hành.”

Khúc ca truyền thế!?

Trương Huân ở bên cạnh nghe vậy sững sốt một hồi.

Mà trong đám rất nhanh thôi cũng có bằng hữu trả lời? A:
“Trước đó có người nói Sở Từ và Bạch Đế, là cha của tiểu khúc nào đó, bây giờ nghe lại, Sở Từ này đích xác có trình độ, trình độ phục điều sáng tác đỉnh cấp, đáng giá tính tế phẩm.”

Người trả lời cứ gọi một lúc là Lục Vân Khởi.

Trương Huân chăm chú nhìn, không thể tin nổi nhìn gia gia:
“Là Khúc phụ Lục Vân Khởi mà con biết ư?”

“Là hán.”

Trương? S rút thuận miệng nói: “Trước kia hợp tác mấy lần hưởng lạc.”

Trương Huân trợn mắt há mồm, chuyện về nhóc con của gia gia ta có hơi trâu đối phó.

...

Phía đông không sáng, phía tây.

Những lời này dùng để hình dung “Sáu điền” mới của Sở Từ là vô cùng thích hợp.

Rõ ràng Tạp Lý Nông Nông ở bên mạng bạn bình thường cũng không có dẫn tới sóng gió quá lớn.

Nhưng vòng nhạc lại nhắc lên sóng to gió lớn!

Buổi tối hôm đó.

Khúc ba, Lục Vân bắt đầu tuyên bố một động tác như vậy ở bình đài công chúng: “Ta đã nghe mấy lần từ khúc nhạc ‘Ba’, để xác nhận đây là một trong những khúc dạo chơi du dương nhất từ trước đến nay của Lam Tinh.”

Trong Tàn Châu Khúc phụ.

Lục Vân Khởi và Lâm Phong đã ngủ say, có thể nói số một số hai!

Về phần hai vị này, ai là người thứ hai thuộc thế giới bên ngoài vẫn chưa có việc công chính.

Mà Lục Vân Khởi dĩ nhiên khen cái câu đầu tiên của Sở Từ là đàn dương cầm là Khúc Khúc Khuyết Nông Nông, nhưng lại là trong nháy mắt khiến vô số người há hốc mồm!

Đây cũng không phải là một kẻ thổi phồng nhau trong việc buôn bán với người khác nha!

Nếu không phải thật lòng cảm thấy ưu tú, Lục Vân Khởi tuyệt đối không thể phát động thái như vậy!

Nhưng mà như vậy vẫn chưa xong.

Sau khi Lục Vân Khởi tuyên bố động thái, lại có mấy vị tiền bối đức cao vọng trọng của Nhạc Đàn đều đang bình luận:

“Bài hát này có phong thái truyền thế.”

Đây là một vị lão đại cổ điển nhạc, mặc dù không phải Khúc ba, nhưng người mang danh hiệu vô số Đại Ngu, địa vị trong vòng phi thường cao, thậm chí ngay cả Khúc ba cũng ngồi ngang hàng với hắn!

“Khó mà nghe được một tác phẩm cấp thế giới như vậy.”

Đây là một vị chỉ huy giao hưởng đỉnh cấp, về cơ bản tất cả Khúc ba ở Tần Châu đều đã từng hợp tác với hắn.

“Âm nhạc điều động bị tên Sở Từ này chơi đùa.”

Đây là một vị đàn dương cầm đại sư, đối phương hình như còn đang ngửa ngáy bổ sung một câu: “Lát nữa ta muốn mua quyền nhỏ để làm diễn xuất tiểu phẩm.”

Ngay sau đó.

Có đại sư đàn-ô-lông hồi phục vị dương dương đại sư này: “Ta suy nghĩ về sự diễn tấu vô cùng đẹp, mị lực của bài tập này ở chỗ lúc hạnh phúc có thể nghe được ưu thương, lúc trầm luân có thể nghe được hi vọng.”

...

Rầm rầm!

Mấy đại lão liên tiếp xuất hiện, vô số bạn trên mạng trực tiếp quỳ lạy!

A?

Bài Bài Tập Nông này ngu bức như vậy?

Phải biết rằng những đại lão này, tất cả đều là nhân vật trên đỉnh núi Nhạc Đàn!

Khúc phụ Lục Vân Khởi thì không cần phải nói rồi, còn có nhà đàn hát, đàn dương dương, đàn hát giao hưởng chỉ huy gia vân vân gì đó của Khúc phụ.

Đều là đứng đầu trong giới võ giả!

Tuy rằng các bạn mạng không hiểu thế giới của những người này, nhưng không trở ngại việc mọi người tôn trọng và tín nhiệm các đại lão!

Nhưng đánh giá của bọn họ đối với Chử Tập Nông Dận quá cao đi!

“Tác phẩm truyền thế?”

“Tác phẩm cấp thế giới này?”

“Ta chỉ đơn thuần cảm thấy dễ nghe, hơn nữa tuần hoàn rất nhiều lần đều nghe không chán...”

“Quả thật rất dễ nghe a, nhìn các đại lão đánh giá, ta sẽ không cảm thấy có chỗ nào không đúng loại này, bài hát này xứng với.”

“Sở Từ trâu bò!”

“Cho nên trình độ thuần âm của Sở Từ kỳ thật vô cùng cao?”

“Cái này còn có giả sao?”

“Các đại lão đích thân ra tay điềm khen!”

“Cái gì cũng đừng nói, ta đây đi nghe mấy lần ” táy thè nông” này.”

“Ha ha ha, thật quá chân thực.”

Các đại lão nói âm nhạc này có trình độ cấp thế giới, thế là những người nghe không hiểu kia lại cảm thấy:

Nghe không ra khúc nhạc này ngu bức như thế nào, đó nhất định là trình độ thưởng thức cá nhân của ta còn chưa tới cấp bậc đại lão!

Đây chính là uy quyền lực.

Nhưng mà các bạn trên mạng cũng không hoàn toàn là đang mê tín quyền uy.

Quan trọng nhất là “Th Tạt Nông” xác thực dễ nghe, mặc dù nó là âm nhạc thuần âm, nhưng không tối nghĩa, tối nghĩa, mà không giống phong cách cổ điển.

Hoặc là bài hát này không thấp, nhưng cũng không “cao cấp” như vậy.

Bởi vì đơn giản, giai điệu trung tiết, cho nên tính phổ biến vô cùng cao, có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà khúc nhạc này lưu truyền rất lâu đời không suy giảm ở kiếp trước.

Suy nghĩ một chút cũng thấy đúng.

Lâm Tri Bạch bình dân thô lỗ này ở kiếp trước cũng kinh điển như vậy, thế cho nên rất nhiều người cho rằng Tạt nông là chuyên chỉ bài nhạc này mà không phải loại âm nhạc khác, chỉ riêng điểm này đã phi thường đáng sợ rồi!

...

Lâm Tri Bạch không nghĩ tới 《 Tạt Nông Trang 》 lấy phương thức như vậy để làm màu đỏ.

Bạn trên mạng còn chưa quen thuộc khúc hát này, các đại lão trong nhạc đàn đã chủ động giúp đỡ đứng ra đọc.

Trực tiếp dùng quyền uy làm con dấu!

Dù sao Lâm Tri Bạch căn bản không biết Lục Vân Khởi.

Đối phương hỗ trợ xác nhận như vậy, hẳn là thật tâm thương thức điệu nhạc này.

Bất kể là như thế nào, mục đích tối thiểu cũng đã đạt được, vì vậy Lâm Tri Bạch liền thuận thế mượn danh hiệu Sở Từ làm ‘Khởi khai’ mà tuyên truyền, nói khúc nhạc này sẽ xuất hiện mây trong vở kịch.

Đồng thời,

Lần tuyên bố “Thá Miểu Miểu” này, cũng khiến Lâm Tri Bạch thử một lần.

Trình độ tiếp thụ nhạc của đám đông kém hơn một ca khúc phổ biến.

Nếu như sau này mình tuyên bố tác phẩm thuần âm, hẳn nên tận lực chọn từ tác phẩm thuần nhạc thiên hướng trước tiên.

Tỷ như một ít tác phẩm của Lý Đức Đức Mạn - Lý Nhĩ Đức Mạn.

Giống như hôn lễ 《 trong mộng 》 chính là một loại vô cùng điển hình ——

Mặc dù là đàn dương dương thuần nhạc, nhưng đại chúng lại rất dễ dàng có thể cảm nhận được cảm giác mỹ cảm trong nhịp điệu của nó.

Mà nếu như là thơ cổ, ví dụ như tác phẩm văn thẩn, có thể chuyên gia đánh giá cực cao, nhưng đại chúng chưa hẳn sẽ có bao nhiêu người thực lòng thích.

Có điều bản cơ bản của Lâm Tri Bạch vẫn là bài hát này.

Chờ mình địa vị nhạc đàn cao hơn một chút, lại đi thuần âm nhạc lộ tuyến.

Trước mắt khối đá này chỉ cần bỏ qua liền dừng lại, nếu không phải vì “Khởi hợp lý” Lâm Tri Bạch còn sẽ không vội vã thả ra Tạp Nông đâu.

Đồng Lư bên này.

Giang Thành cũng bị kinh hãi ngây người.

Không nghĩ tới mình nghe Tạp Lan Nông vô cùng đơn giản, lại có uy lực lớn như vậy.

Thậm chí có âm nhạc đại học giảng dạy tán thưởng bộ tác phẩm này là trình độ “Khóa thế kỷ”, cái này con mẹ nó đánh giá cũng quá thái quá rồi a!

Bất quá đây đương nhiên là chuyện tốt.

Đặc biệt là sau khi Sở Từ tuyên truyền khúc nhạc này có liên quan đến sự khai phá của Bộ Ngạn.

Giá trị chờ mong của bộ phim 《 khai trương 》 trên mạng rõ ràng tăng lên không ít.

Cứ như vậy.

Theo sự chú ý của mọi người, thời gian từng chút từng chút một đẩy về phía trước.

Mười bảy tháng chín.

Hai mươi tám tháng chín.

Số chín tháng ba.

Cuối cùng tháng mười cũng đến!

Ngày hôm đó, bộ phim đầu tiên của Côn Bằng chính thức tự chế!

...

Triệu Vũ và Đại Ny là hai bằng hữu nam nữ. Hai người đã chuẩn bị đính hôn cuối năm, hiện tại đã chính thức ở chung một thời gian.

Ở chung thời gian lâu, hai người kỳ thật cùng vợ chồng đã kết hôn cũng không có gì khác nhau, vợ chồng son cùng nhau hào hào sống qua ngày.

Chỉ là điều kiện gia đình hai người đều bình thường, cho nên cuộc sống rất eo hẹp.

Buổi tối đầu tháng mười.

Này chính là tiểu tình lữ làm việc cùng một công ty cùng nhau ăn cơm cùng nhau...

Cuối cùng cả người nằm trên giường chuẩn bị nhìn Chử Bằng.

Triệu Vũ nói: “Chúng ta không có hội viên video.”

Đại Ny cười nói: “Tuyên truyền nói, bảy tập miễn phí trước bộ phim này, chúng ta trực tiếp chơi chùa.”

Triệu Vũ cười theo.

Hai người rất có hứng thú với bộ kịch bản “Khởi khai ” của Chử Bằng”, chủ yếu là vì Đại Ny thích Bất Dạ Hâu.

Tám giờ.

Bộ phim này chính thức online, trang đầu Chư Lỗ kết nối lại với nhau, Triệu Vũ ôm tám ván đều cũ đi vào.

Tập một.

ống kính thứ nhất chính là trời cao viễn cảnh.

Cuối cùng kéo đến trên xe công giao.

Sau đó một thanh âm của nữ nhân vang lên: “Ta muốn báo nguy... Trên xe giao của 45 Lộ có bom!”

Giọng nói khẩn trương, sợ hãi, lo lắng.

Điện thoại báo cảnh sát, chiếc xe buýt vũng vàng mở ra.

Ầm!

Có một số xe mở cửa rồi nổ tung.

Tiếng nổ cực lớn, trong nháy mắt làm Đại Ny cùng Triệu Vũ kinh hãi, nhưng đồng thời cảm giác chờ mong cũng nhanh chóng bị kéo lên!

Kích thích!

Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng ống kính bạo phá nhìn xem, xác thực rất dễ dàng kích thích đến tâm tình người xem, đây cũng là nguyên nhân rất nhiều ảnh thị kịch ưa thích theo đuổi cảnh tượng lớn.

Hai người vẫn còn đang mở rèm bản.

Số lượng vải tơ tằm không ít.

“Không hổ là kịch bản không hổ Dạ Hâu, vừa bắt đầu đã nổ tung!”

“Cảm giác có chút không thể tin nổi.”

“Chẳng lẽ đây là kịch cảnh phi?”

“Cuối cùng Bất Dạ Hâu cũng bắt đầu viết về kịch bản đề tài này rồi!”

“Bạch chơi gái trách đi ngang qua.”

“Giọng chơi gái với ma quái thêm một con.”

“Một hơi cập nhật bảy tập!”

“Ngưu Ngưu, cho nên ta chỉ nhìn bảy tập!”

“Ha ha ha ha, cả đám xem xong miễn phí liền muốn chạy đúng không?”

Nhìn vào trong sân khấu.

Triệu Vũ chửi thề: “Sang chơi gái thật nhiều.”

Đại Ny hòa theo nói: “Đối với loại hành vi này ta chỉ muốn nói một câu!”

Hai người đồng thanh nói: “Mời mang ta theo!”

Nói xong hai người đều nở nụ cười, đây là sự ăn ý giữa tình nhân, lòng có linh tê, đáng tiếc không có người thứ ba, không có cách nào đưa chó lương thực cho người ta.

Hử?

Vẫn là đưa đồ chó ra ngoài.

Tóm lại Triệu Vũ cùng Đại Ny cũng dự định trước mấy tập để ăn chơi.

Tiền lương của hai người nhỏ cũng không coi là cao, thuê nhà ăn cơm cũng có thể tiết kiệm được, làm sao nở mở cái hội viên gì cho bộ phim truyền hình chứ.

Nhìn hiện trường nổ tung.

Triệu Vũ cố gắng phân tích ——

“Xem ra bộ kịch này hẳn là đề tài cảnh sát, kế tiếp chính là tìm ra độc thủ phía sau màn bạo tạc xe buýt, nói không chừng độc thủ phía sau màn còn là Lưu Hoa mạnh, hoặc là nhân vật như Cao Khải cường vậy cũng không chừng.”

Vụ phân tích này rất hợp lý.

Dù sao trước đó, Bất Dạ Hầu chỉ là một bộ phim cảnh báo mà thôi.

Nhưng mà biên tập không theo sáo lộ nào.

Sau một khắc nội dung vở kịch lại trở về trong xe công giao.

Chỉ thấy nam chính Tiêu Hạc Vân đang ngồi ngáy bên cửa sổ.

Nữ nhân vật chính Lý Thi bên cạnh đột nhiên bừng tỉnh, vẻ mặt đau khổ.

Đây là muốn phản đối?

Bây giờ người xem đã xem nhiều kịch, đã rất quen thuộc thủ pháp biên tập.

Mặc dù trong màn đàn hồi vẫn có một số người ngây ngốc hỏi “Xe giao hàng không phải đã nổ rồi sao”.

Cốt truyện đang tiếp tục.

Tiêu Hạc Vân không cẩn thận đụng phải hạt tuyết Lý Thi Tình.

Tuyết tử nhoáng lên một cái, Tiêu Hạc Vân sắc mặt trắng bệch, nói năng lộn xộn, giải thích mình cũng không phải cố ý.

“Nhân vật chính này không quá thông minh á tử.”

Triệu Vũ khẽ nhíu mày, hẳn rất thích nhân vật chính thông minh cơ trí bình tĩnh.

Nữ chủ ngân người, nhìn Tiêu Hạc Vân thật sâu, đột nhiên nắm lấy cổ tay của hắn hô to “Sắc lang”.

“Nữ chính cũng không quá thông minh.”

Đại Ny đi theo một câu, phản ứng của nữ chủ này quá mức.

Triệu Vũ lại có cái nhìn khác biệt, “Nữ chủ hẳn là có cố sự gì đó, phản ứng của nàng có chút tận lực.”

“Có không?”

Đại Ny không quá tin tưởng.

Nhưng tiếp theo lại không thể không tin.

Nữ chủ yêu cầu lái xe xăng đến nơi phải ra, nhưng các hành khách đều không đồng ý.

Cuối cùng không còn cách nào khác, nữ chính xuống xe, còn cưỡng ép kéo nam chính xuống xe, la hét muốn dẫn hắn đi gặp cảnh sát.

Nhưng mà.

Nữ chính xuống xe lập tức cũng không náo loạn, ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Điều này chứng minh suy đoán của Triệu Vũ không sai, nàng ở trên xe đúng là cố ý, nhưng đây là vì cái gì?

Nam chủ không biết tình hình còn tức giận.

“Đi thôi, đi phải người!”

“Không cần đi.”

“Không cần đi? Ta không phải là sắc lang sao?”

“Ta biết ngươi không phải, nhưng ta không biết làm sao giải thích với ngươi, dù sao cũng là... Haizz, xin lỗi... Cảm ơn ngươi.”

Tiêu Hạc Vân choáng váng.

Bất quá rất nhanh liền đến phiên khán giả choáng váng.

Bởi vì tình tiết kế tiếp quá kích thích.

Lý Thi Tình xuống xe không bao lâu, Tiêu Hạc Vân liền mở xe, tiếp tục đi tới mục tiêu.

Phía trước là xe công giao.

Bên kia.

Sau khi Lý Thi gọi điện thoại, chợt nghe một tiếng vang thật lớn!

Xe buýt lại nổ.

Ông kính đặc tả, nữ chủ biểu tình hoảng sợ, lại có chút mờ mịt.

Bên cạnh có chiếc xe điện chạy tới đánh ngã nữ chính, chờ đến khi nàng tỉnh lại thì người đã vào bệnh viện rồi.

Bên kia.

Trong bệnh viện có một chiếc xe cứu thương.

Trong xe cứu thương nặn ra một nam nhân cả người bồng, máu thịt mơ hồ, rõ ràng chính là nam chủ Tiểu Hạc Vân!

“Đây là cái gì triển khai?”

Đại Ny nhìn về phía Triệu Vũ: “Tiêu Hạc Vân này là nam chủ không sai chứ?”

Triệu Vũ gật gật đầu, cũng có chút buồn bực, nam chính vừa lên liền bị tạc thành như vậy, phía sau diễn như thế nào?

Có thể nói tất cả khán giả nhìn thấy nơi này đều đầu đầy sương mù.

...

Trong bệnh viện.

Hôm chơi tìm được Lý Thi tỉnh lại.

Lý Thi bắt đầu kể chuyện xảy ra trên xe buýt.

Nhưng mà nội dung Lý Thi nói, hoàn toàn không giống như người xem xem!

Đây là đang nói láo!

Nhưng Lý Thi Tình vì sao nói dối?

Chẳng lẽ chuyện nàng liên quan đến vụ án hung sát vụ án lúc nộp xe vụ án?

Mãi đến khi Trương cảnh sát liên tục ép hỏi, cuối cùng Lý Thi mới nói ra một bí mật kinh thiên động địa...

“MộngMộng!”

Thì ra vụ nổ tương tự, Lý Thi đã trải qua ở trong mộng rất nhiều lần rồi!

Cũng vì vậy.

Trí nhớ của Lý Thi Tình có chút thác loạn, nội dung kể lại cũng tồn tại vấn đề rõ ràng, bởi vì mỗi lần gặp chuyện nàng đều khác nhau!

“Ngọa tào!”

Triệu Vũ trợn mắt há hốc mồm!

Đại Ny cũng lập tức thô bạo!

Bạn thân nơi điện võng còn “Một câu con mẹ nó đi khắp thiên hạ”.

Màn kịch này diễn ra quá mức thần kỳ!

Trong nháy mắt không còn là kịch cảnh báo gì nữa.

Mà là...

Đều là khoa học viễn tưởng?

Dựa theo Lý Thi tình thuyết, nàng tiến vào một loại tuần hoàn, không ngừng nổ chết trên xe buýt, sau đó lại tỉnh lại trên xe buýt.

Cũng chính là lần mà mọi người nhìn thấy ——

Lý Thi tình ý mượn đề thi phát huy, dùng lý do kéo nam chủ đi Lục Khắc Tư làm lý do, mới từ trong vòng tuần hoàn tử vong chạy ra một mạng.

“Thú vị!”

Loại phim truyền hình này, Đại Ny cùng Triệu Vũ vẫn là lần đầu tiên xem, rất thú vị!

Kịch bản vẫn chưa xong.

Tuy nhiên tập hợp đầu tiên cũng sắp kết thúc.

Nam chính còn đang cứu chữa, đáng tiếc cứu chữa thất bại, bác sĩ tuyên bố tử vong.

“Sao lại chết được?”

“Nam chủ không còn nữa?”

“Bất Dạ Hầu không hổ là người!”

“Từ trước đến nay hầu gia vẫn luôn chịu phục tâng đao nhân này.”

“Lợi hại, nam chủ Đô Đao!”

“Ta tuyên bố, đây là bộ phim truyền hình đầu tiên của tập một đã bị mất mạng của nam chính!”

“Vậy tiếp theo nên diễn như thế nào đây?”

“Có một người trông giống nam chính như đúc?”

“Vậy cũng quá cầu huyết đi?”

Đang trong lúc bàn luận, Kỹ thuật đọc sách liền biến mất. Sạc – Khắc hoa hoa mới kế tiếp, màn hình trong nháy mắt đã trở lại chiếc xe buýt!

“Vù!”

Nam chính trước vài giây bị bác sĩ tuyên bố tử vong, trên xe buýt vẫn chưa tỉnh hồn mở hai mắt ra!

Giờ khắc này.

Đại Ny toàn thân nổi da gà!

Triệu Vũ càng không thể tin nổi mà kinh hô: “Nam chủ cũng sắp bắt đầu vòng tuần hoàn rồi!?”

Lúc này.

Nam chủ Tiêu Hạc Vân thức tỉnh trên xe buýt, loại căng thẳng và sợ hãi cùng với mờ mịt này, phản ứng quả thực giống hệt như đúc lúc trước nữ chính Lý Thi Tình thức tỉnh!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

**Chương 278: Sáng sớm nhất kịch bản
lưới xuất hiện! Người từng truy tìm kịch
bản thông thường đều có loại kinh
nghiệm này a, một bộ phim truyền hình
nào đó ở trong một tập kết, đột nhiên
xuất hiện một cái kinh thiên chuyển dời,
trong nháy mắt kéo đầy suy nghĩ câu
chuyện, khiến người ta cơ hồ muốn nhìn
thấy tập kịch tiếp theo!**

Cái này cũng cùng một đạo lý với Đoạn chương.

Mà 《 Khai Giải 》 chính là như thế, căn cứ theo miêu tả của
nữ chính Lý Thi, nàng đã trải qua mấy lần tuần hoàn.

Lời này đồng nghĩa với việc:

Tiêu Hạc Vân cùng ngồi trên xe công cộng cũng bị nổ không
chỉ một lần.

Chỉ là không biết vì sao, chỉ có nữ chủ Lý Thi Tình mang theo
ký ức tuần hoàn lần lượt.

Trên xe còn có những hành khách khác, bao gồm cả Tiêu Hạc
Vân, cũng không biết bọn họ đều đã trải qua tuần hoàn bạo
tạc.

Mãi đến cuối phiên đầu tiên, vòng tuần hoàn lại mở ra, Tiêu
Hạc Vân trên chiếc xe buýt tỉnh lại, mặt mũi tràn đầy sợ hãi
cùng khẩn trương...

Vì sao lại như vậy?

Đạo diễn gần như đang công khai người xem:

Tức thì nam chủ rút cuộc cũng mang theo ký ức xuất hiện
trong vòng tuần hoàn!

Chính là kết thúc như vậy, mới kích thích vô số người xem
lông tóc dựng đứng cả lên!

“A a a a! Nội dung vở kịch này quá ngu bức rồi!”

“Không Dạ Hầu căn bản không theo sáo lộ xuất bài a, vốn tưởng rằng huyền nghi kịch, kết quả lại là khoa trương viễn tưởng!”

“Loại sáng ý tuần hoàn thời gian này, ta chỉ có thể nói không hồ là không hồ Dạ Hầu!”

“Đã sớm nói, Dạ Hầu là vua sáng tạo, hôm nay mới coi như kiến thức được, loại thiết lập ly kỳ như vậy hẳn đều có thể nghĩ ra được!”

“Thiết lập này ta rất thích, vòng quay TV nên sớm có thêm mấy thứ mới lạ như loại kịch mới mẻ này!”

“Bất Dạ Hầu lúc trước có bản danh là giải ưu tạp hóa khoa học viễn tưởng cũng là sáng tạo viễn tưởng, nhưng khoa học viễn tưởng chỉ là một tầng ngoài, nội hạch phi thường âm áp, bộ kịch bản này cũng mang cho ta cảm giác tương tự, mặc dù thiết trí phi thường kỳ quái, nhưng câu chuyện cũng không làm cho người ta cảm thấy hư giả.”

“Chính là do thiết lập này khiến cho người ta lo lắng không biết ngày sau sẽ sụp đổ mất.”

“Phàm là khoa học viễn tưởng liên quan đến tuyến thời gian, đều dễ dàng xuất hiện Logic.”

“Không sao cả, dù sao bảy tập phía trước đều là miễn phí, hơn nữa Giao Bằng còn một hơi thả hết ra, hắc hắc, chơi gái miễn phí liền xong việc! “

Cảm xúc người xem đã bị gợi lên.

Trong lúc thảo luận sôi nổi, dường như mọi người đều đã vô thức mở ra tập thứ hai!

Nói như vậy.

Tuyệt đại đa số những người xem xong 《 Khai Kê đệ nhất tập 》 đều không chút do dự mở ra tập thứ hai!

Đây chính là thiết lập kinh điển của tập một, kết hợp với mị lực của cốt truyện!

Dùng lời của Lâm Tri Bạch mà nói, đây chính là thiết lập mị lực của “Vô hạn lưu”!

Đúng vậy.

Thật ra “Khởi chinh bộ phim” này, chính là thiết lập mạng lưới “Vô hạn lưu” mà các học giả mạng lưới Địa Cầu đã vô cùng quen thuộc.

Ngoài ra.

Kiếp trước có khoa học viễn tưởng tên là “Ngày tù”, kỳ thật cũng là thời gian tuần hoàn.

Kể cả trong những ngày tháng hàng ngày có bộ phim tên là Quạt Thử, đồng dạng cũng là những câu chuyện liên tục lưu chuyển diễn viên nhân vật chính trong một khoảng thời gian.

Nhưng thế giới này còn chưa xuất hiện mạng lưới tài liệu đề tài vô hạn.

Đồng dạng thế giới này cũng không có bộ phim liên quan đến thời gian tuần hoàn này.

Bởi vậy.

Đối với vô số người xem bài tài này mà nói, thiết lập vô hạn hạn này thật sự là quá kinh diễm, hoàn toàn là ảo tưởng!

Đây giống như một ý tưởng của thần!

Mà nội dung vở kịch của tập thứ hai, vừa nhìn đã thấy mạnh hơn.

Lần đầu tiên Tiêu Hạc Vân mang theo ký ức tiến vào vòng tuần hoàn, còn tưởng rằng mình vừa mới gặp một cơn ác mộng.

Nhưng khi hắn nhìn thấy Lý Thi Tình ngồi bên cạnh mình, lại có chút hồ nghi.

“Chúng ta là lần đầu tiên gặp mặt sao?”

Vẻ mặt Lý Thi có chút cổ quái nhìn Tiêu Hạc Vân chăm chăm.

Tiêu Hạc Vân bị Lý Thi nhìn cho không được tự nhiên, ho một tiếng nói: “Không... Không có chuyện gì...”

“Người cũng tiến vào?”

Lý Thi Tình rất nhanh đoán ra nguyên do khác thường của nam chính.

“Vào đâu?”

“Vòng起来了! Người cũng đi vòng tròn có phải không?”

Xem qua vô hạn Lưu Vãng vẫn đều biết, đây là cốt truyện kinh điển mới lạ gặp được lão nhân.

Triệu Vũ cười ha ha.

Đại Ny cũng không ngậm được miệng.

Nhìn nữ chủ hưng phấn.

Dù sao trước đó nữ chính vẫn luôn ở trong vòng tuần hoàn hăng hái chiến đấu, giờ thì hay rồi, đã có đồng đội rồi!

Bất quá nam chủ không quá bình tĩnh, phát hiện sau khi mình tiến vào tuần hoàn liền luống cuống, bắt đầu giống như nữ chính trong vòng tuần hoàn lúc trước, nghĩ biện pháp sớm xuống xe...

Nữ chính mới đầu còn muốn cùng nam chính trò chuyện nhiều.

Có thể thấy được nam chủ không quá bình tĩnh, dứt khoát cũng chỉ nhìn hấn “biểu diễn” thôi, ánh mắt mang theo một tia buồn cười, lại lộ ra vẻ thông cảm.

Đáng thương mới lạ a.

Vẫn là bị tặc ít rồi.

tặc thêm mấy lần là đã học được cách bình tĩnh tự hỏi rồi.

Vẫn còn có người đang trêu chọc nhau.

Xe buýt nổ tung một lần, mọi người liền trêu chọc nhau một lần.

“Tam trưởng thành rồi.”

“Cái gì mà thành thực a!”

“Người ta như vậy gọi là Khinh Dương nam tử!”

“Ngũ thành thực!”

“Thất thực!”

“Lôi này chín rồi.”

“Cuối cùng cũng đã trở thành nam nhân trưởng thành rồi!”

“Mẹ nó, đã bị trộn thành tro rồi!”

“Người nói với ta nơi này gọi là 《 Nam Phần 》 ?”

Nhưng mà cũng thật kỳ quái a, những kịch khác nhìn thấy nam chính Thạch Nhạc Chí cũng giống nhau, sẽ cảm thấy rất ngu ngốc, nhưng bộ kịch này thì không có cảm giác này.

Nam nữ chủ đều là người bình thường.

Không nói tới thông minh cũng không thể nói là ngốc.

Người xem vậy mà tiếp nhận, còn rất có cảm giác...

Quả nhiên bị nổ nhiều mấy lần liền tỉnh táo lại, nam chủ rút cục bắt đầu cùng nữ chính chính thức tổ đội, hai người thật tình thảo luận phương án tự cứu.

Phân tích ra kết luận là:

Xe buýt sở dĩ bạo tạc, là vì quá giờ đèn lồng đỏ, lái xe vì tránh né tiểu ca đột nhiên chạy ra ngoài, sau khi chuyển hướng khẩn cấp đụng phải xe dầu mới dẫn phát.

Như vậy biện pháp giải quyết rất đơn giản.

Khi nhắc nhở tài xế chú ý đừng đụng vào xe dầu là được.

Hai người hợp tác coi như thuận lợi, Lý Thi Tình và Tiêu Hạc Vân tiến đến bên cạnh đồng cơ, nhắc nhở hấn lúc qua đèn đỏ cũng ghi chú tiểu ca bán bên ngoài.

Kết quả...

Tài xế thật sự đã thành công né tránh được việc bán tiểu ca!

Trong vòng tuần hoàn lần này, xe công cộng không đụng phải xe cút kít!

“Thành rồi?”

Đại Ny nhìn đến đây, gãi gãi đầu, phương thức giải quyết này không khỏi quá đơn giản.

Chẳng mấy chốc đã mất đi sự trương lực của những hài kịch.

Triệu Vũ cũng có chút buồn bực, còn có ý định suy luận cốt truyện sau đó, “Nói không chừng nam chính và nữ chủ còn có thể tiến vào một vòng tuần hoàn khác?”

Xe buýt một đường đi về phía trước.

Qua cầu nam nữ chủ có thể xuống xe.

Hai người thả lỏng xuống, có phần muốn sớm mở ly sâm panh chúc mừng.

Nhưng mà.

Đúng lúc này.

Chỉ nghe thấy một tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên.

Lý Thi đột nhiên lộ vẻ sợ hãi!

Tiêu Hạc Vân phát hiện nữ chủ khác thường.

“Làm sao vậy?”

“Giọng nhạc này!”

Lý Thi tựa hồ có lời muốn nói, nhưng còn chưa nói hết, chợt nghe một tiếng âm vang, xe công cộng lại lần nữa nổ tung...

Vụ nổ có lẽ đến muộn!

Nhưng tuyệt đối sẽ không vắng mặt!

Người xem đếm không hết rốt cuộc là lần thứ mấy nổ tung!

Giờ khắc này trong lòng tất cả người xem đều hiện ra một cái nghi vấn, vì sao tránh được sự cố công giao, bạo tạc vẫn xảy ra?

” chuông điện thoại di động có vấn đề!”

Triệu Vũ cảm thấy mấy trò hí kịch lại lần nữa kéo căng!

Cốt truyện lưu lại một cái móc vô cùng rõ ràng!

Sau khi nữ chính nghe được tiếng chuông điện thoại di động thì sắc mặt mới bỗng nhiên đại biến đấy...

Mà Đại Ny thì là hơi chút tự hỏi sau đó mở miệng nói: “Chiếc chuông điện thoại này thật quen tai nha, à... Ta nhớ ra rồi, đây không phải là “tiểu âm nhạc” đơn giản mà Sở Từ đã tuyên bố trước đó hay sao!”

“Thật sao?”

Triệu Vũ kéo thanh tiến trình một chút, nghe lại tiếng chuông điện thoại di động, vẫn thật sự là cái bài ‘Tạp Sĩ Nông’ mà Sở

Từ đã tuyên bố trước đó!

Khúc nhạc này Triệu Vũ rất thích.

Nhưng độ quen thuộc không cao như Đại Ný.

Mà khán giả khác cũng phát hiện nơi phát ra tiếng chuông di động này, đều liên tục hồ hởi:

“Là “Tạp triệu Nông”!”

“Trước khi Sở Từ tuyên truyền, khúc nhạc này sẽ xuất hiện trong sự khởi đầu của 《 Khai 》 .”

“Không ngờ rằng là dùng tiếng chuông điện thoại di động?”

“Cho nên chuông điện thoại di động này có vấn đề gì?”

“Ta nhớ lúc trước có đại lão phân tích nói “Thá Doanh Điền” là lặp lại tuần hoàn...”

“Ngọa tào!”

“Hóa ra là như vậy!”

“Chúc tuần hoàn này và bộ kịch bản tuần hoàn rất hợp a!”

“Cho nên chuông điện thoại di động của Nông tu là các loại chú ngữ quy tắc?”

Đây là phim khoa học viễn tưởng.

Tư duy mọi người đều bắt đầu phát tán.

Nhưng luôn có một số người xem tương đối thông minh, nhanh chóng nghĩ đến câu thoại ngữ của phiên nữ chủ đầu tiên báo cảnh sát——

Trên xe buýt có bom!

Nhìn thấy tin tức có tin tức trên xe buýt có quả bom, Triệu Vũ bưng tỉnh đại ngộ nói: “Cho nên vụ nổ xe công cộng không phải là do đụng phải xe chở dầu!”

Đại Ný cũng hiểu, “Trên xe công giao vốn đã bị người ta bỏ bom rồi!?”

Tên này hay nhỉ!

Đúng là vô số chiết khấu!

Hóa ra nam nữ chủ hao hết tâm tư để xe công giao tránh được cho tiểu ca cùng xe dầu, kết quả mới xông qua cửa thứ nhất?

Có trăm cay ngàn đắng mới ra mùi vị của tân thủ thôn.

Nhưng đoạn cốt truyện này cũng không đột ngột, mọi người ngẫm lại liền phát hiện, thật ra cốt truyện phía trước an bài không ít chữ bị bắt!

“Ngu!”

Triệu Vũ đã hoàn toàn bị hấp dẫn bởi cốt truyện!

Cốt kịch này phát triển quá trâu bò, tình nghĩa ngoài dự liệu không chỉ có ý tưởng kinh điển, toàn bộ câu chuyện liên kết với nhau!

“Tiếp tục xem, tiếp tục xem!”

Đại Ny hưng phấn, đều đã quên ngày mai còn phải đi làm chuyện này, theo lý thuyết nói điếm này nên rửa mặt ngủ.

Vì vậy hai người tập hợp xem tiếp.

Chuyện xưa này cũng không phải là chuyện xảy ra trên xe công cộng.

Phía sau còn đòi đến cục cảnh sát, nam nữ chính sau một lần thành công xuống xe, cảnh sát tham gia điều tra sự kiện nổ tung, trong đó Trương cảnh sát đập nặn tính cách lấy người xem yêu thích...

Cùng lúc đó.

Nam nữ chủ cũng bắt đầu kiểm tra các hành khách trên xe.

Hai người hoài nghi trên xe có mang theo quả bom, chính là hành khách nào đó.

Những lần nổ tung trước đó đều sẽ vang lên “Tạp triện”, có lẽ chính là điện thoại di động được thiết lập trước thời hạn!

Đương nhiên cũng có thể đơn thuần là trên xe có điện thoại di động nào đó vang lên.

Mà trùng hợp là tiếng chuông kia chính là thời gian phát nổ.

Cứ như vậy.

Tập thứ ba, tập thứ năm, tập 6.

Nam nữ chủ và các hành khách cảnh sát vẫn luôn điều tra trên xe ai có vấn đề.

Mỗi hành khách đều tương ứng với một đoạn kịch bản.

Mãi đến tập thứ bảy, trên xe chỉ còn lại hai hành khách, nhưng nam nữ chủ vẫn không tìm được hung thủ!

Người xem nhìn đến đây trái tim đều treo ở cổ họng!

“Ai là bom người đấy!”

“Công nhân nông dân lưng đeo bao kia?”

“Hay là nữ nhân nhìn có chút âm trầm kia?”

“Ta cảm giác khả năng nữ nhân nhỏ hơn một chút.”

“Có thể là công nhân nông dân.”

“Hai người này đều có hành lý!”

“Công phu nông dân có một bao rất lớn.”

“Nữ nhân kia cầm túi nhựa, không biết bên trong chứa cái gì.”

“Gấp chết ta rồi!”

...

Kịch bản này chính là tám giờ chính thức online online.

Cho dù là người xem trước tiên nhìn thấy, ít nhất cũng phải rạng sáng một giờ mới có thể xem xong.

Đương nhiên video có thể đọc nhanh gấp 200 lần, nhưng sự thực như “xiển đoan” này rất nhiều người căn bản không nở mở ra tốc độ gấp 2.

Quá dễ nhìn!

Gấp hai lần, tốc độ rất dễ dàng bỏ qua một ít chi tiết!

Chỉ là khi nhóm người xem đầu tiên lục tục xem đến tập thứ bảy, đều vẫn chưa đã thèm.

“Như vậy là hết sao?”

“Biến mất, tổng cộng cập nhật bảy tập.”

“Thất Tập gì, à? Muội? Xem a, thời điểm mười hai điểm đổi mới tập thứ tám!”

“Cái gì?”

“Ta đi xem một chút!”

“Ngọa tào, tập thứ tám thực xuất hiện!”

“Mẹ kiếp!”

“Thu phí!”

“Tầng thứ tám chỉ có hội viên mới có thể xem!”

Người xem chạy đến video video chiếu sáng loảng xoảng cơ bản đều là bạn gái vô dụng, căn bản là không mở hội viên gì cả, dù sao rất nhiều người đã sớm quyết định chủ ý, vốn chính là ôm tâm tư chơi gái miễn phí tới.

Thế nhưng không khí đều đã được nâng lên đến đây!

Rốt cuộc người bom là vòng thứ tám gì đó cũng sắp lộ diện rồi!

Lúc này người xem chỉ cảm giác, ta con mẹ nó quần cũng cởi ra rồi, kết quả người nói với ta về sau không có hội viên nhìn không được?

Có lẽ cái ví dụ này còn chưa chuẩn xác.

Ví dụ chuẩn xác hơn hẳn là, chỉ cần sâu hơn một chút nữa mọi người sẽ có thể lên cao trào, kịch bản chỉ còn kém một bước nữa là tới cửa nha!

Lúc này nếu không có hội viên liền không nhìn sao?

Người có thể nhìn được đều là loại hung ác!

Dù sao đại đa số người xem đều nhận.

“Lão tử nhìn xem là loại người thiếu tiền kia sao? Không phải là hội viên sao, ta mở còn không được!”

“Ta xông vào trước, các huynh đệ!”

“Không nở khai hội viên cũng không sao, ca xem hết phiên chợ thứ tám xong sẽ cho người xem phim!”

“Cút a kịch thẩu cầu! Vì phòng ngừa chó thẩu hiểu buồn nôn ta, sẽ mở hội viên!”

“Ta có giảm giá, mười lăm đồng liền có thể mở hội viên, hì hì đi xem tập 8.”

“Viên phim phim truyền hình cười mà không nói.”

“Nội dung cốt truyện phía dưới là các người không tiêu tiền có thể xem sao?”

“Đều là hội viên, nói chuyện lớn tiếng một chút cho ta!”

“Côn Bằng! Coi như cô lợi hại! Cốt truyện này quả thật đem ta chấn động đến, hội viên này mở liền mở đi.”

Mọi người thật sự phục rồi!

Cũng không biết là chủ ý của tên nào, mẹ nó tên này là một tên quý buôn bán a, vậy mà lại bị cắt đứt ở cốt truyện mấu chốt này, bảo mọi người không thể phân thắng bại, cho dù vì biết người viết bom là ai, hội viên cũng không thể không mở!

Đương nhiên.

Chủ yếu vẫn là kịch tốt.

Nội dung đặc sắc như vậy, sáng tạo mới lạ lắm như vậy, còn có người viết tên rốt cuộc là người nào huyền nhiệm cuối cùng...

Thứ hấp dẫn người xem nhiều lắm!

Lực hấp dẫn này đủ để hóa thành động lực mở hội viên tiếp tục truy kịch!

Cùng lúc đó.

Triệu Vũ nhìn thấy vòng thứ tám đổi mới cười khỏ nhìn về phía Đại Ny, “Còn tiếp tục xem sao? Đăng sau sắp khai hội viên rồi.”

“Xem đi.”

Đại Ny cắn răng, “Tám phiên hẳn sẽ biết hung sát là ai!”

“Vậy ta khai hội viên a...”

Triệu Vũ đau lòng, khi hẳn vừa xem bộ kịch này, đã hạ quyết tâm, chỉ là chơi gái không tốn tiền.

Thật không nghĩ tới a!

Nhưng bây giờ lại không thể không bỏ tiền ra.

Triệu Vũ cảm thấy nếu như mình không nhìn phiên thứ tám, đêm nay sẽ ngủ không được, nằm mơ cũng sẽ xoắn xuýt người

phát bom là ai.

Trong quá trình mở đầu hội viên, Triệu Vũ phảng phất như thấy có người đang cười tủm tỉm nhìn mình chăm chăm, mặt mũi tràn đầy mê hoặc nói:

Muốn biết chân hung là ai sao? Vậy thì nạp tiền đi!

Tiền vẫn chưa biến mất, nó chỉ thay đổi một loại hình thức bầu bạn bên cạnh người thôi!

Sau đó.

Khai thông hội viên thành công!

Triệu Vũ mất một bao tiền thuốc lá, mặc dù hắn cũng không hút thuốc lá.

Bên kia.

video anh vũ.

Có nhân viên tăng cân trợ mắt nhìn nhân viên video đồng lạc đăng kí số bắt đầu không ngừng điên cuồng, toàn thân vọt lên như gió sừng dê!

“Thật nhiều người mở hội viên a!”

Cũng tăng ca tại Giang Thành vui mừng quá đổi, “Ta cho mọi người ăn khuya thịnh soạn, chúng ta chúc mừng một chút!”

“Hay lắm!”

Tất cả nhân viên tăng ca đều mừng như điên!

Mà lúc này Lâm Tri Bạch đã ngủ say.

Bất quá một màn này, kỳ thật nằm trong dự liệu của Lâm Tri Bạch.

Có chính thức thống kê số liệu biểu hiện, thời điểm kiếp trước 《 Khai Bác Thiển Thụ 》 , sáng tạo kỳ tích “khai thông hội viên”.

Hội viên kia có năng lực mới cực cao, cuối cùng phải giao phí, đứng hàng đệ nhất năm, có trời mới biết có bao nhiêu “Đầu báo chia sẻ tiết kiệm” để đuổi theo tấm video video hội viên!

Đây chính là một bộ mị lực của phim tốt!

...

Sau khi khai thông hội viên, các khán giả không thể chờ đợi được nhìn lên tập thứ tám!

Phần kịch bản thứ tám, bắt đầu kể lại câu chuyện trước khi hai vị hành khách lên xe.

Đầu tiên là lão già làm nông dân.

Lão Tiêu cùng một đám huynh đệ ăn cơm, phát sầu vì không có văn hóa bọn họ nên làm thế nào tìm nghề nghiệp.

Xảy ra chuyện công trường, nữ nhi lại sắp gặp phải kỳ thi cao, hẩn tiết kiệm mọi thứ đều vì hài tử.

Bằng hữu nói với y rằng có thể mua hai chiếc xe chạy bằng điện chạy ra ngoài bán, nhưng hai cái xe này cũng là tiền, trong lòng lão Tiêu cảm thấy lo lắng.

Bởi vì thuê quít Nhĩ Khắc Nhĩ nên chủ viện chỉ có thể để lão Tiêu nhanh chóng rời đi.

Lão Tiêu cầm chiếc cà sa lon đã thu dọn xong yên lặng rời đi, bóng lưng cô đơn.

Cuộc sống không dễ.

Người xem nhìn thấy lão Tiêu, đều có chút cảm khái, không hiểu sao trong lòng chua xót.

Mà ở trên xe.

Nhìn hai hành khách nghi ngờ còn lại phía trước, Lý Thi lấy cớ trong kỳ sinh lý của mình đến vì gương mặt đầy lạnh lùng của a di, lại phát hiện trong túi mật dưới chân chất đầy cao áp trong nôi.

A di trả lời trong nôi chính là thịt.

Lý Thi tình trong lòng sinh nghi, Tiêu Hạc Vân lại cảm thấy lúc nàng lật túi nhựa nhìn cũng không có phản ứng gì, hiềm nghi lớn nhất vẫn là nhắc đến sự cháy xém của Berloz.

Thời gian không ngừng sớm.

Hai người quyết định đánh cược một phen, muốn ném Anh Cà Cát Nhĩ đã cháy mất xe xuống.

Nhưng mà lúc này Lão Tiêu lại đột nhiên mở cái rương ra tìm kiếm, hai người bị dọa gần chết, tra thật kỹ các vật phẩm trong

hộp.

Ai ngờ.

Lão Tiêu cuối cùng lấy từ trong rương ra mấy miếng khăn vệ sinh đưa cho Lý Thi.

Giờ khắc này.

Vô số người xem hộc mắt đều hơi phiếm hồng.

Tất cả những thứ lót của Lão Tiêu, sau khi cung cấp trợ giúp nhìn như bình thường cho nữ chính, trong nháy mắt dẫn đến vô số người nước mắt sụp đổ!

Nhưng như thế, trên xe cũng chỉ còn lại một người bị hiềm nghi ——

Nữ nhân mang theo nôi áp cao kia lên xe!

“Mẹ ơi! Lại là nàng! Lúc trước không cảm thấy gì, bây giờ càng nhìn nữ nhân này càng giống một độc thủ đứng sau màn!”

“Mẹ nó!”

“Sao ta lại cảm thấy ánh mắt của bà cô thế này thật dọa người nha!”

“Ta đoán được rồi! Oa cô nương đặt quá tải quả nhiên là hung sát!”

“Hóa ra ca hát này chính là người có thể phát tác!”

“Phụt! Oan di vẫn ổn chứ?”

“Con là người hiểu di.”

“Nổi ngô di diễn xuất thật tuyệt nha!”

“Nhìn thấy nổi di mới biết được cái gì gọi là ánh mắt giết!”

Oai Cao Áp Bị mọi người gọi là “Nô di” tựa hồ không chút nào trái với cảm xúc.

Đúng vậy.

Đích thật là nổi di tên là người bom!

Khi đứng vào trong xe, Tiêu Hạc Vân đẩy Lý Thi ra, bảo nàng chạy, còn mình thì vọt tới bên cạnh a di đang cầm nôi áp cao.

Vị a di này lạnh lùng nhìn hắn, kéo bung cái tay cầm trên đỉnh cái nôi.

Ầm ầm!

Xe buýt lại nổ tung!

Chính là ánh mắt lạnh như băng khi a di này mở ra bạo tạc, dọa người xem sợ, nói là ánh mắt giết cũng không quá đáng.

Nhưng mà sự hồi hộp tuy rằng đã được vạch trần, nhưng vấn đề vẫn là không được giải quyết!

Bởi vì thời gian tuần hoàn trước một chút, Lý Thi Tình lo lắng khả năng đây chính là một cơ hội cuối cùng để bọn họ có thể sống sót.

Hai người muốn dừng lại xuống xe.

Bọn hắn chỉ là người bình thường.

Bọn họ cũng muốn tiếp tục sống.

Thế nhưng cảm giác đạo đức trong nội tâm lại khiến bọn họ lâm vào xoắn xuýt.

Dù sao người chôn cùng trên xe kia, bọn họ đều là người vô tội tốt a!

Cuối cùng Lý Thi tình cờ quyết định ở lại đánh cuộc một phen.

Nàng xông lên cướp đi nôi áp lớn trên mặt đất, Tiêu Hạc Vân đè lại a di lại bị nàng dùng đao đâm thương, ngã sấp xuống ở một bên.

A di xông lên kéo Lý Thi đang sắp chạy xuống xe về, đao đâm về phía cổ Lý Thi Tình, Tiêu Hạc Vân lớn tiếng gọi hành khách đi hỗ trợ, nhưng nhìn thấy cảnh này, mọi người đều sống sờ tại chỗ.

Cơ hội lần này lại bị bỏ lỡ.

Tình lại lần nữa, Lý Thi tình cảm sợ hãi cái chết lạnh lẽo kia, lệ rơi đầy mặt.

Nhục thể phạm thai trải qua nhiều lần bạo tạc nổ tung trong vòng tuần hoàn như vậy, đổi lại là ai tinh thần đều sẽ dần dần tan vỡ.

Tiêu Hạc Vân ôm thật chặt nàng, để cho nàng trấn định lại, kéo tay của nàng quyết định lúc dừng lại xuống xe, hẳn cũng muốn từ bỏ.

Nhưng mà.

Hắn đứng ở dưới xe ngựa.

Lý Thi tình trong thời khắc sống còn đột nhiên quyết định thử lại một lần.

Cuối cùng vẫn không qua được cửa ải lương tâm kia, nàng quay đầu cướp đoạt nỗi áp cao, Tiêu Hạc Vân lập tức xông lên, ngăn cản a di xuất ra đao cụ.

Lúc này, Tiêu Hạc Vân đâm dao vào bụng a di.

Tiêu Hạc Vân toàn thân là máu, kéo Lý Thi không quay đầu lại, rời đi.

Nhưng đúng lúc này đột nhiên có một bàn tay kéo theo Nữu...

Xe buýt vẫn nổ tung.

Phải nói lại vô song?? Một lần nổ.

Có trời mới biết từ tám tập này, người xem rốt cuộc đã nghe bao nhiêu lần trạm thung lúa, chứng kiến bao nhiêu lần thất bại của nam nữ chủ!

Rõ ràng là cố sự phát sinh nhiều lần trên xe công giao!

Cốt truyện rõ ràng lặp đi lặp lại không ít, nhưng người xem thủy chung không có cảm giác chán nhìn!

Cũng là ở trong vụ nổ lần này.

Lần thứ tám chấm dứt, người xem cuối cùng cũng xem xong nội dung mới!

Giờ khắc này.

Người xem không có bởi vì Chân Hung thủy lục thạch mà mất đi chờ mong của cốt truyện tiếp theo.

Hoàn toàn ngược lại.

Bởi vì hung thủ tập thứ tám xuất hiện, cho nên mọi người càng thêm mong đợi vào cốt truyện sau này!

Nam nữ chủ đến cùng làm thế nào mới có thể ngăn cản được bạo tạc?

Việc này đã trở thành điều hấp dẫn mới.

Mà nhân vật như nôi di, cũng bởi vì diễn xuất vô địch này, dọa cho vô số người xem sợ, thậm chí đều sợ ra ám ảnh!

Thật là đáng sợ!

Bất kể là lúc nó kéo nổ tung ánh mắt băng lãnh, hay là cầm đao cắt yết hầu người, quyết đoán không cho không công, đều khiến cho người này tràn đầy khí tức u ám khủng bố!

...

Gần đến hai giờ sáng.

Sau khi xem xong Chủ Băng, Triệu Vũ và Đại Ny rút cuộc không nhìn được ngủ.

Chỉ là hai người tắt đèn sau đó lại có chút ngủ không được, đầy đầu đều là bộ kịch bản này.

“Kịch này thật lợi hại.”

Đại Ny nói: “Vinh phim truyền hình Ngưu Ma mà Bất Dạ Hầu từng thấy!”

“Quả thật lợi hại...”

Triệu Vũ cười khỏ nói: “Ta bây giờ vừa nhắm mắt lại, chính là nôi di cùng nổ tung.”

Hai người cứ như vậy tán gẫu tới ngủ say.

Nhưng mà rạng sáng 2 điểm mạng lưới giờ phút này lại đặc biệt xao động!

Cực Quang Đài!

Đề tài nóng hổi của Côn Bằng chính là liên tiếp những đề tài!

Cỗ bay đập mạnh nôi a di (ệt di)!

Chẳng qua mở ra thòng lọng!

phao thời gian tuần hoàn lặp đi lặp lại!

Ví dụ như bệnh dịch Chập Nông Cũ

Công pháp của Đẩu Bất Dạ Hầu sáng tạo vô địch.

Các bạn trên mạng say sưa thưởng thức, tiếp tục thảo luận sôi nổi nội dung vở kịch!

“Kịch Thần này! Bất Dạ Hầu cũng thần rồi!”

“Người có thể vĩnh viễn tin tưởng Hầu gia! Thiết lập tuần hoàn vừa nảy sinh da gà ta liền nổi lên!”

“Ta bây giờ nghe thấy 《 Tạp Nông Trang 》 thì sợ hãi.”

“Ha ha ha ha ha, “Thág Thẻ Nông Nông này ta xem xong cũng không dám nghe!”

“Các người nói xem đến cùng làm thế nào mới có thể ngăn cản bạo tạc?”

“Thật quá khó khăn, chủ yếu là sức chiến đấu của di nô tài thật khủng bố a, con dao nhỏ kia vừa ra, trực tiếp đâm vào bụng, đều không chút do dự, mặc kệ diễn xuất hay là vô địch của con người!”

“Ta nguyện xung tội di là Chiến Thần bị chèn ép!”

“Ta chưa bao giờ mở hội viên người, vì xem 《 bung mặt vào 》 cũng mở hội viên, vẫn là video trạm, khóc chết.”

“Kịch bản này xác thực đáng giá mở hội viên, không dùng tiền xem ta đều áy náy, quay thật tốt a!”

“Lời thứ nhất ta cười chết mất, nam chính đi lên liền tèo rồi, màn đàn ông còn đang xoát loại đàn ông, ngũ thành thành thực gì đó, nếu không phải sa điều võng bạn thấy bộ kịch bản này ta phải khản trương chết, lúc di nô bộc thứ tám ra tay ta đã trực tiếp hít thở không thông rồi.”

“Dù sao thì truyền thống nghệ có thể bỏ hay không.”

“Trước tiên để nam chính chết một chút, rất là hầu gia!”

...

Lửa!

Dù nóng lòng hay vì bàn tán xôn xao về vấn đề lưới hữu đưa ra đều nói rõ Chữ Bằng đã khai hỏa rồi!

Thậm chí ở trong đám có vài con mèo đêm, đã có bạn trên mạng làm ra vẻ mặt của nhân vật trong kịch.

Nam nữ chủ biểu tình cực kỳ được hoan nghênh!

Chẳng qua người được hoan nghênh nhất lại chính là gương mặt quý giá của dì Tô!

Hình như là ánh mắt phối hợp âm trầm của gương mặt kia của dì nôi, nhìn liền cho người ta một loại áp lực tinh thần, Sa Điều đạo hữu đầu đồ cực kỳ dùng tốt!

Đồng dạng nhân sĩ trong nghề đang không ngủ này đã không ngủ được, cả đám đều bị kinh hãi cực lớn!

Cũng không phải bị vụ nổ này hù dọa đến gần dì.

Mà là bị Côn Bằng dọa sợ.

“Đây thật sự là hình quay do Nguyễn Cung độc lập quay?”

“Trình độ chế tạo này, nói là ba đại gia tài ta cũng tin a!”

“Cảnh tượng không chế thật tốt, hoàn mỹ tránh ngắn đi, ngoại trừ vụ nổ là trường hợp lớn, toàn bộ phim kỳ thật đại đa số đều phát sinh ở trên xe công giao...”

“Máu chốt nhất là kịch bản của Bất Dạ Hầu thật tuyệt!”

“Ta cho rằng bộ phim này phải kéo vào trong video cho không ít thành viên mới.”

“Viễn giác quá thích hợp, diễn viên như nô lệ đó, diễn viên diễn xuất thật lợi hại, ánh mắt âm trầm lạnh như vậy cũng không giống diễn!”

” biên tập cũng rất trâu bò.”

“Loại tuần hoàn thời gian này rất khảo nghiệm công lực biên tập.”

“Cao nhân Nguyễn Cung!”

Thật ra cũng không có cao nhân gì, hoặc có thể nói là Lâm Tri Bạch chính là người được gọi là “cao nhân” kia, bởi vì tuyển giác là do Lâm Tri Bạch tham dự. Tựa phiên bản là do Lâm Tri Bạch Trình chỉ huy, người ngoài nhìn thấy, chỉ là dựa theo nguyên bản Lâm Tri Bạch, dựa theo hồ lô họa gáo mà thôi, dù sao bản gốc đã đủ thành công rồi, khắc phục TV, chính là thành công phục chế nguyên bản.

...

Ngày thứ hai.

Triệu Vũ mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Nghe thấy bên tai vang lên một hồi tiếng nhạc quen thuộc.

Ban đầu không cảm thấy có cái gì.

Nhưng nghe xong, Triệu Vũ đột nhiên tỉnh táo lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, thốt ra một câu:

“Thuế thứ chín cập nhật?”

“Cái gì tập thứ chín?”

Nữ nhân Đại Nỵ Nữ tức giận nói: “Đừng ngủ nữa, rời giường ăn sáng, ăn xong đi làm đi.”

“Ồ.”

Lúc này Triệu Vũ mới phát hiện, thì ra là nữ nhân của cô ta đang truyền tin cho ‘Tập Tập’, hẳn còn tưởng rằng công giao xe lại nổ.

Ăn sáng xong.

Hai người tới công ty, kết quả lỗ tai nghe được đều là lạc đề!

Thì ra tối hôm qua không ít đồng nghiệp công ty đều nhìn bộ kịch, giờ phút này đang thảo luận cốt truyện mà, mỗi người đều có quầng mắt đen.

Hiển nhiên tối hôm qua đều thức đêm.

Một người nào đó chưa từng xem qua đồng bạn phim thì về mặt bối rối, liền nghe mọi người một mực đang nói chuyện phát nổ gì đó.

Cái gì nổ?

Cái gì lại nổ?

Xe buýt?

Dì ngòi đó là cái quý gì?

Vì sao cảm giác chỉ trong một đêm mình đã không theo kịp thời đại rồi?

Huỳnh đệ này lại cẩn thận lắng nghe một lỗ tai mới biết được các đồng sự đang tán gẫu bộ phim truyền hình nào đó tối hôm

qua.

Nghe không hiểu cũng lười nghe tiếp.

Không bằng nghe âm nhạc.

Dù sao công ty vẫn chưa chính thức đi làm, hấn dứt khoát mở điện thoại di động ra, phát tin vào 《Tạp Chúc》 mà gần đây mình thích nghe nhất.

Nghe nghe.

Hấn phát hiện ánh mắt các đồng sự nhìn về phía mình dần dần trở nên không thích hợp.

Sao thế?

Hấn có chút mờ mịt.

Vẽ mặt các đồng sự kỳ quái: “Hoặc là người đừng đặt nhạc này nữa, điềm xấu, ta đổi một bài khác vậy.”

Hấn:?

Lúc này trong góc có một người bởi vì tối hôm qua thức đêm xem kịch, lúc này đồng sự đang ngủ say đột nhiên bị “Tạp Ước” đánh thức, theo bản năng nói:

“Nổ?”

“Lại nổ nữa à?”

Huynh đệ này:???

Có lẽ trong một đoạn thời gian rất dài sau đó, tất cả khán giả loảng xoảng của Nguyễn Cung, đều mắc tạp tạp thảo.

...

Lâm Tri Bạch rời giường, nhận được điện thoại từ Giang Thành.

Cả Giang Thành đều vui vẻ đến điên rồi, “Ngày hôm qua một đêm chính đốn trang bị video cho chúng ta mang đến hơn ba ngàn vạn hội viên, hơn nữa hôm nay phỏng chừng còn có thể tăng vọt một lần!”

eo lên như vậy?

Lâm Tri Bạch có chút ngoài ý muốn, nhưng cân nhắc đến việc Lam Tinh không có không gian sinh tồn hàng hải, ngược lại đã

lý giải được một chút.

“Có lẽ bộ phim này sẽ làm video anh đào ở Tần Châu trở thành video lớn thứ tư?”

“Nhất định sẽ được!”

Giang Thành vô cùng xác định: “Thậm chí sau này chúng ta cũng có thể thử vượt qua videoKwonDo và thiên quang rồi!”

“Kịch kia khẳng định là không đủ.”

Lâm Tri Bạch biết Đoàn Đồng mang đến hội viên, phần lớn là nhất thời, sau khi bộ phim này kết thúc, rất nhiều người cũng sẽ không tiếp tục phí nữa.

Có thể lưu lại một phần ba phí tổn cũng không tệ rồi.

Trừ phi video “Trừ phi có một nhân viên mới để bùng nổ các loại phim mới.

“Sau đó, diễn viên của công ty chúng ta cũng bốc cháy theo, nam chính nữ chính nhưng nghệ sĩ mà chúng ta ký hợp đồng đều là người đây, lúc trước bọn họ không có người nào tức giận, đợt này đoán chừng sắp bốc cháy rồi!”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch vốn không cho rằng khởi đầu Đoàn Đoàn Bộ Khúc này cần bao nhiêu hiệu ứng của ngôi sao minh tinh.

Bởi vì loại kịch này, là thuần dựa vào kịch bản cùng sáng tạo tạo mới thắng lợi, phi thường phù hợp thẩm mỹ đương thời, nam nữ chủ chỉ cần lớn lên xinh đẹp, kỹ thuật diễn xuất không cần kéo chân, liền nhất định có thể làm cho người xem sinh ra hảo cảm.

“Lần này hẳn đã hiểu...”

Giang Thành đắc ý nói: “Chỉ cần có kịch bản của Bất Dạ Hầu, Nguyễn Cung chúng ta cho dù cách tam đại vẫn có thể quay ra kịch hay!”

“Nói thì nói như vậy.”

Lâm Tri Bạch cười cười nói: “Nhưng nên hợp tác với tam đại hợp tác, vẫn là muốn hợp tác với bọn họ.”

Lâm Tri Bạch rất tinh táo, không đến mức nói Đồng Lư ta có thể độc lập, liền có thể thật sự bỏ qua tam đại đại sau này tự mình làm.

Trong ngành sản xuất này không có ba quy mô và thực lực lớn, ăn một mình sẽ chết người.

Huống hồ Lâm Tri Bạch có hệ thống bên cạnh, kịch bản ưu tú không nói nhiều bao nhiêu cũng không sai biệt lắm.

Dựa vào tự mình tiêu hóa, thật đúng là tiêu hóa không hết.

Nhất định phải dùng ba loại tài nguyên lớn để giúp mình tiêu hóa.

Càng đừng nói Lâm Tri Bạch còn có khả năng kế thừa thần thoại tập đoàn, ba lại là đại lãnh đạo Thần Thoại bộ, còn có Thiên Quang Tô Triết cũng cần tài nguyên nâng đỡ, về tình về lý đều không thể vứt bỏ mặc kệ.

Bất quá 《 Khai Đoan Hỏa 》 , ý nghĩa đối với Nguyễn Cung nhất định là phi thường sâu xa.

Sau khi tam đại phát hiện Tiêu Tiêu đã có năng lực độc lập chế tạo phim truyền hình, sau này hợp tác với Đồng Lư, sẽ làm ra nhượng bộ.

Bởi vì bọn họ không cách nào dễ dàng nắm bắt mạch máu Côn Bằng!

Sóng này là Côn Bằng thành công lộ ra cơ bắp, dùng lửa lớn của Côn Bằng khai đoan đoan chính nói cho tam đại:

Đừng nghĩ đến chuyện gây sự, kịch bản của Nguyễn Cung chúng ta không phải không thể hợp tác với các người, chúng ta hoàn toàn có thể tự quay!

...

Cơ bắp của Bộ Ngạn, trong nghề nhìn thấy, tam đại cũng nhìn thấy.

Đặc biệt là buổi tối hôm đó, sau khi thống kê biểu hiện hoành tráng xuất sắc trở thành phim mạng lưới xếp hạng đầu nhiệt độ lập tức, năng lực nhận thức về ba đại đối với Bộ Ngạn liền càng thêm sâu ——

“Thật đúng là để cho bọn họ làm thành công!”

“Sau này tác phẩm của Côn Bằng phải tăng giá a.”

“Bọn họ phí hết tâm tư làm ra một việc lung tung, một trong những mục đích quan trọng nhất trong đó, chính là muốn chiếm cứ càng nhiều chủ động trong việc hợp tác sau này.”

“Thêm tiền còn tính là tốt.”

“Về sau người còn có thể nhét diễn viên kịch bản hợp tác với chúng ta đây.”

“Không có biện pháp, chỉ có thể nhận, bây giờ cánh chim của Đồng Lưu đã càng ngày càng lớn, trừ phi tam đại sắt quyết tâm xử lý bọn họ, nhưng hết lần này tới lần khác ai cũng không nỡ tiêu diệt Đồng Lưu như vậy.”

“Tựa như cộng sinh vậy!”

“Chúng ta một bên kiêng kị Trệ, một bên lại cần bọn chúng, nói tới nói lui vẫn là cái tên Bất Dạ Hầu này thật quá mạnh mẽ, sao lại viết ra mỗi kịch bản đều tốt như vậy chứ!”

Tâm tình ba người phức tạp.

Nhưng tam đại cũng không ngăn cản được sự nổ tung liên tục!

Kế tiếp tốc độ “Thay đây” cập nhật theo tốc độ mỗi ngày tập.

Tốc độ rất chậm, có thể nói là một mục treo ngược khẩu vị của khán giả trên toàn bộ mạng lưới.

Nhiệt độ của vở kịch này trong ngày một ngày cũng không ngừng lên men, sự phát triển càng ngày càng cao!

Lúc tập thứ mười Đế Pháp, cốt truyện lại xuất hiện một vụ nổ mới, tài xế công cộng Vương Hưng Đức dĩ nhiên là đồng bọn hiểu biết ——

Đây cư nhiên là vụ án vợ chồng!

Nhìn đến đây, người xem và đồng bọn nhỏ của bọn họ đều sợ ngây người!

Bộ kịch kịch này thật sự càng xem càng kích thích, đào hết cả lên chiếc xe công giao nho nhỏ, lại đào được nhiều câu chuyện như vậy, càng đào sâu càng đào càng kinh người!

Cũng chính là ngày hôm đó.

Trên mạng xuất hiện một loạt hình ảnh tình lữ cực kỳ âm u.

Không sai.

Là tượng tượng giữa tài xế xe công cộng Vương Hưng Đức và người tình hình hình phu thê nỏ tung này...

Cùng lúc đó, Ô Linh đọc sách tự cơ bắp. Vài chiêu ma sát.

Bộ kịch này cũng dần dần xuất hiện một lớp giải nhiệt.

Trong đó kinh điển nhất giải đọc, không ai qua được tiếng chuông điện thoại di động vì cái gì lại là “Tap”.

“Sở Từ như Tap Nông Dân bản thân chính là tuần hoàn, tựa như tuần hoàn trong kịch, ngoài ra toàn bộ bộ khúc nhạc này kỳ thật đều đang mô phỏng theo cùng một âm thanh, nhưng âm bộ cao độ khác nhau theo một khoảng cách nhất định mà tiến vào, sẽ tạo thành một loại hiệu quả liên miên không dứt, trong đó xuất hiện giai điệu giai điệu đầu tiên là, sau đó bắt chước chính là đáp lời, giống như các nhân vật chính của bộ phim này từ đầu đến cuối, một đường thăm dò chân tướng...”

phim vẫn chưa truyền xong.

Trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ.

Năm nay Hỏa Vĩng kịch vui nhất Tần Châu không phải “Khai đoan chính” thì là ai!

Ngày cuối cùng còn lại, xin vé nguyệt rồi,

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 279: Khai đoàn kết cục lớn, suy nghĩ kỹ càng cực kỳ sợ tập hợp thứ mười một.

Tập 12.

Tập mười ba.

Trong mấy ngày kế tiếp, sự tình Khâu Bằng tiến hành cập nhật liên tục thay đổi, nhiệt tìm kiếm cũng liên tiếp phát sinh, các bạn trên mạng còn làm cho bộ kịch bản mới này.

“Ta biết rõ tại sao bộ kịch này tên là 《 Khai Sơ 》 !”

“Vì sao?”

“Bởi vì phu phụ phu phụ tên bom một lái xe một cái bung com, đây không phải là mở bánh lái xe sao?”

“Phốc!”

“Hóa ra thân phận của người mang bom, tên của đoàn xe cũng đã đưa ra đáp án rồi, chỉ là người lái xe và bung nôi thôi!”

“Không sai!”

Lời đồn này vừa ra liền bùng nổ khắp nơi, cho dù biết rõ lời giải thích này có chút nông cạn, nhưng vẫn khiến cho vớng bạn cảm thấy quá chuẩn xác!

Nói không chừng đây là “Ác thú vị” của Bất Dạ Hầu thì sao?

Cũng là mấy tập này, cố sự cuối cùng cũng kể về Vương Hưng Đức và Đào Ánh Hồng.

Bất quá chỉ có bạn trên mạng vẫn thích quản việc Đào Ánh Hồng này là tội di, giống như mọi người quen xưng hô Vương Hưng Đức là tài xế ——

Xưng hô “Khai đoàn phu phụ”.

Mà chuyện vợ chồng mở đầu vẫn là kiếm được không ít đồng tình, thì ra tất cả những chuyện bọn họ làm đều là vì nữ nhi.

Đây không phải là tẩy trắng.

Chỉ là để cho mọi người hiểu được vì sao vợ chồng bung đầu phải đánh xe buýt.

Cứ như vậy.

Kịch phim truyền hình đến tập thứ mười bốn.

Ngày mai sẽ chính thức kết thúc đại kết cục.

Kiếp trước kết cục lớn của 《 Khai Đoan 》 đánh giá hai cục phân hóa.

Có người cho rằng không sai.

Có người lại cho đó là đuôi nát.

Ở kiếp này, Lâm Tri Bạch cũng chọn kết cục nguyên bản.

Bất quá...

Cũng không phải hoàn toàn áp dụng!

Lâm Tri Bạch bỏ thêm một chút gia vị vào bên trong.

Nhất định phải thêm chút gì đó, bởi vì kết cục của phim truyền hình nguyên bản Lâm Tri Bạch cũng cảm thấy quá mức bình thản.

Tựa như kết cục của cổ tích.

Cực kỳ giống kiểu “Vương tử cuối cùng với công chúa có được cuộc sống hạnh phúc” này.

Đương nhiên.

Lâm Tri Bạch bản thân là cảm thấy, nguyên bản có thể là cân nhắc qua thâm vấn, không thể không lựa chọn thỏa hiệp cùng bồi thường, dù sao kiếp trước có vài thứ không phải muốn vồ là có thể quay.

Nhưng Lâm Tri Bạch không cần suy nghĩ vấn đề này.

Bởi vì nơi này là Lam Tinh, Tần Châu thâm tra đo đo vẫn là rất lớn.

Ít nhất trong phim có quỷ, trong phim truyền hình có nguyên tố khoa học viễn tưởng không có vấn đề.

Mặc dù vòng vo đồ chơi này cũng không khoa học.

Mà theo đại kết cục sắp tới, suy đoán về kết cục của dân võng bạn bè càng ngày càng náo nhiệt, chỉ là gần nhất hai tập đều đang kể chuyện chuyện xưa tiền căn hậu quả.

Cho nổ thì cũng không tính là nhiều.

Điều này khiến người ta không thể không nghi ngờ liệu bộ kịch này có bị đập nát đuôi hay không.

“Chúng ta đều biết rõ phim truyền hình càng lớn càng dễ hỏng, Nguyễn Cung thật sự hoàn toàn là chân tướng của Thập Tứ Tập, tập thứ mười lăm ta cũng không nghĩ tới còn có thể phách cái gì, đơn giản chính là dặn dò một ít hậu sự?”

“Khả năng lớn sẽ nát đuôi!”

“Kịch bản trước của Bất Dạ Hâu, tử như kết cục cuồng phong bão táp ta đã cảm thấy rất bình thường.”

“Cái mê hoặc mà về nhà kia cũng không thú vị gì.”

“Kỳ thực kết cục của hai bộ kịch kia cũng không thể nói nát, chỉ là quá sơ sài bình thường, có chút đuôi rắn, vô đều là mọi người nghĩ, không xuất hiện bạo điểm gì mới.”

“Hy vọng bộ kịch bản này có thể cải tiến.”

“Bảo trì chờ mong a, dù sao thời điểm không phải Dạ Hâu cũng có kết cục tốt a, tử như 《Xạ Điêu Anh Hùng Truyện》 Âu Dương Phong nghịch luyện võ công đã rất có ý tứ, còn chôn xuống mai bút cho bộ thứ hai.”

“Cái đuôi thối tha đừng trách ta khóa bàn hiệp trọng quyền xuất kích!”

“Theo như ta quan sát nội dung hai tập cuối cùng, xác suất kết cục thực sự không thấp.”

Mọi người đều sợ nát đuôi!

Bởi vì cốt truyện trước bộ kịch bản này thật sự là ” được “Nổ”.

Các loại bùng nổ đại ý nghĩa!

Cũng bởi vì cốt truyện lúc trước quá tốt, cho nên mọi người đối với đại kết cục mong đợi cũng vô cùng cao!

Kiếp trước.

Bộ 《 Khai Sơ Đại kết cục lúc trước đánh giá cực cao!

Nhưng sau khi đại kết cục, bình phẩm hạt đậu bỗng nhiên hạ thấp xuống tám phần!

Chính là bởi vì mọi người không hài lòng với kết cục!

Dù sao rất nhiều lúc, chờ mong càng cao thất vọng lại càng lớn nha.

Cứ như vậy.

Thời gian đã đến ngày 9 tháng 10, Chủ Toại Phá chính thức đổi mới ở 8 giờ 8 đêm đó!

...

Lâm Tri Bạch có thêm đại kết cục của “gia vị”!

Một lần tuần hoàn cuối cùng, Tiêu Hạc Vân cùng Lý Thi làm vạn toàn chuẩn bị, trở lại trên công cộng xe.

Lần này,

Ở trong xe, có người giúp đỡ, cùng với cảnh sát xuất thủ thủ hạ, mọi chuyện đều được giải quyết một cách hoàn mỹ.

Sau đó.

Chân tướng triệt để trắng ra.

Thì ra Vương Manh Manh ngồi trong xe công giao năm đó có sắc lang.

Sắc lang quấy rầy một nữ sinh, Vương Manh thấy tình nghĩa hăng hái làm việc cuối cùng dẫn đến bi kịch xảy ra.

Chỉ là bạn trên lưới không biết nguyên do, chỉ vển vển nhìn thấy một màn trên lái lái lái của Vương Manh đoạt lái xe, liền đối với miệng của hắn tru bút phạt các loại lưới bạo.

Cô gái năm đó bị Vương Manh trợ giúp đã cung cấp manh mối, sắc lang năm đó mới rơi vào pháp võng.

Chính nghĩa đến trễ.

Nữ sinh năm đó bị Vương Manh dụ dỗ quá nhất gan, mấy năm sau mới có thể bị Lý Thi tìm được, cố lấy dũng khí nói ra chân tướng.

Thậm chí việc này còn cưỡng cầu đến tận cùng chính nghĩa muộn.

Nếu như không có nỗi di kiên trì làm một hồi nổ tung, Vương Mạnh Mạnh thật sự chết không nhắm mắt.

Tội Di tội không thể tha thứ, mười phần sai, nàng không nên hại quần chúng vô tội, dùng phương thức cực đoan trả thù xã hội.

Nhưng nàng là một mẫu thân, cuối cùng vẫn là trời xui đất khiến, dùng loại phương thức cực đoan này, miễn cưỡng đòi lại một chút công đạo cho nữ nhi.

Không thể không nói rất châm chọc.

Cuối cùng vòng tuần hoàn đã kết thúc, tất cả mọi người trên xe công giao đã có một kết cục rất tốt, nam nữ chủ cũng không có kết thúc tuần hoàn, mất đi trí nhớ với nhau.

Đám bạn trên mạng xem thanh tiền trình, chỉ còn lại vài phút!

Nhất thời.

Có người tức giận rồi!

“Đại kết cục này cũng quá đơn giản đi?”

“Chỉ như vậy?”

“Quả nhiên đuôi nát rồi!”

“Tức chết ta rồi, kết cục cực kỳ bình thường!”

“Phía trước đặc sắc cỡ nào, kết cục liền bình thường không có gì lạ.”

“Người xấu bị dùng dây thừng, cuộc sống của người tốt đã tốt hơn, loại kết cục này không có vấn đề gì, nhưng đặt trong bộ kịch này thì thái bình thân nhiên!”

“Cảm thấy hơi kém một chút a.”

“Đúng vậy, liền có loại cảm giác rất trống rỗng.”

“Có lẽ Bất Dạ Hầu cũng không có biện pháp, suy cho cùng não động phía trước quá lớn, động não càng lớn càng khó tròn.”

“Chuyện xưa hình thành như vậy đã không sai biệt lắm rồi.”

Có người phóng hỏa.

Có người cảm thấy không thành vấn đề.

Chắc chắn là sẽ chiếm phần lớn.

Ngược lại cùng người xem kết cục kiếp trước tạo thành hưởng ứng không sai biệt lắm.

Có điều đừng quên Lâm Tri Bạch đã thêm chút tài liệu vào trong cốt truyện, cốt truyện còn lại mấy phút đồng hồ.

Nam nữ chính nói chuyện phiếm trong một quán cà phê.

Tiêu Hạc Vân thở dài nói: “Vương Mạnh Mạnh nếu như không đoạt lái xe thì tốt rồi.”

Lý Thi cười khỏ nói: “Người quên rồi sao? Vì phá vỡ tuần hoàn này, ta cũng từng có ý đồ cướp đoạt lái xe đại thúc.”

Tiêu Hạc Vân nói: “Cái này không giống.”

Thấy Lý Thi trầm mặc, Tiêu Hạc Vân nhẹ giọng nói: “Chúng ta đang thử nghiệm tìm kiếm biện pháp phá cục trong vòng tuần hoàn, bởi vì chúng ta rất rõ ràng, nếu như không cướp đoạt tay lái, hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn, nhưng Vương Mạnh lại chưa từng trải qua bước đi như vậy...”

Giọng nói đột nhiên khựng lại.

Ổng kính đột nhiên kéo một cái viền cảnh, cuối cùng một chút biểu lộ tụ cháy Tiêu Hạc Vân, ánh mắt hấn run nhè nhẹ, biểu tình kinh nghi bất định!

Suu suu suu.

Trong chớp mắt, trí nhớ Tiêu Hạc Vân điên cuồng lóe lên!

Đầu tiên là hình ảnh Lý Thi tranh đoạt lái lái, sau đó chính là hình ảnh Vương Mạnh tranh đoạt lái lái lái lái...

Còn có giám sát phía sau cùng!

Ánh mắt Vương Mạnh xuống xe!

Cùng lúc đó.

Lý Thi Tình lẫm bẫm nói: “Trong vô số lần tuần hoàn đó, không có ai có thể lý giải hành vi của chúng ta, có lẽ ở trong

mắt hành khách khác, chúng ta cùng vương manh ngây thơ năm đó không có khác biệt?”

Nói đến đây.

Hai người nhìn nhau.

Tiêu Hạc Vân thanh âm có chút tối nghĩa nói: “Trong vòng tuần hoàn kia, cuối cùng chúng ta đã đạt được thành công, vậy có một loại khả năng nào hay không, kỳ thật năm đó Vương Manh cũng giống chúng ta rơi vào vòng tuần hoàn, chẳng qua là may mắn của chúng ta thành công, mà nàng thì lại chầm dứt với thất bại?”

Lý Thi tình thế nhẹ giọng nói: “Ta không biết...”

Tựa hồ khả năng suy đoán này quá nặng nề, hai người ai cũng không nói nữa.

Chỉ là ánh mắt của hai người xuyên thấu qua thủy tinh trong suốt của Kiều Cà Tư, tràn ngập phức tạp nhìn về phía ống kính.

Phảng phất như đang nhìn người xem.

Giờ khắc này tất cả khán giả đều bị nhìn toàn thân sợ hãi, da gà nổi da gà!

Sau đó.

Liên quan tới đại kết cục của 《 Khai Sơ 》 , toàn bộ mạng lưới đều nghị luận điên rồi!

“Ngọa tào!”

“Cho nên Vương Manh Manh lúc trước khả năng cũng đã rơi vào vòng tuần hoàn, chỉ là cuối cùng thất bại?”

“Suy nghĩ kỹ càng cực sợ!”

“Ta đã đặc biệt dựng tóc lên rồi, cái não động này lợi hại!”

“Hầu gia quá gian xảo a, cố ý mượn cuộc đối thoại giữa nam nữ chủ nói ra loại khả năng này, kết quả mình lại không thừa nhận!”

“Đây là ý tứ mở ra kết cục sao?”

“Ít nhất Vương Manh có lọt vào vòng tuần hoàn này hay không, không có biện pháp nào chứng thật, phải xem tất cả mọi người sẽ nghĩ như thế nào!”

“Vì sao vòng tuần hoàn lại mở ra, có phải đáp án của Vương Manh cũng ở trên người hắn hay không?”

“Ta cần nhắc chính là Vương Manh Manh thật sự đã thất bại sao, có hay không một loại khả năng là nàng dùng chính mình chết đi ngăn cản một hồi bi kịch, chỉ là tất cả mọi người đều không biết rõ?”

“Chẳng lẽ đây mới là ý tứ của kịch danh “Kịch” sao?”

“Vương Manh chết rất đáng thương, chính là nguyên nhân gây ra sự kiện xe công cộng, nhưng vẫn có thể lý giải là một khâu tuần hoàn tuần hoàn lần đầu!”

Lần này không ai dám nói đầu đuôi nát rồi!

Không phải là bộ kịch bản này không có phần cuối.

Ít nhất một điêm, trên TV hoàn toàn không giải thích vì sao có sự tuần hoàn.

Nhưng lực chú ý của mọi người đều bị dẫn lệch, tất cả mọi người bắt đầu thảo luận xem Vương Manh có phải cũng tiến vào vòng tuần hoàn hay không...

Lưới Lưới nhiệt nghị luận trong.

Lâm Tri Bạch cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khó trách tài phiệt bên kia mỗi lần xảy ra vấn đề, sẽ an bài một ít tiếng tăm của minh tinh, để di dời lực chú ý của công chúng.

Chiêu này thật sự rất hữu dụng.

Đúng vậy, Lâm Tri Bạch chính là cố ý ở cuối cùng, mượn nam nữ chủ đối thoại, ném cái nã “Vương Manh Manh Manh tiến vào tuần hoàn” ra.

Nếu như không có đầu óc này, vậy bộ kịch này có nói là đuôi cũng không đủ xài.

Dù sao kết cục này của Lâm Tri Bạch, thật ra trên bản chất kết cục không có gì khác nhau quá lớn.

Nhưng có cái não động này, bộ kịch kịch này vẫn có hiềm nghi cuối cùng, nhưng rất nhiều người sẽ đi chú ý xem Vương Manh có tiến vào tuần hoàn hay không.

Mà không phải là thảo luận tập kịch này có nát đuôi hay không.

Thậm chí có người xem cảm thấy não động này là phục bút của mùa thứ hai!

Lâm Tri Bạch vui đến mức mọi người nghĩ như vậy, mặc dù trong lòng hẳn biết rõ 《 Khai Kê 》 căn bản không có lần thứ hai là được.

Thật ra chính tề kết cục, kiếp trước trên mạng có rất nhiều phiên bản ma thay của bạn trên mạng, “Vương Manh manh ở vòng tuần hoàn chính là một trong số đó.

Còn có một phiên bản nói vòng tuần hoàn chính là một trò chơi.

Đây là từ thân phận nhân vật chính bắt đầu phân tích, giả thiết tuần hoàn là một trò chơi, Tiêu Hạc Vân trong vở kịch kia, là tư cách thợ cơ kế trò chơi xâm nhập mộng cảnh của nữ chính.

Thông qua một lần tái tạo sự cố xảy ra tại hiện trường.

Tiêu Hạc Vân khiến nội tâm tổng hợp quân sống sót của Lý Thi thoát khỏi tổng hợp trận...

Có lẽ là đánh thức nàng ta trong tai nạn chết chóc, nhưng đã biến thành nàng ta của thực vật nhân?

Cảnh đầu này khiến câu chuyện biến thành phong cách thích và cứu vớt, Lâm Tri Bạch xem qua phân tích còn cảm thấy rất thú vị.

Dù sao cũng là khoa học viễn tưởng nha.

Tất cả những thứ này đều là mộng cảnh của nữ chính cũng có thể giải thích.

Càng có ý tứ chính là, có người còn đang tại trong kết cục nào đó ma sửa đề cập tới, thật ra nam nữ chủ đề đều đã chết rồi, tuần hoàn chính là không ngừng luân hồi.

Bởi vì người trên xe, đều có chấp niệm vân vân vượt cầu.

Mà làm một bộ phim lưới có vền vền mười lăm tập có thể dẫn phát nhiều bạn mạng như vậy thảo luận, thậm chí vô số người xem tự phát nào nghĩ ra kết cục, đã đủ để chứng minh bộ kịch này rốt cuộc đã thành công đến mức nào!

Về phần những nào bỏ này có hợp lý hay không?

Không đáng kể, phàm là có thể tự mình nói, thì có tin là mình nguyện ý tin tưởng chuyện xưa.

Thậm chí ngay cả thế giới này, cũng có người bắt đầu theo kết cục, nào bỏ ra phiên bản khác nhau giải đọc.

Đọc không ít sách giải thích ngay cả Lâm Tri Bạch cũng cảm thấy hai mắt sáng ngời.

Tuy bình luận ngẫu nhiên sẽ có người nói câu “Bất Dạ Hầu không phải là có ý này”.

Nhưng những bạn mạng khác đáp lại càng thú vị:

“Không Dạ Hầu biết cái gì mà khai mở lộ cộc, hẳn chính là người viết kịch bản!”

Lâm Tri Bạch yên lặng khen ngợi.

...

Mạng phim xong, là lúc kiểm kê thu hoạch.

Giang thành thống kê, cười đến miệng cũng không khép lại được rồi, Nguyễn Cung vui vẻ cấp quá nhiều nhân dụng cho video!

Nếu như thị trường được chia 10 phần.

Tình huống hiện tại chắc là như vậy.

Thần thoại khoảng 4, 5, 2P.5, video 5. Khoảng 5, 15, 15, sau đó mới là video video khác.

“Lại thêm một bộ kịch nô độc đáo như ‘Kịch Đoan’, nói không chừng chúng ta có thể trực tiếp vượt qua Tạp Nhĩ Đặc!”

“Ừm, chúng ta đã lâu chưa cùng Duy Tư Lạc hợp tác rồi phải không?”

“Đúng vậy.”

《 Thiên Quang cùng với thần thoại hợp tác có khá nhiều hạng mục, bên Ngải Nhĩ Đặc đã lâu chưa có hợp tác.

Lâm Tri Bạch cảm thấy nên có mưa lộ thích hợp đều dính một chút.

Giang Thành nghe vậy liền hiểu ý, “Vậy chúng ta ném thử vị ngọt cho Duy Tư Nhĩ.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch nói: “Ngươi cho Doãn Đông làm kịch bản TV đi.”

“Kịch bản gì?”

“Ta đang viết.”

Lâm Tri Bạch đang viết bản kịch bản gọi 《Sở Lưu Hương》 .

Bộ kịch này phải được ra ngoài, bởi vì sau này Lâm Tri Bạch khẳng định muốn quay phim truyền cung của võ lâm.

Đã có “Đạo soái Sở Lưu Hương” cản trở, mọi người đối với Đạo Thánh Bạch Ngọc Đường truyền thụ trong ngoài võ lâm, cũng chính là nhờ Bạch Triển Đường mới có thể có cảm giác nhập cảnh...

Vì một ngụm dấm chua, gói một miếng sủi cảo?

Nói như vậy không quá chuẩn xác, ít nhất ” võ lâm ngoài truyền” không chỉ đơn giản là một ngụm giấm như vậy.

Về phần Kính Sở Lưu Hương Truyền Kỳ Pháp Pháp có thể nhiệt độ cao bao nhiêu, Lâm Tri Bạch cũng không xác định, dù sao phổ đập đầu khẳng định không đến mức, dù sao cũng là một trong những đại biểu của Cổ Long.

“Được.”

Giang Thành đáp một tiếng, lại nói tiếp: “Bên phía video thần thoại muốn tự chế tổng kỹ tổng nghệ cỡ lớn, ngài có nghe nói, người phụ trách hạng mục chính là nữ nhi Lâm Phượng của Lâm Hạ.”

“Là tổng nghệ gì?”

“Hình như gọi là Trĩ Đồ, mảnh lới là tìm bốn đạo sư minh tinh để nhận một ít đồ đệ, sau đó để cho các đồ đệ thi đấu...”

Lâm Phượng?

Ánh mắt Lâm Tri hơi lóe lên, sau đó cười nói: ” video làm của chúng ta đã làm tự chế kịch, vậy kế tiếp làm tự chế tổng nghệ một chút không có vấn đề chứ?”

“Là tổng nghệ gì?”

“VẬY THU ĐỒ ĐỆ ĐI.”

“Ngài không nói đùa với ta, bên kia Lâm Phượng chơi trò thu đồ đệ, chúng ta cũng chơi thu đồ đệ sao? Quá giống cũng không phải chuyện tốt, đừng đến lúc đó mọi người đều nói chúng ta là sao chép bọn họ.”

“Cái này của ta không giống.”

Lâm Tri Bạch nói: “Chúng ta cũng sẽ mời bốn đạo sư minh minh, nhưng không phải thu đồ đệ, rắc đọc sách mà có thể trực xuất. Sắc – Khắc, đây là bảo bốn đạo sư làm ra lá cuối cùng của bốn chiến đội.”

“Như vậy không phải rất có ý sao?”

“Không giống nhau, chúng ta có ghế dựa.”

“Cái quái gì đây?”

“Ngươi chờ ta bày ra án đi, thứ này trong lúc nhất thời nói không rõ.”

“Tên tổng trúc đâu?”

“Gọi ngươi là 《 Tàn Châu hảo thanh 》 đi.”

“Vù vù.”

Giang Thành bật cười, cái tên tổng hợp Nghệ mới này, thật đủ đơn giản thẳng thắn.

——

ps: Xin nguyệt phiếu, trắng đen viết tiếp, chương này không đủ dài.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 280: Cô cầu xin Lâm Tri Bạch vẫn luôn để Giang Thành nhìn chăm chăm vào một nhà nhị bá, Lâm Hạ có huynh đệ Hồ Báo hai đứa con trai này, còn có một khuê nữ nhi tốt như Lâm Phương.

Hồ Báo huynh đệ không đáng để lo.

Các hạng mục mục mà Lâm Hồ tiến hành cơ bản đã bị phế, căn bản là không chơi được cá chép cầm cổ trực tiếp.

Lâm Báo đi làm truyện tranh, nghe nói làm cho cũng không tệ lắm, không ra yêu thiêu thân gì, bất quá Lâm Tri Bạch xem ra cũng chỉ như vậy, cho nên tạm thời không thêm quan tâm đối phương, trước để cho hắn lăn lộn là được.

Nhà nhị bá kia chỉ còn lại có một Lâm Phương, Lâm Tri Bạch còn chưa từng cẩn thận thu thập.

Bây giờ cơ hội đã tới, Lâm Phương lại muốn làm tổng kỹ, đây không phải là trực tiếp đụng vào họng súng của Lâm Tri sao?

Lâm Tri Bạch cũng sẽ không khách khí, trực tiếp trở tay lấy ra một giọng nói bễ nghễ.

Bởi vì vị trí của tiết mục này, so với vị thầy trò đồ đệ Côn Bằng của Lâm Phương kia rất gần.

Đến lúc đó không chừng Lâm Tri Bạch có thể trực tiếp đoạt lấy toàn bộ bàn cờ cơ sở của đối phương!

Về phần cạnh tranh không lại thì làm sao bây giờ?

Khả năng này gần như không tồn tại, bởi vì nguyên do công nghệ mới nhất của Lâm Tri Bạch là tổng kỹ của hiện tượng kiếp trước!

Mặc dù làm nhiều mùa rồi không có nhiệt độ gì, nhưng mùa thứ nhất tuyệt đối là nhiệt độ bùng nổ, đỉnh phong trực tiếp áp chế tất cả các tiết mục âm nhạc cùng nhau đánh, có thể nói là các loại âm nhạc tuyển tú tổng nghệ Trình Bia!

Ai đụng người đó chết!

Chuyện này độ khó duy nhất ở chỗ:

Lần này Lâm Tri Bạch muốn để cho một mình Côn Bằng chế tạo ra tông kỹ này.

Đương nhiên không phải hoàn toàn độc lập loại này, chuyện này còn cần lực lượng tam đại.

Bởi vì Lâm Tri Bạch cần bốn vị đạo sư thích hợp để chọn.

Nói một cách hay, biểu hiện của đạo sư cũng rất đẹp!

Muôn tạo ra âm thanh vang dội nổ tung giống như kiếp trước, thậm chí vượt qua kiếp trước, vậy thì đạo sư nhất định phải mạnh mẽ!

Phản ứng đầu tiên của Lâm Tri Bạch là tìm ca vương ca tọa trấn vị trí của đạo sư, ngay lập tức tên “Trương Hi Dương” cũng thuận thế xuất hiện trong đầu hắn.

Nhất định phải mời Trương Hi Dương!

Đây chẳng phải là ca vương có sẵn hay sao!

Dù sao tử tử Thừa Phong Phá Lãng bên kia gần đây cũng sắp kết thúc.

Để Trương Hi Dương trực tiếp tiến vào tiết mục Côn Bằng âm thanh tốt, Vấn đề tổ chức không lớn, ít nhất về phương diện đẳng cấp hẳn là không có vấn đề gì.

Chỉ là lời của Nguyễn Cung Trương Hi Dương có một số người có thể xuất binh vô danh, với tính cách của đối phương thì khả năng lớn là sẽ cự tuyệt, trừ phi Bạch Đế mở miệng.

Vậy cũng chỉ có thể diễn một tuồng kịch.

Lâm Tri Bạch để cho đại biểu Giang Thành Đồng Lư, đi tới chỗ thần thoại giải trí bên kia mời Bạch Đế đảm nhiệm chức 《 Thanh Thanh 》 tu!

Có danh nghĩa này, Bạch Đế gia nhập Chử Bằng thanh âm vui vẻ là hợp tình hợp lý.

Còn việc Bạch Đế vào nghiên cứu tin tức, kéo Trương Hi Dương vào cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Về phần ba vị đạo sư còn lại chọn ai?

Lâm Tri Bạch còn chưa biết rõ, nếu như hấn viết ra trước, độ khó trong đó cũng không cao, cùng hệ thống định ra một cái, sau đó mình lặn lội không đến một giờ liền xong, sau đó sẽ phát cho Giang Thành.

“Loại tuyển tú cỡ lớn ca hát các loại thanh mục thi đấu?”

Giang Thành nhìn bàn tính, nói thầm: “Thật sự cùng tên đồ đệ đồ đệ kia định vị giống nhau a, quá trình không có vấn đề gì, tổ cụ mục tiên tuyển ra tuyển thủ trình độ không tệ, sau đó an bài đạo sư chọn người, tổ nội đấu cùng trận chung kết...”

“Nói thì rất đơn giản, chẳng qua cốt điểm chính cũng không phải là tiết mục thi xướng theo truyền thống tuyển tú.”

Lâm Tri Bạch giảng giải cho Giang Thành.

“Trước tiên, khi chúng ta bố trí thiết bị, bốn vị đạo sư chiếc ghé phi thường máu chốt, nhất định phải đưa lưng về phía sân khấu, như vậy đạo sư sẽ không nhìn thấy tuyển thủ nữa, đương nhiên cũng sẽ không biết bọn họ lớn lên thế nào, chỉ có thể nghe được thanh âm của bọn họ, tiếng ca tốt hay xấu, liền sẽ trở thành tiêu chuẩn duy nhất để cho tuyển thủ ưu khuyết của đạo sư, cảm thấy thích quay đèn lại là được, cho nên tiết mục này gọi là 《Hảo Hảo thanh âm》, từ căn nguyên ngăn chặn người khác.”

Tần Châu có không ít tiết mục tuyển tú kiểu âm nhạc.

Trong những mục tiết mục này, vĩnh viễn sẽ xuất hiện hiện hiện tượng trông mặt mà bắt hình dong.

Đôi lập với tuyển thủ đẹp mắt, chính là so với những kẻ có thực lực, nhưng lớn lên lại dễ xuất đầu hơn.

Tuy nhiên, trọng điểm của Giang Thành là ở bốn chữ “Đoạt đèn xoay người”, hấn liên tưởng đến Nguyễn Cung trước đó công ty sắp xếp không thành không quấy nhiễu Nguyễn Cung, cũng có giai đoạn vỗ đèn kinh điển.

Người xem thích ngắm nữ Gia Tân vỗ đèn.

Mà 《Hảo âm thanh》 lại càng thú vị, vậy mà làm một cái ghé gỡ đèn mới có thể xoay chuyển thiết kế.

“Nhưng chỉ có chuyển ghé được sao?”

Ngoại trừ ngồi xuống, Giang Thành cũng không phát hiện điểm sáng nào khác, chỉ dựa vào âm thanh rồi chọn người, hẳn còn ước chừng đó là mảnh lối, cuối cùng thì vẫn chọn mỹ nữ đẹp trai đấy chứ, tất nhiên đây là toàn bộ các loại văn nghệ ca tuyên tũ tài quy tụ!

“Đừng xem thường thiết kế này.”

Lâm Tri Bạch nói: “Đúng là có nhiều thiết kế như vậy, tiết mục này mới thật sự tốt đẹp.”

Ghé dựa chỉ là hình thức.

Bất quá hình thức này có thể làm cho người xem cảm nhận được hoàn toàn bất đồng thể nghiệm.

Trong việc này liên quan đến tâm lý học nhất định, sẽ dẫn dắt người xem muốn nhìn thấy tâm lý bức thiết của một số tuyến thủ.

“Hiểu rồi.”

Giang Thành cười nói: “Ta tin tưởng ông chủ phán đoán tổng kỹ, người nói chắc chắn là sẽ có thể được, nhưng bốn vị đạo sư khoa tiết mục này hẳn là phi thường trọng yếu đúng không?”

“Đúng.”

Lâm Tri Bạch đem ý nghĩ của mình nói ra.

Giang Thành biểu tình cô quái nói: “Ý của ngài là đề Bạch Đê đảm nhiệm chức vị tổng hợp tiểu xảo tiếng nhạc 《 Thanh âm 》 đi đánh thần thoại? Không phải biến thành nội đấu của hệ thần thoại sao, ảnh hưởng không tốt lắm nhỉ? Thần thoại giải trí bên kia sẽ đồng ý sao? Ngài Bạch Đê cái này dù sao cũng là người của thần thoại a...”

“Không thành vấn đề.”

Lâm Tri Bạch nói: “Đây là thần thoại, thậm chí là ba đại sắc, hướng hồ tổng nghệ của Lâm Phượng chính là thần thoại Phở Tháp Phở Đãng, không cùng một khái niệm về bộ tổng nghệ của ca ca ta, chỉ là tất cả mọi người đều thuộc về tập đoàn thần thoại, lại có năng lực độc lập chế tác tổng nghệ mà thôi.”

Giải trí thần thoại.

Thần thoại lạc đà video.

Người ngoài nhìn thấy là một nhà không sai, nhưng thật ra mỗi phe khác nhau.

Cũng giống như quan hệ, cực kỳ vi diệu, điểm này nên biết trên lớp đại doanh có thể biết, hợp tác và cạnh tranh giữa tuyến sản phẩm thường có thể đồng thời tồn tại, nhất là thời điểm thuộc tính tương tự quan hệ càng phức tạp.

Giữa nhiệm vụ của nhiệt viên hệ thần đều có nội đấu.

Sản phẩm không giống với các ngành khác thì càng không cần phải nhắc.

Giang Thành cảm khái nói: “Hy vọng Côn Bằng chúng ta về sau đừng đấu thành như vậy, ngành cạnh tranh cùng hợp tác không có vấn đề, nhưng một khi quá nóng ảnh hưởng chính là lợi ích của cả công ty.”

Quy mô của Bộ Ngạn càng lúc càng lớn.

Sau này khẳng định sẽ xuất hiện các bộ phận khác nhau có thuộc tính gần gũi.

Sau khi rút được bài học phát triển của một tập đoàn thần thoại, Giang Thành mở miệng nói: “Vậy trừ đề lão bản dùng thân phận của Bạch Đế mời Trương Hi Dương ra, thì ba đạo sư khác ai?”

“Vẫn còn chưa nghĩ kỹ.”

“Cảm giác rất khó, xem chừng cho dù có thể mời được tên ca vương Trương Hi Dương này, cũng là dựa vào thân phận của ông chủ Bạch Đế...”

“Người có biện pháp gì không?”

“Chúng ta có thể để cho Tô Triết bên kia hỗ trợ, sau bài Ca Vương Thiên Quang số lượng nhiều nhất, hơn nữa nuôi binh ngàn ngày dùng binh nhất thời, ta cho nàng nhiều chỗ tốt như vậy, nàng cũng nên hồi báo cho chúng ta.”

“Vậy để Tô Triết hỗ trợ.”

Lâm Tri Bạch dặn dò Giang Thành xử lý những chuyện này.

...

Mấy ngày sau.

Nhạc bộ nhạc công hiện tại của thần thoại giải trí Lâm Vi tìm Lâm Tri Bạch gặp mặt.

Lâm Vi xem như cô cô của Lâm Tri Bạch, cũng là muội muội ruột của đại bá nhị bá tam bá.

Bất quá quan hệ giữa Lâm Vi cùng mấy bá bá rất bình thường, đương nhiên quan hệ cũng rất bình thường với Lâm Tri Bạch gia, xem như không oán không thù nhau.

“Trưởng bộ tìm ta.”

Lâm Tri Bạch vào phòng chào hỏi Lâm Vi.

Lâm Vi nhìn chất nhi của mình, lộ ra nụ cười.

“Không cần gọi là bộ trưởng, gọi cô cô là được rồi, bằng không thì chẳng phải con còn phải gọi một tiếng Bạch Đế lão sư sao.”

“Cô khách khí.”

Lâm Tri Bạch thiện như nước chảy, mình cùng nhà bá bá có thù không sai, nhưng với cô cô này cho tới bây giờ đều là nước sông không phạm nước giếng.

Oan có đầu nợ có chủ, Lâm Tri Bạch còn không đến mức giận chó đánh mèo cô cô có chút xa lạ này.

“Tiểu Bạch a.”

Lâm Vi mở miệng nói: “Là như vậy, Trệ bên kia có một quyển sách mới về, muốn mời? Hoài Văn Hối Hối Na, Hối Sơ (Kiện Thành) (Khai (KwonDo)),) quyết định theo ý nguyện của chính người.”

Xem ra là Giang Thành bên kia đã phát ra mời.

Giống như Lâm Tri nghĩ, công ty căn bản sẽ không cản trở cái gì, chỉ biết cho mình quyền hạn quyền hạn tự do ‘Bạch Đế’ cực cao này.

Dù sao hiện tại công ty cũng biết.

Lâm Tri Bạch chính là con cháu của bà chủ Trường Lâm Chiêu Mục.

Thậm chí công ty còn có lời đồn rằng Lâm Tri Bạch chính là con cháu dòng chính mà Lâm Chiêu Mục yêu thương nhất.

Lời đồn đại này cũng không phải là nói suông, ý kiến trường lão đưa nhà xuất bản thần thoại mấy trăm ức để đưa cho Lâm Tri Bạch. Trong mắt rất nhiều người đây chỉ là chứng cứ giống như sắt, dù sao ngay cả bốn đứa con của Hạ Thu Đông và lão gia tử cũng chưa từng có đái ngộ như vậy.

“Côn Bằng sao?”

Lâm Tri Bạch làm bộ như biết được chuyện này, thuận miệng nói: “Để cho bọn họ bày mưu tính kế ta, ta xem xong rồi quyết định.”

“Được, ta sẽ tự mình phát cho ngươi.”

Thái độ Lâm Vi rất hiền lành, Lâm Tri Bạch không đoán được vì sao đôi phương lại khách khí như vậy.

Lúc chuẩn bị rời đi, Lâm Vi lại gọi Lâm Tri Bạch: “Tiểu Bạch, cô cô có một chuyện, muốn thương lượng với ngươi một chút.”

“Cô cô mời giảng.”

Đưa tay không đánh người mặt tươi cười, nàng khách khí Lâm Tri Bạch cũng khách khí.

“Như vậy đi, thuộc hạ của Cô phụ không phải cũng có chút ấn xoát xưởng nha. Trước đây cũng đã từng xuất bản làm việc với thần thoại nhà ta rồi. Nhưng gần đây ta nghe nói thần thoại xuất bản bản Đồ Thư Ấn Ký, cũng không thể cùng hần thực hiện ở xưởng in ấn. Ta nghĩ tới việc xuất hành thần thoại bây giờ là của ngươi rồi. Ngươi có phải có chút bất mãn với dương của mình hay không, nói với cô cô của ngươi một chút đi! Cô cô về sẽ để hần thay đổi...”

“Đại Hóa Ấn quét xưởng?”

“Đúng đúng đúng là nhà này!”

Lâm Vi chờ mong nhìn Lâm Tri Bạch lấy lòng.

Lâm Tri Bạch nói: “Phương châm hợp tác với Đại Hóa Ấn ở xưởng, là do phó Xã Trường La Đạt định ra trước khi xuất phát, La Đạt có chút vấn đề, cho nên một ít hạng mục hần cầm

đầu cũng bị ta gọi dừng lại, ngược lại cũng không có ý tứ nhằm vào dượng.”

Lời Lâm Tri Bạch nói là thật.

La Đạt Nhân đi trà lạnh, cây đồ bày khi tán, một ít hạng mục y dẫn đầu, Lâm Tri Bạch tự nhiên là có thể chặt thì chém, không ngờ được vậy mà cũng tiện thể dẫn dượng theo thu thập luôn, dù sao đây chính là chuyện của Lâm Tri Bạch hợp ba câu, hẳn nghiên cứu không sâu như vậy.

Người phía dưới chắc là quá đáng.

Nói không chừng còn có người suy đoán tâm tư của mình cho dượng khó coi.

Nếu không cô cô sẽ không có thái độ này.

“Ta không biết lời người nói có phải thật hay không, chúng ta nói trắng ra... Tiểu Bạch, chuyện của người cùng mấy bá bá ta chưa bao giờ xen vào, bao gồm dượng của người cũng không có dính vào, hẳn chỉ mượn quan hệ của ta, tiếp xúc với La Đạt... Ta có thể thề, ta và dượng người tuyệt đối không làm chuyện gì có lỗi với nhà các người, người trở về cũng có thể hỏi ba người.”

Dừng một chút.

Lâm Vi cắn răng một cái, cúi đầu, nhẹ giọng cầu xin nói: “Vì lẽ đó người bỏ qua dượng của người được không? Cô cô cầu xin người đó!”

Lão gia tử thích Lâm Tri Bạch.

Điểm ấy Lâm Vi nhìn ra được.

Nói bóng nói gió cũng có thể cảm nhận được thái độ của một số lão gia tử.

Thậm chí Lâm Vi hoài nghi Lâm Tri Bạch sẽ trở thành một trong những người chướng sự tương lai của một tập đoàn thần thoại!

Trong tình huống này, Lâm Vi không dám làm trưởng bối, chứ đừng nói là Lâm Tri còn nắm giữ tiền đồ nghiệp nghiệp của nam nhân nhà mình.

Nói như vậy.

Lâm Tri Bạch chỉ cần nói ra lời này, toàn bộ bản đồ học xuất bản, chắc là không còn ai dám tiếp tục cùng Đại Hóa in ấn và hợp tác với xưởng!

Đây là nguyên văn tối hôm qua lão công Lâm Vi nói với mình.

“Toàn bộ giới xuất bản Tần Châu hiện giờ là nhà xuất bản độc đại của nhà thần thoại. Cháu trai kia của người thủ đoạn thông thiên, ngay cả xuất bản Berloz và nhà xuất bản thiên quang cũng không dám chạm đến phong mang của hắn. Toàn bộ xưởng do thuộc hạ của ta, bây giờ đều phải xem sắc mặt của hắn mà ăn cơm.”

Thậm chí lão công cuối cùng vẫn có thể oán trách mình như có như không:

Tại sao mình làm cô cô, cùng cháu trai lại lãnh đạm như vậy?

Thế cho nên Lâm Tri Bạch đấu pháp với mấy bá bá kia, cuối cùng nhà mình lại trở thành vật hi sinh cho trận đấu pháp này.

Với quan điểm này.

Lâm Vi không thể không cúi đầu, không dám xia đèn gương mặt này, buông thận trọng của bậc trưởng bối xuống.

Nàng là nữ nhi, kế thừa thần thoại tập đoàn gì gì đó, cả đời phụ thân kia đều không có hi vọng, không so được với chất nhi mình quý giá hơn.

Buông tha dựng sao?

Nhìn Lâm Tri Bạch cúi đầu với mình, không cảm thấy thoải mái.

Nếu là ba ca ca kia của Lâm Vi, cũng chính là ba bá bá Lâm Tri Bạch cúi đầu như vậy, Lâm Tri Bạch có lẽ sẽ cảm giác không tệ.

Mặc dù ba bá bá kia cho dù cúi đầu, Lâm Tri Bạch cũng sẽ không nương tay.

Về phần Lâm Vi cùng dựng...

Lâm Tri Bạch nói: “Ta sẽ điều tra tư chất của xưởng Đại Hóa in Ấn. Nếu không có vấn đề gì thì xuất phát từ xã hội thần thoại rồi tiếp tục hợp tác.”

“Cảm ơn người, Tiểu Bạch, ta biết ngay người sẽ không nhân tâm như vậy mà!”

Lâm Vi vừa mừng vừa sợ, có những lời này của Lâm Tri Bạch, về sau thần thoại xuất bản sẽ không xuất bản nữa, sẽ không tiếp tục mang Đại Hóa Ấn quét ả ra ngoài cửa nữa!

“Ta có điều kiện.”

Lâm Tri Bạch thản nhiên nói: “Nếu như Đại Hóa Ấn quăng vào xưởng muốn ăn thêm những đơn đặt hàng xuất bản của thần thoại, tỷ tỷ ta động một chút.”

Lâm Vi giật mình, nghe ra ý của Lâm Tri Bạch.

“Người cứ chờ đi.”

Lâm Vi cắn răng: “Vị trí phó bộ lạc âm nhạc vẫn còn trống.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch mỉm cười nói: “Cô cô là người thông minh, biết gió thì thổi đi đâu.”

Nói theo một ý nghĩa nào đó thì hào môn không có thân tình, năm đó dựng muốn vào thần thoại tập đoàn bị mấy bá bá gắt gao ngăn lại.

Sợ bị phân quyền!

Đây có lẽ là căn nguyên quan hệ giữa cô và mấy bá.

Nếu như biểu hiện của cô cô không tệ, Lâm Tri Bạch không ngại giúp đối phương một chút.

Về phần Đại Hóa Ấn xoát Xưởng Vệ, nói sinh tử của Lâm Tri Bạch ở trong một ý niệm của Lâm Tri Bạch có khả năng có chút hơi quá, nhưng quả thực hẳn nắm giữ đại quyền sinh sát to lớn.

Bây giờ Lâm Tri Bạch chính là vua của chợ Đồ Thư.

...

Lâm Tri Bạch vừa rời khỏi văn phòng không lâu, tỷ tỷ chạy tới, “Cô tìm con có chuyện gì?”

Lâm Tri Bạch nói một chút tình huống cho tỷ tỷ.

Lâm Hi vẻ mặt khiếp sợ nhìn đê đê, “Quyền lực của người ở chợ Đồ Thư đã lớn như vậy rồi sao?”

“Coi như cũng được.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Nếu như ta nhắm vào dựng mà nói, xưởng Đại Hóa Ân chỉ còn hai con đường sống, hoặc là hợp tác với Thiên Quang hoặc là cùng Duy Lư lò luyện, nhưng hai nhà này không có khả năng giúp cô phụ.”

Cho nên Lâm Tri Bạch là chỗ dựa duy nhất của xưởng Đại Hóa in ấn.

Đương nhiên nếu dựng có thể tiếp nhận và một ít nhà xuất bản hợp tác, in dấu xưởng cũng có đường sống, chỉ đừng nghĩ có thể có quy mô như bây giờ là được.

Lượng đơn đặt hàng quá thấp.

Không giống như việc xuất bản thân thoại bản thân hiện tại ở Tần Châu là người đứng thứ nhất, hàng năm xuất bản bao nhiêu ức thư sách a, giá trị đặt hàng đối với việc in ấn xoát xưởng mà nói quả thực không thể đo lường được!

“Người thật có tiền đồ.”

Lâm Hi cười nói: “Bất quá sau khi cô cô này làm âm nhạc bộ, kỳ thật đối với ta cũng không tệ lắm.”

“Ừm.”

Cô nàng này dường như không có tính cách gây chuyện.

Ngẫm nghĩ một chút, Lâm Tri nói: “Ta giúp người kiếm được chức vụ âm nhạc phó bộ trưởng, kế tiếp phải xem thủ đoạn của nàng.”

“A!”

Lâm Hi kinh hỉ vạn phần, “Ta có hi vọng làm phó bộ lạc âm nhạc?”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu, bỗng nhiên nghĩ đến lần đầu tiên lão gia tử giám thị mô phỏng thi sắp nộp bài thi.

Bản thân mình nộp bài sớm còn phải giữ đầy đủ, không biết sang năm sẽ nhận được cái gì, lão gia tử không đến mức chỉ cần một thân thoại xuất bản liền đuổi đi chứ?

“Không nghĩ tới sự nghiệp của tử tử hiện tại toàn dựa vào người.”

Lâm Hi ôm bả vai Lâm Tri Bạch: “Vậy lúc nào Bạch Đế lão sư phát bài hát mới nhớ rõ cũng nhớ tử tử.”

“Lần sau nhất định.”

Lâm Tri nghĩ một lúc rồi nói: “Có một chuyện cần người phí tâm, ta có thể sẽ đảm nhiệm vị trí đại đạo tiếng nhạc mới chính tề.”

“Tân tổng nghệ mới của Nguyễn Cung tìm người làm tổng giám?”

“Chúng tự chế tổng kỹ, không có một đoàn đội lớn, đi chung quanh tìm người.”

“Người đồng ý rồi sao?”

“Cũng được, ta muốn kéo cả Trương Hi Dương qua đó, ta xem xét tổng nghệ kỹ năng này.”

“Được rồi, tự người nói với Trương Hi Dương đi, chỗ hấn, người còn hữu dụng hơn nhiều so với ta.”

“Vậy thì chào hỏi với người.”

Sau đó Lâm Tri lại nói: “Đầu mục này cần bốn vị đạo sư, Trương Hi Dương một người, còn thiếu ba người, bây giờ người hấn là người phụ trách ca sĩ âm nhạc hấn là cũng bao gồm cả ca ca Vương Ca, giúp ta hỏi xem có người nào muốn tới hay không, không có cũng không sao, ta bảo Giang... Kỷ Uyển Diễm bên kia cũng đang liên hệ với ca ca Vương ca của Thiên Quang.”

Suýt nữa nói đến ngọc nghêch.

Lâm Hi ngược lại không có phát hiện cái gì khác thường, chỉ là có chút bị hù dọa: “Chỉ cần ca vương ca xong thôi sao?”

“Đúng.”

“Lần đầu tiên Oánh Oánh tự chế tổng nghệ chơi đủ lớn mà, vậy mà lại đi tìm bốn ca hát Vương Ca, cái này so với thần thoại của chúng ta còn quyết đoán hơn, vậy ta qua bên này hỏi một chút, đám ca vương ca này địa vị quá cao, ở ca đàn chỉ

đứng sau Khúc cha, không phải ai cũng giống như Trương Hi Dương vậy, chỉ một câu là nguyện ý đi theo chàng.”

Lâm Tri Bạch gật đầu.

Tổng nghệ của Nguyễn Cung, đối với đại đa số minh tinh mà nói, đều mang theo lực hấp dẫn, nhưng đối với loại siêu nhất tuyến như ca khúc sau này mà nói, kỳ thật chỉ là như vậy thôi, phần lớn họ không thích tham gia tổng kỹ gì đó.

Trừ phi tổng nghệ này nhất định sẽ trở thành một khoản tiền lớn!

Nhưng ai có thể dự phán tổng nghệ nào sẽ trở thành tiền tài đây?

“Cùng nhau ăn cơm trưa đi. Vài quyển sách gà sẻ sẻ sẻ. Kỹ nhân ma kỳ ảo. Trí thí: “Bỏ thú!”

Lâm Hi lôi kéo Lâm Tri Bạch đi đến phòng ăn của cao tầng công ty, trên đường gọi mấy điện thoại.

Sau khi đến nhà ăn.

Điện thoại cuối cùng của Lâm Hi, cười nói với Lâm Tri Bạch: “Nghe nói là tổng kỹ của Nguyễn Cung, còn có Bạch Đế lão sư người đảm nhiệm âm nhạc tổng bộ, sau khi hai vị ca ca của công ty chúng ta, hình như đều có chút hứng thú.”

“Thật sao?”

Lâm Tri Bạch nhớ rõ toàn bộ thân thoại giải trí chỉ có hai vị ca khúc sau đó.

Khá lắm, một chương trên chữ là buồn ngủ muốn chết, ban đêm viết viết ngược lại tinh thần... Không biết các người có cảm xúc tương tự hay không, lúc đi làm buồn ngủ, thoáng cái cả lớp cả người sống sờ sờ.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 281: Sau hai vị ca múa sau ân oán thuần túy của cha con thần thoại.

Một người trong đó tên là Tần Tình.

Tần Tín quả thật rất có hứng thú với trò Tiệpiệp Dư âm thanh hay. Nói đúng hơn là hẳn cũng có hứng thú với tất cả mọi người, hơn nữa sau khi nghe Bạch Đế đảm nhiệm vị trí Quan Tổng Ban âm nhạc này, cho nên sau khi nghe được tin tức từ chỗ Lâm Hi, hẳn liền lôi đoàn người mình đi tiêu hội.

Người quản lý trầm ngâm nói:

“Hóa Quân kế hoạch tổng kỹ, nhiệt độ cơ bản đều sẽ không quá kém, dưới tình huống bình thường sẽ không chôn không được giá trị sau của ca vương ca, bất quá lần này khác với trước đây, bởi vì tổng kỹ của Nguyễn Cung lần này là tự chế, không hợp tác với bất kỳ một nhà nào, chúng ta còn không biết Nguyễn Cung có năng lực độc lập chế tác tổng kỹ thuật hay không, cho nên cá nhân ta không đề nghị mạo hiểm. Ngược lại là người của Tài Tấn Đức bên kia có kinh nghiệm phong phú phong phú, hơn nữa dù sao cũng là bộ phận ca ca giải trí thần thoại giải trí, tên Linh Đồ Đằng kia tên là Tranh Tư tự chế nghe có vẻ cũng không tệ lắm, Lâm Phượng cũng phát ra lời mời với chúng ta.”

Ở bên kia của video thần thoại “Su đồ vu” tự chế cũng đưa ra lời mời đối với Tần Tín.

Thậm chí thời gian mời Đồ Chỉ bên kia phát ra còn sớm hơn.

Hiện tại Tần Luyện phải đối mặt hai lựa chọn, hoặc là tham gia tổng nghệ ở video thần thoại hoặc là đi làm đạo sư.

“Ta cho là như vậy.”

Một người phụ trách đoàn đội Tần Luyện nói: “Côn Bằng làm việc tương đối đáng tin cậy, bao nhiêu người đều biết cả, đây cũng là lần đầu tiên Côn Bằng tự chế phim lưới, nhưng hiệu quả chính thể tốt phi thường, bọn họ lần đầu tự chế hiệu quả tổng nghệ nói không chừng cũng sẽ không kém, hưởng hồ chiêu bài của Côn Bằng Công Nghệ vang dội như vậy.”

“Trước không nói những thứ này.”

Người quản lý nói: “Cứ nói thù lao, bên phía đồ đệ Đồng Lu nguyện ý trả bốn ngàn vạn, nhưng ” Hảo âm” bên kia chỉ cho hai ngàn năm trăm vạn, rõ ràng bên video thần thoại bên kia càng có thành ý.”

“Cũng không thể chỉ nhìn tiền a.”

Một người phụ trách khác cau mày nói: “Bản văn tập luyện của Giao Bằng, tỷ lệ sản xuất xâu tiền vẫn là rất lớn, chỉ cần tổng kỹ nhiệt độ đủ cao, phí xuất hiện thấp một chút cũng có thể tiếp nhận được...”

Ý kiến hai người không thống nhất.

Nói xong không ngờ lại cãi nhau âm ỉ.

Tần Luyện nghe mà đau đầu, do dự mãi, rốt cuộc cắn răng nói: “Đừng cãi nhau nữa, trước tiên nói chuyện tốt với Nguyễn Cung, ta tương đối có khuynh hướng với Oánh Oánh.”

...

Một ca khác được gọi là Trần Di.

Đồng dạng, hiện tại Trần Di cũng phải đối mặt một chọn hai.

Người phụ trách đoàn đội nói: “Ta đề nghị người tham gia Nhân sư đồ đệ, hai người các người dù sao cũng là hai đại ca giải trí thần thoại, hơn nữa thời gian xuất đạo cũng rất gần, từng mục tiết mục cùng lúc trước rất có mách lới, tiết mục bên trong biểu hiện tình tỷ muội sâu đậm, cũng có thể phá vỡ bất hòa tin đồn.”

“Vốn là bất hòa, có gì phải che giấu, hướng hồ giá trị con người ta luôn cao hơn nàng, vậy mà giá cả của Dận Đề lại cao như vậy...”

Đồng ý cho Trần Di hai ngàn năm trăm vạn phí ra sân.

Cho Tần Luyện vậy mà cũng có giá tương tự, điều này làm cho Trần Di bất mãn, chính mình lẽ ra nên cầm càng nhiều, giữa ca sau cũng có chênh lệch!

Hướng chi phí tham gia tổng thu nhập, chưa bao giờ thấp hơn bốn ngàn vạn!

Bởi vậy.

Trần Di đã có quyết định, thản nhiên nói: “Ta đi khuyến khích sư đồ, Côn Bằng bên kia từ chối đi, tìm từ uyển chuyển một chút.”

“Nên đi Nhại Tí sư đồ!”

Người quản lý đồng ý quyết định của Trần Di, “Côn Bằng chỉ cho hai ngàn năm trăm vạn, Côn Bằng thầy đồ bốn ngàn năm trăm vạn, phí xuất hiện cũng quá lớn.

Huống hồ tổng kỹ lần này không có hợp tác với ba đại hợp tác, bọn họ tự chế năng lực tổng nghệ còn phải đánh dấu chấm hỏi.

Càng đừng nói hai bên đều là âm nhạc chọn tiết mục loại tú.

Thậm chí đầu tư chung của thầy trò bên kia còn cao hơn nữa.

Mặc dù biểu hiện của Dận Chân ở tổng nghệ luôn rất mạnh, nhưng tổng kỹ chế tác kiểu video thần thoại cũng không yếu. Tên tổng kỹ thuật kia cũng là cao thủ hàng đầu trong nghề, Nguyễn Cung đại danh đỉnh đỉnh khoái lạc quan đến “Thường Thanh Thụ” này cũng chính là tác phẩm của người này, trình độ làm nghiệp cũng cực kỳ hoàn mỹ!

So sánh hai bên, ưu thế bề ngoài tốt cũng không lớn.

Ít nhất từ số liệu mặt ngoài đến xem, tựa như thầy trò đồ ngu ngốc càng có khí tượng bạo tạc.

...

Cùng lúc đó.

Trong một biệt thự nào đó.

“Trương hình bộ, hi vọng người và Lý Tiêu có thể tham gia tuyển tú tổng phẩu 《tốt thanh âm》.”

Người quản lý của Chu Hàn Tấn mở miệng nói.

Chu Hàn nhú mày nói: “Vị trí tiếng nhạc này là Bạch Đế phải không...”

Lý Tiêu như cười mà không phải cười nhìn Chu Hàn nói: “Ta thấy sao? Bộ xương than đá có tính niết bàn thấp? Hay là chúng ta đi tham gia?”

“Không phải ta!”

Chu Hàn hừ một tiếng.

“Ta cảm thấy có thể tham gia.” Lý Tiêu quản lý khuyên: “Tầm Dục rất coi trọng tổng kỹ, mặc dù là lần đầu tiên thử tự chế, nhưng đội hình đạo sư mà bọn họ mời là rất mạnh, nghe nói đã xác định được người được chọn là Trương Hi Dương, điều này có nghĩa bọn họ muốn tìm bốn vị đạo sư đẳng cấp cao vương ca, hưởng hồ chúng ta cũng phải nể mặt Tô tộc...”

“Ai?”

Ánh mắt Chu Hàn lóe lên: “Trương Hi Dương cũng tham gia?”

Lý Tiêu gật đầu nói: ” Trương Hi Dương đã xác định được nhân tuyển này, nếu chúng ta đi, đến lúc đó còn có thể dẫn đoàn đội và Kk của hắn nữa.”

“Vậy ta tham gia!”

Chu Hàn nheo hết hai mắt lại, hắn nhìn Trương Hi Dương rất khó chịu, người này từng hát ca chính mình trên sân khấu Nữ Đài Đài, còn bình luận về nguyên bản tốt hơn so với bản gốc!

Vậy chúng ta bắt đầu đọ sức tổng hợp!

Không chút lời cãi lại nào có thể thuyết phục hơn việc đánh bại Trương Hi Dương!

“Được rồi.”

Lý Tiêu cười tủm tỉm nhìn Chu Hàn Tần, hai người là tình lữ, chỉ cần lão Chu nguyện ý tham gia, đương nhiên mình cũng nguyện ý đi qua.

...

Ngày hôm sau, Nguyễn Cung bốn đạo sư chọn lựa cơ bản đã xác định!

Tần Tình.

Lý Tiêu.

Trương Hi Dương.

Chu Hàn tận.

Tổ hợp của hai nam hai nữ.

Lâm Tri Bạch nguyên lai là kế hoạch ba nam một nữ, dù sao kiếp trước 《Hảo thanh âm》 liền dùng phối trí này.

Thế nhưng sau đó Lâm Tri Bạch cũng đã từng thử trận pháp đạo sư của hai nam hai nữ, hiệu quả cũng không tệ lắm, cho nên Lâm Tri Bạch cũng không cưỡng cầu.

Dù sao thì Nhai Tí tốt đẹp của thế giới này, đội hình của đạo sư còn cường đại hơn kiếp trước!

Sau hai ca, chỉ riêng phí xuất hiện của hai ca vương đã vượt qua một trăm triệu!

Trong đó Chu Hàn và Trương Hi Dương hai người, Giang Thành đều cho ba ngàn vạn, Tần Tình và Lý Tiêu thì trả hai ngàn rưỡi vạn.

Thế thì vẫn là giá hữu nghị.

Đặc biệt là Chu Hàn Tần, gia hỏa này tham gia đại hình tổng nghệ, bình thường phải lấy năm ngàn vạn, cũng không biết có phải Tô Triết mặt mũi lớn hay không, thế mà nguyện ý thu ba ngàn vạn gia nhập đội hình đạo sư có thanh âm hay không, chỉ là lúc Lâm Tri Bạch nghe thấy tên Chu Hàn Tần và “Lý Tiêu” thì biểu tình hơi biến hóa.

Vậy mà là hai người bọn họ!

Đặc biệt là Chu Hàn tất, người quen cũ, Lâm Tri Bạch nhớ kỹ ca khúc của mình, ở trên thi đấu Quý bảng không chỉ một lần đem Chu Hàn tập đến hạng hai.

Không nghĩ tới mình vậy mà còn có ngày hợp tác cùng đối phương.

Chỉ vì điểm này, sau này sao có thể không nể mặt vị Chu Ca Vương này quá.

...

Bên kia.

Lâm Phượng đang chuẩn bị 《thầy trò》 giờ phút này đang tâm phiền ý loạn.

Hôm qua nàng nhận được tin tức, vậy mà Đồng Lư cũng muốn làm một tiết mục âm nhạc tuyển tú loại!

Thật ra chuyện này rất bình thường.

Thị trường âm nhạc tuyển tú quá ổn định.

Nhiều loại tiết mục ca xướng đồng thời pháp hành quả thực tràn ngập tai ương, nhưng người xem vẫn ưa thích xem, tựa hồ vĩnh viễn đều nhìn không chán.

Nhưng chính bởi vì tiết mục này đã tràn lan thành tai họa, cho nên nội quyển đã đến mức độ rất nghiêm trọng.

Các loại tiết mục âm nhạc trực tiếp chia ra cơ sở thu hút đến mức độ mỏng manh!

Nhìn từ góc độ này, loại âm nhạc tiết mục thật sự không khôn ngoan, đồng chất cạnh tranh quá nghiêm trọng!

Nhưng đổi một góc độ khác thì sao?

Sự cạnh tranh đồng chất hóa càng lúc càng rõ ràng, thị trường này khổng lồ!

Nếu có tiết mục như vậy, có thể triệt để nghiền ép tiết mục khác trên chất lượng, vậy vô số người xem tiết mục loại này nhất định sẽ chen lấn mà vào, trực tiếp thực hiện Tần Châu nhất thống!

Đây không phải ý nghĩ hảo huyền.

Có người từng làm được.

Người kia tên quân lâm, tiết mục đó gọi ta là Nghệ ca.

Lâm Phượng nhớ rõ lúc đó tất cả tiết mục ca hát đều bị nữ ca của ta đánh cho nằm sấp xuống!

Cũng bởi vì nguyên nhân này.

Lâm Phượng mới quyết định làm Nhai Tí sư đồ.

Nàng muốn phục chế kỳ tích ta là Nghệ Thần Bảng, thậm chí vượt qua tiết mục đó, lấy hình thức tuyển tú triệt để thống trị tất cả tiết mục ca hát ca hát trong Tần Châu!

Nhưng hết lần này tới lần khác, lại giết ra ngoài!

Tổng Nghệ Nghệ mới của Tô, cũng là tiết mục ca xướng, cũng là tuyến đường tuyến tú, cũng muốn tìm bốn vị đạo sư...

“Lâm Tri Bạch muốn đánh lên ta?”

Lâm Phượng không nghĩ ra lý do Nguyễn Cung nhằm vào mình.

Có điều vị trí tiếng nhạc tổng hợp mới kia là Bạch Đế, cho nên Lâm Phượng có đầy đủ lý do hoài nghi, là tên Lâm Tri trắng này giờ trò sau lưng!

Đồng thời Lâm Phượng còn nhận được tin tức.

Mục đích mới của Côn Bằng, trong danh sách đạo sư có Trương Hi Dương!

Thần thoại ai mà chẳng biết Trương Hi Dương chỉ nhận Bạch Đế, chuyện hẳn tham gia tổng kỹ của Côn Bằng, không có lời nói của Lâm Tri là có thể làm được sao?

“Có phải tiểu súc sinh này bắt đầu hoài nghi ta rồi không?”

Ánh mắt Lâm Phượng nham hiểm, tuy nàng tâm phiền ý loạn, nhưng lại không sợ Nguyễn Cung cạnh tranh.

Mặc dù Dận Tự muốn cướp đi bài hát mà mình ban đầu muốn mời tới tham gia, Tần luyện, nhưng mình còn có lựa chọn khác.

...

Đêm đó, trận pháp của Linh Đồ đạo sư xác định!

Ca ca thần thoại Trần Di!

Thần Thoại Ca Vương Trương Vân Thượng!

Thần thoại Ca vương Chu Văn Cử!

Cùng với... Hậu Tào của Duy Tư Ca?

Đám ca vương ca ca này giờ phút này đã tụ tập lại với nhau.

“Ba này là ân oán.”

Trương Vân bên trên nhìn Trần Di, trong lòng âm thầm cười lạnh, hẳn biết Trần Di cùng Tần luyện đều là thần thoại quan hệ phía sau một mục rất kém cỏi.

Tựa như mình và Trương Hi Dương.

Bởi vì sự kiện “tranh đấu hai” của Xuân muộn, tất cả mọi người ở Tần Châu đều biết quan hệ giữa Trương Vân Thượng và Trương Hi Dương rất kém cỏi!

“Vân Thượng, chúng ta đã lâu rồi không hợp tác.”

Chu Văn Cử đến gần Trương Vân Thượng thấp giọng mở miệng, trước khi Trương Hi Dương trở thành ca vương, thần thoại cũng chỉ có hai ca vương, chính là hắn và Trương Vân Thượng.

Hai người thế giống như nước với lửa.

Nhưng sau khi Trương Hi Dương trở thành ca vương, quan hệ giữa Trương Vân Thượng và Chu Văn Cử dần hòa hoãn không ít, bởi vì hai người đã có kẻ thù chung!

Chủ yếu là do Trương Hi Dương đã phát triển quá tốt.

Trở thành ca vương Trương Hi Dương liền tham gia một vị tỷ tử xinh đẹp thuận gió vượt sóng, đảm nhiệm lời bình ở tiết mục, có thể nói là đã ăn vô số tiết mục hồng lợi.

Hơi người càng ngày càng cao!

Điều này làm cho Chu Văn Cử cảm nhận được uy hiếp cực lớn, tự nhiên liền lôi kéo cùng Trương Hi Dương đối đầu đã lật bàn, Trương Vân đã kê vai chiến đấu.

Địch nhân của kẻ địch chính là bằng hữu mà.

Hình như trong bốn sư đồ tề, chỉ có Tào Tháo, Duy Á ca?
Hình như là Tào Tháo lên loạn vào.

Nhưng mà chỉ có một ít bạn thân thích biết rõ, rắc đọc sách duyên dáng, Khúc Khắc hoa văn, tặc kết tài sản? Thật ra là lão bà Chu Văn cử, hai người ba năm trước đã lạng lẽ mị mị lĩnh chứng...

Vì vậy sóng này thật sự là cục diện ân oán thuận khiết.

Chu Văn Cử và Tào? Cả Trương Vân Thượng cũng muốn giết chết Trương Hi Dương đối diện.

Trần Di thì cùng Tần Đồ là quan hệ đối địch.

Còn có loại ân oán hào môn như Lâm Phụng cùng Lâm Tri Bạch trộn lẫn trong đó.

Thậm chí trong tiếng hen xoạt vui vẻ.

Chu Hàn vẫn còn nhìn chăm chăm vào Trương Hi Dương.

Chưa kể đến chuyện này, còn có video ngắn cùng video thần bí lần đầu đầu lược...

Vụ cục ân oán này, quan hệ trong đó thật sự là rắc rối phức tạp, chỉ riêng độ độ thù hận tổng hợp mà nói thậm chí nói là phụ tử cục cũng không đủ.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 282: Lâm Chiêu Mục: Lâm Tri Bạch là Sở Từ? Hôm sau.

video thần thoại được tung ra toàn bộ kế hoạch 《thầy trò》
vừa mới tuyên truyền!

Tứ đại đạo sư vừa xuất hiện đã lập tức chấn động giới giải trí,
toàn bộ ca đàn đều bị thủ bút này dọa sợ!

“Má ơi!”

“Hai tên ca vương sau hai bài hát làm đạo sư? Đây chính là
bốn ngôi sao siêu nhất tuyên đó!”

“Trận hình này quả thực vô địch rồi, tất cả tiết mục âm nhạc
đều bị trực tiếp xử lý trước mặt thầy trò Côn Bằng!”

“Đây hẳn là trận pháp Gia tân ca cường đại nhất trong các loại
võ nghệ mà Tần Châu ca hát từ trước tới nay!”

“Muốn lên kế hoạch, là sự vui vẻ của Đồng Lư đến cấp cao
nhất, Hồ Văn là muốn làm video về việc này, hoàn toàn thống
trị Giang Sơn thanh danh toàn bộ Tần Châu!”

“Trận pháp này mẹ nó tốn mất hai trăm triệu để xuất hiện đúng
không?”

“Đoạn tiết mục này hề không thành tuyệt đối sẽ bị tổn thất,
không có trái tim lớn tuyệt đối sẽ không dám làm cảnh lớn như
vậy.”

“Vô địch rồi!”

“Không còn tiết mục ca xướng nào nữa, có thể tìm ra đội hình
như vậy rồi!”

...

Cùng lúc đó.

Trên Cự Quang Đài.

Nhiệt lực nổ tung!

Vô số đạo hữu điên cuồng thảo luận!

Bốn fan cuồng siêu tuyến càng kêu lên tương ứng với khẩu hiệu viện trợ!

“A a a, Chu Văn Cử vậy mà tham gia tổng kỹ rồi, ta cực thích gã!”

“Trương Vân Thượng, biến thái mạnh!”

“Trần Di, Trần Di! Vô địch!”

“Tào? Táo? Hác? À, siêu việt tất cả!”

“Với đội hình này, ta nguyện xung thầy trò mưu đồ là tổng kỹ nhất năm nay!”

“Vốn tướng năm nay Chủ Bằng, Thừa Phong Phá Lãng tỷ tỷ đã đủ nỏ rồi, không ngờ bây giờ lại còn nỏ nữa, ta cũng muốn xem tiết mục với bốn đạo sư Siêu Nhất tuyến kia!”

“Ca vương ca thu đồ đệ? Sáng tạo này ta thích!”

“Xem tiết mục này không châm biếm ta trực tiếp ăn tường!”

“Tướng mạo này hoàn toàn là đội ca hát mộng tốt, tất cả tổng nghệ đều phải quý!”

Trong tổng hợp tổng nghệ của Tần Châu, có thể mời đến một vị ca vương hoặc ca tọa trấn đã xem như tiết mục đỉnh cấp.

Bởi vì giá trị sau ca hát của hắn ít nhất cũng phải ba ngàn vạn!

Mời bốn người?

Vậy phí để đám người kia ra trận đã là một con số khổng lồ, thậm chí có thể lên tới hai trăm triệu!

Nếu như không phải có lòng tin thu hồi chi phí, tiết mục gì mà dám chơi thủ bút lớn như vậy chứ?

Phải biết rằng.

Tiết mục tổng nghệ muốn thu hồi phí, Đầu To phải dựa vào quảng cáo.

Chẳng hạn như gieo quảng cáo, thời gian bán những quảng cáo này sẽ trở thành một trong những nguồn thu nhập quan trọng nhất.

Mà đắt hơn lại là các loại quảng cáo về cái danh giá hộ tướng!

Người chủ trì sẽ nhiều lần cường điệu hướng về mục chính từ “nha phê hiệu”.

Có người là danh hiệu độc nhất vô nhị, có người tên liên hợp, giá cả dựa vào quan điểm câu chuyện thương hiệu đối với mục tiết mục.

Hiển nhiên.

Đội hình của Linh Sư này, thu nhập quảng cáo sẽ không thấp, nhưng cần nhắc đến chi phí chế tác, chỉ dựa vào quảng cáo khẳng định không thu lại được.

Còn cần dựa vào mạng lưới để kiểm tra!

Ví dụ như đoạn đối tác này sau khi dùng được có thể mang đến cho thần thoại video cho bao nhiêu tiền mua mua đây chi vân vân.

Đây cũng là nguyên nhân trong nghiệp đều đang thán phục, 《thầy trò》 từ trước tới nay đóng vai tiết mục tổng nghệ cao cấp nhất Tần châu chế tác!

Thắng kiếm máu!

Thua thiệt thòi rồi!

Phách lực mà nói Lâm Phượng vẫn là rất dũng mãnh, ngay cả Lâm Tri Bạch cũng không thể không thừa nhận năng lực của nàng mạnh hơn xa huynh đệ Hồ Báo.

Có lẽ chỉ số thông minh của huynh đệ Hồ Báo đều để lại cho mọi người Lâm Phượng rồi chứ?

...

Mà ngay khi 《thầy trò》 huỳnh hoang có danh tiếng là việc tìm kiếm oanh kích, Bộ Ngạn cũng hành động. Khoảng nửa giờ sau, Bộ Ngạn đã tuyên truyền tổng hợp các loại kỹ thuật mới. Cùng lúc đó, nó vừa lên đã thể hiện trận hình tứ đại đạo sư, còn cố ý điểm Bạch Đế đảm nhiệm vị trí chủ tọa của âm nhạc này ——

Thiên đoàn đấu với thiên đoàn!

Châm nhọn đấu với đao sắc!

Nhân sĩ trong ngành vừa mới bị đội ngũ thầy đồ 《 Su Đồ 》 hù dọa ngớ ngẩn, sau khi nhìn thấy đội hình mới chỉnh tề, trực tiếp trừng mắt, cả người đều bắt đầu choáng váng, hôm nay là ngày gì vậy, sau khi ca hát Vương ca làm sao tụ tập được!

“Tính nghệ mới của ngươi cũng là bốn siêu một đường!?”

“Đây là tình huống gì vậy, đại chiến thế kỉ của vòng tròn tổng nghệ sao!?”

“Trương Hi Dương! Chu Hàn Tấn! Lý Tiêu! Tàn Si! Cũng là hai tên ca sau của Ca Vương! Trận dung của đạo sư này so với thầy trò Côn Bằng cũng không hề thua kém!”

“Quá điên cuồng mà!”

“Hai tổng nghệ này định đánh lôi đài sao?”

“Cũng là tứ đại Siêu Nhất Tuyên đạo sư, chết tiệt chúng đều là những nhân vật tạp nham cùng ca hát tuyên tú, đây không phải vấn đề đồng chất, hai tiết mục này quả thực là giống nhau như đúc nha!”

“Máu chót là Bạch Đế cũng tham dự!”

“Đây còn là Côn Bằng tự chế tổng kỹ!”

“Đây là tự chế diễn xuất ném được ngon ngọt sao, cho nên Nguyễn Cung lại bắt đầu tự chế bản thân, nhưng có muốn chơi lớn như vậy không, tốt xấu gì trước tiên các ngươi nên luyện tập một chút tiểu thuyết đầu tư quy mô nhỏ?”

...

Bên kia.

Nhiệt lực của Cực Quang Đài lại bùng nổ!

Cũng là bốn Siêu Nhất Tuyên, giọng nói khắc khắc khắc đây đáng vẻ đạo sư bên này, đồng dạng mang theo vô số fan, chứ đừng nói bên này còn có Bạch Đế!

Bạn trên đường đều cảm giác muốn điên rồi!

“Phong nghệ tổng hợp sắp nghênh đón một cuộc va chạm cấp sử thi!”

“Nói sớm lên, vừa rồi còn nói đạo sư đội hình trước chưa từng có ai đời sau không đến của Linh Đồ, Phù Huê liền ra tay!”

“Còn dám nói thầy trò 《 Su Đồ 》 là tổng hợp Nghệ mạnh nhất năm nay?”

“Thanh âm tốt của nói không chừng mới là tổng hợp chi phát triển nhất, tứ đại siêu nhất, hơn nữa còn có Bạch Đế ở đây!”

“Hai bên đều là đội năm mơ!”

“Chu Hàn và Trương Hi Dương, hai người này chính là ca vương thích ta nhất!”

“Ta tuyên bố thể kỷ thứ nhất của Ca Đàn chính thức bắt đầu đại chiến!”

“Khúc nhạc cao nhất thuộc về lôi đài!”

“Các ngươi nói xem hai tên tổng nghệ này người nào sẽ thắng?”

Mọi người xem như đã nhìn ra, hai con tổng nghệ này chính là võ đài.

Vương đối Vương!

Hậu đối sau!

Đây không chỉ là hai tổng nghệ, hai bình đài, chiến tranh của hai công ty, và tám chiến tranh siêu nhất tuyến!

Kích thích của nó đơn giản là trước nay chưa từng có trong vòng tổng nghệ.

Thậm chí toàn bộ ca đàn ở Tần Châu, cũng chưa bao giờ xuất hiện cảnh tượng hỗn loạn lại hùng vĩ như vậy!

Nói hoành đại là bởi vì tám siêu một tuyến xác thực tinh quang tụ tập.

Nói hỗn loạn là bởi vì sau khi giải trí ba đại ca Vương hai đại thần thoại vậy mà đều xuất động toàn bộ, còn mẹ nó phân biệt tiến vào hai trận doanh khác nhau!

Ngoài ra.

Còn có Thiên Quang Ca Vương ca, cùng với một vị ca của Duy Á cũng bị cuốn vào, lúc này liền hoàn toàn rối loạn.

Ngay cả tam đại bản thân cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện cục diện như vậy!

...

Thần thoại.

“Đây là trận pháp gì?”

“Thần thoại đôi Côn Bằng à?”

“Nhưng Bạch Đế của chúng ta, Trương Hi Dương cùng với Tần luyện, đều đang mơ mơ hồ hồ nghe những âm thanh hay ho của Nguyễn Cung.”

“Cách này hay đấy!”

“Giúp cái rắm, trực tiếp để bọn họ gây sự đi, người dám đắc tội với Bạch Đế, hay là dám đắc tội Lâm Phượng?”

Người sáng suốt đều đã nhìn ra.

Đây rõ ràng là sự phát sinh ân oán của các hào môn, một trong các thần thoại tập đoàn Lâm gia!

...

Tạp Nhĩ Ân.

“Chúng ta nên ủng hộ 《thầy trò đồ》 đúng không?”

“Ủng trợ cái rắm!”

“Tào? Mặc dù là bài ca của Duy Tư Duy Á chúng ta, nhưng đây là chuyện cá nhân của nàng, đàn bà này cùng Chu Văn cử quan hệ không rõ ràng.”

“Vậy chúng ta chỉ xem trò hay?”

“Tranh đấu trong thần thoại, ta đang xem trò hay thôi.”

Tào? Tham gia 《thầy trò》, công ty thì không đồng ý, nhưng vị ca hậu này quyết tâm giúp Chu Văn Cử.

Công ty kia đương nhiên sẽ để mặc nàng đi.

...

Ánh mặt trời.

“Chu Hàn tấn và Lý Tiêu đều đi tổng kỹ mới rồi!”

“Vậy chúng ta chỉ có thể ủng hộ Chu Ca Vương là một trong vương bài của công ty chúng ta, còn có Lý Tiêu Ca.”

“Nói miệng ủng hộ một chút là xong chuyện, đợt này xem nội đấu thần thoại, thần tiên đánh nhau, Lâm Phượng, Bạch Đế, tỷ đệ chi tranh a, ha ha.”

“Hóa ra là Bạch Đế và Lâm Phượng đang đấu pháp, ta đã nói cục diện sao lại hỗn loạn như vậy chứ!”

“Có điều Bạch Đế này có sức ảnh hưởng rất lớn đối với Côn Bằng!”

Rất nhiều người cảm thấy ngoài ý muốn.

Phù Huê thế mà nguyện ý làm thương cho Bạch Đế, đối chọi với thầy trò Côn Bằng của Lâm Phượng!

...

Tam đại đều lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, bởi vì ba nhà đều có siêu nhất tuyến tham dự vào, cục diện quá mức hỗn loạn, giống như bất luận giúp bên nào đều không tốt lắm, nhất là đầu đau đến mức trực tiếp thôi rữa.

Người ở tầng cao càng nhìn rõ.

Mặc dù phía sau màn Bạch Đế và Lâm Phượng, nhưng trận đấu pháp kinh thiên này, chính là do hai người này dẫn phát!

Lúc này người trong nhà càng nhìn thấu triệt hơn.

Ngay cả lão gia tử trang viên phía tây thành, cũng bị trận chiến của Lâm Phượng cùng Lâm Tri gây ra kinh động.

“Ca vương ca thần thoại xem như xếp hàng?”

Lâm Chiêu Mục không hề tức giận, bộ dạng hơi có vẻ bất quái: “Bọn họ ngấm ngấm đấu đá rất lợi hại đúng không?”

Kim thư ký gật gật đầu nói: “Đúng vậy, ca vương công ty mâu thuẫn trùng trùng điệp điệp, hai vị ca sau cũng chưa bao giờ cho nhau sắc mặt tốt.”

“Thú vị.”

Lâm Chiêu Mục cười nói: “Lâm Phượng Hữu Quyết, bản án của tên 《Đồ Đồ》 sư》 kia, nàng còn trước thời gian lấy cho ta xem, ý tưởng cũng không tệ.”

Kim thư ký muốn thảo luận, “Ngài xem trọng Lâm Phượng hơn?”

Lâm Chiêu Mục lắc đầu, “Ý tưởng của Linh Đồ rất hay, ưu thế lớn nhất chính là đội hình của đạo sư. Nếu như không có Côn Bằng, lần này cô ta có thể thu hoạch thành công, nhưng đã có mục tiết mục đó cạnh tranh, nên ưu thế đội hình của đạo sư lại bị san bằng, tình huống trở nên phức tạp, khiến cho ta có chút ngoài ý muốn chính là Phù Huê nguyện vì Tiểu Bạch mà nguyện ý làm đến bước này.”

Lần này đấu pháp.

Lâm Phượng có thể thu được video thần thoại trợ cấp là rất bình thường.

Thần thoại video bây giờ là Lâm Hạ của phụ thân nàng.

Nhưng Lâm Tri Bạch có thể để cho Dận Kỳ cùng hấn đánh cược một phen, điều này thật khiến người ta bất ngờ.

Cho dù Đồng Lư muốn giúp Lâm Tri Bạch thượng vị tại thần thoại, nhưng trợ trận trình độ này có phải hơi quá không?

Trừ phi...

Đồng Lư và Lâm Tri Bạch, không chỉ là tầng quan hệ mặt ngoài kia?

Dường như nghĩ tới điều gì, Lâm Chiêu Mục hơi nheo mắt lại nói: “Tra cho ta tư liệu về tên Sở Từ kia.”

“Ta hiểu rồi.”

Trái tim Kim Thư giật thót, luôn cảm thấy chủ tịch trường thành có phát hiện rất khủng khiếp.

“Cách trang điểm? Cái gì?”

“Ý tưởng của bà chủ ta không dám phỏng đoán.”

“Ngươi dám.”

Lâm Chiêu Mục khoát tay nói: “Đừng nói dối ta, hiện tại ta hoài nghi Tiểu Bạch có khả năng chính là Sở Từ.”

Kim thư ký trừng to mắt.

“Không phải chứ?”

“Trên thế giới này, tất cả những chuyện không hợp lý, đã xảy ra, nhất định là có nguyên do, ta quan sát Tỳ Hưu một đoạn thời gian, từ lúc công ty này được thành lập, liền một mực

giúp đỡ lão tử một nhà, mặc dù bọn hấn giấu nghề kín, còn dùng chút thủ thuật che mắt...”

“Nếu như đây là thật, ngài không tức giận sao?”

“Tại sao ta lại tức giận?” Lâm Chiêu Mục nói: “Người có biết người thừa kế tốt nhất trong lòng ta phải là dạng gì không?”

“Ta không biết...”

Tâm tình của thư ký có chút dao động chập trùng.

Ánh mắt Lâm Chiêu Mục thâm trầm nói: “Mặc kệ nhi tử hay là tôn tử, có thể lấy phương thức đánh bại ta đạt được tập đoàn thần thoại, đây mới là người thừa kế hoàn mỹ nhất của Lâm gia.”

Kim thư ký nghe rõ ràng.

Là hoàng đế của tập đoàn thần thoại, là ứng cử tốt nhất cho thái tử trong lòng Lâm Chiêu, rạch đọc sách, Khuyết Hoa Hoa. Khảo lễ dĩ nhiên là có thể soán vị.

Loại ý nghĩ này thật đáng sợ.

Chỉ là Lâm Chiêu Mục chính miệng nói ra, Kim Bí Thư vậy mà không cảm thấy bất ngờ.

Đôi mạch suy nghĩ để nghĩ, có thể tạo phản cho Lâm Chiêu Mục, người như vậy quả thực cũng đủ tư cách làm người thừa kế của một tập đoàn thần thoại.

Đó là nguyên do.

Nếu Thiếu gia Tiểu Bạch chính là Sở Từ?

Bộ chủ tịch kia chẳng những không tức giận, ngược lại rất vui vẻ.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, Tiểu Bạch thiếu gia đang mượn lực Côn Bằng tạo ra Thần Thoại thậm chí là sinh trưởng phản bội!

---

ps: Lại viết một chương, cần bảo đảm vé tháng tới thiếu!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 283: Lâm Cung Lâm Phượng cùng nhau chống lại Lâm Tri Tri Bạch muốn hỏi gần đây có tin tức gì, đó nhất định là đại chiến của thế kỉ Tân Châu Lãng sư đồ trác cùng 《Hảo âm thanh》 dẫn phát!

Vừa mới bắt đầu mọi người còn đang thảo luận xem hai tiết mục này cuối cùng ai thắng ai thua đây.

Thảo luận phương hướng thảo luận liên thay đổi, hoặc là nói tám siêu nhất tuyển hồn chiến trong đó, liên quan đến fan thật sự là nhiều lắm!

Cũng vì vậy.

Đám fan cuồng sau tiếng Ca thậm chí đã bắt đầu giao thủ trước.

Trận đấu chiến dịch, trong hai fan của Trương Hi Dương và Trương Vân Dương.

Bởi vì năm nay hai lần thi đấu xuân muộn, fan hai bên đã triệt để kết thù, hiện tại cũng sắp qua một năm rồi, ân oán cũng không có ý hóa giải, hết lần này tới lần khác đại chiến thế kỉ khác của ca đàn, Trương Vân Thượng và Trương Hi Dương lại phân ra hai trận doanh khác nhau...

Đó tự nhiên là gặp mặt liền xé.

Kết quả là xé nát nhân sĩ có nghề rồi!

Người nổ tung tên là Lý Vĩ, người này được xưng là “cầu tử chi vương”, trên tay đã liệu rất nhiều, hôm nay hắn đã phát ra một bài văn chương.

Tiêu đề văn chương là ân oán tình thù.

Nội dung còn rất dài.

“Các người cho rằng cuộc đọ sức giữa hai đại tông nghệ đỉnh cấp này, chỉ là Trương Hi Dương và Trương Vân Thượng có

ân oán gì sao?

Thật ra chuyện phức tạp hơn rất nhiều so với tưởng tượng của các người.

Chiến tranh giữa Đồng Lư và video thật ra là Lâm Tri Bạch, cũng chính là chiến tranh giữa Bạch Đế và Lâm Phượng.

Có khả năng có người không biết Lâm Phượng là ai, nàng là khuê nữ con trai thứ hai của Lâm Chiêu: video thần bí cùng với một tay truyền hình đài truyền hình!

Đồng thời Lâm Phượng cũng là đường tử của Lâm Tri Bạch, nhưng nãi nãi của hai người cũng không phải cùng một người (Lâm Chiêu Mục từng có hai đời thê tử).

Cho nên hiểu chưa, hai cái đại chiến tổng hợp này, là bắt nguồn từ ân oán của nhà giàu Lâm gia.

Chính bởi vì đây là ân oán của nhà giàu trong Lâm gia, cho nên mọi người mới thấy được tình cảnh hỗn loạn như vậy.

Năm ca hát trong thần thoại, sau đó toàn bộ đều có kết cục, phân biệt đứng về phe...

Song phương ca vương ca này thật ra cũng phức tạp hơn so với tưởng tượng của mọi người.

Trương Hi Dương của Bạch Đế trận doanh và Trương Vân Thượng của Lâm Phượng trận doanh không cần ta nói, hai vị này bởi vì chuyện xuân về muộn mà não rất không thoải mái.

Tần luyện cùng thuộc trận doanh Bạch Đế kỳ thật cùng Lâm Phượng trận doanh có quan hệ rất kém, hai người là quan hệ cạnh tranh.

Đã có loại (Nữ Tinh phân bức so với nam tinh của mình) của nàng tàn nhẫn hơn nhiều.

Sau đó hai bên còn mỗi bên có một đôi tình nhân.

Bên phía Bạch Đế, Chu Hàn Tấn và Lý Tiêu kỳ thật là bằng hữu nam nữ (Hai người ở bên nhau đã nhiều năm, khả năng đang suy nghĩ đến việc kết hôn) để lĩnh chứng.

Bên phía Lâm Phượng, Chu Văn Cử và Tào? Chỉ là một đôi tình nhân, đã nhận được hôn nhân.

Mặt khác quan hệ giữa Chu Văn Cử và Trương Hi Dương cũng không tốt.

Bởi vì Trương Hi Dương trở thành ca vương, đánh vỡ cục diện giằng co giữa Chu Văn Cử và Trương Vân Thượng.

Cho nên hai vị lão ca vương muốn liên thủ chèn ép Trương Hi Dương, tân ca vương này...”

Câu tử Lý Vĩ trong văn chương nói một đồng.

Nói tóm lại, độ đáng tin vẫn còn rất cao.

Bởi vì rất nhiều chuyện, sớm đã có lời đồn, còn có một số chuyện, chỉ cần kết hợp thực tế, có thể có dấu vết để lại.

Huống hồ Lý Vĩ vẫn luôn là Vương đoán trước.

Độ thật sự của nội dung chất liệu này là khá được đại chúng xác nhận.

Hắn đã gây ra vụ gièm pha kinh thiên động địa, thậm chí còn hủy diệt tiền đồ của một vài nghệ sĩ...

Bạn trên đường điên cuồng ăn dưa.

Ăn đằng sau sắp đánh no rồi.

Mọi người không ngờ ân oán sau lưng hai tổng nghệ lại phức tạp như vậy!

Càng không nghĩ tới nguyên nhân của trận đại chiến này, lại là nội bộ gia tộc Bạch Đế xung đột với đường tử Lâm Phượng, trong lúc nhất thời dư luận nổi lên!

Giang Thành vội vàng đến phiên ông ta Lâm Tri biết trắng, hỏi có nên để Lý Vĩ cầm miệng hay không.

Nguyễn Cung có năng lực áp chế tin tức, cũng có tư cách để cho Lý Vĩ cầm miệng, mặc dù sẽ phải trả một cái giá lớn.

“Không cần.”

Lâm Tri Bạch không muốn áp chế vụ nổ này.

Cho mọi người biết đây là xung đột giữa mình và Lâm Phượng cũng không sao.

Cho dù hiện tại trên mạng có rất nhiều phỏng đoán, có người nói tất cả đều là bởi vì Bạch Đế cùng Lâm Phượng các thế hệ

đời sau của Lâm gia đang tranh đoạt gia sản vân vân.

Cái gì ca Vương Ca sau siêu một đường nhìn như ngư bức trên thực tế chính là quân cờ blah blah của hào môn tài phiệt.

Làm tôn tử nhỏ nhất của Lâm Chiêu Mục, Lâm Tri sớm muộn gì cũng sẽ bị cuốn vào loại dư luận này, dù sao đây cũng không phải chuyện gièm pha.

Đừng nói là hào môn, thân thích bình thường còn có mâu thuẫn.

“Được.”

Giang Thành cười nói: “Ta đã nhìn qua cuộc thảo luận của bạn trên mạng, hình tượng của Bạch Đế cũng không bị ảnh hưởng, mọi người vẫn tập trung vào bản thân.”

“Ừm, quảng cáo đắp tài trợ thế nào rồi?”

Sau khi 《 thanh âm hay 》 thúc mục đã tạo thành, bốn vị đạo sư đã bỏ ra hơn trăm triệu, hơn nữa phí chế tác các loại, đánh giá tổng cộng chi phí là hai triệu, nhất định phải lôi kéo thêm chút tài trợ quảng cáo trả máu.

Có lẽ Lâm Phượng cũng muốn vì chuyện này mà phát sầu.

Bởi vì tiết mục kia của Lâm Phượng gia tỉ lệ cao hơn một chút.

Nàng không giống Lâm Tri Bạch, có mối quan hệ giữa Tô Triết và Bạch Đế, khiến bốn vị đạo sư cuối cùng đều nhận được giá hữu nghị.

“Đã liên lạc rồi.”

Giang Thành nói: “Không ít thương hiệu trước đó đã hợp tác với Hám Tề Nghệ với bọn ta đều rất hứng thú với tiết mục của bọn ta.”

“Được.”

Tràng diện xác thực rất lớn, cho nên Lâm Tri Bạch hiện tại đối với Đồng Lư hảo âm thanh lo lắng cũng là phi thường dễ bụng.

“Ta cũng đã cho người đi chọn báo danh.”

Giang Thành có chút do dự nói: “Chúng ta xác định không tìm một ít tuyển thủ luyện tập kéo chất lượng cao, mà là trực tiếp mở ra Vô Môn Hảm Hải tuyển chọn sao, loại âm nhạc tuyển tú tiết mục này, không chỉ ở chỗ đạo sư, mà còn ở biểu hiện của các tuyển thủ a.”

“Cứ làm theo lời ta đi.”

Lâm Tri khen ngợi: “Chúng ta là tiết mục chỉ nghe thanh âm.”

Giang Thành gật gật đầu, “Nhưng mà ta muốn nhắc nhở ông chủ, bên phía Loan Sư Đồng Lư cũng đang tuyển chọn, nhưng bọn hắn tìm chút võ luyện sinh, hơn nữa tiêu chuẩn tuyển chọn cũng tham khảo các loại nhân tố diện mạo của tuyển thủ, chúng ta chỉ nghe giọng nói, có người ca xướng là rất không sai, nhưng khối nhan sắc của tuyển thủ rất khó có nhân duyên xem...”

“Ta nói rồi.”

Lâm Tri Bạch lần nữa nhấn mạnh, “Không xem tuổi tác không xem tướng mạo xuất thân ra sao, cho dù là bác gái năm mươi tuổi, chỉ cần người ta hát đủ tốt liền để cho người ta gia nhập, trở về con sẽ chú ý, nếu như tuyển thủ hát không tốt, chính là thất trách của con.”

“Ta hiểu rồi.”

Thấy Lâm Tri Bạch nói nghiêm túc, Giang Thành cũng nghiêm túc gật đầu, muốn triệt để ăn ý nghĩ của ông chủ.

...

Bên kia.

Lâm Phượng và Lâm Cung tụ tập lại với nhau.

“Cung ca, lần này... Mân Lộ Diêu bao nhiêu tuổi rồi? Giúp ta cũng phải giúp người, chúng ta cùng nhau đối phó Lâm Tri Bạch.”

“Người mẹ nó đòi ta hai trăm triệu!”

Lâm Cung Nhất tức giận nói: “Những thương hiệu dưới cờ của ta cùng nhau, cũng không lấy ra được hai trăm triệu phí tài trợ!”

Lâm Phượng đang lôi kéo tài trợ cho tiết mục.

Nàng đầu tiên nghĩ đến, chính là tìm Lâm Cung.

Bởi vì mấy thương hiệu hài tử hài cốt, ký hiệu hài tử, dưới cờ Thần Thoại Kỳ của Lâm Cung đều là bảng hiệu lớn.

Chỉ cần Lâm Cung nguyện ý ký tên, để các thương hiệu sư đồ tài trợ của các tập đoàn thần thoại này tiến hành quảng cáo hợp tác, Lâm Phượng có thể một hơi thu hồi không ít phí tổn.

“Ngươi cũng đừng khóc nghèo cùng ta.”

Lâm Phượng bĩu môi nói: “Không giúp ta, chẳng lẽ ngươi còn giúp không cho Lâm Tri trắng tiết mục kia đi?”

Lâm Cung nói: “Đó là tiết mục của Nguyễn Cung, không phải là Lâm Tri Bạch, Lâm Tri Bạch chỉ có thể là người quản lý cho người liên hệ phía sau màn.”

“Y?”

Lâm Phượng cười nói: “Theo như ta được biết, mấy thương hiệu mà ngươi phụ trách, liên tục quảng cáo hiệu quả cũng không tốt, chính là vì Oánh Oánh vẫn luôn giúp các đối thủ cạnh tranh làm quảng cáo. Bây giờ ngươi không muốn báo thù sao, vậy giúp ta tài trợ tiết mục này đi, cam đoan không lỗ!”

“Đảm bảo không lỗ?”

“Đồ sư đồ ti của ta là tứ đại minh minh đạo sư, tiết mục cũng là cao nhân, còn dựa vào tài nguyên thần thoại, tiết mục này chỉ cần dùng tài liệu tuyệt đối cao cường!”

“Nhưng đối thủ là Côn Bằng!” Lâm Cung có chút do dự.

Lâm Phượng khinh thường nói: “Côn Bằng tuy lợi hại, nhưng bọn họ lần đầu tiên độc lập làm tổng kỹ, chỉ sợ không thuận lợi như vậy, trước kia tổng kỹ của Côn Bằng cơ bản đều là chỉ ra bàn vạch kế hoạch, nội dung cụ thể là giao thừa cho ba đại tác phẩm.”

“Một trăm triệu, ta đặt tên là năm thương hiệu!”

Lâm Cung động tâm rồi, hắn đã từng cùng hội thoại “Sư đồ” phía dưới phân tích tiết mục này, cho rằng có thể làm lớn chuyện.

Không kém hơn so với âm thanh tốt của Nguyễn Cung, thậm chí còn có chút ưu thế nhỏ.

Bởi vì Nguyễn Cung lần đầu tiên độc lập làm tổng kỹ, quả thật là không hề có kinh nghiệm, nói không chừng phạm sai lầm chỗ nào đó, liền thua cả ván.

“Một triệu đó quá ít, ta chỉ muốn có hai trăm triệu, ngươi phải chém ngang lưng mới được!”

Lâm Phượng tức giận nói: “Ta là bảo ngươi tới giúp ta, không phải để ngươi chiêm tiện nghi của ta, thật coi ta không được quảng cáo sao? Còn không phải vì liên thủ với ngươi đối kháng Lâm Tri Bạch hay sao?”

“Đừng nóng giận, ta suy nghĩ một chút.”

Lâm Cung Cung biết tiết mục này của Lâm Phượng, kỳ thật không thiếu quảng cáo trợ giúp, cho dù bản thân không giúp đỡ, nàng cũng có thể kiếm được không ít tiền...

Chỉ là mình có thể ra giá cao nhất, cho nên Lâm Phượng mới vội vàng liên hệ với mình.

Hai bên lại một trận lôi kéo.

Cuối cùng Lâm Cung kính nói: “Vậy thì chiết trung một chút, chúng ta mỗi người lui một bước, ta ra một ít năm ức!”

“Thành giao!”

Lâm Phượng lộ ra nụ cười.

Lâm Cung ghé sát vào, hạ giọng: “Nói thật với ta, ngươi mất bao nhiêu tiền?”

Lâm Phượng thở dài: “Hơn ba trăm triệu.”

“Cao như vậy!” Lâm Cung nhú mày nói: “Không phải chứ?”

Lâm Phượng nói đến việc này liền tức giận, “Bộ lạc tổng nghệ giải trí thần thoại là Lâm Thắng Thiên phụ trách, theo lý thuyết đều là ngành thần thoại, hẳn nên cho ta một ít tiện lợi mới đúng, kết quả tên khốn kiếp này khắp nơi đều kẹt cổ ta, ta căn bản không lấy được giá cả nội bộ, muốn Lâm Báo còn ở bộ kinh doanh thì tốt rồi...”

“Hợp với Lâm Thắng Thiên đang tác quái.”

Lâm Cung cười lạnh nói: “Hắn đây là giúp đệ đệ của mình nhằm vào chúng ta đấy, trước kia đều là chúng ta kẹt cổ bọn

hắn, bây giờ còn phản tác dụng.”

Dừng một chút.

Lâm Cung Nghi cắn răng nói: “Ta mặc kệ thế nào, tiết mục này của người nhất định không thể phạm sai lầm, hiện tại chúng ta đã là châu chấu trên một sợi dây thừng rồi!”

Lâm Cung mạo hiểm.

Mục tiêu này sắp nổ, Lâm Phượng và Lâm Cung Nhất tất cả đều vui mừng.

Nếu như tiết mục này làm hỏng, vậy Lâm Cung cũng muốn đi theo Lâm Phượng đổ máu, phí tài trợ một chút năm tỷ cũng không thấp!

Đặc biệt là trong tình huống Lâm Cung năm nay phụ trách các thương hiệu và nghiệp tích lớn đã xuống xe, chip đọc sách. Khúc Khắc, hắn nhất định phải dùng tiết mục náo nhiệt này, mới có thể cứu vớt số lượng sản phẩm mình phụ trách.

“Yên tâm đi! tiết mục này sắp tiêu rồi, ta đây cũng xong rồi.”

Tiếp theo Lâm Phượng có chút đắc ý nói: “Người để lộ ra một bí mật nhỏ với người a, Đồng Lư đang tổ chức tuyển chọn biển, bọn họ căn bản không biết, những tuyển thủ thật sự tốt đã bị sư đồ bọn ta cho nhanh chân đến trước, các học hiệu giáo viên các trường âm nhạc lớn của Tần Châu, cơ hồ đều bị ta vơ vét hết, thật sự cho rằng tổng nghệ toàn bộ đều nhìn đạo sư, tầm quan trọng của tuyển thủ không thấp hơn đạo sư!”

“Không tệ lắm.”

Lâm Cung cười nói: “Người động tác phải nhanh hơn một chút, đám mỹ nữ trẻ tuổi soái ca kia toàn bộ bắt được, ném cho bọn họ hết đi!”

Trạm: Cảm tạ minh chủ đại lão 【 Kinh Ca MNh 】 , chúc lão bản vận may cát tinh chiếu lên đầu!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 284: Ngại quá, ta vừa trở về trận đại chiến thế giới tổng nghệ này mới bắt đầu.

Bạn mạng ủng hộ thầy trò còng lưng, phần lớn là Si Hữu Trương Vân Thượng, Chu Văn Cử, Trần Di cùng với Tào?

Bạn mạng ủng hộ hảo hạng đa số là Trương Hi Dương, Chu Hàn Tẫn, Lý Tiêu, Tần Hoài cùng với fan của Bạch Đế.

Từ phương diện ủng hộ nhìn Hảo âm tựa hồ mạnh hơn một chút.

Bởi vì cả hai bên đều lấy ra bộ dáng đạo sư xa hoa nhất trong lịch sử, cho nên cái bộ sư danh khí và phần triệu lực fan này nhất định sẽ không phân thắng bại gì đó, nhưng ai bảo Nguyễn Cung hảo âm nhu bên này có Bạch Đế đảm nhiệm vị trí Tổng Nhĩ Trí cơ chứ?

Nhưng rất nhanh ưu thế này đã bị xóa bỏ!

Chủ yếu là Lâm Phượng bỗng nhiên tiếp nhận mấy quán phỏng vấn truyền thông, thanh thế lớn tuyên bố một tin tức:

Ở video thần bí bên kia đã cho 《thầy trò kế nghiệp》 kia kiếm đủ tiền tài trợ. Năm tỷ tài khoản quảng cáo!

Thương hiệu mấy thầy trò tài trợ này phân biệt là:

Kỳ nhạc nước quả, Hiên Mạ kẹo cao su, trà sữa thuần hương, còn có chocolate xinh đẹp.

Những thương hiệu này đều là dưới cờ của tập đoàn thần thoại điều khiển, người phụ trách thứ nhất là Lâm Cung, hắn và Lâm Phượng đã ký hợp đồng, giờ phút này phóng tiếng gió chính là vì làm ra những tuyên truyền xinh đẹp cho thầy trò Côn Bằng!

“Chúng ta gần như đã thu hồi một nửa chi phí.”

Lâm Phượng đối mặt nhìn ống kính cười tỏ vẻ: “Các thương nhân có gắn hồi với chúng ta là thầy trò áo lụa cực kỳ xem trọng!”

Dừng một chút.

Lâm Phượng lại cường điệu nói: “Hơn nữa đây là ghi chép tối cao về toàn bộ tổng nghệ tiết mục của Tần Châu chúng ta, chưa từng có một cái nào đạt được tổng kỹ thuật, có thể ở trước pháp trì lấy được phí quảng cáo cao như vậy!”

Xoạt xoạt!

Tin tức vừa ra khỏi lưới liền nhiệt tình bàn tán sôi nổi!

“Không hổ là thầy trò nanh a, còn chưa tới tiết mục đã kiếm được năm tỷ tài trợ, còn trực tiếp phá vỡ kỉ lục cao cấp nhất của vòng sách tổng nghệ!”

“Mẹ kiếp! Nhai Tí sư đồ ngu bức quá!”

“Ta nhớ trước đó ca pháp của ta hình như đã cầm phí tài trợ khoảng năm ngàn vạn từ ngữ trước đó, đã rất cao, nhưng so với video thần thoại mới chính tề vẫn kém mười vạn dặm nha!”

“Tài trợ giá trên trời!!!”

“Tính chất nhãn quang rất chuẩn, các thương hiệu lớn đều xem trọng như vậy, đều không sợ không thu hồi được vốn, nói rõ tổng nghệ này của thầy trò Côn Bằng chính là so với loại tiêu xảo đó càng có giá trị hơn!”

“Ha ha, các người là khờ thật hay giả ngốc, thương hiệu mấy thầy trò vu cáo này rõ ràng là dưới cờ nhà thần thoại mà cũng dám khoác lác xem xét thương hiệu lớn à?”

“Ai u, sao nhức mõi vậy! Là fan của 《 thanh âm hay 》 à?”

“Ta cách mạng lưới cũng nghĩ thấy được một mùi chua, không phục cũng ném vào phí tài trợ cao như vậy a!”

“Hắc hắc hắc, chính là, phí tài trợ của 《 Sư Đồ 》 chúng ta 1 chút 5 tỷ của Quan Tuyên, 《 cung kính thanh âm hay 》 các người cũng truyền cho chúng ta nghe một chút? Mọii đoạt được bao nhiêu tiền? Có thể năm ngàn vạn được không?”

fan hâm mộ thầy trò ba hoa rất hưng phấn!

《 Sư đồ tài trợ 》 iền kéo đến nhiều tiền như vậy, nói rõ cái gì?

Nói rõ bốn vị sư đồ siêu một đường bên này của chúng ta càng có giá trị thương nghiệp nha!

Tuy rằng lúc này mọi người không biết rốt cuộc giọng nói vui vẻ của Nguyễn Cung đã kéo đến bao nhiêu phí tài trợ, nhưng con số bên phía 《Sư đồ》 đây này thật quá kinh người!

Đã phá kỷ lục ngành nghề cao cấp nhất!

Mọi người đều cho rằng đây tuyệt đối là mục tiêu không thể phát ra thanh âm khen ngợi này!

...

Giang Thành nhìn thấy tin tức “Phí tài trợ” của Linh Đồ ở bên kia “Phí tài trợ năm ức”.

Thật ra Giang Thành giờ phút này cũng đang bận rộn kéo việc quảng cáo vào việc tài trợ, nhưng động tác của hắn không nhanh như Lâm Phượng.

Dù sao Lâm Phượng chỉ tìm Lâm Cung là xong chuyện.

Giang Thành liên tiếp thấy mấy cao tầng ký hiệu hài cốt.

Biểu hiện của lãnh đạo Lam Phù hiêu:

“Nếu là tổng kỹ tiết mục mà quân sư coi trọng nhất, vậy quan danh phí lam phù hà chúng ta ném năm ngàn vạn đi!”

Sau đó hàng tỷ lãnh đạo kẹo cao su cười tỏ vẻ:

“Lúc trước quảng cáo của Nguyễn Cung mang đến trợ giúp lớn như vậy, chúng ta cũng không thể vong ân phụ nghĩa đúng không, vậy chúng ta hàng tỉ kẹo cao su cũng đưa ra năm ngàn vạn.”

Sau đó là lãnh đạo có hương vị trà ngon:

“Ta xem thuần hương trà trợ dục sư đồ 《Sư Đồ》, là đối thủ cạnh tranh lớn nhất, ta cũng bỏ ra năm ngàn vạn ủng hộ 《Hảo Thanh》 một chút đi.”

Cuối cùng là vườn trái cây Thiên vị.

“Chúng ta coi như là lão bằng hữu của Tỳ Hưu rồi, năm ngàn vạn đủ rồi đi. Nếu như muốn càng cao hơn, chúng ta phải mở một cái rồi quyết định.”

Bốn thương hiệu lớn liên hợp quan danh!

Tất cả đều là thương hiệu quả báo đã viết quảng cáo hợp tác!

Đồng thời bốn thương hiệu này vừa vặn là đối thủ cạnh tranh của bốn thương hiệu của thầy thuốc!

Cuộc chiến thế nào đây?

Cái gọi là cuộc chiến thế kỷ” chính là, mẹ nó, ngay cả nhà quảng cáo lẫn nhau cũng là tử địch!

Cứ như vậy.

Giang Thành ăn được hai trăm triệu tiền tài trợ!

Đến lúc đó chủ trì điều kiện nhất định phải nhanh nhẹn một chút, nhất định phải không ngừng cường điệu với người xem:

Âm thanh ngon lành của chúng ta là do Lam Phù Huỳnh Giả,Hàng tỉ kẹo cao su, hương sữa thơm ngon và Thiên Vị Thảo Viên liên hợp tài trợ.

Kế tiếp có thể tuyên bố với bên ngoài tài trợ của chúng ta rồi!

...

Ngày thứ hai!

Giang Thành kéo bốn thương hiệu lớn, còn mời một đám phóng viên truyền thông truyền thông, làm ra nghi thức ký kết hợp đồng tài trợ long trọng.

Lam Phù thung lũng có năm ngàn vạn!

Úc đạt kẹo cao su năm ngàn vạn!

Hương thơm trà ngon năm ngàn vạn!

Thiên vị Quả Viên cũng năm ngàn vạn!

Tứ đại nhà tài trợ giang thành trực tiếp sáng lên kim ngạch tài trợ, nháy mắt mù mắt chó tại hiện trường vô số phóng viên!

Giả thiết nghi thức có quy định nhưng không có không gian làm giả.

Báo bao nhiêu, đến lúc đó phải bị tra thuế!

Cho nên hai trăm triệu này mới thực sự là hai trăm triệu!

Sau khi tin tức xuất hiện.

Vô số bạn mạng trên mạng cũng trọn tròn mắt, tất cả mọi người đều trọn mắt há hốc mồm!

“Bao nhiêu!?”

“Hai trăm triệu tài trợ!?”

“Trời mẹ ơi, phí quảng cáo còn cao hơn cả học trò của Linh Đồ, làm sao làm được, những phương thuốc thương hiệu này đều bị điên rồi, không sợ không thu hồi được vốn sao?”

“Côn Bằng quá trâu rồi!”

” fan hâm của những đồ đệ cồng lưng kia đâu? Ra ngoài nói chuyện!”

“Cái gọi là quảng cáo quảng cáo giá trên trời của đồ sư phụ ở kế bên còn tẻ hơn cả tiết mục mới của Nguyễn Cung năm ngàn vạn!”

“Chính là chênh lệch năm ngàn vạn đó!”

“Điểm giống nhau trong đó các người phát hiện chưa, bốn thương hiệu Tử Tương Tạ kia, vừa vạn là đối thủ cạnh tranh của nhau với thầy trò Học Cơ Phán kia, Lam Phù Hương đối với cô la Na xinh đẹp, hương vị trà sữa ngon đối với trà sữa thuần thơm, bắc kẹo cao su cao su, còn có mút quả cao su, nước trái cây thiên vị đối với kỳ nhạc, hai đầu thỏ này thật sự là châm tiêm đối mạch mang, giá trị thù hận của hai bên đều lấp đầy!”

“Ta càng ngày càng mong đợi xem ai thắng ai thua!”

“Ai thắng ai thua không biết, dù sao khỏi phí tài trợ lí âm thanh lí đạ thắng!”

“Đuôi cao của 《Đồ》 không tên à, để cho giọng háo hức của chúng ta lộ ra phí tài trợ? Sáng ra rồi, xấu hổ, còn cao hơn các người không ít, thuận tiện phá vỡ kỉ lục mới tạo ra các người!”

Xác thực cao hơn không ít!

Quan phí của tiết mục tổng nghệ, theo lẽ thường thì chênh lệch một ngàn vạn cũng đã là cực kỳ hiếm thấy rồi, chênh lệch năm ngàn vạn thật sự rất khoa trương!

Đây là giá trị của tám chiêu bài này của Chử Bằng sao?

Quá cao! So với tưởng tượng của mọi người còn cao hơn! Lúc trước mọi người còn suy nghĩ, Phí tài trợ âm thanh Chử Bằng có thể kéo đến một trăm triệu đã không tệ rồi, dù sao cũng có 4 siêu một tuyến tọa trên.

Kết quả người ta trực tiếp lên đến hai trăm triệu!

Kỹ lục thầy trò bên cạnh bỗng nhiên sáng tạo ra, xoay người liền bị phá, hơn nữa còn phá nhiều như vậy!

Lâm Phượng không phải nói 《 Sur Đồ 》 đã thu hồi gần một nửa chi phí sao?

Giang Thành đối với cái này cũng có lời muốn nói: “Thanh âm 《 Hảo Thanh 》 của chúng ta đã không sai biệt lắm hồi vốn rồi.”

Đúng vậy.

Mục tác còn chưa hành, thanh âm vui vẻ cũng không sai biệt lắm hồi vốn rồi!

Trong lúc nhất thời.

Những người ủng hộ 《 Sur Đồ 》 kia đều không muốn nói chuyện.

Còn có thể nói cái gì?

Coi như người lợi hại hơn!

Không muốn nói cũng phải nói!

Có fan hâm mộ đồ học lạnh lùng cười nói: “Phí tài trợ cao thì thế nào, cái này cũng không có ý nghĩa a, chúng ta so không phải là phí tài trợ, mà so với tiết mục chất lượng chính là nhiệt độ so sánh với tiết mục!”

Đó là như thế nào.

Cái lúc trước muốn so tài trợ chính là các người.

Hiện tại phát hiện không bằng, lại nói phí tài trợ không có nghĩa lý chính là các người.

...

Tâm tính Lâm Phượng kém chút sụp đổ tại chỗ!

Hoàn toàn không nghĩ tới, 《Hảo hảo thanh》 bên kia thế mà lại kéo đến hai trăm triệu tài trợ!

“Lâm Cung, cho người hai trăm triệu người không cho ta, chỉ cho một chút năm ức, hiện tại danh tiếng của người đều bị âm thanh ‘xèo xèo’ cướp mất rồi!”

Lâm Phượng vỗ bàn.

Lâm Cung cũng trừng mắt: “Người xem tiền của ta là cuồng phong thổi tới sao? Cho người năm trăm triệu, ta gánh vác nguy hiểm này đủ lớn rồi, chứ đừng nói hai trăm triệu!”

“Ta mặc kệ!”

Lâm Phượng lạnh lùng nói: “Người nhất định phải góp vào 50 triệu cho ta!”

“Được, ta trả!”

Lâm Cung cắn răng đồng ý, hẳn không còn cách nào khác, hiện tại mình và học trò 《Sur Đồ》 của Lâm Phượng trói càng sâu hơn.

Bởi vì bốn thương hiệu giúp lộc lành, giọng hiền lành, vừa vặn chính là đối thủ cạnh tranh đầu bảng bốn thương hiệu này của mình!

Kẻ thù gặp mặt hết sức đỏ mắt!

Lâm Cung hiện tại mắt không đỏ cũng không được.

Nếu như Thời Pháp Phổ vang vọng khen ngợi, thanh âm vui vẻ hơn lửa?

Bốn thương hiệu dưới trướng Lâm Cung tuyệt đối sẽ bị thương nặng!

Cho nên hiện tại hẳn nhất định phải tận hết sức ủng hộ 《Sur Đồ》 của Lâm Phượng.

Chỉ cần là thầy trò có thể áp chế được 《Thanh âm》 tốt đẹp, mấy thương hiệu này của hẳn cũng sẽ theo nước lên thì thuyền lên!

“Vậy còn tạm được.”

Lâm Phượng lại từ chỗ Lâm Cung móc ra năm ngàn vạn, tâm tình dễ chịu hơn một chút.

“Một trận này của chúng ta chỉ được thắng không thể bại.”

“Nói nhảm, ta bỏ ra hai trăm triệu, cũng không thể để cho tiểu nghiệt chướng kia một mũi tên trúng hai đích!”

Nếu như “Su đồ” này chơi trò lừa gạt, trò chơi tí tửng. Sễ K Khí Hoa Hoa, hai người Lâm Phượng cùng Lâm Cung đều chạy không thoát, tất cả đều phải gánh vác trách nhiệm to lớn, vậy chẳng phải là để cho Lâm Tri một mũi tên trắng hai điều? Lão gia tử cuối năm liền phải khảo sát công tích, đợt này không thành, Lâm Cung cùng Lâm Phượng tất cả đều phải chịu thiệt thòi.

“Yên tâm đi.”

Lâm Phượng lạnh lùng nói: “Thanh âm hay lắm “Trầm Hải chọn không có mấy hạt giống tốt để lại cho bọn họ, người tốt mới hầu như đều bị ta vợ vét hết rồi!”

“Vậy thì mượn điếm này, đánh tốt trận chiến tuyên truyền của chúng ta!”

Trông mắt Lâm Cung Nhất chuyển liền có chủ ý, “Nhất định phải cho ngoại giới biết, chất lượng tuyên thủ bên chúng ta vượt xa âm thanh tốt so với bên kia!”

“Được.”

Lâm Phượng nheo mắt lại nói: “Chờ ta cho người thăm dò trước, xem tổng nghệ của Diêm Vương là những người nào.”

Tiếp tục viết, tiếp tục cầu xin vé tháng!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 285: Chương này đã viết về việc tuyển chọn và bức tài trợ của Bạch Đế, Giang thành đã giải quyết xong, việc Lâm Tri Bạch phải làm sau đó chính là đảm bảo biển không có sai lầm. Hấn muốn tự mình đi tìm một số nơi để chọn một số hiện trường, chỉ cần dùng thân phận của Bạch Đế là được. Dù sao Bạch Đế chính là 《Hảo âm nhạc》 tặc 》 Tiểu Nhĩ.

Hôm sau.

Sân vận động của Tô Thành.

Đây là tràng diện chọn lựa âm thanh tốt đẹp của Tô Thành, kỳ thật cũng có hiện trường chọn biển, ở các đại thành thị của Tần Châu đều có, tuyển chọn có thể sàng lọc ra một số tuyển thủ xuất sắc có thực lực tương đối xuất chúng, danh sách tuyển thủ ưu tú này, đến lúc đó để Lâm Tri Bạch Mạc Vị tiết mục Âm Âm này dẫn người thêm một lần nữa, thông qua hai lần tuyển thủ sàng lọc tuyển chọn, liền có thể vào danh sách tuyển chọn mù đầu có thể được tuyển chọn.

“Chào Bạch Đế lão sư.”

Nhân viên công tác cùng Lâm Tri Bạch giới thiệu tình huống, “Sơ tuyển liên tục khoảng nửa tháng, chúng ta đã bắt đầu hơn mười ngày, buổi chiều tuyển chọn bắt đầu trái phải.”

“Công tác có nhiều không?”

“Tổng thể mà nói thì tốt quá, bởi vì tuyển thủ báo danh cần phải trình tấu chương trình diễn tiết mục, hiệu quả biểu diễn diễn cũng không tệ lắm thì chúng ta mới thông báo đến tham gia tuyển chọn.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch hôm nay tới thăm dò tình hình.

Không bao lâu sau, nhân viên công tác đã đưa tới một danh sách cho Lâm Tri Bạch, “Đây là tư liệu hạt giống tuyển chọn gần mười ngày nay, đám người chúng ta cảm thấy tương đối ưu tú.”

Họ tên: Vương Vân Phi

Giới tính: Nam

Tuổi: 25 tuổi

Công việc: Cang nghiệp ca.

Lâm Tri Bạch không nói gì, đang định tiếp tục xem danh sách khác, kết quả người phụ trách tuyển chọn rong biển bên cạnh vội vàng nói: “Tên Vương Vân Phi này có bộ dạng anh tuấn cao lớn, xướng công cũng không tệ lắm, ngài có thể nghe hiệu quả một chút.”

Nói xong đã có người cầm tấm bảng tới.

Hiện trường hát của Vương Vân Phi trước đó đã bị tiết mục tiết mục thay đổi, Lâm Tri Bạch không nói chuyện, mang theo tai nghe điện thoại nghe một lát, phát hiện tuyển thủ này hát công thật sự không có vấn đề gì lớn, nhưng không có đặc sắc gì, đoán chừng rất khó để cho đạo sư quay người.

Sau đó.

Lâm Tri Bạch lại liên tiếp nghe không ít tuyển thủ biểu diễn biểu diễn, giống như đều thuộc về loại mặc dù có chút gì đó, nhưng đồ vật không nhiều lắm.

Mặt khác Lâm Tri Bạch còn phát hiện những tuyển thủ thông qua biển chọn này, cơ bản đều là mỹ nữ đẹp trai, đoán chừng đám người phụ trách tuyển chọn này vẫn là cân nhắc nhân tố cấp bậc nhan sắc, hơn nữa chiếm ưu thế rất lớn.

Có tật xấu rồi!

Minh rõ ràng đã dặn dò Giang Thành ngàn dặn vạn, Chủ Bằng âm thanh vui vẻ là chú trọng tiết mục, kết quả người phụ trách tuyển chọn biển bên dưới vẫn dùng một bộ tuyển tú công việc tư duy, mình tùy tiện rút ra mười danh sách tuyển nhập cấp mỹ

nữ soái ca, chín người là đặc biệt xinh đẹp, còn lại bộ dạng ít nhất cũng không kém.

Như vậy là không hài lòng?

Người phụ trách biển Tô Thành tên là Lưu Hoa, trông rất phúc hậu, thấy sắc mặt Lâm Tri Bạch tựa hồ không tốt lắm, trong lòng giật thót, không biết tiêu chuẩn của vị tiểu khúc phụ này đến tột cùng cao bao nhiêu, không khỏi cười ha hả: “Bạch Đế lão sư còn chưa ăn cơm trưa mà, hoặc là ta làm chủ, gần đây có một quán ăn không tệ...”

“Hôm nay tuyên chọn sắp bắt đầu.”

Lâm Tri Bạch từ chối, y muốn xem tình huống hiện trường, nhưng xác thực đã đến giờ cơm, liền thuận miệng nói: “Cho ta một phần cơm là được.”

“Cái này không được đâu?”

“Quyết định như vậy đi.”

Lâm Tri Bạch không phản ứng với Lưu Hoa, tiếp tục vừa nghe vừa xem những ca sĩ khoa biểu biểu diễn phim đã thông qua biển biểu diễn, càng xem càng thấy càng thấy bất mãn với thành quả làm việc của hắn. Những tuyên thủ này có nói tốt hay không thì cũng không kém, tất cả đều là loại bình thường không có gì lạ, tùy tiện mở ra một tiết mục tuyên tú, chẳng phải tuyên thủ đều là trình độ này sao?

“Ngài không hài lòng sao?”

Lưu Hoa vẫn là nhin không được sắp lại, còn bắt đầu kêu oan, “Kỳ thật cũng không thể trách ta a, tuyên thủ tốt cơ bản đều là từ các âm nhạc học viện đi ra, nhưng sự đồ đồ đồ ngớ ngẩn tiết mục kia so với chúng ta càng sớm chuẩn bị, hạt giống tốt của các học viện âm nhạc lớn đều bị bọn họ chọn đi rồi, trình độ của chúng ta ít nhiều cũng thiếu một chút.”

“Ngươi cảm thấy nơi này ai là mầm mống tốt nhất?”

“Ta cảm thấy Liễu Y này không tệ, giọng nói của nàng vừa nghe đã biết xuất thân của lớp khoa học, hơn nữa kinh nghiệm vũ bão phong phú, không chỉ có hát và khiêu vũ, mà quan trọng nhất là dáng dấp của con người cũng rất xinh đẹp, nếu biểu hiện thật tốt trong tiết mục là có hi vọng đi được...”

Lưu Hoa chậm rãi nói.

Lâm Tri Bạch thản nhiên nói: “Giang Thành là giao phó với người như thế nào, có phải người nói Hảo âm thanh lo sợ tìm chính là âm thanh mà không phải mặt?”

“Nói thì nói như thế...”

Lưu Hoa cười khỏ nói: “Nhưng chúng ta tóm lại là phải cân nhắc vấn đề người xem duyên a, ví dụ như ngày hôm qua có một hán tử thô kệch, hát một bài tình ca chân chất thâm tình, ta thừa nhận trình độ của mình không tệ, nhưng bộ dáng kia cũng không giống như là tham gia tuyển tú nha.”

“Tên gọi là gì?”

“Lưu Hoa.”

“Ta nói là ca hát tình kia!”

“Hình như gọi là...”

Lưu Hoa vò đầu, ấp úng cả buổi, nói mình không nhớ ra.

“Có video trình diễn ở hiện trường không?”

“Hắn không thăng cấp, ta cũng không ở lại...”

“Lấy hộp cơm cho ta đi.”

“Để ta để trợ lý đi...”

“Người đi đi.”

Lâm Tri trừng mắt nhìn Lưu Hoa.

Lưu Hoa ngượng ngùng đứng dậy đi lấy hộp cơm cho Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch thì trực tiếp đến Giang Thành video Phiên, đồ ập xuống mắng một câu, “Nói rõ? Lờì dụ dẫ, gõ kiều diểm ry tùm lum bù vào yết giáp chậm rãi mờ mịt? Ta muốn chính là âm thanh tốt không phải là đại mỹ nữ đại soái ca gì đó, người làm hoàng đế cổ đại tuyển tú, Lưu Hoa còn cường điệu xuất thân khoa ban, phạm là không phải âm nhạc chuyên học, hắn đều không cho tấn cấp, là tai người có vấn đề hay là người có vấn đề?”

Giang Thành bị mắng đến sững sờ.

Ước chừng là Lâm Tri Bạch rất ít khi nổi giận cùng hắn, một hồi lâu mới phục hồi tinh thần, vội vàng xin tha không ngừng, “Ta đúng là dựa theo lời ngài dặn dò để Lưu Hoa đi làm, nhưng tên kia có chút tự chủ trương, ta đây liền thu hồi chức vụ của hắn, đòi người phụ trách, lão bản ngài đừng nóng giận...”

” tổ chất nhân viên lam có chút giảm xuống.”

Lâm Tri Bạch điếm một câu Giang Thành liền tắt điện thoại, đang chuẩn bị cùng người phía dưới tâm sự, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một giọng nói:

“Điền... Điền Vĩ...”

Lâm Tri Bạch quay đầu nhìn lại, người này hình như là nhân viên công tác phụ trách chọn lựa rong biển, thế là nhíu mày hỏi: “Điền Vĩ gì?”

“Người đó tên là Điền Vĩ!”

Nhân viên công tác cẩn thận từng li từng tí nói: “Điền Vĩ hát bài “Tình yêu biển sâu”, một tráng hán gần một mét chín, gắng gượng hát ra cảm giác rất dịu dàng, nhưng Lưu chủ quản cảm thấy bề ngoài của đối phương quá thô kệch nên bị đào thải, ta cảm thấy quá đáng tiếc, còn vở hiện trường biểu diễn của hắn...”

“Ta nghe một chút.”

Lâm Tri Bạch có chút hứng thú.

Nhân viên công tác lấy điện thoại di động ra, gọi ra một cái video, phát thông tin, bên trong là một tráng hán để râu quai nón, thâm tình chân thành trình diễn một bài hát về một khúc nhạc vô cùng mềm mại, cảm giác tương phản mãnh liệt này trong nháy mắt khiến đôi mắt Lâm Tri Bạch sáng lên!

“Tư liệu có không?”

“Có, ta giữ hết!”

Nhân viên công tác này vội vàng xem tư liệu của tráng hán này, hắn vậy mà ở trong điện thoại bảo tồn.

Họ tên: Điền Vĩ

Giới tính: Nam

Tuổi: 27

Công việc: Tô Thành sanh mới học trung học thể dục lão sư thể dục!

Điện thoại: 1245*

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Người tên là gì?”

Đối phương vội vàng nói: “Ta tên Kim Hiểu Phong, là phụ trách chọn trợ lý học tiếng nhạc chuyên này!”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch đã nhớ kỹ, hẳn chuẩn bị cho đối phương một chút chỗ tốt, thuận thế còn phân phó một câu: “Người liên hệ với Điền Vĩ, ta muốn hẳn trực tiếp tiến vào danh sách tuyển chọn của đạo sư.”

“Được!”

Kim Hiểu Phong có chút kinh hãi.

Lâm Tri Bạch vui vẻ: “Chuyện này có liên quan gì đến Điền Vĩ với người, người vui vẻ như vậy?”

“Không không không không có không có!”

Kim Hiểu Phong khẩn trương, lắp bắp nói: “Lão sư Bạch Đế... ta ta ta...ta chính là cảm thấy... cảm thấy đáng tiếc...”

“Đừng khẩn trương.”

Lâm Tri Bạch nói: “Người có lòng yêu tài a, xem như lập công lớn.”

Tên Điền Vĩ Lâm này biết rõ cực kỳ xem trọng, gia hỏa này tuyệt đối sẽ trở thành một trong những hạt giống tuyển thủ bề ngoài thanh âm, có hi vọng cầm tứ chuyên.

Về phần diện mạo?

Bài hát tình ở điều kiện.

Nhưng mà cảm giác lại hoàn hảo.

Về phần đối phương không phải là vấn đề xuất thân của khoa ban, Lâm Tri Bạch cũng không quan tâm, không phải nói Dã Lộ Tử nhất định so với xuất thân của khoa ban thì tốt hơn nhiều.

“Tạ ơn Bạch Đế lão sư!”

Lúc này Kim Hiểu Phong không nói lắp.

Lâm Tri Bạch thấy đối phương còn không đi, dáng vẻ như muốn nói lại thôi, liền mở miệng nói: “Còn có việc?”

“Ta muốn mời sư phụ của Bạch Đế nghe ngóng thêm mấy bài hát nữa!”

“Thật sao? Người còn ghi chép không ít?”

“Đúng, bọn họ và Điền Vĩ đều bị loại, nhưng ta cảm thấy thật đáng tiếc...”

“Nghe đi.”

“Ta tìm tai nghe điện thoại...”

“Cứ thả ra ngoài, không thành vấn đề.”

“Được, tuyên thủ này tên là La Ngạn, ngài nghe một chút.”

“Bắn.”

Lâm Tri Bạch nhìn hiện trường điện thoại di động ghi lại, độ rõ ràng vẫn còn tạm được, nhưng thanh âm ghi lại không chuyên nghiệp, dù sao cũng chỉ là Kim Hiểu Phong dùng điện thoại ghi lại.

Bất quá.

La Ngạn vừa mở miệng, Lâm Tri Bạch liền bỏ qua vấn đề không đủ chuyên nghiệp khi tuyên chế, hần hơi có chút kinh ngạc: “Đây là đàn ông đúng không?”

“Đúng!”

“Hát chính là giọng nữ.”

Chuyện tương tự Lâm Tri Bạch cũng có thể làm được, nhưng hần là mở hack đây, không giống La Ngạn này, không dựa vào bên ngoài vậy mà cũng có thể làm được, quả thực là không chút nào cảm giác bất hòa.

Hay lắm!

Đây không phải là lời nói tốt đẹp sao?

Lâm Tri Bạch vỗ vỗ bả vai Kim Hiểu Phong, người này nhìn khoảng ba mươi tuổi, ánh mắt rất độc đáo, “Lưu Hoa đào thả

La Ngạn?”

“Lưu chủ quản cho rằng loại tình huống này của La Ngạn thuộc về Liệp Kỳ, hẳn không quá thích...”

“Hắn không thích, hẳn là cái thá gì.”

Lâm Tri Bạch thật sự phục tên Lưu Hoa kia, nếu không phải là Kim Hiểu Phong, nàng cũng không biết mình đã bỏ lỡ hai tuyển thủ tốt.

“Còn gì nữa không?”

“Còn một người nữa, trình độ sợ rằng không cao như vậy. Chỉ là ta cảm thấy khó mà, thú vị thì ghi lại thôi.”

“Nghe một chút xem.”

Lâm Tri Bạch rất nhanh đã biết Kim Hiểu Phong có ý gì.

Kế tiếp tuyển thủ này, năm nay cũng đã sáu mươi tuổi, vậy mà còn chạy đến tham gia tiết mục, xứng chính là Quật Lợi!

Thật hiếm lạ!

Không cần nghĩ cũng biết Lưu Hoa khẳng định không để cho lão nhân gia này thăng cấp.

Lâm Tri Bạch nói: “Lão đại này tên gọi là gì, quan trọng nhất chính là thân thể thế nào?”

“Lão đại gia gọi là Cát Tường, thân thể rất khỏe mạnh, ông ấy vì phòng ngừa chúng ta lo lắng còn cố ý tỏ cáo lên...”

“Liên hệ một chút, để hẳn tiến vào mù quáng.”

Lâm Tri Bạch trực tiếp định ra, Cát Tường lão đại này vừa nhìn đã biết không đơn giản, hát Harvard Cambridge quá lợi hại!

“Được rồi!”

Kim Hiểu Phong và Lâm Tri Bạch tiếp xúc một hồi, cảm giác khẩn trương cũng giảm đi không ít.

Lâm Tri Bạch cảm thấy đôi phương rất lạnh trí, liền cười nói: “Chuyện chọn lựa này giao cho người phụ trách được không?”

“A? Ta?”

Kim Hiểu Phong sững sốt một chút: “Nhưng Lưu chủ quản mới là người phụ trách...”

Lâm Tri Bạch khoát tay áo: “Con đã rút Lưu chủ quản, hiện tại người là chủ quản Kim chủ quản nơi này, bọn họ không hiểu tiêu chuẩn của con, chắc con cũng hiểu tiêu chuẩn của con là gì phải không?”

“Ta biết! Cảm ơn Bạch Đế lão sư!”

Kim Hiểu Phong không ngờ mình lại trở thành một tiểu lâu la? Trong nháy mắt đã trở thành người phụ trách hải tuyến lần này, càng không ngờ rằng Bạch Đế lại là vị trí chủ trì tiếng nhạc âm đạo này, quyền lực lại lớn đến như vậy!

Mặc dù sau khi tuyển chọn biển kết thúc, mình lại có khả năng phải trở về tiểu lâu rồi?...

Không đúng!

Nếu như người mình tuyển chọn tìm ra, có thể biểu hiện ưu tú trong tiết mục, về sau nói không chừng có thể được trọng dụng?

Trong lòng Kim Hiểu Phong lập tức nổi lên lửa giận!

Lâm Tri Bạch không nói gì nữa, cơ hội chỉ dành cho người có chuẩn bị.

Phàm là Kim Hiểu Phong không ghi lại video, phàm là hấn không cố gắng mang dũng khí đặt trước mặt di châu thì hấn sẽ không có được cơ hội một bước lên trời như vậy.

Cứ như vậy.

Lưu Hoa mang theo một phần bánh bao cho Lâm Tri Bạch xong liền biến mất.

Xử lý Lưu Hoa Lâm thế nào cũng mặc kệ, Giang Thành bên kia sẽ giải quyết.

Còn Kim Hiểu Phong thì lập tức thăng quan, trở thành người phụ trách Tô Thành Hải tuyến chọn lần này.

...

Sau khi Lâm Tri ăn xong hộp cơm, tuyển chọn trên biển hôm nay cũng chính thức bắt đầu, hấn nghênh ngang ngồi ở trên

bàn đánh giá.

Là tuyển thủ số một.

tuyển thủ số 2.

Là tuyển thủ số ba.

Liên tiếp mấy tuyển thủ hát xuống, Lâm Tri Bạch rất không hài lòng.

Nhưng đám tuyển thủ này lại vui sướng vô cùng, hoàn toàn là bị cười nhạo, bởi vì bọn họ không ngờ tuyển chọn bất ngờ lại có thể đụng phải Bạch Đế!

Lại còn là cái loại còn sống!

Không thể tránh khỏi, Lâm Tri Bạch đưa ra mấy cái ký tên.

Sau mấy lượt liên tiếp, có một nữ tuyển thủ tên là “Triệu U Nguyệt” lên đài.

“Cái này khẳng định không được.”

“Bạch Đế lão sư không quá thích mỹ nữ soái ca đâu.”

Dáng dấp Triệu U Nguyệt này rất xinh đẹp, nhưng đám người phụ trách tuyển chọn rong biển này đã biết:

Lâm Tri Bạch đưa mấy người lúc trước đã bị loại vào hôn mê, không một ai có dáng dấp đẹp trai cả.

Nhưng mà.

Khi Triệu U Nguyệt bắt đầu biểu diễn, tất cả mọi người đều nổi da gà, đó là một loại cảm giác rất dục, làm cho lòng người ngứa ngáy.

“Đáng tiếc chính là cái kia quá rõ ràng...”

“Hửm?”

“Thông qua rồi?”

Khiến người ta không nghĩ tới chính là, Lâm Tri Bạch vậy mà lại thông qua!

” Soái trai không được, mỹ nữ có được không?”

Mọi người dùng ánh mắt trao đổi, lại không dám nghi ngờ quyết định của Lâm Tri Bạch.

Chỉ có Kim Hiểu Phong vừa được Lâm Tri Bạch đề bạt lên mới lộ ra nụ cười không chút ngoài ý muốn. Hắn đã hoàn toàn nắm rõ tiêu chuẩn của Bạch Đế lão sư!

Không liên quan gì đến mặt mũi.

Có quan hệ tới âm thanh!

Ngay tại lúc này, lại có tuyển thủ xuất hiện, cũng là nữ nhân, nhưng nhan sắc giá trị cùng Triệu U Nguyệt khẳng định không cách nào so sánh, mập lùn mập mập rất thực tế.

“Ta là Trương Tú Cầm, năm nay 22 tuổi, đến từ một khu núi phía bắc Tần Châu...”

“Bắt đầu biểu diễn.”

Trương Tú Cầm gật gật đầu, bắt đầu hát.

Vừa mở miệng, toàn trường ngã trái ngã phải, ngay cả Lâm Tri Bạch cũng lộ ra nụ cười dở khóc dở cười.

Chỉ vì thanh âm của Trương Tú Cầm quá đặc biệt!

Nếu như bảo La Ngạn là đàn ông, giọng như phụ nữ, thì đàn kia là phụ nữ, giọng đặc biệt giống đàn ông!

Vẫn là loại rất thô kệch, có cảm giác như cát!

“Thông qua!”

Đối phương hát được một nửa, Lâm Tri Bạch quyết định thông qua, thanh âm này tuyệt đối có thể hù dọa bọn lão Trương.

“Ta thông qua?”

Trương Tú Cầm ngây người một lúc lâu, bỗng nhiên hét lên: “Tạ ơn Bạch Đế lão sư! Ta vô cùng thích nghiên tuyệt vụn ở cầu gãy của người!”

Lâm Tri Bạch: “Cảm ơn... hả?”

Ở bên cạnh, Kim Hiểu Phong đỡ trán, “Cầu gãy tuyệt động lỏm chớm, là bài của Sở Từ.”

Trương Tú Cầm: “...”

Có vẻ như Lâm Tri đã hủy bỏ danh ngạch tân cấp của nàng.

Cứ như vậy.

Lâm Tri Bạch ở lại một buổi chiều, liền chọn hai người tấn cấp.

Lâm Tri Bạch trước khi đi, nói với Kim Hiểu Phong: “Sợ chọn ở thành phố khác, người cũng có thể chạy nhiều một chút, người hiểu tiêu chuẩn của ta.”

“Hiểu rồi!”

Kim Hiểu Phong gật mạnh đầu, hẳn nhất định phải nắm bắt được cơ hội ngàn năm khó gặp này, đôi khi cuộc đời lại đột nhiên xuất hiện!

...

Kim Hiểu Phong cứ như vậy trở thành người phát ngôn của Lâm Tri Bạch phái, chức vị là 《Hảo Thanh Hải tuyên tổng phụ trách!

Kế tiếp.

Mỗi ngày Kim Hiểu Phong đều gửi cho Lâm Tri Bạch một ít tư liệu tuyên thủ, cùng với video trình biểu diễn tại hiện trường.

Bên trong có không ít hạt giống tốt!

Lâm Tri Bạch rất hài lòng, việc Kim Hiểu Phong chọn người này, so với Lưu Hoa đáng tin cậy trước kia còn nhiều lắm!

“Lão bản ta sai rồi!”

Giang Thành chạy tới thỉnh tội, biết mình bởi vì chuyện của Lưu Hoa có chút chọc giận Lâm Tri.

“Không sao.”

Lâm Tri Bạch không đến mức vung sắc mặt cho Giang Thành, sự tình đã qua.

“Ngược lại thì Kim Hiểu Phong này là một nhân tài, sau khi được tuyên chọn trên biển, hẳn sẽ an bài một vị trí tốt cho bản thân.”

“Hiểu rồi!”

Giang Thành cũng biết việc Lâm Tri Bạch nhắc tới Kim Hiểu Phong vì biển tuyên tổng phụ trách.

Sau đó Giang Thành lại nói: “Hoặc là hôm nay ông chủ cũng gặp mặt bốn đạo sư của chúng ta đi, hôm nay bọn họ đang tập luyện.”

“Vây đi thôi.”

Lâm Tri Bạch ngồi xe Giang Thành tiến về phía hiện trường lục soát.

Thiên quang giải trí, không cần nói cũng biết là mặt mũi của Tô Triết, đương nhiên tiền thuê vẫn phải trả.

Trong sảnh diễn bá.

Chu Hàn đang ngồi trên ghế.

Ba.

Quay lại.

Nhân viên công tác để cho chuyên trở về, sau đó hấn “BA~” một cái lại vòng trở về.

Bên cạnh.

Trương Hi Dương đang nói chuyện phiếm với Tần Tình.

Lý Tiêu thì ngồi xuống cái ghế bên cạnh Chu Hàn Toàn, đang thấp giọng nói gì đó, kết quả lại đột nhiên nhìn thấy Lâm Tri Bạch.

“Bạch Đế sư phụ?”

Nàng theo bản năng mở miệng, sau đó Chu Hàn đang chơi xoay ghế thiếu chút nữa ngã lăn ra ngoài.

“Bốn vị lão sư, lão sư Bạch Đế tới rồi!”

Giang Thành chào hỏi một tiếng, bốn người đều chủ động đứng dậy đi tới.

“Các người khỏe chứ.”

Lâm Tri Bạch chia tay bốn đạo sư.

Ở đây, Trương Hi Dương là người quen cũ của Lâm Tri Bạch.

Sau khi Tần luyến là ca hát thần thoại, Lâm Tri Bạch cũng từng gặp ở trong công ty.

Trái lại, Chu Hàn Toàn và Lý Tiêu, Lâm Tri là quen biết, nhưng đây là lần đầu tiên trong thực tế gặp hẳn ta.

“Bạch Đế sư phụ.”

Lúc Chu Hàn và Lâm Tri Bạch nắm tay, vẻ mặt có chút không được tự nhiên, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Lý Tiêu lại có tính cách rất dễ nói chuyện, hần cười híp mắt nói: “Lần đầu tiên ta thấy sư phụ Bạch Đế đại danh đỉnh đỉnh.”

“Về sau cơ hội gặp mặt sẽ rất nhiều.”

Lâm Tri Bạch cũng mỉm cười: “Bốn vị đã biết tiết mục đến lúc đó chơi như thế nào đúng không?”

“Biết rồi, xoay ghế mà.”

Chu Hàn mở miệng, hần rất thích thiết kế này, cảm thấy “cạch” một cái quay lại, rất ngẫu, rất giỏi.

“Ta không nói cái này.”

Lâm Tri Bạch nói: “Bốn vị đạo sư cần một chút tiết mục kết quả.”

“Có kịch bản sao?”

Chu Hàn nhú nhú mày, gã không quá thích tham gia tổng biểu diễn, đó là bởi vì có kịch bản, không chân thực chút nào.

“Không phải.”

Lâm Tri Bạch dẫn dắt từng bước nói: “Quy tắc đều biết, các người cuối cùng là muốn mang theo đội viên của mình quyết đấu, nhưng các người nên biết một nhóm tuyển tú tiết mục, kỳ thực tuyển nhân ưu tú nhất, số lượng rất thừa thớt, cho nên ta cần phải nhắc nhở các người, gặp được tuyển thủ tốt, nhất định phải nghĩ hết biện pháp cướp lấy, đừng để ý mặt mũi ca khúc gì đó...”

“Nhất định phải cướp sao?”

Chu Hàn cảm thấy phong phạm ca vương không phù hợp với mình!

Lâm Tri Bạch cười nói: “Có thể không đoạt, đây chỉ là đề nghị của ta, cụ thể chơi thế nào vẫn phải xem chính các người.”

Dừng một chút.

Lâm Tri Bạch cố ý lớn tiếng nói với Trương Hi Dương: “Lão Trương dù sao người cũng phải tranh giành, nếu không có học viên cường lực thì làm sao đoạt được giải quán quân, dù sao trận đấu này, trình độ đạo sư cao đến đâu cũng không thể thay học viên tham gia tranh tài, cuối cùng không phải vẫn là thực lực của học viên sao?”

“Ta hiểu rồi.”

Trương Hi Dương cười tủm tỉm nói: “Ta còn muốn giành quán quân cơ.”

Chu Hàn càng nghe càng cảm thấy không đúng, mẹ nó không cướp thật đúng là không được!

Bản thân hẳn tới tham gia cuộc thi này, nguyên nhân rất lớn là vì muốn đánh bại Trương Hi Dương giành được quán quân!

Muốn bại dưới tay Trương Hi Dương cũng quá mất mặt đi?

Cướp người!

Đến lúc đó phải hung hăng cướp người!

Đừng nói là Chu Hàn, Tần Luyện và Lý Tiêu cũng hiểu được quan hệ lợi hại trong đó, ánh mắt lập tức lóe lên.

“Người cướp người phải tốn tâm tư!”

Lâm Tri Bạch tiếp tục nói với Trương Hi: “Ví dụ như người năm nay phải làm bao nhiêu màn biểu diễn, có thể dẫn đệ tử đi lộ diện nha, loại hứa hẹn này không vi phạm quy tắc tiết mục, hấp dẫn đối với học viên cũng rất mạnh...”

Tên này hay nhỉ.

Câu nào cũng không đề cập đến Chu Hàn, câu nào câu nấy đều điềm vào tinh thần.

Trương Hi Dương nén cười gật đầu, hẳn tiếp xúc thời gian không nhiều, cũng biết Chu Hàn không có bệnh tật gì lớn, chỉ là mặt mũi vô cùng tốt.

Mà Lâm Tri Bạch nói những lời này, chính là để cho Chu Hàn hiểu rõ, cướp người không mất mặt.

Học viên không đoạt được đồ tốt, thua trận cuối cùng mới mất mặt.

Dù sao thì bây giờ Chu Hàn vẫn đang đảo mắt loạn xạ, hẳn đã bắt đầu tính toán đến lúc đó làm thế nào để thu hút được đệ tử giỏi.

Sau khi chỉ điểm chút, Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Sau đó mọi người có chuyện gì cần ta hỗ trợ có thể nói, ta là âm nhạc tổng quản, về phương diện âm nhạc ta có thể giúp một chút.”

“Đúng là có thật.”

Tiết mục giảng đạo diễn vậy mà lại chạy tới: ” tiết mục chúng ta còn thiếu chủ đề!”

“Khúc nhạc chủ đề?”

Lâm Tri Bạch hỏi: “Yêu cầu gì?”

Đạo diễn nói: “Tư nhân ta cho rằng, khúc chủ đề này tốt nhất là đơn giản, sáng suốt nói ra, sau đó phải cường điệu mộng tưởng, bởi vì tuyển thủ tới tham gia tiết mục của chúng ta đều là người mang mộng tưởng, chữ S* đọc sách, đùa giỡn. Sại K K. Khảo sách giai điệu khúc này phù hợp với tinh thần của bản liệt mộng này, cần năng lượng quang minh chính đại, dù sao tham gia tuyển tú tiết mục có ai không khát cầu một tương lai tuyệt vời chứ?”

“Hiểu rồi.”

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Chờ ta vài phút.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch liền bảo Giang Thành tìm giấy bút.

Tần Tình:?

Lý Tiêu:?

Trương Hi Dương:?

Chu Hàn tập:???

Ngươi đây là sắp lâm thời viết điệu tấu?

Đây không phải là chuyện mà Sở Từ am hiểu nhất sao?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 286: Bạch Đê: Bạch đạo diễn thật tức giận, giọng nói du dương vui vẻ muốn nhấn mạnh chủ đề mộng tưởng này, nhưng Lâm Tri Bạch so với đạo diễn càng rõ ràng hơn, tiết mục này không chỉ cung cấp cho rất nhiều người một cái sân khấu truy mộng, mà còn để cho rất nhiều người lớn lên không dễ nhìn như vậy, cũng có thể hiện ra cơ hội của mình, cơ hội này rất hiếm có trong tiết mục tuyển tú.

Bởi vì các tiết mục tuyển tú khác đều là các loại mỹ nữ soái ca, nếu lớn lên bình thường có khả năng không qua được.

Về điểm này Lâm Tri Bạch đã trải nghiệm sâu sắc trên người Lưu Hoa, tựa hồ thế giới này rất nhiều người đều cho rằng, không có một đống mỹ nữ đẹp trai dự thi thì không thể âm nhạc tuyển tú, nghĩ những chuyện này, Lâm Tri Bạch bắt đầu động bút:

“Ở trong lòng ta đã từng có một giấc mộng.”

“Phải dùng tiếng ca để người quên tất cả đau.”

“Tình không xán lạn ai là anh hùng thật?”

“Đám người bình thường làm cho ta cảm động nhiều nhất.”

“Không có hận cũng không có đau đớn, chỉ mong khắp nơi trong nhân gian đều có bóng dáng yêu thích, dùng ca của chúng ta đổi lấy nụ cười thật lòng của người, chúc phúc nhân sinh của người từ nay khác với tất cả mọi người...”

Bài hát này làm anh hùng 《ái mộ lòng》.

Ca từ Công Chí Lãng Lãng thượng khẩu, kiếp trước hầu như không mấy ai nghe qua.

Khúc nhạc chính là Lý Tông thịnh, người biểu diễn cũng chính là Thành Long đại ca và Chu Hoa Kiện cùng với Lý Tông Thịnh, toàn bộ đều là nhân vật cấp đại lão, loại ca khúc mà kiếp trước ai cũng coi là người đông thể mạnh để làm ca khúc “thực thanh âm” để diễn những chủ đề khúc hoàn toàn không có vấn đề gì!

Bên cạnh.

Trương Hi Dương kinh ngạc nhìn Lâm Tri Bạch.

Lý Tiêu và Tần Tình hơi trừng to mắt.

Trong lòng Chu Hàn cũng kinh nghi bất định.

Tần Châu hầu như ai cũng biết sở trường viết ca của Sở Từ trước khi tới nơi, kết quả hẳn không ngờ được là Bạch Đế cũng có thể làm được chuyện tương tự như vậy.

CMN thế này cũng quá nhanh đi?

Đạo diễn chân trước mới nói ra yêu cầu đại khái đối với ca khúc? Hài than ném? Đặt bút?

Bốn vị đạo sư không khỏi ghé sát vào xem, kết quả vừa lại gần mới phát hiện thì ra Lâm Tri Bạch chỉ đang viết nhạc.

Hô.

Không biết vì sao Chu Hàn lại thờ phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên mọi người đã quá lo lắng rồi, tốc độ viết ca biến thái kia của Sở Từ, ở nhạc đàn Tần Châu hẳn là thuộc loại duy nhất.

Bạch Đế có lẽ ông ta đã nghĩ xong lời bài hát, nhưng khúc nhạc vẫn chưa suy nghĩ chu đáo.

Nhưng mà.

Suy nghĩ tương tự mới vừa hiện lên trong đầu mọi người, mọi người liền nhìn thấy Lâm Tri Bạch đã bắt đầu viết đơn giản cho ca khúc —

Vậy mà tên này thật sự sáng tác bài hát ngay tại chỗ!

“Ngươi đây là viết?”

Đạo diễn cũng nhin không được sáp lại, sau đó đã bị khiếp sợ!

Đương nhiên.

Mọi người chỉ là khiếp sợ vì tốc độ sáng tác của Bạch Đế. Bài hát này chất lượng thì khó mà nói, phải chờ Lâm Tri viết xong đơn phổ mới có thể phán đoán.

Chu Hàn cưỡng ép đè xuống khiếp sợ trong lòng.

“Viết nhanh không tính là gì, chất lượng không đủ có viết nhanh hơn nữa cũng vô dụng!”

Cứ lẩn lộn như vậy mười phút, Lâm Tri Bạch quyết định xong rồi.

Mà bốn vị đạo sư lại rất rõ ràng, Lâm Tri Bạch chủ yếu là viết Giản phổ quá chậm trễ thời gian.

Nếu như không tính thời gian viết đơn giản, bài hát này chính là mấy phút liền bị Bạch Đế làm ra, chỉ luận tốc độ viết ca mà nói, toàn bộ nhạc đàn ngoại trừ Sở Từ có lẽ không ai có thể vượt qua!

“Các ngươi nhìn xem thế nào.”

Lâm Tri Bạch viết xong bèn đặt ca từ và giản phổ lên bàn.

Chu Hàn cũng có chút sốt ruột, vừa đọc phổ liền nhin không được dựa theo lời bài hát hát hát hát:

“Ồ trong lòng ta đã từng có một giấc mộng...”

Trình độ của cấp ca vương có thể đọc được giản phổ đối chiếu, Chu Hàn vẫn hát tương đối xuôi dòng, thỉnh thoảng chỉ là gập dập đầu một chút.

Mọi người không lên tiếng.

Chỉ nghe Chu Hàn hát như vậy.

Chu Hàn nhanh chóng hát đến phó ca.

“Chắc chắn mỗi một phút trong sinh mệnh, toàn lực ổn định giấc mộng trong lòng chúng ta, không trải qua mưa gió làm sao thấy được cầu vồng, không ai có thể tùy tiện thành công; nắm chắc mỗi một lần cảm động, cùng bằng hữu yêu mến nhiệt tình ôm nhau, để cho lời thật lòng cùng vui vẻ lệ, lưu động trong lòng ta!”

Bài ca này!

Sắc mặt của mọi người đều thay đổi!

Dừng biểu diễn, Chu Hàn cũng đang nhìn Lâm Tri Bạch chăm chăm như gặp quý, chất lượng bài này sao lại cao như vậy chứ?

Ngươi nha Sở Từ phụ thể đi!

Ở đây có nhiều ca hát Vương Ca như vậy, tự nhiên thoáng một phẩm liền biết bài này trình độ gì.

Bạch Đế có thể viết ra ca khúc như vậy không có gì là lạ.

Nhưng Bạch Đế có thể ở trong vài phút đã nghĩ đến một bài hát như vậy, đây thật sự là quá dọa người mà, cùng là ca khúc ở hiện trường, trình độ này dường như hoàn toàn không kém gì so với từ biệt!

Lúc này người hưng phấn nhất chính là đạo diễn!

Lời ca này viết quả thật rất phù hợp!

Ví dụ như câu “Phong cách của người bình thường kia để cảm động nhất cho ta”.

Tham gia 《 Hảo thanh âm 》 , đạo diễn cũng nhận được một phần danh sách, cảm xúc lớn nhất của hắn chính là, những người này thật sự rất bình thường, hoàn toàn khác với các thiên chi kiêu nữ thiên chi kiêu nữ tuyển tú khác, đúng là hạng người gì cũng có!

Lại ví dụ như bài ca kia “Toàn lực ứng phó giấc mộng trong lòng chúng ta.”

Đám tuyển thủ truy cầu mộng tưởng, dưới bài ca này thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn!

Tuyệt lại chính là câu “Không trải qua mưa gió thì có thể thấy cầu vồng thế nào, không ai có thể tùy tiện thành công”, loại câu “dung động kim” này quá có tính lây nhiễm hữu mộc hữu dụng!

“Đây chính là Nhạc Đàn Song Tử Tinh sao?”

Trương Hi Dương cảm khái nói: “Ngay cả chuyện mà Bạch Đế có thể làm được trong truyền thuyết Sở Từ cũng có thể làm được, chuyện mà Sở Từ có thể làm được Bạch Đế cũng có thể làm được, hôm nay ta tận mắt chứng kiến được.”

“Bạch Đế lão sư lợi hại!”

Tần Luyện giơ ngón tay cái lên, thậm chí nhìn Lâm Tri Bạch liếc mắt đưa tình.

Lý Tiêu thì nhìn Chu Hàn đang hết sức chấn động, điên cuồng ám chỉ: “Những người được gọi là ca vương ca như chúng ta, sau khi rời khỏi sư phụ của Bạch Đế là đám cha không thể chơi đùa nổi.”

Lâm Tri Bạch nghe hiểu rồi.

Đây xem như là biến tướng khiêu ca đi.

Vì để làm cho đoàn đội này thêm sức mạnh, Lâm Tri Bạch trực tiếp hứa hẹn: “Chúng ta nếu đã tụ tập lại, chính là có duyên. Sau này ta sẽ cho mọi người mỗi người một bài hát đấy.”

“Chúng ta có thể nhớ kỹ nha!”

Hai mắt Lý Tiêu sáng ngời, nàng vẫn rất muốn hợp tác với Bạch Đế, cũng rất tò mò đối phương sẽ cho mình một bài hát như thế nào.

Đây là ý của ta cũng có sao?

Chu Hàn nghe được Bạch Đế nói như vậy, vậy mà lại có chút nhần nhí, không nghĩ tới mình lại có thể sinh ra giao tiếp như vậy với Bạch Đế, gia hỏa này dám lấy mình ra mấy cái quán quân thi đấu bảng hạng Quý đấy.

“Tiếp theo chúng ta chia một chút lời lẽ.”

Trương Hi Dương tương đối thận trọng, làm việc tương đối coi trọng hiệu suất, tính cách hoàn toàn khác hẳn Chu Hàn.

Chu Hàn hỏi hết: “Câu đầu tiên ai hát đây?”

Tần Si mở miệng: “Mọi người đều đã phân phối bài hát không khác nhau mấy, trình tự trước sau cũng không quan trọng, chúng ta xem luyện tập hiệu quả đi.”

Lý Tiêu đồng ý: “Được.”

Loại lời ca hợp xưởng này phân phối dễ phát ra mâu thuẫn nhất, ai cũng muốn hát càng nhiều hơn, bất quá Bài Ca Anh Hùng Tinh thật lòng thật sự không tồn tại loại vấn đề này,

người đi trước đơn giản một câu, có bộ phận cao trào của bốn người hợp xướng là được.

Cứ như vậy.

Bốn người căn cứ vào hiệu quả tập luyện, sau khi thương lượng kỹ thuật phân phối.

Lâm Tri Bạch làm âm nhạc tổng giám ở bên cạnh nghe một hồi, dần dần cảm giác mình có chút dư thừa, sau khi các ca vương ca hát “Anh hùng tráo thật lòng đơn giản” như vậy, căn bản không cần mình quan tâm cái gì.

Sau mấy lần tập luyện.

Bốn vị đạo sư bắt đầu nghỉ ngơi, cùng nhau nói chuyện phiếm.

Trò chuyện một chút liền nói đến chuyện tuyển thủ, vì vậy Chu Hàn đi trước dẫn đầu gọi một tiếng, muốn trước tiên xem đám tuyển thủ kia tham gia tiết mục.

“Không thể nhìn, cái này không hợp quy củ!”

Đạo diễn lắc đầu giống như một cây gậy hoa, nếu đạo sư biết tình huống của tuyển thủ trước, chờ đến khi chính thức ghi lại thì hiệu quả sẽ giảm đi.

“Nhìn một chút cũng không được?”

Chu Hàn trừng mắt, chuẩn bị chơi bài lớn, Chu Ca Vương hẳn đi đến đâu cũng là đại ca, một đạo diễn tổng nghệ thật đúng là không được hấn đễ vào mắt.

“Bạch Đế sư phụ sẽ không đồng ý...”

Đạo diễn cẩn thận hàu hạ, không dám đắc tội Chu Hàn.

Chu Hàn nghe được hai chữ “Bạch Đế”, biểu tình hơi đổi, không tự nhiên ho khan một tiếng: “Không nhìn cũng không nhìn, thật nhỏ mọn...”

Lý Tiêu bên cạnh kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi mà liếc nhìn Chu Hàn.

Không nghĩ tới hai chữ “Bạch Đế” này còn rất linh hoạt, so với tên của Khúc phụ còn có tác dụng hơn, lập tức liền chế trụ Chu Hàn tấn.

Đạo diễn phàm là không đề cập tới ‘Bạch Đế’, hôm nay Chu Hàn chắc chắn sẽ bảo đảm phạm tội, bản thân hẳn cũng hiểu rõ tính cách của nam nhân nam nhân kia, nói dễ nghe một chút thì gọi là có tính hay mà làm, nói khó nghe một chút thì chính là tính cách bá đạo.

Bên cạnh.

Tần Luyện cười nói: “Cũng không biết chuẩn bị tuyên thủ dạng gì cho chúng ta, thần thần bí bí, ta còn hỏi thăm nhân viên công tác, không có một ai nguyện ý lộ ra.”

“Yên tâm đi.”

Trương Hi Dương nói: “Lão sư Bạch Đế tự mình bế quan, người ông ta tuyên ra, nói không chừng có thể mang đến cho chúng ta chút kinh hỉ cũng nên...”

Cứ như vậy.

Những ngày tiếp theo.

Thông qua tuyển chọn biên ở khắp Tần Châu, học viên đã gần như đầy đủ.

Lâm Tri Bạch tự mình đóng cửa, thật sự phát hiện ở chỗ này có không ít hạt giống tốt.

Lúc này.

Những ca khúc thông qua sàng lọc tuyển chọn đã bắt đầu được Tô Thành trình bày, bắt đầu tập luyện tiết mục tuyển chọn điên cuồng của bọn họ, phải biểu diễn.

Giang Thành tìm được Lâm Tri Bạch.

“Kế tiếp chúng ta phải định ra người chủ trì, ông chủ có ai chọn không?”

“Vậy thì Hoàng Lập đi.”

Giang thành trước đó từng cho Lâm Tri Bạch xem qua danh sách tuyển chọn của một người chủ trì, tổng cộng có tất cả mười người, bên trong có người gọi Hoàng Lập, là một vị chủ trì bốn đường.

“Hoàng Lập?”

Giang Thành có chút ngoài ý muốn, Hoàng Lập này ở trong danh sách ưu tiên thấp nhất, bởi vì danh khí của hắn xa xa không bằng mấy vị chủ trì được chọn, trong danh sách thuộc về đám người cùng chạy với nhau, kết quả không nghĩ tới ông chủ lại một mực chọn trúng cái này, “Hoàng Lập không phải loại người chủ trì có năng lực khống chế trường nổi danh, nếu muốn có ưu điểm gì, đại khái chính là miệng lưu loát, quảng cáo niệ̣m không tẹ̃...”

“Lam hảo âm thanh - không cần người chủ trì khống chế sân nhà!”

Lâm Tri Bạch cười: “Chỉ cần tốc độ nói chuyện nhanh, còn có thể nhớ kỹ những quảng cáo này là được rồi, luôn hầu hạ bốn thương hiệu kia thoải mái, người ta dù sao cũng ném nhiều tiền như vậy vào.”

Lựa chọn Hoàng Lập làm chủ trì chính là nhìn trúng điểm mấu chốt của đối phương.

Lâm Tri Bạch suy nghĩ rất đơn giản, chính là muốn trực tiếp phong cách chủ trì đối với Phong cách chủ trì đánh dấu 《Hảo Thanh》 kiếp trước.

“Được.”

Ngay cả ông chủ đã có được vị trí hoàng lập, Giang thành cũng không có lại đề cập đến bất cứ ý kiến gì. Tuy rằng quy mô thành tựu với âm thanh oanh hảo, bình thường đều phải mời một người chủ trì của trần sở tại.

“Cố định từ quảng cáo đi?”

“Được rồi.”

“Vậy người liên hệ Hoàng Lập, để cho hắn trong vòng mười lăm giây đọc ra những quảng cáo này.”

Lâm Tri Bạch có ấn tượng.

Ồ Ồ Ồ Ồ – người chủ trì tiếng tốt ở kiếp trước, hắn chỉ dùng 215 chữ là đã đọc xong từ mười lăm giây.

“Phụt! Mười lăm giây giây!?”

Giang Thành thất thanh nói: “Không thể nào? Hai trăm chữ xuất đầu đầy! Mười lăm giây làm sao đọc hết được? Ta có

phải làm khó hấn quá rồi hay không?”

“Nếu không làm được thì chúng ta đổi người.”

Bảng hiệu vàng lập tức nhanh, mười lăm giây đọc xong quả thật là khiêu chiến, nhưng đối phương dựa vào lần ăn cơm này, hấn là có chút bản lĩnh trên người a?

...

Đêm đó.

Hoàng Lập nhận được điện thoại của Hoàng Lập, hấn hưng phấn nhảy dựng lên!

“Ta được chọn rồi! Ta vậy mà lại được chọn! Vị chủ trì của âm thanh Hay chú em là của ta! Cơ hội thành danh của lão bà ta đến rồi!”

“Người vậy mà được chọn rồi?”

Thê tử của Hoàng Lập không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Lúc tiết mục này vừa chiêu chủ trì, Hoàng Lập đã bị hấp dẫn, lập tức báo danh.

Nhưng rất nhanh Hoàng Lập đã biết được:

Trong nghiệp có rất nhiều người cảm thấy hứng thú với việc chủ trì công tác, trong đó không thiếu người chủ trì một tuyến, hơn nữa đám người này đều đã báo danh!

Ngẫm lại cũng bình thường.

Dù sao âm thanh soàn soạt soạt soàn soạt soạt soạt nhất định phải được toàn bộ cái vòng trong ghi nhớ, tất cả đầu tư đạt tới mức tích lũy và đầu tư đạt tới mấy trăm triệu quy mô, ngay cả quảng cáo cũng chỉ dùng ức để đảm bảo thành đơn vị. Người chủ trì đỉnh cấp cảm thấy hứng thú cũng là chuyện bình thường.

Hoàng Lập lấy gì để tranh với người ta?

Nhưng mà ngay khi Hoàng Lập đã buông tha hy vọng, vụn vụn lần không ngờ tới âm thanh vui vẻ lại liên hệ với mình, muốn làm người chủ trì của mình!

Vui như vậy từ trên trời rơi xuống, Hoàng Lập đương nhiên là hưng phấn!

Thê tử cũng nhanh chóng hung phấn theo: “Phí thù lao không ít chứ? Tiết mục lớn như vậy không phải sao!”

“Tại sao người lại nghĩ đến thù lao? Tiền chỉ là thứ yếu, chủ yếu là nếu sự nghiệp của ta cháy nhà ta sẽ chính thức xuất phát! Đến lúc đó toàn bộ người xem qua tiết mục đều sẽ nhớ rõ chủ trì của một vị chủ trì tên là Hoàng Lập!”

“Phải phải phải, vậy chừng nào ký hợp đồng?”

“Phải ký hợp đồng ngày mai, nhưng họ nói phải đăng ký trước một đoạn quảng cáo, để ta nhớ kỹ trước.”

“Phát tới rồi sao?”

“Để ta xem một chút.”

Hoàng Lập mở điện thoại ra nhìn.

Bên kia Bộ Ngạn đã phát ra từ quảng cáo rồi.

“Tiếng tốt chính tông chocolate chính tông, giờ phút này Lam Phù Du tô son du ngoạn long trọng mời ngài chính thức tổ chức video F* cỡ lớn do Cấp Lập cử hành, âm nhạc tự chế về âm nhạc hay để chọn tiết mục tú ở Tần Châu, nước trái cây có vị nồng nhiệt trợ trận mỗi người mộng tưởng, uống trước đó lắc lắc mùi hương thiên vị của vườn ăn quả càng ngon hơn, cố gắng khen ngợi., Vốn năm nay bốn vị đạo sư đặc ý đập lên hàm răng Quan ái càng quan tâm giấc tưởng phẩm trà cao su của người hơn. Tin gửi gửi gửi gửi tin gửi tới cho tuyển thủ thích của người, có thể nhận được một tấm vé chiết khấu ưu đã tặng cho công ty thưởng trà thơm ngon trong bàn tay người, còn có cơ hội nhận được video miễn phí cho học viên. Học viên truyền âm tốt của chúng ta nếu như có được ba hoặc ba vị đạo sư trở lên tán thành còn có cơ hội nhận được vật tư âm kiếm văn phòng ngự mười vạn nguyên của Kỳ Lân!”

Tên này hay nhỉ.

Quảng cáo còn dài, tứ đại thương hội tài trợ đều được nhắc đến.

Hoàng Lập đang muốn trả lời một câu “Không thành vấn đề”, đối diện đột nhiên lại phát tới một câu:

“Trong mười lăm phút phải đọc xong mới được, hơn nữa không thể nói không rõ, bằng không hợp đồng này của chúng

ta có khả năng sẽ không ký được.”

Hoàng Lập: “...”

Mười lăm giây niệm hơn hai trăm chữ?

Cho dù Hoàng Lập vô cùng tự tin với tốc độ nói, lúc này cũng toát mồ hôi lạnh, tổ tiết mục này là để tiết kiệm thời gian quảng cáo sao?

Quá độc ác đi!

Thê tử thấy Hoàng Lập sắc mặt không đúng, tiến tới nhìn thoáng qua, sau đó đỡ khóc đỡ cười nói: “Đây không phải là đang cố tình làm khó ngươi sao?”

“Không phải làm khó ta, có lẽ đây là nguyên nhân bọn họ chọn ta!”

Hoàng Lập cắn răng, bắt đầu học thuộc lòng quảng cáo, cứ như vậy liên tục học hơn một giờ rốt cục thuần thục rồi.

“Xem hiệu quả một chút!”

Hoàng Lập gọi thê tử đến tính thời gian cho mình.

Sau một hồi những từ quảng cáo âm âm, Hoàng Lập hỏi: “Bao nhiêu giây?”

“Mười tám giây!”

Thê tử bị dọa sợ, “Ngươi nói nhanh quá đấy!”

Hoàng Lập cười cười nói: “Trước kia ta học thuyết thuyết chương hứng thú nhất chính là nhanh miệng, phi thường cần kỹ thuật, mười tám giây niệm hơn hai trăm chữ cũng không phải là cực hạn của ta, mười lăm giây, ta có lẽ thật sự có thể đạt được.”

Chậc chậc!

So với những người khác, Hoàng Lập không dám nói mình kiên quyết hơn cả chủ trì của một phe, nhưng còn nhanh miệng hơn cả nói, dám tự nhận mình là đệ nhất nhân của Tần Châu, cho dù là kẻ chủ trì cùng cao cấp chủ trì cũng không chút nào sợ hãi!

...

Hôm sau.

Giang thành vừa thấy được Lâm Tri Bạch liền cảm khái, “Làm sao có người có thể nhanh như vậy, soạt soạt cùng với máy bay, hơn hai trăm chữ hần mười bốn giây liền nói xong rồi, mầu chột ta còn nghe rõ hần nói gì!”

“Ồ? Hoàng Lập ký?”

Lâm Tri Bạch biết mình tìm đúng người rồi.

“Phải ký, tên gia hỏa này lỗ mãng quá nhỉ.” Giang Thành cười nói: “Ta trực tiếp đánh giá hần, về sau chúng ta sẽ tận lực cung cấp thêm cho hần cơ hội đảm nhiệm người chủ trì, người chủ trì tốt cũng cần phải có tiết mục rèn luyện tốt.”

“Chuyện này ngươi định.”

Lâm Tri Bạch nói: “Quảng cáo không chỉ phải theo đuổi tốc độ, nhanh chủ yếu là để kéo theo đề tài, nhưng thời điểm sau đây khi viết quảng cáo thì phải chậm lại chính xác, để người xem tập trung chú ý vào sản phẩm chứ không phải dùng tốc độ ngữ tốc.” Đơn giản mà nói chính là dùng ngữ tốc lãng tác, đợi tới hiệu quả sao thì không cần theo đuổi tốc độ phát đạt cực hạn của việc viết quảng cáo nữa.

“Ta hiểu rồi.”

Giang Thành đang muốn cùng Lâm Tri Bạch tán gẫu vài chuyện chính thức mở tiết mục, điện thoại đột nhiên vang lên, sau khi hần kết nối cũng không biết nói cái gì với đối diện, dù sao sắc mặt dần dần khó coi.

“Có chuyện gì sao?”

Lâm Tri Bạch hỏi một câu.

Giang Thành có chút buồn bực nói: “Xi Đồ Đẳng bên kia của Loan sư đồ dẫn đến tiết tấu lên mạng, nói chất lượng của tuyển thủ rèn luyện tốt của chúng ta rất kém cỏi, toàn bộ tuyển thủ ưu tú đã bị bọn họ bắt được.”

“Vậy sao.”

Lâm Tri lên mạng xem một chút, có không ít truyền thông đều có ý tứ đưa đến phương diện này.

Tranh đoạt tuyển thủ của ngươi! Sư đồ chiếm được tiên cơ!

Thanh âm tốt của Nguyễn Cung gặp đối thủ Hoang? Tốt, tuyển thủ đều bị tiết mục của sư phụ nhanh chân đến trước rồi!

Các trường thao thao các loại âm nhạc lớn nhao nhao ghi danh sư đồ!

Âm thanh tốt chọn biên, trình độ tuyển thủ khiến người ta lo lắng!

Dưới tình huống trình độ của đạo sư không chênh lệch nhiều, chất lượng tuyển thủ tốt đã bị tiết mục sư đồ hoàn bại!

Mụ đàn bà xinh xắn trở nên xấu xí! Không tìm được tuyển thủ tốt!

Không cần suy nghĩ cũng biết những truyền thông này đều là do Lâm Phượng tìm đến, mục đích chính là để cho dân mạng hát những âm thanh hay.

Đây là một khâu tuyên truyền chiến đấu.

Không ngừng cường điệu chất lượng tuyển thủ sư đồ so với tốt hơn nhiều.

Đợi đến lúc tiết mục mở ra như vậy, hứng thú của người xem đối với thầy trò mưu mô sẽ cao hơn một chút.

Chiêu này rất tổn hại, nhưng cũng rất hữu dụng.

Rất nhiều bạn mạng cũng bị ảnh hưởng.

“Sao ta lại có cảm giác Chủ Bằng ăn thiệt thòi lớn vậy?”

“Chủ yếu là vì trát sư đồ đã đứng trước thời gian, cho nên sớm tiếp xúc với các học sinh ở các trường cao âm nhạc lớn —— đối với tuyển tú tiết mục mà nói, học viên xuất sắc nhất, không thể nghi ngờ chính là những bài hát trình độ chuyên nghiệp nhất, đồng thời cũng thể hiện trình độ rất cao, người như vậy mới cơ bản đều xuất phát từ các học viện âm nhạc lớn ở Tân Châu, bọn họ mặc kệ đi tham gia tuyển tú tiết mục ra sao, đều là tuyển thủ rất ưu chất rồi, hàng năm các học viện âm nhạc lớn thích hợp ra ngoài tham gia tuyển tú số lượng học viên có hạn a, phía Đồng Lư sư đồ kia tất nhiên sẽ vì tuyển thủ mà phát sầu rồi. “

“Nhất định phải tìm người từ âm nhạc học viện sao?”

“Khẳng định a, người tuyển tú phải xem không, không phải là những cuộc thi của các tiểu mỹ nữ xinh đẹp trình độ không tệ hay sao? Bằng không người cho rằng, tại sao những tiết mục tuyển tú cuối cùng được chọn ra, đều là những mỹ nữ đẹp trai, bởi vì năng lực của bọn họ rất mạnh sao? Khả năng của bọn họ không tệ, nhưng giá trị nhan sắc cũng là nhân tố rất có thể trở thành nhân tố quyết định.”

“Cũng có thể tìm luyện tập sinh sống, nhưng số lượng công ty lớn luyện tập sinh ra có hạn, đều có kế hoạch xuất đạo riêng.”

“Hơn nữa đây là tiết mục thần thoại, các công ty luyện tập khác chưa chắc có cơ hội tham gia.”

“Nói như vậy, âm thanh khen hay đến rất khó tìm tuyển thủ lợi hại a, vậy thì phải xem tính chất chẳng phải giảm bớt đi sao, dù sao tuyển tú tiết mục nếu như tuyển tú tuyển tuyển tuyển tuyển tuyển tuyển tuyển biểu hiện quá kém mà nói, đạo sư có trâu bò hơn nữa ta cũng cảm thấy không có ý nghĩa gì.”

“Đến lúc đó vẫn nên xem 《 Su Đồ Đồ 》 đi.”

“Hai bên đạo sư trâu bò như nhau, vậy những thứ còn lại không phải so chất lượng với tuyển thủ nha.”

Nhìn dư luận phát triển.

Lâm Tri Bạch khẽ nhíu mày.

Giang Thành thở dài nói: “Ít nhất có một điểm Loan sư đồ triệu xác thực không nói sai, trong các học viện âm nhạc lớn của Tần Châu, trình độ cũng không tệ lắm, đồng thời nhan sắc học sinh cũng rất cao, cơ bản đều bị Lâm Phượng cho nhanh chân đến trước, bởi vì thời điểm chúng ta lựa chọn cũng từng đi tuyên truyền cho các đại học viên, còn vì chuyện này chạm phải cái đình.”

“Nhưng bọn họ đã sai một chuyện.”

Lâm Tri Bạch có cảm giác là khác với tư duy tuyển tú.

Sư đồ bên phía Lâm Phượng, Đồng Lư muốn tạo ra thần tượng trẻ tuổi, cho nên giá trị nhan sắc ưu tiên hơn xa so với thực lực của tuyển thủ!

Nhưng vì sao tuyển tú không thoát được bộ dáng tuấn nam mỹ nữ này?

Tổng nghệ nhân của thế giới này, như bọn người Lưu Hoa Như Lâm Phượng, hiển nhiên đều bị quan niệm “Tuần nam mỹ nữ” vây khốn, giống như là bị hạn chế ở trong lồng sắt.

Chính vì thế Lâm Tri Bạch mới càng tin tưởng vững chắc rằng mình có thể phát hỏa.

Bởi vì tiết mục này trái ngược với lý niệm tuyên tú thông thường.

Đương nhiên không phải là khuyến khích Nguyễn Cung không có tuần nam mỹ nữ tham gia.

Trên tay Lâm Tri Bạch có tư liệu của các tuyển thủ, biết bên trong những tuyển thủ này cũng có mỹ nữ đẹp, nhưng những mỹ nữ đẹp trai này có thể tham gia cuộc tranh tài tiết mục, mấu chốt không phải bởi vì bọn họ có nhan sắc, mà là giọng của bọn họ tốt, ca khúc hay đấy, tuy rằng nhóm người này chiếm tỷ lệ rất nhỏ.

Dù sao...

Lâm Tri Bạch là một trong những dự tính ban đầu, chính là muốn thật sự chọn ra một ít năng lực nghiệp vụ xuất chúng, nhưng bởi vì nguyên nhân như vậy mà một mục không có cơ hội biểu diễn ra người của mình.

Trang điểm mà nói chính là:

Lâm Phượng sớm cướp đi những tuyển thủ được gọi là chất lượng tốt, chặn lại tất cả đường lui của Lâm Tri Bạch, cũng không phải con đường Lâm Tri muốn đi!

Mọi người căn bản không phải thi đạo.

Cho nên Lâm Phượng an bài nhất định uổng phí thời gian.

“Ta thậm chí hoài nghi, vì để cho các mỹ nữ đẹp trai trở thành minh tinh lựa chọn tham gia 《thầy trò》, Lâm Phượng có thể sớm hứa hẹn một ít điều kiện cho tuyển thủ, ví dụ như chắc chắn sẽ được mỗi ca ca nào đó chọn trúng thu đồ đệ.”

“Phong cách làm việc của nàng ta.”

Lâm Tri Bạch bĩu môi, đây cũng là tình huống rất bình thường.

Dù sao kiếp trước có rất nhiều tiết mục tuyển tú cũng làm như vậy, cho nên tranh tài hậu kỳ mới có nhiều màn đen như vậy a.

Tưởng mình bị đánh giá ngu thật hay sao?

Người xem đều cảm thấy tốt, bình ủy cố tình cảm thấy không được?

Rất nhiều lúc, không phải lỗi tại của bình ủy xảy ra vấn đề, cũng không phải sở trường thẩm mỹ của bọn họ cao cấp.

Thuần túy là bởi vì bài danh nào đó, tại trước khi tranh tài bắt đầu đã định ra rồi.

Bằng không kiếp trước lông vàng không dễ dàng đoạt quán quân của con trai ngày mai, toàn bộ mạng lưới cũng sẽ không nhao nhao cảm khái “Tài hoa chiến thắng tư bản”.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

“Ở độ lạnh.”

Lâm Tri Bạch không cho rằng tiết tấu như vậy sẽ ảnh hưởng đến 《Hào thanh âm》.

“Phát thanh minh, nhân mạnh chủ chỉ tiết mục của chúng ta.”

“Hiểu rồi.”

Giang Thành bên kia bắt tay an bài.

...

Buổi tối hôm đó.

Bộ Ngạn phát ra tiếng minh:

“Thanh âm tốt đẹp của Nguyễn Cung chúng ta truy cầu không phải là tuần nam mỹ nữ gì đó, ở trên sân khấu của chúng ta, mặc kệ người chiều cao ra sao, mặc kệ bộ dạng người có đẹp hay không, mặc kệ năm nay bao nhiêu tuổi, mặc kệ người làm công việc gì, chỉ cần người có một bộ cổ họng tốt, chỉ cần người có được một tâm địa nhiệt tình yêu âm nhạc, vũ đài của chúng ta liền cho người cơ hội thực hiện mộng tưởng này!”

Không có ngôn từ trần ngữ khẳng khái gì.

Văn tự thanh minh này, giản dị tự nhiên giống như tên của tiết mục này.

Kết quả.

Bình luận khu não nhiệt rồi!

“Chỉ thích khoe khoang thể hiện thái độ của Côn Bằng! Ta đã sớm muốn đậu rồi, âm nhạc tuyển tú tiết mục, chẳng lẽ không phải so với việc ca hát sao, tại sao lại làm giống như là chọn giải đấu đẹp vậy! Đây cũng là nguyên nhân ta thích “Khanh ca” mà ta yêu thích, làm gì có mỹ nữ tuần tú nào nha, tuyệt đại đa số người ở thế giới này đều rất bình thường, lẽ nào bộ dạng bình thường, không thể thích âm nhạc nữa?”

“Ngoài ra được chưa, nghe ta tên người trong nghề này phân tích với người.”

“Huyền niệm của Tiết mục này, xác thực không có vấn đề, nhưng nếu tham gia rầm rộ thanh âm, tướng mạo đều bình thường không có gì kỳ lạ, nhìn tiết mục đó ở nơi nào, nghe hát công không? Vậy ta không bằng xem ta là ca sĩ, ca công của ca sĩ chuyên nghiệp, khẳng định so với tham gia tuyển tú mạnh hơn, khả năng có ít người không quan tâm lớn lên như tuyển tú, nhưng người như vậy tuyệt đối rất ít, thanh âm hay như vậy, nhất định thắng danh bia sẽ bị thu nhận!”

“Tĩnh lại đi, lý niệm này đoán chừng cũng chỉ là mảnh lời mà thôi.”

“Thật đúng là có người tin tưởng Nguyễn Cung chỉ nghe ra ngoại hình điều kiện của tuyển thủ à? Các người tùy tiện mở ra một tiết mục âm nhạc tuyển tú xem xem đi, có tuyển thủ nào diện mạo kém không, cho dù mỹ nữ soái ca kia không so với người bình thường khẳng định cũng dễ nhìn hơn một chút, sau đó các người quan sát một chút sẽ phát hiện, nhân khí càng đẹp thì càng cao, đây là lựa chọn thị trường!”

“Được hoàn!”

“Ta cảm thấy hiện tại Dận Nhưng đang mạnh miệng, phát hiện chất lượng tuyển thủ xác thực không thể so sánh với Đồng Lu thầy trò của người, các loại cường điệu mình không xem mắt, chỉ nghe thanh âm gì đó, thật ra là không có biện pháp, dù sao cũng rất đẹp mắt, tuyển thủ thực lực không tệ, cơ bản đều bị video thần thoại của người ta bao trọn rồi.”

“Ha ha!”

“Phỏng chừng âm thanh hay của người chỉ tìm được một ít tuyên thủ không ra hồn, vậy thì cũng chỉ có thể tự xưng là không thèm để ý đến giá trị nhan sắc mà thôi.”

“Kinh điển xướng Suy.”

“Xem ra những tổng kỹ công nghệ của người thành công, vẫn không khiến một số người thanh tỉnh, có chiêu bài quân lâm, ta không tin Nguyễn Cung sẽ vì vấn đề tuyên thủ mà ra đường!”

“Đúng vậy!”

Bây giờ đã không giống ngày xưa nữa.

Hiện giờ không bao giờ xuất hiện cục diện toàn bộ mạng lưới bị suy yếu mới chính tạo dựng mới nữa!

Bởi vì danh tiếng tích góp từng tí một trước đó của Dận Tiều đã đủ cao rồi!

Lần này trên mạng sở dĩ vẫn là rất nhiều âm thanh bị suy, chủ yếu là Đồng Lư gặp phải cường địch như Đồng Lư sư đồ.

Hơn nữa Lâm Phượng đang điên cuồng tiết tấu.

Dưới các loại tiết tấu, những người ủng hộ đồ tề sư thất tha thất thểu kia, hận không thể đạp âm thanh Chủ Bằng xuống đất.

...

Lâm Tri Bạch cũng không quá để ý. Sau khi theo quy trình, mọi người sẽ biết những âm thanh trầm trở khen ngợi và tuyên truyền kia có phải là mảnh lối hay không.

Về phần kêu gọi là suy bại?

nên xem tiết mục thì phải xem, Lâm Tri Bạch đã có kinh nghiệm, rất nhiều người ngoài miệng nói, nhưng hành động lại không giống nhau.

Ngược lại Chu Hàn lại có chút không bình tĩnh.

Hôm nay tại hiện trường sao chép, còn nhịn không được tìm Lâm Tri Bạch nghe ngóng tin tức, ” Chất lượng tuyên thủ chúng ta thật không được?”

“Người nói loại nào không được?”

“Chắc chắn là hát rồi!”

“Điểm này người có thể yên tâm.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Sao người không lo lắng nhan giá?”

“Dung nhan?”

Chu Hàn vui vẻ: “Sau khi Thiên Quang chúng ta nhiều ca Vương Ca như vậy, nhan giá trị của ta cao nhất, mấy cái khác cũng chỉ là trình độ người qua đường. “

Nói đủ rõ ràng rồi.

Thực sự xem nhan sắc, những người kia làm thế nào thành tựu ca vương ca ca?

Huống hồ Chu Hàn cũng chỉ là một anh chàng trai bình thường, những thần tượng trẻ tuổi kia tùy tiện đến một người cũng có thể treo lên đánh.

Ví dụ như giờ phút này đứng ở bên cạnh Lâm Tri Bạch.

Tướng mạo của Chu Hàn hẳn có vẻ rất phổ biến.

Đương nhiên cái này đối với Chu Hàn mà nói không quá công bằng, bởi vì cho dù là một ít thần tượng của Lâm Tri Bạch, cũng khó tránh khỏi có cảm giác “Phổ”.

“Người có thể nghĩ như vậy, rất tốt.”

Lâm Tri Bạch cảm giác Chu Hàn hẳn, thật ra con người thật ra rất thú vị, tính cách tương đối chân thật, không giả ngu.

Chẳng trách đạo diễn lại lén lút oán giận với Giang Thành, nói Chu Hàn không dễ hầu hạ.

Có thể trở thành ca vương, ít nhiều cũng có tính tình này, loại khiêm tốn và khiêm tốn như Trương Hi Dương cũng quá hiếm thấy rồi.

“Ta rất tốt, người không tốt.”

Chu Hàn lấy điện thoại di động ra: “Thiếp tin vừa rồi, còn chưa xem sao?”

“Hừm?”

Lâm Tri Bạch vừa nhìn tin tức, mặt đã đen lại.

Tin tức tiêu đề gọi là ‘Cù’ nghi ngờ là chọn các video ở phim địa hình để bộc lộ ra ánh sáng, đảm nhiệm chức âm mưu trung toa sắc mặt của Bạch Đế rất khó coi.

Tin tức phía dưới là một video.

Đây là lần Lâm Tri Bạch đi biển chọn hiện trường.

Lúc ấy Lâm Tri Bạch nghe mấy bài hát rất không hài lòng, cho nên trên mặt hắn không cao hứng, kẻ ngốc cũng nhìn ra được.

Không nghĩ tới, vậy mà bị người ta bắt.

Lâm Tri Bạch không cho rằng nhân viên công tác bình thường nơi đó có can đảm này, chẳng những quay xuống, còn đem video đặt lên trên mạng mang tiết tấu.

Lưu Hoa?

Có lẽ là hắn.

Lâm Tri Bạch không thêm đề ý đến Chu Hàn nữa, quay người liền phát tin tức cho Giang Thành mắng một trận, đây là chọn người nào?

“Ta sẽ tìm chứng cứ tố cáo hắn!”

Giang Thành thật đúng là không bị Lâm Tri mắng chửi qua, công việc của hắn từ trước đến nay hoàn thành rất tốt.

Nhưng bởi vì Lưu Hoa này, hắn đã là lần thứ hai bị Lâm Tri Bạch Khiếu, trong lòng tự nhiên hận chết thằng cha này.

Còn cái tên chụp lén chọn hiện trường kia thì sao?

Giang Thành không chút nghi ngờ chính là Lưu Hoa làm, tên kia bị mình phát hiện, có ý định trả thù Nguyễn Cung.

Chứng cứ chính là...

Phía dưới tin tức này có giấu tên.

Kẻ nỗ nguyên liệu tự xưng là nhân viên công tác trước thanh âm khen ngợi của Nguyễn Cung, nói bởi vì tuyển thủ trình độ cao trong tuyển chọn thật sự không tìm được tuyển thủ cao cấp nên bị nài nỉ xào.

Sau đó là đủ loại oán giận nói chuyện này không thể trách mình.

Thật sự là tuyển thủ tốt đã bị đám thầy trò mưu đồ bên kia bắt được vân vân.

Cuối cùng người này còn nói, “tảo thanh âm” cuối cùng hẳn đã định ra mấy học viên, trình độ rất kém, tuyển chọn tiết mục khác căn bản không có cơ hội xuất đầu blah blah”.

“Lần sau ta sẽ chọn người để chú ý một chút.”

Lâm Tri Bạch không ngờ lại quá tàn nhẫn, dù sao thì hiện tại chỉ có một tiết tấu như vậy, cũng không thay đổi được đại cục.

Còn những người ủng hộ 《 Sư Đồ 》 thì vui vẻ!

“Còn mạnh miệng không?”

“Bạch Đế rõ ràng bởi vì vấn đề trình độ tuyển thủ mà tức giận, còn nói cái gì chỉ coi trọng thanh âm!”

“Chỉ như vậy?”

“Cứ như vậy là chứng cứ vô cùng xác thực!”

“Nhưng bộ dạng tức giận của Bạch Đế thật đẹp trai...”

“Mẹ nó, người làm ra chuyện này cho ta được không? Người là cái thá gì chứ!”

“Quả thật rất tuần tú a...”

“Mẹ kiếp! Nếu như hẳn là bạn tốt của ta, cho dù mỗi ngày hẳn hung ta như vậy, ta cũng sẽ không phản kháng, thật sự quá đẹp trai!”

“Tại sao lại có người tức giận như vậy a!”

“Tuy ta ủng hộ 《 thầy trò 》 , nhưng cũng không ngại ta đánh Bạch Đế đến mặt mũi đi!”

“Khụ, nếu như đạo sư của Bạch Đế đảm nhiệm thanh âm hay ta nhìn thấy làm phản ngay tại chỗ, bộ dáng tức giận của Bạch Đế so với bình thường hẳn còn có mị lực...”

“Bạch Đế: Tức giận quá đi!”

“Bà nội người, cái vẻ mặt quái đản nhà người cũng làm ra được?”

Nói gì thế.

Có thể Lưu Hoa được Lâm Phượng ủng hộ, mới dám chơi loại tính nỏ này, ngay cả video hiện trường cũng tiết lộ một cái ném mắt.

Nhưng kết quả.

Âm thanh tốt đẹp của Đồng Lư ủng hộ Đồng Lư cùng không ủng hộ Đồng Lư 《 thanh âm tốt 》 đều bị trầm mặc.

Bởi vì dư luận căn bản không thêm đề ý đến chuyện tuyên thủ gì đó, mọi người đều đang thảo luận xem tại sao Bạch Đế lại đẹp trai như vậy!

Thậm chí cái tên chụp lén kia, về mặt tức giận của Bạch Đế, đều cấp tốc thiêu cháy cả lưới!

Giang Thành buồn bã nói:

“Quả nhiên... Lâm Phượng kiên trì chọn tuần nam mỹ nữ tham gia 《 thầy trò 》 là có nguyên nhân...”

Một kích địch nhân ra sức.

Cuối cùng ngược lại thành tựu “Nộ nhan” của Bạch Đế hỏa khắp mạng, con mẹ nó, đi đâu nói lý đây?

“Ta bị người chọc tức!”

Lâm Tri Bạch tức giận trừng mắt nhìn Giang Thành, lại không biết bốn vị đạo sư Trương Hi Dương đang lặng lẽ meo meo nhìn mình.

“Hắn tức giận, chip đọc sách tí hon. Kỹ nhân ma ảo. Sếp án đó đã khiến hắn tức giận!”

Chu Hàn nhìn lén, có chút ghen tị: “Lúc tức giận quả thật đẹp trai...”

Tần Tình và Lý Tiêu đều gật đầu tán thành.

Sau hai vị nữ ca này, ở giới giải trí nhìn nhiều anh tuần hơn, nhưng Lâm Tri Bạch dạng này, gần như lông phượng sừng lân!

“Ta đều muốn chọc hắn tức giận rồi.” Lý Tiêu Tiêu nói thầm.

Tần Tâm cũng nói theo: “Ta cũng...”

“Ta khuyên các ngươi tốt nhất đừng có vậy.” Trương Hi Dương trợn trắng mắt.

“Làm một tấm cũng không quá phận nhỉ?”

Lý Tiêu lấy điện thoại di động ra, bắt đầu vỗ mạnh vào Lâm Tri Bạch đang tức giận với thành Giang.

Sau đó Chu Hàn bắt đầu tức giận.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

**Chương 287: Mừng một học viên tú
chuyên! Sảng khoái xem 1 vạn chữ! “Lưu
Hoa này thật đúng là phế củi đấy, khó
trách bị Giang Thành đuổi ra khỏi cửa,
bảo hấn nổ đom đóm hảo âm thanh bẽ
nghe, kết quả mẹ nó liền thả ra chút đồ
vật không đau không ngứa như vậy, mau
mau bảo hấn lăn sang một bên, Sàm Sàm
thích trả thù như thế nào thì trả thù như
thế đó! “**

Lâm Phượng quyết định qua cầu rút ván.

Gần đây Lâm Cung hợp tác thân thiết khăng khít với Lâm Phượng, tâm khí cũng có chút không thuận, Lưu Hoa cái thứ thành sự không đủ bại sự có thừa kia, không có việc gì lại khiến tên hỗn đản Lâm Tri Bạch kia đẹp trai như vậy làm gì?

Đây là âm thanh tốt của áo choàng đen?

CMN rõ ràng là đang lấy lại máu cho Hảo âm thanh của Dận Chân!

“Không sao cả, tuyên truyền chiến đấu chúng ta đã chiếm thượng phong, chất lượng tuyển thủ của bọn hấn không được thì đây là một sự thật không thể không tranh, không phải là chúng ta tại Hắc bọn hấn, bây giờ bọn hấn định pháp hành thời gian, đến lúc đó chúng ta cùng đánh lên!”

Lâm Phượng cười lạnh.

Lúc này Sư Đồ đã chính thức bắt đầu ghi lại, nhưng Lâm Phượng không vội dùng pháp thuật, nàng kiên trì muốn cùng với 《Hảo âm thanh》 đánh lên lời dài, không phải đều nói tổng kỹ của Nguyễn Cung lợi hại đến cỡ nào sao, vậy sóng này của mình liền hung hăng phá vỡ kim thân của Nguyễn Cung, về phần “Bất luận tướng mạo cái gì, bất luận cao cao thế nào, chỉ chú trọng thanh âm cùng ca xướng” công khai,

theo Lâm Phụng xem ra chẳng qua là biểu hiện bề ngoài mạnh mẽ ngoài làm ra vẻ bề ngoài mà thôi.

Bên kia.

Chuẩn bị tạo nên “Thanh âm Hảo âm” ở Thiên Quang Lục, đã vào trong đêm ngược, tổ chức tiết mục và diễn viên Giang Thành báo cáo lại tình huống chuẩn bị.

“Toàn bộ thiết bị đã sẵn sàng.”

“Quyết định tuyên truyền sao?”

“Đã thương lượng xong với sắc trời rồi, 《 Thanh âm hay của chúng ta sẽ ở dưới đài truyền âm điện chiếu. Bọn họ gần đây nguyện ý mỗi ngày chia cho chúng ta thời gian quảng cáo quảng cáo khoảng một phút, văn án chúng ta đã phát qua rồi.”

“Rất tốt.”

Tuy thanh âm tốt của Nguyễn Cung là khuyến khích nghệ, nhưng chỉ riêng tiết mục này cũng quá lãng phí ở trên chần bặt đậu lạc đà, cho nên Lâm Tri Bạch quyết định đem tiết mục đặt ở Thiên Quang truyền tổng đậu, chuyện này do Tô Triết tiến hành dẫn đầu, năng lợi dụng lực ảnh hưởng của bản thân ở công ty, cung cấp cho Dận Tư không ít thuận tiện.

Tiếp theo chính là quay lại cho tuyển thủ.

Những mẫu ghi chép này chuẩn bị khi tuyển thủ lên đài thì pháp hành, đại khái giới thiệu với người xem một chút tư liệu tuyển thủ sắp đăng đài, hoàn thành biên tập hậu kỳ thì phải dùng.

Lượng công việc rất lớn.

Bởi vì đến lúc đó có hơn trăm tuyển thủ phải tham gia tuyển chọn mù, những ống kính không có thu hoạch được đạo sư xoay người tương đối ít, thông thường chỉ có học viên đạt được hai chuyên trở lên mới có cơ hội để cho người xem được sân khấu hoàn chỉnh, dù sao khi tiết mục dài có hạn, nhất định phải ưu tiên chiếu cho một số vũ đài đặc sắc, về phần vũ đài nào đó náo nhiệt thì không được, đây đều là do vị trí âm nhạc này của Bạch Đế mà quyết định.

Lại nói tiếp.

Kiếp trước 《Hảo Thanh Tiểu Bác》 thí Đầu tiên, có vẻ như bởi vì biểu hiện ở sân khấu đầu tiên được tiết mục phân định là ‘Không quá phấn khích’, dẫn đến sân khấu đầu tiên bị biên tập lại, ai bảo lúc ấy chỉ có một vị đạo sư anh tuấn kia cho cậu ta xoay người, hơn nữa Lương Bác lại là một người tính cách có hơi dằn dặt, không thích phối hợp với tiết mục giảng giải câu chuyện, không biết khoe khoang với những người khiêu khích cùng đạo sư đây?

Chỉ là khi đó không ai nghĩ tới, võ đài mới này của Lương Bác bình thường không có gì lạ, cuối cùng sẽ nghịch tập quán quân, xông ra khỏi khu vui chơi của mình trong tương lai.

Cứ như vậy.

Mấy ngày sau.

Toàn bộ quay video tuyên thủ hoàn thành, Giang Thành đối với Lâm Tri Bạch nói: “Toàn bộ công tác chuẩn bị đều đã hoàn thành, ngày mai bắt đầu chính thức ghi lại rồi, mấy ngày này có thể ghi lại một ít nội dung, tranh thủ một lần lục chế đủ nội dung ba kỳ trở lên của chúng ta.”

“Ừm.”

Khác với những tiết mục khác, nội dung trích thị mấy kỳ phía trước thực sự rất đơn điệu, đơn giản chính là chọn lựa chọn lựa những người mù quáng xoay người không ngừng tuần hoàn đến khi bốn vị đạo sư thành lập ra chiến đội học viên của mình, bất quá loại đơn điệu này chỉ chính là hình thức thể hiện, cụ thể đến nội dung tuyên tú Lâm Tri Bạch tin tưởng người xem sẽ thích.

...

Đêm hôm đó Nguyễn Cung thả ra tin tức Chủ Bằng sắp bắt đầu ghi lại, người xem đã có thể báo danh đi đến hiện trường quan sát, mặc dù tiết mục này gần đây có chút bị dư luận làm cho bối rối, nhưng đối với tiết mục cảm thấy hứng thú muốn tham dự lần tuyên chọn mạng lưới ở hiện trường đầu tiên.

Lui một vạn bước mà nói.

Nếu như chất lượng học viên tiết mục này không được thì như thế nào?

Cho dù mọi người đều nể mặt Trương Hi Dương và Lý Vương Ca, Tần luyện, mấy ca sĩ hậu cũng phải tới chứ.

Bốn dàn nhạc đệm này dù sao cũng là một việc trọng đại, vì vậy trích dẫn, âm thanh lần đầu tiên trích chế ra vé ở hiện trường rất hay.

Mà ngày hôm sau tiến đến.

Khoảng mười một giờ giữa trưa.

Nhóm chủ tiết mục sáng tạo tới tề tụ trong một phòng, bốn vị đạo sư đều đến rồi, Lâm Tri Bạch với tư cách âm nhạc tổng bộ, cũng đi theo Giang Thành tới hiện trường sao chép.

“Khảo nghiệm hiệu quả của sân khấu.”

“Ánh đèn không có vấn đề gì.”

“Âm vang không có vấn đề gì.”

“Thu âm không có vấn đề.”

“Vấn đề dự bị chuẩn bị nhiều mấy người, thời điểm phòng ngừa bị phát sinh sai lầm.”

“Bắt khô băng lại đi. Sân khấu của chúng ta không cần tạo ra hiệu quả sương mù gì. Cơ vị số hai dựa vào bên phải, cơ vị số ba cho thêm một điểm vào giữa sân khấu.”

“Dược lệch tốc độ một chút.”

“Đậu hiệu chuyển sang hậu kỳ nhớ gia tăng.”

Người nhìn Hảo âm thanh bề ngoài, hẳn là đều nhớ kỹ đạo sư xoay người sẽ có ‘Bốp’ một tiếng, kỳ thật hiện trường không có động tĩnh lớn như vậy, toàn bộ nhờ vào hậu kỳ âm hiệu đem hiệu quả xoay người phóng đại, như vậy mới có thể càng lớn điều động cảm xúc của khán giả.

Cứ như vậy.

Đoàn đội tập hợp lại làm xác nhận cuối cùng, xác nhận mỗi khâu đều sẽ không xuất hiện vấn đề gì, mọi người rút cuộc nhẹ nhàng thở ra.

“Vất vả cho mọi người rồi!”

Giang Thành phát biểu một chút nói chuyện, “Đây là lần đầu tiên Nguyễn Cung chúng ta tự mình làm tổng kỹ, tuy rằng

trích chế thính là do Thiên Quang cung cấp, nhưng đoàn đội hoàn toàn do chúng ta tự mình kiến tạo, hiện tại ngoại giới đều đang thảo luận, Nguyễn Cung độc lập làm tổng nghệ đến cùng có được hay không, hôm nay chúng ta liền để khán giả đi vào hiện trường cảm nhận một chút, bản thân làm tổng nghệ được hay không!”

Mọi người nhiệt tình vỗ tay.

Sau đó Giang thành liền phát biểu một trận cảm tạ, loại cảm tạ tương tự lãnh đạo này, cuối cùng còn trêu chọc nói: “Bạch Đế sư phụ vì tiết mục này của chúng ta đã trả giá rất nhiều, vì thế còn cùng ta xảy ra hai lần cãi vã, nhưng mọi người cứ yên tâm, Bạch Đế lão sư là đến giúp Bạch Tranh Tư, quan hệ của chúng ta sẽ không bởi vì trong quá trình làm việc xảy ra chút va chạm nào liền chịu ảnh hưởng.”

Kỳ thực ngay từ đầu đã không có gì tranh cãi.

Là Giang Thành đơn phương bị Lâm Tri Bạch răn dạy.

Có điều mọi người không biết, chỉ biết là trước đó Bạch Đế tức giận với Giang Thành, lúc ấy có không ít người đã nhìn thấy, đương nhiên hai người cụ thể nói gì thì mọi người cũng không rõ, càng không thể vì vậy mà liên tưởng đến giữa Lâm Tri Bạch và Giang Thành có mối quan hệ sâu xa hơn, huống chi loại tiết mục lớn này công tác chuẩn bị khiến cho lòng người tiêu tụy, trong quá trình gây ra mâu thuẫn thật sự là chuyện bình thường.

Phát biểu xong rồi nói chuyện.

Giang thành chính thức tuyên bố: “Lát nữa ăn xong cơm trưa, liền trang điểm cho bốn vị đạo sư, kế tiếp chúng ta sẽ sắp xếp người xem vào, ghi lại chính thức bắt đầu vào buổi chiều một giờ!”

...

Hôm nay âm thanh tốt đẹp của Nguyễn Cung chính thức ghi lại, bên ngoài cũng đã biết được.

fan của những quân sĩ đồ đệ râu quai nón kia đang ở âm dương quái khí——

“Vấn đề tuyển thủ đã giải quyết xong, liền vội vã thu thập, không được thì chúng ta cũng đừng miễn cưỡng a.”

“Xem ra là sắp đuổi vịt lên chuồng rồi.”

“Dù sao thì cô dâu xấu cũng phải gặp chứ.”

“Ta hiện tại rất chờ mong sau khi thành âm hay thất bại, đại biểu quảng cáo của mấy thương hội ủng hộ người là có biểu tình gì.”

“Có lẽ là tuyển thủ không trông cậy vào tiết mục này, cũng chỉ có bốn vị đạo sư còn có chút thò đầu ra xem đi.”

“Thanh âm tốt của Nguyễn Cung không chỉ là vấn đề tuyển thủ, trình độ độc lập làm tổng nghệ của bọn họ cũng phải lấy ra dấu hỏi, dù sao bọn họ cũng không có kinh nghiệm độc lập chế tạo tổng nghệ.”

“Mấy ngày hôm trước ta nhìn thấy hiện trường lục chế Linh Đồ kỳ thứ nhất, hiệu quả phi thường tốt, nam nhân đẹp trai gái xinh đẹp, có thể nói là phi thường đẹp mắt.”

“Ta không biết người dùng giọng điệu hay ho gì để đầu với ta.”

“Chỉ bằng lời nói hay ho của Nguyễn Cung có Trương Hi Dương, ta cũng không có khả năng xem tiết mục tan hoang này, còn có Chu Hàn kia, không ít lần nhìn thấy tin tức tên gia hỏa này chơi bài lớn, thổi phồng cái gì mà tính tình thật, kỳ thực chính là tố chất không cao.”

Đám thầy trò này thoa phần ít nhiều cũng có chút ân oán cá nhân.

Tranh chấp giữa hai tiết mục, về bản chất vẫn là hai bên kéo dài ân oán giữa đám ca sĩ ca, có đôi khi fan nói chuyện không giảng đạo lý.

Ngược lại một số người qua đường tương đối lý tính, mọi người đều biết Chử Bằng hảo âm trầm phô trương là quân lâm.

Kế hoạch thần bí của Bộ Ngạn là quân lâm, bất kể làm quảng cáo hay là làm tổng kỹ, thực lực vẫn luôn là nhìn thấy rõ ràng, cho nên không ít người qua đường đều tò mò chất lượng của tuyển thủ ở trong tình huống chất lượng của Nhân Gian Hảo âm thanh tốt không bằng phá cục ở cách vách!

“Dù sao hấn cũng quân lâm mà.”

“Nói chuyện không bột đổ gột nên hồ, nhưng quảng cáo trước khi uống kia, quân lâm trong tình huống không vận dụng bất cứ ngôi sao nào, làm thành quảng cáo kia, còn có hàng ức kẹo cao su cũng vậy, không cần minh tinh nói thay, quảng cáo cũng có thể được hoan nghênh.”

“Bây giờ âm thanh tốt người gặp phải khôn cảnh của tuyển thủ.”

“Cũng chỉ có quân lâm mới có thể nghĩ ra biện pháp làm nhạt đi thói xấu của Chử Bằng.”

Dù cho người qua đường đều bị dư luận ảnh hưởng, tựa hồ tuyển thủ tinh tế thanh âm tốt không được đã thành công luận, vậy mà cảm thấy đợt này chỉ có thể dựa vào năng lực của quân vương đi ra cứu vớt thế giới.

Đúng lúc này.

Vừa ăn xong cơm trưa, Lý Tiêu đang chuẩn bị hóa trang buổi chiều phát sinh động thái.

“Chút nữa bốn đạo sư chúng ta bắt đầu biểu diễn, sẽ hát bài mới của Bạch Đế đấy.”

Tòa lâu lập tức bị lệch.

Tình huống quan tâm của Võng Hữu trong nháy mắt chuyển đến sự mong đợi đối với bài hát mới của Bạch Đế.

Mọi người suýt nữa quên mất.

Bạch Đế là 《 Thanh âm 》 tề từng bài văn minh văn minh, có bài mới không phải rất bình thường sao.

Tuy cũng có người buồn bực, vì sao tiết mục kiêu diễm, đạo sư hát Bạch Đế tân ca, chứ không phải bài mới của Sở Từ.

Phát động tác xong rồi.

Lý Tiêu nhìn bình luận vui vẻ không khép miệng lại được, quả nhiên Bạch Đế vừa ra, lâu nào cũng phải nghiêng.

...

Mười hai rưỡi.

Lục soát hiện trường.

Người xem bắt đầu vào, bầu không khí còn rất náo nhiệt, có chút người quen biết lẫn nhau, vừa nói chuyện vừa hết nhìn đông tới nhìn tây.

“Sao không thấy Trương Hi Dương?”

“Đạo sư chưa vào đạo trường.”

“Ta muốn hợp lại với Lý Tiêu!”

“Đừng nghĩ nữa, thu chế không cho chụp ảnh.”

“Người đứng trên đài là ai?”

“Hình như là chủ trì, đây không phải là đang duy trì trật tự sao.”

“Cái quý gì, chủ trì này không có danh khí gì a, một tiết mục đầu tư lớn như vậy, ca vương ca cũng đã mời rồi, tại sao còn không mời nổi một đại bài chủ trì đứng ở trạm ga?”

“Đoán chừng kinh phí đều tiêu trên người đạo sư rồi.”

“Khó trách nói chất lượng tuyển thủ không tốt a, ngay cả chất lượng chủ trì của người chủ trì nhìn cũng bình thường, bất quá không sao cả, dù sao hôm nay ta hướng thẳng đến Chu Hàn.”

Người chủ trì ở trên đài chính là Hoàng Lập.

Hoàng Lập mặc dù không biết người xem nói gì về mình, nhưng trong lòng giống như gương sáng.

Minh không phải là người chủ trì nổi danh gì, nếu không lúc này sẽ có một khán giả chủ động chào hỏi mình, trong lòng có ít nhiều có chút mát mát, nhưng ngoài miệng cũng không thể hàm hồ, màu vàng luôn nhếch lên:

“Bằng hữu đằng sau đừng chen chúc!”

“Bằng hữu phía trước có thể nhanh hơn một chút!”

“Ngồi xuống rồi hãy mời mọi người duy trì cảnh vật vệ sinh xung quanh!”

“Mỗi người vào sân đều có số chỗ, xin mọi người đừng làm lẫn, sau khi ngồi xuống lại xác nhận một chút, tiết mục của chúng ta còn chưa chính thức bắt đầu, cho nên không cần phải sốt ruột.”

Trong đám người.

Nhân viên công tác mang theo mười mấy người xem đặc thù vào trong.

Mười mấy người này được phân đến từ bốn thương hội trợ tài trợ lớn của nhóm Kỳ Giác, Tỳ Hưu.

Bởi vì tiếng nhạc dư luận gần nhất trên mạng không hữu hảo cho lắm, tứ đại thương hội tài trợ cũng lo lắng có vấn đề, cho nên phái người chạy đến khảo sát.

Dù sao bốn thương hiệu lớn ném năm ngàn vạn vào, thuộc về nhóm Kim chủ ba ba, tổ cụ tiết mục đương nhiên chỉ có thể biểu thị hoan nghênh.

Đám người này sau khi ngồi xuống, nhìn nhìn trên đài một chút, bắt đầu nói thầm:

“Người chủ trì, có chút lạ mặt a.”

“Hình như ta đã xem qua tiết mục chủ trì của hắn, không nhớ lắm thì phải gọi là Hoàng Lập?”

“Nổi danh không?”

“Không có danh tiếng gì, xem người xem phản ứng liền biết rõ, rất nhiều người rất không thèm đếm xỉa đến hắn.”

“Tình huống có chút không ổn a, chúng ta đã tốn nhiều tiền như vậy để đến đây, làm sao có thể tìm một người chủ trì trấn sớ nổi danh?”

“Người chủ trì, sẽ phụ trách quảng cáo.”

“Vị quảng cáo chủ trì không có chút danh tiếng nào này, người xem đoán chừng đều không có hứng thú nghe hắn nói cái gì.”

“Sau này mấy người chúng ta cùng đại biểu Giang từ từ tâm thảo luận, đây mới là kỳ đầu tiên, ở phía sau hãy để cho bọn họ đổi lại người chủ trì đi, thực sự không thể tìm kiếm thêm đầu tư a. Dù sao hiện tại ta cũng đã nghĩ thông suốt rồi, cho dù tiết mục này có hay không, chúng ta cũng coi như là đã giúp Bộ Ngạn, về sau quân lâm lão sư tại phương diện quảng cáo báo đáp chúng ta một chút là được rồi.”

“Ừm, chuyện này đã xảy ra.”

Các Kim chủ ba ba đối với chủ trì rất không hài lòng.

Bởi vì đối với nhà tài trợ mà nói, chủ trì càng là sản phẩm lớn, nhiệm quảng cáo của bọn họ hiệu quả càng tốt.

Hoàng Lập là người chủ trì tiểu lâu không có danh tiếng gì, giống như người chủ trì công cụ giới vậy, căn bản không thể được người xem chú ý, cho dù nhớ các thương hiệu lớn, hiệu quả cũng rất có hạn.

...

Người xem toàn bộ ngồi xong, hậu trường nhìn theo Giang Thành giám sát, mở miệng nói: “Không sai biệt lắm có thể bắt đầu a.”

“Ừm.”

Đạo Xất Khắc Tư: “Tất cả các ngành chú ý, đếm ngược một phút đồng hồ, chủ trì trước tiên không chế một chút!”

Trên sân khấu.

Người chủ trì tóc vàng ở bên trong tai lập tức nhận được tin tức, mở miệng nói: ” tiết mục của chúng ta còn có một phút đồng hồ nữa sẽ bắt đầu, hôm nay đầu tiên phải đưa đến cho mọi người, là tiết mục của chúng ta mở màn, do Bạch Đế lão sư ca ngợi làm từ thật lòng anh hùng khẩu lệ!”

Rất nhanh đã tới một phút.

Hoàng Lập xoay người nhường sân khấu.

Ánh đèn đột nhiên như khói lửa lóe lên, âm nhạc cũng theo đó vang lên, sau đó một bóng người thông qua thang thẳng giáng xuất hiện trên sân khấu!

Là Trương Hi Dương!

Trương Hi Dương cầm ống thổi trên tay, tiếng ca rất ôn: “Trong lòng ta đã từng có một giấc mơ, muốn dùng tiếng ca để người quên tất cả đau đớn...”

Lập tức.

Giọng nói thứ hai vang lên, là một giọng nữ: “Trên bầu trời sáng lạn này có ai là anh hùng thật sự, những người bình thường chỉ khiến ta cảm động được nhiều nhất...”

Lúc âm thanh đó vừa hạ xuống.

Tần Si xuất hiện trên sân khấu, mỉm cười vung tay với người xem, một bài ca tấu là để lộ gió thổi vượt qua một phần của bài ca hậu!

Sau đó.

Chu Hàn lại từ trên cao hạ xuống, thì ra hắn đã sớm ở trên sân khấu, trong ngực còn ôm một khúc đàn cò tốt lành: “Có hận cũng không có đau đớn, chỉ mong khắp nơi ở nhân gian đều có bóng dáng yêu...”

Cuối cùng.

Lý Tiêu ở dưới ánh đèn chậm rãi bước về phía sân khấu, “Dùng bài ca của chúng ta đổi lại cho cô nụ cười thật lòng, chúc phúc cuộc đời của cô từ nay về sau khác với tất cả mọi người!”

Sau tiếng ca hát vương ca đã tề tụ trên sân khấu!

Giờ phút này ca khúc đã tới cao trào!

Giọng nói của Chu Hàn vang lên: “Chắc chắn mỗi một phút trong sinh mệnh!”

Tần Si dẫn họng hát vang: “Ngẫm toàn lực mở ra giấc mộng trong lòng chúng ta!”

Lý Tiêu ngẩng đầu nhìn lên trời cao: “Không trải qua mưa gió sao thấy được cầu vồng?”

Chu Hàn dùng sức vung nắm đấm: “Không ai có thể tùy tiện thành công!”

Cuối cùng.

Bốn người cùng nhau hát: “Chỉ cần nắm chắc trong sinh mệnh mỗi một lần cảm động, cùng bằng hữu yêu quý nhiệt tình ôm nhau, để cho lời thật lòng cùng nước mắt vui vẻ của nhau, ở đây? Mộng Nghiệp nam vui vẻ?!”

Dưới đài một mảnh sôi trào!

Hai ca Vương cộng thêm hai bài ca sau cùng diễn dịch một bài “Chân Tâm Đại Vương” lập tức lôi kéo đây, hôm nay đi tới hiện trường, hầu như đều là fan của bốn người này, cho nên

phản ứng cũng điên cuồng vô cùng, có người cất tiếng hét chói tai, hận không thể ép âm nhạc xuống.

“Rất xinh đẹp mở màn.”

Lâm Tri Bạch đứng sau đài nhìn biểu diễn, hài lòng gật đầu. Bốn vị ca sĩ siêu nhất tuyến có phong cách riêng biệt. Nhưng bài hát này mọi người có ý thức phối hợp, hòa thành một thể, người hòa âm cho ta, phối hợp với âm thanh quả thực không chê vào đâu được, rơi vào trong tai người xem chính là thiên thành!

“Thật là êm tai!”

“Bốn ca sau cùng phối hợp với nhau, thật sự quá có cảm giác, bọn họ đứng ở một tổ hợp Vương Bạo!”

“Bài hát chính thức cũng được!”

“Bạch Đế ngâm bài hát này vào trong lòng ta rồi, rõ ràng hẳn tài hoa hơn người, nhưng ca từ lại luôn phát huy sở thích mộc mạc đến cực hạn!”

“Bài hát này chính là lửa cháy!”

“Ha ha ha, bài của Bạch Đế, nào có đạo lý không tức giận, hưởng hồ bài hát này, còn là một đám ca ca hợp tác sau đó, tuyệt đối!”

“Ta còn chưa nghe đủ.”

“Người cho rằng xem hoà nhạc thì sao, đạo sư liền mở màn biểu diễn liền xong rồi, đằng sau là phải xem tuyển thủ tranh tài.”

” tuyển thủ có thể tin sao.”

Tất cả mọi người đều là hướng về đạo sư, đối với tuyển thủ dự thi ” êm đẹp” cũng không ôm kỳ vọng quá lớn, dù sao dư luận trên mạng đã nói rõ ràng sự việc, tiết mục này không tìm được mấy tuyển thủ tốt nào đến đăng ký dự thi.

...

Màn biểu diễn bắt đầu kết thúc, các đạo sư nhập tọa, Trương Hi Dương và Chu Hàn một tả một hữu, ở giữa là hai bài ca Tàn luyện và Lý Tiêu.

Hoàng Lập lại xuất hiện trên sân khấu.

“Chào mọi người, ta là người chủ trì hoàng lập, nơi này là Lam Phù Huỳnh Giả, là kẹo cao su, trà sữa thơm ngon cùng với thương hiệu của tứ đại ngành nghề của Thiên Vị Quả Viên cùng với tài trợ đặc biệt của Pháp Hành, người tập ca ca cỡ lớn chuyên nghiệp nhất Tần Châu tuyển tú tiết mục khoe tốt nhất hiện trường gieo hạt châu!”

Hoàng Lập lên tiếng rất cao!

Khách thủ lúc mở màn mang theo khí thế mười phần!

Bất quá khi khán giả nghe được “Cuộ mục ca xướng to lớn nhất Tần Châu tuyển tú” thì nhin không được cười hiểu ý, đều biết gần đây video thần thoại đã lên lời đài, những câu này rõ ràng là các tiết mục sư đồ đệ cùng loại ở cách vách Diêm Dân, ngụ ý của hắn đơn giản là chúng ta chuyên nghiệp hơn bọn họ!

Sau khi khai trương bạch giới.

Hoàng Lập bỗng cười thần bí: “Trước khi cuộc thi bắt đầu chính thức, ta phải cấp cho mọi người một phúc lợi trước.”

Phốc!

Người xem cười vang.

Người trong nhà vẫn ổn chứ?

Ai là người nhà của ngươi a?

Bình thường không phải đều nói các bằng hữu đang xem sao?

Tất cả mọi người đương nhiên đều hiểu được ý tứ của lời này, nhưng quả thật rất thú vị, tuy rằng ở kiếp trước, loại lời bánh xe này đã sớm bị các lộ chủ truyền cho tiêu xài rồi.

Nhưng mà.

Ngay tại đây tiếng cười này, Hoàng Lập nói tiếp lại khiến cho toàn trường trợn tròn mắt, chỉ thấy miệng hắn giống như súng bắn!

Đùng đùng!

“Thanh âm khen ngợi của chính tông chocolate Lam Phù giả kia lúc này đang hưởng ứng mời ngài chính thức tổ chức video BỐ LỖ cử hành nhạc lớn nhằm hướng dẫn âm nhạc du dương

của Tần Châu tự chế chọn tiết mục truyền thuyết siêu cấp của Tần Châu, âm thanh nước trái cây ngon lành để rong trái cây để rong trước khi uống, mỗi người trong vườn Thiên vị tiên bốc hơi càng ngon hơn, cố gắng khen ngợi bốn vị đạo sư đặc ý đập lên hàm răng của Quan ái mà quan tâm tới âm nhạc siêu dâu, gửi gửi tin nhắn gửi tới gửi gắm ý tưởng siêu dâu mỗi người thích người, tuyên thủ sẽ được người nâng đỡ bảy phần thưởng thưởng cho công ty trà ngon trong lòng bàn tay người, một tấm thẻ còn có cơ hội đạt được một thanh âm hay của các học viên phiên video miễn phí của chúng ta, tiếng tăm tiếng tăm của chúng ta, hoặc là ba vị đạo sư lớn hoặc là đạo sư trở lên, còn có cơ hội đạt được âm nhạc quốc cơ hội đạt được âm nhạc Miễn nguyên cao cấp từ video Ber Berlozloz cung cấp cho mười vạn nguyên!”

Nội dung hai trăm chữ xuất đầu!

Mười lăm giây đồng hồ, toàn bộ thời gian không kết thành một hơi đọc xong!

Tất cả khán giả tại đây đều có biểu tình như gặp quỷ!

Người tạo ra mấy cái thương hiệu quảng cáo càng là hít ngược hơi lạnh!

Ngay cả bốn đạo sư Trương Hi Dương, Chu Hàn Tần, Lý Tiêu, Tần luyện cũng đều choáng váng!

Người chủ trì này từ đâu tới a!

Những sợi dây nhỏ này cũng quá lưu loát đi!

Cho dù là người chuyên nói chuyện vui miệng lưỡi cũng không làm được loại trình độ này a!

Sau một khắc.

Người xem nổ tung!

Màn biểu diễn bắt đầu đã cho người xem nổ qua một lần, nhưng đó là bài mới của Bạch Đế, lại là bốn bài hát siêu nhất hợp xướng, không nổ mới kỳ quái đấy.

Nhưng lần này.

Mọi người cư nhiên bị chủ trì ghi lại một đoạn quảng cáo của mọi người làm cho nổ tung, cái này nói ra đều mẹ nó không có

ai tin tốt mà!

“Ngọa tào!”

“Đây đâu phải là lời hay, đây rõ ràng là lưỡi tốt mà!”

“Người chủ trì này gọi gì?”

“Quá trâu bò, đây còn là người sao, tốc độ này nói chơi hay miệng đều phải quỳ!”

“Hình như gọi là Hoàng Lập, ta nhớ kỹ hần, từ quảng cáo này, còn ma tính hơn cả hòa thượng niệm kinh!”

“Hòa thượng niệm kinh người nghe không rõ!”

“Nhưng quảng cáo vàng đất này con mẹ nó vậy mà ta lại nghe rõ!”

“Nghe rõ thì có tác dụng gì?”

“Đầu óc ta cũng không kịp phản ứng, đây là ăn viên đạn à!”

Người xem thật sự bị hù dọa!

Bốn thương hiệu thương hiệu ngồi ở dưới đài cũng lấy lại tinh thần từ trong kinh ngạc, nhìn nhau một cái.

“Điều này có thể được sao?”

“Tốc độ nhanh quá không hợp thói thường!”

“Đại não cũng không kịp phản ứng hần nói cái gì...”

“Phải để hần nói từ từ, thương hiệu của chúng ta mới lóe lên là đã qua.”

“Không không không, các người mười phần sai, chính là vì tốc độ này mới có chủ đề, mọi người mới sẽ chú ý chủ trì này rất cuộc vừa mới nói ra bao nhiêu chữ, rất cuộc đã nhắc tới nội dung nào!”

“Đúng! Phải làm như vậy!”

“Người ta trước đó cũng có từ từ đọc, người xem đều nghe rõ, nhưng người xem hiệu quả, quả nhiên vẫn là hần nói nhanh bộc phát đoạn quảng cáo này càng làm cho mọi người thấy đặc sắc a?”

“Giang thành từ đâu tìm được một người hiếm thấy như vậy a!”

“Trước đó chúng ta còn lo lắng chủ trì này không có danh khí gì, nghĩ đến có nên để cho người chủ trì Giang Thành đổi lại thành chủ trì đại bài khác tới hay không, nhưng hiện tại xem ra là không cần, loại phương thức niệm quảng cáo này của hắn, liền đáng giá ở lại trên đài này quảng cáo chúng ta!”

Thương hiệu các thương hiệu rất thoả mãn!

Coi như là có cảm giác tốc độ nói quá nhanh, cũng bị mấy người khác thuyết phục, loại phương thức nhanh chóng quảng cáo này, mọi người trước kia chưa thấy qua a!

Quá hiếm có!

Loại hiếm có ở sau buổi làm chủ này tuyệt đối có thể hình thành hiệu ứng chủ đề, đến lúc đó tứ thương hiệu phối hợp với quảng cáo một chút, hiệu quả chẳng phải sẽ xuất hiện rồi sao?

Đều là người thông minh.

Nghĩ thông suốt điểm này cũng không khó khăn gì.

Thậm chí đại biểu của Lam Phù Du Hoa đã bắt đầu đề nghị, nói đợi đến tiết mục để hiệu dục mọi người liền cấp cho đoạn quảng cáo này tạo thế, khởi xướng toàn vông khiêu chiến mây mây nháy mắt có thể nói xong.

...

Hoàng Lập rõ ràng cảm giác được, mình mười lăm giây đọc xong quảng cáo, ánh mắt người xem nhìn về phía mình thay đổi, giống như nhiệt tình hơn trước kia?

Đây là chuyện tốt!

Hoàng Lập tinh thần phấn chấn nói: “Tiếp theo chúng ta mời vị đệ nhất học viên lên sân khấu, mời bốn vị đạo sư chuyên qua ghé!”

Tiếng nói vừa phát ra.

Ghé lại chuyển động.

Bốn vị đạo sư vẫn bình tĩnh, bọn họ đã chơi không ít Thiên Chuyên Chi ý, đặc biệt là Chu Hàn Tấn tặc lại thích thiết kế này.

Ngược lại khán giả đều ngẩn ra.

“Đây là?”

“Công việc chơi hoa thì sao?”

“Đạo sư làm sao đưa lưng về phía sân khấu rồi còn nhận?”

“Như vậy chẳng phải không nhìn thấy mặt của tuyền thủ sao?”

“Thiết kế quân lâm?”

Hoàng Lập lúc này giải đáp nghi vấn của người xem.

“Mọi người nhất định là rất kỳ quái, vì sao đạo sư lại đưa lưng về phía sân khấu, kỳ thật đây chính là tôn chỉ tiết mục âm thanh bề nghệ, ở trên sân khấu của chúng ta, giọng nói mới là nhân vật chính, chúng ta phải tìm kiếm âm nhạc chân chính, truy tìm âm nhạc chân chính, về phần bề ngoài hay tuổi tác thậm chí chức nghiệp... đều không quan trọng! Trong quá trình nghe hát của chúng ta, bốn vị đạo sư có thể chụp được nút, âm thanh yêu thích vì chính mình xoay người, nếu như học viên biểu diễn xong, không thu được bất cứ vị đạo sư nào quay đầu lại, vậy thì hồi hận rời khỏi sân khấu của chúng ta...”

Người xem há hốc mồm!

A Trân người đùa thật đấy!

Trước đó Chủ Bể Chủ âm thanh tuyên truyền một mục nói cái gì mà chỉ chú trọng thanh âm, mọi người đều không để ở trong lòng, bởi vì toàn thế giới tuyên chọn tiết mục âm nhạc đều tự xưng không xem mặt, các tuyền thủ dựa vào thực lực mà thi đấu, nhưng thực tế làm như thế nào thì mọi người đều biết.

Nhưng mà.

Bây giờ 《 Hảo âm thanh 》 vậy mà thật sự chú trọng cho mọi người chơi “Chỉ chú trọng thanh âm”, bởi vì các ghế dựa đều đưa lưng về phía sân khấu của các đạo sư, căn bản nhìn không tới mặt của học viên a!

“Có chút thú vị.”

“Nghe cũng thú vị đấy.”

“Thiết kế này, chính là vì để cho các đạo sư nhìn không thấy diện mạo tuyền thủ, như vậy liền không thể trông mặt mà bắt

người đứng không?”

“Đại khái ý tứ như vậy, nhưng có một loại khả năng hay không, các đạo sư sớm quen học viên...”

“Có khả năng.”

“Phải dựa vào mọi người để phân biệt, ta không cho rằng, sau mấy vị ca khúc này thì diễn xuất ra sao.”

“Nếu như biết chắc chắn sẽ lòi đuôi ngay!”

“Thực ra tên Chu Hàn này cũng không giả bộ, bởi vì ta biết tính tình thật sự của Chu Ca Vương nên chơi thật!”

“Nhìn đi, không biết hiệu quả của thiết kế này thế nào.”

“Ta lập tức nhìn chăm chăm đạo sư, bọn họ muốn sớm biết học viên bảo đảm lòi đuôi!”

Người xem đều cảm thấy mình hỏa nhãn kim tinh.

Hoàng Lập giới thiệu xong quy tắc, cười nói: “Tiếp theo để chúng ta mời vị học viên đầu tiên lên sân khấu!”

Nói xong.

Hoàng Lập trực tiếp rút khỏi sân khấu, hẳn muốn cùng người nhà băng hữu của đệ nhất học viên đi hiện trường đệ nhị lục chế.

Tuy khán giả hiện trường không thấy hiện trường thứ hai, nhưng thời điểm chính thức hành lễ, tiết mục tổ chức sẽ biên tập hình ảnh hiện trường thứ hai đi vào.

...

tuyển thủ đầu tiên lên sân khấu tên là Điền Vĩ.

Điền Vĩ là người của Tô thành, tham gia 《 Thanh Hải Hảo Thanh Hải 》 thì được chọn lựa lại.

Lúc ấy Điền Vĩ rất khổ sở, nghĩ thầm trong miệng nói cái gì mà không nhìn tướng mạo, kết quả tấn cấp vẫn là những mỹ nữ đẹp trai kia.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, sau khi mình bị đào thải lại có một người phụ trách tuyển chọn Hải Quyên của Kim Hiểu Phong lại liên hệ với mình:

“Bạch Đế sư phụ rất thương thức ngươi, ngươi có thể tham gia ‘Thanh âm hay’ ghi lại!”

Có trời mới biết thời khắc đó Điền Vĩ hưng phấn đến mức nào!

Nhưng mà khi lên sân khấu, Điền Vĩ lại bắt đầu khẩn trương, không ngừng điều chỉnh hơi thở ở hậu trường, đến hôm nay Kim Hiểu Phong mới mở miệng:

“Điền Vĩ, lên đài đi, cố lên!”

“Cái này của ta có được không?”

Điền Vĩ cảm giác chân mình có chút run rẩy.

Người tổ khoa thi đấu đã chấp nhận mình rồi.

Hoặc là nói sư phụ Bạch Đế tán thành chính mình.

Nhưng người xem sẽ tán thành mình sao?

Mình như vậy cũng có thể lên âm nhạc tuyển tú tiết mục?

Kim Hiểu Phong bật cười: “Ngươi có thể không tin ta, nhưng ngươi cứ tin tưởng Bạch Đế sư phụ đi?”

Đúng vậy!

Ta chính là tuyển thủ được Bạch Đế lão sư tán thành!

Điền Vĩ cắn răng, tiếp nhận micrô đi hướng sân khấu!

Ba ba ba.

Người xem thấy có người tiến lên lập tức bắt đầu vỗ tay.

Nhưng khi khán giả tại đây thấy rõ tướng mạo cùng dáng người tên này dưới ánh đèn, tiếng vỗ tay tuy rằng không dừng lại, nhưng biểu tình của người xem đều thay đổi!

Đây là Phiên Chiêm Cà Tư chuyển thế rồi hả?

Chỉ thấy tuyển thủ này thân cao gần một mét chín, cũng không biết cụ thể mấy trăm cân, dù sao nhìn qua giống như một núi thịt nhỏ, trên mặt mọc râu quai nón đặc biệt thô kệch, ngũ quan cùng chữ soái khẳng định là không dính dáng tới nhau, đương nhiên cũng chưa nói tới xấu xí, liền cho người ta một loại người tại thời cổ đại nhất định là một viên Hồ Tướng.

Quả nhiên...

Bệ Ngạn không nói dối!

Tên tiết mục này đúng là không coi tướng mạo ra gì!

tuyển thủ thứ nhất đến liền họa phong như thế, cùng đám yêu bên ngoài (tùy (Tú) ti tiện (Tịch) (Thua (tỷ)), căn bản đi không cùng một con đường, thiếu chút nữa khiến khán giả hoàn toàn không còn.

“Có cần tiếp tục nhận địa khí như thế không?”

“Không chọn mỹ nữ anh tuấn thì ta có thể lý giải, đại đa số mọi người đều là người thường mà, nhưng thanh niên uy vũ như vậy đi lên có chuyện gì thế?”

“Vừa nhìn là biết hẳn muốn hát TaeKwonDo!”

“Ha ha ha, hẳn hát Lôi Quỷ ta cũng không thấy lạ.”

“Người anh em này, cho ta một quyền là ta không còn nữa.”

“Các người nói hẳn có lông ngực không?”

“Các người đủ rồi đấy!”

“Nghe hát, nghe ca!”

“Ta cũng muốn xem xem tổ tông tiết mục rôt cuộc muốn chơi trò gì.”

Đừng nhìn có chút bạn trên mạng ngày ngày than phiền, nói rất nhiều cuộc thi tuyển tú và cuộc thi đẹp, nhưng thật sự có thể làm được đến mức không xem mặt có mấy người?

Đó là nguyên do.

Người đầu tiên nhìn thấy âm thanh tốt “thịch thịch” là Điền Vĩ, mọi người muốn nói không thất vọng là giả, trong lòng ít nhiều có chút im lặng.

Mà bốn vị đạo sư đưa lưng về phía sân khấu, là có thể trực tiếp chứng kiến phản ứng của khán giả.

Bọn họ rõ ràng cảm giác được phản ứng của người xem không thích hợp.

Chu Hàn dựa lưng vào ghế, nhịn xuống xúc động muốn bắm chân Nhị Lang, quay đầu nói thầm với Lý Tiêu: “Có chuyện gì vậy?”

Lý Tiêu thuận miệng nói: “Đệ xoay người lại chẳng phải sẽ biết à?”

Chu Hàn ra sức lắc đầu, đùa cái gì vậy, mình muốn là quán quân, nhất định phải cướp học viên lợi hại nhất!

Ở đằng sau, tên gia hỏa này còn không biết trình độ là gì đây.

Đúng lúc này.

Tiếng nhạc vang lên.

Tần Luyện đột nhiên mở miệng nói: “Ca của Sở Từ?”

Trương Hi Dương gật đầu: “Xem ra là một nữ học viên.”

Bài truyền này tỷ lệ rất rộng, dù sao 《có tổng nghệ》 khác cũng không quá rầy cảm giác tồn tại mười phần trong, rất nhiều nữ hài tử lúc đi hát gế thích chút.

...

Đúng vậy.

Ca khúc Điền Vĩ chuẩn bị là 《không phải là》 thì người tấu trước xuất hiện, cũng có không ít người xem biết là bài hát này!

“A cái này!”

“Bài hát sai rồi hả?”

“Đây là một bài thơ nữ thanh a!”

“Mấu chốt nhất chính là, bài hát này, cần phải có loại cảm giác rất uyển chuyển mới có thể hát đây...”

“Bài hát này không hợp với khí chất của tuyền thủ...”

“Các người nói quá uyển chuyển rồi, đợt này là bài ca tình của Phàn Khải Tư, cho mọi người mở mắt!”

“Ta sợ hấn đột nhiên rống lên!”

“Có khả năng nha.”

“Hiện tại không ít người thích đem nhu tình chậm rãi cải biên thành cà sa lon.”

Có người xem thảo luận.

Nhưng mà.

Tất cả thanh âm thảo luận, tại Điền Vĩ ca vang lên, trong nháy mắt tất cả đều biến mất:

“Giờ khắc này đột nhiên cảm thấy rất quen thuộc!”

Như ngày hôm qua đồng thời chiếu rọi

Ngữ khí này của ta hóa ra giống như người...

Không chỉ là yêu chúng cố chúng ta yêu...

Thiếu chút nữa đã lừa được người.

Yêu và được yêu chưa nhất định sẽ thành chính.

Ta biết được đau bởi một loại vận may...

Nhưng ta không cách nào hoàn toàn giao ra mình... “

Ôn nhu!

Thật quá thương cảm!

Ăn dật uyển chuyên!

Tỉ mỉ!

Giọng nói của Điền Vĩ, thể hiện từ tính nam ca trong giọng nói kia, rất hay, giọng hát nhu tình đến cực hạn khiến người ta tự nhiên, hoàn toàn khác hẳn hai cực đoạn so với bề ngoài của hắn, dùng một lời thành ngữ để hình dung:

Thiết Hán Nhu Tinh!

Tất cả khán giả ở đây đều nổi da gà rồi, nhìn Điền Vĩ ca hát, không thể tưởng tượng được ngoại hình người này thô kệch như vậy, tại sao giọng nói lại có thể ôn nhu nhu nhu hòa như vậy chứ, giờ khắc này tất cả mọi người đều sợ ngây người!

“Thanh âm này!”

“Mở miệng quý a!”

“Là ta nghe làm sao?”

“Lỡ tai sắp mang thai!”

“Cảm giác thanh âm này thật âm áp!”

“Nếu như không nhìn mặt nghe âm thanh, ta nhất định sẽ cho rằng sẽ là một đại thúc vô cùng u buồn, giọng nói này ôn nhu thương cảm, quả thực là tự nhiên mà thành!”

“Hòa cùng bề ngoài là hai loại cực đoan a!”

Bài hát này rất nhu tình, cũng rất thương cảm, Điền Vĩ giải thích một cách hoàn mỹ, nhất là ca khúc phó ca, mọi người cảm giác trong lòng đều run lên:

“Đáng tiếc không phải ngươi, theo ta đến cuối cùng, từng cùng đi lại mất đi con đường kia...”

“Cảm tạ đó là ngươi, dắt tay ta, còn có thể cảm thụ... ôn nhu kia...”

Thương cảm tập kích người!

Sự kiềm chế đè nén của tình cảm lại ẩn ẩn hiện ra sự bành trướng!

Tiếng ca này đã khiến tất cả người xem đều không còn ngoại hình của Điền Vĩ, hoặc là nói ngoại hình của hắn ngược lại làm cho sân khấu này càng thêm khó có thể đáng quý!

Mà cùng lúc đó.

Bốn vị đạo sư quay lưng về phía sân khấu đều thay đổi sắc mặt!

Biểu cảm của Chu Hàn giống như táo bón, tay đang huyền phù trên nút quay!

Trương Hi Dương nhắm mắt lại, vẻ mặt lại lộ ra một tia say mê.

Tần Tâm đè nén kích động nói: “Nói thật dễ nghe!”

Lý Tiêu không nói gì, cố gắng duy trì biểu cảm của mình tinh, âm sắc này thật sự quá kinh diễm!

Bốn vị đạo sư đều cảm thấy kinh diễm!

Phải biết rằng thật đáng tiếc, tên đầu đảng Sở Từ này không phải do ngươi chém gió, mà là viết cho cùng một ca sĩ nữ ca, thật sự là nam sinh bình thường rất khó hát ra loại cảm giác này!

...

Hiện trường của đệ nhị lục chế.

Cha mẹ Điền Vĩ đều tới!

Phụ mẫu của Điền Vĩ, bình thường, hai vợ chồng nhìn biểu diễn trước sân khấu, lòng bàn tay căng thẳng đổ mồ hôi, vô ý thức hô:

“Chuyên!”

“Chuyên!”

“Đi vòng vòng!”

Ngay cả chủ trì Hoàng Lập cũng nhin không được cũng hô lên theo, ca hát thật đẹp!

“Xông lên!”

Trong bốn vị đạo sư, Lý Tiêu đang nghe ca đột nhiên cắn răng một cái, đập mạnh ngọn đèn!

Chát!

Cái ghê lập tức xoay lại!

Tuy rằng trước đó đã từng nhắc nhở các đạo sư, danh ngạch đoàn đội của mỗi vị đạo sư đều có hạn, nhưng nhất định phải vô cùng thận trọng, nhưng Lý Tiêu thật sự không muốn bỏ lỡ thanh âm này!

Nhưng mà.

Khi nhìn thấy Điền Vĩ đang hát, Lý Tiêu lại đột nhiên mở to hai mắt, há hốc mồm, cả người như hóa đá!

Cảm giác này rất vi diệu.

Tương tự như việc người nghe được một âm thanh loli khác thường, kết quả xoay người mới phát hiện người đối diện thật ra là Kiều Bích La, dĩ nhiên, ví dụ này khẳng định không đủ thỏa đáng, bởi vì mặc kệ Điền Vĩ tướng mạo và giọng nói có bao nhiêu tương phản, ít nhất hẳn không có lừa gạt bất luận kẻ nào, hơn nữa kẻ xướng chính là thật tốt!

“Ha ha ha ha ha!”

Có người xem mừng điên rồi, vẻ mặt Lý Tiêu giờ phút này rất đặc sắc!

Giờ khắc này người xem đột nhiên cảm thấy sáng khoái, thì ra đây chính là chỗ mị lực của âm thanh hiên ngang sao?

Thú vị!

Quá thú vị!

Kỳ thật đây là cảm giác ưu việt mà góc nhìn thượng đế mang đến.

Bởi vì người xem đã sớm biết ngoại hình của Điền Vĩ này, sau đó lại bị tiếng hát chinh phục, cho nên đặc biệt chờ mong đạo sư sau khi xoay người, nhìn thấy phản ứng của tuyển thủ này!

Hiện tại thấy được.

Giống như trong tưởng tượng, sau khi đường hát của Lý Tiêu đều bị giọng nói của Điền Vĩ tương phản với ngoại hình!

Trong nháy mắt, tình cảm của minh tinh nào đó đều bị ném lên chín tầng mây!

...

“Đi vòng vòng!”

Hiện trường của đệ nhị lục chế.

Cha mẹ Điền Vĩ nhảy dựng lên!

Người chủ trì Hoàng Lập cũng hưng phấn vỗ tay!

Mà đúng lúc này.

Chát!

Chát!

Chát!

Trương Hi Dương xoay người!

Chu Hàn lại xoay người!

Tần Tình cũng xoay người theo!

Bốn vị đạo sư đều xoay người cho Điền Vĩ!

Chỉ là vừa xoay người, Chu Hàn và Trương Hi Dương, cùng với Tần luyện ba người, trực tiếp lộ ra vẻ mặt “Lý Tiêu Đồng Áo”!

“A!”

“Đôi!”

” Toàn bộ chuyển động!”

“Ha ha ha ha ha!”

“Nên xoay chuyển từ sớm!”

“Tài nghệ này không chuyển được sao!”

“Ha ha ha ha ha!”

“Ta rất thích bộ dạng không hiểu việc đời này của bọn hần!”

“Chu Hàn sắp trừng mắt tới nơi rồi! Nhan nghệ thật tốt! Pháp thuật pháp hành có ống kính này, ta giữ hình Tiết Đồ nhìn vào là biết!”

Cảm giác người xem ở hiện trường như bị kéo căng!

Bốn vị đạo sư xoay người lại cho Điền Vĩ, người xem đột nhiên có một loại cảm giác chấn động không hiểu, hưng phấn và thỏa mãn tràn ngập trong lòng người xem, lúc này bọn họ cảm giác mình dường như đều đã được nhóm đạo sư tán thành!

Bởi vì bọn họ rất thích Điền Vĩ biểu diễn!

Trên sân khấu, chip đọc sách, rắc mùi ảo diệu. Sốp sách mua ảo ảnh, Điền Vĩ nhìn thấy bốn vị đạo sư đều xoay người, mắt lập tức đỏ lên, một nhân vật nho nhỏ như mình, lại nhận được nhiều sự tán thành của ca vương ca như vậy!

Mấy vị này có địa vị cao bao nhiêu!

Nhưng tiếng ca của Điền Vĩ không hề bị ảnh hưởng, hần chỉ có thể bình thần hát xong, dường như sợ các vị đạo sư quay lại cái ghế kia.

Giờ khắc này!

Tiếng vỗ tay như sấm động!

Mà Lâm Tri Bạch cũng ở phía sau lồi đài nhìn trận đấu, cũng mỉm cười vỗ tay.

“Không hổ là tuyên thủ Bạch Đế sư phụ coi trọng!”

Đạo diễn tán thưởng, y tin rằng cái vũ đài này một khi chính thức được hành pháp, trái lại cảm giác tuyệt đối kéo căng, trong nháy mắt có thể đánh trúng tâm của tất cả người xem!

S: Một vụn chữ đại chương, xin nguyệt phiếu ~~!!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 288: Các đạo sư sắp đánh nhau tới nơi rồi! Tập trung lại hiện trường.

Điền Vĩ không dám tin nhìn bốn vị đạo sư, khẩn trương thấp thỏm, có chút không xác định nói: “Ta... tấn cấp rồi?”

“Đúng vậy, ngươi tấn cấp rồi!”

Lý Tiêu cuối cùng từ vẻ khiếp sợ bên ngoài sinh ra khi xoay người lại, Lý Tiêu cũng hồi phục lại tinh thần, cười híp mắt nói.

Điền Vĩ kiểm chế hưng phấn: “Cảm ơn Lý Tiêu lão sư! Cảm ơn!”

“Chỉ cảm ơn Lý Tiêu lão sư sao?”

Tần Tâm giả vờ bất mãn nói: “Bốn người chúng ta đều xoay người cho ngươi.”

Điền Vĩ vội vàng nói: “Cảm ơn bốn vị lão sư!”

Trương Hi Dương cười nói: “Giới thiệu bản thân mình một chút.”

Lòng bàn tay Điền Vĩ đỏ mề hôi: “Ta tên là Điền Vĩ, người của Tô thành, lão sư mới học được trung học ở Tô Thành...”

Lý Tiêu cười nói: “Vừa xoay người, ta thật sự bị dọa nhảy dựng lên, chỉ nghe âm thanh còn tưởng? Mông Mông Tát thích Hâm Na? Vậy thì sao, bởi vì bài hát này là giọng nữ, thế mà ngươi lại có thanh âm đặc biệt dịu dàng nhẵn nhụi, cộng thêm cảm xúc u buồn, tính lay nhiễm vô cùng mạnh, tính cách cũng rất tươi sáng, thậm chí không kém hơn nữ ca của ngươi, chính là ngoại hình của bản thân ngươi, cùng tiếng hát tương phản quá lớn!”

Không phải thế mà!

Người xem nghe xong lời này tràn đầy đồng cảm, ba vị đạo sư bên cạnh cũng điên cuồng gật đầu, ai có thể nghĩ đến một thanh âm buru hãn đại hán, dĩ nhiên có thể ôn nhu tinh tế như vậy a!

“Mọi người đều nói như vậy.”

Điền Vĩ gãi gãi đầu, “Mẹ ta nói ta là mặt cọp kéo dài, kết quả phát ra lại là réo vang.”

Tần Si hỏi: “Đã học qua âm nhạc chưa?”

Điền Vĩ lắc đầu: “Ta đều là tự mình suy xét vớ vẩn đấy, chưa từng chuyên môn học qua âm nhạc”

Tần Tình lập tức nói: “Vũ Đài chúng ta mặc kệ người mèo hay là hổ, chỉ với điều kiện thanh âm này của người, ở giữa học làm âm nhạc lão sư thì không khỏi quá là khuất phục tài năng rồi...”

A?

Điền Vĩ sững sốt một chút: “Sư phụ Tần Luyến người đã hiểu lắm, ta không phải âm nhạc lão sư, ta là lão sư thể dục a.”

Bốn vị đạo sư:?

Hiện trường người xem:???

Rõ ràng giọng nói và bề ngoài nghiêm trọng không phù hợp, nghề nghiệp ngược lại là tương xứng với hình thể, nhưng người nha một lão sư thể dục, còn chưa học qua âm nhạc, như thế nào hát tốt như vậy a!

Không thể trông mặt mà bắt hình dong!

Cao thủ tại dân gian!

Điền Vĩ rất phù hợp tiêu chuẩn này!

Người xem ngã trái ngã phải, thật không biết từ đâu tìm tới một nhân vật như vậy, lần đầu tiên lên sân khấu liền xuất hiện một màn kịch hoá như thế!

“Cho dù người là lão hổ hay mèo, cũng mặc kệ người là dạy âm nhạc hay là dạy thể dục, người chỉ cần nhớ kỹ ta là người thứ nhất đập đèn đấy, so với ba vị lão sư khác đều sớm hơn, bởi vì đoàn đội của ta cần mãnh tướng như người như vậy!”

Lý Tiêu nhìn chằm chằm Điền Vĩ.

Tần Tình lập tức nóng nảy, nói chuyện khá vui, sao người đột nhiên lại cướp người?

Không thể được!

Đây chính là một hạt giống tốt!

Tần Tình lập tức nói: “Ai là người đầu tiên đi phá không quan trọng, ta làm trễ một chút, nói rõ ta càng thêm coi trọng ngươi, người này xoay người là quyết định sau khi ta suy nghĩ kỹ càng, mặt khác ta cùng Kỷ Uyển Diễm quan hệ rất tốt, Tiêu Tiêu không phải là người hát bài này là do Sở Từ viết cho Kỷ Uyển Diễm, nếu như ngươi tiến vào đoàn đội của ta, ta sẽ giới thiệu nguyên bản Kỷ Uyển Diễm cho ngươi biết được không?”

Người xem đều vui vẻ.

Đôi chọi gay gắt có khúc gỗ?

Tần Tình lại trực tiếp vạch trần Lý Tiêu!

Lý Tiêu lẩm bẩm nói: “Ta cũng có thể giới thiệu cho Kỷ Uyển Diễm biết, ca đàn nào còn chưa có người quen!”

“Điền Vĩ à, tuổi của ta lớn hơn ngươi, cứ gọi ngươi là tiêu Điền đi.”

Trương Hi Dương mở miệng, hần bình tĩnh nói: “Nam nhân mới hiểu rõ nam nhân nhất, cho dù ngươi tới chỗ Tần Tình sư phụ hay là Lý Tiêu lão sư, hai người bọn họ dù sao cũng là nữ đạo sư đúng không, ta là một nam đạo sư, cũng hiểu được làm thế nào để khai quật được càng nhiều tiềm lực của ngươi...”

“Ồi!”

Chu Hàn muốn nói gì đó.

Trương Hi Dương nhìn hần: “Ngươi là cái gì?”

“Này, ngươi làm sao vậy?”

Chu Hàn trừng mắt: “Ta không thể à?”

Trương Hi Dương không nhịn được cười ra tiếng, “Ngươi tới đây!”

Phốc!

Người xem lập tức cười càng lớn tiếng hơn, hai người đường đường ca vương, lại cũng biết đấu võ mồm ngây thơ như vậy?

Có cần tiếp tục tức như vậy không!

Người xem cười to, Chu Hàn lại nghiêm túc nhìn về phía Điền Vĩ, hỏi một câu rất thâm trầm: “Mộng tưởng của ngươi là gì?”

Mộng tưởng?

Điền Vĩ nói: “Kỳ thật ta chưa nghiêm túc nghĩ tới vấn đề này, nhưng ta xác định là, ta nhiệt tình yêu âm nhạc, ta hy vọng có cơ hội tiếp tục đi tiếp trên con đường này.”

“Vậy thì được rồi!”

Chu Hàn nói: “Người hát rất hay, nhưng ta có thể cho người hát tốt hơn, bởi vì cách hát của người là con đường hoang dã, khuyết điểm của dã lộ rõ ràng cũng rất rõ ràng, năm đó ta cũng là dã lộ tử xông ra ngoài, ta có thể giúp người giảm bớt rất nhiều đường vòng, mặt khác ta năm nay ở Tần Châu có ba mươi hai cuộc biểu diễn, người tiến vào đoàn đội của ta, ta cho người làm biểu diễn của Gia Tân, loại cơ hội rèn luyện sân khấu này rất khó có được...”

“Thật giống như ai không có nhạc công vậy!”

Lý Tiêu lập tức ghen ngào, không chút khách khí nói: ” Điền Vĩ người đến đoàn đội của ta, chẳng những có thể làm Gia Tân diễn nhạc của ta, còn có thể đi đến chỗ diễn nhạc của hắn làm Gia Tân, hắn muốn không đồng ý ta xé hắn!”

Chu Hàn: “Ai!”

Lý Tiêu nhìn hắn: “Người lại cái gì?”

Chu Hàn sợ hết, “Ta chỉ nói một câu thôi.”

Xoạt xoạt!

Dưới đài lập tức cười điên rồi!

Chu Hàn Tần vừa rồi còn đối xử với Trương Hi Dương còn rất cương mãnh, sao đối mặt với Lý Tiêu lại kinh sợ thành một đồng, người không phải thích “ái” sao?

Sao không tiếp tục “ái” nữa?

Xem ra lượng tài liệu trên mạng là thật!

Chu Hàn Tần và Lý Tiêu thật sự là tình nhân!

Cả Tần Tâm cũng vui vẻ, nửa thật nửa giả nói: “Hai người các người có chuyện gì đi, ta đã xem rất nhiều bát quái, nói các người là tình lữ mà.”

Thật ra Tần Tâm biết hai người này là tình nhân.

Hai người trước đó biểu thị đã đồng ý lộ ra ở trong tiết mục.

Bởi vì thời gian trước tên đệ nhất cầu tử Tần Châu kia đã tính toán qua, chứng cứ gì cơ bản đều đã bị đập đá.

Trương Hi Dương thản nhiên nói: “Có lẽ sau khi ghi xong tiết mục này thì không phải nữa rồi.”

“Ha ha ha ha ha ha ha!”

Người xem cười bạo ý, những ca vương ca này tập hợp lại, cũng quá con mẹ nó tiếp địa khí đi!

Các đạo sư trong đồng loại bình ủy đều là loại đẳng cấp rất cao, phi thường khách khí với nhau, khách khí đến có chút xa cách, khiến cho giống như là giao tiếp giữa thương nghiệp vậy, động một chút lại thổi phồng lẫn nhau, trước mặt tuyên thủ là biểu hiện tương đối nghiêm túc, nói ra vẻ có khả năng không đến mức. Dù sao cũng phải thể hiện ra một mặt bình dị gần gũi của mình nha, nhưng uy nghiêm nên có là một chút cũng sẽ không ít.

Đoạt thời gian cướp người?

Đương nhiên cũng có.

Bất quá các đạo sư khác cũng cướp người, nhiều khi cũng chỉ đùa giỡn với nhau vài câu đã xong, tuyên thủ cuối cùng đi vào trong đội ngũ của ai, kỳ thật các đạo sư thực sự không để ý như vậy, không cướp được cũng sẽ không nói nhằm gì, nhưng mà âm thanh hay oanh oanh oanh lại là thật, người xem đều nhìn ra đám người này thật sự đang cướp người, đều trực tiếp khởi xướng cướp người đại chiến, mỗi người mũi trợn mắt, chẳng những đặc sắc phóng đảng mà còn cho người ta một loại cảm giác cực kỳ đùa cợt!

Đây không phải là tiết mục nào khác!

Nhưng mà người xem thích, chính là bầu không khí này, không chỉ hiệu quả tiết mục tràn đầy, cũng khiến cho mọi người đối với học viên cuối cùng tuyên chọn vị đạo sư nào tràn đầy tò mò và chờ mong!

“Quá buồn đùa rồi!”

“Đánh nhau bắt đầu đánh đi!”

“Đúng là đánh nhau to!”

“Chu Hàn chết bầm, thật làm ta cười đau bụng!”

“Quan hệ giữa Chu Hàn và Lý Tiêu cũng không giả vờ nữa, bài rồi!”

“Ta nhìn ra được Chu Hàn tất cả đều là sợ vợ cả.”

“Các đạo sư quan hệ tốt nha, không liên quan đến chỗ này nhất định không dám làm âm ỉ như thế!”

“Sao ta cảm giác đại chiến cướp người so với tuyển thủ biểu diễn còn đặc sắc hơn!”

“Thì tiết mục chính là phải làm như vậy mới thú vị nha, các đạo sư khách khí, trò tốt ta tốt, người khiêng kiệu hoa cho người có hứng thú gì?”

Người xem đã ghiền!

Mà Lâm Tri Bạch đồng dạng đang chú ý tình huống hiện trường thì lộ ra tươi cười.

Hiệu quả rất tốt nha.

Không uổng công lúc trước mình một mực gom bốn người lại tập luyện, tận lực giúp bọn họ nhanh chóng quen thuộc.

Nếu như không quen biết nhau, thật đúng là không thể để như vậy mở rộng tầm mắt.

Dù sao bọn họ cũng là ca khúc hậu nha!

Buông bao quần áo cướp người, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy!

Nhưng với tư cách là đối tượng tranh đoạt của các ca hát sau, Điền Vĩ lại trọn tròn mắt, gã không hề nghĩ tới có một ngày mình lại trở thành một trong bốn ngôi sao siêu nhất!

“Chọn đi, Điền Vĩ.”

Trương Hi Dương là người ổn trọng nhất trong bốn đánh giá.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, lão Trương là người chủ trì tiết mục ẩn hình này, dù sao lúc trước ông ta từng tham gia Tứ ca Khắc Nữ Tự từng có kinh nghiệm làm chủ trì từng có một bài giảng.

“Chọn ta làm việc!”

Không ngờ Lý Tiêu lại trực tiếp đứng lên!

Tần Luyện cũng đứng lên theo, “Ngươi nói ngươi là người Tô thành đúng không, hai chúng ta là đồng hương, ta cũng là người Tô thành, ngươi vào đoàn đội của ta sau này chúng ta cùng đi ra ngoài ăn cơm, khẩu vị đều tiếp cận!”

“Ngươi là lão sư thể dục đúng không?”

Chu Hàn vung hết tay lên cơ bắp thanh tú, “VẬY ngươi nhất định rất thích thể hình, vừa vặn ta cũng thích, chúng ta cùng nhau tuốt sắt!”

Trương Hi Dương nói: “Chọn ai cũng được, xem tâm ý của ngươi.”

Điền Vĩ trù trù.

Một giây đồng hồ.

Hai giây đồng hồ.

Ba giây đồng hồ.

Mấy giây sau rồi rầm, hấn ta mở miệng: “Ta chọn... Lý Tiêu lão sư!”

Bởi vì Lý Tiêu là người đầu tiên xoay người giúp mình!

Nhất thời âm nhạc vang lên, Lý Tiêu hưng phấn vọt tới sân khấu, nhẹ nhàng ôm Điền Vĩ một cái.

“Ôi!”

Tần Luyện giống như thua thiệt năm trăm đồng.

Chu Hàn cũng bĩu môi nói: “Chẳng lẽ hấn không thích tập thể sao?”

Trương Hi Dương lại cười ha ha.

Đệ tử tấn cấp đầu tiên chính thức ra đời.

“Lệnh bài đầu tiên của ta!” Lý Tiêu trở lại chỗ ngồi, trực tiếp đưa cho ba vị đạo sư vẻ mặt đắc ý.

Người xem cũng nhao nhao vỗ tay.

“Chương trình này so với ta tưởng tượng đẹp hơn nhiều!”

“Ai bảo chất lượng học viên “hạ tốt không được!”

“Cái này gọi là chất lượng không được sao?”

“Có thể xác thực bằng ngoại hình, nhưng là loại người xem nông cạn kia?”

“Ta hiếm thấy âm thanh này!”

“Tên Điền Vĩ này còn thú vị hơn những tuyển thủ đẹp trai kia!”

“Đem ta mong đợi cũng đã dâng lên rồi!”

” tuyển thủ thứ hai là ai vậy?”

“Đi ra ngoài rồi!”

Không để khán giả phải chờ lâu, con mẹ nó đọc sách. Hoa sai tí tách, trong đêm tối, đệ nhị Chử Bằng đệ tử tuần tú học viên đi lên sân khấu.

Lâm Tri Bạch nhìn tư liệu.

Họ tên: Triệu U Nguyệt

Tuổi: 28

Chức nghiệp: Công ty lấy không công bằng

A, nguyên lai là học viên này a, Lâm Tri Bạch có ấn tượng, đây cũng là hấn tự mình tuyển ra!

Cảm tạ nguyệt phiếu ủng hộ, tiếp tục viết.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 289: Hải yêu! La Ngạn! Khác với tên đàn ông thô kệch Điền Vĩ kia, Triệu U Nguyệt tuyệt đối là một đại mỹ nữ, nhan sắc này phóng xuất tiết mục tuyển tú nào cũng đều không kém!

Người xem quả thật là ngoài ý muốn.

Bắt đầu từ mỹ nữ rồi?

Quả nhiên loại người như Điền Vĩ hẳn phải có trường hợp đặc biệt, xem ra tiết mục này quan tâm đến giá trị nhan sắc của tuyển thủ nha, nhưng nếu nhan sắc đã tăng lên, vậy tiếng ca kia có phải chiết khấu rồi không?

Tâm tình người xem bắt đầu vi diệu.

Bởi vì tiếng Điền Vĩ tạo ra tiếng vang quá tốt, khiến cho mọi người thật sự nhìn thấy mỹ nữ, ngược lại có chút mất mát, luôn lo lắng đối phương dựa vào mặt mà tiến tổ.

Mọi người tùy ý vỗ tay.

Sau một tiếng vỗ tay, hiện trường an tĩnh lại.

Không có tuyển thủ mở màn, tiết mục này chính là như vậy, đi lên trực tiếp ca hát là được, không được chính là không được, dù sao khán giả cũng rất thích cách chơi này.

Âm nhạc vang lên.

Tiền tấu người xem có chút lạ lẫm.

Ngược lại Trương Hi Dương nghe ra đây là bài hát gì, bèn nói với ba vị đạo sư bên cạnh: “Đây là một bài Cổ Phong ca tên Mang Quân uy nghiêm, năm đó vừa mới tuyên bố có lẽ sẽ cầm bài thứ mười của Thi Bảng.”

Tần Luyện hiếu kỳ, “Ngươi nhớ rõ ràng như vậy?”

Trương Hi Dương muốn nói lại thôi: “Bởi vì bài hát này tương đối...”

Lý Tiêu nói: “So sánh cái gì?”

Chu Hàn than thở: “Sao lại nói một nửa?”

Đúng lúc này.

Khúc dạo đầu kết thúc.

Tiếng ca vang lên.

“Tâm ý bàng hoàng dao động như nước chảy, người chính là vương trong lòng ta.”

“Nhân ngư ngẩng đầu lên nhìn thiên đường, huyết sắc đang gột rửa huân chương ~”

“Ta thăm dò dục vọng nhân gian, bị người bỏ thí chẵn nuôi ~ “

“Duyệt sắc đỏ rực rơi trên long sàng, khuôn mặt Quân Uy khó dò ~ “

Tên này hay nhỉ!

Sắc mặt bốn vị đạo sư đều có chút cô quái!

Đám người Chu Hàn đều biết vì sao Trương Hi Dương không nói xong rồi, bởi vì bài hát này có chút màu sắc.

Bất quá so với phong cách của bản thân ca khúc, vẫn là thanh âm này đáng giá hơn nói, đó là cảm giác kiêu mị vô cùng, mơ hồ lộ ra một tia mê hoặc thần bí như có như không, Bách luyện cương cũng có thể hóa thành nhiều chỉ như ——

Vũ mị!

gợi cảm!

Nhưng không phải loại cảm giác rất hạ lưu này, nếu như miêu tả chuẩn xác, hẳn là sắc mà không đậm mị nhưng không tục, mỗi đoạn khí cùng chuyển âm đều có một loại ý nhị đặc biệt, giống như làm cho người ta có chút mơ màng!

Người xem nghe choáng váng!

Nhất là người xem bên ngoài, hô hấp đều có chút hỗn loạn, loại thanh âm có chút sắc khí này thật sự rất mê người, chỉ nói về độ nhận biết, thậm chí so với Điền Vĩ trước kia còn mạnh hơn!

“Thanh âm này!”

“Hát pháp này!”

“Ngươi là học viên từ đâu chui ra!”

“Ta có một đề nghị không thành thực, đề nghị đem thanh âm hoán chuyển.”

“Ha ha ha ha ha!”

“Thanh âm này ta yêu!”

“Lúc nàng hát thì giống như một con hồ ly tinh!”

“A!”

“Tần luyện chuyển thực rồi!”

Ngay khi thanh âm “đặc sắc” thứ hai tràn ngập trong giọng nói, cảm thấy tâm tình có chút thay đổi, Tần Si bắt đầu xoay người!

Sau đó.

Lý Tiêu cũng là nữ ca sau đó cũng xoay người lại, sau đó cùng Tần Tình liếc mắt nhìn nhau, đồng thời lộ ra nụ cười.

Trương Hi Dương nhắm mắt lại.

Chu Hàn không nhịn được hỏi: “Mạo??”

Trương Hi Dương không nói gì, Chu Hàn cũng không biết hẳn đang nghĩ gì, ngược lại là mình có chút động lòng, giọng nói này đặc sắc quá rõ ràng, nếu như tiến vào đoàn đội tuyệt đối có thể trở thành một kì binh!

“Không thích hợp với ngươi!”

Lý Tiêu đã xoay người trừng mắt nhìn Chu Hàn. Nữ ca ca xinh đẹp như vậy, hát còn có cảm giác như vậy, bà ấy sợ lão Chu không nắm chắc được.

Cứ như vậy.

Khi ca khúc sắp được hát xong.

Trương Hi Dương đột nhiên mở to mắt, nhân xuống nút quay người.

Chát!

Trương Hi Dương xoay người!

Chu Hàn vẫn còn đang do dự chưa kịp phản ứng, ca khúc kết thúc, hấn bỗng sót ruột, sao ba người khác lại quay hết rồi!

Ba ba ba!

Chu Hàn dùng hết sức ấn nút, nhưng nút không nhúc nhích. Gã đã không có cơ hội xoay người, cuối cùng là vì ca sĩ tự hát xong cái ghế tự động quay lại.

“Ha ha ha ha ha ha ha!”

Chu Hàn hết sức không ý thức được hành vi gã gấp gáp cuống cuống quay người lại, đã bao trọn vô số người xem cười, tất cả những người nhìn thấy cảnh này đều phun trào!

“Chu Ca Vương thật mạnh!”

“Đây là ca vương hay là người hài kịch?”

“Trước kia sao ta không phát hiện gia hỏa này đáng yêu như thế!”

“Trước kia có tin tức nói hấn chơi đại bài, bây giờ ta vậy mà không thấy kỳ quái, khả năng không phải gia hỏa này nhất định là đùa bỡn bài lớn, hấn chỉ đơn thuần là có chút thiếu tâm nhãn.”

“Bài này thật hay!”

“Ta có hơi không chịu nổi loại âm thanh này.”

“Ta cũng có cảm giác, có chút quá đáng với cái kia.”

“Ta không cảm thấy, thanh âm này có nhiều điều đặc sắc a!”

“Đúng vậy, đặc sắc!”

Mỹ nữ trên đài nhìn thấy ba đạo sư xoay người, vui vẻ xoay quanh tại chỗ, cuối cùng thiếu chút nữa trực tiếp ngã xuống.

“Tỉnh táo!”

Trương Hi Dương cười nói: “Giới thiệu bản thân mình một chút.”

Mỹ nữ vội vàng nói: “Ta là Triệu U Nguyệt, đến từ Xuyên thành, năm nay hai mươi tám, là một tên bạch lĩnh, làm việc ở một công ty Ngoại Châu.”

Trở thành bạch lĩnh sao?

Không nói Triệu U Nguyệt này, mọi người còn tưởng hẳn làm ca sĩ chuyên nghiệp, kết quả không ngờ lại là một tên cầm đầu không công, vậy mà xướng công lại tốt như vậy!

Đúng vậy.

Bất luận thanh âm có đặc sắc thế nào, hát hay như vậy thì mọi người cũng thừa nhận, tiết mục này đúng là biết diễn!

Trong các tiết mục tuyển tú khác.

Bình thường tuyển thủ đều là âm nhạc học viện, hai học viên trước mắt này, một người là lão sư thể dục, một người là lão sư thể dục, có cảm giác đều là chức nghiệp rất tầm thường, cũng không phải xuất thân khoa ban.

“Sao ngươi không chuyển lời?”

Trương Hi Dương liếc mắt nhìn Chu Hàn Tấn.

Chu Hàn buồn bực nói: “Còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì nàng đã hát xong rồi”

Ba vị đạo sư còn lại lập tức cười ha hả, nhưng cũng lý giải Chu Hàn Tấn, hẳn là do dự cuối cùng vẫn không đuổi kịp.

Tần Si trêu ghẹo, “Hối hận không?”

Chu Hàn mạnh miệng: “Lần này ta sẽ không tranh với các ngươi.”

Trương Hi Dương nhìn về phía Triệu U Nguyệt: “Hình như ngươi đang nhìn chăm chăm vào Lý Tiêu lão sư.”

“Ta là fan của Lý Tiêu lão sư!”

Triệu U Nguyệt mặt đỏ bừng, một bộ dáng fan cuồng truy bắt hiện trường.

Lý Tiêu nghe xong lời này lập tức vui mừng khôn xiết, đặc ý nhìn thoáng qua Tần Tình và Trương Hi Dương: “Các ngươi không còn cơ hội đâu!”

Nhưng mà.

Ngay khi những lời này vừa nói ra, Triệu U Nguyệt đột nhiên lại nói: “Sau đó ma ma của ta đặc biệt thích lão sư quyền luyện của Tần Hoài như sóng nước...”

“Ồ?”

Chu Hàn nháy mắt ra hiệu nhìn Lý Tiêu, giọng kỳ quái: “Có câu nói này.”

“Nghe ma ma nói chuẩn không sai!”

Tần Tâm cho là mình không có hy vọng rồi, kết quả Triệu U Nguyệt nhắc ma ma lên, nàng lập tức dấy lên hi vọng!

“Đợi một chút!”

Trương Hi Dương nói: “Mẫu thân ngươi thích Tần Luyện, ngươi thích Lý Tiêu, vậy phụ thân của ngươi đâu? Có thích ta không?”

“Ách...”

Triệu U Nguyệt áp úng.

Người xem lập tức cười ha ha.

Trương Hi Dương chưa từ bỏ ý định: “Vậy sao ông nội tròng bà ngoại của ngươi, thất đại di tám đại công lại không thích ta?”

Triệu U Nguyệt: “...”

Trương Hi giơ cao đại sát chiêu: “Kỳ thật năm nay ta có một buổi biểu diễn đi tuần trên thế giới...”

Người xem lần nữa cười to.

Sao lại còn trộm đồ của Chu Hàn nữa?

Chu Hàn vui sướng khi người gặp họa nói: “Lão Trương, ngươi hết hy vọng rồi, cũng đừng làm khó mọi người, cho nên bạn học Triệu U Nguyệt ngươi là tự mình quyết định, hay là nghe theo mẫu thân? Mời làm ra lựa chọn của ngươi.”

“Ta lựa chọn...”

Triệu U Nguyệt nhìn Tần Tình, lại nhìn Lý Tiêu, cứ giãy giụa như vậy mấy giây, cuối cùng cũng đưa ra đáp án của mình:

“Ta lựa chọn Trương Hi Dương lão sư!”

Tần Luyện há hốc mồm.

Lý Tiêu há hốc mồm.

Chu Hàn trợn tròn mắt.

Trương Hi Dương cũng trợn tròn mắt.

Người xem thì trong nháy mắt bộc phát ra tiếng cười vang dội!

“Đẹp quá!”

“Ba Thần Chuyển Chiết!”

“Làm cả buổi chỉ chọn Trương Hi Dương thôi!”

“Trương Hi Dương cũng choáng váng!”

“Chuyện này gây ra!”

“Muội tử này là người hiểu tiết mục kết quả đây!”

“Thương chết ta rồi!”

“Cho nên muội tử các ngươi đến cùng ai thích Trương Hi Dương chứ?”

“Hay cho một câu xoay chuyển tình thế!”

Lý Tiêu ôm đầu: “Sao lại chọn sư phụ Trương Hi Dương chứ!”

Tần Tình cũng bó tay: “Mẫu thân của em có thích em không?”

Chu Hàn còn ghen tỵ hơn cả hẳn, Trương Hi Dương còn tự mình giành lấy một đệ tử trước, “Tình huống gì đây? Nói sai rồi chứ? Ta cho ngươi một cơ hội để sắp xếp lại ngôn ngữ một lần nữa!”

“Không có nói sai.”

Triệu U Nguyệt hơi thẹn thùng nói: “Chủ yếu là bởi vì lão sư Trương Hi Dương nhìn rất chững chạc, giống như đạo sư đại học của ta, khiến ta có cảm giác an toàn...”

Đây là lời nói thật.

Mặc dù Trương Hi Dương cũng biết làm tiết mục tấu tấu hài hước, nhưng bản thân hẳn thật ra có một loại khí chất của một ông lão mơ hồ ở bên trong, chính là loại người rất có trách nhiệm với học viên.

“Đây là đang khen ta chứ?”

Trương Hi Dương cười nói: “Đến chỗ ta là được rồi!”

Cứ như vậy.

Trương Hi Dương cũng thu hoạch được đệ tử đầu tiên.

Ngay sau đó.

Hạng ba!

Hạng tư!

Hạng năm!

Mãi đến khi tuyển thủ thứ tám xuất hiện.

Người xem đã liên tiếp nghe được tám bài hát.

Hơn nữa Điền Vĩ và Triệu U Nguyệt mở đầu, tám người trong số đó có bảy người xoay người lại, nhưng phần lớn đều là nhất chuyển và nhị chuyển, chỉ có một học viên tam chuyển là Tần Si nhận, chỉ là không xuất hiện vị học viên tứ chuyển thứ hai, trong đó có một học viên vì không có đạo sư quay người bị đào thải, chủ yếu là vì những tuyển thủ này xứng công hoặc giọng nói đặc sắc, kém hơn Điền Vĩ và Triệu U Nguyệt một chút, nhưng tổng thể mà nói, trình độ cũng coi như không tệ.

Lúc này.

Ba học viên của Lý Tiêu.

Hai học viên Tần luyện.

Hai học viên Trương Hi Dương.

Trước mắt Chu Hàn vẫn chưa có học viên.

Chủ yếu là hai vị ca sĩ sau xoay người tương đối chịu khó, đặc biệt là Lý Tiêu, nhưng Chu Hàn và Trương Hi Dương xoay người rất cẩn thận, không dễ dàng bỏ qua.

Chu Hàn là người khoa trương nhất.

Tám tuyển thủ kỳ thực hẳn chỉ vòng vèo ba lần, kết quả còn chưa cướp được đạo sư khác, tựa hồ có chút ý xuất sư bất lợi.

...

Đối với chuyện tuyển thủ tiếp theo không có hai vị cường giả trước, người xem cũng không có thất vọng, bất kỳ tiết mục nào cũng có hoa hồng có lá xanh, nếu như tất cả đều là trình độ

của Điền Vĩ và Triệu U Nguyệt, ngược lại sẽ không lộ ra sự tham ô.

Huống hồ.

Trong tiết mục này cho dù tuyển thủ có gửi các tiết mục khác cũng tuyệt đối không kém, mặc dù phương diện nhan sắc quả thực có chút thiếu ý nghĩa, nhưng người xem xem một đường đến đây, đối với nhan giá đã không có yêu cầu gì rồi, mọi người chỉ để ý thanh âm!

“谢谢u mục thật thú vị a!”

“Mỗi lần đạo sư xoay người, ta đều rất hưng phấn!”

“Ha ha ha, ta cũng vậy, lúc trước bị một ít dư luận mang theo tiết tấu, ta còn tưởng rằng Nguyễn Cung thực sự không tìm được đệ tử tốt, không nghĩ tới đệ tử tốt một người tiếp theo, bất quá hai người phía trước thật sự là quá kinh diễm rồi, cho nên các tuyển thủ phía sau tuy rằng cũng rất lợi hại, nhưng theo một ý nghĩa nào đó xem như bị che lấp quang mang.”

“Phong pháp thuật này sau đó chắc chắn là lừa!”

“Hỏa khải định là cháy rồi, loại thiết kế ghế dựa này quá thú vị, hiện tại ta chính là có chút lo lắng, tổ tiết mục có phải cố ý đem tuyển thủ tốt nhất đặt ở phía trước hay không, dù sao những tuyển thủ sau này chính thể thực lực, so với hai vị trước quả thực có chút chênh lệch.”

“Cũng bình thường thôi.”

“Người tổ chú mục vì hấp dẫn người xem, khải định đem tuyển thủ tốt nhất đặt ở phía trước, như vậy mọi người mới có thể hứng thú nhìn xuống, dù sao tuyển thủ phía sau tuy rằng không bằng phía trước, nhưng chính thể cũng không tệ, trong đó có hai ba người mà ta đặc biệt thích, thậm chí là người duy nhất bị loại ta cũng tán thưởng, đáng tiếc có chút, rõ ràng bộ dạng cũng rất anh tuấn.”

“Chương trình nhan sắc này vô dụng!”

“Các đạo sư không quay người thì không nhìn thấy mặt của tuyển thủ, cho nên dù lớn lên đẹp đến đâu thì cũng vô ích, hơn nữa nhìn một lượt, tám tuyển thủ ngoại trừ Triệu U Nguyệt quả thật xinh đẹp ra, các học viên khác chỉ nói nhan giá trị

ngang bằng khối ngọc bích này, cho dù người thứ sáu ra sân, cũng chỉ đẹp hơn người bình thường một chút, nhưng mà đẹp trai cũng có giới hạn.”

“Đằng sau còn có cao thủ không?”

“Cảm giác thu chế sắp kết thúc.”

“Quân lâm tổng hợp Nghệ, trình độ kế hoạch thật sự không có, nhưng nếu như phía sau không có cao thủ, luôn cảm giác thiếu chút nữa có ý tứ có xác có sao?”

Vẫn là câu nói kia.

Hai người phía trước quá kinh diễm.

Người phía sau còn kém một chút.

...

Các đạo sư cũng đang nói chuyện phiếm.

Lý Tiêu nói: “Lão Chu, tiêu chuẩn của cậu rất cao, tổng cộng mới vòng ba lần, cứ tiếp tục thế này có vẻ không tốt lắm.”

“Vật dĩ hi vi quý.”

Đúng là Chu Hàn vẫn cảm thấy có chút không ổn, nhưng gã người này miệng cứng rắn quen rồi, mới không thừa nhận, “Hiện tại mới là kỳ hạn thứ nhất, ta không tin sau này không có tuyển thủ giỏi như Điền Vĩ lại xuất hiện nữa!”

“Độ khó không thấp đâu.”

Tần Luyện phân tích: “Nhóm đứng mục tiêu hẳn là vì người xem kiên nhẫn nhìn tiếp, cho nên trực tiếp đem tuyển thủ tốt nhất lấy ra trước, những tuyển thủ phía sau kém một chút, chính là minh chứng tốt nhất, người nên hạ tiêu chuẩn xuống thì hạ thấp một chút tiêu chuẩn, dù sao ta cảm thấy tiêu chuẩn tiết mục này đã là phi thường lợi hại rồi, tuyển thủ thiếu chút nữa cũng đều có tiềm lực rất cao, hoàn toàn đáng giá để thu nhập đoàn đội tiến hành bồi dưỡng!”

“Dù sao hôm nay ta rất hài lòng!”

Lý Tiêu cười nói: “Đệ tử tứ chuyên duy nhất ở chỗ ta!”

Tần Luyện cười nói theo: “Ta cũng không kém, bắt được một đệ tử tam chuyên, thật ra tam chuyên cùng tứ chuyên chênh

lệch không lớn!”

Lý Tiêu đồng ý: “Cũng đúng, câu thứ ba đó của ngươi, ta không đổi, không phải do hấn hát không tốt, mà thực sự là phong cách không quá đúng với ta, nếu ta cứng đối cứng, nói không chừng sẽ làm trể nải người ta.”

“Ta nhận Triệu U Nguyệt, cũng coi như là tứ chuyển đúng không?”

Trương Hi Dương mỉm cười nhìn Chu Hàn Tấn, kỳ thật đối phương cũng muốn vòng vo, chỉ là do do do dự bại trận.

Lúc này.

Trong tai truyền đến âm thanh.

Hôm nay tuyển thủ thứ chín sắp xuất hiện!

Mà vị thứ chín, cũng là vị tuyển thủ lên sân cuối cùng của lần này!

...

“Cuối cùng đã đến phiên hấn.”

Lâm Tri Bạch một mực ở phía sau đài quan sát cuộc thi, đồng thời cũng một mực đang mong đợi tuyển thủ cuối cùng lên sân khấu!

Một tuyển thủ cuối cùng tên là La Ngạn.

Là nhân tuyển mà Kim Hiểu Phong đề cử.

Cũng giống như Điền Vĩ, La Ngạn này vốn đã bị Lưu Hoa loại bỏ, bởi vì Kim Hiểu Phong trình diễn chương trình diễn phim, cho Lâm Tri Bạch xem xong lại kéo người ta trở về, tuyển thủ này tuyệt đối không thể bỏ qua!

Thậm chí Lâm Tri Bạch cảm thấy:

Biểu hiện của La Ngạn còn kinh người hơn cả Điền Vĩ và Triệu U Nguyệt!

“La Ngạn muốn xuất tràng!”

Đồng dạng đang chờ mong sẽ tổ chức đạo diễn tiết mục, hấn đã xem qua hiệu quả tập luyện của La Ngạn.

Quá mạnh mẽ!

Chính là bởi vì tập luyện có hiệu quả tốt nên đạo diễn tỏ quay mới có thể để La Ngạn áp trực!

Dù sao...

Cũng không thể cho người ta một loại cảm giác đầu hồ đuôi rần a?

Một tuyển thủ xuất trường cuối cùng nhất định phải kinh diễm!

“Người nhà hẳn tới sao?”

Lâm Tri Bạch thuận miệng hỏi một câu.

Đạo diễn nói: “Cha mẹ La Ngạn qua tai tai nạn xe cộ, cho nên hôm nay là ông nội của hẳn tới, ta còn muốn để hẳn quay về đây, hát xong thì trò chuyện với đạo sư, nhưng La Ngạn cự tuyệt, nói là không muốn bán bác bác đồng tình gì đó, tên nhóc này tính cách rất bướng bỉnh...”

“Không cần nói những thứ này.”

Lâm Tri Bạch cũng không cho rằng La Ngạn cần phải giảng thân thể bị thảm trên sân khấu, hẳn có tiếng ca liền đủ để chinh phục người xem.

“Nói thì nói như vậy.”

Đạo diễn nhắc nhở: “Nhưng chúng ta đăng video, thân thể của hẳn vẫn được nhắc tới...”

“Ta nói không cần tận lực nói trên đài, nhưng cũng không để người làng tránh.” Lâm Tri Bạch cười cười nói: “Không cố ý kích động, không biên soạn một chút chuyện xưa không thành vấn đề, nói thật cũng không sai.”

“Đúng.”

Đạo diễn nói: “Trong video quay lại của ta kể một số sơ sơ, ví dụ như sau khi cha mẹ tai nạn xe cộ qua đời, hẳn được ông nội bà nội chiếu cố lớn lên, nhưng hôm nay chỉ có gia gia tới đây, bởi vì bà nội sinh bệnh nằm viện, phí y dược đặc biệt cao, cho nên La Ngạn trung cấp tốt nghiệp tốt nghiệp, vẫn luôn đưa ra ngoài bán kiếm tiền chữa bệnh cho bà nội...”

Nghe vẫn như bán thảm.

Bất quá câu chuyện này là thật, cho nên Lâm Tri cảm thấy không có bất cứ vấn đề gì, “Áo ấm của hãn đạo sư là ai?”

“Lão sư Trương Hi Dương.” Đạo diễn mở miệng nói.

Lâm Tri Bạch gật gật đầu, “Không biết lão Trương có thể bắt được hay không.”

La Ngạn có tướng quán quân!

Đây là phán đoán của Lâm Tri Bạch.

Tất cả đệ tử, chỉ có hai ba người, là Lâm Tri Bạch cho rằng có hi vọng đoạt giải quán quân, La Ngạn chính là một trong số đó.

“Khó mà nói được.”

Đạo diễn nói đến chuyện này liền không nhin được vui vẻ.

Mỗi một học viên trước khi lên đài, đều bổ sung và viết xuống đạo sư ngưỡng mộ của mình.

Nhưng mà.

Sân khấu thay đổi trong nháy mắt.

Chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Có thể là đạo sư trong lòng không xoay người vì mình.

Ngược lại, có những đạo sư khác vì chính mình xoay người.

Cũng có thể là rõ ràng đã lấp đầy đạo sư trong tấm lòng, nhưng bị lời nói đạo sư khác xúc động, cuối cùng thay đổi chủ ý trong lúc lựa chọn!

Dù sao đám tiết mục cũng không can thiệp bất kỳ nào.

Mà mục mục đích này đến bây giờ, không có mấy tuyến thủ cuối cùng tiến vào trong lòng đạo sư đoàn đội, cũng là có đủ kỳ hoa.

Đồng thời điều này cũng hoàn toàn chứng minh tầm quan trọng của việc đạo sư cướp vòng tay người khác!

” tiết mục của chúng ta liền ở chỗ này!”

Đồng dạng ở Giang Thành bên cạnh chú ý tiết mục tình huống cười nói:

“Những tiết mục tuyển tú khác, học viên bị chọn cho đối tượng, căn bản không có quá nhiều quyền lên tiếng, nhưng trong tiết mục này của chúng ta, học viên lúc đầu là đối tượng được chọn lựa, nhưng nếu như nhận được một vị đạo sư trở lên xoay người, hẳn đã thu được quyền hạn trở tuyển chọn, hơn nữa tuyển đối tượng còn là loại tồn tại cấp bậc như ca hát sau này!”

“Hắn lên sân khấu rồi.”

Lâm Tri Bạch đột nhiên mở miệng nói.

...

Đúng vậy.

La Ngạn lên sân khấu.

Ước chừng là Điền Vĩ và Triệu U Nguyệt, liên tục biểu hiện mấy vị tuyển thủ không có kinh diễn như vậy, cho nên vừa nhìn thấy La Ngạn, người xem cũng không cảm thấy có chỗ thần kỳ nào, chỉ vỗ tay cổ vũ một phen.

La Ngạn quả thật không có gì đặc biệt.

Đại khái chiều cao khoảng một mét sáu, mái tóc ngắn lưu lại, quần áo rất mộc mạc, ngũ quan chưa nói tới đẹp trai cũng chưa nói tới xấu xí, chính là ném vào trong đám người liền tìm không thấy loại người này.

Người xem tùy ý trò chuyện.

“Vừa rồi chủ trì nói đây là tuyển thủ cuối cùng hôm nay?”

“Còn là một tên tiểu tử.”

“Nhìn không giống như rất lợi hại a.”

“Về ngoài xấu xí.”

“Chương trình này không thể trông mặt mà bắt hình do ta bắt hình như là cần, có điều tuyển thủ này hình như là cho người ta một cảm giác rất bình thường.”

“Hắn là ăn mặc quần áo đúng không?”

“Tên gia hỏa này mặc quá tùy ý, không giống các tuyển thủ khác, vô luận lớn lên thế nào, ít nhất trang phục vẫn là tỉ mỉ chuẩn bị.”

“Ta cảm thấy rất tốt, mộc mạc, sạch sẽ.”

“Chắc chắc, cũng có thể là cố ý mặc như vậy, không nói chuyện này nữa, chút nữa tiết mục kết thúc, chúng ta đi ăn cái gì?”

Tiết mục sắp kết thúc rồi.

Người xem đối với ca khúc cuối cùng, biểu diễn tuyền thủ cuối cùng, tự nhiên sẽ không để bụng như trước kia.

Có người sau khi kết thúc suy tính ăn cái gì.

Có người đang cân nhắc một hồi về nhà là đánh xe hay là ngồi xe lửa.

...

Hiện trường của đệ nhị lục chế.

Nhìn La Ngạn đi lên sân khấu, một lão nhân tóc có chút hoa râm nở nụ cười.

“Hắn là cháu của ta.”

“Này, tôn tử của gia gia ngài ca hát có êm tai không?”

“Cái gì?”

Lỗi tai lão nhân gia không dùng tốt lắm.

Người chủ trì hoàng hôn cao giọng: “Ta nói là, ông nội, La Ngạn chúng ta ca hát có êm tai không?”

“Ngoan nghe, dễ nghe.”

Lão nhân lần này nghe được rồi, lộ ra nụ cười, “Bà nội nó thích nghe tiểu Ngạn ca hát.”

Thật ra lão nhân đã rụng gần hết răng nanh, hai má hãm sâu nếp nhăn dày đặc, nhưng nụ cười này lại rất hiền lành.

...

Ánh đèn chiếu xuống.

La Ngạn hít một hơi thật sâu.

Âm nhạc theo đó vang lên.

Cây đàn dương cầm có tác dụng.

Ông chủ tốt ơi.

Nhạc khí đơn giản.

Thư Thư chậm rãi.

Nhẹ nhàng vô cùng.

“Trong mơ ta từng thấy người, ngàn vạn lần.”

“Ta từng thấy người trong ánh sáng, nhưng không hô được tên.”

“Ta từng ở trước cửa sổ chăm chú nhìn người, là thời gian gió thổi qua.”

“Ta từng truy tìm người bên bờ biển, trên bờ cát là bóng dáng của ai?”

“Ngày đó ta nhớ tới người, nhưng không về được gian phòng kia.”

Suu suu suu suu!

Thời khắc tiếng ca vang lên, hiện trường đột nhiên trầm mặc, vẻ mặt tất cả mọi người trong nháy mắt đều biến hóa, từng người mở lớn miệng, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm sân khấu!

“Ta nghe nhầm sao?”

Những nghi vấn như vậy gần như đồng thời hiện lên trong đầu của từng người.

“Hay là ánh mắt của ta có vấn đề?”

Cùng một nghi vấn, cũng xuất hiện trong lòng mỗi người.

Đệ tử này!

Rõ ràng là một nam sinh!

Nhưng nam sinh này lại phát ra tiếng nữ!

Hơn nữa...

Vẫn là cái loại đặc biệt mê người này, đọc sách phải mà rối rắm. Kỹ thuật ma quái. Sỡ sách này có âm thanh của một nữ tử đặc biệt mộng ảo, mềm mại như muốn hát vào lòng tất cả mọi người.

Điều này sao có thể!

Sao có thể như vậy được!

Mà sau khi ca xướng chủ ca xong, La Ngạn bắt đầu nhắm mắt lại, ngâm xướng giai điệu tươi đẹp thê lương, hẳn đã đắm chìm trong thế giới của mình, cũng không biết lực trùng kích mình dẫn đến cho người xem rốt cuộc có bao nhiêu ——

Thanh âm kia như đến từ biển sâu!

Giờ phút này La Ngạn giống như Hải yêu Tái Nhâm vậy!

Tiếp tục xin nguyệt phiêu!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 290: Thanh âm hay chính thức dâng lên! Vị trí đạo sư này.

Bốn vị đạo sư không nhìn thấy tình huống phía sau, nhưng bên tai lại vang lên tiếng ca, lại khiến trái tim bọn họ vì đó mà run lên.

Tần Si quay đầu lại nhìn Lý Tiêu, có chút sợ hãi than: “Đây là bài ca của người à! Nữ ca ca thật lợi hại! Trình độ này thật giống như cao hơn một cái đầu so với Điền Vĩ và Triệu U Nguyệt, nhưng bản vẽ xử lý của nàng khác với của người, đây là bản thể của chính mình, đã hình thành phong cách đặc biệt của bản thân!”

Còn có chuyện Tần Tình không nói.

Đó chính là biểu diễn của tuyển thủ này thật sự là quá đả động người, thậm chí so với Lý Tiêu hát ban đầu cũng không kém quá nhiều, mỗi người đều có hương vị thiên thu, chỉ là đối phương xướng công còn chưa mạnh như vậy —

Dù sao Lý Tiêu cũng là ca khúc hậu!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, với tư cách là một học viên tham gia tuyển tú, hiệu quả biểu diễn diễn diễn xuất sắc lại có thể so sánh được với cái người mà Lý Tiêu ca hát ban đầu này, điều này khiến cho Tần luyện cảm thấy vô cùng khiếp sợ!

Lý Tiêu cũng bị chấn kinh!

“Suy sắc nữ sinh này thật đẹp, bài hát này có thể được cô ta hát đến mức này, giọng hát đầu tiên của ta đã hát của cô ta, vậy các người đừng có giành, ta tự mình dạy cô ta!”

Lý Tiêu thế tất đắc!

Là ca sĩ Lý Tiêu đương nhiên nghe được, người tuyển thủ này biểu diễn đơn thuần dựa vào thiên phú và âm sắc, nhưng phương diện kỹ thuật còn có khiếm khuyết, điều này có thể là bởi vì đối phương còn chưa có hệ thống học tập tiếng nhạc, nhưng điều này không quan trọng, thiên phú là ông trời ban cho, dù cố gắng thế nào cũng rất khó bù đắp, nhưng kỹ thuật

lại có thể thông qua hậu thiên học tập để thăng cấp, tuyển thủ này tuyệt đối là một khối ngọc thô!

“? Mạnh Quân muội dễ sụp đổ sao?”

Lần này Chu Hàn không còn kinh sợ nữa, ánh mắt hấn sáng rực, đã hoàn toàn động tâm, “Các người đều có học viên của mình, nhưng hôm nay ta còn chưa khai trương, người học viên này ta đã quyết định, không nghĩ tới đám tiết mục lại có thể tìm được loại hạt giống này để dự thi, thảo nào để cô gái này áp trực...”

Bởi vì hai tuyển thủ hàng đầu quá kinh diễm.

Bốn vị đạo sư cũng cho rằng tuyển thủ phía sau sẽ không có bất kỳ ngạc nhiên gì quá lớn, kết quả không nghĩ tới cuối cùng vậy mà lại toát ra một tuyển thủ thiên phú đáng sợ như vậy!

Trương Hi Dương đang cười.

Hấn mặc dù không có nhiều lời, nhưng tuyển thủ này không phải hấn không được, tuyển thủ này có cơ hội đoạt quán quân, trình độ có thể nói hôm nay là tốt nhất!

Chỉ là...

Phản ứng của người xem hình như có chút kỳ quái a.

Trương Hi Dương không nhìn thấy tình huống tuyển thủ, nhưng lại có thể nhìn thấy biểu tình của một số người xem, hấn thấy các khán giả ở dưới giờ phút này đang trợn mắt há hốc mồm nhìn lên, trên mặt ngoại trừ khiếp sợ ra, tựa hồ còn mang theo thần sắc cổ quái cùng khó tin.

Đúng vậy.

Theo tiếng hát biểu diễn của La Ngạn, khán đài ban đầu đang thương lượng chút nữa là muốn đi đâu ăn cơm thì đám người xem đã ngây dại, cúi đầu chơi điện thoại di động, người xem cũng ngây ngẩn cả người, khán giả vừa mới định ngồi phương tiện giao thông về nhà lại càng đem tất cả suy nghĩ ném đến chín tầng mây, toàn trường toàn bộ ánh mắt đều tập trung ở trên người La Ngạn, gần như muốn trợn trừng trừng mắt!

Lẽ nào là tướng mạo của tuyển thủ?

Bởi vì lúc Điền Vĩ lên sân khấu biểu diễn, người xem cũng có phản ứng tương tự.

Đó là bởi vì giọng nói của Điền Vĩ có độ tương phản cực kỳ mãnh liệt với điều kiện ngoại hình của bản thân, nên người xem mới kinh ngạc và bất ngờ tới vậy.

Chỉ là.

Lần này phản ứng của người xem, tựa hồ càng thêm khoa trương!

Điều này không khỏi làm cho Trương Hi Dương hoài nghi, nữ học viên ở phía sau này, có thể là quá mập hoặc là quá xấu, hết lần này tới lần khác giọng nói lại giống như tiên tử, cho nên mọi người mới có phản ứng như vậy...

Đồng dạng như vậy.

Ba vị đạo sư khác, cũng chú ý thấy phản ứng của người xem có điểm gì là lạ.

Mấy người liếc nhau, đều sinh ra liên tưởng tương tự như Trương Hi Dương, bất quá ai cũng không để ý, bọn họ không quan tâm tuyên thủ lớn như thế nào!

Sửu thì như thế nào?

mập thì thế nào?

Chỉ bằng thanh âm này, đệ tử nhất định phải hạ gục!

Đúng lúc này.

La Ngạn bắt đầu ngâm xướng:

“A a a a a a a a a a a a a a a a a a ~ a a ~ “

Đây là bộ phận cao trào của ca khúc, không có ca từ, chỉ có ngâm xướng, cảm giác giống như cá heo, nhưng lại không hoàn toàn, bên trong có rất nhiều nguyên tố mỹ thanh, xử lý tự nhiên mượt mà, trong nháy mắt làm cho tất cả mọi người nổi lên một thân da gà!

Không chỉ là da gà mà còn là mụn da.

Là lời xướng ban đầu, hốc mắt Lý Tiêu lúc này đã đỏ lên, nước mắt theo gương mặt chảy xuống, nàng bị bài hát này biểu diễn làm cho cảm động thật sâu.

“Trời ơi!”

“Tiếng ngâm này!”

“Ta có thể để hẳn cho ta a một ngày!”

“Quá tốt rồi!”

“Kinh diễm đến ta rồi!”

“Sợ hết da gà rồi!”

“Còn không xoay người?”

“Đạo sư đang nghĩ gì vậy!”

“Đi lòng vòng, con mẹ nó, trong nháy mắt đã đi khắp bốn phía?”

Ngay lúc La Ngạn hóa thân Hải yêu mở ra ngâm xướng, bốn vị đạo sư vậy mà không hện mà cùng đồng thời vỗ đèn xoay người!

Chát!

Chát!

Chát!

Chát!

Bởi vì tỷ lệ đồng bộ quá cao, dường như đã hện xong, cho nên sự rung động của bốn ngọn đèn mang đến, cũng là trước đó chưa từng có, người xem chỉ cảm giác chính mình giống như tại mùa hè khốc nhiệt, ăn được miếng thịt quả dưa hấu ngọt nhất, trong nháy mắt cả người đều thoải mái!

Nhưng bọn họ thì thoải mái hơn.

Bốn vị đạo sư xoay người lại bị dọa sợ!

Quần áo mộc mạc, tóc ngắn nhẹ nhàng, dáng dấp nho nhỏ, bề ngoài bình thường, những điều này đều không đủ để các đạo sư khiếp sợ, chân chính khiến bốn người mộng bức, là giới tính của tuyển thủ này!

Nam!

Vậy mà lại là nam!

Chu Hàn lại lộ ra biểu tình giống như táo bón!

Lý Tiêu hốc mắt đỏ bừng, càng không để ý tới lau nước mắt, có chút sững sờ nhìn La Ngạn!

“Nam! Là nam, ta tưởng là nữ ca!”

Hai tay Tần Tình ôm lấy cái ót, kinh ngạc đến mức không khép miệng lại được.

“Chúng ta đều tưởng rằng nữ ca...”

Trương Hi Dương không nghe thấy, người biểu diễn bài hát này lại là một nam hài bình thường không có gì lạ, khó trách người xem bị dọa sợ, khó trách biểu tình vừa rồi của mọi người khoa trương như vậy, cho dù ai nhìn thấy một màn này đều sẽ chịu chấn động cực lớn!

Hốc mắt La Ngạn cũng đỏ lên.

Không biết là bởi vì bốn vị đạo sư vì hắn xoay người, hay là hắn đã lâm vào trong tâm tình ca khúc, cứ như vậy hơi nghẹn ngào, đỏ mắt hát xong bài hát!

Khi ca khúc kết thúc.

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm!

Bốn vị đạo sư cũng đang ra sức vỗ tay!

Tiếng vỗ tay còn chưa kết thúc, Tần Tình đã khản cấp lớn tiếng hỏi: “Người tên gì?”

Hiện trường yên tĩnh.

Mọi người đều tò mò về tên của tuyển thủ.

La Ngạn cố gắng bình tĩnh cảm xúc nói: “Bốn vị đạo sư tốt, ta tên La Ngạn!”

Lý Tiêu lau nước mắt nói: “La Ngạn, người hát rất tốt, người hát vô cùng tốt, ngay cả nguyên xướng của ta cũng cam bái hạ phong!”

Tần Si trêu chọc: “Lý Tiêu lão sư đã khóc thành nước mắt rồi.”

Lúc này Chu Hàn đang sức lực của nam nhân kia bùng nổ, trực tiếp đi xuống đài cùng với trợ lý bên cạnh cầm khăn tay, lau sạch nước mắt cho Lý Tiêu.

“Hoàn toàn không giả vờ nữa, chính thức ngả bài cho hai người bọn họ.”

Trương Hi Dương thấy cảnh này cũng không nhịn được trêu chọc: “Buổi tối hôm nay không cần ăn cơm, chỉ ăn cơm chó thôi đã no rồi.”

Người xem cười to.

Sau đó Chu Hàn trở lại chỗ ngồi, mở miệng nói: “Nhiều năm qua như vậy, ta cũng có kiến thức uyên bác đấy. Ca thê có thể nói giọng nữ ca, rất khó có được, không phải là hiếm thấy. Ta biết không ít nam ca có thể làm được chuyện này, nhưng bọn họ dùng tiếng nói giả không phải là giọng vốn có của bọn họ. Mà ca khúc của La Ngạn chính là biểu ngữ như vậy, vô cùng tự nhiên, không có chút cảm giác nào hết sức tận lực. Loại tình huống này ta còn thấy lần đầu tiên, thậm chí giọng nói của người giống như một nữ hài tử. Sao có thể làm được chuyện này...”

“Từ nhỏ ta đã như vậy.”

La Ngạn có chút xấu hổ nói: “Bởi vì đặc điểm này, trước kia ở trường học, sẽ bị các bạn học trêu chọc, sau này ta đi khám bác sĩ, cho rằng xảy ra vấn đề gì, nhưng bác sĩ nói tiếng họng của ta không có vấn đề gì, chỉ là không có trải qua biến đổi giai đoạn giống với nam hài khác, cho nên từ nhỏ đến lớn vẫn không thay đổi chút nào.”

“Đừng có xấu hổ.”

Trương Hi Dương mở miệng nói: “Tiếng nói trời sinh, đáng lẽ phải đáng để chính người kiêu ngạo mới đúng, sắc đẹp như vậy, thậm chí ngay cả nữ ca chuyên nghiệp cũng phải hâm mộ người.”

“Ví dụ như ta!”

Tần Luyện cười nói: “Ta một mực cố gắng khai quật ra càng nhiều khả năng thanh âm, nhưng thanh âm bản thân đã cố định, cho dù có thể hát ra thanh âm khác nhau, cũng là dựa vào kỹ thuật kẹp lấy, rất không tự nhiên, không giống như người hồn nhiên thiên thành.”

“Nghe thấy chưa, ngay cả ca khúc như chúng ta cũng phải hâm mộ người!”

Lý Tiêu cười nói: “Người có thể làm được những chuyện mà ca vương không làm được, để người thời gian trưởng thành, có lẽ người sẽ trở thành ca vương trong ca vương, ca vương trong ca hậu!”

Ca vương ca khúc hậu!

Ca vương trong ca hậu!

Cái đánh giá này thực sự quá cao, người xem toàn trường đều kinh hô!

Sau đó Lý Tiêu nói: “Chắc người chưa học tập qua âm thanh nhạc nhĩ, là làm công việc gì?”

La Ngạn mở miệng nói: “Công tác của ta là bán ra ngoài, tự học qua âm nhạc, chủ yếu là có hứng thú với mỹ thanh.”

Ngoài mua bên ngoài, tiểu ca đây là??

Người xem bị đáp án này làm cho kinh hãi!

Bốn vị đạo sư cũng cảm thấy choáng váng.

Mặc dù cách ăn mặc của La Ngạn xác thực rất mộc mạc, cho người ta cảm giác như bề ngoài, nhưng nghề nghiệp này của người bán ngoại viên vẫn là làm cho người ta giật mình ——

Chỗ này chắc là chỗ bán đứng mà ca ca sẽ ở ngoài giảng bài cho hẳn rồi phải không?

Không hổ là tiết mục của Nguyễn Cung, không hổ là âm thanh hay thân thiện, thể hiện sâu sắc cái gì gọi là “Thanh âm là tiêu chuẩn duy nhất”!

Giờ khắc này.

Hiện khán giả chân ái đã tử tiết mục này!

Nếu như không có một tiết mục như vậy, tuyển thủ như La Ngạn, chẳng phải là vĩnh viễn đều không có ngày nổi danh?

Cũng không phải nói tặng người ngoài có gì không tốt, nghề nghiệp không cao thấp quý tiện, chỉ là một tiểu ca bán bên ngoài, âm nhạc thiên phú lại mạnh như vậy, đây thật sự là quá kịch tính rồi!

“Người không phải là đưa ra ngoài bán.”

Chu Tẫn vẻ mặt nghiêm túc mở miệng nói.

Hiện trường sững sờ, nhưng sau đó Chu Hàn lại bổ sung thêm: “Ngươi là người bán kỹ sĩ, cũng là ca đàn kỹ sĩ!”

Người xem nở nụ cười.

Lý Tiêu Nhạc không chống đỡ nổi nói: “Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy Chu Ca Vương khen ngợi như vậy, ngươi là một đạo sư, lại đi nịnh nọt tuyên thủ, ngươi có xấu hổ hay không.”

“Đây là thưởng thức!”

Chu Hàn làm người có thể mặt tốt, có chút ngạo khí là thật, nhưng cũng là người yêu. Đặc biệt là hôm nay gã còn chưa thu hoạch được gì, chỉ vào La Ngạn có thể gia nhập vào đội ngũ của mình, triệt để hòa giải trước kia thất bại. Cho nên lúc này gã cười tủm tỉm không hề kiêu căng nói: “La Ngạn ngươi biết không, năm nay ta có...”

“Ba mươi hai buổi hòa nhạc!”

Ba đạo sư khác đã sớm đoán được lời Chu Hàn nói.

Chu Hàn tròn trắng mắt, trong tiếng xì xào của người xem liền đổi giọng: “Ta là muốn nói, năm nay ta có một bài ca mới, muốn tìm một ca sau cùng cùng hát, nhưng nghe được giọng nói của ngươi, ta cảm thấy hay là dứt khoát hai ta cùng hát là được rồi.”

La Ngạn tròn trừng lớn hai mắt!

Ba vị đạo sư khác cũng ngạc nhiên không kém!

Cái tên Chu Hàn này, vì lấy được La Ngạn đã bỏ ra vốn vốn lớn a!

Bài hát mới của ca Vương, nếu không có gì bất ngờ, cơ bản là nắm chắc hạng nhất trong thi đấu!

Phối hợp với Ca vương biểu diễn, đối với La Ngạn mà nói, có thể xem như một bước lên trời!

“Ta thật sự có thể được không?”

La Ngạn đương nhiên cũng biết sức nặng của câu nói vừa rồi.

Chu Hàn gật đầu, dùng giọng ngọt ngào nói: “Đương nhiên có thể, đương nhiên cho dù ngươi không lựa chọn ta, lời hứa này vẫn có hiệu lực như cũ.”

La Ngạn nói hần tự học qua mỹ thanh!

Cho nên Chu Hàn trực tiếp làm hết sức đẹp đẽ của mình!

La Ngạn nghe xong, ánh mắt sáng lên!

Trương Hi cười nói: “Trình độ đẹp đẽ của Chu Hàn tẫn sư phụ không tệt, nhưng mà của ta cũng không tệt...”

Lời còn chưa dứt.

Chu Hàn xắn tay áo lên.

Trương Hi Dương không hề cử động: “Mặt khác, ta còn có thể thỉnh sư phụ ta, đại sư tiếng tốt Triệu Phồn Mậu tiên sinh dạy con tuyệt chiêu.”

Triệu Phồn Mậu, đại sư Tần Châu xinh đẹp!

Trương Hi Dương cũng lấy ra được vị này!

Tần Luyện thấy tình huống không đúng, trực tiếp bước xuống ghé đạo sư, vọt tới trước mặt La Ngạn, chớp chớp mắt:

“Ngươi hiểu ý ta chứ?”

“Ngươi phạm quy!”

Lý Tiêu nhìn chằm chằm La Ngạn: “Ngươi hát ta hát, đến đoàn đội của ta cho ngươi bản lãnh ca hát này, sau này ngươi tùy tiện hát hò!”

La Ngạn nhất thời không biết làm sao.

Vẫn là Trương Hi Dương mở miệng nói: “Mời ngươi đưa ra lựa chọn đi.”

“Ta...”

La Ngạn do dự trong chốc lát, cắn răng một cái, cuối cùng vẫn nói: “Ta lựa chọn Chu Hàn tẫn lão sư!”

“A a a a a a a!”

Chu Hàn tận hưng phấn, như đứa trẻ một trăm sáu mươi cân, càng như quyền Mao La Phí Phí. Bộ dạng đặc ý này, trực tiếp chọc cười cả khán đài cùng ba vị đạo sư nơi đây.

“Tiện nghi cho ngươi quá rồi!”

Lý Tiêu tiếc nuối, cảm thấy tiếc nuối từ tận đáy lòng.

Trương Hi Dương cũng cảm khái: “Có lẽ Chu Ca Vương vốn chính là đạo sư trong lòng người ta...”

“Không phải.”

La Ngạn gãi gãi đầu nói: “Ta đo tâm nghi đạo sư, là Trương Hi Dương lão sư, ta là fan của ngài...”

“Phốc!”

Tần Luyện không để ý tới mắt mát, vô tình cười nhạt nói: “Đây là bị Chu Ca Vương cạy góc tường à? Người!”

“Nhanh chóng dùng thuốc cứu tim!”

Trương Hi Dương không nghĩ tới lại là như vậy, không khỏi thống khổ ngã ngò trên ghế, hai tay dè lên ngực.

Người xem cười càng lớn tiếng hơn.

Chu Hàn trực tiếp làm mặt quỷ với Trương Hi Dương, trong tiết mục này, họa phong của hắn đã từ từ tan vỡ, triệt để phóng xuất ra thiên tính và bản thân, không còn là Chu Ca Vương cao cao tại thượng, thích cầm đàn bà trước kia nữa.

Ở phía sau đài.

Đạo diễn cũng nhin không được nở nụ cười: “Ta đã nói rồi, tâm động đạo sư gì gì đó, đều là bài trí, tham khảo một chút là được, lựa chọn tuyển thủ cuối cùng phần lớn đều là do hiện trường quyết định.”

“Có thể kết thúc rồi.”

Lâm Tri Bạch, tiết mục đầu tiên ở đây coi như đã kết thúc viên mãn!

Bất kể là biểu hiện của các tuyển thủ, hay là các đạo sư, đều đạt đến sự mong đợi của Lâm Tri Bạch, thậm chí còn có phần vượt ra ngoài.

Còn sau khi hoàn thành đợt sao chép đầu tiên, kế tiếp đương nhiên là tới phiên bản hậu kỳ.

Giang Thành nói: “Nội dung tiết mục cũng không phức tạp, biên tập không được bao lâu, chúng ta liền định tại mười một tháng mười một Pháp Hành.”

Lâm Tri Bạch đồng ý.

Hôm nay là ngày tám tháng mười một.

Khoảng cách ngày mười một tháng mười một, chính là ngày một đã không còn thừa bao lâu.

Mà theo người chủ trì lên đài, tổng kết một chút trận đấu hôm nay, mọi người tại hiện trường bắt đầu có trật tự lui, từng người vừa đi vừa thảo luận tình huống hôm nay thu thập, tâm tình hết sức kích động.

“Đẹp!”

“Đây là tiết mục tuyển tú tốt nhất mà ta từng xem!”

“Rất đặc sắc, trước đó ta còn lo lắng Mậu Đầu Hồ sẽ đầu voi đuôi chuột, không nghĩ tới đệ nhất thời là đầu rồng đuôi hổ, La Ngạn xuất hiện thật sự là thần long vẫy đuôi a, đây chính là thực lực của Chữ Bằng làm tổng diễn nghệ thuật, đây chính là trình độ quân lâm nha, trước đó dư luận trên mạng còn nói chi tiết tuyển tú này có thể lo lắng, quả thực là nói bậy nói bạ, trình độ tuyển thủ tiết mục này cơ hồ có thể nghiền ép tất cả tiết mục cùng loại ở Tàn Châu!”

“Quang Điền Vĩ và Triệu U Nguyệt đã đủ tàn nhẫn!”

“Nói gì đến những kẻ ở phía sau, còn có cả cấp bậc quái vật như La Ngạn nữa chứ!”

“Trước kia ta xem tiết mục tuyển tú, cảm thấy giá trị nhan sắc tuyển thủ nhất định phải cao, nhưng tại trên sân khấu, nhìn thấy tuyển thủ biểu diễn, ta sẽ triệt để quên đi hình dáng của bọn họ, chỉ để ý tiếng hát của bọn họ, đây mới là âm nhạc chân chính chất lượng a!”

“Thật mong chờ chính thức pháp hành!”

“Lúc này ta nhất định sẽ xem lại một lần!”

“Thiếp chế kỳ thứ hai còn muốn tới, có điều đến lúc đó vé đoán chừng sẽ không dễ làm, lần này chúng ta là mượn thân phận nhân viên công tác bên trong giải trí ở Thiên Quang mới có được vé ở hiện trường.”

Bởi vì việc lục chế đều phải giữ bí mật.

Cho nên đa số người xem tại đây đều không phải người qua đường thuần túy mà có quan hệ ít nhiều với tiết mục. Ví dụ

như tuyển chọn chính là nhân viên công tác tài trợ, ví dụ như công tác của Nguyễn Cung, vân vân, những người này không có tham dự chế tác tổng nghệ nên đánh giá là tương đối khách quan, so với người xem bình thường chẳng khác gì nhau.

...

Đại diện cho thương hiệu và giang thành gặp nhau một lần.

Đại biểu lam y chocolate và Giang Thành nắm chặt tay nói: “Ta biết ngay các ngươi chuẩn xác mà!”

“Thật không, ta nghe nói các ngươi muốn đổi thành chủ trì?”

“Không không không không!”

Đại biểu biểu kẹo cao su vôi vàng nói: “Không đổi thì không đổi, cứ đảm nhiệm chủ trì này là được, chúng ta rất thích cách niệm quảng cáo kia, về sau tiếp tục duy trì đại biểu!”

“Ha ha ha, cái này tự nhiên.”

“Sau này tiết mục rụt rè của các ngươi cần đầu tư, có thể tiếp tục liên hệ với chúng ta mùi trà thơm, chúng ta đã là lão bằng hữu rồi!”

Hương vị trà ngon đại biểu như là đạo.

Cuối cùng người phụ trách nước trái cây kỳ nhạc cũng vỗ ngực nói: “Chỉ cần là tiết mục, chúng ta đều có thể suy xét đầu tư, các con số cụ thể thì chúng ta có thể đàm phán, dù sao thành ý của chúng ta, Giang đại biểu là biết rõ.”

“Nói như vậy mọi người đều rất hài lòng?”

“Cực kỳ hài lòng! Chúng ta mặc dù không xem xét tiết mục tổng nghệ này cũng không phải người bình thường gì, nhưng là khán giả bình thường, xác thực bị nội dung tiết mục hấp dẫn, tiết mục các ngươi có thể làm được như thế đã đủ rồi!”

Đại diện thương hiệu đều mở miệng.

Có thể hấp dẫn đến tiết mục của bọn họ, hẳn là cũng có thể hấp dẫn người xem bình thường!

...

Bên kia.

Các đạo sư cũng đang nói chuyện phiếm.

Tần Tâm cảm khái nói: “Thật không biết tên Côn Bằng này tìm được nhóm tuyển thủ này từ đâu, vốn dĩ đảm nhiệm một trong bốn vị đạo sư, đối với chúng ta mà nói có thể chỉ là lúc công việc, nhưng bây giờ ta còn có phần nôn nóng muốn lục chế kỳ thứ hai!”

Lúc trước 《 Sư Đồ 》 cũng tìm Tần Tình.

Mà bây giờ Tần Tình lại rất may mắn mình cuối cùng lựa chọn 《 Hảo thanh am 》 !

Mặc dù Tần Luyện không biết chất lượng của sư đồ như thế nào.

Tần Luyện cho rằng tiết mục kia của Lâm Phượng hẳn là rất khó vượt qua —— thanh âm tốt đẹp rồi, dù sao trước kia nàng cũng không phải là chưa từng tham gia tổng kỹ.

Căn cứ kinh nghiệm của Tần Luyện, nàng cảm thấy âm thanh vui vẻ của nàng sẽ làm vỡ nát tất nhiên sẽ.

“Ta thích tiết mục này!”

Chu Hàn Toàn cũng cười nói: “Không giống những tổng kỹ khác, quá giả dối, đây cũng là nguyên nhân ta không thích tham gia tổng kỹ, tổng nghệ phải đi theo kịch bản thì còn có ý nghĩa gì chứ!”

“Ta thấy ngươi là thả bản thân bay đi rồi.”

Lý Tiêu dở khóc dở cười, Chu Hàn rõ ràng là tên ca vương rất có gánh nặng kia, nhưng sau mấy trận đại chiến hôm nay, vị Chu Ca Vương này vậy mà trực tiếp không làm người nữa, đùa giỡn đủ kiểu, gây ra vô số tiết mục kết quả!

Mặc dù Lý Tiêu biết Chu Hàn cũng âm thầm làm như vậy.

Nhưng gia hỏa này trước kia ở trước khi ông kính, không phải rất giả sao?

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, hành vi vứt bỏ bao quần áo phóng thích bản thân của Chu Hàn cũng không thể nói là có vấn đề gì, bởi vì người xem bị hấn chọc cười rất nhiều lần.

Điều này nói rõ...

Người xem thích xem sau khi thấy các ca khúc thì biểu hiện ra bộ mặt tiếp đất tức giận.

Có lẽ tiết mục này thật sự đến rồi!

Phải biết rằng cho dù là đối với một ngôi sao nổi tiếng như ca ca hát sau này mà nói thì cũng phải duy trì danh tiếng.

Phương pháp duy trì danh tiếng có thể trực tiếp phát khúc, đương nhiên cũng có thể tham gia tổng nghệ...

Chỉ có điều đại đa số tổng nghệ, đều rất khó mang đến hồi báo rõ ràng gì cho siêu một tuyên.

Trừ phi đó là loại tổng hợp diễn viên cực kỳ bạo tạc!

Mà âm thanh tốt đẹp từ tình huống hôm nay xem, tựa hồ đã có tiềm lực như vậy!

“Chúng ta không thể bại bởi nhà sát vách.”

Trương Hi Dương cười nhắc nhở một câu, thầy trò mưu đồ ở bên cạnh cũng có bốn siêu một đường.

Nếu như Nguyễn Cung thanh âm hay ho bại hoại ở bên cạnh, không chỉ là mất mặt, bốn người Trương Hi Dương, Chu Hàn và Lý Tiêu Tiệp Tần cũng mất hết mặt mũi.

“Tuyệt đối không thua bọn họ!”

Con người Chu Hàn Dẫm háo thắng vô cùng mạnh, dù cho tham gia tổng kỹ, hẳn cũng hy vọng mình tham gia tổng kỹ, là tổng kỹ tốt nhất!

“Ừm.”

Trương Hi Dương cười cười, hiện tại hắn và Chu Hàn đã thành bằng hữu.

Hoặc là nói, bốn vị đạo sư tốt giọng uyển chuyển, trải qua khoảng thời gian ở chung này, quan hệ đều trở nên tương đối tốt.

Khó có được trong giới giải trí, bốn siêu một đường có thể cảm giác được tính tình hợp nhau.

Nghĩ đến đây, Trương Hi Dương không khỏi có chút cảm thán.

Bạch Đế lão sư gọi mình tham gia tổng nghệ, tất cả đều có lợi ích cực lớn đối với sự nghiệp của mình.

Chính mình mặc kệ là tham gia ca hát của ta, hay là tử tử tham gia 《Thừa Phong Phá Lãng, bản ý đều là muốn trả nhân tình cho Bạch Đế.

Nhưng lần nào đến cuối cùng.

Chính mình chẳng những không trả được nhân tình.

Ngược lại có chút càng thiếu càng nhiều ý nghĩa.

Dù sao chính mình tham gia những tiết mục này, cuối cùng cũng được hưởng lợi rất nhiều!

Mà bây giờ xem ra, âm thanh tốt lành của Đồng Lư tựa hồ cũng giống như vậy, ngoài mặt là mình giúp Bạch Đế, cuối cùng có thể là Bạch Đế giúp mình!

Sau khi hàn huyên một lát.

Bốn người không rời đi ngay mà đi gọi học viên thuộc hạ tới bên cạnh, bọn họ muốn hướng dẫn cho các học viên!

Bởi vì bốn đạo sư muốn giành quán quân!

Muốn đạt quán quân thì phải dựa vào các học viên biểu hiện!

Cho nên bốn đạo sư nhất định sẽ đặc biệt phụ trách chỉ đạo với học viên!

...

Về công tác biên tập của “Thanh danh tốt” kỳ thứ nhất, Lâm Tri Bạch cũng không tham dự. Chẳng qua cuối cùng y vẫn nhìn một chút, đưa ra ý kiến sửa đổi của bản thân.

Cùng lúc đó.

Tin tức về “Thanh âm hay” ngày đầu tiên sẽ tiến hành vào Đại Thiên, ở Thiên Quang truyền bá truyền bá tin tức đã truyền khắp toàn bộ lưới!

Lập tức!

Lưới nhiệt nghị luận!

“Hôm nay mới ghi lại kỳ thứ nhất thôi, ngày kia mới làm sao? Không phải ngươi lần đầu làm tổng nghệ sao, hiệu suất khá đấy.”

“Đồ linh Sư Đồ lúc nào pháp hành?”

“Chưa định, kỳ thật nếu không có Nhai Tí thầy trò, ta có lẽ có chút hứng thú với am hiểu âm thanh, nhưng đã có 《thầy trò》, cảm giác đối với tiết mục kia sẽ không hào hứng quá lớn.”

“A!”

“Mau nhìn!”

“Phía video thần bí bên kia chế tác ‘Su đồ’ cũng định kết một phong truyền cung, đợt này là thần thoại đài truyền hình cùng truyền hình Thiên Quang) a!”

“Vậy ngày nào phân ra?”

“Số mười một tháng mười một!”

“Cmn! Cũng là ngày kia! Hai tiết mục muốn đồng thời hành pháp? Xem ra hai bên thật sự là ân oán cục a, sóng này rõ ràng là đánh lén, mỗi một điểm đều đang nhắm vào nhau!”

Lúc trước, khi toàn bộ lưới đang sôi nổi bàn tán về hai bên thì đó là cục diện ân oán.

Mà hôm nay Chủ Bằng mới định trước ngày mười một tháng mười một.

Đồ tề sư ở cách vách lập tức theo đuôi đến, tựa hồ đang đợi chính đốn chuẩn bị.

Thần kinh không hẳn cảm chút nào, đều cảm nhận được hai bên giương cung bạt kiếm, giữa hai tiết mục này, là không so sống người chết ta sống, tiết tấu thề không bỏ qua a!

“Đừng nói cái gì nữa, đánh cược đi.”

Lập tức có người có chuyện tốt phát động phiếu bỏ toán trên mạng, điều tra dân mạng trong lòng bọn họ cho rằng hảo âm thanh cùng sư đồ cuối cùng ai thắng ai thua.

1, 《Hảo thanh âm》 thắng》

2, 《Su Đồ》 thắng》

3, khó mà nói.

Kết quả cho rằng người có thành tích tốt hơn của Đồng Lu chỉ có 22%.

Mà người cho rằng người có thành tích đồ đệ tốt hơn lại chiếm bảy một thành!

Còn lại một bộ phận lưới bạn trên mạng chọn lựa “Khó mà nói”, cảm giác tất cả đều có khả năng.

“Xoạt soạt!”

Lâm Phượng nhìn phần điều tra này, cười lạnh nói: “Bây giờ lòng tin của người thế nào?”

Gần đây Lâm Cung một mực túm lại với Lâm Phượng cười nói: “Xem ra việc tuyên truyền chiến của thầy trò Nguyễn Cung đã đạt được toàn thắng.”

“Không phải chúng ta tuyên truyền tốt.”

Lâm Phượng thản nhiên nói: “Là bởi vì tuyển thủ khuyến khích âm thanh oanh oanh tốt quả thực không cách nào so sánh với chúng ta, bọn họ đến chậm một bước, đã định trước chỉ có thể bám theo sau mông chúng ta ăn tro!”

“Vậy đầu tư của ta cũng phải quay về một lần thật mạnh rồi!”

Lâm Cung vô cùng chờ mong.

Cuối năm đến, lão gia tử sắp thu bài!

Thức suốt chứa bên trong mấy cái ký hiệu hài tử mà mình phụ trách, bởi vì quảng cáo hiệu quả không bằng đối thủ cạnh tranh, cho nên phương diện sản lượng, có xu thế rõ ràng.

Nếu cứ như vậy mà giao quyền...

Lão gia tử kia tuyệt đối sẽ vô cùng bất mãn đối với công tác của mình!

Nếu đúng như chiêu bài của Lăng sư đồ quá hot thì hẳn nhất định sẽ tăng số lượng quảng cáo trong tiết mục lên rất nhiều!

Đến lúc đó trực tiếp lật ngược tình thế!

Nói không chừng còn có thể vì vậy, từ chỗ lão gia tử thu hoạch được càng nhiều phần thưởng, thậm chí đạt được một phần tư cách sản nghiệp?

Tựa như việc Lâm Tri ăn xong thần thoại xuất lò vậy!

Có trời mới biết Lâm gia đời thứ ba, đám người Lâm Cung và Lâm Phượng hiện tại đối với việc Lâm Tri Bạch thừa kế thần

thoại xuất bản, hận hận cỡ nào.

Thậm chí đời thứ hai cũng là thèm không được!

Về phần thương hiệu đối với thương hiệu nhà những người đầu tư tốt kia?

Ha ha.

Lâm Cung cười, hẳn nhất định thắng đối bại, lúc này dường như đã nhìn thấy được mấy thương hiệu kia, gắn sét vào tương lai đã bị chính mình treo ngược trở lại!

...

Người trên mạng cho rằng sư đồ sẽ thắng, chiếm hơn bảy mươi phần trăm, đích thật là nghiền ép cho thanh âm tốt đẹp của!

Đây là bởi vì tất cả mọi người cảm thấy chất lượng tuyên thủ lòng lẫy không được.

Cũng chỉ nhìn 《 Hảo âm thanh 》 tùy đệ nhất kỳ xem mới biết được, thuyết pháp này căn bản chính là vô căn cứ.

Nhưng người xem thu thập mới bao nhiêu a?

Dù những người này có kêu nát yết hầu, cũng sẽ không gây ra sóng gió gì trên mạng.

Trên thực tế.

Ngay cả nhân sĩ trong nghiệp, người cho rằng thầy trò Linh Đồ thắng cũng chiếm tuyệt đại đa số.

“Vấn đề tuyên thủ, thật sự là tổn thương cứng rắn của âm thanh, trừ phi người có thể mở ra lối đi khác biệt, ví dụ như đặt trọng điểm lên người đạo sư?”

“Nào có thể mở lối tắt khác dễ dàng như vậy, hướng hồ trận dung đạo sư hai bên không có gì chênh lệch.”

“Chúng ta cũng biết sáng tạo đúng, nhưng tuyên tú tiết mục đã làm ra nhiều năm như vậy, vẫn luôn là một bộ trò chơi này, sáng tạo mới dễ dàng làm ra khó khăn cỡ nào?”

“Dù quân lâm cũng không thay đổi được hiện trạng này.”

“Đáng tiếc, nếu như không có Nhại Tí sư đồ, âm thanh hay rầm rầm thì nói không chừng có thể hung hăng bùng nổ một đợt, dù sao thì cũng có bốn siêu một đường.”

“Đề tài tương tự, cạnh tranh quá tàn khốc, hai tiết mục này khả năng chỉ có một con sống!”

“Dưới tình huống cấp bậc đạo sư không sai biệt lắm, vấn đề tuyên thủ nhất định sẽ trở thành cọng rơm sau cùng đè chết.”

“Tịch nghệ của Côn Bằng, chắc chắn là không thành vấn đề, dù sao bọn họ cũng đã xấp xỉ thu hồi chi phí rồi.”

“Nói thì nói như vậy, nhưng Nguyễn Cung làm ra đại trận như vậy cuối cùng vẫn phải xuất ra một điểm tối hậu, đối với bọn họ mà nói đã xem như thất bại, dù sao tiết mục cấp bậc này cũng đã bỏ ra một phần sức lực không nhỏ.”

Tình huống trước mắt.

Tựa hồ đối thủ đáng sợ như sư đồ đã trở thành khiêu chiến lớn nhất từ khi thiệp thác lĩnh vực tổng nghệ tới nay.

Phương diện truyền thông.

Tin tức cũng liên tiếp không ngừng.

Sư đồ 《 Hảo thanh âm 》 ! Nữ tử truyền hình Phòng Thiên Quang Ti Nv!— Thuru Vũ Lâm Phượng của Bạch Đế LVVVV!
Sau Ca Vương Ca 》 !

“Hai đại tuyên chọn tổng nghệ nghệ đồng ngày trừ? Lâm Phượng Sát Cơ lộ rõ!

Bạn trên mạng của Tuyên Cơ Hạo bỏ phiếu, tỉ lệ mà thầy trò xem trọng cao tới hơn bảy mươi phần trăm!

Thanh âm hay của Đồng Lư tiên đồ ảm đạm? Đồng Lư?

Tranh tài đỉnh phong tuyên tú ở Phần Tàn Châu sắp chính thức bắt đầu!

Kim thân của 《 Tổng Nghệ 》 sắp bị đánh nát? Cuối tổng kỹ Tàn Châu ai là phong?

...

Cứ như vậy.

Ngày lại ngày trôi qua.

Rốt cuộc!

Số mười một tháng mười một đã tới!

Một ngày này.

Bình đài cực quang liên quan tới 《sur đồ》 cùng 《hai cấp tổng nghệ》 đã tăng lên rất nhiều!

“Đêm nay tám giờ sáng ta theo lệnh!”

“Các người xem cái nào?”

“Ta thấy 《Sur Đồ》!”

“Sur đồ tề thêm một phần!”

“Khẳng định là Nhai Tí sur đồ nha!”

“Ta lựa chọn hảo hạng âm thanh, bất kể như thế nào, ta vẫn tin tưởng Bộ Ngạn, toàn bộ tổng kỹ của Tỳ Hưu, ta đều rất thích, không có lý do gì chỉ biết lật xe lần này.”

“Ta cũng nhìn 《Hảo âm》!”

“Ta chính là fan của Chu Hàn, đương nhiên nhìn giọng nói tốt đẹp hoắc hoắc hoắc, tuy cá nhân ta cho rằng, có khả năng cuối cùng thầy trò sẽ nổi lửa.”

“Ta xem toàn bộ, nhưng trước tiên xem 《thầy trò》 đi!”

Mặc dù rất nhiều người coi trọng 《Sur Đồ》, nhưng người xem để xem 《Hảo âm》 cũng không ít!

Đặc biệt là Trương Hi Dương, Chu Hàn Tẫn, Lý Tiêu và Tần Luyến, còn có fan của Bạch Đế, cơ số này vô cùng khổng lồ!

...

Rốt cuộc!

Tám giờ đêm đó chính thức tiến đến!

Thần thoại đài truyền hình, 《Sur Đồ》 chính thức pháp hành!

“Tác phong thiếu niên!”

“Cô gái tình thắm thiết!”

“Tuổi thanh xuân tươi!”

“Tuổi trẻ bất bại!”

Ngay từ đầu tiết mục đã là ca khúc của bốn vị ca sĩ siêu nhất tuyên ca hát, trong ca từ vẫn luôn nhấn mạnh “Thiếu niên”, “Thiếu nữ” cùng với nguyên tố của người tuyển thủ trẻ tuổi, dù sao tiết mục này cũng là tuyển thủ dự thi, Lâm Phượng là lựa chọn dựa theo tiêu chuẩn của “thần tượng” mà lựa chọn.

Tất cả đều là mỹ nữ anh tuấn!

Trên mạng rất nhiều người vừa xem vừa thảo luận:

“Vũ đài thật đẹp! Cảm giác thanh xuân nồng đậm!”

“Ai, quả nhiên là cái này, mỗi lần xem loại tiết mục này, ta đều sẽ có cảm giác, hình như chỉ có người đẹp mới có thanh xuân.”

“Khà khà, ta là chó cỏ, ta thích cái này, nhan giá chính nghĩa!”

“Bài nhạc thật hay! Quan trọng ngắn gọn, cao giọng nói rằng, bốn vị đạo sư đều đã hết sức thành thực, không còn trẻ nữa, cho nên hát loại ca đặc biệt trẻ tuổi này cũng có cảm giác vi diệu.”

” êm tai thì xong chuyện thôi!”

“Đúng rồi, Thanh âm am hiểu của Giao Bằng cũng dùng được rồi chứ?”

“Không có hứng thú, ta liền thích 《 thầy trò 》 loại tuyển thủ đẹp trai mỹ nữ như thế, bên kia vẫn cường điệu điểm nhan sắc gì đó, vậy còn có ý nghĩa gì.”

“Nhưng bài hát bên kia rất hay.”

...

Đúng vậy.

Bên này truyền hình đài thần thoại, 《 Thanh âm hay cũng chính thức pháp hành, vừa mở màn đã là biểu diễn của bốn vị đạo sư!

Ca tên: Thật tình anh hùng!

Thì thầm: Bạch Đế

Khúc nhạc: Bạch Đế

Phối bài: Trương Hi Dương, Chu Hàn, Lý Tiêu, Tần luyện
Trên sân khấu.

Tung ra toàn bộ hỏa lực!

“Chỉ nắm chắc mỗi phút mỗi phút trong sinh mệnh!”

“Toàn lực ứng phó giặc mộng trong lòng chúng ta!”

“Không trải qua mưa gió thì làm sao thấy được cầu vồng!”

“Không ai có thể tùy tiện thành công!”

Ca Vương ca hát rầm rộ biểu diễn những ca khúc tràn đầy cảm xúc.

“Thật dễ nghe!”

“Quả nhiên là bài ca mới của Bạch Đế!”

“Ta có liếc nhìn thầy trò đồ đệ bên cạnh, mở màn ca khúc rõ ràng bên này càng tốt hơn!”

‘Thanh âm hay của Nguyễn Cung có Bạch Đế!’

“Nhưng mà Sở Từ đi đâu rồi, 《 Hảo âm thanh 》 lại khiến cho Sở Từ làm tổng giám âm bản cũng không thành vấn đề chứ?”

“Vậy không biết, nói không chừng sau này còn có bài hát của Sở Từ thì sao?”

“Nói cũng đúng.”

“Ta tuyên bố vòng thứ nhất, Chử Bằng thanh âm vang dội, ca khúc mở màn này ta chưa từng diễn!”

“Khiêu ca mở màn tốt, nhưng trọng yếu nhất vẫn là tuyên thủ biểu hiện, thứ này dù tốt hơn nữa cũng chỉ là thêm dầu.”

Mọi người thảo luận.

Có không ít người vừa xem tình huống của thầy trò họ vừa điều tra tình huống bên kia bất cứ lúc nào.

Đặc biệt là trên mạng.

Mọi người quá chú ý tới trận đại chiến thế kỷ của vòng tròn tổng nghệ này, cho nên chỉ hận không thể bắt đầu từ mỗi chi tiết nhỏ, so sánh ưu khuyết của hai tiết mục với nhau!

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Vòng mở đầu đầu của vòng một, là 《 Hảo Thanh âm 》 giành thắng, thắng bài này ở Bạch Đế viết!

Chỉ là ngay sau đó.

Rất nhiều người đang so sánh hai tiết mục liên nhú mây lại, bởi vì chủ trì của các chú chủ trì của Nguyễn Cung xuất hiện...

“Đây là ai vậy?”

“Hoàng Lập?”

“Tìm kiếm chủ trì ở xó xỉnh nào đó?”

“Ta đã tra qua tư liệu, chip chip đọc sách là trực trực, Hoan K Khắc hoa văn. Sốp án: “Kê văn Hoan Hoan.”

“Một người chủ trì bốn đường.”

“Phốc!”

“Có thể chủ trì bốn sợi cung có thể chủ trì 《 Hảo âm thanh 》 ?”

“Cho dù người không tìm được người chủ trì một đường, cũng phải toàn bộ người chủ trì của ta tới chống đỡ mới đúng chứ?”

“Đợt thứ hai xem ra là Nguyễn Cung hảo âm thanh thua.”

Bởi vì chủ trì chuyên gia đồ đệ ở sát vách cũng đã xuất hiện, một người chủ trì nổi tiếng nhất tuyến, nổi tiếng nhất giới căn bản không phải là Hoàng Lập có thể so sánh!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 291: Từ trước tới nay Tỳ Hưu thật du dương tổng kỹ! Không ít fan của thầy trò Côn Bằng, lúc này đều ở một bên xem tiết mục, đồng thời còn ở một bên âm thầm chú ý 《 thanh âm hay 》 bên cạnh, mục đích đương nhiên là vì điều tra tình hình quân địch a. Kết quả lần điều tra này, fan của 《Sur đồ》 liền phát hiện, ca khúc mở đầu 《 Hảo thanh 》 có vẻ tốt hơn một chút, lập tức sinh ra cảm giác buồn bực bất lợi, nhưng sau khi bọn họ nhìn thấy chủ trì của 《 Hảo Hảo thanh âm 》 , tâm tình trong nháy mắt lại tốt lên!

“Người chủ trì sát vách dễ chịu quá!”

“Tên Hoàng Lập kia chưa từng nghe qua a, tốt xấu gì cũng là tuyên tú cỡ lớn đầu tư ngang với 《 thầy trò 》 , sao lại không tìm một người chủ trì như vậy?”

“Người chủ trì là chúng ta thắng!”

“Xưa đầu đợt ca hát xem như bọn họ miễn cưỡng cao hơn một bậc nhì, nhưng vòng thứ hai chúng ta thắng một trận, Hiển sư đồ chúng ta thỉnh tới làm chủ trì của Lý Hàm lão sư, người chủ trì đứng đầu của Tần Châu vô cùng nổi danh, được công nhận năng lực chủ trì, không giống như tên Hoàng Lập này, ta kiểm tra một chút, người chủ trì bốn đường mà thôi.”

“Bọn họ không phải là đi lấy không ít quảng cáo đầu tư sao?”

“Có thể tiền cũng dùng để mời ca vương ca, người chủ trì khỏi này chưa dự toán xong.”

“Nói không chừng cũng không phải vấn đề dự toán, ta hoài nghi là rất nhiều người chủ trì lợi hại không muốn tới thăm dò, có tiền cũng không mời tới.”

“Ha ha, phong cách chủ trì của tên Hoàng Lập này cũng thường thường không có gì lạ.”

“Ngay cả người xem cũng không quá thèm.”

Kỳ thật lời này có hơi khoa trương rồi, fan của thầy trò bên này cũng trong lòng biết rõ.

Bởi vì loại tiết mục tuyển tú này, chủ yếu phải xem sự tồn tại của đạo sư và tuyển thủ, người chủ trì cảm giác rất thấp, đơn giản chỉ là công tác ghi chép và công tác quảng cáo, sau đó liền không có vấn đề gì rồi, nhìn xem thầy trò đồ đệ bên này không phải là như vậy sao?

Dù sao chủ trì đại bài cũng chỉ là chủ trì.

Chỉ như vậy đã phát huy được không gian, có thể chơi đùa lời hoa ra ngoài hay sao?

Nhưng mà.

Ngay lúc tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, Hoàng Lập bắt đầu chơi hoa sự tình, cười mở miệng nói: “Trước khi trận đấu chính thức bắt đầu, ta muốn cấp cho mọi người một chút phúc lợi.”

Lại thêm khuôn mặt.

Ai là người nhà người a?

Có thể có phúc lợi gì?

Ngay khi người xem cười vang.

Hoàng Lập đột nhiên hít sâu một hơi:

“Tiếng du khố Lam Phù chính tông thanh âm du dương của Vi Nhĩ chính thức được mời ngài tổ chức từ Ni Nhĩ bộ lạc khổng lồ để tự chế âm nhạc du dương tuyển tú cho Tần Châu tham quán trà trà hàng ngày, nước trái cây ngon để mời vũ khí thiên vị để chèo chống từng trái cây ngon hơn ở vườn hoa Thiên vị càng phải cố vũ cho thanh âm hay của bốn vị đạo sư đặc ý môn đồ đệ đặc ý lần này đã bước lên bờ hàm răng Quan Ái của người càng quan tâm hơn là mê âm nhạc cập đổ...”

fan của 《Thầy đồ》 mà ngu ngốc!

fan vui vẻ cũng ngây ngẩn cả người!

Vô số võng bạn đang xem trực tiếp trợn mắt há hốc mồm!

“Ngọa tào!”

“Đây là tốc độ gì a!”

“Người chủ trì này cần thuốc đi!”

“Đây là đánh máu gà gì vậy!”

Đoạn quảng cáo này phải viết hơn 200 chữ đi, người mẹ nó mới dùng bấy nhiêu giây a, bản thảo của tên này cũng chưa xem qua đi, kết quả một hơi toàn bộ nhiệm hết một hơi!?

Rầm rầm!

Lưới nhiệt nghị luận sôi nổi!

Mà lúc này Lâm Tri Bạch cũng ở trong nhà cùng người nhà xem tiết mục.

Dù sao Lâm Tri Bạch cũng là tổng giám của một tiết mục tốt, cho nên người nhà cũng rất ủng hộ.

Mà khi đoạn quảng cáo cao tốc này xuất hiện, tỷ tỷ Lâm Hi thiếu chút nữa trực tiếp từ trên ghế sa lon nhảy dựng lên, “Đây cũng quá lợi hại đi!”

“Miệng này thật lưu loát!”

Mẹ cũng không nhịn được mở miệng tán thưởng.

Cha chấn kinh, “Một giây này phải nói bao nhiêu chữ a?”

Lâm Thắng Thiên không nói gì, nhưng ánh mắt không thể nghi ngờ là khiếp sợ. Là một nhân vật tổng thể, hẳn biết rõ đoạn quảng cáo này có bao nhiêu trâu. Chỉ bằng vào đoạn quảng cáo này, về sau Hoàng Lập tuyệt đối sẽ không thiếu cơ hội làm việc nữa. Hầu như tất cả tổng nghệ đều sẽ cân nhắc tìm hắn làm chủ trì. Bởi vì, đây là chủ trì đại bài dài – môi mép lưu loát mà gặp được, ngay cả thần cấp tốc cũng không làm được!

Đúng vậy.

Trong nghiệp lúc này có không ít người, vẫn đang lắng nghe Chủ Bàng, trong đó bao gồm cả một số người chủ trì.

Lúc này ngay cả người chủ trì trong ngành cũng phải phục rồi!

“Nói nhanh thì ta làm không được!”

“Ta miễn cưỡng làm được, nhưng không có biện pháp giống như hấn, niệm rõ ràng như vậy, loại cao giọng tốc này rất dễ dàng phạm sai lầm hoặc là ăn chữ.”

“Ai quen biết Hoàng Lập?”

“Ta biết, bạn học đại học, đều là chủ trì chuyên nghiệp truyền âm, tốc độ nói của tên này vẫn luôn rất khoa trương, thích chơi mấy câu khẩu lệnh, nhưng năm đó hấn không có nhanh như vậy a!”

“Xem ra bình thường luyện tập không ít, ta hoài nghi toàn bộ chủ trì giới không ai có thể nhanh hơn gia hỏa này.”

“Khó trách tại sao đến cuối cùng âm thanh tốt của Nguyễn Cung lại tìm hấn làm người chủ trì, mặc kệ tiết mục này thành hay không, Hoàng Lập có thể sẽ nổi giận.”

“Kẻ tài giỏi giỏi trộm ngọc tử?”

“Nhìn Hi Hi thanh âm hay quá, có một kẻ chủ trì tên Hoàng Lập quả là tuyệt đỉnh!”

“Để ta xem xem, ta vừa mới nhìn thấy Nhai Tí sư đồ đâu.”

...

Lúc này Tần Châu.

Có người đang nhìn chăm chăm đồ đệ của Nhai Tí sư.

Có người ở đây nhìn thấy một giọng hát hay.

Trong đó có rất nhiều người là vừa xem trên mạng vừa thảo luận, sau đó liền phát hiện ‘Toạt soạn thanh âm’ bên kia, tựa hồ mở màn ca khúc mở đầu tốt hơn một chút.

Cái này cũng không có gì.

Dù sao tiếng nhạc hay hay chú ý cũng là Bạch Đế, mở màn hay bắt đầu cũng là chuyện bình thường.

Nhưng chủ trì của thanh âm vang vọng không ngờ cũng có thể dẫn đến nhiều người thảo luận như vậy, điều này đã khiến một số người tò mò.

Có chút đang nhìn 《thầy trò》, do dự chuyển tới đài truyền hình Thiên Quang.

Mặc dù khi rất nhiều người bắt đầu thay bàn, đoạn quảng cáo Hoàng Lập kia đã kết thúc, nhưng ít người vẫn quyết định nhìn thêm một lát.

Không được thì đổi lại thầy trò Linh Dur đi.

Dù sao hai bên thi đấu vẫn chưa chính thức bắt đầu.

Ngược lại là rất nhiều fan cuồng sư đồ trắc cảm giác có chút chua, nhao nhao biểu thị:

“Phì loè loẹt!”

“Nói nhanh thì có tác dụng gì, đây là tuyển thủ tranh tài, không phải chủ trì cuộc tranh tài!”

“Đúng vậy!”

“Chất lượng tuyển thủ mới là trọng điểm!”

“Phòng chừng âm thanh tốt đẹp của Đồng Lư cũng biết tuyển thủ của mình không được, cho nên nghĩ đều là ngoại chiêu.”

“Vô dụng thôi.”

“Cuối cùng vẫn phải trở lại tuyển thủ thi đấu.”

“Mau nhìn, tuyển thủ đầu tiên của đồ đệ 《Sư Đồ》 đang tràng rồi!”

“Khá lắm, tuyển thủ đầu tiên Chử Bằng cũng lộ đầu!”

Hai bên là đồng bộ mà!

Nhưng có một điểm, hai bên tồn tại rất khác biệt, đó chính là hình tượng tuyển thủ.

Bên này thần thoại đài truyền hình, tuyển thủ đầu tiên của 《Sư Đồ》, là tiểu soái ca da non mịn trắng nõn, nói chuyện nhỏ giọng tinh tế.

Soạt soạt soạt, giọng hay bên này.

tuyển thủ thứ nhất tên là Điền Vĩ, một đại hán cực kỳ thô kệch, Khổng Vũ mạnh mẽ như núi nhỏ, nói là tuyển thủ xông vào cũng có người tin!

Thế là.

Người xem hai bên phản ứng, liền đi hướng họa phong hoàn toàn khác biệt.

...

Bên này của thần thoại phong thư bút sư đồ 》, tuyển thủ tự giới thiệu mình, là đại học sinh âm nhạc học viện nào đó, năm nay bao nhiêu tuổi vân vân.

“Tiểu ca ca thật đẹp trai a!”

“Tiểu ca ca có bạn gái không?”

“Cái này mất hết giá trị rồi!”

“Hắn là cận bã nam nổi danh trường học chúng ta!”

“Người ta còn chưa nổi danh đã có người chạy tới hắc ám.”

“Phỏng chừng là từ bên kia của Nguyễn Cung chạy tới.”

“Tiểu ca ca cố lên!”

...

Thiên Quang Lao Điện truyền âm tốt, bên này đang gửi lại ghi chép, đồng dạng cũng là sự tự giới thiệu của tuyển thủ, đây là quy trình tuyển tú tiết tính toán thông thường.

“Này, ta nhìn giống núi thịt đấy!”

“Mẹ kiếp, người thật sự như vậy sao, nói không xem mặt mà không xem thường?”

“Thế mà là quá không nể mặt à!”

“Phía trước khiến cho ta rất chờ mong, mặc kệ mở màn biểu diễn hay là trình độ của người chủ trì, kết quả tuyển thủ đầu tiên đi ra, lập tức có loại cảm giác gió hội họa sụp đổ.”

“Ha ha ha, lão sư thể dục?”

“Lão sư thể dục, tham gia tiết mục ca hát?”

“Này, ta có một khuôn mặt nhìn xem không biết ca hát a.”

“Tướng mạo này, hát kiểu cà sa lon phiên đây à?”

“Phòng chừng bài hát đầu tiên chính là cái loại rống kia.”

“Ta nhìn tuyển tú nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại tuyển thủ hình tượng này tiến chính đấu, như vậy có thể hát ca sao?”

Trong video.

Điền Vĩ trực tiếp biểu thị:

Mình là một lão sư thể dục.

Vẻ ngoài của chức nghiệp này phối hợp với hẳn rất thuyết phục, khiến cho khán giả đang xem tiết mục dờ khóc dờ cười.

Nhưng mà.

Bản thân Điền Vĩ lại tỏ vẻ rất nghiêm túc trong việc tuyển tú: “Thực ra mấy năm nay ta cũng thử tham gia một số tổng kỹ loại tuyển tú, nhưng bởi vì vấn đề hình tượng trước sau vẫn không thông qua được biển tuyển, thậm chí cũng không tham gia kỳ thi Hương Hải, cho đến sau này tiết mục liên hệ với ta, nói Bạch Đế sư phụ xem bản biểu diễn của ta, và quyết định cho ta tham gia thi đấu, ta vô cùng cảm kích Bạch Đế lão sư khiến cho ta có được cơ hội quý giá lần này, hôm nay ta sẽ đem biểu diễn tốt nhất của mình hiến tặng cho sư phụ Bạch Đế!”

Lời này vừa ra khỏi người xem ngược lại là có hứng thú.

Phải biết rằng vừa rồi có vài khán giả nhìn thấy vẻ vang của Điền Vĩ, đều muốn thay phiên đi xem “Sur đồ đệ” bên cạnh, nhưng nếu là người do Bạch Đế chọn, vậy hẳn cũng không đến mức quá kém đi?

Nghĩ như vậy.

Điền Vĩ đã tiếp nhận micrô đi lên sân khấu.

Sau một khắc.

Âm nhạc vang lên.

Tin tức ca khúc đã xuất hiện.

Ca khúc: Phù Huê đáng tiếc không phải người a.

Thì ra về: Sở Từ

Khúc nhạc: Sở Từ

Biểu diễn: Điền Vĩ biểu diễn:

Người xem tiết mục nháy mắt ngã trái ngã phải, cả đám đều cười điên rồi, fan của Bạch Đế thiếu chút nữa nôn ra một ngụm máu!

“Phốc!”

“Ha ha ha ha ha ha ha!”

“Đã nói cảm tạ Bạch Đế lão sư cơ mà, người hát trên sân khấu đầu tiên thì ca của ai không hát, hết lần này tới lần khác lại phải hát bài Sở Từ!”

“Bạch Đế: đây là bài người muốn hiến cho ta?”

“Cười đến mức ta đau bụng, anh em này vừa nhìn liền không chú ý đến tin tức giải trí a, không biết quan hệ của Bạch Đế Sở Từ có vi diệu cỡ nào?”

“Hiệu quả của tiết mục trong nháy mắt kéo dài!”

“Nhưng bài hát này là cái quỷ gì vậy?”

“Người là một ca khúc cao lớn thô kệch, không phải nên hát khàn giọng sao, sao lại hát loại tình ca nhu tình thể mỹ này?”

“Điều này có thể được sao?”

Mọi người đối với Dân Tự cũng không xa lạ gì, bài truyền lời này tỷ lệ phi thường cao, nhưng loại ca hát này của Điền Vĩ rất kỳ quái.

Trong lúc nhất thời.

Trên đầu mọi người đều xuất hiện ba dấu chấm hỏi.

Nhưng khi Điền Vĩ chính thức biểu diễn, âm thanh tương phản với hình tượng kia vừa vang lên, dấu hỏi trên đầu mọi người trong nháy mắt biến thành cảm thán!

“Ta đi!”

“Như vậy cũng quá êm tai đi!”

“Sao giọng hẳn lại tinh tế như vậy chứ!”

“Quá khen cái cổ họng này, hẳn xoát mới nhận thức của ta đối với lão sư thể dục!”

“Rốt cuộc ta cũng biết tiết mục tại sao phải sắp xếp một cái ghé dựa, các đạo sư không nhìn thấy mặt của tuyển thủ, cho nên bọn họ chỉ có thể thông qua tiếng ca để phán đoán và quyết định, phản ứng của nhóm đạo sư thật đặc sắc!”

“Nguyên lai đây chính là 《 Hảo thanh âm 》 sao?”

“Quá phù hợp chủ đề tiết mục rồi, người bạn thân này mặc dù tướng mạo rất không minh tinh, nhưng thanh âm của hắn thật là tốt, loại tiếng ca trình độ này, đã đủ để cho tất cả mọi người xem thường bề ngoài của hắn, đây là linh hồn ca giả a!”

“Lý Tiêu xoay người!”

“Bốn vị đạo sư đều xoay người!”

Xoay người trong nháy mắt, vẻ mặt bốn vị đạo sư đều choáng váng!

Chuyện này lập tức khiến cho khán giả hưng phấn kêu to lên, lúc trước mọi người còn cân nhắc xem, có khi nào các đạo sư đã biết tin tức tuyển thủ hay không, nhưng hiện tại nhìn vẻ mặt của bốn người này, trước kia tuyệt đối không nhận ra nhân vật tuyển thủ, bởi vì loại biểu tình này quá chân thật, không có khả năng là diễn xuất, bọn họ thật sự không nghĩ tới, phát ra loại thanh âm tốt như vậy, không ngờ lại là một tuyển thủ hạng trắng niên!

Có chút thú vị!

Thật thú vị!

Nhưng chuyện càng thú vị vẫn còn ở phía sau:

Bốn vị đạo sư sau khi ca hát xong thì trực tiếp mở ra đại chiến cướp người!

“Ôi!”

“Ngươi cái gì?”

“Ta không thể sao?”

“Ôi!”

“Nàng lại cái gì?”

“Ta chỉ nói một chút thôi mà.”

...

Trong cuộc đại chiến cướp người, bốn vị đạo sư vì muốn đoạt được Điền Vĩ mà đều muốn đánh nhau, Chu Hàn tấn cùng đôi tình lữ nghe tiếng của Lý Tiêu, cũng ngầm thừa nhận quan hệ của hai người, khán giả nhìn đến thỏa mãn!

Trên mạng lưới!

Vô số tranh luận!

“Chu Hàn thật là thú vị a, tổng trúc kéo căng cảm giác, đây là thả tự bay mình a!”

“Bốn ngôi sao một đường, một chút tác phong cũng không có, mỗi người quả thực nhân gian chân thật!”

“Quá hẹp hòi rồi!”

“Ta rất thích bầu không khí bốn người bọn họ a, khác hoàn toàn so với những tên giả dối diễn kịch múa khác!”

“Chu Hàn Tấn và Lý Tiêu tuyệt đối là tình lữ!”

“Trương Hi Dương cười chết ta rồi, nói thẳng sau khi kết thúc tiết mục này đôi tình lữ này cũng phải tan.”

“Cũng không phải sao, nhìn cảnh tương ái giết nhau này, thật thú vị!”

“Lần đầu tiên thấy các ca ca hát thể hiện ra mặt như vậy, khâu cướp người thì ta thổi nổ!”

“Chu Ca Vương năm nay ba mươi hai trận biểu diễn còn được chứ? Mặt ngoài con hàng này là vì tuyển thủ, trên thực tế là nhân cơ hội viết quảng cáo vào tiết mục!”

Thế giới này.

Các minh tinh trong giới giải trí càng thêm nghiêm túc, cách đại chúng vô cùng xa.

Không giống giới giải trí ở kiếp trước, phát triển đến phía sau, ngôi minh tinh bắt đầu bèn bị “tiếp nhận địa khí”.

Bởi vì người xem thật ra thích kiểu tiếp đất này, đám minh tinh to cao tại thượng gì đó sớm đã nhìn chán rồi ——

Quá giả!

Mọi người đều là người.

Đều sẽ có thất tình lục dục.

Hiện tại giọng nói vui vẻ của Nguyễn Cung bốn vị đạo sư này mới phù hợp với biểu hiện của người xem.

Đó là nguyên do.

Lúc này mới tuyển thủ đầu tiên, khán giả xem Chử Bằng cũng đã hoàn toàn thích rồi, Nguyễn Cung sắp đặt vị trí quan mục tiết mục này, cùng với khâu trách nhiệm đoạt người đại chiến của đạo sư, thậm chí là biểu hiện của tuyển thủ, mọi người đều cảm thấy hài lòng phi thường!

Thậm chí là như vậy!

Có người đã bắt đầu hô bằng gọi hữu, “Mau xem “Thanh âm hay của Thiên Quang Lao La” thật sự là tiết mục thần tiên, quá đẹp!”

Bằng hữu nghi hoặc ——

“Người xác định thanh âm xuất sắc của người đặc sắc sao? Lúc trước không phải rất nhiều người đều nói chất lượng tiết mục tuyển thủ này không được sao?”

“Đánh rắm!”

Mặc dù còn chưa thấy được sau đó, chỉ nhìn một tuyển thủ, nhưng rất nhiều khán giả đã đổi mới quan sát.

“Trình độ tuyển thủ tuyệt đối không kém, tuy rằng phương diện nhan sắc có khả năng không cao như vậy, nhưng cái này căn bản không quan trọng, tiết mục này nhìn tốt liền xem tại người ta không xem mặt, cụ thể ta nói không rõ ràng, chính người nhìn liền biết, thật sự vô địch đẹp!”

Được rồi.

Lời thì nói như vậy.

Nhưng khi tuyển thủ thứ hai dẫn Triệu U Nguyệt đi ra, người xem ít nhiều cũng có vài phần lo lắng.

Cũng may phần lo lắng này, quay đầu liền bị kinh ngạc thay thế!

Bởi vì tiếng của Triệu U Nguyệt quá rõ ràng, toàn bộ ca đàn không tìm ra nữ ca có đặc tính của loại thanh âm này!

“Thanh âm này!”

“Thật vũ mị nha!”

“Thanh âm này vậy mà có thể thẩm vấn!”

“Tiết bàn tay để chứng tỏ trong sạch!”

“Không nói gì nữa, tiết mục này ta nhất định truy theo!”

“Tam chuyên?”

“Chu Ca Vương do dự, đáng tiếc, chuyện này phải đổi tứ chuyên, ta có dự cảm, mọi tử tên Triệu U Nguyệt này có thể sẽ nổi giận, nàng ta không thể so với Điền Vĩ!”

“Chu Ca Vương cũng đang hồi hận!”

“Ha ha ha ha, Chu Hàn hôm nay thật sự nhận thù ta một nửa!”

“Người trước kia thích trang bức, không có việc gì thì Chu Ca Vương đeo kính trang đã chết rồi. Trên đài hiện giờ đã hoàn toàn thức tỉnh hồn thể của Chu Hàn!”

...

Cứ như vậy.

Đệ tam đệ tử lên sân khấu.

Vị ca sĩ thứ tư lên sân khấu.

Đệ ngũ đệ tử lên sân khấu.

“Ta là một chủ nhân gia đình...”

“Ta là một lái xe taxi...”

“Chào mọi người, ta là một tên ca sĩ trấn giữ quán rượu...”

Người xem càng xem càng hưng phấn, tiết mục này thật sự không theo lẽ thường xuất chiêu!

nghệ của các học viên quả thực đủ loại, hơn nữa đại đa số đều là người bề ngoài rất bình thường!

Thậm chí có người còn biểu thị:

Mục đích này không nên gọi là Quốc Tỳ Hưu thanh âm dân
đăng!

Có lẽ sửa tên cao thủ Côn Bằng ở dân gian càng chuẩn xác
hơn!

Bởi vì rất nhiều học viên đều đến từ dân gian, thậm chí đều
không có hệ thống học tập nhạc lý, hơn nữa đa số họ đều rất
bình thường, nhưng cho dù lớn lên thế nào, điểm giống nhau
của họ chính là có một cái cổ họng tốt, đến mức sau khi người
xem nghe được tiếng hát của bọn họ, trực tiếp bỏ qua tướng
mạo.

Năm vị trí đầu là như thế.

Vị thứ sáu thứ tám cũng là như thế.

Ngay cả tuyển thủ bởi vì không đạt được đạo sư quay người
đáng tiếc, người xem đều thích không được, cảm thấy rất đáng
tiếc.

Bởi vì ở trong tiết mục này, cho dù là tuyển thủ bị đào thải,
tiếng hát cũng rất không tồi, trong các tiết mục đồng loại khác,
trình độ biểu diễn đơn thuần tuyệt đối là thượng đẳng!

...

Bên kia, đồ đệ Sư Đồ cũng đang hành lễ, bên này phản hưởng
tương đối náo nhiệt.

“Vị này thật đẹp trai.”

“Dung mạo này càng đẹp trai hơn.”

“Ta thích muội tử này.”

“Tiểu tử tử còn biết phá phách sao?”

“Đáng tiếc, tiểu ca ca này lại có một điểm chạy mất.”

“Không phải ra từ âm nhạc đỉnh cấp nha, cảm thấy Cao Âm có
chút khó chịu, không nên chọn loại ca khúc Cao Âm này.”

“Có chút sai lầm cũng là bình thường, lớn lên tốt là đủ rồi!”

“Các đạo sư rất khiêm nhường, có lẽ quan hệ bí mật của các
đạo sư cũng không tệ lắm.”

“Không biết âm thanh tốt của 《 Hảo 》 thế nào.”

“Người tuyển thủ tiết mục kia, chất lượng tuyệt đối không bằng bên này!”

“Không có hứng thú.”

“Ta cũng không hứng thú, nhưng hình như trên mạng có rất nhiều người thảo luận rất hay đó.”

Đừng quên.

Rất nhiều người là vừa xem tiết mục lướt web sát biên giới.

Thực tế bên phía Hạm sự đồ, khi tuyển thủ biểu hiện không quá hấp dẫn người, người xem sẽ tùy tiện kiếm vài đề tài trên mạng.

Kết quả lại không thể quét sạch được.

Cảm giác được tựa hồ trên mạng đang có rất nhiều âm thanh thảo luận!

Rõ ràng lúc mới bắt đầu, trên mạng thảo luận việc Hia sự đồ Nguyễn Cung nhiều hơn một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao bây giờ lại có đến chín thành bạn trên mạng cũng chạy đi thảo luận với nhau để nói những lời tán thưởng vậy?

Có người không nhịn được lòng hiếu kỳ, thừa dịp một đoạn biểu hiện của đô đệ Đồng Lư bên này rất không thú vị, liền điều đến truyền hình Thiên Quang.

Lúc này.

Bên đài truyền hình Thiên Quang “Chú” vừa vặn chiếu ‘COP’ tối hậu tuyển thủ cuối cùng!

“Ta tên La Ngạn, là một tên ngoại thị bán kỵ binh, hôm nay đi tới sân khấu của 《 thanh cao thanh cao 》 , hy vọng có thể đạt được đạo sư xoay người...”

Đoạn văn này kết thúc.

Trong ống kính xuất hiện một nam nhân nhìn có chút gầy gò, đang ở trước giường bệnh bởi một lão nữ nữ, hai người vừa nói vừa cười.

Lão nữ nữ nhìn thấy sắc mặt có chút tái nhợt, tựa hồ thân thể không tốt.

Bên ngoài phòng bệnh là một ông lão, nói với ống kính: “Bạn già của ta bị bệnh, đưa nhỏ Tiểu Ngạn này mỗi ngày mang ra ngoài bán là sẽ bồi giường, tiền thuốc men đều là hấn làm việc.”

Người phỏng vấn hỏi: “Cha mẹ hấn đâu?”

Lão nhân lắc đầu nói: “Cha mẹ Tiểu Ngạn từ lâu đã qua đời trong sự cố, là người già của hai chúng ta nuôi nấng hấn lớn lên, hấn đỗ trung học xong liền bắt đầu làm công chữa bệnh cho nãi nãi, đưa nhỏ này có khuyên thế nào cũng không nghe, vốn dĩ hấn có thể đi một đại học không tệ, là chúng ta làm trễ nãi hấn...”

Người phỏng vấn: “Có muốn nói cho tổ cụ tiết mục của chúng ta không?”

Lão nhân có chút bất đắc dĩ nói: “Ta hi vọng mọi người có thể tiếp nhận thanh âm của Tiểu Ngạn, hấn bởi vì thanh âm không giống với người khác, từ nhỏ đến lớn đều bị bạn học bên cạnh cười nhạo, nhưng ta cùng lão bạn hữu rất thích nghe Tiểu Ngạn ca hát, tất cả bài của nãi nãi hấn đều sẽ xướng.”

Nhìn thấy vậy.

Lòng hiếu kỳ của người xem đã biến mất.

Rốt cuộc giọng nói của tuyển thủ này có chỗ nào không giống?

Rốt cuộc là âm thanh gì mà bị bạn học xung quanh chế giễu?

Thậm chí có người cảm thấy khoa trương, nghi ngờ tiết mục có phải cố ý dùng loại câu chuyện vô cùng thâm thúy này để diễn tả, một ít khán giả 《Sư Đồ》 chạy tới lúc này bắt đầu châm chọc khiêu khích.

“Chuyện xưa biên soạn đi?”

“Phụ mẫu song vong? Bán thảm?”

“Vì kiếm thuốc men phí, chiếu cố nãi nãi buông tha học tập?”

“Cho dù những thứ này là sự thật, thanh âm gì sẽ bị bạn học cười nhạo a?”

“Nói ngoa thôi.”

“Còn tưởng rằng tiết mục này lợi hại cỡ nào, trên mạng nhiều người khen như vậy.”

“Thi tuyển thủ này tướng mạo thật phổ độ a, bên Đồ sư đồ đệ của ta tùy tiện đến một tuyển thủ nam nhân đều có thể nghiền ép.”

” vóc dáng cũng thấp, nói không chừng đúng là điều kiện không tốt cho nên mới dinh dưỡng không đuổi kịp (chó đầu).”

“Các ngươi tích chút khẩu đức đi, trở về xem mỹ nữ đẹp trai của các ngươi đi!”

Thấy fan sư đồ nói như vậy, ngay cả người qua đường đều nhìn không được.

Nói đến kiếp trước niềm vui lẫn lộn, quả thật có một số tuyển thủ bán xong chuyện, đại đa số yêu cầu tổ tiết mục, chỉ là sau đó bị lộ ra ánh sáng dẫn đến danh tiếng bị tổn hại.

tuyển thủ đi theo xui xẻo.

Bất quá chuyện xưa của La Ngạn hoàn toàn chân thực đi qua điều tra, Lâm Tri Bạch cũng sẽ không để âm thanh tốt đẹp của Bộ Ngạn biến thành “Cố sự tốt”.

Thật là có cố sự cũng không cần phải giấu diếm.

Ngay trong lúc thảo luận như vậy, La Ngạn chính thức lên đài!

Lão vừa mới mở miệng!

Tất cả người xem nổi hết da gà!

Ngay cả một ít fan cuồng sư đồ đệ bởi vì tò mò lưu lại cũng là da đầu nổ tung!

“A a thanh âm này của hắn!”

“Sao lại là giọng của nữ nhân chứ!”

“Sao ngươi có thể làm được như vậy!”

“Thật đẹp!”

“Chỉ nghe thấy âm thanh ta đã có chút say khướt!”

“Ta tuyên bố Chử Bằng thanh âm hay lắm! Phong Thần!”

“Đuổi cao của những đồ đệ Linh Đồ kia cút nhanh đi, hiện tại còn nghi ngờ sao, giọng nói này ở trong hiện thực xác thực sẽ

bị bạn học không hiểu chuyện cười nhạo, ví dụ như nói hấn rất ẻo lả, nhưng ta cảm thấy cái này không gọi là mẹ, người ta đưa ra ngoài bán chiếu cố lão nhân, đám đàn ông vô cùng này, mẹ chân chính, rõ ràng là nam hài tử, có thể tô son bôi phấn nữ nhân, khiến người nhìn liền cảm thấy sinh lý không thoải mái!”

“Ta rất thích La Ngạn nha!”

“Có chút muốn khóc, hấn thật sự rất thiện lương, dĩ nhiên lại nói với đạo sư, bởi vì giọng nói của mình thường bị một số bạn học trêu chọc, kỳ thật nhất định là bị cười nhạo, người khác trong trường học chính là sẽ gặp loại chuyện này, bao gồm cả khi ta còn bé nhìn thấy bạn học trợ giúp nghe đồ ăn miếng, cũng từng cười nhạo người ta, nhưng khi đó thật sự không hiểu a, cho nên sau khi lớn lên bản thân lúc ấy quá không hiểu chuyện làm tổn thương người khác...”

Vô số người xem bị cảm động!

Các đạo sư cũng vành mắt đỏ lên!

Cũng không phải vì câu chuyện của La Ngạn đã làm cảm động mọi người, rắc đọc sách mà phải tạo hóa. Sặc K K, các đạo sư cũng không biết câu chuyện của hấn.

Cảm động chân chính, thật ra là tiếng ca của La Ngạn, đó là âm thanh đủ để chinh phục tất cả mọi người!

Lúc này.

Có một cái màn sân khấu cực kỳ bắt mắt, nhận được sự tán thành của toàn bộ người xem: “Đây là nhạc viên duỗi ra từ trước tới nay!”

Tác giả quân vôi vàng kiểm tra làm chậm trễ cập nhật (đầu mục chó)

Chúc tất cả tiêu ca ca, tiểu thư đang thi cử thuận lợi tương lai tươi sáng!

Vô ích tiếp tục viết.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 292: Có thể thay đổi tiết mục vận mệnh! Thiên Quang Lao Ty, 《 Thanh âm hay 》 đang truyền nhiệt, sức ảnh hưởng càng lúc càng lớn!

Nhà người nào đó ở Tô Thành.

“Chương trình này thật hay nha!”

“Tên Điền Vĩ này là đồng sự của ta, là đồng sự của ta a!”

“Hắn thật sự là lão sư thể dục?”

“Thật sao! Nhưng trước kia ta không biết hắn hát còn dễ nghe như vậy!”

“Sau này hắn có muốn làm minh tinh không!”

...

Trong điện thoại ở Xuyên Thành, mấy người trẻ tuổi ôm điện thoại di động trên mạng xem hát vui.

“Chuyên!”

“Đi vòng vòng!”

“Ba đạo sư quay người!”

“Triệu U Nguyệt này ta cảm giác hắn là nên đạo bốn phía, đáng tiếc còn kém một chút xíu, Chu Hàn đã có ý định xoay người!”

...

Đô Thành một tiệm cơm nào đó, trong tiệm tivi tivi thanh âm vui vẻ vang vọng.

“Phốc!”

“Người này là gia đình chủ nhân?”

” hát thật tốt quá, không kém gì chuyên nghiệp a!”

“Cao thủ nhân gian nhiều lắm, những tiết mục tuyển tú khác hắn cũng nên học hỏi cho tốt nha, đừng suốt ngày nhìn chăm

chằm mỹ nữ soái ca trẻ tuổi, không phải xinh đẹp ca hát mới êm tai hả!”

...

Lưu hạng thành đại học, ký túc xá nữ sinh nào đó.

“A, các người mau xem tuyển thủ đồ đệ Linh Đồ này, lớn lên thật đẹp trai a!”

“Không xem, ta thích 《 Hảo thanh âm 》 !”

“Ta cũng thích thanh âm trầm trồ khen ngợi, tiết mục này thật sự thần thánh, càng nhìn lên trên, thời điểm đạo sư xoay người, ta so tuyển thủ còn kích động hơn!”

“Cái gì mà xoay người? Để ta nhìn một chút... Được rồi, ta cũng chỉ xem những âm thanh hay ho của người mà thôi.”

...

Ký túc xá đại học, nam sinh của Hòa Thành.

“Không hổ là 《 Sư Đồ 》 , tiểu tử này thật dốc sức, không xem người xem như người ngoài a! Há? Nhi tử như thế nào không để ý tới ta?”

“Đừng làm phiền ba ba, nhìn 《 hảo thanh âm 》 này, người chỉ biết chị em mà thôi.”

“Chẳng phải các người cũng đang nghe tiểu tử này hát sao?”

“Ha ha, người ta là nam nha, là La Ngạn!”

“Ngọa tào, ta xem một chút!”

“Đúng là đàn ông a, ý quay người là thế nào?”

“Là đạo sư muốn thu nhận hẳn đấy.”

“Thật là thú vị a, lát nữa ta lại bắt đầu đọc a.”

“Không tiếp tục xem đồ đệ 《 Sư Đồ 》 nữa à?”

“Không sao cả, tiết mục kia cũng không tệ lắm, nhưng xem nhiều tiểu tử này thẩm mỹ có chút mệt nhọc, không ít mặt đỏ mọng, hình như là lưỡi dao động cùng bệnh viện, nhìn nhiều thật sự mù.”

...

Thiên Quang Lao Nguyệt.

Theo tiếng ca kinh diễm của tất cả mọi người thu được tứ chuyển, thanh âm vui vẻ vang lên từ thời đầu tiên trình trình nghênh đến cao trào nhất!

Bốn đạo sư đồng thời xoay người!

Đã triệt để minh bạch ý vị người xem “tứ chuyển học viên”, thấy một màn này rất khó không phấn chấn.

Hơn nữa La Ngạn kinh lịch vốn cảm động, cho nên bốn đạo sư này đồng thời xoay người lại có mùi vị “Nghịch tập” nồng đậm!

Lúc này tiết mục đã kết thúc.

Chỉ là ảnh hưởng do nó mang đến cũng chỉ mới bắt đầu!

Cực Quang Đài!

Nhiệt lực trực tiếp bùng nổ!

Cổ hào âm thanh mở màn ca khúc.

phao Điền Vĩ.

Chẳng qua, Triệu U Nguyệt nghiên cứu.

phao La Ngạn xòe

Trương Cảnh phóng hết ngã bay tự mình.

Ba Chu Hàn hét Lý Tiêu mượn 《 Thanh Minh Quan Tuyên 》 .

Đồng Lư từ trước tới nay tổng kỹ thuật tốt nhất -

Đề tài mười thứ hạng đầu, hầu như tất cả đều có quan hệ với âm thanh am hiểu của Tỳ Hưu!

So sánh ra thì.

Cùng thời khắc đó Sư Đồ Pháp hành, tuy rằng cũng nhiệt sự, nhưng căn bản không vào được mười thứ hạng đầu, điểm này chân kinh giới giải trí!

“Mẹ nó, đây là nhiệt độ nghiền ép?”

“Nhìn từ chủ đề, âm thanh hay ho của Đồng Lư xác thực nghiền ép thầy trò Côn Bằng, độ thảo luận hai bên căn bản

không cùng một cấp bậc a.”

“Ta nhìn Linh Đồ, cảm giác cũng không tệ lắm a, không đến mức phải nhiệt tình tiến top 10, có được hay không?”

“Đó là? Muội muội nuôi xăng gạt gió? Âm Lam, cô cô tiết mục này thật sự vô địch rồi, thì ra người xem thật sự có thể không xem mặt a, ta cho rằng tuyên tú nhất định phải là mỹ nữ đẹp trai, tiết mục này triệt để phá vỡ nhận thức kiên định của ta, chỉ cần có thực lực, cho dù người có dòi gạch cũng có thể làm được!”

“Không không không, không đơn giản như vậy.”

“Chương trình này có thể phát hỏa, không chỉ vì tuyên thủ có thực lực, mà bởi vì cái ghế kia thiết kế quá tuyệt vời, bởi vì chỉ có thể nghe thanh âm, cho nên nhìn một chút liền phong phú lên rồi, mỗi lần đạo sư quay người, đều có thể kích thích đến cảm xúc của người xem, tình cảm trong này có chút nghịch tặc, cho nên xem vô cùng sáng khoái, đã nghiền, nếu không có thiết kế này, thì tính chất sẽ giảm đi rất nhiều.”

“Quân lâm là tổng nghệ kỳ tài!”

“Chương trình tuyên tú đã nhiều năm rồi, rất khó sáng tạo, kết quả thật sự đã bị hần tìm ra một con đường mới!”

“Không biết thu thập tỉ lệ như thế nào.”

...

Cùng thời khắc đó.

Trong một gian bệnh viện nào đó.

La Ngạn đang ở trước giường bệnh chăm sóc bà nội.

Lão nãi nãi vừa mới phân tích xong, thân thể rất suy yếu, cho nên hôm nay lão không bán đứng ra ngoài, toàn bộ hành trình đều cùng đi.

Gia gia lớn tuổi, thân thể không nhịn nổi, gia đình này còn phải dựa vào La Ngạn chống đỡ, chẳng qua là lượng thuốc cao giới hạn khiến hần không thờ nổi.

Tổ tiết bên kia có người phát tin tức cho La Ngạn, nói là tiết mục pháp hành, La Ngạn cũng không quá để ý.

Ngoài phòng bệnh bất tri bất giác có không ít người tụ tập, có y sĩ y tá.

“Là hấn a!?”

“Không sai không sai, La Ngạn, chính là hấn. Ta nhớ hấn thường xuyên ở trong phòng bệnh ca hát cho bà nội hấn nghe. Bệnh nhân khác trong phòng bệnh cũng đều rất thích nghe hấn hát hát. Có trời buổi tối bồi giường, ta còn đưa chăn cho La Ngạn, đứa nhỏ này đặc biệt có hiếu tâm!”

“Không nghĩ tới a, chuyện xưa của hấn đều là thật!”

“Vốn chính là thật, người ta cũng không có bán thảm, nãi nãi của hấn tại bệnh viện chúng ta liền chữa, không ít y tá chúng ta đều biết!”

” phẫu thuật giải phẫu của bà nội nhà hấn là do Triệu bác sĩ làm, Triệu bác sĩ đang vội vàng chạy tới, ha ha, hấn không ngại mệt mỏi, tối qua là đang ca đêm đấy.”

“Vậy chúng ta cũng đừng vào quấy rầy nữa, mọi người rời đi trước đi.”

“Ta ở cửa ra vào đợi một lát, nói không chừng đi ra ta còn có thể ký tên, ta rất thích hấn!”

“Có một số bệnh nhân cũng đã biết được, nên muốn sang nhìn một chút.”

“Khó mà làm được, bà nội hấn thân thể suy yếu, không thể bị quấy rầy.”

Nhân viên y tế rất kích động!

Thời đại tin tức, chân trước vang lên thanh âm ngào ngạt, hậu túc y viện tất cả nhân viên y tế đều có quen biết La Ngạn!

Hộ tá trưởng cũng bắt đầu đến chào hỏi với các y tá phía dưới, phải cho Lưu Căn Phương, cũng chính là bà cô La Ngạn chăm sóc nhiều hơn một chút.

Chủ Trị y sư cũng chạy tới, chuẩn bị lại nghiên cứu bệnh tình của Lưu Căn Phương.

Đến cả cao tầng bệnh viện cũng bị kinh động!

Bởi vì buổi tối hôm nay có phóng viên còn muốn phỏng vấn La Ngạn làm phỏng vấn!

Có trời mới biết bọn họ làm sao biết La Ngạn nãi nãi ở bệnh viện này chữa trị.

Cao tầng bệnh viện đương nhiên cự tuyệt.

Có điều lãnh đạo cũng rất coi trọng bà nội La Ngạn, trực tiếp sắp xếp một buổi hội nghị chuyên gia ngày mai xem có thể trợ giúp được gì không.

La Ngạn không hề ý thức được:

Vận mệnh của mình và gia gia bà, trong ngày này thanh âm lành nhẹ nhẹ nhàng theo lệnh, đã hoàn toàn thay đổi!

Thẳng đến khi có người gọi điện thoại cho hắn, hắn chuẩn bị ra cửa đón, không muốn quấy rầy nãi nãi nghỉ ngơi, mới chú ý tới bên ngoài tất cả đều là y tá tá của bác sĩ.

“Các người đây là?”

“La Ngạn, có thể ký tên cho ta không?”

“La Ngạn cố lên!”

“Ta xem trận đấu của người rồi!”

“Người hát thật tốt quá!”

Mọi người thấp giọng nói, vây quanh La Ngạn, nhiệt tình trước nay chưa từng có.

Đại não La Ngạn có chút thoải mái, hắn biết rõ thanh âm 《Hảo Thanh âm》 Hiện tại theo pháp hành, nhưng không ngờ lực ảnh hưởng lại có thể khoa trương như vậy!

Ánh mắt La Ngạn lập tức đỏ lên.

Điện thoại vẫn vang lên không ngừng, hắn dứt khoát kết nối, kết quả âm thanh đối diện truyền đến là ——

“La Ngạn tiên sinh đúng không, ta là giám đốc của công ty giải trí, chúng ta muốn ký người, có thời gian chúng ta gặp mặt một lần?”

“... Ta suy nghĩ một chút.”

La Ngạn kiểm chế nhịp tim đang đập loạn xạ, cúp máy, kết quả không lâu sau lại có một số người gọi vào.

Người của các công ty giải trí lớn!

Vậy mà đều muốn ký hợp đồng cùng mình!

Nói cách khác, mình chỉ cần gật gật đầu, là có thể ra đường, tiến vào giới giải trí!

Có lẽ phí y dược của bà nội nó, mình có thể kiếm được!

Lúc ký tên cho các y sĩ, nước mắt La Ngạn rớt cuộc cũng chảy xuống.

...

Nhà Triệu U Nguyệt.

Bạn thân thích đã gọi điện thoại!

“U Nguyệt có tiền đồ rồi!”

“Chúng ta đều đã xem tiết mục của ngươi!”

“Thật là êm tai!”

“Sau này sẽ là minh tinh rồi!”

Đối phó với thân thích xong, Triệu U Nguyệt hít sâu một hơi nói: “Phụ thân, mẹ, có thể sẽ cần nhắc từ chức rồi, các người có thể ủng hộ ta không...”

“Đứa nhỏ này.”

“Ngươi muốn làm gì cứ làm!”

Phụ mẫu cười nói, hốc mắt Triệu U Nguyệt lập tức đỏ lên. Trước kia nàng muốn làm ca sĩ, nhưng trong nhà không đồng ý, cho rằng không có khả năng thành công, chỉ cần tuyên bố an bài cho mình một phần công tác áo bào trắng.

Còn bây giờ.

Cha mẹ cuối cùng cũng thay đổi cách nhìn với chính mình, về sau mình có thể đuổi theo mộng tưởng rồi!

...

Trong quần thể lớp của Điền Vĩ, các học sinh đều quở trách hẳn.

“Điền lão sư thật lợi hại!”

“Điền sư huynh, người là thần tượng của ta!”

“Điền lão sư ta vĩnh viễn ủng hộ người!”

Điền Vĩ: “...”

Lũ trẻ này luôn ghét bỏ bản thân.

Không nghĩ tới hôm nay lại không ghét bỏ, còn rất sùng bái bộ dáng của mình.

Có lẽ vận mệnh của mình sẽ bị thanh âm hay của Đồng Lư cải biến, hiện tại Điền Vĩ tràn ngập chờ mong đối với tương lai!

Nhưng có người vui, cũng có người buồn.

Mắt thấy toàn bộ mạng lưới đều đang sôi nổi ồn ào bàn tán.

fan hâm mộ rất nhiều thầy trò tròn tròn mắt, không rõ vì sao.

Không phải nói “Thanh âm hay” chất lượng của học viên sao, dư luận lúc trước đều nói rất rõ ràng, kết quả đánh giá trên mạng của những học viên tiết mục kia sao lại cao hơn một cái trước!

“Có điểm gì đó không đúng...”

“Chẳng lẽ tỷ lệ thu nhận của Đồng Lư còn cao hơn đồ đệ Côn Bằng?”

“Nhìn là biết.”

“Ta đang xem đây.”

“Cảm giác thế nào?”

“Ta đã nói như vậy, đã xem qua 《Hảo âm thanh》, lại nhìn 《Sư Đồ》, sẽ cảm thấy rất không thú vị, đạo sư cướp người liên hệ không thú vị, tiết mục biểu diễn của tuyên thủ cũng thiếu thời thiện lương, tổng kết chính là ngoại trừ khuôn mặt ra, 《Sư Đồ》 xách giày cho 《có thanh âm tốt cũng không xứng!”

“Người nói kiểu gì vậy, sao lại nói thế!”

“Ta đã nói như vậy thì làm sao, chữ S đọc sách thì phải, chữ K K K này rất nhiều. Khảo thí đối với tiết mục đó tốt xấu thì biết, không tin người có thể tự xem!”

“Vậy ta muốn nhìn một chút... Được rồi, thanh âm hay trâu bò!”

Giờ khắc này.

fan hâm mộ rất nhiều học trò của nhiều học sĩ dạy dỗ đều làm phản rồi!

Mọi thứ chỉ sợ đúng hay sai, chênh lệch này quá rõ ràng!

Tố tiết, sáng tạo từ đầu tới cuối!

Đến trình độ tuyển thủ!

Thậm chí đạo sư cộng hưởng với nhau!

Thậm chí còn là biểu hiện của chủ trì!

Xét về phương diện, âm thanh hay mạnh mẽ đều không phải một chút xíu!

Chẳng hạn như ” năn nỉ”!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 293: Thanh âm hay liên tục phá các đại kỹ lục! Lâm Phượng cùng Lâm Minh dần dần phát hiện sự tình cũng không đơn giản, lúc hai người tại Loan sư đồ Pháp Triền, cũng một mực đang chú ý trên võng phản hưởng.

Kết quả vừa nhìn thấy, tình huống liền chuyên biến không ổn chút nào!

Trên cực quang bình đài, các bằng hữu mạng lưới phô thiên cái địa thảo luận hảo âm!

So với việc thảo luận về 《Thầy trò》 đã ít đi rất nhiều, hơn nữa nội dung lại trống rỗng chỉ có một.

Đám người kia lật qua lật lại chính là “Chí tiểu ca ca đẹp trai”, “Chí tiểu thư lớn lên rất xinh đẹp”...

Không giống như người xem am hiểu “Thanh âm”, thảo luận cái gì đều có, nội dung đủ loại kiểu dáng, các loại đề tài nổ ra rất nhiều!

Hai người ngồi không yên, dứt khoát mở ra âm thanh vui vẻ kinh ngạc.

Lúc này đài truyền hình đã đặt xong 《Hảo âm thanh》 Giai Nhất kỳ, hiện tại chỉ có Ngải Trạch video có thể xem, Lâm Phượng cùng Lâm Cung cố nén buồn nôn đăng kí hội viên.

Hai người này đã vùi đầu vào trong 《Sư Đồ》 mấy ức đều không có gì đặc biệt.

Ngược lại là thời điểm bỏ ra hơn mười đồng tiền đăng kí video thành viên, khó chịu hình như là lỗ mấy trăm triệu vậy.

Tuy nhiên điều khó chịu hơn vẫn còn ở phía sau.

Hai người xem xong nội dung hảo âm kỳ thứ nhất, căn phòng lâm vào yên tĩnh giống như chết.

Sắc mặt Lâm Cung Nhất khó coi tới cực điểm, lạnh lùng nhìn chăm chăm Lâm Phượng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đây chính là người nói, chất lượng tuyển thủ bọn họ không được sao?”

“Chuyện này không nên a...”

Lâm Phượng Như cha mẹ chết, sắc mặt tái nhợt, hồn bay phách lạc.

Lâm Cung Nội tâm nổi lên lửa giận, giết Lâm Phượng trong lòng đều có, nổi trận lôi đình nói: “Người hại chết lão tử người biết không!”

Hai trăm triệu!

Chính mình gánh vác nguy hiểm rất lớn, cho Vũ Dư thầy trò bỏ ra hai trăm triệu, kết quả thế mà cũng không có tung tóe ra bọt nước gì trên mạng.

Rõ ràng hai tiết mục chính là một ngày pháp hành!

Kết quả khắp nơi đều đang thảo luận 《Hảo Thanh》, Lâm Phượng cùng loại tổng nghệ trực tiếp rơi vào kết cục không người hỏi thăm, điều này có nghĩa là Lâm Cung đã có thể nghĩ tới, cho nên giờ phút này tâm tình muốn bao nhiêu táo bạo liền có bấy nhiêu táo bạo.

“Sẽ không, sẽ không!”

Đối diện với Lâm Cung đã nổi giận, Lâm Phượng phảng phất như bị ma ám, “Độ thảo luận cao không có nghĩa là tỷ lệ thu nhận nhất định cao, tuyển thủ của chúng ta đều dễ nhìn như vậy, tuyển thủ của bọn họ tương mạo so với một người bình thường, điều này chỉ có thể nói rõ mách lới của bọn họ càng nhiều...”

“Tại sao đồng đội của ta lại là ai? Kịch bí? Phế vật à!”

Lâm Cung Cung cảm giác mình đã có chút mất trí, cái này đều cần cuối năm rồi, đến lúc đó lão gia tử khảo sát thành tích gia tộc đời thứ ba, nhìn thấy mình dùng hai trăm triệu để đánh một ván cờ đẹp trong tổng nghệ của Lâm Phượng, sẽ là phản ứng gì?

“Còn có hi vọng!”

Lâm Phượng ngoài miệng nói như vậy, nhưng ánh mắt đã dần dần tuyệt vọng, nàng không lừa được Lâm Cung càng không lừa được mình, hạng mục thầy trò Côn Bằng tựa hồ thật sự thất bại.

Nhưng tổng kỹ thuật tổng hợp sao?

Nói một cách công bằng thì ” thầy trò” cũng không tệ, nó là tiết mục tuyển tú tốt nhất của Tần Châu!

Nếu như không có âm thanh khen ngợi của Dận Chân so sánh, đánh giá như vậy thật ra cũng không quá đáng!

Nhưng có tiết mục cùng loại so sánh thì Vũ Dư thầy trò liền rõ ràng không đủ xem rồi, loại cạnh tranh bên cạnh này cạnh tranh dài nhẹ là đáng sợ nhất!

Cứ nói như vậy đi.

Tất cả những người đã xem xong 《 Hay Thanh 》 người...

Lại nhìn Hi sư đồ Nguyễn Cung cũng rất khó có hứng thú.

Nếu dùng lý niệm “dung nhan làm vua” của Lâm Phượng để ví von, thì đợt này giống như một chị em bầu bạn, cùng một nữ minh tinh giá trị nhan sắc cao đứng chung một chỗ để tùy người lựa chọn, hầu như tất cả mọi người đều sẽ lựa chọn về sau.

Xong rồi!

Mình sẽ xong đời, Lâm Cung cũng xong đời, lão gia tử là người không xem quá trình chỉ nhìn kết quả, sau đợt thảm bại này, hạng mục hai người năm nay phụ trách sang năm chỉ sợ đều sẽ giao ra!

Giờ khắc này.

Tâm hai người như tro nguội.

Đây là màn đêm thuộc về 《 Hảo âm thanh 》 , náo nhiệt là của người khác, Lâm Phượng cùng Lâm Cung chỉ cảm thấy cả người rét run.

...

Lâm Tri Bạch ngủ một giấc ngon lành.

Ngày hôm sau, Lâm Tri quyết phí một lúc, mở điện thoại di động chơi một lát.

Lúc này.

Tin tức liên quan đến mạng lưới khắp nơi đều có.

Tần Châu Phí Nhĩ: trận chiến thế kỷ tổng nghệ, dẫn đầu từ xa xa mang theo giọng nói đầy nhiệt độ siêu việt!

Giải trí ở tuyến: Tú hoặc thanh âm bình thường thu nhận như thế nào? Nghiệp giới biểu thị xem trọng!

Tin tức mỗi ngày: “Lời nói tốt đẹp” hình ghé chuyên: tuyến mục tú, thiết kế mới đã được sáng tạo!

Hôm nay đề nghị: 《La Ngạn lĩnh hàm tốt thanh âm học viên nhân khí tăng vọt!

Thần thoại Ber Nhĩ Đức: Giá trị nhan sắc sư đồ tuyến thủ đại thưởng!

Thiên Quang Nạp Tư: Tân Tri Nghệ mới của Kỳ Bạch Đế dặt tay theo theo theo theo Diệm Truy Ánh Điện một đêm nổ đỏ!

Kiệt Nhĩ Đức đay Tư: Quân tổng nghệ kế hoạch tài hoa một lần nữa chấn động kinh nghiệp!

Tên này hay nhỉ.

Ngoại trừ Kiệt Khắc Tư Duy Á tự nhiên thân cận hơn với tiết mục thần thoại thao tác hệ thần.

Cơ hồ các đại truyền thông báo tâm tạng đều đặt ở trên người 《Hảo thanh âm》.

Cũng chính là ngày hôm đó.

Minh Minh giải tài năng mới nhất không có hành lễ bằng quyền trực!

Cái tiết mục trứ danh “Lệ lưới độc” này từ trước đến nay cũng không buông tha 《Sư Đồ Đồng》.

Tiết mục vừa bắt đầu.

Người chủ trì nam vẻ mặt chế nhạo nói: “Ngày hôm qua ta nhìn thầy trò, cảm thụ lớn nhất chính là, khoa học kỹ thuật hiện tại thực phát đạt a!”

Vị chủ trì biết rõ người này còn cố hỏi: “Sao ngươi lại nói lời này?”

Nam chủ trì cười nói: “Ta chỉ là cảm khái khuôn mặt những thầy trò đồ đệ của ngươi tràn ngập cảm giác khoa học khoa học.”

Người xem hiểu ý cười.

Xác thực, bên phía 《 Sư Đồ 》 có không ít mỹ nữ xinh đẹp, có cả gương mặt chính tề, không thoát khỏi ánh mắt của mọi người.

Vị chủ trì cười ha ha: “Cho nên ta lựa chọn rằm, sáng nay lúc rời giường còn cố ý hỏi mình một câu...”

Dừng một chút.

Nữ chủ trì mô phỏng theo thanh âm tận diệt của Chu Hàn nói: “Ước mơ của ta là gì?”

Chu Hàn trong một tràng thanh âm vang dội, đợt tuyển thủ liền hỏi “Ước mơ của ngươi là gì”, quả thực tầy nã.

Người chủ trì nam cũng thực phối hợp, theo sát Chu Hàn chơi đùa đến cùng: “Ước mơ của ta là nghe khắp ba mươi hai tràng biểu diễn của Chu Hàn năm nay.”

Hai người kẻ xướng người hoạ, lần nữa chọc cho người xem cười to.

Hôm nay tiết mục Gia Khách là Kim Hiểu Phong, với tư cách “viu vi âm thao tuyển người phụ trách, hấn hiện tại dưới sự bày mưu đặt kế của Lâm Tri Bạch, trở thành thiên hạ quản lý Nguyễn Cung.

Dù sao Điền Vĩ và La Ngạn, theo một ý nghĩa nào đó là do Kim Hiểu Phong đào móc.

Nếu như không phải là Kim Hiểu Phong, thiếu chút nữa Lâm Tri Bạch đã bỏ lỡ hai vị tuyển thủ này, công lao của người này không thể bỏ qua được.

Người chủ trì nam nhìn về phía Kim Hiểu Phong, “Kim chủ quản có thể tiết lộ nội tình mà chúng ta không biết không? Ví dụ như tin tức tuyển thủ đợt hai?”

“Ta còn muốn giữ công việc.”

Kim Hiểu Phong cười nói: “Chẳng qua ngươi muốn nói có bát quái gì thú vị, đúng là có một cái.”

“Nói một chút?”

“Có tuyển thủ tham gia kỳ thi Hội thứ hai ra sân, trước đó lúc mới thông qua Hải tuyển, nói với Bạch Đế sư phụ một câu, Bạch Đế sư phụ, ta siêu thích nghiên tuyệt vụn cầu gãy của ngươi.”

Phốc!

Toàn trường bật cười!

Ai mà không biết bài thơ này là tác phẩm của Sở Từ!

Người chủ trì cũng bị chọc cười, cái này so với Điền Vĩ Sơ vũ đài vẫn còn dùng 《U Từ Căn Đáng tiếc không phải Bạch Đế chào mong ngươi cảm tạ có hiệu quả tuyệt diệu của dị khúc đồng hành.

“Còn có nội tình gì khác không?”

Sau tràng cười bùng nổ, chủ trì vẫn tiếp tục đào sâu xuống muốn moi ra được vật liệu mạnh mẽ chân chính từ trong miệng Kim Hiểu Phong, như vậy mới có thể để tiết mục thu được.

“Đúng là có thật.”

Trước khi Kim Hiểu Phong đến tham gia tiết mục, Giang Thành bên kia đã chào hỏi qua, cái gì có thể nói không thể nói, trong lòng hẳn đều có tính toán.

“Nói một chút xem?”

Hai người chủ trì nhất thời vẻ mặt bát quái.

Kim Hiểu Phong cười nói: “Chúng ta đều biết phí quảng cáo tài trợ của ‘Thanh Hay’ cao tới hai trăm triệu, phá mất tiết mục nào đó mới sáng tạo không được kỷ lục mới mấy tiếng đồng hồ...”

Dù sao cũng là đối thủ cạnh tranh.

Trong lòng Kim Hiểu Phong thật là biết bao hàm sự đồ đệ.

Trong lúc mọi người mừng rỡ không thôi, Kim Hiểu Phong đột nhiên tuôn ra một tin tức khiến cho tất cả mọi người đều

trợn mắt há hốc mồm: “Nhưng mọi người không biết là bên phía Tề Châu có một công ty giải trí đỉnh cấp báo giá một trăm triệu, muốn mua quyền sửa biên soạn của Hảo âm thanh. Đây cũng là bản ghi chép tổng hợp võ thuật cao nhất mà mọi người đã bán, lúc này có lẽ đã ký xong hợp đồng rồi...”

Đúng vậy.

Tề Châu bên kia có công ty cũng muốn làm 《 Thanh âm 》 hảo hạng, thế mà nguyện ý ra giá một trăm triệu thay đổi quyền lấy được tiết mục này của Chử quân!

Soạt.

Tin tức này vừa ra, hai người chủ trì trợn mắt há hốc mồm, toàn bộ khán giả hiện ra ồ lên, tất cả người xem tiết mục, kể cả rất nhiều nhân sĩ trong nghiệp đều bị chấn kinh!

“Ngọa tào!”

“Côn Bằng đây là muốn dùng tiết tấu 《 Hảo âm thanh 》 kiếm bao nhiêu tiền a!”

“Phúc sóng này đại biểu Tần Châu chúng ta có một đợt văn hóa thua a, đêm qua vừa được phép bay tiết mục, hôm nay đã có công ty Tề Châu muốn mua quyền sửa đổi, còn trực tiếp ra giá một triệu, quyết đoán xuất thủ như vậy, cũng không nhìn xem mà thôi!”

“Lại một cái kỷ lục mới a, quân lâm thật trâu bò!”

“Máu chốt độ thảo luận của 《 Hảo âm thanh 》 là rất cao, nhưng số liệu cụ thể còn chưa có đưa ra, công ty Tề Châu không sợ vụ làm ăn này đên?”

“Người ta khẳng định đã cân nhắc qua, nếu không phải xem trọng, bọn họ sẽ trực tiếp đập nhiều tiền như vậy sao?”

“Đột nhiên cảm thấy “Sur đồ đệ” sinh không đúng lúc a, cùng tiết mục diễn viên biến thái như thế đả lôi đài, thật sự là trong nhà vệ sinh đốt đèn tìm chết rồi!”

“Ừm? Mau nhìn! Bảng bài danh tổng văn nhiệt độ đã cập nhật!”

“Số liệu bao nhiêu?”

“Má ơi, nhiệt độ này!”

“Số liệu này, mẹ nó cũng quá mức rồi!”

Trong lúc giải trí của Nguyễn Cung sắp đặt xong các tiết mục bản kỳ, bảng xếp hạng hào nghệ ở Tần Châu đã chính thức được cập nhật, vô số người trên mạng chú ý, vô số nhân sĩ trong nghề điên cuồng cày bảng danh sách mới, nhưng khi kết quả thống kê cuối cùng xuất hiện trước mặt mọi người, mọi người vẫn bị hung hăng kinh hãi!

Mục tiết mục Tần Châu nóng rục đứng hàng đầu!

Đệ nhất: Hào âm thanh, 【 đọc sách duyên thí 》 . Sí – Khắc hoa văn · cao thủ uyển chuyển. Tríp án giá trị độ nóng 1 tỷ!

Thứ hai: Giá trị nhiệt độ tỷ tỷ cuời gió vượt sóng của Chử Bằng giá trị 9 tỷ!

Thứ ba: Giá trị độ nóng của 《 Vân Ca 》 tám trăm triệu!

Chương 4: Giải trí không có độ nóng của vòng tròn 5 tỷ!

Đệ ngũ: Giá trị độ nóng của Linh Đồ lên tới 4 tỷ!

Cái công thức tính toán nhiệt độ này là do chính quyền nắm giữ, ngoại giới không biết chính quyền tính toán ra bằng cách nào, chỉ biết đây đại khái là máy quét lưới của video video, nhiệt độ, còn có tỉ lệ thu nhận tiết mục đài truyền hình, cùng với đề tài thảo luận, tổng hợp kết toán ra số liệu.

Nhưng suy tính thế nào cũng không quan trọng!

Mọi người chỉ cần thông qua số liệu so sánh là có thể phát hiện tin tức đáng sợ ẩn chứa trong đó!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 294: Tổng kỹ nhất trong lịch sử Tần Châu! Lúc này cập nhật bảng xếp hạng về tổng kỹ Tần Châu, số lượng tin tức đúng là lớn, điều đầu tiên làm cho người ta tán thưởng chính là hai tên trước, lại đều là tiết mục xuất phẩm!

Nói cách khác:

Toàn bộ mưu lược tổng kỹ của Quan Á quân đều xuất phát từ tay quân vương!

Phải biết rằng, vị tử tử Thừa Phong Phá Lãng kia cũng là một tiết mục hiện tại a, hơn nữa trước mắt còn đang gieo nhiệt lượng chưa chấm dứt.

“Nhiệt độ trực tiếp vượt qua Lãng tử!”

“Không nghĩ tới gần đây Thuyết Lãng tử vẫn ngồi xếp hạng bảo tọa quán quân trên bảng nhiệt độ cao, cuối cùng lại bị tiết mục nhà mình xử lý!”

“Lão ngoan đồng Chu Bá Thông: Người biết chơi trái thua thua thua!”

“Các người đã phát hiện ra chưa? Làm nhân viên phân phối Lãng tử và Tỳ Hưu, còn có tỷ lệ điều tra rất cao nữa.”

“Bạch Đế là vị trí chủ quán ở tiếng nhạc của Lãng tử, cũng là vị trí cao đạo 《âm nhạc》!”

“Còn có Trương Hi Dương, đã là lời bình của Lãng tử, cũng là đạo sư dạy dỗ Chử Bằng!”

“Lãng tử đã đủ hỏa rồi, thanh âm vui vẻ boong boong vẫn còn bén nhọn được!”

“Cảm giác Côn Bằng hoàn toàn vô địch ở vòng tổng nghệ rồi!”

“Đừng quên Nguyễn Cung là lần đầu tiên Nguyễn Cung tự chế tổng kỹ nha!”

“...”

Hai tên trước đều là tiết mục rụt rè, vẫn chưa xong.

Càng đáng sợ chính là nhiệt độ của hảo âm thanh cao tới 15 tỷ!

Điểm này người xem bình thường không quá miễn cảm, cũng không ý thức được số liệu này có ý nghĩa gì, bọn họ chỉ chú trọng xếp hạng trên bảng Tăng Duyên Nhiệt Độ, cũng không để ý số liệu cụ thể là bao nhiêu.

Nhưng mọi người trong vòng võ nghệ đều điên rồi!

Bởi vì âm thanh tốt lành của Bộ Ngạn lại tạo ra một cái kỷ lục hoàn toàn mới!

Mà trước khi Nguyễn Cung khen ngợi, tổng kỹ nhiệt độ cao nhất Lam Tinh vừa vặn là 14.9 tỷ!

“Chương trình này phải phá bao nhiêu kỷ lục rồi?”

“Phí quảng cáo ghi chép về tài trợ cao nhất, phí mua sắm bản quyền ở ngoại châu phá vỡ kỷ lục cao nhất, ngay cả giá trị nhíp nhàng cũng phá kỷ lục ghi chép cao nhất ở Tần Châu chúng ta!”

“Đáng sợ!”

“Trời ơi!”

“Quân quân sát điên rồi!”

“Hiện tại có thể lý lẽ hùng hồn tuyên truyền, thanh âm hay đẹp của Nguyễn Cung là lửa cháy mạnh nhất từ trước tới nay của Tần Châu!”

“Suy nghĩ cẩn thận, đội hình êm tai của người nghịch thiên như vậy, trở thành tổng kỹ hỏa nhất từ trước tới nay hình như cũng có thể lý giải, tiến hành kế hoạch là tổng cộng của Đồng đạo quân là Bạch Đế, bốn vị đạo sư còn đều là siêu một đường, người ở trong nghề tìm không ra trận dung thứ hai như vậy!”

“Thật sao?”

“Vây đồ đệ Đồng Lu đâu?”

Lời này vừa nói ra, bên trong vòng ngoài đều trầm mặc.

Không phải ai cũng khen ngợi thanh âm phối trí phù hợp quá thật nghịch thiên, giống như đạt được thành tích này cũng không phải là không thể hiểu được.

Đừng quên trận dung 《 Su Đồ 》 cũng không sai biệt lắm!

Thậm chí nếu đầu tư theo cách đầu tư, phía Côn Bằng bên kia tổn càng nhiều tiền hơn!

Có người còn tính toán đến giá đầu tư của Linh Đồ, đây là kỷ lục ghi chép lớn nhất của vòng tròn toàn kỹ thuật.

Kết quả thì sao?

Hai tiết mục cùng tiến hành, nhưng giá trị nhiệt độ của Linh Su Đồ chỉ có bốn trăm triệu.

So sánh với thanh âm hay mười lăm ức, ngay cả số lẻ cũng không đến, trực tiếp bị nghiền thành cặn rồi...

Thiệt thòi lớn!

Không nhìn thấy tài vụ bảng tài vụ của Chủ sư đồ uyển chuyển là như thế nào, mọi người cũng biết tiết mục này chắc chắn là lỗ rồi!

Giờ khắc này!

Đám fan ủng hộ 《 Diệt Đình 》 kia điên cuồng rồi!

fan hâm mộ đồ học đồ công lung trước đó đủ kiêu kiêu ngạo, khiến mọi người tức điên rồi, đợt này nhất định phải hung hăng roi, mới có thể giải tỏa cơn tức!

” fan của sư đồ đâu?”

“Cút ra đây cho lão tử!”

“Không phải trước đó rất nhảy sao?”

“Sự chênh lệch này đủ khiến các người tỉnh táo chưa?”

“Mười lăm ức với bốn trăm triệu, chênh lệch gấp bốn lần trở lên? Em nhìn trật tự cắt giường gheo gheo gheo à? Âm Lam à, ai cho các em dững khí đấy?”

“Trước đó tên tiêu Cáp Ni này đập rất vui vẻ!”

“Còn có tình yêu trên mây!”

“A Uẩn này cũng không phải thứ tốt!”

“Khà khà, dê xinh đẹp, đừng giả chết, cho ông mày bò!”

Hiện tại bạn trên mạng, đã có kinh nghiệm xé rách phong phú, lúc trước cùng ai đấu tuyến lợi hại nhất, về sau làm mặt đối phương, liền trực tiếp lôi người này ra ngoài lôi ra một vòng, có thể nói là cách chơi rất tiên tiến rồi.

Kết quả tuyệt đối không nghĩ tới.

Ngoại trừ một bộ phận lựa chọn giả chết, còn có một bộ phận mạng lưới bạn trực tiếp trả lời:

“Đừng mắng, đừng mắng!”

“Các vị huynh đệ tử muội!”

“Chúng ta đều là người một nhà mà!”

“Trước đó ta mắt mù ủng hộ thầy trò mưu đồ.”

“Xem xong Nguyễn Cung, lúc đó ta làm phản rồi!”

“Đúng vậy, hiện tại ta chính là fan hâm mộ âm thanh tinh tế hoắc!”

“Ta rất thích La Ngạn!”

“Điền Vĩ trâu bò quá!”

“Triệu U Nguyệt nữ thần!”

Cảnh tượng này khiến đám bạn mạng kiên định ủng hộ dờ khóc dờ cười, các người có thể gồng mình lên được không?

Tại sao lại là người một nhà?

Khiến cho chúng ta cũng không tiện tiếp tục phun.

Nhưng sự thật là như vậy đó, dù sao cũng có rất ít người mạnh miệng.

Đại đa số fan của “sư đồ» sau khi xem xong “Thanh âm hay” đều quả quyết thay đổi dây.

...

Cùng lúc đó.

Vào video thần thoại.

Tất cả nhân viên công tác giờ phút này đều trầm mặc.

Tại phòng hội nghị của một vị thần thoại bói khách cao tầng nào đó đang chỉ vào mũi Lâm Phượng chửi âm lên: “Đây là chuyện gì xảy ra vậy, chuyện này rốt cuộc là như thế nào a! Người tại sao phải cùng với ” Hảo âm thanh” đánh lôi đài! Đánh bốn trăm triệu, người liền đưa ra giá bốn trăm triệu nhiệt độ cho ta? Ta mặc kệ người là con gái của ai, lần này tổn thất một mình người toàn quyền phụ trách!”

Thần thoại lãnh đạo là Lâm Hạ!

Phụ thân của Lâm Phượng!

Nhưng cha đẻ cũng không bảo vệ được Lâm Phượng.

Ba lần này tổn thất quá lớn, toàn bộ cao tầng của video thần bí toàn bộ đều nổi giận!

Đối mặt với nhiều người tức giận như vậy, cho dù là Lâm Hạ cũng không thể không lựa chọn dàn xếp ổn thỏa.

Trên thực tế.

Lúc này Lâm Hạ cũng thất vọng đối với nữ nhi của mình, gằn từng chữ một nói: “Lâm! Phượng! Rút chức!”

Nữ nhi này, từ trước đến nay luôn thông minh.

Từ nhỏ đã thông minh hơn Lâm Hồ Lâm Báo.

Nhưng nữ nhi thông minh nhất, mang đến cho mình tổn thất lại lớn nhất, Lâm Hồ, Lâm Báo cũng không có khả năng như nàng!

Lâm Phượng Hạo rằng hàm đều phải cắn nát, nhưng nàng cũng không nói ra được cái gì, chỉ có thể cố nén khuất nhục, bị tất cả đồng sự mắng chửi!

Đợt này không có cách nào tẩy.

Nếu như mình không kiên trì đánh võ đài với Tỳ Hưu, kết cục sẽ không thảm như vậy!

Nói cách khác.

Hễ là mình đổi thời gian, sớm một chút hoặc muộn một chút pháp hành cho thầy trò Tế Ti, tiết mục này đều không đến mức thảm như vậy.

...

Bên kia.

Tình cảnh Lâm Cung Cung lúc này, cũng không thấy tốt hơn Lâm Phượng đâu.

“Ngươi và Lâm Phượng mù quáng xen vào cái gì a!”

Giờ phút này mắng chửi Lâm Cung, chính là cha ruột Lâm Xuân của hắn ta.

“Bảo ngươi phụ trách mấy thương hiệu kia, ngươi phải làm tốt tiêu thụ, lại bị Lâm Phượng dụ dỗ đi đầu tư tiết mục tổng nghệ, còn mẹ nó chạy đến đánh lời dài của ngươi, lúc trước ta nên bắn ngươi lên tường!”

Lâm Xuân lần này thật sự tức muốn nổ phổi.

Nếu không cũng đã không đến mức nói chuyện không lựa lời.

Lâm Kính không nhịn được hát đệm nói: “Ca ca cũng là bị Lâm Phượng lừa, ai biết nàng ấy không đáng tin như vậy, phụ thân ngài nguôi giận, chúng ta trước nghĩ biện pháp giữ được hạng mục trên tay ca ca.”

“Ta không giữ nổi!”

Lâm Xuân lạnh lùng nói: “Bắt đầu từ đêm qua, cát giọng nói khặc khặc khặc khặc, bốn nhà tài trợ kia, giá trị thương hiệu tăng cao trên phạm vi lớn, ước chừng trong vòng một đêm tăng vọt, trái lại mấy thương hiệu trên tay ca ca ngươi Lâm Cung, tất cả đều nhận được kích thích trước nay chưa từng có, tổn thất này đã không chỉ đơn giản là hai trăm triệu, ngươi biết không?”

Đây là bên giảm bên giảm.

Liên lấy kẹo cao su nâng lệ đi.

Hai thương hiệu kẹo cao su đảm lượng cao nhất của Tần Châu chính là hàng triệu và hiên ngang.

Hai thương hiệu lớn này chính là kiểu lâu dài tiêu chuẩn, bán được nhiều một chút chiêng đá thì bán bớt một chút.

Vậy hiện tại đang hàng triệu tài trợ 《 thanh âm trầm trở 》 , tiết mục ám chỉ, sản phẩm tự nhiên cũng theo đó hung hăng nổ

tung một đợt vừa vặn đủ.

Lâm Cung Chấn phụ trách giúp đỡ Quốc sư đồ, tiết mục đập phở nên quảng cáo có hạn, lại bởi vì đối thủ cạnh tranh tiêu thụ nhiều, thị trường trực tiếp bị người ta chiếm mất mấy phần!

Còn gì để nói nữa?

Vành mắt Lâm Cung lúc này đã đỏ lên.

Lần này thật sự xong rồi, Lâm Phượng lừa ta!!

...

Nếu nói thống khổ cùng hồi hận, thật ra bốn vị thầy dạy sư đồ thối giờ phút này cũng không thua kém bao nhiêu.

Tâm tính của Trương Vân Thượng đều sắp sụp đổ!

Bởi vì chuyện xuân muộn, Trương Vân Thượng cùng Trương Hi Dương hoàn toàn kết thù, cả vòng tròn đều biết thần thoại “páo hai tám” không tương dung.

Nhưng lần này là thật sự thua thảm!

Minh ở thất sư đồ đệ làm đạo sư, gặp mặt ở trên phố rồi!

Người ta hảo âm làm đạo sư, hiện tại nhân khí lại lần nữa tăng vọt, đã trở thành một trong những nhân vật phong quang nhất trong ca vương Tần Châu!

Tất cả mọi người đều là một công ty.

Về sau nếu gặp lại đối phương, Trương Vân Thượng cũng cảm giác không ngẩng đầu lên được!

Tâm tình tương tự còn có Chu Văn Cử, là một trong những ca vương thần thoại, ông ta cố ý cùng Trương Vân Thượng liên thủ nhằm vào Trương Hi Dương.

Kết quả hiện tại.

Trương Hi Dương nổi tiếng một mình, so với Chu Văn Cử và Trương Vân Thượng cộng lại cũng không dè được!

Cứ như vậy đi.

Sau này chỉ sợ Trương Hi Dương sẽ trở thành một ca ca âm nhạc thần thoại rồi, cuộc sống làm sao mà sống đây chứ!

Được rồi.

Đồng dạng ngày tháng muốn qua còn có Trần Di.

Sau khi Trần Di là ca khúc thần thoại, cùng công ty chỉ có một đối thủ cạnh tranh duy nhất chính là Tần Luyện.

Kết quả, Tần Tinh đi Toan Nghê thanh âm vui vẻ, làm một trong tứ đại đạo sư, hiện tại nhân khí tăng vọt!

Mà bản thân đảm nhiệm đạo sư 《thầy trò》, thì căn bản không có bao nhiêu tin tức báo cáo...

Rõ ràng âm thanh hay ho 《lúc trước cũng là mời mình!

Nếu như lúc trước mình lựa chọn 《Hảo thanh âm》, sẽ là kết quả thế nào?

Đây chính là tiết mục tổng kỹ bốc cháy nhất từ trước tới nay của Tần Châu, mình cứ bỏ lỡ như vậy đi!

Cho dù Trần Di là ca sau, giờ phút này cũng đau lòng đến không thể hô hấp!

Càng làm cho nàng không cách nào tiếp nhận chính là sau khi hát Vương Ca cũng có chênh lệch, trước kia là bản thân mình đè nặng Tần Tinh!

Mà sau khi âm thanh khen ngợi của Nguyễn Cung nổ tung, chỉ sợ về sau chính là Tần Si áp chế chính mình, quả nhiên là phong thủy luân chuyển!

Duy nhất tâm tình coi như bình tĩnh đại khái chính là Tào? Không.

Tào? Sau khi là bài của Duy Tư Duy Á, nhìn vào mặt mũi công chúa Chu Văn cử, mới làm đạo sư này.

Tiết mục đập phở cũng đành nhào phở, mặc dù trong lòng có chút không thoải mái, bởi vậy cùng Chu Văn Cử hung hăng âm ỉ một trận, nhưng hai vợ chồng đầu giường đánh nhau đuôi giường, giới giải trí không chỉ như vậy, mỗi một lựa chọn, đều xuất hiện vô số loại khả năng.

“Thực sự không được, người tới đây đi!”

Tào? Hắn nói với Chu Văn Cử: “Thần thoại giải trí âm mưu, Khắc Y đọc sách tự tại. Kỹ nhân, sau này hắn là có thể lực lớn

nhất của Trương Hi Dương, người hợp tác đối kháng với Trương Vân cũng không phải kẻ lâu dài, đến lúc đó hai vợ chồng Lý Á chúng ta liên thủ không phải tốt hơn sao?”

“Để ta suy nghĩ một chút đi.”

Chu Văn Cử thật sự bắt đầu cân nhắc xem có nên rời khỏi thân thoại giải trí hay không.

Thế của Trương Hi Dương bây giờ quá hùng hổ, Trương Vân Thượng lại là đồng đội heo, nhìn qua không có vẻ gì là đáng tin cậy...

Mặc dù Chu Văn Cử biết, sự cạnh tranh mà mình đối mặt với Ông ta chỉ có thể càng lớn hơn, nhưng có Tào? Sau bài ca này lão bà ở đây, nói không chừng tình huống sẽ tốt hơn một chút so với ở lại thân thoại.

Ai!

Đều là do thanh âm hay của Nguyễn Cung gây ra!

Trận đại chiến thế giới này, mọi người vốn tưởng rằng sẽ rơi vào cảnh hỏa tinh kinh thiên động trời, ai biết được đối thủ của sư đồ đồ, dĩ nhiên lại là nhân vật tổng hợp của ngọn lửa nhất lịch sử Tân Châu!

(Bản chương xong)

Chương 295: Ngài đi nhằm đường hay sao? Hiện giờ Trương Vân Thượng, Chu Văn Cử, Trần Di và Tào? Bốn người kia cảm giác bọn họ chính là một đám tàn binh bại tướng, bị ép ôm đoàn sưởi ấm.

“Không thể nhận thua như vậy được!”

“Chúng ta vẫn có cơ hội!”

“Tuy độ nóng của thanh âm Nguyễn Cung đạt đến độ cao trước nay chưa từng có, nhưng tổng kỹ là mới đổi mới, sau đó sẽ phát sinh chuyện gì thì không ai biết được, có lẽ sau này chúng ta có thể đề cao độ ẩm của tiết mục lên được không?”

“Đúng vậy.”

“Lưu hảo âm của Nguyễn Cung ở sát vách ta cũng xem, chúng ta quả thật có một điểm không bằng bọn họ, đó chính là đạo sư cướp khâu của người, chi bằng như vậy, kế tiếp chúng ta ghi lại mùi thuốc súng nồng hơn một chút, mọi người hãy hỗ trợ lẫn nhau, hòa hòa khí khí không ra được hiệu quả tổng nghệ.”

“Được!”

“Vây mấy kỳ sau, chúng ta liền học tập loại trò chơi kia của bọn họ, cũng đừng sợ đắc tội lẫn nhau, tiết mục này thật sự không cứu được chúng ta cũng không lấy được chỗ tốt, hướng hồ hảo âm thanh cũng chưa chắc đã vô địch như vậy, cần thận ngầm lại bọn hắn có lẽ là đem tuyển thủ tốt nhất đều phóng ra kỳ thứ nhất rồi, nói không chừng đám tuyển thủ kỳ thứ hai của bọn hắn chất lượng liền không còn cao như vậy!”

“Ta cũng nghĩ như vậy.”

“Bọn họ khẳng định là chọn lựa tốt nhất, chính là tạo ra khí thể vô địch, chất lượng tuyển thủ phía sau giảm xuống, nhiệt độ khẳng định cũng sẽ giảm xuống, chúng ta bên này ra sức hơn, cho dù đuổi không kịp cũng không đến mức thua quá khó coi đúng không?”

Bốn người tính toán.

Mà sau khi Nguyễn Cung thanh âm vui vẻ vang vọng hai ngày. Lâm Tri Bạch bắt đầu tiến hành “thu lại” thanh âm tới kỳ thứ hai.

Đa số tài cán của Tần Châu đều là một tuần tự hành, cho nên có rất nhiều người xem hết âm thanh khen hay đầu tiên, vẫn luôn mong chờ tới kỳ thứ hai!

Cứ như vậy.

Chờ a chờ.

Rốt cuộc lại trôi qua một tuần, thanh âm tốt đẹp của Thiên Khuyết ngày thứ hai sắp đến tối, đám người xem đã bắt đầu kêu vang!

“Gấp chết ta rồi!”

“Trước kia con đều không xem tổng nghệ, kết quả vẫn là bị Mang Thổ lừa.”

“Tin tức nói Nguyễn Cung là nhân vật tổng hợp trong lịch sử, hôm nay ta xem như đã được thấy, trong công ty đi đâu cũng có người thảo luận về tuyển thủ trong tiết mục này, ngay cả tan tằm cũng có thể nghe được rất nhiều người đang thảo luận tiết mục này, còn có rất nhiều người đang ôm điện thoại để xem kỳ thứ nhất đây.”

” tuyển thủ đệ nhất quả thật rất trâu bò, La Ngạn Điền, Triệu U Nguyệt, quá mạnh!”

“Bây giờ ta đang lo lắng người có thể lên đài cao mà đi, bởi vì tuyển thủ đợt đầu mạnh mẽ quá nên ta đã nghi ngờ đám người tiết mục cố ý để cho người trâu vào đợt đầu tiên, như vậy có thể nhanh chóng lôi kéo tiết mục nóng bỏng, nhưng đồng thời cũng tiết lộ chút tin tức về tương lai.”

“Mặc kệ thế nào, đêm nay rốt cục cũng đã truyền rồi!”

“Ta cũng có loại lo lắng này, nhưng tiết mục này cho dù sau không có đặc sắc nhất kỳ cũng có thể truy đuổi, đoán chừng sau này rất khó xuất hiện lại giống như loại tuyển thủ đỉnh cấp Điền Vĩ, Triệu U Nguyệt La Ngạn vậy.”

“Đối với 《 Hảo âm thanh 》 , khảo nghiệm, kỳ thứ hai mới chính thức bắt đầu.”

“Sao lại có người bắt đầu tạo dư luận tâm quân của Hoắc loạn, có lẽ không phải là tàn đảng của thầy trò mưu mô, nên thừa nhận thì phải nhận, ta không giống tiết mục mục nát kia của các người, mặt đỏ như mạng nhện, chỉ cần bỏ xuống yêu cầu nhan sắc, dân gian vẫn còn có rất nhiều cao thủ!”

fan hâm mộ lời nói kiên định tuyệt không dao động!

...

Đêm đó.

Gần tám giờ.

Lâm Tri Bạch gia.

Mẹ tập trung vào đài truyền hình Thiên Quang.

Lâm Hi đang ăn hoa quả, thỉnh thoảng hỏi một câu mẹ: “Bắt đầu chưa?”

Mẹ nói: “Không ạ, con xào cho ta một quả đào.”

Lâm Hi hô: “Cha, mẹ bảo người rửa cho nàng một quả đào.”

Cha: “...”

Tưởng ta không nghe thấy chắc, rõ ràng là nhường? Mạnh Chương?

Lâm Thắng Thiên cũng ngồi trên ghế sa lon, “Cha tắm cho ta một quả táo, cảm ơn!”

Cha: “Có muốn lột da cho người không?”

Lâm Thắng vui vẻ: “Vây càng tốt.”

Cha tức giận nói: “Con thấy không phải trái táo muốn lột da, là con cần lột da.”

Lâm Tri cười uông phí, yên lặng ăn chuối tiêu.

Cũng không phải là có bao nhiêu thích chuối tiêu, chủ yếu là đồ chơi này không cần rửa, lột da cũng đặc biệt tiện.

...

Cùng thời khắc đó, thiên gia vạn hộ Tàn Châu đều xảy ra tình cảnh tương tự.

“Hôm nay ánh mặt trời rạng rỡ a Trương Tang?”

“Đừng đánh ám hiệu, vợ ta không có ở đây, nhưng hôm nay ta không ra ngoài uống rượu.”

“Chuyện gì mà rượu sao không uống?”

“Nhìn cao giọng quá nhỉ, một hồi thì pháp hành.”

“Hôm nay trừ nó?”

“Đúng vậy.”

“Vậy ta cũng không tiện ra ngoài, ở nhà xem tiết mục.”

...

Ở một phòng chờ nào đó.

“Tám vạn!”

“Không cần.”

“Hồng Trung.”

“Ta nói bậy!”

“Mịa, hôm nay người khí độ thật tốt, chơi không chơi nữa, về nhà thôi!”

“Về nhà sớm như vậy sao?”

“Vợ yêu gọi ta cùng ngắm 《lắm》.”

“Đó là cái quái gì vậy?”

“Một tiết mục tổng nghệ rất đẹp, người cũng có thể xem xem, tuyệt đối đặc sắc!”

...

Một nhà tiệm cơm nào đó.

Khách nhân đang ăn cơm, đột nhiên có người hô một câu:

“Phụ tá viên phục vụ mở TV!”

“Được rồi.”

“Đây là thần thoại đài truyền hình?”

“Đúng vậy, hôm nay đồ đệ mưu cáo Pháp Pháp Thời kỳ thứ hai.” Phục vụ viên cười mở miệng. Hấn thích tiết mục này rồi, tiểu tử tỷ bên trong mỹ thanh ngọt, chất lượng quá cao rồi.

“Đổi đài truyền hình Thiên Quang!”

Khách nhân mắt hứng, Linh Sư đồ là cái quái gì?

Lão tử muốn xem âm thanh hay của Nguyễn Cung!

Nhân viên giả ngu nói: “Điều khiển từ xa tìm không thấy.”

Những vị khách khác cũng gấp gáp.

“Vậy người điều khiển đi, xem đài truyền hình Thiên Quang!”

“Đúng vậy!”

“Đồ 《 Sư Đồ 》 bỏ đi”

“Nhanh lên, ta muốn xem lời khen ngợi của Dận Huyền, sắp lan rồi!”

“Được rồi.”

Phục vụ viên xem xét, toàn bộ khách nhân đều phải xem đài truyền hình Thiên Quang, mọi người đều không thể trái với ý.

...

Mặc dù có người đang lo lắng, 《 Hào âm thanh 》 lần thứ hai, có thể đạt tới tầng thứ nhất hay không, nhưng phương diện mong đợi kỳ thật cũng không có chút hao tổn, vô số con mắt gắt gao nhìn chăm chăm màn hình.

Thời gian đến!

Thời kỳ thứ hai bắt đầu!

Mục đích vừa đến chính là quảng cáo vàng, lại là giai đoạn kinh điển, làm cho người ta có cảm giác đầu lưỡi của tên gia hỏa này đều nóng!

Trên mạng lưới.

“Ha ha ha!”

“Biết ngay sẽ thế mà!”

“Tên này nhanh thật!”

“Còn rất thích người chủ trì này đấy.”

“Người không thấy được cấp bậc của mình tinh ngày hôm qua đều tăng lên ba lần rồi, dựa vào cái từ quảng cáo này!”

“Quá trâu bò!”

“Ta còn thử học qua, bỏ ra hơn ba mươi giây mới đọc xong, đã rất nhanh rồi, nhưng không cách nào so sánh với gia hỏa này.”

“Người chủ trì của những cây quảng cáo này ta cảm thấy rất phiền, chỉ có thằng nhãi này mới đọc quảng cáo, ta thế mà còn nghe rất ngon.”

“Ồ, tuyên thủ đầu tiên lên sân rồi!”

Lúc này.

Đang phát thông video quay lại của tuyên thủ này.

“Ta tên là Trương Tú Cầm, năm nay 22 tuổi, đến từ khu núi, trong nhà có rất nhiều dê. Khi còn bé mỗi lần thả dê, ta đều ở trên núi trồng trái ca hát...”

Sau một khắc.

tuyên thủ lên sân khấu!

Trương Tú Cầm ục ịch mập mập rất chắc chắn, vừa nhìn đã biết là đứa trẻ đi ra từ khu vực nghèo khó, nhưng sau khi nhìn người xem mừng một tiếng la làng cũng không xa lạ đối với tình huống này, tiết mục này thật sự không thèm để ý đến nhan giá trị!

Chẳng biết ca xướng như thế nào?

Ngay lúc mọi người tò mò, tiếng ca của cô gái vang lên, cô hát lại là 《 Hoa Hỏa 》 , là ca khúc do Trương Hi Dương sáng tác!

“Đây là một màn biểu diễn không có kết cục.”

Chuyện này bao hàm tất cả sai lầm và điên cuồng.

Đứa bé giống như nhóc con đây bị thương lặng lẽ ngủ trên đại địa.

Hiện tại ta có chút mệt mỏi.

Mệt mỏi giống như một đóa hoa đại bị gió bẻ gãy.

Cho nên ta bắt đầu thay đổi rồi.

Trở nên giống như một đoàn hoa hỏa cuộn cuộn nóng cháy!”

Rầm rầm!

Người xem đầu tiên đã bị mấy lần rung động trực tiếp tê rần, bởi vì Trương Tú Cẩm này, tiếng ca vậy mà giống như con mẹ nó nam nhân vậy!

Thô hào!

Khàn khàn!

Giọng đặc biệt lớn!

Thông qua video Lam, người xem tiết mục đều ùn ùn xuất hiện, bình luận!

“Vốn còn lo lắng kỳ thứ hai xảy ra vấn đề, không làm được tới loại trình độ kia, kết quả tuyển thủ thứ nhất hung hăng đánh mặt của ta!”

“Quá trâu bò!”

“La ngạn nam sinh hát nữ, Trương Tú Cẩm này một nữ sinh trực tiếp có thể hát giọng nam a, đám tiết mục từ đâu tìm tới loại quái vật này!”

“Khẩu môn thật lớn!”

“Đây là bài hát sơn ca rèn luyện từ trong núi sao? Lượng phổi sống quá kinh khủng, cảm giác như đang liều mạng với Trương Hi Dương!”

“Ha ha, không đến mức như vậy, chủ yếu là mới mẻ, nhưng mà khí thế tuyệt đối đủ rồi!”

“Đi vòng vòng!”

“Chu Hàn hiếm khi chủ động như vậy!”

“Ta kháo, ba người khác cũng đều đi rồi!”

Chương chuyển ghé dựa mà người xem yêu thích đã tới, hơn nữa hôm nay tuyển thủ đầu tiên trực tiếp đạt được kịch bản giống như Điền Vĩ thời kỳ thượng kỳ lấy được!

“Chọn ta chọn ta!”

Không biết có phải Chu Ca Vương nhìn thấy lúc người trên mạng khen hắn không có bao quần áo thật sự không hay không?

Dù sao con hàng này đã nếm được ngon ngọt rồi, hôm nay vừa mới tới đã trực tiếp đùa nghịch, bộ dáng chưa thấy qua việc

đời kia nháy mắt chế nhạo tất cả khán giả, làm cho người ta cảm giác là “Không xong, hình như hẳn biết rõ hẳn sẽ thích như vậy!”

“Vậy hôm nay ta đến đây, mộng tưởng của ngươi là gì?”

Trương Hi Dương trợn trắng mắt liếc Chu Ca Vương, trực tiếp cướp lời thoại của đối phương.

Bốn vị đạo sư mở ra đại chiến cướp người, trình độ xuất sắc không kém gì tuyển thủ có tính khí cao nhân ở kỳ đầu tiên!

Sau đó.

Đệ tử thứ hai.

Đệ tam đệ tử.

Đệ tứ học viên...

Từng học viên trình độ không tệ, hoàn toàn đạt đến trình độ trung bình của kỳ thứ nhất, điều này khiến tất cả người xem đều phải xem.

Cho đến vị tuyển thủ cuối cùng sắp ra sân!

Chờ mong của người xem, cũng bị kéo đến đỉnh điểm!

“Dựa theo cách nói đầu tiên của tiết mục, cuối cùng chốt án khẳng định là cao thủ, thượng kỳ chính là kết thúc La Ngạn!”

“Lần này là ai?”

“Có thể đánh đồng với La Ngạn không?”

“Có lẽ là không thể nào, loại La Ngạn này quá hiếm thấy rồi.”

“Đợi một chút!”

“Đây là!”

“Ngọa tào!”

“Có chuyện gì vậy?”

“Người này thật sự có thể hát sao?”

Khi thấy tuyển thủ cuối cùng ra sân, gà mờ đọc sách thì bị ảo thuật. Sặc, Khắc ảo hoa, toàn bộ người xem đều choáng váng, thậm chí hoài nghi đôi mắt mình có vấn đề ——

Chỉ vì tuyển thủ này tên là Cát Tường!

Là một ông lão sáu mươi tuổi!

Lão nhân gia gia có thể cho vô số người xem, vậy mà cũng chạy tới tham gia tỳ hưu thanh âm vui vẻ, trực tiếp đem người xem chính cho không biết!

Đại gia!

Ngài nhìn kỹ một chút.

Có phải đi nhầm đường rồi không?

(Bản chương xong)

Chương 296: Chiếm được âm nhạc giải trí của Thần Thoại! Nhìn thấy áp trực kỳ thứ hai vậy mà lại là lão đại gia, người xem Tần Châu xem như kiến thức được Đồng Lư nói ra làm sao là được ——

Đã nói không xem trọng nhan giá, sẽ không nhìn nhan giá!

Đã nói không xem tuổi tác, thật không xem tuổi!

Những tiết mục khác cũng xuất hiện tuyên truyền loại loại, nói gì đến điều kiện khách quan của chúng ta không có thành kiến, nhưng không ai thực sự làm như vậy!

Nói một chút mà thôi.

Thật giống như thịt bò trong mắt bò của sư phó Khang, hình ảnh hình ảnh chỉ là để tham khảo mà thôi, người còn thật sự muốn tìm thấy thịt bò từ trong đó sao?

“Côn Bằng quá thực tế!”

“Cách nói hoàn toàn ăn khớp với tuyên truyền!”

“Trước đó còn có người tuyên truyền là mảnh lới.”

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ông bác này đã một đồng tuổi như vậy rồi, thật sự còn có thể hát sao?”

“Đừng miễn cưỡng gắp đủ tiết mục nha!”

“Biết rõ các người thực sự, nhưng vẫn phải bảo đảm trình độ.”

“Nghe một chút xem đi.”

“Nói không chừng chính là cho lão đại gia một cơ hội, khích lệ người ta.”

“Nói cũng đúng.”

Giữa lúc mọi người đang thảo luận như vậy, âm nhạc đột nhiên vang lên!

Bài hát này gọi là 《 Vong ca hát 》 , là một ca khúc Liêu Khắc Tư ba năm trước Chu Hàn tuyên bố, phong cách âm

nhạc phi thường táo bạo, nháy mắt khiến khán giả kinh ngạc!

Ngọa tào!

Bài hát này?

Sao lại có thể là bài này?

Trong mắt mọi người, lão đại cát tường, hẳn là hát loại ca khúc phong cách rất già, chủ yếu thể hiện, là câu chuyện trong thanh âm, là sự lắng đọng mà năm tháng mang lại, thật không ngờ ca khúc mà đối phương lựa chọn lại trẻ trung như vậy!

“Chơi lớn như vậy?”

“Bài này ta học âm nhạc ba năm đều có chút hát không nổi!”

“Đại gia thật hung mãnh!”

- Chọn bài hát này thật là dũng mãnh!

“Bài hát này hẳn có thể hát được không?”

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!”

“Bài này là ác mộng của rất nhiều người mà!”

“Chủ yếu là người lớn tuổi, cổ họng cũng sẽ thoái hóa, rất nhiều ca khúc vì lớn tuổi nên mới thối lui.”

“Ngọa tào, hẳn hát thật a!”

Trong sự khiếp sợ của người xem, bộ phận chủ ca bắt đầu, Cát Tường vừa bắt đầu đã hung hăng rống lên:

“Thả một quả bom qua sinh hoạt!”

“Cho tắt cả phiên muộn đều trở nên sôi trào!”

“Mục nát và Mộ khí không liên quan gì đến ta!”

“Ta ở trong Thái Dương Sí Liệt cuồng hoan!”

“Gần đây có lẽ sẽ có chút hỗn loạn!”

“Nhưng bầu trời của ta vẫn một mảnh xanh thắm như trước!”

“Có lẽ một người thỉnh thoảng cảm thấy cô đơn, nhưng nhân sinh tựa như ven hồ, luôn có người chờ ở bên kia bờ, phù hợp với tất cả chờ đợi của người!”

“Người chỉ có từ bỏ thì mới chính thức bị đánh bại, ta phải giống như quả bom, dững cảm như vậy!”

Người xem ngây dại!

Lão nhân này trung khí mười phần!

Quả thực khiến người ta không cách nào tin tưởng năm nay hẳn đã sáu mươi tuổi!

“Trạng thái này!”

“Sáu mươi tuổi của ta sao có thể có trạng thái như thế này?”

“Cơ hồ không có khả năng, trong hiện thực có mấy ông sáu mươi tuổi còn có thể nhảy cao, còn có thể hát như vậy!”

“Lợi hại quá!”

“Lão đại gia trâu quá!”

“Biểu diễn này thật kinh diễm đến ta rồi!”

“Cao Thanh này ta yêu!”

“Đi vòng vòng!”

Trong tiếng kinh hô của khán giả, Chu Hàn nhanh chóng quay người lại. Dù sao thì quả bom này chính là bài hát của bản thân hắn, nhưng Chu Ca Vương chúng ta ngàn vạn lần không nghĩ tới người biểu diễn kịch võ của mình lại là một lão đại gia trong lúc nhất thời buột miệng thốt ra:

“Xi xi (Đòn quặc)】 (cọ ẹ)!”

Hậu kỳ trực tiếp cho Chu Hàn tắt âm xử lý, nhưng tất cả người xem đều nhìn ra khẩu hình của con hàng này chính là “cọ ẹ”, trong nháy mắt đều bật cười!

“Ha ha ha ha ha ha ha!”

Chu Ca Vương này càng lúc càng thật tình, khiến cho tổ tông tiết mục cũng sợ, không cho hắn tiêu âm mà nói thì coi chừng đoạn chính phương này cũng chưa chắc để cho truyền tống.

Sau đó.

Tần Tâm quay người!

Lý Tiêu quay người!

Trương Hi Dương xoay người!

Cát Tường lão đại vậy mà đạt được tứ chuyển!

Chỉ là ba vị đạo sư khác khi xoay người cũng bị dọa choáng váng!

Lý Tiêu hét lớn: “Hắn bao nhiêu tuổi!”

Tần Luyện hoa dung thất sắc: “Ít nhất năm sáu mươi tuổi đi!”

Trương Hi Dương trợn mắt há hốc mồm: “Ta bệnh tim thiếu chút nữa bị dọa ra ngoài!”

Vậy mà Chu Hàn lại hát theo: “Ta chính là một quả bom, ta chính là quả bom đó!”

Thật sự giống như bom!

Toàn trường đều bị nổ lật tung!

Thời kỳ thứ hai cũng kết thúc rồi, nhưng đám bạn mạng quan sát tiết mục lại bị nổ làm cho người ngã ngựa đổ!

Trên Cự Quang Đài.

Vô số đề tài liên quan.

“Ai bảo tuyên thủ thích thanh âm vang dội đều ở kỳ đầu, giai đoạn thứ hai của Mã Đức cũng là một tên du côn mạnh mẽ!”

“Xin lỗi ta sai rồi!”

“Ta không dám nghi ngờ tổng kỹ của Côn Bằng nữa!”

” tuyên thủ kỳ thứ hai này, hoàn toàn không kém hơn kỳ thứ nhất a, nhất là Cát Tường lão đại cuối cùng, thật dọa ta!”

“Lời lão nói quả không sai a!”

“Cái nón? Vẫn là ông nội nhà ngươi đó!”

” tiết mục này đã hoàn toàn vô địch rồi!”

“Không uổng phí ta phải khổ sở chờ một tuần a, thật sự rất thoải mái, cuối cùng tên Ca Khắc Tư kia trực tiếp nổ tung!”

” tiết mục này chính là một quả bom!”

Không có gì ngoài ý muốn, kỳ thứ hai Chủ Bằng thanh âm vui vẻ cũng nổi rồi, nhiệt độ thậm chí so với kỳ thứ nhất còn cao

hơn, bởi vì tiết mục nhân khí vẫn còn đang tích lũy và quá trình tăng trưởng, lúc này không còn ai dám nghi ngờ nữa!

Ngay cả cái chết trung phần của 《Su đồ》 cũng ngậm miệng!

Âm thanh “Công kích lợi hại” như thế nào đây, toàn bộ mạng lưới đều đang khoe khoang a!

Bây giờ đã không còn ai thảo luận về việc sa ngã nữa rồi, cũng chỉ là thảo luận nhiều, mặc dù tiết mục kia cũng có bốn đạo sư vượt quá một tuyến.

Nhưng so với niềm vui thanh lịch của Nguyễn Cung, đối với người xem cũng như một loại tiết mục khác mà nói, ngay cả bữa ăn tạm thời cũng chưa tới, thật sự không có bất kỳ khả năng so sánh nào, chênh lệch thật sự quá lớn!

...

Ngày thứ hai.

Giang Thành nói điện thoại cho Lâm Tri Bạch: “Nói cho ông chủ một tin tức tốt, mấy thương hiệu Lâm Cung phụ trách kia, định mức thị trường hiện tại đã bị mấy đối thủ cạnh tranh vui vẻ kia của chúng ta áp chế thảm thiết.”

“Ừm.”

Lâm Tri cười trắng.

Vừa vặn năm nay sắp kết thúc, đời thứ hai, đời thứ ba Lâm gia cũng nên đến thời điểm nộp bài thi lần đầu tiên, bài thi này của Lâm Cung, ở lão gia tử tuyệt đối không đạt tiêu chuẩn.

“Lâm Cung xong rồi.”

Giang Thành có chút cảm khái nói.

Lâm Tri Bạch cười cười nói: “Không chỉ có Lâm Cung, Lâm Phượng cũng đã xong đời rồi, bọn họ về sau hẳn là rất khó đạt được cơ hội độc lập không chế một số hạng mục nào đó.”

“Chúc mừng ông chủ trước.”

Giang Thành cười nói: “Nếu nói xong, kỳ thực Lâm Hổ cũng đã xong đời rồi, tiếp xúc thần thoại ở trên tay hắn, năm nay liền không có lợi nhuận chính nhi bát kinh, trái lại là Lâm Báo

Man kia có ý tứ đấy, sản nghiệp truyện tranh mà gia hỏa này phụ trách, vậy mà lại có thanh có sắc, thật sự là kỳ quái...”

“Tạm thời mặc kệ hắn.”

Lâm Tri Bạch năm đó đầu bị thương, là tao ngộ Thần Thoại đệ tam đại bá lãng, thật ra hắn hận nhất chính là cái kia âm thầm đẩy người của mình.

Người kia hắn không phải là Lâm Báo,

Bởi vì Lâm Báo là tính cách hô to gọi nhỏ, thuộc loại sấm to mưa nhỏ, hơn nữa trong ấn tượng của gia hỏa này khoảng cách khá xa, Lâm Tri Bạch trọng điểm hoài nghi đối tượng là Lâm Mộc và Lâm Sâm nhà Tam bá, đây cũng là nguyên nhân hắn chán ghét Lâm Liễu.

Ai bảo Lâm Liễu là nữ nhi của tam bá?

Huống hồ ở Lâm Tri Bạch bị thương mấy năm kia, trong đám người hung ác nhất nhà mình, còn có Lâm Liễu, thuộc loại được công khai, cùng tử tử có hiềm khích rất sâu, loại người này trước kia hắn sẽ không nương tay về sau cũng sẽ không nương tay.

Lúc này điện thoại của tử tử truyền vào.

Lâm Tri Bạch nói một tiếng với Giang Thành, sau đó gọi điện thoại cho tử tử, điện thoại di động truyền đến giọng hung phấn của Lâm Hi.

“Tin tức tốt!”

“Tin tức tốt gì?”

Lâm Hi cười nói: “Bây giờ ta đã là phó bộ bộ lạc giải trí âm nhạc ở thần thoại rồi, cô cô đề bạt, nàng quả nhiên làm theo người dặn dò!”

“Chúc mừng.”

Lâm Tri Bạch cười cười theo, từ lần cô cô cầu mình nâng cao đánh khế, sau đó hắn liền dặn dò nàng ra khỏi phòng, để cho những hạn chế của công ty in hình với dựng, lợi nhuận bên trong khá lớn.

Tử tử thăng chức là hồi báo của cô cô.

Cứ như vậy trò chuyện với tở tở một hồi, vậy mà có điện thoại thứ ba gọi vào, Lâm Tri Bạch hơi nhú mày, lần này là cô cô Lâm Vi.

Sau khi thông báo với tở tở một tiếng.

Lâm Tri Bạch gọi điện thoại cho Lâm Vi.

Cô cô Lâm Vi tựa hồ là tới thỉnh công, cười nói: “Chất nhi ngoan, người nhận được tin rồi chứ, cô cô đem vị trí âm nhạc nhất đặt cho tở tở người.”

Chất nhi ngoan?

Lâm Tri Bạch phát ra một trận ác hàn, nhưng ngoài miệng lại không biểu hiện ra ngoài, đồng dạng cười trả lời: “Cảm tạ cô cô đề bạt, chúng ta hợp tác vui vẻ, không có chuyện gì thì ta chết trước.”

“Đừng!”

Cô cô tựa hồ có chuyện, “Có chuyện ta muốn tâm sự trước mặt người, chuyện này quan hệ đến ta, cũng liên quan đến tở tở người...”

“Được.”

Nhìn dáng vẻ cô cô trịnh trọng, Lâm Tri Bạch cũng tò mò đối phương muốn nói cái gì, trực tiếp cùng đối phương hẹn gặp mặt tại một chỗ nào đó.

Nửa giờ sau.

Hai người gặp nhau.

Lâm Vi nói: “Năm ngoái lão gia tử phân phối các hạng mục khác nhau cho mọi người, chính là muốn dùng một năm thời gian, nhìn xem biểu hiện của mỗi người ở đời thứ hai và đời thứ ba thế nào, biểu hiện của người tốt nhất, cho nên người sớm kết thúc phiên thảo, có thể xuất bản thần thoại làm văn, nhưng biểu hiện của cô cô trong quy...”

“Người muốn nói cái gì thì có thể nói thẳng.”

Lâm Tri Bạch đối với cô cô này cũng không quá khách khí.

Lâm Vi cũng không thêm đề ý thái độ đối với Lâm Tri Bạch, nàng nghiêm túc nói: “Ta tự hỏi còn có mấy phần năng lực,

nhưng âm nhạc bộ không thích hợp với ta, cho nên ta đang cân nhắc, có muốn đem âm nhạc bộ giao cho Lâm Hi hay không...”

“Người bỏ được?”

Lâm Tri Bạch nhẹ nhàng nhú mày.

Lâm Vi nói: “Ta có thể tranh thủ đổi hạng mục phụ trách với lão gia tử bên kia, bất quá đây là việc của ta, nhưng Lâm Hi muốn làm bộ lạc âm nhạc cần ta gặt đầu.”

“Điều kiện.”

Lâm Tri Bạch đi thẳng vào vấn đề.

Lâm Vi còn ngang ngược yêu thích tính cách chất nhi, mặc dù không lễ phép khách khí, cũng không quá tôn trọng trưởng bối như mình, nhưng đối phương ít nhất không chơi trò, mọi người có vấn đề gì thì trực tiếp bày ra bên ngoài nói: “Điều kiện là xuất bản danh sách hợp tác làm việc của thần thoại, Hoan đọc sách duyên rồi rắm. Kỹ nữ sau này làm phiên cô phụ người một chút.”

Lâm Tri Bạch nói: “Ba mươi phần trăm.”

Lâm Vi lắc đầu: “Năm mươi phần trăm.”

Hai người liếc nhau, cuối cùng Lâm Tri trắng thản nhiên nói: “Vậy thì bốn mươi phần trăm là được rồi, hi vọng dựng ăn xong, nếu công nghệ không hợp cách ta là sẽ thay đổi quẻ đây.”

“Cái này người yên tâm!”

Lâm Vi biết chuyện này không sai biệt lắm đã thành công, nửa đùa nửa thật nói: “Về sau nếu như người nắm giữ tập đoàn thần thoại, hy vọng có thể cho cô cô một con đường sống.”

“Có thể.”

Lâm Tri Bạch như là đạo.

Lâm Vi có chút thất thần, lời này của nàng phần nhiều là ý đùa giỡn, không nghĩ tới Lâm Tri Bạch trực tiếp đồng ý, tên này thật sự cảm thấy mình có thể kế thừa tập đoàn thần thoại sao?

(Bản chương xong)

Chương 297: Chu Hàn Tấn: đánh không lại thì gia nhập a Lâm Hi cũng không biết, một bộ trưởng âm nhạc bộ bộ còn chưa đủ...

Đệ đệ đã bắt đầu trù tính muốn giúp mình đoạt lấy toàn bộ âm nhạc giải trí thần thoại.

Mấy ngày sau đó, trên mạng vẫn còn không ít tin tức khen ngợi, bất quá Lâm Tri Bạch đã không còn thời gian nhìn chăm chăm vào.

Dù sao trận đại chiến thế kỷ này đã hạ màn theo 《 Su Đồ 》 trên đường phố.

Hôm sau.

Lục chế xong 《 thanh âm hay kỷ nguyên kỳ thứ ba 》 , Giang Thành bao hết một tử điểm, làm một tổ tiết mục mời hàng ngày để ăn cơm tụ tập, cũng có thể coi như là tiệc ăn mừng đi. Lâm Tri là tổng âm nhạc của tiết mục, chủ tọa đương nhiên cũng có tham dự rồi.

“Vắt vả cho mọi người rồi!”

“Bốn vị đạo sư vắt vả rồi!”

“Bạch Đế lão sư cũng vắt vả rồi!”

“Nên như vậy.”

“Hợp tác vui vẻ.”

“Về sau chúng ta không thể khinh thường.”

“Phía sau còn có không ít kỳ hạn kia.”

“Vì tốt âm thanh tốt, mọi người cùng chén đi!”

“Cạn chén!”

Bữa cơm rất hài hòa.

Mọi người uống một hơi cạn sạch.

Chu Hàn tìm Lâm Tri Bạch uống cạn mấy lần, sau đó không biết có uống lớn hay không, Chu Hàn đỏ mặt, giơ ba ngón tay lên.

“Ba lần, ba lần a!”

Lâm Tri Bạch sững sốt, là cái quái gì?

Mọi người cũng cảm thấy khó hiểu, còn tưởng rằng Chu Hàn rất muốn nổi điên lên, hơn nữa còn hướng về phía lão sư Bạch Đế, không khỏi căng thẳng.

“Bởi vì thi đấu của ngươi ta đạt được ba lần thứ hai!”

Chu Hàn mượn hơi rượu nói ra, mọi người thở phào nhẹ nhõm đồng thời cười ha hả, náo loạn nửa ngày thì ra là chuyện này à!

“Chu Ca vương đừng khóc.”

“Thua bởi Bạch Đế không mất mặt.”

“Đúng vậy.”

“Hiện tại không phải mọi người đã thành bằng hữu sao, ngươi còn hát anh hùng ái mộ của Bạch Đế sư phụ thật lòng sáng tác đó, bài hát này hiện tại muốn nở rồi!”

Đám người vừa an ủi vừa trêu chọc.

Chu Hàn say lờ đờ mắt mê ly nói: “Ta không phục ngươi dễ dàng, nhưng đối với ngươi Bạch Đế thì ta chịu phục, trêu thật, nhưng ta nhất định phải nói, thật ra ta cũng từng thắng sư phụ của Bạch Đế một lần!”

“Là có chuyện này.”

Lâm Tri Bạch cũng nở nụ cười, nhớ tới mình lần đầu tiên tham gia thi đấu Quý bảng, cuối tháng tuyên bố 《Tiêu Sầu》, kết quả bị Chu Hàn hết ép ở vị trí thứ hai.

“Bây giờ nhớ lại, đó là Mân Na Tùng? Đình phong rồi.”

Tần Luyện trêu ghẹo Chu Hàn đến hết, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn rất khó thắng Bạch Đế lần nữa.

Hiện tại Bạch Đế chính là tiêu Khúc phụ, trận chiến Chư Thân Xuân Vãn năm trước còn áp chế mấy vị Khúc phụ đang đỉnh!

“Ta mặc kệ, ta đã thắng một lần, khỏi cần quan tâm ta thắng như thế nào.”

Chu Hàn há to đầu lưỡi, lại uống một ngụm rượu, sau đó đột nhiên lại nói một câu: “Sớm biết như thế nào thắng một lần phải trả giá là ba lần quỳ, ta thắng trước không nên phát đàn, ai, hiện tại chúng ta là bằng hữu sao?”

“Tính.”

Lâm Tri Bạch cười trắng nói.

Chu Hàn vui vẻ: “Tính là bằng hữu, người nói người nên bồi thường tổn thất tinh thần cho ta hay không?”

“Người say thật à?”

Trương Hi Dương nhìn Chu Hàn, “Ta thấy mạch suy nghĩ của người rất rõ ràng.”

Tinh thần tổn thất gì đó, thật ra chính là lời ám chỉ của Chu Hàn, tất cả mọi người đều nghe ra, vị Chu Ca Vương này đang mượn rượu mời ca mà, hình như bình thường không buông xuống nổi mặt mũi?

“Lời này có nghĩa là như vậy.”

Chu Hàn lầm bầm rì rầm nói: “Bạch Đế lão sư vốn đã nói sẽ viết nhạc cho mấy người chúng ta.”

“Đúng là ta đã nói rồi.”

Lâm Tri Bạch tự nhiên nhớ được chuyện này.

Lý Tiêu ở bên cạnh chăm sóc Chu Hàn đột nhiên mở miệng nói: “Thật ra gần đây ta và lão Chu rất phiền, không phải Xuân Vãn sắp tới rồi sao, đạo diễn tổ tổ bắt ta hát ca nhạc, nhưng mãi vẫn không tìm được ca khúc nào thích hợp, nếu ca khúc này không chính thức thì phiền phức lắm...”

“Gấp lắm à?” Lâm Tri Bạch hỏi.

“Rất gấp.”

Lý Tiêu liếc mắt nhìn Chu Hàn Tẫn, nếu như không có gấp gấp thật, lão Chu là gia hỏa nể mặt, cũng sẽ không mở miệng ăn nói như Bạch Đế, dù sao thi đấu Quý bằng cũng bị Bạch Đế treo lên đánh không ít.

“Được.”

Lâm Tri Bạch hỏi một câu: “Ai có giấy bút?”

Đám người trong bữa tiệc lập tức há hốc mồm, ngay cả Chu Hàn dường như cũng thanh tỉnh vài phần, “Không phải người lại muốn Sở Từ phụ thể đấy chứ?”

Lâm Tri Bạch có cảm giác gia hỏa này nói chuyện rất nguy hiểm, vậy mà hơi chột dạ.

“Cái gì mà Sở Từ phụ thể?”

“Ngài trước đó ở hiện trường viết nhạc, sáng tạo ra anh hùng chân tâm anh hùng, đó còn không phải là Sở Từ phụ thể hay sao?”

Tần Si cười nói: “Dù sao người trong ca đàn đều biết, Sở Từ am hiểu nhất chính là tác phẩm tại đây, tốc độ viết ca nhanh dọa người!”

Thì ra là thế.

Lâm Tri Bạch hiếm hoi có một chút thú vị ác, “Vậy các người cảm thấy ta và Sở Từ nhanh ai?”

“Khẳng định là do tốc độ của Sở từ rồi!”

Người khác không dám nói, Chu Ca Vương lá gan tương đối lớn, thẳng thắn nói: “Sở Từ xem trực tiếp ta xem, tốc độ viết ca thật nhanh, hơn nữa chất lượng cũng không tính là kém, người đã biểu diễn một lần hiện trường viết ca, nói không chừng là thành phần vận khí đấy, trừ phi bây giờ người biểu diễn lại hiện trường một lần cho ta cùng Lý Tiêu viết ca!”

Lâm Tri Bạch: “...”

Trương Hi Dương nói không sai, xem ra tên gia hỏa này không say thật, mạch suy nghĩ quá rõ ràng, còn biết dùng phép khích tướng.

Giang Thành nhin không được cười ha ha nói: “Cái tính toán này của Chu Ca Vương chúng ta, dù ta đến Tề Châu đoán chừng cũng có thể nghe thấy.”

Mọi người cũng cười theo.

Trong lúc cười đùa cũng không biết là ai đã lấy giấy bút ra đặt trước mặt Lâm Tri Bạch.

“Được.”

Lâm Tri Bạch cũng hơi say, dáng vẻ cũng không tệ lắm, trước tiên ở trên giấy viết bốn chữ.

“Vì tình yêu?”

Mọi người xích lại gần xem xét, kì lòng không được đọc lên.

Lâm Tri Bạch bắt đầu viết bài hát, sau khi viết xong lại viết đơn giản.

Chờ đối phó xong, năm phút sau, ánh mắt mọi người cũng bắt đầu thay đổi.

Nha thật đúng là Sở Từ phụ thể a!

Chỉ có Giang Thành im lặng cười, chờ sau này mọi người biết Bạch Đế chính là Sở Từ, hồi tưởng lại cảnh hôm nay, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào?

Giang Thành đối với chuyện này vẫn còn rất chờ mong.

Dù sao Giang Thành cũng không cho rằng bí mật của Bạch Đế chính là Sở Từ sẽ giấu diếm mãi, sớm muộn sẽ bị người phát hiện, nhất là hành vi thanh tú như hôm nay của ông chủ càng gia tăng phong hiểm bại lộ.

“Để ta xem một chút.”

Trương Hi Dương hiếu kỳ cầm lấy ca từ trong sách, không thể kiềm lòng mà hát:

” CD về cho người một tờ, khi đó nghe một chút tình yêu của chúng ta, có khi sẽ đột nhiên quên mất ta còn đang yêu người...”

Tê!

Bài hát này, giai điệu quy mô rất đẹp, tình cảm cũng phi thường đúng chỗ, chỉ riêng câu đầu tiên, cảm giác liền xuất hiện.

“Có thể a!”

Phó chủ trì của âm nhạc tổ chức cũng nghe thấy câu thứ nhất ánh mắt liền sáng lên, giọng điệu này thật là xinh đẹp, hoàn

toàn không giống ca khúc do Bạch Đế sáng tác ra trước đó!

Tần Tình cũng nhin không được đi tới.

Bởi vì Lâm Tri Bạch cố ý ở trong ca từ ghi chú giọng nam và tiếng nữ.

Kế tiếp là giọng nữ, nên Tần Luyện cũng hát theo, vừa vận tiếp được Trương Hi Dương nói một câu:

“Lại hát không ra ca khúc như vậy, nghe thấy cũng phải đỏ mặt tránh né, tuy rằng thường xuyên quên rằng ta vẫn luôn yêu người...”

“Thật dễ nghe! Quá dễ nghe!”

Đám người chính lý tiết mục tràn đầy hưng phấn, vỗ tay nhịp với nhau nhẹ nhàng vỗ tay, kết quả toàn trường đều bị hòa nhập vào.

Ba ba ba.

Tiếng vỗ tay vang lên liên tiếp.

Tần Tình bắt đầu hát ra mùi vị: “Bởi vì tình yêu sẽ không dễ dàng bị thương...”

Trương Hi Dương theo sát phía sau, càng ngày càng thuận theo: “Cho nên tất cả đều là bộ dáng hạnh phúc...”

Cứ như vậy.

Hai người kẻ xướng người hoạ.

“Bởi vì tình yêu có thể đơn giản sinh trưởng, vẫn có thể điên cuồng vì người bất cứ lúc nào.”

“Bởi vì tình yêu sao có thể có tang thương, cho nên chúng ta vẫn là bộ dáng trẻ tuổi.”

“Bởi vì tình yêu luôn ở nơi đó, vẫn còn có người du đãng đến người đi.”

Nghe đến đó.

Lý Tiêu kích động!

Chu Ca Vương tỉnh táo lại!

Bài hát này rất thích hợp cho hai người bọn họ!

Bài Xuân Vãn Ca năm nay chắc chắn có thể nhóm lửa!

Đây là phán đoán chuyên môn của các nhân vật Hậu cấp ca hát, bài hát này có tiềm lực của lửa, phối hợp với sân khấu Xuân Vãn, bài hát này không thể nghi ngờ!

Nghĩ đến đây.

Chu Hàn xoa xoa tay, nhăn nhó nói với Trương Hi Dương:
“Cái này, của ta, là cho ta...”

“Không cướp với người.”

Trương Hi Dương chế nhạo hần một câu.

Lâm Tri Bạch đùa giỡn Chu Ca Vương một câu: “Ta và Sở Công ai đẹp?”

Đây là trích dẫn danh cú ở bên trong Tề Vương khuyến khích can gián.

Xuất phát từ Nghệ Chiến quốc sách · Tề Sách 》 .

Nguyên lai là “Ta ai cùng thành bắc Từ Công đẹp”, cho nên người thế giới này cũng nghe hiểu được.

Đương nhiên phải học con tốt tương đối nghiêm túc mới có thể được học.

Ví dụ như Trương Hi Dương trực tiếp nói: “Quân mỹ thái điều, Sở Công sao có thể bì kịp?”

Đây là nguyên văn nguyên văn Trâu kỳ thê tử, chỉ là ‘Từ Công’ ở chỗ này thành ‘Sở Công’.

Chu Hàn nhìn Trương Hi Dương, giống như một người mù chữ tuyệt vọng.

Ngược lại Lý Tiêu cũng nói theo, “Sở công sao có thể so sánh với quân tử?”

Đây là nguyên tắc của nguyên văn Trâu Kính tiểu thiệp, cho nên ở chỗ này nói không có thể khoe khoang.

Huống hồ Trâu Nhượng về sau tận mắt nhìn thấy Từ công, tự thẹn không bằng, cho nên cũng không thể nói Bạch Đế ngang ngược giáng chức.

Người nghe hiểu còn cảm thấy rất cao minh.

Mặc dù Chu Hàn nghe không hiểu, nhưng tựa hồ muốn nói gì đó, kết quả ghen mắt nửa ngày, hự hự nói:

“Sở Từ không bằng ngươi, chỉ vì ngươi quá đẹp!”

Toàn trường bật cười, rõ ràng trong nguyên văn còn có một câu khách khứa: “Từ công không thể đẹp bằng quân, đáng tiếc Chu Hàn tựa hồ chưa từng đọc qua thiên văn tự này.

“Tóm lại, cảm ơn, về sau nếu có cần hỗ trợ gì cứ nói!”

Chu Hàn vỗ ngực nói, hẳn vô cùng hài lòng đối với cái đầu lĩnh này, về phần tiếng cười của mọi người hẳn trực tiếp bỏ qua.

Đánh không lại thì gia nhập đi!

đều mời Bạch Đế hát còn sợ người cười?

Đương nhiên Lý Tiêu cũng biểu đạt cảm ơn theo, có điều Lâm Tri Bạch lại tùy ý xua tay nói: “Đó vốn là chuyện ta đã đáp ứng, tuy nói là nam nữ xứng chung, nhưng dù sao cũng chỉ là ca khúc, vậy thì coi như tặng cho Chu Ca Vương đi.”

Lý Tiêu chớp mắt: “Như vậy sau này ta cũng có một bài?”

“Ta cũng có?” Tần Tình cũng chờ mong.

Trương Hi Dương tương đối rụt rè, Lâm Tri không cho cũng được hay không cho nàng cũng được, dù sao hẳn và Bạch Đế đã hợp tác nhiều lần rồi.

“Đều có cả.”

Lâm Tri Bạch cười, mở miệng nói.

Bữa ăn hơn một giờ, đọc sách gà mờ nho nhỏ. S** K K K Hoa Hoa Hoa. Siêu sách tặng một ca khúc, cuối cùng đi ra ngoài quán ăn, gió thổi tới, Lâm Tri Bạch nháy mắt tinh táo hơn không ít.

Lúc chia ly.

Tất cả mọi người đều muốn cướp đưa Lâm Tri Bạch về nhà.

Lâm Tri Bạch phát phát tay: “Ta tự mình trở về đi.” Hẳn đòi Trương Hi Dương một cái bạt tai, đây là minh tinh xuất môn ắt phải chuẩn bị, tránh bị người qua đường nhận ra phiền toái.

“Trên đường cẩn thận một chút.”

Mọi người phân biệt, Lâm Tri cầm áo khoác về nhà, hấn ngại ngồi xe quá ngọt ngào, không bằng đi lại, dù sao thì chỉ có ba cây số, đi bộ cũng không thành vấn đề.

Có vấn đề chính là...

Bởi vì tiết xuân lại sắp tới rồi.

Lâm Tri Bạch đi ngang qua toàn bộ điểm thị siêu thị, đều đặt cùng một bài hát, bài hát đó gọi là chúc mừng phát tài.

(Bản chương xong)

Chương 298: Hai nhạc đàn Tinh Xuân tụ tập về nhà, Lâm Tri Bạch Bạch không chịu được tử lực liền gục đầu ngủ, nhưng lại không biết trong một đêm nơi bình đài cực quang liền xuất hiện một chủ đề cực nóng!

Cột mừng phát tài lại bắt đầu trở nên lặp đi lặp lại.

Năm ngoái, năm trước Chử Bằng mừng phát tài trạng vừa tuyên bố, trực tiếp bị vô số siêu thị và cửa hàng tuần hoàn, thời gian duy trì một tháng!

Mà năm nay.

Tết mùa xuân còn thừa lại một tháng.

Bài hát này con mẹ nó vậy mà lại bị các siêu thị và cửa hàng của Tần Châu phóng ra, hơn nữa còn là loại một khúc tuần hoàn.

Thần khúc ngọc đầu trở lại!

Giờ khắc này vô số bạn trên mạng cũng không chịu nổi.

Cái này đại khái sẽ trở thành câu đố chưa giải của Tần Châu a, vì sao những thương gia tiếng nhạc này thậm chí hội lại nhất trí như thế, những siêu thị cùng cửa hàng này rốt cuộc là thích chúc mừng phát tài nha!

Thật ra Thiên triều cũng vậy.

Mỗi ngày đầu xuân sẽ có rất nhiều siêu thị thương hội gửi quà mừng phát tài, loại này căn bản trốn không thoát, cũng không biết là vì sao, đại khái là ngụ ý của bài này đặc biệt tốt, cũng đúng là đặc biệt vui mừng.

Dù sao thì đề tài này cũng đã nổ tung rồi!

“Buổi tối đi đặt mua hàng tết, khắp nơi đều là 《Chúc Phát Tài》, trên đường về nhà con trai bốn tuổi của ta đều sẽ hát, nó học bài ca cũng không được nhanh như vậy!”

“Không nghĩ tới a!”

“Năm ngoái nghe bài hát đủ một tháng, năm nay lại bắt đầu tấy não cho ta, bài hát này sẽ trở thành tiết tấu Trương Hi Dương dưỡng lão an toàn?”

“Đừng nói cái gì nữa.”

“Ta hoài nghi ca này năm sau vẫn còn lửa!”

“Bài hát này của Bạch Đế thật sự vô địch rồi!”

“Khó trách năm ngoái mấy khúc cha đều bại bài hát này, bọn hấn thua thật không oan a, người còn có thể tìm được một bài ca khúc hạ niên xuân nào có thể chúc mừng 《Hương Tiền phát tài》?”

“Nhưng cũng đừng nói.”

“Nghe thấy bài ca này thân thiết quá!”

“Đúng vậy, ta cảm thấy sắp có năm rồi!”

“Rõ ràng năm trước nghe bài này phiền muộn chết, năm nay nghe vậy mà tâm tình lại rất tốt, có cảm giác như sắp nghe bài này rồi!”

“Kinh điển nha!”

“Bài hát này có vẻ như có thể ăn cả đời, đúng là đã mua cho Trương Hi Dương một phần đảm bảo an toàn cho hấn.”

Được rồi.

Lâm Tri Bạch mặc dù không biết đề tài này đã nổ, nhưng ngày hôm sau đánh thức hấn, là tiếng ca của Trương Hi Dương: “Ta chúc mừng người phát tài, chúc mừng người xuất sắc, thỉnh tới đây tốt nhất, không được, lễ đa nhân không nên trách!”

Chậc chậc.

Nhớ tới tối hôm qua trên đường cũng nghe bài hát này về nhà, Lâm Tri Bạch không khỏi hiểu ý cười, không cần nghĩ cũng biết là lão mục đang thả ca.

Mở điện thoại di động ra.

Lâm Tri Bạch mới chú ý tới trên mạng đã vô số lời thảo luận về việc phát tài, hơn nữa còn có không ít đề tài diễn sinh ——

“Xuân đầu mùa xuân năm nay còn có bài ca mới của Bạch Đê không?”

“Không nghe nói a, tình huống bây giờ còn chưa rõ ràng lắm.”

“Xuân tối mùa xuân năm nay giữ bí mật làm rất tốt, mời minh tinh nào cũng không nhiều quan tuyên lãm, phỏng chừng là hai sự kiện năm ngoái】 khiến đạo diễn càng thêm cẩn thận, sợ lại gây ra chuyện gì, vạn nhất một tiết mục công việc của minh tinh nào đó, fan khăng định sẽ gây ra phong ba a.”

“Hi vọng Bạch Đê lại trở lại một bài 《 Chúc mừng phát tài》 !”

“Loại ca khúc cấp bậc này, không có khả năng xuất hiện nữa, Xuân Văn làm nhiều năm như vậy, ngoại trừ 《 chúc mừng phát tài》 , rất ít ca có thể ở năm thứ hai còn bị lấy ra chiếu nhiều lần cùng thảo luận, có rải rác vài bài như vậy ngược lại là có thể làm được, nhưng cũng không có bài hát này của Bạch Đê a.”

“Đúng vậy.”

“Không trông cậy đạt đến trình độ truyền tụng phát tài 《, chỉ hy vọng đầu xuân năm nay còn có thể nghe được bài ca mới của Bạch Đê là được.”

“Cái này phải xem đạo diễn tổ thức thời (chó).”

“Có lẽ đạo diễn phải biết ai mới có thể chống đỡ được hiệu suất thu nhận tốt nhất!”

...

Bạn trên mạng đã mượn đề tài này tạo áp lực cho đoàn đạo diễn, không biết giờ phút này đoàn đạo diễn đã nhận được tin tức, Chu Hàn cùng Lý Tiêu hát bài mới xuân mượn mới hát Bạch Đê!

“Năm nay thật quái nha.”

“Bài hát mới của Bạch Đê chính là biểu diễn của Chu Hàn và Lý Tiêu, cũng không phải là một công ty lớn đi.”

“Kỳ thật rất bình thường.”

“Gần đây Chu Hàn Tẫn và Lý Tiêu không phải tham gia trò hay sao? Bạch Đế là tổng giám của tiết âm nhạc.”

” tiết mục kia quả thực đủ hot.”

“Ta đang nghĩ, không phải chúng ta có mấy tiết mục thời gian chưa định sao, có nên tìm học viên tỳ hưu thanh âm hay không? Mục tiết mục này bây giờ quá nóng rồi, nhân khí của học viên bên trong cũng cao hơn một cái trước!”

“? Mạnh Ngao thứ!??”

“Xuân Văn ca hát các hạng mục, cho tới bây giờ đều là tăng nhiều thịt ít, sau khi ca vương ca đều không phân biệt được, đệ tử bằng giọng điệu hay 《 Học viên 》 sao có thể chia?”

“Đúng vậy.”

“Hoàng vị là một vấn đề lớn.”

“Kỳ thật có một loại tình huống miễn cưỡng có thể làm được, đó chính là bản thân ca khúc tốt nhất. Ngoài ra, ca khúc tốt nhất chính là Hạ Tuế. Năm ngoái Trương Hi Dương còn chưa phải ca vương, kết quả bởi vì “Chúc mừng phát tài” chất, cuối cùng chẳng phải cũng khiến cho hắn có một sân khấu độc xướng sao?”

Đạo diễn đang thương lượng.

Thương lượng để thương lượng, chủ đề cuối cùng dần dần bị rút đề tài, một người gây dựng đạo diễn nói: “Xuân tối muộn chúng ta có mục đích, mục đích thứ nhất khẳng định là mừng tuổi, lớn hơn năm mới để cho mọi người xem tiết mục nào nhiệt nhiệt, nhưng mục đích thứ hai chính là thu được ưu điểm, nếu không dễ nhận số lượng theo dõi thì khẳng định cũng chịu ảnh hưởng, không phải sao?”

“Cho nên thì sao?”

Đạo diễn hỏi: “Người có ý kiến gì không?”

Người này gật đầu: “Có ý tưởng, không quá thành thực, mọi người nghe một chút xem có được hay không, đầu tiên là Chu Hàn cùng Lý Tiêu hát chung, bài hát đó chúng ta nhất định sẽ vượt qua, dù sao sau khi Chu Hàn tận lực bài hát với Lý Tiêu Ca, hiện tại quan hệ tình lữ của Quan Tuyên, cho nên tỷ lệ thu nhận liên quan giữa hai người bọn họ khẳng định không cần lo

lắng, quan trọng nhất là ca khúc mà bọn họ trình diễn là do Bạch Đế sáng tác, nếu như bài ca của Bạch Đế đã muộn, vì sao chúng ta không cho bài hát Sở Từ cũng lên xuân muộn?”

“Sở Từ?”

Lập tức hai mắt đạo diễn tỏa sáng.

Hình như đây đúng là một ý hay nha!

Xuân Vãn cũng cần đề tài sao chép, đương nhiên cái loại ‘Hai cuộc tranh đấu năm trước’ không được, chủ yếu là ảnh hưởng không tốt lắm, nhưng nếu như Bạch Đế cùng Sở Từ cùng nhau bài hát lên xuân muộn thì sao?

Đề tài này tốt biết bao!

Tổng đạo diễn càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này vô cùng đáng tin cậy, bởi vì Bạch Đế là tiểu khúc phụ, Sở Từ cũng là tiểu khúc cha, hai tên này chính là song tử tinh của nhạc đàn Tần Châu!

Xuân Vãn đã có bài của Bạch Đế.

Để Sở Từ viết một bài cũng không khó nhỉ?

Nhóm đạo diễn mọi người cũng đi theo cùng suy nghĩ, liên tục gật đầu đồng ý phương án này, chủ yếu là Bạch Đế cùng Sở Từ cũng được xưng là Tần Châu nhạc đàn Song Tử Tinh, ca khúc cùng nhau xuất hiện trên sân khấu Xuân Vãn, cũng coi như là nhạc đàn nói chuyện vui vẻ.

“Vậy ta liên lạc với người!”

Phó đạo diễn chủ động xin đi giết giặc, hần đã kết bạn với nội phái và Giang Thành, loại nói ra được.

Đương nhiên phó đạo diễn năm nay khẳng định không phải phó đạo diễn năm ngoái.

Phó đạo diễn năm ngoái, bởi vì ủng hộ Trương Vân khơi ra “tranh hai lá”, trực tiếp bị lật xuống.

“Được.”

Đạo diễn mở miệng nói: “Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Sở Từ lên xuân tối, người nói với người của chị em dâu, tốt nhất là viết một bài Hạ Tuế Ca, giống như bài ‘lão đạo’ chúc mừng

phát tài năm ngoái của Bạch Đế vậy, còn cho người nào viết tấu...”

Dừng một chút.

Đạo diễn nói: “Chỉ cần ca đủ tốt, ai xứng Sở Từ thì chúng ta sẽ có một yêu cầu, phải là ca vương hoặc ca hậu, hoặc là bản thân hẳn tự mình tham gia hát bài mình viết vào Xuân Vãn!”

“Vậy phỏng chừng không được.”

Đạo diễn phụ cười nói: “Sở Từ cũng không lộ mặt, cho dù là Xuân Vãn, ta đoán chừng cũng sẽ không bắt hẳn đáp ứng lộ diện.”

...

Lâm Tri Bạch là nhận được tin vào buổi tối, “Tổng mục Xuân Vãn, Lạc Ca?”

“Đúng vậy.”

Giang Thành cười nói: “Liên hệ ta là đạo diễn phụ Xuân Vãn, còn rất có thành ý, chủ yếu bởi vì ông chủ lấy danh nghĩa Bạch Đế, viết cho Chu Hàn Tiêu một bài “Bởi vì tình yêu kiều”, cho nên bên kia liền nghĩ dứt khoát mượn cơ hội xuân muộn này, đem nhạc đàn song tử tình gom lại với nhau.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch ngẫm lại cảm thấy mình căn bản không cần phải cự tuyệt, cũng không phải không viết được bài hát, hướng hồ sơn khẩu xuân muộn bao nhiêu tuổi, hát ca trên sân khấu, mang đến nhiều chỗ tốt, năm ngoái 《Chúc mừng phát tài》 không phải là như vậy sao?

Về phần tự mình hát á?

Tên Lâm Tri Bạch này cũng không suy nghĩ.

Bây giờ đầu tiên phải định luật là bài ca nào, nếu đã là đối với tiêu Bạch Đế, vậy thì viết một bài ca khúc tình vương ca khúc đối xứng vì ái kiều?

“Quên đi.”

Xử lý như vậy cũng không tốt, bài hát tình sau của Ca Vương ca đối xứng khúc, trên sân khấu xuân chiều có một bài cũng

đã đủ rồi, huống hồ Chu Ca Vương người ta và Lý Tiêu là tình lữ, Lâm Tri từ nơi nào đi lại tìm một đôi tình lữ hậu cấp Ca Vương Ca?

A.

Tựa hồ cũng có, chữ U đọc sách tí ti, trò mèo ảo thuật. Sỡ này chẳng qua là vô tình với Lâm Tri Bạch, cho nên không cần suy nghĩ, đối với 《Hoan Mộng Tài Kinh Tiêu năm Bạch Đế》 đi. Ca khúc hạ niên không phải là nhiều.

Vừa vắn.

Đạo diễn Xuân Vãn cũng là hi vọng Sở Từ có thể viết một bài ca như hạ niên, còn hứa hẹn với Giang Thành, nói là Sở Từ muốn để ca vương hoặc là ca sĩ nào biểu diễn thì có thể tùy tiện chọn lựa...

Chết tiệt.

Vốn là tùy tiện chọn lựa.

Những ca khúc Vương ca kia còn có thể cự tuyệt hay sao?

Lâm Tri Bạch nghĩ như vậy, rất nhanh đã có ý tưởng, “Nếu là muốn cùng 《chúc mừng phát tài》 của Bạch Đế, hoặc là dứt khoát dùng bài Hạ Tuế Ca kia đi, hẳn là kém không nhiều!”

Nghĩ như vậy.

Lâm Tri Bạch trực tiếp bắt đầu viết ca, tên bài hát đơn giản ba chữ, có thể nói là vô cùng mộc mạc, nổi bật địa khí:

Hay! Vắn! Đến!

Không sai đó là vắn tốt tới Toan Nghê!

Đây cũng là một khúc Hạ Tuế Thần Khúc vô cùng trâu bò, đầu mùa xuân năm nay đoán chừng ngay cả 《Tinh Dục》 cũng không phải đối thủ.

Bởi vì ca khúc như vậy thật sự rất phù hợp với bầu không khí ngày lễ xuân muộn.

Bất quá Bạch Đế Sở Từ ngang ngược đều là áo giáp của mình, cho nên Lâm Tri Bạch cũng lười so đo nhiều như vậy.

Cũng không thể xếp ngang hàng với thi đấu, đúng không?

Bài ca ai hát? Nhất định là một bài ca nào đó. Bài ca này phải là ca hát nữ ca, nam ca hát không ra mùi nội ca.

Cụ thể ca khúc sau là bài nào?

Lâm Tri Bạch này còn chưa định, trước tiên viết ra ca khúc, sau đó phân phát cho Xuân Văn đạo diễn bên kia rồi nói sau.

---

ps: Cửu Thiên đổi tám vạn chữ, cái này thật sự là đổi mới a, bất quá thời gian sai lệch luân hồi mà nói, có khả năng sẽ xuất hiện tình huống một ngày càng ít đi mấy ngàn chữ vào tháng này, mọi người lý giải một chút, làm việc không theo quy luật không có quy luật này bản thân không thể không chế, nhiều lúc trắng xoá bị cốt truyện làm khó lại, khó bài văn dẫn đến chênh lệch dần dần hỗn loạn.

(Bản chương xong)

Chương 299: Niên vị lắc một cái đã bắt được tiết mục xuân muộn, khi tổ chức nhận được may mắn đến bể bài hát này, cách lúc bọn họ mời Sở Từ mới đi qua mấy giờ, khiến cho toàn bộ đạo diễn tập tập thể diện nhìn nhau.

Mo Mo!

Vậy là đã viết được rồi?

Đạo diễn phụ cười khổ nói: “Sở Từ viết ca với tốc độ quả nhiên danh bất hư truyền!”

Bên cạnh có một người phụ trách cau mày nói: “Cái thái độ sáng tác này của hắn có phải có chút vấn đề hay không a, cũng biết hắn viết ca nhanh, hơn nữa chất lượng bộ dạng cũng không tệ, nhưng dù sao cũng là ca khúc xuân tối hôm nay a, trong thời gian ngắn như vậy không phải là qua loa cho có được sao, chung quy phải chú tâm mài dũa một phen mới phải chứ?”

“Có hay không một loại khả năng...”

Gương mặt đạo diễn cổ quái nói: “Viết mấy giờ, đối với tốc độ sáng tác của Sở Từ, xem như đã nghiêm túc mài giũa rồi?”

“Tồn những thứ này cũng vô dụng.”

Đạo diễn mở miệng nói: “Chỉ cần chất lượng ca khúc đạt tới tiêu chuẩn của sân khấu Xuân Vãn chúng ta, người còn quản hần tiêu tốn bao lâu sáng tác ra?”

“Lưu lão sư người xem một chút đi.”

Người phụ trách nghi ngờ Sở Từ qua loa cho xong mở miệng gọi Lưu lão sư, đối phương là người phụ trách tiết mục Xuân Ca Đường, địa bàn của Nhạc Đoàn.

“Để ta nhìn một cái.”

Lưu lão sư tiếp nhận nhạc phổ: “May mắn đến?”

Đám đạo diễn nhìn Lưu lão sư, chờ đánh giá của hần.

Lưu lão sư lại không nói gì, cầm khúc phổ tỉ mỉ nhìn một hồi lâu, cho đến khi người chắt vắn kia có chút không kiên nhẫn, ông mới mở miệng cười nói: “Lão Nghiêm cháu không hiểu âm nhạc, thì không cần há mồm ngậm miệng chắt vắn người ta nữa, truyền ra ngoài sẽ làm trò cười đấy, tốc độ viết ca của Sở Từ là nhanh, nhưng tốc độ viết ca của ca tốt cùng với tốc độ ông viết ca của ông ấy, cũng không có quan hệ trực tiếp gì, ông ấy là thiên tài sáng tạo đỉnh cấp!”

Bị chuyên gia nhân sĩ giạt mình như vậy, sắc mặt lão Nghiêm lập tức trì trệ.

Đám người tổng đạo lại vẻ mặt vui mừng: “Cái này sao? Trong khi Mân nang Giai Giai Khâm Khiếu Khắc ư?”

Lưu lão sư nghiêm túc gật gật đầu nói: “Phải nói là vô cùng tốt, cá nhân ta đề nghị sau này a, mỗi lần xuân tối chúng ta đều có thể thử cùng Sở Từ mời ca...”

“Có thể tốt hơn người đứng đầu Bạch Đế kia sao?”

Lão Nghiêm kia ít nhiều có chút không thoải mái nói.

Lưu lão sư nhìn đối phương một cái, “Không phải toàn bộ ca khúc đều có thể đối lập, bài tình ca của Bạch Đế, hoàn toàn không giống ca khúc hạ niên của Sở Từ, nhưng nếu so sánh, ta cảm thấy bài ca này hoàn toàn có thể chúc mừng phát tài.”

“Người đang nghiêm túc?”

Tim lão Nghiêm đập mạnh, năm ngoái Bạch Đế chúc mừng phát tài năm nay vẫn còn ở trong lửa, vậy mà Lưu lão sư

lại có thể bài tập này tiếp cận sao?

Được rồi.

Ngày hôm sau lão Nghiêm đã biết lời này của Lưu lão sư quả thật là rất nghiêm túc.

Bởi vì đạo diễn tổ tìm được mấy người ca hậu thi Sở Từ may mắn đến bù nhìn.

Sau khi thí xướng xong mấy bài ca đều động tâm, muốn bắt bài hát này, có mấy người còn nhờ cậy lên đầu lão Nghiêm, nhưng chuyện này hẳn không có cách nào làm chủ, đầu sao trước khi tổ đạo diễn đã nói xong, người biểu diễn bài hát này sẽ do Sở Từ quyết định.

Ánh mắt ca dư thừa!

Có thể để mấy người ca khúc sau đều động thủ cướp đoạt, chất lượng ai dám chất vấn a, dù sao lão Nghiêm chịu phục, Sở Từ kia là nhân vật cùng cấp bậc với Bạch Đế, vẫn là đừng trêu chọc thì tốt hơn...

Ngày thứ hai.

Lâm Tri Bạch nhận được tin tức từ Xuân Văn thâm, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao may mắn đến đây cũng là ca khúc như Hạ Tuế, rất có trình độ phù hợp với vũ đài Xuân Văn Vũ, không thông qua mới kỳ quái, ngược lại điện thoại theo Giang Thành đến làm cho Lâm Tri có chút ngoài ý muốn, thì ra trong bài hát của Xuân Văn Lễ bên kia kể cả Tần Luyến.

Bởi vì đang tham dự 《Hảo âm thanh》 tặc khắc》, quan hệ giữa Tần Luyến và Chử Bằng và Giang Thành hiện tại coi như không tệ.

Biết được Dận Chân đến bài hát này là Sở Từ sáng tác, Tần Luyến trực tiếp tìm tới Giang Thành quan hệ, biểu thị mình muốn biểu thị mình muốn biểu diễn bài hát này.

“Vậy thì để Tần Si hát đi.”

Giang Thành vừa nhắc tới chuyện này Lâm Tri Bạch liền đồng ý.

Tiết mục Xuân Vãn cũng đem đoạn phim dành cho Lâm Tri sau mấy bài ca cấp cho Lâm Nột, Tần luyện dùng một chút mỹ thanh xướng pháp, biểu hiện rất không tồi.

Quan trọng nhất chính là việc Lâm Tri hứa sẽ cho Dận Chân bốn vị đạo sư mỗi người ca khúc.

Mặc dù người hứa hẹn là Bạch Đê, nhưng từ quan cũng giống như vậy, về sau khi cái áo giáp này lộ ra ánh sáng Tần luyện này sẽ rõ ràng.

Kỳ thực cũng bởi vì lão gia tử hiện tại đã bắt đầu từng bước ban quyền.

Lâm Tri Bạch cảm thấy, đợi đến lúc thời cơ chín muồi, có thể khoe khoang áo choàng của Sở Từ, tặng thêm cho mình chút quyền lực.

Đối với Lâm Tri Bạch mà nói:

Cho dù không kế thừa được tập đoàn thần thoại, hẳn vẫn có thể thông qua phương thức của mình để trừng trị mấy bá bá kia, dù sao Lâm Tri Bạch Hữu Tiêu, nhưng nói như vậy thời gian sẽ rất lâu.

Chẳng phải là muốn cho mấy bá bá nhà tiêu dao thêm vài năm sao?

Mà kế thừa thần thoại tập đoàn, là Lâm Tri Bạch có thể thực hiện đường tắt phụ tải tốt nhất, phương thức tốc độ nhanh nhất cũng đơn giản nhất, đây là đường tắt bày ở trước mắt làm gì?

Hướng hồ chuyện này lại liên quan tới nhiệm vụ của hệ thống.

Hoàn thành nhiệm vụ nhận được xí nghiệp gia tộc, điểm kỹ năng mà hệ thống ban thưởng tuyệt đối sẽ không ít, dù sao trước đó chỉ là đạt được một cái thần thoại xuất bản liền đạt được 30 điểm kỹ năng, Lâm Tri Bạch đối với trò chơi này vẫn là phi thường hiếm lạ đấy.

...

Theo đêm xuân càng ngày càng tiếp cận, cuối cùng đạo diễn tổ cũng thả ra “Sở Từ lần đầu tiên sáng tác ca khúc chúc mừng tuổi tác, đăng nhập sân khấu xuân năm nay, biểu diễn và biểu diễn cho người ca ngợi Tần luyện”!

Xoạt xoạt!

Tin tức này lập tức gọi ra bàn tán sôi nổi của bạn mạng, không chỉ fan hâm mộ cuộc sống, ngay cả fan đa của Bạch Đế cũng ném tới quan sát!

“Xuân hạn năm nay đã có bài hát của Sở Từ rồi!”

“Tôi xuân năm ngoái không phải có bài của Bạch Đế sao?”

“Tin tức nói Sở Từ viết một bài ca Hạ niên, vừa vặn năm ngoái Bạch Đế cũng là lần đầu tiên lên xuân muộn, hơn nữa 《 sáng tác chúc mừng phát tài 》 cũng là ca khúc mừng tuổi.”

“Phốc! Có nên đồng bộ như vậy hay không a!”

“Chẳng lẽ thật biết chơi trò chơi giữa đôi song tử nhạc đàn Tần Châu sao, khắc phục thao tác đối phương đúng không, bắt quá ca khúc Hạ Tuế năm ngoái Bạch Đế viết, năm nay còn đang tầy nã cho mọi người mừng rỡ phát tài à, bài này Sở Từ không tiếp được chứ?”

“Khẳng định không tiếp nổi!”

“Ngươi để cho bản thân Bạch Đế viết lại lời chúc mừng như 《 Phát Phú 》 cũng tốn không ít sức lực ca hát, đây chính là ca khúc cấp hiện đại, Thần Khúc đỉnh cấp Xuân Vãn!”

“Đúng vậy.”

“Ta suy nghĩ đến ca khúc mừng tuổi của Sở Từ, có Nhai Tí chúc mừng phát tài nửa hỏa cho coi như không tệ, bài hát đó ngay cả Khúc cha cũng đánh thắng!”

Bạn trên mạng nhiệt tình thảo luận.

Không có ai cảm thấy Sở Từ sáng tác ca khúc Hạ Tuế vào đầu xuân năm nay có thể đạt tới trình độ đỉnh cao của bài hát 《 chúc mừng phát tài 》 năm ngoái của Bạch Đế, ca khúc cấp dưỡng lão cũng không phải là trò đùa, cho dù là thiết phần cấp bậc của Sở Từ giờ phút này cũng rất điệu thấp không có thời gian, ai dám nói Sở Từ có thể khắc lại năm trước chúc mừng phát tài vượt qua nhiệt độ cực cao a? Dù sao 《 Chúc mừng phát tài 》 đánh bại Khúc phụ lên đỉnh, là lần sáng chói nhất trên bảng thi đấu danh sách Bạch Đế! Sở Từ mặc dù cùng

Bạch Đế nổi danh ngang hàng, nhưng cho tới bây giờ, chưa bao giờ chính nhi bát kinh đánh bại Khúc phụ, phải biết rằng đợt sóng này của Xuân Văn chính là cuộc chiến Chư Thần của Nhạc Đàn đây!

Nhưng vào lúc này.

Tiết mục Xuân Văn lại công bố một tin tức: “Bạch Đế tân ca năm nay sẽ lại lên sân khấu Xuân Văn, để Chu Hàn tấn Lý Tiêu hoàn thành hát ca hợp xướng!”

Xoạt xoạt!

Cái này theo quan Tuyên mà đến, kết hợp với tin tức Sở Từ cũng đem đăng lục năm nay xuân muộn, lập tức điều động tâm tình của tất cả bạn trên mạng!

“Cừ thật!”

“Năm nay cũng có Bạch Đế mà!”

“Bắt Chu Hàn cùng Lý Tiêu hợp xướng?”

“Chu Hàn và Lý Tiêu chính là tình lữ thật sự, hơn nữa người xướng chính là bài ca mới của Bạch Đế, quá mong đợi màn biểu diễn này!”

“Nói như vậy, Sở Từ và Bạch Đế năm nay sẽ gặp nhau vào xuân muộn sao?”

“Lần này có niềm vui rồi, các người nói xem hai người này trong trận chiến Chư Thần ai sẽ càn hơn một bậc?”

“Nếu như là năm ngoái, tên Bạch Đế kia chắc chắn không thắng nổi. Dù sao thì Giao Bằng chúc mừng phát tài vô địch, nhưng năm nay thật đúng là nói không tốt.”

“Ta cảm thấy Bạch Đế thắng lớn hơn nữa, cũng không phải là ta cho rằng Sở Từ không được a, chủ yếu là vì người hợp tác với Bạch Đế là Chu Hàn và Lý Tiêu Ca tình lữ hậu cấp này, đôi ca khúc này tăng thêm thật sự là quá lớn!”

“A không, áp lực của Sở Từ có hơi lớn a!”

...

Chu Hàn và Lý Tiêu, cũng chú ý tới tin tức của Sở Từ và bài ca mới của năm nay là xuân muộn.

“Bảo vật, người có thể báo thù!”

Chu Ca Vương hưng phấn ôm Lý Tiêu Đạo, hẳn nhớ năm đó Sở Từ rời khỏi bài hát đầu tiên, liền từ trong tay nữ nhân cướp được quán quân của bảng thi đấu.

“Chuyện này không thể nói chắc được.”

Lý Tiêu cau mày nói: “Sở Từ nghe bài hát này, Xuân Văn Đạo Tổ chuyên môn tìm mấy ca sau thử hát, ta nghe nói mấy vị kia sau khi tham dự bài hát đều rất hứng thú, Tần Tâm vì đọc bài hát đó còn chuyên môn tìm đến Giang Thành.”

“Người đã từng nghe qua?”

“Chưa từng nghe qua.”

“Ta cảm thấy người suy nghĩ nhiều, Đồng Lư bởi vì chất lượng của bài ‘Tình ca’ này vô cùng cao, cho dù là quán quân bảng thi đấu Chư Thần chi chiến năm nay cũng không khó, điều ấy trong lòng chúng ta đều biết rõ, lui một vạn bước mà nói, trình độ của Sở Từ và tác phẩm của Bạch Đế sần sần như nhau đi, hai chúng ta song kiếm hợp bích, chẳng lẽ còn không làm nổi một Tần luyện sao?”

Chu Ca Vương rất bình tĩnh.

Đùa kiểu gì thế?

Ta đều hợp tác với Bạch Đế rồi còn có thể thua sao?

Khắc ta là Bạch Đế, bây giờ ta không lựa chọn đánh thắng được liền gia nhập, còn ai có thể ngăn cản ta!

Lý Tiêu cười nói: “Nói thì nói thế, nhưng có thể là vì trước đây ta từng thua Sở Từ, cho nên vẫn luôn rất kiêng kị hẳn. Không phải chúng ta cũng từng nghiêm túc thảo luận qua rồi sao, thực lực của Sở Từ thật sự không kém hơn Bạch Đế.”

“Người cho một vạn trái tim!”

Chu Ca Vương vỗ ngực liên tục, “Thừa dịp quan chúng ta nhiệt độ lưu luyện, lại có Bạch Đế chống lưng, đợt này ngay cả Khúc ba ta cũng không sợ, còn sợ một người làm gì?”

“Có đạo lý.”

Lý Tiêu bị Chu Ca Vương thuyết phục.

Mà lúc đó Lâm Tri Bạch đột nhiên hắt hơi một cái, sau đó gãi gãi đầu: “Có phải ta lừa Chu Ca Vương không...”

Lâm Tri Bạch rất rõ ràng vận may đến uy lực loại ca khúc này của Nguyễn Cung.

Bình thường bài hát này đấu với 《 Tình 》 , có thể không nhất định đánh thắng được.

Nhưng nếu là trong ngày xuân, may mắn có loại ca khúc như Nguyễn Cung hẳn là vô địch.

...

Được rồi, bất luận có lừa hay không, mấy ngày sau, tết xuân vẫn đúng hạn mà tới, một ngày này, Lâm Tri Bạch và người nhà canh giữ trước TV, đợi xuân tới bắt đầu.

Có tiếng pháo pháo truyền đến!

Ngoài cửa sổ pháo hoa xán lạn!

Xuân Vãn rốt cuộc đã chính thức bắt đầu, màn múa bắt đầu năm nay là một đám tiểu học sinh biểu diễn, bọn nhỏ tràn đầy khí thế, làm cho người ta có một loại cảm giác tràn đầy sức sống, sau đó cũng đều là những tiết mục thông thường, ví dụ như bài hát múa của Berloz cộng lại, dù sao biểu diễn của Xuân Vãn vĩnh viễn chiếm cứ nửa giang sơn, nửa bức giang sơn còn lại là tiết mục ngôn ngữ, tương ứng cùng tiểu phẩm vân vân.

Trong nhà.

Bà mẹ vừa xem tiết mục vừa cắn hạt dưa, thuận tiện hỏi Lâm Tri Bạch: “Ca ca của người tên gì vậy?”

Lâm Tri Bạch: “Muu vì tình yêu.”

Tỷ tỷ vui vẻ, “Người chưa từng trải qua tình yêu, biết cái gì là tình yêu?”

Lâm Tri Bạch có vui hay không, “Làm sao người biết ta không có nói qua?” Mình là người của hai đời!

Tỷ tỷ bất quá, “Cho nên người nói qua?”

Lâm Tri trợn trắng mắt, nhưng ca ca bên cạnh không có bất quá như vậy, cười hỏi: “Ca ca của muội bắt đầu từ khi nào?”

Lâm Tri Bạch lắc đầu: “Không biết.”

Cha nhìn một hồi nói với nhau: “Tóang thanh hiện tại thật sự là một năm không bằng một năm.”

Mẹ gật đầu đồng ý, “Bây giờ xuân đã muộn, không còn kinh diễm như trước, chất lượng tổng thể so với những năm trước giảm xuống không ít.”

Nói chuyện một chút.

Mẹ đột nhiên hai mắt sáng ngời: “Đến rồi!”

Lâm Tri Bạch nghe vậy ngẩng đầu, biết ý của mẹ, thì ra là Chu Hàn và Lý Tiêu Tiêu lên sân khấu.

Xuân Vãn không nói nhảm quá nhiều.

Hai người vừa lên sân khấu, một hồi âm nhạc phía trước tấu vang lên, góc dưới màn hình TV xuất hiện tin tức ca khúc.

Ca tên: Bởi vì tình yêu.

Nói từ: Bạch Đế

Khúc nhạc: Bạch Đế

Phối bài: Chu Hàn Tẫn, Lý Tiêu Tiêu...

...

Cùng lúc đó, thiên gia vạn hộ Tần Châu đều đang xem Xuân Vãn, trên mạng lại càng náo nhiệt.

“Rốt cuộc cũng đến bài của Bạch Đế!”

“Chu Ca Vương rất đẹp trai, Lý Tiêu cũng rất đẹp, hai người bọn họ có vợ chồng tương nghịch ngợm hay sao?”

“Không biết bài hát này thế nào.”

“Ca ca của Bạch Đế cũng không kém.”

“Nói thì nói như vậy, nhưng muốn so sánh với Sở Từ, thì phải có chút trình độ.”

“Bạch Đế thắng Sở Từ!”

“Ha ha, gió lớn cũng không sợ đứt lưỡi!”

” fan của Bạch Đế và Sở Từ có thể đừng âm ỉ nữa không, trước nghe lời hát!”

“Bài hát này rất hợp với phong cảnh, cảm giác “Tình yêu kiều”, cảm giác sẽ rất thích hợp với Chu Hàn và Lý Tiêu.”

Nghĩ như vậy.

Phối bài chính thức bắt đầu!

Chu Hàn cũng không quản gần đây hẳn có thể thả mình tiết mục âm thanh hay không, ít nhất sân khấu xuân muộn này cũng là rất nghiêm túc, ánh mắt hẳn nhìn về phía Lý Tiêu có thể nói là thâm tình chân thành, đương nhiên giọng nói cũng rất động lòng người.

“Cho người một mâm CD.”

“Tình yêu khi đó của chúng ta nghe một chút.”

“Có khi sẽ đột nhiên quên ta còn yêu người.”

Lý Tiêu đáp lại ánh mắt thâm tình của Chu Hàn, tất cả người xem Tần Châu nhìn chăm chú, không che giấu tình cảm nồng đậm của hai người mở miệng đối đáp:

” hát không ra ca khúc như vậy.”

“Nghe được cũng phải đỏ mặt tránh né.”

“Tuy rằng sẽ thường xuyên quên ta vẫn yêu người.”

...

Lâm Tri Bạch gia.

Nghe Côn Bằng vì tình yêu.

Cha bỗng nhiên có cảm xúc, vậy mà khó được nói với mẹ:
“Những năm gần đây vất vả cho lão bà rồi.”

Lão mẹ có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: “Hài tử ở đây... Không vất vả.”

Lâm Hi cười trộm, “Các người thật là buồn nôn.”

Lâm Thắng Thiên cười nói theo: “Đây chính là tình yêu!”

Cha tức giận nói: “Lăn đi.”

Lâm Tri Bạch một nhà năm người hòa thuận vui vẻ, tiếng ca trong TV càng bổ sung cho nhau càng tăng thêm sức mạnh:
“Bởi vì tình yêu sẽ không dễ dàng bị thương, cho nên tất cả đều là bộ dáng hạnh phúc!”

...

Nhà nào đó ở Lâm Thành.

Nhi tử mang bạn gái tới cửa.

“Tiểu Lý người lần đầu tiên đến nhà chúng ta, hoặc là chúng ta quay đầu lại chọn thời gian, liền xử lý hôn sự đi.”

“Không sai.”

“Tiểu Vương của chúng ta đối với người còn có thể coi trọng bảo bối đấy.”

“Cũng đừng trì hoãn, nói chuyện mấy năm, cũng nên kết hôn rồi.”

“Tiểu Lý người cảm thấy thế nào?”

“Vậy thì nghe ngài!”

Tiếng ca trong TV giống như chứng kiến thời khắc này: “Bởi vì tình yêu, sinh trưởng đơn giản, lúc nào cũng có thể điên cuồng vì người!”

...

Nhà nào đó của Tô Thành.

Một đôi vợ chồng trung niên dựa sát vào nhau.

“Bài hát này không tệ chút nào.”

“Rất dễ nghe.”

“Vợ à.”

“Làm sao vậy?”

“Ta hiện tại có phải đặc biệt già rồi không?”

“Người ở trong mắt ta, vẫn luôn rất trẻ tuổi nha.”

Cũng giống như tiếng ca trong TV: “Vì tình yêu sao lại có tang thương, cho nên chúng ta vẫn là bộ dáng trẻ tuổi!”

...

Trong một hộ gia đình ở Xuyên Thành.

Khi tiết xuân thúc hôn tiến hành.

“Cả con trai con trai con 28 rồi!”

“Còn không có tìm bạn gái?”

“Mau tìm a!”

“Gấp chết ta rồi!”

“Bao nhiêu tuổi rồi!”

“Năm đó tuổi ta đều sinh người rồi!”

Thanh niên bị thúc hôn về mặt cầu xin, bị đôi ca Vương Ca ái hậu nhân trong TV cho ăn cầu lương: “Bởi vì tình yêu, ở nơi đó, vẫn còn có người du đãng ở đó, người đến người đi.”

...

Hiện trường Xuân Vãn!

Người xem nghe ngây dại!

Bản thân bài hát này chất lượng cực cao, thêm thực lực cấp ca vương Chu Hàn Tấn, cùng với bài ca hậu cấp của Lý Tiêu Tiêu, phối hợp tình cảm chân thật giữa hai người tình lữ, đủ để hòa tan vô số lòng người!

“Thật dễ nghe!”

“Thật đẹp!”

“Bài từ vô cùng đơn giản, viết ra đáng vẻ chân thật.”

“Thanh âm của Chu Hàn cận kiệt, rất thoải mái!”

“Tiếng ca của Lý Tiêu cũng rất dịu dàng, còn có chút cảm giác linh hoạt kỳ ảo.”

“Bạch Đế quá lợi hại!”

Ca khúc hoàn mỹ!

Diễn dịch hoàn mỹ!

Bài hát này đã lan truyền tất cả người xem tại đây!

...

Trên mạng lưới.

Vô số nghị luận.

“Không hổ là bài của Bạch Đế, không hổ là sự phối hợp giữa Chu Hàn tấn và Lý Tiêu, Sở Từ có thể chịu nổi sao?”

“Độ khó hơi lớn a!”

“Bạch Đế đã thắng!”

“Bài hát này thực quá tuyệt vời, ta cũng đổ mồ hôi vì Sở Từ, cho dù hấn có hát hay, thì trên biểu diễn cũng rất khó vượt qua Chu Hàn tận thân và Lý Tiêu.”

“Đúng vậy.”

“Nhất là sau khi có Chu Hàn Toàn và Lý Tiêu diễn dịch, hương vị bài hát này đã xuất hiện toàn bộ!”

“Loại tình ca này đối xứng, ở tình lý phối hợp hoàn mỹ, thật sự quá khiến người ta động lòng, hiện tại fan của Sở Từ còn có lòng tin không?”

“Hắc hắc hắc!”

“Lần này chắc chắn Bạch Đế có thể vượt qua Sở Từ một bậc!”

Bài hát này trực tiếp cho fan trắng sự tin tưởng mãnh liệt!

...

Ca khúc vừa diễn xong, Chu Hàn và Lý Tiêu Tẫn lui về phía sau sân khấu.

“Không có phạm sai lầm.”

Lý Tiêu thở phào nhẹ nhõm, cho dù là ca vương ca cũng phải khẩn trương trên sân khấu vào buổi tối xuân, dù sao cũng là quay mặt về phía toàn bộ Tần Châu trực tiếp.

Gần như toàn bộ người của Tần Châu đều đang nhìn!

Vì vậy cảnh xuân muộn, người ta thu nhận tỷ lệ bất kỳ tiết mục tổng nghệ nào cũng không bằng!

“Phát huy hoàn mỹ!”

Chu Hàn vô cùng hài lòng với biểu hiện của mình, hấn cảm thấy đệ nhất so với trận chiến Chư Thần năm nay, đã vẫy tay với mình!

Đúng lúc này.

Chu Hàn cùng Lý Tiêu nhìn thấy Tần luyện chuẩn bị lên đài.

“Hát không tệ lắm.”

Tần Luyến ở phía sau đài dùng điện thoại di động nhìn hiện trường của hai người.

Chu Hàn Toàn và Lý Tiêu cười cười: “Khi nào thì ngươi lên sân khấu?”

Tần Tình nói: “Cách hai tiết mục với các ngươi.”

“Cố lên!”

Bởi vì biểu diễn xuân muộn vô cùng quan trọng, hai người ngược lại không có tâm tình Tần Luyến, dù sao trong sự hợp tác vui vẻ chào hỏi của mọi người đã thành bạn không tồi.

Ai ngờ.

Tần Luyến lại chủ động cười nói: “Luồng này ta đại biểu chính là Sở Từ, các ngươi đại biểu chính là Bạch Đế, thuộc hạ chúng ta gặp mặt thật.”

“U?”

“Ngươi tự tin quá nhỉ?”

Chu Hàn cùng Lý Tiêu liếc nhau, sau đó cùng nhìn về phía Tần Tình.

Tần Tình trừng mắt nhìn, “Chúc các ngươi may mắn, đương nhiên cũng chúc ta may mắn.”

...

Lực ảnh hưởng của Xuân Vãn là rất lớn, lúc này trong nghề cũng đang chú ý tới xuân muộn năm nay, thậm chí bao gồm cả một số Khúc phụ!

Ví dụ như Vệ Thiên Tướng và Dương An Cách.

Hai vị này đều là Khúc ba của thần thoại giải trí.

Tết nhất, hai khúc cha lại gom đến một chỗ uống rượu.

Năm nay Dương An Cách không vì Xuân Vãn mà viết, ngược lại Vệ Thiên Tướng đã viết một bài.

Có điều sau khi nghe xong Đồng Lư bởi vì tình yêu kiêu, Vệ Thiên Tướng bỗng nhiên cười nói: “Có lẽ năm nay ta đã treo bài hát đó, trình độ bài hát này của Bạch Đế rất khá, cộng thêm biểu hiện của Chu Hàn Vi và Lý Tiêu Tiêu.”

“Bình thường.”

Dương An Cách cười híp mắt nói: “Năm ngoái ta cũng giở xe trong tay tiểu tử này rồi.”

Đúng vậy.

Năm ngoái Dương An Cách đã viết khúc nhạc đệm cho Chu Văn Cử, hát một mình ở sân khấu đầu xuân tối hôm khuya khoắt, kết quả đụng phải 《Chúc mừng phát tài Tống》 thành xa》.

Không ngờ năm nay Vệ Thiên Tướng ra tay lại phải giở trò trong tay Bạch Đế.

Vệ Thiên Tướng có chút cảm khái nói: “Có lẽ không bao lâu nữa, thần thoại giải trí của chúng ta sẽ xuất hiện vị Khúc ba thứ ba.”

“Con đường của hắn còn rất dài.”

Dương An Cách nói: “Ngược lại là Sở Từ còn rất chờ mong, bài thơ của hắn chính là tác phẩm kinh điển hiếm có của Nhạc đàn mấy năm nay.”

Câu nói này Vệ Thiên Tướng cũng tán đồng, khẽ gật đầu một cái.

Mà ngay khi hai người đang nói chuyện phiếm, thần thoại giải trí, Tần luyện đã bước lên sân khấu.

“Tần luyện...”

Dương An Cách và Vệ Thiên Tướng đã từng hợp tác với Tần Tình, dù sao cũng là một công ty không xa lạ gì.

“Cô ta muốn hát bài mới của Sở Từ đúng không?” Dương An Cách rất có hứng thú.

“Có chuyện như vậy.” Vệ Thiên Tướng cũng tò mò nhìn lên TV.

Góc dưới bên trái của TV hiện ra tin tức của ca khúc.

Ca tên: Vận may đến

Thì ra về: Sở Từ

Khúc nhạc: Sở Từ

Phối bài: Tần luyện

...

Tần Tình lên đài, đồng dạng đã khiến vô số đạo hữu trên mạng chú ý.

Chủ yếu là Dận Chân vừa nghe xong “Tình yêu” của Bạch Đế, ai cũng muốn biết ca khúc của Sở Từ so sánh chất lượng với nó ra sao.

“Cuối cùng cũng đợi được rồi!”

“Tên của bài ca Sở Từ này rất vui vẻ a!”

“Giọt cả mình?”

“Phương pháp nhập gì đó của ngươi, người ta là may mắn đến bù nhìn!”

“Hạ Tuế ca khúc đều như thế, cũng chỉ năm trước chúc mừng phát tài cho mọi người một lần kinh hi.”

“Cái này ngược lại là, rết đọc sách tí ti. Kỹ nhân ma thuật. Số hồi đạt tới sáu mươi tuổi đều không có gì để nghe, nhưng đây là ca khúc hạ niên của Sở Từ, Sở Từ viết, cho dù không bằng chúc mừng ngươi phát tài, chắc cũng viết tốt hơn bài ca mừng tuổi xuân bình thường phải không?”

“Nghe một chút xem đi.”

“Nhìn rất náo nhiệt đấy.”

“Tái ca múa a là muốn.”

Phối bài còn chưa chính thức bắt đầu, nhưng cảnh tượng đã náo nhiệt hẳn lên, một người cùng với tiếng hát ni cô, một đoàn nhảy múa toàn bộ xuất hiện ở trên đài.

Tần Tình đứng ở C vị, đã giơ ống nói lên.

Sau một khắc!

Âm nhạc vang lên!

Vô cùng phóng khoáng, vui mừng hơn hờ, Tần Luyện còn chưa bắt đầu biểu diễn, chỉ riêng khúc nhạc đầu này đã khiến cái vè đàn ông kia cào một cái liên xông lên!

(Bản chương xong)

Chương 300: Xuân Vãn Thần Khúc vận tốt: “Người còn đừng nói!”

“Có nội vị rồi!”

“Khởi đầu tấu rất nhiệt tình nha!”

“Ta đã nói từ sớm, dù sao cũng là nhạc khúc của Sở Từ viết, cho dù là ca khúc hạ niên bình thường nhất, hẳn cũng có thể chơi ra vài trò được!”

“Xi.”

“Mấy trò này còn có thể chơi “Chúc mừng phát tài” à?”

“VẬY thì chắc chắn là không được, bài hát của Bạch Đế là vô địch.”

“Bắt đầu rồi!”

“Mẹ kiếp, bài hát này!”

Giữa lúc vô số người xem thảo luận, theo bài hát trước kết thúc, thanh âm Liêu Cà Tư đột nhiên vang lên, giọng nam nữ nữ hỗn hợp cùng một chỗ, vô cùng kích động vui vẻ:

“Vận khí đến chúc người may mắn.”

“May mắn mang đến hi hòa ái!”

“May mắn đến đây là chúng ta đã may mắn rồi!”

“Nghênh nghênh vận may thịnh vượng phát đạt tứ hải!”

Đoạn này vừa ra, trong nháy mắt tất cả các đại luận đàn trên mạng đều tĩnh lại, may mắn đến Toan Nghê là thuộc về loại điển hình, nghe vô cùng đơn giản, nhưng giọng điệu lại vô cùng cup tai, có thể lập tức mang người vào loại hình ca ca lạc dương vui vẻ kia, bầu không khí xuân muộn hạ tuế nguyệt nồng đậm kia, liền được ca khúc kết hợp giai điệu hát lên, thậm chí Tần Luyến còn chưa chính thức hát, chỉ riêng đoạn hát chung này đã khiến cho người xem thích!

Hung sức lên!

Bài hát này quá hăng say, phải biết rằng có một số người không thể thức đêm, nhưng đầu mùa xuân dù sao cũng phải xem a, còn phải gác tuổi, thế là trong quá trình quan sát khó tránh khỏi ngáp cho mơ màng màng, nhưng khi bài hát này vừa ra, não nhiệt và tấu nhạc biểu diễn, nháy mắt đã khiến cho rất nhiều người xem tỉnh táo!

Cũng là vào thời khắc này.

Tần Si rút cuộc cũng bắt đầu hát!

“Tắp vá Thiên Chi Hạc lại buộc một dải lụa đỏ, mong mọi người thiện lương may mắn ngày nào cũng gặp được, người chăm chỉ sinh hoạt đẹp? Tiền mỗi lay động mộ tổ Thi? Cả đời bận rộn vì cười để rạng rỡ!”

Âm thanh bén nhọn nhưng không chói tai!

Tinh tế đồng thời vô cùng trong suốt!

Đây là đặc sắc của giọng Tần ái, mơ hồ có chút hương vị ngọt ngào, nhưng giọng điệu cao hơn nữ ca bình thường rất nhiều. Cảm giác trong trẻo này khiến người ta không kìm lòng được mà dâng trào, giống như ngay cả tâm tình không hiểu sao đều nhảy căng lên, tựa hồ không chỉ vì tiếng nói của Tần ái mà còn vì giai thoại và giọng hát hay hay vui vẻ vang lên!

Thật ra có rất nhiều người không biết.

“Khyên chuyên nghiệp nói đây là một loại xướng pháp dân tục, cũng là “Vận may đến “Thang nguyên” hát, nghe rất đơn giản, thậm chí làm cho người ta một loại cảm giác giản dị không hề có kỹ xảo, nhưng kỳ thật trong này quá nhiều môn đạo, không có tiêu chuẩn nhất định thật đúng là bắt không được, tiếng nói đại bạch ở trước mặt bài hát này càng vô lực, cũng chỉ có Tần ái là am hiểu loại ca khúc phong cách này, cho nên mới không chế lô hỏa thuần thanh.

...

Hiện trường.

Vô số người xem đều kích động!

“Sao bài hát này lại bị điên thế, rõ ràng trước kia ta ghét nhất, chính là bài hát năng lượng này!”

“Đúng vậy a!”

“Thật là dễ nghe!”

“Khí tức viết, đều là chúc người khỏe mạnh và thường như nhau, chúc người may mắn hay gì đó, làm cho người ta có một loại cảm giác thú vị, nhưng lại khiến người nghe thoải mái dễ chịu, tựa như lời chúc mừng phát tài của Bạch Đế năm ngoái, cũng là các loại lời nói cát tường, nhưng lại khiến người ta không thể sinh ra chút phản cảm nào!”

“Ta biết hát rồi đây!”

“Nghe một lần sẽ hát!”

“Thật dễ nghe, ta rất thích bài hát này!”

“Bài ca này thật là đáng yêu a, ai mà không muốn năm mới may mắn, hơn nữa giọng Tần Dục, phối hợp với bài ca này quả thực tuyệt, trước kia ta cũng không phát hiện giọng của nàng động lòng người như vậy!”

“Nghe liền thoải mái!”

Bài hát này rất phù hợp với cách nói tất vui của mọi người, rõ ràng là khúc nhạc cũng không phức tạp, rõ ràng ca từ bài cũng rất mộc mạc, nhưng loại tình cảm và chúc phúc biểu đạt lại có thể dễ dàng đưa vào trong lòng mọi người, làm cho người ta có một loại cảm giác tình chân thiết, tuyệt đối là ca khúc mà quần chúng nhân dân yêu thích và vui mừng!

...

Trên sân khấu.

Tần Tâm lại hát tiếp.

“Đánh cái đồng tâm kết thỉnh xuân phong tiền màu đi, mong Tần Châu năm nào cũng may mắn tới, năm Phượng Vũ người thuở thái bình long đẳng thời đại mới, gia viên hạnh phúc của người nghênh đón trăm hoa đua nở!”

Suu suu suu suu!

Suu suu suu suu!

Đám đông dân chúng chân chính vui mừng nghe nhạc nhạc, là rất nhiều người nhìn thấy ca từ liền nhin không được hát theo,

may mắn đến là vì bài hát như vậy, nhất là bài hát chính là bài hát kịch dành cho những người quen thuộc bài hát này ở kiếp trước mà nói càng khó lòng đọc lên: “May mắn đến chúc mừng người may mắn, may mắn chúng ta đến đây cũng là may mắn, gặp may mắn mới đến, gặp được may mắn thịnh vượng thông tới Tứ Hải!”

Lâm Tri Bạch gia.

Nghe thấy đoạn ca nhạc này, tâm tình mẹ nó nổi lên: “Nói dễ nghe... Khụ... Cũng không tệ lắm... Cứ như vậy...”

Được rồi.

Bài ca này là do Sở Từ viết, mẹ cũng là nể mặt con trai, nhưng ca khúc này quả thật còn rung động lòng người hơn cả tình yêu kiêu kiêu.

“Mẹ, mẹ đừng miễn cưỡng.”

Lâm Tri Bạch tri kỷ nói: “Bài hát này có thể khen.”

Bên cạnh ba cười ha ha, “Xem con trai ta hào phóng như thế nào!”

Lâm Hi cũng cười theo nói: “Bài hát này hoàn toàn có thể chúc mừng Phát Tiêu rồi, náo nhiệt vui mừng như vậy, lại để cho người nghe vui vẻ cũng không thấy nhiều.”

Bởi vì con người đều có tâm lý phản nghịch.

Rất nhiều người nhìn Xuân Vãn có lẽ đều có cảm thụ tương tự, chính là cái gọi là cường điệu chính năng quá nhiều, đã có chút làm phiền người khác, giống như người khác ấn giáo dục đầu tiên của mình vậy, không cho phép tang, bao gồm rất nhiều tiểu phẩm cũng vậy, rất vui vẻ liền xong việc, cuối cùng nhất định phải là các loại giá trị, làm cho cảnh tượng rất hài hước cũng lúng túng, nhưng may mắn đến những bài hát như vậy sẽ không cho người ta cảm giác này.

Cực kỳ thần kỳ.

Đại khái là bởi vì vận khí thứ này, bản thân có chút hương vị huyền học, mọi người đều nguyện ý tin tưởng một chút, cho nên mới vi diệu như thế.

...

Mà trên mạng lưới.

Lúc này hẳn ta đã nghị luận tới điên rồi!

“Ai nói ca khúc mừng tuổi của Sở Từ không thể đạt tới độ cao như 《 chúc mừng phát tài 》 , bài hát này tuyệt đối có thể trực tiếp đối với bài Bạch Đế kia!”

“Ra sức!”

“Bài này thật là hài hòa a, không nghĩ tới ca khúc Hạ Tuế lại để cho ta thể nghiệm được âm nhạc rền lặc!”

” fan của Bạch Đế chạy đi đâu rồi?”

“Khà khà khà, bài ca này của Sở Từ các người có phục hay không!”

“Bạch Đế ca là tốt, nhưng may mắn đến càng thích hợp xuân muộn hơn nha!”

“Đúng vậy!”

“Nhìn xem hiện trường phản hưởng!”

“Tiếng vỗ tay như nước thủy triều, có mộc có!”

fan hâm mộ của Sở Từ rất tức giận, cái này gọi là hãnh diện, thì ra Sở Từ cũng có thể viết ra một ca khúc hạ niên không thua gì 《hời tuế phát tài》 !

Quá sung sướng rồi!

Bất quá bài ca này cũng thần kỳ, nghe được lúc bắt đầu internet hứa nguyện với nhau, dù sao ca tên cũng là “vận may tốt nha”.

” phù hộ ta ngày mai tổ cáo thành công!”

“Hy vọng năm nay ta tìm được công tác!”

“Chúc mọi người vui vẻ nghĩ chuyện thành công!”

“Hy vọng phẫu thuật của bà nội có thể thuận lợi.”

...

Hai người cùng nhau uống rượu, Khúc ba cười ha ha.

Dương An Cách đập bắp đùi, “Năm ngoái ta bại dưới tay Bạch Đế như vậy, loại phong cách này đơn giản trực tiếp thô bạo,

nhưng dân chúng chỉ thích âm nhạc như vậy, chúng ta cao to hơn, nhưng không có mị lực thông tục như nhà người ta, cho nên ta đang suy nghĩ, có lẽ âm nhạc khó nhất là làm được mà chung thường nhả tục, đầu bếp đỉnh cấp của người làm món ăn trình độ quốc yến, chưa chắc dân chúng thích, người ta khả năng chính là sẽ có hương vị gia đình thường.”

“Năm nay ta hoàn toàn bật xe rồi.”

Vệ Thiên Tướng cũng là dở khóc dở cười, không quan tâm đến trận chiến Chư Thần mà cha Khúc nào đó tham gia, gặp phải loại bài hát mừng tuổi như Sở Từ mừng rở đến mức tận cùng này là thật sự không có chỗ nói lý lẽ, người ta chính là người ta đang hứng thú đề cao bầu không khí, thuộc tính và đặc sắc của bài hát Hạ Tuế đều phát huy đến cực hạn, giống như một quả táo nhỏ trước Sở Từ vậy.

Đừng có nói những lời thú vị.

Thật ra rất đơn giản nha.

Nhưng chính là tẩy não lại tiến lên.

Có điều ca Dương An Cách và Vệ Thiên Tướng nghe cũng rất thích, cái này thật giống như đầu bếp quốc yến cũng thích đậu hũ trộn hành, đồ ăn không cần cứng rắn vừa miệng là được rồi, hương hồ Quốc Yến cũng có món ăn đơn giản đấy, giống như bài hát này theo đuổi, là một loại khói lửa nhân gian phản phác quy chân.

Mà lúc này bài hát cũng đã hát không sai biệt lắm.

Theo một câu “Vận khí tốt” của Tần Tình, bài hát này nhanh gọn gọn gàng kết thúc, hiện trường Xuân Vãn phát ra tiếng vỗ tay như sấm rền!

“Được!”

“Hát hay lắm!”

“Thật là êm tai!”

Bởi vì Xuân Vãn là trực tiếp hiện trường, những âm thanh trầm trồ khen ngợi này đều đã được ghi lại trực tiếp vào đây, người xem trước TV cũng bị lây nhiễm, lớn tiếng khen hay!

...

Xuân Văn dài ở phía sau.

Chu Hàn há to miệng thật to, thật lâu sau cũng không khép lại, chỉ cảm thấy trong lòng có ngũ vị tạp trần.

“Sao lại nói vậy?”

Lý Tiêu nín cười, nhìn Chu Hàn bày ra cái vẻ mặt không thêm quan tâm.

Chu Ca Vương hao tâm cơ đưa bài hát của Bạch Đế đến, kết quả là lại bị Sở Từ đâm cái đinh này, thật sự là ngoài dự liệu.

Đều là kinh nghiệm chúc mừng phát tài của năm trước, Lý Tiêu đương nhiên biết, bài hát Sở Từ này sẽ khiến tất cả mọi người nghe trong lòng đều yêu thích!

Bởi vì bài hát này thật sự không thua gì việc chúc mừng phát tài!

Tựa hồ trên sân khấu Xuân Văn, phải là hát như vậy mới đúng!

Hoặc có thể nói trong thời tiết xuân, vận may gặp được ca khúc như 《ca khúc như vậy chính là thiên nhiên vô địch!

“Ta không còn gì để nói...”

Mí mắt Chu Hàn run rẩy, cảm thấy trong lòng quá mệt mỏi, thậm chí muốn hỏi một câu, ta có phải cùng “Nhị” có nghiệp duyên gì hay không?

Trước kia thi đấu bảng gặp được Bạch Đế chuẩn bị lấy thứ hai.

Liên tục lấy ra ba lần, trực tiếp khiến cho Chu Hàn hoài nghi nhân sinh.

Chuyên này vất vả lắm mới gia nhập Bạch Đế, đối phương sẽ dẫn mình theo, cũng đâu đến mức tiếp tục lấy thứ hai, kết quả tốt rồi.

Giữa đường giết ra một Sở Từ!

Cái quan trọng là tên Sở Từ này, bình thường gặp phải Bạch Đế, đều đã rõ ràng như người thường rồi.

Tại sao bản thân mình lại hợp tác với Bạch Đế, Sở Từ lại đột nhiên hăng máu như gà vậy?

Chẳng lẽ là ta liên lụy đến Bạch Đế?

Lý Tiêu cũng bắt đầu huyền học một chút, “Có thể là bởi vì Bạch Đế khắc người, nhưng Sở Từ khắc ta, dù sao trước đó ta cũng từng thua Sở Từ một lần.”

“Ai...”

Chu Hàn đột nhiên nhớ tới trước khi Tần luyện xuất tràng, đọc sách, mức độ giới thiệu. Sở K K. Tù nhân nói với mình câu “Chúc các người may mắn”, hóa ra là ý này.

Vận may đến?

Cười chết, vận may căn bản không tới.

Hắn không muốn nói chuyện nữa, chỉ mở điện thoại ra, tìm được con Miếu bởi vì tình yêu, download một chút, có lẽ là sự quật cường sau cùng của hắn.

“Lần sau chúng ta cùng Sở Từ Ca thử xem.”

Lý Tiêu nảy ra ý tưởng, lần này cô ta không trông cậy gì nữa, may mắn có được bài hát Chư Thần này trong cuộc chiến năm nay, hắn là tiết tấu giết chóc bừa bãi.

Sở Từ cầm kịch bản năm ngoái của Bạch Đế.

Đoàn Sở Từ đang khắc lại kịch bản của Bạch Đế là chuyên nghiệp!

(Bản chương xong)

:https://,!

Chương 301: Sở Từ đã hai đường lui! Xuân vãn cuối cùng kết thúc rạng sáng, khi một đám người chủ trì ngồi đếm ngược, kết thúc, đều nhao nhao hô lên câu “Năm mới tốt đẹp”, Lâm Tri biết mình lại lớn thêm một tuổi.

Hai mươi tuổi nha!

Mười bảy tuổi năm ấy thức tỉnh ký ức cùng hệ thống kiếp trước, bất tri bất giác đã hơn hai năm trôi qua, Lâm Tri Bạch quay đầu nhìn lại hai năm nay, mình đã thành lập công ty đầu tư của Bộ Ngạn, dùng mấy cái áo giáp tuyên bố nhiều tác phẩm như vậy, hôm nay cho dù đối với ba công ty giải trí lớn cũng có sức ảnh hưởng nhất định, xem như thu hoạch tương

đổi khác, hy vọng một năm kế tiếp có thể có được thành tựu lớn hơn đi.

“Ăn chút ăn khuya.”

Mẹ gói sủi cảo, trong nhà mỗi người một bát, khi ăn được một nửa, ba lấy ra điện thoại di động cất ca, rõ ràng là trâm cài bởi vì có tình yêu kiều.

Mẹ nói: “Bài hát này càng nghe càng dễ nghe.”

Cha nói: “Không hổ là nhi tử của ta viết.”

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Ca khúc xuân thán tối náo nhiệt nhất năm nay, nhất định là ca khúc mừng tuổi của Sở Từ, nhưng muốn nói dễ nghe nhất chỉ có thể là nghe hát 《 Tình Vương 》 mà Tiểu Hắc đã viết.”

Nhưng mà.

Lâm Hi lại cầm điện thoại di động nói: “Nhưng ca khúc tốt nhất trên bảng thi đấu hiện tại là may mắn đến, ca này thật sự là quá thông thường rồi, hiện tại đã leo lên được hạng nhất bảng thi đấu.”

“Để ta xem một chút.”

Mẹ ghé qua xem xét, bảng xếp hạng của thi đấu đã được đổi mới, vừa mới xếp hàng đi ra.

Thứ nhất: Vận may đến Toan Nghê

Thứ hai: Bởi vì tình yêu

Thứ ba: ” Thịnh Thế Hoa Thái Thái “

Thứ tư: Côn Bằng đại ái Vô Cương.

Bài hát thứ ba, người hát bài hát là thần thoại ca vương Chu Văn Cử, người làm khúc là Vệ Thiên Tướng!

bài hát thứ tư, người biểu diễn là một ca vương của sắc trời, người làm ca hát cũng là một khúc cha nào đó của sắc trời quang.

“Ai.”

Mẹ hân tiếc nuối nói: “Đáng tiếc năm nay Tiểu Hắc không lấy được đệ nhất.”

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Kết quả cũng không tệ, bây giờ là hạng nhì, ta biết Túc Thường Lạc.”

Cha ghé qua nhìn, ít nhiều có chút tiếc nuối, bởi vì năm trước Lâm Tri Bạch đã dùng 《Manh chúc mừng phát tài》 để cầm lấy đệ nhất cuộc chiến Chư Thần, đương nhiên cha mẹ đều hi vọng tiểu nhi tử năm nay sẽ cầm thêm quán quân của cuộc chiến Chư Thần năm nay.

“Không vội.”

Lâm Hi tương đối hiểu rõ tình huống của thi đấu bảng, cười nói: “Tuy rằng Sở Từ rất tốt, nhưng có thể ngồi vững bài hát này hay không, còn phải xem phản hưởng sau này như thế nào, dù sao truy binh rất hung mãnh, không chỉ có Tiểu Hắc là ái yêu kiều, còn có hai Khúc ba nhìn chăm chăm như hổ rình mồi đây.”

...

Trên mạng lưới.

Người trên đường cũng đang thảo luận ca khúc Xuân Vãn của Bạch Đế và Sở Từ.

“Thật ra ca khúc của Bạch Đế ta càng thích.”

“Bạch Đế ca rất hay, nhưng bài của Sở Từ còn cao siêu hơn nữa!”

“Lại nói trước đây đều là bài ca của Sở Từ tương đối nhu hòa, bài của Bạch Đế khá thú vị, năm nay ngược lại.”

“Sóng này là Sở Từ thắng, vận may của người đến Tranh Quý Bảng đã đạt hạng nhất!”

“Thế này mới nào a, mông ngồi vững vàng rồi nói sau, ta cảm thấy bài hát này của Sở Từ không thể ghi tên 《chúc mừng phát tài》.”

“Đúng vậy, hay là xem vận khí của người đến Toan Nghệ có thể ngồi vững đệ nhất rồi nói sau!”

“Chỉ sợ đệ nhất này là mượn phong cảnh xuân chiều tạm thời phong quang một chút, sau khi xuân muộn kết thúc ca cũng không nổi nữa, năm trước 《chúc mừng phát tài》 liền phá vỡ định luật này mới ngồi vững vàng quán quân đấy.”

“Vấn đề không lớn!”

- Ca này ta nghe thật sự không kém hơn chúc mừng phát tài!

Xem biểu hiện của Tái Quý Bằng đến xem, vận may đến trước mắt là hạng nhất không sai, nhưng ưu thế vẫn chưa triệt để kéo ra.

Tất cả mọi người đều đang tò mò, vận may đến phía sau Nguyễn Cung có thể bảo trì hạng nhất thi đấu hay không.

Nhưng ngày thứ hai, loại hiếu kỳ này đã hoàn toàn biến mất!

Tất cả mọi người đều biết, vận may của Nguyễn Cung đến hạng nhất Quý Bằng tháng này đã ổn định!

...

Chuyện này phải nói từ siêu thị nào đó.

siêu thị này mở một buổi hội sớm.

“Gần đây rất nhiều người trên mạng đều đang nhả rãnh, tại sao siêu thị chúng ta lại thích chúc mừng phát tài, phát đạt các loại tuần hoàn lễ mừng Tết.”

“Bài hát hay, nhưng mọi người nghe nhiều cũng sẽ ngán.”

“Vậy thì đổi ca!”

“Vấn đề là gì?”

“Vận may của Sở Từ đến thế nào rồi hả, ca lão này có sức mạnh đấy!”

“Ta nghe một chút xem sao.”

“Tốt tốt tốt, chính là nó!”

Có siêu thị chủ động đổi bài, còn là siêu thị cỡ lớn, là loại kinh doanh kinh doanh sang năm bình thường, năm nay bọn họ rất cuộc không tiếp tục phát triển lễ mừng phát tài cho Bạch Đế nữa!

Thay đổi vận may từ Côn Bằng đến ẩm đạm!

Mà lựa chọn Hoán Ca siêu thị còn không chỉ một nhà!

Mấy ngày kế tiếp, theo siêu thị lớn nhỏ cùng thương điểm, bắt đầu buôn bán lục tục bắt đầu buôn bán bình thường, may mắn bắt đầu vang vọng bên tai người qua đường nhiều lần!

Mọi người quá quen thuộc với cách này!

Năm ngoái Chủ Bằng chúc mừng phát tài chính là tiết tấu này!

Mà vận may của Sở Từ năm nay là rất tốt, rất có ý tứ thay thế!

Chủ yếu là bởi vì 《 may mắn đến 》 mới lạ, các ca sĩ xuân muộn vừa đi ra càng nghe càng hăng hái hơn.

Đoán chừng đợi đến sang năm, cảm giác mới lạ của may mắn cũng đã trôi qua, hai ca khúc nên là cân sức ngang tài.

Vẫn chưa xong.

Bởi vì vận may có thuộc tính đặc thù đến boong boong, nó còn có công dụng càng rộng hơn, ví dụ như trên nghi thức cắt màu của một hương trần xí nào đó.

Có bạn mạng còn quay lại báo lên trên mạng.

Tục tập cũng chính thức bắt đầu nghi thức cắt sắc màu do tập đoàn thành lập, vận may bắt đầu vang lên!

Khai Nghiệp Đại Cát!

Làm ăn mừng hưng thịnh, không có ca khúc nào so với 《 vận may đến 》 thì càng thêm phù hợp!

...

Suu suu suu suu!

Lời tào lao của bạn trên mạng tuy chậm nhưng đến!

“Ha ha ha ha ha, các huynh đệ chú ý tới không, năm nay đến phiên Sở Từ may mắn đến tấu bá các đại siêu thị có Mộc Hữu!”

“Rầm!”

“Năm ngoái là 《 chúc mừng phát tài 》 của Bạch Đế, năm nay có vận may tốt đến từ nghĩa, hai huynh đệ này không tẩy não ta hoàn toàn là thề không bỏ qua!”

“Chúng ta siêu thị nơi này đều đã sửa lại vận may tốt đến Toan Nghệ rồi!”

“Điều không hợp lý nhất chính là những người vừa khai trương cửa hàng năm nay cũng dùng bài này làm âm nhạc!”

“Đây thì tính là gì chứ!”

“Các người không xem hoạt động năm mới của các trò chơi lớn đâu, đám chủ nằm ở trên bàn đang xem trực tiếp kia, gần đây thừa dịp hoạt động khắc vàng rút thẻ!”

“Cái này cùng vận may tốt đến Côn Bằng có quan hệ gì?”

“Vốn dĩ không sao, nhưng không biết là bắt đầu từ ai, hiện tại trước khi tất cả thẻ rút phát sẽ có vận may tốt đến, tất cả thủy hữu đang phát trực tiếp đều đã bị tẩy não rồi, bài hát này của Sở Từ, quả thực là bản hành khúc mua được từ trong trò chơi!”

Được rồi.

Dùng tác dụng mà nói “Vận may đến “Thái Huyền học”.

Con đường phát tài còn rộng hơn cả con đường cung cấp chúc mừng của Bạch Đế!

Cũng bởi vì nguyên nhân như vậy, vận may đến “chém gió” triệt để xung bá đầu đường, ngồi vững vàng bảo tọa quán quân thi đấu Quý bảng!

...

Trong ngành nghề.

Mắt thấy Nguyễn Cung vận may đến mức triệt để ngồi vững bảo tọa quán quân thi đấu Quý bảng, toàn bộ âm nhạc đều phục rồi!

“Đây chính là Nhạc Đàn Song Tử Tinh.”

“Kỳ tích của Bạch Đế cũng chỉ có Sở Từ mới có thể phục chế!”

“Những thứ này đều không phải là trọng điểm!”

“Trọng điểm là Sở Từ cũng đánh bại Khúc ba như Bạch Đế, đang đỉnh trong trận chiến Chư Thần, hơn nữa là phương thức tương tự!”

“Đây là Khúc phụ đích thực, không ngờ Khúc phụ đã lật xe tận hai năm liên tục!”

“Tuy rằng Khúc phụ không thềm để ý thi đấu Quý bảng, nhưng cũng không phải ai cũng có thể xử lý, kết quả bị Bạch

Đế cùng Sở Từ một người ngồi ra một con thoi!”

“Năm ngoái là 《Chúc mừng phát tài》.”

“Năm nay lại có một bài vận may có được từ Nguyễn Cung!”

“Sang năm sau là cái gì, còn xuất hiện loại ca khúc trực tiếp thống trị đường phố này sao?”

Trong nghề nóng hổi nói chuyện!

Khắp nơi bàn tán sôi nổi!

Tin tức truyền thông cũng đã xuất hiện.

Ca may mới của Chử Sở Từ để đến nổ đò!

Khoái Sở đánh bại Khúc phụ, trèo lên đỉnh chiến trường Chư Thần!

Ca khúc buổi chiều của ‘Sở Từ Xuân’ đánh bại Bạch Đế!

Ca khúc 《Sở Từ》 lần đầu tiên đổ bộ thành công vào mùa xuân, thành công!

Vận may đến xung bá đường cái ngõ nhỏ!

...

Nhìn thấy đợt sóng Sở Từ hung hăng áp chế Bạch Đế, fan của tất cả Sở Từ đều bắt đầu hưng phấn, đủ loại fan đặc biệt tím tái!

“Có phục hay không?”

“Các người nói Sở Từ không viết ra được ca khúc chúc mừng phát tài?”

“Chuyện này không phải là viết ra sao?”

“Kỳ thật Côn Bằng của Bạch Đế bởi vì tình yêu Côn Bằng không tệ, nhưng đáng tiếc gặp được Sở Từ (Đắc ý)”

“Sở Từ: Ta đã nói rồi, những việc mà Bạch Đế có thể làm ta đều có thể làm được.”

“Còn không phải là ca khúc hạ niên sao!”

“Loại đề tài này còn muốn làm khó Sở Từ?”

“Sở Từ là một thiên tài ngẫu hứng sáng tạo đều có thể viết ra kinh điển!”

“Ta hoài nghi vận may đến ” Ca Sở Từ” này đều không tốn sức liền có thể viết ra!”

fan hâm mộ Sở Từ lại dám phát ra mặt, lần này ta chọc cho fan trắng tức điên rồi, tuy nhiên hai bên lâu dài đối tuyển ai cũng không phục, lần này cũng sẽ không phục, dù sao năm ngoái vui buồn chúc mừng phát tài có phải cũng cầm chức quán quân của Chư Thần Chiến hay không?

Nếu như tính thêm một năm chiến tích trước.

Đợt sóng này nghiêm khắc mà nói thì hai người đã đánh hòa nhau rồi.

Lâm Tri Bạch ngược lại không thêm đề ý chuyện này, dù sao trái phải đều là thành tích của mình, hấn chỉ cần không chế là được rồi, tận lực để cho mấy cái áo giáp ở trước khi bộc lộ ra ngoài ánh sáng phát triển cân bằng.

Nhưng mà.

Rõ ràng điều tiết không phải việc dễ dàng.

Ngay khi Lâm Tri Bạch không có ý định đề ý tới ba tên Bạch Đê Duyệt Từ này ai thắng ai thua, thì phía quan viên đột nhiên cập nhật bảng xếp hạng cho các minh tinh Tần Châu!

Trên bảng xếp hạng.

Có lẽ bởi vì bài hát của Sở Từ lần đầu tiên lên đất liền xuân muộn, vả lại vận may đến giới hạn đủ lớn, hơn nữa chính diện trong cuộc chiến Chư Thần đã đánh bại Khúc ba, cho nên bu đầy các loại buffi, Sở Từ vậy mà vọt tới 2 Tuyển!

Còn Bạch Đê thì nằm ở ba vạch.

Phải biết rằng lúc trước bất kể là Lâm Tri Bạch vọt tới năm đường hay là bốn đường hoặc thậm chí là ba đường, vẫn luôn dẫn trước Sở Từ một bước!

Vậy mà lần này Sở Từ lại nương theo sức ảnh hưởng của Xuân Vãn, Tiên Thiên Bạch Đê vọt lên danh sách ngôi sao thứ hai!

Tên này hay nhỉ.

Sự vui mừng bất thành hình này làm cho fan của Sở Từ trở nên trâu bò mất rồi!

“A a a a!”

“Sở Từ Tiến Nhị Tuyển!”

“Hắn mới xuất đạo được khoảng hai năm a!”

“Mẫu chốt là Sở Từ tiên tiến hơn Bạch Đế hai tuyển!”

“Ba này liền hỏi fan của Bạch Đế phục hay không!”

“Sở Từ: Bạch Đế? Chỉ là ba đường Tiểu Khúc phụ mà thôi. chip học hành duyên phận, Khuyết Khắc Hoa Hoa Hoa Linh, Khảo Bà.”

“Xin hỏi Bạch Đế các hạ, vận khí của Sở Từ ta may mắn đến “cộ xuất thủ xông vào danh sách ngôi sao thứ hai, một chiêu này người ứng đối như thế nào?”

“Nói với Bạch Đế một tiếng!”

“Sở Từ đang chờ hắn ở hai tuyển đường!”

Lần này đừng nói fan cuồng của Bạch Đế mất bình tĩnh, Lâm Tri Bạch cũng không bình tĩnh nữa, dẫu sao Bạch Đế cũng công khai đại hiệu của bản tôn, nhất định phải không chế thật tốt mới được.

Tết xuân đúng không?

Ca khúc Hạ niên đúng không?

Lâm Tri Bạch cắn răng một cái, trực tiếp gọi điện thoại liên lạc với Lý Tiêu, “Lúc trước đã nói phải cho sao? Huy hoàng Dĩ Sâm?”

(Bản chương xong)

:<https://>!

Chương 302: Bạch Đế cũng có thể sáng tác tại hiện trường sao? Đừng nhìn Lâm Tri Bạch bình thường tiếp xúc đều là một tuyển siêu việt như ca vương ca nha. Kỳ thật đối với giới giải trí mà nói, ngôi sao tinh ở tầng hai đã xem như hoạt động lớn rồi. Nói đơn giản, rất nhiều minh tinh ba tuyển không quan tâm đến tên tuổi của giới giải trí có thể không biết, nhưng tuyển số bạn mạng cơ bản không có mấy người quen biết.

Huống chi, Sở Từ và Bạch Đế chính là hạt giống của ông nội trong tương lai nha, cho nên hai người bọn họ cách vị trí đó càng gần một bước, đều có thể kìm nén nội tâm trong nghề!

Đó là nguyên do.

Sở Từ chân trước tiến vào hai tuyến, chân sau toàn bộ ca đàn liền sôi nổi thảo luận, thậm chí một vài nhân sĩ trong giới giải trí không phải ca đàn cũng tham dự thảo luận!

“Sở Từ nhị tuyến!”

“Kỳ thật năm nay Sở Từ hai đường là rất bình thường, tác phẩm của hắn đã tích lũy đủ lực lượng, chỉ là thời gian xuất đạo hơi ngắn, nhưng đến nay cũng đã ngoài hai năm rồi, ta tương đối ngoài ý muốn chính là hắn vậy mà lại tiến vào danh sách trước Bạch Đế một bước.”

“Theo lý thuyết Bạch Đế càng khoe mẽ hơn mà.”

“Cho dù là Song Tử Tinh của Nhạc Đàn cũng phải đứng trước Bạch Đế chứ?”

“Người không lẫn lộn vào nhạc đàn của chúng ta, không biết môn đạo bên trong, Sở Từ có thể tiên tiến hơn Bạch Đế, kỳ thực có một nguyên nhân rất quan trọng là hắn tuyên bố thủ hạ “Tạp Tạp Nông” mà năm ngoái hắn tuyên bố.”

“Vậy bài thơ đó thuần âm nhạc?”

“Đúng vậy, bài nhạc chuyên nghiệp kia đánh giá phi thường cao, rất nhiều Khúc ba đều tỏ vẻ tán thành, quan phương hắn cũng rất coi trọng a, hơn nữa vận may năm nay tạo thành lực ảnh hưởng sau khi 《Du Thụ Dương hát buổi tối》, cho nên mới tiến vào tuyến thứ hai.”

“Hóa ra là như vậy.”

“Vậy lần này Bạch Đế thật sự là lạc hậu một bước rồi.”

Về chuyện Bạch Đế và Sở Từ là Song Tử Tinh, tuy rằng trong nghề cùng với đánh giá đại chúng đều khó phân cao thấp, nhưng bởi vì thân phận thực tế của Bạch Đế đã lộ ra ngoài ánh sáng, Sở Từ lại một mực thần thần bí bí, cho nên kỳ thật trong ngành càng xem trọng Bạch Đế tương lai trở thành Khúc phụ trước, nhưng Sở Từ đột nhiên bước vào danh sách hai đường, lại lạng lã khiến một số người thay đổi cách nhìn.

Mà lúc Sở Từ tiến vào hai tuyến, bên trong bình đài Cực Quang đã sôi trào!

Bất tri bất giác số lượng chú ý của Sở Từ tại Cực Quang Đài đã đột phá bảy ngàn vạn đại quan, có lẽ năm nay có hi vọng phá ức cũng không chừng?

Tất cả đều là bột sóng!

Mà nhiều người tự nhiên hỗn tạp!

“Lại nói Sở Từ muộn hơn Bạch Đế một hai tháng đi, cho nên lần bình phẩm của ngôi sao lúc trước đều là do Bạch Đế dẫn đầu, lần này Sở Từ đột nhiên dẫn đầu, fan trắng sẽ khó chịu hơn.”

“Để cho chúng ta chúc mừng lão sư Sở Từ!”

“Mong rằng ngày đó Sở Từ tiến vào một tuyến đường nhỏ!”

“Dựa theo tiết tấu thăng cấp của Sở Từ, đoán chừng hai năm tiếp theo thật sự có hy vọng vào một đường, bất quá muốn vào siêu một đường thì không biết phải mất bao lâu, dù sao cấp bậc đó chính là Khúc ba!”

“Bạch Đế vẫn đang ở ba tuyến đấy.”

“Không biết bao lâu sau Bạch Đế mới xông lên.”

“Nhớ lúc Bạch Đế vọt lên ba đường thì Sở Từ vẫn còn ở bốn đường, nhưng không lâu sau đã nghênh đón kịp, hiện tại đến phiên Bạch Đế đuổi theo, nếu tốc độ quá chậm thì sẽ khó coi.”

“Hửm?”

“Các ngươi mau xem tin tức!”

Ngay khi Sở Từ đang thảo luận với các loại thảo luận bên dưới.

Có người chú ý tới Thiên Quang giải trí đột nhiên thả ra một tin tức:

Đêm nay Lý Tiêu Tiêu sắp tuyên bố một bài ca khúc xuân tuổi Tân Lai do Bạch Đế sáng tác!

Nhất thời toàn bộ lưới đều ngẩn ra!

Sau một khắc.

Võng bạn đều nở nụ cười.

...

Bạn mạng trên Cục Quang Đài.

“Ha ha ha ha ha!”

“Gấp rồi, hấn sốt ruột!”

“Từ dần dất biến thành người đuổi theo, có thể không gấp sao?”

“Bảo người lười biếng không viết ca đảng hoàng, từ khi trở thành Tiểu Khúc phụ, tần suất phát nhạc của gia hỏa này hiện tại cũng không cao như trước kia!”

“Lần này cảm tạ Sở Từ đại lực đốc xúc, fan thúc Bạch Đế phát khúc, đều không có hữu hiệu bằng Sở Từ bên kia đưa hai tuyến!”

...

Trong nghề.

“Tên Bạch Đế này đúng là đã chân thực mà!”

“Đã sớm không hát thì muộn cũng không hát, vừa nhìn Sở từ đã hai đường rồi, mình vẫn còn ở ba đường, lập tức liền phát khúc!”

“Bạch Đế cũng muốn xông pha?”

“Trong ngắn hạn muốn làm được như vậy hẳn là không dễ dàng a?”

“Trước đó Sở Từ có thể hoàn thành đuổi theo trong ngắn hạn, Bạch Đế muốn chứng minh hẳn cũng có thể làm được đúng không?”

...

fan của Sở Từ.

“Bạch Đế đang muốn phấn khởi đuổi theo sao?”

“Đuổi theo cho khỏe mạnh!”

“Ba đường tiến hai tuyến không dễ qua được cửa ải này!”

“Đúng vậy!”

“Trọng cấp của mình tinh càng lên cao càng khó!”

...

fan của Bạch Đế.

“Meo meo, hiện tại đã biết nóng nảy, lúc trước mỗi ngày ta thúc hấn hát cũng vô dụng, nhìn xem Sở Từ người ta a, làm một trận trực tiếp liền làm ra vài bài hát!”

“Trong lúc nhất thời tâm tình ta rất phức tạp.”

“Có phải còn phải cảm tạ Sở Từ Đốc thúc giục Bạch Đế phát ca không?”

“Trước tiên không nói những thứ này, mau lên hai bước đi!”

“Thật có thể làm sao, cảm giác không phải rất tốt đuổi theo a, nhị tuyền là một cái chốt lớn!”

...

Tất cả mọi người đều nhìn ra Bạch Đế nóng nảy, Lâm Tri Bạch cũng không che giấu mình nóng nảy, sóng này cũng không phải là đấu đá lẫn nhau, chủ yếu là mã giáp phải cân đối phát triển đấy, tốt nhất là đại hào hơi dẫn trước một chút, Sở Từ thỉnh thoảng rút lại phía sau ngược lại không sao cả, dù sao chỉ là một mai mã giáp phía sau màn, không giống Bạch Đế phải đứng ở trước đài đối mặt đủ loại thanh âm, cho nên hấn phải nhanh chóng ra tay!

Về phần ca khúc thì sao?

Lâm Tri Bạch đã định ra rồi, hôm nay là mừng một tết, hấn phải làm thêm một bài ca hạ niên, trong thời gian xuân lễ, loại ca hay làm việc này!

Ca tên là 《 Chúc mừng chúc mừng 》 .

Rất nhiều người đều biết, bài hát này vốn là ca khúc chúc mừng ngày chiến tranh thắng lợi, về sau mới dần dần diễn biến thành ca khúc chúc Tết ——

Đồng dạng là ca khúc kinh điển từ kiếp trước đến tiết xuân, sẽ vang vọng phò lớn ngõ nhỏ!

Ca khúc như vậy vô cùng đơn giản, Lý Tiêu dù sao cũng là nhân vật ca thuộc hậu cấp, sau khi lấy được thì hơi thuận thực

một ngày, đêm đó có thể tiến hành thu thập.

Lại nói Lý Tiêu là ca khúc sáng lóa.

Bạch Đế làm người giải trí thần thoại, hợp tác với ca hát của trời, theo lý nên chào hỏi công ty.

Nhưng hiện tại âm nhạc giải trí Thần Thoại Bộ là cô cô Lâm Vi, nàng còn xin Lâm Tri làm việc không công đấy, làm sao dám ép buộc nàng?

Động tác âm nhạc của Thần Thánh Bộ là Lâm Hi tử tử, càng sẽ không nói thêm cái gì.

Bởi vậy chuyện này cũng không khó làm.

Lâm Tri Bạch trực tiếp gọi Lý Tiêu tới thần thoại giải trí hát!

Mặc dù tam đại thương nghiệp hợp tác, nhưng sau khi Lý Tiêu Tiêu làm Thiên Quang ca, đây là lần đầu tiên y chạy tới thần thoại giải trí hát, cảm giác rất vi diệu.

Chu Hàn vẫn còn đặc biệt đi cùng Lý Tiêu.

Nhìn thấy Lâm Tri Bạch, mặt mũi Chu Ca Vương tràn đầy cay đắng nói: “Không ngờ chúng ta lại thua dưới tay Sở Từ.”

Chu Hàn cũng không biết Lâm Tri Bạch đã hại mình đến mức nào.

Nếu hẳn biết Sở Từ chính là Bạch Đế, không biết có liều mạng với Lâm Tri không.

Dù sao trước mắt, dưới cái nhìn của Chu Hàn tẫn, Bạch Đế và mình bây giờ cùng là người lưu lạc thiên nhai, đều chịu thua trên tay Sở Từ.

Đồng bệnh tương liên.

Tổng cộng đều.

Lâm Tri Bạch không khỏi có chút chột dạ, nhìn Chu Hàn vậy mà lại đồng tình với mình, nhịn không được ho một tiếng nói:

“Người gặp có phần, nếu như đã tới, ta cho? Không hổ cấp vương rêu quý nhân?”

Ánh mắt Chu Hàn sáng lên!

Còn có loại chuyện tốt này sao?

Lâm Tri Bạch không nói quá nhiều với hắn, phòng ngừa nói lỡ miệng, trực tiếp kéo Lý Tiêu vào chuồng thu âm.

“Hôm nay bài hát của ngươi chắc chắn không kịp làm, chúng ta bảo Lý Tiêu trước chúc mừng chúc mừng 《Chúc mừng》 đi tuyên bố đi.”

Lúc này là buổi chiều ba giờ.

Không phải nói buổi tối có chín giờ hát, có thể đến kịp.

...

Đêm đó.

Sáu giờ.

Bảy giờ.

Tám giờ.

Thời gian đặt cược bắt đầu diễn trò càng ngày càng gần, các bạn trên mạng đối với bài ca mới của Bạch Đế vô cùng mong đợi!

“Sắp đến rồi!”

“Thật chờ mong bài ca mới của Bạch Đế nha!”

“Không biết chất lượng như thế nào.”

“Đệ nhất ca khúc Hạ Tuế của Bạch Đế chính là chúc mừng loại cấp bậc phát tài, nhưng thủ đoạn thứ hai sao có thể kém?”

“Đúng vậy.”

“Các ngươi mau nhìn!”

“Chu Ca Vương phát động thái độ rồi!”

Ngay lúc mọi người đang thảo luận, Chu Hàn đột nhiên mở ra một động thái mới ở trên Cục Quang Đài.

【lão sư Bạch Đế đang ghi chép bài hát vất vả, hôm nay vừa mới viết, khúc nhạc còn đang trong điều chỉnh...】

Sau động thái sẽ là một bức hình.

Trong tấm hình Lâm Tri Bạch đang trao đổi cái gì đó với Lý Tiêu.

Đều nói nam nhân đẹp trai nhất trong công việc, Bạch Đế dường như có chút ý tứ này, trong ảnh hấn bị chụp trúng một góc độ rất tiêu chuẩn.

Suu suu suu suu!

Bình luận trong nháy mắt bùng nổ!

“Bạch Đế thật đẹp trai!”

“Cái này mất hết giá trị rồi!”

“Xin gửi thêm hình ảnh của Bạch Đế!”

“VẬY mà có thể trải qua được cảnh ống kính của Chu Ca Vương khảo nghiệm!”

“Kỹ thuật chụp ảnh của Chu Ca Vương vang danh thời thật!”

“Lại là máy ảnh nguyên bản!”

“Chu Ca Vương không chỉ là vấn đề máy ảnh ban đầu, càng không chỉ là vấn đề chụp ảnh kỹ thuật nát, mỗi lần phóng thích đều là những góc nhìn nam nhân thẳng tắp, các loại góc độ tử vong.”

“Ha ha ha ha!”

“Cũng chỉ có thể chống lại được với Bạch Đế!”

Chu Hàn nhìn hết bình luận, càng nhìn càng buồn bực, kỹ thuật chụp ảnh của hấn vẫn luôn chịu đủ bệnh đua bông, nói cái gì mà thẳng nam nhìn vạt áo vậy.

Đến giờ Chu Hàn vẫn chưa biết cái gì gọi là thị giác của nam nhân.

Thế nhưng điều khiến Chu Hàn tức giận nhất lại không phải kỹ thuật chụp ảnh của mọi người phê bình hấn nát bét, cũng không phải để tán dương các loại bạch đế soái.

Mà là...

Bình luận thật đặc biệt nhiều a!

Phải biết rằng Chu Hàn này tính cách tương đối khoa trương, rất là hoạt bát trên bình đài cực quang, luôn luôn phát động, thân mật với đám fan, nhưng trước kia hấn đã phát động thái độ, bình thường chỉ cần hai phút đã có năm ngàn bình luận đã không tệ rồi.

Nhưng động thái hôm nay, hai phút đã bình luận tới vạn điều!
Chỉ vì nội dung động thái này của mình, có liên quan tới Bạch Đế!

Dựa vào cái gì!

Sao bình thường ta không thấy các người nhiệt tình như vậy?

Chu Hàn đường đường là siêu Nhất Tuyền Ca Vương, Bạch Đế nhiều nhất cũng chỉ là một ngôi sao ba đường mà thôi.

Thế này không phải sao?

Bạch Đế vẫn còn đang suy nghĩ vì sao có thể xông tới hai luồng pháp thuật. chip đọc sách là có thể làm hư ảo. Khảo nghiệm ma sát. Khảo tử lăm.

Nhưng sao động thái này, ngược lại giống như Chu Hàn ta hết sức cọ xát nhiệt độ Bạch Đế của hắn?

Hai ta rớt cuộc ai mới là siêu một đường a!

Mà trong bình luận sôi nổi, có người chú ý tới động tĩnh này:

“Ca ca Hạ Tuế của Bạch Đế, là hôm nay tạm thời viết?”

“Đúng vậy.”

Chu Hàn trực tiếp hỏi phục đối phương, kết quả lại dẫn tới dấu chấm hỏi của bạn trên mạng, gã không chút suy nghĩ liền trả lời:

“Ta biết có người đang lo lắng về vấn đề chất lượng của ca khúc, cái này cứ yên tâm. Ta và ca khúc đầu Xuân Vãn của Lý Tiêu bởi vì tình yêu cũng là bài hát mà Bạch Đế đã viết khi ăn cơm với chúng ta.”

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 303: Chúc mừng chúc mừng chúc mừng chúc mừng người! Chu Hàn đều phát động tin tức ở Cực Quang đài, vẫn có thói quen bình luận.

Với tư cách là ca vương siêu nhất tuyến, ông ta trả lời trong bình khu, khẳng định sự chú ý của ông ta không thiếu, kết quả là bị Chu Hàn làm cho kinh ngạc!

Đây chính là Côn Bằng bình phẩm ưa chuộng vì tình yêu.

Bài hát này không ngờ lại được sáng tác ra lúc Bạch Đế và Chu Hàn uống rượu ăn cơm lâm thời đấy!

Nếu như chuyện này là do Sở Từ làm ra, bạn trên mạng sẽ không khiếp sợ như vậy, dù sao ai mà không biết tốc độ viết ca của Sở Từ chứ, lúc phát trực tiếp đã chấn kinh với bài hát này của Tần Châu.

Nhưng Bạch Đế là thế nào?

“Ngọa tào!”

“Không thể nào!”

“Thật hay giả đây?”

“Bạch Đế cũng có bản lĩnh viết nhạc ở hiện trường của Sở Từ!”

“Chính là bởi vì chất lượng này của Tình Dao Dao người nói với ta là Bạch Đế tiện tay sáng tác ra sao?”

“Sao ta có chút không tin nhỉ?”

“Đừng quên Côn Bằng bởi vì tình yêu chính là đứng thứ hai trong bảng thi Đình nha!”

“Mặc dù ca này lửa không chỉ có chất lượng cao, mà còn có công lao của đôi tình lữ Chu Ca Vương và Lý Tiêu Tiêu, nhưng dù sao Khúc cha cũng bị bài hát này ép ở phía dưới!”

“Mạnh quá đi!”

Nhìn xem bạn mạng của các khu bình luận bán tín bán nghi.

Chu Hàn nhìn hết lông mày liền nhíu lại, bùm bùm tiếp tục trả lời: “Lúc ấy có không ít người cùng đi ăn cơm, mọi người có chuyện ta cũng không cần phải thấy mặt mà nói bậy.”

Thật sự viết ra?

Bạn trên mạng vẫn có chút không thể tin được.

Mặc dù Chu Hàn này rất yêu mặt mũi, nhưng phương diện chữ tín vẫn rất không tồi, không phải là người nói dối.

Chủ yếu là bởi vì ca hát “Tình yêu” này thật sự rất ưu tú.

Mặc dù vận may của Tái Quý bằng là do Ách Vận đến áp chế, nhưng thật sự không có ai dám chất lượng bài này!

Dù sao vận may của Nguyễn Cung đến hạng nhất, có quan hệ rất lớn với bầu không khí mùa xuân!

Thậm chí rất nhiều người cho rằng, nếu như không phải ban bố trong ngày xuân, thì bài hát của Sở Từ thật sự chưa chắc đã làm tốt được bài hát này vì tình yêu kiều!

Bởi vì tin tức này quá kinh người, rất nhiều bạn trên mạng lập tức chặn đề.

Có thể phát cho một vài bạn tốt.

Hoặc là phát kết bạn.

Thậm chí còn trực tiếp chuyển đến chủ đề chủ đề nói chuyện ở cực quang bình đài.

Kết quả rất nhanh liền có vô số người dùng lưới bắt đầu thảo luận tính chân thật chuyện này!

“Chưa chắc là thật.”

“Cũng có thể là do Bạch Đế viết sớm?”

“Dù sao Bạch Đế và Sở Từ vẫn luôn phân cao thấp.”

“Sở Từ có thể làm được như vậy, thế là Bạch Đế làm ra như vậy sao?”

“Ta cũng nghĩ như vậy.”

“Tê.”

“Chuyện này, rất có thể là thật!”

“Sao lại nói vậy?”

“Các người cứ nhìn động thái của Tần Tình là biết!”

Thì ra là vì Chu Hàn đã lưu hương đến toàn bộ lưới.

Tần Tình bên kia cũng bắt đầu tìm đề tài, vì vậy trực tiếp chứng thực:

“Ngày đó ta ở hiện trường, tận mắt chứng kiến Bạch Đế sáng tác Nghệ bởi vì bài “Tình yêu” này đây, lúc ấy hẳn uống không ít rượu.”

Không chỉ có vậy.

Sau đó Tần Tình còn bổ sung một tiết tấu: “Thật ra ca khúc hát hay diễn ở kỳ đầu diễn xuất thật sự anh hùng Kỳ Chân cũng là do lão sư Bạch Đế sáng tác ra tại hiện trường, mấy phút là xong rồi, tốc độ viết ca này lúc ấy đã dọa ta sợ rồi, sau đó liền nghĩ đến nhạc đàn còn có một đại lão cũng có thể làm được...”

Không cần phải nói.

Còn có đại lão ám chỉ Sở Từ!

Tần Luyến là người vận may tốt đến biểu diễn tả, cho nên nàng là không dễ đứng ở bên cạnh Bạch Đế hoặc là từ biệt, nhưng loại sự thật này nói ra ngược lại là không có vấn đề.

Lần này Võng bạn bắt đầu tin tưởng!

Có ca hát Vương ca cùng nhau chứng thực, độ đáng tin vẫn vô cùng cao!

Thậm chí không chỉ là ca hát, ca hát cùng nhau chứng thực.

Ngay sau lưng Tần Tình.

Không ít nhân viên bên trong âm thanh hay ho lúc ấy tận mắt nhìn thấy ở hiện trường Bạch Đế sáng tác hai thanh âm hay hợp tác kia cũng lục tục bắt đầu đứng ra chứng minh.

Trong lúc nhất thời.

Tâm triêu của bạn trên mạng lên xuống!

“Thật sự là Nhạc Đàn Song Tử Tinh khó phân ngang tài nặng sao?”

“Ngay cả tốc độ viết ca cũng cùng một cấp bậc?”

“Không ngờ nhạc đàn Tần Châu lại đồng thời xuất hiện hai yêu nghiệt tốc độ viết ca biến thái như vậy!”

“Chu Ca Vương nói bài mà Bạch Đế sắp phát, cũng là bài vừa mới viết hôm nay!”

“Cẩn thận ngẫm lại, lời này đã trải qua suy đoán, đầu tiên Bạch Đế chắc chắn cũng không dự liệu được trước Sở Từ Hội đột nhiên tiến lên hai tuyến a, cho nên hẳn khẳng định là vội vàng đuổi theo, gần đây ca khúc mừng tuổi nhất định là đáng mừng nhất, vì vậy hẳn dứt khoát tạm thời viết một ca khúc Hạ Tuế...”

“Không sai.”

“Chủ yếu là vừa vắn trên tay hẳn có một bài ca khúc Hạ Tuế quá thấp, khả năng tạm thời sáng tác rất lớn a!”

“Nếu như là sáng tác tạm thời, hôm nay Sở Từ mới vừa vào hai tuyến, nói cách khác bài này có thể thật sự là bài hôm nay của Bạch Đế!”

Đám bạn trên mạng đều đang suy luận đại sự.

Chẳng qua nội dung suy luận ra, kỳ thật vẫn rất đúng.

Thậm chí có người bạn mạng đã mở rộng đầu óc nói: “Ta thiếu chút nữa hoài nghi Bạch Đế cùng Sở Từ là một người, hai người bọn họ thực sự quá giống nhau, nhưng loại suy đoán này quá mức thái quá, không có khả năng là sự thực.”

Sự hoài nghi này quả thực không hợp lẽ thường.

Không hợp lẽ thường đến mức không ai lên tiếng.

Mà đa số người trên mạng cho rằng bài tiếp theo Bạch Đế sẽ ban bố, hẳn là bài hát sáng tác thời khắc này.

Mọi người đối với bài hát này càng chờ mong!

Cũng là trong sự chờ mong ấy, chín giờ chính thức hiện ra!

Các âm nhạc lớn đã sớm liên lạc tốt phát ra, thả ra ca khúc mới của Bạch Đế cùng Lý Tiêu hợp tác chúc mừng chúc mừng!

Nhìn thấy ca tên, người trên mạng cũng đã vui vẻ.

“Bài danh này, có chút hương vị của song quan.”

“Tầng thứ nhất ý tứ, hẳn là chúc mừng hẳn phát tài liên động vào năm ngoái.”

“Tầng thứ hai ý tứ là Bạch Đế đang chúc mừng Sở Từ đã dẫn đầu mình tiến vào tầng hai?”

“Cách cục!”

“Mặc dù não bổ, ta cảm giác ý tứ này của hẳn cũng không sai.”

“Bởi vì nhân vật như Bạch Đế, làm người làm việc bình thường đều rất có thâm ý.”

“Bổ cục lớn đến mấy cũng phải xem chất lượng ca hát.”

“Nghe một chút xem!”

“Không thể chờ đợi được nữa!”

Rất nhiều người lập tức ấn vào bài hát, giọng của Lý Tiêu lập tức vang lên.

...

“Trong miệng mỗi người ở mỗi đầu phố lớn ngõ nhỏ.”

“Hôm gặp mặt, câu đầu tiên chính là chúc mừng chúc mừng.”

“Chúc mừng chúc mừng chúc mừng, chúc mừng chúc mừng? Nguy!?”

“Mùa đông đã đến cuối thực sự là tin tốt, gió xuân âm áp sắp thổi thức tỉnh đại địa, chúc mừng chúc mừng chúc mừng chúc mừng chúc mừng chúc mừng người.”

Cái này “Chúc mừng chúc mừng ” kiếp trước có rất nhiều phiên bản.

Phiên bản truyền xưng tương đối rộng, đa phần là phiên bản Đặng Lệ Quân 60 tuổi, niên đại 90 của Đặng Lệ Quân phiên bản.

Hoặc là Cửu Thiên niên Lưu Đức Hoa, Trương Học Hữu hợp xưng bản sao NOOD, rất là vui vẻ.

phiên bản của Lý Tiêu tương đối giống như bản của Đặng Lệ Quân, giọng nói của cô cũng không non nớt, nhưng tiếng ca lại rất ngọt ngào, một đoạn trình diễn ca khúc trực tiếp đem sự vui

mừng của năm mới diễn ra vô cùng rõ ràng, hoàn mỹ phù hợp với tất cả mong chờ của mọi người đối với ca khúc mừng tuổi!

“Bài ca này mạnh quá!”

“Không hổ là Bạch Đế!”

“Ta còn sợ Bạch Đế sẽ dựa vào việc Nguyễn Cung chúc mừng phát tài một lần nữa, không nghĩ tới là loại phong cách này, cảm giác càng thêm âm áp, không còn là loại ca hát hoan ca như Cao Thăng nữa, càng có một loại vui sướng thông dong!”

“Thật dễ nghe! Thật dễ nghe!”

“Hàng năm bài nhạc mừng tuổi mùa xuân nhiều như vậy, ca khúc này có thể thoáng trở hết tài năng, nắm lỗ tai của ta, không nói nữa!”

“Dựa theo cách nói của Chu Ca Vương, đây là bài mà Bạch Đế mới viết hôm nay?”

“Hứa bài quả thật rất đơn giản, sáng tác không khó, giọng điệu thú vị cũng không tính là phức tạp, có lẽ là chữ vừa mới viết!”

“Bất quá chất lượng tổng thể cũng không tầm thường a!”

“Đây rõ ràng là một thứ rất đơn giản, quả thực có trình độ cao như vậy!”

Ca khúc hạ niên nhiều giai thoại tinh diệu, ca từ tinh xảo đa phần không đến nỗi, đa số đều là những ca từ đơn giản nhưng lại sang sảng.

Nhưng bởi vì tất cả ca khúc hạ niên đều là loại suy nghĩ sáng tác này, cho nên muốn từ đó trở hết tài năng thì thật sự không phải chuyện dễ dàng.

Mà hiển nhiên bài ca này của Bạch Đế đã làm được!

Đơn hàng đơn giản, lại làm cho người ta không cách nào từ chối, qua năm mới nghe được một ca khúc như vậy, rất thoải mái tự tại, cảm thấy hết thảy đều rất tốt đẹp!

Nhưng bây giờ các bạn trên mạng cũng hiểu được!

Từ năm trước Huyền Huyền mừng phát tài bắt đầu, hiện tại kiểm nghiệm một bài ca khúc có chất lượng tốt hay không, hẳn là xem tập Bài này xuất hiện tần suất ở phố lớn ngõ nhỏ!

Thậm chí số lượng thi đấu Quý Khải Bảng còn có sức thuyết phục!

Cho nên ngoài miệng khen thì khen, rất nhiều người đều đang chờ bài này tiếp tục vang lên, nhìn các đại siêu thị thương hiệu, các nơi như quầy hàng, có mua bài này hay không!

...

Ngày thứ hai.

Tiếng đáp lại vang lên!

Cực Quang bình minh, vô số bạn mạng đều đang chúc mừng chúc mừng chủ đề!

“Đi ra rồi, ha ha!”

“Ta quan sát cả một ngày, siêu thị tiểu siêu thị gần nhà chúng ta hôm nay tuyên bố ba bài hát, đầu tiên là chúc mừng phát tài cho người là may mắn rồi, sau đó chính là chúc mừng chúc mừng bài hát mới này của người!”

“Chúng ta cũng vậy!”

“Ha ha, ta mở tiệm trang phục, hôm nay khách nhân còn nhả rãnh, sao lại là vận may tới, sau đó ta quyết đoán đổi bài hát trong tiệm đổi thành Bạch Đế cương tế chúc mừng chúc mừng.”

“Không sai!”

“Vậy bài hát này của Bạch Đế sẽ có tiết tấu chúc mừng Huyền Huyền phát tài ba phần thiên hạ đó!”

“Thi Quý bảng cũng xông lên rồi!”

” download lượng công kích rất nhanh!”

“Bạch Đế muốn hai đường sao?”

Có danh khí của Bạch Đế gia trì, có khí chất hậu nhân của Lý Tiêu, cùng với thanh âm của y để bảo đảm.

Đồng thời lại có tin tức nhiệt độ Bạch Đế đuổi theo Sở Từ trùng kích hai tuyến, bài tập này cơ sở tiên thiên vẫn là tương đối không tệ!

Tâm Quý bảng biểu hiện ưu tú!

Tỉ lệ truyền xướng phổ lớn ngõ nhỏ cũng không thành vấn đề!

Thậm chí có bạn trên mạng còn trêu chọc nói: “Cảm tạ Bạch Đế đã giải cứu vận may trong vòng tuần hoàn của ta!”

Bởi vì sang năm mới, rất nhiều người thích đi dạo phố.

Khắp nơi đều có vận may tới Toan Nghê, nghe nhiều lời ca, lỗ tai đã sắp đầy kén, chip đọc sách mà rối rắm. Kỹ Năng ma sát. Khảo tử vô cùng tầy nã.

Bây giờ thì tốt rồi.

Rốt cục đã đổi bài hát!

Mặc dù bài hát này nghe nhiều, người xem cũng khó tránh khỏi cảm thấy tầy nã, nhất là câu “Chúc mừng chúc mừng chúc mừng chúc mừng”!

Mức độ tầy nã hoàn toàn không thua kém gì “May mắn đến chúc người may mắn!”

Ca từ quá trình lặp lại quá cao!

Chỉ là...

Mặc dù bài hát này nhiệt độ đủ, nhưng trên bảng xếp hạng bình luận tinh minh, Bạch Đế vẫn là tam tuyến như cũ!

“Chưa đủ sao?”

Lâm Tri Bạch cắn răng một cái, vậy thì làm một bài khác đi, nàng không tin mình lại không mở được đại môn của danh sách hai tuyến!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

**Chương 304: Sóng cấp 1! ” Bểng tuyết
mênh mông hòa tan, mắt thấy hoa mai
than thở, đêm dài dằng dặc qua đi, nghe
được một tiếng xuân kê, chúc mừng
chúc mừng chúc mừng nha, chúc mừng
chúc mừng chúc mừng...”**

Mùng hai tết!

Một bài chúc mừng mừng mừng của Bạch Đế, vang vọng khắp
phố lớn ngõ nhỏ!

Đương nhiên muốn nói tần suất bài hát tối cao nhất ở phố lớn
ngõ nhỏ, khẳng định vẫn là bài hát may mắn nhất của Sở Từ
kia, dù sao đây cũng là ca khúc Tần luyện ái biểu diễn trên sân
khấu Xuân Vãn. Nhưng theo Bạch Đế ra tay, bây giờ phố lớn
ngõ nhỏ, rốt cuộc không còn là một nhà ca khúc độc quyền
của Sở Từ nữa, chỉ là mắt thấy bài hát này nhiệt độ không
thấp, nhưng trên bảng xếp hạng của ngôi sao này vẫn không có
động tĩnh gì, Bạch Đế vẫn đứng ở danh sách ngôi sao ba
đường, bạn trên mạng nhất thời không nhịn được cười!

“Vẫn chưa vào hai ranh giới.”

“Đây không phải là uổng công bạn rợn rồi sao?”

“Nói thẳng ra cũng không đến mức phí công, ít nhiều gì có thể
tích lũy chút số liệu, nhưng cửa ải hai tuyến này thật sự không
dễ phá, đoán chừng Bạch Đế phải ở chỗ này nghỉ ngơi một
đoạn thời gian.”

“Đáng tiếc.”

“Bài hát này đã rất trâu bò rồi!”

“Ca ca sáng tác ngày hôm đó, có thể có trình độ này, quả thật
không có nói, nếu như ban bố bài hát ở sân khấu Xuân Vãn,
nói không chừng hiện tại Bạch Đế đã vọt tới hai tuyến rồi, dù
sao sức ảnh hưởng của Xuân Vãn bày ra ở đó.”

“Hừm?”

“Đợi một chút!”

“Các người mau nhìn, Bạch Đế lại muốn phát nhạc rồi!?”

Chuyện khiến mọi người bất ngờ xảy ra, giải trí thần thoại cùng với Thiên Quang giải trí âm nhạc bộ đột nhiên truyền ra tin tức: Tối mai Bạch Đế sẽ hợp tác với Ca Vương Chu Hàn, lần nữa phát biểu một bài ca Hạ Tuế.

Tin tức vừa ra!

Toàn bộ lưới đều mòng một chút!

Không phải vừa phát ra một bài ca khúc hạ niên Xuân Tiết sao? Mê xuân hủ treo? Chạy tốc a, thời gian chỉ cách một ngày, đây là tiết tấu phải tiếp tục viết!

“Mẹ kiếp!”

“Còn chưa từ bỏ a?”

“Mặc kệ lúc trước là viết thật hay là hiện thực, dù sao kế tiếp bài này khẳng định là nha hoàn tạm thời viết, hấn cảm thấy một bài không được, vậy dùng hai bài thử xem?”

“Chỉ hai đầu đã có thể làm được sao?”

“Cảm giác nói không tốt!”

“Khóa tam tuyến đến nhị tuyến này, vẫn là rất khó có được, bất quá nếu lại làm một bài nữa, ta cảm thấy hấn là có hi vọng rồi, đương nhiên điều kiện tiên quyết là chất lượng không được kéo chân, không thể so với 《chúc mừng chúc mừng》.”

“Yêu cầu này có chút cao.”

“Ca ca của Bạch Đế cơ bản có thể xác định là hiện tại, hấn hiện tại có thể đạt tới chất lượng chúc mừng chúc mừng là tốt rồi, nhưng hiện tại còn muốn đạt tới chất lượng này?”

“Cái này không dễ bảo trì đúng không?”

Toàn bộ mạng lưới đều đang sôi nổi thảo luận, trong đầu Lâm Tri Bạch lại đều là một bài ca Hạ Tuế Tân, hai đường này hấn không phải không thể xông qua!

Làm bài gì vậy?

Ánh mắt Lâm Tri lóe lên.

Lần này đến điểm không giống bình thường!

Ca khúc hạ niên ở Tần Châu đều là biểu diễn bình thường, kế tiếp mình sẽ diễn một bài biểu ca dành cho Hạ Tuế diễn kèm theo, có thêm cảm giác mới mẻ của chuyện này có lẽ có thể thành công?

Cứ quyết định như vậy đi!

Ra ngoài đi Nguyễn Cung tài thần đến bề nghề!

Sau khi quyết định ca khúc, Lâm Tri Bạch liên lạc với Chu Hàn Tẫn. Hôm nay lúc Lục Lục chúc mừng chúc mừng, hẳn đã nói sẽ cho đối phương một bài hát đấy.

“Ngươi biết tiếng Tề sao?”

“Đương nhiên là có, ta thường diễn xuất ở Tề Châu, còn từng phát biểu Tề Ngữ ca khúc, sao đột nhiên hỏi như vậy?”

“Chuẩn bị ghi ca đi.”

Lâm Tri Bạch không nói nhảm, trực tiếp gửi công bằng gỗ Tiễn Thần và ca từ Tiễn Thần đến Tranh cho Chu Hàn uống. Hôm nay là mừng một tết, đối phương chỉ có hơn một ngày để làm quen, nhưng loại ca khúc này độ khó không lớn, thời gian đủ rồi, đầu năm mới có thể thành lập thuận lợi.

Cứ như vậy.

Ngày thứ hai đã đến.

Buổi tối giờ Ngọ, rất nhiều người đã sớm bắt đầu chờ đợi, bình đài cực quang còn muốn thảo luận đủ loại bài ca Hạ Tuế thứ hai mà Bạch Đế sắp tuyên bố!

...

fan của Sở Từ.

“Thật là ngoan cường, một bài không được còn muốn làm lại một bài!”

“Nếu như hẳn có thể bảo trì 《Chúc mừng chúc mừng》, nói không chừng thật sự thành chất lượng ——.”

“Hắc hắc, chuyện này cũng không đơn giản!”

“Thật sự là nóng nảy rồi!”

“Hai tuyến không phải dễ dàng bày ra như vậy.”

...

fan của Bạch Đế.

“Hạ Tuế Ca đứng thứ hai của Bạch Đế không biết chất lượng ra sao.”

“Sắp phát tài rồi.”

“Lát nữa sẽ biết.”

“Các người nói xem, lần này có được không?”

“Cái này ai cũng không rõ ràng lắm, chỉ có quan phương mới biết được Bạch Đế cách ngôi sao số liệu hai đường còn thiếu bao nhiêu, chúng ta không nhìn thấy được.”

...

Trong nghề.

“Thời gian sắp đến rồi!”

“A!”

“Phát tài rồi!”

“Loại ca khúc lâm thời viết này, không xác định tính quá cao, cũng chỉ có Sở Từ có thể ca viết lại nhanh, lại có thể bảo trì chất lượng, không biết Bạch Đế có thể làm được ổn định phát huy giống nhau hay không.”

“Nghe một chút xem.”

...

Ngay khi khắp nơi đều chờ mong, bỗng nghe thần tài chính thức tuyên bố, rất nhiều người lập tức tiến vào phát sóng!

Ca khúc: Tài Thần đến

Nói từ: Bạch Đế

Khúc nhạc: Bạch Đế

Biểu diễn: Chu Hàn tận lực biểu diễn:

Giọng Chu Hàn rất thích hợp với phong cách bài này, đôi mắt chọn ca kỹ của Lâm Tri Bạch hiện tại đã càng tinh chuẩn hơn:

“Tài thần đến tài thần hảo tâm dễ báo!”

“Thần thoại tài thần thoại? Tiền là con đường đúng đắn!”

“Tài thần đến tài thần đến nhanh hai bước!”

“Tìm được? Người có tiền đồ? Họp phủ mừng tuổi vừa mới, Khánh Tân hỉ khí hỉ doanh, đồng loạt chúc người phúc ấm áp cường tráng, chúc người năm nay mừng được vinh thăng, hướng về muôn vui cười cầm tú tiền đồ, nguyện phu phụ ân ái quan tâm chu đáo, ngày qua có cát tinh chiếu bách sự không kiêng kỵ, cùng thân hữu gặp nhau nói chuyện hợp ý, tràn ngập tân xuân vui mừng hơn hờ nhướng mày...”

Tề ngữ!?

Khi nghe được bài hát này, cơ hồ tất cả mọi người đều sửng sốt một chút, không nghĩ tới đây lại là một bài Tề Ngữ Ca, đây là rất nhiều người Tân Châu lần đầu tiên nghe được bài Hạ Tuế Ca có dùng tiếng Tề ngữ hát!

Sau một khắc!

Lướt bạn sôi trào!

“Cảm giác ca múa này quá tuyệt, nói là ca khúc hạ niên nhưng vô cùng động cảm, khiến người nghe không nhịn được muốn nhảy theo là chuyện gì?”

“Thật dễ nghe!”

“Hoàn toàn không kém gì Nguyễn Cung chúc mừng Nguyễn Cung!”

“Không ngờ Tề Ngữ viết Hạ Tuế Ca cũng có cảm giác như thế!”

“Bạch Đế sao có thể tề ngữ được, thiên phú ngôn ngữ của hắn cũng quá tốt rồi!”

“Biết tiếng đồng hồ cũng rất bình thường đi, một người là Tề Châu tiếp cận Tân Châu chúng ta, hai là Tề Ngữ và lời nói bình thường cũng rất giống, thuộc về ngôn ngữ cùng một hệ thống, chưa nói tới ngôn ngữ thiên phú rất tốt.”

“Biết tiếng Tề là bình thường, nhưng người không biết Bạch Đế còn hiểu Sở Ngữ chứ?”

“Trước đây Bạch Đế từng phát Sở Ngữ Ca, bây giờ ta còn chưa có chuyện gì muốn nghe!”

“Tề Ngữ Sở đều biết, thiên phú ngôn ngữ này quả thực rất tốt!”

“Mấu chốt là ca từ 《Tài Thần đến》 này, bên trong có chút đồng ngôn, người Tần Châu hoàn toàn không hiểu, chỉ có thể đánh giá cả suy đoán, Bạch Đế có thể viết ra chứng tỏ hẳn từng nghiên cứu.”

“Xong rồi!”

“Lần này ổn rồi!”

“Bạch Đế quá lợi hại, vừa viết xong chúc mừng chúc mừng người, lại thêm một ca khúc chúc thọ kinh điển như vậy, hơn nữa còn là cùng nhau biểu diễn, chất lượng không chiết khấu chút nào!”

Bạn trên mạng đều đã xong!

Bạch Đế cũng bắt đầu tỉnh thần!

Ngay cả Tài Thần cũng mời tới!

...

fan cuồng của Bạch Đế cũng sướng rồi!

“Đây chính là tài hoa của Bạch Đế. Chẳng những hẳn còn có thể viết ra một ca khúc hạ niên bảo trì chất lượng, còn có thể dùng tiếng nhạc Tề Ngữ hát!”

“Mấu chốt là bài ca này được viết ngay từ đầu!”

“Sở Từ am hiểu nhất không phải là sáng tác tạm thời sao?”

“Ngại quá, Bạch Đế cũng biết!”

“P sóng này hẳn là có thể vọt tới hai tuyến rồi nhỉ?”

...

fan của Sở Từ dở khóc dở cười.

“Mặc dù là đối gia, nhưng ta không thể không nói Bạch Đế thật sự là một đối thủ khiến người ta tán thưởng.”

“Quá nhiều trò!”

“Ngay cả Tề Ngữ - Hạ Tuế Ca cũng xuất hiện rồi!”

“Trước kia ta còn không biết thế mà Bạch Đế vẫn có thể cùng nói chuyện!”

“Hiện tại ta đã bắt đầu thích Bạch Đế rồi, đương nhiên ta càng thích Sở Từ hơn!”

...

Bên trong ngành cũng bị chiêu chúc sinh này của Bạch Đế làm cho kinh ngạc!

“Thật sự để cho hắn làm được!”

“Bài Tề Ngữ Hạ Tuế này thật sự không ngờ tới a!”

“Ta cảm thấy bài ca này phóng tới Tề Châu cũng có thể nổi nóng!”

“Chu Ca Vương phối hợp với bài này thật quá tuyệt mà!”

“Nhìn xem cấp bậc ngôi sao nói như thế nào đi.”

“Mặc dù bài ca này rất lợi hại, nhưng năm nay Bạch Đế phát ca lượng tương đối ít, cho nên cho dù có hai bài Hạ Tuế Khúc chất lượng cao cũng chưa chắc có thể thành.”

...

Sưu sưu sưu sưu!

Không còn nghi ngờ gì nữa!

Bài hát này đã cháy rồi!

Mùng hai tết, Trích Tài Thần đến Miếu Miếu phún lượng một đường cuồng bão!

Ba trăm vạn!

Năm trăm vạn!

Tám trăm vạn!

Nhưng mà mãi cho đến rạng sáng, Trích Tài Thần đến Nhai Tí cũng đột phá một ngàn vạn, nhưng trên bảng xếp hạng bình minh, Bạch Đế vẫn đang đợi ở danh sách ba tuyến!

Giờ khắc này.

Không biết bạn trên mạng nói cái gì cho phải!

“Vẫn không được, bài hát đẹp như vậy cũng không xông lên được!”

“Ai bảo năm nay Bạch Đế lười biếng, không thể chính thức viết ra mấy bài hát, không giống năm thứ hai hấn vừa mở miệng, hát trộm cần khoái, cho nên nhân khí và số liệu tăng cũng nhanh...”

“Vẫn còn kém một chút tích lũy!”

“Đáng tiếc, sau này lại nỗ lực đi.”

“Dù sao lấy thực lực của Bạch Đế sớm muộn gì cũng có thể hai đường, thậm chí một đường.”

“Đúng vậy.”

“Kỳ thật ta cảm giác có lẽ chỉ kém một chút xíu!”

“Đó cũng là chuyện không còn cách nào khác.”

“Có điều đợt này thật là sáng khoái, sang năm vẫn có thể nghe hai bài ca mới của Bạch Đế, ha ha, nói ra thực sự phải cảm tạ Sở Từ.”

Gần sang năm mới.

Bạn trên mạng đặc biệt nhàn rồi, cho nên mấy ngày nay mạng lưới cũng cực kỳ náo nhiệt, cũng bởi vì thời gian của mọi người nhiều, cho nên chuyện Bạch Đế xung kích tuyến hai, hiện tại đã để ý đến toàn bộ mạng lưới.

...

Mà Lâm Tri Bạch tuyên bố xong 《Tài Thần đến》, ở trong nhà đối bảng xếp hạng của các minh tinh, kết quả một ngày cày nhiều lần như vậy, cũng không thấy Bạch Đế vọt tới danh sách hai đường, lập tức cảm thấy cả người đều không tốt.

Còn thiếu bao nhiêu?

Sao vẫn chưa lên?

Tề Ngữ Hạo đều không dùng được sao?

Lâm Tri Bạch cắn răng một cái, hấn vẫn đấu khẩu với hai đường này, hai bài nhạc Hạ Tuế không được thì ba bài kia là

được rồi, cùng hát tiếp đi!

Ca gì đây?

Điều này cần suy nghĩ.

Kiếp trước tiết xuân có rất nhiều ca khúc hạ niên sẽ được phát thông tuần hoàn, mấy bài thượng niên Lâm Tri Bạch tuyên bố trước đó tất cả đều được tính toán, trước mắt còn chưa tới lúc dùng hết.

Có rồi!

Lâm Tri Bạch đột nhiên nghĩ đến việc mỗi người đều đã nghe qua 《Thường đến bài kinh điển kia về nhà thăm》, tuy bài hát này rất đơn giản, nhưng bởi vì giọng hát sang sảng, cộng thêm ca khúc khuyên người ta về nhà làm bạn với cha mẹ, cho nên bên trong ẩn chứa tình cảm vô cùng chân thành, mang theo hương vị kích động.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch trực tiếp viết ca khúc cho nàng, sau đó gọi điện thoại cho Tần luyện, chủ yếu là âm thanh của Tần Triệt có vẻ thích hợp với bài hát này.

Sau khi định ra quy trình.

Tuyên truyền thả ra ngoài.

“Nếu Bạch Đế hợp tác với Tần ái thì ca khúc hạ niên mới sẽ được chính thức tuyên bố vào buổi sáng đầu ba ngày ba đêm ngày mai, kính xin chờ mong!”

Tin tức vừa ra!

Toàn bộ mạng lưới mòng bức!

“Sao lại tới nữa!”

“Không phải đã có hai tay rồi sao?”

“Phốc!”

“Bạch Đế đây là cùng Hạ Tuế ca đối đầu à!”

“Quá điên cuồng!”

“Bạch Đế linh cảm là dùng không hết sao?”

“Đã liên tục hai đầu rồi, lần này còn có thể bảo trì chất lượng không?”

“Chắc là rất khó?”

“Còn có thể đại hoan nghênh thủ đô?”

“Đây đều là ca khúc hạ niên hần viết trước đây!”

Từ khi xuất đạo đến nay, đây là lần đầu tiên Bạch Đế phát đạt tần suất cao như thế!

Mà hai ca khúc hạ niên ở phía trước, đã hoàn toàn khiến mọi người mong đợi!

Đó là nguyên do.

Mùng 3 Tết!

Lúc bài hát thứ ba của Bạch Đế sắp tuyên bố, quần chúng ăn dưa trên mạng lại càng nhiều hơn!

Trong nghề!

Bạn nổi mạng!

fan của Sở Từ!

fan của Bạch Đế!

Tất cả đều đang chờ bài hát mới của Bạch Đế!

Muốn nhìn xem hần còn có thể làm ra thủ đoạn gì nữa!

Chính là ở trong bầu không khí này, 《Thường An về nhà xem》 tuyên bố!

“Tìm chút thời gian rảnh rồi kiếm chút thời gian, dẫn hài tử thường xuyên về nhà thăm nhà, mang theo nụ cười mang theo chúc nguyện, cùng với người yêu hướng về nhà nhìn một chút, ma ma chuẩn bị một ít lẩu hải, ba ba thu xếp một bàn cơm ngon, cuộc sống phiến não nói cho ma ma nghe, chuyện làm việc nói chuyện với ba ba!”

...

Công ty của nhà nào đó.

Cô gái đang tăng ca đang đỏ mắt gọi điện thoại.

“Mẹ.”

“Là Tiểu Mai nha, đã ăn cơm tối chưa? Gần đây thời tiết lạnh rồi, nhớ mang nhiều một chút, ma ma dệt áo cà hô cho con, quay đầu lại gửi qua, hay là địa chỉ lúc trước đúng không?”

“Mẹ, con nhớ con!”

“Mẫu thân cũng muốn con, vừa mới ăn sủi cảo với cha con, con yêu nhất là thịt lợn, rau họ, đáng tiếc năm nay con chưa về nhà...”

“Ta...”

“Không có chuyện gì đâu, ma ma hiểu, sự nghiệp quan trọng. Con ở bên ngoài chăm sóc tốt cho mẹ thì yên tâm, đừng ăn bảm bán ngoài, không khỏe mạnh.”

“Ừm.”

Thiếu nữ nghe ma ma dặn dò, trước kia chỉ cảm thấy lải nhải, nhưng năm nay có lẽ là bởi vì không về nhà, trong điện thoại nghe được đúng là đặc biệt thân thiết, trong lòng tuôn ra dòng nước ấm.

Bỗng nhiên.

Nữ hài đưa ra một quyết định: “Ngài chịu mệt rồi, gói thêm sủi cảo. Ngày mai ta sẽ về nhà!”

“A? Người không phải...”

“Xuân tiết cộng thêm không tăng ca công ty là để cho chúng ta tự do lựa chọn, ta nghĩ các người rồi, ngày mai sẽ trở về thăm các người một chút!”

“Được!”

Trong âm thanh của mưa mưa, mang theo một tia khóc nức nở.

Nữ hài sau khi cúp máy, xoa xoa đôi mắt đỏ phát chua, bên tai thì là tiếng ca từ trong máy tính truyền ra:

“Thường quay về nhà nhìn xem, cho dù giúp mẫu thân rửa chén cho chiếc đĩa, lão nhân không muốn nữ nhân vì nhà mà cống hiến bao nhiêu, cả đời không dễ dàng gì xếp thành một vòng tròn tròn!”

Đúng vậy.

Thường về nhà xem một chút!

...

Một phòng trọ nào đó.

“Hoặc là ta vẫn là trở về nhà một chuyến đi.”

“Cũng không biết chân lạnh của ba ba thế nào rồi.”

“Hắn vừa đến mùa đông sẽ không thoải mái.”

“Vậy trở về đi!”

“Cũng mang theo hài tử về.”

“Lão nhân gia một năm không có nhìn thấy tôn tử cùng Tôn nữ nhi.”

Bên trong căn phòng.

Tiếng ca giống nhau lại vang vọng.

“Thường thì về nhà xem một chút, cho dù có đâm vào lưng ba thì cũng xoa bóp vai, lão nhân không mong con cái sẽ cống hiến bao nhiêu cho nhà, cả đời đều phải quan tâm tìm được bình an!”

...

Khu bình luận của ca khúc!

Vô số bạn trên mạng nhấn lại!

“Ca ca rõ ràng đơn giản, chính là khiến người ta nghe không nhin được mà nhớ nhà.”

“Nghe khóc.”

“Vốn không cảm thấy tết âm lịch không về nhà có cái gì không đúng, nhưng nghe xong ca này trong lòng đột nhiên không có cảm giác gì.”

“Chuyện này ca hát vào trong lòng người ca hát a.”

“Ở bên ngoài làm công mấy năm, nghe được một bài hát như vậy thật sự không gánh nổi!”

“Thật cảm động!”

“Mấy bài ca chúc mừng của Bạch Đế, không ngờ ta thích bài hát này nhất!”

Ca khúc vô cùng đơn giản, lại ẩn chứa tình cảm mộc mạc, đây là 《 Thường từng làm cảm động vô số người về nhà thăm 》 .

...

Sưu sưu sưu sưu!

Lượng download này bắt đầu điên cuồng tăng lên!

Toàn bộ độ thảo luận cũng lập tức tăng lên!

“Bạch Đế tuyệt!”

“Ta nguyện xưng Bạch Đế là vua của Hạ Tuế Ca!”

“Giết hẳn điên rồi!”

“Thêm một bài nữa!”

“Ha ha ha trên lầu người cũng điên rồi?”

“Làm sao có thể có a!”

“Đã ba bài rồi!”

“Bạch Đế cũng có cực hạn.”

“Sự bất quá tam.”

“Không có bài thứ tư đâu.”

“Lần này có thể được không?”

“Mẹ kiếp!”

“Vẫn không thành!”

“Cái vụ hai đường này cũng quá khó đi!”

Bài hát thứ ba, vẫn đánh giá tốt như thủy triều, nhưng xếp hạng bình luận tinh cấp Bạch Đế vẫn không hề thay đổi!

Tất cả bạn trên mạng đều bó tay rồi!

Liên tiếp ba bài Hạ Tuế Ca ưu tú như vậy đều vô dụng sao?

Người xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, chuyện càng ngày càng lớn, khi tin tức truyền thông được đưa ra, tất cả tin tức hôm nay đều có liên quan đến Bạch Đế!

Hai đường Vạn Bạch Đế xung kích thất bại!

Ba bài Hạ Tuế Ca liên tục của Kỳ Bạch Đế đánh giá tốt như thủy triều!

Kỳ Bạch Đế: Vương của Hạ Tuế Ca? Phù Huê

Kỳ Bạch Đế còn có thể có bài Hạ Tuế Ca thứ tư sao?

Chữ Bằng phát cuồng ba đầu Hạ Tuế Ca, tất cả đều là Bạch Đế hiện đang viết?

《Tài hoa hơn người! Bạch Đế lâm thời sáng tạo cũng có thể kinh diễm toàn võng!

”Sở Từ viết ca nhanh, Bạch Đế cũng viết ca với tốc độ kinh người!”

...

Lâm Tri Bạch cũng sắp ma đầu rồi, Bạch Đế còn chưa tiến lên nhị tuyền, có làm hay không đây!

Đi đi!

Chúng ta tiếp tục!

Lâm Tri Y Khắc Tư tỷ tỷ: “Tìm giúp ta mấy ca sĩ!”

Lâm Hi thất thanh nói: “Không phải ngươi còn muốn tiếp tục phát Hạ Tuế Ca sao, liên tục ba đầu còn không đem ngươi nhỏ sạch sẽ à!”

Hiển nhiên.

Lâm Hi cũng đang chú ý chuyện Bạch Đế xung kích đường tơ kẽ tóc.

“Ta vẫn ổn.”

Lâm Tri Bạch thúc giục: “Nhanh tìm mau tìm mau, ta phát nhạc đây.”

“Được!”

Tỷ tỷ bên kia cũng không nhiều lời, nếu linh cảm của đệ đệ còn chưa dùng hết, như vậy phải ủng hộ!

Vậy bài gì đây?

Lâm Tri Bạch trừng mắt, viết xuống mấy chữ to: Ngày tốt lành!

Tổng Tô Anh hát Hạ Tuế Ca!

ngụ ý tốt, giai điệu rõ ràng, tuyệt đối là ra sức!

Không đúng.

Mấy bài hát phía trước cũng rất dóc sức, nhưng đều không có thể giúp mình xung kích đến hai đường, có lẽ số liệu của mình tương đối nhiều?

Vậy thêm mấy bài nữa!

Cứ coi như là Bạch Đế ra một phát album đi!

Lâm Tri Bạch hiềm hơi lắm, gà con đọc sách hể hể nói là biết. Sê K Khắc Hoa Hoa Hoa, sau đó bị đặt một ca khúc, ca tên là 《Tình ái ái gia đình》.

Như thế vẫn chưa đủ!

Ba động này nhất định phải đúng lúc!

Lâm Tri nghiên răng nghiên lợi phóng đại chiêu!

Ca khúc áp đáy hòm tiền thế mỗi khi xuân đến cuối mỗi năm đều phải làm một lần một lần, khó quên trời cao đất dày!

Cái gì?

Hôm nay đã mừng ba rồi?

Bài ca này hẳn là đang ở Xuân Vãn thả?

Không quan trọng, hiện tại dù sao vẫn là tiết xuân, nhất định phải một đợt lưu chuyên, hai vạch nho nhỏ có khó khăn gì!

(Bản chương xong)

**Chương 305: Nhạc ca Hạ niên tổ sư gia!
Lúc này bên ngoài cũng không biết Bạch
Đế rốt cuộc đã làm những gì, giờ phút
này trên mạng đang lửa cháy ngất trời
thảo luận chuyện này.**

“Bạch Đế mạnh thật!”

“Tuy rằng không vọt tới hai đường, nhưng liên tục hiện lên ba bài Hạ Tuế Ca, còn phải biên soạn khúc hòa, đều hoàn thành một ngày, hiệu suất thật sự tuyệt!”

“So với Sở Từ cũng không kém bao nhiêu!”

“Thiên tài đỉnh cấp, đều có chỗ chung đúng không?”

“Đúng là ngu bức, một tên Sở Từ như ta đều bội phục!”

“Ba bài hát kia rất tốt!”

“Đúng vậy a!”

“Sao các ngươi không cho rằng Bạch Đế sẽ phát bài thứ tư?”

“Hắn còn chưa tới hai đường đâu.”

“Ta xem chừng hiện tại Bạch Đế đã bị ép khô, một giọt cũng không còn.”

“Ừm!”

“Đợi một chút!”

“Ta cót a! “

“Bạch Đế đánh nhau điên thật rồi à!”

Ngay khi mọi người cho rằng Bạch Đế đã bị ép khô, không viết ra được bài nhạc hạ niên thứ tư, thần thoại phát ra tin tức

---

Ngày mai!

Cũng chính là Sơ Tứ!

Bạch Đế sẽ lại ra ca khúc hạ niên ba đầu!

Khán giả vừa thấy tin tức này liền tròn tròn mắt.

...

Bên kia.

Trên một nhạc đàn nào đó.

Mấy người âm nhạc tập trung lại một chỗ.

“Bạch Đế quá mạnh mẽ!”

“Mạnh mẽ như vậy còn không xông được đến hai vạch a.”

“Xem ra Bạch Đế thật sự sắp bị Sở Từ áp chế một thời gian rồi.”

“Trên đường ta vừa tới đây, đã nghe thấy không ít thương hiệu của Dương Thường gửi Bạch Đế về thăm thú.”

“Đây là ca đơn của các cửa hàng lớn đều phong phú.”

“Trước kia chỉ có Chủ Bằng chúc mừng, phát triển tuần hoàn phát tài thôi.”

“Năm nay chẳng những có thêm suất vận may của Sở Từ đến, còn có ca khúc hạ niên ba đầu của Bạch Đế.”

“Hửm?”

Một người trong đó vừa nói chuyện vừa lướt web trên mạng, bỗng nhiên hắn thấy được tin tức Bạch Đế ngày mai tiếp tục tuyên bố ca khúc hạ lễ ba năm mới, lập tức kinh hô lên: “Ngày mai Bạch Đế còn có ca khúc ba đầu phải tuyên bố!”

“Ta lau!”

“Còn muốn tiếp tục?”

“Đây không phải là đã ba đầu rồi sao!”

“Kẻ này không có cực hạn ư!”

“Rốt cuộc là ai nói không có khả năng có đệ tứ thủ?”

“Đây là bài thứ tư, thậm chí thứ sáu!”

Đám nhân sĩ trong nghề này đều sững sờ, nhưng Bạch Đế đã hoàn toàn điên cuồng, không ai có thể ngăn cản!

Ngày thứ hai!

Buổi tối.

Ca khúc ba đầu lần lượt được đưa ra!

...

Đầu tiên là ngày tốt 《 ngày lành 》 đăng bài này!

“A ~ “

“Hôm nay là một ngày tốt lành!”

“Chuyện gì thậm chí có thể thành!”

“Hôm nay là ngày lành để mở cửa nhà ta nghênh xuân phong...”

Vô số người nghe tiếp!

“Thật dễ nghe!”

“Đây đã là bài thứ tư rồi, sao chất lượng còn cao như vậy!”

“Đầu óc Bạch Đê sao lớn lên thế!”

“Mấy bài này ta đều có thể download rồi!”

“Ha ha ha, đây là ca đơn cho các cửa hàng lớn lại hung hăng phát ra một đợt a!”

“Lần này chắc là hoàn thành rồi!”

“Còn có đệ ngũ thủ lục thủ nữa!”

...

Ca khúc yêu thân tương ái người một nhà tuyên bố rồi!

“Bởi vì chúng ta là người một nhà!”

“Người một nhà tương thân tương ái!”

“Có duyên mới có thể gặp nhau, có lòng mới quý trọng, cần gì phải khiến mây đen đầy trời che khuất tâm mắt!”

Giai điệu tươi đẹp!

Là lời bài ca trên đầu Lang Lãng!

Giống như mấy bài hát ở phía trước, nháy mắt chinh phục lỗ tai vô số người!

“Ngươi có thể vĩnh viễn tin tưởng Bạch Đê!”

“A a a, thủ lĩnh này quá hợp khẩu vị của ta!”

“Ha ha ha, Bạch Đế một hơi phát nhiều như vậy, luôn có một bài là người thích!”

“Toàn bộ thích phá như thế nào?”

“Sang năm mới có cần chơi như vậy không! “

“Bạch Đế viết Hạ Tuế Ca, cảm giác đã xuất thần nhập hóa!”

...

Bài cuối cùng!

Cũng là bài ca mừng tuổi thứ sáu được Bạch Đế ban bố gần đây, “Sẽ không quên đêm nay”!

Bài hát này rất hay!

Có chút người xem nghe không quen.

Nhưng tổng thể lại là bài đánh giá cao nhất!

“Thật sự tuyệt!”

“Bạch Đế Hạ Tuế Ca, vô địch!”

“Ta chợt nhớ tới một danh hiệu của Sở Từ!”

“Xung hiệu là gì?”

“Tổ sư gia, ca khúc hôn yến!”

“Hiện giờ chắc hẳn Bạch Đế cũng có danh xung!”

“Cái gì?”

“Hạ Tuế ca khúc tổ sư gia!”

...

Hạ niên ca khúc tổ sư gia!

Đây chính là danh hiệu ” vinh quang” mà Bạch Đế sau khi tuyên bố sáu bài ca Hạ Tuế liên tục đạt được!

Nhưng đây không phải mục đích của Lâm Tri Bạch!

Mục đích của Lâm Tri Bạch là Bạch Đế tiến hai tuyến!

Ánh mắt của mọi người đều đồng thời nhìn về bảng xếp hạng bình luận của các minh tinh!

“Có thể được sao?”

“Lần này hẳn là có thể chứ?”

“Bạch Đế vì xung kích hai đường mà đã trở thành ca khúc Hạ Tuế Tổ sư gia rồi!”

“Ha ha ha ha ha ha ha, cái danh xưng này thật nổi địa khí!”

“Việc này thật sự không thể nào nói nổi.”

“Quả thật là có thanh tú!”

“Cùng một đề tài, liền viết sáu bài hát, thủ đoạn kinh điển, cái này người bình thường nào có thể làm được!”

“Ta thậm chí hoài nghi Khúc ba cũng không có bản lĩnh này!”

“Viết Hạ Tuế Ca đơn giản, chất lượng cao thủ đầu thật sự không đơn giản!”

“Nga, vô.”

“Đổi mới rồi!”

Có người đổi mới bảng xếp hạng cấp đánh giá minh tinh một chút.

Keng!

Mọi người theo bản năng tìm Bạch Đế trong danh sách tam tuyến, kết quả tìm một hồi cũng không thấy.

Thẳng đến khi có người nhìn về phía danh sách hai tuyến, rốt cục nhìn thấy Bạch Đế!

“Thành công rồi!”

“Lợi hại quá!”

“Rất không dễ dàng!”

“Vì hai tuyến này, Bạch Đế đã viết sáu bài hát, tất cả đều là Hạ Tuế Ca hiện đang viết!”

“Cảm tạ Sở Từ!”

“Nếu như không kích thích như Sở Từ, chúng ta cũng không nghe được sáu bài hát này của Bạch Đế đâu!”

“Ha ha ha, sau này phải ủng hộ Sở Từ thật nhiều, tốt nhất là giúp đỡ Sở Từ tiến vào một đường, đến lúc đó không biết

Bạch Đế điên bao nhiêu!”

“Nói thật lòng.”

“Nếu như không phải do Sở Từ này, ta thật sự không biết Bạch Đế viết Hạ Tuế Ca như vậy!”

“Được rồi, chúc mừng Bạch Đế!”

Mấy ngày tết sau, mọi người đều nhìn Bạch Đế Trùng hai đường, cho nên nhìn thấy hấn thành công, vậy mà cũng cảm thấy nhẹ nhàng thở phào.

Ngược lại là một vài fan của Bạch Đế bắt đầu trêu chọc:

“Đáng tiếc!”

“Nếu Bạch Đế còn chưa ra ngoài hai đường, liệu hấn có tiếp tục đăng bài chúc mừng không?”

“Khẳng định như vậy!”

“Sáu thủ đô phát rồi, ai dám nói hấn viết không ra bài thứ bảy đâu!”

“Đúng vậy a!”

“Lúc đầu ta cho rằng, ba đầu chính là cực hạn của hấn, kết quả khi thò ra cái thứ tư thứ sáu, thứ sáu thì khiến cả người choáng váng!”

Thật đặc sắc!

Sóng xông lên hai đường này, đối với ca mê mà nói có thể nói là đặc sắc, toàn bộ hành trình cao năng!

Chủ yếu là cảnh tượng này quá đồ sộ, Tần Châu có nhiều minh tinh như vậy sẽ xung kích bảng xếp hạng của minh tinh, nhưng chưa từng có người nào là xung kích như Bạch Đế, chính là phát ca hát ca hát ca vang...

Mãi tới hai đường kẻ địch!

Nghe rất đơn giản đúng không?

Nhưng đòi lại bất cứ một ngôi sao nhị tuyến nào, thì còn có ai có thể giống như Bạch Đế, một bài ca khúc như vậy, tế bào não chết rồi cũng không thể viết ra được nhiều bài ca hay như vậy!

...

Lâm Tri Bạch gia.

Lâm Tri Bạch sau khi nhìn thấy mình thành công, lộ ra nụ cười, cuối cùng có thể nghỉ ngơi một chút.

Mẹ đều bị Lâm Tri Bạch dọa sợ, chủ yếu là đau lòng nhi tử của mình, viết nhiều bài hát như vậy thì phải chết bao nhiêu tế bào não a, “Hảo bốp? Miêu mi đánh cắp hoàng thiết soạng khoe khoang?”

“Ta không sao.”

Lâm Tri Bạch thừa nhận mình có chút cấp trên, bắt quá kỳ thật vấn đề không lớn.

Bởi vì những người viết đều là những ca khúc hạ niên, giai điệu quy mô rất đơn giản, cục diện đối với một ít nhân sĩ trong ngành mà nói đương nhiên chấn động chút ít, nhưng vẫn còn ở trong phạm vi có thể miễn cưỡng lý giải.

“Sở Từ phụ thể là cái gì?”

Lâm Hi cười nói: “Trước kia ta còn không biết, tốc độ viết ca của ngươi lại không hợp thói thường như vậy!”

Cha nói: “Con biết, lúc trước tiệc diên cuồng ‘Tiêu Lê’ không bao lâu ông ấy đã hoàn thành, tất cả phối nhạc sư mà con đã gặp đều nhanh hơn con!”

“Chúc mừng ngươi nha, cuối cùng cũng là hai điểm mạnh.”

Lâm Thắng Thiên cũng cười nói theo, sau đó nhin không được hỏi một câu: “Nếu sáu bài hát còn chưa đủ, ngươi sẽ tiếp tục viết bài thứ bảy sao?”

“Sẽ không.”

Lâm Tri Bạch quyết đoán lắc đầu.

Ca khúc chúc tuổi của Đại Thiên triều, đợt này đã bị Lâm Tri Bạch ép khô rồi.

Đương nhiên vẫn còn một số ca khúc miễn cưỡng có thể sử dụng, nhưng phần lớn lực ảnh hưởng không bằng sáu bài hát đã được tuyên bố. Sáu bài hát này gần như đã đem một lưới

gom sạch những bài hát đang phổ biến ở lễ xuân kiếp trước, cũng chính là cái gọi là lông dê cạo trọc rồi!

Có điều đây cũng là đáng giá.

Bởi vì xuân đến không phải Lâm Tri trắng muốn hát là có thể phát khúc, những ca khúc hạ niên này giữ lại cũng là giữ, không bằng một lần phát sạch sẽ, hỗ trợ tự mình bước lên danh sách ngôi sao hai tuyến.

Hiện tại lại xuất hiện tuyến Bạch Đế.

Sở Từ cũng là hai đường.

Lâm Tri Bạch còn đang nghĩ nếu như Sở Từ Mã Giáp phơi sáng, hai cái áo giáp xác nhập, có lẽ mình sẽ trực tiếp tiến vào một bậc, thậm chí có hy vọng vượt qua một bậc cũng không chừng?

Đương nhiên nghĩ đi nghĩ lại.

Sau khi Sở Từ rời ngựa, Lâm Tri Bạch còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, hẳn cần một cơ hội thích hợp, bắt quá chuyện này, là kế hoạch được lên kế hoạch.

Lâm Tri Bạch nheo mắt lại.

Có lẽ năm nay Sở Từ sẽ ngã ngựa.

...

Chưa nói đến chuyện Sở Từ khi nào sẽ chuẩn bị việc ngã ngựa.

Mấy ngày kế tiếp, bởi vì Bạch Đế một hơi phát ra sáu bài nhạc hạ niên, trong thời tiết xuân, ngõ nhỏ đường cái cuối cùng cũng không đơn điệu nữa!

Hôm nay mừng năm.

Lâm Tri Bạch còn cố ý ra cửa dạo một vòng.

Có cửa hàng đang truyền tin đen dử dội để lắng nghe, có cửa hàng đang truyền tin chúc mừng phát tài, có cửa hàng đang truyền tin chúc mừng chúc mừng, còn có cửa hàng đang chiếu 《 Tài Thần Dục Dục 》 các loại.

Đúng như lời bạn trên mạng nói:

Bạch Đế dùng sức một mình, phong phú thể ca phổ lớn ngõ nhỏ!

“Rốt cuộc không cần bị đơn khúc tuần hoàn tủy não nữa!”

“Cảm tạ Sở Từ, cảm tạ Bạch Đế!”

“Đột nhiên có chút đau lòng ca khúc Vương ca đêm xuân năm sau...”

“Năm nay Bạch Đế một hơi hát bài Hạ Tuế sáu đầu, ca khúc đầu xuân sang năm làm sao mà chơi được nữa?”

“Những ca khúc hạ niên này không thể nào vượt qua được!”

“Bạch Đế vị tổ sư gia này đã trực tiếp đem ca khúc Hạ Tuế này đi đến đầu rồi!”

“Không sao.”

“Ngày xuân sau này ta sẽ nghe mấy ca khúc hạ niên như Bạch Đế, cộng thêm “May mắn cho Sở Từ” là đủ rồi.”

Đáng nhắc tới là:

Bởi vì đợt này của Bạch Đế là vì đuổi theo Sở Từ Tiến hai tuyến mới làm ra hành động vĩ đại phát ra sáu bài Hạ Tuế Kim Khúc.

Đó là nguyên do.

fan trắng chói lọi, vậy mà lại không thực hiện trao đổi với fan của Sở Từ.

Quan hệ hai bên thậm chí còn khá hài hòa hiếm thấy.

Bạch Đế Phần rất khách khí:

“Lão sư Sở Từ muốn cố gắng lên!”

“Bạch Đế phải dựa vào sự thúc giục của sư phụ Sở Từ!”

“Không có lão sư Sở Từ, Bạch Đế lười không ra gì!”

“Đúng vậy, chỉ có Sở Từ mới có thể khơi dậy dự vọng thắng bại của Bạch Đế!”

Sở Từ Hoa khiêm tốn:

“Bạch Đế sư phụ cũng là tấm gương của Sở Từ, chip đọc sách mức độ rồi rắm. Hoa Khắc. Tù nhân không có Bạch Đế, đoán

chừng Sở Từ cũng không có nhiều động lực gây sự nghiệp.”

“Bút ép lẫn nhau nha!”

“Tranh tài đệ nhị hữu nghị!”

“Nghĩ xem hai ba năm qua, không phải Bạch Đế đuổi theo Sở Từ, thì chính là Sở Từ đuổi theo Bạch Đế, kết quả cuối cùng không phải rất tốt sao?”

Hai bên này rất hài hòa.

Bạn trên mạng bắt đầu không quen.

Gần sang năm mới, nắm tay của Bạch Đế và Sở Từ nói êm tai?

—

Hoặc: bất tri bất giác quyền sách này đã là một trăm vạn chữ, kế tiếp có khả năng cân cân nhắc làm thế nào viết ra cốt truyện Sở Từ, một khi Sở Từ bỏ ngựa đi, cốt truyện phía sau sẽ tiến vào tiết tấu mới rồi.

(Bản chương xong)

Chương 306: Bạch Đế chưởng quản âm nhạc thần thoại, chủ tịch Thiên Quang Trường Tô Định Ba qua đời! Mừng sáu, tuổi rất đầy, lúc Lâm Tri rời giường ăn sáng, phát hiện hôm nay người trong nhà rất đông đúc, khó có được một người ngủ nướng.

“Có chuyện gì à?” Lâm Tri Bạch hỏi một câu.

Cha thì có chút nghiêm túc mở miệng nói: “Buổi trưa chúng ta phải đi trang viên Tây Thành một chuyến.”

Đi trang viên tây thành?

Ánh mắt Lâm Tri lóe lên.

Lâm Hi nói thầm: “Lão gia tử muốn chính thức thu bài thi rồi.”

Mẹ mở miệng nói: “Nói không chừng chuyện phân chia công ty đã được tập đoàn chuẩn bị từ lâu.”

Lâm Thắng Thiên hỏi: “Những nhà khác đều đi sao?”

Lâm Đông gật đầu.

Ăn xong bữa sáng, buổi trưa hôm đó, một nhà Lâm Tri Bạch đến trang viên Tây Thành, kết quả vừa vào phòng khách, liền đụng phải mấy người nhà bá bá đang tụ tập nói chuyện.

“Lão tứ các người đã đến.”

Đại bá và Lâm Đông gật gật đầu, mặc dù mâu thuẫn nặng nề, nhưng chào hỏi vẫn đánh như thường, Tam bá không nói chuyện, nhưng cũng là gật gật đầu, duy chỉ có Nhị bá không lên tiếng, giống như không thấy người, ngồi ở một góc bên kia hút thuốc.

Đúng lúc này.

Xa xa truyền đến tiếng ho khan.

Mọi người ngoái đầu lại, sắc mặt đại biến!

Chỉ thấy lúc này Lâm Chiêu Mục đang ngồi trên xe lăn, từ thư ký vàng đẩy tới.

“Phụ thân, sao người lại ngồi xe lăn vậy?”

Nhị bá vội vàng đứng lên tiêu diệt làn khói trên tay, sau đó mọi người cũng rôm rả lao tới.

“Thân thể này của ngài?”

“Khí sắc nhìn không tốt lắm a.”

” ngã bệnh sao?”

Lâm Chiêu Mục khoát tay áo: “Ta còn có thể đi, chỉ là gân dây tinh lực không đủ, bác sĩ nói có thể bớt đi lại là tốt nhất.”

“Ngài phải chú ý thân thể a, nhà này còn phải dựa vào ngài chống đỡ.” Đại bá vẻ mặt quan tâm.

“Ta không làm được mấy năm nữa đâu.”

Lúc Lâm Chiêu Mục nói những lời này lại ho khan vài tiếng, sau đó mở miệng nói: “Thời gian một năm đã hết, năm ngoài ta cung cấp cho mỗi người các người cơ hội thi triển, có người làm không tệ, có người làm nững.”

Đại bá nghe vậy hơi chậm lại, Lâm Cung Lâm Kính hai con trai cũng trầm mặc không nói.

Nhị bá chợt dạ trầm mặc, nhị tử Lâm Hồ và nữ nhi Lâm Phượng cũng xoay người cúi đầu, giống như muốn tránh né ánh mắt của lão gia tử, duy chỉ có Lâm Báo ngẩng đầu ưỡn ngực đắc ý.

Tam bá vẻ mặt mỉm cười, hai nhị tử cũng cười giống như vậy, chỉ có Lâm Liễu cắn môi.

Lão gia tử đưa mắt nhìn bốn phía, so sánh một vòng như vậy, tựa hồ chỉ một nhà lão tử là bình tĩnh nhất.

Hắng giọng một cái.

Lâm Chiêu Mục mở miệng nói: “Lão đại, án xe Mân Thao sao lại không có Cố Sầu Hoài Hoài Kính? Tiền tài báo cho ta xem, cái này giao cho người, ta có thể yên tâm, nhưng hai đứa con trai người thật sự có chút không nên thân.”

Đại bá vội vàng nói: “Ta đã phê bình bọn họ, ngài xem hoặc thêm cho bọn họ một chút cơ hội?”

“Cơ hội là dựa vào chính mình mà tranh thủ.” Lâm Chiêu Mục thân nhiên nói: “Năm nay mấy thương hiệu giao cho Lâm Vi xử lý đi.”

“Tiểu muội?”

Đại bá biến sắc, mở miệng nói: “Tiểu muội hiện tại không phải đang chương quản âm nhạc bộ sao?”

Lâm Chiêu Mục nói: “Công việc phương diện âm nhạc, sau này chuyển cho Lâm Tri Bạch phụ trách, các người có ý kiến gì không?”

Mọi người không nói gì.

An bài này ai cũng không tiện nói ra chữ “Không”.

Bởi vì Lâm Tri Bạch chính là Bạch Đế, tiểu Khúc ba đại danh đỉnh đỉnh!

Âm nhạc bộ giao cho Lâm Tri Bạch, tựa hồ là một chuyện hợp tình hợp lý.

Lão gia tử nhìn về phía Lâm Tri Bạch: “Người có ý tưởng gì?”

Lâm Tri Bạch cười miễn phí nói: “Gia gia để cho con tiếp nhận con, nhưng mà công việc cụ thể con sẽ giao cho tỷ tỷ phụ trách.”

“Đây là chuyện của người.”

Lão gia tử đối với việc này không có ý kiến.

Cũng may Nhị bá có chút không nhịn được: “Lâm Tri Bạch đã xuất bản thân thoại làm nền...”

Lão gia tử trừng mắt, “Người có ý kiến?”

Nhị bá sắc mặt trầm xuống, hít một hơi thật sâu, cuối cùng trầm giọng nói: “Quyết định của phụ thân, con nào dám có ý kiến.”

Lão gia tử gật đầu nói: “Cứ quyết định như vậy đi. Lâm Cung rút chức, Lâm Kính cũng rời chức đi, sau này công việc của hai tiểu tử này, lão đại người tự an bài, chuyện phim hiện tại

người phụ trách, tùy tiện sắp xếp chút việc cho hai người bọn họ là được.”

Lâm Kính cuống lên, “Gia gia, công việc của con biểu hiện không tệ lắm...”

Lâm Cung bị rút chức vụ có thể thông qua được, công tác của hắn quả thực đã hỏng bét rồi, nhưng mình chịu trách nhiệm làm nghệ sĩ TV này không xảy ra vấn đề gì lớn a!

“Biểu hiện không tệ?”

Ngữ khí lão gia tử có chút lạnh như băng, ” nghệ nhân người phụ trách cũng muốn tạo phản, nói người mạnh mẽ an bài công tác cho bọn họ, không phải nói thay cho sản phẩm do ca ca người phụ trách, chính là kéo dài lượng chỉ cho Lâm Hồ trực tiếp, kết quả chuyện gì cũng không làm được, đây gọi là biểu hiện không kém sao?”

“Ta...”

Lâm Kính Tứ nổi giận, mình bị ca ca và Lâm Hồ lừa rồi!

Lão gia tử tuyên bố: “Về sau người tài truyền hình ở đây, lão tứ người quản đi.”

“Được.”

Lâm Đông gật gật đầu.

Lão gia tử tiếp tục nói: “Lão gia cứ như vậy đi, sau đó là lão nhị, năm ngoái mặc kệ video thần thoại, hay là truyền hình đài truyền hình, biểu hiện đều không phải rất tốt, khả năng ta đưa cho người trọng trách nặng nề, như vậy, về sau người hãy phụ trách video thần thoại đi, truyền hình truyền hình cho tam đệ của người.”

“Phụ thân, người cho ta thêm chút thời gian nữa!”

Nhị bá Lâm Hạ luống cuống, “Phốc Lao ở trên tay ta không thành vấn đề, chính là bộ phim truyền “Anh hùng” của ” Xạ Diêu” ta phán sai mà thôi!”

“Nhị ca, người còn chưa yên tâm với ta?”

Tam bá Lâm Thu cười nói: “Khê đài truyền hình này, ta sẽ kinh doanh thật tốt, nếu cô có cảm tình với người nào ở phía

dưới, có thể chuyển đến bên video thần thoại, ta sẽ không có ý kiến.”

“Lão tam!”

Lâm Hạ có chút hỏn hển: “Cô biết đài truyền hình không?”

Lâm Thu vẫn mỉm cười mở miệng: “Nếu có gì không hiểu, ta sẽ xin nhị ca chỉ giáo, đến lúc đó còn thỉnh nhị ca chỉ giáo nhiều hơn.”

“Người cướp trắng trợn với ta đúng không?”

Lâm Hạ trừng mắt nhìn Lâm Thu, lão gia tử chỉ để lại cho mình một đoạn video thần thoại, đây không phải là tiết tấu để mình dựa vào đứng biên cương sao?

“Không ai tranh đoạt cùng người, là chính người không giữ vững.”

Lão gia tử mở miệng: “Đại nhi tử của người không bảo vệ việc tiếp diễn thần thoại, sau khi quay phim xong sẽ từ bỏ, Lâm Hồ và cha người đi video thần thoại tìm việc, Lâm Phượng cũng vậy, sau này phải đợi video thần thoại ở đó, đừng làm càn.”

Những lời này trực tiếp tuyên bố “Hành tử hình” của Lâm Hồ và Lâm Phượng.

Lâm Hồ áp úng không dám lên tiếng, công việc của hắn quả thực khó nói hết, chợ trực tiếp căn bản không chơi nổi cá chép trực tiếp!

Lâm Phượng gắt gao cắn răng, cũng không nói một lời.

“Về phần Lâm Báo, tiếp tục phụ trách sản nghiệp Truyện tranh, ta cho người năm mươi phần trăm cổ phần của công ty.”

Một nhà nhị bá chỉ có Lâm Báo mới được hưởng lợi thực sự!

“Cảm ơn gia gia!”

Lâm Báo đại hỉ, tươi cười rạng rỡ, nhưng rất nhanh hắn đã ý thức được có gì không ổn, dù sao người nhà của mình đều bị tước đi quyền lực, mình về tình về lý cũng không nên cười, nghĩ đến đây, Lâm Báo bắt đầu cố gắng nín cười, làm ra dáng vẻ bi thương, thời gian ngắn ngủi vài giây đồng hồ, hồi tưởng lại tất cả những chuyện thương tâm trong cuộc đời này một lần.

“Sau này truyền hình lão Tam liền người quản đi.”

Lâm Chiêu Mục nói: “Thì ra người cũng chịu trách nhiệm công việc tuyên truyền cũng phải cầm tới tay, nhờ con trai người Lâm Mộc giúp người nhiều một chút. Còn Lâm Sâm có thể phụ trách nhiều công viên quan trọng hơn nữa...”

Sau khi an bài xong một vòng như vậy.

Lâm Chiêu Mục nhìn về phía Lâm Đông: “Người cùng mấy đứa nhỏ nhà người công tác đều hoàn thành không tệ, năm nay người hãy thêm điểm gán, đảm nhiệm thần thoại giải trí phó tổng giám đốc...”

Cứ như vậy.

Lần này lại phân phối hoàn thành.

Lão gia tử an bài, đương nhiên sẽ có người bất mãn, nhưng không hài lòng cũng không có biện pháp.

Từ kết quả đến xem, lão tam và lão tứ nhà thu hoạch lớn nhất, dù sao biểu hiện năm ngoái là tốt nhất.

“Chuyện phân chia công ty, ta cũng bảo Kim Bí Thư đi thu xếp, trước tiên tách bộ phim thần thoại ra, trở thành công ty điện ảnh thần thoại độc lập, sau đó phân phối cụ thể một số cổ phần, Kim Bí Thư phát cho bọn họ xem thử đi.”

Nói nhiều như vậy, lão gia tử tựa hồ có chút mệt mỏi.

Kim thư ký rất nhanh liền cho Lâm gia xem tình huống phân phối cổ phần đời thứ hai năm nay.

Đầu tiên, đại bá nhận được ba mươi phần trăm cổ phần của công ty phim thần thoại.

Mà nhà nhị bá thì đạt được bốn mươi phần trăm cổ phần video thần thoại.

Tam bá đạt được hai mươi phần trăm cổ phần truyền thuyết truyền thuyết.

Cha của Lâm Tri Bạch Lâm Đông lại đạt được ba mươi phần trăm cổ phần giải trí thần thoại.

...

Trên đường về nhà, tâm tình Lâm Hi rất tốt: “Một nhà nhị bá xem như bị biên hóa đi, video tuy rằng giá trị rất cao, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một nhà video video video thôi, cũng chỉ có con trai Lâm Báo hấn, còn có chút sản nghiệp truyền tranh ngoài ngoài 0...”

“Sau này, nhà đại bá cũng chỉ còn con đường xem phim.”

Lâm Thắng Thiên nói: “Tuy nhiên công ty xem phim của hấn ta cũng không tính là thua lỗ, ngược lại một nhà ba bá nhận được không ít lợi ích.”

“Vậy cũng không bằng nhà chúng ta.”

Mẹ cười nói: “Sau này giải trí thần thoại, ngoại trừ phá bỏ bộ phim thì về sau chính là thiên hạ của chúng ta.”

“Còn chưa có, ta chỉ có ba mươi phần trăm cổ phần.”

Cha ba Đông Đông nói: “Còn thừa bảy mươi phần trăm không biết lão gia tử dự định an bài như thế nào, đoán chừng phải xem biểu hiện tiếp theo của chúng ta.”

“Đây là chuyện cha nên quan tâm.”

Lâm Tri Bạch đối với kết quả hôm nay coi như hài lòng, “Về sau âm nhạc bộ cứ để tử tử quản đi, ta giữ chức là được.”

Tử tử làm việc ở âm nhạc bộ nhiều năm, kinh nghiệm vẫn rất phong phú.

Tinh lực của Lâm Tri Bạch vẫn là đặt ở Bộ Ngạn.

Hấn muốn dùng Nguyễn Cung đối phó mấy bá bá, đầu tiên là bộ phim này, lão gia tử dường như là muốn mở một bộ phim thần thoại, triệt để giao cho một nhà đại bá.

Đối phó thì đơn giản.

Lâm Tri Bạch dự định để Tiêu Tiêu cũng tiến quân vào sản nghiệp phim.

Mà video thần thoại của nhị bá, cái này Lâm Tri Bạch cũng có tính toán, hấn sớm muộn gì cũng sẽ để video video chiếm thị trường!

Còn về một nhà ba bá, hiện tại thế lực rất lớn, không dễ đối phó.

Lâm Tri Bạch dự định bắt đầu từ phương diện đài truyền hình, về sau tăng cường hợp tác với Thiên Quang Lao Đặc Tiền.

Cứ như vậy.

Về đến nhà.

Lâm Tri Bạch trò chuyện với Giang Thành, hàn huyên chuyện hôm nay.

Giang Thành trầm mặc một hồi, bỗng nhiên mở miệng nói: “Ta làm sao cảm giác, Lâm lão gia tử năm nay bắt đầu thay đổi sách lược, chuyển thành kéo dài, không để cho các nhà cản trở nhau...”

“Bởi vì hắn đã già rồi.”

Lâm Tri Bạch nhớ lại trạng thái hôm nay của lão gia tử, tựa như thân thể thật sự xảy ra vấn đề, loại suy yếu rất khó làm bộ.

Dưới tình huống này.

Lão gia tử rút cuộc cũng bắt đầu cân nhắc phải giải quyết mâu thuẫn như thế nào với con cháu.

Biện pháp giải quyết tốt nhất là để bốn nhà mỗi bên làm việc của riêng mình không can thiệp vào chuyện của nhau.

Nhưng mà Lâm Tri Bạch liền không có ý định buông tha cho mấy bá bá kia, xã hội hiện đại đương nhiên không có biện pháp giết người phóng hỏa, nhưng mình có thể để cho ba vị bá bá thể nghiệm một chút cái gì gọi là rơi xuống đáy cốc.

“Ta hiểu được.”

Giang Thành nói: “Cứ như vậy, mọi chuyện ngược lại trở nên đơn giản hơn.”

Lâm Tri cười trắng.

Tập đoàn thần thoại Lâm gia đời thứ hai xuất hiện phần lớn chức vị thay thế lần thứ ba thay đổi trong mấy ngày sau.

Mà tập đoàn thần thoại đã tách bộ phim giải trí thần thoại ra, tin tức độc lập làm công ty phim cũng nhanh chóng được truyền khắp ngành.

Lâm Tri Bạch lắc mình biến hóa, trở thành bộ lạc giải trí âm mưu trong thần thoại!

Bên trong công ty.

Lâm Tri Bạch không có bất kỳ lực cản nào ở vai âm nhạc.

Bởi vì hắn không chỉ là tiểu thiếu gia đời thứ ba của Lâm gia, mà còn là cha của Tiểu Khúc Đế!

Có điều Lâm Tri Bạch đã định đem chuyện âm nhạc bộ lạc giải quyết xong thì người đọc sách tự do rồi. S** K Hoa Hoa Hoa Hoa. Tài sản giao cho chị em làm phó bộ trưởng quản lý, cho nên sau khi nhậm chức liền lộ diện coi như xong việc.

Cứ như vậy.

Thời gian đã tới số mười.

Ngay khi Lâm Tri Bạch còn đang suy nghĩ xem sau này nên đối phó với mấy bá bá như thế nào, bỗng nhiên truyền ra tin tức trong giới giải trí ở Tần Châu!

Ông nội Tô Triết!

Thiên Quang tập đoàn chủ tịch trưởng lão!

Nhân vật truyền kỳ trong giới giải trí!

Gần như cùng thân thoại Lâm Chiêu Mục, cùng với lão gia tử Tô Định Ba nổi danh với Doãn Thiên Mân của Ông ta, ngày mười tháng một đã qua đời!

Nội dung vở kịch quá độ giai đoạn!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 307: Người sáng lập công ty Thiên Quang truyền vào “Tô Định Ba, người chế tạo công ty giải trí Thiên Quang, chủ tịch trưởng, Ảnh Thị chế tác người, giải trí, từ thiện gia...

“Năm đó giới giải trí khai mở ra thời đại Man hoang, Tô Định Ba dựa vào tinh thần dám đánh dám, một tay dựng lên Thiên Quang giải trí, sau đó vài chục năm cùng tập đoàn thần thoại và tập đoàn Ba Tư Tú giằng co, hình thành thế cục tạo thành Tam Túc đỉnh đỉnh, bản thân Lâm Chiêu Mục cũng cùng thần thoại, cùng với Doãn Thiên Mân Doãn Thiên Mân được coi là giải trí của Tần Châu.

“Từ kinh doanh nhiều năm tới nay.

“Tô Định Ba thông qua hợp tác với quan phủ cộng cộng cộng cộng cộng lại hiến 706.5 ức nguyên, dùng cho công trình giáo dục kiến thiết.

“Ngoài ra, khi còn sống hẳn trực tiếp tham gia đầu tư quay phim đưa hình ảnh quá vạn bộ, sắc trời dưới cờ của hẳn lại càng là một lần chủ trì việc phát triển các ngành sản xuất phim điện ảnh của Tần Châu, mấy năm nay Thiên Quang trước sau khi giải trí đã tổng cộng bồi dưỡng ra hơn ba mươi siêu nhất tuyến siêu nhất tuyến siêu việt!

“Mười năm trước.

“Phủ quan Tần Châu đưa bốn bốn mươi hai hành tinh đã phát hiện ra, đặt tên là [Tô Định Ba Tinh], biểu lộ cống hiến của sự nghiệp từ thiện.

“Ngày 10 tháng 1 năm nay.

“Trong bệnh viện của Tô Định Ba, người Vu gia cùng nhau an tường ly thế, hưởng thọ 992 tuổi...”

Thần thoại đài truyền hình.

Tỷ Lao Lạp Tư.

Thiên Quang Lao Nguyệt.

Thậm chí là đài truyền hình chính thức Tần châu.

Hiện tại tất cả đều là tin tức liên quan đến chuyện Tô Định Ba qua đời.

Hình ảnh đen trắng của Tô Định Ba thường xuyên xuất hiện ở Cấp Nhĩ.

Vị chủ tịch giải trí Thiên Quang này qua đời, không chỉ tạo thành xung kích khủng bố đối với giới giải trí, cũng khiến vô số người bình thường cảm thấy khiếp sợ.

Mà trong tin tức.

Mặc dù thần thoại và Ốc Đặc là đối thủ cạnh tranh của Tô Định Ba, nhưng tin tức chỉ có tôn trọng và khen ngợi đối với ông trùm giải trí này, thậm chí ngay cả quan phương cũng đang công khai lên tiếng công khai tỏ vẻ đau nhưc than vãn.

Đây không phải công phu bề ngoài.

Trên thực tế, toàn bộ giới giải trí, tâm tình của mọi người hôm nay đều có chút nặng trĩu, trong cái vòng này có rất nhiều nhân vật cấp đại lão, đều từng nhận ân tình của Tô Định Ba.

“Chào tiên sinh!”

“Thế hệ trước bắt đầu kết thúc rồi a.”

“Mặc dù Tô Định Ba là người làm mẹ giải trí, nhưng thân phận từ thiện của hắn cũng được con người xưng đạo, năm xưa còn khai sáng diễn viên huấn luyện vân vân, rất nhiều minh tinh lâu năm trong giới đều được hắn một tay bồi dưỡng ra ở thời kỳ man hoang.”

“Thiên Quang giải trí đi nơi nào?”

“Ba thế cục lớn sẽ từ giờ khắc này phát sinh biến hóa sao?”

“Cho dù ở trên giường bệnh, Tô Định Ba vẫn luôn điều khiển quyết sách điều khiển ánh sáng, chuyến đi này của hắn không biết sau khi đi được ba lần thì sẽ như thế nào.”

“Chắc hẳn bây giờ Lâm Chiêu Mục và Doãn Thiên Mâu cũng rất thích thú.”

“Dù sao cũng là đối thủ cũ đã nhiều năm, nói theo một ý nghĩa nào đó mà nói bọn họ cũng là bằng hữu, bởi vì chính là ba vị lão nhân của bọn họ, những năm gần đây thống trị giới giải trí Tân Châu.”

“Không biết sản nghiệp của Thiên Quang sẽ phân phối như thế nào.”

“Tô Định Ba là con cháu cả sảnh đường, phân phối sản nghiệp cụ thể sẽ nhanh chóng được công bố thôi.”

...

Trang viên Tây Thành.

Lâm Chiêu Mục trầm mặc trong thư phòng một lúc lâu, rồi mới nhẹ nhàng nói: “Lần này lão Tô đi, ta cảm thấy thật sự tịch mịch. Người khác đều biết chúng ta là đối thủ cũ của nhau đã nhiều năm, không biết hắn và ta có quan hệ cá nhân gì. Bao năm qua luôn có qua lại, thậm chí thảo luận về chuyện kết làm thân gia. Khi nào tang lễ được bắt đầu?”

“Hậu Thiên.”

“Đến lúc đó ta đi tế bái.”

“Vâng.”

“Kim Bí Thư, người nói ta còn có bao lâu?”

“Khẳng định ngài sống lâu trăm tuổi.”

“Ta không thể trông cậy quá nhiều vào mạng sống trăm tuổi này rồi, chỉ hy vọng vào mấy năm cuối cùng này có thể gặp được một người thừa kế ưu tú đứng ở trước mặt ta.”

“Ngài còn nhiều thời gian...”

“Tình huống của chính ta tự mình rõ ràng, nếu không cũng sẽ không lập di chúc năm ngoái.”

Kim thư ký trầm mặc.

Lâm Chiêu Mục nói: “Muốn uống rượu à.”

Kim thư ký lắc đầu: “Ngài không thể uống rượu.”

Lâm Chiêu Mục cười cười, chỉ là nụ cười có chút cô đơn.

...

“Ta cần Nguyễn Cung trợ giúp.”

Tô Triết hồi chiều liên hệ với Giang Thành, đôi mắt nàng sưng lên, hiển nhiên hôm nay đã khóc không ít.

Cảm tình của gia gia và Tô Triết rất sâu đậm, đối phương qua đời, đã tạo thành đả kích lớn cho nàng.

Nhưng những người trong gia tộc sẽ không cho Tô Triết quá nhiều thời gian bi thương, có một số việc nàng nhất định phải sớm chuẩn bị.

Đêm đó.

Một câu lạc bộ cá nhân nào đó.

Giang thành và Tô Triết gặp nhau một lần.

Tô Triết không ngờ Lâm Tri Bạch cũng đến.

“Nén bi thương.”

Lâm Tri Bạch mở miệng nói.

Biết được tin tức Tô Định Ba qua đời, Lâm Tri Bạch cũng rất khiếp sợ. Là đời thứ ba của Lâm gia, khi còn bé hẳn không chỉ một lần gặp qua vị lão nhân kia.

Bất quá buồn bán chỉ là làm ăn.

Tô Định Ba qua đời, mặc kệ đối với thân thoại hay là Angus, hoặc là đối với Nguyễn Cung mà nói, đều là một cơ hội thừa dịp mà vào.

Bởi vì Tô gia khẳng định là sẽ vì chuyện gia sản mà hỗn loạn một hồi.

“Ta không sao.”

Tô Triết hít một hơi thật sâu, sau đó nói: “Dựa theo di chúc của gia gia, phụ thân ta nhận được một phần cổ phần công ty, ta cũng chia ra một ít sản nghiệp, bao gồm mười lăm phần trăm cổ phần của Thiên Quang Lao Nguyệt...”

“Lão gia tử nhà các người cũng không tệ lắm với người.”

Lâm Tri Bạch hỏi một câu: “Cho nên, Ung Yên Chủ Tuấn tú?”

Tô Oánh nói: “Ta muốn đài đài truyền hình Thiên Quang, cổ phần của đài truyền hình Thiên Quang rất phân tán, hiện nay

có mấy vị tịch chủ ý nguyện ý ra tay, nhưng trên tay ta không có nhiều tiền như vậy...”

Giang Thành như có điều suy nghĩ, “Ngươi muốn mượn tiền?”

Tô Triết nói: “Nếu ngươi nguyện ý thì tốt.”

Giang Thành thở dài, “Chuyện này ta cần xin chỉ thị, nhưng ngươi không nên ôm kỳ vọng quá lớn, với thể lượng của Thiên Quang Lao Đặc Tiễn, giá trị của nó ít nhất cũng phải trên ba ngàn ức, Sàm Sàm không lấy ra được quá nhiều.”

“Thay đổi mạch suy nghĩ.”

Lâm Tri Bạch bỗng nhiên mở miệng nói: “Vù vù có thể nhập cổ Thiên Quang Lao Mân không? Đừng hiểu lầm, ta không có ý định nhân lúc cháy nhà mà hôi của, một mình cô hầu như không có khả năng ăn vào Thiên Quang Mâu có giá trị hơn ba trăm triệu tỷ, cho dù cô có một ít cổ phần cơ sở cũng không được, trừ phi phụ thân cô ủng hộ cô, nếu phụ thân cô không muốn mạo hiểm, vậy cô có thể cân nhắc để cho Phù Huệ nhập cổ, chúng ta vẫn là minh hữu, hơn nữa hợp tác còn có thể càng thêm kiên cố.”

Trong lòng lão gia tử Lâm Tri không đoán được.

Hiện tại thần thoại đài truyền hình ở trên tay tam bá, về sau nói không chừng cổ phần cũng sẽ bị tam bá lấy đi.

Lâm Tri Bạch kia nếu như nhập cổ đài truyền thiên quang, về sau có thể mượn đài truyền hình thiên quang cùng tam bá khai chiến.

“Ngươi có thể quyết định sao?”

Tô Oánh Oánh nhìn chằm chằm Lâm Tri Bạch, hôm nay bản thân cùng Giang Thành bàn chuyện, đối phương lại cùng nhau đi tới, điều này làm cho nàng ngửi được mùi vị khác thường.

“Ta có thể tranh thủ.”

Lâm Tri Bạch nhìn thoáng qua Giang Thành.

Giang Thành gật gật đầu, “Hắn ở Côn Bằng quyền hạn cao hơn ta...”

Tô Triết nhìn thoáng qua Lâm Tri Bạch, “Cô bé này có bao nhiêu cổ phần?”

Lâm Tri Bạch cười trắng, lập lòe nước đôi nói: “Rất nhiều.”

Tô Triết gật đầu: “Ta liên hệ với các thế lực khác để dò xét, nhà ngươi có một đám bá bá như hổ rình mồi, nhà ta cũng vậy, nhưng tình cảnh của ta tốt hơn ngươi một chút.”

“Ừm, còn có một việc.”

Lâm Tri Bạch nói: “Ngươi có thể nắm giữ bao nhiêu trong số những viện tuyển của trời?”

Tô Triết ngẩn người: “Ngươi cảm thấy hứng thú đối với tuyển viện sao? Ngươi muốn làm phim?”

Lâm Tri Bạch gật đầu.

Đại bá nắm giữ một bộ phim sản nghiệp thần thoại, bao gồm cả viện tuyển.

Lâm Tri không chen vào được, chỉ có thể làm nô tài khác, nếu không thì sao có thể đối kháng với đại bá?

Nhưng phim phải giao thiệp với tuyển viện, cho nên Lâm Tri Bạch chỉ có thể nghĩ cách từ chỗ Tô Triết.

“Thiên Quang Viện Tuyển, mặc dù không bằng thần thoại, nhưng thể lượng cũng là ba thứ hạng đầu trong Nghiệp Giới, Côn Bằng khẳng định là ăn không hết, cho dù có thể ăn được thục thục của ta cũng sẽ không buông tay.”

“Ở trong tay thục thục của ngươi ư?”

“Ừ, sản nghiệp phim phần lớn đã được tam thục ta kế thừa, nhưng tam thục có quan hệ với nhau, mặc dù không thể cho ngươi nhập cục, nhưng sau này ngươi muốn có phim công chiếu, ta có thể giúp tam thục thương lượng, để hấn cố gắng sắp xếp nhiều hơn.”

“Được rồi.”

Lâm Tri ít nhiều có chút tiếc nuối, nhưng xác thực, mình bây giờ còn chưa nuôi nổi đường đến viện, Đồng Lư còn chưa phát triển đến mức đó.

Vẫn là trước tiên nên suy nghĩ một chút làm thế nào để nhập cục đài truyền ma Thiên Quang đi.

Lâm Tri Bạch cảm thấy chuyện này thành công không khó, một là có Tô Triết làm chủ, hai là “Có phim truyền hình và bảng hiệu tổng nghệ!

Việc Côn Bằng gia nhập đài truyền hình Thiên Quang, đối với Thiên Quang Lao Kinh mà nói cũng là chuyện tốt.

Tô Oánh nói: “Chuyện của đường cung, sau này cháu sẽ giúp đỡ vườn hoa, nhưng chuyện của đài truyền hình, cháu phải thận trọng, Tú chắc có lẽ sẽ không ý đồ phản khách làm chủ chứ? Thật xin lỗi cháu hôm nay tâm tình tương đối kém, nói chuyện cũng không muốn vòng vo, cháu cần phải cam đoan, chỉ cần cháu không xâm phạm lợi ích thương nghiệp của Côn Bằng, về sau Côn Bằng chỉ có thể ủng hộ cháu đến diễn tịch trường ngày hôm đó, một ít điều khoản cụ thể cần ký tên.”

“Đương nhiên.”

Tô Triết sợ dẫn sói vào nhà, sau này sẽ phát sinh xung đột với Bộ Ngạn.

Nhưng Lâm Tri Bạch muốn nhập vào cỗ đài truyền thiên quang là đủ rồi, cỗ phần tận lực nhiều hơn một chút, nhưng hẳn thật sự không ngờ về sau trực tiếp thâm tóm.

Trừ khi Tô Triết đồng ý chủ động bán.

Giống như cá chép trực tiếp, Nguyễn Cung chiếm rất nhiều chỗ rất cao, nhưng Lâm Tri không nghĩ tới trực tiếp thôn tính, làm đại cổ đông là rất tốt, mỗi năm năm không ngon kiếm tiền, cho nên hẳn đáp ứng rất dứt khoát.

Tô Triết nhìn chằm chằm Lâm Tri Bạch: “Cho nên ngươi có quyền quyết định?”

Lâm Tri Bạch mặt không đổi sắc nói: “Coi như vậy đi, ngươi không cần thăm dò ta, ít nhất hôm nay ta có thể đại biểu cho Đồng Lưu.”

“Được.”

Tô Triết không nói thêm gì nữa.

Hôm nay Lâm Tri Bạch đã phát ra một tín hiệu rõ ràng cho nàng.

Tức là Lâm Tri Bạch tại đại sự của Đồng Lư, là có quyền quyết sách nhất định, điều này làm cho nàng có chút miên man bất định.

Có lẽ...

Lão bản sau lưng lưng không chỉ có một?

Mà Lâm Tri Bạch, có lẽ đây chính là một trong lão bản của Côn Bằng, hoặc có nên nói là đối tác các loại?

Cứ như vậy, một ngày sau, Lâm Tri Bạch dùng thân phận văn bối, đi tới Tô gia, tế điện Tô Định Ba.

Hắn chuyến này cũng không gây ra quá nhiều chú ý.

Bởi vì toàn bộ giới giải trí vượt một đường cơ hồ đều tới.

Thậm chí ông nội Lâm Tri Bạch của Lâm Chiêu Mục, rặc đọc sách, rặc rặc hoa văn. Tù nhân và tịch tịch tịch tịch của Tạp Tư Trường Doãn Doãn Thiên cũng tới tế điện một phen.

Sau khi tế điện.

Lâm Tri Bạch lại gặp mặt Giang Thành.

Giang Thành cười nói: “Thiên Quang Lao Mân nguyện ý để cho chúng ta nhập cổ phần, nhưng điều kiện cụ thể vẫn đang đàm phán, hẳn là có một đoạn thời gian giằng co, nhưng hiện tại có một vấn đề rất đau đầu, chính là chúng ta không có nhiều tiền như vậy để nhập cục.”

“Tìm vay ngân hàng đi.”

Lâm Tri cất lời: “Trước tiên lấy cổ phần rồi lại nói.”

Có lẽ có không ít người cảm thấy hứng thú đối với đài truyền hình Thiên Quang rất nhiều, kiêu diễm của mình, tuyệt đối không phải là bên có tiền nhất.

Nhưng Lam có ưu thế như vậy.

Có lẽ không bao lâu nữa mình sẽ trở thành Đông Phương của Thiên Quang Lao truyền hình.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 308: Khai thác thị trường Ngoại Châu? Không khác với địa cầu, trực tiếp dùng tài phú vay tiền nhập cổ Thiên Quang Lao Yên, là không phù hợp quy định chính thức, bất quá trong này có không ít phương thức thao tác có thể lẫn tránh, cụ thể thao tác giang thành phụ trách là được.

Mà rất nhanh Lâm Tri Bạch đã thấy được tam đại vô tình.

Thần thoại Lâm Chiêu, Duy Tư Nhĩ Doãn Thiên Môn, hai vị này chân trước tế bái xong Tô Định Ba, chân sau liền muốn nhập vào một ít sản nghiệp thậm chí thu mua một ít ánh sáng mặt trời.

Trong di chúc của Tô Định Ba lưu lại không ít sản nghiệp cho con cháu.

Sản nghiệp này có vài người có thể thủ được, có vài người lại không thể chống cự được thần thoại và Duy Á nhập cổ thu mua, có vài người vốn là định lộ diện rời sân, cũng may cuối cùng sắc trời có người đứng ra, con trưởng Tô Định Ba Tô Vân đã trở thành tịch tịch trưởng của tập đoàn Thiên Quang, dần dần ổn định thế cục, có điều đợt thần thoại này và Ngải Ly Tư ra tay tấn mãnh, nhất định phải khiến cho trời quang thương cân động cốt, ai bảo sau khi Tô Định Ba qua đời, con cháu của ông ta cũng không phải một lòng, còn vì tranh quyền đoạt lợi hung hăng nội đấu một phen.

Đây là nhược điểm của gia tộc xí nghiệp.

Có lẽ về sau thần thoại và Duy Tư Lặc cũng sẽ có một lần như vậy, theo kết thúc của thế hệ trước, tất nhiên sẽ xuất hiện rung chuyển rất lớn, đây cũng là nguyên nhân Lâm Chiêu Mục mấy năm nay vẫn luôn từ con cháu, cho dù mình qua đời, cũng có người có thể lập tức đứng ra khống chế tập đoàn thần thoại.

Mà trong quá trình này, thành Giang và đài truyền hình Thiên Quang nổi đầu, đã bắt đầu phương án cụ thể nhập cổ.

Tuy rằng tiền tài của Nguyễn Cung không đủ, nhưng Lâm Tri Bạch bảo Giang Thành lấy ra tổng nghệ và phim truyền hình làm điều kiện bảo đảm, những thứ này đều là thứ mà Thiên Quang Ti truyền hình cần nhất.

Chủ yếu là vì chiêu bài của Bộ Ngạn đáng giá!

Ai mà không biết chất lượng phim truyền hình cùng tổng nghệ xuất xứ cao hơn trình độ đồng hành, thậm chí ngay cả nội dung tam đại đều yếu hơn khối này một chút?

Có thể nói:

Tô Định Ba qua đời đã khiến thực lực tổng hợp của Thiên Quang giảm đi một phần ba.

Sắc trời là danh tiếng của lão tam Tần Châu, đương nhiên vẫn còn, nhưng kỳ thật hiện tại đã mơ hồ có xu thế bị tụt lại phía sau, có lẽ sau khi Tô Định Ba qua đời, cục diện cũng làm cho Lâm Chiêu Mục cùng Doãn Thiên Quân nhìn thấy được một chút tham khảo và ý nghĩa cảnh giác.

Cho đến tháng hai Lâm Tri đến.

Ngày Lâm Tri khai học này, Đông Lu rút cục chính thức nhập cổ truyền hình Thiên Quang, chiếm cổ 10.56!

Đừng nhìn chỉ có khoảng mười phần trăm, bởi vì Đông số đông của Thiên Quang Lao Trụy rất nhiều, cho nên chính thể tương đối phân tán, vì vậy Côn Bằng cũng trở thành một trong những cổ Đông khá lớn.

Về sau Thiên Quang Lao Mâu tổ chức đông đại hội, Lâm Tri Bạch có thể có không ít quyền lên tiếng.

Đồng thời dựa vào phần cổ phần này, Giang Thành liên hợp một ít cổ phần khác nhau, cuối cùng đẩy Tô Triết lên vị trí Đài trưởng mới!

Lực cản không lớn.

Bởi vì căn bản Tô Triết có mười lăm cổ phần pháo đài, là một cổ đông đảo lớn, hơn nữa Tô Triết còn là bộ trưởng truyền

hình giải trí ở Thiên Quang, chức vị này nàng làm phi thường thành công.

Quan trọng nhất chính là:

Tô Triết có Bộ Ngạn ủng hộ!

Đương nhiên đài trưởng đài đài truyền hình Thiên Quang này có hai năm khảo hạch Nhậm Kỳ, nếu hai năm qua đài trưởng này Tô Triết không xứng chức, vậy nàng nhất định sẽ bị nhóm Đông này bỏ phiếu xuống đài đấy...

Bất kể nói thế nào.

Sau khi Tô Triết trở thành đài trưởng của đài đài đài truyền hình thiên quang, hôm nay ở sắc trời, nàng tuyệt đối đã được xem là nhân vật cấp cao hết sức quan trọng rồi!

Giờ khắc này.

Tô Triết biết mình đã thành công!

Chỉ có ôm đùi Bộ Ngạn, mình mới có thể thực hiện được mục tiêu khổng chế Thiên Quang!

Tuy rằng Tô Oánh hiện tại không phải chủ tịch của Thiên Quang, nhưng tương lai ai có thể nói chắc chắn, hiện tại nàng chính là một tay nắm giữ Thiên Quang Cuồng Lư bộ, một tay khổng chế đài truyền hình, còn có sức ảnh hưởng của phụ thân ở dưới ánh sáng trời gia trì, có thể nói tiền đồ rộng mở!

Vì thế.

Tô Triết đơn độc mời Lâm Tri Bạch ăn một bữa cơm.

“Nếu như không có người hỗ trợ, ta không có biện pháp được người nâng đỡ, mà nếu như không có người trợ giúp, ta không có ngày hôm nay.”

Tô Triết nâng chén cao lên, nói với Lâm Tri Bạch: “Cám ơn.”

Nói xong cô uống một hơi cạn sạch.

Lâm Tri Bạch nói: “Năng lực của mình quan trọng nhất.”

Tô Triết nhìn chằm chằm Lâm Tri Bạch, cười nói: “Tất cả quà tặng của Vận Mệnh đều đã in dấu xong giá cả trong bóng tối, người phí tâm giúp ta như vậy, mục đích là gì?”

“Cách? Dung Long!??”

Lâm Tri Bạch ăn một miếng rau lót dạ.

Ánh mắt Tô Triết lóe lên: “Năm nay tập đoàn thần thoại thay đổi rất lớn, ta chú ý tới Lâm Thu, ta cũng chính là Tam bá của người thay thế đài đài đài truyền hình thần thoại Lâm Hạ người đảm nhiệm đài trưởng, cho nên người muốn ta giúp người đối phó Lâm Hạ?”

“Chính giải, người vẫn luôn thông minh như vậy.”

Lâm Tri Bạch nói: “Cụ thể như thế nào thì người hẳn là giỏi hơn ta.”

Tô Triết giả bộ không thích nói: “Người đang nói ta tâm cơ thâm trầm, giỏi ngáng chân người khác?”

Lâm Tri Bạch nhẹ nhàng cười nói: “Tâm cơ thâm trầm cũng không tính là xấu nghĩa a, người thông minh tâm cơ nào có đạo lý không sâu, tuy rằng ta giúp người là hi vọng người có thể đầu đảo báo lý, nhưng cũng không yêu cầu người cùng thần thoại đài truyền thông triệt để xé rách khuôn mặt, dù sao vị trí đài trưởng của người còn chưa có ngòi vững, cho nên chỉ cần nhắm vào một chút là được.”

“Hiểu rồi.”

Ánh mắt Tô Triết lóe lên nói: “Nếu ta biểu hiện không tệ, người có thể giúp ta giới thiệu ông chủ Nguyễn Cung một chút không?”

“Vây phải xem biểu hiện của người không tệ.”

Lâm Tri Bạch tiếp tục ăn đồ ăn, tác dụng của Tô Triết bây giờ càng lúc càng lớn, nếu nàng biểu hiện ra giá trị càng cao, vậy mình không ngại thẳng thắn thành khẩn với nàng.

...

Trong khoảng thời gian này, trong ngành mà Tô Định Ba qua đời phong vân biến ảo.

Ảnh hưởng toàn bộ tin tức trong giới giải trí, hết cái này đến cái khác, tất cả đều là vật liệu tốt!

Trong đó tự nhiên bao gồm cả Côn Bằng nhập vào cỗ Thiên Quang Môn Yên, chuyện này dẫn tới sự chú ý rộng khắp trong ngành, cũng là đến giờ khắc này mọi người mới đột nhiên phát

hiện, bất tri bất giác mới không đến ba năm công phu, Đồng Lư đã có tư cách tham dự Tam Đại Bác Dịch!

“Cánh Côn Bằng đã thành rồi mà!”

“Trước kia giới giải trí dưới tam đại thống trị, không có bất kỳ một công ty giải trí nào có thể ra mặt, nhưng Đồng Lư thế mà kiên nhẫn dựa vào ưu thế nội dung xông ra một mảnh trời!”

“Chủ yếu là suy nghĩ phát triển rõ ràng.”

“Nếu như công ty khác phát triển nhanh như vậy, khẳng định sẽ rước lấy ba lực chèn ép, nhưng lộ tuyến phát triển của Nguyễn Cung, là thông qua hợp tác cùng tam đại đại đại để tăng cường bản thân, để tam đại đối Nguyễn Cung sinh ra ý lại, như vậy tam đại đại căn bản không xuống tay bao vây tiêu trừ Nguyễn Cung.”

“Không không không không.”

“Không phải tam đại tàn nhẫn không muốn bao vây tiêu trừ Đồng Lư, là vì bọn họ lâm vào một loại khốn cảnh tù phạm.”

“Nếu như ba đại liên minh thật sự muốn bao vây tiêu trừ, phòng ngừa Tần Châu xuất hiện đại bài thứ tư, cương thiết kia nhất định phải xong đời, nhưng thần thoại Berloz và Thiên Quang làm sao có thể tin hai bên sẽ không phản bội liên minh, cung cấp trợ giúp cho Đồng Lư chứ?”

“Phải biết lợi ích của cá nhân là tốt hơn lợi ích tập thể.”

“Một khi có một nhà nào thay đổi chủ ý, cung cấp trợ giúp cho Nguyễn Cung, vậy trong nháy mắt sẽ bị khóa, đối với hai nhà kia mà nói đều không phải là tin tức tốt.”

Đúng vậy.

Đây là ý tưởng phát triển của Lâm Tri Bạch, ba người không muốn bên trong vòng tròn xuất hiện người thứ tư, vậy thì vừa hợp tác vừa phát triển với tam đại hợp tác.

phim truyền hình... Tổng nghệ... Thậm chí âm nhạc cũng có.

Liên hệ giữa tam đại hòa thượng dần dần chặt chẽ, bọn họ không có biện pháp để tránh sĩ chặt cổ tay.

Bởi vì ở rất nhiều hạng mục, Dận Chân đã ở chung với tam đại doanh, giống như một tổ chức lính đánh thuê đỉnh cấp trong

giới giải trí.

Cho đến hôm nay, Thiên Quang muốn đối kháng với thần thoại và Berloz đang nhìn chăm chăm.

Nguyễn Cung thừa cơ nhập cổ Thiên Quang Mân Tiễn, đây há lại không phải một lần thỏa hiệp của tập đoàn Thiên Quang?

Ánh sáng trời cần phải liên hệ chặt chẽ với Côn Bằng hơn, bằng không bọn họ thật sự sợ bị thần thoại và Ông Lợi nuốt mất.

Nghĩ rõ điểm này liền có thể biết được vì sao phun trào vào cổ Thiên Quang Lao Kinh vì sao lại thuận lợi như thế.

Trên thực tế thần thoại Lao Đặc Tư và Nữ Thập Lao Lao Đặc đã bắt đầu nhúc nhúc rồi.

Công ty của Côn Bằng có đài truyền hình Thiên Quang, về sau tất nhiên sẽ thiên về đài truyền hình Thiên Quang.

Hai nhà làm sao đối kháng phim truyền hình và tổng nghệ của Oánh Oánh đây?

Đặc biệt là phim truyền hình của Côn Bằng, đó là chụp ta áp a áp úng, những vở kịch trên TV của Bất Dạ Hầu đã nâng ra rất nhiều ngôi sao màu đỏ!

Thậm chí bên trong vòng có nói:

Nếu như trình độ của diễn viên minh tinh gặp phải bình cảnh, xem phim truyền hình của Bất Dạ Hầu, trà trộn vào một nhân vật quan trọng, rất dễ dàng có thể đột phá.

Trước đó đã có bao nhiêu diễn viên năm bốn đường, dựa vào phim truyền hình tham diễn xuất phẩm, hiện tại đã vọt tới hai đường.

Thậm chí còn có diễn viên dựa vào phim truyền hình của Bất Dạ Hầu xông tới một khâu!

Còn có một tuyến sân diễn kịch trên TV, đang thử trùng kích siêu một đường!

Có người bên trong vòng nói ra những lời kinh người: “Nếu như một ngày thiên quang thật sự sụp đổ, vậy có lẽ Côn Bằng sẽ trở thành tân đế tam đại cũng không chừng.”

Lời nói này thật rợn người, nhưng dường như không phải hoàn toàn không có khả năng xảy ra.

Đương nhiên sắc trời còn chưa có đổ, thể lượng của Tỳ Hưu bây giờ cũng hoàn toàn không có cách nào so sánh với tam đại.

Giang Thành sau khi nghe được loại ngôn luận này, còn rất nghiêm túc nhắc nhở Lâm Tri Bạch, “Lần này động tác của chúng ta có chút lớn, tiếp theo phải khiêm tốn một đoạn thời gian đi, tránh gây nên sự cảnh giác của thần thoại và Berloz.”

“Bọn họ đã bắt đầu cảnh giác.”

Lâm Tri Bạch cười cười nói: “Bất quá không sao cả, thần thoại bên này đã không xảy ra vấn đề gì rồi.”

Lão gia tử sắp xếp, hiện tại lão đại thần thoại giải trí là cha của mình, mặc dù trên danh nghĩa Lâm Đông là phó giám đốc thần thoại giải trí, nhưng thật ra thực quyền còn lớn hơn tổng giám đốc.

Bởi vì tất cả ngành công ty đều nằm trong tay người nhà -

Âm nhạc bộ trưởng là Lâm Tri Bạch!

Bộ trưởng tổng kỹ là ca ca Lâm Thắng Thiên!

Bố trí TV là cha của tổng giám đốc!

Bao gồm cả diễn viên TV và ca sĩ của công ty đều nằm trong tay nhà mình!

Trong tình huống như vậy, tổng giám đốc thần thoại giải trí, thật đúng là không có tác dụng như phụ thân hay nói chuyện ở công ty.

Cũng chỉ có Duy Tư Duy Đức bên kia biết rõ năng lực không chế của Lâm Bạch còn chưa đủ...

Nếu toàn bộ bảng xếp hạng quyền thế trong giới giải trí ra, hiện tại Lâm Tri Bạch, sức ảnh hưởng trên thực tế đại khái có thể tiến vào Top 10!

“Nói thì nói như vậy.”

Giang Thành mở miệng nói: “Nhưng ảnh hưởng của phụ thân chúng ta đối với chức vụ giải trí thần thoại lại bắt nguồn từ

chức vụ mà không phải cố phần, nhưng nếu như chúng ta tiếp theo thiên vị Thiên Quang mà nói không thể không cùng phụ thân chúng ta sinh ra cạnh tranh...”

Đây là mâu thuẫn lớn nhất hiện tại của Dận Nhung.

Nếu Lâm Tri giúp đỡ Thiên Quang đối phó mấy bá bá, tất nhiên sẽ ngộ thương thần thoại giải trí, cũng chính là cha ruột của mình.

Ai bảo bây giờ Lâm Đông đã quyền cao chức trọng ở thần thoại, mà chủ yếu là dựa vào ba phương diện thành tích của phim truyền hình và tổng nghệ và âm nhạc.

Nhưng nếu giúp đỡ cha hắt ta Lâm Đông?

Vậy thì ngược lại là thuận tiện cũng giúp mấy bá ta đổ máu rồi, dù sao hiện tại tập đoàn thần thoại vẫn là một nhà.

Ví dụ như Lâm Tri Bạch lấy ra kịch bản, quay phim hợp tác giải trí với thần thoại.

Sau khi bản kịch bản này được phát ra có muốn ở Thần thoại đài ban pháp hành không, có muốn lên tuyến đầu của Thần Thoại không?

Cho ư?

Nhị bá tam bá kia muốn cười ra tiếng heo kêu.

Không cho ư?

Cái này giống như là phim truyền tin đưa tin trên phim truyền hình vậy.

Nội đấu cũng có hạn độ, qua sợi dây kia, bên trong thần thoại sẽ xảy ra hỗn loạn.

Đây chính là khốn cảnh trước mắt của Lâm Tri Bạch.

Rất mâu thuẫn.

Giang Thành trầm ngâm nói: “Ta có một chủ ý...”

“Người nói đi.”

“Những thị trường ở Ngoại Châu.”

Giang Thành đưa ra một ý nghĩ như vậy.

Lâm Tri Bạch hơi sững sờ, chột ánh mắt sáng lên.

Đúng vậy!

Sao lại quên mất thị trường Ngoại Châu chứ?

Lam Tinh có Tần Tề Sở Sở Sở Sở Sở Sở cùng Trung Châu!

Trọn vẹn tám đại châu!

Lâm Tri Bạch hoàn toàn có thể khiến Bộ Ngạn khai thác thị trường bảy châu khác nha!

Nhưng nói đến việc mở rộng thị trường ngoại châu, UY đọc sách là rối rắm. Năng lực chơi trò này, cho dù là một trong ba người lớn của Tần Châu cũng không làm được gì.

Mặc dù là có khai thác, nhưng thành tích rất có hạn, bởi vì giới giải trí ngoại châu, cũng là bài ngoại môn!

Nhưng Lâm Tri Bạch lại không mặc gì!

Lừa gạt cha hấn đi khai thác thị trường Ngoại Châu!

Bên phía Tần Châu phải duy trì cục diện trước không phải được rồi sao?

Dù sao mình cũng đã ba lần rồi, chỉ còn lại học kỳ cuối cùng là bốn phần.

Đến lúc đó trường học cơ bản không có học, Lâm Tri Bạch có đầy đủ thời gian đi chinh phục thị trường Ngoại Châu!

(Bản chương xong)

Chương 309: Thi từ Tần Châu ở giới giải trí của Tần Châu, Lâm Tri Bạch mặc dù còn chưa có thông quan, nhưng phía trước đã là một con đường bằng phẳng, kế tiếp muốn viễn chinh ngoại châu hoàn toàn không có vấn đề.

Bất quá bây giờ khẳng định không đi được ra ngoại châu, Lâm Tri Bạch tính đến thời cơ chín muồi lại xuất phát, hiện tại chỉ là kế hoạch sớm một chút, đầu tiên phải suy nghĩ kỹ đi châu nào, sau đó lại cân nhắc cụ thể làm sao khai thác thị trường vân vân...

Lúc này tháng hai vừa mới đến.

Lâm Tri Bạch cũng vừa mới khai giảng, còn muốn hưởng thụ cuộc sống vườn trường học viên năm thứ ba của học viện nghệ thuật Tần Châu đấy.

Dựa theo an bài của trường học, Đại tứ học sinh phải ra ngoài thực tập, nhưng an bài này đối với Lâm Tri Bạch mà nói không có chút ý nghĩa nào.

Làm lão bản xuất bản thần thoại, hắn là người cho học sinh Đại Tứ cung cấp cơ hội thực tập, cho nên Đại Tam học hành ước chừng khoảng thời gian đại học cuối cùng của Lâm Tri Bạch, phải quý trọng thực hiện.

Cũng ở tháng hai này.

Ca ca chế tác tiết mục tổng nghệ 《Thừa Phong Phá Lãng》, tỷ tỷ Mai Mai nghênh đón kỳ cuối cùng!

Làm tiểu nhị âm tiết mục, Lâm Tri Bạch tham gia kỳ hạn lục chế cuối cùng, đương nhiên chỉ là lộ mặt, hắn lại không cần biểu diễn.

Cuối cùng tiết mục đã xuất ra mười nhóm danh ngạch.

Lâm Tú Tinh và các tuyển thủ dùng khí như Thủy Kiều Vũ đều được tuyển!

Nhưng Lâm Tri Bạch lại biết loại tổ hợp này vì tổng nghệ mà thành đoàn, cuối cùng chỉ biết biến thành mảnh lới.

Bởi vì những nghệ sĩ tham gia Lãng tử đều đã xuất đạo nhiều năm, công ty sau lưng một số tử tử đều không giống nhau, công việc giữa các tử tử không có khả năng thống nhất cân đối tốt.

Ví dụ như tuyển thủ đến từ Sở châu như Vũ Kiều, cuối cùng vẫn sẽ quay về Sở Châu phát triển.

“Về sau hoan nghênh Bạch Đế lão sư đến Sở Châu chúng ta chơi, đã đến liền mời người ăn mỹ thực Sở Châu chúng ta ~ “

Lâm Tri Bạch cho Mẫn Hoa 《Cực Lạc Tịnh Thổ》 kia đã giúp nàng thu hoạch được nhân khí rất lớn, cho nên lúc tiết mục kết thúc nàng đặc biệt tìm Lâm Tri Bạch nói cảm ơn.

“Ta sẽ đi.”

Lâm Tri cười trắng nói, chợ ngoài châu cũng không thể bỏ qua.

Mà sau khi Lãng tử viên mãn kết thúc, trên mạng đương nhiên là vô số bình luận, đây chính là tổng kỹ bài danh thứ hai sau đó nhiệt độ Tần Châu!

“Thật tuyệt vời!”

“Cái này tổng kỹ thật bồng!”

“Ta thích nhất là tổng hợp các tiểu thuyết thuật của Oánh Oánh. Thứ hai chính là Lãng tử.”

“Tiếp theo cũng chỉ còn lại âm thanh hay ho của Toan Nghệ nữa.”

“Cũng may mà có âm thanh hay của Nguyễn Cung, bằng không ta đều không có tổng kỹ rồi.”

“Nếu như không có âm thanh tốt của Oánh Oánh, Lãng tử chính là tổng kỹ nóng nhất rồi!”

“Ha ha ha ha ha, máu chốt là hai thứ này đều là tổng nghệ của Côn Bằng!”

“Cái này có phải cũng nói rõ, có thể đánh bại Đồng Lư chỉ có Côn Bằng?”

“Không đúng, phải nói rằng, chỉ có quân lâm mới có thể đánh bại được quân vương!”

“Tần Châu tổng hợp tất cả đều là thiên hạ quân lâm!”

Trước khi âm thanh tốt của Tỳ Hưu, Lãng tử chính là hỏa tổng nghệ, điều này tất cả mọi người đều công nhận.

Hiện tại Lãng tử chấm dứt, Chủ Bằng đang phát ra âm thanh “có vẻ càng không có đối thủ, thậm chí tiết mục này hiện tại cũng không cần Lâm Tri, vị trí Nhĩ Toán này quan tâm cái gì rồi, đã hoàn toàn bước vào quỹ đạo rồi.

Trên thực tế cũng là bắt đầu từ tiếng Hay 《 Hảo 》 .

Quân lâm trù tính khôi tổng hợp này đã được phong thần rồi, Tổng Đốc Bằng nhiệt nghệ đệ nhất Tần Châu cùng thứ hai đều là kế hoạch tổng kỹ, truyền kỳ như vậy không ai có thể sao chép!

...

Sau khi Linh Lãng tử kết thúc, những ngày kế tiếp, Lâm Tri Bạch càng thêm an nhàn.

Nhưng loại an nhàn này chỉ duy trì mấy ngày đã bị phá vỡ, hiệu trưởng Tần Nghệ đã tìm được Lâm Tri Bạch.

“Không phải ngài lại muốn cho ta đi câu đối đấy chứ?”

Lâm Tri Bạch tiến vào phòng của hiệu trưởng, chủ động mở một trò đùa.

Hiệu trưởng buồn rầu: “Nào có nhiều cặp cháu giống như vậy cho ngài, lần này cũng không phải là ta tìm ngài, là một vị lão nhân gia đức cao vọng trọng tìm sao? Nguyên!”

“Ai?”

Lâm Tri Bạch sững sốt một chút.

Ngoài cửa truyền đến một giọng nói: “Ngươi còn nhận ra ta không?”

Lâm Tri Bạch quay đầu nhìn thấy một lão thái thái có chút quen thuộc vào cửa.

Lão thái thái đeo một kính mắt thật dày, tóc bạc trắng, dáng người có hơi còng xuống, nhưng không chút nào ảnh hưởng

khí chất, có vài phần hương vị thi thư khí tự hoa, Lâm Tri Bạch liếc mắt liền nhận ra đối phương.

“Triệu lão, không ngờ là ngài.”

Rõ ràng là một trong những lời bình úy của Triệu lão thái thái trong cuộc thi liên tiếp lần trước, Lâm Tri Bạch đối với nàng ấn tượng không tê.

Triệu lão thái thái cười nói: “Qua một chút thiên văn liên phải tổ chức hội thi từ Tần Châu lần thứ hai mươi ba, ta nghĩ dựa vào tài hoa của ngươi không đi chơi không khỏi đáng tiếc, vừa vặn đi ngang qua Tần Nghệ, sẽ tìm ngươi nói một chút.”

“Thi từ hội?”

Lâm Tri Bạch biết chút tên tuổi thi từ hội, đây là việc trọng đại của giới văn học Tần Châu, bởi vì Lam Tinh không giống với địa cầu, hiện đại nghiên cứu thi từ không nhiều lắm, bên này kế thừa từ cổ rất hoàn chỉnh, nghiên cứu cũng rất sâu, dù cho bên này cũng đã tiến vào xã hội hiện đại, các tác phẩm văn nhân vẫn chú trọng các loại như cổ thi từ, cái gì đối với thi từ, thi đấu liên tiếp cũng tổ chức không ít.

Lâm Tri hỏi trắng: “Cho nên lại muốn tranh tài?”

Hiệu trưởng cướp lời đáp: “Hội thơ cũng không tính thi đấu, ít nhất bầu không khí không nghiêm túc như vậy. Cái gọi là thi từ đại hội, bản chất chính là văn hóa sa long. Triệu lão thái thái đây là muốn mang ngươi đi ra mặt, nếu như viết ra thi từ mảnh liệt, có thể dương danh ở văn đàn, nhưng mà thơ từ này cũng rất cao, nếu như không có tiền bồi mang theo, hoặc là không có mấy phần danh tiếng ở văn đàn thì thật đúng là không vào được.”

Nói xong hiệu trưởng trực tiếp trợn trắng mắt với Lâm Tri.

Lâm Tri Bạch nghe hiểu, đây là Triệu lão thái thái diu dắt mình, mặc dù mình không thèm để ý đến loại dẫn dắt này, hẳn có khiên chống đỡ địa cầu, thơ từ gì đó ở Lam Tinh có thể nói là vô địch thiên hạ, nhưng dù sao cũng là một tấm tâm ý của Triệu lão thái thái, hẳn vẫn phải nhận tình, bởi vậy liền cười nói: “Nghe cũng có chút thú vị.”

“Cảm thấy hứng thú thì tới đi.”

Triệu lão thái thái vẫn cười tùm tùm như cũ.

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút, gật gật đầu đáp ứng. Niên Đại Bạch Đế vì lao vào một tuyến này mà tốn kém khổ tâm đều là bởi vì bình thường tích lũy không đủ, nếu đã có thi từ có thể làm lớn danh vọng, vậy thì không ngại đi một chuyến cho tốt, đỡ phải tạm thời ôm chân Phật lại phải một lần lấy ra một đồng tác phẩm.

“Có áp lực khác.”

Triệu lão thái thái thấy Lâm Tri Bạch còn do dự một chút, cho là hẳn đang lo lắng đến lúc đó biểu hiện không tốt, mở miệng an ủi nói: “Nếu như đến lúc đó không có tác phẩm xuất sắc, coi như là đi giải sầu, bởi vì đề mục các loại đều là lâm thời ra, không ai dám nói mình nhất định có thể viết ra tác phẩm thi từ thật tốt ngay tại chỗ.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch do dự là đang nghĩ bài thơ này có đáng giá để đi một chuyến hay không, cũng không phải là lo lắng gì khác, hay là câu nói kia, có Địa Cầu làm hậu thuẫn hẳn tại thơ từ này là vô địch.

“Vậy cứ quyết định như vậy đi.”

Triệu lão phu nhân nói: “Tháng bảy này, ngoại ô Lạc Thành, đến lúc đó thư mời sẽ được gửi tới trường học, phía trên có địa chỉ cụ thể, người đến đó là được.”

...

Thi từ của Tần Châu có thể nói là việc trọng đại của văn đàn.

Thi từ hội hàng năm được tổ chức, không chỉ có người văn sĩ chú ý, rất nhiều bạn mạng được mọi người yêu thích thơ từ cũng sẽ chú ý, hơn nữa độ chú ý cũng không thấp!

Thi từ hội xuất hiện một ít tác phẩm ưu tú còn có thể leo lên mài lưới đánh giá!

Năm nay cũng giống như vậy, Thi từ hội tiếp cận, trên mạng đã xuất hiện một lượng lớn nghị luận liên quan.

“Năm nay sẽ bắt đầu thi từ!”

“Không biết năm nay sẽ xuất hiện những bài thơ hay nào.”

“Bài 《 vịnh Phong Khuyết》 năm ngoái của Lý Tích Huy sư phụ viết thực sự tốt!”

“Ta vẫn cảm thấy mình viết rất tốt vào mùa hè cùng lão sư năm trước.”

“Vậy người nói đi, phía chủ quan 《 mùa hè 》 đều gật đầu khen rộng nha.”

“Còn có Côn Bằng Như Mộng Lệnh của Trần Tinh lão sư cũng rất tuyệt!”

“Mấy vị thi từ kinh điển những năm qua biểu hiện kinh điển này năm nay cũng sẽ tham gia đúng không?”

“Chắc chắn, không có bọn họ thì sẽ bớt thú vị.”

“Điều ta mong đợi nhất chính là Kỷ Tuyên Thái, là người đứng đầu đời thi từ tuổi trẻ hiện nay!”

“Kỷ Tuyên Thái đúng là trâu bò! Thiếu chút nữa là Thi từ hội tốt nhất năm ngoái rồi!”

“Danh sách năm nay còn chưa có xuất hiện sao?”

“Ta đang đợi.”

“Những năm qua lúc này cũng không sai biệt lắm nên công bố.”

Bởi vì độ quan tâm của Thi từ hội cực cao, cho nên Văn Liên hội đã sớm công bố danh sách mời Văn Đàn, bình thường ở khoảng một trăm người.

Năm nay cũng không ngoại lệ.

Đêm đó, văn tự đã công bố danh sách, vô số người đều mở ra nhìn vào!

“Ta đi!”

“Năm nay đội hình xa hoa hơn so với năm trước!”

“Kỷ Tuyên Thái đến rồi!”

“Lý Thăng Huy cũng đến rồi!”

“Còn có cả Trần Tinh lão sư nữa!”

“Chờ mong tác phẩm của Hòa Đồng lão sư năm nay!”

“Chờ một chút.”

“Lâm Tri Bạch?”

“Cái tên này có phải hơi quen tai không?”

Có người trong danh sách phát hiện ba chữ ‘Lâm Tri Bạch’, cảm thấy có chút quen tai, sau một khắc mới giật mình nhớ ra:

Tên thật của Bạch Đế, hình như tên là Lâm Tri Bạch nhỉ?

“A cái này!”

“Họ trùng tên sao?”

“Có thể là vậy.”

“Ta cảm thấy không phải cùng họ, cái tên Lâm Tri Bạch này tương đối hiếm thấy, cũng không phải loại như Trương Cường, Lý Vĩ gì đó.”

“Nếu không phải cùng tên, sao Bạch Đế - tiểu Khúc ba này lại xuất hiện trong danh sách?”

“Có thể là bởi vì tài hoa của Bạch Đế cũng không tệ?”

“Đừng quên cuộc thi hội câu đối trước đó của Tần Nghệ, trình độ câu đối của Bạch Đế quả thực đáng sợ, cho nên nhận được lời mời có lẽ cũng bình thường đúng không?”

“Nhưng so với câu đối và thơ từ sáng tác có lẽ không giống nhau nhỉ?”

“Mặc kệ trình độ thi từ thế nào, ít nhất Bạch Đế tài hoa rất cao là có thể xác định!”

Rầm rầm!

Tin tức nhanh chóng được truyền ra!

Người hâm mộ Bạch Đế biết được việc này lập tức trở nên hưng phấn!

“Ngọa tào!”

“Bạch Đế Nguru a!”

“Ngay cả Thi từ hội cũng mời hẳn tham gia!”

“Xem ra tài hoa của Bạch Đế ở phương diện câu đối đã được văn đàn tán thành!”

“Người sáng tác văn chương đệ nhất (cầu đầu)”

“Xem ra không thể bỏ lỡ bài thơ năm nay được.”

“Không biết Bạch Đế ở hội thơ có biểu hiện gì!”

“Dù sao vẫn là văn đàn mạnh mới, đi lãn lộn quen mặt rồi nói sau.”

“Được mời tham gia là tốt lắm rồi!”

fan đương nhiên có lý do hưng phấn, bởi vì ở văn đàn có thể được mời tham gia thi từ hội, đây chính là tán thành cho tài hoa một người!

Thi từ hội là một hoạt động đỉnh cấp mà bao nhiêu văn nhân Tàn Châu chen bẻ đầu đều không vào được.

Đó là nguyên do.

Khi tên Lâm Tri Bạch xuất hiện trong danh sách thi từ hội, chip chip đọc sách, Hoan Hoan Hoa Hoa Hoa Hoa. Tù nhân cả si tình của Bạch Đế đều cực kỳ hưng phấn, từng người hạ quyết tâm đến lúc đó mới quan sát trực tiếp!

Sau đó.

Tin tức Bạch Đế được mời tham gia lần thi từ thứ hai mươi ba, càng là nhất cử xông lên nhiệt tình!

Mặc dù thi từ rất hot ở Lam Tinh...

Nhưng cho dù có nóng hơn nữa cũng không thể so được với lượng mà Bạch Đế tự mang!

Nếu như muốn mô tả thì nhiệt độ lưu lượng của Bạch Đế tại Tàn Châu đại khái tương đương với tiểu tiên nhục của kiếp trước?

—

A: Vậy mà lại bị kẹt, nội dung vở kịch hai tuyến của Bạch Đế từ lúc bắt đầu đã khớp, chỉ có thể đi trước đại cương, nhưng chất lượng ô nhiễm lại không quá hài lòng. Thật ra đã nghĩ kỹ nên viết thế nào, ví dụ như nội dung bên ngoài như Sở Từ, ngựa, nhưng bây giờ còn chưa thể trực tiếp viết những thứ này, tiết tấu không đúng, nhất định phải có vài đoạn nội dung vở

kịch tiếp nối đêm, cho nên hai ngày này số lượng cập nhật ít một chút, để ta suy nghĩ một chút.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 310: Kỹ Tuyên Thái: Bạch Đế, Lục Diệp mà thôi!” Tuyên Thái, người là đệ tử đặc ý nhất của ta.”

Một thư phòng cổ kính, một nam nhân ước chừng sáu mươi tuổi mở miệng, ngẩng đầu nhìn về phía một giọng nói trẻ trung cao ngất trước bàn đọc sách, trên mặt toát ra vài phần hài lòng, “Năm ngoái Tần Châu thi từ hội, biểu hiện của người có thể nói là chỉ đứng sau Lý tranh huy, đã nhận được sự tán thành trong phạm vi, nhưng loại trình độ này còn chưa đủ, năm nay thi từ hội mới là cuộc chiến dương danh chân chính của Kỹ Tuyên Thái người!”

“Lão sư, ta nhất định sẽ cố gắng, không cô phụ kỳ vọng của ngài!”

Kỹ Tuyên Thái hăm hở, vì thi từ hội năm nay, ông ta đã chuẩn bị rất lâu rồi, ngày mai nhất định sẽ nổi tiếng!

“Được.”

Nam nhân lộ ra nụ cười, mở miệng nói: “Chúng ta một thế hệ này đã già rồi, về sau văn đàn Tần Châu là? Muội lạng yên nói uyển chuyển? Người tài học không tầm thường nên tranh giành làm Văn Khôi thời trẻ của Tần Châu, lão sư có thể làm cho người không nhiều lắm, nhưng giúp người chào hỏi cùng đám lão bằng hữu kia, vẫn là không có vấn đề gì, nhưng mà thi từ sẽ xét đến cùng còn phải xem biểu hiện của chính người.”

“Tạ ơn lão sư!”

Kỹ Tuyên Thái thần sắc vui vẻ, ông ta đương nhiên biết rõ cái gọi là ” phải cùng đám lão bằng hữu kia chào hỏi” có ý nghĩa như thế nào, muốn ở văn đàn vừa ra mặt phải có chân tài thực học, cũng vừa có quyền uy nhất định duy trì, cái trước ông ta đã có, cái sau lão sư có thể giúp mình, thật sự có thể nói là một cơ hội thiên thời địa lợi nhân hòa!

Lão sư của mình chính là Khương Hạc!

Nhân vật quyền uy đại danh鼎鼎 văn đàn Tần Châu!

Đồng thời, Khương Hạc còn là phó chủ tịch của Văn Liên ở Tần Châu!

Có lão sư như vậy nâng mình, còn sợ thi từ không thể nổi danh lập vạn?

Đúng lúc này, điện thoại của Khương Hạc vang lên, hắn nhận Duy Á, không biết đối diện nói cái gì, lông mày hơi nhíu lại một chút.

“Ta biết rồi.”

Sau khi cúp máy, sắc mặt Khương Hạc có chút khó coi.

Kỷ Tuyền Thái trong lòng máy động: “Lão sư, có biến cố gì sao?”

Khương Hạc nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Biến cố thì chưa tới, chính là Triệu Như đưa danh ngạch của nàng cho một minh tinh trong giới giải trí, Triệu lão thái thái này thật sự là hồ đồ.”

”Ngôi sao?”

Kỷ Tuyền Thái có chút khó hiểu nói: “Thơ từ Tần Châu sẽ là việc trọng đại của văn đàn chúng ta, mời minh tinh tới đây làm cái gì, không sợ gây ra tranh cãi sao?”

“Theo lý thuyết mời minh tinh tới là có chút không thỏa đáng.”

Khương Hạc có chút bất đắc dĩ nói: “Nhưng minh tinh này khác với người bình thường, hắn là Bạch Đế, cũng chính là Lâm Tri Bạch. Lâm Tri Bạch này mặc dù không phải người trong vòng tròn của chúng ta, nhưng hắn có mấy phần tài danh, trước đó học viện nghệ thuật Tần Châu không phải đã tổ chức một cuộc thi tuyệt đối gì đó sao, Lâm Tri Bạch đánh bại Chu Thái, lấy được quán quân, cho nên Triệu lão thái thái mời hắn tham gia Thi từ hội, phía trên cuối cùng vẫn đồng ý.”

“Lâm Tri Bạch à.”

Ánh mắt Kỷ Tuyền Thái hơi lóe lên, nhẹ giọng thì thầm: “Yên tỏa trì đường liễu...”

Đây là Lâm Tri Bạch tại lần đối thoại cuối cùng, lưu lại thiên cổ tuyệt đối, toàn bộ văn đàn đều có nghe thấy.

Kỷ Tuyên Thái đương nhiên không ngoại lệ, ông ta thậm chí còn mất mấy ngày đêm để đối xứng với điều này, đáng tiếc cuối cùng đều không thành công, dù cho không chú ý gì đến giới giải trí thì ông ta vẫn nhớ rõ tên của Lâm Tri Bạch.

“Nếu như Thi từ hội khảo giáo câu đối, vậy sự tồn tại của Lâm Tri Bạch quả thật phiền toái.”

Khương Hạc hờ hững nói: “Nhưng chúng ta không thi giáo câu đối, cho nên người này không đáng lo.”

Kỷ Tuyên Thái cười nói: “Lão sư nói không sai, cặp câu chẳng qua chỉ là đồ chơi có thể giải trí trong phạm vi nhàn hạ mà thôi, Lâm Tri Bạch nghiên cứu thứ này có lẽ đã tiêu phí không ít tâm lực, không cần thiết lại càng không có ý nghĩa.”

“Ừm.”

Khương Hạc gật đầu nói: “Lâm Tri Bạch, người không cần để ý tới, mặc dù tuổi xấp xỉ, nhưng thi từ hội ở Tần Châu, còn không đến lượt một ngôi sao nhỏ lẫn lộn trong giới giải trí của hắn nổi tiếng.”

“Vâng.”

Kỷ Tuyên Thái cung kính rời khỏi thư phòng.

Đi ra biệt thự xa hoa của nhà lão sư, ở cửa có một người bạn tốt đang chờ Kỷ Tuyên Thái.

Bạn tốt vừa thấy Kỷ Tuyên Thái bước ra thì không thể chờ đợi được mà nói: “Vừa nãy Văn Liên đã đưa ra danh sách người tham gia Thi từ hội lần này, trong Thi từ hội lần này còn có tên là Bạch Đế!”

“Ta đã biết.”

Kỷ Tuyên Thái tùy ý nói: “Đám minh tinh trong giới giải trí, đến thơ từ sẽ không gây nên sóng gió gì, nói không chừng còn phải tự rước lấy nhục.”

Đối với việc Bạch Đế tham gia thi từ hội, Kỷ Tuyên Thái rất hoan nghênh!

Không phải bởi vì hắn bao dung cỡ nào, Kỷ Tuyên Thái có tính toán của riêng mình.

Phải biết rằng Bạch Đế rất nổi danh, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng những văn nhân trong Thi Từ hội kia, cho dù là mấy đại gia thi từ, sức ảnh hưởng của xã hội đơn luận, hay ở Tân Châu danh tiếng, cũng không bằng Bạch Đế!

Có người như vậy tham gia thi từ hội khóa này.

Tất nhiên sẽ đề cao độ chú ý của Thi từ hội khóa này!

Mà Kỷ Tuyên Thái nhất định sẽ dương danh thiên hạ trong giới thi từ khóa này, sao có thể thiếu lá xanh làm nền được?

Dường như Bạch Đế chính là một chiếc lá xanh vô cùng hoàn mỹ!

Nếu như mình nổi bật trong Thi từ hội, khiến cho Bạch Đế cũng ảm đạm phai mờ, gọi hắn là fan của những người kia, thậm chí là vô số bạn trên mạng, nhìn cái mặt mỏng của ngôi sao này, tất nhiên mọi người sẽ triệt để nhớ kỹ tên của “Kỷ Tuyên Thái”!

Thế nhân sẽ phát hiện:

Cái gọi là minh tinh đại minh, ở trước mặt thiên tài văn đàn như mình cũng chỉ như thế!

Bạn tốt thấy vẻ mặt Kỷ Tuyên Thái thoải mái, không khỏi lộ ra nụ cười, “Xem ra người đã rất có lòng tin, vậy thì ta yên tâm rồi, bất quá Bạch Đế cũng không phải là ngôi sao theo truyền thống, hắn là công tử ca tài phiệt đỉnh cấp, đồng thời hắn còn là một người ca khúc, viết ca phê phê đều là sở trường của hắn, đặc biệt am hiểu đối câu đối, nói không chừng phương diện thi từ cũng có vài phần tạo nghệ.”

Kỷ Tuyên Thái không nói gì, chỉ mỉm cười.

Bạch Đế càng lợi hại, tự mình đứng lên mới càng có khoái cảm đúng không?

Nếu như Thi từ thật sự mời một minh tinh văn tài tuyệt vọng qua đây mới thật sự khiến người ta không biết nói gì.

“Đúng rồi.”

Bạn thân lại nói: “Nói đến vị Bạch Đế này, vừa rồi lúc chờ người, có người liên hệ với ta...”

“Ai?”

“Một vị đường ca nào đó của Bạch Đế, hẳn muốn mời người giúp đỡ chút chuyện nhỏ, lần sau hội đấu giá, thư họa của người sẽ do hắn thanh toán, giá cả dễ thương lượng.”

Ánh mắt Kỷ Tuyên Thái sáng lên!

Cái gì mà đường ca của Bạch Đế!

Đây rõ ràng là kim chủ ba ba vung tiền bào!

Đối với người như Kỷ Tuyên Thái thì cái ông ta muốn là một chữ “Danh” nhưng lại mưu sinh cũng dựa vào.

Có danh tiếng, thư pháp, hội họa của hắn, câu thơ của hắn mới đáng giá, mới có một ít Đại Kim chủ học đòi văn vẻ thanh nhã thanh toán thanh toán!

Có Kim chủ truy phủng, danh tiếng của hắn sẽ càng lớn!

Nói theo một ý nghĩa nào đó, rất nhiều người nhắc tới tên của nghệ thuật gia, nói chuyện nhiều nhất không phải là nói hắn tài hoa hơn, mà là tác phẩm hắn bán được bao nhiêu tiền!

Lấy cái ví dụ, thật giống như rất nhiều họa sĩ đỉnh cấp ở địa cầu.

Họa kỹ của những người này như thế nào, kỳ thật rất nhiều người cũng nói không nên lời.

Cuối cùng chỉ có thể dùng mặc bảo của hắn bán ra hơn ngàn vạn”, “Kỹ thuật vẽ của hắn bán ra mấy ngàn vạn” để hình dung người này ngu như thế nào.

Ai nói người đọc sách ngại mùi hôi thối đồng?

Ít nhất Kỷ Tuyên Thái không chê, hẳn ta nghiên cứu thi từ thư pháp, hội họa các loại là vì ham muốn kiếm tiền.

Văn nhân cổ đại bán thư họa mưu sinh quá thường gặp, thật sự cho rằng thư sinh nghèo khó dựa vào trình độ thi từ thư họa là có thể sống được a.

Tại thời đại này, nếu như phía sau không có Kim chủ nâng, không có đoàn đội vận chuyển nhất định, chỉ dựa vào tài hoa xuất đầu nói dễ vậy sao?

...

Ngày thứ hai.

Sau khi Lâm Tri tỉnh ngủ, ăn điểm tâm, kết quả mẫu thân kích động nói: “Nhi tử ngươi muốn đi thi từ hội, nhớ phải cầu mọi người văn đàn gì đó cái gì đó cái mấy bức mặc bảo, ta treo ở trên tường phòng khách, sau này có khách tới cũng có mặt mũi.”

Lâm Thăng Thiên cười nói: “Ngài tự mua không được, cũng không phải không mua nổi.”

Lão mục vui tươi hơn hớn nói: “Mua tranh chữ ta không tiếc tiền, dù sao mẹ ngươi ta cũng không hiểu những thứ này, cần gì phải phụ thuộc vào phong nhã, nhưng nếu có cơ hội lấy được miễn phí, phong nhã phụ thuộc kia một chút thì có làm sao, ngươi không biết a, lần trước ta cùng mấy bằng hữu đi tham gia một cái đấu giá hội, cứ như vậy một bộ phong cảnh đơn giản như vậy, thế mà bán được bảy trăm vạn!”

“Cái giá này ngược lại không thấp.”

Lâm Hi gặm xong một cái bánh bao, tao nhã lau miệng, “Tác phẩm của mọi người văn đàn, mấy năm gần đây, tác phẩm của một vị họa sĩ đỉnh cấp đương đại nào đó, giá bán ra cao nhất cũng chỉ hai ngàn vạn.”

Cha kinh ngạc, “Hai ngàn vạn!”

Lâm Hi bĩu môi nói: “Giá trị không đáng để người ra giá này thấy người có trí, dù sao người của những văn đàn này danh khí giá càng cao tác phẩm càng cao, bất quá bản chất không khác với giới giải trí của chúng ta lắm, phía sau là có đoàn đội lăng xê, thậm chí có rất nhiều tác phẩm, chính là thuần túy trò chơi tư bản, tranh của ngươi ta tiêu năm trăm vạn mua, đều đã sớm thương lượng rồi, chờ giá trị con người của ngươi sau khi tăng lên, lại kiếm tiền chính thức làm ta càng nhiều.”

Cha lắc đầu, “Chiếu theo lời cha nói, cái gọi là người văn đàn cũng không thanh cao như vậy a.”

Lâm Hi cười nói: “Trong văn đàn có một số người, có chân tài thực liệu, cũng khinh thường cách làm việc như thế, nhưng cũng có một số người dựa vào lăng xê mà làm việc, còn có người là đã có tài liệu thực tế, lại phối hợp với kim chủ rang giá trị bản thân, bộ phận người này sống thoải mái nhất.”

Lâm Tri Bạch xen vào, “Ngươi cũng rõ ràng.”

Lâm Hi nhún vai, “Tốt xấu gì ta cũng coi như là tiểu phú bà, không ít kim chủ sau lưng văn đàn, chính là trong vòng tròn này của chúng ta, trên thực tế đừng nói là đương đại, cho dù là một ít danh họa trong quá khứ, giá cả cũng là hư cao, bên trong có không ít thành phần đang xào, thậm chí còn đề cập đến ly tiền.”

“Vậy đôi mạch suy nghĩ đi.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Ta đi lẫn lộn cái tên tuổi đại gia văn đàn, tác phẩm sau này của ta cũng đáng tiền.”

“Vậy thì tốt quá.”

Lâm Hi nhìn Lâm Tri Bạch, “Chỉ là thơ từ sẽ có quy cách cao như vậy, mực nước của người có đủ dùng không?”

Lâm Tri Bạch hừ hừ nói: “Nhị đệ người ta thiên hạ vô địch.”

Người nhà cười to, đều không để ý, chỉ là cao hứng với việc Lâm Tri Bạch có thể đi thi từ hội gặp mặt.

Cơm nước xong xuôi.

Lâm Tri lên mạng nhìn xem, phát hiện bình luận cực quang của mình đều đang bàn tán về chuyện mình muốn tham gia Thi từ hội.

“Bạch Đế tham gia thi từ hội, coi như là thành công vượt giới đến văn đàn nhỉ?”

“Dù sao có thể được mời tham gia thi từ hội đều là nhân vật có mặt mũi ở văn đàn Tần Châu chúng ta.”

“Vậy phải xem trình độ làm thơ của Bạch Đế thế nào.”

“Ta cảm thấy người đối đúng lợi hại như vậy, thi từ cho dù không lợi hại, cũng không kém bao nhiêu.”

“Thi từ hội hình như đều là tùy cơ ra đề mục, cũng phải xem diễn biến trước khi kết thúc.”

“Không sao.”

“Có thể được mời tham gia là tốt rồi!”

“Mọi người đừng tạo áp lực cho lão sư Bạch Đế.”

“Chúng ta khiêm tốn một chút, dù sao tham gia Thi từ hội này cũng có lai lịch rồi. Cả giới giải trí ngoại trừ Bạch Đế, còn có

ai có thể nhận được lời mời của loại thi từ văn đàn thịnh hội này!”

Lâm Tri Bạch nhìn vui vẻ.

Ta thật không có áp lực gì a các vị.

Bất quá mọi người bình luận đều rất nghiêm túc, khích lệ làm chủ, tán thưởng làm phụ, Lâm Tri Bạch nhìn rất thư thái.

Nhưng mà.

Ngay khi Lâm Tri đang thảo luận liên quan.

Đột nhiên có một âm thanh không hài hòa vang lên!

“Thi từ sẽ là việc trọng đại của văn đàn Tân Châu, nơi thanh nhã như thế, từ khi nào một minh tinh trong giới giải trí cũng có thể chạy tới tham gia?”

Người này tên là A Lôi.

Hắn là văn nhân bút danh các loại.

Trên bình đài cực quang chứng thực cho hắn không ít danh hiệu: Tân Châu phó chủ nhiệm văn chương, thi nhân, thơ nhân, họa sĩ, thư pháp gia!

Nhìn mắt quan sát, lại có gần ngàn vạn!

Lời này vừa nói ra, cho dù là kẻ ngốc cũng biết minh tinh A Lôi chỉ kia là ai.

So fan hâm mộ?

fan của Bạch Đế hiện tại cao tới khoảng năm ngàn vạn, căn bản không cùng một cấp độ!

Càng đừng nói Lâm Tri Bạch có nhiều người qua đường như vậy.

Đó là nguyên do.

Lúc này mặc dù có rất nhiều người ở bên dưới bình luận của A Lôi phản bác:

“Minh tinh không cho phép tham gia thi từ sẽ còn thế nào nữa?”

“Người coi Bạch Đế là minh tinh loại gì?”

“Người ta là người làm thơ, người làm khúc!”

“Nghiêm túc mà nói, làm chính là công việc phía sau màn!”

“Người xem Bạch Đế như minh tinh trong giới giải trí phổ biến thì tạm thời không nói, nhưng có một số việc người vẫn là hiểu rõ rồi hãy đến nói chuyện tiếp, tài hoa của Bạch Đế sớm đã triển lãm qua ở trong trận thi đấu câu đối trước đó rồi!”

“A Lôi sư phụ có thể đối phó Yên tảo trì hồ liễu không?”

“A Lôi sư phụ, đây là thành kiến!”

“Bạch Đế nhận được lời mời của Thi Từ Hội nên mới tham gia.”

Oanh pháo của A Lôi này rất đột ngột, Lâm Tri Bạch nhìn thấy mà lười phản ứng, chỉ cho là tình cờ xảy ra, nói không chừng đối phương chính là một anh hùng trong giới giải trí tham gia thi từ hội.

Nhưng mà.

Tình huống phát sinh sau đó, khiến Lâm Tri Bạch dần dần ý thức được, sự tình tựa hồ không đơn giản như bề ngoài.

Bởi vì lại có mấy cái văn đàn danh nhân phát ra!

Thi nhân nổi tiếng Triệu Tín:

“Cho mọi người một tình huống, hội thơ từ được mời chia làm hai loại, loại thứ nhất là danh sách đầu tiên được hội nghị văn hội quyết định, có thể vào danh sách này, tất cả đều là lão sư rất có sức ảnh hưởng tại Văn Đàn của Tần Châu, loại thứ hai là một ít tiền bối của văn đàn đề cử, bình thường dùng để dẫn dắt tiểu bối, đại minh tinh nào đó đi theo con đường này, cho nên trên phương diện nghiêm chỉnh mà nói, hẳn cũng không phải là lời mời từ chính thống.”

Giả An An:

“Danh sách tiền bối đề cử, vốn định dẫn theo một ít nhân vật trẻ có tiềm lực rất cao, nhưng luôn có vài người không có thực học, vì muốn mạ vàng vớt nhọn đầu muốn chạy đi tham gia, còn tìm tiền bối hỗ trợ học chữ đi cửa sau, ta không phải chỉ nhằm vào ai đó, chỉ nhằm vào loại hiện tượng này thôi.”

Được rồi.

Nhất định phải chỉ mặt đạo danh mới tính là nhằm vào ta?

Lâm Tri trợn trắng mắt, mình là Bạch Đế đó!

Không phải tự khoe, Lâm Tri Bạch hiện tại thật không phải là tiểu nhân vật gì, những người này về tình về lý đều không nên bắt chính mình, quả thực là không hiểu thấu. chip đọc sách tự thí nghiệm.

Trừ phi...

Sau lưng có lợi ích điều khiển!

Không biết sau lưng những người này rớt cuộc cát giầu ai.

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút, người có thù với hắn đều là họ Lâm, chuyện này hơn phân nửa cùng nhà đại bá, nhị bá, tam bá không thoát có quan hệ.

“Muốn dựa vào thi từ sẽ hủy hoại thanh danh của ta?”

Trước kia thân phận của Bạch Đế không lộ ra ngoài ánh sáng, mấy nhà bá bá muốn xuống tay cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Hiện tại thân phận của Bạch Đế đã lộ ra ngoài ánh sáng, tàn suất xuất hiện của Lâm Tri cũng cao hơn, ngược lại cho đám người này cơ hội ra tay.

Đi, đi.

Vậy thì xem thi từ hội này, có thể làm ra yêu thiêu thân gì.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 311: Bạch Đế khải chiến quân nho! Một a lô còn chưa đủ, phía sau lại tới Triệu Tín cùng An An, đều là danh nhân văn đàn, mặc dù không đạt đến trình độ đại gia văn đàn, nhưng cũng không phải a miêu a cầu gì, bất quá chân chính có phân lượng còn phải là vị tiếp theo.

Buổi trưa!

Các Ngộ năm nay đã bốn mươi tám tuổi, fan nhưng gọi hắn là ‘Các lão’, có chút hài âm, tuổi này nói đức cao vọng trọng khẳng định là thiếu chút nữa ý tứ đây, nhưng cũng tuyệt đối là một vị có phân lượng không tầm thường ở trong văn đàn, hắn vậy mà cũng xuống sân, trực tiếp lên tiếng châm chọc nói: “Nghe nói có một minh tinh am hiểu âm luật cũng muốn đến thi từ hội, đây là muốn cho đám danh gia thi từ phổ nhạc sao?”

Chuyện này biến lớn rồi!

Các Ngộ Văn Đàn địa vị cực cao, tạo thành ảnh hưởng tự nhiên cũng lớn nhất, rất nhiều con chó con mèo thật sự nhảy ra ngoài, tựa hồ coi vị ‘Các lão’ đại danh đỉnh đỉnh này là lãnh tụ tinh thần.

“Đại minh tinh rất am hiểu tự dát vàng lên mặt mình đấy.”

“Giới giải trí từ trước đến nay yêu thích hư vinh, cẩn thận nghĩ xem cũng hợp lý.”

“Thi từ gì mà mời, đi cửa sau bước vào đã nói là đi cửa sau mà vào.”

“Đi cửa sau thật khó nghe, người ta rõ ràng là đang ôm đùi mà vào mà.”

“Người hâm mộ nói rồi, Bạch Đế dựa vào câu đối tài hoa tiến (cầu đầu).”

“Ta nghĩ thi từ hội không phải câu đối chứ?”

“Treo ngôi sao thiết lập mà thôi, đi thi từ hội chơi tương ợt, sau đó lại phát cái bản thảo thoại, tiêu đề ta đều thay đại minh tinh nghĩ xong, những người có tài hoa nhất trong giới giải trí.”

“Hắc hắc, ngươi là người hiểu giới giải trí.”

“Dù Thi từ hội là tiền bối đề cử vào, cũng đều là có chút tác phẩm thi từ, vị đại minh tinh này là tác phẩm?”

“Không ngờ rằng có một ngày thi từ Tần châu lại cúi đầu với những người đó, ai u ai tai!”

“Bạch Đế có rất nhiều tiền, rõ ràng đợt này là đầu hàng theo vốn liếng.”

Vốn liếng.

Lưu lượng.

Hai từ này tựa như xúi giục.

Trên bản chất thì không tính là hạ thấp nghĩa, nhưng những năm gần đây lại bởi vì một số chuyện mà khiến rất nhiều người phản cảm, bọn họ đội lên đầu Bạch Đế, dụng tâm hiểm ác.

Cố ý giữ im lặng!

Lâm Tri nghĩ ngợi một chút, mình là lão bản xuất bản thần thoại, cộng thêm thân phận bà chủ trường tạm thời của bà chủ, đại biểu cho tư bản không sai, đồng thời cũng làm lượng đỏ lưu lượng.

Nhưng ta sai ở đâu?

Quá giàu có, quá đỏ rồi?

Vậy ta hi vọng mình mắc sai lầm lại sai tiếp.

Tuy nhiên tiết tấu này đã bị mang đi một ít, trên mạng có rất nhiều anh em bàn phím bất kể ba bảy hai một, vừa nghe nói Bạch Đế đến cửa sau mới vào làm thơ, căn bản không có thời gian để đào tạo, bởi vì chính nghĩa bọn họ đã ngồi không yên, nhất định phải đứng ra chấp hành chính nghĩa, khiến cho đám

người đi đường đều bị ảnh hưởng, nhưng sức lực lớn nhất vẫn là đám fan của Các lão và A Lôi.

“Hóa ra là như vậy?”

“Không tính là mời chính thức a?”

“Là người tìm tiền bồi đi cửa sau mang vào?”

“Còn tưởng rằng Bạch Đế thật sự được văn đàn tán thành.”

“Vậy thì cứ đi tuyên truyền đi?”

“Bạch Đế đi đâu tuyên truyền?”

“Tiền bồi đề cử diu dặt người mới tham gia không phải cũng là truyền thống của Thi Từ hội sao, tại sao đến Bạch Đế lại không được?”

“Vừa tới liền chụp mũ cho Bạch Đế, lực lượng vốn liếng gì, cái gì hướng lưu lượng cú đầu a, thân phận người ta trâu bò mắc mớ gì đến ngươi chứ!”

“Kinh điển phú hai đời thành công toàn dựa vào gia đình đúng không?”

Bàn về cơ bản của Bạch Đế quá vững chắc, nhân duyên cũng rất tốt, hình tượng cá nhân không có bất cứ vấn đề gì, cho nên người ủng hộ đông đảo, Ô Thất bát lạc bị áp chế.

Giờ khắc này Lâm Tri Bạch đột nhiên nghĩ đến một chuyện cười:

Ngươi có lúc nói về bom hạt nhân không? Sẽ nói sai làm Mễ Cương sao?!

Bọn họ nói ngươi là người lưu lượng tốt nhất, nhưng thật sự ngươi cũng thật sự có lưu lượng!

Bằng không tiết tấu này cùng gió lệch về một phía, Lâm Tri Bạch thật đúng là phải mất không ít hảo cảm người qua đường, dù sao thế giới này chính là có rất nhiều người, bọn họ tự nhiên giàu có, cũng tự nhiên thích cùng phong hắc.

Lúc này.

Điện thoại di động vang lên.

Thẻ bài xa lạ.

Lâm Tri Bạch kết nối, phía đối diện truyền đến một âm thanh có phần quen thuộc, đối phương tràn đầy áy náy, “Tiểu Lâm à, thật xin lỗi, ta không nghĩ tới người mời người tham gia Thi từ hội, sẽ khiến đám người kia phản ứng lớn như vậy, lần này ảnh hưởng đến người, là ta thiếu suy nghĩ, hoặc là người dứt khoát từ chối bên kia a, tránh cho đến lúc đó bọn họ còn muốn gây khó dễ cho người, đám người này hợp lại để gây sự, người không tốt lắm, dù sao đến lúc đó còn có việc trực tiếp, về phần lão già ở Các Ngộ kia, hẳn và ta có chút mâu thuẫn, biết người là ta sẽ chọn lựa sau này rồi...”

Triệu lão thái thái?

Phòng chừng là từ chỗ hiệu trưởng bắt được số điện thoại di động của mình, còn đặc biệt xin lỗi mình, Lâm Tri cười nói: “Chuyện này không liên quan đến Triệu lão thái thái ngài, hẳn là có vài người muốn nhắm vào ta, cho nên tìm được lý do tương đối tiết tấu mà thôi, nếu như ta đã đồng ý tham gia thơ từ này thì ta nhất định sẽ tham gia, ta không sợ nhất chính là nhắm vào nhắm vào cùng khó xử.”

“Con phải nghĩ cho thật kỹ.”

Triệu lão thái thái lo lắng nói: “Đến lúc đó ta có thể sẽ không bảo vệ được người.”

Triệu lão thái thái thật sự mến tài, cảm thấy tài hoa của Lâm Tri Bạch rất có tiềm lực, nên vào văn đàn phát triển, nhưng bà vẫn đánh giá thấp đám người kia hiện tại xếp hạng ra sao, rất sợ một đại minh tinh tiến đến đoạt lấy bánh ngọt của bọn họ.

Sau lưng chuyện này có thể là có người nhắm vào Lâm Tri Bạch.

Nhưng Triệu lão thái thái đồng thời hiểu được, trên bản chất vẫn là bởi vì rất nhiều văn nhân, tự nhiên liền kháng cự thân phận Lâm Tri Bạch này đi vào, cho nên gió nổi lên liền chông chênh thò đầu, thậm chí một ít người được gọi là văn đàn cũng có ý nghĩ này, chỉ là ý vào thân phận không có kết cục mà thôi.

“Không quan hệ.”

Lâm Tri Bạch không muốn dung nhập vào giới hạn của văn đàn.

Có hệ thống ở đây, Lâm Tri biết mình có thể là một vòng tròn.

Hơn nữa vòng tròn này của Lâm Tri Bạch còn lớn hơn cả Văn Đàn Tần Châu thậm chí toàn bộ Lam Tinh Văn Đàn!

Sau khi cúp máy điện thoại.

Lâm Tri Bạch phát hiện sự tình đã triệt để náo lớn, bởi vì mấy văn đàn danh nhân kia bắt mình, vô số bạn mạng cũng bị nổ ra!

A Lô Quang phát động khẩu pháo oanh kích mình còn chưa đủ.

Nha hoàn lại ngả ngón danh tính của Bạch Đế nói: “Đều nói đại minh tinh của chúng ta rất am hiểu câu đối, ta có một câu đối thỉnh giáo giáo huấn, [Đầu trâu hỉ long giác].”

Cái câu đối này mang ý châm chọc rất đậm.

Cho dù là Đại Lão Thổ Kiếp không hiểu câu đối đều có thể nhìn ra được, A Lô đây là hắc Bạch Đế, bình luận khu của hần nhất thời náo nhiệt:

“Ha ha ha, đoạt mạng a!”

“Hay cho một cái sừng rồng đầu trâu!”

“Dùng câu đối mà Bạch Đế am hiểu châm chọc hần, tuyệt!”

“Thoải mái!”

“A Lô sư phụ tài hoa xuất chúng!”

“Các ngươi hiểu sai rồi, đây là đang khen Bạch Đế đấy.”

“Đã tham gia thi từ hội rồi, không phải chính là muốn sinh ra sừng rồng sao?”

“Ha ha ha ha!”

fan hâm mộ A Lô vui mừng khôn xiết, Lâm Tri Bạch không chút tức giận, chỉ là có chút buồn bực, A Lô này rất nghiêm túc sao, dùng câu đối châm chọc ta?

Cho ngươi mặt mũi?

Lâm Tri Bạch tiện tay đánh lại chữ trả lời: “Kẩu miệng chó chưa từng phun ngà voi?”

Xoạt xoạt!

Bạch Đế vừa đáp lại, fan của A Lôi giống như bị người bóp cổ, nhất thời an tĩnh lại.

Miệng chó chưa từng phun ra ngà voi?

Bạch Đế đưa ra vé dưới ‘Ngưu Đầu Sinh Long Giác’, hơn nữa lực sát thương so với A Lôi còn mạnh hơn, trực tiếp mắng trong miệng chó của hắn không phun ra nổi ngà voi!

“Mẹ kiếp!”

A Lôi ở phía trước máy vi tính tức khắc tối sầm lại.

Ta chỉ đang châm chọc ngươi một chút, sao ngươi cứ đi mắng chửi người đi!

Nhưng A Lôi còn chưa thể nói ra vấn đề, bởi vì Bạch Đế vừa mắng mình, vừa đem câu đối thượng lưu của mình nói ra hết!

Lần này đến phiên bạn trên mạng ủng hộ Bạch Đế vui vẻ.

“Phốc!”

“Bạch Đế trâu bò!”

“Còn có thể chơi như vậy sao?”

“Ta thường xuyên mắng chửi người miệng chó không mọc nổi ngà voi, không nghĩ tới đây còn là câu đối đặc sắc nữa!”

“A Lôi này thật sự choáng váng rồi a!”

“Dùng câu đối châm chọc Bạch Đế?”

“Trình độ của Bạch Đế, là ngươi có thể lấy sù?”

“Đ fan của A Lôi sao không gọi nữa?”

“Đại khái là bởi vì trong miệng chó thật sự không phun ra ngà voi đi.”

“...”

Lâm Tri Bạch hồi phục xong, dự định kết thúc công việc đi ra ngoài chạy hai vòng, kết quả không nghĩ được, Triệu Tín kia lại không nhịn được bất bình cho A Lôi:

“Câu đối này của ngươi thật sự là nhục nhã nhận, thô tục đến cực điểm, Thi từ hội này, [người không có phận sự miễn tiến hiên tài]!”

fan của Triệu Tín đã hiểu.

“Cái này tốt!”

“Vẫn là lão sư Triệu Tín văn nhã!”

“Triệu Tín lão sư năm nay không đi thi từ thật đáng tiếc!”

“Đúng vậy, Triệu Tín lão sư không nhận được lời mời, ngược lại là một minh tinh!”

“Ta yêu thích thơ từ, căn bản không quen biết minh tinh gì, nhưng tất cả các tác phẩm của Triệu Tín lão sư ta đều nghiên cứu nhiều lần!”

Tên này hay nhỉ.

Thì ra thi từ không mời người làm khách sao?

Vậy người ở đây bức bách già yếu cái gì?

Còn chơi trò hài âm với ta, không biết âm ngành chuyên phụ...

Được rồi, không trừ được tiền.

Lâm Tri Lăng Quân bóp máo: “Đáng tiếc bài thơ này lại là 【 kẻ trộm tương lai đạo giả 】 .”

Triệu Tín hậm mộ: “...”

Câu đối này cũng giống như vế trên dễ hiểu.

Triệu Tín sau khi nhìn thấy câu đối này cũng thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Ta nói người là người rảnh rồi!

Người nói ta là đạo giả?!

Ta đánh người một quyền người cho ta hai cước?

Ta trộm cái gì mà lần thế trộm danh?

Người còn đặt đạo giả kia hả, người có cái đạo gì a a?

Cái thứ câu đối này, nếu người đã chủ động châm chọc người khác, thì chính là đánh cuộc người khác không đúng, nếu như bị người ta dùng câu đối mắng lại, đó là đáng đời, là lấy Triệu Tín trực tiếp bại lui giả chết.

Ha ha ha ha ha!

fan trắng cực kỳ hưng phấn!

Bạn mạng cũng là càng tụ tập nhiều, sôi nổi sôi nổi!

“Đến đây!”

“Tiếp tục tiếp tục!”

“Không tìm đường chết thì sẽ không phải chết!”

“Các người không có chuyện gì chọc hấn làm gì a? Chọc hấn cũng được a, người đừng dùng câu đối a!”

“Có biết cái gì gọi là vương vương hay không!”

“Như vậy không so giải thi đấu câu đối đặc sắc hơn sao?”

“Ha ha ha ha, câu đối của văn nhân thật thú vị, mắng chửi người không mang chữ bản!”

“Bạch Đế quá dũng cảm, một chọi hai dễ dàng thủ thắng!”

“Đối với cái khối câu đối Bạch Đế dũng mãnh vô địch này!”

Lần này đến phiên tên An An kia là không thể ngồi yên được, A Lôì cùng Triệu Tín đều đã thua trận, mình phải nỗ lực nhiều hơn một chút!

Bà phát ra câu đối:

“Đường Tí chắn xe, Bạo Hồ Phùng Hà, thất phu Hà Ngôn Dũng, trong mắt ta, A Lôì và Triệu Tín lão sư nói thẳng không kiêng dè, không sợ vô số fan của người mới là anh hùng chân chính!”

A Lôì?

Triệu Tín?

Thật sự là anh hùng?

Lâm Tri Bạch cũng không suy nghĩ, trực tiếp trở về An An nói một câu: “Con kiến dọc theo hòe, cầu đoái cây, ngu giả tự xưng hùng.”

Kẻ ngu tự xưng hùng mạnh??

Lại là một câu đối cực kỳ đặc sắc!

An An thở dài, bình luận cũng không muốn xem, trực tiếp tắt máy tính, mắt không thấy tâm không phiền!

A Lôi cũng thế!

Có điều gì mà tiết tấu câu đối a!

Thứ này thật sự không chơi lại Bạch Đế!

Nhưng bạn trên mạng vừa nhìn thấy An An vậy mà không lên tiếng, bỗng nhiên cảm thấy tiếc nuối, đuổi theo mắng mấy câu, sau đó vẫn chưa thỏa mãn bắt đầu ngậm ngừng nói:

“A Lôi Triệu Tín cùng đại ca dẫn đầu An An đi đâu rồi?”

“Buổi trưa!”

“Mau ra đây!”

“Cũng đôi đầu với Bạch Đế!”

“Đúng vậy!”

“Người một nhà các người phải được chỉnh tề tề!”

“Hình như ta nhớ Các Ngộ cũng là cao thủ câu đối.”

“Đến đây đến đây!”

“Ta muốn biết hôm nay các người có thể thắng được một lần của Bạch Đế hay không!”

Nói đạo lý.

Các Ngộ là muốn giả chết.

Mặc dù không xem cuộc đối thi của Bạch Đế, nhưng cũng từng nghe nói đại danh “Yên tỏa trì đường liễu”, biết hẳn là nhân vật đối với cấp Vương.

Nhưng tiếng lưới bạn nhiều như vậy, hơn nữa dường như bây giờ là toàn bộ mạng lưới đều đang vây xem, Các Ngộ có chút không xuống đài được, bị giữ lại, bất quá trong lòng hẳn cũng tồn tại mấy phần lòng tin, vậy thì đúng rồi, ai sợ ai chứ, dứt khoát Ngải Đạc Bạch Đế nói:

“Hai con vượn ở trong Tiệt Mộc sơn, loài khỉ này cũng có thể cura!”

Câu đối này của hắn đủ tàn nhẫn, Bạch Đế không chỉ phải sửa lại, còn phải chửi lại, bằng không đã rơi xuống hạ phong!

“Ha ha ha cái ác này!”

“Thì ra là Các lão xuất thủ!”

“Các lão câu đối cũng là một bá chủ mà!”

“Thật sự cho rằng đối thủ của Bạch Đế sẽ vô địch?”

“Các lão uy vũ!”

“Các lão, đánh chết hần!”

fan hâm mộ của Các Ngộ hưng phấn ngao ngao.

Nhưng hưng phấn như vậy chỉ kéo dài không đến nửa phút, Bạch Đế đáp lại liền tới, hơn nữa mắng càng ác hơn:

“Con ngựa hãm người trong bùn, sao con súc sinh này lại bước ra khỏi móng chứ!”

Trong nháy mắt!

Mọi người vây xem toàn bộ lên cao trào rồi!

“Tuyệt a!”

“Cái câu đối này vô địch rồi!”

“Bây giờ Ngộ, không phải là một con ngựa đơn thương sao?”

“Tất cả Triệu Tín A Lô đi cùng với hần đều chạy rồi!”

“Quan trọng là hần còn dám xuất cước!”

“Ha ha ha ha, thứ gọi là giậm chân, kỳ thực là sự ra đề, đây là hài âm!”

“Tựa như câu đối phía trên, kỳ thật là đôi câu đối âm!”

“Thoải mái!”

“Thì ra Bạch Đế không chỉ vô địch đối thủ, dùng câu đối mắng người cũng là vô địch!”

Mo Mo!

Quá độc ác!

Chuyện này có thể khiến người ta mắng tụi bé?

fan của Các Ngộ đã không nói nữa.

Các Ngộ trước máy vi tính càng là thân thể lay động một trận, hần tại văn đàn cũng là nhân vật có uy tín danh dự, hôm nay

không ngờ bị mắng thành “Súc sinh”!

Ta đang châm chọc người là khi con đấy!

Hắn nổi giận đùng đùng truyền chữ vào: “Ai bảo khuyến tử dám khinh hồ!”

Tốc độ lưới trắng của Lâm Tri rất nhanh, mở 5~, trực tiếp trả lời một câu: “Ngư nhi không thành rồng?”

Khí tức của Các Ngộ bắt đầu vặn loạn, gào khan kếm chút phát tác ngay tại chỗ, nhưng ngay lúc này, Bạch Đế kia lại đuổi theo một câu:

“Vị Lão Tư Các lão?”

Đây rõ ràng là vế trên, cũng là ý vị châm chọc cực đậm, các buổi trưa nếu như không thể châm chọc, chỉ là đối chiến đều không có chút ý nghĩa nào!

Nghĩ nhanh nghĩ mau nghĩ nhanh!

Các Ngộ không khỏi đỏ mồ hôi, vắt hết óc.

Nhưng mấy phút sau, vẫn không có câu đối, ngược lại Lâm Tri Bạch cảm thấy không vui, bùm bùm chữ, kết thúc trò khôi hài này:

“Vô tài làm tú tài!”

Các Ngộ Hao Tế cuối cùng cũng phát tác, Vụ Hóa tề hút nửa ngày mới trở lại, nhưng con mắt lại đỏ dọa người.

Hắn ta thua.

Thua vô cùng thâm.

Cuối cùng bởi vì không đáp được câu đối tiếp theo của Bạch Đế, còn bị đối phương dùng một câu “Vô tài làm tú tài” hung hăng “một trận, thuận tiện còn đem vế dưới đưa cho chính mình!

Mà đạo hữu mạng lưới cũng đã bị thanh tú lật rồi!

“Khai chiến quần nho, một đám văn nhân đều quỳ rồi!”

“Khỏi câu đối này, Bạch Đế ở Tần Châu thật tâm vô địch, câu cuối cùng 【Vô tài làm tú tài】 , phối hợp với tình cảnh Các Ngộ đối câu đối không ra, thiệt tình hợp cảnh!”

“Đúng vậy a!”

“A Lôi, A An An viết một vế trên, toàn bộ Bạch Đế đều đánh trả hoàn mỹ, nhưng vị các lão của vế trên lại không có đối sách!”

“Thích chết Bạch Đế luôn!”

“Hiện tại còn cảm thấy Bạch Đế không xứng đến hội thi thơ không? Đối câu đối, là không thanh cao bằng thi từ, nhưng không tài học cũng không học được đến trình độ của Bạch Đế!”

“Chú ý!”

“Ta không vì âm nhạc của Bạch Đế mà ưa thích hẳn, mà ngược lại là vì hẳn bị chinh phục hoàn toàn cặp câu đối kia!”

“Ta hôm nay mới xem như kiến thức được văn nhân mảng trận có bao nhiêu ác độc!”

“Toàn bộ hành trình Bạch Đế không mang chữ bản, không có trình độ nhất định, chỉ có thể đàn bà chanh chua chửi đồng mà nói chính là thua!”

“Sau này hẳn là không ai dám câu đối với Bạch Đế! Hẳn chính là Vương! Trước kia cũng không biết Bạch Đế vậy mà lại có mặt táo bạo như thế, quá thích ta!”

Chủ lực phun ra từ Đế Vương trắng hoàn toàn tan biến.

Sau đó Lâm Tri Bạch kinh ngạc phát hiện, fan của mình vậy mà bắt đầu tăng vọt, đảo mắt đã đạt đến sáu ngàn vạn, đoán chừng nỗ lực năm nay có thể trực tiếp phá ức.

“Thì ra cặp đấu có uy lực lớn như vậy sao?”

Lâm Tri sửng sốt một chút, nhưng thoáng cái liền hiểu được nguyên nhân, chỉ sợ không chỉ là vấn đề câu đối, đồng thời cũng bởi vì sổ sách của mình ngày thường quá khiêm tốn, cũng không có động thái gì, hôm nay liên tục phát động thái độ, sinh động đủ cao, nội dung lại khá hăng hái, mới có thể nhiều người chú ý như vậy.

Không giống những ngôi sao kia.

Động một chút thì phát hình ảnh hàng ngày lên trên mạng, thỉnh thoảng còn có thể nhớ lại các câu nhắn lại trên hàng fan

trước đó.

Đương nhiên, những danh sách ngôi sao kia đều có đoàn đội chuyên vận chuyển, cho dù có hồi phục thì cũng chưa chắc là thủ phạm của Tập Nhân Tinh.

Mà sau khi chủ lực của mình tiêu tán.

Lâm Tri Bạch phát hiện chỉ còn lại vài binh lính tằm tướng của, cùng với một ít fan không cam lòng vẫn đang lải nhải, nhưng không có tiếp tục để ý tới, dù sao mình đã thống khoái.

Lần này đại hoạch toàn thắng!

Mà trận đại chiến đối lập này không lâu sau đã được các đại truyền thông truyền thông điên cuồng đưa tin:

“Bạch Đế khẩu chiến quần nho”

《Ngũ A Lô, Triệu An An của Nguyễn Cung》 thảm bại!

Bạch Đế! Đối với Vương chi vương!

Văn nhân Tự bút như đao? Bạch Đế đối câu đối chính là đao nhanh nhất!

“Văn đàn có nhiều vị nghi ngờ tư cách Bạch Đế tham gia Thi từ hội!”

《Đối với Bạch Đế vô địch, trình độ thơ từ như thế nào?

Sau khi Cức Thiệt chiến với quần nho, KU đọc sách thì bị say sưa. Một chiêu tử cả đời chú ý tới hành trình thi từ của Bạch Đế!

Thế giới này không có Gia Cát Lượng.

Nhưng Lâm Tri Bạch cứng rắn sáng tạo ra cụm “Luỷ chiến quần nho” của Lam Tinh bản!

Đối với vương chi vương!

Đây là danh tiếng mới của Bạch Đế, nghe so với “Hạ niên ca khúc tổ sư gia”, “Thần Khúc tổ sư gia” khí phách không ít.

Bất quá Lâm Tri Bạch lại dở khóc dở cười, trong đầu của hắn phẳng phát xuất hiện một đạo thanh âm êm đềm:

“Ta chính là tướng quân văn chương kiêm tham mưu của Thất tinh văn nguyên, người ta gọi đôi tâm địa đối với vương

vương vương!”

---

ps: Phần sau cơ bản không có gì để đối chiếu với cốt truyện nữa, kể tiếp viết thơ đi, nhưng mà mọi người không cần lo lắng, sẽ không xuất hiện loại cốt truyện như viết vô số bài thơ trong cuốn sách một lần vô số lần như vậy, lần này chúng ta theo đuổi tình tiết của cốt truyện và tự nhiên.

(Bản chương xong)

Chương 312: Thi từ hội chính thức bắt đầu! Người ngoài nhìn vào, lần này đại chiến câu đối, Bạch Đế xem như đặc tội hung dữ đám văn nhân kia.

Mà theo Lâm Tri Bạch, lại là những người này hung hăng đặc tội mình.

Bọn họ đầu tiên là pháo đánh nát hình tượng thanh danh của mình trên mạng, lại dùng các loại chế nhạo của câu đối, Lâm Tri Bạch không thể nhìn cũng không nhìn được.

Từ trước đến nay, hắn ta là kẻ thù dai.

Mà ngay trong các loại tin tức, đám người Các Ngộ ít nhiều có chút mặt mũi quét rác, lúc này văn đàn có người đứng ra không phục:

“Đối câu đối chẳng qua là tiêu khiển.”

“Trà dư tửu hậu chơi đùa mà thôi.”

“Đấu Câu đối, không cao cấp hơn Đấu Khúc Nhi bao nhiêu.”

“Thua hay thua thì có thể nói rõ cái gì?”

“Nếu như đại minh tinh thật sự có tài học, thi từ hội gặp được chương thật, dù sao có mời hay không, người ta cũng đi cửa sau nhà vào.”

“Hy vọng đại minh tinh trên Thi từ hội còn có thể khéo nói năng khéo léo như vậy.”

“Lấy sở trường của mình, tấn công sở đoản thôi.”

“Hay cho một câu khẩu chiến quần nho, đại minh tinh này muốn đối địch với toàn bộ văn đàn Tàn Châu?”

“Đừng có đến lúc Thi từ hội giả chết!”

Bọn người Các Ngộ ở trong văn đàn bạn tốt vô số, trong lúc nhất thời cũng chông đỡ vài phần thanh thế, trực tiếp khiến cho đám bạn trên mạng ủng hộ Lâm Tri Bạch đều bị chọc tức.

Thế mà lại nói Bạch Để lấy sở trường của mình, tấn công sở đoản?

Câu đối này rõ ràng là đả mạt người này dựng tóc trước, Bạch Để chỉ là phản kích mà thôi!

Hiện tại câu đối không sánh bằng Bạch Để, chỉ là gạt bỏ những thứ không có này, còn nói câu đối gì chỉ là tiêu khiển sau bữa ăn trà dư?

Đây là thua mới nói như vậy đi!

Nếu như thắng, chỉ sợ cũng không phải là lời giải thích này!

Song tiêu câu!

Sau khi nhận được đại quân văn đàn ủng hộ, mấy vị tướng quân bại trận của Các Ngộ cùng A Lô đều một lần nữa phẫn chấn lại. Thế mà Bạch Để trực tiếp lên mạng kêu gào: “Chúng ta chờ người thi từ!”

Lần này Lâm Tri Bạch không trả lời.

Ngược lại những bạn mạng ủng hộ Bạch Để đều thay hấn lau mồ hôi, thật ra đả mạt càng sâu lo trùng trùng điệp điệp, tuy rằng Các Ngộ chỉ lưu có chút không biết xấu hổ, nhưng trình độ thi từ của bọn họ quả thật tương đối lợi hại.

“Tình huống không ổn lắm.”

“Đám người này muốn liên hợp lại nhằm vào Bạch Để!”

“Đến lúc đó Bạch Để sẽ bị vây công!”

“Mặc dù ta tin tưởng câu đối của Bạch Để lợi hại như vậy, có lẽ có học qua thơ từ, nhưng những người ở Các Ngộ đều là nhân vật nghiên cứu thơ từ nhiều năm!”

“Làm sao bây giờ?”

“Hoặc là cũng đừng đi tham gia đi, biết rõ đám người này không có hảo tâm còn đi làm gì?”

“Chuyện không đi kia bất định nói chuyện khó nghe cỡ nào, khẳng định là châm chọc Bạch Để tự hỏi tài học không đủ sợ bọn họ.”

“Bất kể thế nào ta cũng ủng hộ Bạch Để!”

“Cùng lắm thì Thi từ hội thời điểm biết điều một chút là được, không cho đám người này cơ hội gây khó dễ.”

“Khó khăn a!”

“Đám người này cố tình gây sự, trốn cũng không thoát!”

Đám fan đang lo lắng, đám fan của Tập Ngộ lại nín thở, đủ loại âm dương quái khí nói:

“Vị tiểu thiếu gia nhà có tiền này biết sợ không?”

“Sợ thì nhận thua thôi.”

“Cùng lắm thì chúng ta chê cười người vài câu!”

“Chơi câu đối chuyên nghiệp, chơi thi từ? Minh kiêu tài tuấn?”

“Thơ từ tinh diệu, cũng không phải là thứ mà một câu đối có thể so sánh!”

“Tài hoa hơn người?”

“Nhất định Thi từ hội sẽ gọi người hiện ra nguyên hình!”

“Bạch Đế không phải còn trẻ sao, đến lúc đó bảo hắn so thi từ với Kỷ Tuyên Thái tương tự cho hắn ta một cách thơ từ (chó).”

“Ha ha ha, so với thi từ mười tên Bạch Đế còn không đủ cho Kỷ Tuyên Thái đánh!”

“Bạch Đế: Không sao, câu đối liên tiếp ta trọng quyền xuất kích, thơ từ vâng vâng dạ dạ.”

Ngoài miệng nói như vậy, đám người này thật sự lo lắng Bạch Đế sẽ rút lui, cho nên mới có người dứt khoát dùng phép khích tướng.

Thật ra bọn họ đã quá lo lắng rồi.

Thi từ hội này, Lâm Tri Bạch không đi không được. Dù sao không khí cũng oanh tạc khắp nơi rồi, nếu không đi thi từ mà lộ ra thì sóng này thật sự sẽ ảnh hưởng tới hình tượng công chúng của Bạch Đế!

Là ngày số năm.

Nhân viên công tác của Thi từ hội còn cho Lâm Tri Bạch điện thoại, “Xin chào ngài, là Bạch Đế lão sư sao?”

“Là ta.”

“Ngài có chắc là muốn tham gia thi từ hội năm nay không?”
Lời nói của đối phương có chút uyển chuyển, mang theo vài phần chần chừ. Không ít tiền bối của Bạch Đế ở trên mạng và văn đàn xảy ra xung đột, chuyện này bây giờ mọi người đều đã biết.

Lâm Tri Bạch nói: “Chắc chắn.”

Thấy Lâm Tri Bạch đáp ứng dứt khoát như vậy, đối phương đều có chút kính nể dũng khí của hắn, nghiêm túc mở miệng nói: “Vậy mời ngài buổi chiều ngày bảy bảy, hai giờ chiều đến Ý Mai Viên ở ngoại ô Lạc thành, đây là nơi chúng ta tổ chức thi từ hội lần này.”

...

Hai ngày sau.

Ngoài ngoại ô Lạc thành, ở một khu cảnh khu tụ tập đông đúc, nơi này chính là địa điểm tổ chức thi từ của thi hội lần này, nhân viên công tác vừa tổ chức lúc này mặc y phục kiểu dáng trường sam cổ đại, không ngừng tiếp đãi các tinh anh văn đàn ở khắp nơi trong Tần Châu.

Nơi này chính là dựa vào Mai Viên.

Ý Mai Viên là một trong tứ đại lâm viên cực kỳ nổi danh của Tần Châu, với phong cảnh sơn thủy và bố cục tự nhiên, giống như thiên đường nhân gian vậy.

Giả sơn.

Hồ nước.

Các loại kiến trúc điêu khắc, mọi thứ trong này đều tràn ngập bầu không khí văn hóa truyền thống nồng đậm, quả thật rất thích hợp dùng để tổ chức thi từ hội, trên thực tế tại cổ đại, lâm viên cũng thường làm nơi văn hóa tiêu khiển, nội tình lịch sử cùng văn hóa của nhân văn đều thể hiện ở chỗ mỗi cây ngọn cỏ.

Ý Mai Viên ngoại hữu đạo hành lang.

Lúc này Thi từ hội còn chưa chính thức bắt đầu, các đại biểu văn đàn đến từ khắp Tần Châu, lúc này đang hội tụ tại hành lang ngoài cửa, hai bên đều quen biết nhau, đang châu đầu ghé tai nói chuyện phiếm.

“Nơi này đẹp thật!”

“Chư vị nhìn phía đông, đó là một tòa dịch trạm cổ đại, dựa vào Mai Viên tốt liền trải qua mấy thế kỷ ở những cổ kiến trúc này vẫn còn bảo tồn hoàn hảo, bên cạnh cây cầu kia đã được xây dựng thành mấy trăm năm, đáng tiếc hai trăm năm trước bị đứt đoạn một đoạn, khu Cảnh vẫn một mực do dự có thể chữa trị hay không.”

“Cảnh đẹp nhất còn ở trong vườn.”

“Bên trong là một tòa hoa viên mai, hiện tại là tháng hai, đúng là thời tiết tốt nở hoa mai.”

“Nhưng trời hơi lạnh.”

“Không có việc gì, bên trong chuẩn bị một ít rượu gạo số lượng rất thấp, tổ chức là muốn cho chúng ta noi theo cổ nhân, cảm nhận một chút niềm vui thú của rượu nóng.”

“Ha ha.”

Trong lúc mọi người nói chuyện phiếm, bỗng nhiên có người nhìn về phía phụ cận đã sớm giả thiết, biểu cảm cổ quái nói: “Các ngươi có phát hiện hình như năm nay phóng viên của Thi Từ hội đặc biệt nhiều hay không?”

“Đương nhiên là nhiều.”

Bên cạnh có người hơi có vẻ khinh thường nói: “Dù sao năm nay mọi người đều biết, có một thiếu gia minh tinh muốn tới tham gia thi từ hội, phóng viên nhiều ra đều là vì hắn mà tới a.”

“Hắn ở đâu?”

“Còn chưa tới.”

“Không phải là không dám tới rồi chứ?”

Câu này vừa nói ra, mọi người đều cười ha hả.

Bên trong tiếng cười có người mở miệng nói: “Kỷ Tuyên Thái đến rồi.”

Động tĩnh xuất hiện của Kỷ Tuyên Thái rất lớn, bởi vì năm ngoái hắn ta có biểu hiện rất tốt trong thi từ, có thể nói là người đứng đầu tài tuấn, đồng thời còn là môn đồ đặc ý nhất

của câu đối văn - Tịch Hạc Chủ Phương, có thể nói là con
cung của trời ở văn đàn Tần Châu, cho nên mới xuất hiện đã
hấp dẫn vô số phóng viên!

Suu suu suu suu!

Kỷ Tuyên Thái bị vô số ký giả vây quanh, trên mặt tràn đầy ý
cười, đám văn nhân đi cùng ông ta rất hâm mộ.

Ở Tần Châu văn đàn mọi người đều có chút tài danh, nhưng
đám người này cùng nhau có người là tiêu điểm, Kỷ Tuyên
Thái không thể nghi ngờ chính là một người như vậy.

Có tài hoa, có bối cảnh, bộ dạng còn rất đẹp trai, có chút cảm
giác phong lưu cổ đại...

Bên phía hành lang, mọi người nhìn Kỷ Tuyên Thái đang bị
phóng viên vây quanh, thì thầm nghị luận:

“Kỷ Tuyên Thái Thái thật sự được hoan nghênh.”

“Nếu như năm ngoái người có biểu hiện của Kỷ Tuyên Thái,
năm nay cũng sẽ được hoan nghênh.”

“Không biết Diên Thái năm nay biểu hiện như thế nào.”

“Gần đây Khương phó chủ tịch đang tạo uy thế cho hẳn”

“Không ít người đều đọc sách cho Kỷ Tuyên Thái, nói ông ta
có hi vọng trở thành lãnh tụ của thanh niên văn đàn Tần
Châu.”

“Thi từ hội là sân nhà của văn nhân chúng ta, cho dù vị minh
tinh kia tới, cũng sẽ không được Kỷ Tuyên Thái chú ý nhiều
hơn.”

“Đương nhiên, Thi từ hội cũng không phải hoạt động trong
giới giải trí.”

“Đợi một chút!”

“Đó là cái gì?”

Ngay khi mọi người đang nghị luận, một trận gió lớn nổi lên,
mọi người nhin không được ngẩng đầu, thỉnh linh nhìn thấy
một chiếc Đấu La Tur, giờ phút này đang lơ lửng ở trên không,
tựa hồ muốn hạ xuống bãi cỏ.

Ai vậy!

Kiều ngạo như vậy!

Ngồi thẳng lên phi cơ tới tham gia thi từ hội!?

Kỷ Tuyền Thái bên kia đang bị phóng viên bao vây phỏng vấn, bỗng nhiên một trận gió lớn thổi qua, tóc lập tức bị thổi ra một cái trêu chọc Lưu Hải, cả người thiếu chút nữa đứng không vững. Sau đó liền nhìn thấy một chiếc côn hạt đạn đang hạ xuống, bên trong đi ra một bóng người thon dài đeo kính.

“Là Bạch Đế!”

Ký giả nào đó bỗng nhiên hô to một tiếng, chợt quay đầu liền khiêng camera lao tới.

Cùng lúc đó những phóng viên khác cũng kích động hẳn lên, điên cuồng lao về phía Lôì Cà Tư La Tư.

Đám người Kỷ Tuyền Thái trước mặt lập tức tan thành mây khói, chỉ còn lại lẻ loi tro bụi mấy phóng viên còn giơ ống câu chuyện và ống kính nhắm ngay hẳn ta, nhưng cũng không ngừng quay đầu nhìn xung quanh, dường như có chút do dự.

Trong nháy mắt.

Mấy vị phóng viên rải rác trước người Kỷ Tuyền Thái, cùng cảnh tượng Bạch Đế bị vô số ký giả vây quanh, tạo thành so sánh cực kỳ rõ ràng, toàn bộ sự chấn động đều bị ngôi sao to lớn kia đoạt đi mất!

“Chuyện này...”

Đám văn nhân trên hành lang nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Đây rõ ràng là hội thi từ, phần lớn phóng viên tới đều là dưới cờ truyền thông nghệ thuật văn hóa, kết quả sao lại chạy hết đến chỗ Bạch Đế?

Kỷ Tuyền Thái nặn ra nụ cười, vội vàng thoát khỏi mấy phóng viên trước mặt, sau đó quay đầu lại nhìn thật sâu về phía Bạch Đế, trong ánh mắt lặng lẽ hiện lên một tia ghen ghét và tức giận, đối phương được vô số người vây quanh, lộ ra mình đứng như vậy sao? Thực sự là có chút xấu hổ mất mặt ——

Mẹ nó!

Khải Lôì Nhĩ Tư vào sân!

May mà hấn nghĩ ra được!

Nhưng mà Lâm Tri Bạch lại cảm thấy rất hài lòng với phương thức xuất hiện của mình, hấn chính là cố ý điều đến máy bay của ký ký tử kim, chính là vì thời điểm ra trận cũng đủ có khí thế, đám người kia không phải nói mình chỉ có thể kẹp đuôi tham gia hội thơ hay sao, vậy hấn lại khăng khăng muốn đi ngược lại đường đi.

Nhất định phải phách lối!

Nếu như mình thực khiêm tốn đến đây, quả thực có lỗi với đám người Các Ngộ kia mở miệng một tiếng “Đại minh tinh” một tiếng gọi “Tiêu thiếu gia”.

Đương nhiên.

Các ký giả hỏi hấn vì cái gì khi ngồi Ba Tư Nhĩ đến đây, Lâm Tri Bạch trực tiếp lấy ra một bộ lý do khác, “Xuất phát hơi vội, thời gian ngồi xe không kịp, ngồi máy bay nhanh hơn một chút.”

Có quý mới tin người!

Không hổ là Lâm Trang bức!

Lần xuất hiện này quả thực rất trang bức, nhưng mà bây giờ câu chuyện mà mọi người quan tâm nhất không phải là câu hỏi này, nhóm phóng viên tranh nhau chen lấn nhau truy hỏi cùng một vấn đề:

“Đối với nghi vấn của văn đàn, ngài thấy thế nào?”

Đây mới là đề tài mà mọi người quan tâm nhất, gà mờ đọc sách thì rối rắm. Kỹ thuật ngấm ngầm, phải biết mỗi lần điều tra thì Bạch Đế sẽ đáp lại như thế nào.

Đã sớm biết không thoát khỏi vấn đề này, Lâm Tri Bạch nửa đùa nửa thật nói: “Đương nhiên là ở trên trời xem, ta ngồi máy bay đến nha.”

Ký giả: “...”

Tưởng rằng bọn ta nghe không hiểu ngôn ngữ của người chắc, cái gọi là “Nhìn trên trời”, không phải là ám chỉ người đang nhìn xuống những người chắt vấn sao?

Bất quá đây là thi từ a!

Ngài rêu rao như thế!

Phát ra lời nói cũng khoa trương như vậy!

Sau này có thể giữ được thể kết cục của Thi Từ hội không?

Đây là lần đầu tiên mọi người thấy loại người tự mình tâng bốc mình như thế này, cho phóng viên bọn họ đều không thể nào làm được, phải biết rằng lúc này Bạch Đế càng kiêu căng, thi từ hội không lấy ra được tác phẩm chất càng là mất mặt a!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 313: Người không biết lễ, ta dạy người lúc này Ý Mai Viên mở cửa rộng nhìn nhón nháo, bị vây chặt đến mức nước chảy không lọt, không chỉ có văn nhân đến từ các nơi Tần Châu, còn có một ít loại du khách si, tất cả mọi người đều nghe được câu “Ta nhìn bầu trời” kia của Lâm Tri Bạch, trong nháy mắt toàn trường ồn ào náo động lên, các du khách hưng phấn không thôi!

“Tú!”

“Hay cho ta xem trên trời!”

“Lời này nói thật sự có trình độ!”

“Rõ ràng ý của hắn là không nhìn trúng những người nghi ngờ kia, nhưng lời của Bạch Đế cũng là sự thật, lời này không hề lọt ra ngoài!”

“Nhìn chữ viết chơi này đi.”

“Người am hiểu viết văn tự như vậy, không biết trình độ thi từ đến cùng như thế nào.”

“Bạch Đế chân nhân còn đẹp hơn trên TV!”

“Rất muốn đi lên ký tên a, ha ha ha, Bạch Đế hôm nay thật sự muốn thông suốt thân phận của đại minh tinh và thiếu gia của mình đến cùng a, khi Berloz đi vào sân, đeo kính râm, không hợp với phong cách vẽ của văn nhân khác.”

“Chậc, thật biết trang bức.”

Lâm Tri Bạch xuất hiện và trang phục rất hợp hình!

Mà những văn nhân nghe Bạch Đế đáp lại kia thì đa số đều có sắc mặt không cam lòng, chỉ có một số ít văn nhân trầm mặc

không nói, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tri Bạch tràn ngập ý tìm tòi nghiên cứu.

Lúc này có một nam một nữ một người chủ trì xuất hiện.

Người chủ trì cầm ống thoại nói: “Mời các du khách tản đi một chút a, các vị lão sư xin hãy chuẩn bị chuẩn bị năm phút sau khi tiến vào vườn, Thi từ hội của chúng ta sẽ bắt đầu ở trong Vọng Mai Viên, bên trong đã chuẩn bị sẵn rượu...”

“Có rượu gì thế?”

Có một văn nhân cao giọng hỏi một câu.

Vị chủ trì cười nói: “Phần lớn đều là rượu gạo, ví dụ như rượu Lục Kiến đã có hơn một ngàn năm lịch sử, cho dù là rượu Quỳnh đây đà mà thi nhân cổ đại vô cùng yêu thích, còn có đồ Tô tửu cổ xưa hơn nữa, hôm nay mọi người có thể nấu rượu luận thi từ rồi không say không nghỉ, đương nhiên người có thể lựa chọn uống rượu hoặc uống rượu hoặc uống trà lục trà vân vân, mặt khác Thi Từ hội chúng ta cũng giống như năm ngoái, sẽ trực tiếp trực tiếp phát trực tiếp trên video video, phát trực tiếp thần thoại bình đài, Thiên Quang video, video Duy Á và video video vân vân.”

Sau đó.

Người chủ trì mở miệng nói: “Hiện trường của chúng ta sắp kết nối với các video loạn lạc đà phát sóng trực tiếp...”

Mấy giây sau.

Sắp máy trực tiếp.

Người chủ trì hướng về phía một cái ống kính chào hỏi: “Hoan nghênh tất cả mọi người báng ở tất Tần Châu khóa thứ 2 mươi ba, thơ từ năm nay sẽ do Dựnh Mai Viên khu tài trợ pháp hành, như vậy ở phía sau ta chính là Hinh Mai Viên có lịch sử đã hơn hai ngàn năm!”

“Đúng vậy.”

Vị chủ trì tiếp lời: “Mà các lão sư tham gia Thi Từ hội lần này cũng đã chuẩn bị tiến vào Ý Mai Viên nấu rượu thưởng hoa mai...”

Người chủ trì tại nhiệt tràng.

Nhân viên công tác sơ tán du khách.

Chủ yếu là kéo tuyến cảnh giới ngăn khách du khách một thước, dù sao Cảnh khu cũng không thể trực tiếp xua đuổi mọi người, dù sao những người này ở bên cạnh xem náo nhiệt.

Lúc này.

Trên bầu trời bỗng nhiên nổi lên tuyết nhỏ, không ít du khách đều đã bung dù, Ý Mai Viên nhập môn cũng chính thức mở ra, Lâm Tri Bạch thoát khỏi phóng viên, tiến vào trong hành lang tròn tuyết, thuận tiện chuẩn bị tiến vào Ý Mai Viên, kết quả rõ ràng cảm thấy xa lánh, chỉ thấy văn nhân khác tốp năm tốp ba tụ lại, những người này vừa đi vừa tán gẫu, thỉnh thoảng còn nhìn mình một chút, nhưng bên mình bên này chỉ là hình người đơn, căn bản không có ai chủ động tiến lên trao đổi, cho đến bên người bỗng nhiên vang lên một thanh âm:

“Lâm tiểu hữu!”

Lâm Tri Bạch quay đầu nhìn lại, là một nam nhân trung niên để râu, mơ hồ trong đó có chút quen mắt, cẩn thận nghĩ lại mới nhớ ra, đây không phải là câu đối đại sư Chu Thái sao, lần trước tham gia câu đối, mình tự lấy hạng nhất, đối phương cảm hạng nhì, vì vậy cười gật đầu nói:

“Chu lão sư.”

“Đã lâu không gặp.”

Chu Thái mở miệng nói: “Vừa mới thấy Lâm tiểu hữu xuất hiện ngang ngược như vậy, ta còn chưa dám tới chào hỏi.”

Lâm Tri Bạch đưa mắt nhìn chung quanh, chế nhạo: “Người không sợ sao?”

Chu Thái không nhìn ánh mắt khác thường chung quanh, mở miệng cười: “Có cái gì phải sợ, chẳng lẽ ta vì bo bo giữ mình, còn giả vờ không biết người sao. Ta kết giao bằng hữu là chuyện của ta, không liên quan đến người bên ngoài, cũng không để ý người bên ngoài nghĩ như thế nào.”

“Vậy ta kết bạn với người.”

Lâm Tri Bạch tháo kính râm xuống lộ ra một nụ cười, hẳn biết mình đã trực tiếp gián tiếp đắc tội một lượng lớn danh nhân đàn văn.

Người bình thường thật đúng là không dám dính líu quan hệ với mình.

Nhưng tính cách Chu Thái ngược lại rất tiêu sái, căn bản không thèm để ý những chuyện này, Lâm Tri Bạch thích người như vậy.

Hai người cứ như vậy không coi ai ra gì tán gẫu, đi tới lối vào, Lâm Tri Bạch đang định tiến vào Dự Mai Viên, bên cạnh bỗng nhiên có một văn nhân hô một câu:

“Chậm đã!”

Lâm Tri Bạch quay đầu nhìn về phía người phát ra tiếng.

Đây là một nam nhân dáng người có chút thấp bé, tóc cũng hơi thưa thớt, giờ phút này đang cười tủm tỉm nhìn Lâm Tri Bạch nói:

“Ta là A Lôi.”

Lâm Tri cười không khép rồi, theo bản năng nói: “Ồ,? Mông Mông xấu xa ùn ùn nằm bẹp?...”

A Lôi nghe vậy sắc mặt nhất thời biến đổi, Lâm Tri Bạch cũng vừa mới chỉnh đốn xong, nhưng hiện trường vẫn có người không nhìn được bật cười.

Hiện nhiên tất cả mọi người đều biết cái trò chơi này.

Nếu như không phải A Lôi, trận đại chiến câu đối kia có lẽ sẽ không phát sinh.

Đám người này nhìn như hòa hợp bề ngoài, thực ra ít nhiều có vẻ văn nhân nhẹ nhàng, nhìn thấy Lâm Tri Bạch không biết là cố ý hay vô ý, vạch trần vết sẹo của A Lôi, cho dù ngoài miệng nhìn xuống, trong lòng cũng khó tránh khỏi cười trộm, huống chi có người ngoài miệng cũng không thể nhìn được.

...

Phòng trực tiếp.

Thi từ hội đã bắt đầu phát trực tiếp!

Khi nhìn thấy Bạch Đế vào sân, dĩ nhiên tại lối vào gặp phải A Lôi, bạn trên mạng nhất thời liền kích động lên, náo loạn ầm ĩ cùng bình luận!

“Ha ha ha ha, là miệng chó chưa từng nhả ngà voi a Lôi!”

“Vẫn không biết xấu hổ, gọi Bạch Đế lại?”

“Đây là muốn làm sao?”

“Nhìn hấn như vậy liền biết không có ý tốt!”

“Đi vào đi, Bạch Đế đừng để ý đến hấn!”

“U, fan trắng sợ rồi à?”

“Thơ từ hội là khâu thi đấu, bây giờ sợ không được nha.”

“Hiện tại xoay người liền đi còn kịp, vừa mới ở trong ống kính nhìn thấy bên ngoài có ‘chó’ (Chó).”

“Ta đã không chờ nổi muốn nhìn Bạch Đế bẽ mặt!”

fan của Bạch Đế quần lấy fan của một đám văn nhân.

Mà ở hiện trường.

A Lôi cũng đang cùng Lâm Tri Bạch đối tuyến, hấn giờ phút này không âm không dương nói: “Các vị đồng nhân tham gia Thi từ hội, có người tính một người đều là có không ít tác phẩm thi từ lưu truyền rộng khắp, nhưng Bạch Đế lão sư hình như không có viết qua cái gì chính nhi bát kinh thi từ tác phẩm a?”

Bầu trời tuyết rơi.

Roi lên đầu vai tất cả mọi người.

Lâm Tri Bạch dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn hấn, “Cho nên?”

A Lôi cười cười, lớn tiếng nói: “Nếu Bạch Đế lão sư vào sân là phù hợp quy tắc, ta cũng không tiện ra tay ngăn cản, nhưng ngài nói ngài một đại đại minh tinh như vậy, vẫn là một thiếu gia hào môn, cứ như vậy đi vào, ta sợ chư vị hôm nay lòng đồng nhân không phục a, ngài nói đúng không? Theo ta thấy chi bằng như vậy đi, ngài nếu không có thi từ tác phẩm, hoàn toàn có thể hiện trường đến một bài chứ! Cũng không làm khó ngài, như vậy tình hình bài thơ này thế nào?”

“Người đang dạy ta làm việc?”

Lâm Tri Bạch thản nhiên nhìn A Lôi.

Lâm Tri Bạch ánh mắt có sát khí, A Lôi không hiểu sao có chút chột dạ, nhưng trước mặt nhiều người như vậy mặt không thể không ưỡn ngực, dùng một loại giọng điệu ồn ào hô: “Mọi người nói có đúng hay không a!”

“Vâng!”

“Đến một bài!”

“Đến một bài!”

“Đến một bài!”

Đám văn nhân này phần lớn không có hảo cảm với Lâm Tri Bạch, lúc này đương nhiên sẽ giúp đỡ A Lôi cùng nhau ồn ào.

Chu Thái không nhịn được cau mày: “A Lôi, ngươi đừng có quá đáng, tuyết này rơi xuống càng lúc càng lớn, cho dù muốn viết thơ thì cũng nên để cho nhà người ta ngồi xuống chậm rãi tự viết!”

A Lôi không có lòng tốt.

Cho dù Lâm Tri Bạch thật sự có thể viết ra thơ, cũng phải có một chút thời gian suy nghĩ a, tuyết còn đang bay, dựa vào lối vào Mai Viên lại không có nóc nhà che đậy, làm sao bị lạnh?

“Không phải ta cũng đứng ở đây sao?”

A Lôi cười nói: “Tất cả mọi người đều đứng ở đây, cho dù có hóng mát cũng là cùng nhau lạnh, là sư phụ của Bạch Đế quý giá hơn chúng ta sao? Ta đây đứng là không thể đảm đương nổi, dù sao ngài là thiếu gia, viết không ra cũng không sao, hoặc là mời ngài vào đi.”

“Như vậy đi.”

Lâm Tri Bạch không nhúc nhích, cứ nhìn A Lôi như vậy, “Chúng ta toàn bộ màu sắc đi, nếu như ta viết ra được người đứng ở cửa năm phút, sau đó mỗi một người đi vào, người liền nói một câu 【ngài mời vào】, đương nhiên phân thưởng này là hai bên nhau, ta không viết ra được thì chỉ có ta chịu phạt.”

A Lôi biến sắc.

Đây là thứ đầu lĩnh phá sắc a, nếu quả thật để Lâm Tri viết ra, mình chẳng phải là muốn đứng ở cửa, cùng nhân viên công tác làm khách?

“A Lôì sư phụ?”

Chu Thái thấy Lâm Tri Bạch nói như vậy, biết là gã đã nắm chắc nên lớn tiếng nói: “Điểm may mắn ấy A Lôì sư phụ cũng không nhận sao?”

“Tiếp đi!”

“A Lôì!”

Các văn nhân lại bắt đầu ồn ào.

Trong lòng A Lôì mắng một câu đồng đội heo, nhưng ngoài miệng lại nói: “Phần thưởng này là hỗ trợ lẫn nhau, nếu người không viết ra được cũng như nhau, nhưng còn có một điểm ta phải nói, nếu người viết không tốt, vậy thì không tính nữa.”

Chu Thái nói: “Kẻ nào mới gọi là tốt?”

A Lôì đang muốn nói cho mọi người được phán xét, kết quả bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một thanh âm: “Nếu như chư vị tín nhiệm, mấy người chúng ta tới làm trọng tài này thế nào?”

Mọi người đều nhìn.

Có bốn lão nhân đi tới!

Người mở miệng là chủ nhiệm Văn Liên Triệu Như Triệu lão thái thái, nằng đứng ở tận cùng bên trái, bên phải theo thứ tự lần lượt là chủ tịch Văn Phó chủ tịch Khương Hạc, hội trưởng Thi Từ hiệp hội Tần Châu Vân Tụ, cùng với Tần Châu làm hiệp hội Trường Hoàng Ngọc Lâu!

“Ngài bốn vị đến rồi!”

Đám văn nhân này vội vàng chào hỏi.

Bốn vị này được đánh giá là Thi từ hội khóa này!

Mà A Lôì thì lại nghiêm túc gật gật đầu nói: “Có bốn người như ngài làm trọng tài đương nhiên là không thể tốt hơn rồi. Xin mời Bạch Đế lão sư, cũng đừng đề cho mọi người chờ quá lâu, trời giá rét thế này đều ở bên ngài cả rồi, mười phút là đủ chứ?”

“Không cần, người nghe là được.”

Lâm Tri Bạch nhìn về phía Triệu lão thái thái, nhẹ nhàng gật đầu thăm hỏi, sau đó vươn tay, mặc cho bông tuyết rơi vào lòng bàn tay, nhẹ giọng mở miệng nói:

“Một mảnh... Hai mảnh... ba, bốn mảnh...”

Mọi người sửng sốt một chút.

Cái gì mà hai mảnh ba, bốn phiến chứ?

Ngươi đã bắt đầu đọc thơ rồi sao?

Lâm Tri Bạch tiếp tục nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay:

“Năm sáu bảy tám chín... Mười mảnh...”

Mọi người có chút bối rối.

Ngươi làm vậy là đọc thơ hay là đếm tuyết đây?

Ngay cả bốn lời bình của Triệu lão thái thái ở bên trong, cũng là vẻ mặt mờ mịt, không biết Lâm Tri vô duyên vô cớ làm gì.

Lâm Tri Bạch buông bàn tay xuống, ngẩng đầu nhìn tuyết bay càng lúc càng lớn, nghiêm trang mở miệng nói: “Ngàn phiến vạn phiến vô số phiến...”

Mọi người rớt cuộc nhin không được bật cười ha hả.

Cái gì nha!

Cho ngươi đọc thơ!

Ngươi thật sự quên mấy bông tuyết này ư?

Ngươi đếm được sao!

Đồng thời, những bạn mạng ủng hộ A Lôi cũng cười như điên!

“Phốc!”

“Tên Bạch Đế này!”

“Ngươi quản cái này gọi là làm thơ à?”

“Ngươi đây là tổng nghệ tham gia nhiều đúng không?”

“Thi từ hội mà ngươi bỏ lại hiệu quả này để chơi tổng nghệ với ta?”

“Ngươi thành công chọc ta cười.”

“Hóa ra cái này cũng gọi là thơ a!”

“Vậy ta xông lên cũng được!”

” fan của Bạch Đế đi giải thích hành vi thần tượng của các người?”

Được rồi.

fan của Bạch Đế cũng không biết nói gì, chỉ có thể im lặng không lên tiếng, yên lặng xem trực tiếp.

Hiện trường.

A Lô nở nụ cười, cười chính là tiền ngưỡng hậu hợp, cơ hồ thẳng lưng không nổi, ngoài miệng lại không quên đùa cợt: “Đừng tưởng chọc chê cười là có thể lừa dối Bạch Đế sư phụ, chúng ta có phần thưởng!”

“Người thật ồn ào.”

Lâm Tri Bạch cảm giác ý cảnh mình chuẩn bị đều bị gia hỏa này cắt đứt, dứt khoát đọc lại lần nữa:

“Một mảnh có hai mảnh, ba, bốn mảnh, năm, bảy, tám, chín mười mảnh, hàng vạn mảnh...”

Tất cả mọi người đều cười đến điên mất!

Kỹ viện cũng muốn cười đến điên rồi!

Chu Thái nhất thời dờ khóc dờ cười.

Bốn bình ủy thì biểu cảm bất đắc dĩ.

Chỉ có fan của Bạch Đế đang che mặt.

Nhưng trong tiếng cười, Lâm Tri Bạch đứng ở cửa, nhìn hoa mai nở rộ trong sân, nhỏ giọng đọc lên một câu cuối cùng, kết quả lại trực tiếp vẽ rồng điểm mắt: “Bay vào hoa mai nhìn không thấy.”

Keng!

Sắc mặt A Lô cứng đờ!

Trong nháy mắt, nụ cười của tất cả văn nhân đều cứng lại!

Bạn trên lưới phát trực tiếp cũng đột nhiên ngẩn ngơ!

Hiện trường yên lặng như tờ, yên tĩnh đến vài giây sau, trong đám người cũng không biết là ai đột nhiên rống lớn một tiếng:

“Thơ hay!”

“Cũng may ở chỗ nào...”

Đầu óc A Lôì có chút loạn, gần như là theo bản năng hỏi một câu, thực ra hẳn đã ý thức được một vài chỗ tinh diệu của câu nói sau cùng này.

Mà Triệu lão thái thái lại cười mở miệng nói: “Cũng may hai câu đầu đều là viết giả, hai câu sau mới là chữ thật, hư hư thực thực giao hoà hợp tạo thành ý cảnh bài thơ này.”

Bên trong bình ử.

Hội trưởng Thi Từ hiệp hội Vân Tụ tiếp tục mở miệng nói: “Ba câu đầu này nhìn như bình thường, thậm chí có chút đùa, nhưng câu cuối vừa ra, trong nháy mắt dùng phương thức kết hợp động tĩnh, lập tức đẩy toàn bộ thơ từ thung lũng sang Kỳ Phong!”

“Không ngờ con số cũng có thể thành thơ!”

Chu Thái hưng phấn: “Bài thơ này hầu như tất cả đều dùng con số xây lên, từ một đến mười đến ngàn vạn đến một vạn, nhưng không có chút vướng víu nào, hay lắm! Thơ của Lâm tiểu hữu thật tuyệt!”

Hai bình ử còn lại nhẹ nhàng gật đầu.

Mà những văn nhân kia mặc kệ có ý nghĩ gì với Bạch Đê, ít nhất bọn họ đã công nhận bài thơ này, nhất là lúc bây giờ bông tuyết bay tán loạn, xuất hiện một bài thơ vịnh tuyết có ứng cảnh như vậy, đối với văn nhân mà nói là một loại trùng kích rất lớn, hiện trường đã xôn xao.

Mà Lâm Tri Bạch vẫn lạnh nhạt như cũ.

Đây là một bài thơ vịnh tuyết vô cùng nhân khẩu. Tác giả là Trịnh Tiếp Trịnh Bản Kiền, nói về thiên cổ tuyết cú gì đó thì chưa chắc đã là được. Nhưng trong trường hợp hiện tại, tuyết đối có đủ sức để ra vẻ, đương nhiên Lâm Tri Bạch còn có bài thơ vịnh tuyết tốt hơn, nhưng hẳn không muốn cứ như vậy mà dùng, sau này cũng không phải không có tuyết rơi, luôn có cơ hội giả vờ.

Phòng trực tiếp.

Rốt cuộc, sân khấu cũng nổ tung thêm lần nữa!

Lần này đến phiên fan cuồng của Bạch Đế!

“A a a!”

“Làm ta sợ muốn chết!”

“Ta thật sự cho rằng Bạch Đế đang nói đùa!”

“Quá xinh đẹp!”

“Câu cuối cùng trong nháy mắt từ siêu quý đến siêu thần!”

“Mẫu chốt là tình cảnh, vừa vặn có tuyết rơi, cuối cùng lại nhắc tới hoa mai!”

“Ý Mai Viên này, vô số hoa mai nở rộ, tuyết rơi vào trong đó không phải là không nhìn thấy sao!”

“Thậm chí còn không cần nhìn cảnh!”

“Bài thơ này vừa ra, trước mắt ta đã xuất hiện cảnh sắc!”

Thơ này vừa ra, hoàn toàn chính xác làm cho người ta phảng phất trong nháy mắt liền đặt thân vào thế giới tuyệt lớn bay nhanh, nhưng thấy một mũi tên hàn mai ngạo nghễ đứng giữa tuyết đầu thổ ngư tùy ý nở rộ, bông tuyết dung nhập hoa mai, vì thế người nghe được câu thơ phảng phất cũng dung nhập vào trong bông tuyết cùng hoa mai.

Còn đám người ủng hộ A Lôi thì không biết phải làm sao.

Chết tiệt như vậy mà cũng có thể viên mãn về, hẳn rõ ràng là đang đếm tuyết mà!

Nhưng ngay cả bốn vị đánh giá cũng đồng ý, văn nhân ở đây càng là không tình nguyện gật đầu, đám người ủng hộ A Lôi, cũng không thể nói gì!

...

Hiện trường.

Đọc xong thơ, Lâm Tri Bạch nhìn về phía A Lôi, mở miệng nói: “Cái này được không?”

A Lôi âm thanh không lưu loát nói: “Tính...”

Hắn là văn nhân, không có khả năng nằm trên mặt đất lăn lộn quyết nợ.

Lâm Tri thân nhiên nói: “Ngươi ở trên mạng nghi vấn ta ở trước, hôm nay ngăn ta ở cửa, ngươi lễ phép sao?”

A Lôi không nói gì.

Lâm Tri Bạch nói: “Ngươi không biết lễ tiết, ta tới dạy ngươi, còn nhớ phần thưởng của chúng ta không?”

A Lôi nghiêng răng muốn vỡ cả răng, nhưng nhiều người nhìn như vậy, hấn chỉ có thể đánh nát răng mà nuốt vào trong bụng, đỏ mắt nói:

“Mời ngài vào...”

Lâm Tri Bạch nói một tiếng “Cảm ơn”, sau đó tiến vào Ý Mai Viên.

Đám văn nhân phía sau hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời đều có chút đau lòng A Lôi, hôm nay hấn thật sự mất hết mặt mũi.

Cũng không biết Bạch Đế kia rốt cuộc là vận khí hay là thực lực, thế mà dùng một bài thơ kỳ kỳ quái quái như vậy phá tan thế cục của A Lôi!

Câu cuối cùng của Bạch Đế “Ngươi không biết lễ nghĩa, để ta dạy ngươi”, còn giết người tru tâm hơn!

Thì ra kỳ cục này là hấn đã sớm lên kế hoạch!

“Dạy ngươi lễ nghi!”

Có cái lý do đường hoàng này, mọi người đều rất khó chỉ trích được hành vi của Bạch Đế, thậm chí còn không thể nói hấn đắc lý không tha người, bởi vì đúng là A Lôi vô lễ trước đây!

Cứ như vậy.

A Lôi giống như nghênh khách, đứng ở cửa trọn vẹn năm phút đồng hồ, mỗi khi đi vào một người, hấn đều phải nói một câu “Mời ngài vào”, món nợ này hấn không thể thoát khỏi!

Mà trong vườn.

Đám người Kỷ Tuyên Thái đã sớm tiến vào, cũng không biết những chuyện xảy ra sau này, cho đến khi có người tới gần thì thềm: “Hấn vừa mới viết bài thơ ở cửa Ý Mai Viên...”

Nghe xong thơ.

Sắc mặt đám người Kỷ Tuyên Thái khẽ biến.

Một người trong đó nói khẽ: “Bạch Đế này trên phương diện đùa bỡn văn tự rất có thủ đoạn, chẳng qua là lộ số quá kỳ lạ, giống như câu đối của hần vậy, luôn thích chơi trò tiêu vật liên quan kia, không coi là đường đường đại đạo, trò đọc sách Cơ K.

“Cũng được.”

Kỷ Tuyên Thái cười nói: “Nếu hần thật sự là giá áo túi com thì hôm nay ngược lại không thú vị.”

Đối thủ có chút trình độ, đập lên mới có khoái cảm a, bằng không thì chính mình nhiều nhất chỉ là áp chế một mình tinh mà thôi.

Kỷ Tuyên Thái không quên cảnh tượng ở cửa!

Cho tới bây giờ hần vốn là tiêu điểm của đám người, vậy mà Bạch Đế được cà sa lon xuất hiện, phụ trợ giống như một thẳng hệ!

Mặc dù rất nhiều người cũng không cảm thấy Kỷ Tuyên Thái bị mất mặt, nhưng trong lòng hần ta nghĩ làm thế nào thì không thoải mái.

Như ghen ở cổ họng!

Mà sau khi Lâm Tri Bạch bước vào Ý Mai Viên, trận thi từ này mới xem như chân chính bắt đầu.

(Bản chương xong)

∴!

Chương 314: Bạch Đế này thật biết viết thơ a! Ý Mai Viên hoa mai nở rộ, đám văn nhân đặt mình trong một mảnh Mai Hải này, trong lúc nhất thời có mùi thơm xông vào mũi, ngay cả gió tuyết cũng có chút quản không nổi.

Trong phòng trực tiếp.

Các góc độ ống kính để bày thịnh cảnh hùng hực tại Dự Mai Viên, lần này thi từ sẽ chọn tổ chức tại Dự Mai Viên, vốn là có người tài trợ ở Cảnh Khu, dù sao cũng là cơ hội thật vất vả tranh thủ được, cũng không khác với ở kiếp trước, khắp nơi

Tần Châu là muốn tranh xin tổ chức hội thơ từ lần này, sau khi làm xong Ý Mai Viên này tuyệt đối có lượng khách lưu lương! Nhưng tuyết lại dần dần lớn hơn.

Không khí càng rét lạnh, Mai Hoa Hải cố nhiên mê người, mọi người cũng không muốn phong độ không nhiệt độ a, từng người đều muốn tiến vào trong đường tránh né gió tuyết.

A Lôi cũng tới.

Bởi vì cái đầu lâu sặc sỡ kia, A Lôi là người cuối cùng đi vào, vừa đi vừa “Xất xì”, dù sao ở bên ngoài đã ướt đẫm năm phút tuyết, ngay cả tóc cũng đã hơi trắng. Lúc này hắn đang quần chặt quần áo, muốn đi vào trong nội đường, kết quả bị một giọng nói gọi lại:

“Chậm đã!”

A Lôi thiếu chút nữa tưởng rằng mình nghe nhầm rồi.

Đây không phải lời thoại vừa gọi Bạch Đế sao?

Chẳng lẽ là ai đang trêu đùa ta? Hắn tức giận quay đầu nhìn lại, lại phát hiện người gọi mình lại là hội trưởng Thi Từ hiệp hội Tần Châu Vân Tụ.

“Chư vị.”

Vân Tụ đứng ở trước sảnh, che lại một cánh cửa, sau đó cười mỉm nói: “Vừa nãy A Lôi sư phụ ở cửa trêu ghẹo cùng sư phụ Bạch Đế cho ta một cảm hứng, trong sảnh là âm áp lại rộng rãi, bên trong còn có rượu còn tâm hưởng dụng, nhưng cửa này lại không dễ vào như vậy, mỗi người các ngươi trước khi vào cửa cần ngâm một bài thơ ở hiện trường, thơ cận thể hoặc là thơ cổ đều không thành vấn đề, nhưng nội dung cần có quan hệ với tình cảnh này, đọc xong mọi người đều cảm thấy ổn mới có thể vào, ý các vị như thế nào?”

Đây chính là Thi từ hội.

Thi từ hội đích xác không phải thi đấu chính thức, trên ý nghĩa nghiêm khắc mà nói đây thật ra chỉ là sa long văn học cao cấp, nhưng mọi người cần tiếp nhận khảo nghiệm ngẫu nhiên khác nhau, có chút ý tứ với văn hội bạn, thành phần đấu võ ngược lại không mạnh, dù sao “văn võ đệ nhất vô đệ nhị”, đương nhiên cuối cùng vẫn sẽ quyết ra một ít toàn trường tốt nhất.

“Được!”

Mọi người không có ý kiến gì.

Bởi vì đề thi này kỳ thật vô cùng đơn giản, hôm nay nơi này có tuyết có hoa mai, các loại mỹ cảnh ngày tốt, vậy chỉ cần viết thơ vịnh tuyết hoặc là thơ vịnh mai là được rồi, loại thơ này viết cảnh vật là đơn giản nhất, rất nhiều người thậm chí cũng không cần thiết phải tác phẩm tại hiện trường, bình thường còn có tác phẩm tích lũy, hôm nay trực tiếp lấy ra dùng, còn có thể thuận tiện giả bộ một chút, giả bộ như đây là bộ dạng sáng tác hiện trường của ta, chẳng phải rất vui sao?

“Nói vậy thì mọi người đều đồng ý.”

Vân Tụ thấy mọi người tâm tình có chút nhảy nhót, cười nói: “Vậy ai muốn vào thì đọc thơ trước đi, đại sảnh này tổng cộng có bốn đạo môn, ta cùng Triệu lão sư Khương lão sư cùng Hoàng lão sư mỗi người thủ một đạo môn, mảnh khu vực phía sau ta phần lớn là rượu Lục Nghi, phía sau ba vị lão sư khác phân biệt là rượu Hùng Hoàng, Quỳnh Duệ cùng với Đồ Tô Tửu, mọi người hôm nay muốn uống rượu gì, thì vào từng môn ở nơi đó là tốt nhất.”

“Chi bằng ta đi trước chừ vị một bước?”

Kỷ Tuyên Thái đi về phía trước một bước, chấp tay với mọi người: “Chỉ là thêm mùi thuần hương của con kiến kia thôi.”

Lâm Tri Bạch chua xót một trận, đám văn nhân này đến thi từ hội, nói chuyện đều cổ xưa khí khái, ngay cả hần cũng có chút nhập gia tùy tục, cũng không biết bọn họ bình thường nói chuyện có phải hay không cũng như vậy, có thể ngẫu nhiên nói một câu ‘ngọa tào’ hay không?

“Mời Tiểu Kỷ lão sư!”

Không ít văn nhân đều khiêm tốn chấp tay.

Kỷ Tuyên Thái tuổi còn nhỏ, mọi người đều gọi tiểu Kỷ lão sư.

Đại khái cũng giống như Chu Thái xưng hô Lâm Tri Bạch “Lâm tiểu hữu”.

Kỷ Tuyên Thái đi đến trước người Vân Tụ, mở miệng cười nói: “Đông phong kế tây phong, bày mộc diệp không. Gió mai

thối không hết, vẫn ôm tâm hồng như cũ.”

“Đại tài của lão sư Tiểu Kỳ!”

Bài thơ này vừa ra, cả sảnh đường reo hò, hay cho bài thơ mai!

Ngay cả Lâm Tri Bạch cũng âm thầm gật đầu, người này tài học rất cao!

Chu Thái nhẹ giọng nói: “Kỳ Tuyên Thái không hổ là đệ nhất nhân thi từ tuổi trẻ của Tần Châu, trình độ thi từ của lão ngay cả rất nhiều lão tiền bối cũng phải xấu hổ.”

Người đứng đầu thế hệ thơ từ trẻ tuổi?

Lâm Tri Bạch Tâm nghĩ thầm thì ra là thế, nếu như là người đứng đầu thơ từ tuổi trẻ Tần Châu, vậy không có trình độ thi từ như vậy mới là kỳ quái đấy.

“Thi từ này là vừa viết?”

Vân Tụ kinh ngạc nhìn Kỳ Tuyên Thái.

Kỳ Tuyên Thái mỉm cười gật đầu thừa nhận, ta mới không nói cho người biết, đây là một trong những tác phẩm áp đáy hòm của ta, Thi từ hội hôm nay, ai cũng không ngăn được ta lật dương danh thiên hạ!

“Mời vào.”

Vân Tụ tránh ra, Kỳ Tuyên Thái lại chấp tay chào mọi người, sau đó xoay người tiến vào đại đường, xuất hiện một người anh tuấn tiêu sái.

Cảnh tượng này đương nhiên là đang bị phát trực tiếp.

Đám fan văn nhân kia cơ hồ cao trào trong nháy mắt.

“Lợi hại quá!”

“Kỳ Tuyên Thái quá mạnh mẽ!”

“Bài thơ này thật sự rất hay a!”

“Máu chột vẫn là hiện trường sáng tác!”

“Cái này không hơn bài thơ mấy tuyệt của Bạch Đế kia cả trăm lần sao?”

“Bạch Đế và Kỳ Tuyên Thái là người trẻ tuổi số một không thể nào so sánh được.”

“Bạch Đế a, cùng lắm là khi dễ A Lôĩ lão sư.”

Nhìn thấy những bình luận này.

fan trắng im lặng.

“Tìm người khiêu khích? Lạt thuật* 【 Lạt Trích Đản Đẩu Tuấn? ”

“Chúng ta cũng không nói thơ của Kỷ Tuyên Thái không hay nha!”

“Đám người các người không mang theo Bạch Đế thì sẽ không nói chuyện sao?”

“Đời trẻ, người đầu tiên chính là người đầu tiên!”

“Bạch Đế lại không hề nói mình là người đứng đầu đời trẻ tuổi.”

...

Hiện trường.

Lần lượt lại có người ngâm thơ nhập môn.

Không phải vịnh tuyết, thì là Vịnh mai.

A Lôĩ kia chờ ở bên ngoài đã lâu, hiện tại lạnh đến run rẩy, vội vàng đi qua ngâm một bài thơ vịnh mai, kết quả mọi người lại cảm thấy có chút thú vị.

“Tu luyện lại đi!”

“Thôn quá!”

“Không có gì mới à!”

“Đều là một ít lời lẽ ùn ùn kéo đến!”

“Một trăm bài thơ mai, chín mươi chín thủ đều viết giống người vậy!”

A Lôĩ bất đắc dĩ.

Tiếp tục sửa chữa ở cửa.

Lâm Tri Bạch cũng không vội vào cửa, lẳng lặng đứng ở cửa thưởng mai thưởng tuyết, vẫn không quên chụp ảnh điện thoại đến được gia đình.

Tiểu Hắc: (thiếu ảnh) (ẩn ảnh) (ẩn ảnh)

Tỷ tỷ: “Thật đẹp!”

Tỷ tỷ: “Chờ chút, không phải người đang ở hội thơ sao, sao còn ở đây chui đầu vào thế này?”

Mụ mụ: “Tồn thơ cho tốt!”

Phụ thân: “Con mẹ ta đang xem trực tiếp đây!”

Ca ca: “Bài thơ vừa rồi lợi hại lắm, hai miếng ba, bốn miếng!”

Bên cạnh.

Chu Thái bất đắc dĩ nói: “Sao người còn có tâm tình đi chụp ảnh vậy, nghĩ kỹ một lúc rồi đọc bài thơ gì sao? Nếu nói quá mức bình thường thì sẽ bị khen! Đám người này không thích người, chỉ biết xoi mói xoi mói! Hơn nữa đừng quên, vừa nãy người đã dùng một bài thơ vịnh mai rồi! Lần này là định viết thơ mai sao?”

“Chưa nghĩ ra.” Lâm Tri Bạch nói.

“Vậy người còn không mau nghĩ?” Chu Thái cũng cuống lên thay hắn.

“Ta nói là, chưa nghĩ ra dùng một bài nào.” Lâm Tri cười trắng nói.

“Người thắng...” Không biết lời này của Lâm Tri Bạch là thật hay giả, dù sao Chu Thái cũng bị nói cho vui vẻ.

Mà một lúc sau.

Các văn nhân lục tục đi vào.

Mắt thấy Lâm Tri Bạch vẫn còn đứng ở cửa, bên trong có văn nhân nở nụ cười.

“Sao nó không vào?”

“Có thể không nghĩ ra được thơ hay.”

“Chẳng phải đầu kia vừa rồi ở cửa không phải rất trâu sao.”

“Có lẽ thủ lĩnh ở cửa không phải do hắn làm.”

“Hắn là tác phẩm áp đáy hòm đã sớm chuẩn bị.”

“Vậy A Lô thật là thảm, đã đụng phải viên đạn duy nhất của Bạch Đế, ha ha ha ha ha.”

“Lại nói trong mấy bài thơ nhập trường này, Kỳ Tuyền Thái chắc là tốt nhất toàn trường đúng không?”

“Đó là đương nhiên, chỉ là nếu như so sánh với bài viết của Bạch Đế ở bên ngoài Ý Mai Viên, khúc, sần sần như nhau.”

Lời này ít nhiều cũng có chút trái lương tâm.

Nhưng chất lượng của Kỳ Tuyền Thái quả thật rất cao.

Lâm Tri Bạch thấy bên ngoài không còn nhiều người, quay đầu nhìn Chu Thái nói: “Vào đi, người muốn uống rượu gì?”

Chu Thái nói: “Rượu Lục Kiến?”

“Được.”

Lâm Tri Bạch gật đầu, đi về phía Vân Tụ, kết quả hần vừa động, trong nháy mắt tác động đến tất cả ánh mắt bên ngoài phòng, ngay cả đại lão trông coi ba cánh cửa còn lại cũng nhìn qua.

“Đọc đi.”

Vân Tụ cười tủm tỉm nhìn Lâm Tri Bạch: “Xét thấy biểu hiện của người lúc trước, ta đối với người yêu cầu sẽ cao hơn người khác, nếu không đủ chất lượng tác phẩm đừng nghĩ đi vào uống một chén.”

“Vân lão sư ngài đây là không phúc hậu.”

Chu Thái ở bên cạnh vui đùa: “Trình độ của Bạch Đế khi đọc bài thơ vịnh tuyết ở cửa, ngài cũng nghe ra, đợt này có lẽ là trực tiếp vào cửa...”

“Không được, thủ lĩnh kia đã dùng qua.”

Vân Tụ căn bản không cho, vẫn cười mỉm nhìn chằm chằm Lâm Tri Bạch nói: “Hôm nay chén rượu này người uống rất không dễ.”

“Được rồi.”

Lâm Tri Bạch ngửi mùi rượu trong không khí, bỗng nhiên mở miệng nói: “Giàu cho Lục Nghĩ Tân...”

Vân Tụ ngoài ý muốn.

Người khác không phải Vịnh Tuyết hay vịnh mai, thậm chí ngay cả Kỳ Tuyền Thái cũng như thế, nhưng Lâm Tri Bạch lại

không làm theo lẽ thường, lấy tình nghĩa cuộc sống điều động vào tay!

Có chút ý tứ!

Dựa vào Lâm Tri Bạch không lựa chọn vịnh tuyết hoặc vịnh mai đơn giản nhất, Vân Tụ nguyện ý nâng cao một chút.

Lâm Tri Bạch nhìn về phía đám văn nhân sau lưng Vân Tụ đang nấu rượu, thuận thế nói một câu: “Lò lửa nhỏ đất đỏ.”

Trong phòng.

Các văn nhân nhìn bếp lò đỏ trước mặt, vẻ mặt dần dần biến hóa, ngay cả âm thanh cũng dần dần biến mất.

“Văn lai thiên dục tuyết...”

Lâm Tri Bạch vỗ vỗ một chút tuyết tích đầu vai, sau đó chỉ chỉ trong sảnh, ngữ điệu nhẹ nhàng nói:

“Có thể uống một ly không?”

Mọi người trong sân há hốc mồm!

Văn nhân bên ngoài phòng khách trợn tròn mắt!

Chu Thái càng giật mình hơn, giống như sợ có người ở quá xa nghe không được, rung đùi đắc ý, cao giọng hồi tưởng:

“Lục nghị tân phiêu tửu, hồng bần tiểu hỏa lô. Văn lai thiên dục tuyết. Có thể uống một ly không?”

Tốt rồi.

Lần này ngay cả nghe không rõ thì lúc này cũng như sấm bên tai, Chu Thái là một người thô to giọng, hét như cái loa.

Đọc xong.

Chu Thái vừa thưởng thức, vừa tán thưởng: “Hay! Hay! Hay! Thơ này rất hay! Có thể nói là thơ tốt nhất toàn trường!”

Toàn trường là tốt nhất!

Bốn chữ vừa ra, nắm đấm Kỷ Tuyên Thái đột nhiên nắm chặt!

Mà lão sư của ba đạo môn khác cũng ánh mắt nhanh chóng hội tụ đến trên người Lâm Tri Bạch!

Vân Tụ càng là hô hấp có chút dồn dập!

Chữ ngay lập tức!

Rượu Lục Nghi, lò tiểu Hồng, Thiên Dục Tuyết, có thể uống một ly không!

Đây tuyệt đối là viết tự, mỗi một câu đều đạt tới trình độ cực hạn, câu cuối cùng thậm chí còn trêu chọc mình!

Hắn viết chính là thời khắc này!

Hắn chính là viết ngay lập tức!

Nhưng một bài thơ viết vời, chữ đọc sách giới thiệu, kỹ năng ảo thuật. Sóp sách sách dựa vào cái gì mà có thể dung hợp tình cảnh đặc sắc như vậy a, loại thơ này không phải nên khắc đi vẽ lại nhiều lần, mới có thể sáng tạo ra được sao.

Rầm rầm.

Vân Tranh sợ ngây người!

Tất cả mọi người đều sợ ngây người!

Cũng không phải ngẫu nhiên cửa ra vào, tên Bạch Đế này thật biết làm thơ nha!

A: Bài thơ kia của Kỳ Tuyên Thái đã được cải biên từ 《rùa mai》 Lý công minh, không có biện pháp, không có biện pháp tiết tấu sáng tác, chỉ có thể dùng loại biện pháp này. Mọi người lý giải một chút, sau đó đoạn tình tiết kịch liệt này chậm hơn, là vì đều lớt, cái gì mà tuyệt rơi, cái gì mà tuyệt rơi cái gì mà thơ từ nấu rượu, nếu như không có những trải nghiệm này, nhân vật chính trực tiếp đọc thơ sẽ có chút lúng túng, nói rõ lần này chúng ta phải ứng cảnh, không thể giống như đoạn thơ chép trong quyển sách này vẽ phóng bay bản thân.

(Bản chương xong)

∴!

Chương 315: Tài tình vô song! Tác giả bài thơ Lâm Tri Bạch này là Bạch Cư Dịch.

Xác thực nói đây là thơ Bạch Cư Dịch viết cho Lưu Vũ Tích.

Bài thơ này rất cao minh, “Lục Kiến Tửu”, “Tiểu Hỏa Lô” cùng “Mộ Tuyết” ba ý tượng phân tách, cô lập, ý vị nhạt nhẽo vô tình, đều là vật tầm thường, nhưng khi ba ý tượng này bị

Bạch Cư Dị nhét vào kết cấu chỉnh thể, hoặc là nói thời điểm ba ý tượng này nối liền, liền trực tiếp cấu thành một bức tranh có thanh có sắc, tình cảnh giao hòa.

Nếu thêm câu cuối cùng “Có thể uống một ly không” thì lại càng thăng hoa chỉ trong nháy mắt.

Bởi vì những lời này, thật ra chỉ là một câu nói miệng, dùng bài thơ này kết thúc, đã gia tăng thêm một nét đẹp kỳ ảo chập chờn, dư âm du dương kỳ diệu, lại sáng tạo tình cảnh, lưu lại không gian tưởng tượng vô tận, trong đó chẳng những dung hợp âm áp, mà còn lộ ra một ý vị nhân tình.

Nói như vậy.

Văn nhân khác ghi là tuyết hoặc là mai hoa.

Mà Lâm Tri Bạch viết lại là khói lửa nhân gian.

Từ tác phẩm lập ý Lâm Tri Bạch liền trực tiếp cao hơn người khác một bậc, hơn nữa thơ của hắn còn so với vịnh mai hoặc là vịnh tuyết càng thêm ứng cảnh, dù sao giờ phút này đại đa số văn nhân đều ở trong nội đường nấu rượu thổi mạnh.

Cho nên văn nhân ở đây không khỏi biến sắc!

Mấy giây sau Vân Tụ mới lấy lại tinh thần, tinh tế bình luận: “Bài thơ ngũ tuyệt tiêu thi này viết vô cùng thú vị, thông qua miêu tả đối với hoàn cảnh uống rượu cùng khí trời bên ngoài, nhiều lần nhuộm đắm hương vị uống rượu, tự nhiên dẫn ra câu cuối cùng, tập hợp toàn bộ ngôn ngữ của bài thơ, viết ra ý nhị vô cùng, mời vào, Bạch Đế lão sư.”

Lâm Tri Bạch tiến vào trong nội đường.

Sau đó Chu Thái đọc một bài thơ rồi cũng đi theo vào trong đó, ngồi xuống bên cạnh Lâm Tri Bạch.

Các văn nhân cùng ở trong sảnh đều đang châu đầu ghé tai xì xào bàn tán.

“Thơ này càng phẩm càng cảm thấy không tầm thường.”

“Toàn bộ thơ, ngữ hời tình thâm, ngôn thiển vị sở trường.”

“Trong cuộc sống phát hiện thơ tình, chuyên tâm tinh luyện ý nguyện trong cuộc sống, đây là điều làm người ta muốn động tâm.”

“Còn có màu sắc của hoa tuyết màu lục rượu hồng phối hợp càng thêm tinh diệu.”

“Bài thơ ở cửa kia, có chút ý tứ trò chơi văn tự, nói tài nhiều tình nhiều cũng chưa chắc, chỉ có thể nói là Bạch Đế này có chút cơ trí, nhưng bài thơ này tuyệt đối không chỉ là cơ trí đơn giản như vậy.”

“Ồ, các người khen quá mức.”

“Bạch Đế chỉ là một người khá tốt, cũng là người đứng đầu của lão sư tiêu kỹ.”

“Đúng vậy!”

“Huống hồ, tiêu Kỹ lão sư là người đầu tiên vào cửa. Mặc dù bài thơ của Bạch Đế này không tệ, nhưng thời gian chuẩn bị càng dài, kéo dài tới nửa ngày mới vào cửa.”

Thời gian kéo dài quá lâu?

Chu Thái nghe thấy những lời này là nhú mày.

Viết thơ cũng không phải cặp câu đối, chất lượng của mọi người so với tác phẩm còn tốt hơn so với chất lượng, sao lại nhanh hơn ai đó tiến vào cửa trước?

Kỷ Tuyên Thái đứng đầu quả thực cũng không tệ.

Nhưng mà ai biết Kỷ Tuyên Thái đang sáng tác tại hiện trường hay là viết trước?

Ngược lại là Bạch Đế đứng đầu vô cùng ưng ý, không có ai hoài nghi hẳn là tác phẩm đã viết từ trước, bởi vì mỗi câu thơ đều là tình cảnh hiện nay.

Trong phòng trực tiếp.

Khi Lâm Tri Bạch đọc bài thơ này, đám fan của Bạch Đế bắt đầu hưng phấn, nhưng cũng có một bộ phận người khó chịu!

“Chà!”

“Bài thơ này quá trâu bò rồi!”

“Câu cuối rất ưa thích, có thể uống một ly không?”

“Lúc trước không phải rất nhiều người nghi ngờ Bạch Đế không xứng tham gia thi từ hội sao, còn hoài nghi hẳn sẽ không làm thơ, bây giờ nói như thế nào!”

“Bạch Đế đã viết hai bài thơ, chất lượng đều rất cao, ta cảm thấy nó còn tốt hơn tác phẩm của Kỷ Tuyên Thái.”

“Vậy là dám chạm vào sứ Kỷ Tuyên Thái?”

“Kỷ Tuyên Thái là người đầu tiên trong thế hệ trẻ tuổi!”

“Chất lượng khá tốt, nhưng nội dung viết đều rất bình thường, bài thơ của Kỷ Tuyên Thái còn lợi hại hơn!”

“Đừng quên Kỷ Tuyên Thái là người đầu tiên tiến vào, thơ từ còn há miệng là được!”

“Tốc độ sáng tạo lên Kỷ Tuyên Thái là đã thắng!”

...

Lâm Tri Bạch tự nhiên không biết các loại thanh âm nghị luận trên mạng, lúc này nàng đã ngồi xuống hâm rượu.

Nói là rượu Lục Nghi thời cổ đại, nhưng vẫn trải qua hiện đại cải tiến, Lâm Tri uống vài ngụm cảm giác hương vị tương đối không tệ.

Chắc là vì tửu lượng bình thường.

Loại rượu gạo này cảm giác rất thích hợp với mình.

Mấy vị thi từ như Triệu lão thái thái cũng lục tục ngồi xuống, mọi người uống rượu, tâm sự hưng phấn dần.

Nhưng vào lúc này.

Tần Châu hiệp hội Trường Hoàng Ngọc lâu bỗng nhiên cười nói: “Hôm nay, mọi người vì muốn viết nhiều Tuyên Tuyệt cùng thơ vịnh mai như vậy, có điều muốn nói đến vịnh mai, ta nhớ rõ Triệu sư phụ rất giỏi đạo này, chi bằng hôm nay cũng làm một bài, thế nào?”

Triệu lão sư chính là Triệu lão thái thái.

Hôm nay bốn người có địa vị cao nhất hội thơ ca lần lượt là Khương Hạc, Hoàng Ngọc lâu, Vân Tụ cùng với Triệu lão thái.

Ba vị đầu tiên đều có chức vị ở bên người, Triệu lão thái thái thì lớn tuổi nhất có tư lịch, xem như là danh túc đức cao vọng trọng trong nghề.

Nghe Hoàng Ngọc lâu nói như vậy, Triệu lão thái thái mở miệng nói: “Nếu như Hoàng Hội muốn mời tướng mạo, lão thân liền bêu xấu...”

Dừng một chút.

Triệu lão thái thái thì thầm: “Người trong Hương Quốc qua lại, hoa tín trong gió bay ngược. Vô biên mai sắc chiếu lẫn nhau, hoàng hôn tà tà rét gian.”

Mọi người cẩn thận đánh giá, cảm giác sâu sắc tinh diệu.

Trình độ vịnh mai của Triệu lão thái thái thật không tầm thường.

Lâm Tri Bạch cũng gật đầu, bài thơ của Triệu lão thái thái quả thật vô cùng trâu bò, mặc dù bài thơ của mình là sao chép của các lão đại kiếp trước, nhưng năng lực giám định và thưởng thức cũng không kém, cần phải lý giải đầy đủ.

Trong lúc nhất thời mọi người đều khen ngợi.

Mà Hoàng Ngọc lâu cũng liên tục gật đầu nói: “Trong các đại gia văn đàn thi từ Tần Châu chúng ta, có hai vị nữ tiên sinh khiến người kính phục nhất, một trong số đó chính là Triệu lão sư, trùng hợp hôm nay ở một vị khác cũng có mặt, không ngại cũng làm một bài thơ, như thế nào?”

Hoàng Ngọc Lâu cười nhìn về phía Vân Tụ.

Đại gia thi từ nữ tính Tần Châu, một người là Triệu lão thái thái, người khác chính là Vân Tụ.

Vân Tụ tuổi so Triệu lão thái thái nhỏ hơn một chút, nhưng làm hội trưởng Thi Từ hiệp hội sao có thể không có chút trình độ?

Đó là nguyên do.

Vân Tụ cũng không chối từ, chỉ cười cười nói: “Quê hương của ta rất ít tuyết rơi, ngược lại là mai hoa thường gặp, cho nên so với mai hoa, ta càng ưa thích tuyết rơi ngày hôm nay hơn.”

Nói xong.

Vân Tụ mở miệng niệm: “Phía Bắc gió thổi lạnh tuyết, ngàn dặm tới Mai Viên. Trên đài tập Quân Dao, hai câu đối bay múa trước.”

Đây là một bài thơ vịnh tuyệt.

Lâm Tri Bạch tinh tế nhất phẩm, âm thầm kính nể, trình độ Vân Tụ so với Triệu lão thái cũng không kém, hai người một người vịnh mai một cái vịnh tuyệt, tác phẩm đều tương đối kinh diễm.

“Thơ hay!”

Hoàng Ngọc lâu vỗ tay nói: “Không hổ là đại gia nhà thơ phụ nữ có thành tựu cao nhất văn đàn Tân Châu!”

Mọi người cũng tán thưởng dồn dập.

Ngay cả Kỷ Tuyên Thái cũng cao giọng mở miệng nói: “Hai bài thơ này của hai vị lão sư, một vịnh tuyệt, một vịnh mai, cân sức ngang tài.”

Mà trong lúc đó cũng nhao nhao tán thưởng.

Bỗng nhiên có người mở miệng nói: “Nói đến ngồi ở đây đều là lão bằng hữu trong vòng. Hôm nay ở đây chỉ có một người bạn mới, chính là lão sư Bạch Đế của chúng ta.”

Lâm Tri Bạch đang uống rượu.

Nghe thấy giọng nói, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một nữ nhân khoảng chừng bốn mươi tuổi đang cười nhưng trong lòng không cười nhìn mình.

Chu Thái thấy Lâm Tri Bạch hình như không biết đối phương, chủ động mở miệng:

“Sư phụ An An có gì chỉ giáo?”

Lâm Tri Bạch bưng tỉnh, thì ra là An An kia.

Nữ nhân này và A Lô là cùng một nhóm, lúc trước đối thoại mắng nhau đã có phần của đối phương, Lâm Tri Bạch có chút ấn tượng, nàng vào lúc này đột nhiên nhắc tới mình hiển nhiên không có hảo tâm.

Quả nhiên.

An An lão sư kia một khắc sau liền nói: “Nếu Bạch Đế lão sư là bạn mới, sao không ngại thì phát biểu thêm một chút thi từ kiến giải, rồi nói bài thơ vịnh mai của Triệu lão thái thái, cùng thơ vịnh tuyệt của Vân hội trưởng, Bạch Đế lão sư cảm thấy ai

tốt hơn, cũng không nên ở trước mặt mọi người mà đòi phạt ba chén rượu.”

An An đủ âm.

Vấn đề này nhìn như đơn giản, nhưng Triệu lão thái thái đức cao vọng trọng, Vân Tụ lại là hội trưởng hiệp hội thi từ, Lâm Tri Bạch vô luận đánh giá thế nào cũng không thỏa đáng, nhất định đặc tội một phương trong đó, biện pháp nghiêng nhất, chính là đánh giá một câu “Bình cân hoa thu sắc”.

Nhưng lời nói của An An lại bị phá hỏng trước thời hạn.

Lâm Tri Bạch, phàm là một câu hai người đều rất tốt, liền thành trong miệng nàng “Hòa bần”!

Vẻ mặt mọi người không khỏi vi diệu.

Lúc trước đám người A Lôi An cùng Lâm Tri trên mạng đã xảy ra xung đột, chuyện này ai mà không biết?

Còn không ít đồng liêu của văn đàn, đứng thành hàng cho đám người A Lôi An An.

Lúc này An An đột nhiên giở trò như vậy, hiển nhiên là muốn đem Lâm Tri gác trên giá lửa nung!

Chu Thái không nhìn được, mở miệng nói: “Hiện tại có nhiều người như vậy, tại sao An An lão sư không hỏi người khác, mà lại muốn hỏi Bạch Đế lão sư, chẳng lẽ lúc trước có chút hiểu lầm, cho nên hôm nay cố ý làm khó dễ?”

“Không phải!”

An An sớm có chuẩn bị, không chút hoang mang nói: “Đầu tiên ta nói, Bạch Đế lão sư là bạn mới, nên nói thêm vài câu đi. Thứ hai là ta biết Bạch Đế lão sư có thể tham gia Thi Từ hội khóa này, chính là Triệu lão thái thái tự mình đề cử. Ba là Bạch Đế lão sư vừa mới vào cửa, người phụ trách khảo hạch chính là Vân hội trưởng. Trước sau có nhiều nguồn gốc như vậy, nên để Bạch Đế lão sư đánh giá tác phẩm của hai vị lão sư một phen, mọi người cảm thấy thế nào?”

“Nói có lý.”

Kỷ Tuyền Thái lại mở miệng: “Bạch Đế lão sư đừng từ chối mới đúng.”

“Nói một chút đi!”

“Không có chuyện gì đâu!”

“Có chuyện gì chúng ta nói thẳng!”

“Chắc hẳn hai vị lão sư cũng sẽ không tức giận!”

Mọi người thấy Kỷ Tuyên Thái đã mở miệng thì vội vàng đuổi theo, nhất quyết đòi Lâm Tri nói gì đó.

Vân Tụ không nói gì, chỉ là ánh mắt nhìn về phía An An hơi có chút lạnh lẽo, nữ nhân này làm khó Bạch Đế, đúng là cũng lợi dụng mình.

Triệu lão thái thái cũng có chút bất đắc dĩ, bà biết hôm nay Bạch Đế tới, tất nhiên sẽ bị khó xử.

A Lôi là người thứ nhất.

An An là người thứ hai.

Có lẽ sau này còn sẽ có người thứ ba.

Chu Thái không có cách nào, loại tình huống này hẳn không thể giúp được Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri tròn mắt nhìn Kỷ Tuyên Thái, hình như mình không có đắc tội với người được cho là người được gọi là thơ từ đời tiếp theo của Tần Châu, sao lại có tiết tấu với An An?

Tìm đủ mọi cách, hiểm ác vô cùng.

Không cho ta nói “Hai người đều tốt?”

Nhưng nếu như mình nói Triệu lão thái làm thơ tốt, trên mặt Vân Tụ liền không giữ được.

Mà nếu như mình nói thơ của Vân Tụ tốt, Triệu lão thái thái chính là người mình giới thiệu.

Nói không chừng còn có người nói, mình vì nịnh bợ Vân hội trưởng, ngay cả tiền bồi yêu mến bảo vệ mình cũng đã phản bội.

Những vòng vo này, Lâm Tri thấy rõ ràng, đôi là ai đứng ở lập trường của mình, đại khái lúc này đều chỉ có thể kiên trì nói “Hai vị tác phẩm đều rất tốt”, tình nguyện bị mọi người nói một câu “Hòa bùn”.

Nhiều lắm cũng chỉ là phạt rượu ba chén, bị mọi người chế nhạo vài câu thôi.

Nhưng Lâm Tri Bạch lại không muốn nhận như vậy, y rót cho mình một chén rượu, uống một hơi cạn sạch mới chậm rãi mở miệng nói:

“Triệu lão thái thái ngâm chính là Mai, Vân hội trưởng khen chính là tuyệt, đề tài thơ từ khác nhau, rất khó so sánh...”

“Ngài đây không phải là cùng bùn loãng sao? Phải phạt rượu ba chén!” An An lập tức cắt ngang.

“Rõ ràng rất có lý!” Chu Thái hai mắt tỏa sáng, lập tức phản lời: “Đây không phải là câu nói tốt hơn làm thơ của ai, đây là câu hỏi hay hơn cả Tuyệt và Mai!”

“Đây là khái niệm ăn cắp của người!”

An An không nghĩ tới Lâm Tri Bạch lại dùng biện pháp này để phá cục.

Kỷ Tuyên Thái lại bỗng nhiên cười nói: “Lời này quả thật có chút đạo lý, vậy không ngại lão sư Bạch Đế nói một chút, là Mai của Triệu lão thái thì tốt hơn, hay là Tuyệt của Vân hội trưởng tốt hơn?”

Kỷ Tuyên Thái này thật tàn nhẫn!

Vậy mà vòng trở lại vấn đề!

Chu Thái thầm mắng trong lòng, Lâm Tri Bạch biết mình đã đạt được mục đích, cười nhạt một tiếng nói:

“Theo ta thấy...”

Lâm Tri Bạch không nhanh không chậm uống thêm một chén rượu, sau đó nhìn hoa mai cùng tuyết bay đầy trời ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng ngâm tụng:

“Mai Tuyết Tranh Xuân không chịu đầu hàng.”

“Phàm nhân các viết văn chương bình luận.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sửng sốt một chút, Bạch Đế làm vậy là muốn dùng thơ đáp lại sao?

Thật phiền phức, ở hội thơ này phát biểu, có thể sử dụng thi từ đương nhiên là tốt nhất!

Hai câu thơ này ý tứ thật ra đơn giản dễ hiểu, thông tục nói “Hoa mai cùng hoa tuyết đều cho rằng mỗi người chiếm hết xuân sắc, ai cũng không chịu thua, đám văn nhân cũng khó có thể bình luận Mai Hòa Tuyết cao thấp, đành phải để bút suy nghĩ kỹ.”

Rất tốt.

Sau đó thì sao?

Mọi người nhìn chăm chăm Lâm Tri Bạch, chờ câu tiếp theo của hắn ta.

Lâm Tri Bạch không để cho mọi người đợi lâu, tiếp tục đọc câu thứ ba:

“Mai Tu Tôn còn thua một phần ba.”

Lời này vừa nói ra, hiện trường có chút ồn ào, đây rõ ràng là đang nói “Tuyết” tốt hơn, Bạch Đế này cuối cùng vẫn là lựa chọn đứng về phía Vân hội trưởng!

An An cười nhạt.

Khóe miệng Kỷ Tuyên Thái cũng cong lên.

Trong mắt mọi người cũng hiện lên một tia khinh thường.

Dùng câu thơ đáp lại, tuy uyển chuyển, nhưng không che giấu được sự thật Bạch Đế đâm sau lưng Triệu lão thái thái.

Nhưng mà.

Sau một khắc.

Ánh mắt Lâm Tri Bạch vẫn nhìn chăm chăm cảnh đẹp ngoài cửa, lại tiếp tục tụng niệm, thanh âm vang vọng toàn trường: “Tuyết lại thua mai một đoạn hương.”

Ầm ầm!

Trong lòng toàn trường chấn động!

Nụ cười trên mặt An An đông cứng lại.

Khóe miệng Kỷ Tuyên Thái giật giật!

Triệu lão thái thái và Vân hội trưởng liếc nhau, cười ha ha, bài thơ này của Bạch Đế, trình diễn “Kỹ thuật nâng nước” trong khoa học!

Mai Tu Tuyết trắng ba phần!

Tuyết lại thua mai một đoạn hương!

Lời này ai cũng nghe hiểu được!

Cho dù có hiểu được thi từ hay không!

Đồ ngọc phiên dịch chính là: “Đều rất tốt, mỗi người mỗi vẻ!”

Phiên dịch đơn giản là: “Hoa mai óng ánh thanh khiết bị thua bởi bông tuyết, nhưng bông tuyết lại không có mùi thơm của hoa mai.”

Cao cấp dịch là: “Con người ai cũng có sở đoản riêng, phải có sở trường tự mình hiểu lấy, ưu khuyết điểm của người khác, mới là lẽ phải.”

Nói trắng ra vẫn là bung nước cùng bùn lầy!

Nhưng nghệ thuật Đoan Thủy của Lâm Tri Bạch quá cao, nên không ai có thể nói được điều gì là không ổn!

Thậm chí bài thơ đáp lại này, trình độ nghệ thuật cũng kinh người, thậm chí vượt qua bài vịnh mai của Triệu lão thái thái, cùng với vịnh tuyết của Vân hội trưởng!

“Ngọa tào, ngư bức!”

Chu Thái bỗng nhiên đứng dậy, trực tiếp chửi một câu!

Lâm Tri Bạch đang ra vẻ, nghe nói như thế suýt chút nữa bị kéo căng, sao người không nói “Quá hay” “Diệu Quát”, “lão phòng lợi hại” đúng không? Di La Ốc Tư Bốc trát? Trong hội thoại nên nói sao?

Ý cảnh bị người phá hoại!

Nhưng không thể không nói, Chu Thái nói ra tiếng lòng mọi người!

Bài thơ này thật sự là thiên tú, hai câu cuối cùng của bài thơ này, quả thực làm được cực hạn bung nước, còn con mẹ nó cùng mọi người chia sẻ đạo lý lớn về lấy thừa bù thiếu, trực tiếp lên giá trị, lập ý cũng bởi vậy mà nháy mắt thăng hoa, không còn đơn giản như trước, tuyết cùng mai cái nào tốt!

Xoạt xoạt!

Toàn trường trở nên ồn ào!

Mọi người vốn tưởng rằng Bạch Đế muốn võ mông ngựa với Vân hội trưởng, không ngờ thơ làm lại là như vậy!

“Tuyệt!”

“Việc này chỉ sợ sẽ được truyền đi là chuyện tốt!”

“Mai Tu Tôn còn thua tuyệt ba phần, tuyệt lại thua mai một đoạn hương, càng phẩm càng thấp!”

“Hắn tuyệt đối có tư cách tham gia thi từ hội!”

“Hắn muốn không có tư cách tham gia thi từ hội, tại đây rất nhiều người càng không có tư cách!”

” bã trình độ này, dù là so với Kỷ Tuyên Thái...”

“Thiên tài đáp lại!”

Tổng thể văn đàn là bài ngoại, không phải ai cũng đều xa lánh Lâm Tri Bạch, cũng có một số văn nhân là tương đối trung lập.

Mà giờ khắc này.

Đám văn nhân trung lập này, đã hoàn toàn bị bài thơ này chinh phục, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tri Bạch, cùng lúc trước có biến hóa to lớn!

Đó là chấp nhận!

Thậm chí là kính nể!

Đương nhiên ở giữa truyền hình trực tiếp internet, Đoạn An An cố tình làm khó dễ, cũng là bị phát sóng trực tiếp hết thời gian, cho nên câu thơ của Lâm Tri Bạch vừa ra, trong nháy mắt công kích cũng nổ tung!

“A a a!”

“Ba lục đảo!”

“Bạch Đế thần uy cái thế!”

“Trình độ này, hỏi Hắc Tử có phục hay không!”

“Hắc tử nói chuyện!”

“Đây là trình độ của bậc thi từ a!”

“Gan sốt sao?”

“Ta không bao giờ dám chát văn tài hoa của Bạch Đế nữa!”

“Thì ra hẳn không chỉ là vô địch đối thủ, mà bản thơ từ này cũng là dễ dàng bị bắt nạt a!”

...

Tiếng ồn ào vang lên liên tục trong một phút.

Khi mọi người bình tĩnh trở lại, Vân hội trưởng cười nói: “Đã nói là sẽ bình phẩm tác phẩm của ta và Triệu lão sư, kết quả cuối cùng Bạch Đế người lại viết thơ còn trình độ cao hơn cả hai chúng ta.”

“Quá khen”

Lâm Tri Bạch không thể không khiêm tốn.

Triệu lão thái thái cười nói: “Đây cũng không phải quá khen, quả thật là viết tốt hơn so với chúng ta, xem ra lần này làm người thiếu thơ cũng không được.”

Mọi người thôn thức.

Có Triệu lão thái thái và Vân hội trưởng đọc thuộc lòng, Bạch Đế xem như được nâng lên một độ cao mới, nhưng thơ của hẳn, cũng quả thật đáng giá một vố như vậy!

Vẫn chưa xong.

Chỉ nghe Vân hội trưởng bỗng nhiên chuyển đề tài nói: “Bài thơ này của Bạch Đế, xem như đã bình luận qua, nhưng lại không biết An An lão sư thấy thế nào?”

An An ngẩn ra.

Đây là muốn mình đánh giá ư?

Bà ta đã bị bài thơ của Bạch Đế làm cho choáng váng, đầu óc mơ mơ màng màng, kiên trì nói: “Đương nhiên là đều... đều rất tốt...”

“Phạt ba chén rượu!”

Chu Thái cười ha ha: “Người không cho phép sự phụ của Bạch Đế và bần loãng, sao bản thân người lại trở thành bần loãng?”

“Ta...”

“Rượu này nên phạt.”

Vân Tranh nhìn chằm chằm vào An An, ánh mắt mang theo ý lạnh.

Sắc mặt An An trắng nhợt, đột nhiên ý thức được bản thân hôm nay đã đắc tội với Vân hội trưởng rồi.

Để đối phó với Bạch Đế, chính mình ngay cả một vụ nhỏ cũng quên, chỉ có thể cố nén sự khuất nhục trong lòng, uống liền ba chén rượu. Lại bởi vì uống đến cuồng cuồng, nghẹn đến cổ họng, mẹ đọc sách mà muốn rên.

“Khụ khụ khụ.”

A Lô vẫn luôn trầm mặc bên cạnh bỗng nhiên cũng ho khan theo, đại khái là lúc trước ở cửa đã bị cảm lạnh một chút, hẳn kỳ thật đã không dám trêu chọc Bạch Đế nữa rồi, vừa rồi lúc An An gây khó dễ có thể nói là giả chết toàn bộ hành trình, ngay cả chuyện giúp đỡ cũng không dám...

Hiện tại A Lô đang cảm thấy may mắn.

May mà vừa rồi chỉ là giả chết.

Bằng không thật sự một chút tôn nghiêm cuối cùng cũng không còn.

Mà Kỷ Tuyên Thái nhìn cảnh tượng này, ánh mắt bỗng nhiên có chút hoảng hốt. Hôm nay, thi từ hội hẳn đã lên kế hoạch muốn mượn cơ hội này để dương danh thiên hạ, nhưng vở kịch hôm nay nhìn thế nào cũng giống với tiết tấu Bạch Đế muốn lấy thơ để dương danh thiên hạ!

Tối hôm qua không cẩn thận ngủ thiếp đi, hôm nay rời giường bắt đầu viết chữ, kế tiếp còn có một chương, nhưng mà sẽ muộn hơn một chút.

(Bản chương xong)

∴!

Chương 316: Thư pháp của Bạch Đế không được sao?

Thiên tài một giây nhớ kỹ địa chỉ của bản toạ: “Trở thành quảng cáo nhanh nhất! Vô quảng cáo! Lâm Tri Bạch đã viết ba bài thơ, mỗi một bài đều có thể nói là tinh diệu, có thể nói là một bài thơ quá quan trọng. Mà Kỷ Tuyên Thái đến lúc này mới viết được một bài thơ, mặc dù cũng được cả sảnh

đường ủng hộ, nhưng trên danh sách rõ ràng không bằng Bạch Đế. Đây là bài thơ mà Kỷ Tuyền Thái không thể nào chấp nhận! Mắt thấy không ít văn nhân thảo luận về Bạch Đế, Kỷ Tuyền hít sâu một hơi, nháy mắt cho một nam nhân trung niên bên cạnh. Nam nhân trung niên rõ ràng, lúc này mở miệng nói: “Hôm nay Ý Mai Viên có tuyết có mai, cho nên bốn vị tiên sinh không nói gì, theo ta thấy bài thơ Tuyết Liên của sư phụ hiện tại là tiểu Kỷ Trung viện thuộc quyền lực của ngày hôm nay., “Không sai!” “Các vị nghĩ sao?” “Các sư phụ nói đúng!” “Bài thơ này có vẻ là tốt nhất hôm nay!” “Đúng là viết hay!” “Tiểu Kỷ lão sư đại tài!” “Không hổ là người đứng đầu thời trẻ tuổi!”” Đông Phong Kế Tây Phong, quần Mộc Diệp Không. Hoa mai thối không dứt, bài thơ của sư phụ Tiểu Kỷ có vẻ rất hay.”““Chu huynh đọc cũng không quên.” “Bài thơ hay đương nhiên ta cũng sẽ không quên.” “Mọi người đồng ý, đối với bài thơ của Kỷ Tuyền Thái, độ chấp nhận vô cùng cao. Mà Lâm Tri Bạch lại là người đọc đề nghị, hóa ra hẳn chính là người ở Các Ngộ, xem ra lúc trước đã cùng mình thi nói hai câu đối đại chiến hôm nay đều được gom góp lại. Lúc này, hiệp hội Trường Hoàng Ngọc lâu đột nhiên mở miệng nói: “Lời này của sư phụ Thanh Các ta đồng ý, tác phẩm của Kỷ sư phụ quả thật là phong nhã, Khương Hạc lão ca dạy cho đồ đệ tốt!” Kỷ Ngọc Hạc nói, Kỷ Ngọc Hạc lại lộ ra dáng vẻ tươi cười của Khương Thái Hạc, Kỷ Ngọc Hạc nói như vậy, Miễn cưỡng coi như có vài phần tài tình, được mọi người nâng đỡ.” “Theo ta thấy...” Triệu lão thái thái đột nhiên nói: “Tốt nhất là vịnh tuyết thi tốt nhất hôm nay, tác phẩm của lão sư Kỷ Tiểu Kỷ tất nhiên ưu tú, nhưng câu nói phi nhập hoa mai của lão sư Bạch Đế kia lại không hợp với tâm ý của ta hơn.” “Lời ấy sai rồi.” Hoàng Ngọc lâu nói: “Bài thơ của lão sư Bạch Đế kia cũng không tệ, nhưng rõ ràng có chút đường xoay chuyển khi kết thúc, thế nên ba câu đầu thực sự không có mỹ cảm nghệ thuật gì, tác phẩm thơ từ tác phong chế tác này không phải là thứ chúng ta theo đuổi.” Khương Hạc nhẹ nhàng gật đầu, Triệu lão thái thái khẽ nhếch miệng. Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, Khương Hạc và Hoàng Ngọc lâu, còn có Vân Tranh và Triệu lão thái thái thái, xem như lời bình ủy của thi từ hôm nay., Hiện nhiên Kỷ Tuyền Thái đang đứng ở đây, Triệu lão thái thái thì đang đứng ở vị trí thứ hai. Trước mắt tình cảnh là một đấu một, thế là Hoàng Ngọc lâu nhìn về phía Vân Tụ không tỏ thái

độ, muốn tạo thành cục diện ba so một: “Vân hội trưởng nghĩ thế nào?” Vân Tụ khẽ nhíu mày khó nhận ra, nàng biết hôm nay Khương Hạc có ý định nâng đệ tử Kỷ Tuyên Thái lên chức, trình độ bài thơ của Kỷ Tuyên Thái kia quả thật cũng đáng xưng hô, nhưng muốn nói người thể hiện tốt nhất nhất chính là Bạch Đế... Mà thôi, đá bay ra ngoài. Chuyện này bản thân mình không xen vào. Chủ yếu là Vân Tụ không muốn trái lương tâm nói Kỷ Tuyên Thái tốt hơn, cũng không muốn đắc tội Khương Hạc và Hoàng Ngọc lâu, vì vậy thản nhiên nói: “Nếu trong chúng ta có những âm thanh khác nhau, vậy sao không để cho Kỷ Thái Tuyên và Bạch Đế lấy Tuyết Mai làm đề tài, một mình so với một lượt, một mình.”, “Ta thấy nên bỏ phiếu.” Hoàng Ngọc lâu kia do dự một chút rồi liếc nhìn Kỷ Tuyên Thái, tỏ vẻ đồng ý, Khương Hạc bên cạnh cũng nhẹ nhàng gật đầu, dù là Triệu lão thái thái cũng không nói thêm gì. “Chủ ý này quả thật là tốt.” Các Ngộ nhìn Lâm Tri Bạch Bì cười nhưng không cười nói: “Để hai vị thanh niên tài tử này một lần đấu với nhau một vòng, chúng ta cũng có nhĩ phúc, có thể thưởng thức hai bài thơ hay.” “Không cần so sánh chứ?” Chu Thái Thái hôm nay rõ ràng là đứng Lâm Tri Bạch, lúc này mới lên tiếng nói: “Cho dù lão sư Bạch Đế và Tiểu Kỷ lão sư cưới Tuyết Thi cùng nhau chia đều thu sắc, nhưng trước mắt Bạch Đế lão sư đã viết liên tục ba bài thơ, mỗi một bài đều là tuyệt diệu, mà Tiểu Kỷ lão sư chỉ có một bài là...”, “Cái này còn phải phân cao thấp nữa sao?” “Nhưng mà không giống.” Ngộ Cung phản bác: “Bài thơ của Bạch Đế trước đó đều là ứng vận mà ra, tài hoa của lão sư Tiểu Kỷ, chưa từng bày ra bao nhiêu. Bài thơ này dù sao cũng phải chứng minh cho lão sư Tiểu Kỷ chính thức ra tay chứng minh mình cơ hội đi. “Đúng vậy!” An An kia cắn răng, lên tiếng nói: “Nếu như Bạch Đế thực sự có tài hoa, sao phải so đấu một trận?” Lâm Tri Bạch không nói gì. Kỷ Tuyên Thái lại đột nhiên đứng dậy nói: “Ta không sao, không biết lão sư Bạch Đế có thể thử một lần không?” Nói xong, Kỷ Tuyên Thái chấp tay chào Lâm Tri Bạch, ánh mắt rõ ràng lộ ra vẻ khiêu khích. Lâm Tri Bạch nghĩ đến gia hỏa này vừa mới giúp An An, muốn tự mình âm thầm một tay., Kỷ Tuyên Thái hơi nheo mắt lại, mở miệng nói: “Vậy thì mời.” Kỷ Tuyên Thái cũng khởi xướng khiêu chiến, nếu như hấn không tiếp mà ngược lại không ỏn, chi bằng dứt khoát đấu một lượt với hấn, hôm nay phải đánh

cho hấn ta mới thôi.” Bút Mặc hầu hạ!” Kỷ Tuyên Thái vén tay áo anh tư bùng bùng, cục diện này đã được sắp xếp xong xuôi, Các Ngộ cũng diễn vai diễn xuất tốt, hấn đã sớm chuẩn bị sẵn rồi!” Chúng ta cũng muốn.” Giọng nói của Chu Thái nhanh chóng có chút cảm xúc. Ngay sau đó, có người chuyên bút mực đến đặt riêng trước mặt Kỷ Tuyên Thái và Lâm Tri Bạch. Chu Thái tự mình mài mực. Sau đó Lâm Tri Bạch bắt đầu viết. Mà động tác của Kỷ Uyển Diễm bên kia lại càng nhanh hơn, gần như chỉ trong nháy mắt đã hoàn thành một bài thơ., “Hay, hay, không hổ là lão sư của Tiểu Kỷ! Bài thơ hay! Bài thơ hay lắm! Bài thơ này ta cũng không nhìn được mà muốn giữ!” “Viết gì?”” “Các lão niệm tới nghe một chút!” “Đúng vậy!” “không cần thừa nước bọt” mọi người mở miệng thúc giục. Các Ngộ cười cầm lấy mặc bảo, cất cao giọng ngâm tụng: “Vạn Lĩnh Thiên Sơn cấp đầu bạc, trời ban cho son môi. Đâu đến Lan Trúc Xuân, Ngọc Cốt Băng Hương tự nhiên có mặt!” Bài thơ này được đọc lên, đầy cả sảnh reo hò! Đây là một bài thơ làm bằng tuyết, vừa viết mai, có thể nói là tuyết rơi, nhưng toàn bộ bài này không đề cập tới tuyết và mai, tất cả đều là ví dụ, mặc dù có chút ngại ngùng, nhưng cũng có chút ngại cũ, mặc dù có chút ngại ngùng., “Mặc dù là cảnh giới cực cao nhưng cũng là cảnh giới cực cao, hướng hồ còn xa mới có thể hoành tráng như vậy, hình ảnh trong đó rất mạnh, văn nhân ở đây nhìn thấy liền biết!... trong phòng xem trực tiếp, cũng là một mảnh tán thưởng! “Viết thật hay!”” “Thơ đại khí này!””, “Bất Đề Tuyết và Mai, lại đem vẻ đẹp của Tuyết Mai miêu tả đến mức tận cùng!” ““Bài cảnh vật này thật sự là tuyết tuyết! “Thi từ của Bạch Đế này thật là đặc sắc a!”” “Bạch Đế này, còn có thể viết ra một bài hay hơn sao? “Hấn thua chắc rồi!” “Kỷ Tuyên Thái là người trẻ tuổi nhất trong thế hệ này!” “Kỷ Tuyên Thái cố gắng lên!”. “Đỉnh Trăng của Bạch Đế có chút khẩn trương, nhưng không ủng hộ, thậm chí càng lớn hơn, chủ yếu là Lâm Tri ba bài thơ trước đây cho mọi người!” “Các ngươi quá tự tin rồi nhỉ?” “Phía trước Bạch Đế ba bài nào kém hơn?” “Kỷ Thái Thái Tuyên, so với bài thơ của Bạch Đế vừa rồi còn kém hơn rất nhiều!, “Ta nghĩ người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi này hấn là Bạch Đế mới đúng!” Ta không dám nói ra lời này, nhưng ba bài thơ của Bạch Đế đứng đầu đủ để chứng minh điểm này!” “Đồng ý!” “Không biết bài thơ của Bạch Đế lần này như thế nào.” Ngoài miệng không phục,

nhưng fan của Bạch Đế, vẫn là công nhận bài thơ của Kỷ Tuyền Thái này, viết quả thật có chút trình độ.... tại hiện trường. Ánh mắt mọi người chuyển lên trên người Lâm Tri Bạch. Tác phẩm của ta đã thu hoạch được sự tán thành! Ánh mắt Kỷ Tuyền Thái sáng rực, bài thơ này Bạch Đế người viết như thế nào? Cho dù ba bài thơ của Bạch Đế viết rất hay, nội dung thơ cũng rất thông minh, mang ý đáp lại rất mạnh, nhưng cái bài này của mình đã làm được thì Kỷ Tuyền Thái không cho rằng mình sẽ thua!” Chu Thái cũng lau đầy mồ hôi., Trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng nói: “Đề ta?” Lâm Tri Bạch không có ý kiến gì. Chu Thái hít sâu một hơi, cầm lấy thơ do Lâm Tri Bạch vừa viết, đứng dậy tụng niệm: “Giường tượng mây mai, Lãng Hàn tự mở, xa xa không phải tuyết, là vì có hương thơm...” mọi người sững sờ. Hai câu trước của bài thơ này rất nhẹ nhàng bình thường, cũng không có điểm nào cao minh. Thế nhưng khi Chu Thái lẩm đến câu thứ ba, trên mặt mọi người lộ ra vẻ suy tư. Mãi đến câu thứ tư, mọi người mới lục tục lĩnh ngộ thâm ý trong đó, sắc mặt từng người đều có chút biến hóa, đây là một bài vừa nghe có vẻ bình thường., Nhưng suy nghĩ tỉ mỉ lại có thể cảm nhận được thi tác tình cảm đang diễn ra trong đó. Bài của Kỷ Tuyền Thái là hoa lệ lộng lẫy! Bài này của Bạch Đế rất giản dị, không đề cập tới tuyết và mai. Kỷ Tuyền Thái từ xa tới gần, viết ra ý tượng khen mai trong tuyết! Còn Lâm Tri Bạch thật ra chỉ nhắc đến mai, nhưng chính giữa lại dùng một câu “hoa mai không phải tuyết rơi” từ xa rơi xuống, kết quả mai như tuyết, trong mai có mai: Cuối cùng hai người đều dùng hương hoa mai làm kết thúc, điều này rất thú vị, thế nhưng cũng vì vậy mà hai bài thơ có rất nhiều điểm tương đối hoành tráng. Quy luật và ý thức, thủ pháp tu từ, trình độ tỉ mỉ, trình tự gần như trình tự., Thậm chí là sắc thái phối hợp, hay là biểu đạt tình cảm, v.. đều nằm trong phạm vi suy tính của thi từ nghệ thuật, sau khi đưa mấy thứ này vào, trong lòng mọi người dần dần có đáp án!” Kia Ngộ hô to tuyên bố: “Kỷ Tuyền Thái thắng!” Chu Thái không thể ngờ tới, nhìn chằm chằm vào đối phương nói: “Người chắc chắn không phải là nói phản rồi chứ?” Các Ngộ cười lạnh nói: “Chu Thái giáo không cần phải giữ gìn Bạch Đế như vậy chứ, bài thơ này của ông ấy viết Thái Tố, nội dung đơn điệu đơn giản, cái gì góc tường mây cảnh mai lãng hàn một mình mở ra, không thấy nửa điểm tu từ, khó nghe nói chẳng qua là một lời

đại bạch, trái lại so với bài thơ của lão sư Kỷ Uyển Diễm., “Hai câu “Khí từ hoa lệ đại mỹ” có thể nói là cao thấp lập kiến!”, mê hoặc che mắt? Chu Thái cười lạnh: “Đánh giá một bài thơ có thể xem được là cả bài, không phải chỉ một bản phân tích, ví dụ như bài thơ mà Bạch Đế viết trước kia có hai mảnh ba bốn mảnh, nội dung phía trước đương nhiên không có ý nghĩa, nhưng hơn nữa câu thứ tư lại hoàn toàn bất đồng, tác phẩm của Bạch Đế lần này cũng giống như vậy, người chỉ có tinh tế phẩm chất đọc câu thứ ba câu thứ tư, mới có thể cảm nhận được sự diễn biến của nghệ thuật trong đó!” Chu Thái sư phụ hà tất nói: “Song toàn thể, cũng là bài tập kết của Kỷ lão sư, nhưng chúng ta không có kết quả., Không bằng bốn vị lão sư đánh giá một phen, thế nào?” Nói xong, Các Ngộ nhìn về phía Hoàng Ngọc lâu. Ánh mắt Hoàng Ngọc lâu lóe lên, vẻ mặt trịnh trọng đứng dậy, đầu tiên là cầm lấy bài thơ của Kỷ Tuyên Thái nhìn, liên tục gật đầu, sau đó lại cầm lấy bài thơ của Lâm Tri Bạch nhìn một cái, cũng liên tục gật đầu, bộ dáng tựa hồ rất hài lòng. Mãi đến khi trong miệng hơi trầm ngâm một chút, mới có chút khó xử mở miệng nói: “Đều là bài thơ tuyệt vời, nhưng bài thơ này của Bạch Đế quá mộc mạc, không khỏi có chút phóng khoáng.” Lâm Tri Bạch: “Đây chính là 《 Mai Hoa 》 của Vương An Thạch đấy.”, Tác phẩm của bài học vào kiếp trước, tiểu học thiên triều đều đọc thuộc lòng, kết quả hôm nay lại được đánh giá một câu ‘Tiểu gia tử tức giận’, hẳn chỉ nghe những lời này đã biết bờ mông của Hoàng Ngọc lâu lệch về phía nào rồi. ‘Đương nhiên.’ Hoàng Ngọc lâu tựa hồ cũng biết cái mông của mình không thể quá vạm vỡ, vội vàng đuổi theo: “Tác phẩm này của Bạch Đế sư phụ, dù sao cũng có không ít chỗ có thể lấy được, có chút cảm giác hàm ý sâu xa, so sánh với tác phẩm của tiểu Kỷ sư phụ, miễn cưỡng xem như cân sức ngang tài đi.” Ý của ngài là ngang nhau?” Chu Thái thở dài trong lòng, nhưng hẳn cảm thấy kết quả như vậy cũng không tệ, Hoàng Ngọc lâu và Khương Hạc là hảo hữu chí giao., Mà Kỷ Tuyên Thái lại là đệ tử đắc ý của Khương Hạc, Hoàng Ngọc Lâu nguyện ý cho ra một thế cục bình định, hình như là có thể tiếp nhận, hẳn không có mặt dày mặt dày cứng rắn nói Kỷ Tuyên Thái thắng.” Nói hoà, có chút kỳ cục, ta cũng không phải là loại người cứng nhắc như vậy.” Hoàng Ngọc Lâu lại đem thi của hai người để so sánh với cùng một cái bàn, dáng vẻ như rất thận trọng, lại

qua hai phút, hắn mới nghiêm túc mở miệng nói: “Nếu như người nói xoi mới như vậy, cuối cùng vẫn là lão sư của tiểu Kỷ có chút thắng được nửa bậc a.” Chu Thái nóng nảy, “Không phải vừa nãy người nói đều có sắc thu hòa sao?” Hoàng Ngọc Lô thở dài: “Nội dung quả thật là miễn cưỡng chia đều thu sắc!”, Nhưng nhìn kỹ, chữ của lão sư Bạch Đế, còn cần phải luyện tập, so với thư pháp của Tiểu Kỷ lão sư, cũng không phải chỉ kém một chút mà thôi. “Chu Thái ngây người. Lâm Tri Bạch Đê nghe mà phát ngốc. Ông nha vạch trần nửa ngày, kết luận cuối cùng lại là Kỷ Tuyên viết chữ càng đẹp hơn, cho nên mới phải xây càng cao? Ông cho rằng viết chữ sao? Chữ viết tốt còn có thể tăng thêm! Cũng may ngoại trừ Chu Thái, cũng không phải không có ai giúp Lâm Tri Bạch. Triệu lão thái thái mở miệng, “Lão thân Hoàng lão sư nghe không hiểu lời này, cái gì gọi là tiểu Kỷ Phu viết càng tốt hơn, cái gì gọi là chữ của tiểu Kỷ lão sư càng tốt hơn!, Bọn họ so sánh thơ, không phải là thư pháp gì cả!” “Triệu lão sư, ta cũng hết cách.” Hoàng Ngọc Lô cười khò: “Hai bài thơ này trong mắt ta, đúng là sần sần như nhau, nhưng thư pháp cũng thật sự kém không chỉ một hai phần, người trong thi từ giới chúng ta cũng cực kỳ coi trọng sách pháp!” “Cổ nhân vân, văn dùng tái đạo, thi dùng ngôn chí!” Giọng của Triệu lão thái thái leng keng, “Thơ có thể phân ra cao thấp, cần gì dùng thư pháp cứng rắn kéo.”, Bài thơ của lão sư Tiểu Kỷ có thể nói là nhất tuyệt, nhưng lại chỉ vì ứng cảnh mà làm. Luận về ý cảnh, tác phẩm của Bạch Đế lấy hoa làm hình người, lãng hàn độc khai, lấy ám hương để khen ngợi phẩm cách cao quý, bình thường nội liễm lại tự có sâu sắc, ý vị sâu xa, đã hơn hẳn một bậc.” Ý chí là thơ hay?” Triệu lão thái thái vừa dứt lời, Khương Hạc vẫn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng nói: “Dùng hoa tạo hình người, là ý tưởng hay., Bạch Đế hình như có ý mượn hoa mai khoe khoang, nhưng không thay đổi được nội dung thơ của nó, ta ngược lại vui mừng vì thơ của lão sư Tiểu Kỷ, không có chí vì ngôn chí mà nói ra. “Được rồi, lại là cục diện hai so với một. Hoàng Ngọc Lô kia lại nhìn về phía Vân Tụ một lần nữa, “Vân hội trưởng nhìn thế nào?” Vân Tụ trong lòng đều muốn mắng chửi người, thật vất vả mới đem được quả bóng da đá đá đi ra ngoài, làm sao lại trở về chỗ của mình? Đương nhiên là rất tốt, phản phác quy chân! Tựa như ca khúc, có ca khúc là vừa nghe đã kinh diễm, nhưng nghe nhiều lại không

thú vị. Mà thơ của Bạch Đế, tựa như một bài hát kinh điển lão ca., Đáng giá để cho người ta đi ngâm lại, cái này gọi là cao cấp. Nhưng những lời này Vân Tụ cũng không nói, nàng lựa chọn tránh đi ánh mắt của Triệu lão thái thái, nhẹ giọng nói: “Ta cảm thấy cục diện này đã bình định rồi.” “Khương Hạc, Hoàng Ngọc Lâu, đều là đại nhân vật trong nghề. Người lớn hơn bản thân mình, Vân Tụ không muốn đắc tội, không nhớ lương tâm nói Kỷ Tuyên Thái tốt hơn, đã là cực hạn của nàng, tương đương với Vân Tụ bỏ phiếu. Kết quả vẫn là hai so một. Các Các nhìn tư thế này, tranh thủ rèn sắt khi còn nóng mà hô lên: “Chư vị thấy thế nào hả?” “Đương nhiên là cái tốt của Tiểu Kỷ lão sư!” “Tiểu Kỷ lão sư lại càng tốt hơn!” Chủ yếu là thư pháp!”, “Thư pháp này của lão sư Bạch Đế so với văn thái còn kém xa.” “Trở về luyện chữ viết chữ “Vì sách không luyện được mà thua thiệt nhiều a.” Vô số văn nhân ở đây tiếp đón, cầm sách vở nói chuyện này, cũng có một phần nhỏ văn nhân không nói gì., Lâm Tri Bạch đột nhiên hiểu vì sao năm đó Triệu Cao có thể chỉ hươu bảo ngựa trong triều. Triệu lão thái thái hít thở hơi dồn dập, Lâm Tri Bạch Sinh sợ bà sẽ tức giận, vội vàng tiến lên đỡ một chút, mở miệng nói: “Ngài ngồi xuống trước...” đỡ Triệu lão thái thái ngồi xuống, ánh mắt Lâm Tri Bạch thay đổi, hẩn nghiêng đầu nhìn về phía mọi người, biểu lộ có vài phần quắc thước. Thư pháp của ta không tốt sao? Các người không chọn được cái khác sao? Khác với ta, dù sao vốn không có ý định làm bạn với những người này, tham gia thi từ hội cũng chỉ là không muốn bị hao tổn, nhưng thơ của Vương An Thạch bị các người đen như vậy, Triệu lão thái thái bị các người chọc tức thành như vậy?, Chu Thái vì ta nói chuyện mà gặp phải nhiều bạch nhãn như vậy... Lâm Tri tức giận vô duyên vô cớ. Thi Lâm của Kỷ Tuyên Thái cũng đã nhìn thấy rồi, trình độ thi từ cũng không có gì để nói, nhưng thư pháp quả thật rất ưu tú, đã tiếp cận tiêu chuẩn của Thư Pháp gia, dựa theo đánh giá của hệ thống thì đại khái có thể cho năm mươi phần. Thư pháp của mình chỉ có 32. Nhưng các người nếu thật sự muốn cầm thư pháp nói chuyện, ta sẽ dùng thư pháp để cho tất cả các người câm miệng!” Hệ thống nghiêng răng: “Lâm Tri Bạch, trong lòng gọi ra hệ thống, không chút do dự quyết đoán: “Thêm vào cho ta một chút được không? So với thư pháp đúng không? Thư pháp của ta chỉ có 32 điểm là như thế nào? Lâm Tri Bạch, bởi vì năm nay lại lấy

được âm nhạc của tập đoàn thần thoại, nhập vào nhóm đài truyền văn cực lớn, có thu hoạch cực lớn, có các loại đài sứt, Tính cả những tích lũy trước đó, hôm nay đã tích lũy được bốn mươi tám điểm kỹ năng! Giờ khắc này, rặc đọc sách tự sướng, kỹ thuật Kỳ K, tài sản Lâm Tri Bạch trực tiếp dùng toàn bộ lên não luyện tập. BỐ! Đầu óc Lâm Tri Bạch! Bảng số liệu cá nhân của Lâm Tri Bạch, đánh giá thư pháp bắt đầu tăng vọt, chỉ trong nháy mắt đã đạt tới tám mươi điểm! Tám mươi điểm là gì? Đặt ở ca đàn, tám mươi điểm chính là trình độ sau ca ca ca! Mà đặt ở trong vòng tròn, tám mươi điểm là trình độ “Thư pháp đại sư”! Có thể tham gia hội thi từ, đã không phải bọn họ cầu khởi xã hội, cho nên lực uy hiếp khi mở ra thân phận xã giới này không mạnh, hơn nữa văn tiền cũng đã ám chỉ, những người này sau lưng có người ủng hộ, tồn thất ở nơi khác là có thể bồi thường. Nhưng có người thấy vậy thì nói một tiếng, nếu cảm thấy không hợp lý thì ta cũng bó tay, dù sao đây cũng là cách khác, phải theo đuổi rất nhiều tình tiết.

Chương 317: Thư Thánh? Hành thư thiên hạ đệ nhất!

Thiên tài một giây nhớ kỹ địa chỉ của bản toạ: “Đánh cấp nhất! Sang cấp! Phi hồng, thêm điểm! Theo toàn bộ điểm kỹ năng của Lâm Tri Bạch, hẳn cảm giác trong cơ thể mình hình như có thứ gì đó thức tỉnh vào giờ khắc này, đây là một loại cảm giác vô cùng vi diệu, nhất là cổ tay cùng năm ngón, mơ hồ có chút xộp giòn. “Leng keng!” Sau khi thư pháp đạt tới tám mươi điểm, hệ thống lại đưa ra một lời nhắc nhở: “Chúc mừng kí chủ phát động đặc thù ban thưởng Chuẩn Thư Thánh””

“Chuẩn Thư Thánh? Thư Thánh không phải Vương Hi Chi sao? Lâm Tri Bạch vội vàng nhìn giới thiệu 【 Chuẩn Thư Thánh ” thiên phú này có nghĩa là thư pháp của túc chủ có thể bày ra bảy phần thư pháp của Thánh Vương Hi Chi (Trong tương lai có cơ hội lấy được thư thánh truyền thừa hoàn chỉnh). Thì ra là thế. Bảy phần thực lực của Vương Hi Chi sao? Khó trách hệ thống nói đây gọi là “Chuẩn Thư Thánh”, mà cách nói của huyền điểm không phải là “Nửa điểm đại năng”, Là có cơ hội thật sự đạt tới trình độ của thánh vương Hi Chi của thánh vương! Đó chính là thư thánh vương Hi Chi đó! Vốn Lâm Tri Bạch vì thư pháp tăng lên toàn bộ điểm kỹ năng, ít nhiều còn có chút đau lòng, dù sao đây chính là điển hình đòi tiêu phí, nói trắng ra chính là vì muốn tranh một hơi,

nhưng phần thưởng hệ thống đưa cho này nháy mắt khiến hẳn cảm thấy đáng giá, cho dù thiên phú này chỉ có thể để cho mình phát huy ra bảy thành thực lực của vương Hi Chi, vậy cũng phải mạnh hơn so với một thư pháp đại sư đơn thuần, dù sao hiện tại Nguyễn Cung càng làm càng tốt, dù sao hiện tại càng làm càng tốt., Lực ảnh hưởng của mình ở thần thoại càng lúc càng lớn, độ khó kiếm được điểm kỹ năng đương nhiên cũng càng lúc càng thấp. Phải biết rằng thư pháp là từ phong cách của một người khác nói. Ví dụ như kiếp trước thư pháp giới có liễu thể (bản thể), Âu Thể (Âu Dương Tuân), Nhan Thể (Nhan Chân Khanh), thành tựu của những người này ở thư pháp giới, hầu như toàn bộ đều bị Vương Hi Chi ảnh hưởng, thậm chí tuyệt đại đa số thư pháp lưu danh thành sử đại gia, đều là bắt chước Vương Hi Chi lập gia đình trước!, Dần dần tìm ra con đường của mình, mà Lâm Tri Bạch tuy dựa vào cộng thêm thành đại gia thư pháp, nhưng hẳn không có phong cách của mình. Hiện tại có, hẳn là thư pháp của Thánh Vương Hi Chi! Bởi vì thế giới này không có Vương Hi Chi, phong cách của thư thánh kia liền biến thành Lâm Tri Bạch Độc Sang thậm chí là bị sáng tạo đầu, có lẽ trong thư pháp của thế giới này tương lai, còn có thể có “Bạch thể” hoặc là “Lâm Thể”... Mà hết thấy đều phát sinh trong chớp mắt. Hiện trường vẫn nhân cùng các khán giả đang trực tiếp chỉ nhìn thấy Bạch Đế thoáng trầm mặc trong chốc lát, còn cho rằng hẳn tâm tính sụp đổ, trong lúc này cũng không nói thêm gì nữa., Ngược lại là Hoàng Ngọc Lâu kia cảm thấy bầu không khí nhất thời có chút ngột ngạt, nhìn về phía Lâm Tri Bạch nói: “Sư phụ Bạch Đế có phục hay không?” Lão sư của Bạch Đế có phục hay không thì ta không biết, nhưng ta không phục.” Hôm nay Chu Thái không thèm đếm xỉa đến gì nữa, cho dù vì thế mà đắc tội mấy đại lão văn đàn cũng phải giúp Lâm Tri không nói gì, đám người này nịnh nọt, ghen ghét tài học của Lâm Tri Bạch, gần như là cùng hợp tác chèn ép, hẳn cảm thấy làm bạn với đám người này quả thực là sỉ nhục! Hoàng Ngọc Lâu làm bộ không nghe thấy!, Tiếp tục nhìn chăm chăm Lâm Tri Bạch. Lâm Tri Bạch quay đầu nhìn Hoàng Ngọc Lâu một cái, sau đó ánh mắt đảo qua toàn trường, cuối cùng dừng lại trên mặt Kỷ Tuyên Thái. “Người cũng cảm thấy người thắng rồi?” Kỷ Tuyên Thái vốn chột dạ, giờ phút này bị Lâm Tri Bạch nhìn chăm chăm, không hiểu sao có chút mồ hôi hột trên sống lưng. Lão cũng

không biết sợ cái gì, cố gắng trấn định nói: “Thi từ tốt xấu tự có công luận, ta là người trong cuộc không tiện nhiều lời., Nhưng thư pháp của lão sư Bạch Đế quả thật khó lên được Đại Nhã chi đường, còn cần phải chăm chỉ luyện tập.” “Không ngờ bản chất của Thi Từ hội lại là đại hội thư pháp.” Lâm Tri Bạch trào tãi nhìn mọi người. Trên mặt Hoàng Ngọc Lâu có phần không nhìn được, Lâm Tri Bạch vậy mà không phản ứng với mình, hẳn không khỏi đề cao giọng nói: “Chỉ là hôm nay hai người các người thi từ lực ngang nhau, ta mới lấy thư pháp làm căn cứ để phán xét, huống hồ thư pháp đối với văn nhân chúng ta mà nói vốn đã đặc biệt trọng yếu...” Lâm Tri cười trắng. Hoàng Ngọc lâu trừng mắt nói: “Tờm tửu tân khen tuấn tú? Lâm Tri Bạch thản nhiên nói: “Nếu là so thơ, ta không nghĩ lấy thư pháp khi dễ người khác, lại không nghĩ tới bị người khác lấy thư pháp làm trọng, thua vì thua!”, “Chẳng lẽ không phải buồn cười sao? “Ha ha ha ha ha ha!” Các Ngọc cười cười, so với Lâm Tri Bạch còn lớn tiếng hơn, thậm chí có chút chói tai. “Lão sư Bạch Đế cảm thấy mình bởi vì thư pháp bị thất bại buồn cười, không thể không biết bản thân nói càng thêm buồn cười. Với trình độ thư pháp của người, có lẽ là trình độ mấy ngày trước phụ học lớp phụ học, ở đây có một người tính một người, không ai không nghiên cứu thư pháp nhiều năm đến nay., Ai có thể ức hiếp ai được chứ? Lâm Tri Bạch thản nhiên nói: “Bất nạt các người là đủ rồi.” Lời này vừa ra, toàn trường ồ lên! Bộ sách pháp của Bạch Đế này, rõ ràng không lên được mặt, lại dám mở bản đồ quần chúng trào phúng toàn bộ văn nhân, điên rồi sao! Người còn không bằng tiếp tục tranh luận thi từ cho tốt đi! Ít nhất, thơ của người so với Kỷ Tuyên Thái còn tốt hơn, đương nhiên trong miệng rất nhiều người cũng kiên quyết không thừa nhận là được, tài hoa của Bạch Đế này vô cùng kinh người, ngay cả tiểu Kỷ lão sư cũng bị ép đến mức không ngẩng đầu lên nổi., Khán giả của Tàn Châu không chào đón người có trâu bò như vậy!... Trong phòng phát trực tiếp, người xem cũng bị xung đột của Thi từ hội này làm chấn động tâm thần, giờ phút này cũng bắt đầu tranh cãi, người của Bạch Đế tức giận không kiềm được!” Đám văn nhân này thật vô sỉ!” “Minh minh thơ của đế càng hay!” “Người nào có con mắt nhìn thấy thơ của Bạch Đế, không nghe mọi người đánh giá chứ?” “Chẳng lẽ thơ của Tiểu Kỷ lão sư hoa lệ như vậy!”, “Tiêu tiêu chuẩn của một bài thơ được

phê bình là rất hay hay sao?” “Vùng tả tả mà thôi!” “Ta nghiên cứu thơ từ nhiều năm, Bạch Đế lấy thi nghĩa làm thơ, lấy mai hoa mai giải thích, quả thật là thắng một đoạn lớn!” “A a, trình độ của ngươi so với nhiều sư phụ như vậy còn lợi hại hơn sao?”, “Bỏ một bài thơ ra mà không nói nữa!”, Bạch Đế thư pháp chính là không bằng Kỷ Tuyên Thái! “Thư pháp này còn không bằng ta!” Thật ra rất nhiều người xem đối với năng lực thưởng thức thơ từ cũng không mạnh mẽ cho lắm. Thậm chí rất nhiều người là thật tâm cho rằng thơ của Kỷ Tuyên Thái rất tốt. Nhưng những bài thơ hay hay hay hay hay xấu, mỗi từ đều có một câu, nhưng khối sách lại bị rất nhiều người bắt được một chút đau đớn điên cuồng công kích!....., mạng lưới cũng như thế, hiện trường cũng như thế. Chu Thái cùng Triệu lão thái thái đều không ngờ Lâm Tri Bạch cũng theo chuyện đám người kia cầm sách pháp, không khỏi bắt đầu âm thầm nôn nóng. Đây không phải là bình bình không nói lên bình nào sao? Bởi vì thư pháp của Bạch Đế quả thực kém một chút! Trận đấu lần trước, Chu lão thái thái và Chu Thái đã phát hiện. Lâm Tri lúc đó viết một chút câu đối với người bình thường mà nói thì cũng được, trường hợp như thế cũng đủ dùng. Dù sao lúc ấy, phần lớn những văn nhân tham gia giải thi đấu câu đối lúc đó đều là học sinh tham gia., Trình độ của Bạch Đế xác thực là không đủ! Đám người Hoàng Ngọc lâu xông xáo hung phấn! Trình độ thư pháp của ngươi dựa vào cái gì khiêu khích toàn trường, đây chẳng phải tự mình chuốc lấy khổ sao! Các Ngộ cười lạnh nói: “Bạch Đế sư phụ, ta biết trong lòng ngươi không thoải mái, nhưng chỉ có thư pháp như ngươi...” Trong lúc nói chuyện, Các Ngộ giơ thơ do Lâm Tri Bạch vừa viết lên, dẫn phát một mảnh cười vang. Lâm Tri Bạch cũng không nói gì, trực tiếp trở lại trước bàn, tay phải cầm bút. Mọi người sửng sốt. Hắn muốn làm gì? Trái lại Chu Thái phản ứng nhanh., Tưởng rằng Lâm Tri Bạch muốn tiếp tục làm thơ, vội vàng tiến lên mài mực, ánh mắt hiện lên một tia chờ mong. “Cảm ơn Chu đại ca. “Lâm Tri Bạch gật gật đầu với Chu Thái, bắt đầu chấm mực. Vương Hi Chi am hiểu lệ, Cỏ, Giai, Hành Các Thư, tinh nghiên thế thể., Lòng mô phỏng tay truy, có thể nói là tập hợp sở trường của bách gia. Mà Lâm Tri Bạch giờ phút này chuẩn bị dùng hành thư! Vì sao? Bởi vì bài thơ kia của Kỷ Tuyên Thái, chính là dùng để viết hành thư. Hành thư là một loại gọi chung của thư pháp, chủ yếu chia làm hành

khải và hành thảo hai loại, nó là khởi nguyên ở trên cơ sở của sách, là một loại chữ viết ở giữa giai sách và thảo thư, chủ yếu vì để bù đắp tốc độ viết chữ Khải thư quá chậm chạp cùng thảo thư khó phân biệt mà sinh ra. Vương Hi chi có tác phẩm kinh người, gọi là ‘Hoa Đình’! Các pháp gia kiếp trước công nhận, ‘Lan đình’ thứ tự là hành thư đệ nhất thiên hạ! Lâm Tri Bạch hiện tại chỉ có Vương Hi chi có bảy thành thực lực của Vương Hi Chi!, Còn không có cách nào khắc lại 《Lan đình tự mở rộng》. Nhưng Vương Hi chi làm hành thư thiên hạ đệ nhất, cho dù bảy thành thực lực, cũng tuyệt không phải tiêu chuẩn người bình thường có thể tưởng tượng! bút pháp! Khí thế! Khí thế! Những thứ này đều là đặc điểm của hành thư, kế thừa thánh vương Hi chi, Lâm Tri Bạch đạt được bảy phần truyền thừa, giờ phút này đã là đã tính toán kỹ ở trong ngực! Mà không biết vì sao, mắt thấy Bạch Đế lại nhắc bút, mọi người ở đây không khỏi giật mình trong lòng! Giống như Bạch Đế một lần nữa đề bút, ánh mắt của cả người đều không giống nhau nữa!, Cái loại Uyên – Nơi này có khí thế như vậy sao? Không ngờ đến chính là khiến người ta phải sợ hãi! Kỷ Tuyên Thái nhíu mày. Hoàng Ngọc Lâu buồn bực. Khương Hạc cũng không khỏi tiến lên một bước. Không ai biết tại sao lại như vậy. Có lẽ bởi vì giờ khắc này Lâm Tri Bạch có chút thư thánh phụ thể nên mực đã nhúng vào rồi. Ngòi bút màu trắng lướt qua nghiên mực, chọt viết xuống chữ thứ nhất! Chỉ một chữ ‘Bạc’, nhìn không ra quá nhiều môn đạo, mọi người chỉ có thể nhìn ra được nét bút cùng chữ, rõ ràng là cách viết hành thư! Hành thư? Mọi người liếc nhìn Kỷ Tuyên Thái một cái, Bạch Đế muốn chứng minh thư pháp của mình cũng không kém? Nhiều chữ như vậy!, Hết lần này tới lần khác hẳn lựa chọn hành thư, vậy tất nhiên là bởi vì Kỷ Tuyên Thái rồi. Nhưng thư pháp của hắn rất thấp không đúng sao? Thư pháp không phải nói nghiêm túc viết thì có thể tốt lên! Cho dù qua một lần nữa, thái độ càng thêm nghiêm túc, lại có thể thay đổi cái gì đây, cơ sở của người bày ra ở đó! Trong lòng mọi người lại đang buồn bực! Lâm Tri Bạch vừa viết mấy chữ, liền viết cùng một chỗ rõ ràng: “Bạc tính tử vịnh mai” sắc mặt mọi người rốt cuộc cũng thay đổi, một chữ nhìn không ra cái gì, năm chữ cũng đủ để nhìn ra được rồi! Sách này! Sách sách này! Kỷ Tuyên Thái ngây dại! Hoàng Ngọc Lâu ngây người! Khương Hạc vừa mới đứng dậy đến cũng ngây người! Chu Thái càng

hít sâu một hơi!, Không thể tưởng tượng nổi nhìn Lâm Tri Bạch! Mà Triệu lão phu nhân giờ phút này thấy phản ứng của mọi người không đúng, cũng là hiếu kỳ đứng dậy tới gần, kết quả chỉ liếc mắt một cái liền hầu như ngừng thở! “Làm sao vậy? “Viết cái gì vậy?” “Cốt thơ hay”” “Đây là viết ra được sao? “Không biết”?” “Người bên ngoài tò mò, người bên trong lại không nói nên lời, mọi người ngơ ngác nhìn Lâm Tri múa bút, nội dung vẫn tự trên giấy Tuyên Thành kia càng ngày càng nhiều! “Bên ngoài dịch đoạn kiều, tịch mịch vô chủ.”” đã là một mình hoàng hôn sầu, càng thêm uy phong và mưa mưa.”, Nhất thời quần công hồi hận “Mùng rụng thành bùn mà biến thành bụi, chỉ còn hương như trời. ” Hành thư chú ý đến một thân cầu bình trong hiem cảnh, toàn văn liên quan tiêu đề tổng cộng bốn mươi chín chữ, Lâm Tri bút trắng dùng bút mực xuất, điểm niêm vẽ hình thái cùng nét vẽ liên quan với nhau, tỉ như tơ lụa! Khấp mặt kết hợp! Cứu mới thu nạp! Cứt liệt! Trương hợp lại! Cức nhạt tương dung! Lâm Tri Bạch chung quanh nhìn thấy từ thờ này, vẻ mặt đã hoàn toàn hoảng sợ!, Kỷ Tuyên Thái càng cảm thấy vong hồn dâng trào, trong thoáng chốc sinh ra một loại cảm giác tự ti “Côn Bằng chi hỏa cũng dám cùng Hạo Nguyệt tranh huy” hình dáng xấu hổ! Bên cạnh, Hoàng Ngọc Lâu sắc mặt tái nhợt, nhất là khi nghe được câu nói “Vô ý khổ tranh xuân, đảm nhiệm vai trò đau khổ”, quần phương ghen tỵ, cơ hồ muốn phun ra máu, hấn như thế nào không biết bức tranh chữ này trình độ biến thái cỡ nào, làm sao không hiểu được cái từ ngữ này lợi hại cỡ nào, chỉ sợ tác phẩm này vừa xuất hiện,, Chính mình sẽ bị đặt ở trụ sĩ nhục, bởi vì chính mình chính là viết trong lời nói, đố kỵ một trong những “Quần Phương” của Bạch Đế, thậm chí là đại biểu nhân vật a! Ở bên cạnh nữa. Với tư cách là sư phụ của Kỷ Tuyên Thái, khoe mắt Khương Hạc hầu như muốn nứt ra, bất kể là chữ Bạch Đế này, hay là trình độ bài thơ này, đều đạt đến trình độ tất cả mọi người tại hiện trường đều muốn ngược nhìn., Ví dụ như câu cuối cùng “Mạch cách nghiền nát thành bụi, chỉ có hương như cố, trong nháy mắt đã đánh đa số văn nhân ở hiện trường vào hàng ngũ ác nhân đố kỵ hiền tài! Ngược lại, hấn chính là Bạch Đế! Cho dù trở thành đối tượng bị đả kích, cho dù là bị đại đa số người phán thua, cũng vẫn không thay đổi được sự thật “Thơm như cố”, chính bởi vì hấn bị mọi người phán thua, bài thơ này mới càng thêm thành lập

Ứng Cảnh, cũng càng có giá trị truyền lưu rộng rãi., Trên phương diện cao cấp hẳn đã thắng rồi, hơn nữa còn là thắng lợi nghiêng ép trước nay chưa từng có! Không không không không không không không! Những thứ này dường như không phải trọng điểm! Trọng điểm là chữ của Bạch Đế nên như thế nào! Người nghiên cứu học tập thư pháp đều học theo phong cách của một vài đại gia thư pháp thời cổ đại, chữ của mỗi người đều có dấu vết để lần theo, có thể tìm được xuất xứ của kiểu chữ này, thậm chí là lão tổ tông khai sáng ra loại chữ này, nhưng mà chữ của Bạch Đế hoàn toàn không tìm thấy mạch lạc của bất cứ cổ nhân nào mà đã đạt tới trình độ khai sơn lập phái một nhà., Thậm chí còn tinh thông hơn thư pháp của những người xưa từng học tập, thậm chí ngay cả những thư pháp chân chính khi nhìn thấy bức chữ này, e rằng cũng phải sinh ra cảm giác ngửa mặt lên núi cao, mà chữ như vậy lại phối hợp với chất lượng cao tuyệt của bài thơ vịnh mai này, nghiêng áp toàn trường...Xong rồi! Hoàn toàn xong rồi! Đây chính là mị lực của Vương Hi chi hành thư đệ nhất thiên hạ, cho dù Lâm Tri Bạch chỉ phát huy ra được bảy thành, cũng đủ để cho mọi người quỳ, mẹ nó đọc sách mà mệt mỏi. Nữ nhân này keo kiệt, sao lại nói y không muốn dùng thư pháp khi dễ người khác. Khương Hạc khóc không ra nước mắt! Hoàng Ngọc lâu cũng muốn khóc! Kỷ Tuyên Thái hận không thể tìm một chỗ nào để chui vào! Sao người này cứ như vậy a?, Giả heo ăn thịt hổ cũng không thể chơi như vậy! Người rõ ràng trình độ thư pháp đăng phong tạo cực, đã đạt đến trình độ khai tông lập phái, thậm chí ngay cả một ít thư pháp đại sư tới, đều chỉ có thể bị khi dễ, vì sao trước kia lại cố ý giấu tài! Đào hồ trời cho chúng ta sao? Đây đúng là một cái hồ trời, đại đa số người ở đây đều cầm đầu rơi xuống, từ nay về sau đều phải làm bối cảnh phản diện, bị đóng đinh ở đây ở đây! Hạ chương tới một chút, bên ngoài sấm sét mưa, sợ hãi. (Chương sinh bản chương)

Chương 318: Mấy người từng nổi mắt nhìn Hầu Vương!

Thiên tài một giây nhớ kỹ địa chỉ ban đầu: “Tân quảng cáo” ngắn nhất! Tác phẩm mà Lâm Tri Bạch viết lúc này, chính là ‘Bạc Toán Tử’ của Lục Du [Mai]! Nếu như nói Vương An Thạch vịnh mai bài thơ mộc mạc khiêm tốn, có thể có vài người không hiểu thi từ, hoặc là một số người thích theo đuôi

từ ngữ hay lưu loát hoa lệ cảm thấy không chỉ như thế, bài thơ vịnh mai này của Lục Du, mặc kệ là ai thích loại phong cách gì, giờ phút này tuyệt đối không dám nói ra nửa chữ ‘Không’! Mà lúc viết bài thơ này, Lâm Tri Bạch có tâm tình. Loại cảm chập trùng này, thấm vào trong thư pháp của hắn., Dáng dấp áp chế sóng to gió lớn, có thể nói là từng câu từng chữ đều nhìn thấy mà giật mình!” “Chữ này...” Triệu lão thái thái tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng há miệng, trong lúc nhất thời không tìm được hình dung thích hợp, tự xưng là tài học của bà ta cũng khó tránh khỏi lúc này nghèo rớt mồng tơi, chỉ vì thư pháp này tạo thành chấn động quá lớn với bà ta! “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?” Bên ngoài vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy phản ứng của đám người Hoàng Ngọc Lâu Khê Tuyên Kỳ Thái không thích hợp, cả đám đều sốt ruột. Chu Thái nhìn những chữ này., Ngay cả lúc nói từ ngữ, cả người đều sợ ngây người, giờ phút này nghe được bên ngoài ồn ào, hắn bỗng nhiên cảm giác trong lòng sinh ra hào tình vạn trượng, lúc này cao cao giơ lên giấy Tuyên Thành của Lâm Tri! “Chư vị từ từ thưởng thức!” Giọng điệu Chu Thái mang theo ba phần phần nộ, châm chọc ba phần cùng với rung động, còn có một chút tự tại. Bá! Theo động tác của Chu Thái, mọi người nhao nhao đứng dậy quan sát nội dung trên tờ giấy Tuyên Thành!, Kết quả chỉ nhìn một cái, hiện trường liền trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, nguyên một đám giống như con vịt bị bóp cổ, chỉ có một đôi mắt cơ hồ trừng ra hốc mắt! Vài giây sau, toàn trường sôi trào, nhất là bộ phận nhỏ thủy chung bảo trì trung lập, nhưng bởi vì một số nguyên nhân nào đó mà đám văn nhân trầm mặc càng giống như điên! “Chữ này của ta! “Sao có thể!” “Tại sao có thể chữ như vậy!” “Đây là bất chước chữ nào đó!” “Phiêu như phù vân, oai hùng như kinh long, cho dù thật sự có ở đây mọi người cũng chưa chắc đã mạnh hơn chữ này rồi!” “Còn có chữ bài thơ này!” Câu chữ này, “Thực ra câu ở bên ngoài đoạn cầu!”, Tịch mịch vô chủ —— đây là đang nói thơ từ hôm nay sẽ ra trận, chư văn nhân đối với Bạch Đế cô lập! Đã là hoàng hôn một mình, càng thêm kiêu sầu, càng thêm là phong hòa vũ —— đây rõ ràng là đang nói A Lôi, An An cùng với Các Ngộ cố ý làm khó dễ đối với Bạch Đế! Vô tình khổ tranh xuân, quần phương ghen tị một đời —— Quần Phương ở chỗ này cũng không phải là lời dễ nói, câu này có thể lý giải là nói trắng ra, tỏ vẻ cũng không

thèm tranh đấu cùng ai, hết lần này tới lần khác có mấy người hết sức xem thường., Ví dụ như Kỷ Tuyên Thái, đổ kỳ xuất phát muốn nhằm vào ông ta mà không thể!? Lòng không roi thành bùn thì nghiền thành bụi, chỉ có hương như cố cũ — đã không cần suy nghĩ sâu xa nữa, Bạch Đế bị Khương Hạc cùng với Hoàng Ngọc Lâu phán thua, cũng không phải chính là “lọc đất lẻ ra thành bụi” hay sao? Mà trọng điểm cuối cùng lại chính là mấy chữ “Chỉ có hương như cố” này! Khi đọc xong bài thơ này! Để xem những bài thơ thần này! Những người được lãnh đạo dẫn đầu hoặc văn nhân ôm đoàn kia, vẫn luôn luôn nhắm vào nhóm của Bạch Đế, tất cả đều ngưng ngưng mắt đỏ mắt, gần như không có đất dung nhan! Mất mặt quá! Quá mất mặt! Bạch Đế đơn thương độc một người một người!, Dùng một bức chữ này, lấy một bài thơ như vậy, hầu như toàn bộ khuôn mặt văn nhân trong Thi từ hội, người da mặt có dày đến mấy giờ phút này cũng cảm thấy không còn ánh sáng nữa! Càng làm cho bọn họ sợ hãi chính là hôm nay tất cả đều là phát sóng trực tiếp, nói cách khác phương diện bài thơ pháp này của Bạch Đế có thể nói là đẳng phong tạo cực, chất lượng càng có thể xưng là tuyệt thế diệu tuyệt luân, đã ở trước mặt toàn bộ mạng lưới, đã khiến bọn họ trở thành bối cảnh cực kỳ thảm hại! Ai bảo Bạch Đế tự tốt như vậy! Ai bảo Bạch Đế từ tốt như vậy! Chuyện này nếu như không chiếm được giải quyết ổn thỏa!, Xương sống của bọn họ hôm nay sẽ bị chặt đứt!... Trên mạng, khi Chu Thái giơ cao giấy Tuyên Thành, các bạn trên mạng rút cuộc cũng nhìn thấy từ mà Bạch Đế viết! Oành! Toàn bộ mạng lưới đều nổ! Nói đến thật sự là kỳ quái. Rõ ràng đám người mạng này không giống đám văn nhân ở hiện trường vô cùng tinh thông với thơ pháp, thậm chí đem một số tác phẩm thơ pháp vô cùng ưu tú bày ở trước mặt rất nhiều người dân mạng bọn họ cũng nói không ra ba đạo, thậm chí không phân biệt được cái gì là Khải thư cái gì là hành thư, thuộc về ngoại hành trong ngoài, nhưng Lâm Tri Bạch viết bức chữ này vẫn làm cho bọn họ rung động thật sâu! Tại sao lại như vậy chứ? Loại cảm giác này rất khó hình dung! Đại khái có thể giải thích là mị lực của thư thánh! Có thể viết ra sách đệ nhất thiên hạ, mị lực của Vương Hi Chi! Đương nhiên cũng có tác dụng của mị lực của bản thân bài thơ này tăng thêm là được, dù sao nội dung của bài thơ này cũng đã được rồi., Chỉ cần đã từng học qua thì đều có thể phiên dịch, cũng

biết được Bạch Đế đang mượn hoa viết người! Viết chính hẳn chính là chúng sinh của hội Thi Hội!” Quyển thư pháp giống như Thần này, thật sự là do Bạch Đế viết sao? “Thật không thể tưởng tượng nổi!” “Tại sao lúc trước hẳn không dùng đến!” “Bạch Đế không phải đã nói rồi sao, không ngờ vì thư pháp ảnh hưởng đến sự phân xử của mọi người đối với thi từ nên mới có ý giấu dốt đi, đây là cách làm và phong độ của Bạch Đế, kết quả không nghĩ tới lại có người cố tình dùng sách để nói ra chuyện này., Kết quả trực tiếp chọc giận vị thư pháp gia như vị thần này!” “Quá rung động rồi!” “Bạch Đế trong lòng ta thật sự chịu phục, nguyên lai hẳn lúc trước là không muốn dùng thư pháp khi dễ người ta, chợt nhớ tới lúc trước Bạch Đế tham gia câu đối giải giải cũng viết một ít câu đối, nhưng đồng dạng cũng không triển lộ ra thực lực thư pháp, bởi vì tựa như hẳn nói, nên so cái gì so cái đó, đem thư pháp cũng thể hiện ra quá khi dễ người! “Ha ha!” “Một đôi đùa giỡn so với đám văn nhân này, trước đó còn nói thư pháp của Bạch Đế không được tốt!, “Người ta không muốn khi dễ các người, chỉ để cho mình một chiêu thôi!” “Mâu chốt với bài thơ này cũng là tuyệt!” “Mỗi một câu đều là chọc vào xương sống của đám văn nhân này!” “Ta hoài nghi Bạch Đế vốn cũng không định dùng bài thơ này, vẫn là để lại mặt mũi cho Kỷ Tuyên Thái, nào ngờ đám người này lại vô sỉ như vậy?” “Những từ ngữ này đã dùng từ sớm, Kỷ Tuyên Thái chính là cái rắm!” “Bây giờ thì tốt rồi, các người không nói quy củ, Bạch Đế trực tiếp lật bàn!” Cảnh tượng này thật sự quá rung động! Bạch Đế trình diễn một hồi chủ nghĩa anh hùng thuần túy của một người! Nói một chút chính là: Bạch Đế vốn muốn dùng thân phận người bình phàm ở chung với mọi người!, Không nghĩ tới đám người này lại không lĩnh tình. Bạch Đế kia dứt khoát không tiếp tục, ngã bài... mà một khi Bạch Đế nghiêm túc, giống như là Kỷ Tuyên Thái vậy, sẽ càng thêm khó coi! Trước đó không ai nghĩ tới! Hôm nay Bạch Đế một thân một mình, vậy mà ép vô số văn nhân Tần Châu không ngẩng đầu lên được! Về phần những văn nhân ủng hộ Kỷ Tuyên Thái, ủng hộ A Lô, các loại fan của những văn nhân võng bạn kia, đã hoàn toàn mộng bức đi! Cái rắc gì cũng không dám thả ra! Đều mọc mắt, đều ép cho không ngẩng đầu lên được!, Đương nhiên Bạch Đế biết giờ khắc này, chính là thiên thần giáng lâm, ai cũng không thể công kích Côn Bằng nữa!... Cùng là người trong phòng trực

tiếp, cũng là một số thư pháp. Quyển sách của Lâm Tri Bạch vừa ra, tất cả các thư pháp đang xem phát sóng trực tiếp của gia tộc đều nhanh chóng tê cả da đầu! “Thư pháp này!” “Đây là phong cách của hấn tự nghĩ ra?” “Lý đại sư, phân tích phân tích?” “Ta không xứng để đánh giá.” “Bạch Đế mới thật sự là thư pháp mọi người!” hoặc là “Hoặc là nói, trong đám người thư pháp, hấn cũng tuyệt đối nổi bật!” Bởi vì hấn sáng tạo ra một kiểu chữ viết hoàn toàn mới!”, Trong lịch sử chưa bao giờ xuất hiện “Cái tuổi Bạch Đế này, ta không thể tưởng tượng nổi rốt cuộc hấn có thể viết ra chữ như vậy, nhưng tương lai Lâm Tinh thư pháp giới tất nhiên có chỗ của hấn!”... Trở lại hiện trường. Trở lại hiện trường, bầu không khí đã trở nên quỷ dị, Lâm Tri Bạch nhìn ra một cái, căn bản không ai dám đối mặt với hấn! Kể cả Khương Hạc! Bao gồm cả Kỷ Tuyên Thái! Ngay cả Kỷ Uyên vẫn luôn đánh Thái Cự đánh quả cầu da vân triện, giờ phút này cũng không chịu nổi ánh mắt của Lâm Tri Bạch, không được tự nhiên dời đi... Nói thật. Vân Tụ hiện tại tâm địa cũng hối hận rồi! Minh mới vừa rồi nên giúp Bạch Đế nói chuyện! Nếu như mình đứng ra giúp Bạch Đế một chút, vậy nếu như đứng về phía Bạch Đế thì..., Chuyện này sau này mọi người tán gẫu, bản thân mình tuyệt đối cũng là hình tượng cực kỳ chính diện, được xem như nhân vật đáng yêu vô cùng đáng mừng trong cuộc nói chuyện này! Nhưng trên thế giới không có thuốc hối hận có thể ăn! Giờ phút này chỉ còn Triệu lão thái thái và Chu Thái là có thể thoải mái cười to!” Cái gì cũng đừng nói!” Chu Thái xoa xoa tay nói: “Su phụ Bạch Đế có thể tặng ta cái mặc bảo này sao?” Triệu lão thái thái muốn nói lại thôi. Kỳ thực bà ta cũng muốn cái mặc bảo này nha! Nhưng không có biện pháp, hôm nay thật sự quá lúng túng, Bạch Đế là bà ta mời tới, kết quả lại bị vây công. Mặc dù Bạch Đế nhất nhất phá giải, lập tức đem tất cả mọi người quỳ xuống., Nhưng Triệu lão thái thái vẫn cảm thấy áy náy và tự trách sâu sắc! Giờ phút này cũng không xấu hổ mà mặt dày mở miệng.” Không cần khách khí.” Lâm Tri Bạch nghiêm túc nói với Chu Thái: “Bức tác phẩm này tặng cho ngươi, nó tượng trưng cho tình hữu nghị của chúng ta.” “Hắc hắc, có? Kịch bí quyết cứng nhắc chơi đùa? Chu Thái hưng phấn, hô hấp dồn dập, như lấy được chí bảo thu hồi bài thơ này, hôm nay dĩ nhiên vì Lâm Tri Bạch đắc tội vô số văn nhân thì sao? Có bức mặc bảo này, hấn cảm giác hết thảy đều đáng giá.

Đương nhiên cho dù không có mặc bảo này, Chu Thái cũng sẽ không hối hận là được., Ít nhất, hấn và Bạch Đế cũng trở thành bằng hữu chân chính. Đây mới là thứ có giá trị ngàn vàng, cũng là thu hoạch trân quý nhất của Chu Thái hôm nay. Trong khi Chu Thái tiếp nhận bức chữ này, đôi mắt đục ngầu của Triệu lão thái thái, cứ trực tiếp nhìn chăm chăm như vậy. Thậm chí... Nhiều văn nhân ở đây ánh mắt nóng rực như vậy, trong lòng đều là khát vọng món đồ mặc bảo này! Vì cái này rất tốt! Cái bài thơ này thật tốt! Giá trị trong đó, tất cả mọi người đều biết rõ! Lâm Tri Bạch có thể không thèm để ý cách nghĩ của người khác, lại không thể không chú ý tới khát vọng áp chế của Triệu lão thái thái. Y thật sự không trách Triệu lão thái thái, lão nhân gia là hảo tâm ý muốn tự mình tới đây., Căn bản không thể tưởng tượng được mọi chuyện sẽ phát triển đến bước như bây giờ. Hơn nữa hôm nay Triệu lão thái thái cũng chính xác là đang giúp mình nói chuyện. Đã như vậy, không thể nhẹ bên kia nặng bên kia, cho nên mặc dù ngoài miệng ông ta không nói gì, nhưng phía sau cũng phải nghĩ biện pháp hồi báo lão thái thái một chút... “Khụ!” Khương Hạc đột nhiên ho khan một tiếng. Tình cảnh vô cùng khó coi, nếu như Thi Từ hội lại tiếp tục như vậy, người ngồi đây về sau đều bởi vì một Bạch Đế, bị người trong nghề nội ngoại các loại nhỏ nước bọt, một người nước miếng cũng có thể dìm chết bọn họ! Kể cả mình và Hoàng Ngọc lâu cũng phải nhờ Bạch Đế giải thích cho mọi người! Cho nên Khương Hạc nhất định phải để cho Bạch Đế cùng mọi người giải thích!, Cho dù đích thân cúi đầu cũng sẽ không tiếc, bằng không sau này hấn cũng sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn! Bởi vì hôm nay Bạch Đế phản kích quá xinh đẹp, sự tình chắc chắn sẽ truyền ra, đến lúc đó chẳng phải mình sẽ đội một cái mũ ghen tị tiểu bối sao, vì bảo vệ đệ tử mình mà thiên vị nghiêm trọng hay sao? Vậy thì chuyện này khó giữ được rồi! Nghĩ đến đây, Khương Hạc bỗng nhiên hô to một tiếng nói: “Nếu như bài bói bói toán này vịnh mai, hôm nay Kỷ Tuyên Thái thua, tài năng của sư phụ Bạch Đế mới được như vậy!, Thi từ hội hôm nay đứng thứ nhất, thuộc hàng đệ nhất nhân đời này của Tần Châu văn đàn!” Lúc này lại thừa nhận ta thắng? Lâm Tri Bạch cười lạnh, hấn đoán được ý tứ của Khương Hạc, danh hiệu này tặng cho ta, là vì xin lỗi và bồi thường sao? Thật ngại quá, loại xưng hiệu chính nhi bát kinh phong này ta chướng mắt, ai là người đứng đầu văn đàn

Tần Châu, không phải những người mà các người gọi là lĩnh đạo ngành nghề có thể quyết định! Thấy Lâm Tri Bạch cũng không có biểu hiện gì., Khương Hạc và Hoàng Ngọc lâu thay đổi ánh mắt, sau đó lại mở miệng nói: “Mọi người đều nói oan gia này nên giải không nên kết. Hôm nay không ít văn nhân có chút hiểu lầm giữa bọn họ và sư phụ Bạch Đế. A Lôi, Các Ngộ, An An tới đây, xin nói lời xin lỗi với sư phụ của Bạch Đế., Tranh thủ được Bạch Đế lão sư tha thứ, chuyện này bản thân là lỗi của các người!” Sắc mặt Các Ngộ tái nhợt, A Lôi run lẩy bẩy, An An nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng đối mặt với ánh mắt cảnh cáo của Khương Hạc, ba người vẫn chậm rãi đi về phía Lâm Tri Bạch Đạo: “Xin lỗi... Bạch Đế lão sư... Trước đó chúng ta không nên công kích người dưới tình huống không hiểu rõ...” “Ta không chấp nhận.” Lâm Tri Bạch thản nhiên mở miệng nói. Bởi vì cục diện hôm nay, Lâm Tri Bạch nếu không giải được, lúc này mặt mũi mất sạch chính là mình.” Bạch Đế lão sư, cho ta chút mặt mũi...” Khương Hạc cười nói: “Coi như là lão tiên bối văn đàn ta xin ngài tha.” Nói với vẻ mặt của Hoàng Ngọc lâu., Ông ta còn nhìn về phía Vân Tụ. Vân Tụ thở dài, “Chuyện này đã diễn biến rồi, lão sư Bạch Đế, thi từ hội vốn nên là kết cục tất cả đều vui...” Ba đại lão văn đàn kia thì sao, Lâm Tri Bạch không hề cử động. Ba người không khỏi nhìn về phía Triệu lão thái thái. Bọn họ cảm thấy lúc này Triệu lão thái thái nói chuyện có lẽ còn hữu dụng hơn bọn họ. Nhưng Triệu lão thái thái lại tránh ánh mắt của bọn họ nói: “Chuyện của lão sư Bạch Đế, còn chưa tới phiên lão thân đặt mả.” Sắc mặt ba người có chút khó coi. Ngược lại Kỷ Tuyên Thái kia nhẹ giọng nói: “Trong bụng tể tướng có thể chèo thuyền...” Lâm Tri cười cười nói: “Ta không phải tể tướng, ta chỉ biết vô lễ, bỏ góc đuôi tận. Vui vì suy nghĩ, lại là một bài thơ bình thường!”, Không tính là cao minh, hẳn là Lâm Tri Bạch làm thuận miệng, có thể dùng để mắng người là thật sự tàn nhẫn, đám người Các Ngộ, cảm giác trên mặt nóng rát, nhưng cũng không dám lên tiếng phản kháng. Nằm ngửa ngửa mặt, cười nhạt trực tiếp. Thấy Lâm Tri Bạch vậy mà lại dùng thơ mắng người, đám Khương Hạc sắc mặt hoàn toàn đen lại.” Ta là Văn Hữu Chủ, Hoàng lão sư là hiệp nghị đại hiệp trưởng hiệp trợ, Vân lão sư cũng là hội trưởng thi từ., Ba người chúng ta coi trọng một chút, coi như là văn đàn tiên bối, không giải được ân oán hôm nay à? Người

là người làm đại sự, nên càng có tâm tính rộng lớn hơn. “Dùng đao đức áp chế ta? Dùng đao đức bắt cóc ta? Lâm Tri Bạch trực tiếp rót cho mình một chén rượu, sau khi nuốt xuống bụng thì sắc mặt đã phiếm hồng, nói lòng dạ ta không đủ rộng lượng phải không? Bởi vì ta say! Lâm Tri Bạch đúng là đang trong trạng thái say, hôm nay hắn đã uống không ít rượu Lạc Kiến, lúc này thân thể mơ hồ có chút lay động nói: “Ta là Thanh Đô sơn thủy lang. UY đọc sách, rặc rặc. Trĩ tử này “Thiên giáo phân phó và sơ phong khoán.”, Mệt mỏi lưu vân mượn nguyệt chương. “Thi vạn bài...” “Tửu Thiên Tuyên...” “Mấy người từng mắt sáng nhìn Hầu vương!?” Lâm Tri cất bước đi về phía cửa, vịn vào khung cửa, đã say bắt đầu sinh ra, thanh âm cũng đứt quãng nói: “Ngọc lâu kim lễ về, hơn nữa còn cắm mai hoa say rượu, Lạc Dương...” Thi từ hội vẫn chưa kết thúc. Thi từ hội sẽ kết thúc. Thơ từ sẽ viết cuối cùng, chính là đoạn cuối cùng này, không chỉ ứng cảnh, quan trọng nhất là khí phách, bị vẻ mặt của nhân vật chính làm cho trở nên nghiêm túc.

Chương 319: Bài thơ chia tay của Bạch Đế! Lâm Tri Bạch cứ như vậy rời đi.

Mà Lâm Tri Bạch vừa đi, những bài thơ này đã trở thành hỗn độn khắp nơi, hỗn độn khắp nơi, cho dù còn chưa kết thúc, nhưng tiếp theo còn có thể làm gì?

Làm thơ?

Viết chữ?

Sau khi uống rượu trắng, vẻ ngông cuồng tiêu sái kia đã lưu lại một mảng lớn bóng ma trên bầu trời của Dừa Mai Viên, thi từ của ai có thể đi ra?

Thậm chí là...

Ngay cả bài thơ trước khi đi, cũng có thể nói giết người tru tâm, đã định trước vô số văn nhân thi từ đều không ngẩng đầu lên được!

Cái bài thơ này thật quá bá khí!

Phiên dịch đơn giản chính là:

Ta là lang quan chương quản sơn thủy trong Thiên Cung,
Thiên Đế giao cho ta tính cách phóng khoáng bất kham, từng

nhiều lần chỉ huy lệnh của mưa gió, cũng nhiều lần tấu lên để lưu lại đám mây màu để mượn đi ánh trăng.

Ta tự do tự tại!

Ngâm vịnh bài thơ không quá đáng!

Uống rượu ngàn chén cũng không say!

Vương hầu sao có thể đặt tướng mạo vào mắt ta được?

Ngay cả làm quan trong Thiên Cung hoa lệ, ta cũng lười đi, chỉ muốn ngắm cảnh hoa mai, say khướt trong thành Hoa Đô Lạc Dương này!

Xem nội dung này đi!

Điên cuồng tới không biết!

Hết lần này tới lần khác Lâm Tri Bạch biểu hiện hôm nay, chính là có tư cách cuồng này, hấn vừa uống rượu vừa ngâm thơ diễn từ, toàn trường không có ai là đối thủ của hấn, không phải chính là “Thơ vịnh đầu tẩu thiên 打上个” sao, cho dù cuối cùng lãnh tụ văn đàn như Khương Hạc muốn hấn hóa giải ân oán hấn cũng không phản ứng, tựa như bài thơ kia của hấn vậy:

Đã bao giờ nhìn thấy Hầu Vương?

Hai câu cuối cùng thì không cần phải nói, ngọc lâu kim liên đã trở về, lại ngắm mai hoa say rượu, cũng là ứng cảnh đến mức tận cùng, nói là Ý Mai Viên này hoa mai khắp nơi, cũng nói hấn quả thật là say ngất, hướng hồ nơi này là ngoại ô Lạc Thành, Lạc Dương vốn là danh hiệu cổ xưa của Lạc Thành.

Con mắt Khương Hạc đỏ hoe.

Đương nhiên không phải cảm động.

Chủ yếu là vì tức giận, cái gì “Mấy cái từng mắt nhìn Hầu vương a, con mẹ nó một cái công tử ca tài phiệt đỉnh cấp, còn chương quản Tần Châu đệ nhất xuất bản xã, rõ ràng cũng là nhân vật cấp bậc Hầu vương được rồi!

Hoàng Ngọc lâu cũng tự bé.

Ánh mắt nhìn về phía Khương Hạc rất oán hận.

Nếu như không phải đồng ý dùng Khương Hạc lão bằng hữu này nâng Kỳ Tuyên Thái, hẳn ta đã không phải gây sự với Kỳ Tuế, thế nhưng ai có thể nghĩ tới tài hoa cùng thư pháp của Bạch Đế lại đạt tới trình độ này!

Vân Tranh dứt khoát không nói nữa.

Mỗi lựa chọn của nàng hôm nay đều sai lầm rồi, rõ ràng chỉ cần đứng về phía Bạch Đế, là có thể có vô số danh vọng, nhưng mình lại không có quyết đoán nắm chắc cơ hội!

Cũng may.

Triệu lão thái thái vẫn có chút nhìn tình hình đại cục trên người, đại khái là cảm giác trách nhiệm của văn đàn, bà vẫn tiếp tục chủ trì thi từ hội.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Chu Thái lại tự phóng túng bản thân.

Thấy Lâm Tri Bạch rời đi, lúc này mới cười nói: “Tuy rằng sư phụ Bạch Đế đã rời đi, nhưng từ thơ ông ấy để lại, ta cảm thấy đáng giá để mọi người cùng nhau thảo luận nhiều hơn, tỷ như bài thơ ông ngâm tụng cuối cùng kia, cá nhân cảm giác có thể nói hôm nay thi từ là tốt nhất!”

Người thật sự dám nói a!

Có người cười trộm.

Cũng có người to gan nói: “Ta cảm thấy tốt nhất là “Bạc Toán Tử vịnh mai”.”

Dù sao không phải tất cả văn nhân đều là nhân vật phản diện hôm nay, có ít người chẳng qua là vừa mới lựa chọn bỏ giữ mình không nói lời, đại khái là tâm thái không sai biệt lắm với Vân Tụ, chỉ là bọn họ không giống như đám Khương Hạc và Hoàng Ngọc lâu, nhưng hiện tại đám người Khương Hạc đều cầm điếu, bọn họ ngược lại dám hơi to gan một chút, đánh giá tác phẩm của Bạch Đế.

“Có thể uống một ly cũng vô ích!”

“Ta thích nhất là bay vào hoa mai nhìn không thấy!”

Thi từ hội lại trở nên náo nhiệt, nhưng náo nhiệt thuộc về những người vừa rời không nhằm vào Bạch Đế, đi theo mấy

lời nói đập thập Bạch Đế, lúc này cũng không còn mặt mũi nói chuyện, chỉ cúi đầu uống rượu giải sầu.

Trong quá trình.

Chu Thái còn lấy ra bút mực duy nhất mà Lâm Tri Bạch lưu lại vào hôm nay, cùng mấy văn nhân trước giờ vẫn bảo trì trầm mặc liên tục thưởng thức, vui thích mở miệng nói: “Nhắc tới tác phẩm này cũng có một phần công lao của ta!”

“Người có công lao gì?”

“Ta từng mài mực cho Bạch Đế!” Chu Thái thẳng thừng nói.

Mọi người cười điên dại, buồn cười cười đến nỗi thâm hăm mộ. Sớm biết sách pháp của Bạch Đế tốt như vậy, mọi người đều đồng ý mài mực!

...

Phòng phát trực tiếp internet.

Các bạn trên mạng nhìn bài thơ cuối cùng mà Bạch Đế lưu lại liền tiêu sái rời đi, lời nói tràn đầy bình tĩnh kích động, tất cả đều bị rung động đến!

“Giáo ảnh này nỏ!”

“Cái gì gọi là nghiền ép a!”

“Sau này xin hãy xưng hô Bạch Đế là đệ nhất tài tử Tàn châu!”

“Đây không phải là bọn Khương Hạc Hoàng Ngọc lâu phong, là chúng ta phong!”

“Bài thơ cuối cùng này thật sự quá trang bức, ta thích!”

“Ta không quá hiểu, thế nhưng lại vô cùng chấn động!”

“Ha ha ha, không cần? Ông đây biết rồi, đám văn nhân nghe hiểu được là được rồi!”

“Đại khái ý tứ chính là, lão tử trâu bò, ai cũng không để ở trong mắt, trên trời gọi ta làm quan ta cũng không thích đi, mấy cái gọi là đại nhân vật văn đàn các ngươi còn muốn ta nhận lời xin lỗi, cho các ngươi mặt mũi? Không tồn tại!”

“Chiêu thức của ta cũng không khác biệt lắm nha!”

“Lại nói đám cờ đen thì sao?”

“Không có bọn họ cãi vã thật đúng là không quen.”

“Thật xin lỗi, ta là Hắc Tử, nhưng hiện tại ta đã hơi rồi.”

“Bạch Đê: Ta không chấp nhận!”

Phòng phát trực tiếp tràn ngập khí tức vui sướng!

Hôm nay, có thể nói là do Bạch Đê hút vô số bột phấn!

Toàn bộ người xem trực tiếp, cuối cùng đều không thể không viết một chữ “Phục”, Bạch Đê thật sự là dùng tài hoa cứng rắn cắt đứt sống lưng của toàn bộ đối thủ!

...

Lâm Tri Bạch rõ ràng đã rời khỏi Thi Hội, lại phát hiện có một thợ quay phim vẫn còn đang quay phim với mình, hắn cũng lười cắt đứt, cứ như vậy đi ra khỏi Dự Hoa Tư Lí Lí Lí Tư, một lần nữa đeo kính râm.

“Ngài đây là?”

Thợ quay phim nhin không được hỏi một câu.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Chờ bằng hữu.”

Mặc dù đã rời khỏi hội thi, nhưng hắn đã quên cùng Chu Thái và Triệu lão thái thái cáo biệt, chỉ đành ở trong Berloz đợi một đoạn thời gian, cũng không thể trang bức xong lại trở về, cảnh tượng kia ít nhiều có chút xấu hổ.

Ngoài cửa có phóng viên trông coi.

Nhìn thấy Lâm Tri Bạch đi ra, giống như muốn phỏng vấn như điên nhưng lại bị một đám nhân viên công tác ngăn cản. Bởi vì nói một cách nghiêm túc thì buổi thi từ vẫn còn chưa kết thúc, phóng viên không nên quấy rầy Bạch Đê lão sư.

Cứ như vậy.

Lâm Tri Bạch chơi mấy giờ trong máy bay.

Mãi đến khi hoàng hôn tiên đến, Thi từ hội rốt cục chính thức kết thúc, hắn thấy đám Khương Hạc đã đi ra khỏi Dự Mai Viên.

Sưu sưu sưu sưu!

Rốt cuộc đã có thể tự do phỏng vấn, phóng viên nhao nhao đi tới, đương nhiên cũng có vô số ký giả vọt tới Lâm Tri Bạch bên này, đừng nhìn những ký giả này ngồi xôm ở cửa Ý Mai Viên, bọn họ cũng là dùng điện thoại để xem trực tiếp, tự nhiên biết được bài thơ này sẽ chấn động cỡ nào, cho nên biểu hiện của bọn họ lúc này cực kỳ điên cuồng!

“Các vị có thể tiếp nhận phỏng vấn một chút không?”

“Chào Khương Hạc chủ tịch, xin hỏi ngài có thiên vị đồ đệ Kỳ Tuyên Thái hay không?”

“Hội trưởng Hoàng Ngọc lâu, xin hỏi ngài đánh giá thi từ của lão sư Bạch Đế thế nào?”

“Vân hội trưởng, xin chào, ngài đối đãi ân oán giữa sư phụ Bạch Đế và đàn văn như thế nào?”

“Xin hỏi chư vị hôm nay có bất mãn với hành vi của Bạch Đế sư phụ hay không?”

Khương Hạc nghiêm mặt, nói một câu “Không thể trả lời”, sau đó nhanh chóng rời đi.

Hoàng Ngọc lâu thì cười ha hả nói: “Tài hoa của Bạch Đế lão sư đương nhiên là đáng giá tán thành, về phần những người khác đừng hỏi ta, mỗi người đều có cái nhìn riêng tư của mỗi người không phải sao.”

Nói xong Hoàng Ngọc lâu cũng nhanh chóng rời đi.

Ngược lại lúc tiếp nhận phỏng vấn Vân Tụ nói thêm vài câu, nhưng đều là tiếng bánh xe, tiếng tim đập đũa các loại.

Trong quá trình phỏng vấn.

Triệu lão thái thái được phóng viên nhiệt liệt hoan nghênh!

“Các bạn trên mạng xem trực tiếp, đều nói Bạch Đế lão sư là Tàn Châu đệ nhất tài tử, ngài thấy thế nào?”

“Đương nhiên, đây là điều không thể nghi ngờ!”

Triệu lão thái phi thường khẳng định, “Nhiều khóa thơ từ như vậy làm ra, biểu hiện của Bạch Đế là kinh điển nhất!”

Đồng thời,

Vậy mà Chu Thái cũng được hoan nghênh!

Chắc là hôm nay Chu Thái liều mạng để bảo vệ Bạch Đế!

“Ngài nhận được mặc bảo của Bạch Đế sư phụ. Có phú hào ở mạng gọi, nguyện ý ra giá cao mua lại. Ngài sẽ cân nhắc bán ra không?”

“Sẽ không.”

Chu Thái nghiêm túc: “Đây là biểu tượng thân thiết của ta và Bạch Đế, sau này, đây sẽ là đồ gia truyền của ta!”

Kiên quyết không thể bán!

Đây chính là một bộ mặc bảo duy nhất mà Bạch Đế lưu truyền bên ngoài!

Về phần bộ “Cành cây mai” ở góc tường, đương nhiên cũng bị Chu Thái cất vào trong túi rồi.

Tuy nhiên chữ kia không được, lúc ấy Bạch Đế còn giấu dốt, mọi người đều nói là chữ ‘Nghieu’.

Thi từ vừa mới kết thúc, thậm chí có người còn cười nói “Chỗ góc tường mấy cành mai” giữ lại để làm gì, Chu Thái cười không nói.

Có tác dụng gì?

Chờ sau này Bạch Đế thư pháp, đều là các loại cao lớn thượng trình độ, cái chữ thôi kia góc tường đếm cành mai liền quý giá.

Cái này gọi là đầu óc!

Lâm Tri Bạch đương nhiên cũng bị vô số ký giả dây dưa cả buổi, nhưng hắn không có phản ứng gì mà nhanh chóng đi về phía Chu Thái.

“Chu ca, ta phải về đây.”

“Được.”

Chu Thái cười chào tạm biệt Lâm Tri Tri.

Triệu lão thái thái đi về phía Lâm Tri Bạch, biểu tình có chút áy náy, ghé vào bên tai hắn nhỏ giọng nói: “Hôm nay xem như ta thiếu người.”

“Xem ngài nói lời này kia.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Chu Thái là bằng hữu của ta, ngài ở trong mắt ta, giống như là một vị lão sư tôn kính.”

“Ta nào có tư cách làm lão sư của ngài?”

Triệu lão thái thái cười khở lắc đầu nói: “Đáng tiếc ta lớn tuổi rồi, nếu như lúc còn trẻ, chúng ta sẽ trở thành bằng hữu thậm chí là tri kỷ.”

“Ngài không ngại, chúng ta chính là bằng hữu tri kỷ.”

Triệu lão thái trong lòng dễ chịu hơn một chút, “VẬY CŨNG KHÔNG TỆ, COI NHƯ CHÚNG TA GIAO NĂM VONG NIÊN, TẦN CHÂU RẤT LỚN, CÓ THỂ TRI KỶ KHÓ TÌM A.”

Những lời này chủ yếu là để cảm khái mọi chuyện hôm nay.

Trong lúc bản thân giúp Bạch Đế nói chuyện, một số lão bằng hữu của mình, rõ ràng cũng tham gia thi từ hội, nhưng từ đầu đến cuối không nói một lời.

“Triệu lão thái thái đỡ nhau rồi.”

Lúc này tuyết còn chưa dừng, hoàng hôn nhuộm trời đất thành màu vàng, gió thổi vù vù lên trên mặt, Lâm Tri Bạch nhìn Triệu lão thái thái đã sinh ra không ít tóc bạc, biết đối phương mới thật sự là văn nhân lão phái khí khái và khí tiết chân chính, hấn bỗng nhiên mở miệng nói:

“Hôm nay trước khi từ biệt, ta có một bài thơ, muốn tặng cho ngài.”

“Thơ?”

Triệu lão thái thái sững sốt, các ký giả đột nhiên giật mình, giống như tâm tình “Thơ” kích phát lên mở cửa, nháy mắt toàn bộ trường thương đoàn pháo nhắm ngay Lâm Tri Bạch, trên mặt mỗi người tràn ngập chờ mong cùng kích động!

Trận chiến này không tồi.

Có lợi cho bài thơ này.

Lâm Tri Bạch cười thầm trong lòng, trên mặt lại không lộ ra, ngược lại rất chính thức nói: “Bài thơ này tên là 《Biệt Ninh》.”

Sau một khắc.

Tại dưới sự chứng kiến của vô số ký giả, ngay trong quay phim do vô số ống kính quay, Lâm Tri đọc lên thơ trước khi chia tay Triệu lão thái thái:

“Mười dặm vàng pha bóng nhật vân.”

“Nhạn xuôi gió bắc tuyết bay nhanh.”

“Chớ buồn nẻo trước không tri kỷ!”

“Thiên hạ ai người chẳng biết anh!”

Đây là hồi báo của Lâm Tri Bạch, thiên hạ ai người chẳng biết anh, nghe được câu này, hốc mắt Triệu lão thái thái đều đỏ lên, ở văn đàn nhiều năm như vậy bà đương nhiên biết bài thơ này đối với mình mà nói có ý nghĩa gì!

Hiện trường. chip đọc sách tự giới thiệu, rắc rắc các loại trò chơi.

Rất nhiều văn nhân chưa rời đi, sau khi nghe Bạch Đế muốn đọc thơ, sớm đã âm thầm vênh tai lên, kết quả khi nghe đến câu nói “Thiên hạ ai không biết quân”, trong nháy mắt tất cả mọi người đều đỏ ngầu, so với Triệu lão thái thái còn đỏ hơn!

Thật là đỏ mắt a!

Ngay cả Vân Tụ vẫn đang tiếp nhận phỏng vấn ánh mắt cũng đỏ lên, nàng biết rõ đó là cảm giác ghen tỵ đến phát cuồng!

Bởi vì bài thơ này quá tuyệt, nhất là câu cuối cùng kia, đã định trước là để cái tên Triệu lão thái thái luôn luôn kèm theo bài thơ này được lưu truyền mãi!

Mà thứ văn nhân cầu cả đời, không thoát khỏi chữ “Danh tự” này!

Bạch Đế chi tài!

Kinh thiên động địa!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 320: Hẳn có tư cách kế thừa tập đoàn thần thoại! Khi bài phỏng vấn cuối cùng kết thúc với bài thơ tạm biệt của Bạch Đế, phát sóng trực tiếp của Thi từ hội đã chính thức kết thúc. Lâm Tri Bạch ngồi trên đường Berloz rời đi, nhưng các khán giả đang phát trực tiếp lại vẫn chưa hết thèm quan tâm, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đang xem trực tiếp, cũng có rất nhiều bạn mạng cũng không biết bài thơ này đã xảy ra chuyện gì, cũng may rất nhiều người xem trực tiếp, sau khi phát sóng trực tiếp kết thúc, ở trên mạng điên cuồng tuyên truyền!

“Năm nay thi từ sẽ tuyệt!”

“Biểu hiện của Bạch Đế quá bùng nổ!”

“Những bài thơ của Bạch Đế, cho dù là ở toàn bộ Lam Tinh văn đàn, cũng là sự tồn tại tương đối bùng nổ đó!”

“Quá trâu bò!”

“Kỷ Tuyên Thái kia trình độ cũng không tệ, nhưng đứng trước mặt Bạch Đế lại giống như một đệ đệ!”

“Đệ đệ cũng không tính là tốt nha.”

“Nếu không phải Khương Hạc và Hoàng Ngọc lâu thiên vị, Kỷ Tuyên Thái cũng có thể so với Bạch Đế thì sao?”

“Đám người Các Ngộ A Lôi và An An là tên hề, từng người lần lượt đi ra gây khó dễ cho Bạch Đế, kết quả đều bị đánh vào mặt!”

“Chữ của Bạch Đế cũng tốt à!”

“Bộ sách pháp này cũng quá vô địch đi!”

“Thật sự đặc sắc như vậy sao?”

“Rốt cuộc Bạch Đế viết cái gì vậy?”

Những người xem này tự phát tuyên truyền dẫn phát quan tâm trên mạng.

Mà trong một mảnh tò mò, những bạn mạng quan sát phát sóng trực tiếp kia, trực tiếp sáng tác tác phẩm của Bạch Đế ở trên hội thơ văn, đều hình thức tổng kết lên trên mạng.

Đương nhiên.

Còn có rất nhiều người trực tiếp đi xem trực tiếp phát sóng trực tiếp, vừa đi vừa khám phá, cuối cùng toàn bộ lưới đều bị biểu hiện của Bạch Đế ở hội thơ này chấn kinh!

“Má ơi!”

“Như thế này cũng quá mạnh đi!”

“Sớm biết biểu hiện của Bạch Đế lợi hại như vậy ta liền nhìn trực tiếp à!”

“Văn chương của hấn sao lại lợi hại như vậy!”

“Ta còn tưởng rằng hấn chỉ am hiểu câu đối chút ít thôi chứ!”

“Không nghĩ tới bất kể là thơ hay là thơ, hấn đều viết tốt như vậy, giá trị của thi từ nghệ thuật, so với câu đối cao hơn không ít nha!”

“Còn có thơ pháp!”

“Ai có thể nói xem thơ pháp của Bạch Đế rốt cuộc là cấp độ gì chứ?”

“Cảm giác hiện trường đều bị dọa sợ ngây người, nhưng ta không hiểu nhiều về thơ pháp, tuy rằng cũng cảm thấy rất ngu bực, nhưng khái niệm lại không rõ ràng lắm.”

Lưới nhiệt nghị luận!

Dẫu sao những bài thơ của Bạch Đế, chỉ cần người có chút văn hóa, đều có thể cảm nhận được chỗ tinh diệu trong đó!

Bất quá muốn nói tới khôi thơ pháp này, liền có rất nhiều người tỏ vẻ không hiểu.

Mà khi lượng lớn dân mạng bắt đầu thảo luận thư pháp của Bạch Đế, đến cùng là cấp độ gì, một vị thư pháp đại sư vô cùng nổi danh xuất hiện!

Tên thư pháp đại sư này tên là Trần Lăng.

Trần Lăng là thư pháp gia xếp hạng trong mười hạng đầu của Tần Châu, tác phẩm thư pháp cao nhất đã từng đấu giá được hơn ngàn vạn, nói là nhân vật quyền uy của thư pháp giới Tần Châu cũng không quá đáng.

Đêm đó.

Trần Lăng đăng video lên, hiện tại không ít danh nhân thích đăng video lên mạng, đây là đặc sắc của thời đại mạng lưới, so với viết văn đơn giản dễ dùng hơn nhiều.

Trong video.

Trần Lăng mở miệng nói: “Ta thấy được tác phẩm Thư pháp của sư phụ Bạch Đế trong kênh trực tiếp, đáng tiếc không ở hiện trường. Chỉ nhìn ông kính không quá rõ ràng, cũng không có biện pháp đánh giá chi tiết, chỉ là cảm thấy loại phong cách thư pháp này trước kia chưa từng thấy qua, trong lúc nhất thời nhìn không được nhìn cái này ra mắt thợ săn, cũng may ta và Chu Thái sư phụ có chút giao tình, nên hôm nay tới nhà thầy Chu Thái, tận mắt nhìn bức Mặc bảo này.”

“Chào mọi người, ta là Chu Thái.”

Chu Thái xuất hiện, chào hỏi màn hình, bởi vì Trần Lăng lúc này đã đi tới nhà Chu Thái, video này xem như là hai người hợp tác quay phim.

Trong video.

Chu Thái mở ra pho tự Bạch Đế.

Trần Lăng và ông kính cùng nhau xích lại gần nhìn, vừa mới bắt đầu là trầm mặc, sau đó biểu lộ càng ngày càng nghiêm túc, ước chừng mấy phút sau, rốt cuộc y cũng không cách nào ức chế lại vẻ kích động trên mặt, chém đinh chặt sắt nói:

“Cực kỳ thần kỳ!”

“Bạch Đế sư phụ tuyệt đối là thư pháp đại sư đệ nhất ta từng thấy, hấn sáng tạo ra một loại bút pháp hoàn toàn mới,

trong lịch sử không có vị thư pháp nào viết chữ như vậy.”

“Mọi người nhìn kỹ những chữ này.”

“Thân thể chữ này lung lay phiêu dật, người bình thường muốn học cũng không học được, rất dễ dàng viết ra cứng nhắc, dù sao cá nhân ta không đề nghị tân thủ tới học tập loại chữ này.”

“Bởi vì kỹ thuật ẩn chứa bên trong rất phong phú nên đã thay đổi nhiều!”

“Lúc Bạch Đế hành bút, gia nhập rất nhiều động tác nhỏ trên chi tiết, đề ấn, chuyển ngoặt, nhỏ nhắn, không có công lực nhất định, hoàn toàn không nắm chắc được, bức chữ này tao nhã và phiêu dật như vậy, người bình thường không nắm chắc được chi tiết, vậy nếu như kiên trì, chỉ có thể càng viết càng keo kiệt càng viết càng thường!”

“Đương nhiên.”

“Nếu như bằng hữu trình độ thư pháp không tệ, thật ra có thể học loại chữ này, tuyệt đối sẽ được lợi không nhỏ, bởi vì Bạch Đế thư pháp vô luận là hình chữ hay là kết cấu, cơ bản đều không thể bắt bẻ!”

Tinh tế đơn giản!

Ý nhị thâm trường!

Dù sao thì vị thư pháp đại gia này cũng thối phòng Bạch Đế với thư pháp, các bạn trên mạng đều tỏ vẻ nghe không hiểu lắm, nhưng bị chấn động mạnh.

Ở khu bình luận video.

Có người hỏi: “Trình độ thư pháp của Bạch Đế, ở Tần châu có thể xếp thứ mấy? Có thể xem là tồn tại hàng đầu không? Hay là đã đứng thứ nhất rồi?”

Một lát sau.

Trần Lăng chính mình trả lời: “Nói đứng đầu là không có vấn đề gì, nhưng nói thứ nhất vẫn chưa tới. Trình độ của Bạch Đế tại Tần Châu chúng ta đại khái có thể xếp vào mười thứ hạng đầu, nhưng bởi vì hắn sáng tạo ra một phương pháp mới, cho

nên với công tích này mà nói, tiến vào top năm cũng miễn cưỡng nói thông được.”

Có thể tiến vào Top 10?

Miễn cưỡng lọt vào top năm?

Kết quả đánh giá này so với đơn thuần thư pháp phân tích càng thêm trực quan, mọi người rốt cuộc ý thức được trình độ thư pháp chân chính của Bạch Đế, cộng thêm hẳn thi từ sẽ biểu hiện ra tài hoa, một cái hot tìm tòi xuất hiện ở trên bình đài cực quang:

“Tần Châu đệ nhất tài tử Bạch Đế!”

Đề tài nóng bỏng này xuất hiện không bao lâu liền xông lên đệ nhất!

Cách nói ‘Tần Châu đệ nhất tài tử’ này vẫn là rất có sức thuyết phục.

Bởi vì tài tử bình thường nói, đều là văn nhân trẻ tuổi, cũng không thể nói những đại gia thi từ bốn năm mươi tuổi, thậm chí tuổi cao hơn, hoặc là thư pháp mọi người cũng coi là tài tử đi?

“Cái tên này thật dễ nghe!”

“Tần Châu đệ nhất tài tử!”

“Bái Thần Khúc tổ sư gia khí phách!”

“So với ca khúc Hạ Tuế Tổ sư gia có địa vị hơn!”

“Nếu sớm một chút tham gia Thi Từ hội này, thậm chí Bạch Đế còn không cần phát nhiều ca khúc mừng tuổi như vậy, là có thể xông lên danh sách hai đường.”

“Sợ sóng này chắc đã bắt đầu dao động rồi!”

“Lần này Sở Từ sắp bị tụt lại phía sau rồi, dù sao bây giờ Bạch Đế nở hoa nhiều mặt, hay là thi từ hay là thư pháp gì đó.”

Toàn bộ mạng lưới vẫn tiếp tục bàn tán sôi nổi.

Bạch Đế chính thức được toàn bộ lưới phong làm ‘Tần Châu đệ nhất tài tử’, không cần văn nhân kia thừa nhận, bởi vì đây là tiếng hô của quần chúng, cho dù là cả văn đàn cũng không

thể phản đối, đương nhiên cũng không dám phản đối là được, bởi vì đây là sự thật không thể chối cãi a!

...

Lâm Tri biết mình đã trở thành đệ nhất tài tử Tần Châu mới biết được, không khỏi cảm thấy buồn cười, trước đó không phải nói Kỷ Tuyên Thái kia mới là Tần Châu đệ nhất tài tử sao?

Nhưng như vậy cũng tốt.

Danh tiếng này có thể tăng cho mình không ít danh vọng đây.

Về đến nhà, mẹ liền tiến tới ôm lấy nó, viền mắt đỏ nói: “Con thật lợi hại!”

Tỷ tỷ có chút đau lòng nói: “Rõ ràng là đám văn nhân kia đang nhằm vào ngươi, khiến ngươi phải chịu ủy khuất, lần thi từ lần này căn bản không có mấy người tốt.”

Lâm Thắng Thiên thở phào nhẹ nhõm nói: “Tiểu Hắc Hoành Tể không chịu thiệt.”

“Không chịu thiệt cũng không được!”

Ánh mắt cha cha lạnh như băng nói: “Các văn nhân tham gia Thi từ hội thật sự cho rằng nhà chúng ta dễ bắt nạt, chuyện này chưa xong đâu, ta gọi điện thoại cho lão gia tử, tôn tử của ông ấy bị người ta nhằm vào như vậy, nếu không có chút thể diện cũng không thể nào nói nổi.”

“Ngài tìm lão gia tử rồi?”

Lâm Tri Bạch ngoài ý muốn, không nghĩ tới phụ thân vì mình mà ra mặt lắc đầu, ông ấy rất ít khi cầu xin lão gia tử.

Nhưng mà cũng phải nói lại.

Ánh mắt Lâm Tri trắng lóe lên, với sức ảnh hưởng văn phòng của lão gia tử tại Tần châu, hẳn muốn ra tay rất nhiều văn nhân có thể sẽ thiệt thòi...

Quả nhiên.

Ba ngày sau.

Lâm Tri Bạch thấy được một tin tức như vậy:

Linh Khương Hạc biểu thị tuổi tác đã lớn dần, không có tinh lực tiếp tục làm việc trên tay, đã hướng liên lạc gửi đơn từ chức!

Tuổi tác dần lớn lên?

Tinh lực không tốt?

Lời này Lâm Tri Bạch là một cái ký hiệu cũng không tin,

Khương Hạc đại khái khả năng là “Bị từ chức” rồi, lão gia tử vận hành, cộng thêm dư luận Thi Từ Hội ảnh hưởng quá lớn, cứng rắn lột bỏ nó xuống.

Sau đó lại có tin tức bộc phát:

Hự Hoàng Ngọc lâu học thuật bất hợp lí, có dính líu đến một ít chuyện xấu bị bãi nhiệm, đang bị điều tra chính thức!

Được rồi.

Hoàng Ngọc lâu cũng biến mất.

Nếu nói hiệu suất còn phải là lão gia tử trang viên Tây thành a, đọt ra tay này quá ác độc, trực tiếp khiến Khương Hạc và Hoàng Ngọc lâu biến mất ở Tàn Châu văn đàn!

Sau đó, mấy người vừa nhậm chức đi ra.

Đầu tiên là tân nhiệm phó chủ tịch của Văn Liên Tàn Châu được Triệu Như chọn!

Triệu lão thái thái vốn là lão tiền bối đức cao vọng trọng của Tàn Châu, bà đến đón vị trí của Khương Hạc, không ai cảm thấy có gì không ổn.

Cộng chủ tịch thì trở thành Vân Tụ.

Vân Tụ thăng quan, bởi vì nàng cũng không bị dư luận quá lớn ảnh hưởng, dù sao nàng chỉ giả chết đánh Thái Cực, không có kết cục nhắm vào Bạch Đế.

Còn chức vị của Vân Đình, cũng chính là chức hội trưởng của Thi Từ hiệp hội, do Chu Thái Dương tiếp nhận.

Những biến động này khiến Lâm Tri không kịp chuẩn bị.

Những chuyện này nếu như không phải Lâm Tri Bạch lão gia an bài cũng không tin.

Không còn Khương Hạc và Hoàng Ngọc lâu, Triệu Như và Chu Thái thượng vị, đây rõ ràng là đang lót đường cho mình!

Có lẽ nên chủ động gọi điện thoại cho trang viên Tây Thành.

Lâm Tri Bạch lấy điện thoại di động ra, lần đầu chủ động thông báo điện thoại của gia gia.

Điện thoại kết nối rất nhanh, bên kia điện thoại truyền đến thanh âm của Lâm Chiêu Mục: “Chuyện Thi từ hội ta đã biết rồi, Hô Mễ Bố Ý Hoài Kỳ!?”

“Vậy còn Khương Hạc và Hoàng Ngọc lâu...”

“Về sau Tần Châu văn đàn không có hai người này.”

“Quả nhiên là ngài sắp xếp, Triệu lão thái thái và Chu Thái cũng vậy?”

“Người hài lòng không?”

“Cảm ơn gia gia.”

“Là gia gia nên đa tạ người, không nghĩ tới khi ta còn sống, sẽ thấy Lâm gia sinh ra một cái văn khúc tinh.”

Giọng nói của Lâm Chiêu Mục lộ ra ý cười.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tri Bạch cảm nhận được một thứ gọi là hiền lành ở trên người lão gia tử.

Sau khi cúp máy điện thoại.

Trên mặt Lâm Chiêu Mục lộ ra một nụ cười, nói với thư ký vàng bên cạnh: “Tần Châu tài tử đệ nhất ha?”

Kim thư ký ngẩn ra.

Hắn rõ ràng nghe được từ trong giọng nói của Lâm Chiêu Mục một chút...

ử?]

Vào lúc ban đêm, chip đọc sách, Hoan K Khắc ảo diệu. Sỡ xe...

Lâm Chiêu Mục một thân một mình tiến vào từ đường Lâm gia, trầm mặc rất lâu với một bài vị, hình như trong lòng đang đấu tranh gì đó.

Ngây người tới từ đường gần nửa giờ, Lâm Chiêu Mục mới nhẹ giọng mở miệng nói:

“Phụ thân.”

“Ta có một tôn tử rất ưu tú.”

“Hắn có tư cách kế thừa thần thoại tập đoàn Lâm gia chúng ta.”

Đôi môi: Cảm tạ Minh chủ, đại lão Mộng Tuyên Phong Nguyệt, cảm ơn ông chủ, sự nghiệp của chúc ông thuận lợi, Hồng Hỏa Hồng Hỏa khỏe mạnh vui vẻ!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 321: Vào trong phòng.

Lâm Tri Bạch chuẩn bị ngủ.

Hệ thống bỗng nhiên vang lên một giọng nhắc nhở:

“Đình đông!”

“Chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ lâu năm 【quyền lợi kế thừa】 đạt được tiến triển đột phá!”

“Phần thưởng cho kí chủ 30 điểm kỹ năng!”

Lâm Tri Bạch giật mình, trong nháy mắt tất cả buồn ngủ đều tan thành mây khói!

Hệ thống tại sao đột nhiên hào phóng như vậy, mình vậy mà thu hoạch được nhiều điểm kỹ năng như vậy!

Tất cả điểm kỹ năng Lâm Tri Bạch tích lũy trước đó, toàn bộ Cấp Cấp về phương diện sách vở, vốn tưởng rằng tiếp theo muốn tích lũy ra nhiều điểm kỹ năng như vậy, ít nhất cần một năm nửa năm công phu.

Không ngờ hôm nay hăn ta lại hồi huyết tới 30 điểm!

Lâm Tri Bạch nheo mắt lại, chú ý tới câu nhắc nhở của hệ thống:

“Chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ lâu năm [Quyền thừa kế], tiến triển đột phá...”

Đột phá tính tiến triển?

Làm sao lại có tiến triển đột phá?

Ta chỉ viết một ít thơ từ thôi.

Thuận tiện lộ ra một chút phương diện thư pháp mới được.

Loại trình độ này hăn không đến mức nhận được nhiều điểm thưởng kỹ năng như vậy?

Phải biết rằng Lâm Tri ăn xong thần thoại xuất bản tất cả cổ phần của xã hội, hệ thống bất quá cũng chỉ mới ban thưởng 30 điểm.

Chẳng lẽ là bởi vì lão gia tử sao?

Lâm Tri Bạch nhớ tới hôm nay cùng lão gia tử đánh Ba Tư Đặc.

Trong điện thoại lão gia tử, ngữ khí nói chuyện cùng quá khứ không giống nhau lắm, còn cười nhắc lên một câu “Lâm gia xuất hiện cái gì mà Văn Khúc Tinh các loại.

Ừ hừ?

Chẳng lẽ là vì ta Khang Quang Tông này làm Diệu Tô?

Dù sao Lâm gia là tài phiệt, thật đúng là chưa từng xuất hiện nhân vật đại tài tử gì.

Đại khái chính là nguyên nhân phương diện này, quả nhiên là cấp là một loại trí tuệ a, nếu như không một hơi đề thăng thu pháp tới 80 điểm, có lẽ đợt này còn chưa được ban thưởng phong phú như vậy.

Lâm Tri Bạch đặc ý nghĩ.

30 điểm kỹ năng tiếp tục tích lũy.

Có điểm kỹ năng, mới có thể làm được “Chỗ nào không biết một chút chỗ đó”.

Lúc này điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, Lâm Tri trợn trắng mắt, là Chu Thái gọi tới, lúc hai người tách ra thì từ sẽ để lại phương thức liên hệ với nhau.

“Chu ca?”

“Bạch Đế lão sư, cảm ơn...”

Chu Thái nói không giữ lại được, Lâm Tri Bạch nghe rõ ràng, đây là chuyện hôm nay thượng vị, đảm nhiệm hội trưởng hiệp hội Thi Từ Tàn Châu.

“Không cần khách khí.”

Nếu là lão gia tử an bài, Lâm Tri Bạch dứt khoát ghi ở trên đầu mình, dù sao đây cũng là năng lượng của tập đoàn thần thoại đang vận hành.

“Lần sau gặp lại, chúng ta uống nhiều vài chén.”

Văn nhân vẫn còn tương đối hàm súc, phần ân tình này Chu Thái chẳng qua là yên lặng ghi tạc trong lòng.

Nếu như không có năng lượng vận hành của Lâm gia, Chu Thái không đảm đương nổi hội trưởng của Hiệp hội Thi Từ này.

Cũng không phải là hẳn không đủ tư cách.

Mà là y không có quan hệ gì với phương diện này.

Hẳn không tròn trịa giống như Vân Tụ, càng không thể làm được sự gian trá, ích kỷ của Hoàng Ngọc lâu và Khương Hạc.

Vì nói trắng ra cho Lâm Tri, hẳn thậm chí đắc tội hơn phân nửa văn đàn, lại không nghĩ tới cuối cùng ngược lại được vinh dự cùng chỗ tốt to lớn.

Tuy là Chu Thái tự cho là mình rất có đạo đức tốt, nhưng cũng không phải không ăn khói lửa nhân gian.

Có thể lên làm hội trưởng Thi Từ hiệp hội, Chu Thái rất cao hứng.

Hai người lại trò chuyện trong chốc lát rồi mới kết thúc, kết quả điện thoại của Triệu Như cũng nhanh chóng gọi tới.

Ý không khác Chu Thái, là tới cảm tạ Lâm Tri Bạch, lão thái thái này rất muốn làm chút chuyện cho văn đàn Tần Châu.

Mà lần thăng cấp này, giúp nàng có điều kiện này.

Sau khi điện thoại, Triệu lão thái thái cảm khái nói: “Phong khí của văn đàn Tần Châu, mấy năm nay thật sự xảy ra vấn đề, cần phải quét sạch cho tốt.”

Lâm Tri cười trắng.

Lời này hẳn đồng ý, đám người Thi từ hội kia, đã mất đi khí tiết văn nhân.

Về phần tài hoa gì gì đó, Lâm Tri Bạch thật đúng là không cảm thấy đám người kia kém cỏi, dù sao mình bị ép buộc, bọn họ thi từ đấu không lại mình mới là bình thường.

Có điều Triệu lão thái thái nghiêm chỉnh phong khí Văn Đàn như thế nào, Lâm Tri Bạch cũng lười quản.

Ngược lại sau chuyện lần này, Tần Châu văn đàn, hẳn là không ai đui mù, dám đắc tội mình.

Hôm sau.

Lâm Tri Bạch rời giường, nhìn nhìn tin tức nóng bỏng, ngạc nhiên phát hiện, văn đàn Tần Châu này hầu như đều đại biến thiên rồi, nhưng trên mạng cũng không có quá nhiều tin tức báo tin liên quan, độ thảo luận của các bảng hữu cũng không tính là cao.

Cái này không hợp lý.

Tin tức thần thoại đã bị ép buộc rồi!

Lão gia tử cho rằng không muốn để cho tập đoàn thần thoại bên ngoài khơi trả ấn tượng trả thù cho Bạch Đế, Hoàng Ngọc Lâu Khương Hạc, đây cũng coi như là bảo vệ mình biên tướng.

Ngược lại là bên trong văn đàn.

Trong lòng không ít văn nhân giống như Minh Kính Nhi, chuyện Khương Hạc và Hoàng Ngọc Lâu xong đời chắc chắn có liên quan đến Bạch Đế, đây là lực ảnh hưởng lần đầu tiên của tập đoàn thần thoại Tần Châu văn đàn!

Lần này Khương Hạc và Hoàng Ngọc lâu đọng phải tâm sát rồi.

Bọn họ chỉ có thể không thêm để ý việc Bạch Đế nắm giữ thần thoại xuất bản.

Dù sao thì lấy địa vị của văn nhân đỉnh cấp, căn bản không sợ xuất bản xã hội, nhưng bọn họ lại không để ý đến ảnh hưởng sau lưng Bạch Đế.

Có lẽ là bởi vì bọn họ cũng không ngờ rằng tập đoàn thần thoại thế mà lại ra cái danh hiệu này cho Bạch Đế.

Bọn họ càng không nghĩ tới, tập đoàn thần thoại phản ứng lớn như vậy, lại vì Bạch Đế mà giáng xuống lôi đình lửa giận.

Có người nói: “Ngoại giới đồn Bạch Đế là cháu trai mà Lâm Chiêu Mục thương yêu nhất, xem ra không phải là lời đồn vô căn cứ a, mấy ngày nay A Lôi Các Ngộ An Triệu Tín đều bị dọa đến không dám lộ đầu.”

Cũng có người cảm khái: “Về sau Văn Đàn cũng không có đất dung thân mấy vị này rồi.”

Kỳ thật xét đến cùng, vẫn là bởi vì trên thi từ hội, biểu hiện của Bạch Đế thật sự là quá hoàn mỹ.

Nếu như không có biểu hiện hoàn mỹ của Bạch Đế ở hội thơ, sẽ không dẫn đến dư luận bất mãn đối với Khương Hạc và Hoàng Ngọc lâu, bình phong trong dư luận của Khương Hạc và Hoàng Ngọc lâu xảy ra vấn đề, mới có thể dễ dàng khiến cho tập đoàn thần thoại Khương Hạc và Hoàng Ngọc lâu xong đời.

Mà trải qua trận chiến này.

Toàn bộ văn đàn Tân Châu đều điêu tàn tàn hơn vài phần, những thi từ hội đối chiến với người của Bạch Đế, nhiều hoặc ít đều bị trừng phạt.

...

Cứ như vậy.

Mấy ngày sau.

Ba tháng tiến đến.

Ảnh hưởng của Thi từ dần dần tiêu tán.

Lâm Tri Bạch không tuyên bố thơ từ gì mới, biểu hiện trên Thi từ hội đã đủ rồi.

Về sau Lâm Tri Bạch còn biết làm thơ, nhưng trong ngắn hạn khẳng định không thể tiếp tục, nếu không thì không khỏi quá mức yêu nghiệt.

Nhưng rất nhanh liền có nhiệt độ xuất hiện.

Đó chính là một bộ phim truyền hình mới theo phong cách truyền hình của thần thoại.

Thiên Quang đài truyền hình vậy mà dùng hình thức đánh lén đồng thời pháp hành một bộ phim mới!

Kịch danh ” Thần Điều Hiệp Lữ “!

Bộ kịch bản Bát Dạ Hầu này trước là viết, cho nên một khi hành lễ sẽ khiến vô số người chú ý. Tất cả mọi người đều biết bộ kịch này tất nhiên sẽ đại nổ!

Bất quá.

Hiểu được đều hiểu.

Khi Thần Điều Hiệp Lữ chính thức được pháp hành, đoạn cốt truyện Tiểu Long Nữ bị làm nhục bị đạo diễn khôi phục lại, nên phá phòng thủ vẫn là phá phòng ngự...

“A a a!”

“Ta vất vả lắm mới quên được chuyện này, kết quả là xem được kịch rồi, lúc trước ký ức chết đi toàn bộ đã trở về rồi!”

“Bất Dạ Hầu, ta hận ngươi!”

“Thời gian trôi qua lâu như vậy, ta cho rằng ta đã tiếp nhận, nhưng nhìn thấy TV phát ra vẫn là rất buồn bực a!”

“Đã chụp phim truyền hình rồi, đạo diễn cũng không thể đổi mới đoạn cốt truyện này a!”

“Ta tức giận đến giậm chân!”

“Các huynh đệ mau theo ta cùng đi mắng Bất Dạ Hầu!”

“May mắn ta cơ trí, biết rõ đoạn cốt truyện này sắp tới liên tục tiếp nhảy qua, ha ha ha ha, dù sao không ảnh hưởng ta xem nội dung phía sau.”

“Bỏ qua đoạn không bàn tới, bộ kịch này vẫn rất đặc sắc đấy!”

“Nam nữ chủ đề là diễn viên một đường, đội hình lựa chọn cực kỳ thích hợp!”

“Ta cảm thấy ca khúc của bộ kịch này quá tuyệt vời rồi!”

“Những bài ca này đều là viết từ bài tha ma!”

Bản phim truyền hình thần điêu pháp hành, Sở Từ làm bản kịch bản này tự nhiên cũng thuận thể tuyên bố, trong đó ca khúc được đánh giá tốt nhất, chính là Sở Từ làm chủ đề của bộ kịch bản sáng tác này khúc khích thiên hạ hữu tình nhân!

Nam nữ đôi xứng.

Nam chính là Chu Hàn.

Nữ là Hàn Nguyệt Sương.

“Thích làm sao làm sai làm sao thấy khó khăn không dạy người chết sống lại, thích là một loại cảm giác không thể nói chỉ có thể thử qua không say không về, đợi đến khi hồng nhan tiêu tụy nó vẫn hoàn mỹ như cũ, đợi đến lúc nào chúng ta mới có thể hiểu được.

Yêu là bông tuyết bay qua tháng sáu còn chưa có kết quả đã héo rũ.

Yêu là một giọt nước mắt lau không hết còn chưa đọng lại đã thành tro...”

Bây giờ.

Kịch bản truyền hình xuất phẩm của Côn Bằng, Bất Dạ hầu phụ trách kịch bản, Sở Từ phụ trách bộ phim phim Khắc Lai Khắc, đã hình thành thông lệ, đây là một cặp tổ hợp vô địch!

Kịch Hỏa Ca cũng Hỏa!

Giống như anh hùng truyền ” Xạ Diêu” vậy!

Nhưng đối với trong nghề mà nói, hỏa bạo của ‘Thần Diêu Hiệp Lữ’ có thể dự kiến được, lần này nội nghiệp chủ yếu chú ý, vẫn là ân oán của Thiên Quang Lao Tiễn cùng ‘Ào’, cùng thần thoại truyền hình.

Bởi vì ” Thần Diêu Hiệp Lữ ” quá cường đại!

Bộ phim mới mà thần thoại đài đài truyền cho dày hi vọng này, trực tiếp đã bị ‘Thần Diêu Hiệp Lữ’ nghiền áp, thậm chí cướp đi lượng lớn người xem!

Mọi người không khỏi nhớ tới:

Trước đó Chử Xạ Diêu Anh Hùng Truyện 》 bộ kịch kịch kịch, vốn nên ở thần thoại đài truyền bá, nhưng mà thần thoại đài truyền tổng bởi vì không xem trọng bản thân từ bỏ, dẫn đến bộ kịch kịch cuối cùng ở Thiên Quang truyền tổng ma pháp hành, kết quả thần thoại truyền tổng ngã cụ thể!

“Cho nên sóng này xem như là trả thù của Côn Bằng sao?”

“Quả nhiên ngươi là mang thù!”

“Ha ha ha, lãnh đạo đài truyền hình cũng đã thay đổi, kết quả vẫn không buông tha bọn họ!”

“Thần thoại đài trưởng thành hóa đơn cho tiền nhiệm.”

“Vốn ” Thần Diêu Hiệp Lữ ” hẳn là hạng mục của thần thoại.”

“Đúng vậy, nếu bọn họ vẫn chưa buông bỏ bức ” Xạ Diêu anh hùng truyền “. ”

“Bây giờ cái vòng truyền hình Tần Châu, cảm giác đã không còn ai là đối thủ của Bất Dạ Hầu.”

“Theo Nguyễn Cung nhập cổ Thiên Quang Môn Môn, cảm thấy bộ phim Thiên Quang Lao Lao Đặc Tư này sau này sẽ đè ép thần thoại và Ông Tư Đặc Tư rồi.”

“Đều nói người Tác Du được thiên hạ.”

“Chỉ truyền truyền hình Thiên Quang hiện tại xem như là tốt để nghiệm chứng câu nói này.”

...

Thần thoại đài truyền hình.

Sắc mặt Lâm Thu khó coi.

Hắn vừa mới lên làm đài trưởng thần thoại truyền hình, chính hùng tâm vạn trọng, muốn làm một hồi lớn, kết quả chế tác vĩ đại đầu tiên mình tự mình xem trọng liền bị Thiên Quang Lao Nguyệt dùng Tu Thần Hiệp Lữ hung hăng đánh lén rồi!

Nghĩa là gì?

Người có thù oán với Nguyễn Cung các người là Lâm Hạ!

Ta là người mới tới a, các người trả thù ta làm gì!

Có ân oán thì đi tìm Lâm Hạ đi, y ở bên trong thần thoại!

Được rồi.

Lâm Thu cũng biết oán giận cũng vô dụng.

Bộ kịch bản này bị đánh lén tổn thất hắn cũng có thể chịu được.

Lâm Thu thực sự lo lắng là, màn đánh lén của Nguyễn Cung và Thiên Quang có thể trở thành trạng thái bình thường đối với thần thoại đài.

Nếu là như vậy, cuộc sống của thần thoại đài trưởng truyền hình mình mới tới này cũng không dễ sống a.

...

Lấy việc ” Thần Hiệp Lữ” đi chiến đấu đài thần thoại tự nhiên là chủ ý của Lâm Tri Bạch, đây là sự ăn ý mà sau khi hắn nhập cổ thiên quang, đạt thành với Tô Triết.

Mặc kệ thần thoại đài lão đại hiện tại là Lâm Hạ hay là Lâm Thu, Lâm Tri Bạch đều sẽ không tha!

Cuộc sống không dễ trôi qua sao?

Sau này cuộc sống của thần thoại đài truyền hình cũng không phải là không thể đơn giản như vậy.

Đồng Lu hầu như đã thống trị phim truyền hình Tần Châu, trong lòng người xem hình thành biểu chữ vàng.

Chỉ so với phim truyền hình, ba chiêu bài lớn hơn, đều chưa vang dội!

Ngay lập tức nhìn hiệp lữ Kính Thần Điều trước khi hành lễ, trong kính mạch lại không có một câu xướng suy không nhìn kỹ có thể nhìn ra được:

Hôm nay không bằng ngày trước!

Làm Lâm Tri Bạch kinh hỉ chính là:

Khi ” Thần Điều Hiệp Lữ ” gieo nóng, Bất Dạ Hầu chính thức xông lên danh sách ngôi sao số hai!

Trên lưới đã truyền ra tiếng bàn luận!

“Mẹ kiếp!”

“Hầu Gia hai đường!”

“Đúng là rất tức giận!”

“Thần điều vừa mới truyền xong cốt truyện Tiểu Long Nữ chịu nhục, hấn đã hai tuyến!”

“Đây chẳng phải là nói sự tình của Tiểu Long Nữ, đối với nó không chút ảnh hưởng nào sao?”

“Râm!”

“Lần này tha thứ cho hấn, sau này hấn còn dám viết loại kịch này nữa ta cả đời chằm đen!”

“Đừng lập lá cờ ah bạn thân.”

“Bất Dạ Hầu loại biến thái này chuyện gì cũng làm không ra, hấn không thêm trả lời? Bà mỗi nhuộm một cục u?”

Bạn mạng phiền muộn.

Chủ yếu là lần này chủ yếu là Dạ Hài Thăng hai đường, vừa vặn là Chiêu Thần Điêu Hiệp Lữ —— đến bộ phận Tiêu Long Nữ chịu nhục, thật sự quá châm chọc rồi.

Lâm Tri Bạch đều cảm thấy trùng hợp.

Vậy bây giờ ba cái áo giáp đều đã tiến vào hai đường.

Tiếp đó là ba cái mã giáp bắt đầu xung kích.

Bạch Đế và Sở Từ ưu tiên cao hơn một chút, bởi vì thời điểm Lâm Tri Bạch chính thức khai phá thị trường Ngoại Châu, cần an bài hai cái mã giáp xung phong hãm trận trước!

Hiện tại là tháng ba.

Chờ đến khi nghỉ hè đến đông thì biết trắng liền dự định xuất chinh.

Bây giờ có thể chuẩn bị một chút, bởi vì giờ nghỉ hè đến tháng bảy, Lâm Tri Bạch muốn thuyết phục cha cùng Nguyễn Cung cùng nhau khai thác thị trường ngoại châu, đương nhiên người đầu tiên ra mặt chính là giang thành...

Buổi tối.

Trong nhà.

Mẹ ngoài ý muốn nói: “Người nói người đại biểu Giang Thành, muốn lôi kéo thần thoại của chúng ta giải trí hợp tác, cùng nhau khai thác thị trường Ngoại Châu?”

Lâm Tri Bạch cười trộm.

Giang Thành tìm phụ thân là tự sắp xếp.

Cha buổi tối trở về mở hội nghị gia đình vì chuyện này.

Nhưng khi ba nói đến việc này, tỷ tỷ Lâm Hi lại có chút do dự nói: “Có phải quá mạo hiểm hay không, thị trường các châu đều có hàng rào, bản chất là có chút bài ngoại.”

“Ta cảm thấy có thể thử xem.”

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Tuy rằng khai phá thị trường Ngoại Châu có độ khó rất lớn, nhưng thần thoại giải trí phát triển đến quy mô hiện giờ, ở giới giải trí của Tàn Châu đã không còn không gian để tăng lên quá lớn.”

“Nói thì nói vậy là không sai.”

Lâm Hi cau mày nói: “Nhưng chợ Ngoại Châu chúng ta không quen thuộc, ví dụ như Tề Châu, Tề Châu cũng có thi đấu Quý bảng, nhưng bài hát hot nhất của Tề Châu T Quý Bảng cơ bản đều là Tề Ngữ Ca, bao gồm Ảnh Thị Khúc kịch bên kia, phong cách cùng chúng ta cũng có khác biệt nhất định, chúng ta hiểu không đủ nhiều a.”

“Ta cảm thấy có thể được.”

Lâm Thắng Thiên đột nhiên mở miệng nói: “Chỉ dựa vào thực lực giải trí thần thoại, khai phá thị trường Ngoại Châu mà còn thiếu chút gì đó, không phải vẫn còn có người sao?”

Mẹ tham dự thảo luận: “Hoặc đi ngoại châu còn có thể lợi hại như vậy hay không, đây là một vấn đề.”

Lâm Tri Bạch nói: “Ba, ba thử xem đi, chuyện này thành chuyện tốt rồi, cho dù không thành tổn thất cũng có thể tiếp nhận trong phạm vi.”

Vì người nhà Lâm Tri Bạch cũng rầu thú ruột.

Rõ ràng là mình muốn Dân Đào mang theo thần thoại giải trí kiếm tiền.

Dù sao thì thần thoại giải trí hiện tại của cha đang làm chủ ở nhà.

Trên thực tế Lâm Tri Bạch mang theo Đồng Lư là có thể giải quyết thị trường Ngoại Châu.

Khúc giải trí lôi kéo thần thoại chủ yếu là để phòng ngừa hao tổn bên trong.

“Vậy thì thử một chút!”

Cha cắn răng, cuối cùng bẻ ván đạo.

Bây giờ địa vị gia đình của Lâm Tri Bạch còn rất cao, đọc sách, mức độ và ảo diệu. Sở K K. Tài sản bị hấn nói chuyện phụ thân sẽ nghiêm túc cân nhắc.

Mà ca ca tử tử cùng mẹ thấy bộ dáng Lâm Tri Bạch ủng hộ, cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa.

Thành rồi.

Sau khi nói chuyện với cha, Lâm Tri Bạch lộ ra nụ cười, kế tiếp nên suy nghĩ một chút, chinh phục châu nào trước.

Tần Tề Sở Sở Hàn, Triệu Ngụy...

Chọn trước một cái.

Sặc: Lại là qua chương chương, nội dung vở kịch sau cần phải suy nghĩ kỹ một chút, tiếp theo đề cử cho mọi người một quyển sách mới tốt để đọc, phía dưới có kết nối!

Không chống nổi đạo khí, không đỡ được phi kiếm, vậy làm sao gọi là tu tiên giả chứ? Chỉ cần họa phong của ta cao hơn người, cái này gọi là tu tiên!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 322: Hoàng thái tôn trong giới giải trí ở Tần châu? Chọn đi châu nào trước tiên phải phân tích đặc sắc của các châu cái đã.

Văn hóa Tề Châu có phần giống Hương Giang kiếp trước, cái gọi là Tề Ngữ Ca kỳ thực chính là bài ca ngữ của Ông Nạp Đức kiếp trước.

Văn hóa của Sở Châu có điểm giống với Nghệ Hồng kiếp trước, Sở Ngữ chính là một con quái vật, bên kia là những ngành nghề phát triển cực kỳ phát triển.

Văn hóa Hàn Châu khá giống cây gậy kiếp trước, Hàn Ngữ chính là hiểu rõ, bên kia lưu hành thịt tươi cùng đoàn nữ, hiện tượng bột phấn rất nghiêm trọng.

Văn hóa Ngụy Châu khá giống Âu Mỹ kiếp trước, nói ở thế giới này chính là Anh Lôi Văn, khoa học kỹ thuật khá là phát triển.

Văn hóa Yến Châu khá giống dân tộc chiến đấu kiếp trước.

Văn hóa Triệu Châu ngược lại là rất gần với Tần Châu, Phương Ngôn cũng là lời nói bình thường, nhưng bên kia vô cùng sùng cổ.

Về phần Trung Châu, tính dung hợp khá mạnh, không có gì đặc biệt, nhưng địa vị rất đặc thù, dù sao cũng là chỗ tổng bộ của Lam Tinh.

Cụ thể đến châu nào trước, Lâm Tri Bạch có đủ thời gian chậm rãi suy nghĩ.

Mà cũng sắp tới rồi.

Trước kia nhiệt độ cao nhất là tiết mục tổng biểu diễn tốt nhất — rớt cuộc kết thúc rồi.

Mùa thứ nhất tổng quán quân thanh âm tốt, là một tuyển thủ nam nhân tên là Hàn Ba.

Người này biểu hiện rất bình thường khi còn lựa chọn, nhưng phía sau lại càng đánh càng dũng mãnh, có thể nói là siêu cấp hắc mã!

Chu Hàn tập trung tinh thần muốn đánh bại Trương Hi Dương trong tiết mục này, kết quả đội viên của hai người đều không giành được quán quân.

Ít nhiều cũng có chút tạo hóa trên người.

Mà một đêm các thanh âm tốt đẹp được thu quan, dẫn đến một cuộc thảo luận hoành tráng!

“Quá đặc sắc!”

“Đây là tổng nghệ ta thích nhất!”

“Cảm tạ âm thanh tốt mấy tháng này đã làm bạn với ta!”

“Mỗi tuần đều nhìn, một tuần không có lọt vết thương!”

“Đáng tiếc cuối cùng La Ngạn chỉ lấy đệ nhị!”

“Diễn Vĩ đệ tứ ta nói cái gì vậy?”

“Triệu U Nguyệt đã phát huy sai lầm, nếu không có thể tiến tứ cường!”

“Quán quân Hàn Ba quả thực xứng đáng!”

“Cát Tường lão đại đã lọt vào top mười lăm rồi!”

” tiết mục này thật sự quá chân thực!”

“Cảm giác sau này sẽ không còn âm nhạc thi kỹ mới nào có thể siêu việt thanh âm tốt nữa rồi!”

“Đây là một đỉnh cao!”

“Hải bia trong tiết mục âm nhạc Lam Tinh!”

“Có cảm giác cho dù quân lâm cũng rất khó đưa ra tiết mục siêu cấp âm thanh thứ hai như vậy!”

Vô cùng hưng phấn!

Kích động.

Tiệc nuôi.

Mỗi người đều có cảm thụ!

Lại nói tiếp tiết mục này còn hóa giải một đoạn ân oán, Chu Hàn đã không còn địch ý gì với Trương Hi Dương nữa, hai người thậm chí trở thành bạn tốt, thật quá khó khăn, giữa ca vương và ca vương thật sự rất khó kết giao bằng hữu, bởi vì cạnh tranh quá kịch liệt, huống hồ hai người còn không phải là cùng một công ty gia đình.

Ngoài ra.

Lâm Tri Bạch và Chu Hàn cạnh kiệt, coi như cũng trở thành bằng hữu, dù sao Bạch Đế cũng dùng ca khúc Hạ Tuế truyền hai lớp sóng, biểu hiện của Chu Ca Vương vô cùng ra sức.

Bởi vậy.

Lúc tiết mục kết thúc, bốn vị đạo sư cũng rất không muốn, dẫn tới Lâm Tri Bạch cũng có chút cảm khái.

Sau này vào mùa thứ hai hy vọng đạo sư đội hình vẫn là nguyên ban nhân mã, có điều ca Vương Ca hậu kỳ rất chặt chẽ, mục tiêu này chưa hẳn có thể thực hiện được.

Đương nhiên.

Mùa thứ hai lúc nào làm còn khó nói, dù sao đệ tử ưu tú không dễ tìm a.

Kiếp trước khuyến khích thanh âm tốt, phía sau càng ngày càng không có nhiệt độ, mặt ngoài xem là hình thức của nó mất đi cảm giác mới mẻ, nhưng xét đến cùng lại là bởi vì tuyển thủ ưu tú càng ngày càng ít, bởi vì người xem chân chính để ý, vẫn là chất lượng sân khấu của các học viên a.

...

Sau khi âm thanh tốt dịu dịu dàng chính thức thu quan, Lâm Tri Bạch thời gian kế tiếp khôi phục nhàn nhã.

Hôm đó.

Lâm Tri Bạch tranh thủ xem số liệu bảng giao diện của mình.

【 Thư pháp: 80 】

[Thanh Nhạc: 70]

【 Cây đàn dương: 60 】

【Ông chủ tốt: 50】

【hội họa: 36】

Lần trước làm toa cáp, thư pháp này có thể nói là người đến sau, trực tiếp trở thành loại hình nghệ thuật mà hấn am hiểu nhất, cùng lúc đó trong tay Lâm Tri Bạch còn có ba mươi điểm kỹ năng, chỉ cần hấn muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể đi a a một lần nữa, bất quá tạm thời phải nhịn, dù sao thứ này là thời điểm sau khi tăng điểm liền có hiệu lực, trước tiên lưu lại trên tay càng hữu dụng.

Lâm Tri Bạch đã phát hiện ra quy luật.

Có lẽ dùng thêm 10 điểm một lần sẽ có xác suất phát động phần thưởng đặc thù.

Ví dụ như Lâm Tri Bạch trước đó, một hơi tăng thêm 10 điểm cho âm thanh, sau đó liền nhận được ban thưởng [Bách Biến Tuyến].

Mà Lâm Tri Bạch vì đề thăng thư pháp một hơi thoi thóp, cũng nhận được một phần ban thưởng của Vương Hi Chi truyền thừa “Chuẩn Thư Thánh”, hai lần phát động này điểm giống nhau chính là nhiều lần thêm điểm tương đối nhiều, nhất là lần thứ hai, dĩ nhiên có khả năng chỉ là trùng hợp, bất quá Lâm Tri Bạch thà rằng tin có.

Buổi chiều.

Học xong.

Lâm Tri Bạch chuẩn bị về nhà, bỗng nhiên nhận được một điện thoại, không ngờ là Chu Thái Điện gọi đến, đối phương vừa lên tiếng đã mở miệng nói: “Bạch Đế lão sư, ta có một chuyện muốn thương lượng với ngươi.”

“Chuyện gì?”

“Trình quan hạ lục hữu muốn ở Tần Châu chúng ta tổ chức một hội đấu giá từ thiện, đến lúc đó sẽ có một bữa tiệc từ thiện, trên thượng đối mặt với sự coi trọng của hội nghị lần này vô cùng cao, ta làm lãnh đạo hiệp hội thi từ, cần phụ trách mời một ít thi từ Tần Châu mọi người xuất ra một ít tác phẩm từ thiện tham dự đấu giá, đương nhiên ta nghĩ tiền tác phẩm của Bạch Đế lão sư hiện tại là đệ nhất tài tử Tần Châu, trình độ

thư pháp lại tốt như vậy, có muốn lại tham gia một chút hay không? Quá trình cũng không phức tạp, liền lấy ra một món đồ đấu giá là được, dù sao đối với hình tượng cá nhân của chúng ta cũng có lợi.”

Tiệt tối từ thiện?

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút nói: “Lời nói của lục nhi hẳn là không có vấn đề gì.”

“Người đồng ý ư!?”

Chu Thái không khỏi vui mừng khôn xiết: “Vậy ta báo tên Bạch Đế lão sư lên đây! Đúng rồi, vật phẩm đấu giá mà người chuẩn bị cũng phải báo lên sớm, đương nhiên cụ thể là xuất ra thư pháp hay là cách khác để tham gia đấu giá, chúng ta sẽ không can thiệp.”

Dừng một chút.

Chu Thái cười nói: “Chu Thái? Vị Phan Tạ Tạ kia có Phiếu Mãng Hàm Ý? Không chỉ là đệ nhất tài tử Tần Châu, mà còn là đại minh tinh nhân khí siêu cao, cho dù là lấy y phục tự mình mặc qua đấu giá, đều sẽ có đám phú hào tới góp vui, bất quá chúng ta vẫn nên tận lực lấy ra chút vật đấu giá giá giá cao, dù sao thì đấu giá từ thiện này sẽ là phiên luân phiên ở các châu Lam Tinh, năm nay đến phiên tổ chức ở Tần Châu chúng ta, vậy tiền công bồi dưỡng của Tần Châu chúng ta nếu như không có tiền chiêu mộ ở các châu khác, ít nhiều sẽ có chút vô quang.”

Lâm Tri Bạch nói: “Con biết rồi.”

Trước đó thi từ của Chu Thái là giúp mình dựa vào lý lẽ tranh luận, chuyện này Lâm Tri Bạch không quên, cho nên hẳn cũng không từ chối lời mời của đối phương, hưởng hờ làm từ thiện là chuyện tốt, thứ nhất có thể giúp được một số người cần giúp. Thứ hai bây giờ Bạch Đế đã là danh nhân nhị tuyến, muốn xung kích một nước để tham gia hoạt động từ thiện to lớn này, khẳng định là có lợi ——

Lâm Tri Bạch rất chú trọng hình tượng cá nhân.

Sau này địa vị trong tương lai của hắn càng ngày càng cao, chắc chắn sẽ phải làm nhiều hơn một chút từ thiện, dù là xuất phát từ tư tâm hay công tâm.

Về phần vật phẩm đấu giá?

Lâm Tri Bạch đang cân nhắc có nên viết một bức thư pháp hay không.

Có điều nghĩ lại, Lâm Tri Bạch cảm thấy thư pháp đấu giá không ổn lắm.

Bởi vì Lâm Tri Bạch không biết tác phẩm thư pháp của mình có thể bán ra bao nhiêu tiền.

Thứ đồ chơi này thật khó nói, tuy rằng Lâm Tri sách pháp trình độ đủ rồi, nhưng dám phú hào tham gia đấu giá hội rất cuộc có hiểu sách pháp giám hay không vẫn là khó nói, vạn nhất bán không được giá tốt liền xấu hổ, vẫn là thành thành thật thật cầm một thứ gì đó có giá thật đi đấu giá đi.

Nhớ kỹ cha cất giữ không ít đồ cổ.

Đi toàn bộ?

Khóe miệng Lâm Tri cong lên.

Tối hôm đó, Lâm Tri tiến vào phòng cất giữ của cha mình.

Trong Tàng thất trưng bày không ít đồ cổ, Lâm Tri Bạch không hiểu lắm giá trị cụ thể của những vật này, vì vậy nhìn đông nhìn tây, cuối cùng chọn trúng một lư hương.

“Chính là cái này.”

Lâm Tri Bạch cầm lư hương đi ra ngoài.

Cha đứng ở cửa, u oán nhìn Lâm Tri Bạch: “Người nói người muốn tham gia hội đấu giá từ thiện đi tham gia a, tại sao cuối cùng còn muốn mang bảo bối của ta đi a, đây chính là lư hương đồ cổ có hơn một ngàn năm lịch sử a, năm ngoái ta đã bỏ ra ba trăm vạn mới có thể kiếm được!”

“Ta làm từ thiện, đây là chuyện tốt để tích đức.”

Lâm Tri Bạch cười mở miệng nói, đồ cổ giá trị hơn ba trăm vạn, ngược lại là rất thích hợp.

Cha thì đau thết, “Con là cha của Nhạc đàn Tần Châu a, liền lấy ra nhạc khí thường dùng ra bán đấu giá, đoán chừng cũng có thể có không ít tiền, nói không chừng ở hiện trường còn có fan phú hào của con nguyện ý trả giá cao.”

“Vậy thì không có thành ý.”

Lâm Tri Bạch cảm thấy mình đã dùng qua nhạc khí lấy ra bán đầu giá, người ta mua cũng không phải là nhạc khí.

Mà là giá trị phụ gia của minh tinh là hẳn.

Lâm Tri Bạch cảm giác không phù hợp bằng đồ cổ, giá chủ yếu tương đối thực tế.

“Được rồi.”

Cha cha không cách nào giữ đứa con trai nhỏ này, dù có ba trăm vạn cũng không phải không thể tiếp nhận.

Những người khác cũng biết Lâm Tri Bạch muốn tham gia buổi tiệc tối từ thiện rồi.

Lâm Thắng Thiên ghé sát vào nhìn lư hương trên tay Lâm Tri Bạch một chút, cười tủm tỉm nói: “Ba ta chảy máu lớn đây mà, đợt này.”

“Nên trả tiền cho hẳn.”

Lâm Hi ồn ào nói: “Tiểu Hắc bây giờ có thể còn có tiền hơn so với phụ thân chúng ta!”

Mẹ vui vẻ nói: “Vậy cũng không phải là thần thoại xuất bản mấy trăm ức định giá, cộng thêm mấy năm gần đây hẳn kiếm được tiền ở khối âm nhạc này...”

Người nhà cười ha ha.

Trong tiếng cười, phụ thân mở miệng nói: “Tiệc tối của nhân thiện này có quy cách rất cao, gia gia của con đến lúc đó cũng sẽ tham gia đây, hiện trường đụng phải còn nhớ đi chào hỏi.”

“Lão gia tử cũng tham gia?”

Lâm Tri Bạch ngoài ý muốn, mới nghe được chuyện này.

“Nhiều lạ biết bao! Dù sao gia gia của con cũng là phú hào đỉnh cấp của thương giới Tân Châu, tham gia bữa tiệc nhân từ với quy cách tối cao của Lam Tinh rất kỳ quái sao? Không chỉ gia gia của con, đến lúc đó những phú hào được sắp xếp quý giá, cơ bản đều sẽ tham gia, thời buổi này phú hào nào không làm từ thiện, là phải để người ta chổng lưng.” Cha mở miệng nói.

Lâm Thắng chế nhạo: “Đừng để đến lúc đó lu hương này bị lão gia tử chụp được.”

Lâm Hi nói thầm: “Khả năng này rất lớn, hấn nâng tiêu tôn tử lên một chút cũng hợp lý.”

“Vậy thì tốt quá.” Cha bữu môi nói: “Huynh ấy đập xuống ta liền đi đến trang viên Tây Thành đòi, không sợ hấn không cho, dù sao huynh ấy cũng không để mắt đến chút đồ tích trữ này của ta.”

Lâm Tri cười trắng.

Có thể là bởi vì duyên cớ của mình, hấn cảm thấy quan hệ giữa cha và lão gia tử đã dui đi.

Trước kia cha sẽ không đùa giỡn như vậy, ngay cả bệnh cũng không thích đến y viện của lão gia tử xem bệnh.

...

Ngày thứ hai.

Phía triều ban bố tin tức về buổi tối của Lam Tinh từ thiện.

《 Lam Tinh năm nay sẽ tổ chức hội đấu giá từ thiện ở Tân Châu Cảnh Thành!

“Nhiều vị văn đàn mọi người xác nhận tham dự! Loảng xoảng!”

Một tuyến siêu nhất của Lam Tân châu là minh tinh tập hợp đủ tiệc tối từ thiện Tân Châu!

Đỉnh cấp phú hào các châu xác nhận tham gia bữa tối từ thiện của Lam Tinh!

Chủ Bằng lại gặp Lam Tinh từ thiện ăn tối, “Ba ba” cùng tụ họp một chỗ!

“Ba ba” ở đây đang trêu chọc.

Bởi vì rất nhiều người trên mạng ưa thích xưng hô những phú hào kia là ‘Ba ba’.

Đại khái cùng loại với kiếp trước không ít bạn trên mạng thích gọi cái gì đó là “Mã ba ba” các loại.

Thế giới này cũng có, không ít phú hào cấp ‘Mã’, thậm chí có nhiều tiền cũng sẽ tham gia hội đấu giá từ thiện này.

Đó là nguyên do.

Mỗi lần tổ chức hội đấu giá Lam Tinh đều sẽ khiến khắp các châu chú ý, đến lúc đó sẽ dùng hình thức thế giới trực tiếp hiện lên!

Đại khái phía Lam Tinh cũng có năng lực làm loại trực tiếp toàn cầu này.

Không phải bộ phận quan chức muốn làm truyền hình toàn cầu thật sự rất khó, bởi vì giữa các châu là có hạn chế.

Chẳng hạn như phim Tần Châu hoặc là phim truyền hình, muốn phát hành ở các châu khác, đều cần bộ phận liên quan của châu đó gật đầu đồng ý.

Tựa như kiếp trước.

Tác phẩm nước ngoài muốn vào thị trường nội quốc cũng cần đã thông một chút then chốt mới được, giống như là “giới hạn” chính là sản phẩm dưới quy tắc này.

Hết lần này tới lần khác, cạnh tranh văn hóa của các châu trong Lam Tinh vô cùng kịch liệt.

Là lấy văn phòng thị trường của các châu, cơ bản đều là chơi riêng cho nhau.

Dù sao thị trường cũng đủ lớn, tự mình tiêu hóa cũng không thành vấn đề.

Ngoại châu văn hóa gì muốn tiến vào, đều sẽ bị các ngành quan phương của châu này kẹt cổ, sẽ không dễ dàng cho đi, đây là một loại thủ đoạn bảo vệ thị trường bản thổ, mọi người đều cảm thấy không có vấn đề gì.

Còn trong các loại tin tức.

Bên kia hiệp hội Thi Từ cũng thả ra tiếng gió:

Bạch Đế sẽ mang theo vật phẩm đấu giá, tham gia hội đấu giá từ thiện lần này!

Lập tức!

Cực Quang Đài bàn tán sôi nổi!

“Bạch Đế cũng muốn tham gia hoạt động này!?”

“Chà!”

“Tần châu chúng ta có một ít minh tinh tham gia hoạt động này, nhưng yêu cầu phải siêu một đường!”

“Bạch Đế không phải hai đường sao?”

“Bạch Đế không phải dùng thân phận minh tinh đi, người ta là lấy thân phận đệ nhất tài tử Tần Châu, có hiệp hội Thi Từ!”

“Đây còn vượt qua cả một tuyến ngang nữa!”

“Chủ yếu là loại văn nhân đệ nhất tài tử như Tần Châu có thân phận cao a!”

“Đổi cách nghĩ khác, thật ra Bạch Đế cũng có thể dùng thân phận giàu có đỉnh cấp tham gia, vậy thì ngay cả vật phẩm đấu giá cũng giảm bớt, trực tiếp đưa bằng hiện trường là được.”

“Ý tưởng hay đấy!”

“Tuy rằng Bạch Đế kém hơn nhóm ba ba kia, nhưng mấy trăm vạn chắc chắn là được.”

“Không biết năm nay Tần Châu chúng ta có thể chiêu mộ được mức cao nhất hay không.”

“Năm ngoái Ngụy Châu đã quyên góp cao nhất đúng không?”

“Triều yên từ thiện hàng năm đều là thời điểm các châu so đấu chiêu mộ số lượng, loại cạnh tranh này rất lương thiện, được lợi đều là người cần trợ giúp.”

Trong tiếng thảo luận khắp nơi.

Đảo mắt một cái đã trôi qua mấy ngày.

Bốn ngày, Lâm Tri Bạch gọi điện thoại cho thư ký Kim Thư, muốn mượn cơ hội phi cơ đi tham gia hội đấu giá từ thiện ở Cảnh Thành.

Chủ yếu là ngồi máy bay thuận lợi a.

Lần trước ngồi máy bay đi tham gia hội thơ, Lâm Tri ăn không ngon ngọt rồi.

Nhưng mà lần trước có ý trang bức, lần này là bản đồ thuận túy bớt việc.

“Không thành vấn đề.”

Kim thư ký nói: “Vậy ngày mốt người đến trang viên tây thành đi.”

...

Ngày thứ hai.

Lâm Tri Bạch đến trang viên Tây Thành.

Kim thư ký dẫn hắn đến sân sân tư nhân của trang viên Tây thành.

Lâm Tri Bạch vừa nhìn, cảm thấy không ổn: “Sao không phải là loại phi cơ nhỏ lần trước?”

Trước mắt hắn hiện ra một cái máy công vụ tư nhân, so với lần trước Lâm Tri Bạch ngồi xa hơn rất nhiều, chỉ ở bên trong khoang máy cung cấp phục vụ Không tỵ đã có một đám, loại máy bay cấp bậc này đánh dấu phí bảo vệ một năm liền cao tới hơn ngàn vạn.

“Cái này nhanh.”

Kim thư ký cố nén cười thúc giục ông ta điều khiển cà sa lon.

Tiến vào bên trong máy bay, Lâm Tri Bạch Tâm nghĩ thầm quả nhiên như thế, lão gia tử đang ngồi bên trong!

Lúc này, lão gia tử đang nghiêm túc nhìn một quyển sách, trước mặt còn đặt một chén trà còn bốc hơi nghi ngút.

Hóa ra là muốn cùng mình đi Cảnh Thành?

Dù sao Lâm Tri Bạch biết lão gia tử cũng tham gia hội đấu giá từ thiện lần này, chỉ là không nghĩ tới đối phương lại muốn cùng mình xuất phát.

“Gia gia.”

Lâm Tri Bạch chủ động mở miệng, số lần hắn gặp gỡ một mình lão gia tử có thể đếm được trên đầu ngón tay, nói ngắn gọn cũng chưa nói tới, nhưng cảm giác có chút là lạ.

“Ngồi.”

Lão gia tử cũng không ngẩng đầu lên nói.

Lâm Tri Bạch tùy tiện tìm vị trí, vừa định ngồi xuống, lão gia tử quay đầu nhìn hẩn một cái.

Lâm Tri Bạch cười cười, hiểu ý lão gia tử, dứt khoát ngồi xuống đối diện hẩn, thuận tiện xin Không tử một chén trà xanh.

“Hô hô ~ “

Lâm Tri Bạch vừa thổi khí vào chén trà vừa uống xong, lão già đối diện bỗng nhiên buông quyển sách trên tay xuống, mở miệng nói:

“Đấu giá phẩm đã chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị xong rồi.” Lâm Tri Bạch mở miệng nói.

“Cái gì?” Lão gia tử hiểu kỳ.

Lâm Tri Bạch nói: “Ba cướp đồ cổ nhỏ đó.”

Lão gia tử nhíu mày nói: “Vì sao không viết thư pháp?”

Đây là không vui sao?

Lâm Tri Bạch không hiểu ra sao, nhưng vẫn trả lời: “Đồ cổ ổn định.”

“Có thể đổi thành thư pháp.” Lão gia tử thân nhiên nói: “So với đồ cổ của người còn vững vàng hơn.”

Lâm Tri Bạch sửng sốt một chút, ngay lập tức đoán được dụng ý của lão gia tử, đây là muốn mình dùng làm từ thiện để dương danh trên thư pháp sao?

Kịch bản của lão gia tử, Lâm Tri Bạch đều có thể đoán được.

Chỉ cần mình mang thư pháp ra đấu giá, hiện trường tất nhiên sẽ có phú hào ra giá cao mua!

Thậm chí có thể là một cái giá trên trời!

Mà vị Phú Hào này trăm phần trăm là lão gia tử an bài trước đó!

Cái này khác với việc rất nhiều phú hào nâng một vài nghệ thuật gia gia có cùng con đường, nhưng mà lão gia tử không cần hồi báo, hoặc có thể nói là Lâm Chiêu Mục muốn, chính là Lâm gia sinh ra một pháp gia có giá trị không nhỏ, được toàn cầu công nhận là pháp gia lớn!

Đây đối với toàn bộ Lâm gia mà nói đều là vinh quang.

Bất quá...

Lâm Tri Bạch cười nói: “Xin ngài tin tưởng ta.”

Câu này chứa hàm ý trong lời nói, ta không cần thủ đoạn này để nổi danh trong thư pháp giới.

Cũng không phải Lâm Tri Bạch Thanh cao, chỉ là hấn cho rằng thư pháp của mình thật sự không cần lão gia tử tận lực an bài người ủng hộ.

Hiện tại mình đã chiếm được bảy phần truyền thừa của Vương Hi Chi, chỉ cần về sau được toàn bộ thư thánh truyền thừa, giá trị thư pháp căn bản cũng không cần lo!

Lâm Chiêu Mục mi hơi nhướng lên.

Thế nên hấn từ chối sắp xếp của mình?

Trong nhà, ngoại trừ tiểu tử này thì không có ai dám nói với mình là “Không”.

Lâm Chiêu Mục cũng không cho rằng với trí tuệ của Lâm Tri Bạch, sẽ chậm chạp đến không thể nghe hiểu ý tứ của mình, y ngẩng đầu nhìn tiểu tôn tử.

Khuôn mặt tên nhóc này cực giống với mình lúc còn trẻ.

Chỉ riêng nói về tướng mạo, Lâm Tri Bạch hẳn là con cháu trong đó nhất giống hài tử của mình đi.

Không biết có phải nguyên nhân này hay không, dù là Lâm Tri Bạch không tiếp nhận sự sắp xếp của mình, Lâm Chiêu Mục cũng không tức giận, chỉ thuận miệng nói:

“Xuất phát đi.”

“VẬY LIỀN BAY LÊN.”

Kim bí thư ký gật gật đầu, thông báo cho tổ trách nhiệm cơ vụ an bài cất cánh.

...

Sau khi máy bay tự nhân hạ xuống, Lâm Tri Bạch nghĩ liệu kế tiếp có nên đi tới tử điểm đã đặt trước, nhưng lão gia tử một câu nói đã xua tan suy nghĩ của hấn: “Đi ăn với ta một bữa cơm.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch không phản kháng nữa, nếu đã đi theo lão gia tử đến Cảnh Thành, hẳn có gì an bài mình tận lực phối hợp là được.

Tính tình lão đầu không được tốt lắm.

Dù sao cũng là người quen ra lệnh, cho dù là đối với người nhà mình, hẳn cũng thích dựa theo ý chí của mình sắp xếp, đây là thói quen làm thói quen của một đại gia trường, sẽ không quá cân nhắc đến suy nghĩ của tiểu bối.

Lâm Tri Bạch dù sao cũng là cháu ruột của lão nhân.

Phản kháng là ngẫu nhiên, thuận theo mới là thái độ bình thường.

Huống hồ trên mặt vị lão gia tử này lại nghiêm túc một chút, hành vi có chút bá đạo, kì thực lại đang lót đường cho Lâm Tri Bạch.

Bởi vì cái gọi là “đi ăn với ta” của lão gia tử là tham gia một bữa cơm có quy cách rất cao.

Người đến tụ tập ăn uống đều là “ba ba” trong miệng đám bạn trên mạng.

Khách thường đến xem tin tức về Tần Châu.

Tổng cộng có tám người dẫn theo lão gia tử.

Có ông trùm sinh sản ở Tần Châu, có ông chủ của bình đài Cực Quang, có cáo trưởng của Phi Tín, có đại biểu của tài đoàn đỉnh cấp vân vân.

Đám người này gặp nhau liền chào hỏi lẫn nhau, chỉ là thời điểm nhìn thấy Lâm Tri Bạch rõ ràng có chút ngoài ý muốn.

“Lâm Đồng mang tôn tử đến rồi hả?”

Ông chủ Phi Tín mở miệng, người nọ là nhân vật truyền kỳ internet của Tần Châu, ” Cháu trai cháu gái của ta là fan của Bạch Đế.”

“Kỳ lạ.”

Ông chủ Cực Quang Đài cũng cười nói.

Ông trùm địa sản Tần châu lại nửa thật nửa đùa nửa thật nói: “Ta quen biết người nhiều năm như vậy, người vẫn là lần đầu tiên mang tiểu bối đi ra, đây là muốn chọn người thừa kế đời thứ ba?”

“Các người đã quen biết, ta sẽ không giới thiệu.”

Lâm Chiêu Mục lảng tránh đề tài liên quan đến “người thừa kế”, cùng mọi người ngồi xuống.

Lâm Tri Bạch đợi mọi người ngồi xuống, mới ngồi xuống, thân phận bữa tiệc này chỉ có thể là văn bối.

Lấy danh nghĩa “Lâm Chiêu Mục Chi Tôn” tham gia.

Phục vụ viên rót rượu, hẳn phải rót cho những người này, có người hỏi chính mình, hẳn cũng phải tùy thời ứng đối trả lời.

Mặc dù những người này ngoài miệng nói chuyện về Thiên Mã Hành Không, lúc trước nói về những người phía sau nói về bất động sản, đủ loại kinh văn làm ăn, nhưng thỉnh thoảng đám cáo già này lại muốn hỏi Lâm Tri hai câu.

Cũng may Lâm Tri Bạch giữ vững tinh thần ứng đối, cũng không có xảy ra sự cố.

Lời Lâm Chiêu Mục tương đối ít, không biết là Lâm Tri Bạch ở đây, hay bởi vì hắn bình thường đều như vậy.

Trên thực tế Lâm Chiêu Mục đang âm thầm quan sát Lâm Tri Bạch.

Mắt thấy Lâm Tri trắng mặt đến, đúng là không chút sợ sệt, thậm chí có thể trò chuyện vui vẻ với đám lão bằng hữu này, Lâm Chiêu nheo mắt lại.

Một người thì rất khó giả vờ.

Biểu hiện của Lâm Tri Bạch đối nhân xử thế, căn bản không phải trình độ tuổi này hẳn nên có!

Là bởi vì đầu đã bị thương, trải qua một ít bi thảm, cho nên so với bạn cùng lứa tuổi càng quen thuộc hơn sao?

Cho dù mấy đứa con trai của mình ở đây, đối với đám người này, cũng rất khó làm tốt hơn so với hắn?

Thật ra cảm giác tương tự như vậy cũng xuất hiện trong lòng những người tham gia bữa ăn, Lâm Chiêu Mục, đứa cháu này dạy như thế nào vậy?

Ồn trọng!

Đạt được cơ thể!

Nói chuyện cũng đặc biệt!

Lại nghĩ đến một ít sự tích và thành tích của Lâm Tri, khiến cho tất cả mọi người đều có chút ghen ghét, Lâm Chiêu Mục được một cháu trai ngoan.

Danh tiếng của Bạch Đế ở Tần Châu cũng không nhỏ.

Ngay cả những nhân vật lớn chân chính của Tần Châu cũng sẽ không cảm thấy xa lạ, huống hồ hắn còn là tôn tử của Lâm Chiêu Mục, bình thường đương nhiên phải quan tâm nhiều hơn.

...

Bảy giờ cơm đã bắt đầu.

Lúc tan cuộc, Lâm Tri Bạch đã lấy được Anh Lí Tư của đám lão hồ ly này.

Nên nói hay không, giao tiếp với đám lão hồ ly này là mệt, Lâm Tri mồ hôi đều sắp đổ xuống rồi.

Ngồi trên xe.

Trên đường trở về tử điếm.

Lâm Chiêu Mục hiếm khi lộ ra nụ cười: “Lão Vương có cháu gái...”

“Người mau tha cho ta đi.”

Lâm Tri Bạch không bài xích quan hệ thông gia gì, nhưng điều kiện tiên quyết là phải xem vừa mắt a, hắn có chút bất đắc dĩ nói: “Chúng ta không thể còn chơi trò kết hôn kia chứ?”

“...”

Nụ cười của Lâm Chiêu Mục hơi cứng lại, mình còn chưa nói hết thì thẳng nhãi này lại cự tuyệt mình lần nữa.

Nhưng hắn cũng không tức giận, Lâm Tri Bạch biểu hiện hôm nay nhìn Lâm Chiêu Mục ở trong mắt, đã là hài lòng không thể càng hài lòng, đương nhiên sẽ không so đo thái độ lúc này của hắn, huống hồ cháu ruột còn dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với gia gia của mình, mới xem như có chút nhiệt độ không phải sao?

Điều lo lắng duy nhất chính là:

Tiểu tử này cùng mấy bá bá quan hệ quá kém.

Nếu như người thừa kế tập đoàn thần thoại là tiểu tử này, chờ mình không còn nữa, mấy nhà bá bá kia của hắn, về sau còn đường sống không?

Có lẽ hắn nên sắp xếp một số việc khác.

Nghĩ đến đây Lâm Chiêu Mục nói: “Chuyện này ta mặc kệ, chẳng qua là nói cho người biết, có một lựa chọn như vậy, có thể bớt cho người nỗ lực mấy năm.”

Lâm Tri cười trắng.

Đích xác, lấy thân phận của mình, thành tích của mình, thậm chí là nhan sắc giá trị của mình, cho dù có nhiều tiền hơn Lâm gia, càng có tài phiệt thực lực phòng chừng cũng muốn hắn làm con rể.

Phương diện này Lâm Tri Bạch chưa bao giờ coi thường mình.

Tuy rằng giá trị nhan sắc đến từ cha mẹ, thành tích đến từ hệ thống, thân phận đến từ tập đoàn thần thoại...

Bất quá là một người quyền rũ, Lâm Tri Bạch không thích làm màu, cũng không thể bởi vì mình bật hack liền tự ti được?

Lâm Chiêu Mục thấy Lâm Tri Bạch chẳng qua chỉ là cười, cũng không khuyên nhiều nữa, chỉ cần tôn tử này bản thân đủ ưu tú, cùng với không cùng hào môn khác thông gia căn bản không trọng yếu, dù sao Lâm gia cũng là hào môn.

Xe đi ngang qua một quầy hàng nhỏ.

Lâm Chiêu Mục hô một tiếng dừng xe, sau đó hỏi Lâm Tri Bạch:

“Có đói bụng không?”

Lâm Tri Bạch quyết đoán gặt đầu, bữa tiệc vừa rồi, hẳn thật không ăn nhiều, chỉ ứng phó với đám lão hồ ly kia.

“Vậy thì ăn một chút.”

Lâm Chiêu Mục biết vừa rồi Lâm Tri Bạch không ăn gì hết, đẩy cửa xe, ngồi ở bên cạnh quầy hàng, bảo ông chủ chép hai chén.

Ông chủ vừa nhìn thấy chiếc xe này, lại nhìn khí độ của Lâm Chiêu Mục, trong lòng không khỏi khần trương, vội vàng xoay người lại đi làm sao chép tay.

Lâm Tri Bạch lão bản cũng đã nhìn thấy, nhưng không nhận ra.

Lâm Tri Bạch dù sao cũng không phải là minh tinh lưu lượng chân chính, cũng ở trong tổng nghệ mấy lần lộ mặt, nam nhân trung niên bày quán đòi hỏi sinh hoạt đối với gương mặt này của nó mới kỳ quái đấy.

Sau khi khoanh tay làm xong.

Lâm Tri Bạch thêm mắm thêm muối, còn bảo ông chủ thêm chút hành thái cùng rau thơm, sau đó nhanh chóng bắt đầu ăn, khẩu vị của hắn khá nặng.

Lâm Chiêu Mục cũng đang ăn, có điều so với Lâm Tri Bạch Tư văn hơn nhiều, khẩu vị cũng nhạt hơn chút ít, cơ bản không có thêm thứ gì.

Lâm Tri Bạch thật sự đói bụng, nhưng cũng không quên trao đổi với lão gia tử, miệng hàm hồ không rời nói: “Kỳ thật ta cho rằng ngài không ăn loại đồ ăn vặt ven đường này.”

Lâm Chiêu Mục nói: “Đây là lần đầu tiên.”

Lâm Tri Bạch ngẩn ra.

Lâm Chiêu Mục không giải thích.

Gia gia nhà bình thường mang theo tôn tử ở bên đường ăn một bát sao chép tay. Đây là chuyện hết sức bình thường, Lâm Chiêu Mục chỉ là muốn trải nghiệm một lần.

Bên cạnh.

Kim bí thư yên lặng nhìn một màn này.

Bạch Tiểu Thiếu gia, chắc là lựa chọn sau cùng của chủ tịch rồi nhỉ?

...

Ngày thứ hai.

Hội đấu giá từ thiện chính thức bắt đầu sáu giờ buổi tối, bắt quá buổi chiều hiện trường bắt đầu bận rộn, chủ yếu là sắp xếp một ít nhân vật minh tinh cung cấp vật phẩm đấu giá đi thăm đờ.

Lão gia tử hôm nay không để Lâm Tri Bạch đi theo nữa.

Lâm Tri Bạch liền mang theo trợ lý tạm thời phối hợp với thư ký vàng cho mình, đi tới nơi nghỉ ngơi tổ chức, nghiệm chứng thân phận rồi tiến vào trong đó.

“Ở đâu?”

Lâm Tri Bạch gửi tin nhắn cho Trương Hi Dương.

“Cái phòng trang điểm lớn này.” Bên phía Trương Hi Dương trả lời rất nhanh: “Sự phụ của Bạch Đế có đến không?”

“Sắp rồi.”

Lâm Tri Bạch đến đây là để đợi buổi đấu giá từ thiện bắt đầu, thứ hai là để gặp Trương Hi Dương và các bạn cũ.

Sao ở Tần Châu có quá nhiều minh tinh, tiếc tối từ thiện đã triệu tập toàn bộ rồi.

Chẳng qua loại tiệc tối từ thiện cỡ lớn này, không có danh hiệu minh tinh đứng ga tàu mới kỳ quái.

Trong phòng trang điểm lớn.

Đám người Chu Hàn, Trương Hi Dương, Lý Tiêu Tiêu, Tần luyện đều có mặt.

“Bạch Đế lão sư!”

Lâm Tri Bạch vừa mới tiến vào đại phòng trang điểm, Chu Hàn tẫn vui vẻ phát tay, thanh âm lão đại.

Trong phòng trang điểm tất cả đều có siêu nhất tuyến minh tinh.

Đám người này nghe được “Bạch Đế sư phụ” cũng nhao nhao
tò mò nhìn về phía Lâm Tri Bạch.

Còn có mấy minh tinh đứng đầu không nhìn được đứng dậy
chủ động chào hỏi: “Bạch Đế lão sư tốt, lần đầu tiên gặp mặt!”

“Xin chào.”

Lâm Tri Bạch ứng đối, dù sao nơi này đều là siêu một tuyến
minh tinh, y cho dù không quen biết, cũng cơ bản quen mặt.

Chủ yếu là những người ngày thường xem ti vi lên mạng,
thỉnh thoảng có thể gặp những người này.

Bất quá cũng là bởi vì không quen thuộc, sau khi vài đường
siêu một tuyến cùng Lâm Tri Bạch đánh xong chào hỏi, liền
quay đầu lại nói chuyện với nhau.

” Thi từ hội của ngươi đã phát trực tiếp cho ta xem, đẹp trai
bùng nổ!”

Con người Chu Hàn này sau khi quen thuộc thì đặc biệt cởi
mở, Lâm Tri Bạch vừa đến gần hắn liền bắt đầu trò chuyện về
thi từ hội, dáng vẻ rất kích động.

“Bạch Đế lão sư tài hoa dọa ta!”

Lý Tiêu bên cạnh mỉm cười mở miệng: “Ta rất thích bài thơ
mai đó.”

Tần Si cũng che miệng cười nói: “Trình độ thơ từ của ngài, ta
thấy hình như còn tệ hơn cả ca từ viết, chỉ là đám văn nhân kia
không tiện nói.”

“Phần lớn những người đó đều mượn gió bẻ măng, nhưng
cũng không phải là không có người tốt.”

Trương Hi Dương nói một câu, hiển nhiên cũng đã xem qua
thi từ hội, dù sao chuyện này đã gây ra rất nhiều trận chiến.

Những tác phẩm trong Bạch Thi Hội của Lâm Tri, gần đây
trên mạng rất là lửa, bị vô số người quay đầu phân tích.

Lâm Tri cười trắng.

Bên cạnh có một nhân viên công tác tiến lên, hỏi Lâm Tri
Bạch có nên hóa trang hay không.

“Không cần.”

Lâm Tri Bạch lắc đầu, hẳn không thích trang điểm, đỡ trang đặc biệt phiền toái.

Nhân viên công tác hỏi: “Vậy lát nữa ngài không đi thăm dò?”

Lâm Tri Bạch lắc đầu, có đi thăm thăm dò hay không là do mọi người lựa chọn, cũng có thể trực tiếp đi vào, dù sao hẳn không có hứng thú.

Mấy người hàn huyên nửa ngày như thế.

Bỗng nhiên, cả phòng trang điểm đều yên tĩnh lại.

Lâm Tri Bạch không hiểu, không rõ vì sao mọi người bỗng nhiên trầm mặc như vậy, rõ ràng vừa rồi còn nói chuyện khí thế ngất trời.

Nhưng chỉ sau một khắc.

Lâm Tri Bạch liền biết nguyên nhân rồi.

Bởi vì phía sau truyền đến một thanh âm quen thuộc, “Lát nữa đi theo hồng thám của ta.”

Là lão gia tử.

Lâm Tri Bạch quay đầu, nhìn lão gia tử, có chút buồn cười nói: “Vậy ngài muốn hóa trang không?”

Lâm Chiêu Mục: “...”

Kim thư ký: “...”

Chúng Siêu Nhất Tuyển: “...”

Ta nói rồi, tuy rằng hẳn là ông nội của ngươi, nhưng lời này của ngươi có phải không có gì lớn không?

...

Lâm Chiêu Mục!

Đây chính là Lâm Chiêu Mục đó!

Thiên của giới giải trí Tàn Châu!

Dù cho đám người này đã đi tới đỉnh cao của ngành giải trí, trở thành siêu một tuyển siêu sao, nhưng đối mặt với Lâm Chiêu Mục vẫn cảm như hèn, đối phương không cần triển lộ khí tràng gì, đám minh tinh vượt qua một đường cũng đã run rẩy rồi.

Đặc biệt là đám siêu quần sao một đường trong thần thoại.

Đối mặt với bà chủ, ngay cả chào hỏi cũng không dám, chỉ có thể dốc hết dũng khí, lẩm bẩm nói một câu:

“Lâm Đồng tốt...”

Mãi đến tận khi Lâm Tri và lão gia tử đi tới phòng nghỉ đặc biệt trước, đám ngôi sao lớn nhất trong phòng trang điểm mới dám thở phào nhẹ nhõm.

“Làm ta sợ muốn chết.”

Mọi người kiềm chế sự cẩn thận vừa rồi, ngay cả mấy người Chu Hàn cũng khản trương đến không kìm nổi.

Ai cũng biết Bạch Đế là tôn tử của Lâm Chiêu Mục.

Nhưng thẳng đến khi Lâm lão gia tử thật sự xuất hiện ở bên cạnh Bạch Đế, mọi người mới có thể cảm nhận rõ ràng quan hệ của hai người này có ý nghĩa thế nào.

“Đây chính là khí thế của bậc đại lão đứng đầu giới giải trí Tàn Châu nha.” Chu Hàn ngưỡng mộ nói.

“Lâm Đồng không phải đại lão đỉnh cấp, hẳn là hoàng đế trong giới giải trí ở Tàn Châu.” Tần Tinh nói theo.

“Bạch Đế sư phụ còn dám đùa với Lâm Đồng à.” Lý Tiêu nói: “Xem ra quan hệ giữa hai ông cháu này không tệ nha.”

“Có thể lý giải, lời đồn không phải là, Bạch Đế lão sư là tiểu tôn Lâm Đồng thương yêu nhất nha.”

Có siêu một đường xen mồm nói.

Trương Hi Dương lại bỗng nhiên mở miệng nói: “Theo ta được biết, Lâm Đồng chưa bao giờ chỉ mang theo một tên tiểu bối nào đó công khai lộ diện ở trường hợp lớn.”

Nói xong câu này, sắc mặt của mọi người tại đây lập tức thay đổi.

Dù cho người thần kinh không mẫn cảm như vậy, cũng có thể từ đó đọc ra một ít tin tức.

“Đây là tín hiệu sao?”

Một số ngôi sao siêu dung quen thuộc nhìn nhau.

Nếu như suy đoán của mọi người không sai, vậy chẳng phải Bạch Đế bây giờ đã thành Hoàng Thái tử giới giải trí ở Tần Châu rồi sao?

“A không đúng.”

Hắn là Hoàng Thái Tôn!

Con trai Lâm Chiêu Mục là con cháu cả một dòng lớn, ai nói lớp cũng là vấn đề mà cả giới giải trí đều quan tâm.

Trước mắt xem ra là tôn tử nhỏ tuổi nhất của Bạch Đế, Lâm Chiêu Mục, từ đời thứ hai và đời thứ ba trở hết tài năng!

Bên kia.

Lâm Tri Bạch cũng đang bối rối, lão gia tử đến cùng là có ý gì a?

Cùng mình ngồi máy bay tới tham gia hoạt động, lại lôi kéo mình tham gia bữa ăn kia, còn đột nhiên mang mình đi ăn quán ven đường, hôm nay càng là không hiểu sao đột nhiên chạy tới, yêu cầu mình cùng đi thăm dò.

Hoàn toàn không phù hợp với phong cách hành sự của lão gia tử!

Chẳng lẽ lão gia tử không biết, ông ta và đứa cháu mình cùng đi thăm dò, sẽ cung cấp cho bên ngoài một ít tín hiệu về việc kế thừa sản nghiệp?

Ví dụ như “Lâm Chiêu Mục cố ý để cho Tôn Lâm biết tín hiệu của tập đoàn thần thoại Bạch Tiếp Đăng”.

Dù sao trước đây Lâm Chiêu Mục cũng chưa từng tỏ rõ thái độ với những kẻ tầm thường như tiểu bối. Ô S tí đọc sách là có thể học được.

Chờ một chút!

Lão gia tử nhất định biết được hàm nghĩa bên trong, cho nên hẳn là cố ý?

Lâm Tri Bạch nhìn bóng lưng của lão gia tử, tâm tình nổi lên một cơn sóng.

Có đôi khi là trong cuộc u mê, nhưng Lâm Tri Bạch cuối cùng vẫn phản ứng lại, đọc ra một ít vị đặc biệt.

Chỉ sợ lão gia tử thật sự bắt đầu cân nhắc, để cho mình đi gánh
thần thoại tập đoàn rồi?

Nếu nhìn từ góc độ này, hành vi của lão gia tử đã hợp lý, mọi
chuyện ông ta làm đều là lót đường cho mình.

À nhầm: Cảm tạ đại lão 【Quý quý】 khen thưởng cho mình
chủ, ông chủ rộng rãi, chúc lão bản sinh hoạt như ý mọi sự đại
cát ~~

Đột nhiên nghĩ tới Thánh Tôn thật tốt a~

(Bản chương xong)

Chương 323: Tâm tham đồ của Bạch Đế và Lâm Chiêu Mục chiếu sáng! Sắp sửa kết nối từ thiện đến tiệt tối, phải chính thức mở ra hội đấu giá từ thiện để kết nối.

Tiết Hồng Y Hoàn không có phát sóng trực tiếp, có điều hiện trường có phóng viên truyền thông truyền thông đến từ toàn cầu, theo một ý nghĩa nào đó cũng không khác với trực tiếp.

Mà lúc này trên tham đồ.

Lâm Tri Bạch đẩy xe lăn đi về phía trước.

Gia gia Lâm Chiêu Mục vẻ mặt lão đại ngồi ở xe lăn.

Tùy ý phát tay, cười cợt, mấy động tác đơn giản của Lâm Chiêu Mục lập tức tạo ra vô số tranh đua chụp ảnh truyền thông, đương nhiên các sự phụ quay phim cũng chưa quên chụp Lâm Tri Bạch vào khung.

Lâm Tri Bạch: "..."

Đây chính là tham đồ mà lão gia tử gọi là đi cùng sao?

Rõ ràng chỉ có mình đang đi tham đồ, lão gia tử chỉ cần ngồi ở xe lăn chờ đây.

Mà lão gia tử ngồi xe lăn không phải vì hấn cần, rõ ràng trước khi đi tham đồ Lâm Chiêu Mục còn bước đi như bay.

Lâm Tri Bạch cũng không biết hấn mê hoặc ai, bất quá hình ảnh tương tự giữa hai khuôn mặt ông cháu, quả thực đã tạo thành xung kích không nhỏ đối với truyền thông.

Rặc rặc!

Răng rắc răng rắc!

Cho dù là những ngôi sao siêu nhất tuyến kia, sức hấp dẫn đối với các phóng viên cũng không bằng Lâm Tri Bạch và Lâm Chiêu Mục.

Các nhóm truyền thông Lâm Tri điên cuồng quay phim đẩy xe lăn của gia gia Lâm Chiêu Mục, đi ở trên tấm hình hồng thảm của buổi tiệc tối từ thiện.

Một màn này mơ hồ truyền ra tín hiệu, rất nhiều phóng viên tại hiện trường đều nhận được!

Đặc biệt là các phóng viên đến từ các đại truyền thông thông ở Tần châu, giờ phút này càng đè nén kích động thảo luận:

“Bạch Đế và Lâm Chiêu Mục cùng nhau đi thăm hồng!”

“Không phải là ý của ta chứ?!”

“Đây là lần đầu tiên Lâm Chiêu Mục đưa tiểu bối trong nhà tham gia hoạt động công khai!”

“Chỉ sợ Bạch Đế chính là người thừa kế thần thoại tập đoàn thuộc lòng Lâm lão gia tử!”

“Cho dù còn chưa định, chắc chắn Lâm Chiêu Mục cũng có ý tứ này, bằng không hẳn sẽ không phóng ra tín hiệu như vậy!”

“Hoàng đế giới giải trí Tần Châu này muốn cách thế hệ truyền ngôi!”

“Bạch Đế năm nay mới 20 tuổi đúng không?”

“Nhưng Bạch Đế đúng là con cháu ưu tú nhất của Lâm Chiêu Mục!”

“Lâm Chiêu Mục, đây rõ ràng là muốn đích thân bồi dưỡng đứa cháu này!”

...

Sưu sưu sưu sưu!

Chiếc mai lớn của buổi tối chùng từ từ, nhanh chóng truyền khắp mạng lưới, trình độ thảo luận của Chu Hàn, Trương Hi Dương siêu việt một tới các ngôi sao siêu hạn.

Nhưng thứ hấp dẫn ánh mắt nhất vẫn là ảnh Bạch Đế đưa cho gia gia Lâm Chiêu Mục đẩy xe lăn!

Trực tiếp đưa ra dựa trên mạng lưới, ý đối nhiều người!

“Ông lão ngồi xe lăn kia là Lâm Chiêu Mục đúng không?”

“Đúng, gia gia của Bạch Đế! Là chủ tịch của tập đoàn thần thoại!”

“Cho nên đây là Lâm Chiêu Mục đang tỏ thái độ muốn truyền đại vị cho Bạch Đế!?”

“Không thể sai được!”

“Tin tức không phải đã nói rồi sao, bình thường Lâm Chiêu Mục sẽ không dẫn tiêu bối đi chơi đâu!”

“Bạch Đế là tôn tử đầu tiên có thể tham dự loại trường hợp này của hắn, mấy nhi tử của hắn cũng chưa có đãi ngộ này!”

“Cừ thật!”

“Xem ra lời đồn là sự thật!”

“Bạch Đế là tiêu tôn tử được Lâm Chiêu Mục thương yêu nhất, về sau hơn phân nửa là phải thừa kế vị trí lão gia tử này!”

...

Cùng lúc đó.

Hình này cũng kích thích tới giới giải trí Tần Châu!

Ca đàn khiếp sợ!

Ảnh hồ khiếp sợ!

Tất cả người lao động ngành nghề giải trí ở Tần Châu đều bị chấn kinh!

“Trời ơi!”

“Tín hiệu này!”

“Bạch Đế đây là muốn trở thành hoàng thái tôn của tập đoàn thần thoại!”

“Mấu chốt là không có Hoàng Thái tử chỉ có Hoàng Thái Tôn!”

“Phụ thân của Bạch Đế, còn có mấy bá bá của hắn cũng không có đãi ngộ này!”

“Mẹ kiếp!”

“Lúc trước Bạch Đế kế thừa thần thoại xuất bản làm xã, ta cảm giác được tín hiệu này!”

“Hôm nay, tín hiệu phóng ra càng thêm một bước rồi!”

“Một màn này hẳn là cho toàn bộ tập đoàn thần thoại xem, để mọi người nhận ra hoàng đế tương lai?”

...

Bên kia.

Nhà của đại bá.

Gà bay chó sủa!

“Lão gia tử có ý gì a!”

“Có phải hẳn già cả rồi không hiểu chuyện gì không!”

“Nhà chúng ta mới là trưởng tử mà!”

“Làm sao có thể chọn Lâm Tri Bạch chứ!”

“Ta không phục!”

“Chuyện này không thể sắp xếp như vậy!”

“Tuyệt đối không thể!”

...

Nhà Nhị bá.

Bình hoang ngựa loạn!

Tâm tình nóng nảy!

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, lão gia tử sao có thể đối với chúng ta như vậy chứ!”

“Lâm Tri Bạch thượng vị mà nói, chúng ta còn có ngày lành ư!”

“Có phải là trùng hợp, chỉ gặp nhau trong hoạt động thôi hay không?”

“Cô tưởng lão gia tử ngốc à!”

“Hắn có thể không biết tín hiệu này hẳn cảm đến mức nào không!”

“Đây là muốn sắc lập Hoàng thái tôn a!”

...

Nhà tam bá.

Không khí mỏng manh!

Áp lực đến cực điểm!

“Sao có thể như vậy được!”

“Sao có thể là thằng nhãi con kia được!”

“Y uống thuốc mê gì cho lão gia tử đây!”

“Cũng là bởi vì Bạch Đế có tài hoa?”

“Thư pháp không tệ, âm nhạc không tệ, thơ từ không tệ?”

“Tiêu chuẩn chọn người thừa kế chẳng lẽ là thứ này!?”

“Chẳng lẽ không nên xem thương nghiệp mới có tài cán sao, thằng nhãi con này có tài buôn bán gì, rõ ràng nhà chúng ta am hiểu buôn bán nhất!”

...

Lâm Tri Bạch gia.

Cả nhà đều sợ ngây người!

Lâm Hi hãihùng khiếp vía: “Có phải ta bị hoa mắt hay không?”

Lâm Thắng Thiên run rẩy nói: “Lão gia tử đây rõ ràng là coi trọng Tiểu Hắc!”

Mẹ cũng đang choáng váng, “Lão công người nói cái gì vậy, lão gia tử đây là muốn con chúng ta kế thừa gia nghiệp sao?”

Lâm Đông vô cùng hưng phấn, “Còn cần ta nói cái gì, ý tứ rất rõ ràng a!”

Ý tứ quá rõ ràng!

Sau này Tiểu Hắc chính là Hoàng thái tôn của tập đoàn thần thoại!

Mặc dù mình không phải thái tử, nhưng điều này có quan hệ gì, Lâm Đông không quan tâm a, dù sao đó là nhi tử ruột của mình!

...

Chỉ một tấm hình hình hồng được vẽ trong giới giải trí của Tần Châu cũng có thể nhắc lên sóng gió ngập trời, đương nhiên cũng có khả năng tín hiệu này không quá chính xác, nhưng Lâm Chiêu Mục chỉ động một chút tâm tư, cũng đủ để mọi người sinh ra phản ứng cực lớn!

Mà lúc này.

Lâm Tri Bạch đã xuyên qua hồng thảm tiến vào sân.

Đây là tiệc tối từ thiện, tất nhiên là phải ăn cơm, mỗi người đều có vị trí riêng của mình.

Lâm Tri Bạch vị trí ở nơi khác, cho nên hần đưa gia gia đến khu phú hào, liền quay đầu lại tìm vị trí của mình.

“Ngươi tìm trên nóng rồi kìa.”

Đi ngang qua khu minh tinh, Trương Hi Dương nhìn thấy Lâm Tri Bạch thì mỉm cười mở miệng nói.

Lâm Tri Bạch nghe vậy lấy điện thoại di động ra lên mạng nhìn, mới biết là ảnh tấm thảm đỏ truyền ra ngoài.

Bất quá cùng lão gia tử đi thảm đỏ hần đã dự liệu được loại tình huống này, cười cười không nói gì, ngược lại cảm giác chung quanh Tần Châu siêu một tuyến minh tinh nhìn về phía mình ánh mắt đã có chút không bình thường rồi.

“Bạch Đế lão sư!”

Bên cạnh truyền tới tiếng chào hỏi: “Mộng Lung Mê Khuyết?”

Lâm Tri Bạch quay đầu nhìn thấy Chu Thái cùng Triệu Như đang cùng mình ở bàn cách vách vẫy tay.

Sau khi chào hỏi lẫn nhau xong, Chu Thái chủ động giới thiệu một bằng hữu bên cạnh: “Trần Lăng lão sư, một trong những thư pháp gia du dương nhất Tần Châu chúng ta.”

“Bạch Đế lão sư, ngưỡng mộ đã lâu!”

Trần Lăng rất nhiệt tình, hần đi đến nhà Chu Thái, xem bài Vịnh mai pháp của Bạch Đế, bị chấn kinh dữ dội.

“Xin chào.”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu.

Đấu giá hội còn chưa bắt đầu, mọi người vừa ăn vừa trò chuyện.

Thẳng đến khi một người chủ trì lên đài tuyên bố tín hiệu phát sóng trực tiếp chính thức khai thông, hội trường mới an tĩnh hơn một chút.

Triệu lão thái tò mò hỏi: “Tuồng vật bán đấu giá của sư phụ Bạch Đế là cái gì?”

Lâm Tri Bạch nói: “Một thằng đồ cổ.”

Trần Lãng đứng bên cạnh tiếc nuối nói: “VẬY thì quá đáng tiếc, không ít người cũng có hứng thú với mặc bảo của sư phụ Bạch Đế.”

Lâm Tri cười trắng.

Một nam nhân bên cạnh liền hỏi: “Vật đấu giá của Trần Lãng sư phụ, là tác phẩm của thư pháp sao?”

“Đúng.”

Trần Lãng gật đầu. Hắn chỉ là một nhà thư pháp tới tham gia hoạt động râm rộ này, chắc chắn có thể bán được những đồ dùng đấu giá nhất định là một cuốn sách pháp.

“Thư pháp của Trần Lãng lão sư, hôm nay đoán chừng có thể đánh ra một cái giá cao.”

Mọi người cười mở miệng.

Văn nhân Tần Châu là một nhóm lớn.

Thư pháp, hội họa, thi từ tác giả vân vân, đều xem như cái vòng này.

Mà đám người này hiển nhiên có quan hệ tốt với Chu Thái và Triệu lão thái, từ chuyện phiếm của nhau liền nghe ra được.

Lâm Tri Bạch còn quan sát một chút, những người này cũng không phải đám người mình tham gia Thi từ hội gặp được kia.

“Hy vọng tác phẩm của người trong chúng ta có thể đứng đầu.”

Triệu lão thái thái mở miệng, lập tức khiến cho các đại sư nghệ thuật đang ngồi lộ ra vẻ mặt chờ mong.

Bữa tiệc từ thiện của Lam Tinh là một hoạt động cực kỳ quy cách, hội tụ về đại lão tinh anh của các giới, hướng về phía thế giới phát sóng trực tiếp!

Phú hào.

Ngôi sao.

Văn nhân.

nghệ thuật.

Chỗ này cái gì cần có đều có, vả lại đều là những người nổi bật ở lĩnh vực của bản thân.

Mà khi những người nổi bật trong các lĩnh vực lớn hội tụ tới đây, đương nhiên không chỉ đơn giản là đi ngang qua sân khấu như vậy.

Loại hệ Phạt như Lâm Tri Bạch cũng là số ít, đại đa số mọi người đang ngồi cũng phải xếp hàng đầu, dù sao đây cũng là đang phát trực tiếp hướng về phía toàn cầu!

Mọi người trên thế giới đều đang xem!

Lấy cây tranh nổi tiếng tại đây ra kể đi.

Nếu như bức tranh của ai ở trong đấu giá hợp với giá trên trời, đó chắc chắn sẽ nhận được sự quan tâm của toàn cầu, tất cả mọi người sẽ biết sự tồn tại của vị họa sĩ đỉnh cấp ở một nơi nào đó!

Thư pháp gia đồng lý.

Mà ba năm trước đây.

Lam Tinh từ thiện đấu giá sẽ tổ chức ở Sở Châu.

Lúc đó có một thợ điêu khắc đại sư, tác phẩm điêu khắc này tham dự tranh đấu từ thiện, cuối cùng đạt được hạng nhất, bán đấu giá được tám ngàn vạn giá trên trời.

Từ đó về sau.

Vị điêu khắc đại sư kia, liền trở thành “Lam Tinh đệ nhất điêu khắc đại sư” trong ngành nghề!

Bởi vậy.

Hiện tại các đại lão các lĩnh vực, mới có thể đối với bốn chữ “Rút được hạng nhất” coi trọng như thế!

Ai mà không giống như vị đại sư điêu khắc kia, kết hợp với sự nghiệp từ thiện, trong nháy mắt danh vọng tăng vọt, thậm chí trở thành đệ nhất trong lĩnh vực.

Huống hồ những ngày hôm nay, tất cả phú hào đỉnh cấp Lam Tinh đều đến!

Những đỉnh cấp phú hào này hôm nay nhất định sẽ vô cùng khăng khải ra tay!

Bởi vì đây là làm từ thiện, đỉnh cấp phú hào cũng muốn mượn danh tiếng để hưởng thụ thanh danh trong trường hợp như vậy.

Những doanh nhân giàu có chi trả rất nhiều còn có thể được Lam Tinh quan hệ trao tặng các loại xung hào “Đại từ gia” từ quan hệ trao tặng. chip đọc sách tự cứu thân.

Giống như là bà chủ Trường Tô Định Ba đã qua đời, cũng là bởi vì từ thiện làm được nhiều, phía quan phương còn dùng tên của nó để đặt tên cho một hành tinh nào đó!

Vì vậy cơ hội hiếm có.

Hôm nay là thời điểm đám phú hào nguyện ý tạ ơn cho!

Tác phẩm nghệ thuật thời đại của đám gia tài, đấu giá ra đều là sinh ra ở hội đấu giá của lam tinh từ thiện!

“Sau này ta tuyên bố, lần đấu giá thứ hai mươi một của Lam Tinh chính thức bắt đầu!”

“Để cho chúng ta long trọng mời ra kiện vật phẩm đấu giá đầu tiên ngày hôm nay, đến từ hội họa đại sư Yên châu, 《 Hoa Điều Đồ 》 của sư phụ Tượng Nghiên...”

Trên đài.

Người chủ trì chính thức tuyên bố hội đấu giá từ thiện lần này bắt đầu!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 324: Không đáng kể,

Ta sẽ xuất thủ! Thiên tài một giây nhớ kỹ địa điểm đứng:

【 〇）—— đôi mới nhanh nhất! Vô quảng cáo! Món đầu giá thứ nhất là một bức tranh hoa điều, tác phẩm của một vị hội họa đại sư nào đó ở Yên Châu, người chủ trì sau khi giới thiệu bức họa tác phẩm này, đấu giá chính thức bắt đầu chính thức bắt đầu., Các phú hào chủ yếu đấu giá các loại, khởi bước giá đã là mười vạn. Hai mươi vạn, ba mươi vạn. Bốn mươi vạn. Theo phú hào không ngừng đấu giá, cuối cùng bức họa này lấy giá hai trăm vạn thành giao, mua bức họa này là một phú hào Yên Châu., Sau đó vị hội họa đại sư kia lên đài nói chuyện, phát biểu cảm ơn phú hào, cũng tỏ vẻ đối với sự nghiệp làm từ thiện ủng hộ, dù sao đấu giá phẩm cũng là vị hội họa đại sư này cung cấp., Cho nên tiền này nói một cách nghiêm túc, cũng coi như là vị hội họa đại sư này quyên hiến, nếu tác phẩm của hắn không có giá trị, cũng sẽ không có phú hào nguyện ý vì nó mà tiêu phí hai trăm vạn ảnh hưởng.” Lâm Tri Bạch nghe được chung quanh có hội họa đại sư Tân châu nào đó nhẹ giọng thầm nói: “Giá trị chợ của Trương Nghiên cũng khoảng một trăm vạn!”, Đại biểu làm xuất sắc cao nhất của nàng mới có thể bán được ba trăm vạn, thứ vừa rồi còn xa mới đạt trình độ đại diện tác phẩm...” buổi đấu giá tiếp tục tổ chức, vật đấu giá thứ hai, vật đấu giá thứ ba, vật đấu giá thứ ba, vật đấu giá thứ ba có cao có thấp. Cái đấu giá cao nhất xuất ra hơn bốn trăm vạn, là một người thiết kế trà, bất luận vật liệu hay tạo hình đều có thể giới hạn một chút., Coi như là đỉnh cấp đại sư thiết kế lĩnh vực, đương nhiên giá cả khẳng định vẫn là cao hơn, cũng chính là tại trên buổi tối từ thiện mới có thể bán ra giá cao như vậy. Ngay sau đó, đồ đấu giá của Chu Hàn, là cái thứ sáu đấu giá hôm nay, chính là cái thứ sáu., Tên gia hỏa này ngược lại là không xuất tâm, đấu giá dĩ nhiên là một lần ca hát một lần trung hình ca hát, ai có thể đấu giá được thì có thể để vị siêu nhất tuyên minh tinh này hát năm bài hát, cân nhắc đến phí biểu diễn của ca vương khi đang chạy thông chương., Giá trị tuyệt đối không thấp. Cuối cùng một phú hào xuất giá bảy trăm vạn, đoạt được vật đấu giá đặc biệt này. Phú phú ngồi bên cạnh một tiểu nữ có vẻ mặt kích động, chắc là nữ nhi của

phú hào này, đoán chừng là fan của Chu Hàn. Sau đó, đồ cổ của Lâm Tri Bạch cũng bị mua. Cuối cùng thành giao giá hơn bảy trăm vạn. Cha mẹ nói hẳn làm ăn cũng mất khoảng ba trăm vạn., Tại hội đấu giá từ thiện mà giá cả tăng gấp bội, lại cần nhắc loại đấu giá này sẽ không có tiền buôn bán gì, vậy xem ra đám phú hào cũng tính là trả tiền từ thiện, Lâm Tri Bạch còn âm thầm quan sát một chút., Lão gia tử không có ra tay, ước chừng là cảm thấy không đáng. Có điều cái này chính là vừa đủ tâm cơ a. Người tổ chức đấu giá hội liền làm hội đấu giá nha. Sao trên màn hình còn có một bảng xếp hạng khác nữa? Bảng xếp từ thiện kia thật sự quá chói mắt, phía trên rõ ràng là các danh nhân ở các châu đã quyên tặng được số tiền lớn cho hội đấu giá từ thiện năm nay. Hạng nhất: Tề Châu, đã chiêu mộ: Hạng 243: Hạng 2200200:[28200200: Vị trí 1:100: “Ngụy Châu đã nổi tiếng:[13313121 tiền: “Triệu thiện tiên: “Tần châu đã triệu thiện tiên: 11577... Hiện trường có chút bị bảng xếp hạng này kích thích. Ví dụ như Tần Châu bên này, ai cũng không đẹp mắt lắm.” “Sao lại là Đông Đạo Chủ!” “Chúng ta chính là Đông Đạo Chủ!”, “Tứ phẩm chúng ta không có tiến vào sao?” “Không có chuyện gì!”” đằng sau Tần Châu chúng ta còn có đấu giá phẩm cấp trọng đại đó! “Chúng ta phải đứng thứ nhất!” “Tề Châu đại diện cho chúng ta, ha ha ha, chúng ta là đệ nhất!” “Chức từ này còn phải là Tề Châu chúng ta!” “Chức ồ!” “Trung Châu lại đuổi theo tới!” “Đấu phẩm này vậy mà lại có hơn chín trăm vạn!” “Không thể lười biếng quá được!” “Nhờ... Yên Châu đại biểu cho đoàn!” “Chết tiệt!” “quá mất mặt!” “Lau dử quá!” “Làm ta mất mặt!” “Đã làm sao mà!” “Thứ hai đếm ngược!” “Chúng ta giống như là đấu giá của Yên Châu không đáng giá!”...”, các đại biểu cho các người đều biết đến việc đấu giá của Yên Châu, “Đám người ngu ngốc này không phải là hạng nhất, mà còn đứng đầu cả nhóm. “Ta đã nói rồi!” “Ta đi tham gia đấu giá,” haha, “Ha ha, người đã chuẩn bị trước rồi à?” “Đương nhiên!” “Đệ hạ đệ nhất!” “Chúng ta đều đã biết!”, Muốn từ thiện kim tận lực chiêu mộ càng nhiều. Bất quá mọi người liền ăn bộ này! Bởi vì bảng xếp hạng này, không chỉ là vinh dự các châu, đồng thời phía dưới kim ngạch chiêu mộ các châu còn có nội dung cụ thể, tức mỗi một danh nhân của các châu cung cấp vật đấu giá., Cụ thể được đấu giá bao nhiêu tiền! Phát biểu trên toàn cầu! Cơ hội lộ mặt như vậy quá hiếm thấy! Như vậy

thì mọi người đương nhiên đều muốn xem biểu hiện cho tốt! Ví dụ như Tần Châu bên này, trước mắt điểm công hiến cao nhất chính là Lâm Tri Bạch, cái hấn đã quyên góp được hơn bảy trăm vạn, thứ nhì là Chu Hàn Tấn. Đáng tiếc rất nhanh bên Tần Châu đã có vật đấu giá đáng giá hơn xuất hiện. Lâm Tri Bạch sắp xếp bài danh công hiến chiêu mộ Tần Châu sẽ dần dần hạ xuống. Nhưng đối với chuyện này Lâm Tri Bạch cũng không phải đặc biệt để ý tới., Dù sao hấn cũng đã công hiến của chính mình. Ngược lại người xem Tần Châu lại có phần cuống lên: “Không được!” “Xếp hạng cuối cùng như thế nào!” “Những năm trước vào buổi chiều từ thiện mà tổ chức tại châu nào, tiền kim tiền chiêu mộ của châu đó đều là ở ba hạng đầu!” “Đông đạo chủ nhất định phải biểu hiện một phen.” “Làm sao đến phiên Tần Châu chúng ta tổ chức, làm vốn liếng bồi thường mà Đông đạo chủ đưa cho tổng số tiền đều đặt biệt cho cái thứ sáu rồi?” “Không có đại lão đứng ra sao?” Trần Lăng còn chưa ra tay, sách pháp của hấn chắc chắn đáng giá hơn tiền rồi., Dù sao cũng là một trong những người thư pháp đỉnh cấp của Tần Châu!” “Thư pháp của Liễu Môn đáng giá hơn!” Liễu Ngạn được xem như là thư pháp gia bài danh đệ nhất Tần Châu chúng ta, đại diện cho giá cả tối cao là một ngàn chín trăm vạn!” Nghĩ như vậy, người xem Tần Châu thở phào nhẹ nhõm. Nếu Trần Lăng cùng Liễu, hai vị cao cấp đại lão này ra tay, cục diện hấn là sẽ đảo ngược. Quả nhiên, sau một phen đấu giá lại là một phen., Cuối cùng đến phiên Trần Lăng thư pháp lên đài, phản ứng của đám phú hào rõ ràng nhiệt liệt hơn rất nhiều! “Ba trăm vạn!” “Ba trăm vạn!” “Sáu trăm vạn!” “Sáu trăm năm mươi vạn!” “650 vạn!” “Bảy trăm năm mươi vạn!” Sau khi tranh chấp, thư pháp Trần Lăng đấu giá ra giá cao một ngàn năm trăm vạn, lập tức sáng tạo ra kỷ lục tối cao cho tư nhân loại đó! “Chơi hay lắm!” “Lão Trần không tồi!” “Vì châu tranh quang!” Chu Thái không khỏi vui mừng quá đỗi. Triệu lão thái cũng lộ ra nụ cười. Bản thân Trần Lăng lại càng hưng phấn., Không nghĩ tới lại có thể bán ra giá tiền này, qua ngày hôm nay giá trị của hấn tất nhiên tăng lên, sẽ chính thức tiến vào danh sách thư pháp gia xếp hạng ba đứng đầu Tần Châu, trước đó hấn vẫn luôn khiêm tốn là mười thứ hạng đầu Tần Châu. “Lão Liễu phải có áp lực rồi!” Mọi người trêu chọc vị thư pháp gia Liễu gia khác. Chỉ từ giá bán tác phẩm mà nói, Liễu Hà là thư pháp gia đứng đầu Tần Châu.,

Tác phẩm này được bán với giá cao tới một ngàn chín trăm vạn. Tác phẩm của Trần Lăng ngày hôm nay đã sắp đến số lượng này rồi.” Chúc mừng lão Trần.” Liễu Bờ cười nhẹ nhàng. Gã rất có lòng tin đối với vật đầu giá của mình. Cũng bởi vì biểu hiện của Trần Lăng quá mức mạnh mẽ, thứ hạng của Tần Châu vọt thẳng tới vị trí thứ tư!, Xem như hung hăng ngăn cản một phen, kế tiếp phải xem Liễu bờ có thể nâng cao một bước hay không, để cho kim ngạch chiêu mộ Tần Châu tiến vào Top 3 rồi, Đông Đạo chủ khoản khoản tiền sặc ỏi nếu như không vào được top 3 trước nữa..., Hình ảnh cuối cùng vẫn có chút xấu hổ, giống như Tần Châu không có ai tài ba gì. Hiện trường, cạnh tranh rất kịch liệt, giá trị đầu giá bắt mắt. Các châu xếp hạng không ngừng, Tề Châu rất nhanh liền không giữ được vị trí thứ nhất. Trung Châu trở thành người đứng thứ tư, Tần Châu vẫn là người đứng thứ tư. Đám dân mạng Tần Châu trở nên khẩn trương, “Đầu giá hội kết thúc nhanh rồi sao?” “Thứ tư chính là kết quả cuối cùng của chúng ta sao?” “Đương nhiên không phải!” “Xem biểu hiện của Liễu ngạn đi!” “Ít nhất tiến vào top 3 phải không!” “Liễu ngạn, giá trị nói không chừng so với Trần Lăng còn cao hơn!” “không ít phú hào đều là fan của bờ liễu đây. “Mau nhìn!” “Hồng!” “Lương huynh” Chử này!” “Quả thực tuyệt rồi! “Ngay tại vô số thảo luận, tác phẩm của bờ Liễu tiến vào vòng bán đầu giá.”, Cuối cùng dẫn đến một cao trào! “Một ngàn vạn!” phú hào Tần Châu nào đó trực tiếp kêu giá một nghìn vạn! Nhưng không hề dọa lui các phú hào khác, không ít người trực tiếp tăng giá lên trụ cột này! “Một ngàn hai trăm vạn!” “Một ngàn năm trăm vạn!” “Một ngàn tám trăm vạn!” “Một ngàn chín trăm vạn!” “Một nghìn chín trăm vạn!” “Giá đã ngang với thư pháp của Trần Lăng, nhưng đám phú hào tăng giá còn chưa chấm dứt! Thậm chí rất nhiều phú hào châu khác cũng tham dự đầu giá! Phải biết rằng các châu giàu có các châu!”, Đều là vật đầu giá tận lực ủng hộ châu mình xuất ra, rất ít tham dự cạnh tranh của các châu khác. Có thể thấy được bọn họ thật sự thích chữ “Lục” này của Liễu, Lâm Tri Bạch cũng nhìn chữ của Liễu Ngạn. Là viết hành thư! Quả thật viết rất trâu bò! Thậm chí so với thư pháp của mình còn mạnh hơn một chút! Minh rõ ràng có bảy thành thực lực của Vương Hi Chi! Quả nhiên không thể xem thường anh hùng trong thiên hạ, thư pháp Tần Châu đệ nhất nhân bất hư truyền!” “Hai ngàn sáu

trăm vạn!” Bỗng nhiên lại có người ra giá, lần này người ra giá!, Vậy mà lại là Lâm Chiêu Mục, hẳn trực tiếp nâng giá lên một chút!“Lâm Đổng bá khí!” Chu Hàn tận lực nịnh nọt, rõ ràng Lâm Chiêu Mục không nghe thấy. Lâm Tri Bạch không nói gì, lão gia tử này thật là..., Không ôm tràng diện tôn tử này của mình, ngược lại đi cô vũ trận của bờ liễu. Được rồi, Lâm Tri thừa nhận mình có chút chua xót. Chờ mình chiếm được thư thánh truyền thừa hoàn chính của Vương Hi Chi, nhất định viết một bức thư pháp ra, bảo lão gia tử bỏ ra một trăm triệu mua! Bằng không không cho! Cuối cùng Liễu thê thư pháp!, Lấy giá hai ngàn sáu trăm vạn mà thành giao, Lâm Tri Bạch cứ như vậy mắt thấy lão gia tử lấy được thư pháp này.“Còn phải là Liễu lão sư nữa.” Trần Lăng có chút hâm mộ, trong lòng so với Lâm Tri Bạch còn chua hơn một chút, nhưng cũng phải thừa nhận chữ của đối phương so với mình còn muốn tốt hơn một chút., Giữa các vị đại sư thư pháp cũng có chênh lệch! Đám người Chu Thái đều đứng lên chúc mừng! Bởi vì sau khi thư pháp của bờ liễu thành giao, xếp hạng của Tần Châu trong nháy mắt vượt qua Trung Châu, vọt tới vị trí số một trên bảng danh tiền quyền góp xếp hạng! Đông Đạo Chủ như vậy mới có đáng vẻ! Trên mạng Tần Châu cũng sôi trào một mảng!” Lâm lão gia tử khí phách!“Ha ha ha, các người mau xem đặc biệt viết chữ!, Không ngờ lại cho Bạch Đế!” “Chặc chặc chặc, ánh mắt nhỏ nhắn này, u oán!“Chết mất, sản phẩm đầu giá của Bạch Đế!, Lão gia tử cũng không giờ bài.“Bạch Đế: gia gia: gia gia, con cũng biết thư pháp, thư pháp gian sáu!” “Ha ha ha ha ha ha.” “Bạch Đế thư pháp quả thật lợi hại, nhưng so với Liễu Nhĩ vẫn kém một chút.”, “Uy S đọc sách mà người muốn đùa cợt. Sỡ sách Cơ K. Liễu huynh là thư pháp đệ nhất của Tần Châu!” Ta nhớ trước đó Trần Lăng đã từng nói, thư pháp của Bạch Đế, đại khái là mười thứ hạng đầu của Tần Châu.” “Mặc kệ thế nào thì chuyện đứng đầu Tần Châu chúng ta đã!” “Đấu giá hội sắp kết thúc, kim ngạch đầu tiên do Tần Châu chiêu mộ đã là ổn rồi!” Tần Châu vốn xếp hạng rất thấp, kết quả lại có thể dựa vào tác phẩm thư pháp của Trần Lăng và Liễu ca để lật bàn. Lúc Tần Châu đại biểu đoàn đã bắt đầu ăn mừng rồi. Trung Châu bên kia, sắc mặt đám người đã rất khó coi. Cho đến khi lão nhân trung châu đột nhiên mở miệng nói: “Không sao cả, ta sẽ ra tay.”

Chương 325: Phi hồng, cộng điểm!

“Để cho ta xem cực hạn của ngươi một giây! Thiên tài một giây nhớ địa chỉ đứng đó: “Lão Liễu, ta)/con số/con): cập nhật nhanh nhất! Ta không có quảng cáo! Tần Liệt đại biểu cho đoàn đấu giá sẽ kết thúc, một tiếng cười nói vui vẻ.” “Chắc chắn!”” “Không có gì khó giải thích!”” “Tất cả đều dựa vào tác phẩm của lão Trần và lão Liễu!” “Lão Trần, thư pháp của ngươi đã có tinh tiến hơn ta nhiều lắm rồi.” “Lão Liễu, ngươi đừng khiêm tốn quá.” “Lão Liễu? Mỹ hiệp? Là thư pháp tốt nhất? “Lão Trần làm thư pháp đệ nhất” Lão Trần làm người thứ hai đều có chút miễn cưỡng.” Hai người đều rất lợi hại.” Trần Lăng và Liễu bờ môi giới thiệu thương nghiệp lẫn nhau, khiến mọi người cười to không ngớt. Trong lúc cười cười, Trần Lăng nói: “Tất cả các ngươi đều biết, trong lúc đó Bạch Đế sư phụ lấy ra tác phẩm làm thư pháp đấu giá của chúng ta sẽ trở thành nhân tộ tộ!” Thời điểm ‘Cá nhân gia gia tộc ‘Cátsư quan trọng ‘Cát ướp gia’, ‘CáCá, Hấn là Gia Cát Thu Lương a! ““Gia Cát Thu Lương!? Không biết chứ? ““Ta đã nói như vậy, nếu như nói Liễu bờ là thư pháp gia đứng đầu Tần Châu, vậy Gia Cát Thu Lương có thể là đệ nhất thư pháp gia của Lam Tinh! ““Lão già này còn trâu hơn Liễu Ngạn!” “Người chú ý đến thư pháp hấn cũng biết Gia Cát Thu Lương, thư pháp của Chư Cát lão tiên sinh đã đạt đến trình độ cực đỉnh của Hóa Cảnh!” “Xem đi!” “Xem đi!” “Thư pháp của Chư Cát Thu Lương, tuyệt đối sẽ khiến đám phú hào điên cuồng cạnh tranh! Hiện trường đã loạn! Hiển nhiên phú hào đối với Chư Cát Thu Lương cũng không lạ! Đây là người đứng đầu thư pháp gia mạnh nhất, Lam Tinh Thư pháp! Tần Châu đại biểu cho đoàn bên này, sắc mặt Trần Lăng đã thay đổi, Liễu Lăng lại càng đứng ngồi không yên., “Đều là người trong giới thư pháp, tự nhiên biết trình độ của Gia Cát Thu Lương là như thế nào!” Lâm Tri Bạch không hiểu lắm về thư pháp. Trần Lăng cười khổ: “Cái thư pháp này của ta kém hấn quá xa.” Liêu Liêu cũng có chút chua xót nói: “Gia Cát trình độ cao hơn ta rất nhiều.” Lời này vừa nói ra, Chu Thái và Triệu lão thái thái đều biến sắc, những người xem ở Tần Châu lại càng bất đắc dĩ thở dài. “Mẹ nó!” “Vừa mới tạo cơ cờ quá sớm rồi đó.” “Gia Cát Thu Lương là tạm thời gia nhập?” “Trước đây chưa từng nghe nói tới thư pháp Chư Cát Thu Lương.” Đây là vô số lời thảo luận, “Hay cho lắm, cùng lắm là đứng thứ hai đó thôi.” Nói ra thì...” Lời này, nhưng trong lòng có chút khó chịu.”

Cát còn xử lý tốt hơn Liễu huynh... “Đây là chênh lệch giữa đệ nhất nhân Tần Châu và đệ nhất nhân Lam Tinh sao?” “Không.” “Đây là tranh đoạt văn hóa giữa châu!” “Nước với châu! Người xem Tần Châu cực kỳ bất mãn, nhưng không được thoải mái! Bởi vì chữ của Gia Cát Thu Lương quả thực rất hay! Cái này giống như hai ca ca hát cùng một bài, người không hiểu, trong tiền đề có thể nhìn ra chênh lệch so với người khác!... Tần Châu đại biểu cho đoàn người ở bên này, Trần Lăng nhíu mày. Chu Thái cả giận nói: “Đây là sự khiêu khích!” Sắc mặt Liễu Cát gò nghiêm nghị, nắm chặt nắm tay lại., Cảm thấy giờ phút này có chút nhục nhã. Bị Đinh Thu Lương nhắm ngay trước mặt mọi người trên thế giới, cho dù là ai thì lúc này cũng có thể diện mà đi học, dù sao mình dù sao cũng là đệ nhất nhân trong thư pháp giới của Tần Châu, chứ không phải là học trò của Gia Cát Thu! Có thể phải làm sao? Cách biệt như thế nào? Liễu Cát cắn răng, chỉ có thể mắng mặt mình. Triệu lão thái thái bất đắc dĩ nói: “Lão sư không phải muốn đánh mặt của Liễu Cát, mà là muốn vả mặt toàn bộ thư pháp của Tần Châu chúng ta.” Thể hiện rõ ràng, Gia Cát Thu Lương chính là muốn dùng phương thức này để đánh hạ đệ nhất người thư pháp của Tần Châu, khiến cho tất cả người của giới thư pháp Tần Châu đều không dám ngẩng đầu lên! Trình độ rất cao?” Chu Hàn tẫn đến mức cảm thấy vinh dự của người Tần Châu. Trương Hi Dương, thông thư pháp bên cạnh thở dài nói: “Đây đã không phải là trình độ rất cao rồi.”, Bây giờ người để cho bất cứ một vị thư pháp đại sư nào của Lam Tinh đến đây, đều không thể không thừa nhận mình không bằng Gia Cát, trình độ nghệ thuật của hắn đã lên tới đỉnh núi.” Lâm Tri Bạch khẽ nhíu mày. Tục ngữ nói đánh người hay không? Muốn Tần Châu ai chọc hấn Gia Cát Thu Lương, đối phương dạy học như vậy dĩ nhiên là không có vấn đề gì, Lâm Tri Bạch cũng sẽ không cảm thấy có gì không ổn. Cũng giống như Thi Từ hội trước đó. Kỷ Tuyền Thái cùng Khương Hạc mới dùng hành thư như vậy, trình diễn cho đám người kia một hồi giáo học, cho dù là ai cũng không thể nói trước được có chỗ nào không ổn. Nhưng bây giờ mọi người đều không cần phải dùng phương thức như vậy., Đánh toàn bộ Pháp giới Tần Châu! Chỉ cần hấn không viết nội dung giống như Liễu Bá, thì những người trong pháp giới thư pháp của Tần Châu cũng không đến nỗi tỏ ra tức giận như thế. Tài nghệ không bằng

người mà thôi, nên nhận thức được. Nhưng làm cho toàn bộ người xem trên thế giới, kể cả là bờ liễu, thậm chí cả pháp giới của Tần Châu, thủ đoạn của hắn quả thực cũng có chút ác độc. Quan trọng nhất là: Ba Gia Cát Thu Lương này ngay cả mặt của lão gia tử cũng bị đánh tới. Dù sao bộ thư pháp kia của Liễu Tô cũng bị lão gia tử chụp lại. Mà hiện tại Chư Cát Thu Lương viết nội dung tương tự như nhau, nhưng trình độ thư pháp lại càng tốt, điều này chẳng phải làm cho lão gia tử rất lúng túng hay sao? Trong lúc trong lòng Lâm Tri nhìn về phía lão gia tử. Thị lực của hắn không tệ, lại không nhìn ra được trên mặt lão gia tử có cái gì. Nhưng dựa theo những gì mà phán đoán đối với lão gia tử., Lâm Tri xem chừng gia gia của mình sẽ tức giận. Bởi vì như vậy, có vẻ như hắn coi như bảo bối mặc bảo bối, bị Gia Cát Thu trực tiếp giáng cho không đáng giá.... Trung Châu đại biểu cho đoàn. Mắt thấy sách pháp của Gia Cát Thu đã hoàn thành, lập tức kích động lên! “Còn phải là Gia Cát lão sư!” “Chữ của lão tiên sinh càng tinh diệu!” “Đây là Lam Tinh thư pháp đương đại trình độ cao nhất!” “Nội dung then chốt là thư pháp, khiến cho toàn bộ thư pháp của Tần Châu đều không ngẩng đầu lên nổi!” Lão tiên sinh là đại biểu cho toàn bộ thư pháp giới Trung Châu chúng ta có một lớp cơ bắp nhỏ!” “Ha ha ha!”, “Sau này người của Tần Châu, thấy thư pháp giới của Trung Châu chúng ta tự nhiên sẽ có một chữ thiên nhiên thắp!”, Lập tức dẫn tới sự tán thưởng của đại biểu đoàn các châu! Hàng chữ này thật quá tốt! Bất luận là thưởng thức giá trị hay là giá trị đều cực cao, bởi vì toàn bộ thước thường đều được thu thập hết, liếc mắt nhìn qua đều rất đẹp mắt! Đây cũng là trạng thái của Gia Cát Thu Lương! Kiện chữ này, chất lượng đã đạt tới trình độ đại biểu của hắn! Người chủ trì kích động tiến lên, sau khi cùng Gia Cát Thu Lương nhẹ giọng trao đổi vài câu, đột nhiên cao giọng nói: “Đấu giá chính thức bắt đầu, Chư Cát sư phụ định ra giá khởi điểm là hai ngàn sáu trăm vạn!” Âm âm! Toàn trường biến sắc! Liễu thân tức muốn hộc máu! Thù lớn cỡ nào Gia Cát thất phu người phải giẫm ta như vậy! Phải biết rằng Liễu Cát thất phu định đấu theo ta như thế nào!, Hôm nay đấu giá tối cao, cũng chính là hai ngàn sáu trăm vạn, mọi người vốn tưởng đây đã là giá cao nhất trong số tất cả các vật đấu giá hôm nay rồi, kết quả không nghĩ tới Gia Cát Thu Lương nửa đường giết ra, hơn nữa giá khởi điểm tác phẩm chính là hai

ngàn sáu trăm vạn! Cái này hầu như là nói cho tất cả mọi người: tác phẩm Gia Cát Thu Lương của ta, giá trị vượt xa bộ thư pháp kia của bờ Liễu, thư pháp đáng giá nhất của Tần Châu, ở chỗ ta cũng chỉ là bắt đầu mua mà thôi! Mọi người ở đây đều đọc hiểu ý tứ! Người xem của các châu cũng hiểu ý! Tranh cãi! Các loại tranh tranh tranh tranh! “Ta đã bao lâu như vậy chưa từng thấy hung hăng như vậy!” “Hôm nay nhìn thấy” Chư Cát lão gia tử rất có tính cách!” “Ta cảm thấy rất quá phận với loại cường giả đỉnh cấp kiêu ngạo này!” “Bọn chúng dẫm thật mạnh dưới chân Liễu Cáp!” “Bình thường, đây là châu và châu chiến tranh!” “Chuyện tử thí ở châu với châu, ta đấu với các châu một chút cũng là bình thường!” “Ba ngàn bốn trăm vạn!”, tất cả mọi người phải thừa nhận, Trung Châu thư pháp là Lam Tinh đệ nhất!” “Đây là mục đích của Gia Cát!”” Hấn không sợ ai giá cao như vậy sao? “Có người nói vậy, nhưng một khắc sau, sự thật đã chứng minh! Bắt đầu với giá này, đám phú hào vẫn tiếp tục mua, “Hai ngàn tám trăm vạn!” “Ta ra ba ngàn hai trăm vạn!” “Ta ra ba ngàn hai trăm vạn!” “Ba ngàn bốn trăm vạn!” “Còn có người muốn tăng giá?” “Ba ngàn tám trăm vạn!” “Ba ngàn tám trăm vạn!” Đám phú hào này vô cùng điên cuồng tranh giá, đảo mắt đã có người kêu tới bốn ngàn vạn!, Toàn bộ mọi người đều im lặng, không ai ra giá cả. Bởi vì đám phú hào Tần Châu đều hiểu được tính chất của chuyện này đã thay đổi. Chuyện này không chỉ đơn giản là lấy được một bức mặc bảo. Đây là tranh chấp giữa Tần Châu và Trung Châu, Gia Cát Thu Lương rõ ràng là muốn dùng thư pháp vô địch, chân đạp khắp giới sách của Tần Châu. Hôm nay hễ có phú hào Tần Châu dám ra tay mua sách của Gia Cát, tất nhiên sẽ trở thành công địch của toàn bộ Tần nhân! Lâm Chiêu Mục hờ hững nhìn như vậy, cho dù công phu dưỡng khí rất tốt, mọi người cũng có thể đoán được tâm tình của hấn giờ phút này rất kém cỏi. Quyển sách của Liễu Tổ bị Lâm Chiêu Mục ném qua. Hiện tại Cát Lương chân đạp thư pháp của Liễu Giang. Tình cảnh của Lâm Chiêu Mục tự nhiên lộ ra lúng túng. Dự đoán sau này hấn cũng rất xấu hổ khi lấy tác phẩm học pháp của Liễu Bá bờ ra trưng bày., Bởi vì phương diện thư pháp mà Gia Cát Thu Lương viết cũng giống như vậy. Ví dụ không thỏa đáng chính là: thư pháp trên tay Lâm Chiêu Mục, dường như đã trở thành hàng hóa. Hiện tại sách pháp của Gia Cát Thu Lương, việc tranh đoạt trong hội

đầu giá càng lúc càng khốc liệt, giá trị của bộ sách trên tay Lâm Chiêu Mục càng lộ ra giá rẻ hơn... “Năm ngàn vạn!” “Năm ngàn ba trăm vạn!” “Năm ngàn vạn!” “Lục thiên vạn!” “Lục thiên vạn!” “Lương tranh gay, phú hào Trung Châu giống như đánh gà chọi vậy, tựa hồ bức thư pháp này không chỉ đơn giản là một bức thư pháp! Kết hợp với sự kiện Gia Cát Túc chân giẫm lên thư pháp giới Tần Châu, bức thư pháp này đã có ý nghĩa đặc thù nào đó! Cái giá trị phụ trợ này mới là khao khát nhất của các phú hào Trung Châu! Cuối cùng, thủ lĩnh của Trung Châu ra tay!, “Đây là giá cao nhất của tác phẩm thư pháp Chư Cát Thu Lương!” - internet của Trung Châu bây giờ đã sôi trào! “A, chứng kiến tiền sách!” “Đây là giá cao nhất của tác phẩm thư pháp gia đương đại!”” Gia Cát sư phụ, xin nhận một lạy của ta!” “Chân đạp thư pháp giới Tần Châu, sư phụ của Gia Cát cực đẹp trai! “Chư Cát sư phụ là anh hùng Trung Châu!”” “Liễu Tổ Phong thư pháp của Tần Châu quả thật rất mạnh, nhưng Chư Cát sư phụ mới là thư pháp chi thần! “Đệ nhất!” “Thập Nhất!” “Chúng ta Trung Châu tiền công tử tiền tài nổi tiếng đến nhất trong nháy mắt!” “Còn có ai!”, mạng lưới của Tần Châu lại là một mảng phần nộ! “Làm ta tức chết!” “Bắt nạt thư pháp giới Tần Châu chúng ta không có ai sao?”” Gia Cát này nhìn phong độ nhanh nhẹn, làm sao mà không chú ý như vậy!” “Bhươn bán sách với “Lương Tái Hoa” của Tần Bình An “Vạn Giới vô địch”., Thật sự quá thái quá rồi!... Trên đài, người chủ trì giao dịch đã thành hôn! Gia Cát Thu Lương lên đài nói chuyện. Gia Cát Thu cười cười nói: “Có thể vì từ thiện mà góp chút sức, ta rất vinh hạnh, truyền thừa mấy ngàn năm của thư pháp Trung Châu, có thể nói là bác đại tinh thâm, ta cũng chỉ lấy được vài phần chân truyền, cảm tạ các vị nâng đỡ yêu mến, cũng hy vọng các thư pháp gia ở Tần Châu có thể cố gắng nhiều hơn, có thể vì sự nghiệp từ thiện mà cống hiến lớn hơn.” Nghe những lời này, người xem Tần Châu thật sự muốn bùng nổ! Đám phú hào Tần Châu cũng là tập thể mặt đen., Không nói một lời! Gia Cát Thu Lương có ý gì đây? Chúng ta vì từ thiện mà cống hiến không bằng người sao? Đám người thư pháp Tần Châu còn cần cố gắng nhiều hơn? Những câu này nghe Quan Miện Đường Hoàng thật ra mỗi câu đều cực kỳ chói tai! Thậm chí Liễu bờ cảm giác người này, mỗi câu nói đều như đâm thủng lồng ngực của mình, tức giận đến mức toàn thân phát run!” Lão Liễu, quên đi.” Trần

Lăng thở dài vỗ vỗ cánh tay Liễu Biên Biên Biên. Đám người Triệu lão thái thái không nói gì, ngược lại Chu Hàn lại nhỏ giọng mắng: “Mẹ nó, bây giờ đột nhiên Lâm Tri đột nhiên nói: “Lão Chu, giúp một chuyện đi.” Đây là câu đáp lại của Chu Thái?”, Chợt nhớ tới hai vị này đều là “ông Chu”. Rõ ràng chính mình muốn chào hỏi Chu Thái, hai người cũng có chút lúng túng, nhưng mà sự xấu hổ này cũng không kéo dài quá lâu. Bởi vì Lâm Tri Bạch nói tiếp: “Làm phiền hai người ai đi nói với chủ sự, Tần Châu chúng ta cũng thêm một phần vật phẩm đấu giá.” Mọi người sững sốt, “Chúng ta làm gì thêm vật phẩm đấu giá chứ?” Lâm Tri nói: “Ta cũng viết một bức tác phẩm thư pháp nữa mà.” Vừa nói ra câu này, mọi người đều sững sốt một chút, còn Trần Lăng và Liễu bờ Liễu thì lại nhìn nhau cười khỏ. Bạch Đế lão sư, coi đi.” Trần Lăng lắc đầu nói: “Thư pháp của Chư Cát Thu Lương, chúng ta quả thật không sánh bằng.”, “Thư pháp của sư phụ Bạch Đế, đương nhiên ưu tú, nhưng cảnh tượng hôm nay, là không viên mãn.” Thật ra hai người muốn nói là: Thư pháp của Gia Cát Thu Lương quá mạnh, là người đứng đầu trong lam tinh thư pháp! Tuy trình độ của Bạch Đế người không tệ, nhưng so với hắn còn có chênh lệch, đừng có leo lên để tự rước lấy nhục.” Lâm Tri Bạch kiên trì nói, hôm nay hắn có lý do không thể không ra tay. Chư Cát Thu lạnh lùng đập lên toàn bộ thư pháp của Tần Châu., Lâm Tri Bạch thật ra là có thể bỏ qua, mặc dù trong lòng hơi khó chịu. Nhưng ai bảo lão gia tử vỗ tác phẩm bờ liễu chứ? Hành vi của Gia Cát Thu Lương, trong nháy mắt đã đem lão gia tử nhà mình đặt ở một vị trí vô cùng lúng túng. Lâm Tri cảm thấy, mình là tôn tử của Lâm Chiêu Mục, như thế này nhất định phải lật lại cục diện cho lão gia tử! Đặc biệt là dưới tình huống lão gia tử đã gửi tín hiệu ra bên ngoài, phải để cho mình đi tiếp hành. Lâm Tri Bạch càng không thể khiến cho một nhà thư pháp Trung Châu làm mất mặt lão gia tử ngay trước mắt mọi người trên thế giới này. Lão nói, quân nhục thần chết. Giữa các quan lại như thế, giữa ông nội thì càng không cần phải nói. Chu Thái tựa hồ đoán ra ý tưởng của Lâm Tri Bạch., Giọng nói cay đắng nói: “Ta biết lão sư của Bạch Đế vốn muốn thay ông nội của người tìm lại lời đài, chuyện này quả thật có chút xấu hổ, nhưng hôm nay chúng ta không thể quá xúc động, càng không thể tranh giành bằng phách khí được...” Được rồi, thứ muốn lấy chính là tranh khí phách,

nhưng chủ yếu là đấu không lại người ta a! Nhưng ngay khi đám người Chu Thái có ý định khuyên bảo, Chu Hàn lại đột nhiên đứng dậy, tiến thẳng về phía chủ trì! “Chu ca vương!” “Thời điểm mọi người hồi thần, Chu Hàn đã đi tìm người chủ trì đàm phán, cái loại này thật sự khiến người chủ trì mất mặt! Tên này có chút căm giận, cảm giác vinh dự tập thể của lão Tàn quá mạnh mẽ. Chưa từng nghĩ tới Lâm Tri Bạch có bản lĩnh lật bàn hay không!, Nhìn thấy điểm hy vọng là sẽ vọt tới! Cũng không biết Chu Hàn có nói gì nữa. Dù sao về mặt của người chủ trì này vô cùng phấn khích, sau khi sắc mặt biến ảo mấy lần, người chủ trì kia về mặt ngưng trọng gật gật đầu với Chu Hàn, sau đó nhìn thoáng qua hướng đại diện của Tàn Châu. Ngay sau đó, người chủ trì cất bước, một lần nữa lên đài nói: “Các vị, ta còn phải tuyên bố một tin tức, đó chính là sau khi kế Trung Châu tạm thời tăng thêm một phần vật phẩm đấu giá, Bạch Đế lão sư của Tàn Châu chúng ta cũng quyết định tạm thời sáng tác một bức thư pháp mới, trở thành vật đấu giá của Tàn Châu!” Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh ngạc đến ngây người! Mí mắt Lâm Chiêu Mục đang biểu thị đoàn người bên này nhẹ nhàng run lên!, Liễu Cáp và Trần Lăng càng không biết nên làm gì. Nguy rồi! Mộc đã thành thuyền rồi! Người chủ trì đã lên tiếng, Bạch Đế kia chắc chắn sẽ tới! Nói một cách bình tĩnh, hai người đều thừa nhận sách pháp của Bạch Đế thật sự lợi hại, nhưng Bạch Đế thư pháp lại không bằng Gia Cát Thu Lương, đây cũng là kết quả mà hai người nhất trí nhận định! Hiện giờ Bạch Đế đi lên, trình độ thư pháp của hắn không bằng Gia Cát Thu Lương, đó là giúp Tàn Châu tìm lại mặt mũi sao? Không, điều này sẽ chỉ làm làm cho tình cảnh càng xấu hổ hơn! Nhưng Lâm Tri Bạch lại chẳng nói gì, chỉ cất bước lên đài, gọi ra hệ thống “Vút đỏ, tăng điểm!” “Đưa mắt nhìn cực hạn của ngươi!” Lâm Tri Bạch hiện tại có tổng cộng ba mươi kỹ năng! Theo ý nào đó, ba mươi điểm kỹ năng còn có liên quan tới lão gia tử, hiện giờ cũng coi như lão gia dùng sách trắng, sách vở của Lâm Tri Bạch Hà là tám mươi điểm. Sách pháp của Gia Cát Thu Lương là chín mươi điểm! Đây là thông pháp tác của Lâm Tri Bạch đã khiến hệ thống của hắn kết hợp lại. Muốn

Chương 326: Lan Đình tự động xuất thế! Chỉ trong chốc lát, Lâm Tri Bạch đã xuất hiện trên đài.

Trong kính đặc tả, dáng người cao ngất tuấn lãng phảng phất như người từ trong truyện tranh đi ra.

Khu phú hào.

Những phú hào quen biết với Lâm Chiêu Mục sôi nổi mở miệng:

“Bạch Đế?”

“Đây là tôn tử của Lâm Đông ư?”

“Hắn cũng muốn tạm thời gia tăng vật phẩm đấu giá?”

“Hơn nữa cũng muốn tại chỗ tiến hành sáng tác thư pháp sao?”

“Lâm Đông có một đứa cháu ngoan, đây là muốn thay Lâm Đông kiếm thẻ diện đây.”

“Theo ta được biết, tôn tử của Lâm Đông, cũng rất am hiểu thư pháp.”

“Có nghe thấy.”

“Tâm ý của hài tử là tốt, nhưng cảnh tượng này không dễ ứng phó.”

“Còn trình độ của Gia Cát Thu Lương...”

Mấy phú hào ngày hôm qua được Lâm Chiêu Mục mang theo cùng nhau ăn cơm với Lâm Tri Bạch ánh mắt chớp động.

Hôm qua trông đứa nhỏ này có vẻ rất chững chạc.

Không nghĩ tới hôm nay nhìn thấy gia gia chịu thiệt liền thiếu kiên nhẫn.

Bất quá cuối cùng cũng có lòng hiếu thảo, cho nên mấy vị này cũng không nói thêm gì, chỉ là muốn trong chốc lát cố vũ chút thôi.

Cho dù là sách của Lâm Tri Bạch, cũng không lạnh bằng Gia Cát Thu, nể mặt Lâm Chiêu Mục, mọi người cũng sẽ cố gắng nâng giá lên.

Coi như là bán nhân tình của Lâm Chiêu Mục đi.

Mà phú hào các châu khác đương nhiên cũng không nhận ra Lâm Tri Bạch, bao gồm cả đại biểu châu khác đối với Bạch Đế

cũng có chút xa lạ, rất nhiều người đang châu đầu ghé tai hỏi thăm lẫn nhau.

“Người trẻ tuổi này là ai?”

“Không quen biết.”

“Thư pháp gia của Tần Châu?”

“Ta cũng có nghe thấy, đây là một đại tài tử của Tần Châu, nghe nói trình độ của thi từ, và thực lực của thư pháp đều không kém, hình như hẳn còn là cháu trai của ông trùm giàu giải trí Tần Châu Lâm Chiêu Mục.”

“Ha ha, đây là đang hả giận cho gia gia hấn sao?”

“Thư pháp của người trẻ tuổi kia có mạnh đến đâu cũng không xứng khiêu chiến Gia Cát Thu Lương, đúng không?”

“Liễu Chu là đệ nhất nhân thư pháp của Tần Châu, đều kém Gia Cát Thu Lương Sinh một bậc!”

“Tuổi trẻ khí thịnh mà thôi.”

“Hiện tại người trẻ tuổi vẫn không biết cái gì gọi là trời cao đất rộng a.”

“Muốn thể hiện trước mặt gia gia của nó mà thôi.”

“Đáng tiếc a, sẽ càng làm cho tình cảnh của gia gia hấn xấu hổ hơn.”

...

Phòng trực tiếp.

Người xem Tần Châu sợ ngây người, mọi người không ngờ Bạch Đế lại đột nhiên lên sân khấu, hơn nữa còn muốn sáng tác tác phẩm thư pháp ngay tại chỗ!

“Đây là làm gì vậy?”

“Bạch Đế quá xúc động, mặc dù biết hẳn là một mảnh tốt lành, thư pháp của hẳn cũng quả thật không tồi, nhưng sao có thể so sánh với Gia Cát Thu Lương được!”

“Hẳn là muốn giúp Lâm Chiêu, Mục lão gia tử vẫn hồi mặt mũi?”

“Đạo lý ta đều hiểu, nhưng tóm lại phải biết cân lượng của mình!”

“Liều bờ đều thất bại thảm hại, Bạch Đế đi lên thì có thể thay đổi được cái gì?”

“Quá lỗ mãng rồi!”

“Có lẽ Bạch Đế còn chưa ý thức được trình độ của Gia Cát Thu Lương rốt cuộc cao bao nhiêu.”

“Qua đợt này kết quả có thể sẽ rất mất mặt, chỉ hy vọng chênh lệch không quá lớn.”

“Có thể chênh lệch sẽ không nhỏ!”

...

Trung Châu Vĩng Hữu.

“Mau nhìn soái ca!”

“Là minh tinh thần của Tần Châu?”

“Người chủ trì vừa nói hấn cũng muốn sáng tác tại đây sao?”

“Phốc!”

Ngoại hình đẹp trai cũng không thể kiêu ngạo như vậy chứ, hấn cũng xứng học Chư Cát Thu Lương thầy dạy học thư pháp ở hiện trường ư?

...

Tề Châu.

” Soái trai này điên rồi sao?”

“Kẻ khiêu chiến Gia Cát Thu?”

“Hấn sẽ thật sự cho rằng mình có thể lật bàn a?”

“Chết cười!”

Quả nhiên trời cao rất công bằng, khả năng anh em này chỉ biết nhan sắc, không có đầu óc thôi sao?

...

Sở châu.

“Đẹp trai quá!”

“Đây là muốn làm anh hùng Tần châu sao?”

“Phốc!”

“Đi lên này chỉ có thể mất mặt a!”

Nếu như Lâm Tri Bạch không còn trẻ như vậy, có lẽ mọi người sẽ cho rằng hắn thật sự có chút thực lực, nhưng còn trẻ như vậy dựa vào cái gì để khiêu khích Gia Cát!

...

Một màn này các châu đều đang nghị luận, người nhà Lâm Tri Bạch đương nhiên cũng nhìn thấy trực tiếp!

Lâm Thắng Thiên: “Đây là Tiểu Hắc?”

Lâm Hi: “Hắn đây là muốn đi lên trút giận cho lão gia tử sao?”

Mẹ lo lắng: “Nhưng thư pháp của hắn, so với Gia Cát Thu Lương chắc hắn còn thú vị hơn nhỉ?”

Cha cười nói: “Tiểu Hắc gia tộc chúng ta đều biết, hắn không phải là tính cách xúc động, không nắm chắc chút nào, thật sự sẽ không cứng đầu như vậy, chúng ta xem đĩa nhỏ này muốn làm gì.”

Mà ở hiện trường.

Gia Cát Thu Lương hơi nheo mắt, nhìn người trẻ tuổi xa lạ trước mắt, tâm niệm hơi động một chút.

Là Bạch Đế của Tần Châu sao?

Gia Cát Thu Lương biết Tần Châu có một người như vậy.

Bởi vì đoạn thời gian trước bạn bè đột nhiên phát cho mình một tấm hình thư pháp người Tần Châu viết.

Là hành thư!

Viết phi thường tốt!

Tốt đến Gia Cát Thu Lương cũng tán thưởng!

Đó là một loại phong cách thư pháp hoàn toàn mới!

Gia Cát Thu Lương nhớ tới bằng hữu từng đề cập qua, tác giả bài thư pháp kia tên là Bạch Đế.

Không ngờ hôm nay, toàn bộ thư pháp pháp của Tần Châu đều bị mình đè ép không góc đầu lên nổi, lại có thể nhìn thấy Bạch Đế.

Cho nên Bạch Đế này muốn cứng đầu?

Hành thư của người này có chút đạo hạnh, đáng tiếc không phải là đối thủ của hắn, lúc này lên đài cũng chỉ có thể là trò cười cho người trong nghề.

Đó là nguyên do.

Gia Cát Thu Lương mỉm cười, cứ nhìn người trẻ tuổi trước mắt như vậy, không chút che giấu thương thức...

Lại khinh miệt!

Lâm Tri Bạch không thèm nhìn Gia Cát Thu Lương, hắn đang chờ giấy và bút mực.

Nhân viên công tác rất nhanh chuẩn bị xong, cửa hàng giấy Tuyên Thành ở ngay trước mắt, đáng tiếc hôm nay không có Chu Thái giúp nghiền nát.

Hử?

Ngoài ý muốn của Lâm Tri là cuối cùng Chu Thái vẫn xông lên, vừa tự mài mực cho mình, vừa nhỏ giọng nói thầm:

“Nếu hôm nay mất mặt ta thì ta đi cùng ngươi.”

Giọng điệu này tựa như phía trước là đầm rồng hang hổ, gã đã thấy chết không sờn, “Có vấn đề thì nói ta là ngươi lên đài đi.”

Lâm Tri cười trắng trợn.

Ta thấy nên cảm động thì tốt, hay là nên tức giận thì các ngươi không tin ta?

Trong chốc lát, Mặc đã nghiền xong, Lâm Tri không nói lời nào, viết chữ cần ngưng thần tĩnh khí.

Khi thư pháp đạt tới cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất hoàn mỹ, Lâm Tri bạch quang là đề bút, liền cảm giác được chỗ cổ tay tựa hồ tràn đầy một loại lực lượng thần kỳ!

Đương nhiên điều này có thể là ảo giác.

Bất quá loại cảm giác bút lông cầm trong tay dễ dàng sai khiến, lại không thể lừa người.

Như vậy viết cái gì mới tốt đây?

Đúng rồi, Liễu Cáp viết kiến thức thời cổ đại.

Đây không phải là trùng hợp sao, Vương Hi chi có một thiên sách cổ đại kiến văn, liền được xưng thiên hạ đệ nhất hành thư đấy!

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch viết ra chữ đầu tiên trên giấy Tuyên Thành.

“Vĩnh”

Chữ này vừa thốt lên.

Bên phía đại biểu đoàn Yên Châu có nhà thư pháp khế cười nói:

“Hành thư a.”

“Hắn phàm là viết hay không viết hành thư, một hồi cũng không đến mức mắt mặt quá lớn.”

“Kẻ khiêu chiến Gia Cát Thu...”

“Ta chỉ có thể nói rằng, người trẻ tuổi Tần Châu này dũng cảm đáng khen.”

“Chữ này thế nào?”

“Đương nhiên tốt, bất quá còn phải xem thêm một chút.”

Thật ra chỉ một chữ thôi thì không nhìn ra được quá nhiều môn đạo.

Nhưng Gia Cát Thu Lương lại nhìn chăm chăm vào chữ thứ nhất Lâm Tri Bạch viết xuống, trong lòng bỗng nhiên nảy dựng, không hiểu sao lại có chút khẩn trương.

Chữ này không đúng!

Người bên ngoài nhìn không ra nhiều lắm, nhưng Gia Cát Thu Lương đã nhìn ra được, trong câu nói này có đạo hạnh sâu không lường được, cực kỳ đặc biệt!

Tập trung nhìn lại.

Gia Cát Thu Lương bỗng nhiên cảm giác trên người Lâm Tri Bạch tựa hồ tản mát ra một loại khí tức rất huyền diệu!

Loại khí tức này không thể miêu tả rõ được!

Nhưng điều này lại làm cho Gia Cát Thu lạnh lẽo hết hồn!

Giống như giờ phút này đang vung hào quang của một người trẻ tuổi là một sự tồn tại cực kì khủng bố!

Cảm thụ huyền học vi diệu như vậy, thực khiến người ta không hiểu, chính Gia Cát Thu Lương cũng cảm thấy không hợp lẽ thường, nhưng loại cảm giác này là chân thật!

Cái thứ hai.

Lần thứ ba.

Thứ tư.

Chữ ‘Bạch’ của Lâm Tri Bạch càng viết càng nhiều!

“Vĩnh hòa cửu niên, tuổi tại am sừ ô sừ, cuối xuân chi sơ, tại trúc sơn chi lan đình, tu chi âm, tu oanh sự tình. Quần hiền tất đạt đến, ít trường hàm, yêm tập. Nơi đây có núi cao trùng điệp, mậu lâm tu trúc, lại có thanh lưu kích chảy, mang theo hai bên, dẫn đến lưu thông khúc thủy, liệt vào hàng thứ yếu. Mặc dù không có sự cường thịnh của ống tay áo trúc, một hơi ngâm nga, cũng đủ để thông suốt u tình.”

Đây là “Lan đình”!

Cái gọi là chữ “Vĩnh Hòa chín năm” ở thế giới này Lâm Tri viết, đương nhiên không giống với kiếp trước, chỉ là niên hiệu trùng hợp gặp nhau mà thôi, về phần thế giới này có hoa lan gì đó trên rập rập rập hay không Lâm Tri Bạch liền không thèm để ý, loại miêu tả kiến lục cổ đại này, bản thân chính là chữ nhật ký, mọi người nhìn thấy cũng chỉ cho rằng đây là đoạn lạc mình nhìn thấy trong điển tịch cổ đại nào đó sẽ không nghĩ tí mĩ, bao gồm nội dung vừa rồi của Liễu Cát Thu Lương và Gia Cát Thu Lương, cũng không có ý tứ giống như vậy, dù sao thì mọi người không phải chú ý nội dung, mà là bản thân thư pháp!

Quyển sách pháp kia bản thân như thế nào?

Hàn Châu đại biểu đoàn, mắt thấy Lâm Tri Bạch viết xuống đoạn đầu tiên, bên này có một đại sư thư pháp chột mở to hai mắt nhìn!

Hành sách!?

Phồn thể!?

Kiến Văn Lục!?

bối cảnh cổ đại!?

Chư Cát Thu Lương cố ý viết nội dung giống như Liễu Bờ!

Nội dung của thư pháp của người trẻ tuổi này tuy khác với Gia Cát Thu Lương, nhưng hình thức lại giống y hệt!

Đáng sợ nhất chính là chữ này!

Chữ như vậy, sao có thể như thế được!

Bên cạnh có người chú ý tới phản ứng của đoàn người Nội Thư Pháp Đại Sư.

“Làm sao vậy?”

“Vương lão sư?”

“Tại sao ngài không nói lời nào?”

“Chữ này rất lợi hại sao?”

...

Triệu Châu đại biểu đoàn.

Một thư pháp nào đó, mọi người đột nhiên đứng dậy!

Sau đó càng ngày càng nhiều thư pháp đứng dậy!

Hiện trường, hai mắt các thư pháp nhà nhìn chăm chăm màn hình!

Bạch Đê tùy tiện vung tay một cái: “Đó là mặt trời, trời sáng rõ khí trong, làn gió ấm áp dễ chịu, ngưỡng nhìn vũ trụ to lớn, cúi nhìn phẩm loại cực thịnh, cho nên rong ruổi trong lòng, đủ để nghe cực chăm chú. Vui sướng, tướng mạo của phu nhân, một đời, hoặc lấy chư hoài ôm, ngộ ngôn trong một phòng; hoặc bởi vì được ký thác, ngoài hành vi phóng dăng!”

Những ánh mắt này bắt đầu biến hóa!

Thân thể những người này bắt đầu run rẩy!

Đồng dạng những người đồng thời cũng chú ý tới dị dạng của đám đại sư thư pháp, không khỏi ngơ ngác nhìn nhau.

Tình huống như thế nào?

Cảnh tượng tương tự cũng xảy ra ở đại biểu cho Ngụy Châu.

Chính xác mà nói thì lúc này các nhà thư pháp đại biểu cho các châu đều ngồi không yên!

Mà giờ phút này Lâm Tri Bạch đã hoàn toàn tập trung vào trong đó, căn bản bất chấp những thứ khác, giống như chạm đến tâm tình năm đó khi thư thánh viết xuống ‘Hoa Lan Đình’.

Cảm thán!

Đau thương!

Bình tĩnh!

Thoải mái!

Nghe nói trước khi Vương Hi Chi viết xuống 《Lan đình trật tự》 u uổng chút rượu, cho nên thời điểm sáng tác bức thư pháp này, cả người là trạng thái ngà say, Lâm Tri Bạch lên sân trước vẫn chưa uống rượu, nhưng lại cảm giác có chút say mê, đây là cảnh giới thiên nhân hợp nhất sao?

Đây chính là cảnh giới của thư pháp hoàn mỹ sao?

Lâm Tri Bạch không biết mình viết hay không phải thư pháp.

Lâm Tri Bạch thậm chí còn quên mình đang viết chữ, cổ tay hấn treo cao, màu mực đơn thuần rơi vào trong mắt hấn, vậy mà diễn dịch ra ngàn vạn sắc thái kỳ diệu.

Hành vân lưu thủy.

“Mặc dù lý thú vạn thù, yên tĩnh khác nhau, lúc nàng gặp được, tạm thời ở mình, nhanh nhẹn tự túc, không biết già sắp tới; càng như vậy mệt mỏi, tình tùy sự thiên, cảm khái hệ. Hương chi sở hứng, ngửa mặt lên trời, đã là trần tích, còn không thể không cao hứng, hướng chi ngấn ngủi tùy hóa, cuối cùng cũng hết! Cổ nhân nói: tử sinh cũng lớn rồi. Há không phải không đau lòng!”

Đau quá!

Khoái tai!

Thì ra viết chữ cũng có thể trở thành một loại hưởng thụ, Lâm Tri Bạch Nhạc ở trong đó, cơ hồ quên đi thân ngoại hết thảy,

hắn đã siêu thoát, đây chính là thư thánh cảnh giới!

...

Đương nhiên.

Không phải ai cũng biết thư pháp.

Cho nên người có phản ứng đầu tiên chính là đám thư pháp gia đại biểu các châu đoàn.

Có điều khi chữ dưới ngòi bút của Lâm Tri càng viết càng nhiều, ngay cả những người không hiểu thư pháp tại hiện trường cũng dần dần bị chấn động!

Rất vi diệu!

Thực thần kỳ!

Thực quý dị!

Đó là một loại rung động đến từ nghệ thuật!

Không giải thích được mà lại đi thẳng vào sâu trong tâm linh mọi người!

Đại biểu các châu bắt đầu tập thể biến sắc, nhất là đại biểu đoàn Trung Châu!

Dưới đài là những phú hào đến từ các châu thông qua màn hình đại biểu diễn, ánh mắt dán chặt vào thư pháp cũng dần dần trở nên nóng rực, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu tăng thêm!

Hiện trường có một người tính là một người!

Bất kể là hiểu hay không hiểu pháp môn đều chấn động!

Bọn họ đã lĩnh hội được sự mị lực của bức thư pháp này!

Hoặc có thể nói, mê lực của bộ thư pháp này càng hoàn chỉnh thì càng không cách nào ngăn cản được, nó chói mắt như một chùm sáng trong bóng tối vậy!

“Trời ơi!”

“Không thể như vậy được!”

Vì sao lại như vậy, đây đều là chữ gì a, vì sao lại khiến người ta nổi da gà!

Cũng nổi da gà tương tự, còn có vô số người xem các châu đang xem trực tiếp, đương nhiên trong đó kích động nhất vẫn là người xem Tần Châu!

“Má ơi!”

“Bộ thư pháp này!”

“Ta muốn quỳ!”

“Rõ ràng là tại thi từ ta đã đọc sách pháp của Bạch Đế! Vì sao cảm giác lần này lại hoàn toàn khác nhau! Điều này không thể được!”

“Quá chấn động mà!”

“Ta tê cả da đầu rồi!”

“Chữ này cảm giác thần rồi!”

“Thư pháp của Bạch Đế tiến bộ rồi?”

“Ta có cảm giác lần trước Bạch Đế dùng thư pháp vả mặt đám văn nhân kia còn chưa dùng toàn lực, đây mới là thực lực chân chính của hắn, đây mới là trình độ thư pháp chân chính của hắn!”

Nhất định là giấu tài rồi!

Lần trước cuối cùng Bạch Đế vẫn ẩn giấu thực lực!

Rõ ràng trình độ thư pháp của hắn so với thi từ hội hiện ra còn biến thái hơn, chỉ là đối thủ quá yếu, hắn chỉ thoáng xuất thủ đã không đạt tới cực hạn cuộc đời văn nhân kia!

Trong mắt người xem Tần Châu:

Đây chính là lời giải thích duy nhất!

Mà trên đài Lâm Tri Bạch vẫn như cũ rông bay phượng múa, cũng không biết thư pháp mạng bạn đều cho mình tiến bộ lần nữa, trong đầu bỏ sung một cái giải thích cực kỳ hợp lý!

Bắt đầu kết thúc thôi.

“Mỗi khi nhìn thấy người xưa, nếu hợp nhất một khúc, chưa chắc không được lâm văn ân ủi, không thể nói bằng lời. Cô tình biết một chết sống như hư, Tề Bành Dung làm xằng làm bậy, sau này tầm mắt hiện tại, vẫn còn nhìn xa ngày xưa. Bi phu! Lúc người xưa liệt kê, ghi lại những gì kể, tuy trên đời có

những chuyện khác nhau, cho nên mới hưng phấn, suy cho cùng. Người tuần tú phía sau, cũng sẽ có cảm tình nhã nhặn.”

Rốt cuộc!

Viết xong rồi!

Lúc Lâm Tri trắng xoá, j+ đọc sách, Kỳ K. Sạt xe, đột nhiên có cảm giác phía sau lưng có chút ẩm ướt, rõ ràng quyển lịch văn cổ đại này cũng chỉ có 324 chữ, nhưng lại hao phí lượng lớn tinh lực của mình, bởi vì đây chính là tác phẩm đại biểu của Thánh Vương Hi Chi!

Bởi vì đây chính là “Lan đình”!

Bởi vì đây chính là hành thư đệ nhất thiên hạ trong truyền thuyết!

Chỉ là sau khi viết xong, Lâm Tri Bạch đột nhiên phát hiện hiện hiện trường tĩnh mịch đến đáng sợ.

Thậm chí cả người chung quanh cũng đều nhìn mình, từng đạo ánh mắt kia giống như đang nhìn quái vật gì đó.

Ngay cả Lam Tinh thư pháp đệ nhất nhân Gia Cát Thu Lương, giờ phút này cũng giống như là mất hồn, cả người cứng ngắc, cứ như vậy nhìn chăm chăm vào 《Lan Đình Hành》.

Tê ~

Lâm Tri Bạch hiếm khi chột dạ một chút.

Hôm nay cái này bức khả năng giả bộ có hơi lớn?

(Bản chương xong)

Chương 327: Lam Tinh Đệ Nhất thư pháp gia! Thư thánh vương Hi Chi 《Lan Đình Hành》, nội dung vui đến từ bi đến bi, kỹ pháp của nó bang bang bao la hùng vĩ thiên hạ vô song, văn tự thảo xà xám tuyến phục mạch ngàn dặm, bút họa của nó hồn nhiên thiên thành xảo đoạt thiên công, như thế mới có thể xưng là thiên hạ đệ nhất hành thư!

Kiếp trước vô số thư pháp đại sư có ý đồ đi đến dãy núi Lan Đình Lâm Truy nhưng không ai có thể phục chế.

Lúc này Lâm Tri Bạch lại có thể!

Bởi vì Lâm Tri Bạch hiện tại đã đạt tới cảnh giới thư pháp hoàn mỹ thiên nhân hợp nhất, còn đạt được truyền thừa hoàn chỉnh của Vương Hi Chi, theo ý nào đó mà nói hẳn hiện tại tương đương với thần thư pháp, một chữ “thần” này không hề khoa trương chút nào, cho nên hiện trường an tĩnh.

Tất cả người xem trực tiếp đều yên tĩnh.

Trong yên tĩnh như chết, ống kính hiện trường từ các góc độ khác nhau triển lãm ra bức thư pháp này.

Người xem ngoại hành ngơ ngác nhìn ống kính hiện ra các loại góc độ, chỉ cảm thấy bức chữ này thật sự là thần kỳ, đơn giản giống như tiên nhân bút, nhìn tới khiến cho tâm thần người chân động, nhưng để cho bọn họ cụ thể đánh giá nội dung, từng người lại không biết nên nói từ đâu.

Mà người trong nghề nhìn thấy lại là kết cấu, kết cấu, hay là kết cấu!

Thư pháp của Bạch Đế đã làm được cực hạn phong cách đặc biệt đó, loại cực hạn này thể hiện trên kết cấu của hiện tại!

Trong đó có rất nhiều cấu trúc chữ quả thực làm cho người ta bất ngờ!

Các nhà thư pháp dù thế nào cũng không thể nghĩ được vì sao lại có thể đặt bút như vậy!

Nhưng sau khi Bạch Đế viết ra, lại có thể khiến cho toàn bộ thư pháp gia đều sáng tỏ thông suốt!

Nhất là chữ “Chi”!

Lúc này Gia Cát Thu Lương gần như toàn bộ chú ý vào chữ “Chi”!

Kết cấu kiểu chữ này, có thể nói là điểm kinh khủng nhất trong thiên thư pháp này của Bạch Đế!

Bởi vì trong bản thư pháp này, chữ “Chi” xuất hiện 20 lần!

20 chữ “Chi” này giống như một điệu múa vô cùng đẹp đẽ động lòng người!

Bởi vì mỗi chữ “Khai” đều là cách viết khác nhau, tượng trưng cho thân thể và vẻ đẹp khác nhau.

Tỷ như “Mộ xuân chi sơ”.

Nhiều điểm giống như vẽ ngang, điểm ngang kéo rất rõ ràng, xoay xoay tròn, kiềm chế bút nội liễm thu phong, vải trắng cân xứng.

Tỷ như ‘Hội tại sơn chi lan đình’ ——

Xoẹt ẹt ẹt ẹt, sắp xếp lại thành một đường, khiến cho bút có chuyển, nhẹ bút ra tay, vải trắng trên dưới chặt xuống?

Ví dụ như “Ngẩng mặt xem vũ trụ to lớn”

Xử lý ngang ngược với lần thứ ba là cùng một nhịp với Phương Khai.

Lại ví dụ như ” phẩm phát chi đức”, điểm ngang chiết bút nhẹ nhàng, đến khi nét bút dần dần ổn trọng lấy trán vững vàng thu lại, viên mãn dung hòa cùng với nét bút nhẹ nhàng linh hoạt, hình thành so sánh v.v...

Cùng một chữ xuất hiện hai mươi lần viết pháp không một lời!

Sao tên Bạch Đế này có thể làm được?

Gia Cát Thu Lương sắc mặt trắng bệch, ánh mắt hoảng hốt, dùng cách nói mơ hồ để hình dung chính là “đạo tâm tan vỡ”, hần từ trước đến nay tự xưng là đệ nhất nhân của Lam Tinh thư pháp, hôm nay lại bị một thư pháp gia trẻ tuổi như vậy đánh bại!

Gia Cát Thu Lương không hiểu!

Người trẻ tuổi này cho dù từ trong bụng mẹ bắt đầu luyện tập thư pháp, cũng không nên có trình độ thư pháp hoàn mỹ như vậy!

Chẳng lẽ đây là thiên phú?

Ông trời không công bằng a!

Gia Cát Thu Lương không cách nào chấp nhận, sự thật bày ra trước mắt khiến cho hắn không thể không tiếp nhận, mình đích thực bại bởi người trẻ tuổi trước mắt này!

Đối phương mới thật sự là lam tinh thư pháp đệ nhất nhân!

...

Bên cạnh.

Người chủ trì kinh ngọc nuốt nước miếng, hỏi: “Bức thư pháp này tên là gì?”

Lâm Tri Bạch nói: “Khởi tự Tuyên Lan đình.”

Người chủ trì gật gật đầu, “Ngài định giá là?”

Quy tắc của hội đấu giá từ thiện, cái giá khởi điểm này đều do người bán đấu giá quyết định, Lâm Tri Bạch quyết định bao nhiêu.

“Sáu nghìn năm trăm vạn.”

Lâm Tri Bạch nói ra một con số kinh người!

Gia Cát Thu Lương nghe được lập tức sắc mặt đen sì, mình vừa rồi giẫm lên bờ liễu như thế nào, Bạch Đế này sao có thể giẫm trở lại được ——

Đi ra ngoài lộn xộn cũng phải trả lại!

Nhưng mà giá khởi điểm cao như vậy cũng không sợ lật xe?

Lỡ như không có người mua thì sao?

Gia Cát Thu lạnh lẽo cắn chặt răng, chỉ có thể âm thầm chờ mong người tại hiện trường không biết hàng.

Nếu như lần thứ tự của Kỳ Lan đình lưu chuyển, chính mình hôm nay còn có thể miễn cưỡng bảo tồn mấy phần thể diện!

Người chủ trì hít sâu một hơi.

Chu Thái ở bên cạnh Lâm Tri Bạch cũng nghe mà hãi hùng khiếp vía, tác phẩm của Bạch Đế bắt đầu đầu giá, không ngờ chính là giá thành giao của tác phẩm Chư Cát Thu Lương!

“Xoạt...”

Người chủ trì trầm mặc hít một hơi thật sâu, sau đó cao giọng tuyên bố:

“Các vị bằng hữu tại hiện trường xin chú ý, kế tiếp là vật phẩm đầu giá cuối cùng của hội đấu giá từ thiện ngày hôm nay chúng ta. Bạch Đế lão sư vừa mới sáng tác tác phẩm hành thư ‘Hoa Lan Đình’, giá khởi điểm là sáu nghìn năm trăm vạn!”

Hiện trường người xem: “...”

Trực tiếp xem người xem: “...”

Bạch Đế định giá khởi điểm này là không nể mặt Gia Cát Thu chút nào!

Đám phú hào sẽ mua số sách sao?

Sáu nghìn năm trăm vạn cũng không phải là số lượng nhỏ!

Nhưng mà một khắc sau, sự thật chứng minh, định giá của Bạch Đế rất có nhiều thị trường!

“Bảy ngàn vạn!”

Một phú hào Tề Châu trực tiếp giơ bảng, không chút do dự, sắc mặt thậm chí có chút cuồng nhiệt!

“Tám ngàn vạn!”

Trực tiếp phú hào Sở Châu tăng giá một ngàn vạn!

“Chín ngàn vạn!”

Có phú hào Hàn Châu không cam lòng yếu thế!

“Một trăm triệu!”

Một vị phú hào Ngụy Châu báo xong giá còn cao giọng nói:
“Các vị cho ta chút thể diện, bức chữ này ta thật lòng thích!”

Đáng tiếc khi ngồi ở đây đều là đỉnh cấp phú hào, mọi người
đều không thèm đếm xỉa đến ông ta, nhất là một phú hào Yến
Châu nào đó, thế mà một hơi tặng thêm ba ngàn vạn:

“Một ức ba ngàn vạn!”

Đại biểu đoàn các châu đều tròn tròn mắt!

Gấp hai!

Cái giá hiện tại gấp đôi lần chữ Gia Cát Thu Lương đưa ra!

Then chốt còn chưa có thành giao!

Lại nhìn Gia Cát Thu Lương đã hoàn toàn tự bế rồi!

Tất cả tâm lý may mắn đã hoàn toàn thất bại, trong đám phú
hào này không thiếu người biết hàng.

Cho dù có chút phú hào bản thân không biết hàng, cũng sẽ có
người nói cho bọn họ giá trị của bức chữ này!

Toàn bộ đám đại biểu của Tần Châu đều sững sờ!

Chu Hàn kinh ngạc kêu lên: “Chỉ có một bức chữ thôi sao!”

Trương Hi Dương cảm thán nói: “Trong mắt người đây chỉ là
một bức chữ, nhưng trong mắt một số người, đây đã không chỉ
là một bức chữ!”

Trần Lăng cũng run lên: “Lão sư Bạch Đế thâm tàng bất lộ a!”

Liễu Cáp đầu choáng váng: “Lão sư Bạch Đế rõ ràng có trình
độ như vậy, nhưng trước đó lại không khoe khoang, ngược lại
để cho ta chiếm danh hiệu thư pháp đệ nhất nhân Tần Châu,
bây giờ nghĩ lại thật là hổ thẹn...”

“Bạch Đế lão sư luôn có thể ngoài dự đoán mọi người.”

Triệu lão thái thái tuổi này, gặp qua bao nhiêu sóng to gió lớn
a.

Nhưng từ sau khi gặp được Bạch Đế, lão thái thái sống hơn
nửa đời người mới phát hiện, trải nghiệm trước kia của mình
vẫn chưa đủ!

Mà bên cạnh Lâm Tri Bạch.

Chu Thái chỉ cảm thấy cả người như bay lên!

Chữ viết này làm công lao của ta tăng lên gấp bội!

Ta là mài mực, ta là mài mực!

...

Bên cạnh tranh vẫn đang tiếp tục, có Triệu Châu phú hào đưa quân bài, “Một ức năm ngàn vạn!”

“Có thể đau nhanh một chút hay không, hai trăm triệu!”

Phú hào Trung Châu thế mà cũng tham dự đấu giá, ngoài dự liệu của mọi người, dù sao chuyện này ít nhiều có liên quan đến tranh đấu thư pháp giữa Tần Châu và Trung Châu, trên lý luận mà nói phú hào Trung Châu hẳn là vô điều kiện ủng hộ Gia Cát Thu Lương, tựa như vừa rồi phú hào Tần Châu đều không có ra giá đối với tác phẩm của Gia Cát Thu Lương, ít nhất phải bận tâm đến cảm xúc của người bản châu, nhưng phú hào đến từ Trung Châu này, thật sự là rất thích chữ “Lan Đình” này, nhin hồi lâu cuối cùng vẫn không thể nhin được!

Có người dẫn đầu!

Nhìn thấy có người dẫn đầu, rất nhanh lại có mấy vị phú hào Trung Châu nhin không được, nhao nhao cường thế xuất thủ, tăng giá đều là ba ngàn vạn bước lên!

“Hai ức ba ngàn vạn!”

“Hai ức sáu ngàn vạn!”

“Hai ức chín ngàn vạn!”

“Ba ức hai nghìn vạn!”

Phú Hào Tần Châu không vui, lập tức kêu lên: “Người Trung Châu các ngươi góp náo nhiệt cái gì chứ, đây là tác phẩm thư pháp của Tần Châu chúng ta!”

“Cái gì mà trung châu Tần Châu, nghệ thuật vô châu giới!”

Đám phú hào Trung Châu lý lẽ hùng hồn, đã sớm nghĩ ra lí do thoái thác!

Người xem Trung Châu cũng không biết nói gì, nên trách những phú hào này không kiên trì sao?

Nhưng chuyện này thật sự có thể lớn có thể nhỏ, mặt khác cách nói “Kỹ thuật không châu giới” này cũng quả thật thành lập, giữa các châu bản thân cũng không có thâm cừ đại hận gì.

Mo Mo!

Tần Châu giàu có lập tức cùng chung mối thù, “Bức chữ này không thể rơi vào tay người Trung Châu, đây là mặc bảo thuộc về Tần Châu chúng ta!”

Lúc trước chúng ta chưa từng phách bài hát Gia Cát Thu Lương bao giờ!

Bây giờ các ngươi cũng xứng cùng chúng ta đoạt tác phẩm của Bạch Đế ư?

“Ba ức bốn ngàn vạn!”

“Ba ức bảy ngàn vạn!”

“Ta trả bốn trăm triệu!”

Đám phú hào này tựa như phát điên, chỉ trong chốc lát đã kêu đến bốn trăm triệu công phu của ‘Lan Đình’!

Trong lúc đang điên cuồng tranh giá, đột nhiên một giọng nói vang lên:

“Năm trăm triệu.”

Con số này khiến những phú hào khác ngây ngẩn cả người.

Chết tiệt có ai cuốn như vậy, chúng ta đều tăng lên hai ba ngàn vạn. Chẳng lẽ là khu mộ phần Trừ Khuyết Ương thô ngốc?

Kết quả vừa quay đầu nhìn thấy người ra giá, toàn bộ phú hào Tần Châu đều cười đến đau bụng, bởi vì giờ phút này người ra giá, rõ ràng là thân gia gia của Bạch Đế - Lâm Chiêu Mục!

“Ai ui!”

“Lâm Đông!”

“Ngươi xem nào nhiệt cái gì!”

“Ha ha ha ha ha ha ha!”

“Bạch Đế là cháu ruột của ngươi a Lâm Đông, ngươi mua thư pháp của cháu mình, còn phải bỏ ra năm trăm triệu nữa chứ?”

“Người tỉnh lại đi!”

“Sau này sẽ bảo cháu trai người viết thêm một bức cho người!”

“Bức chữ này cũng đừng đoạt với chúng ta được chứ!”

“Đừng đến lúc đó còn cướp không được, xấu hổ biết bao nhiêu a, đến lúc đó tin tức nói tiếp người ngay cả thư pháp của tôn tử mình cũng mua không nổi!”

Các phú hào Tần Châu quen biết lẫn nhau.

Lâm Chiêu Mục đột nhiên tham gia đấu giá khiến các bằng hữu đây cười điên lên, cả đám đều cười nhạo ông!

Thậm chí không chỉ là các phú hào.

Người xem Tần Châu trong lúc nhất thời cũng cảm thấy cảnh tượng này quá ma huyền!

“Phốc!”

“Đây là cốt truyện gia đình cái gì a!”

“Bạch Đế: Các người có biết sách pháp của ta đáng giá bao nhiêu không? Ông nội của ta đều phải bỏ ra năm trăm triệu để mua!”

“Ha ha ha ha hiếu chết ta rồi!”

“Hào đường đại hiếu làm đám gia nhân!”

“Ra mắt xin tiền gia trưởng, nhưng chưa thấy người nào đòi nhiều tiền như Bạch Đế như vậy, ha ha ha ha!”

“Năm trăm triệu tỷ có thể bắt lại không?”

“Hẳn là có thể!”

“Giá này đã phá kỷ lục rồi!”

Mọi người cảm thấy năm ức có thể là cực hạn.

Bởi vì sau Lâm Chiêu Mục, mọi người không tiếp tục ra giá nữa.

Vị chủ trì bắt đầu đếm ngược, “Năm trăm triệu lần đầu tiên, năm ức đệ nhị...”

Lần thứ hai còn chưa nói xong.

Quan mạng Tần Châu, người đứng đầu kiệt xuất cười nói: “Ta ra năm ức một ngàn vạn, Lão Lâm người cứ nghỉ ngơi đi, đó là cháu ruột của người, người không thiệt đâu.”

Cộng thêm không nhiều.

Nhưng lại đè Lâm Chiêu Mục xuống.

Trên mặt Lâm Chiêu Mục nhìn không ra quá nhiều biểu cảm, nhưng nếu có người hiểu chút biểu cảm, sẽ thấy khóe mắt lão nhân này thoáng co quắp một chút.

Giờ khắc này.

Tâm trạng Lâm Chiêu Mục rất vi diệu.

...

Lâm Tri Bạch gia.

Lâm Hi cười đến mức lăn lộn, “Lão gia tử có phải mua không nổi hay không!”

Lâm Thắng Thiên cũng vui vẻ, “Tác phẩm hiện thời của thư pháp gia, kỷ lục tối cao cũng chỉ mấy ngàn vạn, Tiểu Hắc trực tiếp là mấy trăm triệu a!”

Mẹ nuôi tính toán nói: “Trong nhà còn có bài tập làm của Tiểu Hắc không?”

Cha nói: “Bảo hộ mẫu tử xử lý.”

Trong nháy mắt lão mục tâm tính sụp đổ: “Vậy phải mất bao nhiêu ức năm a!”

Cha khóc không thể cười, “Con cho rằng tùy tiện viết tiểu Hắc đều có giá trị nhiều tiền như vậy sao, hơn nữa chữ trước đây của nó đều viết bừa, căn bản không có trình độ như hôm nay!”

Cũng không biết đứa nhỏ này xảy ra chuyện gì!

Hắn rốt cuộc còn có bao nhiêu kinh hỉ đang chờ người nhà!

...

Lâm Chiêu Mục không tăng giá.

Không phải là hắn không muốn, mà bởi vì đám phú hào kia đã điên rồi, năm trăm triệu vẫn chưa xong!

“Năm ức ba ngàn vạn!”

“Năm ức bốn ngàn vạn!”

“Năm ức năm ngàn vạn!”

Mặc dù mọi người tăng giá dần dần bắt đầu khắc chế, nhưng quả thật vẫn còn đang tăng!

Mãi đến khi một giọng nói bỗng nhiên vang lên:

“Sáu tỷ.”

Giá lần này, là người đầu tiên mà Tần Châu sinh ra, cũng là Tần Châu thủ lĩnh giàu có nhất!

Vị ông trùm có địa sản Tần Châu này, đêm qua còn được Lâm Chiêu Mục dẫn theo, cùng Lâm Tri Bạch ăn bữa cơm cùng nhau.

“Mọi người đều biết giao tình giữa ta và lão Lâm, cháu trai của lão Lâm, cũng chính là cháu trai của ta, hi vọng các vị cho chút mặt mũi, thế nào?”

Ông trùm địa sản cười hỏi.

Nhóm phú hào Tần Châu do dự một chút, không tiếp tục tăng giá nữa.

Sáu trăm triệu phú hào ngồi đây đều bỏ ra nổi.

Nhưng bỏ ra sáu trăm triệu mua một bộ tác phẩm thư pháp cũng quá khoa trương!

Khoa trương đến mức mọi người lại cảm thấy tiếp tục tăng giá mới là quá đáng!

Đương nhiên mọi người cũng muốn bán cho ông trùm địa sản này chút mặt mũi, dù sao rất nhiều thời điểm, khó tránh khỏi có thương nghiệp hợp tác mà.

Bởi vậy.

Nhóm phú hào Tần Châu không tiếp tục tăng giá.

Những phú hào của các châu khác sau khi hơi do dự, cũng có chút bất đắc dĩ từ bỏ.

“Sáu trăm triệu một lần, sáu triệu hai lần, sáu trăm triệu ba lần!”

Âm thanh của người chủ trì cũng đang phát run!

Sau khi xác định không có ai tăng giá, cái búa nhỏ kia hung hăng gõ xuống!

“Sáu trăm triệu, thành giao theo quy củ của đình Tôn Lan!”

Lâm Chiêu Mục nhìn ông trùm sản địa sản, ánh mắt hơi khác thường.

Ông trùm địa sản cười nói: “Ta sẽ không bạc đãi bức chữ này đây, trở về liền treo ở thư phòng mỗi ngày xem, mặt khác chuyện ngày hôm qua ta nói hôm qua người cân nhắc như thế nào a, dáng dấp tôn nữ của ta rất xinh đẹp a!”

“Chậc chậc!”

“Người đây là muốn kết thân?”

“Lão Lâm đừng nghe hắn, ta cũng có một cháu gái!”

“Tôn nữ của người mới hết mười hai tuổi!”

“Mười hai tuổi thì sao?”

“Cháu trai của Lâm Đồng tuổi cũng không lớn mà!”

“Vừa vặn bồi dưỡng mấy năm cảm tình cho bọn hắn!”

“Tuổi đến trực tiếp kết hôn!”

“Vậy người dứt khoát đến Ngụy Châu, mười lăm tuổi là có thể kết hôn, định ra cái hẹn ba năm.”

“Ha ha...”

Nghe đám người này trêu chọc, bắt những người này trong đáy mắt hăm dọa, Lâm Chiêu Mục cuối cùng vẫn lộ ra một vòng tươi cười.

Lại nhìn lên sân khấu.

Lâm Tri Bạch đang phát biểu cảm ơn.

Ánh mắt Lâm Chiêu Mục hơi dịu lại.

Nếu như hôm nay không phải tình cảnh của mình có chút lúng túng, tiểu tử này hẳn là còn muốn tiếp tục giấu đi a?

Chính mình vừa rồi là mất chút mặt mũi.

Nhưng đứa cháu ngoan này vừa ra tay đã trực tiếp giữ lại thể diện của mình cho trăm ngàn lần!

...

Giá trên trời sáu trăm triệu thành giao, lúc này đã làm toàn cầu chấn kinh!

Cùng thời khắc đó!

Mạng lưới của các châu đều nổ tung rồi!

Người xem các châu đều điên rồi!

“Trời ạ!”

“Sáu trăm triệu!”

“Sau trận chiến lần này, Bạch Đế sẽ ngồi vững ngôi bảo tọa của Lam Tinh đệ nhất thư pháp gia!”

“Tác phẩm thư pháp gia đương thời cao nhất cũng chỉ hơn hai ngàn vạn, hẳn tăng gấp bao nhiêu lần!”

“Đây là trực tiếp sánh vai với những đỉnh cấp thư pháp gia của cổ đại!”

“Mấy vị pháp gia đỉnh cấp của cổ đại cũng có thể kiếm được mấy trăm triệu tác phẩm, nhưng đều có giá trị lịch sử, thậm chí còn được ghi chép trên những tác phẩm của lịch sử, nó thuộc về tuyệt bản, còn có thuộc tính đồ cổ!”

“Nhưng Bạch Đế là thư pháp gia hiện tại!”

“Hắn còn trẻ như vậy, thư pháp căn bản không có giá trị lịch sử gì!”

“Hôm nay Bạch Đế nổi giận vì Tần Châu?”

“Không không không, ta cảm thấy Bạch Đế chủ yếu là vì gia gia Lâm Chiêu Mục hẳn!”

“Gia Cát Thu lạnh đập bờ liễu, khiến tình cảnh của Lâm Chiêu Mục cũng lúng túng, Bạch Đế là tiểu tôn tử được Lâm lão gia tử yêu thương nhất, mới trong cơn giận dữ lên đài làm mất mặt, kết quả cái mặt này đánh quá vang dội, đoán chừng chính Lâm lão gia tử cũng không nghĩ tới, hẳn bỏ ra năm trăm triệu cũng không thể mua được tác phẩm thư pháp của cháu trai ruột mình!”

...

Lâm Tri Bạch gia.

Lâm Thắng Thiên con mắt xanh cả lên, “Chỉ hai ba trăm chữ, sáu trăm triệu!?”

Lâm Hi nổi giận: “Đợi Tiểu Hắc trở về, bắt hắn giam lại, bảo hắn viết chữ, liên tục viết!”

Cha nở nụ cười, “Người so với gia gia người vốn đại vốn tài phiệt còn muốn hắc tâm a.”

Mẹ đang khó chịu: “Sao đứa nhỏ Tiểu Hắc này không nói chữ của hắn đáng giá như vậy, chúng ta sẽ không còn thư pháp nào khác?”

“Ta có một biện pháp.”

Lâm Hi nói: “Người có thể mua cho hắn một cái nhà, chúng nhận bất động sản viết tên của hắn, để hắn ký tên, chữ ký kia khẳng định đáng tiền hơn nhà ở.”

...

Nhà của đại bá.

Lâm Xuân trợn mắt há hốc mồm, “Sáu trăm triệu!”

Miệng Thái Dương của Lâm Cung điên cuồng nhảy lên: “Tiểu nghiệp chương này sao lại lợi hại như vậy!”

Lâm Kính đôi mắt đỏ đến dọa người, “Hắn dựa vào cái gì a, những chữ kia, những chữ kia có cái gì ghê gớm!”

...

Nhà Nhị bá.

Lâm Hạ lòng như tro tàn, “Tiểu súc sinh kia hiện tại làm lão gia tử vui vẻ rồi!”

Lâm Hồ sợ run cả người, “Lần này lão gia tử thật sự muốn truyền tập đoàn thần thoại cho hắn?”

Lâm Báo hỏi: “Nếu như hắn lại viết thêm chữ nữa, có phải có thể dựa vào chính mình mua một cái thần thoại xuất bản hay không?”

Ngón tay Lâm Phượng đã đâm vào trong thịt.

Đau là thân thể, so với thân thể càng đau hơn chính là trái tim kia.

...

Nhà tam bá.

Lâm Thu thở dài: “Cơ hội dành cho chúng ta không nhiều.”

Lâm Mộc cắn răng, “Lão gia tử hiện tại nhất định phải coi hấn như là bảo bối rồi!”

Lâm Liễu một câu cũng nói không nên lời.

Lâm Sâm ngơ ngác suy nghĩ, nếu như mình là lão gia tử, cũng sẽ cân nhắc giao công ty cho hậu nhân này đi?

...

Mấy nhà bá bá Lâm Tri Bạch giờ phút này đều có chút tuyệt vọng.

Tất cả mọi người đều biết:

Một đợt biểu hiện Lâm Tri Bạch này, ở lão gia tử đến cùng có bao nhiêu phần!

Mà trước khi hội đấu giá từ thiện bắt đầu, lão gia tử đã nói ra ý đồ muốn mời Lâm Tri lên lớp.

Lại thêm lần này.

Chỉ sợ cán cân trong lòng lão gia tử, đã sắp định.

...

Hiện trường.

Lâm Tri Bạch phát biểu xong cảm tạ, bước xuống đài.

Sau khi xuống đài.

Quay đầu lại, phát hiện trạng thái của Chu Thái có điểm gì đó là lạ.

Lúc gia hỏa này xuống đài, đi đường đều cùng một chỗ, Lâm Tri Bạch quan tâm một câu, “Chàng làm sao vậy?”

“Phát tài!”

Chu Thái như một kẻ ngốc, “Phát tài rồi sắp phát tài rồi!”

Bạch Đê tập sáu trăm triệu, mà trong tay mình còn có hai bản thư pháp nguyên bản của Bạch Đê.

Một thiên là bài thơ “Tường Giác Mâu Mai”.

Một thiên khác lại là tác phẩm hành thư giống như 《Lan đình tự hành》:

Bài thơ này tên là “Bạc Toán Tử· vịnh mai”!

Nếu như mình nguyện ý lấy ra bán, giá trị bao nhiêu tiền?

Chu Thái chỉ mới suy nghĩ một chút đã nhin không được toàn thân run rẩy, nói theo một ý nghĩa nào đó thì nửa đời sau của lão ta đều ăn uống không lo rồi!

Mặc dù Chu Thái cũng không tính bán, nhưng hai bức thư pháp này, xem như đồ gia truyền, về sau khẳng định còn có thể thăng điểm!

“Bạch Đế lão sư! Ký tên có được không?”

Trở lại dưới đài, Chu Hàn đã bu lại, mặt mũi tràn đầy nịnh nọt, đường đường là mặt ca vương cũng không cần.

Nữ nhân bên cạnh Lý Tiêu cũng muốn làm bộ không quen biết hẳn.

Tần Luyến tội nghiệp nhìn Lâm Tri Bạch: “Lão sư Bạch Đế, về sau ngài làm chủ tịch tổ chức thần thoại, có thể cho ta tiền lương không?”

Lâm Tri Bạch: “...”

Ngươi ca sau hợp đồng đã đủ tốt.

Trương Hi Dương giơ ngón tay cái về phía Lâm Tri Bạch.

Trần Lãng cùng Liễu Minh nhìn Lâm Tri Bạch, bất thành linh cú người thật sâu!

“Các ngươi đây là...”

Lâm Tri Bạch có chút ngượng ngùng, hôm nay tên này thật sự giả bộ lớn rồi, vậy mà lại đem “Lan Đình” làm ra.

Tác phẩm thư pháp cao cấp nhất kiếp trước, bán sáu trăm triệu, thật sự không tính là khoa trương.

Chỉ có thể nói rõ những phú hào này vẫn là người biết hàng tốt!

Kỳ thực nếu thật sự luận giá trị, trật tự của Kinh Lan đình xa xa không chỉ sáu trăm triệu!

Nếu như kiếp trước có phách lan đình tự tranh phách mai hội, Lâm Tri Bạch thậm chí không dám nghĩ nó có thể bán ra bao nhiêu tiền!

Bất quá kiếp trước 《Lan đình tự》 có giá trị lịch sử.

Cái loại ghi tên trong sử sách kia.

Lâm Tri Bạch dù sao vẫn là thư pháp gia đương thời, cho dù hẳn làm ra “Lan đình” thứ tự, sáu trăm triệu cũng đã là cái giá rất cao.

Đáng tiếc sáu ức rùng Tri Vân này lấy không được.

Hội đấu giá từ thiện, tiền đều là muốn quyên góp ra ngoài.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Lâm Tri Bạch ngày hôm nay đem bức trang lớn như vậy.

Tuy rằng mình là một người xét văn chép, nhưng bố cục vẫn phải lớn hơn một chút, từ thiện nên làm thì làm, tận lực trợ giúp một số người cũng tốt.

“Ngài đáng giá cái cúi đầu này.”

Trần Lăng mở miệng nói: “Hôm nay toàn bộ Tần Châu thư pháp giới đều nên cảm tạ ngài.”

Liễu Cáp cũng kích động mở miệng nói: “Nếu như không phải Bạch Đê lão sư ra tay, hôm nay ta thật sự sẽ xấu hổ, thật không biết ngài đã luyện bộ thư pháp này như thế nào.”

Lâm Tri Bạch cười cười nói: “Con có lão sư tốt.”

“Ngài có lão sư?”

“Có, hẳn tên Vương Hi Chi, thật sự là thư pháp chi thần.”

Wang Hi Chi.

Thế giới này không có người này điều tra.

Lâm Tri Bạch cũng chỉ có thể nói như vậy, nói chuyện với Ông ta.

Lúc này.

Tần Châu vì chuyện này mà từ thiện đấu giá hội đã tích tiền, tự do đọc sách tự tại. Kỹ sĩ Khắc Lai, đây đã là hạng nhất trong kỷ lục Đoạn Tầng.

Lâm Tri Bạch một người, đã bù đắp được số tiền chiêu mộ một châu, uy lực tạo thành có thể nói là đạn hạt nhân ra trận!

Trên đài.

Người chủ trì đã bắt đầu tổng kết sau cùng, “Cảm tạ các vị trả giá, hơn nữa cảm tạ Bạch Đế lão sư, vì hội đấu giá từ thiện mà quyên góp cho chúng ta đến sáu trăm triệu tiền lương thiện, bởi vì ‘Lan Đình’ lão sư Bạch Đế tổ chức, tiền công bồi dưỡng từ thiện hội đấu giá từ thiện năm nay, đã phá vỡ kỷ lục cao nhất trong hai mươi khóa hội đấu giá từ thiện!”

Ba ba ba ba!

Hiện trường vỗ tay như nước thủy triều!

Ngày hôm nay, cả thế giới cùng chứng kiến sự ra đời của hành thư đệ nhất thiên hạ, còn được chứng kiến sự ra đời của Lam Tinh đệ nhất thư pháp gia!

Nhân dân đã đến kỳ hạn, hôm nay đi ra ngoài chạy trốn thủ tục cả buổi, cho nên thời gian viết chữ chậm một chút.

(Bản chương xong)

**Chương 328: Khai thác chợ Tề Châu,
buổi đấu giá Tinh từ thiện đã kết thúc,
Lâm Tri Bạch một tiếng nổi tiếng, tên của
hắn lần đầu tiên xuất hiện ở ngoài Tần
châu, rất nhiều người đều nhớ kỹ thiếu
niên Tần Châu đến từ Tần Châu này!**

Tề Châu.

“Vãi!”

“Hôm nay đúng là cái mông nhỏ của Tiểu Dao Lạp, đã mở mắt!”

“Anh hùng xuất thiếu niên, không ngờ Tần Châu lại có một thiếu niên thần kỳ như vậy. Bạch Đế, ta đã nhớ tên của hắn!”

...

Sở châu.

“Thư pháp gia thư pháp mới của Lam Tinh ra đời, hắn là Bạch Đế!”

“Cái tên này thật là kiêu ngạo!”

“Người này về sau chính là vua của Thư Pháp giới!”

...

Yến Châu.

“Ô Lạp!”

“Một bức tranh chữ này trị giá sáu trăm triệu, thiếu niên Bạch Đế lúc đó dương danh thiên hạ rồi!”

“Hắn đẹp trai thật!”

...

Hàn Châu.

“A Tây!”

“Người trẻ tuổi yêu nghiệt như vậy, tại sao không phải người Hàn Châu chúng ta!”

“Xem 《Lan Đình》 của Bạch Đế, ta mới biết cái gì gọi là nghệ thuật của thư pháp!”

...

Triệu Châu.

“Cái tên Bạch Đế này chính là tồn tại có thể dựa vào mặt ăn cơm, cứ phải dựa vào tài hoa?”

“Ta nghe nói thiếu niên này vẫn là hậu duệ tài phiệt!”

“Đây là người thắng cuộc cuộc đời người nào!”

...

Ngụy Châu.

“Ôn Ốc Đặc pháp!”

“Ta đã yêu hắn!”

“Cũng muốn hắn ký tên trên môn ta!”

...

Trung Châu.

“Gia Cát Thu Lương cứ như vậy mà thua sao?”

“Vị trí đệ nhất nhân của Lam Tinh Thư Pháp lại đổi chủ như vậy sao?”

“Rốt cuộc Bạch Đế này từ đâu xuất hiện yêu nghiệt, quá biến thái!”

...

Cùng lúc đó.

Tin tức Tần Châu đã bắt đầu oanh tạc toàn võng!

Kỳ Bạch Đế đánh bại Gia Cát Thu Lương đăng đỉnh Lam Tinh Thư pháp giới!

Đình Kỳ Lan trật tự rung động xuất thế, thư pháp Bạch Đế làm chấn động toàn cầu!

Tác phẩm thư pháp của Bạch Đế trị giá sáu trăm triệu!

« Lam Tinh năm thứ mười một từ thiện đấu giá hội viên mãn kết thúc, Bạch Đế đứng đầu!

Vị trí người thừa kế thân thoại của tập đoàn Kỳ Bạch Đế ổn rồi sao? Chủ Bằng

Bạch Đế xuất đạo đến nay có vô số tên tuổi, có người nói hấn là “Thần Khúc tổ sư gia”, có người nói hấn là “Hạ Tuế ca khúc tổ sư gia”, còn có người nói hấn là Tần Châu đệ nhất tài tử.

Còn bây giờ.

Lâm Tri Bạch lại có thêm một tên tuổi lớn hơn!

Sách pháp tác phẩm đấu giá ra 60 tỷ giá, Lam Tinh thư pháp đệ nhất nhân!

Mà sau khi đấu giá hội của Lâm Tri Bạch kết thúc, không có gì bất ngờ xảy ra, bị phóng viên các châu vây kín, lời khuyên truyền thông hận không thể nhét vào trong miệng hấn!

Thật vất vả mới thoát khỏi phóng viên, Lâm Tri Bạch nhanh chóng trở về tử điểm.

Người đại diện đoàn người Tần Châu lưu lại để tiếp nhận phỏng vấn, trong đó biểu hiện hưng phấn nhất chính là Chu Thái!

Chu Thái đương nhiên hưng phấn, lần thứ tự của Điều Lan Đình làm kinh điển toàn trường, hấn là người nghiên mực a, lần này hấn và Bạch Đế huyền não loạn sát!

Ta mài mực cho Bạch Đế, hấn viết xuống ‘Lan Đình’!

Chuyện này mà Chu Thái có thể khoác lác cả đời!

Trần Lăng và Liễu Bá bên cạnh lại càng dốc sức liều mạng thổi sách pháp của Bạch Đế!

Đặc biệt là Liễu.

Hôm nay Liễu Cáp vốn đang quét sạch mặt mũi, nhưng Bạch Đế đã cứu vớt mình, nếu không có đối phương ra tay, thể diện của mình sẽ rất mất mặt.

Bây giờ tuy cũng mất chút mặt mũi song mọi người đều không để ý!

Tất cả đều đi theo dõi Bạch Đế, ai còn muốn bị Gia Cát Thu giẫm mặt đó chứ!

Huống hồ hôm nay Gia Cát Thu Lương bị Bạch Đế đạp lại càng thảm hại hơn!

Cũng coi như là báo được đại thù!

...

Đêm đó.

Trong tửu điểm.

Lâm Tri Bạch cùng Lâm Chiêu Mục dùng cơm.

Cơm nước xong xuôi, Lâm Chiêu Mục lau miệng, mở miệng nói: “Đại Tam nhanh kết thúc rồi, kế tiếp có kế hoạch gì không?”

“Có chút ý tưởng.”

Lâm Tri Bạch nói: “Cha muốn khai thác thị trường Ngoại Châu, ta đoán chừng sẽ đi theo ra ngoài xem một chút.”

“Đi ra xem một chút cũng tốt.”

Lâm Chiêu Mục nhẹ gật đầu: “Cố gắng tích lũy thêm chút kinh nghiệm, sau này tiếp nhận một số công việc trong nhà cũng dễ dàng hơn một chút.”

Ánh mắt Lâm Tri lóe lên.

Lão gia tử nói rất tùy ý.

Ý tứ trong đó không cần nói cũng biết.

Hai ông cháu không nói chuyện nữa, dường như tất cả mọi chuyện đều diễn ra không cần thiết.

Ngày thứ hai.

Lâm Tri Bạch về đến biệt thự trong nhà.

Cha đang xem TV trong phòng khách, quay đầu nhìn thấy Lâm Tri Bạch, lập tức tươi cười nói: “Con trai đã trở về rồi!”

Ca ca trêu chọc, “Buổi sáng Đại Thư Pháp gia tốt lắm.”

Lão mục hưng phấn tiến lại gần: “Nhi tử nói thử xem sách pháp của người xảy ra chuyện gì, sao ta không biết người lợi hại

như vậy?”

“Đều là công lao của ngài.”

Lâm Tri Bạch thuận miệng bịa chuyện, “Khi còn bé không phải con đã báo cho con tổ thư pháp hứng thú sao.”

Mẹ trừng mắt, đúng là có chuyện như vậy, Lâm Tri Bạch khi còn bé học qua không ít tài nghệ, trong đó bao gồm thư pháp.

Nhưng thư pháp thích thú đó có thể bồi dưỡng ra đệ nhất thư pháp gia của lam tinh!?

Tỷ tỷ cũng ghé lại, mắt nhìn chăm chăm Lâm Tri Bạch: “Sáu trăm triệu thư pháp đấu giá đều quyên góp cả rồi?”

Lâm Tri Bạch gật đầu.

Tỷ tỷ nhất thời đau lòng, đấm ngực dậm chân nói: “Thật nhiều tiền nha!”

Lâm Tri vui vẻ: “Sao trước giờ không gặp? Dấu ấn thâm lương hắt vào rọ?”

Tỷ tỷ tròn trắng mắt, “Ta không phải tham tiền, nhưng đó là sáu trăm triệu đấy!”

Nói xong.

Vẻ mặt tỷ tỷ đầy chờ mong nói: “Lão gia tử có ám chỉ gì với người không, có phải hẳn muốn chọn người làm người thừa kế hay không?”

Lâm Tri Bạch trừng mắt nhìn, “Tâm tư của lão gia tử đừng đoán.”

Cha mở miệng nói: “Gia gia của con vừa mới gọi điện thoại cho ta, nói chúng ta khai thác chuyện ngoại châu, cho người làm người phụ trách đầu tiên, ông ấy còn muốn xem năng lực độc lập của con một mặt, về phần đi châu nào, ta đã có ý kiến, nhưng còn cần ý kiến của con, dù sao đến lúc đó con mới là người phụ trách.”

Dừng một chút.

Cha nói: “Con cảm thấy Tề Châu thế nào?”

Tề Châu?

Hình như cũng không tệ lắm.

Lâm Tri suy nghĩ một chút nói: “Bên chỗ ta không có vấn đề.”

Cha gật đầu nói: “VẬY ta và Phiếu bên kia thương lượng một chút quy trình cụ thể đi.”

Giải trí thần thoại muốn cùng Đồng Lư khai phá một thị trường Ngoại Châu, cha đương nhiên phải thương lượng với Giang Thành.

Chờ đến tối, kết quả thương lượng xong, chủ yếu là Lâm Tri Bạch âm thầm phát tin tức cho Giang Thành, trạm đầu tiên khai thác thị trường Ngoại Châu liền định Tề Châu!

Lâm Tri Bạch từng nghiên cứu thị trường Tề Châu.

Bên kia chủ lưu ca khúc tất cả đều là tề ngữ biểu diễn.

Bên kia đang lưu hành phim họa sĩ, thì lấy phong cách hài kịch là chính.

Lâm Tri Bạch có hệ thống, những thứ này cũng không làm khó được hắn, tác phẩm lựa chọn nhiều lắm.

“Con và Giang Thành đã thương lượng được phương án, trước tiên chúng ta muốn thu mua công ty giải trí trung đẳng của Tề Châu, như vậy có thể tiết kiệm được không ít phiền phức, người đảm nhiệm tổng tài, phụ trách công ty quyết định khỏi này, Đồng Lư cũng là đồng ý, nếu phân phối cổ phần, thần thoại giải trí và Tỳ Hưu mỗi bên chiếm năm mươi phần trăm.”
Cha nói như thế.

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu.

...

Nguyễn Cung liên thủ với thần thoại, hiệu suất làm việc vẫn rất cao.

Theo tháng tư đến, trong lúc giải trí thần thoại và Phù Huê hợp tác thành công, thu mua công ty giải trí cỡ trung của một công ty giải trí Tề Châu.

Tên của công ty này vốn gọi là “Công ty giải trí rục rờ”, sau khi bị thu mua công ty trực tiếp đổi tên thành “Công ty giải trí thần thoại”.

Cái tên này đơn giản thô bạo nói cho tất cả mọi người:

Đây là một công ty mà Nguyễn Cung và thần thoại liên hợp thành lập!

Mà khi công ty được thu mua, Lâm Tri Bạch cũng trực tiếp trở thành tổng tài đốc công ty giải trí của công ty giải trí trong thần thoại!

Đương nhiên hắn vẫn chưa đi nhậm chức.

Sau khi thu mua xong, tin tức rất nhanh liền truyền ra, đầu tiên là các loại thảo luận bên trong nghiệp nghiệp!

“Nghe nói gì chưa?”

“Đồng Lư hợp tác giải trí với thần thoại, mua một công ty giải trí ở bên Tề Châu, đây là muốn khai thác thị trường Tề Châu!”

“Đây là muốn khai phá thị trường Tề Châu sao?”

“Nói khai thác thị trường thì dễ, nhưng ba đại năm như vậy vẫn chưa thành công, chuyện Côn Bằng hợp tác thần thoại là có thể thành công?”

“Đây không phải trọng điểm mà ta muốn nói.”

“Ý của ta là tổng tài công ty giải trí này hình như là Bạch Đế!”

“A, thật hay giả thế?!”

“Ta nhớ Bạch Đế vẫn là học sinh lớn nhỉ?”

“Bạch Đế đã đại tam rồi, còn có Đại Tam đã kết thúc mấy tháng, Đại Tứ cũng không có khóa học, cho nên việc Bạch Đế làm cũng rất bình thường. Hắn làm tổng tài càng bình thường, đừng quên Bạch Đế đồng thời cũng xuất bản chủ tịch chủ tịch là thần thoại, hắn đã sớm có năng lực đảm đương một mặt độc lập, nhưng khai thác thị trường Tề Châu thì không dễ dàng a, những thứ lưu hành bên đó có nhiều điểm bất đồng với Tần Châu chúng ta. Người phụ trách Khai Phá thị trường Bạch Đế có thể tìm ra phương hướng chính xác không?”

“Ta thấy chưa chắc!”

Trước kia tam đại muốn khai thác thị trường Tề Châu, nhưng mỗi lần khai thác đều thất bại.

Đủ loại vấn đề thủy thổ không phục.

...

Sau đó tin tức về việc Thần Thoại và Đồng Lư kết hợp khai công ty ở Tề Châu truyền đến Cực Quang Đài.

“Ta đi.”

“Quan hệ thần thoại với Côn Bằng gần đây không phải đặc biệt kém sao?”

“Đó chính là người không biết nội tình, thần thoại giải trí và đài tử muội khác nhau, quan hệ giữa Nguyễn Cung còn kém hơn, nhưng thần thoại giải trí với Nguyễn Cung quan hệ vẫn rất tốt, bởi vì thần thoại giải trí là do một nhà Bạch Đế chủ yếu phụ trách, thần thoại truyền hình là do Tam bá của Bạch Đế phụ trách, quan hệ giữa Bạch Đế gia và Tam bá gia của hắn cũng không tốt...”

“Loạn quá!”

“Không nói những chuyện này nữa, trong nội nghiệp bùng nổ dự liệu, thần thoại và Tỳ Hưu hợp tư ở Tề Châu sẽ do Bạch Đế đảm nhiệm tổng tài!”

“Phốc!”

“Bạch Đế!?”

“Bạch Đế cũng hiểu Tề Ngữ, viết Tề Ngữ Ca rất êm tai, chỉ là không biết bài hát của hắn ở chợ Tề Châu có bốc cháy hay không thôi.”

“Ta chỉ có thể nói cho người biết, Tần Châu chúng ta đã sớm thử khai thác thị trường Tề Châu, nhưng vẫn chưa thành công, cho dù đổi lại là Bạch Đế chủ trì đại cục ta đoán chừng cũng giống như vậy!”

...

Cuối cùng.

Dĩ nhiên tin tức cũng lan truyền về phía Tề Châu!

Kỳ thật tin tức này không khiến cho quá nhiều người của Tề Châu chú ý, dù sao cũng chỉ là mua của công ty giải trí cỡ trung mà thôi.

Nhưng ai bảo thu mua này có liên quan đến Bạch Đế đâu?

Bạch Đế vừa được người xem trên thế giới tán thành là “Lam Tinh thư pháp đệ nhất nhân”.

Gần đây tất cả các châu đều có một chút tin tức liên quan tới bức án đấu giá giá của hấn trong ‘Lan Đình thứ tự’.

Lúc này đột nhiên truyền ra tin tức nói, Bạch Đế muốn đến bên Tề Châu đảm nhiệm chức vụ tổng tài một công ty giải trí.

Làm sao Tề Châu đạo hữu có thể không quan tâm!

Tuy nói Tề Châu Vồng bạn vừa nhìn thấy tin tức này đầu đầy mờ mịt.

“Bạch Đế không phải thư pháp gia sao?”

“Sao đột nhiên lại vào quân giải trí?”

“Hai thân phận tổng tài thư Pháp gia và công ty giải trí không hề liên hệ với nhau!”

“Ha ha, ta ở Tần châu lưu học, cho các người xem một chút về khoa học đi, Bạch Đế vốn chính là hậu duệ của tài phiệt đỉnh cấp Tần Châu, đồng thời hấn còn là một người ca khúc vô cùng ưu tú, người giảng hồ gọi là tiểu khúc phụ, mặt khác hấn được công nhận là tài tử đứng đầu Tần Châu, vô cùng am hiểu tác phẩm thơ từ!”

“Ta đi!”

“Cắt như vậy!”

“Nghe như là thắng trên cuộc đời cực kỳ tiêu chuẩn nhỉ!”

“Vậy thư pháp thì sao?”

“Bạch Đế chơi thư pháp thật ra là vượt giới, hai năm ta ở Tần Châu cũng không biết, thư pháp của Bạch Đế lại kinh khủng như vậy!”

“Vậy hấn có nhân khí rất cao ở Tần Châu?”

“Đỉnh lưu hảo nha, lời ta nói chính là chân đỉnh lưu ah.”

“Ta chửi! Không ngờ tên Bạch Đế này tình huống lại phức tạp như vậy. Thậm chí hấn còn không phải là thư pháp gia chuyên nghiệp!”

“Cảm tạ đã học khoa phổ Đại Thần, con người người vẫn còn lấy làm lạ.”

Theo một số người, nhân tài ở Tề Châu mới thật sự nhận ra được Bạch Đế là nhân vật như thế nào!

Cha của Tiểu Khúc?

Hậu duệ của Tài phiệt?

Đệ nhất tài tử Tần Châu?

Không có những khoa phổ này, người Tề còn tưởng rằng Bạch Đế xuất thân từ thư pháp thế gia, từ nhỏ đã khổ luyện thư pháp, thiên tài siêu cấp thư pháp.

Bằng không sao hắn có thể viết ra tuyệt thế thư pháp như “Lan đình tự kỷ” chứ!

Nhưng sự thực cùng tướng tượng của người ở Tề Châu thật là vô cùng xuất sắc!

...

Trở lại Tần Châu.

Bởi vì mức độ thảo luận tin tức về Bạch Đế quá cao, chuyện này lại liên quan đến Nguyễn Cung, cho nên rất nhanh sẽ có người suy một ra ba!

“Nếu là thần thoại và Côn Bằng hợp tác khai phá thị trường Tề Châu, Bạch Đế nhất định muốn viết Tề Ngữ ca đúng không?”

“Bạch Đế chính là chủ lực khai thác!”

“Bất quá đừng quên người hợp tác với thần thoại giải trí!”

“Cái này có phải mang ý nghĩa, Sở Từ cũng sẽ trở thành chủ lực khai thác a?”

“Còn có Bất Dạ Hâu!”

“Bất Dạ Hâu viết kịch bản lợi hại như vậy, vậy lần khai thác này, có nên đi theo không?”

“Nếu như đều đi, ta cảm giác sóng này có niềm vui rồi!”

“Thế lực này thật không đơn giản a. Bạch Đế, Bất Dạ Hâu, còn có Sở Từ, ba vị tác phẩm, ở Tần Châu chúng ta thiêu nổ rồi!”

“Vấn đề là bọn họ đến Tề Châu còn có thể thực hiện được sao?”

“Hẳn là có thể làm chút thành tích đi?”

Trong này có một số tin tức không xác định rất lớn, tuy nhiên một bộ phận mạng lưới bạn lại cảm thấy chuyện này dường như có cửa!

Mặc dù đa số mọi người trên mạng đều cảm thấy chuyện này rất khó khăn.

Ví dụ như Bất Dạ Hâu, mặc dù thị trường phim truyền hình ở Tần Châu đã là vô địch, nhưng đến Tề Châu còn được ăn ngon sao?

Phong cách ảnh thị lưu hành của bên đó không giống với Tần Châu!

...

Ngoại giới nghị luận sôi nổi.

Lâm Tri Bạch cũng đang lên kế hoạch.

Minh muốn khai phá thị trường Tề Châu, đương nhiên cũng đồng nghĩa với việc Bạch Đế từ quan Bất Dạ Hâu cũng phải cùng đi!

Mà sau này tới Tề Châu, khối âm nhạc đầu tiên, Lâm Tri Bạch khẳng định sẽ không bỏ qua.

Bởi vì Tề Châu cũng có thi đấu bảng xếp hạng, muốn để cho Bạch Đế hoặc là Sở Từ đứng vững ở nhạc đàn Tề Châu, thì Hương không thể bỏ qua.

Còn về phim Ảnh Thị...

Lần này Lâm Tri Bạch nhắm thẳng vào chính là bộ phim.

Bởi vì phim thị của Tề Châu rất náo nhiệt. Kỹ năng đọc sách U L. ** Khắc 》, cao thủ vô danh.

Đặc biệt là các loại phim hài kịch, người xem Tề Châu nhìn không chán!

Vừa vặn Bất Dạ Hâu cũng đã đến lúc nên chuyên hình, không thể chỉ viết kịch bản ghi TV a!

Nếu bàn về hiệu suất kiếm tiền, xem phim còn cao hơn phim truyền hình đấy!

“Nếu người dân Tề Châu thích xem phim hài kịch thì ta chọn tác phẩm của Tinh Gia trước vậy.”

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch bắt đầu đòi lấy lượng lớn Khoa Đặc Nhĩ Ca, cùng với lượng lớn phim ngữ mà hẳn cho rằng sẽ phù hợp với khẩu vị của Tề Nhân.

—

NhÁ: Tạp văn rồi, đã kệt một ngày, cho nên hôm nay chỉ có thể đổi mới nhiều như vậy, trắng đen phải cân nhắc kỹ xem nội dung cốt truyện Tề Châu viết như thế nào, cuối tháng hoặc là mọi người bỏ chút vé tháng cổ vũ (chó Đầu)?

(Bản chương xong)

Chương 329: Mông Diện ca vương xuất thế! Mấy ngày sau.

Lâm Tri Bạch nhận một điện thoại ở Giang Thành.

“Ông chủ, căn cứ theo thị trường mới nhất để điều tra, hiện tại số thị trường chúng ta chiếm được trên video đã đạt tới khoảng 18%!

“Thần thoại video bây giờ là 422%!”

” video Thiên Quang hiện tại là 222%!”

“Tuần ở Lôi hiện tại cũng khoảng 141%.”

“Nói cách khác, trên thị trường hiện tại của video video chúng ta chiếm được tỷ lệ, xếp hạng thứ ba trong tất cả video xách xách ba video video, so với một trong ba video video lớn còn ẩn ẩn cao hơn một tuyến.”

video liên lạc dần dần phát triển!

Số lượng dụng cụ của bảng ở lý viện càng ngày càng nhiều!

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, bởi vì trên video có thể xem tất cả phim truyền hình cùng tiết mục tổng nghệ tham dự, đây là điều mà 3 đại video video đều không làm được, ví dụ như có người muốn xem phim ” bão táp cuồng bão”, vậy chỉ có thể xem video thần thoại, hoặc video video, chỉ có hai video video video có bản. Nhưng nếu có người muốn xem ” Xạ Xạ Điều Anh” thì sao? Vậy chỉ có thể xem video hoặc video màu lam; nếu còn có người muốn quay về nhà thì sao? Vậy thì phải xem video video, hoặc video video hoặc video.

Phát hiện quy luật rồi sao?

Tổng nghệ và phim truyền hình của Dân Ân thật sự đã bị phân tán ở trên 3 loại video phim lớn thực sự là quá phân tán. Để phối nghệ và phim truyền hình, lựa chọn tốt nhất cũng chỉ có thể là video video video video, còn tự chế tác phối hợp với khúc văn giảng văn dạy rong tốt!

Mục tiết mục này là Côn Bằng độc lập chế tác độc gia pháp hành, những video video khác tất cả đều không được trao

quyền.

Cũng chính là bởi vì “huấn” thanh âm độc nhất vô nhị hấp dẫn, số lượng Hộ Khoa Đặc năm nay mới có thể một phát vượt qua video Duy Tư Phổ, trở thành video video xếp hạng thứ ba ở mục mục này của thị trường Tần Châu, trước khi phân ngạch Thị trường chỉ có thể xếp thứ tư Tần Châu.

Giang Thành nói:

“Sau khi thanh âm ‘Hảo hảo’ kết thúc, tốc độ đăng kí của hội viên cà phê chúng ta từ từ chậm lại, cho nên ta muốn hỏi một chút xem trên tay ông chủ còn có các loại tổng nghệ mới hay không, chúng ta có thể tiếp tục làm nội dung độc nhất vô nhị, tranh thủ suất thị trường vượt qua Thiên Quang video năm nay...”

Lâm Tri Bạch như có điều suy nghĩ.

Theo mục tiêu tuần tra video thần thoại của nhị bá, mục tiêu cuối cùng của video video chính là cách tiêu diệt video thần thoại, trở thành video video video xếp hạng đầu của thị trường Tần Châu, muốn đạt được mục tiêu này, video nhất định phải đưa ra càng nhiều nội dung tốt.

Tốt nhất là phối hợp tổng hợp lại tiết mục độc nhất như Chử Bằng, Nguyễn Cung.

Xét về phương diện phim truyền hình tốt nhất cũng là kiểu độc thoại như Chử Bằng, để các video video khác không có biện pháp chia một chén canh từ trong đó.

“Trạng viên truyền hình độc nhất của Độc gia tạm thời không cần, chủ yếu là đoàn đội quay phim của Nguyễn Cung chúng ta hiện tại còn chưa đủ lớn mạnh, trước mắt đã bắt đầu quay phim kịch bản ở một góc bí ẩn của ông chủ, kế tiếp ngài tốt nhất là có thể lấy ra một cái bàn tổng nghệ bày kế hoạch ra.”

Giang Thành đề nghị.

Trước đó Lâm Tri Bạch rút thưởng lấy được mấy kịch bản ưu tú, Nguyễn Cung “Triển Đoan ” lúc trước chính mình quay phim chính là một trong số đó.

Mà ở một góc bí mật của Côn Bằng cũng là lần rút thưởng lấy được, hiện tại đã bắt đầu quay phim, đây sẽ là bộ thứ hai của

Côn Bằng tự chế.

Vậy chỉ còn lại tổng hợp.

Phân lượng của tổng nghệ này không thể nhỏ hơn, dù sao mục đích là giúp Nguyễn Cung sử dụng.

Kiếp trước tổng kỹ quá, Lâm Tri Bạch đã lấy ra không ít, hiện tại phạm vi lựa chọn của hắn đã càng ngày càng nhỏ.

Được rồi.

Hỏi hệ thống xem sao.

Lâm Tri Bạch gọi hệ thống ra: “Định chế cho ta một tổng nghệ cao cấp, chủng loại không giới hạn, nhưng tiềm lực thị trường nhất định phải lớn.”

“Định đông!”

Có lẽ là yêu cầu không hợp đồng, phạm vi rất lớn, phản ứng của hệ thống cực nhanh: “Chúc mừng kí chủ đạt được tiết mục tổng nghệ Điện Diện Ca Vương!”

Hử?

Lại là 《 Gia Diện Vương 》 ?

Lâm Tri Bạch có ấn tượng với tiết mục này, là một loại âm nhạc tổng thuật phi thường có sáng tạo, cũng quả thật có tiềm lực thị trường rất cao.

Đi đi!

Vậy là nó rồi!

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Vậy chúng ta làm thêm một loại âm nhạc tổng nghệ đi.”

“Tiểu nhạc tổng nghệ?”

Giang Thành sững sốt một chút, “Có 《 Thanh Đồng Châu Ngọc tốt ở phía trước, chúng ta hẳn là rất khó làm ra âm nhạc tổng nghệ tốt hơn a?”

“Tịch Nghệ chủ yếu dựa vào chất lượng nội dung.” Lâm Tri Bạch nói: “Chỉ cần Tổng Nghệ của chúng ta không chế rõ chất lượng nội dung, chưa chắc đã kém hơn so với 《 Hảo âm thanh 》 .”

“Tân tổng nghệ mới tên là gì?”

Lâm Tri Bạch nói: “Tịch nghệ này gọi là ‘Toát Diện Vương Hề, quy tắc vô cùng đơn giản. Chúng ta mời một ít minh tinh tới tham gia, nhà bếp thiết kế cho những ngôi sao thiết kế ra trang phục mặt nạ, đem những khuôn mặt ngôi sao này cùng với thân hình các loại đều tận lực che khuất, sau đó để những ngôi sao này ở trên sân khấu hát hát thi đấu, đương nhiên những ngôi sao này có thể là ca sĩ, cũng có thể là diễn viên, thậm chí là chủ trì, dù sao chỉ cần là các ngôi sao nổi tiếng của vòng giải trí đều có thể tham gia, chỉ cần chúng ta nổi tiếng đủ lớn, ngôi sao khi thua sẽ lựa chọn mở mặt nạ, ngôi sao thắng thì không cần hé mặt, tự động tiến vào vòng tiếp theo, cho đến khi cuộc thi quyết định ra cuối cùng ca vương!”

Giang Thành nghe nghe sững sốt.

Bất quá bây giờ coi như hấn kiến thức rộng rãi, đại não nhanh chóng vận chuyển, rất nhanh liền hiểu được sự quan tâm lớn nhất của tổng nghệ!

“Cho nên người xem xem tiết mục này, thú vui lớn nhất chính là đoán thân phận của minh tinh!”

“Đúng vậy, chúng ta chẳng những muốn cho người xem tự mình đoán, còn mời tới một ít bình ủy Gia Tân các loại, để cho bọn họ ngồi ở dưới đài, cùng khán giả đồng thời suy đoán thân phận chân thật của những tuyển thủ này, thậm chí là dẫn đạo suy nghĩ của người xem, những người này liền xưng là đoàn bình luận đi.”

“Nghe rất thú vị!”

Giang Thành hơi kích động, nhưng hấn rất nhanh tỉnh táo lại, nghĩ đến vấn đề hiện tại.

“Có vài giọng nói ca ngợi, tính cách đặc biệt cao, chẳng phải đột nhiên bị đoán ra à?”

“Suy có thể điều chỉnh đường cong âm thanh.”

Lâm Tri Bạch cười: “Đôi vị trí phát ra tiếng nói cũng không khó đối với bọn họ, cho dù giữ được chút âm sắc vốn có cũng không sao, ngược lại sẽ khiến người xem càng thêm mê hoặc.”

“Ta hiểu rồi, vậy còn lại một vấn đề.”

Giang Thành lo lắng nói: “Tuy rằng sáng tạo rất tốt, nhưng những ca sĩ đỉnh cấp kia không dễ mời a, đừng đến lúc vạch mặt, khán giả nhìn thấy tất cả đều là minh tinh nhỏ, mọi người đến cùng vẫn ưa thích xem đội hình đại bài hơn.”

“Có lẽ độ khó cũng không quá lớn.”

Lâm Tri cười trắng nói: ” Ca tử thần thoại, ca sĩ của thiên quang, không phải cơ bản chúng ta đều có thể làm được sao? Huống hồ tổng kỹ thuật của mưu miêu còn có sức hấp dẫn hơn cả giới giải trí.”

Sự lo lắng của Giang Thành trước kia đã được định ra.

Thứ ‘Liên Diện Vương Ca’ này là khó nhất, chính là làm sao mời đại quân minh tinh tới tham gia.

Kiếp trước 《Mông Diện Vương Tranh》 đã gặp phải vấn đề này.

Bất quá bây giờ đã không giống ngày xưa nữa!

Hiện tại tổng nghệ mời của Nguyễn Cung, không có bao nhiêu ca sĩ sẽ từ chối!

Chớ nói chi Lâm Tri Bạch hiện tại, lực ảnh hưởng đối với thần thoại và thiên quang bày đặt ở đó!

Nói một câu muốn để cho ai tham gia thì có thể khoa trương, nhưng tuyệt đại đa số người chỉ cần Tỳ Hưu muốn mời, đều có thể mời được!

Lâm Tri Bạch muốn phát huy ra lực ảnh hưởng ẩn hình của mình!

Khiến cho Vương Gia Diện Diện Vương Trùng trở thành một hội tiếng nhạc dạo chơi giải trí Tần Châu cuồng hoan!

“Ta hiểu rồi!”

Giang Thành triệt để ý thức được tiềm lực của tiết mục này,

“Nếu như là che mặt, ta cảm giác lão bản thậm chí còn có thể tự mình tham gia, cùng lắm thì chúng ta liền cố ý thua một trận đấu, sau đó lựa chọn không hé mặt rời đi nha, dù sao cũng là tiết mục của chính chúng ta, thân phận bảo mật khẳng định ta sẽ liều chết!”

“Hà?”

Lâm Tri Bạch ánh mắt khẽ động.

Đây cũng là một mạch suy nghĩ chưa từng có.

Người đừng nói, dường như thật sự có chút đau đầu ở bên trong.

Thậm chí Lâm Tri Bạch cảm thấy, cho dù mình thật sự vạch mặt cũng không phải là không thể tiếp nhận, cùng lắm thì thân phận Sở Từ bị bại lộ mà thôi!

Giáp ngựa của Sở Từ trước kia che lấp lấp, là sợ mấy bá chú chú ý tới, nhằm vào sự phát triển của Oánh Oánh.

Bây giờ cánh chim Côn Bằng đã đủ!

Một nhà Lâm Tri Bạch ở tập đoàn thần thoại cũng đứng vững căn cơ!

Dưới tình huống như vậy Lâm Tri Bạch cho dù bộc lộ thân phận Sở Từ thì như thế nào?

Mấy bá kia hiện tại đã hoàn toàn không chống đỡ nổi thế tiến công của Đồng Lư, lão gia tử bên kia thậm chí đã có ý để cho mình đảm nhiệm người thừa kế tương lai của một tập đoàn thần thoại!

Thân phận Sở Từ bộc lộ ra ngoài ánh sáng, mình ở lão gia tử sẽ càng thêm được coi trọng!

Tên này hay nhỉ.

Lâm Tri Bạch càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý.

Không ngờ đây lại là một lựa chọn có lợi cho mình lập tức?

Mặc dù ở sâu trong nội tâm, có một chút mâu thuẫn đối với cái chết của xã hội, dù sao Bạch Đế cùng Sở Từ đấu lâu như vậy...

Cuối cùng ánh sáng lóe lên, mọi người nhìn:

Hay lắm, hóa ra Bạch Đế và Sở Từ làm cả buổi vậy mà là đang vật lộn với nhau?

Xã chết là thiếu sót duy nhất để rớt ngựa, nhưng thân phận Sở Từ này, tiếp tục giấu đi đã không còn ý nghĩa quá lớn, dù sao mục đích phát triển thành hình của Phù Huê đã đạt tới.

“Được.”

Xã Tử là một chút da mặt dày một chút cũng không sao, nghĩ thông suốt điểm mấu chốt trong đó, Lâm Tri Bạch mở miệng nói:

“Vậy ta sẽ tự mình tham gia 《 Diện Vương 》 này.”

“A?”

Giang Thành nhất thời choáng váng, ta chỉ thuận miệng nói thôi, người thật sự dự định tham gia?

“Ngài định tùy tiện chơi mấy trận, sau đó nhận thua rồi đi, loại không vạch mặt kia?”

“Nói sau đi.”

Lâm Tri cười trắng trợn nói: “Ta phát cho người án tiết mục này trước, đạo diễn bảo đạo diễn Chủ Bằng lên đây, về phần vũ đài chúng ta dùng Thiên Quang Mâu, chuyện kế tiếp? Than đá Nghiêu Đức làm phúc? Để cho tất cả Chu Hàn đều tới tham gia!”

Ai cũng nói Chu Ca Vương là lão nhị vạn năm.

Trên bảng thi đấu vẫn luôn bị Bạch Đế áp chế.

Nhưng Bạch Đế là nhạc nhân, Chu Ca Vương là ca ca, thật ra chuyện này khá trực quan.

Bây giờ thì tốt rồi.

Nếu Lâm Tri Bạch phải lấy thân phận ca sĩ ra đánh!

Nếu như có thể gặp được Chu Ca Vương, tràng diện nhất định sẽ rất thú vị. Lâm Tri Bạch cũng có chút mong đợi!

Từ tiết tấu này xem.

Làm không tốt khi khai thác thị trường Tề Châu, r** đọc sách mức độ rối rắm. Sở Khắc hoa văn. Tài sản này đã được hai cái mã giáp Sở Từ và Bạch Đế hợp hai làm một!

Đúng rồi.

Mình còn có đường biến âm!

Như vậy thì bài hát đầu tiên mình tham gia Già Già Diện Ca Vương hát sẽ tốt hơn là giọng của ai?

Chu Hàn tận?

Trương Hi Dương?

Thậm chí là Tần luyện!

Thậm chí là Lý Tiêu!

Giọng điệu bách biến của Lâm Tri Bạch quá lớn, không có tiếng ông ta không thể bắt chước được, cho dù bản nhân ca ca có nghe xong cũng tuyệt đối sững sờ!

Mặc dù giống như trước phải vạch mặt té ngựa qua khỏi Mông Diện Ca Vương, nhưng lần này góc độ chúng ta rơi vào không giống nhau, trên cốt truyện cũng sẽ có biến hóa ~ mới không phải ăn gốc gác đây!

(Bản chương xong)

Chương 330: Tân tạp kỹ siêu việt âm thanh am hiểu của Nguyễn Cung? Gia Cát Ca Vương!

Đây là tổng kỹ thuật của vương bài. Trong thế hành khả năng nhìn trúng thậm chí còn có thể vượt qua ca sĩ, đặc điểm lớn nhất của nó là trong tất cả ca sĩ tinh minh đều lấy mặt nạ che mặt, người xem không phân rõ thân phận ca sĩ, tất cả tiêu chuẩn lấy ca ca ca ca ca làm căn cứ để cân nhắc.

Loại hình thức kết hợp với âm nhạc +3 này, để tất cả ca sĩ đều trở lại một dây treo dưới mặt nạ.

ca ngợi thần tượng kéo đi quàng sáng.

Làm ca sĩ thực lực không hề cố kỵ triệt để bộc phát.

Thậm chí có những diễn viên thậm chí là người chủ trì, có thể cũng có thực lực ca xướng không tệ.

Cái vũ đài này sẽ cung cấp cho họ cơ hội cho họ thể hiện bản thân, để cho mọi người đều dựa vào thực lực bản thân mà lần đầu tiên làm.

Không dựa vào nhan sắc, không kể đến truyện cổ sự, đám khán giả như vậy đang thưởng thức tiết tấu cạnh tranh âm mưu công bằng, đồng thời, còn có thể mang theo một chút niềm vui thú để bàn luận.

Cầm được án của Lâm Tri Bạch.

Giang thành liền bắt đầu chuẩn bị.

Đoàn đội chế tác tổng nghệ mới của lần này trực tiếp chính là nhân mã hảo thanh lã nguyên ban!

Khi đội tổng hợp của 《 Tổng Nghệ 》 nhìn thấy sáng ý của 《 Toàn Ca Vương 》 , cả đám lập tức hưng phấn hẳn lên!

“Lừa mặt ca hát!?”

“Ý tưởng này thật hay a!”

“Trò hoạch mới của quân lâm sư phụ có phải không?”

“Không hổ là quân lâm sư phụ a, hôm nay âm nhạc tiết mục đã bị làm hỏng, trước buổi soạn âm hay trâm cài châu ngọc, hẳn lại có thể xuất ra tiết mục lộ trình độ sáng suốt như vậy!”

“Nguyên tố rất nhiều nguyên hóa!”

“Ta có cảm giác ‘Phong Mông Diện ca vương’ giống như là một bài hát du dương phối hợp với ca nghệ ta là ca sĩ giỏi. Đám ca sĩ cỡi ra ánh sáng đeo mặt nạ lên sân khấu, người xem không nhìn thấy mặt người, mang theo lòng hiếu kỳ nghe âm nhạc, cảm thụ được mị lực vốn có của âm nhạc, mà nghe âm nhạc đoán ra thân phận chân thật sau mặt nạ, cũng quả thật là một hạng mục giải trí thú vị!”

“Cừ thật!”

“Đây là tổng hợp hai âm nhạc toàn thân thành công nhất trước đó của Nguyễn Cung chúng ta, tất cả đặc điểm đều tập hợp vào trong tổng kỹ mới rồi nha!”

“Quá thú vị!”

“Chúng ta nhất định phải làm tốt tổng hợp văn võ này. Có điều ca ca thì không dễ mời. Dù sao muốn thi đấu ca nổi danh gì đó, người thi thố càng có bài lớn thì càng có túi quần áo.”

Mọi người thảo luận.

Giang Thành cười nói: “Muốn mời ca sĩ các người cứ nói, nếu các người mời không đến, ta có thể đích thân xuất mã!”

Đạo diễn hô: “Có thể tới Vũ Vương không?”

Phó đạo diễn hỏi: “Hát sau này có thể đến không?”

Giang Thành tươi cười như trước nói: “Nếu Chủ Bằng đã có thể mời hai vị ca sau bài hát ca, tiết mục mới của chúng ta cũng không thể kém trên thanh thế, ca sĩ của ca vương cũng sẽ có, cùng lắm thì ta lôi kéo thêm chút quảng cáo vào là được.”

Nói đùa thôi.

Đây chính là tiết mục mà ông chủ muốn đích thân tham gia!

Không nở đập tiền, làm lớn tiết mục khẳng định không được a!

Ý tứ của ông chủ nói không chừng còn có thể xem xét tiết mục đối mặt.

Nếu là như vậy, Giang Thành nhất định phải bảo đảm Mông Diện Vương Kỳ trở thành hỏa tổng nghệ kế tiếp nhất, đây là bài diện ông chủ nên có!

Giang Thành cũng không muốn lại bị mắng nữa.

Trước đó âm thanh tốt của Nguyễn Cung bởi vì tuyển chọn, Giang Thành đã bị mắng mấy lần.

Đúng rồi.

Mục đích lần này, để Kim Hiểu Phong đảm nhiệm đi, dù sao cũng đã khai quật được mấy tuyển thủ gieo hạt giống tốt cho Nguyễn Cung.

...

Hắn là hiện tại người đang chú ý đến hướng đi của Đồng Lu thật sự là quá nhiều.

Cũng không lâu lắm, video Hấp Dư liền truyền tin tức chế tạo hai lớp tổng nghệ đi ra ngoài!

《 Tương Tổng Nghệ mới ra? 》

《 Tân Tổng Nghệ loại nào? 》

Tịch Triệt kể sách sách mới vẫn do quân vương bày kế như trước!

Đây là những tin tức vừa hè.

Rất nhiều người còn nửa tin nửa ngờ.

Có điều Giang Thành mắt nhìn thấy phong thanh có chỗ bị tiết lộ, dứt khoát công khai truyền thông thông thường quen thuộc đã làm ra càng nhiều nội dung.

《 Tổng Nghệ Tân 》 là âm nhạc do chân nhân tú đầu nhịp 》 !

Cái tên mới chính Nghệ: Cái tên Mông Diện Ca Vương!

《 đại biểu Giang Thành: mục tiêu mới của chúng ta mục tiêu là nhiệt độ vượt qua thanh âm tốt! 》

Tổng nghệ của Chữ Bằng lại lần nữa mời mấy vị ca vương ca tham gia!

Các thương nhân quảng cáo chen chúc mà tới, cướp được tiết mục mới tài trợ!

“Toan Nghệ Tân tổng nghệ, Mông Điện Ca Vương không truyền tin nóng trước!”

Những nổ tung này xuất hiện, mạng lưới lập tức liên náo nhiệt, âm thanh hay soạt còn chưa kết thúc quá lâu, mọi người đang mong đợi công nghệ mới của Nguyễn Cung đây!

Hiện giờ tổng trúc mới của Nguyễn Cung đã bắt đầu xuất hiện rồi, khắp Tần Châu, người bạn trên mạng đều sôi trào hẳn lên!

“Ta rất mong đợi!”

“Sơ xuất phẩm tất thuộc tinh phẩm, người có thể vĩnh viễn tin tưởng quân lâm!”

“Không ngờ nhanh như vậy đã có thể nhìn thấy bộ sách mới của Côn Bằng rồi, bây giờ ba đại tổng nghệ ta đều không thích xem, quá cũ kỹ, vẫn là tổng nghệ của Oánh Oánh có ý tứ nha, nhìn cái tên này đi, Hi Mông Điện Vương Hề, chỉ nhìn tên thôi đã khiến người ta cảm thấy thú vị rồi!”

“Có nghĩa là ca hát đưa khăn che mặt của ca sĩ?”

“Nghe có phần giống như suy nghĩ sáng tác của Chữ Bằng, chỉ nghe thanh âm không xem mặt, ta rất thích hình thức này.”

“Thật ra ta cảm thấy giống như ca tử của ta, để thi đấu cùng ca ca chuyên nghiệp!”

“Đây là một sáng ý hợp lý, dù sao ngang dọc đều là do quân lâm mưu kế, rất chờ mong Hữu Mộc Hữu!”

“Hi vọng lần này có thể chơi ra càng nhiều thủ đoạn, ta chính là Kỳ Lão phân, tất cả tổng kỹ Côn Bằng đều đã xem rồi!”

“Câu đó Mẫn Mẫn Tuấn?”

“Tất cả phim truyền hình cùng tổng nghệ của phim truyền hình, thậm chí là quảng cáo ta đều xem hết toàn bộ, sắt phân tốt mà!”

Vô số tranh luận!

Vô cùng náo nhiệt!

Trong đó bốn chữ ‘Mộng Diện Ca Vương’ còn nhất cử xông lên tìm nóng, điển hình của chưa phát tiên hỏa!

Ai bảo bây giờ tám chiêu bài của Côn Bằng đã triệt để vang dội chứ?

Thậm chí ngay cả âm thanh chất vấn ở phía dưới khi nhiệt lục cũng không có.

Tất cả mọi người đều cảm thấy, Chử Bằng tổng hợp nghệ nhất định có thể nổ đơ!

Có nói có vấn đề gì...

Đại khái chính là không ít người trên mạng cảm thấy tiết mục này, hẳn là không siêu việt được âm thanh tốt.

Mặc dù Nguyễn Cung đại biểu Giang Thành tuyên bố, nói mục tiết mục mới mục tiêu chính là vượt qua 《Hảo thanh âm》.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, đây có thể chỉ là một câu khẩu hiệu, bởi vì thanh âm hay lắm đã phá vỡ vô số kỷ lục, là tiết mục tổng nghệ thành công của Tần Châu bấy nhiêu năm nay, ghi chép này không phải dễ dàng phá vỡ như vậy sao?

Cũng chỉ là khẩu hiệu mà thôi.

Không ai biết rõ.

Ai làm việc trước mà không gọi khẩu hiệu a, trong lòng có chút không chắc chắn, khí thế cũng không thể thua được.

Huống hồ Chử Bằng cũng là tiết mục dữ hay sao, tiết mục mới cho dù không bằng tiết mục cũ của nhà mình cũng không có gì xấu hổ.

...

Mấy ngày kế tiếp.

Đám tiết mục bắt đầu lác đàu.

Kim Hiểu Phong gọi điện thoại.

“Lão sư, là ta, Kim Hiểu Phong, ta đại diện cho Diệp Mông Diện Vương Huyền Lan chúng ta nhìn trịnh trọng mời ngài!”

“Ngài đừng lo lắng!”

“Nếu ngài không muốn lộ mặt, thua cũng có thể đeo mặt nạ rời đi, chúng ta sẽ ký cam giữ bí mật hợp đồng!”

“Đúng đúng đúng!”

“Nói như vậy ngài đồng ý rồi?”

“Vậy thì quá tốt rồi, nhà thiết kế của chúng ta quay lại sẽ liên lạc với ngài.”

“Ha ha ha ha, đúng, đây là đặc sắc nhất của cuộc sống chúng ta. Các lão sư cần đeo mặt nạ, mặc quần áo rộng thùng thình, ngăn trở tất cả các đặc điểm cơ thể, như vậy ngài cũng không cần phải lo lắng bị người xem nhận ra, kể cả khi nói chuyện chúng ta cũng sẽ cho ngài dùng bình thanh khí. Nhưng ca hát khẳng định không thể dùng bình thanh khí, làm sao để người xem nghe không hiểu được thanh âm của mình. Tất cả đều nhờ vào bản lĩnh của ngài, nếu thật sự để người khác nghe ra thì không thể tính là trách nhiệm của tổ tiết tiết mục chúng ta rồi.”

“Được.”

“Ngài cụ thể muốn hình tượng gì, nói chuyện với nhà thiết kế đi. Ta dám cam đoan lúc pháp thuật, chỉ có tổ chức tiết mục ít ỏi mấy người biết rõ thân phận chân thật của ngài.”

Hồ.

Giải quyết xong.

Kim Hiểu Phong để điện thoại di động xuống.

Đạo diễn lại gần nói: “Vị lão sư kia đồng ý sao?”

Kim Hiểu Phong cười gật đầu.

Đạo diễn vui vẻ: “Còn phải do Kim Giám chế ra, vậy ta còn mấy bài lớn cần người mời.”

Kim Hiểu Phong thấy vậy tròn tròn mắt: “Người đang làm khó ta đấy à?”

Đạo diễn cười tủm tủm nói: “Nếu người không làm được, chúng ta đi tìm người đại diện cho Giang, để hắn tự xuất mã đi.”

Kim Hiểu Phong thở dài: “Để ta thử một lần. Dù sao tiết mục tổng nghệ của Nguyễn Cung chúng ta cũng rất có sức hấp dẫn đối với minh tinh trong nghề. Nhưng mấy vị này đều là ca sĩ ca, cho dù Nguyễn Cung chúng ta có muốn mời cũng tốn không ít sức lực. Phí xuất hiện còn khó nói.”

Mấy ngày nay.

Kim Hiểu Phong đã mời rất nhiều ca sĩ theo tiết mục.

Lúc này cảm giác rõ ràng nhất của Kim Hiểu Phong chính là đám đạo diễn tự mình mời mình làm ca sĩ, càng ngày càng mạnh mẽ.

Từ bốn đường thẳng đến hai đường, lại đến một đường.

Hôm nay ngay cả sau khi ca hát Vương ca cũng tổ chức đã bắt đầu cho mình mời rồi, những thứ này đều là siêu nhất tuyến a!

Tuy nhiên, Kim Hiểu Phong có động lực rất lớn.

Từ sau khi Bạch Đế dẫn dắt, hiện tại hẳn đang thất tha thất thểu, đã là một trung tầng.

Lần này đảm nhiệm chế độ giám sát của Vũ Du Diện Vương Trùng, lại bước một chân vào danh sách quản lý cao tầng.

Kim Hiểu Phong rất muốn nắm bắt cơ hội bò lên, cho nên mỗi công việc đều rất liều mạng, thậm chí nhất định phải làm được là tốt nhất!

...

Trong nhà.

Trong viện.

Tỷ tỷ đang chơi đu dây, miệng hỏi Lâm Tri Bạch và Lâm Thắng Thiên: “Tuần nghệ mới mà ngươi để ý tới bản sao?”

“Thỏ nghệ đó sáng tạo vô cùng đỉnh.”

Ca ca Lâm Thắng Thiên Đạo: “Lấy pháp thuật chắc chắn có lửa!”

Lâm Hi như có điều suy nghĩ nói: “Vậy bọn họ mời ca kỹ thậm chí diễn viên trong thần thoại chúng ta đến tham gia, ta có đồng ý không?”

“Đồng ý đi.”

Lâm Tri Bạch bên cạnh cười nói: “Côn Bằng mới tổng hợp nghề này, tham gia không có chỗ xấu, nếu như biểu hiện tốt còn có thể nhóm lửa.”

“Như vậy sao...”

Lâm Hi gật gật đầu nói: “Ngươi là bộ lạc âm nhạc, ngươi nói xem.”

Lâm Tri Bạch: “...”

Bình thường đã quen phải tay quầy hàng, suýt nữa quên mất mình là lão đại của âm nhạc thần thoại bộ.

Tỷ tỷ chẳng qua chỉ là bộ trưởng âm nhạc mà thôi, cần phải nghe mình, còn mình lúc trước còn suy nghĩ làm sao để tỷ tỷ thổi gió bên tai đây.

Rõ ràng trực tiếp hạ lệnh định đoạt là được mà. Ài đọc sách tí ti, Sặc Khắc Hoa, sát chiêu.

Nghĩ đến đây, Lâm Tri lúc này chợt vỗ tay nói: “Thế này đi, lời mời làm ca sĩ, toàn bộ đều tham gia tiết mục này!”

Lâm Hi sửng sốt, “Nhận được lời mời liền đi?”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu: “Dù sao ta cũng có ý này, nếu bọn họ thật sự không muốn thì thôi.”

Đây là đang lấy quyền mưu tư đấy.

Cũng không thể quá mức, cưỡng ép người đi tới trạm xe đạp dẫu.

“Được rồi.”

Lâm Hi nói: “Dù sao thần thoại giải trí hiện tại cũng có quan hệ rất tốt với Dận Tự.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch tâm không yên, hẳn đang nghĩ, hình tượng gì của mình có thể tham gia 《 Diện Vương 》 đây?

(Bản chương xong)

Chương 331: Thất Biến Tinh Quân? Trưa đùa! chương 332

Hôm đó.

Kim Hiểu Phong đang liên hệ các minh tinh tham gia Huyền Diện Ca Vương Hề, đột nhiên thấy một mã số lạ lẫm.

“Lại là một dãy số không biết tên.”

Kim Hiểu Phong phụ trách mời các nhóm minh tinh tham gia Huyền Mông Vương Lễ, tuyệt đại đa số số số hiệu đều có ghi chép thân phận.

Nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện một số dãy số có số không có chuẩn bị.

Những tên số này đều do Giang đại biểu cho, chỉ có Giang đại biểu biết thân phận chân thật của bọn hắn.

Đạo diễn bên cạnh nói: “Không viết tên thì không cần liên hệ, những người này do Giang đại biểu tự mình phụ trách.”

Kim Hiểu Phong hiếu kỳ nói: “Không biết là ai, không ngờ lại muốn đại diện của Giang gia tự mình phụ trách, chẳng lẽ là ca vương ca hậu?”

Đạo diễn cười nói: “Cái này đừng hỏi nữa, dù sao lát nữa bọn họ cũng phải lên sân khấu thử âm trước.”

Kim Hiểu Phong gật đầu.

Mà bên kia.

Lâm Tri Bạch suy nghĩ thật lâu, cuối cùng quyết định dùng một cái mặt nạ màu trắng.

Chỉ mang cái mặt nạ màu trắng vô cùng đơn giản này để đi tham gia ‘Liêu Diện Vương Ca’ đi.

Dù sao tên thật của mình là ‘Lâm Tri Bạch’.

Còn nghệ danh lại là “Bạch Đế”, tất cả đều mang chữ “Bạch”.
ngụ ý kéo căng.

Còn về cái tên hình tượng này...

Lâm Tri Bạch cảm thấy dứt khoát gọi “Bách Biến Tinh Quân” là được.

Sao lại dùng cái tên này?

Một là bởi vì Lâm Tri Bạch kiếp trước yêu thích Tinh gia, đối phương vừa vặn có một bộ phim tên là “Bách Biến Tinh Quân”.

Hai là bởi vì Lâm Tri Bạch có đường thanh âm bách biến, thanh âm đã định trước là thiên biến vạn hóa đấy, hẳn cũng không muốn dùng giọng của Sở Từ dự thi, nếu trực tiếp bại lộ thân phận, sẽ mất đi rất nhiều điều chờ mong đấy.

Ba là bởi vì Lâm Tri Bạch mã giáp nhiều nha!

Chẳng qua chỉ là một “Bách Biến Tinh Quân” mà thôi!

Đợi khi Sở Từ rời khỏi ngựa thì mọi người sẽ biết “Bách Biến Tinh Quân” cấp độ ngụ ý này.

Sau khi xác định phương án, Lâm Tri Bạch liên hệ Giang Thành, để đối phương đi định làm mặt nạ cùng trang phục tương quan.

Giang Thành: “Bách Biến Tinh Quân? Cái tên này nghe giống Thái Thượng Lão Quân.”

Lâm Tri Bạch: “Cũng không thể gọi là Nguyên Thủy Thiên Tôn được?”

Giang thành: “Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không tề.”

Lâm Tri Bạch: “...”

Giang Thành: “Mặt nạ chỉ màu trắng, vậy quần áo thì sao?”

Lâm Tri Bạch: “Đơn giản một chút là được rồi, người để cho thiết kế thiết kế đi, yêu cầu là bọc toàn thân, ngăn trở tất cả đặc thù.”

Giang Thành: “Vậy xem ra là ngài không mặc được lưng đeo quần rồi.”

Lâm Tri Bạch: “Lưng đeo quần là cái quỷ gì?”

Giang Thành: “Bây giờ người trẻ tuổi rất lưu hành mặc cái này.”

Cứ như vậy.

Mấy ngày sau.

Giang Thành gửi đồ vật tới.

Lâm Tri Bạch đeo mặt nạ lên mặc quần áo vào, nhìn nhìn chính mình trong gương toàn thân, cảm giác có chút hài lòng.

Dù cho người trong nhà nhìn thấy mình như vậy, cũng tuyệt đối đoán không ra mình là ai.

Vừa vặn, tổ tông bên kia phải thử âm xem hiệu quả đại khái, Lâm Tri Bạch dứt khoát mặc bộ quần áo này, đeo mặt nạ màu trắng, ngồi trên một chiếc xe đến tổ cụ tiết mục do Giang Thành an bài.

...

Lúc này là buổi chiều, 《 Diện Diện Ca Vương 》 Sẽ được ghi lại ở đài truyền hình thiên quang.

Lâm Tri Bạch ngồi xe đến tổ tiết mục, đứng ở cửa phụ trách nghênh đón Lâm Tri Bạch chính là Kim Hiểu Phong.

Kim Hiểu Phong vừa nhìn thấy Lâm Tri Bạch liền biết vị này là do Giang đại biểu đề cử vào, không nhịn được cười nói:

“Lão sư ngài tốt, chúng ta đi tới hậu trường uống chén trà?”

“Được.”

Ánh mắt Kim Hiểu Phong đầy ý vị nghiên cứu: “Ngài là vị lão sư nào vậy?”

“Bách Biến Tinh Quân.”

“Ta biết, ta là nói thân phận thật sự của ngài.”

“Giữ bí mật.”

Lâm Tri Bạch mới không nói, trước khi mình vạch mặt, chỉ có Giang Thành biết thân phận chân thật của mình là đủ rồi!

“Không sao đâu!”

Kim Hiểu Phong vẫn chưa từ bỏ ý định, hần mỉm cười nói: “Ta là giám chế tiết mục của Ca Vương Chủ trước mặt Chủ Diện, ngài nói cho ta biết tuyệt đối không có chuyện gì đi!”

“Đây là điều người nên hỏi sao?”

Tròng mắt Lâm Tri dưới mặt nạ trắng đảo một cái, bỗng nhiên sinh ra ác thú, vậy mà trực tiếp dùng thanh tuyền giang thành.

Lâm Tri Bạch có được đường thanh âm bách biến, bắt chước thanh âm của Giang Thành không có bất kỳ độ khó nào!

Giống với độ chín mươi chín phần trăm!

Nụ cười của Kim Hiểu Phong lập tức cứng đờ, kinh nghi bất định nhìn Lâm Tri Bạch, đây con mẹ nó là giọng của Giang đại biểu!

Ồ thành Kính Giang chính là lãnh đạo số một.

Cho nên trong nháy mắt Kim Hiểu Phong đã bị hù dọa!

Thế nhưng là không đúng, đại biểu của Giang đại diện mới có một mét bảy, người này rõ ràng là một mét tám, chẳng lẽ là Giang đại biểu cười càng lớn sao?

“Thất thần làm gì?”

Lâm Tri Bạch thấy bộ dạng hoảng sợ của Kim Hiểu Phong, trong lòng vui như nở hoa, ngoài miệng cố ý hừ lạnh một tiếng, tiếp tục bắt chước thanh tuyền của Giang Thành nói:

“Không dẫn đường nữa à?”

“Ngài thật sự là Giang...”

“Khụ!”

“Ta ta hiểu rồi, ngài đi theo ta với!”

Kim Hiểu Phong luống cuống, đặc biệt là sau khi nghe thấy Bách Biến Tinh Quân ho khan, càng tin tưởng người này là đại biểu của Giang!

Mặc dù không biết Giang đại biểu đây là tình huống như thế nào.

Chẳng lẽ Giang đại biểu muốn lấy thân phận Bách Biến Tinh Quân tham gia Huy Mông Diện Vương xuất đạo?

Kim Hiểu Phong không dám vạch trần câu hỏi, người đại diện của sông giận quá hóa giận, chỉ cần thận từng li từng tí mang theo Lâm Tri Bạch vào phòng nghỉ ở hậu đài.

Đóng cửa lại.

Kim Hiểu Phong quay đầu chạy như điên ra ngoài.

Đạo diễn đang bố trí hiện trường bên sân khấu, thấy Kim Hiểu Phong điên cuồng chạy tới, có chút kinh ngạc nói:

“Gặp quý rồi người? Sao lại chạy vội như vậy?”

“Giang đại biểu!”

Kim Hiểu Phong thở hỗn hển nói: “Vừa rồi ta phát hiện Giang đại biểu, không ngờ Giang đại diện lại...”

“Ta làm sao vậy?”

Bên cạnh có một giọng nói truyền tới.

Kim Hiểu Phong thấy thế, không ngờ chính là Giang Thành, vẻ mặt ngay lập tức trở nên mê mang, giờ khắc này đầu óc thiếu chút nữa đã bị đốt trụi!

“Giang đại biểu? Tượng mạo hoàng trộm Đế kính (6) Y phục tuần tú?”

“Nghỉ nghỉ gì?”

Giang Thành quả thực khó hiểu, quan tâm nói: “Hai ngày này người nghỉ ngơi không tốt? Công việc cũng không cần quá liều, muốn lao động kết hợp.”

Kim Hiểu Phong: “...”

Hắn đã vững tin mình bị Bách Biến Tinh Quân kia lừa bỡn!

Nhưng Bách Biến Tinh Quân trong phòng nghỉ rốt cuộc là ai!

Vì sao giọng nói của hắn và Giang đại biểu có thể giống nhau như vậy!

“Giang đại biểu cho việc có đệ đệ gì đó?” Kim Hiểu Phong hỏi thử, tuy giọng nói của hắn là huynh đệ ruột cũng không đến mức tương tự mới đúng.

“Không có.”

Giang Thành khó hiểu nói: “Người tại sao kỳ quái như vậy?”

Kim Hiểu Phong không muốn nói mình bị lừa bỡn, dù sao cũng là chuyện xấu hổ, rất mất mặt, ngượng ngùng nói: “Ta chỉ hỏi chút thôi...”

Mà đang ở phòng nghỉ.

Lâm Tri Bạch cười đến đau bụng.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng gõ cửa.

Lâm Tri Bạch ngừng cười, mở miệng nói: “Mời vào.”

Thì ra là nhân viên công tác tới đây tặng trà cho Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch còn chưa chơi đủ, trông mắt lại đảo một vòng, trực tiếp dùng tiết mục đạo diễn nói:

“Khi nào thí âm bắt đầu?”

Nhân viên công tác sững sốt, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

Lâm Tri Bạch thừa dịp hấn sững sờ, hơi đề cao giọng, giọng điệu tổ chức đạo diễn tiết mục nói: “Chắc các công tác ngành cũng đã chuẩn bị xong rồi nhỉ?”

“A! Ngài là đạo diễn!?”

Nhân viên công tác đối với thanh âm của tiết mục tổ chức, vô cùng quen thuộc, “Ngài có trang điểm như thế này không?”

“Ta không phải đạo diễn.”

“Đạo diễn tốt, chúng ta chuẩn bị xong rồi!”

Nhân viên công tác vội vàng gạt đầu, chẳng qua là vừa gạt đầu vừa nhin không được vò đầu, “Ngài là muốn tự mình thể nghiệm thử một chút?”

Được rồi.

Nhân viên công tác còn tưởng rằng đạo diễn muốn tự mình cảm thụ một chút hiệu quả của đám minh tinh trên sân khấu.

“Ừm, làm cho hiệu suất các bộ phận cao một chút, sắp xếp thử âm cho ta.”

Lâm Tri Bạch gõ gõ quan khẩu, rất có dáng vẻ của lãnh đạo phái đầu ngồi xuống, dùng ống hút trà.

Chi tiết không?

Cũng không thể tháo mặt nạ xuống uống trà a.

Nhân viên công tác vội vàng gạt đầu, kết quả ra cửa không bao lâu, liền đụng phải đạo diễn đang bận rộn ở sân khấu bên kia, sau đó cả người đều ngón ngang.

...

Có thể là bởi vì mang mặt nạ, sau khi hóa thân Bách Biến Tinh Quân, Lâm Tri Bạch liền nhin không được thả bản thân.

Một lát sau.

Kim Hiểu Phong lại lục tục dẫn một người tiến vào.

“Tiểu Kim a...”

Lâm Tri Bạch đổi thanh âm Giang Thành.

Kim Hiểu Phong thiếu chút nữa khóc: “Su phụ Bách Biến Tinh Quân, ngài đừng đùa ta nữa, ta vừa ở bên ngoài nhìn thấy Giang đại diện rồi...”

Lâm Tri Bạch bật cười, được rồi, không giả bộ được nữa, dứt khoát nói sang chuyện khác:

“Vị này là ai vậy?”

Lâm Tri Bạch nhìn về phía người bên cạnh Kim Hiểu Phong.

Người này mặc trang phục ếch xanh, cảm giác hẳn là đi trên đường cái phát truyền đơn, chứ không phải chạy tới tham gia 《Diện Vương》.

“Ta là ếch vương tử, người tên là Bách Biến Tinh Quân?”

Là thanh âm một người nam nhân, rõ ràng đẽ xuống cuống họng, không muốn lộ ra âm sắc vốn có, nhưng Lâm Tri Bạch vẫn nghe ra một tia quen thuộc.

“Không sai, ta tên là Bách Biến Tinh Quân.”

Sau mặt nạ, Lâm Tri Bạch hơi nheo mắt, con ếch vương tử này, là người mình quen biết sao?

“Hai vị lão sư trò chuyện một chút, ta tiếp tục đón người.”

Kim Hiểu Phong chào hỏi vài câu rồi bỏ chạy, chủ yếu là thấy Bách Biến Tinh Quân này liền xấu hổ.

Đối phương là người mà Giang đại biểu đề cử vào, rất có thể là một ca vương, nhưng trong ấn tượng thật không có như vậy ca vương!

Sau khi Kim Hiểu Phong rời đi.

Bầu không khí bỗng trở nên xấu hổ.

Ếch vương tử tìm Lâm Tri bán thơ, “Ngươi là ca sĩ chuyên nghiệp sao?”

Lâm Tri Bạch nói: “Ta là học sinh, ngươi thì sao?”

“Ca vương.”

Quắc hoang vương tử cười nói.

Lâm Tri Bạch gật gật đầu: “Ngưỡng mộ đã lâu, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám tuổi, còn ngươi thì sao?”

“So với ngươi lớn hơn một chút ném đi.”

Hai người không muốn nói chuyện nữa, đều cảm thấy trong miệng đối phương đầy xe lửa chạy.

Trầm mặc một hồi.

Kim Hiểu Phong lại dẫn theo hai người tiến vào.

Cách ăn mặc giống như một chú mèo, tự xưng là “Tính căn nguyên”.

Một người ăn mặc như đóa hoa, tự xưng là “Đêm tối hương”.

Cuối cùng.

Còn có một anh hùng trang phục giống như gấu trúc, tên gọi là ‘Đại Hùng Miêu’.

Người đông hơn.

Tràng diện liền náo nhiệt.

Chủ yếu là con gấu trúc kia tính cách rất nhiệt tình phóng đãng, lớn tiếng nói: “Người sáng suốt không nói lời sau lưng, hiện tại ta rất muốn vạch mặt nạ của các ngươi ra nhìn xem rốt cuộc là ai, nhưng có vẻ như không quá lễ phép, vậy không bằng như vậy, chúng ta mỗi người đều nói ra một tin tức thân phận, thế nào? Ta nói trước, ta từng cầm qua thi đấu hạng nhất bảng.”

“Ta cũng đã lấy qua.” Miễn dịch mở miệng nói.

“Ta cũng lấy qua.” Dạ Hương thản nhiên nói.

“Ta cũng từng cầm.” Ếch vương tử đi theo nói.

Lâm Tri Bạch: "...”

Bốn người không khỏi nhìn về phía Lâm Tri Bạch trầm mặc.

Lâm Tri Bạch cảm giác mình giống như thức tỉnh trò đùa, trầm giọng mở miệng nói: “Con chưa từng cảm hạng nhất thi đấu.”

“Phốc!”

Vì nhớ lại cười khúc khích, nàng nhin không được đắc ý nói: “Ta biết ngươi là ai, đừng giả vờ nữa, ngươi có thể chưa từng lấy được hạng nhất trong thi đấu? Chỉ sợ là đạt được tay mềm mại đấy!”

Đêm tới thơm quá, đọc sách tí ti khuỷu, Khắc Lai Hoa Hoa. Sờ gì đó: “Thanh âm lộ tẩy a, không có biến thanh khí thì không được a.”

Gấu trúc lập tức đứng dậy, vẻ mặt tôn kính nói: “Không ngờ Chu Ca Vương ngài lại có thân phận như vậy cũng tới tham gia thi đấu!”

Đúng vậy.

Lâm Tri Bạch dùng thanh âm hết của Chu Hàn, hơn nữa rất có kỹ xảo, cố ý chỉ bắt chước bảy phần mười!

Ba người này hình như đã bị lừa gạt rồi.

Lâm Tri Bạch lập tức nói: “Ta không họ Chu.”

Chỉ có thể nói Lâm Tri Bạch là biết cứng miệng, loại cảm giác xấu hổ thẹn thùng này, đoán đo vừa đúng chỗ ngứa.

Còn con ếch vương tử bên cạnh thì có chút mê mang nhìn Bách Biến Tinh Quân...

Hắn là Chu Hàn Tẫn?

Vậy mẹ nó ta là ai vậy?

Chương 332: Éch huynh đệ người mô phỏng rất giống! chương 333

Giọng nói của Kim Hiểu Phong truyền đến: “Vẫn còn chưa có người tới, nhưng thử âm có thể bắt đầu, các vị lão sư có ai lên trước?”

“Đề ta đi trước.” Vương tử ếch kia mở miệng trước: “Thử thế nào?”

“Ngài tùy tiện hát một bài gì đó là được.”

“Vậy ta sẽ hát một bài trong treo.”

Lúc này con ếch vương tử đi ra khỏi phòng nghỉ, tiến về trước đài hát một bài ca cổ kinh điển.

Toàn bộ quá trình không có bất kỳ tấu pháp nào, nhưng thanh âm lại vô cùng ưu tú, ít nhất chỉ có một đường ca sĩ mới có trình độ này!

“Lợi hại a!”

“Cổ họng này!”

“Ai vậy?”

“Ta cũng không biết a!”

“Những lão sư này đều đeo mặt nạ, che cho bản thân thật kín!”

“Cảm giác có một chút trình độ, thậm chí có thể là cấp bậc ca vương, dù sao chỉ là một cái thử âm, liền hạ bút thành văn loại trình độ này!”

“Đáng tiếc chỉ có Kim Giám và đạo diễn biết được thân phận của bọn họ.”

“Ha ha, ta nghe nói có chút thân phận của lão sư, ngay cả đạo diễn cùng giám chế cũng không rõ ràng lắm.”

“Thần bí như vậy sao?”

Đám nhân viên công tác nhiệt liệt thảo luận.

Mà mấy người Lâm Tri Bạch ở hậu trường, cũng nghe được tiếng thử âm của ếch vương tử, loại cảm giác quen thuộc này

càng thêm mãnh liệt.

“Không phải là Chu Ca Vương đấy chứ?”

Đáng tiếc Lâm Tri Bạch vừa mới giả bộ Chu Hàn lúc chết cũng không có phản ứng quan sát ếch vương tử.

Mà lúc ếch vương tử ca hát, dùng thanh tuyến cũng rõ ràng không phải là bình thường, dùng cách nói của Ông ta chính là, đối phương hôm nay là một cái bầy nam.

Hát xong rồi.

Ếch vương tử trở lại phòng nghỉ.

Nhớ lại, mở miệng mỉm cười: “Lợi hại!”

Dạ tới hương nói theo: “Không phải là ca vương đấy chứ?”

Đại gấu trúc cũng nói: “Dù sao trình độ này tôi thiếu cũng là một đường!”

Ếch vương tử cười mà không nói.

Giọng nói của thư ký: “Vị thứ hai tới đây?”

Lâm Tri Bạch đứng lên nói: “Đề ta.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch lên đài.

Hôm nay là sân thí âm, không phải là hạn chế chính thức gì, cho nên trình tự biểu diễn cũng tương đối tùy ý, ngay cả trình tự lên đài cũng hoàn toàn tùy ý.

Nhân viên công tác: “Ngài biểu diễn thế nào?”

Lâm Tri Bạch: “Phóng tấu hiệu tiêu ưu sầu cho ta.”

Nhân viên công tác xác nhận: “Là “Tiêu Sịch Sầu” lão sư Bạch Đế viết?”

“Đúng.”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu.

Một lát sau, âm nhạc vang lên.

Lâm Tri Bạch có lòng thăm dò thân phận của vương tử ếch, dứt khoát tiếp tục sử dụng giọng nói của Chu Hàn.

“Khi ngươi đi vào nơi sung sướng này...

Tất cả mộng cùng tưởng tượng ở trên lưng!

Các màu trên mặt trang điểm đủ loại màu sắc

Không ai nhớ được hình như ngươi.”

Không thể không nói tiếng ca của Chu Ca Vương, vẫn là vô cùng có tính nhận thức!

Lâm Tri Bạch vừa nói ra câu này, nhân viên công tác toàn trường liền đột nhiên trừng lớn hai mắt!

“Là hấn!”

“Nhất định là hấn!”

“Không thể sai được!”

“Ha ha ha ha ha, thanh âm này ta quá quen rồi!”

“Ta là fan của hấn, mười năm lão phẫn không thể nhận sai!”

“Chu Ca Vương!”

“Lại nói Chu Ca Vương cũng thật là.”

“Tốt xấu gì cũng giả bộ một chút? Mơ hồ? Thanh âm này vừa phát ra, người xem lập tức liền nghe ra!”

“Có lẽ cũng không thể khoác lác dễ chịu, dù sao thì giọng nói cũng có chút ca thực, màu sắc thật sự quá rõ ràng!”

Mọi người kích động thảo luận.

Không ngờ Chu Hàn lại tới tham gia 《Diện Vương》!

Lúc này Kim Hiểu Phong cũng trợn tròn hai mắt, hóa ra Bách Biến Tinh Quân vừa mới trêu đùa mình là Chu Hàn Tẫn?

Đúng rồi, nhất định là Chu Hàn Vô Tẫn!

Lúc trước, khi thu chế ”Hảo âm thanh”, Chu Ca Vương đã thả bản thân bay đi, hoàn toàn làm ra loại chuyện đùa bỡn mình!

Ba ba ba ba ba.

Lâm Tri không nói mà toàn trường vỗ tay như thủy triều, thậm chí dưới hấn thoáng một cái dài, còn chủ động tiến lên đòi chữ ký cho nhân viên công tác.

“Ngài ký tên cho ta đi!”

“Được rồi.”

Lâm Tri Bạch Chỉ ký bốn chữ “Bách Biến Tinh Quân”.

“Ngài không ký tên sao?”

“Vốn tên đã được giữ bí mật.”

“Ta cũng biết ngài là ai rồi!”

“Có thể là người đoán sai.”

Mặc dù Lâm Tri Bạch đang giả vờ Chu Ca Vương, cũng ngại thật ký tên của đối phương.

“Ngài đừng giả vờ!”

Bên cạnh, Kim Hiểu Phong lẩm bẩm: “Lúc trước còn chơi trò này với ta, ngoài Chu Ca Vương người ra còn có ai da như vậy?”

“Chu Hàn tận sao?”

Lâm Tri Bạch vội vàng lắc đầu nói: “Con không phải.”

Kim Hiểu Phong rất oán hận: “Vậy người là ai a, Giang đại biểu cho ai?”

...

Mà ở trong phòng nghỉ.

Nghe xong bài biểu diễn của Bách Biến Tinh Quân cười ha ha nói: “Còn nói hấn không phải là Chu Hàn Tẫn, thanh âm này vừa phát ra căn bản không giấu được!”

Đêm tới hương cũng cười, “Con đường này không thích hợp với hấn, vừa lên đã lộ tẩy rồi.”

Đại gấu trúc lại là nói thầm: “Thì ra Chu Ca Vương thậm chí ngay cả thanh tuyến chuyển đổi cũng không làm được sao...”

Ếch vương tử nghe mấy người nói, hô hấp có chút dồn dập.

“Hấn không phải Chu Hàn Tẫn!”

“Rõ ràng đây là giọng của Chu Ca Vương mà.” Đại Hùng Miêu nói.

Ếch vương tử dùng sức lắc đầu, có lý lẽ nói: “Người thực sự coi Chu Ca Vương sẽ không chuyển đổi thanh tuyến a, nếu như thật sự là Chu Hàn cạn kiệt, hắn sẽ để cho các người dễ dàng nghe ra thanh âm của hắn như vậy sao? Người ta đường đường là ca vương đỉnh cấp, phạm là không muốn để cho các người đoán ra thân phận, các người chỉ cần nghe âm thanh là tuyệt đối đoán không ra!”

Hồi ức lại gật gật đầu, “Có chút đạo lý.”

Gấu trúc cũng do dự: “Tất cả những gì có liên quan đến Bách Biến Tinh Quân này là cố ý giả trang Chu Ca Vương trêu đùa chúng ta?”

“Nhất định là như vậy, hắn cố ý bắt chước Chu Hàn, không thể không thừa nhận, hắn bắt chước quả thật có điểm giống, nhưng các người cẩn thận lắng nghe, kỳ thật cũng không phải đặc biệt giống.”

Vương tử ếch nói chắc như đinh đóng cột.

Dạ Lai Hương đột nhiên cười nói: “Có một loại khả năng xảy ra hay không, Chu Hàn tất nhiên biết rõ mọi người sẽ nghĩ như vậy, cho nên mới cố ý ngược lại, dùng bản âm để thử hát? Có câu nói, chỗ nguy hiểm nhất chính là an toàn nhất, cho nên hắn càng dùng bản âm hát, rất nhiều người càng cảm thấy, hắn không có khả năng là Chu Hàn cạn kiệt.”

“...”

Vương tử ếch xanh choáng váng.

Còn có thể giải thích như vậy sao?

Nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất?

Đi đi!

Chơi như vậy đúng không?

Ếch vương tử cắn răng mở miệng nói: “Các người không biết sao, có một ít người cố hòng, trời sinh rất am hiểu bắt chước người khác, vừa vặn thanh âm hết của Chu Hàn ta cũng có thể bắt chước đấy, không tin các người nghe xem.”

Nói xong.

Ếch vương tử hát vài bài ca khúc Chu Hàn.

Vì nhớ lại ánh mắt sáng lên, “Có thể a ếch vương tử, ngươi bắt chước rất giống!”

Dạ Lai Hương cũng gật đầu nói: “Đúng là có nội vị, ta thiếu chút nữa đã cho rằng ngươi chính là bản thân Chu Hàn.”

Đại gấu trúc bổ sung: “Nếu như không có Bách Biến Tinh Quân mà nói...”

Ếch vương tử trừng mắt: “Ý gì vậy! Đây là lời gì? Ta có thể không có hần giống? Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!”

Ba người đồng thanh nói: “Thật không có.”

Quắc hoang vương tử: “...”

Đại Hùng trúc vỗ vỗ bả vai vương tử ếch xanh: “Huynh đệ ngươi mô phỏng theo rất giống, nhưng ngươi bắt chước theo hình, cho dù tương tự thì cũng không có linh hồn, nhưng Bách Biến Tinh Quân, mặc kệ hần có phải bản thân Chu Ca Vương hay không, dù sao trong thanh âm của hần, hát ra thần vận chân chính của Chu Ca Vương!”

“Đúng vậy a.”

Nhớ lại nói: “Loại thần vận kia, ngươi mô phỏng không được.”

Đêm đến hương cũng đồng ý: ” ếch vương tử, ngươi ở trong cuộc thi Chu Hàn bắt chước chỉ có thể lấy giải đầu thứ hai.”

Ếch vương tử bỗng nhiên nổi giận, “Ta không giả bộ nữa, ta ngã bài rồi, kỳ thật ta chính là Chu Hàn!”

Hồi tưởng lại: “Ừ.”

Dạ tới hương: “Ngươi chính là Chu Hàn Tẫn.”

Đại gấu trúc: “Huynh đệ cái gì cũng đừng nói, ta tin.”

Các ngươi còn có thể qua loa lấy lệ sao!

Vương tử ếch bỗng nhiên bi phẫn!

Vừa đúng lúc này, Lâm Tri Bạch trở về, nắm lấy đường thanh tuyến của Chu thị: “Ta tốt rồi, tiếp theo các ngươi ai lên?”

Keng!

Vương tử ếch ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Lâm Tri Bạch.

Còn học nữa!

Lâm Tri Bạch bị hấn nhìn có chút sợ hãi.

Ánh mắt này oán hận, cứ như bản thân thiếu nợ hấn mấy trăm vạn vậy, chắc chắn là bản thân Chu Ca Vương không bỏ chạy.

Không tệ.

Mục tiết mục này còn chưa bắt đầu đã bị mình nhìn thấu một cái mặt nạ!

Ếch vương tử cạc cạc?

...

Hồi tưởng lại.

Đêm đến hương.

Đại gấu trúc.

Ba người cũng lần lượt thử âm xong.

Mỗi người đều đang giấu bản âm của mình, kẻ xướng tương đối tùy ý, nhưng trình độ cũng bày ra một bộ phận, cảm giác đều là chuyên nghiệp.

Đặc biệt là cái hương đêm đó đến.

Gã vừa mở miệng, liền chấn kinh tất cả mọi người!

“Thật mạnh mẽ!”

“Dạ lai hương không phải là ca hậu chứ?”

“Đây chính là trình độ ca phú a!”

“Nhưng trong ấn tượng của ta không có tiếng sau nào là giọng điệu này!”

“Chắc chắn là đã đổi rồi!”

Lâm Tri Bạch cũng ngoài ý muốn, hương đêm này, xác suất là sau khi ca hát cũng không biết mình có quen biết hay không.

Mà sau khi thử âm kết thúc.

Lâm Tri Bạch không đổi trang, trực tiếp rời đi.

Trở lại biệt thự Thủy Vân Thiên, Lâm Tri Bạch mới thay thường phục.

Trong lúc tham gia tiết mục, hẳn đoán là không thể về biệt thự Đông Hồ bên kia rồi, nếu không có khả năng sẽ bị người nhà bắt gặp.

“Định chế một chút ca khúc trước đi.”

Lâm Tri Bạch gọi ra hệ thống, bắt đầu đặt ra rất nhiều ca khúc.

Tham gia 《Diện Vương Trùng》, Lâm Tri Bạch khẳng định sẽ hát một bài rất nhiều bài ca mới.

Mà sau khi định chế một lượng lớn ca khúc, Lâm Tri Bạch bỗng nhiên lại muốn trêu Chu Ca Vương một chút, trực tiếp trực tiếp đối phương của Ông ta.

“Bạch Đế sư phụ?”

“Chu Ca Vương, buổi chiều tốt, nghe nói người tham gia Tàng Diện Vương Hề Hề Vương rồi?”

“Làm sao sư phụ Bạch Đế biết?”

“Ta nạy từ trong miệng đại biểu Giang.”

Lâm Tri Bạch nói hưu nói vượn, nhưng Chu Hàn cũng không nghi ngờ.

“Được rồi, người đại diện của Giang này, rõ ràng đã nói với ta giữ bí mật, kết quả tại sao người lại nói như vậy, đừng nói ra ngoài chứ, nói ra ngoài thì rất không có ý nghĩa.”

“Ân, lại nói giọng người có thể giấu được sao?”

“Không phải là ta chém gió, chữ S đọc sách tí ti. Kỹ nhân ma chước quỷ. Sỡ này là một lão sư của Bạch Đế, chỉ cần ta không muốn để cho người ta nhận ra, thì đừng ai dám nhận ra ta!”

Chu Hàn vô cùng tự tin.

Bất quá tự tin xong, Chu Hàn lại có chút buồn bực nói:

“Nhưng hôm nay gặp được một chuyện đặc biệt phiền lòng, có một gia hỏa không biết từ đâu xuất hiện, cũng tham gia vào việc của Gia Cát Vương, còn bắt chước giọng hát của ta, mấu chốt còn bắt chước rất giống!”

Chu Hàn rất khó chịu.

Được rồi.

Lần này Lâm Tri có thể xác nhận một trăm phần trăm, tên ếch vương tử kia chính là Chu Ca Vương.

---

ps: Máy ngày gần đây sửa đổi chậm hơn trước một chút, chủ yếu là mạch suy nghĩ không rõ ràng như trước, chứ cưỡng ép viết ra thì dễ dàng có vấn đề, nhưng cơ bản mỗi ngày sáu ngàn chữ là có thể bảo đảm, đợi kịch tình một lần nữa sắp xếp lại, chúng ta lại tiếp tục cập nhật chín ngàn chữ mỗi ngày đi, sau đó cuối tháng mọi người sẽ không mất công mất mặt hay không, hoặc là thêm mấy tờ hay sao?

Chương 333: Xiêm hồng lại thêm một lần nữa, ca vương Lâm biết trắng mới nhất! Ca vương Lâm nói: “Ta nói cho người biết, nơi nguy hiểm nhất này thường thường cũng là nơi an toàn nhất. Lúc ta chính thức thi đấu, dự định biểu hiện thích hợp một chút âm sắc vốn có của mình, làm cho người xem có cảm giác thật giả giả khó phân biệt được, bởi vì ca sĩ khác tham gia cuộc thi đều phải nghĩ cách che giấu âm tuyến của mình. Như vậy cho dù ta không che giấu, rất nhiều người cũng sẽ vô thức cho rằng ta đang ẩn nấp, hơn nữa dùng phương thức bất chúc thanh âm tận của Chu Hàn để che giấu mình...”

Chu Hàn và Lâm Tri Bạch vẫn còn đang gọi điện thoại.

Hắn đang chia sẻ chiến thuật của mình với Lâm Tri.

Xem ra Chu Hàn không liên quan gì đến Bạch Đế.

Dù sao Bạch Đế lão sư cũng không tham gia 《Diện Ca Vương》, cho dù biết thân phận của mình cũng không sao.

Lâm Tri Bạch cố gắng nén cười, cảm thấy có chút may mắn vì mình còn may mắn là điện thoại thoại bằng giọng nói.

Bằng không Chu Ca Vương sẽ nhìn thấy, giờ phút này Lâm Tri Bạch lộ ra khuôn mặt tươi cười cùng khoản với Bối Ninh.

Sau khi cúp máy điện thoại.

Lâm Tri Bạch ánh mắt hơi lóe lên, bỗng nhiên mở miệng nói:

“Thang đỏ, thêm điểm!”

Lâm Tri Bạch hiện tại chỉ còn lại mười điểm kỹ năng, con thoi này quả thực là đau lòng.

Bất quá vì lấy được một thành tích tốt ở trong Mông Diện Vương Trùng, Lâm Tri Bạch nhất định phải quyết định, dù sao mình muốn bộ mặt trên sân khấu này, hấn hy vọng mình có thể tận lực đi xa hơn.

Bởi vậy.

Mười điểm kỹ năng này, Lâm Tri Bạch toàn bộ thêm vào tiếng nhạc.

Chỉ một thoáng.

Lâm Tri Bạch cảm giác cổ họng ngứa ngáy.

Thậm chí ngay cả lồng ngực cũng phát ra cộng minh rất nhỏ.

Sru sru sru sru!

Thêm điểm thành công!

Trước mắt Lâm Tri Bạch hiện ra chữ viết: **【Chúc mừng kí chủ đạt được bản lĩnh Ca vương xướng công!】**

Thanh nhạc của Lâm Tri Bạch chính thức được thu vào 80 điểm, điều này cũng mang ý nghĩa trình độ biểu diễn hiện tại của hấn đã đạt tới cấp bậc Ca Vương!

Mặc dù vừa bước vào ngưỡng cửa của ca vương, so với đám người Chu Hàn, Trương Hi Dương thì còn kém một chút, nhưng cũng xem như là chênh lệch không lớn, dù sao Lâm Tri Bạch còn có một kỹ năng bách biến thanh tuyến.

Đáng tiếc, lần này không nhận được phần thưởng ẩn tàng.

Xem ra phần thưởng ẩn tàng kia cũng không phải lần nào cũng có thể kích phát.

Trước thử một chút hiệu quả âm thanh của Ca Vương đi.

Lâm Tri Bạch trực tiếp mở cổ họng ca hát, hát mấy bài ca độ khó cực cao, kết quả một đường đều vô cùng trôi chảy.

“Đây là cảnh giới của ca vương sao?”

Lâm Tri Bạch cảm nhận tiến bộ của mình, trong lòng vui sướng từ tận đáy lòng, hiện tại mình hát công, so với trước kia quả thực có tiến bộ vượt bậc!

Bởi vì hẳn hát mấy bài hát này rất cố hết sức, nhưng hiện tại lại rất dễ dàng!

Loại cảm giác này rất vi diệu, không cách nào dùng ngôn ngữ chuẩn xác để hình dung, Lâm Tri Bạch cất giấu hưng phấn tiến hành càng nhiều thử nghiệm.

Cao Âm khu.

Khu trung âm.

Trong khu vực thấp.

Âm thanh giả thậm chí là âm thanh đầu tiên, vân vân.

Âm nhạc và thư pháp không giống nhau.

Phương diện thư pháp Lâm Tri Bạch dù sao cũng là đã nhận được truyền thừa của Vương Hi Chi thư thánh, phía sau càng là đem trình độ tương ứng đến cực hạn, cho nên không cần luyện tập có thể như tay sai khiến bày ra trình độ ứng với sở hữu!

Mà tiếng nhạc thì không giống nhau.

Lâm Tri Bạch hiện tại dù sao mới vừa tiến vào cấp độ ca vương, cái này cần hẳn không ngừng thử nghiệm, càng hiểu rõ âm vực của mình, cùng với biên giới cực hạn âm thanh, chỉ có đủ để lý giải thanh âm của mình, mới có thể tiến hành nhạc đệm tốt hơn, dù sao cho dù là ca vương cũng không phải không gì không làm được, cũng có am hiểu cùng không am hiểu, mà Hệ Diện Ca Vương chung quy là thi đấu đấu, không phải nói ai tốt hơn thì người đó nhất định có thể thắng, ảnh hưởng đến kết quả của trận đấu có rất nhiều.

Tuyển khúc a.

Gió trên đài a.

Khúc nhạc a.

Chờ một chút.

Những nhân tố này nắm chắc toàn bộ tốt, mới có thể phát huy hoàn mỹ hiệu quả vũ đài, cho nên Lâm Tri phải cân nhắc vấn đề không công rất nhiều, các mặt đều phải cố gắng hết sức chiếu cố đến.

Cứ như vậy.

Mấy ngày sau.

Đồng Lu ban ra một miếng tuyên truyền.

“Thả quàng sáng xuống, đeo mặt nạ lên, giống một người mới trở về chiến trường!”

“Cường giả tụ tập, cần gì phải lưu danh? Dùng âm nhạc, tiến hành một trận đọ sức công bằng!”

“Truyền thuyết cần được chứng kiến!”

“Thật hoàn mỹ chỉ có thể dựa vào chinh phục!”

“Để cho chúng ta dùng trái tim nóng nhất, nhắc lên một tràng âm nhạc phong bạo!”

“Tạp Diện ca vương, ta đến rồi!”

Bởi vì thành công tạo ra 《 Hảo thanh âm 》 , 《 Tổng Nghệ đoàn đội hiện tại trình độ đã rất thành thực.

Đặc biệt khi cân nhắc viên đá này cũng xem như là làm được, ví dụ như video tuyên truyền này, trước sau tổng cộng mấy chục giây, từng bóng người đeo mặt nạ chợt lóe rồi biến mất trước ống kính.

Khí thế của âm nhạc bồi cảnh như cầu vồng!

Cảm giác bầu không khí đầu kỹ dăng trào mãnh liệt!

Người xem tròn tròn mắt, biết cách chơi tiết mục này, điều động đầy đủ cảm xúc chờ mong!

“Thật là một tiết mục thú vị!”

“Những bóng người xuất hiện trong phiến tuyên truyền chính là minh tinh dự thi?”

“Ta vừa rời một Ba Khắc Tư Lặc vừa nhìn, sững sờ không thể phân biệt được những người này là ai, dám minh tinh che giấu

mình cực kỳ chặt chẽ, căn bản không có biện pháp nào để phán đoán ra thân phận a!”

“Cái này đã xem thấu, chắc chắn.”

“Bỏ quàng sáng xuống, đeo mặt nạ lên, giống như một người mới trở về chiến trường. Câu tuyên truyền này cũng thích hợp với Câu “ta là Nữ Thần”.

“Ta rất thích đoán lai lịch sáng tạo này của minh tinh!”

“Nhìn bề ngoài nhìn không ra, vậy chúng ta chỉ có thể thông qua thanh âm những người đang biểu diễn đàn hồi này để phán đoán bọn họ rốt cuộc là ai!”

“Nghe nói tiết mục đã mời không ít người xuất hiện nha!”

“Ta rất mong đợi thời điểm các minh tinh này mở ra mặt nạ a!”

...

Mà ngay trong khi các cuộc thảo luận, buổi quảng cáo tài trợ diễn ra liên tục được tổ chức vào ngày hôm đó.

Ba thương hiệu đỉnh cấp Lam Tinh, phối hợp với nhau, đặt tên Úm Điện - Ca Vương!

Tổng quan phí: 3 tỷ!

Làn cạnh tranh quyền cao chức trọng này rất kịch liệt!

Nhiều thương hiệu cấp cao như lam tinh đều muốn có tên tuổi độc nhất vô nhị.

Cuối cùng Giang Thành để cho các đại thương gia cạnh tranh, cuối cùng mới định ra ba đại bài đỉnh cấp.

Ba đại bài đỉnh cấp này mỗi nhà lấy giá một trăm triệu để liên hợp đặt tên với tiết mục của Hao Mông Điện Vương Kiệt.

Không có biện pháp, Đồng Lư thanh âm hay quá thành công!

Thành công đến giọng nói hiền lành của mấy thương hiệu, đều được sự tuyên truyền to lớn!

Loại hiệu quả tuyên truyền này khiến vô số thương hiệu đều đỏ mắt, cho nên Nguyễn Cung mới luyện chế ra có tiếng gió, có vô số thương gia đang múa bạc, chủ động muốn cung cấp tài trợ.

Trên thực tế.

Nếu như Giang Thành nguyện ý để càng nhiều quảng cáo vào, phí quan danh này còn có thể cao hơn một chút!

Tuy nhiên quá nhiều quảng cáo sẽ ảnh hưởng đến thể nghiệm của người xem, cho nên Giang Thành cuối cùng chỉ để ba nhà tiến vào.

Dù là như thế.

Ba trăm triệu tiền liên hợp quan danh phí, cũng đủ cho vô số người một chút Côn Bằng nho nhỏ rung động!

Các thương hiệu đều chiêm ngòi!

Trước đó, vợ nuôi bổ sung thêm vài thương hiệu vỡ lòng, thương hiệu vỡ máu, khiến bọn họ có chút lộn xộn!

“Trời ơi!”

“Quá cuốn rồi!”

“Ba thương hiệu, một nhà lấy một trăm triệu!?”

“Chép lại chuyện hiện tại không bỏ ra nổi một trăm triệu, cũng không xứng để tài trợ Tổng Nghệ nữa à?”

“Lãng phí tiết mục này của Nguyễn Cung chưa tới ba trăm triệu, bọn họ hiện tại làm tổng kỹ là không vốn mua bán nha!”

“Tùy tiện thả ra một cái hồ sơ tổng nghệ kế hoạch, chỉ cần đánh dấu danh hiệu quân lâm, sẽ có người bỏ tiền tài trợ cho bọn họ chế tạo ra!”

“Cũng không phải tiền của kẻ lãng phí nhiều như bản giới, mà chủ yếu là Chữ Bằng chữ tín tốt. Người xem lại tài trợ cho Côn Bằng tổng hợp nhiều thương gia như vậy, đến bây giờ còn có nhà nào làm ăn lỗ vốn nữa, cuối cùng tất cả đều kiếm được!”

“Vừa nãy Chữ Bằng góp lời tài trợ mới có hai trăm triệu!”

“Cuốn sóng này trực tiếp bốc lên ba trăm triệu, lại là một cái ghi chép cao nhất, hơn nữa bỗng nhiên bốn nhà cùng nhau tài trợ, lần này mới con mẹ nó ba nhà a!”

Bên kia.

Tất cả mọi người đều biết.

Thậm chí là cả giới giải trí Tần Châu đều bị chấn động.

“Cho nên nói hiện tại Oánh Oánh làm tổng kỹ, đã hoàn toàn vô địch?”

“Không có đối thủ!”

“Ta nghe nói các thương hiệu lớn là tranh giành quyền tài trợ của 《Diện Diện Vương》, cả đầu óc lẫn lộn, có mấy thương hiệu vượt xa một tuyến, đánh dấu võ hành trong lúc đàm phán, cuối cùng thương hiệu trong ba gia tộc này gần như mềm và cứng ngắc, mới lấy được cơ hội này...”

“Nếu như đen hơn một chút, ba trăm triệu này có thể trực tiếp nhắm đến!”

“Ha ha, Oánh Oánh sẽ không làm loại chuyện này, một bữa ăn no, bữa nào cũng là lựa chọn rất tốt, đám tổng kỹ lấy được cái giá trên trời, nhất định phải làm cho giỏi.”

“Người có thể đánh bại Tiêu chỉ có Côn Bằng!”

“Sáu chữ “tám mới tinh xảo” ghi chép cao nhất lại chính là tiết mục của bản mình!”

“Đợi một chút!”

“Giang thành tựa hồ đoán được một ít bát quái!”

Đúng vậy.

Quảng quảng cáo ký kết hợp đồng sẽ kết thúc.

Giang Thành đối mặt với phỏng vấn phóng viên, thả ra một ít tin tức.

“Rất nhiều người quan tâm tới lực lượng của Hao Mông Diện Ca Vương Kỳ chúng ta lớn bao nhiêu, ngôi sao mời đều là địa vị gì, cụ thể có ai tham gia ta nhất định phải giữ bí mật, nhưng ta ở nơi này có thể cam đoan với mọi người một chuyện!”

“Ca vương? Có!”

“Phía sau bài ca? Cũng có!”

“Thậm chí, mặc kệ ca vương hay là ca sau, chúng ta đều mời không chỉ một vị, hơn nữa bọn họ đều đã xác nhận sẽ tham gia!”

“Muốn biết bọn họ là ai không?”

“VẬY mọi người cũng là một tiết mục đẹp mắt, chậm rãi đoán a, đã đến lúc khảo nghiệm đám fan kia đến trình độ quen thuộc với thần tượng nhà mình rồi nha!”

“Ha ha.”

“Đương nhiên không chỉ là ca vương ca, còn có một đường ba tuyến thậm chí bốn đường minh tinh, cũng sẽ xuất hiện ở trên sân khấu của chúng ta, trận quyết đấu che mặt âm nhạc này, tuyệt đối sẽ có chuyện xưa các người không tưởng được phát sinh!”

Ca vương sẽ đến!

Ca hậu sẽ đến!

Hơn nữa không chỉ có một vị!

Thành Giang phá sản thành công đốt cháy toàn bộ mạng lưới nhiệt tình!

“Hình thế này!”

“Yêu rồi yêu!”

“Chu Ca Vương có đến không?”

“Không thể nào, Chu Ca Vương chính là một đạo sư có thanh âm hay!

“Nhân vật cấp đạo sư, sao có thể vào 《Diện Ca Vương》 làm một tuyến thủ sao?”

“VẬY cũng chưa chắc, dù sao Chu Ca Vương đã từng hợp tác tốt với Chu Ca Vương, lại thành công hai bên hợp tác, huống hồ Giang đại biểu cũng nói ca ca sau này không chỉ có một vị!”

“Rốt cuộc là ca vương ca nào vậy?”

“Ta rất mong đợi!”

“Còn cả những ngôi sao một hai đường kia nữa, rắc đọc sách tí ti. Sặc – Khắc hoa văn, rốt cuộc là những người nào?”

Người xem cực kỳ hưng phấn!

Bởi vì ý tứ của Giang thành hiển nhiên rất rõ ràng, ‘Thiên Diện Vương Trùng’ mời tới minh tinh, tuyệt đối không thiếu bằng lớn!

Đây chính là Côn Bằng!

Cầm ba trăm triệu quan phí, bọn họ là thật không nở đập vào!

Ai không biết rằng, minh tinh càng là đại bài lại càng khó mời, cần phải trả phí ra sân càng cao sao?

Câu kia nói không sai:

Hoang dã,hen ao rườm rà, não loạn?

Trong giới giải trí ở Tần Châu, không có công ty nào tốt hơn Công ty tiếng tăm lừng lẫy và tiếng tăm ở đó!

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 334: Chu Hàn bắt chước cuộc tranh tài mới nhất? “Ngày 4 tháng 22, lão sư của Bách Biến Tinh Quân đến đài truyền hình tập luyện một ngày.”

“Ngày 23 tháng 4, chúng ta chính thức bắt đầu ghi chép của *Mông Diện Vương* 》, ngài là tuyển thủ đầu tiên phát.”

“Giai đoạn thứ nhất tổng cộng có bảy vị ca sĩ đầu tiên.”

“Lần đầu tiên hát xong, hai vị ca sĩ bị mặt ở hiện trường sẽ bị đào thải.”

Kim Hiểu Phong liên hệ với Bách Biến Tinh Quân.

Ông ta giảng giải quy tắc của *Lâm Tri Bạch* đã biết rõ về tiết mục.

Dù sao quy tắc cũng là do *Lâm Tri Bạch* định, đâu cần Kim Hiểu Phong giới thiệu với mình?

Chẳng qua vẫn phải diễn, *Lâm Tri Bạch* làm bộ như vừa mới nghe nói, biểu thị mình tóc tai không có vấn đề gì.

Kiếp trước ” *Tặng Diện Vương Trùng*” có hai phiên bản.

Một người là bản của thiên triều, thật ra cử hành cũng không tính đặc biệt thành công, lực ảnh hưởng không bằng ta là ca sĩ.

Hai cái là Hàn bản, đó là nguyên bản 《 *Diện Vương* 》, tổ chức phi thường thành công, ở bên kia lực ảnh hưởng vô cùng khổng lồ, nhưng quy tắc và phiên bản thiên triều có chút khác biệt.

Dù sao thì quốc tình cũng khác.

Chủ yếu là Thiên triều không có nhiều minh tinh tham gia 《 *Mông Diện Vương Tranh* 》 lắm.

Ngay cả mặt nạ của ca sĩ che mặt cũng rất có lệ, nếu so sánh một số vị trí lộ ra còn có thể nhìn ra manh mối, rất dễ dàng bị võng bạn đoán ra.

Còn có cục bình đoán cũng có chút thua lỗ.

Rõ ràng đoán được thân phận ca sĩ che mặt, người xem cũng biết bọn họ đoán được, bọn họ cũng biết người xem biết bọn họ đoán ra.

Nhưng bọn họ làm bộ như không đoán ra được bộ dạng nói hưu nói vượn đủ kiểu.

Người xem cảm thấy chỉ số thông minh bị vũ nhục, càng nhìn càng không có ý nghĩa, cho nên buổi sáng ý thức tốt, cuối cùng lại không đạt đến trình độ nhất định.

Không giống như Hàn bản.

Giọng nói của ca sĩ che mặt rất hay, mặt nạ và trang phục càng nổi bật là “mẹ ruột cũng không nhận ra”.

Hơn nữa bản Hàn Nghệ đại khái bởi vì quốc gia của Bồng Tử ít tài nguyên.

Cho nên các ca ca đều nổi lóp bốp tham gia Nhật Ca Vương Lễ, cuối cùng chính là hiệu quả bách hoa tề phóng!

Mà Lâm Tri Bạch phiên bản này, Mông Diện Ca Vương Ưởng, xem như là kết hợp hai phiên bản kiếp trước, đồng thời dung nhập một chút cải biến.

Quy tắc linh hoạt hơn.

Vô cùng thích hợp với Tần Châu.

“Đúng rồi.” Trong điện thoại, Kim Hiểu Phong lại nói: “Hát xong hát, bình luận của chúng ta sẽ trao đổi với ngài, thử dò xét thân phận của ngài, vì để phòng ngừa âm thanh nói chuyện lộ ra, chúng ta sẽ chuẩn bị cho lão sư một cái biến thanh khí, ngài muốn cái gì mà phong cách? Rất nhiều tính lựa chọn, đại thúc tiểu muội, ‘Thúc Ly’, Âm, chính thái âm v.v. v.v..”

“Ta không cần.”

Lâm Tri Bạch cười, mở miệng nói.

Mình chính là biến hình thanh khí.

Biến thanh khí gì cũng không hay bằng thay đổi đường thanh âm của mình!

Kim Hiểu Phong vội vàng nói: “Chuyện này không tốt lắm, tuy ngài cảm thấy mình có thể ẩn giấu rất kỹ nhưng cũng có

một số người có thể hiểu được, ví dụ như ngài là Chu Ca Vương, gấu trúc và hồi tưởng lại chuyện này với bọn họ đã biết rồi.”

“Thật sao?”

Lâm Tri Bạch lập tức bắt chước giọng nói của Kim Hiểu Phong: “Người thật sự cảm thấy, ta cần dùng biến thanh khí sao?”

“Người người? Mị quyền rũ, sít sao?...” Thanh âm của Kim Hiểu Phong trong nháy mắt trở nên hoảng sợ!

Chuyện gì xảy ra a!

Tên Chu Ca Vương này!

Vì sao âm thanh nói chuyện, đột nhiên trở nên giống mình như vậy!

Lâm Tri Bạch cười nói: “Chỉ cần ta không muốn người khác nghe thấy, thì sẽ không ai nghe ra giọng ta nữa.”

Lời này là Chu Ca Vương nói, Lâm Tri Bạch trực tiếp học làm việc, hơn nữa vẫn đang mô phỏng theo giọng nói của Kim Hiểu Phong.

“Cho nên ngài thật sự không phải Chu Ca Vương!?”

Chuyện tới mức này thì Kim Hiểu Phong còn không hiểu, Bách Biến Tinh Quân lại là cao thủ mô phỏng theo!

Hắn có thể bắt chước thanh âm của Giang đại biểu, có thể bắt chước âm thanh của chính mình, vậy âm thanh của Chu Hàn hơn phân nửa cũng là bắt chước theo!

Có người nói “Có kỹ năng thiện khẩu”, có thể bắt chước các loại thanh âm.

Giọng nói của lão nhân và thanh niên trẻ nhỏ, đều có thể bắt chước theo không chút dị cảm nào.

Hiện đại cũng có người có thể mô phỏng theo các loại thanh âm nhạc khí, có thể nói là khí tiết hình người, nhạc đàn cũng có không ít cao thủ miệng kỹ như vậy.

Còn có một số bắt chước người khác, có thể bắt chước giọng nói của ca sĩ đặc biệt.

Mà Bách Biến Tinh Quân này hẳn cũng là “kẻ giỏi ăn nói” như vậy, chỉ là biểu hiện càng khùng bố, càng thêm tự nhiên!

Loại lỗ tai có thể dễ dàng lừa gạt tất cả mọi người!

“Ta đã sớm nói ta không phải Chu Ca Vương.” Lâm Tri Bạch cười nói: “Hiện tại ngươi cảm thấy ta còn cần thay đổi thanh khí?”

“Giọng điệu bách biến này của ngài so với tiếng đồ biến dễ dùng hơn nhiều, khó trách ngài gọi là Bách Biến Tinh Quân! Biến thanh khí thì thôi đi, giọng nói này của ngài có thể tùy tiện chơi đùa ở trên đài... Cũng là nhờ ngài dùng giọng của ta nữa, ta nghe đây. Cái này để ngươi hoảng...”

Kim Hiểu Phong phục rồi!

Hoàn toàn phục rồi!

Bách Biến Tinh Quân này là quái vật gì a!

Làm sao thanh âm của ai cũng có thể bắt chước được tốt như vậy a!

Kim Hiểu Phong bị dọa tiểu ra quần, người như vậy xuất hiện trên sân khấu của 《Mông Điện Vương》 có thể gây ra ảnh hưởng như thế nào?

Bách Biến Tinh Quân này là tên rất thích đùa dai!

Kim Hiểu Phong bị Bách Biến Tinh Quân dùng giọng nói của đại biểu Giang Thượng hung hăng lừa gạt một hồi, đã có giác ngộ về phương diện này, hình như bây giờ hẳn có vẻ mong nhiều người bị lừa?

Cứ như vậy.

Hai tuần sau.

Ngày tập luyện đã đến.

Lâm Tri Bạch lần nữa đi tới đài truyền hình Thiên Quang.

Đương nhiên là đổi thành hình tượng Bách Biến Tinh Quân.

Hôm nay chủ yếu là tập luyện, Lâm Tri Bạch cần lấy ra ca khúc của mình, cùng dàn nhạc tiến hành câu thông sớm.

Loại tiết mục này không thể trực tiếp tấu chung, nhất định phải phối hợp với ban nhạc cùng ca ca tiến hành hiện trường, cho nên rất cần thiết tập luyện.

Khúc nhạc là đỉnh cấp của Tần Châu.

Kể cả thiết bị cũng đều là trình độ cao nhất.

Lâm Tri câu thông cùng dàn nhạc xong liền bắt đầu một lần tập luyện.

Mục đích nhiều lần tập luyện là để thích ứng với sân khấu, bởi vì mặc dù trước đó Lâm Tri Bạch cũng sẽ dùng thân phận Sở Từ để hát trong phòng trực tiếp, nhưng đây là lần đầu tiên hẳn được biểu diễn vũ đài chính thức như thế.

Dù sao cũng là tranh tài chính thức mà.

Lâm Tri Bạch không có kinh nghiệm sân khấu, trước hết mượn cơ hội tập luyện, nhanh chóng trở nên quen thuộc.

...

“Chu Ca Vương, ngài đừng diễn nữa, hôm nay chúng ta chỉ là tập luyện, không phải chính thức ghi lại, không cần làm bộ như lần đầu lên sân khấu đâu.”

Sau năm lần tập luyện.

Một bàn tay cười khở mở miệng nói.

Bởi vì hôm nay Lâm Tri Bạch vẫn đang dùng thanh âm của Chu Hàn để hát, cho nên dàn nhạc bên này kiên trì cho rằng Bách Biến Tinh Quân chính là Chu Ca Vương.

Nhưng làm người ta tức giận chính là:

Cái tên Chu Ca Vương này quá yêu hữu diễn!

- Một tên ca vương như ngươi, kinh nghiệm sân khấu phong phú biết bao, sao có thể ở trên sân khấu, đến cơ trí mà còn không xác định được, ngay cả đứng vị trí mà cũng không nắm được?

Đóng giả người mới cũng không phải giả bộ như vậy!

Lâm Tri Bạch lúng túng, khóe miệng phía sau mặt nạ hơi run rẩy nói: “Con không có diễn, con không phải Chu Hàn tặn.”

Quả thật không có diễn.

Lâm Tri Bạch thật sự không có kinh nghiệm của sân khấu!

Cơ vị làm sao mà tìm được, đi vị trí làm sao làm, mấy thứ này không có kinh nghiệm đúng là không được.

Trừ phi Lâm Tri Bạch nguyện ý đứng giữa sân khấu, biểu diễn giống như Phục Địa Linh!

“Được được được.”

Nhạc Thủ bên cạnh bắt đầu nói: “Cho dù ngài không phải là lão sư của Chu Hàn tấn, thì cũng đâu đến nỗi một chút kinh nghiệm võ đài cũng không có? Chúng ta mời các ngôi sao tới đây, cho dù là chủ trì của chủ trì, kinh nghiệm của võ đài cơ bản vẫn phải có đấy! Còn nữa, nếu nói ngài xướng công, nghe là giỏi ca tử chuyên nghiệp, không có một chút kinh nghiệm ca kỹ thuật gì đâu!”

Lâm Tri Bạch: “...”

Đối phương phân tích có lý, nhưng tình huống của mình thật sự rất đặc thù, dù sao chuyên gia xướng công cũng không phải dựa vào võ trang rèn luyện ra.

Mà là dựa vào hệ thống thêm điểm cứng nhắc phát ra.

Không thể giải thích với đối phương, Lâm Tri Bạch chỉ có thể kiên trì nói: “Tiếp tục tập luyện đi.”

“Được rồi...”

Cỗ nhạc tỏ vẻ rất bắt mắt, nhưng chỉ có thể phối hợp với Bách Biến Tinh Quân.

Mãi tới mấy giờ sau, lại có ca ca khác tới tập luyện.

Cỗ nhạc không phải đi phục vụ cho một mình Bách Biến Tinh Quân, những người khác cũng phải tập luyện mà, lúc này Lâm Tri Bạch mới thôi.

Ra khỏi phòng tập luyện.

Lâm Tri Bạch ngênh đón một nam nhân đeo mặt nạ đi tới...

Dù sao nhìn dáng người hẳn là nam nhân.

“Hắc.”

Tàng Hải chủ động chào hỏi: “Bách Biến Tinh Quân?”

Lâm Tri Bạch trừng mắt nhìn: “Ngươi biết ta?”

Tàng Hải cười nói: “Ta có một bằng hữu nói Chu Ca Vương ở chỗ này giả dạng Bách Biến Tinh Quân.”

“Ta không phải.”

“Đương nhiên là không phải.”

Tàng Dận nói: “Bởi vì ta mới là Chu Hàn!”

Lâm Tri Bạch: “...”

Ngươi là Chu Hàn Tần Tần, còn giả bộ trên đầu ta?

Không để ý tới ngươi.

Lâm Tri Bạch không muốn nói chuyện phiếm với Tàng Kinh.

Tranh tài còn chưa bắt đầu, nha đã đeo lên thanh khí biến thanh, vô vị.

Có thể dừng dùng biến thanh hay không?

Cũng thành thật giống như ta một chút?

Tuy nhiên dù không muốn nói chuyện phiếm với đối phương, dù sao cũng không có được thông tin về thân phận hữu dụng gì, nhưng Lâm Tri Bạch vẫn dừng lại trước cửa phòng tập luyện một lát, chủ yếu muốn nghe xem đối phương hát công như thế nào, biết mình trăm trận trăm thắng, kết quả là nghe không được!

“Thả một quả bom qua sinh hoạt!”

“Cho tất cả phiên muộn đều trở nên sôi trào!”

“Mục nát và Mộ khí không liên quan gì đến ta!”

“Ta ở trong Thái Dương Sí Liệt cuồng hoan!”

“Gần đây có lẽ sẽ có chút hỗn loạn!”

“Nhưng bầu trời của ta vẫn một mảnh xanh thẳm như trước!”

Mo Mo!

Đây không phải là ca khúc của Chu Hàn sao?

Đây không phải là giọng của Chu Hàn sao?

Không đúng!

Chắc chắn thằng nhãi này đang mô phỏng Chu Hàn Vô Tẫn!

Tuy rằng mô phỏng chỉ có sáu phần, nhưng vị kia đã xuất hiện, mấu chốt nhất chính là đối phương hát công rất tốt, nói không chừng là ca vương!

Lâm Tri Bạch có chút bị chấn kinh.

Đây là quý gì, chính mình mô phỏng Chu Hàn tẫn còn chưa tính, Tàng Chấn vậy mà cũng đang bắt chước Chu Hàn tẫn!

Mà hôm nay Tàng Kinh này lại tới tập luyện, chúng tớ cũng là ca sĩ đầu tiên của ngày mai.

Lâm Tri Bạch cũng đang cân nhắc có nên đổi thanh âm mô phỏng theo hay không.

Mẹ nó, chết tiệt!

Hảo hảo Huyền Diện Vương Lễ, cuối cùng cũng không thể biến thành Chu Hàn bắt chước giải thi đấu đi?

Chẳng qua nghĩ lại, Lâm Tri Bạch lại cảm thấy không cần phải đổi giọng tuyền, cùng lắm thì so sánh với ai càng giống nhau nha.

Ai sợ ai chứ?

“Vậy thì như thế đi.” UU đọc sách tự động, âm quỷ ma hoa. Sái hồi.”

Bắt chước Chu Hàn, ta là chuyên nghiệp, Tàng Chấn nhỏ nhỏ, cũng có thể so với ta?

Mà hắn đang tập luyện trong phòng.

Nghe thấy giọng nói vô cùng “Chu Hàn Tẫn”, đám người động lại, ngây ngốc nhìn về phía Tàng Dung trên sân khấu.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Ta đang làm gì?

Bọn họ đột nhiên lo lắng tới hôm nay nếu mở chãn ra ngủ thì sẽ thấy Chu Hàn.

---

ps: Cuối tháng thôi, nguyệt phiếu quá kỳ làm hỏng rồi, mọi người chơi chung nha!

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 335: Trang Mông Diện Ca Vương Lục bắt đầu! Hai mươi ba ngày bốn tháng tư, ca vương Nguyễn Cung chính thức ghi chế thời gian, cụ thể thời gian bắt đầu từ năm giờ chiều!

Cùng ngày.

Buổi chiều một chút, Lâm Tri Bạch dùng hình tượng Bách Biến Tinh Quân đến tổ sao chổi, vào phòng tập luyện một mình luyện tập ba giờ.

3-4 giờ sau.

Lâm Tri Bạch tiến vào phòng nghỉ một mình, vừa nghỉ ngơi vừa chờ đợi ghi lại để chính thức bắt đầu. Hắn phải bảo đảm trạng thái tiếng nói của mình, không thể tiếp tục luyện tập nữa, nếu không gánh vác quá lớn thì thật quá hoá dở.

Bên ngoài.

Tổ tiết mục khẩn trương bận rộn.

Đảo mắt còn lại nửa giờ đồng hồ sau cùng, người xem đã bắt đầu vào trận, toàn bộ thành viên giám khảo tầng bậc Giải Vương Hề cũng đã đến.

“Chà! Đó không phải là Lý Tiêu sao?”

“Siêu một tuyến ca hậu a!”

“Mông đánh giá này hình dáng thật trâu bò a!”

“Không ngờ bên trong bình luận này lại có một ca sau tọa trấn!”

“Người ở đằng sau có chút quen mắt a.”

“Hắn tên là Điền Vĩ, là học viên thanh âm hay!”

“A, thì ra là hắn, ta còn tưởng là nhìn quen mắt như vậy.”

“Hàn Ba cũng tới rồi, hắn chính là quán quân hài hước ư!”

“Ha ha ha, đánh giá của Quân Đoàn Đánh Giá này Chử Bằng hàm lượng hơi cao nha, học viên đạo sư đều có!”

Khán giả tại hiện trường chứng kiến đám minh tinh đang thảo luận, lập tức kích động ồn ào lên!

Gương mặt này quả thực vô cùng mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức bọn họ chỉ ngồi ở bàn đoán bình luận thì thật đáng tiếc, đám người này dự thi chắc phải vậy!

Bởi vì tiếng hò hét tại hiện trường quá lớn.

Đám minh tinh cũng cười phất phất tay với người xem.

Vung tay lên.

Điền Vĩ nhỏ giọng nói: “Tiêu tử, ta còn tưởng tử sẽ tham gia trận đấu chính thức của Mông Diện Vương chứ, không ngờ lại cùng chúng ta làm đánh giá khách quý, đối với tử mà nói là nhân tài mất rồi.”

“Thú vị biết bao.”

Lý Tiêu cười nói: “Hôm nay ta muốn dùng cặp mắt của ta để phân biệt lão bằng hữu trên mỗi đài, để bọn họ không chỡ che thân.”

“Khụ.”

Hàn Ba lại gần: “Thứ cho ta hỏi vợ vẫn Lý Tiêu lão sư, Chu Ca Vương chúng ta có tham gia Kỳ Mông Diện Ca Vương không?”

“Vậy ta không rõ.”

Lý Tiêu trừng mắt nhìn, nàng thật sự không biết, có điều gần đây lão Chu thần thần bí bí, nàng hoài nghi đối phương đã tham gia tiết mục này rồi.

Nàng ta giả vờ ngốc nghếch.

Muốn giấu mình là người bên gỏi?

Đừng nói là che mặt ở trên đài ca hát.

Lão Chu này cho dù có hóa thành tro chính mình cũng nhận ra, Lý Tiêu đối với chuyện này có thể nói là tin tưởng mười phần, chỉ cần đối phương xuất hiện ở trên cái sân khấu này, mình nhất định có thể liếc mắt nhìn Định Chân!

Trong lúc nói chuyện phiếm.

Trong tiếng thét chói tai.

Trên không trung sao chép lại hiện trường đột nhiên vang lên thanh âm của đạo diễn: “Các vị khán giả hiện trường cùng nhóm đoán phán xử Gia tân mọi người tốt, ta là tổng đạo diễn của tiết mục này, phía dưới ta tuyên bố lần đầu tiên “Khuôn mặt Ca Vương Kỳ” chính thức ghi lại việc chính thức bắt đầu, để cho chúng ta tiến vào ba giây đếm ngược!”

Thứ ba!

Hai!

Một!

Theo tiếng đếm ngược kết thúc, việc tập hợp ngẫu nhiên chính thức bắt đầu, toàn bộ các cơ vị tại hiện trường đồng thời vận chuyển, một trận âm nhạc bắt đầu vang lên, ánh đèn trên sân khấu cũng điên cuồng lóe lên, cuối cùng tụ tập tại lối vào sân khấu một ánh trắng, trong đó chậm rãi đi ra một thân ảnh mặt nạ, “Hoan nghênh các vị bằng hữu trước TV cùng các bạn đi tới từ âm âm bò, Tô Lan Không điều phối với chương trình biểu thức phối hợp với chương trình vận hành 《Dong Vương Hề》, đồng thời cũng hoan nghênh chúng ta phỏng đoán thịnh tình của đoàn khen ngợi các vị chú tâm, ta là người chủ trì!”

Keng!

Người chủ trì tháo mặt nạ xuống, lộ ra một khuôn mặt mà toàn bộ người xem đã từng xem qua hảo thanh.

“Hoàng Lập!”

Bởi vì thanh âm hay đẹp của Nguyễn Cung thật sự quá nổi tiếng, biểu hiện của Hoàng Lập trong tiết mục kia cũng vô cùng ưu tú, nhất là biểu hiện quảng cáo của tiết mục mới, cho nên chủ trì của tiết mục mới cũng do hắn đảm nhiệm.

Ba ba ba!

Hiện trường tiếng vỗ tay như nước thủy triều, người xem vẫn rất ủng hộ, đám minh tinh của nhóm bình luận cũng đang vỗ tay, phương thức xuất hiện của Hoàng Lập thật thú vị!

“Đây chính là “Huyền Mông Diện Vương Lê?”

“Bại diện, cách chơi này rất có sáng kiến!”

“Nếu Hoàng Lập không vạch mặt, trong lúc nhất thời ta cũng không nghĩ đến là hắn.”

“Nghe kỹ vẫn có thể nghe ra được. Dù sao trước đó âm thanh Hoàn hảo của người dùng pháp thuật. Mỗi kỳ đều là hắn mở đầu, âm thanh ta đã rất quen thuộc rồi.”

“Không biết tiếng làm ca sĩ che mặt có thể nghe ra không.”

“Người khác không dám nói, nhưng ta là minh tinh, ta nhất định nghe được!”

“Nhà ta có thanh âm khanh khách, ta không thành vấn đề!”

“Giọng nói của tỷ tỷ nhà ta chắc chắn không qua mặt được ta!”

“Nói quá đầy bụng đi!”

Hoàng Lập trên sân khấu giới thiệu quy tắc tiết mục vở vốn, sau khi giới thiệu xong, hắn cười nói: “Chắc chắn mọi người nhất định rất tò mò, trận đấu của chúng ta sẽ thể hiện ra phương thức gì, tiếp theo sẽ là thời khắc huyền diệu, để cho chúng ta dùng tiếng vỗ tay vô cùng nhiệt liệt hoan nghênh ca sĩ đầu tiên của ngày hôm nay, đại hùng trúc xuất trận!”

Đại gấu trúc?

Người xem vui vẻ.

Đây là cái tên quái quỷ gì vậy.

Mà theo gấu trúc xuất hiện, tiếng cười hiện trường càng lớn, chỉ vì tạo hình của ca sĩ che mặt này quá kỳ hoa, hiển nhiên là một con gấu trúc hình người.

Thái độ ngây thơ khả ái!

Mọi người cũng cười theo, bởi vì Đại Hùng Miêu đem thân thể bao bọc quá nghiêm ngặt, căn bản nhìn không ra là ai.

“Ở đâu đoán ra?”

“Cũng chỉ chiều cao có thể nhìn ra manh mối.”

“Thân cao không chừng đều là giả!”

“Hắn có thể mang thêm giày ah!”

“Dù sao hấn trang phục liền thể, cũng nhìn không ra có đi giày hay không!”

“Thay bộ quần áo này, lúc vạch mặt không xấu hổ sao?”

“Ha ha ha ha.”

“Có lẽ thế giới này không có người mà hấn quan tâm.”

Màn ảnh nhắm ngay kết quả phán xử, một ít đối thoại thú vị, đến lúc đó sẽ biên tập nó vào nội dung.

Bỗng nhiên.

Ánh đèn hiện trường tối xuống.

Đại gấu trúc bắt đầu biểu diễn.

“Nếu như hôm đó ta dặt tay ngươi...”

“Ngươi liệu có thể không chút do dự đi theo ta hay không...”

“Ta cũng sẽ không đứng ở trong góc giống như thằng hề...”

“Hát một bài tình ca cô đơn tiếp một bài...”

Thanh âm của Đại Hùng Miêu rất tang thương, xướng chính là một bài hát lão ca kinh điển Tần Châu.

Khi đoạn thứ nhất kết thúc.

Đám người bình luận như có điều suy nghĩ.

Diên Vĩ nói: “Âm thanh này rất tang thương!”

Hàn Ba gật đầu: “Tuổi tác có lẽ đã vượt qua 40 rồi!”

Lý Tiêu lại nói: “Giọng nói này không đủ tự nhiên, ta hoài nghi là hấn kìm nén đấy, hơn nữa phần tuổi già này cũng quá già, cảm giác có rất nhiều thành phần cố tình.”

Bên cạnh có Bá Nghệ Già Già gọi là Anh Vĩ.

Chỉ thấy vẻ mặt anh vĩ nghiêm túc nói: “Ít nhất có một điểm, người này không qua mặt được lỗ tai của ta.”

“Cái gì?”

Mọi người trong cục đánh giá nhìn anh hùng.

Anh Vĩ nghiêm túc nói: “Hấn là nam nhân.”

Phốc!

Mọi người bật cười.

Còn cần sao? Minh đàn?

Anh Vĩ cũng cười, hẳn có Bá Nghệ Già, trong cuộc bình luận chủ yếu hẳn phụ trách bầu không khí.

Đại gấu trúc vẫn đang hát.

Đây là bài ca lâu năm, đoạn thứ nhất ông vẫn hát theo bài pháp cũ, nhưng đoạn thứ hai ông lại bỗng nhiên phong cách thay đổi, biến thành phong cách khác!

Tốc độ nói biến nhanh!

Ngữ điệu trở nên kích động!

Thậm chí bản thân đại gấu trúc còn đang hoa chân múa tay trên sân khấu!

“Ha ha ha ha!”

“Hẳn sửa lại rồi!”

“Cái này sửa cũng được đó!”

“Đoạn thứ nhất cảm thấy rất bình thản, đoạn thứ hai trong nháy mắt siêu thần!”

“Thật dễ nghe!”

“Hẳn là ai vậy?”

“Dáng múa thật là xinh đẹp, nhưng nhìn ra được là có công tích chuyên nghiệp ở đây!”

“Số lượng tin tức thay đổi nhiều!”

“Nam ca ca, thanh âm thiên tang thương, tuổi tác hẳn là khá lớn, đồng thời am hiểu khiêu vũ!”

“Luôn cảm giác đã nghe qua thanh âm của hẳn, nhưng trong lúc nhất thời căn bản nghĩ không ra là ai, cái này so với trong tưởng tượng của ta khó đoán a!”

Nói như thế nào đây.

Quan tâm tới giới giải trí, nhất là những người hiểu rất rõ các ca sĩ, đều sẽ có loại tự tin mê hoặc, cảm thấy cho dù những người này che mặt mình cũng có thể căn cứ vào giọng nói mà đoán được đối phương là ai.

Nhưng mà.

Nếu mọi người thật sự đoán, cơ hồ tất cả người xem đều không hiểu ra sao!

Bao gồm cả bình luận cũng vậy!

Sau khi biểu diễn diễn xong.

Hội bình phán bắt đầu vây công đại gấu trúc!

Sau bài hát siêu dẫn đầu Lý Tiêu xung phong: “Chúng ta lập quy củ đi! Vấn đề thứ nhất, ca sĩ che mặt không được nói dối, đương nhiên vấn đề của chúng ta cũng sẽ không quá phạm... Vị đại hùng trúc tiên sinh này, chúng ta có chung hảo hữu sao?”

“Có.”

Đại Hùng Miêu cười nói, vấn đề này xác thực không quá mức, lượng tin tức rất nhỏ.

Chỉ là thanh âm của con gấu trúc này vừa ra, Lý Tiêu nhất thời trợn trắng mắt, ”bảng tốt quá xấu, còn biến thành thanh khí!”

Đúng vậy, thanh âm Đại Hùng trúc vừa nghe liền biết là biến thanh khí, một thanh âm vô cùng đại thúc, khoa học kỹ thuật thành phần quá cao, căn bản không tự nhiên.

“Lại hỏi người một vấn đề, người có vượt qua 40 tuổi không?”

“Không có.”

“Thật hay giả đây?”

“Thật sự.”

“Ta không tin!”

“Ta cũng không tin, nhưng vấn đề thứ nhất ta thành thật trả lời, vấn đề kế tiếp, ta không có cam đoan thành thật.”

“Ha ha ha ha ha!”

Tiết bình phán cục này cũng không kéo dài quá lâu, bắt quá hiệu quả của tổng nghệ lại rất mạnh.

Quan trọng nhất, chính là ca sĩ che mặt đấu trí với đánh giá đoàn đấu trí.

Mà theo đại gấu trúc cúi đầu lui ra, người xem cùng đánh giá đoàn vậ mà bị kích thích ra tâm háo thắng!

“Lại đến!”

“Kế tiếp!”

“Cái này giấu khá sâu!”

“Người tiếp theo ta nhất định có thể đoán được!”

Người chủ trì hoàng hôn lần nữa lên đài, “Phía dưới để chúng ta mời vị ca ca thứ hai lên đài, tên của ông ấy gọi là Tàng Kinh!”

Người xem: “...”

Bình đài thí nghiệm: “...”

Đây là Diệp Mông, Diện Vương Kỳ hay là vườn thú à?

Phía trước tới một con gấu trúc, lúc này lại xuất hiện một Tàng Chấn?

Nguyệt Lượng môn.

Tàng Kinh xuất hiện.

Người này thật đúng là ăn mặc lộng lẫy, lão cầu đầu.

Mà đang ở phòng nghỉ.

Lâm Tri Bạch thấy Tàng Chấn ra sân, lông mày hơi nhướng lên.

Hắn biết:

Gia hỏa này sắp bắt đầu giả vờ Chu Hàn đến hết rồi!

Trong phòng nghỉ cách vách.

Chu Hàn...

A không.

Ếch vương tử cũng ở đây.

Cùng là ca sĩ đầu tiên!

Tên này cũng không biết Tàng Kinh muốn bắt chước ai, riu rít đọc sách, ma sát hoa nhân còn cười.

“Nga nga nga nga nga ~ “

Bên trong phòng nghị có một người quản lý giống như một
thời hạn tạm thời phụng bồi, nhin không được hỏi một câu:

“Lão sư ngài cười cái gì?”

“Ta nghĩ tới một chuyện rất vui vẻ.”

Vương tử ếch xanh vẫn đang cười, cười đến nỗi thở không ra
hơi, bởi vì hần thông qua ống ti vi của phòng nghị, đang nhìn
thấy Lý Tiêu ở ban bình luận.

Nhưng mà.

Sau một khắc.

Tiếng cười của vương tử ếch im bật!

Bởi vì tiếng ca trong Tàng Kinh vang lên!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 336: Thật giả là Chu Hàn Tấn!” Ném cho cuộc sống một quả bom!”

“Cho tất cả phiên muộn đều trở nên sôi trào!”

“Mục nát và Mộ khí không liên quan gì đến ta!”

“Ta ở trong Thái Dương Sí Liệt cuồng hoan!”

Tiếng ca Tàng Kinh ở trên sân khấu tùy ý vang lên. Hấn giờ ồng thoai lên, đầu ngửa ra sau, giọng hát vang vọng điên cuồng phát nổ!

Người xem sợ đến ngây người!

Đám bình luận kia cũng trợn tròn mắt!

Đây là giọng của Chu Hàn Mạt đó!

Đây mẹ nó là ca khúc của Chu Hàn.

Nếu có một người dáng người giống Chu Hàn, thanh âm giống như Chu Hàn, còn hát một ca khúc Chu Hàn, thậm chí trang phục cũng có chút giống phong cách thả mình sau khi Chu Hàn bay hết...

Vậy hấn là ai?

Trong đầu người xem cơ hồ đồng thời hiện ra danh tự “Chu Hàn Tấn”!

“Là hấn!?”

“Chu Ca Vương!?”

“Thanh âm này rất khả nghi!”

“Tra trọng tỷ lệ đạt đến sáu thành có thừa!”

“Có phải là tên Tàng Hàn này cố ý bắt chước Chu Hàn Tấn không?”

“Thanh âm của Chu Hàn rất dễ bắt chước, nhưng bài này rất khó, người bình thường hát không được a, kết quả Tàng Kinh hát, cảm giác cùng bản gốc là một trình độ đấy!”

“Chu Hàn chính là ca vương đó!”

“Ha ha ha ha, ta cảm thấy hẳn là Chu Ca Vương không thể chạy thoát được. Tuy hẳn cố gắng giữ im im lặng như sáu phần, muốn chơi trò vật hư hư thực thực với chúng ta, nhưng nghe cẩn thận vẫn rất dễ dàng nhận ra!”

“Cái này ta nói không tính!”

Người xem nói không tính, vậy ai định đoạt?

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Lý Tiêu đang phán đoán.

Quan hệ giữa Chu Hàn và Lý Tiêu, trong thanh âm hay đẹp đã chính thức được tuyên bố, hiện trường không ai hiểu rõ Chu Ca Vương hơn Lý Ca Hậu!

Ret.

Hiện trường ống kính đánh vào trên mặt Lý Tiêu.

Lúc này Lý Tiêu kinh ngạc.

Những gia khách khác của bình luận thì cười ha ha nhìn Lý Tiêu.

“Rất giống...”

Lý Tiêu dở khóc dở cười nói: “Cái tên Tàng Hàn này đã ăn mấy Chu Hàn tẫn rồi?”

Hàn Ba: “Ý của Tiêu tử là?”

Lý Tiêu lắc đầu nói: “Tàng Kinh này không phải của Lão Chu, ta vẫn nghe thấy được giọng nói của lão Chu.”

“Tiêu tử cẩn thận nha.”

Anh Vĩ trêu chọc nói: “Ngài nếu đoán sai, tình cảm nên hoài nghi hai vị có phải xuất hiện nguy cơ hay không.”

Đám bình luận nghe vậy cười to.

Lý Tiêu cũng mỉm cười nói: “Vừa mới nghe được một lỗ tai, ta đã có chút do dự, nhưng chỉnh lý nghe xong, ta xác định hẳn không phải.”

“Tiêu tử ơi Tiêu tử.”

Diên Vĩ ở bên cạnh nói: “Ngài đừng vì giúp Chu Ca Vương giấu diếm thân phận, cố ý mê hoặc tâm mắt của chúng ta nha, hẳn chưa tới tiết mục dự thi này ngài có thể không biết sao?”

“Ta thật sự không biết hẳn tới nhưng chưa thấy tới.”

Lý Tiêu cười nói: “Nhưng ta không đến mức cố ý lừa các người, đó đều là nói thật.”

Đây là tiết mục rách nát gì chứ.

Bài bình đánh giá cũng bắt đầu hoài nghi nội bộ.

Mà khi phổ biểu diễn của Tàng Kinh kết thúc, người chủ trì liền khởi xướng bỏ phiếu tại hiện trường.

Mỗi ca sĩ che mặt hát xong, người xem phải gửi vé đến một lần. Hai ca sĩ che mặt xếp hạng cuối cùng sẽ bị đào thải.

Bố trí xong vé.

Vây công liền bắt đầu.

Lại là Lý Tiêu xung phong.

“Sư phụ Tàng Kinh người tốt, nhóm bình luận của chúng ta có quy tắc là như thế này, vấn đề thứ nhất người không thể nói dối.”

“Không quá đáng.” Tàng Hải túm lấy, có phong phạm ca vương.

“Người ta là gián sởi? Có quen không?” Lý Tiêu nhìn chăm chăm vào Tàng Khuyết.

“Cứ xem như thế đi.” Tàng Kinh lập lờ nước đôi nói.

Anh Vĩ nhìn không được nói: “Nếu như ngài chính là Chu Hàn Tấn, vậy cũng coi như là tương đối quen thuộc?”

“Có được không vậy?” Tàng Huyền vẫn giữ bộ dạng của ca.

“Còn có một câu hỏi, tốt nhất là người nói thật.” Lý Tiêu nhìn chăm chăm vào Tàng Xá nói: “Sáng nay sau khi muội rời giường gọi đầu chưa?”

“Ồ ~”

Mọi người trong khán đài đều lên tiếng kỳ quái, có chút ồn ào, bởi vì vấn đề này rất riêng tư.

Lý Tiêu sẽ hỏi như vậy, nói rõ nàng biết sáng nay Chu Hàn có gọi đầu hay không, vậy tại sao nàng lại biết được?

Hiểu được đều hiểu.

Tàng Kinh trầm mặc hai giây, sau đó trả lời: “Tắm.”

Lý Tiêu nở nụ cười: “Câu hỏi của ta xong rồi.”

Đám khách thăm viếng sốt ruột, “Cho nên buổi sáng hôm nay Chu Ca Vương rời giường có rửa đầu hay không?”

Lý Tiêu giao hoạt trừng mắt: “Đây là việc riêng của lão Chu.”

Người xem: “Cạch ~ “

...

Cột đôi với hoang thú của đối phương.

Khuôn mặt dưới mặt nạ con ếch của Chu Hàn đều tái mét!

So với mặt nạ còn xanh hơn!

Bách Biến Tinh Quân kia có thể bắt chước ta cũng thôi đi, giới giải trí lớn như vậy, thỉnh thoảng có ca sĩ giỏi mô phỏng giọng của mình cũng có thể lý giải.

Nhưng Tàng Kinh này là thế nào?

Tại sao người cũng có thể bắt chước âm thanh của ta!

Khiến cho giọng nói của Chu Hàn ta rất rõ, mẹ nó ai cũng có thể bắt chước!

Còn nói cái gì nữa, tương đối quen thuộc với ta?

Ta có người quen không đáng tin cậy như người sao?

Đáng giận nhất là bộ dạng dây thả kiêu này của người rút cuộc học từ ai, bình thường ta lôi như thế hả?!

Áy thác ta đây là phỉ báng!

Hắn đang phỉ báng ta à!

Người quản lý lâm thời chú ý tới sự khác thường của Chu Hàn, nhin không được hỏi: “Thiên vương tử lão sư ngài làm sao?”

Chu Hàn mặt không chút thay đổi nói: “Ta nghĩ đến chuyện khó khăn.”

Người quản lý lâm thời: “Vậy ngài đừng vội buồn bực a, đến phiên ngài ra sân rồi!”

“Biết rồi.”

Chu Hàn đứng dậy đi về phía sân khấu.

Một tên hai tên, thích bắt chước ta đúng không?

Hôm nay ta sẽ cho các người thấy phong thái chân chính của Chu Hàn!

...

“Để cho chúng ta dùng tiếng vỗ tay nóng rục, hoan nghênh ca sĩ che mặt thứ ba hôm nay của chúng ta lên sân khấu, hẳn chính là...”

Người chủ trì kéo dài giọng: ” ếch vương tử ~”

Phốc!

Người xem cười đến choáng váng.

“Thật thành vườn bách thú rồi đúng không?”

“Cái quỷ gì!”

“Đại gấu trúc, Tàng Lỗ, ếch?”

“Chắc hẳn những ca ca này đều là minh tinh lớn, sao đeo mặt nạ lên, một cái còn kỳ quái hơn cả một cái khác!”

“Có khả năng mặt nạ sẽ phóng thích bản chất của những minh tinh này?”

“Ta rất thích nhìn minh tinh phóng bay bản thân, Chu Hàn lộ ra bản thân sau khi phóng đăng ta, ta thích làm!”

“Nói đến Chu Hàn Tẫn, các người cảm thấy Tàng Hàn là hẳn sao?”

“Không phải Lý Tiêu đã nói rồi à?”

“Nói không chừng Lý Tiêu đang yểm hộ cho Chu Hàn, không thể tin hoàn toàn được.”

Người xem thảo luận.

Nhóm bình luận thì nhìn chăm chăm vào vương tử ếch.

Vương tử ếch xanh đứng trên đài, hai mắt Lý Tiêu sáng ngời, cười nói: “Con ếch vương tử này so với Tàng Lỗ càng giống lão Chu hơn.”

Anh Vĩ sừng sốt, “Sao lại nói vậy?”

Lý Tiêu nói: “Người quen với Chu Hàn, Chu Hàn đều biết, trên sân khấu, gia hỏa này vẫn luôn có tư thế đứng giống như vậy.”

“Hả?”

“Người khoan hãy nói!”

“Thật vậy sao!”

“Ha ha ha ha ha ha ha!”

“Con vương tử ếch này thật là thú vị!”

“Chẳng lẽ là xem Tàng Hải mô phỏng Chu Hàn tận, nên cũng bắt chước theo?”

“Giấu diêm mô phỏng theo thanh âm, bắt chước loại thái độ lôi túm này, tên vương tử ếch này ngược lại, trực tiếp mô phỏng theo tư thế đứng!”

Đám người bình luận cười hì hì.

Lúc này.

Ánh đèn tối xuống.

Phôi bài chính thức bắt đầu.

Ếch vương tử hít một hơi thật sâu, sau đó xướng lên.

“Đây là một màn biểu diễn không có kết cục.”

Chuyện này bao hàm tất cả sai lầm và điên cuồng.

Trái tim giống như hài tử tràn đầy bi thương.

Lén lút ngủ hết ở trên mặt đất...”

Bài hát này gọi là 《 Hoa Hỏa 》 , nguyên xướng là Trương Hi Dương, nói chính xác là ca khúc mà Bạch Đế sáng tác cho Trương Hi Dương.

Có điều đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là...

Sau khi người xem kế thừa Tàng Kinh, lần nữa nghe được thanh âm của Chu Hàn!

Giống y như!

Quá giống!

Mọi người thậm chí cảm giác thanh âm của ếch vương tử so với Tàng Hàn còn càng giống Chu Hàn!

Giờ khắc này.

Có người xem trừng to mắt!

Có người xem cười đến bụng cũng muốn nứt ra!

“Ha ha ha ha ha, thi đấu Vân Lâm Vương nên đổi tên thành vườn bách thú, hoặc là dứt khoát trực tiếp để Chu Hàn bắt chước cuộc thi này là được!”

“Gia hỏa này cũng đang mô phỏng Chu Ca Vương!”

“Máu chốt còn giống hơn Tàng Kinh mô phỏng!”

“Có một loại khả năng nào đó chính là bản thân Chu Hàn hay không?”

“Không thể nào, ta nghi ngờ người này đang bắt chước Chu Hàn tẩn, sau đó linh cơ khê động, học theo!”

“Học vấn đề máu chốt vẫn rất giống!”

“Nhưng sao ta có thể nhìn thấy, trong hai người này có một người, thật sự là Chu Hàn tẩn?”

“Quan sát một chút xem Lý Tiêu nói thế nào!”

“Lý Tiêu sắp trải qua kiếp tình yêu đến nay là khảo nghiệm lớn nhất, cái này so với mẹ chồng và bạn gái đồng thời rút xuống nước cứu người nào trước còn khó hơn, hai người này rốt cuộc người nào là thật a!”

Người xem vui vẻ nở hoa.

Ếch vương tử hát rất tập trung: “Bây giờ ta có chút mệt mỏi, mệt mỏi như một đóa hoa đại bị gió bẻ gãy, cho nên ta bắt đầu thay đổi, trở nên giống như một đám hoa lửa cuộn cuộn nóng bỏng...”

Bên cục bình luận.

Lý Tiêu không nhịn được nữa.

Các thành viên khác trong bình luận đều nhìn nàng cười như điên, chỉ bởi vì màn biểu diễn còn đang tiến hành, cho nên mọi

người đè nén âm thanh mà thôi.

Mà khi vương tử ếch hát xong.

Thành viên trong cuộc bình luận rớt cuộc cũng nhin không được, phát ra tiếng cười lớn!

“Tiêu tử!”

“Luồng này như thế nào?”

“Vị này là Chu Ca Vương đúng không?”

“Chắc chắn là bản thân Chu Ca Vương!”

“Xem biểu cảm của Tiêu tử thế nào ta cũng biết!”

“Giọng nói của Chu Ca Vương quá rõ ràng!”

“Chỉ có ta cảm thấy ếch vương tử lão sư chỉ đang bắt chước Chu Ca Vương sao?”

Bắt chước?

Khóe miệng Chu Hàn sau mặt Hoang Tử giật giật, hấn vừa mới biểu diễn xong, cũng không cố ý che giấu âm thanh của mình.

Tại sao vẫn có người cảm thấy mình đang mô phỏng theo?

Tuy không che giấu âm thanh mục đích, chính là làm ngược lại, ảnh hưởng tới phán đoán của mọi người.

Nhưng khi có rất nhiều người nghe không ra, lúc mình chính là Chu Hàn Tẫn, hấn bỗng nhiên lại có chút khó chịu.

Loại cảm giác này rất là vi diệu.

Mà đúng lúc này, Lý Tiêu mở miệng.

“Con ếch vương tử xác suất là lão Chu rất lớn, hoặc là nói cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua ai, so với hấn còn muốn giống như thanh âm của lão Chu, nhưng chính bởi vì thanh âm của hấn thật sự rất giống lão Chu, cho nên ta ngược lại có chút không xác định...”

Lý Tiêu thật sự đang xoắn xuýt!

Tàng Chấn phía trước đang mô phỏng theo Chu Hàn Tẫn, bây giờ lại xuất hiện âm thanh tương tự, phán đoán của Lý Tiêu bị quấy nhiễu!

Trên thực tế nếu như không có Tàng Kinh nhúng tay vào, có lẽ Lý Tiêu sẽ càng thêm chắc chắn.

Chu Hàn tận: "...”

Tiểu bảo bối nhà ta nhất định là vì giữ bí mật cho ta mới cố ý nói như vậy.

Ừm!

Nhất định là như vậy!

Sao nàng có thể không nghe ra giọng nói của ta chứ?

Lý Tiêu đột nhiên nhìn về phía con ếch vương tử: “Vấn đề thứ nhất, không thể nói dối nha, ếch vương tử tiên sinh, chân của người có bao nhiêu con ngựa?”

“Ôi!”

Toàn trường phát ra giọng điệu cổ quái.

Ếch vương tử nói: “43 mã.”

Lý Tiêu cười nói: “Lão Chu cũng có tuổi 4. Ài đọc sách tí ti. Hoan Hoan K. Tù nhân.”

Anh Vĩ nói: “Nam ca thân cao hơn một mét tám, cơ bản đều có số 43, cái này không tính là chứng cứ mang tính quyết định.”

“Cho nên ngài là Chu Ca Vương sao?” Hàn Ba Trục Cầu hỏi.

Ếch vương tử cười nói: “Không sai, ta mới thật sự là Chu Hàn Tẫn, vừa rồi chính là một tên giả mạo.”

Người xem mê hoặc.

Thật giả Chu Hàn tận, đã thành tiết mục lớn nhất trước mắt, tất cả mọi người bắt đầu điên cuồng giở trò!

Thậm chí Lý Tiêu cũng đang cân nhắc cân nhắc.

Mà Lâm Tri Bạch, là đang lẳng lẳng chờ mình lên sân khấu

Hắn biểu diễn, vừa vận liên tiếp ở phía sau của ếch vương tử!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 337: Chính là Chu Hàn Tấn!” Một vấn đề cuối cùng.

Quốc tử ếch và đoàn bình luận có thời gian tương hỗ xấp xỉ với nhau nên kết thúc, đạo diễn đã lặng lẽ phát ra nhắc nhở.

Sau khi đoàn bình phán thu được tín hiệu của đạo diễn, Lý Tiêu nhìn chăm chăm vào vương tử ếch nói: “Sáng sớm nay người rời giường rồi rửa đầu chưa?”

Tên này hay nhỉ.

Người xem vui vẻ.

Vừa rồi Lý Tiêu hỏi câu hỏi tương tự về Tàng Kinh, nàng hiển nhiên là biết sau khi rời giường buổi sáng hôm nay Chu Ca Vương có gội đầu hay không.

Tàng Dận nói tắm rửa.

Mà hiện tại Lý Tiêu lại hỏi về vấn đề tương tự với vương tử ếch xanh.

Tuy nhiên vương tử ếch lại đưa ra đáp án hoàn toàn bất đồng.

“Không có.”

Nói xong, vương tử ếch lại chỉ chỉ mặt nạ của mình nói: “Buổi sáng ta không có rửa đầu, hôm nay trước khi lên sân khấu thậm chí còn không có trang điểm, đây chính là nguyên nhân ta nguyện ý tham gia Triều Mông Diện Vương Trùng.”

Người xem cười to.

” tiết mục này đâu cần rửa mặt trang điểm a, dù sao toàn thân đều bị che giấu, chúng ta căn bản cái gì cũng nhìn không ra.”

“Câu hỏi sau của Lý Ca quá thú vị! “

“Tuyệt đối không nghĩ tới, sau khi Lý Ca phân biệt phương pháp của Chu Ca Vương, dĩ nhiên là hỏi Nữ Nhi bịt mặt có gội đầu hay không!”

“Tình yêu plastic plastic.”

“Lý Ca, chúng ta đã nói rồi, Chu Ca Vương chỉ cần xuất hiện là người lập tức nhận ra đâu?”

Gia Tân cũng đang cười to.

Hàn Ba một mặt làm quái nói: “Như vậy vấn đề đến rồi, buổi sáng hôm nay Chu Ca Vương rốt cuộc có rửa đầu hay không?”

Lý Tiêu chớp chớp mắt: “Bí mật của Chu Ca Vương, các người ít hỏi thăm lại đi.”

Nàng vẫn không nói.

Gia khách đoán bình luận cũng không có cách nào, nhưng tiết mục đã có kết quả rồi.

Sau mấy vòng đối thoại như vậy, Éch vương tử rốt cuộc cúi đầu rời sân khấu.

Mà người chủ trì ở một góc lại lần nữa lên đài nói: “Cảm tạ diễn xuất sắc của ếch vương tử, có thể nhìn ra được đoàn phán xử của chúng ta các Gia Tân đã lâm vào khốn cảnh, không biết kế tiếp vị tuyên thủ này, các vị dự đoán cục bình luận có thể có ý tưởng hay không, để cho chúng ta dùng tiếng vỗ tay mời vị ca sĩ che mặt hôm nay——”

“Bách Biến Tinh Quân!”

Ba vị tuyên thủ phía trước đã khiến người xem nảy sinh hứng thú nồng đậm đối với cách chơi đoán thân phận này, cho nên vị tuyên thủ thứ tư còn chưa có lên sân mọi người đã phi thường chờ mong, lúc này chủ trì vừa mới báo màn xong, lập tức phát ra tiếng vỗ tay nóng rực!

Ở phía sau đài.

Trong tiếng vỗ tay.

Lâm Tri Bạch đeo mặt nạ màu trắng, lấy danh nghĩa Bách Biến Tinh Quân, cuộc đời lần đầu tiên đi lên sân khấu chính thức, hẳn không có cảm thấy căng thẳng, ngược lại có chút nóng lòng muốn thử, đi xuyên qua cửa trắng, đến chỗ ánh đèn hội tụ ở giữa sân khấu.

“Bách Biến Tinh Quân?”

“Tên này có ý gì a?”

“Không quan tâm là có ý gì, dù sao lần này rốt cuộc không phải động vật rồi!”

“Không phải vậy ta còn tưởng rằng 《Điện Điện Ca Vương》 thật sự muốn biến thành đại hội vườn bách thú!”

“Cũng không biết có phải đám ca sĩ bịt mặt kia thương lượng tập thể hay không, không phải ếch thì chính là Tàng Tiêu, thậm chí là gấu trúc lớn.”

“Quan trọng là trong ba con động vật có hai con Chu Hàn tấn!”

“Quá kỳ quái rồi!”

“Nhìn Bách Biến Tinh Quân này rất bình thường!”

“Mặt nạ màu trắng rất đẹp trai, rõ ràng họa phong đáng tin cậy hơn hẳn hai Chu Hàn kia.”

Người xem xì xào bàn tán.

Đột nhiên sân khấu tối sầm lại.

Âm thanh trở nên yên tĩnh.

Tất cả mọi người đang chờ mong Bách Biến Tinh Quân này sẽ phát ra thanh âm gì.

Quan trọng nhất chính là:

Mọi người có thể nghe ra là giọng của ca sĩ nào không!

Nhưng mà.

tấu trước mặt vang lên.

Sắc mặt của khán giả đột nhiên thay đổi!

Biểu tình của các vị khách thăm dò cục đánh giá cũng lập tức trở nên cổ quái!

Cái tiết tấu này...!

Âm nhạc này!

Tất cả mọi người không biết nên khóc hay nên cười nữa!

Bởi vì người xem bài này vô cùng quen thuộc!

“Cái quý gì vậy!”

“Mẹ nó, đây là thời gian biểu đạt độ khó cao nhất mà Chu Hàn phải trình diễn khúc nhạc ” Tuế Nguyệt Thương” đó!”

“Ta nhớ lúc trước Trương Hi Dương tham gia ‘ta là ca sĩ’, sân khấu đầu lựa chọn chính là ca hát bài “Chu Hàn” này!”

“Nấu chột là bài hát này không có mấy người có thể ca hát a!”

“Người dám lật bài hát này, đều là trình độ ca vương!”

“Bách Biến Tinh Quân này có lai lịch gì mà dám giống như Trương Hi Dương lúc trước, ca tụng tác phẩm có độ khó cao nhất của Chu Ca Vương?”

“Trở lại chuyện này đi, không cẩn thận thì lật xe đó!”

“Chẳng lẽ Bách Biến Tinh Quân này cũng là ca vương sao?”

“Tân Lân Lân Trữ Bí phá thú. Ta thật muốn xem cấp bậc của gia hỏa này, dám mở bài hát hết sức khó khăn nhất của Chu Hàn!”

Khúc dạo đầu kết thúc.

Hiện trường an tĩnh.

Mọi người vểnh tai nghe!

Mà khi mọi người nghe được âm thanh của Bách Biến Tinh Quân, toàn trường ngã trái ngã phải!

Giọng nói này!

“Năm tháng nằm trong lòng bàn tay.”

“Chúng ta còn đang tùy hứng lôi kéo.”

“Lôi kéo đến cuối cùng còn có thể tiếp tục cái gì.”

“Thời gian nhìn xem con đường chúng ta đi có bao nhiêu khúc chiết.”

“Hồi tưởng những ký ức kia là màu sắc dần dần ố vàng.”

“Những năm kia ngơ ngác ngác.”

“Mấy ngày ấy nửa mê nửa tỉnh...”

Vấn đề không phải ở chỗ Bách Biến Tinh Quân có thực lực lật bài “Địa Hàn Tận Tận” này hay không!

Sự thật chứng minh Bách Biến Tinh Quân có thực lực này.

Nhưng mà đây đã không còn là trọng điểm người xem chú ý nữa!

Lúc này trọng điểm của mọi người là:

Má nó chứ!

Đây không phải là hát nguyên bản sao!

Dường như Bách Biến Tinh Quân chính là Chu Hàn.

Hội bình phán.

Diên Vĩ: "..."

Hàn Ba: "..."

Anh Vĩ: "..."

Trước mắt Lý Tiêu tối sầm lại, thiếu chút nữa bước chân cũng đứng không vững, cho dù lúc bình thường hàm dưỡng cũng không tệ, tính cách cũng rất ôn hòa, nhưng giờ phút này trong lòng cô không khỏi căng thẳng!

Con mẹ nhà ngươi!

Lão nương thật vất vả phân biệt ra Tàng Hàn kia có thể là đồ giả, ếch vương tử là lão Chu khả năng là vô cùng cao, kết quả tại sao nửa đường lại giết ra một thanh âm càng giống như Chu Hàn tận a!

Làm sao mà phân biệt được đây!

Người tổ chức tiết mục cho ta thấy tâm thái của ta đúng không?

Thử thách tình cảm giữa ta và lão Chu đúng không?

Là cố ý? Hay là không cẩn thận? Chẳng lẽ là cố ý không cẩn thận? Ngươi muốn ta cùng lão Chu tình cảm tan vỡ mới tính là xong đúng không?!

Được rồi đều là phun tào.

Đôi tình lữ minh tinh này đều trở thành khúc mắc.

Chủ yếu là trước đó khi tham gia cuộc sống của Lý Tiêu và Chu Hàn cùng nhau để tham gia trò vui để lên vai đạo sư, thường xuyên cướp đoạt đệ tử ưu tú của nhau, cuối cùng còn tiến hành đại chiến với đạo sư, khiến cho các bạn trên mạng

rối rít trêu chọc nói, chờ đến khi tiết mục này kết thúc, tình cảm sau khi Chu Ca Vương và Lý Ca Vương cũng kết thúc.

Kết quả không ngờ được.

Lý Tiêu tới tham gia tiết mục mới của 《Kẻ Vương Lễ che mặt》, đều ngồi ở vị trí bình luận, hay là đối mặt với loại “Khảo nghiệm” này.

...

Người xem đều cười đến điên rồi!

“Sao lại có thêm một Chu Hàn tấn đến nữa!”

“Thật sự là Chu Hàn bắt chước giải thi đấu đúng không?”

“Rốt cuộc ai mới là thật đây!”

“Tàng Kinh?”

“Con ếch vương tử?”

“Bách Biến Tinh Quân?”

“Ta dùng điểm độc của ta đảm bảo Bách Biến Tinh Quân này mới thật sự là Chu Hàn Tấn!”

“Vì sao? Rõ ràng ba thanh âm này đều rất giống! Mặc dù Bách Biến Tinh Quân này nghe rất giống!”

“Quả thật giọng nói rất giống, nhưng hai ca khúc đầu bắt chước giọng Chu Hàn, mà Bách Biến Tinh Quân lại dùng giọng của Chu Ca Vương khiêu chiến ca khúc có độ khó cao nhất! Phải biết bắt chước một số ca khúc cấp thấp của Chu Ca Vương, thậm chí độ khó trung cũng không tệ, nhưng có thể trực tiếp bắt chước ca khúc khó khăn nhất của Chu Ca Vương? Trừ bản thân Chu Ca Vương, ta không nghĩ ra ai có thể làm được! Mấu chốt nhất là ta cảm thấy giọng nói của Bách Biến Tinh Quân này thật sự giống Chu Ca Vương như đúc, còn giống hơn cả hai ca ca trước một chút!”

Thật ra sóng này cũng là Lâm Tri Bạch da quá trắng.

Trước đó lúc thử âm hẳn cũng bắt chước thanh âm của Chu Hàn, bao gồm thời điểm tập luyện cũng bắt chước theo, nhưng cũng không bắt chước đến cực hạn!

Trước khi chính thức ra sân, lưu thủ không phải rất bình thường sao?

Nhưng mà hôm nay Lâm Tri Bạch hỏa lực toàn bộ khai hỏa, phát huy trăm biến thanh tuyến đến cực hạn, trực tiếp dùng toàn bộ công lực, không chút nào che giấu loại này!

Vậy có thể không giống sao?

Đây chính là hack của hệ thống đó!

Về phần độ khó của bài này, đúng là phi thường cao.

Đừng quên trước khi dự thi, Lâm Tri đã cố ý đề thăng công hát của mình lên tới cấp bậc ca vương, dùng thanh âm bách biến bất chước thanh âm hết của Chu Hàn, hát bài hát độ khó cực cao này đối với hắn mặc dù có khiêu chiến, nhưng độ hoàn thành chính thể vẫn là phi thường cao!

Cũng vì vậy.

Lâm Tri Bạch thành công hù dọa người xem!

Thậm chí, những ca sĩ che mặt khác đều bị Lâm Tri Bạch Hoa thối thối phòng!

...

Phòng nghỉ Tàng Kinh.

Ổng kính nhắm ngay Tàng Kinh.

Không ai có thể thấy được khuôn mặt dưới mặt nạ Tàng Kinh.

Bất quá có thể nhìn thấy rõ ràng, thân thể của Bách Biến Tinh Quân lúc này đang nhìn chăm chăm vào trong TV, rõ ràng có chút cứng ngắc.

“Làm sao hắn có thể?”

Tàng Kinh thông qua biến âm khí thì thạo mở miệng.

Lẽ nào tên gia hỏa này thật sự là bản thân Chu Hàn?

Ếch vương tử sát vách thì là cái quái gì đây!

Đầu óc Tàng Tiêu có chút rối loạn.

Chỉ còn cách gọi thiêu bộ sách.

...

Cột đối với hoang thú của đối phương.

Chu Hàn vẫn không nhúc nhích.

Nếu để cho người ngoài nhìn thấy, nói không chừng sẽ cho rằng đây là hình ảnh im lặng.

Điên rồi!

Chu Hàn đeo mặt nạ ếch thật sự cảm thấy mình muốn điên rồi!

Rốt cuộc Bách Biến Tinh Quân này là cái quỷ gì vậy, hấn sao có thể giống ta như vậy!

Bảo thủ!

Ta tự cho mình bảo thủ được!

Mặc dù Chu Hàn nghĩ tới nơi nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, cho nên hôm nay hấn dùng bản âm của bản thân hát tiết mục, nhưng bởi vì người bên gối Lý Tiêu ngồi ở dưới đài, lại bởi vì Chu Ca Vương ít nhiều vẫn có chút chột dạ, sợ mình bị người xem đâm trúng, cho nên cuối cùng hấn vẫn hơi thay đổi cách ném đi, không thể hoàn toàn thể hiện ra toàn bộ giọng nói lúc đầu của mình!

Mà chính là lần quăng mắt này.

Trực tiếp dẫn tới kết quả là:

Bách Biến Tinh Quân trở thành người mà hiện tại mình cảm thấy thanh âm giống nhất!?

Chu Hàn tính hết rồi, giọng Tàng Kinh có khoảng sáu đến bảy mươi phần trăm.

Mà thanh âm Chu Hàn dùng hết, lại có tám phần giống như bản âm, đây là kết quả do hấn cố ý không chế.

Thanh âm của Bách Biến Tinh Quân lại cao hơn một chút so với chín thành của mình, điều này thật sự nằm ngoài dự liệu của Chu Hàn!

Chết tiệt, chuyện này đi đâu nói lý đây!

Rõ ràng ta mới là Chu Hàn đến tận cùng mà!

Kết quả sao ta giống như kẻ giả mạo vậy!

Lúc này trên sân khấu, biểu diễn biểu diễn của Bách Biến Tinh Quân kết thúc, sau đó khán giả toàn trường hô to một cái tên, hài hòa mà thống nhất!

“Chu Hàn Tần!”

“Chu Hàn Tần!”

“Chu Hàn Tần!”

Có thể thấy được nhân khí của Chu Ca Vương lúc bình thường thật cao!

Cũng có thể nhìn ra được, người xem tin tưởng Bách Biến Tinh Quân đến tận lúc Chu Hàn cạn kiệt rồi!

Điều này trực tiếp dẫn đến bản nhân Chu Hàn đeo mặt nạ ếch, hai má gã điên cuồng co quắp.

Thật đáng ghét mà!

Ếch vương tử rất khó chịu, loại khó chịu vì điều này, thật sự rất khó chịu.

Hội bình phán.

Bá Dư Già Già Già Anh Vĩ lại càng hô to: “Su phụ Bách Biến Tinh Quân hôm nay rời giường rửa đầu sao?”

Tên này hay nhỉ!

Đây là vấn đề riêng của Lý Tiêu lúc trước hỏi Tàng Lỗ và vương tử ếch xanh!

“Không rửa mặt. chip đọc sách là trực trặc. S** K khoa, kỹ năng ma sát. Sốp thí...”

Bách Biến Tinh Quân dùng giọng nói của Chu Hàn để trả lời.

Âm thanh này vừa phát ra, người xem hô càng lớn tiếng hơn!

Bởi vì Bách Biến Tinh Quân này lại không dùng tới thanh thế, ngay cả thanh âm bình thường khi nói chuyện, cũng giống như đúc với Chu Hàn!

Chẳng phải bản thân Chu Ca Vương có thể không?

Nếu không phải Chu Hàn tàn sát hết khán giả tập thể chúng ta thì hẳn đã lập tức đi rửa sạch!

Đoạn cốt truyện này là tin tức Ô Long chên lệch, không có dựa vào bản ca khúc ban đầu để trang bức, chủ yếu là hiệu quả tấu hài, vừa vắn cũng trở thành điểm dừng, có điều kế tiếp chúng ta phải tiến vào tiết tấu chép ca bình thường, còn có một chương, đầu tháng và mọi người cầu xin một lần nguyệt phiêu!

(Bản chương xong)

Chương 338: “Kứ Biến Tinh Quân: Không sai, ta là Trương Hi Dương!” “Không có gọi đầu.”

Khi Bách Biến Tinh Quân trả lời như thế, ông kính ở hiện trường lập tức nhìn chăm chăm vào Lý Tiêu, dường như muốn nghiệm chứng ra đáp án trên mặt nàng.

Nhưng mà.

Khi màn hình lớn trên sân khấu hiện lên, xuất hiện gương mặt ngơ ngác của Lý Tiêu, hiển nhiên đã hoàn toàn mơ hồ, tất cả mọi người đều cười đến choáng váng!

Cũng chính là thế giới này, không hề có điển cố của Đường Bá Hồ Điềm Thu Hương.

Nếu không mọi người nhất định sẽ phát hiện, lúc này Lý Tiêu chính là một Đường Bá Hồ thấp hương thu kia.

Lý Tiêu mơ hồ thật!

Bởi vì buổi sáng hôm nay quả thật Chu Ca Vương không gọi đầu!

Vương tử ếch xanh kia trả lời đúng rồi, cho nên Lý Tiêu cảm thấy đối phương xác suất cao nhất chính là Chu Hàn Tấn!

Nhưng Bách Biến Tinh Quân này, chẳng những thanh âm so với ếch vương tử càng giống Chu Hàn Chung, ngay cả câu trả lời “Chưa gọi đầu” này đều phi thường chuẩn xác!

“Dựa theo quy củ tổ chức tiết mục của chúng ta, vấn đề thứ nhất không thể nói dối nha.”

Anh Vĩ chớp mắt.

Bách Biến Tinh Quân nói: “Thật.”

Lâm Tri Bạch không nói dối, bình thường hẳn đều là buổi tối tắm rửa, thuận tiện gọi đầu.

Buổi sáng hẳn không cần gọi đầu, trừ phi có hoạt động công khai lộ diện, nhưng Mông Diện Ca Vương là che mặt, không tính công khai lộ diện a.

“Được rồi, Tiêu tử, nể mắt tử rồi.”

Anh Vĩ nhìn về phía Lý Tiêu.

Nếu như dùng truyện ký để trình bày:

Đại khái giờ phút này trên đầu Lý Tiêu có ba đường màu đen.

Đương nhiên cũng có khả năng là vòng tròn màu đen lộn xộn.

Riêng cái vẻ mặt ngơ ngác này của Lý Tiêu, tổng kỹ hiệu quả lập tức kéo căng!

“Hắn là giả!”

Trong phòng nghỉ phía sau, vương tử ếch ở trong nội tâm cuồn hồng:

“Tiêu Tiêu, ngươi tỉnh táo lại chút đi!”

Nhưng Lý Tiêu không cách nào tỉnh lại, nàng lại do dự mở miệng hô với Bách Biến Tinh Quân: “Lão Chu?”

Thăm dò.

Bách Biến Tinh Quân không để ý.

Lý Tiêu lập tức vén tóc, dáng vẻ xoắn xuýt đến không chịu được.

Phiền chết đi được!

Hủy diệt đi!

Lý Tiêu hét nửa thật nửa giả, như muốn sụp đổ: “Ta không đoán nữa, các người đoán đi!”

Đám bình luận trước ngả sau, cười đến đau bụng.

Hay là Hàn Ba vác đại kỳ: “Lão sư của Bách Biến Tinh Quân? Than đá sao? Ta muốn hỏi, ta có số điện thoại mà cô có chưa?”

“Ngươi hỏi ta muốn qua.”

Bách Biến Tinh Quân nói: “Ta trả.”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt nhóm phán đoán lập tức sáng lên!

“Thông tin này rất mấu chốt! Hàn Ba, làm ca sĩ mà ông biết không nhiều như vậy, phạm vi hắn là không lớn!”

“Chuyện này...”

Hàn Ba cười khỏ nói: “Ta chỉ có thể nói sau khi nhận được quán quân êm đẹp, ta và Chu Ca Vương muốn đánh số, Chu Ca Vương đã cho, nhưng thật ra ta muốn đánh số làm ca sĩ nhiều...”

“Còn có ai?”

“Trong lúc này, ta cũng không nhớ rõ.”

Mọi người nghe xong đều trợn mắt, nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy khả năng Bách Biến Tinh Quân là Chu Ca Vương rất lớn!

Lâm Tri Bạch lại ngẩn người.

Trùng hợp không phải, thì ra Hàn Ba cùng Chu Hàn đều đưa số hiệu?

Tiểu tử này trước đó cầm lấy quán quân 《 Thanh Ti 》 , cũng cùng mình lấy số hiệu.

Dù sao Lâm Tri Bạch cũng là Tổng giám thanh âm tốt đẹp của Nguyễn Cung, cho nên lúc ấy cũng không có cự tuyệt, không nghĩ tới người ta cho rằng mình là Chu Hàn tấn, bởi vì Hàn Ba căn bản không thể nào liên tưởng đến Bạch Đế từ trên người Bách Biến Tinh Quân được!

Hoặc là nói bị loại bỏ vô ý thức!

Vì vậy tất cả mọi người trong bình luận của hắn đều nhìn chằm chằm vào Bách Biến Tinh Quân:

“Đừng giả vờ!”

“Thừa nhận đi!”

“Chu Ca Vương!”

Lâm Tri Bạch đeo mặt nạ Bách Biến Tinh Quân, cười nói: “Xin lỗi, các người nhận lầm người rồi. Ta không phải Chu Hàn Tấn.”

“Vậy người là ai!”

“Bài hát của người mạnh như vậy à!”

“Rõ ràng là cấp bậc ca vương!”

“Ca vương ít như vậy, còn giống giọng nói của Chu Hàn như vậy, người không phải ai?”

Mọi người vây công.

Đây là một khúc nhạc dạo rất thú vị.

Lâm Tri Bạch vẫn cười tủm tỉm nói: “Con có bảy mươi hai biến Bách Biến Tinh Quân.”

Thế giới này không có Tôn Ngô Không, nhưng có cách nói thần tiên biết “Thất Thập Nhị Biến”, cho nên mọi người đều nghe hiểu được, còn suy nghĩ đây không phải tên của Bách Biến Tinh Quân.

Cứ như vậy.

Người tới ta đi.

Sau khi Bách Biến Tinh Quân bình tĩnh ứng đối, cục phán đoán cũng hết cách.

Có người xem mở miệng nói:

“Càng ngày ta càng tin hẳn chính là Chu Ca Vương!”

“Sao lại nói vậy?”

“Vì Chu Ca Vương quá mạnh miệng!”

“Phốc!”

Nếu Bách Biến Tinh Quân là Chu Ca Vương, có chết cũng không thừa nhận, vậy thì hẳn đúng là miệng lưỡi cứng rắn.

...

Vụ nổ kết thúc.

Lâm Tri Bạch trở lại phòng nghỉ.

Người quản lý lâm thời của Lâm Tri Bạch tên là Tiểu Tụ Nguyệt, là một tiểu cô nương rất xinh đẹp, nàng vừa thấy Bách Biến Tinh Quân xuống đài liền vội vàng nghênh đón.

“Chu lão sư cực khổ rồi!”

“Ta không phải Chu lão sư.”

“Đúng đúng đúng, ngài là sư phụ của Bách Biến Tinh Quân, ngài ngài, uống trà.”

“Hấp quản.”

“Được rồi.”

Tiếp theo lại lần lượt có ba tuyền thủ lên đài biểu diễn.

Ba người này theo thứ tự là:

Người máy móc!

Hắc thiên nga!

Hổ của Tần Châu!

Người xem đều đổ mồ hôi.

Toàn bộ hành trình Lý Tiêu càng căng thẳng.

Sợ lại xuất hiện một Chu Ca Vương!

Cũng may ngoại trừ Tàng Kinh và vương tử ếch và Bách Biến Tinh Quân cũng không xuất hiện cái chu hàn thứ tư...

Được rồi.

Ba người đã là “lyly thủy thượng phở” rồi!

Cái này sắp có Chu Ca Vương thứ tư, Lý Tiêu Hữu đoán chừng sắp từ bỏ.

Thậm chí đối với con ếch vương tử kia, nói không chừng cũng phải bất chấp quy tắc cưỡng ép thể diện!

Đợi ba người hát xong, quản lý lâm thời Tiểu Tụ Nguyệt mở miệng nói: “Sur phụ Bách Biến Tinh Quân, ngài nên chuẩn bị vòng thứ hai, chúng ta phải rút thăm lần thứ hai.”

Bách Biến Tinh Quân: “Ngươi rút đi.”

Tiêu Ngọc Nguyệt cười nói: “Vậy thì cầu nguyện cho ta khí lực không tệ.”

Trận đấu hôm nay được chia thành hai vòng, mỗi người ca sĩ mỗi người hát hai bài.

Hai bức lượng kết hợp liên quan, người cuối cùng tổng đơn số đều bị đào thải.

Đây là vì phòng ngừa ca sĩ Mông Diện lại làm ra sai sót, vòng thứ hai còn có cơ hội ngăn cơn sóng dữ.

Mà sau khi tại hạ đài, Lâm Tri Bạch vẫn luôn chú ý đối thủ.

Bảy người dự thi hôm nay, thực lực tổng thể đều không tệ.

Phách Tử Ếch không cần phải nói, Lâm Tri Bạch xác định đối phương chính là lão Chu.

Về phần Tàng Kinh cùng gấu trúc, Lâm Tri Bạch mặc dù tạm thời không nhận ra, nhưng hẳn cảm giác hai vị này ít nhất là một đường ca sĩ.

Mà sau khi Lâm Tri Bạch ra sân, thực lực của ba vị này còn được, nhưng tổng thể cảm giác, hơi kém một chút.

...

Kết quả rút thăm của vòng thi đấu thứ hai rất nhanh liền được rút thăm.

Tàng Kinh là người đầu tiên.

Người máy móc, thiên nga đen, gấu mèo phân biệt là đệ nhị đệ tứ!

Đối với Lâm Tri Bạch, Bách Biến Tinh Quân đứng thứ năm rất thoải mái.

Thứ sáu là ếch vương tử của Chu Ca vương tử, vừa vặn tiếp phía sau tên Bách Biến Tinh Quân Lâm Tri Bạch này.

Thứ bảy là hổ của Tần Châu.

Tỷ thí đua bắt đầu, Tàng Kinh dẫn đầu lên đài, không ngờ lại hát một ca khúc ca đẹp dễ, nhưng giọng nói vừa vang lên, người xem đều kinh ngạc!

“Hả?”

“Mỹ thanh sao?”

“Âm thanh của Chu Ca Vương đâu?”

“Lần này Tàng Diễm dùng, sao không phải là giọng của Chu Hàn?”

“Cho nên Tàng Hàn không phải là Chu Hàn Tần?”

“Vậy hiện tại đây là bản âm của hắn sao?”

“Không biết a, ngược lại bài vô cùng êm tai đây!”

“Ta vốn không thể nghe ra âm thanh này là ca sĩ nào!”

“Ta cũng không hiểu, lúc trước sao hắn có thể tạo ra loại giọng nói như Chu Hàn tấn, sao có thể mô phỏng giống thật chứ!”

Người xem thảo luận.

Vương tử ếch thì hừ hừ hai tiếng.

Tiểu nhân.

Còn giả vờ nữa không?

Trước mặt bản tôn Chu Hàn tấn thân người giả bộ một quả cầu lông a!

Người đi hỏi các khán giả hiện trường xem ai mới là Chu Ca Vương trong lòng mọi người.

Được rồi.

Vẫn là đừng hỏi nữa.

...

Lâm Tri mặt dưới mặt nạ cũng nở nụ cười, Tàng Chân nhỏ, buồn cười, chút trình độ mô phỏng ấy không biết xấu hổ tiếp tục giả Chu Hàn tấn?

Đi hỏi các khán giả hiện trường!

Ai mới là Chu Ca Vương trong lòng mọi người!

Nhưng Tàng Kinh này không giả bộ, Lâm Tri Bạch bỗng nhiên cảm thấy giống như bớt đi rất nhiều thú vui, đoàn biểu diễn phiên mình phải diễn ở vòng thứ hai, dứt khoát phải biểu diễn đường khác.

Thật ra dùng đường thanh tuyến của mình đương nhiên là tốt nhất.

Nhưng sẽ rất dễ dàng bị người xem nghe ra.

Bị nghe ra là nguy hiểm như vậy.

Cho nên Lâm Tri Bạch vẫn muốn tiếp tục giả bộ người khác.

Tình gia ở bộ phim Bách Biến Tinh Quân ” diễn trò một đại thiếu gia nhà có tiền siêu cấp thích bày trò!

Lâm Tri Bạch cảm giác mình bây giờ đã có cảm giác nhập vai, lại càng ngày càng thích trò đùa, vừa vặn hắn cũng coi như đại thiếu gia nhà người có tiền, cấu tạo rất phù hợp, hơn nữa còn

có một trăm ‘Bách Biến Tinh Quân’, không phải là Liễu Tam Công sao?

Những chữ “Bạch” của đồng âm Bạch Đế và Lâm Tri Bạch.

Càng trùng hợp hơn là trong danh hiệu này còn có chữ “Quân”.

Vừa vặn Lâm Tri Bạch có một áo giáp rất nổi danh tên là “Quân lâm”.

Thậm chí ‘Hận Diện Vương Lễ’ này cũng là do danh nghĩa “Quân lâm” bày ra.

Thật là trùng hợp biết bao!

Như vậy vòng thứ hai phải dùng thanh âm của ai, hát bài hát mới mà mình đã chuẩn bị trước?

Lâm Tri Bạch tự hỏi.

Chờ một lát sau đó.

Con mắt Lâm Tri sáng lên!

Liên quyết định người là Pikachu!

Lớp thứ hai, tiếng của lão Trương!

Nhắc đến ca vương mà Lâm Tri Bạch quen thuộc nhất, Chu Hàn Tấn chỉ có thể xếp hạng thứ hai, Trương Hi Dương mới xếp hạng nhất!

Mà ca khúc lần thứ hai Lâm Tri Bạch chuẩn bị, phong cách ôn hòa âm áp, không phù hợp với Chu Hàn Tấn, ngược lại càng thích hợp với Trương Hi Dương một chút.

Quan trọng nhất chính là:

Chắc hiện tại lão Chu hận chết ‘Bách Biến Tinh Quân’ đi?

Cũng không thể bại lộ thân phận a, hiện tại lão Chu nhất định sẽ nhớ kỹ ta là ai, vừa vặn có thể để lão Trương hỗ trợ cản trở danh tiếng.

Không sai!

Bách Biến Tinh Quân hành tẩu giang hồ, đi không thay tên, ngồi không đổi họ, ta chính là —— ta chính là...

Trương! Hi! Dương!

Mặc dù chiêu thức “Họa Thủy Đông Dẫn” có chút không chân chính, nhưng lão Trương và lão Chu quan hệ tốt như vậy, vấn đề hẳn là không lớn...

Phải vậy không?

Hì hì ~~

Ta cũng không phải đang khích bác ly gián nha!

...

Trên sân khấu.

Phía sau Tàng Kinh.

Người máy biểu diễn.

Thiên nga phốc biểu diễn.

Rêu án biểu diễn của gấu trúc.

Lâm Tri Bạch vừa đi vừa nghe thấy lời biểu diễn của người máy kia là yếu nhất, hôm nay có nguy cơ bị đào thải.

Mà ở phía sau mấy người này.

Lại tới phiên Bách Biến Tinh Quân lên đài.

Khi Lâm Tri Bạch xuyên qua Nguyệt Lượng môn lần thứ hai, rõ ràng đã nhận được đải ngộ khác với mấy vị ca sĩ bịt mặt trước, thậm chí còn hoàn toàn khác với siêu sao trước đó mình lên sân khấu!

“Chu Ca Vương!”

“Chu Ca Vương!”

“Chu Ca Vương!”

Người xem điên cuồng hò hét.

Ngay cả bình luận cũng hò hét theo.

Lý Tiêu vốn đang do dự ngượng ngùng.

Nhưng tất cả mọi người đều đang gọi, nàng cũng không biết nghĩ thế nào, thế nhưng ma xui quỷ khiến gia nhập vào, cũng điên cuồng hò hét theo đại gia hỏa:

“Chu Ca Vương! Chu Ca Vương! Chu Ca Vương!”

Bởi vì càng gọi càng hung phấn, Lý Ca thiếu chút nữa hét vỡ cổ họng.

Bên trong phòng nghỉ sau đài, con ếch vương tử Chu Hàn nhìn thấy cảnh này thì cả người đều không tốt, các người tại sao ngay cả bản chính cùng phiên bản trộm cũng không phân biệt nổi!

Bách Biến Tinh Quân chết tiệt!

Đừng khiến ta biết ngươi là ai!

Những người khác không phân biệt được còn chưa tính!

Tiểu bảo bối Lý Tiêu của ta làm sao cũng bị phá hỏng rồi?

Chờ đấy!

Vòng thứ hai, ta nhất định so với Bách Biến Tinh Quân mô phỏng càng giống Chu Hàn hơn ——

Tê!

Phi phi phi phi!

Ta là ai nhỉ?

Ta mẹ nó chính là Chu Hàn Mạt!

Đậu xanh cái gì mà ta cần giống hần hơn chứ!

“Ngọc Tử cuồng vỗ đùi, Khắc đọc sách thì có tác dụng. Sạch – Khắc, kỹ nữ này cảm thấy mình có chút thần trí mơ hồ rồi, người quản lý bên cạnh sau khi nghe được động tĩnh thì về mặt buồn bực nói: “Ngọc Tử lão sư sao ngài lại kích động như vậy?”

“Vì tình yêu.”

Quắc vương tử một câu hai nghĩa.

Hần quả thật có chút ý tứ “Bởi vì tình yêu”, đồng thời đây cũng là bài danh hần hát buổi xuân năm nay hợp xứng cùng Lý Tiêu, còn là lão sư Bạch Đế hỗ trợ sáng tác.

Được rồi.

Lão Chu không biết, bản thân kỳ thật đây là một câu “ba” sai lầm.

——

Số sai: Cảm tạ [Tiểu Ảnh? Hải xem súng, cầm Nhung Bí
dừng? Chúc lão bản càng ngày càng có tiền, càng ngày càng
đẹp.

Đầu tháng mới cầu nguyệt phiêu nha!

(Bản chương xong)

Chương 339: Trương Hi Dương: Cái nôi vừa lớn vừa tròn! Cái vịnh này: Bách Biến Tinh Quân lên đài!

Hiện trường sôi nổi tiếng hô!

“Không biết vòng này Chu Ca Vương muốn hát bài gì?”

“Vẫn là hát bản của mình sao?”

“Lại nói Chu Ca Vương thật bất hợp lẽ thường xuất bài, ca ca khác đều là các loại âm thanh ẩn tàng mình, hẳn lại không chút che giấu!”

“Còn chưa xác định hẳn chính là Chu Ca Vương đúng không?”

“Yên tâm đi, tuyệt đối là hẳn!”

“Tàng Kinh cũng không giả bộ nữa, hiển nhiên ông ta cũng không nghĩ tới mình sẽ gặp phải chính chủ.”

“Ha ha ha, Tàng Khổ cũng không ngờ, bản thân mình giả bộ Chu Hàn tần, lại giả bộ lên đầu chính chủ.”

“Con ếch vương tử kia càng như vậy, học cũng quá giống!”

“Nếu không phải Chu Ca Vương bản tôn tới, ta gần như cho rằng ếch vương tử mới thật sự là Chu Ca Vương!”

Hiện trường bắt đầu thảo luận.

Lâm Tri Bạch ánh mắt bình thản.

Màn biểu diễn vừa rồi không ít trò đùa.

Ca khúc kế tiếp, mới là Lâm Tri Bạch phải làm. Trên ý nghĩa cuộc đời chân chính, đây là lần đầu tiên được công khai biểu diễn một sân khấu!

Như vậy lần đầu tiên biểu diễn trên ý nghĩa cuộc đời trên sân khấu sẽ hát bài gì đây? Về vấn đề này, thật ra hẳn đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đã có đáp án, đáp án này có liên quan đến mục đích tham gia 《 Tạng Diện Vương 》 của hẳn.

Đây là một cuộc thách thức.

Lâm Tri Bạch dùng thân phận Sở Từ, vạch mặt trên sân khấu, từ nay về sau hai âm nhạc đều hợp hai thành một.

Nói theo một ý nghĩa nào đó:

Lâm Tri Bạch muốn từ Sở Từ rời ngựa đi, từng bước hướng ngoại giới thẳng thắn nói ra chân thật về bản thân của mình.

Mà sở dĩ đưa ra quyết định như vậy, kỳ thật cũng có liên quan đến quan hệ giữa Sở Từ và Bạch Đế.

Bạch Đế dù sao cũng là bôn tôn đại danh của Lâm Tri Bạch, cho nên cơ hội xuất hiện càng nhiều, đầu tiên là ở trên lôi đài thi đấu một tiếng vang kinh người, trở thành ‘Vương Vương chi vương’ trong miệng đám dân bản miếu, sau đó lại tham gia thi từ hội, trực tiếp được phong làm “Tần Châu đệ nhất tài tử”, đoạn thời gian trước lại ở trong buổi dạ hội từ thiện thế giới kia, dùng hành thư 《Lan đình hàng đầu thiên hạ, chính thức trở thành ‘Lam Tinh đệ nhất thư pháp gia’, thậm chí còn có hào quang của ‘Kịch tập đoàn thân thoại Hoàng Thái Tôn’!

Những vinh dự này đều thuộc về Bạch Đế!

Mà Sở Từ cùng Bạch Đế xưng là “Nhạc đàn song tử song tinh” lại không có thời khắc vinh quang!

Hết lần này tới lần khác, fan của Sở Từ và Bạch Đế vẫn luôn tranh phong, trước kia có Lâm Tri Bạch tận lực bung nước không chế, hai bên mới có thể cân sức ngang tài.

Nhưng hiện giờ chén nước này của Lâm Tri Bạch rõ ràng đã bung không bằng phẳng rồi, theo hình tượng và địa vị của Bạch Đế càng ngày càng cao, Sở Từ đã theo không kịp bước chân!

Gần đây.

Lâm Tri Bạch chú ý dư luận mạng lưới.

Tạc quan rõ ràng cảm giác được fan trầm mặc không ít.

Ngược lại đám fan cuồng của Bạch Đế lại là đủ loại hưng phấn bùng bùng.

Tuy rằng đám fan trắng không còn nhấn mạnh cái gì “Sở Từ” này hiện tại đã không thể nào so sánh với Bạch Đế được nữa,

nhưng những người hâm mộ của Sở Từ này lại càng thêm chua chát trong lòng.

Không có biện pháp.

Không phải Sở Từ không ưu tú.

Mà là Bạch Đế Thái Tú.

Nhưng đối với Lâm Tri Bạch mà nói, bất kể fan của Sở Từ hay là fan của Bạch Đế kỳ thật đều là fan của hắn, hắn không muốn tiếp tục dày lùn nữa, bởi vậy sát nhập với giáp ngựa của Sở Từ và Bạch Đế liền thành lựa chọn tốt nhất.

Hô ~

Điều chỉnh tốt hô hấp, sau khi bắt chuyện với dàn nhạc, Lâm Tri Bạch ở giữa sân khấu nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hắn muốn sử dụng một bài hát trên sân khấu này để thể hiện bản thân càng thêm chân thực.

Ánh đèn tắt.

Hiện trường yên tĩnh trở lại.

Chỉ nghe một hồi sáo đào lại tương tự tiếng nhạc đệm rao vang lên, sau đó tiếng bánh không tốt tiến vào bên trong, khúc nhạc dần dần trở nên nóng rực, ánh đèn chậm rãi chảy xuôi.

ống kính nhắm ngay hắn.

Lâm Tri Bạch dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, bỗng nhiên mở mắt, một tiết điểm nào đó tấu nhạc nhẹ nhàng giờ ống nhạc lên, chính thức hát bài ca mới đầu tiên của mình hát ở trên sân khấu của Giải Gia Vương Gia ——

“Muốn ta hát cho người nghe.”

“Thừa dịp bây giờ còn trẻ như hoa.”

“Hoa con tận tình nở đi.”

“Giả bộ chút thời gian của người đi, chi mằm của ta.”

“Ai có thể thay thế người đây?”

“Thừa dịp tuổi còn trẻ tận tình mà yêu đi!”

“Người thân ái nhất a!”

“Chúng ta cùng nhau đi đường xa xôi!”

Người xem ngây ngẩn cả người!

Đám bình luận ngây ngẩn cả người!

Vương tử ếch cũng ngây ngẩn cả người!

Tàng Kinh đột nhiên mở to hai mắt!

Bách Biến Tinh Quân vậy mà phát ra giọng nói của Trương Hi Dương!

Không phải nói Bách Biến Tinh Quân là Chu Hàn đến tận cùng hay sao, tại sao lại có thể như vậy!

Mà Lâm Tri Bạch lại không để ý tới phản ứng của người bên ngoài, hắn đã đầu nhập vào trong đó, đây chính là hắn đang tỉ mỉ chuẩn bị, chính thức là bài hát đầu tiên:

Muốn ta hát cho ông ta? Ông ta muốn hát?

Chủ Bằng nguyên bản muốn ta hát cho người nghe, nghiêm khắc mà nói thì nó phải được coi là phong cách dân dao, đồng thời lại mang một chút hương vị của bài ca tình, nhưng giờ phút này Lâm Tri Bạch lại thể hiện ra, cũng không phải là hương vị bài ca dân dao tình, hắn suy diễn ra tâm tình của mình!

fan của Bạch Đế cũng giỏi!

fan của Sở Từ cũng được!

Dù sao bất kể là Bạch Đế hay Sở Từ đều là Lâm Tri Bạch, như vậy trận đấu kế tiếp, ta sẽ lấy xuống từng chút một mặt nạ của mình.

“Để ta hát cho người nghe!”

“Đưa cho ta bộ dáng tươi cười hồn nhiên vô tà đi!”

“Chúng ta nên có thời gian hạnh phúc vui vẻ sáng sủa!”

Âm nhạc đang tiếp tục, tiếng ca cũng đang tiếp tục, từng làn cảm động dần dần thấm đẫm sân khấu này.

Lúc này Lâm Tri Bạch nói “Người”, không phải nói cụ thể cô gái nào đó, đây là biểu đạt nguyên bản.

Mà Lâm Tri Bạch trong phiên bản “người”, chỉ là tất cả fan của Bạch Đế cùng Sở Từ, tất cả bằng hữu của nàng, cũng là tất cả người nhà quan tâm mình.

Dưới đài.

Người xem dần dần quên thanh âm của ai, tất cả mọi người đều bị bản thân ca khúc hấp dẫn đến, chất lượng của thủ tác phẩm này phi thường ưu tú, mọi người trong đầu chậm rãi sinh ra nghi vấn mới:

Đây là bài gì?

Vì sao chưa từng nghe qua?

Chẳng lẽ là một bài ca mới?

Người xem dần dần đắm chìm trong không khí bài hát này, ngay cả nhóm minh tinh Gia Tân, giờ phút này cũng đều động dung, ca hát vô luận là diễn dịch ra phiên bản dạng gì, tình cảm nào tất nhiên là cộng thông đầy.

“Ta hát ta cho người nghe.”

“Dùng cảm tình nóng cháy của ta cảm động người khỏe không?”

“Năm tháng là khuôn mặt hồng sắc thẹn thùng, đáng hoài niệm.”

“Ai có thể thay thế người đây?”

“Thừa dịp tuổi còn trẻ tận tình mà yêu đi!”

“Người thân ái nhất a!”

“Đường xá xa xôi, chúng ta cùng đi chung đi...”

Bầu không khí hiện trường đã kéo căng, tình nghĩa nồng đậm phiêu tán ở trên không sân khấu, phiêu vào trong lòng tất cả mọi người, các khán giả tận tình hưởng thụ!

“Bài hát này hay quá!”

“Làm cho người ta cảm xúc rất sâu!”

“Đây là tiếng của Trương Hi Dương!”

“Ta là lão phần mười năm của Trương Hi Dương, vừa nghe đã biết đây là giọng nói của lão Trương, tuyệt đối không sai được!”

“Cho nên Bách Biến Tinh Quân không phải Chu Hàn Tân? Vậy tiếng hần hát bài đầu, sao có thể giống với Chu Hàn như

vậy!”

“Có lẽ đây chính là năng lực mô phỏng của Trương Hi Dương, quan hệ giữa hắn và Chu Hàn Tẫn rất tốt, cho nên bài hát trên đó dùng giọng của Chu Ca Vương chính hợp với Chu Ca Vương cũng là chuyện bình thường, một trò đùa thiện ý, kết quả không nghĩ tới tất cả chúng ta đều bị lão Trương lừa gạt!”

“Ha ha ha ha ha!”

“Không ngờ Trương Hi Dương lại biết trò đùa dai!”

“Có lẽ đây là gân son thì đỏ, gân mực thì đen, Chu Ca Vương tham gia xong, âm thanh tốt đẹp sẽ thả bản thân ra. Trương Hi Dương bị ảnh hưởng cũng là bình thường, bằng hữu tốt mới có thể lừa gạt lẫn nhau mà.”

Trong sự say mê của người xem!

Cuối cùng âm nhạc cũng kết thúc!

Hiện trường vỗ tay như nước thủy triều!

Bách Biến Tinh Quân cúi người thật sâu xuống đài.

Bên phía Gia Tân ai nấy đều đã điên cuồng cười rộ lên.

Hàn Ba kích động hô to: “Người chắc chắn là lão sư Trương Hi Dương!”

Điền Vĩ lại đứng lên: “Lão sư Trương Hi Dương, vừa rồi người lừa chúng ta thật khổ a!”

Anh Vĩ lại cười đùa: “Trương Hi Dương sư phụ, ngài lừa gạt tình cảm của đám người chúng ta thì thôi đi, sao ngay cả Lý Tiêu lão sư cũng phải lừa?”

“Đúng vậy!”

Các vị khách gia xôn xao hết mức.

Lý Tiêu cũng dở khóc dở cười.

Chắc chắn tên Bách Biến Tinh Quân này là Trương Hi Dương rồi!

Bởi vì bài hát ca khúc trên Bách Biến Tinh Quân thể hiện ra thực lực của ca vương, người có thực lực của ca vương ở trong nhạc đàn Tần Châu vốn không nhiều lắm, đồng thời nha đầu còn dám đường hoàng mô phỏng theo Chu Hàn Tẫn, một khi

những tin tức này phóng lên cùng nhau phân tích, vậy ngoài Trương Hi Dương ra thì còn ai có thể làm được nữa. Dù sao từ khi cùng nhau tham gia thanh âm vui vẻ của lão Chu thì người này liền trở thành một cặp anh bạn tốt, bạn tốt của cạm bẫy kia cũng hợp tình hợp lý hợp lý, mặc dù Lý Tiêu nghĩ mãi mà không rõ, tại sao Trương Hi Dương lại có thể mô phỏng theo giọng nói của Chu Hàn!

“Lừa ta thật sự không có chuyện gì.”

Lý Tiêu bật cười nhìn chằm chằm Bách Biến Tinh Quân nói: “Nhưng lão Chu quay đầu lại tìm người tính sổ, ta đâu có để ý, đều do người tự mình làm thôi!”

“Câu hỏi không hỏi sao?”

Người chủ trì đứng bên cạnh cười nói: “Các người chắc chắn như vậy?”

“Ta xác định nhất định cùng với khẳng định hẳn là lão sư Trương Hi Dương!” Lý Tiêu hừ hừ nói: “Bất quá vấn đề vẫn phải hỏi, xin hỏi quan hệ của Bách Biến Tinh Quân và Chu Hàn, thế nào?”

“Coi như cũng được.”

Lâm Tri Bạch dưới mặt nạ Bách Biến Tinh Quân nói lời thật lòng.

Nghe được lời ấy, đám người phán đoán, Gia Tân trong nháy mắt lên cao trào: “Lần này chùy đá, chẳng khác gì tự mình thừa nhận!”

“Ta thừa nhận điều gì?”

Bách Biến Tinh Quân buông tay: “Các người đoán thế nào cũng được, dù sao ta cũng không phải là Chu Hàn Tẫn, cũng không phải là Trương Hi Dương.”

“Leng keng ~ “

Lần này thì toàn trường xì xào, đương nhiên là vui đùa rồi, chủ yếu mọi người cũng đều nhận định, Bách Biến Tinh Quân này chắc chắn là Trương Hi Dương!

“Ngài nghe tiếng hô của quần chúng một chút!”

Lý Tiêu dùng giọng điệu thành khẩn nói: “Loại lời nói dối này không sao, đừng có lừa gạt cả tử tử. Tử bị tử lừa thì không sao cả, chỉ cười ha hả thôi, nhưng hy vọng lúc lão Chu tìm tử tử, tử còn mạnh miệng đến mức đó.”

Hiện trường nở nụ cười.

Có điều sau khi nở nụ cười, Lý Tiêu vẫn hỏi một vấn đề rất quan trọng: “Bài này đặc biệt bổng, là bài hát mới của người sao, nói một chút là bài nào sáng tác cho lão sư, hẳn không phải là vị sư phụ nào đó không muốn lộ tên họ của mình chứ?”

Hiện trường lại nở nụ cười.

Ai cũng biết quan hệ giữa Trương Hi Dương và Bạch Đế.

Bài này ưu tú như vậy, dù là Bạch Đế sáng tác cũng là bình thường!

Bách Biến Tinh Quân lại mở trừng hai mắt nói: “Bài tập thể này là Bách Biến Tinh Quân, khúc nhạc là Bách Biến Tinh Quân, ca khúc cũng là Bách Biến Tinh Quân.”

“Thật sao?”

Đám người có chút ngoài ý muốn, trong lúc nhất thời vậy mà không biết lời này là thật hay giả, chẳng lẽ bài hát này là Trương Hi Dương viết?

...

Ở phía sau đài.

Hoang Tử ếch ngạc nhiên nhìn màn hình TV, gương mặt thuộc về Chu Ca Vương kia run rẩy một hồi!

Trương Hi Dương!?

Tên này lại là Trương Hi Dương?

Khả năng phán đoán không sai, khẳng định là người kia không sai.

Lão Trương người giỏi lắm, mắt to mày rậm, không ngờ cũng học được trò đùa dai, che mặt mà dám lừa ta như vậy!

Ta tin người mới lạ!

Sao trước đó không biết người còn có thể bắt chước giọng ta, đừng nói là Lý Tiêu nhà ta, mẹ ruột của ta nghe giọng của

ngươi, chắc cũng cho rằng Bách Biến Tinh Quân là con trai bảo bối của bọn họ chứ!

Chờ đây!

Huynh đệ ruột thịt rõ ràng tính số, lần này ta nhớ kỹ, lát nữa sẽ loại bỏ ngươi, cho ngươi biết cái gì gọi là “Ca vương không thể nhục”!

Quá khinh người!

Thiếu chút nữa lão bà đã bị Bách Biến Tinh Quân bắt cóc rồi, cũng may Lý Tiêu Trí nhà ta không hô một tiếng công tử thân ái nào!

...

Sát vách.

Phòng nghỉ Tàng Kinh.

Ngay khi giọng nói của Bách Biến Tinh Quân vang lên.

Thân thể Tàng Kinh đột nhiên rung mình một cái!

Mà khi nghe được hoàn chỉnh bài hát, Tàng Kinh bỗng nhiên cảm giác một cái nồi vừa lớn vừa đen vừa to từ trên trời giáng xuống, thiếu chút nữa ngất ngay tại chỗ!

Cái gì vậy!

Hắn là Trương Hi Dương?

Sao hắn lại là Trương Hi Dương?!

Nếu như y là Trương Hi Dương đọc sách ****. Kỹ nhân ma thuật ma quái. Sỡn sách này con mẹ nó là ai vậy!

Gia hỏa này đến cùng là cái quỷ gì, sao lại hó ta như vậy!

Chẳng lẽ đây chính là báo ứng sao, ta còn chưa gài bẫy Chu Hàn, ngươi đã hãm trên đầu ta rồi?

Xong đời!

Dựa vào chỉ số thông minh của lão Chu, có thể phân biệt ra được thật giả sao?

Chỉ sợ Ba lão Chu thật sự muốn đem Bách Biến Tinh Quân này tính lên đầu mình, cái nồi đen này quả là vừa lớn vừa tròn, Tàng Tiêu cơ hồ thổ huyết!

Mục đích xó xĩnh này tất cả đều là hiếm thấy!

Đủ loại yêu ma quỷ quái!

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 340: Kiểm tra đợt một kết thúc! Bách Biến Tinh Quân rời sân.

Điểm quán quýt xoắn xuýt trong đánh giá cũng thay đổi.

Nếu như Bách Biến Tinh Quân là Trương Hi Dương mà nói, vậy Tàng Kinh và vương tử ếch kia, có khả năng là Chu Ca Vương hay không?

Sau khi Bách Biến Tinh Quân rời khỏi sân đấu.

Wang tử ếch ngồi trên sân khấu.

Chỉ là khi đứng trên sân khấu, Chu Hàn dưới mặt nạ của vương tử cũng thay đổi suy nghĩ, khi Tàng Chấn và Bách Biến Tinh Quân không còn giả vờ chính mình nữa, vậy mình còn phải dùng bản âm để biểu diễn nữa không?

Được rồi.

Thay đổi một chút đi.

Hai người kia đều không chơi nữa.

Mình cũng không thể quá bắt mắt.

Mang theo ý nghĩ như vậy, ếch vương tử hát một ca khúc dạo gần đây rất phổ biến, nhưng cũng không có dùng giọng Chu Hàn tận, cũng không thể chỉ chú ý tới “Địa phương nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất”, chung quy phải có biến thông đây.

Chỉ là.

Cứ như vậy, người xem đều hồ đồ cả rồi, ba Chu Hàn Tẫn của vòng thứ nhất, vòng thứ hai vậy mà đều thay đổi âm thanh!

“Mẹ kiếp!”

“Tiếng nói lần này của vương tử ếch!”

“Không nghe ra đặc điểm của Chu Hàn nữa!”

“Vẫn có một điểm vật vờ, nhưng ai biết có phải là cố ý hay không?”

“Bây giờ ta nghi ngờ ba tên Chu Hàn tấn kỳ thực không có tên nào là Chu Hàn Cảnh!”

“Đều đang diễn!”

“Con mẹ nó không ngờ tiết mục này lại thiêu trụi như gỗ!”

“Cũng may chúng ta đã xác nhận được thân phận của Trương Hi Dương!”

“Trương Hi Dương là chắc chắn búa đá!”

Người xem không thể nghi ngờ, ai có thể nghĩ đến vòng thứ nhất xuất hiện ba người Chu Hàn Tấn, kết quả vòng thứ hai ba người này đều thay đổi thành tuyến!

Khó đối phó!

Quá sức chống cự!

Bất quá chính là loại mộng bức này khiến người xem sinh ra một loại cảm giác hưng phấn kỳ dị, bọn họ cảm giác tiết mục này càng ngày càng thú vị rồi!

Sau đó.

Tần Châu hồ lên đài.

Đây cũng là tuyến thủ vườn bách thú.

Các tuyến thủ vườn thú kỳ đầu tiên của Giải Đạo Vương Huy này quá nhiều, tổng cộng bảy người, kết quả ếch vương tử, Tăng Cô, thiên nga, Đại Hùng trúc còn có Tần Châu hồ năm người, chết tiết đều chạy đến vườn bách thú!

Cũng may tuyến thủ vườn bách thú cũng có chênh lệch.

Hồ của Tần Châu không biết có phải bởi vì phải tiếp đón sau lưng vương tử ếch không?

Dù sao đường phố vương tử biểu diễn vô cùng ngoạn mục, cảm giác ít nhất là cấp bậc, cho nên hồ Tần Châu phát huy có chút tương tự, cũng may hắn rất nhanh tìm về trạng thái, cuối cùng vẫn là biểu diễn có chút xinh đẹp hoàn thành.

Cứ như vậy.

Bảy vị Già Điện Ca Vương, tổng cộng hai đợt biểu diễn tổng cộng mười bốn bài hát đều kết thúc. Nội dung này phân ra nội dung của giai đoạn đầu, khẳng định phải phân ra hai tập.

“Tiếp theo...”

Người chủ trì lại lần nữa leo lên sân khấu: “Chúng ta chính thức tính toán tổng thể hai bài ca ca che mặt của bảy vị ca sĩ, xếp ở năm vị trí đầu tiên tạm thời an toàn. Nhưng xếp ở vị ca sĩ thứ sáu và vị ca sĩ thứ bảy. Rất đáng tiếc các người sắp bị đào thải, có hai lựa chọn khác, loại thứ nhất là không buông mặt mà trực tiếp rời khỏi. Loại thứ hai là hình thức chính diện cáo biệt người xem.”

Người xem chờ mong trừng to mắt!

Hai người bị đào thải sẽ nể mặt nhau sao?

Hai vị ca sĩ bị mặt bị đào thải sẽ là ai?

Mọi người cũng không xác định, nhưng cảm giác Bách Biến Tinh Quân nhất định là không đào thải được, biểu hiện của hắn hôm nay quá tốt, vòng thứ hai lại bị giọng nói của Trương Hi Dương vang lên, đường đường là ca vương sao có thể đào thải?

Nghĩ như vậy còn thấy tiếc nuối.

Mặc dù mọi người đều cho rằng Bách Biến Tinh Quân là Trương Hi Dương, nhưng chỉ cần không có tháo mặt nạ xuống thì không ai dám chắc chắn trăm phần trăm, đây cũng là điểm quan trọng nhất của việc bị mặt nhìn lén, lẽ như tất cả mọi người đều đoán lầm thì sao?

Dù sao cũng chỉ có âm thanh thôi!

Ai cũng không nhìn thấy mặt.

Người chủ trì trên đài tiếp tục nói: “Trước khi vé số của chúng ta thống kê kết quả, ta muốn hỏi đám khách quý của Đọa Hội một chút, các người cảm thấy những người ca ngợi nào đã làm kinh động các người?”

“Để ta nói trước!”

Điền Vĩ là người đầu tiên mở miệng nói: “Nếu như so với lần đầu tiên huynh muội hát khúc nhạc, thật ra cá nhân ta cảm thấy Tàng Huy biểu diễn quá tốt, nhưng nếu như là vòng thứ hai, vậy không thể nghi ngờ chính là nhân bông nhất của sự phụ Bách Biến Tinh Quân!”

Ở phía sau đài.

Tàng Kinh liếc mắt xem thường.

Dưới mặt nạ rõ ràng là gương mặt của Trương Hi Dương, nhưng Tàng Côn Bằng thật sự không ngờ tới lần biểu hiện thứ hai của mình lại thua trong thanh âm của mình, sao? Minh hưởng liên minh? Vận may khó tin quá đi?

Sau đó.

Hàn Ba cũng mở miệng nói: ” cá nhân ta cảm thấy đợt đầu cùng đợt thứ hai tốt nhất đều là sư phụ của Bách Biến Tinh Quân!”

Cũng ở phía sau đài.

Vương tử ếch xanh Chu Hàn hết sức tức giận.

Cho nên bản thân mình bại bởi thanh âm của mình đúng không?

Nói theo một ý nghĩa nào đó, có phải ta cũng coi như thắng?

Điền Vĩ cười nói: “Hôm nay các vị lão sư ta đều rất thích, nhất là Bách Biến Tinh Quân, ếch vương tử cùng với sư phụ Tàng Kinh, nhưng nếu muốn nói biểu diễn tốt nhất, cá nhân ta có khuynh hướng bài hát biểu diễn bài hát của sư phụ Bách Biến Tinh Quân.”

Ngay cả Lý Tiêu cũng gật đầu.

“Hạng nhất khẳng định là sư phụ Bách Biến Tinh Quân, thứ hai cá nhân ta có khuynh hướng với ếch vương tử...”

Khách khứa mỗi người phát biểu ý kiến của mình.

Mà sau khi mọi người bàn luận xong, người chủ trì cười nói: “Ý nghĩ của mọi người cơ bản đều không tệ, chúng ta cứ xem năm trăm các bằng hữu đang đứng xem tại hiện trường là lựa chọn như thế nào đi.”

Tiếng nói vừa phát ra.

Trên màn hình lớn xuất hiện bảy cái trụ hình đồ.

Phía dưới mỗi bản đồ hình trụ đều đối ứng với một vị ca ca che mặt.

Sru sru sru sru!

Lúc này, bảy bức hình trụ đồ, số liệu đều đang nhanh chóng căng lên!

Một giây đồng hồ.

Hai giây đồng hồ.

Ba giây đồng hồ.

Số liệu của hồ của Tần Châu tăng vọt rồi ngừng lại.

Tức là Tần Châu ít vé số nhất.

Ở sau đài, hồ của Tần Châu thở dài nói: “Quả nhiên vẫn bị đào thải, tiết mục này quá kinh khủng, ta luôn cảm giác được, có thể không chỉ một vị ca vương, nhưng rõ ràng là hai đường ca sĩ...”

Hồ của Tần Châu thực nhưc hết cả bi!

Ba người Bách Biến Tinh Quân cùng với ếch vương tử cùng với Tàng Kinh, thật sự làm cho người ta nhìn không ra sâu cạn, biểu hiện của bọn họ quá mức thành thạo!

Lấy thực lực của hồ Tần Châu, cho dù ta đi tham gia Dận Chân cũng có thể lấy được thứ hạng tốt!

Nhưng trên sân khấu đầu kỳ đầu của Ngao Diện Vương Thiên Tranh hẳn chỉ có thể đứng thứ nhất đếm ngược, đám người bịt mặt này tuyệt đối không phải ca sĩ tầm thường!

Sau đó.

Số liệu của máy móc cũng ngừng bành trướng.

Đối với kết quả này, người máy móc lại biểu hiện rất bình tĩnh, hẳn cười mở miệng nói: “Ta vốn dĩ nghĩ, nếu như bị đào thải, sẽ không trực tiếp rời khỏi, dù sao thua là mất mặt, nhưng hiện tại ta thay đổi ý nghĩ, bởi vì đối thủ đều vô cùng mạnh, bại bởi bọn họ, ta cảm thấy tâm phục khẩu phục, cùng bọn họ chậ vật rời đi, không bằng một lát nữa mở mặt nạ ra, chứng minh ta đã tới sân khấu này đi.”

Sau đó.

Số liệu của Đại Hùng Miêu cùng thiên nga đen cũng lần lượt dừng lại, bọn họ xếp hạng bất ổn, nhưng ít nhất là an toàn xông vào giai đoạn tiếp theo.

Lúc này.

Chỉ còn lại có Bách Biến Tinh Quân, số liệu của Tàng Kinh và vương tử đang điên cuồng tăng lên.

Lạch cạch.

Cuối cùng số liệu Tàng Kinh dừng lại trước.

Ngay sau đó số liệu của vương tử ếch xanh cũng ổn định.

Cuối cùng số liệu của Bách Biến Tinh Quân được định ra, nhưng đã thành người được ví dụ số tối cao trong bản đồ hình trụ!

“Chúc mừng Bách Biến Tinh Quân, đạt được đệ nhất Nhân Diện Vương Huy ở bản kỳ này!”

“Chúc mừng vương tử ếch, đạt được xếp hạng thứ hai trong bản kỳ 《Diện Vương Gia》!”

“Mà hạng ba là lão sư Tàng Kinh của chúng ta...”

Lâm Tri Bạch rất bình tĩnh.

Bởi vì Lâm Tri Bạch biết mình hạng nhất, chủ yếu là để chiếm tiện nghi của Chu Hàn và Trương Hi Dương.

Nói như vậy.

Vòng thứ nhất kết thúc.

Người xem cho rằng Bách Biến Tinh Quân là Chu Hàn Tẫn, cho nên hiện trường thích Chu Hàn vẫn đang bỏ phiếu.

Vòng thứ hai kết thúc.

Người xem cho rằng Bách Biến Tinh Quân là Trương Hi Dương, cho nên hiện trường thích Trương Hi Dương đều đang bỏ phiếu.

Đây chính là lợi ích của đường thanh âm bách biến.

Bất quá loại tình huống này sẽ không kéo dài.

Bởi vì khán giả phía sau sẽ biết âm thanh của Bách Biến Tinh Quân, rốt cuộc là thiên biến vạn hóa như thế nào!

Bên kia.

Ếch vương tử Chu Hàn cũng rất bình tĩnh, xếp hạng này không sao cả, bởi vì hôm nay hắn chỉ là con dao mổ trâu nhỏ, cũng không nghĩ tới ở vòng thứ nhất liền phát huy ra thực lực siêu cường nổ tung.

Đồng dạng như vậy.

Tàng Kinh Trương Hi Dương cũng không quan trọng, ba thứ hạng đầu là đủ rồi. Hắn từng tham gia thi sĩ, biết loại âm nhạc thi đấu này, cần phải đem sân khấu ưu tú để ở phía sau, chỉ cần không chế tiền kỳ không bị đào thải là được, đây là kinh nghiệm tranh tài.

“Như vậy thì thật đáng tiếc.”

Người chủ trì nói: “Lão sư của chúng ta, lão sư máy móc, cùng với Hồ lão sư của Tần Châu, phải đối mặt với loại đào thải, không biết hai vị lão sư có thể vạch mặt hay không? Bắt đầu từ Hồ lão sư Tần Châu đi, để cho năm người đếm ngược toàn trường...”

Năm!

Bốn!

Thứ ba!

Hai!

Một!

Nguyệt Lượng môn, không người đi ra.

Mọi người ở hiện trường phát ra âm thanh tiếc nuối “A”.

Hồ tính Tần Châu không muốn lộ mặt, hắn lựa chọn trực tiếp rời đi.

Người xem vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết được Tần Châu hồ là ai.

Có điều đây vốn là quy tắc của tiết mục, vạch mặt ra xem ý nguyện cá nhân của ca sĩ, trước đó đã ký hợp đồng, Dận Đề cũng không tiện ép buộc.

Người chủ trì:

“Xem ra Hồ lão sư Tần châu cũng không chuẩn bị sẵn sàng tiết kiệm, mặc dù đáng tiếc, nhưng bảo chúng ta chúc phúc lão

sur, cũng cảm tạ lão sư đã lưu lại cho chỗ này một nhiều biểu hiện thú vị. Tiếp theo, chúng ta lại đếm ngược năm lần nữa, nhìn xem lão sư ngược nhân có nguyện ý chia mặt hay không...”

Lại là năm cái đếm ngược.

Sau khi kết thúc từ tính toán.

Người máy đi ra từ cửa Nguyệt Lượng!

Gã cứ từng bước một lột bỏ mặt nạ!

Chúng kiến gương mặt dưới mặt nạ, người xem lập tức phát ra tiếng thét chói tai!

“A!”

“Lộ Vân!”

“VẬY MÀ LÀ HẮN!”

“LỘ VÂN CHÍNH LÀ CA SĨ HAI ĐƯỜNG ĐÓ!”

“SAO HẮN LẠI TỚI ĐÂY!”

“Thế mà ta lại không nghe ra giọng của hắn!”

“A a a a! Sớm biết hắn là Lộ Vân thì ta đã bỏ phiếu cho hắn, ta rất thích hắn, cảm giác hắn vì muốn thay đổi giọng nói mà từ bỏ phương thức biểu diễn biểu diễn mà mình am hiểu nhất, kết quả làm trẽ nãi bài biểu diễn cuối cùng!”

“Đáng tiếc!”

“Thật là đáng tiếc!”

Toàn bộ khán đài đều sôi trào!

Còn Mị lực của Mưu Tận Vương Huyền diện, Cơ Cơ Quan đọc sách, Mị Khắc Hoa Hoa Hoa. Khảo lễ cũng hoàn toàn hiện ra trong giờ phút này!

Lâm Tri Bạch yên lặng nhìn.

Trận đấu này mới bắt đầu, kết quả là đợt đầu có hai người kéo xe ca hát đào thải, mình có thể đi đến cuối cùng sao?

Lâm Tri Bạch không xác định.

Nhưng tâm thái Lâm Tri Bạch tốt.

“Hiện tại ta có ca công cấp bậc ca vương, lại có hệ thống cung cấp ca khúc, còn có đường tiếng biến thành giá trị, nếu như đều thua, vậy thành thành thật thật nở mày a, không cần phải giãy dụa cái gì, bất quá hôm nay tình huống hiện trường nhìn, có lẽ ta tiến vòng chung kết hẳn là không có vấn đề gì.”

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 341: Mông Diện Ca Vương chính thức theo lệnh! Tranh tài đầu tiên chính thức kết thúc, kế tiếp chính là biên tập Hòa Địch pháp, Thời gian pháp hành mệnh định buổi tối tháng năm tám giờ rưỡi phân thành Thiên Quang truyền tống từ trên dưới hai giai hệ thống. Còn con đường trên mạng thì chỉ có Hấp Lợi Duy Á bên kia cũng không có quyền xem, tấm lưới này là độc gia nhất định phải đảm bảo, vì thế còn cùng trời quang giải trí một phen, bất quá những chuyện này đều là Giang Thành phụ trách, Lâm Tri Bạch không cần quan tâm.

Ngay đêm diễn ra trận đấu đã kết thúc.

Chu Hàn gọi điện thoại cho Trương Hi Dương, đặng đặng sát khí.

“Lão Trương!”

“Lão Chu à.”

Trương Hi Dương biết vì sao Chu Hàn lại gọi điện thoại, hẳn có chút bất đắc dĩ nói: “Nếu như ta nói ta không phải Bách Biến Tinh Quân, người có tin hay không?”

“Người đoán xem ta có tin hay không?”

Chu Hàn hừ hừ nói: “Cho dù đầu óc của ta tin người, nhưng tai ta không tin a!”

Ngay cả giọng nói của Bách Biến Tinh Quân cũng không thể ném chứng cứ “ta là Trương Hi Dương” vào mặt mình!

“Thật sự không phải là ta mà!”

Trương Hi Dương cười khở nói: “Ta thực sự là quá oan, hẳn là đồ giả mạo, cố ý giả mạo ta!”

Rốt cuộc Bách Biến Tinh Quân kia là thần thánh phương nào, vì sao có thể bắt chước thanh âm hết của Chu Hàn, lại có thể bắt chước thanh âm của chính mình?

Chỉ mô phỏng thì thôi, rất nhiều ca sĩ trong vòng có nhiều người có thể bắt chước âm thanh của người khác, tựa như Trương Hi Dương cũng có thể bắt chước giọng nói của Chu Hàn, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là sáu bảy phần tương tự, có chỗ nào giống với tỷ lệ tra xét của Bách Biến Tinh Quân vượt qua chín phần mười đâu!

Chu Hàn tận: “Ha ha.”

Trương Hi Dương nóng nảy: “Hắn hát hai bài hát, chẳng phải vòng thứ nhất sẽ giả mạo sao? Mị Quân? Nếu hẳn có thể giả mạo người, đương nhiên cũng có thể giả mạo ta.”

Chu Hàn tận: “Ta tin tà người.”

Trương Hi Dương: “...” Tiêu rồi, với chỉ số thông minh này của lão Chu, mình cũng không bỏ lại được cái nồi đen này.

Không có biện pháp.

Trương Hi Dương chỉ có thể nói sang chuyện khác.

“Nói đến bắt chước người, không phải còn có hai ca sĩ nha, Tăng Kinh kia, còn có cái gì mà ếch vương tử kia...”

“Ta không phải ếch vương tử!” Chu Hàn vô thức phủ nhận.

“A?”

Trương Hi Dương hơi sửng sốt.

Ta nói người là vương tử ếch sao?

Ha ha ha ha ha ha ha, con hàng này không đánh tự chiêu a!

Trương Hi Dương vui mừng quá đỗi, gần như có thể xác định ếch vương tử chính là Chu Hàn!

“Không muốn nói nhảm với người, chuyện này không để yên a, ta nói với người.” Dường như Chu Hàn cũng ý thức được chính mình phủ nhận quá cố ý, hỏn hỏn cắt đứt điện thoại.

Bên cạnh.

Lý Tiêu buồn bã nhìn chằm chằm Chu Hàn, cứ như vậy nghe hẳn nói xong điện thoại, hiện tại hai người đang ở chung trong trạng thái chung.

“Lão Trương này còn không thừa nhận hôm nay hẳn giả mạo ta!”

Chu Hàn bị Lý Tiêu nhìn sợ hãi, ho khan một tiếng nói.

Lý Tiêu cảm khái nói: “Ta nhớ là Trương Hi Dương là một người rất thông minh, hiện tại sao cũng thần kinh bình thường giống như người rồi?”

“Đây gọi là gì!”

Chu Hàn rất mất hứng nói: “Sao ta lại thần kinh vững vàng thế này?”

Lý Tiêu thở dài nói: “Có một loại khả năng hay không, hôm nay Kính Mông Diện Vương Kỳ mới ghi xong, còn chưa theo quy trình...”

“Đúng rồi, còn chưa dùng được.”

Chu Hàn trầm nghĩ người không phải nói nhảm sao, nhưng ngay sau đó sắc mặt hẳn ta liền thay đổi!

Đúng vậy!

Mục đích còn chưa được đối phó!

Vì sao Trương Vinh Phương biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì?

Trừ phi hẳn cũng ở hiện trường!

Sau khi bản thân mình ghi xong tiết mục, liền lập tức đi tìm Trương Hi Dương hưng sư vấn tội...

Chẳng phải là trực tiếp bại lộ sự thật mình hôm nay cũng ở hiện trường hay sao?

Thất sách a!

Chu Hàn vỗ mạnh đầu, đồng thời hoàn toàn xác nhận: “Cho nên Bách Biến Tinh Quân trăm phần trăm là Trương Hi Dương!”

Dù sao mình vừa gọi điện thoại qua, còn chưa nói cụ thể chuyện gì xảy ra, đối phương đã trực tiếp nói một câu: “Nếu

như ta nói ta không phải Bách Biến Tinh Quân người có tin hay không, tiết mục còn chưa dùng tới, đối phương nếu không tại hiện trường mà nói, làm sao biết được Bách Biến Tinh Quân là ai?

“Cho nên người xác thực chính là ếch vương tử.”

Lý Tiêu trợn trắng mắt: “Tại sao người còn gạt ta tham gia Tàng Diện Vương Hề, thiếu chút nữa hại ta xấu mặt.”

“Người không phải cũng không có nói với ta là muốn làm giám khảo khách quý tầng bậc Giải Vương Gia Diện Quân?”

Chu Hàn biết mình không giấu được Lý Tiêu rồi, đã lộ nữ nhân trước mặt cô ta rồi.

Nhưng mà Trương Hi Dương còn có thể cứu được một chút.

Nghĩ đến đây Chu Hàn lại gọi điện thoại cho Trương Hi Dương.

Điện thoại kết nối, thanh âm Trương Hi Dương vang lên đầu tiên: “Cái Bách Biến Tinh Quân kia thật sự không phải là ta, thậm chí ta cũng không ở hiện trường, là một bằng hữu đi hiện trường nói cho ta biết chuyện này.”

Ai u.

Gia hỏa này cũng kịp phản ứng?

Vừa rồi sao không nói người không ở hiện trường?

Chu Hàn vẫn không tin, nhưng ngoài miệng vẫn nói vậy: “Ta cũng không đi hiện trường, chuyện xảy ra hôm nay đều là Lý Tiêu Tiêu trở về nói với ta.”

“Được.”

“Đúng.”

“Vậy thì chết?”

“Xong đời rồi.”

Hai người đều có chút xấu hổ không hiểu sao, vội cúp điện thoại.

Lý Tiêu đỡ trán, rốt cuộc cũng biết “Gà thái mỏ nhau” là có ý gì, hai tên ngu ngốc ca vương cũng đừng đấu trí với nhau nữa được không.

Làm người đứng xem, thật sự vì chỉ số thông minh của hai người mà cảm thấy cấp bách.

...

Lâm Tri Bạch đương nhiên không biết, giữa Chu Hàn và Trương Hi Dương, chỉ một điện thoại liền đồng thời nổ tung thân phận của mình.

Rất tốt, 《Hoàn Diện Ca Vương》 đều sắp thành người sói giết.

Mà ngay khi mặt trời đã tới, cuộc thảo luận trên mạng về tiết mục này cũng đã bùng nổ!

“Màn mới của Nguyễn Cung đêm nay phôi pháp!”

“Khẩn mong chết mất!”

“Sau khi xem xong 《am hiểu âm thanh》 này ta liền không xem cho kỹ, cảm giác hiện tại tổng kỹ căn bản không nhìn được vào, hy vọng tiết mục mới quân lâm có thể chữa khỏi cho tổng nghệ của ta.”

“Kỳ thứ nhất có ca sĩ nào không?”

“Không biết a, Nữ La tiết mục này đều là che mặt, cho dù người xem hiện trường cũng không biết ai là ai!”

“Nghe thanh âm cũng nghe không ra?”

“Giọng nói chắc nịch có thể nghe ra, tỷ như ta là fan của Chu Hàn, ta vừa nghe đã biết giọng Chu Ca Vương!”

“Chu Hàn Tẫn?”

“Loại siêu nhất tuyến Ca Vương này, hẳn là sẽ không tham gia trận đấu này chứ?”

“Người xem ta là ca sĩ, năm nay đều làm đến mùa thứ ba, vẫn không có người cấp bậc ca vương ca hậu nào tham gia.”

“Nhưng sao ta lại nghe nói Trương Hi Dương và Chu Hàn đều đến đây?”

“Tin tức ngầm nhỏ mà.”

“Ta còn nghe nói có Tào? Ta đã đến đây này, nói bậy đâu nhỉ, Tào? Ta còn chưa tham gia Linh Đồ Tịnh cùng Oánh Oánh

đánh qua lòi đài lần trước nữa kìa!”

Hiện trường có năm trăm người xem đang lục chế.

Mặc dù tổ chức thỉnh cầu mọi người giữ bí mật, nhưng luôn luôn có người không quản được kịch liệt, nhưng Hi Nhĩ Mông Diện, Vương Tiêu căn bản không sợ lộ ra ngoài, bởi vì ca sĩ tại hiện trường che mặt, cho dù có thể xuyên thấu một số lượng nhỏ, cũng không có biện pháp truyền ra trên mạng, huống hồ người nghe nhảm nghe trộm thật sự là nhiều lắm, không ít người trên mạng cho dù chưa đi qua hiện trường, cũng sẽ thổi tạc mù quáng, để cho bạn trên mạng không cách nào nhận ra tin tức nào là thật hay giả.

...

Tối hôm đó pháp hành.

Lâm Tri Bạch về nhà, nhìn thấy mọi người nhà đã chỉnh tề ngồi ở trước sofa, khóa chặt Thiên Quang Lao Đặc Lạp.

“Đây là?”

“Mau ngồi xuống.”

Mẹ vỗ vỗ chỗ trống trên ghế sofa: “Kính Mông Diện Vương Vương sắp hành rồi!”

“Cái gì gọi là ‘Huyền Diện Vương Trùng’?” Lâm Tri Bạch hỏi.

“Chương trình mới của Nguyên Cung.” Lâm Hi nói.

“Vậy sao, để ta xem một chút.” Lâm Tri Bạch cũng cùng người nhà ngồi ở trên ghế sofa.

Không bao lâu sau.

Mục đích chính thức dùng nó.

Đại gấu trúc dẫn đầu lên sân khấu.

“Phốc!”

Mẹ cười nói: “Lần đầu tiên xem loại hình thức ca hát này của ca sĩ ca hát, con gấu trúc lớn? Còn rất thú vị.”

“A!”

“Thanh âm này không giống như thường giác kia!”

“Ta cảm thấy giống như là Lâu Đoan.”

“Tê.”

“Người nói như vậy quả thực có chút ý vị.”

“Các người đoán đều không đúng, đây rõ ràng là Đường Quân Ba!”

Lâm Hi đặc ý nói: “Đừng quên ta là lão tiên bối nhạc đàn, nói giọng ca sĩ, không ai nói chuẩn hơn ta nghe!”

Mà vào lúc này.

Tàng Kinh xuất hiện.

...

Cùng lúc ‘Kính Diện Ca Vương’ bài đầu, vô số người của Tần Châu cũng nhao nhao canh giữ ở phía trước đài truyền hình Thiên Quang.

Ký túc xá đại học nào đó.

Mắt thấy Tàng Huy mở miệng biểu diễn, cả ký túc xá đều sôi trào!

“A, Chu Hàn Vô Tẫn!”

“Thì ra Chu Hàn Tẫn đã thật sự đến tham gia thi đấu!”

“Trước đó ta xem trên mạng nói còn không tin a!”

“Người dám kéo Chu Ca Vương vào thật à!”

“Tê.”

“Sao ta lại cảm thấy giọng nói này tuy rằng giống như Chu Ca Vương, nhưng tổng thể mà nói vẫn thiếu chút nữa chứ?”

“Ta cũng cảm thấy như vậy.”

“Hình như có chút vết tích mô phỏng.”

“Chính là nó rồi, cái này gọi là đi ngược lại!”

Đám người trong ký túc xá hôm năm miệng mười, ai cũng không thuyết phục được ai, nhưng hứng thú đối với tiết mục lại vô cùng nồng đậm!

...

Trong nghề.

Không ít người cũng đang nhìn 《diêu Diện Vương》, hơn nữa vừa nhìn đồng bọn vừa thảo luận, lúc này đến phiên ếch vương tử ra sân.

“Hừm?”

“Ta lau!”

“Tại sao lại có một Chu Hàn đến tận!”

“Ha ha ha, ta đã nói cái tên vừa rồi là giả mạo đúng không!”

“Đây mới là thật!”

“So sánh thì vương tử ếch này có tám phần tương tự, Tàng Kinh và Chu Ca Vương chỉ có sáu phần!”

“Cho nên con trai ếch = Chu Hàn Tẫn?”

“Ta vẫn cảm thấy, Tàng Côn bằng mới là thật, đây mới là bắt chước được, chỉ là Tàng Côn cố ý không dùng bản âm, hết lần này tới lần khác lại dùng mạng để mô phỏng theo, cho nên mới có sự tương phản này!”

“Ngươi suy nghĩ nhiều rồi!”

Toàn bộ ngành nghề đều cả kinh, tiết mục này điều động đủ hứng thú với bọn họ, nhất là chuyên gia ca đàn!

...

Trên mạng lưới!

Cực Quang Đài!

Theo hai nữ ca Mông Diện của Tàng Chân và ếch vương tử hư hư thực thực này, giờ phút này bắt đầu nghị luận sôi nổi!

” tiết mục đặc sắc thật!”

“Không hổ là Hoàng đế xuất phẩm!”

“Các ngươi nói xem rốt cuộc Tàng Diễm và con ếch vương tử ai mới là Chu Hàn Tẫn!”

“Nhất định là Tàng Kinh!”

“Một trăm phần trăm là ếch vương tử!”

“Dù sao hai người này cũng xuất hiện một Chu Ca Vương!”

“Ha ha ha ha ha, chip đọc sách là rồi. Hoa văn ảo ảnh. Sỡ này đúng là hai người đang chơi trò chơi giải đố, hai người này thật là bỉ ổi. Hơn nữa đám người này tại sao đều là động vật a, là tiết mục cần bọn họ đặt tên như vậy?”

“Không phải.”

“Vì sao?”

“Bởi vì tuyên thủ thứ tư đã xuất hiện, hắc tên là Bách Biến Tinh Quân, vừa nghe tên này liền biết không phải chạy đến từ vườn bách thú nhà nào!”

“Ha ha.”

Theo tiếng cười nói hoan hô, Bách Biến Tinh Quân bắt đầu biểu diễn, chỉ là giọng nói vừa phát ra, tất cả mọi người xem đều ngừng cười trong nháy mắt, từng khuôn mặt phía trước màn hình dần dần trợn mắt há hốc mồm!

(Bản chương xong)

Chương 342: Mông Diện Ca Vương đại hỏa! Ai cũng không ngờ, sau Tàng Kinh cùng ếch vương tử, thanh âm Bách Biến Tinh Quân này vậy mà cũng giống như Chu Hàn!

Xoạt xoạt!

Đạn ốc phát nổ!

“Má ơi, chuyện gì xảy ra vậy, thì ra hai tên trước đều là giả mạo, Bách Biến Tinh Quân này mới thật sự là Chu Hàn Tẫn!?”

“Mùi này đúng rồi!”

“Đây mới là bài pháp nguyên vẹn của Chu thị!”

“Con mẹ nó ta cười điên rồi, đây là “Chu Hàn bắt chước giải thi”, đúng không?”

“Con mẹ nó Chu Hàn bắt chước cuộc tranh tài, các ngươi xem Tàng Chân cùng ếch vương tử a, giống như người đều choáng váng, bọn hắn đoán chừng cũng không nghĩ tới mô phỏng theo Chu Ca Vương, kết quả lại đúng phải chính chủ!”

“Ba Chu Hàn chết đi, ta thừa nhận ta đang bơi rồi!”

“Con ếch vương tử thật gấp, rõ ràng hắn vừa mới bắt chước dễ như vậy, suýt chút nữa lừa gạt chúng ta!”

“Bách Biến Tinh Quân: Chỉ bằng hai ngươi cũng muốn bắt chước ta?”

“Nếu không phải tin vào tiết tháo của Nguyễn Cung, ta gần như đã hoài nghi đây là kịch bản tổng trực, thật sự là quá thú vị!”

“Ha ha ha, Lý Ca cũng đã mộng rồi. Loại vấn đề rửa đầu buổi sáng hôm nay cũng đã hỏi ba người rồi!”

“Lý Tiêu thật không ngờ, mình thế mà lại có thêm ba người bạn trai, con chuột con ngu không biết!”

Kỳ lạ!

Thú vị!

Đây là cảm nhận đầu tiên của mọi người khi xem tổng kỹ này!

Mà khi ba Chu Hàn Tận xuất hiện trên sân khấu, ngay cả Lý Tiêu Tiêu cũng rơi vào tình thế khó xử, hiệu quả tổng nghệ thì lập tức tràn ngập!

...

Trong nhà.

Mẹ trừng mắt nhìn!

Lâm Hi mộng bức!

Lâm Thắng Thiên im lặng!

Lâm Đông cũng bật cười!

Ba Chu Hàn cùng một đài, quả thật sẽ khiến người xem hỗn loạn, bao gồm người nhà Lâm Tri Bạch, bất quá sau khi hỗn loạn chính là tất cả mọi người bật cười!

Mà thời gian dần qua.

Vòng thi đấu thứ hai bắt đầu.

Tàng Kinh không giả bộ nữa, trực tiếp thay đổi thanh âm.

Mẹ nói: “Đã không thể giả trang được Tàng Kinh này nữa rồi.”

Cha nói: “Dù sao gặp được chính chủ.”

Lâm Đông gật đầu: “Còn giả bộ nữa thì không lễ phép nữa.”

Lâm Hi gãi gãi đầu nói: “Nhưng ta như thế nào cảm giác có điểm gì đó là lạ nhỉ?”

Lâm Tri Bạch nói: “Không có gì không đúng, Bách Biến Tinh Quân này chắc chắn là Chu Hàn Tẫn, ta hiểu rõ hấn!”

...

Sau đó không lâu, Bách Biến Tinh Quân lại lần nữa lên sân đấu, nhiệt tình của các bạn trên mạng gần như mãnh liệt xông vào màn hình, cùng mọi người tại hiện trường hô to:

“Chu Ca Vương!”

“Chu Ca Vương!”

“Chu Ca Vương!”

Hiện nhiên trước màn hình, mọi người, cũng như mọi người ở hiện trường, đều nhận định Bách Biến Tinh Quân chính là Chu Hàn.

Chỉ là tiếp theo.

Khi Bách Biến Tinh Quân dùng thanh âm của Trương Hi Dương biểu diễn, bài ‘Đầu’ kia ta muốn hát cho người nghe, màn hình trước màn hình cũng giống như những người ở hiện trường kia nháy mắt trở nên ngốc trẻ!

“Đây là!”

“Trương Hi Dương?”

“Là tiếng của Trương Hi Dương!”

“Trời ơi!”

“Hóa ra Bách Biến Tinh Quân là Trương Hi Dương!”

Tiếng ca của Bách Biến Tinh Quân kèm theo tiếng kinh hô trước màn hình, không nhanh không chậm tiến vào bên tai vô số người, bay vào trong lòng họ.

“Muốn ta hát cho ông ta? Ông ta muốn hát?”

“Thừa dịp bây giờ còn trẻ như hoa.”

“Hoa con tận tình nở đi.”

“Chỉ là trang điểm vào cành cây năm tháng của người đi.”

“Ta hát ta cho người nghe.”

“Dùng cảm tình nóng bỏng của ta cảm động người khỏe không?”

“Năm tháng là màu đỏ thẹn thùng đáng hoài niệm.”

Bài hát này cũng không phải là tác phẩm của pháo đài, nó chỉ là một khúc dân dao vô cùng đơn giản, phong cách ca từ âm áp, phối hợp với giọng nói phong cách của Trương Hi Dương, rất dễ dàng đánh trúng sự mềm mại trong lòng người nghe, phẳng phát như một sợi dây cung bị xúc động.

“Bài hát này quá hay!”

“Bài ai viết vậy?”

“Bách Biến Tinh Quân chính là lời của Trương Hi Dương, bài hát này có thể do lão sư Bạch Đế sáng tác hay không?”

“Có khả năng nha!”

“Trong ấn tượng, Bạch Đế hình như chưa từng viết qua các loại tác phẩm dân dao.”

“Bài hát này rất có phong cách của dân đồn trường.”

“Hửm?”

“Bách Biến Tinh Quân nói ca này là chính hắn viết?”

“Không nghe nói Trương Hi Dương biết viết ca, mặc dù hắn biết viết cũng là chuyện bình thường.”

“Như vậy vấn đề đã đến, không phải Chu Hàn Tấn thì ai là Chu Hàn Mạt?”

“Mẹ kiếp, đốt não quá!”

Tất cả dự vọng của bạn trên mạng đều bị thiêu đốt, Trương Hi Dương hóa thân vòng thứ hai của Bách Biến Tinh Quân biểu diễn ta sẽ hát cho Nguyễn Cung nghe!

Cho dù là ở trong phim điện ảnh.

Đoạn đường này tuyệt đối là một tràng nổ tung phi thường!

Đồng thời một màn này, cũng là ca trào lớn nhất của giai đoạn đầu tiên của Bài Vương Lễ!

Đương nhiên.

Phía sau còn có một ca trào.

Chính là dáng vẻ của người máy móc.

Người anh em tên Lộ Vân này đường đường là ca sĩ hai đường, thế mà lại không chống đỡ nổi kỳ thứ nhất trong quyển ‘Giang Vương’, trực tiếp dọa cho trong nghiệp choáng váng!

Tên này hay nhỉ!

Ca ca hai tuyến đó!

Đường Vân địa vị Già, trong các tiết mục khác đều là nhân vật hạch tâm, kết quả trong tiết mục tổng nghệ mới của Lộ Vân cũng bị đào thải, vậy người bịt mắt bị đào thải ở nhị tuyến này rốt cuộc là quái vật gì a!

...

Lâm Tri Bạch cứ như vậy ở cùng người nhà xem xong 《Thế Dịch Điện Vương》.

Sau khi xem xong đám gia nhân cao hứng bưng bưng thảo luận tiết mục, Lâm Tri Bạch thì lấy cớ nhốt trở lại phòng ngủ của mình, thuận tiện lấy điện thoại di động ra nhìn phản hưởng trên mạng, kết quả liếc mắt liền nhìn thấy không ít tin tức liên quan.

《Hoàn Điện Ca Vương thủ phân bình như thủy triều!

Ca ca hai đường “vạn” Vân Mông Điện Vương thủ kỳ bị đào thải!

Bách Biến Tinh Quân là Trương Hi Dương?

《Trương Hi Dương bắt chước Chu Hàn ca hát!》

《Tàng》 là ai?

Thân phận vương tử ếch xanh phát sinh tò mò!

Lý Tiêu ca lĩnh hàm Mông Điện Ca vương bình luận đoàn!

Phía dưới tin tức.

Bình luận vô số.

“Không uổng công ta mong đợi tiết mục này như vậy, ngày đầu tiên đã nổ tung như thế!”

“Bách Biến Tinh Quân mà Trương Hi Dương rất thích!”

“Ta cảm thấy Bách Biến Tinh Quân chưa hẳn là Trương Hi Dương.”

“Khẳng định là vậy!”

“Cũng không biết Tàng Hải hoặc là ếch vương tử có phải là Chu Hàn Tẫn hay không!”

” tiết mục này, thật sự để cho người ta đoán được đầu to!”

“Ngay từ đầu chúng ta đã tràn ngập tự tin, cảm thấy ca sĩ quen thuộc không giấu được trên sân khấu này, nhưng thật nhìn thì đầu mới phát hiện thật sự rất khó đoán, nhất là dưới tình huống bản thân ca gái cố ý giấu diếm!”

“Chỉ là đoán tới đoán lui, mới xem đã ghiền a!”

“Ta đoán ra Đạo Vân chính là một người máy móc, ha ha ha!”

Không chỉ là thảo luận bên dưới tin tức.

Gần như việc tra xét nhiệt lượng của Cục Quang Đài cũng bị nổ tung.

Lâm Tri Bạch liếc mắt nhìn lại tất cả đều là đề tài nóng dây chuyền và tranh tài của Bài Vương Gia.

Vân bách thú che mặt ——

Cái này có thể lý giải, dù sao bảy vị ca sĩ đầu tiên, năm người đều liên quan đến động vật.

Bọt Chu Hàn mô phỏng theo giải đấu —

Cái này cũng có thể lý giải, dù sao bảy ca sĩ, có ba Chu Hàn Tấn.

Ba người bạn trai của Lý Tiêu -

Tên Lâm Tri Bạch này không thể nào hiểu nổi, nhưng trong lòng rất hi vọng Chu Hàn có thể lý giải hết.

Đến cùng thì Chiêm Chu Hàn cũng tẩy sạch sẽ ——

Ách.

Được rồi.

Khó trách Lý Tiêu, ai bảo nàng gặp phải người trong tiết mục bèn hỏi: “Buổi sáng hôm nay người có tắm rửa hay không đây? Làm cho toàn bộ tấm lưới đều đang tò mò xem tiết mục hôm đó, Chu Ca Vương chúng ta rốt cuộc có gọi đầu không.

Chỉ bốn đề tài này.

Tất cả đều có quan hệ với Áo Lợi Diện Vương 》 .

Vừa mới truyền tiết mục xong, đã có lực ảnh hưởng như vậy, với kinh nghiệm của ‘Thế Dịch Diện Ca Vương’ mà nói khẳng định đã có tiết tấu đại bạo rồi.

Nhưng Lâm Tri Bạch không ngờ tới là:

Sau bốn chủ đề này không lâu, lại có một chủ đề mới tìm kiếm mới xuất hiện.

Đề tài gọi là Trương Hi Dương có độc.

Lâm Tri Bạch cảm giác không hiểu ra sao, điêm vào mới phát hiện, thì ra là Chu Hàn tần cùng với Lý Tiêu Tiêu đang thân mật đối nghịch với lão Trương.

Đầu tiên là Chu Hàn bộc lộ động thái như vậy:

“Vừa xem xong Chử Điện Vương Trùng, không nghĩ tới ba anh chàng này lại bắt chước ta hát, càng không nghĩ tới trong đó còn có một người bạn tốt là Trương Hi Dương của ta, người là có độc a (Oán nộ/ Vô Ngữ)!”

Sau đó.

Tùy tùng mà Lý Tiêu phu xướng phụ, đi theo Ngải Hi Dương, cũng phụ họa một câu: “Người thật ác độc (êu mỉm cười)”

Lâm Tri Bạch cười ha ha.

Người khởi xướng là cười trên nỗi đau của người khác.

Sau khi cười xong, Lâm Tri Bạch còn phải cân nhắc tới thời điêm ca hát tiếp theo.

Thời kỳ thứ nhất có hai ca sĩ bị đào thải, kỳ thứ hai sẽ có hai ca ca bổ vị tiến vào. Quy tắc chơi pháp với ta là khoa nữ.

Lâm Tri Bạch cần tiếp tục duy trì địa vị dẫn đầu của mình.

Không truy cầu đạt đệ nhất, nhưng nhất định phải tiến vào Top 5 bảo đảm mình không bị đào thải.

“Tàng Bói có vẻ rất lợi hại, ếch vương tử lại là Chu Hàn Tần, cùng hai người bọn họ thuần túy xướng công ta có thể hơi kém một bậc, nhưng liền tranh thủ lấy hạng ba là được rồi, nói không chừng hạng nhì thậm chí tiếp tục lấy hạng nhất cũng có hi vọng đấy, dù sao hai người bọn họ vẫn chưa thực sự dùng toàn lực.”

Tranh tài sơ kỳ không cần thiết phải dùng ra toàn bộ bí thuật.

Càng là đại chiêu thì càng phải để đằng sau đi, đây là thường thức.

Lâm Tri Bạch cũng không có ý định phóng đại chiêu, trước mắt y vẫn là muốn tận lực hưởng thụ bản thân tranh tài.

“Có rồi!”

Ánh mắt lại lần nữa nhìn qua mấy đề tài nóng bỏng, Lâm Tri Bạch dần dần suy nghĩ kỹ rồi muốn dùng hai bài hát nào.

...

Mà ảnh hưởng do “Oái Diện Ca Vương đứng đầu truyền lại không chỉ ở trên mạng.

Còn bao gồm trong hiện thực.

Tỷ như thần thoại đài truyền hình đã chịu ảnh hưởng rất lớn, gần đây bọn họ cũng xuất hiện tiết mục mới, vốn là tỉ lệ thu nhận cũng không tệ lắm, ai biết được Thiên Quang Ti Lạp Tư đột nhiên sắp xếp bài đầu của 《Tặng Vương G__其他人, trong nháy mắt khán giả liền chạy phân nửa!

“Mẹ kiếp!”

“Thiên Quang Lao Đặc và Phiêu Miêu lại đánh lên chúng ta!”

“Tại sao chúng ta lại cho ra phim truyền hình mới bọn họ lại nhắm vào, ngay cả chúng ta ra tổng kỹ mới bọn họ cũng nhắm vào a!”

“Đây là quyết tâm muốn xử lý truyền hình thần thoại của chúng ta?”

“Bởi vì hai lần Thiên Quang và Đồng Lư liên thủ, tỷ lệ thi đấu tổng hợp của chúng ta, hiện tại giảm xuống có chút lợi hại!”

“Cũng bởi vì lúc trước thần thoại đài truyền tạc anh hùng mà chúng ta từ bỏ thần thoại điêu khắc?”

“Chuyện này còn chưa được mở ra!”

“Đều do Lâm Hạ!”

“Suyt! Nói nhỏ thôi!”

Nhân viên công tác đài truyền hình đều sắp khóc rồi!

Mà đài dài Lâm Thu của thần thoại đài hiện giờ, mặt đen phải nhỏ ra nước!

Lâm Thu tiếp nhận truyền hình Thần thoại từ trong tay Lâm Hạ, vốn định làm một trận lớn, nhưng tình cảnh hiện tại lại không hề tốt hơn Lâm Hạ trong thời kỳ này!

Lâm Hạ chết tiệt!

Đây là muốn để lại một cục diện rối rắm nào đó cho bản thân a!

Tại sao lại chọc phải kẻ địch khủng bố như Tỳ Hưu chứ!

...

Công ty giải trí nào đó.

“Xem ra nhiệt độ của Khoa Mông Điện Vương Lễ lại sắp nổ tung, Tại khối tổng nghệ này đã vô địch rồi.”

“Đúng vậy a.”

“Gần đây một tỷ công ty của chúng ta bận cái gì vậy?”

“Nghỉ ngơi đi, thời gian trước chạy tới tuyên truyền ca khúc thực quá mệt mỏi.”

“Để cho nàng xem Khoa Mông Điện Ca Vương Tàng. Ài học Áo Tụ, Mị Khắc Hoa Hoa Hoa. Tài sản này.”

“Ngài muốn?”

“Chút xíu này nhiệt độ cao như vậy, nàng nên đi tham gia, cộ cộ nhiệt độ, ta cùng đạo diễn bên kia có chút giao tình, có thể nhét nàng vào, nhớ rõ cuối cùng nhất định phải vạch mặt, nếu không ai nhớ được người đã tới vũ đài này a.”

“Ta hiểu rồi!”

“Có lẽ cô dâu này che mặt ca hát tiết mục mới, sẽ trở thành âm thanh trầm ổn thứ hai cũng không chừng.”

Trong giới giải trí ở Tân Châu.

Như ”” Vương Gia bột bột đứng đầu” thì sẽ thảo luận tiết mục tổng nghệ ở độ bạo rạp, bình thường các công ty giải trí lớn đều là vót nhọn đầu đề nghệ sĩ nhà mình tham gia.

Thư mới của hảo huynh đệ, mọi người mau nhìn kìa! Công tác khó tìm sao? Nữ tử mình thích khó tìm sao? Tưởng gầy teo không xuống á?

Không tồn tại đấy.

(Bản chương xong)

Chương 343: Cái nôi càng tròn hơn nữa! Hai ngày sau.

Tổng kỹ nhiệt nghệ xếp hạng đổi mới.

Xếp vị trí thứ nhất, thành linh chính là bài hát mê mang hai ngày trước!

Cái bảng xếp hạng nhiệt độ này vừa ra dữ liệu, Mông Mông Diện Vương Ca triệt để ngồi vững vàng vị trí tổng kỹ mới đề xuất.

Mà hiệu ứng kiểu bùng nổ cũng rất nhanh liền phát huy ra.

Rất nhiều người xem trước đó không quan tâm tổng nghệ này, cũng lần lượt đi video bù lại giai đoạn đầu.

Bởi vì con người đều có hiệu ứng từ quần chúng.

Khi một bộ kịch hay một bộ nào đó độ nóng của công nghệ cũng đủ cao, thậm chí thời điểm toàn bộ mạng lưới đều đang thảo luận rộng rãi, không ít người vốn không có hứng thú đều sẽ đi xem một chút, bằng không thì có vẻ giống như không giống tiết tấu lướt web vậy.

Mà theo số lượng người xem tăng lên...

Nhận số thành viên đăng kí trong video cũng nhanh chóng nhiều hơn.

Đồng thời nhiều hơn, còn có đủ loại lời thảo luận về các ca sĩ bịt mặt.

Trong đó thảo luận nhiều nhất là Bách Biến Tinh Quân, tiếp theo là hai thiên thần bách thú Ni tử ếch và Tàng Kinh.

Vì chuẩn bị nhiệt độ cao hơn, Tạo Lôi Đăng Tư Lạp Tư còn chuyên môn làm hoạt động bỏ phiếu bằng khí bịt mặt ca vương.

Trước mắt số vé xếp hạng đầu chính là Bách Biến Tinh Quân.

Phách tử ếch thứ hai.

Đệ tam Tàng Kinh.

Chẳng qua khi Bách Biến Tinh Quân trở thành công phu tổng nghệ của bầy đoàn người sau, thổi phồng lên, một vài tiếng chói tai cũng theo đó mà xuất hiện.

“Đệ nhất Bách Biến Tinh Quân này, cảm giác có chút không công bằng với những người khác.”

“A?”

“Làm sao lại không công bằng như vậy chứ, biểu hiện của Bách Biến Tinh Quân quả thật là tốt nhất a.”

“Ta không nói biểu hiện của Bách Biến Tinh Quân không tốt, nhưng hiện tại nhân khí của hắn cơ hồ là đệ nhất, chỉ là vì biểu hiện tốt? Nếu nói biểu hiện của ếch vương tử cùng Tàng Kinh không kém hắn bao nhiêu sao? Xét cho cùng không phải bởi vì mọi người đều biết Bách Biến Tinh Quân chính là Trương Hi Dương, cho nên mới đưa ra phiếu nghị cho hắn? Không giống ca sĩ che mặt khác, tất cả mọi người đều thành thành thật thật giấu thân phận của mình, bởi vì đây là quy tắc thi đấu, nếu không thì ý nghĩa hát của người bịt mặt ở đâu?”

“Đồng ý!”

“Ta đã nói con bài Bách Biến Tinh Quân này có số lượng rất lớn đi, hợp với việc là đám fan của Trương Hi Dương đang bỏ phiếu, nếu như những nữ ca che mặt khác đều có thể học theo trực tiếp bày bài, hiệu triệu đám fan bỏ phiếu của mình, vậy cuộc thi này sẽ mang hơi người hơn là ca hát sao?”

“Đúng vậy.”

“Trương Hi Dương chơi bài sáng như vậy, thật sự là bắt nạt những tuyển thủ khác, hắn đường đường là ca vương, fan của mấy người có thể nhiều hơn hắn sao?”

“Đây là khái niệm ăn cắp của người!”

“Bách Biến Tinh Quân chưa bao giờ thừa nhận mình chính là Trương Hi Dương đi, lại nói cho dù hắn thật sự là hắn, thì hóa ra trận đấu này không cho phép dùng giọng hát của mình sao?”

“Tâm tư của Trương Hi Dương thì hắn biết rõ.”

“Ta vẫn cảm thấy Trương Hi Dương rất tâm cơ, trước đó vì trở thành ca vương, còn giẫm lên Trương Vân Thượng nhà chúng

ta, nhân phẩm dựa vào tiền bối thượng vị có thể tốt hơn đến đâu? Vòng thứ hai của hắn chính là cô ý dùng giọng hát của mình để khiến fan của hắn nhận ra, cho hắn bỏ phiếu ủng hộ.”

“Chậc chậc.”

“Lọt cả chân gà ra rồi.”

“Ta nói sao lại đột nhiên có tiết tấu như vậy, thì ra là fan trên Trương Vân à, năm đó hai lần chi tranh cái nào thì cái nào đúng cái nào sai đều rõ ràng, Trương Hi Dương quả nhiên chính xác!”

“Nói không chừng đây chính là chiến thuật của Trương Hi Dương thì sao?”

“Cố ý dùng giọng hát của mình để làm trò hư hư thực thực, nhưng không ngờ rằng mọi người không bị lừa mà trực tiếp nhận ra hắn, cái này không thể coi là lỗi của Trương Hi Dương chứ?”

Tiết tấu đột nhiên đến.

Hiển nhiên là có tổ chức công kích.

Có thể nói mũi mâu chỉ thẳng vào Trương Hi Dương!

Mà khi bản thân Trương Hi Dương nhìn thấy trên mạng xuất hiện loại phong ba dư luận này, trong lúc nhất thời vậy mà không biết nên nói cái gì, chỉ có thể á khẩu không trả lời được.

Tên này hay nhỉ!

Cái tiếng xấu mà Bách Biến Tinh Quân tặng còn lớn hơn cả tưởng tượng của mình a. Điểm mấu chốt này có một đen hai đen, con mẹ nó cuối cùng lại đều là hại người!

Đệ nhất ta không bại lộ âm thanh của mình!

Bách Biến Tinh Quân cũng không phải là Trương Hi Dương!

Hết lần này tới lần khác Bách Biến Tinh Quân che mặt, mọi người lại nhận định hắn chính là Trương Hi Dương, cho nên tự mình gánh hết hỏa lực này!

“Ngươi thật đúng là tai bay vạ gió...”

Biết Trương Hi Dương lấy thân phận Tàng Hải tham gia Chi có mỗi người quản lý của 《Diện Ca Vương》.

Đối với điều này, người quản lý cười khỏ nói: “Hoặc là người phát ra một tiếng minh minh, nói cho mọi người? Tượng Hoàng Tiền Tỳ Hưu? Những người mang theo tiết tấu này, cơ bản đều là fan trên Trương Vân, sau cuộc chiến năm đó, bọn họ sẽ nhìn chăm chăm vào người.”

“Quên đi.”

Trương Hi Dương bĩu môi nói: “Cho dù không có chuyện bột mì Vương Trùng, đám fan của Trương Vân cũng sẽ nghĩ đủ mọi cách để tìm đủ loại góc độ xấu xí, tiết tấu này tùy bọn họ mang, dù sao ta cũng không tin Bách Biến Tinh Quân sẽ một mực giả vờ thành ta, đến lúc đó dư luận phản ngược, đối với hai ta đều có lợi.”

“Nói cũng đúng.”

Người quản lý bất đắc dĩ nói: “Có lẽ chỉ sợ Bách Biến Tinh Quân kia sẽ luôn giả thành người.”

Trương Hi Dương cười nói: “Mặc dù ta cũng rất buồn bực, nhưng gia đình trên vũ đài Huyền vương, che mặt này không có trái với bất kỳ quy tắc nào, có thể giả thành ta, hơn nữa để cho bên ngoài tin tưởng không nghi ngờ, đây là bản lĩnh của Bách Biến Tinh Quân, ta rất phục, không cần phải cưỡng ép vạch trần tầng ngụy trang này.”

“Cũng chỉ có người.”

Người quản lý lắc đầu nói: “Nếu Chu Ca Vương gánh tội thay như vậy, hẳn không thể nổi giận, trực tiếp công khai bắn pháo chọn Trương Vân thượng cũng có khả năng.”

Bên kia.

Hai ngày gần đây, Lâm Tri Bạch trừ vở ca khúc đi đài truyền hình tập luyện kỳ thứ hai ra, không có việc gì liên sẽ xoát một chút tin tức 《khăn che mặt ca vương》, kết quả liên chú ý tới Trương Hi Dương bị vọt tới đầu sóng ngọn gió.

Lại nhìn kỹ hơn.

Chậc?

Đây đâu phải Hắc Trương Hi Dương?

Rõ ràng những người này đang bôi nhọ Bách Biến Tinh Quân của ta!

Điều kiện tiên quyết của tiết tấu là Bách Biến Tinh Quân chính là Trương Hi Dương!

Nói theo một ý nghĩa nào đó, Trương Hi Dương xem như đã gặp tai bay vạ gió, bị Bách Biến Tinh Quân của mình làm ảnh hưởng, hết lần này tới lần khác tên gia hỏa này vẫn luôn giữ được bình tĩnh, cứ thế mà không nói rõ ra, rõ ràng một câu có thể phủ nhận.

Được rồi.

Không hổ là Trương Hi Dương.

Lâm Tri Bạch không khỏi nhức hết cả bì, hẳn biết ngày mai không thể tiếp tục giả vờ Trương Hi Dương nữa, vẫn là thành thành thật thật ——

Đôi đối tượng hồ khác...

Khụ.

Đôi đối tượng trang bị đi.

Ai bảo đóng Trương Hi Dương dễ nổi tiết tấu chứ?

Mặc dù tiết tấu này vừa nhìn chính là có người ở sau lưng thúc đẩy, bằng không chuyện này không thể nào loạn quá lớn, đây chính là giới giải trí, sẽ có người không chỗ nào không gây khó dễ, xuất hiện một người nghiêm ngặt, kiểm chế bản thân.

Nhưng đúng là có một chút không sai.

Đó chính là Bách Biến Tinh Quân đứng đầu giai đoạn thứ nhất, bỏ phiếu nhân khí ở vị trí đầu tiên, đúng là fan của Trương Hi Dương đang phát lực.

Nhưng cái này cũng không trách được fan a.

Nếu những người này nhận định Bách Biến Tinh Quân chính là Trương Hi Dương, nếu có hoạt động bỏ phiếu, khẳng định là không đầu nhập vào thần tượng của mình.

...

Hôm sau.

Thiên Quang Lao Đặc sắp bắt đầu ghi chép giai đoạn thứ hai của 《 Mông Điện Ca Vương 》 .

Lan mục rất hưng phấn.

“Hỏa!”

” tiết mục mới của chúng ta quá nóng, trên mạng cũng đang thảo luận!”

“Ha ha, lúc trước rất nhiều người nói cho dù là Phù Huê cùng Quân lão sư, cũng không thể làm ra một tiết mục âm nhạc siêu việt hơn cả âm thanh boong boong, hiện tại ai dám nói không vượt qua a, tiết mục này của chúng ta làm cho tốt chưa chắc đã kém hơn tiết mục trước kia!”

“Chính là gần đây dư luận của hãn đối với Bách Biến Tinh Quân không quá hữu hảo a.”

” fan trên Trương Vân đang nhảy nhót trên nhảy xuống đây, đám người này vẫn luôn nhìn lão sư Trương Hi Dương bị cái đình trong mắt đâm trúng, bắt được một chút cơ hội liền đuổi giết không tha.”

“Nói thì nói như vậy.”

“Nhưng ta cũng cảm thấy lão sư Trương Hi Dương nên giấu mình một chút, biểu hiện của hãn thật sự quá rõ ràng, mọi người vừa nghe liền...”

“Câm miệng hết đi.”

Chủ đề Bạ Kim Hiểu Phong xuất hiện, sắc mặt có chút nghiêm túc nói: “Hôm nay làm ở kỳ thứ hai, mọi người đừng làm ảnh hưởng đến thế giới bên ngoài, giáo viên Bách Biến Tinh Quân không có vi phạm bất cứ quy tắc nào!”

“Vâng.”

Mọi người không nói thêm gì nữa.

Mà Kim Hiểu Phong không tiện nhiều lời.

Toàn bộ tổ nháo tiết mục chỉ có vài người xác định được Bách Biến Tinh Quân không phải là Trương Hi Dương thì Kim Hiểu Phong chính là một trong số đó!

Tại sao?

Bởi vì Kim Hiểu Phong biết Trương Hi Dương thật sự là Tàng Kinh, hơn nữa hẳn biết rõ năng lực của sư phụ Bách Biến Tinh Quân khùng bố ra sao, người này có thể bắt chước được thanh âm tận cùng của Chu Hàn, bắt chước thanh âm của Trương Hi Dương, bắt chước thanh âm đại biểu của xuất giang, thậm chí có thể bắt chước giọng nói của chính mình, như vậy Bách Biến Tinh Quân đừng hòng dùng thanh âm kết luận về thân phận của hắn.

Hết lần này tới lần khác.

Những lời này không thể nói cho ngoại giới biết về Kim Hiểu Phong, cho nên nhìn thấy tiết tấu dư luận hẳn cũng chỉ có thể im lặng. Nhất là khi nhìn thấy trong đám người bị dư luận ảnh hưởng, hẳn càng thêm khó chịu, hẳn hận không thể cầm cái loa to đem hết thảy mọi thứ mình biết thông báo cho toàn bộ thế giới!

Cùng lúc đó.

Lâm Tri Bạch lấy thân phận Bách Biến Tinh Quân, tiến vào phòng nghỉ, quản lý lâm thời bên cạnh Tiêu Ngọc Nguyệt mở miệng nói: “Hiện tại người xem đã ngồi xuống ở đại sảnh, kế tiếp muốn rút thăm quyết định trình tự xuất hiện, hay là ta đến sao?”

Bách Biến Tinh Quân: “Ừ.”

Tiêu Tự Nguyệt gật đầu, do dự một chút rồi nói: “Luận bàn trên mạng ngài không nên để trong lòng, với nhân khí hiện giờ của ngài, là người nổi bật nhất trong tất cả Nữ ca che mặt, tuyệt đại đa số vẫn là người ủng hộ lão sư!”

Bách Biến Tinh Quân: “Không việc gì.”

Nói xong đã rút thăm bắt đầu, một nhân viên công tác ôm rương đi tới, trong rương có bảy quả cầu, trên mỗi quả đều viết một con số bất đồng, Tiêu Ngọc Nguyệt từ trong đó lấy ra một quả cầu, nhưng nhìn thấy con số, sắc mặt của nàng bỗng nhiên biến đổi!

Lại là số 1 quả cầu!

Chuyện này có ý nghĩa, hôm nay Bách Biến Tinh Quân sẽ là người đầu tiên ra trận, chip đọc sách duyên dáng, Khuyết Khắc hoa văn. Năng lực thi rớt đối với các nữ tử Mông Diện

mà nói, áp lực xuất hiện đầu tiên là lớn nhất, phải gánh chịu nhiệm vụ mở màn...

“Lần sau vẫn là ngài đến rút a.”

Tiểu Ngọc Nguyệt vẻ mặt cầu xin, hôm nay vận khí không tốt lắm, dư luận trên mạng đối với sư phụ Bách Biến Tinh Quân rất bất lợi, hơn nữa áp lực mở màn, nàng rất sợ ảnh hưởng đến trạng thái biểu diễn của đối phương.

“Không có việc gì.”

Bách Biến Tinh Quân còn có hai chữ này, dẫu sao thì bảy ca sĩ cũng phải có người gánh vác nhiệm vụ mở màn.

Lâm Tri Bạch xuất trận sớm một chút, cũng có thể sớm giúp Trương Hi Dương “vừa mặt”, cũng không thể để cho đối phương tiếp tục chịu tiếng xấu phải không?

“Mười phút chuẩn bị.”

Nhân viên công tác nói: “Trương lão... Khụ, lão sư Bách Biến Tinh Quân cố lên!”

(Bản chương xong)

Chương 344: Thất Biến Tinh Quân này là kẻ lừa gạt! Hiện trường tiết mục.

Kiểm chế chính thức bắt đầu.

Chủ trì Hoàng Lập đang tại sôt tràng.

Nhóm phán xét khách quý kia vẫn là đám người cầm đầu là Lý Tiêu Tiêu.

Hoàng Lập cười nói: “Khởi đầu của ‘Hà Diện Vương Lễ’ chúng ta đã gọi ra sự chú ý rộng khắp, sau khi Lý Tiêu lão sư ngài trở về, có thể xác nhận với lão sư Chu Hàn không? Có phải lão sư đầu tiên của chúng ta là một trong Mông Diện ca hay không?”

“Bí mật.”

Lý Tiêu chớp chớp mắt.

Đám người lập tức trêu ghẹo.

Mấy phút sau, Hoàng Lập Tài mới vào đề tài chính: “Nhu vậy trận đấu có thể chính thức bắt đầu. Hôm nay nhân ca đầu tiên ra sân, hẳn là Nhân Khí Vương đạt mục hội Tối Thượng Đế theo lệnh...”

Nhân Khí Vương!

Theo Bách Biến Tinh Quân lên sân khấu, người xem hai mắt tỏa sáng, toàn trường lập tức tiếng hoan hô vang lên một mảnh, Lâm Tri Bạch cảm giác nhân khí của mình quả thật phi thường cao, cho dù có chút ảnh hưởng dư luận không tốt.

“A!”

“Bách Biến Tinh Quân Trương Hi Dương!”

“Ta đến đây là vì hắn!”

“Trương Hi Dương bây giờ là thẻ bài sáng rồi, cảm giác dư luận trên mạng có chút đạo lý, giọng nói của Trương Hi Dương như một cặp bài, nhân khí quá cao...”

“Ta cảm thấy không có gì.”

“Cách nào thanh âm là tự do ca sĩ?”

“Trương Hi Dương không vi phạm tiết mục quy định.”

“Nói thì nói vậy, nhưng luôn có cảm giác không công bằng đối với ca ca khác.”

“Không có gì không cho phép hấn dùng bản âm, nhưng tốt xấu gì chúng ta nên thu liễm một chút mới tốt, lần này Trương Hi Dương nháy mắt khiến rất nhiều điều lo lắng đều biến mất.”

Hiện trường vang lên tiếng hô thật lớn.

Nhưng những âm thanh khác cũng có.

Lý Tiêu hôm nay là hôm nay không hoảng hốt chút nào, bởi vì nàng đã biết ếch vương tử chính là Chu Hàn tấn, cho nên giờ phút này cười tùm tùm nói: “Hôm nay lão sư của Bách Biến Tinh Quân gọi đầu sao?”

Đám bình luận lập tức cười to.

Người xem cười to lên.

Ngày Chu Hàn tấn đến cùng có tẩy não hay không, đề tài này sau khi theo chủ đề cũng đã lên tới nhiệt tình, hôm nay Lý Tiêu hiển nhiên là đang chủ động chơi trò mặt chược.

Mà Bách Biến Tinh Quân lại không trả lời.

Bởi vì trước khi ca hát là không sắp xếp cho nhau.

Bất quá vấn đề này, Lâm Tri Bạch thật sự có thể trả lời, bởi vì hiện trường màn hình xuất hiện Bách Biến Tinh Quân đang muốn biểu diễn một ca khúc!

Một tiếng phập vang lên!

Khi nhìn thấy cái tên biểu ca mà Bách Biến Tinh Quân sắp biểu diễn, Lý Tiêu trong nháy mắt phun ra, mọi người trong đoàn phán xét cũng vui vẻ đến mức ngửa về phía trước khép lại, khán giả tại hiện trường càng cười ha ha lên, bởi vì tên bài này viết sáu chữ:

Vì thế hấn còn chưa kịp gọi đầu!

“Ha ha ha ha ha, ai có thể nói cho ta biết Phù Huề không có quỷ gì đó chứ, đây cũng coi như là ca danh sao, Trương Hi Dương càng ngày càng bì rồi!”

“Đây là bài ca mới phải không?”

“Chưa từng nghe qua có một ca khúc như vậy a!”

“Chẳng lẽ là lão sư Trương Hi Dương sáng tạo ra?”

“Mặc dù tên bài hát này cũng quá con mẹ nó nông cạn đi, hẳn không sợ bị loại sao, dùng loại ca khúc chơi cứng nhắc như vậy, mà còn chơi trò tiết mục thượng kỳ!”

“Nhân khí cao tùy hứng?”

“Nhân khí của hẳn quả thật có thể chơi tùy tiện.”

“Mọi người biết hẳn là Trương Hi Dương, nhất định sẽ bỏ phiếu.”

“Ta không đầu hàng, cũng có thể chơi cứng, nhưng biểu hiện trên sân khấu không thể kém đúng không? Cho dù là ca vương, cho dù hẳn là Trương Hi Dương, cũng phải đối đãi thật nghiêm túc!”

Mọi người bắt đầu thảo luận.

Khúc dạo đầu vang lên.

Đồng thời còn có tiếng nói của Bách Biến Tinh Quân:

“Quay đầu lại phát hiện chính mình chưa bao giờ trải qua nhiệt huyết nhân sinh, bởi vì không có mộng tưởng cho nên mỗi ngày đánh thức mình chỉ là đầu lúc lười biếng, tâm tình thậm chí cũng không gọi đầu, dù sao cho tỉ mỉ trang điểm cũng không ai có thể xem hiểu...”

Sru sru sru sru!

Người xem ngây ngẩn cả người!

Đám khách khứa trong cuộc bình luận sững sốt đến choáng váng!

Nữ tử dự thi khác cũng một mặt mộng bức!

Lần này Bách Biến Tinh Quân phát ra không phải là giọng nói của Trương Hi Dương, thậm chí không phải là giọng nói của Chu Hàn. Giọng nói này mọi người có chút quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra là giọng của ai!

Tại sao lại như vậy?

Bách Biến Tinh Quân không phải Trương Hi Dương sao?

Giọng nói này là sao?!

“Lúc đi trên đường một đám giáo phục nhảy nhót từ bên cạnh ta đi qua, không nhớ nổi tuổi kia ta có phải cũng hoạt bát hiếu động hay không, giống như lúc tuổi trẻ sáng sủa cùng nụ cười quả thực so với hiện tại càng nhiều hơn, không quan hệ gì ta cũng có được...”

Trên đài.

Bách Biến Tinh Quân tiếp tục hát.

Dưới đài rất nhiều người da gà đều dậy, không phải ca khúc này kinh diễm cỡ nào, cũng không phải bài hát này rung động cỡ nào, thuần túy là tiếng ca của Bách Biến Tinh Quân, phá vỡ nhận thức và tưởng tượng của mọi người đối với Trương Hi Dương, đến mức đầu óc mọi người đều có sức sống!

“A!”

“Ta nhớ ra rồi!”

“Đây là thanh âm Lâm Thủ T vụng!”

“Đúng đúng đúng, ta đã nói sao lại quen thuộc như vậy! Thì ra Trương Hi Dương còn có thể bắt chước thanh âm vụng về của Lâm Thủ Nhất sao?”

“Trương Hi Dương cái gì chứ! Con mẹ nó người còn chưa kịp phản ứng đâu! Bách Biến Tinh Quân này căn bản không phải là Trương Hi Dương, hấn thành công làm cho mọi người chúng ta đảo lộn, đầu tiên là dùng thanh âm của Chu Hàn tẫn, lại phát ra thanh âm của Trương Hi Dương, bây giờ lại bắt chước thanh âm của Lâm Thủ Nhất, hấn chính là một yêu nghiệt có thể bắt chước thanh âm bất đồng ca sĩ, khó trách tên này tên là Bách Biến Tinh Quân, thanh âm này đúng là đủ trăm lần đây!”

“Hấn không phải Trương Hi Dương?”

“Trên mạng con mẹ nó còn có một đồng người công kích, nói cái gì mà Trương Hi Dương cố ý tiết lộ thân phận của mình, lấy được phiếu bầu ủng hộ tốt như vậy?”

“Trương Hi Dương chết oan uổng quá rồi!?”

“Đâu chỉ là Trương Hi Dương oan uổng, Bách Biến Tinh Quân cũng bị oan mà, người ta chỉ bắt chước như vậy thì quá trâu bò, kết quả tất cả mọi người đều hiểu lầm!”

Xoạt xoạt!

Hiện trường có nhiều người xem như vậy.

Mặc kệ trước đó có ai ở mạng phun tào hay “Trương Hi Dương cố ý tiết lộ thân phận của mình”.

Giờ phút này tất cả mọi người đều thay đổi cách nhìn, một bên là sự đồng tình hoặc áy náy với Trương Hi Dương, một bên là sự rung động và bội phục đối với Bách Biến Tinh Quân!

Cái gì?

Bách Biến Tinh Quân chính là Lâm Thủ Không?

Nếu là giai đoạn đầu, rất có thể sẽ có không ít người cho rằng như vậy, nhưng liên tục nghe Ba ca khúc của Bách Biến Tinh Quân, nha đã liên tục thay đổi ba ca thể, ai dám nói hẳn nhất định là ai!

Chỉ có thể nói có khả năng là Lâm Thủ Nhất kém cỏi!

Có người ý đồ từ trong bài hát tìm ra đáp án.

Thanh âm ám áp của Bách Biến Tinh Quân lại mang theo một tia thương cảm: “Hôm nay người xếp hàng trước cửa tiệm giống như ta, vẻ mặt lạnh lùng, có lẽ mới vừa bắt đầu mệt mỏi hoặc cuối cùng thì đã kết thúc, giống như mấy người đầu năm rất may mắn rồi cục cũng không cần bị ép buộc dùng bữa sáng, từ lúc nào cũng học được tự mình chăm sóc chính mình?”

Người xem trầm mặc nghe.

Không ai có thể tìm ra được đáp án của Bách Biến Tinh Quân, nhưng bất tri bất giác lại bị bài hát này phát ra, khiến cho mọi người đều cảm thấy những lời này giống như đang hát trong lòng mình.

Hình như rất êm tai.

Tựa như đoạn sau.

“Ngao tới tụ tập thành đoàn kết đội không biết bọn họ có phải là bằng hữu hay không, trăm mặc ngồi đối diện với nhau, ta biết bọn họ chỉ có giữa trưa mỗi ngày mới có thể liên lạc, kỳ quái là người nằm trong tin tức ngày nào cũng tăng lên, đại bộ phận có lẽ cũng không biết tên của ta là gì.”

Đây không phải là khắc họa chân thật của rất nhiều nhân vật sao?

Người ghi chép tin tức càng ngày càng nhiều bằng hữu.

Vừa mới nhìn thấy Chử Bằng chưa có bài hát tẩu đầu này mọi người vô thức cho rằng đây là một ca khúc chơi chấp vá, còn có người suy nghĩ có phải không quá nghiêm túc hay không, dù sao sân khấu này vô cùng chuyên nghiệp, nhưng nghe đến đây, mỗi người đều trong lòng băn khoăn.

“Diễn thật tuyệt nha!”

“Bài ca này quá mức gay gắt.”

“Đầu nguồn Bách Biến Tinh Quân ở thượng kỳ cũng rất dễ nghe, hần nói là mình viết, cho nên thủ cũng là do chính hần viết?”

“Hần không phải là người làm nhạc đấy chứ?”

“Người đàn khúc nào mà hát tốt như vậy?”

“Ta biết một tên, Sở Từ!”

“Chẳng lẽ Bách Biến Tinh Quân là Sở Từ?”

“Không thể nào, ta quá quen thuộc với thanh âm của Sở Từ, sắt phần tốt mà!”

“Quan trọng nhất chính là, bài hát của Sở Từ không đạt tới cấp bậc ca vương, lúc mới xuất đạo thậm chí bị truyền nhân truyền thông phê bình qua ca hát hay hát dở, nhưng bài ca này tại thời kỳ trước của Bách Biến Tinh Quân hiển nhiên đã đạt đến trình độ của ca vương!”

Lâm Tri Bạch cũng không biết.

Có người đoán được đáp án.

Nhưng lại lập tức bị càng nhiều người phủ định.

Lúc này Lâm Tri Bạch đã tập trung vào biểu diễn, hẳn cố ý bắt chước giọng nói của Lâm Thủ Nhất: “Sau khi tan ca luôn bỏ đi mặt trời lặn còn đỡ, không có bỏ sót xe cuối cùng. Dáng vẻ nam nữ học sinh dựa vào mái tóc bên cửa sổ xe, giống như đã từng từng có người như vậy muốn nói với hắn câu gì đó, sau nhiều năm như vậy người đã sớm quên mình đã nói những gì...”

Bài hát này vốn không dễ học.

Có thể xem là tác phẩm không dễ so sánh với các tác phẩm nhỏ.

Bất quá Lâm Tri Bạch là rất thích bài hát này, vừa vặn đúng lúc Chu Hàn rửa sạch sẽ tẩy sạch, lại nhiệt tình sưu tầm, cho nên hắn muốn dùng giọng nói của Lâm Thủ Nhất để biểu diễn tác phẩm này, coi như là mượn tiết kiệm nhiệt độ đi, thuận tiện nâng cái nổi đen trên lưng Trương Hi Dương lên giúp đỡ Trương Vinh Phương.

Hiển nhiên là Lâm Tri Bạch thành công.

Mọi người trong cuộc bình luận đã trợn mắt há hốc mồm!

Lý Tiêu ngơ ngác nói: “Hình như đây là giọng nói vụng về của Lâm Thủ Nhất nhỉ?”

Anh Vĩ thay đổi sắc mặt nói: “Nói cách khác khả năng Bách Biến Tinh Quân là Trương Hi Dương không lớn, dù sao đây đã là loại âm thanh thứ ba do hắn phát ra, hẳn là một nữ tử giỏi bắt chước, nhưng ta không nhớ rõ trong vòng tròn có ai có năng lực sao chép mạnh như vậy...”

“Bắt chước thường ngày chẳng qua là giống thanh âm!”

Cầm lấy quán quân trác tuyệt, Hàn Ba kích động nói: “Nhưng lần Bách Biến Tinh Quân bắt chước Chu Ca Vương, ngay cả việc hát cũng đạt đến trình độ hát nguyên bản!”

“Không ngờ Lâm Thủ Nhất lại khủng bố như vậy!”

Âm thanh gần từng tham gia tương tự [Đỉnh] - Điền Vĩ hít một hơi lạnh.

Trên thế giới sao có thể bắt chước được năng lực kinh khủng như vậy, thật không trách mọi người hiểu lầm hắn chính là Trương Hi Dương!

Lâm Thủ Không?

Tất cả mọi người bên cạnh đều nhìn Điền Vĩ.

Khá lắm, đã bị Bách Biến Tinh Quân lừa gạt hai lần rồi, gia hỏa này còn dám chắc chắn như thế, không sợ bị lừa lần thứ ba sao?

Được rồi, trong lòng mọi người cũng có chút do dự xoắn xuýt, chủ yếu là lúc nghe bài hát này cảm thấy Lâm Thủ Trạc quá mạnh mẽ!

Trên sân khấu.

Ca khúc đã kết thúc.

“Đi qua rất nhiều nơi không lưu lại cái gì, chúng ta vẫn đi như cũ, nó hòa? Mộng Nghĩ Thiên Mưu Hoàng? Nguyên lai đây mới là cuộc sống, bằng hữu thân yêu của ta ta tha thứ cho người, không thể giúp ta cuối cùng...”

Dừng một chút.

Thanh âm của Bách Biến Tinh Quân thông thả, tựa như mang theo ý muốn giải thích, giọng hát đơn giản nồng đậm của Lâm Thủ Nhất: “Không thể cùng người đi đến cuối cùng, bằng hữu thân ái của ta xin người tha thứ cho ta.”

...

Cột đối với hoang thú của đối phương.

Quay đầu lại phát hiện mình chưa bao giờ có nhân sinh nhiệt huyết.

Bởi vì không có mộng tưởng cho nên mỗi ngày đánh thức mình chỉ là chuông hài?

Lúc lười biếng tâm trạng thậm chí còn không rửa đầu, dù sao cho dù trang điểm tỉ mỉ cũng không ai có thể xem hiểu?

Lời ca này thật hay!

Lấy đề tài “Không có gọi đầu”, dẫn xuất vô số thâm sâu bên trong, mỗi một câu đều viết vào trong tâm khảm người thường, thậm chí ngay cả chính Chu Hàn cũng bị lây nhiễm cảm xúc...

Không đúng!

Bây giờ đâu phải thời điểm phân tích ca khúc, cái thanh âm này mẹ nó là chuyện gì vậy, nói Bách Biến Tinh Quân chính là Trương Hi Dương đấy!

Đây rõ ràng là thanh âm của Lâm Thủ Không!

Chu Hàn vẫn quá quen thuộc với giọng nói vụng về của Lâm Thủ Nhất, bởi vì lần Chu Ca Vương Bình chúng ta thắng Bạch Đế kia, chính là xử nữ mà đối phương sáng tác cho Lâm Thủ Nhất lo lắng không yên!

Dưới mặt nạ của vương tử ếch.

Chu Hàn xóc xếch cả người!

“Nếu Trương Hi Dương có thể bắt chước giọng nói của ta, cũng có thể bắt chước giọng của Lâm Thủ Tăng? Không đúng không đúng, cái này căn bản không phải Trương Hi Dương, có lẽ Trương Hi Dương cũng là người bị hại giống như ta, cho nên lão Trương không gạt ta, hẳn thật sự không có tham gia 《Diện Diện Ca Vương》, vậy chẳng lẽ người này thật sự là Lâm Thủ Nhất vụng!”

Cái đầu của Chu Hàn trở nên hỗn loạn!

...

Phòng nghỉ Tàng Kinh ở cách vách.

Trương Hi Dương nở nụ cười.

Bách Biến Tinh Quân này thật thú vị nha.

Vì không để cho ta chịu tiếng xấu thay đổi đối tượng mô phỏng theo?

Trương Hi Dương cảm thấy đối phương không phải Lâm Thủ Không, dù sao vòng tay là người quen của Trương Hi Dương.

Trước đó mọi người cùng nhau tham gia “Ta là Ca Tử”, lúc ấy Trương Hi Dương cũng không ít lần giao thủ vụng về với Lâm Thủ Nhất.

Như vậy người đến cùng là ai?

Bắt chước theo lão Chu, mô phỏng theo lão Chu, mô phỏng vòng tay.

Là bởi vì cùng mấy người chúng ta tương đối quen thuộc sao?

Lần này ta không làm sáng tỏ, ngươi làm bề mặt trong trận đấu, xem như là ăn ý giữa chúng ta, hay là thuần túy trùng hợp?

Trương Hi Dương rơi vào trầm tư.

Hử?

Cẩn thận ngẫm lại, hình như xác suất hẳn là Lâm Thủ Nhất không thấp, dù sao thật sự là không có người khác có thể phân tích, lượng tin tức chỉ có vậy.

Chẳng lẽ thật sự là vòng tay nhỏ này đang lừa ta?

Hảo tiểu tử!

...

Lại sát vách.

Lại là một gian phòng nghỉ.

Bên trong phòng nghỉ này có một tuyến thủ có tiếng là ma quỷ ngư.

Dưới đầu cá kia.

Một gương mặt trẻ tuổi đang co giật.

“Lão sư ngài làm sao vậy?”

Người quản lý lâm thời phát hiện phản ứng của bù lại con cá ca ca kia có chút không đúng.

“Ta cảm giác lão sư của Bách Biến Tinh Quân thật sự rất hồ!”

Ma quỷ ngư mở miệng, âm thanh có chút cổ quái, còn mang theo vài phần ủy khuất không hiểu.

“Đúng là hồ to, chip đọc sách tí ti. Rxx ma sát. Sốp án quả thực là hồ Thần!”

Người quản lý lâm thời lẩm bẩm nói: “Cảm thấy giọng này giống như là thầy phụ kém cõi của Lâm Thủ Nhất, không ngờ sư phụ Lâm Thủ Tiên lại chơi xấu như vậy, lại tặng cho Trương Hi Dương một cái nôi đen lớn như vậy, may mà trận này lão bá bài không giả, bằng không...”

“Hắn không phải!”

Rốt cục Ma Quỷ Ngư cũng không nhin nôi nữa!

Hắn là Lâm Thủ Không? Hắn sao có thể là Lâm Thủ T vụng?
Hắn nếu Lâm Thủ Không, vậy ta là ai a!

Thế thân sao?

Ma quỷ ngư cảm giác bầu trời rơi xuống một cái nồi đen thật
lớn, hung hăng đập xuống người mình!

Nổ ra một hố trời!

Ca khúc khá là bình thường, mọi người đều không đoán được
dường như ~ cái bài tiếp theo chọn khá phổ thông ~

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 345: Ở trong tiết mục cấp 2 này chỉ có thể làm pháo hôi? Hiện trường.

Âm nhạc ngừng lại.

Tiếng vỗ tay như nước thủy triều.

Tiếng hô như nước thủy triều.

Chỉ là tiếng hô lần này, các khán giả dưới đài không ngờ đều kêu người đến, khiến cho đoàn phán xét khách mời đều nhin không được cười ——

“Lâm Thủ Không!”

“Chu Hàn Tân!”

“Trương Hi Dương!”

Các người thông nhất ý kiến một chút được không a!

Cuối cùng đến lúc tiếng hô cũng tan biến, chủ trì bắt đầu tổ chức mọi người bỏ phiếu cho ca khúc.

Sau khi bỏ phiếu kết thúc, các vị khách thăm dò bình luận đã sớm không chờ được nữa, giọng nói đầu tiên là kích động của Lý Tiêu:

“Quy củ cũ, vấn đề đầu tiên chúng ta thành khẩn một chút.”

“Cố gắng hết sức.”

Bách Biến tỉnh quân lời ít mà ý nhiều.

Lý Tiêu nhìn chằm chằm Bách Biến Tinh Quân nói: “Người là ca vương sao?”

Lâm Tri Bạch dưới mặt nạ Bách Biến Tinh Quân mở tròng hai mắt nói: “Không phải.”

Không phải ca vương?

Khán giả mở to hai mắt nhìn.

Nếu như không phải ca vương, vậy chẳng phải là Bách Biến Tinh Quân, thật sự không phải Trương Hi Dương thì cũng không phải là Chu Hàn Tân...

Vậy hẳn tựa hồ là khả năng lớn nhất của Lâm Thủ Nhất?

Nhưng cũng không loại trừ khả năng Bách Biến Tinh Quân không nói thật.

Dù sao vấn đề thứ nhất không được nói dối, đây là quy củ mà các vị khách tự định ra, ca sĩ che mặt có thể không tuân theo.

Mà ở nhạc đàn.

Quả thật có một ca sĩ, xướng công đạt tới cấp bậc ca vương, nhưng bản thân còn chưa trở thành ca vương.

Chuyện này rất bình thường.

Giống như Trương Hi Dương lúc trước, nếu không gặp được Bạch Đế, mặc dù hẳn có thực lực cấp bậc ca vương, cũng rất khó hỏi vị trí đỉnh này.

Giới giải trí muốn đi tới đỉnh, chỉ cần có thực lực còn chưa đủ, cũng phải dựa vào tài nguyên và kỳ ngộ.

Mà Bạch Đế chính là kỳ ngộ và tài nguyên của Trương Hi Dương!

“Vậy người là Lâm Thủ Không lão sư?” Trên mặt Điền Vĩ tràn ngập chờ mong.

“Không phải.” Bách Biến Tinh Quân nói.

Hàn Ba bên cạnh nói: “Chậc chậc, câu trả lời này chưa chắc là thật, dù sao sư phụ kém cõi của Lâm Thủ Nhất cũng hát công vô cùng lợi hại.”

“Ta hỏi cái gì xảo quyết một chút a.”

Anh Vĩ cười nói: “Sư phụ Bách Biến Tinh Quân? Bộ âu đồ nam 骑马 Tỳ Hưu?”

“Thật đồ.”

Bách Biến Tinh Quân thản nhiên nói.

Khái niệm đồ quá rộng lớn.

Bất luận như thế nào Lâm Tri Bạch cảm thấy mình hẳn cũng sẽ rất đồ.

Người xem bất đắc dĩ.

“Vấn đề này xảo quyết cái rắc a, giới giải trí làm ca sĩ đồ nhiều như vậy!”

“Lâm Thủ Nhất cũng coi như tiểu Hồng rồi.”

“Nếu Bách Biến Tinh Quân không phải ca vương mà nói, vậy xác suất trước mắt hẳn là Lâm Thủ Nhất cao nhất!”

“Ta không dám đoán hẳn là Lâm Thủ Tọa.”

“Chúng ta đã bị hắn lừa gạt hai lần!”

“Hóa ra Bách Biến Tinh Quân là âm thanh bách biến a!”

“Nếu như hắn không phải vòng tay, vòng tay kia thật là xui xẻo, bị hồ thê thảm ha ha ha ha, dù sao ta là fan của cái vòng tay nghe không ra làm sao có thể hiểu được, nếu không có hai lần giáo huấn trước, ta cơ hồ cho rằng hắn chính là vòng tay rồi!”

“Nói như vậy chẳng phải Trương Hi Dương vừa bị hắn lừa rồi sao?”

“Cái tiết tấu này trên lưới lớn quá, vậy mà lại nhầm lẫn rồi, đám hắc tử kia sắp khóc đến nơi rồi, không ngờ lại còn diễn trò như vậy!”

Người xem đã hôn mê.

Bình đài phán xét cũng choáng váng.

Đây đâu phải tiết mục để ca hát chứ?

Đây rõ ràng là tiết mục tinh táo nha!

Mọi người chỉ có thể lựa chọn tin tưởng câu trả lời đầu tiên của Bách Biến Tinh Quân, cho dù hẳn thật sự không phải ca vương.

Kể từ đó, khả năng Bách Biến Tinh Quân là Lâm Thủ Nhất trở nên kém cỏi hơn, tuy đạo thanh âm này có thể cũng là do hắn ngụy trang!

Bách Biến Tinh Quân rất có thể đang giả vờ, vậy mà mỗi khi có một bài hát nào đó đều sẽ dùng thanh âm khác nhau để hát!

Không giống nữ ca bịt mặt khác, coi như là đóng giả bọn họ cũng chỉ có thể giả ra một loại thanh âm!

“Khó đoán lắm!”

Lý Tiêu đầu đầu nói: “Hoặc là người để lộ một chút tin tức với mọi người đi, sư phụ Bách Biến Tinh Quân!”

“Được.”

Khiến người ta không ngờ tới chính là, Bách Biến Tinh Quân vậy mà đáp ứng, ngữ khí chân thành nói:

“Ta không phải là Trương Hi Dương.”

Lời này vừa nói ra, đám người phỏng đoán bình luận biến sắc, trong lòng người xem cũng khẽ động.

Xem ra dư luận trên mạng đã khiến Bách Biến Tinh Quân rất bất mãn, nếu không thì hẳn sẽ không chủ động tiết lộ ra tin tức chân thật như vậy.

“Quả nhiên.”

Lý Tiêu đùa giỡn: “Lúc trước ta còn tưởng Trương Hi Dương có độc, không ngờ lại vu oan cho người ta, người có độc chính là sư phụ Bách Biến Tinh Quân đó!”

“Sư phụ Bách Biến Tinh Quân người thật độc!”

“Cái tên oan ức của Trương Hi Dương sư phụ này!”

Các bình luận khách khác cũng ồn ào theo.

Cứ kết thúc như vậy với đánh giá bình luận, Lâm Tri Bạch trở lại hậu trường, Tiểu Ngọc Nguyệt đưa nước tới.

Lâm Tri Bạch dùng ống hút uống hai ngụm nhuận giọng, sau đó ánh mắt nhìn chăm chăm vào TV phía sau sân khấu, chăm chú xem màn biểu diễn kế tiếp.

Hôm nay có hai vị ca ca bổ vị, một người tên là Ma quỷ ngư.

Một người khác tên là Bồ Cốc điều.

Hai vị này đều là nam ca ca.

Trong đó, đường biểu diễn của ma quỷ cá, Lâm Tri Bạch không nghe ra là ai, chỉ có thể cảm giác được thực lực rất mạnh, tuyệt đối là tư cách làm ca sĩ!

Ngược lại là thanh âm bày cốc điều kia, Lâm Tri Bạch nghe ần ần có chút quen thuộc.

Suy nghĩ thật lâu mới phản ứng kịp, đây hình như là thanh âm hay của 《 Học viên La Ngạn 》 .

Giọng nói của La Ngạn được đạo sư Chử Bằng hình dung là “Hải yêu”, một số đặc tính ẩn giấu trong đó thật sự không tốt lắm.

Không ít người bình luận hảo thanh thán.

Lý Tiêu còn là đạo sư từng đảm nhiệm chức vị 《 Thanh Thông 》 .

Cho nên nghe xong tiếng ca của bảy cốc điều này, từng người lúc này kích động suy đoán:

“La Ngạn!?”

“Là người sao?”

“Giọng nói hơi giống với âm thanh!”

“Hình như có chút khác biệt?”

“Bridget cũng có thể đang học Bách Biến Tinh Quân, cố ý bắt chước giọng La Ngạn!”

“A!”

“Đều do Bách Biến Tinh Quân!”

“Khiến cho ta cho dù nghe ra thanh âm giống người nào rồi cũng không dám xác định!”

“Dù sao trước đó Tàng Kinh và vương tử ếch cũng bắt chước qua thanh âm của Chu Hàn!”

...

Nói đến Tàng Kinh và con ếch vương tử, hai vị này hôm nay phát huy vẫn ổn định như cũ, thậm chí so với giai đoạn đầu còn mạnh hơn một chút!

Nhất là Tàng Kinh.

Không biết vì sao, hẳn luôn cảm thấy hôm nay Tàng Lão dường như có chút cảm xúc, hát một bài hát ca hoang dã kinh điển, nổ tung một trận!

Sau đó.

Hắc thiên nga xuất hiện.

Biểu hiện của hắc cũng không khác giai đoạn đầu lắm.

Mà con gấu trúc lớn cuối cùng lên sân, bài hát đầu tiên biểu diễn, thế mà xảy ra một chút sai lầm nhỏ.

Chờ bảy người hát xong hết.

Người chủ trì lập tức leo lên sân khấu nói: “Vòng thứ nhất đã kết thúc, mọi người đều biết quy tắc hôm nay chúng ta có điều chỉnh, trước tiên sẽ công bố vị trí xếp hạng thứ nhất của vòng thứ nhất, và lại vòng thứ nhất tuyên thủ sẽ bị đào thải. Như vậy, mọi người chúng ta không ngại đoán xem vòng thứ nhất ngày hôm nay, có thể được nhiều nhất là ai?”

Đúng vậy.

Hôm nay mới bắt đầu thì Hoàng Lập đã nói qua với người xem về điều chỉnh quy tắc hôm nay, tuyên thủ bài danh thấp nhất trong vòng đấu thứ nhất sẽ trực tiếp bị loại.

“Ta cảm thấy là Bách Biến Tinh Quân!”

Anh Vĩ là người đầu tiên mở miệng: ” cá nhân ta rất thích Bách Biến Tinh Quân bề nghệ không gọi đầu!”

“Ta cảm thấy là Tàng Kinh lão sư.”

Lý Tiêu cười nói: “Hôm nay tên Duy Khắc Tư lão sư này nổi rất lớn!”

“Ta cũng cảm thấy là lão sư Tàng Kinh!”

Hàn Ba nói: “Lão sư Già Ngao tuyệt đối là một vị nhạc đàn, gió thổi rất ổn định!”

“Đồng dạng vững vàng còn có lão sư ếch vương tử.”

Lần này Điền Vĩ mở miệng: “Ta cảm thấy lão sư của ếch vương tử vẫn luôn ẩn giấu thực lực, cử trọng nhược khinh!”

Từ phân tích của Gia Tân nhìn.

Hôm nay biểu hiện tàng trữ phi thường kinh diễm!

Mà thứ hạng sau đó, cũng chứng minh trình độ của khách quý, phần lớn bọn họ không có đoán sai!

Vòng biểu diễn thứ nhất biểu diễn:

Hạng nhất là Tàng Kinh.

Người thứ hai là Ếch vương tử.

Bách Biến Tinh Quân chỉ xếp thứ ba.

Đầu Ma quỷ ngư thứ tư.

Bồ Cốc điều đệ ngũ.

Hắc thiên lục thiên nga.

Đại Hùng Miêu Đệ Thất.

Cái xếp hạng này không nằm ngoài dự liệu của Lâm Tri Bạch.

Bởi vì hôm nay mình không tiếp tục giả bộ Trương Hi Dương nữa, tất nhiên cũng không thể nào độ lượng được nữa, huống hồ cô nếu không gọi đầu, thì bài hát này quả thật là rất nhỏ, không phải là ca khúc thi đấu, cho nên biểu diễn biểu diễn trên sân khấu của kỹ thuật là khá thiệt thòi, Lâm Tri Bạch chỉ có thể cố gắng hết sức phát huy cho thật tốt.

Nhưng Lâm Tri Bạch cũng không hối hận.

Hắn không truy cầu mỗi kỳ đều giành được hạng nhất, dù sao thì hạng sáu và hạng bảy mới bị loại, thứ ba là vị trí vô cùng an toàn, chỉ cần vòng thứ hai không xuất hiện vấn đề quá lớn, thì không cần lo lắng gì, Lâm Tri Bạch cũng không muốn vì bài danh ca hơn liền cố ý chọn một số ca khúc rất nổi, ở dưới tình huống xếp hạng tương đối an toàn, tốt nhất vẫn là hảo hảo hưởng thụ bản thân sân khấu trước đi.

Sau khi ra khỏi vòng xếp hạng thứ nhất.

Người chủ trì cười vàng nói: “Vậy thì chúng ta hãy chúc mừng các ca sĩ mang mặt nạ sáng bóng an toàn trước mắt chúng ta, đồng thời cũng cảm thấy tiếc nuối đối với việc lão sư Đại Hùng trúc bị đào thải, không biết hôm nay lão sư có nguyện ý vạch trần toàn trường hay không, để cho năm người trong năm người chúng ta!”

Năm!

Bốn!

Thứ ba!

Hai!

Một!

Trong tiếng đếm ngược hô to khắp toàn trường thì Nguyệt Lượng môn bước ra khỏi tiếng của một con gấu trúc lớn, hẳn lựa chọn nói thẳng ra!

Bởi vì Mông Diện Ca Vương quá nổi giận!

Tham gia tiết mục này, cho dù là bị đào thải, trở mặt cũng là lựa chọn tốt nhất, bởi vì có đề tài thảo luận a!

Rẹt.

Mặt nạ của đại gấu trúc bóc ra!

Người xem toàn trường lập tức phát ra tiếng kinh hô!

“Phàn Phàn!”

“Vậy mà là hần!”

“Phàn Phàn chính là ca sĩ hai tuyến tuổi trẻ nhất của Tần châu đó, còn có truyền thông nói hần có hi vọng trở thành ca vương, kết quả không ngờ lại bị đào thải sớm như vậy!”

“Ngọa tào!”

“Trong tiết mục này, hai đường chính là pháo hôi đúng không, rõ ràng ta cảm giác Phàn Phàn xứng công còn rất trâu bò đây, nhưng ở trên sân khấu này hình như có chút không đủ xem a!”

“Là ca sĩ khác quá biến thái!”

“Giọng nói của Phàn Phàn Phàn vẫn còn rất thấp, trước đây ta cũng chưa từng nghe nói đến, gấu trúc là hần, ta nhớ rõ A Phàm trước kia còn từng cầm qua hạng nhất bảng thi đấu mà!”

“Tuyệt!”

“Ta càng ngày càng hiểu kỳ những tuyển thủ khác đều có thân phận gì, thậm chí ngay cả loại thiên phú như Phàn Phàn, ở trong tiết mục này đều chống đỡ không nổi kỳ thứ hai!”

Tiếng kinh hô vang lên.

Nhóm khách thăm đánh giá cũng ngẩn ngơ.

“A!”

“Không ngờ lại là người!”

“Đã lâu không gặp!”

“Ngươi giấu thật giỏi đấy!”

Những bình luận này có người quen biết Phàn Phàn.

Phàn Phàn cầm lấy câu chuyện, cười khở mở miệng nói: “Khi ta vừa tới ‘Hồ sơ che mặt’, cho rằng tôi thiếu bản thân có thể tiến vào trận thi đấu, nhưng thật sự thi đấu mới phát hiện, mình giống như một kẻ kỳ quái, rơi vào trong ổ sói, đám ca sĩ bịt mặt này quá hung tàn, xem ra hai đạo tuyến này chỉ có thể là mạng của pháo hôi trong tiết mục thôi...”

Đích xác là đọc sách phải tự tạo, sai Kặc Linh Hoa đầy hứa hẹn.

Lúc vừa gặp mặt, con gấu trúc này còn rất kiêu ngạo, phỏng chừng tưởng rằng trong hiện thực mình rất mạnh, kết quả không nghĩ tới, thực lực của ca sĩ che mặt càng mạnh hơn.

“Được.”

Hoàng Lập cười nói: “Để cho chúng ta tiễn Phàn Phàn lão sư, đồng thời cũng để cho chúng ta chờ mong kết quả trận đấu thứ hai!”

Vòng thứ nhất kết thúc.

Vòng thứ hai bắt đầu.

Lần này là ai thắng cấp, ai sẽ xuất hiện?

Toàn bộ người xem đều tràn ngập chờ mong, trên con đường mây thượng kỳ Phàn Phàn Phàm đều là nhị tuyến ca sĩ, kết quả hai người này lại trở thành bia đỡ đạn, người ngu còn biết khả năng ăn mặc của nữ ca thậm chí là ca vương!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 346: Người thật độc! Ở tiết mục này chỉ có thể làm pháo hôi sao?

Nghe tiếng phát biểu cuối cùng của gấu trúc Phàn Phàn, Lâm Tri mở tròng hai mắt, hấn bắt luận là thân phận của Bạch Đế, hay là áo giáp Sở Từ, trước mắt đều là hai đường...

Mà theo đại gấu trúc mở mắt.

Vòng thi đấu thứ hai chính thức bắt đầu.

Vòng thứ hai vẫn rút thăm quyết định trình tự ra sân.

Tiêu Tụ Nguyệt nói cái gì cũng không muốn rút thay, “Hôm nay lòng bàn tay của ta quá kém, sư phụ Bách Biến Tinh Quân người đi đi!”

“Được rồi.”

Lâm Tri Bạch vươn tay, nhân viên ôm trong rương rút ra một quả bóng.

Ret.

Số hai xuất hiện, Tiểu Ngọc Nguyệt ngơ ngác, “Sao lại là số một!”

“Có lẽ thật sự ta có độc.”

Lâm Tri Bạch cũng không nói nên lời, liên tục hai lần rút trúng, đây là may mắn gì?

Thôi.

Lên sân khấu đi.

Lâm Tri Bạch chậm rãi đi ra khỏi phòng nghỉ.

Hiện trường.

Người chủ trì hoàng hôn cười nói: “Đợt thứ hai rút thăm kết quả đã xuất hiện, vô cùng trùng hợp, bởi vì người xuất hiện đầu tiên lại là sư phụ Bách Biến Tinh Quân chúng ta!”

Xì xì!

Thấy Bách Biến Tinh Quân lại lần nữa leo lên đài, kết quả phán xét diễn ra một đoàn!

Lý Tiêu Lạc vỗ đùi: “Ta đã nói nó có độc mà, liên tục hai vòng là xuất trận kém tới mức này!”

Điền Vĩ cũng cười to: “Có khả năng đây là báo ứng lừa người ta hay không?”

Hàn Ba không khép miệng lại được: “Ha ha ha ha ha ha ha, sư phụ Bách Biến Tinh Quân này đúng là có độc!”

Trong vô số tiếng cười.

Bách Biến Tinh Quân điềm tĩnh đứng giữa sân khấu.

Sau một khắc.

Màn hình lớn trên sân khấu biểu hiện ra ca danh mà Bách Biến Tinh Quân muốn biểu diễn tiếp theo.

Ba chữ: Người thật độc ác!

Hiện trường phỏng đoán bình luận sững sờ, chột bực phát ra tiếng cười mãnh liệt!

“Cái gì nha!”

“Nói người có độc, sao? Bộ ngực người sao lại độc ác như vậy?”

“Cái này con mẹ nó!”

“Ta phục rồi!”

“Ta thật phục rồi!”

“Không hổ là người!”

Người xem nhìn xong cũng lập tức cười điên rồi!

Đại ca người có thể nghiêm túc hay không!

Người tốt độc là cái quý gì a!

Bách Biến Tinh Quân này quá nghịch ngợm!

“Cái này đều là tên phá ca gì chứ, bài trước cũng thế, vì thế không có gọi đầu, Bách Biến Tinh Quân bài thơ này nổi tiếng quá trù tượng rồi!”

“Lại là một bài nguyên thiết a!”

“Đây không phải là cái tên vợ vét thời kỳ đầu sao, Chu Hàn cùng Lý Tiêu Tiêu đều khoe khoang hẳn có độc à nha, hai bài

hát của tên này vậy mà đều có liên quan đến việc sau khi kết thúc giai đoạn kiểm tra nhiệt của kỳ thi đầu, cho nên bài hát này là hấn sáng tác ra mấy ngày gần đây dựa vào nhiệt tình hồng luyện chế ra à? Tác phẩm sáng tạo có chút lợi hại đây!”

“Dựa vào nhiệt lực cung cấp linh cảm viết ca đúng không?”

“Bài bình luận diễn giải đã hát xong cũng nói Bách Biến Tinh Quân có độc, không ngờ nha vẫn nhận, đọt từ bóng tối ta cho một trăm lẻ một phần, thêm ra một phần không sợ hấn kiêu ngạo!”

“Các người nói xem lần này hấn sẽ dùng thanh âm của ai để xướng?”

“Tiếp tục Lâm Thủ Không?”

“Gia hỏa này ca hát, thanh âm thiên biến vạn hóa, ai cũng không chính xác a!”

Phối bài còn chưa bắt đầu.

Chỉ là một cái tên ca hát.

Toàn bộ hiện trường đều bật cười!

Bầu không khí tiến vào cao trào!

Lâm Tri Bạch nghe tiếng cười dưới đài, tâm tình cũng có chút vui vẻ, loại cảm giác này tương đối không tệ, nó quay đầu nhẹ nhàng gật đầu với dàn nhạc.

Khúc nhạc nhận được.

Ánh đèn tối xuống.

Tiếng cười cũng dần dần ngưng lại.

Tuy rằng ca danh thật sự rất quái lạ, nhưng xét đến cùng vẫn phải nghe ngóng chất lượng của ca khúc như thế nào, nếu như chỉ có thể gây chuyện, thì người xem hiển nhiên sẽ không chịu mua đồ, đây dù sao cũng là một vũ đài mang tính chất chuyên nghiệp cực mạnh!

Trong khúc dạo đầu.

Lâm Tri giờ ồng câu chuyện lên, rốt cuộc cũng bắt đầu trình diễn khúc nhạc của y. Lần này y dùng giọng Chu Hàn tận, dù

sao trước đó đã dùng qua một lần, mấu chốt nhất chính là giọng nói của Chu Ca Vương rất thích hợp với bài hát này:

“Người nói ta chơi xấu mới khiến người không thể lý khai.”

“Người nói ta ích kỷ, chỉ lo chính mình yêu thôi.”

” Từng đợt mưa sa theo cuồng phong thổi tới.”

“Ta lắc lư trái lắc phải xem chút nữa ngã nào.”

Bài hát này là một trong những tác phẩm nổi tiếng của ca thần Trương Học Hữu kiếp trước.

Trình độ của Trương Học Hữu, cho dù ở Tần châu cũng tuyệt đối được coi là cấp bậc ca vương.

Mà bài hát này mang một chút hoạt bát, mang một chút làm quái, rõ ràng đang thương cảm trong yêu đương, nhưng không có khổ đại cừu thâm như vậy, cảm giác bầu không khí phi thường không tệ, người xem vừa nghe liền không kìm lòng được khoe miệng cong lên.

Rất vui vẻ!

Thật thoải mái!

Rất đặc biệt!

Lý Tiêu dưới đài lại dở khóc dở cười nói: “Sao lại là giọng của lão Chu, chỉ vì lão Chu mắng Trương Hi Dương quá độc ác?”

Phối bài tiếp tục diễn.

“May là ta vẫn còn một chút công lực.”

“Người không chạm được chỗ yếu hại trí mạng của ta.”

“Thượng Mão thượng người đành phải tự nhận mình xui xẻo cũng đáng đời.”

“Lôi lôi bộ dáng người thật sự tâm quá xấu.”

Hát đến đây.

Phó Ca tiến đến!

Bách Biến Tinh Quân bỗng nhìn về phía bình luận.

“Người thật độc ác! Người còn độc nữa à, ô ô ô!”

“Người càng nói càng thái quá!”

“Ta càng nghe càng hồ đồ!”

Lý Tiêu: “...”

Anh Vĩ: “...”

Điền Vĩ: “...”

Hàn Ba: “...”

Đám bình luận thật sự dở khóc dở cười, đây là bài hát gì vậy!

Còn càng nói càng thái quá, càng nghe càng hồ đồ?

Rõ ràng thanh âm của người càng nghe càng thái quá, chúng ta càng nghe càng hồ đồ a!

Lập tức.

Ánh mắt Lâm Tri Bạch nhìn người xem, người xem không nhìn thấy vẻ mặt dưới mặt nạ, nhưng trong tưởng tượng tuyệt đối là đặc ý đến nháy mắt:

“Người thật độc ác! Người còn độc nữa à, ô ô ô!”

“Đánh chết không chịu nhận thua!”

“Còn giả vờ không để ý nữa!”

Người xem từng tên cười đến thẳng thắt lưng không thẳng!

Đoạn lời ca này trực tiếp kéo căng tiết mục!

Đặc biệt là “Ác ác ô ô” câu này là lại bị ma tính tẩy não!

Trong vô số tiếng cười.

Bách Biến Tinh Quân còn chưa kết thúc đâu.

“Người thật độc ác! Người còn độc nữa à, ô ô ô!”

“Người nói rõ ràng cho ta nghe!”

“Ta muốn gặm sạch xương của người!”

Ở phía sau đài.

Ếch vương tử im lặng ngưng nghẹn hỏi trời xanh.

Rõ ràng là người nên nói rõ ràng cho ta biết thì hơn?

Tại sao lại trộm âm thanh của ta ca hát, ta gặm xương của người còn gần hết hồn mất rồi!

Trên sân khấu.

Bách Biến Tinh Quân vẫn đang hát.

“Ngươi thật độc ác! Ngươi còn độc nữa à, ô ô ô!”

“Lần nào cũng đều bị bắt nạt!”

“Cẩn thận ta nhất định sẽ trả thù!”

Cũng ở phía sau đài, dưới mặt nạ Tàng Kinh, khóe mắt Trương Hi Dương đang điên cuồng co giật.

Lăn con bê đi!

Ai đây?!

Hắn là chúng ta trả thù ngươi!

Rõ ràng là ngươi khi dễ ta mà!

Bài ca độc ác của Bách Biến Tinh Quân nhìn như đang viết yêu đương, nhưng người xem và ca sĩ khác, thậm chí là đoàn bình luận đều cảm thấy những bài ca này giống như là để tất cả mọi người đều hiểu!

Hết lần này tới lần khác.

Ca này không chỉ là buồn cười!

Đồng thời cũng vô cùng dễ nghe!

Khi Bách Biến Tinh Quân hát lần thứ hai, các khán giả tại hiện trường đã hoa chân múa tay, nhất là lần bài nhạc thứ hai tiến đến, không ít người xem thậm chí đã học được hát theo:

“Ngươi thật độc!”

“Ngươi thật độc!”

“Ngươi thật là độc ác ô ô ô ô!”

Ở phía sau đài, Ma Quỷ Ngu phun ra, thiếu chút nữa té xỉu trên mặt đất.

Bách Biến Tinh Quân này xuất bài không bình thường, vậy mà kéo theo toàn trường “Ngươi thật độc”?

Đúng là ngươi thật sự rất độc mà!

Hiện tại mọi người đều hoài nghi ngươi chính là Lâm Thủ Không!

Hôm nay người lại hát bài như vậy, sau khi tiết mục kết thúc ta nên làm thế nào đây, tiết tấu Bách Biến Tinh Quân hại chết người không đền mạng đây!

Cuối cùng.

Bách Biến Tinh Quân hát đến cuối cùng: “Người độc ác thật, độc ác, người còn độc nữa hả, lần nào cũng bị ức hiếp, cần thận ta nhất định sẽ trả thù...”

Cũng ở phía sau đài.

Vị ca ca Bồ cốc cổ quái nói: “Ta rất lo lắng khi Bách Biến Tinh Quân lão sư xuất mặt sẽ bị trả thù a...”

Còn độc nữa chứ.

Rốt cuộc là ai độc?

Bài hát này làm cả hội trường cười đến điên lên, thật ra bản thân ca khúc này cũng không buồn cười gì, nhưng ai để cho trước mặt có nhiệt tình tìm tòi, hôm nay các gia tân lại một mực đậu đậu Bách Biến Tinh Quân có độc đây?

Một khi ca khúc này đáp ứng, đặc biệt buồn cười.

Đến mức lúc Bách Biến Tinh Quân hát xong, người xem còn chưa tỉnh táo lại, nguyên một đám cười to không thôi.

“Quá trâu bò!”

“Lúc biết hấn không phải là Trương Hi Dương, ta còn có chút thất vọng, cho nên lên sân khấu cũng không cho hấn bỏ phiếu, nhưng hiện tại ta phát hiện mình bắt đầu thích hấn, gia hỏa này mặc dù rất thích làm loạn, nhưng thật sự có đồ vật, bài hát này rất thú vị a!”

“Đúng vậy a!”

“Hiện tại ta cũng thích hấn, không phải bởi vì hấn là ai hay giống ai, ta thích bản thân Bách Biến Tinh Quân!”

“Càng ngày càng muốn biết rốt cuộc Bách Biến Tinh Quân là ai!”

“Hay là chúng ta đừng bỏ phiếu cho hấn, để hấn trực tiếp đối mặt đi!”

“Ha ha ha ha, người thật là độc ác ô ô ô ô!”

“Gia hỏa này thật sự thích chơi đùa ác liệt, đủ trò đùa, trêu chọc người khác, nhưng người có thể nói hấn hồ đồ, lại không thể nói hấn chỉ biết hồ đồ!”

“Nhanh lên đến lúc Bách Biến Tinh Quân vạch mặt, Chu Hàn, Trương Hi Dương cùng xông tới đánh hấn!”

Người xem âm ỉ.

Đủ loại trò đùa.

Chẳng qua đều là thiện ý.

Hình tượng của Bách Biến Tinh Quân vô cùng dễ thương!

Nhất là bài biểu diễn này, không có người xem không thích!

“Mời mọi người gia nhập...”

Chủ trì hoàng hôn đi lên sân khấu, vừa cười vừa nhắc nhở mọi người bỏ phiếu, kết quả chữ “Bảy” còn chưa nói xong, các khán giả liền từng người cầm lên số phiếu mà tùy tùng của tổ quay phát cho bọn họ điên cuồng bỏ phiếu.

Sưu sưu sưu.

Mặc dù không biết bài này có tỉ lệ như thế nào, nhưng nhìn phản ứng của người xem, cuối cùng có được vé thì tuyệt đối sẽ không ít!

Khi bỏ phiếu kết thúc.

Lý Tiêu không nhịn được đứng dậy: “Các vị, bây giờ ta chỉ có một vọng động, đó là xông lên tháo mặt nạ của hấn xuống...”

“Ha ha ha ha ha ha, hái xuống phát hiện hấn là Chu Hàn Mạt?”

Người chủ trì hoàng lập tiếp cánh.

Hàn Ba lập tức nói: “Đúng vậy, hấn không loại trừ hiềm nghi Chu Hàn đã tận!”

“Chu Hàn sớm đã bị ta đánh như vậy.” Lý Tiêu lăm bằm lắc lắc cổ tay, nhưng ngay sau đó bản thân cô đã nở nụ cười:

“Được rồi, rất mạnh, vô cùng mạnh, sự phụ của Bách Biến Tinh Quân, người không phải người bình thường, là ca đàn lão pháo?”

“Ta rất trẻ tuổi.”

Lâm Tri Bạch cố ý dùng thanh âm tận tận của Chu Hàn trả lời, chữ S đọc sách tự thiêu, ma quỷ hoa văn hóa. Một người lái xe, giọng điệu giống hệt nhau.

“A, còn không bằng người dùng biển thanh khí!”

Lý Tiêu che lỗ tai lại.

Ca ca che mặt khác đều dùng khí cụ biển thanh!

Duy chỉ có Bách Biến Tinh Quân này, quá trâu bò, căn bản không cần thay đổi thanh khí!

Dùng thanh âm người nào ca hát, dùng thanh âm của người đó nói chuyện, khiến cho tinh thần mọi người sắp rối loạn!

Ục: bài hát này mọi người hẳn là có thể đoán được, về tuyển ca của Mông Diện Vương Ca, trắng đen là hi vọng tận lực kết hợp vở kịch, cho nên lúc trước chọn bài hát không dễ tầy đầu cho nên không có “mau đầu”, mặc dù bài hát khá là nhỏ, nhưng bài hát khó nhất chính là chọn ca, bởi vì chọn những bài Thái Hòa đều bị viết nát, nhưng chọn không nổi lửa lại có vẻ có chút hàng cá nhân, mọi người là hi vọng phía sau chọn ca dân thường hay là tiểu chúng cũng có thể tiếp nhận? Đương nhiên chọn ca hát tiểu chúng ta không tiện viết xếp hạng quá cao...

(Bản chương xong)

Chương 347: Hồ thứ nhất của Lam Tinh Ca Đàn! Trao đổi lẫn nhau, sau đó Bách Biến Tinh Quân cúi đầu rời đi, tiếp theo đó là ca sĩ che mặt lần lượt ra trận.

Tàng Kinh.

Hắc thiên nga.

Ma quỷ cá.

Bồ Cốc điều.

Quắc hoang vương tử.

Không ai muốn đứng thứ nhất đếm ngược, cho nên vòng cạnh tranh này vẫn tương đối kịch liệt, các ca sĩ lục tục xuất ra bản lĩnh thật sự, người xem hưởng thụ một hồi cuồng hoan về âm nhạc!

“Quá tuyệt vời!”

“Trình độ ca ca này thật cao a!”

“Ta chợt phát hiện ngoại trừ Bách Biến Tinh Quân, năm ca sĩ còn lại của bản luân vây mà toàn bộ đều là động vật!”

“Phốc!”

“Vì vậy Bách Biến Tinh Quân mới tới vườn bách thú?”

“Làm sao dám ca sĩ bịt mặt này, tiếng tăm tất cả đều có liên quan đến động vật a!”

“Không phải là trước khi dự thi đi dạo vườn thú một lần, nhìn thấy cái gì danh tự động vật còn chưa bị dùng liền trực tiếp dùng tới đây chứ?”

“Có thêm một Bách Biến Tinh Quân!”

“Trước đó còn có một người máy móc, đáng tiếc đã bị đào thải!”

“Hi vọng Bách Biến Tinh Quân chịu đựng, bằng không Mông Diện Vương sẽ thành nhạc hữu động vật rừng cây.”

Người xem trêu chọc.

Sáu tên ca sĩ che mặt lần lượt biểu diễn xong.

Người chủ trì hoàng hôn lên đài nói: “Cảm tạ sáu vị ca sĩ biểu diễn ưu tú, các vị ngợi khen hội bình luận, nếu các vị thật sự không đoán ra thân phận thật sự của các vị khách quý, vậy chỉ bằng chúng ta đoán xem xếp hạng thứ hai của Kỳ Mông Điện Vương Vương Tranh chúng ta?”

“Ta cảm thấy lão sư Tàng Chân vô cùng lợi hại!”

Nói chuyện chính là anh hùng vĩ, hẳn không phải người chuyên nghiệp âm nhạc, chỉ dựa vào khả năng suy đoán của mình mà thôi: “Tàng Bác lão sư biểu diễn khúc hát, mỗi kỳ đều cho ta một loại cảm giác vô cùng ổn định, cử trọng nhược khinh, nói một cách thô bạo chính là kiên nhẫn lắng nghe, càng nghe càng cảm thấy tiếng ca của ông ấy thú vị.”

“Ta thích nhất lão sư ếch vương tử!”

Người nói lần này là Hàn Ba: “Lão sư ếch vương tử rất hào phóng, rất phóng khoáng, mặc dù đeo mặt nạ, nhưng nhân sĩ chuyên nghiệp khẳng định nhìn ra được làn gió của lão sư ếch vương tử chín đến cỡ nào, mặt khác hẳn hát thật ra vận dụng vô cùng nhiều kỹ xảo, nhưng mọi người nghe ở trong lỗ tai lại không hề cảm thấy cố ý thậm chí ảo kỹ, điều này chứng tỏ kỹ xảo đã được hắn vận dụng đến lô hỏa thuần thanh rồi!”

Điền Vĩ cười cười.

“Mình thích lão sư Bách Biến Tinh Quân, tác phẩm của sư phụ Bách Biến Tinh Quân mang đến cho mình khoái hoạt nhất, mình cảm thấy Bách Biến Tinh Quân đang hưởng thụ cái sân khấu này, nó không có bao nhiêu ý nghĩ được mất, vô cùng lạnh nhạt. Tuy rất thích chơi đùa, rất thích đùa giỡn khiến tinh thần chúng ta rối loạn, nhưng lúc mọi người bị nó vòng quanh, cũng cảm thấy vô cùng thú vị.”

“Lý Tiêu lão sư đâu?”

Hoàng Lập nhìn về phía Lý Thu, người có địa vị vĩ đại nhất dự phán.

Lý Tiêu trầm ngâm nói: “Hai kỳ này cho ta cảm giác là, đặc điểm lớn nhất của lão sư Tàng Dận là bùng nổ, đặc điểm lớn

nhất của Đảo vương tử là ỏn, đặc điểm lớn nhất của Bách Biến Tinh Quân là da...”

Xì xì.

Da còn tạm tạm?

Bất quá tất cả mọi người đều thừa nhận lời này!

Mà theo đánh giá của bình luận đoàn, các vị khách lần lượt lục tục bình luận xong, Hoàng Lập cười mở miệng nói: “Thứ hạng chúng ta nói không tính, các bằng hữu đang xem ở hiện trường mới định đoạt, kế tiếp liền để cho chúng ta công bố xếp hạng vòng thứ hai đi!”

“Tàng Kinh!”

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Con ếch vương tử!”

Người xem dưới đài la lên tên tuổi ca ngợi mà bọn họ thích, có thể nghe ra tỉ lệ ủng hộ tại hiện trường của Tàng Kinh và Bách Biến Tinh Quân cùng với ếch vương tử là cao nhất.

Trong tiếng kêu.

Màn hình lớn lấy phương thức trụ hình đồ thể hiện ra số vé của sáu vị nữ ca che mặt, quả nhiên cũng là nơi mạnh nhất của Tàng Kinh cùng Bách Biến Tinh Quân cùng với ếch vương tử!

Sru sru sru sru!

Cuối cùng có được kết quả!

Hạng nhất: Tàng Kinh

Hạng hai: Bách Biến Tinh Quân

Hạng ba: ếch vương tử

Hạng tư: Chim chóc bầy cốc

Hạng năm: Ma quỷ cá!

Danh sách thứ sáu: Hắc thiên nga!

...

Phòng nghỉ Tàng Kinh.

Người quản lý lâm thời hưng phấn nói: “Chúng ta là đệ nhất!”

Tàng Kinh Trương Dương rất bình tĩnh: “Đó là bởi vì những ca sĩ khác còn chưa chính thức phát lực.”

Bách Biến Tinh Quân vội vàng bày trò trò.

Dường như cũng không thêm để ý đến bài danh.

Mà ếch vương tử đại khái là Chu Hàn Tẫn, một mực giấu diếm thực lực.

...

Phòng nghỉ Bách Biến Tinh Quân.

Lâm Tri Bạch lộ ra nụ cười.

Có thể lấy được hạng hai, hẳn rất hài lòng.

Bởi vì người thật độc đoán bài hát này, trên sân khấu thuộc về ca khúc tương đối “Kỳ”, ở trên khán đài rất là ưa thích.

Cho nên chắc chắn bài danh không thấp!

Nhưng muốn hạng nhất cũng không dễ dàng!

Dù sao Lâm Tri chỉ muốn bảo đảm xếp hạng không xuống được.

...

Cột đối với hoang thú của đối phương.

Chu Hàn nhú mày lại.

Vòng này sao lại biến thành vòng thứ ba?

Từ lúc tham gia trận đấu này đến nay, Chu Hàn đã lấy được ba lần thứ hai!

Đối với việc liên tục lấy thứ hai, Chu Hàn đã cảm thấy phiền chán, chuyện này sẽ khiến hắn liên tưởng đến một số ký ức không quá mỹ diệu trong quá khứ.

Nhưng mà Chu Hàn không ngờ tới chính là:

Lần này mình thoát khỏi đệ nhị, nhưng cảm đệ tam!

Phát lực rồi a!

Cũng không thể tham gia tiết mục tổng nghệ, còn phải làm lão nhị vạn năm nữa chứ!

Được rồi!

Tiếp đó, ta sẽ là người đứng thứ nhất và siêu thần!

...

Bồ Cốc điều thờ dài.

tiết mục này thật biến thái nha!

Y tự thấy mình đã phát huy rất hoàn mỹ!

Nhưng ba đỉnh đầu, lực thống trị thật sự là quá mạnh, cho dù mình phát huy thành như vậy cũng chỉ có thể là thứ tư!

Cùng cảm thụ còn có ma quỷ cá.

Thật đau quá, rốt cuộc những ca sĩ xếp trước mình là ai vậy?
Không khỏi quá mạnh đi!

Cứ tiếp tục như vậy.

Có phải mình sẽ bị lộ mặt ngay lúc này hay không?

...

Hắc thiên nga thờ dài.

Đứng thứ nhất đếm ngược, không có chuyện gì để nói.

Mình đã tận lực phát huy, thuận túy là vì đối thủ của mình quá mạnh.

“Ngài muốn thể diện sao?”

Người quản lý lâm thời có chút thương cảm nói.

Hắc thiên nga do dự một chút rồi khẽ gật đầu, sau đó đứng dậy đi về phía Nguyệt Lượng môn.

“Bóc mặt!”

“Bóc mặt!”

“Bóc mặt!”

Mắt thấy hắc thiên nga đi ra, khán giả tại hiện trường nhất thời tru lên, mọi người thích nhất chính là vạch mặt, bởi vì có thể giải đáp một nghi hoặc quay chung quanh trong lòng đã lâu!

Reٲ.

Hắc thiên thiên nga tháo mặt nạ xuống.

Chỉ thấy một khuôn mặt người xem vô cùng quen thuộc xuất hiện trước ống kính.

Trong nháy mắt tất cả mọi người đều bị chấn động mạnh!

“A a a a!”

- Sao lại là Kỷ Uyển Diễm!

“Bà ấy là một tay nữ ca mà!”

“Bất tri bất giác, ‘Cản Diện Vương Tranh’ đã không chơi nổi một đường hay sao?”

“Trong những tiết mục khác, Kỷ Uyển Diễm đều là cấp bậc cột trụ nha!”

“Ta siêu cấp thích bộ râu của nàng, đáng tiếc không phải là người nha!”

“Đáng tiếc!”

“Kỷ Uyển Diễm không phải là tuyển thủ thi đấu kia!”

“Dù sao cũng không phải tuyển thủ thi đấu, nàng dù sao cũng là một ranh giới, chỉ có thể nói Mông Mông Diện Vương thật là đáng sợ!”

...

Lâm Tri Bạch cũng bất ngờ, không nghĩ tới lại là thiên nga đen như mực, Kỷ Uyển Diễm.

Lâm Tri Bạch trước kia mặc dù chưa thấy qua bản nhân Kỷ Uyển Diễm, nhưng mã giáp từng dùng Sở Từ, giúp đôi phương viết một bài “đáng tiếc” không phải sao? Nguyễn Cung?

Bài hát đó là ” Tổng Nghệ Nghệ Nghệ” mà không nên quấy rầy “Lưu luyện kim khúc”.

Nhưng giọng nói của Kỷ Uyển Diễm, tham gia các trận đấu khác sẽ rất thiết thời. Ca khúc của nàng thích một người mang tai nghe điện thoại, lẳng lặng thưởng thức.

Đây là phong cách cá nhân quyết định.

Trên con đường vạch mặt trước kia, Phàn Phàn ơi là Lâm Tri Bạch đều không biết, đây coi như là mặt của người đầu tiên mà ông ta có chút quen thuộc trước mặt ca ca.

Hội bình phán cũng giật nảy mình.

“Quả nhiên là người!”

Lý Tiêu cười nói: “Lúc trước ta đã đoán được là người, nhưng lại cảm thấy người không tham gia trận đấu như vậy...”

“Lúc đầu ta cũng do dự.”

Kỷ Uyển Diễm cười nói: “Nhưng quy tắc che mặt này đặc biệt thú vị, ta coi như là đến chơi một vòng, cũng rất thú vị đấy, bao gồm cả chuyện hôm nay thua trận đấu mở mặt cũng không hối hận, ít nhất hai kỳ thi này ta chơi rất vui vẻ.”

Cứ như vậy.

Người nói một lời.

Nhất ngôn của ta.

Trong bầu không khí cảm động này, Kỷ Uyển Diễm được đưa tiến.

Người chủ trì hoàng hôn nói: “Mới hai kỳ, chúng ta đã đào thải liên tục bốn ca sĩ, trong đó thậm chí bao gồm cả Đại minh tinh như Kỷ Uyển Diễm lão sư, tiết mục của chúng ta thật là tàn nhẫn. Tin tốt duy nhất chính là, lúc trước Lý Tiêu lão sư quả thật đã đoán được thân phận của Kỷ Uyển Diễm lão sư.”

Dừng một chút.

Hoàng Lập tiếp tục nói: “Dựa theo thiết kế của chúng ta, mỗi kỳ thời gian đều sẽ có quy tắc chơi trò chơi mới, như vậy theo kỳ hạn thứ hai kết thúc viên mãn, kế tiếp ta trước cùng mọi người thông báo cho mọi người một chút quy tắc tranh tài kỳ thứ ba của chúng ta đi.”

“Khác với lúc trước.

“Lần thứ ba chúng ta sẽ mời thêm hai ca sĩ bổ vị gia nhập, sắp xếp cho cả sáu ca sĩ mở ra hai đợt đấu trống. Cho nên cuối kỳ này chúng ta sẽ rút thăm một lần, quyết định sẽ có đối thủ K Tiện hạ kỳ của các vị, còn ca sĩ giỏi nhất trong hai kỳ đầu, thì không cần thi đấu tự động thăng cấp vòng thứ hai!”

“Trải qua số liệu hội tụ tổng.”

“Chúng ta phát hiện tổng phiếu bài danh đệ nhất trong hai kỳ trước chính là lão sư của Tàng Chấn, cho nên ngày sau lão sư chỉ cần chuẩn bị một ca khúc là được!”

...

Hậu trường.

Lâm Tri cười trắng.

Tiếp theo là CP sao?

Bởi vì hắn đã tự mình tham gia vào ‘Hồ Diện Ca Vương’, cho nên khỏi quy tắc thi đấu này Lâm Tri không nhúng tay vào, ngay cả tổ cụ tiết mục hắn cũng không biết rốt cuộc muốn làm ra bao nhiêu trò.

“Lão sư, đến phiên chúng ta rút thăm!”

Tiểu Ngọc Nguyệt cười nói: “Tiếp theo ngài hãy rút ra số hiệu nào, thì phải tiến hành với vị lão sư nào đó.”

“Ừm.”

Lâm Tri vươn tay vào trong hộp, kết quả lại rút được số 2.

“Đây là?”

Lâm Tri Bạch sửng sốt một chút.

Tiểu Uyển Nguyệt cũng ngỡ ngác.

Vẫn là nhân viên công tác vội vàng nói: “Phải quất mạnh, ngài quất tới chính mình.”

“Được rồi.”

“Tay này của ngài thật có độc.”

Tiêu Tiêu Nguyệt vui mừng khôn xiết, “Rút thăm còn có thể rút đến mình.”

Cũng may là đám tiết mục nghĩ đến loại khả năng này, đánh tới mức mình sẽ bị đánh một trận nặng nề.

Hắn rút thăm thêm lần nữa.

Bách Biến Tinh Quân nhìn số.

Số 5.

Bách Biến Tinh Quân cười nói: “Cho nên đối thủ của ta là số năm?”

“Số năm là... lão ma quỷ Ngư!”

Tiêu Tụ Nguyệt cười nói, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, đối thủ này lão sư Bách Biến Tinh Quân hẳn là có thể nhẹ nhàng ứng phó.

Cứ như vậy.

Thời kỳ thứ hai kết thúc.

Lâm Tri Bạch cũng biết rõ quy tắc.

Bởi vì tỉ lệ nhận vé đầu tiên của Tầng Tranh là đứng đầu trong hai giai đoạn đầu, cho nên sau đó trực tiếp thăng cấp vòng thứ hai.

Mà Lâm Tri Bạch cần phải chiến thắng ma quỷ ngư, mới có thể tiến vào vòng thứ hai, tranh đoạt giai đoạn thứ hai với người thắng.

...

Trên Cự Quang Đài.

Ngay khi kỳ hạn thứ hai kết thúc.

Sự mong đợi ở giai đoạn thứ hai của “Địa Vương Minh” trên mạng cũng càng ngày càng cao!

“Đã đọc xong kỳ lục thứ hai ngày hôm nay rồi?”

“Không biết giai đoạn thứ hai có ai bị đào thải hay không!”

“Dù sao Bách Biến Tinh Quân sẽ không bị đào thải, dù sao mọi người cũng biết hẳn là Trương Hi Dương.”

“Ài, đợt chủ động tiết lộ này của Trương Hi Dương chính là thân phận Bách Biến Tinh Quân, thật sự có chút bất bại.”

“Còn chưa xác định được Bách Biến Tinh Quân chính là Trương Hi Dương!”

“Ha ha, cái này còn chưa xác định à? Không nên vạch mặt hẳn thì người mới tin tưởng đúng không?”

“Ta đánh cược một ngàn, Bách Biến Tinh Quân chính là Trương Hi Dương, nếu không phải Trương Hi Dương ta đang

trực tiếp ăn phân!”

“Huynh đệ chơi lớn như vậy sao?”

“Đừng để ý đến hắn, gia hỏa này là fan trên Trương Vân, Trương Vân Thượng cũng thay đổi biện pháp của Trương Hi Dương.”

Được rồi.

Nhìn khán giả tại hiện trường vào kỳ thứ hai của ‘hùng Vương Uẩn’, cũng không dám hắc Trương Hi Dương nữa, càng không ai dám nói hắn chính là Bách Biến Tinh Quân.

Bất quá kỳ thứ hai mới ghi xong, tuyệt đại đa số người xem còn không có nhìn thấy, cho nên tiết tấu “Bách Biến Tinh Quân Trương Hi Dương” còn chưa dứt đoạn, thậm chí có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng.

Bằng không vì sao Trương Hi Dương lại không làm rõ?

Dù sao chuyện này Trương Hi Dương có thể nói rõ một câu.

Trương Hi Dương không nói lời nào, nhưng trong mắt rất nhiều người đã chột dạ, bị mọi người nói trúng rồi.

Nơi này “Rất nhiều người”, phần lớn chỉ là fan trên Trương Vân.

Dù sao mâu thuẫn hai bên sớm đã không thể điều hòa, fan hai bên là tử địch.

...

Rốt cuộc!

Lục Tiến đến!

Buổi tối hôm đó, vô số người xem đã sớm chờ trước TV!

Trên mạng cũng náo nhiệt vô cùng!

“Sắp bắt đầu rồi!”

“Đệ nhất giai đoạn này các người nói sẽ là ai?”

“Khẳng định là Trương Hi Dương, nhưng ta không phục hắn!”

“Ta cũng không phục, cho dù hắn đoạt được hạng nhất cũng không vẻ vang gì!”

“So với Trương Hi Dương, ta thích Tàng Dận hơn!”

“Thích Tàng Dận thêm một!”

“Tàng Kinh ưu tú hơn Trương Hi!”

” Tiết tấu này còn chưa kết thúc, nhìn chăm chăm vào Trương Hi Dương, là người xem ở hiện trường kỳ thứ hai, ta có thể phụ trách nói cho các người biết, Bách Biến Tinh Quân tuyệt đối không phải là Trương Hi Dương!”

“Người nói người đứng xem hiện trường chính là người đó!”

Rất nhiều người không tin, bởi vì người giả mạo người xem tại đây thực sự quá nhiều.

Dù sao tiết mục nóng bỏng a.

Đương nhiên là thật hay giả đều có chuẩn bị.

Cũng là trong tiết tấu dư luận, 《Mạc Diện Vương》 mừng thứ hai chính thức hành hành hành!

Xoạt xoạt!

Vòng thứ hai, là Bách Biến Tinh Quân.

Lúc này liền có người âm dương quái khí:

“Trương Hi Dương?”

“Ta thấy hắn là phiên.”

“Trong giai đoạn này khẳng định xếp hạng cũng rất cao, Đại Ca Vương của Trương Hi Dương thật là lợi hại.”

“Thắng trong trận đấu thua nhân phẩm.”

“Mượn thân phận có gì mà bốc phét.”

“Đúng vậy.”

Nhưng mà quái khí âm dương này chỉ kéo dài trong chốc lát!

Khi tiếng nói hoàn toàn khác với Trương Hi Dương của Bách Biến tinh quân thì dư luận chất vấn đều biến mất!

“Mẹ kiếp!”

“Loại thanh âm thứ ba!”

“Đây là loại âm thanh thứ ba phát ra sau khi Bách Biến Tinh Quân kể thừa Chu Hàn và Trương Hi Dương!”

“Hình như là, Lâm Thủ Không!?”

“Chết tiệt, ai nói Bách Biến Tinh Quân chính là của Trương Hi Dương!”

“Là ai nói nhân phẩm của Trương Hi Dương không được tốt!”

“Mẹ nó một đám anh hùng bàn phím mở miệng là đến!”

“Lúc trước ta còn thấy một tên ngu ngốc nói Bách Biến Tinh Quân nếu không phải Trương Hi Dương thì hắn đã trực tiếp ăn phân rồi.”

“Suốt ngày chỉ biết ăn uống lừa gạt!”

“Ta sẽ bí mật, bảo hắn tìm ta, cung cấp nguyên vật liệu miễn phí!”

“Ha ha ha ha ha, Trương Hi Dương đúng là bị Bách Biến Tinh Quân gài bẫy mà.”

“Chuyện này nói là trách Bách Biến Tinh Quân, nhưng trên bản chất là một đám tiểu nhân đang tác quái.”

” fan trên Trương Vân đúng không?”

“Đúng là phá hoại nhân duyên nhân duyên!”

“Ha ha ha ha Bách Biến Tinh Quân thật thú vị a, Chu Hàn tìm kiếm nhiệt độ cao có rửa đầu hay không, kết quả hắn lại hát một bài không gọi đầu!”

...

Trương Vân Thượng đang xem tiết mục.

Khi Bách Biến Tinh Quân phát ra loại âm thanh thứ ba, cả người hắn đều không tốt!

“Tại sao có thể như vậy!”

Vậy mà Bách Biến Tinh Quân này không phải là Trương Hi Dương?

Ba bài hát có thể phát ra ba loại thanh âm khác nhau, ai dám nhận định Bách Biến Tinh Quân này chính là Trương Hi Dương a!

Lần này thật lúng túng!

Bởi vì Trương Vân Thượng là âm thầm âm chọt làm cho đám sơn phần tử tiết tấu, đi Hắc Trương Hi Dương.

Kết quả không ngờ người này viết nhầm.

Ngược lại nhân duyên bên mình lại bị đánh bại một đợt!

...

tiết mục tiếp tục.

Nội dung hạ kỳ.

Vòng biểu diễn thứ hai của Bách Biến Tinh Quân bắt đầu diễn!

“Ngươi thật độc!”

“Ngươi thật độc!”

“Ngươi thật là độc ác ô ô ô ô!”

Bài này vừa ra, không chỉ là người xem hiện trường cười lớn, vô số người xem trước màn hình cũng cười điên rồi!

“Ha ha ha ha ha ha!”

“Bách Biến Tinh Quân thật sự là quá thú vị, dùng nhiệt tình tìm cách viết ca!”

“Hiện tại ta cũng dám nói, nếu như Bách Biến Tinh Quân là Trương Hi Dương, ta sẽ trực tiếp ăn phân!”

“Tính cách của Trương Hi Dương tuyệt đối không có như vậy, Bách Biến Tinh Quân rất thích đùa dai, hại chết người ta khó sống!”

“Trương Hi Dương bị Bách Biến Tinh Quân gánh oan ức rất nhiều ngày!”

“Mặc dù người đứng đầu thời này là Tàng Kinh, nhưng để cho ta vui vẻ nhất chính là Bách Biến Tinh Quân này, hẳn thật sự rất khoái lạc a!”

“Tú Tú da đầu ta run lên!”

“Gia hỏa này đến cùng là ai a, rõ ràng da thành như vậy, hết lần này tới lần khác thành tích mỗi kỳ còn tốt như vậy, lần thứ

hai đều là tiền tam, đây là vừa chơi vừa dễ dàng bắt được trận đấu a!”

“Máu chốt là mỗi một bài hát hấn đều là nguyên do sáng tạo!”

...

Lâm Tri Bạch gia.

Mẹ cười ra tiếng Nga kêu.

“Ai u má ơi Bách Biến Tinh Quân này yêu nhạc, ta thích hấn!”

“Con có biết hấn là ai không? Con thích hấn.” Cha chua chua nói.

Lâm Tri Bạch: “...”

Ngài đây là ghen ai? Cha!

Lâm Hi vỗ bàn đứng lên: “Trước đó các người đều nói Bách Biến Tinh Quân là Trương Hi Dương, ta đã nói là không đúng rồi mà! Ta có thể không hiểu rõ Trương Hi Dương sao? Ta chính là lãnh đạo của hấn! Nhưng mà gia hỏa này cũng thật là, ta gọi điện thoại hỏi hấn có phải là Bách Biến Tinh Quân hay không, còn phải giữ bí mật với ta...”

“Kịch đã thông suốt thì không thú vị nữa.”

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Chính là phải có phản ngược mới thú vị.”

Bây giờ tất cả mọi người đều xác nhận, Bách Biến Tinh Quân không phải là Trương Hi Dương rồi, bởi vì Lâm Tri ở trên sân khấu chính miệng phủ nhận!

Huống hò giọng nói hấn ta thiên biến vạn hóa, ai có thể xác định hấn ta là ai chứ?

Hiện trường người xem tinh thần đều rối loạn, khán giả võng trường xem xong cũng tinh thần thác loạn rồi!

Mãi tới thời kỳ thứ hai đã truyền xong.

Cuộc bàn luận trên mạng vẫn là từng đợt từng đợt liên tiếp!

...

Ngày thứ hai.

Lâm Tri Bạch lại nỗ lực tìm linh cảm của “Bài ca”, kết quả quét nửa ngày cũng không có cái nào thích hợp.

Mặc dù cực quang trên bình đài vẫn bốc cháy nghi ngút.

Gần như tất cả đều là đề tài liên quan đến “Phúc Mông” Vương Thương!

Mà chuyện đầu tiên khi nhiệt suru là: Bách Biến Tinh Quân rốt cuộc là ai.

Người trên mạng dồn dập hóa thân thành thám tử:

“Ta cảm thấy Tàn Châu không có ai có thể đối đầu với Bách Biến Tinh Quân.”

“Sở Từ cũng miễn cưỡng có thể, dù sao thì việc viết ca cũng lợi hại, ca hát cũng không tệ, vậy thì Sở Từ liền rời đi rồi.”

“Sở Từ không có khả năng, bởi vì Sở Từ thi công, kém xa Bách Biến Tinh Quân, hơn nữa tiếng Sở Từ rất dễ nhận ra.”

“Đúng vậy, trước kia Sở Từ thỉnh thoảng sẽ trực tiếp xem trực tiếp cá chép, nếu hẳn biết nhiều loại âm thanh như vậy, phát trực tiếp đã sớm nở rộ rồi, hiệu quả trực tiếp còn không bao lâu nữa.”

“Ta cảm thấy Bách Biến Tinh Quân có thể là Già Già của ngoại châu!”

“Tê!”

“Như vậy cũng có khả năng.”

“Nếu như là ở ngoại châu, chúng ta không biết, đoán không ra, cũng là bình thường.”

“Đừng quên tiết mục của Nguyễn Cung, trước kia thỉnh thoảng sẽ tìm một vài ca sĩ thực lực ngoại châu tham gia.”

“Nếu nói như vậy, Tàng Kinh và vương tử ếch đều có thể là ở ngoại châu.”

Bạn trên mạng càng nói càng thái quá.

Lâm Tri Bạch càng nghe càng thấy hồ đồ.

Điều càng làm cho hắn hồ đồ chính là chủ đề thứ hai.

Thân phận thực sự của Bách Biến Bách Biến Tinh Quân bị vạch trần.

Chắc chắn là tiêu đề!

Điểm vào nhìn xem quả nhiên là tiêu đề đảng.

“Thân phận thật sự của Bách Biến Tinh Quân... Hấn là một người đàn ông!”

Cái gì phá cản.

Đây là Nội Hàm Mông Diện Vương Tranh tất cả đều là động vật, ngay cả Bách Biến Tinh Quân là người.

Đồng thời cũng là bạn mạng trêu ghẹo mọi người, thực sự đoán không ra thân phận Bách Biến Tinh Quân, chỉ có thể xác định hấn là nam nhân.

Lâm Tri trợn trắng mắt.

Tiếp tục lục soát tiếp.

Mà cái thứ ba tìm kiếm đề tài nóng rực gọi là Khuẩn Lâm Thủ Tư đã vụng về.

Không đúng.

Khảo nghiệm này mới làm ra được.

Nhanh chóng vọt tới vị trí thứ ba.

Lại đổi mới, thành linh đã vọt tới vị trí thứ nhất!

Lâm Tri Bạch nhìn sững sốt, thiếu chút nữa cho rằng Lâm Thủ Nhất là đi tới con đường phạm tội phạm pháp nào đó.

Trong nháy mắt nóng lên giành đồ đệ nhất!

Mãi đến khi nói ra đề tài nóng bỏng này, nhìn thấy nội dung cụ thể, Lâm Tri Bạch mới đột nhiên cười như điên!

“Ha ha ha ha ha...”

Khát lục soát này, rõ ràng là một tám ba người hợp chiếu!

Trong ảnh, Lâm Thủ Nhất đứng ở chính giữa, bên cạnh còn có hai nam nhân đang đứng.

Bên trái là Trương Hi Dương.

Bên phải là Chu Hàn.

Có thể rõ ràng cảm giác được:

Trương Hi Dương và Chu Hàn ngồi trong ảnh chụp lộ vẻ rất đặc ý, giống như hai cảnh sát bắt giữ phạm nhân vậy.

Mà Lâm Thủ Nhất tuy đứng ở trên hạng mục, lại lộ ra bộ dạng tủi thân và uất ức tội nghiệp, hai tay run lẩy bẩy nắm lại với nhau.

Được rồi.

Hóa ra là hôm nay Trương Hi Dương cùng Chu Hàn đi tìm Lâm Thủ Nhất tính sổ!

Gặp mặt.

Vỗ chiếu.

Chu Hàn tần trực tiếp phát ra hai chữ hợp chiếu và hợp tác bắt giữ.

Trương Hi Dương cũng học theo.

Lâm Thủ Nhất đồng dạng cũng phát ra tám gương này, nhưng phối văn lại là: “Trăm biến Tinh Quân lão sư, nào có năm tháng yên tĩnh, chẳng qua là có ta phụ trọng người tiến về phía trước!”

Lưới đều phun ra!

Nhiệt lượng của đám người phía dưới lập tức tắt nụ cười!

“Tuy biết Bách Biến Tinh Quân có thể không phải Lâm Thủ Nhất vụng về, nhưng thật sự rất buồn cười!”

“Chu Hàn và Trương Hi Dương cũng không còn cách nào khác, chip chip có đọc sách tự do. Hoan Ky Hoa Hoa Hoa Hoa. Khảo lễ này không biết Bách Biến Tinh Quân là ai, chỉ có thể thà rằng giết lầm còn hơn bỏ qua!”

“Hiện tại toàn bộ ca đàn Tần Châu đều đang run rẩy!”

“Chỉ sợ Bách Biến Tinh Quân hạ kỳ bắt chước giọng nói của bọn chúng!”

“Bách Biến Tinh Quân bắt chước một thanh âm mới, Trương Hi Dương và Chu Hàn tận liền lập tức đánh tới!”

“Hai đại ca vương xuất động, ca đàn Tần Châu ai dám ngăn cản!”

“Bản thân tiết mục đã đủ đặc sắc rồi, không ngờ bên ngoài càng thêm đặc sắc!”

“Chiếc vòng tay đáng thương a!”

“Mau mau cầu nguyện cho đối tượng chịu tội thay mình xuất hiện đi!”

“Ta tuyên bố, Bách Biến Tinh Quân chính là hàng thứ nhất của Lam Tinh Ca Đoàn!”

Hai hợp nhất a!

(Bản chương xong)

Chương 348: Cao trào tuyệt đối không thương chiến! Một nhà hàng nào đó.

Trương Hi Dương và Chu Hàn cùng nhau ăn cơm với đám kém cỏi của Lâm Thủ Nhất.

Trong quá trình ăn cơm, Chu Hàn cũng không biết là lần thứ nhất đưa ra vấn đề giống như vậy —

“Cho nên Bách Biến Tinh Quân thật sự không phải người?”

“Thật không phải!”

Lâm Thủ Nhất sắp khóc rồi, “Hai vị ca ca phải tin tưởng ta nha!”

Sáng sớm hôm nay, hai vị Đại Ca vương hẹn mình ăn cơm, lúc ấy Lâm Thủ Nhất đã cảm thấy không ổn.

Ở trên tay hai người này, Lâm Thủ Nhất vụng về giống như con gà bị các loại thủ đoạn đấn, căn bản không dám phản kháng, còn bị ép bắt bắt bắt giữ bắt giữ.

“Xem ra người thật là một kẻ chịu tiếng xấu thay cho người khác.”

Trương Hi Dương tin tưởng Lâm Thủ Nhất, dù sao trước đây mình cũng đã gánh tiếng xấu thay Bách Biến Tinh Quân, hẳn rất có thể hiểu được tâm tình của đối phương.

“Hai vị ca ca yên tâm đi!”

Lâm Thủ Nhất cắn răng nói: “Chờ Bách Biến Tinh Quân xé mặt, ta và hai vị ca ca cùng nhau đi tìm cái hổ trời này tính sổ!”

Mặt kệ Bách Biến Tinh Quân là ai!

Cho dù gia hỏa này là ca vương thì thế nào?

Có Chu Hàn cùng Trương Hi Dương làm chỗ dựa, mình cũng không sợ!

Toàn bộ Tần Châu ca đàn, có ai chống nổi hai mặt Chu Hàn tấn và Trương Hi Dương giáp công?

Đương nhiên.

Cái gọi là ” công nôi đen” tất nhiên là thật, nhưng bản chất vẫn là chơi đùa.

Lâm Thủ Nhất thậm chí cảm tạ Bách Biến Tinh Quân để cho mình cùng với hai vị ca vương nhiệt lực trên bình đài Cực Quang, mọi người chỉ là ngoài miệng không cam lòng bị Bách Biến Tinh Quân đùa bỡn ” trên cột”.

“Được, đến lúc đó tính người một phần.”

Chu Hàn gật đầu lia lịa, một Bách Biến Tinh Quân nho nhỏ mà cũng dám đùa giỡn Chu Ca Vương ta?

Trương Hi Dương ở bên cạnh cũng là ma quyền sát chương, đến lúc đó nhất định phải lôi kéo Bách Biến Tinh Quân sau khi bộ mặt lộ diện, chụp một tấm màn lấy lại danh dự “thiếp soi”!

...

Mà mấy ngày kế tiếp, ngoại trừ việc Lâm Tri Bạch chuẩn bị cho trận đấu kế tiếp ra, cơ bản đều không ra ngoài.

Giờ đã là giữa tháng năm.

Nguyễn Cung lại có hạng mục mới lên ngựa.

Lần này là phim truyền hình Sở Sở Lưu để lại hương truyền kỳ.

Sưu sưu sưu sưu!

Bất Dạ Hầu!

Kịch võ hiệp!

Mấy tổ từ ngữ máu chót này gộp lại với nhau, đối với tất cả mê hoặc của Tần Châu đều có sức hấp dẫn cực lớn!

Lại nói tiếp, Côn Bằng cùng thần thoại cùng với sắc trời hợp tác rất nhiều, cùng với Ngải Nhĩ Đặc một trong ba người cùng hợp tác lại rất ít.

Bất quá hai lần hợp tác giữa Lận Lợi Duy Tư và Lặc Đặc đều rất vui vẻ.

Đầu tiên là tổng nghệ 《Ca Ca》.

Sau đó có kịch bản chó về nhà mê hoặc.

Đây là lần thứ ba Lâm Tri Bạch an bài Linh Càn Càn hợp tác, hợp tác cũng vô cùng vui vẻ, ‘Sở Lưu Hương Truyền Kỳ’ một khi Pháp Kinh Pháp Kinh đã được ánh mắt cao thượng của thị trường hoan nghênh!

“Đúng là Côn Bằng rồi!”

“Chỉ cần là sản phẩm xuất sắc, bất kể là phim truyền hình hay là tổng nghệ, chất lượng đều là dứt khoát!”

“Bất Dạ Hầu lại đột phá!”

“Lúc trước hẳn là vũ hiệp, nhân vật chính từ yếu đến mạnh, nhưng nhân vật chính Sở Lưu Hương lần này, giá trị xuất tràng võ lực đã là vô cùng cao rồi, hơn nữa trên giang hồ cũng là đạo soái đại danh đỉnh đỉnh!”

“Siêu thích thiết tưởng này!”

“Mấu chốt là cốt truyện cũng không cùng một con đường với trước kia. Bộ võ hiệp này kết hợp với suy luận, cảm giác vô cùng mới mẻ!”

“Không phải tác phẩm đầu tiên của Dạ Hầu, có rất nhiều nguyên tố suy luận ở bên trong.”

“Đáng tiếc Bất Dạ Hầu chưa bao giờ suy luận chính nhi bát kinh, ta cảm thấy hẳn viết đề tài suy luận hẳn là sẽ rất đẹp mắt.”

“Không thể không có giới giải trí ở Tần Châu, như ta mùa hè tới không thể rời đi uống thoải mái được!”

Quả thật là vậy.

Hiện giờ tổng kỹ nhất là Côn Bằng chế tác Mông Diện Vương!

Lúc này phim truyền hình cực hot chính là [Sở Lưu hương] vừa được dùng!

Diêm thu nhận của bộ phim này trực tiếp đạt đến 3.3%!

Bất tri bất giác.

Nguyễn Cung đã không còn đối thủ nào ở Tần Châu.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Lâm Tri Bạch muốn khai thác thị trường Ngoại Châu.

...

Thành trường Tần Châu đương nhiên không bỏ cuộc, đây là đại bản doanh của Đồng Lư, Lâm Tri Bạch còn có chút mục đích chưa đạt được.

Ví dụ như bắt được mấy bá bá.

Mà Chủ Sở lưu hương truyền kỳ bộ kịch bản này, cũng có tác dụng chiến lược nhất định.

Đặc biệt là Thời Gian pháp thuật rất có chú ý:

Vừa vặn chính là vào thời điểm thần thoại truyền thuyết cũng được gửi một bộ phim võ hiệp mới tới.

Kết quả phim truyền hình va chạm kịch liệt theo hình ảnh truyền hình, kịch kịch võ hiệp mới nhất truyền hình đài truyền hình tự nhiên bị ảnh hưởng.

Tương đương với Lâm Tri mượn tay Duy Á, đánh lén một lần thần thoại truyền thuyết.

Đây đã không phải là thần thoại đài truyền hình lần đầu tiên bị Côn Bằng đánh lén.

Đồng thời đây cũng tuyệt đối không phải là lần đau đớn nhất mà Côn Bằng đánh đài thần thoại.

Nhưng lần đánh lén này, tựa như dao cùn cắt thịt, dần dần khiến truyền hình thần thoại bị sụp đổ.

Đại hạ sụp đổ cho tới bây giờ không phải chỉ trong một sớm một chiều, đây là kết quả trường kỳ nhắm vào.

“Mẹ kiếp, ai chịu nổi!”

“Đây là triệt để gây rối với thần thoại truyền hình đúng không?”

“Đều do Lâm Hạ!”

“Nếu như lúc trước Lâm Hạ không nhắm vào anh hùng Nguyễn Cung của Nguyễn Cung điều, chúng ta bây giờ cũng không đến mức khắp nơi bị nhắm vào đâu!”

“Cộng thêm ‘Ca Mông Diện Vương’ đang phát sốt, vụ đánh lén lần này của ‘Chính’ đã khiến cho phân thị trường mà thần thoại đài truyền lại của chúng ta giảm xuống nghiêm trọng, ba

đài truyền hình lớn của Tần Châu, hiện tại Thiên Quang đệ nhất lô khuê thứ hai, chúng ta chỉ có thể xếp thứ ba!”

“Ta chỉ sợ Dận Đề lại nhắm vào chúng ta như vậy, ngay cả thứ ba chúng ta cũng không giữ được!”

“Sẽ không có ai quản lý Côn Bằng sao, sau lưng chúng ta chính là tập đoàn thần thoại đó!”

“Không quản được, không quản được? Dung mạo? Đạo lý hiện tại thần thoại giải trí của chúng ta, quan hệ với đài truyền hình cũng không tốt, ngược lại rất gần với chị em dâu, thậm chí còn cùng nhau thu mua một công ty ở Tề Châu đấy.”

“Át kết chi thể đã không cách nào ngăn cản!”

...

Côn Bằng chi thể không cách nào ngăn cản, điều này đã hình thành nhận thức chung ở trong ba đại nội tâm.

Đặc biệt là hiện tại Thiên Quang Lao Mẩu liên thủ chặt chẽ với Côn Bằng, đã từ từ đi ra bóng ma bà lão Tô Định Ba qua đời.

Mặc dù trả giá là ánh sáng mặt trời hiện tại bị Côn Bằng dần dần thâm thấu.

Nhưng tổng thể thực lực giải trí của Thiên Quang, vì vậy mà thu hoạch được đề thăng nhất định.

Việc này đối với những chủ tịch ánh sáng mặt trời kia là chuyện tốt, bởi vì hậu bao bọn họ càng thêm to.

Nói là qua vài năm nữa, khi ở trong ánh sáng này có khách đến khi khách khi dễ chủ hay không, những những án phụ kia đã không quản được nhiều như vậy.

Có một câu châm ngôn rất hay.

Lợi ích tập thể và cá nhân, nhiều khi không giống nhau.

Đương nhiên.

Trong quá trình trói buộc ánh sáng mặt trời dần dần nổi lên, tần suất và ảnh hưởng ở công ty của Tô Triết cũng càng lúc càng lớn.

Khoảng cách này so với mục tiêu nàng muốn khống chế thiên quang càng ngày càng gần.

Mặc dù bây giờ Tô gia rất kiêng kỵ Tô Triết đã tâm bưng bưng.

Dù sao để đạt được ánh sáng trời Tô Triết đã dẫn đến ngoại viện đáng sợ như Côn Bằng.

Cho dù Tô Triết thật sự khống chế thiên quang, tất nhiên cũng phải tiếp nhận sức ảnh hưởng thực tế của Nguyễn Cung đối với công ty này.

Nói cách khác:

Khi Tô Triết trở thành đại dương gia của trời quang, Đồng Lu tất nhiên cũng sẽ trở thành nhị dương gia thực tế sau lưng công ty này.

Đây là nguyên nhân Lâm Tri Bạch dùng xúi giục nâng đỡ Tô Triết.

Suy nghĩ một chút đi.

Trong giới giải trí tương lai của Tần Châu, Lâm Tri Bạch một tay khống chế tập đoàn thần thoại, một tay khác có thể ảnh hưởng đến sự giải trí của trời quang.

Khi đó Lâm Tri Bạch có lẽ sẽ đứng ở độ cao mà một lão gia tử như Lâm Chiêu Mục cũng chưa tới.

...

Giang Thành cùng Lâm Tri Bạch gặp mặt tại một câu lạc bộ.

Câu lạc bộ này là thành Giang, hẳn bây giờ đã là đại nhân vật hết sức quan trọng trong phạm vi.

“Ông chủ, theo ‘Sở Lưu truyền kỳ’ pháp hành, ta cảm thấy thần thoại đài truyền kỳ dần dần có chút thương cân động cốt, nội bộ bọn họ hiện tại rõ ràng không quá ổn định, làm cho ta hiện tại có chút do dự...”

“Do dự cái gì?”

Lâm Tri Bạch nhìn Giang Thành một cái.

Giang Thành cười nói: “Do dự có nên hạ tử thủ hay không a, dù sao tương lai ngài có thể kế thừa tập đoàn thần thoại, đến

lúc đó thần thoại phong truyền đó nói không chừng cũng sẽ biến thành sản nghiệp của ngài...”

“Chuyện này người không cần suy nghĩ.”

Lâm Tri thân nhiên nói: “Cho dù lão gia tử để cho ta kế thừa tập đoàn thần thoại, hấn cũng khẳng định sẽ lưu lại cho mấy bá bá kia chút dưỡng lão tiền.”

“Ý của ngài là?”

“Thần thoại phong truyền là tiền nuôi lão tam bá của ta, thần thoại video là phí phân tán của nhị bá ta, về phần đại bá không phải nắm giữ tài nguyên của một bộ phim thần thoại tập đoàn nha...”

“Ta hiểu được.”

Giang Thành mở miệng nói: “Phía Khoa Đặc Nhĩ Đức và video nọ, ta sẽ tiếp tục tiến hành tạo áp lực.”

“Ừm.”

Gia gia muốn lưu video nhái cho nhị bá, có thể, dù sao Lâm Tri Bạch cũng có video.

Tam bá đạt được truyền thuyết đài, cũng có thể, bởi vì Lâm Tri Bạch hiện tại đã nắm giữ đài truyền hình Thiên Quang.

Về phần phía đại bá bên kia, Lâm Tri Bạch còn chưa rảnh tay, chẳng qua hấn còn trẻ, về sau có rất nhiều thời gian để từ từ chơi.

Thương chiến?

Lâm Tri Bạch cũng không chơi cái này, hấn là bị ép buộc, không giảng đạo lý, dùng những tác phẩm ưu tú của Địa Cầu, đơn giản thô bạo đẩy ngang là được.

Căn cứ theo tin tức Giang Thành lấy được ——

Thần thoại truyền hình năm nay còn có hai bộ phim truyền hình chế tác lớn dùng để hành lý.

Lâm Tri Bạch không cần làm gì khác, trên thần thoại đài truyền hình kịch liệt gì, hấn chỉ cần dùng tác phẩm cùng loại để đánh lén là được.

Loại đánh lén này rất trí mạng!

Còn lấy âm nhạc tổng kỹ loại mà nói đi.

Ở dưới tình huống có Vương Minh Châu ngọc trước mặt, âm nhạc tổng kỹ loại khác đều sẽ bị ảnh hưởng.

Mọi người sẽ không kìm lòng được mà so sánh, sau đó cuối cùng lựa chọn bộ tiền nổ kia, về phần tổng nghệ của đồng loại khác chỉ có thể coi là món ăn thay thế.

thuộc loại có thể nhìn nhưng không thể xem.

Đương nhiên một số khán giả đồng thời truy đuổi nhiều bộ tổng kỹ thuật.

Nhưng dưới tình huống đồng thời có bá quyền, rất nhiều người khẩu vị sẽ thay đổi, đến mức không thể vào trong tác phẩm cùng loại.

Nói chuyện với Giang Thành xong.

Lâm Tri Bạch đứng dậy.

Giang Thành theo bản năng hỏi: “Người đi đâu vậy?”

Lâm Tri Bạch thuận miệng nói: “Đi đài truyền hình Thiên Quang tập luyện mấy bài hát. Kỹ thuật đọc sách tí ti, Khắc Lai Hoa. Khảo tử:

Giang Thành không khỏi bật cười: “Ngài ở trên sân khấu Huyền Điện Vương Đạm thật sự vui vẻ rồi.”

Đây là tiết mục Vương bài của video video.

Âm thanh của Tỳ Hưu tiếp nhận vang lên, lập tức bùng nổ nhiệt độ!

Giang Thành tự nhiên là mỗi kỳ đều nhìn, chẳng qua mỗi lần nhìn thấy Bách Biến Tinh Quân đùa giỡn trên sân khấu, hẳn đều cười không được.

Không ngờ tới.

Ông chủ mang mặt nạ, ngược lại thả bản thân bay đi!

Mà khán giả Tần Châu thậm chí toàn bộ giới giải trí ai có thể nghĩ tới cái mặt nạ của Bách Biến Tinh Quân, lại chính là khuôn mặt của Bạch Đế?

Lại càng không có người nghĩ đến:

Nam nhân mang gương mặt Bạch Đế này, sẽ lấy thân phận Sở
Từ ra mặt, từ nay về sau để cho ca đàn Tần Châu song tử song
tinh hợp lại làm một!

(Bản chương xong)

Chương 349: Thật giả Lâm Thủ Không! Lấy thân phận Bách Biến Tinh Quân tham gia Ca Vương, Lâm Tri Bạch đúng là chơi đùa vui vẻ, mấu chốt nhất là hẳn còn chưa chơi được!

Vậy tiếp tục chơi cho xong.

Tỷ thí tập luyện cũng chơi.

Đột nhiên có một câu nói “Cứ tùy tiện làm bậy”.

Còn lúc thứ ba cần chuẩn bị cho ca khúc Lâm Tri Bạch đã nghĩ kỹ, lần này cũng không phải là theo nhiệt độ mà tìm được, mặc dù mục đích cuối cùng vẫn là chơi.

Cứ như vậy.

Thời gian đảo mắt đã tới ngày thứ ba Hi Mông Diện Ca Vương Kỳ Lục chế.

Lúc xế chiều.

Các ca sĩ che mặt đến đài đài truyền hình, tiến vào phòng nghỉ của mình.

Lúc này ma quỷ ngư vô cùng khẩn trương, bởi vì dựa theo kết quả rút thăm thượng kỳ, đối thủ của hẳn hôm nay là sư phụ của Bách Biến Tinh Quân!

Bách Biến Tinh Quân tất nhiên thích đùa giỡn, nhưng gia hỏa này mỗi lần biểu diễn đều có thể cùng Tàng Kinh cùng với vương tử ếch cùng nhau tiến vào Top 3, nói rõ thực lực của người ta là thật sự đáng sợ!

Cùng đối thủ như vậy - K.

Nhất định phải liều mạng với ma quỷ cá!

Lâm Thủ Nhất trong lòng âm thầm nói: “Tốt nhất là ta thắng Bách Biến Tinh Quân, hẳn hôm nay cho biết mặt, như vậy có thể đem tiếng đen vứt bỏ.”

Đương nhiên.

Còn có một loại biện pháp ném nôi.

Đó chính là mình thua trận mở mặt, bị mọi người phát hiện là Lâm Thủ Nhất vụng về, nôi oan kia tự nhiên cũng bỏ rơi rồi...

Được rồi.

Tựa hồ phương thức đồ nôi thứ hai càng có tính khả thi, dù sao Lâm Thủ Nhất cũng là biết hàng, biết rõ trình độ của mình so ra kém Bách Biến Tinh Quân, chỉ có thể cược mình phát huy đủ tốt, cùng biến số của trận đấu.

Mà một khi thua mất KP.

Trong ba người tổ thất bại kia, chỉ có một người có thể tiếp tục tấn cấp, hai người còn lại, đều phải bị đào thải, Lâm Thủ Nhất đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Cái này gọi là gì?

Cái này gọi ta lấy “Chết” tự chứng minh trong sạch, chỉ cần Lâm Thủ Nhất vạch mặt, lời đồn không công tự phá!

...

Hiện trường.

Lục chế còn chưa bắt đầu, thiết bị đang được thiết bị điều chỉnh, người xem đã đi vào, người xem quen biết lẫn nhau đều đang khí thế ngút trời tán gẫu.

“Thượng kỳ thật là đặc sắc!”

“Con mắt này càng ngày càng dễ nhìn, cho nên ta mới cố ý sai người viết ra vé hiện trường!”

“Bên ngoài cũng chơi vui, Lâm Thủ Thiệu đã bị Chu Hàn và Trương Hi Dương bắt rồi ha ha, ảnh chụp của ta chết rồi, giống như tội phạm bị cảnh sát bắt lại.”

“Các người nói Bách Biến Tinh Quân thật sự có khả năng là Lâm Thủ Nhất vụng về hay sao?”

“Chỉ có thể nói xác suất không nhỏ, dù sao Bách Biến Tinh Quân đã chính miệng phủ nhận hẳn chính là Trương Hi Dương, còn tự xưng không phải ca vương, tuy rằng câu sau thật giả khó phân.”

“Ta tương đối hiểu kỳ hôm nay Bách Biến Tinh Quân sẽ hát cái gì!”

“Ha ha ha ha, là ca của Bách Biến Tinh Quân, bắt đầu từ tên gọi đã làm cho người ta rất muốn cười!”

“Đều là một ít bài hát thiên kì bách quái, cũng không biết hẳn sáng tạo ra như thế nào!”

“Hôm nay sẽ rất thú vị, bởi vì là thi K, đối thủ của Bách Biến Tinh Quân hình như là ma quỷ cá.”

Cuối thời kỳ thượng kỳ.

Rút thăm kết quả đã nói cho người xem.

Đây cũng là cảm giác mong đợi mọi người đạt tới kỳ thứ ba.

...

Bên cục bình luận.

Vẫn là đám người Lý Tiêu cầm đầu.

Hàn Ba mở miệng nói: “Ta ngày hôm qua trở về so sánh thanh âm Bách Biến Tinh Quân cùng Lâm Thủ Thuyết, phát hiện vẫn có một điểm khác biệt.”

“Thật sao?”

Mọi người rồi rít hứng thú, “Chúng ta đều nghe không ra khác biệt.”

Hàn Ba cười cười nói: “Các người liên tục nghe mấy chục lần, đại khái có thể nghe ra, ngược lại là cuối cùng, ta đột nhiên phát hiện, thanh âm của ma quỷ ngư thật có điểm giống Lâm Thủ Nhất.”

“Hà?”

Hai mắt Lý Tiêu tỏa sáng: “Ngươi vừa nói như vậy, hình như có ý đó.”

Điền Vĩ vui vẻ nói: “Ý tưởng này không tệ, hôm nay chúng ta cẩn thận quan sát biểu hiện của ma quỷ Ngư một chút, đoán không ra Bách Biến Tinh Quân, chúng ta trọng điểm đoán xem con cá này có lai lịch gì!”

“Sắp bắt đầu rồi!”

Anh Vĩ ngẩng đầu, nhìn thấy người chủ trì đã lên đài nhiệt trảng rồi.

...

Mọi người nhìn người chủ trì lên trường, ai nấy đều hưng phấn, tiếng hô cực cao!

“Đến rồi!”

“Sắp bắt đầu rồi!”

Trong tiếng vỗ tay như nước thủy triều, Hoàng Lập đọc một đoạn từ quảng cáo, sau đó mở miệng cười nói: “Mọi người đều biết hôm nay là thi đấu K, nhóm Kttt thứ nhất sẽ sinh ra giữa lão sư của bột vương tử, cùng với lão sư Sở Lưu Hương gia nhập bổ vị vào kỳ này!”

Phốc!

Người xem cười to.

Sở Lưu Hương là cái quỷ gì?

Đây là một bộ phim truyền hình mới mà Côn Lợi và Duy Tu Đặc mới hợp tác.

Trong phim truyền hình mới cháy vài ngày, đã có ca sĩ bịt mặt dùng thân phận “Sở Lưu Hương” bổ vị, bởi vậy có thể thấy được võ hiệp của Nguyễn Cung xâm nhập lòng người đến cỡ nào!

“Chúc mừng sư phụ Bách Biến Tinh Quân, rốt cuộc không chỉ còn lẻ loi một mình!”

“Trong vườn bách thú Mông Điện Ca Vương cuối cùng cũng nghênh đón du khách thứ hai!”

“Ta vì du khách này mà đổ mồ hôi, sao hấn vừa đến đã gặp phải fan cuồng như ếch xanh vương tử?”

“Đây là tiết tấu một chuyến du lịch sao?”

Khán giả trêu chọc, ếch vương tử thực lực phi thường cường hấn, đây chính là rõ như ban ngày!

Nhưng mà.

Khi “Sở Lưu Hương” này bắt đầu lên đài biểu diễn biểu diễn, người xem đều bị kinh đến!

“Hôm đó ta xuất hiện ở bờ biển.”

“Đang chơi trò lừa gạt!?”

“Trời chiều sẽ dần dần cạn đi.”

“Giọng nói và của người đồng thời biến mất không thấy đâu nữa.”

Trình độ của Sở Lưu Hương này, vậy mà lại ngoài ý muốn cường hãn!

Nhất là một phần cao trào, âm thanh kia có lực xuyên thấu cực mạnh, cơ hồ oanh tạc toàn trường!

“A!”

“Người này là ai vậy!”

“Giống như Thường Triết Hạo!”

“Một thân ca Thường Triết đại pháp?”

“Phía trước nghe không hiểu, nhưng Cao Âm quả thật có hương vị của Thường Triết!”

“Không phải hần.”

“Phương thức phát ra tiếng này thật sự không giống.”

“Bất quá trình độ này, xác thực không tầm thường!”

“Thi đấu của vương tử ếch này có hơi khó!”

Lúc trước tất cả mọi người đều cho rằng vương tử ếch tất thắng, thậm chí còn đồng tình với “Sở Lưu Hương” này rất có khả năng cần một vòng dạo chơi.

Nhưng lúc này lại quay đầu lo lắng cho ếch vương tử.

Thế nhưng là Lâm Tri Bạch của phòng nghị, nhin không được lộ ra một nụ cười, đương nhiên là có mặt nạ ngăn không ai có thể nhìn thấy.

“Sở Lưu Hương” này rất mạnh!

Đáng tiếc, đối thủ của người là Chu Hàn Tẫn.

...

Sở Lưu Hương hát xong người chủ trì đặt phiếu phiếu, sau đó đoàn phỏng đoán đều gọi tên “Thường Triết Hạo”.

Mọi người có cảm giác rất giống!

Mà bản thân Sở Lưu Hương đương nhiên là phủ nhận.

Sau khi trao đổi lẫn nhau.

Lúc đến lượt vương tử ếch lên đài.

Người xem còn âm thầm đắm chìm trong tiếng hát của Sở Lưu Hương.

Thẳng đến khi vương tử ếch ở trong ánh đèn dần dần u ám phát ra tiếng.

“Thì ra người chính là thiên đường của ta, mộng tưởng là hi vọng kéo không đứt, tha thứ cho ta, đến khi mây đen biến mất dưới ánh mặt trời, cầu vồng bay lượn trên bầu trời, nhân sinh chính là muốn tìm phương hướng...”

Đây là tác phẩm đại biểu của Trương Hi Dương lúc đầu.

Cũng là một ca khúc có âm điệu vô cùng cao.

Đặc biệt là bộ phận của phó ca, không có bài hát, xác thực là một đoạn trình diễn tiếng đầu tiên, kỹ thuật đến cực hạn, Cao Âm cũng phát huy đến cực hạn!

“Ngao ô!”

“Ô ô ô!”

“A a a!”

“A a úc úc!”

“A a a a!”

Hiện trường người xem nghe toàn thân khô nóng, từng người đỏ bừng mặt, không thể nghi ngờ là phát ra tiếng hò hét, lại không lẫn át được tiếng hát của ếch vương tử!

Thiêu đốt!

Bất khuất!

Rào rào lên!

Tâm tình nồng đậm, đẩy bài hát lên cao trào, ngay cả Lâm Tri Bạch cũng bị âm thanh cao này làm cho sợ quá mức, trận này của lão Chu hơi bùng nổ!

Nổ tung!

Không chỉ có khán giả bị nổ tung!

Tất cả ca sĩ che mặt cũng bị nổ tung!

Là đối thủ của vương tử ếch xanh, Sở Lưu Hương càng là đột nhiên đứng dậy, đôi mắt tròn tròn!

Tên này hay nhỉ!

Cái vương tử ếch này chính mình trước khi dự thi đã điều tra qua, thực lực xác thực rất mạnh, nhưng đại khái cũng chỉ tương đương với trình độ của mình.

Kết quả không ngờ!

Trận này, vậy mà nghiền ép mình, hợp với trận đấu trước mặt gia hỏa này, vẫn luôn che giấu thực lực a!

Thật sự là thảo rồi!

Mẹ nó, người còn có thể che giấu thực lực để giữ trình độ lấy hạng hai trong trận sao?

Đây là tranh tài gì?

Vì sao lần đầu tiên ta tới lại đụng phải loại quái vật này?

Cái này còn so cái rắm, ta muốn về nhà, ta muốn về nhà!

Là lão pháo của bài hát Tần Châu, Sở Lưu Hương đã mơ hồ nghe ra thân phận thật sự của ếch vương tử, bây giờ hẳn thật muốn về nhà!

Là tên kia à?

Chắc chắn là một tên gia hỏa!

Người này hẳn tuyệt đối không thắng được!

Sở Lưu Hương phân tích cũng không sai, hẳn thua, số vé trực tiếp bị nghiền ép.

Thất bại thảm hại!

Hiện trường khán đài đều bị Quốc vương tử nổ tung!

“Tại sao ta lại có cảm giác ếch vương tử không hề yếu hơn so với Tàng Kinh nhỉ!”

“Phía trước vương tử ếch đều đang ẩn giấu thực lực?”

“Chắc chắn là có che giấu!”

“Tại thời điểm này hẳn mới xuất ra chân trình độ!”

“Hát công pháp này, ca vương!?”

“Âm thanh này nghe có hơi quen tai a!”

“Giống như Chu Hàn cạn sạch?”

“Giống! Thật sự giống! Cao âm này rất có phong phạm Chu Ca Vương! Cho nên hẳn là Chu Hàn?”

“Không không không, đừng quên hai người ếch vương tử và Tàng Phần, đợt đầu cùng Bách Biến Tinh Quân mô phỏng theo giọng nói của Chu Hàn, cho nên như Chu Ca Vương cũng là bình thường, nhưng ta cá là hẳn không phải bản thân!”

Người xem điên cuồng thảo luận.

Cục bình phán cũng kích động hẳn lên.

“Quá giỏi!”

“Rốt cuộc người là ai a ếch vương tử lão sư!”

“Sao ta nghe thấy mùi vị của Chu Ca Vương?”

“Tiêu tử nói đi?”

Mọi người bắt đầu thăm dò Lý Tiêu.

Lý Tiêu hào phóng cười nói: “Lão Chu là người sao?”

Ếch vương tử cũng cười: “Thật ngại ta họ Trương, Trương Hi Dương.”

Người xem: “...”

Tàng Dận: “...”

Người có thể giống Bách Biến Tinh Quân của người ta được không, trước dùng thanh âm của Trương Hi Dương hát một bài hát, rồi nói mình họ Trương?

Mà khi vương tử ếch và KP của Sở Lưu hương kết thúc.

Hoàng Lập mở miệng nói: “Nhóm tiếp theo sẽ xuất hiện, là lão sư để ma quý cá, cùng với sư phụ của Bách Biến Tinh Quân, trước tiên để cho chúng ta giao sân khấu cho lão sư ma quý cá...”

Tiếng nói vừa phát ra.

Ma quỷ cá xông lên.

Kết quả vừa mở miệng.

Người xem nhao nhao mở to hai mắt nhìn!

Nhóm cường giả bình luận cũng trợn mắt há hốc mồm!

Ngay cả các ca sĩ che mặt cũng ngậy ngốc!

Đây là...

Thanh âm kém cỏi của Lâm Thủ Nhất!

Ma quỷ cá chính là Lâm Thủ Tắc!?

Hay là nói ma quỷ cá đang bắt chước Lâm Thủ vụng!?

Nhưng Bách Biến Tinh Quân thượng kỳ, không phải đã dùng qua thanh âm của Lâm Thủ Nhất sao?

Khiến tất cả mọi người đều đang suy đoán, Bách Biến Tinh Quân chính là xác suất yếu kém của Lâm Thủ Nhất lớn bao nhiêu!

Thế thì hiện tại có chuyện gì?

Đây là Lâm Thủ Không bản chính đến rồi sao!?

K này, liên quan đến quan hệ giữa Bách Biến Tinh Quân cùng Lâm Thủ Nhất, vì thế mọi người lại bắt đầu tinh thần thác loạn!

Vốn dĩ trận K này rõ ràng không có gì đáng lo ngại. Áo đọc sách tí ti. Sỡ K K. Tài sát.

Giờ phút này bởi vì ma quỷ cá giống với Bách Biến Tinh Quân thượng kỳ, phát ra thanh âm kém cỏi của Lâm Thủ Nhất, vậy mà cũng trở nên sinh ra nghi ngờ!

Mà ở phía sau đài.

Lâm Tri Bạch bật cười.

Hóa ra ma quỷ cá chính là vòng tay nhỏ.

Đổi mặt với hình ảnh cơ vị của phòng nghị, Bách Biến Tinh Quân nhàn nhạt mở miệng nói: “Hắn học rất giống, đáng tiếc ta mới thật sự là Lâm Thủ Điền.”

Hừ hừ.

Hôm nay để các người xem cái gì gọi là “Mỹ hầu vương giả...”

A không.

Là “Thực giả Lâm Thủ Điền”!

(Bản chương xong)

Chương 350: Diện tích mạng nhện mới nhất của ma quỷ: Quỷ Ma Ngư lúc này biểu diễn ca khúc biểu diễn, là một bài ca điển hình.

Hần biểu diễn cực kỳ sâu sắc, phàm là nghe qua bài hát của Lâm Thủ Nhất đều nhận ra giọng này!

Nhưng không ai quên trước Bách Biến Tinh Quân cũng dùng âm thanh giống nhau biểu diễn kịch biểu, cho nên mọi người lại lâm vào cơn mê man không phân biệt rõ ràng!

Dù sao ai cũng không dám cam đoan bắt chước Ma Ma Quỷ Ngư có phải hay không.

Tuy rằng từ tiền lệ của Bách Biến Tinh Quân mà nói, tên này rất có thể là giả mạo.

Khi ma quỷ nhân biểu diễn xong.

Khán giả hiện trường đặc biệt náo nhiệt.

“Ta nói cho người biết đây là tiết mục thiêu não đi!”

“Không không không, đây rõ ràng là một tiết mục bắt chước tiết mục thanh tú!”

” Chợt nhớ tới thời kỳ đầu, Tàng Kinh và vương tử ếch và Bách Biến Tinh Quân cùng nhau bắt chước thanh âm hết của Chu Hàn!”

“Ma Ma Ngư này, khả năng cũng là bởi vì Thượng kỳ Bách Biến Tinh Quân dùng thanh âm kém cỏi của Lâm Thủ Nhất, cho nên giai đoạn này liền học theo rồi?”

“Có thể như thế, nhưng cũng quá giống rồi!”

“Chính xác là như vậy!”

“Ta cảm giác ma quỷ cá thật sự là Lâm Thủ Tọa a!”

“Đây là tiết tấu do chính chủ tự mình tới và mặt sao?”

“Hiện tại ta muốn biết, Bách Biến Tinh Quân chuẩn bị ứng phó ra sao?”

Bên cục bình luận.

Diễn Viên trợn mắt há hốc mồm nói: “Tại sao lại có một tên Lâm Thủ Không tới nữa!”

Hàn Ba dờ khóc dờ cười: “Các ca sĩ bây giờ đều giỏi bắt chước người khác như vậy sao?”

Anh Vĩ thở dài nói: “Ta càng ngày càng cảm thấy mạng bạn trên mạng nói đúng, chúng ta chỉ có thể xác định Bách Biến Tinh Quân là một người.”

Lý Tiêu nhìn ma quỷ cá: “Ngươi là Lâm Thủ Nhất kém cỏi?”

Ma Ma Thần Ngư mở miệng nói: “Dù sao Bách Biến Tinh Quân tuyệt đối không phải Lâm Thủ Không.”

Mọi người cười to!

Đây xem như là biến tướng thừa nhận?

Còn chuyện bỏ phiếu theo khán giả và kết thúc hỗ trợ lẫn nhau.

Người chủ trì: “Cảm tạ lão sư Ma Thần Ngư diễn xuất cực kỳ xuất sắc, kế tiếp sẽ khiến mọi người chúng ta dùng tiếng vỗ tay sôi nổi hoan nghênh Bách Biến Tinh Quân lão sư!”

Ba ba ba ba!

Hiện trường vỗ tay như nước thủy triều!

Theo biểu hiện của hai giai đoạn đầu, hiện tại Bách Biến Tinh Quân đã là tuyển thủ nhân khí siêu nhân che mặt ca vương!

Trong tiếng vỗ tay.

Lâm Tri Bạch đi tới giữa sân khấu.

Ánh đèn hiện trường đã tối xuống.

Màn hình lớn sau sân khấu sáng lên tin tức ca hát.

Bài hát này tên gọi, Đồng Lư ta là một con Ngư Tiêu!

Người xem: “...”

Gia tân: “...”

Ngươi là một con cá còn được à?

Theo tiết mục sôi động, hiện tại mọi người đều nói về Bách Biến Tinh Quân này, hiện tại tin tức duy nhất có thể xác định chính là:

Hắn ở một mình!

Kết quả không nghĩ tới gia hỏa này hiện tại thậm chí ngay cả người cũng không muốn làm, ca tên trực tiếp gọi ta là một con cá chuồn!

Thế nào?

Người cũng muốn gia nhập vườn bách thú phải không?

Càng khiến cho mọi người cảm thấy dở khóc dở cười chính là:

Đối thủ của Bách Biến Tinh Quân là ma quỷ cá đáy!

“Cố ý!”

“Tuyệt đối là cố ý!”

“Bài danh của gia hỏa này là thật sự gây chuyện a!”

“Có bài ca này sao?”

“Tuyệt đối không được hát như vậy!”

“Đây lại là nguyên nhân gây ra cho Bách Biến Tinh Quân!”

“Rút thăm được ma quỷ cá, cho nên liền viết ca khúc có liên quan đến cá?”

“Thần mạo xấu hơn thú trắng???”

“Sớm muộn gì ta cũng bị Bách Biến Tinh Quân cười chết!”

Người xem cười ngả về phía trước, mọi người trong cuộc bình luận cũng là nhin không được cười, Bách Biến Tinh Quân lại một lần chỉ dùng tên bài nhạc liền thành công đùa giỡn toàn trường!

Chút ma quỷ cá đợi dưới đài lại đang điên cuồng co giật khoe miệng!

Tên này hay nhỉ!

Người là một con cá sao?

Người giả mạo Lâm Thủ Không ta cũng thôi đi!

Bây người ngay cả thân phận “Cá” của ta cũng phải đoạt đúng không?

Hiện trường có nhiều người xem như vậy, bọn họ có thể không biết hai ta rốt cuộc ai là ‘Ngu’ hay sao?!

Phục rồi!

Thực sự đã phục gia hỏa này!

Mà ngay trong vô số lời than thở và tiếng cười, Bách Biến Tinh Quân biểu diễn diễn kịch nói:

“Có thể không nghĩ tới người hay không?”

“Ta cần phân chân một chút.”

“Thời tiết tháng bảy tháng tám giống như thời tiết ta và người cần đánh một trận mưa vậy.”

“Cần người.”

“Ta là một con cá.”

“Không khí trong nước.”

“Là người có lòng dạ hẹp hòi và tính tình xấu xa.”

“Nếu không có người giống như cá rời khỏi hồ nước sắp sống không nổi nữa, thì không thể cùng nhau bơi tới bơi lui.”

...

Bài hát này chính là bài của Nhâm Tịnh.

Cùng tác phẩm ma quỷ ngư vừa mới biểu diễn cũng là một bài tình ca.

Ca khúc đương nhiên dễ nghe hơn, ca từ cũng luôn không tách được cá, nhưng người xem chú ý nhất lại là giọng của Bách Biến Tinh Quân.

Tốt quá!

Lại là thanh âm kém cỏi của Lâm Thủ Nhất!

Người xem nhao nhao vênh tai lên.

“Có thể khiến con tỉnh táo hay không, chuyện tình yêu là vui vẻ, ta chỉ có chân tình mà thôi, ngày tận thế cũng sẽ không rời đi, cần con!”

“Ta là một con cá...”

Vô luận nghe như thế nào thanh âm đều giống Lâm Thủ Nhất như đúc!

Đồng thời thanh âm cũng giống hệt như màn biểu diễn của ma quỷ nhân!

Rõ ràng là một bài thơ tình, không phải tác phẩm của sà n đấu, nhưng bầu không khí tại đây lại có chút sôi trào!

“A a a!”

“Hôn mê bất tỉnh rồi!”

“Rốt cuộc ai là Lâm Thủ Vô cùng kém cỏi!”

“Không ngờ hai người này lại phát ra thanh âm giống nhau như đúc!”

“Trước đó Bách Biến Tinh Quân và ếch vương tử cùng với Tàng Kinh mặc dù cùng nhau bắt chước giọng nói của Chu Ca Vương, nhưng tất cả mọi người đều có thể nghe ra hình ảnh Bách Biến Tinh Quân mô phỏng nhất!”

“Nhưng lần này căn bản không có cách nào phân biệt a!”

“Ta thậm chí không dám nói Bách Biến Tinh Quân cùng Ma Thần Ngư rốt cuộc ai càng giống nhau!”

“Người không biết còn tưởng rằng là Lâm Thủ Nhất tham gia Già Già Điện Vương hát hai bài hát đấy!”

“Mặc kệ nói như thế nào, trong hai người này tất có một Lâm Thủ vụng!”

...

Ở phòng nghỉ phía sau.

Tàng Kinh sững sờ lắng nghe.

“Ta là một con cá đứng ở trên bờ.”

“Làm sao có thể quên rằng đã từng sống ở trong biển.”

“Ta từng sống sinh mệnh của ngươi... Ai cần ngươi!”

“Ta là một con cá!”

Gia hỏa này tuyệt đối không phải Lâm Thủ Không!

Chỉ sợ ma quỷ cá mới là lâm thủ vụng thật sự!

...

Phòng nghỉ cách vách.

Vương tử ếch xanh trợn mắt muốn lên trời, ở đó oán thăm không thôi!

“Sao người có thể làm được điều này!”

“Bắt chước thanh âm kếm cỏi của Lâm Thủ Nhất giống như vậy!”

“Ma quỷ ngư mới là Lâm Thủ vụng nhỉ?”

“Có thể hai người đồng thời lên, âm thanh căn bản khó mà phân biệt!”

Mình và Trương Hi Dương không oan, năng lực bắt chước của tên này quá yêu nghiệt!

Ai tới cũng phải mơ hồ!

...

Cuối cùng.

Phối biểu diễn của Bách Biến Tinh Quân kết thúc.

Toàn bộ khán giả đều lâm vào trong câu đố “Thực giả Lâm Thủ Nhất”, ngoài miệng lại không quên phát ra tiếng hoan hô cùng hét chói tai, đại danh từ của Bách Biến Tinh Quân tại vũ đài này gần như trở thành tiết mục hiệu quả!

Chủ trì khởi xướng bỏ phiếu.

Bên bình luận, Lý Tiêu thể nhưng trực tiếp dẫn nhóm khách Gia hát chung lên: “Bách Biến Tinh Quân người độc người thật là độc ác ô ô ô!”

Người xem bật cười!

Lý Tiêu xoa bụng nói: “Ta sắp bị người cười ra khỏi bụng rồi, người thật có độc, sao lại tìm kiếm lung tung? Ta căn bản không dám tưởng tượng người sẽ là Lâm Thủ Nhất!”

“Cho nên ngài rốt cuộc là ai?”

Người chủ trì cũng nhin không được hỏi, gia hỏa này quá có thể sống sờ sờ!

Nghe mọi người không ngại phiền kia truy hỏi, Lâm Tri Bạch Tinh Quân này cố ý dùng thanh âm Lâm Thủ Nhất yếu ớt trả lời: “Ta là một con cá.”

“Người là cá gì a!”

Lý Tiêu trợn trắng mắt: “Ma quỷ cá? Ngài đây là không muốn làm người, muốn gia nhập vườn bách thú à?”

Ma quỷ Ngư bên cạnh dựa theo K quy tắc một lần nữa lên đài, làm ra động tác buông tay bắt đắc dĩ, Bách Biến Tinh Quân này quả thực là một cái hoạt bảo!

Đang trao đổi lẫn nhau.

Kết quả của vé số.

Người chủ trì cười nói: “Để chúng ta chúc mừng Bách Biến Tinh Quân lão sư giành được thắng lợi KP này, lão sư Ma Thần Ngư cũng không cần lo lắng, ngài cùng hai vị khác thua cuộc tuyển thủ còn có cơ hội cạnh tranh suất tấn cấp cuối cùng!”

Quả nhiên thua rồi.

Trong lòng ma quỷ ngư thờ dài.

Chất lượng của ca khúc Bách Biến Tinh Quân rất cao, phát huy cũng rất ổn định, hơn nữa nhân khí cũng càng ngày càng cao, người xem bây giờ vô cùng thích hấn, mình thua là chuyện bình thường.

Thậm chí là như vậy.

Ma quỷ cá có thể rõ ràng cảm giác được, Bách Biến Tinh Quân nhường mình, thực lực chân chính của đối phương hẳn là có thể nghiền ép mình, nhưng cuối cùng lại lựa chọn hiệu quả tiết mục, dù sao “Thực giả Lâm Thủ Bút” đồng thời xuất hiện trên sân khấu quả thật rất thú vị, nhưng mà mình cũng không phải là đối thủ.

...

Thi đấu vẫn đang tiếp tục, tiếp theo là trận quyết đấu giữa chim cóc và một ca sĩ khác. Nữ ca bỏ vị này tên là ” Mông Diện hiệp”.

Mỗi người tự biểu diễn một ca khúc.

Bố Cốc điều đánh bại Trát Diện hiệp tấn cấp!

Phối bài biểu diễn này, tiếng chim Bố Cốc bộc lộ càng nhiều, mơ hồ có chút giống với nữ hài tử, vì thế các Gia Tân nhao nhao đều đang suy đoán:

“Là La Ngạn sao!”

” Xác suất rất lớn a!”

“Giọng nói giống thật!”

“Ta xem lúc nào ngươi dùng chiêu bài nữ nhân của ngươi!”

“Nam ca Tần châu, không mấy ai có thể phát ra tiếng nữ ca như La Ngạn!”

“Chỉ cần ngươi dùng, chúng ta có thể nghe ra!”

La Ngạn là tuyển thủ nóng nhất được cất lên từ một thanh âm trầm trồ. Đặc điểm lớn nhất mà người khác biết, chính là giọng nói đặc biệt giống nữ ca!

Khoa trương cốc điều biểu diễn đường phố khá thú vị.

Bất quá thanh âm của bày cốc điều, trước mắt cho người ta cảm giác là tương đối trung tính.

Trừ phi hẳn dùng chiêu bài nữ tử của La Ngạn, bằng không thì ai cũng không dám xác định Bố Cốc điều chính là tuyển thủ Oánh Oánh.

Bởi vậy mọi người còn đang ở giai đoạn suy đoán.

Kể từ đó, kế tiếp chính là ma quỷ ngư cùng Sở Lưu Hương cùng với ba tuyển thủ thua dưới Công T, Công cạnh tranh một suất tấn cấp cuối cùng.

Bởi vì ba người chỉ có thể vào một.

Vì vậy ba người giao chiến rất kịch liệt.

Tỷ lệ nhận vé của đôi bên đều rất gần.

Cuối cùng Sở Lưu Hương có được cơ hội tấn cấp lần thứ hai.

Tức là hôm nay mọi người phải lộ diện, sẽ là hiệp khách và...

Ma quỷ cá!

Hiệp sương che mặt không do dự mà trực tiếp lựa chọn vạch mặt. Hấn là một ca sĩ hai đường, mặc dù dạo một vòng ở vũ đài Ba Mông Diện Vương Lễ, nhưng lại không từ bỏ cơ hội phơi sáng khó có này.

“Oa!”

“Là hấn!”

“Ta nói thanh âm làm sao quen thuộc như vậy!”

“Lão Lý à!”

“Lão Lý đã nhiều năm không ra ngoài hoạt động!”

“Giọng nói so với tang thương trước kia rồi!”

“Lão Lý là ca sĩ hai đường!”

“Quả nhiên ca sĩ hai tuyến này không dễ sinh tồn trong tiết mục này!”

“Có mấy tên gia hỏa thật sự quá biến thái!”

Theo hiệp sương che mặt xuất hiện, hiện trường khách quý sợ hãi kêu lên!

Bất quá sau khi người xem cảm khái một trận, lực chú ý lại trong nháy mắt chuyển dời lên trên người ma quỷ cá, hấn mới là trọng điểm ngày hôm nay!

“Đến lượt ma quỷ cá!”

“Ma quỷ cá muốn lật mặt sao?”

“Nhất định phải lật mặt Ma Quỷ Ngư a!”

“Hấn không vạch mặt chúng ta như thế nào xác định Bách Biến Tinh Quân rốt cuộc có phải Lâm Thủ Không hay không?”

Trên sân khấu.

Người chủ trì vẫn đang hỏi: “Lão sư Ma Thần Ngư có mở mặt hay không?”

Toàn trường nhìn về phía Nguyệt Lượng môn.

Vài giây sau, Ma Quỷ Ngư đi ra!

Một bước.

Hai bước.

Là nanh vuốt.

Là bước tiến của ma quỷ cá.

Bước thứ ba là lúc Ma quỷ ngư thò tay tháo mặt nạ xuống.

Trong nháy mắt!

Người xem sôi trào!

Bởi vì người triển lộ trước mắt ống kính cùng người xem rõ ràng chính là khuôn mặt trẻ tuổi Lâm Thủ Nhất!

“Ha ha ha ha ha ha!”

“Quả nhiên ma quỷ ngư mới là Lâm Thủ Không!”

“Chính chủ đến cho nghỉ phép!”

“Dòng lỗ đít Bách Biến Tinh Quân này!”

“Lừa gạt quá!”

“Lừa chúng ta một lần rồi lại một lần a!”

“Tiểu thủ trạc thực thâm!”

“Cái nồi đen này đủ oan uổng!”

“Ta không thể tin nổi giọng nói của Bách Biến Tinh Quân nữa rồi, tên khốn này bắt ai bấy ai vậy, vòng tay đáng thương quá đi!”

Hội bình phán.

Tất cả mọi người đều đứng lên!

Lý Tiêu a a kêu to: “Ta đã nói Bách Biến Tinh Quân có độc mà!”

Hàn Ba cũng đang hô to: “Su phụ của Bách Biến Tinh Quân nguoi, tên giả mạo!”

Anh Vĩ nháy mắt: “Su phụ Trương Hi Dương, lão sư Chu Hàn, các nguoi thấy không, các nguoi đã bắt nhầm người rồi!”

Diên Vĩ cười ha ha: “Lâm Thủ Không Lão sư vừa mở mặt, rửa sạch một đoạn thiên cổ kỳ oan, ngài bây giờ có gì muốn nói không?”

Mọi người nhìn chằm chằm Lâm Thủ Không.

Lâm Thủ Nhất cười vụng về nói: “Ta muốn nói, hai vị hảo ca ca này của ta, không sai ta nói chính là các ngươi, Trương Hi Dương sư phụ! Chu Hàn tẫn sư phụ! Hiện tại các ngươi tin tưởng ta sao? Các ngươi thật sự bắt làm người rồi! Thanh âm của Bách Biến Tinh Quân có độc! Nhưng đừng quên ước định của chúng ta, chờ sư phụ Bách Biến Tinh Quân vạch mặt, chúng ta cùng nhau trừng trị hắn!”

Người xem cười ha ha.

Lúc Bách Biến Tinh Quân vừa mở mặt, tuyệt đối sẽ bị Trương Hi Dương và Chu Hàn treo hết lên đánh “Đánh”, ngấm lại thì mọi người đều mong đợi!

Dám trêu chọc hai vị ca vương như thế!

...

Ở phía sau đài.

Ếch vương tử ho khan một tiếng.

Chủ yếu là trong lòng chột dạ, mình thật đúng là trách lầm vòng tay a, vậy mà lại cùng Trương Hi Dương bắt giữ hắn.

Không!

Đây không phải lỗi của mình!

Chỉ trách Bách Biến Tinh Quân kia quá giáo hoạt!

Mà ếch vương tử không biết là, Tàng Kinh ở sát vách cũng đồng bộ ho khan một tiếng.

“Chuyện này là do lão Chu.”

Trương Hi Dương ở dưới mặt nạ Tàng Kinh nghĩ như vậy.

...

Phòng nghỉ Bách Biến Tinh Quân.

Tiêu Tụ Nguyệt dở khóc dở cười: “Sư phụ Bách Biến Tinh Quân ngài thật quá nghịch ngợm!”

Trước khi lên sân khấu còn phải nói lời lẽ nghĩa chính đáng, nói cái gì ngươi mới là Lâm Thủ Tiên? Thiêu chút nữa ta đã tin!

Người nông cạn như vậy, người nhà biết không?

Bách Biến Tinh Quân lại không hề lúng túng, ngược lại nói năng hùng hồn: “Là tiết mục để ta cố gắng ngụy trang cho tốt.”

Tiêu Tụ Nguyệt: “...”

Nhân viên công tác: “...”

Tổ chức của chúng ta không bị công nôi là được rồi!

Rõ ràng là Bách Biến Tinh Quân của người đang chơi trò này, cho đến lúc này, lại còn dùng thanh âm Lâm Thủ Nhất để nói chuyện cho có lệ!

Đã gặp qua lừa gạt!

Chưa thấy qua kẻ nào xảo quyệt như người!

Mà dưới mặt nạ Bách Biến Tinh Quân.

Lâm Tri Bạch đang nghiêm túc tự hỏi, trận tiếp theo nên dùng thanh âm của ai đây?

Vừa đúng lúc này.

Thông qua TV ở hậu trường.

Lâm Tri Bạch nhìn thấy Lý Tiêu còn đang kích động la to dưới sân khấu: “Giờ thì hay rồi, thân phận kém cỏi của Lâm Thủ Thành cũng là giả, xem ra tin tức duy nhất chúng ta có thể xác định, thật sự chỉ còn lại Bách Biến Tinh Quân là một nam nhân!”

“Không phải sao?”

Những Gia khách khác cũng bắt đầu dĩ gật đầu.

Lâm Tri Bạch trong lòng khẽ động.

Hử?

Bách Biến Tinh Quân là nam nhân?

Trên mặt nạ hiện lên vẻ mỉm cười.

Để ứng phó trận đấu của Huyền Đạo Vương Huyền, Lâm Tri Bạch luyện tập không chỉ là ca khúc ca khúc.

Trong đó còn có những ca khúc cần phụ xướng dành cho phụ nữ, hoặc là kết cục dùng để vả vào mặt Lý Tiêu đi!

Ngại quá lão Chu!

Ai bảo nàng tức phụ này mỗi ngày đều nói ta “Có độc”?

Hố một cái, chip đọc sách là trực trặc. S** K khoa hoa ảo.
Sợco sát hai cái cũng là hố, các người người một nhà liền
chỉnh tề đi.

Dựa theo quy tắc đã định sẵn ở thượng kỳ, đợt đầu tiên là bốn ca sĩ trực tiếp thăng cấp, cần tranh đoạt hạng nhất, cho nên kế tiếp Lâm Tri Bạch còn phải hát một bài nữa.

Có phải hay không thứ nhất không quan trọng.

Dù sao Lâm Tri Bạch cũng đã xác định mình sẽ không bị đào thải, cho nên một hồi suy nghĩ hạch tâm của hắn vẫn phải xóa đầu vào “Chơi đùa”, vẫn tốt đẹp chỉnh cỗ nhìn Lý Tiêu một chút!

Nói vậy thì sao?

Đang chơi trò chơi thì phải cười!

Còn hiệp gánh tội thay tiếp theo là ai?

Lâm Tri Bạch đã có lựa chọn, Lâm Thủ Nhất tro mặt quăng nôi, cái nôi đen kia cũng nên có người truyền thừa mà!

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 351: Thư Hùng không phân biệt được, nước hoa có độc!

Thiên tài một giây nhớ kỹ địa điểm cũ:———— đây là cuộc trao đổi nhanh nhất! Không quảng cáo! Vòng rút thăm thứ hai kết quả rất nhanh đã được xuất hiện! Éch vương tử số một, Tàng Kinh Lâu số hai, Nghệ Thú số ba, Bách Biến Tinh Số Đôi. Trên sân khấu, chủ trì tóc màu vàng tuyên bố kết quả rút thăm. Sau đó Éch vương tử lên sân khấu bắt đầu trình biểu diễn. Có lẽ là bởi vì bốn vị tuyển thủ thắng cấp chỉ tranh xếp hạng, sẽ không có người bị đào thải, cho nên vụ tuyển ca của khoai lang vương tử rất lớn mật, không ngờ lại hát một ca vô cùng tiểu chúng, nhưng những người xem phản ứng ngoài ý muốn lại cũng không tệ lắm., Mặc dù không có bánh xe trước mặt nổi như vậy, nhưng xem từ chính thể tiếng vỗ tay đến xem cũng không có vấn đề gì. Ngay sau đó, Tàng Kinh đăng tràng, hát một bài không thích hợp thi kỹ vũ, nhưng cảm giác chìm đắm trong ca khúc vô cùng sâu sắc khiến Lâm Tri Bạch nghe mà hơi thương cảm khó hiểu., Cũng từ đó bỗng nhiên cảm nhận được một chút quen thuộc. “Loại xướng pháp này rất đặc biệt...” Mặc dù giọng nói của mình không quen thuộc lắm, nhưng cách hát này, Lâm Tri Bạch có cảm giác rất giống một lão bằng hữu của mình, “Sẽ là Trương Hi Dương sao?” Ý nghĩ này thoáng hiện trong đầu. Lại nhớ lại mấy trận đấu đầu Tàng Kinh lúc trước, cảm giác như loại cảm giác quen thuộc như có như không này vẫn tồn tại, hai mắt Lâm Tri Bạch dần dần sáng lên! “Có thể thật sự là hắn!” Lâm Tri Bạch nắm chắc sáu mươi phần trăm cơ hội. Kỳ thật Lâm Tri Bạch có thể trực tiếp để hệ thống tìm kiếm công trạng ca ca khác hát., So tài liệu một chơi liền biết, đương nhiên hắn càng có thể trực tiếp để cho Giang thành nói cho mình ai là ai, bất quá như vậy liền không có ý nghĩa rồi, tiết mục này vui chơi vui vẻ ở “Người sói giết”, hoặc trời tối mời nhắm mắt” loại bầu không khí phi thường vi diệu này, tự mình đoán ra hoặc là thăm dò ra được cảm giác thành tựu a! Tiếp đó nữa. Bó Cốc điểu ra sân! Cái này hư hư thực thực như giá trị La Ngạn, trận này ẩn tàng rất tốt!, Lại dùng thanh tuyến trung tính kia, bất quá Lâm Tri Bạch thượng kỳ cũng đã chú ý tới đối phương —— người này hơn phân

nửa là La Ngạn! Dù sao cũng là Lâm Tri Bạch lúc trước tại hảo thanh âm tự mình chọn ra, độ quen thuộc của hấn đối với La Ngạn vẫn là phi thường cao, “Chỉ với tên Sở Lưu Hương này ta nhận không ra là ai, những người khác cho dù còn chưa có xác nhận, căn cứ manh mối suy đoán kết quả cũng tám chín phần mười.” Lúc chim bồ cóc hát xong, Hoàng Lập nhìn về phía người xem rõ ràng có chút xao động., Hấn mở miệng báo tin: “Tiếp theo để cho chúng ta dùng một tiếng vỗ tay vô cùng vang dội, hoan nghênh vị ca sĩ che mặt cuối cùng lên đài biểu diễn, hấn chính là Bách Biến Tinh Quân!” “””” “Người xem hiện tại nghe ‘Bách Biến Tinh Quân’ liền hưng phấn, nụ cười đã sớm xuất hiện trên mặt, giống như hài tinh gì vậy! “Ai ui!” ” cuối cùng cũng đến lượt hấn rồi!” “Xuân Tú bồ thí!” “Đang đùa dai!” “Tiếp theo hấn lại muốn làm việc gì?” “Hấn là cũng không có việc mới rồi, đầu tiên Trương Hi Dương hấn không thể làm nữa rồi., Lâm Thủ Tư cũng tự mình bịa đặt, thanh âm Chu Hàn hết sức hấn cũng bắt chước hai lần, cho dù tiếp tục mô phỏng cũng không có gì mới. “”” “Cũng đúng. “Khí thanh âm này nhắm chừng là không có việc gì làm mới, dù sao trước mắt hấn đã bắt chước ba loại thanh âm, nhắm chừng là đến cực hạn, bằng không hấn cũng sẽ không mô phỏng theo hai lần tiếng ca vừa vụng về của Chu Hàn.” Hấn hấn chỉ còn lại bản âm là vô dụng?” Người xem một mực đếm mãi., Trước mắt Bách Biến Tinh Quân tổng cộng hát năm bài hát, phân biệt dùng ba loại thanh âm. Trong đó thanh âm của Chu Hàn dùng hai lần, thanh âm của Lâm Thủ Vô Kiệt dùng hai lần, thanh âm của Trương Hi Dương dùng một lần, xét thấy thanh âm của Chu Hàn tận cùng Lâm Thủ Hư mỗi người đều dùng hai lần., Không ít người xem cảm thấy đây là vì Bách Biến Tinh Quân đã không còn gì mới mẻ. Dĩ nhiên cũng có một số người xem đang chờ mong, Bách Biến Tinh Quân phát ra loại thanh âm thứ tư, bởi vì hiệu suất rất lớn là bản âm chân chính của hấn!... Tiếng mào hạ xuống, Bách Biến Tinh Quân đi đến sân khấu. Tiếng hoan hô tại hiện trường từng đợt nối tiếp nhau, làm cho nhiều ca sĩ khác hâm mộ, nhân duyên Bách Biến Tinh Quân thật sự là quá tốt! Chỉ vì Bách Biến Tinh Quân rất biết chinh đòn! Chín phần mười kết quả đều ở trên người hấn! Thậm chí có thể nói như vậy!, Nhiệt độ của Huyền Mông, Vương Gia có thể cao như vậy, sự tồn tại của Bách Biến Tinh Quân tuyệt đối là công không thể bỏ qua, rõ ràng chỉ cần biểu

hiện thực lực trên sân khấu mà nói, Tàng Chấn cùng ếch vương tử, đều phải mạnh hơn Bách Biến Tinh Quân một chút! Chuẩn bị. Lâm Tri Bạch bày câu nhạc, ánh đèn trên sân khấu lập tức tối đi. Mà trong nháy mắt dưới sân khấu, ánh mắt tất cả mọi người đồng thời nhìn về phía màn hình lớn! Vì sao? Bởi vì tất cả mọi người đều muốn biết lần này Bách Biến Tinh Quân phải ca khúc là cái gì! Đây chính là một người đẹp có thể từ danh ca mà bắt đầu hành sự! Đưa mắt nhìn Tần Châu nhiều năm như vậy không nghe thấy nhiều âm thanh tuyển tú loại tranh tài, cũng chỉ có nhân vật Bách Biến Tinh Quân này mới có thể làm được. Chỉ riêng một ca hát tên là gì?, “Là có thể khiến cho khán giả toàn trường sôi sục mong đợi! BỐ! Màn hình lớn sáng lên. Lúc này, Bách Biến Tinh Quân vẫn không khiến người xem thất vọng, chỉ một ca danh đã khiến không ít người cười ngã xuống đất! “Trong bài tên này gọi là “Già khà khà khà khà khà, nước hoa có độc!” “Thơ danh của Bách Biến Tinh Quân vĩnh viễn đều không yên ổn ra bài! “Rốt cuộc là nước trà có độc hay là Bách Biến Tinh Quân ngươi có độc đó!” “Người này đúng là có độc a, phía trước vừa hát “Độc tính của ngươi là độc”, “Độc tính vô cùng mãnh liệt,” đây là độc thương yêu của Lý Tiêu Tiêu!” “Các ngươi có lẽ không biết, gần đây Lý Tiêu Tiêu đã ký vào lời của pháp tính đường nước Yên, phát ngôn của hiệu lệnh Thời Gian Pháp Lan, mới tháng trước đã được công khai.” “Phù!”, “phụphụphụ”, đây là thuần túy chỉ làm ác thú Lý Tiêu a!” Ánh mắt của không ít người khác!”, “Đại tử của đại tử Lý Tiêu đầu tiên chuyển lên đánh giá bình luận. Cái gì mà bài nhạc!” Lý Tiêu tức thì không biết nên khóc hay nên cười, không phải nói mấy lần? Mạo hiểm? Có độc mà! Ngươi còn dùng cách viết nhạc như vậy sao? Mấu chốt là còn viết hai bài, tên thủ lĩnh kia, ngươi còn chưa đủ độc chiếm đâu?” “Ha ha ha ha, mọi người chế nhạo ta quá,” “Tiêu tử ta nghi ngờ hẳn đang nhắm vào ngươi!” “Các ngươi gọi là gì?” Lý Tiêu hừ hừ nói: “Các ngươi cũng nói hẳn có độc, đúng vậy!” Mọi người đang suy nghĩ như vậy, tẩu trước mặt nực cười, tiếp theo lại nghe vẻ vang của Bách Biến Tinh Quân: “Ta từng yêu một nam nhân nhất thế này.” Nói ta là nữ nhân đầu tiên.” “Ta giữ lại một phần ngây thơ cho hẳn.”, Khoảnh khắc tiếng vang vọng giữa sân khấu, tất cả mọi người đều tê cả da đầu, khiếp sợ đến mức toàn thân nổi da gà! Thanh âm của Lý Tiêu! Đây là thanh âm của Lý Tiêu! Bản thân Lý

Tiêu đương nhiên cũng nghe thấy, vẻ mặt nàng ngạc nhiên nhìn chằm chằm Bách Biến Tinh Quân, cả nửa ngày cũng không kịp phản ứng! Tại sao lại như vậy? Hấn... Hấn... vẫn là nàng... Cái tên Bách Biến Tinh Quân này sao có thể phát ra âm thanh giống như ta!? Bách Biến Tinh Quân mô phỏng thanh âm của các ca sĩ khác, mọi người đã nhìn thấy rồi! Cho dù hấn phát ra loại âm thanh thứ tư của bài hát này!, Cho dù mọi người giật mình, cũng tuyệt đối là trong phạm vi tiếp nhận! Nhưng! Cái này không bao gồm Bách Biến Tinh Quân có thể phát ra âm thanh của nữ nhân, thậm chí cụ thể đến mức Lý Tiêu Tiêu ca này!” “Đúng là nam nhân bị ta yêu thương nhất: “Người nói ta sẽ xem là nữ nhân ngọc nhất trên đời.”” mỗi câu hấn nói ta đều coi là thật.” Hấn nói rất thích môi ta.” Lâm Tri Bạch hoàn mỹ vận dụng đường thanh âm biến đổi, hoàn toàn biểu diễn bài hát theo giọng nói của Lý Tiêu Tiêu. Giọng nói của phụ nhân! Thuần túy của Lý Tiêu! Lý Tiêu cảm thấy đầu óc một mảnh hỗn loạn, vô ý thức lẩm bẩm: “Tại sao lại như vậy chứ! Sao lại như vậy? Tại sao mọi người lại chết lặng, thậm chí còn quên thét! Quá dọa người! Cái này mẹ gì mà chẳng nhẽ giờ phút này mới là kinh khủng! Lý Tiêu Tiêu mới thật sự trải nghiệm được! Thời khắc này mới coi như thật sự trải nghiệm!, Lúc trước Chu Hàn nghe được Bách Biến Tinh Quân bắt chước giọng nói của hấn, là cảm nhận gì! Nhưng đây lại là một ca khúc thuần túy do thị giác của phụ nữ trình diễn! Mỗi một lời nhạc của Bách Biến Tinh Quân đều thể hiện rõ điểm này! Giọng hát của Lý Tiêu, trình diễn tấu tấu “nước Đò có độc”, quả thật không hề trái với cảm xúc! Nếu không phải lúc này Lý Tiêu ngồi ở vị trí bình luận, người xem dường như cho rằng Bách Biến Tinh Quân thật sự chính là Lý Ca! Ca khúc vẫn còn tiếp tục. Bách Biến Tinh Quân nhìn Lý Tiêu, xem bình luận cục đánh giá., Nhìn người xem, không ngờ lại cực giống một nữ nhân bị thương trong tình yêu. Giọng của hấn là thương cảm, thống khổ như vậy! ” Yêu cầu của ta không cao.” “Đối đãi ta không tốt như trước”, “Nhưng có một ngày người cũng nói vậy.” “Đem người ta ôm vào ngực.” “Nữ nhân u oán, thông qua giọng Bách Biến Tinh Quân diễn đạt, hoàn toàn hiện ra hoàn hảo! Biểu tình anh vĩ coi như táo, thật là khiếp sợ, sau đó mới xuất hiện biểu tình vụn vụn!” “Bách Biến Tinh Quân rốt cuộc là nam hay nữ a!” Khóe mắt Hàn Ba cũng run rẩy: “Nam ca có thể phát ra thanh âm như

vậy sao?” Điền Vĩ đập nửa nhịp: “Không có khả năng a!”, Cho dù là giọng nữ của La Ngạn, cũng không có mùi vị nồng đậm như vậy, hoàn toàn giống hết giọng nói của sư phụ Lý Tiêu!”

“Có thể là Lý Tiêu Tiêu đã hoàn hồn, cũng là trong khoảnh khắc này, phỏ ca lên cao. Bách Biến Tinh Quân ngẩng đầu lên như khóc lóc: “Trên người người có mùi nước hoa của cô ấy!” “Là tội danh của mũi ta!” “Không nên người thấy cái đẹp của cô ấy!” “Lai sạch tất cả cùng người ngủ!” Có một câu: “Trong thời đại cuồng phong độ kiếp trước, nước hoa sẽ có độ.”,

Nam ca căn bản không thể dùng tiếng rên rỉ thô lỗ hát! Thậm chí đối với rất nhiều ca sĩ nữ mà nói, độ khó không thấp là vì điều này thật sự quá cao! Hết lần này tới lần khác, Bách Biến Tinh Quân có thể hát! Vừa mới bắt đầu tất cả mọi người đều nhận định là ca sĩ ca ca bách biến tinh quân, giờ phút này dùng giọng hát của Lý Tiêu hát như vậy! Còn chưa chấm dứt bài hát. Theo hơi ngừng lại, Bách Biến Tinh Quân lại lần nữa kéo giọng hát sau dài sang sảng: “Trên người người có mùi nước hoa của cô ấy!” “Là người tặng cho tự ti!” “Người muốn yêu quá hoàn mỹ!” Ta vĩnh viễn không học được!” Người xem nhin được hét lên!”, Có người càng trực tiếp đứng dậy, Bách Biến Tinh Quân dùng giọng của Lý Tiêu giết tới điên rồi! Người xem cũng điên rồi! Thật ra sự rung động của bản thân bài hát này, thật sự không đến trình độ như thế, nhưng khi Bách Biến Tinh Quân dùng thanh âm của Lý Tiêu biểu diễn bài hát này, phối hợp với bản thân bài này, trực tiếp kích thích tất cả mọi người xem đến toàn thân tê dại! “Ta trích lão thiên gia a!” “Làm thế nào vậy!” “Người của ta quá không hợp thói thường!” Đây là giọng của Lý Tiêu a!, Bách Biến Tinh Quân thậm chí còn có thể bắt chước giọng nói của nữ nhân! “Có thể Bách Biến Tinh Quân chính là nữ nhân hay không!” “Chỉ là lúc trước chúng ta đã vào nghề trước, vô ý thức cho rằng nàng là nam nhân?” “Đừng quên “Chân thanh am am am am có một nữ ca, có thể phát ra âm thanh của nam nhân!” “Bách Biến Tinh Quân thư hùng không thể phân biệt!” Ca sĩ che mặt khác nghe được càng nhiều, càng dễ dàng đoán được thanh âm của đối phương, dù sao liên tục ca khúc luôn luôn có lộ tẩy. Chỉ có Bách Biến Tinh Quân này, chẳng những thân phận càng ngày càng rõ ràng!, Ngược lại càng thêm khó phân biệt mê ly, trận này càng làm cho người xem không thể phân biệt giới tính cơ bản nhất! Ai dám nói Bách Biến Tinh Quân nhất định là nam

nhân chứ? Không ai dám nói a! Nam nhân nào có thể hát giọng của Lý Tiêu chứ? Mà bản thân Lý Tiêu Tiêu có chút choáng váng đầu óc, trời đất quay cuồng. Giống như trên đài là Lý Tiêu Tiêu phân biệt của mình vậy? Thậm chí Lý Tiêu cảm thấy mình chưa chắc đã có thể phát huy thành như vậy. Ca ca này quá độc ác! Nữ nhân chưa từng hôn nhân mấy lần mà có thể hát đến trình độ này sao? "... hậu đài, dưới mặt nạ của con ếch hoàng tử Chu Hàn tẫn, cảm giác mình như đang lặn xuống biển sâu, hoảng hốt. Ngay cả Bách Biến Tinh Quân phát ra thanh âm giống như đúc, cũng có chút không nghe rõ ràng. Lúc này vương tử ếch ngồi đáy giếng, giờ phút này mới chính thức hiểu được hàm nghĩa chân chính của "Bách Biến". Có thể biến thành lão bà của các người dám tin sao? Còn ca sĩ đặc biệt này nữa sao?, Bách Biến Tinh Quân dùng thanh âm của Lý Tiêu xưng lên. Chu Hàn nghe xong, hình như là Lý Tiêu khoe tên cận bã này đang ở bên ngoài tìm nữ nhân! Ta không có! Trên người ta nào có mùi nước hoa của nữ nhân nào khác chứ! A! Cái tên Bách Biến Tinh Quân này là nam hay nữ đó! Rốt cuộc ta cũng không sao cả! Ác hại thế nào ta cũng không bỏ qua, như thế nào ngay cả lão bà của ta cũng không bỏ qua!... Ở bên cạnh, Trương Hi Dương đẩy vế mặt mộng bức! Bách Biến Tinh Quân rốt cuộc phát ra loại thanh âm thứ tư! Trước đó, tất cả mọi người đều đang chờ mong, nếu tên này phát ra loại thanh âm thứ tư, có phải là bản âm của hắn hay không... Được thôi! loại thanh âm thứ tư này phát ra, nhưng kẻ ngốc mới tin đây là bản âm của nha hoàn đây., Rõ ràng đây là giọng nói của Lý Tiêu! Nam nhân mà cũng có thể bắt chước! Nữ nhân này cũng có thể bắt chước!? Hay là nói tên lừa hàng này thật sự là nữ nhân!... ở cách vách. Do quá khiếp sợ nên bầy chim đã đứng lên, mặt gằn như dán hết lên tivi! "Ta không nghe nhầm chứ?" Dưới mặt nạ của bầy chim vải vóc, rõ ràng là mặt của La Ngạn, chỉ là cơ bắp của bộ mặt này giờ phút này đều xoắn xuýt cùng nhau!" "Ta cũng có thể bắt chước được giọng của Lý Tiêu lão sư, nhưng tuyệt đối không làm được loại độ tương tự này..." Nếu Bách Biến Tinh Quân vốn là nữ nhân? Vậy quá đáng sợ! Nếu Bách Biến Tinh Quân chính là nam nhân? Móa, cái đó vẫn là đáng sợ! Rốt cuộc đây là yêu nghiệt ở đâu ra vậy... Trên sân khấu, Bách Biến Tinh Quân sắp khóc." Mùi nước trên người nàng ta sắp nở rồi., "Là người tự ban cho tự ti, nếu người yêu quá hoàn mỹ, ta vĩnh

viễn sẽ không học đâu...” Đây là cảm giác hát, hát được tới tận linh hồn, ngay cả một câu hát cuối cùng cũng phun ra, giọng nói của Bách Biến Tinh Quân có chút nghẹn ngào: “Ta viễn viễn... sẽ không học được sao? “Được thôi, không biết thật đúng là tướng Bách Biến Tinh Quân là nữ nhân bị thương tôn đó! Người xem cũng vỡ vụn theo! Duy chỉ có mấy người Lý Tiêu Tiêu có hạn đang trợn tròn mắt! Lý Tiêu Tiêu không tin đây là sự thật, Rặc mùi thơm vừa đọc sách vừa mê hoặc. Nữ nhân si si si si mê mê, chắc chắn là một ca sĩ giống như La Ngạn, cho nên mới có thể lấy thân nam nhân làm nữ... La Ngạn! Lý Tiêu mắt mở lớn hơn! La Ngạn, đừng giả bộ với ta là người, ta biết đấy!”

Chương 352: La Ngạn: Nơi này cũng có thể mở được sao? Thường ngôn đạo bệnh nan y, hiện giờ Lý Tiêu đang mò mẫm nhìn ai cũng thấy ai cũng giống như “Hung thủ”, dù sao trong đám nam ca ca trong Tần Châu nhạc sĩ, trong ấn tượng của nàng ta chỉ có La Ngạn có thể đạt được trình độ này, mặc dù giọng nói này không giống với La Ngạn, trình độ thể hiện công thuật cũng cao hơn La Ngạn, nhưng ai bảo nàng ta thật sự không thể tưởng tượng ra được lựa chọn khác?

Hiện trường.

Âm nhạc ngừng lại.

Phối bài kết thúc.

Hiện trường cực kỳ yên tĩnh, vài giây sau tiếng vỗ tay mới vang lên, vô cùng nhiệt liệt, người xem điên cuồng gào lên:

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Bách Biến Tinh Quân!”

Đây là một sân khấu nổ tung, Bách Biến Tinh Quân dùng thanh âm của Lý Tiêu, chấn kinh tất cả mọi người, thân phận của hắn càng thêm khó bề phân biệt!

“Rốt cuộc là ai!”

“Bách Biến Tinh Quân là nam hay nữ!”

“Nếu là nữ ca, vậy sao lúc trước hắn có thể bắt chước giọng nam ca nhiều như vậy... Nhưng nếu là nữ ca, làm sao có thể

bắt chước được giọng của Lý Tiêu!”

“Chẳng lẽ hẳn là La Ngạn!?”

“La Ngạn xưng công không lợi hại như vậy chứ?”

“Bồ Cốc điều mới là La Ngạn sao?”

“Nhưng không loại trừ khả năng Bách Biến Tinh Quân là La Ngạn!”

“Cách loại trừ chỉ có La Ngạn mới miễn cưỡng phù hợp điều kiện!”

“Dù sao ta cũng thiên về Bách Biến Tinh Quân là nam ca. Một nữ nhân có vóc dáng không giống nữ tử. Nữ tử bình thường không thể cao như vậy, trừ phi hẳn mặc tăng thêm giày, thứ hai là trước mặt hẳn đều là tiếng nam ca...”

Tiếng vỗ tay bùng nổ, trong vô số tiếng thảo luận!

Người xem chưa bao giờ giống lúc này, hiếu kỳ thân phận Bách Biến Tinh Quân như vậy!

Độ tò mò này đã hoàn toàn vượt qua mức độ tò mò đối với thân phận ca sĩ bịt mặt khác!

Đánh giá đoàn hầu như là tất cả đứng dậy!

Anh Vĩ cao giọng hô: “Lý Tiêu lão sư là ngài sao??”

“Ta ở đây à!” Mặc dù biết Anh Vĩ đang nói đùa, nhưng Lý Tiêu vẫn không nhịn được có chút tức giận: “Đây là đồ giả mạo!”

“Khó mà nói được.”

Anh Vĩ cười ha hả nói: “Ta bây giờ đang hoài nghi trên đài mới thật sự là Lý Tiêu lão sư, ngài có thể là tỷ tỷ song bào thai hoặc là muội muội song sinh của Lý Tiêu lão sư không?”

Lý Tiêu trợn trắng mắt.

Mọi người ở hiện trường cười lớn!

Hàn Ba nói: “Không phải bản thân Lý Tiêu lão sư, nhưng vóc người cho dù có nhìn thế nào cũng là nam nhân, cái này cho dù có che mặt cũng không thể che giấu được, cho nên ngài là La Ngạn lão sư?”

“Không phải!”

Điền Vĩ liên tục lắc đầu nói: “Ta và La Ngạn rất quen thuộc, La Ngạn không có chiều cao này, trừ phi hắn mang giày tăng cao, hoặc là lão sư Bách Biến Tinh Quân ngài đem giày cởi ra nhìn xem?”

Bách Biến Tinh Quân: “...”

Lý Tiêu phân tích: “Khẳng định là nam, tên tương đối nam hoá, đặc biệt là chữ “Quân” này...”

Được rồi.

Lý Tiêu vẫn cố gắng bình tĩnh, thật ra nàng càng muốn “Người rốt cuộc là ai? “Chẳng phải” hay sao.

“Hoặc là như vậy đi.”

Hoàng Lập cười nói: “Bách Biến Tinh Quân ngài lại bạo một cái tin tức chân thật, bằng không chúng ta thật không có chỗ để đoán a, không bằng ta thay mọi người hỏi một vấn đề a, ngài năm nay bốn mươi tuổi sao?”

Tuổi này cũng không phải là tùy tiện nói ra.

Bởi vì Bách Biến Tinh Quân niệm công phi thường tốt.

Cá nhân Hoàng Lập cảm giác không sai biệt lắm có trình độ gần gũi với ca vương ca!

Mà nhạc đàn đạt tới trình độ này, ít nhất phải ba bốn mươi tuổi trở lên!

“Không đến bốn mươi.”

Bách Biến Tinh Quân trả lời như vậy.

Hai mươi tuổi nha.

Đúng là không tới bốn mươi.

Lời này vừa nói ra, người xem điên cuồng như ong vỡ tổ.

Không tới bốn mươi tuổi?

Toàn bộ ca sĩ hơn bốn mươi tuổi không cần đoán cũng biết!

Chỉ với điểm ấy, căn bản không đủ để thu nhỏ phạm vi quá nhiều a, ngược lại La Ngạn cũng không đến bốn mươi...

Cho dù tất cả mọi người không quá tin tưởng Bách Biến Tinh Quân là La Ngạn!

Chỉ là thật sự không đoán được người khác!

Hoàng Lập cười nói: “Chắc hẳn các vị lão sư đều choáng rồi chứ, thật ra ta bây giờ cũng choáng váng.”

Lý Tiêu bĩu môi: “Ta đi xử lý La Ngạn trước.”

Hàn Ba cười to: “Cái nòi này để La Ngạn cống trước đi!”

Điền Vĩ cũng cười: “La Ngạn lão sư vất vả một chút, ai bảo người hiện tại hiềm nghi chứ? Phải phối hợp bọn ta cảnh sát công tác mà!”

Anh Vĩ vui vẻ nói: “Đêm nay phái Chu Ca Vương cùng Trương Ca Vương thăm vấn La Ngạn đi!”

Mấy người này kẻ xướng người hoạ.

Vậy mà cưỡng ép quăng nòi lên đầu La Ngạn!

Ở phía sau đài.

La Ngạn dưới mặt nạ bấy giờ nghe được lời này, trực tiếp tái mặt rồi!

Không phải!

Thế mà cũng đánh được ta?

La Ngạn lúc trước còn tìm hiểu kỹ hơn, bởi vì mọi người hoài nghi Bách Biến Tinh Quân chính là Lâm Thủ Không, kết quả Chu Hàn và Trương Hi Dương trực tiếp bắt giữ hắn!

Còn chụp ảnh phát sinh động thái.

Lẽ nào mình cũng bị hai vị ca vương bắt giữ?

Đó? Mọi người cứ như bị kẹp người vậy? Ờ Minh đó không phải là ta sao!

Không thể có nam ca có thể phát ra tiếng nữ ca là chính ta!

Các người rốt cuộc là muốn nắm lấy Bách Biến Tinh Quân, một chút hiềm nghi cũng không tha à?

Loại cảm giác này giống như là:

Rõ ràng mọi người đều biết, Bách Biến Tinh Quân đang mô phỏng theo “Thủ pháp gây án”, mạnh mẽ ném một cái nôi tới.

Nhưng mọi người vẫn gài bẫy hết rồi!

Dù sao miễn cưỡng cũng là manh mối nha.

Hoàng Lập trêu chọc: “La Ngạn lão sư được đánh giá là bị hại, sư phụ Bách Biến Tinh Quân ngài làm như vậy, nếu nhạc đàn thật sự ai cũng phải tự lo cho mình, hoặc ngài nên thừa nhận mình là nữ ca đi.”

“Cũng có loại khả năng này.”

Bách Biến Tinh Quân cố ý dùng giọng nói của Lý Tiêu nói.

Lý Tiêu lập tức vỗ đùi điên cuồng: “Ai da, người làm gì đó!”

Năng lực mô phỏng của gia hỏa này, vô luận cảm thụ bao nhiêu lần đều cảm thấy kinh người!

Trong bầu không khí vui vẻ.

Hoàng Lập cười nói: “Như vậy kế tiếp chính là khâu bỏ phiếu mà mọi người quan tâm nhất, cuối cùng bài danh của bản kỳ là như thế nào, để cho chúng ta mỗi mắt mong chờ đi.”

Người xem đã đưa ra vé.

Lâm Tri Bạch cũng trở lại phòng nghỉ.

Màn hình lớn trên sân khấu hiện trường.

Số vé của mấy vị ca sĩ lấy hình vẽ cột để thể hiện.

Sưu sưu sưu, mấy cây cột đại diện số vé không ngừng dài ra.

Rốt cuộc!

Kết quả thành công!

Hạng nhất của vé số:

Bách Biến Tinh Quân!

Đây là lần thứ hai Lâm Tri lấy được thứ hạng đứng đầu trên sân khấu của Bài Ca Vương Huy!

Thứ hai là Tàng Kinh.

Thứ ba là ếch vương tử.

Thứ tư là bày bày cóc điều.

Mắt thấy bài danh này, tại hiện trường một lần nữa vỗ tay như thủy triều!

Cũng chính trong tràng vỗ tay này, Hoàng Lập cười mở miệng nói: “Chúc mừng Bách Biến Tinh Quân lão sư bắt đứng thứ nhất của vòng này, bất tri bất giác tiết mục của chúng ta cũng lục soát đến kỳ thứ ba, cũng đã đến lúc cùng giới thiệu cho mọi người một chút tiết mục cuối cùng của chúng ta rồi!”

Người xem sững sờ.

Cách chơi cuối cùng?

Lúc này mới tiến hành tới kỳ thứ ba sao?

Sao lại giới thiệu cách chơi cuối cùng vậy?

Đến khi Hoàng Lập giải thích: “Huyền Mông Vương Ca Cương chia làm ba bộ phận, theo thứ tự là đội đỏ, lựa chọn ra ba phân đội lam, cùng với ba bộ phận quyết đấu của Hồng Lam Ca vương. Trước mắt chúng ta đang tiến hành cuộc thi, tuyển chọn nhóm thứ năm, tổng cộng là nội dung năm, trước mắt đã tiến hành đến kỳ thứ ba rồi, như vậy cuối cùng hội sẽ chọn ra sáu ca sĩ đại diện cho đại biểu hồng đội, kỳ thứ sáu đến kỳ thứ mười là một phần, thứ mười chính thức là Hồng Lam Ca Vương tranh bá!”

Thì ra là thế.

Lần này mọi người đã hiểu.

Chế tạo này là để cho càng nhiều ca sĩ tham dự vào!

Bất quá thi đấu tuyển chọn Hồng đội đặc sắc như thế, liên tiếp hiện ra Tàng Chân, ếch vương tử cùng với Bách Biến Tinh Quân là tuyển thủ có thực lực siêu cường.

Đến đợt thứ sáu bắt đầu tuyển chọn đội lam, còn có thể tuyển thủ đỉnh cấp như vậy xuất hiện sao?

Nếu như không có tuyển thủ đỉnh cấp cùng trình độ, vậy chẳng phải sẽ bị đội đỏ này đánh sao?

“Mọi người yên tâm.”

Hoàng Lập như đoán được suy nghĩ của mọi người, cười nói: “Đám ca sĩ mặc áo đỏ thực lực rất mạnh, nhưng thực lực của cả đội lam cũng không kém. Mặc dù ta không biết cụ thể ca sĩ nào có thể tham gia thi đấu của đại đội lam, nhưng căn cứ vào tình báo nội bộ, nghe nói đội lam có thể có nhân vật cấp bậc ca vương và ca hậu!”

Ca Vương?

Ca hậu?

Người xem hưng phấn mở to hai mắt nhìn, tiếng hoan hô vang lên một hồi, nói như vậy thực lực của lam đội, có thể còn kinh khủng hơn cả hồng đội!

Trên sân khấu.

Hoàng Lập còn đang giới thiệu.

“Trận tuyển chọn màu lam sẽ bắt đầu từ kỳ thứ sáu, kỳ thứ tư và kỳ thứ năm vẫn như cũ là đội đỏ tuyển chọn, cho nên thời thường đoàn Gia Tân tạm thời sẽ không thay đổi, đợi đến khi đổi bắt đầu đổi đổi sang gia, thời điểm bình phán của chúng ta cũng sẽ đổi một nhóm.”

...

Nhà nghỉ.

Dưới mặt nạ của vương tử ếch.

Chu Hàn nở một nụ cười tự tin.

Đội lam, có ca vương ca?

Vậy thì thế nào? Ai còn không phải là siêu một tuyển sao? Bất quá cái giày vò này sẽ không phải là tiết tấu để mình cùng Bách Biến Tinh Quân làm đồng đội đấy chứ?

Mo Mo!

Gia hỏa này chính là một cái hố to a!

Đừng có đến lúc đó lại làm đồng đội còn lừa ta!

...

Sát vách.

Dưới mặt nạ Tàng Kinh.

Trương Hi Dương cảm thấy không kinh ngạc.

Ca ca cấp bậc ca sĩ hậu ca ca đều có tín niệm vô địch, đều là vương giả đi ra từ ca đàn Tần Châu mưa gió mưa gió, ai sợ ai!

Mình và ếch xanh vương tử, đội lam tuyệt đối không chiếm được tiện nghi!

Hướng hồ đội đỏ còn có Bách Biến Tinh Quân!

Nói không chừng Bách Biến Tinh Quân có thể sẽ trở thành ác mộng của cả đội Lam nhỉ?

Đây là thần đao siêu cấp, có chuyện gì xảy ra trên người hắn cũng không lạ, chỉ hy vọng lúc đó Bách Biến Tinh Quân lừa đối thủ là được, bỏ qua đám đồng đội đội đỏ.

...

Lại sát vách.

Bồ Cốc điều áp lực lớn như núi.

Hóa ra ta là đội đỏ?

Kế tiếp còn đội lam nữa sao?

Đội lam thậm chí có cả Hậu Vương Ca trần giữ?

Đây mẹ nó là tình huống gì vậy? Mục tiêu không có khả năng không biết tầm quan trọng của thế giới này. Nếu như đội lam có hơn một đường Nữ ca tọa trấn, vậy chỉ có thể nói rõ bên phía đội đỏ, tỉ lệ lớn cũng có siêu nhất tuyến Nữ ca tọa trấn!

Là ai?

Tàng Kinh?

Quắc hoang vương tử?

Hoặc là Bách Biến Tinh Quân?

Ta mẹ nó tham gia đến cùng là trận đấu cấp bậc gì a, đây cùng Chủ Bằng hảo thanh âm căn bản không cùng cấp bậc a!

...

Lại ở bên cạnh.

Sở Lưu đau trứng.

Mình liêu mạng lưu lại cái gì a?

Đối với bản thân mà nói, tiết mục này quả thực là đầm rồng hang hổ!

Cao thủ quá nhiều!

Ngay cả một tuyển chọn đội đỏ mà mình cũng phải gặp khó khăn!

Lại đánh với đội Lam?

Có đội ngũ lam ca vương ca tọa trấn?

Hoặc là ta hạ kỳ hay là bị loại đi!

...

Phòng nghỉ Bách Biến Tinh Quân.

Lâm Tri Bạch hơi nhú mày.

Mục đích này Lâm Tri Bạch chỉ cung cấp khuôn mẫu sáng tác.

Bởi vì Lâm Tri Bạch muốn đích thân dự thi nên quy tắc cụ thể là giao cho tổ tiết mục sắp xếp thiết kế.

Chỉ là Lâm Tri Bạch thật không ngờ, chữ S đọc sách mà rồi rầm. Khả năng ảo thuật. Sở bà này chơi với đám người kia lớn như vậy, sau này còn phải đối kháng với Hồng Lam.

Nhưng tin tức này không tồi.

Bởi vì điều này có nghĩa là tháng sau mình có thể nghỉ ngơi.

Đội đến khi đội lam kết thúc tuyển chọn, lại cùng người của đội đỏ lên sân khấu cạnh tranh với đội K và đội K?

Cũng tốt.

Như vậy có thể chuẩn bị thêm một số ca khúc.

Về phần ca vương ca gì đó, Lâm Tri Bạch thật ra không lo lắng, dù sao hiện tại hắn cũng là trình độ cấp ca vương, còn có chi phí phụ trợ.

—

【 số phận hỗn loạn, tối hôm qua ngủ thiếp đi, thay đổi trật tự, tiếp tục viết ~ phía dưới đề cử một quyển sách mới cho bạn thân ~

Hiển tế một quyển sách mới! Thích vụ sư Lưu Hòa mô phỏng
có thể nhìn xem ~

(Bản chương xong)

Chương 353: Câu chuyện của sói!

Chương 354

Đảo mắt.

Lại là lục soát.

Buổi tối hôm đó.

Thời kỳ thứ ba Minh Diện Ca Vương Hề Hề Khinh!

Trải qua hai giai đoạn trước nhiệt độ lên men, Mông Mông Diện Vương kỳ thứ ba trình độ quan tâm cao hơn, Tần Châu tổng nhiệt độ trên bảng xếp hạng, ảnh hưởng tiết mục này đã hoàn toàn đạt đến tiêu chuẩn hiện tượng, các đề tài hot ở Cục Quang Đài liên tiếp không ngừng, dẫn theo rất nhiều người bình thường không chú ý đến tổng nghệ đều bị hấp dẫn vào!

“A a a!”

“Lại bắt đầu rồi!”

“Vòng thứ nhất là Sở Lưu Hương đối trận với vương tử ếch?”

“Sở lưu hương thật mạnh a!”

“Tên này là ca sĩ nào?”

“Cảm giác vương tử ếch có chút khó khăn.”

“Phốc!”

“Con ếch vương tử thắng rồi!?”

“Bài này cũng quá tự nỗ đi!”

” ếch vương tử đây là ca công hát cấp bậc Vương, hẳn sẽ không phải thật sự là Chu Hàn Tấn chứ, nếu là Chu Ca Vương thì hợp lý!”

Trận K dạo đầu.

Người xem trên thận trên các loại tuyến tăng vọt!

...

Mà so với trận đầu.

Trận thứ hai của Ma quỷ ngư đối trận với Bách Biến Tinh Quân, lại chủ yếu là đánh một tiết mục hiệu!

“A!”

“Thanh âm của Ma quỷ ngư!”

“Là thanh âm cùi bắp của Lâm Thủ Nhất!”

“Mẹ kiếp!”

“Hai tên Lâm Thủ Không!?”

“Ta xong rồi, đầu óc ta đã có cái gì, hai cái này ai là Lâm Thủ Tắc a!”

“Bách Biến Tinh Quân muốn chọc ta cười chết mất tiết tấu, vậy mà bài hát này lại gọi ta là Nang, Ngư!”

“Lượn hót với ma quỷ ngư ta là một con cá trích?”

“Ha ha ha ha ha ha, mặc dù sân khấu của Bách Biến Tinh Quân không phải loại đặc biệt nổi, nhưng ta thích xem tiết mục này quả thật vô địch.”

...

Cứ như vậy, hết đợt lượt lượt, cuối cùng giai đoạn trước cũng kết thúc, giao diện ma quỷ ngư, tiết mục càng có hiệu quả lớn hơn!

“Phốc!”

“Lâm Thủ Không!?”

“Ma quỷ ngư thật sự là vòng tay a!”

“Bách Biến Tinh Quân quả nhiên là lỗ đít lớn!”

“Ha ha ha ha, vòng tay Bách Biến Tinh Quân nguời hại thật thâm, nguời ta bởi vì nguời mà bị hai ca vương Trương Hi Dương của Chu Hàn bắt trói!”

“Oắc oan thiên cổ!”

“Nguời nói? Mễ Tư Nghiệp Nạp? Âm, sao còn giả bộ đến chính chủ rồi!”

“Bang sóng thủ trạc này là bị ép phải rửa mặt a, nếu không bóc mặt ra thì thật sự không bỏ xuống được!”

“Bách Biến Tinh Quân làm cho Hán Diêu Diện Vương biến thành tiết mục hài kịch hay!”

Người xem đều bật cười.

Chẳng qua càng đặc sắc vĩnh viễn là hạ kỳ!

Bởi vì Mông Diện Vương Minh mỗi kỳ đều chia làm cao thấp pháp hành.

...

Trong kỳ hạn thứ ba.

Khi Bách Biến Tinh Quân dùng thanh âm của Lý Tiêu biểu diễn bức tranh nước hoa có độ, toàn bộ cao trào lớn nhất kỳ thứ ba mới chính thức đến!

“Má ơi!”

“???????”

“Đây là giọng của Lý Tiêu!”

“Hóa ra Bách Biến Tinh Quân là nữ nhân!?”

“Hắn nhất định là nam, nhưng thanh âm này xảy ra chuyện gì vậy, đây là La Ngạn cùng giọng sao?”

“La Ngạn cũng không thể bắt chước được Bách Biến Tinh Quân a!”

“Hơn nữa nói về ca công, ta cảm giác Bách Biến Tinh Quân cũng mạnh hơn La Ngạn, đây là trình độ ca hậu cấp bậc a?”

“Chắc chắn không phải La Ngạn!”

“Nhưng La Ngạn nhất định phải gánh tội thay ha ha ha, hiện tại đám người này thà giết nhầm một vạn cũng không bỏ sót một ai! Ta nghi ngờ đợt này của Bách Biến Tinh Quân chính là cố ý lừa hắn!”

“La Ngạn đáng thương!”

“Không ngờ lại bị Bách Biến Tinh Quân để mắt tới!”

“Không chỉ là âm thanh, bài hát này cũng dễ nghe rồi, đặc biệt có cảm giác, đặc biệt là đoạn cao trào trên người người có mùi nước hoa của nàng!”

“Lý Tiêu kinh ngạc!”

Bách Biến Tinh Quân dùng thanh âm của Lý Tiêu trình diễn tấu “Khoai” nước hoa có độc, ống kính tụ lại các loại tiêu điều Lý Tiêu, mỗi phản ứng của nàng đều bị bắt giữ, vẻ mặt ngơ ngác ai nhìn cũng nhin không được muốn cười!

...

Trong nhà.

Lâm Tri Bạch cũng ở cùng người nhà nhìn Mông Mông Vương kỳ này.

Lúc Bách Biến Tinh Quân hát bài gì đó, người nhà chỉ cười to không thôi, nhưng đứng đầu lần thứ hai không chỉ khiến người ta muốn cười thôi đâu!

Bài ca này...

Ánh mắt Lâm Hi như điện: “Trình độ của Bách Biến Tinh Quân tuyệt đối không phải người bình thường, chờ hấn bộc lộ ra mặt, bất kể là ai, ta nhất định phải nghĩ biện pháp kéo hấn đến thân thoại của chúng ta!”

“Phòng chừng không chỉ mình ngươi có chủ ý này.”

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Bách Biến Tinh Quân phòng chừng hiện tại đã thành đối tượng mà các công ty giải trí lớn của Tân Châu muốn đào được!”

Mẹ nuôi là một quý tài số lượng, ông ta búng ngón tay nói: “Đào được Bách Biến Tinh Quân có phải cũng như đồng thời sở hữu một vị Chu Hàn tấn, một người là Trương Hi Dương và một Lý Tiêu không?”

“Còn có Lâm Thủ Bút đưa tặng đấy.”

Cha cười bổ sung, ngay cả ông ta cũng thành người xem tiết mục sắt này, cảm giác so với phim truy tung còn thú vị hơn.

Hơn nữa không biết vì cái gì.

Lâm Đông luôn cảm giác Bách Biến Tinh Quân làm cho mình cảm thấy thân thiết khó hiểu, nhin không được thích.

“Có thể do hình tượng Bách Biến Tinh Quân này tương đối dễ thương?”

Cha thì nghĩ như vậy, mặc dù mặt nạ trắng của Bách Biến Tinh Quân căn bản không có nguyên tố gây cười.

...

Đúng là Bách Biến Tinh Quân rất được lòng, không hề cảm thấy vui mừng.

Mà ở những hành động hồ người khác, thì đúng là giải trí bình thường của người giải trí thì cuối cùng còn giải trí chính mình nữa!

Trên mạng lưới.

Trong số những người có nhân khí của Cát Diện Ca Vương.

Độ yêu thích của Bách Biến Tinh Quân lại lần nữa ngời vừng vị trí đệ nhất!

Nếu như nói lúc trước Bách Biến Tinh Quân đứng thứ nhất, bởi vì tất cả mọi người cho rằng hắn là Trương Hi Dương, dẫn đến Trương Hi Dương phát lực.

Vậy thì lần này.

Bách Biến Tinh Quân đứng đầu, chính là vì có rất nhiều người xem trong lòng, ưa thích bản thân Bách Biến Tinh Quân này!

Bất kể hắn là ai!

“Cứ theo tiết tấu này, Bách Biến Tinh Quân mở ra mặt tuyệt đối khiến người ta tức muốn nổ tung a!”

“Cũng có thể sẽ bị nổ tung!”

“Dù sao hắn cũng khiêu khích hai vị ca vương.”

“Ha ha ha ha, còn có Lâm Thủ Vô Kiệt và La Ngạn cũng sẽ không bỏ qua hắn!”

“Nghe tiết mục nói cuộc đối kháng cuối cùng Hồng Lam hình như có chút thú vị a, có chút chờ mong tiêu đội màu lam bên kia biểu hiện!”

“Nhưng ta còn muốn nhìn Bách Biến Tinh Quân!”

“Không có chuyện gì đâu nhi, chờ đến khi đội ngũ Lam kết thúc cuộc thi, Bách Biến Tinh Quân sẽ tham gia cuộc thi đấu của Hồng Lam!”

“Quý trọng hai kỳ tiếp theo đi!”

“Sau hai kỳ, ít nhất là hơn một tháng không thể nhìn thấy bọn Bách Biến Tinh Quân!”

Người xem vậy mà không bỏ qua!

Qua kỳ ba, mọi người đã có tình cảm với đám người Mông Diện, đặc biệt là Bách Biến Tinh Quân!

Bởi vì sự tồn tại của Bách Biến Tinh Quân.

Điều mà mọi người quan tâm nhất, thậm chí không phải xếp hạng mỗi kỳ thi đấu, bởi vì có Bách Biến Tinh Quân tham dự, vui sướng mới là quan trọng!

...

Bách Biến Tinh Quân quả thật quá vui vẻ!

Làm cho người xem cũng vui vẻ theo!

Bất quá vui sướng của mọi người, hiển nhiên được xây dựng trên ” Thống khổ” của một số người bị hỏ!

Ngày ngày hôm sau khi thời gian thứ ba Đế Pháp.

Trên mạng lại xuất hiện một khối lực soát nóng hổi.

Chiêm La Ngạn Lặc xặc.

Các bạn trên mạng đưa ra đề tài, lập tức cười đến ngửa trước khép lại!

Hóa ra Chu Hàn và Trương Hi Dương lại xuất động, thậm chí ngay cả Lý Tiêu cũng trở thành đồng đội của hai người!

Hai vị ca vương này cùng với một ca sau, trực tiếp tìm được La Ngạn, ba người vây quanh La Ngạn vỗ một tấm hợp chiếu!

Trong quá trình kết hợp.

La Ngạn ngồi xổm, hai tay ôm đầu, run lẩy bẩy.

Trương Hi Dương, Chu Hàn và Lý Tiêu thì vẻ mặt chăm chú, hung thần ác sát nhìn chăm chăm đối phương.

Bốn người đều tự động hình đưa lên tờ hình này.

Trương Hi Dương: “Trong cung điện nghiêm hình, hình như lại bắt nhầm người.”

Chu Hàn tất: “Là người hiềm nghi rất phối hợp, có lẽ Bách Biến Tinh Quân là một người khác.”

Lý Tiêu: “Ta nhất định sẽ bắt được Bách Biến Tinh Quân!”

La Ngạn: “Ca đàn mạnh mẽ cầu sinh buông tha!”

Đương nhiên tất cả mọi người đều biết, đây là bốn người cố ý trêu chọc bạn trên mạng, nhưng thấy một màn này vẫn cảm thấy đặc biệt thú vị!

“Thật thâm thúy!”

“Ha ha ha, La Ngạn Thực thâm!”

“Người bị hại mới vẫn xuất hiện rồi!”

“La Ngạn: Nếu ta có bản lĩnh Bách Biến Tinh Quân, người có thể đoạt quán quân với Hàn Ba?”

“Phụt, La Ngạn còn thâm hơn Lâm Thủ Nhất!”

“Bị người khác càng ngày càng nhiều, có điều cảm thấy hiệu suất phá án của ba người Chu Ca Vương và Trương Hi Dương, Lý Tiêu có chút thấp a (cẩu đầu).”

“Sau này Bách Biến Tinh Quân còn dám trở mặt không?”

“Tên này chắc chắn sẽ bị ca vương ca vây công sau màn giới!”

“Bách Biến Tinh Quân, tốt nhất là tự cầu nguyện mình thật sự là nữ ca. Đám ca vương kia còn có thể thương hương tiếc ngọc một chút (che miệng cười).”

Võng bạn đang chờ đợi.

Chờ Bách Biến Tinh Quân vạch mặt, khẳng định cũng sẽ bị như vậy “Bắt giữ”.

Đến lúc đó để Bách Biến Tinh Quân cũng hai tay ôm đầu lạnh run, bị ca vương ca vây quanh, tràng diện nhất định cực kỳ thú vị!

...

Phương diện truyền thông.

Tin tức gần đây cũng đều liên quan đến “Phúc Mông Vương Thương”!

Bách Biến Tinh Quân Thư Hùng không phân biệt được!

《 Lâm Thủ Không La Ngạn 》 lần lượt là Bách Biến Tinh Quân chịu tiếng xấu thay.

“Bách Biến Tinh Quân xác nhận là tin tức đã biết: Không phải ca vương, không vượt quá bốn mươi tuổi! “

Hồng Diện Vương Hồng Lam đối kháng?

Đội ” Thang Nguyệt Vương Lam” trấn giữ hậu phương Ca Vương ca?

Độ nóng của Bài Mông Diện Ca Vương đang vượt qua hảo âm lúc trước!

Quá khứ.

Tin tức giải trí nóng nhất, cơ bản đều xuất phát từ tam đại.

Sau khi từ Côn Bằng quật khởi, không ít tin tức không còn quan hệ gì với tam đại.

Điều này cũng chứng minh từ khía cạnh, lực ảnh hưởng của Dân Đề đối với giới giải trí ở Tần Châu càng ngày càng khoa trương!

...

Lâm Tri Bạch đương nhiên cũng nhìn La Ngạn nóng lòng, vụng cười tròn vện năm phút đồng hồ, trực tiếp cười trừ.

Đây là lần đầu tiên La Ngạn hot top thứ nhất!

Tuy cách thức rất hiếm thấy nhưng vô số hoa văn nở rộ, một kiện mỹ lệ tốt đẹp biết bao!

Phải biết rằng tại Tần Châu, muốn tìm kiếm hạng nhất cũng không phải là chuyện dễ dàng, đặc biệt là một minh tinh mới xuất đạo như La Ngạn.

Cho dù là Lâm Thủ Không, xuất đạo cũng đã ba năm.

Thời gian trước cũng là lần đầu tiên leo lên thứ nhất nóng bỏng. chip đọc sách cơ duyên, Hoan K hoa thiển. Khảo chủng vô danh.

Dù sao không phải ai cũng có thể để cho Bách Biến Tinh Quân hổ, cũng không phải ai cũng có thể không để cho một vị siêu nhất tuyến minh tinh xuất động bắt giữ.

Ngăn vện xem, là “Buồn cười” tốt.

Xem lâu dài, chính là chỗ tốt thật sự.

Sao sáng cần đề tài, dù cho siêu một đường cũng là như thế.

Bởi vì hai năm qua không ngừng đề tài, Chu Hàn và Trương Hi Dương bây giờ đã là một trong những ca vương nổi tiếng nhất Lam Tinh Ca Đoàn.

“Bất quá tiết mục đã có hiệu quả tiết mục quy đức...”

Lâm Tri Bạch cũng đang suy nghĩ, tiếp theo có cần dùng bản năng của mình hát hay không.

Y sẽ không lo lắng chuyện bị bại lộ, giống như chuyện “Sói mà đến”, chỉ cần mình bắt chước đủ nhiều, số lần khán giả cùng với những ca sĩ khác bị lừa là đủ rồi. Vậy thì cho dù mình thông qua một trận tranh tài, mọi người cũng sẽ cho rằng Bách Biến Tinh Quân đang bắt chước!

Chương 354: Lâm Chiêu Mục: “Không hổ là cháu trai ngoan của ta!” Hai ngày kế tiếp Lâm Tri Hoa không có lại đến chỗ đài truyền hình xổ số tập luyện, bởi vì trước đó hắn đã có không ít các ca khúc tập luyện tập, cũng đủ để ứng phó hai kỳ thi đấu tuyển chọn cuối cùng của đội đỏ, cho nên thời gian này không bằng chăm sóc người nhà cho tốt, dù sao cũng phải đến lúc nghỉ nghỉ đông nghỉ nha, có lẽ sẽ đến kỳ nghỉ đông điểm, đến kỳ thi hát ca ca Mông Diện Vương Gia cũng gần như kết thúc, đến lúc đó Lâm Tri ủng công phải đến Tề Châu khai thác thị trường, mặc dù đi tới cũng rất thuận tiện, nhưng chạy tới chạy lui cũng mệt người, cho nên có thể sẽ phân biệt dài một đoạn thời gian đây.”

Gần đây ca ca rất bận.

Thông thường không biết ngâm mình ở trong công ty.

Hóa ra là ca ca Nguyễn Cung vừa làm xong công việc mới vượt mọi chông gai đang ghi lại.

Lâm Tri Bạch lúc trước bảo Giang Thành cung cấp cho Lâm Thắng Thiên 《Thừa Phong Phá Lãng》, cũng thuận tiện giao tiết mục cùng cấp này cho ca ca.

Có Lăng tử châu ngọc ở phía trước.

Bên ngoài đối với ca ca vượt mọi chông gai của Nguyễn Cung thập phân mong đợi.

Dù sao đây cũng là tổng nghệ xuất phát từ sản phẩm Côn Bằng, đối tượng hợp tác vẫn là giải trí thần thoại.

Nữ truyền hình và video bảo thần thoại cũng vô cùng mong đợi đối với tiết mục này, bởi vì đây là tiết mục do tập đoàn nhà mình chế tác a, có thể ở trên tuyến đường của hệ thần thoại khô giáo và video video.

Nhưng mà rất nhanh.

Sự mong đợi của thần thoại đài và video đế quốc* liền thất bại.

Bởi vì Nguyễn Cung từ chối trao quyền cho Anh Hùng quảng đài truyền hình và truyền hình phong thư thần thoại theo.

Bên kia đài truyền hình và video tạp đồng kia tự nhiên rất tức giận, trực tiếp liền đến tổng bộ tập đoàn, cho rằng thần thoại giải trí và ca-roro và thần thoại video thường không phải một lòng. Đương nhiên đây cũng là sự thật, nhưng tổng bộ bên kia vẫn không dễ nhìn, không ít đại lão nội bộ tập đoàn bởi vậy mà sinh ra một chút bất mãn đối với thần thoại giải trí.

“Chúng ta cũng không có cách nào a...”

Giải trí thần thoại bên này đánh quá cực, “Nếu không đồng ý ý với ý kiến của Nguyễn Cung, bọn họ sẽ liều mạng vi phạm hện cũng sẽ đem bản quyền vượt mọi chông gai của ca ca “Thu hồi lại, vậy càng thêm giỏ trúc mức nước hết rồi.”

Hư giả thương chiến:

Cổ phiếu bán vào bán ra, cổ phần cổ phần chuyển nhượng, là cổ phiếu cổ phiếu của bọn họ, phái ra gián điệp buôn bán, hai bên ngồi ở trong văn phòng đấu đá, bày mưu tính kế sâu xa, quân đội không chiến mà không đấu!

Chính thức thương chiến:

Bình đài xã giao pháo khoa môi, so với ai lớn hơn nhiều.

Đồ chơi của Nguyễn Cung chính là thương chiến chân thật, dù sao chính là không được ủy quyền, các người là người một nhà cũng không được, ta hợp tác với lão tứ nhà các người, không có quan hệ gì với lão lão Nhị lão Tam nhà các người, lão tam nhà các người, logic ra một ân oán đơn giản thô bạo rõ ràng.

Hết lần này tới lần khác, tập đoàn thần thoại cũng không có cách nào.

Trừ phi sau khi giải trí thần thoại thì không được hợp tác với Nguyễn Cung nữa, đương nhiên trong quá trình này, ca ca Lâm Tri và Đường Đường của hắn thực ra là gánh chịu áp lực không nhỏ, một vài tập đoàn bất mãn cần phải có thành tích bổ sung.

“Thời thế khai thác thị trường Ngoại Châu nhất định phải được.”

Buổi tối hôm nay, cha mở miệng nói: “Nếu như thần thoại giải trí của chúng con ở Tề Châu làm thành tích, phía trên hẳn là sẽ không bắt được mâu thuẫn của chúng ta và Tỳ Uyên và Lát Ly Tư và tập đoàn làm văn, dù sao hạch tâm của công ty cầu là lợi ích.”

Nếu giải trí thần thoại và Phù Huê hợp tác kiếm nhiều tiền...

Cột thường của hệ thần bí và videoera đều chịu chút ủy khuất thì sao chứ?

Mà trọng trách này theo một ý nghĩa nào đó, cũng là đặt ở trên vai Lâm Tri Bạch, dù sao công ty hợp tư ở Tề Châu kia là hắn đến làm chỉ huy.

“Ta cam đoan sẽ để công ty hợp tài kiếm tiền.”

Lâm Tri Bạch vì muốn người nhà an tâm vỗ ngực bang bang.

Lâm Hi lại nhin không được nghĩ nhiều, “Dù sao cũng là công ty hợp tư a, chỉ sợ Nguyễn Cung và thần thoại giải trí không phải một lòng hoàn toàn.”

“Ta đến phối hợp.”

Lâm Tri Bạch tiếp tục kiến thiết tâm lý cho người nhà.

Đùa cái gì vậy, trước sau trái phải đều là người của ta, ai dám ngáng chân ai cút, mặc kệ Tỳ Hưu hay là thần thoại giải trí đều đối xử bình đẳng!

“Tự tin thế này, không hổ là nhi tử của ta.”

Mẹ nó cười cười, nhưng cũng không có nghi vấn gì, chuyện cung chiêu không liên quan. Chủ yếu là Lâm Tri Bạch ra khỏi

thần thoại xuất bản lớn như vậy còn thành công như vậy, đã đủ chứng minh năng lực của hắn rồi!

Lại nói tiếp.

Thật ra mẹ còn chưa yêu Lâm Tri Bạch, khi còn bé Lâm Tri biết trắng dễ động, có thứ gì cũng muốn thử, thích thú thích một cái sọt, nhưng phần lớn đều là ném trái là dừng, có ba phút có ý muốn nóng lên, là mẹ nuôi không có việc gì thúc giục hắn học cho tốt, ví dụ như đàn dương đặc ý nha, mỹ nữ chu đáo, họa pháp vân vân... đều là như thế, dù sao lúc Lâm Tri lười biếng mẹ sẽ ra mặt đốc thúc hắn nghiêm túc một chút, “Nếu đã như vậy? Đầu tiên học không thể bỏ dở nửa chừng, dù sao cũng phải học được chút thành quả.”

Hiện tại.

Bạch Đế danh tiếng vang vọng Tần Châu, ngoài miệng mẹ không nói gì, nhưng trong lòng rất kiêu ngạo, thậm chí cho rằng Lâm Tri Bạch có thành tựu hiện tại, có quan hệ nghiêm khắc với Lâm Tri Bạch khi nàng còn bé.

Mặc dù chỉ có Lâm Tri biết:

Thành tựu mà mình đạt được chủ yếu dựa vào hệ thống, nhưng mẹ hắn nghĩ như vậy cũng không thành vấn đề, dù sao những tài nghệ này của Lâm Tri Bạch, khi còn bé nhờ sự đốc thúc của mẹ, đã có rất nhiều ít người tạo dựng nền tảng cơ sở, thế nên mấy năm nay mình dùng thân phận của Bạch Đế thể hiện tài năng âm nhạc kinh khủng, thậm chí là tài năng thư pháp thi từ, người nhà tuy ngạc nhiên, nhưng cũng không thể hiểu nổi, những thứ này tốt xấu gì hắn cũng học được vài năm, không phải sao?

Cứ như vậy.

Cơm nước xong xuôi.

Lâm Tri Bạch trở lại phòng ngủ, sau khi suy nghĩ một chút, mở máy vi tính viết lên kịch bản, kịch bản này tên gọi là “Cửu phẩm quan tép riu”!

Hiển nhiên.

Lâm Tri Bạch đã bắt đầu chuẩn bị để khai thác thị trường Tề Châu.

phim điện ảnh Tề Châu rất tác chiến hài kịch, cho nên Lâm Tri Bạch và hệ thống thông định chế rất nhiều phim hài kịch kiếp trước của Hương Giang.

Mà nhắc tới phim hài kịch Hương Giang, Lâm Tri Bạch đầu tiên nhớ tới chính là Tinh gia ——

Vương Gia Gia hài kịch!

Mặc dù rất khó để tìm được một điện ảnh diễn viên như Tinh gia, nhưng Lâm Tri Bạch cảm thấy có thể thử xem, cho nên trước tiên vẫn nên viết ra kịch bản có mang tính đại biểu của Tinh gia đi.

Thế giới này rất lớn!

Hắn có thể chậm rãi tìm kiếm!

Lâm Tri Bạch đã để Giang Thành thu thập tư liệu cho Tề Châu, thậm chí là diễn viên đùa giỡn của Tần Châu.

Cho dù cuối cùng mình thật sự là tìm không được nhân tuyển thích hợp, chỉ có thể tìm ra một bộ phim Vũ Dư có thể tương đối gần với phong cách của Tinh Gia, cùng lắm thì hiệu quả cũng có thể chiết khấu thôi, phim Tinh Gia cho dù là hiệu quả giảm bớt, cũng không phải phim hài kịch bình thường có thể so sánh.

Ngoại trừ phim điện ảnh.

Lâm Tri Bạch còn có thể dùng âm nhạc đi mở rộng thị trường Tề Châu, nhưng âm nhạc không cần chuẩn bị quá sớm là được, hệ thống có thể cung cấp vô số ca khúc kinh điển của Khai Tát kiếp trước.

...

Tập đoàn thần thoại.

Bộ tịch hợp bàn.

“Ta cho rằng Dân Tự đang cố gắng phân biệt với các thế lực thần thoại của chúng ta, bọn họ không ngừng gia tăng sự hợp tác giải trí với thần thoại, nhưng đồng thời lại nhắm vào Đa Bào Tư Tát cùng video của tập đoàn chúng ta, chúng ta nhất định phải áp dụng hành động phản chế.”

Có người nghiêm túc mở miệng.

Có không ít người phụ họa.

Những người này phần lớn là quan hệ tốt với Lâm Xuân, Lâm Hạ, Lâm Thu.

Đặc biệt là gần đây Lâm Hạ và Lâm Thu chịu đủ loại tra tấn nhằm vào, đã có chút tâm lực lao lực quá độ.

Lâm Chiêu Mục ngồi ở vị trí đầu, có chút thần du thiên ngoại.

Đối với thần thoại truyền hình và video video diêm điện chẳng lẽ chỉ là vì ân oán trong quá khứ sao?

Trên thương trường chỉ nói chuyện làm ăn.

Lâm Chiêu Mục cảm thấy ông chủ sau lưng mưu miêu, hễ ai là thương nhân hợp lệ sẽ không vì chút chuyện con con đó mà triền miên không thôi.

Nhất định còn có nguyên nhân khác, mình còn chưa nghĩ ra.

Tỷ như ông chủ Phù Huê, cùng mấy đứa con trai của mình, có ân oán gì không muốn người ta biết?

Lại liên tưởng đến khả năng lớn Lâm Tri Bạch chính là Sở Từ.

Ánh mắt Lâm Chiêu Mục bỗng nhiên khẽ động, mơ hồ bắt được một điểm mạch lạc.

Nếu như Sở Từ chính là cháu trai ưu tú đến chói mắt Lâm Tri Bạch của mình, vậy hẳn để lão bản Phù Huê hỗ trợ đối phó mấy bá bá...

Hóa ra là thế sao.

Lâm Chiêu Mục nhẹ nhàng ngược mắt lên.

Người bên cạnh thận trọng nói: “Chủ tịch trưởng... tịch lão?”

“Ừm.”

Lâm Chiêu Mục mở miệng nói: “Lâm Hạ chương quản video thần thoại, không có Bộ Ngạn làm không tốt sao? Còn có Lâm Thu, nếu đã tiếp nhận truyền thừa thần thoại truyền hình rồi rầm thì đừng oán giận đối thủ cạnh tranh nhằm vào mình, trên đời này không có mỗi làm ăn thuận buồm xuôi gió.”

Mọi người không dám hé răng.

Mọi người cảm thấy chủ tịch hình như đang giải trí bình thường trong thần thoại giải trí.

Người phụ trách giải trí thực tế của thần thoại là con trai thứ tư của chủ tịch Lâm Đông.

Mà Lâm Đông có một đứa con trai tên là Lâm Tri Bạch.

Cũng chính là Bạch Đế...

Liên tưởng đến tín hiệu bà chủ thả ra lúc trước, không ít người ánh mắt lóe lên.

Thái độ của lão gia tử, chính là thái độ của thần thoại, hiện tại phong độ của tập đoàn thần thoại đã thay đổi, mọi người cũng nên đứng về phe phái khác đúng không?

“Tán Hội.”

Lâm Chiêu Mục không giải thích nhiều, đứng dậy rời đi.

Kim thư ký rập khuôn theo chủ tịch tiến vào văn phòng, chợt nghe đối phương nói: “Tiểu tử kia có thể ảnh hưởng đến quyết sách.”

Kim thư sững sốt, “Sao ngài biết?”

“Chỉnh thoảng và đài ni truyền và video Phở Đức không có thâm cừu đại hận gì, ngược lại tiểu tử kia và mấy bá bá nhà chề rất sâu, nếu như không phải tiểu tử kia nói, thì người sẽ dốc hết sức lực vừa giúp thần thoại giải trí, vừa lại dây dưa không ngớt với tập đoàn thần thoại Khải Tắt và video video?”

“Ngài nói như vậy.”

Kim thư ký tim đập mạnh: “Dường như đúng là vậy!”

Lâm Chiêu Mục thần nhiên: “Nếu ta là ông chủ của người, ân oán cá nhân của Sở Từ, ta sẽ không giúp hắn thanh toán, trừ phi hắn có giá trị cao với ta.”

“Ý của ngài là?”

“Tiểu tử kia đang ở Diêm Tự đọc sách, ngày là huyền thuyên. Sắp sách không chỉ đơn giản như vậy, còn cả Sở Từ, tuổi còn nhỏ, bất tri bất giác, dưới mí mắt ta, đã tạo ra ảnh hưởng lớn như vậy, thật là thâm trầm.”

“Mặc dù Tiểu Bạch thiếu gia quả thật...”

Kim thư ký cân nhắc chuyện phát biểu, sợ bà chủ tức giận, nhưng mà ngay sau đó Lâm Chiêu lại nở nụ cười.

“Không hổ là cháu trai ngoan của ta.”

Nháy mắt xuân phong hóa vũ, kim bí thư cũng nhẹ nhàng thở ra.

“Chỉ sợ Huyền Huyền hợp tư giải trí với thần thoại và cùng nhau khai thác thị trường Tề Châu. Chuyện này cũng là do tên nhóc này thêm dầu vào lửa.” Lâm Chiêu Mục mở miệng nói: “Nếu hấn đã muốn đích thân đi qua chủ trì, lui tới không gần, vậy thì đưa hấn một chiếc phi cơ đi.”

“Ta hiểu rồi.”

Ánh mắt Kim Thư khẽ động, hấn biết rõ chủ tịch đang thả càng nhiều tín hiệu hơn.

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 355: Sở Từ làm bài từ cho Bạch Đế viết khúc nhạc Lâm Tri Bạch mới nhất biểu diễn: kịch bản phim Lâm Tri viết rất nhanh, đêm đó bắt đầu viết xong ngày hôm sau, các loại chuyện như đạo diễn vật sắc khăng định cũng là giao cho Giang Thành.

Hiện tại quy mô của Bộ Ngạn rất lớn.

Chuyện Lâm Tri Bạch giao cho Giang Thành, hẳn cũng có thể tìm một vài chuyên gia làm, Đồng Lưu phát triển càng tốt, Lâm Tri Bạch muốn làm việc lực cản càng nhỏ, lực hành động tuyệt đối rất cao, không giống lúc vừa mới bắt đầu, phải cân nhắc tài chính cùng quan hệ các vấn đề.

Hôm sau.

Giữa trưa.

Cha mẹ cùng ca ca tỷ tỷ đột nhiên từ công ty về nhà.

Cha nói với Lâm Tri Bạch: “Lão gia tử mời cậu đến trang viên tây thành một chuyến.”

Lâm Tri sững sốt, “Chuyện gì?”

“Trong điện thoại không nói, nhưng mà chúng ta lo lắng người đi một mình Tây thành trang viên, mọi người cùng đi với người.”

Tỷ tỷ cau mày mở miệng.

Lâm Tri Bạch đi đến trang viên tây thành dễ dàng xảy ra chuyện.

Một lần là bị thương đầu, một lần là cùng những người khác đòi thứ ba Lâm gia đánh một trận.

Khiến cho người trong nhà hiện tại vừa nghe lão gia tử đột nhiên gọi Lâm Tri Bạch đi Tây Thành trang viên liền như lâm đại địch.

“Được.”

Lâm Tri Bạch không có ý kiến, tuy rằng y cảm thấy trận chiến của người nhà có chút khoa trương, cả đám đều không làm việc cũng phải đi theo mình.

Ăn xong cơm trưa.

Một nhà Lâm Tri Bạch đến trang viên phía tây thành.

Kim thư ký ở cửa trang viên nghênh đón, nhìn thấy một nhà Lâm Tri Bạch vậy mà đều tới, không khỏi bật cười nói:

“Người định ăn tối ở trang viên tây thành sao?”

“Đi dạo đi.” Lâm Tri Bạch hiếu kỳ: “Gọi ta tới có chuyện gì?”

“Vui mừng.”

Kim thư ký nháy mắt mấy cái, mang Lâm Tri Bạch một nhà đi sân tư nhân trong trang viên.

Lúc này, trong sân ngừng một phi cơ tư nhân, là hoàn toàn mới, Lâm Tri Bạch vẫn là lần đầu tiên gặp.

“Đây là loại máy bay tư nhân mà chủ tịch trường bỏ ra năm ngoài một trăm triệu, đặt máy bay riêng tư ở công ty Ba Không, tháng trước mới vừa giao phó sử dụng, một lần cố gắng phi hành có thể bay hơn vạn dặm...”

Kim bí thư như vô số gia trân giới thiệu.

Lâm Hi nói: “Cho nên cái này cùng chúng ta có quan hệ gì?”

“Ngài hãy nghe ta nói hết.” Kim Bí hắc cười nói: “Trần Khắc Lạp Đức dùng khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất, bao hàm tất cả những sự phối trí xa hoa, gần như là một chiếc khách sạn phi hành. Bên trong có bố trí phòng khách, phòng tắm, còn có các quán bar và nhà bếp xa hoa, có thể thỏa mãn nhu cầu phi hành và sinh hoạt sinh hoạt độc lập. Ngoài ra, nó còn có màn hình của ảnh ảnh viện trí thông minh và âm thanh lớn nhất, để đảm bảo hệ thống phi hành có thể nghiệm giải trí tốt nhất đối với hệ thống của hệ thống.”

“Sau đó thì sao?”

Trong lòng Lâm Hi khẽ động, nàng dường như mơ hồ đoán được điều gì đó.

“Sau đó Ber Nhĩ trưởng đã đưa cho Tiểu Bạch thiếu gia, chỉ cần Thiếu gia Tiểu Bạch một hồi ký một chữ, Berloz liền đặt tên của cá nhân ngài rồi.” Kim Bí Thư nhìn về phía Lâm Tri Bạch.

“Đưa cho ta rồi?”

Ngoài ý muốn của Lâm Tri, trước kia ngay cả mô hình máy bay lão gia tử cũng chưa từng đưa cho mình.

Sao hiện tại lại đưa cho mình một chiếc máy bay thật rồi?

Hình như cô không có làm chuyện gì a?

Trái lại Lâm Hi đột nhiên kêu lên sợ hãi: “A! Cho nên chuyên cơ này là của nhà chúng ta!”

Cha mẹ cũng lộ ra nụ cười.

“Là Tiểu Hắc.”

Ca ca Lâm Thắng Thiên cũng vui mừng không chịu được, nhưng vẫn bình tĩnh nhắc nhở Lâm Hi.

“Không quan trọng!”

Lâm Hi vui vẻ nói: “Ta có thể vào xem một chút không?”

“VẬY ngài phải hỏi Tiểu Bạch thiếu gia.” Kim thư ký cười mở miệng nói.

“VẬY không cần hỏi nữa!” Lâm Hi kéo Lâm Tri Bạch lên phi cơ, tình cảm tỷ đệ cũng không phải là hư ảo.

“Cùng nhau nhìn xem đi.”

Lâm Tri Bạch gọi phụ thân mẫu thân và ca ca một nhà tiến vào phi cơ, bên trong trang trí sang trọng lập tức làm cho Lâm Hi thét lên không ngừng.

Lâm Tri Bạch gia rất có tiền, nhưng thật sự là không nỡ bỏ 10 tỷ để mua phi cơ riêng. Quan trọng nhất là giá trị của phi cơ cá nhân vẫn chưa phải ở giá của nó.

Mà là vì sự cung chiều của lão gia tử đối với Lâm Tri Bạch.

Cháu trai của Lâm Chiêu là một đồng lớn, ngoại trừ Lâm Tri Bạch, còn có ai có thể có được lễ vật như vậy?

...

“Lão gia tử đưa cho Lâm Tri Bạch một cái máy bay trị giá 10 triệu tỷ!”

Chuyện Lâm Chiêu Mục đưa cháu trai Lâm Tri, chuyện phi cơ rất nhanh đã truyền khắp Lâm gia, một nhà đại bá phần nộ rời đi!

“Tùy tâm!”

Hai mắt Lâm Cung Uyển đỏ bừng: “Lão gia tử càng già càng thiên vị!”

“Dựa vào cái gì!” Lâm Kính cũng ghen tỵ không chịu nổi: “Lâm Tri Bạch kia có gì đặc biệt!”

Lâm Xuân siết chặt nắm đấm, lão nhân? Chiêm Cà Tư Đặc sống trong nguy hiểm? Ta là Lâm trưởng bối, làm một tập đoàn thần thoại làm việc cẩn trọng nhiều năm như vậy, còn không bằng đứa cháu út kia của ngươi?

...

Một nhà nhị bá.

Lâm Hồ cảm giác huyết Thái Dương đang nhảy lên: “Lão gia tử đây là ý gì? Lâm Tri Bạch đã là Hoàng Thái Tôn của tập đoàn thần thoại rồi!”

“Chỉ sợ lão gia tử chính là có ý này!” Lâm Phượng nghiêng răng nghiêng lợi.

Lão gia tử đối với Lâm Tri Bạch quá tốt, tốt đến mức kẻ ngốc cũng nhìn ra ý đồ nào đó của lão gia tử!

Lâm Báo thở dài nói: “Có lẽ chúng ta nên thay đổi thái độ đối với một nhà Tứ thúc.”

Lâm Hạ hung hăng vỗ xuống bàn: “Muốn để ta nịnh bợ hần? Nằm mơ!”

...

Gia đình tam bá.

Lâm Liễu tức đến toàn thân phát run, nàng không dám tưởng tượng Lâm Tri Bạch tương lai thật sự nắm quyền, mình sẽ gặp phải thanh toán gì!

“Bên trong có một nhà Lâm Tri Bạch, bên ngoài có trù trừ, tình cảnh của chúng ta, bước đi khó khăn.”

Lâm Mộc nheo mắt lại.

Lâm Sâm hít một hơi thật sâu nói: “Chúng ta cứ ngồi chờ chết như vậy sao?”

Lâm Thu nhìn các con trai và nữ nhi một cái: “Có một số việc trong tương lai, phải sớm chuẩn bị tâm lý, lão nhân trước đây chưa bao giờ đối xử tốt với con cháu như vậy, ông ấy không phải loại người cưng chiều con cháu.”

...

Lâm Chiêu Mục truyền thần thoại tập đoàn cho ai thì vẫn luôn là Lâm gia, thậm chí toàn bộ giới giải trí Tần Châu đều đang quan tâm, cho nên hẳn chỉ là một hành động đưa phi cơ đến, cũng đủ làm cho người ta náo nổ ra vô số thông tin!

Bản thân Lâm Tri Bạch ngược lại bình tĩnh.

Hắn bây giờ, đã không để mấy nhà bá bá vào trong mắt.

Phổ lạc đà bó của nhị bá.

Còn có đài truyền hình Tam bá.

Đều bị Lâm Tri chèn ép.

Cũng chỉ có phim về tài sản đại bá phụ trách, Lâm Tri Bạch tạm thời còn không dễ đánh lén, nhưng loại tình huống này cũng sẽ không lâu dài.

Có điều lão gia tử đưa phi cơ cho Lâm Tri chu đáo tình cảm đều phải nói tiếng cảm ơn, cho nên buổi tối hắn gọi điện thoại cho gia gia Lâm Chiêu.

Chủ yếu là ban ngày ở trang viên tây thành không thấy lão gia tử.

“Thật muốn cảm ơn ta.” Sau khi Lâm Chiêu Mục nhận được điện thoại, bình tĩnh nói: “Viết cho ta một bức thư đi.”

Lâm Tri Bạch: “...”

Xem ra lão gia tử đối với việc lần trước không mua được lễ vật của Kỳ Lan đình rất có vài phần oán niệm, vẫn còn nhớ thương thư pháp của mình.

“Được.”

Lâm Tri Bạch đồng ý, “Con chọn ngày viết một bức chữ đưa đến cho ngài.”

Chỉ là sau khi đáp ứng xong mới nhận thấy không đúng, có vẻ như ta nghiêm túc sáng tác thư pháp có thể bán được hơn mười triệu nhỉ?

Nếu như tính như vậy, sao có cảm giác ngược lại là ta thua thiệt?

Lâm Tri Bạch rốt cục hiểu được tư bản đáng sợ của nhà mình. gùng càng già càng cay.

...

Buổi tối.

Lâm Tri Bạch nhận được điện thoại từ Giang Thành đến thông báo nhắc nhở, ngày mai Diệp Mông Diện Vương < lễ mai chính thức bắt đầu tuần tra kỳ hạn thứ tư.

Liên tục ba kỳ hạ xuống.

Hiện tại, nhiệt độ của “Vũ Khuyết Diện Vương” cực cao!

Chỉ riêng số liệu đến xem, đã đạt tới trình độ “thiếp tốt”!

Trên mạng lưới.

Độ thảo luận cao nhất đương nhiên vẫn là Bách Biến Tinh Quân.

Đặc biệt là giai đoạn trước, Bách Biến Tinh Quân sau khi dùng thanh âm của Lý Tiêu, hát một bài 《 nước hoa có độc 》 , thì độ thảo luận càng điên rồi!

Còn cả La Ngạn cũng có kỹ năng tương tự, mấy ngày nay vẫn luôn treo trên đồng hồ nóng!

Mặc dù tất cả mọi người đều biết, Bách Biến Tinh Quân gần như không có khả năng là La Ngạn, nhưng ai bảo mọi người không có manh mối chứ?

Thậm chí còn có người phát động phiếu bầu ở các mạng.

Tiêu đề bỏ phiếu gọi là “Người cho rằng Bách Biến Tinh Quân là nam hay nữ”.

Cử, nam!

“Nhi, nữ!”

Trong vòng lơ mờ,

Lâm Tri Bạch không chút do dự chọn “B”.

Chủ yếu là nếu không chọn, cũng không nhìn ra được xác suất ủng hộ của cả hai bên, cho nên thuận tay điếm một chút.

Kết quả làm Lâm Tri Bạch rất ngoài ý muốn:

Thamng phần trăm Võng bạn cho rằng Bách Biến Tinh Quân là nam nhân.

Bạn trên mạng cho rằng Bách Biến Tinh Quân là nữ nhân.

Còn có 20 phần trăm Võng bạn trực tiếp chọn “ngờ rào”, là nam hay nữ cũng không dám đưa ra kết luận, thật sự khiến Lâm Tri Bạch Nhạc quá sức.

Được rồi.

Có lẽ mình có thể thay đổi cách suy nghĩ.

Hạ kỳ ta biết mình phải hát bài gì rồi.

Vốn dĩ Lâm Tri Bạch cảm thấy mình giả làm nữ ca chỉ là chọc cười, căn bản sẽ không có ai tin tưởng.

Không nghĩ tới vậy mà thật sự có một bộ phận người xem cảm thấy có loại khả năng này, thậm chí còn có một số người do dự.

Nếu đã như vậy, chi bằng mình tiếp tục giả vờ thành nữ ca đùa giỡn.

Mà Duy Tư Nhĩ Lạp Tư.

Giang Thành bỗng nhiên cười nói: “Ông chủ ngài một khi xuất mặt ngã ngựa, vậy Sở Từ và Bạch Đế từ nay về sau sẽ hợp hai làm một, ngài có nghĩ kỹ về sau sẽ lấy thân phận gì ở Nhạc Đàn lãn lộn, để cho Bạch Đế biến mất hay là Sở Từ biến mất?”

“Tại sao nhất định phải biến mất?”

Lâm Tri cười trắng nói: “Phương hiệu, Bạch Đế tấu nhạc, lời lẽ thoải mái, Lâm Tri biểu diễn ca khúc, đây hẳn là hợp lý và

hợp lý nhỉ?”

Giang Thành: “...”

Thật đúng là một tương lai không thể tưởng tượng nổi, nói như vậy quả thật ai cũng không cần biến mất, hơn nữa rất có ý tứ.

Dù cho tất cả mọi người biết rõ chân tướng, cũng sẽ chỉ cười một tiếng trong lòng.

“Được rồi.”

Ngay sau đó Giang Thành lại nói: “Gần đây còn có một số người chú ý đến thực lực sáng tạo của ngài, nhưng có vài thanh âm cho rằng, những bài ca kia của ngài, là bởi vì phía sau có cao thủ ca khúc đang hỗ trợ sáng tác, có cần đáp lại không?”

“Không cần phải để ý.”

Ở trên sân khấu, Bách Biến Tinh Quân từng nói, những ca khúc này đều là tự mình sáng tác, nhưng không ít người xem hiển nhiên không tin cách nói này.

Dù sao đây cũng là sân khấu của “Vũ Dư Điện Vương”.

Trừ phi bản thân lại thể hiện rõ ràng, ví dụ như Bách Biến Tinh Quân đã nhấn mạnh mình không phải Trương Hi Dương, nếu không có khả năng là nói dối.

Dù sao đám ca sĩ bịt mặt này vì che giấu thân phận, chuyện gì cũng làm được, người xem cũng thích cách chơi này đấy, chính là phải hư hư thật thật mới thú vị thú vị.

Cứ như vậy.

Ngày thứ hai, Kỹ Linh Sách nghiên nát KP.

Lâm Tri Bạch lần nữa đi tới đài truyền hình Thiên Quang, chuẩn bị Trích Mông Điện Vương Tranh đệ tứ kỳ!

Mà hôm nay.

Lại có công tử tiến vào.

Vị ca sĩ này tên là Hồng Lý Ngư.

Khi các vị quản lý lâm thời nói tin tức này cho mỗi người phụ trách ca sĩ che mặt, mọi người đều phát ra tiếng cười.

“Lại là cá?”

Lâm Thủ Nhất giả trang ma quỷ cá, giai đoạn trước vừa mới đào thải, thời kỳ này đã có cá chép đỏ tới.

Không hổ là Đất Mông Diện Ca Vương · bách thú ca hữu hội
“.

Mà dựa theo quy tắc bản kỳ, vẫn như cũ là hai người phối hợp, tổng hợp được vé là tuyển thủ thấp nhất sẽ bị đào thải!

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 356: 0 Hóa Tinh Quân: Ta là nữ sinh! Cái tiểu viện mới nhất: bắt đầu vòng rút thăm thứ tư.

Bách Biến Tinh Quân rút được quẻ thứ hai.

Đứng đầu vòng một, rõ ràng là tiểu ngư ca sĩ mới bước lên, điều này khiến Lâm Tri Bạch sinh ra hứng thú, chủ yếu muốn thông qua người này hát bài đoán thân phận.

Lúc này.

Lục soát hiện trường.

Người xem ngồi không chỗ trống.

Người chủ trì hoàng hôn lên đài bắt đầu khai mạc: “Chào các bằng hữu của mọi người tại hiện trường và TV, ta là người chủ trì hoàng lập, kế tiếp chúng ta chính thức mở vòng tuyển chọn tuyển chọn đội thứ tư của đội Cẩm Điện Vương Kỳ Hồng, hôm nay tuyển thủ đầu tiên chúng ta phải ra sân là một ca tử bổ vị, tên là hồng lý ngư...”

Rầm rầm.

Tiếng vỗ tay vang lên bốn phía!

Người xem hưng phấn hét lên!

Thậm chí có người đang huýt sáo!

Rất nhiều tiết mục sẽ tìm nhờ sai nhi đến làm tiết tấu này, cũng may trong ngắn hạn làm ra bầu không khí nóng, nhưng Già Già Điện Vương Chủ không cần tìm Thác nhi làm gì, sự nhiệt tình của khán giả đối với tiết mục này đã tràn ra ngoài, mỗi kỳ hạn đều là loại giá trị không cao!

“Lại có mới tới!”

“Không biết lần này là ai?”

“Cái con cá chép đỏ này muốn ở lại sân khấu che mặt của Ca Vương thật không dễ dàng đâu!”

“Dù sao thực lực của đám ca sĩ bịt mặt này đều quá mạnh mẽ!”

“Đi rồi ma quỷ cá, có cá chép đỏ tới sao?”

“Ha ha ha ha ha, 《Toàn diện ca vương》 Hiện tại chỉ có hai người, một Bách Biến Tinh Quân một người Sở Lưu Hương, những người khác đều là động vật.”

“Xem ra Trang Mông và Vương Triết thật sự không qua được vườn bách thú.”

“Đi ra ngoài rồi!”

“Nhìn giống như là nữ ca?”

Trong lúc mọi người đang thảo luận, màn biểu diễn chính thức bắt đầu. Đây là sân khấu đầu tiên của cá chép đỏ, trong tay ca sĩ Mông Diện, nhưng âm thanh vừa vang lên đã khiến cho tinh thần của mọi người chấn động!

“Là nữ ca!”

“Âm thanh này!”

“Rất có lực xuyên thấu!”

“Rất ít nghe thấy giọng nữ tử dày đặc như vậy.”

“Duy phối quả thật rất sống động, câu ca từ này hát dài quá!”

“Mạnh!”

“Hồng lý ngư này không đơn giản!”

Bài hát đầu tiên của Hồng Lý Ngư là một bài hát sắp tới vô cùng được lưu hành, nhưng ca khúc biểu diễn diễn độ khó cũng vô cùng cao, kết quả nàng ta không chế vô cùng hoàn mỹ, thậm chí khiến người ta sinh ra một loại cảm giác đang vượt qua bài hát ban đầu!

Mà đang ở phòng nghỉ.

Ngay cả Lâm Tri Bạch cũng hơi nướn mày.

Thực lực của Hồng Lý Ngư thật không đơn giản.

Giọng nói này, Lâm Tri Bạch cũng có một tia cảm giác quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra giống ai...

Màn trình diễn kết thúc.

Cá chép Hồng Lý cúi đầu.

Đám bình luận rất là hưng phấn!

Anh Vĩ: “Xem ra hồng đội lại tới một kẻ tàn nhẫn!”

Hàn Ba cười nói: “Hồng Lý Ngư trình độ này phóng thích một tiết mục thi kỹ loại âm thanh khác, tuyệt đối là người quán quân có năng lực tranh đoạt!”

Điền Vĩ chớp mắt: “Vậy thì không phải ở trong tiết mục của chúng ta rồi sao?”

Lý Tiêu cười nói: “Với thực lực này, trên sân khấu của ‘Thi Mông Diện Vương Tranh’ cũng coi như là phát huy rồi, nhưng ai dám cam đoan con cá chép đỏ này không có ẩn giấu thực lực chứ? Dù sao ta nghe giọng nói có chút giống Tần Tình...”

Ca Hậu Tần luyến?

Người xem sững sờ, chột hét ầm lên, chủ yếu là suy nghĩ một chút, tựa hồ thật sự có điểm giống!

Hồng Lý Ngư hiển nhiên cũng xem qua mấy tiết mục đầu tiên, biểu hiện không có luống cuống, dùng thanh âm biến thanh nói: “Tiêu tử, kỳ thật ta chính là Tần lão sư, ngài thật sự tuệ nhãn như đước.”

Phốc!

Người xem nở nụ cười.

Nếu Tần Tình người còn xưng hô Tần lão sư? Hơn nữa Tần Sĩ cũng không được gọi là Lý Tiêu Tiêu “Tiêu tử”, bộ dạng này cũng quá giả dối!

Trong tiếng cười.

Kết cục cá chép đỏ.

Hoàng Lập cười nói: “Đa tạ Hồng Lý giáo sĩ biểu diễn xuất sắc, như vậy kế tiếp chúng ta hoan nghênh vị ca sĩ bịt mặt thứ hai hôm nay, lão sư Bách Biến Tinh Quân lên đài!”

Ầm!

Tiếng hoan hô dưới đài nhất thời càng tăng mấy phần bội, chỉ từ phản ứng của người xem cũng có thể nghe ra, trình độ hoan hô của Bách Biến Tinh Quân cao bao nhiêu!

...

Hội bình phán.

Lý Tiêu chặc chặc môi.

“Chặc chặc, người này thật khí, người xem duyên thật tốt quá.” Dáng vẻ anh vĩ rất hâm mộ.

Điền Vĩ trêu chọc nói: “Người là một người chuyên làm tổng kỹ, hiệu quả của tổng nghệ cũng không bằng Bách Biến Tinh Quân.”

Hàn Ba nói thầm: “Ta tương đối hiếu kỳ với việc lão sư Bách Biến Tinh Quân hái mặt nạ mà còn có thể có hiệu quả tổng nghệ này sao?”

“Vậy phải xem giá trị nhan sắc như thế nào.” Anh vĩ nói.

“Giá trị nhan sắc của Bách Biến Tinh Quân chắc chắn rất bình thường.” Lý Tiêu thỉnh thoảng mở miệng, dáng vẻ nghiêm túc phân tích.

“Bởi vì hắn quá khôi hài, chúng ta biết soái ca trong hiện thực, bình thường đều là rất lạnh.”

“Cũng đúng, sư phụ Bách Biến Tinh Quân trong hiện thực có thể là một nam nhân buồn cười.”

“Cũng có thể là khôi hài nữ.”

Điền Vĩ mở miệng: “Trên mạng không phải có giới tính vấn đề điều tra nha, có một số người xem cho rằng Bách Biến Tinh Quân là nữ sinh đấy.”

...

Thính phòng.

“Bây giờ ta nghe được bốn chữ Bách Biến Tinh Quân liền không nhịn được mà khóe miệng cong lên như thế nào thì phá?”

“Hắn thật sự quá buồn cười!”

“Đúng vậy, nàng thật sự rất buồn cười!”

“Ta càng hiếu kỳ Bách Biến Tinh Quân là nam sinh hay là nữ sinh.”

“Chắc chắn là nam sinh!”

“Một trăm sinh sinh!”

“Mặc dù không biết thân thể hần cao lớn thế nào, nhưng cảm giác rõ ràng hơn một thước tám, sau đó lại không mặc giày cao, nữ sinh cho dù giày dày cũng không thể chịu được hiệu quả này, huống chi mấy năm trước hần đều bắt chước nữ ca.”

“Là như vậy sao?”

Người xem nửa tin nửa ngờ, từ đầu đến cuối đều có một bộ phận sau khi xem xong thi đấu thượng kỳ, cảm thấy Bách Biến Tinh Quân là nữ ca.

...

Ngay khi người xem lại bắt đầu thảo luận giới tính của Bách Biến Tinh Quân.

Bách Biến Tinh Quân đã đi tới giữa sân khấu.

Ánh đèn hiện trường tối sầm lại.

Người xem nhao nhao yên tĩnh lại!

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm màn hình lớn trên sân khấu!

Mọi người rất hiếu kỳ, trận Bách Biến Tinh Quân này phải hát cái gì!

Nhưng mà sự yên tĩnh chỉ duy trì không đến ba giây liền phá công, màn hình lớn trên sân khấu thể hiện ra hình ảnh ca khúc mà Bách Biến Tinh Quân đang biểu diễn, tất cả mọi người xem trong nháy mắt đều bật cười ——

“Đệt!”

“Tuyệt!”

“Gia hỏa này!”

“Bài danh Bách Biến Tinh Quân vĩnh viễn sẽ không để cho người thất vọng!”

“Tiếng hát này!”

“Không ngờ lại gọi Côn Bằng ta là Nữ Nhi Tiêu?”

“Nếu hấn không dùng ca khúc này, ta thật sự hoài nghi hấn có thể là nữ nhân, nhưng hấn càng nhấn mạnh, ta như thế nào lại càng không tin đây!”

“Thật giống như hấn trước đó còn giả bộ người khác, đóng giả càng giống càng không phải!”

“Đều là chiêu trò!”

“Sương mù của Bách Biến Tinh Quân quá nhiều, giới tính hư hư thực thực, thành tâm không muốn chúng ta đoán được!”

Đúng vậy.

Ca khúc mà Bách Biến Tinh Quân bản luân biểu diễn, rõ ràng gọi là “Ta là nữ sinh”, chỉ là bài danh này, hiệu quả của tiết mục liền trong nháy mắt tràn đầy!

Bất quá.

Khi giọng nói của Bách Biến Tinh Quân chính thức vang lên, tiếng cười của người xem chợt ngưng bật, có một người tính một người, mọi người bắt đầu ngây dại!

“Ào ào ào ào ào ào!”

“? Tượng hôi? Nhìn ta như vậy.”

“Mặt của ta sẽ biến thành táo đỏ.”

“Ngươi không cần giống con gấu lông đuôi quán lấy ta.”

“Ta còn không muốn làm bằng hữu với ngươi.”

“Ngươi không muốn học phim, Đoàn Lạc.”

“Trang bức đứng đầu ngõ chờ ta.”

“Ngươi không cần viết thơ kỳ quái cho ta.”

“Bởi vì chúng ta chưa từng bình thủy tương phùng.”

Bởi vì lần này, Lâm Tri Bạch dùng một giọng nữ rất ngọt, so với bài hát này còn ngọt hơn, sao? Móa ra ngọt?!

Đặc biệt là đoạn mở đầu “Rầm a a a”.

Loại âm thanh này trong nháy mắt có thể hòa tan vô số trái tim của nam nhân!

Bao gồm cả ca khúc Lâm Tri Bạch cũng làm một ít biên chế, càng thích hợp cho vũ đài đấu kỹ.

Đặc điểm mà nói, giọng Lâm Tri Bạch hiện tại, có điểm giống với vương tâm lãng, đồng thời lại giống như Lâm Tú Tinh của thế giới này.

Có thể nói là cái vòng này đã gấp đầy rồi!

Mà đã đến phó ca bộ phận, Bách Biến Tinh Quân vậy mà lần đầu tiên ở trên sân khấu Mông Mông Điện Ca Vương khiêu vũ!

Thế giới này Lâm Tú Tinh, có một bài thơ đại biểu gọi là Doanh Yếu yêu Tỳ Hưu, ca khúc còn có một vũ điệu kinh điển nữa.

Khi tỷ tỷ đang dự thi Hương Thừa Phong Phá Lãng, Lâm Tú Tinh biểu diễn bài hát này, còn nhảy ra vũ đạo chuẩn bị hung hăng oanh tạc một đợt.

Mà lúc này.

Bách Biến Tinh Quân nhảy chính là điệu múa này!

Người xem liếc mắt một cái là có thể nhận ra đây là điệu múa của Lâm Tú Tinh.

Vừa vặn Lâm Tri Bạch học qua một đoạn thời gian múa, bản thân đã có cơ sở về phương diện này.

Đồng thời Lâm Tri Bạch còn cải biến một chút, chủ yếu là vì để cho động tác múa càng phù hợp với nhịp hát của ta là nữ sinh.

Xoay eo.

Vung mông lên.

Đụng phải đập.

Phối hợp với một ít động tác thủ thế, lại phối hợp với tiếng nói ngọt ngào của Lâm Tri Bạch, có thể nói là không hề có cảm giác trái ngược, hiển nhiên chính là một trạng thái Lâm Tú Tinh phụ thể ——

“Ta là nữ sinh, nữ sinh xinh đẹp!”

“Ta là nữ sinh, nữ sinh thích khóc!”

“Ta là nữ sinh, nữ sinh kỳ quái!”

“Ta là nữ sinh, người không hiểu nữ sinh!”

Ồ, điệu nhảy vui vẻ, thanh âm ngọt ngào, giai điệu quy mô thoải mái, bầu không khí trực tiếp kéo căng, dù sao Lâm Tri Bạch biểu diễn vô cùng vui vẻ!

Người xem: “...”

Nhóm bình luận: “...”

Những ca sĩ khác: “...”

Tuy tuyệt đại đa số mọi người đều nhận định Bách Biến Tinh Quân là nam nhân, nhưng nghe tiếng ca như vậy, tất cả mọi người trong nháy mắt trở nên lộn xộn!

Người xem ngã trái ngã phải!

Có nam nhân khán giả triệt để không chịu nổi, bọn họ thật sự rất thích bài hát này, thích thích đoạn diễn này...

Ai có thể ngăn cản mị lực của loại biểu diễn phong cách như Lâm Tú Tinh chứ?

Nhưng nghĩ đến Bách Biến Tinh Quân đại khái là nam nhân, liền cảm giác cả người đều không tốt!

Con bà nhà người!

Kiều Nhĩ a!

Ai dám phá hỏng đạo tâm của ta!

Ta mới không tin người là nữ sinh!

Nữ xem không còn lo lắng về phương diện này nữa.

“A a a a a a!”

Mặc kệ Bách Biến Tinh Quân là nam hay nữ, các nàng đều mừng rỡ thét chói tai!

...

Hội bình phán.

Điền Vĩ cười ngã, “Sur phụ Bách Biến Tinh Quân ta quý cho ngài!”

Anh Vĩ cũng cười đến đau bụng, gần như sát đất: “Tinh Gia xin nhận lấy đầu gối của ta!”

Tinh gia cũng đã gọi đến rồi.

May mà thế giới này không có Tinh gia.

Lý Tiêu dậm chân, “A a a a thế giới này sao có thể có loại người như vậy!”

Hàn Ba hung hăng vỗ xuống đầu, “Ta đã hoàn toàn không phân biệt được Bách Biến Tinh Quân là nam hay nữ rồi!”

Cách nhìn kiên định trước kia không ngờ lại dao động!

Bởi vì màn biểu diễn Bách Biến Tinh Quân này, thật quá “thiếu nữ” rồi!

...

Mà đang ở phòng nghỉ.

Khóe miệng Tàng Kinh đang run rẩy!

Bồ Cốc điều giạt mình thất thần!

Sở Lưu Hương trợn mắt há hốc mồm!

Cá chép đỏ ngạc nhiên im lặng!

Quốc vương tử phát ra tiếng ếch kêu:

“Không sai, trò đọc sách tí ti. Đây chính là ma hóa tinh quân, nhưng nam nhi khả nữ, muối có thể ngọt, có trình độ của Trương Hi Dương, có phong cách của Chu Ca Vương, còn có đặc sắc của La Ngạn, thậm chí còn có thể bắt chước tiếng ca và múa hát của Tỳ Hưu giáo chủ Lâm Tú Tinh...”

Giờ khắc này!

Toàn bộ ánh mắt tập trung vào Bách Biến Tinh Quân!

Ca khúc của Bách Biến Tinh Quân biểu diễn xong, “Ngươi không nên nhìn ta như vậy, mặt của ta cũng sẽ biến thành táo đỏ... Ta là nữ sinh!”

Mà ở trong góc khán đài.

Hôm nay Giang thành cũng ở hiện trường nhìn biểu diễn này.

Khi nhìn thấy ông chủ nhà mình biểu diễn như thế, vẻ mặt hẳn ta từ từ quý dị.

Có một số người nhìn như mặc quần áo trang phục...

Kỳ thực tháo xuống ngay trang, triệt để phóng thích bản thân...

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 357: Khuyết điểm trí mạng của Thất Biến Tinh Quân! Thật ra Lâm Tri Bạch cũng từng nghĩ, mình phóng thích bản thân như vậy ở vũ đài trước mặt 《Diện Vương》, lúc vạch mặt có thể thực xã chết hay không?

Có điều nghĩ lại.

Điều này chẳng lẽ có thể làm cho mình chết trước công việc của Sở Từ và Bạch Đế sao?

Chính như cái gọi là rận không sợ sệt đến cỡ nào, nếu đã quyết định buông ra, vạch trần tự nhiên là muốn chơi cho vui vẻ một chút, cái này gọi là rời khỏi ngựa cuối cùng điên cuồng.

Hiện tại Lâm Tri Bạch chơi vui vẻ.

Toàn bộ khán giả đều cười như điên!

“Ha ha ha ha ha ha ha, Bách Biến Tinh Quân quá coi trọng cái tên hần!”

“Đây là giọng nói của Lâm Tú Tinh sao?”

“Hần là không phải, nhưng độ tương tự phi thường cao!”

“Tính luôn cả Trương Hi Hàn, Lâm Thủ Tiêu kém cỏi, đây đã là loại thanh âm thứ năm mà Bách Biến Tinh Quân phát ra!”

“Bài hát này quá hay!”

“Ta thậm chí cảm giác, âm thanh của Bách Biến Tinh Quân còn ngọt hơn Lâm Tú Tinh!”

“Nam sinh?”

“Cô gái?”

“Không quan trọng!”

Xác thực không quan trọng, quan trọng là tất cả mọi người đều thích biểu diễn!

Mà khi Hoàng Lập lần nữa lên đài nhắc nhở mọi người bỏ phiếu, rõ ràng có thể chứng kiến tuyệt đại đa số người xem đều cầm máy bỏ phiếu!

Không cần nghĩ cũng biết:

Tất nhiên Bách Biến Tinh Quân sẽ thu được phân cao!

Hội bình phán.

Lý Tiêu kích động nói: “Sự phụ Bách Biến Tinh Quân mau nói cho chúng ta biết, người rút cuộc là nam hay nữ!”

Anh Vĩ: “Cầu chân tướng!”

Hàn Ba: “Người rút cuộc là ai!”

Diên Vĩ: “Đừng nói với ta người thật sự là nữ sinh!”

Bách Biến Tinh Quân trực tiếp dùng giọng của Lâm Tú Tinh hỏi: “Cái này là sao? Mọi người không ra à? Ta là Tú Tinh đây.”

Phốc!

Người xem cười điên cuồng!

“Tên nhóc này lại muốn quăng tội rồi!”

“Mọi người đáng thương tú tinh đó!”

“Nậu đen từ trên trời giáng xuống!”

“Người cho rằng chúng ta sẽ tin tưởng sao?”

“Có đánh chết ta cũng không tin!”

“Tú Tinh đâu có da kiêu người!”

“Chúng ta nhâm tâm giáo chủ Uyển Diễm đã ngoan rồi!”

“Cái đồ lừa bịp này!”

“Chơi đùa Đại Ma Vương!”

Trước đó Bách Biến Tinh Quân ném nôi La Ngạn, còn có một người xem tướng tín bán nghi, lần này đã hoàn toàn không có ai tin hẳn, bởi vì gia hỏa này đã bắt chước được năm tiếng ca sĩ!

Hử?

Không bị lừa nữa à?

Lâm Tri cười trắng dưới mặt nạ.

Xem ra hiệu ứng “Sói đến” đã từng bước hình thành.

Chờ khi mọi người hoàn toàn không tin mình đang bắt chước ca sĩ kia, chính là lúc Lâm Tri Bạch Đại Đảm dùng đường chỉ của mình ở Mậu Diện Ca Vương đang quang minh chính đại hát!

Cứ như vậy.

Lâm Tri Bạch trở lại phòng nghỉ.

Màn biểu diễn thứ ba của Sở Lưu Hương.

Theo lý thuyết số ba rất không tồi, nhưng vận khí của Sở Lưu Hương hình như không tốt lắm, vậy mà lại tiếp được ngay phía sau Bách Biến Tinh Quân!

“Bách Biến Tinh Quân ta là nữ sinh kiêu diễm loại sân khấu này quá khó tiếp!”

Không phải bài hát đó có bao nhiêu trâu bò, thật sự bởi vì hiệu quả của tiết mục hẳn quá tốt, đã hoàn toàn mang sức lực của người xem kéo đi!

Điều này trực tiếp dẫn đến:

Thậm chí rất nhiều người còn không phục hồi tinh thần, vẫn đang suy đoán thân phận của Bách Biến Tinh Quân, màn biểu diễn của Sở Lưu Hương kết thúc.

Cũng may những người ở phía sau, sân khấu không có vấn đề gì, dù sao thực lực vẫn nằm ở đó.

Và sau khi vòng thứ nhất kết thúc.

Ca ca xếp hạng ra.

Bách Biến Tinh Quân, vững vàng xếp hạng ba!

Hôm nay đệ nhất chính là ếch vương tử, hẳn hai kỳ gần nhất rõ ràng đã bắt đầu phát lực!

Lâm Tri Bạch hoài nghi là bởi vì Chu Hàn đã cầm thứ hai trong hai kỳ đầu, trong lòng không cân bằng, cho nên không hoàn toàn che giấu thực lực.

Tàng Kinh thì là vị thứ hai.

Thi đấu tuyển chọn đội đỏ tiếp tục kéo dài cho tới ngày thứ tư.

Tàng Kinh và vương tử ếch và Bách Biến Tinh Quân đã trở thành một trong ba cái đình đầu tiên trong miệng của bạn trên mạng!

Mỗi lần đều có ba vị này ôm quyền giành vị trí thứ ba.

Bất quá Tàng Kinh và vương tử ếch chủ yếu dựa vào thực lực, Bách Biến Tinh Quân lại là rất nhiều tiết mục hiệu quả dựa vào lòe loẹt.

Xếp hạng cuối cùng là Sở Lưu Hương.

Chủ yếu là bởi vì tiếp sân khấu của Bách Biến Tinh Quân, Sở Lưu Hương vừa mới biểu diễn, khiến cho người xem lưu lại ấn tượng không sâu.

...

Vòng thứ nhất kết thúc, vòng thứ hai sắp bắt đầu, các khán giả tại hiện trường đang thảo luận chủ đề tranh tài.

“Đây là trùng đội màu đỏ, thời gian thứ hai.”

“Hạ kỳ chính là trận chung kết bên trong đội đỏ!”

“Xem ra quán quân của đội đỏ, phải sản sinh giữa Quạt Linh và vương tử ếch và Bách Biến Tinh Quân.”

“Bách Biến Tinh Quân kém hơn hai vị kia nhiều.”

“Nhưng Bách Biến Tinh Quân buồn cười, hiệu quả tốt, người xem duyên là tốt rồi, người xem thích nhìn hẳn, thì bỏ phiếu.”

“Nói cũng đúng, nhưng ta vẫn rất lý trí không bỏ phiếu cho Bách Biến Tinh Quân, dù sao đúng là Tàng Chấn cùng ếch vương tử hát càng tốt, Bách Biến Tinh Quân rất không đứng đắn.”

“Bách Biến Tinh Quân đúng là quá không đứng đắn.”

“Nếu nói thực lực cứng rắn, ta vẫn cảm thấy Tàng Kinh là mạnh nhất, kẻ xướng nổ tung!”

“Hai kỳ này, vương tử ếch còn nổ hơn một chút, ta cảm thấy hai người này khẳng định có một người là ca vương, thậm chí hai người là ca vương!”

Trong lúc thảo luận,

Vòng thứ hai cuối cùng cũng bắt đầu.

Chờ đợi một hồi lâu tinh thần của khán giả lại tập trung!

“Lần này Bách Biến Tinh Quân là số mấy?”

Được rồi.

Mặc dù tất cả mọi người đều cảm thấy đội đỏ mạnh nhất, là Tàng Kinh cùng ếch vương tử, nhưng quan tâm nhất vẫn là Bách Biến Tinh Quân!

Cũng bởi vì hấn không đứng đắn!

Ước chừng là mọi người nhìn nhiều trận đấu đứng đắn, liền rất thích kiểu sân khấu hoàn toàn ngoài ý liệu này, chỉ là lúc bỏ phiếu, không ít người sẽ khôi phục lý trí, sẽ không ngu ngốc vì thanh toán không đứng đắn, đây cũng là nguyên nhân càng ngày Bách Biến Tinh Quân càng khó giành vị trí thứ nhất.

Đương nhiên chuyện này cũng không ảnh hưởng tới hy vọng của mọi người đối với Bách Biến Tinh Quân.

Đáng tiếc lần thứ hai Lâm Tri Bạch rút được thẻ số năm, xuất hiện sẽ muộn hơn.

Đợt thứ hai là Bồ Cốc Điều đầu tiên mở màn, sau đó theo thứ tự là Tàng Kinh và Hồng Lý Ngu cùng với Sở Lưu Hương.

Lâm Tri Bạch chăm chú nghe mọi người biểu diễn, nhất là cá chép đỏ, cảm giác quen thuộc như có như không càng thêm mãnh liệt.

Tê!

Lúc Hồng Lý Ngu hát đến ca khúc cao trào, Lâm Tri Bạch Phúc Tâm, trong đầu hiện lên một đạo điện quang!

Hàn Nguyệt Sương?

Rất có thể Hồng Lý Ngu này là Hàn Nguyệt Sương!

Hàn Nguyệt Sương là nữ ca ký hợp đồng, nàng tới tham gia Nhật Ca Vương Kỳ Mông, thật sự không phải là chuyện ngoài ý muốn, chỉ là giọng của đối phương che giấu quá tốt.

Vòng thứ nhất Lâm Tri Bạch cũng không nghe ra.

Trùng hợp đội đỏ đến cuối cùng, cơ bản đều là người quen của ta a, Lâm Tri Bạch nhin không được nở nụ cười, cùng người

quen tiếp xúc rất tốt, nhất là dưới tình huống đám người này không biết rõ thân phận của mình.

Đúng lúc này.

Người quản lý tạm thời bên cạnh Tiểu Tụ Nguyệt bỗng nhiên nói: “Sur phụ Bách Biến Tinh Quân, ta có một đề nghị, ngài có muốn cân nhắc một chút hay không?”

“Cái gì?”

Tiểu Tụ Nguyệt có chút cẩn thận sửa sang lại tìm từ, “Ngài ở trên sân khấu Mông Diện Vương hát ca khúc mọi người đều rất thích, nhưng cũng có bộ phận người xem cảm thấy, sân khấu của ngài hơi có chút không quá đứng đắn.”

Không đứng đắn?

Lâm Tri suy nghĩ một chút.

Hiệu quả của mỗi màn biểu diễn đều rất tốt, nhưng xếp hạng bình thường ở vị trí thứ ba lại rất khó giành được hạng nhất.

Có lẽ có quan hệ với loại không đứng đắn này?

“Ta chỉ thuận miệng nói...”

Thấy Bách Biến Tinh Quân trầm mặc, Tiểu Uyển Nguyệt có chút sợ hãi tức giận, vội vàng giải thích.

“Không sao, nói tiếp.”

Lâm Tri Bạch cảm giác vị quản lý tạm thời là Tiểu Tụ Nguyệt này nói có lý, hẳn tại chọn ca này đúng là truy cầu tiết mục hiệu quả càng nhiều một chút.

Tuy rằng vui vẻ, nhưng thực lực cứng rắn dường như không được bày ra.

Ví dụ như ta là nữ sinh kiêu diễm hát như vậy.

Ca khúc loại này nếu như không phối hợp với tiết mục hiệu quả, cùng với hiệu quả của đường tiếng trầm biến đổi của Lâm Tri Bạch, thật ra rất khó có được xếp hạng quá cao trên sân khấu của Mông Diện Vương, dù sao ca khúc bản thân cũng chỉ có chút khó khăn như vậy.

“Vậy ta nói nhé.”

Tiêu Tụ Nguyệt thè lưỡi, “Chủ yếu là biểu diễn của ngài, làm cho lực chú ý của người xem hoàn toàn đặt ở việc suy đoán thân phận của ngài, là nam hay nữ phải không phải là ca vương các loại, điều này làm cho sự chú ý của mọi người đối với ca khúc ở một mức độ nhất định, kỳ thực ta cũng giống nhau, sau mấy thời gian vừa qua, mỗi lần nghe ngài hát, trong đầu đều đang suy nghĩ xem ngài rốt cuộc là ai.”

“Ta hiểu được.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Cảm ơn người nhắc nhở.”

Đương nhiên có thể có hiệu quả tiết mục nhưng bản thân không thể chỉ cần nhắc đến hiệu quả của tiết mục.

Màn trình diễn tốt nhất hẳn là kết hợp với sự mị lực của bản thân ca khúc.

Nữ tử đoán mình đúng là rất thú vị, đây là sáng tạo lớn nhất của tiết mục, nhưng khi chân chính bước vào vòng thi đấu, bản thân ca khúc sẽ giống như bản thân ca hát, có lẽ thiết kế còn quan trọng hơn thiết kế thú vị này. Có lẽ người xem cũng vì nguyên nhân này mới không đầu hàng mình đứng đầu, chỉ là cách nói này còn chưa hình thành nên khuynh hướng dư luận, chỉ có người khá mẫn cảm mới nhận ra được vấn đề.

Chơi thì chơi.

Náo thì náo.

Thời điểm nên nghiêm túc thì cũng phải nghiêm túc một chút.

Nhất là giai đoạn cuối cùng của cuộc thi tuyển chọn đội đỏ, mình tựa hồ nên thể hiện ra chút gì đó, không đứng đắn thật ra là có chút, nhưng quá độ không đứng đắn liền ngược lại là khuyết điểm, chờ trận chung kết còn như vậy, thậm chí sẽ trở thành khuyết điểm trí mạng!

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch nói: “Người đi câu thông với dàn nhạc một chút, kết cục của ta sửa dùng bài hát tập luyện trước đó đi.”

“Hôm trước?”

Tiêu Tụ Nguyệt gật gật đầu: “Ta hiểu.”

Nàng không biết hôm đó lão sư của Bách Biến Tinh Quân đã tập luyện ca khúc gì.

Chỉ biết ca khúc Bách Biến Tinh Quân tập luyện còn nhiều hơn những tuyền thủ che mặt khác.

Trên thực tế mỗi ca sĩ che mặt đều sẽ tập luyện thêm mấy bài hát, để phòng ngừa trận đấu xuất hiện biến động gì.

Ca ca chín muồi, tham gia loại tranh tài này, mỗi kỳ không chỉ chuẩn bị hai bài hát, phải chuẩn bị thêm mấy bài mới có thể tùy cơ ứng biến đấy.

Mà lúc Tiểu Tụ Nguyệt đến tổ bàn giao với tiết mục.

Sau đó là ca sĩ thứ tư, Sở Lưu Hương đã đăng quang, người hẳn biểu diễn lại là một bài ca khúc ban đầu!

“Đây là một thầy dạy người chế tạo lệnh bài vương bài, sáng tác bài mới cho ta, hi vọng mọi người thích.”

Phối bài xong.

Sở Lưu Hương cúi người trước người xem.

Hiệu quả cũng không tệ lắm, rõ ràng nhìn thấy người xem rất có tính tích cực bỏ phiếu.

Nguyên nhân chủ yếu là vì xếp hạng đầu tiên của Sở Lưu Hương rất nguy hiểm, vòng thứ hai không đảm bảo được đã bị đào thải, còn Cơ – đọc sách, Mị KP. Mưu đồ hẳn không thể không kiểm đi thiên phong!

Nhất là nhìn thấy Bách Biến Tinh Quân vẫn luôn hát khúc mới, người xem cũng thủy chung mua sổ sách, cái này cho Sở Lưu Hương một ít tham khảo.

“Ta đi tiếp đãi chào hỏi!”

Tiểu Tụ Nguyệt rất nhanh đã chạy trở về.

Đúng lúc này, chủ trì của sân khấu - Hoàng Lập, đã giới thiệu: “Cảm tạ lão sư Sở Lưu Hương biểu diễn kịch xuất sắc, vị ca sĩ tiếp theo là Bách Biến Tinh Quân, để cho chúng ta dùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh...”

Lâm Tri Bạch đứng dậy.

Chuẩn bị lên sân khấu.

Tiêu Tụ Nguyệt ở bên cạnh cổ vũ: “Su phụ Bách Biến Tinh Quân cố lên!”

Lâm Tri Bạch nhẹ gật đầu, từng bước một đi lên sân khấu, bài hát kế tiếp y hi vọng bản thân hiệu quả cùng ca khúc này đều có thể nhận được người xem tán thành!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 358: Cần gì phải quan tâm ta là ai?” Bách Biến Tinh Quân!”

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Bách Biến Tinh Quân!”

Khi Bách Biến Tinh Quân lại đứng trên sân khấu, tiếng hoan hô bên dưới vẫn không dứt bên tai, chỉ xem phản ứng của mọi người, kỳ thật Lâm Tri Bạch cho dù tiếp tục chuyên chú làm hiệu quả tiết mục, cũng vẫn có thể nhận được vô số người hoan nghênh, cho nên cho dù hẳn muốn làm ra điều chỉnh và thay đổi, cũng không muốn vứt bỏ đặc trưng ban đầu của mình.

“Lần này ca khúc gì?” Lý Tiêu nhìn chăm chăm Bách Biến Tinh Quân.

“Ha ha, ai quan tâm Bách Biến Tinh Quân hát cái gì chứ, người phải nói Tinh Gia chúng ta lần này muốn chơi cái trò gì chứ.” Anh Vĩ cười nói.

“Đúng vậy.”

Hàn Ba cười nói theo: “Lão sư của Bách Biến Tinh Quân chủ tranh thủ một tiết mục hiệu quả.”

Diên Vĩ lại mở miệng nói: “Mặc dù nói như vậy, nhưng ta còn rất chờ mong sự phụ Bách Biến Tinh Quân nghiêm túc ca hát...”

Dưới đài.

Người xem cũng đang thảo luận.

“Bách Biến Tinh Quân đứng ở đó làm ta mong đợi quá nhiều!”

“Người chỉ muốn xem hẳn chơi các loại thủ đoạn đúng không?”

“Kỳ thật ta cũng thích, nhưng cảm giác sân khấu của hẳn hình như chỉ có thủ đoạn...”

“Như vậy không tốt sao?”

“Cũng không có gì không tốt, chỉ là cảm thấy thiếu chút nữa cái gì.”

“Dù sao ta xem vui vẻ là xong chuyện.”

“Chỉ lo vui đùa cũng không được a, chung quy là ca xướng tranh tài a.”

“Suyt!”

“Sắp bắt đầu rồi!”

Ngay khi người xem nhỏ giọng thảo luận, ánh đèn đột nhiên tối xuống, trên màn hình lớn của sân khấu hiện ra bảy chữ:

Không cần quan tâm ta là ai!

Tại hiện trường khán giả nhao nhao sững sốt.

“Bài thơ này không cần quan tâm ta là ai?” Theo tên bài hát xem, tựa hồ so với trước kia nghiêm túc hơn rất nhiều.

Ít nhất không chỉ là chơi đùa, càng giống như là muốn có biểu đạt, dù sao mọi người quá hiếu kỳ Bách Biến Tinh Quân của Huyền Diện Vương tới nay, quá hiếu kỳ với Bách Biến Tinh Quân là ai!

Ánh mắt đám người bình luận cũng biến đổi.

Ca danh Bách Biến Tinh Quân, chơi đùa cũng cần nghiêm túc một chút, dường như luôn có thể phá lệ ứng cảnh.

Kể cả những ca sĩ che mặt khác cũng động lòng.

Lại muốn gỡ thủ đoạn gì?

Hay là lần này hẳn ta đã quá thất vọng?

Ngay khi mọi người đang suy đoán đủ kiểu, Bách Biến Tinh Quân cầm lấy ống câu chuyện, bắt đầu bản luân biểu diễn.

“Ta cảm thấy có chút mệt mỏi.”

“Ta nghĩ là ta còn thiếu an ủi.”

“Phụ thân của ta chán nản như vậy.”

“Sinh mệnh giống như hoa khô héo.”

Từ khi tốt nghiệp đạt được hệ thống, thức tỉnh ký ức kiếp trước, Lâm Tri Bạch vẫn ở một loại trạng thái tinh thần căng

thẳng, hẳn không ngừng cố gắng lớn mạnh Đại Ly, trong lòng từ đầu đến cuối không quên mục tiêu báo thù kia, muốn đánh bại mấy vị bá bá kia, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Quá trình này đương nhiên sẽ rất mệt mỏi!

Cuộc sống đương nhiên sẽ chán nản!

Dù sao mấy năm nay Lâm Tri Bạch không phải mỗi ngày viết sách thì chính là viết kịch bản, hoặc chính là viết tổng kỹ xếp đặt các thứ, còn phải chú ý đến trường học, cho dù có hệ thống trợ giúp Lâm Tri Bạch cũng cho tới bây giờ chưa từng buông lỏng, không nói lời yêu đương chuyên tâm làm sự nghiệp, nhưng vì sao khi tham gia bột Gấm mặt ca Vương Kỳ đến nay Lâm Tri Bạch lại hoàn toàn thả mình đi, không kiêng kỵ mà mang theo khán giả vừa cười vừa đùa?

Rất đơn giản.

Bởi vì theo Lâm Tri Bạch phát triển lớn mạnh, gần đây lại được lão gia tử tán thành, hẳn cách mục tiêu đã chỉ còn một bước ngắn!

Vì vậy sợi dây cung kia lần đầu tiên buông lỏng.

Dưới sự đè ép không ngừng của đối phương, là cần được phóng thích một cách thoải mái như vậy đấy.

Tham gia 《 Diện Diện Vương 》 , chính là con đường Lâm Tri Bạch tự mình sắp xếp và tự phóng thích bản thân, thậm chí tự mình thẳng thắn.

Mà lúc này Lâm Tri biểu diễn bài hát này không cần quan tâm ta là ai, thật ra là ca khúc do Lý Tông sáng tác, bản thân hẳn từng hát, kiếp trước sau ca khúc Lâm Úc Liên cũng từng hát, còn có không ít ca sĩ đều đã từng hát.

Về phần lập tức.

Đây là lần đầu Lâm Tri Bạch dùng giọng nói của mình trên sân khấu của Ca Vương Lễ!

Nếu khán giả cẩn thận nghe, sẽ phát hiện thanh âm này có chút hương vị “Sở Từ”!

Bất quá Lâm Tri Bạch vẫn làm một ít điều chỉnh, không phải là ngụy trang, mà vừa phù hợp với bài tập này biểu đạt tình

cảm.

Chỉ là khi người xem nghe được bài hát này, nhìn thấy một đoạn ca nhạc như vậy, lại không có trước tiên xoắn xuýt bài hát này của ai, hoặc có thể nói là tạm thời không để ý đến, tuyệt đại đa số mọi người trong lúc bất tri bất giác, đem sự chú ý phóng vào bản thân bài hát này, biến hóa rõ ràng nhất chính là lần này khán giả dưới đài không có cười hì hì không ngừng.

Vẻ mặt mọi người rất chân thành.

Bởi vì Bách Biến Tinh Quân cũng nghiêm túc!

Khi ca giả rời đi, người xem là có thể cảm thụ được tình cảm âm nhạc truyền cho mọi người, trong nháy mắt liền có thể đánh tan tâm phòng.

“Cả đêm ta không ngủ được.”

“Có lẽ là bởi vì hun và cà phê.”

“Nếu như là bởi vì không có người hầu.”

“Ta nguyện ý mở rộng nội tâm.”

Lâm Tri Bạch đúng là có mấy năm như vậy, bởi vì nguyên nhân thân thể cả đêm khó có thể ngủ, nhưng đương nhiên không phải bởi vì khói và cà phê, mà bởi vì đau đớn, bất quá rất nhiều lúc, tâm tình có thể chung hợp.

Tựa như giờ phút này.

Thanh âm có thể hiện ra ngàn vạn loại biến hóa, nhưng loại tâm tình cùng tình cảm này là chân thành, tay Lâm Tri Bạch nắm ống câu chuyện có chút dùng sức, trong đầu hiện lên những cái đầu bị thương sau đó, cho dù phần lớn đều là thống khổ.

“Mấy lần...”

“Thật sự muốn để cho mình say.”

“Để cho mình rời xa rất nhiều ân oán thị phi kia.”

“Để cho khát vọng ẩn giấu đã lâu.”

“Theo gió bay.”

“Quên mất ta là ai.”

Lâm Tri Bạch sinh bệnh mấy năm đó đương nhiên không uống rượu, nhưng không giờ khắc nào không khát vọng một trận say, nhưng những ân oán thị phi này, không phải Lâm Tri muốn quên là có thể bỏ qua, cho nên khát vọng chôn giấu chỉ có thể đặt ở đáy lòng, muốn quên mình là ai, muốn theo gió bay, hiện tại Lâm Tri Bạch ở trên sân khấu của Kỳ Mông Diện Vương Gia, thật ra đã dần dần làm được những điều này, hẳn rất hưởng thụ tự do trước nay chưa từng có.

Những trói buộc ân oán thị phi này đã càng ngày càng rơi lỏng.

Những địch nhân kia đã không còn cách nào ngăn cản mình nữa.

Có lẽ sau này mình có thể sống càng thêm thông thấu chính mình, cũng càng thêm không có kiêng kỵ, tận tình hưởng thụ cuộc đời chân chính thuộc về mình!

Người xem dần dần mê mẩn.

Bách Biến Tinh Quân nghiêm túc ca hát, có một loại mị lực khác, mặc dù bài hát này không có cao âm tê tâm liệt phế như bài hát này, càng giống một chút cảm ngộ về cuộc sống, nhưng cũng bởi vì tình chân thiết, cho nên mới đặc biệt động lòng người.

Nhưng chỉ sau một khắc.

Người xem vẫn cười.

Đương nhiên không phải là nụ cười bùng nổ, bài hát này bất tri bất giác, đã hát đến trong lòng vô số người, ngay cả mọi người cũng không quan tâm suy đoán giới tính của Bách Biến Tinh Quân:

“Nam nhân nếu không có ai yêu thích bao nhiêu đáng buồn.”

“Coi như là có người nghe ta ca sẽ rơi lệ.”

“Ta vẫn thật sự mong chờ có người đuổi theo.”

“Cần gì phải quan tâm ta là ai?”

Bản nhạc nguyên bản biểu đạt với Lâm Tri Bạch đã không còn quan trọng, ca hát là tâm tình của mình, người nghe ca cũng đồng dạng là lý giải của bọn họ, âm nhạc và tình cảm cho tới

bây giờ cũng không phải biểu đạt một mình, giống như bài Côn Bằng lúc đầu Bách Biến Tinh Quân muốn ta hát cho người nghe, rõ ràng là tình ca, nhưng Lâm Tri hát miễn phí lại không chỉ là tình yêu.

Trước kia ca hát phần lớn là vì đạt được danh vọng.

Chỉ có lúc này, ca hát chỉ là hát, không cần nhắc danh vọng, không cần nhắc xếp hạng, chỉ hưởng thụ bản thân sâu sắc, biểu đạt một chút cảm thụ của mình.

Người xem đã ngây dại.

Đây chắc là mị lực âm nhạc nhỉ.

Ánh mắt đám người bình luận dần dần mê ly.

“Đột nhiên có chút đau lòng tên gia hỏa này là chuyện gì xảy ra.”

Lý Tiêu thì thầm: “Còn có thanh âm này, cảm giác rất quen thuộc...”

“Không khí của bài hát này quá tốt.” Anh Vĩ có chút xúc động, “Hơn nữa thanh âm quả thật rất quen tai...”

Hàn Ba đang suy nghĩ, ít nhiều cũng có chút não bở: “Thật chò mong có người đuổi theo, câu này chỉ người xem xuất phát từ nội tâm yêu thích, mà không phải là hiệu quả tiết mục sao?”

“Chỉ cần là một âm nhạc tốt, người biểu diễn là ai, có lẽ thật sự không quan trọng đi.”

Ánh mắt Điền Vĩ hơi hơi phiếm hồng.

Lâm Tri Bạch còn đang hát, hát tâm tình của hắn ta, hát hắn ta không oán không hối.

“Ta nghĩ là ta làm đúng.”

“Ta nghĩ ta sẽ không hối hận.”

“Mặc kệ gió xuân thổi như thế nào.”

“Bảo ta trước hết hảo hảo yêu một hồi.”

“Kỳ thật thật thật là muốn để cho mình say!”

“Để cho mình rời xa rất nhiều ân oán thị phi kia!”

“Để cho khát vọng ẩn tàng đã lâu tùy phong phi!”

“Quên ta là ai...”

Ánh mắt của hắn nhìn về phía trước, tựa hồ đang nhìn khán giả dưới đài, lại tựa hồ nhìn về phía xa xôi hơn, không ai biết được lúc này Bách Biến Tinh Quân rốt cuộc đang suy nghĩ gì, nhưng một loại tình cảm vẫn thật sâu sờ sờ mỗi người, tựa hồ mơ hồ chạm đến linh hồn, tất cả mọi người có thể nghe ra trong thanh âm này ẩn chứa kiên định, đồng thời cũng có người nghe ra đạo âm thanh này có vẻ giống với ai!

“Hình như là tiếng Sở Từ!”

Lý Tiêu đột nhiên nhỏ giọng kinh hô!

Hàn Ba sững sốt, “Hả? Hình như đúng là giọng của lão sư Sở Từ!”

“Có tám phần!” Anh Vĩ rất thương thức, nhưng ngay lập tức quyết đoán nói: “Nhưng hắn khẳng định không phải là Sở Từ!”

Đã bị lừa gạt nhiều lần như vậy!

Mọi người đã không dễ bị lừa!

Đây cũng là nguyên nhân Lâm Tri Bạch dám dùng thanh âm Sở Từ!

Phía trước đã bị mất nhiều đạn khói như vậy, chính là vì hiệu quả lúc này!

Điền Vĩ cảm nhận một phen, sau đó cười nói: “Không hồ là Bách Biến Tinh Quân, lần này đúng là giống giọng nói của sư phụ Sở Từ, rõ ràng là một ca khúc thất vọng, hắn vẫn chưa quên hiệu quả tổng nghệ của mình...”

Dưới đài.

Khán giả nghe ca khúc cũng lục tục phản ứng lại!

“Ha ha ha!”

“Cừ thật!”

“Sở Từ, mô phỏng theo lần này!”

“Ta đã nói mà, Bách Biến Tinh Quân chính là siêu cấp nhạc nhân, làm sao lại quên trừu mọi người cười chứ!”

“Thật dễ nghe, bài này hắn là Sở Từ sao!?”

“Không có khả năng, hấn có giọng nói nhiều như vậy, ai biết được người nào là giả, dùng giọng của Sở Từ để làm cho chúng ta vui vẻ, nhưng bản thân ca khúc đã rất tốt rồi, nghe được bài hát này hấn đã xem như là hiệu quả hoàn mỹ, kết hợp với chất lượng của ca khúc!”

“Lần này nhân mệnh mình là nam nhân rồi.”

“Mặc dù muốn cười, nhưng trong lòng lại có chút chua xót.”

“Lúc trước Bách Biến Tinh Quân ca có cảm giác quá theo đuôi tiết mục hiệu quả, lần này tuy rằng cũng có tiết mục nhưng ta thật sự rất thích, bởi vì bài hát này biểu đạt không chỉ đơn giản như tiết mục!”

“Lừa gạt” ba lần. chip đọc sách là trực trặc, Hoan K K Khắc hoa văn. Sỡ S. Đủ hai chiêu.

Đã có hiệu quả của “Sói tới”.

Lâm Tri Bạch đã lừa người xem không chỉ ba lần, cho nên hiệu quả của “Sói đến” phát huy đến cực hạn, không có mấy người sẽ vì hấn dùng âm thanh Sở Từ, mà cảm thấy hấn là Sở Từ.

Mà ca khúc đã đến hồi kết.

Giọng Lâm Tri Bạch trầm xuống, tựa hồ là dư vị tình cảm, mơ hồ mang theo một tia tiêu tan.

“Ta nghĩ là ta làm đúng.”

“Ta nghĩ ta sẽ không hối hận.”

“Mặc kệ gió xuân thổi như thế nào.”

“Bảo ta trước hết hảo hảo yêu một hồi.”

Hưởng thụ vũ đài, cảm thụ từng chút một, ta đều quên hết ta là ai, sao? Em gái sợ hãi, giả quỷ, Nghi Xúc nạo?

(Bản chương xong)

Chương 359: Hại người không nhẹ, hồ người không biết mệt! Hiệu quả của tiết mục thì vẫn phải có, nhưng không thể chỉ có hiệu quả tiết mục, nên biểu đạt biểu đạt rõ ràng, nên biểu đạt biểu đạt lời biểu đạt thì biểu đạt ra, sau này hẳn vẫn sẽ chơi đùa, không xem bài danh là thứ trọng yếu nhất, nhưng không thể chỉ lo chơi đùa, đây chính là thu hoạch lớn nhất của cuộc thi đấu giữa Lâm Tri Bạch kỳ.

Mà ở phòng nghỉ phía sau đài.

Nghe được tiếng ca của Bách Biến Tinh Quân, phản ứng của ếch vương tử, thậm chí so với bàn đoán ở hiện trường càng nhanh hơn:

“Là tiếng Sở Từ!”

Người quản lý lâm thời cũng không biết vì sao mà lại mãi cảm với giọng nói của Sở Từ như vậy.

“Cho nên Bách Biến Tinh Quân là sư phụ Sở Từ?”

“Không đơn giản như vậy...”

Ánh mắt của ếch vương tử như điện, trong cái đầu nhỏ tất cả đều là trí tuệ: “Bất quá chỉ là một thủ thuật che mắt của Bách Biến Tinh Quân mà thôi!”

...

Sát vách.

Trương Hi Dương cũng đã hiểu ra: “A, lần này là giọng của Sở Từ, biểu diễn vô cùng đặc sắc, đây là một bài ca hay!”

“Trương lão sư ngài cảm thấy người sẽ là lão sư của Sở Từ sao?”

“Không phải.”

“Vì sao?”

“Vì ta đã nhìn thấu âm mưu của Bách Biến Tinh Quân!”

“A?”

“Bởi vì hần giả vờ giả vệt những người khác, chúng ta có thể có cách để chứng thực, nhưng giả vờ là Sở Từ thì chúng ta không có cách nào chứng thực rồi, dù sao thì ai cũng biết Sở Từ chưa bao giờ công khai lộ diện, vì để lừa gạt Bách Biến Tinh Quân chúng ta cũng coi như là nhọc lòng rồi, đáng tiếc mọi người đã bị lừa gạt nhiều, đã học được thông minh!”

Trương Hi Dương phân tích, cảm thấy mình thật cơ trí!

...

Lại sát vách.

Tiểu Lý ca ca bỏ vị kích động nói: “Ta rất thích bài hát này!”

Bài hát này quá đả động người rồi!

Người quản lý lâm thời: “Nghe thanh âm giống như của sư phụ Sở Từ, cảm giác sai của ta sao?”

“Không phải!”

Cá chép nhỏ cười ha ha: “Nhưng hần tuyệt đối không phải, lão sư Sở Từ làm sao có thể tham gia thi đấu trong hiện thực chứ?”

Sở Từ là một trong ba cây cột lớn của Bộ Ngạn!

Hình tượng vẫn luôn rất thần bí, không lý do gì đột nhiên biểu hiện ra chính mình a!

Tuy rằng tham gia Huyền Điện Ca Vương Nguyễn Cung là có thể không nể mặt, nhưng vạn nhất xảy ra chút sơ suất thì bại lộ hay sao?

...

Mấy vị ca sĩ che mặt khác đều nghe ra đây là âm thanh của Sở Từ, nhưng không ai tin tưởng Bách Biến Tinh Quân chính là Sở Từ!

Bao gồm cả dãy đánh giá hiện trường.

Thậm chí bao gồm cả khán giả hiện trường.

Nhưng sau khi gửi vé xong, Lý Tiêu vẫn không quên thăm dò trước, cô kích động hô to:

“Thì ra ngươi là sư phụ Sở Từ!”

“Không nghĩ tới vậy mà bị ngươi phát hiện.”

Lâm Tri Bạch đã từ trong tình cảnh của ca khúc đi ra, nghe nói như thế, nhất thời ra vẻ kinh hoảng, nhưng diễn xuất thật sự quá xúc nổi, cho nên người xem cả sân đều cười ha hả.

“Cười cái gì?”

Giọng nói của Bách Biến Tinh Quân rất nghiêm túc nói: “Ta đúng là Từ từ!”

“Suu suu suu~”

Toàn trường đầy tiếng thở dài, trên mặt mỗi người đều mang theo ý cười, biểu tình kia rõ ràng là đang nói:

Ngươi giả bộ!

Hả? Bà mai vút bỏ?

Anh Vĩ mỉm cười híp mắt nhìn Bách Biến Tinh Quân: “Ngài đoán xem chúng ta có tin hay không?”

“Không tin thì thôi.”

Lâm Tri Bạch biết quá hoá dở, loại phản ứng trình độ này, không sai biệt lắm đã đúng chỗ.

“Giả bộ Sở Từ đúng là bộ điệu kỳ.”

Lý Tiêu mang vẻ mặt bỡ ngỡ nói: “Dù sao Sở Từ rất giỏi viết nhạc, vừa vận ngươi cũng hát bài mới, nhưng ngươi đoán thử xem? Ngươi càng giống ai lại càng không thể là ai!”

Thật ra còn có một câu Lý Tiêu không nói.

Nàng hoài nghi sau lưng Bách Biến Tinh Quân có cao nhân đang giúp mình viết nhạc!

Chỉ là lời này dễ dàng xuất hiện tiết tấu, dù sao tiết mục này cũng quá xui xẻo rồi.

Trước đó Bách Biến Tinh Quân chỉ bắt chước Trương Hi Dương quá giống, đã gây ra sóng gió rất lớn, cho nên Lý Tiêu

nói chuyện khá cẩn thận, rất lo lắng sẽ có tiết tấu không cần thiết.

“Ta không quan tâm người là ai nữa, giống hết mấy bài hát mà người hát.”

Điền Vĩ cảm khái nói: “Ta chỉ là cảm thấy bài này thật sự viết quá tốt, đây hẳn là một tác phẩm mà ngài ca ngợi đầu tiên, chính là hát trúng tâm tình của mọi người.”

“Đúng vậy, ta rất thích bài hát này!”

Hàn Ba nghiêm túc gật đầu nói: “Trước đó chúng ta đều thiếu chút nữa đã cho rằng lần này ngài lại muốn phát huy hiệu quả toàn bộ tổng nghệ gì đó, không ngờ lại là một bài hát như vậy!”

Bình đánh giá đồng ý!

...

Kế tiếp là bản kỳ cuối cùng, ếch vương tử lên đài biểu diễn, hát một ca khúc Berloz rất kinh điển.

Ếch vương tử hát xong.

Người chủ trì lên đài: “Kế tiếp chính là thời khắc sàng danh khăn trương kích thích...”

Keng!

Xếp hạng rồi kìa!

Hạng nhất: Bách Biến Tinh Quân

Hạng hai: ếch vương tử

Hạng ba: Tàng hồng

Hạng tư: Sở Lưu Hương

Hạng năm: Tiểu Lý ngư!

Vị thứ sáu: Bồ Cốc Điều

Nhìn thấy bài danh này, Lâm Tri nở nụ cười, mình rốt cục lại giành được hạng nhất!

Mặc dù nói không quan tâm xếp hạng, nhưng Lâm Tri Bạch quan tâm ca khúc của mình, có được khán giả khắp nơi tiếp nhận hay không.

“Bách Biến Tinh Quân là đệ nhất chí danh quy, hẳn có một bài này ta rất thích!”

“Bách Biến Tinh Quân cùng với Tàng Lỗ cùng với vương tử ếch, thật không hổ là hộ ba cái đỉnh đầu tiên a!”

“Nhiều kỳ thi đấu như vậy, mỗi kỳ bọn hắn đều đạt ba vị trí đầu!”

“Chủ yếu là thực lực của bọn họ thật sự rất mạnh!”

“Vậy thời kỳ này ai đi đào thải?”

“Bridget?”

“Cũng có thể là Tiểu Lý ngư.”

“Ta cảm thấy xác suất lưu hương của Sở Lưu càng lớn hơn.”

Bởi vì đào thải là phải xem hai bài hát dù sao cũng phải chia ra, cho nên cụ thể là ai đào thải thì thật sự khó mà nói, cũng chính là ba cái đỉnh đầu tiên tuyệt đối an toàn.

Hoàng Lập mở miệng nói:

“Căn cứ hai vòng phân số, đáng tiếc kế tiếp sẽ có một vị ca sĩ rời khỏi sân khấu của chúng ta...”

Bồ Cốc điều có phần khẩn trương.

Sở Lưu Hương ngừng thở.

Cá chép nhỏ cũng nắm chặt nắm đấm.

Hoàng Lập dừng một chút, mở miệng nói: “Sở Lưu Hương lão sư, thật đáng tiếc, ngài hai vòng cộng đồng tổng điểm thấp nhất, ngài có thể lựa chọn mặt mũi hoặc là trực tiếp rời đi...”

Bị đào thải sao?

Cũng tốt, tại trong tiết mục thi đấu này chịu áp lực quá lớn rồi!

Sở Lưu Hương thật sâu hít một hơi, sau đó nói với người quản lý lâm thời: “Ta lựa chọn nở mày.”

Mấy phút sau.

Sở Lưu Hương ra khỏi Nguyệt Lượng Môn, tháo mặt nạ xuống.

Đây là một vị nam ca hai đường, đến gần một đường cơ thể.
Trong nháy mắt mặt nạ rớt xuống, toàn trường kinh hô!

“A!”

“Vậy mà là hấn!”

“Sĩ ca hai tuyến!”

“Lại ứng với câu nói kia.”

“Nhị tuyến ở hai tuyến Mông Diện Ca Vương Tranh hình như
rất dễ biến thành pháo hôi a.”

- Kỹ Uyển Diễm là người bị loại trước đường tuyến, xem ra,
ba tên lính ô hồng đội đỏ này thật sự đáng sợ!

“Chờ một chút.”

“Sở Lưu Hương đi chuyên này, đội đỏ há chẳng lẽ lại trở thành
vườn bách thú?”

“Trong vườn bách thú chỉ còn một mình Bách Biến Tinh
Quân, ha ha ha, cho nên Bách Biến Tinh Quân là vườn bách
thú dài đúng không?”

Sở Lưu thơm phức ra mặt!

Cuộc thi đấu của vòng thi đấu bản kỳ đến đây cũng kết thúc,
vòng thi tuyển chọn dành cho đội đỏ, chỉ còn lại một kỳ cuối
cùng!

...

“Ta là nữ sinh, nữ sinh xinh đẹp!”

“Ta là nữ sinh, nữ sinh thích khóc!”

“Ta là nữ sinh, nữ sinh kỳ quái!”

“Ta là nữ sinh, người không hiểu nữ sinh!”

Thời kỳ thứ tư, Huyền Vương Ca quỳ xuống đoạt mệnh!

Mọi người nghe được lượt ca khúc biểu diễn đầu tiên của
Bách Biến Tinh Quân đều cười thành một đoàn!

“Ha ha ha!”

“Bách Biến Tinh Quân quá nổi tiếng!”

“Người nhạc tử!”

“Người là nữ sinh?”

“Ta tin người mới lạ!”

“Người này đến đây ca hát thi đấu hay là diễn tiểu phẩm a!”

“Buồn cười quá!”

“Bắt chước thanh âm của Lâm Tú Tinh!”

“Tú Tinh tiêu tử tử của chúng ta lại da giống như người?”

Mà trong vô số tiếng cười.

Cũng có một ít thanh âm không hài hòa xuất hiện.

“Mẹ kiếp.”

“Lại là bộ này!”

“Phía trước nhìn tiết mục của Bách Biến Tinh Quân cảm thấy rất thú vị, nhưng nhìn nhiều liền cảm giác được, hấn ngoại trừ tiết mục hiệu quả ra thì biểu diễn biểu diễn ra, bản thân biểu diễn khoa học kỳ thật không có gì hàm kim, ví dụ như thời kỳ này ta là nữ sinh đi, bỏ qua bản thân hấn mang đến vị thú vị không nói, bản thân bài hát này thật ra cũng không được tốt lắm, chỉ là người xem thấy hấn liền vui, cho nên mới để nhiều người như vậy bỏ phiếu, không giống hai người đứng đầu ba đình, Tàng Kinh và vương tử ếch đều là thực lực cường ngành đi đến bây giờ.”

“Ta cũng có cảm giác như thế.”

“Lần nào cũng như vậy, có thể công phu ở bản thân ca khúc hay không, khi trước hấn không có tẩy não cũng như vậy, chủ yếu dựa vào ca khúc và ca khúc cùng với trò chơi, thực lực bản thân cũng không có bao nhiêu thể hiện, nhưng xếp hạng lại luôn ổn định ở Top 3, đối với ca sĩ khác mà nói có phải là không quá công bằng hay không?”

“Đây là tiết mục ca hát.”

“Không phải tiết mục hài kịch kịch, so với ai càng buồn cười.”

“Cách chơi này không lâu, người xem đều chán ghét bộ trò này, hấn còn có thể tiếp tục đi tiếp sao? Dù sao hiện tại ta có chút mệt mỏi.”

“Gia hỏa này chính là ưa thích thông minh lanh lợi.”

Thật ra trước đó đã có âm thanh này tồn tại, nhưng bởi vì đại đa số mọi người thích Bách Biến Tinh Quân, cho nên áp chế nó xuống.

Nhưng đây đã là kỳ thứ tư.

Âm thanh như vậy cũng dần dần biến lớn, mặc dù không cách nào trở thành chủ lưu, nhưng lại ảnh hưởng chân thực đến một ít người, đối với cái nhìn của Bách Biến Tinh Quân.

Nhưng mà.

Khi những thanh âm này dần dần hình thành quy mô, 《 Mông Diện Vương Minh tăng thứ tư trận đấu, cũng hạ xuống hình thức dừng lại!

“Nam nhân nếu không có ai yêu thương thật đáng buồn!”

“Cho dù là có người nghe ta ca sẽ rơi lệ!”

“Ta vẫn thật sự mong chờ có người đuổi theo!”

“Cần gì phải quan tâm ta là ai?”

Bài 《 Không cần quan tâm ta là ai 》, để cho những người vừa mới hình thành quy mô, cho rằng thanh âm của Bách Biến Tinh Quân chỉ biết làm tiết mục, nháy mắt đều ảm đạm xuống!

“Thật dễ nghe!”

“A a a thanh âm Sở Từ!”

“Chẳng lẽ Bách Biến Tinh Quân là Sở Từ sao?”

“Đây rõ ràng không phải là Sở Từ, giống như hán ca khúc, cần gì để ý ta là ai?”

“Bài hát này vô địch!”

“Trước đó có người nói Bách Biến Tinh Quân chỉ có tiết mục, ca khúc này không chỉ có tiết mục kết quả a!”

“Thẻ chất của ca khúc đặt ở đây!”

“Mặc kệ người khác nói như thế nào, ta ủng hộ Bách Biến Tinh Quân, mặc kệ hán là chơi đùa, chip đọc sách là có thể tạo nên hư cấu. Khảo thí vẫn là thất vọng, ca khúc của hán ta ta đều rất thích!”

“Ta chỉ hy vọng bách biến tinh quân tiếp theo có thể kiên trì hát bản thân muốn hát! Người có người đuổi theo! Chúng ta có rất nhiều người xem Điện Vu Vương chính là vì truy đuổi người!”

Trên bảng xếp hạng nhân khí mới nhất.

Tỷ lệ ủng hộ Bách Biến Tinh Quân, vẫn như cũ là đứng đầu, hẳn vẫn là người được ca vương che mặt quan tâm nhất trên sân khấu!

Rất nhiều người đều bị ca khúc thứ hai của Bách Biến Tinh Quân cảm động!

Chỉ là...

Ngày hôm sau, Cực Quang Đài, một đề tài Lâm Tú Tinh bị nghi ngờ bị Lý Tiêu bắt giữ bắt tới tay, toàn bộ lưới cười phun ra một lần nữa!

Quả nhiên!

Bách Biến Tinh Quân vẫn hại người như vậy, hại người không biết mệt mà!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 360: Éch vương tử rơi ngựa rồi! “Ông chủ, tin tức tốt!”

Ngày hôm sau, Giang Thành và Lâm Tri Bạch gặp mặt ở kỳ thứ tư của Bài Vương Minh Minh cũng có một tin tức tốt.

“Căn cứ vào bảng điều tra mới nhất của thị trường, số thị trường của video đã đạt đến 23%!”

Giang Thành cười nói: “Điều này có nghĩa là hiện tại video cứu của chúng ta dùng hệ lưu lượng, xếp hạng thứ hai tại toàn bộ Tần Châu, chỉ sau mạng lưới truyền hình thần thoại Đại Vô Bá!”

“Thần thoại video bao nhiêu?”

“Hiện tại khoảng 40%.”

Lâm Tri Bạch nhíu mày: “Vẫn tiếp cận chúng ta gấp hai lần.”

Thấy vẻ mặt ông chủ vẫn còn chưa hài lòng, Giang Thành bật cười nói: “Ngài đừng quên xem thần thoại video đã kinh doanh bao nhiêu năm, video của chúng ta mới quật khởi được bao lâu chứ, chớ nói chi đến việc mặc dù chúng ta không thể so sánh với video thần thoại, nhưng dù sao cũng đã vượt qua video video video và ánh sáng của ông trời.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu, lời này cũng đúng.

Giang Thành tiếp tục cười nói: “Xi Đức Lan Đoan gần đây biểu hiện tốt như vậy, ‘Ốc Điện - Vương Ca Vương’ này có thể nói là công lao rất lớn, chúng ta tiếp tục bảo trì hiệu suất dùng hệ tăng trưởng này, về sau tuyệt đối có thể cùng video thần thoại cứng đối cứng, vừa vặn là kịch bản mới của chúng ta phải lên, đến lúc đó trực tiếp theo mệnh lệnh độc hành của video Phổ Hành’...”

“Ý người là nơi hẻo lánh bí ẩn?”

Lâm Tri Bạch ngẩn người, chợt nhớ tới, Giang Thành chỉ là một góc nhỏ bí ẩn.

Bộ phim này đã chính thức giết Thanh, trước mắt đang chế tác hậu kỳ, đoán chừng gần đây có thể dùng nó.

Dựa theo nhiệt độ kiếp trước của bộ phim này tính toán, Lâm Tri không công đánh giá Thời Gian Dật Đế lại có thể mang đến một làn lưu lượng lớn để tăng trưởng.

“Đúng, nhưng không chỉ là nơi bí ẩn mờ mịt hẻo lánh.”

Giang Thành nói: “Còn có ban ngày đuổi theo hung dữ, bộ kịch này chúng ta cũng đang cùng quay, tháng này không sai biệt lắm có thể giết Thanh rồi.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch phát hiện kịch bản mình lấy được lúc trước, ngoại trừ ” võ lâm ngoại truyện”, cơ bản đều bị thu tóm.

Xem ra tiếp theo cần phải lấy ra một ít kịch bản để cho Mang Hòa Thiên Quang quay phim, qua một thời gian ngắn nữa mình phải đi khai thác thị trường Tề Châu, nhưng thị trường bên phía Tần Châu cũng không thể xem nhẹ.

Còn nói tới kịch bản.

Hiện tại Lâm Tri Bạch đã viết xong ‘Cấm cử phẩm Quan tép riu’ này chuẩn bị quay phim và đăng quang lên phim kịch bản, tài liệu diễn viên cũng đã xem một đống lớn, đều là thu thập được ở Giang Thành, nhưng lại chưa từng gặp được nhân vật chính thích hợp diễn chính, dù sao nguyên bản Tinh gia mới là nhân vật linh hồn, nhưng lựa chọn cũng không chậm trễ hạng mục lập bộ phim này, chuẩn bị nên chuẩn bị cho công ty hợp tư bên kia tiến hành.

Cứ như vậy.

Lại mấy ngày trôi qua.

Lâm Tri Bạch chính thức đứng dậy ghi lại cuộc thi đấu cuối cùng của đội trưởng Huyền Vương Huyền Hồng!

...

Giai đoạn thứ năm “Miễn Mông Diện Vương Tranh”, độ chú ý so với bốn kỳ trước cao hơn.

Bởi vì thời điểm này sẽ xác định được nhân tuyển chính thức của đội đỏ, cho nên nhóm nữ ca che mặt mười phần để ý.

Cũng may bản kỳ chỉ có một ca sĩ bổ vị gọi là “Lãng gia”, nói cách khác cuối cùng chỉ có một người sẽ bị đào thải.

Áp lực không tính quá lớn, ít nhất Lâm Tri Bạch không cảm thấy áp lực gì, dù sao hần kỳ hạn Top 3, thứ 2 và 3 đều đã từng cầm qua, còn chưa cầm được thành tích kém hơn thứ 3, tự nhiên cũng sẽ không lo lắng gì bị đào thải.

Thậm chí lần này Lâm Tri Bạch cũng không biểu diễn bài ca mới ở trên sân khấu!

Trận đầu của kỳ thứ năm, Lâm Tri Bạch dùng thân phận Bách Biến Tinh Quân, biểu diễn một ca khúc hần từng thiết lập cho Lâm Thủ Nhất “Tiêu Sầu”!

Giọng nói, đương nhiên là dùng Sở Từ, cũng chính là Lâm Tri lấy của mình.

Đương nhiên đám người xem vẫn cho rằng Bách Biến Tinh Quân vẫn đang mô phỏng theo giọng của Sở Từ.

Còn tại sao hết lần này tới lần khác lại là “Tiêu Sầu”?

Bởi vì bài hát này có ý nghĩa đặc thù đối với Lâm Tri, Bạch Vũ.

Đây là bài hát đầu tiên mà mấy năm trước Lâm Tri Bạch có được khi vết thương khỏi, từ chỗ hệ thống, Bạch Đế chính là dựa vào điều này mà xuất đạo!

Mà biểu diễn bài biểu diễn trên sân khấu của Bài Vương Gia, đối với Lâm Tri Bạch mà nói, xem như là một loại nghi thức đặc thù nào đó đi, coi như là nhắc nhở chính mình chuyện trước đó không quên chuyện sau này.

Sau đó, kỳ thứ năm, trận thứ hai.

Lâm Tri Bạch biểu diễn một bài cũng dùng danh nghĩa của Bạch Đế để biểu diễn 《Hương Thiên mượn năm trăm năm》.

Bài hát này vô cùng khí thế, Lâm Tri Bạch cố ý lựa chọn dùng thanh âm tận lực của Chu Hàn biểu diễn, hiệu quả phi thường tốt, hai bài hát này vừa được Bách Biến Tinh Quân hát vững vàng đạt được thành tích tổng tích phân thứ ba!

Cùng lúc đó.

Cuối cùng nhân tuyển của đội đỏ cũng dựa theo thứ tự xác định.

Quốc hoàng vương tử!

Tàng Kinh!

Bách Biến Tinh Quân!

Cá chép!

Bồ Cốc điều!

Năm ca sĩ che mặt sẽ đại biểu cho tổ đội đỏ, phải quyết đấu với đội ngũ màu lam trong tương lai!

Mà ca ca ca kêu “Lã tử lưu lạc” kia là minh tinh hai đường, đáng tiếc một vòng, không thể chạy vào sân.

...

Theo lý thuyết Bách Biến Tinh Quân đang trong giai đoạn thi đấu tuyển chọn cuối cùng của đội đỏ, không tổ chức gì để lừa người ta, thành thành thật thật hát một bài ca dài, có lẽ không có đề tài cao cùng chú ý như vậy mới đúng.

Dù sao Lâm Tri cũng nghĩ như vậy.

Minh thật sự cũng chỉ là hát hai đầu muốn hát mà thôi, xếp hạng cũng chỉ là bài thứ ba, có thể nói là biểu hiện bình thường nhất từ lúc thi cử tới nay, thậm chí cũng không đáng giá để được bài hát đặc thư lớn.

Nhưng dường như hẳn đã đánh giá thấp sức ảnh hưởng của mình.

Hoặc có thể nói là đánh giá thấp năng lực não bở của Võng bạn lần này?

Đầu kỳ thứ năm Pháp triền, ngày đó Nhiệt sư liền nổ mạnh, chủ đề xếp hàng đầu rõ ràng là:

Động tác của Phụng Bách Biến - Bách Biến - Ca – Ca – Ca!

Người hâm mộ của Bạch Đé xem xong tiết mục trực tiếp cười điên rồi, fan của Sở Từ có chút không căng thẳng được nữa, đám dân mạng càng là xem náo nhiệt đủ kiểu trên chộc!

“Bạch Đé:?”

“Sở Từ:?”

“Bách Biến Tinh Quân không hổ là người nhạc công!”

“Ba lần này Bách Biến Tinh Quân thật là nghịch ngợm, hẳn không thể không biết quan hệ giữa Bạch Đế và Sở Từ rất vi diệu, lại còn cố ý bắt chước giọng Sở Từ trình lên chương trình xử nữ của Bạch Đế!”

“Thế nào?”

“Ngài muốn tác hợp quan hệ giữa Bạch Đế và Sở Từ?”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha, tuy nhiên, nghe được Bách Biến Tinh Quân dùng thanh âm Sở Từ hát bài Bạch Đế 《Tiêu sầu》, thật sự rất vi diệu, cái này cũng coi là Bạch Đế cùng Sở Từ biến động liên hợp?”

“Có liên quan, nhưng chuyện này không liên quan đến Bạch Đế và Sở Từ.”

“Quá dũng cảm!”

“Người không sợ đồng thời đắc tội fan của Bạch Đế và Sở Từ? Đắc tội với Bạch Đế và Sở Từ, so với đắc tội mấy ca vương ca còn nghiêm trọng hơn nha!”

“Đúng vậy!”

“Sở Từ là một trong những cổ đông của Đồng Lư, Bạch Đế thì càng không cần phải nói, Hoàng Thái Tôn của tập đoàn thần thoại!”

...

Lâm Tri Bạch thấy đề tài nóng bỏng đầu tiên trực tiếp choáng váng, hẳn vậy mà bỏ qua chuyện này!

Chủ yếu là thật sự không nghĩ tới còn có loại góc độ này gây chuyện, dù sao mình xưng “Tiêu sầu sầu” cũng chỉ là muốn phát biểu một ít cảm khái, tuyệt không có ý tứ mang theo tiết tấu.

Nào có ai tự dẫn tiết tấu cho mình?

Cũng may Sở Từ và fan của Bạch Đế đều rất có lý trí.

Cùng lắm là trêu chọc Bách Biến Tinh Quân quá da.

Ngẫm lại nếu Bách Biến Tinh Quân bị fan của Bạch Đế cùng Sở Từ đuổi theo mắng chửi, chỉ sợ bản thân Lâm Tri Bạch sẽ không chịu nổi thò mặt ra ngay tại chỗ.

Rõ ràng là cục diện vui vẻ lừa người.

Nhưng thiếu chút nữa mình cũng bị lừa rồi.

Bất quá dùng thanh âm Sở Từ, ca khúc của Bạch Đế, hình như cũng rất thú vị, coi như là cung cấp cho bạn trên mạng một chút manh mối thân phận a.

Mặc dù bạn trên mạng căn bản không thể tương được quan hệ giữa Bách Biến Tinh Quân cùng Bạch Đế và Sở Từ ——

Hử?

Chờ một chút!

Nhiệt lục bài danh thứ hai là thế nào?

Lâm Tri Bạch ánh mắt ngưng tụ, nhìn về phía bình đài cực quang nhiệt soát chủ đề thứ hai:

Quật Thanh vương tử cùng Chu Hàn mặc hết giày vận động cùng một khoản.

Bấm vào xem xét.

Lâm Tri Bạch lập tức cười lăn ra đất.

Thì ra là trong lúc tranh tài kỳ thứ năm, vương tử ếch là một đôi giày vận động giới hạn.

Mà giày vận động này Chu Hàn cũng xuyên qua, hơn nữa không chỉ xuyên qua một lần, hơn nữa tên ếch vương tử này ở thời kỳ đầu tiên của Huy Điện Vương Lung Mông đã dùng thanh âm Chu Hàn hát hết, cho nên hiện tại bị các bạn trên mạng lấy ra các loại đối lập!

Tất cả mọi người đều đang hoài nghi:

Ếch vương tử chính là Chu Hàn tận, dù sao thanh âm tương tự, lại mang giày cùng một khoản, chứng cứ tương đối đầy đủ!

Không mang theo nổi a!

Lão Chu ngây ngô!

Chỉ nhớ rõ mặt nạ cùng trang phục, vậy mà lại quên mất đôi giày này, không biết ánh mắt của Võng bạn có độc cỡ nào a?

“Là trùng hợp sao?”

“Ta không tin trùng hợp như vậy, đây là giày vận động giới hạn, rất khó mua được, cho nên ếch vương tử cơ bản có thể khóa chặt Chu Ca Vương!”

“Ta cũng cảm thấy tám chín phần mười!”

“Dù sao thanh âm của ếch vương tử, vốn cùng Chu Ca Vương giống nhau, giai đoạn đầu lại càng giống nhau, chỉ là khi đó chúng ta càng giống Bách Biến Tinh Quân lừa dối hơn, không có nghĩ theo phương diện này!”

“Nói như vậy Lý Tiêu Tiêu đã biết từ lâu?”

“Lý Tiêu giả như thật, biết rõ vương tử ếch chính là Chu Hàn Tần, đối với tình lữ này cũng quá thú vị rồi!”

“Khó trách mỗi ngày Chu Hàn đều bắt giữ tên bắt giữ này!”

“Hóa ra trận đầu của Bách Biến Tinh Quân là phải giả mạo trước mặt hắn, cho nên mới vội vã như vậy?”

“Còn lôi kéo Trương Hi Dương cùng đi bắt người!”

Mặc dù không có chứng cứ xác thực, nhưng ếch vương tử Chu Hàn hiển nhiên đã xem như rơi xuống ngựa, bởi vì các bạn trên mạng nhận định là đủ rồi!

Không cần càng chứng cứ xác thực!

Cũng bởi vì tin tức rời ngựa này quá chấn động, đề tài này rất nhanh liền vọt tới vị trí đầu tiên, ngay cả Bách Biến Tinh Quân dùng thanh âm Sở Từ, ca khúc của Bạch Đế, cũng không bằng Chu Hàn ra khỏi ngựa, cái đề tài này càng có nhiệt độ hơn.

Chỉ là Chu Hàn rơi xuống ngựa.

Phía dưới đề tài xuất hiện một đánh giá nóng ——

“Ha ha ha ha ha ha, cho nên trận thứ hai của Bách Biến Tinh Quân, là ngay trước mặt Chu Hàn, dùng giọng Chu Hàn tận lực biểu diễn Bạch Đế khuyến khích ông ta mượn năm trăm năm của ông ta? Quá ghê gớm! Thằng khốn này ta thật sự phục!”

Lâm Tri nhiều ít cảm giác có chút khó hiểu.

Có gì không đúng sao?

Lâm Tri Bạch thật sự cảm thấy không có gì là không đúng. Ài đọc sách tí ti, Rặc K. Tài sát vô danh.

Ta đem âm thanh Sở Từ hát một bài hát của Bạch Đế nói rằng ta “Làm chuyện” cũng thôi đi.

Sao ta lại dùng giọng Chu Hàn hát bài hát của Bạch Đế? Mọi người hát “biểu diễn” để “bộ nam nữ”?

Mãi đến khi tiếp tục xuống dưới.

Lâm Tri Bạch mới hiểu được nguyên nhân.

Thì ra Chu Hàn từng gặp Bạch Đế trên bảng xếp hạng, không chỉ một lần, một lần trong đó chính là bại bởi Hương Thiên mượn năm trăm năm Tuyên Cơ.

Lâm Tri Bạch: “...”

Lúc đầu kỳ thứ năm muốn khiêm tốn một chút, nhưng chỉ đơn thuần hát bài hát lão ca hai đầu Bạch Đế là được, kết quả tuyệt đối không ngờ, lại chó ngáp phải ruồi, làm ra nhiều tiết mục như vậy.

Con mẹ nó ta còn không bằng tiếp tục hát khúc mới!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 361: Hội họa đại sư!” Cái này cũng có thể bị phát hiện!?”

Chu Hàn tuyệt đối không nghĩ tới, bộc lộ thân phận của mình không phải âm thanh, mà là một đôi giày.

Xem ra chính mình phải mạnh mẽ chiến thắng trận tranh đằng sau, mọi người đều biết Chu Hàn chính là ếch vương tử rồi, nếu như thua rất thảm, thật mất mặt a, sóng biển đời này đều lộ diện rồi!

Đương nhiên.

Tranh tài của hồng đội chỉ mới kết thúc thôi.

Trận đấu của đại đội lam phải kéo dài hơn một tháng, cũng là nội dung năm hạn. Mỗi lần ca sĩ hát hai bài tiết tấu, cả quá trình này không cần tham dự. Cho dù là đám người Lâm Tri Bạch hay Chu Hàn đều có thể thừa cơ thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc này.

Tháng sáu đã đến.

Lâm Tri Bạch nhận được thông báo.

Giữa tháng bảy Hồng Lam mới chính thức bắt đầu thi đấu.

Mà đầu tháng bảy sau khi biết trăng sẽ nghênh đón đông hè hè do Đại tam nghỉ hè.

Cần nhắc đến Đại Tứ thực sự không có việc gì, Lâm Tri Bạch cảm giác kiếp sống đại học của mình đã sắp kết thúc.

Bởi vậy mấy ngày tiếp theo Lâm Tri thành thành thật thật lên lớp, không trốn một tiết học nào.

Được rồi.

Chủ yếu là bởi vì Lâm Tri nhiều chuyện trắng, tần suất trốn học cũng cao, cho nên vào thời điểm cuối cùng học ít nhiều có chút căng thẳng.

Cũng may ở trường học đối với “Tiểu Khúc phụ” là có ưu đãi đấy, tương tự như các loại chứng thư có thể tăng thêm học

phần đi, những vinh dự Bạch Đế lấy được đồng dạng có thể cho Lâm Tri học từ miễn phí.

Huống hồ...

Lâm Tri Bạch mặc dù thiếu năng siêng năng, nhưng điểm thi cũng rất tốt, lại có quan hệ tốt với hiệu trưởng, cho nên cơ bản không có vấn đề gì.

Học viện nghệ thuật chính là như vậy.

Những học sinh rõ ràng vẫn đang học, nhưng đã trở thành ngôi sao, ở trong trường ít nhiều cũng có chút ưu đãi, huống chi là Bạch Đế?

Mà sau mỗi ngày sau khi tan học.

Lâm Tri Bạch cũng sẽ thành thành thật thật trở về Đông Hồ biệt thự bồi cha mẹ ở, dù sao sau khi Minh Điện Vương Đồng kết thúc đi Tề Châu.

Gần đây mẹ vẫn luôn nhắc tới chuyện này, chủ yếu là không nỡ bỏ nhi tử.

Lâm Tri Bạch dờ khóc dờ cười nói: “Cũng không phải hiện tại lên đường, còn có một hai tháng mới đi nha, hơn nữa cho dù đi Tề Châu, cũng có thể tùy thời trở về thăm ngài, gia gia không phải đã đưa cho con một phi cơ cho con một phi cơ sao.”

“Ai biết người bao lâu sẽ về nhà một lần.”

Lão mục hừ một tiếng nói: “Mấy năm trước ta cầu cho người một bùa hộ mệnh, lúc người xuất phát đừng quên mang theo, đại sư đã khai quang rồi.”

“Ngài đây là Phong Kiến mê tín.”

“Ai nói, Hộ thân phù linh kia, nếu không, vậy bí ẩn á? Kỳ án Berloz Tứ Lương Lạp Tứ Phúc Tuấn?”

“Chữ hồng đã được trị khỏi.”

Lâm Tri Bạch trong lòng nói thầm, nhưng ngoài miệng lại đáp một tiếng, mẹ quả thật là đã cầu bùa hộ mệnh cho nàng.

“Đi tìm ra đi, cũng không thấy người mang theo.”

“Được được được.”

Lâm Tri không lay chuyển được mẹ, trở về phòng lục tung một trận, cuối cùng tìm được bùa hộ mệnh ở dưới một kiện phòng ốc.

Chỉ cầm lấy bùa hộ mệnh, Lâm Tri Bạch không lập tức rời đi, mà là có chút thổn thức nhìn chăm chăm vào ông ta.

Cái này Berloz này rất nhỏ.

Hiện tại Lâm Tri Bạch khẳng định không mặc được, kích thước không hợp nhưng hắn vẫn giữ lại, đã đặt quần áo trong tủ nhiều năm.

Hàng năm còn có thể lấy ra tẩy một lần.

Bởi vì đây là tự tay mẹ tự tay dệt miễn phí cho Lâm Tri.

Mặc dù kỹ thuật dệt Áo Tư Lặc của mẹ mình là không được.

...

Cũng là mẹ không có việc gì liền nhắc tới, mặc dù còn chưa xuất phát đi Tề Châu, thậm chí ngay cả thi đấu của Giang Mông Diên Vương Tranh Tranh Tư cũng không có kết thúc, Lâm Tri Bạch đã sớm cảm nhận được từng tia không khí.

Rút thưởng đi.

Dù sao thì danh vọng cũng nhiều.

Chính mình cũng phải lưu lại chút tác phẩm tại Tàn châu mới được.

Nghĩ đến đây Lâm Tri Bạch trực tiếp gọi ra hệ thống bắt đầu liên tục rút thưởng.

Leng keng leng keng leng keng!

Hệ thống nhắc nhở vang lên không ngừng.

“Chúc mừng kí chủ thu được tiết mục tổng nghệ Khoái Lạc Hướng Tiêu!”

Không có ý nghĩa gì nha, thủy thượng chuyển quan tiết mục mà thôi, hiện tại ánh mắt Lâm Tri Bạch cao lên rồi, đối với loại tổng nghệ này đã không còn hứng thú, trở về giao cho Giang Thành xem xét xử lý là được.

“Chúc mừng kí chủ thu được truyền thụ 《 Tiên Kiếm Kỳ Hiệp 》 kịch bản truyền》 .”

Lâm Tri Bạch này ngược lại là rất hài lòng, kiếp trước đã nghiệm chứng qua kịch bản thành công, ở thế giới này có thể tạo ra lợi ích khổng lồ cho công ty!

“Chúc mừng kí chủ thu được ca khúc 《 Dạ Khúc 》 .”

Lần này hai mắt Lâm Tri tỏa sáng, lại là đại biểu của Chu Đồng!

Cái dở này!

Dạ khúc bình thường chỉ một loại đàn dương cong chế tạo đàn nhọt từ Nhĩ Nhĩ Đức của Khúc gia kiếp trước.

Thế giới này cũng có ” dạ khúc” loại đàn dương dương này thế trạng, tuy rằng Chu Đồng chơi “Dạ Khúc” của Tiêu bang là chỉ phiên bản kia của Tiêu bang.

Nhưng mà không quan trọng.

Tiếp tục rút thưởng đi.

“Chúc mừng kí chủ đạt được ca khúc mèo khóc mèo kêu hươu.”

Lâm Tri Bạch nhìn không được đỡ trán, loại hành khúc nước miếng này, với tình huống của mình khẳng định không cách nào ban bố, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng của bản thân, danh vọng tương đương với lãng phí, càng ngày càng nghiêm trọng!

“Chúc mừng kí chủ đạt được truyện tranh Hải tặc Vương Trùng!”

Có thể là lần rút thưởng trước kết quả không được, lần này Lâm Tri Bạch vậy mà trực tiếp quất tới một tác phẩm tác phẩm mang tính nhiệt độ đỉnh cấp ở kiếp trước!

Đây mới gọi là rút thưởng mà!

Bất quá trình độ hội họa của mình rất kém, coi như là vẽ không ra cho Kính Hải tặc vương Vương Kỳ a, hoặc là tặng lên một đợt kỹ năng hội họa thử xem?

Dù sao lần trước sau khi Cáp Thụ pháp, Lâm Tri Bạch Lục Lục liên tục, lại tích góp được 12 điểm kỹ năng, nhất là hệ thống đưa phi cơ kia của lão gia tử vậy mà một hơi thưởng 8 điểm!

Trước không cần nhắc tới truyện tranh.

Nhìn xem phía dưới là cái gì.

Lâm Tri Bạch tiếp tục rút thưởng, y có hơi điên, một hơi rút hai mươi chín lần!

Đây là lần đầu tiên Lâm Tri Bạch chơi lớn như vậy, hai mươi chín liên rút tiêu hao danh vọng rất nhiều của hắn, nhưng cũng bởi vậy mà thu hoạch được một ít tác phẩm.

“Cái này tốt.”

“Đây là rác rưởi!”

“Miệng bia ở kiếp trước đã nát vụn rồi!”

“Cái danh tiếng này tốt, nhưng nhiệt độ cũng không tính là cao?”

“Hừm?”

“Bài tranh này có thể dùng sau.”

“Còn có thủ lĩnh này.”

Lâm Tri Bạch không ngừng điểm nhẹ chiến lợi phẩm của mình, tổng thể coi như thỏa mãn, trong đó có không ít loại ca khúc ban thưởng, tranh tài sau này của Minh Điện Ca Vương Kỳ mình có thể cân nhắc trực tiếp dùng.

“Lại quất lần cuối cùng!”

Chủ yếu là mắc phải chứng cưỡng chế, hai mươi chín lần rút thưởng, không góp đủ mấy người khiến cả người khó chịu.

Leng keng... Leng keng...!

Lần rút thưởng thứ ba mươi!

“Chúc mừng kí chủ đạt được phần thưởng đặc thù ẩn, điểm kỹ năng gấp bội, đã tự động sử dụng cho ngài!”

Lâm Tri Bạch còn chưa lấy lại tinh thần, thậm chí còn không lý giải được lời này có ý gì, âm thanh nhắc nhở của hệ thống

lại lần nữa vang lên:

“Chúc mừng điểm kỹ năng của kí chủ từ 12 điểm, tăng gấp bội 200 điểm!”

Mo Mo!

Lâm Tri Bạch rớt cục kíp phản ứng, trong lúc nhất thời vậy mà không biết nên hưng phấn hay buồn bực!

Phần thưởng rút thưởng thứ ba mươi thật nghịch thiên, vậy mà điểm kỹ năng mình vất vả tích góp được lại trực tiếp tăng gấp bội rồi!

Lâm Tri Bạch thường xuyên rút thưởng.

Nhưng đây là lần đầu tiên hắn ta đấu đến mức giấu đi phần thưởng như vậy!

Lúc này hắn hưng phấn ở chỗ, điểm kỹ năng tăng gấp bội, tương đương là chơi gái miễn phí hệ thống!

Buồn bực thì ở chỗ, nếu như trước đó Lâm Tri không qua loa ngáp, phối hợp với điểm kỹ năng này tăng gấp bội, hoàn toàn có thể trực tiếp thực hiện điểm kỹ năng tự do!

Nhưng có lẽ đây là số mệnh?

Lâm Tri Bạch thở dài, điều tra số liệu cá nhân của mình.

【 Thanh Nhạc: 80 】

【 Cây đàn dương: 60】

【 hội họa: 56】

【Ông chủ tốt: 50】

【 Thư pháp: Hoàn mỹ không thiếu khuyết 】

Lâm Tri Bạch sững sờ, kinh ngạc nhìn cột hội họa, làm sao 566?

Lâm Tri Bạch gọi ra ứng đồ: “Lúc trước ta nhớ hình như là 36 điểm nhỉ?”

Thanh âm ứng đồ vang lên bên tai: “Bởi vì ký chủ lúc trước trình độ thư pháp liên tục tăng lên, mà thư pháp cùng hội họa,

đều cần vận bút, cho nên ngay cả tài nghệ hội họa ký của ký chủ cũng có tăng lên nhất định.”

A?

Lâm Tri Bạch đại hi: “Ta muốn thêm điểm!”

Phi hồng: “Thêm cái nào?”

Lâm Tri Bạch trầm ngâm, hắn cũng đang do dự thêm cái gì.

Thư pháp đã hoàn mỹ không sút mẻ, trực tiếp bỏ qua là được, tiếng nhạc thì có thể cân nhắc, nhưng mình đã là trình độ ca vương.

Tiếp tục tăng thêm chút tiếng nhạc, 《Toàn Diện Vương Tranh còn cần so sánh sao?

Tuyệt đối là thần cảm sát thần, phật cảm giết phật!

Được rồi.

Trước tiên thả tiếng nhạc xuống.

Để lại chút hồi hộp cho trận đấu.

Dù sao đội Đỏ cơ bản đều là bằng hữu của mình, chơi trò chơi với bọn họ còn treo nhiều như vậy ngại quá.

Mở chút tiểu loe là được rồi.

Ngược lại hội họa có thể cân nhắc.

Dù sao Lâm Tri Bạch vừa mới đạt được truyện tranh Hải tặc Vương Trùng, bộ truyện tranh này yêu cầu đối với họa công, mặc dù không tính là đặc biệt cao, nhưng thời điểm danh vọng của hắn không tăng gấp đôi chỉ có 12 điểm ——

Cho dù toàn bộ dùng ở trên phương diện hội họa cũng vẫn như cũ giật gấu vá vai.

Nhưng bây giờ điểm kỹ năng tăng gấp bội đến 24 điểm, nếu như toàn bộ đặt ở trên hội họa sẽ như thế nào?

Trình độ hội họa của Lâm Tri Bạch trong nháy mắt đạt tới 80 điểm, trình độ hội họa đại sư, không chế Linh Hải tặc vương điều ngoa còn dư thừa!

Đi, đi.

Cứ làm như vậy đi!

Có thể là bị nghiện?

Lâm Tri Bạch hiếm khi không giữ lại điểm kỹ năng ổn thỏa, mà là một hơi tăng toàn bộ lên trên hội họa.

Nhất thời.

Lâm Tri Bạch cảm thấy cổ tay tê dại.

“Leng keng! Chúc mừng kí chủ hội họa đạt tới 80 điểm!”

Giờ khắc này.

Một vị hội họa đại sư sinh ra rồi!

Đáng tiếc duy nhất chính là, Lâm Tri Bạch không có lại phát động “Thư Thánh truyền thừa”, “Bách Biến Thanh tuyển” các loại ban thưởng đặc thù.

“Thật là đáng tiếc.”

Trước đó Lâm Tri Bạch đều phát động ban thưởng đặc thù.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân hấn chọn toa cấp.

Hiện nhiên lần đánh cược này thua, chẳng qua cân nhắc đến điểm kỹ năng tăng gấp đôi, là đã đủ may mắn rồi, Lâm Tri Bạch cũng không yêu cầu xa vời càng nhiều, biết đâu là đủ vui về.

“Tiếp theo liền vẽ truyện tranh đi!”

Gần đây đi học thật lâu cũng sẽ buồn chán, Hồng Lam của Bài Vương đối kháng thi đấu với Hồng Lam lại cần đợi một thời gian mới có thể bắt đầu.

Không bằng thừa dịp này đưa ly hải tặc Vương Kỳ ra.

“Chờ sau này hội họa cũng tăng lên tới viên mãn, ta hẳn là chân chính thư họa song tuyệt đúng không?”

Lâm Tri Bạch có chút chờ mong nghĩ, sau đó bắt đầu đặt đơn trên mạng, mua một ít công cụ vẽ tranh.

Kỹ năng hội họa vô cùng thực dụng.

Lâm Tri Bạch có thể cảm giác được trình độ hiện tại của mình rất toàn diện:

Bức họa đầu.

Bức tranh thủy mặc.

truyện ký, vân vân.

Đủ loại hình vẽ, hẳn đều đã đạt tới trình độ của Đại sư!

Sở dĩ lựa chọn từ truyện tranh vào tay, chỉ là bởi vì hẳn vừa vặn rút được Hải tặc Vương Trùng, muốn tìm cảm giác mà thôi.

Sau này không chỉ là truyện tranh.

Thủy Mặc Họa vô cùng lưu hành trong giới nghệ thuật của Lam Tinh, U đọc sách tí hon. Sặc K K. Sánh sách Lâm Tri Bạch cũng phải thử sáng tác, “Nói không chừng ngày nào đó ngay cả các loại như 《 Thanh Minh Thượng Hà Đồ 》 đều có thể tái khắc hoàn mỹ?”

Nghĩ đến cái này.

Lâm Tri Bạch rất nhanh liền đặt xong đơn, chỉ chờ công cụ hội họa đến nơi.

Sau đó Lâm Tri Bạch cũng không nhịn được tìm tới giấy bút, bản thân dùng phác họa đơn giản, vẽ một bức tự họa.

Đường nét!

Kết cấu!

Vô cùng trôi chảy!

Trông rất sống động!

——

Thất vụ: Cảm tạ minh chủ đại lão 【 x7】 khen thưởng, chúc lão bản tài vận bùng bùng mọi sự như ý!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 362: “Địch truyện nhập quân Bất Dạ Hâu! Căn cứ mới nhất: Kỳ thực với biên độ của 'Hải tặc vương cáo', dưới tình huống bình thường đã nhiều năm vẽ rồi, bất quá Lâm Tri Bạch đã không phải người bình thường, có các loại được tề thần kỳ do hệ thống cung cấp, hấn nhanh tay có thể đạt tới trình độ không phải nhân loại, chứ đừng nói là hấn không cần suy nghĩ đến các loại như phân kính, cho nên sau khi công cụ vẽ tranh đến chỗ hấn đã bỏ chút thời gian quen thuộc các loại viết họa loại chuyên nghiệp, sau đó chính thức bắt đầu.”

Hải tặc vương!

Câu đầu tiên chính là!

Tin tức bắt đầu mạo hiểm!

Có được tài phú, thanh danh, hải tặc vương ‘Ca Nhĩ - Ca Kiệt’ ở trước khi bị hành hình bị hành hình nói một câu như vậy, khiến cho toàn bộ thế giới đều tuôn trào về phía biển rộng: “Muốn bảo tàng của ta không? Nếu như muốn, vậy thì hãy đến trên biển mà đi tìm đi, ta toàn bộ để ở nơi đó!”

Từ nay về sau!

Thế giới nghênh đón “Thời đại hải tặc” tiến đến!

Ôm bút không ngừng rơi vào trên màn hình, Lâm Tri Bạch chuyên tâm tập trung, hoàn thành câu đầu tiên.

Sau đó Lâm Tri Bạch tiếp tục vẽ câu thứ hai, câu thứ ba chỉ nói thứ tư, chỉ chưa tới một tuần thời gian, hấn liền ghi chép được tổng cộng ba mươi lời giấy tờ!

Hiệu suất làm việc này nói ra ngoài, tuyệt đối có thể hù chết một đồng truyện tranh gia!

Bởi vì truyện tranh bình thường gia có thể làm được Chu Canh một lời đã là cố gắng chăm chỉ rồi, đồng hành đều cảm thấy loại người này quá cuốn hút, trong nghiệp giới càng nhiều chính là cá ướp muối chỉ cập nhật một hai câu, bất quá tình huống như Lâm Tri Bạch, chỉ dựa vào quyền sách khẳng định là làm không được, thần tiên bên ngoài không có hệ thống cung cấp cũng làm không được khoa trương như vậy a.

Cứ như vậy.

Ba mươi câu sau khi hoàn thành, Lâm Tri Bạch bắt đầu cân nhắc nên làm thế nào để chờ liên tục.

Lấy từng tờ một của những nội dung mà Hải tặc Vương Minh nói, đại khái chỉ cần mười câu nói là có thể đưa ra một cái sách đơn hành, tự mình tìm những truyện ký tán nhà nào để thực hiện và hợp tác ban cơ tương đối thích hợp...

Hử?

Ta không phải là lão bản xuất bản lớn nhất Tàn Châu sao?

Lâm Tri Bạch bật cười, thiếu chút nữa đèn tắt. Với tư cách lão bản xuất bản đứng đầu Tàn Châu, muốn tuyên bố một bộ truyện tranh tác phẩm, tại sao còn cần phải tìm cái công ty khác ở bên ngoài hợp tác làm việc. Tùy tiện thu mua một công ty chuyên môn về truyện tranh, về sau chuyên môn phụ trách việc viết tranh ở dưới cờ văn bản truyện ký. Về sau chuyên môn phụ trách việc ghi chép văn chương sinh nhật hội đồng chẳng phải xong việc rồi sao?

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch trực tiếp gọi điện thoại cho Nhậm gia Xuân, đem chuyện giao cho hắn làm.

Nhậm gia Xuân bây giờ là phó Xã trưởng xuất bản thần thoại, tên này trước kia là người của Tam bá, nhưng hiện tại đã hoàn toàn đầu nhập vào Lâm Tri Bạch, công tác xử lý gọn gàng ngăn nắp.

Là một nhân tài.

Lâm Tri Bạch cũng không cần lo lắng Nhâm gia Xuân giả ý quy hàng. Hắn bây giờ là nhà xuất bản thần thoại, đối phương trên bản chất là đang tự làm công cho mình.

“Là như vậy.”

Nhâm gia Xuân thu được chỉ thị, cười nói: “Công ty chúng ta vốn có truyện kí kết làm nghiệp vụ, nhưng luôn không nóng không lạnh, làm cho ngoại giới cho rằng chúng ta chỉ xuất bản tạp chí...”

“Vậy sao.”

Lâm Tri Bạch có phần lúng túng, mình là lão bản không hợp cách a, ngay cả chuyện này cũng không hiểu rõ ràng, “Vậy người chuẩn bị một chút đi, sau này có một truyện tranh về căn xuất bản với danh nghĩa công ty của chúng ta.”

“Ta hiểu rồi.”

Nhâm gia Xuân lập tức đáp lại.

Lâm Tri Bạch không cúp điện thoại, nàng bắt đầu cân nhắc vấn đề thứ hai, đó chính là dùng thân phận gì để mang theo toàn bộ truyện tranh của Hải tặc Vương Thương này?

Có nên mở áo lót ngựa mới không?

Bạch Đế Từ Quân Quân, Bất Dạ Hầu!

Bốn cái áo giáp đã đủ nhiều rồi!

Lại mở thêm một cái dường như cũng không cần thiết lắm.

Dù sao hiện tại Lâm Tri Bạch không cần mọi chuyện cũng nên cân nhắc làm sao che giấu thân phận, hơn nữa mã giáp quá nhiều, rất vất vả.

Trên thực tế.

Lâm Tri Bạch đã bắt đầu làm giảm pháp luật.

Dựa theo kế hoạch lúc trước, chờ 《Mông Diện Vương Tranh kết thúc, mặt nạ Sở Từ sẽ tháo xuống, hà tất vẽ vờ thêm một cái mã giáp?

Vậy cho Bất Dạ Hầu nhúng tay vào đi.

Bạch Đế sẽ viết nhạc, hiểu thơ từ, còn có trình độ thư pháp hoàn mỹ, biểu hiện cực kỳ hoàn hảo, ngay cả Sở Từ cũng là thiên tài nhân có thể tự mình viết bài mình biểu diễn, vậy vì sao Bất Dạ Hầu không thể biểu hiện càng thêm một chút thiên tài?

Nhà văn giảng cũng tốt.

truyện tranh gia đình cũng được.

Thậm chí đan dược cũng đồng dạng.

Trên bản chất đều là câu chuyện sáng tác mà thôi.

Đương nhiên, dùng giáp ngựa của quân phủ là có thể làm được, nhưng Giáp ngựa này dù sao cũng là đặc biệt dùng để làm tổng nghệ, nhiều nhất chỉ là ngẫu nhiên kết quả quả quảng cáo, nhưng không có tham dự bảng đánh giá minh tinh a, hiển nhiên để cho Bất Dạ Hầu tuyên bố càng thích hợp.

Nói không chừng còn có thể giúp Bất Dạ Hầu vạch một đường.

Bởi vì Lâm Tri Bạch đã đánh giá đại khái số liệu.

Chờ Sở Từ rời khỏi ngựa, thân phận của Bạch Đế và Sở Từ sẽ lấy danh nghĩa “Lâm Tri Bạch” để sát nhập vào, trực tiếp tiến lên một bước là hoàn toàn không thành vấn đề.

Đến lúc đó Bất Dạ Hầu làm sao bây giờ?

Khai thác một lĩnh vực mới, sẽ là một lựa chọn không tệ, nghĩ thông suốt điểm này, Lâm Tri Bạch trực tiếp đem nội dung ba mươi lời ‘Hải tặc vương Ngu Nhung’ đã hoàn thành phát đến Hộp Thư Xuân của Nhâm gia, cũng nói với Nhâm gia Xuân Xuân’ trong điện thoại:

“Truyện tranh đã phát qua.”

“Ta nhận được!”

Thế mà có thể khiến ông chủ tự chào hỏi, Nhâm gia Xuân không khỏi hiếu kỳ: “Đây là tác phẩm của vị giáo viên nào?”

“Bất Dạ Hầu.”

“A?”

Nhâm gia Xuân sững sốt, “Là ta biết vị lão sư Bất Dạ Hâu kia sao?”

Vị giả nhân Bất Dạ Hâu kia?

Vị nhạc diễn Bất Dạ Hâu kia?

“Vâng.”

Lâm Tri Bạch cũng không giải thích nhiều, mở miệng phân phó: “Người tự mình phụ trách tuyên truyền và tuyên truyền những truyện tranh kia công tác.”

cúp máy.

Nhâm gia Xuân còn đang sững sờ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào máy vi tính, bản thảo đăng ký của cái tên Hải tặc Vương Thương kia.

truyện tranh của Bất Dạ Hâu?

Bất Dạ Hâu là một tác giả ưu tú, một diễn kịch thành công, làm sao có thể vẽ hội kiện?

...

Việc xuất xưởng thần thoại.

Bộ biên tập biên hội.

“Các vị mau đến xem bộ truyện tranh này, Phó hội trưởng tự mình phát tới, để chúng ta ước định một chút.”

“Phó xã trưởng đích thân phát tới?”

“Để ta xem một chút.”

“Ta kháo, đây là họa phong gì a?”

“Ta từng sống hơn mười năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy tác phẩm họa phong như thế này, thật kỳ quái!”

“Có chút khoa trương!”

“Bất quá tình tiết cũng không tệ lắm?”

“Người thiết lập cũng rất có ý tứ, keo cao su? Trái cây ác ma?”

“Đây là tác phẩm của vị lão sư nào vậy, tác phẩm Phó xã trưởng tự mình phát đến, nhất định không phải là tác phẩm của hạng người vô danh.”

Nửa giờ sau.

Nhâm gia Xuân đi tới, phát hiện nơi hội truyện yên tĩnh, mỗi người đều tập trung tinh hội nhìn chăm chăm máy vi tính.

“Khụ.”

Nhâm gia Xuân phát ra động tĩnh.

Đám biên tập biên tập ngẩng đầu nhìn lên, lập tức giật mình một cái.

“Phó xã trưởng!”

“Các người thấy truyện tranh ta phát đến sao?”

“Đang xem!”

Người phụ trách bộ truyện ký mở miệng nói: “Bộ truyện tranh này nhìn có chút lạ, họa phong không quá phù hợp thẩm mỹ hiện tại trên thị trường, nhưng nhìn nhiều một lát là có thể thích ứng, thậm chí cảm thấy còn rất thú vị.”

“Rất thú vị?”

Nhâm gia Xuân biểu tình cổ quái nói: “Thiếu Duy Tư Tuấn Tuấn?”

Người phụ trách truyện ký bộ thoát nhìn phó xã hội, tại sao cảm giác đối phương tựa hồ rất không có lòng tin?

“Ta cơ bản có thể xác định, truyện tranh này đã đến thị trường, hẳn là sẽ có một ít người được nhận, nhưng phản hồi cụ thể như thế nào còn khó nói, dù sao trước đây chưa bao giờ có loại tác phẩm phong cách này xuất hiện qua...”

Dừng một chút.

Người phụ trách truyện ký bộ hỏi: “Đây là tác phẩm danh gia nào?”

“Đúng là tác phẩm danh gia.” Nhâm gia Xuân Phong sắc mặt càng cổ quái nói: “Đại danh Bất Dạ Hầu, chư vị có lẽ không xa lạ?”

“Ai?”

Mọi người ngây ra, cuối cùng cũng hiểu được vì sao phó hội trưởng phản ứng kỳ quái như vậy rồi, cái này là do lão sư Bất Dạ hầu sáng tác ra...

Tác phẩm truyện tranh!?

“Ngài xác định không có làm chứ?”

“Bất Dạ Hầu lão sư, không phải tác giả và diễn kịch sao, phim truyền hình và hẳn, ta toàn bộ đều đặc biệt thích!”

“Truyện tranh này dĩ nhiên là bút của hẳn?”

“Thì ra là Bất Dạ Hầu lão sư còn biết vẽ tranh?”

“Mặc dù phong cách này ta có chút vất vả tiếp nhận.”

“Tỷ công của Bất Dạ Hầu lão sư tuy rằng kỳ quái, nhưng cốt truyện tuyệt đối sẽ không kém, dù sao truyện tranh mà nói, họa phong cố nhiên trọng yếu, câu chuyện chân cũng đồng dạng trọng yếu vô cùng, vừa vặn là do Bất Dạ Hầu lão sư am hiểu vô cùng!”

Mọi người mồm năm miệng mười.

Nhâm Gia Xuân ngắt lời mọi người: “Nhiệm vụ ông chủ tự mình dặn dò, chúng ta nên đẩy ra đồng truyện tranh này thật tốt, chớ vị mau chóng an bài việc xuất bản.”

“Chúng ta trực tiếp lấy một nghề đơn?”

Sở dĩ hỏi như vậy, là bởi vì bình thường kể về truyện tranh đều là trước tiên liên lụy tại trong tạp chí, thành tích biểu hiện đủ tốt mới có thể đưa ra đơn hành.

“Trực tiếp ra đi.”

Nhậm gia Xuân nói: “Danh khí của lão sư Bất Dạ Hầu, cho dù là truyện tranh, cũng sẽ có lượng lớn fan mua sổ sách.”

Đó là sự thật.

Cho dù là ở kiếp trước, tìm một đại minh tinh, tỷ như Chu Động, cho dù là một ngày nào đó đột nhiên không hiểu ra sao xuất hiện tác phẩm truyện tranh, đồng dạng sẽ có lượng lớn fan mua nợ, đây là kết quả tất nhiên, mặc dù rất nhiều người tò mò lớn hơn nhiều mong đợi, thậm chí có khả năng chính là thần tượng ủng hộ đơn thuần.

Đương nhiên.

truyện tranh muốn hỏa, chỉ dựa vào ủng hộ nhất thời của fan, khẳng định là không đủ là được.

Cứ như vậy.

Bất Dạ Hầu muốn đưa ra một truyện tranh gọi là Hải tặc Vương Thương ——

Tin tức này nhanh chóng truyền ra ngoài, bộ phận tuyên truyền về thần thoại cũng cực kỳ mạnh mẽ!

Có điều khi nhìn thấy Hải tặc Vương tuyên truyền bên ngoài, hẳn cảm thấy hơi nghi ngờ mắt mình có vấn đề hay không, thậm chí cả fan của Bất Dạ Hầu cũng sững sờ!

“Ha?”

“Truyện tranh Bất Dạ Hầu?”

“Hầu gia nháo ra chuyện gì vậy?”

“Đột nhiên nghĩ không ra chuyện muốn chuyển hành?”

“Đang yên đang lành tại sao đột nhiên chạy tới truyện tranh, hẳn hiểu được truyện tranh sao?”

“Hẳn là chơi vé?”

“Hít, khó trách Hầu gia năm nay không muốn viết, ngay cả kịch bản sản xuất cũng không nhiều như trước kia, hóa ra là bắt đầu đùa với truyện tranh?”

“Không chịu trách nhiệm!”

“Không viết sách đảng hoàng, dày vò mệt mỏi!”

fan hâm mộ đều cảm thấy khó hiểu, chớ nói chi là người qua đường, bất quá trong lòng mọi người cuối cùng có vài phần tò mò.

Không ít người...

Được rồi, Ô Linh đọc sách tự cơ bắp. Vài chiêu ma sát đây hứa hẹn.

Chủ yếu là đám fan của Bất Dạ hầu đều suy nghĩ, chờ những truyện tranh được xuất hiện, chờ xem xét một chút.

Phần lớn người qua đường đều chẳng có hứng thú gì.

Bởi vì tất cả mọi người đều cho rằng, Bất Dạ Hầu đột nhiên chạy tới truyện tranh hẳn chỉ là chơi vé, tìm chút thú vui cho mình, sở thích phát triển...

Giống như một ngôi sao đang phát triển rất tốt, bình thường chỉ hát hát, vỗ vỗ vai, đột nhiên chạy tới chơi quay phim.

Hai chuyện này, đại khái thuộc về một loại tính chất.

À nhầm: Cảm tạ 【 tiêu? Đây? Đại lão trở thành vị minh chủ thứ hai mươi lăm trong quyển sách, Chúc lão bản càng thoải mái càng trẻ tuổi!

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

**Chương 363: Những truyện truyện kỳ kỳ
quái quái! Lâm Tri Bạch với tư cách ông
chủ xuất bản Tần Châu, hiệu suất tự
mình lên tiếng quả nhiên cao, cũng không
cần bản thảo chính nhi bát kinh, dám
biên tập thậm chí ngay cả tư cách đề xuất
cũng không có, trực tiếp an bài đỉnh cấp
tuyên truyền cho Hải tặc vương!**

“Sảng ngang khoái hoạt!”

Lâm Tri Bạch ở Tần Châu hiện tại có loại vui vẻ “xem điệu vô địch địch thủ quét ngang bát phương”, nhớ tới một bộ đoàn thiên ba năm trước đây, đều phải nghĩ biện pháp xuất bản khai mã giáp, còn phải chờ đợi tin tức xuất bản, xem xem có thể thông qua hay không, so với cảnh ngộ bây giờ quả thật là cách biệt một trời một vực.

Chỉ là.

Mắt thấy “Hải tặc”, Vương Chấn tuyên truyền trận thế càng lúc càng lớn, giống như đập không ít tiền, fan và đám dân mạng Tần Châu của Bất Dạ Hâu dần dần ý thức được có gì đó không đúng.

“Hả?”

“Hình như là chơi có hơi lớn nha!”

“Sao khắp nơi đều là sự tuyên truyền của hải tặc Vương Thao?”

“Bất Dạ Hâu hẳn chỉ là chơi vé thôi, thần thoại xuất bản đến mức này thật sự đã làm xong chưa?”

“Có thể là để lấy lòng Bất Dạ hâu?”

“Dù sao thì Bất Dạ Hâu cũng là người xuất bản địa bàn, trụ đài lát xã.”

“Bột đãi đột nhiên nghĩ ra truyện tranh, đương nhiên là xuất bản thân thạo, đương nhiên chỉ có thể thắc mắc cái mũi tận tâm tuyên truyền cho hắn, dù sao thì không quan trọng bằng Dạ hầu.”

“Ha ha ha, Bạch Đế bị ép phải kinh doanh đúng không?”

“Sóng này đột nhiên làm ta nhớ tới năm ngoái, Tần Châu đứng đầu Tần Châu chúng ta triệu tập tám siêu nhất tuyến siêu nhất siêu sao điện ảnh, kết quả người giàu nhất chính là nhân vật chính. Tám siêu nhất tuyến đó đã biến thành phối diễn, trong điện ảnh năng lực bị tiền công dùng trong lần lượt lật tung.”

Yêu vớng bạn trâu chọc.

...

Thế giới truyện tranh.

Rất nhiều truyện tranh gia cũng chú ý tới trận thế truyền tông của Bất Dạ Hầu, không ít người nhin không được cảm thấy chua.

“Cừ thật.”

“Nghĩ nghị đỉnh cấp trong vòng tròn của chúng ta cũng chính là đả ngộ này?”

“Cái tên Bất Dạ Hầu này ăn no rồi việc, đột nhiên chạy tới truyện tranh, thật sự cho rằng truyện tranh nhà chúng ta không có ngưỡng cửa sao?”

“Hắn một cái viết kịch bản, biết cái gì là truyện tranh sao?”

“Văn vé đi biên giới chơi, thu hoạch fan?”

“Hiện tại đang vô cùng náo nhiệt, cuối cùng là cọng lông gà.”

“Nếu Bất Dạ Hầu phụ trách chuyện xưa, tìm người vẽ câu chuyện của hắn, ngược lại ta còn cảm thấy có môn nhi, dù sao gia hỏa này cũng am hiểu cái này.”

“Trực tiếp tự vẽ?”

“Có thể là vẽ chơi, đại lão tùy hứng.”

...

Những truyện tranh gia đình đang chua.

Các bạn trên mạng đang xem náo nhiệt.

Đám fan đang trêu chọc nhau.

Không ai cho rằng Dạ Hầu thật sự có thể vẽ ra truyện đặc sắc gì!

Bất quá vô luận ngoại giới thấy như thế nào, tuyên truyền trận thế dù sao cũng chưa hạ xuống, đồng thời Hải tặc Vương Trùng cũng chính thức bắt đầu quét dọn hàng hóa, tuy rằng các truyện tranh tiệm sách lớn nhiệt tình không cao, nhưng ít nhiều cũng đã tiến vào một điểm.

Dù sao Bất Dạ Hầu cũng có fan!

fan hâm mộ của người ta, nói không chừng ngay cả nội dung truyện tranh cũng không nhìn liền trực tiếp đặt đơn rồi, căn bản không cần quan tâm Bất Dạ Hầu có phải chuyên truyện tranh hay không.

Lâm Tri Bạch đối với thế giới bên ngoài quan điểm cũng không quan trọng.

Bởi vì ngoại giới cũng không nói sai, Lâm Tri truyện tranh Bạch Họa chính là chơi vé, hẳn cũng không có ý định duy trì phát triển hội truyện, biến nó thành sự nghiệp quan trọng của mình, chỉ là kiếp trước Miêu Hải tặc vương có ảnh hưởng lớn như vậy, nếu đã rút thưởng được, không vẽ ra chẳng phải là đáng tiếc sao?

Quan trọng nhất chính là:

Lâm Tri Bạch muốn để tương lai chinh phục Sở châu!

Lam Tinh các châu, Lâm Tri Bạch đã điều tra qua, hẳn biết Sở châu bên kia, hành động đặc biệt phát đạt.

Tuy rằng sau đó Lâm Tri Bạch sẽ mở rộng thị trường của Tề Châu trước, nhưng hẳn sớm muộn cũng sẽ đi Sở Châu, trước tiên cứ coi như là vì đánh một cơ sở cho tương lai đi.

Đúng rồi.

Dường như hiện tại Lâm Báo phụ trách công ty truyện tranh dưới cờ của tập đoàn thần thoại?

Xuất bản thần thoại, xuất bản Hải tặc Vương cáo, còn có thể tranh đoạt một ít thị trường để A Báo phụ trách, có sao lại

không làm?

Cứ như vậy.

Mấy ngày sau.

Việc xuất bản Thần Thoại Phổ rất cuộc cũng an bài ba cái hành trình ban đầu của 《 Hải tặc vương 》 xuất bản.

Ba bản đơn hành.

Mỗi một nghề mua mười thoại bản.

Vừa vặn ghi được nội dung của lời thứ ba mươi!

...

Lâm Báo đương nhiên nghe nói về các tác phẩm tác phẩm của các nhà văn thoại đỉnh cấp, Bất Dạ Hầu muốn tuyên bố một bộ tác phẩm thú vị.

Bất quá Lâm Báo cũng không thêm đề ý.

“Mặc dù ta cũng coi như là fan của Bất Dạ hầu, nhưng cùng truyện tranh, cũng không phải là một khái niệm.”

Lâm Báo nghĩ như vậy.

Nhưng hôm nay, buổi xuất bản chính thức của Hải tặc vương cáo cáo, khiến cho Lâm Báo ma xui quỷ khiến, vẫn là đi vào một đồng truyện tranh tiệm sách.

“Mau nhìn!”

“Đây chính là truyện tranh của Bất Dạ Hầu sao?”

“Đúng vậy, ta xem tuyên truyền trước đó, gọi tên Hải tặc Vương Ưởng này.”

“Không biết có đẹp không.”

“Ha ha ha, người thật sự chờ mong sao?”

“Cũng không phải là chờ mong, chỉ là rất tò mò, để ta xem trước một chút.”

“Người xem đi.”

“Ta không hứng thú.”

“Ta cũng muốn xem truyện tranh của Bất Dạ Hầu.”

truyện tranh chân chính mê hoặc, đối với Hải tặc Vương Thương hoàn toàn không có hứng thú.

Bất quá fan của Bất Dạ Hầu, vẫn là mang theo hiếu kỳ, đã mở ra cuốn truyện tranh này.

Kết quả mới nhìn mấy lần, mấy fan của Bất Dạ Hầu liền xuy xuy một tiếng, bật cười.

“Bức tranh gì thế này!”

“Hình tượng của nhân vật này sao lại kỳ quái như vậy chứ?”

“Quá xằng bậy!”

“Lão tặc vẫn là ngoan ngoãn trở về viết hoặc là kịch bản đi.”

“Truyện tranh và cái gì đó không thích hợp với hắn.”

“Đây là truyện cười khôi hài?”

“Tại sao ta cảm giác đây là truyện tranh loại chiến đấu nhỉ?”

“Nội dung vở kịch ngược lại không có vấn đề gì, nhưng họa phong quá xuất hiện!”

“Bất Dạ Hầu vốn am hiểu viết chuyện xưa, cho nên chắc chắn cốt truyện sẽ không quá kém, nhưng họa công phải tăng cường mới được!”

Không thể không nói.

Kiếp trước “Hải tặc ” Vương Kỳ” không có bạo, cùng Họa Phong xác thực có liên quan nhất định.

Nhưng Lâm Tri Bạch vẫn là men theo họa phong ở phần mái, chỉ vì loại phong cách này và trình độ phù hợp với cốt sự này là cao nhất.

Xem ra quả nhiên là người không được ôn.

Lâm Báo quan sát trong chốc lát, nở nụ cười, tiện tay cũng lật ra Hải tặc Vương Trùng trong tay, nội dung của truyện tranh này hiện ra trước mắt.

Ít chất cao su?

Ác ma quả thực?

Thời đại hải tặc?

Thiết lập này rất có khí thế vương đạo nhiệt huyết dâng trào
nha.

Chỉ là phong cách này xác thực cổ quái, khó trách đám fan của
Bất Dạ Hầu nhìn đến liền bật cười.

Lâm Báo cũng cười.

truyện tranh này có thể để ta phát sóng trực tiếp thì được rồi!

Nghĩ như vậy, Lâm Báo tiếp tục xem, không phải bởi vì tình
tiết hấp dẫn hấp, mà là muốn xem chuyện vui.

Chỉ là nhìn một chút.

Sắc mặt Lâm Báo dần dần thay đổi.

Tê!

Không đúng!

Vì sao truyện tranh này càng nhìn càng có một loại hơi thở của
vương đạo!?

Cảm giác mong đợi trong lòng theo nhân vật thợ săn hải tặc Tá
La này xuất hiện, dần dần tăng lên!

“Nếu như bộ truyện ký này có thể nhóm lửa, ta sẽ lập tức gọi
đầu.”

Lâm Báo thay đổi lời thề, trực tiếp ăn phân, tựa hồ quá kém
chất lượng.

...

Mà trong đêm mà Hải tặc Vương cáo tuyên bố.

Trên mạng lưới.

Bình luận xuất hiện!

“Ha ha ha ha ha ha ha, đây chính là truyện tranh của Bất Dạ
Hầu sao, ta giúp mọi người vỗ một cái, mọi người cảm thụ
một chút họa phong này.”

“Phốc!”

“Con mẹ nó vẽ cái quỷ gì vậy!”

“Đây là con đường nhân vật chính bay, một cái keo cao su, ta
chưa từng thấy qua nhân vật chính như vậy, nói là truyện tranh

máu nóng vương đạo, đánh nhau một chút hảo cảm cũng không có, người xem cánh tay này kéo dài bao nhiêu!”

“Quá kinh khủng!”

“Điều này cũng quá không hợp thói thường!”

“Quả nhiên yêu thích là sở thích!”

“Hầu Gia ta còn không nên dùng sở thích đi khiêu chiến những bát com của truyện ký chuyên gia kia!”

“Có sao nói vậy, kỳ thực ta đã rất kinh ngạc, ít nhất Bất Dạ Hầu đúng là có cơ sở vẽ công nghệ, sao lại như Bái Chí? Nhìn thì rất giống chuyện như hồi nào cũng có cây có rễ, chính là họa phong này thật sự rất quái lạ, căn bản không thể vào câu chuyện này!”

Dù sao truyện tranh của Bất Dạ Hầu.

Giai đoạn đầu lại có nhiều tuyên truyền như vậy.

Cho nên, truyện tranh vừa xuất hiện, độ thảo luận trên mạng là rất cao.

Chính là đánh giá này thật sự là không đành lòng nhìn thẳng, không ai tiếp nhận loại họa phong này, thậm chí có vô số bạn trên mạng chạy đến cửa hàng của Bất Dạ Hầu báo lại:

“Hầu Gia nghe lời.”

“Chúng ta có chuyện nói cho rõ, đừng truyện tranh!”

“Viết bản đi!”

“Lại thêm một vở kịch!”

“Truyện tranh không thích hợp với người!”

“Ta sờ mũi nhìn mấy bức họa, quả nhiên vẫn là tiếp nhận vô năng.”

“Ách, chỉ có ta cảm thấy cũng không tệ lắm nha?”

“Đúng vậy, chỉ có người!”

“Không sao, Kính hải tặc Vương Thao ít nhất đã chứng minh Hầu gia thật sự biết vẽ tranh, chính là nhân vật truyện tranh thiết kế thẩm mỹ cần được đề cao!”

...

Trong nhà.

Đương nhiên Lâm Tri Bạch thấy được đánh giá, nhưng cũng không để ý.

Kiếp trước lúc Hải tặc Vương Thao vừa ra cũng có rất nhiều biểu thị, không cách nào tiếp thu bức họa hội họa này.

Thậm chí sau khi bộ truyện ký này nổ tung.

Cũng có rất nhiều người, vẫn như cũ biểu thị nhìn không lọt.

Bao gồm cả Lâm Tri Bạch, kiếp trước khi vừa nhìn Hải tặc Vương, cũng không biết rõ cái họa phong này đến cùng bốc cháy như thế nào.

Cho đến khi hẳn thử nhìn thêm mấy phần nữa.

Đã quen loại họa phong này, thậm chí sẽ cảm thấy đường bay vô cùng đáng yêu.

Huống hồ cũng có người họa phong bình thường a, tỷ như tóc đỏ, tỷ như đám nhân vật Tá La.

Dù sao thấy được phía sau, Lâm Tri Bạch đã không cảm giác được họa phong của Hải tặc Vương Thao có vấn đề gì, đó là phong cách chỉ bờ đuôi mới có!

Bởi vậy Lâm Tri không thêm để ý tới những lời trào phúng của đám đông, tiếp tục vẽ những nội dung tiếp sau của Hải tặc vương.

Thấy Bất Dạ Hâu không đáp lại, hóng hớt rồi.

“Nói cũng thú vị đấy, có lẽ đây là lần đầu tiên Bất Dạ Hâu cảm nhận được cảm giác nhảy phốc đúng không?”

“Thật đúng là như vậy!”

“Năm đó Bất Dạ hâu viết, bộ 《Nhân Gian》 bộ 《 》 bộ 《 ghé ngắn kiếp người lập tức nổ vang!”

“Về sau hẳn viết kịch bản, cũng là sáng tạo trong một đoạn thanh âm không xem trọng, mở rộng khả năng thu thập Kỳ tích cho Kỳ tích của Cuồng Tiêu Tiêu!”

“Có thể nói Bất Dạ hâu xuất đạo mấy năm nay xuôi gió xuôi nước!”

“Những chuyện xảy ra và kịch bản đã trở thành một mớ hỗn loạn, chưa từng trải qua cái gì gọi là phổ cập đâu!”

“Cho dù là viết chết Bích Dao, viết Tiểu Long Nữ thất thân, cũng không ảnh hưởng đến số lượng tác phẩm của tác phẩm của hần!”

“Áp hay lắm!”

“Bảo người không làm việc đàng hoàng!”

Vô số người trêu chọc, đương nhiên không có ác ý gì, càng không ai nói tới Bất Dạ hầu Giang Lang chẳng hạn.

Dù sao tất cả mọi người đều cho rằng sắc nhã nhận là do đọc sách tinh tạo nên. Sỡ sách. Sặc – khánh. Sái cả hai chỉ chơi vé mà thôi.

Người ta vẽ một hồi, “Hải tặc Vương Kỳ thất bại căn bản không ảnh hưởng đến địa vị “Hầu gia” ở trong lòng người qua đường.

Nhưng mà.

Ba ngày sau.

Khi một số người mang theo tò mò, muốn mua “Hải tặc Vương Thương” đến cùng là họa phong không hợp thói thường cỡ nào, kết quả chạy khắp mấy nhà truyện tranh xung quanh đều biết được còn thiếu hàng...

Rốt cục cũng có người phát hiện ra không thích hợp!

Đã nói là Hải tặc Vương Kỳ xông phổ đâu?

Sao có thể bỏ đi mấy tiệm sách nhỏ mà cũng không mua được vậy?

Quyển truyện nhật này không có quá nhiều, cho nên không chỉ để diễn viên chính mở mã giáp mới được.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 364: Hải tặc đồ bưng, sức ảnh hưởng của Bất Dạ Hầu! Truyệnêu ảnh của Bất Dạ Hầu đã gọi lên không ít lòng hiếu kỳ của fan, cho dù là các loại phong cách trào phú trên mạng cũng vẫn không chống nổi tâm lý hiếu kỳ của một số kẻ đọc sách a, nhưng khi một số người chạy tới mấy tiệm sách, đều phát hiện Hải tặc vương giả gặp phải khi thiếu hàng.

Càng ngày càng nhiều người phát hiện có điều không đúng!

“Sao ta lại chạy tới hiệu sách ba nhà cũng không mua được Nhại Tí Hải Vương Thương của Bất Dạ Hầu?”

“Đây không giống như là dáng vẻ đang nhảy phố a, nếu như Hải tặc Vương Côn Bằng thật sự nhảy phố, các truyện tranh tiệm sách lớn làm sao có thể thiếu hàng chứ?”

“Tình huống như thế nào?”

“Bên chúng ta cũng vậy, vốn dĩ không mua được!”

“Quả thật ta đã mua được rồi, nhưng dáng vẻ rất hồi hộp khi còn tồn kho hộp truyện sách, hơn nữa theo tình hình mà hôm nay ta chứng kiến, đám đông 《Hải tặc vương》 mua rất nhiệt tình a!”

“Tê!”

“Lẽ nào ngọn lửa của bộ truyện năm đó?”

“Không đến mức a, rõ ràng các loại truyện cười đám người trào phú Bất Dạ Hầu trên mạng quá phù phiếm a, không phải nói tất cả mọi người đều tiếp nhận không được họa phong sao.”

“Tình huống này quá quý dị!”

“Không nhiều lửa đi, đồng truyện tranh thiếu hàng, thuần túy là bởi vì lượng nhập hàng của các tiệm sách truyện tranh ban đầu đã thấp, cộng thêm không ít người đều ôm tâm lý săn kỳ như các người đi mua sắm, dù sao fan đêm hầu như nhiều như vậy.”

“Đơn giản là biểu hiện giả tạo của fan tạo ra mà thôi.”

Hóa ra là thế?

Không ít người nửa tin nửa ngờ.

Duy chỉ có ông chủ của tiệm sách truyện lớn mới biết:

Sự thật chứng minh trên thị trường “Hải tặc vương” thật sự thiếu hàng!

Coi như là các lão bản truyện tranh lớn của tiệm sách, như thế nào cũng không xem trọng Kính hải tặc Vương Thương, xem ở phân lượng danh tiếng của Bất Dạ Hầu, bọn họ vẫn là vào đủ ứng phó một đoạn thời gian, đây là thao tác cơ bản tốt a.

Nhưng bọn họ cũng không ngờ rằng:

Tổ chức này, mới đặc biệt bán ba ngày, trên cơ bản đã bán hết rồi!

Khiến cho ông chủ của tất cả Quyển Trục hiện tại đều hối hận không thôi, chỉ hận lúc trước nhập hàng quá ít!

...

“Bán cái này quá tốt đi!”

“Ngày đầu tiên dễ bán, ta có thể hiểu được, coi như là người là thần tượng của Dạ Hầu thôi!”

“Bán đồ tốt ngày thứ hai cũng có thể hiểu được!”

“Tr fan của Bất Dạ Hầu còn nhiệt tình hơn cả tượng tượng của chúng ta.”

“Nhưng ngày thứ ba lại bán nhiều hơn hai ngày trước, cái này cũng không phải là fan nhiệt tình, hoặc là tâm lý săn bắn có thể giải thích được, chỉ có thể nói rõ bộ truyện tranh này, độ tiếp thu của thị trường vô cùng cao, chúng ta làm nghề này đều biết, fan ủng hộ không có sức mua khoa trương như vậy!”

“Dư luận hại người nha!”

“Nhìn thấy các loại quần thể trào phúng Hải tặc Vương Trùng trên mạng, mẹ nó ta thật đúng là cho rằng cuốn truyện lướt qua đường này rồi, không có ngày đầu tiên phát hiện bộ truyện tranh này để bán liền lập tức nắm chặt thời gian nhập hàng!”

“Hiện tại trong tiệm một đồng người hỏi ta có Hải tặc Vương không!”

“Kết quả thần thoại xuất bản bên kia, vậy mà phải đợi một ngày mới có thể bỏ hàng cho ta!”

“Không còn nghi ngờ gì nữa.”

“Toàn bộ truyện này sắp nổ rồi!”

Ông chủ tiệm sách lớn hỏi hận không thôi!

Đối với tình huống thị trường, xuất bản nội bộ thần thoại, xuất bản, cảm thụ cực kỳ sâu sắc!

Bởi vì truyện tranh tiệm sách lớn, hôm nay đã gọi điện thoại xuất bộ, toàn bộ đều đang thỉnh cầu mua sắm!

Hiện tại đang làm.

Việc xuất xưởng thần thoại và buôn bán xã hội in ấn, đều đang tăng ca tăng ca điểm, thị trường rõ ràng cung không đủ cầu!

Loại tình huống bất ngờ này, dần dần phản hồi tới cuộc sống hiện thực.

...

Tại trường học.

“Ngày hôm qua một hơi xem xong ba mươi người đầu tiên của Hải tặc Vương Kỳ, càng xem càng đặc sắc, cảm giác có chút xông lên đầu!”

“Ha ha ha, người cũng cảm giác đúng không, dần vào giai cảnh a!”

“Đúng vậy a, vừa mới bắt đầu họa phong kia, ta nhìn về mặt ngây ngẩn, nhưng sau khi quen rồi, cảm giác nhân vật thật đáng yêu a!”

“Đánh nhau trên đường thật thú vị!”

“Phía trước ta vẫn cảm thấy hấn rất xấu.”

“Mang theo mũ rơm rõ ràng rất đẹp trai, cảm giác mong đợi thật mạnh a, không biết đường bay lúc nào trở thành Hải tặc vương!”

“Con đường vĩ đại kia, ta cảm thấy cách cục rất lớn!”

“Không nghĩ tới loại chuyện của hải tặc này, cũng có thể nhiệt huyết sôi trào như vậy!”

“Thực sự tốt như vậy sao? Vậy tốt hơn cho ta xem truyện tranh đêm nay!”

...

Sắp xếp sắt thép.

“Ngươi vậy mà mua Linh Hải tặc Vương!?”

“Đúng vậy, mấy ngày hôm trước đã mua rồi, nhưng mãi vẫn không thấy, thẳng đến khi có bạn học đặc biệt xinh đẹp nói với ta, ta mới bắt đầu đọc.”

“Thật sự rất đẹp sao?”

“Thật mà, trước đó xem qua vấn đề họa phong của Thảo Tiêu Hữu lâu rồi cũng liền thích ứng, ta mới nhìn thấy mười tám lời nói, đã cảm thấy rất đặc sắc rồi!”

“Ôi, ta muốn mua nhưng không mua được.”

“Hiện tại tiệm sách cũng thiếu hàng.”

“Vậy ta đưa bộ đơn hành thứ nhất cho? Mỗi tang cửa sổ? Hôm qua đã xem xong.”

“Cảm ơn.”

“Đừng khách khí.”

...

Công ty nào đó.

“Đường phi thật đẹp trai a!”

“Thật là đẹp mắt!”

“Càng ngày càng đặc sắc nha!”

“Các ngươi đang nhìn Hải tặc Vương Ươm?”

“Đúng, tặc đẹp mắt!”

“Nhưng mà nói trên mạng...”

“Có lẽ những người trên mạng không thấy được phần sau.”

“Nội dung phía trước có thể nhìn ra cái gì!”

“Dù sao truyện tranh này, một người trưởng thành như ta đều thật hứng thú!”

...

Hiện thực cũng dần dần ảnh hưởng tới dư luận trên mạng lưới!

Đến ngày thứ tư mà Hải tặc Vương Thương bán tới!

Cuối cùng không còn là vấn đề vẽ tranh toàn bộ quần thể trào phúng này nữa!

Thay vào đó, là vô số người tán dương, càng ngày càng nhiều người thích cuốn truyện tranh!

“Oan uổng Hải gia rồi!”

“Tên Hải tặc Vương Minh Minh này là một tác phẩm truyện vô cùng trâu bò!”

“Vô luận cốt truyện hay là trang trí người đều vô cùng đặc sắc!”

“Vấn đề họa phong thu ồm yếu nhất là họa phong, xem ra bây giờ chính là đặc sắc của Hải gia!”

“Thì ra thật sự rất đẹp a, khó trách bằng hữu của ta một mực khen ngợi, bất quá ta mua không được a, tiệm sách thiếu hàng đấy!”

“Không không không không, hôm nay có thể mua được rồi!”

“Bán tiền vào các cửa hàng, ta vừa mới mua!”

“Ta mua ngay đây!”

“Kế sách gần nhà chúng ta chẳng lẽ người có thể tin tưởng Lam sao? “

...

Thu điểm thật sự đang xếp hàng!

Lâm Báo có thể làm chúng!

Đội ngũ mua của Hao Hải tặc vương lưỡng đạo đã dài hơn mười thước, dòng người nối liền không dứt!

“Đưa Hải tặc Vương cho ta!”

“Ta cũng vậy!”

“Ta muốn hải tặc vương!”

Âm thanh tương tự không ngừng vang lên bên tai.

Trợ lý của Lâm Báo phụ trách lái xe đi ngang qua tiệm sách, hơi ngừng lại một chút, khiếp sợ nói: “Quái họa này cũng quá nổi rồi đi!”

Đã tức giận rồi sao?

Lâm Báo trong lúc nhất thời tâm tình phức tạp, kỳ thật hẳn sau khi xem xong ba mươi lời đầu tiên của Hải tặc Vương Kỳ, liền mơ hồ có dự cảm.

“Về rồi.”

Hắn mộ nhìn một hồi, Lâm Báo mở miệng nói với trợ lý, “Ta về nhà rửa đầu.”

Hắn lập tức rửa đầu!

Chân nam nhân nói được thì làm được!

Nếu như không phải Dạ Hâu nếu truyện tranh dưới cờ của mình tốt hơn a, ta nguyện ý cung cấp hẳn làm cha!

...

Đêm đó.

Nhiều đại thể cùng thần thoại xuất bản hợp tác làm xưởng in ấn.

“Ta đi!”

“Mệt chết ta rồi!”

“Ngày nào cũng chia ba lớp!”

“Làm tăng ca làm cho nổi đau lưng đau nhức của ta vô cùng nghiêm trọng!”

“Không có biện pháp, nhu cầu thị trường của Hải tặc Vương Thao quá lớn, mấy ngày nay chúng ta đã in nhiều sách như

vậy, cuối cùng cũng lập được cái chợ.”

“Không có chuyện gì, gần đây tăng tiền thưởng nhiều hơn!”

“No rồi, chờ tiền lương hết, chúng ta hưởng thụ cho tốt.”

“Ta phải ngủ bù mới được!”

“Ta cũng vậy, ngày mai quyết định xin nghỉ!”

Các công nhân đang trò chuyện, giám đốc đột nhiên xuất hiện, hấn vỗ mạnh tay, hấp dẫn mọi người chú ý sau đó mở miệng nói:

“Các vị, gần đây khổ cực rồi! Nhưng thật không hay, chúng ta còn phải nhận thêm mấy ngày nữa!”

“A?”

Sắc mặt của nhóm thợ thủ công tái nhợt: “Không phải vừa mới thêm xong sao, lại là loại tác phẩm nào thiếu hàng rồi?”

Kinh đốc cười nói: “Còn là Hải tặc Vương Kỳ.”

Các công nhân trợn to hai mắt: “Chúng ta đã in ấn nhiều như vậy...”

“Sắp bán xong rồi.”

Kinh đốc cũng không có cách nào, “Chỉ một ngày hôm nay, các hiệu sách lớn lại bắt đầu ký kết đơn, ta biết mọi người rất mệt, cho nên tiếp theo làm tăng ca phí của chúng ta sẽ tăng gấp ba!”

Mo Mo!

Các công nhân cùng nhau choáng váng!

Phí tăng ca gấp ba đương nhiên rất thom, nhưng thân thể có thể chịu được sao, Hải tặc Vương Tiêu này đến cùng là từ đâu xuất hiện truyện tranh a!

Điều này cũng quá điên rồ đi!

Những người này đều là công nhân cũ của Xưởng Vệ, rất nhiều người làm việc nhiều năm như vậy, liền chưa từng thấy qua mấy bản thị trường nhu cầu một lượng lớn như truyện tranh khoa trương như ‘Hải tặc vương cáo!’

...

Mấy ngày kế tiếp, “Hải tặc vương triều triệt để nổi giận, in in không ngừng tăng ca, truyện tranh tiếm sách khách nhân càng là nói liên không dứt!

Thêm ần!

Thêm ần!

Vẫn là thêm ần!

Vẫn thị trường chưa đủ no!

Trên mạng không còn ai nhả rãnh họa phong của Hải tặc Vương Thương nữa!

Trên mạng toàn là thảo luận về cốt truyện truyện này, cùng với tác giả của Bát Dạ Hầu này!

Thậm chí tác giả này còn thảo luận chủ đề câu chuyện của Bát Dạ Hầu nhiều hơn một chút, bởi vì biểu hiện lần này của hắn có thể nói là truyền kỳ!

“Hầu Gia ngu bức!”

“Bộ 《 Hải tặc 》 này, nghe nói Nguyễn Cung đã mua bản quyền đầy trời, chuẩn bị cùng công ty hợp tác khai phá làm mảnh vẽ!”

“Ta rất mong đợi!”

“Truyện tranh nóng như vậy, hoạt họa khẳng định cũng phải đại nổ, đột nhiên nhớ tới đoạn thời gian trước vừa nghe nói lúc Bát Dạ Hầu muốn soạn thảo, phản ứng đầu tiên của ta chính là hắn muốn chơi vé, nhưng không nghĩ tới Diệp Hải tặc vương lưỡng nan lại có thể thành công như vậy, một giai đoạn nhạc đệm đỉnh cấp, dĩ nhiên có thể tại truyện tranh cũng đạt được thành công nhanh như thế, rõ ràng hai lĩnh vực này không bằng một viên a!”

“Hầu Gia đúng là thần rồi!”

“Không khỏi nhớ tới Bạch Đế, âm nhạc tài hoa vô địch, thư pháp cũng lợi hại như vậy, ngay cả thơ từ sáng tác cũng biến thái như vậy, Hầu gia chúng ta lại là viết ngu bức kịch bản càng ngu bức, thành tích truyện tranh cũng khủng bố như vậy, thì ra thiên tài chân chính, đều là toàn năng sao?”

“Có câu người già nói như thế nào nhỉ?”

“Người ngu bức, bất kể làm cái gì cũng không sai, bây giờ ta thật sự tin.”

“Bất Dạ Hầu và Bạch Đế, chắc hẳn là hai thiên tài yêu nghiệt nhất Tần Châu chúng ta. Tuy vị trí lĩnh vực của bọn họ bất đồng, nhưng điểm giống nhau là có thể đạt được thành tựu huy hoàng vượt giới!”

...

Thành tựu của Bất Dạ Hầu quả thực kinh người!

Tùy tùng “Hải tặc” Bạo Hồng Lâm Tri Bạch có thể nhìn thấy rõ ràng, fan của Bất Dạ Hầu ở bình đài Cực Quang đang không ngừng tăng vọt!

Bình luận khu.

Phần lớn fan cuồng hải tặc đuổi tới!

“Bình thường ta không thể nào nghe được phim truyền hình, ta đã sớm nghe nói qua đại danh của Hầu gia, nhưng mãi vẫn không tính là fan, dù sao sở thích của ta chủ yếu chính là xem truyện tranh truy phiên loại, thẳng đến khi Linh Hải tặc vương ngang trời xuất thế, ta mới triệt để trở thành fan của Hầu gia!”

“Siêu thích truyện tranh của Hầu gia!”

“Đục tóc Hầu gia một miếng bột tới báo danh!”

” fan hâm mộ Hầu gia vẫn luôn phân hai phái, một phái là phần, một phái là phim truyền hình, bây giờ lại ra phái thứ ba, truyện tranh bột!”

“Ta đây tương đối đặc biệt.”

“Hầu Gia ta thích phim truyền hình, truyện tranh cũng đặc biệt hứng thú.”

“Ta cũng vậy!”

“Cầu xin hầu gia xuất ra đơn hành thứ tư của Hải tặc vương thật!”

“Ta là vì Hải tặc Diêm Vương Thao ưa thích Hầu gia, nhưng bây giờ tính xem phim truyền hình trước kia của hẳn!”

Cùng lúc đó.

Hệ thống biểu thị số liệu cá nhân.

Tiếng vọng của Lâm Tri Bạch cũng càng ngày càng lớn.

Cho dù Bất Dạ Hài viết ra một bộ hóa trang, hoặc kịch bản phát huy cũng không đạt được hiệu quả như vậy!

Nhưng Lâm Tri Bạch biết rõ:

Không phải bởi vì ảnh hưởng của truyện tranh, mà đọc sách mà là rối rắm. Kỹ năng ma thuật, chông sách so với phim càng lớn.

Thuần túy là bởi vì truyện tranh đối với Bất Dạ Hài mà nói, là một khu vực thị trường hoàn toàn xa lạ.

Coi như Lâm Tri ủng hộ công dùng thân phận Bất Dạ Hài, phát càng nhiều, viết càng nhiều kịch bản, fan của hắn cũng rất khó tăng vọt như vậy, bởi vì người nên thích hắn, sớm đã thành người ủng hộ hắn.

Còn bây giờ.

fan của Bất Dạ Hài tăng trưởng, phần lớn là thích truyện tranh.

Mà truyện tranh mê hoặc cùng mê hoặc, bản thân không có trùng điệp quá lớn, đây chính là chỗ tốt khi vượt qua lĩnh vực!

Tám ngàn vạn!

Đây là quan điểm của Bất Dạ Hài hiện tại.

Xuất đạo gần ba năm, trên đài đấu sĩ cao tới tám ngàn vạn, sức ảnh hưởng của Bất Dạ Hài lại lần nữa phá vỡ vòng vây!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 365: Lâm Tri Bạch: đình làm siêu sao đường châu! Phương diện truyền thông truyền thông.

Tin tức cũng đang oanh tạc.

Côn Bằng Bất Dạ Hầu lần nữa phá vòng, sức ảnh hưởng vượt qua giới, Ảnh Thị giới cùng với Thế Giới truyện!

Bạn tức Côn Bằng Bất Dạ Hầu bùng nổ!

Hải tặc vương, nhiệt độ hiện tại!

Cả nhà hoa lệ xem tác phẩm của nhà tác giả Bất Dạ Hầu xoay người lại!

《 Bất Dạ Hầu vượt lĩnh vực đại hoạch thành công, trình độ yêu nghiệt bức thẳng đến Bạch Đé!

Bất Dạ Hầu dẫn dắt Tàn Châu bản thổ truyện nhật quật khởi!

Ở phía trước Hải tặc Vương Thương.

Những truyện tranh Hữu Hỏa nhất của Lam Tinh, cơ bản đều là của Sở Châu, tựa như Thiên triều của kiếp trước, những truyện tranh lửa nhất, cơ bản đều là bên phía Nghê Hồng!

Những truyện tranh ở bản thổ Tàn Châu vẫn luôn khô không bằng người ngoài!

Nhưng mà Côn Bằng hải tặc Vương Thao của Dạ Hầu, nhiệt độ bây giờ đã cao đến mức ngay cả truyện tranh Sở Châu đều phải tránh đi phong mang!

Mà Lâm Tri Bạch cũng không cảm thấy bất ngờ.

Dù sao Hải tặc Vương Trùng kiếp trước chính là một trong những tác phẩm truyện tranh dành chiến lợi phẩm dành cho nhiều năm thống trị hội trường về ở kiếp trước, làm sao có thể nhảy phổ chứ?

Đó là nguyên do.

Lâm Tri Bạch chưa bao giờ lo lắng quá bộ truyện tranh này xảy ra vấn đề, thậm chí rất nhiều người đều không nghĩ tới,

nhiệt độ hiện tại đối với Hải tặc Vương Trùng mà nói, kỳ thực chỉ là một bước bắt đầu, chờ đến khi tin tức truyện tranh này hiện ra càng nhiều, mới có thể nghênh đón sự huy hoàng đỉnh cao nhất!

Như vậy.

Tiếp đó sẽ tiếp tục vẽ Hải tặc Vương Thao, dù sao cũng không có chuyện gì khác, coi như là một cuộc so tài tiêu khiển.

Đúng vậy.

Chấn động với thế giới truyện Tần Châu, khiến vô số kẻ phản bội truyện tranh dành cho kẻ học hành 《Hải tặc Vương Trùng Đạm, với Lâm Tri Bạch mà nói chẳng qua chỉ là tác phẩm tiêu khiển.

So với thành tích chú ý đối với Hải tặc Vương Kỳ, trọng tâm gần đây của Lâm Tri Bạch thật ra phần lớn đặt ở trận thi đấu chọn lựa của đội lam ——

Tổng nghệ Lam Liên Liên Danh Danh Ca Vương Huyền thi đấu!

Trước mắt trận đấu của các đội lam đã tiến hành đến kỳ thứ hai.

Lâm Tri Bạch hai kỳ đều nhìn, dù sao trong này có mấy người sẽ trở thành đối thủ phía sau mình.

Mà trong đó.

Có mấy ca sĩ che mặt, đã ở trong thi đấu tuyển chọn đội lam môn của ca vương Áo Lam lộ ra tài năng, khiến cho Lâm Tri Bạch chú ý.

Một ca sĩ tên là Bá Vương Hoa, cao âm đặc biệt cường, bài xướng cấp bậc sau ca!

Một ca sĩ tên là Liễu bên bờ sông, thực lực cấp bậc Ca Vương, phong cách khá giống với Trương Hi Dương, là chiến sĩ lực biên mà các loại phong cách đều có thể khống chế.

Còn có nữ ca tên là Tiêu Thảo Thanh, cũng có cảm giác như trình độ sau bài ca.

Ba người này, một mực đứng trong ba người đứng đầu đội tuyển chọn Vương Gia Lam.

Cho dù đối với đội quân đánh số đỏ, ếch vương tử cùng với Bách Biến Tinh Quân, cũng hoàn toàn không kém bao nhiêu.

Thậm chí không chỉ có ba vị này.

Ngoài ra còn có mấy ca sĩ, cũng biểu hiện ra công pháp không tầm thường.

Lâm Tri Bạch phân tích trong lòng một phen, phát hiện so với đội đỏ, thực lực chính thể của đội lam, thậm chí mơ hồ cao hơn một bậc!

...

Tin tức ở Tần Châu gần nhất có hai độ nóng!

Một tác phẩm truyện tranh của Hoàn Dạ Hầu thủ, là đại bạo đặc hiệu của Hải tặc Vương Thương.

Hai đội thi đấu tuyệt vời của đội ngũ Bài Vương Kỳ Lam, cùng với đủ loại phân tích chuyên nghiệp của đội ca sĩ che mặt màu lam.

Nhưng mà nói cũng thú vị.

Mặc dù thực lực của đội ngũ ca sĩ Mông Diện Vương Áo lam thi đấu rất mạnh, nhưng độ thảo luận tựa hồ không khoa trương như đội đỏ, tuy mỗi kỳ chỉ số lượng không có vấn đề gì.

Hẳn là bởi vì cuộc tuyển chọn của đội Lam, không có một tồn tại nào giống như Bách Biến Tinh Quân gây sự?

Dù sao thì phản ứng của bạn trên mạng cũng là như vậy.

“Đã hai tuần rồi không nghe Bách Biến Tinh Quân ca hát, suy nghĩ hần.”

“Trận đấu của đội lam rất đặc sắc, thậm chí có một số đội quần áo màu đỏ còn nổi, nhưng ta luôn cảm giác thiếu chút ý tứ, quả nhiên trên sân khấu vẫn phải có tên Tinh Vương như Bách Biến Tinh Quân mới thú vị.”

“Các người đủ rồi đấy!”

“Lúc trước thấy đội đỏ thi đấu tuyển chọn, còn chê bai tiết mục của Bách Biến Tinh Quân quá mức hiệu quả, vượt qua bản thân biểu diễn đấy, hiện tại biểu diễn tốt như vậy, các

ngươi lại bắt đầu ghét bỏ trận đấu của đội lam quá đúng đắn, không có tiết mục của đội Hồng?”

“Người xem thật khó hầu hạ.”

“Bây giờ điều ta lo lắng, thật ra là Hồng Lam thi đấu đối kháng, Bách Biến Tinh Quân gặp cao thủ hàng đầu sẽ bị đào thải.”

“Suy nghĩ kỹ lại, ta nên luyện tiết nhất là Bách Biến Tinh Quân bị loại.”

“Lâu trên thêm một!”

“Chủ yếu là thực lực của Bách Biến Tinh Quân có chút mê mẩn, có đôi khi ta cảm thấy hắn có thực lực ca hát sau lưng, cũng có cảm giác, ngoại trừ hiệu quả của tiết mục đặc biệt thú vị ra, màn biểu diễn của ca khúc dường như cũng không tệ, hình như có cảm giác như gặp mạnh thì mạnh thì yếu?”

“Đơn giản mà nói, chính là thiếu khuyết sức thống trị của sân khấu.”

“So sánh thì ếch vương tử và Tàng Phần đều là biểu hiện cấp thống trị, bất quá cân nhắc đến ếch vương tử chính là Chu Hàn tận, sức thống trị của vũ đài mạnh như vậy cũng có thể lý giải, mặt khác Tàng Chấn cho dù không phải ca vương, hắn cũng không thể nghi ngờ là có trình độ cấp ca vương.”

Thế nên đám người này bắt đầu nhớ ta rồi?

Nhìn thấy các bạn trên mạng thảo luận, Lâm Tri Bạch lộ ra nụ cười, xem ra hình tượng Bách Biến Tinh Quân này đã tạo nên rất thành công.

Còn sức thống trị của sân khấu thì sao?

Lâm Tri Bạch trong quá trình tuyển chọn tuyển chọn của đội đồ căn bản là không hề nghĩ tới đồ chơi này.

Đặc biệt là sau khi biết đám ca sĩ che mặt kia đều là bằng hữu của mình, dự vọng thắng bại của Lâm Tri Bạch hầu như bằng không, chỉ đơn thuần cam đoan mình không bị đào thải là được, có lẽ chờ thời điểm thi đấu Hồng Lam phải nghiêm túc.

...

Nói về tin tức về việc ‘Hải tặc vương cáo’ sắp sửa vẽ hóa cũng thật sự, đại biểu Giang thành kí xong quyền thay đổi tranh vẽ, dù sao vô luận là ‘Hanh’ hay là xuất bản trong thần thoại đều là công ty của bản thân Lâm Tri, cho nên quá trình ký kết hợp đồng thuận thuận lợi, không có bất kỳ khâu kéo da mỏng manh nào, sau đó Nguyễn Cung liền mang theo bản quyền, cùng thần thoại giải trí hòa giải, chuẩn bị chế tác hoạt động tranh liên quan.

Giải quyết xong chuyện này.

Lâm Tri Bạch ban đêm ở nhà trên ghế sa lon trong nhà, cùng gia đình nhìn Hi Mông Điện Vương Minh Lam đội tuyển chọn Thời gian thứ ba Huyền Huy triều.

Trong kỳ hạn này có một ca pháp vá vai.

Cái tên bổ sung ca sĩ rất thú vị, tên đúng là hoa quả lựu, là một ca sĩ nam ca.

So với tên thì càng làm cho người ta có ấn tượng hơn, là sân khấu của quả lựu lựu, sân khấu đầu tiên của sân khấu liền chấn kinh toàn trường, ngay cả Lâm Tri Bạch cũng lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn.

hát công thật mạnh!

“Trên đường đi, tại sao ta lại có cảm giác thực lực của những ca sĩ bịt mặt này còn mạnh hơn cả tổng hợp của đội ngũ đó?”

Mẹ mở miệng nói.

Lâm Hi như có đăm chiêu nói: “Nếu như ta không có đoán sai, quả lựu lựu này rất có thể là một vị ca vương Tề Châu, năm xưa ta từng tiếp xúc với hắn...”

“Tề Châu ca vương?”

Lâm Thắng Thiên bất ngờ nói: “Đây là muốn tấn công địa vị siêu sao sao?”

Vị trí siêu một tuyển của siêu sao các châu trong các châu Lam Tinh đã gần đạt tới đỉnh rồi, muốn địa vị được đề cao mấy thì phải tìm kiếm cửa ải đột phá mới.

Ví dụ như loại ca vương như Trương Hi Dương.

Bất kể hấn phát triển như thế nào, sự nghiệp ca xướng ở Tần châu, dù sao cũng đã đạt đến đỉnh.

Muốn tiến thêm một bước nữa, hoặc là rào bước đi diễn, làm cho lực ảnh hưởng của mình phá vỡ vòng tròn.

Chẳng qua, việc di chuyển quá khó khăn, có thể giải quyết tương đối đơn giản, nhưng thật ra là đi đến các châu khác phát triển, để sức ảnh hưởng của mình đạt tới cấp bậc siêu sao châu, dù sao cũng đã đăng đỉnh ở một châu, và việc lên đỉnh giới giải trí ở toàn bộ Lam Tinh là hai khái niệm khác nhau.

“Hấn là vậy.”

Lâm Hi nheo mắt lại: “Bằng không đường đường Tề Châu Ca Vương, cần gì đến Tần Châu tham gia Mông Điện Ca Vương, đừng quên trở thành siêu sao châu là có thể được ưu đãi.”

“Dẫn tiên ưu đãi?”

Lâm Tri Bạch vẫn là lần đầu tiên nghe được loại thuyết pháp này: “Có ý gì?”

Cha cười giải thích: “Sau này nói không chừng ngươi cũng phải đi đường này, siêu sao châu này là tiêu chuẩn của một ngôi sao màu lam chính thức định ra, bình thường sức ảnh hưởng của một minh tinh có thể đồng thời bao trùm cả hai châu trở lên, sẽ đạt tới ngưỡng cửa tiêu chuẩn này.”

“Sức ảnh hưởng bao trùm hai châu?”

Lâm Tri trợn trắng mắt nhìn, cảm giác không phải đặc biệt khó.

Lâm Hi cười nói: “Ta lấy Chu Hàn ra hết ví dụ đi, Chu Hàn ở Tần Châu chúng ta là siêu nhất tuyến minh tinh, nhưng hấn ở bên Tề Châu, thật ra không có danh tiếng gì quá lớn, bởi vì ca khúc của Chu Hàn, phía bên Tề Châu sẽ đưa ra đủ loại hạn chế không cho dẫn dụ, bên kia là fan muốn nghe Chu Hàn ca khúc sắp thông qua một số con đường đặc thù, điều này hạn chế sức ảnh hưởng của Chu Hàn ở Tề Châu đúng không.”

Lâm Hi nói uyển chuyển.

Lâm Tri Bạch lại nghe rõ, tựa như kiếp trước hấn muốn xem kịch nói đồ đệ vô sỉ, nhưng bởi vì bộ thước kia quá lớn, trong nước không cách nào dẫn tiên, cho nên chỉ có thể tự mình nghĩ

biện pháp tìm tài nguyên, dù sao cũng có nhiều chỗ có thể tìm được tài nguyên...

“Nhưng mà.”

Lâm Hi nói tiếp: “Nếu như Chu Hàn tận nhân đi Tề Châu phát triển, ở bên kia hát bài hát của chính mình, tích lũy từng chút nhân khí, trở thành siêu nhất tuyến minh tinh của Tề Châu, như vậy tác phẩm của hắn sẽ triệt để được mở khóa tại Tề Châu, kể cả hắn về sau xuất ca, cũng có thể đồng thời tuyên bố hai đại châu, đôi lời chính là ca khúc của hắn, có thể kiếm tiền hai châu!”

“Hiểu rồi.”

Lâm Tri Bạch nói: “Nhưng muốn trở thành siêu nhất tuyến ở một châu còn khó khăn trùng trùng điệp điệp, đến một châu khác lại leo lên siêu một đường nói chuyện dễ vậy sao?”

“Đương nhiên khó.”

Lâm Hi cười nói: “Nhưng thật ra cũng không có? Mạnh Ngao đánh trống cái gì? Một châu đạt tới siêu nhất tuyến, có nghĩa là người ở châu khác không có khả năng không có chút ảnh hưởng nào, đừng nói là Chu Hàn tận, cho dù là Bạch Đế người ở Tề Châu, tất nhiên cũng có một ít fan, bởi vì luôn luôn có một ít tác phẩm của người, sẽ thông qua một ít con đường màu xám xuất hiện ở Tề Châu!”

Lâm Tri Bạch: “Cho nên?”

Lâm Hi nói: “Cho nên nếu như người ở Tần Châu bước lên một đường siêu tuyệt, như vậy khi đến Tề Châu phát triển, thường thường sẽ là ba đường minh tinh, thậm chí là hai đường đều có khả năng. Điều này chủ yếu là xem tác phẩm của người ở ngoại châu lên lưu truyền đến trình độ nào, ngoài ra bởi vì người là đang dùng danh hiệu một châu siêu một nước để phát triển, tự nhiên thu được sự chú ý cũng sẽ càng cao, ai không hiếu kỳ siêu sao siêu sao các châu khác là nghiệp trình độ đấy?”

“Biết rồi.”

Ánh mắt Lâm Tri trắng lóe lên, nói như vậy mình có thể hai bên không sai hai bên, thời điểm đi Tề Châu mở rộng thị trường, tranh thủ mau chóng bước lên siêu một đường!

Kể cả Tần Châu bên này.

Lâm Tri Bạch cũng muốn nhanh chóng bước lên siêu một đường.

Chắc hẳn chiến tuyến sẽ không kéo quá dài, Bạch Đế và Sở Từ cười ngựa sát nhập, Lâm Tri Bạch tất nhiên sẽ tiến lên một bước.

Nếu mặc áo giáp của Dạ Hâu phơi sáng, vậy Lâm Tri Bạch có thể trực tiếp nhảy lên siêu tuyến cũng không thành vấn đề. Chẳng qua nếu không phải Dạ Hâu với áo giáp này, Lâm Tri Bạch còn chưa chuẩn bị xong biểu lộ mà thôi.

Có lẽ...

Đợi đến khi Tề Châu trở thành siêu nhất tuyến minh tinh thì hẳn có thể cân nhắc bộc lộ ra áo giáp Bất Dạ Hâu này, đến lúc đó hai châu sẽ đồng thời lên đỉnh!

Một đòn này đã trở thành siêu sao trong châu!

“Sở châu sao người có thể biết, tên này là siêu nhất tuyến ca vương ở Sở Châu, sau khi tới Tần Châu chúng ta, chỉ dùng không tới hai năm đã có địa vị siêu một đường ở Tần Châu. Đương nhiên chuyện này cũng liên quan đến mẫu thân hắn và Tần Châu chúng ta, bình thường mà nói muốn đăng đỉnh siêu nhất tuyến ở ngoại châu cũng không phải là chuyện dễ dàng...”

Lâm Hi thuộc như lòng bàn tay.

Chủ yếu là bởi vì, Bạch Đế ở Tần Châu, tất nhiên sẽ có một ngày trở thành siêu nhất tuyến, hơn nữa Lâm Tri rất nhanh sẽ đi Tề Châu khai phá thị trường.

Con đường này thích hợp với Lâm Tri Bạch.

Trở thành siêu sao châu cảnh, mới hẳn là con đường của Lâm Tri Bạch.

“Thậm chí ta hoài nghi người đã đến Tề Châu, cũng có thể dùng ba đường minh tinh, rắc đọc sách, rắc, Kỹ K. Tài sản này bởi vì lúc trước người dùng 《Lan đình tự mình bày ra thực lực sách pháp đỉnh cấp trong tiệc tối, đã khiến không ít người các châu đều nhớ kỹ thế giới này của người, muốn trở thành siêu sao quốc gia, ở trên thế giới vũ đài làm mặt mũi, vĩnh

viễn là con đường tốt nhất, đáng tiếc tất cả mọi người đều biết con đường này, lại không phải mỗi người đều có thể lộ mặt ở trước mặt người xem ở thế giới này...”

Tựa như bữa tiệc tối nhân từ lúc trước vậy.

Bất kể là ai đi lên viết một tác phẩm như Duyên Lan đình, hoặc là dùng phương thức tương tự chấn kinh người quan trên thế giới, đều có thể xây dựng cơ sở vững chắc cho địa vị siêu sao châu tế hóa của họ. Nhưng vấn đề là mấy người có thể làm được?

Lâm Tri cười trắng.

Đột nhiên cảm giác trước đó làm thế nào để đi đến là lựa chọn chính xác, Hải tặc vương ta quyết định...

Thật có lỗi.

Đi nhầm vùng đất rồi.

Tưởng đại siêu sao tới châu cảnh rồi ta định!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 366: Đa số người vận động? Tiểu viện mới: Thời gian kế tiếp, Lâm Tri Bạch vừa vẽ tranh, vừa chú ý đội tuyển chọn màu lam của 'Mạc Điện Ca Vương'.

Thời kỳ thứ ba.

Thời kỳ thứ tư.

Hạng năm.

Liên tục năm kỳ ghi chép, thi đấu tuyển chọn đội lam của Vương Gia Huyền cuối cùng đã kết thúc, dựa theo xếp hạng tổng thành tích mấy kỳ, danh sách cuối cùng của đội lam phân biệt là:

Nỗ mạnh hoa sen!

Liều bên bờ sông!

Phách vương hoa!

Cỏ nhỏ xanh môn môn!

Khoai tây!

Đáng nhắc tới chính là, trong đó hoa quả lựu đạn hoài nghi là bài ca vương nào đó của Tề Châu, là kỳ thứ ba mới bắt đầu bỏ vị gia nhập, nhưng biểu hiện lại ở phía sau, ngay cả xác suất lớn là Bá Vương hoa và liều sau ca đều bị nó áp chế sắc bén!

Ngoài ra.

Người xem xem đội lam tuyển tuyển, tất cả đều sinh ra một cái chung nghi vấn:

Rốt cuộc những người này là ai?

Xem cuộc thi tuyển của đội đỏ, người xem ít nhất còn có thể có được một ít manh mối.

Ví dụ như Bồ Cốc Điều La Ngạn;

Lại ví dụ như vương tử ếch đã có thể xác định là Chu Hàn đã hết rồi.

Nhưng nhìn đội ngũ lam tuyển chọn, người xem căn bản không có manh mối, thực lực những người đội lam này phi thường mạnh, các bằng hữu trên mạng lại không có đầu mối!

Lâm Tri Bạch cũng không có đầu mối.

Nhưng thời điểm tỷ tỷ xem kỳ thứ ba đội lam chọn thi đấu, nói bạo tạc hoa sen kia rất có thể là vị ca vương nào đó của Tề Châu, năm xưa tỷ ấy từng tiếp xúc qua.

Những người khác trong đội lam kia, không phải cũng là ca sĩ đỉnh cấp của châu khác đấy chứ?

Lâm Tri Bạch như suy đoán.

Mà sau khi cuộc thi tuyển chọn của đội lam kết thúc, Lâm Tri đã nhận được thông báo tiết mục...

Bốn ngày chính thức tuyển chọn Hồng Lam để đối phó!

Kim Hiểu Linh Tư phong phụ trách liên lạc cùng Lâm Tri Bạch giới thiệu tình huống:

“So đấu tuyển chọn lúc trước khác nhau, cạnh tranh giữa Hồng Lam sẽ càng kịch liệt hơn, kỳ thứ nhất sẽ có hai tuyển thủ bị đào thải, quan trọng nhất là, trận đấu của Hồng Lam chúng ta sẽ triển khai theo hình thức trực tiếp, còn về quy tắc thi đấu cụ thể, khi nào quy tắc thi đấu chính thức bắt đầu, các tiết mục của chúng ta sẽ được tuyên bố...”

Trực tiếp?

Thông thường chỉ khi đạt giai đoạn kết thúc trận chung kết, mới có thể phát sóng trực tiếp.

Bởi vì phòng phát trực tiếp nếu xảy ra sai lầm, bỏ cứu sẽ rất phiền phức, vì vậy ghi lại mới càng an toàn. Nhưng quay trực tiếp cũng có chỗ tốt là có hứng thú xem trực tiếp, chính là khán giả xem nhiệt tình sẽ càng cao!

Đương nhiên các ca sĩ sẽ càng căng thẳng.

Bất quá Lâm Tri Bạch thật ra không quan tâm đến trực tiếp hay là phát sóng trực tiếp, tính cách của hắn không tính là hướng nội, cho dù trực tiếp cũng không tồn tại vấn đề luống cuống.

...

Trên mạng lưới.

Trên Cự Quang Đài.

Khi cuộc thi tuyển chọn của đội lam kết thúc, người xem đối với trận đấu kế tiếp vô cùng mong đợi!

“Cuối cùng Hồng Lam muốn bắt đầu thi đấu rồi!”

“Hai đội cao thủ tụ tập!”

“Ta muốn xem máu chảy thành sông như thế nào!”

“Các người nói xem đội đỏ và đội Lam ai mạnh hơn?”

“Đội lam!”

“Ta cũng cảm thấy là đội Lam, nhưng ta thích xem trận đấu của đội Hồng, nhất là Bách Biến Tinh Quân biểu diễn (cầu đầu).”

“Vậy người có thể không xem được quá nhiều trận.”

“Sao lại nói vậy?”

“Người không thấy tài khoản chính thức của ca sĩ Mông Diện Vương Huy đề xuất biểu diễn thực lực biểu diễn diễn sao, xếp hạng của Bách Biến Tinh Quân cũng không cao!”

...

Đúng vậy, tổ tổng Đề Diện Ca Vương Chủ phát động một cuộc bỏ phiếu thực lực xếp hạng, lần này không phải nhân khí tốt, dù sao mục đích bỏ phiếu lần này chủ yếu là để nhìn trong lòng đại chúng, trên sân khấu này thực lực của nữ tử mạnh hơn.

Biểu hiện xếp hạng:

Trong lòng người dân mạng, ca sĩ giỏi nhất, rõ ràng là hoa quả lựu bạo tạc của cả đội lam!

Bởi vì sau khi quả lựu đạn tiến vào lam đội, kỳ hạn đều là thứ nhất, lực thống trị sân khấu triệt để tràn ngập!

Chuyện này ngoại trừ nở ra hoa quả thì những ca sĩ bịt mặt khác đều không làm được!

Mà xếp hạng thứ hai lại là ếch vương tử, không phải bởi vì thành tích của ếch vương tử tốt bao nhiêu.

Chủ yếu là bởi vì mọi người đã xác nhận Vương Tử Ếch chính là Chu Hàn!

Thực lực Chu Hàn, bạn trên mạng vẫn rất rõ ràng.

Đứng thứ ba là Liễu Bên Bờ Sông, đây là ca sĩ trong đội lam đình cấp, biểu hiện hầu như không kém gì bạo tạc hoa sen quá nhiều.

Thứ tư là đội lớn Tàng Dung.

Dù sao trong quá trình tuyển chọn đội đỏ, biểu hiện tổng hợp của Tàng Kinh là tốt nhất!

Hạng năm, Bá Vương Hoa!

Lâm Tri Bạch lật đến hạng sáu mới nhìn thấy tên mình là “Bách Biến Tinh Quân”.

Thứ bảy là cây cỏ xanh mơn mớn, tuy xếp hạng thấp hơn Bách Biến Tinh Quân một vị, nhưng số vé cũng không chênh lệch nhiều.

Cuối cùng ba người lần lượt là bầy chim, cá chép, khoai tây.

“Hoa lựu lựu là đầu tiên của quán quân, đại nhiệt môn a!”

“Con ếch vương tử nếu như là Chu Hàn tận, trước đó hẳn là ẩn tàng thực lực, vậy hẳn đối với bạo tạc quả ngọc đoán chừng có một hiệp.”

“Đưa số Liễu Liễu và Tàng Tiêu ở bờ sông còn rất gần.”

“Cho thấy, hai người cũng rất giống nhau, đồng dạng có hy vọng đoạt giải quán quân.”

“Bách Biến Tinh Quân mới thứ sáu, tổng cộng chỉ mười ca ca...”

“Bởi vì hiệu quả mà Bách Biến Tinh Quân bỏ qua không bàn tới, thực lực so với năm người phía trước, cho dù là Phách vương hoa thứ năm, cũng có chút ý tứ, bất quá nếu chỉ so với người bình thường, ta cảm giác Bách Biến Tinh Quân có thể tiến vào top 3, dù sao hẳn là một trong những ca sĩ bịt mặt được chú ý nhất!”

“Nói như vậy, Bách Biến Tinh Quân rất khó tiến vào trận chung kết.”

“Kể cả vòng bán kết, Bách Biến Tinh Quân cũng không dễ vào, bởi vì những người có thể tiến vào vòng thi đấu Hồng Lam này, thực lực cơ bản đều đạt đến trình độ cao nhất, thậm chí không thiếu ca Vương Ca Hậu.”

“Kỳ thật về Bách Biến Tinh Quân, ta vẫn luôn nghi ngờ, hẳn là tồn tại chân thật sao, tại sao trên thế giới này lại có một người có thể mô phỏng được nhiều thanh âm như vậy, máu chốt còn mô phỏng theo, phảng phất như một khuôn khắc ra...”

Được rồi.

Nghi hoặc như vậy từ trước đến nay đã lâu.

Thậm chí có người nhờ vậy đưa ra một ý nghĩ rợn cả người:

“Ta cảm thấy khả năng vị Bách Biến Tinh Quân này không tồn tại, hoặc là nói dưới tâm mặt nạ Bách Biến Tinh Quân này có thể do người bất đồng đóng vai, cho nên mọi người mới nghe được nhiều trận đấu của Bách Biến Tinh Quân như vậy, phát ra nhiều thanh âm bất đồng như vậy, tất cả đều là mưu kế của Côn Bằng. Dù sao Bách Biến Tinh Quân vẫn luôn đeo mặt nạ, chúng ta cũng không có biện pháp đoán được dưới cái mặt nạ này, thi đấu mỗi kỳ có phải đều đã thay người hay không! “

...

Sau lưng Bách Biến Tinh Quân do nhiều người diễn xuất!

Hiển nhiên đây là một âm mưu luận đầu óc đã mở rộng.

Cô tình âm mưu như vậy thì đúng là có vài phần thị trường.

Có thể là vì Hồng Lam sắp bắt đầu thi đấu, Bách Biến Tinh Quân tiếp theo lại có tranh tài?

Kẻ đưa ra nghi ngờ kia đã biểu diễn một bài hát mà Bách Biến Tinh Quân đã biểu diễn: “Bài nào? Muội muội Kỳ Lan Mai nguy hiểm cào lên sợi tơ tanh? Lúc đó phát ra tiếng Chu Hàn cùng Lý Tiêu không?”

Phía dưới có người cãi lại.

“Theo như người nói, Bách Biến Tinh Quân kia thể diện, chẳng phải rất dễ dàng lừa dối, người không đến mức đùa giỡn người xem.”

“Người quá ngây thơ rồi.”

Kẻ nghi vấn nói: “Đừng quên có một quy tắc, chính là kẻ bại có thể lựa chọn không nể mặt, tựa như con hổ Tần Châu, Bách Biến Tinh Quân đầu tiên, chỉ cần không lộ mặt, mọi người vĩnh viễn không có chứng cứ.”

“Nói có lý.”

“Ta cảm thấy rất không hợp lẽ thường.”

“Không có gì bất hợp lý, tiết mục giả tạo tạo thành một tiết mục hình tượng Bách Biến Tinh Quân quá hiệu quả, điểm ấy mọi người cũng rõ như ban ngày, mà đây chẳng qua chỉ là vì muốn thu tỷ lệ mà thôi.”

“Ta tin tưởng vào Côn Bằng.”

“Ha ha, thời buổi này các đại tổng trù làm giả, cùng với các kịch bản kịch bản của đám khách quý, sớm đã ùn ùn không dứt rồi, ai dám cam đoan Oánh Oánh sẽ không giả vờ chứ?”

“Mọi việc hăng quá hoá dở!”

“Những giọng nói của Bách Biến Tinh Quân biểu hiện quá mức, cho nên ta cực kỳ hoài nghi, Bách Biến Tinh Quân xưng “ta là nữ sinh, thật là một nữ ca sĩ giọng rất giống Lâm Tú Tinh, mang mặt nạ Bách Biến Tinh Quân hát!”

Sưu sưu sưu sưu!

Vô số người gia nhập luận biện!

Loại âm mưu này, trong lúc nhất thời cũng quá kiêu ngạo!

Thích Bách Biến Tinh Quân, không thích Bách Biến Tinh Quân đấy, còn có vô số người qua đường đều đang bàn tán sôi nổi!

...

Bài danh thực lực ca sĩ che mặt mà bạn trên lưới liệt kê ra, Lâm Tri Bạch tự nhiên cũng sẽ thấy, không cảm thấy có vấn đề gì quá lớn.

Dù sao các bạn trên mạng cũng không biết sau lưng Bách Biến Tinh Quân là ai.

Mọi người chỉ dựa vào số liệu và biểu hiện của những trận đấu trước đó mà tổng hợp thảo luận kết quả phân tích.

Trên thực tế.

Nếu như Lâm Tri Bạch không phải ở trước cuộc thi, hung hăng gia tăng cho mình công ba xương, hẳn dự bài đoán tiến vào sáu hạng đầu cũng quá sức.

Cho nên Lâm Tri Bạch cảm thấy không có vấn đề gì.

Nhưng thẳng đến một ngày trước khi tranh tài thu chế, Lâm Tri Bạch mới biết được, mình vậy mà bị âm mưu luận, lần này có chút dở khóc dở cười, “Sau lưng Bách Biến Tinh Quân là do nhiều người sắm vai?”

Kết luận thật kinh người!

Không hiểu sao, Lâm Tri Bạch đột nhiên thức tỉnh một đoạn ký ức kiếp trước.

Kiếp trước có một đồng học, đêm hôm khuya khoắt cũng không biết được vị Đại Nguru dân khoa nào phân tích, đang tắt đèn ký túc xá nói với mọi người:

“Các ngươi có biết không, kỳ thực Trụ Vương là một đế vương vô cùng vĩ đại, hình tượng của hắn bị lịch sử xuyên tạc!”

“Còn có Dương Quảng cũng lợi hại, công tích của hắn kỳ thật không kém gì Tần Hoàng Hán Võ!”

“Thậm chí Tần Hoàng cũng không bằng Dương Quảng, Tần Hoàng rất nhiều công tích là bị thổi ra, có thể thành công cũng là do hắn đánh bại từ mấy đời trước, kết quả là Tần Nhị Thế chịu tội thay.”

“Mặt khác Lý Thế Dân cũng không có tốt như các ngươi nghĩ...”

Ách.

Cụ thể nội dung Lâm Tri không nhớ rõ.

Ý là chỉ có một: Các ngươi đều bị những lớp học kia tẩy não rồi!

Lâm Tri Bạch đột nhiên nhớ lại cái này, chỉ là có chút cảm khái, lịch sử định luận đều sẽ bị người lật đổ, cách nói lập dị vô luận đúng sai, cho tới bây giờ cũng không khuyết thiếu ủng hộ người ủng hộ, huống hồ cái âm mưu luận này nói sát có

việc, còn liên quan đến nhiệt độ của Bách Biến Tinh Quân vẫn luôn ở trên cao.

Có người tin cũng không khó hiểu. chip chip đọc sách là rồi rắm, Hoan K Khắc hoa văn. Sỡ Vụ Hoa Hoa Hoa. Sỡ

Cho nên Lâm Tri Bạch thật ra không có sinh ra loại cảm xúc phần nộ, đơn thuần là muốn cười, muốn trách cũng chỉ có thể tự trách mình ngoài mang đường thanh âm thay đổi quá dọa người.

Người ta có hoài nghi cũng không có vấn đề gì.

Bất quá âm mưu luận này xuất hiện ngược lại nhắc nhở Lâm Tri Bạch:

Có lẽ sau này phải hát bài hát bài hát đó cho Hồng Lam!

Bàn về âm mưu không phải là kết quả sau lưng Bách Biến Tinh Quân có quá nhiều người vận động sao?

Xét đến cùng, đơn giản là bởi vì, mình thường xuyên dùng thanh tuyến khác nhau, hát ca khúc khác nhau ——

Mỗi một ca khúc, chỉ cần dùng loại biểu diễn đường thanh tuyến lựa chọn tốt!

Vậy nếu như cùng một ca khúc, mình đồng thời vận dụng nhiều loại đường thanh tuyến phối hợp biểu diễn, như vậy các hạ ứng đối như thế nào?

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 367: Kiêu ngạo nở quả lựu! Tiểu võng chi mới nhất: Hôm sau.

Buổi sáng.

Thiên Quang đài truyền hình, nghiên mực phía sau Đài Trí của Hao Diện Ca Vương, Lâm Tri Bạch dùng hình tượng Bách Biến Tinh Quân đến, nhìn thấy người quản lý lâm thời đang đợi mình ở cửa.

“Su phụ Bách Biến Tinh Quân!”

Tiêu Tiêu Nguyệt vẫy tay, “Bây giờ chúng ta phải đi đến phòng nghỉ lớn màu đỏ tập hợp, sáng hôm nay phải sớm ghi lại một ít nội dung, đợi đến lúc phát sóng trực tiếp sẽ dùng để chen truyền, gia tăng tiết mục hiệu quả.”

“Ừm.”

Bách Biến Tinh Quân mở miệng nói hòa theo.

Một lát sau Tiêu Tiêu Nguyệt dẫn Lâm Tri Bạch vào một gian phòng, thấy cửa phòng treo một thẻ bài tên là 【 phòng nghỉ đội đỏ 】 .

Gian phòng rất lớn.

Có năm tấm sô pha.

Bốn người Tàng Kinh, Bồ Cốc Điều, Tiểu Lý Ngư, ếch vương tử mỗi người ngồi một chiếc ghế sô pha.

Trong đó vương tử ếch ngồi bắt chéo chân với vẻ mặt lão đại, đoán chừng Chu Hàn toàn là bày ra nát bét.

Dù sao thân phận của Chu Hàn cơ bản đã bị vạch trần, tiếp tục giả bộ ngay chính hẳn cũng thấy khó chịu, dứt khoát trở về với bản thân, khí phách của ca vương nhìn không sót gì.

Mà sau khi Bách Biến Tinh Quân bước vào cửa, mọi người trong phòng đồng thời ngẩng đầu nhìn sang.

“Đến rồi.”

“Bách Biến Tinh Quân.”

Quật Linh và vương tử ếch xanh chào hỏi, nhưng không có đứng dậy.

Ngược lại Bồ Cốc Điều cùng Tiểu Lý Ngư hai người này rất tự giác đứng lên, lấy thân phận tiểu bồi Nhạc Đàn tự cho mình, khách khí lại tôn kính nói:

“Su phụ Bách Biến Tinh Quân chào buổi sáng tốt lành!”

“Các người tốt.” Bách Biến Tinh Quân gật gật đầu, tìm một cái ghế sô pha trống ngồi xuống.

Bất kể có biết người sau lưng mỗi tấm mặt nạ là ai hay không, năm người tốt xấu gì cũng cùng một chỗ tranh tài lâu như vậy, đã xem như là quen thuộc nhau.

“Lão Chu, ăn chưa?”

Bách Biến Tinh Quân bỗng nhiên nhìn về phía ếch vương tử.

Dưới mặt nạ của vương tử ếch, khoe miệng Chu Hàn giật một cái, người cấp bậc gì mà gọi ta là lão Chu?

Nhưng hắn vẫn kiêu ngạo hừ hừ nói: “Ta không phải lão Chu... Bữa sáng ăn năm cái bánh bao, một bát sữa đậu nành, một cây bánh quẩy, ngay cả tiệm ăn sáng của nhà xí Thiên Quang bên ngoài đài xí, mùi vị tương đối không tệ.”

“Khó trách lão Chu càng ngày càng béo.”

Bên cạnh Tàng Tiêu một câu mỉm cười khiến khoe miệng của vương tử Chu Hàn co rút càng lợi hại.

Người là ai, cũng đi theo gọi ta là lão Chu?

Tê cần khó chịu quá!

Tất cả mọi người đều biết ta là ai rồi!

Ta lại không biết bọn họ là ai!

Bên cạnh bày cốc điều và cá chép nhỏ run lẩy bẩy không dám nói lời nào.

Bách Biến tinh quân và Tàng Kinh thật dũng mãnh, vậy mà gọi thẳng Chu Ca Vương là “Lão Chu”.

Tàng Kinh còn chưa tính, phân tích trên mạng đều nói rất có thể ông ta là ca vương, gọi một tiếng lão Chu không có gì đáng trách.

Bách Biến Tinh Quân kia dựa vào cái gì mà kiêu ngạo như vậy?

Tranh tài trước đó Bách Biến Tinh Quân rõ ràng đã nói mình không phải ca vương!

Đằng nào thì Bồ Cốc điệu và cá chép cũng không dám kêu lên như vậy, nếu không lúc chia mặt làm sao ứng phó tính toán của Chu Ca vương?

Nhưng nghĩ tới Bách Biến Tinh Quân vẫn luôn kiêu ngạo như vậy, hai người cũng thoải mái theo.

Lúc này.

Ếch vương tử đột nhiên hỏi ngược lại Bách Biến Tinh Quân: “Trên mạng mà nói? Mông Niễn!”

Lâm Tri Bạch cười trắng dưới mặt nạ Bách Biến Tinh Quân: “Có phải ta giả hay không ngươi còn không rõ ràng?”

Quắc hoang vương tử: “...”

Chu Hàn quả thật không cho Bách Biến Tinh Quân là giả, hẳn ta mới gặp mặt đối phương đầu tiên, còn dò xét lẫn nhau.

Dáng vẻ của gia hỏa đệ tiện này từ đầu đến cuối vẫn bảo trì không thay đổi, dưới mặt nạ vẫn luôn là một người.

“Trước tiên không nói chuyện này.”

Tàng Kinh mở miệng nói: “Cuộc thi tuyển chọn màu lam, các ngươi xem đi.”

“Xem kìa!”

Nói đến chuyện này, Chu Hàn lập tức trút giận: “Đội Lam có vẻ rất kiêu ngạo”

Quả thực rất kiêu ngạo.

Bởi vì vòng thi đấu cuối cùng của cả đội lam, có một tư thái độc đáo của nữ ca che mặt.

Lúc tiết mục hỏi hoa quả lựu bạo tạc kia, thời điểm hẳn tương đối kiêng kỵ đối với ca sĩ, gia hỏa này lại nói:

“Ta là đến lấy quán quân, đối thủ là ai cũng đều giống nhau cả.”

Biết rõ Hồng đội vương tử là ca vương, quả lựu lựu còn nói như vậy, Chu Hàn cảm thấy một tia khiêu khích.

Thậm chí không chỉ là hoa quả lựu bạo tạc.

Thái giám độc tài của Liễu ở bờ sông kia, đối mặt với vấn đề tương tự, cũng đưa ra một câu trả lời rất xem thường đội đỏ:

“Đối thủ kiêng kỵ duy nhất là hoa quả lựu lựu, người khác thì tốt.”

Cái gì gọi là những người khác liền được?

Dù sao Chu Hàn nghe xong lời này cũng rất khó chịu.

Ngay cả Tàng Kinh đối với việc này cũng có vài phần ý kiến, nhàn nhạt mở miệng nói: “Hình như đội Lam không để chúng ta vào trong mắt, bao gồm cả bạn trên mạng cũng phổ biến cho rằng thực lực đội chúng ta là đội Hồng phải kém hơn bọn hắn một chút.”

“Đây là xem thường Chu Ca Vương!”

Bách Biến Tinh Quân lập tức mở miệng: “Chuyện này của lão Chu đổi lại là ta dù sao cũng không nhịn được.”

Mọi người: “...”

Phương pháp khích tướng này của người cũng quá vụng về rồi nhỉ, Chu Ca Vương có bị lừa không?

Chu Hàn Tẫn: “Đúng là không nhịn được, lúc thi đấu ta sẽ nhường đội ngũ Lam... Ta không phải Chu Ca Vương!”

Đám người nhin cười.

Quả thật là rất có ích a.

Ngược lại Tàng Kinh nhìn Bách Biến Tinh Quân: “Chu Ca Vương đang tức giận, người không tức giận sao?”

Lâm Tri Bạch đương nhiên cũng nhìn đám người kia khai thác, ngược lại không có bao nhiêu tức giận, người ta có lòng tin không phải rất bình thường sao?

“Không thêm đề ý.”

Bách Biến Tinh Quân xua tay: “Căn bản không thêm đề ý.”

Đúng lúc này.

Ngoài cửa truyền đến động tĩnh.

Hóa ra là Kim Hiểu Phong tới.

“Chào các vị lão sư, hôm nay không để mọi người ở lại phòng nghỉ độc lập. Nguyên nhân chắc hẳn các vị đã rõ ràng, trận đấu kế tiếp là Hồng Lam đối đầu, theo một ý nghĩa nào đó, các vị đang ngồi trên ghế làm ca sĩ, hiện tại đã là một đoàn đội, các vị chính là đồng đội của nhau!”

Đồng đội?

Năm người nhìn nhau một chút, cuối cùng chỉ có cá chép nhỏ cùng chim bồ câu cổ động:

“Hay lắm!”

Ếch vương tử nói: “Cho nên trận đấu này không thể giết đồng đội?”

Mọi người cười ha hả nhìn về phía Bách Biến Tinh Quân, gia hỏa này không chỉ một lần dùng giọng của Chu Ca Vương xướng hát.

Đây là vốn liếng lớn của Chu Ca Vương.

Kim Hiểu Phong cũng không nhịn được mỉm cười: “Đằng sau chắc chắn có thể, nhưng vòng thứ nhất thì không được.”

“Vay người cẩn thận đừng bị đào thải.”

Ếch vương tử như đối với Bách Biến Tinh Quân nói.

Bách Biến Tinh Quân nghiêm túc gật đầu: “Nếu Chu Ca Vương không cho ta đào thải, vậy ta sẽ không đào thải.”

Mọi người: “...”

Người có thể dùng tên Chu Ca Vương được không?

Thật không sợ lúc xuất đầu bắt cóc Chu Ca Vương ngay tại chỗ a?

Kim Hiểu Phong tiếp tục nói: “Quy tắc hôm nay rất đơn giản, năm người Hồng Lam bỗng đánh với nhau 5 lá K.”

Tàng Kinh: “Rút thăm?”

Kim Hiểu Phong gật đầu: “Rút thăm quyết định đối thủ của các vị. Năm ca sĩ thua trận sẽ lại đấu một trận với nhau. Nếu

hai người có thể phân biệt thấp nhất sẽ bị đào thải, còn năm ca sĩ tập trung lại chính là ca vương đấu đá với Hồng Lam - Vương quế quan!”

“Ca vương không trông cậy.”

Bố Cốc điều cười nói: “Không bị đào thải chính là mục tiêu của bản thân nó.”

Kim Hiểu Phong nói: “Ta nhất định phải nhắc nhở mọi người, bất kể ca vương bản kỳ là có đặc quyền ngoài dự kiến, cụ thể đặc quyền thì chúng ta sẽ công bố ở tranh đấu phía sau, cho nên hi vọng mọi người đừng cho rằng, chỉ cần không bị đào thải thì mọi sự đã là tốt lắm rồi, bên nào trong đội đỏ và đội lam bên nào có người đạt được ca vương, đều sẽ ảnh hưởng đến tình huống tranh tài phía sau.”

Bản kỳ Ca Vương có thể được đặc quyền ban thưởng?

Câu này vừa nói ra, quả nhiên khiến ánh mắt mọi người thay đổi.

Lúc trước thi đấu, tất cả mọi người đều giống Phật hệ, không có loại bướng bỉnh nhất định phải giành được đệ nhất.

Mục tiết mục hiện tại, tựa hồ là muốn dùng phương thức như vậy khích lệ mọi người tranh đoạt vị trí ca vương bản kỳ!

“Tiếp theo bắt đầu rút thăm đi.”

Kim Hiểu Phong nói, sau đó nhân viên công tác kéo cái rương vào cửa, tay áo ca sĩ bắt đầu rút thăm.

“Số Hai.”

Lâm Tri trắng sáng lên dãy số trong tay mình.

Tiểu Lý vẻ mặt như đưa đám: “Ta là số một, cho nên mới là đợt đầu tiên lên sân khấu?”

“Đúng.”

Kim Hiểu Phong cười nói: “Về phần đối thủ của ngươi là ai, sau đó chúng ta công bố.”

Cứ như vậy.

Đám người rút thăm xong.

Kim Hiểu Phong mở miệng tuyên bố kết quả:

“Đối thủ của Tiểu Lý ngư là Tiểu Thanh Thanh.”

“Đối thủ của Bách Biến Tinh Quân là khoai tây.”

“Đối thủ của Tàng Kinh là Bá Vương Hoa.”

“Đối thủ của vương tử ếch là liều bên bờ sông.”

“Đối thủ của Bồ Cốc điều là hoa quả lựu.”

Cá chép Tiểu Lý nhẹ nhàng thở ra, mặc dù trình tự xuất hiện không tốt lắm, nhưng đối thủ không tính là quá mạnh, mình có sáu phần thắng.

Đối thủ của Lâm Tri Bạch là khoai tây, không cần phải nói, cơ bản có thể thắng, thực lực của khoai tây là yếu nhất trong đội lam đại chúng được công nhận.

Đối thủ của Tàng Kinh là Bá Vương Hoa, áp lực không tính là lớn.

Ếch vương tử cùng Liều bên bờ sông, Lâm Tri Bạch cảm giác cũng không có vấn đề gì lớn, Chu Ca Vương rất hung hãn.

Thảm nhất chính là Bồ Cốc điều, thế nhưng đối đầu với hoa quả lựu, thật sự là có chút khó đĩnh, đối phương thế nhưng là đoạt quan đệ nhất nóng!

...

Bên kia.

Lam, phòng nghị.

Năm tên ca sĩ che mặt cũng biết được đối thủ là ai.

“Cá chép nhỏ?”

Tiểu Thảo Thanh Thanh nhú mày, nhỏ giọng nói thầm: “Hình như bà ta rất mạnh...”

“Có áp lực sao?”

Nổ mạnh hoa quế mở miệng.

Tiểu Thảo Thanh dịu dàng nói: “Dù sao ta cũng không phải lựu Liên ca, ai cũng không sợ.”

Quả lựu lựu nói: “VẬY NGƯỜI ĐI ĐÁNH CÁI CON CHIM RẢI CỐC KIA, TA VÀ TIỂU LÝ NGƯ K, DÙ SAO ĐỐI THỦ VỚI TA LÀ AI ĐỀU GIỐNG NHAU.”

“A?”

Tiểu Thảo Thanh sững sốt, “Có thể như vậy sao?”

Nàng đối với bày cục điều, xác thực càng yên tâm hơn, chủ yếu cảm giác người kia so với cá chép nhỏ yếu hơn một chút.

Nhân viên công tác ngăn người, không ngờ sẽ có người muốn đổi hiệu, mở miệng nói: “Chuyện này ta phải đi xin chỉ thị đạo diễn một chút...”

“Không phải Hồng Lam đấu với tỷ thí sao?”

Bá Vương Hoa thản nhiên nói: “Nếu là hai đội K, vậy người đồng đội chúng ta đổi số, lại có vấn đề gì?”

“Ta phải hỏi đạo diễn...”

Nhân viên công tác có chút tê, không dám đáp ứng, vội vàng gọi đạo diễn.

“Đổi số?”

Đạo diễn dường như cũng không dự liệu được phát sinh loại tình huống này.

“Ý của Bá Vương Hoa lão sư là, Hồng Lam thi đấu, đổi hiệu bên trong không có vấn đề...”

“Để ta suy nghĩ đã.”

Đạo diễn có chút đau đầu, có một số tiết mục tổng nghệ kiểu tranh tài, là có thể đổi số, có một số thì không cho phép.

Hắn phải xem những tổ tông đứng đầu sẽ làm như thế nào.

Suy nghĩ một lát, đạo diễn mở miệng nói: “Vậy cứ để bọn hắn đổi đi, nhưng có một điểm, nếu đã cho phép đổi số, vậy thì nhất định phải để đội đỏ biết được tin tức này...”

Trái lại, đội Lam có ý tốt.

Muôn chơi chiến thuật hạ đẳng của ngựa thượng đẳng?

Có thể, nhưng không thể giấu đội ngũ màu đỏ đột nhiên tập kích!

Thế là.

Rất nhanh.

Hồng đội nhận được tin tức.

“Trận lam bên kia, quả lựu lựu muốn trao đổi đối thủ với thảo thanh thanh? Đây là muốn cho hoa quả lựu giao trận Tiểu Lý Ngư, thảo xanh xanh một trận bả cóc điều sao?”

Được nghe lời ấy.

Tiểu lý ngư nhất thời trước mắt tối sầm, nàng nào phải đối thủ của quả lựu!

Nhưng mà.

Ngay khi thân thể cá chép nhỏ như nhũn ra, cảm thấy tuyệt vọng, bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói:

“Ta đổi với ngươi.”

Người nói chuyện là Tàng Chấn, ánh mắt của ông hơi hơi lạnh, đối với hành vi bạo tạc hoa sen thì vô cùng không ưa.

“Đề cho ta tới cho!”

Ếch vương tử mở miệng: “Quả lựu liên muốn khi dễ người của hồng đội chúng ta, BU học liệu liệu là ngươi có thể học._y._y hoa tuyết (Z). Hi chương (thật) cũng phải xem ta... ếch vương tử có đồng ý hay không!”

“Ta trước.”

Tàng Kinh căn bản không cho.

Ếch vương tử mất hứng, “Quả lựu lựu thực lực rất mạnh, ngươi nắm không được.”

“Khinh thường ai bây giờ?”

Hai người tranh chấp, cá chép nhỏ nhất thời cảm thấy trong lòng âm áp, hai vị này thế nhưng lại có ý muốn thay mình và quả lựu liên hoa quả!

Nhưng mà.

Ngay khi Tàng Kinh và vương tử xanh đang tranh chấp, đột nhiên một giọng nói vang lên: “Chuyện này không tới phiên hai người nhúng tay.”

Người nói chuyện, Bách Biến Tinh Quân.

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 368: Đạt Lạp sụp đổ đi! Cái gì gọi là “Việc này còn không đến lượt các người nhúng tay vào”?

Ếch vương tử nghe lời này liền mắt húng, Tàng Kinh cũng nhìn về phía Bách Biến Tinh Quân, lại không biết lời này của Lâm Tri, là bắt nguồn từ hấn đoán được con cá chép nhỏ tỷ lệ lớn là Hàn Nguyệt Sương.

Hàn Nguyệt Sương là một nghệ sĩ nhà quê.

Lâm Tri Bạch với tư cách là lão bản Côn Bằng, vì nghệ sĩ dưới trướng mình xuất đầu, đương nhiên cũng đúng lý hợp tình, đây là trách nhiệm của hấn, mặc dù lời này ở đây mọi người nghe thấy đều cảm thấy có chút kiêu ngạo.

Người đời qua thì như thế nào?

Đối thủ là hoa quả lựu, cho dù người mạnh hơn cá chép nhỏ, có thể đánh bại hạt giống quân được xem trọng nhất của đội lam này sao?

Lúc này.

Kim Hiểu Phong lại xuất hiện, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Bởi vì trước đó chúng ta không nghĩ tới sẽ có đội ngũ đề xuất việc trao đổi số lượng bên trong. Điều này đã phá vỡ ý định rút thăm quyết đấu của chúng ta ở một mức nhất định, đồng thời cũng khiến cho quy tắc trước đây bị phá hỏng. Nhưng nếu hai bên đều không có ý kiến gì, vậy thì khi tổ tiết mục của chúng ta đã trải qua quyết định, sẽ ban cho mỗi đội ngũ một cơ hội thay đổi số một lần. Về phần hai đội ngũ sẽ tiến hành điều chỉnh nội bộ có thể giữ bí mật không nói cho quân địch biết, đợi đến lúc thi đấu sẽ công bố lần nữa.”

Tên này hay nhỉ.

Đổi thành người sói giết?

Tổ tiết mục này điều chỉnh suy nghĩ rất linh hoạt, để cho tiết mục xuất hiện thêm không ít tính chất không xác định, đương nhiên cũng có thể xem tính tự nhiên cũng được nâng cao theo, vừa vặn bây giờ còn chưa có chính thức thi đấu, còn đang ở

giai đoạn sao chép, cho dù có quy tắc tạm thời điều chỉnh, cũng sẽ không ảnh hưởng đến trực tiếp ban đêm.

“Đồng ý.”

Tất cả mọi người không có ý kiến gì.

Kim Hiểu Phong gật đầu: “Nếu mọi người không có ý kiến thì chúng ta thương lượng xem ai muốn đổi với ai, xin chú ý thấy đội ngũ chỉ có một cơ hội như vậy.”

“Như vậy đi.”

Tàng Chấn mở miệng nói: “Quy tắc xuất hiện biến số, hiện tại chúng ta cũng không xác định có thể không kiên trì đổi hiệu với Tiểu Thảo Thanh Thanh, cho nên chúng ta bên này ai muốn đổi số cũng có thể nói ra.”

“Ta tùy tiện.”

Bách Biến Tinh Quân nói: “Tiểu Lý ngư hoặc là Bồ Cốc điều đều có thể đổi với ta, sao? Em gái còn phải phụng lễ nghiên mực? Hải lựu liên, có thể cược một chút.”

“Ta cảm thấy...”

Ếch vương tử muốn nói cái khác, nhưng những lời nên nói đều bị Bách Biến Tinh Quân nói rồi, lời đến bên miệng chỉ còn lại có một câu: “Ta cũng giống vậy.”

“Bây giờ lam đội đổi với ai thì ta cũng không rõ.”

Tàng Chấn phân tích nói: “Kỳ thật chúng ta có thể đổi mạch suy nghĩ, cho dù ta cùng ếch vương tử hoặc là tinh quân bách biến đụng phải hoa sen nở cũng không sao, thậm chí thua cũng không có việc gì, dù sao tổ năm người bại cũng chỉ biết đào thải hai người, cùng lắm thì từ tổ bị bại lại giết ra, ngược lại là Bồ Cốc điều và cá chép nhỏ nếu như rơi vào tổ thất bại, chưa chắc có thể giết ra được... Hy vọng ta nói như vậy không có mạo phạm đến hai vị.”

“Không có chuyện gì.”

Bồ Cốc điều cười nói: “Trình độ của ta khi ở trong đội đỏ của chúng ta đúng là yếu nhất. Nếu ta là người thất bại thì rất khó có thể phá được vòng vây.”

“Ta cũng rất yếu.”

Tiểu Lý cười theo: “Nói cho cùng, ta biết, các vị lão sư là vì căn nhắc của chúng ta. Ta đây có thể sẽ mặt dày, trao đổi số hiệu với sư phụ của Bách Biến Tinh Quân...”

“Lựa chọn này là an toàn nhất.”

Tàng Tiêu gật đầu nói: “Tạm thời chúng ta giả thiết cỏ non xanh rì và hoa lựu lựu bộc, tình huống này đại khái có thể biến thành hoa sen của Bách Biến Tinh Quân đối với trận nổ, cá chép con đối với khoai tây, bầy chăn chim đối với cỏ xanh non, tỷ lệ thua của Bách Biến Tinh Quân rất lớn, nhưng không có vấn đề, người thua cũng có cơ hội lên tới năm, với thực lực của Bách Biến Tinh Quân hẳn là không có áp lực.”

“Vậy cứ như vậy đi.”

Bách Biến Tinh Quân gật đầu.

Thấy đám người này thương lượng phương án, Kim Hiểu Phong gật đầu nói: “Nếu nội bộ đội đỏ đã quyết định vậy thì để Bách Biến Tinh Quân và Tiểu Lý trao đổi số số số.”

“Là ta liên lụy mọi người.”

Tiểu Lý ngư có chút áy náy, “Sư phụ Bách Biến Tinh Quân xin lỗi...”

Hắn đổi danh với Bách Biến Tinh Quân, có nghĩa là Bách Biến Tinh Quân có xác suất rất lớn đội đầu bạo tạc quả lựu liên.

Trừ phi đội lam bên kia lại có điều chỉnh, bất quá đây vốn là đánh cuộc đối phương sẽ không điều chỉnh nữa, đã mua xong rồi thì thuộc về đội ngũ.

“Ngươi cố gắng lên.”

Phản ứng của Bách Biến Tinh Quân rất bình tĩnh.

Ếch vương tử ho khan một tiếng nói: “Nếu như gặp phải quả lựu lựu bạo tạc, nhớ rõ từ lỗ giả tổ sát ra...”

Tàng Côn cũng nghiêm túc nói: “Mặc dù người bại tổ ngũ tiên tam cơ hội rất lớn, nhưng ngươi nhất định phải nghiêm túc lên, đừng lật xe.”

“Cố lên!”

“Bảo trọng!”

Đồng đội đều đang cố vũ, tựa như nhất trí cho rằng, Bách Biến Tinh Quân chống lại vụ nổ hoa sen, là kết cục chắc chắn sẽ thua.

Lâm Tri Bạch không nói gì, chỉ nhìn Kim Hiểu Phong:

”trình tự xuất hiện đâu?”

“Đội lam dẫn đầu ra sân trong cuộc thi đấu ngày hôm nay, bởi vì bọn họ là người đầu tiên thay đổi quy tắc.”

“Được.”

Đối với Lâm Tri Bạch mà nói, hậu thủ càng thêm an toàn. Ông ta có thể căn cứ vào đối thủ của ai, cùng với việc đối phương biểu diễn tác phẩm, quyết định dùng biểu diễn để ứng phó.

Đội đỏ căn bản không xác định:

Còn đội Lam có thể kiên trì thay đổi sách lược trước đây hay không, ngộ nhỡ bọn họ đổi ý thì tình hình sẽ xuất hiện biến hóa mới.

...

Buổi tối.

Thiên Quang Lao Nguyệt.

Khán giả đang trực tiếp cũng đã lục tục tham gia, mọi người châu đầu ghé tai trò chuyện, biểu hiện thập phần hưng phấn.

“Cuối cùng cũng đến lúc Hồng Lam đấu rồi!”

“Hạng sân khấu nổ hoa quả lựu thật mong đợi!”

“Ta muốn xem Bách Biến Tinh Quân!”

“Ứng hộ Chu Ca Vương!”

“Đội đỏ ngoại trừ Chu Ca Vương, cảm giác những người khác chống lại quả lựu lựu đều quá chùng a.”

“Ta cảm thấy liễu bên bờ sông cũng không tệ, so với hoa quả lựu chỉ hơi kém một chút, phát huy có hi vọng đoạt giải quán quân.”

“Coi chừng Tàng Hải!”

“Siêu thích Bá Vương Hoa siêu cấp!”

“Quá mong đợi, trận này là phát trực tiếp hôm nay đây!”

...

Cùng lúc đó.

Tương hiệu phát sóng trực tiếp cũng được dùng để thử.

Theo người chủ trì lên đài, phát sóng trực tiếp cuối cùng cũng đã được khai thông!

Sru sru sru sru!

Thiên Quang Lao Nguyệt!

Lưới video video!

Hai con đường đồng thời mở ra hình thức phát sóng trực tiếp!

Bất quá nội dung mới vừa được phát ra, là buổi sáng hôm nay đã được ghi lại xong, chủ yếu điều chỉnh quy tắc, cùng với hai đội Hồng Lam ứng đối.

“Quả đấm đóa hoa sen mà muốn đổi hiệu với Tiểu Thảo Thanh Thanh?”

“Hai bên cũng có thể có cơ hội đổi số một sao?”

“Đổi rồi! “

“Ta đi, Bách Biến Tinh Quân muốn đổi cá chép với Tiểu Lý?”

“Bách Biến Tinh Quân đây là muốn đổi đầu với tiết tấu bạo tạc quả lựu sen?”

“Xòng đở bên này, quả lựu thật sự đổi với Tiểu Thảo Thanh!”

“Quả đấm này thật tự tin!”

“Đây là bạo tạc hoa sen phách khí, đổi với ai hấn đều không sợ!”

“Có lẽ sách lược của đội đở này rất tốt a, Bách Biến Tinh Quân bại trong vụ nổ lựu cũng không sao, hấn đến tổ kẻ bại trận, hấn là cũng có thể trở về, chính là phải gánh một ít nguy hiểm, nhưng mà hấn đợt này vì bảo vệ Tiểu Lý mà ra tay, quá trượng nghĩa, đội ngũ hai bên, đều đoàn kết hơn so với tương tượng của chúng ta!”

...

Sau khi nóng lên, tín hiệu phát sóng trực tiếp nối đến hiện trường, Hoàng Lập xuất hiện trên sân khấu, sau khi một chuỗi những từ quảng cáo khai mạc, hắn đề cao thanh âm:

“Ta tuyên bố tiếp theo, 《 Vương Gia Diện Hồng Lam đối kháng thi đấu chính thức bắt đầu!”

Dừng một chút.

Hoàng Lập cười nói: “Tổ tuyên thủ thứ nhất, theo thứ tự là quả lựu lựu, cùng với Bách Biến Tinh Quân, phía dưới để cho chúng ta dùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt, hoan nghênh lão sư nỗ quả lựu ra sân!”

“A!”

“Quả lựu lựu!”

“Đế liên cố lên!”

“Quả lựu liên thể nhưng lại là người đầu tiên xuất hiện!”

“Bách Biến Tinh Quân đấu trận quả lựu hoa sen, thua chắc rồi!”

“Đừng nói là Bách Biến Tinh Quân, cho dù là Chu Ca Vương trận đấu hoa sen cũng phải quỳ!”

“Chẳng lẽ hoa sen không biết từ đâu mà ra, quá độc ác!”

Hàng đầu khán đài.

Đánh giá đoàn đánh giá, Gia Tân cũng ngồi sẵn sàng dưới đài.

Trận hình phán đoán, Gia Tân trận đấu Hồng Lam đối chiến vô cùng xa hoa!

Mấy người Lý Tiêu, Điền Vĩ, Hàn Ba, Anh Vĩ đều đã đến, còn có nhóm bình luận khách quý mà cả đội lam chọn cũng đều là ngôi sao lớn, trong đó dẫn đầu chính là Tần luyện từng hợp tác với Trê, cùng đám người Triệu U Nguyệt xuất thân ộp cộp như người!

“Tần Tâm, sao ngươi cũng tới rồi!”

“Lý Tiêu Tiêu đến không cho ta?”

Tần Tình và Lý Tiêu chào hỏi nhau, hai người trước đó cùng tham gia 《 Hảo Thanh L》 thanh âm 》 , quan hệ phi thường

tốt, nói chuyện cũng tương đối tùy ý.

...

Mà ngay trong lúc nói chuyện phiếm.

Tiết quả lựu chuẩn bị lên đài.

Người quản lý lâm thời ghé sát bên tai quả lựu lựu sen nói:
“Mới nhận được tin tức, đổi tên Bách Biến Tinh Quân cùng
Tiểu Lý ngư!”

“Cho nên đôi thủ của ta là Bách Biến Tinh Quân?”

Quả lựu lựu khẽ nhíu mày, sau đó thản nhiên nói: “VẬY ĐƯA
HẮN ĐI TỔ CHỨC NGƯỜI THUA CHƠI ĐUA ĐI.”

“Nhưng thực lực của Bách Biến Tinh Quân không hề yếu.”

Người quản lý lâm thời do dự nói: “Quan trọng nhất là bài này
của ngài hôm nay...”

“Yên tâm.”

Nổ ra hoa sen xua tay, đi hướng sân khấu.

Dáng người hẳn rất cao lớn, đeo mặt nạ hoa sen, nhìn có chút
buồn cười, nhưng không có ai cười, phàm là người xem qua
đội ngũ lam tuyến chọn, đều biết đây là một ca sĩ che mặt đáng
sợ cỡ nào!

Sau một khắc.

Đường phố biểu diễn súng nổ hoa quả đã bắt đầu.

“Nước mắt nhẹ nhàng chảy.”

“Ngươi từ từ đi.”

“Lấy quá dễ dàng.”

“Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.”

Đây là một bài ca tình, loại bầu không khí ưu thương này
trong nháy mắt tràn ngập ngực mọi người, tiếng quả lựu quả
thật dày lại thâm trầm, hầu như không cảm thụ được kỹ xảo
tồn tại, tất cả đều là hồn nhiên thiên thành, bất tri bất giác đã
khiến hoàn cảnh ban đầu còn hơi có vẻ ồn ào im lặng xuống.

Người xem nghe.

Có người hốt mắt đỏ lên.

Tần Si nhẹ giọng cảm khái nói: “Nổi nỏ hoa quả hoa sen cao gan lớn, ở trên vũ đài đấu kỹ mà dám chọn loại ôn nhu chậm ca này, người có trình độ như hấn không thể không biết trong cuộc thi thật ra cũng không chiếm ưu thế, nhưng hấn thành công hát vào trong lòng người xem.”

Bên cạnh.

Hàn Ba thấp giọng nói: “Su phụ Bách Biến Tinh Quân khó rồi.”

Lão Gia Tân là thi đấu tuyển tuyển chọn hồng đội liền giao tiếp với Bách Biến Tinh Quân, thật ra Hàn Ba vẫn thực hy vọng hấn có thể thắng.

Nhưng đối thủ là hoa quả tạc hoa, thật sự không có biện pháp này.

“Cũng chưa chắc.”

Lý Tiêu mở to hai mắt: “Xem Bách Biến Tinh Quân thi đấu nhiều kỳ như vậy, hấn cho ta cảm giác rất vi diệu.”

Tần Tình hiếu kỳ, “Sao lại nói vậy?”

Lý Tiêu nói: ” tuyển thủ Bách Biến Tinh Quân này, hạn mức cao nhất kỳ thực là đáng sợ, đương nhiên giới hạn thấp tới đáng sợ, hấn giống như đối với ai cũng có thể thua trận đấu, nhưng dường như đối với ai cũng có hy vọng thắng.”

“Quý dị đến thế cơ à?”

Tần Luyện không thèm nhìn đội đỏ thi đấu tuyển chọn, chỉ tham gia lam đội, ca sau bề bộn nhiều việc.

Nhưng Tần Tình nghe đại danh Bách Biến Tinh Quân, mặc dù nghe được đánh giá của Lý Tiêu vẫn có chút không tin, hoa quả lựu là một ca vương khủng bố ngay cả nàng cảm thấy muốn thua.

Cho dù trận này.

Bạo tạc hoa sen cũng không có thả ra cao âm sở trường nhất của hấn.

...

Hậu trường đội đỏ.

Nhìn nỗ quả lựu lên bàn biểu diễn.

Tàng Chấn bữu môi nói: “Quả nhiên quả nhiên hoa quả không có thay đổi chủ ý, hẳn thật đổi tên với cỡ nhỏ, đây là một tên kiêu ngạo, đoán chừng là cho rằng chúng ta bên này, không ai dám xuất đầu lộ diện cùng hắn nhé?”

“Ta ghét nhất là những kẻ còn kiêu ngạo hơn ta!”

Ếch vương tử hừ lạnh nói: “Loại bài ca biểu đạt tình chậm này, quá không đem đối thủ đặt ở trong mắt, bài hát này cũng không thích hợp thi kỹ sân khấu!”

“Cho dù là biểu diễn tình chậm rãi, hẳn biểu diễn cũng rất cực hạn...”

Cá chép nhỏ cười khỏ nói: “Ta xem như tránh được một kiếp, chỉ là lão sư của Bách Biến Tinh Quân phải vất vả, phải quyết đấu với ta một trận quả lựu.”

“Ta cũng tránh được một kiếp.”

Bố Cốc điều bên cạnh cũng lộ ra nụ cười khỏ, “Nếu như quả lựu lựu không đổi, đó chính là ta đối đầu quả lựu lựu.”

Tàng Diễm trêu chọc nói: “Chỉ có thể giới bị thương của Bách Biến Tinh Quân đạt được.”

Ếch vương tử nói: “Không sao cả, tổ chức kẻ bại trận, lại là một hảo hán!”

Bách Biến Tinh Quân cũng thờ dài ai oán: “Cuối cùng vẫn là một mình ta gánh chịu tất cả.”

Đây là hoa quả lựu thật sự quá mạnh a!

May mà ta vẫn ổn.

...

Thời gian dần qua.

Phối bài vào đoạn cuối.

Thanh âm quả lựu giống như khóc không phải là khóc:

“Tâm đã vỡ.”

“Đốt thành sắt.”

“Gió lạnh thổi.”

“Thôi người rơi lệ.”

“Đêm thê lương.”

“Nguyệt Như Huyết.”

Không có Cao Âm không có nhiều biến hóa quanh co, nhưng hết lần này tới lần khác lại kéo tâm tình của chậm ca đến cực hạn, đây quả thật là một bài hát không thích hợp để đấu kỹ vũ đài, nhưng quả lựu lựu mạnh mẽ để cho tất cả người xem đều đắm chìm trong bầu không khí đau thương này.

Bên đội đỏ.

Mọi người cảm thấy không ổn.

Ca khúc này quả thực quá mạo hiểm ở trên sân khấu, nhưng một khi thành công thì hiệu quả cũng vô cùng đáng sợ, nó sẽ khiến khán giả rơi vào một loại cảm xúc hậm hực, cho nên biểu diễn tiếp theo, nếu như không có kích thích gì quá lớn, rất khó gọi khán giả từ trong ra!

“Xem ra người không có hy vọng rồi.”

Giọng điệu của vương tử ếch có chút phức tạp, Bách Biến Tinh Quân thật muốn đi một vòng tổ chức kẻ bại.

Bách Biến Tinh Quân là một con dao thần kinh, ngẫu nhiên cũng có thể mang theo sân khấu kinh diễm cho toàn trường, cho nên Chu Hàn vốn cảm thấy, gia hỏa này chưa hẳn không có sức đánh một ván, nhất là dưới tình huống không có ưu thế chọn cử lựu này, nhưng hiện giờ xem ra là không có hi vọng gì rồi.

“Không có việc gì.”

Tàng Kinh nói: “Vốn là tình huống nằm trong dự liệu.”

Cá chép nhỏ không nói lời nào, chim chấu cũng không lên tiếng, hai người có chút xấu hổ, đợt này của Bách Biến Tinh Quân xem như hy sinh thay cho đội ngũ Hồng. Mặc dù người thua có khả năng cao hơn là hẳn cũng có thể trở về, nhưng Bách Biến Tinh Quân lúc nào chịu qua nổi ủy khuất này chứ? Trong lúc đội Hồng tuyển chọn thi đấu, Bách Biến Tinh Quân

vẫn luôn là người nằm trong Top 3 đóng quân, căn bản không ai có thể đuổi hẳn đến chỗ thất bại cả.

“Không có việc gì.”

Bách Biến Tinh Quân cố nhin cười, phụ tình an ủi mọi người: “Ta thua không sao cả, các người thắng được là tốt rồi, bởi vì chúng ta là đồng đội.”

“Thật xin lỗi, ta quá vô dụng!”

Cá chép nhỏ vẫn không kéo căng, mà bật khóc.

Bồ Cốc điều cũng có chút đau lòng, con mắt sau mặt nạ cũng đang đỏ lên.

Tàng Kinh yên lặng cúi đầu không nói lời nào, trong lòng nói không cảm động là giả, Bách Biến Tinh Quân đứng ra khiến hẳn kính nể.

Ếch vương tử thì đối với Bách Biến Tinh Quân giờ ngón tay cái lên.

Lúc trước đối với Bách Biến Tinh Quân có chút bất mãn, nhưng giờ phút này vương tử ếch hoàn toàn thích thú.

Rõ ràng tên này có thể quyết đấu với củ khoai tây yếu nhất, nhưng lại ngang nhiên hy sinh thay cho đồng đội, đối mặt với thất bại sắp tới cũng không oán hận.

Thiết huyết chân nhân!

...

Cuối cùng.

Khoai biểu diễn của quả lựu liên đã kết thúc.

Hiện trường không có hò hét, bởi vì người xem tiến vào cảm xúc bi thương, nhưng tiếng vỗ tay lại giống như thủy triều.

“Thật là dễ nghe!”

“Quá thất vọng rồi!”

“Thì ra tiếng ca cũng có thể tàn bạo như vậy!”

“Ta cảm thấy ta ngọc ngọc bội.”

“Cái gì cũng ngọc chỉ hại người a.”

“Ta đã không có tâm tình nghe một bài hát.”

“Rõ ràng trước đó ta vẫn luôn chờ mong diễn biểu diễn của Bách Biến Tinh Quân.”

“Đúng vậy a.”

“Nhưng muội muội nghe bài ca này rất nhớ ca ca!”

Thật ra đã có rất nhiều người nghe khóc, cho nên chủ trì nhắc nhở mọi người đừng quên lúc bỏ phiếu, vô số người xem đều có động tác.

“Hiện tại người còn cảm thấy Bách Biến Tinh Quân có hi vọng sao?”

Tần Tình nhìn về phía Lý Tiêu.

Lý Tiêu thở dài: “Có hơi căng thẳng, dưới đây có ai sắp xếp một bài hát mà cũng không tiếp nổi, trừ phi vũ đài kích thích tính rất mạnh kia, nhưng sân khấu của Bách Biến Tinh Quân hình như cũng không thuộc về cái này, hẳn chủ yếu là đang cười.”

“Hề cười?”

Triệu U Nguyệt nhin không được nói: “Vậy không phải đã bị khắc chế hoàn toàn rồi sao, bầu không khí bi thương như vậy, còn nói đùa thế nào được?”

“Kỳ thật không có vấn đề gì.”

Hàn Ba đứng bên cạnh gãi đầu một cái, nói: “Bách Biến Tinh Quân đi bại tổ cũng có thể trở về giết trở lại.”

“Không sai.”

Câu này mọi người đều tán đồng.

Hồng Lam vừa mới bắt đầu thi đấu, tổ đội bại trận khẳng định có hai quả hồng mềm lót đáy, cho nên hiện tại Bách Biến Tinh Quân vẫn chưa đến lúc bị đào thải.

...

Người chủ trì hoàng hôn mở miệng:

“Cảm tạ lão sư quả lựu, biểu diễn của chúng ta đã dừng lại, chờ đợt biểu diễn của vị tuyển thủ kế tiếp kết thúc, chúng ta sẽ cùng nhau công bố số vé hai bên, như vậy kế tiếp sẽ cho chúng

ta dùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh Bách Biến Tinh Quân!”

Ba ba ba ba!

Tiếng vỗ tay vang lên!

Bách Biến Tinh Quân đi về phía Nguyệt Lọng môn.

Tàng Kinh, ếch vương tử, cá chép nhỏ cùng chim bồ cóc đều đứng đưa mắt nhìn trước cửa, bầu không khí thập phần sa sút.

“Không phải chỉ là tổ người bại trận thôi sao? Không sao, đừng rơi lệ vì ta.”

Thanh âm của Bách Biến Tinh Quân rất bi thương, vì thế mọi người càng thêm đê nén, đau lòng nhìn hắn.

“Đi thôi!”

Giọng nói của Bách Biến Tinh Quân ra vẻ tiêu sái.

Cá chép nhỏ khóc thút thít.

Tất cả bầy Cóc Điều đều khóc nức nở theo.

Ngược lại Tàng Kinh và vương tử ếch xanh ngược lại không có khóc, nhưng hai người cũng cảm giác trong lòng có chút khó chịu.

Lâm Tri Bạch đột nhiên có chút chột dạ, mình diễn quá mức rồi, đem mọi người đều làm ngọc ngọc nhanh.

Mà khi Bách Biến Tinh Quân xuất hiện ở sân khấu.

Có không ít người xem một khắc trước còn đỏ hốc mắt, sau một khắc khóe miệng đã cong lên.

Nhìn không được.

Căn bản không nhìn được.

Thấy Bách Biến Tinh Quân chỉ muốn bật cười, cũng không biết bị tật gì.

Có người nở nụ cười thật, sau đó lan đến chung quanh, cùng với bầu không khí bi thương kia, đột nhiên bị hòa tan đi không ít.

“Hình như vườn bách thú trưởng thành!”

“Hắn là trái cây vui vẻ của ta!”

“Ha ha ha, mặt nạ rất đẹp, sao cảm giác muốn cười?”

“Đây chính là Bách Biến Tinh Quân!”

“Cuối cùng cũng nhìn thấy vật sống!”

“Ta cũng bởi vì hắn biểu diễn nên mới đuổi theo tiết mục này!”

“Ta cũng vậy!”

“Đột nhiên cảm thấy không đau lòng!”

“Rõ ràng bài hát lựu đạn vừa rồi đã ngược tâm.”

Bên kia.

Trở lại hậu trường bạo tạc hoa quả nhìn TV, trừng to mắt, chú ý tới động tĩnh của người xem.

“Bọn họ cười cái gì?”

“Bởi vì danh từ của Bách Biến Tinh Quân đại biểu cho tiết mục đã có hiệu quả.”

Người quản lý tạm thời của hoa quả lựu cũng nhin không được khóe miệng nhếch lên, tổ cụ tiết mục đã thích thẳng nhóc này rồi!

Có thể nói như vậy:

Không có Bách Biến Tinh Quân gây sự, ‘Liêu Diện Vương Ca’ cũng không đến mức tiền kỳ liền nổ lửa!

“Hiệu quả tiết mục?”

Nổ ra hoa sen ngữ khí không rõ, nhưng cũng không có nói thêm cái gì.

...

Trên sân khấu.

Bách Biến Tinh Quân nhẹ nhàng gật đầu với dàn nhạc.

Sau một khắc.

Sân khấu trở nên u ám.

Trên màn hình lớn xuất hiện tên ca khúc.

Bốn chữ:

Đạt Lạp Băng a!

Người xem thấy tên bài thơ, sừng sốt một chút.

“Cái quái gì đây?”

“Cái tên phá ca này!”

“Lại là bài ca mới!”

“Không hở là Bách Biến Tinh Quân, người có bài ca chân chính chưa?”

“Người đi đi!”

“Ha ha ha ha ha!”

Bài ca khó hiểu này khiến cho càng nhiều người xem cười!

Đương nhiên cũng có người xem không hứng thú.

“Ha ha.”

“Lại là bộ này.”

“Chân thực lực không thấy được bao nhiêu, đồ đạc lèo lẹt thế mà lại nhiều vô kể.”

“Tất cả đều dựa vào tiết mục để chống đỡ.”

“Trên mạng có người nói Bách Biến Tinh Quân có nhiều người đóng vai như vậy, ta cảm thấy lời này rất có thể không sai, nếu không gia hỏa này làm sao lại thần kỳ như vậy?”

“Đúng vậy.”

“Có đôi khi nghiêm túc ca hát, cũng rất lợi hại, nhưng đại đa số thời điểm đều không nghiêm chỉnh, hơn nữa mỗi lần âm thanh còn không giống nhau, rất khó không khiến người ta hoài nghi sau mặt nạ, kỳ thật là người đang đóng vai khác nhau.”

Đúng rồi.

Còn có cả một bộ phận người xem, còn đắm chìm trong bài hát lưu thông quả lựu đó, không có cảm xúc dao động quá lớn.

Có thể là cảm xúc sa sút, dẫn đến nụ cười đê cao.

Đây là di chứng của sân khấu Chước Quả Liên lưu lại, không thể dễ dàng đi ra, ngay cả khúc nhạc trước của Bách Biến Tinh Quân cũng vang lên, rất nhiều người vẫn thờ ơ.

...

Các khách mời không khỏi dở khóc dở cười.

Lý Tiêu: “Lần này lại làm cái gì vậy?”

Hàn Ba: ” họa phong của gia hỏa này lại bắt đầu không đúng đắn rồi!”

Điền Vĩ: “Trong quá trình tuyển chọn đội đồ, hiệu quả chăm chú ca hát của gia hỏa này cũng rất tốt!”

Tần Tinh: “Luồng nhạc này vui vẻ quá không thích hợp a!”

Đúng vậy, âm nhạc quá vui, Tần Luyện nghe được bàn phím, Berloz và tiếng trống của ông ta, cùng với tiếng nhạc đả kích tần suất cực cao tạo thành một phong cách đặc biệt!

Giống như là, Nguyên Thứ hai?

...

Hậu trường đội đồ.

Ếch vương tử bật cười: “Tên này thật đúng là lạc quan a.”

Tàng Chân nói: “Phát hiện chưa, từ lúc hắn lên đài, bắt đầu tấu trước bài hát này, phát nổ bài hát đó mang đến ảnh hưởng, đã bắt tri bất giác bị hòa tan một nửa.”

“Vẫn còn một ít ảnh hưởng.”

Bồ Cốc điều mở miệng: “Nhưng bài ca này nghe rất vui vẻ, và phong cách bài hát trong quả lựu lựu kia, hình như có chút ý tứ tương sinh tương khắc.”

“Có hy vọng thắng không?”

Hai cánh tay của bày Cốc Điều xoắn xuýt cùng một chỗ.

“Đừng nghĩ nữa, đọc sách thì có ích lắm. Sỡ K K K hoa văn ảo thuật. Sỡ này có thể tranh thủ thua không khó coi như vậy đâu.”

Ếch vương tử mở miệng nói: “Những thủ đoạn như hoa trong hoa của Bách Biến Tinh Quân, trên sân khấu quả thực rất có

hiệu quả, nhưng ở trước thực lực tuyệt đối chỉ là thủ xảo có thể không đủ a.”

Nhưng mà.

Tiếng nói của vương tử ếch còn chưa có rơi xuống.

Tiếng ca của Bách Biến Tinh Quân đột nhiên vang lên.

Trong nháy mắt khi giọng nói của Bách Biến Tinh Quân vang lên, tất cả mọi người đều ngây ngốc cả ra. Mọi người gần như hoài nghi mình nghe lầm, từng người từng người quả thực không thể tin lỗi tai của mình được!

A: Không có dứt đoạn, nếu như dứt, không phải cũng sẽ tiếp tục viết, mọi người chờ một tiếng đồng hồ.

Có lẽ là chữ sai, số từ tương đối không kịp kiểm tra nhiều, quay đầu lại sửa chữa, trước tiên viết xuống một chương.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 369: Một kẻ xấp vá lục giác! Sự khiếp sợ của người xem, không phải bắt nguồn từ bản thân bài hát này, mà là âm thanh phát ra từ Bách Biến Tinh Quân!

“Rất lâu thật lâu trước kia!”

“Đột nhiên xuất hiện Cự Long!”

“Dựa vào tai nạn mang công chúa đi lại biến mất không thấy gì nữa!”

“Trên thế gian thập phần nguy hiểm này, ai là người dũng cảm nhất?”

“Một vị dũng giả chạy đến, la lớn — “

Lúc này, Bách Biến Tinh Quân lại phát ra giọng loli vô cùng điển hình!

Loại tiểu cô nương này đặc hữu, thanh thúy như Hoàng Lương Điều, thiếu chút nữa không có trực tiếp tặng hoa quả lựu kia, hấn trọn mất há hốc mồm trong vô thức nói:

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Bách Biến Tinh Quân là một tiểu cô nương!?

Dùng cái mông nghĩ cũng biết điều này không có khả năng a!

Thi đấu tuyển chọn của đội đỏ, hoa quả lựu đương nhiên cũng xem qua.

Chốc quả lựu liên biết vị Bách Biến Tinh Quân này có nhiều loại thanh tuyến như thế nào, nhưng hấn tuyệt đối không nghĩ tới gia hỏa này vậy mà vẫn có thể phát ra âm thanh loli, chuyện này thật sự là không thể tin được!

Bất quá...

Chiêu này tuy mới mẻ, nhưng còn chưa đủ!

Chỉ có thể nói Bách Biến Tinh Quân này thật sự có chút ít đồ, nhưng không nhiều.

Đè xuống khiếp sợ trong lòng, hoa quả lựu dần dần bình tĩnh lại, hơi hơi nheo mắt lại.

Muốn dùng loại phương thức lèo lẹt này đánh bại ta?

Không tồn tại đấy.

Không thể không nói bạo tạc hoa quả ngọt rất nhanh, nhưng người xem lại không có biện pháp lạnh lùng tinh táo!

Cho dù mọi người đã biết Bách Biến Tinh Quân am hiểu mô phỏng các loại thanh âm, nhưng la ly âm lần này vẫn tạo thành kích thích tinh thần cực lớn, nhất là một ít nam nhân khán giả càng là kích động đến không được ——

“Ta lau!”

“Quá mạnh!”

“Bêu ta một mặt máu!”

“Không hổ là Bách Biến Tinh Quân!”

“Người bắt chước giọng nói của nữ nhân thành thực như Lý Tiêu, ngay cả tiểu loli cũng không buông tha!”

“Làm sao làm được?”

“So với khuê nữ của ta còn đáng yêu hơn!”

...

Thiếu nữ loli âm, người xem nam làm sao chống cự được loại mị lực này?

Trong kích thích cực lớn, ngay cả những người xem trong bài hát tiếng lựu lựu kia cũng ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía bóng người có dính dáng dáng không liên quan gì đến sân khấu kia.

Mà đúng lúc này.

Thanh âm của Bách Biến Tinh Quân đột nhiên hoán đổi, lần này là điển hình của thiếu niên chính thái!

“Ta muốn mang theo thanh kiếm tốt nhất!”

“Bay qua ngọn núi cao nhất!”

“Xông vào rừng rậm sâu nhất dẫn công chúa trở lại trước mặt!”

Đây là!

Lý Tiêu gào lên!

Tần Si nghẹn họng nhìn trần trời!

Hàn Ba thất thanh nói: “Hắn ca một bài dùng hai loại thanh tuyền...”

Triệu U Nguyệt ngơ ngác nói: “Rốt cuộc một mình hắn làm thế nào được...”

Điền Vĩ trợn tròn mắt!

Tất cả khách khứa đều há hốc mồm!

Biểu tình của người xem càng là khoa trương đến không được!

Thậm chí có người đứng tại chỗ liền không nhin được đứng lên!

Bách Biến Tinh Quân ngẩn ngui viết vài câu bài ca, vậy mà từ tiểu loli đến tiểu chính nhân vô cùng may mắn, người xem nữ tính căn bản không chịu nổi loại âm thanh này!

Thế này ai chịu nổi!

Chính Thái Âm của Bách Biến Tinh Quân này quá thuần túy!

Không có tạp chất, tuy rằng hơi có vẻ non nớt, nhưng cái cảm giác đáng yêu đến cực hạn kia, không thua kém gì uy lực của loli âm cả!

Tiếp tục hát.

Trở về phía âm thanh của loli.

“Quốc vương vô cùng cao hứng hỏi tính danh của hắn, người trẻ tuổi suy nghĩ một chút, hắn nói, bệ hạ ta tên Đạt Lạp Băng a! Bối Dịch bói nhiều so với Lỗ Ông!”

“Nói lại lần nữa xem?”

“Đạt Lạp Băng Ba Lạp so với Lỗ Ông!”

...

Mo Mo!

Loại thanh âm thứ ba!

Thiếu nữ loli Âm và chính Thái niên âm còn chưa đủ!

Mọi người nghe được loại âm thanh thứ ba mà Bách Biến Tinh Quân nói!

Lần này là đại thúc ngâm thơ nói, cũng chính là giọng của nhạc Quốc vương Trung Quốc:

“Có phải là đạt tiêu diệt hay không nên khiến cho Bối Địch bói nhiều hơn so với Lỗ Ông?”

Sau đó.

Thiếu niên chính Thái Âm liên tiếp.

“A đối với việc Đạt Lạp Băng Ba Lạp, Bối Địch nhiều hơn so với Lỗ Ông!”

Kiếp trước Chu Thâm từng biểu diễn bài hát trên sân khấu của ca ca Đổng, một người có nhiều đồ trang sức, đường nét bất đồng phối hợp với toàn trường khiếp sợ, cũng không hề trì hoãn, lúc này Lâm Tri Bạch cũng đang phục khắc lại cảnh tượng đó, hơn nữa càng thêm khoa trương!

Bởi vì Chu Thâm không treo hack!

Cho nên đường phổ biểu diễn khác nhau, có một số người đang cố ý tạo nên dấu vết.

Mà Lâm Tri Bạch là một kẻ không biết xấu hổ, thanh âm quá tự nhiên, một chút cảm giác cố hết sức cũng không có!

Loli chính là loli!

Thiếu niên chính là thiếu niên!

Đại thúc cũng chính là đại thúc!

Bởi vậy bản “Bách Biến Tinh Quân” kéo căng khiến người xem rung động càng thêm khoa trương!

“Ba loại!”

“Loại thứ ba!”

“Đều do một mình hấn phát ra!?”

“A a a a a! Ta chết rồi!”

“Ai nói sau lưng Bách Biến Tinh Quân có quá nhiều người đóng vai!”

“Ta nhỏ con mẹ nguoi!”

“Rõ ràng chúng ta đều cùng một mình hấn mà!”

“Chỉ là một ca khúc này, hấn đã dùng ba loại thanh âm!”

“Tê!”

“Đợi một chút!”

“Vẫn chưa xong!?”

...

Đúng vậy!

Ngay sau khi thanh âm thứ ba vang lên không lâu, loại thanh âm thứ tư xuất hiện!

Lần này là tiết lộ ngoài trời!

“Anh hùng đạt đến kéo căng ngựa đi!”

“Mang theo hy vọng từ bên trong tòa thành xuất phát!”

“Chiến thắng quái thú đột kích đạt được 12 kim tệ!”

“Vô số vết thương chứng kiến hấn chậm rãi thăng cấp!”

Thanh âm sang sảng, có chút giống tiếng nói, chữ rất rõ ràng.

Cứ như Bách Biến Tinh Quân đang kể cho mọi người một câu chuyện về Bách Biến Tinh Quân vì cứu vớt công chúa mà muốn chiến thắng cự long.

Thanh âm kia khiến người ta say mê!

Người xem cũng không biết nói gì, từng người đều hét to!

Lúc này bài hát bạo tạc kia đã mang đến ảnh hưởng, hoàn toàn bị người xem ném lên chín tầng mây!

Bên tai mọi người chỉ còn lại tiếng ca của Bách Biến Tinh Quân!

Trên mặt mọi người, trừ không thể tưởng tượng nổi, còn lại là không thể tưởng tượng được!

Những ánh mắt dưới đài nhìn về phía Bách Biến Tinh Quân, giống như đều đang nhìn thần tiên, thậm chí bao gồm cả những vị khách quý kia!

...

Hậu trường đội đỏ.

Da đầu vương tử éch run lên, vẻ mặt dưới mặt nạ giống như bí mật vậy!

“Đây là cái gì nha!”

Biểu cảm dưới mặt nạ của Tàng Kinh đồng dạng cũng “huy tợn”!

“Người còn là người sao!”

Bô Cốc điều đã bắt đầu thét lên!

Cá chép nhỏ cũng đang điên cuồng thét chói tai!

Bách Biến Tinh Quân này đang diễn kịch của chúng ta!

Sao lại có tên gia hỏa đáng ghét thế này!

Rõ ràng trên người có tuyệt kỹ!

Rõ ràng có nắm chắc thắng quả lựu!

Kết quả trước khi lên sàn còn có một bộ “Sinh ly tử biệt”.

“tra nước mắt cho ta!”

Cá chép nhỏ trong tiếng thét chói tai không quên lên án ác hạnh của người nào đó.

“Ta khóc vô ích!”

Bô Cốc Điều tiếng thét chói tai còn cao hơn cá chép: “Bài bài này ai có thể thắng hẳn a!”

Vô địch tốt mà!

Tên này hết lần này tới lần khác lại thích đùa dai, lừa gạt tình cảm của mọi người!

Trước đó mọi người thương yêu Bách Biến Tinh Quân cỡ nào, giờ khắc này lại đau trúng đến cỡ nào!

...

Trên đài.

Lâm Tri Bạch rất vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên hẳn vận dụng hết hỏa lực vận dụng đường thanh tuyến bách biến!

Giờ khắc này, Lâm Tri Bạch chính là Bách Biến Tinh Quân chân chính, thanh âm của hắn thay đổi thất thường!

“Những thôn trang xinh đẹp xa xôi đã mở ra tất cả bảo rương!

Một đường phong sương đi theo chỉ dẫn con đường phía trước là Thánh Nguyệt.

Đột nhập vào một sơn động, công chúa cùng cự long đáng sợ.

Anh hùng rút bảo kiếm cự long ra nói —— “

Cự long nói?

Người xem giật mình một cái!

Tiểu cô nương, chính thái thiếu niên, quốc vương, trắng trợn!

Bách Biến Tinh Quân đã dùng ca khúc biểu diễn của bốn loại thanh âm này!

Lúc này hắn đột nhiên bộc phát ra một “Cự Long nói”, người xem đã mơ hồ có dự cảm nào đó!

Quả nhiên.

Sau một khắc.

Âm thanh thứ năm của Bách Biến Tinh Quân xuất hiện!

“Ta là thẻ của Côn Đồ Tháp, Ninh Thư kiểm tra Ninh Tây Tùng!”

Thanh âm của Cự Long rất khí phách, vang dội, hùng hậu, là cảm giác của nam tử cao giọng!

Người xem triệt để điên cuồng!

Cùng một ca khúc!

Một mình Bách Biến Tinh Quân có ngũ giác!

Mẹ nó, người phân giới lắm!

...

Sân sau của đội màu lam.

Thảo cỏ nhỏ Thanh Thanh nghe thấy, khóe miệng run rẩy, đây là yêu nghiệt ở đâu ra!

Bên cạnh.

Bắp chân của Bá Vương Hoa cũng vểnh không nổi nữa, toàn thân nổi lên từng cục da gà!

“Năm... năm loại âm thanh?”

Hai tay khoai tây treo trên bầu trời, giống như muốn hình dung tình cảnh này thế nào, nhưng nửa ngày vẫn là từ cạn.

“Không khoa học!”

Liễu Cuồng ở bờ sông lắc đầu, “Đây không khoa học a!”

Đồng dạng cảm thấy không khoa học, còn có hoa quả lựu!

Lúc Bách Biến Tinh Quân phát ra âm thanh loli, hấn chưa từng nghĩ mình sẽ thua!

Thời điểm đang phát ra Thái Âm, hoa quả lựu cũng cảm thấy mình sẽ thua, nhưng lại thừa nhận đối phương quả thật có đủ hoa hoa hoè.

Lúc phát ra đại thúc quốc vương, hoa quả lựu khẩn trương, hấn cảm giác trận quyết đấu này có huyền niệm!

Chờ đến lúc lời chú ngữ trắng xoá, bạo tạc hoa quả thì luồng cuống!

Hấn lo lắng mình sẽ thua!

Mà loại âm thanh thứ năm, cũng chính là cao âm của Cự Long nam xuất hiện, bạo tạc hoa sen!

“Muốn lật xe à!”

Nổ mạnh quả lựu cả người đều không tốt rồi!

...

Huyền Kỹ!

Cực hạn huyền kỹ!

Huyền là đa loại thanh tuyến vô phùng hoán đổi không sợ!

Có người có thể làm được điểm này, ví dụ như kiếp trước chu thâm, hoặc là còn có những người khác, đương nhiên thế giới này hấn là cũng có, bất quá không ai có thể làm được loại trình độ giống như đúc này của Lâm Tri!

Mà đến cuối cùng.

Lâm Tri Bạch hít sâu một hơi:

“Cứu công chúa Berloz Berloz Berloz Bối Nhĩ Nhĩ Ly Ly Nhĩ Hồng trở lại Mông Đạt Lưu Lữ Tư*, so với quốc vương Kỳ Ba Lạc Ba Lạc thành Ba Lạp Lạp Lạp Tư còn nhiều hơn so với Lỗ Ông, hẳn từng đánh bại Côn Đồ Tháp Na Lạp Ni Na Lạp Na Lạp Na Tạ Nhĩ Hồng gả cho Đạt Na Lạp Tư Tạ Việt. So với Lỗ Lợi Lợi Duy Nhĩ Đa Đa Đa Đa Đa Đa Đa Lạp Lạp Tư Đồn Nhất Đồn Cát Nhĩ Đồn thì tốt hơn nhiều so với Lỗ Lợi Duy Tư Đồn Hạnh Hạnh Hạnh, bọn họ sinh hạ một đứa bé trong lúc nào cũng dần dần lớn lên để tránh phiền toái về sau gọi đứa nhỏ là Vương Hạo Nhiên?”

Rất gấp!

Rất nhanh!

Rất ổn!

Cứ như lời khẩu lệnh, hơn một trăm năm mươi chữ, toàn bộ Bách Biến Tinh Quân đều niệm theo một hơi, mỗi điểm đều đánh rất chuẩn xác!

Hiện trường triệt để sôi trào!

Khách khứa đều bắt đầu hai tay ôm đầu!

Toàn bộ người xem đều đứng lên!

Đây là rất nhiều người từ trước đến nay đã nghe qua, biểu diễn điên cuồng nhất từ trước tới nay, năm loại thanh âm không chút may mắn hoán đổi, hoàn toàn phá vỡ âm thanh âm luận âm mưu nghi ngờ người đứng sau lưng Bách Biến Tinh Quân có bao nhiêu người vận động!

Dù cho những thứ đó không thích Bách Biến Tinh Quân.

Cho dù những kẻ tưởng rằng Bách Biến Tinh Quân Hoa chỉ có tiết mục hiệu quả...

Giờ phút này cũng không thể không viết một chữ phục!

Nhưng ngay lúc này, Bách Biến Tinh Quân đột nhiên làm ra tư thế ôm đứa bé.

“A ô ~”

Ông ta nói, chữ O đọc sách đang tự khoe. Đồ chơi tí tưng phát ra tiếng kêu chói tai của trẻ con, giống như muốn bú sữa mẹ. Đây là tuổi thiếu niên và công chúa sinh ra.

Loại thanh âm thứ sáu!

Là tiếng trẻ con!

Tuy rằng chỉ có một tiếng hét vô cùng đơn giản như vậy thế nhưng lại kích thích tất cả mọi người, huyết dịch xông tận trời cao linh cái!

Mà lúc này.

Mọi chuyện đều bị trực tiếp.

video cương, hình đạn đạn đã nổ mạnh!

Thiên gia vạn hộ, tất cả người xem trong kỳ thi Đình Diện Vương Huy này, đều bị chấn kinh rối tinh rối mù! ——

ps: Mọi người liên tưởng tượng đến trình độ “Chu Thâm Đạt” kéo giãn đi 3, dù sao treo bên ngoài hệ thống, hôm nay làm gần một vạn vé, cầu tháng không quá phận đi?

(Bản chương xong)

Chương 370: Lòng lạnh! Trong phòng phát sóng trực tiếp của ” video Phật Tổ” hiện giờ, vô số người xem giờ phút này đều giống như gặp quỷ!

“Trời ơi!”

“Bách Biến Tinh Quân dùng sáu loại thanh âm!?”

“Ma tì hỏi tại hạ vì sao lại quỳ ở trên xem ti vi!”

“Làm sao có thể!”

“Quá kinh khủng!”

“Hắn còn là người sao!”

“Là bởi vì trước đó trên mạng có âm mưu luận Bách Biến Tinh Quân là đóng vai nhiều người sao, cho nên làn sóng này lại do một người bán đồ trang sức lục giác!?”

“Khẳng định là vậy!”

“Bách Biến Tinh Quân đứng ở đó, chính là một tổ hợp!”

“Bách Biến Tinh Quân: Nghe nói hoa lựu lựu rất mạnh? Xem ta sáu đánh một trận!”

“Cmn, quần ẩu lại quá hình tượng, lúc trước ta chỉ cảm thấy Bách Biến Tinh Quân hoa trong hoa huyết sáo, trận này ta lại cảm thấy hoa lệ!”

...

Cùng lúc đó.

Một gia đình nào đó.

“Nam nhân nữ nhân, nam hài nữ, thậm chí là thanh âm hài nhi, hắn đều có thể phát ra!?”

“Sáu loại!”

“Ta nghe được sáu loại âm thanh!”

” tiết mục này thật sự không thể không có Bách Biến Tinh Quân!”

“Quả lựu sẽ không thua!??”

“Trận thi đấu màu lam, hoa quả lựu là nhân vật đứng đầu tràng tràng!”

...

Tại ký túc xá trường của một trường.

“A a a a, từ hôm nay trở đi ta chính là tử trung phần của Bách Biến Tinh Quân!”

“Rốt cuộc hắn là ai!”

“Chưa từng nghe nói Tần Châu ca đàn có nhân vật lợi hại như vậy!”

“Nếu có thì hắn đã sớm nổi danh rồi!”

“Chẳng lẽ là ca sĩ ngoại châu sao?”

“Chắc chắn là ca sĩ Tần Châu, bởi vì hắn thường bắt chước tiếng ca sĩ Tần Châu. Có lẽ làm ca sĩ ngoại châu nên không quen thuộc với ca sĩ Tần Châu như vậy không?”

...

Trong ngành có rất nhiều cuộc trò chuyện.

“Thực sự là một vở biểu diễn kỹ thuật đẹp đẽ đến cực hạn!”

“Vũ đài này dùng sớm như thế, thật là đáng tiếc!”

“Để sau dùng đi, có thể sáng tạo kỳ tích!”

“Đột nhiên cảm giác, quả lựu lựu có hơi khó.”

“Quả lựu lựu mạnh phi thường, nhưng trận này của Bách Biến Tinh Quân hoàn toàn không theo lẽ thường mà ra bài!”

“Đây là siêu cấp đại chiêu của Bách Biến Tinh Quân!”

...

Người đang xem trực tiếp kênh phát sóng trực tiếp bùng nổ!

Nhân sĩ trong ngành xem trực tiếp cũng chấn kinh!

Khán giả tại hiện trường lại bộc phát ra tiếng vỗ tay như sấm rền!

Dưới đài.

Đám khách thăm dò bình luận kích động hô to!

Vẻ mặt Lý Tiêu không khống chế được: “Thật không thể tin nổi! Sáu loại âm thanh thay đổi không kể hờ!”

Tần Tình cũng vô pháp trấn định: “Rốt cuộc sao người có thể làm được như vậy, giọng của Bách Biến Tinh Quân lớn lên thế nào a!”

Hàn Ba hoa chân múa tay: “Quá điên cuồng!”

Điền Vĩ: “Hắn không hài lòng vì ca khúc này chỉ bắt chước giọng của một người!”

Triệu U Nguyệt cười khổ: “Hôm nay mới được chứng kiến sự đáng sợ của sư phụ Bách Biến Tinh Quân, khó trách người ta lại tức giận như vậy, kỹ năng này cho dù sau ca hát cũng không làm được!”

Đột nhiên.

Có người hô: “Bách Biến Tinh Quân!”

Sau đó liên tiếp, vô số người hô theo!

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Bách Biến Tinh Quân!”

Âm thanh từ hỗn loạn đến đồng nhất, thanh thế càng ngày càng kinh người, bầu không khí đã triệt để bị đốt cháy!

Lúc này bài hát nổ tung kia, khiến cho tất cả người xem đều lâm vào bi thương, nhưng Bách Biến Tinh Quân lại như đạn hạt nhân vào sân nổ tung hết thảy, lúc này người xem thậm chí cũng đã quên hát một trận trên hoa quả lựu đó!

Trong đầu tràn đầy kinh hãi!

Mặt mũi tràn đầy sự khó tin!

...

Khu chờ sân.

Mặt dưới mặt nạ hoa sen xanh lét, hẳn thế nào cũng không ngờ tới, Bách Biến Tinh Quân lại dùng một loại ca hát như vậy!

Ca hát gì đó chứ?

Chẳng qua là một câu chuyện rất giống truyện cổ học, như thế nào là chiến thần chiến long, được quốc vương công nhận, cưới một công chúa, sinh được một đứa bé, đơn giản đến mức ấu trĩ, nhưng hết lần này tới lần khác lại được ca khúc như vậy, được sáu loại giọng nói của Tinh Quân thay đổi, phát huy kỹ thuật ảo diệu đến cực hạn!

Bách Biến Tinh Quân thua chắc rồi?

Bách Biến Tinh Quân muốn đi tổ chức kẻ thua?

Như Bách Biến Tinh Quân gặp phải lựu lựu!

Tất cả mọi người đều cho rằng sẽ có kết quả như vậy!

Nhưng khi Bách Biến Tinh Quân hát xong, mọi người đột nhiên không còn kiên định, bởi vì hiện trường tạo thành phản hưởng, tựa như hoa quả lựu mơ hồ kém hơn một bậc, mặc dù đối phương được công nhận là người giành chức quán quân mạnh nhất!

Cứ như vậy hò hét kéo dài rất lâu.

Không khí hiện trường cuối cùng cũng ổn định lại.

Người chủ trì hoàng hôn mở miệng nói: “Cảm tạ sư phụ Bách Biến Tinh Quân biểu diễn biểu diễn, phía dưới xin mời ngài nổ quả lựu lão sư lên đài, chúng ta sẽ thông báo vé tiếp theo cho hai vị!”

Bầu không khí đột nhiên trở nên khẩn trương!

Bách Biến Tinh Quân có thể thắng không?

Bài hát biểu diễn kịch biểu này, hẳn là chiêu thức cường đại nhất của Bách Biến Tinh Quân, hẳn phát huy năng lực biến hóa giọng của mình đến cực hạn, nếu như cái này cũng không thể chiến thắng hoa sen nổ, vậy chỉ có thể nói rõ chênh lệch của hai người, cũng không phải nửa điểm!

Bách Biến Tinh Quân không nói gì.

Pủa quả cũng rất trầm mặc.

Hắn nhìn người xem, khóe mắt lại nhìn trộm Bách Biến Tinh Quân.

Tuyển chọn đội đỏ, hoa quả lựu toàn bộ đã xem hết, thật ra trước đó hẳn chỉ cho rằng Tàng Kinh cùng vương tử ếch có thể sinh ra uy hiếp đối với mình, cái tên Bách Biến Tinh Quân kia xác thực không ít mảnh khỏe, nhưng ở trước thực lực tuyệt đối trước mặt, hết thấy hoa trong hoa lòe đều sẽ không có chỗ nào che thân!

Nhưng mà hôm nay.

Quả lựu lựu có chút dao động, như hoa trong hoa làm đến cực hạn, huyền kỹ hoa lệ kia thật đáng sợ, ít nhất trận đối phương đón được mình!

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Quả lựu lựu!”

“Bách Biến Tinh Quân quá bùng nổ!”

“Nhưng vụ nổ này làm bài hát kia động lòng người quá!”

“Vô Nãi bách Biến Tinh Quân được rồi!”

“Mặc dù ta cũng rất thích quả lựu đạn!”

“Ha ha, sân khấu đất hoa quả lựu càng chuyên nghiệp.”

Mặc dù biểu hiện của Bách Biến Tinh Quân nổ tung toàn trường, nhưng cái này không có nghĩa là nổ quả lựu liền mất đi ủng hộ, trong lúc tuyển chọn đội lam hẳn cũng ngưng tụ vô số nhân khí.

Người xem âm ỉ không ngớt.

Số lượng vé không ngừng thay đổi.

Hai người bắt phân thắng bại.

Nhưng khi số vé đang nổ quả lựu lại dần dần chậm lại.

Số lượng của Bách Biến Tinh Quân vẫn đang tăng lên.

Bách Biến Tinh Quân và Quả lựu lựu sát cánh, hai người đều không hề quay đầu lại nhìn số lượng màn hình lớn.

Cho đến khi Hoàng Lập mở miệng: “Chỉ bỏ phiếu!”

Sưu sưu sưu sưu!

Đối mặt với kết quả!

Có người xem biến sắc!

Thậm chí có người đã phát ra tiếng kinh hô!

Hoàng Lập cao giọng tuyên bố: “Người thắng lời nhóm thứ nhất là Bách Biến Tinh Quân!”

Àm âm!

Tiếng vỗ tay như sấm động!

Đội đỏ ở hậu trường nhảy dựng lên!

Tàng Kinh có chút kích động quơ quơ năm đấm!

Ếch vương tử cười ha ha, “Hắn vậy mà làm được!”

Bố Cốc điều hét lớn: “Sur phụ của Bách Biến Tinh Quân là người thắng, đội đỏ chúng ta thắng ván đầu tiên!”

Cá chép lại khóc, cảm động, vui sướng, xông lên đầu!

Nếu như Bách Biến Tinh Quân thua, cá chép nhỏ sẽ vô cùng tự trách, dù sao hắn cũng đánh trận này thay mình và Chước Liên!

Bên kia.

Tất cả mọi người trong đội lam quang biến sắc!

Tuy rằng dự cảm được kết cục này, nhưng khi thấy hoa sen nở lại thua Bách Biến Tinh Quân, đám người này rất khó tiếp nhận!

Bởi vì bạo tạc hoa sen lúc trước trong trận đấu, là ngược đám người Liễu Bá Vương Hoa ở bờ sông một lần a!

Dựa vào cái gì có thể hành hạ tồn tại của chúng ta, thua Bách Biến Tinh Quân?

Điều này khiến cho tất cả mọi người trong đội lam đều cảm thấy, giống như bản thân mình cũng thua Bách Biến Tinh Quân vậy!

Vụt lạnh!

Đối với đội ngũ màu đỏ, thậm chí đối với người xem mà nói...

Kết quả trận đấu này, tuyệt đối được xưng tụng là bạo lãnh!

Trận đầu tiên khi Hồng Lam đấu với thi đấu, Bách Biến Tinh Quân vừa tới liền đánh bay người được chọn là người mạnh nhất [Xuân Diện Vương Vương 》 !

“Chúc mừng sư phụ Bách Biến Tinh Quân!”

Hoàng Lập cười nói, sau đó nhìn sang quả lựu đạn không có động tĩnh gì: “Thật đáng tiếc, lão sư nổ hoa sen bản luân cáo thị, sắp sửa tiến vào danh ngạch người thua tranh đoạt ngũ tiến tam.”

Nổ mạnh hoa sen trong nháy mắt nắm chặt tay!

Gân xanh trên cánh tay mơ hồ xuất hiện!

Quả lựu cho là mình có thể thân nhiên tiếp nhận kết quả này.

Nguyên nhân có rất nhiều a, ví dụ như trận Bách Biến Tinh Quân này dù sao đã xuất ra sát chiêu mạnh nhất, chính mình lại chọn một bài hát không thích hợp cho loại vũ đài đấu kỹ này, không có đem ưu thế bản thân hoàn toàn phát huy...

Nhưng mượn có nhiều hơn nữa.

Thua là sự thật.

Huống chi đây còn là quả lựu lựu, tham gia thiết thời đầu từ lần lâm diện Vương Gia, người tiến vào thua đối với hắn mà nói, vô cùng sỉ nhục!

Tốt lắm!

Bách Biến Tinh Quân!

Ta nhớ kỹ ngươi rồi!

Pửa nổ quay đầu nhìn về phía Bách Biến Tinh Quân, trong lòng âm thầm thề.

Ta thừa nhận lúc trước đã xem thường ngươi, trận đấu kế tiếp, ta sẽ tự mình loại bỏ ngươi.

Để tỏ rõ sự tôn trọng!

...

Lâm Tri Bạch trở lại phòng nghỉ đội đỏ, đám người lập tức xông lên!

“Có thể!”

Quắc hoang vương tử nói: “Kịch bí? Tức giận!”

“Tăng đại chiêu a!” Tăng Kinh có chút đáng tiếc nói: “Bài ca này của người nên tối nay, dù cho có thua thì cũng không đến mức bị đào thải, tựa như quả lựu rơi vào tổ người bại, cũng khẳng định có thể giết trở về.”

Bách Biến Tinh Quân mỉm cười.

“Đây đã là ca khúc lợi hại nhất ta có thể bỏ ra, sau đó thật sự không có cách nào, các người cố lên đi.”

“Không sao, người đã chinh phục toàn trường!”

Cá chép nhỏ chủ động ôm lấy Bách Biến Tinh Quân, rất dùng sức!

“Ngài làm như thế nào vậy?” Bồ Cốc điều kích động nói:

“Thật muốn học!”

“Người có thể học thử xem, không khó.”

Lâm Tri Bạch có cảm giác, bày cốc điều có tiềm lực này, nếu như đối phương suy đoán giống như mình, là La Ngạn.

“Vậy ta trở về luyện một chút!”

La Ngạn nghiêm túc gật đầu, cảm thấy rất hứng thú.

Tàng Hải trêu chọc: “Một người dám dạy, một người dám học.”

Mọi người cười to.

Trong không khí rất vui vẻ.

...

Bên kia.

Còn đội lam vẫn vắng vẻ sợ hãi.

Cây lựu lựu được tiểu thảo thanh an ủi trở lại: “Trong lòng ta người đã thắng!”

“Vốn không có thua.”

Khoai tây hừ nói: “Lưu Liên ca chỉ đưa ra năm phần lực, Bách Biến Tinh Quân đã dùng toàn lực rồi, đây là tuyệt chiêu của hắn.”

“Không sao, kẻ thua kết thúc không được hoa quả.”

Bờ sông Liễu mở miệng nói: “Hôm nay lựu Liên ca chỉ là có chút khinh địch.”

“Đáng tiếc.”

Bá Vương Hoa vỗ vỗ bả vai quả lựu liên: “Phía sau hung hăng đánh về đi.”

“Ừm.”

Nỗ trái tôi không cao cảm xúc, ở trên sân khấu lần đầu tiên thất bại, ký ức quá sâu sắc!

...

Thi đấu vẫn đang tiếp tục.

Tiếp theo là cá chép nhỏ hái khoai tây!

Khoai tây vốn đang muốn đối mặt với Bách Biến Tinh Quân, lúc này hẳn hơi sợ hãi, tự do đọc sách, ma quỷ hàm súc. Khảo nghiệm mồ hôi lạnh đều ướt đầm sau lưng.

“Nguy hiểm thật!”

Khoai tây vô cùng may mắn!

Mình thiếu chút nữa sẽ đối với yêu nghiệt Bách Biến Tinh Quân kia!

Ngay cả hoa quả lựu cũng không làm được Bách Biến Tinh Quân, mình muốn cùng đối phương K tuyệt đối sẽ chết rất khó coi!

Cũng may!

Bách Biến Tinh Quân và Tiểu Lý đổi tên.

So với Bách Biến Tinh Quân, cá chép nhỏ dễ đối phó hơn nhiều!

Nghĩ đến đây.

Khoai tây lên sân khấu, hẳn trực tiếp biểu diễn một bài...

Tề Ngữ Ca!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 371: Lão gian cự giả tinh quân!” Tề Ngũ?”

“Phát âm thật chuẩn xác!”

“Khoai tây là ca của Tề Châu?”

“Lời phát âm này, không biết rõ về Tề ngũ sao, quả thật không thể đạt tới mức này!”

“Không phải người nói khoai tây là thứ yếu nhất trong đội lam sao?”

“Vì sao cảm thấy một bài hát tề ngũ, trình độ khoai tây tăng cao không chỉ có một chút xíu?”

“Cho nên Tề Ngũ là người hẳn am hiểu nhất, chỉ là trước đó vẫn vô dụng?”

“Tê!”

“Vốn cảm thấy tỷ lệ cá chép thắng lớn hơn một chút, nhưng hiện tại giống như một củ khoai tây phần thưởng lớn hơn?”

Không ai ngờ được.

Thế mà khoai tây lại hát Tề Ngũ Ca!

Tần Châu là nghe nhiều nhất, đương nhiên là ca khúc bình thường, tiếp theo chính là Tề Ngũ ca!

Bởi vì Tề Ngũ rất giống với lời nói bình thường, không giống kiểu như Sở Ngũ Hàn Ngũ cho nên người xem Tần Châu nhận được hết sức cao!

Mấu chốt nhất chính là:

Khoai tây đang hát Tề Ngũ giống như thay đổi thành người khác, trình độ tăng nhanh hơn so với trước đó, khiến người xem cảm thấy sự mới lạ và vui mừng vô cùng!

Nhưng mà.

Bên đội đỏ.

Cá chép nhỏ đang đợi trong sân đột nhiên nở nụ cười.

Khoai tây xào xong.

Cá chép nhỏ lên đài.

Nàng vừa mở miệng liền khiến cho tất cả người xem phát ra tiếng kinh hô!

“A!”

“Tề ngữ!”

“Lại là Tề ngữ!”

“Vậy mà cá chép nhỏ cũng biết tiếng nói!?”

“Chẳng lẽ cá chép nhỏ và khoai tây đều là ca sĩ Tề Châu?”

Tiếng kinh hô trong trận, mọi người dần dần cảm nhận được tiếng ca mê hoặc của cá chép con này!

“Quá giỏi!”

“Bài phát âm giống như khoai tây vậy!”

“Cũng là Tề ngữ, ta cảm thấy cá chép nhỏ càng mạnh hơn a!”

“Ta cũng có cảm giác như thế!”

...

Đội đỏ.

Lâm Tri cười trắng.

Quả nhiên, cá chép con chính là Hàn Nguyệt Sương.

Hàn Nguyệt Sương là ca sĩ Tề Châu, lúc trước bởi vì ta là ca sĩ ca giỏi chạy đến Tần Châu phát triển, cũng gia nhập vào mưu miêu.

Khoai tây muốn dùng Tề ngữ, nên không kịp trở tay với Hàn Nguyệt Sương.

Nhưng không ngờ Hàn Nguyệt Sương lại hát Tề Ngữ khúc, nàng quá am hiểu cái này!

Quả nhiên.

Trận này, Hàn Nguyệt Sương trực tiếp lấy điểm cao giành thắng lợi!

Khoai tây cả người đều choáng váng, con cá chép nhỏ này là cái quỷ gì vậy, sao nàng cũng biết nói chuyện?

...

“Ta không phụ sự trả giá của sư phụ Bách Biến Tinh Quân!”

Cá chép nhỏ trở lại phòng nghỉ, mở miệng cười nói, Bách Biến Tinh Quân vì muốn mình cứng rắn chống lại quả lựu lựu.

Dưới tình huống như vậy, nếu như mình vẫn thua, vậy là quá không nên rồi!

“Chúc mừng.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Áp lực đi tới bên này Tàng Chân.”

“Xem kỹ.”

Tàng Kinh cười nhạt một tiếng, đôi thủ của hắn là Bá Vương Hoa.

Rất mạnh!

Hắn là ca hậu!

Chẳng qua, hắn đánh chính là ca hậu!

Quả nhiên, trận K, Tàng Huyền thắng rồi!

Mặc dù số lượng phiếu của hai người chênh lệch không lớn, ưu thế của Tàng Kinh không tính là rõ ràng, nhưng thắng thì chính là thắng.

Cái này ngược lại phù hợp với dự đoán trước đó của bạn trên mạng.

Mọi người đều cho rằng, thực lực Tàng Kinh mạnh hơn Phách Vương Hoa một chút.

...

Tổ thứ tư.

Ếch vương tử đối trận liễu bên bờ sông!

Trận này, mọi người phi thường chờ mong!

Liễu ở bờ sông, đội lam là tuyển thủ cường thế nhất trong bạo tạc quả lựu, cơ bản có thể xác định là tồn tại cấp cao vương!

Mà vương tử ếch thì càng không cần phải nói.

Năm chữ nói rõ tất cả: Hình như là Chu Hàn Vô Tẫn!

Cuối cùng.

Quắc hoang vương tử thắng được trận đấu!

Mặc dù nhìn từ đầu đến cuối, ếch vương tử thắng rất mạo hiểm, chỉ nhiều hơn đối phương ba vé!

Suy xét tất cả mọi người đều biết, ếch vương tử đại khái là Chu Hàn Tẫn, cho nên rất nhiều người bỏ phiếu đều có khuynh hướng quan trọng...

Vương tử ếch xanh này có chút không phát huy tốt.

Lâm Tri Bạch thì cảm giác, thanh âm của ếch vương tử tựa hồ có điểm gì đó là lạ.

Đây là nói ngược?

Dù sao trạng thái cổ họng của gia hỏa này không quá tốt.

...

Tổ thứ năm.

Trận cuối cùng.

Bố Cốc điều giao đấu với cỏ non xanh môn môn!

Trận này khó mà nói, nhưng Lâm Tri Bạch cảm giác bày cục điều có chút nguy hiểm.

Rõ ràng Bố Cốc điều cũng ý thức được trận này rất quan trọng, cho nên nó không tiếc bộc lộ bản âm của mình ra!

Dù sao nếu như không bộc lộ âm sắc của bản thân thì hẳn rất khó phát ra hoàn mỹ!

“Là La Ngạn!?”

“Âm thanh này hẳn là không sai được!”

“Giống quá rồi!”

“Trừ phi hẳn cũng mô phỏng cao thủ như Bách Biến Tinh Quân!”

“Không phải mô phỏng theo!”

“Nhất định là bản nhân rồi!”

“Xem 《 thanh âm hay 》 thích nhất chính là hẳn!

Người xem rất kinh hãi!

Nhưng mà sau đó tiểu thảo Thanh đăng đài biểu diễn biểu diễn, càng làm cho người xem cảm thấy phấn khích!

Bố Cốc điều... Thua!

Mặc dù là thất bại, nhưng mọi người đều rõ ràng, bày bày Cốc Điều treo chuông!

Nhìn đội hình của đám thua trận là biết:

Nổ mạnh hoa sen!

Liều bên bờ sông!

Phách vương hoa!

Khoai tây!

Bốn con này trừ khoai tây ra thì có đánh ai cũng rất khó khăn.

“Không có chuyện gì.”

Bố Cốc điều đối diện với ánh mắt của mọi người vừa cười vừa nói: “Có thể đi đến đây đã rất thỏa mãn rồi, mặc dù thất bại nhưng vẫn vinh hạnh đi, hát xong khúc cuối cùng thì phải rửa mặt.”

Tàng Dận trêu chọc: “Bề mặt người làm như không thấy.”

Mọi người đều nở nụ cười.

Hiện tại mọi người đều biết bày cốc điều chính là La Ngạn.

...

Kế tiếp chính là trận đấu của tổ tông người thua.

Sau khi luân phiên so đấu, cuối cùng đậu khoai tây và chim vải cốc bị đào thải, không nằm ngoài dự đoán của mọi người.

“Ta đi ăn mỳ rồi.”

Khoai tây nhìn về phía mấy người nỗ lực, cười khở mở miệng.

“Kỳ tiếp theo!”

Bá Vương Hoa hít một hơi thật sâu, “Đội Lam sẽ thắng trở về.”

“Ừm.”

Bờ sông Liễu nghiêm túc nói: “Hạ kỳ chúng ta sẽ mang theo phần của ngươi, cùng nhau thắng lại toàn bộ!”

Cỏ nhỏ xanh xanh trầm mặc.

Tuy rằng Tiểu Thanh Thanh đã thắng, nhưng những người trong đội cũng đều thua.

Bạo tạc hoa sen cũng không có nói chuyện, hấn cảm giác ngực mình đang có một đám lửa đang ngưng tụ.

...

Khoai tây phủ mì!

Các khách quý vô cùng bất ngờ!

“Chu Dương! Khoai tây thế mà lại là ngươi!”

“Ta đã nói rồi mà? Thai Nạp? Âm như thế nào có chút quen tai!”

“Các bằng hữu đứng xem có thể là có chút xa lạ đối với Chu Dương, hấn là một tay ca sĩ Tề Châu, vô cùng ưu tú!”

Lý Tiêu giới thiệu cho mọi người.

Năm năm trước Lý Tiêu trở thành ca rôi, sau khi muốn xung kích siêu sao châu thì đã tới Tề Châu phát triển một đoạn thời gian.

Tuy rằng cuối cùng tác động đến siêu sao châu thất bại, tuy Lý Tiêu đã quen biết không ít người ở Tề Châu, trong đó bao gồm cả Chu Dương này.

“Chu Dương?”

“Một đường Tề châu?”

“Khó trách Tề Ngữ lại tốt như vậy!”

“Không ngờ Tề Châu ca cũng tới tham gia Ngao Diện ca vương!”

“Lại nói Tiểu Lý ngư có phải cũng là Ca Tử Tề Châu hay không?”

“Dù sao cá chép nhỏ Tề ngữ cũng rất tốt.”

“Không biết a.”

Khán giả đều có chút hứng thú thảo luận.

Lúc này đội ngũ màu lam lên đài, mọi người ôm củ khoai tây rời đi, bầu không khí có chút thương cảm.

...

Người chủ trì hoàng hôn nói: “Cảm tạ thượng khách ca sĩ nổi tiếng Tề Châu, khoa ngộ tây dương biểu diễn. Ông ấy đã cho ta vũ đài này, để lại cho chúng ta rất nhiều ký ức khắc sâu, như vậy kế tiếp sẽ để cho chúng ta dùng tiếng vỗ tay nóng bừng, hoan nghênh lão sư Bồ Cốc Điều vạch mặt!”

Giọng nói vừa hạ xuống.

Bồ Cốc điều đi lên sân khấu.

Mặt nạ trên mặt được tháo xuống.

Khuôn mặt La Ngạn xuất hiện ở trước mặt người xem.

“A!”

“Thật sự là La Ngạn!”

“Ha ha ha ha ha ha, cho nên Bách Biến Tinh Quân thật không phải La Ngạn!”

“La Ngạn đã đưa nôi cho Bách Biến Tinh Quân rồi!”

“Vốn ta cũng biết không phải, nhưng ai bảo Chu Ca Vương bắt ai thì bắt người ấy.”

“Cố lên!”

“Khả năng cuối cùng của La Ngạn!”

“Có thể đi đến một bước này đã rất khoa trương rồi, dù sao thi đấu đối kháng chính diện của ca vương Kê Hồng Lam, đám người này đều là ca sĩ đứng đầu đó!”

“La Ngạn hiện tại mới là bốn đường!”

Thân phận Tứ Tuyệt Ca Vương Mông Mông Lam vọt tới giai đoạn thi đấu đối kháng Hồng Lam của Ngao Diện, La Ngạn biểu diễn đã cực kỳ truyền kỳ!

Đừng quên thật nhiều ca sĩ bị đào thải!

Hoàng Lập nhìn về phía La Ngạn: “La lão sư có gì muốn nói không?”

La Ngạn cười nói: “Ta nghĩ với sư phụ Bách Biến Tinh Quân mới nói, ngươi sẽ không bao giờ lừa được ta nữa đâu!”

Người xem cười ha ha.

La Ngạn lúc trước xác thực bị Bách Biến Tinh Quân hố thảm!

Dừng lại một chút La Ngạn nói tiếp: “Sau đó ta kỳ thật đặc biệt hiếu kỳ lão sư của Bách Biến Tinh Quân rốt cuộc là ai.”

Hoàng Lập cười nói: “Chúng ta cũng hiếu kỳ giống như ngươi.”

Lời này thật ra không giả, làm nhiều ca sĩ bịt mắt như vậy, người mọi người muốn biết nhất, chính là thân phận Bách Biến Tinh Quân!

Tiếp theo.

Người chủ trì mời ra cả đội ngũ màu đỏ, đưa chim La Ngạn ở sườn khác.

Tàng Kinh, ếch vương tử, cá chép nhỏ lần lượt ôm chầm lấy La Ngạn.

Lúc ôm được Bách Biến Tinh Quân, La Ngạn mở to mắt nói: “Hoặc là ngài nói lên với ta, ta cam đoan sẽ không nói cho người khác biết!”

Nghe lời này.

Toàn trường lại cười ha ha.

Lý Tiêu ở dưới đài hô lên: “Hắn muốn nói cho ngươi biết, ngươi hãy lên nói cho ta!”

Tần Luyện nhắc tay, “Còn có ta!”

La Ngạn là học viên được học sinh lên tiếng, Trương Hi Dương là đạo sư của hắn.

Mà Tần Tình và Lý Tiêu cũng rất quen thuộc đối với La Ngạn, dù sao hai người bọn họ cũng là đạo sư Chủ Bằng dễ nghe.

“Được rồi.”

Khiến cho tất cả mọi người ở đây đều ngỡ ngàng chính là!

Bách Biến Tinh Quân lại đáp ứng: “Ta nói cho ngươi biết một người.”

Sau một khắc.

Lâm Tri Bạch ghé sát bên tai La Ngạn, nhẹ giọng mở miệng nói: “Người xác định ta không có biện pháp nào lừa người nữa sao, vẫn còn quá trẻ nha...”

Thanh âm này phi thường nhẹ.

Chỉ có La Ngạn là có thể nghe được.

Vẻ mặt La Ngạn lập tức trở nên cuồng biến, hẳn ta biết mình lại sắp bị lừa rồi!

Quả nhiên.

Sau một khắc.

Bách Biến Tinh Quân vỗ vỗ bả vai La Ngạn, cười nói: “Không nên nói cho người khác nha.”

La Ngạn: “...”

Người nói cho ta biết cái gì a!

Tần Tình lại kích động đứng lên: “Mau nói hẳn là ai!”

Lý Tiêu cũng không nhịn được cười ha hả nói: “Không sao đâu, nói cho chúng ta biết đi, một mình người canh gác bí mật này khổ cực quá!”

Ngay cả mấy người ếch vàng vương tử, Tàng Kinh cũng rục rịch.

Người xem càng điên cuồng ồn ào!

“Nói!”

“Nói!”

“Nói!”

Ta nói gì nha!

La Ngạn sắp khóc rồi, “Hắn chưa nói gì, lại gài bẫy ta!”

Bách Biến Tinh Quân cười nói: “Đúng, chính là như vậy, sau này người khác hỏi người, người trả lời như vậy!”

A!

La Ngạn sụp đổ!

Bách Biến Tinh Quân cho hẳn bài học cuối cùng!

Cuộc buổi tối hôm nay, người đọc sách rối rắm. Sỡ K Kỹ Khả Ngôn dự đoán. Chu Hàn tần sẽ tìm Trương Hi Dương để tâm sự, La Ngạn hầu như có thể dự đoán được!

Bởi vì tất cả mọi người sẽ cho rằng:

Hắn đã biết Bách Biến Tinh Quân là ai!

Dù sao mọi người cũng chứng kiến Bách Biến Tinh Quân cần lỗi tai nói nhỏ với mình!

Mắt thấy là thật a!

Mặc dù La Ngạn bây giờ hiểu được, mắt thấy chưa nhất định là thật, Bách Biến Tinh Quân quá giao hoạt!

“Được rồi được rồi.”

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Hoàng Lập chủ trì vội vàng mở miệng nói: “Đối với vấn đề về Bách Biến Tinh Quân đến cùng là ai thì chúng ta cần phải thông báo trước, kế tiếp còn phải quyết định ai mới là ca vương của bản kỳ này, vậy mời Thỉnh Thăng Giả bắt đầu chuẩn bị cho bài ca Vương Giác Trục Chiến của bản kỳ a!”

(Bản chương xong)

Chương 372: Ai bảo người bắt chước, không cho người siêu việt đâu! Kế tiếp phải cạnh tranh vị trí ca vương bản kỳ.

Người cạnh tranh lần lượt là: Tàng Côn, ếch vương tử, Bách Biến Tinh Quân, Tiểu Thảo Thanh cùng với Tiểu Lý Ngư.

Đây cũng là trình tự biểu diễn phiên rút thăm vòng rút thăm thứ hai.

Mà trước khi biểu diễn, Hoàng Lập rút cuộc cũng nhắc tới quy tắc ẩn giấu của bản kỳ này, cũng chính là ban thưởng để lấy được Ca Vương của bản kỳ!

“Ca Vương bản kỳ, sẽ tự động tấn cấp trận chung kết!”

Lời này vừa nói ra, trong nháy mắt tạo thành náo động, trận chung kết sắp tới, cũng có nghĩa là trận chung kết đã tiếp cận!

“Vây giai đoạn này là mười tiến tám.”

“Hạ kỳ là Bát Tiến Lục.”

Hoàng Lập cười nói: “Lần thi đấu chung kết đầu tiên của Đoàn Hoang Vương Huyền chỉ còn lại có hai kỳ, như vậy lời nói chính quy, ai sẽ trở thành ca vương bản kỳ, để cho chúng ta mỗi mắt mong chờ, đầu tiên là ca sĩ ra màn, là lão sư Tàng Dân!”

Tiếng vỗ tay như nước thủy triều!

Tàng Kinh đã leo lên sân khấu!

Khi khúc hát bắt đầu, ánh đèn hiện trường sáng rực lên, Tàng Kinh biểu diễn một khúc nhạc ca kịch liệt dạt dào cảm xúc!

“A!”

“Chăm chỉ nghe!”

“Tiếng Tàng Kinh này quá tuyệt rồi!”

“Có chút quen thuộc!”

“Hình như nghe qua ở đâu rồi!”

“Dùng một chút bản âm?”

“Xem ra Tàng Kinh đối với ca vương bản kỳ có ý nghĩ!”

Người xem rất high, Tàng Kinh một màn biểu diễn, dường như so với tất cả ca khúc lúc trước của hắn, đều phải hát tốt hơn nhiều!

Mà những bình đài phán đoán dưới đài.

Lý Tiêu hơi há hốc mồm: “Không phải hắn đấy chứ?”

Tần Tình cũng nghe ra cảm giác quen thuộc: “Thanh âm này, rốt cuộc không giấu được sao?”

Thi đấu tiến hành vào lúc này, nếu như ca nữ không xuất ra đường thanh tuyến mình am hiểu nhất, có chút không nói nổi, nhất là ca vương bản kỳ còn có thể có ưu đãi tự động tấn cấp trận chung kết, cho nên Tàng Kinh có chút không giấu nổi.

Đặc biệt là đến lúc ca trào của ca khúc!

Có một vài người xem cũng nghe được một chút chuyện!

“Hình như...”

“Là giọng nói của Trương Hi Dương?”

“Ta lau!”

“Chẳng lẽ Tàng Kinh là Trương Hi Dương?”

“Giọng nói này có tổng cộng với năm thành của Trương Hi Dương!”

“Người nói đúng là vậy!”

“Trời ơi!”

“Lúc trước có một trận, âm sắc của hắn có điểm giống Trương Hi Dương, nhưng ta không dám xác định, bởi vì tốc độ tương tự liền bị ném đi, nhưng lần này trình độ tương tự cao hơn rất nhiều, bất quá bản thân Tàng Chân cũng có một chút năng lực mô phỏng, lúc trước hắn mô phỏng theo Chu Hàn tất cả, tất cả vẫn không thể xác định!”

Mặc dù không cách nào xác định...

Có điều ít nhất người xem đã xác định phương hướng này!

Không giống lúc trước, mọi người căn bản không nghĩ ra Tàng Khuyết là ai!

Cứ như vậy.

Một khúc hát kết thúc!

Toàn trường vỗ tay!

Hoàng Lập đi lên sân khấu: “Thích biểu diễn của Tàng Huy lão sư, xin bỏ phiếu cho hắn!”

Sru sru sru sru!

Người xem bắt đầu bỏ phiếu.

Lý Tiêu nhìn chằm chằm Tàng Kinh: “Tiếng nói của ngươi rất giống một người bạn cũ của ta.”

Tần Si cười theo: “Cũng là bằng hữu cũ của ta, hắn họ Trương, ngươi họ gì?”

Tàng Hải nói: “Ta họ Vương.”

Mọi người cười ha ha, tin sao? Tướng mạo xấu xí ư?

...

Phía sau Tàng Kinh.

Vương tử ếch xanh bước lên.

Hương Ân vương tử cùng Tàng Kinh phong cách có chút tương tự, cũng am hiểu một ít ca khúc Liêu ca, nhưng tác phẩm hắn lựa chọn này, lại không ăn kỹ xảo, cũng không có cao âm gì quá lớn.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Sao ta có cảm giác ếch vương tử bài này có chút bình thường?”

“Đúng vậy a.”

“Tình cảm rất đúng chỗ, nhưng độ khó của bài hát có phải hơi thấp không?”

“Biểu hiện của hắn trên sân, cũng không thể nói là kinh điển.”

“Ít nhất không kinh điển như lúc trước của hắn.”

“Hắn không phải Chu Hàn Tần sao?”

“Chu Hàn không phải là thực lực này.”

Người xem đều nghe ra, biểu hiện của ếch vương tử này tựa hồ bình thường một chút.

Lâm Tri Bạch đương nhiên cũng nghe ra, nàng càng xác định, trạng thái gần cổ họng Chu Hàn có lẽ không được tốt lắm.

Nhưng Lâm Tri Bạch không kịp nghĩ nhiều.

Bởi vì sau vương tử ếch, chính là Bách Biến Tinh Quân!

Hoàng Lập đã báo cáo trên đài: “Phía dưới có mời Bách Biến Tinh Quân!”

Lâm Tri Bạch đi về phía Nguyệt Lượng môn.

Người xem hoan hô!

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Cứ thích Bách Biến Tinh Quân!”

“Trận này hẳn muốn hát cái gì?”

“Đại chiêu lên đài cũng đã dùng rồi, trận này sẽ không còn thủ đoạn mới nữa.”

“Đúng vậy, 《 Đạt sụp đổ 》 vậy đã là sân khấu phát nổ nhất của Bách Biến Tinh Quân rồi, ngay cả chính hắn cũng không thể vượt qua nữa, dù sao đó chính là chiêu mạnh nhất của nhiều loại thanh tuyến vận dụng đến mức tận cùng của hắn.”

“Không sao, vui vẻ là xong chuyện!”

“Dù sao hiện tại điều ta mong đợi nhất chính là sự thể diện của Bách Biến Tinh Quân!”

“Ta muốn biết hắn rốt cuộc là ai!”

“Ta cũng vậy!”

Mọi người đều cho rằng bài hát đó của Đát Đạt sụp đổ đã là biểu diễn bùng nổ mạnh nhất của Bách Biến Tinh Quân, thậm chí đánh bại Đạn Quả Kháng Liên được công nhận mạnh nhất, nhưng đó là một bài hát thăng hoa hết sức.

Sân khấu đằng sau.

Người xem đã không còn trông cậy vào Bách Biến Tinh Quân nổ tung toàn trường.

Mà theo tiếng nghị luận của người xem, Bách Biến Tinh Quân đứng ở giữa sân khấu, ánh đèn hiện trường bỗng nhiên tối xuống, trên màn hình xuất hiện ca hiệu.

Hai chữ:

Cá lớn!

Bài ca này, khiến người xem nghĩ đến trước đó Bách Biến Tinh Quân trình diễn một bài ta là một con cá, đồng dạng có liên quan đến cá.

“Ha ha!”

“Bách Biến Tinh Quân thích cá biết bao nhiêu?”

“Cùng cá qua không được đúng không?”

“Có bài hát kêu 《Đại Ngư》 không?”

“Đương nhiên là không!”

“Hiển nhiên lại là một bài nguyên sáng tạo!”

“Lần này lại phải dùng nhiều loại thanh tuyến chán nhiệt ta sao?”

“Không không không, ta bây giờ càng hoài nghi hẳn sẽ dùng thanh âm của cá chép để biểu diễn vai trò của con cá chép này!”

“Mẹ kiếp!”

“Huynh đệ trâu bò!”

“Ngươi đã dự đoán được thao tác của Bách Biến Tinh Quân!”

Lâm Thủ Nhất lấy thân phận ma quỷ cá, xuất hiện ở trên sân khấu che mặt ca vương, từng đánh Kẹt một lần với Bách Biến Tinh Quân.

Lần đó Bách Biến Tinh Quân liền dùng thanh âm sơ sài của Lâm Thủ Nhất hát “Ta là một con cá trích”.

Đó là nguyên do.

Giờ phút này tiếng hát của Loan Đại Lý vừa vang lên, đã có người suy đoán hẳn muốn nghe cá chép hát bài hát này.

Dù sao thì việc này cũng rất có khả năng dẫn tới Bách Biến Tinh Quân!

đóng vai người khác, thậm chí ngay cả thân phận che mặt của người khác cũng phải cướp đoạt!

Đừng nói là giọng của ta nhen, Tiểu Lý Ngư chống cằm gãi gãi đầu một cái, dù sao Bách Biến Tinh Quân cũng có tiền lệ!

Bình luận thì lại vang lên một tràng cười.

Lý Tiêu nói: “Ta đã chuẩn bị sẵn cho hấn dùng giọng cá chép để hát rồi.”

Tần Tình gật đầu: “Không loại trừ khả năng này!”

La Ngạn ở bên cạnh cười nói: “Sur phụ Bách Biến Tinh Quân đều bị các ngươi thăm dò ra hết.”

La Ngạn không có rời mắt, lúc này ngồi cùng một chỗ với đám người phán đoán, xem tình hình trận đấu kế tiếp.

Nhưng mà.

Trong lúc thảo luận, tiếng hát của Bách Biến Tinh Quân bỗng nhiên vang lên, trong nháy mắt liền giống như một viên đạn đạn, xuyên thủng tâm linh của vô số người:

“Vãn sóng im ắng bao phủ màn đêm.”

“Rằm qua nơi cuối chân trời.”

“Cá lớn bơi qua khe hở của giấc mơ.”

“Nhìn bóng dáng ngủ say của ngươi.”

Giọng nói này vừa phát ra, Tần Tâm trực tiếp ngây dại, áp ứng há hốc mồm!

Lý Tiêu cũng bối rối, không thể tin nổi nhìn bóng người trên đài kia, toàn thân nổi da gà!

La Ngạn trong giây lát đứng lên, giống như bị sét đánh, vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ:

“Hấn... Ta... Đây...”

Lúc này Bách Biến Tinh Quân lại đang bắt chước giọng nói của người bị đào thải duy nhất trong đội ngũ đỏ, La Ngạn!

Thậm chí là ——

Thanh âm của Bách Biến Tinh Quân, không chỉ đang bắt chước, thậm chí còn vượt qua cả La Ngạn!

Cái loại mỹ lệ cực hạn này, nhưng cái gì cũng thấy được, cơ hồ có lực lượng khiến người ta say mê trong nháy mắt!

Nhưng mà.

Người của thế giới này cũng không biết, lúc này Lâm Tri Bạch bắt chước, cũng không phải là thanh âm của La Ngạn.

Mà là kiếp trước chu thâm!

Bởi vì bài hát này chỉ có âm thanh chu đao mới có thể phát huy đến mức hoàn mỹ nhất!

Nhưng giọng nói của Chu Thâm rất giống với La Ngạn của thế giới này, đây chính là sự trùng hợp trong không trung, cho nên mọi người nghe được đoạn biểu diễn này đều cho rằng:

Bách Biến Tinh Quân đang bắt chước La Ngạn.

Đây là một hiểu lầm mỹ lệ, Lâm Tri Bạch sẽ không giải thích gì, bởi vì bài hát này hẳn định tặng cho La Ngạn hôm nay bị đào thải.

Hoặc là nói.

Lâm Tri Bạch dùng phương thức này dạy La Ngạn, làm sao có thể chính xác khai phát thanh âm của mình, đối phương có tiềm lực trở thành Lam Tinh Chu sâu!

“Nhìn biển trời một màu nghe gió nổi mưa rơi.”

“Chấp Tử giờ tay thổi tan làn khói mênh mông mờ mịt.”

“Cánh cá lớn đã quá bao la.”

“Ta buông lỏng dây thừng thời gian.”

Vào thời khắc này, nhịp điệu chủ ca dần dần lên cao, thanh âm nhạc khí hợp tấu cơ hồ xuyên thấu linh hồn. La Ngạn đã nói không nên lời, toàn thân đều có chút run rẩy khó hiểu!

Thì ra giọng nói của ta có thể dễ nghe như vậy sao?

Hốt mất La Ngạn bỗng đỏ lên, y cũng hiểu được ý đồ của Bách Biến Tinh Quân.

Sư phụ Bách Biến Tinh Quân đang dạy ta!

“Ngoan ngoãn nghe, học cho tốt, cơ hội như vậy, khả năng cả đời cũng chỉ có một lần.”

Biểu tình của Tần Luyến trở nên nghiêm túc: “Đây chính là đường thanh tuyền của người, nhưng người còn không làm được đến mức này, hẳn dạy người cách phát huy âm thanh này đến mức tốt nhất.”

“Tiếng nói của La Ngạn rất hay.”

Lý Tiêu cũng nghiêm túc lên: “Bách Biến Tinh Quân đang dùng loại phương thức này nói cho người, thanh âm của người còn có thể càng đẹp!”

La Ngạn ra sức gật đầu!

Đúng lúc này, phó ca tiến đến, ánh mắt Bách Biến Tinh Quân nhìn về phía La Ngạn, một tay cầm ống câu chuyện, một tay nghiêng người về phía đối phương.

“Sợ người bay xa.”

“Sợ người bỏ ta mà đi.”

” Càng sợ người vĩnh viễn dừng lại ở đây.”

“Mỗi một giọt nước mắt đều hướng về con cháu.”

“Ngược dòng tiến vào đáy biển trên bầu trời.”

Khi ca từ cùng với tiếng hát thê lương đến mỹ lệ đồng thời vang lên, ngay cả nhạc khí cũng dung hợp với nhau thì khán giả khắp nơi đều trở nên điên cuồng!

“Đây là tiếng của La Ngạn!”

“Nhưng đây thật sự vẫn là tiếng của La Ngạn sao?”

“Trước đó Bách Biến Tinh Quân mô phỏng Chu Hàn Tẫn, bắt chước Trương Hi Dương, bắt chước Lâm Thủ Tọa, mô phỏng nhiều ca sĩ như vậy, nhưng nghe cũng chỉ cảm thấy quá giống, duy chỉ có lần này, đã không đơn thuần mô phỏng theo!”

“Đây là siêu việt!”

“Âm thanh của Bách Biến Tinh Quân đã vượt qua La Ngạn!”

“Cảm giác như tai sắp mang thai rồi!”

“Không phải nói Kỳ Đạt sụp đổ là cực hạn của Bách Biến Tinh Quân sao?”

“Sao ta lại cảm thấy bài hát này còn rung động lớn hơn cả bài hát do Hi Đạt kéo vĩ vậy chứ!”

“Cảm giác giống như say!”

Gọi ông bắt chước, không có nói là bà vượt qua!

Giọng hát này, nghe được người say mê, thậm chí trầm luân bất tỉnh!

Phải biết rằng giọng của La Ngạn đã đủ đẹp, thậm chí Tần Châu có thể là một phần độc nhất trong ca sĩ lam tinh, nhưng giờ phút này lại được Bách Biến Tinh Quân dùng phương thức như vậy để nói cho mọi người:

Kỳ thật thanh âm của La Ngạn còn có thể càng đẹp càng tuyệt!

Tựa như là La Ngạn đã nắm giữ một loại vũ khí có uy lực khủng bố nào đó, đã tương đối thuần thực.

Mà Bách Biến Tinh Quân lại dùng bài này 《Đại Ngư》, dạy hẳn làm sao có thể phát huy uy lực vũ khí này đến mức tận cùng!

Vậy hiện tại chính là cực hạn sao?

Còn chưa tới!

Ca xướng xong, miệng Lâm Tri Bạch dần dần rời xa micrô, tiếng tỳ bà vang lên một hồi, hỗn hợp với nhiều loại nhạc khí trong đó!

Ngay sau đó.

Người xem giống như nghe được tiếng ca ngâm xướng của Hải yêu tằm!

“Ô ô ô ~ “

“Ô ô...”

“A a a ~ “

“A a ~ “

“A a a a ~ a a a ~ a ~ a ~”

“A a a a a a a a a a ~ “

Bách Biến Tinh Quân vừa mở miệng, đã lần át tiếng tỳ bà!

Tàng Diễm đột nhiên đứng dậy, hấn cảm giác mình đang du lịch thế giới đáy biển!

Ếch vương tử kích động, ho khan kịch liệt, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào màn hình!

Thân thể cá chép nhỏ hơi ngửa ra sau!

Mà bên phía trung đội Lam.

Hai mắt Liễu ở bờ sông tròng lên!

Bá Vương Hoa đang run rẩy!

Tiểu Thảo Thanh ở dưới mặt nạ há to miệng!

Nổ quả lựu liên nháy mắt thay đổi sắc mặt, gương mặt đều đang co giật!

Một trận 《 Đạt 》 sụp đổ 》 , chính là sát chiêu mạnh nhất của Bách Biến Tinh Quân, át chủ bài cuối cùng!?

Không!

Tràng cảnh này!

Một bài 《 Đại Ngư 》 !

Loại rung động mà nó mang tới!

Đã hoàn toàn vượt qua Kỳ Đạt Lạp Lạp!

Bởi vì trận trước chỉ là huyễn kỹ cực hạn, trận này lại là cực hạn đẹp!

Lúc này Bách Biến Tinh Quân hát lên âm thanh thiên âm mà toàn bộ ca ca tha thiết ước mơ!

Đúng rồi!

Màn biểu diễn trước xong “Gạt lạp lạp a, Bách Biến Tinh Quân đã nói gì nhỉ?”

Tên này lúc ấy vẻ mặt bất đắc dĩ nói với đám ca sĩ kia: “Đây đã là ca khúc lợi hại nhất ta có thể dùng được rồi, sau này thật sự không còn cách nào, các người cố lên đi.”

Đám người đại đội đỏ kia đều tin tưởng!

Nhân viên công tác của nhóm lan mục nghe xong cũng tin rồi.

Nhưng lúc này, ca sĩ của đội đỏ, thậm chí nhân viên công tác của đội ngũ lan mục đều muốn học máu, có da như người sao!

Một bài hát lợi hại nhất?

Con mẹ nhà người!

Tin người mới lạ!

Còn nói không có cách nào sao?

Vậy người có thể giải thích xem con cá lớn đầu đàn này là thế nào không?

...

La Ngạn am hiểu nhất là ngâm xướng, được đánh giá là “Nhu Hải yêu”.

Mà biểu diễn biểu diễn của Bách Biến Tinh Quân chính là “Hải yêu bốn yêu”, cái loại ma lực xuyên thấu linh hồn này, cũng đủ để hòa tan tất cả!

Đây là lời nói dối?

Còn là cá heo âm?

Đều không phải, đây là âm thanh của tự nhiên!

video liên lạc, trong kênh phát sóng trực tiếp, đã nổ mạnh!

“A a a a a a a, thì ra Bách Biến Tinh Quân mới thật sự là vương giả!”

“Siêu thần!”

“Hôm nay Bách Biến Tinh Quân đã giết đến điên rồi!”

“Nói chuyện cười: Thực lực của Bách Biến Tinh Quân ở sân khấu của ca vương che mặt chỉ có thể xếp thứ sáu.”

“Đây con mẹ nó là người thứ sáu sao?!”

“Ta thấy hẳn chỉ là một lão lục!”

“Tam đại ảo giác nhân sinh: Bách Biến Tinh Quân không mạnh!”

“Bài hát này quá cao, đọc sách thì có ích. Âm K K K. S. Hoa văn. Sỡ này so với 《 khiên Đạt kéo 》 còn ngu bức hơn!”

“Nói cách khác, đổi mặt hoa quả lựu, Bách Biến Tinh Quân thậm chí cũng chưa từng xuất ra sát chiêu mạnh nhất của mình, đây mới là con át chủ bài chân chính của hắn!”

Nhìn chung 《Mông Diện Ca Vương Tranh tranh tài nhiều kỳ như vậy.

Không có bất kỳ một ca khúc nào, có thể rung động nhân tâm như cá lớn cô nương!

Kiếp trước thành danh tác, đại biểu tác, thậm chí là Phong Thần tác, dưới Lâm Tri Bạch diễn dịch, đã đạt đến mức độ hoàn mỹ!

Hội bình phán.

Lý Tiêu đột nhiên nói: “Ta muốn bảo gã cho ta 【một ngày.”

Tần Tình nói: “Chờ hắn vạch mặt, liền bắt hắn tại chỗ, ta cùng các người ép hắn 【một ngày a!”

Đây chính là mị lực do Hải yêu ngâm xương!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 373: Thời kỳ còn lại liền chấm dứt! Địa điểm mạng lưới mới nhất: nhớ trước đó Bách Biến Tinh Quân bắt đặc dĩ bày tỏ, Chử Đạt sụp đổ đúng là bài hát lợi hại nhất của hắn, mọi người trong đội đồ đã an ủi hắn.

Lúc này.

Tàng Kinh, ếch vương tử, cá chép nhỏ thậm chí đã bị đào thải, La Ngạn đang ngồi cùng với nhóm bình luận, có một người tính là một người, đều cảm thấy bị Bách Biến Tinh Quân hung hăng “nói giỡn” tình cảm!

Đây đâu phải Bách Biến Tinh Quân?

Đây rõ ràng là một trò đùa dai mà!

Thậm chí trước khi hát 《 Tái Đạt 》 , nỗ lực vừa hát xong, về mặt Bách Biến Tinh Quân cũng thâm trầm nói cái gì “Phải thua”.

Mo Mo!

Thật là kỹ xảo!

Cực kỳ giống loại học kỹ nữ này nói “Ta không thi tốt”, kết quả vừa nhìn thấy nha thi, a, hắn nói không có thi tốt, ý là không có đủ điểm.

Đương nhiên.

Người xem cũng không biết, Bách Biến Tinh Quân lại như vậy, dù sao mọi người không thấy tình huống hậu trường, lúc này tất cả mọi người nổi điên!

Trước mặt mọi người xuất hiện.

Là về hình ảnh đại dương.

Sóng biển vỗ bờ.

Là bầu trời nối liền với biển.

Gió chợt nổi, điểm súc rửa rơi xuống hải miên, trong sóng khói mênh mông, cá lớn xuyên qua đáy biển xanh biếc, bay về phía bầu trời, vì thế màn đêm theo đó buông xuống, ánh trăng yên tĩnh như nước chảy, chỉ có Hải yêu ngâm xướng, phảng phất xuyên qua khoảng cách thời không, xa xôi vang lên.

“Xem người bay xa đi!”

“Xem người rời ta mà đi!”

“Hóa ra sinh ra người thuộc về chân trời!”

“Mỗi một giọt nước mắt đều hướng về? Muội Cà Tu Duy Á thích thì?”

“Lần ngược về lúc ban đầu gặp nhau...”

Cuối cùng là âm thanh của ca từ bách biến tinh quân rất nhẹ, nhưng tình cảm lại cực kỳ đậm đặc, toàn bộ đều lắng lắng nghe, trong lòng dâng lên không nổi.

Là không nổi rời khỏi đoạn ngâm xướng kia?

Là vì không nổi bỏ “con cá lớn” kia sao?

Hay là không nổi để bài này cứ kết thúc như vậy?

Có lẽ đều có mà, một bài hát xa hoa này, để tất cả người xem cùng Bách Biến Tinh Quân làm một giấc mộng rất ngắn ngủi, lại rất dài dòng.

Thậm chí mọi người còn quên mất:

Đây là giọng nói của ai?

Nói là giọng La Ngạn không sai, nhưng chỉ mới bắt đầu nghe được, không ai để ý đến Bách Biến Tinh Quân đang bắt chước ai nữa, bởi vì sức hấp dẫn của bài hát này hoàn toàn thuộc về chính bản!

Mãi tới khi Bách Biến Tinh Quân cúi người.

Người xem mới ý thức được ca khúc thật sự hát xong.

Mấy giây sau khi hiện trường an tĩnh, đột nhiên bộc phát tiếng vỗ tay như sóng thần!

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Bách Biến Tinh Quân!”

Mọi người đều hô to cái tên này, giống như đã trút hết tất cả vào, bài hát này khiến tất cả mọi người đang xem trực tiếp đều động dung!

Hội bình phán.

Hàn Ba càng không nhịn được kêu lên: “Quán quân! Quán quân! Vô địch!”

Cuối cùng toàn trường đều kêu theo, màn biểu diễn này dùng để tranh tài cũng cực kỳ thuyết phục!

“Ai.”

Bách Biến Tinh Quân xua tay: “Ta đã đến cực hạn rồi, đây là ca khúc ép đáy hòm của ta.”

Hiện trường yên tĩnh.

Bách Biến Tinh Quân không chế cục diện!

La Ngạn bỗng nhiên đỏ mặt, nhịn không được hét lớn: “Mọi người đừng tin! Lúc giáo sư Bách Biến Tinh Quân hát “Trích Đạt” xong, cũng nói như vậy với chúng ta!”

Mo Mo!

Người thành thật đều nhịn không được!

Người xem trong nháy mắt cười đến điên rồi, không nghĩ tới hậu trường còn có một màn như vậy, nhưng cẩn thận ngẫm lại thật sự rất phù hợp với phong cách đùa dai của Bách Biến Tinh Quân!

“Quá hồng rồi!”

“Đây là Bách Biến Tinh Quân!”

“Chẳng qua có lẽ trận này là cực hạn rồi?”

“Nhưng cực hạn này cũng quá mạnh, ta cảm giác như bài này có thể đoạt giải nhất!”

“Gia hỏa này thích nói hư nói vượn!”

“Đừng quên sư phụ Bách Biến Tinh Quân thậm chí đều từng giả làm nữ ca!”

“Còn giả vờ Lâm Thủ Không, bị người ta lấy ra che mặt, vạch trần ngay tại chỗ!”

“Làm sao lại có gia hoả kỳ hoa như thế!”

“Cho dù Bách Biến Tinh Quân là ai, hắn vừa mở mặt ra đã nổi điên rồi!”

Lý Tiêu cũng cười to nói: “Hôm nay là trực tiếp, chúng ta không nhìn thấy hậu trường xảy ra chuyện gì, đề nghị tổ cụ tiết mục quay đầu trở rêu.”

Tần Tình cũng hòa theo: “Phải xem Bách Biến Tinh Quân nói bậy nói bạ gì đó!”

Người xem toàn trường kêu theo: “Đồng ý!”

Hoàng Lập đi lên sân khấu, “Những tiết mục này chắc chắn sẽ sắp xếp cho mọi người... Các người có thể không biết, lúc trước Bách Biến Tinh Quân còn giả vờ là người đứng đầu Công ty Giang chúng ta, lừa gạt những tiên sinh của tổng quản Kim Hiểu Phong chúng ta, lừa gạt Kim Vị Nhĩ ngay người...”

Xì xì!

Người xem cười đến đau bụng, không hổ là Bách Biến Tinh Quân, người tham gia một bài ‘Thanh Diện Vương’ , đến cùng đã diệt cỏ bao nhiêu người a!

Quá hó rồi!

Hoàng Lập nói tiếp: “Cảm tạ sự phụ Bách Biến Tinh Quân biểu diễn, mọi người bình tĩnh một chút cảm xúc, kế tiếp còn có biểu diễn đây.”

Bách Biến Tinh Quân phát tay.

Sau đó trở lại phòng nghỉ.

Quật Linh và vương tử ếch xanh trực tiếp một trái một phải bao vây hắn, làm bộ muốn xé mặt nạ của hắn ra, Lâm Tri Bạch kêu to:

“Ôi!”

“Người cái gì!”

Tàng Kinh vô thức tiếp một câu, sau đó tất cả mọi người ôm bụng cười to, cưỡng ép xé mặt nạ ra gì đó đương nhiên là nói

đùa, chủ yếu là trong miệng Bách Biến Tinh Quân một câu nói thật không có, tất cả mọi người dở khóc dở cười!

...

Sau đó anh em biểu diễn một bài diễn tiếp.

Chỉ là không biết vì sao, cây cỏ lại phát huy được kĩ càng, không ngờ lại sai rồi, ở trên sân khấu đây rầy ca vương có thể nói là hiếm thấy!

Điều này cũng dẫn đến:

Sân khấu của tiểu thảo thanh thanh có hiệu quả rất bình thường.

Ngược lại là bài biểu diễn của cá chép kế tiếp, khiến cho tâm trạng người xem lại bắt đầu trở nên vui vẻ. Không chỉ bản thân ca khúc diễn thực sự rất tuyệt, mà còn bởi vì thanh âm của nàng hơi bị lộ ra ——

“Hình như là Hàn Nguyệt Sương?”

“Hàn Nguyệt Sương nhà sư!”

“Đúng đúng đúng, chính là thanh âm này!”

“Trước đó cá chép nhỏ đã từng hát bài hát Tề ngữ!”

“Vừa hay Hàn Nguyệt Sương chính là người xuất đạo ở Tề Châu!”

“Mẹ kiếp!”

“Hóa ra là nàng!”

“Tám chín phần mười rồi!”

“Cảm giác đám ca sĩ càng ngày càng bại lộ, cũng có Bách Biến Tinh Quân vẫn không ai đoán được!”

Người xem nghị luận.

Người chủ trì hoàng hôn lại lên đài: “Được rồi, ca sĩ bản kỳ đã biểu diễn xong, kế tiếp chúng ta sẽ xem vé số của các vị ca sĩ, không biết ai mới là ca vương hiện tại?”

Nói xong.

Đám ca sĩ Hoàng Lập mời người thắng cùng nhau lên đài. Lâm Tri được mời về sân khấu, chột nghe tiếng ồn ào huyên

náo dưới sân khấu.

“Tàng Kinh!”

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Con ếch vương tử!”

Người xem dưới đài gọi ai cũng có, bất quá rõ ràng có thể cảm giác được bốn chữ “Bách Biến Tinh Quân” vang dội nhất, hiệu suất ủng hộ cao nhất!

Sự thật cũng chứng minh:

Ánh mắt người xem sáng như tuyết!

Điểm công bố, dẫn đầu từ xa thứ nhất Bách Biến Tinh Quân!

Hoàng Lập nhìn thấy kết quả, cao giọng tuyên bố: “Chúc mừng sư phụ Bách Biến Tinh Quân trở thành ca vương của bản kỳ này!”

“Chúc mừng!”

“Lợi hại!”

“Thực chí danh quy!”

Tàng Kinh và đám người ếch vương tử đều mỉm cười chúc mừng, ngay cả tiểu thảo thanh cũng vỗ tay nói: “Sư phụ Bách Biến Tinh Quân quá mạnh.”

“Đồng thời.”

Hoàng Lập nói: “Sau này sư phụ Bách Biến Tinh Quân có thể thay phiên không, trực tiếp tiến vào vòng bán kết bất tiến lục, đây là đặc quyền của ca vương bản kỳ!”

Lâm Tri Bạch cúi đầu.

Mặc dù trực tiếp tiến vào đặc quyền bán kết này, kỳ thật Lâm Tri Bạch không quan tâm, thậm chí hẳn cảm thấy không tham gia bất tiến tứ, còn có chút tiếc nuối.

Nhưng vào lúc này.

Hoàng Lập nói tiếp: “Nhưng đặc quyền này là hai chọn một, sư phụ Bách Biến Tinh Quân có thể lựa chọn trực tiếp tiến vào trận bán kết này, cũng có thể buông tha đặc quyền này, thu

được mục mục bồi thường đặc quyền phục sinh, nói cách khác ngài có một lần cơ hội sống lại hoặc người khác.”

A?

Tổ khoa học rất biết cách chơi.

Vậy mà đặc quyền lại là hai chọn một?

Ánh mắt Lâm Tri lóe lên, mở miệng nói: “Ta lựa chọn phục sinh đặc quyền.”

Hoàng Lập cười nói: “Không có vấn đề, có quyền lợi này, trận tiếp theo cho dù ngài bị loại cũng có thể tự hồi sinh chính mình.”

“Không.”

Lâm Tri Bạch nói: “Bây giờ ta muốn phục sinh La Ngạn.”

Lâm Tri Bạch chủ yếu là muốn tham gia thi đấu hạ kỳ, cứu sống La Ngạn chẳng qua là thuận thế mà làm.

La Ngạn dưới đài sững sờ, lúc này cảm động tột đỉnh, vội vàng đứng dậy nói: “Tạ ơn sư phụ Bách Biến Tinh Quân, nhưng ta biết mình còn có rất nhiều thiếu sót, coi như là bị phục sinh cũng không tranh đoạt thực lực quán quân...”

Người xem cũng bất ngờ!

Bách Biến Tinh Quân quá kiêu ngạo!

Vậy mà không chút do dự muốn cứu La Ngạn sống lại!

Lâm Tri Bạch đang muốn nói gì nữa đây, chủ trì Hoàng Lập nhắc nhở: “Quyền sống lại của ngài chỉ có thể dùng trên người tuyển thủ chưa từng vạch mặt, La Ngạn lão sư đã vạch mặt, không cách nào phục sinh.”

Bách Biến Tinh Quân: “...”

La Ngạn dưới đài lòng đầy cảm kích nói: “Bài “Đại cá chép” hôm nay của Bách Biến Tinh Quân lão sư đã giúp đỡ ta rất sâu, cái này so với một lần sống lại càng làm cho ta thỏa mãn hơn, nhưng vẫn là tạ ơn ngài dìu dắt, ngài là bạn tốt chồng của ta!”

“Được.”

Bách Biến Tinh Quân nói: “Vậy thì để quyền sống lại đi, ta vẫn sẽ tham gia thi đấu hạ kỳ.”

Quyền sống lại là thứ tốt, cũng là Lâm Tri Bạch tự tay tranh thủ được, y cảm giác so với trực tiếp tiến vào vòng bán kết thoải mái hơn, về phần dùng thế nào lại nói.

“Được!”

Người xem mừng như điên!

Mọi người cũng luyện tiếc không nỡ nhìn trận đấu của Bách Biến Tinh Quân, nếu sau này thua cũng không sao, hẳn có thể tự mình sống lại, sắp xếp quy tắc thiết kế này là vô cùng hoàn thiện.

“Được.”

Hoàng Lập cười nói: “Như vậy lão sư của Bách Biến Tinh Quân có được một lần sống lại, nhưng muốn tham gia thi đấu hạ kỳ, lúc này ta phải nhắc nhở mọi người, thi đấu hạ kỳ là tám tiến sáu, cuối kỳ chính là trận thi và trận đấu thứ hai, trận đấu bán kết và trận đấu ở cùng kỳ a, cũng chính là tiết mục của chúng ta chỉ còn lại có hai kỳ nội dung, hi vọng mọi người cứ đi cho quý trọng, bản kỳ Phù Lục, Phù Lục, Vương Hề đến đây kết thúc, cảm tạ các vị đã xem!”

Còn lại hai kỳ!

Sắp kết thúc tiết mục rồi!

Mà ở phía sau trận thua, hoa quả lựu nhìn Bách Biến Tinh Quân lấy phong ca vương bản kỳ, nắm đấm hơi chặt, hẳn vốn tưởng rằng vinh dự này sẽ thuộc về mình!

Nhưng bây giờ nói cái gì cũng đã muộn.

Không!

Vẫn chưa muộn!

Mình còn chưa bị loại!

Tiến vào trận chung kết, mình nhất định sẽ đụng phải Bách Biến Tinh Quân!

Đến lúc đó, mình nhất định sẽ mất đi, sẽ tự tay đoạt về!

Bên cạnh.

Liễu ở bờ sông cắn răng. Ài đọc sách tí ti. S** Khắc hoa văn.
Sảo sát vụ.

Nếu gặp lại Bách Biến Tinh Quân, mình có thể thắng không?

Nếu như là hai bài hát hôm nay, Liễu bên bờ sông cảm giác hy vọng của mình không lớn.

Nhưng hai bài hát đêm nay.

Hẳn chính là toàn bộ át chủ bài của Bách Biến Tinh Quân?

Nếu như vậy, mình hoàn toàn có cơ hội đánh bại Bách Biến Tinh Quân!

Trùng hợp là:

Bá Vương Hoa cũng nghĩ như vậy, nàng rất khó tưởng tượng Bách Biến Tinh Quân còn có thể lấy ra ca khúc so với Hồng cá sấu càng làm rung động lòng người hơn.

Bất quá...

Bách Biến Tinh Quân đã đạt tới cực hạn rồi sao?

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 374: Ngày lễ hội của phụ thân và mẫu thân mới nhất! Theo Bách Biến Tinh Quân vẫn đỉnh bốn kỳ Ca Vương, tử thí mười tiến tám của Hồng Lam đã kết thúc, nhưng tất cả khán giả một đường xem hết trực tiếp lại vẫn chưa thỏa mãn, trên mạng đem lên vô số nhiệt nghị!

“Thời điểm này quá đặc sắc rồi!”

“Bách Biến Tinh Quân giết tới phát điên rồi!”

“Bách Biến Tinh Quân dùng sáu loại thanh tuyền biểu diễn trình độ Xận Đạt kéo giãn sân đi!”

“Ta càng thích phổ biểu diễn phiên biểu diễn lần thứ hai của Kỳ Ngư!”

“Nếu như La Ngạn là âm thanh của hải yêu thì Bách Biến Tinh Quân chính là Hải vương!”

“Ha ha.”

“Hải Vương vẫn ổn.”

“Bất quá trước tranh tài ai có thể nghĩ đến, quả lựu lựu được người xem trọng nhất, thế mà lại bạo bại bởi Bách Biến Tinh Quân a!”

“Tất cả mọi người đều đánh giá thấp Bách Biến Tinh Quân!”

Phải biết rằng trước khi tranh tài, Mê diện ca tử Mông Diện mà bạn trên mạng phân tích ra có thực lực xếp hạng thứ sáu trong danh sách. Bách Biến Tinh Quân chỉ xếp hạng thứ sáu, thuộc về một vị trí khá hợp với vị trí sau, dù sao tổng cộng chỉ còn lại mười ca sĩ che mặt.

Hết lần này tới lần khác.

Bách Biến Tinh Quân xếp hạng thứ sáu trở thành ca vương bản kỳ, được coi trọng nhất là lựu lựu, ngược lại bị ném đên tổ

đội của kẻ thua cuộc, ngay cả vương tử ếch xanh Chu Hàn mà vạn chúng chờ mong cũng tan biến, bản kỳ phát huy cũng thực sự là bình thường một chút, kết quả này cùng tất cả mọi người đoán trước đều không giống nhau!

Cũng là thời khắc này.

Mọi người mới phát hiện ở thời kỳ trước các loại trò chơi, nhìn Bách Biến Tinh Quân không đứng đắn nhất, vậy mà mới là đại boss boss ẩn tàng trong tiết mục!

Cùng lúc đó.

Tin tức truyền thông cũng đều có liên quan đến tiết mục.

“Quả quyết đúng hay bại bởi Bách Biến Tinh Quân!”

“Bách Biến Tinh Quân” một mình biểu diễn tấu tấu chương lục giác dứt thước đi!

Sau chiếc mặt nạ Tỳ Hưu do nhiều người diễn vai? Một bài hát “Bách Biến Tinh Quân” vỡ tan nghi ngờ!

“Bách Biến Tinh Quân”, âm thanh thiên âm!

“Bách Biến Tinh Quân: Bắt chước đến siêu việt!”

“Bách Biến Tinh Quân hỏi Đinh Hồng Lam đối kháng Duệ Đầu Ca Vương!”

Đồng Lưu nghi ngờ hình như trạng thái của ếch vương tử Chu Hàn không tốt?

Cá chép chép nhỏ có lẽ là Hàn Nguyệt Sương, Tàng Hải kỳ thực là Trương Hi Dương!

Trong đội ngũ hồng, ngoại trừ Bách Biến Tinh Quân vẫn thần bí ra, thân phận của những người khác tựa hồ càng lúc càng rõ ràng.

Thậm chí,

Ngay cả các ca sĩ của đại đội lam, bọn Túy Tử cũng dần dần đào ra một ít manh mối.

Giọng nói của Liễu bên bờ sông, rất giống truyền âm của Ca vương thân của Duy Tư Đặc!

Giọng nói của Bá Vương Hoa rất giống bài ca của Duy Tư Đặc lúc sau băng khiết!

Giọng nói của Tiểu Thảo Thanh Thanh tạm thời chưa nghe ra, nhưng tin tức của quả lựu bị moi ra một ít!

“Quả lựu, rất có thể là đỉnh cấp Ca Vương Diệp Quân Tập của Tề Châu!”

Người đào ra tin tức này, là học sinh đã từng lưu học ở Tề Châu ba năm, hẳn phát ra một cái phân tích thiếp rất dài, từ các phương diện luận chứng tính chân thật của tin tức này, thậm chí còn truyền lên một ít âm thanh ca khúc của Diệp Quân Tập.

Bạn trên mạng vừa nghe, quả nhiên rất giống!

Sau đó còn có một số người quen biết tương đối rõ ràng hơn về ca ca Tề Châu ở bên dưới nhấn lại...

“Là Diệp Ca Vương không sai!”

“Lúc trước ta nói quả lựu lựu rất có thể là đỉnh cấp hát vương Diệp Quân Tập của Tề Châu!”

“Diệp Quân Tập là một trong tứ đại Thiên Vương của ca đàn Tề Châu, có thể nói là ca vương trong ca vương, chẳng trách hẳn đứng đầu trong cuộc thi tuyển tuyển chọn trong lam đội!”

“Tứ đại Thiên Vương?”

“Đúng vậy, đây là bài hát của Tề Châu ca đàn, gọi bốn ca vương lợi hại nhất là tứ đại Thiên Vương.”

“Không có loại như tứ đại ca?”

“Không có, nhưng tứ đại Thiên Vương được Tề Châu công nhận, cho nên cho dù ếch vương tử là Chu Hàn Tấn, Tàng Chân cũng đúng như mọi người đoán là Trương Hi Dương, thực lực bọn họ cứng rắn, cũng chưa chắc đã từng làm được Diệp Quân Tập!”

“Chẳng phải Bách Biến Tinh Quân đã thắng hẳn?”

“Nói thì nói như vậy, nhưng vụ nổ hoa sen diệp quân gặp phải trận Bách Biến Tinh Quân kia hiển nhiên không phát huy ra toàn lực, hoặc là nói là khinh địch rồi, phong cách bài hát đó của hắn, ở trên võ đài đấu kỹ cũng không tính đặc biệt mạnh, ngược lại là 《Sắc Đạt》 có lẽ loại ca này của Bách Biến Tinh

Quân, hiệu quả sân khấu nhất định sẽ rất nổ, đây là do phong cách ca khúc quyết định.”

“Vấn đề bây giờ là...”

“Có phải Bách Biến Tinh Quân đã đạt tới cực hạn?”

“Nếu như Bách Biến Tinh Quân còn có thể hát ra ca khúc như ‘Đại Ngư Ngư’, có lẽ so với Diệp Quân Tập còn có, nhưng chính hắn đã nói đã đến cực hạn.”

“Ha ha.”

“Nếu là Bách Biến Tinh Quân, thì một ký hiệu ta cũng không dám tin, tên này miệng đầy chạy xe lửa, không một câu là thật!”

“Mau nhìn!”

“Đã xuất hiện thứ hạng thực lực mới nhất!”

“Số ủng hộ của Bách Biến Tinh Quân đã cao hơn không ít!”

Thì ra trong lúc mọi người thảo luận, tổ chú mục lại một lần nữa đề cao bài bỏ phiếu thực lực của Vương.

Lần này.

Bách Biến Tinh Quân xếp hạng thứ tư!

Vị thứ ba là ếch vương tử, mọi người vẫn vô cùng tin tưởng Chu Ca Vương, cảm thấy biểu diễn hôm nay không đại biểu cho thực lực chân chính của Chu Hàn.

Người thứ hai là Tàng Kinh!

Bởi vì Tàng Kinh quá giống Trương Hi Dương!

Nếu như Tàng Kinh là Trương Hi Dương, vậy sức trị vì của vũ đài của hắn tuyệt đối không kém, cùng Chu Ca Vương hắn là sán sán như nhau, nhưng ai bảo lão Chu phát huy thật sự là rất bình thường, cho nên áp chế đối phương một đầu cũng không phân biệt được.

Mà người thứ nhất vẫn là hoa quả lựu!

Cho dù bạo tạc hoa quả lật xe với Bách Biến Tinh Quân, nhưng nếu như hắn thật sự là Diệp Quân Tập một trong Tứ Đại Thiên Vương của Tề Châu, vậy vẫn là người có quán quân nhất.

Huống hồ không thể không thừa nhận:

Quả thật không đúng phép tắc lật xe, có quan hệ nhất định với việc hấn chọn ca không thích ứng với sân khấu, người xem sẽ không vì một lần hấn lật xe, liền xóa bỏ sự thật hấn giành được đệ nhất trong cuộc thi tuyển tuyển chọn của đội lam, trước đó hấn đã nhiều lần nổ tung rồi, tất cả mọi người đều có ấn tượng sâu sắc!

...

Lâm Tri Bạch đương nhiên cũng nhìn thấy bài danh này, bất quá cũng không có quá để trong lòng, ngược lại là thân phận quả lựu lựu, để cho hấn hiếu kỳ một chút.

Tứ đại Thiên Vương của ca đàn Tề Châu?

Nghe có vẻ lợi hại lắm.

Kiếp trước Hương Giang cũng có tứ đại Thiên Vương, tất cả đều là thực lực, lãnh thổ Tề Châu lớn hơn, có thể có được sự tán dương như vậy, nói rõ Diệp Quân Tập thật sự rất đáng sợ, đối phương dốc hết hỏa lực, hấn là vô cùng ác độc a?

Còn về phần có cực hạn hay không.

Lâm Tri Bạch nói cũng không đúng.

Nói về ca công, Lâm Tri Bạch thật sự vận dụng đến cực hạn, trình độ của mình, nhưng phương diện ca khúc hấn thật sự không tới cực hạn, lựa chọn có thể làm vẫn rất nhiều, chân chính là không có cực hạn.

“Nghĩ gì thế?”

Thấy Lâm Tri Bạch không yên lòng mà lướt điện thoại đi động, Lâm Hi mở miệng hỏi một câu: “Hôm nay đi ra ngoài làm gì, sao không cùng chúng ta xem tranh tài chứ?”

Lâm Tri Bạch: “...”

Tranh đấu lúc trước được trích dẫn, cho nên lúc hành lễ, y có thể cùng người nhà nhìn xem, kỳ hạn không giảm. Nhưng thời điểm này là đang phát sóng trực tiếp, y phải lên đài hát. Thân thể không có thuật phân biệt, tự nhiên không thể nào cùng người nhà xem cuộc thi. Chỉ có thể sau khi kết thúc trận đấu

thì ngồi xe về nhà đầu tiên, không ngờ vẫn khiến người hoài nghi.

“Rất khả nghi.”

Mẹ đột nhiên xen vào, nhìn chăm chăm Lâm Tri Bạch: “Kể tiết mục vừa kết thúc mới trở về, không phải người cũng tham gia sao?”

“Ta...”

“Người chột dạ rồi!”

Lâm Thắng Thiên thấy đê đê quanh co một lúc bèn hưng phấn vỗ tay một cái: “Quả nhiên là người tham gia ghi hình nha... Nhưng mà không đúng rồi, trong danh sách của tiết mục không thấy tên nào sao? Chử Uyên à, lần này bài Ca Pháp của Quốc Công Vương Đoàn hình như là Kim Hiểu Phong kia...”

Lâm Tri trợn mắt nhìn.

Dường như người nhà hiểu lắm điều gì.

Người tưởng mình đi làm tổng giám rồi sao?

Có lẽ là bởi vì lúc trước Lâm Tri Bạch từng đảm nhiệm chức vụ Tổng Giám thanh âm hay sản xuất của 《Thịch Thanh Tiết》 cho nên ý nghĩ của người nhà, nên dĩ nhiên là đi theo hướng này.

“Được rồi.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Con tham gia lục chế.”

Câu nói này không sai a, dù cho người nhà có truy cứu mình thì cũng có thể giải thích:

Trước đó ta đã thừa nhận rồi!

Mặc dù ta chỉ thừa nhận chính mình tham gia lục chế, nhưng không có xưng là dùng thân phận gì tham gia.

Cha buồn bực, “Vậy tại sao người không ghi danh!”

Lâm Tri Bạch ho khan một tiếng: “Hơi không tiện.”

Lâm Hi cười nói: “Người sợ ảnh hưởng không tốt phải không? Dù sao người bây giờ là lão đại của bộ lạc giải trí âm nhạc, lại

cho 《Chú Thanh Tổng bộ tổng bộ tổng bộ? Bên kia quả thực sẽ có người cầu nhau, cho nên sẽ không liên chức nữa đâu...”

Cái này cũng được?

Lâm Tri Bạch không dám lên tiếng, người nhà lại liên tục gật đầu, tán thành phân tích của Lâm Hi, dù sao suy đoán này vô cùng hợp lý.

“Thực sự là!”

Mẹ cười nói: “Lớn chuyện, người gạt người khác, không cần phải không nói cho người trong nhà biết sao, nếu tiết mục này người cũng tham gia, vậy sau này trở về làm tấm vé cho mỗi người chúng ta, đến lúc đó chúng ta đi hiện trường thi đấu xem kỳ này!”

“Đề nghị này hay!”

Lâm Hi cười nói: “Tiểu Hắc người có thể làm được đúng không?”

“Không thành vấn đề.”

Lâm Tri Bạch cười cười nói: “Sắp tới con sẽ để lại phiếu ở hàng trước.”

“Nói như vậy, chúng ta cũng có thể bỏ phiếu!?”

Mẹ cười nói: “Vậy đến lúc đó ta đưa phiếu này cho Tàng Kinh, hẳn có khả năng chính là Trương Hi Dương!”

“Ta cũng thích tàng lo.”

Lâm Hi cười nói: “Bất quá cụ thể quăng cho ai, phải xem phát huy.”

“Khẳng định như vậy.”

Mẫu mục ủng hộ: “Chúng ta làm khán giả cũng phải công bằng nha, nói không chừng vé của ta, liền ảnh hưởng đến kết quả cuộc thi đấy!”

“Yên tâm đi.”

Lâm Thắng Thiên là một người tổng hợp văn minh, phi thường lão đạo mở miệng: “Dưới dưới chót giai đoạn hai, chịu trách nhiệm bỏ phiếu, khẳng định không chỉ có các khán giả tại hiện trường, còn có đoàn đánh giá chuyên nghiệp, mặt khác

trận đấu ngày đó, rất nhiều người sẽ có tuyển chọn và nhận xét.”

“Tuyển khúc biết rồi?”

Lâm Hi buồn bực, “Cái này nói như thế nào?”

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Đầu tiết mục tiếp xúc với lục tuần, người nghĩ xem ngày đó là ngày nào.”

“Dưới lục sinh...”

Lâm Hi đột nhiên phản ứng lại: “Ba mẹ tiết!”

“Đáp án chính xác.”

Lâm Thắng Thiên nói: “Ngày phụ mẫu giảng bài, rết đọc sách, Hoan K Khắc hoa văn. Tù nhân hát bài liên quan tới phụ thân và mẫu thân tất nhiên là thích hợp nhất, cho nên đến lúc đó tất cả ca sĩ che mặt đều phải cân nhắc nguyên tố này.”

Lâm Tri Bạch ngẩn ra.

Ông ta cũng không có ý thức được, lục nhi hạ xuống lại là tiết của cha mẹ, dù sao Lâm Tri Bạch cũng là người ngay cả sinh nhật của mình cũng không nhớ được, chẳng qua ngày hội này đương nhiên sẽ không xa lạ.

Đây là ngày lễ truyền thống của Lam Tinh.

Tương tự với mẫu thân của kiếp trước, tiết kiệm của phụ thân.

Nhưng ở Lam Tinh, không có phân phụ thân tiết kiệm cho mẫu thân.

Kiếp trước có hai ngày lễ như vậy, ở cái thế giới này, phải gọi chung là phụ mẫu tiết.

Lặng lẽ nhìn cha mẹ, Lâm Tri Bạch quyết định, cuối cùng phải hát ca khúc liên quan đến phụ thân và mẫu thân ở trên sân khấu!

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

**Chương 375: Bất Dạ Hầu chỉ một đường!
Ting mới nhất: “Thời gian thi đấu hạ kỳ
vừa vặn bị kẹt ở phụ mẫu, cho nên lão sư
của Bách Biến Tinh Quân tận lực chuẩn
bị hát một ít ca khúc liên quan tới phụ
thân và mẫu thân, đương nhiên chúng ta
cũng không cưỡng chế, cuối cùng lựa
chọn ca khúc gì, là tự do của ngài.”**

Ăn chút gì đó.

Trở lại phòng ngủ của mình, Lâm Tri nhận được điện thoại từ Kim Hiểu Phong, đối phương cũng cố ý nhắc nhở mình, thi đấu kỳ sau vừa vặn là chuyện cha mẹ tiết trời, đây là phòng ngừa bọn nữ ca che mặt không nhận thức được điều này, đến lúc đó sẽ dễ dàng bị thiệt trên việc chọn ca khúc.

“Biết rồi.”

Lâm Tri Bạch đã quyết định đến lúc đó ca khúc phải ca khúc liên quan tới cha mẹ, về phần có bao nhiêu ca sĩ cũng sẽ làm ra lựa chọn y không quan tâm, không cần lo lắng vấn đề nghiêm trọng khi đồng chất hóa. Dù sao y cũng là người mà ca khúc mà Hề Vương thích nhất trong vũ đài, chính là một ca khúc có thể trình bày cho chính mình, y cũng không phải loại người dung tục đến mức phải yết bảng bản thân khác người như thế nào.

Sau khi cúp máy điện thoại.

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút, gọi điện thoại cho Chu Hàn.

“Bạch Đế sư phụ?”

Chu Hàn có chút ngoài ý muốn mở miệng.

Lâm Tri Bạch càng thêm ngoài ý muốn, cau mày hỏi: “Giọng nói của người xảy ra chuyện gì?”

Trong điện thoại.

Giọng nói của đối phương có chút khàn khàn.

Chu Hàn cười khổ nói: “Ta cảm thấy, cho nên hôm nay trên sân khấu không phát huy tốt, người hẳn là biết, ta chính là ếch vàng.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch quan tâm hỏi: “Vậy tỷ thí hạ kỳ làm sao bây giờ?”

Chu Hàn bất đắc dĩ nói: “Chỉ có thể cầu nguyện cho trận đấu kỳ cuối bắt đầu. Trước đây ta cảm thấy tốt, thật sự không được thì đến lúc đó châm phong bế.”

“Nguyễn Cung? Cẩn thận.”

Lâm Tri Bạch kiếp trước đọc qua một phân tích.

Nói rằng sở dĩ thanh âm của Chu Đồng không bằng lúc còn trẻ, cũng là bởi vì lúc đầu diễn khúc nhạc quá hăng say, bỗng nhiên bị kim đồng hồ phong bế mạnh mẽ biểu diễn.

Cuối cùng bị tổn thương cổ họng.

Có phải sự thật Lâm Tri không rõ ràng, nhưng có thể khẳng định là, châm phong bế tất nhiên là không có biện pháp nào.

“Nhưng ta không muốn thua...”

Cho tới bây giờ Chu Hàn vẫn là một người hiếu thắng rất mạnh.

Lâm Tri Bạch nói: “Nghe ta, đừng đánh chêm, đến lúc đó người chọn ca giữ kín một chút, hạ thấp độ khó, đối với ca sĩ mà nói, cổ họng thật sự quá trọng yếu, đừng vì thắng thua trong một thời gian ngắn mà ảnh hưởng đến tương lai của mình.”

“Ta...”

“Nghe ta.”

Lâm Tri Bạch nhấn mạnh một câu.

Chu Hàn thở dài nói: “Vậy được rồi, cuối cùng là tiết phụ mẫu, ta sẽ chọn mấy ca khúc liên quan đến phụ mẫu. Những ca khúc này còn cần phải bày tỏ tình cảm, chứ không phải kỹ

xảo biểu đạt khi đang hát bài, miễn cưỡng coi như tin tốt với ta.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch đang suy nghĩ, đến lúc đó nếu như Chu Hàn thua, sẽ giúp hắn sống lại.

Coi như cuối tuần này không hồi phục được, cuối tuần này khẳng định đối phương đã khôi phục rồi.

Vừa vắn.

Phục sinh một tuyến thủ nào đó là đặc quyền của mình.

Nhưng chuyện này Lâm Tri Bạch cũng không muốn nói cho Chu Hàn biết ngay bây giờ.

Về phần nói Chu Hàn phục sinh, có bị loại bỏ hay không, Lâm Tri Bạch cũng không thêm để ý.

Tùy tiện nói:

Lâm Tri Bạch có nhiều vinh dự quang sáng như vậy, chẳng lẽ còn thiếu một quán quân che mặt ca vương?

...

Mà trên mạng lưới.

Không ít người cũng ý thức được cuối thời gian Huân Diện Vương Kỳ bị kẹt ở phụ mẫu, vì vậy vờn bạn dòn dập cười biểu thị:

“Hiểu rồi!”

“Hạ kỳ là biên tập đặc biệt của phụ mẫu!”

“Ta đã chuẩn bị khăn tay rồi!”

“Ta muốn biết, phụ mẫu tiết Bách Biến Tinh Quân có khỏe không?”

“Ha ha ha ha, không thể nào, Bách Biến Tinh Quân cũng có thời điểm đứng đắn.”

“Ngươi phải biết, Bách Biến Tinh Quân đứng đắn mới đáng sợ nhất!”

“Đúng vậy a, gia hỏa này bình thường bách không cầm ky, nhưng mỗi lần nghiêm túc ca hát một lần, sân khấu luôn luôn

đặc biệt đả động người!”

“Ngày đó ta nhất định sẽ mang theo ba mẫu thân đi tại hiện trường nghe hát!”

“Ta hâm mộ đại lão, ta cũng muốn dẫn ba mẹ đi, nhưng vé ở hiện trường của Hao Mông Diện Vương Hề quá khó!”

Phụ mẫu tiết đó phát trực tiếp.

Trên đài, bất luận ca nhạc như thế nào để ca tụng phụ mẫu, mọi người đều sẽ không cho rằng mình đang cố ý chơi sáo lộ kích tình gì đó, bởi vì cuộc sống như vậy, bầu không khí nên là như vậy, ai không có cha mẹ, ai lại không yêu phụ mẫu của mình?

...

Hôm sau.

Giữa trưa.

Lúc ăn cơm, Lâm Tri Bạch mở miệng nói: ” vé ta đã sắp xếp xong.”

Mẫu thân cười nói: “Đây coi như là lễ vật cha mẹ ngươi sao?”

Cha cười nói: “Lễ vật của cha mẹ, vé Vương Trùng diện ca khánh của Quang Minh không đủ đâu nha.”

“Có thể để cho sư phụ của Bạch Đế viết một bài hát mà.”

Lâm Hi chế nhạo: “Tiểu Hắc ngươi nói Bạch Đế lão sư sẽ đồng ý sao?”

Lâm Tri Bạch hừ một tiếng nói: “Bạch Đế sư phụ chẳng những muốn vì phụ mẫu viết nhạc, còn muốn chính miệng hát cho bọn họ nghe.”

“Tuyệt đối đừng!”

Lão mù bật cười nói: “Cái giọng rách nát ngũ âm không đầy đủ của con, cũng đừng tự mình hát, viết cho những ca vương ca kia hát sau đi.”

“Nghe mẹ ngươi đi.”

Cha phụ họa bên cạnh.

Ca ca tử tử cười rộ lên, đương nhiên cũng chỉ là chuyện đùa thôi. Chẳng qua người trong nhà đều biết chuyện Lâm tri bạch ngũ âm không đầy đủ, cả nhà trước kia cũng chưa từng đi qua.

Lâm Tri trợn trắng mắt.

Dám coi thường Bách Biến Tinh Quân ta đây!

Chờ vạch mặt xem các ngươi nói như thế nào!

Cứ như vậy.

Mấy ngày kế tiếp.

Lâm Tri Bạch tới hiện trường tập luyện hai lần ca khúc, thời gian còn lại, luôn ở nhà bồi người nhà cùng với...

Họa sơ!

Lâm Tri Bạch gần đây mỗi ngày có rảnh, liền vẽ Hải tặc Vương.

Bởi vì tốc độ cập nhật đủ nhanh lúc này, Lam Hải tặc Vương Thương đã phát hành đến canh năm mươi.

Cường độ cập nhật cao cộng thêm sự phát huy chất lượng cao, tác phẩm của Hải tặc vương Hải Thương đương nhiên cũng theo đó càng ngày càng cao, mỗi ngày đều có người thảo luận các loại tình tiết trên mạng.

“Càng ngày càng đặc sắc rồi!”

“Ta đã hoàn toàn quen với cái phong cách vẽ khoa trương này rồi!”

“Đúng vậy, bộ truyện tranh này của Bất Dạ Hài, một khi tiếp nhận họa phong, liền đặc biệt ưu tiên!”

“Thúc Long chân soái!”

“Na Mỹ cũng rất đẹp, Hài gia rất hiểu, dáng người Na Mỹ, chà chà, thật là đặc ý!”

“Chắc chắn trong hiện thực Hài gia rất thích người lớn nha!”

“Đường Phi đã có mấy tiểu đồng bọn rồi, Tác Long Na Mỹ còn có Ô Tác Phở cùng với Sơn Trị vừa mới gia nhập!”

“Hiện tại tất cả mọi người ở bên cạnh đều đang xem [Hải tặc Vương Trùng], đây đã là truyện tranh lửa nhất hiện nay, truyện

tranh của Hầu gia hoàn toàn bị nổ. Về sau hẳn không chỉ là kịch bản đỉnh cấp và nhà văn tài trí đỉnh cấp, đồng thời có thêm một thân phận là truyện tranh đỉnh cấp!”

“Lại nói tốc độ đổi mới của Hầu gia thật là nhanh a. Hẳn là chút vốn liếng của Hầu gia đi. Kịch bản năm nay của hẳn rõ ràng ít đi, đoán chừng chính là đi vẽ tranh, họa tranh vẽ đồ chơi này đã hao phí rất nhiều tinh lực!”

...

Tốc độ cập nhật của Bất Dạ Hầu quá nhanh!

Không ai cho rằng, Bất Dạ Hầu là vừa cập nhật vừa tuyên bố, bởi vì quá yêu nghiệt kia, cho nên tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận là hầu gia có bản kỹ.

Dù sao khác với truyện tranh.

Tốc độ đổi mới của Bất Dạ Hầu nhanh, còn nằm trong phạm vi lý giải của mọi người, trong hiện thực cũng không phải không có xúc tu quái.

Mà tác chiến vượt lĩnh vực hoàn toàn thành công với gia tăng của Bất Dạ Hầu là cực lớn!

Đương ngũ bộ đơn hành phát hành, cũng chính là lúc Hải tặc Vương Kỳ liên tục chờ đến lời thứ năm mươi, đồng thời cũng là ngày phụ mẫu tiết trước một ngày.

bảng xếp hạng bình luận của các minh tinh Lam Tinh được cập nhật!

Keng!

Tất cả mọi người chú ý:

Dựa vào “Hải tặc vương triều, Bất Dạ Hầu” thành công tác chiến đấu trên lĩnh vực, sức ảnh hưởng nâng cao thêm một tầng, không ngờ đã tiến vào hàng ngũ danh nhân!

Trong nháy mắt!

Trên trường của Cực Quang đảo của Bất Dạ Hầu, vang lên vô số tiếng động mừng rỡ, đồng thời kèm theo tiếng kinh hô của vô số người!

“Ta thảo, nhất tuyền!”

“Hầu gia trâu bò, tốc độ thăng cấp này giống như ngồi tên lửa chết tiệt!”

“Ta nhớ là Hầu gia bắt đầu từ cái ghế nhân gian ngắn hạn bộ thứ nhất, tới hôm nay mới rời khỏi đạo chùng ba năm đi, tất cả đều đã trở thành một đường danh nhân, hơn nữa còn là cái loại thân kiêm mấy chức kia, soạn cảnh vợ chồng và truyện tranh vợ ba trọng thân phận, không hổ là ba khâu nha!”

“Lần này còn nhanh hơn cả Sở Từ!”

“Nói đến chuyện Sở Từ tiến vào hai tuyến đều đã lâu, một mực không thể vấn đĩnh một đường, rõ ràng trước đó đều là Sở Từ nhanh hơn một bước đấy, bây giờ biết rõ Tiêu Tiêu rốt cuộc là người nào ở trong điện?”

“Ha ha ha ha!”

“Sở Từ là bạn tốt của Bất Dạ Hầu, fan có lẽ không đến mức đánh nhau, cũng không phải Bạch Đế tiên tiến nhất tuyến, mặt khác Hầu gia và Bạch Đế quan hệ cũng rất tốt, nhưng bây giờ ta rất hiếu kỳ với Bạch Đế và Sở Từ ai vào trước hơn.”

“Nhạc Đàn Song Tử Tinh?”

“Bạch Đế và Sở Từ, không cần biết là ai đi vào trước nhất tuyến khẳng định sẽ có đề tài, dù sao cũng không thể nào đồng thời một đề tài, nhìn tình hình trước mắt, Bạch Đế đi trước một bước, dù sao Bạch Đế cũng đã vượt qua lĩnh vực, thủ pháp của hắn thật sự là quá mạnh!”

...

Lâm Tri Bạch cũng không ngờ, một bộ 《 Hải tặc Vương 》 vậy mà trợ lực Bất Dạ Hầu xông vào một đường!

Rõ ràng trước đó đều là Bạch Đế tiên cấp, Sở Từ cũng đã vượt qua một lần, đây là lần đầu tiên từ một người mặc mã giáp như Bất Dạ Hầu lấy được ưu thế dẫn đầu.

Nhưng nghĩ kỹ lại cũng có thể hiểu được.

Bởi vì không chỉ có “Hải tặc Vương Thương”, Bất Dạ Hầu sau khi tiến vào nhị tuyến vẫn luôn có tác phẩm vấn thế.

Ví dụ như bộ võ hiệp kịch Lưu Hương Trác của Chủ Sở, sức ảnh hưởng sẽ rất lớn, tuy rằng kém hơn một chút so với bức xạ

điều cùng thân điều lúc trước, nhưng tuyệt đối cũng được xưng là làm ra bộ phim nổi tiếng rồi.

Huống chi,

Bộ “Hải tặc vương” này đã khai thác được tình hình thực tế của Bất Dạ Hầu, bởi vậy trong lĩnh vực truyện tranh của hắn đã thu được vô số fan, cho nên mới có thể hoàn toàn tích lũy hoàn toàn, danh sách thăng cấp thành người danh!

Như vậy cũng tốt.

Đội Bạch Đế và Sở Từ hợp nhất giáp, đồng thời trở về bản tôn, bộ giáp này của Bất Dạ Hầu có chút cô đơn, mình nhất định phải duy trì một bước cân bằng mới.

Sự cân bằng mới lập tức:

Bản tôn phải có thành tựu nhất định, Bất Dạ Hầu nhất định phải có thành tích phù hợp, như vậy mới đảm bảo không thể xuất đội.

Trước kia là ba giáp che —

Quân lâm thân phận không tham dự bình luận của danh nhân, cho nên có thể bỏ qua.

Nhưng mà dù là ba mai ngựa cũng không dễ nắm giữ cân bằng, rất dễ mất bên này.

Hai tên Mã Giáp Lâm biết trắng trợn bảo vệ như vậy thì đơn giản, chỉ cần bản tôn gây ra chút động tĩnh, lập tức khiến Bất Dạ Hầu cảm thấy tồn tại theo mình là được.

“Sớm biết truyện tranh vẽ sớm chút rồi.”

Lâm Tri Bạch nghĩ, Cơ – đọc sách, Khắc Xà, Linh K Hoa Hoa Hoa. Năng lực thi đấu: “Khi vượt lĩnh vực tác chiến, là biện pháp có ảnh hưởng tốt nhất, đáng tiếc ta có thể vượt qua lĩnh vực đã không sai biệt lắm rồi.”

Thư pháp.

Hội họa.

.

Âm nhạc.

phim truyền hình.

Tất cả Lâm Tri Bạch đều đạt được thành tựu nhất định.

Cho dù là phim, gần đây Lâm Tri Bạch cũng đã bắt đầu bố cục, sự nghiệp của hắn trong tương lai dần dần hoàn thiện.

Tạm thời không nghĩ nhiều như vậy. Lâm Tri Bạch duỗi lưng một cái, hắn phải đánh một giấc thật ngon. Dùng tinh thần tốt nhất, nghênh tiếp trận đấu ngày mai!

Kịch bản trận chung kết đều đã được cấu tạo xong ~

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 376: Cảm tạ người một đường có người! Cảm ơn tấm lưới mới nhất: Ngày hôm sau.

Phụ mẫu tiết, Lâm Tri đeo mạng che chở, đồng hành cùng mọi người trong nhà đi tới hiện trường đài truyền ánh sáng truyền dẫn của Tranh Quang Bí Phong.

“Bạch Đế lão sư!”

Nhân viên công tác tổ chức đã sớm nhận được thông báo nói là Bạch Đế lão sư hôm nay sẽ dẫn người nhà đến hiện trường xem Già Già Già Vương 》, cho nên đã sớm chờ ở cửa.

“Dẫn bọn hăn đi vào trước đi.”

Lâm Tri Bạch cùng nhân viên công tác chào hỏi, sau đó quay đầu cùng cha mẹ dặn dò hai tiếng.

“Người đi bận rộn đi, không cần phải để ý đến chúng ta.”

Mẹ cười nói, người trong nhà đều cho rằng, Lâm Tri Bạch cũng là nhân viên công tác tổ tiết mục, chỉ là không công khai tạm chức nên đương nhiên ủng hộ nhi tử làm việc.

“Ừm.”

Đưa người nhà vào thính phòng ghi chép, Lâm Tri Bạch xoay người nói với nhân viên công tác: “Dẫn ta vào xem một chút?”

“Bạch Đế lão sư tốt!”

Giang thành thông báo, Bạch Đế muốn làm cái gì, nhân viên công tác đều phải phối hợp.

Hai người đi vào khu vực đài truyền hình.

Lại nói tiếp nhân viên công tác đài truyền hình Thiên Quang bình thường đều đã nhìn thấy ngôi sao nổi bật, cho dù dụng phải tồn tại siêu một đường cũng thấy nhiều rồi.

Bất quá.

Khi nhìn thấy Bạch Đế vậy mà xuất hiện ở đài truyền hình Thiên Quang, đám nhân viên công tác vẫn bị kinh động, không

ai không biết khuôn mặt anh tuấn này.

“Bạch Đế lão sư!”

“Chào Bạch Đế lão sư!”

“Bạch Đế lão sư tới thám thính sao?”

“Bạch Đế lão sư ta rất thích ngài!”

“A! Thần tượng! Ta là fan của ngài!”

Không ít nhân viên công tác cô lấy dũng khí chào hỏi Lâm Tri Bạch, nhưng không có tự tiện phải ký tên.

Võ đài có chế độ chương trình tự, không thể tùy ý ký tên trong công tác.

Lâm Tri Bạch mỉm cười, tiếp tục đi vào trong, kết quả lại đụng phải Kim Hiểu Phong đứng ở cửa vào hậu trường.

“Bạch... Bạch Đế lão sư!?”

Kim Hiểu Phong có được địa vị như ngày hôm nay, cũng là bởi vì lúc trước phụ trách việc tuyển chọn Côn Bằng Thanh Hải đã nhận được sự đề bạt của Bạch Đế!

Bởi vì lúc đó Bạch Đế là Tổng giám thanh âm hay nhất.

Mà hiện tại Kim Hiểu Phong đã có tư cách làm tổng giám của Mộng Diện Vương rồi. Có thể nhìn thấy Bạch Đế vẫn căng thẳng và hung phấn như cũ. Đối phương là con rể nhà mình nha!

“Ngài tới đây làm gì!”

“Đội đỏ có người quen của ta.”

Lâm Tri Bạch dùng danh nghĩa dò xét ban, “Người của đội đỏ đều tới rồi?”

“Sư phụ Bách Biến Tinh Quân còn chưa tới.”

Kim Hiểu Phong đứng ở cửa, chính là đang chờ Bách Biến Tinh Quân.

Không biết Bách Biến Tinh Quân xảy ra chuyện gì, theo lý thuyết lúc này chắc đã đến.

“Được.”

Lâm Tri Bạch nói: “Ta vào xem một chút.”

Kim Hiểu Phong lập tức gác chuyện Bách Biến Tinh Quân sang một bên, chủ động nói: “Ta dẫn ngài vào!”

Nói xong Kim Hiểu Phong liền mở cửa cho Lâm Tri Bạch.

Một lát sau.

Hồng đội phòng nghỉ.

Kim Hiểu Phong mở miệng nói: “Các vị lão sư, có người do thám.”

Nhìn thấy Lâm Tri Bạch xuất hiện, con ếch vương tử đột nhiên đứng dậy, ngữ khí tràn đầy ngoài ý muốn: “Bạch Đế lão sư!”

Bạch Đế?

Cá chép nhỏ cũng vội vàng đứng lên, vị này chính là đại lão đỉnh cấp giới giải trí ở Tần Châu!

Ngay cả Tàng Kinh cũng đứng dậy theo, tựa hồ có chút không được tự nhiên, theo bản năng đề cổ họng nói:

“Chào buổi sáng, Bạch Đế lão sư.”

Thật ra Tàng Kinh căn bản không cần đề cổ họng, có hiệu quả biến thanh khí, âm thanh sẽ không bộc lộ, nhưng ông ta vẫn chột dạ.

“Lão Trương?”

Lâm Tri Bạch mở trừng hai mắt.

Tàng Kinh ho khan một tiếng, “Ngài nhận lầm người.”

Lâm Tri cười cười, quay đầu nhìn vương tử ếch: “Lão Chu?”

“Ta không phải.”

Lúc này Chu Hàn mới phủ nhận, mặc dù trong điện thoại đã thừa nhận, nhưng nơi này vẫn còn có người khác.

“Hàn Nguyệt Sương?”

Lâm Tri Bạch lại nhìn về phía Tiểu Lý.

Cá chép nhỏ cười khỏ nói: “Ngài bỏ qua cho ta đi...”

Lâm Tri Bạch gật đầu: “Còn chưa tới sao Bách Biến Tinh Quân?”

“Chưa có.”

Kim Hiểu Phong nói: “Để ta gọi điện thoại thúc giục!”

Lâm Tri Bạch nói: “Là phải thúc giục, chơi bài lớn đây mà.”

“Không đến mức không đến mức...”

Kim Hiểu Phong cười mỉa, sợ Bách Biến Tinh Quân chọc cho Bạch Đế không vui.

Cá chép nhỏ cũng vội vàng phụ họa: “Bình thường Bách Biến Tinh Quân đến đây rất sớm, hôm nay hẳn là có chuyện chậm trễ.”

Bách Biến Tinh Quân từng giúp mình, cho nên cá chép nhỏ cũng không hy vọng đối phương lưu lại ấn tượng xấu cho Bạch Đế, chỉ có thể cả gan hỗ trợ yểm hộ.

“Đúng vậy a.”

“Bình thường hẳn đến rất sớm.”

Quạt Linh và vương tử ếch xanh liên tiếp mở miệng, nghe Lâm Tri Bạch thiếu chút nữa không nhịn được cười ra tiếng, cũng may là cố gắng nhịn xuống.

“Được rồi, ta đi dạo một vòng ở nơi khác.”

Lâm Tri Bạch phát phát tay, không có tiếp tục ở lại, không thể tiếp tục chơi nữa, hẳn sợ chính mình cười ra tiếng, huống hồ còn phải tìm một chỗ thay đổi nữa.

Kim Hiểu Phong: “Ta dẫn đường...”

Lâm Tri Bạch từ chối: “Chuyện người bạn.”

Mãi đến khi Bạch Đế rời đi, cá chép nhỏ mới vỗ vỗ ngực, hung hăng thở phào nhẹ nhõm nói: “Phong trào của Bạch Đế lão sư quá mạnh, ông ấy đây xem như là thăm dò lớp chúng ta sao...”

“Không tính.”

Quắc vương tử nói: “Bạch Đế nhất định là vì ta mà đến!”

Tàng Lỗ trợn mắt, chỉ sợ bạch đế sớm đã biết? Mông Tạng? Hết rồi nhỉ?

Kim Hiểu Phong tiếc nuối nói: “Đáng tiếc Bách Biến Tinh Quân còn chưa tới, nếu không còn có thể tiếp xúc với sự phụ của Bạch Đế giáo.”

Hiện tại Tần Châu có một suy đoán về giới giải trí:

Bạch Đế là người thừa kế tập đoàn thần thoại Lâm Chiêu nội định!

Nếu như suy đoán này là sự thật, vậy sau này Bạch Đế sẽ là người có quyền thế nhất trong giới giải trí Tần Châu.

Tựa như Lâm Chiêu Mục hiện tại!

Mà giới giải trí ở Tần Châu cho dù là siêu một tuyến siêu sao, đối với Lâm Chiêu Mục, hẳn cũng phải cung kính đứng vững!

“Gọi điện thoại hỏi một chút?”

Tiểu Lý nói: “Đừng đến trễ...”

“Ừm.”

Kim Hiểu Phong lấy điện thoại ra, vừa kích hoạt đã thấy phía trước xuất hiện một bóng người, chính là Bách Biến Tinh Quân.

“Chào buổi sáng.”

Bách Biến Tinh Quân còn tự chào hỏi mình.

Kim Hiểu Phong để điện thoại di động xuống, cảm thấy hơi ngơ ngác. Bách Biến Tinh Quân vào đây bằng cách nào mà không có ai thông báo cho mình?

“Cuối cùng ngài cũng đến rồi.”

Cá chép nhỏ bắt đắc dĩ nói: “Vừa rồi lão sư của Bạch Đế tới, ngài sớm một chút còn có thể gặp lại!”

“Đúng vậy.”

Ếch vương tử cũng lắc đầu nói: “Đây chính là Bạch Đế, người cứ như vậy bỏ lỡ!”

“Vậy thì thật sự là đáng tiếc.”

Bách Biến Tinh Quân thở dài: “Ta vẫn luôn ngưỡng mộ Bạch Đế lắm.”

Lời này nghe không sai chút nào, nhưng Tàng Kinh bên cạnh không nói lời nào, luôn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ.

Kim Hiểu Phong không suy nghĩ thêm nữa, mở miệng nói: “Nếu mọi người đã đến đông đủ, chúng ta rút thăm trước, hôm nay quyết đấu hai bên đi.”

Tiếng nói vừa phát ra.

Mọi người bắt đầu rút thăm.

Tàng Kinh rút ngắn lại.

Ếch vương tử rút ra số hai.

cá chép nhỏ thì quất tới số ba.

Số bốn Bách Biến Tinh Quân, cuối cùng xuất hiện.

Kim Hiểu Phong gật đầu nói: “Như vậy đội hình hôm nay đã được định ra, Tàng Kinh cùng Liễu ở bờ sông phân ra một tổ, ếch vương tử thì cùng một tổ Quả lựu lựu, đối thủ của Tiểu Lý Ngư là Bá Vương Hoa, đối thủ của sư phụ Bách Biến Tinh Quân là Tiểu Thanh Thanh.”

Dừng một chút.

Kim Hiểu Phong bổ sung: “Hôm nay không thể đổi số bên trong nữa rồi, mọi người mau chuẩn bị đi.”

“Ừm.”

Tất cả mọi người không có ý kiến gì.

Lúc này vương tử ếch đột nhiên ho khan hai tiếng.

Lâm Tri Bạch nhíu nhíu mày nói: “Ngươi cổ họng không thoải mái?”

Ếch vương tử cười khỏ nói: “Cảm thấy rồi, hôm nay khả năng có thể sẽ lật xe.”

“Sao lại cảm thấy lúc này...”

Tàng Tiêu có chút tiếc nuối, hẳn còn muốn cùng ếch vương tử hảo hảo so tài đấy.

Tiểu Lý nói: “Uống thuốc rồi sao?”

Ếch vương tử gật gật đầu: “Mọi người không cần để ý đến ta, tự mình chuẩn bị xong ca khúc của mình đi.”

Mọi người không nói thêm gì nữa.

Lúc này cảm thấy không có cách nào.

Vòng đầu tiên là vương tử ếch vàng tấ bại không thể nghi ngờ, bởi vì trong tình huống trạng của hắn không tốt, còn gặp phải quả lựu lựu.

Gần như không nhìn thấy chút hi vọng nào.

Chỉ có thể nhìn xem hắn tiến vào tổ người thua, có thể giết được hay không.

Cứ như vậy đợi trong chốc lát, trận đấu rồ cuộc cũng chính thức bắt đầu!

Tàng Côn trước tiên lên sân, cùng Liễu bên bờ sông thực lực không tầm thường, mở ra trận quyết đấu đầu tiên!

Ca khúc của hai người, chủ đề va chạm vào nhau!

Tàng Dận hát chính là ‘Người 》 , ca từ viết là mẫu thân.

Ca khúc biểu diễn biểu diễn bên bờ sông tên là 《 mẫu thân》 , nội dung đương nhiên cũng là có liên quan đến mẫu thân.

Dù sao hôm nay là ngày phụ mẫu tiết.

Phụ mẫu tiết cổ xưng là “thiếu thân tiết”.

Ngày lễ như vậy, không hát loại ca khúc này ngược lại kỳ quái, cho nên người xem cũng không ngạc nhiên, bản thân những ca khúc được mọi người chú ý.

Mà loại ca khúc này đã định trước sẽ là đàn hồi nước mắt.

Khi hai người tự mình hát xong, không ít người xem đều đỏ hốc mắt, tiếng vỗ tay ùn ùn không dứt.

Bất quá chỉ cần trận đấu đều có thắng có thua!

Thắng lợi sau trận đấu ban đầu là Liễu ở bờ sông.

Kết quả này ra ngoài dự liệu của rất nhiều người, nhưng kỳ thật có thể hiểu được.

Bởi vì tiếng liễu bên bờ sông đã hoàn toàn bị vứt bỏ che giấu, hắn dùng giọng nói chân thật nhất của mình!

Thân truyền ám áp!

Tạp Nhĩ Ca Vương!

Sao băng siêu việt!

Trong tình huống hoàn toàn vứt bỏ che giấu, thực lực vị Duy Khắc Ca vương này đã được thể hiện hoàn toàn, người xem đều nghe ra được.

“Âm thanh này!”

“Là thân truyền âm áp!”

“Tuyệt đối là hần!”

“Không nghĩ tới a, trước đó hần ẩn nấp quá tốt!”

“Thượng kỳ thì hần đã bại lộ không ít, trên lưới đã có người đoán được ra!”

“Câu ca này quá dọa người mà!”

“Đúng vậy a!”

“Thân truyền mẫu thân âm áp qua đời, cho nên hần hát bài này, tâm tình nhất định sẽ rất khổ sở?”

“Ta bỏ phiêu!”

“Ta cũng bỏ phiêu!”

So với thân truyền âm, Tàng Diễm mặc dù vẫn dùng bản âm, nhưng đại khái chỉ có bảy thành, vẫn như cũ không cách nào xác định có phải là Trương Hi Dương hay không.

Đó là nguyên do.

Cuối cùng Tàng Diễm bị thua trận thua trong trận chiến mất rồi.

Chờ khi Tàng Kinh trở về, Éch vương tử vội la lên: “Thân truyền âm áp đã dùng bản âm rồi, tại sao ngươi không dùng?”

Tàng Kinh không nói gì.

Cá chép nhỏ mở miệng nói: “Ngài nhất định là lão sư Trương Hi Dương đi, không cần thiết phải che giấu nữa, thi đấu đến bước này, che giấu âm thanh sẽ chỉ liên lụy đến sự phát huy của ngài.”

“Hần nói đúng.”

Bách Biến Tinh Quân mở miệng nói: “Người nên dùng bản âm đi, tổ chức kẻ bại còn có hai suất thăng cấp, đừng có lật xe nữa.”

“Vậy bản âm của người là gì?”

Tàng Dận nhìn Bách Biến Tinh Quân, thật ra lão muốn chờ tới vòng bán kết, thậm chí vòng chung kết mới dùng bản âm.

Bởi vì đến bây giờ Bách Biến Tinh Quân tựa như vẫn đang mô phỏng các lộ ca sĩ, cũng không có dùng chính âm của mình, người ta có thể làm được như vậy vì sao mình lại không làm được?

“Ta?”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Ta rất nhiều bài hát, đều là tự ta hát, còn về dùng thanh âm gì, ngược lại thứ yếu muốn.”

“Được rồi.”

Động tác của Bách Biến Tinh Quân thì mình học không được.

Tàng Kinh thở dài, chủ yếu là hắn không muốn dùng thân phận “Trương Hi Dương” để kéo vé.

Mà đúng lúc này.

Đến phiên vương tử ếch xanh quyết đấu với hoa lựu lựu.

Kết cục quả quả nhiên không hề lo lắng, bởi vì trạng thái cổ họng không tốt lắm, thanh âm hơi có vẻ khàn khàn khô quắt, Hòa Tử ghen tị thua trận, cho dù Chu Hàn dùng hết bản âm, nhưng cảm thấy thanh âm ảnh hưởng quá lớn, đã có chút chân thật.

Cuối cùng hoa lựu chiến thắng!

Đội đỏ đến đây đã thua liền hai trận!

Mà Gia Sương là trận thứ ba quyết đấu, cá chép nhỏ cũng thua Bá Vương Hoa, điều này có nghĩa là đội đỏ đã bị đánh bại liên tiếp ba lần!

Trên sân khấu.

Người chủ trì Hoàng Lập cảm khái nói: “Lam đội thượng kỳ thảm bại, đại thắng đội đỏ, thời điểm này dường như hoàn toàn đảo ngược. Không biết cuối cùng Bách Biến Tinh Quân lão sư

xuất trường có thể thay tiểu đội đồ tạ hội thành hay không, hay là tiểu thanh đại biểu tiểu đội càng chiến càng chiến càng dũng?”

Dừng một chút.

Hoàng Lập mở miệng nói: “Tiếp theo để cho chúng ta dùng tiếng vỗ tay vô cùng sôi nổi, hoan nghênh tiểu lão sư lên sân khấu biểu diễn!”

“Bài này...”

Trạng thái của Tiểu Thảo Thanh Thanh cũng không tệ lắm, nàng đứng giữa sân khấu, buông hết thả xuống, hít sâu một hơi, nghiêm túc mở miệng nói:

“T hiến cho phụ thân ta.”

Tựa hồ là biết thực lực cứng rắn cùng Bách Biến Tinh Quân chênh lệch, bài hát này biểu đạt lộ tuyến tình cảm, muốn lấy tình cảm thủ thắng.

Hiệu quả cũng không tệ lắm!

Có lẽ vì Bách Biến Tinh Quân gây ra áp lực quá lớn, dù sao đối phương cũng là ca vương thượng kỳ, Thảo Thanh Thanh gánh áp lực, khả năng khởi xướng đột phá chính là bài hát tốt nhất mà nàng ấy hát từ lúc dự thi tới nay!

Càng quan trọng hơn là:

Vòng này tiểu Thảo Thanh dùng bản âm, nàng không thể không dùng, bởi vì hôm nay tỷ lệ mình bị loại không thấp, lúc này không toàn lực ứng phó, còn phải đợi tới khi nào?

Người xem cũng nghe được!

“Tiểu Thảo Thanh Thanh là Ca Nhân Đình của Duy Tư Lặc, nàng lớn lên đặc biệt xinh đẹp, ta là fan, âm thanh này ta sẽ không nghe lầm đâu!”

“Không ngờ lại là nàng!”

“Hôm nay thật là nhiều người đều ngả bài, đã không chỉ một vị ca ca dùng bản âm!”

“Thật ra vương tử ếch cũng dùng rồi, nhưng hẳn cảm thấy, thanh âm rõ ràng có chút suy yếu, thậm chí có âm thanh đi lên

đều rất miễn cưỡng, thật sự là quá đáng tiếc.”

“Đội hồng hôm nay thật là thảm!”

“Đúng vậy, tất cả đều thua, chỉ xem Bách Biến Tinh Quân thôi!”

“Những bài hát hôm nay, đều quá cảm động rồi, mấy bài hát trước của ta đều nghe khóc, nhưng hiện tại nước mắt hình như đều có chút khóc rồi.”

“Đúng vậy a.”

“Ta cũng khóc không nổi nữa.”

Về ca khúc của phụ thân mẫu thân, đều là loại rất kích động, loại ca khúc này nghe một bài hai đầu bốn tay sẽ cảm động, nhưng nghe nhiều khăng định sẽ có chút chết lặng, sau khi tâm tình liên tục kịch liệt phập phồng, người khó tránh khỏi mệt, cho nên mấy bài hát phía sau tuy cũng rất cảm động, nhưng thính giả nghe được rơi lệ đầy mặt đã càng ngày càng ít đi.

Mà trong lúc người xem thảo luận.

Hoàng Lập lên đài nói: “Cảm tạ biểu diễn của tiêu sư phụ thảo mộc, biểu diễn rất tốt, như vậy kế tiếp sẽ để chúng ta hoan nghênh bài nhạc cuối cùng của Bách Biến Tinh Quân sư phụ mang đến trận đấu Bách Luân!”

Rầm rầm!

Người xem vỗ tay!

“Cuối cùng đã đến lượt Bách Biến Tinh Quân, các người nói lần này hẳn sẽ dùng giọng của ai để biểu diễn, có trực tiếp dùng bản âm không?”

“Có khả năng!”

“Tranh tài tiến hành đến bước này, mọi người cơ hồ đều đã đến lúc không thể không dùng bản âm, bất quá Bách Biến Tinh Quân dùng thanh âm của người khác, cũng có thể hát được ca khúc, cho nên hẳn dùng không biết có phải bản âm hay không, gia hỏa này rất thích đùa giỡn!”

“Thật thật giả giả!”

“Cơ bản là không phân biệt được!”

“Ta càng chờ mong hấn hát bài gì.”

“Hấn là có quan hệ với phụ thân hoặc mẫu thân đi.”

“Làm ca sĩ khác đều chọn như vậy, có điều Bách Biến Tinh Quân không thích dựa theo lẽ thường mà ra bài, hấn cố ý hát quái ca cũng có khả năng!”

Đây là Bách Biến Tinh Quân!

Xem nhiều trận đấu như vậy, người xem đều giác ngộ rồi, phạm là đề cập đến tràng biểu diễn của Bách Biến Tinh Quân, hết thấy đều có thể!

...

Hậu trường.

Hồng đội phòng nghỉ.

Tàng Dận nói: “Cố lên!”

Ếch vương tử thở dài, “Toàn bộ dựa vào ngươi.”

Tiêu Lý cũng mở miệng nói: “Ngài là dòng độc đinh của Hồng đội!”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu, không nói gì, từng bước một đi lên sân khấu, chỉ là ánh mắt lại vô thức ở trên khán đài, tìm kiếm bóng dáng người nhà.

Nhìn thấy được!

Ba mẫu thân!

Ca ca tử tử!

Bọn họ đang nhìn mình.

Cho dù bọn họ không biết mình là ai.

Lâm Tri cười trắng, nhẹ nhàng gật đầu với dàn nhạc, sau đó một trận âm nhạc vang lên, trên màn hình xuất hiện hai chữ ca:

Phụ thân!

Đây chính là bài hát đầu tiên mà Lâm Tri Bạch muốn biểu diễn, hai huynh đệ vừa hay Phù Huê phụ thân của huynh đệ,

hắn muốn hiến tặng cho phụ thân của mình.

“Bài hát này rất nghiêm túc a!”

Các vị khách thăm dò bình đầu đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy mong đợi, Bách Biến Tinh Quân đang nghiêm túc hát mới là thời điểm đáng sợ nhất của ông ta!

Đây là nhận thức chung của cục bình luận!

Đồng thời cũng là nhận thức chung của người xem!

Mà ngay khi vạn chúng đang chờ mong, Lâm Tri nhắm mắt lại, tiếp theo trình diễn biểu diễn, hắn sẽ dùng bản âm chân chính của mình!

Đây không phải thanh âm của Sở Từ!

Hoặc cũng không hoàn toàn là giọng nói của Sở Từ!

Dù sao mấy năm nay, khi lấy thân phận Sở Từ ca hát, Lâm Tri Bạch vẫn tận lực thu lại, làm một ít điều chỉnh kỹ thuật, hắn sợ bị người khác nghe ra bản âm của mình, nhưng hôm nay không cần phải xen vào, bị người khác nghe ra cũng không sao cả, dù sao khoảng cách để kéo giãn ra là đã rất gần rồi, huống hồ ngoại trừ những người đặc biệt quen thuộc với mình, thì có ai có thể đủ nhận ra đây?

Đang lúc suy nghĩ.

tấu trước vang lên.

Ánh mắt Lâm Tri Bạch vẫn nhìn phương hướng người nhà như trước, cái này sẽ không bộc lộ cái gì, dù sao người xem dưới đài sẽ chỉ cho rằng, ánh mắt Bách Biến Tinh Quân giờ phút này đang nhìn mọi người trên khán đài, đây là chuyện rất bình thường.

Sau một khắc.

Theo tiếng ca vang lên, Lâm Tri Bạch lần đầu dùng đến, bản âm chân chính của mình, đây là một thanh âm người xem rất xa lạ ——

“Cứ luôn cảm ơn người nhưng chưa bao giờ nói cảm ơn người.”

“Cho đến khi trưởng thành mới hiểu được người không dễ dàng.”

“Mỗi lần rời đi luôn làm bộ như rất dễ dàng.”

“Vẽ cười nói trở về đi, xoay người lại nước mắt ướt át.”

Chỉ vài lời ca lên, người xem trong nháy mắt động dung, cho dù trước đó đã nghe vài bài hát về phụ thân, bài hát này vẫn có thể trong nháy mắt nắm được tai rất nhiều người!

“Chăm chỉ nghe!”

“Lại là bài ca mới!”

“Giọng nói này có chút xa lạ!”

“Lần này Bách Biến Tinh Quân bắt chước ca sĩ nào?”

“Nghe không ra!”

“Chẳng lẽ đây là bản âm chân chính của hắn?”

“Không đúng, nếu như là bản âm chân chính của hắn, vậy đại khái có thể nghe ra được trong đó có giống ca sĩ nào?”

“Những thứ này đều không phải trọng điểm.”

“Quan trọng nhất là chất lượng bài hát này!”

Một bài hát hay chân chính chỉ cần nghe vài câu là đã có thể đối đầu. Bài nhạc “Long Tinh Quân” này không thể nghi ngờ chính là bài hát như vậy!

Quan trọng nhất!

Là ca từ!

Đặc biệt động lòng người!

Lâm Tri hát lúc sáng, ánh mắt từ đầu đến cuối nhìn chăm chú vào phụ thân Lâm Đông, những cảnh tượng nghịch ngợm khi còn nhỏ, cùng với hình ảnh sinh hoạt của phụ thân, trước mắt lần lượt xẹt qua, giống như cảnh tượng như màn ảnh.

Bách Biến Tinh Quân thích đùa dai?

Kỳ thực đây là bản tính trắng của Lâm Tri.

Đường quên Lâm Tri Bạch khi còn bé đã rất âm ỉ rồi, thuộc loại học sinh, thành tích luôn luôn có, thành tích nhất, nhưng

lại đặc biệt thích gây chuyện, vì chuyện này mà bị cha dạy dỗ không ít lần, nhưng giờ phút này nhớ lại, trong lòng hấn lại tràn đầy ảm áp.

“Nghĩ nhiều cũng giống như trước đây.”

“Nhắc bàn tay ảm áp của ngươi.”

“Nhưng ngươi không ở bên cạnh ta.”

“Nhờ Thanh Phong đưa đi An Khang.”

Nghe đến đây, mẹ dưới đài nhìn chung quanh, đột nhiên nhin không được nói: “Bách Biến Tinh Quân có phải đang nhìn chúng ta không?”

Là ảo giác sao?

Phụ thân Lâm Đông bỗng nhiên có cảm giác thân thiết khó hiểu, trong lòng có loại chấn động không nói nên lời: “Thanh âm này, giống như Tiểu Hắc a!”

“Đang nhìn chúng ta sao?”

Lâm Hi nhìn chung quanh, sau đó cười nói: “Đứng ở góc nhìn người xem là như vậy, giống như lão sư giảng bài ở trên đài, học sinh đều cho rằng lão sư đang nhìn mình, bất quá thanh âm này quả thật có điểm giống tiếng nói chuyện bình thường của Tiểu Hắc, chỉ là các ngươi cũng biết tên tiểu Hắc này ngũ âm không đầy đủ, hấn cũng không có người ta xưng công này.”

“Không sai.”

Lâm Thắng Thiên mở miệng: “Có lẽ trong khán giả dưới đài có phụ thân của hấn.”

Lực chú ý của Lâm Thắng Thiên đặt ở bản thân bài hát, hấn ta có một loại cảm động không hiểu tại đáy lòng, càng ngày càng nồng đậm.

Ngay vào lúc này!

Âm nhạc dừng lại!

Bỗng nhiên bộc phát!

Lâm Tri Bạch đột nhiên đề cao âm điệu, giờ cao cao tiếng đàn ca, mang theo tình cảm nồng đậm, trộn lẫn vào trong mỗi một

lời ca, giọng điệu hẳn lúc này rất kiên định, giống như nhịp trống mãnh liệt, tựa như tiếng nhạc nổ vang toàn trường!

Toàn trường chấn động!

Tiếng ca của Bách Biến Tinh Quân, vào thời khắc này vượt qua tất cả nhạc khí, cảm giác tất cả huyết dịch người xem đang nổ tung vào thời khắc này!

“Thời gian sẽ chậm lại một chút!”

“Đừng để ngươi trở nên già đi nữa!”

“Ta nguyện dùng mọi thứ để đổi lại ngươi năm tháng dài lâu!”

Kể từ khi đầu năm ấy bị thương, Lâm Tri Bạch đã trải qua mấy năm thống khổ nhất, là cha mẹ người thân đồng hành cho Lâm Tri Bạch lực lượng, cũng là đoạn thời gian đó, cha mẹ cơm áo không lo sâu sâu sâu đến tóc bạc, bọn họ đau lòng hải tử, hận không thể thay nhi tử chịu qua những đau khổ kia.

Những thứ này trong lòng Lâm Tri Bạch đều hiểu rõ.

Đến nay Lâm Tri Bạch còn nhớ rõ một buổi sáng nào đó khi bị thương, nằng từ giường bệnh tỉnh lại thấy trước giường bệnh trầm mặc không nói, miễn cưỡng cười vui, làm cho phụ thân của mình, mới ý thức được sau khi mình bị thương, đối phương hình như bất tri bất giác già đi rất nhiều.

“Cả đời phải mạnh cha ba.”

“Ta có thể làm gì cho ngươi?”

“Những quan tâm bé nhỏ không đáng kể mà nhận lấy đi!”

Lâm Tri Bạch từ hệ thống lấy được ”Cuồng Tiêu Tiêu”, liền kiên trì muốn giao cho phụ thân quay phim, mặc dù việc này có nguy hiểm bại lộ, nhưng so với phụ thân yêu mình, khả năng quan tâm như vậy, xác thực bé nhỏ không đáng kể nhỉ?

Thính phòng.

Trong lòng Lâm Đông dâng lên cảm giác chua xót, bỗng nhiên cũng theo tiếng hát bộc phát, hẳn không ngờ lại đang lăn chã rơi lệ!

Có lẽ bởi vì giọng nói này rất giống với nhi tử nên cả đời này mới có thể khiến mình khóc không nổi vài lần, bỗng nhiên

cảm thấy nước mắt chảy ròng ròng.

Bên cạnh.

Mắt mẫu thân cũng đỏ hoe, nước mắt rơi lã chã.

Hiện trường càng ngày càng nhiều người xem, nhất là người xem làm mẹ làm người ta, đều chảy nước mắt.

Đặc biệt là những phụ thân ngày thường trầm mặc ít nói, căn bản không cách nào ức chế, cho dù trong bọn họ rất nhiều người cả đời cũng không rơi lệ trước mặt con gái!

Không chỉ có bọn họ.

Những nữ nhân làm cha mình, nghĩ đến phụ thân mình, cũng không khỏi say mê trong tiếng ca, từ ghen ngào đến ghen ngào khóc lên.

Vì sao lại như vậy?

Rõ ràng mọi người hôm nay đã nghe nhiều ca tụng phụ thân mẫu thân như vậy, đã bị cảm động không chỉ một lần, thậm chí dần dần chết lặng rồi.

Rõ ràng những bài ca kia đã khóc đến nước mắt của bọn họ!

Thế cho nên sau đó lại nghe thấy cái tên giống như ca khúc kia, tâm tình lại không có dao động như thế nữa.

Nhưng nghe bài ‘Cha’ của Bách Biến Tinh Quân, tình cảm trong lòng vẫn không cách nào ức chế.

tuyên lệ lại lần nữa mất khống chế!

So với lúc trước, sự mất khống chế còn muốn triệt để hơn!

Bởi vì những bài ca trước đó đều già hơn, mọi người cơ bản đều đã nghe qua, đó là ca từ gì, nhịp điệu nào, người xem có lòng tham trong lòng!

Mà Phụ Chủ của Bách Biến Tinh Quân, là đột nhiên xuất hiện, không có kinh hi như dự kiến!

Cảm giác mới mẻ càng mạnh hơn!

Cảm giác rung động cũng mạnh hơn!

Ca hay!

Đây mới là khúc ca chân chính!

Về bài của phụ thân, không mấy ai có thể tốt hơn bài này!

Tâm linh xung kích của nó thậm chí không thua gì cá lớn Bách
Biển Tinh Quân lên sân khấu!

Vả lại bởi vì hôm nay là tiết của cha mẹ, bởi vì bài hát này
càng tiếp nhận địa khí, trực tiếp hát ra tiếng lòng của vô số
người bình thường, cho nên cảm nhận càng thêm mãnh liệt!

“Cám ơn tất cả những gì người làm!”

“Hai tay chống đỡ nhà chúng ta!”

“Cứ đem toàn bộ cho ta những món tốt nhất!”

Hốc mắt dưới mặt nạ trắng của Lâm Tri hơi phiếm hồng, cảnh
tượng liên quan tới phụ thân và mình ở chung vẫn còn lấp lóe,
từ trí nhớ bắt đầu sinh hoạt cùng người nhà, những hình ảnh
kia nhiều đến mức ký ức không hết.

Ba Lạp Nhĩ!

Mẹ nó!

Ca ca!

Tỷ tỷ!

“Ta đi ra ngoài ôm đau, chữ S đọc sách thì rồi rắm.” Sĩ K Kỹ
Linh, kỹ sách hàng ngày đều phát triển, các người không cần
lo lắng cho ta nữa. Trước đây các người che gió chắn mưa vì
ta, về sau ta sẽ trở thành một cây đại thụ che trời che nắng cho
các người.

Hiện trường đã rơi lệ thành sông!

Lâm Tri khàn cả giọng, tiếng ca vang vọng toàn bộ sân khấu,
người xem tâm thần rung động, trước mắt chỉ còn đạo thân
ảnh kia, bên tai chỉ còn lại đạo tiếng ca kia đã không còn xoắn
xuýt đến cùng thuộc về ai:

“Ta là vì kiêu ngạo của người sao?”

“Còn lo lắng cho ta sao?”

“Đứa trẻ mà người lo lắng!”

“Lớn rồi nha!”

“Cảm tạ trên đường đi có người!”

Vì không ngừng chương, viết nhị hợp nhất chương ~

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 377: Kế hoạch hoàn mỹ của 0 biển Tinh Quân! Thiên ngôn vạn ngữ.

Cuối cùng hóa thành một câu “Cảm tạ trên đường đi có người”!

Câu này đặt ở ca từ lời ca cuối cùng của Chử phụ thân Chử Bằng kỳ thật không giữ ý, theo phương diện kỹ thuật mà nói, giọng điệu cũng không phải biện pháp xử lý thông thuận nhất, nhưng lại chịu toàn bộ tình cảm biểu đạt của người hát, không chuẩn nhưng thỏa đáng nhất, ngược lại nổi lên cảm giác cao cấp không lưu vào tục tục, bởi vì hắn không giả bộ, đơn giản tổng kết con cái đối với phụ thân yêu như núi, giống như là thúc lệ bắn lên làn khói mù nồng đậm nghênh đón vụ nổ cuối cùng!

Àm!

Giờ khắc này cho dù là những giọt lệ tương đối cao, hoặc là một mực cố nén người xem, cũng không khỏi đỏ hốc mắt, tùy ý để gò má bị ướt!

Đây là một bài ca phổ biến thích hợp.

Tình cảm của Bách Biển Tinh Quân đối với phụ thân, không ai hoài nghi, loại chân thật này khiến mỗi người đều tự chen vào trong đó, chỉ là không ai biết được thật ra phụ thân của hắn đang ngồi ở dưới đài!

Cùng với thời gian biểu diễn kết thúc.

Lâm Tri Bạch nhìn thấy phụ thân và toàn bộ người nhà đều đang nhìn mình, dùng sức vỗ tay, cao giọng la hét!

“Quá tuyệt vời!”

“Ta nghe khóc hết rồi!”

“Bài hát này thật hay!”

“Phụ thân, ta yêu ngài!”

“Ta rất nhớ con, cha!”

“Ngài ở trên trời có khỏe không?”

“Tên này thậm chí ta cũng không dám dễ dàng nghe lần thứ hai!”

“Người nước mắt ta cao như vậy, lần đầu tiên bị một ca khúc nghe khóc.”

“Con mắt đã khóc sưng lên rồi, những bài ca trước đó cũng đã đủ cảm động rồi, không nghĩ tới cuối cùng còn có một tác phẩm nặng như vậy!”

Đây quả thực là Lệ Đản.

Người xem vốn cũng khóc không nổi nữa, liên tục nghe ca khúc đến trạng thái chết lặng, bài hát này xuất hiện, lại trực tiếp đánh thức tuyến nước mắt của tất cả mọi người, nhất là những người xem phụ thân đã không còn ở nhân thế, càng không thể nghe được ca khúc như vậy, chỉ là vài câu ca khúc đã hoàn toàn phá vỡ phòng ngự!

Trong phòng trực tiếp.

Ở trước vô số màn hình.

Những người xem trực tiếp kia, cũng bị cảm động đến mức tột đỉnh, rất nhiều người lấy điện thoại ra đánh cho phụ thân của mình...

“Phụ thân.”

“Làm sao vậy?”

“Chỉ muốn? Thứ!?”

Những lời này đáp lại thường rất trầm mặc, đại đa số phụ thân trên đời đều không am hiểu dùng ngôn ngữ biểu đạt tình yêu của mình, bọn họ trong cuộc sống thường càng nghiêm khắc hơn so với mẫu thân, không kêu khổ không kêu mệt, chỉ dùng phương thức của mình để bày tỏ tình cảm, yên lặng trả giá.

Sát ngoài sân khấu.

Đôi mắt của Tiểu Thảo Thanh Thanh đỏ lên, cũng vì lý do này mà cảm động, nhận ra chắc chắn mình sẽ thua, cho dù nàng đã sử dụng toàn bộ vốn liếng, vẫn không phải đối thủ của Bách Tinh Quân, người này mạnh hơn mình quá nhiều!

Quả nhiên.

Người chủ trì khởi động bỏ phiếu, cho dù là dưới tình huống Tiểu Miêu dùng bản âm để bại lộ thân phận của mình, cũng không hề lo lắng, hơn nữa đây là phương thức để phân chia sự chênh lệch cực lớn!

Cũng là hát cho phụ thân.

Ca khúc cùng loại chủ đề, so sánh thật sự quá rõ ràng, nhưng Thảo Thanh thua tâm phục khẩu phục, không còn lời nào để nói.

“Chúc mừng Bách Biến Tinh Quân!”

Người chủ trì tuyên bố kết quả, tiếng vỗ tay lần nữa vang lên như nước thủy triều!

Thẳng đến khi tiếng vỗ tay dần dần lắng xuống, Tần Tình mới không nhịn được mở miệng nói: “Lời nói của sư phụ Bách Biến Tinh Quân lần này là bản âm sao?”

“Đúng vậy, đây là lần đầu tiên ta nghe thấy âm thanh này.”

Triệu U Nguyệt mở miệng theo, vừa rồi nàng cũng nghe phát khóc, giờ phút này ánh mắt còn đỏ: “Lần này ngài không bắt chước người khác chứ?”

Bách Biến Tinh Quân cười nói: “Là bản âm của ta.”

Lời này vừa nói ra, lập tức khiến mọi người kinh ngạc, nhưng cũng có người nín khóc mỉm cười.

“Là giả!”

“Ta không tin đâu!”

“Tên gia hỏa này càng thừa nhận cái gì, càng đáng hoài nghi!”

Hoàng Lập cũng cười theo, “Ta phải nhắc nhở một câu, mọi người chỉ có thể tin một nửa, ngược lại bài này các vị khách quý không muốn đánh giá vài câu sao?”

“Đánh giá?”

Lý Tiêu lắc đầu nói: “Bài hát này ta không biết nên đánh giá thế nào, nói thế nào đi, bài hát này là một trong những tác phẩm tốt nhất mà ta nghe được, cũng giống như ca hát 《Đại Ngư》 mà Bách Biến Tinh Quân ca hát, có thể nói là tác phẩm

kinh điển, thậm chí cá nhân ta còn thích bài hát này hơn. Chắc là vì năm trước phụ thân ta qua đời vì chán nản ở mũi...”

Nói đến đây.

Giọng nói của Lý Tiêu ghen ngào.

Bên cạnh khách quý vội vàng an ủi.

Bài hát này của Bách Biến Tinh Quân trực tiếp làm mọi người hậm hực, ngay cả Lý Tiêu Ca cũng khó kìm nén được.

“Như vậy...”

Hoàng Lập vội vàng không chế sấm, “Chúc mừng sư phụ Bách Biến Tinh Quân, ban thưởng cho đội đồ một thành, tiếp theo là tỷ thí đào thải, để cho chúng ta nhìn xem người bại sẽ giết ra vòng vây, ai sẽ rời khỏi sân khấu của chúng ta.”

Tổ kẻ thua cuộc có bốn người.

Ếch vương tử, Tàng Côn Bằng, cá chép nhỏ, cỏ non xanh tươi.

Bốn ca sĩ thua trận đầu tiên muốn tranh đoạt hai suất xuất tuyến.

Cuối cùng:

Tàng Dận giết ra!

Cây cỏ xanh mơn mơn cũng giết ra!

Trận đấu giữa cô và Bách Biến Tinh Quân đã hoàn thành một cuộc đột phá nhất định, trình độ cao hơn trước không ít, đây là một sân khấu rèn luyện người ta.

Quan trọng nhất chính là:

Hôm nay hẳn cảm nhận được thực lực cường đại của vương tử ếch xanh, trạng thái vô cùng kém, thậm chí còn không tranh thủ được vị trí xuất tuyến!

Đôi mắt với kết quả này.

Người chủ trì hoàng hôn tiếc nuối nói: “Thật đáng tiếc, ếch vương tử và lão sư cá chép nhỏ muốn đào thải rồi, kỳ thật Ếch vương tử lão sư từ thời thượng kỳ bắt đầu có chút cảm tình, thời kỳ này bệnh tình càng thêm nặng, dẫn đến phát huy ra một chút tỳ vết...”

Người xem cũng bóp cổ tay thở dài!

“Con ếch vương tử sao lại có cảm giác lúc này, hẳn chính là Chu Ca Vương, theo lý thuyết tuyệt đối là có thể tiến vào trận chung kết!”

“Cho thấy người xem rất lý tính, không có bởi vì ếch vương tử là Chu Ca Vương, liền mạnh mẽ bỏ phiếu cho hắn.”

“Đúng vậy a.”

“Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, Chu Ca Vương không phát huy tốt là chuyện thật.”

“Trạng thái cuống hòng quá kém.”

“Phát thanh rõ ràng nghe ra rất có hết sức.”

“Thanh âm đều cứng ngắt.”

“Yêu thương Chu Ca Vương.”

“Rõ ràng là tuyên thủ có hi vọng tranh đoạt quán quân.”

Tất cả tuyên thủ giờ phút này đều được mời lên đài, ếch vương tử trầm mặc không lên tiếng, kết quả trước trận đấu hôm nay hắn đã đoán được.

Cá chép nhỏ bên cạnh ngược lại thản nhiên tiếp nhận kết quả.

Lấy thực lực của nàng, đi đến một bước này, đã tính là vô cùng giỏi rồi.

Mà đúng lúc này.

Bách Biến Tinh Quân đột nhiên mở miệng nói: “Ta muốn sử dụng quyền sống lại!”

Người xem sửng sò!

Các khách mời cũng ngẩn ngơ!

Trong lòng vương tử ếch và cá chép nhỏ càng chấn động!

Ngay cả chủ trì Hoàng Lập cũng ngẩn ngơ, quay đầu nhìn về phía Bách Biến Tinh Quân nói: “Ngài đích định hôm nay muốn sử dụng quyền sống lại sao, phải biết rằng quyền lực này có thể ở trận bán kết thậm chí trận chung kết, để cho ngài có cơ hội hai lần đấy...”

“Ta xác định.”

Lâm Tri Bạch vốn chính là kế hoạch như vậy, cho nên giờ phút này không chút do dự gật đầu, Chu Hàn không nên cứ như vậy bị đào thải không minh bạch.

“Ta hiểu được.”

Hoàng Lập cười nói: “Su phụ Bách Biến Tinh Quân, với tư cách ca vương thượng kỳ, có thể tùy ý phục sinh một tên ca sĩ che mặt, cho nên trước khi ca vương hôm nay quyết đấu, cá chép nhỏ cùng ếch vương tử tạm thời không cần xé mặt, mặt khác ta phải tuyên bố một chuyện.”

Dừng một chút.

Hoàng Lập nghiêm túc nói: “Trong vòng này, Ca Vương cũng giống như trên, đều có đặc quyền được chọn trúng một, trực tiếp tiến vào vòng chung kết, hoặc có quyền một lần phục sinh mình hoặc người khác!”

Lời này vừa nói ra!

Mọi người biến sắc!

Bất kể là đội Lam hay đội Hồng!

Nhưng như vậy cũng công bằng, ca vương thượng kỳ có đặc quyền, dĩ nhiên cũng phải có, bằng không ý nghĩa mọi người tranh đoạt ca vương ở đâu?

Mọi người không có dị nghị gì.

Phân thưởng lần ca vương này quá mê người, nếu không phải phục sinh đồng đội thì chẳng khác nào mình có được hai cái mạng, chưa biết chừng cơ hội kia nhiều đến mức có thể khiến người ta đoạt giải quán quân!

Cứ như vậy.

Mọi người đều tự quay về phòng nghỉ.

Bắt đầu chuẩn bị cho ca vương bản kỳ tranh đoạt.

...

Đội đỏ.

Tàng Hải nhìn về phía Bách Biến Tinh Quân mở miệng nói: “Người chuẩn bị hồi sinh ai?”

“Sinh sống cá chép nhỏ đi.”

Ếch vương tử mở miệng, “Hôm nay biểu hiện của ta, xác thực vấn đề rất nghiêm trọng.”

“Con ếch vương tử lão sư nói cái gì vậy?”

Cá chép nhỏ lập tức nói: “Cảm thấy nó thuộc về khách quan, thực lực chân chính của ngài chúng ta đều rõ ràng, nếu như sư phụ Bách Biến Tinh Quân muốn phục sinh một người đương nhiên là con ếch hoàng tử sống lại, sống lại ta cũng không có ý nghĩa, cho dù tiến vào vòng bán kết, ta cũng là yếu nhất.”

“Ta phát huy có vấn đề, thua cuộc.”

Ếch vương tử lắc đầu nói: “Lúc này tìm có gì, đều không thay đổi được sự thật này, cho dù người không vào được trận chung kết, có thể tiến vào vòng bán kết cũng là một lần cơ hội rèn luyện rất tốt.”

Muôn sống lại!

Cá chép nha!

Quắc hoang vương tử nghĩ!

Nhưng bọn họ đều hi vọng để cơ hội lại cho đối phương, mà mỗi người đều có lý do riêng của mình, nhất là Chu Hàn, kẻ sĩ diện muốn chết, thậm chí có chút chủ nghĩa nam tử, hẳn cho rằng mình là một người đàn ông hay là tiền bối ca đàn, đương nhiên phải đem cơ hội như vậy nhường cho Tiểu Lý!

“Đừng tranh, ta có một kế hoạch hoàn mỹ.”

Bách Biến Tinh Quân nói: “Chẳng phải ca vương còn có một cơ hội sống lại sao, chỉ cần ta làm ca vương thêm một lần nữa, đến lúc đó ta gọi tất cả hai người các người sống lại là được rồi.”

Đã đếm đến giai đoạn thứ hai rồi.

Mắt thấy sắp sửa hạ kỳ thu quan rồi.

Lâm Tri Bạch hy vọng đội đỏ có thể chinh tề, tụ tập tại cuối cùng, đến lúc đó ai thắng ai thua cũng không sao cả, ít nhất là mọi người một đường chém giết đến cuối cùng không phải sao?

Lời này vừa nói ra.

Cá chép nhỏ lập tức ngạc nhiên!

Tàng Kinh cũng khiếp sợ nhìn Bách Biến Tinh Quân!

Ngay cả vương tử ếch cũng bị một cỗ khí thể bức vua chán
nhiếp đến!

Ý của Bách Biến Tinh Quân là, hẳn có thể thưởng cho ca
vương một lần nữa?!

Tuy rằng Bách Biến Tinh Quân thật sự rất mạnh, mạnh đến
mức vượt qua mọi mong muốn của mọi người lúc trước,
nhưng hôm nay Ca Vương tranh bá, thế nhưng chính thức là
sân nhà của quân địch a, bởi vì tổ đội thắng giả hôm nay hầu
như tất cả đều là người của lam đội!

Phách vương hoa!

Liễu bên bờ sông!

Nổ mạnh hoa sen!

Bản kỳ Độc Miêu Nhi của hồng đội, Bách Biến Tinh Quân
phải ở ba người đại đội Lam này vây công đánh bại toàn bộ
bọn họ mới có thể lấy được ca vương bản kỳ, trong đó độ khó
thật sự quá lớn!

Phách vương hoa!

Liễu bên bờ sông!

Hai ca Vương một bài đã đủ khó đối phó rồi, ngay cả Quốc
Hương vương tử và Tàng Kinh cũng phải cố hết sức, càng
đừng nói phía sau còn có một cái nhìn như hổ rình mồi, tùy
thời đều muốn lật xe, tìm kỹ càng quả lựu đạn báo thù của
Tinh Quân Bách Biến!

Diên cuồng!

Quá ngông cuồng!

Kiên nại đến không có giới hạn!

Ngươi lúc trước khiêm tốn nhiều à?

Nói tốt 《 Đại Ngư 》 đã là cực hạn của ngươi đâu?

Vậy thì hôm nay thủ đoạn phụ thân Côn Bằng kia lại là chuyện
gì xảy ra a?

Mọi người gần như thổ huyết!

Bách Biến Tinh Quân cái tự tin “có thể cầm thêm ca vương một lần nữa”, chip đọc sách là có thể tạo ra. Hoa Khắc. Nữ nhân rút cuộc là có cái gì đặc biệt a?

Mo Mo!

Trong miệng người có một câu nói thật không?

Rút cuộc người có cái gọi là cực hạn kia hay không?

Cho dù giờ khắc này, mọi người trong tiểu đội đỏ cũng không biết có còn không phân biệt được ——

Cái mà Bách Biến Tinh Quân nói là “Lại lần nữa!” Ca Vương, rút cuộc là đang cố gắng nói đùa, còn rất nghiêm túc!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 378: Sát chiêu của hoa quả lựu: Tề Ngũ Ca! Đợt rút thăm thứ hai.

Trình tự xuất hiện đã có quyết định.

Bá Vương Hoa là người đầu tiên ra trận.

Sau đó là biểu diễn đường tang ở bờ sông.

Phơi ra hoa quả lựu tới số ba.

Bách Biền Tinh Quân lại rút loại thẻ cuối cùng.

Lâm Tri Bạch không quan trọng đối với trình tự xuất hiện, giờ phút này y đang do dự, kết quả đưa cho mẫu thân ca khúc nên hát một bài nào đó, trước đó để giữ lời, phòng ngừa xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, tổng cộng luyện tập ba bài.

Đúng là tùy theo hoàn cảnh mà làm!

Lâm Tri Bạch nheo mắt, mình vừa rồi cũng không phải nhanh nhẹn, hẳn thật sự có ý đồ với ca vương bản kỳ, nhất định phải làm cho đội đỏ chinh tề.

Ai.

Lại là ta!

Nhà này không có ta phải giải tán a!

Trong lúc tâm niệm, trận đấu đã bắt đầu, Bá Vương Hoa lên sân khấu, lại là một ca khúc ca ca ca ca ngợi cha mẹ ân tình, nói thật hát vô cùng lợi hại, hoàn toàn phát huy thực lực của bài ca hàng đầu, Lâm Tri Bạch nghe xong đều liên tục gật đầu.

Nhưng mà.

Người xem phản ứng có chút bình thản.

Không phải bởi vì Bá Vương Hoa hát không tốt, sau bài ca buổi biểu diễn đương nhiên đáng giá xứng đạo, bài hát này cũng vô cùng cảm động, nhưng trong lòng người xem lúc này đã hoàn toàn tê dại rồi, nhất là sau khi nghe xong 《phụ thân》 bẽ nghệ, cảm xúc của mọi người lần lượt thay đổi, thật sự làm cho nước mắt đều khóc khô rồi!

Một giọt cũng không còn!

Có xúc động đến mấy cũng khóc không ra!

Sau đó biểu diễn biểu diễn của Liễu bên bờ sông, cũng xuất hiện tình huống tương tự, ca vương đỉnh cấp xướng công, tình cảm phi thường chân thành tha thiết, nếu như không phải bởi vì người xem đã nghe quá nhiều phương thức diễn dịch tương tự, bài hát này tuyệt đối sẽ dẫn nổ toàn trường.

Nhưng phương thức diễn dịch tương tự!

Mọi người đã nghe bao nhiêu lần rồi!

Loại bầu không khí cảm động này mọi người đã không còn mẫn cảm nữa rồi!

Thật ra lúc Lâm Tri hát ru cha đọc sách, thậm chí người xem cũng đã tiến vào trạng thái như vậy, chỉ là bài thơ đó của Bách Biến Tinh Quân hiệu quả bất khác quả thực quá biến thái, cứng rắn lại kích thích thần kinh người xem, thế cho nên tình cảm của mọi người đã đến trạng thái cạn kiệt!

Không sai.

Chính là tiêu hao.

Tựa như thoát mẫn vậy.

Màn biểu diễn kết thúc, Bá Vương Hoa và Liễu ở bờ sông cũng ý thức được vấn đề, hai người không khỏi có chút hối hận, có lẽ bọn họ tùy tiện đổi một ca khúc thịnh hành, hiệu quả đều tốt hơn so với ca khúc loại tình cảm tiếp tục hát với cha mẹ!

Nhưng mà trận đấu vẫn là trận đấu.

Bản thân lựa chọn ca khúc cũng là một loại trí tuệ.

Khi Liễu Ca bên bờ sông hát xong, người xem vỗ tay, chỉ là trong lúc thảo luận lẫn nhau, lại rõ ràng mang theo một tia thất vọng.

“Phong cách này à.”

“Phụ tình nghe nhiều liền tê.”

“Kỳ thật cũng không phải vấn đề để hát, ta vẫn sẽ có cảm động, chỉ đơn thuần cảm giác những bài ca này nghe nhiều rồi,

cảm thấy phong cách quá đơn độc, trừ phi lại có một bài ca khúc cấp bậc như phụ thân Nguyễn Cung mới có thể đánh vào trong lòng ta.”

“Đúng vậy a.”

“Mấy người đứng trước vòng một đều nghe khóc, nhưng vòng này rõ ràng Bá Vương Hoa và Liễu Liễu bên bờ sông biều diển diển, so vòng đầu còn tốt hơn một chút, ta vẫn là khóc không được, chỉ cảm thấy rất dễ nghe thôi.”

“Không có biện pháp.”

“Hôm nay là lễ hiếu thảo.”

“Nên hát những ca khúc này.”

“Chỉ là ta muốn nghe một vài thứ không giống nhau, kế tiếp là quả lựu lựu a, hy vọng hấn có thể mang đến một chút kinh hỉ không giống bình thường, bằng không thì cứ cảm giác thiếu thứ gì đó.”

...

Người xem thảo luận.

Nổ quả lựu lên đài.

Hình thức biểu diễn đơn giản làm cho người xem cảm thấy chết lặng, đương nhiên cũng ý thức được chút hoa quả lựu này, cho nên ca khúc kế tiếp hấn chuẩn bị có một ít thay đổi, hôm nay hấn nhất định phải lấy được ca vương!

Cuộc thi tuyên chọn Lam!

Nổ ra hoa quả loạn sát!

Mà đến thi đấu trước của Hồng Lam, lần lượt bị Tinh Quân Bách Biến cướp đi đầu tiên, hoa sen nổ đã sớm nghẹn khuất đến mức gần như nổ tung, chứ đừng nói đến việc hấn còn từng là thủ hạ của đối phương lật xe, đến nay vẫn chưa thể báo thù!

Hôm nay.

Cơ hội tới rồi!

Chỉ cần mình bắt ca vương, trở thành đệ nhất, Bách Biến Tinh Quân tự nhiên liền trở thành bại tướng dưới tay, giờ khắc này nổ quả lựu đợi cũng khá lâu rồi!

Như vậy!

Bắt đầu đi!

Ở phía trước tấu nhạc, hoa quả lựu chậm rãi giờ lên câu chuyện, theo một trận tiếng trống truyền đến, hẳn rồi cuộc mở miệng:

“Thích theo xuân phong truyền tống.”

“Ai lạnh lòng ai tình trọng.”

“Thế giới đóng băng như thế nào.”

“Không nói nhiều đau lòng.”

“Gió bão tràn ngập bầu trời.”

“Hô hấp khâu trừ hai trái tim.”

“Vĩnh viễn ghi nhớ mẫu thân cho ta.”

Bài hát này gọi là Chử Trí mẫu thân 》, vừa mới nhìn bài ca này, người xem thật ra là không có cảm tình, bởi vì hôm nay tất cả đều là một loại ca khúc này, mọi người còn tưởng rằng quả lựu cũng muốn chơi trò này, trong lòng một lần cảm thấy thất vọng đây, chỉ là khi giọng nói của đối phương vang lên, mọi người đều cảm thấy phấn chấn, hứng thú nghe ca đột nhiên tăng lên!

Tề ngữ!

Là Tề ngữ!

Cùng là biểu tượng mẫu thân yêu mến, đồng dạng là phong cách kích động động tình cảm, nhưng thay đổi một loại ngôn ngữ, cảm giác mới mẻ hoàn toàn trở về, tâm tình chán nản của mọi người lại lần nữa tốt lên, đôi mắt sáng lên!

“A!”

“Nương thật dễ nghe!”

“Cực kỳ êm tai!”

“Tề Ngữ này ta nghe say!”

“Rõ ràng ta không quen nghe Tề Ngữ Ca, nhưng bộ quả lựu này lại cảm giác rất không giống!”

“Rốt cuộc cũng có chút biểu diễn đặc biệt, mặc dù vẫn là phong cách đó, nhưng dùng lời nói tề ngữ biểu diễn, hương vị này thật sự rất thoải mái a, cho nên quả lựu lựu thật sự là một trong tứ đại Thiên Vương của Tề Châu!”

“Khẳng định a!”

“Quả lựu lựu rốt cuộc chính thức phát lực rồi!”

“Đã sớm có người phân tích, hoa quả lựu chính là Diệp Quân Tập một trong tứ đại Thiên Vương của Tề Châu, hần am hiểu nhất chính là Tề Ngữ Ca, lời ca khúc bình thường mặc dù hát cũng rất hoàn mỹ, nhưng Tề Ngữ hần hát sẽ càng có sức hút hơn!”

Có lẽ là quá quen thuộc.

Tiết quả lựu liên xướng tề ngữ, cho người ta cảm giác cử trọng nhược khinh, mỗi một chữ căn của hần, đều đem tình cảm ca khúc hoàn mỹ giải thích, đã có người xem bắt đầu hét lên, đây là đái ngộ mà hai trận đầu Bá Vương Hoa cùng liễu bên bờ sông chưa từng có!

Nhìn bầu không khí đến xem.

Thậm chí đã tiếp cận hiệu quả của sân khấu của Chủ phụ vương!

Đây chính là sự hấp dẫn của hoa lựu lựu lựu đạn, ngay cả đoán đánh giá đoàn khách cũng bị rung động, trong đó kiến thức rộng rãi, lại vô cùng quen thuộc bài hát này, tỷ như Tần Si liền mở miệng phổ cập nói: “Đây là một trong những tác phẩm kinh điển nhất về mẫu ái Tề Châu, lễ hiếu thân mười năm trước lần đầu tiên tuyên bố, liền giành được quán quân của tất cả bảng danh sách!”

“Đây không phải là trọng điểm.”

Lý Tiêu bên cạnh bổ sung: “Quan trọng nhất là diễn dịch hoa quả lựu, hoàn toàn không kém bài hát ban đầu này, đồng thời có người đã từng dùng bài hát bình thường để hát, đáng tiếc bất luận hát thế nào, cũng không đạt được hiệu quả của Tề Ngữ, chứng tỏ ca này phải phối hợp với tiếng nhạc mới hoàn mỹ được!”

Đúng vậy!

Hoàn mỹ!

Đây là đánh giá của các đánh giá bình luận khách, mọi người thậm chí cảm giác, giai ca vương trên cơ bản đã bị vụ nổ hoa sen khóa chặt, Vương Giả của đại đội lam tuyển chọn thi đấu cạc cạc đánh lộn xộn rốt cuộc đã trở về!

...

Thính phòng.

Lão mù cảm khái nói: “Hát thật là hát giỏi. Từ nhỏ ta đã thích nghe Tề Ngữ Ca, hẳn đã hát ca, ta không cần đọc kể chuyện cũng có thể hiểu!”

“Ha ha.”

Cha Lâm Đông cười cười nói: “Ta cầu hôn với ngươi lúc trước, liền hát ‘Đồng Ngữ’ tặng ngươi, đây gọi là hợp ý.”

“Xi.”

Mẹ nuôi bữu môi nói: “Trình độ ca hát của ngươi cùng một đẳng cấp với Tiểu Hắc, phải gọi là ngũ âm không toàn, chớ nói chi là hát? Tượng Hoàng Dục Duy Tư Lật Lặc Lặc chơi? Lúc trước cũng chỉ là xem ngươi lớn lên coi như tạm được, ta mới đồng ý cầu hôn, ngươi sẽ không nghĩ là dựa vào bản thân tiểu hắc đồng dạng phá? Là cổ họng chinh phục ta chứ?”

“Nga, 100%.”

Lâm Hi cười nói: “Sắp phá án rồi, ta nói Tiểu Hắc ca hát như thế nào ngũ âm không đầy đủ, rõ ràng ta và ca ca hẳn đều rất bình thường, nguyên lai gốc rễ là ở chỗ cha ta a.”

“Đáng tiếc.”

Lâm Thắng Thiên ở bên cạnh có chút tiếc nuối nói: “Bài bài này vừa ra, Bách Biến Tinh Quân không thể cầm được quán quân, vốn ta cảm giác, hẳn còn có hi vọng giành chức quán quân của bản luân, dù sao biểu hiện của Liễu Hòa Bá Vương Hoa ở bờ sông cũng kém một chút.”

“Là có điểm đáng tiếc.”

Người nhà gặt đầu, bắt đầu từ vị phụ thân còng lưng kia, cả nhà đều rất thích Bách Biến Tinh Quân, ước chừng bởi vì thanh âm của đối phương, thật sự rất giống Lâm Tri Bạch,

nghe quen thuộc lại thân thiết, có loại cảm giác thân cận tự nhiên.

Mặc dù người nhà không biết:

Bách Biến Tinh Quân chính là Lâm Tri Bạch.

Mà lúc này Lâm Tri Bạch, sau khi nghe được biểu diễn của hoa quả lựu bạo tạc, ánh mắt hơi lóe lên, hấn rút cuộc quyết định một bài hát tiếp theo!

Tề Ngữ đúng không?

Ta cũng sẽ làm thế.

Được rồi, nguyên bản Tề Ngữ của Lâm Tri Bạch kỳ thật cũng không được tốt lắm, bất quá đừng quên, hấn có hệ thống, bên trong hệ thống có rất nhiều đạo cụ thần kỳ, một trong những đạo cụ đó gọi là “Mùn đạn ngôn”, muốn đổi thứ này, danh vọng vô cùng cao, nhưng có thể giảm bớt đi một ít thời gian và công phu để học ngôn ngữ mới, cho nên cân nhắc đến chuyện sau này phải đi Tề Châu khai thác thị trường, Lâm Tri Bạch đã đổi được hệ thống thành công, hiện tại Tề Ngữ rất thành thạo, kể cả sau này Lâm Tri Bạch muốn đi Sở châu các loại, cũng sẽ cùng hệ thống trao đổi đạo cụ ngôn ngữ tương ứng, dù sao danh vọng của mình bây giờ vô cùng cao, hoàn toàn ứng phó được.

“Xong đời.”

Nhìn Bách Biến Tinh Quân không biết đang suy nghĩ gì, Tàng Hải không khỏi có chút bất đắc dĩ nói: “Xem ra một lát người chỉ có thể phục sinh một người, quả lựu lựu có chút mạnh mẽ, Tề Ngữ ca hấn là được xem là đại chiêu của hấn.”

“Con ếch phục sinh vương tử lão sư!”

Cá chép nhỏ lại bắt đầu khiêm nhường, bởi vì nàng hiểu rõ, bản thân mình dù có sống đến thời kỳ cuối cùng, cũng tuyệt đối không có hi vọng đoạt quán quân!

“Con cá chép nhỏ sống lại.”

Cha ếch vương tử mười phần hương vị, “Ta một đại nam nhân làm sao có thể có cơ hội cướp tiểu cô nương nhà người ta, huống hồ ta còn là ca vương, đường đường ca vương cần ở

trên vũ đài này, lại lấy ca vương thêm một lần chứng minh điều gì không?”

“Câm miệng.”

Lâm Tri Bạch nghe phiền, đang áp ủ cảm xúc ca khúc, sao hai người lại nhải, nói ta như thể định thua rồi vậy!

“...”

Tàng Dận bật cười.

Cá chép nhỏ coi như xong.

Hàn Nguyệt Sương mà, ca sĩ ba tuyến cũng sẽ không tức giận như vậy, trước đó Bách Biến Tinh Quân còn thay nàng chặn quả lựu liên nổ tung, phần ân tình này quá nặng, tư cách giây lát vẫn phải có.

Ngược lại Chu Ca Vương.

Lại còn có người giáp mặt dũng mãnh!

Câu “Câm miệng” này khiến mặt Chu Hàn đỏ bừng, với địa vị của hắn ở ca đàn, ai dám tự mãn như vậy chứ, còn bảo ta câm miệng!

Được rồi.

Nghĩ tới Bách Biến Tinh Quân xác thực công hiến không nhỏ cho đội đỏ, thậm chí đang nghĩ tới chuyện phục sinh chính mình, Chu Hàn đã Hồng Ôn gắng gượng nhìn xuống. Nhưng tội chết có thể miễn tội sống, khó tránh tội sống. Đến lúc vén mặt ra, hắn nhất định phải làm cho Bách Biến Tinh Quân biết Chu Ca Vương đáng sợ!

Chính vào lúc này, đọc sách gà nấn chuột, âm quỷ tí thôi mà.

Phượng chương hoa sen nổ tung kết thúc, hiện trường đã triệt để biến thành hải dương hoan hô, bài hát này đã nhận được mọi người ưa thích, thậm chí đã có khán giả đang hô to:

“Ca vương!”

“Quán quân!”

Tất cả mọi người cảm thấy hoa sen nổ tung sắp thắng rồi!

Lâm Tri Bạch thu liễm ánh mắt, nói với quản lý tạm thời của Tiêu Mang Nguyệt: “Bây giờ đi thông báo dàn nhạc hiện

trường, một lát nữa ta muốn hát bài nhạc số hai mươi chín.”

Phốc!

Mọi người hôn mê bất tỉnh.

Ca khúc số hai mươi chín!

Mẹ nó, người vì trận đấu mà chuẩn bị được mấy bài hát!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 379: Thật sự yêu người! Tiểu võng chi viện mới nhất: Người xem không biết hậu trường xảy ra chuyện gì, càng không biết Bách Biến Tinh Quân đã thả ra lời nói hùng hồn.

Trên sân khấu.

Sau khi quả lựu hoa tuyên hoa kết thúc, chủ trì đứng vàng bước lên sân khấu nói: “Hoan nghênh ca trăm Biến Tinh Quân của ca sĩ lên sân khấu cuối cùng của vòng tròn này!”

Ba ba ba.

Tiếng vỗ tay vang lên bốn phía.

“Lại đến Bách Biến Tinh Quân, phỏng chừng lại là phong cách phụ thân Phù Huê phụ thân nịnh nọt đi, lần này hẳn tuyệt đối sẽ không tiếp tục hát khóc ta nữa, nước mắt thật sự một giọt cũng không còn!”

“Nghe nhiều ca khúc kích tình như vậy, ta đã vững tâm như sắt!”

“Lần này Bách Biến Tinh Quân rút thăm không thuận a, đi theo phía sau quả lựu lựu lựu hát.”

“Tề Ngữ Ca nở hoa quả thật tốt, giống như tình mẫu, nhưng lại cho người ta một loại cảm thụ hoàn toàn khác nhau!”

“Xem ra bản kỳ Ca Vương hẳn là quả lựu lựu, hai kỳ gần nhất biểu hiện của Bách Biến Tinh Quân quá bắt mắt, ta vốn cho là hẳn thời kỳ này cũng có hy vọng bắt được ca vương đấy.”

“Ha ha ha, nghĩ nhiều.”

“Vòng thứ hai này tất cả đều là người của đội Lam, vé của Bách Biến Tinh Quân, phải vượt qua Bá Vương Hoa cùng Liễu Quả bên bờ sông, độ khó này quá khoa trương, cơ hồ tương đương với một đánh ba rồi, cơ bản không có hy vọng gì.”

“Thật ra có hi vọng thắng liễu bên bờ sông Bá Vương Hoa.”

“Nhưng mà vòng này khẳng định sẽ không thắng được Tề Ngũ Ca một sừng sừng của đầu Thụ Đầu Thụ Thụ Thụ Thụ Thụ Thụ kia, biểu diễn thật sự quá đặc sắc, Vương Giả trở về a!”

Thảo luận vô số.

Người xem nhìn Bách Biến Tinh Quân, trở lại khu chờ lựu lựu cũng gất gao nhìn chăm chăm hẳn, khóe miệng dưới mặt nạ nhẹ nhàng cong lên.

Bên cạnh.

Bá Vương Hoa cười nói: “Chúc mừng Tuệ ca trước, ván này ngươi ổn rồi đấy.”

Liễu bên bờ sông nói: “Trong tình huống hôm nay, hát Tề Ngũ Ca quả thật có thể gọi là sát chiêu, chúng ta không tiếp nổi, Bách Biến Tinh Quân cũng không tiếp được.”

“Còn chưa chắc đâu.”

Quả lựu liên vậy mà cũng học được khiêm tốn, mặc dù ngoài miệng chỉ nói miệng, nhưng trong lòng đã cân nhắc phần thưởng ca vương này sử dụng như thế nào.

Là đồng đội phục sinh đại đội lam?

Hay là để bảo đảm cho mình?

Quả nhiên vẫn nên tăng thêm cho mình một đạo bảo đảm tương đối an toàn đi?

Bách Biến Tinh Quân này quá tà dị, chiêu thức loè loẹt đánh ra tầng tầng lớp lớp.

Nhờ đâu cuối cùng mình lại lật xe, thì cái gì cũng xong rồi, dù sao hạ kỳ cũng không có xác suất sai lầm gì, nhất định phải giữ lại đặc quyền hoàn toàn đảm bảo an toàn mới được!

Đến đây đi.

Bách Biến Tinh Quân!

Để cho ta nhìn một chút ngươi còn có chiêu nào, đày mắt bạo tạc quả lựu, lóe ra tự tin mãnh liệt.

Mà ở chỗ ngồi Gia Tân.

Tần Tình bỗng nhiên cười nói: “Không biết hẳn còn chiêu nào không.”

Lý Tiêu lắc đầu: “Rất khó, nhiều loại đường thanh âm không khe hở hoán đổi a, Hải Yêu Ngâm ngâm xướng rung động lòng người, hoặc là kích động tình cảm đến cực hạn, những chiêu Bách Biến Tinh Quân này đều đã dùng qua rồi.”

Bất quá không quan hệ.

Điền Vĩ cười nói: “Dù sao trận này thua cũng có thể tham gia trận chung kết.”

Triệu U Nguyệt gật đầu theo, nói: “Lúc trước Bách Biến Tinh Quân vẫn luôn phóng đại chiêu, cho nên vẫn luôn thắng, nhưng giờ đây hoa quả lựu cũng phóng đại chiêu của mình.”

Bên cạnh.

Hàn Ba nhẹ giọng cảm khái nói: “Lúc này mới đếm ngược giai đoạn thứ hai, mọi người đã bắt đầu phóng đại chiêu, tranh đoạt tổng quán quân dưới thời kỳ tiếp theo, liên phải liều mạng tranh đoạt rồi!”

Thời gian dần qua.

Hiện trường an tĩnh.

Theo ánh đèn dần dần đen lại, Lâm Tri Bạch đứng ở giữa sân khấu, ánh mắt lại lần nữa nhìn về phía người nhà của mình.

Người nhà đang nhìn mình.

Mẹ đang nhìn mình chằm chằm.

Theo sự chuẩn bị ổn thỏa, Lâm Tri Bạch hít một hơi thật sâu, sau đó nhẹ nhàng hướng về phía dàn nhạc gật đầu.

Sau một khắc.

Âm nhạc vang lên.

Người xem thấy được ca danh trên màn hình lớn.

Bốn chữ:

Thật sự yêu người!

Xét thấy Bách Biến Tinh Quân lên sân khấu, hát phụ thân, như vậy thì bài hát này hẳn là ca khúc có liên quan đến mẫu thân?

Mọi người cứ nghĩ như vậy.

Lại là một bài ca mới?

Trong khi mọi người đang suy nghĩ theo bản năng thì bên tai mọi người đều vang lên giọng hát rung động lòng người:

“Một đối thủ không thể nào tu luyện được.”

“Mang theo âm áp vĩnh viễn ở phía sau.”

“Cho phép? Nói nhiều, từ đầu đến cuối đều quan tâm không hiểu quý trọng quá mức đau lòng.”

Hàn Ba há hốc mồm!

Lý Tiêu đột nhiên ngẩng đầu lên!

Tần Si trợn mắt há hốc mồm!

Triệu U Nguyệt kinh hô: “Đây là...”

Giọng Điền Vĩ run lên: “Tề ngữ..”

Đúng vậy!

Tề ngữ!

Vòng này Bách Biến Tinh Quân hát chính là Tề Ngữ Ca, hát theo tiêu chuẩn, tiếng phát ra hoàn mỹ, lập tức khiến tất cả người xem trước hiện trường đều thay đổi sắc mặt!

Không có khả năng!

Không thể như vậy được!

Hóa ra Bách Biến Tinh Quân cũng biết nói tiếng hò!

Mân chương bông áo blouse? Vui mừng chờ mọi người nha!

Dưới mặt nạ hoa quả lựu lại càng là vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, giống như ban ngày thấy quý, góc trệ nhìn Bách Biến Tinh Quân!

Sao ngươi lại biết cùng nói tiếng này hả!

Chẳng lẽ ngươi không phải ca pháp của Tần Châu sao!

Tại sao một tên nhạc công Tần Châu lại tiêu chuẩn như vậy?

Lâm Tri Bạch căn bản không quan tâm người khác đang suy nghĩ cái gì, giờ phút này hắn lại lấy bản âm chân chính của mình ra, lúc khác có thể đùa giỡn, duy chỉ có giai đoạn này nhất định phải dùng thanh âm của mình!

“Nàng say đắm ở mức âm thanh, nàng không tán thưởng.”

“Tình yêu của mẫu thân mãi mãi chưa thoái nhượng.”

“Quyết tâm vùng vẫy trong hải lòng.”

“Thân ân cuối cùng có thể báo đáp.”

“Xuân phong hóa vũ làm ấm lòng ta.”

“Cả đời chiếu cố không nói nên lời mà đưa tặng.”

Thông khổ nhất mấy năm, mẹ cô vũ Lâm Tri Bạch đến nay cũng không quên được, mặc dù nàng cũng sẽ cười nhạo mình ngũ âm không đầy đủ, nhưng những thứ kia đều là thiện ý trêu chọc mà thôi, vô luận mình muốn làm cái gì, đối phương luôn dốc hết tất cả ủng hộ cùng trả giá!

Trong âm nhạc.

Tiêu chuẩn đến mức khiến cho quả lựu lựu của người Tề Châu này không chỉ có một chút tật xấu không ngừng vang lên, Liễu ngạc nhiên ở bờ sông trầm mặc, hoa Bá Vương cũng nói không ra lời, hai người giờ phút này đều cảm giác được:

Trạng thái quả lựu có chút không thích hợp.

Trạng thái của Lâm Tri Bạch trước nay chưa từng có, hần đột nhiên nhìn về phía một chỗ nào đó trên khán đài, kiên định nghênh đón đôi mắt kia của mẹ:

“Là người!”

“Ánh mắt ấm áp cỡ nào!”

“Dạy ta kiên nghị nhìn con đường phía trước!”

“Nhớ phải căn dặn ta!”

” vấp ngã không nên từ bỏ!”

Tiếng trống chân động vang lên, Ber Nhĩ Đức và Lãng Đức hỗn hợp tấu nhạc, cùng tiếng Lâm Tri Bạch đồng thời bộc phát, trong nháy mắt chân động màng tai tất cả mọi người!

“Không có cách nào giải thích sao có thể báo tận thân ân!”

“Khí tình rộng lớn rộng lớn là vô hạn!”

“Mời cho phép ta nói一辈子, thật sự yêu người!”

Bình thường nói không nên lời, luôn cảm giác có chút thẹn thùng, giờ phút này thông qua phương thức âm nhạc, thông

qua mặt nạ che chắn, đạt được biểu đạt nhẹ nhàng vui vẻ, trán Lâm Tri Bạch hơi toát mồ hôi, máu toàn thân đang sôi trào!

Cho dù là ngôn ngữ gì!

Dù là quy mô thú vị gì!

Đả động lòng người nhất vĩnh viễn là cái cảm giác thâm tình kia!

Tất cả người xem đều bị chấn động thật sâu, bài hát này đánh thức tất cả trái tim tê dại, vì vậy mọi người cũng theo máu sôi trào thiêu đốt.

Cùng lúc đó.

Nổ trái cây lựu dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa lão đảo ngã sấp xuống, cả người không tự chủ lui về phía sau nửa bước, hấn biết vòng này mình lại treo ở đây!

“Tiểu Hắc...”

Dưới đài mẹ nuôi mắt không hề chớp nhìn Bách Biến Tinh Quân, ma xui quỷ khiến mở miệng hô lên hai chữ như vậy, ngay cả chính bà ta cũng bất ngờ vì sao có thể như vậy, Bách Biến Tinh Quân sao có thể là con của mình?

Có thể là thanh âm quá giống?

Gương mặt mẹ nuôi có chút mát lạnh, bất tri bất giác đã là lệ rơi đầy mặt, bà bỗng nhiên nắm chặt tay trượng phu, lại phát hiện thì ra ánh mắt Lâm Đông cũng không biết từ lúc nào đã đỏ lên.

“Hình như là vậy.”

Lâm Đông thì thào mở miệng.

Chưa nói rõ ràng giống cái gì, nhưng mẹ nghe hiểu rồi, ca ca Lâm Thắng Thiên cùng tỷ tỷ Lâm Hi cũng nghe hiểu rồi, ánh mắt cả nhà nhìn đạo thân ảnh trên đài kia.

Là hấn sao?

Sẽ là hấn sao?

Cùng nghi vấn đồng dạng quanh quẩn ở trong lòng người một nhà, liên tưởng đến biểu biểu của Hi Nhĩ Đức Ca Vương che

mặt, không có tên Lâm Tri Bạch, một suy đoán không thể tưởng tượng nào đó đã lặng yên hiện ra.

...

Hậu trường.

Đội đỏ.

Trước khi Bách Biến Tinh Quân biểu diễn biểu diễn, Tiểu Lý Ngư và vương tử ếch vẫn còn khiêm nhượng, sau khi quả súng nổ hoa sen, bọn họ đã mất đi hi vọng, danh ngạch sống lại duy nhất kia liền có vẻ quan trọng hơn.

“Sống lại người đi.”

“Người càn cơ hội này.”

“Nghe ta.”

“Ta không nghe.”

“Nếu thật sự không được coi như xong.”

“Hai chúng ta đều không sống lại.”

“Cơ hội này hẳn để lại cho mình đi.”

Nhưng ngay lúc mở ra, theo tiếng ca của Bách Biến Tinh Quân vang lên, hai người đột nhiên ngây ngốc, giống như hóa thành hai bức tượng đá!

Không.

Là ba bức tượng đá!

Bởi vì chỗ bên cạnh vẫn trầm mặc, cũng chờ ra ngay trong khoảnh khắc đó, cả phòng nghỉ đỏ yên tĩnh có chút đáng sợ!

...

Lâm Tri Bạch không biết phía sau sân khấu xảy ra chuyện gì, nàng đã toàn tình nhập vào ca khúc, ánh mắt bà lão tiếp xúc tương liên, dùng tiếng ca truyền đạt yêu thương sâu đậm trong lòng mình!

“Vẫn nhớ lại một đôi thủ âm áp.”

“Từ đầu đến cuối đều chiếu cố cho ta không có biến dạng.”

“Hôm nay rốt cuộc cũng chờ được lý tưởng.”

“Thảo dịch quang huy hi vọng là được.”

Cảm tạ ngài đã chiếu cố những năm qua, ta từng bước thực hiện lý tưởng của mình, tất cả vinh quang đều hi vọng chia sẻ với người nhà và gia đình!

Mẹ nó!

Ngài đã nghe thấy chưa?

Tựa như bài hát này, xuân phong hóa vũ ẩm thấu tim ta, cả đời chiếu cố không nói nên lời đưa tặng, đầu ngón tay Lâm Tri bạch, xa xa chỉ về hướng mẫu thân, “Là người! Ánh mắt ấm áp cỡ nào! Dạy ta kiên nghị nhìn con đường phía trước! Dập phép ta ngã không nên buông tha!”

Bài ca thứ hai!

Hiện trường hoàn toàn sôi trào!

Vô số người lại lần nữa ướt hốc mắt!

Rõ ràng là Tề Ngữ không quen thuộc như mọi người, nhưng lại không cần xem văn tự phiên dịch, có thể khiến người xem Tần Châu nghe hiểu, bởi vì bài hát này không có chữ gì cổ quái, tất cả mọi thứ đều biểu đạt rất rõ ràng, vì thế tuyến nước mắt của mọi người lại thất thủ!

Đã nói nước mắt cạn.

Tâm kiên như sắt đã nói.

Người xem ở đây thật sự yêu kiều người trước mặt người, lại lần nữa không tranh giành được khí phách, mặc cho phần cảm động này tàn sát nội tâm!

Bọn họ vung hai tay!

Bọn họ không cách nào thoát ra được!

Tề Ngữ Ca nổ tung hoa sen, KU đọc sách, Hoan Khắc hoa văn. Trích KHí mới mang đến cảm giác mới mẻ, kỳ thật cũng là cách chứng giải và biểu đạt của bà. Ưu thế ngôn ngữ được phóng đại.

So sánh ra thì.

Tề Ngữ Ca của Bách Biến Tinh Quân, tình cảm càng thêm nồng đậm, giọng điệu thú vị thì càng thú vị, dù sao đây cũng là

phong cách của cà Cát Nhĩ, trên sàn đấu của sân khấu sẽ phóng đại tất cả cảm xúc.

“Không có cách nào giải thích sao có thể báo tẫn thân ân!”

“Khí tình rộng lớn rộng lớn là vô hạn!”

Ánh mắt Lâm Tri Bạch đảo qua phụ thân, mẫu thân cùng tỷ tỷ ca, y biết người nhà đều nghe được tiếng hát của mình ——

“Mời cho phép ta nói một tiếng!”

“Thật sự yêu người!”

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 380: Lâm Tri Bạch: Chỉ là vạn năm già thứ hai mới hơn mà thôi! Đơn vị mạng: Lâm Tri Bạch là đợt thứ hai đã chuẩn bị vài bài hát, trong đó điều tự tin nhất chính là bài hát này thật sự yêu người!

Không có gì khác.

Chỉ vì đây là một trong những tác phẩm nổi tiếng nhất của Phổ Nạp Đức Đức, có thể nói là kinh điển vĩnh hằng, trên sân khấu có thể xưng vương nô!

Khoa Đặc ca hát nhiều như vậy.

Nhưng bởi vì rất nhiều người không biết ngôn ngữ của Ba Khắc Nhĩ, cho nên cho dù quen thuộc cũng sẽ không hát, nhưng Nguyễn Cung thật sự yêu người mấy ca khúc lại thuộc về trường hợp đặc biệt!

Dù cho ông ta không hiểu tiếng Chiêm Cà Tư nói.

Rất nhiều người cũng sẽ hát bài này!

Dù sao thì độ truyền xướng kiếp trước của bài hát này cũng quá khoa trương rồi, có thể nói là hỏa trong cả nước, tùy tiện ai xuất hiện, tất cả mọi người đều có thể cùng nhau hợp xướng!

Phối bài kết thúc.

Lâm Tri Bạch cúi đầu.

Rất nhiều người xem tại hiện trường đã đứng lên, diên cuồng vỗ tay, có một số người nâng hai tay quá đỉnh đầu đánh vào nhau!

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Bách Biến Tinh Quân!”

Cái sân khấu này lại một lần nữa bị Bách Biến Tinh Quân chinh phục, tất cả mọi người đều hô to một cái tên, khiến hẳn phải giật mình từ tận đáy lòng!

“Trời ơi!”

“Ai có thể nghĩ đến Bách Biến Tinh Quân vậy mà cũng sẽ tề ngữ a, bài hát này hẳn không phải là Tề Ngữ biểu diễn thì ta cũng sẽ không đến mức phải khiếp sợ như vậy. Ta ở Tề Châu thêm vài năm, Tề Ngữ cũng coi như nói không tề, nhưng trình độ nói chuyện của Bách Biến Tinh Quân này, cảm giác giống như người địa phương Tề Châu, ai cũng không tìm ra được bất kỳ tật xấu nào, mỗi âm thanh đều chuẩn xác đến mức rớt tinh rớt mù!”

“Ta điên rồi!”

“Đã sung cả mắt rồi!”

“Thật không thể khóc nữa, Bách Biến Tinh Quân hai bài hát này sao có thể dễ khóc như vậy chứ, từ nhiều loại tiếng hát, đến khi Hải yêu hát ca, lại đến bài hát ca của phụ thân làm toàn trường cảm động, ta cho rằng Bách Biến Tinh Quân thực sự đến cực hạn rồi, nhưng gia hỏa này lại dùng sự thật lần lượt nói cho ta biết, cực hạn của hẳn chính là dùng lần lượt đánh vỡ!”

“Bách Biến Tinh Quân quá mạnh mẽ!”

“Thượng kỳ bách biến tinh quân giết điên rồi, nhưng ai có thể nghĩ hẳn còn có thể giết điên hơn. Là ca sĩ duy nhất trong đại đội đổ tiền vào, một mình hẳn giao đấu với cả một đội lam, hoàn toàn có thể một đấu ba!”

“Đã nói là đến cực hạn cơ mà?”

“Nếu là Bách Biến Tinh Quân, một nửa ký hiệu của người cũng không thể tin, nha đầu từ ‘Tập Đạt’ vỡ vụn, bắt đầu nói mình không nhận tội, kết quả trận này ngay cả Tề Ngữ Ca cũng lấy ra rồi, cái này gọi là không chiêu nữa sao?”

Bí ẩn dỡ xuống?...

Có phải là không ai so được với người còn có chiêu thức hơn không?

Rất nhiều thời điểm đối lập ngang, Tề Ngũ Ca nỗ quả thật mang đến kinh hỉ cho người xem, nhưng Bách Biến Tinh Quân cũng dùng Tề Ngũ Ca nghênh chiến, so sánh hai bên, rất nhiều phán đoán sẽ dễ dàng hơn rất nhiều!

Ví dụ như:

Mọi người rõ ràng cảm giác được!

Bài hát này của Bách Biến Tinh Quân càng xúc động hơn!

Lúc này Lý Tiêu ở bên bình luận cũng không biết nên nói gì cho phải, con mẹ nó Bách Biến Tinh Quân này điên cuồng làm mặt mũi, càng không được mọi người coi trọng, biểu hiện của hấn lại càng kinh diễm!

Ngược lại là lúc trước.

Thời điểm thi đấu tuyển chọn.

Biểu diễn của rõ ràng Bách Biến Tinh Quân, mọi người đều rất chờ mong, kết quả tên hàng này vừa xông lên đã các loại bảo vật, chơi những tiết mục hiệu quả, tuy rằng luôn có thể đạt được tỷ lệ ủng hộ không tệ, nhưng cũng bởi vậy rất khó giành được đệ nhất.

“Càng không được xem trọng hấn!”

Tần luyện coi như đã quen thuộc đặc điểm của Bách Biến Tinh Quân, “Chúng ta cảm giác ván này hấn đã không có hy vọng vượt qua quả lựu, sau đó hấn liền xuất ra một bài Tề Ngũ Ca cấp bậc hạt nhân như vậy!”

Không thể càng tán thành hơn!

Mọi người đồng loạt gật đầu khi đoán lại lời khen ngợi!

Triệu U Nguyệt càng không nhịn được hỏi: “Lão sư Bách Biến Tinh Quân, ngài không phải là Nữ ca Tề Châu đấy chứ, Tề ngũ này cũng quá lợi hại!”

“Đúng vậy.”

Bách Biến Tinh Quân trả lời.

Hàn Nghệ đột nhiên nói: “Lời của sư phụ Bách Biến Tinh Quân, mọi người có thể nghe ngược lại, ông ấy nói là phủ nhận.”

Ha ha!

Người xem cười to.

Bách Biến Tinh Quân nào có như vậy đâu!

Người chủ trì Hoàng Lập cũng đi lên sân khấu, hấn cười mở miệng nói: “Su phụ Bách Biến Tinh Quân biểu diễn cực kỳ đặc sắc, ta nghe mà không nhịn được thừa dịp bài hát đó vừa rồi, gọi điện thoại cho mẫu thân, vừa vặn hôm nay là ngày hiếu thân, nghe nhiều ca khúc liên quan đến phụ mẫu như vậy, cũng hi vọng mọi người có thể tốn nhiều thời gian hơn, như vậy thì sẽ quan tâm thân nhân trưởng bối của mình nhiều hơn, kế tiếp chính là lúc lược nhật vé, các người cho rằng ca vương bản kỳ cuối cùng sẽ hoa rơi vào nhà ai đây?”

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Quả lựu lựu!”

Khán giả dưới đài lập tức kêu to lên!

Trong đó còn có người nhắc tới Bá Vương Hoa cùng Liễu Bên bờ sông, nhưng giọng nói rõ ràng nhỏ đi rất nhiều, hô nhiều nhất chính là Bách Biến Tinh Quân cùng quả lựu lựu.

Nếu cẩn thận nghe thì sẽ phát hiện:

Tiếng gọi Bách Biến Tinh Quân lại càng lớn hơn nữa!

Bởi vì theo tiếng nghị luận của khán giả liên tục, người ủng hộ Bách Biến Tinh Quân dần dần chiếm thế thượng phong, những khán giả ủng hộ quả lựu đạn hoa sen vỡ sẽ dần dần không đủ tự tin, dù sao thì Nang Quân thật sự yêu người như vậy, ai cũng không khỏi chấn động đến da đầu tê dại!

“Khẳng định là Bách Biến Tinh Quân.”

Lâm Đông dưới đài cười mở miệng, cả nhà đều đổ hết cho Bách Biến Tinh Quân, vừa rồi bài hát đó rất xúc động, trên đài đưa nhỏ đeo mặt nạ không chừng chính là Tiểu Hắc!

Quả nhiên.

Kết quả bỏ phiếu:

Bách Biến Tinh Quân đệ nhất!

Quyết ra quả lựu thứ hai!

Đứng thứ ba bên bờ sông - Liễu!

Phách vương hoa xếp thứ tư!

Sau khi kết quả bỏ phiếu, chủ trì Hoàng Lập cao giọng tuyên bố: “Chúc mừng Bách Biến Tinh Quân lão sư, Thiên Hồ bốn kỳ Ca Vương!”

Tam Sát!

Bách Biến Tinh Quân là dòng độc đinh trong đội đỏ, dùng sức một mình áp chế đội lam, bao gồm cả quả lựu, ba ca hát Vương Ca!

Nổ quả lựu thì mặt đen rồi!

Khí tức dưới lớp mặt nạ dần dần nặng nề!

Lúc trước thua bởi Bách Biến Tinh Quân, quả lựu lựu là không phục đấy, hẳn cảm thấy mình là chuẩn bị không đủ đầy đủ mới lật xe.

Ngay cả người xem bình thường cũng biết lần nổ quả lựu kia là bởi vì khinh địch mới thua trận quyết đấu kia.

Nhưng lần này không tìm được lý do gì, mình thế mà lại bại bởi Bách Biến Tinh Quân ở trên ca khúc Tề Ngũ lấy làm tự hào!

Đã nói báo thù đâu?

Sao lần này so với lần thua còn thảm hơn!

Gia hỏa này là cố ý!

Ta xướng Tề ngũ, người cũng hát đủ lời!?

Mất đi đặc quyền của ca vương tất nhiên đáng tiếc, nhưng giờ phút này thật sự làm cho hoa quả bom nổ tung không cách nào tiếp nhận, là mình lại một lần, hung hăng lật xe cùng một người!

Si nhục như vậy, chỉ có một loại biện pháp để rửa sạch!

Đó chính là hạ kỳ, giành được quán quân Quốc Quan của Ngao Mông, Ca Vương!

“Ta thề...”

Quả lựu lựu cắn răng, ở trong lòng phát ra lời thề: “Hạ kỳ nhất định thắng ngươi, bằng không đời này không đến Tần châu phát triển!”

Dường như hắn ta đã quên mất.

Lần trước thua Bách Biến Tinh Quân, hắn cũng đã thề thốt trong lòng, nhưng kết quả lại phá lệ làm mất mặt.

“Được, mời các ca sĩ leo hết lên sân khấu!”

Toàn bộ ca sĩ che mặt vàng đều mời lên trên sân khấu, sau đó nói: “Bách Biến Tinh Quân lão sư, lúc trước ngài nói muốn phục sinh một người, không biết là ai?”

Dừng một chút.

Hoàng Lập hỏi: “Con ếch vương tử, hay là cá chép nhỏ?”

Cá chép nhỏ và vương tử ếch xanh không lên tiếng, Tinh Quân bách biến đã từng nói, giành được quán quân bản kỳ, sẽ phục sinh hai người.

Hắn nghiêm túc sao?

Gia hỏa này thật sự là quá không theo lẽ thường, làm ra quyết định gì cũng có khả năng.

Bởi vậy hai người cũng không dám xác định.

Mà ngay khi hai người đang thấp thỏm lo âu, Bách Biến Tinh Quân không chút do dự nói: “Tiểu hài tử mới là lựa chọn, ta muốn tất cả.”

Ầm ầm!

Câu này vừa nói ra!

Toàn trường sôi trào!

Ai cũng không ngờ, Bách Biến Tinh Quân hao hết tâm trí để đánh bại ca vương bản kỳ này, lại định làm cho cả hai đồng đội sống lại!

“Bày cục này của Bách Biến Tinh Quân, ta tâm phục khẩu phục!”

“Hai tên đều sống lại, đây là một chút đường lui cũng không chừa lại cho mình!”

“Bách Biến Tinh Quân thật đấy, ta khóc chết!”

“Hắn rõ ràng có thể làm cho mình nhiều hơn so với người khác hai cái mạng... Nếu như hắn không phục sinh vương tử ếch và cá chép nhỏ, vậy thì đầu cuối kỳ hắn có thể ba cái mạng đánh một cái, đây là cơ hội cho tổng quán quân hai tầng bảo đảm, vậy mà cứ như vậy từ bỏ!”

“Nói là nói như vậy, nhưng cũng có chút thể diện rồi.”

“Tác Tú? Nhà ngươi làm bộ làm tịch như vậy? Hắn không phục sinh ếch vương tử cùng cá chép nhỏ cũng không có vấn đề a, ca vương quyền lợi là hắn dựa vào bản lĩnh của mình cầm được, lưu lại cho mình song trọng bảo đảm cũng không có gì đáng trách a? Đừng con mẹ nó lại chơi trò đạo đức bất cóc, mọi người đeo mặt nạ, lẫn nhau thậm chí cũng không thể bảo đảm lẫn nhau là ai tốt!”

“Bách Biến Tinh Quân, Thần của ta!”

“Bách Biến Tinh Quân sẽ không phải không biết, hai người sống lại này sau đó sẽ trở thành đối thủ của hắn, dù sao quán quân chỉ có một, quán quân cá chép nhỏ sống lại coi như xong, nàng rất khó uy hiếp đến Bách Biến Tinh Quân, nhưng ếch vương tử có thể là Chu Hàn hết, quán quân có lực tranh đoạt, thanh âm của hắn một khi khôi phục liền trở nên vô cùng đáng sợ, điều này tương đương với tự tay phục sinh một đối thủ đáng sợ đến mức có tư cách nâng mình đi a!”

Người xem thật sự chịu phục!

Đừng nói mọi người không nghĩ là khoe khoang!

Cho dù chuyện này thật sự là tác phẩm sao, lấy hai cái danh ngạch phục sinh trân quý như vậy ra biểu diễn, người bình thường có thể làm được sao?!

Ví dụ như danh nhân Duy Tư Nhĩ Đức.

Cho tới bây giờ vẫn luôn là bàn luận về bất luận tâm.

Người nói là danh nhân đang làm thơ.

Vậy người ta quyên góp thành trăm ngàn vạn, thậm chí mấy ngàn vạn, người thấy sao?

Trên thực tế.

Lúc này, cá chép nhỏ và con ếch vương tử cũng chấn động tâm thần!

Bách Biến Tinh Quân nói được làm được, hẳn đã thực hiện được ước hẹn của mình, thật sự bắt được ca vương bản kỳ, cũng muốn giúp hai người sống lại!

“Ngài chắc chắn?”

Hoàng Lập không nghĩ tới Bách Biến Tinh Quân lại không lưu lại đường lui nào cho mình cả.

Coi như là vẽ thừa...

Ngươi cho mình một cơ hội không tốt sao?

Cả hai cơ hội đều dùng hết!

Chỉ vì gánh vác một cá chép nhỏ nhất định đi không dài, cùng một con ếch vương tử hạ kỳ có tư cách đoạt ca vương ngươi ư?

“Chắc chắn.”

Dưới mặt nạ của Bách Biến Tinh Quân, Lâm Tri cười trắng.

Một người là bằng hữu của mình, một người là nghệ sĩ của công ty mình, có thể giúp đương nhiên đều giúp!

Về phần quán quân?

Làm hết sức là được.

Thật sự tới mức phải một lần cho bản thân sống lại hai lần mới có thể giành được quán quân sao?

Vậy quán quân không cần cũng được!

Nói không chừng mình không dùng đặc quyền ca vương, cũng có thể giành quán quân đấy?

Vậy cũng không thể giúp đệ nhị phục sinh, sau đó giết chết đối phương hai lần thậm chí ba lần nhỉ?

Thật độc ác!

Không bằng hiện tại dùng hai đặc quyền này.

Hoàng Lập cảm khái nói: “Một mình ta hướng sự phụ Bách Biến Tinh Quân biểu đạt sự kính nể thật sâu, chip đọc sách tự do, rặc – Hoan Hoa thủ, sách quý. Như vậy dựa theo quy tắc

chúng ta định trước đó, Tiểu Lý Ngư cùng Mễ vương tử lão sư sẽ phục sinh!”

“Cảm ơn!”

Cá chép nhỏ mang theo tiếng nước nở, chủ động ôm lấy Tinh Quân bách biến.

“Đa tạ.”

Ếch vương tử cũng cùng Bách Biến Tinh Quân ôm một chút, ở bên tai hắn nói:

“Hi vọng ngươi không hối hận, phục sinh một người cường đại như ta, ta sẽ không bởi vậy ngay ở trận chung kết, hạ thủ lưu tình với ngươi...”

Trung nhị như vậy sao?

Lâm Tri cười miễn phí, đồng dạng ở bên tai của ếch vương tử nói: “Chỉ là lão nhị vạn năm mà thôi.”

Ếch vương tử:???

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 381: Vinh Nhất Lang chất vấn! Tấm lưới mới nhất: “Không phải!”

“Lão nhị vạn năm là gì?”

“Người nói thử coi như thôi đi!”

“Dù sao cũng là người một mực đề ta ở vị trí thứ hai!”

“Vì cái gì Bách Biến Tinh Quân hẳn lại nói ta là lão nhị vạn năm!”

“Gia hỏa này lúc trước còn bảo ta câm miệng, ta lớn như vậy chưa từng thấy ai kiêu ngạo như vậy cả, đến khi chia mặt, ta nhất định phải cho hắn biết sự lợi hại của Chu Ca Vương!”

Sau khi cuộc tranh tài kết thúc.

Lâm Tri Bạch gọi điện thoại cho Chu Hàn, quan tâm tình hình cổ họng của hắn, kết quả đối phương lái nhai không ngót, nói một đống chuyện, tất cả đều liên quan đến Bách Biến Tinh Quân.

“Không có chuyện gì thì con đã chết rồi.”

Lâm Tri trợn trắng mắt.

Chu Hàn vội vàng nói: “Người cũng không tức giận sao, ta đi cùng với bà vú? Bách Biến Tinh Quân này đã kiêu ngạo rồi, lúc trước còn dùng thanh âm Sở Từ để ngâm nga người viết, đây không phải là khiêu khích sao? Hoặc là lúc sau người cũng đến hiện trường xem cuộc thi đi, chúng ta cùng nhau bắt ông ấy đi. Ta đã hẹn với đám người Trương Hi Dương, tổ tiên chúng ta là một nhóm báo thù liên minh, nhất định phải hung hăng thu phục toàn bộ!”

Chỉ cần tính toán một chút thôi.

Tính toán hạt châu đều muốn làm vỡ trên mặt ta.

Lâm Tri Bạch nói: “Vậy đến lúc đó con đi hiện trường đi.”

Chu Hàn lúc này mới vui vẻ hẳn lên, “Vậy thì tốt quá, chỉ nói đùa chút thôi, tuy rằng tên này là không quá địa đạo, nhưng người của hắn cũng rất tốt, bản tính cũng không tính là xấu,

hắn là bằng hữu đáng để kết giao, nếu như tên này thật sự không phải là ngôi sao siêu nhất tuyến nào đó, vậy thì sau này ở ca đàn Tần Châu, ta sẽ bảo kê hắn!”

Được rồi.

Nếu như Bách Biến Tinh Quân không phải lời nói trắng của Lâm Tri, với địa vị của Chu Hàn ở ca đàn, hắn hoàn toàn có tư cách nói như vậy.

Càng quen thuộc với Chu Hàn.

Lâm Tri Bạch lại càng cảm thấy vị ca vương này có chút ngây thơ, còn có chút kiêu ngạo ở trên người.

Vất vả lắm mới có thể thoát khỏi.

Lâm Tri Bạch chuẩn bị về nhà ăn cơm chiều, kết quả vừa vào cửa đã thấy phụ thân, mẫu thân, ca ca tỷ tỷ đang âm u nhìn chăm chăm mình.

“Làm sao vậy?”

Lâm Tri Bạch có chút chột dạ, đoán chừng là người nhà phát hiện khác thường, dù sao hôm nay ở hiện trường, tự mình hát dùng bản âm.

Quả nhiên.

Mẹ nhìn chăm chăm vào Lâm Tri Bạch, đột nhiên nói: “Những ca khúc kia của Bách Biến Tinh Quân, đều là người viết à!”

Lâm Tri Bạch:???

Lâm Hi nói: “Thành thực khai ra!”

Lâm Tri Bạch ho khan một tiếng nói: “Chuyện này đều bị các người phát hiện.”

“Đúng vậy!”

Lâm Thắng Thiên cười nói: “Đừng đánh giá thấp chỉ số thông minh của chúng ta được rồi, hôm nay Bách Biến Tinh Quân rõ ràng đang mô phỏng theo giọng hát của người, hắn là để bày tỏ lòng cảm ơn của người đi, dù sao người đã viết cho hắn nhiều bài ca hay như vậy!”

“Có hay không một loại khả năng...”

Lâm Tri Bạch nói: “Kỳ thật ta chính là Bách Biến Tinh Quân?”

Cha lập tức khoát tay nói: “Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, ca hát của ngươi còn không bằng ta đâu.”

“Thật sự là ta.”

Lâm Tri Bạch nói: “Thanh âm đều rõ ràng như vậy.”

Tất cả mọi người đều bật cười: “Ngươi đừng có giả vờ nữa, năng lực mô phỏng của Bách Biến Tinh Quân thật là lợi hại, giọng nói của hử ai cũng bắt chước được!”

Lâm Tri Bạch thở dài.

Có phải Bách Biến Tinh Quân chơi trò đùa dai quá trốn rồi hay không, sao bây giờ chân nói thật lại không ai tin?

Cứ như vậy.

Ngày hôm sau sau sau sau khi rời giường lên hội võng, phát hiện toàn bộ võng đều là đề tài liên quan tới Mông Diện Vương Tranh 》, các đại luận đàn trực tiếp bị nghẽn!

Trên thực tế.

Cực Quang bình đài từ tối hôm qua đã nổ tung, mọi người đều thảo luận kết quả trận đấu ở tầng hai, quá nhiều ngoài ý muốn!

“Bách Biến Tinh Quân thật khủng bố!”

“Lúc đội đỏ tuyển chọn thi đấu, ai có thể nghĩ tới gia hỏa kia phảng phất cười dài, thực lực đứng đắn lại mạnh như vậy, ngày hôm qua cứng rắn bằng vào sức một người, đem vương tử ếch và cá chép đã sắp bị đào thải đưa vào giai đoạn cuối cùng!”

“Đúng vậy a!”

“Sáng nay con mắt của ta đã sưng lên, chính là hai người hôm qua nghe Bách Biến Tinh Quân hát, khóc thật quá dữ dội!”

“Ta cũng vậy.”

“Hôm nay công ty của chúng ta đi làm, không ít người đôi mắt đều có chút đỏ phát sưng, không cần hỏi khẳng định là tối hôm qua nhìn 《Mạc Diện Vương 》!”

“Thật mong đợi hạ kỳ!”

“Hạ kỳ bách biến tinh quân sẽ phải nể mặt!”

“Không biết Bách Biến Tinh Quân có thể giành được quán quân Quốc Quan của ‘Hồ Diện Vương’ hay không, dù sao tranh tài đến kỳ cuối cùng, tất cả mọi người sẽ thả ra đại chiêu cuối cùng, ai thắng ai thua thật đúng là không nói trước được!”

Bất kể là thua hay thắng dưới cấp dưới.

Tất cả mọi người sẽ lộ diện.

Nhưng người xem muốn biết nhất, chính là Bách Biến Tinh Quân vạch mặt, mọi người quá hiếu kỳ hẳn là ai, loại hiếu kỳ này thậm chí vượt qua mong đợi có thể trở thành quán quân!

Thậm chí là như vậy.

Bởi vì Bách Biến Tinh Quân biểu diễn biểu diễn cho Tề Ngữ Ca thật sự yêu mến người, làm mọi người bắt đầu hoài nghi, hẳn sẽ không phải là ca sĩ Tề Châu!

Mặc dù rất chờ mong mà nói.

Mọi người vẫn hy vọng Bách Biến Tinh Quân là ca sĩ của Tần Châu, nhưng ai bảo dân mạng nghĩ vỡ đầu, cũng không thể tưởng tượng được trên bản châu có tin tức gì mà người nào có thể chống lại tên này?

...

Ăn xong điếm tâm.

Lâm Tri Bạch nhận được điện thoại từ Kim Hiểu Phong, đối phương mở miệng nói: “Về quy tắc trận chung kết, chúng ta cần báo trước cho ca sĩ, vòng thứ nhất lên 8, vòng thứ 2 vào 2, vòng chung kết thứ 3, toàn bộ hành trình chúng ta áp dụng hình thức 2P.”

“Ba vòng sao?”

“Thuận lợi mà nói thì chính là như vậy.”

Kim Hiểu Phong nhắc nhở: “Nhưng trên đường ngài thua bất cứ trận nào cũng sẽ mất đi tư cách tiến vào trận chung kết, ngoài ra khác với trận đấu lúc trước chính là, lúc trước đều là khán giả và người xem ở hiện trường cùng với bình luận biểu

diễn quyết định kết quả, nhưng cuối cùng, tất cả người xem tiết mục Tần Châu đều có quyền chọn chọn, mỗi người xem điện thoại có thể ném ra một tập!”

“Ừm.”

Quy tắc này cũng không quá ngoài dự liệu của Lâm Tri, người xem Tần Châu cũng có thể bỏ phiếu, cũng có thể điều động người xem càng nhiều tích cực hơn.

“Về phần trận chung kết...”

Kim Hiểu Phong nói: “Nếu như ai giành được quán quân, tất nhiên sẽ lộ diện, người muốn không lộ mặt trừ phi buông tha tổng quán quân này.”

“Biết rồi.”

Lâm Tri Bạch đã có chuẩn bị tâm lý, Kim Hiểu Phong lại tiếp tục nói: “Trước khi tháo mũ đài ra, tốt nhất là chuẩn bị một bài ca, trong quá trình biểu diễn kịch tấu, ngài có thể xướng cho tư nhân ngài, cũng có thể là một ca khúc khác. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là nếu ngài có thể đoạt được tổng quán quân, chúng ta sẽ thông báo cho tất cả ca sĩ kỳ cuối cùng.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch tỏ vẻ hiểu rõ.

Sau khi cúp máy, Lâm Tri Bạch bắt đầu cân nhắc, trận chung kết muốn hát cái gì, trận chung kết lại lại muốn hát cái gì, lúc trước mặt ca khúc cũng phải chuẩn bị.

Mấy ngày kế tiếp.

Lâm Tri Bạch vẫn luôn suy nghĩ những vấn đề này.

Mà ngày tháng chung kết sắp tới, trên mạng liên quan tới việc Già Già Diện Vương thảo luận càng ngày càng nhiều, mọi người đề tài, dần dần bắt đầu tập trung đến quán quân tranh đoạt.

“Ta cảm thấy hoa quả có thể đoạt quán quân!”

“Ta lại xem trọng Bách Biến Tinh Quân hơn, hẳn trong hai kỳ gần đây giết diên rồi, hơn nữa hoa quả lựu đối mặt Bách Biến Tinh Quân đã thua hai lần!”

“Cũng chưa chắc!”

“Biển số trận chung kết quá lớn, tất cả mọi người đều sẽ phóng đại chiêu, ai cầm quán quân đều có thể!”

“Ví dụ như vương tử ếch là Chu Hàn tấn a, mặc dù hắn có biểu hiện không tốt, nhưng bởi vì cảm nhận, ảnh hưởng đến cổ họng, nếu như hắn ở hạ kỳ hoàn toàn khôi phục, hoàn toàn có khả năng đoạt giải quán quân!”

“Còn có Tàng Kinh, khả năng cao là Trương Hi Dương!”

“Nếu như Tàng Hi Dương là Trương Hi Dương, vậy hắn còn chưa thực sự dùng bản âm của mình, dùng bản âm của Trương Hi Dương mới là đáng sợ nhất!”

“Thậm chí cả Bá Vương Hoa và Liễu bên bờ sông cũng có thể!”

“Tốt xấu gì cũng là ca khúc sau, tuy rằng tranh tài trước mặt thường xuyên bị áp chế, nhưng cũng không đại biểu cho trận chung kết bọn họ không thể nghịch tập!”

Trong đủ loại thảo luận.

Tổ hợp tiết mục lại phát động một đề nghị duy nhất liên quan tới việc ‘Toàn dân phiếu chọn Quán Quân Quán Quân Thi Hội -’ ở Cục Quang Đài!

Kết quả bỏ phiếu là:

Bách Biến Tinh Quân đệ nhất!

Quyết ra quả lựu thứ hai!

Đây là lần đầu tiên Bách Biến Tinh Quân chịu trách nhiệm leo lên đỉnh!

Ngay cả xếp hạng quả lựu cũng rớt đến thứ hai, dù sao hắn đã thua Bách Biến Tinh Quân hai lần!

Bây giờ mọi người cho rằng, Bách Biến Tinh Quân mới là ca sĩ giỏi nhất của Huy Diện Vương Huyền, cũng là tuyển thủ có khả năng đoạt quán quân nhất!

Thứ ba là Tàng Kinh.

Thứ tư là vương tử ếch.

Cũng không phải vì mọi người cảm thấy Trương Hi Dương nhất định mạnh hơn Chu Hàn.

Chẳng qua là biểu hiện của Chu Hàn cuối cùng trong hai kỳ gần đây quả thật không dễ nhìn, mặc dù là bởi vì cảm thấy.

Liều ở bên bờ sông thứ năm.

Phách Vương Hoa thứ sáu.

Cỏ nhỏ thứ bảy xanh tươi.

Thứ tám là cá chép nhỏ.

Hiển nhiên đây là cỏ non xanh biếc và cá chép, mọi người không cho rằng hai người này có thể đoạt giải quán quân, thực lực của các nàng không tồi, nhưng đối mặt với sự tồn tại chân chính ca vương ca hậu cấp thì vẫn là lực bất tòng tâm.

Mà trong các loại tranh luận.

Đột nhiên có một thanh âm như vậy xuất hiện: “Đứng ở góc độ một khách quan phân tích, khả năng Bách Biến Tinh Quân đoạt quán không thấp, hầu như không thua gì quả lựu lựu, nhưng đứng ở góc độ cá nhân, hoặc là nói góc độ của một ca sĩ thuần túy, người muốn hỏi ai lợi hại hơn, ta bỏ phiếu cho quả lựu.”

Trên mạng ai cũng có thể phát biểu cách nhìn của mình.

Một câu nói như vậy, dưới tình huống bình thường, sẽ không gây nên sự chú ý quá lớn.

Nhưng nếu như những lời này, xuất phát từ miệng của một vị đại lão đỉnh cấp, tính chất liền trở nên không đồng dạng.

Bởi vì người nói câu này gọi là “Vinh Nhất Lang”, người này đã là siêu sao Sở Châu đỉnh cấp, cũng là một bước siêu nhất tuyến ở Tần Châu!

Nói cách khác:

Vinh Nhất Lang là một siêu sao đo vòng châu!

Ước chừng tương đương với siêu sao sao quốc tế kiếp trước!

Cho nên lời nói vừa ra của Vinh Nhất Lang lập tức gây ra sóng to gió lớn, không ít bạn trên mạng ủng hộ Bách Biến Tinh Quân đều mất hứng!

Lời này là có ý gì?

Cái gì mà đứng trên góc độ ca sĩ, nhất định là hoa sen nở càng lợi hại hơn?

Bạo tạc hoa sen đều bại bởi Bách Biến Tinh Quân hai lần rồi!

Hết lần này tới lần khác, lời nói của Vinh Nhất Lang lại giống như Bách Biến Tinh Quân đầu cơ trục lợi thắng vậy!

Nếu như là trong lúc tuyển chọn thi đấu, Vinh Nhất Lang nói những lời này còn miễn cưỡng có thể lý giải, cho dù là bài hát do Tự Đạt sụp đổ, hát bài hát đọc sách Tiết Hoa, Kỹ Huy Huy. Sách Sách này cũng là xác thực có thể cưỡng ép nói, có tiết mục hiệu quả cộng thành các loại, Bách Biến Tinh Quân mới chiến thắng Đạn Quả lựu.

Dù sao trong lúc thi đấu ở Huyền Điện Vương Minh, vẫn có rất nhiều người than thở:

Bách Biến Tinh Quân dựa vào tiết mục chủ yếu chinh phục người xem, bản thân ca khúc không phải đỉnh cấp gì cả.

Bất quá...

Mấy bài hát ở phía sau được hát, Bách Biến Tinh Quân liên chiến liên thắng, dựa vào đó không phải là hiệu quả tiết mục gì!

Chẳng khác nào cá lớn kêu óng ánh.

Ví dụ như phụ thân Phù Huê.

Ví dụ như Nguyễn Chân yêu người.

Mấy bài hát này, chất lượng đặt ở đó, đã không ai có thể lấy thêm tiết mục hiệu quả gì nữa rồi, vậy Vinh Nhất Lang dựa vào cái gì đột nhiên phát biểu một phen như vậy khiến người ủng hộ Bách Biến Tinh Quân rất không thoải mái?

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 382: Mục đích lớn nhất đã có hiệu quả! Bách Biến Tinh Quân là tuyển thủ có nhân khí tối cao trước mặt Ca Vương Kỳ!

Mà Vinh Nhất Lang lại là siêu một tuyển ở Sở Châu, đồng thời cũng là siêu một tuyển Tần Châu, hàng thật giá thật là siêu sao băng châu!

Sức ảnh hưởng của hai người, không hề nghi ngờ, tất cả đều vô cùng đáng sợ!

Chẳng qua nói một cách nghiêm túc đương nhiên là sức ảnh hưởng của Vinh Nhất lang càng thêm đáng sợ.

Bởi vì Vinh Nhất Lang là siêu sao sao!

fan cuồng trải rộng hai châu lớn Tần châu và Sở châu!

Không giống Bách Biến Tinh Quân chỉ dựa vào tiết mục này của Vu Mông Diện Vương Kỳ mới quật khởi.

Thậm chí mọi người còn không biết rốt cuộc Bách Biến Tinh Quân là ai!

Bất luận là fan hâm mộ nào, khi vinh nhất lang tuyên bố một phen ngôn luận như vậy, nhất định sẽ gây tranh cãi!

Khu bình luận bàn luận.

fan và người ủng hộ Dịch Tinh Quân đang cãi lại:

“Người ủng hộ ai là chuyện của người, nhưng lời này có phải có chút hiềm nghi kéo chân Bách Biến Tinh Quân hay không?”

“Ta nghĩ biểu hiện của ca khúc Bách Biến Tinh Quân này, hẳn đủ để cho mọi người nghi ngờ đều câm miệng?”

“Hiệu quả chơi tiết mục, Bách Biến Tinh Quân vô địch, so với ca khúc có thực lực cứng rắn hơn, hẳn cũng không sợ bất luận kẻ nào!”

“Chỉ sợ người bất bình vì bằng hữu của mình?”

“Đều nói hoa quả quả lựu chính là Diệp Quân Tập, một trong tứ đại Thiên Vương của Tề Châu? Câu đố ngôn luận của Ông ta ngược lại là để ta xác nhận.”

“Quả lựu lựu khẳng định là Diệp Quân Tập!”

“Bởi vì quan hệ giữa Diệp Quân Tập và Vinh Nhất Lang vẫn luôn rất tốt!”

“Cừ thật.”

“Hóa ra là vì học thuộc lòng bằng hữu?”

Sau khi biết được chân tướng, có người đang bình luận về khu vực âm dương quái khí.

Không ngờ là, Vinh Nhất Lang lại phát ra một câu “Trường văn” khác!

“Ta không rõ quả lựu là ai, cũng không ngờ một câu của mình lại khiến fan của Bách Biến Tinh Quân tức giận như thế, những thứ này đều không phải trọng điểm, bất luận lão sư kia, có phải bằng hữu của ta, Diệp Quân Tập hay không, ta đều sẽ nói như vậy.

Không sai.

Mặc dù biểu hiện của Bách Biến Tinh Quân rất hoàn mỹ, cá nhân ta thậm chí còn rất thích bài hát cá lớn, nhưng mọi người có nghĩ tới hay không, hẳn có thể thắng là dựa vào chất lượng bản thân ca khúc...

Mà không phải là hát công sao?

Có thể có người sẽ nói, hát ca khúc gì đó, là tự do của ca sĩ, chọn khúc cũng là một phần của trận đấu, chút này ta cũng thừa nhận.

Chuyện này rất công bằng!

Nếu những ca khúc của Bách Biến Tinh Quân đều do chính hắn sáng tạo ra, vậy hẳn chính là kẻ hát thành công từ trước tới nay của Lam Tinh ca đàn!

Nếu là như vậy, có thể thắng những trận đấu này là bản lĩnh của hắn, ta tâm phục khẩu phục, không còn lời nào để nói!

Thế nhưng là...

Ta ở Lam Tinh nhạc đàn lang bạt nhiều năm như vậy, thật không biết có nhân vật số một như thế, vừa có ca vương cấp bậc xướng công, lại có loại năng lực sáng tạo tiếp cận cấp bậc Khúc lão nhân!

Cho nên rất hiển nhiên:

Có người đang hát giúp Bách Biến Tinh Quân!

Lúc này ta phải hỏi, những ca sĩ che mặt khác đều hát ca, nhưng Bách Biến Tinh Quân đều hát bài mới. Dù sao có người ở sau lưng phụ giúp viết nhạc, hát ngược lại của hắn tốt như vậy, tỷ lệ ủng hộ lại là nhất kỳ tuyệt trần. Rốt cuộc phần công lao này thuộc về vị đại sư viết nhạc kia, hay là thuộc loại Bách Biến Tinh Quân đang hát bài hát?

Tin rằng mọi người đã hiểu được ý của ta!

Bách Biến Tinh Quân thực lực rất mạnh, đạt đến ngưỡng cửa của ca vương, năng lực mô phỏng theo đường chỉ thanh âm cũng rất đáng sợ, đây là sát chiêu lớn nhất của y.

Nhưng mà!

Nếu như không có người ở sau lưng, giúp Bách Biến Tinh Quân sáng tác ra ca khúc ai cũng biết, hắn còn có thể hai lần đánh bại phách tạc hoa sen sao?

Không nói là quả lựu đạn.

Nếu như Bách Biến Tinh Quân chỉ hát lão ca, có lẽ ngay cả nửa trận chung kết hắn cũng chưa chắc có thể xông vào, dù sao chúng ta cũng phải biết, ca khúc giống như phụ thân, người để cho Chức Quả Liên hoặc là ếch xanh vương tử hát, bọn họ cũng có thể rung động toàn trường a!

Đây là ta biết nói:

Quả mạn rít mới là đệ nhất trong lòng ta!

Cho dù Bách Biến Tinh Quân thật sự đoạt được quán quân của ‘Hò Điện Vương Gia’, cũng không phải bởi vì hắn biểu diễn vượt qua những người khác, mà đơn giản chính là những bài hát mới kia thực quá tuyệt vời, đại sư viết nhạc giúp hắn kia quá mạnh mẽ!”

...

Đây là một góc độ mà rất nhiều người không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng không thể không thừa nhận những lời này của Vinh nhất lang quả thực có chút đạo lý.

Bách Biến Tinh Quân có thể lần lượt thắng trận đấu, tất nhiên là có yếu tố thực lực của bản thân, nhưng vẫn không thể rời bỏ chất lượng của bản thân bài ca!

Mà nếu những bài ca kia giao cho ca ca che mặt khác hát...

Tựa hồ hiệu quả cũng không kém, dù sao chất lượng tác phẩm cũng chỉ đặt ở đó.

Chỉ là tiền đề của tất cả những thứ này, đều thành lập ở trên cơ sở để có người lạng lẽ giúp Bách Biến Tinh Quân viết ca.

Trong lúc nhất thời.

Rất nhiều người do dự.

Nếu những ca khúc này do Bách Biến Tinh Quân tự mình sáng tác, những lời này của Vinh nhất lang đều bằng với đánh rắm.

Nhưng nếu quả thật có người ở sau lưng giúp Bách Biến Tinh Quân viết nhạc, những thắng lợi như vậy của hắn, đích thật là đánh không ít thiệt thòi.

Bởi vì trước đó có người hiểu kỳ:

Những bài ca của Bách Biến Tinh Quân ở đâu ra.

Mà tiết mục giải thích trước đó của Bách Biến Tinh Quân là:

Những bài nhạc này đều là do chính hắn sáng tạo ra, điều này có nghĩa Bách Biến Tinh Quân là kẻ xướng người!

Nhưng mà tên này không nói thật trong miệng, không ai biết câu nói này của Bách Biến Tinh Quân là thật hay giả.

Quan trọng nhất là những bài hát trước đó của Bách Biến Tinh Quân, chất lượng không cao bằng hắn gần đây, cho nên mọi người mới không xoắn xuýt nữa, rốt cuộc những người sáng tác ca khúc này là ai.

Nhưng gần đây mấy bài hát có chất lượng quá cao!

Từ cá chép sợ hãi đến Linh Dư phụ thân Nguyễn Cung lại đến Doanh Chân yêu người, bài mới kinh điển như vậy, một bài

tiếp một bài!

Lúc này.

Vinh Nhất Lang phát ra loại nghi vấn này là có thể hiểu được.

Bách Biến Tinh Quân là ai cơ chứ, hẳn thật sự có năng lực sáng tác ra nhiều thần tác như vậy sao?

Dẫu sao sự thật cũng giống như lời Vinh Nhất Lang đã nói...

Lam Tinh Ca Đoàn dường như không có nhân vật số một như vậy, vừa có trình độ biểu diễn của cấp ca vương vừa thể hiện thực lực, vừa có sức mạnh tự sáng tác cấp Khúc phụ!

Tôi đa là có vài ca sĩ, năng lực âm nhạc sáng tác không tệ.

Hoặc là có chút khúc nhạc, xướng công không tệ.

Mà loại này hai lĩnh vực đồng thời đạt tới trình độ đứng đầu ca hát như vậy, mọi người thật là chưa từng nghe thấy!

Nhất thời.

Rất nhiều bạn trên mạng đều mờ mịt.

Thậm chí một số người ủng hộ Bách Biến Tinh Quân, trong lúc nhất thời cũng không dám khẳng định phản bác cái gì.

Sau khi nhìn thấy trường văn của mình, liền khiến người bạn mạng ghen hợng không trả lời được, Vinh Nhất Lang kia vậy mà lại đổi mới trạng thái lần thứ ba:

“Người hát xuất sắc nhất của Lam Tinh, ta có biết mấy người, nhưng không ai có thể đạt tới cấp độ Bách Biến Tinh Quân này, hẳn thậm chí có thể ở trong thời gian ngắn vài ngày, căn cứ vào một ít đề tài nóng bỏng khẩn ngủi, nhanh chóng sáng tác ra ca khúc chất lượng cao, ta tỏ vẻ rất khó tưởng tượng, thật sự có người có thể vừa chiếu cố vừa thi đấu cùng tập luyện các loại, vừa có thể dùng tốc độ nhanh như vậy, sáng tác ra một bài lại một bài kinh điển sao?”

Lần này.

Bình luận đột nhiên có người nói:

“Người nói người như vậy không thể nào tồn tại, vậy người từng nghe nói tới Sở Từ chưa?”

Vinh Nhất Lang lại hỏi đáp:

“Lão sư Sở Từ là một người nhạc nhân đỉnh cấp, đồng thời cũng là một trong song tử tinh của nhạc đàn Tân Châu, là nhân vật nổi danh ngang với lão sư Bạch Đế, ta đương nhiên từng nghe nói, thậm chí có thể nói là ngưỡng mộ đã lâu rồi, nhưng người lấy Bách Biến Tinh Quân đánh dấu Sở Từ, Bách Biến Tinh Quân dựa vào cái gì? Huống hồ ngay cả lão sư Sở Từ cũng không phải là hai lĩnh vực đều đạt tới đỉnh cấp a, năng lực sáng tạo đã đủ rồi, nhưng xướng công lại còn lâu mới đủ, lúc đầu hẳn làm công, thậm chí còn bị một ít cáo bệnh của nhân sĩ chuyên nghiệp, những tin tức này hiện tại người cũng điều tra được.”

Nói đến nhân vật khởi xướng đỉnh cấp.

Chắc chắn Sở Từ không thể bỏ qua sự tồn tại này được.

Nhưng đúng là Sở Từ đã từng bị lên án, đặc biệt là thời điểm lúc đầu mới ra đường.

Không ít người đều nói, sắc mặt Sở Từ rất tốt, nhưng kỳ thực xướng công rất bình thường, cho nên những lời này của Vinh Nhất Lang, cũng không có vấn đề gì.

Cho dù sau này Sở Từ xướng công tiến bộ một chút, nhưng khoảng cách đến cấp bậc ca vương cũng kém xa!

Còn có thể nói thế nào?

Kiên trì cho rằng những bài ca của Bách Biến Tinh Quân đều do chính hắn sáng tạo ra?

Kia chẳng phải là nói Bách Biến Tinh Quân dĩ nhiên so với một trong Song Tử Tinh của Nhạc Đàn, cùng Bạch Đế tề danh Sở Từ còn mạnh hơn?

Nếu như là thật, vậy Bách Biến Tinh Quân hẳn là người hát nhân mạnh nhất của Lam Tinh rồi?

Nhưng điều này là thật sao?

Đừng nói Vinh Nhất Lang không tin!

Bạn mạng cũng không thể tin được a!

Lần này mọi người thật sự không biết làm thế nào để phản bác vinh lang, thậm chí còn có lượng lớn bạn trên mạng, còn bởi vậy mà trở thành người ủng hộ như thế!

Đặc biệt fan cuồng của Vinh Nhất lang càng kích động vô cùng!

“Nhất lang lão sư uy vũ!”

“Ha ha, lần phân tích này đi vào trong, Trực tiếp giật mình fan Bách Biến Tinh Quân á khẩu không nói nên lời, nước bọt tự khô!”

“Người sau lưng Bách Biến Tinh Quân, rất có thể là một vị Khúc ba!”

“Nói như vậy bạo tạc hoa quả không có thua!”

“Có thể nói là quả lựu không thua Bách Biến Tinh Quân, chỉ thua Khúc cha sau lưng hấn!”

“Bách Biến Tinh Quân kia cũng rất trâu bò, lại có một vị Khúc cha như vậy hỗ trợ cả hành trình!”

“Đúng vậy, phải biết rằng từ khi diễn thi tới nay, những lời ca của Bách Biến Tinh Quân gần như đều là bài ca mới!”

“Cảm giác giống như là dựa vào tranh tài, cố ý sáng tác, đo người chế tạo vậy!”

“Trừ phi Bách Biến Tinh Quân chứng minh, những bài ca kia đều do hấn sáng tác ra, bằng không cho dù giành được quán quân cũng rất khó phục!”

Hiển nhiên.

Vinh Nhất Lang đã thành công thuyết phục được lượng lớn bạn trên mạng, biểu hiện trực quan nhất chính là, tổ chức dự đoán ‘Quán quân’.

Bách Biến Tinh Quân bị trượt chân rơi xuống vị trí thứ ba!

Đứng thứ nhất và thứ hai, phân biệt biến thành hoa sen vỡ xác và Tàng Kinh...

Mà ở trong nhà.

Lâm Tri Bạch cũng chú ý tới biến cố bất thành linh này.

“Ai nha cái này!”

Mẹ lo lắng nói: “Có phải hay không nếu bị mọi người phát hiện, người chính là người sau lưng Bách Biến Tinh Quân?”

“Trước trận chung kết vậy mà xuất hiện tiết tấu như vậy.”

Lâm Hi thở dài nói: “Bách Biến Tinh Quân nhân khí quá cao, dựa theo xu thế hiện tại, hy vọng đoạt giải quyết quá lớn, BUFF đọc sách. Khoa K K K Kj Hoa. Hi thi, cho nên Vinh Nhất Lang mới dùng phương thức như vậy, chèn ép nhân khí Bách Biến Tinh Quân, như vậy có thể trợ giúp đến vụ nổ quả lựu liên.”

“Có muốn làm chút gì hay không?”

Lâm Thắng Thiên nhú mày nói: “Hoặc là Tiểu Hắc người ra về động thái, thừa nhận mình chính là người đứng sau lưng, đồng thời giúp hắn kéo lời, nếu người thật sự muốn giúp Bách Biến Tinh Quân.”

“Đúng vậy.”

Cha gậy đầu nói: “Tuy rằng vinh nhất lang là siêu sao châu tế, nhưng tại Tần châu, sức ảnh hưởng của tiểu hắc so với hắn còn lớn hơn, nếu người công khai ủng hộ Bách Biến Tinh Quân, hoàn toàn có thể triệt tiêu ảnh hưởng của Vinh Nhất Lang.”

“Không cần.”

Lâm Tri cười miễn phí nói: “Ân ứng tốt cho tiết mục thế nào.”

Làm nhiều tiết mục như vậy, cảm giác của Lâm Tri Bạch so ra kém tiết tấu của Vinh Nhất lang, lúc mặt nạ vạch trần, khẳng định sẽ rất vui vẻ.

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

**Chương 383: Trận chung kết sắp tới!
Lâm Tri Bạch không để ý tới tiết tấu trên
mạng, tiếp tục an tâm chuẩn bị cho đoàn
ca vòng chung kết của mình, nhưng nhiều
khi thụ dục tĩnh mà phong, càng tới gần
trận chung kết, liên quan tới nhiệt độ của
Vinh Nhất Lang kia lại càng cao!**

Thậm chí là...

Biểu bạn trên mạng vậy mà chia làm hai phái, một phái tự nhiên kiên định ủng hộ người xem Bách Biến Tinh Quân.

Người xem ủng hộ Bách Biến Tinh Quân này cho rằng:

Bất kể những ca khúc kia có phải do Bách Biến Tinh Quân tự mình sáng tác hay không, chất lượng biểu diễn của hắn cũng tuyệt đối không phải cái mà Vinh Nhất Lang gọi là “Đề ca vương khác hát cũng có thể đạt được hiệu quả giống nhau”.

Ví dụ như bài hát của cá lớn.

Cho nổ quả lựu xứng có thể đạt được hiệu quả của Bách Biến Tinh Quân?

Huống hồ Bách Biến Tinh Quân mặc kệ ca hát ai viết, đều không trái với quy tắc tranh tài.

Nói lui một bước mà nói, chẳng lẽ ca khúc ca hát biểu diễn của ca sĩ khác chính là do mình sáng tác sao, không thể bởi vì Bách Biến Tinh Quân hát bài mới mà hà khắc như vậy?

Một phái khác thì bị Vinh Nhất Lang ảnh hưởng.

Cho rằng Bách Biến Tinh Quân hoàn toàn dựa vào cao nhân đứng sau giúp đỡ.

Những người xem này hoặc là fan của Vinh Lang, hoặc là người ủng hộ lựu lựu hoặc là ca sĩ khác, hoặc là một vài khán giả dễ bị kéo theo tiết tấu, thành phần khá phức tạp, nhưng ảnh hưởng lại không nhỏ.

Hai bên cuối cùng tạo thành thế ngang nhau.

Mà ngay cả đang phân tranh hỗn loạn, 《Thế Dịch Diện Vương》 cũng tiến vào thời kỳ tuyên truyền cuối cùng.

Trên TV.

Áo Tư Nhĩ Đức trên video.

Các đại cá nhân truyền thông mở rộng công văn, vân vân.

Gần như tùy ý có thể thấy được tin tức trận chung kết Trang Quốc Vương Kỳ sắp bắt đầu.

Lâm Tri Bạch và các ca sĩ bịt mặt khác cũng là mấy ngày nay thường xuyên ra vào đài truyền hình thiên quang, tập luyện những ca khúc cuối cùng mình chuẩn bị cho trận chung kết.

Thỉnh thoảng mọi người cũng sẽ đụng phải.

Ví dụ như buổi sáng hôm nay, Lâm Tri phí công luyện tập xong, vừa vặn đụng phải vương tử ếch vừa mới dừng luyện tập.

“Bách Biến Tinh Quân!”

Ếch vương tử khó khăn lắm mới chủ động lên tiếng chào hỏi, “Chuẩn bị thế nào rồi? Ta chính là chuẩn bị sáu bài hát đấy!”

“Thật sao?”

Lâm Tri dùng giọng nói trắng trợn đáp: “Ta cũng không khác mấy.”

Ếch vương tử gật gật đầu nói: “Người đừng bị tên Vinh Nhất Lang kia ảnh hưởng a, nếu như người bị hắn ảnh hưởng, dẫn đến trận chung kết không phát huy tốt, vậy ta coi như thắng cũng không có ý nghĩa.”

Dừng một chút.

Ếch vương tử có chút bất mãn nói: “Vinh Nhất Lang chắc chắn là biết giả bộ hồ đồ, những ca khúc kia của người diễn dịch vô cùng tốt, thực sự không phải ai cũng có thể hát ra? Trong mì xâm Berloz? Hơn nữa còn liên quan đến hai bài của cha mẹ.”

Lại dừng lại một chút.

Ếch vương tử bỗng nhiên nhỏ giọng thầm thì nói: “Hai bài hát kia thật sự rất ngu bức, hát cho ta chỉ sợ đều không bằng người cái tên này...”

“Cái gì?”

“Không có gì.”

Ếch vương tử cười ha hả, phát tay rời đi.

Lâm Tri Bạch nhìn bóng lưng của vương tử ếch xanh, lộ ra một nụ cười.

Mà buổi chiều hôm nay, trước khi Lâm Tri Bạch tập luyện, còn gặp phải Tàng Chấn và Tiểu Lý.

Cá chép nhỏ chủ động tới an ủi: “Sur phụ Bách Biến Tinh Quân cố lên, những lời Vinh Nhất Lang nói, rõ ràng là đang ăn trộm khái niệm, ta tin tưởng những người thật sự hiểu âm nhạc kia, mấy trận gần đây đều nhìn thấy được thực lực của ngài.”

Có thể nghe ra được.

Tiểu Lý căm phẫn, bất bình thay Bách Biến Tinh Quân, ca sĩ vốn không thể rời khỏi âm nhạc sáng tác, sao chuyện này còn thành sai lầm?

“Ừm.”

Lâm Tri cười trắng.

Tàng Chấn bên cạnh cũng nhẹ giọng mở miệng nói: “Mục đích Vinh Nhất Lang, là trợ giúp quả lựu hoa sen, ảnh hưởng đến trận chung kết của người, nếu chúng ta để ý liên trùng kế của hắn, quán quân ta cũng muốn lấy, nhưng nếu ta không lấy được, hi vọng là người của đội đỏ chúng ta có thể lấy được, thi đấu gặp nhau.”

“Gặp ở trận chung kết.”

Mặc kệ dư luận trên mạng như thế nào, ít nhất các bằng hữu trong đội đỏ đều ủng hộ Lâm Tri Bạch.

Tận đến một ngày trước trận chung kết, cuối cùng Lâm Tri không còn luyện tập nữa, nó đã chuẩn bị mấy ca khúc đầu, và dàn nhạc cũng đàm phán được rồi, đủ để ứng phó với biến số trận chung kết.

...

Hôm sau!

Trận chung kết đã đến!

Buổi chiều năm giờ!

Ở công đài truyền hình Thiên Quang, người xem có vé hiện trường đã bắt đầu hội tụ cùng một chỗ.

Trong đám người.

Lâm Tri Bạch cũng cùng người nhà tới.

Đương nhiên là đeo kính râm và tăng tráo, nếu không chỉ vài phút sẽ gây hỗn loạn, hôm nay quá nhiều người, xung quanh âm ỉ.

Thật vất vả tiến vào bên trong, Lâm Tri Bạch đưa người nhà đến chỗ ngồi ở hàng trước tiên, đang chuẩn bị tìm một chỗ thay đổi, đột nhiên nghe được cửa rối loạn một trận.

“Đó là gì?”

Cha cũng chú ý tới dao động ở cửa, ánh mắt thuận thể nhìn qua, đột nhiên trợn mắt há hốc mồm.

“Sao có thể như vậy!”

Lâm Thắng Thiên nhìn về phía cửa ra vào, thấy một bóng người được đám hắc y bảo vệ vây quanh, cũng bị dọa nhảy dựng lên.

Lão mục càng kinh hô: “Lão nhân gia ông ấy sao lại tới đây!”

Lâm Hi lảm bảm nói: “Nguyên lai lão gia tử cũng sẽ hứng thú đối với loại âm nhạc này sao...”

Đúng vậy.

Nơi xuất hiện sự xôn xao ở cửa ra vào, đúng là dấu tích của tập đoàn thần thoại Trường Lâm Chiêu Mục!

Lâm Tri Bạch đương nhiên cũng thấy rồi, miệng chụp xuống biểu lộ không khỏi có chút kinh ngạc, lão gia tử làm sao lại tới trận chung kết của Giải Đạo Vương Hề!?

Biết lão gia tử đến, Giang Thành khẳng định sẽ sớm thông báo cho mình.

Nếu đã không có, vậy chỉ có thể nói rõ, hôm nay Giang Thành cũng không biết Lâm Chiêu Mục sẽ tới xem trận chung kết Triều Mông Diện Vương Kỳ.

Rầm rầm.

Người xem đã ngồi vào vị trí, cũng nhận ra Lâm Chiêu Mục, vậy mà hiện trường ngay khi bắt đầu thi đấu lại có xôn xao thật lớn.

“Ngọa tào!”

“Đây không phải là Lâm Chiêu Mục sao!”

“Lâm Chiêu Mục?”

“Kiến chủ của tập đoàn thần thoại trưởng thành a!”

“Ta đi! Gia gia của Bạch Đê?”

“Đại lão đứng đầu giới giải trí ở Tần Châu!”

“Hắn vậy mà cũng tới xem trận chung kết!”

“Tịch Nghệ này quá thành công đi!”

“Đọa chủ nhân thần thoại vậy mà cũng tự mình đến hiện trường trận chung kết để thi đấu!”

Khán giả vô cùng kích động!

Lâm Chiêu Mục tuyệt đối là đại lão đỉnh cấp mà đại đa số người cả đời cũng không tiếp xúc được, hiện thực tận mắt nhìn thấy, có thể không kích động sao!

Mà trong vô số lời thảo luận,

Lâm Chiêu Mục dưới sự dẫn đường của Kim Bí Thư và bảo tiêu, đi thẳng đến một vị trí phía trước rồi ngồi xuống.

“Có cần đi chào hỏi một chút không?”

Cha cha xoắn xuýt, ngược lại mẹ cũng không do dự, kéo tay ông ta nói: “Đương nhiên muốn chào hỏi, đó chính là cha của người.”

“Cùng nhau đi.”

Lâm Hi bất đắc dĩ đứng dậy.

Lâm Thắng Thiên nói: “Tiểu Hắc đâu?”

Người nhà quay đầu nhìn lại, Lâm Tri Bạch chạy không thấy bóng dáng, không khỏi hai mặt nhìn nhau, nhưng vẫn đi về hướng Lâm Chiêu Mục.

“Phụ thân...”

Kim thư ký bên kia trực tiếp cho đi, Lâm Chiêu Mục mang theo người nhà tới chào hỏi, Lâm Thắng Thiên cùng Lâm Hi cũng là thành thành thật thật hô:

“Gia gia.”

Lâm Chiêu Mục “Ừm” một tiếng, ánh mắt đảo qua người một nhà, phát hiện chỉ thiếu Lâm Tri Bạch, đáy mắt hiện lên một tia ý vị không hiểu.

Mà vào thời khắc này.

Bên ngoài đột nhiên lại có tiếng ồn ào truyền đến, theo tiếng kinh hô của vô số người xem: “A, Vinh Nhất Lang cũng tới hiện trường!”

...

Lâm Tri vờn đến một phòng nghỉ dự bị không có ai, gọi điện thoại cho Giang Thành, kết quả đối phương vừa lên đến liền vội vàng giải thích: “Trước đó ta cũng không biết, lão bản ngài nói có phải gia gia của ta phát hiện ra cái gì hay không?”

“Có lẽ vậy.”

Lâm Tri Bạch coi như bình tĩnh.

Lão gia tử có biết cái gì cũng không trọng yếu hay không, dù sao hôm nay phải vạch trần, mình chính là bí mật của Sở Từ, không cần phải giấu giếm nữa.

Về phần lão gia tử biết được bao nhiêu?

Lâm Tri Bạch cũng không rõ ràng, nhưng điều này cũng không quan trọng, y tin tưởng lão gia tử cho dù biết rõ mình chính là ông chủ của Côn Bằng cũng sẽ không tức giận.

Đây chính là phong cách của lão gia tử.

Giang Thành nói: “Được rồi, dù sao hôm nay cũng phải gặp mặt, đúng rồi, hôm nay Vinh Nhất lang cũng tới, an vị ở hàng

đầu tiên, lát nữa lúc người ca hát còn có thể nhìn thấy hẳn đây.”

Nói đến đây.

Thanh âm Giang Thành mang theo ý cười.

Lâm Tri Bạch từ chối cho ý kiến, khóa cửa trang trí, sau đó dùng hình tượng Bách Biến Tinh Quân đi đến phòng nghỉ đội đồ, kết quả vừa mới vào cửa liền nghe được bên trong đang thảo luận.

“Xảy ra chuyện lớn!”

“Lâm lão gia tử đến rồi!”

“Là Lâm lão gia tử nào?”

“Còn có thể là Lâm lão gia tử nào nữa!”

“Thí trưởng Lâm Chiêu Mục của tập đoàn thần thoại!”

Lâm Tri Bạch đã hóa thân thành Bách Biến Tinh Quân vào cửa thuận miệng nói: “Các người hoảng cái gì, hẳn cũng không phải bình ủy, chẳng lẽ còn có thể ăn các người à?”

“Nói thì nói như vậy.”

Cá chép nhỏ kích động nói: “Nhưng ông ấy là Lâm lão gia tử của Lâm lão sư Bạch Đế, đại lão đầu bảng trong giới giải trí của Tân Châu a, trong chúng ta có ca sĩ thần thoại đúng không?”

Nói xong.

Cá chép nhỏ nhìn về phía Tàng Kinh.

Khóe miệng Tàng Kinh giật một cái, đang muốn nói cái gì, nhân viên công tác đi vào nhắc nhở mọi người rút thăm, hôm nay vòng thứ nhất đối chiến, vẫn là Hồng Lam đối kháng.

Lâm Tri rút thăm trắng tay.

Cũng không tệ lắm, số ba.

Những người khác cũng hoàn thành rút thăm.

Kỷ lục của Kim Hiểu Phong sau khi tuyên bố danh sách quyết đấu vòng thứ nhất, cá chép nhỏ đối trận là quả lựu lựu, Tàng Sát đối với Liễu bên bờ sông, đối thủ của Bách Biến Tinh

Quân là Bá Vương Hoa, ếch vương tử thì quyết đấu với Tiểu Thảo Thanh Thanh.

Đổi mặt với kết quả.

Cá chép nhỏ cười khỏ nói: “Ta biết ngay thời hạn cuối cùng, ta chính là pháo hôi.”

Đổi đầu hoa quả lựu, cá chép nhỏ không có bất kỳ phần thắng nào, nhưng cẩn thận ngẫm lại, nòng cảm thấy hôm nay mình chống lại ai cũng không được, đám người còn lại của đại đội màu lam kia, không phải ca vương thì chính là ca hậu đấy.

Đều là ca sĩ cao cấp nhất Tần Châu.

Ếch vương tử hừ hừ nói: “Ta ngược lại là muốn chạm vào quả lựu lựu trước.”

Tàng Dận nhú mày: “Ngươi cảm thấy tốt rồi?”

Ếch vương tử nói: “Được rồi, cho nên hôm nay, các ngươi phải cẩn thận!”

Tàng Kinh không để ý đến hắn.

Bách Biến Tinh Quân cũng không phản ứng.

Vương tử ếch xanh lập tức lúng túng, cũng may cá chép nhỏ nâng lên một câu: “Không hổ là Chu Ca Vương, bá khí!”

...

Theo thời gian thi đấu chung kết của Mông Diện Vương không ngừng tiếp cận, siêu quang các bình đài trên mạng nhanh chóng náo nhiệt hẳn lên!

“Sắp bắt đầu rồi!”

“Đến thời kỳ cuối cùng, chip chip đọc sách là rối loạn. Hoay tí tí. Số sách không biết ai mới là tổng Ca vương thật sự, có thể ở trong tiết mục này nhận ca vương, lượng vàng cũng quá cao.”

“Tình trạng của ếch vương tử có lẽ đã khôi phục rồi? Chu Ca Vương có khả năng đoạt giải quán quân!”

“Đầu tiên nổ quả lựu!”

“Tàng hàm cổ lên!”

“Dung trì liễu bên bờ sông!”

“Bách Biến Tinh Quân là mạnh nhất!”

“Còn để Bách Biến Tinh Quân ở đây, bởi vì Vinh Nhất Lang phân tích khiến người khác tức giận không thôi, bây giờ tỷ lệ ủng hộ đã rớt đến bậc thứ ba rồi!”

“Ta vĩnh viễn ủng hộ Bách Biến Tinh Quân!”

Theo vô số thảo luận, Triều Mông Diện Vương · Đinh Phong trận chung kết đã chính thức bắt đầu!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 384: “Áp số kinh khủng!” Mọi người ở hiện trường cùng các bằng hữu trước máy dẹt phim hoan nghênh Vũ Linh Ni, Thi Vương Lân Lân Đầu, đã trải qua thi đấu chọn lựa hai đội Hồng Lam, cùng với kỳ thi đấu Hồng Lam, cuối cùng chúng ta nghênh đón màn đêm đỉnh phong này, đêm nay mọi người đều mạnh mẽ quyết đấu với Lam Tinh ca, tất cả các ca sĩ Mông Diện đều sẽ bước lên chiếc nhẫn vàng của tổng ca sĩ. Về phần thắng bại giữa ca sĩ, sẽ do trước khi kịch bản và truyền hình của người quyết định...”

Trận chung kết bắt đầu!

Tia tin trực tiếp thông báo!

Sân khấu hôm nay đã được khiêu chiến hoa lệ thăng cấp, thiết bị nơi đây càng thêm xa hoa, tiền tài rõ ràng cao hơn so với cuộc thi đấu Hồng Lam. Ngay cả chủ trì của chủ trì Hoàng Lập cũng đeo mặt nạ lên đài, nhấn mạnh đặc sắc tiết mục, cho đến khi đọc xong tất cả lời thoại mới tháo mặt nạ xuống, nói:

“Ta là chủ trì Hoàng Lập.”

Theo Hoàng Lập tháo mặt nạ xuống, tại hiện trường bộc phát ra tiếng vỗ tay nóng rục, tiếng hô của khán giả thao thao bất tuyệt, chủ trì quả thật là đang nhắc nhở mọi người mặc kệ kết quả như thế nào, tất cả ca sĩ đều sẽ xé mặt!

Trước tiết mục gửi đến.

Tỏ tiết mục đã trưng cầu ý kiến của mọi người, tất cả ca sĩ bịt mặt đều tỏ vẻ, bất luận thắng thua đều sẽ bộc diện, bằng không thi đấu chẳng phải là ủng hộ công sao?

“Tổ ca tử quyết đấu đê nhất thiên hạ hôm nay, theo thứ tự là cá chép nhỏ cùng hoa sen quả tươi!”

“Nhị vị, mời chơi một trò chơi.”

“Rất đơn giản, búa rìu, ai thắng sẽ quyết định ai ra sân trước.”

Người xem nở nụ cười.

Quy tắc này nhìn như hồ nháo, kì thực phi thường công bằng.

Cá chép và hoa quả lựu đi lên trên đài, ở ngay trước mặt tất cả người xem, bắt đầu chơi đấu tranh kéo vải.

Cuối cùng cá chép nhỏ thắng, nàng không chút do dự nói: “Ta trước đi.”

Nổ quả lựu trước hát, nàng sợ mình không tiếp được sân khấu, không bằng biểu diễn trước.

Bạo tạc hoa sen rất có phong phạm thân sĩ làm ra tư thế “xin mời”, sau đó chính mình đi xuống sân khấu, đứng ở bên cạnh đợi.

Trên Cục Quang Đài.

Dưới đề tài của Gia Điện Ca Vương, vô số người xem lúc này nhấn lại ——

“Cá chép nhỏ thật thảm!”

“Luồng này phải kết thúc rồi!”

“Dù sao đối thủ cũng là quả lựu lựu!”

“Cá chép nhỏ không lỗ, dù sao theo lý thuyết nàng lên sân khấu nên bị đào thải.”

“Ta ủng hộ Tiểu Lý ngư!”

“Tiểu Lý ngư cố lên!”

Tuy nhân khí của quả lựu liên cao hơn, thực lực được công nhận mạnh hơn, nhưng cá chép con cũng có một nhóm người ủng hộ tương đối!

“Được!”

Lúc này Hoàng Lập cao giọng nói: “Cá chép nhỏ lựa chọn ra tay trước, biểu diễn sắp bắt đầu, thông đạo bỏ phiếu đã mở ra, các bằng hữu thích cá chép nhỏ, trong thời gian tiếp theo, tùy

thời có thể lấy điện thoại di động ra, ném một nhóm vốn quý giá của các người ra!”

Tiếng nói vừa phát ra.

Hoàng Lập cũng lui đến bên cạnh sân khấu.

Cá chép nhỏ hít một hơi thật sâu, theo tấu chương trước vang lên, chậm rãi giơ ống thoại lên, thấp giọng hát:

“Dưới ánh mặt trời bọt biển.”

“Đó là màu sắc rực rỡ.”

“Giống như bị lừa gạt vậy.”

“Đúng là hạnh phúc.”

Đây là ca khúc Hải Tiêu mà Sở Từ sáng tác cho Hàn Nguyệt Sương, hai năm qua đã trở thành một trong những biểu tượng của hắn, người xem vô cùng quen thuộc!

Mà ngay lập tức.

Bạn biểu diễn của cá chép nhỏ giống như là mượn phương thức này để xé mặt nhau ra.

Hiện trường ý thức được điểm này, đương nhiên bạn trên mạng đang xem trực tiếp cũng ý thức được.

“Quả nhiên!”

“Tiểu Lý ngư chính là Hàn Nguyệt Sương!”

“Bài này ta vô cùng thích!”

“Sở Từ đại diện cho tác phẩm kinh điển của tác phẩm kinh điển mà Hàn Nguyệt Sương sáng tác!”

“Hàn Nguyệt Sương tiến bộ thật tốt, không ngờ nàng lại lấy thân phận cá chép nhỏ mà tiến vào vòng chung kết của Ván Vương Hề!”

“Đối thủ cơ hồ đều là ca sau của Vương Ca!”

“Luồng sóng này dù thua, cũng là tuy bại mà vinh a!”

Cá chép nhỏ trên sân khấu, hoặc là nói Hàn Nguyệt Sương đã buông xuống tất cả, tập trung toàn tâm đầu nhập vào biểu diễn:

” bọt biển xinh đẹp tuy rằng hoa lửa!”

“Tất cả hứa hẹn của người mặc dù đều quá yếu ớt!”

“Chỉ yêu giống bọt biển thôi!”

“Nếu như có thể nhìn ra có gì khổ sở?”

Bài hát này năm đó Hàn Nguyệt Sương ban bố, trực tiếp đoạt lấy hạng nhất thi đấu, bây giờ lại hát, càng làm rung động lòng người!

Khiến người ta không khỏi cảm khái:

Hàn Nguyệt Sương hát thật là tuyệt!

Tên này vui lắm, Sở Từ nghe bài hát này thật tốt!

Nếu như đôi thủ không phải hoa quả lựu, thì có lẽ trận cá chép này còn có hi vọng thủ thắng!

Đáng tiếc.

Tiết quả lựu ra tay, nhanh chóng biến mất.

Bạo quả lựu liên đồng dạng biểu diễn một bài tình ca, là tề ngữ.

Bây giờ hẳn cũng không giả vờ nữa, mọi người đều biết mình là một trong tứ đại Thiên Vương của Tề Châu, vậy nên hát Tề Ngữ ca thì hát.

Cái mùi vị kia, vô cùng đả động lòng người!

Rút được cá chép nhỏ, quả lựu có thể nói là cử trọng nhược khinh!

“Ai.”

“Chênh lệch vẫn có tồn tại a.”

“Quả lựu thật lợi hại!”

“Một trong Tứ Đại Thiên Vương của Tề Châu, hát công không được lợi!”

“Đáng tiếc Hàn Nguyệt Sương lão đảo đi tới nơi này, cuối cùng vẫn là bị đào thải.”

“Sám hoa quả này, cảm giác thậm chí không ra toàn lực, hiển nhiên là muốn giao đại chiêu cho đối thủ ở phía sau mạnh hơn.”

Quả nhiên.

cá chép nhỏ thua.

Nhưng khi số vé được công bố, hiện trường đột nhiên phát ra tiếng kinh hô cực lớn!

Mọi người đương nhiên không kinh ngạc trước kết quả của trận đấu này!

Mà là khiếp sợ con số khủng bố này!

Cá chép: 94778 tấm vé!

Bạo tạc hoa sen: 15678 vé!

Trời ơi!

Tiểu Lý nhận được con bỏ phiếu gần một ngàn vạn!

Họa hoa quả được tổng cộng hơn một ngàn năm trăm vạn.

Cho thấy trận đấu vòng năm này chỉ là khán giả tham dự bỏ phiếu đã tiếp cận ba ngàn vạn!

Đây là khái niệm gì vậy?

Phải biết, đại đa số mọi người xem cuộc so tài không thích tham dự bỏ phiếu.

Cho dù như thế, cũng có gần ba ngàn người bỏ phiếu, cho nên trực tiếp đêm nay, rốt cuộc có bao nhiêu trăm triệu người đang xem!

...

Hậu trường.

Lâm Tri Bạch cũng bị số phiếu này làm giật mình!

Kiếp trước những tiết mục âm nhạc thi đấu, cũng có loại tiết mục thi cử cử toàn quốc này.

Bất quá Lâm Tri Bạch kiếp trước xem tiết mục, thấy tiết mục tương tự, bình thường không có hứng thú tham dự, hẳn chỉ quan tâm kết quả.

Lâm Tri Bạch tin tưởng hầu hết người xem, đều là loại hình của mình, lười tham gia bỏ phiếu bầu gì đó, trừ phi thật sự thích bài hát nào đó.

Bình thường mà nói.

Kiếp trước, một tuyển thủ có thể có được mấy vạn phiếu là chuyện bình thường, mấy chục vạn phiếu xem như rất trâu bò, mấy trăm vạn phiếu xem như đỉnh cấp!

Không nghĩ tới lại có ngày hôm nay.

Lâm Tri Bạch lại chứng kiến kỳ tích nhân tuyển vượt quá một ngàn vạn!

Dựa theo tiết tấu này, cho dù hôm nay xuất hiện tình huống mấy ngàn vạn con số cá nhân xuất hiện, tựa hồ cũng không phải là chuyện không thể lý giải?

Nhưng suy nghĩ cẩn thận lại, hình như không sai.

Nhân số Tần Châu khoa trương như vậy, 《Diện Diện Vương Kỳ》 lại là tiết mục cụ thể, điều kiện cơ bản khác với kiếp trước, cho nên giới hạn cao nhất mới càng cao.

“Con số thật là điên cuồng!”

Ếch Vương Tử bên cạnh có chút cảm khái nói: “Trước kia cùng tiết mục tổng nghệ loại, khi khởi xướng phiếu chọn toàn bộ toàn châu, số lượng cá nhân cao nhất, hình như cũng chỉ khoảng một ngàn vạn, nhưng lần đầu tiên của Giải Đạo Vương Trùng diện, quả lựu thậm chí cũng không dùng toàn lực, hẳn chỉ có hơn một ngàn vạn vé.”

Bên cạnh.

Tàng Côn mở miệng nói: “Điều này nói rõ nhiệt độ của ‘Nguyệt Diện Vương Lễ’ là trước nay chưa từng có, ta cũng không dám nghĩ tới, hiện tại đến cùng có bao nhiêu trăm triệu người đang xem trực tiếp của chúng ta.”

“Làm cho ta có chút khẩn trương a.”

Vương tử ếch xanh giọng, tựa hồ muốn đạt tới trạng thái tốt nhất.

“Người lo lắng cái gì, tiếp đó là ta lên sân khấu.”

Tàng Kinh nheo mắt lại, hẳn là người thứ hai lên đài, đối thủ là liễu bên bờ sông.

...

Cũng chú ý đến trận đấu, còn có vô số nhân sĩ trong ngành.

Chỉ là nhân sĩ trong nghề nhìn thấy con số của hai vị tuyển thủ đầu tiên, con mắt lập tức trợn tròn.

“Ngọa tào!”

“Số vé vé vé này!”

“Con số cá nhân trực tiếp phá ngàn vạn?”

“Đây mới chỉ là vòng thứ nhất thôi đấy!”

“Hôm nay phải có bao nhiêu trăm triệu người đang xem trực tiếp chứ!”

“Khó mà nói, nhưng xem tỉ lệ bỏ phiếu, tuyệt đối cực kỳ khoa trương!”

“Sao ta lại có cảm giác độ nóng của tranh Mông Điện Vương Lễ, so với trước kia còn mạnh hơn nha!”

“Dù sao tiết mục này, ca Vương ca nhiều như vậy, còn thi đấu cùng một đài!”

“Điên rồi!”

...

Trên sân khấu.

Theo số vé công bố.

Hoàng Lập mở miệng nói: “Chúc mừng lão sư bắn ra quả lựu lựu lên trận bán kết, đồng thời thật đáng tiếc, lão sư Tiểu Lý ngư, ngài bị đào thải.”

Cá chép gật đầu.

Cũng không quá thương tâm.

Đây là kết quả ngoài dự liệu.

Hoàng Lập mở miệng nói: “Xin hỏi ngài có lựa chọn vạch mặt hay không?”

Cá chép nhỏ gật đầu lần nữa, sau đó nhẹ nhàng tháo mặt nạ xuống, nhìn gương mặt của Hàn Nguyệt Sương, xuất hiện trước mặt tất cả mọi người!

“A!”

“Hàn Nguyệt Sương!”

“Đúng là cô ta!”

“Ha ha, nghe “Biển dặt” liền biết là nàng rồi!”

“Thật là xinh đẹp!”

“Hàn Nguyệt Sương cô lên!”

Đánh giá hội đồng, Lý Tiêu cười to nói: “Biết ngay mà? Chẳng lẽ ta lại biết... Toan Nghê xướng thật là hay, ta đặc biệt thích bài hát của Sở Từ!”

“Ngài quá khen.”

Hàn Nguyệt Sương có chút câu nệ, gỡ mặt nạ xuống vậy mà có chút không quen.

Tần Luyện cười nói: “Nàng cũng không quá khen, ta cũng rất ưa thích người, có cơ hội hai ta hợp tác?”

Tê!

Ca hậu chủ động xin hẹn!?

Hàn Nguyệt Sương hưng phấn: “Ta có được không?”

Tần Si gật đầu cười nói: “Đương nhiên, hai chúng ta có thể hợp tác với nhau một chút ca khúc.”

Lý Tiêu vạch trần nói: “Đừng tưởng ta không biết người đang có mưu đồ gì, Hàn Nguyệt Sương có Sở Từ hỗ trợ viết nhạc, cho nên người mới muốn hợp tác với nàng mà cọ cọ mồm mép đúng không, Hàn Nguyệt Sương đừng để ý đến nàng, ta hợp tác với người...”

“Chẳng phải người cũng muốn bài hát của Sở Từ sao?”

Tần Tình liếc mắt, chọc cho khán giả toàn trường cười ha ha.

Hoàng Lập trêu chọc nói: “Nhiệm vụ chú ý ảnh hưởng, ta là Hi Mông Diện Diện Ca Vương Tranh không phải lời nói tốt đẹp, không cần phải đoạt a, có thể cùng nhau hợp tác a. Đọc sách A. Mị Kỳ Huy, Hoan Hoa. Trích tử!”

Dừng một chút.

Hoàng Lập nói: “Lão sư Tiêu Lý, ách, bây giờ gọi là Hàn Nguyệt Sương lão sư, giờ phút này có gì muốn nói không?”

“Vui mừng, như trút được gánh nặng!”

Hàn Nguyệt Sương cười nói: “Mặc dù rất xin lỗi sư phụ Bách Biến Tinh Quân, dùng cơ hội trân quý để đưa ta vào kỳ ngộ cuối cùng, kết quả ta lại không chịu thua, cho dù như thế nào, ta vô cùng cảm tạ sư phụ Bách Biến Tinh Quân đã biểu diễn cho ta cơ hội biểu diễn ở trên sân khấu này, từ rất sớm đã muốn hát bài biểu diễn của Sở Từ lão sư vì ta sáng tác này, nhưng trước đó sợ bại lộ thân phận nên không dám hát... Ta muốn nói một tiếng cổ vũ với các đội ngũ của ta, nhất là sư phụ Bách Biến Tinh Quân, người chính là quán quân trong lòng ta!”

Hậu trường.

Lâm Tri Bạch nhận ra, lời nói cuối cùng của nàng khiến Hàn Nguyệt Sương giấu diếm muốn giúp mình rút thăm vé. Tiểu cô nương trước sau vẫn không quên, Bách Biến Tinh Quân vì nàng mà dừng cảm đứng ra hai lần.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 385: Vòng Thất Biến Tinh Quân Phách Vương Hoa này, là danh ngạch tranh đoạt vòng bán kết, theo mặt Tiểu Lý Ngư, quả lựu đã xác nhận vào vòng bán kết.

“Cảm ơn mọi người.”

Sau khi cúi đầu thật sâu, cá chép Hàn Nguyệt Sương đi xuống sân khấu, nhưng không rời đi ngay mà lựa chọn ngồi cùng những vị khách quý trong cuộc bình luận. Mặc dù hôm nay không cần đoán ai trong bình luận nữa, dù sao đám người Mông Diện này nhất định sẽ chia mặt từng người một.

Keng!

Màn ảnh sân khấu đảo qua hàng thứ nhất, người xem trước màn hình kinh hô một trận, lúc này mới phát hiện hàng trước đó quả thật lai lịch không nhỏ!

“Lâm Thủ Kỳ gốc đến rồi!”

“La Ngạn bên cạnh!”

“Bên phải hàng thứ nhất là Vinh Nhất Lang, hấn cũng tới!”

“Đợi một chút!”

“Tên lão gia tử kia có chút quen mắt!”

“Phốc!”

“Là Lâm Chiêu Mục, là chủ tịch của tập đoàn thần thoại!”

“Trời ơi!”

“Lâm lão gia tử sao cũng tới đây!?”

Người xem trước màn hình rất nhanh đã nhận ra đám người ở trên khán đài, có điều sự chú ý của mọi người lại trọng điểm là chủ tịch của tập đoàn thần thoại là Lâm Chiêu Mục!

Không hổ là trận chung kết!

Vậy mà Lâm Chiêu Mục lại đến xem cuộc thi!

Tiết tấu của sân khấu vẫn chặt chẽ như cũ. Từ khi vòng tròn thứ hai bắt đầu, Tàng Kinh và Liễu bên bờ sông đã leo lên sân khấu, hai người cầm kéo sau tấm vải lớn để tranh thắng lợi. Hấn muốn đánh tiếp một đòn, trực tiếp để cho Liễu Bên bờ sông ngâm nga trước.

Sau một khắc.

Bên bờ sông biểu diễn bắt đầu.

Đám khán giả lập tức hưng phấn.

Bởi vì màn biểu diễn của liễu ở bờ sông, dĩ nhiên là ca múa. Thí đấu trước đó, đám ca sĩ đều là chỉ đứng trên sân khấu ca hát, nhảy múa đều là do bạn chơi đoàn đội chịu trách nhiệm. Lần này Liễu cũng liều mạng, vậy mà ở trên sân khấu lại vừa múa vừa hát, bầu không khí ngay trên sân khấu đều được điều động hoàn toàn. Loại sân khấu này rất khó để người ta đơn thuần đánh giá công lao thế nào rồi, bởi vì Liễu ở bờ sông hiểu rõ đơn thuần hợp tác, mình tựa hồ yếu hơn Tàng Kinh một chút, cho nên mới nghĩ đến dùng điệu nhảy để bù đắp, tựa như Bách Biến Tinh Quân trong lúc tuyển chọn, dùng hiệu quả sân khấu để đạt được hảo cảm của người xem!

Tàng Kinh yên lặng nhìn.

Màn biểu diễn của Liễu ở bờ sông kết thúc, Tàng Chân đi lên vũ đài. Sân khấu của đối thủ quá náo nhiệt, người xem nghe vô cùng vui vẻ. Nhưng loại ca khúc chủ đề náo không khí này sẽ bởi vì quá ồn ào, dẫn đến mọi người không nhớ rõ, hoặc là nói không chú ý đến trình biểu diễn cụ thể của ca sĩ.

Nhắm mắt lại.

Nương theo tấu chương mở đầu.

Tàng Kinh bắt đầu đoàn biểu diễn của ông ta, đây là một bài ca cao âm, tên của ‘Thiên Thiên Minh Hạ’. Đây là một bài ca được mọi người công khai trình diễn, độ khó cực kỳ khoa trương, cũng bởi vì bài hát này độ khó quá cao nên Tàng Kinh hoàn toàn không che đậy bản âm của mình nữa, ông ta muốn bảo đảm mình phát huy hoàn mỹ mới được!

“Thanh âm này!”

“Là Trương Hi Dương!”

“Tàng Kinh thật sự là Trương Hi Dương!”

“Tuyệt đối không chạy, hát cũng quá trâu bò đi!”

“Ta nổi da gà rồi nè!”

“A a a, hấn cuối cùng cũng ngả bài!”

“Nếu như bài hát này không cần là phương thức phát ra tiếng nói mà mình quen thuộc nhất thì thật sự rất khó diễn dịch đến hoàn mỹ!”

“Hoàn mỹ!”

“Biểu diễn này dường như là hoàn mỹ!”

Tàng Kinh chọn dùng kỹ xảo hỗn âm, giả âm liên tục quanh quẩn, âm điệu cao như vậy, nhưng âm chuẩn lại kín kẽ chặt chẽ, bộ phận khó khăn nhất chuyển mất càng thành thạo, đó là một loại thống khoái sáng khoái!

Đúng là lão Trương!

Không hổ là lão Trương!

Lâm Tri Bạch cảm khái, đây đúng là tiếng của Trương Hi Dương không có chạy, thực lực của đôi phương so với lúc tham gia khoa nữ nhân. Xem ra hấn vẫn luôn tiến bộ, nếu như hai năm trước, nói không chừng hôm nay Trương Hi Dương thật sự không có cách nào tiếp được bầu không khí của Liễu ca bên bờ sông biểu diễn.

Hôm nay.

Trương Hi Dương tiếp được!

Cái sân khấu này vô cùng hoàn mỹ!

Liễu ở bờ sông chờ đợi bên cạnh, sắc mặt dưới lớp mặt nạ đã khó nhìn, quả nhiên chính là Trương Hi Dương, người biểu diễn này rõ ràng đã không chế thành công!

Sự thật cũng đúng là như thế.

Theo số lượng thông tin công bố.

Tàng Kinh lấy được khoảng một ngàn năm trăm vạn vé, cơ hồ giống như quả lựu lựu bạo tạc trước đó!

Mà số vé của Liễu ở bờ sông kỳ thật cũng không thấp, hơn một ngàn ba trăm vạn, nhưng cuối cùng vẫn bất đắc dĩ thua Tàng Chân!

“Bóc mặt!”

“Bóc mặt!”

“Bóc mặt!”

Danh ngạch thứ hai sinh ra từ Tứ Cường Tráng, Tàng Kinh tấn cấp!

Mà Liễu ở bờ sông trong tiếng hô của người xem hiện trường, cười mở mặt nạ ra, lộ ra một khuôn mặt vô cùng quen thuộc:

Ca vương của Duy Khắc Tạt Tư!

Siêu sao siêu sao chuyển thành quan hệ thân truyền!

“Thực sự là người!”

Tần Luyện cười nói: “Ta trước đó cũng không đoán ra.”

Là nhạc dân Tần Châu, đương nhiên Tần Luyện rất quen thuộc thân truyền.

Lý Tiêu bên cạnh mỉm cười chào: “Thân lão sư, đã lâu không gặp.”

Quan hệ không thân.

Nhưng hai bên đã biết nhau.

Thân truyền ám áp gật đầu cười, tranh tài có thể thua, vẫn phải có phong độ, chỉ là lúc nói về cảm giác đào thải, hấn nói như vậy:

“Hy vọng lựu ca cô lên, hấn là hy vọng lớn nhất của lam đội chúng ta đoạt quán quân.”

Quyền lựu đưa nắm đấm ở phía xa, ở trước ngực nhẹ nhàng đụng vào, đưa tiễn vị đồng đội lam đội này.

...

Liễu Phạm ở bờ sông tươi rắn.

Thân truyền ám áp rời đi.

Người chủ trì Hoàng Lập cảm khái nói: “Tranh tài đã tiến vào giai đoạn gay cấn, trận chiến tranh đoạt bốn cường hàng vòng bán kết này so với chúng ta tưởng tượng càng thêm kịch liệt, cụ thể tiếp theo muốn lên đài lại sẽ biểu diễn cho chúng ta như thế nào đây, có thể mời nhóm thứ ba tham gia!”

Phách vương hoa!

Bách Biến Tinh Quân!

Đến phiên ta lên sân khấu, Lâm Tri Bạch đi lên sân khấu, trước mặt chính là Bá Vương Hoa, người xem bên dưới đã nhanh chóng bàn tán sôi nổi!

“Bá Vương Hoa!”

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Bách Biến Tinh Quân có thể thắng không?”

“Nếu như không suy xét nhân tố khác, hẳn sẽ không có vấn đề gì, nhưng ta cảm thấy có khả năng sẽ thua. Đừng quên lời bình của Vinh Nhất lang, ông ấy nói Bách Biến Tinh Quân có thể thắng, hoàn toàn dựa vào sau lưng có cao nhân giúp đỡ viết ca.”

“Chuyện này ảnh hưởng rất lớn.”

“Ta mặc kệ ai viết bài cho Bách Biến Tinh Quân, chỉ cần hẳn hát tốt sẽ bỏ phiếu, về phần ca khúc do ai viết, đó đều là những chuyện cần suy nghĩ sau khi thi đấu.”

“Ta cũng vậy!”

“Ta chỉ chú ý diễn bản thân!”

“Nếu như ca khúc của Bách Biến Tinh Quân do người khác viết giúp, thì ta cần phải đề cao tiêu chuẩn. Trừ phi hát thật, bằng không bản thân ca hát tốt, giai thoại hay, không thể thuyết phục được ta.”

Không giống với cách nhìn khác của người xem.

Lão mù chờ mong: “Sẽ hát bài mới mà Tiểu Hắc viết sao?”

Cha cũng ngồi thẳng người, “Tượng cũng không nhỏ, gần đây không phải Tiểu Hắc vẫn luôn chạy đến chỗ tiết mục sao, đoán chừng chính là thảo luận chuyện này.”

Ca ca nói: “Xem xem người xem còn mua hay không.”

Tỷ tỷ nói: “Mặc dù người qua lại trên đường Bách Biến Tinh Quân, bởi vì Vinh Nhất Lang đã giảm xuống không ít trước trận chung kết, nhưng chỉ cần huynh ấy hát tốt thì ta tin rằng mọi người vẫn sẽ bỏ phiếu phiếu.”

Trong góc cạnh nhất.

Vinh Nhất lang mặt không cảm xúc.

Còn Lâm Chiêu Mục ở bên cạnh kim thư ký thì dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, nhìn về phía thân ảnh của Bách Biến Tinh Quân, tựa hồ đang xác nhận chuyện gì.

Trên sân khấu.

oản tù tì.

Bách Biến Tinh Quân thắng, Lâm Tri Bạch cảm thấy vận khí của mình không tệ, trực tiếp để Bá Vương Hoa hát trước, như vậy có thể điều chỉnh sau đó.

Sau đó.

Lâm Tri Bạch nhường ra sân khấu.

Bá Vương Hoa bắt đầu biểu diễn.

Trên sân khấu xuất hiện một lượng lớn sương mù, sau một khắc đồng thời nhảy đoàn đội lên sân khấu, trong tấu hoa lệ, Bá Vương Hoa giơ cao câu chuyện:

“Ta là người trong mộng.”

“Nghe thấy tiếng nước chảy.”

“Đó là một khu rừng thần bí.”

“Có lộc chạy trốn, và cây không biết tên.”

“Ca ca tinh linh vang lên, ta khiêu vũ dưới ánh trăng.”

Bài hát này mang theo sắc thái dân nhạc nồng đậm, tiếng đàn cổ hợp lại với đàn tỳ bà, nghe có phần giống với cảm giác dân dao, mà khi biểu diễn đến bộ phận cao trào thì tựa hồ như như là Berloz, phong cách nói chung rất tạp, nhưng nhiều loại phong cách dung hợp rất tốt, nghe không chút trái với cảm xúc, bị người ta dùng nhiều loại mùi vị khác nhau quanh quẩn trong lòng.

“Phong cách rất toàn diện.”

Lâm Tri Bạch có chút suy nghĩ, trong bài hát mình chuẩn bị, còn chưa có phong cách hỗn tạp như thế, nhưng trong đó có một bài, đồng thời có khí chất của dân nhạc và Berloz, vũ đài tiếp đón này hẳn là không khó, vừa lúc đó cũng là tác phẩm mình vốn định dùng để xung kích trận chung kết, cũng không cần tạm thời thông báo cho các dàn nhạc nhạc khác để đổi ca rồi.

“Quá giỏi!”

“Phong cách này rất thoải mái!”

“Bài này thật là tuyệt!”

“Phách Vương Hoa biểu diễn thật tốt!”

“Đây chính là thực lực của ca hậu!”

“Thời băng khiết!”

“Đây là âm thanh lạnh lẽo!”

“Sau Duy Khắc Ca, sau đó!”

“Xem ra các bạn mạng lại đoán đúng rồi!”

Đây là bản âm của Bá Vương Hoa, âm thanh của nàng đã bị người xem tại hiện trường nghe ra, hơn nữa bài hát này thật sự quá xuất sắc, toàn trường đã có người hô to!

“Rất mạnh.”

Bên này bình luận, Tần Luyện thấp giọng mở miệng nói: “Bất quá so với mấy vòng trước của Bách Biến Tinh Quân, cảm giác vẫn kém một chút.”

“Ừm.”

Lý Tiêu đồng ý: “Bách Biến Tinh Quân có thể thắng hay không còn phải xem nhân duyên giữa đường của hắn bây giờ, rốt cuộc đã bị Vinh Nhất lang ảnh hưởng bao nhiêu, chỉ riêng biểu hiện của ca khúc, ta vẫn rất có lòng tin đối với hắn.”

“Chắc chắn sư phụ Bách Biến Tinh Quân có thể!”

Cá chép đã nở mặt, Hàn Nguyệt Sương siết chặt nắm tay.

Mà đúng lúc này, biểu diễn biểu diễn của Bá Vương Hoa đã kết thúc, Hoàng Lập tạm thời tiếp quản sân khấu, có chút cảm khái nói: “Sự phụ của Bách Biến Tinh Quân kế tiếp muốn lên sân khấu, từ thời kỳ đầu của Bài Mông Điện Vương Ca Khuyết đã để lại ấn tượng khắc sâu cho mọi người, chắc hẳn tất cả mọi người cũng giống như ta, muốn biết người dưới tấm mặt nạ kia rốt cuộc là ai, như vậy những người tiếp theo của Bách Biến Tinh Quân, có thể vì chúng ta công bố đáp án hay không?”

Dừng một chút.

Hoàng Lập mở miệng: “Cho mời Bách Biến Tinh Quân!”

Lâm Tri điều chỉnh hô hấp, đi về phía sân khấu, nhìn khán giả dưới đài. Nó bỗng nhiên có cảm giác một đoạn lộ trình sắp đi đến điểm cuối, trong lòng có chút không ổn. Nếu trận này mình bị đào thải, bản thân đọc sách mà người đang đùa cợt. Sĩ kị này nhất định sẽ rất đáng tiếc nhỉ?

Cảm giác đeo mặt nạ.

Kỳ thật vô cùng không tệ.

Không ai biết hắn là ai.

Nói chuyện làm việc có thể không hề cố kỵ.

Thậm chí còn không xem nhẹ vấn đề xã hội chết hay không, dù sao Lâm Tri Bạch cảm giác, sân khấu này mang đến cho mình rất nhiều khoái hoạt!

tấu đầu vang lên.

Tiếng sáo truyền đến.

Giọng đàn tranh vang lên.

Người hiểu chuyện đã mở to hai mắt nhìn, bởi vì bài hát này vậy mà lại dùng lượng lớn dân nhạc, nhưng lại tấu ra giai điệu vui vẻ của Berloz, xem ra đây lại là một bài tiết tấu mới!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 386: Tặng nhân ban hành giả mới nhất chỉ: “Thú vị!”

“Phối nhạc này rất có ý tưởng.”

“Hửm?”

“Bài hát là có ý gì?”

Đám người Lý Tiêu và Tần Tình nhẹ giọng trao đổi với nhau, đột nhiên trên màn hình lớn đang sáng lên lại xuất hiện một ca khúc tên như vậy:

Tặng nhân giả mạo!

Rất nhiều người nhìn thấy ba chữ này, trước tiên đều là sương mù dày đặc!

Đây là ca khúc của Thôi Kiện.

Thôi Trát được vinh dự mở núi cho Trung Quốc Khắc Tư Nhạc, có danh xưng là “Nghieu Đà Phu*” của Trung Quốc, cho nên cái đầu 《Giả Hành tặng nhân》 này bản chất là A Đà Đức.

Bất quá nguyên giai không cao.

Cái này có liên quan đến đường thanh tuyến của Thôi Trát.

Rất nhiều ca sĩ nổi tiếng hát, có vẻ như nhà phú ba ba cũng từng hát, đừng nói còn rất có khí thế.

Mà Lâm Tri Bạch quyết định bài hát này, thì là không chút do dự lựa chọn đậu phụ, khúc nhạc cũng điều chỉnh, cả bài hát sẽ càng thêm kịch liệt, càng thêm phù hợp với đặc sắc giọng nói của mình!

Ca là hệ thống cung cấp.

Còn tâm trạng đó lại là của mình.

Hoặc là nói tiêu chuẩn tuyến ca của Lâm Tri ở trên sân khấu này, vẫn luôn chuyên chú biểu đạt “Tự mình”.

Nhiều nhất cũng chính là ngẫu nhiên hát Côn Bằng ta là loài nữ sinh để làm chuyện quái dị, nhưng tranh tài đến mức này,

khẳng định là không thể chinh cổ nữa.

Suu suu suu suu!

Trong quá trình kịch liệt, tất cả khán giả không hiểu tên của ca khúc là có ý gì đều chăm chú nhìn Bách Biến Tinh Quân!

Sau một khắc!

Giọng nói của Bách Biến Tinh Quân tàn sát bừa bãi khắp sân khấu!

“Ta muốn từ nam đi đến bắc.”

“Ta còn phải từ Bạch Lộ đến đen.”

“Ta muốn mọi người đều nhìn thấy ta.”

“Lại không biết ta là ai.”

Lâm Tri Bạch dùng, vẫn là đường thanh tuyến của mình, chân thực nhất, đường thanh tuyến tự mình nhất!

Đây là cảm giác nam nhân mắc mưu, cho nên cái cảm giác ngâm xướng này vô cùng thống khoái.

Người xem ngây dại!

Lời ca này vô cùng thú vị!

Lời hát này quá có cảm giác!

Khế hợp hoàn mỹ với sân khấu của Ca vương mênh mông!

Càng phù hợp với dư luận gần đây của Bách Biến Tinh Quân nhất!

Loại Phan Nhĩ không nóng nảy, nhưng rõ ràng mang theo cảm xúc, cơ hồ trong nháy mắt có thể làm cho người ta cảm xúc phập phồng, hết lần này tới lần khác dân vui chơi, lại có thể nhạt bớt phần nộ cùng lệ khí, đạt tới một loại cân bằng rất vi diệu!

“Nếu ngươi xem ta có chút mệt mỏi.”

“Vậy mời ngươi rót cho ta một bát nước.”

“Nếu ngươi đã yêu ta.”

“Xin mời? Mộng đẹp vợ con!?”

Đã tấn cấp bạo tạc hoa quả có chút nheo mắt lại.

Bách Biến Tinh Quân vẫn là Bách Biến Tinh Quân đáng sợ kia.

Đòn nhắm vào của Vinh Nhất lang không ảnh hưởng đến trạng thái biểu diễn của hắn.

Đồng dạng tấn cấp Tàng Tiêu thì nở nụ cười, tứ cường quả nhiên không vây được Bách Biến Tinh Quân, mặc dù ca khúc vừa mới bắt đầu, nhưng kết cục của Bá Vương Hoa cơ hồ đã định trước.

Tiếng ca vẫn còn tiếp tục.

Bàn tay Lâm Tri Bạch chỉ hướng người xem, chỉ hướng trời cao, chỉ hướng phương xa, tựa như tiếng ca của y, bay xa như vậy!

“Ta có đôi chân này.”

“Ta có đôi chân này.”

“Ta có Thiên Sơn cùng Vạn Thủy này.”

“Ta muốn tất cả những thứ ta muốn, nhưng không được hối hận.”

“Muốn yêu ta.”

“Người cũng đừng sợ hối hận.”

Người xem nổi da gà, tâm trạng nhất thời vô cùng phức tạp, ca từ này ám chỉ, chỉ còn thiếu mỗi việc viết ra rõ ràng!

Yêu thích người...

Cũng đừng sợ hối hận?

Nghi vấn ngàn vạn lần xuất hiện trong đầu lại một lần nữa hiện ra!

Rốt cuộc Bách Biến Tinh Quân là ai?

Bài hát này là đáp lại tiết tấu trên mạng sao?

Là đối với những người nói người dựa vào người khác hỗ trợ viết nhạc, mới một đường thẳng đến hôm nay đánh trả sao?

Từ ngữ ứng với cảnh như thế, quả thật rất khó để khiến người khác rung động, cũng khó khiến người ta liên tưởng đến những thứ này trong khoảnh khắc!

Rất nhiều người bởi vì ngôn luận của Vinh Nhất Lang, đối với sự ủng hộ của Bách Biến Tinh Quân mà xuất hiện dao động, thậm chí trong này còn có một số người, rõ ràng từng có một lần tỏ vẻ mình yêu thích người này nhất, không ngờ lại trầm mặc trong một chút dư luận!

Mà giờ khắc này.

Nghe bài hát này.

Vô số người dao động trong dư luận, cảm giác trái tim của mình, đang từng chút từng chút rung động, vì cái gì không thể càng thêm kiên định một chút đây?

“Một ngày nào đó ta muốn xa chạy cao bay.”

“Ta không muốn ở lại một chỗ.”

“Cũng không muốn có người đi theo.”

Tiếng ca của Bách Biến Tinh Quân có loại lực lượng xuyên thấu lòng người, những giọng ca biểu đạt kia theo nhịp điệu, bay vào bên tai tất cả mọi người!

Có người xem hộc mắt hơi phiếm hồng.

Bách Biến Tinh Quân vẫn giơ ngón tay lên trời, cao giọng hát:

“Ta chỉ muốn nhìn người đẹp như vậy!”

“Không muốn biết người đang chịu tội tổn thương thế nào!”

“Ta muốn có được nước trên trời!”

“Nhưng đó không phải là nước mắt của con!”

Dừng đến đây, ngón tay Bách Biến Tinh Quân dần dần hạ xuống, cuối cùng lại rơi xuống trên một đạo nhân ảnh hàng trước nhất, đồng thời miệng phát ra hai bài ca —

“Ta không muốn tin!”

“Thật sự có ma quỷ!”

“Cũng không muốn đối nghịch với bất kỳ kẻ nào!”

Người được chỉ đến không ngờ chính là Vinh Nhất Lang đang chạy tới xem trận đấu ngày hôm nay, ngồi ở hàng phía trên hẻo lánh!

Khóe mắt Vinh Nhất lang bỗng nhảy lên!

Hắn chắc chắn Bách Biến Tinh Quân đang chỉ mình!

Cho dù ở trong mắt người xem, hắn chỉ là động tác cùng mọi người!

“Người đừng mơ tưởng biết ta rốt cuộc là ai!”

“Cũng đừng hòng nhìn thấy ta dối trá!”

Thanh âm của Bách Biến Tinh Quân lộ ra vẻ phẫn nộ, lộ ra cảm xúc, sức cuốn hút quá mạnh, gần như tất cả người xem đều đắm chìm trong đó!

...

Ở phía sau đài.

Ếch vương tử nghe đến chỗ này, đã nhiệt huyết sôi trào, phong cách Chu Hàn yêu nhất chính là Berloz!

“Được!”

Hương Thứ vương tử cảm thấy bài hát này của Bách Biến Tinh Quân, nhất là câu này: “Người đừng hòng biết ta rốt cuộc là ai cũng đừng mong nhìn thấy ta dối trá”, xem như là hát ra tinh túy tinh túy của cà Cát Đức!

Đơn giản!

Thô bạo!

Các Gia tân đều bùng nổ!

Hiện trường đã bùng nổ!

Đây là bài hát Bách Biến Tinh Quân ở trên sân khấu, trình diễn khoa học Ba Khắc Tư, lần trước là Phù Huê thực sự yêu người!

Mà kết quả.

Giống như lần trước!

Toàn trường sôi trào!

Tiếng ca của Bách Biến Tinh Quân, trong giây lát hát tỉnh rất nhiều mờ mịt xoắn xuýt với những bài ca kia, đến cùng là ai sáng tác ra...

Chuyện này quan trọng sao?

Mọi người là ưa thích Bách Biến Tinh Quân như vậy, chẳng lẽ bởi vì mấy câu nói của Vinh Nhất Lang mà thay đổi tâm ý sao? Rõ ràng hắn đang cố gắng chọc mọi người cười, hắn lần lượt đứng ra vì đồng đội, hắn thậm chí đem hai lần cơ hội quý giá nhất phục sinh, đưa cho Tiêu Lý Ngư cùng Hoang Tử!

Một người như vậy!

Dựa vào cái gì mà vì mấy câu nói vinh nhất lang mà phải chịu một áp lực lớn như vậy, liền muốn thay đổi sự yêu thích của mọi người đối với Bách Biến Tinh Quân?

Nói cái gì, đòi một người cũng có thể hát ra hiệu quả của Bách Biến Tinh Quân?

Không!

Suy nghĩ cẩn thận về những ca khúc mang theo tình cảm nồng đậm mà Bách Biến Tinh Quân kia, tràn ngập biểu đạt bản thân, làm sao có thể ai cũng có thể hát ra hiệu quả như nhau!

Xa không nói.

Tặng nhân xếp hàng giả này, ai dám hát có thể khiến người ta có cảm giác sánh bằng Bách Biến Tinh Quân hát hơn?

Dưới đài.

Trong lòng Vinh Nhất Lang không khỏi run sợ, hắn dường như cảm nhận được ánh mắt của Bách Biến Tinh Quân, cho dù chỉ là một chỉ nhẹ nhàng, nhàn nhạt liếc qua!

Nhóm khách thăm dò bình luận đã toàn bộ đứng lên!

Giọng nói của Lý Tiêu hơi run run: “Hóa ra đây chính là ý giả vờ tặng nhân!”

Tần Si ánh mắt phức tạp: “Những bài ca này giống như là hát cho chúng ta nghe, hoặc như là hắn hát cho mình nghe, hoặc là hát cho những người nghi ngờ nghe, bất luận người viết nhạc là ai, tình cảm, những tình cảm này, tất nhiên đều thuộc về Bách Biến Tinh Quân, cố tình lại có một số người muốn tìm góc độ để tìm Bách Biến Tinh Quân...”

La Ngạn cũng máu huyết quay cuồng!

Tiêu Lý, Hàn Nguyệt Sương càng kích động hơn, nói: “Đây chính là Bách Biến Tinh Quân, phong cách của hắn ra sao mà

có thể điều khiển được, ở trên sân khấu này không có chuyện gì mà hấn làm không được!”

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Bách Biến Tinh Quân!”

Không biết là người nào dẫn đầu, người xem bắt đầu lớn tiếng la lên cái tên Bách Biến Tinh Quân, thống nhất từ hỗn loạn đến phía sau!

Điềm trống kịch liệt!

Tiếng vỗ tay rất vang dội!

Bá Vương Hoa chờ bên sân khấu, bước chân lại hơi mềm nhũn, thế mà Bách Biến Tinh Quân lại dùng một bài như vậy, thắng được trái tim người xem một lần nữa!

Mặc dù không phải ai cũng sẽ vì bài hát này mà thay đổi một chút ý kiến...

Có điều Bá Vương Hoa đã xác định, bài hát này đủ để cho Bách Biến Tinh Quân đánh bại mình!

Quả nhiên mình không nên có tâm lý cầu may, vốn Bá Vương Hoa còn tưởng rằng Vinh Nhất Lang sẽ tấn công, sẽ ảnh hưởng đến sự ủng hộ của Bách Biến Tinh Quân, biến tướng khiến mình cũng chiếm được tiện nghi.

“Được rồi.”

“Được rồi.”

“Được rồi.”

“Được rồi.”

Bách Biến Tinh Quân hừ một tiếng, tâm tình tựa hồ có chỗ bình phục, thanh âm lộ ra thoải mái, cùng tiếng người xem hỗn hợp, bất luận ý cảnh hay là tinh khí thần vậy mà đều hài hòa thống nhất.

Mà ca khúc thì sao.

Ngay lúc này cũng không sai biệt lắm đã kết thúc.

Bách Biến Tinh Quân vừa hát, vừa tự do hành tẩu trên sân khấu, từng ánh đèn rực rỡ đuổi theo mỗi bước chân của hắn ta, tất cả mọi người chú ý nhìn hắn ta!

“Ta muốn từ nam đi đến bắc!”

“Ta còn phải từ Bạch Lộ đến đen!”

“Ta muốn mọi người đều nhìn thấy ta!”

“Nhưng...”

“Không biết ta! Đúng! Ai!”

Cổ phần kịch liệt như bị mọi người phát tiết, khi ca từ cuối cùng kết thúc bằng Trường Âm thì tiếng hét chói tai liên tiếp vang lên, người xem như bị nhen nhóm!

“A a a a!”

“Ta vĩnh viễn ủng hộ Bách Biến Tinh Quân!”

“Bách Biến Tinh Quân cố lên!”

“Chết tiết, Vinh Nhất Lang thiếu chút nữa đã dạy cho ta!”

“Còn trình độ biểu diễn biểu diễn Bách Biến Tinh Quân này, tình cảm đúng chỗ như vậy, còn phải mắng chửi cái gì nữa!”

“Bài hát này nghe mà nhiệt huyết sôi trào!”

“Ta mặc kệ bài ai viết, ta chỉ biết Bách Biến Tinh Quân hát vào trong lòng ta!”

“Bài hát này thật là thú vị!”

“Ha ha ha, tất cả mọi người nhìn thấy người, lại không ai biết người là ai!”

“Quá cháy!”

Nếu như trước bài hát này còn có gần một nửa, xoắn xuýt có nên bỏ phiếu cho Bách Biến Tinh Quân hay không, vậy thì sau bài hát này, đại đa số mọi người đều không chút do dự lựa chọn bỏ phiếu, không còn xoắn xuýt nữa!

Hoặc là nói!

Bài hát này đã khiến mọi người quên đi mấy lời tạp âm kia, quên đi lời nói của Vinh Nhất Lang, bởi vì Bách Biến Tinh Quân đã biểu diễn nhân vật trong tay một ca sĩ tốt nhất!

Như vậy là đủ rồi!

Mà ở dưới đài, Lâm Chiêu Mục vẫn luôn trầm mặc nhìn màn biểu diễn bỗng nhiên ánh mắt khẽ động, “Xem ra hôm nay chúng ta không có uổng công một chuyến, ta đã có thể xác định rồi. chip đọc sách lặc sỡ, mê ly. Sĩ tử.”

Ánh mắt đó.

Mang theo súng nịch.

Mang theo ý cười.

Mang theo kiêu ngạo.

Kim thư ký ngẩn ra, đương nhiên biết rõ những lời này của chủ tịch, chỉ là khó tránh khỏi tò mò: “Ngài làm sao xác định, Bách Biến Tinh Quân chính là của Bạch Tiểu Thiếu gia?”

“Người không hiểu.”

Khóe miệng Lâm Chiêu Mục khẽ nhếch lên, “Có lẽ đây là tâm ý tương thông giữa ông cháu đi, đứa nhỏ này rất giống ta hồi còn trẻ.”

Kim thư ký: “...”

Hắn phát hiện chủ tịch ngày càng thích cậu mạnh Bạch thiếu gia rất giống hắn, ngoại trừ khuôn mặt quả thật tương tự ra, những phương diện khác rõ ràng không hề giống chút nào.

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 387: Vòng bán kết! Tiểu võng mới nhất: “Bài “Miễn Hành tặng” này bị Lâm Tri Bạch sửa soạn rất kỹ ——

Mặc dù tất cả ca khúc của Lâm Tri Bạch đều do hệ thống cung cấp, nhưng điều này cũng không có nghĩa là bất cứ ca hát nào hẳn cũng có thể trực tiếp dùng. Dù sao mỗi ca sĩ đều có chương trình trình bản thân ca hát, cho nên hẳn không thể không bị buộc phải nghiên cứu biên khúc. Mấy năm nay, hẳn đã được coi là một ca thủ biên khúc nhạc, bởi vậy bài tập giả này, Lâm Tri Bạch cũng không có mượn nhờ hệ thống hay là tay người ngoài. Đương nhiên hẳn cũng từng cân nhắc qua vấn đề vạn nhất cải biên thất bại sẽ ảnh hưởng đến mị lực của bản thân ca khúc này. Có điều Lâm Tri Bạch thấy phản ứng của hiện trường liền biết, biểu diễn của mình đã thành công, người xem rõ ràng đã tiếp nhận phiên bản của hẳn.

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Bách Biến Tinh Quân!”

Âm thanh xuống đài hô mưa gọi trời, không còn nghi ngờ gì nữa, lời nói công kích của Vinh Nhất Lang ở trước thi đấu này đã bị bài đăng này làm cho nhạt đi không ít!

Trong tiếng vỗ tay.

Người chủ trì hoàng hôn lên đài mở miệng nói: “Cảm tạ Bách Biến Tinh Quân lão sư biểu diễn, như vậy chúng ta cũng có mời Bá Vương Hoa lão sư trở lại sân khấu...”

Bắt đầu toán vé!

Bá Vương Hoa và Bách Biến Tinh Quân sánh vai, trên màn hình lớn của sân khấu xuất hiện số vé của hai người.

Lòng bàn tay Bá Vương Hoa ứa mồ hôi, nhịn không được quay đầu lại nhìn vé số của mình, gần như không che giấu được sự thấp thỏm.

Lâm Tri Bạch không quay đầu lại, sau khi kết thúc biểu diễn biểu diễn thắng thua liền đã định trước, nàng chuẩn bị đào thải, cũng chuẩn bị sẵn sàng thắng cấp.

” đếm ngược ba giây!”

Thời gian bỏ phiếu sắp hết, Hoàng Lập lên tiếng nhắc nhở, người xem trong toàn trường đều đang hô to tên hai ca sĩ che mặt, tất cả mọi người đều khẩn trương.

“Ba!”

“Hai!”

“Một!”

Bỏ phiếu dừng lại, trong lúc tất cả mọi người ngừng thở, kết quả đi ra, người xem ở hiện trường thấy được, người xem trước màn hình cũng nhìn thấy!

Bá Vương Hoa: 101754 vé!

Bách Biển Tinh Quân: 134578 vé!

Bá Vương Hoa thở dài, cuối cùng mình vẫn không chiếm được lợi, nhưng ảnh hưởng của Vinh Nhất Lang dường như còn chưa hoàn toàn bị loại trừ, con số của Bách Biển Tinh Quân tuy không thấp, nhưng vẫn hạ thấp hơn so với nhân khí của hắn, đáng tiếc cho dù như vậy mình vẫn không nắm bắt được cơ hội.

“Chúc mừng Bách Biển Tinh Quân!”

Hoàng Lập lúc này cao giọng tuyên bố kết quả!

Tiếng vỗ tay dưới đài như nước triều dâng, nhưng cũng có người xem nhíu mày, nhất là dưới chủ đề của Cục Quang Đài, Mông Mông Già Già Già Già Già Già Già Già nói, vô số màn hình hình, bạn trên mạng đều phát biểu ý kiến.

“Một ngàn ba trăm vạn vé?”

“Sao cao không bằng sự tương tượng của ta?”

Bài hát này cũng không kém gì bài biểu diễn của hoa quả lựu và Tàng Kinh đầu, hai vị kia đều nhận được hơn một ngàn năm trăm vạn vé, nhưng Bách Biển Tinh Quân lại chỉ có hơn một ngàn ba trăm vạn vé sao?”

“Ai.”

“Xem ra lời nói của Vinh Nhất Lang vẫn còn ảnh hưởng, có một số người xem cũng không có bởi vì màn biểu diễn đặc sắc

Bách Biến Tinh Quân này mà bỏ phiếu.”

“Còn muốn Bách Biến Tinh Quân thế nào!”

“Bài này bất luận là tình cảm hay là ứng cảnh, đều đạt đến một trình độ phi thường cao, có người là lỗi tai điếc rồi sao!”

“May mắn tẩn cấp!”

“Lời là nói như thế, nhưng người có nghĩ tới hay không, nếu đối thủ của Bách Biến Tinh Quân là quả lựu lựu, hoặc là Tàng Kinh, hẳn đã bị đào thải?”

“Nói đi cũng phải nói lại.”

“Nếu màn biểu diễn này của Bách Biến Tinh Quân không phải quá hiệu quả, e rằng ngay cả Bá Vương Hoa cũng không sánh bằng, thì trận tiếp theo của hắn hẳn là không có gì.”

Có chút người xem đang thở dài.

Mặc dù Bách Biến Tinh Quân thắng trận đấu bản luận, nhưng cũng để cho mọi người thấy được một ít tai họa ngầm, hôm nay dường như hắn rất khó đoạt quán quân rồi...

Dưới đài.

Hàn Nguyệt Sương có chút tức giận bất bình nói: “Nếu như không phải do lời nói của Vinh Nhất Lang ảnh hưởng thì với khí tức của Bách Biến Tinh Quân trong tình huống bình thường, số vé biểu diễn này ít nhất cũng phải trên một ngàn năm trăm vạn!”

Gia khách bên cạnh không nói gì.

Chẳng qua mọi người đều biết đây là sự thật. Con số Bách Biến Tinh Quân thấp là vì, hiện tại có rất nhiều người bị Vinh Nhất Lang ảnh hưởng, cho rằng chỉ bằng vào việc luyện công của Bách Biến Tinh Quân thì không thể đạt tới trình độ như bây giờ. Hắn có thể đi đến bước này hoàn toàn nhờ vào chất lượng của những ca khúc mới này mà thành công.

Trên sân khấu.

Bá Vương Hoa cười khở mở mặt ra, quả nhiên là bài của Duy Tư sau khi băng khiết, giống như liều bờ sông, là một ngôi sao siêu nhất tuyến.

“Băng khiết!”

Tần Luyện cười phát phát tay.

Lý Tiêu cũng mở miệng nói: “Xem ra toàn bộ phân tích lúc trước của Các Vong đạo hữu, Liễu Liễu bên bờ sông âm áp, Bá Vương Hoa là người, thân phận của đám người Tàng Chân và Chúc Quả kia cũng tám chín phần mười rồi.”

Có thể nói:

Ngoại trừ đám Bách Biến Tinh Quân còn không có đầu mối gì, thân phận mấy ca sĩ che mặt khác cơ bản đều bị đám bạn trên mạng đoán trúng!

“Ngài có gì muốn nói không?”

Hoàng Lập mở miệng, hỏi cảm giác bị loại bỏ lúc này.

Thời Băng Hoàng cười cười nói: “Ta muốn nói với mọi người, hôm nay thua bởi sư phụ Bách Biến Tinh Quân, ta không có bất kỳ tiếc nuối nào, hẳn dùng biểu diễn chinh phục ta.”

Lúc băng thuần phục rồi.

Sau khi lăn lộn trong nhạc đàn siêu một đường hát nhiều năm như vậy, lúc băng khiết làm sao lại không biết lượng vàng của Bách Biến Tinh Quân chứ, người càng hiểu âm nhạc càng rõ ràng điểm này, Vinh Nhất Lang cũng rõ ràng, chỉ là mộng của đối phương vừa mới bắt đầu đã nghiêng lệch.

Nói xong.

Thời điểm băng khiết cùng Bách Biến Tinh Quân nhẹ nhàng ôm lấy, sau đó xoay người rời khỏi sân khấu, đích xác như nàng nói, không có gì đáng tiếc.

...

Lâm Tri Bạch cũng trở lại phòng nghỉ ở hậu đài, nơi này chỉ còn lại vương tử ếch, y dùng tiếng vỗ tay chúc mừng thắng lợi của Bách Biến Tinh Quân, phát ra từ nội tâm vui sướng.

“Làm tốt lắm!”

“Nửa vòng chung kết gặp lại.”

Lâm Tri Bạch cười, mở miệng nói.

Ếch vương tử nghiêm túc gật gật đầu, cùng Lâm Tri trắng tay nhau, sau đó cất bước đi hướng vũ đài, đối thủ của hắn là cỏ non xanh rì, căn bản cũng không có áp lực gì.

Sự thật cũng quả nhiên là thế.

Ếch vương tử với ưu thế một ngàn năm trăm sáu mươi vạn vé, nghiền ép tám trăm vạn vé của thảo thanh xanh, hầu như chênh lệch gấp đôi, thực lực ca vương Chu Hàn triển lộ không thể nghi ngờ, cảm quan của hắn tốt, thực lực hoàn toàn khôi phục!

Người xem đều hưng phấn!

“Xem ra thực lực của Chu Ca Vương đã khôi phục, giọng nói này hoàn toàn không che giấu, cảm giác hôm nay hắn nhất định không có hy vọng đoạt quán quân!”

“Trạng thái rất nóng a!”

“Chu Ca vương có một ngàn năm trăm vạn vé trở lên, tức là bốn người vào vòng bán kết sẽ là con số thấp nhất trong Bách Biến Tinh Quân?”

“Thảo cỏ nhỏ Thanh Thanh sẽ phải nể mặt!”

“Khá lắm, vậy mà lại là Tật Phong truyền môi một bước Hoàng Thiên!”

“Hoàng Ly cũng không dễ dàng, gặp ghèngh cản đến bây giờ!”

“Kế tiếp chính là trận chung kết!”

“Ta sẽ nhanh chóng biết ai là quán quân!”

“Đoán chừng tiếp theo có thể biết được rốt cuộc Bách Biến Tinh Quân là ai!”

Thời gian cân nhắc khoảng cách công bố càng ngày càng gần, trong lòng người xem cũng càng thêm nóng bỏng!

“Mời bốn vị ca sĩ lên đài thi đấu bán kết thăng cấp!”

Tàng Kinh!

Nổ mạnh hoa sen!

Quốc hoang vương tử!

Bách Biến Tinh Quân!

Bốn người đã xác định là bốn người đứng đầu lần này Minh Diện ca vương!

Bất quá đi tới bước này, bốn phía hiển nhiên không cách nào thỏa mãn mấy người, ai cũng muốn tranh đoạt hai cái danh ngạch trận chung kết, thậm chí là bảo tọa quán quân!

“Tiếp theo, bốn vị cần rút thăm quyết định đối thủ vòng bán kết.”

Hoàng Lập nói: “Trong này có một số bốn cầu, số một số, số hai, số chẵn đôi, số số số trước cần hát trước, như vậy vị lão sư nào sẽ rút thẻ trước?”

“Để ta đi.”

Ếch vương tử trực tiếp rút thăm, sau đó sáng rực lên.

Số một!

Đơn độc vô số!

Tàng Kinh cười cười, cũng đưa tay rút thăm, đồng thời đưa ra số hiệu.

Số ba!

Vẫn là đơn độc!

Thế là vòng thứ nhất bán kết, Tàng Kinh và vương tử sẽ trở thành đối thủ!

Đồng thời điều này cũng có nghĩa là:

Đối thủ của Bách Biến Tinh Quân, là mứt quả!

Trong đó hoa quả lựu đã đạt tới số hai, Bách Biến Tinh Quân là số bốn!

Tại hiện trường khán giả đã kinh hô ra tiếng, chân chính cường cường quyết đấu sắp tới!

“Đối với ếch xanh vương tử?”

“Đó chính là Chu Ca Vương và Trương Hi Dương K?”

“Không biết ai có thể thắng, hai vị này đều là nhân khí cực cao của ca vương!”

“Kéo đây suy nghĩ!”

“Chẳng qua là quyết đấu của Bách Biến Tinh Quân cùng Chúc Quả Quả Liên, còn có lo lắng sao?”

“Nếu như không có lời nói của Vinh Nhất Lang, chỉ sợ tỷ lệ thắng của Bách Biến Tinh Quân sẽ cao hơn một chút, dù sao thì hẳn cũng từng thắng Quả lựu liên hai lần!”

“Có điều trước khác nay khác.”

“Hiện tại nhân khí của Bách Biến Tinh Quân có chút giảm sút, còn có thể lần thứ ba đánh bại quả lựu đạn không?”

“Xem trận quyết đấu với Bá Vương Hoa kia, Bách Biến Tinh Quân lo sợ!”

...

Đối thủ vòng bán kết là, Bách Biến Tinh Quân, nỗ lực tay cầm thẻ số hai, đột nhiên đặc biệt dùng sức, ngay cả hô hấp cũng hơi hơi nặng!

Tốt lắm!

Sát thương thêm!

Quả lựu liên thật sự sợ mình không rút được Bách Biến Tinh Quân, nhưng đối phương lại thua ở trong tay Tàng Tiêu hoặc là éch xanh vương tử, bạn tốt Vinh Nhất Lang kia không phải uổng phí cơ hội sáng tác vì mình sao?

Cũng may vận khí của mình không tệ!

Gặp phải Bách Biến Tinh Quân!

Hai lần trước thua bởi Bách Biến Tinh Quân, hầu như phải trở thành tâm ma quả lựu, nếu như không ở mặt chính diện trên sân khấu đánh bại đối phương một lần, chỉ sợ về sau hẳn ngủ cũng không ngon!

Hôm nay mình phải chứng minh!

Ai có tư cách giành chức quán quân nhất!

Mặc dù là trận chung kết, nhưng vì để an toàn, hẳn dứt khoát trực tiếp dùng bài hát đó đi!

Ca khúc đầu tiên định dùng ở trận chung kết, là tác phẩm áp đáy hòm chân chính của mình, phải sớm lấy ra, bắt quả Bách Biến Tinh Quân đáng giá để mình làm như vậy!

Mà bên kia.

Vương tử ếch và Tàng Trùng liếc nhau, dưới mặt nạ đều lộ ra nụ cười riêng của mình.

“Kết quả rút thăm đã được công bố!”

Hoàng Lập cảm giác được nhiệt độ không khí ở đây tăng lên!

“Đồng Lư vương tử giao trận tàng trữ, quả lựu lựu giao trận Bách Biến Tinh Quân, để cho chúng ta đem vũ cấp giao cho Hương Tiêu lão sư!”

Theo tiếng nói hạ xuống.

Lâm Tri Bạch và quả lựu lựu đều tự tiến về khu chờ.

Tàng Kinh thì đi tới bên sân khấu, chờ đợi Triều Hương vương tử bắt đầu biểu diễn.

Đùng!

Đùng!

Đùng!

Là tiếng trống!

Tiếng trống kéo dài, phảng phất gõ vào trong lòng người xem!

“Ngọa tào!”

“Là Côn Bằng Thiên Địa Côn Bằng!”

Người xem trợn mắt há hốc mồm, tâm thần rung động, đây là một bài hát tên là Thiên Địa Chúc Chước, ca khúc đặc thù

Đồ Lan nói!

Từ ngôn ngữ truyền thừa từ dân tộc du mục nào đó cổ đại.

Dân tộc này tên là Đồ Lan tộc, ngôn ngữ của bọn họ được gọi là Đồ Lan ngữ!

Bất quá Lâm Tri Bạch cảm thấy đồ lan ngữ của Lam Tinh, có chút giống ngôn ngữ của kiếp trước ở Tây Vực.

Mà thủ lĩnh này bề ngoài thiên địa, chính là tác phẩm của đồ lan đại biểu rộng lớn nhất, lúc đầu là thư dân ca bịa đặt, sau đó

trải qua Lam Tinh một vị Khúc phụ cao cấp nhất cải biên, trực tiếp biến thành vô số thần tác âm nhạc trong lòng người!

Bất quá...

Cho dù là sau bài hát Vương Ca của Lam Tinh, thậm chí là siêu sao châu, cũng hiếm có người dám hát bài hát này!

Không chỉ vì ca khúc có độ khó, mà còn bởi vì ngôn ngữ của rất nhiều người không qua được, chip đọc sách, Khắc0. Khảo hoa hoa ngôn ngữ thực sự là quá phức tạp!

Ếch vương tử vậy mà dám khiêu chiến bài hát này!

Hắn hiểu Đồ Lan Ngữ!?

Ngay cả Tàng Hàn bên cạnh cũng ngây dại, không ngờ Chu Hàn lại ẩn giấu thủ đoạn như vậy!

“Ong ong ông ông ~”

Ca khúc mở đầu là một hồi Phạm âm!

Ếch vương tử không có mượn dùng nhạc khí, chỉ dựa vào cổ họng phát ra loại thanh âm này, thanh âm của hắn tựa hồ có một tia phật tính trang nghiêm!

Phạm Âm trọn vẹn mười mấy giây.

Tiếng ca vang lên, quả nhiên là đồ lan ngữ!

Ngay lúc này, vòng bán kết lập tức tiến vào gay cấn!

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 388: Ca sĩ Yêm Hồ! Nghe nói vị Khúc cha sáng tác “Thiên Địa”. Từng đi sâu vào Đồ Lan tộc ba năm mới khai bài hát này ra được.

Thuộc về loại kiếm mài ba năm!

Bài hát này không phụ sự kỳ tích của mọi người, trên sân khấu của Mông Điện Vương, chỉ có người dám hát đã thắng một nửa!

Khác với ca khúc thông thường.

Loại ca khúc phong cách đặc thù này, thật ra cần một loại dã tính rất nguyên thủy, kỹ xảo biểu diễn phức tạp đều phải vứt bỏ để có thể hát ra mùi vị!

Ếch vương tử đã làm được.

Đó là một loại dã tính nguyên sinh, tiếng ca của hắn tựa như được tẩy rửa tịnh hóa qua!

Trong suốt!

Thuần túy!

Ngay cả Lâm Tri Bạch cũng cảm giác được một loại cảm giác thân thánh.

Nghe nói mỗi năm, người của Đồ Lan tộc đều phải đi bộ vượt ngàn dặm triều Thánh, đây là chủ đề của ca khúc!

Người xem nghe không hiểu!

Không xem phiên dịch, một câu ca hát cũng không hiểu, nhưng dường như lại nghe hiểu rồi!

Nghe hiểu là ý cảnh!

Mọi người phảng phất như thấy được Băng sơn tuyết liên nở rộ...

Phảng phất nhìn thấy được ánh bình minh lần đầu tiên soi sáng chân trời...

Giống như nhìn thấy cánh cửa của thiên địa mở ra, trời cao đổ ập xuống mỗi góc ngách trong nhân thế!

Đây mới là thực lực chân chính của Chu Ca Vương!

Lâm Tri Bạch cảm khái, hưởng thụ âm nhạc, cảm thụ được loại ý cảnh cổ lão này, gần như quên mất phía sau mình cũng có tranh tài.

Cuối cùng.

Chu Hàn đã hát xong.

Toàn trường vỗ tay bộc phát như sấm rền!

Ngay cả Tàng Kinh, cũng dùng sức vỗ tay!

Ếch vương tử cúc cung mở miệng nói: “Đây là ca khúc ta chuẩn bị biểu diễn kết thúc trận chung kết, nhưng Tàng Kinh rất mạnh, ta không thể không lấy ra bài hát này...”

Ca áp đáy hòm!

Bất quá đã so tới vòng bán kết, trên tay ai không có tuyệt chiêu?

Tàng Kinh cũng có!

Phong cách ca khúc Tàng Chân chuẩn bị khác xa so với ếch vương tử, hẳn vậy mà hát một ca khúc phi thường hiện đại, phảng phất giao hưởng nhạc rộng lớn!

Thanh âm còn lại là Ngụy Ngữ!

Đồng thời còn gọi là “Anh Anh Luân”.

Đúng vậy, Tàng Côn hát một bài Anh Anh Ca!

Kết cấu biên nhạc giao hưởng, trong nháy mắt khiến người xem cảm nhận được khí thế như cầu vồng!

“A!”

“Quá trâu bò!”

“Vòng này là thần tiên đánh nhau!”

“Bài hát của hai người đều tuyệt!”

“Không ngờ lại không dùng ca khúc bình thường!”

“Thì ra xem không hiểu nhạc từ, cũng có thể cảm nhận được sự mỹ cảm của âm nhạc!”

“Trận vô địch Tàng Côn này rồi!”

“Con ếch vương tử càng làm ta rung động!”

“Hai bài hát này, phong cách hoàn toàn là hai loại cực đoan, một là cổ lão thần thánh, một là cảm giác khoáng đạt của hiện đại, liền phải dựa vào khẩu vị!”

Củ cải rau xanh!

Ai nấy đều có yêu mến!

Hai bài hát này gần như không thể nào so sánh trực quan, khẩu vị khán giả thuần túy càng ưa thích loại nào đó.

Bởi vì hai ca khúc này đều đang ở trên đặc sắc của mỗi loại, làm được tới cực hạn!

Ngay cả hoa lựu đạn một mực tự phụ, cũng có chút mộng, hẳn lần đầu tiên phát hiện, Tàng Chân cùng ếch vương tử, tựa hồ cũng không yếu hơn mình!

Chờ mình thắng Bách Biến Tinh Quân, tiến vào trận chung kết...

Bất kể là đụng phải Tàng Chân, hay là ếch xanh vương tử, hẳn đều phải lâm vào khổ chiến!

Mo Mo!

Tần Châu thật đáng sợ!

Chính mình lần đầu tiên đến Tần Châu tham gia tổng kỹ, vậy mà gặp nhiều đối thủ cấp quái vật như vậy!

Mà đáng sợ hơn nữa là số lượng vé!

Lúc chủ trì Hoàng Lập Sí, thanh âm đều có chút run rẩy ——

Tàng Tiêu: 203145 vé!

Ếch vương tử: 2020898 vé!

Số vé của hai người này, vậy mà đều vượt qua hai ngàn vạn vé!

Tần Châu chưa từng có bất kỳ tiết mục nào, tình huống người nào được vé vượt quá hai ngàn vạn xuất hiện!

Tàng Kinh và vương tử ếch, sáng tạo kỷ lục mới!

Bất quá cho dù là kỷ lục mới, cũng là có thắng có thua, cho dù chênh lệch giữa ếch vương tử cùng Tàng Lỗ, đối với tổng phiếu mà nói thì gần như có thể xem nhẹ không tính!

“Chúc mừng vương tử ếch!”

Ếch vương tử thắng, lấy một con số phi thường mạo hiểm!

Thậm chí Tàng Kinh còn chưa có người chủ trì nhắc nhở, đã tháo mặt nạ của mình xuống, lộ ra một khuôn mặt người xem vô cùng quen thuộc.

Chính là Trương Hi Dương!

Bất quá Trương Hi Dương thua trận, trên mặt không có chút nhụt chí nào mà còn nở nụ cười vô cùng vui vẻ!

Bởi vì một vòng ca hát này của hắn đã khởi xướng!

Hoàn toàn dùng thanh âm của chính mình phát huy ra cực hạn!

Cho dù tiến vào trận chung kết, hắn cũng không có bài hát nào hay hơn bài vừa rồi, giống như ếch vương tử, đây là át chủ bài cuối cùng!

Hướng hồ, không ai có thể nói Trương Hi Dương thua.

Số lượng phiếu của hai người đều vượt qua hai ngàn vạn, chênh lệch rất nhỏ, một chút nhân tố, đều có thể ảnh hưởng đến kết quả trận đấu!

“Trương Hi Dương!”

“Quả nhiên là hắn!”

“Vòng này thật sự rất đáng tiếc a!”

“Thiếu chút nữa là thắng!”

“A, ta cũng không biết bỏ phiếu như thế nào!”

“Vòng này quá khó bình!”

“Hai người đều là biểu diễn đỉnh cấp!”

“Ta thậm chí cảm giác vừa mới trận chung kết!”

Người xem có đang tiếc nuối, có cảm khái, trong lúc nhất thời ngàn vạn suy nghĩ!

Ếch vương tử cùng Tàng Lỗ ôm lấy, nhỏ giọng nói bên tai đôi phương: “Xin lỗi, lão Trương, xem ra vẫn là tài nghệ của ta cao hơn một bậc, chờ ta đoạt được quán quân, đêm nay chúng ta uống một chén.”

Trương Hi Dương: “...”

Cái này cũng chỉ xem như tài nghệ cao nhất của người mà thôi.

Nhưng mà thua chính là thua, Trương Hi Dương rất tiêu sái, cười phát biểu cảm giác bị loại của mình:

“Không có gì để nói, thì chúc phúc Bách Biến Tinh Quân đi, hẳn là ca sĩ bội phục nhất kể từ khi ta tham gia thi đấu ở Ván Đạo Vương, đáng tiếc duy nhất chính là ta không thể cùng Bách Biến Tinh Quân K K một lần.”

Khu chờ sân.

Lâm Tri Bạch cười phát phát tay, lão Trương này còn biến thành chụp hàng cho mình.

...

“Để chúng ta chúc mừng vương tử ếch xanh tiến cấp trận chung kết, cũng để cho chúng ta vui vẻ đưa Trương Hi Dương lão sư, cái sân khấu này vĩnh viễn sẽ nhớ màn biểu diễn của Tàng Kham, người xem bạn bè, thời khắc tiếp theo sẽ càng thêm kích động lòng người, hoa quả lựu đối chiến với Bách Biến Tinh Quân!”

Theo tuyên bố của Hoàng Lập.

Chốc hoa sen nổ, đi lên sân khấu.

Hắn không nói cái gì, chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tựa hồ đang chuẩn bị tâm tình.

Mà Trương Hi Dương đã đi đến hàng phía trước Gia Tân ngồi xuống.

“Lão Trương!”

“Phía trước người giấu rất sâu!”

Tần Tình và Lý Tiêu nhao nhao trêu gheo Trương Hi Dương, mọi người cùng nhau tham gia âm thanh trầm trồ khen ngợi,

vô cùng thân thiết.

Mà trong lúc nói cười lẫn nhau.

Đột nhiên một trận âm nhạc vang lên.

Sắc mặt Trương Hi Dương đột nhiên thay đổi, ngẩng đầu nhìn lên hoa quả trên sân khấu.

“Không phải là bài hát đó chứ?”

Sắc mặt Lý Tiêu lập tức thay đổi.

Giọng Tần Luyện có chút khác thường nói: “Khúc trước này không thể sai được, là ‘Tuyệt Thương’ do Ngải Nhĩ Tư Nhĩ Tư Lai Nhĩ Tư sáng tác!”

Uy Nhĩ Ni Tư!

Đã từng là bậc phụ thân của nhất khúc đầu Yên Châu!

Sở dĩ từng nói, là bởi vì Kiều Lợi đã qua đời.

Mà Lai Mông Đức, cũng là một vị Ca Vương đỉnh cấp đã qua đời, hẳn là ca đàn Yên Châu, thậm chí là nhân vật truyền kỳ của toàn bộ Lam Tinh.

Đồn đãi người này là Ca Đài Đồ!

Cái gọi là Yêm Hồ ca ca chính là nam đồng có tiếng nói trong suốt, trước khi tuổi dậy dậy, thông qua cách thiên tàn nhẫn, để thay đổi âm thanh phát dục của bọn họ, hoóc-môn trong cơ thể phát sinh biến hóa, âm thanh của bọn họ sẽ trở nên hẹp hòi, có lợi cho sự khuếch trương của âm vực, cộng thêm kích thích hoạt lượng phổi và thể tích lớn, khiến cho bọn họ có được giọng nói phi phạm vượt qua người thường!

Mấy thế kỷ trước.

Đám Yêm Hồ ca giả dùng âm chất cùng kỹ xảo không thể địch nổi, từng thống trị các đại ca lừa đảo.

Nhưng hiện giờ đã không còn tên hoạn quan thật sự nữa rồi.

Người hiện đại chỉ có thể thông qua đủ loại phương pháp để mô phỏng giọng nói của Yêm Ni.

Dù sao trong thời đại Yêm Y Ca cũng đã qua đời, bọn họ cũng không phải là bại hoại, thậm chí những Thiên Lôi ngấm ngấm

kia cũng không phải tự nguyện, đơn giản là do đủ loại nguyên nhân, bất đắc dĩ mới phải ra thế.

Tựa như cổ đại.

Không có bao nhiêu người tự nguyện vào cung làm thái giám.

Mà đồn đãi ông ta nói Lai Khắc Tư là Phá Lý Tự làm việc, cách nói này chưa bao giờ chứng thực.

Chỉ vì thanh âm của đối phương, thật sự quá mỹ diệu, mới khiến một số người sinh ra phán đoán.

Về phần bài ‘Tuyết Quân’ này, làm ca khúc của Yên Ngữ, ở sau Lai Khắc Tư, gần như đã không còn ai dám khiêu chiến!

Cho nên.

Khi quả bom này xuất hiện, sắc mặt mấy người Trương Hi Dương mới có biến hóa như thế.

Hiển nhiên quả lựu liên không phải là Ca thể thiên người, lại dám khiêu chiến bài ‘Tuyết Nhân’ này, là có âm thanh nắm chắc diễn viên hoạn quan sao?

Đáp án là...

Thật sự có thể nổ ra hoa quý!

Một hồi Yên Ngữ tuyệt vời vang lên, dường như Trương Hi Dương đã nghe thấy ba phần thần vận của Lai Khắc Tư!

Đặc biệt là bộ phận cao trào!

Đó là âm thanh hoa mỹ, có cảm giác cá âm, độ khó có thể nói là cao đến khủng bố, hết lần này tới lần khác bạo tạc hoa sen lại sinh sinh xướng!

Giờ khắc này!

Tất cả người xem đều bị rung động thật sâu!

“Đây là 《Tuyết》!”

“Dốt Mông Đặc bài tuyết xướng!”

“Đây là hát pháp của Yên Hồ ca!”

“Đồ quan võ giả là gì?”

“Khó nghe một chút chính là thái giám, cụ thể là người điều tra tư liệu đi, dù sao rất không thể tưởng tượng được, thanh âm của nam nhân, có thể so với nữ nhân càng dễ nghe hơn!”

“Tựa như La Ngạn, hoặc là con cá lớn Bách Biến Tinh Quân kia?”

“Không giống nhau, là Mi Bãng Nhĩ Đức? Có được, loại thanh âm này đặc biệt hơn, nếu không phải Yêm Ni thì hầu như không thể đạt tới cảnh giới này!”

“Không nghĩ tới bạo tạc hoa quả lại có thể làm được!”

“Âm thanh này thật sự đẹp đến mức làm người ta nói không ra lời!”

Đây là tiếng ho đầy hoa mỹ!

Thì ra hoa quả, một nam ca vậy mà lại khiêu chiến loại hiệu quả cao âm tương tự như nữ ca lỗ hoa này!

Còn khu hậu trường sân khấu.

Lâm Tri Bạch nghe bài hát này, vẻ mặt bên dưới mặt nạ cũng có chút biến hóa.

Trước đó hắn thảng quả lự lự hai lần, mặc dù biết đây không phải là thực lực chân chính của đối phương, nhưng ít nhiều là có chút ưu thế tâm lý.

Nhưng mà giờ phút này,

Khi đối phương biểu diễn khúc ca yển ngữ 《Tuyết Quân》 này, Lâm Tri Bạch mới ý thức được, cái gọi là một trong tứ đại Thiên Vương của Tề Châu thật sự hàm chứa kim lượng!

Chẳng qua đây không phải ca giọng thuần túy của nữ tử lỗ măng.

Dù sao thì hoa quả cũng là nam nhân, hắn chỉ thông qua hình thức bắt chước nữ tử loẹt, đạt được một loại hiệu quả tương tự...

Đương nhiên Lâm Tri Bạch biết truyền thuyết Yêm Y.

Đương nhiên hắn biết Lai Uất Khắc Tư là một ca ca vĩ đại cỡ nào.

Thế giới này có thể nổi danh đỉnh cấp ca sĩ, những tên như sấm bên tai, người không quan tâm ca đàn đều biết.

Huống hồ bài hát này của Mang Tuyết Quân là thần tác trong lòng của bao nhiêu người!

Cho dù đây là một bài ca Yên Ngữ!

Dù cho hoa quả lựu chỉ hát ra bảy thành hiệu quả nguyên khúc, cũng đủ rung động toàn trường, cũng không thể yêu cầu hẳn đạt tới độ cao như bài hát nguyên bản!

Cũng may.

Kiếp trước của Lâm Tri Bạch, cũng có ca sĩ, có thể làm được đến trình độ Lai Khắc Tư.

Tên hẳn là Giác Khuyết!

Văn âm phiên dịch Duy Thập Tư!

Có lẽ cũng chỉ có bài hát của Lai Đức, Khắc Y đọc sách. Khả Ngôn Khắc Lai Ân có thể đánh với Hi Nhĩ Tư.

Kiếp trước có lời đồn rằng Duy Thập Tư Ly Ni là Yên Ni, mặc dù nghe như bôi đen, nhưng từ một góc độ khác cũng chứng minh giọng nói của đối phương thật sự là không thể tin nổi.

Giờ khắc này, Lâm Tri Bạch cảm thấy rất may mắn.

Cũng may mình đã sớm chuẩn bị bài hát, cũng may mắn mình có biến đổi âm tuyến, có thể bắt chước đến trình độ thật giả, bằng không thiệt tình không thể không chế bài hát kế tiếp...

Bạo tạc quả sen không phải đang mô phỏng Lai Mông Khắc Tư sao?

Ta lập tức bắt chước Duy Thập Tư!

Sao có thể mô phỏng theo được?

Lâm Tri Bạch thật đúng là không sợ ai!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 389: Ca Nhĩ Khắc nhị! Địa điểm mạng mới nhất: “Nhưng tuyết trắng noãn a...”

“Như lông ngỗng phủ kín mặt đất...”

“Giống như là bóng dáng của người...”

“Ở tận chân trời nơi ta không nhìn thấy...”

Người trong Tần Châu cũng không quen thuộc với ngôn ngữ của Yến Châu, nhưng hầu như mọi người ở Tần Châu đều đã nghe bài hát này, thậm chí có người đặc biệt thích bài hát này, có thể nhớ được phiên dịch mỗi câu lời ca, còn phần bài hát cao trào thì không cần phiên dịch bất cứ bài nào, bởi vì vốn không có bài ca cụ thể.

“Bài này.”

Tần Luyến nghe hoa quả bạo liên biểu diễn, do dự một chút, nhẹ giọng mở miệng nói: “Tuần ít nhất ở hơn hai ngàn vạn...”

“Ừm.”

Trương Hi Dương nhẹ gạt đầu, vẻ mặt có chút nghiêm túc, hẳn cảm thấy biểu diễn của mình và Chu Hàn vừa mới xong, ở tầm vé này, chưa chắc đã là đối thủ của bộ máy hoa quả lựu trắng này.

“Bách Biến Tinh Quân kia...”

Lý Tiêu nói đến bên miệng, lại ngừng lại, nhưng Tần Hoài và Trương Hi Dương đều biết nàng muốn nói cái gì, trong lòng ít nhiều cũng có chút tiếc nuối.

Khu chờ sân.

Đã xác định được vương tử ếch xanh Chu Hàn tiến vào trận chung kết, hơi hơi nheo mắt, trong lúc nhất thời tâm tình có chút phức tạp, một bài hát quả lựu quá ác độc, xem ra Bách Biến Tinh Quân thật phải ngã xuống, bất quá xem tình trạng chính tay người phục sinh ta...

Thù này ta giúp người báo!

Lúc này biểu diễn hoa quả lựu rất cuộc cũng kết thúc, hiện trường đã hoàn toàn sôi trào, vô số người xem đều đang la lên tên của hắn!

“Quả lựu lựu!”

“Quả lựu lựu!”

“Quả lựu lựu!”

Mà ở trên bình đài cực quang, vô số người xem đang quan sát trực tiếp cũng điên cuồng thảo luận, ai cũng không nghĩ tới vòng bán kết vậy mà đều là loại biểu diễn cấp bậc này, bất kể là Tàng Chân cùng Ngọc Hoàng tử quyết đấu, hay là bài hát của Quả lựu Thụy, ở bên trong đã sớm đoạt giải quán quân rồi, hơn nữa tuyệt đối là một loại không hề tranh cãi!

“Quá đỉnh!”

“Đây mới là thực lực thật sự của quả lựu lựu, hai lần trước lật xe đều có nguyên nhân, nếu chỉ đơn thuần luận công hát thì quả lựu có thể nghiền áp bách biến Tinh Quân!”

“Biểu diễn Thần cấp!”

“Ta cho rằng trên thế giới này, chỉ có người đã qua đời mới có thể không chế bài hát đầu ‘Tuyệt Tuyệt’ này, không nghĩ tới quả lựu lựu này hôm nay cũng được khắc lại bài biểu diễn của Lai Nhĩ Đức!”

“Vẫn còn chênh lệch với bài hát ban đầu.”

“Kịch ly bát cấp sữa? hà khắc rồi, đoạn phó ca kia đã có bảy phần thần vận, dù sao Lai Mông Nhĩ Lặc có khả năng là Thiên Thư lải nhải, điều kiện tiên thiên bày ra ở đó.”

“Đúng vậy a!”

“Không nói cái khác, người tìm toàn bộ Lam Tinh, có người có thể trình diễn ‘Tuyệt Tuyệt’, đạt tới bảy thành thần vận của Lai Mông Đức Đặc nha, đây chính là một trong ca sĩ vĩ đại nhất trong lịch sử Yên châu!”

“Nổ!”

Trận này thật sự nổ rồi, có thể nói là quả lựu lựu tham gia lâm lễ hội diện Vương Trùng, một màn biểu diễn trâu bò nhất, rung động vô số người da đầu run lên!

“Cảm ơn.”

Chuyến ca tặng cúi đầu, ánh mắt sau lưng, lại rơi vào trên người Bách Biến Tinh Quân bên cạnh lôi đài, bài hát này người lấy gì thắng ta!

Đây là bài ta chuẩn bị cho trận chung kết!

Vì nghiền ép người ta đã sớm lấy ra rồi!

Đây là nguy hiểm mình mạo hiểm vứt bỏ quán quân, đưa ra quyết định, trả giá lớn như thế, chỉ vì rửa sạch nhục nhã hai lần trước của đối phương!

Đúng.

Để đảm bảo an toàn, ta tìm hảo hữu Vinh Nhất Lang, trên trình độ nhất định phá hủy thính lịch của người, nhưng bài hát này sẽ làm cho mọi người hiểu rõ cho dù hình tượng của Bách Biến Tinh Quân cũng không có ảnh hưởng gì, vẫn sẽ bại bởi chính mình!

Khu chờ sân.

Lâm Tri Bạch cảm nhận được ánh mắt nỗ lực liên, khóe miệng dưới mặt nạ nhẹ nhàng giật giật, câu dẫn ra độ cong mang theo ý cười.

Bên cạnh.

Người quản lý lâm thời Tiêu Mang Nguyệt đã đi tới, nhẹ giọng mở miệng nói: “Kế tiếp chính là sư phụ Bách Biến Tinh Quân biểu diễn, ngài đã quyết định hát ca khúc gì chưa?”

“Số hai.”

Lâm Tri Bạch mở miệng nói.

Tiểu Ngọc Nguyệt ngẩn người, cũng không biết ca khúc số hai tên gọi là gì, bất quá Bách Biến Tinh Quân vẫn chỉ là kiểu trao đổi này, chỉ cần đề cập mấy thứ tự khi ca hát tập luyện là được rồi, bạp sẽ biết, thế là nàng gật gật đầu, đi về phía người phụ trách của dàn nhạc.

“Hắn nói kế tiếp sẽ hát...”

Còn chưa nói xong, người phụ trách dàn nhạc cụ đột nhiên lộ ra vẻ vi diệu, tựa hồ sớm đoán được Bách Biến Tinh Quân

muốn hát ca gì đó, không biết tiên tri nói: “Nếu ta đoán không sai, bài giảng mà Bách Biến Tinh Quân sư chọn là số hai đúng không?”

“Ngài làm sao biết?”

“Bởi vì bài hát thích hợp nhất.”

Người phụ trách dàn nhạc ngân thần bí mỉm cười, xoay người cầm ống hát lên: “Các nhạc công chú ý, lão sư của Bách Biến Tinh Quân muốn hát bài của chúng ta trước đó chỉ mới tập luyện hai lần thôi, mọi người tập trung tinh thần!”

Số hai?

Mọi người nhìn lướt qua dàn nhạc, ánh mắt đều trở nên nóng rực, rốt cuộc đến bài hát, cũng chỉ có bài hát đó, mới có thể quyết đấu với lựu lựu, bọn họ trong lúc nhất thời đều có chút nôn nóng!

Tiêu Tự Nguyệt cảm thấy là lạ.

Chuyện gì thế này, sao bên dàn nhạc sao giống như có thái độ đặc biệt với nhị ca khúc đánh số trong miệng sư phụ Bách Biến Tinh Quân vậy?

Có vẻ như rất hưng phấn?

Ca khúc dạng gì, có thể để cho nhạc khúc hưng phấn như vậy, rốt cuộc số hai là sao, tại sao chỉ tập luyện qua hai lần?

...

Hoàng Lập bước lên sân khấu.

“Cảm tạ lão sư quả lựu, bài thi 《Tuyệt Quân này vô luận nghe bao nhiêu lần, đều sẽ khiến người ta chấn động từ nội tâm, đối mặt kẻ địch cường đại như thế, không biết ca sĩ kế tiếp, sẽ có biểu diễn thế nào, để cho chúng ta vỗ tay mời lão sư Bách Biến Tinh Quân!”

Rầm rầm.

Tiếng vỗ tay vang lên.

Người xem nhìn bóng người quen thuộc kia leo lên sân khấu, trong lúc nhất thời tâm tình phức tạp, mọi người đều biết, kế

tiếp chính là trận biểu diễn của Bách Biến Tinh Quân, quả lựu lựu đã siêu thần!

“Có hi vọng không?”

“Không có nửa điểm hy vọng, trừ phi Bách Biến Tinh Quân bị Lai Khắc Tư Duy Á phụ thể, bằng không hôm nay ai cũng không thắng được bài quả lựu đạn, cho dù là Tàng Tiêu và vương tử hai cái biểu diễn vừa rồi cũng phải kém một chút.”

“Cái vòng bán kết là độ khó địa ngục!”

“Từ Tàng Kinh đến vương tử ếch xanh, lại đến quả lựu đạn, tất cả mọi người nửa trận chung kết đều lựa chọn ngôn ngữ bất đồng, không tiếp tục dùng ca khúc bình thường để quyết đấu, một là vì để cho người xem có cảm giác mới mẻ hơn, hai cũng là vì thể hiện toàn diện bản thân, bình thường chỉ có ca sĩ giang hồ mới có thể nắm giữ nhiều loại ngôn ngữ bất đồng, như vậy mới có thể đi các châu khác nhau phát triển sự nghiệp.”

“Thật đáng tiếc!”

“Vốn ta tưởng rằng Bách Biến Tinh Quân có hi vọng đoạt quán quân đây, không nghĩ tới cuối cùng nhiều biến số như vậy, đầu tiên là nhân khí ở trước lúc thi đấu đã bị Vinh Nhất Lang ảnh hưởng, hiện tại lại đụng phải chiêu lớn cấp bom hạt nhân này.”

“Kỳ thật cũng không đáng tiếc.”

“Cẩn thận ngẫm lại coi như nhân khí của Bách Biến Tinh Quân không bị ảnh hưởng, trận này hẳn cũng rất khó đánh bại quả lựu liên, bởi vì bài mà đối phương lựa chọn này độ khó quá cao, đây là cách phát huy ca công đến cực hạn, có thể nói là thực lực tuyệt đối.”

“Đúng vậy a.”

Trận này không phải nói Bách Biến Tinh Quân xuất ra một bài ca hay là có thể dễ dàng lật bàn, bởi vì khi hoa sen nở tung lựa chọn bài hát của Mang Tuyết Quân thì tính chất của trận đấu cũng đã thay đổi, hẳn đang dùng phương thức này nhắc nhở người xem, biểu diễn công lực mới là mấu chốt quyết định thắng bại!

Hết lần này tới lần khác...

Tiếng ca của Bách Biến Tinh Quân mặc dù không kém, nhưng cùng hoa quả lựu bạo tạc, thậm chí so với Tàng Chân cùng ếch vương tử, đều không có ưu thế gì.

“Đột nhiên khó chịu quá.”

Lâm Hi đau lòng nổi lên Bách Biến Tinh Quân, nàng cũng nói không rõ nguyên nhân cụ thể, đại khái là bởi vì Tiểu Hắc chính là người đứng sau lưng hắn?

Mẹ trầm mặc.

Cha cũng trầm mặc.

Bọn họ cũng có cảm thụ tương tự.

Lâm Thắng Thiên thì nhẹ giọng nói: “Bất luận ai là quán quân hay Bách Biến Tinh Quân cuối cùng đều là ca sĩ ưu tú nhất trong lòng ta.”

Trong tiếng nghị luận khắp nơi.

Bách Biến Tinh Quân đi lên sân khấu.

Mọi người không nhìn thấy vẻ mặt dưới mặt nạ của Bách Biến Tinh Quân, chắc hẳn trong tưởng tượng của họ là rất nghiêm túc, nhưng lại không biết giờ phút này Lâm Tri Bạch đã lặng lẽ gọi ra hệ thống: “Gâu Hồng, gần đây chắc ta lại tích lũy chút điểm kỹ năng nhỉ?”

Ứng đo: “6 điểm.”

Ánh mắt Lâm Tri Bạch lóe lên, nhìn về phía đã trở lại khu chờ quả lựu lựu, lại nhìn nhìn hàng thứ nhất của Vinh Nhất Lang.

Đi đi!

Tính ta là ai?

Là các người bức ta!

Lâm Tri Bạch ở trong lòng nói: “Vù đỏ, thêm điểm!”

Hiện tại Lâm Tri Bạch xứng công là tám mươi điểm, vừa vặn đạt tới ngưỡng cửa ca vương, phối hợp với đường thanh âm bách biến bắt chước hiệu quả, tuy miễn cưỡng có thể không chế bài hát kế tiếp phải hát, nhưng khó tránh khỏi có chút cố hết sức, nhưng lại thêm sáu điểm tình huống trên cơ sở này thì

lại khác, bởi vì một khi đã hát công, một khi đạt tới tám mươi điểm, muốn tăng lên một chút cũng đã là ngàn vạn khó khăn, chớ nói chi là một hơi thêm sáu điểm!

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch yêu cầu ứng đở, đem sáu điểm này toàn bộ đều đặt vào trên việc xướng công, cổ họng không hiểu sao sinh ra một trận cảm giác mát lạnh tê dại, giống như viên đông lạnh ăn vào.

Hát công!

Tám mươi sáu điểm!

Cộng thêm hiệu quả của đường tiếng trăm biến, Lâm Tri Bạch đã hoàn toàn nắm chắc không chế bài kế tiếp này rồi, hôm nay quán quân này mình có thể không tranh giành, nhưng quả lựu lựu cũng đừng buồn cười đến cuối cùng!

Trên thực tế.

Lâm Tri Bạch vốn là không có ý định làm như vậy, hấn chuẩn bị liền dùng tám mươi điểm công vừa vượt qua ngưỡng cửa cấp Ca Vương, tham gia 《 Diện Vương 》 .

Thắng rất tốt.

Thua cũng không quan trọng.

Dù sao mục đích cuối cùng tham gia trận đấu này không phải đoạt quán quân, chỉ cần chơi đùa vui vẻ là được, nhưng Lâm Tri Bạch không nghĩ tới Vinh Nhất Lang sẽ chơi một mình với quả lựu lựu, cũng không phải tượng đất, hấn làm sao chịu được loại bực mình này chứ?

Vậy thì nhắc bàn lên là được rồi!

Có lẽ là bởi vì Lâm Tri Bạch chậm chạp không có biểu diễn, người xem dưới đài cũng bắt đầu bối rối, bất quá không ai thúc giục, mọi người cảm thấy bởi vì áp lực tâm lý của hấn quá lớn, ngược lại một ít người thủy chung chú ý Bách Biến Tinh Quân, trong lúc hoảng hốt bỗng nhiên có chút cảm giác nói không nên lời.

Dường như Bách Biến Tinh Quân đã thay đổi!

Loại biến hóa này không thể nói rõ được.

Ai cũng không biết tại sao lại như vậy.

Mọi người cho rằng đây chỉ là ảo giác, cũng là lúc này Bách Biến Tinh Quân đột nhiên nhẹ nhàng gật đầu với dàn nhạc, ánh đèn trên sân khấu lập tức tối sầm lại, sau một khắc đều đánh vào trên người Lâm Tri Bạch!

Một hồi tấu trước vang lên.

Đó là thanh âm tiếng đàn của tiếng đàn của tiếng đàn của tiếng đàn, phụ trợ màu sắc thì là phong cầm thủ thuật, nhạc khí phối hợp lẫn nhau vô cùng mạnh mẽ, cho người ta một loại cảm giác nhảy nhót.

Đây là bài gì?

Người xem lộ ra thần sắc tò mò.

Bạo tạc hoa sen không có hiệu kỳ, trên mặt nạ của hắn tràn đầy nụ cười, bất luận là ca khúc mới gì, Bách Biến Tinh Quân cũng đừng nghĩ chơi bộ trước đó!

Tề ngữ?

Lời bình thường?

Đây là kiệt xuất hát!

Bách Biến Tinh Quân giờ ổng thoải lên.

Mà khi tiếng ca của Bách Biến Tinh Quân xuất hiện, nụ cười trên mặt lụ lụ đột nhiên trì trệ, con người trong nháy mắt co rút lại một trận, cả người đều mộng!

“Lượn nha đô rồi,? Ưu nha cân.”

“Khoa học khoa học rơi xuống đất, ha ha ha.”

“Gà rừng đến dự gia, Tô Thất vung ta có thể mài nha.”

“Ba Lạp Cát, A Biệt Cát, tên trộm kia chắc chắn sẽ bị sét đánh.”

Xoạt xoạt!

Toàn trường chấn động!

Tần Tình: “Con mẹ nó!”

Lý Tiêu: “Ta đi!”

Trương Hi Dương: “Ta ném!”

Bách Biến Tinh Quân vừa mở miệng đã có vô số người đồng thời hét lớn!

Mẹ nắm tay của cha, ngay khi tiếng ca vang lên, tay ông ta đột nhiên dùng sức, cha tức thì hít một hơi lạnh, đầu đón kêu thành tiếng!

Lâm Hi bên cạnh thiếu chút nữa ngã quy!

Lâm Thắng Thiên thì nổi da gà khắp người!

Đồng dạng là vương tử ếch ở khu chờ, hai tay thật khoa trương đan chéo nhau che cái ót!

Tất cả mọi người đều choáng váng!

Trước màn hình khán giả xem cũng choáng váng!

Yến Ngữ!

Là Yến Ngữ!

Tình huống như thế nào đây!

Sao Bách Biến Tinh Quân cũng biết yến ngữ nhỉ!

Tuyệt đại đa số người xem, căn bản nghe không hiểu Bách Biến Tinh Quân đang hát cái gì, nhưng trên màn hình lớn có phiên dịch!

Ca từ có nghĩa là:

“Phòng ở đã xây xong, lại vứt bỏ ta mà đi, ông trời đã định sẵn để ta độc hành, cửa phòng rung động, gió thu khóc thét, xé toang cửa sổ, thê lương bất bình thay ta...”

Bài hát có đánh dấu!

Hiểu rõ viết “Yến Ngữ”!

Cái tên bài khúc mọi người cũng thấy được, rõ ràng tên là ‘Ba Lỗ Khắc Tư’ 2 quẻ!

Cái quẻ gì vậy?

Mọi người đương nhiên biết Lôi Nhĩ Tư là có ý gì.

Nhưng sao lại có ‘So Khắc Nhĩ Khắc’ 2 tiếng rời?

Vậy một nén đi đâu rồi?

Bị người ăn rồi!

Được rồi những thứ này đều không phải trọng điểm, trọng điểm vẫn là:

Đây mẹ nó là Yến Ngữ à, hợp lại đây là chuyên môn chuẩn bị cho quả lựu lựu lựu?

Hắn ta hát yến ngữ!

Người cũng hát Yến Ngữ sao?

Mọi người đột nhiên nhớ tới một trận đấu trước đó, hoa quả lựu lựu hát một câu tề ngữ, Bách Biến Tinh Quân thế mà cũng cùng xướng một câu tề ngữ!

Tính nhắm vào bị kéo đây!

Nỏ quả lựu cũng muốn mắng người rồi!

Học theo ta là được!

Cố tình muốn gây khó dễ cho ta sao?

Làm sao ta hát thứ ngôn ngữ gì, người liền hát ngôn ngữ gì a?

Ta vừa mới hát Anh Anh Văn, người cũng hát Anh Văn phải không?

Lâm Tri Bạch không để ý tới hiện trường huyền não cùng xao động, cái gọi là Yến Ngữ kỳ thật chính là đại ngôn ngữ kiếp trước.

“Vợ con mẹ nó, nhà chúng ta run dữ tự sờ.”

“Thậm chí A Xạ Nhĩ Tư kia A Lạp Tư A a.”

“Phá vỡ thủy tinh của người, một hơi nhiều.”

“Bố Tư Đặc, tái ngoại nào có Tang Tiêu.”

Người xem khiếp sợ ngồi nghe hát.

Hắn ngơ ngác nhìn bài hát phiên dịch.

Lúc này ca từ đã bắt cần được tiết mục phiên dịch:

Mưa đêm sấm chớp giật, sương sớm mênh mông, ánh nắng lạnh thấu xương, đau đớn nối tiếp nhau ập tới, như đao càn chùy tâm, họa vô đơn chí, như bóng với hình!

Phong cách Yến Ngữ ca nồng đậm!

Rốt cuộc bài ca này là do ai viết hả!

Rốt cục ai sau lưng Bách Biến Tinh Quân!

Mà bài nhạc chính đến đây chấm dứt, trong ánh mắt ngo ngác của tất cả mọi người, Bách Biến Tinh Quân đột nhiên hít một hơi thật sâu.

Sau một khắc!

Thanh âm như cá heo đột nhiên vang lên!

Trong nháy mắt khi âm thanh kia xuất hiện, xông thẳng đến tất cả thiên linh cái Thính chúng!

“Ô ô ô a a a!”

“A a a a!”

“Ô ô ô a a a!”

“A a a a a a!”

“A a a a a a a a a a a a!”

Ầm ầm!

Nổ tung rồi!

Trong nháy mắt này!

Toàn bộ trận chiến, có một người tính là một người!

Da đầu tất cả mọi người đều tê dại!

Từng sợi tóc gáy dựng đứng lên!

Hắn làm sao có thể làm được, trên thế giới làm sao có người có thể phát ra âm thanh như vậy a!

Âm của cá heo!

Đây là âm cá heo trên ý nghĩa!

Lai Đức Khất Khắc Tư nghe xong e rằng ván quan tài cũng không dè được!

Bởi vì âm chúng ta đã đạt tới tình trạng xuất thần nhập hóa!

Cho dù người không hiểu âm nhạc đều biết, độ khó của cá heo cao bao nhiêu, thậm chí rất nhiều ca vương ca sau đó, đều phát không ra thanh âm như vậy, cho dù có người khác ví dụ như

hoa lựu đạn loại này cũng có thể phát ra, nhưng xa xa không có cách nào đánh đồng với âm âm của Bách Biến Tinh Quân giờ phút này!

Keng!

Hiện trường sôi trào!

Có người đứng lên!

Hai cái hơn trăm cái!

Càng ngày càng nhiều người đứng dậy!

Nghe được thanh âm như vậy, không ai còn có thể ngồi được!

Giọng nói này dường như muốn đập vỡ thủy tinh, hất tung chóp sân khấu!

Trước màn hình, vô số người xem hít thở càng thêm nặng nề, cơ hồ muốn quỳ xuống nghe hát!

“A a a!”

“Đây là thần tiên gì vậy!”

“Bách Biến Tinh Quân, ta quỳ rồi!”

“Ta cũng quỳ rồi!”

“Trước đó có ai nói Bách Biến Tinh Quân hoàn toàn dựa vào ca khúc chứ!”

“Bài này, ai làm thử một chút xem!”

“Đừng nói người bình thường, người để đám ca vương ca hát thử xem sao?”

“Chỉ sợ ca còn chưa hát xong đã phải đi trước!”

”Quái Tuyệt Quân’ nổ mạnh, bộ phận cao trào cũng là loại thanh âm này, nhưng hẳn chỉ có thể phát huy ra sáu bảy phần vốn có, nhưng cái này của Bách Biến Tinh Quân có thể trực tiếp đối địch với Mông Lai Tạt Tư đánh dấu!”

Vì sao Vinh Nhất Lang có thể ảnh hưởng đến khán giả?

Bởi vì mọi người cũng cho rằng, ưu thế của bản thân những ca khúc kinh điển Bách Biến Tinh Quân kia không cần bàn cãi, bài hát này không bằng Tàng Kinh cùng vương tử ếch, chớ nói chi là quả lựu đạn thực lực càng thêm khoa trương!

Nhưng mà giờ phút này,

Tất cả nghi vấn của Vinh Nhất Lang đều trở thành trò cười!

Tiếng cá heo của Bách Biến Tinh Quân giờ phút này có thể nghiền nát tất cả không phục!

Toàn bộ đứng dậy.

Người xem cũng vô thức theo đó hét âm lên!

Mới vừa nghe đến là Yên Ngữ Ca, mọi người tuy rằng khiếp sợ, nhưng đó là bởi vì ngoài ý muốn, không nghĩ tới Bách Biến Tinh Quân cũng biết loại ngôn ngữ này!

Nhưng khác với bài ca!

Âm thanh heo này so với Bách Biến Tinh Quân chỉ là đơn thuần hát một bài mê hoặc của Yên Ngữ Ca mang đến, phải lớn hơn vô số lần, tất cả mọi người hoàn toàn điên cuồng!

Bách Biến Tinh Quân còn đang hát!

Bài ca phiên dịch từng câu kia dường như đang lên án những nghi vấn kia!

“Đây là mệnh của ta!”

“Mà số mệnh không thể sửa đổi được!”

“Thật đáng thương cho ta mất mát!”

“Người hiểu lòng ta, chỉ có Phong Nhi!”

“Chỉ có Phong Nhi làm bạn với ta, khàn cả giọng!”

“A a a a a a a a a a a a a a a a a a a!!!!”

“A a a a a a a a!”

“A a a a!”

Âm gõ leo đến cực hạn, lọt vào tai chỉ còn lại thuần túy hưởng thụ, người xem thậm chí đã không nghe được phối nhạc, tiếng ca của Bách Biến Tinh Quân, phủ lên nhạc khí, cũng lấn át thiên ngôn vạn ngữ thế gian!

Đây chính là Ly Tư Nhĩ Tư 2.

Hiệu quả biểu diễn của Lâm Tri Bạch, không chỉ khiến toàn trường khiếp sợ, mà còn dọa cho toàn trường khiếp sợ!

Tần Si phục rồi!

Lý Tiêu phục rồi!

Trương Hi Dương phục rồi!

Từ nhỏ đã kiêu ngạo ai cũng không phục, ếch vương tử cũng phục rồi!

CMN còn đánh rắm, hoặc là trực tiếp ban quán quân cho Bách Biến Tinh Quân, gia hỏa này vốn là một yêu nghiệt!

Về phần hoa quả lựu...

Thình quả lựu không phải vấn đề phục hay không, chân của hắn đã mềm nhũn, quản lý lâm thời bên cạnh hơi đỡ một chút, hắn mới một lần nữa đứng vững, chỉ là tự tin đã bị sụp đổ!

Còn lợi hại hơn cả vụn pha lê!

Tần Châu này không có cách nào ở lại, cả đời này của hắn cũng sẽ không đặt chân đến chỗ này!

Khoảnh quả lựu thậm chí bắt đầu hồi hận, lúc trước vì sao hết lần này tới lần khác phải lựa chọn đến Tần Châu phát triển, mình suy nghĩ không thông cỡ nào a, nơi này mẹ nó có một con quái vật a!

Còn bây giờ.

Bản thân quái vật này đã bị hắn chọc giận!

Miệng lớn như chậu máu gào thét kia như muốn cắn nuốt tất cả, hoàn toàn nghiền ép giáo giả!

“A a a a a a a a ~”

Tất cả mọi người đang hưởng thụ cực hạn, chỉ có hoa quả lựu đang bị dày vò, hắn thậm chí bắt đầu cầu nguyện trận quyết đấu này lập tức kết thúc!

Kết thúc hắn ta liền chạy!

Rời khỏi Tần Châu, rời đi thật xa, ngay cả đêm chạy trốn cũng có thể gánh xe lửa a, cả đời này hắn cũng không muốn gặp phải Bách Biến Tinh Quân nữa, hảo hảo ở lại Tề Châu tiếp tục làm tứ đại Thiên Vương của mình không thom sao!

Tựa hồ là cầu nguyện có đáp lại.

Rốt cuộc!

Rốt cuộc!

Phối biểu diễn của Bách Biến Tinh Quân kết thúc!

lự lự nỏ đạo tâm đã vỡ nát thở phào nhẹ nhõm một hơi, lúc này mới phát hiện sau lưng mình đã triệt để ướt đẫm, hắn chưa từng nghĩ tới chỉ là nghe một ca khúc lại có thể sinh ra áp lực lớn như vậy!

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Bách Biến Tinh Quân!”

“Bách Biến Tinh Quân!”

Thậm chí toàn bộ Tần Châu cũng có người kêu gào bốn chữ, khàn cả giọng!

Bàn tay Lý Tiêu đập mạnh!

Tần Tâm cả người đều tê dại!

Trương Hi Dương lại nhìn về phía ếch Hàn đang tiến hành quyết đấu chung cực với Bách Biến Tinh Quân trên sân khấu, cười đến mức đau bụng!

May mà mình thua rồi!

May mà mình không vào trận chung kết!

Ai thích đi so với Bách Biến Tinh Quân thì đi!

Dù sao mình cũng không muốn gặp phải loại đối thủ này!

Lời nói bình thường, ca khúc Tề Ngữ, hiện tại lại tới cái Yến Ngữ, những thứ này còn chưa tính, coi như Bách Biến Tinh Quân thiên phú ngôn ngữ ngu bực đi, nhưng cá heo này ai mà chịu nổi chứ!

Chết sớm chết muộn!

Dù sao đều phải chết!

Phía sau mặt nạ của vương tử ếch, hiện tại Chu Hàn đã có ý muốn chết rồi, tranh tài tiến hành đến bước này, hắn sao còn không rõ?

Thật ra Bách Biến Tinh Quân vẫn luôn chơi đùa.

Hắn rõ ràng là tồn tại vô địch trên võ đài này, nhưng chính là thích giấu dốt, mỗi lần đều trông như đèn cạn dầu.

Nhưng người thật sự cho rằng gia hỏa này không có chiêu?

Vậy tuyệt đối sẽ chết vô cùng thê thảm, nổ quả lựu, chính là ví dụ tươi sáng nhất!

Đối thủ càng mạnh, Bách Biến Tinh Quân càng mạnh, hoặc là nói địch nhân càng mạnh, con mẹ nó tên này càng hưng phấn, ngược lại càng có khoái cảm!

Đây là một tên biến thái!

Người chủ trì hoàng hôn đi lên sân khấu, liên tục mấy lần muốn khống chế sân, ý đồ nói chút gì đó, lại không ngừng bị người xem cắt ngang.

Không có biện pháp.

Cảm xúc của mọi người đều dâng cao!

Diễn cuồng tăng vọt chưa từng có!

Đây là một trong những khiêu chiến lớn nhất mà kể từ khi Hoàng Lập chủ trì đến nay, tâm tình người xem vậy mà không khống chế được!

Một phút đồng hồ!

Hai phút!

Ba phút!

Mãi đến ba phút sau, Hoàng Lập đầu đầy mồ hôi, các khán giả mới một lần nữa ngồi xuống, bình tĩnh lại.

“Ta muốn nhắc mọi người một câu...”

Hoàng Lập cười khỏ nói: “Vừa rồi chỉ là vòng bán kết.”

Nói xong câu đó, Hoàng Lập liền sinh ra một loại cảm giác không chân thật, trong màn biểu diễn này mang đến khiếp sợ, chỉ sợ không thể phục chế trận chung kết!

“Lại nhắc nhở mọi người một câu. chip chip đọc sách duyên dáng. Áo – Kỹ, Hoan Hoan. Tríp Súc...”

Hoàng Lập nghiêm túc nói: “Thông đạo bỏ phiếu đã chính thức mở ra, thời gian là năm phút, mọi người có năm phút

đồng hồ, làm phiếu bầu mình thích.”

Bách Biến Tinh Quân này biết được bao nhiêu vé?

Vinh Nhất Lang mang đến còn có ảnh hưởng gì không?

Có lẽ đã không còn nữa, bởi vì Hoàng Lập chứng kiến toàn trường người xem có một người tính một người, toàn bộ đều đang bỏ phiếu!

Thậm chí,

Hoàng Lập nhìn thấy Lâm Chiêu, Mục lão gia tử dưới đài, đều dưới sự chỉ dẫn của thư ký, lần đầu tiên cầm lấy điện thoại bỏ phiếu...

——

Vút: không dám cắt ra, hai chương cùng nhau phát ra, rất thích Ly Khắc Tư Nhĩ Nhĩ, lần đầu tiên nghe được, thật sự nổi da gà lên, vừa vặn lại đến cuối tháng, cầu xin vé tháng một cái!!!!

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

**Chương 390: Nổ ra hoa quả lựu, đào!
Mệnh chỉ mới nhất: nháy mắt bỏ phiếu
thông đạo mở ra, không chỉ khán giả hiện
trường của Kính Diện Vương Trùng đều
lấy ra điện thoại di động, vô số màn hình
trực tiếp bạn mạng cũng đều xuất động!**

“Ngọa tào!”

“Xem trực tiếp sao, Bách Biến Tinh Quân bài này giết điên rồi!”

“Xem kìa!”

“Trận Bách Biến Tinh Quân này đã hoàn toàn bùng nổ!”

“Dâm âm Cao Sơn trực tiếp đem ta nghe choáng váng!”

“Ngã heo này hát âm cũng quá ngu bức đi!”

“Đừng chỉ đứng đây gọi, nhanh bỏ phiếu cho Bách Biến Tinh Quân, ta không phải là bắt cóc đạo đức, màn biểu diễn này nếu không thể chiến thắng, vậy mỗi người đang ngồi đây đều có trách nhiệm! “

“Nếu hợp ý cùng đi!”

“Cả nhà chúng ta đều đầu quân cho Bách Biến Tinh Quân, tổng cộng 6 vé!”

“Vinh Nhất Lang nói phụ công của Bách Biến Tinh Quân, không có vụ nổ quả sen lợi hại?”

“Ha ha!”

“Nghe xong bài hát này Vinh Nhất Lang còn dám lặp lại lời mình nói sao?”

“Mặc dù phía sau còn có trận chung kết, nhưng trong lòng ta Bách Biến Tinh Quân đã là quán quân!”

“Ta trước đó vậy mà tin Vinh Nhất lang, thực sự cho rằng Bách Biến Tinh Quân không hát công được, kết quả không nghĩ tới sẽ là như vậy, vì tỏ vẻ áy náy cùng áy náy, ta không

chỉ tự mình mua vé, còn để cho các bằng hữu cũng hỗ trợ bỏ phiếu.”

...

Hiện trường.

Theo vé bắt đầu thống kê, hoa lựu lựu đạn trở lại trên sân khấu, sóng vai với Bách Biến Tinh Quân.

Phía sau.

Màn hình lớn.

Số vé của hai người điên cuồng tăng lên.

Bất quá hai người cũng không quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt Lâm Tri Bạch vẫn đặt ở khán đài.

Mà ánh mắt hoa quả vỡ, lại không ngừng liếc trộm Bách Biến Tinh Quân, hiện tại cả người hắn không được tự nhiên, thậm chí muốn nhảy qua khâu này.

Nếu như có thể... Nếu như có thể...

Nổ ra hoa quả nho nhỏ chỉ muốn quái vật này rời xa khỏi bên người xa xa!

Hiện trường.

Trước màn hình.

Ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vào số vé tăng trưởng của hai người.

Năm trăm vạn!

Một ngàn vạn!

Một ngàn năm trăm vạn!

Đột phá hai ngàn vạn rồi!

vọt tới hai ngàn một trăm vạn!

Người xem đã ngạc nhiên há to miệng.

Số vé của Bách Biến Tinh Quân và lựu lựu liên vậ mà đồng thời vượt qua hai ngàn vạn, vượt qua Tàng Kinh cùng ếch vương tử trước đó!

Bất quá...

Khi số vé đạt tới trình độ này, số liệu của quả lựu lựu tăng trưởng rõ ràng chậm lại.

Ngược lại.

Số lượng vé của Bách Biến Tinh Quân vẫn liên tục tăng lên, khí thế này đúng là hù chết người ta!

Ba ngàn vạn!

Ba ngàn năm trăm vạn!

Bốn ngàn ba trăm vạn!

Bốn ngàn tám trăm vạn!

Hồ hấp của người xem dần dần ồ ồ, đánh giá đoàn khách quý cũng lòng bàn tay đổ mồ hôi, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, chết tiệt đây rốt cuộc là tiết tấu muốn tăng lên bao nhiêu a, vé số của Bách Biến Tinh Quân muốn tăng lên rồi à!

“Còn thừa năm giây!”

Hoàng Lập một mực tính thời gian, giờ phút này mang theo toàn trường đếm ngược: “Mọi người đi cùng ta, năm! Bốn! Ba! Nhị! Một!”

Xoạt xoạt!

Bỏ phiếu ngăn chặn!

Kết quả thành công!

Toàn trường nhìn vào số lượng vé của Bách Biến Tinh Quân, đột nhiên phát ra tiếng hoan hô như sấm sét!

Hoàng Lập kích động không thể ức chế, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết bay thẳng lên não, không kìm được rống lên:

“Năm nghìn tám trăm sáu mươi ba vạn vé!”

Hoàng Lập cũng không ý thức được giờ phút này mình có chút điên cuồng, “Su phụ Bách Biến Tinh Quân biểu diễn vòng một, tổng cộng thu được năm ngàn tám trăm sáu mươi ba vạn vé, đây là 《 Diện Vương 》, thậm chí trong tất cả tổng nghệ của Tần Châu, đều là kỷ lục bán đi tốt nhất!”

Nói xong.

Hoàng Lập Tài đột nhiên ý thức được mình không thể chỉ lo Bách Biến Tinh Quân, vội vàng nói tiếp: “Đồng thời cũng chúc mừng vụ nổ lựu liên lão sư tổng cộng thu được hai ngàn ba trăm vạn vé...”

Bình tâm mà nói.

Quả lựu lựu tại tình huống hoàn cảnh xấu như vậy, lại có thể thu được hai ngàn ba trăm vạn phiếu, đã xem như vô cùng trâu bò rồi!

Cũng không có biện pháp!

Bách Biến Tinh Quân quá yêu nghiệt, vậy mà thu được hơn năm ngàn vạn vé, nhiều hơn gấp đôi lựu lựu, trực tiếp sáng tạo ghi chép mới cho mỗi người!

Nghiền ép!

Nghiền áp thuần túy!

Quả bom nổ tung một tia hy vọng cuối cùng cũng bị triệt để mất đi, tay phải của hắn run nhè nhẹ, vạch ra tấm mặt nạ mình vốn cho rằng sau khi đoạt quan mới có thể mở ra, lộ ra một khuôn mặt không không chế được nét cười khổ.

Là hắn!

Diệp Quân Tập, một trong tứ đại Thiên Vương của Tề Châu!

Người xem biết Diệp Quân Tập đã kinh hô ra tiếng, mặc dù trước đó đã có người đoán được thân phận tiết quả sen nổ, nhưng người này dù sao cũng là một trong tứ đại Thiên Vương Tề Châu, kết quả lại bị Bách Biến Tinh Quân bạo mười tám con phố, số vé trực tiếp tăng gấp đôi vài lần!

Giờ khắc này.

Thành nhạc đàn của một trong tứ đại Thiên Vương của Tề Châu là Diệp Quân Tập càng cao, càng phụ trợ Bách Biến Tinh Quân đáng sợ!

“Quả nhiên là ngài.”

Hoàng Lập nghiêm túc nói: “Có lẽ có một ít người xem còn chưa quen biết, vị này là Diệp Quân Tập lão sư một trong tứ đại Thiên Vương của Tề Châu, hắn ngàn dặm xa xôi đi Tân

Châu chúng ta tham gia Mông Diên Vương, mang đến cho chúng ta một màn biểu diễn đặc sắc, mặc dù trận đấu này...”

Diệp Quân cười khổ đến mức mặt cứng lại.

Hoàng Lập thản nhiên thổi phồng, vài phút sau người Diệp Quân Tập có thành tựu cao hơn bao nhiêu, kỳ thật mỗi câu đều không có vấn đề gì, nhưng hắn chỉ cảm thấy tiếng động đình tai nhức óc, cứ như đối phương đang tưng “tặng lời” cho mình vậy.

Ta là thua!

Không phải đã chết!

Đương nhiên Hoàng Lập cũng không có ý này, Diệp Quân Tập cũng biết đối phương không phải có ý này, chỉ là tâm tính của hắn mất cân bằng, có chút giống trạng thái ma quái.

Thẳng đến khi Hoàng Lập thổi xong.

Dưới đài, Lý Tiêu tiếp tục thổi nói: “Diệp lão sư đã lâu không gặp, mỗi lần ngài tan rã ta đều rất thích, không hổ là một trong bốn vị vương của Tề Châu!”

“Ta còn từng hát bài của Diệp lão sư!”

Tần Luyện cũng thổi lên, đương nhiên nàng cũng biết, lúc này Diệp Quân Tập bị thổi càng trâu, liền lộ ra Bách Biến Tinh Quân càng lợi hại.

Cuối cùng.

Cuối cùng cũng đến lượt Diệp Quân Tập phát biểu cảm giác đào thải.

Là một trong tứ đại Thiên Vương của Tề Châu, Diệp Quân Tập vẫn duy trì thể diện cuối cùng, hắn có chút động dung kiêu ngạo: “Hiện trường tốt với khán giả Tần Châu trước máy bay, ta tham gia quá trình tranh tài này thu hoạch rất lớn, có vinh quang cũng có thung lũng thấp kém...”

Nói đến đây.

Trong lòng Diệp Quân Tập chua xót, thậm chí có chút ủy khuất.

Thật ra làm sao có cái gì thung lũng thấp kém a, rõ ràng trong quá trình bản thân tham gia Triều Mông Diện Vương Hề Hề Khiếu vẫn luôn luôn thắng, chỉ thua ba trận đấu mà thôi!

Hết lần này tới lần khác.

Ba trận đối thủ kia đều là Bách Biến Tinh Quân!

Người này dường như là khắc tinh giữa mệnh của mình!

Chính mình xướng tề ngữ, hấn liền xướng tề ngữ; chính mình xướng yển ngữ, hấn cũng xướng yển ngữ; không mang theo khi dễ người như vậy a, gia hỏa này là chuyên môn đến cùng mình đối nghịch sao?

“Thật đáng tiếc.”

Diệp Quân Tập nói: “Có người thắng thì có người thua, người chưa từng thua thì làm sao học thắng được? Cảm tạ mọi người, cũng cảm tạ Bách Biến Tinh Quân cho ta biết mình còn cần phải cố gắng, ta là quả lựu lựu, Diệp Quân Tập...”

Miễn cưỡng nói xong cảm giác đào thải.

Diệp Quân Tập trực tiếp cúi đầu rời sân.

Bước chân của hấn rất nhanh, Diệp Quân Tập phải lập tức rời khỏi cái sân khấu này!

Rời khỏi vùng đất thương tâm này của Tần Châu!

Nhất định phải đi ra ngoài, vé bay xe lửa cũng có thể, dù sao tuyệt đối không dừng lại nửa giây, Diệp Quân ngay cả trận chung kết cũng không muốn xem!

Tựa như lời thề lúc trước hấn lập xuống:

Không lấy được quán quân của ‘Úm Diện Vương Trang’, cuộc đời này sẽ không bước vào lãnh thổ Tần châu nữa, bởi vì nơi này có một người mà cả đời này Diệp Quân Tập đều không muốn gặp lại người khác!

Cứ như vậy.

Diệp Quân Tập rời đi.

Người đi cùng Diệp Quân Tập chính là Vinh Nhất Lang.

Nơi này hấn không ở được nữa, như đứng trên đống lửa, như mũi kim, như gai nhọn sau lưng, như nghẹn ở cổ họng, đợi

thêm một giây đồng hồ đều là dày vò, hiện trường có rất nhiều fan của Bách Biến Tinh Quân, ánh mắt phảng phất có thể đem hân ăn sòng nuốt sòng!

Bất quá internet có ký ức.

Có chút thanh toán vinh nhất lang nhất định trốn không thoát, lời nói trước khi hân thi đấu, đã ảnh hưởng đến nhân duyên của Bách Biến Tinh Quân.

Nhưng bây giờ.

Phản phê xuất hiện!

Ở khu bình luận cực quang, vô số bạn mạng trào phúng, đường đường là siêu sao châu địa, vậy mà bởi vì một phen ngôn luận lật xe, hình tượng bị tổn thương rất lớn!

“Ha ha!”

“Có người bị đánh sưng mắt rồi!”

“Lực phán đoán giữa các siêu sao châu chính là như vậy sao?”

“Về Sở châu thôi, đừng làm mất mặt ở Tàn Châu!”

“Tiết tấu của Bách Biến Tinh Quân, kết quả mặt bị đánh tới mức chát chát!”

“Rõ ràng là ganh đua đến chỗ Diệp Quân Tập, còn nói mình chỉ luận sự, dối trá!”

“Bách Biến Tinh Quân hát công không được?”

“Vậy mà trước kia ta thích người như vậy, những thứ khác không nói trước, chỉ có bài ‘Khúc Khắc Tư’ này, người có thể hát không?”

“Nhắc cười: Bách Biến Tinh Quân xứng công không được, toàn bộ đều nhờ đại thần phía sau hỗ trợ viết ca. Vậy xin hỏi hôm nay ngài đánh giá bài hát thế nào?”

Đương nhiên.

Người ủng hộ siêu sao châu tế khăng định không ít, fan của Vinh nhất lang đều đang bình luận về việc bảo vệ thần tượng!

“Xem các người đặc ý kia.”

“Là Bách Biến Tinh Quân đang giấu dốt. Hấn hát bài hát này sớm, Vinh Nhất Lang lão sư có nghi ngờ không?”

“Đúng vậy.”

“Lại nói Bách Biến Tinh Quân đúng là có cao nhân hỗ trợ.”

“Điểm này chẳng lẽ không phải sự thật?”

“Cũng không thể nói những bài ca này đều là do chính Bách Biến Tinh Quân sáng tác đúng không?”

“Nếu như những bài ca này đều do Bách Biến Tinh Quân viết, vậy ta phục, nhưng điều này có khả năng không?”

” fan hâm mộ của Bách Biến Tinh Quân, dựa vào cái gì mà lão sư cương vinh nhất lang?”

“Đường đường là siêu sao đường hoàng, mà xứng giãm người một nhà chúng ta ư?”

Trên mạng vạch trần, từ trước đến nay đều là fan của ai lớn giọng hơn, vinh nhất lang làm châu chình siêu sao tại đây quả thật không thua ai.

Dù sao fan cuồng của Vinh Nhất Lang cũng cần chết một cái:

Ca khúc mà Bách Biến Tinh Quân biểu diễn đều là do người khác viết giúp!

Hấn thi công rất tốt, Vinh Nhất lang phán đoán sai lầm, nhưng ít nhất điểm này không có gì không ổn!

fan của Bách Biến Tinh Quân tức giận nghiến răng.

Mà lúc này Lâm Tri Bạch, cũng không biết vạch trần trên mạng, bởi vì trận chung kết sắp bắt đầu!

Hấn và vương tử ếch, đã chơi hòn đá oản tù tì.

Lâm Tri Bạch là kéo.

Ếch vương tử là vãi.

Bên dưới mặt nạ của Lâm Tri nở nụ cười: “Thương Vọng? Mạnh lấy sao?”

“Ồ.”

Ếch vương tử đoán được kết quả này.

Bách Biến Tinh Quân rất thích chơi trò hậu chiêu!

Đặc điểm của gia hỏa này chính là, dựa vào ca khúc của đối thủ, lựa chọn tác phẩm ứng đối, như vậy đầu tiên, bản thân Yến Ngữ Ca tuyệt đối không thể hát, ai biết đối phương có thể lại đến một tác phẩm cùng loại với bài hát vừa rồi hay hay hay hay không, sau đó cùng nhau nói cũng là tuyệt đối không thể hát, mặc dù mình biết một chút, nhưng Bách Biến Tinh Quân hiển nhiên càng thêm am hiểu, ca khúc bình thường kia...

Mo Mo!

Dưới mặt nạ của vương tử ếch, Chu Hàn muốn khóc, như thế nào cảm giác hát cái gì cũng không có hi vọng a, chẳng lẽ nhất định chỉ có thể cảm thứ hai sao?

Được rồi.

Mình càng thể hiện bản thân càng lợi hại, ca khúc ứng phó với Bách Biến Tinh Quân lại càng đáng sợ, đây là phong cách của đối phương, Chu Hàn đều đã hiểu rõ!

Một khi đã như vậy.

Vậy thì đổi cách suy nghĩ đi.

Trước khi Chu Hàn làm hết tiêu chuẩn chọn ca hát, điều đầu tiên phải suy nghĩ là có thể thắng hay không, sân khấu đấu kỹ có thích hợp hay không, tương đối có tính công và lợi ích.

Nhưng bây giờ hắn cảm thấy bất luận mình hát cái gì cũng không an toàn, vậy sao không quên đây là một trận đấu, liền đơn giản hát một ca khúc đơn giản muốn biểu diễn đơn thuần hôm nay mình phải biểu diễn đâu?

Hô.

Chu Hàn đã có quyết định.

“Bài cuối cùng, hiến cho mẫu thân ta đã qua đời.”

Bởi vì trận đấu năm trước, vừa vặn trong thời gian cha mẹ tiết ra sao mà hết lần này tới lần khác Chu Hàn vẫn không nói ra được.

Tuy ngày đó Chu Hàn cũng hát một bài hát hiến cho phụ thân và mẫu thân mình, nhưng phát huy rất kém cỏi, điều này làm cho hắn vẫn canh cánh trong lòng.

Ca phụ thân còn tốt.

Dù sao phụ thân vẫn còn khoẻ mạnh.

Nhưng mẫu thân đã qua đời.

Bản thân còn chưa nghe ca khúc nào tốt hơn hát cho nàng ta đây.

Thời kỳ này rốt cục đã được uống xong, màn biểu diễn cuối cùng trên sân khấu, Chu Hàn vẫn muốn hát một ca khúc tốt cho mẫu thân của mình.

Nghĩ đến đây.

Khán giả thấy Hòa Đường và ban nhạc câu thông vài câu, sau đó bước lên sân khấu, trình diễn một bài cuối cùng.

Ca tên: Ta là nhóc con xấu xa Nguyễn Cung

Theo tiếng tấu đầu vang lên, tiếng ca của Chu Hàn cũng theo đó mà đến.

“Khi còn bé không hiểu chuyện.”

“Ta là đứa nhỏ hư hỏng.”

“Thế nào cũng oán trách con nhà người ta có kẹo ăn.”

“Mụ mụ nhà ta tại sao không có phòng lớn.”

“Sau khi lớn lên mới bắt đầu hoài niệm những ngày đó.”

“Ta còn nhớ rõ hai phòng nhỏ hẹp kia.”

“Bát hồng sốt kia ngài chia xương ta thích ăn nhất.”

“Nhưng trên giường bệnh, người lại dần dần mất đi ý thức.”

“Ba ba nói ngài đi thiên đường.”

“Sau khi ta lớn lên mới biết được phương hướng đó.”

“Là nơi xa chúng ta vĩnh viễn không đến được.”

“Nhưng bây giờ mỗi ngày tỉnh lại ta vẫn tràn ngập kỳ vọng.”

“Ngài sẽ nghe được ca hát của ta.”

Tiếng ca của Chu Hàn vang vọng sân khấu, người xem nghe được thốn thức.

Tần Tình thở dài nói: “Bài này, nhất định là hấn lúc này muốn hát nhất.”

Trương Hi Dương khẽ gật đầu: “Cho dù bài hát này, khi ở trận chung kết thật sự rất khó chiến thắng.”

Lý Tiêu vui mừng nói: “Giờ khắc này ta mới tin nó thật sự trưởng thành, rõ ràng là người thắng tốt như vậy, nhưng lại buông bỏ chuyện thắng thua trong trận chung kết.”

Giờ khắc này.

Không có ai cảm thấy vương tử ếch cố ý kích động.

Bởi vì bài hát này, cho dù ca từ làm cho lòng người cảm thấy yêu thương, nhưng ngữ điệu của vương tử ếch cũng không quá bi thương, tiếng ca của hấn vẫn tràn đầy hi vọng với cuộc sống.

Hấn hy vọng mẫu thân nhìn thấy:

Mấy năm nay mình sống rất tốt!

Hấn hi vọng mẫu thân ở thiên đường cũng có thể yên tâm!

Lâm Tri Bạch nghe bài hát này, hiểu rõ tâm tư của Chu Hàn, hấn có chút ngoài ý muốn, cũng có chút cảm khái.

Không ngờ Chu Ca Vương cũng có mặt cảm động như vậy. Ài đọc sách tí ti, ma quỷ vô tích dịch.

Bài hát này khuyên bảo mọi người, phải trân trọng người nhà của mình.

Đơn giản vô cùng.

Bình thường đạm mạc.

Không có cao âm kiệt lực gì nhưng lại vô cùng động lòng người.

Vương tử ếch vừa hát xong, toàn trường vỗ tay nhiệt liệt, Lâm Tri Bạch cũng vỗ hai tay, ánh mắt lại không khỏi nhìn về phía mẫu thân của mình.

Ca khúc hiến cho mẫu thân, mình đã hát qua một bài “xảo Quân” thật sự yêu người.

Nhưng đó là bài Tề Ngữ ca.

Lâm Tri Bạch đột nhiên muốn dùng lời bình thường hát thêm một bài nữa tặng cho cô, cũng coi như cùng người đứng đầu Chu Ca Vương, đạt thành một lần hô ứng đặc thù.

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 391: Nghe lời mẫu thân! Địa điểm mới nhất: “Cảm ơn mọi người.”

Khi ca khúc hát xong, Ếch vương tử cúi đầu thật sâu, hẳn không nói gì, trực tiếp nhường lại sân khấu, trong lòng dĩ nhiên bình tĩnh, không có bất kỳ tiếc nuối gì, thậm chí cuối cùng quán quân, cũng hoàn toàn không thèm để ý.

Giờ khắc này.

Chu Hàn phát hiện ra tất cả.

Minh có chút ngộ.

Sau khi kết thúc “Giang Minh Điện ca vương”, bản thân mình bị mắc kẹt trong mấy năm hát công nhất định sẽ có đột phá lớn, có lẽ đây mới là thu hoạch lớn nhất của hắn từ khi tham gia thi đấu tới nay, so với một quán quân càng có giá trị hơn nhiều!

Hiện trường vỗ tay như nước thủy triều.

Mà trong tiếng vỗ tay, Lâm Tri Bạch cũng câu thông vài câu với dàn nhạc, sau đó đi lên sân khấu, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Sau một khắc.

Giọng đàn dương dương vang lên.

Khán giả nhao nhao nhìn hắn, trận chung kết, Bách Biến Tinh Quân mang đến vô số kinh hi, sẽ chọn ca khúc như thế nào?

Chợt.

Thanh âm vang lên.

“Tiểu bằng hữu, người có rất nhiều câu hỏi hay không, tại sao người khác tại chỗ kia xem truyện tranh, ta lại đang học vẽ tranh, nói chuyện với dàn dương cầm cờ, người khác đang chơi trò chơi, ta lại dựa vào vách tường, cõng ký đào của ta...”

Người xem sửng sờ!

Trên màn hình biểu hiện năm chữ:

Nghe mẫu thân nói!

Danh tự bài hát này cùng con ếch vương tử vừa rồi ta là một đứa trẻ hư hỏng, đúng là có ý nghĩa nào đó hô ứng!

Lâm Tri Bạch tiếp tục hát.

“Ta nói ta muốn một máy bay lớn, nhưng lại nhận được một máy thu âm cũ, tại sao phải nghe lời của ma ma, sau khi lớn lên người sẽ bắt đầu hiểu được đoạn văn này.”

Người xem sững sờ!

Không chỉ tên bài hát, ngay cả bài hát cũng có kèm theo bài hát của ếch vương tử, một loại cảm giác khó giải thích nổi đang bốc lên trong lòng mọi người!

Hoặc là nói.

Tranh tài vào giờ khắc này, đạt được thăng hoa, vô luận Bách Biến Tinh Quân hay là ếch xanh vương tử, tựa hồ đều đem thắng thua tạm thời vứt qua một bên!

“Hừ.”

“Sau khi lớn lên ta bắt đầu hiểu được.”

“Vì sao ta chạy nhanh hơn người khác.”

“Bay cao hơn người khác.”

“Tương lai mọi người xem đều là truyện tranh ta vẽ.”

“Mọi người đều đang hát ta viết.”

Lâm Tri lời lẽ nhẹ nhàng, lại hát ra một số sự thật, mọi người đều đang xem ‘Hải tặc Vương cáo’, trong số điện thoại của mọi người, đều có ca của mình.

Rất trùng hợp.

“Mẫu thân vất vả không cho người nhìn thấy, sách dạy nấu ăn âm áp ở trong lòng bà, có rảnh thì cầm tay tay bà cùng nhau nắm mộng du!”

Hát đến đây.

Lâm Tri Bạch nhìn về phía người nhà mình, tay nhẹ nhàng huy động, giai điệu nhạc du dương kinh điển, vang vọng bên tai mọi người:

“Nghe ma ma nói thì đừng để nàng bị thương.”

“Muốn mau mau lớn lên mới có thể bảo vệ nàng.”

“Tóc trắng mỹ lệ hạnh phúc này mầm.”

“Ma pháp của Thiên sứ ám áp mà hiền lành.”

Bên cạnh sân khấu, Chu Hàn dưới mặt nạ của ếch vương tử bỗng nhiên nở nụ cười, hấn nhẹ nhàng huy động hai tay của mình, cùng khán giả toàn trường cùng một chỗ, hưởng thụ bài hát này, không hổ là tinh quân bách biến a, ngay cả loại ca khúc phong cách Bruce này cũng có thể dễ dàng khống chế.

“Là? Luật Háo Khắc Tư ngu xuẩn!

“Thanh âm là vương bài của ngươi.”

“Lấy vương bài nói chuyện yêu đương.”

“Ài.”

“Ta không muốn dạy hư ngươi.”

Câu ca từ này khiến khán giả hiểu ý cười, trong lòng tất cả mọi người hoàn toàn ám áp yên tĩnh, vậy mà cũng không nghĩ ra quán quân cuối cùng sẽ là ai.

Hưởng thụ thời khắc này đi!

“Vẫn là nghe mẫu thân nói đi, tôi nay yêu đương đi, ta biết con đường tương lai, nhưng mục càng hiểu rõ hơn ta, ngươi sẽ bắt đầu học những bạn học khác viết đông viết tây, nhưng ta đề nghị tốt nhất là viết ma ma.”

Hát đến đây.

Lâm Tri Bạch cũng cười.

“Ta biết dùng công đọc sách, dụng công đọc sách làm sao có thể nói ra từ miệng của ta, không muốn ngươi thua cho nên sẽ bắt ngươi phải dụng công đọc sách.”

Tiếng cười của người xem càng lớn.

Bài ca này viết rất sinh hoạt, rất có thị giác của trẻ nhỏ, lại có mấy đứa bé, thật sự hiểu được ý nghĩa của việc dùng công đọc sách đấy?

Lâm Tri Bạch chợt nhớ tới Cà Cát Nhĩ do ma ma dệt.

“Ma ma dẹt đan sa lon tặng cho người người người phải giữ cho thật tốt, bởi vì khi mẫu thân tiết kiệm được, ta muốn nói cho nàng biết ta còn giữ lại.”

Ừm, món Chiêm Cà Cát Nhĩ kia.

Vẫn còn trong tủ quần áo của Lâm Tri.

“Đúng rồi, ta sẽ mặc áo khoác lông, cho nên cô có thể khoe với bạn học, tương lai cô sẽ chinh phục thần thoại...”

Đoàn ca từ này Lâm Tri sửa không thành.

Tuy rằng sửa không tốt lắm, nhưng ai bảo thế giới này không có chu đáo phát triển, thật giống như thế giới này không có Trương Học Hữu, cho nên kế tiếp ca từ cũng có sửa lại: “Ta tìm không thấy quyển tình thơ do thời thơ ấu viết, người viết xong không cần đưa tiền người khác, bởi vì qua hai ngày nữa người sẽ nhất được hát lưu hành trên sân, người sẽ bắt đầu thích được phổ biến, Sở Từ cùng Bạch Đế xuất đạo a!”

Nghe đến đó.

Người xem trừng lớn đôi mắt!

Nhóm khách thăm dò bình luận cũng là sắc mặt chột biển!

Người biết khoác lên mã giáp nhỏ, vậy trong tương lai người sẽ chinh phục thần thoại?

Bài hát này có ý gì đây, là thần thoại mà chúng ta tưởng tượng ư, còn có chuyện Sở Từ và Bạch Đế chuyển chuyện này nữa, tại sao lại xuất hiện trong lời nhạc, bởi vì người là fan của hai trai trai một đàn hát?

Trong cơn hoảng hốt.

Mọi người bỗng nhận ra, trong bài hát này cất giấu rất nhiều tin tức liên quan tới Bách Biến Tinh Quân!

Sưu sưu sưu sưu!

Tất cả mọi người đều đang quay đầu phân tích!

Là ai?

Là ai?

Những bài ca này rốt cuộc là có ý gì?

Phối bài dần dần đến hồi kết, Lâm Tri Bạch hơi hơi nhếch khóe miệng lên, không để cho người xem quá nhiều thời gian suy nghĩ, “Nghe ma ma ma nói, đừng để cho nàng bị thương, muốn mau mau lớn lên mới có thể bảo vệ nàng, tóc trắng xinh đẹp trong hạnh phúc mọc mầm, ma pháp âm áp trung từ từ!”

...

Bách Biến Tinh Quân hát một khúc đi.

Ếch vương tử Chu Hàn dùng hết sức vỗ tay!

Chỉ có thể nói không hổ là người, bản thân xướng “ta là phá hư hài tử”, người này liền để cho mọi người “nghe ma ma” nói “Không nên làm hồng hài tử.

Cũng không phải là nhằm vào!

Bởi vì vừa rồi cũng là bài hát mà Chu Hàn muốn biểu đạt!

Lâm Chiêu Mục ở dưới đài, thoải mái cười to. Y nghe hiểu câu “Tương lai người sẽ chinh phục thần thoại”, là cháu ruột không chạy mất!

Phương vị của người Bạch gia Lâm Tri!

Cha bỗng nhiên có cảm giác!

Mẹ cũng đột nhiên vẻ mặt đầy kinh ngạc!

Lâm Hi cùng Lâm Thắng Thiên hai mặt nhìn nhau, sau đó không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía thân ảnh trên đài kia!

...

Sau khi biểu diễn biểu diễn của Bách Biến Tinh Quân kết thúc, hoàng lập đi lên sân khấu, hấn cảm khái nói: “Ta bỗng nhiên cảm thấy, chủ đề của Bài Vương Gia vào thời khắc này thăng hoa, có lẽ chúng ta muốn chọn ra, không phải một cái gọi là ca vương, bởi vì bọn họ vốn là ca vương, ý nghĩa chân chính của cuộc thi này là để mọi người hiểu, chỉ cần dụng tâm ca hát, người có thể là quán quân, cho nên bất luận kết quả ngày hôm nay như thế nào, giờ khắc này ta cảm thấy, Bách Biến Tinh Quân đã thắng, ếch vương tử cũng không có thua, bọn họ đều là quán quân của ca đàn!”

Người xem vỗ tay như thủy triều!

Đúng vậy, bất luận là ếch vương tử, hay là Bách Biến Tinh Quân, cuối cùng đều không lựa chọn ca khúc có kỹ tính cao nhất!

Không theo đuổi cao âm!

Không theo đuổi bùng nổ!

Chỉ là hát chính mình cũng muốn hát thôi!

Biểu đạt chính mình muốn biểu đạt!

Mà phần chân tình này, lại đúng là thứ động lòng người nhất thế gian!

Quan trọng nhất là, mọi người muốn kích thích, mọi người muốn xem kịch liệt giao phong, ở vòng bán kết, kỳ thật đã chiếm được toàn bộ thỏa mãn!

Vòng chung kết cuối cùng.

Chủ đề thật ra là “yêu”!

Không ai thất vọng, thậm chí cảm thấy trận chung kết triển khai trong bầu không khí này, mới lộ ra vẻ khác biệt đáng quý!

“Đương nhiên.”

Hoàng Lập cười nói: “Quy tắc chính là quy tắc, phạm là thi đấu đều có thắng bại, thông đạo bỏ phiếu đã được mở ra, ai là quán quân chân chính, để cho chúng ta mỗi mắt mong chờ!”

Tiếng nói vừa phát ra!

Toàn trường bắt đầu lấy điện thoại bỏ phiếu!

Tất cả người xem trước màn hình cũng dồn dập bỏ phiếu!

Bách Biến Tinh Quân và ếch vương tử, cùng đứng trên sân khấu này.

Dưới bầu không khí cảm nhiễm, ếch vương tử ôm lấy vai Lâm Tri Bạch, nhỏ giọng cười nói: “Tại sao ngươi không đến một bài hát giống như thi đấu bán kết nổ tung toàn trường?”

“Xin hãy nhường đường cho ngươi.”

Lâm Tri Bạch cười khẽ mở miệng.

“Ai thua ai thắng còn chưa nhất định đâu.” Chu Hàn vẫn mạnh miệng như vậy, Lâm Tri Bạch không có tranh luận, bởi vì sự

thật thẳng ở hùng biện!

Quả nhiên!

Đếm vé số rồi!

Quắc hoang vương tử, bốn ngàn chín trăm vạn vé!

Bách Biến Tinh Quân, sáu ngàn hai trăm vạn vé!

Cho dù biểu diễn của hai người, luận tính kỹ thuật, luận đốt, luận nổ, đều không bằng vòng bán kết.

Nhưng...

Cuộc chung kết là thời điểm biểu diễn nhiệt tình nhất!

Mà ca khúc của hai người, mặc dù không đốt cháy toàn trường, nhưng vẫn đả động mọi người, người xem không phải chỉ nhìn Cao Âm cùng kỹ xảo các loại, ca khúc chân chính, bất luận phong cách gì đều có thể hát được trong lòng người ta!

Đó là nguyên do.

Mỗi người đều sáng tạo ra một cái giá cao mới cho cá nhân!

Ầm ầm!

Sau khi kết quả xuất hiện, cả hiện trường điên cuồng hoan hô!

“Bóc mặt!”

“Bóc mặt!”

“Bóc mặt!”

So với ai, quán quân càng đáng mong đợi hơn, là bộ mặt của Bách Biến Tinh Quân!

Hoàng Lập nhìn thấy người xem mắt không chế rồi, vội vàng mở miệng không chế tràng chủ, nhưng mọi người tựa hồ điên rồi, ngoài miệng điên cuồng gào thét!

“Suyt.”

Bàn tay Bách Biến Tinh Quân đột nhiên chắn trước miệng.

Thanh âm người xem đột nhiên trì trệ, đều muốn biết lúc này Bách Biến Tinh Quân có gì muốn nói.

Bên cạnh.

Hoàng Lập trợn mắt há hốc mồm.

Người chủ trì này của mình còn cần thiết phải có sao?

Sao Bách Biến Tinh Quân có thể tùy tiện khống chế tràng chủ mà không ai để ý tới mình?

“Ta cần một chút thời gian chuẩn bị.”

Bách Biến Tinh Quân cười nói: “Dựa theo quy tắc cũng hẳn là Chu... Khụ, ta là nói với Đảo Tử vương tử trước a.”

Mọi người cười to.

Các người đều nói “Chu”.

Thật sự làm mọi người còn không biết ếch vương tử là ai?

Hoàng Lập mở miệng: “Con ếch vương tử lão sư, ngài chuẩn bị thể diện sao?”

“Ta đương nhiên muốn vạch trần, dù sao hẳn cũng phải vạch trần!”

Ếch vương tử nói xong, hung hăng giật mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt mọi người vô cùng quen thuộc, sau đó không có hảo ý nhìn chằm chằm Bách Biến Tinh Quân:

“Hôm nay chúng ta tính toán tổng số sách!”

Không chỉ một lần mô phỏng giọng ta, đùa giỡn đủ kiểu Chu Ca Vương người, ta cũng không quên, chuyện này không thể cứ như vậy quên đi được!

“Chu Hàn Tân!”

Người xem dưới đài phát ra tiếng cười lớn, quả nhiên như thế, gia hỏa này sớm đã bại lộ rồi, chưa từng thấy qua ca vương ngu xuẩn như vậy!

Giờ thì hay rồi!

Chu Hàn lộ diện rồi!

Bách Biến Tinh Quân cũng phải được thanh toán!

Cũng may lúc này Hoàng Lập mở miệng giải vây!

“Chúc mừng sư phụ Bách Biến Tinh Quân vinh thu quán quân Huyền Vương Huyền tổng quán quân!”

“Hắn là vương cả cỏ trên vũ đài này!”

“Hắn chói mắt nhất trong đám ca sĩ che mặt!”

“Hiệu quả của tiết mục của hắn luôn có thể làm cho mọi người thoải mái cười to!”

“Có lẽ dưới lớp mặt nạ này hắn không có tiếng tăm gì!”

“Có lẽ hắn cũng quang mang vạn trượng dưới lớp mặt nạ!”

“Vô luận như thế nào, chip đọc sách. Đồ Hoan Kê Linh Hoa. Bác tử chúng ta đều muốn biết, dưới mặt nạ của Bách Biến Tinh Quân, có khuôn mặt như thế nào một người!”

“Tiếp theo Bách Biến Tinh Quân sẽ phải nể mặt!”

“Ta tin rằng tâm tình hiện giờ của mọi người cũng gấp gấp giống ta, nhưng mong mọi người đừng lo lắng!”

“Là quán quân chung cuộc, Bách Biến Tinh Quân còn có bài hát cuối cùng này!”

“Mà trong ca khúc cuối cùng biểu diễn, hắn sẽ tháo mặt nạ của mình xuống!”

“Thời khắc vinh quang lộ diện sắp đến!”

“Xin mời sự phụ Bách Biến Tinh Quân thay quần áo của mình, năm phút cuối cùng, xin hãy chuẩn bị!”

Ưa: Còn có một bài hát, ngày mai viết mỳ.

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 392: Vinh quang vạch mặt (2Hợp 1)! Bách Biến Tinh Quân sắp xé mặt rồi!

Tất cả các đại luận đàn, kể cả Cực Quang Đài bao gồm Tần Châu, đều bắt đầu thảo luận điên cuồng!

“Bách Biến Tinh Quân đoạt quán quân!”

“Cuối cùng cũng đến lúc phải thể diện rồi!”

“Ta chờ giây phút này, tóc đều lác lư rồi!”

“Hắn đến cùng là ai!”

“Còn năm phút là biết!”

“Lần đầu cảm thấy năm phút qua dài như vậy!”

“Bách Biến Tinh Quân thật sự quá mạnh mẽ, ta vốn không tưởng tượng nổi, nhạc đàn Tần Châu có ai có thể đối đầu với hắn!”

“Quả lựu đạn gặp hắn đều ba lần quỳ!”

“Có thể nói đó là Diệp Quân Tập, một trong những ca vương mạnh nhất Tề Châu nha!”

“Sao còn chưa ra đây!”

...

Trong nghề.

Vô số người trong nhạc đàn đang xem tiết mục, thậm chí toàn bộ giới giải trí đều đang chú ý đến!

“Mau xem đài truyền hình Thiên Quang!”

“Bách Biến Tinh Quân muốn lộ diện rồi!”

“Cho tới khi Bách Biến Tinh Quân đoạt quán mà vẫn không ai đoán được hắn là ai!”

“Không sao cả!”

“Rất nhanh liêm sỉ!”

“Bây giờ hẳn đã đi đến hậu trường chuẩn bị ca khúc cuối cùng rồi!”

“Còn hát làm gì nữa!”

“Đã đoạt quán quân rồi, trực tiếp mở mặt là được mà!”

“Nhóm tiết mục chỉ biết thừa tiết mục, gấp chết ta rồi!”

...

Bên đài truyền hình Thiên Quang.

Đám nhân viên công tác đều kích động lên, trận chung kết xong rồi, Bách Biến Tinh Quân đoạt quán, hẳn muốn thể diện rồi!

Lúc này có người nhìn thấy Giang Thành đi ngang qua.

Giang đại biểu!

Mọi người vội vàng chào hỏi, Giang Thành lại không trả lời, một đường chạy chậm gọi điện thoại, thanh âm tựa hồ có chút gấp:

“Mau!”

“Dựa theo an bài trước đó!”

“Đúng, thử hình tượng giả lập kia không?”

“Được!”

“Không có vấn đề là tốt rồi!”

“Ngàn vạn lần không thể phạm sai lầm!”

Nhân viên công tác đưa mắt nhìn nhau, không biết Giang Thành lời này là có ý gì, hư ảo hình tượng cái quỷ gì?

...

Cùng lúc đó.

Rất nhiều người đang xem ‘hùng kê mặt vui vẻ nhận được lời nhắc nhở: “Ngài chú ý Sở Từ, sẽ năm phút sau mở ra phát sóng trực tiếp!”

Sở Từ sắp phát sóng trực tiếp rồi?

Có trời mới biết lần trực tiếp về sau đã qua bao lâu rồi, sao hẳn lại đột nhiên phát sóng trực tiếp vào lúc này?

Suu suu suu suu!

Đám fan của Sở Từ khẽ chọn vào!

Đương nhiên mọi người còn chưa quên xem tiết mục của Ca Vương Hề, đợi Bách Biến Tinh Quân công khai, thời khắc kích động này không ai muốn bỏ qua!

Mà ở phòng trực tiếp của Sở Từ.

Tám sân trống đã bắt đầu biến đổi điên cuồng.

“Sở Từ thật biết chọn thời điểm a, sao lại ngay lúc này mở truyền hình trực tiếp, ta còn đang xem ‘Nhật Mông Điện Vương Tranh’ đây!”

“Ta cũng vậy!”

“Đang đợi Bách Biến Tinh Quân xé mặt!”

“Trên lầu cộng một, xem xong thì xem phát sóng trực tiếp của Sở Từ!”

“Tê!”

“Đợi một chút!”

“Sở Từ đã phát trực tiếp năm phút đồng hồ, Bách Biến Tinh Quân năm phút sau, cho ta thấy năm phút sau!”

“Không phải như vậy chứ!?”

“Trời ơi!!”

Một suy đoán khó tin nào đó đột nhiên xuất hiện trong đầu tất cả mọi người, đây thật sự chỉ là trùng hợp sao?

...

Trên đường lớn.

Bên trong xe ngựa.

lự lự liên đang hướng sân bay bạo tạc nhắm mắt dưỡng thần.

Bên cạnh.

Vinh Nhất Lang cũng ngồi trên xe.

Hắn muốn đưa hảo hữu Diệp Quân tụ tập Ba Tư Nhĩ Tư.

Người quản lý phụ trách bỗng nhiên nói: “Tranh tài kết thúc rồi!”

Diệp Quân Tập đột nhiên mở mắt: “Bách Biến Tinh Quân thắng không?”

Người quản lý gật đầu nói: “Còn mấy phút nữa là gặp mặt, có muốn xem không?”

Diệp Quân Tập lắc đầu.

Vinh Nhất Lang bên cạnh muốn nói lại thôi.

Hai phút đồng hồ, hai phút đồng hồ sau.

Cuối cùng Vinh Nhất Lang vẫn không nhịn được mà nói: “Hay là nhìn thử xem?”

Diệp Quân Tập từ chối cho ý kiến, Vinh Nhất Lang cắn chặt răng, lấy điện thoại di động ra, xem trực tiếp của ‘Văn Ca vương’.

Con mắt Diệp Quân Tập lặng lẽ liếc về phía màn hình.

...

Hiện trường.

Người xem cũng không biết tin tức Sở Từ sắp phát sóng trực tiếp.

Chỉ có Sở Từ hâm mộ mới có thể chú ý đến việc trực tiếp đưa cá chép, cho nên chỉ sau mấy phút ngắn ngủn, tuyệt đại đa số mọi người đều không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Hậu trường.

Lâm Tri Bạch đang nắm chặt thời gian chuẩn bị, hần tiến vào một gian phòng nghỉ, thay một bộ quần áo, Tiêu Tụ Nguyệt người quản lý lâm thời này, cùng với Kim Hiểu Phong cái bàn nhạc tổng bộ này đều chờ ở cửa.

Ba phút đồng hồ sau.

Lâm Tri Bạch thay quần áo xong đi ra, mặc một bộ quần áo màu trắng và áo quần tương đối nhàn rãi, chỉ còn cái mặt nạ của Bách Biến Tinh Quân đang đeo ở trên mặt.

“Bách Biến Tinh Quân lão sư đáng người tốt lắm!”

Tiêu Tự Nguyệt vô thức nói, quần áo trước của Bách Biến Tinh Quân, bao bọc toàn thân, thậm chí nhìn không ra béo gầy.

Giờ phút này có thể nhìn ra.

Chân dài, dáng người thon gầy cao gầy!

Kim Hiểu Phong kích động: “Chỉ còn hai phút, ngài có thể đi ra ngoài, đã chuẩn bị xong khúc nhạc!”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu.

Lúc này Giang Thành đột nhiên chạy tới, thở hồng hộc nói: “Đều an bài thỏa đáng hết rồi, phát trực tiếp gian thông cáo cũng lên rồi.”

Phòng trực tiếp?

Tiểu Tự Nguyệt cùng Kim Hiểu Phong hai mặt nhìn nhau, Giang Thành nói lời này là có ý gì?

Không đợi hai người suy nghĩ nhiều hơn, hai phút đã trôi qua, hiện trường đã vang lên một hồi âm nhạc trước đó.

...

Nghe âm nhạc.

Người xem dưới đài ngẩn người.

Sao đột nhiên lại bắt đầu tấu nhạc rồi?

Chẳng phải Bách Biến Tinh Quân còn chưa đi ra sao?

Trong lúc mọi người ngây người, nhìn thấy tên bài hát này, một chữ vô cùng đơn giản: Tang Khuyết!

Ta?

Đột nhiên.

Dưới sân khấu.

Chu Hàn đứng lên!

Trương Hi Dương cũng đứng lên!

Lý Tiêu cũng đứng lên theo!

Đều là khổ chủ từng bị Bách Biến Tinh Quân hớ qua!

Còn có Lâm Thủ Nhất cùng La Ngạn đều một bộ ma quyền sát chưởng, thậm chí ngay cả Tần Luyện không bị Bách Biến Tinh Quân lừa qua cũng tham gia náo nhiệt, một tư thế tùy thời hỗ trợ bất người!

Toàn bộ đều có!

Chuẩn bị bắt giữ!

Chỉ còn lại Bách Biến Tinh Quân vẫn chưa mở mắt, người xem đã muốn điên lên rồi, muốn xen hấn là ai, muốn thấy hấn bị ca ca ca ca ca thống lĩnh Khổ Chủ diệt sát ngay tại chỗ!

Sau một khắc.

Trong Nguyệt Lượng môn đi ra một bóng người, là Bách Biến Tinh Quân đã thay quần áo xong, đang đi bên cạnh hát. Tiếng ca của hấn vang vọng toàn bộ sân khấu.

“Vui vẻ là...”

Ba chữ vừa vang lên trong nháy mắt.

Không gian trên sân khấu đột nhiên lóe lên.

Theo một trận ánh đèn sáng lạn lấp lánh, một đạo thân ảnh hư ảo dần dần ngưng thực, cũng dùng thanh âm tất cả mọi người tại hiện trường có chút quen tai, tiếp theo Bách Biến Tinh Quân hát một câu:

“Phương thức vui vẻ không chỉ có một loại.”

Người xem bất ngờ không kịp đề phòng nhìn đạo thân ảnh này, đạo hình chiếu hư ảnh này trên không trung dáng người gầy gò, trên mặt thế mà mang mặt nạ giống Bách Biến Tinh Quân như đúc...

Chờ một chút!

Hình tượng giả lập này mặc dù mang mặt nạ giống hệt của Bách Biến Tinh Quân, không thấy rõ khuôn mặt trông như thế nào, nhưng vì sao cảm giác lại rất quen thuộc?

Bỗng nhiên!

Mọi người nghĩ đến một người!

Thanh âm của Chu Hàn lại run lên: “Hấn là!”

Lý Tiêu run rẩy: “Nghĩa là sao!”

Ánh mắt Trương Hi Dương dò dẫm: “Không thể nào?”

Tần Tình không nhịn được kinh hô: “Hình tượng này là hấn!”

Trong đầu hiện ra người nào đó, trong nháy mắt đối diện với hình tượng trên sân khấu giả lập này, y phục giống nhau như đúc, thanh âm giống nhau như đúc!

Sở Từ?

Sở Từ!?

Nhìn hình tượng Sở Từ như vũ đài này ngưng tụ trên không, Lâm Tri Bạch lộ ra tươi cười, đây là hấn cùng Giang Thành cấu tạo vòng tay, chính đánh chính là một kỹ thuật học kỹ thuật cùng việc tàn nhẫn!

Mà ở trên sàn đấu cá chép.

Phòng trực tiếp của Sở Từ cũng trong nháy mắt sáng lên, tất cả khán giả đang xem trực tiếp đều tròn tròn hai mắt, mơ hồ đã ý thức được điều gì!

Keng!

Áo giáp trực tiếp xuất hiện!

Đây chính là sân khấu của Mông Diện Vương Lễ 》, còn bóng người giả lập kia, không phải chính là hình tượng Sở Từ nhất quán dùng để phát sóng trực tiếp sao?

“Vinh hạnh nhất là...”

Lâm Tri Bạch tiếp tục biểu diễn bài cuối cùng.

Hình tượng hư ảo của đối diện lại phụ xướng: “Ai cũng là người tạo vật vinh quang.”

Lâm Tri Bạch chậm rãi đi về phía bóng người giả lập kia: “Không cần né tránh, sống vì cuộc sống ta thích.”

Bách Biến Tinh Quân hư ảo không ngờ cũng đi về phía Lâm Tri Bạch: “Không cần phán mục, cứ đứng ở một góc của ánh sáng.”

Một bước.

Hai bước.

Ba bước.

Hai hướng lao tới.

Cho đến khi hai người gần trong gang tấc, bóng người giả lập nhẹ nhàng vươn tay ra, Bách Biến Tinh Quân cũng đưa tay ra, bàn tay của hai người đụng vào nhau.

Khoảnh khắc chạm vào nhau.

Hai người bỗng nhiên lại thu hồi tay, cũng làm ra động tác đồng bộ giống nhau như đúc, đó chính là hung hăng xé xuống mặt nạ trên mặt, đem hình dáng triệt để bại lộ trước ống kính, phản chiếu trong con gương vô số lần kịch liệt co rút lại!

Sru sru sru sru!

Trong nháy mắt này!

Toàn bộ người xem cơ hồ đều muốn nhảy dựng lên khỏi chỗ ngồi, bởi vì động tác tập thể thật sự quá lớn, đến mức sần khấu của Giải Mông Diện Vương Công dường như đã xảy ra địa chấn, Tần Châu hầu như không ai không biết hai khuôn mặt này!

Nhưng...

Vì sao là hai cái mặt!

Vì sao hết lần này tới lần khác đều là hai khuôn mặt!

Một ý nghĩ không thể tưởng tượng nổi nào đó hiện ra!

Chu Hàn lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, hai tay ôm chặt huyết Thái Dương!

Sắc mặt Trương Hi Dương đột nhiên đỏ lên, phát ra tiếng gào thét thật lớn, khuôn mặt anh tuấn kia bởi vì khiếp sợ mà có chút vặn vẹo!

Tần Si ngây dại!

Lúc này lại nghẹn ngào!

Dưới chân Lý Tiêu bên cạnh mềm nhũn!

Nhẹ nhàng đặt mông trở lại chỗ ngồi!

Những người khác cũng không khá hơn chút nào, chỉ thấy La Ngạn nhảy dựng lên, Hàn Nguyệt Sương đôi mắt tròn xoe, miệng Lâm Thủ Nhất dốt hoàn toàn khép lại không được, đám

người này có một người tính là một người, toàn bộ buổi bình luận của toàn bộ đám minh tinh đều sững sờ!

Hoặc là nói!

Một tích tắc sau!

Bất kể là các ca sĩ che mặt, hay là đánh giá nhóm khách quý, hoặc đám người xem ở hiện trường, thậm chí khán giả đang xem trực tiếp đều điên cuồng!

Điên rồi!

Đây là ý gì!

Chuyện gì đang xảy ra vậy!

Tại sao sau khi nhân vật hư ảo này lộ mặt sẽ lộ ra hình tượng Sở Từ, thật sự là bộ mặt của Bách Biến Tinh Quân, rồi lại lộ ra mặt của Bạch Đế!?

Chẳng lẽ là...

Hai người các người...

Hai người các người chắc không phải là...

Sân khấu âm âm, hiện trường sôi trào, hò hét điên cuồng, hét chói tai đến cực hạn, giờ phút này hấn thu hết vào trong tai Lâm Tri Bạch!

Ta là ai?

Ta là Bạch Đế!

Ta là Sở Từ!

Còn chưa hiểu sao?

Vậy thì để tiếng ca lại vang lên một chút đi!

Sở Từ là hư ảo, cùng với Bạch Đế trên sân khấu, đồng thời giao cao câu chuyện, cao giọng hát ca khiến rất nhiều người cả đời này cũng không quên:

“Ta chính là ta!”

“Là pháo hoa màu sắc khác nhau!”

“Bầu trời biển rộng!”

“Muốn làm bọt biển kiên cường nhất!”

“Ta thích ta!”

“Để cho tường vi có một kết quả!”

“Trong sa mạc cô độc!”

“Nhiều thêm xích la trần giống nhau!”

Quán mẫu trên khán đài chẳng biết lúc nào đã lệ rơi đầy mặt, giọng nói đã có chút khàn khàn, bà ta sao còn không rõ a, “Bách Biến Tinh Quân là Tiểu Hắc a, đó là con trai của ta!”

“Hình tượng hư ảo kia là?”

Ba run lên, cha đã có chút minh bạch!

Lâm Thắng Thiên khiếp sợ nói: “Là Sở Từ, Sở Từ và Tiểu Hắc!”

Ánh mắt Lâm Hi vô cùng kinh ngạc, cho nên Sở Từ chính là một mã giáp của Tiểu Hắc, đây chính là tin tức mà tên Thủ Lĩnh kia đã từng nghe lời của ma ma.

“Thật ngu ngốc!”

Lâm Chiêu Mục vẫn ngồi như cũ, nhưng pháp lệnh trên mặt điên cuồng run rẩy, lại nói rõ giờ phút này kỳ thật nội tâm của hắn cũng không bình tĩnh, hết lần này tới lần khác ngoài miệng lại ra vẻ bình tĩnh nói: “Như vậy cũng không nhìn ra được sao, nhất định bắt cháu nội ta phải nói rõ a?”

Lâm Tri Bạch đang cười.

Rõ ràng hắn ta đang đội một gương mặt của Bạch Đế, nhưng lại phát tay với người xem, nói: “Chào mọi người, ta là Sở từ!”

Sở Từ cũng đang cười.

Rõ ràng hắn ta đang đối mặt với Sở Từ, lại tuyên bố với thế giới này: “Chào mọi người, ta là Bạch Đế!”

Rẹt.

Thân ảnh của hai người.

Chân thực chồng lên nhau trong hư ảo.

Hai giọng nói.

Đồng thời vang lên.

“Chào mọi người, ta là Lâm Tri Bạch!”

“Chào mọi người, ta là Lâm Tri Bạch!”

Nếu nói thẳng đến khi Bạch Đế và Sở Từ đồng thời vạch mặt, vẫn có người không thể lĩnh hội được, đầu óc cơ hồ trống rỗng, như vậy giờ phút này tất cả mọi người đều đã biết hàm nghĩa thật sự của đoạn giới thiệu này!

Sở Từ là Lâm Tri Bạch!

Bạch Đế là Lâm Tri Bạch!

Bách Biến Tinh Quân Lâm Tri Bạch!

Àm âm!

Như đạn đạo bắn đi tây địa!

Nổ tung như đạn hạt nhân!

Sắc mặt của mỗi người đều thay đổi!

Đó là thuần một sắc khiếp sợ cùng hoảng sợ!

Mãi tới giờ phút này mọi người mới hiểu hàm nghĩa thực sự của “Bách Biến Tinh Quân”, mãi tới giờ phút này mọi người mới hiểu được những lời bài nhạc bí ẩn trong lời của ma ma!

Tiếng vỗ tay như sấm!

hất tung nóc nhà!

Tiếng thét chói tai!

tụ thành đại dương mênh mông!

Huyết dịch xông lên đỉnh đầu mỗi người. Lúc này tất cả mọi người đều đứng lên, mỗi người đều bị chấn kinh khiếp sợ cực độ, trên mặt viết đầy vẻ khó tin!

“A!”

“Ngọa tào!”

“Ta đang nằm mơ sao!”

“Sở Từ cũng là áo giáp của Lâm Tri Bạch!?”

“Nhạc Đàn Song Tử Tinh, vậy mà là cùng một người!?”

“Trời ạ!”

“Ta điên rồi!”

“Điều này sao có thể!”

“Cho nên cho tới bây giờ không có gì là nhạc đàn Song tử tinh, vẫn luôn là Lâm Tri Bạch chơi với nhau, hai tiểu khúc cha chọi mắt nhất của nhạc đàn căn bản chính là cùng một người!”

“Bạch Đê!”

“Sở Từ!”

Dưới đài không biết là ai bắt đầu hô lên, sau đó toàn trường đều hô to hai cái tên này, chân chính trên ý nghĩa liên tiếp, phảng phất như tập thể tiếp long!

“Bạch Đê!”

“Sở Từ!”

“Bạch Đê!”

“Sở Từ!”

Giờ khắc này thế giới thuộc về Sở Từ!

Giờ khắc này thế giới thuộc về Bạch Đê!

Giờ khắc này thế giới thuộc về Lâm Tri Bạch!

Người chủ trì Hoàng Lập đã buông tha cho không chế tràng!

Bởi vì hiện trường đã triệt để mất không chế rồi!

Nhưng lúc này không khống chế được, lại xa xa không chỉ có hiện trường!

...

Ký túc xá đại học nào đó.

Quản viên túc phòng ở dưới lầu đang ngủ gà ngủ gật, đột nhiên bị một trận tiếng hô inh ỏi đình tai nhức óc đánh thức, cả người run run, thiếu chút nữa cho là xảy ra chuyện lớn gì, sau khi tỉnh táo mới ý thức được là tất cả ký túc xá ký túc xá học sinh đều đang co giật!

“Sở Từ!”

“Bạch Đê!”

“A a a a!!!”

“Nguyên lai Sở Từ chính là Bạch Đế, Bạch Đế chính là Sở Từ, cái gọi là Nhạc Đàn Song Tử Tinh, dĩ nhiên là cùng một người, Bách Biến Tinh Quân Lâm Tri Bạch!”

“Điên rồi!”

“Ta cũng điên rồi!”

“Bí mật chấn động lòng người như vậy, ai mà không điên được chứ, ta đã nói Bách Biến Tinh Quân sao lại trâu bò như vậy, hóa ra là thế!”

...

Trong nghề!

Có người kinh hãi tới mức rớt cằm!

Có người kinh hãi tới mức rớt cả tròng mắt!

Tất cả mọi người cảm thấy nồng đậm không thể tưởng tượng nổi, các đại cuộc trò chuyện toàn bộ bùng nổ, nhất là Nhạc Đàn tất cả mọi người bị tạc đi ra!

“Ngọa tào!”

“Mẹ nó!”

“Làm sao có thể, Bạch Đế và Sở Từ dĩ nhiên là cùng một người, thì ra đây mới là ý nghĩa chân chính của Bách Biến Tinh Quân!”

“Trời ạ!”

“Khó trách hẳn một mực hát khúc mới!”

“Cái gì mà nhạc đàn Song Tử tinh ai mạnh ai yếu, làm nghề nội ngoại tranh chân tướng mấy năm lại là như vậy!?”

Bạch Đế là Lâm Tri Bạch!

Sở Từ cũng là Lâm Tri Bạch!

Bách Biến Tinh Quân chính là Lâm Tri Bạch!

Số lượng tin tức quá lớn, rất nhiều người trong ngành đều bị đốt sạch, máy bay một hồi lâu mới ý thức được cái này có ý nghĩa gì!

...

Trong một chiếc xe ngựa thương vụ nào đó.

Vinh Nhất Lang đang ôm điện thoại di động xem trực tiếp đột nhiên sắc mặt tái nhợt, người quản lý bên cạnh thì hàm răng phát run!

“Làm sao vậy?”

Diệp Quân Tập là một trong tứ đại Thiên Vương của Tề Châu, hẳn không biết Lâm Tri Bạch, cho nên cũng không biết bộ mặt Bách Biến Tinh Quân này có ý vị như thế nào.

“Ta xong rồi!”

Vinh Nhất Lang có trái tim muốn chết!

Diệp Quân Tập tức giận, “Rốt cuộc là sao vậy?”

Vinh Nhất Lang hai mắt vô thần, giờ khắc này hẳn thật sự quá tuyệt vọng!

Diệp Quân Tập tức giận: “Có thể nói cái gì không, đây là ý gì!”

Người quản lý bên cạnh mất hết ý niệm: “Bách Biến Tinh Quân chính là tôn tử của Bạch Đế Lâm Tri, là con cháu của tập đoàn thần thoại Lâm Chiêu Mục, đồng thời cũng có thể là người thừa kế tương lai của tập đoàn thần thoại, ngoài ra hẳn còn có một mai ngựa tên là Sở Từ, mã giáp này và Bạch Đế cũng được xưng là Nhạc Đàn Song Tử Tinh...”

“Đây là đồ chơi gì?”

Diệp Quân Tập vẫn như cũ không hiểu.

Vinh Nhất Lang nhỏ giọng nói: “Tề Châu các ngươi có tứ đại Thiên Vương, Tần Châu có Nhạc Đàn Song Tử Tinh, cho nên mới phải không? Tái Tử Đồng Lưu, tứ đại Thiên Vương của Tề Châu thật ra là cùng một người là tốt rồi, hơn nữa trong tương lai người này còn có khả năng là một trong những người có quyền thế nhất trong giới giải trí của Tần Châu, dù sao thì Tần Châu ta cũng có thể không tiếp tục lặn lộn được nữa, về sau ta cũng đến Tề Châu phát triển đi.”

Diệp Quân Tập:??

Người mẹ nó đang đùa ta à?

Thế thì rốt cuộc ta đối nghịch với ai?

...

Sưu sưu sưu sưu!

Công ty Lam, hiện tại phát triển quy mô đã rất lớn rồi!

Giờ phút này nội bộ các công xưởng đã triệt để sôi trào rồi!

“Ốc Nhật!”

“Lão sư Sở Từ lại là Bạch Đế!”

“?????”

“Người ăn nói linh tinh cái gì thế hả!”

“Nhìn Xoa Diện Vương Trùng 》, lại ngã ngựa rồi!”

“Ha?”

“Cho nên thật ra Bạch Đế có cổ phần của bang chúng ta à?
Đồng thời hẳn còn có cơ hội trở thành người nối nghiệp tương
lai của tập đoàn thần thoại sao?”

...

Phòng trực tiếp của Sở Từ!

Lúc này, sân khấu của “Phúc Tư Diện Vương Thiên”, phòng
trực tiếp của Sở Từ cũng có thể xem!

Toàn bộ fan hâm mộ Sở Từ đều cảm giác trong lòng có ức vạn
cỏ khô đang giẫm đạp trong lòng!

“A???”

“Ta mẹ nó biết ngay mà!”

“Đột nhiên phát sóng trực tiếp vào lúc này!”

“Thì ra là định phát sóng trực tiếp rớt ngựa à!”

“Cho nên Sở Từ chính là Bạch Đế, Bạch Đế chính là Sở Từ?”

“Con mẹ nó ta vì Sở Từ, đại chiến ba trăm hiệp với fan trắng,
câu cái gì cũng có!”

“Hóa ra đã là vô ích rồi!”

“Làm tới làm lui là cái mẹ nó Sở Từ Bạch Đế đang vật lộn với nhau!”

“Được rồi.”

“N Thở phào nhẹ nhõm, kỳ thật ta rất thích Bạch Đế, nhưng vì Sở Từ, một mực không dám thừa nhận.”

“Ta cũng vậy.”

“Ha ha ha ha ha ha, các người có cần chân thật như vậy không!”

“Cho nên sau này chúng ta lại chung đụng với fan của Bạch Đế? Thật xấu hổ a thật xấu hổ!”

“Yên tâm, Sở Từ còn xấu hổ hơn người!”

...

Đám fan trắng!

fan hâm mộ Sở Từ ngu ngơ!

fan của Bạch Đế càng thêm ngây thơ!

“Meo meo meo meo?”

“Thế giới này nhất định đã xảy ra vấn đề gì.”

“Ta vừa rồi còn đang tranh luận với fan của Sở Từ, Bạch Đế và Sở Từ có tài hoa âm nhạc cao hơn, kết quả người bây giờ lại nói với ta, hai người bọn họ là một người!”

“Mẹ kiếp!”

“Ta ngu người rồi!”

“Ta trong lúc nhất thời không biết nên cao hứng hay buồn rầu!”

“Được rồi, ta rất cao hứng, nếu mọi chuyện đã đến mức này, ta sẽ nói cho các người biết một bí mật đi. Kỳ thật tiểu hào ta đã sớm chú ý đến Sở Từ, còn là Hoàng đế trực tiếp của hắn.”

“Phốc!”

“Ta cũng vậy!”

“Đám người các người, thì ra đã sớm phản bội Bạch Đế rồi, phản đồ! Ta cũng chỉ là đám fan nho nhỏ tiến vào Sở Từ mà

thôi!”

...

Cực Quang Đài!

Nhiệt lục đã bạo!

Chuyện thứ nhất rõ ràng là thoát ần thoát hiện chính là Bạch Đế.

Đề tài này không đến một phút đồng hồ đã vọt vào thứ nhất!

Cực Quang bình đài đã thành lập nhiều năm như vậy, chưa từng có lần nào có thể đột nhập nóng bỏng nhanh như vậy, lấy tốc độ “tí” tính toán!

“Ta ném người vào Lôi Mỗ!”

“Bạch Đế chính là Sở Từ, cho nên Bách Biến Tinh Quân ở trên sân khấu Mông Diện Ca Vương 》, mới có thể lấy ra một bài ca mới treo tạc thiên!”

“Má ơi!”

“Không phải nói Bạch Đế sẽ không ca hát, công lao Sở Từ xướng không mạnh sao?”

“Con mẹ nó người nói cho ta biết, lúc hát Bách Biến Tinh Quân, làm sao cho được kết luận trình độ không cao như thế!?”

“Cái này người phải hỏi Vinh Nhất Lang nha.”

“Vinh Nhất lang? Ha ha, hắn đã không còn, đắc tội với Hoàng Thái Tôn trong thần thoại, cho dù là siêu sao châu thì sau này hắn cũng chẳng có cách nào lặn lội rồi!”

“Cho nên đây là cái gì?”

“Điều này nói rõ, có thể chiến thắng Lâm Tri Bạch, chỉ có chính hắn?”

Thế giới này không đúng lắm!

Chắc chắn là nhầm ở chỗ nào đó!

Cho đến giờ phút này, rất nhiều người đều có cảm giác không chân thực!

...

Hiện trường sấm khấu!

Người xem còn đang hô to!

Từ “Bạch Đế” đến “Sở Từ”!

Lại từ “Sở Từ” đến “Bạch Đế”!

Hoàng Lập đứng ở trên đài, cảm giác mình giống như người trong suốt, cái này đã hô bao lâu rồi, các người đều nghẹn họng a!

Chỉ có thể xin giúp Bách Biến Tinh Quân thôi!

“Bạch Đế...”

Không đúng!

Hoàng Lập nói xong lời cuối cùng, lại sửa lời nói: “Sở Từ...”

Vẫn là không đúng!

Hoàng Lập có chút sụp đổ nói: “Lâm Tri Bạch lão sư, giúp ta không chế chiến trường, trực tiếp sắp tới giờ rồi!”

Lâm Tri Bạch nói: ” phiệt không như thế nào?”

Hoàng Lập dở khóc dở cười: “Ngài chi một tiếng là được!”

Lâm Tri cười trắng, vươn tay, ở trong hư không đè ép xuống.

Sau một khắc.

Hiện trường người xem quả nhiên an tĩnh lại, chỉ là Lâm Tri Bạch rõ ràng cảm giác được những ánh mắt này, đặc biệt nóng rực!

Suy nghĩ một chút.

Lâm Tri Bạch nhìn về phía đám người Trương Hi Dương và Chu Hàn Chung, cười nói: “Còn muốn bắt con đi?”

Lý Tiêu: “...”

Tần Tình: “...”

Trương Hi Dương: “...”

Chu Hàn tận: “...”

Bách Biến Tinh Quân xuất quyền xuất kích!

Sau khi Bách Biến Tinh Quân vạch mặt Ca Vương Ca khúm núm không dám lên tiếng!

Ngươi thanh cao!

Ngươi giỏi lắm!

Đám người bọn ta cộng lại, cũng không có đảm lượng như vậy a!

Chết tiệt ai có thể ngờ được ngươi là Bạch Đế chứ, ai mà ngờ được ngươi vẫn là Sở Từ!

Không hẹn mà cùng.

Mọi người đồng loạt lui về phía sau một bước!

Chỉ có Chu Hàn vẫn chưa lui lại, hấn ngậy ngốc nhìn trái nhìn phải, sừng sốt.

Tên này hay nhỉ!

Các ngươi lùi lại cái gì chứ!

Có vẻ giống như ta muốn bắt y y vậy!

Mọi người xung quanh điên cuồng bật cười, chỉ có Chu Ca Vương là cảm thấy toàn thân ngứa ngáy!

Vốn định mở mặt Bách Biến Tinh Quân, định bắt nạt hấn, nhưng bây giờ vừa thấy diện mạo thật của Bách Biến Tinh Quân, đã đọc trò ảo thuật, trò chơi ma sát. Sại Hoa cả hai chân hấn đều đang run rẩy, đâu còn dám khi dễ đối phương, rõ ràng vẫn luôn tự mình bị ngược đãi.

Khi dễ người thành thật a!

Không thể bắt nạt người khác đến thế được!

Sao ngươi cứ thích để ta lấy ngôi thứ hai như thế!

Rõ ràng ta đều bị đào thải, ngươi còn phải giúp ta sống lại, chỉ vì tiếp tục để ta lấy đệ nhị!?

Giết người còn mẹ nó tru tâm!

Đừng nói ngươi là hoàng thái tôn của tập đoàn thần thoại!

Coi như ngươi không có thân phận quan trọng này, song tử Nhạc Đàn hợp thể, con mẹ nó cũng có thể tung hoành nhạc đàn Tần Châu!

Đêm nay!

Toàn bộ Tàn Châu đều đang chấn động!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 393: Lâm Chiêu Mục: Thành thể thống gì! Một giây nhớ kỹ [Tân]

Kinh ngạc!

Kinh hãi!

Thật là kinh hãi!

Không thể tin!

Cùng lúc đó, còn có sự sùng bái cuồng nhiệt, Tân Châu sao có thể có yêu nghiệt như vậy, trên thế giới sao có Thần Nhân như vậy, hợp người sớm đã bắt đầu trên đũa toàn bộ vòng giải trí rồi, hết lần này tới lần khác khi chân tướng vạch trần, không ai cảm thấy mình bị lừa gạt!

Hoặc là nói.

Tâm tình chấn động!

Ai cũng không nghĩ tới lại nhiều như vậy!

Cho dù chủ trì tóc vàng, tâm tình cũng giống như liệt hỏa nấu dầu không cách nào tự kiềm chế, trong kiếp sống chủ trì nhiều năm của hắn, lần đầu tiên không chế không được thanh âm của mình run rẩy: “Ngài thành công che giấu toàn thế giới, vì sao lại lựa chọn hôm nay tuyên bố chân tướng?”

“Đã đến lúc rồi.”

Lâm Tri Bạch nói như vậy, vạch trần bí mật này, hắn cảm giác buông lỏng trước nay chưa từng có, tuy rằng trên người mình vẫn có bí mật càng lớn hơn không có tuyên truyền, tử như thân phận thật sự của Bất Dạ Hầu, tử như liên quan tới chính mình chính là bí mật quân lâm, những chuyện này tạm thời không thể nói, nhưng phải cân nhắc đến mức độ tiếp nhận của thế nhân, huống hồ mình phải lưu lại chút át chủ bài nữa chứ.

“Ta biết rồi.”

Hoàng Lập vui đùa nói: “Ngài là sợ để cho sự tình tiếp tục phát triển, đám fan của Sở Từ và Bạch Đế sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh đại chiến?”

Người xem cười to!

Không phải thế mà!

fan của Bạch Đế và Sở Từ đã đấu nhau mấy năm, mặc dù không bộc phát ra xung đột cực lớn, nhưng cả hai vòng đều biết hai bên bởi vì thần tượng nhà mình cạnh tranh không hợp nhau, bây giờ ngược lại thú vị, thần tượng hai bên vậy mà lại là cùng một người!

Mẹ nó!

Đây gọi là chuyện gì a?

Liên tưởng đến thân phận Bách Biến Tinh Quân của Lâm Tri, lần lượt trên chọc người xem, lần lượt đào hố cho ca sĩ khác. Mọi người đột nhiên ý thức được vị hoàng thái tôn của tập đoàn thần thoại này, tựa hồ trời sinh thích đùa giỡn trò đùa, đùa giỡn tất cả mọi người trong lòng bàn tay!

“Cho nên.”

Hoàng Lập nói: “Trong nghi thức mở mắt, những bài ca kia đều là do ngài tự sáng tác, bao gồm việc tự bạo cái mã giáp này, cũng là chuyện ngài đã sớm tính toán xong sao, bởi vì bởi vì chúng ta chú ý tới, hôm nay người nhà của ngài cũng đi tới hiện trường...”

“Xem như thế đi.”

Lâm Tri Bạch hướng phía dưới đài vẫy tay, cười hô: “Phụ thân, mẫu thân, ca ca, tỷ tỷ, còn có gia gia của ta, hôm nay đều đến.”

Dưới đài.

Cha mẹ và hai tỷ tỷ cha đều đã đỏ viền mắt, bọn họ dùng sức vung tay về phía Lâm Tri Bạch, người khác không biết vì sao Tiểu Hắc lại giấu diếm thân phận Sở Từ, bọn họ ít nhiều vẫn có thể đoán được một ít nguyên nhân.

“Lại nói tiếp.”

Hoàng Lập cười nói: “Hôm nay là lần đầu tiên ta nhìn thấy Lâm Đồng đến hiện trường ‘Văn Mông Điện Vương’ của chúng ta, ngài có cái gì muốn nói với hắn không?”

Lâm Chiêu Mục nhìn về phía Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Thật ra ta cũng không biết hôm nay gia gia sẽ đến, ta muốn nói với ông nội, kỳ thật ngài vẫn luôn là mục tiêu ta cố gắng phấn đấu.”

Lời này cũng không phải là giả.

Lâm Tri Bạch chưa bao giờ kiêng dè thừa nhận mình là dã tâm gia, mặc kệ nguyên do như thế nào, hắn vẫn luôn muốn có được thành tựu vượt qua lão gia tử.

Mặt mũi Lâm Chiêu Mục tràn đầy hưởng thụ.

Hắn có nhiều con cháu như vậy, kỳ thật cũng đã nghe qua không ít, bình thường đều sẽ không để trong lòng, chỉ có Lâm Tri Bạch nói như vậy sẽ làm Lâm Chiêu Mục cảm thấy cao hứng.

“Ta hy vọng.”

Lâm Tri Bạch nhìn lão gia tử, nghiêm túc nói: “Hai năm sau, hoặc là sau nhiều năm, mọi người sẽ nói, ta là gia gia của ngươi.”

Ài?

Giống như có chỗ nào đó không đúng?

Lâm Tri Bạch vội vàng sửa lời giải thích: “Không phải, ý ta là hi vọng có một ngày mọi người sẽ nói, Lâm Chiêu Mục là gia gia của Lâm Tri Bạch...”

Phốc!

Hiện trường cười lớn!

Không hổ là ngươi!

Cũng chỉ có Lâm Tri Bạch tập đoàn thần thoại trong truyền thuyết này là Hoàng Thái Tôn được sủng ái, dám đùa giỡn với Lâm Chiêu Mục lão gia tử sao?

Còn ra thể thống gì?

Lâm Chiêu Mục muốn nghiêm mặt, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được cười ra, mặc dù hắn rất hoài nghi Lâm Tri Bạch là cố ý, thật sự cũng chỉ có tiểu tử này dám cùng mình đùa giỡn không biết lớn bé như vậy, đôi lại là người khác nói lời này, cho dù thật sự là miệng lưỡi nói ra cũng phải chơi đùa.

Trên màn hình lớn.

Nụ cười của Lâm Chiêu Mục đặc biệt xuất hiện, người xem cười càng lớn tiếng hơn, Lâm Chiêu Mục là nhân vật có thân phận như vậy, vốn cho người ta một loại cảm giác không thể với tới, nhưng giờ phút này hẳn tựa hồ chỉ có một thân phận, đó chính là gia gia của Lâm Tri Bạch.

Nói đi cũng phải nói lại.

Cho dù là lão đại địa vị so với Lâm Chiêu Chiêu Mục còn cao hơn, có tôn tử ưu tú như Lâm Tri Bạch, chỉ sợ cũng chỉ biết sùng trời cao a?

Đây là sự thật.

Trong lòng Lâm Chiêu Mục rất rõ ràng, những lão bằng hữu trong vòng tròn của mình rất cuộc hâm mộ đến mức nào mà Lâm Tri Bạch có một tôn tử ưu tú đến mức tận cùng như vậy làm người thừa kế!

Lâm Tri Bạch có chút xấu hổ.

Thật ra lời nói đến bên miệng, ông ta đã ý thức được có gì đó không đúng, nhưng vẫn là nói ra, quả thật có một phần cố ý nói giỡn, thấy lão gia tử tựa hồ cũng không có cao hứng, liền cười theo.

“Là cái này!”

Hoàng Lập giơ ngón tay cái lên, thật sự quá dũng cảm, sau đó hẳn cười nói: “Nếu thân phận Sở Từ đã được công khai, vậy kế tiếp ngài có kế hoạch nào về sự nghiệp sao?”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch nói: “Đại khái sẽ đi Tề Châu phát triển một đoạn thời gian, thần thoại và Phù Huê thành lập một công ty hợp tư ở Tề Châu, ta sẽ đảm nhiệm đại diện công ty kia.”

Tề Châu?

Người xem sững sờ!

Lâm Tri ủng công phải viễn chinh Tề Châu!

Hoàng Lập gật gật đầu, không có dây dưa ở đề tài này, phát trực tiếp đã có chút vượt thời gian, hẳn như tổng kết lại: “Đây

tuyệt đối là tiết mục điên cuồng nhất mà ta chủ trì, nhưng thiên hạ không có bữa tiệc nào không tan, chúng ta cuối cùng vẫn là đến thời điểm phải nói tạm biệt, cảm ơn mọi người cùng nhau làm bạn, lần đầu tiên “Vô Diện Diện Vương Ca” đến đây kết thúc, để cho chúng ta lại lần nữa dùng tiếng vỗ tay chúc mừng Bạch Đế lão sư cùng Sở Từ lão sư cùng nhau tháo xuống quán quân quế quan!”

Ba ba ba!

Tiếng vỗ tay như nước thủy triều!

Tiếng hét chói tai không ngừng!

Tất cả mọi người đều lĩnh hội trò đùa của Hoàng Lập, ‘Ca Hồng Diện Vương Tranh’ so sánh đi tới, cuối cùng không phải là Bạch Đế cùng Sở Từ sánh vai đứng đầu sao!

...

Trong đêm ngược!

Trực tiếp kết thúc!

Khi tín hiệu hiện trường cuối cùng của “Địa phương” Huyền Diện Vương Minh bị cắt đứt, Lâm Tri Bạch đã trở lại hậu trường, không bao lâu sau đã tới toàn bộ!

“Chúng ta nên xưng hô như thế nào đây? Người tài xéch sao?”

Chu Hàn tỏ vẻ u oán: “Lão sư Bạch Đế, lão sư Sở Từ?”

Lâm Tri Bạch tùy ý nói: “Thích xưng hô như thế nào cũng được, muội cũng có thể gọi ta là Tiểu Lâm.”

Chu Hàn tặc: “... Ta vẫn là gọi Bạch Đế lão sư đi.”

Gọi người là Tiểu Lâm?

Vậy có phải thấy Lâm Chiêu Mục ta phải gọi lão Lâm không?

Tên này hay nhỉ.

Ta còn muốn sống thêm vài năm nữa!

Trương Hi Dương cười nói: “Ngài hát công pháp này từ khi nào mạnh như vậy?”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Vòng tay dạy.”

Lâm Thủ Nhất cũng chuồn đến hậu trường, nghe nói như thế không khỏi cười khở: “Thúc phụ đừng xấu xa với ta, về sau vẫn là ngài dạy ta hát đi.”

Năm đó mình đã dạy thúc phụ hát rồi.

Nhưng bây giờ, công lao của mình so với thúc phụ hoàn toàn là trên trời dưới đất!

“Thủ trạc dạy!?”

Lý Tiêu trợn mắt: “Chiếc vòng kia dạy ngươi làm sao bắt chước giọng của chúng ta?”

Nói đến chuyện này, La Ngạn cũng không nhịn được xen miệng nói: “Ngài sao lại bắt chước theo vậy chứ!”

Tần Tâm cũng nói theo: “Tối hôm qua ta còn bắt chước mấy lần thi đấu trước, năng lực bắt chước của ngài quá tuyệt rồi!”

“Đây là thiên phú.”

Lâm Tri Bạch cười cười nói, lúc này cha mẹ mẹ, ca ca tỷ tỷ tỷ cũng được thả vào, đi lên vây quanh hẳn.

Cha: “Hảo tiểu tử! Ngươi giấu đủ sâu a!”

Mẫu mụ: “Người trong nhà đều giả chết!”

Ca ca: “Chính là!”

Tỷ tỷ: “Tỷ tỷ lừa chúng ta xoay vòng vòng tròn!”

Đám người Chu Hàn lập tức tìm được người đáng tin cậy: “Thúc thúc a đi phải làm chủ cho chúng ta chứ! Chúng ta bị lừa thảm rồi!”

Đây là bắt đầu khởi binh vấn tội?

Lâm Tri Bạch mở trừng hai mắt, đột nhiên hướng xa xa gọi một tiếng: “Gia gia!”

“Giả bộ!”

“Gia gia của ngươi có thể tới cứu ngươi sao?”

Mọi người không tin, vẫn là quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó trong nháy mắt giống như quả bóng khí lép kẹp, không dám lớn tiếng nói chuyện.

Lâm Chiêu Mục Chân đến!

Kim thư ký mang theo thư ký mở đường.

Lâm Chiêu Mục ở phía sau về mặt lão đại.

Lâm Tri Bạch tiến lên một bước: “Gia gia, chúng ta cùng đi ăn khuya đi!”

Nơi này không thể ở lại.

Lâm Chiêu Mục ngạc nhiên nhìn Lâm Tri Bạch: “Người dùng thân phận Sở Từ gia nhập Côn Bằng, vi phạm quy tắc thần thoại, còn có mặt mũi ăn cơm với ta?”

Lâm Tri Bạch: “...”

Lâm Chiêu Mục hừ một tiếng: “Các người cứ việc đánh nó, mặc kệ tên tiểu tử này có vô pháp vô thiên không? Hừ? Các người đang làm gì vậy?”

“Không phải ngài muốn đánh hắn sao?”

Lâm Đông cầm trên tay một cái thảm lông gà không biết từ nơi nào tới, đưa cho Lâm Chiêu Mục: “Vẫn là phụ thân ngài tự mình động thủ thì tốt hơn.”

Lâm Chiêu Mục: “Học con trai người hả?”

“Hào không học học xấu đấy, có phải người cảm thấy mình rất hài hước hay không?”

Đám người nhin cười.

Hắn sắp ghen tới phát điên rồi.

Không nghĩ tới Lâm Đông đôi mắt với tiểu tôn tử vậy mà lại toát ra một mặt như vậy.

Lâm Tri Bạch thấy tình thế không ổn, lúc này lòng bàn chân bôi dầu: “Ngài không ăn ta tự đi ăn.”

Nói xong vội vàng chạy trốn, chỉ là khoe miệng mang theo ý cười, trong ấn tượng lão gia tử ít nói ít cười, thậm chí bất cận nhân tình kia, bây giờ càng ngày càng có nhân tình vị a.

Mọi người không đuổi theo.

Lâm Tri Bạch một đường chạy đến cửa, đột nhiên nhìn thấy một bóng người.

“Lâm Tri Bạch.”

“Tô Oánh Oánh?”

Lâm Tri Bạch nói: “Tranh tài xem sao?”

Tô Triết gật đầu: “Ta cũng ở hiện trường, ngồi ở sau hàng, hôm nay biểu diễn của người rất đặc sắc, cực kỳ đặc sắc.”

Lâm Tri Bạch cười cười: “Tạm được.”

Tô Triết nhìn chằm chằm Lâm Tri Bạch, bỗng nhiên nói: “Sao ta cảm thấy trên người người còn có bí mật lớn hơn thế?”

“Có không?”

Lâm Tri Bạch nói: “Con người người cái gì cũng tốt, chỉ thích nghi thân nghi quý.”

“Ta đang làm một suy ba.”

Tô Triết nói: “Vậy Thủ Lĩnh nghe lời mẫu thân nói, trong lời nói của chị có một lời lẽ là, chip đọc sách là có thể tạo nên. Khoa Kỹ, Hoa Hoa, mọi người đều nhìn qua truyện ký mà ta vẽ... Người biết vẽ tranh?”

“Đây gọi là gia công nghệ nghệ thuật.”

Lâm Tri Bạch nói: “Ta có một bài hát tên là “ta là nữ sinh”, người sao không nghi ngờ ta là nữ nhân?”

“Dù sao không thích hợp.”

Khứ giác của Tô Triết vô cùng nhạy bén, nàng ghé sát vào Lâm Tri Bạch ngửi ngửi, nói: “Có mùi.”

“Ta đi tắm rửa rồi.”

“Là vị nói dối, mũi của ta rất linh đây.”

“...”

“Sao không trả lời?”

“Về rồi, vào lại im lặng.”

“...”

Xe ở Giang Thành đến cửa, cấp cho Lâm Tri Bạch một tin tức.

Lâm Tri Bạch quyết đoán lui lại, rời xa Tô Triết, ngồi lên xe ở thành Giang rời đi.

**Chương 394: Rung động Tần Châu!”
Ông chủ, lần này ngài làm toàn bộ Tần
Châu chấn kinh, Mông Diện Vương Tuấn
thu dọn sắp phá kỷ lục, chưa từng có một
ai tổng nghệ đạt đến độ cao như vậy, nhất
là lúc ngài vạch mặt!”**

Giờ ăn khuya.

Giang Thành mời khách.

Ăn được một nửa.

Giang Thành bỗng nhiên cảm khái một câu, sau đó nói: “Bên
phía Lâm lão gia tử hẳn là không có tức giận, ngài lấy thân
phận Sở Từ gia nhập...”

“Không có.”

Tuy lão gia tử ra vẻ nghiêm túc phê bình chính mình, nhưng
Lâm Tri Bạch biết gia gia căn bản không tức giận, xem chừng
trong lòng vẫn còn vụng trộm vui vẻ đây.

Thần thoại phản bội?

Nếu đổi lại là những người khác, quả thật sẽ bị chụp mũ như
vậy, nhưng Lâm Tri Bạch là cháu ruột của Lâm Chiêu Mục,
hắn chỉ cần không nói cái gì, sẽ không có ai dám ép buộc.

Lúc này.

Điện thoại di động vang lên vài tiếng, Lâm Tri Bạch cúi đầu
nhìn thoáng qua, là hảo hữu Phong Thạc cùng Doãn Đông âm
áp trong quần họ, lấp bắp bản thân.

“Ngươi là Sở Từ!?”

“Sao ngươi lại là Sở Từ?”

“Không khoa học!”

“Làm ta sợ muốn chết!”

“Bàn tay đánh chữ của ta cũng đang run đây này!”

“Thêm một!”

Trong lời nói của hai người bạn tốt đã tỏ rõ sự khiếp sợ của mình!

Lâm Tri Bạch cười trả lời: “Có chút nguyên nhân đặc thù, trước đó giấu diếm được tin tức này.”

“Rằm!”

Doãn Đông Noãn hiềm khi bạo phát, đáp: “Người định chơi với trời à, vậy mà dám chơi lớn như vậy, trước đây học cũng không biết, hỏi trước? Mối cốc huy Hiệu Hiệu Bất Xuân? Ca, rõ ràng trong ấn tượng của người cái tên này không nói đủ ngũ âm.”

“Chân Ngũ Âm không được đầy đủ!”

Phong Thạc Trân cũng nhớ rõ: “Trước đây chúng ta đi học ca hát, Lâm Tri Bạch ca hát cũng không ở trên đó nữa, người nha không phải diễn bọn ta đi?”

Đúng vậy.

Người nhà cùng bằng hữu đều biết Lâm Tri Bạch Ngũ Âm không đầy đủ, nhưng bây giờ mọi người cảm giác mình bị diễn rồi, rõ ràng tên này xứng công là cấp ca vương!

Thậm chí là ca giai hậu cấp!

Dù sao Bách Biến Tinh Quân cũng có thể hát tiếng nữ.

Mà trong lúc Lâm Tri Bạch nói chuyện phiếm với bạn bè.

Tin tức liên quan đến “Địa Ca Vương” trên mạng và tin tức Lâm Tri Bạch, đã che kín cả bầu trời!

Nghi thức thể diện của y tại Tàn Châu gây ra động tĩnh có thể nói là kinh thiên động địa!

《 Gia Diện Ca Vương thu quan, Bách Biến Tinh Quân đoạt quan! 》

《 Kinh Thiên Bạo liệt! Bạch Đế chính là Sở Từ! 》

Chân thân của “Bách Biến Tinh Quân” lộ ra ánh sáng, người xem điên cuồng!

Đại chiến nhiều năm của Bạch Đế từ quan tài kết thúc, giới giải trí chấn động — Song tử tinh của nhạc đàn đều là Lâm Tri Bạch!

Bài đệ nhất xướng người làm gương trong lịch sử Lâm Tri Bạch!

Bí mật của Cô Lâm biết trắng phơi bày, Lâm Chiêu Mục nở nụ cười!

Kỳ Lâm biết trắng: Tần Châu ca đàn đệ nhất nhân!

Cảnh tượng kinh người trên phòng trực tiếp của Côn Bằng, Sở Từ!

Úp Ác Bách Biến Tinh Quân? Khi hấn lộ mặt, ca Vương Ca miêu sát!

Đồng Lâm biết trắng trọn chấn kinh toàn bộ Tần Châu!

Những tin tức này tiêu đề đều rất khoa trương, nhưng sự thật thường thường càng thêm khoa trương, rất nhiều người đều đang kinh hô, cũng không dám viết như vậy, phim truyền hình cũng không dám quay như vậy!

Người xem điên rồi!

Tìm phương tiện truyền thông cũng điên rồi!

Song tử Nhạc đàn Tinh Bạch Đế và Sở Từ đều là Lâm Tri Bạch!

Nếu như không phải nghi thức trắng mặt, mẹ nó, ai dám tin chứ!

Giờ khắc này.

Không ai có thể sáng chói hơn Lâm Tri!

Thậm chí không chỉ là giờ khắc này, thao tác của Lâm Tri Bạch ở Nhạc Đàn Song Tử Tinh trong giới giải trí của Tần Châu, đã nhất định trở thành truyền kỳ!

Cùng lúc đó.

Vô số người liên quan đến việc Lâm Tri bạch tức đã nhận được tin tức.

...

Nhà của đại bá.

Lâm Xuân bị hù dọa bối rối!

Lâm Cung toàn thân phát run, “Sao Sở Từ cũng là Lâm Tri Bạch!”

Tình cảnh hiện tại của mình không xong, tại tập đoàn thần thoại càng ngày càng giống người trong suốt, nhưng hắn chưa bao giờ buông tha ý nghĩ muốn lật ngược tình thế!

Nhưng bây giờ.

Mình thật sự có thể lật ngược được sao?

Khóe mắt Lâm Kính bên cạnh cũng muốn nứt ra!

“Chuyện này không thể nào! Có phải hắn chơi cái gì hay không! Chắc chắn Sở Từ có người khác, vì sao hắn không đi giải thích! Ta không tin! Chuyện này không phải là thật!”

Đã ăn nói bậy bạ.

Kỳ thực Lâm Kính Tín, cả nhà bọn họ đều tin!

Bởi vì Lâm Tri không thêm giờ trò, ai cũng không dám giả mạo Sở Từ, huống chi Sở Từ cũng mở phòng trực tiếp!

Xét đến cùng, một nhà đại bá chỉ là không cách nào tiếp nhận sự thật này, bởi vì bọn họ rất rõ ràng:

Sở Từ chính là lời của Bạch Đế.

Sự ưu tú của Lâm Tri Bạch, lại phải hung hăng bước lên một bậc!

Lão gia tử vốn đối với Lâm Tri Bạch có vài phần kính trọng, hiện tại chỉ sợ là càng ngày càng thích tiêu tôn tử này rồi!

Câu nói có hơi khoa trương.

Chỉ sợ là nâng vào trong lòng bàn tay sợ rơi rồi, hàm ở trong miệng sợ tan!

Dù sao ai cũng rõ ràng, lão gia tử gần đây tâm tâm niệm niệm, chính là chọn ra một người thừa kế tập đoàn thần thoại thích hợp!

Lâm Tri Bạch không phải rất thích hợp sao?

Cho dù Lâm Xuân, hẳn đứng ở góc độ của lão gia tử tự hỏi, đều cảm thấy Lâm Tri Bạch mới là nhân tuyển tốt nhất cho người thừa kế gia tộc!

...

Nhà nhị bá.

Lâm Hạ cũng nhận được tin tức, sắc mặt tái nhợt: “Thằng nhãi ranh đó không ngờ lại là Sở Từ, lần này toàn bộ xong rồi, lão gia tử thật sự sẽ truyền công ty cho nó!”

“Ngài suy nghĩ nhiều rồi?”

Lâm Hồ kích động nói: “Hắn là Sở Từ thì thế nào, không phải chỉ là ca hát lợi hại một chút thôi sao, âm nhạc tài hoa sẽ cao hơn một bậc sao? Cái này có quan hệ gì với công ty quản lý đây!”

“Ngu xuẩn!”

Lâm Phượng lạnh lùng nói: “Trọng điểm căn bản không phải là âm nhạc của hắn tài hoa cao bao nhiêu, trọng điểm là Sở Từ có cổ phần của Oánh Oánh, nói cách khác nếu như Sở Từ kế thừa tập đoàn thần thoại, vậy Phù Huệ cũng sẽ hoàn toàn đảo hướng thần thoại, đây mới là trọng điểm của vấn đề!”

Bên cạnh.

Lâm Báo không nói lời nào, thật lâu không thể lấy lại tinh thần, trầm mặc rất lâu mới buồn bã nói: “Trong di động của ta toàn bộ đều là bài của Sở Từ.”

Cái này không phải trùng hợp.

Trong điện thoại của rất nhiều người, đều có mấy bản nhạc của Sở Từ!

fan của Sở Từ trải rộng khắp Tân Châu, Lâm Báo là một trong số đó cũng rất bình thường, y tuyệt đối có thể xem là ca mê của đối phương.

Chỉ là Lâm Báo không ngờ tới!

Chính mình thích Sở Từ lâu như vậy, lại là địch nhân số một trong nhà Lâm Tri Bạch!

Giờ khắc này tâm tình Lâm Báo đừng nói có bao nhiêu khó chịu, nghĩ đến chính mình mấy năm qua, vô số lần nghe ca khúc Lâm Tri Bạch ngủ say, hẳn liền cảm giác cả người đều không tốt rồi!

Thật buồn nôn!

Được rồi, cũng không phải buồn nôn, dù sao cảm giác là lạ, toàn thân không được tự nhiên, đại khái đại khái là một loại tâm cảnh tương tự “Cáo nhà”, chỉ là càng thêm phức tạp.

Thôi.

Về sau không thể nghe ca khúc của hắn nữa!

Thôi cứ tiếp tục phần Bất Dạ Hầu đi, thứ thần tượng này quả nhiên chỉ có một cái!

“Hiện tại là thời điểm để ý chuyện này?”

Lâm Phượng giật mình, đám nam nhân nhà mình ngu xuẩn thế nào, “Chúng ta sắp đại nạn lâm đầu rồi, thật chờ Lâm Tri Bạch kế thừa gia nghiệp, hẳn có thể cho chúng ta con đường sống sao!”

“Thực sự không được, phải xin lỗi thôi.”

Lâm Báo lầm bầm nói: “Lúc trước chúng ta từng ức hiếp hắn, nhưng hắn đầu đập tường, là có người âm thầm đẩy một cái, cái tên âm thầm hạ tử thủ kia, hẳn là người Lâm Tri Bạch hận nhất a?”

Xin lỗi sao?

Lâm Phượng trầm mặc.

Nếu hữu dụng, có lẽ có thể cân nhắc.

Lâm Hồ lại nổi giận nói: “Ta có chết cũng sẽ không xin lỗi!”

Lâm Hạ hít vào một hơi thật sâu, nhìn về phía ba đứa nhỏ của mình: “Lúc trước rốt cuộc là ai đẩy Lâm Tri Bạch, các người biết không?”

Lâm Hồ vỗ bàn: “Dù sao cũng không phải là ta!”

Lâm Báo lắc đầu: “Ta cũng không biết, lúc ấy rất hỗn loạn.”

Lâm Phượng nheo mắt nói: “Không chừng là Lâm Cung, hoặc là Lâm Lâm Lâm Sâm nhà Tam bá, lúc ấy vị trí kia của bọn họ

tốt nhất ra tay.”

...

Nhà tam bá.

Lâm Thu thở dài nói: “Lão tứ nhà triết để lật bàn rồi.”

Mặt Lâm Liễu tràn đầy tuyệt vọng: “Sở Từ chính là Lâm Tri Bạch, hắn còn có cổ phần của Côn Bằng...”

Lâm Mộc nheo mắt nói: “Không biết cụ thể chiếm cổ phần bao nhiêu, 1%, cũng coi như có cổ phần.”

Lâm Sâm cắn răng nói: “Sợ rằng cổ phần sẽ không thấp, Sở Tại, thế nhưng một trong Tam Xoa Kích, cùng cấp bậc với Bất Dạ hầu và hoàng lâm.”

Bỗng nhiên.

Lâm Thu nhìn về phía các con gái: “Các người năm đó thật không đẩy Lâm Tri đúng không?”

Lâm Mộc cười nói: “Tuyệt đối không phải ta”

Lâm Sâm do dự một chút, nói: “Không phải ta, nhưng...”

Lâm Thu ánh mắt sắc bén: “Nhưng cái gì?”

Lâm Sâm lắc đầu: “Không có gì, ta chỉ cảm thấy, món sổ sách này nếu mãi không tính rõ, vậy tất cả chúng ta đều xong đời. Nếu Lâm Tri Bạch nắm giữ tập đoàn thần thoại, hắn sẽ không truy cầu chứng cứ gì, giết sạch toàn bộ mới là hắn làm ra lựa chọn, đổi lại là ta cũng sẽ làm như vậy, thà rằng giết làm một ngàn cũng không buông tha một người, tiểu tử kia có thể ghi thù rất sâu, lần trước lão gia tử đại thọ, hắn ra tay tàn nhẫn các người đều nhớ rõ.”

“Cho nên mới nói!”

Lâm Liễu cắn răng nói: “Người kia nếu vẫn không thừa nhận sẽ hại chết tất cả mọi người chúng ta, gia hỏa này nhất định phải thừa nhận mới được, như vậy mới có thể bảo trụ được chúng ta!”

Giác ngộ.

Một nhà ba bá, đã có giác ngộ về sau nhìn Lâm Tri mắt sắc trắng, trừ phi lão gia tử cũng không tính giao thần thoại tập

đoàn cho tiểu tôn tử.

“Đúng vậy a.”

Khuôn mặt Lâm Mộc có chút cứng ngắc nói: “Dù sao cũng phải có người thừa nhận, ta hoài nghi là Lâm Cung.”

...

Lâm Tri Bạch tự nhiên không biết nhà ba bá bá đã gà bay chó sủa.

Có điều hẳn biết, thân phận này của Sở Từ bộc lộ ra ngoài ánh sáng, trọng điểm chú ý của ngoại giới, khẳng định là âm nhạc của mình.

Mà trong nghề.

Nhất là khi tập đoàn thần thoại chú ý đến địa vị của Sở Từ lại là địa vị của Sở Từ!

Hoặc là nói...

Từ chức vụ của Sở Từ vốn có bao nhiêu cổ phần, quyền lên tiếng lớn cỡ nào!

Hiện tại.

Vòng giải trí mặc dù là bộ cục tam đại đỉnh lập, nhưng Nguyễn Cung đã mơ hồ có xu thế trở thành đệ tứ!

Bởi vì Côn Bằng quá đặc thù!

“Ai cũng sẽ không ngờ, Đồng Lư chính là công ty của ta.”

Lâm Tri tồn công rồi, hiện tại y quả thực được xung tưng là tập đoàn thần thoại Hoàng Thái Tôn.

Cha đã không chế thần thoại giải trí cơ bản.

Cộng thêm Bộ Ngạn mà mình nắm giữ, cộng thêm Lâm Tri Bạch lấy danh nghĩa của Bộ Ngạn, chiếm phần cơ thể ở đài truyền hình Thiên Quang.

Một khi thật sự kế thừa thần thoại tập đoàn, tương lai của Lâm Tri Bạch thật sự có thể vượt qua Lâm Chiêu Mục, trở thành Vương chân chính của giới giải trí Tân Châu!

Mộng tưởng của lão gia tử, chip đọc sách. Kỷ Xy Hoa Hoa Hoa. Khảo thí này là thống nhất tam đại.

Lâm Tri Bạch cảm thấy, mình còn có hi vọng thực hiện giấc mộng này hơn so với lão gia tử.

Trước không nghĩ những thứ này.

Lúc rạng sáng Lâm Tri Bạch mới về đến nhà, hần trước tiên mở máy vi tính ra, nhìn bảng xếp hạng tuyển minh tinh một chút.

Chủ yếu là muốn biết sau khi thân phận Sở Từ bị bại lộ, thì bình luận của mình có thể tăng lên bao nhiêu.

Bất quá bảng xếp hạng vẫn chưa cập nhật, phỏng chừng phải đợi đến sáng ngày mai mới có thể biết kết quả.

Trên thực tế hiện tại mạng lưới đều đang nhìn chằm chằm bảng sắp xếp ngôi sao, hiện tại Sở Từ vẫn còn là hai tuyến, Bạch Đế cũng là hai tuyến.

Mọi người cũng muốn biết.

Sau khi Sở Từ và Bạch Đế hợp nhất thân phận, Lâm Tri Bạch sẽ đạt đến độ cao như thế nào?

(Bản chương xong)

Chương 395: Tề Châu ca đàn họ Tề! Một giây nhớ rõ 【 mới 】

Trên Cự Quang Đài.

Mới sáng sớm đã vô cùng náo nhiệt.

fan hâm mộ Bạch Đế và Sở Từ đều đang nhiệt tình thảo luận!

“Bình cấp của Nhân Tiên sắp cập nhật rồi, Sở Từ và Bạch Đế là mỗi người một ngả sao, hiện tại hai mai ngựa đã xác nhận là cùng một người rồi, theo lý thuyết hẳn phải xác nhận lại với nhau!”

“Vậy sau khi hợp nhất phải gọi là gì đây?”

“Nhất định phải là Sở Từ!”

“Bạch Đế càng bá khí hơn!”

“Ha ha ha, đều là người một nhà, ta thật không cần phải tranh nữa, không bằng gọi là Lâm Tri bạch nha, dùng tên gốc thích hợp nhất cũng thích hợp nhất, có thể đồng thời chiếu cố cảm xúc của fan hai bên, ta tương đối hiếu kỳ là hẳn có thể trực tiếp vọt tới siêu một đường hay không?”

“Không có khả năng.”

“Bởi vì quy tắc bình luận của ngôi sao là không cho phép cấp nhảy, chỉ có thể thăng cấp từng bước.”

“À tăng, cập nhật!”

“Quả nhiên trở thành một đường minh tinh rồi, hẳn thật sự dùng tên thật, nhìn ra được Lâm Tri Bạch đã rất cố gắng đem một bát nước san bằng rồi!”

Bây, rưỡi.

Bảng bình luận của các minh tinh được cập nhật.

Tên thật của Lâm Tri Bạch vọt vào danh sách một đường!

Mà ở phía sau tên “Lâm Tri Bạch” này có một dấu hiệu, trong đó đánh dấu hai cái tên mã giáp là “Bạch Đế” và “Sở Từ” này!

Quả nhiên.

Sau khi Sở Từ mặc áo giáp bị lộ ra ngoài ánh sáng đã trực tiếp sáp nhập với Bạch Đế, kết quả này không ngoài dự liệu của mọi người.

Bất quá.

Lần này bảng đánh giá ngôi sao được đổi, tựa hồ không giống như trước kia, vậy mà cái tên Lâm Tri Bạch cũng đỏ!

...

Cùng lúc đó.

Trong ngành cũng đang chú ý đến tình hình đánh giá của các minh tinh của Lâm Tri Bạch.

Khi Lâm Tri Bạch tiến vào một đường, tên của y đột nhiên biến thành màu đỏ, không khỏi khiến mọi người chú ý.

“Bản cải tiến sao?”

“Lâm Tri Bạch tại sao lại nổi danh?”

“Ta đi!”

“Mau xem thông cáo!”

“Màu đỏ nghĩa là, đạt đến đỉnh cao của danh sách!”

“Nhất tuyến đỉnh tiêm?”

“Ta hiểu rồi!”

“Đây không phải là ý tứ tùy thời có thể xông lên một đường hay sao!?”

“Chuẩn siêu nhất tuyến!”

Lúc này, bọn họ đang chuyên môn phát thông cáo giải tình huống đổi mới này.

Ý tứ đại khái chính là, lần đổi mới này chỉ có thể thêm vào một khái niệm tên: Hồng, chỉ khi đạt tới cấp bậc bình luận đỉnh phong, mới có thể đặt tên màu đỏ, cho nên cái tên Lâm Tri Bạch mới biểu hiện màu đỏ, ý nghĩa là y đã tiếp cận cấp bậc siêu một đường.

Để xác nhận.

Mọi người còn cẩn thận xem bảng danh sách ở hai tuyến ba tuyến ba tuyến bốn đường, quả nhiên trong những người ở mỗi

cấp bậc đều có một người thậm chí nhiều người hồng tên xuất hiện.

Tam tuyến hồng danh chính là chuẩn hai đường.

Hồng danh nhị tuyến chính là chuẩn nhất tuyến.

Cứ thế suy ra, Lâm Tri Bạch đã xem như chuẩn siêu một đường rồi!

...

Sru sru sru sru!

Sau khi làm rõ khái niệm hồng danh.

Toàn bộ vây quanh mạng lưới đều bắt đầu bàn tán sôi nổi về việc này.

“Cho nên Lâm Tri Bạch bây giờ là người đứng đầu một tuyến, bởi vì nó là người nổi tiếng duy nhất trong danh sách một tuyến!”

“Chân chính ý nghĩa chuẩn siêu một đường!”

“Ôi trời ơi, vừa mới vào một tuyến liền trực tiếp đứng đầu!?”

“Ha ha ha, chuyện này cũng bình thường thôi, dù sao cũng là Nhạc Đàn song tử song kiếm hợp bích a!”

“Lại tiến thêm một bước, Lâm Tri Bạch sẽ sáng tạo lịch sử, hẳn sẽ là người duy nhất của Tần Châu, vừa là ca vương vừa là biến thái của Khúc phụ!”

“Điều này rất hợp lý!”

“Đừng quên, Lâm Tri Bạch mới xuất đạo bốn năm đó!”

“Các ngươi mau nhìn!”

“Trên bình đài cực quang, danh sách của Sở Từ và danh sách của Bạch Đế cũng bắt đầu sáp nhập!”

Lần sáp nhập này là toàn bộ phương hướng!

Bạch Đế và Sở Từ, danh sách cũng hợp nhất, sau khi sáp nhập cũng biến thành “Lâm Tri Bạch”.

Mà trong giới thiệu thông tin cá nhân của Lâm Tri Bạch, cũng đồng dạng đánh dấu hai thân phận “Sở Từ” và “Bạch Đế”.

Cứ như vậy đi.

fan hâm mộ của Lâm Tri Bạch ở bình đài Cực Quang trong nháy mắt đã cao tới 337757575!

Hơn ba trăm triệu tinh thần quan sát!

Bỏ qua bình phẩm của mình mình, hiện tại Lâm Tri Bạch đã là người fan cao cấp nhất trong danh sách minh tinh Tàn Châu!

...

Cũng bởi vì hai khoản tài danh của sáo trắng tuần san sát nhau, fan của Bạch Đế và fan Sở Từ, rốt cuộc tiếp nhận kết quả này, một đám triệt để bình thản, đồng thời đang bình luận bắt tay giảng hòa.

“Ta là fan ưa thích của Sở Từ, trước đó có nhiều điều đắc tội!”

“Đâu có, là fan của Bạch Đế chúng ta không hiểu chuyện!”

“Ai, quá khách khí!”

“Sau này tất cả mọi người đều là người một nhà!”

“Nếu như tài khoản của Bạch Đế và Sở Từ sát nhập, vậy đám fan cuồng chúng ta cũng tận lực sát nhập đi!”

“Đồng ý!”

“Chúng ta cũng đừng xin lỗi lẫn nhau nữa, người nên nói xin lỗi nhất không phải là Lâm Tri Bạch sao, hẳn thật sự là quá hổ!”

“Lừa cảm tình của chúng ta!”

“Đúng vậy, hiện tại chính đôn chúng ta thật xấu hổ!”

fan của Bạch Đế và Sở Từ vậy mà giờ phút này lại cùng chung kẻ thù.

Còn có chút fan ghen xấu xa, cố ý khảo cổ, đi tìm tin tức mấy năm qua Lâm Tri trắng trái phải đánh nhau.

Đủ loại đào mộ.

trêu chọc Lâm Tri Bạch.

Không thể chỉ có chúng ta lúng túng chứ!

Nhất định phải để Lâm Tri Bạch thể nghiệm cảm giác xã hội chết.

...

Giữa trưa.

Tin tức đã xuất hiện!

《 Sở Từ Bạch Đế 》 hợp nhất toàn bộ phương vị!

Côn Bằng biết fan trắng đột phá ba trăm triệu!

Nam nhân xinh đẹp nhiều nhất toàn bộ Tần Châu!

Lam Lâm biết trắng lém xông vào một đường, thành siêu một tuyến chuẩn bị dịch!

Côn Bằng biết trắng, lúc nào cũng có thể tiến vào siêu một đường!

“Mấy năm đó, Lâm Tri Bạch trái phải đấu nhau!”

Một màn ” Lịch sử tính”, Bạch Đế và Sở Từ nịnh nọt!

Huyền Lâm biết trắng sẽ đến Tề Châu khai thác thị trường!

Tất cả bạn mạng Tần Châu, thậm chí trong hiện thực rất nhiều dân chúng đều đang nghị luận chuyện này.

Trên TV, trên bình đài xã giao, tin tức truyền thông phổ thông, thậm chí trên phố lớn ngõ nhỏ, tất cả đều là tin tức liên quan đến Lâm Tri Bạch, tất cả đều là đề tài liên quan đến Bạch Đế và Sở Từ, thậm chí ngay cả sau khi ông vạch mặt Giải Diện Vương Kỳ, chuyện muốn đến Tề Châu mở rộng thị trường cũng bị liên tục đề cập đến, trận chấn động này nhất định kéo dài thật lâu!

Ngược lại là trong nhà Lâm Tri Bạch.

Đám người đã tiếp nhận sự thật Tiểu Hắc chính là Sở Từ, hơn nữa dần dần bình tĩnh lại, cũng chỉ có lão tử Lâm Hi ngẫu nhiên còn oán niệm đê đê gạt mình, làm hại nàng xấu hổ.

Lâm Hi cũng không quên.

Lúc trước mình vì Tiểu Hắc, không thiếu lời chửi bới Sở Từ mô phỏng theo Bạch Đế, tuy rằng những lời đó cũng không tính là quá đáng, nhưng bây giờ nhớ lại là thật sự không biết

nói gì, đánh giá lúc đó Lâm Tri Bạch trong lòng khẳng định các loại cười trộm.

...

Lúc này.

Tháng tám vừa mới đến, dựa theo kế hoạch Lâm Tri Bạch đã định trước, hẳn phải chuẩn bị đi Tề Châu, dù sao Đại Tứ cũng không có việc gì.

Hôm đó.

Lâm Tri gọi điện thoại liên lạc với hảo hữu của Phong Đại.

“Sắp xong rồi, người cũng có thể chính thức tham gia làm việc, về sau có kế hoạch gì không?”

“Làm phim đi.”

Phong Thạc Chân không chút do dự trả lời, hẳn học chính là đạo diễn chuyên nghiệp, hơn nữa cũng luôn lịch luyện ở Nguyễn Cung, hiện tại trình độ đã không tệ.

Là phim sao?

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút nói: “Vậy mọi người theo ta đi Tề Châu thế nào, kế hoạch quay phim ở bên kia của ta có thể cho sao? Ân Ca Đức Lặc Tư tốt!”

“Thật sự!?”

Phong Thạc Chân hưng phấn nói: “Không có vấn đề gì, ta đi cùng người, Lâm lão sư to như vậy rồi, ta phải ôm chặt.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Quyết định như vậy đi.”

Bên Tề Châu chưa quen thuộc với đất sống, hẳn cũng hy vọng Phong Thạc có thể cùng đi với mình, cùng nhau mở ra thị trường Ngoại Châu này.

Sau khi cúp máy điện thoại.

Lâm Tri Bạch lại liên hệ Giang Thành, “Cửu phẩm quan lại râu riu bên Tề Châu chuẩn bị thế nào rồi?”

“Không sai biệt lắm.”

Giang Thành báo lại: “Nam chính trước đó ông chủ vẫn luôn rối rắm đã tìm được một nhân tuyển không tệ, tên họ là Lý Nhược, là một diễn viên vừa mới chuyển thành hài hước ở Tề Châu, ta cảm thấy rất có linh khí, video thử vai ta đã gửi đến thư điện tử của ngài, nhưng trước đó ngài bận rộn thi đấu vẫn luôn không xem.”

“Để ta xem một chút.”

Lâm Tri Nguyệt mở ra chiếc hộp Lí Nhĩ nhìn video Giang Thành gửi tới.

Lý Nhược thử vai một đôi nam bao rộng trong quan cửu phẩm tếp riu.

Đương nhiên bối cảnh thời đại bộ phim này, đôi thành triều đại nào đó của Lam Tinh, dù sao không còn là thanh triều.

Dù sao thế giới này không có triều Thanh.

Cũng may chuyện này không ảnh hưởng tới kết cấu chủ thể kịch bản.

Nhìn chừng ba phút sau, Lâm Tri trắng mắt sáng ngời, lộ ra vẻ tươi cười.

Có nội vị rồi!

Lâm Tri Bạch ở trên người Lý Nhược Bạch nhìn thấy được bóng dáng của Tinh gia khi còn trẻ!

Tuy nói tướng mạo cùng Tinh gia khẳng định không giống nhau, hai cái thời không cơ cơ bản sẽ không có chuyện trùng hợp như vậy, nhưng loại phong cách diễn xuất không ly đầu này quả thật rất đặc biệt, cho người ta một loại cảm giác không giống với diễn viên hài hước bình thường, Giang Thành có thể tìm được một diễn viên như vậy quá tuyệt vời, cho Lâm Tri kinh hỉ không nhỏ!

Đi đi.

Chỉ có Lý Nhược này thôi!

Sau khi Lâm Tri Bạch đưa ra quyết định, thông báo cho Giang Thành: “Nam chính sẽ để Lý Nhược Diễn này diễn.”

“Được rồi!”

Nam nhân vai chính xem phim cuối cùng cũng đã được định ra.

Sau khi cúp máy, Lâm Tri Bạch liên hệ với Phong Đại Phương: “Có lẽ cần người đi trước một bước tới Tề Châu, bên kia có phim cần người đảm nhiệm đạo diễn, kịch bản ta phát cho người.”

“Mạch phim? Hiện tại bắt đầu chuẩn bị chưa?”

“Đã chuẩn bị không sai biệt lắm, là một bộ phim hài kịch, hiện tại hẳn là đang thiếu đạo diễn của người, có chuyện gì cần điều chỉnh. Người tự xem rồi xử lý đi, ta đã đưa kịch bản cho người.”

Lâm Tri Bạch vẫn tin tưởng Phong Thạc.

Cũng không phải vì đối phương là bằng hữu của mình.

Chủ yếu là do lúc trước Phong Thạc Chân phụ trách quay phim Phong Không ngờ hiệu quả phi thường tốt, tên này không thiếu tế bào hài kịch.

“Được!”

Phong Thạc quá đổi vui mừng, không nghĩ tới mình còn chưa đi Tề Châu đã bị ủy thác trách nhiệm rồi!

“Vậy tối nay ta sẽ mua máy bay xuất phát!”

“Ừ, đến sân bay, có người đón cô.”

Đại tứ chỉ còn lại mười mấy bài giảng, vẫn còn đang học kỳ.

Xuống học kỳ chính là thực tập, Lâm Tri Bạch và Phong Thạc cho dù toàn bộ vắn hết cũng không sao, dù sao bọn họ cũng không có ý định nghiên cứu.

...

Buông điện thoại di động xuống.

Lâm Tri Bạch mở máy tính ra, bước lên danh sách của Cục Quang Đài, tuyên bố một con động thái như vậy:

【 Cuối tháng đến Tề Châu, tạm biệt mọi người một thời gian ngắn. 】

Chuyện này Lâm Tri rất rõ ràng đã đề cập qua một lần lúc Lâm Tri gặp mặt ca vương, lần này xem như càng chính thức thông báo một chút, dù sao hắn cũng nhiều fan ở Tần châu, nên luôn muốn thông báo một chút.

Suu suu suu suu!

Cử động này, ngăn ngùn vài phút, bình luận liền đột phá mấy chục vạn đầu!

“A?”

“Thực sự phải đi sao?”

“Tại sao phải đi Tề Châu?”

“Trông trường Tề Châu không dễ khai thác đúng không?”

“Ta còn tưởng rằng phải qua một thời gian ngắn nữa mới có thể xuất phát cơ mà!”

“Có lẽ tới bước đường ngang với Bạch Đế, là muốn suy xét đến việc khai thác thị trường, dù sao bên phía Tần Châu, việc hắn trở thành siêu nhất tuyến chỉ là vấn đề thời gian.”

“Nói thì nói như vậy, nhưng vẫn không nữa!”

“Điều này có nghĩa là trong khoảng thời gian rất dài tiếp theo chúng ta cũng không thấy được Bạch Đế!”

“Nếu bên kia phát triển không tốt, trở về sớm một chút đi, bọn ta sẽ đợi ngươi!”

fan hâm mộ vạn phần không muốn!

Rất nhiều bằng hữu của Lâm Tri Bạch cũng đang bình luận bên dưới.

Tần luyên: “Chúc phúc!”

La Ngạn: “Chinh phục Tề Châu!”

Lâm Thủ Nhất: “Thúc phụ cố lên!”

Trương Hi Dương: “Mấy ngày nay có rảnh thì cùng nhau ăn cơm, đi thực tiễn cho ngươi.”

Cuối cùng.

Rất nhiều Lâm Tri Bạch cũng không quen thuộc, thậm chí một vài ngôi sao không biết cũng chạy xuống lời chúc phúc lưu lại,

trong đó có cả mấy vị siêu nhất tuyến!

Gần như hơn phân nửa giới giải trí của các minh tinh đều xuất hiện!

Thế diện thần thoại tập đoàn Hoàng Thái Tôn, tại thời khắc này trực tiếp kéo căng!

Có điều trong lời bình luận của minh tinh, họa phong không đứng đắn nhất vẫn là đôi giữa Chu Hàn tấn và Lý Tiêu.

Lý Tiêu: ””

Chu Hàn tấn: “Ha ha ha ha ha ha, chúc mừng Tề Châu có đại ma vương!”

Sau khi bạn trên mạng thấy vậy đều bật cười!

Lý Tiêu rõ ràng là ở bên trong chứa quả lựu lựu liên sắc Quân Tập muốn khóc a!

Diệp Quân Tập là một trong tứ đại Thiên Vương của Tề Châu, ngàn dặm xa xôi chạy đến thị trường khai thác Tần Châu, muốn trùng kích địa vị siêu sao châu, kết quả bị Lâm Tri đánh cho nã chó đều xuất hiện rồi, cuối cùng xám xịt trở về Tề Châu.

Đánh không lại Lâm Tri Bạch.

Lẽ nào không tránh khỏi?

Kết quả tuyệt đối không nghĩ tới, thật đúng là tránh không khỏi, hiện tại Lâm Tri Bạch thế mà cũng muốn đi Tề Châu khai thác thị trường!

Tựa như Chu Hàn nói.

Chúc mừng Tề Châu có thể đề cập đến Đại Ma Vương!

...

Các đồng hành nhận được tin tức trong nghiệp cũng vui mừng như điên!

“Chết cười!”

“Nếu ta là Diệp Quân Tập, ta thật sự phải khóc chết!”

“Sao ngươi còn muốn đuổi tới Tề Châu lại hành hạ một đợt Diệp Quân Tập!”

“Không chỉ có Diệp Quân Tập, ta nhận được tin tức, Vinh Nhất Lang cũng đi mở thị trường Tề Châu, đây là tiết tấu muốn đánh xe cùng Lâm Tri.”

“Phốc!”

“Vinh Nhất Lang bị dọa sợ bỏ đi rồi!”

“Còn không phải sao, gần đây tác phẩm của các đại bình đài đều bị Vinh Nhất Lang lưu lại, ta không cần nghĩ cũng biết đây là tác phẩm thần thoại.”

“Tên này đắc tội ai chẳng được, hết lần này tới lần khác lại đắc tội Thái Tôn a!”

“Chẳng qua lần này Thái Tôn đi, Tần Châu được bình tĩnh một thời gian rồi, dù sao người bình thường cũng không có sức ảnh hưởng lớn như hấn.”

Lúc này áo giáp vừa mới nhập lại.

Thế giới bên ngoài còn đang rối rắm xung hô với Lâm Tri Bạch như thế nào.

Có người gọi hấn là Bạch Đế, có người gọi hấn là Sở Từ, có người gọi hấn là Lâm Tri Bạch, dù sao thì rất hỗn loạn, giới giải trí của Tần Châu cũng thông nhất cách trả lời.

Gần như tất cả đều đang gọi Hoàng thái tôn.

Có người trực tiếp hô to “Thái Tôn”.

Dù sao một trong tam đại thiên quang, từ khi chủ tịch trưởng lão qua đời, về sau có nhiều ít nhiều cũng cảm thấy uể oải một chút, thậm chí không thể không dựa vào Côn Bằng chống đỡ.

Mà báng ỏ Lôi Duy Tư vẫn không có tính tiền công quá lớn, dẫn đến càng ngày càng có khí thế độc đại của một nhà thần thoại tập đoàn, Lâm Chiêu Mục có thể nói là hoàng đế giải trí của Tần Châu, Lâm Tri Bạch kia là tôn tử nhỏ được yêu thương nhất, khả năng kế thừa sản nghiệp gia tộc rất lớn, nhưng cũng không phải là thái tôn sao.

Không nhìn những thứ khác.

Chỉ nhìn Vinh Nhất Lang chạy trốn thôi, tác phẩm bị hạn chế là có thể nhìn ra sự bảo vệ của thần thoại đối với Thái Tôn.

Chỉ là.

Trong giới giải trí ở Tần Châu, Lâm Tri Bạch là Hoàng thái tôn dưới một người trên vạn người.

Nhưng đến Tề Châu, chiêu bài bài giải trí Hoàng Thái Tôn của Tần Châu vô dụng, hẳn thật sự có thể thành công khai thác thị trường sao?

...

Cùng lúc đó.

Gần đây giới giải trí Tề Châu cũng không yên bình!

Diệp Quân Tập, một trong tứ đại Thiên Vương dùng danh quả lựu bạo tạc, tham gia 《Diện ca vương》 Tần Châu, ý đồ mở thị trường, trùng kích địa vị của siêu sao châu, kết quả trong cuộc thi bị trăm biến tình quân huyết ngược, tin tức này đã truyền về Tề châu!

Các loại tin tức!

Đủ loại tiết tấu!

“Huynh Tần Châu” nào đó nhạc tổng nghệ đột nhiên xuất hiện Diệp Quân Tập!

《Diệp Quân Tập ý đồ khai thác thị trường Tần Châu, kết quả vì sao chỉ hai tháng ngắn ngủi lại trở về rồi?

《Diệp Tập bị huyết ngược của hoa văn ca hoa của Tần Châu!

Nghe nói Diệp Quân Tập tham gia thi đấu ở Tần Châu cũng không được vào trận chung kết!

Chất liệu độc quyền: Diệp Quân Tập quyết đấu tay đôi với Tần Châu, đếm vé chỉ bằng một nửa đối phương!

《Diệp Quân Tập hình như bị Tần Châu chèn ép!

Ca ca của Diệp Quân Tập đau đớn ngược đãi, không ngờ lại là kỹ thuật từ thiện trong buổi yến hội của Lam Tinh, Lâm Tri Bạch, đại sư thư pháp kinh doanh tứ bề!

Kỳ Lâm biết Bạch Hà là ai? Tỳ Hưu?

Lâm Tri Bạch ở trong dạ hội từ thiện Lam Tinh, dùng đình Lan Đình tuần tự chân kinh toàn giới, một màn đó đến giờ vẫn còn nhớ rõ mồn một như xưa!

Kể cả không ít bạn mạng trên mạng Tề Châu.

Mà hiện tại lại truyền ra tin tức Lâm Tri trắng tiết mục tổng nghệ ở Tần Châu huyết ngược Diệp Quân Tập.

Điều này nhất thời làm cho cái tên Lâm Tri Bạch càng thêm quen thuộc với dân mạng trên mạng Tề Châu, cho dù tuyệt đại đa số mọi người đối với tin tức của hắn chỉ là nửa vời.

Còn có không ít người của Tề Châu đang buồn bực.

Tại sao thư pháp đại sư lại huyết ngược Diệp Quân Tập trên âm nhạc?

Họa phong không đúng a!

Mà trong đông đảo tin tức, cũng có người nhắc tới Vinh Nhất lang.

Vinh Nhất lang ở Tề Châu, tuy rằng cũng không có căn cơ quá sâu, nhưng dù sao cũng là nhân vật đạt tới đẳng cấp siêu sao châu.

Y đến, ở Tề Châu vẫn rất được hoan nghênh!

Chỉ là người Tề Châu không biết, Vinh Nhất Lang tới Tề Châu, ít nhiều cũng phải có chút bất đắc dĩ.

...

Trong biệt thự nào đó.

Diệp Quân Tập nhìn đề tài của mình ở Tần Châu bị tàn sát, ánh mắt tràn đầy lửa giận!

“Đáng chết! Khẳng định là Tề Thiên Kỳ đang hại ta!”

Đúng là thiên văn.

Một ca sĩ khác trong Tứ Đại Thiên Vương Tề Châu.

Hai Thiên Vương còn lại là diễn viên, không có mâu thuẫn trực tiếp gì với Diệp Quân Tập.

Chỉ có Tề Thiên Văn này, vẫn luôn không hợp với Diệp Quân, ngoài sáng trong tối lại ngáng chân hắn.

Lần này Tần Châu thất bại, cũng không tính là chuyện lớn gì. Hết lần này tới lần khác các Đại Tề quốc gia thay phiên nhau đập một cước lên mặt đất, nói không ai có thể mang theo thủ đoạn chơi tiết tấu, Diệp Quân Tập đều không tin.

Hơn phân nửa người bị hiềm nghi chính là Tề Thiên Văn này! Vinh Nhất Lang ở bên cạnh thở dài nói: “Lúc đó người không nên vạch mặt, chỉ cần không thừa nhận, ai có thể nói quả lựu kia nhất định là người chứ?”

Là bạn tốt của hắn.

Vinh Nhất Lang dạo gần đây đang ở biệt thự của Diệp Quân Tập.

Diệp Quân Tập bắt đắ dĩ nói: “Ta cũng hồ đồ rồi, trước đó đã đáp ứng tiết mục trợ giúp, không thể lật lọng.”

Chân tướng là:

Diệp Quân Tập không hề nghĩ tới mình sẽ thua, cho nên mới đáp ứng so đấu xong liền thể diện, lại không ngờ cuối cùng sẽ thảm như vậy.

“Không có chuyện gì, hiện tại ta tới.”

Vinh Nhất Lang mở miệng nói: “Sau này ta phát triển ở Tề châu, người giúp ta nhiều một chút, ta cũng có thể giúp người, ta ở Sở châu, có không ít khúc cha đều nể mặt ta.”

“Ừm.”

Diệp Quân Tập gật gật đầu.

Lúc này ngoài cửa đột nhiên có một người quản lý chạy vào.

“Không tốt không tốt!”

“Cái gì mà không hay? Người nói tin tức sao, ta đều thấy được, để công ty tận lực áp chế một chút.”

Diệp Quân Tập tức giận nói.

Người quản lý muồn khóc, “Không phải ta nói cái này, ta nói là Lâm Tri Bạch...”

Diệp Quân Tập sừng sốt một chút: “Lâm Tri Bạch?”

Vinh Nhất Lang nói: “Chính là Bách Biến Tinh Quân đấy!”

Diệp Quân Tập vừa nghe Bách Biến Tinh Quân liền có chút không thoải mái: “Hắn làm sao vậy? Cũng giẫm ta?”

“Cái này còn đáng sợ hơn, hắn muốn đến Tề Châu phát triển!”
Người quản lý vẻ mặt cầu xin.

Cái gì?

Diệp Quân Tập trừng mắt: “Người nói cái gì?”

Vinh Nhất Lang cũng đột nhiên run lên: “Lâm Tri Bạch muốn tới Tề Châu!”

“Cực kỳ chính xác!”

Người quản lý có chút đau răng nói: “Bằng hữu của Tần Châu ta phát bản đồ, Lâm Tri Bạch, cũng chính là Bách Biến Tinh Quân đã được quan cáo!”

Diệp Quân Tập run một cái!

Vinh Nhất Lang lại lập tức đỏ mắt: “Ở Tần Châu ta không thể trêu vào hắn, đến Tề Châu ta còn sợ hắn sao, Quân Tập, cơ hội báo thù của hai chúng ta đến rồi!”

Với tư cách là siêu sao châu cảnh.

Vinh Nhất Lang sống ở Tần Châu lâu như vậy, đương nhiên biết rõ Lâm Tri Bạch là nhân vật nào, cho nên phát hiện ra Bách Biến Tinh Quân chính là vị Hoàng Thái Tôn kia sau khi hắn quả quyết chạy trốn Tề Châu, cũng không mang theo nửa điểm do dự, đắc tội thần thoại, mình cũng đừng mong thoải mái hơn ở Tần Châu, nhưng ở trên mặt đất Tề Châu, Vinh Nhất Lang lại không sợ Thái Tôn thần thoại cái gì!

“Ta...”

Diệp Quân tập hợp, hắn đối với Bách Biến Tinh Quân có bóng ma tâm lý!

Ta đã trốn hắn như vậy rồi, thậm chí còn thề cả đời này không vào Tần Châu, sao tên này còn âm hồn bất tán giết tới đây!?

...

Vẫn là ở Tề Châu.

Cũng là một người trong biệt thự nào đó, một nam nhân thân hình cao lớn, khuôn mặt tuần tú cười ha hả nói: “Không ngờ

Diệp Quân Tập cũng có hôm nay, muốn trước ta một bước trở thành siêu sao châu tế, kết quả mới chớp mắt mấy cái đã chạy về rồi như chó nhà có tang!”

“Hắn kém xa Tề ca ngài!”

Tên tùy tùng bên cạnh vượt mông ngựa, nam nhân này chính là hát vương đỉnh cấp Tề Châu, là một trong tứ đại Thiên Vương!

Ở Tề Châu.

Tề Thiên Văn là tồn tại còn đáng sợ hơn Diệp Quân Tập, bất kể là nhân khí hay là thực lực, nhưng cao có hạn, cho nên hai người mới nổi danh cùng một lúc.

Bỗng nhiên.

Điện thoại di động ở ban reo vang.

Sau khi kết nối vài câu, sắc mặt tùy tùng cổ quái nói: “Nghe nói tên ca sĩ Tần Châu đánh bại Diệp Quân Tập kia muốn đến Tề Châu chúng ta để phát triển.”

“Cái gì?”

Tề Thiên Văn ngạc nhiên: “Gia hỏa này rốt cuộc là ai, vì truy sát Diệp Quân Tập mà đuổi giết Tề Châu chúng ta?”

“VẬY CŨNG KHÔNG PHẢI.”

Người này tên là Lâm Tri Bạch, chính là đại sư của toàn cầu trong hội đấu giá từ thiện lúc trước!”

“Ách... Ta lão đảo...”

Tề Thiên Văn nói: “Thư pháp đại sư, ca hát còn lợi hại hơn so với Diệp Quân Tập?”

“Đúng vậy, bởi vì Lâm Tri Bạch không chỉ là một vị đại sư thư pháp mà còn có khả năng đọc sách, chữ K K. Phòng một sách là một người làm khúc, hơn nữa còn có thực lực của ca vương.”

“Người xác định?”

Đầu óc Tề Thiên Văn có chút không đủ dùng, “Trên thế giới này lại có người ngu bức như vậy sao?”

“Còn có kẻ trâu bò hơn.”

Tùy tùng có chút hâm mộ nói: “Lâm Tri Bạch này, là một trong ba công ty giải trí lớn của Tần Châu, Hoàng Thái Tôn của tập đoàn thân thoại.”

“Mẹ kiếp!”

Tề Thiên Văn vỗ đùi nói: “Tề châu không cho phép có người trâu bò như vậy tồn tại!”

Tùy tùng nghi hoặc, “Lời này của ngài nói như thế nào?”

Tề Thiên nheo mắt lại: “Nếu như ta dùng âm nhạc đánh bại người huyết ngược Diệp Quân Tập, người nói xem mọi người sẽ nhìn thế nào?”

“Vậy Tề ca ngài chính là đệ nhất ca vương chân chính của Tề Châu!”

“Đúng không?”

Tề Thiên Văn cười tủm tỉm nói: “Chuyện Diệp Quân Tập không làm được thì để ta làm! Người mà Diệp Quân Tập đánh không lại thì để ta đánh! Tóm lại một câu này, Tề Châu Ca đàn họ Tề không phải họ Diệp!”

Chương 396: Tề Châu, ta đến rồi! Lâm Tri Bạch tự nhiên không biết, mình còn chưa khởi hành cũng đã khiến cho một số người Tề Châu chú ý, trong thời gian cuối cùng trước khi đi hẳn ở cùng với người nhà, nhàn nhã hưởng thụ thời gian nhàn rỗi hiếm có, thuận tiện mở hệ thống ra nghiên cứu một chút giao diện cá nhân của mình.

【Ông chủ tốt: 50】

【 Cây đàn dương: 60】

【 hội họa: 80】

【 Thanh Nhạc: 868】

【Thư pháp:100】

Nhược điền và đàn dương, đều thuộc về nhạc khí, ngược lại không có nhu cầu thăng cấp gấp gáp gì, âm nhạc và hội họa lại đều đạt đến cấp bậc đại sư, thư pháp lại càng tiến vào cảnh giới vô cùng thần kỳ, Lâm Tri cảm giác nhu cầu của mình đối với điểm kỹ năng dần dần giảm xuống.

Sau đó.

Lâm Tri Bạch nhìn một phần hạng mục các ngành hạ hạng mục Giang Thành phát cho mình dạo gần đây, trong đó bao gồm tình huống lợi nhuận của Nguyễn Cung mấy năm nay tập hợp, rõ ràng có thể nhìn thấy khối tiền lời này hàng năm đều được kéo lên liên tục, trong đó ngành video video càng biểu hiện đặc biệt nổi bật, nhất là theo trình độ Xuyên Mông Điện Vương Huy Bạo, tỷ lệ thị trường chiếm hữu thể mà đã cao tới 288%!

Năm đó vừa tiếp nhận.

Áo Tư Nhĩ Đức video là một cục diện rối rắm.

Dưới sự gia trì của Lâm Tri Bạch các loại tác phẩm, hiện tại đã hoàn toàn dựng lên, báo cáo đến cuối cùng còn nhắc tới buổi tối hôm nay, sẽ có một bộ tác phẩm mới tuyển đầu, dự tính có thể giúp thị trường video chiếm tỷ lệ đột phá 30%!

Bộ tác phẩm này tên là “Hải tặc vương”!

Xác thực mà nói là phiên bản vẽ của Hải tặc Vương Thương!

Bởi vì đồng truyện tranh hải tặc vương liên tục hỏa bạo, hoạt họa còn chưa lên tuyển đầu, cảm giác hâm mộ của fan đã vô cùng cao, cho nên Lâm Tri Bạch cảm giác chờ bộ tác phẩm này trên tuyển đầu, video muốn chiếm hơn ba mươi phần trăm số lượng thị trường quả thật không thành vấn đề.

Quả nhiên.

Buổi tối hôm đó.

Hải tặc Vương Minh trên bản vẽ vừa bước lên tuyển đầu, điểm đánh giá liên liên tục nhảy lên, vô số truyện tranh mê hoặc, trước tiên điểm vào, còn có một ít fan Bất Dạ Hài chưa từng xem qua truyện tranh nguyên tác phẩm, cũng mang theo hiệu kỳ tiến vào video quay, sau đó bình luận rất nhanh náo nhiệt lên!

“Rốt cuộc pháp hành, một hơi nâng mười hai tập!”

“Vầy tranh chất lượng không tệ, chưa thoát ly truyện tranh tái biên, vẽ con đường bay, thậm chí so với nguyên truyện còn đáng yêu hơn, Tác Đại cũng càng đẹp trai hơn!”

“Đợi một chút, tên Lộ Phi đích thực là Mai tỷ!”

“Ta đi, đường bay chính là nam nhân, thế mà lại để nữ nhân xúng đời!”

“Quan trọng nhất là một nữ nhân, lời thoại liên quan tới vai chính đàn ông lại có được hiệu quả tốt như vậy. Suýt chút nữa ta đã không nghe thấy, cho nên giọng nói của Bạch Đế có thể thay đổi cao cấp, giọng nói xuất sắc đến như vậy sao?”

“Vầy vẫn là Bạch Đế lợi hại hơn.”

“Toàn thể phối âm trận dung cũng rất xa hoa, bộ tranh vẽ này đáng giá để ta làm video mở một hội viên!”

” fan hâm mộ Hầu gia, chưa từng xem qua nguyên tác, chủ yếu là xem truyện tranh, bất quá tranh vẽ này quả thật rất đẹp, khó trách truyện tranh hỏa như vậy.”

“Hầu gia mạnh thật!”

Hải tặc Vương Hám Hám không hề hồi hộp khi vẽ bản dịch, cũng là bởi vì hồng hỏa do bộ động tác này, nhân số đăng kí hội viên của Nguyễn Cung đột nhiên tăng vọt!

Đến ngày thứ hai.

Giang Thành lập tức thống kê số liệu, cũng phát điện chúc mừng Lâm Tri Bạch:

Thị trường video video chiếm tỉ lệ chính thức đạt đến 30%!

Phải biết rằng số lượng thị trường video chiếm hữu mới 40%!

Nói cách khác, video video và video thần thoại này đã chia cắt bảy phần thị trường của Tần Châu, thậm chí miễn cưỡng có thể đánh lôi đài!

Lâm Tri cười trắng.

“Xem ra vị nhị bá kia của ta hơi căng thẳng rồi.”

Chỗ dựa lớn nhất hiện tại của Nhị bá, chính là thần thoại video, hiện tại xuất hiện đối thủ cạnh tranh đáng sợ như video, cuộc sống của gia đình bọn họ về sau nhất định càng ngày càng khó.

Giang Thành cũng cười.

Hắn vốn dĩ còn lo lắng, sau khi Cáp Mông Điện Điện Ca Vương Kỳ kết thúc, nhiệt độ của video sẽ bị ảnh hưởng.

Hiện tại, tên Hải tặc Vương cáo già vừa vẽ ra một bức tranh, sự lo lắng này đã không còn tồn tại nữa, thậm chí Giang Thành đã bắt tay vào, muốn mở rộng bộ tranh này đến Tề Châu, tuy nhiên lại bị bộ phận tương quan bên kia kẹp chặt.

“Quả nhiên, thị trường Tề Châu, chúng ta rất khó tiến vào.”

Nói đến Giang thành liền không nhịn được chửi bới: “Không nói các loại hạn chế, thuế phí cũng mẹ nó quá cao.”

Lâm Tri Bạch nói: “Cho nên ta mới muốn tới Tề Châu khai thác thị trường, chỉ dựa vào dẫn vào cũng không thể thực hiện

được.”

“Đúng vậy a.”

Giang Thành bỗng nhiên chuyển đề tài: “Còn có một chuyện nữa, ông chủ còn nhớ Anh Hùng vinh quang 》 chưa?”

“Ta còn nhớ.”

Đây là một trò chơi đa số người đầu tư ở tuyến chiến thuật, tên của nó chính là đề nghị dành cho hấn.

Giang Thành có chút hưng phấn nói: “Trò chơi này đã chính thức bắt đầu đo lường, phản ứng của người chơi đặc biệt tốt, bước tiếp theo chính là kiểm tra công bằng, đoán chừng mạng lưới phía trên có thể làm cho Nguyễn Cung chúng ta kiếm một khoản lớn!”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch không có ý định liên quan quá nhiều sản nghiệp trò chơi, dù sao đây chỉ là một nước cờ nhàn rỗi khi trước, có thể kiếm bao nhiêu thì kiếm bấy nhiêu.

“So với cái này, ta càng để ý đến làm sao để mở ra cục diện ở Tề Châu.”

Mặc dù có bộ phim nhưng thời gian phim cũng cần phải quay phim, Lâm Tri Bạch cần tìm một phương thức giải trí có hiệu quả cao hơn đánh vào giới giải trí Tề Châu.

“Câu hỏi này ta cũng đang suy nghĩ.”

Giang Thành nói: “Ngài cũng biết ta đã làm việc ở Tề Châu, biết một ít tình huống cơ bản, một khuôn mặt tương đối xa lạ đi vào giới giải trí Tề Châu, muốn nhanh chóng mở ra giới giải trí nổi tiếng, ta cảm giác có một biện pháp tương đối mưu lợi, chính là tham gia một công văn đầy đủ.”

“Tổng kỹ?”

“Đúng vậy nha, Tề Châu nổi tiếng là tổng nghệ đại châu, cho dù là siêu sao cao cấp nhất của Tề Châu, cũng sẽ làm một số vị khách quý cố định hoặc là phi hành Gia Tân. Nếu ngài có hứng thú, ta có thể giúp ông chủ chọn lựa một phen.”

“Vậy người chọn chọn xem đi.”

Lâm Tri Bạch cũng không phải chưa từng tham gia tổng kỹ.

Lúc trước ở trong 《 thanh âm hay 》 , Lâm Tri Bạch là tổng cộng âm nhạc.

Sau đó cô tỷ Phù Huệ cười gió lướt sóng còn tự mình đảm nhiệm vụ nhận lời giải oan.

Càng đừng nói hẳn lấy thân phận Bách Biến Tinh Quân, chơi trên sân khấu của Gia Điện Vương đến quên cả trời đất.

Có tổng hợp tiêu xảo thích hợp, đi chơi một chút cũng không sao.

“Được, ngài có yêu cầu gì không?”

“Đừng diễn kịch nữa, có thể tự do một chút là được rồi, các tiết mục âm nhạc khác thi tài không cần suy xét nữa.”

Vừa tham gia xong 《 Mông Điện Vương Tranh 》 .

Lâm Tri Bạch tạm thời không có hứng thú tham gia thi đấu hát loại gì nữa.

“Hiểu rồi.”

Giang Thành cười nói: “Vậy ta sẽ cố gắng tìm cho ngài một loại tổng kỹ loại nhiệt môn sinh hoạt, dù sao loại tổng kỹ này, chỉ cần giá trị nhan sắc của Gia Khách đủ cao, bình thường đều có thể ăn được.”

Dừng một chút.

Giang Thành bỗng nhiên cười híp mắt nói: “Ngài có hứng thú với chuyện khúc nhạc đệm không?”

Lâm Tri Bạch lập tức cự tuyệt nói: “Không đi.”

mến toàn là tổng kỹ của yêu đương.

Giang Thành chặc chặc môi, ít nhiều có chút tiếc nuối nói: “Luyện tiếc thật tốt, với nhan giá trị của ông chủ, tuyệt đối có thể cạc cạc giết loạn... Vậy ta quay đầu tìm cái khác đi.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch nói: “Thật sự không được, ta tự mình chuẩn bị một tổng kỹ, tìm người ở Tề Châu cùng nhau thu thập.”

“Không sai.”

Giang Thành không chút nghi ngờ ông chủ có thực lực này, bất quá đây không phải là một biện pháp tốt, bởi vì chế tác một tổng trục mới cần thời gian rất dài.

Gia nhập tổng nghệ nào đó lại đơn giản hơn nhiều.

Trong mấy năm phát triển, Dận Kỳ không phải là không có liên hệ với những công ty giải trí ở Tề Châu.

Có mấy công ty giải trí còn mua bản quyền tổng kỹ của 《

...

Buổi chiều.

Giang thành lại đưa cho Lâm Tri Bạch một đồng tổng kỹ, Lâm Tri xem một chút, không có hứng thú, dứt khoát gác việc này sang một bên.

Qua mấy ngày như vậy.

Cuối cùng cũng đến thời điểm xuất phát.

Lâm Tri Bạch trực tiếp đi đến trang viên phía tây thành.

leo lên phi cơ riêng mà lão gia tử đưa cho mình xuất phát.

Hôm nay người nhà đều buông xuống công việc, chuyên môn tiễn đưa Lâm Tri.

Mẹ vẫn lưu luyến không nỡ nói: “Đến bên Tề Châu, nhớ rõ mỗi tuần đều phải gọi điện thoại cho ta.”

“Được.”

Ca ca Lâm Thắng Thiên cười nói: “Thùng phát triển không dễ dàng, người mà gặp khó khăn, ta có thể kéo lại giúp người.”

Lâm Tri Bạch gật đầu.

Tỷ tỷ hốc mắt đỏ bừng, ôm chầm lấy Lâm Tri: “Đi tới bên kia phải bảo trọng thân thể, có thời gian tỷ tỷ lại tới nhìn sao? Chẳng lẽ muội vẫn để mắt?”

Lâm Tri Bạch: “Vâng.”

Cha nói: “Được rồi, để cho tiểu Hắc phi cơ đi, đường xá không tính gần, có rảnh thì về nhà nhìn xem, về phần công việc không cần áp lực quá lớn, cho dù thật sự làm không tốt cũng không có gì.”

“Được, vậy ta đi đây!”

Lâm Tri Bạch hướng về phía người nhà phát phát tay, tiến vào bên trong máy bay ngồi xuống.

Y cũng không nỡ bỏ người nhà, nhưng nếu đã quyết định đi Tề Châu, nhất định phải làm ra chút thành tích mới được.

Có phi cơ rất thuận tiện.

Hơn năm giờ hành trình, Lâm Tri đã tới Tề Châu.

Bên này có chuyên gia tiếp đãi, hai người, một nam một nữ, mặc trang phục thống nhất, trước ngực treo công cuộc thi “Võ nguyên giải trí” ở công ty thần thoại.

Nam nhân đeo kính mắt, dáng người cao cao gầy gầy, giờ phút này đang xoay người vô cùng long trọng nói:

“Hoan nghênh Lâm đại diện đến Tề Châu, ta là phó giám đốc Vương Việt trong thần thoại huyền thoại.”

Nói xong.

Vương Việt giới thiệu: “Vị này là Ngô Thao công ty của chúng ta.”

“Các người khỏe chứ.”

Lâm Tri Bạch nhẹ gật đầu.

Vương Việt thăm dò nói: “Ngài kế tiếp là đi đến nhà ăn, hay là ở dùng cơm?”

“Ta đã ăn qua Ba Tư Nhĩ Đức rồi.”

Lâm Tri Bạch nói: “Trực tiếp đưa ta đi chỗ ở.”

Vương Việt lập tức nói: “Được, mời ngài đi theo ta, xe đã chuẩn bị xong.”

Một lát sau.

Lâm Tri lên xe.

Lái xe chuyên bán hàng rong.

Nữ nhân viên kia tên Ngô Kỳ ngồi ở phó giá.

Vương Việt thì cùng Lâm Tri Bạch ngồi ở hàng phía sau.

Xe chuyển động.

Vương Việt mở miệng nói: “Lâm đại nhân, bên trên Ngô Thao là thư ký ngài chọn được, đương nhiên nếu ngài không thích có thể đổi.”

“Cứ để cô ta đi.”

Lâm Tri Bạch không nhận ra ai, dứt khoát làm theo an bài trước.

Công ty giải trí thần thoại, là cha và Giang Thành bàn bạc hợp tác thành lập công ty.

Cái gọi là bên trên, chính là chỉ bọn họ, nếu là thư ký bọn họ chọn, trên năng lực của Lâm Tri Bạch tự nhiên yên tâm.

“Cảm ơn Lâm đại biểu cho ta cơ hội!”

Ngô Diêu vội vàng cảm tạ, đồng thời ở trong kính phía trước nhìn lên Lâm Tri Bạch.

Vị Lâm đại biểu này thật sự rất đẹp trai, hơn nữa đối phương còn là đại sư đỉnh cấp thư pháp!

Thư Pháp gia là nghệ thuật gia!

Mà tài thuật, địa vị trong lòng tất cả mọi người đều rất cao, chớ nói chi là đối phương còn là Hoàng Thái Tôn của thần thoại.

Có tiền!

Hữu tài!

Lâm Tri Bạch đương nhiên không biết tiểu thư ký đang suy nghĩ gì, thuận miệng hỏi tình huống của công ty.

Vương Việt nói: “Chúng ta công ty chủ doanh doanh âm nhạc và phim, có điều trước mắt vẫn đang ở giai đoạn sơ bộ, cần được lãnh đạo của ngài chỉ huy.”

“Có người ký nghệ không?”

“Có vài người, nhưng đây không phải nghiệp vụ chủ thể của chúng ta, công ty trước mắt đang bận quay quay ‘Ca Cừ Phẩm Quan Chá’ 》.”

Dừng một chút.

Vương Việt nói: “Bất Dạ Hầu lão sư, cũng chính là “Cửu Phẩm quan” biên kịch không có tới sao?”

“Hắn mấy ngày nữa sẽ tới.”

Lâm Tri Bạch bịa chuyện, “Bất Dạ Hầu ta chỉ cần trao đổi một chút là được, các người không cần xen vào.”

“Hiểu rồi!”

Người của Tề Châu là Vương Việt, nhưng trước đó cũng đã từng làm tư liệu, biết một số tình huống, ví dụ như vị Bất Dạ Hầu kia cũng không lộ mặt.

Lại ví dụ như vị Lâm đại diện này tại Tần châu là nhân vật nhiều trâu!

Đương nhiên cũng bởi vì hắn là người của Tề Châu, cho nên càng không có khái niệm trực quan, tất cả tin tức đại biểu cho vị Lâm này đều là tin vĩa hè.

Đối với vị lãnh đạo trẻ đến quá đáng này, có phải thật sự trâu bò hay không còn cần quan sát.

Đương nhiên việc lấy lòng nhất định là phải lấy lòng, mặc kệ năng lực của đối phương như thế nào, là lấy tư thái Vương Việt vô cùng thấp:

“Nơi này là thành phố sâu trong Tề Châu, nếu ngài muốn đi dạo, ngày mai có thể để Ngô Thao làm dẫn đường.”

“Vui lòng ra sức vì ngài!”

Ngô Lam lúc này mở miệng, ngược lại là hoạt lạc.

Lâm Tri Bạch từ chối cho ý kiến nói: “Ngô Oánh đúng không, nói về bố cục giải trí của Tề Châu đi.”

Ngô Hải nói: “Tần Châu là ba cách cục của thần thoại Thiên Quang và Duy Tư Duy Á, trong đó mơ hồ có xu thế trở thành đệ tứ đại. Nhưng Tề Châu thì khác, công ty này không hề dẫn đầu. Mấy công ty lớn nhất, thực lực cũng rất gần nhau, trong đó cũng khá ưu tú, tỷ như giải trí trong nghịch quang, tỷ như Lan Tâm, hay là môi giới của vương miện vân vân, buổi tối ta sẽ phát cho ngài một phần tư liệu cụ thể.”

Dừng một chút.

Ngô Oánh nói tiếp: ” nghệ nhân trong Tề Châu có bốn đại thiên vương, trong đó có hai diễn viên, hai ca sĩ là siêu quần, hai vị này là siêu nhất tuyến siêu quần, còn hai ngày sau nữa, chúng ta chỉ định xưng là “Tứ vương nhị hậu”, trong đó một vị thiên hậu tên là Tề Huyền, nghịch quang giải trí là khuê nữ ruột của quán trọ, địa vị đặc biệt trong giới giải trí. Một vị tiểu công chúa khác sau khi đến Tề Châu gọi là Dạ Oanh, vương miện môi đồng thời cũng tương tự như tình huống của Tề Huyền, cho nên quan hệ giữa hai người tương đối vi diệu.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch nghe, cũng không phát biểu ý kiến.

Nửa giờ sau, xe dừng lại trước một biệt thự độc lập.

“Chỗ này là do phụ thân ngài chọn cho ngài, ngài nói nếu không hài lòng thì có thể đổi, chúng ta có mấy phương án dự bị.”

“Để ta xem một chút.”

Lâm Tri Bạch đi dạo một vòng, biệt thự có tất cả hai tầng, còn có một cái hầm ngầm.

Bộ cục cũng không khác biệt lắm so với biệt thự trong nhà. Cha lo lắng, thế là Lâm Tri Bạch gật đầu nói:

“Chọn cái này đi.”

Lâm Tri ở biệt thự quen thuộc.

“Được rồi, căn nhà này đã bố trí xong rồi, bên trong cái gì cũng không thiếu. Ngài ra ngoài có gì đấy, có thể liên hệ ta, hoặc là liên lạc Ngô Khuyết là được. Nàng chỉ ở tại một khu vực nhỏ gần đó, cách nơi này không quá xa. chip đọc sách chuyên dáng. – Là Quý Hoa Hoa Hoa. Trúng xe...”

“Ừm, các người trước tiên trở về đi, ngày mai Ngô Thao nhớ kỹ lái xe đón ta đi công ty.”

“Hiểu rồi!”

Ngô Kỳ rất có giác ngộ làm công nhân.

Chờ hai người rời đi, Lâm Tri Bạch đi vào phòng ngủ của mình.

Kéo rèm cửa sổ xuống đất, ngoài cửa sổ phong cảnh rất đẹp, sông trong hoa viên không thiếu mấy thứ đẹp mắt.

Khóe miệng Lâm Tri Bạch hơi cong lên.

Tề Châu!

Ta tới rồi đây! ——

Thị: Vừa viết xong một đoạn đại cốt truyện, một bút bài văn, cho nên càng muộn hơn, hôm nay cũng chỉ có nhiều chữ như vậy, ô bạch phải cố gắng chỉnh lý cốt truyện tiếp sau mới được.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 397: Mang Sơn Hành! Ngày thứ hai.

Xe của thư ký Ngô Huyền được đưa đến biệt thự dưới lầu, đón Lâm Tri Bạch đi làm.

Lâm Tri Bạch hôm nay ăn mặc chính trực, dù sao cũng là lần đầu tiên đi đến công ty, khó tránh khỏi trang trọng một chút.

Tám giờ.

Cửa ra vào giải trí công ty thần thoại.

Lấy Phó giám đốc Vương Việt cầm đầu mấy hạng cao tầng công ty, chờ đợi Lâm Tri Bạch đến.

Ba.

Cửa xe mở ra.

Lâm Tri Bạch đi ra, Vương Việt trước tiên nghênh đón, cười mở miệng nói:

“Hoan nghênh Lâm đại diện.”

Những cao tầng phía sau cũng tươi cười, trăm miệng một lời bày tỏ hoan nghênh.

“Dẫn ta đi dạo.”

Lâm Tri Bạch gật gù đầu, sau đó mở miệng nói.

Ngô Diêu chủ động dẫn đường, Lâm Tri Bạch đi ở hàng đầu, tất cả nhân viên cao tầng, đều theo đuôi ở phía sau hắn.

Không ít công nhân trong công ty chạm phải đều là sự tình buông trong tay ngay lập tức, hơi khom người lấy làm tôn kính, mãi đến khi nhóm người này đi xa, mới dám tụ tập cùng nhau nhỏ giọng bàn tán.

“A!”

“Đó chính là người đại biểu cho công ty của chúng ta?”

“Trông thật trẻ tuổi!”

“Trông cũng đẹp trai quá đi!”

“Ta đã xem trực tiếp yến tiệc từ thiên, thư pháp của hấn quá trâu bò!”

“Nghe nói đại biểu của chúng ta không chỉ là lợi hại về thư pháp, đồng thời còn rất am hiểu âm nhạc đấy!”

“Không chỉ vậy, chúng ta đại biểu còn là Tần Châu đại biểu thi từ đệ nhất nhân!”

“Thật hay giả đây?”

“Làm sao càng nói càng mơ hồ?”

Về truyền thuyết về Lâm Tri Bạch, đã sớm lưu truyền bên trong công ty, nhưng trong đó có một số tin tức quá khoa trương nên mọi người đều nửa tin nửa ngờ, duy nhất dám tin tưởng, chính là vị đại biểu này đúng là Lam Tinh đỉnh cấp thư pháp gia, dù sao từ thiên ca hát trực tiếp, trên mạng các châu cũng có thể lục soát được video!

Đây là công ty giải trí có quy mô trung bình.

Lâm Tri đi dạo một vòng, trong lòng hiểu rõ, hấn tổ chức một cuộc hội nghị cao tầng, chủ yếu là nhận biết một chút người phụ trách các ngành.

Hội nghị kết thúc.

Lâm Tri Bạch tiến vào văn phòng của mình, Ngô Phiên cũng theo vào: “Đại biểu, bình cấp của minh tinh của ngài đã giao lên rồi, phỏng chừng trưa hôm nay có thể ra kết quả.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch cũng muốn biết cấp bậc minh tinh ban đầu của mình ở Tề Châu là bao nhiêu, “Đúng rồi, có một chuyện cần người đi làm.”

“Mời ngài nói.”

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Công ty chúng ta không có nghiệp vụ nào để định chế âm nhạc chứ?”

“Không có.”

Ngô Oánh Oánh nói: “Bởi vì công ty chúng ta cũng không có tuyển làm khúc nhân, mấy người ký hợp đồng nghệ sĩ cũng đều là diễn viên.”

“Người nghĩ biện pháp tiếp một vài đơn hàng đi.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Con có thể làm nhạc nhạc định chế.”

Tề Châu cũng có hình thức âm nhạc định chế, hoặc là nói các châu đều có, Lâm Tri Bạch muốn dùng phương thức như vậy trước, tại Tề Châu tuyên bố một ít tác phẩm.

“Được.”

Ngô Nguyên đáp ứng, trên mặt lại rõ ràng có chút do dự.

“Làm sao vậy?”

Lâm Tri Bạch nhìn ra Ngô Nghiễn muốn nói lại thôi.

Ngô Thiên có chút do dự, cẩn thận từng li từng tí nói: “Ta biết ngài rất am hiểu âm nhạc, nhưng âm nhạc chủ lưu của Tề Châu, đều là biểu diễn của Tề ngữ, phong cách có chút khác với phong cách của Tần Châu...”

“Ta sẽ viết Tề Ngữ ca.”

Lâm Tri Bạch không ngại sự lo lắng của Ngô Diễm, trực tiếp dùng Tề Ngữ tiêu chuẩn nhất nói: “Phong cách âm nhạc Tề châu ta cũng không xa lạ gì.”

“Ta hiểu được.”

Ngô Nghi có chút ngoài ý muốn, vị Lâm đại diện đến từ Tần Châu này, Tề Ngữ nói rất tốt, hoàn toàn không khác gì người địa phương!

Cứ như vậy.

Giữa trưa hôm đó.

Cấp bậc minh tinh của Lâm Tri xuất hiện ở Tề Châu.

Kết quả làm Lâm Tri Bạch có chút ngoài ý muốn, dưới đánh giá tiêu chuẩn của các minh tinh Tề Châu, nàng cất bước vậy mà lại là người tam tuyến danh sách!

“Cho nên ta ở Tề Châu cũng có chút danh tiếng?”

Lâm Tri cười trắng trợn, như thế ngược lại là tiết kiệm cho mình không ít nỗ lực.

Xem ra là sau ba tháng từ thiện trong dạ hội, bản của mình sẽ tạo thành xung kích cực lớn đối với Lam Tinh thư pháp giới,

cho nên mới có một cơ sở tốt như vậy.

...

Ăn xong cơm trưa.

Lâm Tri Bạch bỗng nhận được điện thoại từ Giang Thành.

“Ông chủ, nói cho ngài tin tức tốt, Thiên Quang Lao Kinh của chúng ta lại đánh lên một đợt đài truyền hình thần thoại!”

“Sao lại nói vậy?”

“Trước đó Chủ Bằng không phải cho Tô Triết một người tên là Chủ ba ba đi đâu chinh đốn tổng nghệ sao. Bà ta mới truyền bá gần đây, vừa vận tạo hành cùng thần thoại tổng nghệ. Kết quả tiết mục chúng ta dùng một phép mạnh mẽ!”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch lộ ra nụ cười, tuy người của mình không ở Tân châu, nhưng vẫn có thể thỉnh thoảng mang đến chút “kinh hi” cho các bá bá.

Về phần Chủ ba ba đi đâu lừa lớn, Lâm Tri không cảm thấy bất ngờ chút nào.

Hiện tại chỉ cần là độ nóng tổng kỹ cập xuất phẩm sẽ không kém.

Bởi vì chiêu bài của Bộ Ngạn quá vang dội!

Huống chi đây còn là tiết mục cho Chân nhân đệ nhất đương thời Lam Tinh đó!

Người xem hẳn cũng là lần đầu tiên biết, thì ra tổng kỹ còn có thể chơi như vậy!

Không giống các tiết mục nhân tài tú của kiếp trước xuất hiện, không có một chút sáng ý khác xuất hiện, rất khó bộc lộ tài năng.

“Hiện tại khái niệm chân nhân tú nhân đã bị tiết mục của Tân Châu chúng ta lây lừa đốt rồi.”

Giang Thành hưng phấn nói: “Gần như các công ty lớn đều đang bắt chước xúi tiêm của chúng ta, chuẩn bị tiết mục cho các chân nhân tú, ba ba đi đâu cũng xem như là mở ra cánh

cửa thế giới mới cho tổng nghệ mới, quan trọng nhất là ngài đoán thế nào?”

“Đừng thừa nước đục thả câu.”

“Ngài muốn tham gia tổng nghệ cũng có sắp xếp rồi!”

Giang Thành cười nói: “Bởi vì Chử ba đi đâu mà đi quá náo nhiệt ở Tần Châu, bên Tề Châu cũng chú ý tới tiền cảnh của Tú tiết mục của chân nhân, cho nên muốn làm tiết mục cùng loại.”

“Tân Bao Hốt tuần tú?”

“Ngài có thể tham gia tiết mục Tú Chân Nhân của hộ ngoại hộ Tề Châu!”

Quả nhiên là thế.

Lâm Tri Bạch hỏi: “Có thích hợp không?”

Giang Thành đáp: “Bên kia có một tác phẩm khoa học viết về các tác phẩm nghệ thuật tên là Tinh Xán, bọn họ muốn làm tiết mục của Phù Sơn Hành, xem như là hình thức của Hộ Ngoại Thành chân nhân, độ tự do rất cao, chủ yếu quay phim cuộc sống quần thể của các tân khách Gia, hiện tại đang mời đại tinh minh tham gia, nếu ông chủ cảm thấy hứng thú có thể cùng ta chào hỏi một vài câu, bọn họ gần đây đang cùng chúng ta đàm luận với nhau về bản quyền của Huyền Điện Vương Trùng Laiên đây.”

“Được.”

Hộ ngoại chân nhân tú, vậy hẳn là cùng Linh ba ba đi đâu đó không sai biệt lắm, chính là quay phim cuộc sống hằng ngày của một đám minh tinh.

Chủ đánh một cái tiếp một cái địa khí.

“Nếu ngài đã cảm thấy hứng thú, vậy ta sẽ để lại danh ngạch cho chúng ta, bọn họ lần này đầu tư rất lớn, đến lúc đó sẽ để cho minh tinh cùng nhau tiến về nơi gọi là Mang Sơn sinh sống, nhưng cách chơi cụ thể hơn trước mắt còn được giữ bí mật.”

“Ừm.”

Dựa theo Giang Thành nói, Mang Sơn Hành này sẽ trở thành tiết mục tú nhân đầu tiên của Tề Châu, nhiệt độ kia khẳng định sẽ không kém chỗ nào.

Lâm Tri Bạch tranh thủ kiếm cái quen mặt, nhanh chóng nổi tiếng ở Tề Châu.

Nghĩ như vậy.

Hệ thống đột nhiên vang lên một giọng nhắc nhở:

“Đình đông!”

Lâm Tri Bạch sửng sốt, hệ thống đã rất lâu không chủ động xuất hiện, chẳng lẽ là phát động nhiệm vụ?

Phi Hồng: 【Hệ thống đem thăng cấp thương thành, danh vọng càng phong phú đôi chọn lựa!】

Lâm Tri Bạch ngẩn ra.

Hình như không phải nhiệm vụ, mà là hệ thống thăng cấp thương thành?

Liên kết xong cuộc nói chuyện với Giang Thành, Lâm Tri Bạch bắt đầu nghiên cứu.

Thì ra là hệ thống thương thành cập nhật, Lâm Tri Bạch có thể đổi được càng nhiều đồ hơn.

Lúc trước Lâm Tri Bạch cảm giác hệ thống trong thương thành thực dụng nhất, chính là các loại dược tề thần kỳ, ví dụ như dược tề tinh lực, có thể làm cho mình càng thêm tâm vô bàng dự công tác, không cần lo lắng tinh lực không theo không kịp, lại ví dụ như dược tề tốc độ viết và vẽ tranh, có thể để tốc độ tăng nhanh, còn có ngôn ngữ dược tề kia, chính mình uống vào liền có thể nắm giữ một môn ngôn ngữ mới!

Không có những thứ này hack.

Thành tựu hiện tại của Lâm Tri Bạch phải đánh một cú thiết thòi lớn.

Mà lần này, Lâm Tri Bạch ở hệ thống thương thành thấy được càng nhiều đồ tốt hơn.

Ví dụ như sách kỹ năng Trù Nghệ.

Đổi cái sách kỹ năng này, Lâm Tri Bạch có thể đạt được tài nghệ nấu nướng tương đối không tầm thường ——

Bất quá mình có tiền, có thể ngừng một chút để đầu bếp nấu cơm a.

Lại ví dụ như [Thể Năng Dược tề].

Cái này ngược lại là rất thực dụng, có thể làm cho thể lực của mình trở nên mạnh mẽ.

Còn có 【Sách kỹ năng bơi lội】, có thể khiến Lâm Tri Bạch trong nháy mắt trở thành kiệt tướng bơi lội.

Bất quá Lâm Tri Bạch vốn biết bơi, cũng không tính là vận động viên bơi lội, cảm giác đồ chơi này đối với bản thân mà nói tính thực dụng cũng bình thường.

Thậm chí Lâm Tri Bạch còn nhìn thấy thứ tên là [Kỹ năng thư Khai Khóa] trong góc.

Điều này cũng quá vô lễ!

Con mẹ nó ta muốn thứ đồ chơi này làm gì!

Trộm gà trộm chó sao?

Được rồi, thứ này không phải trọng điểm.

Trọng điểm là Lâm Tri Bạch cảm giác sau khi hệ thống thương thành thăng cấp, mình có hi vọng trở thành ”Siêu Nhân”!

Đương nhiên phi thiên độn địa gì gì đó khẳng định là không thực tế.

Nhưng nếu chỉ có một người, hãn gần như trăm triệu cái gì cũng biết điểm, vậy có khác biệt như siêu nhân đâu?

Phải biết rằng tinh lực của người bình thường, dù sao cũng có hạn.

Cho dù là thiên tài, cũng không thể nắm giữ tất cả kỹ năng, cho dù là cả đời hãn đều phải học tập các loại kỹ năng để nâng cao bản thân.

Đương nhiên.

Những kỹ năng này cũng không phải là không có hạn chế.

Trong đó có rất nhiều thứ, Lâm Tri Bạch muốn đổi, cần tiêu phí lượng lớn danh vọng, hơn nữa những vật này cũng là có đẳng cấp.

Dùng 【Sách kỹ năng Trù Nghệ】 mà nói, thứ này chia làm sơ cấp, trung cấp, cao cấp.

Danh vọng sơ cấp không cao như vậy, năm mươi ngàn điểm là đủ rồi, trình độ tương đương với một đầu bếp chuyên nghiệp.

Mà trung cấp thì cần 200000 danh vọng, trực tiếp tăng gấp bốn lần.

Sách kỹ năng cao cấp càng khoa trương hơn, phải có trăm vạn danh vọng, Lâm Tri Bạch cảm giác căn bản không cần thiết như vậy.

Trừ phi mình có một ngày không thể dùng hết danh vọng, mới có thể không kiêng nể gì trao đổi những thứ này, có lẽ cả đời cũng không cần đến mấy lần kỹ năng.

Chờ một chút.

Có lẽ thật sự có một ngày, chỉ cần trở thành siêu sao châu thì có thể nhấc lên một lần danh vọng của các châu lớn!

Mọi người thường nói mười hạng đều có thể.

Lâm Tri Bạch cảm giác không chỉ mười hạng.

Trong tương lai có lẽ sẽ có một ngày, phạm là kỹ năng mà nhân loại có thể nắm giữ thì chính mình đều có thể nắm giữ.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch hai mắt tỏa sáng.

Tất cả đều cần danh vọng.

Lâm Tri Bạch vốn đã không còn muốn theo đuổi danh vọng.

Thậm chí đối với các điểm kỹ năng đại nghệ thuật, cũng không có truy cầu gì quá cao.

Một đợt hệ thống này, trong nháy mắt làm cho Lâm Tri Bạch một lần nữa cháy lên, đối với khát vọng thu được càng nhiều danh vọng, ai không hy vọng mình “không gì không làm được”?

Có ai không muốn cái gì cũng biết một chút?

Ở thế giới bên ngoài xem ra, Lâm Tri Bạch vốn là thiên tài.

Hiện tại Lâm Tri Bạch cảm thấy, thiên tài nhân tài của mình có lẽ có thể càng thêm chói mắt một chút!

Vừa vặn phía sau còn có một chân nhân chính đốn tiểu nghệ phải tham gia.

Bắt đầu từ vị chân nhân này, người xây dựng nên “thiên tài yêu nghiệt” của mình đi!

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch tìm kiếm một chút công ty tổng nghệ là “Tinh Oánh” trong miệng Giang Thành, nếu công ty này không đáng tin cậy, thì chế tác tổng nghệ khẳng định cũng không đáng tin cậy.

Cũng may.

Kết quả của hệ thống tìm tòi trên mạng cho thấy, công ty này rất lợi hại, là công ty chế tác nghệ thuật tổng thể mạnh nhất mà Tề Châu công công nhận, tổng kỹ nổi tiếng nhất của Tề Châu, gần như đều xuất phát từ tay Tinh Nhã.

Có thể nói là phiên bản Tề Châu “Úm”!

Đương nhiên so với địa vị của Nguyễn Cung ở trong vòng tổng nghệ của Tần châu, khẳng định vẫn có chút chênh lệch, nhưng loại trình độ này đã đủ, có thể được gắn mác “vô cùng đáng tin”.

...

Công ty chế tác tổng nghệ rục rờ.

Lúc này, đang tổ chức hội nghị nội bộ.

Một cao tầng nào đó kích động nói: “Tin tức tốt! Sau ngày đó Tề Huyền sẽ tham gia 《 Sơn Hành 》 chúng ta sao chép!”

“Thật sự!?”

Cao tầng khác nhất thời vẻ mặt khiếp sợ: “Cho nên 《 Sơn Hành 》 của chúng ta, sẽ trở thành tổng kỹ thủ tịch sau này của Tề Huyền!?”

“Quá tốt rồi!”

“Có Tề Huyền ở đây, tỉ lệ thu lại rồi!”

“Không chỉ có tỷ lệ thu nhận ổn định, mà chúng ta mời những minh tinh khác cũng dễ dàng hơn rồi!”

Một câu đơn giản.

Tham gia tổng kỹ lưỡng của chúng ta.

Là có thể cùng Tề Huyền thu thập tổng nghệ!

Điều này đối với đại đa số minh tinh của Tề Châu đều mang theo lực hấp dẫn rất lớn.

Phải biết rằng Tề Huyền là con gái thân khuê của ngày đình cấp Tề Châu, nghịch quang giải trí giống như bà chủ, thiên chi kiêu nữ chân chính!

Mà trong lúc mọi người kích động.

Lại có một cao tăng mở miệng nói: “Ta cũng có một chuyện muốn thông báo cho mọi người, Lâm Tri Bạch của Tần Châu cũng sẽ tham gia Lao Sơn hành lang.”

“Lâm Tri Bạch?”

“Chính là Bách Biến Tinh Quân, trước đó chúng ta đã nghiên cứu qua *Mông Mông Diện Vương Tuấn* 》, hần là hoàng thái tôn của tập đoàn thần thoại Tần Châu, địa vị của người này ở Tần Châu giải trí, cao hơn so với Tề Huyền ở Tề Châu chúng ta!”

“Ta không có ý kiến!”

“Ta cũng đồng ý.”

“Không đồng ý cũng không được a, chúng ta còn đang cùng đàm phán bản quyền của Hòa Đàm Mông Diện ca vương ở Tần châu.”

“Không đáp ứng điều kiện này, người ta không bán thì làm sao bây giờ.”

“Huống hồ chủ đề về Lâm Tri Bạch hần là sẽ rất cao, trên người hần có rất nhiều quang sáng, chỉ là Tề châu chúng ta đối với hần không quen thuộc mà thôi.”

Mọi người thảo luận.

Đột nhiên, điện thoại di động cao tầng nào đó vang lên.

Hắn nói một tiếng xin lỗi, ra cửa kết nối.

Một lát sau, người cao tầng trở về, vẻ mặt cổ quái nói: “Có khả năng sắp xảy ra chuyện.”

Đám người hoảng hốt, “Làm sao vậy?”

Cao tầng này dở khóc dở cười nói: “Vị tiểu công chúa vương miện kia, cũng muốn tham gia 《 Sơn Hành 》 chúng ta lục chế 》 .”

“Cái gì?”

Mọi người sắc mặt cuồn cuộn, “Nàng không biết Tề Huyền cũng tham gia sao?”

Tổng giám đốc tỉnh dậy nheo mắt lại nói: “Có thể là biết rõ Tề Huyền sẽ tham gia, cho nên vị tiểu công chúa này mới phải tham gia theo, hai nàng ta tranh đấu gay gắt nhiều năm như vậy, từ bạn thân cũ, cho đến địch nhân hôm nay, trên cơ bản có chút gió thổi cỏ lay, đều là nghĩ hết biện pháp đối nghịch làm.”

Mọi người đều cười khổ.

Có người nói: “Vậy tiết mục này của chúng ta, không phải trực tiếp trở thành Tu La tràng rồi sao?”

Tổng giám đốc vỗ vỗ bàn: “Thông báo cho Tề Huyền, xem phản ứng của nàng ta, nếu như không có ý kiến, nơi Tu La này sẽ xây la trường rồi, mặc dù sẽ làm cho tiết mục của chúng ta xuất hiện vô số biến số, nhưng Tề Huyền và Dạ Oanh, hai vị thiên tài lớn nhất Tề Châu chúng ta, đồng thời tham gia tổng kỹ tiết mục, chỉ riêng câu chuyện này cũng đã đủ để cho chúng ta kiếm lời rồi!”

Đây là chuyện tốt!

Sau khi hai vị cao cấp nhất Tề Châu không thể đánh nhau ở tiết mục được chứ?

Cho dù thật sự đánh nhau cũng không sao cả, cùng lắm thì không ghi lại màn ảnh đánh nhau của hai người.

Một cao tầng nào đó chợt dạ nói: “Ta luôn cảm thấy mình chơi rất lớn a.”

Tổng giám đốc cười cười nói: “Phiêu lưu càng lớn tiền lời càng không phải sao, nếu sự tình đã như vậy, vậy không bằng chúng ta náo lớn chút!”

“Sao lại nói vậy?”

“Tứ đại Thiên Vương cũng mời chúng ta đi.”

Tổng giám đốc Tề Châu lấp lánh, mấy năm trước đã luôn chú ý tới Nguyễn Cung.

Mấy tiết mục gần nhất của Bộ Ngạn đều là mời lượng lớn người tham gia vượt quá giới hạn, kết quả đều là lần lượt bùng nổ.

Điều này cung cấp ý nghĩa tham khảo cho Tinh Xán.

Vị Tổng giám đốc này cũng muốn chơi một lần lớn!

...

Đêm đó.

Tại một tửu điểm nào đó.

Tề Thiên Văn chuẩn bị nghỉ ngơi, quản lý đột nhiên nói:

“Tịch nghệ mới mẻ của Lao Sơn Hành Chử muốn mời ngài tham gia.”

“Không đi.”

Tề Thiên Văn lập tức xua tay nói: “Không có ý nghĩa với tiết mục Già Già.”

“Ách.”

Người quản lý có chút cô quái nói: “Tình huống về tổng kỹ này tương đối đặc thù, Tề Huyền và Dạ Oanh đã xác định được họ tham gia.”

“Cái gì?”

Tề Thiên Văn sững sốt, “Xác định đó là sự thật? Được rồi, ta tự mình hỏi!”

Tề Thiên Văn lập tức lấy điện thoại di động gọi điện thoại.

Ngón tay hắn xẹt qua tên Tề Huyền, hơi do dự một chút, nhưng vẫn tiếp tục trượt xuống dưới, tìm được Dạ Oanh, lại gảy ra ngoài.

“Anh anh!”

“Gọi ta là Dạ Oanh.”

“Được rồi, Dạ Oanh, nghe nói người muốn tham gia tổng kỹ thuật hành sơn?”

“Có vấn đề?”

“Không có vấn đề gì, chỉ là nói với người một tiếng, ta cũng có thể tham gia.”

“Tùy người.”

“Đến lúc đó gặp lại.”

Tề Thiên Văn cúp điện thoại, lộ ra tươi cười, nhìn về phía người quản lý nói: “Số máy ghi chép, sao chép bao lâu, quan trọng nhất là phí xuất hiện bao nhiêu?”

...

Bên kia.

Diệp Quân Tập cũng là một trong tứ đại Thiên Vương cũng nhận được lời mời.

“Tổng kỹ?”

“Hai vị ca hậu đều tham gia?”

“Các nàng điên rồi sao?”

“Ta không đi đâu!”

“Có hai cô nãi nãi này ở đây, tuyệt đối không có chuyện gì tốt!”

Phản ứng đầu tiên của Diệp Quân Tập chính là cự tuyệt, vạn nhất hai vị ca ca trong tiết mục sẽ xảy ra tranh chấp.

Mình giúp ai đây?

Hai bên đều không dễ chọc!

Nhưng người quản lý bên cạnh lại nhắc nhở: “Tin tức mới nhất, không chỉ có hai vị ca sau tham gia, Tề Thiên văn cũng

sẽ đi.”

Tề thiên văn!?

Diệp Quân Tập nhất thời biến sắc, trầm mặc hồi lâu mới ngẩng đầu nói: ” tiết mục này là cách chơi gì?”

Người quản lý nói: “Giới thiệu là tiết mục “chân nhân tú” cuộc sống hàng ngày của nhóm mình tinh, cho nên ta đoán rằng mọi người không có cơ hội nào để đánh nhau cả.”

“Đi xem một chút?”

Diệp Quân Tập vẫn có chút do dự.

Người quản lý nói: “Nếu tiết mục này đã tụ họp với hai vị ca khúc thủy hỏa bất dung, vậy thì xác suất thu dọn chắc chắn sẽ nổ tung, ngài cũng không muốn Đông Phong một mình lên tiết mục chứ?”

“Vậy để ta đi.”

Diệp Quân Tập cắn răng.

...

Lâm Tri Bạch tất nhiên không biết, tiết mục này tên là Mang Sơn Hành”, đã khiến cho giới giải trí cao nhất Tề Châu gió nổi mây phun.

Mãi đến ngày hôm sau.

Đột nhiên có một tin tức chấn động toàn bộ Tề Châu!

Sau tứ vương nhị của giới giải trí Tề Châu, sẽ cùng nhau tham gia tiết mục mới sắp bắt đầu, 《 Sơn Hành 》 !

Nhị vương!

Lần lượt Tứ vương là hơn một đường ca sĩ Tề Thiên Văn, hơn một đường ca ca Diệp Quân Tập, Ảnh Đế Cố Hành, cùng với nghệ nhân Tam Tê của Ảnh Thị Ca!

Hai sau nữa là Dạ Oanh và Tề Huyền!

Có thể nói sáu ngôi sao nổi tiếng nhất Tề Châu đều tề tụ ở tổng thu thập tiết mục tổng nghệ tên là Mang Sơn Hành!

Ầm ầm!

Các bình đài xã giao lớn và luận đàn ầm ầm nổ tung!

“Ngọa tào!”

“Đây là tin tức giả sao!”

“Tứ vương nhị đều tham gia cùng tiết mục!”

“Đã nói là Vương không gặp Vương Hậu, sau này không gặp mặt mà!”

“Dạ Oanh cùng Tề Huyền, ngay cả điển lễ thương nghiệp cũng từ chối, lần này các nàng uống nhầm kẹo, tham gia cùng tiết mục?”

“Thật sự muốn tham gia, xác định sẽ không đánh nhau?”

“Còn có lá Bắc Tề Thiên và Diệp Quân Tập, ca đàn ở Nam Tề, fan xé rách nhiều năm như vậy, quan hệ đã sớm giảm xuống mức đóng băng rồi!”

“Cố Hành và Diệp Chấn còn tốt, hai người bọn họ tính cách rất hiền lành.”

“Cố Hành quả thật rất hiền lành, nhưng Diệp Chấn không phải như vậy. Hẳn vì Tề Huyền, không chỉ một lần thất lễ với vương miện tiểu công chúa!”

“Ha ha, các người quên chuyện lần trước Diệp Chấn và Cố Hành tranh giành Ánh Đế rồi sao?”

“Đám người này quan hệ rắc rối phức tạp, không thể nào ôn hoà tham gia cùng một tiết mục chứ, sao sáng đến cùng là làm như thế nào!”

Được rồi.

Vấn đề này cũng muốn biết: Chúng ta làm thế nào làm được?

Mặc dù ôm thái độ thử xem, mời tứ đại Thiên Vương, nhưng vốn nghĩ đến nhiều nhất một người có thể tới tham gia là tốt lắm rồi.

Tuyệt đối không nghĩ tới!

Bốn tên chết tiệt tới luôn!

Cộng thêm hai bài ca, tổng nghệ này trực tiếp tập trung toàn bộ người Tề Châu có quân bài lớn nhất vào một chỗ!

Tình huống trực tiếp biến thành:

Sao sáng rực cũng không biết tiết mục này thu thập như thế nào!

Cũng là bởi vì đám đỉnh cấp Thiên Vương Thiên Hậu này đều biểu thị muốn tham gia Mang Sơn Hành.

Hiện tại toàn bộ vòng tròn, tất cả nghệ sĩ muốn tiến thêm một bước, cũng đều là vót nhọn đầu muốn tham gia vào!

Sự tình trực tiếp mắt không chế rồi!

Mà sau khi Lâm Tri Bạch biết được việc này, trong lòng có chút vui mừng, xem ra mình tham gia tiết mục này xem như là đúng rồi!

Cũng tránh cho mình phải đặc biệt làm một tiết mục mới.

Về phần tiết mục này nên ghi chép như thế nào, là chuyện tinh thần nên quan tâm, đến lúc đó mình đi báo cho là được.

Nghĩ như vậy.

Lâm Tri Bạch đột nhiên nhận được một điện thoại, chính là Chu Hàn đã gọi hết.

“Bạch Đế lão sư!”

“Chuyện gì?”

“Người bây giờ ở Tề Châu đúng không, bên kia có một người tên là Mang Sơn Hành Khuyết, biết không?”

“Biết.”

“Có thể giúp một chút hay không, đem ta cũng mang vào?”

“A?”

Lâm Tri dờ khóc dờ cười, “Người một tên Tần Châu siêu nhất tuyến, tiết mục chạy tới Tề Châu xem náo nhiệt gì chứ?”

“Ta đã nhận được tin tức.”

Chu Hàn tận nói: “Thì tiết mục này tuyệt đối sẽ trở thành tổng kỹ xã hội với lịch sử vô tiền lệ của Tề Châu. Ta đi tham gia, nếu như có thể nổi tiếng, nói không chừng có thể xung kích địa vị siêu sao châu...”

Hóa ra là vì cái này?

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút nói: “Ta có thể giúp người hỏi một chút.”

Mình đi tham gia tổng nghệ Tề Châu không thân thích, đem lão Chu vào cũng được, người này rất có hiệu quả tiết mục.

“Bất kể có thành hay không, đa tạ trước, đối với ta mà nói đây là một cơ hội rất hiếm có!”

Địa vị của Chu Hàn ở Tần Châu đã là cao nhất.

Trong lòng hắn tự nhiên cũng có ý tưởng đối với thành tựu của “thận sao băng châu thời đại này.

Sau khi cúp máy điện thoại.

Lâm Tri Bạch nói về việc này với Giang Thành. Ài đọc sách tí ti, RP, Rặc K. Khảo Hoa Hoa Hoa Hoa.

Giang Thành cười nói: ” tiết mục này sắp diễn rồi, ta cũng không biết ngài đi vào, có thể cuốn vào một ít phân tranh hay không.”

“Không cần lo lắng cho ta.”

Lâm Tri Bạch biết ý tứ của Giang Thành, nhưng một tiết mục tổng nghệ mà thôi, có thể cuốn vào tranh chấp gì chứ?

“Được rồi.”

Giang Thành nói: “Muốn vào cũng không khó, tốt xấu gì cũng là ca vương Tần Châu chúng ta, nhưng phí xuất hiện của hắn nhất định phải đê thấp.”

“Ta biết rồi.”

Lâm Tri Bạch cảm thấy Chu Hàn sẽ đáp ứng điều kiện này, hắn bỗng nhiên có chút chờ mong hành lang núi non.

---

ps: Nhị hợp nhất.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

**Chương 398: Tổng nghệ đại loạn đấu!
Với sự phối trí hiện tại của Mang Sơn
Hành, cho dù đối với siêu một tuyến siêu
sao của Tần Châu, cũng có sức hấp dẫn
cực lớn. Cho nên Chu Hàn ở bên kia
cũng không có để ý gì đến chuyện xuất
hiện, trực tiếp đồng ý rồi. Dù sao hiện giờ
kẻ hấn thiếu đã không phải là tiền nữa,
mà thân phận và địa vị cao hơn —**

Chẳng hạn như trở thành siêu sao châu cảnh!

Mà Lao Sơn hành Thương nhìn như chỉ là tiết mục tổng nghệ, nhưng bởi vì có tứ vương nhị hậu của Tề Châu tham dự, tính chất sự việc đã thay đổi, nói là đỉnh điểm nóng rục của Tề Châu cũng không quá đáng, Chu Hàn nếu có thể trở hết tài năng ở tiết mục này, đối với địa vị sau này trùng kích siêu sao châu, tuyệt đối có lợi ích cực lớn!

Cứ như vậy.

Qua nhiều lần dẫn vật.

Ánh sao lục tục, công bố danh sách lượng lớn Gia Tân đã xác nhận tham gia hành lang Lao Sơn.

Danh sách khách quý này tuyệt đối vô cùng xa hoa, ngoại trừ lúc trước tuyên bố Tứ vương nhị, còn có lượng lớn Tề châu làm minh tinh nổi tiếng.

Mạng lưới trên Tề Châu.

Toàn bộ mạng lưới nghị luận sôi nổi hết đợt này đến đợt khác!

“Danh sách này thật xa hoa!”

“Ta thấy Linh Nhi rồi!”

“Sở Sở vậy mà cũng tham gia!”

“Còn có anh minh siêu sao tới châu cảnh!”

“Lam Dã cũng ở đây, hẳn là thịt tươi thơm nhất gần đây!”

“Sở Sở là khuê mật Anh Anh, cùng Anh Anh cùng tham gia cũng rất bình thường! “

“Chờ một chút, Lâm Tri này là ai, tên có chút quen tai a, nhưng không nhớ rõ là vị minh tinh cụ thể nào, mấy đường chẳng?”

“Còn cả Chu Hàn này là ai?”

“A a a a, Chu Hàn là ca vương siêu nhất tuyến Tàn Châu, hẳn vậy mà cũng tới tham gia tiết mục này!”

“Lâm Tri Bạch không phải là thư pháp đại sư Tàn Châu năm nay từ thiện đi buổi tối sao?”

“Hai người này đều là minh tinh Tàn châu!”

Lâm Tri Bạch và Chu Hàn tận, xuất hiện ở trong danh sách công bố lần này, nhưng dân mạng của Tề châu cũng không quen thuộc, bởi vậy độ chú ý cũng không tính là cao.

Đương nhiên mọi người cũng không cảm thấy kỳ quái.

Tựa như một số tiết mục tổng nghệ ở Tàn Châu thỉnh thoảng sẽ xuất hiện ở các châu khác vậy.

Trong tiết mục tổng nghệ của Tề Châu, bóng người Tàn Châu xuất hiện cũng không phải chuyện gì đáng giật mình.

Dẫu sao trong danh sách này cũng có tới mười ba ngôi sao.

Tuyệt đại đa số lực chú ý vẫn đặt ở trên người “Tứ vương nhị hậu”.

Đồng thời mọi người cũng hiểu:

Nhìn danh sách tổng nghệ nhân số nhìn xem, Mang Sơn Hành Chủ tất nhiên sẽ là một tổng kỹ siêu đại.

Bởi vì cho dù không dứt khỏi địa vị Già Tân.

Danh sách công bố đợt thứ nhất đã có mười ba người, bản thân cũng rất hiếm thấy.

Dựa theo tính cách và nước tiêu của giới giải trí, chỉ sợ những vị khách này sau khi bắt đầu lục chế, tất nhiên sẽ phân ra mấy tiểu đoàn thể đến đây.

Năm người ký túc xá nữ sinh có thể có sáu nhóm.

Giới giải trí càng khoa trương hơn, mười ba ngôi sao góp ra 28 tiểu quần không quá phận đi?

Mà mười hai người này cũng chưa phải là điểm cuối cùng, bọn họ dựa theo giải thích của từng ngôi sao, tiết mục đầu tiên này đại khái sẽ có mười sáu vị Gia Tân tham gia.

Nói cách khác còn có bốn cái tên vẫn chưa xác định được.

Còn bốn vị trí còn lại vì sao không xác định?

Thật ra có chút quan hệ với việc Lâm Tri Bạch mang theo Chu Hàn tiến vào Lao Sơn hành lang.

“Ý của ánh sao là, nếu Chu Hàn đã đến, vậy không bằng mời từ Tần Châu chúng ta một vài ngôi sao khác tham gia, theo quan phương các châu phối hợp với nhau, chỉ cần trong tiết mục này xuất hiện Tần Châu số lượng siêu nhất tuyển minh minh tinh đủ nhiều, mục lục chế này hoàn thành, là có thể bằng với Tần Châu chúng ta đồng thời tụy, ta cảm thấy đây là một ý kiến hay.”

Giang thành câu thông với Lâm Tri Bạch.

Dưới tình huống thông thường, Mang Sơn Hành là tiết mục của Tề Châu, không thể nào dừng lại ở Tần Châu.

Nhưng nếu như đại lượng minh tinh Tần Châu đủ phân lượng xuất hiện ở Mang Sơn Hành, tiết mục này có thể tại hai châu đồng bộ dâng triển.

“Như vậy sao.”

Lâm Tri Bạch có chút động tâm, nếu như Minh Sơn Hành Thương có thể ở hai châu Tần Tề đồng thời戴上 pháp, đối với mình khẳng định là có lợi.

Dù sao thì Tần Châu cũng là cơ bản của mình.

“Ta nghĩ như vậy, gọi bạn cũ của Nguyễn Cung tới chơi, ví dụ như Lý Tiêu, Tần Hoài và Trương Hi Dương, Hàn Nguyệt Sương khác cũng có thể kéo vào. Việc phát triển của Lao Sơn cũng là một cơ hội rất tốt, tin rằng bọn họ cũng sẽ không từ chối...”

Giang Thành đề nghị.

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng nói: “Vậy thì quyết định như vậy đi, bốn người bọn họ cũng gọi tới chơi cùng nhau, điều kiện là sau khi 《 Sơn Hành 》 có dòng dõi tiến vào Tần châu thì nhất định phải một mình ở video của chúng ta.”

Giang Thành cười nói: “Đây là tự nhiên.”

Rất nhiều người của Tần Châu gia nhập siêu nhất tuyến tất nhiên cũng sẽ tràn đầy hứng thú đối với hành trình núi cao.

Cứ như vậy đi.

Bất kể đối với Tứ vương nhị của Tề Châu, hay là đối với minh tinh Tần châu mà nói đều có lợi, xem như là tiết tấu cả hai cùng thắng.

Còn về phần ai thắng nhiều hơn?

Vậy phải xem ai thu hoạch được nhân khí cao hơn ở trong tiết mục.

Vậy thì dựa vào bản lĩnh thôi, bất luận kết quả thế nào, ai cũng không có tư cách oán giận cái gì.

Sau khi thương lượng kết quả, Giang Thành đạt được liên hệ với các nơi, cứ như vậy lôi kéo mấy ngày sau, mục tiêu các phương đã đạt thành nhất trí.

Trương Hi Dương và Lý Tiêu và Tần Tình, còn có Bệ Ngạn, Hàn Nguyệt Sương xác nhận tham gia hành dinh ở Lao Sơn!

Nói cách khác:

Tối nay tổng cộng có mười sáu vị khách quý.

Kể cả Lâm Tri Bạch, có năm người là minh tinh đến từ Tần Châu, Hàn Nguyệt Sương xem như là một nửa đi, dù sao nàng vốn chính là Tề Châu xuất đạo.

Về sau mới đến Tần Châu, tham gia “ta là ca sĩ”, cũng ở sau đó hòa tan.

Mà với tư cách chủ đạo tổng nghệ Tề Châu, tỉ lệ khách quý của hai châu đã xem như bố trí hợp lý.

Bây giờ cho dù là khán giả Tề Châu hay là đối với khán giả Tần Châu mà nói, trong tiết mục này đều có một lượng lớn

minh tinh mà bọn họ vô cùng quen thuộc!

...

Khi danh sách Gia Tân hoàn chỉnh cuối cùng của Lao Sơn
Hành công bố, Tề Châu lại sôi trào!

“Đây là tiết tấu hợp lý của hai châu!”

“Tần châu cũng tham gia nhiều siêu nhất tuyến như vậy!”

“Mặc dù không quen thuộc lắm, nhưng ta vẫn rất tò mò đối
với những ngôi sao nổi tiếng như Tần châu!”

“Cảm giác tiết mục này quả thực là hằm đạ một phen a!”

“Những gì nên đến đây, không nên tới, vậy mà đều tới!”

“Tranh thủ thời gian ghi lại đi!”

“Cực kỳ chờ mong!”

“Không ngờ rằng có sinh thời có thể nhìn thấy loại đội hình
thần tiên tổng thể này!”

“Có rất nhiều minh tinh của hai bờ biển rồi, Tần Tề không nói
nữa, ngay cả một anh sao sao siêu sao quốc ở Sở Châu cũng
được tham gia vào rồi!”

...

Còn ở Tần Châu.

Đồng dạng xuất hiện tin tức Mang Sơn hành lang, tin tức tạo
thành chấn động mà nói, không thua kém gì Tề Châu bên kia!

“Tần Tề lưỡng châu tổng nghệ!?”

“Trương Hi Dương Chu Hàn, Lý Tiêu Lưu, Tần luyện đều
tham gia, còn có Hàn Nguyệt Sương, quan trọng nhất là Lâm
Tri Bạch, thế mà cũng có mặt!”

“A a a!”

“Vốn cho là phải thêm một thời gian dài nữa mới nghe được
tin tức của Sở Từ!”

“Khà khà khà, lại có thể nhìn thấy Bạch Đế trong tổng nghệ
rồi!”

“Cái danh sách này thật sự thú vị a, quả lựu lựu là Diệp Quân Tập a, còn có Vinh Nhất Lang cũng ở bên trong, lúc trước hẳn đảc tội hoàng thái tôn chúng ta một cách hung hăng đảc!”

“Thời điểm thu thập chắc chắn sẽ không xuất hiện hỗn chiến?”

“Ta thật sự sợ bọn chúng đảc nhau mà!”

“Ha ha ha ha ha, các người còn không biết, mâu thuẫn giữa đảc minh tinh Tề châu thật ra còn nhiều hơn, tóm lại tiết mục này chính là một tổng hợp mâu thuẫn, một đảc cừu nhân tụ lại với nhau, thật sự là quá hỗn loạn rồi, đảc mẹ nó không tốt chính là Mang Sơn Hình Dung a!”

...

Diệp Quân Tập đương nhiên biết “Bách Biến Tinh Quân” Lâm Tri Bạch cũng sẽ tham gia tiết mục này.

Mặc dù khi nhìn thấy danh sách, lòng Diệp Quân Tập run lên, thiếu chút nữa rời khỏi Lao Sơn hành ngay tại chỗ!

“Làm sao đi nữa cũng có thể gặp đảc a!”

Lâm Tri Bạch đến Tề Châu, mặc dù Diệp Quân Tập kích đảc, nhưng nghĩ đến cùng thì tránh mặt đảc phương thôi.

Kết quả là không đảc đảc.

Mình tham gia Côn Bằng Sơn hành lang vậy mà lại đảc phải đảc phương!

“Oan gia ngõ hẹp!”

Bạn tốt Vinh Nhất Lang nghiêng răng nghiêng lợi, hẳn tham gia 《 Sơn Hành 》 , chủ yếu là tiền cảnh để xem tiết mục này.

Cũng là vì muốn ở cùng Diệp Quân Tập.

Nhưng mà Vinh Nhất Lang cũng không ngờ rằng, kẻ đảc sở hại mình trốn xa đến Tề Châu, vậy mà cũng sẽ cùng khuôn sáo với mình ở tiết mục này!

...

Tất cả ồn ào hỗn loạn.

Lại mấy ngày trôi qua.

Một ngày này, Lâm Tri Bạch để Ngô Kỳ an bài một nhà ăn riêng.

Hắn muốn mời bằng hữu ăn cơm.

Mà bằng hữu là mấy người Trương Hi Dương, Chu Hàn Tấn, Lý Tiêu, Tần Si và Hàn Nguyệt Sương.

“Không nghĩ tới đám người chúng ta lại gặp nhau ở Tề Châu.”

Chu Hàn có chút hưng phấn nói: “Cũng không biết rốt cuộc tiết mục Lao Sơn Hành Khuyết này dự tính chơi như thế nào.”

“Chân nhân tú.”

Tần Tâm suy đoán: “Đại khái chính là kiểu mẫu đi đâu của Chử ba vậy?”

Bây giờ Linh ba ba đi đâu ở Tề Châu đặc biệt nóng nảy, cũng khiến cho mọi người đối với cái gọi là chân nhân tú, có một khái niệm tương đối rõ ràng.

“Con cũng nhìn Chử ba ba đi đâu Chử ba.”

Lý Tiêu nói: “Loại tiết mục này thông thường sẽ trực tiếp đưa nhóm nghệ nhân đến nông thôn xa xôi, để cho mọi người sống cuộc sống vốn tương đối nguyên thủy, ăn tự lực lượng tập thể.”

“Ừm.”

Trương Hi Dương cười nói: “Ta tra được tư liệu về Lao Sơn, nơi đó rất hẻo lánh, phụ cận đều là nông thôn, nhưng cảnh sắc không tệ.”

Bên cạnh.

Người địa phương Tề Châu như Hàn Nguyệt Sương mở miệng nói: “Ta từng tới Lao Sơn, phong cảnh bên đó quả thực rất tốt, dưới núi có nhiều hồ lớn, Tề Châu không chỉ có một bản nhạc tổng thể ở bên đó chép lại tiết mục hộ ngoại, cho nên ta đoán giống như Tiêu tử đã nói, các tiết mục sẽ cho chúng ta sống qua ngày ở các quần dưới chân núi, ta đề nghị mọi người nên mang theo nhiều thứ, bởi vì địa bàn kia không có bán bên ngoài, giao thông cũng rất bất tiện...”

“Làm không tốt còn có thể để cho chúng ta trông trọng.”

Lâm Tri cười miễn phí nói, kiếp trước các loại chân nhân tú tài, có các loại trò chơi lòn lẹt, để minh tinh trồng trọt quả thực là trò trẻ con, hấn còn gặp qua trực tiếp để cho nghệ nhân chơi dã ngoại sinh tồn đây.

“Drông trọt?”

Chu Hàn trừng mắt: “Ngay cả ta cũng không biết làm com, rU đọc sách tự thiệu. Kỹ nhân, siêu sách bảo hấn gieo trồng?”

Lâm Tri Bạch nói: “Cái gọi là chân nhân tú, chính là để cho các người những minh tinh được nuông chiều từ bé, trải nghiệm một cuộc sống phần đầu gian khổ.”

Mọi người: “...”

Chúng ta được nuông chiều từ nhỏ còn được chứ?

Đám người chúng ta, hấn là Hoàng Thái Tôn của tập đoàn thần thoại này được các người nuông chiều từ bé nhỉ?

Dường như Lâm Tri Bạch biết đám người này đang suy nghĩ điều gì, nhưng hấn không hề hoảng hốt, sau khi hệ thống thương thành thăng cấp, về cơ bản cái gì mình cũng có thể học được.

Cho dù tổ tông thực sự để cho mọi người chơi sinh tồn ở dã ngoại.

Lâm Tri Bạch tuyệt đối sẽ trở thành người sống thoải mái nhất!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 399: Lục chế bắt đầu, Đào Hoa Tệ! Tàn Châu siêu một đường đều đến Tề Châu.

Điều này cũng có nghĩa là việc Trích Sơn Hành sắp bắt đầu rồi.

Công ty Thần Thoại bên này, Lâm Tri Bạch đang cho Phong Thạc phụ trách quay phim “Cửu Vũ” quan tếp riu.

Chỉ cần cái hạng mục này đang tiến hành, Lâm Tri Bạch liền không vội làm cái khác trước, mỗi ngày đại khái chính là hội họa tranh vẽ viết ca như vậy, thỉnh thoảng để cho thư ký Ngô Sán dẫn theo mình, tại thâm thành Tề Châu đi dạo một vòng.

Mãi đến ba ngày sau.

Cuối cùng đã đến thư mời của tổ tông tiết mục, tất cả khách quý, muốn tới Kỳ Sơn tập hợp vào ngày chín tháng chín.

Cứ như vậy.

Ngày vừa đến, Ngô Diêu cùng Lâm Tri Bạch đồng thời chính thức xuất phát.

Dựa theo yêu cầu của tổ chức, Gia Tân trong quá trình thu thập tiết mục, là không thể mang theo trợ lý, mọi người đối xử bình đẳng, mặc kệ bản thân mình có phải siêu nhất tuyển siêu việt hay không.

Mặt khác

Trước khi thu chế tiết mục kết thúc, không có nguyên nhân đặc biệt, tất cả mọi người đều không được rời đi, nhất định phải tranh thủ một thời gian sống quần cư đúng nghĩa.

Cho nên Ngô Diêu chỉ có thể bồi Lâm Tri Bạch đến địa điểm.

Lục chế chân chính vẫn phải dựa vào Lâm Tri Bạch để đổi mặt.

Trên đường.

Ngô Thiên mở miệng nói: “Lâm đại biểu tham gia tổng kỹ này, đối với việc ngài ở Tề Châu nhân khí tăng lên, hẳn là có

chỗ tốt rất lớn, nhưng có một số việc ngài nên chú ý một chút, đầu tiên là thời điểm Dạ Oanh và Tề Huyền cãi nhau, ngài nên tận lực đừng xen vào, hai nàng là tử địch, trong giới thì sức ảnh hưởng đều vô cùng khổng lồ, nếu ngài đứng thành hàng trong tiết mục, tất nhiên sẽ đắc tội với các loại fan cuồng khác, sau đó là Tề Thiên Văn và Diệp Quân Tập, hai vị Thiên Vương này quan hệ cũng không tốt lắm...”

Ngô Kỳ nói rất nhiều.

Phân tích quan hệ của đám khách quý này phức tạp cỡ nào.

Cuối cùng Ngô Hải cười nói: “Trong tiết mục này, có minh tinh Tần Châu mà ngài phi thường quen thuộc, ngài cứ thoải mái chơi với bọn họ, tận lực ít tham dự chuyện minh tinh Tề Châu chúng ta là được. Ngài không cần phải chọc bọn họ, bọn họ khẳng định cũng không muốn chọc đến ngài. Dù sao tiết mục này đã đả thông con đường chính trị hai châu, đến lúc đó sẽ theo lệnh hai bên, ai dám đắc tội với ngài, cũng là đắc tội với một mảng lớn thị trường Tần Châu.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch thuận miệng đáp lời, nhưng trong lòng lại không có chuyện gì xảy ra.

Đừng xem trên mạng nói khó như vậy, cái này và cái kia có thù oán gì, cái kia từng có mâu thuẫn với cái này.

Kỳ thật nếu thật tham gia cùng một tổng nghệ, cho dù không thể ở chung hữu hảo, mọi người cũng sẽ duy trì hòa nhã biểu hiện bên ngoài.

Giới giải trí chính là như vậy, cho dù trong lòng hận đến ngứa răng, tại dưới ống kính nhắm chuẩn, gặp mặt cũng muốn chào hỏi lẫn nhau.

Mặc dù tranh đấu gay gắt chắc chắn không thể thiếu, nhưng Lâm Tri Bạch có tiêu chuẩn riêng, chỉ cần làm tốt mình là được.

Cứ như vậy.

Lâm Tri Bạch đã đến sân bay ở Ung Thành.

Mấy tên nhân viên công tác tinh quang lập tức tiếp trạm.

Phía sau còn có một người bạn chụp ảnh đang quay phim về phía mình.

Thời khắc này coi như chính thức bắt đầu, kế tiếp mỗi một tấm màn ảnh, có thể đều sẽ bị biên tập đến cuối cùng trình hiện ra.

“Lâm Tri Bạch lão sư, ngài khỏe chứ!”

“Xin chào.”

“Hiện tại đã bắt đầu thu chế rồi.”

Nhân viên công tác chỉ vào thợ quay phim, cười mở miệng nói: “Kế tiếp ngài cần lái xe đến Nghi Sơn.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch có bằng lái xe, lái xe cũng không thành vấn đề.

Ngô Thiên nói: “Vậy ta sẽ ở phụ cận Lao Sơn tìm một chỗ đợi trước, bên phía ngài có yêu cầu gì, có thể tùy thời liên hệ ta, ta sẽ đuổi tới nhanh nhất.”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu.

Sau khi Ngô Huyền rời đi, Lâm Tri Bạch lấy hành lý của mình, đi tới xe bánh tổ hợp đã chuẩn bị sẵn.

Xe là mới tinh.

Chắc là cảm quảng cáo vào.

Lâm Tri Bạch cũng không để cho nhân viên công tác hỗ trợ, mình đem hành lý chuyển vào cốp xe đây, sau đó ngồi lên ghế chủ lái, cũng mở ra điện thoại di động hướng dẫn.

Khoảng cách sân bay khoảng năm mươi dặm.

Đoán chừng phải mở xe trên dưới một giờ.

Bình thường có lái xe riêng, Lâm Tri Bạch căn bản không cần lái xe.

Có điều tham gia tiết mục này, Lâm Tri Bạch không thể không “hành tẩu độc lập”.

“Chờ một chút.”

Lúc Lâm Tri Bạch muốn xuất phát, nhân viên công tác cười nói: “Ngài còn phải mang theo một quý khách, hai một tổ xuất phát.”

“Thương ai?”

“Nàng đã đến rồi.”

Nhân viên công tác nói xong, ngênh đón một bóng người nơi xa.

Lâm Tri Bạch quay đầu nhìn lại, đó là một nữ hài đường cong lả lướt, mặc một bộ váy dài uốn lượn nhẹ nhàng. Dưới chân là giày cao gót, mái tóc dài tùy ý xõa tung trên vai, bước chân có chút phiêu đảng. Nàng tạo cho người ta một loại cảm giác vô cùng mới mẻ, nhưng vẫn khẽ phất tay từ xa.

Sau khi Tề châu thiên, Dạ Oanh!

Lâm Tri Bạch tới Tề Châu cũng được một đoạn thời gian, đối với tứ vương nhị của Tề Châu, vẫn còn có chút hiểu biết, tùy tiện lên mạng, có thể nhìn thấy tin tức của những siêu sao này, cho nên trước tiên liền nhận ra, cô nương này lớn lên rất đẹp, cho dù ở vòng giải trí tranh đua sắc đẹp, cũng tuyệt đối được coi là người nổi bật cực kỳ xuất sắc.

“Xin chào.”

Dạ Oanh kéo hành lý đi tới bên cạnh xe, nhìn Lâm Tri Bạch mỉm cười ngọt ngào.

“Ta là Dạ Oanh.”

“Xin chào, Lâm Tri Bạch.”

Lâm Tri Bạch nhìn thể trạng yếu đuối của đối phương, xuống xe đem hành lý chuyển lên xe.

Rất nặng, không biết bên trong nhét bao nhiêu thứ.

“Cảm ơn.”

Dạ Oanh mở miệng nói tạ ơn.

Lâm Tri Bạch khoát tay, trở lại điều khiển vị trí ngồi rồi hỏi:

“Này, xí xoát Vũ Dư tuần?”

Dạ Oanh xấu hổ nói: “Luôn lười học.”

“Ta hiểu rồi.”

Lâm Tri Bạch rất thân sĩ nói: “Mời lên xe.”

Dạ Oanh cười cười, không đi phía sau, trực tiếp ngồi vào vị trí phó lái.

Nhân viên công tác nhắc nhở: “Trước khi xuất phát hai vị, ta cần giới thiệu một chút thông tin cơ bản. Đầu tiên là sau khi tiến vào Lao Sơn, các vị khách gia tự động trở thành cư dân địa phương, mà kế tiếp ngoại trừ đồ dùng hằng ngày ra, toàn bộ đồ uống, đồ uống, thức ăn, đều không thể mang theo, chỉ có thể dùng ‘Đào Hoa Tệ’ của chúng ta để mua.”

“Đào hoa tệ?”

Dạ Oanh có chút sững sốt.

Nhân viên công tác giải thích nói: “Mỗi cư dân mới bắt đầu có được 100 đào hoa tệ, phía sau muốn đạt được càng nhiều đào hoa tệ, cần tự mình nghĩ biện pháp kiếm lấy, có thể hoàn thành nhiệm vụ tổ chức tiết mục tuyên bố, cũng có thể là kiếm tiền đào hoa trong tay những cư dân khác, ta nói như vậy, tại Lao Sơn không có đào hoa tệ, các vị nửa bước khó đi, cho nên nhất định phải quý trọng a.”

“A?”

Dạ Oanh xoắn xuýt nói: “Vậy linh thực trong rương của ta phải làm sao bây giờ?”

“Trụ hội sẽ bảo quản thay.” Nhân viên công tác cười nói: “Tất cả mọi người đối xử bình đẳng.”

Dạ oanh oanh oanh oanh.

Đây là lần đầu tiên nàng tham gia một tổng nghệ hiếm thấy như vậy, cảm giác không phải rất tuyệt a, vì đấu khí cùng nữ nhân xấu xa kia đáng giá sao?

Lâm Tri Bạch lại cười cười.

Những quy tắc này đều là sáo lộ còn sót lại của các đại chân nhân kiếp trước, hẳn đã sớm chuẩn bị tâm lý.

“Nhiệm vụ hiểu rồi chứ?”

Nhân viên công tác cười nói: “Đây là tiền đào hoa của các người, mỗi người một trăm mai.”

Nói xong.

Nhân viên công tác liền lấy ra hai cái bọc đưa cho Lâm Tri Bạch cùng Dạ Oanh.

Dạ Oanh mở ra nhìn nhìn, cái gọi là Đào Hoa Tệ, kỳ thật chính là loại thẻ màu hồng nhạt, nàng đang muốn nói cái gì, bỗng nhiên nhìn thấy trước mắt vươn tới một bàn tay mở ra, ngũ chỉ thon dài trắng nõn rất đẹp mắt, bất quá đây không phải trọng điểm.

“Người đây là?”

Dạ Oanh ôm chặt lấy tiền đào.

Lâm Tri trợn trừng mắt: “Phí xe kết một chút, lộ trình năm mươi km, liền thu người năm quả đào hoa thôi.”

“?”

Dạ Oanh không thể tưởng tượng nổi nhìn Lâm Tri Bạch.

Lúc trước còn cảm thấy gia hỏa này trông rất đẹp trai, người cũng là thân sĩ, không nghĩ tới quay đầu lại liền chú ý đến Đào Hoa Tệ của mình!

Ta chính là Dạ Oanh nha!

Ngày sau khi Tề Châu nhân khí tối cao!

Sao tên này vừa tới đã muốn chém mình một đao?

Chẳng lẽ tên gia hỏa Tàn Châu này đến đây, không tìm hiểu tư liệu của mình trước?

Nhân viên công tác nói rất rõ ràng, tiền đào hoa chính là tiền tài lưu thông ở Lao Sơn, tiết mục này sao chép thời gian dài đến mấy tháng, không có tiền chính mình sau này cuộc sống thế nào đây?

“Không đúng không?”

Dạ Oanh theo lý thuyết tranh luận: “Theo yêu cầu của tiết mục, là hai người ngồi chung một chiếc xe.”

” lái xe là ta, người không có bằng lái.”

Lâm Tri Bạch biết, chuyến đi tiếp theo của Lao Sơn, chỉ có tay cầm tiền đào, mới có thể sống tốt, cho nên hẳn phải nắm bắt mỗi một cơ hội kiếm tiền, “Người bình thường đánh xe đều không trả tiền sao?”

“Ta có tài xế!”

“Tài xế cũng phải phát tiền lương.”

“Hắc xa!”

Dạ Oanh hận đến nghiến răng, khó trách tên này vừa mới lên liền hỏi mình có bằng lái hay không, nàng tức giận hô: “Tự ta đánh xe.”

“Thật có lỗi.”

Nhân viên công tác không ngờ Lâm Tri gan dạ như vậy, vừa tới đã khởi xướng mạnh mẽ đối với hoàn thiên anh đào hoa tệ của Dạ Oanh, cố nén ý cười nói: “Điệp mục đã bắt, ngài chỉ có thể cùng Lâm lão sư hiệp thương, hoặc là hỏi các Gia Tân khác có nguyện ý miễn phí chở ngài hay không.”

“Năm quả đào hoa tệ mà thôi.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Người chỉ cần bỏ ra năm đào hoa tệ, có thể cho ta mở xe cho người một giờ, giá cả này không lừa già.”

“Phải cho ta!”

Dạ Oanh đều phục người này, trực tiếp thanh toán năm đồng tiền xe.

“Xuất phát.”

Lâm Tri Bạch là thùng vàng đầu tiên tới tay, tâm tình rất tốt, lúc này giẫm lên cửa dầu xuất phát.

“Ai ui, sắp đụng vào rồi, đụng phải rồi!”

Có lẽ là bởi vì vui, Lâm Tri Bạch thiếu chút nữa không ổn, xe thiếu chút nữa đụng vào trên lối ra bãi đỗ xe khiến Dạ Mị Mị sợ đến mặt trắng bệch.

Đây không chỉ là một cái xe đen, tài xế còn là một sát thủ đường cái!

Lâm Tri Bạch cũng bị dọa nhảy dựng lên, mình thật sự rất ít lái xe, sau khi cầm bằng lái cơ bản chưa chạm vào tay lái, không nghĩ tới kỹ thuật lại đắt như vậy!

“Chờ một chút, ta điều chỉnh một chút.”

Lâm Tri Bạch yên lặng gọi ra hệ thống, trực tiếp đổi lấy kỹ năng xe kỹ sơ cấp.

Sau khi hệ thống đổi mới hệ thống, cơ bản cái gì cũng có thể đổi được, các loại kỹ năng sinh hoạt tầng tầng lớp lớp.

Ví dụ như kỹ năng lái xe sơ cấp này, tầng thứ này dựa theo giới thiệu hệ thống, đại khái tương đương với tài xế đỉnh cấp.

Sau khi hồi đoái thành công.

Lâm Tri Bạch cảm giác đại não mát lạnh một hồi, ngay lập tức cảm giác được, lần nữa giẫm đạp cửa đầu, điềm tĩnh vô cùng!

“Người đừng cố ý hù dọa ta. À, đọc sách tí ti, sai Khắc Hoa Hoa Hoa Hoa.”

Dạ Oanh thấy Lâm Tri khởi động lại, kỹ năng xe rõ ràng không giống lúc trước, lúc này liền cho rằng gia hỏa này vừa rồi là vì hù dọa mình.

“Vừa rồi là ta không cẩn thận.”

Lâm Tri Bạch giải thích, hẳn cũng sẽ không nói đùa với người khác về vấn đề an toàn: “Xét đến phục vụ của ta xuất hiện tỳ vết, thối lui người một Đào Hoa tề.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch lấy ra một quả đào hoa tề đưa cho Dạ Oanh.

Ài?

Chú ý như vậy sao?

Dạ Oanh lập tức cao hứng, không nghĩ tới còn có chuyện tốt như vậy.

Xem ra gia hỏa tên Lâm Tri Bạch này, tựa hồ cũng không phải đáng ghét như vậy.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 400: Tiên tổ chức tiết mục người đều phải kiếm a! Lỗ Cấp có một danh hào “Xấu cửa sổ lý luận”.

Hắn nói quốc nhân thích giảng hòa, người cảm thấy trong phòng quá tối, cần mở một cánh cửa sổ, phần lớn người sẽ không cho phép, nhưng nếu như người chủ trương dỡ nóc nhà xuống, bọn họ sẽ đến điều hòa, nguyện ý mở cửa sổ ——

Đây thật là lỗ mãng mà!

Mà sự thực chứng minh lý luận này mặc kệ ở thời không nào đều được thông qua, Dạ Oanh chính là một ví dụ rất tốt.

Phản nàng một mai đào hoa tệ.

Nàng còn phải cảm ơn ta đây.

Hắn hồn nhiên quên đi lông dê mọc trên người.

Xe chạy trên đường lớn, rất nhanh tiến vào phạm vi nội thành, lúc chạy đến trước một đèn đỏ nào đó, Lâm Tri Bạch chợt thấy bên cạnh có một chiếc SUV.

Đối phương lái xe lách cửa sổ xe.

“Hắc!”

Lâm Tri Bạch quay đầu nhìn, cảm giác hình như có chút quen mắt, là một vị bằng hữu tướng mạo thập phần đẹp trai, trước mặt xa lạ, hiển nhiên cũng là tiết mục, tổ chức Gia Tân, đối phương lúc này đang nhiệt tình chào hỏi:

“Hắc! Huynh đệ, chào, đệ tên là Lam Dã!”

“Hài đá? Lâm Tri Bạch.”

Lâm Tri Bạch xem qua danh sách Gia Tân đã công bố tiết mục trước đó, đích xác có tên Lam Dã này, hình như là một miếng thịt tươi dạo gần đây rất nóng.

Mà ở phó giá của Lam Dã, còn có nữ hài mặc áo sơ mi trắng, không thấy rõ mặt.

Ngược lại Dạ Oanh ngồi ở bên cạnh Lâm Tri Bạch, một đường
đêm tiền đào đột nhiên lộ ra mặt, mở miệng hỏi:

“Lam Dã?”

“Anh anh!”

Lam Dã biết Dạ Oanh, trong một vòng tròn, đại đa số mọi
người đều biết nhau.

“Ừm.”

Dạ Oanh hỏi: “Xe của ngươi là?”

“Là ta.”

Lâm Tri Bạch thấy bên cạnh Lam Dã thò ra một khuôn mặt
thanh lãnh, da thịt trắng như tuyết, mặt như phù dung mi như
liễu, cho dù giờ phút này mặt không chút thay đổi cũng không
giảm phong tình mỹ nhân, mặc dù cách vài phần xa cách đậm
mạc không nói ra lời.

“Vù vù.”

Nụ cười trên mặt Dạ Oanh nhạt đi vài phần, ngữ khí không
mặn không nhạt nói: “Đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.”

Giọng nói của Tề Huyền có chút u lãnh.

Lúc này vừa vặn là Lục Lạc, Lam Dã ho một tiếng:

“Trở về gặp lại.”

Nói xong liền tung ra một chân cửa, xe rời đi xa xa, tựa hồ có
chút sợ hãi để Dạ Oanh cùng Tề Huyền trao đổi quá nhiều.

“Mau đuổi theo bọn họ!”

Dạ Oanh đột nhiên tinh thần tỉnh táo, ngay cả tiền đào hoa
cũng không đếm được.

Lâm Tri Bạch không chút hoang mang khởi động, cười nói:

“Mở chậm một chút là được.”

“Cho ngươi một tề!”

Dạ Oanh không chút do dự lấy ra một quả đào hoa tề, “Yêu
cầu là phải tới Nghiêu Sơn trước bọn hắn!”

“Đây là nội thành, phía trước còn có chút chặn xe.”

Lâm Tri Bạch nhìn chiếc xe lam đã đã biến mất ở trong tầm mắt, đột nhiên chuyển đề tài:

“Phải thêm tiền!”

“?”

Dạ Oanh thiếu chút nữa bị lắc lắc eo, gia hỏa này sao lại mở miệng không rời hoa đào a, nàng hung tợn trừng mắt nhìn Lâm Tri Bạch:

“Cho người một quả Đào Hoa tệt, đuổi kịp bọn hần!”

“Hai người.”

Lâm Tri Bạch cam đoan nói: “Nếu đuổi không kịp, ta đền người gấp năm lần.”

“Thành giao!”

Dạ Oanh tức giận nói.

Bởi vì hoa đào vừa rời đã được trả lại.

Ấn tượng ban đầu của Dạ Oanh đối với sự thay đổi của Lâm Tri Bạch lại bắt đầu thay đổi.

Tên Tần nhân đáng giận này tựa hồ căn bản không thêm nề mặt một tên thiên hậu của Tề Châu!

Nếu đổi lại bất kỳ minh tinh nào khác của Tề Châu, cũng sẽ không đối đãi với mình như vậy!

“Vậy người cứ ngồi cho vững vàng đi.”

Thành thị tốc độ có hạn, Lâm Tri Bạch khẳng định không thể kéo xe.

Nhưng mà dưới tình huống có chút chặn xe, đối phương căn bản không chạy xa được.

Lâm Tri Bạch vừa mới ăn một quyển sách kỹ năng, thực lực tận dụng mọi thứ, thấy có thời gian rảnh liền chui vào trong.

“Ôi chao chao!”

“Cẩn thận một chút!”

“Đùng đùng phải!”

Thấy Lâm Tri vừa thấy khe hở đã chui, Dạ Oanh sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nhiều lần nằng cảm giác như gặp phải xe khác.

Nhưng không biết vì sao.

Mặc dù mạo hiểm, nhưng mỗi lần Lâm Tri Bạch đều có thể vững vàng siêu xa.

Liên tục mấy chiếc xe, lại tới một chiếc đèn lồng màu lục đỏ, Lâm Tri Bạch lần nữa đặt song song với xe lam đã.

Lam Dã thấy Lâm Tri Bạch xuất hiện ở bên cạnh cũng ngây ngẩn cả người.

Không thể như vậy được.

Trên đường có nhiều xe chạy như vậy.

Tên gia hỏa này làm thế nào đuổi kịp?

“Đạp lục rồi.” Tề Tiêu vẫn mặt không biểu tình nói: “Phác bỏ bọn hắn.”

“Được!”

Lần này Lam Dã không chào hỏi gì thêm, trực tiếp giẫm lên cửa thông, tốc độ dường như còn nhanh hơn lúc nãy một chút.

“Đuổi theo!”

Dạ Oanh háo hức nổi lên.

Lâm Tri Bạch mỉm cười, lấy tiền làm việc, trực tiếp đuổi theo, chút tiểu ửng này ngăn cản không nổi một tài xế cao nhất.

Không bao lâu sau.

Hai chiếc xe lại chạy song song.

Lam Dã thấy mình lại bị đuổi kịp, lập tức biết kỹ thuật lái xe của Lâm Tri Bạch khá tốt, tâm hiếu thắng chết tiệt của nam nhân kia cũng lập tức xuất hiện.

Năm ngoái.

Lam Dã đã vỡ qua một bộ phim về đua xe, để vỡ được bộ kịch vui Lam Dã kia chính là huấn luyện viên chuyên môn học đua xe non nửa năm, trình độ căn bản không phải người bình

thường có thể so sánh, mặc dù trên đường này không thể đua xe đua, nhưng bỏ xa chiếc xe Lâm Tri Bạch hẳn là đủ rồi.

Nghĩ đến đây.

Lam Dã hết sức chuyên chú, tâm không tạp niệm, hẳn phải bắt đầu chăm chú!

Suu suu suu suu!

Sau khi nghiêm túc, Lam Dã bắt đầu bay siêu xa liên tục.

Một chiếc!

Hai chiếc!

Ba chiếc!

Mãi tới khi sắp thu phí, Lam Dã mới bắt đầu giảm tốc, cười híp mắt nói: “Xem ra kỹ thuật của ta vẫn tốt hơn.”

“Ngươi cao hứng quá sớm rồi.”

Tề Huyền nhìn gương chiếu phía sau, cau mày lại, chiếc xe kia của Dạ Oanh, toàn bộ quá trình đều giết chết Lam Dã!

“Cái gì?”

Lam Dã vừa nhìn ra hậu thị kính thì lập tức cảm thấy khó chịu, tên kia cố ý đi theo mình!

Càng khiến Lam Dã tuyệt vọng chính là...

Khi xuyên qua thu phí đứng lên cao tốc, chiếc xe màu trắng Lâm Tri đột nhiên tăng tốc, xuyên qua khe hở hai chiếc xe, thành công vượt qua mình!

Lướt đi, chẳng qua là!

Thật sự biểu lộ quá mức!

Chủ yếu là ở thu thập tiết mục, Lam Dã căn bản không dám vì hiếu thắng Berloz mà thắng lợi.

Mà Lâm Tri Bạch chính là dựa vào khoảng cách khổng lồ giữa các xe, ở trong hạn mức lấy chính mình siêu việt.

“Hay lắm!”

Mất thấy xe Tề Huyền bị hất ra, Dạ Oanh đột nhiên không ngại hai mai Đào Hoa tề kia trả giá, một khi trở nên hung

phần, Lâm Tri Bạch này mặc dù không hiểu phong tình, nhưng tựa hồ có gì đó đáng tin cậy, thu đào hoa tề là thật sự làm!

Chỉ là hai mai Đào Hoa tề.

Có thể áp phá hư nữ nhân một đầu, đáng giá a, đoán chừng nữ nhân xấu xa kia hiện tại khẳng định đang tức điên rồi!

Lâm Tri cười cười, cảm giác Dạ Oanh này tiền đào rất dễ kiếm nha, đến Lao Sơn bên kia, xem có thể nghĩ biện pháp tiếp tục lừa gạt hay không.

“Người lái xe đã bao lâu rồi?”

Dạ Oanh hiếu kỳ, kỹ thuật của Lâm Tri Bạch, nàng nhìn thấy.

Vượt xa đơn thuần mỗi lần hai lần, không chế cự ly hoàn mỹ, có lẽ là vận khí, nhưng liên tục nhiều lần, liền có thể nhìn ra kỹ thuật của đối phương là thật tốt.

“Hai tháng.”

Lâm Tri Bạch nói, bằng lái của hắn quả thực phải mất hai tháng mới tới tay, vậy sau đó cũng không mở xe nữa, ra cửa đều có lái xe đưa đến.

“Lừa quỷ thì sao.”

Dạ Oanh trợn trắng mắt nói: “Học bằng lái hai tháng cũng chưa chắc đã đủ.”

Lâm Tri Bạch không giải thích.

Cứ như vậy mà mở được bốn mươi phút, Lâm Tri Bạch nhìn thấy phía trước có vài chiếc SUV.

Đem đường chặn lại rồi.

Dạ Oanh nói: “Là những chiếc xe quý khác, bọn họ sao lại không đi?”

Còn chưa tới địa điểm.

Bản đồ hiển thị, chỉ còn thiếu 5 km.

Lâm Tri Bạch dừng xe, “Đi qua xem tình huống như thế nào.”

Hai người xuống xe, kết quả các khách quý phía trước cũng đang ra sức ngoắc tay, Lâm Tri Bạch đã thấy được vài người quen, Tần Hoài Lưu Chu Hàn, Trương Hi Dương Hàn Nguyệt

Sương đều ở đây, thậm chí Diệp Quân Tập cùng Vinh Nhất Lang cũng đều ở đây, hiển nhiên bọn họ xuất phát từ sớm.

“Này!”

“Anh anh!”

“Các người khỏe chứ!”

Người quen không biết đều đang chào hỏi.

Diệp Quân Tập cũng muốn chào hỏi, dù sao cũng có quen biết với Lâm Tri, nhưng nhìn thấy bạn tốt của hắn, Vinh Nhất Lang vẻ mặt lạnh lùng, do dự một chút rồi không mở miệng.

“Sở Sở!”

Dạ Oanh cùng một người muội muội quen nhau, đối phương đã chạy tới, hai người ôm nhau một cái.

“Giới thiệu một chút, đây là khuê mật tốt của ta!” Dạ Oanh kéo Lâm Tri Bạch một cái, sau đó giới thiệu:

“Vị này là Lâm Tri Bạch của Tần Châu.”

“Xin chào.”

Sở Sở chào hỏi, có chút ngoài ý muốn.

Anh Anh cùng Lâm Tri Bạch hẳn là mới quen biết a, làm sao giới thiệu, một bộ rất quen thuộc?

“Xin chào.”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu, hỏi: “Sao các người đều dừng lại ở đây?”

“Điều mục quá lỗ rồi!” Mấy người Chu Hàn thấy Lâm Tri Bạch thì lập tức đi tới, vừa đi vừa giải thích: “Phía trước có một con đường rất hẹp, xe của chúng ta rất khó đi vào...”

“Chào các vị.”

Thanh âm của Chu Hàn bị cắt ngang, một nam nhân trung niên đội mũ bên cạnh chạy tới: “Ta là tiết mục tổ đạo diễn Hoàng Đình.”

“Đạo diễn tốt.”

Các khách mời chào hỏi.

Hoàng Đình cười nói: “Đầu đường phía trước thật ra là có thể đi vào, chỉ là độ khó tương đối lớn, vì để cho mọi người thuận tiện, tổ chức tiết mục của chúng ta tìm một vị tài xế vô cùng chuyên nghiệp, có thể giúp mọi người thông qua giao lộ phía trước, nhưng mỗi chiếc xe cần trả năm mai tiền đào hoa.”

“Các người đang cướp đường đây!”

Có người bất mãn, Lâm Tri nhìn thoáng qua, là Tề Thiên Văn, một trong tứ đại Thiên Vương của Tề Châu.

“Hạt chủ đề rất công bằng.”

Hoàng Đình cười nói: “Nếu như thiên văn người có nắm chắc lái xe qua, chúng ta sẽ không thu một xu nào.”

“Cứ mở là mở!”

Tề Thiên Văn cảm thấy mình có thể thử một chút.

Hoàng Đình không nhanh không chậm nói: “Nếu như chiếc xe kia xuất hiện cọ xát, cần bồi thường tiết mục hai mươi đào hoa tệ.”

Tề Thiên Văn trừng mắt một cái, sợ rồi.

Có trời mới biết sau này giá trị của tiền đào bao nhiêu, tiết mục này vừa mới bắt đầu ghi lại, trên tay không có tiền quá nguy hiểm.

Lâm Tri Bạch không nói chuyện, đi tới giao lộ nhìn một chút, dùng mắt đại khái đo đạc một chút.

Hử?

Tổ tiết mục đã có chuẩn bị từ sớm rồi, giao lộ này quả thực là có thể hẹp, xe của mọi người đều là SUV cỡ trung, kỹ thuật cực hạn mới có thể thông qua.

Chẳng qua thứ này dường như không làm khó được mình.

Sách kỹ năng không phải ăn không.

Bất động thanh sắc trở lại bên đám người.

Đạo diễn Hoàng Đình vẫn còn đang ra sức lừa dối: “Nếu như mọi người ngay cả năm văn tệ đào cũng luyện tiếc, vậy thì chỉ có thể đi bộ tiến về Nghi Sơn, khoảng cách còn lại đại khái khoảng năm km, bình thường đi đường cần một giờ, nhưng

cân nhắc đến việc mọi người đều có hành lý, có thể được 2 giờ...”

“Điên rồi!”

Chu Hàn buồn bực nói: “Nóng như vậy thì đi thế nào?”

“Cho nên, ba lựa chọn, hoặc là tìm tài xế chuyên nghiệp của chúng ta hỗ trợ, hoặc là đi qua, hoặc là tự mình thử xuyên qua.”

Hoàng Đình cười tủm tỉm nhìn mọi người. À đọc sách tí ti, rắc rắc, vô tích dịch.

Mọi người bắt đầu đi, châu đầu ghé tai bắt đầu thương lượng.

Mà đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên: “Còn lựa chọn thứ tư.”

“Lựa chọn nào cơ?”

Mọi người theo bản năng nhìn về phía Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch nói: “Mỗi chiếc xe trả cho ta bốn mai đào hoa, ta giúp các người lái qua.”

Mọi người sửng sò, Dạ Oanh lại bật cười một tiếng.

Lâm Tri Bạch!

Không hổ là người!

Tiền của tổ chức tiết mục người cũng phải kiếm nha!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 401: Gian thương! Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có Dạ Oanh cười khanh khách, đạo diễn Hoàng Đình có chút ngơ ngác nhìn Lâm Tri Bạch.

Bọn ta thu năm miếng Đào Hoa Tệ người thu bốn miếng?

Đây là công khai tranh đoạt sinh ý với tiết mục của chúng ta?

Ở trong dự án của Hoàng Đình, đợt sóng này là thể hiện ra tính cách khác biệt của các vị khách quý.

Chắc chắn là có người không quan tâm, tình nguyện dùng hai chân đi hết năm dặm, tiết mục kia không phải có hiệu quả sao?

Ai biết giữa đường giết ra một Lâm Tri Bạch mà lại chủ động đề xuất, giúp mọi người đi qua, chỉ cần cho hắn bốn mai Đào Hoa Tệ!

Bất quá...

Đây chẳng phải sẽ có hiệu quả một loại tiết mục khác sao?

Hoàng Đình cũng không ngăn cản, hai tay ôm ngực nói: “Nếu mọi người tin tưởng Lâm Tri Bạch, có thể thử một chút, nhưng vẫn là câu nói kia, róc xương lóc thịt phải bồi thường.”

Hắn hoàn toàn không tin Lâm Tri Bạch có bản lĩnh này!

Đám minh tinh này, ai ra ngoài bình thường mà không có tài xế chuyên biệt đưa tiễn.

Thậm chí có một số người, lái xe cũng không chỉ có một người, cho nên căn bản chưa từng chạm đến trên tay lái.

Cho dù thực sự có người thích kỹ thuật lái xe hóng gió của mình không tệ, nhưng đầu đường phía trước là tổ tiết mục cố ý thiết trí “con đường chướng ngại vật đường”, tuyệt đối không phải người bình thường có thể đi vào!

“Đừng khoác lác!”

Tề Thiên Văn cũng không tin, ông ta nhìn Lâm Tri Bạch: “Người có thể mở nó ra không?”

“Có thể thử xem.”

Lâm Tri Bạch biết đối phương chính là một trong tứ đại Thiên Vương tề thiên văn.

Đương nhiên tại bên trong tiết mục này, Lâm Tri Bạch căn bản không nhận thiên vương thiên hậu gì đó, những người này có một người tính là một người, đều là cừu béo đọi làm thịt!

“Thử xem?”

Tề Thiên Văn cau mày nói: “Xuyên cộ thì tính là của ai?”

“Đương nhiên tính cho ta.” Lâm Tri Bạch cười nói: “Nhưng nếu thuận lợi thông qua, bốn mai đào hoa tề một cái cũng không thể thiếu.”

Dừng một chút.

Lâm Tri Bạch nói: “Mỗi chiếc xe có hai người, nói cách khác, mỗi người chỉ cần ra hai quả Đào Hoa tề, là có thể thuận lợi đến điểm cuối, giá cả hợp lý, trẻ con không lừa.”

“Không lừa già không gạt!”

Dạ Oanh ở bên cạnh làm cơ hội đọc sách.

Thấy mọi người vẫn không tin, Lâm Tri Bạch quyết định cho bọn họ ăn một viên thuốc an thần, không chút do dự nói: “Dạ Oanh, lên xe.”

“Là Anh Anh!”

Dạ Oanh vui cười: “Ta cho phép người gọi ta Anh Anh.”

Nói xong Dạ Oanh trực tiếp ngồi lên phó giá, Lâm Tri Bạch thì vòng qua xe mọi người, một đường đi đến ngã ba hẹp.

“Lạc Tang Tuấn? Hạp án?”

Dạ Oanh mặc dù biết kỹ thuật của Lâm Tri Bạch rất mạnh, nhưng giao lộ phía trước quá hẹp, nàng có chút không đoán được.

“Vấn đề không lớn.”

Lâm Tri nói trắng ra, hơi chậm lại tốc độ, từng chút một tiến vào con đường hẹp.

Các khách mời vây quanh, khẩn trương nhìn.

“Đầu xe tiến vào trong!”

“Không đụng phải!”

“A, cái này cũng quá hẹp!”

“Hai bên chỉ có không gian 1cm?”

“Vẫn chưa đụng tới!”

“Có hi vọng có hy vọng!”

“Thông qua rồi!”

“Ta khá lắm, thật sự mở được rồi!”

“Sỹ thuật xe của Lâm Tri Bạch thật tuyệt!”

Đều là người đã xem qua danh sách tiết mục trước, đại đa số người đều có thể nhớ kỹ tên của Lâm Tri Bạch.

Khi nhìn thấy Bạch Tri Đức Ba Tư đi qua, tất cả mọi người đều bị kinh hãi, đám người Chu Hàn tấn càng khiếp sợ trùng lớn hai mắt, ngay cả những người quen này cũng không nghĩ tới hẳn thực sự có thể làm được!

“Thần!”

Dạ Oanh hưng phấn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, hình như là thần khí của Ba Khắc đã bị hủy hoại giống như mình tới đây!

“Nên thu tiền rồi.”

Lâm Tri lẩm bẩm một câu.

“Để ta đón cho!” Dạ oanh vui mừng xuống xe, cao giọng hô:
“Cướp đây! Đưa tiền! Giao hết tiền ra đây!”

“Giúp ta mở xe!”

Chu Hàn rất nể mặt, trực tiếp giao ra bốn mai Đào Hoa Tệ.

Những người khác thấy vậy, quả quyết bỏ tiền ra, tổ tông tiết mục phải thu năm mai đào hoa tệ, Lâm Tri Bạch chỉ thu bốn mai, mặc dù cũng rất đen, nhưng mọi người là có thể tiết kiệm thì tiết kiệm!

“Chúng ta cho sao?”

Diệp Quân Tập yếu ớt nhìn về phía Vinh Nhất lang.

Vinh Nhất Lang như ăn phải ruồi bọ, quay đầu không nói một lời, chấp nhận.

Diệp Quân Tập hiểu, trực tiếp lấy ra hai mai Đào Hoa, lại đưa tay về phía Vinh Nhất Lang.

Vinh Nhất Lang lấy ra hai viên, không cam tâm tình nguyện giao cho Diệp Quân Tập.

Cứ như vậy.

Tất cả mọi người đều nộp tiền.

Chỉ là ánh mắt nhìn Lâm Tri Bạch, phảng phất đang nhìn một gian thương.

Lam Dã và Tề Huyền còn chưa tới, những khách quý khác đều còn đủ, trừ Lâm Tri Bạch và Dạ Oanh, tổng cộng 12 người ngồi xe.

Nói cách khác.

Đợt này Lâm Tri Bạch trực tiếp kiếm lời được 24 đồng Đào Hoa tệ!

Sau đó Lâm Tri Bạch đem toàn bộ xe đều mở ra, không có xuất hiện sai lầm gì ngoài ý muốn.

Bên cạnh.

Đạo diễn, người Hoàng Đình đều choáng váng.

Tình huống này hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của hắn, Lâm Tri Bạch vậy mà thật có thể lái xe qua cho mọi người!

“Lợi hại quá!”

Tề Thiên Văn giơ ngón tay cái lên, sau đó quyết đoán lái xe rời đi.

Lâm Tri Bạch cũng chuẩn bị rời đi, Dạ Oanh lại bỗng nhiên nói: “Đợi một chút nha, còn có một chiếc xe đây.”

Trong lúc nói chuyện.

Lại có xe đến.

Thình lình đúng là chiếc xe của Lam Dã và Tề Huyền.

“Người ở lại trong xe đi, ta qua nói chuyện với người một chút, ta có chuyện muốn thu tiền giúp người!” Dạ Thiên động

mạnh mẽ, trực tiếp nhảy xuống xe trao đổi với Lam Dã.

Có điều hình như giao tiếp không quá thuận lợi?

Lâm Tri Bạch nhìn thấy, Lam Dã cùng Dạ Oanh hàn huyên xong, liền trực tiếp xuyên qua cái ngã ba hẹp kia.

Sau đó...

Không có sau đó.

Xe mặc dù thành công đi qua, nhưng cửa sau xe rõ ràng bị rách rách.

Lâm Tri Bạch lập tức đau lòng muốn chết, Dạ Oanh này là sao a, lại không nói đến chuyện làm ăn, hiện tại tất cả mọi người đều thua tiền!

Mình lỗ 4 đồng!

Lam Dã và Tề Huyền thì trực tiếp bỏ ra hai mươi đồng tệ, tề quá!

“Ha ha ha ha ha ha ha!”

Dạ Oanh lại vui vẻ bay lên tại chỗ, vừa lên xe liền chia sẻ vui sướng với Lâm Tri Bạch:

“Lam Dã còn không phục, không phải nói mình có thể mở được, ài, người xem sao? Không nghe Anh Anh ngôn, chịu thiệt ngay trước mắt.”

Ngoài miệng thờ dài.

Thật ra là vui sướng khi người gặp họa.

Lâm Tri Bạch không có phát biểu ý kiến, trực tiếp lái xe rời đi, thiệt tình không thể thấy điều này.

Dạ Oanh cười tủm tỉm nhìn Lâm Tri Bạch, mặc dù trên đường đi mình bị gia hỏa này lừa một chút tiền đào hoa, nhưng những người khác cũng bị lừa a, tâm lý trong nháy mắt cân bằng không ít xác chết?

Bên kia.

Lam Dã ảo não vô cùng.

“Ta sốt ruột! Chỉ thiếu một chút! Nội này để ta công, Tề lão sư không cần trả tiền đào hoa.”

“Không cần, cứ theo quy củ, nhận phạt là được.” Trên mặt Tề Huyền không có quá nhiều biểu cảm, ở giới giải trí nàng vẫn luôn nổi tiếng về tính tình lạnh lùng.

“Liên lụy người rồi...”

Lâm Dĩ cười khở, kỹ năng xe của mình thật sự bị Lâm Tri Bạch đánh cho toàn bộ phương hướng.

Cái này còn không phải trọng điểm.

Trọng điểm là mình tựa hồ làm cho Tề Huyền bị mất mặt mũi trước mặt Dạ Oanh.

...

Cuối cùng.

Mười sáu vị khách quý đều đến chân núi Mang Sơn.

Lâm Tri Bạch yên lặng quan sát bốn phía, nơi này có một con sông, hai bên bờ sông có hai căn nhà, đều là một ngôi nhà nhỏ rất đẹp, bên ngoài vô cùng chói mắt, theo thứ tự là màu đỏ, màu vàng, màu lam và màu trắng, vừa vịn ở bốn hướng Đông Tây Nam Bắc.

Mà ở gần căn nhà màu lam.

Còn có một tầng ngang lớn nhất chiếm địa.

Người chủ trì Hoàng Đình cười nói: “Hoan nghênh mọi người đến Nghiêu Sơn xinh đẹp của chúng ta, từ hôm nay trở đi, mọi người chính là thôn dân của Nghiêu Sơn, cái nhà này về sau chính là nơi mọi người thống nhất tụ tập, chúng ta trước tiên đi vào tham quan một chút, sau đó phân tổ một chút, bất đồng tổ chức ở trong cốc khác nhau.”

Trong lúc nói chuyện.

Mọi người vào cửa.

Mọi người ngồi quanh một cái bàn, quen thuộc với nhau, châu đầu ghé tai trò chuyện.

Dạ Oanh cố ý ngồi bên cạnh Lâm Tri Bạch, cười nói: “Này, gian thương, chúng ta làm đồng đội được không?”

“Chẳng ra sao cả.”

Lâm Tri Bạch cảm thấy Dạ Oanh không được thông minh.

Dạ Oanh bất mãn, ngoại trừ Tề Huyền, trên thế giới này lại có người từ chối làm đồng đội của mình?

Tốt lắm.

Nam nhân.

Người thành công khiến ta chú ý.

Cô Hành một trong Tứ đại Thiên Vương bỗng nhiên mở miệng nói: “Phân tổ như thế nào?”

Mọi người ngẩng đầu.

Đây là vấn đề mà mọi người quan tâm nhất.

Rất nhiều người đều muốn phân thành một tổ với bạn tốt quen biết.

Đạo diễn cười nói: “Trong tay các vị có giấy tờ đi, hồng vàng lam trắng, mọi người thích phòng ở màu sắc gì, viết xuống giấy, nếu như là bằng hữu ăn ý tốt, hẳn là sẽ chọn cùng một màu đi.”

Tương quen thuộc lẫn nhau, bắt đầu dùng môi ngữ trao đổi.

Đạo diễn giả vờ không thấy, quan trọng là hẳn cũng sợ phân tổ quá thái quá.

Ví dụ như Tề Huyền và Dạ Oanh muốn chia thành một tổ, vậy còn không phải là cãi lộn sao?

Lâm Tri Bạch không nói chuyện với ai, trực tiếp viết “Lam”, hẳn cảm thấy đoạn đường ở phòng ở màu xanh lam là tốt nhất.

Bởi vì cách nơi tụ tập này gần nhất.

Sau này khi mọi người tụ tập, có thể bớt đi rất nhiều đường.

Bất quá Lâm Tri Bạch cho rằng, rất ít người có thể chú ý tới chi tiết này.

Cứ như vậy.

Mỗi người đều viết xong giấy.

Sáu người chọn màu trắng, bốn người chọn màu lam, ba người chọn màu đỏ, ba người chọn màu vàng.

Màu lam phân biệt là như Lâm Tri Bạch:

Sở, Oanh Dạ, Hàn Nguyệt Sương.

Đạo diễn điều chỉnh nói: “Màu trắng quá nhiều, cần có hai người chủ động lui ra, một người đi màu đỏ, một người đi màu vàng.”

“Ta đi màu đỏ.”

“Ta đi màu vàng.”

Cứ như vậy điều chỉnh một phen.

Chi nhánh chi nhánh thuận lợi hoàn thành.

Khóe miệng Lâm Tri co rút, không nghĩ tới vẫn cùng Dạ Oanh được chia tổ. Hắn nghiêm trọng hoài nghi đối phương nhìn lên mảnh giấy nhỏ của mình.

Càng làm cho Lâm Tri phiền muộn chính là...

Phòng nhỏ màu lam, trừ bản thân mình ra, tất cả đều là đồng chí nữ.

Tính cách tiết mục cá nhân của các tiết mục, các tiết mục sau này khẳng định sẽ có khâu chống lại các tổ khác.

Vậy mình mang theo ba muội tử, nhất là Anh Anh Quái cũng ở đây, chẳng phải là muốn gánh vác đi về phía trước?

“Là trùng hợp sao?”

Dạ Oanh hướng Lâm Tri Bạch nháy nháy mắt, “Ta bấm ngón tay tính toán, người diễm phúc sâu!”

Lâm Tri Bạch: “...”

Sở Sở cười nói: “Lâm Tri Bạch lão sư, xin chỉ giáo nhiều hơn!”

Hàn Nguyệt Sương cũng cười nói: “Bạch Đế sư phụ, sau này ở chung một mái hiên, chiếu cố nhiều hơn!”

Có thể cùng một tổ với Bạch Đế.

Hàn Nguyệt Sương cực kỳ hài lòng.

Lâm Tri Bạch yên lặng tính toán tình huống của tổ đoàn.

Nhóm Hồng: Tề Huyền, Chu Hàn Tẫn, Lý Tiêu, Diệp Chấn

Tổ vàng: Diệp Quân Tập, Vinh Nhất Lang, Ninh Linh, Lam Dã.

Tổ Lam: Lâm Tri Bạch, Hàn Nguyệt Sương, Dạ Oanh, Sở Sở.

Tổ Bạch: Trương Hi Dương, Tề Thiên Văn, Tần luyến, Cố Hành...

Được rồi.

Quả nhiên chỉ có loại con gái mình tổ chức được nhiều nhất.

Đạo diễn Hoàng Đình nói: “Nếu mọi người đều không có ý kiến, vậy phân tổ xong rồi, tiếp theo mọi người có thể đi tới siêu thị, mua đồ ăn tối nay.”

“Còn có siêu thị siêu thị?”

“Ngay ở sát vách.”

Hoàng Đình trực tiếp mang mọi người đi tới siêu thị.

siêu thị không lớn, nhưng trên kệ hàng bày đầy các loại thương phẩm, cảm giác rất đầy đủ, Trương Hi Dương tiện tay cầm lấy một lọ sữa chua, liền thấy bên trên có cái nhãn hiệu viết “Nhất Đào Hoa tệ”.

“Ta biết ngay mà.”

“Tất cả đều thu phí.”

“Lôi rở này cần 10 đào hoa tệ như thế nào a, quá tội đi.”

“Tên Sương Hàng Nhĩ Điền này càng khoa trương hơn, muốn mười một hoa hồng!”

” rau quả ngược lại là rất rẻ.”

“Vậy cũng không thể ăn cỏ.”

“Đội đã! Đây là muốn chúng ta tự mình nấu cơm!?”

“Ta có thể làm đâu!”

“Vậy về sau người ăn mì nếm mì đi.”

Mọi người mồm nếm miệng mười, do do dự tiêu phí, dù sao cũng phải chuẩn bị bữa tối cho nó.

Nhưng mà sau một khắc, tất cả mọi người liền trợn to hai mắt, chỉ thấy Lâm Tri Bạch giờ phút này đang đẩy xe mua sắm,

nhàn nhã dạo siêu thị, không ngừng mua sắm các loại đồ vật, phóng ra một chiến hào không người tính!

Hoa quả.

Đồ uống, đồ uống.

Món ăn vặt.

Không thiếu thứ gì cả!

Sau khi mua xong, Lâm Tri trả tiền, phục vụ viên cười nói:
“Tổng cộng ba mươi tiền đào hoa.”

Lâm Tri Bạch quyết đoán giao tiền ra, trong lúc nhất thời con mắt mọi người đều muốn tái xanh, các loại ước ao đổ kị!

“Ba mươi hoa hồng!”

“Cứ như vậy hoa hết rồi?”

Dạ Oanh có chút im lặng nói: “Lâm Tri Bạch, ngươi nhìn qua sẽ không sống qua ngày.”

Đạo diễn Hoàng Đình nhắc nhở: “Lâm Tri Bạch lão sư hôm nay buôn bán tổng cộng buôn bán lời của mọi người hai mươi tư đào hoa tệ, cộng thêm 5 đồng Anh Anh, thu vào hai mươi chín mai đào hoa tệ...”

“Hảo gia hỏa! Đặt huyền phú này thì sao?”

“Dùng miễn phí cho Lâm Tri, đều là tiền của chúng ta, cho nên tiêu không đau lòng đúng không!”

Mọi người khó chịu tới hổng rồi.

Nói như vậy, Lâm Tri bàn tay to của hắn đã mua nhiều đồ như vậy, hắn không bỏ tiền nào cả, tất cả đều là tiền theo túi mọi người lấy ra!

Diệp Quân Tập buồn bã nói: “Cho dù là như vậy, Lâm Tri Bạch vẫn nắm giữ 99 quả Đào Hoa tệ có số lượng cao nhất trong chúng ta.”

Mọi người: “...”

Mọi người đột nhiên đều hiểu rõ tiết mục này nên chơi như thế nào!

Phải kiếm tiền, bằng không cuộc sống cũng quá khó coi, mẹ nó ngay cả đi siêu thị dạo cũng mua chút đồ ăn trong túi mà còn ngượng ngùng!

“Chờ một chút.”

Dạ Oanh đột nhiên hỏi: “Lâm Tri Bạch, người tại sao chỉ mua đồ ăn vặt, đồ uống a, bữa tối chúng ta không thể chỉ ăn những thứ này đi?”

“Cái gì chúng ta?”

Lâm Tri kinh ngạc, “Đây là ta mua cho mình, về phần nguyên liệu nấu ăn cơm tối, đương nhiên là các người bỏ tiền ra mua.”

“A?”

Dạ Oanh cũng kinh ngạc, “Người mua chính mình cũng không tính, nguyên liệu nấu ăn cơm tối, còn không muốn ra tiền?”

“Là như vậy.”

Lâm Tri Bạch nghiêm túc nói: “Người biết nấu cơm không?”

“Sẽ không.”

Dạ Oanh nói: “Nhưng mì bong bóng thì không có vấn đề.”

“Còn người?”

Lâm Tri Bạch hỏi Sở Sở.

Sở Sở lắc đầu: “Nhưng ta có học trứng trứng. Ài đọc sách tí ti. Hoa văn Hoan Hoan Hoa. Sắc – Đắc Hoa Hoa Hoa Hoa Hoa Hoa.

“Vậy còn người?”

Lâm Tri Bạch lại hỏi Hàn Nguyệt Sương.

Hàn Nguyệt Sương suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta biết ăn.”

“Thế này là được rồi.”

Lâm Tri Bạch nói: “Các người phụ trách nguyên liệu nấu ăn, ta phụ trách nấu cơm, với tư cách đầu bếp, không lý nào còn cần tự mình bỏ tiền mua nguyên liệu nấu ăn?”

“...”

Ba người lập tức chịu phục.

Mà ba tổ khác nghe được lời này, lại quay mặt nhìn nhau, sau đó trăn miệng một lời nói:

“Gian thương!”

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 402: Lâm đầu bếp đã lên tuyến đường mới nhất! Tiết mục mới nhất vừa mới bắt đầu ghi chép, đại đa số người đối với nhau còn chưa biết rõ lắm, dù sao cũng chưa từng tiếp xúc sâu sắc, nhưng hôm nay tất cả mọi người đều đối với Lâm Tri Bạch có ấn tượng sâu đậm, ngày đầu tiên thu tiết mục, tên này đã cắt đứt mối làm ăn lớn của tổ chức, hiện tại lại gặp Lâm Tri Bạch tính kế đồng đội như thế, không phải chỉ là gian thương sao?

“Hừ hừ.”

Dạ Oanh cười lạnh nói: “VẬY người tính toán sai rồi, gần đây ta đang giảm cân, nấu chút thịt gà cùng cải trắng, cơm tối liền giải quyết xong, làm phép so với ngâm mì còn đơn giản hơn, hơn nữa người có trù nghệ nha, nhìn qua không quá giống như biết nấu cơm.”

Phản kích lại!

Nhất định phải phản kích!

Dạ Oanh đắc ý nhìn Lâm Tri Bạch, bản công chúa còn có thể mỗi lần đều bị người bắt chẹt?

Lời này ngược lại đã nhắc nhở mọi người, đúng vậy, tất cả mọi người đều là minh tinh, bình thường vì duy trì vóc người, không thiếu ăn giảm béo, cái này là ít tiền nhất rồi.

Mà mọi người đều biết.

Cách làm giảm béo ăn đơn giản nhất, nấu chút thịt ngực gà và chút muối ăn là được, thật sự cảm thấy nhạt nhẽo, cũng có thể thêm chút đồ ăn như salad.

“Tùy? Nguyễn Cung!?”

Lâm Tri Bạch hỏi Hàn Nguyệt Sương và Sở Sở: “Hai người các ngươi cũng không cần đầu bếp?”

Hai người lắc đầu giống như gậy hoa, toàn bộ đồ vật trong siêu thị đều đòi tiền, điều này đã khiến cho mọi người càng ý thức được, giá trị của tiền đào cũng quý hơn!

“Được rồi.”

Lâm Tri Bạch cũng không bắt buộc, dứt khoát bỏ ra thêm mười nguyên tệ, mua chút cơm tối cần nguyên liệu nấu ăn, hẳn không cần tiết giảm béo, bởi vì căn bản ăn không đủ béo, đại khái có liên quan đến thể chất, cho nên đồ ăn cùng thịt ắt có đủ.

“Phá sản à phá sản!”

Chu Hàn nhắc nhở: “Tuy rằng hôm nay ngươi kiếm được không ít, nhưng tiêu nhiều tiền như vậy, sau này không có tiền ăn thì làm sao bây giờ?”

“Có thể kiếm mà.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Tiền không phải dùng để tiêu sao?”

Đạo diễn gật gật đầu nói: “Mọi người không cần lo lắng về vấn đề thu nhập, phía sau chúng ta sẽ cung cấp đủ loại công việc cho các thôn dân, những công việc này đều có thể kiếm được tiền đào hoa, cho nên trên lý luận mà nói, mọi người chỉ cần chăm chỉ một chút, cũng không đến mức đói bụng.”

Diệp Quân Tập hỏi: “Đều có công việc gì?”

Đạo diễn cười nói: “Có rất nhiều công việc, ví dụ như phía tây có một vòng nhốt dê, mọi người có thể cho dê ăn, dọn dẹp phân trong chuồng dê, dọn sạch phân thì chúng ta sẽ dựa theo trọng lượng mà tính.”

Mọi người: “...”

Không ai nguyện ý làm việc này cả!

Quả nhiên vẫn là tiết kiệm một chút thì tốt hơn!

Mọi người đều mang theo tính toán, bắt đầu mua bữa tối của mình, tuyệt đại đa số mọi người đều lựa chọn tiết kiệm dùng, đương nhiên cũng có người chủ nghĩa phụng hành hưởng lạc hào hiệp, trực tiếp mua chút xương sườn các loại, ví dụ như

Lam Dã và Tề Thiên Văn, mấy người này đều là con cháu nhà giàu, lại sự nghiệp thành công, căn bản không phải là thời gian khổ sở.

Cứ như vậy.

Tất cả mọi người mua nguyên liệu nấu ăn tốt, bắt đầu quay về nhà mình.

Lam phòng ở gần nhất, Lâm Tri vài bước là có thể đi tới, phòng ở bên cạnh cũng còn tốt, chuyện đi thêm vài bước đường, nhưng phòng ốc màu vàng cùng phòng ở bên kia bờ sông, từ cầu bên kia vòng qua phải đi khoảng năm trăm mét.

“Mẹ kiếp!”

Bên Hồng Tô.

Chu Hàn nhìn hết về phía căn nhà đỏ: “Phải đi một dặm chứ?”

Lý Tiêu cũng phản ứng lại: “Cho nên sau này chúng ta mua đồ phải chạy một dặm?”

Diệp Chấn cười khổ: “Qua lại một cây số, sau này người có gì muốn mua, ta mang cho người.”

Tề Huyền từ chối cho ý kiến.

Hoàng tổ.

Diệp Quân Tập cũng choáng váng: “Hoàng Tổ chúng ta cũng ở bờ bên kia sông!”

Vinh Nhất lang nhìn dòng sông một chút, “Chi tiết mục cũng không nói cho toàn bộ thuyền chúng ta?”

Lam Dã phiến muện nói: “Sớm biết ta sẽ chọn tổ Lam, tổ Lam Bạch các người sớm đã biết khoảng cách trong hoạt động của tổ chim Lam rồi đúng không?”

Tâm thái Ninh Linh cũng không tệ: “Coi như rèn luyện thân thể.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Cho nên thời điểm các người chọn phòng ốc, đều không nhìn đoạn đường cùng xung quanh sao?”

“Người đã sớm tính toán phòng ở của Lam rồi à!?”

Dạ Oanh trừng Lâm Tri Bạch, nàng vừa rồi là nhìn lên tờ giấy nhỏ của người nào đó, mới đi theo chọn ốc phòng màu lam đó,

không nghĩ tới gia hỏa này từ lúc chọn nhà liền bắt đầu tính kế!

Thật không hổ là gian thương!

Đi theo gia hỏa này chọn quả nhiên không sai được!

Người của hai tổ Hồng Hoàng nghe thế cũng phục!

Sao tên Lâm Tri Bạch này lại gian trá như vậy!

Mọi người vốn cho rằng chọn nhà nào cũng giống nhau, cho nên thời điểm điền màu rất tùy ý, căn bản không ý thức được vấn đề ở đoạn đường, thậm chí cũng không có mấy người nhớ rõ căn nhà màu sắc ở đâu.

“Tuổi còn trẻ!”

Dạ Oanh? N Sắt, nhất là khi nhìn thấy Tề Huyền đang ở tổ chim hồng, cuộc sống về sau rất bất tiện, cả người sung sướng lắm rồi.

Tề Huyền liếc nhìn Lâm Tri Bạch.

Trong vòng tròn này có một nửa minh tinh là Đại Anh, loại gian trá giáo hoạt như Lâm Tri Bạch này quả thực hiếm thấy, về sau nhất định phải đề phòng điểm, nhất là sau khi Dạ Oanh cùng đối phương hòa hợp với nhau.

...

Phòng ở màu lam là hai tầng, lầu trên lầu dưới mỗi cái có hai phòng ngủ, bố cục của phòng cũng không khác nhau lắm, chính là màu trang trí không giống nhau, mọi người trực tiếp theo phong cách trang trí mà mình thích, chọn sẵn phòng ngủ của mình.

Lạc Nhĩ Đặc ưu tiên.

Cuối cùng Lâm Tri Bạch chọn được một phòng ngủ dưới lầu, cũng là Hàn Nguyệt Sương ở dưới lầu.

“Chúng ta đi nấu cơm.”

Dạ Oanh cùng Sở Sở mua thịt gà cùng đồ ăn, dự định làm món ăn giảm béo, hai người ôm điện thoại nghiên cứu một hồi thì nấu như thế nào.

“Tối nay ta sẽ ăn.”

Hàn Nguyệt Sương chỉ mua một gói mì, đêm nay nàng muốn thông qua.

Lâm Tri Bạch cũng đi vào phòng bếp, dù sao có hai cái bếp, mọi người đều bận rộn.

Bất quá...

Nhìn xương sườn cùng thịt bò mình mua được, Lâm Tri Bạch trong lúc nhất thời phạm tội, hẳn chưa từng làm cơm a, những vật này nên xử lý thế nào đây?

“Lâm lão sư biết nấu cơm?”

Mắt thấy Lâm Tri Bạch rơi vào trầm tư với xương sườn và thịt bò, Sở Sở bên cạnh nhin không được hỏi một câu: “Muốn tra trên mạng không?”

“Được hay không được người.”

Dạ Oanh thấy Lâm Tri chậm chạp không nhúc nhích, nhin không được lộ ra tươi cười: “Thật ra người căn bản cũng sẽ không làm a, giả làm đầu bếp gì chứ?”

“Ta đang nghĩ làm gì khẩu vị.”

Lâm Tri Bạch nhìn Dạ Oanh một cái, sau đó quyết đoán triệu hoán hệ thống, mở ra thương thành trực tiếp đổi một phần sách kỹ năng nấu nướng cao cấp.

Tê!

Da đầu hơi ngứa!

Phải lóc lên đầu óc!

Chỉ vài giây sau, Lâm Tri cảm giác mình đã hiểu, trong đầu lập tức xuất hiện vô số cách làm của xương sườn và thịt bò, hiện tại hẳn tương đương với một vị đầu bếp ngũ tinh!

Được rồi.

Hôm nay trước tiên làm thịt bò xào ớt đường, nguyên liệu nấu ăn tự mình mua không ít, gia vị cơ bản cũng đều chuẩn bị tốt rồi.

Bắt đầu động thủ!

Trước chung com, sau đó đem thịt bò ướp một chút, xương sườn thì cần róc vào nước, trong quá trình chờ đợi chuẩn bị gia

vị, gừng tỏi đều cắt xong, trong lòng Lâm Tri Bạch đã chuẩn bị xong toàn bộ kế hoạch.

Bên cạnh.

Sở Sở cùng Dạ Oanh nhìn Lâm Tri Bạch thao tác, không khỏi hai mặt nhìn nhau, mặc dù không biết trình độ như thế nào, nhưng nhìn hấn tựa hồ cũng có dáng vẻ a.

Được rồi.

Mặc kệ.

Cho dù là nấu thịt gà đơn giản nhất, hai người cũng phải vừa tra vừa động thủ, còn có chút luống cuống tay chân, ví dụ như quá trình mở đầu dờ bần này, hai người liên thảo luận đủ thứ: “Một muôi muối bao nhiêu a, chúng ta có ba cái thìa lớn...”

Cũng may.

Hành động của thịt gà quả thực đơn giản, hai người tuy rằng làm đủ các loại khó khăn, nhưng cuối cùng vẫn đã hoàn thành, nhìn bề ngoài thì không có vấn đề gì lớn, chẳng qua là để giải quyết toàn bộ đã sắp nửa giờ trôi qua, hiệu suất thật sự là thấp. Hai cách làm đồ ăn này của Lâm Tri Bạch đều đã đến giai đoạn cuối cùng.

“Bỏ qua một bên mát trước đã.”

“Sau đó xé mở.”

Hai người ngồi ở lầu một nhà ăn đeo găng tay bận rộn, bên cạnh Hàn Nguyệt Sương đang nấu nước chuẩn bị mì, chủ động đề nghị hỗ trợ, cũng hỏi một câu:

“Lão sư của Bạch Đế thì sao?”

“Ồ bên trong bận rộn.”

Dạ Oanh hiếu kỳ nói: “Vì sao người gọi hấn là Bạch Đế?”

Hàn Nguyệt Sương nói: “Đây là nghệ danh của Lâm Tri Bạch. Ta gọi là thói quen rồi. Hấn tính là một trong những ông chủ của ta.”

Lâm Tri Bạch có cổ phần, cho nên quả thật xem như ông chủ của Hàn Nguyệt Sương.

Sở Sở cười nói: “Đế của đế vương sao? Kéo đẹp nghệ danh.”

Dạ Oanh gật đầu: “Lúc đầu nghệ danh của ta nên gọi là Nữ Đế, có khí phách bao nhiêu!”

Hàn Nguyệt Sương bật cười.

Cứ như vậy vừa nói vừa bận rộn, thịt gà rốt cuộc xé xong.

Dạ Oanh nói: “Nguyệt Sương ngươi ăn mì sao, dứt khoát ăn cùng chúng ta, thêm chút gà to.”

“Được nha, cảm ơn!”

“Chúng ta bắt đầu đi, tên gian thương kia thèm muốn chết.”

Dạ Oanh cười tủm tỉm nói: “Mùi vị cũng không tệ lắm!”

Bây gà đi vào miệng.

Dạ Oanh hết sức hài lòng với trù nghệ của mình!

Sở Sở cười nói: “Học được đạo thức ăn này sau ba bữa nữa sẽ có kết quả!”

Hàn Nguyệt Sương mỉm cười gật đầu, cô cùng ăn mì cùng chung, cảm thấy Hình Thích vô cùng.

Nhưng vào lúc này.

Đồ ăn của Lâm Tri Bạch cũng làm xong, hắn đeo găng tay cách nhiệt, bung com và hai món ăn ra.

Cốt chua chua màu đỏ sáng ngời, mùi thịt thơm mê người tỏa ra, phiêu tán trên bầu trời nhà hàng, ngay cả trên bàn nước đậm đặc câu triện cũng vừa đúng, phía trên lại là điểm tuyết mấy điểm xanh biếc hành hoa, làm cho mùi gió càng thêm phong phú.

Bên cạnh là hạt tiêu ngưu liễu.

Sự to nhỏ của ngưu liễu rất vừa phải, hạt tiêu cũng rất đều, màu sắc của nước tương bao lấy miếng thịt làm cho người ta có một loại cảm giác rất non, liếc mắt nhìn thì thấy nước tràn đầy, mùi thơm đặc biệt của ớt chui vào trong mũi, trong nháy mắt làm cho vị giác mở rộng ra.

Nhìn qua không tệ.

Lâm Tri Bạch vỗ tay một cái, kỷ niệm lần đầu tiên xuống bếp, sau đó ăn một miếng Ngưu Liễu, lập tức cảm thấy mùi vị mặn tràn ngập khoang miệng, nó dùng phần sống bao lấy miếng

mềm mại, để cho nhai đều trở thành một loại hương thụ cực hạn.

“Ừm.”

Hài lòng ừ một tiếng.

Lâm Tri Bạch lại kẹp một miếng xương sườn lớn.

Bởi vì thời gian có hạn, ở giữa dùng nồi áp cao, xương sườn đã hầm nhừ, nhẹ nhàng lột da cốt nhục kia tách ra, phối hợp với hương vị chua ngọt ngọt, cùng khẩu vị Lâm Tri Bạch ăn ở tiệm cơm ngũ tinh, cơ bản không có bất kỳ khác biệt gì.

“Thơm quá đi thôi!”

Lâm Tri Bạch như tự mình bình luận.

Tỳ ăn một cái liền kéo lên.

Sở Sở nhìn bàn xương sườn bóng loáng bóng loáng của Lâm Tri Bạch, mặt mũi đều là khiếp sợ, gia hỏa này thật biết nấu cơm a, hơn nữa trình độ tựa hồ tương đối cao!

Chỉ nói hai món ăn này.

Vô luận là bề ngoài hay hương vị đều rất có tiêu chuẩn của đầu bếp. Dạ Oanh chưa ăn thì cảm giác hương vị chắc chắn không kém!

Bên cạnh.

Đang ăn thịt gà, Dạ Oanh cũng nhin không được, ánh mắt thèm nhỏ dãi nhìn Tiêu Ngưu Liễu, nàng là một người yêu thích trọng độ ớt cay, căn bản không chịu nổi loại dụ hoặc hương vị này, liên đới tơ gà vốn cảm thấy gia vị cũng không tệ, đúng là càng ăn càng nhạt nhẽo!

“Lão bản!”

Hàn Nguyệt Sương tro mắt nhìn Lâm Tri Bạch, một hơi mì cũng nuốt không nổi nữa, thế này mà chênh lệch giữa thức ăn cũng quá lớn rồi!

Địch Kim Sâm đã từng nói qua:

Ta vốn có thể chịu đựng được sự hắc ám, nếu như ta chưa từng gặp qua mặt trời, nhưng mà ánh mặt trời đã khiến ta trở thành hoang vu, càng đáng sợ hơn!

Những lời này để trên người ba nữ hài cũng có tác dụng.

Nếu như không có hai món ngon này của Lâm Tri Bạch ở bên cạnh, các nàng mặc kệ ăn mì bong bóng, hay là gặm thịt gà, đều không cảm thấy có vấn đề gì.

Nhưng bây giờ.

So sánh mãnh liệt với nhau, các nàng cảm giác mì gói cùng thịt ngựa của mình trong nháy mắt trở nên không thơm!

Đặc biệt là Dạ Oanh.

Giống như trẻ con nhà bên cạnh, đều sắp thềm khóc, dù sao mọi người hôm nay đều vội vàng chạy đi, trong bụng căn bản không có mỡ, buổi tối ăn vẫn là bởi vì nấu quá lâu, rõ ràng là thịt gà bị củi...

“Ông chủ!”

Giọng nói của Hàn Nguyệt Sương, đột nhiên có chút ngọt ngào, khiến Lâm Tri Bạch nghe mà đỏ mặt hôi lạnh.

“Làm sao vậy?”

“Xếp miếng sườn cho ta được không?”

“Được.”

Lâm Tri Bạch vô cùng sáng khoái.

Hàn Nguyệt Sương vui mừng quá đỗi, đang muốn cầm đũa, Lâm Tri Bạch đột nhiên ngăn trở: “Nguyên liệu nấu ăn này hao phí của ta hết mười Đào Hoa tệ.”

Hàn Nguyệt Sương giả ngu: “Vậy thì sao?”

Lâm Tri Bạch nói: “Bữa cơm này thu người năm tiền đào hoa đi, về phần phí phục vụ ta làm ăn, hôm nay cho người miễn, nhưng lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa.”

“Lão bản!”

Hàn Nguyệt Sương sốt ruột, năm nguyên tệ đào hoa!?

Lâm Tri Bạch cười nói: “Người có thể thử ăn một miếng, nhìn xem hoa đào có giá trị hay không.”

“Một lời đã định!”

Hàn Nguyệt Sương gấp một miếng, thầm nghĩ ăn xong sẽ bỏ chạy, nhưng vừa ăn được mấy miếng, vẻ mặt của nàng liền thay đổi, nước bài cốt đưa nổ bung trong miệng, trong nháy mắt đầu óc xuất hiện cảm giác thỏa mãn, ngay cả chỉ số thông minh cũng bị giảm xuống!

Ngon quá!

Thực sự là quá ngon!

Nàng ăn nhanh xong, lại muốn kẹp, Lâm Tri Bạch mở miệng nhắc nhở: “Năm.”

“Thành giao!”

Lần này Hàn Nguyệt Sương không hề do dự, nàng đã hoàn toàn bị chinh phục rồi, vậy mà lại cảm thấy đĩa xương sườn này chính là mỹ vị mê người nhất thế gian!

Vì miếng xương sườn này, ngày mai nàng đi nhật phân dê, cũng nguyện ý!

Lâm Tri nở nụ cười, thật ra Hàn Nguyệt Sương kiêu minh tinh này, bình thường chắc chắn là nàng thường xuyên đến tiệm cơm hàng của cấp Ngũ Tinh, nàng tuyệt đối đã ném qua đồ ăn trình độ tương tự.

Nhưng một khi người đói bụng, vị giác sẽ bị phóng đại vô hạn, cho nên mới cảm thấy miếng xương này ăn ngon đến mức bạo!

“Ta cũng muốn!”

Hàn Nguyệt Sương tựa như quảng cáo sống, chỉ ăn một bữa cơm mà thôi, giống như mẹ nó, vẻ mặt hưởng thụ kia, ai mà chịu nổi chứ?

Dù sao Sở Sở cũng không chịu nổi.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Ngươi cũng năm!”

Hừ hừ.

Vì câu dẫn ba con quỷ keo kiệt này, Lâm Tri Bạch chính là chuyên môn học trò nghệ đầy, nhất định phải hồi vốn mới được!

Đương nhiên.

Quan trọng nhất là, lượng thức ăn này Lâm Tri ăn không hết, khẩu vị của hắn không tính là quá lớn.

“Năm người thì năm người!”

Sở Sở khuất phục, nàng cũng đã gặm xương sườn.

Vào miệng thức ăn, Sở Sở đột nhiên hiểu được tại sao Hàn Nguyệt Sương lại tiêu diệt triệt để như vậy, cũng không phải là chưa nếm qua chua ngọt thoát cốt, nhưng sao thứ đồ chơi Lâm Tri Bạch làm ra lại ngon như vậy!

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Sở Sở càng ăn càng nhanh, ngay cả dáng vẻ đều quên mất, vậy mà trực tiếp đưa tay lên gặm, cũng không quan tâm dính đầy dầu trơn.

Dạ Oanh mộng bức.

Chẳng lẽ thịt gà trong ngực mình muốn ăn củi khô, nhìn ba người này ăn như gió cuốn?

Thật sự ngon như vậy sao?

Nàng nuốt ngụm nước bọt, có chút khó khăn nói: “Để ta xem thử...”

“Trả tiền.”

Lâm Tri Bạch cười tủm tỉm.

Dạ Oanh có chút miễn cưỡng nói: “Trước hết ăn thử một chút.”

“Không được.”

Lâm Tri Bạch trực tiếp cự tuyệt: “Phân lượng có hạn, năm xu đào hoa, một người cũng không thể thiếu.”

“Gian thương! Ngươi bỏ tiền trong mắt...”

Dạ Oanh điên cuồng nhả răng, nhưng cuối cùng vẫn không nhin được, bụng đang kêu ục ục.

“Ăn xong cho ngươi!”

Dạ Oanh hung tợn nói, sau đó nhanh chóng kẹp lên một đĩa tiêu ngu.

Cô nương này thật sự có thể ăn cay, Ngưu Liễu cùng ớt nhọn đồng thời nhét vào trong miệng, khi vị cay tràn ngập khoang miệng, Dạ Oanh tức thì cả người đều hạnh phúc rồi!

“Hiện tại còn hoài nghi trù nghệ của ta sao?”

Lâm Tri Bạch trêu chọc nàng.

Dạ Oanh nuốt đồ ăn xuống, hừ một tiếng nói: “VẬY CŨNG ĐƯỢC ĐI.”

Nói xong.

Tiếp tục gấp thức ăn.

Tốc độ càng lúc càng nhanh.

Còn vừa ăn vừa nói “Mùi vị cũng tạm”.

Sở Sở cũng nhìn không nổi, “Người ăn chậm một chút!”

Hàn Nguyệt Sương cũng bắt đầu sốt ruột: “ĐỂ LẠI CHO CHÚNG TA MỘT CHÚT!”

Dạ Oanh mắt điếc tai ngơ: “ĐƯỢC RỒI, TA SẼ TÙY TIỆN ỨNG PHÓ HAI CÁI...”

Ngài đây là ứng phó hai ván đi?

Nhân viên công tác phụ trách quay phim bên cạnh cũng bắt đầu khó chịu, bọn họ cũng chưa ăn cơm tối rồi!

Có điều mùi vị quả thật rất tốt.

Mười phút, bốn người đều ăn no, hai đĩa đồ ăn một giọt cũng không thừa lại.

Ngược lại là ngậm mì và mì gà, cơ bản không có người ăn, vẫn là Lâm Tri Bạch miễn cưỡng ném thử, như vậy có thể bớt lãng phí một chút đồ ăn.

Ăn xong.

Bốn người ngồi trên ghế sa lon, chếp miệng, nhìn trần nhà, giống như là không khí sau cao trào.

“Đúng rồi!”

Đột nhiên, Dạ Oanh nhảy dựng lên, hai mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm Lâm Tri Bạch: “Mọi chụp ảnh đi?”

“Cái gì?”

“Đồ ăn đây!”

“Chát.”

“Phát quần bắt chúng!”

“A?”

“Phát quần, bọn chúng thèm chết!”

Hôm nay lúc chia phòng, đạo diễn kéo một đám người, mỗi nhóm Gia Tân đều ở bên trong, đây là để kết nối thuận tiện hơn.

Mà Dạ Oanh có thể là mình từng dầm mưa, liền muốn đem ô của người khác xé nát.

Lâm Tri Bạch cảm giác quá cừ hận, trực tiếp cùng Dạ Oanh thêm bạn tốt, tư phát cho đối phương.

“Hắc hắc hắc!”

Dạ Oanh nở nụ cười, thuần thực vận dụng kỹ thuật S, trực tiếp cho hai món ăn thêm chút hiệu quả, sau đó phát cho đám đông.

Sau một khắc.

Nguyên một đám lớn bùng nổ!

Chu Hàn tập: 【????】

Tề thiên văn: 【đừng phóng độc trong quần!】

Diệp Quân Tập: 【Đặng Tiêu mì ngâm mì không thơm rồi.】

Ninh Linh: 【Anh Anh người có biết người rất quá đáng không, ai làm vậy không?】

Sở: đương nhiên là Lâm Đại Đầu bếp! Tặc kéo đồ ăn ngon!
Mơ mơ màng màng!】

Lam Dã: 【Đều là đồ ăn cứng a, sao cảm giác còn hứng thú hơn cả ta bò bít tết vậy chứ?】

Trương Hi Dương: 【Ta chọn nhầm tổ hợp!】

Cố Hành: 【Các người Lam Tổ còn đi quét dọn vệ sinh chưa?】

Lý Tiêu: 【!!!!】

Tần Tình: 【Không nói võ đức đúng không?】

Bây giờ đúng giờ cơm, đọc sách linh tinh. Kỹ nhân ma sát. Sở này hầu như mỗi tổ đều đang ăn cơm tối.

Nghĩ tới những nguyên liệu nấu ăn mà đại đa số người trong số bọn họ mua cũng biết được, chắc chắn ăn rất ít.

Đột nhiên thấy Lam Tổ ăn ngon như vậy khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy khó chịu, ngay cả bữa cơm tối của mình mà cũng suýt nữa ăn không nổi.

Nhìn đám người oán than.

Dạ Oanh cười điên cuồng, phản đòn tùy tiện chính tề: 【 【Tối nay người ăn bột mì sao? sưỡi ẩm khẩu vị gì? Cá nhân ta đề cử món thịt bò kho.】】

Ba khắc đồng hồ sau.

Tề Huyền trả lời: 【À, bao nhiêu tiền đào hoa?】

Dạ Oanh lập tức tụt bệ.

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 403: Trốn mèo? Dạ Oanh tự bế.

Kỳ thật Tề Huyền cũng có chút phá vỡ phòng ngự.

Nàng đúng là đang gặm mì, cũng ăn thịt bò kho.

Nhưng mọi người đều biết, trong bong bóng thịt bò kho thật không có thịt bò!

Mà trong đồ án Dạ oanh phát ra, lại là tiêu xanh bò liểu hàng thật giá thật, nhìn liền thấy các loại hương vị cạc cạc!

Mặc dù biết rõ...

Gian thương tên Lâm Tri Bạch kia, khẳng định sẽ làm thịt Dạ Oanh một đao, nhưng nhìn mì bong bóng trên tay mình, Tề Huyền tình nguyện bị giết!

Nhưng đây còn chưa có cơ hội.

Nghe ý Sở Sở, đồ ăn là Lâm Tri Bạch làm?

Lại là Lâm Tri Bạch!

Tên Lâm Tri Bạch này đến cùng là tình huống như thế nào!

Kỹ thuật lái xe tốt thì thôi đi, làm đồ ăn thế nào cũng lợi hại như vậy!

Cho dù bình thường có chút nghề nấu nướng, cũng rất khó làm ra tướng vẻ ngoài của Lâm Tri!

Thật đáng ghét mà!

Điều này làm cho cô nàng kia đắc ý!

Mà các tổ khác Gia Khách, kỳ thật đều có tâm tình tương tự.

Mọi việc không lo ít, họa nạn không đều, nếu là bình thường, cho dù đêm khuya có tắm mỹ thực, bọn họ cùng lắm thì chỉ có thể ra ngoài bán giải thềm.

Nhưng nơi này là Nghiêu Sơn!

So với ngoại thành nông thôn còn hoang vu hơn!

Đừng nói là bán ra ngoài, ngay cả thịt bọn họ cũng có chút không mua nổi!

Cho dù mua được, tử như Lam Dã và mấy người này, tiêu tiền tương đối tiêu tiền như nước, nhưng trù nghệ của bọn họ có hạn!

Hết lần này tới lần khác, trong tổ Lam có Lâm Tri Bạch, vừa nhìn là biết tay nghề trù nghệ không tầm thường, khiến cho bữa cơm tối này của tất cả mọi người đều không hề cảm thấy có chút hương vị gì trong miệng.

Mà ở phía bên phía Lam.

Sở Sở nhìn một mảnh kêu khóc trong quần, nhin không được cười nói: “Anh anh anh người tâm thái như vậy a.”

“Ta đây rõ ràng là muốn chia sẻ mỹ thực!” Dạ Oanh cười, cảnh hoa run rẩy.

Lâm Tri Bạch rất lừa dối.

Dạ Oanh bỗng nhiên cảm giác được.

Mình tại Lâm Tri Bạch nơi này chịu ủy khuất, luôn có thể tìm trở về từ trên người người khác, ví dụ như bữa cơm này mang đến cảm giác ưu việt, làm cho tâm lý của nàng đạt được một cái cân bằng phi thường vi diệu!

Hử?

Lâm Tri Bạch đâu?

Dạ Oanh quay đầu nhìn lại, lại bắt đầu khó chịu.

Bởi vì Lâm Tri cắt không một quả trở về, trong đó đều có đầy những quả táo, đang nhai ọp ọp.

Còn có hoa quả sau khi ăn nữa đấy!

Không giống những người khác, vì tiết kiệm tiền, căn bản không nữ mua hoa quả gì!

“Gian thương!”

Dạ Oanh hâm mộ ghen ghét, nhưng cũng không cãi nhau ăn, bởi vì nàng biết gia hỏa này sẽ cho, cũng nhất định sẽ thu phí.

“Có tiền, tùy hứng.”

Lâm Tri Bạch học dáng vẻ đắc ý của Dạ Oanh, bữa cơm này tuy rằng hắn bỏ ra mười tiền đào hoa, nhưng ba đồng đội đều cho hắn năm tiền đào hoa.

Chẳng khác nào cuối cùng còn kiếm không được năm cái!

Sở Sớ lao động phải trả cũng không tính là gì, dù sao mình cũng phải ăn cơm mà.

Mà đối với người nấu cơm mà nói, làm thêm chút ít, kỳ thực phí thời gian là giống nhau.

“Phá sản!”

Sở Sớ cũng có chút đỏ mắt, cơm nước no nê mới bắt đầu đau lòng năm mai đào hoa tộ của mình.

“Minh còn có thể phá sản hơn đây.”

Lâm Tri Bạch nói: “Ai vào tủ lạnh lấy sữa chua ra đây, ta cho nàng một xu hời.”

“Đại gia ngài ngồi xuống đi, nô tỳ sẽ lấy cho ngài ngay!”

Sở Sớ động như thỏ lột, trước tiên vọt vào phòng bếp, lấy sữa chua từ trong tủ lạnh ra.

“Xé cho ta, cho cả cái thìa cũng lấy ra.”

Lâm Tri Bạch vẻ mặt lão đại, bắt chéo chân.

“Được rồi!”

Xem ở phân lượng một hột hoa đào, Sở Sớ Nhâm chịu mệt nhọc.

“Được, sau này có việc còn tìm người.”

Lâm Tri hài lòng, uống một ngụm sữa chua, tiêu hóa ăn, nghĩ tới lát nữa sẽ ra ngoài tản bộ các loại.

Hàn Nguyệt Sương và Dạ Oanh ở bên cạnh sợ ngây người!

Còn có dạng này?

Dưới tình huống bình thường, người là nam nhân duy nhất trong cái “Nhà” này, không phải nên chống đỡ một mảnh trời, che gió che mưa cho các cô nương sao?

Sao lại giống như vậy, ba người chúng ta là nô tỳ, phải hầu hạ thật tốt? Bí ẩn? Lão gia à!

Còn tên Sở Sớ này nữa!

Thật sự là không có cốt khí!

Người tốt xấu gì cũng là một minh tinh của Tề Châu, sao có thể chỉ vì một xu nghĩa, lại đi làm tùy tùng cho gia hỏa này

---

Sau chuyện này thì chúng ta tới đây không phải là được rồi sao?!

Được rồi.

Dạ Oanh cùng Hàn Nguyệt Sương mặc dù muốn nhả rãnh, nhưng ít nhiều vẫn có chút thèm muốn, chỉ trách phản ứng của mình quá chậm.

Dù sao lấy được sữa chua là có thể được một mai tiền!

Số tiền này kiếm được dễ dàng biết bao nhiêu a!

Thật tình không biết, Lâm Tri Bạch hết thấy đều là có dự mưu.

Bữa ăn no này lập tức no nê, Lâm Tri Bạch vẫn phân biệt được rõ ràng.

Minh đã bóc lột đồng đội thành kẻ nghèo rớt mòng toi rồi, về sau nhỏ lông dê ai đây?

Chỉ cần tát ao bắt cá là không được, phải cho các nàng một chút phản hồi, như vậy tài chính mới có thể lưu thông.

Giống như bây giờ, tát cả đều vui vẻ không phải sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Tri Bạch lấy ra một đồng giao cho Sở Sở, khích lệ nói:

“Sở Chân chịu khó!”

Sở Sở ánh mắt cười thành một cái khe hở, “Còn cần phục vụ gì nữa chứ?”

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút, “Người biết đấm chân bóp lưng không?”

“...”

Ha ha ha, còn cần lão nương xoa bóp cho người?

Sở Sở cố nén buồn bực nói: “Vậy ngày mai ta đi nhật phân dê đi.”

“Vậy người phải sớm một chút.”

Lâm Tri Bạch hảo tâm nhắc nhở: “Căn cứ phán đoán của ta, số người làm việc cần không nhiều, nhiều nhất tuyển hai ba người là được.”

“Có đạo lý.”

Sở Sở rất tán thành gặt đầu.

Uống xong sữa chua, còn thừa một ít hoa quả chưa ăn xong, đặt xuống cũng không còn mới lạ nữa, Lâm Tri nói:

“Các người có ăn không? Miễn phí.”

Không đợi được trả lời, ba người đã đem hoa quả nhét vào trong miệng.

Lâm Tri Bạch: “...”

Hắn đứng dậy, dự định ra ngoài đi dạo một vòng, xem sau này có cơ hội kiếm tiền gì không.

Ở trong tiết mục này, kiếm tiền là ưu tiên hàng đầu, không động chút đầu óc, liền sẽ giống như ba người này bị kẻ có tiền bóc lột.

“Người làm gì thế?”

“Đi tản bộ.”

“Cùng nhau đi!”

Ba người đều có ý này.

Thế là bốn người tổ Lam đi ra khỏi nhà, đi dạo xung quanh.

Nhóm tiết mục đoán chừng là muốn xem chút gì đó cũng thuận tiện, bên ngoài đèn đuốc sáng trưng.

Oa oa oa.

Hình như là tiếng ếch kêu, truyền tới bờ sông.

Lâm Tri cười cười, hắn cảm thấy trong sông này hẳn là có cá, ban ngày liền chú ý tới một chút động tĩnh, có thể là tiết mục tổ dưỡng.

“Ai, cái này có một cái bảng hiệu!”

Đi tới bên cạnh khu vực hoạt động, Hàn Nguyệt Sương đột nhiên phát hiện ra điều gì.

Mấy người Lâm Tri Bạch nhìn một chút, trên bảng viết: 【 thu về nhựa, giấy, tàu dòng, kéo thẻ các loại, có thể thanh toán ở trung tâm hoạt động. 】

Sở Sở đã minh bạch.

“Nhật đồ rách nát có thể kiếm tiền! Cái này so cái xẻng dễ dàng!”

Lâm Tri đưa ra một chủ ý, “Những người khác hẳn là còn chưa phát hiện tấm bảng này, đến đến, chúng ta mang nó về nhà, như vậy cũng chỉ có thể là chúng ta có thể nhật rách.”

“Khụ!”

Nhân viên công tác chụp tới, thật bị tư duy tư duy tư duy này của Lâm Tri Bạch triệt để khuất phục rồi, trong tổng kỹ tại sao có thể có minh tinh kỳ hoa như vậy, công việc nhật rách nát người đều muốn lũng đoạn a!

“Có thể che giấu nhưng không thể mang về nhà.”

“Như vậy à.” Lâm Tri Bạch có chút tiếc nuối, sau đó liền thấy Dạ Oanh đã bắt đầu tìm rom rạ, nàng là thật muốn che khuất bảng hiệu a!

“Người che giấu quá rõ ràng rồi, muốn lần át.”

Lâm Tri Bạch nhìn xung quanh, nói: “Bên kia còn có một tấm bảng.”

Quả thật còn có một tấm bảng, trên đó viết “Nhà giặt quần áo, mỗi lần ném một tiền đào hoa”.

Thì ra là quần áo.

Muốn tiết kiệm tiền là có thể tự mình giặt, nhưng phỏng chừng phần lớn người đều không có năng lực động thủ này.

“Như vậy đi.”

Lâm Tri Bạch nói: “Người đem bảng hiệu nhật rách dán lại với bảng hiệu này, các tổ khác nếu không chú ý nhìn sẽ rất khó phát hiện.”

“Ý kiến hay!”

Dạ Oanh lập tức bắt đầu động thủ.

Cái thẻ bài kia được treo ở trên tường, hai tấm thẻ dán cùng một chỗ treo lên đó, xác thực rất khó có người chú ý tới.

Nhân viên công tác của tổ tiết mục lần này không ngăn cản.

Bởi vì đây là một tổng nghệ có độ tự do vô cùng cao, phải xem các vị khách có thể chơi được bao nhiêu bản.

Gia hỏa xấu bụng đầy âm mưu quỷ kế như Lâm Tri Bạch này, thật ra tổ quan rất thích tiết mục, bởi vì nếu hấn ở đây thì hiệu quả không thể thiếu!

Nói như vậy.

Mục đích tổ chức ghi chép đến bây giờ, đã đại khái có thể đoán được, đợi 《 Sơn Hành 》 hệ qua, thời kỳ đầu của ông kính nhiều nhất nhất định là Lâm Tri Bạch!

Bởi vì trên người hấn quan sát nhiều nhất!

Mà ngay khi đám người Lam Tổ làm chuyện xấu thì bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói:

“Các người làm gì vậy?”

Thì ra là người tổ Bạch cũng đi ra tản bộ, Trương Hi Dương cùng Tề Thiên Văn và Cố Hành cùng với Tần Luyện bốn người đều ở đây.

“Không có... Không có làm gì...”

Sở Hào chợt dạ, Tề Thiên Văn lại cảm thấy có gì đó cổ quái, cho nên mới cố ý xem xét.

Vừa xem xét, liền thấy được chứng cứ: “Được rồi, các người muốn giấu cái này đi, quá không đạo đức!”

“Muốn chơi tin tức sao?”

Tần Luyện cười nói: “Giấu thẻ bài lên, nhặt rác rưởi, đã bị các người thành lập gói, cái này có chút không có ý nghĩa nha.”

Nói xong.

Tần Tình chuyển đề tài: “Phải chúng ta cùng nhận thù!”

Mọi người cười to.

Cố Hành tiến lên phía trước nói: “Anh anh anh người giấu còn chưa đủ kín, phải kín kẽ kín kẽ, một chút dấu vết cũng không

lọt, ai có keo nước bần?”

Lâm Tri Bạch: “...”

Còn hung ác hơn cả ta, các người làm vậy là chút cơ hội cũng không để lại hai tổ đối diện!

Xem ra những người này đều ý thức được tầm quan trọng của Đào Hoa Tệ, đã bắt đầu sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào.

Nhưng Lâm Tri Bạch không có hứng thú với việc nhặt rác rưởi, một chút ý cũng không có, y chỉ muốn để mấy đội viên kiếm thêm tiền mà thôi.

Như vậy mới tiện cho mình tiếp tục vật lông cừu a.

Mà đúng vào lúc này, tiết mục được ban bố thông báo vào một thông báo.

【 Sáng mai tất cả mọi người chúng ta đều phải chơi một trò chơi tập thể, trò chơi tên gọi là “Sói tới”, mỗi tổ đều có cơ hội bắt được các thành viên trong tổ còn lại, mỗi lần bắt được một con “d” có thể thu được ba tiền đào hoa, do người bị bắt ra tiền. 】

Ừ hừ?

Con mắt Lâm Tri sáng lên!

Đây mới là cách kiếm tiền thú vị chứ!

Còn không mạnh hơn một trăm lần so với nhặt của rách?

Mà đột nhiên những trò chuyện này lại trở nên náo nhiệt hẳn lên!

“Sói tới sao?”

“Mỗi tổ đều có cơ hội bắt một lần sao?”

“Đó không phải là trốn tránh mèo sao?”

“Cái này ta am hiểu!”

“Hắc hắc, rết độc sách, Hoan Khắc ảo. Số này ta rèn luyện đã lâu, đừng mong bắt được ta, ai cũng đừng hòng chạy thoát khỏi tay ta.”

“Ngày mai ta sẽ không hạ thủ lưu tình!”

“Hồng tổ tất thắng!”

“Hoàng Tổ chúng ta nhất định sẽ thắng!”

“Lâm Tri Bạch, đến lúc đó ta dùng tiền, mời người làm bữa cơm cho ta, có được không?”

Đám người này ngược lại tràn đầy tin tưởng.

Trong giới giải trí, tổ chức thân thể đều còn được, dù sao đều có căn bản thể trạng, nhất là đám nam Gia tân lại càng thêm xoa tay.

Nhưng chơi trò chơi này dựa vào man lực là không được a.

Lâm Tri Bạch nheo mắt lại, hẳn phải nghĩ biện pháp kiếm một lần lớn, như vậy mới có thể tiếp tục hưởng thụ sinh hoạt, không cần đắng lòng ăn rau cám.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 404: Thất Biến Tinh Quân tái xuất giang hồ! Không thể không nói vùng ngoại ô Áo Sơn quả thật có vài phần dã thú của ruộng vườn, Lâm Tri gói trắng lên ếch kêu chìm vào giấc ngủ, qua đêm đầu tiên, ngủ một giấc đến hừng đông, rửa mặt sau đó đi vào phòng khách, đã là tám giờ sáng, một trận hương cháo chui vào chóp mũi.

Có người làm bữa sáng sao?

Lâm Tri Bạch nhìn phòng bếp, vừa vặn đi ra một người, không ngờ chính là Sở Sở đã trang điểm tốt, giờ phút này nàng đang cười tủm tỉm mở miệng nói:

“Sắp ăn sáng chưa?”

“Ăn.”

“Phí dụng là một xu.”

Hai mắt Sở Sở tỏa sáng, nàng mặc dù không biết làm cơm, nhưng dùng cơm điện nấu cháo, thuộc loại thao tác có tay là được, chỉ cần rời giường sớm chút, có thể kiếm được tiền đào hoa!

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch trực tiếp ngồi vào bàn cơm: “Lấy thêm cho muối một quả trứng gà nữa, hôm qua muối mua rồi mang cả bình ngọc bài muối hôm qua mua ngâm rau đi, huynh cũng lấy ra đi, huynh cho huynh hai đồng.”

Tiền nhỏ mà thôi.

Lâm Tri Bạch cũng không để vào mắt.

Lại có thể mua phục vụ Sở Sở.

Sở Sở quả nhiên không cự tuyệt, vui thích đi phòng bếp trứng trứng muối, mặc dù chỉ trong chốc lát, liền phát ra tiếng thét chói tai.

“A!”

Lâm Tri Bạch sợ hết hồn, đứng dậy nhìn một cái, mới phát hiện tay của nàng bị dầu văng trúng.

Mở đầu rồng nước.

Lâm Tri Bạch nói: “Nước lạnh xông lên.”

Sở Sở vội vàng dùng nước lạnh nhúng tay, “Người trước tiên ở bên ngoài chờ, ta có thể làm!”

“Được.”

Lâm Tri Bạch thấy tay nàng không có việc gì, trở lại nhà ăn tiếp tục chờ.

Vài phút sau, Lâm Tri Bạch nhìn trong khay đã biến thành màu đen trứng trứng trứng, thở dài nói: “Trứng này tặng người, ta húp cháo,? Mông Phóng Hoàng Lộ đúng không?”

“Không có chuyện gì, vậy tiền đào hoa kia...”

“Vẫn là cho người hai cái, nhưng lần sau lại sắc bột thì đừng hòng tranh giành tiền bạc nữa, lãng phí nguyên liệu nấu ăn, chút nữa học thêm chút thức ăn chiên trứng sao, ta sẽ thường xuyên chăm sóc việc buôn bán của người.”

Được rồi.

Chủ yếu là Lâm Tri Bạch không muốn làm bữa sáng, có thời gian thì ngủ nhiều một chút cũng không thơm nha, dù sao một chút tiền nhỏ là có thể chỉ huy Sở Sở làm việc.

Bữa sáng đối với trò nghề cũng không có yêu cầu gì, chỉ cần hơi học là có thể nắm giữ. Hấn nguyện ý cho Sở Sở một chút thời gian trưởng thành, coi như là từ 0 bắt đầu bồi dưỡng đầu bếp nương, Lâm Tri Bạch cảm thấy Sở Sở có cái tiềm chất này, so với cái Anh Anh Quái kia không chế tốt hơn nhiều.

“Cảm ơn Bạch ca!”

Sở Sở vậy mà bị cảm động đến, không nghĩ tới mình sắc trứng thành như vậy, Lâm Tri Bạch còn nguyện ý trả tiền, “Người

còn trách chưa đủ!”

Bồ câu trắng?

Lâm Tri Bạch gãi gãi đầu, không thềm để ý, mặc kệ nàng xung hô mình như thế nào, cứ cùng nhau ngâm rau húp cháo đi.

Không bao lâu, Hàn Nguyệt Sương cùng Dạ Oanh cũng rời giường, hai người rất vui mừng.

“Có bữa sáng!”

Sở Sở cười tủm tỉm nói: “Mỗi người một mai tiền đào hoa.”

Dạ Oanh nhìn Sở Sở không thể tưởng tượng nổi, “Chúng ta là khuê mật tốt!”

Sở Sở trở mặt vô tình, “Thân tử muội rõ tính sở.”

“Xem như người lợi hại! Cho người!”

Dạ Oanh khuất phục, vừa tính tiền vừa oán giận nói: “Người đã bị gian thương kia làm hư rồi!”

Sở Sở nghiêm túc nói: “Bạch ca là người tốt!”

“Bạch ca?” Hàn Nguyệt Sương ngạc nhiên nói: “Sở Sở, người không sao chứ?”

“Ta rất tốt.”

Sở Sở niềm nở ngồi xuống: “Bạch ca còn tặng ta một cái trứng bột nữa.”

Dạ Oanh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Đó là do trứng này làm hấn muốn ăn!”

“Không có vấn đề gì a.”

Sở Sở ăn vào một vị trí không có khét lẹt, cảm giác hương khét lẹt.

Mà đúng vào lúc này, bên trong đại quần lại đang thông báo: “Chín giờ bắt đầu trò chơi “Sói đến”, xin các tổ chuẩn bị sẵn sàng trước thời gian!”

“Lát nữa phải chơi trò chơi.”

Dạ Oanh nói: “Đến lúc đó chúng ta tách ra chạy, ngàn vạn lần đừng bị bắt!”

Hàn Nguyệt Sương nói: “Ta cảm thấy thay vì chạy khắp nơi, không bằng nấp ở một nơi an toàn, phạm vi hoạt động lớn như vậy, tránh né rất nhiều nơi.”

Sở Sở lại nói: “Chúng ta trước tiên kéo một nhóm nhỏ, đến lúc đó cùng hưởng, không thể tại đám đông trao đổi.”

Nói xong.

Mấy người vừa cộng hảo hữu, vừa lôi ra một nhóm nhỏ tổ Lam.

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Cứ dựa theo kế hoạch của Nguyệt Sương đi, sau đó các người giấu hết đi.”

Ba cô gái Lam Tổ nếu bị phát hiện, liệu thể lực gì gì đó chắc chắn không thể so sánh được với những tổ nam Gia Tân khác, tốt nhất là có thể trốn đi.

Hàn Nguyệt Sương hỏi: “Vậy còn người?”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Ta yểm hộ cho các người.”

Ba dê con là của mình, cũng không thể bị người khác nhổ lông.

Mà trong lúc trao đổi chiến thuật, đám đông đạo diễn lại lấp bấp tất cả mọi người:

【 Nói qua quy tắc trò chơi một chút, mỗi tổ có nửa giờ làm sói, chạm đến thân thể tức là bắt được tội, nửa giờ sau Hoàng Tổ trở thành Sói, qua nửa giờ nữa thì Bạch Tổ sẽ biến thành sói, cuối cùng lại do Lam giả sói. Đúng rồi, Tiểu Dương không thể trốn vào trong phòng được. 】

“Ngao ô!”

Chu Hàn của Hồng Tổ bắt đầu kêu to.

Cùng là tổ chức đỏ Cố Hành càng tuyên bố: “Ta đang chạy bộ quán quân!”

Ai chạy với cô chứ.

Lâm Tri nhếch mép, mặc dù thể lực của mình không kém, nhưng có thể dùng trí thì tận lực dùng trí, truy đuổi là mệt người.

Cứ như vậy.

Cơm nước xong xuôi.

Lâm Tri Bạch liền mang theo mấy người tìm chỗ ẩn núp.

“Cái thùng rác này...”

“Cứ nằm mơ đi!”

Ba con dê khác miệng đồng thanh cự tuyệt, đều là nữ minh tinh chuyên chở hình tượng, làm sao có thể tiếp nhận trốn ở trong thùng rác, các nàng tình nguyện bị bắt đi!

“Vậy dùng cái này đi...”

Lâm Tri Bạch nhìn thấy bên cạnh thùng rác có một cái túi bằng nhựa rất lớn màu đen.

“Cái này ta có thể tiếp nhận.”

Sở Sở mở miệng, Lâm Tri cười miễn phí, “Vậy ta mặc lại cho ngươi.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch cho Sở Sở một túi rác.

“Vẫn hơi nổi bật.”

“Ta ôm ngươi đằng sau cây cột kia?”

“Được.”

Lâm Tri Bạch ôm lấy Sở Sở, đặt nó vào phía sau một cái che đậy vật, trừ phi có người cách rất gần, bằng không rất khó phát hiện.

“Hai người ở chỗ này này, ta sẽ đắp rom cho các ngươi.”

Phụ cận có không ít rom rạ, Lâm Tri Bạch trực tiếp che giấu hai người, hẳn không muốn để mấy nữ hài rời quá xa, như vậy không dễ chiếu cố.

Dựa theo quy tắc.

Đội ngũ phải chia nhiều nhất có thể được ban thưởng, cho nên Lâm Tri Bạch không thể không chủ động chịu trách nhiệm bảo vệ tốt các nàng.

“Ngươi cẩn thận một chút.”

Mấy cô gái lo lắng Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch cười cười nói: “Ta ở chỗ này trông coi, nếu thật sự không được ta sẽ dẫn bọn họ rời đi.”

Cứ như vậy.

Chín giờ tiến đến.

Bốn người của đại đội đỏ đã bắt đầu lùng tẩu.

Một phút đồng hồ.

Hai phút.

Ba phút.

Thẳng đến năm phút sau, Lâm Tri Bạch nhìn thấy một đạo thân ảnh lén lút, đang một đường đi tới, rõ ràng là thiên văn, gia hỏa này cũng thật là dũng mãnh, vậy mà trực tiếp nhảy vào trong thùng rác đêm tối người vô cùng ghét bỏ——

Vòng này đủ thiên văn cũng là một con dê.

Lâm Tri Bạch không quá lo lắng, nhưng cũng không chủ động đi ra ngoài chào hỏi, lúc này hắn đang núp ở đằng sau chướng ngại vật.

“A a a!”

“Tha cho ta!”

Xa xa có tiếng kêu vang lên, hiển nhiên có Lang và Dương đang trình diễn truy đuổi chiến, Lâm Tri liếc trộm, là Tề Huyền đang đuổi theo Ninh Linh của Hoàng Tổ.

“Ninh Linh, đào thải!”

Trong cái loa to vang lên một đạo thanh âm, cảm giác tương tự cái loa to ở cửa thôn, tất cả mọi người đều nghe được.

Thì ra là Tề Huyền và Lý Tiêu phối hợp bắt được Ninh Linh.

“Còn có người đi đâu nữa?”

Tề Huyền và Lý Tiêu tập trung lại một chỗ, tìm tòi bốn phía, mắt thấy đã đi về phía Lâm Tri Bạch.

Ba đồng đội đều đứng sau lưng Lâm Tri Bạch.

Hai người này đến đây, tuyệt đối là gà bay chó sủa.

Tim Lam tổ đã căng lên, tim đập dồn dập. Thực tế Dạ Oanh càng khẩn trương đến hô hấp dồn dập, nàng không thể chấp nhận được, bị Tề Huyền bắt được!

Làm sao bây giờ?

Lâm Tri Bạch sẽ dẫn dắt các nàng rời đi sao?

Mắt thấy các nàng càng ngày càng gần, mấy cô bé trốn đi đều sợ hãi, sắc mặt từng người trắng bệch.

Sao Lâm Tri Bạch còn chưa dẫn các nàng rời đi?

Liên vào lúc này, Lâm Tri Bạch đột nhiên mở miệng nói:

“Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu, hai người đi tới bên thùng rác, ta vừa mới nhìn thấy Tề Thiên vẫn đang ở bên kia lẩn lư.”

“Lão Chu? Người ở đâu?”

Lý Tiêu nghe thấy giọng nói này, rõ ràng hơi sững sốt.

Nhưng kỳ quái là, chính mình rõ ràng nghe được thanh âm của Chu Hàn, lại không nhìn thấy người hấn ở đâu.

Bất quá nàng vẫn là vô thức đi về phía thùng rác bên kia.

Tề Huyền cũng sững sốt một chút, một bên cùng Lý Tiêu đi về phía thùng rác, một bên hỏi: “Chu Hàn người không phải đã đi về phía đông rồi sao?”

“Bên kia không có ai, ta liền đi vòng qua, vừa mới nhìn thấy có con dê hình như đi về phía tây, ta đuổi theo trước.”

“Được.”

Tề Huyền và Lý Tiêu nói xong, đi về phía thùng rác, chỉ là luôn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

Mà ngay vào lúc này, thùng rác đột nhiên phát ra một trận động tĩnh, sau đó đồng loạt nhảy ra ngoài, cười to chạy như điên về phương xa.

“Đủ thiên văn!”

“Người thật đúng là dám giấu thùng rác a!”

Tề Huyền và Lý Tiêu hơi vui mừng, trong lúc nhất thời bất chấp tất cả, trực tiếp đuổi theo Tề Huyền đã đạt tới thiên văn.

“Chu Hàn, người chờ đó cho ta!”

Tề Thiên Văn cũng không biết lúc nào Chu Hàn lại phát hiện ra mình, để lại một câu nói ngoan độc rồi chạy như điên.

Hắn rất nhớ thù, âm thầm tàn nhẫn, chờ mình làm sói, sẽ bắt hết Chu Hàn!

Cứ như vậy.

Mấy người đều chạy xa.

Mà ở sau lưng Lâm Tri Bạch.

Dạ Oanh bị rơm che khuất đã ngạc nhiên mở to hai mắt ngạc nhiên, không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm Lâm Tri Bạch!

Sở Sở trốn ở trong túi nhựa màu đen vẻ mặt cũng ngây bức, hầu như hoài nghi lỗi tai mình có phải xảy ra vấn đề hay không!

Ngay cả đám nhân viên công tác phụ trách bám theo mấy người Lam Tổ cũng trốn tròn mắt, nhìn Lâm Tri Bạch với ánh mắt khó có thể tin!

Bởi vì bọn họ biết rất rõ.

Con mẹ nó Chu Hàn Tuyệt đã không ở chỗ này!

Rõ ràng vừa nãy là Lâm Tri Bạch đang nói chuyện với Tề Tiêu Tiêu!

Chỉ là không biết vì sao, Lâm Tri Bạch lại bắt chước được giọng Chu Hàn, chẳng những lừa được Tề Huyền, thậm chí ngay cả Lý Tiêu cũng không hoài nghi!

Sao có thể như thế được!

Sao có thể như vậy được!

Lâm Tri Bạch làm sao có thể làm được!

Tất cả mọi người biểu tình giống như gặp quỷ vậy!

Chỉ có Hàn Nguyệt Sương cũng trốn ở phía sau rơm cỏ, Kỷ Tự. Sắc Khắc Hoa, lộ ra một nụ cười, đây chính là “Thiên Năng” chỉ Bách Biến Tinh Quân có!

“Gian thương!”

Dạ Oanh mặc dù biết rõ lúc này không nên lên tiếng, nhưng trong lòng nàng vẫn không nhịn được khiếp sợ nói: “Ngươi làm sao có thể bắt chước thanh âm của Chu Hàn!?”

“Quá điên cuồng!”

Sở Sở cũng nhịn không được mở miệng: “Bạch ca ngươi là yêu quái sao?”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Nếu ta là yêu quái, ba người các ngươi chính là nữ yêu tinh, ngoan ngoãn giấu kỹ cho ta, hôm nay ca mang ba người bọn ngươi thăng!”

Bách Biến Tinh Quân tái xuất giang hồ!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 405: Thao tác trắng ngần của Lâm Tri Bạch!

Chương 406: Dám làm loạn!

“Chu Hàn thật đáng giận!”

Tề Thiên Văn hoàn toàn không biết mình bị “con dê” khác hổ, vừa chạy vừa gào thét, vừa oán niệm hô to “Chu Hàn Tẫn”.

“Đừng chạy!”

“Chúng ta tâm sự chút!”

Tề Huyền và Lý Tiêu điên cuồng đuổi theo, nhưng thể lực của nữ hài tử, so với Tề Thiên Văn tên nam Gia Tân này, chung quy vẫn còn kém một đoạn.

Mà ngay vào lúc hai người sắp từ bỏ...

Đột nhiên!

Chu Hàn xuất hiện ở đối diện, hấn cũng bị tiếng kêu hấp dẫn tới!

“Đủ thiên văn!?”

Chu Hàn vô cùng hưng phấn, chạy thẳng về phía Tề Thiên Văn, thể lực hấn vẫn còn bảo tồn rất tốt.

“Lão Chu?”

Thấy Chu Hàn xuất hiện ở đối diện, Lý Tiêu dụi mắt, thiếu chút nữa cho rằng mình nhìn lầm.

“Không phải vừa nãy lão Chu nói hấn đi phía tây rồi sao?”

Tề Huyền cũng đầu óc mơ hồ, cho dù Chu Hàn không có đi về phía tây đúng như lời hấn nói, thì hấn cũng không có lý do gì lại xuất hiện ở đối diện a!

Cái tên này có cánh dài bay qua!?

Mọi người trên trời đều choáng váng, Chu Hàn vậy mà lại xuất hiện ở một nơi không thể nào xuất hiện!

“Sao ngươi lại ở đây!?”

“Tại sao ta không thể ở đây?”

Chu Hàn căn bản không biết xảy ra chuyện gì, cười gằn tiến lên vỗ mạnh vào lưng Thiên Văn.

“Đủ thiên văn, đào thải!”

Ba người đại đội đỏ bị vây khốn, tề thiên văn căn bản chạy không thoát.

Nghe thấy mình bị loại, Tề Thiên Văn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta nhất định sẽ báo thù, Chu Hàn tận!”

Ngươi đắc tội ta rồi!

Chu Hàn ngăn người, không đến mức đó chứ huynh đệ?

Dù ta bắt ngươi, cũng không đến mức nóng như vậy, có phải chơi không nổi hay không?

“Lão Chu.”

Ba người tụ hợp, Lý Tiêu buồn bực nói: “Cái thứ rác rưởi này? Cái thùng rác rưởi bên kia sao?”

“Cái thùng rác gì vậy?”

“Vừa rồi ngươi còn ở bên kia với chúng ta...”

Tề Huyền đang nói xong, đột nhiên lại nhìn thấy một con “Dê” khác đang bị Cố Hành đuổi bắt, hấn bắt chấp tất cả, cất bước xông tới.

“Dê béo!”

Lý Tiêu và Chu Hàn tất cả đều im lặng, nhanh chóng đuổi theo.

Cứ như vậy.

Trận chiến truy đuổi nửa giờ, đội đỏ thu hoạch tương đối khá, tổng cộng bắt được năm con dê!

Mà tất cả khách quý cũng không biết là.

Lúc này, trong trung tâm của hoạt động.

Thông qua mấy nhóm nhân viên công tác giám sát toàn bộ tình huống của Gia Tân đều cười điên rồi, ngay cả đạo diễn cũng vỗ đùi điên cuồng!

“Cái gì hả!”

“Lâm Tri Bạch này!”

“Hắn vậy mà thật sự giả trang thành Chu Hàn, lừa gạt qua ải!”

“Tên gia hỏa này quá yêu nghiệt, không ngờ hắn lại có thể bắt chước được âm thanh của Chu Hàn!”

“Rốt cuộc là làm thế nào? Nghe giọng nói đơn giản giống nhau như đúc. Quan trọng là đám người đội đồ kia không ý thức được bọn hắn bị lừa bỡn rồi!”

Vốn suýt chút nữa lộ tẩy.

Kết quả lại có một con dê xuất hiện, cắt đứt câu thông của đội đồ, biến tướng làm cho Lâm Tri mặc áo trắng Chu Hàn vẫn còn chưa bị bại lộ!

“Đây chính là Bách Biến Tinh Quân.”

Đạo diễn cười tủm tỉm nói, hắn đã từng xem “Thẻ diện Vương Gia”, biết năng lực “Bách Biến Tinh Quân” Lâm Tri Bạch này!

Chỉ là hắn ta không ngờ tới!

Năng lực này, vậy mà bị Lâm Tri Bạch vận dụng đến khâu trò chơi, sinh sinh tạo ra một hiệu quả siêu cấp tổng nghệ!

Đạo diễn hiện tại là Hoàng Đình không chút nghi ngờ:

Chờ tiết mục thứ nhất biên soạn tốt về pháp hành, Lâm Tri Bạch tuyệt đối sẽ hấp dẫn vô số người xem Tề Châu chú ý!

Đè nén cơn giận trong lòng.

Hoàng Đình mở lúa mạch trên tay ra, mở miệng nói: “Bây giờ bắt đầu, Hoàng Tổ làm sỏi!”

Trong cái loa to ở cửa thôn.

Đạo diễn vừa thông báo, mấy con dê của đội vàng lập tức kêu to!

Diệp Quân Tập hoạt động cổ, “Đến phiên chúng ta!”

Vinh Nhất Lang: “Ui Tây!”

Lam Dã xoa tay: “Muốn tách đông tây nam bắc ra hành động sao?”

Ninh Linh: “Ta chỉ có thể thử bắt một ít dê đực, dê đực chạy quá nhanh, các người bắt đi.”

Keng!

Một trò chơi mới bắt đầu!

Vòng này nguy hiểm nhất chính là tổ Hồng, bọn họ vừa bắt xong người, còn chưa kịp tránh né thế nào thì công thủ đã lập tức đổi vị trí!

...

Tổ Lam.

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Vị trí của các người vẫn chưa bị bại lộ, trước giấu kỹ tại chỗ, ta đi xử lý chút chuyện.”

“Người đi đâu?”

Dạ Oanh có chút khẩn trương, lại có chút hưng phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Lâm Tri Bạch quá đáng tin cậy, hẳn không có ở đây liền rất không có cảm giác an toàn!

“Đi tới trung tâm hoạt động dạo một vòng.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Nếu không có gì bất ngờ, lát nữa các người có thể tự do hoạt động.”

“Tự do hoạt động?”

Mặt Sở Sở tràn đầy vẻ ngạc nhiên, Hàn Nguyệt Sương ở bên cạnh cũng không hiểu lời này của Lâm Tri Bạch là có ý gì.

“Nói ra không thú vị nữa rồi.”

Lâm Tri Bạch cười xấu xa một tiếng, chạy về phía trung tâm của hoạt động, hẳn muốn làm một hành động lung tung.

Rốt cuộc là có ý gì?

Mắt thấy Lâm Tri Bạch một mình chạy, ba nữ hài run lẩy bẩy.

Lâm Tri Bạch rất cẩn thận, đi đường vòng qua tầm mắt sói, tốn thời gian mười phút, rốt cuộc cũng vào được trung tâm hoạt động.

“Không thể đi vào trong phòng.”

Hoàng Đình đã sớm thông qua giám sát nhìn thấy đạo diễn Lâm Tri Bạch vừa tới chặn ở cổng trung tâm hoạt động.

“Ta không đi vào.”

Lâm Tri Bạch đi tới đạo diễn: “Tìm ngài mượn một thứ.”

“Cái gì?”

Hoàng Đình lui ra phía sau nửa bước, Lâm Tri Bạch quá xấu bụng, hôm qua giao lộ ngõ hẹp kia, ngay cả tổ tiết mục đều bị hắn chiếm tiện nghi.

“Người sợ cái gì.”

Lâm Tri cười miễn phí, “Mượn lúa mì của người dùng một chút.”

“Mượn Mạch?”

Hoàng Đình sững sốt một chút, chợt cười nói:

“Được.”

Nói xong Hoàng Đình đưa lúa mạch cho Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch Thanh hắng giọng, mở lúa mạch Hoàng Đình ra, sau đó nghiêm túc mở miệng nói:

“Dạ Oanh, đào thải.”

Hoàng Đình đột nhiên mở to hai mắt nhìn, Lâm Tri Bạch lại bắt chước thanh âm của mình, tuyên bố Dạ Oanh đào thải?

Nhân viên công tác bên cạnh cũng ngây dại!

Gia hỏa này, sao bắt chước giọng đạo diễn cũng giống vậy chứ!

Không đúng!

Đây không phải là trọng điểm!

Trọng điểm là người nhang tuyên bố Dạ Oanh đào thải là có ý gì a!?

Nhưng mà Lâm Tri Bạch còn chưa xong, đợi mười mấy giây sau, lại dùng thanh âm Hoàng Đình, mở miệng nói một câu: “Hàn Nguyệt Sương, đào thải.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch tạm thời quá túng quẫn, nhưng chưa trả lại cho Hoàng Đình.

Hoàng Đình ngạc nhiên nhìn chằm chằm Lâm Tri Bạch, đột nhiên ha ha cười rộ lên, nhân viên công tác khác càng cười đến ngửa trước khếp sau!

Phiền phức!

Thật quá lằng lơ!

Mọi người đều phản ứng lại!

Lâm Tri Bạch tuyên bố loại này, trong nháy mắt an toàn cho Dạ Oanh và Hàn Nguyệt Sương.

Đội vàng sẽ không bắt các nàng nữa, bởi vì “Đạo diễn” đã tuyên bố hai người này bị đào thải!

Nhưng ai có thể nghĩ tới...

Đạo diễn này thật ra chỉ là đồ giả thôi sao?

Trừ phi đội vàng hiện tại trao đổi qua lại với nhau một chút, nhưng hiện tại thành viên của đội vàng đều bận bắt dê, đoán chừng sẽ không nhìn thấy điện thoại di động!

“Ngươi quá xấu rồi!”

Hoàng Đình đều bội phục cái ý tưởng Lâm Tri Bạch này, thật con mẹ nó hổ cha, ngay cả mình đều bị nha tính kế!

“Dù sao ta cũng không làm trái quy tắc.”

Lâm Tri Bạch nhún vai, lại đợi thêm vài phút, mới lần nữa mở mạch, dùng giọng Hoàng Đình tuyên bố:

“Sở Sở, đào thải!”

Lần này ba đồng đội của mình đều bị “đào thải”, bọn sói vàng dù có gặp các nàng cũng sẽ không bắt, bởi vì không kiếm được đào hoa văn.

Vẫn là câu nói kia.

Trừ phi bên trong Hoàng đội giao tiếp thật tốt.

Mà Lâm Tri đánh cược, chính là bọn họ sẽ không nghiêm túc giao tiếp ở trong đám nhỏ, trừ phi bốn người tụ hợp.

Nhưng bắt dê thì lại phân tán.

Bốn người khẳng định là một người phụ trách một phương hướng, không thể tập trung cùng một chỗ được.

Nếu thật sự có chuyện gì ngoài ý muốn thì cũng không còn cách nào khác. Dù sao Lâm Tri Bạch cũng đã cố gắng hết sức, muốn chơi trò chơi sẽ càng mạo hiểm lợi ích càng lớn nha.

...

Gần thùng rác.

Sau khi Dạ Oanh nghe thấy mình bị loại, bỗng nhiên chui ra đồng rom rạ.

“Ta sao lại bị đào thải chứ? Ta bị ai đào thải chứ? Cũng không có ai đụng tới ta!”

“Hình như ta cũng bị loại rồi!”

Sau đó Hàn Nguyệt Sương cũng ngẩn người, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lấy điện thoại di động ra nhìn, rõ ràng là Lâm Tri Bạch đã gửi tin tức ở trong tiểu quần.

“Bây giờ các người có thể tự do hoạt động, đừng khẩn trương, cố gắng tự nhiên, là ta bắt chước giọng của đạo diễn tuyên bố.”

“Ông chủ bắt chước giọng của đạo diễn!”

Hàn Nguyệt Sương sợ ngây người, vẫn còn có loại thao tác này!?

Dạ Oanh vẻ mặt đại ra: “Tên gian thương này lại còn có thể bắt chước giọng của đạo diễn!?”

“Ta thì sao?”

Sở Sở trốn đi vẻ mặt mờ mịt, sau đó liền nghe âm thanh mình bị loại.

“Ta cũng bị đào thải rồi!”

Sở Sở hưng phấn chui ra túi bằng nhựa, vui vẻ hoa chân múa tay!

...

Hoàng tổ.

Diệp Quân Tập đang bắt một con dê, sau khi liên tục nghe được giọng của đạo diễn, giật mình nói: “Lam Tô bị loại ba!?”

Hắn lấy điện thoại di động ra, phát âm:

“Trong số các người, ai bắt được mấy người Lam Tô?”

“Không phải ta.” Vinh Nhất Lang ở trong đám nhỏ trả lời: “Có thể là Lam Dã hoặc Ninh Linh?”

“Có thể a!”

Diệp Quân Tập hưng phấn hẳn lên: “Chúng ta đã bắt được ba con dê rồi, lại bắt ba con là có thể vượt qua Hồng Tô!”

Vinh Nhất Lang cũng rất hưng phấn: “Lương Tô chỉ còn lại Lâm Tri Bạch thôi!”

Lại mấy phút trôi qua, Ninh Linh đã bơi lội ở trong đám đông: “Ta cũng không bắt được, xem ra là Lam ca bắt được.”

Ba người khiếp sợ!

Lam Dã quá mạnh mẽ, không ngờ một mình bắt được ba người của tổ chim, chết tiệt đây là hốt gọn mấy người này hay sao?

“Xem ra chúng ta cũng phải cố gắng!”

Ba người tại trong đám lại hàn huyên vài câu, sau đó bắt đầu gia tốc hành động, kết quả thật đúng là bị bọn họ bắt được dê.

Bên kia.

Lam Dã không nhìn điện thoại, bởi vì nàng đang điên cuồng đuổi theo Lâm Tri Bạch!

“Không bắt được ta đi!”

Lâm Tri Bạch cố ý tìm đám sói trong đội vàng để dạo quanh khu vực trung tâm một hồi lâu, sau đó thì gặp Lam Dã.

Nhìn bộ dáng nhiệt tình của Lam Dã, liền biết cái tên này hiện đang chú ý tới dê cào!

Vậy nhất định phải câu dẫn một chút.

Mặc dù không biết ba người khác có câu thông hay không, nhưng mình chỉ cần bảo đảm Hoàng đội có một người không nhìn điện thoại, là có thể lừa gạt đám người này!

“Khiêu khích ta!?”

Lam Dã vừa thấy Lâm Tri kiêu ngạo như vậy, lập tức dôn sức đuổi theo, ta mở cửa là không nhanh bằng người, nhưng chạy

bộ còn có thể không bằng người!

“Gian thương cố lên, chip đọc sách là trực trặc, Hoan K Khắc hoa văn. Sốp thí...”

Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến thanh âm Dạ Oanh.

Lâm Tri Bạch quay đầu nhìn, thiếu chút nữa thổ huyết tại chỗ.

Dạ Oanh cùng Hàn Nguyệt Sương, Sở ba người, đang nghênh ngang ngồi ở trên một cái bậc thang thối ngưi bức đây.

Nhất là Dạ Oanh, trên tay còn cầm sữa chua không biết từ đâu tới.

Không biết có phải là trộm sữa chua mình mua được hay không, đang vui vẻ uống, còn rất qua loa tự động viên mình.

Đề cho các người hoạt động tự do, các người chơi thật đấy à!

Ai.

Nào có thời gian gì mà thăm thiết, chẳng qua là có người giúp các người phụ trọng tiến lên.

Lâm Tri Bạch cắn răng chạy trốn.

Sự thật chứng minh kế hoạch của Lâm Tri Bạch rất thành công.

Dù sao Lam Dã cũng không thềm nhìn mấy người Dạ Oanh, ở trong tin tức nhỏ nhỏ hẹp hẹp kia của hắn, ba muội tử nghênh ngang đã bị đồng đội của mình đào thải, mình tiếp theo chỉ cần bắt được Lâm Tri Bạch là có thể khiến toàn quân đại bại!

Đây một bản hảo hữu mới viết, bề nghề hai giới: Hoàng Hoài bắt đầu mở mắt ra nhìn Hoàng Hoài có được năng lực xuyên qua hai giới trong một phương thế giới này, vô số dân chúng phạm tục dựa vào cung phụng các loại tượng thần, tín ngưỡng chú thần đối kháng yêu ma tà ma.

Một thôn xóm mấy trăm người dựa vào những quê quán vô danh, làm người đầu hồ thân thần có thể nỗ lực tự bảo vệ mình, một gia tộc dựa vào tông từ cung phụng tổ tiên liền có thể bảo vệ gia tộc truyền thừa trăm năm bất diệt.

Giờ khắc này, Hoàng Hoài động tâm, hẳn nếu như đem những tượng Phật Long Môn trong thế giới nhà mình chứa đựng vô

số tâm nguyện lực, hương khói tín ngưỡng Lô Xá Đại Phật, tượng Đại Phật Nam Hải Quan của Phở Đà sơn, tượng Chân Võ Đại Đế của Bắc Đẩu, tượng Đế Sơn Tây Vận thành quan Đế thậm chí là Tam Hoàng Ngũ Đế, Ngọc Hoàng Đại Thiên Tôn, Tam Thanh Đạo Tổ cùng với rất nhiều tượng Phật đưa đến thế giới này, thế giới này sợ là nổ tung rồi!

(Bản chương xong)

Trong cơn sốt, mời cái giả có chút mơ màng, ngủ một ngày vẫn là mệt mỏi, uống thuốc cũng không có hiệu quả, cả người xụi lơ vô lực, sẽ không cưỡng ép viết nữa. Chương 456 tổng hợp lại thường thấy! Đạo chỉ mới nhất: đạo diễn tổ tất cả mọi người đều gắt gao theo dõi hình ảnh giám sát, thường thức bức “thế giới danh họa” do Lâm Tri Bạch sáng tạo trước mắt này.

Không có cảnh tượng quý dị hơn trước mắt.

Chỉ cần Lam Dã hơi vòng vo một chút, chạm một chút máy người Dạ Oanh ngồi ở trên bậc thang khoe khoang lợi hại, là có thể lập tức bắt được ba con dê con, đạt thành tựu cực cao!

Hết lần này tới lần khác.

Lam Dã chính là muốn bỏ qua các nàng, đuổi theo Lâm Tri Bạch không buông!

Bởi vì Lam Dã cho rằng ba muội tử này của tổ Lam đã bị đồng đội bắt giữ!

Phàm là hấn liếc mắt nhìn điện thoại di động.

Lâm Tri Bạch ra màn này liền hát không nổi nữa!

Nhưng Lâm Tri Bạch dùng thân câu dẫn, Lam Dã căn bản không rảnh xem điện thoại!

Khi Lâm Tri Bạch mang theo Lam Dã chạy càng lúc càng xa, đám đạo diễn đã cười rút đi đòi lại!

“Ai nha!”

“Hoàng Tổ thật thảm!”

“Bốn người đều bị đùa bỡn!”

“Bọn họ vẫn còn ở trong tiểu quần câu thông mà!”

“Kết quả là Lam Dã, không nhìn tin tức trong đám đông!”

Đây còn chưa phải là chuyện buồn cười nhất.

Càng khôi hài chính là qua vài phút đồng hồ, hai người Vinh Nhất Lang và Diệp Quân Tập cũng đuổi theo Cố Hành một đường chạy như điên.

“Cố lên!”

Dạ Oanh xem nào nhiệt không ngại lớn chuyện, nhưng kêu ở bên cạnh, điên cuồng chủ động chết.

“Cố Hành chạy mau!”

Sở Sở cũng bắt đầu tìm đường chết rồi, đây cũng quá thoải mái đi!

Giọng của Lâm Tri Bạch giả mạo đạo diễn “lên” của các nàng, tương đương trực tiếp phát cho ba cô nương mỗi người một tấm “Kim Bài Miễn Tử”!

“Trùng với vịt!”

Hàn Nguyệt Sương cũng to gan, đứng bên cạnh ồn ào.

Diệp Quân Tập và Vinh Nhất Lang nhìn ba người một cái, trực tiếp bỏ qua, tiếp tục đuổi theo.

Hừ!

Bất quá chỉ là ba con dê con vô tri đã bị Lam Dã bắt giữ mà thôi!

“Thời gian không sai biệt lắm.”

Mắt thấy mấy con sói từ trước mắt chạy qua, Hàn Nguyệt Sương nhìn điện thoại di động: “Tiếp theo là đội trắng làm chó sói, còn năm phút nữa.”

“Chúng ta trốn đi trước.”

Dạ Oanh đứng lên nói: “Bảo gian thương lại giả mạo đạo diễn một chút.”

“Chiêu này vẫn có nguy hiểm.”

Sở Sở phân tích nói: “Phàm là bọn hần ở trong đám người nghe tin tức, sẽ phát hiện không thích hợp.”

“Dù sao gian thương có biện pháp.”

Dạ Oanh không chút hoảng hốt, nàng cảm giác mình và Lâm Tri Bạch một tổ, là nàng từ khi tham gia tổng nghệ đến nay, làm ra quyết định chính xác nhất, tên nhóc kia quá thần kỳ!

“Vẫn nên tránh ở chỗ kia, đừng để người khác phát hiện.”

Ba muội tử lén lén lút lút, nhìn chung quanh không có ai, lặng lẽ meo meo tránh về phía trước.

Bên kia.

Lâm Tri Bạch vẫn chạy, không bắt được Lam Dã.

Hệ thống đã cải tạo qua thân thể của Lâm Tri Bạch, tuy rằng tốc độ không nói là cực nhanh, nhưng cũng sần sần với Lam Dã.

Chỉ cần cắn chặt răng, đối phương không có khả năng đuổi tới.

Nhất là nhìn thấy thời gian đã sắp ngừng lại, Lam Dã thờ hồng học trờng mắt nhìn Lâm Tri Bạch, có chút không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể từ bỏ.

“Không sao cả, dù sao thì đội Lam các ngươi đã đào thải ba tên!”

Sau khi tự an ủi mình một câu, Lam Dã phần nộ quay đầu tìm chỗ ẩn núp, hấn tiêu hao thể lực rất lớn.

Đội trắng phía sau làm sói, gặp phải sẽ gặp nguy hiểm.

Lâm Tri Bạch cũng sắp mệt mỏi rã rời rồi, vì ba tên kia mà kéo theo ba cái bình dầu, mình xem như chịu nhục khúc nhân nhượng chịu thiệt cầu toàn rồi, trở về phải hung hăng nhổ lông dê các nàng mới có thể bù lại được!

Mà tiếp theo còn phải ứng phó với đội trắng.

Đồng dạng chiêu số, mình khẳng định không thể dùng.

Bởi vì một lúc nữa, Lam Dã nhìn đàn liền biết mình bị chơi xỏ.

Để trả thù, rất có thể Hoàng Tổ sẽ thông báo cho bốn con sói của Bạch Tổ.

Lâm Tri Bạch không dám đánh cược nữa ——

Trên thực tế, trong quá trình tránh né Lam Dã đã liếc mắt nhìn đám nhỏ.

Vừa nhìn thấy Lam Dĩ đã phát hiện ra chỗ không đúng, vội vàng nói với tất cả mọi người: “Ta không bắt được ba con dê con của tổ Lam đâu!”

Vinh Nhất Lang:?

Diệp Quân Tập:??

Ninh Linh ngây ngẩn cả người: “Không phải người bắt sao, chúng ta cũng không bắt được mà!”

Tình huống như thế nào, rõ ràng đạo diễn ở trong cái loa lớn tuyên bố các nàng bị đào thải a, nhưng bốn con sói vậy mà không bắt được người?

Bốn người đều chết lặng!

Lập tức chạy tới đám đông Ngải Đặc đạo diễn!

“Đạo diễn, có phải người đang chơi chúng ta hay không, bốn người chúng ta rõ ràng chưa bắt được các nàng Anh Anh!”

“Không phải ta đang chơi đùa sao? Mọi năm chắc? Trò chơi vẫn đang tiếp tục, mời mọi người tiếp tục chơi đùa vui vẻ, thật sự không hiểu nổi, sau khi trò chơi kết thúc, có thể hỏi người của đội Lam là đang cười trộm gì không?”

Đạo diễn hồi phục.

Cũng không giải thích.

Lâm Tri Bạch có thể bắt chước thanh âm của mình lừa gạt đến đội sói, đây là năng lực của chính hắn, đạo diễn cũng không còn lời nào để nói.

Thậm chí đạo diễn còn thấy phát triển như thế.

Bởi vì thao tác trắng trợn của Lâm Tri, tính cách của đoạn trò chơi này tăng lên rất nhiều, người xem xem sau khi xem cũng tuyệt đối sẽ vui mừng không chịu nổi!

Mà đối với những người đứng đầu tiết mục mà nói.

Tỉ lệ thu nhận như vậy mới là mục tiêu cuối cùng của bọn họ!

Bởi vậy cho dù động tác của Lâm Tri Bạch là giới hạn mơ hồ, đã chạm đến khu mù của quy tắc trò chơi, đạo diễn cũng không can thiệp, thậm chí còn chủ động phối hợp một phen!

Vậy thì đã nói thế nào?

Pháp vô cấm là được rồi!

Trên thực tế tổng kỹ liên cần nhóm Gia Tân có chút đao thần mới vui vẻ, không có thao tác lẳng lơ của khách quý, nào có tỷ lệ thu nhận tiết mục?

...

Đội ngũ vàng choáng váng, hai tổ người khác cũng nhìn thấy quần nhau nói chuyện phiếm, không khỏi như có điều suy nghĩ.

Trò chơi còn chưa kết thúc đâu.

Đội trắng xuất kích, Tề Thiên vẫn là sói, sinh long hoạt hổ, cao giọng rống to:

“Chu Hàn Tẫn!”

“Là nam nhân thì ngươi cứ đi ra đi!”

“Xem có thể bắt được ngươi liên xong rồi!”

Tên này hay nhỉ.

Giá trị cừu hận của Tề Thiên Văn đối với Chu Hàn quả thực kéo dài!

Chơi hề có thể thua!

Chu Hàn nhất định phải chết!

Dù sao hắn cũng để túi đồ xuống, cố lấy dũng khí trôn vào thùng rác, bị Chu Hàn tận lực nhìn thấy!

Cuối cùng mẹ nó còn bị vạch trần giống như thằng hề, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Chưa nói tới chính mình cuối cùng vẫn bị Chu Hàn đuổi tận giết!

“Vậy thì đến đi!”

Chu Hàn Tẫn cũng là một nam nhân chân chính, nghe khiêu khích như vậy căn bản không thể nhịn được, trực tiếp đứng dậy!

Tề Thiên Văn nhanh chân đuổi theo, còn dặn dò đồng đội:

“Chu Hàn giao hết cho ta, các ngươi đi bắt con dê khác!”

Đồng đội Trương Hi Dương gãi gãi đầu: “Sao lão Chu lại lên đến thiên văn rồi?”

“Không biết.”

Tên đồng đội Cố Hành kia nói: “Đuổi theo những người khác đi. Đúng rồi, tổ chim Lam dường như có gì đó không đúng lắm, rõ ràng có một tên thuộc Hoàng Tổ cũng không bắt được tổ Lam, thế mà tổ Lam lại tuyên bố bị loại bỏ, điều này quá kỳ quái...”

“Không kỳ quái.”

Trương Hi Dương trầm tư nói: “Ta nghi ngờ những tin tức bị đào thải của Lam Tổ đều là giả cả, Bạch Đế lão sư rất am hiểu bắt chước âm thanh của người khác.”

“Bắt chước?”

Cố Hành sững sốt một chút.

Tần Tâm ở bên cạnh cười nói: “Người có thể hiểu là, giọng của lão sư Bạch Đế có thể bắt chước người nào, cho nên hiện tại bắt đầu, bất kể đạo diễn nói gì cũng đừng tin, chúng ta ai bắt được người đó thì thông báo ở trong đám bất cứ lúc nào là được.”

“A?”

Cố Hành vẻ mặt rõ ràng không tin, hoài nghi hai đồng đội Tần Châu này đang trêu mình.

...

Đội trắng lưng bắt, đồng dạng kéo dài nửa giờ.

Trong cái loa to thỉnh thoảng truyền ra tin tức một con dê con nào đó bị bắt.

Ví dụ như Chu Hàn tận, vẫn bị Tề Thiên Văn bắt được.

Mà lúc này Lâm Tri Bạch đã cùng đám người Dạ Oanh hội họp, vẫn là chiếu theo sáo lộ lúc trước, chính mình phụ trách đánh yểm hộ cho mấy đồng đội.

Lần này vận khí rất tốt.

Gần đó không có xuất hiện đội lang của Bạch Hồ.

Dù sao mỗi tổ có bốn người, muốn bắt ba tổ khác tổng cộng mười hai con dê, binh lực vốn là không đủ.

Cuối cùng.

Thời gian đến.

“Thời gian kế tiếp là nửa giờ nữa, do thành viên tổ Lam làm sói, mời các dê non khác chú ý bí mật!”

Tiếng loa lớn vừa ra.

Dạ Oanh đã sớm trốn đến phiên muộn nhảy dựng lên, dang dăng sát khí nói: “Sở đi theo ta!”

“Đi đâu đấy?”

“Tìm đủ Tề Gia Cát Đức!”

Sở Sở do dự một chút nói: “Chúng ta vẫn là nghe Bạch lão sư đi.”

Trò chơi này, Lâm Tri Bạch ở trong lòng Sở, thành lập một hình tượng đáng tin cậy như ‘Đội trưởng’.

Buổi sáng gọi ca.

Giữa trưa gọi sư phụ?

Đây coi như thăng cấp sao?

Lâm Tri Bạch nói: “Các người thích làm gì thì làm đi, nhìn thấy chỗ nào có dê con, vào trong bầy nói một tiếng là được.”

Bây giờ Lam Tổ lại làm con sói.

Lâm Tri Bạch rút cuộc không cần tiếp tục làm bảo mẫu nữa, trong lòng mừng rỡ giữ bỏ mấy cái đơn can của các nàng.

“Đi đi đi đi!”

Dạ Oanh kéo Sở Sở cùng Hàn Nguyệt Sương rời đi, trước khi đi còn nói: “Gian thương người cần giúp đỡ, gọi to tên Anh Anh nhé.”

Lâm Tri Bạch: “...”

Chờ xác nhận ba người rời đi, Lâm Tri Bạch tiến vào một căn phòng, một lát sau mới đi ra, y đã hoàn thành trang phục, hóa thân thành nhân viên công tác!

Đúng vậy.

Lâm Tri Bạch cảm thấy, trò chơi này muốn thắng, thể lực thông thường nhất định phải ổn định, dù sao chạy nhanh hơn mới bắt được người, nhưng tất cả đều là người trưởng thành, ai lại nhanh hơn ai bao nhiêu?

Cũng chỉ có nữ khách quý dễ bắt điểm.

Nhưng nữ khách quý chỉ có mấy người, đại đa số vẫn còn ở tổ mình.

Cho nên Lâm Tri Bạch quyết định dùng biện pháp vô cùng quy củ để bắt dê, đó chính là giả trang thành nhân viên công tác, còn bộ trang phục này là lúc trước tìm đạo diễn mượn lúa mạch, thuận tay lấy được.

Giờ khắc này.

Phụ trách đánh với đám nhân viên công tác, nhìn Lâm Tri Bạch vậy mà ăn mặc giống y phục bọn họ như đúc, lập tức ngây ngẩn cả người.

“Huynh đệ.”

Lâm Tri Bạch hướng về một nhân viên công tác cười nói: “Có thể mượn Anh Cà Tư một lát không?”

“Được.” Nhân viên công tác ngơ ngác gật đầu, “Có bịt miệng không?”

“Khẩu tráo được rồi.”

Lâm Tri Bạch sợ đối phương lấy bịt miệng đã dùng qua đưa cho mình, vội vàng lắc đầu.

“Là mới.”

Đối phương lấy từ trong túi ra một cái hắc khẩu tráo.

“Điều này có thể!”

Lâm Tri Bạch cảm giác càng thêm không có sai sót!

Đúng lúc này, bên trong đám nhỏ tạo ra màu lam có tin tức nhắc nhở:

Đêm oanh: 【 vừa mới nhìn thấy Tề Thiên Văn và Chu Hàn ở bờ sông khoác lác. 】

Dạ Oanh: 【 hình ảnh/ Bạngỳ thuật 】

Lâm Tri cười trắng, lúc này đi về phía bờ sông.

Trong rất nhiều tiểu thư thanh tú kiếp trước, Gia Khách giả thành đoạn cầu của nhân viên công tác quay phim, có thể nói là tầng tầng lớp lớp.

Bất quá.

Ở thế giới này.

Chân nhân chỉnh sửa tiểu xảo vừa mới bắt đầu.

Những minh tinh tinh lần đầu tiên tham gia chân nhân tinh tú này căn bản không biết những chiêu trò này đáng sợ bao nhiêu.

...

Bờ sông.

Chu Hàn cười tận nói: “Lam Tổ quá yếu, chỉ có một mình Bạch Đế lão sư là nam, ba nữ Gia Tân khác căn bản không thể chạy thoát chúng ta.”

“Ừm.”

Tề Thiên Văn cũng không để tổ tông Lam vào trong mắt, “Cho dù Lâm Tri đi tới đây, cùng lắm thì chúng ta tách ra chạy, hấn cũng chưa chắc đuổi được.”

Đây gọi là không sợ hãi.

Mà hai người trong lúc nói chuyện phiếm, đương nhiên cũng chú ý tình huống chung quanh, còn thấy sau lưng chạy tới mấy tên nhân viên công tác mới, nhưng đều không để ý.

Trong quá trình tổng nghệ thu thập.

Không thiếu nhất chính là nhân viên công tác...

Hử?

Chu Hàn đột nhiên cảm giác thấy có người vỗ mình một cái, quay đầu hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Tề Thiên Văn cũng bị vỗ một cái, “Làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì.”

Nhân viên công tác trả lời.

Hai người gật gật đầu, tiếp tục tán gẫu, đã nhắc tới ngày khác cùng nhau tới đây sẵn mỗi, thổi phồng kỹ thuật câu cá của mình cao bao nhiêu.

Ngay vào lúc này.

Đại loa tuyên bố:

“Chu Hàn Tẫn, đào thải!”

“Đủ thiên văn, đào thải!”

Biểu tình của Chu Hàn và Tề Thiên Văn đồng thời trì trệ, hai người quay mặt nhìn nhau, sau đó đột nhiên nhìn về phía “nhân viên công tác”.

“Hai vị tiếp tục.”

Lâm Tri cười tủm tỉm nói, sau đó trực tiếp rời đi, thời gian có hạn, hẳn còn phải bắt nhiều dê hơn, không thể trông cậy vào ba đồng đội có thể thành chuyện gì.

“Bạch Đê!”

“Lâm Tri Bạch!”

Hai người nghiêng răng nghiêng lợi.

Mà trong quá trình trò chơi kế tiếp, trong cái loa không ngừng truyền ra nhắc nhở:

“Diệp Chân, đào thải!”

“Cố hành, đào thải!”

“Lam Dã, đào thải!”

...

Ba người Dạ Oanh, Sở Sở, Hàn Nguyệt Sương không thu hoạch được gì cả.

Liên tiếp nghe được tin tức có người bị đào thải, ba nữ hài đều sợ ngây người!

“Tình huống như thế nào?”

Dạ Oanh bị chấn kinh, “Đều là bị Lâm Tri Bạch đào thải?”

“Năm người!”

Sở Sở cũng trừng to mắt, “Bạch lão sư một mình bắt được năm con dê!”

“Vẫn đều là cừu đực!”

Hàn Nguyệt Sương bổ sung, năm người này đều là nam.

Nguyên nhân của nó, là nam nhân khách khứa đều tự đại, cho rằng đội lam không có uy hiếp, cho nên vội vàng nghỉ ngơi.

Bọn chúng nghĩ đến chính là:

Gặp phải đội sói xanh liền chạy bộ bộ chiến đấu thể lực.

Ai biết được Lâm Tri Bạch sẽ giả làm nhân viên công tác.

Cho nên những nam khách này, hẳn bắt một cái chính xác, không giống nữ Gia khách đều biết giấu đi, Lâm Tri Bạch cũng không muốn lãng phí thời gian đi tìm.

Hử?

Nghĩ như vậy.

Lâm Tri Bạch đột nhiên lại thấy được hai người quen.

Diệp Quân Tập!

Vinh Nhất Lang!

Bắt lấy hai người này.

Lam Tổ nắm chắc số một.

Nhưng hai người này không dễ bắt.

Mẹ nó, hai tên này dám trèo cây!

Tuy rằng cây không phải đặc biệt cao, bắt quá không có đáp lại, người bình thường thật đúng là không bò lên nổi, không biết hai con hàng này làm sao bò lên được.

Dù sao Lâm Tri Bạch cũng không muốn bò.

Làm sao bây giờ?

Lâm Tri Bạch bất động thanh sắc đến gần, con người đảo một vòng, bỗng nhiên mở miệng nói: “Vinh Nhất Lang lão sư, Mạch Thu âm của ngài hình như có vấn đề, ta phải lên tiếng một chút.”

“Tạm thời ta không thể đi xuống.”

Vinh Nhất Lang cũng không muốn rời khỏi cây.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Không sao, không cần xuống dưới, ngài đem lúa mạch cho ta vào cây là được.”

“Được rồi.”

Vinh Nhất Lang hơi mất kiên nhẫn, nhưng thu thập xong cũng phải thu âm, vì vậy hắn tháo hết lúa mì xuống đưa cho Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch kiễng chân tiếp lấy.

Đã có thể đụng phải tay Vinh Nhất Lang.

Nhưng Lâm Tri Bạch cũng không trực tiếp đụng vào, bởi vì một khi đụng vào, Vinh Nhất Lang sẽ bị tuyên bố loại bỏ.

Diệp Quân Tập kia sẽ phát hiện không thích hợp.

Bởi vậy Lâm Tri lấy được lúa mì trắng sau đó làm bộ làm tịch kiểm tra một chút, lại mở miệng nói:

“Thật ngại quá, chúng ta bên kia thu âm hình như hiểu lầm rồi, Mạch của Vinh Nhất Lang lão sư không thành vấn đề, hẳn là Mạch của Diệp Quân Tập lão sư có vấn đề gì, có thể cho ta xem một chút không?”

“Được.”

Diệp Quân Tập không nghi ngờ gì, trực tiếp tháo lúa mì xuống, đưa cho Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch không vội vàng nhận, mà trước tiên nói với Vinh Nhất Lang: “Mạch trả lại cho ngài, ngài cẩn thận một chút nhận lấy.”

“Ừm.”

Vinh Nhất Lang nhận lại lúa mì, tay bị Lâm Tri Bạch chạm một cái, nhưng cũng không để ý.

Bên kia.

Diệp Quân Tập vẫn đang duy trì động tác đưa lúa mạch.

Lâm Tri Bạch cười đón, lúc này loa đã truyền ra âm thanh:

“Vinh nhất Lang, đào thải.”

“Tồn không?”

Diệp Quân Tập không khỏi ngỡ ngác, còn chưa kịp phản ứng, tay đã bị Lâm Tri Bạch đụng phải.

“Diệp Quân Tập, đào thải.”

Trong cái loa to lại vang lên tiếng nhắc nhở lần nữa, khiến cho sắc mặt hai người hoàn toàn thay đổi.

“Người là...”

Hai người gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Tri Bạch. Khuyết đọc sách. Khảo Khắc hoa nhân.

Lâm Tri Bạch tháo mạng che miệng xuống, ngẩng đầu lộ ra nụ cười sáng lạn.

Trùng hợp là, đúng vào lúc này, trong cái loa vậy mà lại vang lên một giọng nhắc nhở:

“Lý Tiêu, đào thải.”

Nụ cười của Lâm Tri Bạch càng thêm sáng lạn, ba người Dạ Oanh cũng không phải vô dụng, ít nhất vẫn bắt được một con dê.

A: Ở trong chăn bắt dê, trong hiện thực ta bị Nhị Dương treo lên đánh, sốt cao lui xuống, nhưng ho khan và nôn mửa vẫn là đang giày vò ta, mang theo mặt nạ thống khổ, đầu choáng váng, chỉ là quá lâu cũng không phải chuyện, chúng ta chậm rãi khôi phục đi, trạng thái cực hạn hôm nay cũng chỉ có thể có nhiều chữ như vậy, để cho mọi người đợi lâu.

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 407: Lao Sơn bạc thủ phú! Bốn tổ tổng cộng mười sáu người.

Một tổ trong đó làm sói, nói cách khác Lang Tổ tối đa có thể bắt được một đàn dê mười hai con.

Bất quá đây chỉ là lý luận, sự thật là có một ít dê con trốn tránh trong toàn bộ quá trình căn bản không cho cơ hội.

Bởi vậy.

Lâm Tri Bạch một thân một mình bắt được bảy con dê, đã xem như chiến tích cực kỳ khoa trương. Không chỉ cá nhân biểu hiện tốt nhất trong lần vui chơi này, còn mang theo toàn bộ Lam Tổ trở thành đoàn đội tốt nhất!

Mắt thấy Lâm Tri cười trắng rời đi.

Diệp Quân Tập thở dài, từ trên cây đi xuống, chỉ còn lại Vinh Nhất Lang vẫn còn treo cành Đông Nam, mặt mũi tràn đầy vẻ không cam lòng.

Lại đề tên kia giả vờ!

Biết được Lâm Tri Bạch cũng tham gia hai tiết mục này, Diệp Quân Tập cùng Vinh Nhất Lang liền một mực nghĩ, có cơ hội nhất định phải để cho tên Bách Biến Tinh Quân đáng giận kia chịu thiệt!

Nhưng mà tiết mục vừa mới được lục chế hai ngày.

Tất cả mọi người còn chưa có bình tĩnh trở lại, thậm chí còn không biết cụ thể phương pháp chơi tiết mục, Lâm Tri Bạch cũng đã như cá gặp nước, ngày hôm qua dựa vào kỹ thuật lái xe không tầm thường, hung hăng kiếm được tiền của mọi người, hôm nay lại đang trò chơi, lợi dụng nhân viên công tác tiếp cận Gia Tân phương pháp săn dê khắp nơi, thế cho nên Diệp Quân Tập cùng Vinh Lang, cảm giác hai người bị tên này lừa gạt xoay quanh, trong lòng tương đối ảm ức.

Lâm Tri Bạch cũng mặc kệ hai người nghĩ như thế nào.

Bên ngoài còn có bốn con dê hai chân, đều là tiền đào hoa.

Chỉ là hơi đáng tiếc trò chơi này không thể bắt đồng đội...

Hử?

Lúc đi ngang qua chuồng cừu.

Lâm Tri Bạch đột nhiên thấy được quay phim hình người chột lóe lên.

Thợ quay phim bình thường đều chạy theo Gia Tân, đây là có người trốn trong chuồng cừu à?

Thật là tàn nhẫn.

Lâm Tri Bạch lúc này đi tới, quả nhiên nhìn thấy một cô gái đang run cầm cập trong bầy dê.

“Ninh Linh lão sư?”

Lâm Tri Bạch chủ động mở miệng chào hỏi, đây là Ninh Linh của Hoàng Tổ.

Ninh Linh quay đầu lại phát hiện là nhân viên công tác gọi mình, nhẹ nhàng thở ra nói:

“Làm sao vậy?”

“Chúng ta không liên lạc được với Tề Huyền và Tần Tình, hai nàng có thể đã chạy ra khỏi vòng tròn chơi, người có chú ý tới các nàng đi đâu không?”

“Chỉ sư phụ không phải trốn ở phía sau nhà trắng sao?”

Ninh Linh vô thức mở miệng, chột buồn bực nói: “Làm sao có thể liên hệ không được, phía sau Gia Tân đều có nhân viên công tác cùng đập...”

“Được rồi, ta biết rồi.”

Lâm Tri Bạch khôi phục giọng nói: “Cảm ơn tiên đào hoa của Ninh lão sư.”

Vỗ vai Ninh Linh một cái, Lâm Tri cười trắng rời đi, để lại đối phương vẻ mặt mông bực, nghe tiếng kèn lớn thông cáo mình bị đào thải.

Vài giây sau.

Ninh Linh lúc này mới kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, lên án đối với bóng lưng Lâm Tri Bạch:

“Người thật gian trá, khó trách Anh Anh nói người là gian thương, vậy mà giả trang nhân viên công tác, a a a a a, ta ở chuồng dê nhìn lâu như vậy!”

Vòng quay thối hoắc.

Ninh Linh đợi ở chỗ này xác thực hi sinh rất lớn.

Không nghĩ tới vậy mà lại bị Lâm Tri Bạch bắt được, còn tiết lộ tung tích con dê khác.

Lâm Tri Bạch đi thẳng đến phòng ở phía sau, nơi này che phủ rất nhiều, hẳn không có kiên nhẫn chậm rãi tìm kiếm, trực tiếp hô một tiếng:

“Lão sư Tề, ngài nhận được một phần thưởng đặc thù.”

“Phần thưởng gì?”

Ở một bụi cỏ phía sau, lộ ra một gương mặt kinh diễm, không ngờ lại chính là Tề Huyền.

Lâm Tri Bạch nghiêm túc nói: “Phần thưởng này rất đặc thù, ngài cần tập hợp thuận lợi với đàn dê còn lại dưới sự lũng bắt của bầy sói, chúng ta mới có thể tuyên bố.”

“Dê còn lại?”

Tề Huyền nói: “Ngoại trừ ta ra, còn có ai?”

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Lão sư Trương Hi Dương, và lão sư Tần luyện.”

“Ta không biết Trương Hi Dương ở đâu a.”

Tề Huyền không nghi ngờ gì, lẩm bầm nói: “Tần luyện ta trái lại biết phương vị, tìm được nàng trước đi...”

Nói xong.

Tề Huyền cẩn thận hành động, không tiếp tục ả núp nữa, hồn nhiên không biết nhân viên công tác phía sau mình chính là Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch chỉ cần duỗi tay, nàng sẽ bị bắt.

Bất quá Lâm Tri Bạch hiển nhiên không thỏa mãn, chỉ bắt được một Tề Huyền.

Những con dê nhỏ này ít nhiều biết được vị trí của nhau, đây gọi là tìm hiểu nguồn gốc, thả dây dài câu cá lớn.

“? Nhai Tí Tí Chùy Trệ?”

Vốn trò chơi luân phiên chỉ còn năm phút cuối cùng, Tề Huyền đã tìm được Tần Luyện.

Tần Tình rất ngoài ý muốn, trò chơi sắp kết thúc, không phải càng phải trốn càng tốt sao, làm sao mà Tề Huyền còn chạy loạn khắp nơi?

“Có một nhiệm vụ bị che giấu.”

Tề Huyền nghiêm túc nói: “Chỉ cần chúng ta tìm lại Trương Hi Dương, hoàn thành ba con dê cuối cùng thuận lợi tập hợp là có thể phát động phần thưởng đặc biệt.”

“Phần thưởng gì?”

“Không nói tiết mục cụ thể.”

“Vậy trước tiên tìm Trương Hi Dương, khoảng cách kết thúc còn lại năm phút, ban thưởng này không được miễn phí!”

Tần Luyện tin.

Bởi vì vẻ mặt của Tề Huyền rất chân thành!

Nghiêm túc đến khi Lâm Tri Bạch “gian nhân” này cũng có chút ngưng ngưng.

Chuyện này nhất định Tề Huyền chưa từng tham gia tổng kỹ nhị, đây là một chút cũng không có hoài nghi tính chân thật của lời nói?

“Nói không chừng chúng ta có thể cứu người.”

Tề Huyền đi theo Tần Tâm tìm Trương Hi Dương, ngoài miệng vẫn đang phân tích, nòng cảm thấy phần thưởng chắc chắn có quan hệ với chuyện này.

“Ôi chao chao, các người sao có thể chạy loạn a, hình như chỉ còn lại ba con dê chúng ta mà thôi!”

Bên kia.

Trương Hi Dương trốn trong xi măng nào đó nhìn thấy Tần Truy và Tề Huyền thì vô cùng kinh ngạc.

“Ngài lau mặt đi.”

Lâm Tri Bạch sáp lại, đưa khăn tay cho Trương Hi Dương.

“Cảm ơn.”

Trương Hi Dương nhận lấy khăn tay.

“Trương Hi Dương, đào thái!”

Trương Hi Dương đang dùng khăn tay xoa mặt, nghe được âm thanh của cái loa, sững sốt một chút.

Tề Huyền và Tần Tình cũng ngây ngẩn cả người.

Trong khi hai người còn đang ngây người, Lâm Tri Bạch đột nhiên chạy vội, vỗ cánh tay Tần Tình.

“Bạch Đế lão sư!”

Tần Tâm lấy lại tinh thần đã không còn kịp nữa rồi, lúc này ảo não vô cùng.

Tề Huyền ở bên cạnh vì đứng cách xa một chút, kịp phản ứng nên nhanh chân bỏ chạy, nhưng Lâm Tri Bạch đã toàn lực đuổi theo.

Chát!

Bởi vì động tác có chút gấp, Lâm Tri Bạch tát kém chút đánh trượt, cuối cùng hơi lão đảo một cái, lại không cẩn thận rơi xuống bờ mông Tề Huyền.

Được rồi.

Mặc dù chỉ tiếp xúc ngắn ngủn một cái chớp mắt, nhưng Lâm Tri Bạch cảm nhận được một chút khác thường, sắc mặt khẽ biến.

Tình thế quá căng thẳng, hẳn ta cũng không phải cố ý.

Lỡ như Tề Huyền cho rằng mình cố ý ăn đậu hũ...

Cảm nhận được sự khác thường ở mông, sắc mặt Tề Huyền nhất thời cũng trở nên đỏ ửng mất tự nhiên, nàng chậm rãi dừng bước, trâm mặc vài giây, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì, cuối cùng cũng không nhắc tới chuyện đối phương biến tướng đánh vào mông mình, chỉ là quay đầu có chút xấu hổ trừng mắt liếc Lâm Tri Bạch một cái nói:

“Ngươi lừa ta.”

Lâm Tri Bạch nhẹ nhàng thở ra, nếu như Tề Huyền thượng tuyến, sóng của mình có lẽ không rửa sạch được, y cười gờ chụp che xuống nói:

“Bình bắt yếm trá.”

Tề Huyền là con dê thứ mười một mà Lâm Tri Bạch bắt được, cộng thêm Lý Tiêu do đám Dạ Oanh bắt được, nói cách khác tổ Bạch đã bắt được toàn bộ dê rồi!

Xoạt xoạt!

Đến lúc kết quả cuối cùng tuyên bố, toàn bộ quần chúng đều bùng nổ!

“Lam Tổ, cái quý gì vậy!”

“Làm sao bắt hết tất cả mọi người?”

“Ta bị Lâm Tri Bạch bắt!”

“Ta cũng vậy!”

“Ta cũng vậy!”

“Còn có ta!”

“Thêm một!”

“Chỉ có mình bị Dạ Oanh bắt mà?”

“Đúng vậy chỉ có ngươi.”

“Mẹ kiếp!”

“Thật đáng giận!”

“Đạo diễn! Ta tố cáo Lâm Tri Bạch phạm quy, vậy mà giả trang nhân viên công tác!”

Tất cả mọi người đều gấp gấp!

...

Trò chơi kết thúc.

Phân số sắp kết toán, tất cả khách quý đều đi vào trong sân hoạt động, chỉ là tất cả ánh mắt đều âm u nhìn chằm chằm Lâm Tri Bạch, hiển nhiên Lâm Tri Bạch giả trang nhân viên công tác lừa gạt mọi người, gây ra không ít oán niệm.

Các đồng đội thì cười ha ha.

“Gian thương người quá xinh đẹp!”

Dạ Oanh giơ ngón tay cái lên cao, mắt vẫn nhắm mắt như muỗi réo rắt, nếu như nữ nhân xấu xa kia là tự mình bắt được thì tốt biết mấy!

“Bạch lão sư! Vạn tuế!”

Sở Sở giống như mê muội vậy, đều đã quên hai ngày này, Lâm Tri Bạch cũng không thiếu nghiên ép chính mình.

“Bọn ta là quán quân!”

Hàn Nguyệt Sương cũng vô cùng hưng phấn, ba cô gái Lam Tô, toàn bộ đều dựa vào Lâm Tri Bạch thực hiện năm thắng!

“Kế tiếp là thời khắc thanh toán.”

Đạo diễn Hoàng Đình cười mở miệng nói: “Trong quá trình trò chơi đã bị người nào bắt được thì phải cho người đó tiền đào hoa.”

Ba ba ba.

Giữa những tiếng than thở.

Có mười một cái khách quý cung cấp cho Lâm Tri Bạch tiền đào hoa.

Mỗi người ba miếng, nói cách khác Lâm Tri Bạch dựa vào bắt dê, thắng được ba mươi ba miếng Đào Hoa Tệ!

Những người khác có kiếm có mất.

Đại đa số mọi người đều thua thiệt.

Đương nhiên người kiếm được cũng không kiếm được bao nhiêu.

Bởi vì đợt sóng này đã bị Lâm Tri Bạch giành đi rồi.

Khoảng chừng ba mươi ba mai Đào Hoa Tệ, thu hoạch của Lâm Tri Bạch, làm cho tất cả khách quý nóng mắt không thôi.

“Lâm Tri Bạch, hiện tại ngươi đã là người giàu nhất Lao Sơn.”

“Không phải vẫn luôn là thủ phú sao?”

“Bây giờ lại càng đúng rồi.”

“Gia hỏa này quá giàu có!”

“Trung hoa đào còn nhiều hơn ba lần của ta!”

Ngay cả Dạ Oanh cũng thèm ăn, giơ bàn tay nhỏ bé vẫy vẫy,
“Gian thương, đồng đội cho chút điểm đồ thì thế nào?”

“Không cho.”

Lâm Tri Bạch quyết đoán cự tuyệt.

Dạ Oanh hừ hừ nói: “Tiểu khí quý!”

Hàn Nguyệt Sương mong đợi nói: “Đạo diễn người nói đúng thứ nhất, là có tiết mục khen thưởng đúng không?”

“Đúng vậy.”

Đạo diễn cười nói: “Ban thưởng là hai chọn một, phần thưởng đầu tiên là phần thưởng, là một cái bóng rổ, phần thưởng thứ hai là một bộ lông có thêm một quả cầu lông vũ.”

“Ta muốn cây lông chim!”

Dạ Oanh lập tức động tâm, con chim núi nát này không thềm ỉa, căn bản không có hoạt động giải trí nào nhàn nhã, được một bộ lông chim ném, về sau có thể săn bắt những quả cầu lông vũ chơi đùa.

“Phải bóng rổ.”

Lâm Tri Bạch không muốn có quả cầu lông chim.

Đạo diễn nhắc nhở: “Xin Lam thống nhất ý kiến.”

Dạ Oanh nhỏ giọng làm nũng nói: “Gian thương, ta muốn đánh bóng mao...”

Hiện nhiên Dạ Oanh cũng biết, hiện tại Lâm Tri Bạch là lão đại, trò chơi lần này hẳn cũng có thể thắng, cho nên không thể cứng được, chỉ có thể mềm đến.

“Vậy ta hỏi người.”

Lâm Tri Bạch nói: “Con muốn kiếm tiền, hay muốn săn lông vũ?”

Dạ Oanh nói: “Đó là kiếm tiền quan trọng...”

Lâm Tri Bạch nhỏ giọng nói: “Vậy chọn bóng rổ, thuê Gia Tân cho các tổ khác chơi, mỗi ngày năm một chút tiền đào

hoa.”

Bóng lông vũ dễ dàng đập hỏng.

Mà bóng rổ thì tương đối kiên nhẫn.

Ai?

Ánh mắt Dạ Oanh sáng ngời, dường như thật sự là!

Hàn Nguyệt Sương và Sở Sở cũng có quyết định: “Vậy chúng ta chọn quang rổ này!”

“Được rồi, rổ bóng này tặng cho các người, để chúng ta lại chúc mừng đội lam, thu được thắng lợi trong trò chơi hôm nay.”

Đạo diễn phát ra một cái bóng rổ cho Lam Tổ.

Dạ Oanh ôm thật chặt vào trong ngực, khỏi phải nói cao hứng cỡ nào.

Không ít nam khách quý khác tỏ đều ngứa ngáy trong lòng nhìn chăm chăm bóng rổ.

“Muốn chơi sao?”

Dạ Oanh vụng về vỗ vãi cái bóng rổ, sau đó cười tủm tỉm nói: “Bóng rổ có thể cho các người thuê, mỗi ngày năm hoa đào.”

“Quá mắc!”

Mọi người nghe xong thì trực tiếp tê rần, tại sao Lam tổ lại gian trá như thế!

Mọi người muốn mượn bóng rổ chơi đùa một chút mà lại thu phí. Dù sao thì bình thường các người cũng mang theo đồ chơi này mà.

“Không muốn thì thôi, tự ta chơi vậy.”

Dù sao trong bóng rổ là phần thưởng ngoài định mức, Dạ Oanh căn bản không vội.

Tề Thiên Văn nhin không được nói: “Ta thuê, buổi chiều ai là Anh Cà nuôi, cùng nhau liêu cầu a!”

“Ta.”

Chu Hàn hứng thú.

Cố Hành suy nghĩ một chút nói: “Còn có ta.”

Lam Dã cười nói: “Thêm ta nữa.”

Lâm Tri Bạch chính là đang ở trong bóng rổ đối với đám nam Gia tân kia có sức hấp dẫn.

Hiện tại xem ra đám người này quả thật rất thích đánh bóng rổ, về sau mình có thể dựa vào bóng rổ thu kiếm chút tiền nhỏ.

Dù sao đây cũng là một viên bóng rổ duy nhất của Lao Sơn, ý nghĩa phi phàm.

“Buổi chiều không có hoạt động, các vị có thể tự do chơi đùa, nhưng các cư dân không nhiều tiền lắm, ta ở đây chân thành đề nghị, mọi người buổi chiều có thể nhìn chung quanh xem có công tác thích hợp với mình hay không.”

Đạo diễn Hoàng Đình nhắc nhở mọi người.

Tuy rằng mới hai ngày, nhưng đã có người không đủ tiêu tiền.

“Ta muốn tìm việc!”

“Ta cũng muốn làm việc!”

Đại đa số mọi người đều quyết định buổi chiều sẽ làm việc tốt, trong bóng rổ sẽ trực tiếp bị mọi người đánh rơi vào hàng ngũ Hán lười biếng.

“Bán thương người thì sao?”

Dạ Oanh nhìn về phía Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch nói: “Con không sao.”

Là người giàu có nhất Lao Sơn, Lâm Tri Bạch hiển nhiên là không làm việc, “Sở Sở lát nữa giúp ta đi mua dưa hấu, tẩy rửa tủ lạnh giấu lạnh.”

Nói đạo lý.

Trời nóng như vậy, không ăn dưa hấu tiêu nóng, ra ngoài làm việc thật mệt a.

“Được rồi!”

Sở Sở đã có cảm giác làm tiểu nha hoàn, mình chỉ để ý làm việc cho Bạch lão sư, trở về tiền đào hoa không thiếu của mình!

Không có biện pháp.

Bạch Thủ Phú đúng là có tiền!

Mà ở Nghiêu Sơn, người không có tiền ngay cả thịt cũng không nỡ ăn!

Ba tổ khách quý khác, đặc biệt là các nam nhân khách quý, cứ như vậy nhìn Lâm Tri Bạch sử Sở, trông mắt thiếu chút nữa không có tròng ra ngoài ——

Người có tiền rất giỏi sao?

Có tiền là có thể muốn làm gì thì làm sao?

Sở Sở Đường đường đường là một nữ minh tinh, người không có mà liếm đi, thể hiện một chút phong độ thân sĩ các loại, ngược lại đem người làm nha hoàn sứ?

Sở Sở căn bản không cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Dù sao trong thị giác Sở Sở, Hậu Thiên Dạ Oanh còn lớn hơn cả địa vị của chính mình, không phải cũng bị Bạch lão sư ăn chết sao?

Lại nói nữa.

Đây là giao dịch.

Tự mình làm việc!

Bạch lão sư cho hấn ta đồng tiền đào hoa đó!

Mà đúng lúc này, Tề Huyền đột nhiên mở miệng nói: “Bạch Thủ Phú, hôm nay ngươi lừa ta thâm, cũng cho ta cơ hội kiếm tiền đi.”

“Sao lại nói vậy?”

Lâm Tri Bạch muốn biết trong hồ lô của Tề Huyền bán thuốc gì.

Tề Huyền cười nói: “Trước đây, ta thường xoa bóp cho ông ngoại, cũng coi như là có chút thủ nghệ đi, hôm nay ông bắt nhiều người như vậy, nhất định là mệt chết đi, buổi chiều ta chăm chỉ xoa bóp cho ông, giải thích mệt mỏi...”

Lâm Tri Bạch vốn định cự tuyệt.

Dù sao hấn ta cũng muốn để lại tiền này cho đồng đội kiếm.

Bất quá nghĩ đến hôm nay không cẩn thận chạm vào mông Tề Huyền, đôi phương lại không lộ ra, để lại mặt mũi cho mình, liền gật đầu nói:

“Được, đọc sách tí ti. Kỹ thuật ma điển. Sỡ hối lỗi: “Dựa vào cái này.”

“Không được!”

Dạ Oanh đưa ra phản đối.

Lâm Tri Bạch nhìn về phía Dạ Oanh.

Dạ Oanh rõ ràng mắt hửng nói: “Ta cũng biết xoa bóp, ta cho người xoa bóp!”

Tề Huyền nhếch miệng, bỗng nhiên cười nói: “Vậy chúng ta cùng nhau đàn áp bạc cho đầu bạc đi.”

Bầu không khí có chút cổ quái.

Hai đại thiên hậu tranh nhau muốn xoa bóp cho Lâm Tri?

Đây là đãi ngộ để trở thành nhà giàu nhất Kỳ Sơn sao?

Cỏ Lao Sơn!

Ta muốn làm người giàu nhất!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 408: Cảnh sắc trên núi! Chương 409

“Đúng rồi các vị.”

Đạo diễn Hoàng Đình đột nhiên mở miệng nói: “Trải qua sự vất vả của mọi người, chúng ta đã thu thập đủ nội dung đặc sắc, sẽ tại buổi tối hôm nay chính thức dùng pháp thuật 《 Sơn Hành 》 thứ nhất.”

“Nhanh như vậy?”

Mọi người không khỏi có chút nghi hoặc.

Hoàng Đình cười nói: “Chúng ta chỉ cần thu thập đủ tố tài pháp hành là có thể biên tập ra tiết mục một kỳ. Đúng lúc hai ngày qua chúng ta vẫn phải bắt giữ không ít nội dung thú vị. Đương nhiên lúc đó mọi người cũng có thể chú ý một chút, thuận tiện phục bản trò chơi hôm nay.”

Đúng vậy.

Cách tốt nhất chính là xem tiết mục của mọi người một lần, dù sao thời điểm rất nhiều người lục soát bản thân, cũng không biết những người khác đã xảy ra chuyện gì.

Cứ như vậy.

Buổi chiều đã đến.

Sở Sở cùng Hàn Nguyệt Sương hai người đi ra ngoài nhặt rác.

Dạ Oanh ở bên trong phòng ngủ, không biết đang làm cái gì.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tràng tiếng đập cửa, Tề Huyền vậy mà thật sự đã đến, cũng một bao rất lớn.

“Ngươi đây là?”

Giúp Tề Huyền mở cửa, Lâm Tri Bạch có chút bất ngờ: “Thật muốn xoa bóp?”

“Đương nhiên.”

Tề Huyền rơi xuống độ hào phóng, chỉ ba lô của mình, “Công cụ cũng mang đến rồi.”

“Người làm được không?”

“Người nằm trên ghế sa lon.”

Tề Huyền cười nói: “Ta cho trước? Lên 80 gạo xem sao? A, phục vụ này tổng cộng thu hai nguyên tệ đào hoa của người, thế nào?”

“Có thể.”

Lâm Tri Bạch không thèm để ý chút tiền lẻ đó, hấn nằm trên ghế sa lon, nhìn Tề Huyền, kết quả ngoài ý muốn phát hiện:

Sau khi Tề Châu này xong thì hấn đã bắt chấp tất cả!

Hấn ta vậy mà trực tiếp lấy phương thức quý gói bên cạnh chiếc ghế sofa để phục vụ cho mình.

Tề Huyền đầu tiên là lấy khăn ướt ra, nhẹ nhàng chà lau trên mặt Lâm Tri Bạch, sau khi rửa sạch sẽ lại lấy ra một cái màng.

“Đây là màng trắng đẹp, bình thường ta luôn dùng.”

Nói xong Tề Huyền dán mặt lên mặt của Lâm Tri Bạch, còn dùng tay nhẹ nhàng vuốt phẳng mỗi một nếp nhăn.

Làn da Lâm Tri trắng bóc, trời sinh tinh tế trắng nõn, bình thường không bao giờ chạm mặt, chủ yếu là ngại phiền phức làm chậm trễ thời gian.

Hiện tại có người phục vụ bên cạnh, dán lên mặt, cảm giác mát mẻ, Lâm Tri Bạch cũng không ghét bỏ phiền toái, dù sao không cần tự mình động thủ.

“Cần mười lăm phút chờ đợi.”

Tề Huyền ôn nhu nói, bắt đầu xoa bóp đầu Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch thoải mái nhắm mắt, nữ nhân này thật sự luyện qua tay, trình độ khá tốt.

“Thoải mái chứ?”

“Quả thật không tệ.”

“Đã nói rồi, trước đây ta thường xoa bóp cho ông ngoại ta, ông ấy là lão trung y, tất cả thủ pháp đều là ông ấy truyền thụ cho ta, nếu khí lực không kém một chút, ta còn có thể cho người làm một chút nữa.”

“Thật tuyệt.”

Lâm Tri Bạch đây cũng không phải khen.

Cảm thấy Tề Huyền thật sự rất tài giỏi.

Nhưng ngay khi Lâm Tri Bạch hưởng thụ phục vụ của Tề Huyền, bên cạnh lại truyền đến một giọng nói có vẻ phần nộ cùng ảo não:

“Lâm Tri Bạch!”

“Làm sao vậy?”

“Người gặp sắc vong hữ!”

Lâm Tri Bạch mở mắt ra, nhìn về mặt ghen đỏ, trừng mắt nhìn Dạ Oanh của mình, không hiểu sao lại có cảm giác chột dạ.

Bên cạnh.

Tề Huyền đột nhiên mở miệng: “Anh Anh không ra ngoài làm việc sao? Cho dù là nữ hài tử, cũng không thể lười như vậy nha, hiện tại mọi người đều phải vất vả làm việc kiếm tiền đây.”

Trà Chân!

Dạ Oanh bĩu môi nói: “Người không phải cũng không có công việc sao?”

“Nhưng ta đang làm công.” Tề Huyền tiếp tục xoa bóp đầu cho Lâm Tri Bạch: “Tức phí hai đồng Đào Hoa tệ đâu.”

“Lâm Tri Bạch số tiền này người sao có thể cho nàng kiếm chứ!”

Dạ Oanh phì cười, Tề Huyền kiếm tiền còn khó chịu hơn cả nàng.

“Có lẽ bởi vì ta tương đối xinh đẹp.”

Tề Huyền che miệng cười trộm, sau đó lại nói: “Chỉ đùa một chút, Anh Anh cũng rất đẹp đấy.”

“Ta đương nhiên xinh đẹp!”

Dạ Oanh bỗng nhiên ngồi xuống bên cạnh Lâm Tri Bạch, cô ý đưa mặt đến trước mắt Lâm Tri Bạch: “Lâm Tri Bạch, ta cùng

Hoan Hoan ai xinh đẹp?”

“Không sao.”

Tề Huyền cười nói: “Cho dù ông chủ đầu bạc nói ta không xinh đẹp, nhưng nể mặt mũi mũi đồng tiền đào thì ta cũng sẽ không tức giận.”

Ngoài miệng nói sẽ không tức giận.

Nhưng Lâm Tri Bạch phân minh cảm giác được bầu không khí có chút vi diệu, hai con mắt sau khi hai ngày, đều nhìn chăm chăm vào mình, hiển nhiên mười phần để ý!

Dưới tình huống này.

Bất kể bản thân hẳn trả lời ai xinh đẹp, đều nhất định sẽ đắc tội một vị khác.

Tuy nói đắc tội sau hai Tề Châu cũng không có gì, nhưng fan sau lưng hai ngày tốt nhất không nên đắc tội.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch thở dài nói: “Con người ta là người mù, căn bản không phân rõ ai đẹp ai ai không xinh đẹp, ta chỉ biết là các người nhất định đều rất thiện lương.”

Cảm tạ Đông Ca!

Không có Đông Ca Lâm Tri Bạch cũng không nghĩ ra đáp án này.

Tề Huyền bật cười khúc khích, Lâm Tri Bạch này rất tán gẫu, thậm chí ngay cả mấy lời “mặt mù” này cũng nói ra được.

Dạ Oanh thì hừ hừ hai tiếng, không tiếp tục ép hỏi nữa, đáy lòng tựa hồ còn nhẹ nhàng thở ra.

Cứ như vậy.

Mười lăm phút trôi qua.

Lấy màng dưới, bôi cho Lâm Tri Bạch đủ các loại mỡ trơn trên mặt.

“Lâm Tri Bạch, da người còn đẹp hơn.” Dạ Oanh ở bên cạnh nhìn, nhin không được đưa tay lên sờ sờ.

Lâm Tri Bạch hỏi: “Người rửa tay sao?”

“Không có.” Dạ Oanh cười.

“VẬY NGƯỜI CÒN SỜ!” Lâm Tri Bạch không vui.

Dạ Oanh cười càng lớn tiếng hơn.

Tề Huyền đứng bên cạnh lại trầm ngâm suy nghĩ.

Đợi gương mặt bảo vệ xong, Dạ Oanh liền ồn ào nói: “Lâm Tri Bạch chúng ta đi lên núi đi, Nghi Sơn ngay ở ngay trước mắt, không muốn đi lên xem sao?”

“Có thể suy xét.”

Lâm Tri Bạch nói: “Nếu như người nguyện ý cống trên lưng nước và đồ uống.”

Tề Huyền mở miệng nói: “Ta có thể cùng đi xem không?”

Dạ Oanh dậm nạng, “Người không tiếp tục mát xa cho người ta sao? Ví dụ như Lam Dã hoặc là Tề Thiên Văn ai thuộc về ai, bọn họ tiêu tiền tiêu tiền như chân to.”

Tề Huyền cười tủm tỉm nói: “Ta chỉ xoa bóp cho nữ nhân nhà nghèo thôi, màu mỡ đầu bạc là đặc biệt đấy.”

Dạ Oanh ở trước mặt khúc xiêu vẹo: “Lâm Tri Bạch, nàng ấy nói người là nữ nhân.”

Lâm Tri Bạch: “... Nếu Tiểu thư muốn đồng thời, thì đưa cho ta một chút công cụ đi.”

“Được lắm, là cái gì?”

“Chỉ có một cái rương, không nặng.”

“Được.”

Ba người cứ như vậy đi ra khỏi phòng, Dạ Oanh cống nước, Tề Huyền xách cái rương, Lâm Tri cầm theo một túi đã chắt xong, hơn nữa còn là dưa hấu bị ướp lạnh qua ở trần Cách Băng.

Dưới mặt trời chói chang.

Có thể nhìn thấy Chu Hàn ở tổ đở xa xa, ba người Lý Tiêu và Diệp Chân đang dọn dẹp bãi cỏ, ai nấy đều nóng đầu đỏ mồ hôi.

” dưa hấu!”

Lâm Tri Bạch hô: “Chỉ cần một mai đào hoa tiền, có thể đổi một cánh quả dưa hấu ướp lạnh.”

“Mặc kệ hắn.”

Lý Tiêu hạ giọng nói, ba người không lên tiếng, tiếp tục làm việc.

Lâm Tri Bạch cũng không nóng nảy, liền ngồi ở trên bãi cỏ, một mình ăn dưa hấu.

Ừng ục.

Chu Hàn Tấn thực sự là nhịn không được: “Bán cho ta một múi!”

Diệp Chấn tức giận nói: “Chu Hàn, ngươi còn chút khí phách nào nữa không —— cho ta một múi đi!”

“Được, Lý Tiêu đâu?”

Lâm Tri Bạch nhìn về phía Lý Tiêu có thể nhịn nhất.

Lý Tiêu hừ hừ nói: “Món dưa hấu này của người tổng cộng đáng giá năm đồng tiền đào, nhưng có thể cắt ra hơn mười đồng, mỗi cánh giá bán một quả đào hoa tệ đen như vậy, ta không coi là rác rưởi.”

“Vậy thì như thế.”

Lâm Tri Bạch nói: “Những trái dưa hấu này ngươi lấy hết đi, tổng cộng còn lại mười múi, ngươi cho ta năm quả đào hoa tệ là được, sau đó ngươi đi bán cho khách quý khác đang làm việc, bọn họ hẳn là sẽ nguyện ý tính tiền.”

“Ta có thể tự mình mua dưa hấu!”

“Ta đã từng làm băng, ngươi không có nhiều thời gian như vậy. Quan trọng nhất là hôm nay hai quả dưa hấu ở trung tâm hoạt động kia đều bị ta mua rồi.”

“Thành giao!”

Cuối cùng Lý Tiêu cũng đồng ý, dưới mặt trời làm việc quá mệt mỏi, nàng phải làm nông dân!

Nói đi cũng phải nói lại.

Lý Tiêu có chút ảo não, sao Bạch Đế có thể nghĩ đến bán dưa, mình cũng không ngờ tới, rõ ràng cơ hội buôn bán đang ở

trước mắt!

...

“Chính thức lên núi đi, thuận tay kiếm ít tiền mà thôi.” Sau khi xử lý xong dưa hấu, Lâm Tri cười trắng nói.

Tề Huyền và Dạ Oanh sững sờ nhìn Lâm Tri Bạch.

Dạ Oanh nói: “Cho nên người mua dưa hấu, một phân tiền cũng không có xài, còn kiếm được mấy quả đào hoa tệ!”

“Người xem nhẹ điếm máu chốt, hôm nay dưa hấu đã bị ta mua xong.” Lâm Tri Bạch nói: “Ngày mai hẳn là có giá thị trường khôi phục bình thường, cơ hội kiếm tiền này bình thường chỉ có một lần.”

“Gian thương.”

Tề Huyền nhìn không được học Dạ Oanh gọi Lâm Tri Bạch một câu “gian thương”.

Lâm Tri Bạch căn bản không thèm để ý, hai tay trống trơn, bắt đầu lên núi, đồ vật có hai muội tử xách theo.

Quay đầu lại mỗi người một tiền đào hoa, già trẻ không lừa.

“Oa!”

“Nơi này mát mẻ quá!”

Leo được khoảng mười mấy phút, ba người đều mệt thở hồng hộc, vừa vịn nơi này non xanh nước biếc, rất thích hợp nghỉ ngơi, một trận gió thổi tới, nhất thời làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

“Uống nước.”

Dạ Oanh mở ba lô ra, mỗi người một bình nước, vừa uống vừa nghỉ ngơi.

“Xem ra hôm nay không có hy vọng leo được đến đỉnh núi, lần sau chúng ta phải xuất phát sớm một chút.”

“Vậy hôm nay ở đây đi.”

Lâm Tri Bạch mở rương mà Tề Huyền đưa lên ra, hai vị cô nương mới phát hiện bên trong đã có đầy đủ hết!

Có lều vải.

Có đồ ăn vặt.

Đây rõ ràng là bố trí của trạm gác!

Dụng lều, Dạ Oanh khẩn cấp chui vào, “Ta giống như từ nhỏ đã thích chui vào loại tiểu không gian này.”

Tề Huyền nói: “Mèo nhà ta cũng như vậy.”

Dạ Oanh tròn trố mắt: “Lâm Tri, ta muốn sữa chua.”

“Một quả Đào Hoa tệ.”

“Đừng có nhỏ mọn như vậy, cùng lắm thì lần sau ta tặng ngươi một bình sữa chua!”

“Cũng được.”

Dù sao cũng là đóng quân, Lâm Tri Bạch không so đo với nàng, ném chút đồ ăn vặt vào trong lều.

“Đó là cái gì?”

Tề Huyền nhìn về phương xa.

Lâm Tri Bạch nói: “Là thác nước.”

Nơi này phong cảnh xác thực rất đẹp, Lâm Tri Bạch nhìn không được tìm một tảng đá ngồi xuống, dựng lên một cái giá vẽ.

“Ngươi vậy mà bắt ta đem giá vẽ trên lưng đến đây!”

Tề Huyền giật mình.

Lâm Tri cười trắng, dựng một tấm giấy vẽ, vẽ tranh cho phương xa.

Từ sau khi kỹ thuật hội họa đạt tới cấp đại sư, Lâm Tri Bạch vẫn là lần đầu tiên thử vẽ tranh ở dã ngoại, hẳn cảm thấy rất mới lạ.

“Lâm Tri Bạch ngươi muốn vẽ tranh?”

Trong lều trại, Dạ Oanh lộ ra nửa cái đầu, hai cái chân nhỏ đạp loạn ở trên mông, “Nếu như muốn nhân cơ hội ngắm kỹ thuật vẽ tranh trước mặt Tề Chủ thì thôi đi, nàng có năm năm vẽ tranh học tập cơ sở, còn cầm tới một ít hạng thưởng.”

“Anh anh rất hiểu ta nha.”

Tề Huyền cười cười: “Nhưng trình độ vẽ tranh đâu quan trọng, mình vẽ vui mới quan trọng.”

Lâm Tri Bạch không nói gì, hấn chỉ muốn vẽ thôi.

Cảnh sắc phía dưới bút chì đã dần dần hiện ra hình dáng.

Tề Huyền đứng bên cạnh nhìn, không lên tiếng chỉ thấy tràn ngập tò mò quan sát.

Không biết là đang quan sát bức họa của Lâm Tri Bạch, hay là đang quan sát Lâm Tri Bạch.

Khi hình dáng dần dần rõ ràng, khi chạm bút Lâm Tri Bạch lúc nhẹ lúc nặng, kỹ thuật dần dần thể hiện ra trên trang giấy.

Tề Huyền nhìn không được xích lại gần Lâm Tri Bạch.

Thiếp tới có chút quá gần, gần đến mức Lâm Tri Bạch có thể ngửi được mùi nước hoa của nàng.

Bất quá Lâm Tri chưa thấy qua cảnh tượng gì trắng, không chút hoang mang tiếp tục vẽ, phương xa cảnh vật càng ngày càng rõ ràng.

Tề Huyền khẽ nhếch miệng.

Mặc dù ngoài miệng nói, vẽ tranh không cần để ý kỹ thuật, vẽ vui vẽ mới quan trọng.

Nhưng Lâm Tri Bạch giờ phút này thể hiện ra kỹ thuật vẽ tranh, quả thực có chút kinh ngạc đến Tề Tiêu.

Như Dạ oanh nói, trình độ hội họa của Tề Huyền không tệ, thậm chí có thể nói là rất có thiên phú, nếu không làm minh tinh có lẽ nàng sẽ là họa sĩ.

Nhưng mà.

Nhìn Lâm Tri Bạch viết sinh, Tề Huyền cũng không dám nghĩ mình có thiên phú hội họa gì.

Cho dù đối phương vẽ rất tùy ý, rõ ràng có thể nhìn ra được là hứng thú tùy ý vung lên vài nét bút, nhưng loại thần vận kia lại hoàn toàn thể hiện ra ở trong những nét hời hợt này!

Đây còn là dưới tình huống không có thượng sắc.

Lâm Tri Bạch chỉ dùng cơ bản bút chì, làm được trình độ tuyệt đối không làm được.

“Quên đi.”

Sau khi vẽ xong, hứng thú của Lâm Tri Bạch trôi qua, hẳn có chút tiếc nuối nói: “Bức họa thủy mặc càng có thể thể hiện ra loại ý cảnh sơn thủy này.”

“Khang Khang Khang ta!”

Dạ Oanh không biết lúc nào chui ra lều trại, nhìn bức tranh Lâm Tri Bạch.

Tê!

Cảm giác rất lợi hại, Dạ Oanh nhìn về phía Tề Huyền, “Trình độ này, dường như cũng không kém người nha.”

“Mạnh hơn ta, mạnh hơn rất nhiều.”

Tề Huyền cười nói: “Nghe đồn Bạch Đé lão sư là thư pháp gia đệ nhất đương thời, chỉ sợ thực lực thư pháp còn hơn xa hội họa.”

“Cái gì?”

Dạ Oanh ngạc nhiên nói: “Lâm Tri Bạch, người là thư pháp gia đệ nhất đương thời? Ý tứ của thư pháp thiên hạ đệ nhất?”

“Không kém bao nhiêu đâu.”

Lâm Tri Bạch không khiêm tốn, thư pháp của hắn đã đầy cấp, không có bất kỳ không gian nào thăng cấp nữa, hắn cũng không tìm được đối thủ nào.

“Người lợi hại như vậy sao?!”

“Ta càng ngoài ý muốn chính là người vậy mà không biết?”

“Ta chỉ biết người tên là Lâm Tri Bạch, sau đó có một nghệ thuật tên là Bạch Đé, hình như còn là một ca sĩ...”

“Chỉ có những thứ này?”

“Còn có thân phận gì lợi hại không?” Dạ Oanh mở trừng hai mắt.

“Sau này người sẽ biết.”

Mặc dù Lâm Tri Bạch cũng muốn nhân cơ hội này một hơi giới thiệu mình với người xem, nhưng như vậy lại quá khoe khoang.

“Lão sư của Bạch Đế rất lợi hại.”

Tề Huyền tựa hồ từng nghiên cứu tư liệu về Lâm Tri Bạch, cười mở miệng nói.

Nếu như không phải hôm nay cố ý nghiên cứu tư liệu của Lâm Tri Bạch, Tề Huyền cũng sẽ không nguyện ý chủ động giúp đỡ xoa bóp, thật sự cho rằng ngày sau ở trong tổng nghệ liên không để ý hình tượng nha ——

Đều là nhìn người ăn.

“Ta chỉ nhìn ra hắn rất gian trá, kiếm tiền rất lợi hại... ngau xe cũng không tệ... Được rồi làm đồ ăn cũng không tệ... Đương nhiên lớn lên... Ân, những thứ này liền xong...”

Dạ Oanh nói xong phát hiện ưu điểm phát hiện Lâm Tri Bạch còn rất nhiều.

Mình sở dĩ tham gia tổng nghệ này, vốn là khắp nơi đều muốn đối nghịch cùng Tề Huyền, nhưng dần dần tựa hồ quên ước nguyện ban đầu, chỉ lo cảm thấy hứng thú với Lâm Tri Bạch.

Chương 409: Tới thời hạn thứ 1——” Còn chưa pháp thuật sao?”

“Mang Sơn hành mấy giờ?”

“Gấp chết ta rồi, ta muốn xem Anh Anh!”

“Côn Bằng Nữ Thần của ta!”

“Tề Thiên Văn không biết thế nào rồi?”

“Người nói gom nhiều đại bài như vậy vào một chỗ thật sự sẽ không đánh nhau sao?”

“Vậy phải xem tổ tông tiết mục an bài như thế nào.”

“Không biết tiết mục này chủ yếu sao chép nội dung gì đó.”

“Trước đây hình như chưa từng có tiết mục nào giống như là Quạt Sơn Hành Chử khiến cho toàn dân chú ý!”

Khi màn đêm dần dần đến.

“Dân cư” bận rộn sinh hoạt ở Nghiêu Sơn cũng không biết:

Bên ngoài kỳ thật đã bắt đầu ghi lại tiết mục chính thức đến diên rồi, đặc biệt khi phía chính thức tuyên bố đêm nay sẽ thả ra nội dung, sau đó mạng lưới Tề Châu cũng bắt đầu xôn xao!

Cứ như vậy.

Trong các loại mong đợi, 《 Sơn Hành 》 chính thức dùng thẻ tre!

Đêm đó.

Vô số người của Tề Châu trông coi TV.

Tiết mục không nói nhảm quá nhiều, chỉ là giảng một ít canh gà sống, sau đó liền thả ra các lộ Gia Tân tự hợp, tiến về Kính Thủy Lao Sơn.

Có lúng túng mới lạ;

Có người lễ phép khách khí;

Có người nhiệt tình sôi nổi;

Các tổ Gia Khách quen thuộc lẫn nhau hoặc là xa lạ, đều biểu hiện ở trong ống kính.

Mà vào lúc này.

Lâm Tri Bạch cùng Dạ Oanh cũng hội họp.

Rất nhiều người xem Tề Châu đối với Lâm Tri Bạch cũng không quen thuộc.

Bất quá Lâm Tri Bạch vừa mới lên đã muốn Dạ Oanh lấy tiền kết toán xe phí, vẫn là kinh ngạc đến rất nhiều người xem.

Chẳng hạn như Trần Vân.

Trần Vân chỉ là người xem bình thường đến từ Tề Châu.

Đồng thời cũng là fan của Dạ Oanh.

“Tên Lâm Tri Bạch này đã xảy ra chuyện gì a?” Nàng nhìn về phía nữ hài bên cạnh, “Vậy mà lại đi lên hô anh anh đào hoa tề!”

“Nhà người bộ dạng Anh Anh không thông minh lắm.”

Nữ hài bên cạnh tên là Trần Ly, là tỷ tỷ song sinh của Trần Vân, đồng thời vẫn là fan của Tề Huyền.

Thần tượng của hai tỷ muội là đối thủ một mất một còn.

“Là Lâm Tri Bạch này quá xằng bậy, làm sao có thể hô người ta như vậy, xe này là tiết mục tổ, cũng không phải hẳn!”

Ấn tượng ban đầu của Trần Vân đối với Lâm Tri Bạch không tốt lắm.

Thế nhưng người xem trên đường sau khi nhìn thấy thao tác của Lâm Tri Bạch lại bật cười ha hả.

“Tần châu này minh tinh thật tú!”

“Nó không biết Dạ Oanh là ai sao?”

“Dạ Oanh chính là đỉnh cao Thiên của Tề Châu chúng ta!”

“Vậy người biết Lâm Tri Bạch là ai không?”

“Người ta là Lam Tinh đệ nhất thư pháp gia!”

“Thật sự là nghệ thuật gia!”

“Có quốc gia gia kỹ thuật lớp da như thế sao?”

“Như vậy mới thú vị chứ, ta không thích thấy ai cũng chiếu cố nữ khách quý trong tiết mục, thật là nhàm chán.”

“Tham gia tổng nghệ thì phải chơi khá tốt nha, ta thích Lâm Tri Bạch này.”

Trong từng tiếng thảo luận.

Lâm Tri lái xe ưỡng công, gặp phải chút tình huống ngoài ý muốn, sau khi gấp gấp phanh lại, trả lại cho Dạ Oanh một tiền hoa đào.

Nhìn bộ dáng đẹp đẽ của Dạ Oanh, fan hâm mộ Trần Vân đau lòng nhưc óc a, “Anh anh!?! Các Tiêu Nha xấu xa giả dối? ** nguoi đó!”

Đúng là một cây gậy to cộng thêm táo ngọt.

Tên Lâm Tri Bạch này quá gian trá!

Mà khán giả phổ thông thì càng xem hài lòng!

Lâm Tri Bạch trực tiếp nắm lấy Dạ Oanh!

Nhưng như vậy cũng không phải chuyện thú vị nhất.

Thú vị nhất là hai người trên đường vô tình gặp được Lam Dã và Tề Huyền.

Dạ Oanh để Lâm Tri Bạch đuổi theo bọn họ, kết quả minh tinh Tần Châu này trực tiếp nói một câu:

“Phải thêm tiền!”

Tiết mục đã có kết quả suôn sẻ trong nháy mắt!

“666666!”

“Lâm Tri Bạch mẫu mực chúng ta!”

“Tần châu này sao trời cũng hay!”

“Lớn lên đẹp trai như vậy, kết quả là một nam tử cương thiết!”

“Dạ Oanh xinh đẹp như vậy, hần cũng không để ý, trong mắt chỉ có tiền đào hoa!”

“Có điều bản thân vị ca ca này cũng đẹp trai siêu cấp đó!”

“Huynh đệ này lát nữa phải trợn tròn mắt, Lam Dã từng luyện đây!”

“Đúng, kỹ năng xa kỹ lam đã vô cùng lợi hại!”

“Ta đi!”

Đang lúc rất nhiều người cho rằng, Lâm Tri xe hoa, căn bản không đuổi kịp Lam Dã, hẳn bắt đầu phát lực.

Vậy mà bắt đầu một đường siêu xa!

Nhiều lần làm cho người ta cảm giác sắp đụng phải.

Mỗi lần đều có thể cảm mũi nhọn thành công cực hạn!

“Đây là tổng kỹ sao?”

“Không phải bộ phim đua xe?”

“Gia hỏa này lái xe thật đẹp a!”

Tốc độ Lâm Tri Bạch không tính là nhanh, trong tình huống chặn xe cũng không nhanh được, nhưng những thứ xen kẽ kia không chế khoảng cách, đột nhiên trở nên đẹp!

“Không đuổi kịp nữa.”

Lam Dã có chút bất đắc dĩ nhìn Lâm Tri Bạch đi xa.

Tề Huyền ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm vào chiếc mô tô bằng xe phía trước, hơi bực bội.

Tỷ muội fan hâm mộ bên này.

Trần Vân cười ha ha: “Lâm Tri Bạch làm đẹp lắm!”

Tuy rằng Lâm Tri Bạch gia hỏa này, không hiểu thương hương tiếc ngọc, nhưng xem ở phân thượng hẳn giúp mọi người thắng Tề Huyền, liền không so đo chuyện lúc trước.

Trần Ly bắt đầu tức giận.

“Lam Dã này không phải nói kỹ thuật xe rất lợi hại sao, sao xe còn không qua được Lâm Tri Bạch!”

Bất quá đây mới chỉ là bắt đầu.

Phía sau còn có chuyện càng khiến cho Trần Ly tức giận hơn.

Đó chính là cầu cong do các tổ mẫu thiết kế bị Lâm Tri xuyên qua rồi!

Mà Lam Dã thì không thể thông qua cầu hẹp, trực tiếp bị móc đào hoa tệt với Tề Huyền!

Đương nhiên.

Đoạn này ngoại trừ fan của Lam Dã và Tề Huyền ra thì tất cả khán giả còn lại đều cười điên lên!

“Lâm Tri Bạch này!”

“Hắn thật sự rất thích đào hoa tệ nha!”

“Ha ha ha ha ha ha, tiền của tổ tiết mục hắn cũng kiếm được!”

“Kẻ đạo diễn luân phiên cũng sùng sờ rồi!”

“Sao hắn có thể luyện ra được kỹ năng xa kỹ này chứ!”

“Quá mạnh mẽ!”

“Xem Dạ Oanh cao hứng.”

“Anh anh anh người đừng quên lúc trước hắn lừa người như thế nào!”

“Hiển nhiên Anh Anh đã quên.”

Rất nhiều người Tề Châu đến xem tiết mục này, đều là vì hai hôm sau, Tứ Đại Thiên Vương mà đến.

Nhưng mà.

Mục tiết mục thấy hiện tại, tuyệt đại đa số người chú ý, bất tri bất giác đều quay chung quanh người Lâm Tri Bạch!

Đây không phải là bởi vì nhiều ống ảnh của Lâm Tri.

Mà bởi vì, trong màn hình của Lâm Tri Bạch luôn có tiết mục hiệu quả nhất!

bao gồm cả trong siêu thị đang hoạt động trung tâm.

Các vị khách quý khác tính toán tỉ mỉ không nở tiêu tiền, Lâm Tri Bạch lại cầm tiền hoa đào vừa kiếm được điên cuồng mua sắm, màn ảnh của tiết mục sao có thể không cho hắn?

Điều này so với nhau!

Thật sự quá cường đại!

“Đột nhiên ý thức được trước đó Lâm Tri Bạch vì sao chỉ nhận tiền đào hoa!”

“Cuộc nói chuyện sáng suốt quá đi!”

“Trong tiết mục này không có Đào Hoa Tệ nửa bước khó đi nha!”

“Những người khác đều là nạn dân họa phong, đến Lâm Tri Bạch này trực tiếp phú hai đời hình thức.”

“Mấu chốt là dù hấn tiêu như vậy, Lâm Tri Bạch vẫn là có tiền nhất.”

“Xem ra tiết mục này nhất thời nửa khắc không đánh được rồi.”

“Đám người này sinh hoạt đã thành vấn đề, nào còn tâm tư đánh nhau.”

“Chết cười.”

“Quản cái gì thiên vương hậu này của ngươi, tại Kỳ Sơn một phen tiền làm khó anh hùng hấn.”

Nhìn thấy vậy.

Mọi người đã dần dần hiểu cách chơi Tung Sơn Hành.

Hành vi của tổ viên tiết mục rõ ràng là đang có ý thức, cắt đi ánh sáng minh tinh của những người này, để cho bọn họ cảm nhận được sự vất vả của người bình thường.

Trên thực tế.

Nếu như không có Lâm Tri nói trắng ra, có lẽ đây sẽ là một nhóm minh tinh đỉnh cấp, tự lực cánh sinh ở nông thôn hẻo lánh, ném trái nãi khổ sinh hoạt...

Sinh hoạt loại tiết mục như Kỳ Thực?

Mà có sự tồn tại của Lâm Tri Bạch, dường như họa phong xuất hiện một chút sai lệch.

Những minh tinh khác quả thật đều đang chịu đủ khổ khó, nhưng Lâm Tri Bạch lại có mấy phần hương vị hưởng thụ cuộc sống, hấn vậy mà còn biết nấu cơm!

Mấu chốt là làm ra đồ ăn, bị Dạ Oanh, Sở Sở cùng với Hàn Nguyệt Sương mãnh liệt theo đuổi!

“Cảm giác thịt trâu ăn rất ngon!”

“Gan chua chia xương cũng phải!”

“Chỉ là bề ngoài thật giỏi quá mức!”

“Sở Sở thật đáng yêu!”

“Anh anh đáng yêu nhất!”

“Lâm đại trù!”

“Lâm Tri Bạch thật thú vị a, lái xe tốt như vậy, không ngờ thực lực nấu ăn lại mạnh mẽ như vậy!”

“Trước đó cảm giác gia hỏa này là một nam nhân cương thiết.”

“Bây giờ nhìn lại, Lâm Tri Bạch tựa hồ, tương đối ưu tú.”

Bởi vì trước đó Lâm Tri Bạch nhận tiền không nhận người, cho dù sau này cũng không để vào mắt, quả thật có chút ý tứ sắt thép thẳng nam.

Nhưng cương trực nam bình thường nào biết nấu cơm?

Bất kể lái xe hay là nấu cơm, Lâm Tri Bạch tựa hồ cũng làm đến cực hạn, để lại cho người ta ấn tượng sâu sắc.

Mà pháp hành đương nhiên còn đang tiếp tục.

Mỗi vị khách trong nhà đều có ống kính.

Tỷ như Dạ Oanh đem hình ảnh mỹ thực Lâm Tri Bạch làm trong quần thể, dẫn phát các loại hâm mộ và ghen ghét.

Ví dụ như Lâm Tri Bạch giống như thiếu gia nhà địa chủ, sai sử Sở Sở làm việc.

Ví dụ như Lam tổ mấy người chơi xấu, muốn giấu diêm diêm việc kiếm tiền vô ích, cuối cùng cùng với Bạch Tổ hợp tác với nhau.

Người xem thỉnh thoảng cười to!

Chẳng qua, thứ mọi người mong đợi nhất vẫn là cái trò chơi gọi là toan lang ngày thứ hai!

Lâm Tri Bạch giả dùng giọng Chu Hàn giả hết, khiến Tề Huyền và Lý Tiêu đều sửng sốt, người xem Tề Châu sợ ngây người!

“Ta cót a! “

“Không phải ta đã nghe lầm rồi chứ?”

“Lâm Tri Bạch có thể bắt chước giọng nói của Chu Hàn!”

“Bắt chước giống nhau như đúc!”

“Tên khốn này làm sao có thể làm được!”

“Cmn, dám tạo thành cơn sóng thiên văn này thật sự không oan!”

“Ha ha ha ha, Tề Thiên Văn hận chết Chu Hàn cũng không hết!”

“Chu Hàn thật thâm hiểm, bị Lâm Tri Bạch lừa cho ghê gớm!”

“Lâm Tri Bạch này cũng quá bạc bẽo đi!”

Đây là lần đầu tiên người xem Tề Châu cảm nhận được mị lực của đường thanh âm thay đổi.

Dù sao mọi người Tề Châu đều chưa từng xem qua 《 Mông Diện Vương Tranh 》 .

Nhưng mà hành lang núi non này, tựa như càng có thể bày ra tính thực dụng của đường thanh tuyến trăm biến.

Lúc Lâm Tri Bạch bắt chước giọng của đạo diễn thì.

Màn hình tiết mục đã triệt để bùng nổ rồi!

“Lâm Tri Bạch quá treo!”

“Ta quỳ rồi!”

“Còn mẹ nó có thể như vậy sao!”

“Bắt chước thanh âm của Chu Hàn còn chưa đủ, thậm chí ngay cả thanh âm của đạo diễn cũng có thể học!”

Tiết mục xen vào sau đó.

Trương Hi Dương giải thích với người xem: “Đây là năng lực đặc biệt của Bạch Đế lão sư, có thể bắt chước giọng của những người khác, độ tương tự cho dù là người rất quen thuộc cũng không thể nhận ra.”

“Có siêu năng lực đúng không!”

“Quả thật, nếu như thanh âm kia không nhìn mặt, ta cũng không biết được!”

“Ta đã xem qua một số người bắt chước thanh âm của mình tinh đặc biệt lợi hại bắt chước các loại thú, nhưng đều không khoa trương bằng Lâm Tri!”

“Cái này là treo thật rồi!”

“Gia hỏa này hình như hơi nhiều đồ vật a!”

Lâm Tri Bạch luôn có thể mang đến ngoài ý muốn cho người xem, tầng tầng lớp lớp ngoài ý muốn!

Điểm điểm thời gian thu phục như vậy, hẳn đã không chỉ một lần, làm ra thao tác khiếp sợ người xem!

Mà khiếp sợ như vậy còn chưa kết thúc!

Lúc Lâm Tri Bạch giả mạo nhân viên công tác, cơ hồ lấy lực bản thân, bắt tất cả mọi người, người xem đã không biết nói gì cho phải.

“Thần Nhân!”

“Muru đồ này đều có thể nghĩ ra được!”

“Khó trách anh anh anh nhất định phải đi theo Lâm Tri Bạch, cái này mẹ nó là đùi siêu cấp a!”

” Tham gia 《 Sơn Hành 》 loại tiết mục này nhất định phải ôm chặt đùi Lâm Tri Bạch!”

“Đồng đội này quá đáng tin cậy!”

“Lâm Tri Bạch là siêu cấp nhân loại!”

“Cái gì mà Tứ đại Thiên Vương lưỡng đại thiên hậu, nơi này chỉ có siêu việt Bạch Đế!”

“Khó trách người của Tần Châu quản Lâm Tri Bạch gọi Bạch Đế!”

“Chỉ có tên sai, không có đặt tên sai ngoại hiệu!”

Mà cuối cùng tiết mục, chính là hình ảnh Lâm Tri Bạch hôm nay lên núi.

Hắn nhìn ra phương xa vẽ tranh.

Bức họa kia, viết xuống tại ống kính đặc biệt, mặc dù không có thượng tinh, cũng đã có đầy đủ thần vận!

Trời chiều.

Lâm Tri Bạch xuống núi, trên người khoác hào quang.

Dạ Oanh và Tề Huyền đi theo sau hắn, mỗi người mang theo vài thứ, chủ động tìm hắn nói chuyện.

Cũng không biết nói gì.

Bởi vì đây là một viễn cảnh.

Nhưng đột nhiên người xem Tề Châu lại có cảm giác, trên người Lâm Tri Bạch, có loại cảm giác thần bí không nói ra được, khiến người ta nhìn không được muốn hiểu kỳ tìm tòi nghiên cứu.

“Là uy hiếp.”

Trần Ly xem xong tiết mục liền dăm chiêu nói: “Trên người Lâm Tri Bạch hình như có một loại áp bức nói không nên lời, có lẽ là những người khác đều chột vật, duy chỉ có tên này thoải mái thông dong không bị ảnh hưởng, cuối cùng ngay cả Dận Tự nhà chúng ta, đều phải chủ động mát xa cho hắn.”

“Không chính xác.”

Trần Vân nói: “Lời nói chính xác, hắn là thông dong, Lam Tổ cũng sẽ gặp phải vấn đề, nhưng mỗi lần Lâm Tri Bạch đều có thể thông dong giải quyết, hơn nữa phương pháp người bình thường còn không nghĩ tới, cho dù muốn có được, cũng học không được, tỷ như năng lực mô phỏng theo giọng của hắn...”

Hai người liếc nhau.

Đều là Truy Tinh tộc, sao có thể không ý thức được, biểu hiện của Lâm Tri Bạch ở Lao Sơn hành lang, là tiết tấu cần lửa nhỉ?

Trên thực tế.

tiết tấu này ở sau khi tiết mục pháp thuật, liền nhanh chóng nhắc lên!

“Đang chạy tới hai vị thiên hậu của tứ đại Thiên Vương, cuối cùng toàn bộ hành trình đều đang quan tâm thao tác của Lâm Tri Bạch!”

“Thật thích Lâm Tri Bạch!”

“Lâm Tri Bạch thật lợi hại, Xa Thân! Trù Nghệ đại sư! Hội họa cao thủ! Thanh âm mô phỏng theo người đạt! Lâm Tri

Bạch thật toàn năng, máu chốt nhan giá trị còn siêu cấp cao!”

“Ha ha, xem xong 《 Sơn Hành 》 đều bị Lâm Tri thổi cho một vòng trắng rồi.”

“Ta không có, gia hỏa này sao? Nặc hặc!”

“Ta cũng không quen nhìn Lâm Tri Bạch, thế mà lại để cho nữ Gia Tân phục vụ hẳn!”

“Lên thì thích hô hô, đằng sau lại các loại âm mưu quỷ kế, cảm thấy quá xấu bụng, ta vẫn thích đơn thuần một chút.”

“Ha ha, tổng nghệ chơi chiêu số không đến mức thượng tuyền chứ?”

“Có ít người chính là ghen ghét Lâm Tri Bạch quá nổi tiếng rồi, dù sao ta siêu thích hẳn!”

Có người bị bột!

Có người bôi đen!

Đây là dấu hiệu bắt đầu đỏ bừng!

Lúc này Kỳ Sơn đang đọc sách. S** Khắc ảo hoa. Cũng có không ít khách nhân thừa dịp buổi tối, nhìn tình huống Pháp tri hành của Lao Sơn.

Chủ yếu là muốn biết, biểu hiện của mình, ở chỗ người xem sẽ bị phản hưởng gì.

Sau đó liền phát hiện...

Thảo luận về hai đại thiên vương của Tề Châu, còn không nhiều bằng Lâm Tri Bạch!

Coi như là có chút thảo luận độ, tiêu đề phần lớn đều là “Lòng ngọc manh”, “Thê thăm a”, “Đáng thương cái gì” các loại làm chủ.

Sao sáng cũng không chán ghét tiêu đề này.

Nhưng nếu Lâm Tri Bạch có tiết mục cùng tiết mục, được tán thành nam nhân chất lượng cao, biểu hiện của mình lại bị ‘thiếu manh’ dùng từ hình dung’, sẽ làm cho người ta rất khó tiếp nhận.

Giờ khắc này.

Toàn bộ các khách quý đang tham gia hành lang Lao Sơn, đều sinh ra một loại ý niệm “Không chịu thua” trong đầu!

(Bản chương xong)

Chương 410: Sao các người có biết ta câu cá năm mươi cân? Kết mới: Tứ đại Thiên Vương, hai đại Thiên Thiên Hậu!

Có thể nói người xem Tề Châu chính là tới vì bọn họ, kết quả thời hạn đầu tiên của Kính Sơn Hành tuần tra, danh tiếng lại bị Lâm Tri Bạch đoạt hết.

Đối với việc này, cho dù đám thiên hậu Thiên Vương vẫn có thể tiếp thu, nhóm sao siêu sao sau lưng này cũng không thể tiếp thu nổi.

Đêm đó.

Mấy vị người quản lý minh tinh tìm tới đạo diễn: “Chương đầu tiên của tiết mục này có hiệu quả không phù hợp với ước nguyện ban đầu của nghệ sĩ chúng ta...”

“Các người có cách thì có thể nói.”

Đạo diễn dường như đoán được sẽ có loại tình huống này xuất hiện.

Nhiều minh tinh đỉnh cấp Tề Châu như vậy tham gia 《 Sơn Hành 》, không có khả năng trơ mắt nhìn Lâm Tri đạp lên lửa giận của mọi người.

Vẫn là câu nói kia.

Cho dù bản thân các ngôi sao đồng ý, đoàn đội sau lưng bọn họ cũng không đồng ý ——

Không phải Lâm Tri Bạch không thể biểu hiện quá tốt.

Mà Lâm Tri Bạch không thể luôn đè ép mấy vị địa chủ đỉnh cấp kia, ông kính còn nhiều hơn so với hậu thiên Thiên Vương.

“Suy nghĩ của ta rất đơn giản.”

Người quản lý đi đường mở miệng nói: “Nếu như tiết mục được phân phối ở khối kính này rất khó chiếu cố đến sau Thiên Vương Thiên Thiên, vậy thì không bằng chúng ta đổi cách chơi khác, nghệ sĩ vẫn là phối hợp chơi trò chơi với nhau

làm nhiệm vụ kiếm tiền hoa đào, nhưng màn ảnh tự chúng ta phải tự nắm chắc.”

“Sao mình có thể nắm chắc được chứ?”

“Bây giờ không phải là phát trực tiếp thịnh hành luôn rồi à.”

Người quản lý thiên văn cười nói: “Chúng ta trực tiếp đổi Hành Thương thành tiết mục phát sóng trực tiếp, hợp tác trực tiếp với bình đài trực tiếp, bố trí riêng mỗi người một kênh, người xem thích nhìn người nào thì nhìn người đó, đương nhiên giữa đại trực tiếp của tổ quay, mới thật sự là đại bản doanh của người xem.”

Hoàng Đình đau đầu.

Thật ra Hoàng Đình cũng biết tiết mục này không dễ làm, dù sao toàn bộ minh tinh nổi tiếng lớn nhất của Tề Châu đều ở đây, những người này không có một ai là dễ hầu hạ, nhưng không nghĩ tới như vậy không dễ làm như vậy, bất quá là thời kỳ đầu Lâm Tri Bạch nhiều hơn chút náo động, những người này liền trực tiếp làm ra biến động lớn như vậy, mười sáu ngôi sao chẳng lẽ muốn phân ra mười sáu thị giác phát sóng trực tiếp nhỏ, vậy phòng phát trực tiếp còn có thể có người xem sao?

“Không quan hệ.”

Lần này là quản lý của Diệp Quân Tập mở miệng: “Bởi vì ở phòng trực tiếp mới là bản cơ bản của người qua đường, Mang Sơn Hành Chủ không phải tiết mục tổng kỹ bình thường, chúng ta cũng không cần câu nệ trong mạch suy nghĩ chế tác tổng nghệ thông thường.”

“Ta suy nghĩ một chút.”

Hoàng Đình càng thêm đau đầu, nói là suy xét, thật ra là muốn cao tầng công ty mở hội, xác định một chút phương hướng làm việc kế tiếp, dù sao tổng nghệ này sẽ xảy ra rắc rối, là chuyện bọn họ đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Đến ngày thứ hai.

Sự tình đã được định ra.

Chiếu Lục nhưng hiện tại phải có thêm một kênh phát trực tiếp trên Hành Sơn.

Mỗi sáng bắt đầu bảy giờ sáng, buổi tối mười một điểm kết thúc, tương đương với là cả một buổi sáng đều phải phát trực tiếp.

Chuyện này có vài vị khách đã sớm nhận được tin tức, Lâm Tri Bạch thì là tin tức buổi trưa mới biết được, bất quá hẳn cũng không kháng cự, dù sao cho dù không có phát sóng trực tiếp, thì chính mình cũng vẫn sẽ có thợ quay phim đi theo phía sau.

Sự khác biệt thật sự giữa trực tiếp và ghi chép chính là:

Trực tiếp càng chân thực trực quan, nhưng nội dung khẳng định sẽ rất thưa thớt, không giống tập kết sao chép, trực tiếp tập trung một bộ phận tinh hoa phát ra tin tức.

“Hôm nay nghỉ ngơi hồi phục một chút, ngày mai chúng ta mở phát sóng trực tiếp.”

Đạo diễn Hoàng Đình nói: “Mọi người không cần quá để ý, mặc kệ trực tiếp và ghi chép, chúng ta nên làm sao bây giờ, tiết tấu của tiết mục cũng sẽ không bởi vậy mà bị ảnh hưởng, chúng ta vẫn là chủ đánh một loại tổng kỹ sinh hoạt tập thể.”

Đương nhiên.

Tin tức tiết mục phải đổi thành trực tiếp đã được Tề Châu truyền ra, phản ứng đầu tiên của ngoại giới chính là hung phấn!

Bởi vì điều này có ý nghĩa là:

Mọi người không cần đợi đến thời tiết tổ chức biên tập nữa, tùy thời mở ra điện thoại di động liền có thể nhìn thấy tình huống bên núi non hành lang!

...

Hôm nay là ngày 25 tháng 9, lần đầu tiên Phù Sơn Hành Lận công khai phát sóng trực tiếp, ‘Hổ Sa’ mà Tề Châu phát trực tiếp đã liên thông hiện trường!

Nghiêu Sơn.

Tổ Lam.

Sau khi Lâm Tri Bạch rời giường, trước tiên mở điện thoại di động của mình ra, nhìn phòng trực tiếp của Lao Sơn Hành

Khuyết.

Đây là một phòng trực tiếp cỡ lớn.

Trong lúc phát sóng trực tiếp hiện tại cảnh tượng mấy cái tổ Hồng đang luyện tập buổi sáng, nhiệt độ trước mắt là 15322 vạn.

【Ông trời ơi! 】

【Đây là phòng trực tiếp có nhân khí cao nhất từ trước tới nay của hồ Sa! 】

【 【 Thật đẹp! 】

Chu Hàn Tần và Lý Tiêu là tình lữ sao, tối hôm qua bọn họ giống như ngủ cùng một phòng ngủ!?

【Ông trời ơi! 】

Quả nhiên vẫn là phát trực tiếp mạnh mẽ, có thể phát hiện ra chi tiết không thể phát hiện trong giấy ghi chép!

【...】

Điện thoại di động vang lên, thì ra là đạo diễn thông báo ở trong đám đông:

“Các cư dân, phía dưới có tin tức tốt!”

“Hôm nay, thôn dân ở phụ cận Lao Sơn chúng ta đã mời chúng ta, hy vọng chúng ta có thể hỗ trợ làm một ít công việc nông nghiệp, chủ yếu là trợ giúp các thúc thúc a di trồng trọt.”

“Hoàn thành công việc nông nghiệp, có thể thu được tiền đào hoa.”

“Sự tình làm càng tốt, mọi người có thể đạt được tiền đào hoa thì càng nhiều, hiện tại chúng ta xuất phát đi!”

Tên này hay nhỉ.

Bắt đầu an bài đất khách quý.

Đương nhiên Lâm Tri Bạch không có hứng thú, nhưng y vẫn theo quá khứ nhìn, bởi vì đây coi như là hoạt động tập thể, tất cả khách quý tụ lại một chỗ, oanh oanh liệt liệt xuất phát về một hướng khác dưới chân núi.

Một lát sau.

Mọi người dừng lại ở cửa một thôn.

Thôn này tên là thôn Dĩ Sơn, rất nhiều thôn dân hội tụ ở đây, nhìn đám minh tinh này, nhưng về mặt không có chút tâm tình kích động nào.

Bởi vì các bác gái lớn trong thôn căn bản không quen biết những minh tinh này.

Bọn họ chỉ biết là những minh tinh này, nam soái, nữ thì xinh đẹp, da mịn thịt mềm, nhìn không giống như họ biết làm việc.

“Như vậy, nguyện ý làm nông, có thể học làm theo a di, a bá.”

“Để ta!”

“Ta cũng có thể!”

“Vì đào hoa tệ!”

Mọi người căn bản không biết phải làm cái gì, chỉ là vừa nghe thấy tiền đào liền vén tay áo lên định làm.

Đạo diễn phân phối nhiệm vụ cho các người, sau đó bản lão nhân làm mẫu.

Đều là hoa màu, ví dụ như khai địa đào đất, cơ bản dạy mọi người qua một lần.

Sau đó, mọi người bắt đầu làm việc!

Lâm Tri Bạch lại không muốn bận rộn trong đất, hấn quyết định đi dạo bốn phía.

“Lâm Tri Bạch ngươi đi đâu vậy?”

Dạ Oanh đang đào đất chú ý tới Lâm Tri Bạch xoay người, hỏi một câu.

“Tùy tiện dạo quanh.”

Lâm Tri cất tiếng nói trắng trợn, ánh mắt mọi người nhìn về phía hấn lập tức tràn đầy hâm mộ.

【 ha ha ha, kiên quyết không làm công việc nông nghiệp, Mang Sơn Thủ Phú chính là cứng rắn như vậy! 】

【 sao ta cảm giác gia hỏa này rất lười nhỉ? 】

【Chính là, người khác đều ở trong đất làm việc nhì, hấn ý vào mình nhiều tiền đào, giống như một đại gia vậy.】

【Nhìn thấy thân tượng của mình bị mệt mỏi, biết các người rất gấp, nhưng Lâm Tri Bạch lúc trước cố gắng kiếm tiền, kiếm tiền không phải là vì hiện tại nhẹ nhàng sao?】

Phát sóng trực tiếp là không giống nhau.

Mỗi thời mỗi khắc đều có màn hình trực tiếp hiện lên.

Mà Lâm Tri Bạch đương nhiên là không rảnh nhìn màn đàn hồi nghĩ như thế nào, nàng nhìn thấy một đại gia giờ phút này đang cầm cần câu tự chế, muốn đi ra ngoài câu cá, lập tức nổi lên hứng thú nói:

“Đại gia câu cá đi a?”

“Vâng.” Đại gia thấy Lâm Tri Bạch mặc không tầm thường, liền biết y cũng là minh tinh.

“Có thể cùng nhau không?” Lâm Tri Bạch cười nói: “Ngài cho ta mượn một ít con giun, đến lúc đó ta câu cá chia ngài hai con.”

Bên này nông thôn câu cá đều là dựa vào con giun hoặc là chung quanh.

Ngư cần cơ bản cũng đều là tự chế, nhưng không có đồ chơi cá ăn.

“Vậy cùng đi đi, cũng không cần phân chia cá của ta, ta về nhà cho? Ni Nhĩ Ni Lan Ân! Bồi Lạp? Cười nói: “Tiểu tử, cá chỗ chúng ta cũng không dễ câu.”

“Thử xem sao.”

Lâm Tri Bạch chính là có vẻ nhàm chán, dù sao cũng phải làm chút gì đó.

Trong lúc ông nội cho mình mượn cần câu, Lâm Tri Bạch gọi đạo diễn: “Câu cá có đào hoa tộ không?”

Không có cũng không sao.

Lâm Tri Bạch có thể trực tiếp bán cá.

Hắn tin tưởng sẽ có khách quý cảm thấy hứng thú đối với dã sinh ngư.

Nhưng đạo diễn lại rất sáng khoái nói: “Đương nhiên có thể đổi, một cân cá đổi một cân tiền đào hoa.”

“Được rồi.”

Lâm Tri Bạch yên lặng gọi hệ thống, trao đổi kỹ thuật câu cá cao cấp.

“Lâm Tri Bạch biết câu cá?”

【Câu cá quả thật thoải mái hơn nhiều.】

[Lâm Tri Bạch lần này phải chịu thiệt thòi lớn, một cân cá mới đổi được một mai tiền đào hoa.]

【Lão câu cá chuyên nghiệp nói cho người biết, câu cá nhìn như nhẹ nhõm, không có kỹ thuật nửa ngày có thể câu được một con thì tính không sai.】

Câu cá quả thực rất cần kỹ thuật.

Đặc biệt là loại nông thôn hoang dã này.

Không có cơ sở, rất khó có thu hoạch gì.

Lúc này đại gia trở lại, cảm cho Lâm Tri Bạch một cái cần câu, Lâm Tri xem xét, kinh ngạc nói: “Cần câu này rất chuyên nghiệp.”

Đại gia cười nói: “Con trai của ta mua cho ta.”

Thật là một đại gia nhiệt tình, Lâm Tri Bạch có chút cảm động nói: “Vậy ta hôm nay cá này nhất định phải chia cho ngài nhiều một chút.”

“Có thể câu được thì hãy nói tiểu tử này.”

Đại gia cười nói: “Hay là hai ta so tài?”

“Được rồi.” Đại gia vừa nhìn đã biết là lão già có thâm niên câu cá.

Hai người cứ thế tới bờ sông.

Mà theo Lâm Tri Bạch rời đi, phòng trực tiếp của hành lang Lao Sơn cũng phân ra một góc nhìn riêng cho hắn.

Suu suu suu suu!

Cùng bộ đội lớn tách ra, nhân khí Lâm Tri Bạch rõ ràng bị phân ra.

Người xem đều lựa chọn dừng lại ở giữa các phòng trực tiếp lớn.

Dù sao đa số người vẫn thích xem mười mấy vùng đất sao.

Người xem theo góc nhìn trắng trợn của Lâm Tri đi câu cá cũng không nhiều.

Nhưng Lâm Tri Bạch cũng không thêm đề ý.

Lâm Tri Bạch đứng bên bờ sông, nhìn sông nông tiêu chuẩn trước mắt còn rất lớn, chỉ là các loại cây rong có chút tạp, không giống như một hồ cá chuyên nghiệp thoải mái vô cản trở.

Hắn chọn một nơi, mặc vào mỗi câu, ném vào trong sông.

Chính mình ngồi xuống bờ sông, cũng mặc kệ trên mặt đất bùn đất có dính quần hay không, câu cá khó tránh khỏi bẩn.

Bên cạnh còn có một cái thùng bằng nhựa, cũng là ông già này tặng.

Trên thùng viết hai chữ “Hóa Phi”, Lâm Tri múc chút nước vào, bằng không quay đầu câu cá dễ chết.

Keng!

Bên kia lão đại mấy phút đồng hồ đã khai trương rồi, một con cá trắng đen nhỏ bị hắn câu được, đối phương nhe răng cười với Lâm Tri Bạch Tiểu, lộ ra vẻ đắc ý chỉ lão già câu cá mới có.

Nhưng mà không bao lâu.

Lão đại gia không cười nổi nữa.

Keng!

Lâm Tri Bạch cũng khai trương rồi, cũng là một con cá, nhưng cái đầu rõ ràng lớn hơn con cá kia rất nhiều!

【Oa oa! 】

【 Lâm Tri Bạch không tệ nha! 】

【Con cá này được nửa cân đấy! 】

Trong phòng trực tiếp trực tiếp của Lâm Tri Bạch, phiêu tán qua mấy cái vũng đạn.

Phần lớn là người xem đặc biệt thích Lâm Tri Bạch, hoặc là đơn thuần hứng thú với câu cá.

Có may mắn không?

Đại gia tựa hồ có chút không phục, biểu tình rõ ràng không giấu được tâm sự.

Chỉ là phần không phục này mới kéo dài không đến hai mươi giây, Lâm Tri Bạch lại khai trương.

Mặc dù lần này là Hoàng Cốt Ngư, dáng người nhỏ hơn một chút, nhưng mà thịt của nó đặc biệt mềm, thơm lừng.

Có chút thú vị.

Lão đại gia gãi đầu, định gỡ gạc lại.

Keng!

Lâm Tri Bạch hành động lần thứ ba.

Là thảo ngư, đoán chừng nặng một cân, sau khi Lâm Tri Bạch đem nó nâng lên, ném vào trong thùng, động tác đã càng ngày càng thuần thục.

Đồ hệ thống sản xuất chính là đáng tin cậy!

Kỹ thuật câu cá của Lâm Tri Bạch, hiện tại cảm thấy không khác mấy so với kiếp trước có một lão già câu cá tên là “Đặng Cương”, dễ dàng câu được cá.

“Ngươi rất lợi hại a!”

Đại gia nhin không được, người trẻ tuổi này lấy đâu ra kỹ thuật a, sao có thể câu được!

Tốt xấu gì mình cũng là đệ nhất Trạc Sơn thôn “Câu Phách”, không nghĩ tới lại bị một tên tiểu tử trong thành tới áp chế?

“Chỗ này tôm cá nhiều.”

Lâm Tri Bạch khiêm tốn cười nói: “Lát nữa ta câu một con cá đen cho ngài.”

“Cá đen không có cách nào câu được, ở trong cỏ cũng đâu.”

“Có biện pháp, phải chú ý kỹ xảo.”

Lâm Tri nói trắng ra, tiếp tục bận rộn, kết quả công phu nói mấy câu, lại có cá mắc câu!

Những hình đạ đạ trực tiếp cũng dần dần nhiều hơn!

【 Ta đi! 】

【 Tại sao càng nhìn ta càng thấy không thích hợp! 】

“Lâm Tri Bạch đang giả heo ăn thịt hổ! 】

【 Kỹ thuật câu cá này của hắn thật sự rất mạnh a! 】

【 Ta câu linh mười mấy năm, có thể rất phụ trách nói cho các người biết, đây là cao thủ, Lâm Tri Bạch tuyệt đối là cao thủ! 】

Lâm Tri Bạch biết rất nhiều thứ!

Lâm Tri Bạch câu cá này còn rất thú vị!

Dù sao rất nhiều người đều thích mới mẻ, cho dù tuyệt đại đa số người xem, sẽ lựa chọn phòng phát sóng trực tiếp lớn, xem các minh tinh trông trọt, cũng khó tránh khỏi có người hiếu kỳ tình huống của Lâm Tri Bạch.

Vậy thì hoán đổi một chút thị giác.

Kết quả tất cả đều đổi thành chuyện này của Lâm Tri, rất nhiều người lập tức liền bị hiệu suất câu cá khủng bố kia của Lâm Tri Bạch dọa sợ!

Chỉ thấy đại gia đưa cho Lâm Tri Bạch thùng bằng nhựa trắng, hiện tại đang đựng một nửa cá, gần như một lát sau Lâm Tri nâng cần bắt cá!

Vừa nhìn thấy, rất nhiều người đều có chút không nở trở về!

Có một số người xem dứt khoát dùng tay để viết chữ, một bên dùng điện thoại nhìn về phía Lâm Tri Bạch bên kia, một bên dùng máy tính tinh quan tâm trông trọt ở bên kia.

Tình huống bên này rõ ràng không ổn.

Cả đám minh tinh cầm cuốc đầu đầy mồ hôi, eo mỗi lưng, nhưng thành quả làm việc, lại không thể khiến cho thôn dân hài lòng.

Hai giờ sau.

Đạo diễn cùng thôn dân hợp kế, căn cứ hiệu suất công việc của đám người này, mỗi người bình quân chỉ kiếm được hai tiền đào hoa.

“Mẹ kiếp!”

“Tiền này chỉ đủ cho ta ăn mì gói!”

Các ngôi sao lớn thực mệt mỏi, làm công việc nông nghiệp, hình như không cùng một khái niệm với các người.

Mà bên kia.

Cũng như hai giờ đồng dạng.

Lâm Tri Bạch đã câu được một con cá.

Vì tiếp tục câu, hẳn trực tiếp chia một nửa cho đại gia kia, dù sao cần câu, thùng, giun đều do người ta cung cấp.

Mệt?

Hình như câu cá cũng không mệt.

Bởi vì đều là cá sông cỡ trung, Lâm Tri Bạch cảm giác thú vị lớn hơn mệt nhọc, đây là niềm vui đầu tiên từ nhỏ đến lớn hẳn thể nghiệm được từ lúc đi câu cá.

Lại câu một giờ nữa.

Ăn đầy thùng rồi thì đi tìm đạo diễn đổi lấy tiền đào đi.

Lâm Tri Bạch đoán chừng, nếu mình khai hỏa toàn bộ, một ngày có thể câu khoảng một trăm cân cá.

Nhưng thôi quên đi.

Không cần thiết phải tàn nhẫn như vậy, bằng không sau này có lẽ đạo diễn cũng không dám làm ăn với mình rồi.

Vậy thì câu mấy chục cân, ý là được rồi.

Cứ như vậy.

Lại qua hơn một giờ.

Trong sân, các khách quý khác mặt hướng đất vàng lưng hướng lên trời, đã hoàn toàn không có hình tượng gì đáng nói, nguyên một đám ngòi liệt trên mặt đất.

Mà ngay vào lúc này.

Lâm Tri Bạch cùng một đại gia, xách thùng lớn trở về.

Xa xa thấy mọi người đang tò mò nhìn mình, cũng nhìn cái thùng trên tay mình, Lâm Tri Bạch nhin không được lộ ra tươi cười, cao giọng nói:

“Làm sao các người biết ta câu cá năm mươi cân?”

Mọi người:?

Người xem:??

Đạo diễn:???

Người thổi cái gì vậy, đọc sách linh tinh. Kỹ nhân ma ảo. Sái tích sáu mươi cân cá, cái này nông thôn ao nước nào có...

Chờ một chút!

Hình như là thật!

Trong ánh mắt chấn động của vô số người, Lâm Tri đem toàn bộ cá đổ vào ven đường, nói với đạo diễn:

“Xung hô.”

Trên tờ giấy, đổi tờ đạo cụ thành giai đoạn đầu tiên đi.

Sau đó ho khan còn chưa khỏi, mấy ngày nay sương mù mờ mịt, tân quan chẳng lẽ thật có cách nói sương mù sao?

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 411: Mang Sơn Thủ Phú danh xứng với thực! Mọi người ngậy ngốc nhìn cá Lâm Tri câu được, người nha cái này là đem hồ nước nông thôn câu cá trực tiếp moi ra khò khè rồi?

Mặc dù 50 cân chỉ là vui đùa và tính toán, nhưng cẩn thận mà nói thì thực ra cũng không nhiều lắm, trọn vẹn bốn mươi ba cân cá, còn chưa tính đến những thứ Lâm Tri tặng không bạn đại gia kia ——

Hoàng Đình lập tức có chút chống đỡ không nổi.

Mình qua loa, vậy mà đáp ứng Lâm Tri Bạch, một cân cá một lượng tiền hoa đào!

Dựa theo trọng lượng câu bạch câu của Lâm Tri, nói cách khác mình phải trực tiếp trả bốn mươi ba nguyên tệ cho hắn?

Mo Mo!

Vị trí của Diêm Sơn thủ phú này thật sự là hấn ngòi vững vàng?

【 ha ha, đạo diễn choáng váng, các người đã tính xem hiện tại Lâm Tri Bạch có bao nhiêu tiền đào hoa không? 】

【 Lâm Tri Bạch ta không rõ lắm, ta chỉ biết đồng tiền đào của Tề Thiên Văn chỉ còn có 50 đồng, hắn sắp phá sản rồi. 】

【 Ta hoài nghi hoa hồng của Lâm Tri Bạch gần 200 tệ! 】

【 ai có thể nghĩ đến Lâm Tri Bạch vậy mà là câu cá có trình độ cao như vậy, không phải nói minh tinh đều là cự anh sao? 】

【A, nhiều cá như vậy! 】

【 Lâm Tri Bạch làm sao câu được, sớm biết như vậy đã xem thị giác câu cá của hắn, bắt quá tròng trọt bên này cũng rất buồn cười. 】

Được rồi.

Rất nhiều người chỉ nhìn truyền hình trực tiếp của tập thể bên này, cho nên chỉ thấy khi Lâm Tri Bạch trở về xách một thùng cá, nhưng không biết quá trình câu cá của hắn biến thái tới cỡ nào.

“Ta giữ lại ba cân đi.”

Lâm Tri Bạch bán tiết mục bốn mươi cân, tự mình giữ lại ba cân, ban đêm nấu cá ăn, hắn đặc biệt đối trừ nghệ không thể lãng phí.

“Bốn mươi đào hoa tề.”

Hoàng Đình mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn hết lòng tuân thủ hứa hẹn tiến hành giao dịch với Lâm Tri Bạch.

Mọi người nhìn một màn này, không khỏi nóng mắt, Vinh Nhất Lang càng có chút kiềm chế không được nói:

“Chúng ta trông trọt mới cho chút như vậy, Lâm Tri Bạch lại cho nhiều tiền đào hoa như vậy, đạo diễn không phải có chút không công bằng sao?”

Lời này khiến cho không ít người tán thành.

Người không câu được cá, không biết buổi sáng Lâm Tri Bạch Nhất câu nhiều cá như vậy là khái niệm gì, dù sao nhìn qua cảm giác hình như rất đơn giản.

Số ít người từng câu cá, ví dụ như Tề Thiên Văn và Chu Hàn, tất cả đều rất trầm mặc.

“Vậy buổi chiều con đi câu cá là được rồi.”

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Một cân cá đổi một cân tiền đào, đây là đạo diễn hứa hẹn, mọi người có thể câu cá kiếm tiền.”

“Đi thì đi!”

Vinh Nhất Lang trầm nghĩ câu cá có gì khó?

Chẳng phải là ngồi ở bờ sông, thả mồi vào chờ cá mắc câu sao, chính mình cũng có thể!

“Ta cũng đi!”

Diệp Quân Tập cũng gật gật đầu.

Lam Dạ nói theo: “Buổi chiều cùng nhau lên đi!”

Ba người vừa nóng mắt như rừng biết hoa, vừa thật sự không muốn đào đất, thật sự là quá mệt mỏi.

“Có thể.”

Hoàng Đình không tin ba người này cũng có thể câu được nhiều cá như Lâm Tri Bạch như vậy, cho nên không chút hoảng hốt, “Kế tiếp, mọi người nhóm lửa làm cơm đi.”

Đã là buổi trưa.

Nhất định phải nấu cơm.

Hôm nay trong thôn đang nhóm lửa nấu cơm, tiết mục đã sắp xếp cho hai bếp lò đất lớn, còn có một cái nồi điện cần phải tự nhóm lửa.

“Đầu bếp, hôm nay? Chùy đẹp? Mọi người cùng bộc lộ tài năng đi.”

Mọi người đã sớm đói bụng, Dạ Oanh hai mắt tỏa sáng nhìn Lâm Tri Bạch. Nàng biết rõ trù nghệ của gia hỏa này tốt đến thế nào.

“Như vậy đi, mỗi người hai mai đào hoa tộ!”

Lâm Tri Bạch nói: “Các ngươi xử lý nguyên liệu nấu ăn cho ta muôi.”

Học được cách nấu cơm, Lâm Tri hiểu được một đạo lý, thì ra đầu bếp mệt nhất không phải nấu đồ ăn, mà là đồ vật mang tính kỹ xảo.

Hoặc là mệt hoặc là nói rườm rà nhất, thật ra là xử lý nguyên liệu nấu ăn.

Ví dụ như xử lý một con cá, cạo vảy cá đi nội tạng, nhất định sẽ làm cho trên tay đầy mùi tanh.

Lại ví dụ như cắt thịt, muốn cắt mỏng, lại muốn bảo trì đều đều đều, cũng cần thập phần dụng tâm mới được.

“Cái gì?”

“Hai mai đào hoa?”

“Mười lăm người chúng ta, mỗi người cho hai người, không phải người sẽ trực tiếp phát tài sao?”

“Không đồng ý!”

“Tuyệt đối không đồng ý!”

“Chúng ta xử lý nguyên liệu nấu ăn người đi nấu cơm!”

“Rõ ràng đã rất công bằng rồi!”

Mọi người đã quen thuộc bản chất gian thương của Lâm Tri Bạch, vừa nghe hắn lại muốn kiếm tiền của mọi người, mọi người lập tức trở nên cảnh giác.

“Nhưng các người phải hiểu.”

Lâm Tri Bạch nói: “Ta muốn làm đồ ăn cho mười sáu người, công việc này lượng rất lớn.”

“Như vậy đi.”

Tê Huyền bỗng mở miệng nói: “Người làm trước đi, nếu hương vị ngon, mọi người ngoan ngoãn trả tiền, ta tin rằng mọi người sẽ không quỵ nợ đâu, nếu chỉ có mùi vị bình thường thì chúng ta không cần trả tiền nữa, người tin được thì chúng ta làm, không tin được thì thôi.”

“Được.”

Lâm Tri Bạch gật đầu nói: “Cảm thấy ăn ngon thì trả tiền, cảm thấy ăn không ngon thì thôi đi, các vị đều là nhân vật có uy tín danh dự, chắc không đến mức cảm thấy ngon, nhưng vì quỵ nợ còn khó nói ăn.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch bắt đầu chỉ huy mọi người xử lý nguyên liệu nấu ăn, đương nhiên bản thân cũng sẽ xử lý một chút.

Ba ba ba ba ba.

Trên thớt rau, Lâm Tri vung dao trắng, động tác vô cùng mượt mà có tiết tấu, trước không nói đến mùi vị thế nào, chỉ riêng phần trái cây dao này, quả thực là từng luyện qua!

Tất cả mọi người rất tò mò.

Rốt cuộc trù nghệ Lâm Tri Bạch có huyền hồ như dạ oanh thổi không.

【 Lâm đầu bếp lại muốn lóe sáng lên sân khấu rồi! 】

【 Không biết trù nghệ của Lâm Tri Bạch đến tột cùng như thế nào, lần này hẳn là có thể nhìn ra nội tình. 】

【 Mười sáu người không dễ làm đồ ăn. 】

【 Có sao nói vậy, người cầm đao này, trù nghệ không kém! 】

【 Hẳn cắt nhanh như vậy, không sợ cắt đến ngón tay sao, cảm giác mỗi một đao chém xuống đều là cực hạn! 】

【 Đối với nhân công đao đao đỉnh cấp, sai lầm không tồn tại, nhưng ta càng hiếu kỳ hơn, liệu hôm nay mọi người có ngoan ngoãn tính tiền không. 】

Mười sáu người trưởng thành.

Lâm Tri Bạch chuẩn bị làm tám món ăn.

Nguyên liệu nấu ăn là tổ chức tiết mục miễn phí cung cấp, dù sao mọi người đã ra ngoài làm việc, đạo diễn cũng không tiện nghiền ép quá mức.

Trong đó có rất nhiều cá, đều là Lâm Tri Bạch tự tay câu được, bị tiết mục thu mua, hiện tại tựa hồ lại muốn tiến vào trong bụng mọi người rồi.

Dầu cá nhỏ nổ tung đi.

Cá lớn kho tàu xong.

Đây coi như là hai món ăn.

Sau đó còn có các loại xương sườn, thịt, rau quả.

Thậm chí, tổ chức tiết mục còn chuẩn bị một chút rau dại, hẳn là từ chỗ thôn dân kia thu mua, gần đó có người lên núi có nước, mọc ra không ít rau dại, các thôn dân rút về là có thể ăn, cái này gọi là dựa vào núi kiếm sống dưới chân nước.

“Xếp xương làm tỏi đi.”

Lâm Tri Bạch ăn no giấm chua ngọt cùng miệng kho, hôm nay muốn đổi kiểu khác.

Cứ bận rộn như vậy cả buổi, Lâm Tri Bạch dần dần bắt đầu đỡ mồ hôi, bắt quá có người bồi tiếp hẳn, đó chính là Vinh Nhất

lang.

Vinh Nhất Lang được Lâm Tri Bạch an bài nhóm lửa.

Ngồi ở miệng khói bếp, thỉnh thoảng lại thêm củi đốt lửa, nhiệt độ vốn đã cao, lại thêm nhiệt độ của lửa, Vinh Nhất Lang không tránh khỏi đổ mồ hôi đầy đầu.

【 luôn cảm thấy Lâm Tri Bạch đang công báo tu thù. 】

【 ha ha ha, loại cảm giác đi, bởi vì lúc trước Vinh Nhất Lang nghi ngờ Lâm Tri dùng cá đối lấy hoa đào không công bằng, cho nên đã được sắp xếp để đốt lửa. 】

[Lâm Tri Bạch: báo thù người ta cũng không mang theo!]

【 Chỉ có ta cảm thấy Lâm Tri Bạch rất nhỏ mọn, tính toán chi li sao? 】

【 đúng vậy, chỉ có ngươi. 】

Người xem đang thảo luận tình hình trực tiếp.

Đúng lúc này, Tề Huyền bỗng nhiên dùng nước lạnh bới khăn tay của mình, chủ động tiến lên xoa trán cho Lâm Tri.

“Cảm ơn.”

Lâm Tri Bạch cũng không để ý, thuận miệng cảm tạ, tiếp tục xào rau.

Loại lò đất này nấu ăn, hương vị cơ bản không kém, chỉ cần không chế tốt thời gian là được.

Vinh nhất lang bên cạnh cũng đầu đầy mồ hôi nhìn Tề Tri Uẩn lau mồ hôi cho Lâm Tri, vẻ mặt có chút sững sờ.

“Ngươi cũng lau đi.”

Tề Huyền mỉm cười mở miệng, rút ra một tờ giấy vệ sinh, đưa cho Vinh Nhất Lang.

Vinh Nhất Lang: “...”

Mà người xem bắt được cảnh này, sân khấu đã triệt để náo nhiệt!

【 Ha ha ha ha ha, 《 quá chân thật, cảm khăn nhẹ ôn nhu cho Lâm Tri Bạch lau mồ hôi, vệ sinh giấy để cho Vinh Nhất Lang

tự mình lau! ❶

❷ Đột nhiên cảm thấy Lâm Tri Bạch còn rất có cảm giác. ❸

❹ Xin lỗi, chúng ta không hẹn! ❺

Ôm Toan Nghê, nàng chỉ đang chơi một loại hiệu quả tổng nghệ mới mà thôi.

Nói thật,

Cảnh tượng này khiến fan cuồng của Tề Huyền tăng thêm!

Mặc kệ phần nam hay là phần nữ, trong lòng đều không quá thoải mái.

Bởi vì tại Tề Châu, Tề Huyền cùng Dạ Oanh hai đại thiên hậu này trên người có thuộc tính thần tượng rất đậm đặc.

Mà trong mắt những người hâm mộ thần minh này, trong giới giải trí nữ thần nhà mình thì không có nam nhân nào có thể xứng đôi.

Nhưng hết lần này tới lần khác đây là Tề Huyền chủ động, cho nên mấy fan của nàng cũng không nói gì nhiều, chỉ có thể ngăn cản một ít người qua đường trêu chọc hai người.

Trên thực tế.

Thời gian đầu tiên dâng lên, Tề Huyền giúp Lâm Tri xoa bóp một đoạn, đã chạm tới một ít thần kinh mẫn cảm của fan.

Hôm nay một màn này, chỉ là lại một lần chọc chọc lên một chút thần kinh fan mà thôi.

“Vù vù.”

Dạ Oanh chú ý tới nàng lau mồ hôi cho Lâm Tri, nhin không được mặt ngoài nói đùa, kì thực âm dương quái khí nói: “Có phải ngươi muốn bám vào đại gia đầu phú của Lao Sơn chúng ta hay không.”

“Trông cũng không tệ.”

Tề Huyền cười nhạt một tiếng nói: “Ít nhất đi theo Bạch lão sư lăn lộn, có thể ăn uống ở Lao Sơn không lo.”

Dạ Oanh trợn trắng mắt.

Bà nương này không phải rất lạnh sao, sao bây giờ lại không nhúc nhích mà ân cần với Lâm Tri Bạch, thậm chí bị chính mình chỉ ra, còn thừa nhận thôi không biết xấu hổ!

Quá đáng!

【 Anh anh hằng ngày trợn mắt. 】

【 Ta như thế nào cảm giác Anh Anh rất chán ghét Tề Huyền tiếp cận Lâm Tri Bạch? 】

[Bớ cục nhỏ rồi.]

【 Anh Anh chẳng qua là đơn thuần ghét Tề Huyền. 】

【 Không không không, ta cảm giác là bởi vì Anh Anh cùng thủ phủ quan hệ tốt, cho nên nàng không muốn để Tề Huyền cũng xen vào. 】

[Ha ha ha, cái danh thủ phủ này dễ nghe hơn gian thương nhiều.]

【 đúng vậy, tên giàu nhất tuy rằng thường xuyên chơi trò chơi, nhưng rõ ràng lúc trước hẳn rất quan tâm tới nàng. 】

fan dạ Oanh rất có hảo cảm với Lâm Tri Bạch!

Bởi vì hành vi của Dạ Oanh sẽ không sinh ra loại cảm giác mập mờ như Lâm Tri Bạch.

Còn Lâm Tri Bạch mặc dù biết lừa Dạ Oanh, nhưng bởi vì là đồng đội nên phần lớn chỉ là hố nhỏ, cảm giác được kết quả của tiết mục.

Thậm chí đám fan có thể không ngừng nhìn thấy bộ mặt ngu xuẩn của Dạ Oanh.

Nếu như Dạ Oanh cũng giống Tề Huyền, đối với Lâm Tri Bạch biểu hiện thân thiết vượt qua bằng hữu, fan kia hiển nhiên cũng sẽ không đồng ý.

Cứ như vậy.

Giày vò gần hai giờ, cuối cùng cũng ăn cơm!

Bàn cơm rất lớn rất cũ kỹ, dầu trơn cũng không dễ lau, nhưng bầu không khí ăn cơm lại không tệ!

Mười sáu người vây quanh một cái bàn lớn lộ thiên, mặt trên bày đầy các loại thức ăn, cảm giác sắc hương vị đều đủ!

“Đã nói là không ăn không trả tiền mà.”

Vinh Nhất Lang cố ý lớn tiếng nói, sau đó gấp một miếng thịt ba chỉ.

Thịt nạm hoa và cải trắng cùng vào miệng, nướng theo mấy sợi phân, mùi thịt nồng đậm nhất thời tràn ngập khoang miệng, nếu cứng nhắc nói có gì không hoàn mỹ, đại khái chính là món ăn có chút ngội lạnh, bất quá mùi vị tổng hợp lại là thật không có đen!

Hương!

Thật quá thơm!

Vinh nhất lang nuốt từng ngụm lớn, ăn cơm bằng cơm, cũng không tiếp tục chuyện nhắc đến tiền bạc nữa.

Biết Vinh Nhất Lang và Lâm Tri Bạch từng có xung đột, Hàn Nguyệt Sương lại mỉm cười nói: “Vậy ngài có cho Tiền này không?”

“Ta lại ăn cái khác.”

Vinh Nhất Lang cũng không trả lời thẳng mà gấp thức ăn khác.

Mà mọi người cũng nhao nhao động đũa. Mọi người đều cho rằng, tay nghề nấu nướng của Lâm Tri Bạch có rất nhiều, nghe sai rồi đồn bậy.

Tựa như kiếp trước rất nhiều người nhìn chăm chăm mài giũa cuộc sống.

Không ít người đang hiếu kỳ, rốt cuộc trù nghệ Hoàng Lỗi có lợi hại hay không.

Theo lý thuyết, tên minh tinh Lâm Tri Bạch ở độ tuổi còn trẻ này, không nên có tài nấu nướng tốt như thế nào mới đúng.

Nhưng mà.

Khi ăn những món ăn mà Lâm Tri Bạch làm.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Lâm Tri Bạch đều thay đổi!

“A!”

“Ừm!”

“Ăn cho ngon!”

“Mùi vị này!”

“Mỹ thực nhân gian!”

“A! Ta đột nhiên cảm giác thật hạnh phúc a!”

“Ta không khoa trương nói một câu, ngon đến bạo!”

“Con cá này bị nổ, ngoài giòn trong mềm, chất thịt cứng chắc, còn chưa có cái gai này. Không phải ta không cho không được, mà Lâm đầu bếp trâu bò quá!”

“Thơm!”

Nếu như không phải thời điểm đầu tiên Pháp Phố, người xem đã xem qua về tài nghệ nấu nướng tốt của Lâm Tri Bạch, mọi người còn tưởng rằng đám người này đang diễn trò đấy.

Khoa trương!

Phản ứng của mọi người thực sự rất khoa trương, giống như loại phim mỹ thực hoặc là phim truyền hình bên trong phim truyền hình, phản ứng của những thực khách kia ăn được mỹ vị!

Mặt đầy hạnh phúc!

Thần thái bay lên!

Khiến khán giả bắt đầu tiết ra nước bọt, cổ họng điên cuồng chuyển động.

【 thật sự ngon như vậy sao? 】

[Ngon là thật, khoa trương cũng là thật, bắt quá có thể lý giải, đám đại minh tinh này bình thường cầm y ngọc thực, kết quả đến mấy ngày nay Lao Sơn ăn trâu uống thức ăn, đột nhiên nếm được loại thức ăn ngon như vậy, đương nhiên sẽ cảm thấy hạnh phúc, ăn ngon không tốt.]

【 Xem ra đầu trọc phú thật sự có cách nói! 】

【 Tề Thiên Văn chính là Thao Thiết, rất nghiên cứu về việc ăn uống, hơn nữa tên này ăn nói khá thẳng thắn, ngay cả hần cũng khen ngợi, rõ ràng là thơm thật! 】

【Tay nghề đầu lĩnh trừ nghệ chinh phục toàn trường!】

【tôi hương bài cốt a, ta học nhiều lần đều đã thất bại, làm sao cảm giác hẳn làm bộ dạng rất đơn giản như vậy?】

【Người tham dự không khó!】

【thủ lĩnh rõ ràng còn trẻ như vậy, sao cảm thấy cái gì cũng biết, năng lực hành tẩu độc lập này cũng quá tuyệt vời!】

Bất tri bất giác.

Thủ Phú, đã thành một ít người xem đối với Lâm Tri Bạch mặt xung.

Mà cũng từ giờ khắc này, trừ nghệ của Lâm Tri Bạch, chính thức được tất cả khán giả cùng các Gia tân tán thành!

Ăn xong cơm trưa.

Tất cả mọi người đều móc ra hoa đào, mỗi người hai miếng!

Nói cách khác, lần đầu bếp này Lâm Tri Bạch trực tiếp kiếm lời được 30 mai hoa đào!

Lại thêm 40 đồng kiếm được từ câu cá.

Hiện tại số lượng đào hoa tệ của Lâm Tri Bạch đã chính thức đột phá 200 mai!

Mà ngoại trừ Lâm Tri Bạch, những người khác toàn bộ đều ở dưới một trăm mai.

Thậm chí có chút tương đối thảm, tiêu tiền quá nhiều tay chân, tiền đào hoa đã chỉ còn lại không đến năm mươi miếng.

“Chúng ta cũng đi câu cá!”

Vinh Nhất Lang cắn răng, kéo Diệp Quân Tập và Lam Dã đi tới chỗ thôn dân mượn cần câu, chuẩn bị học Lâm Tri Bạch câu hẳn mấy chục cần cá.

Người còn lại đều lựa chọn tiếp tục giúp đám nông dân bá bá tiếp tục kiếm tiền.

Còn về phần tổng số tiền đào đột phá hai trăm miếng Lâm Tri Bạch, sau khi suy nghĩ một chút, quyết định lên núi thu thập chút rau dại và nấm.

Đừng hỏi Lâm Tri Bạch phân biệt nấm và rau dại thế nào.

Hỏi chính là “Doanh hồng cộng điểm”.

Đồ chơi như nấm này, không có năng lực phân biệt thì cán trổng của Hồng Tán Tán, ăn xong tuyệt đối nằm ván bảng, cho nên Lâm Tri Bạch vẫn rất cẩn thận -

Đòi năng lực phân biệt cao cấp nhất với hệ thống.

Mà mắt thấy buổi chiều Lâm Tri Bạch xuất môn lần nữa, người xem đều có chút tò mò.

【 thủ lĩnh phú lại muốn đi đâu? 】

【 Đây là do kiên quyết không đi cùng các đại đội. 】

【 thủ lĩnh Phú xuất kích, tất nhiên là vì kiếm tiền, không biết lần này hắn lại phát hiện tài lộ gì. 】

【 Rít! 】

【 chờ một chút! 】

【 Gã hình như đang tìm nấm! 】

【 khẩu đầu giàu đừng nháo, thứ này cũng không thích ăn a! 】

Những người xem thích Lâm Tri Bạch kia, lần này không do dự, sau khi hắn rời khỏi đại đội, quyết đoán đi theo góc nhìn trực tiếp của hắn.

Kết quả vừa nhìn thấy Lâm Tri Bạch tìm nấm khắp nơi, mọi người liền căng thẳng.

Thậm chí còn có người chạy đến phòng trực tiếp nhấn lại:

【 Thủ Phú điên rồi, lại đi tìm nấm khắp nơi, nói là đốt nấm buổi tối! 】

[nấm dại dại].]

【 thứ này không thể đốt bừa chứ? 】

【 trù nghệ tốt không có nghĩa người ăn nấm dại độc! 】

【 Ta đi xem thử! 】

Người đầu tiên này lá gan cũng quá lớn đi, biết những cây nấm kia là loạn xạ sao?

Xa không nói.

Chỉ riêng hành vi tìm nấm khắp nơi của Lâm Tri Bạch cũng đã khiến rất nhiều người hiếu kỳ.

Hơn nữa còn có rất nhiều người chơi trò gian lận.

Dù sao tin tức nấm ra tay ăn được thì trên cơ bản cứ cách một khoảng thời gian là có thể nhìn thấy trên mạng.

Cho dù nơi có rất nhiều nấm, những dân bản xứ có kiến thức rộng rãi đôi khi cũng sẽ bởi vì ăn sai, sinh ra ảo giác.

Thậm chí còn có người trực tiếp ăn vào bệnh viện, thậm chí đêm đó còn ngang ra ngoài.

Cho nên tất cả mọi người đều không biết, Lâm Tri Bạch lấy đâu ra dũng khí tìm đồ ăn này.

Nhưng mà.

Khi rất nhiều người gọi vào phòng trực tiếp của Lâm Tri, lại bị cảnh tượng trước mắt kinh ngạc!

Cảm giác đầu óc tỉnh táo hơn một chút, mấy ngày nay mỗi ngày hơn bốn ngàn chữ, mấy ngày nữa chúng ta khôi phục đến sáu ngàn thì những ngày sau khiếm khuyết cũng sẽ lần lượt tăng thêm vài dặm.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 412: Lâm Tri Bạch chuyên gia thực vật học!” Mọi người thấy ta phát hiện cái gì, đây là một tên gặp mặt nổi tiếng khắp Nghiêu Sơn.”

Lâm Tri Bạch hướng trước ống quay phim hình ảnh phía sau hông mình, phơi bày ra nắm hoang mình mới phát hiện.

“Thấy tay có số lượng rất lớn, thuộc Nguru can nắm, đại bộ phận thuộc về Nguru can nắm. Đương nhiên cũng có một ít thuộc hạ khác, ví dụ như Hoàng Cân Cân Cẩm thuộc Nguru Đốc và Bôi Y Nguru Đốc Nhĩ cùng với Phấn Mạt Nguru Nguru Đốc Sát. Đương nhiên ta nói những điều này chắc chắn các người cảm thấy rất buồn tẻ, Lam Tinh Nhân chúng ta nhìn thấy loại nắm rừng này, trong đầu thì ý nghĩ đầu tiên hiện lên là có thể ăn được hay không?”

Dừng một chút.

Lâm Tri Bạch lộ ra tươi cười nói: “Chỉ có một bộ phận nhỏ thấy dở hơi không thể ăn, ví dụ như keo da trâu sợi sợi sợi sợi vàng cùng nắm xanh bò vân vân, trên tay chúng ta đây là phần thấy tay, hoàn toàn có thể ăn a, nhưng nhất định phải nhắc nhở mọi người một chút, chính là điều kiện tiên quyết đồ chơi này có thể ăn là phải nấu thỏa đáng, bằng không người ăn đại khái sẽ nhìn thấy tiểu tinh linh nhảy múa trong không khí...”

Đây chính là nguyên nhân người xem bị kinh đến!

Mọi người lo lắng Lâm Tri Bạch Thái Dã Sinh Nắm ăn có vấn đề.

Kết quả Lâm Tri Bạch vậ mà trong kênh trực tiếp, cùng đồng tham linh thảo!

Quan trọng nhất chính là, hình như tên này rất hiểu, hẳn không phải người địa phương đơn giản kia, nói thẳng cho người kết luận, về phần tại sao chính bọn họ cũng không nói rõ ràng lắm, dù sao cũng là kinh nghiệm cuộc sống đời truyền thừa của lão nhân——

Lâm Tri Bạch khoa phổ cực kỳ chuyên nghiệp ngành hạch!

Cứng rắn đến mức rất nhiều người thậm chí nghe không hiểu!

Mà Lâm Tri Bạch tựa hồ cũng biết, có vài người nghe không hiểu gì về thuộc tính, cho nên nhanh chóng nói ra vấn đề quan tâm của mọi người.

Ví dụ như có thể ăn được hay không.

“Cái gọi là nấu nướng phải làm, chính là nói làm trước đó nhất định phải rửa sạch, sau đó trong quá trình nấu nướng, phải dùng lượng lớn dầu, đồng thời bảo đảm toàn bộ hành trình nhiệt độ cao, nếu không rất dễ dàng nhìn thấy người tí hon, tuy rằng không nguy hiểm trí mạng, nhưng mọi người tốt nhất vẫn là đừng nhìn thấy ảo giác như vậy tốt.”

Lâm Tri Bạch thời gian trước còn nhìn thấy một tin tức.

Nói là một nam tử nào đó sau khi ăn “Gặp Thủ Thanh” liền xuất hiện ảo giác, cho là trên đường lái xe đụng phải một đứa bé trai, vội vàng báo cảnh sát.

Người bạn này tình nguyện tin tưởng mình đụng người rồi, đều không kịp phản ứng, mình trúng độc.

【666666666!】

【Vị trí tri thức của Thủ Phú này hơi rộng!】

【 ha ha, gặp mặt là thanh toán a, ở chỗ chúng ta có rất nhiều con chó, đều có thể ăn, nhưng khi làm thì phải cẩn thận, ta có lần ăn hết, nhìn thấy trên đầu cha ta có con chó.】

【浆 với hấn rồi!】

【Hấn là mèo mù đụng phải chuột chết, vừa vắn hiểu được gặp kẻ hợp thủ?】

【Kiến thủ thanh siêu cấp tiên mỹ!】

Tuy rằng Lâm Tri Bạch rất ương ngạnh, dáng vẻ hiểu biết, nhưng đa số người xem đều cho rằng, hấn mèo mù vớ phải chuột chết, tình cờ bắt gặp nấm mà mình biết.

“Chúng ta tiếp tục tìm.”

Sau khi đưa tay Thanh Thanh đưa đến cái sọt mình mang đến, Lâm Tri cười nói: “Thật ra trong thiên nhiên cất giấu rất nhiều

bảo tàng, chúng ta cần, chính là mang theo một đôi mắt có thể phát hiện bảo tàng, ví dụ như cái này? Mọii Ốc Đức mẫu tuần tú bị phong kín?

Lâm Tri Bạch chỉ vào một mảnh hoa vàng nhỏ trên đường.

“Không sai, đây là Bò công anh, bất quá có rất nhiều đất nói chuyện, thích gọi nó là bà bà đình.”

【 Ha ha ha! 】

【 lòi đuôi rồi chứ? 】

【 Bò công anh có ai mà không biết chứ? 】

【 vừa rồi ta thật sự bị hấn trần trụ, còn tưởng là cao thủ, không nghĩ tới quay đầu lại khoe khoang Bò công anh tới, cái này ai không biết a. 】

Lâm Tri Bạch không nhìn thấy tin tức này.

Bây giờ hấn đã coi như mình là phát trực tiếp ở bên ngoài rồi.

“Bà bà đình có rất nhiều tác dụng, tuy nhiên hôm nay chúng ta muốn hái đồ ăn, thứ này bất kể là nước lạnh hay là trực tiếp xào, hương vị hấn đều rất khá, ngoài ra cũng có thể dùng để ngâm trà, mát lạnh giải độc, một thân là bảo.”

【 Bò công anh có thể ăn? 】

【 Vạn vật đều có thể ăn đúng không? 】

【 Người nông thôn chứng minh người giàu nhất không nói sai. 】

【 Bà bà hơi nước trộn, mùi vị xác thực không tệ, mặt khác pha trà cũng được, xử lý một chút là được, đầu giàu không nói sai. 】

Lấy xẻo nhỏ ra.

Lâm Tri Bạch sau khi đào một ít bà bà Đình, mở miệng nói:

“Các người nói xào cho Anh Anh ăn, có thể lừa nàng mấy xu?”

【 Ha ha ha ha, gian thương! 】

【 Dạ Oanh: một thủ phú như người mỗi ngày nhớ thương chút tiền lẻ của ta? 】

【 Trở thành cá nhân đi! 】

Lâm Tri Bạch đang nói đùa, mọi người nghe được, bầu không khí nơi phòng trực tiếp nhỏ này tương đối khá.

Dù sao đã từng dùng thân phận Sở Từ làm trực tiếp một đoạn thời gian, Lâm Tri Bạch đối với loại phương thức giao lưu này cũng không xa lạ.

“Vẫn là câu nói kia.”

Lâm Tri Bạch tiếp tục đứng dậy tìm kiếm: “Khoản tàng trong đại tự nhiên rất nhiều, nếu chúng ta đã tới, sẽ tìm thêm chút đồ ăn.”

Tìm được rồi!

Lâm Tri Bạch ý bảo thợ quay quay chuyên quay phim đặc tả: “A, đây là cây tể thái, là một loại rau dại rất có tính đại biểu!”

【 Đây chính là cây tể thái? 】

【 Cái này gọi là cây tể thái. 】

【 A Vô Kiệt, hình như thủ phú thật sự hiểu rất nhiều a. 】

【 thứ này ta cũng thường nhìn thấy. 】

【 Có thể ăn không? 】

“Khẳng định có người tò mò có thể ăn hay không, đương nhiên có thể, hơn nữa so với gập tay thanh an toàn, không có nhìn thấy phiêu lưu của tiểu nhân, bất quá chúng ta cũng không thể chỉ để ý ăn, mọi người có thể không rõ ràng, bản thân đồ ăn boong boong có đủ tính văn hóa nhất định, ví dụ như thơ ca ca tập hồ sơ, kinh Phật ca khúc cổ xưa nhất hai bộ Lam Tinh chúng ta —— Thảo Phong Từ và 《 Phong Bình 》 đều có bóng người trong 《 Thái Phong 》 , phần lớn lấy cây tể thái bảo quân tử, lấy đó biểu thị quân tử chí hướng cao thượng, bởi vì 《 Thái Nghệ tượng trưng không sợ giá lạnh, ẩn nhẫn không phô trương, rất nhiều văn nhân mặc khách làm phú cho nó...”

Đây là phổ biến, cũng là khoe khoang.

Nhưng loại phổ biến khoa học này, không ai phản cảm, bởi vì những thứ hãnh nói, tuyệt đại đa số người xem không biết, hơn nữa những tri thức này quả thật có thể mở rộng kiến thức của mọi người!

【 Có chút thanh tú! 】

[Số lượng tri thức của thủ lĩnh giàu thật sự rất lớn.]

【 Tìm rau dại, ngay cả kinh thi, từ bi cũng bị lấy ra rồi! 】

【 ha ha ha ha, các người không biết đấy chứ, thủ lĩnh nghệ danh là Sở Từ a. 】

“Còn nữa.”

Sau khi đào xong cây tể thái, Lâm Tri Bạch lại tìm được vài loại rau dại.

Mỗi loại rau dại bị phát hiện, Lâm Tri Bạch sẽ làm khoa phổ cho mọi người.

“Cái này gọi là Berloz mua thức ăn, dược liệu dùng một loại rau dại giá trị rất cao, sau khi lên men đơn giản có thể chế thành dưa chua, hong khô xong còn có thể làm trà đắng cùng rau dưa khô, sau này ta sẽ biểu diễn cho mọi người xem, trước tiên hái một ít rồi nói tiếp.”

【 Rít! 】

【 Tài phú đầu tại sao lại quen biết gì chứ? 】

【 quả thực là có câu chuyên gia thực vật học viên có mộc ư! 】

Muốn một lần hai cũng không sao, nhưng liên tiếp gặp phải nhiều loại thực vật, Lâm Tri Bạch đều có thể nói ra một chuyện, đây chính là rất đáng sợ rồi!

Người bình thường lên núi, có thể hô lên ba hai loại thực vật, đã rất ghê gớm rồi!

Thậm chí cho dù là người địa phương, đoán chừng năng lực phân biệt cũng chưa chắc mạnh hơn Lâm Tri Bạch!

“Cái này gọi là Mã Xỉ Nha.”

Lâm Tri tôn công đưa trực tiếp của mình biến thành tiết mục phổ biến hộ ngoại khoa, “Mã Xi Nha sinh mệnh lực đặc biệt ngoan cường, cũng là món ăn thường thấy nhất trong đất, ăn một chút hương vị chua chua, uống nguội là ngon nhất, ngoại trừ có thể ăn, bánh xe ngựa còn có thể dùng làm dược liệu.”

Người xem cũng không cảm thấy nhàm chán nhàm chán.

Hoàn toàn ngược lại, mọi người cảm thấy thú vị, hơn nữa lại còn rất nhiều tri thức!

“Cho nên cổ nhân chúng ta nói dựa vào núi ăn sông sống, trên núi chạy xuống nước bơi, ăn ngon quá nhiều, nhưng cũng không phải tất cả mọi thứ đều có thể ăn, tỷ như cái này...”

Lâm Tri Bạch nhìn về phía một loại nấm.

Cây nấm rừng này có gấn ô màu đỏ, thân màu trắng, nhìn có chút tươi đẹp, cho người ta một loại cảm giác ăn rất ngon.

Hình dạng so với gập tên tuổi còn tốt hơn nhiều.

Đã có màn đàn hồi để hỏi, cái này có phải ăn rất ngon hay không.

Lâm Tri Bạch lấy điện thoại di động ra, chụp ảnh cho cây nấm đỏ này, sau đó xướng lên:

“Hồng Tán Tán!”

Cột cờ trắng!

Ăn xong, cùng nhau nằm xuống.

Quan tài ngủ.

Mai Sơn Sơn.

Toàn bộ về nhà ăn cơm!

Trong cơm canh có ô che đỏ.

Ăn xong, toàn bộ đều chôn trên núi...”

Bài hát này làm cho cây trâm cán trắng của ô ô ô đỏ, kiếp trước rất nhiều người đều nghe qua, nhưng ở thế giới này vẫn là lần đầu tiên xuất hiện, người xem nghe sững sờ!

【Phốc! 】

【đếm Dương gian được không?】

【Ca hảo Âm gian!】

【ván nằm còn được chứ?】

【Cho nên cái này không thể ăn?】

[Khóc cười chết mất, đây là bài gì vậy?]

【Đồng dao khủng bố?】

【Đoạn này trực tiếp có thể, đoán chừng bản tập tập thể chính thức, nhất định sẽ bị cắt đi.】

【cho nên nắm đại này có độc!】

“Bài ta nói lung tung, ý tứ các người hiểu là được, cái này gọi là độc đinh, có tên là cóc nắm, gần đây không có mưa, nếu rơi xuống một trận mưa, điễm lốm đốm màu trắng trên ô đỏ sẽ biến mất, trở nên tương tự nắm ăn và nắm màu cam. Cho nên nếu mọi người đi dã ngoại, tuyệt đối không nên tùy tiện hái nắm. Độc tính của thứ này rất mạnh, khoảng 15 đóa là có thể dồn người vào chỗ chết.”

Lâm Tri Bạch nói như vậy.

Cột trắng cán ô đỏ ăn xong ván nằm, nắm hát bài này rất có ý nghĩa, đó là cóc.

“Ngoại trừ cóc...”

Lâm Tri Bạch tiếp tục tìm kiếm xung quanh, cuối cùng thấy một loại nắm màu trắng.

“Cái này cũng rất nguy hiểm, xuất thân từ gia tộc Nga Cao, gọi là Liệt Bì Độc Nga Cao, nghe tên liền biết không phải thứ tốt đúng không?”

Lâm Tri Bạch nói: “Gia tộc Nga Cao ở cái thế giới nắm này, có thể nói là tiếng xấu rõ ràng, ở nông thôn rất thường gặp, kể cả trên ngọn núi này cũng có không ít.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch đi loanh quanh bốn phía.

Chủ yếu là nói cho mọi người về gia tộc phổ khoa nga cao.

“Cái này gọi là cao nga độc đỏ nhạt... Cái này gọi là cao Nga độc viết hoa văn xám... Đây là cao vàng cân độc... Cái này và nấm hương giống nhau chính là cao nga bạch độc cực độc... Gia tộc Nga Cao không có bao nhiêu người tốt... Mặc dù không thể một cây gậy đánh chết.”

【 Má ơi! 】

【 Những thứ này đều là độc dược thiên nhiên! 】

[May mà ta không có thói quen ăn bậy bạ.]

【 Thuốc này là cao gì đó, phía sau nhà ta dài hơn rất nhiều! 】

khẩu đầu giàu thật lợi hại, mấy thứ này chỉ riêng danh tự ta cũng không nhớ được, hẳn là thế nào?

[Thủ Phú thật sự là thực vật gia đình của người?]

【 chuyên gia thực vật học cũng không đến mức như thế đi! 】

Lâm Tri nói: “Nếu như ăn nhầm những loại cao vẹt độc này, bình thường phải hai ba ngày sau mới có thể cảm thấy thân thể không khỏe, cả người vô lực, tựa như bị cảm, bình thường phải bốn năm ngày người ăn nhầm cảm thấy cảm mạo nặng thêm mới có thể đến bệnh viện chữa bệnh, khi đó đã muộn, kết cấu của phần tử độc tố trong cao vẹt độc kia vô cùng ổn định, dùng nồi cao áp chảo nấu một tuần, cũng không thể phá hỏng độc tố của nó, cho nên mọi người phải lau sạch con mắt, đừng hái đồ ăn đối với tất cả nấm không nhận ra.”

Lại dừng lại một chút.

Lâm Tri Bạch nói: “Suýt chút nữa chúng ta đã đi ra tìm đồ ăn, mặc dù nấm độc có rất nhiều, nhưng tỷ lệ mà nói, nấm dại trên núi này đại đa số, vẫn là có thể ăn.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch tiếp tục “Khoa Phổ” lần mò rau dại của mình.

“Tiếp theo chúng ta tìm chỗ nào có gà gáy, loại nấm này có mùi thịt gà, rất thơm, sáng nay ta câu cá với đại gia một lúc, ông ấy nói trên núi thì có, may mắn có thể tìm được, nhưng

các người có cảm giác gì không, trên núi hình như hơi mù mịt?”

Sau đó khẽ nhú mày.

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Chúng ta mau xuống núi thôi, trời sắp mưa rồi.”

【 phán đoán như thế nào? 】

【 Kịch báo thời tiết sao? 】

【 sao ta không nhìn ra là sắp có mưa? 】

【 Vừa rồi Thủ Phú nói trên núi sương mù mông lung, đây đúng là điềm báo trời mưa. 】

【 thì ra là phán đoán như vậy. 】

【 bỗng nhiên cảm giác, năng lực sinh tồn của thủ lĩnh đầu giàu có đã man hãn là rất mạnh! 】

...

Mà bên kia.

Vinh Nhất Lang và Diệp Quân Tập và Lam Dĩ đang câu cá với nhau.

Đã tiếp cận một giờ trôi qua, ba người mang đến ba thùng lớn, vẫn là rỗng tuếch.

“Cá đâu?!”

“Làm sao câu không được a!”

“Lâm Tri Bạch trước đó là câu cá ở sông này sao?”

Ba người đưa mắt nhìn nhau.

Cách trực tiếp của ba người này, khiến người xem ngáp phải.

【 Cái quỷ gì? 】

【 lâu như vậy một con cá không câu được? 】

【 Ba người này thuần túy là người mới! 】

【 Ngay cả thời kỳ tân thủ bảo vệ cũng không phát động. 】

【 đương nhiên không kích hoạt được, người cũng không muốn sáng hôm nay Lâm Tri Bạch một mình câu được bao nhiêu, con sông này đều bị hấn nhỏ dốt. 】

【 ta đi xem thị giác của Lâm Tri. 】

【 Ta đi, Lâm Tri Bạch bên kia thật đặc sắc! 】

【 Thủ lĩnh phú vợ vét rất nhiều nấm và rau dại, hơn nữa vừa đào vừa phổ cập cho người xem, mẹ nó quá cứng rắn! 】

【 Cái gì quý, hấn biết khoa phổ? 】

【 Không khoác lác không đen, trình độ hàng đầu của chuyên gia thực vật học tập, trên núi không có thứ gì mà hấn không biết! 】

Trực tiếp rất linh hoạt.

Được phân ra bao nhiêu người, sẽ phân ra mấy phòng trực tiếp.

Lúc này có ba phòng trực tiếp.

Lâm Tri Bạch dù là một người cũng bị phân đến một phòng trực tiếp.

Mà ba người Vinh Nhất Lang và Diệp Quân Tập và Lam Dã, bởi vì ở cùng một chỗ, cùng nhau dùng một phòng trực tiếp.

Người xem tự do lựa chọn cảm thấy hứng thú.

Câu cá kia khẳng định là có không ít người cảm thấy hứng thú, chỉ là bởi vì ba người thật sự không có kỹ thuật, mọi người dần dần mất đi kiên nhẫn, lại bởi vì rất nhiều tin tức nói Lâm Tri Bạch bên kia chơi vui.

Vì vậy không ít người xem câu cá, đều trực tiếp chuyển đến phòng phát trực tiếp của Lâm Tri Bạch.

...

Đương nhiên.

Náo nhiệt nhất chắc chắn là tiết mục trực tiếp lớn nhất của tổ sao, dù sao cũng có mười mấy minh tinh đang đào đất.

Có nhiều ngôi sao, fan cũng nhiều, người xem tự nhiên nhiều.

“Mệt quá đi!”

Dạ Oanh kêu khổ không ngừng, nàng đang nhỏ cỏ, quần áo đều ướt đầm mồ hôi.

Tề Huyền đang trồng rau, nàng cũng không rõ là hạt giống gì, dù sao rải trước rồi nói sau.

Hàn Nguyệt Sương và Sở Sở phụ trách tưới nước.

Việc của các cô gái đã khá dễ dàng, nam nhân hay khách quý nhất đều phải có bọn họ làm đủ loại công việc thể lực.

“Đột nhiên cảm thấy nhật phân dê thích hợp với ta hơn.”

Sở Sở thở dài, nhật cứt dê kỳ thật cũng không mệt mỏi, chẳng qua là phải khắc phục chương ngại tâm lý.

Hiển nhiên.

Chuyên đi ‘Nông gia nhạc’ này, tất cả mọi người đều ‘Vui’ không nổi.

Mà ngay vào lúc này.

Bầu trời đột nhiên tối sầm.

Có tiếng sấm vang lên, sau đó mưa to ào ào hạ xuống.

“Trời mưa rồi?”

“Mau tránh mưa!”

“Báo cáo thời tiết nói hôm nay không mưa a.”

“Ai thiên địa dự báo đôi lúc cũng không chính xác.”

“Đợi một chút!”

“Lâm Tri Bạch hình như vào núi?”

“Đúng vậy!”

“Mấy người Vinh Nhất Lang cũng đi bờ sông câu cá.”

“Bọn họ không mang theo dù chứ?”

“Đừng có cảm thấy a.”

Mọi người như đang thảo luận tìm nơi tránh mưa.

Trương Hi Dương đột nhiên nói: “Ta lên núi tiếp một chút Lâm Tri Bạch, cho ta một cái ô.”

“Ta đi cùng ngươi.”

Chu Hàn cũng mở miệng nói, hẳn có chút lo lắng cho Lâm Tri Bạch.

“Chúng ta cũng đi.”

Mấy mình tinh Tần Châu, đều dự định đi tìm Lâm Tri Bạch.

Mà ngay vào lúc này.

Mọi người thấy Lâm Tri Bạch chạy trở về trong mưa, phía sau hẳn còn có ba người đi theo, không ngờ chính là Diệp Quân Tập Vinh Nhất Lang và Lam Dã.

Giữa phòng trực tiếp.

Rất nhiều gian đạn nổ bỗng nhiên xuất hiện.

【 A a a a, thủ lĩnh phú liệu sự như thần, thật mưa thật rồi! 】

【Ngưu! 】

【Đột nhiên cảm thấy một màn này thật đẹp trai! 】

【 Nếu như không phải vì thông báo cho bọn người Lam Dã biết, bọn họ đã trở lại trước rồi! 】

Đây là ý gì?

Khán giả trong phòng trực tiếp còn không biết chuyện gì xảy ra.

Bất quá những người xem trên toàn bộ hành trình đi theo Lâm Tri xem thị giác trực tiếp, cũng đều biết đã xảy ra chuyện gì.

Nguyên lai...

Lâm Tri Bạch sau khi phát hiện trời sắp mưa liền chuẩn bị xuống núi.

Kết quả đi đến một nửa, nhớ tới mấy người Lam Dã hình như nói muốn đi câu cá.

Mấy người đều không bung ô, lại đoán không ra trời mưa, chút nữa có thể sẽ phải chịu khổ.

Mặc dù Lâm Tri Bạch không thích Vinh Nhất Lang, đối với Diệp Quân Tập cũng không có ấn tượng tốt gì, nhưng cùng Lam Dã không oán không thù, có thể giúp vẫn là giúp một tay.

Thế là trực tiếp thông báo một chút chuyện sắp mưa một chút.

Kết quả tín hiệu trên núi không tốt, tin tức nửa ngày không phát ra ngoài, Lâm Tri Bạch chỉ có thể tự mình đi bờ sông tìm bọn họ.

“Thật ra nếu bọn họ thông minh một chút, sẽ phát hiện cá bắt đầu nhảy ra khỏi mặt nước, đây cũng là điềm báo trời sắp mưa trong thiên nhiên.”

Lâm Tri Bạch nói chuyện với người xem.

“Nhưng mà ta cảm thấy, ba người bọn họ chưa chắc đã có thể ý thức được điềm này, vẫn nên thông báo một tiếng đi, hy vọng thời gian vẫn còn kịp.”

Cuối cùng.

Lâm Tri Bạch đến hồ cá, ba người còn đang giày vò, nhưng trong thùng chỉ có ba con cá nhỏ, nhét kẽ răng cũng không đủ.

“Ngươi tới đây làm gì?” Vinh Nhất Lang hỏi.

“Về thôi, trời sắp mưa rồi.” Lâm Tri Bạch nói.

“Thời tiết báo cáo không có mưa.” Diệp Quân ở bên cạnh buồn bực.

“Tin ta thì đi theo ta.” Lúc Lâm Tri Bạch nói những lời này, nhìn về phía Lam Dã.

“Trở về!”

Lam Dã lựa chọn tin tưởng Lâm Tri Bạch, mặc dù thời gian ở chung không dài, nhưng hẳn cảm thấy người này dường như rất lợi hại.

“Trở về đi.”

Diệp Quân Tập cũng quyết định trở về.

Vinh Nhất Lang lầm bầm: “Sao có thể có mưa chứ, đúng thế.”

Có điều hẳn vẫn rời đi theo.

Kết quả là mọi người đã chứng kiến cảnh tượng đó.

Lúc Lâm Tri Bạch mang theo ba người trở lại cửa thôn, trên trời nổi lên mưa to.

Nếu như không phải Lâm Tri sớm dự phán, có khả năng cảm sốt không nói, Lôi Vũ ở lại trên núi nói không chừng còn có thể có nguy hiểm gì đó.

【Thieu rồi!】

【Đoàn Câu Tư này được đưa ra thần tuyệt đối!】

[Thủ giàu thật sự cao, không có hấn thì thật không được!]

Nếu như thủ lĩnh không thông báo, lúc này mấy người Vinh Nhất Lang trực tiếp trở nên ướt sũng phỏng đoán, tổ tiết mục còn phải phái người lên núi đón bọn họ.

[Chơi giàu nhất cũng đã dầm mưa rồi]

【Hấn vốn có thể trở về một mình, thời gian đều bị ba tân thủ câu cá làm trễ nải rồi.】

Quả thật đoạn này rất tuần tú.

Lâm Tri Bạch coi như là “Cứu được ba lão cá nhân”, Vinh Nhất Lang bị sỉ nhục, luôn miệng làm bầm cái gì mà thời tiết chưa báo mưa chứ không nói các loại giống như trời mưa.

Người xem nghe đều phiền.

Lam Dã cảm thấy vô cùng may mắn, liên tục nói cảm tạ: “Cũng may mà Lâm Tri kéo ta về, nếu không thì ai có thể ngờ hôm nay trời phải mưa chứ!”

“Đúng vậy a.”

Diệp Quân Tập bên cạnh cũng gật đầu, sau đó lại tò mò hỏi: “Sao người biết trời mưa?”

“Trên núi có sương.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Mặt khác các người không phát hiện cá trong sông đang nhảy?”

“Phát hiện, còn tưởng là bị chúng ta dọa chứ.” Lam Dã có chút xấu hổ gãi đầu nói.

Còn Vinh Nhất Lang thì không nói gì.

Mà trong lúc nói chuyện phiếm, phía sau đột nhiên vang lên thanh âm Tề Huyền:

“Lâm Tri Bạch.”

“Hừm?”

“Ngươi ngồi ở đây mà hong khô, bằng không sẽ bị cảm, ta pha trà cho ngươi.” Tề Huyền ở phòng bếp gọi Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch quay đầu nhìn lại.

Thì ra Tề Huyền đã nhóm lửa ở bếp lò, nấu trà gừng.

“Cảm ơn.”

Lâm Tri Bạch ngồi ở miệng bếp, hỏa diễm chiếu rọi trên mặt, trên người ấm áp dào dạt.

“Ôi!”

Lam Dã cuống lên: “Lâm Tiêu ngươi chỉ nấu Khương trà cho Lâm Tri!”

Tề Huyền sững sốt, nói: “Đương nhiên là nấu cho các ngươi mưa dầm dề.”

“Thật sao?”

Lam Dã cười nói: “Vậy thì tốt, ta còn tưởng rằng trong mắt ngươi chỉ có Lâm Tri Bạch.”

【 Lam Dã đáng thương, vừa nãy ngươi mới nói với Lâm Tri Bạch là ta pha trà cho ngươi. 】

【 điều này cho thấy nàng chính là nấu miễn phí cho Lâm Tri, những người khác chỉ là tiện thể. 】

【 phốc, luyện sách đúng không? 】

【 Tề Huyền không phải là thích giàu nhất chứ? 】

【 Đừng nói vớ vẩn, Oánh Oánh chỉ tương đối thiện lương. Nàng đã từng nói là sẽ không tìm bạn trai trong vòng. 】

【 Tổng kỹ mà thôi, nói không chừng là kịch bản mà đạo diễn sắp xếp. 】

【 Đúng vậy, tại sao Dận Đề lại thích giàu nhất nhỉ? 】

【 Có một người nói một điều, người giàu nhất này mặc dù cảm giác rất ưu tú, cũng rất có tri thức, nhưng rõ ràng có chút

cương thiết. 】

fan hâm mộ Tề Huyền căn bản không tiếp thu mập mờ.

Chẳng qua tổng hợp quả nhiên đầy biến số, ngay khi Lâm Tri đang sưởi ấm thì đột nhiên có một cái khăn mặt phủ kín đầu mình, sau đó xoa xoa đủ thứ.

“Dạ Oanh?”

Thì ra là Dạ Oanh không biết lấy khăn mặt từ chỗ nào, chà khô cho Lâm Tri đầu ướt sũng, chỉ là động tác quả thực thô bạo.

“Chúng ta ở cùng một chỗ, người cảm thấy khăng định truyền cho ta.”

Dạ Oanh rậm rì rì rì, động tác trên tay chậm lại, nghiêm túc cho Lâm Tri lau khô tóc.

Ba người Diệp Quân Tập và Vinh Nhất Lang cùng Lam Dã ngồi ở cạnh cửa, nhìn Lâm Tri Bạch được các loại chiêu cố, không khỏi rơi vào trầm tư ——

Rõ ràng bọn họ cũng dầm mưa mà!

【 Anh Anh vẫn rất quan tâm đến người giàu nhất nha. 】

【 Anh có chút kiêu ngạo là sao? Hình như có chút cảm giác thối nát yêu đương a! 】

【 Yên tâm đi, đọc sách nhắm nhí. Kỹ nhân ma ảo. Sỡi này vừa nhìn đã biết không giống như là biết nói lời yêu đương, sẽ không thích bề trên phú quý. 】

【 các người nói thủ lĩnh của mình có cảm giác gì với Dạ Oanh? 】

【 Thủ Phú đối với A Anh đào hoa tộ tương đối có cảm giác. 】

【 ha ha ha ha, người là ma quỷ sao! 】

Tính cách Dạ Oanh tương đối nhanh nhẹn, cho nên nàng cùng Lâm Tri Bạch âm ỉ, mọi người cũng sẽ không cảm thấy có vấn đề quá lớn.

Mặc dù người xem ần ần cảm giác được:

Mặc kệ là Dạ Oanh hay là Tề Huyền, đối với Lâm Tri Bạch “Bài phúng” này, tựa hồ không giống lắm với những người khác.

Bất quá.

Lâm Tri Bạch và những người khác, tựa hồ không giống nhau, phong cách biểu hiện của y rất đặc biệt, giống như cùng những người khác tham gia, không cùng một loại tổng nghệ...

(Bản chương xong)

Chương 413: Cho người Tề Nhất một chút âm nhạc nho nhỏ rung động! Đây là lần đầu tiên Lâm Tri Bạch uống Khương Trà, tuy rằng trong phim truyền hình không động đậy uống thứ này, mỹ kỳ gọi là “Khương thang”, nhưng trong hiện thực thật sự uống Khương trà không nhiều lắm, bởi vì hương vị thật sự khó nói hết, đặc biệt đối với loại người hoàn toàn không ăn sống gừng như Lâm Tri mà nói, chẳng qua cân nhắc đến đây là Tề Tiêu cố ý nấu, Lâm Tri Bạch và tổ ba người câu cá vẫn là uống hết, không thể phụ lòng quan tâm của người khác nha.

Mưa trong phòng còn đang trút xuống.

Hiên nhiên hôm nay mọi người không có cách nào tiếp tục làm việc nữa, nhưng cũng không thể ngồi một mình mở to hai mắt nhìn nhau, vì vậy có người đề nghị đánh bài tú lơ khơ, chỉ là thứ đồ chơi này căn bản không ai có thể mang theo bên người.

“Hay là chúng ta hát đi.”

Tề Thiên Văn cười nói: “Trong 16 người chúng ta không thiếu nhất chính là ca sĩ, vậy mỗi người xướng một bài có liên quan đến trời mưa thì thế nào?”

“Những ca khúc có quan hệ với mưa?”

Ninh Linh lập tức nói: “Không có vấn đề gì, nhưng chúng ta không phải ca sĩ tiên xướng trước, các người không được lặp lại, ai không thể hát ra thì làm mười cái chổng đờ a.”

“Đồng ý!”

Mọi người đều không có ý kiến, sau đó Ninh Linh hát một đoạn ca cao trào.

“Giọt mưa rơi xuống đại địa, tầng mây bao trùm phía chân trời, mây cùng mưa giờ phút này chia lìa, tựa như ta cùng người...”

Hiếm khi thấy không phải là Tề Ngữ ca, nhưng ca khúc này là do người Tề Châu sáng tác ra, ngay sau đó có mấy người không phải ca sĩ nữ khác cũng tự mình hát một bài có liên quan đến mưa.

“Tiếp theo để các bằng hữu Tần Châu tới trước đi.”

Tề Thiên Văn cười nói: “Vừa vặn để khán giả cảm thụ một chút âm nhạc của Tần Châu, ta lại đem em tốt đến cho hấn.”

“Để ta đi.”

Trương Hi Dương tiếp lời, cười hát bài hát liên quan đến vũ, sau đó là đám người Chu Hàn, tất cả đều là ca hát lưu hành ở Tần Châu.

【 chăm chú lắng nghe! 】

【 phong cách âm nhạc của Tần Châu không khác với chúng ta bao nhiêu. 】

Chu Hàn hát bài này tên là gì a, ta đều muốn đi tìm tài nguyên download.

【 bầu không khí này thật không tệ a, người trời mưa đi hát! 】

【 Mấy vị này của Tần Châu hình như đều là ca Vương ca, giọng hát cũng không quá tuyệt vời, tùy tiện ca hát đều rất lợi hại! 】

Lúc này.

Đến phiên Lâm Tri nói trắng ra.

Lâm Tri không ngừng tiếp lời, tùy tiện gáy vài cái, sau đó há miệng nói: “Trời mưa thì làm sao mà ta nhớ được người, ta cũng rất muốn đánh nhau? Mộng nghệ đều xấu? Bởi vì, vì sao âm thanh mát ngủ trở nên rất quen thuộc, trầm mặc, làm một người thay thế người, giúp chúng ta dừng mưa...”

Bài hát này gọi là ” Trời mưa”

Lâm Tri Bạch dùng bản âm biểu diễn biểu diễn.

【 Thanh âm của Thủ Phú nghe thật tốt, thanh âm này ta yêu rồi! 】

Bài này gọi là gì a, nghe rất êm tai, là bài hát của mình sao?

【Ta nhớ được trên tư liệu của hàng giàu nhất có nói là kẻ xướng người, biết viết ca, lại biết ca hát! 】

【Xác thực không tệ! 】

Người xem không tìm ra tật xấu, các khách quý Tề Châu nghe Lâm Tri biểu diễn xuất sắc, cũng không kêu gọi được gì, bài hát này của đối phương không chỉ bản thân rất êm tai, ca khúc cũng phù hợp với quy tắc của trò chơi, mọi người đều cho rằng đây chính là một ca khúc thịnh hành nổi danh nào đó ở Tần Châu.

Chỉ là...

Bạn bè Tần Châu, chính là đám người Trương Hi Hàn nghe thấy Lâm Tri Bạch biểu diễn ca khúc, đều lộ ra vẻ mặt cực kỳ cổ quái.

Cuối cùng.

Chu Hàn không kiềm chế được nữa, dờ khóc dờ cười nói:
“VẬY CŨNG ĐƯỢC SAO?”

Tề Huyền có chút kỳ quái nói: “Hát không có vấn đề gì, vì sao không được?”

Trương Hi Dương bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Lâm Tri Bạch,
“Người nói đương nhiên là không có vấn đề, nhưng bài hát mà Bạch Đế sư phụ vừa mới hát, có thể là hấn tạm thời sáng tác, dù sao Tần Châu chúng ta căn bản không có bài hát này.”

“Cái gì!”

“Tần Châu không có bài hát này sao?”

“Lâm Tri Bạch tạm thời sáng tác?”

“Ta không tin có lẽ là ca khúc mới không sai, nhưng sáng tác hiện tại thì quá khoa trương.” Lam Dĩ lắc đầu liên tục nói:

“Tuy ta không phải làm ca nữ cũng biết âm nhạc sáng tác không đơn giản như vậy.”

Các khách quý Tề Châu căn bản không tin.

Người xem cũng không tin, làm sao có thể là sáng tác tạm thời a.

Dạ Oanh cười tủm tỉm nhìn chằm chằm Lâm Tri Bạch: “Còn muốn lừa gạt chúng ta, khi dễ chúng ta đối với ca khúc Tần Châu không biết đúng không, làm bao che cho người!”

“Tại sao phải làm chổ dựa?”

Lâm Tri Bạch bất mãn, “Trước tiên đừng quản Tần Châu có bài ca này hay không, dù sao trời mưa ta đã hát ra, trên quy tắc trò chơi không có nói không được phép sáng tạo.”

“Nguyên Sang cũng phải dựa vào chất lượng.”

Dạ Oanh giảo hoạt cười nói: “Ai biết bài hát đó chất lượng thế nào, thì hát vài câu đơn giản.”

“Vậy người tiếp tục nghe.”

Lâm Tri khen không công, tiếp đó biểu thị tốt, sau đó biểu diễn: “Mong đợi để người khác càng ngày càng sa vào mê nó, ai giống như ta, ai sẽ không chờ nàng đến, yêu thích nàng ta luôn phải học được tư vị cô đơn, một người bung dù, một người làm bỏng nước mắt, khiến một người mệt mỏi.”

Mọi người tại đây nghiêm túc lắng nghe.

Mặc kệ bài hát này, có phải Lâm Tri Bạch sớm đã sáng tác ra hay không, chí ít có một chút mọi người thừa nhận, đó chính là ca nhạc chính này giọng rất hay hay nghe.

Ngay vào lúc này.

Phó Ca tiến đến.

Lâm Tri Bạch hơi vận dụng cao giọng: “Đêm mưa thế nào, ta có thể khiến người càng thêm nhớ nhung? Mưa muốn bao nhiêu thì mới có người sẵn sóc?”

Vẻ mặt mọi người hơi thay đổi.

Giọng điệu Lâm Tri Bạch lại lần nữa tăng cao:

“Kỳ thật không có chuyện người không phân biệt được những kết cục khác biệt kia mà còn có thể phân biệt rõ ràng hơn! Đừng nói người nói là buồn, đừng nói người muốn thay đổi — Biến ——”

Sau khi chuyển âm kéo dài.

Lâm Tri Bạch hát: “Người bị người yêu không cần xin lỗi.”

Lúc biểu diễn xong!

Phòng phát trực tiếp trong nháy mắt nổ tung!

【 a a a a, phó ca này nghe cho kỹ, nguyên nhân thủ phạm! 】

【 Quá tuyệt vời! 】

【 Ta thích bài này lắm! 】

[Năng lực sáng tạo của thủ phạm đầu tiên thật mạnh à!]

【 Bài này gọi là gì, ta muốn download! 】

【 Đã nói là Nguyên Sang rồi, còn chưa tuyên bố cái loại kia. 】

【 ha ha ha, người Tề các người hoàn toàn không biết gì về Bạch Đế cả, với tư cách Tần nhân ta có thể phụ trách đảm nhiệm nói cho mọi người biết, năng lực sáng tạo của hắn, ở Tần Châu chúng ta là đứng đầu, hiện trường viết nhạc hoàn toàn không phải là một loại nói suông. 】

【 Hiện trường viết nhạc quá mức rồi đi? 】

【 Không khoa trương, ta ở Tần Châu lưu học ba năm, vẫn luôn chú ý đến Bạch Đế, âm nhạc của hắn tài hoa rất mạnh, đương nhiên các người chắc chắn sẽ cho rằng đó là loại fan trộm kính, sau này mọi người sẽ hiểu. 】

Bài hát này thật là dễ nghe!

Người xem đều vô cùng thích!

Nhóm khách ở Tề Châu cũng nghe thấy mà mê mẩn!

Ánh mắt Dạ Oanh lại càng tỏa sáng nói: “Bài này là bài do người sáng tạo ra sao, còn chưa tuyên bố sao?”

“Như thế nào.”

Lâm Tri Bạch nói: “Còn muốn ta nằm xuống chống đỡ?”

Dạ Oanh cười hì hì nói: “Trời ơi sười ầm cũng không cần, bài hát này của người tên gì?”

Lâm Tri Bạch nói: “Mưa mưa ngập trời.”

Dạ Oanh gật gật đầu nói: “Bài ca này rất hợp ý, bất quá bài hát này rõ ràng càng thích hợp với loại nữ hài tử đáng yêu như ta hát a, như vậy đi! Ta cho người năm mai tiền đào, bài hát này tặng ta được không?”

“Người đang nghĩ cái rắm gì.”

Lâm Tri trợn trắng mắt, nói: “Ít nhất mười tiền đào hoa.”

“Thật đất!”

Dạ Oanh đang muốn nói thêm cái gì.

Bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói:

“Thành giao.”

Lâm Tri Bạch vừa nhìn, mở miệng rõ ràng là Tề Huyền, trong lòng có chút muốn cười, sau hôm nay tương đối hiểu biết, biết bài 《Trời mưa thiên cương này cũng có lượng vàng.

Không có ý đùa giỡn.

Tề Huyền lấy ra mười cây Đào Hoa, mặt mũi tràn đầy vẻ nghiêm túc đưa tới.

“Hắc!”

Dạ Oanh tức giận, “Ta chỉ nói là đất, cũng không nói là không cần, người đừng hòng tranh luận.”

Nói xong Dạ Oanh liền lấy ra mười mai Đào Hoa, nàng cũng nghe ra giá trị của trời mưa, căn bản không thể dễ dàng tha thứ cho Tề Huyền gọn gàng!

“Ta trả mười lăm viên.”

Tề Huyền hờ hững nhìn Dạ Oanh.

Dạ Oanh tức giận, “Ta ra hai mươi viên!”

Tề Huyền thản nhiên nói: “Ta trả hai mươi một tấm.”

Dạ Oanh hít một hơi thật sâu, nói: “Ta ra ba mươi mai Đào Hoa tề.”

“Ba mươi mốt.”

“Ba mươi hai!”

“Ba mươi ba.”

Dạ Oanh: “Ba tám!”

Tề Huyền cau mày: “Sao ngươi lại mắng người khác?”

Dạ Oanh cười lạnh nói: “Ta nói ba mươi tám mai đào hoa tề a.”

Hiện trường mọi người đều lộ vẻ lúng túng, mặc kệ Tề Châu hay là khách quý Tần Châu đều không dám nói chuyện nữa.

Có chút đầu óc đều nhìn ra được, mâu thuẫn giữa Tề Huyền cùng Dạ Oanh hai vị thiên hậu này bùng nổ.

Lâm Tri Bạch bài hát đó là lời dẫn đường.

Nhưng rốt cuộc vẫn là bởi vì, giữa hai người vốn có mâu thuẫn trùng trùng.

Cho dù không có bài này, chỉ cần hai người ở trong cùng một tiết mục, sớm muộn sẽ bộc phát ra mâu thuẫn như vậy.

Trong mùi thuốc súng nồng đậm, ánh mắt mọi người nhìn về phía Lâm Tri Bạch có chút đồng tình, cho nên hẳn dự định bài hát đó cho ai?

kẹp vào giữa hai vị thiên hậu Tề Châu.

Lâm Tri Bạch bài hát đó cho ai cũng không thích hợp, tất nhiên sẽ đắc tội một vị khác.

Mà nhìn trực tiếp, fan của Tề Huyền và người ủng hộ Dạ Oanh cũng bắt đầu âm ỉ.

【Dạ Oanh quá đáng!】

【Đúng vậy, sao lại mắng người ta?】

【ha ha, Tề Huyền không quá đáng?】

【Rõ ràng ca khúc là chúng ta coi trọng trước!】

【 Anh Anh đang đàm phán giá cả, Tề Huyền đột nhiên muốn ra giá, để cho người có tức giận hay không? 】

Như thế nào, bài hát đó chỉ có Dạ Oanh mới có thể mua, người khác không thể ra giá? Cũng không phải yêu đương, con mẹ nó còn phân ra trước sau có được chứ?

【 Ngày hôm đó đã đến, thủ phủ đáng thương, bị cuốn vào chiến tranh của nữ nhân, bất quá hẳn là trâu thật a, bài hát này lại khiến cho hai đại đỉnh thiên hậu Tề Châu tranh đoạt! 】

【 ủng hộ Dạ Oanh! 】

【 Hỗ trợ Tề Huyền! 】

Trong nháy mắt chia làm hai phe phân biệt rõ ràng.

Mà Lâm Tri Bạch đương nhiên đã sớm biết Dạ Oanh và Tề Huyền bất hòa, chẳng qua lần trước leo núi, hai người ở chung tựa hồ không có vấn đề gì, sao hôm nay hai người lại đột nhiên bị sặc?

Bây giờ mới được.

Ca khúc cho ai cũng không thích hợp.

Về phần đúng sai, không có gì đúng sai, đơn giản là hai người vừa ý cùng ca khúc mà thôi.

Nhưng Lâm Tri Bạch rất nhanh đã nghĩ ra biện pháp giải quyết, hần cười mở miệng nói: “Hai người các người trước đừng ồn ào, không phải là hát khúc sao?”

“Đúng vậy.”

“Có chuyện từ từ nói.”

“Không cần thiết phải cãi nhau.”

“Đều là bằng hữu nha.”

“Hào hảo nói chuyện đi.”

Lâm Tri vừa mở miệng, mọi người nhao nhao khuyên can, nhưng không có ý kiến rõ ràng giúp ai, dù sao tiết mục đang phát trực tiếp, cái gì cũng không muốn chọc giận lên người.

“Vậy người cho ai?”

Tề Huyền và Dạ Oanh đồng thời nhìn về phía Lâm Tri Bạch, hốc mắt hai người đều có chút đỏ, không biết là muốn mọi người đồng tình hay là thật sự cảm thấy ủy khuất.

“Như vậy đi.”

Lâm Tri Bạch trấn an nói: “Hai người các ngươi trước yên tĩnh, nghe ta hát một bài gì đó, âm nhạc là lương dược có thể xoa dịu cảm xúc nhất.”

Mọi người sửng sốt.

Tới lúc nào rồi mà ngươi còn muốn ca hát nữa?

Còn âm nhạc là thuốc tốt nhất để xoa dịu cảm xúc?

Nước gà cũng không phải dùng như vậy a, hay là ngươi muốn tranh thủ màn ảnh để biểu hiện nhiều?

Mọi người tâm tư khác nhau, bất quá Tề Huyền cùng Dạ Oanh thật đúng là không tiếp tục cãi lộn, chỉ nghiêng đầu qua không nhìn đối phương, một bụng tức giận.

Đúng vào lúc này.

Lâm Tri không ngừng kích thích lá cà, hát lên:

“Thời tiết ngoài cửa sổ giống như là ngươi thay đổi nhiều, trời mưa, mưa ta khóc, không thấy rõ, ta cũng không muốn nhìn rõ.”

Bài hát này làm 《Vũ Ái》.

Về ngày mưa, bài hát này cũng coi như là một bài kinh điển.

Tề Huyền và Dạ Oanh không nhịn được nhìn về phía Lâm Tri Bạch.

“Rời khỏi ngươi và ta một cách yên tĩnh, không đành lòng nhìn thấy cốt truyện, nước mắt của ta đều chảy dài trong lòng, nên học cách từ bỏ...”

Lâm Tri Bạch nhìn về phía hai người.

Phi Hỏa Bồng trong tay phối hợp vui vẻ, tuy không có điều kiện làm khúc nhạc hoa lệ, nhưng tiếng ca ngắn gọn lại cực kỳ rõ ràng.

“Thanh âm của Thính Vũ từng giọt từng giọt.”

“Hô hấp của người như giọt mưa rót vào trong yêu của ta.”

“Thật hy vọng mưa có thể không ngừng.”

“Để trong tưởng niệm tiếp tục làm cho tình yêu trở nên trong suốt.”

“Ta yêu quái nhân dân gian cho ta dừng khí nghịch lạc.”

“Ngoài cửa sổ từng giọt mưa tích lũy.”

“Nhấn mùi ẩm ướt trong phòng sẽ tích trữ ký ức của người.”

“Thật hy vọng mưa có thể không ngừng.”

“Bí mật của Vũ ái có thể một mực kéo dài.”

“Ta tin tưởng ta sẽ nhìn thấy sắc đẹp của cầu vồng.”

Tề Huyền và Dạ Oanh chẳng biết bắt đầu từ khi nào, ánh mắt đã hoàn toàn rơi vào trên người Lâm Tri Bạch.

Đương nhiên những người khác cũng nhìn Lâm Tri Bạch, bài hát này rất tuyệt, cũng không kém ca khúc của hắn đâu!

Tân ca!

Lại là bài ca mới!

Rót cuộc các khách quý của Tần Châu cũng đoán được ý đồ của Lâm Tri Bạch.

Có lẽ chỉ có đối phương mới có thể nghĩ đến loại thao tác này, đồng dạng cũng chỉ có đối phương mới có thể thực hiện loại thao tác này!

Đây mới là cảnh giới cao nhất!

Trương Hi Dương cười giải thích: “Cũng là một bài ca chưa từng phát biểu bao giờ nha.”

Đám khách quý của Tề Châu không khỏi há hốc mồm.

Chẳng lẽ Lâm Tri Bạch là muốn...

Ở trong mọi người ngậy người, Lâm Tri cười trắng nói: “Bài hát vừa mới này, cũng có liên quan đến mưa, ca tên là Nghệ Vũ ái, cho nên hai vị còn kiên trì muốn bài hát thứ nhất sao, ta cảm thấy một người càng thích hợp hơn một bài, dù sao cả hai đều là bài mới chưa phát ra.”

Đúng là như vậy!

Mọi người bị chấn kinh!

Người xem cũng bị chấn kinh!

[Người đứng đầu trâu tốt giàu thế mà lại lấy ra một ca khúc chất lượng cao có liên quan đến trời mưa!]

【 Ta cảm thấy bài thứ hai càng dễ nghe hơn! 】

【 hạng nhất càng tốt hơn chứ? 】

【 Tất cả hoa đều vào mắt nhau, hai tác phong ca này không giống nhau, nhưng đều rất dễ nghe! 】

【 Bài thơ thật là tuyệt vời, loại hát hay này có thể viết ra một bài cũng không tệ rồi, hẳn vậy mà có hai bài, hơn nữa đều là lấy chữ ‘Vũ’ làm chủ đề! 】

【 thủ phú: Ta quá khó khăn, bụng nước không dễ! 】

【 Thế nào gọi là Đoan Thủy đại sư? Đây mới gọi là Đoan Thủy đại sư, không có thực lực cấp Đại sư sáng tạo, chén nước này không có cách nào công bằng! 】

【 Đợi một chút, hai bài hát này đều có liên quan với mưa, sẽ không phải thật sự là sáng tác thủ phú lâm thời chứ? 】

【 Không có khả năng, thời gian căn bản không đủ đi, lúc này mới bao nhiêu công phu a, khẳng định là đã sớm viết xong rồi, chỉ là trùng hợp hôm nay trời mưa. 】

Hai bài ca mới đều rất êm tai!

Hiện tại cho người ta cảm giác chính là:

Mặc kệ Tề Huyền và Dạ Oanh lựa chọn thế nào cũng không thiệt!

Đương nhiên Lâm Tri Bạch cũng không chịu thiệt, tuy bên ngoài nhìn chính là ca khúc chất lượng rất cao, đổi một chút tiền đào hoa trong tiết mục tổng thu Nghệ.

Nhưng trên thực tế phải hiểu được, hai vị này dù sao cũng là hai đại thiên tài nổi tiếng nhất Tề Châu.

Lâm Tri Bạch viết nhạc cho hai người, cũng có lợi cho sự phát triển của bản thân ở Tề Châu sau này.

Có điều sự tình cũng không phát triển theo dự đoán của Lâm Tri Bạch.

Dạ Oanh đột nhiên nói: “Ta vẫn là muốn “Trời mưa thiên cương”, đứng thứ hai cho nàng nha.”

Tề Huyền nói: “《 Vũ ái 》 cho người rồi, ta muốn đứng đầu, có thể bỏ cho người chút hoa hồng.”

Dạ Oanh lạnh lùng nói: “Mới không thêm tiền đào hoa của người.”

Lâm Tri Bạch trong lòng thở dài, hai tên nương tử này còn rất khó hầu hạ, nói trắng ra chính là hai người này thật ra bị bầu không khí chặn lại, cho nên mới như vừa hờn dỗi không nên là bài hát đầu tiên không thể, cho dù trong lòng cũng có thể cảm thấy bài danh thứ hai cũng vô cùng không tồi.

Được rồi.

Thích hờn dỗi đúng không?

Xem ra chỉ có thể ra tuyệt chiêu.

Lâm Tri Bạch nói: “Ở đây Nguyễn Cung ta có một ca khúc, vô cùng thích hợp với người.”

Ánh mắt Tề Huyền hiện lên một tia mát mát: “Cho nên người muốn đưa bài hát cho nàng ta sao?”

“Chúng ta nghe xong lại quyết định.”

Lâm Tri Bạch cười nói, hần hiệu rất rõ phong cách âm nhạc của Dạ Oanh và Tề Nhiêu.

Nói thật, bài hát của Trời mưa Thiên Tuyên cũng không thích hợp tề Chủ, ngược lại là Dạ Oanh càng thích hợp một chút.

Vậy làm sao để Tề Huyền thay đổi chủ ý?

Rất đơn giản, lấy ra một bài phong cách cực kỳ thích hợp với Tề Huyền, đồng thời chất lượng lại rất cao ca khúc.

Cứ coi như là chế tạo riêng đi.

Lâm Tri Bạch nhẹ nhàng vỗ vỗ vào ngực ông.

Sau một khắc.

Tiếng ca vang lên.

Lâm Tri Bạch hướng về Tề Huyền xướng lên: “Làm như thế nào để hình dung người chính xác nhất?”

Bài ca này...

Sắc mặt Tề Huyền khẽ nhúc nhích.

Những vị khách ở đây cũng lộ ra vẻ mặt cùng mong đợi.

Chỉ là bài thơ đầu tiên trong bài thơ này, đã khiến người ta cảm nhận được một loại hương vị của bài Tề Huyền.

“Lấy cái gì so sánh với người mới tính là đặc biệt?”

Lâm Tri Bạch nhìn vẻ mặt Tề Huyền biến hóa một chút, biết rõ chuyện này có cửa, vì thế cười hát nói:

“Cảm giác đối với người rất mãnh liệt.”

“Cũng không rõ lắm.”

“Chỉ bằng trực giác.”

“Người thoải mái như rúc trong chăn.”

“Lại giống như Phong Lộ không bắt được.”

“Tựa như mùi nước hoa phát ra trên cổ tay.”

“Là chiếc giày màu đỏ yêu thích không buông tay.”

Bài hát này làm cho giày cao gót màu đỏ, Lâm Tri Bạch cười hát đối với Tề Huyền, mang theo ba phần lười biếng.

Tề Huyền có chút mất tự nhiên, tránh ánh mắt Lâm Tri Bạch.

Mọi người không chú ý vẻ mặt khác thường của Tề Huyền, mỗi người đang nghiêm túc nghe bài hát này, nhất là những ca sĩ trong Tề Châu càng nổi sóng trong lòng.

Các khách quý Tề Châu vẫn còn tốt.

Đám người Chu Hàn, Trương Hi Dương thì quá rõ ràng bản lĩnh viết ca của Lâm Tri!

Ở phương diện âm nhạc, không có người mà Bạch Đế chinh phục không được, cho nên Tề Huyền xung đột cùng Dạ Oanh,

Tần Châu khách khứa đều không chút nghi ngờ Lâm Tri Bạch có thể thuận lợi giải quyết!

Thế này không phải sao?

Vấn đề cơ bản đã giải quyết xong.

Ngay cả người xem cũng nhìn ra Tề Huyền điên cuồng!

【 a a a giàu nhất là Thân, ta đã bị mị lực của hắn chinh phục! 】

Ca bài này chính là phong cách điển hình của Tề Huyền nha, hoàn toàn là dựa vào số lượng mà làm nha, sẽ không phải là Thủ Phú cố ý viết cho nàng đấy chứ, hắn có phải thầm mến Hi Ngã không? Hơn nữa ta nhớ rõ Dận Chân quả thật có một tấm ảnh rất nổi bật, mang theo chiếc giày cao gót màu đỏ, xem ra thủ phú rất hiểu nha! 】

【 Ta cũng hoài nghi Lâm Tri Bạch là thật sự có ý tưởng đối với Tề Thiên chúng ta! Đừng quên bài ca này, thủ phú là toàn bộ hành trình đều hướng về phía Nguyễn Cung hát, cảm giác mập mờ, a a a a a! 】

[Quyển từ này nghe, không giống như là người giàu đầu tiên đang tỏ tình với Sán Ương sao?]

【 ha, vẫn là fan cuồng của các người hiểu ý thâm a, con mẹ nó đi ra rồi, bài “connh phú” này rõ ràng là để lại cho Oanh Anh, mới lấy ra bài hát này đuổi ngang trời, về phần hướng Tề Huyền hát, nói nhảm, ca là tặng nàng, không hát với nàng ta còn hát với người sao? Cho dù thủ phú thật sự có người, vậy cũng khẳng định là chúng ta Anh Anh Anh, hắn rõ ràng càng thiên vị hơn! 】

【 Anh Anh cùng thủ phụ vẽ mặt phú phụ! 】

【 Rất phiền các người xào Bét, chẳng qua nếu đối tượng là thủ phú mà nói, bọn ta không ngại bột mịn đâu. 】

【 Người đừng đại diện bừa bãi cho bột mịn, ta không đồng ý! 】

Ca bài này quả thật dễ nghe đấy, bài hát này tài hoa tuyệt tử, ca hát có vẻ mê người!

Màn đàn vô cùng náo nhiệt.

Chẳng qua mọi người trong tổng hợp lại đều không xem kết quả.

Mọi người hoặc là nhìn Lâm Tri Bạch, hoặc là nhìn Tề Huyền, còn có người nhìn lên phản ứng của Dạ Oanh.

Lâm Tri mặt trắng tươi cười, tâm tình của hắn hôm nay cũng không tệ lắm.

Tề Huyền ngập ngừng một chút rồi nói khẽ: “Bàì này tên là gì?”

“Riêng lệ tử màu đỏ, rộp nho giới thiệu, rắc rắc. Sỡi này...”

“Vậ... Ta muốn cái này...”

Tề Huyền ho khan một tiếng, thay đổi chủ ý, không tranh giành trời mưa nữa.

Dạ Oanh không nói lời nào, ánh mắt sâu kín, cũng không biết đang suy nghĩ gì, tựa hồ cũng không có bởi vì thành công đạt được trời mưa trời cao mà biểu hiện ra cao hứng.

Vấn đề đã giải quyết rồi sao?

Chỉ có thể nói, nếu giải quyết được thì.

Rốt cuộc đã giải quyết xong vấn đề, không giải quyết được.

Lâm Tri Bạch hài lòng, nheo mắt, đưa tay với hai vị thiên hậu: “Được rồi, theo giá cả, hai người các ngươi phải cho mỗi người ta ba mươi tám tiền đào hoa.”

Người xem trong nháy mắt cười phun!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 414: Tỷ muội phá sản! Cái gì là ba nghìn mai đào hoa tệ? Chẳng lẽ người cũng nhân cơ hội mắng chửi người? Còn nữa người vốn đang hảo hảo hóa giải xung đột một hồi, bầu không khí đang có chút mập mờ, đột nhiên muốn cùng hai muội tử đưa tay lấy tiền đào hoa là chuyện gì xảy ra vậy?

【 Không hổ là người! 】

【 thật sự có? Mân Mạch Phái Oa dọa? 】

【 thổ lộ cái gì, đều là làm ăn mà thôi! 】

【 Bất quá có người nói một điêm, bài đầu phú ca thật sự rất êm tai. 】

Người xem càng thêm quen thuộc với phong cách làm việc của Lâm Tri Sơn Thủ Phú, Tề Huyền và Dạ Oanh nghe được giá cả thì đồng thời đại ra, hai người các nàng vừa mới cược, ra giá căn bản không có ý nghĩa như vậy là gì, cho tới bây giờ Lâm Tri nhắc nhở hai người mới như tỉnh mộng, không tự nhiên lui về phía sau hai bước, ba mươi tám mai Đào Hoa tệ không phải muốn mạng của các nàng sao?

Giờ khắc này.

Dạ Oanh và Tề Huyền hối hận không ngừng, có chút ý chặt tay nhất thời sáng khoái, ăn đất đến núi đồi.

“Cho người!”

Dạ Oanh cắn răng, cuối cùng vẫn khuất phục.

Tề Huyền ở bên cạnh cũng lưu luyến không rời giao ra tiền hoa đào.

Hoa đào của Lâm Tri Bạch đã xuất phát về phía ba trăm mai, ở Nghiêu Sơn mảnh địa giới này đã có thể hoành hành.

“A!”

Sở Sở kinh hô: “Anh Anh người là phá sản rồi hả, còn bao nhiêu tiền đào?”

“Bốn miếng...”

Dạ Oanh cũng sắp khóc lên rồi, nàng sắp bị phá sản, “Sở Sở người sẽ giúp ta sao?”

“Sẽ!”

Sở Sở ra sức gật đầu, cũng không thể thật sự nhìn khuê mật ngon lành ăn đất trong tổng nghệ được.

Diệp Chấn, một trong Tứ Đại Thiên Vương bên cạnh nhìn thấy tư thế này, nhin không được hỏi: “Người còn bao nhiêu tiền đào hoa?”

“Bảy cái.”

Tề Dục đếm đếm lượng tiền tệ còn lại của mình đang nhỏ máu, chỉ có suy nghĩ đến lúc giày cao gót màu đỏ của cái đầu mới dễ chịu một chút.

Diệp Chấn nói: “Vậy ta chia cho đệ một ít.”

Tề Huyền nói: “Cảm ơn, không cần đâu, mấy ngày này ta làm việc cho tốt, có lẽ không đói chết được đâu.”

“Vậy cũng được.”

Diệp Chấn bắt đắc dĩ gật gật đầu, lại nhìn Lâm Tri Bạch nói: “Giá này của người cũng quá độc ác, trực tiếp móc sạch túi tiền của cô nương người ta, thật ra nếu như người đã có nhiều tiền như vậy, cũng không cần phải kiếm tiền của người ta như vậy...”

Người oán giận cái quái gì chứ?

Ta có tiền sẽ không thể kiếm tiếp nữa?

Người thiện lương như vậy tại sao không giúp Tề Huyền trả tiền?

Lâm Tri Bạch không thèm để ý tới Diệp Chấn, tên này rõ ràng là chó liếm của Tề Huyền.

Diệp Chấn thấy Lâm Tri Bạch không để ý tới mình, biểu tình có chút khó coi, nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì.

Nhưng vào lúc này.

Lý Tiêu đột nhiên cười tủm tỉm nói: “Nếu không có ai mua thủ thượng Vũ Minh ái của Bạch Đế sư phụ, vậy ta cũng dùng ba 就开始 đào hoa tộ mua nhé?”

Người Tề không hiểu lắm.

Ở Tân Châu, ông ta là một người sáng tác sáng tác bán hoa trắng, có giá trị cực cao, cũng chính là ở trong tổng nghệ của Lao Sơn Hành, mới có loại phúc lợi này.

“Thành giao.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Ba bài hát này, ta sẽ đem Khúc phổ phát cho các người, khúc nhạc cũng có thể giúp các người làm.”

Thật tốt quá!

Ba bài hát đã được bán hết ra rồi!

Cứ như vậy, Lâm Tri rõ ràng đã đột phá ba trăm mai rồi, mặc dù Lý Tiêu nhất định là muôn nghèo, nhưng nàng còn có nam nhân như nam nhân Chu Hàn, Chu Hàn.

Hiện tại Dạ Oanh, Tề Huyền và Lý Tiêu có thể xưng là ” Tỷ muội phá sản”.

Mà vào lúc này.

Cuối cùng mưa bên ngoài cũng ngừng.

Đạo diễn Hoàng Đình lo lắng buổi tối lại mưa, làm lỡ mọi người về nhà, vì vậy dứt khoát thừa dịp tạm thời mưa ngừng, liền vội vàng mang theo đại bộ đội trở về chỗ ở.

Sau khi trở lại chỗ ở.

Mọi người hội tụ về phía trung tâm hoạt động.

Hoàng Đình mở miệng nói: “Tuy rằng hôm nay ngăn ngủi, nhưng ta tin rằng mọi người hẳn cũng học được một ít thứ, ví dụ như các thôn dân của thôn Lao Sơn đã gieo trồng đủ loại đồ ăn như thế nào, tiếp theo tổ mục của chúng ta cũng sẽ lấy ra trăm phần trăm để cho mọi người nhận thầu, đồng thời chúng ta sẽ bán ra hạt giống gì đó, có thể đến tìm ta để tìm hiểu tình huống.”

“Gấp nhà trồng đất sao?”

Vinh Nhất Lang hỏi: “Đại khái là cần bao nhiêu tiền?”

Hoàng Đình nói: “Cộng thêm phí mua hạt giống lần sau, đại khái cần khoảng năm mươi mai đào hoa tộ, bắt quá cân nhắc đến chu kỳ trồng trọt sinh trưởng tối thiểu phải đến một tháng sau, mới có thể thu hồi chi phí, nhưng tiết mục của chúng ta phải ghi trên ba tháng, cho nên khẳng định có kịp về phương diện thời gian, đương nhiên là cần bỏ ra không ít công sức.”

Vinh Nhất lang hơi do dự.

Không ít người thật ra đều động tâm.

Thấy bộ dạng rối rắm của mọi người, Hoàng Đình cười nói: “Ta biết các người lo lắng các người sẽ không trồng, không sao hết, chúng ta có thể đến thôn Dĩ Sơn, mời thôn dân tới làm kỹ thuật chỉ đạo, giao mấy quả đào hoa tộ cho chủ đề, chúng ta hỗ trợ mời người.”

“Như vậy đi.”

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Một trăm cân này con nhận thâu.”

Tổng cộng một trăm bình thổ địa, đủ Lâm Tri Bạch trồng rất nhiều nông tác loại khác nhau, hiện tại hẳn nói là chuyên gia thực vật cũng không đủ, kiến thức phương diện này có thể nói là tương đối phong phú, quan trọng nhất là có thể tự mình trồng rau tự mình ăn, nghe liền rất thú vị cuộc sống.

Đương nhiên.

Vì giành được mảnh đất này, Lâm Tri Bạch lại bổ sung: “Mặt đất một trăm mét vuông, có thể trồng được không ít thứ, đến lúc đó mọi người giúp ta trồng, ta có thể trả tiền công cho mọi người.”

Không thể lũng đoạn.

Muốn cung cấp cơ hội làm việc cho mọi người.

Nghe xong lời này của Lâm Tri Bạch, mọi người hơi do dự, sau đó cũng không tranh giành nhận thâu, dù sao mình cũng là người thừa kế, nghe liền đặc biệt làm cho người ta đau đầu.

Sau khi quyết định chuyện này.

Hoàng Đình lại nói: “Còn có một chuyện cần nói với mọi người, đó chính là trò chơi thứ hai của chúng ta định ra. Trò chơi này tên gọi là “Ta là ca thần”, Hồng Hoàng Lam Bạch Tứ tổ, mỗi tổ cần chuẩn bị hai âm nhạc biểu diễn, thành tích xếp hạng nhất, tổng cộng có thể thu được hai mươi mai Đào Hoa tệ, thứ hai mười hai mai, thứ ba mười tám, thứ ba, thứ tư bốn tám.”

“Thua hay không trừ tiền?”

“Cho dù đội ngũ thứ tư, mỗi người cũng có thể thu được một mai đào hoa tệ, nhưng nếu đứng hạng nhất, mỗi người đều có thể lấy được năm mai!”

“Trò chơi khi nào mới mở?”

“Đêm ngày mai bắt đầu, ngày mai cần bố trí sân khấu, các cư dân thiếu tiền, có thể đến bố trí một sân khấu với nhân viên công tác của chúng ta, sau đó có tiền đào hoa đào làm thù lao.”

“Ta!”

“Ta!”

“Đề ta!”

Lâm Tri Bạch nhìn thấy Tề Tiêu cùng Dạ Oanh và Lý Tiêu, ba người đặc biệt tích cực, dù sao các nàng cũng sắp phá sản, nhìn thấy cơ hội công việc là muốn bắt lấy.

Khiến cho tất cả mọi người rất nhiệt tình.

Duy chỉ có Lâm Tri Bạch không có hứng thú quá lớn.

【Ta là bạn chơi ca thần】 kia, xếp hạng thứ nhất, chỉ có thể lấy được hai mươi mai Đào Hoa tệ, nói cách khác chia mỗi người năm mai.

Đối với những người khác có lực hấp dẫn.

Lâm Tri Bạch căn bản chướng mắt.

5 miếng Đào Hoa Tệ mà thôi.

Về việc bán thẻ lực, giúp tiết mục bố trí sân khấu gì đó, Lâm Tri Bạch lại càng không có hứng thú, hấn trực tiếp bảo đạo diễn dẫn mình đi thăm nhà.

“Ngày mai xem đi.”

“Bây giờ xem sao.”

“Được rồi, chỉ khối này.”

Hoàng Đình trực tiếp mang Lâm Tri Bạch đi nông địa.

Mảnh đất này chỉ rộng chừng 100 mét vuông.

Đạo diễn bất đắc dĩ nói: “Chỉ là mảnh đất này, có gì đẹp?”

“Có rất nhiều thứ đẹp.”

Lâm Tri Bạch khom lưng, nhặt một nắm đất lên, quan sát trên tay, lại liếc nhìn các loại cỏ dại như cây cối trên mặt đất, tách ra nhìn một chút có côn trùng gì, cuối cùng gật đầu nói:

“Được, nơi này ta nhận thầu.”

“Người có thể nhìn ra môn đạo gì?” Hoàng Đình có chút buồn bực.

“Người hơi có kiến thức đều sẽ biết.” Lâm Tri Bạch nói: “Biện đất này chủ yếu bởi đất đai tốt hay không.”

Cái gì gọi là Dận Tụ hơi có kiến thức cũng biết sẽ sợ a?

Hoàng Đình gãi gãi đầu, không có loại thường thức này hẳn hiểu kỳ nói: “Cho nên mảnh đất này như thế nào, bằng mắt thường người có thể nhìn ra?”

“Rất đơn giản.”

Lâm Tri Bạch gật đầu nói: “Người xem văn chương miêu tả thổ nhưỡng, luôn sẽ dùng đến từ phì nhiêu hoặc là căn cỗi các loại hình dung, vậy muốn chất lượng cây nông nghiệp tốt, đất đai nhất định phải đủ phì nhiêu mới được, về phần phán đoán tiêu chuẩn đất đai màu mỡ hay không sẽ nhiều lắm.”

“Ví dụ như?”

Hoàng Đình ngạc nhiên nhìn Lâm Tri Bạch.

Hôm nay Lâm Tri Bạch hái nấm hái rau dại ở trên núi, biểu hiện tri thức thực vật rất phong phú, Hoàng Đình tự nhiên cũng biết, hẳn một mực chú ý tình huống các đại phát sóng trực tiếp, nhưng hẳn không ngờ Lâm Tri Bạch thậm chí ngay cả trồng trọt, đều có thể nói ra căn nguyên.

“Ví dụ như thổ như thổ nhưỡng màu sắc càng đậm, địa chất càng tốt.”

Lâm Tri Bạch ý bảo ông quay phim gần giống ông kính: “Lại ví dụ như tầng đất này càng sâu, càng là nơi lỏng thì càng tốt, như vậy mới có thể dễ dàng canh tác, đương nhiên nếu người không muốn ngắm đất, thì xem thực vật trong vùng này đi.”

Lâm Tri Bạch giới thiệu.

“Cái này gọi là cỏ lông ngỗng, cái gọi là tương đỏ chót kia, mọc ra những thứ này đất đai, cơ bản đều không quá kém.”

“Ách...”

Hoàng Đình biểu lộ mờ mịt.

Lâm Tri thở dài nói: “Nếu như người ngay cả thực vật cũng không nhận ra, vậy hãy nhìn xem trong đất có sinh vật gì đi, tốt nhất bên trong có thể có các loại con giun đất hoặc là con đĩa..., bên chân người có một cái lỗ chui vào, giun đất người nên biết đi...”

Người đang khinh bỉ chỉ số thông minh của ta đó hả?

Hoàng Đình cảm thấy lòng tự trọng có chút bị thương, Lâm Tri Bạch tựa hồ cái gì cũng hiểu, chỉ để lộ đạo diễn này của mình đặc biệt nông cạn.

[Đạo diễn vẻ mặt ngờ ngác.]

[Ha ha ha, trạng thái đạo diễn chính là trạng thái hiện tại của ta, không hiểu gì cả.]

【 là người nông thôn trồng trọt trong nhà, giàu nhất ta cũng không biết những chuyện này, nhưng đúng là đất trong nhà, phù hợp tiêu chuẩn mà hắn nói. 】

【 chuyên gia học sinh thực vật lần nữa lên tuyến đầu! 】

【 ha ha ha, thủ lĩnh giàu nhất không phải chuyên gia thực vật học, cảm thấy hắn là chuyên gia thiên nhiên! 】

【 Đạo diễn giống như mù chữ tuyệt vọng. 】

【 Câu hơi có chút quen biết của Thủ Phú kia, trực tiếp bán luôn bản đồ đến ta, ta không có thương thức về phương diện này. 】

【 Ta cũng không có. 】

【 Thêm một. 】

Người xem đã biết, phương diện này tri thức Lâm Tri Bạch vô cùng phong phú, nhưng xem hẳn giải thích như thế nào phân biệt đất đai màu mỡ hay không, mọi người vẫn có chút chần động, dù sao mọi người đều sùng bái những người hiểu được đặc biệt nhiều, bộ dạng chậm rãi nói chuyện của đối phương đặc biệt có mị lực.

“Khụ.”

Đạo diễn quyết định không tiếp tục xoắn xuýt vấn đề đất đá nữa, chuyển đề tài nói: “Vậy người chuẩn bị trồng cái gì dưới đất?”

“Tính lựa chọn cũng không tính nhiều, dù sao cũng phải cân nhắc vấn đề mùa.”

Lâm Tri giải thích: “Hiện tại là tháng chín, sắp đến tháng mười rồi, trồng cây thích hợp nhất hẳn là củ cải, thời kỳ sinh trưởng ngắn, có không ít chủng loại cơ bản một tháng là có thể ăn được, ngoài ra là lo cho khẩu vị của ta, như là cải tử cam lam, tiểu bạch trư, lúa mạch, rau ba la vân vân đều trồng thêm một ít đi, đậu xanh cũng có thể chĩnh một chút, đương nhiên vẫn phải lấy rau xanh làm chính.”

“Cái kia.”

Đạo diễn nuốt nước bọt: “Người cần chuyên gia chỉ đạo sao?”

Lâm Tri Bạch dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu nhìn đạo diễn: “Người cảm thấy ta cần sao?”

Đạo diễn: “...”

Gia hỏa này chính là chuyên gia thực vật học tập lớn nhất a!

Hắn chuồn mất! Đạo diễn chạy mất hút, không muốn tiếp tục ở đây với Lâm Tri.

Người xem đang cuồng tiếu, màn đàn hồi.

【 Ta hoàn toàn có thể lý giải tâm tình của đạo diễn, quá tổn thương lòng tự ái. 】

【 Đám người tiết mục lúc đầu muốn kiếm tiền qua cửa bao người địa phương, kết quả bao người là Lâm Tri Bạch, tiết

mục phần tiền đều dùng hồng kiếm được! 】

【Lâm Tri Bạch chính là thư viện hành tẩu học cả trăm khoa đó! 】

Những tri thức này đặc biệt tốt trong tiết mục 《 Sơn Hành 》 này!

Lúc này điện thoại của Lâm Tri đã vang lên.

Thì ra là Dạ Oanh phát tin tức gọi hấn đi chuồng dê bên kia, nói là có chuyện thương lượng.

Lâm Tri Bạch tới chuồng dê liền nhìn thấy ba người Dạ Oanh, Hàn Nguyệt Sương và Sở Sở đang đeo bao che và bao tay đang nhặt phân dê.

Bởi vì hôm nay vừa mới có mưa.

Mùi vị của toàn bộ chuồng dê đặc biệt chói lọi.

Lâm Tri Bạch cũng không biết ba người kiên trì như thế nào, việc của Tinh Thiên hấn còn không làm được chứ đừng nói là trời mưa.

“Có chuyện gì về nhà nói đi.”

“Ai ai, người đừng đi!” Dạ Oanh lại nũng nịu: “Bồi bọn ta một chút!”

Lâm Tri lúc trắng lúc ác hàn: “Người làm nũng cũng được, người đừng đứng ở trong chuồng cừu làm nũng nha.”

“Be be.”

“Be be.”

Dê vẫn đang sữa.

Dạ Oanh sờ đầu dê.

Theo lý thuyết là hình ảnh sờ đầu giết là rất có tình.

Nếu như không phải phân dê bị cọ vào đầu dê mà nói.

Lâm Tri Bạch tìm một cái đôn đá ngồi xuống, “Rốt cuộc tìm ta chuyện gì?”

Hàn Nguyệt Sương vừa bần vừa nói: “Chuyện thi đấu kia thôi, trò chơi Hậu Thiên không phải còn hơn cả ca hát sao, đạo diễn

yêu cầu mỗi tổ hai tiết mục ra, ba người chúng ta đến lúc đó sẽ cùng nhau hát bài, sau đó một ông chủ khác sẽ chuẩn bị nhỉ?”

“Được rồi.”

Lâm Tri Bạch thắng hay thua đối với trò chơi kia không quan trọng, người đứng đầu chỉ có mấy phần thưởng như vậy, không có ý nghĩa.

“Vậy ông chủ muốn cân nhắc viết nhạc giúp chúng ta à?” Hàn Nguyệt Sương có chút chờ mong.

“Có thể.” Lâm Tri Bạch nhìn đàn dê, bỗng nhiên nói: “Ta dạy cho người mà.”

Dừng một chút.

Lâm Tri Bạch nói: “Đừng nhìn ta chỉ là một con dê, cỏ xanh bởi vì ta thay đổi càng hương, bầu trời bởi vì ta biến càng xanh, mây trắng bởi vì ta trở nên mềm mại.”

Phốc!

Hàn Nguyệt Sương vui vẻ hỏi xem đây là cái quái gì?

Sở Sở cũng buồn cười: “Đây là Tần Châu nhi ca sao?”

“Tần Châu không có bài hát này.” Hàn Nguyệt Sương cười nói: “Chắc chắn là bài của chính hắn.”

Lâm Tri Bạch tiếp tục hát: “Đừng tưởng rằng ta chỉ là một con dê, con dê thông minh khó có thể tưởng tượng, trời cao tâm tình cũng buông xuống, mỗi ngày đều đuổi theo mặt trời.”

“Người tiếp tục biên.”

Dạ Oanh râm rì rì nhìn Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch cảm giác rất thú vị, cười nói: “Có nan đề gì đi ràng buộc ta cũng sẽ không đi đau lòng; có nguy hiểm gì ở trước mặt ta cũng sẽ không đi hoảng loạn; cho dù có đàn sói đuổi bắt ta cũng xem như trò chơi; ở thời gian nào cũng thích tươi cười đều sẽ bay lượn; cho dù sẽ ngã sập mặt đứng dậy vĩnh viễn sẽ không uể oải; tại sở hữu thời tiết có được lực lượng khiến người cười to...”

Dừng một chút.

Lâm Tri buông tay: “Mặc dù ta chỉ là con dê.”

Dạ Oanh ngạc nhiên nói: “Bài hát này là do người nghĩ ra sao?!”

Tuy rằng chỉ là hình thức của trẻ con, giai thoại, giai điệu ca thoai và vãn vãn đều vô cùng đơn giản, nhưng muốn sáng tác ngay lúc sắp tới, hiển nhiên không phải chuyện dễ dàng.

“Cái này không quan trọng.”

Lâm Tri trợn trắng hai mắt, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Nghe tiếng ca.

Người xem cũng đang phân tích.

【Tuyệt đối là người thực hiện chứ?】

【sao xảo hợp như vậy, Anh Anh các nàng đang nhặt cứt dê, thủ phú vừa vãn viết một bài còn chưa phát biểu, về ca khúc của dê?】

【khả năng biên chế này rất cao!】

【Mẹ nó, thế mà ta vẫn cảm thấy rất dễ nghe!】

【Ta cũng đang định nói, còn rất dễ nghe, giọng điệu rõ ràng.】

【Giữa trưa viết nhạc cho Tề Huyền, buổi tối lại viết nhạc cho dê đúng không?】

【Ha ha ha ha cười chết ta.】

Dạ Oanh hỏi: “Bài này tên là gì?”

Lâm Tri Bạch không cần nghĩ ngợi nói: “Đừng nhìn ta chỉ là một con dê.”

Hàn Nguyệt Sương vẻ mặt vô ngữ nói: “Có phải lúc trước lão bản có nghe hát tên người là một con cá chuồn, cái này có thể xem là một hệ liệt không?”

[Khóc chết]

【Thủ Phú nổi danh quỷ tài!】

【Ta là một con cá? Đừng nhìn ta chỉ là một con dê?】

[Hứng thú viết nhạc cho tiểu động vật như thế mà.]

【Muốn nghe ta là một con cá.”

【 Chỗ này của ta có bao tài nguyên chứa nhạc giàu nhất, muốn phát hộp ngọc. 】

【51@】

【Phát cho ta 991 bản 44464】

Trong sân khấu có lượng lớn các loại hộp ngọc của bạn trên mạng để lại.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Nói như vậy, kỳ thực ta còn viết một bài 《Hu Trư Chi Ca》.”

Sở Sở chế nhạo nói: “Bạch lão sư ngài đây là lập chí muốn viết bài hát cho mỗi động vật đúng không?”

Dạ Oanh ồn ào nói: “Vậy lần sau người nhớ viết đầu về mèo đây, trong nhà ta nuôi ba con mèo đây.”

“Bắt lấy phân dê của các người đi.”

Lâm Tri Bạch vẫn không chịu được mùi này, quả quyết rời khỏi nơi này.

Trở lại lam phòng, Lâm Tri lấy nấm của mình và rau dại hôm nay rửa sạch một lần, sau đó chuẩn bị nấu nướng.

“Bà bà Đình một nửa trộn nguội, một nửa khác xào trà đi.”

“Đêm nay có thể ăn nấm, hái được nhiều lắm nên chia cho các nàng một ít.”

“Những con cá này còn chưa chết, nhưng hình như sắp rồi, cũng phải mau chóng ăn đi.”

Đôi với trù nghệ của Lâm Tri Bạch, mọi người đã tương đối quen thuộc, người xem tròn tròn mắt nhìn.

Khi Lâm Tri Bạch đi vào phòng bếp.

Côn Bằng xuống núi này đã biến thành tiết mục mỹ thực rồi.

Lại so sánh với phòng phát trực tiếp khác, nhặt phân dê nhặt phân dê, nhặt rác rác rưởi, còn có người quét dọn vệ sinh trong

trung tâm phục vụ, trên cơ bản tất cả mọi người đều vì cuộc sống mà bôn ba, chỉ vì kiếm chút tiền đào đáng thương này.

Duy chỉ có Lâm Tri Bạch.

Ở trong phòng bếp, đêm nay nghiên cứu ăn cái gì, chỉ hưởng thụ được một cuộc sống, hết lần này tới lần khác hẳn vẫn là người giàu nhất trong toàn bộ Lao Sơn.

[Nhân loại tham sai!]

Có ít người tới tham gia tiết mục, là muốn cho mọi người xem cuộc sống khổ thế nào, có một số người tham gia tiết mục, chính là đến hưởng thụ nghỉ phép!

【 Thủ Phú phát sóng trực tiếp thật thú vị! 】

Lời nói con cá đầu giàu có này nhìn qua rất thèm ăn!

【 Muốn ăn món ăn do giàu nhất làm! 】

Mắt thấy Lâm Tri Bạch làm ra từng món ăn ngon, các khán giả đều thèm muốn đến phát điên.

Bên kia.

Đám người Dạ Oanh cũng đã trở về, nhìn thấy trên bàn đầy mỹ thực, lập tức ngón trở đại động, “Lâm Tri Bạch người ăn uống nhiều món ăn như vậy sao?”

“Ăn không hết, thoải mái đọc sách. Kỹ thuật ma quái. Sống này mọi người cùng chia nhau ra thôi.”

“Ta không còn tiền!” Dạ Oanh cắn răng.

“Hôm nay cũng không thu tiền của các người nữa.” Lâm Tri cười tủm tỉm nói: “Nhưng các người phải phụ trách quét chén, quần áo khác, các người cũng đã giặt rồi.”

“Muốn giặt quần lót sao?”

Dạ Oanh cười tủm tỉm nhìn Lâm Tri Bạch: “Phải thêm tiền.”

“Đồ lót tự ta giặt đi.” Lâm Tri Bạch không nghĩ tới Dạ Oanh thước lớn như vậy, đùa như vậy, cũng đừng đem phòng trực tiếp giam lại nha.

“Được, người có tiền, người định đoạt.”

Ba cô nương Lam tổ đều đã chấp nhận số phận, chính là muốn làm nha hoàn cho Lâm Tri Bạch, muốn sống cuộc sống tốt đẹp, thật đúng là phải ôm chặt cái bẫy dùi của Thủ Phú này.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 415: Dê! 【 Gởi quân? 】

【 Anh Anh đây là có thể nói sao? 】

【 Ta như thế nào cảm giác Anh Anh đang chủ động trêu chọc thủ phú a? 】

【 Anh Anh ngàn vạn đừng yêu đương a! 】

【 kỳ thật ta cảm thấy thủ lĩnh phú rất tốt, xứng đôi với Anh Anh của chúng ta 】

【 Ta không chấp nhận! 】

【 giờ không phải vấn đề người có đồng ý hay không, mà là chúng ta không chấp nhận số tiền lớn nhất, sắt thép như hấn, trong mắt chỉ có tiền đào hoa, nữ nhân chẳng đáng một đồng trước tiền đào. 】

Lam tổ trực tiếp xem người tới rất nhiều.

Nhiệt độ so với ba tổ khác còn cao hơn.

Có điều sau khi các tổ ăn cơm xong, xem trực tiếp hôm nay cuối cùng cũng kết thúc.

Tổ tiết mục còn chưa phát rõ đến mức tối nay ngay cả các Gia tân nhân ngũ cũng phát sóng trực tiếp.

Mà theo việc trực tiếp hôm nay của 《 Sơn Hành 》 kết thúc, trên bình đài xã giao lớn nhất Tề Châu “Vi Thư” bắt đầu xuất hiện rất nhiều đề tài liên quan!

“Nhìn một ngày hành lang núi non, cảm giác Lâm Tri Bạch quả thực là bảo tàng!”

“Lên núi đi lấy nấm, xuống nước còn có thể câu cá, trong 16 gia tân thì hấn là kẻ nổi bật!”

“Ngu nhất là đầu phú viết ca, trực tiếp đem Anh Anh cùng Côn Bằng cãi nhau trấn an, mấy bài hát kia thật sự êm tai!”

“Thủ lĩnh hiểu biết nhiều lắm, là nông thôn lớn lên sao?”

“Ha ha, người nghĩ nhiều rồi, thủ phủ là đời thứ hai đỉnh cấp bên phía Tần Châu!”

“Có bao nhiêu đỉnh cấp?”

“Gia gia giàu nhất là thế lực có trong giới giải trí của Tần Châu, người nói phải là cao cấp nhất sao?”

“Đợi một chút!”

“Tiểu Thuần giống như cũng đang xem 《 Sơn Hành 》 , còn có chút động thái!”

“Tiểu Lượng” này là chuyên gia thực vật học tập, cũng là lý sự trẻ tuổi nhất của hiệp hội nghiên cứu thực vật Tề Châu, người này trên mạng rất có nhân khí, chủ yếu là thông qua hệ thống giám định “Sinh vật nhiệt trên mạng” đi video giám định, nội dung video là dùng cách làm tiểu khi thoát khẩu, tiến hành giám định các loại ngoại hình kỳ lạ, vừa khoa phổ tri tri thức sinh vật, vừa thỏa mãn tâm lý săn kỳ của mọi người.

Hôm nay Tiểu Lượng nhận được rất nhiều thư tín fan.

Đều đang hỏi Lâm Tri Bạch trong 《 Sơn Hành 》 kia, tri thức thực vật học tương quan đại khái là trình độ thế nào.

Tiểu Lượng tò mò liếc nhìn, kết quả bị dọa cho giật nảy cả mình, thế là cố ý phát ra một động tác nhỏ: “Cố ý xem nghiên cứu trực tiếp của Lao Sơn hành lang. Trình độ giám định thực vật của Lâm Tri Bạch vô cùng chuyên nghiệp, khoa Phổ của nấm và rau dại của hắn đều vô cùng chính xác, không có bất kỳ sai sót gì. Bình thường là lão nhân trong ngành nghề của chúng ta mới có thể có trình độ nhận biết như vậy, rất khó tưởng tượng lão là một đại minh tinh, vậy mà cũng có tri thức về phương diện này. Nhưng trong đoạn hái nấm kia, mọi người tuyệt đối đừng bắt chước, tri thức của Lâm Tri Bạch quá cứng, mới có thể tự mình lên núi tìm nấm, nếu mọi người dễ dàng phân biệt sai...”

Đây xem như là chuyên gia tán thành rồi.

Trong nháy mắt mọi người đã có khái niệm nhất định về trình độ học hành thực vật của Lâm Tri Bạch.

Không chỉ là chuyên gia thực vật Tiểu Lượng đang tán thưởng, sau đó không lâu lại có một vị hồng nhân trên mạng

lên tiếng:

“Hôm nay thật nhiều fan cuồng hỏi ta, trình độ câu cá của Lâm Tri Bạch như thế nào, ta là một lão già câu cá, bình thường cũng không để ý tới internet, thậm chí còn không biết người này là ai, về sau mới biết là câu cá ở trong tổng nghệ, câu được rất nhiều cá, vì thế đi xem, kết quả không cần thận nhìn hơn hai giờ, trình độ câu cá của Lâm Tri Bạch rất chuyên nghiệp, cụ thể ta cũng không dễ đánh giá, chỉ có thể nói tên đằm kia cho dù ta đi, cũng chưa chắc có thể câu được nhiều cá hơn hẳn.”

Tám lưới đỏ này gọi là “Thiên Nguyên Hạ Cường”.

Tên thật của nó là Hạ Cường, được các bạn trên mạng gọi là lão Câu cá đứng đầu Tề Châu, các câu hữu còn tôn xưng Hạ Cường là “Đại Đế” của câu cá giới.

“Lâm Tri Bạch6666!”

“Ngay cả đế cường đại đều tỏ vẻ tán thành với kỹ thuật câu cá của Lâm Tri Bạch!”

“Câu cá và Hạ Cường cùng một trình độ sao?”

“Lâm Tri Bạch như thế này cũng quá tài giỏi đi!”

“Ta phát hiện Lâm Tri Bạch mặc kệ làm cái gì hình như đều rất ưu tú!”

“Nhân loại đây cấp?”

“Quả thật có chút ý tứ của mãn cấp nhân loại a.”

“Trong hiện thực ta chưa từng gặp người nào toàn năng như vậy, giống như cái gì cũng làm khó được hẳn.”

“Các loại tài nghệ và kỹ năng có quá nhiều!”

Tập mình nhiều tài nhiều tài nhiều là chuyện rất bình thường, nhưng biểu hiện của Lâm Tri Bạch, đã không phải là nhiều tài đa nghệ đơn giản như vậy!

Lần này qua lại.

Lâm Tri Bạch ở Tề Châu, đã có được độ nổi tiếng tương đối khá, đồng thời cũng thu hoạch một đám fan của mình!

Cứ như vậy.

Ngày hôm sau tỉnh lại.

Trực tiếp lại lần nữa mở ra.

Lâm Tri Bạch phát hiện ba người bạn cùng phòng sớm đã ra ngoài, nhưng trên bàn có một bát cháo được một bát trống không che lại, bên cạnh còn có tờ giấy ghi lại: “Trong nồi có trứng gà, chúng ta dọn gạch đi, bữa sáng một mai đào hoa tề.”

Sở Lưu.

Lâm Tri cười trắng trợn, ăn một quả trứng gà, lại uống một chén cháo nóng. Sau đó y ra ngoài đi dạo một vòng, phát hiện các tổ khách Gia Gia cơ bản đều đang hoạt động tại công trường tâm, sân khấu còn có người bận rộn xây dựng, ai nấy mồ hôi đầm đìa.

“Anh anh anh, lau mồ hôi.”

Cố Hành đưa lên một tờ giấy cho Dạ Oanh.

“Giới khăn không tốt, dùng loại khăn ẩm chuyên dùng để bảo vệ làn da này đi.” Tề Thiên Văn lấy ra một túi khăn ẩm đưa cho Dạ Oanh.

Cố Hành liếc nhìn Tề Thiên Văn một cái không nói chuyện, quay đầu tiếp tục nhìn Dạ Oanh.

Dạ Oanh lại không nhận khăn tay hai người đưa tới, mà là quay đầu cười gọi một tiếng:

“Lâm Tri Bạch.”

Sắc mặt Cố Hành và Tề Thiên Văn đồng thời buồn bã.

Lâm Tri Bạch không chú ý tới cảnh này, gật đầu nói: “Cái gì? Mọii khâm phục người? Có thể kiếm được bao nhiêu?”

“Bố trí tốt sân khấu, mỗi người có thể được ba mai tiền đào.”

Tề Huyền mở miệng, nàng cũng đang làm việc, khuôn mặt bình thường vẫn lạnh lùng, giờ phút này lại đỏ bừng bừng, hiển nhiên là bận rộn đã lâu.

Lâm Tri Bạch ngoài ý muốn, “Phải tổ chức tiết mục hào phóng như vậy sao?”

Chu Hàn đứng bên cạnh đang gánh thiết bị nói: “Vậy người nói đi, những thứ này đều là công việc thể lực a, cũng chỉ có

người giàu nhất như người mới có thể hưởng phúc.”

Lâm Tri Bạch vừa nhìn thấy đúng là vậy.

Mọi người đều đang bận, sống còn không nhẹ.

Với riêng mình nhàn nhã thoải mái, căn bản chướng mắt mấy đồng tiền trả thù lao, so sánh với nhau, còn ngại ngùng ngùng.

Vì vậy Lâm Tri Bạch dứt khoát đi lên sân khấu đã được dựng xong, cười tủm tỉm nói: “Nhìn thấy mọi người vất vả như vậy, lòng ta dâng trào, không nhịn được muốn hát bài hát.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch cũng mặc kệ mọi người tâng bốc, cầm ống câu chuyện lên hát:

“Thái dương quang minh!”

“Gà rừng hát ba khúc lại tỉnh lại rồi!”

“Chim chóc vội vàng trang điểm!”

“Tân phòng của tiêu Hỉ Thước!”

” ong mật nhỏ đi hái mật!”

“Sinh hoạt hạnh phúc từ đâu tới?”

“Phải dựa vào lao động mới có thể sáng tạo ra!”

Mọi người vừa mới bắt đầu nghe còn không có gì, đây hình như chính là một bài ca nhạc thường thường không có gì lạ, nhưng khi nghe đến mấy câu phía sau, mọi người có chút cảm nín.

Hóa ra người còn hợp với ca tụng lao động?

Vậy tại sao người không vất vả cho bản thân mình?!

Khẩu hiệu ngược lại là đặc biệt vang lên so với mọi người!

Cũng không thấy người chính nhi bát kinh làm việc!

Lâm Tri Bạch dưới đài hát đầy thần thánh: “Diệp Nhi của Thanh Thanh, hoa hồng, bướm nhỏ tham chơi đùa, không thích lao động không học tập, mọi người chúng ta không học nó!”

Mọi người không nói gì.

Còn tiểu hồ điệp tham chơi?

Xem ra ở đây chỉ có người là thích chơi nhất!

Lâm Tri Bạch chỉ vào Chu Hàn dọn gạch: “Muốn học lớp tân tạo phòng!”

Lâm Tri Bạch chỉ vào Trương Hi Dương đang làm việc: “Muốn học mật ngọt của ong mật!”

Chu Hàn nghe xong trợn trắng mắt.

Trương Hi Dương nghe vậy thì không muốn làm nữa.

Thế nhưng Lâm Tri Bạch là người duy nhất không cần làm việc, còn chuốc gà vào canh cho mọi người, “Lang lữ khoái hoạt bát nói nhiều vô tận! Lao động sáng tạo ra vinh quang nhất!”

Lao động còn vui vẻ cơ mà?

Tất cả mọi người đều có chút mặt đen.

Dạ Oanh lại cười không dừng được.

Đoạt mắng a!

Cũng xứng lao động quang vinh cái gì?

Phàm là người có thể làm được một chút việc thì tất cả mọi người sẽ không đến mức nhức cả trứng như vậy.

Ngay cả đạo diễn cũng không nhìn được: “Lâm Tri, người mau mau xuống đi, bằng không ta sợ người bị đánh a.”

“Cảm ơn mọi người cổ vũ.”

Không ai vỗ tay, Lâm Tri Bạch cũng muốn quật cường Tạ tràng, người xem đều cười to:

【 Một lời không hợp liền uống rượu. 】

[Khóc chết]

【 Ứng Cảnh nhiều! 】

kiểu trò cười ngụy trang gì đó, người duy nhất không làm việc khuyên bảo mọi người làm việc cho thoải mái!

Biết hát người liền hát nhiều hơn!

hát rất tốt, lần sau đừng hát nữa.

Chỉ có ta cảm thấy Lâm Tri Bạch rất quá đáng sao, người khác thật sự rất mệt, hẳn còn muốn ở trên đài náo loạn.

【 não loạn thế nào, ta phục rồi, người ta chỉ là đùa một chút, điều tiết bầu không khí nha, đều là kết quả tiết mục. 】

【 Lâm Tri Bạch cũng làm việc, câu cá, đào rau dại, khắp núi tìm nấm. Đây không phải những thứ làm việc, chỉ là năng lực của y khá mạnh, cho nên làm việc có hiệu suất cao, thu hoạch cũng nhiều. 】

Cũng may công việc của mọi người đến buổi trưa đã xong.

Sân khấu xây dựng thành công, chỉ chờ trận đấu ngày mai thôi.

Mọi người ăn xong cơm trưa, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi, có tốp năm tốp ba trở lại phòng luyện ca, chuẩn bị thi đấu ngày mai, có người lại ra ngoài dạo chơi.

“Đừng nhìn ta chỉ là một con dê!”

Đám người Dạ Oanh thế mà lại chạy tới chuồng dê nhặt cứt, vừa đi tìm phân vừa hát bài hát hôm qua của Lâm Tri Bạch, đã hoàn toàn không có gánh nặng trong lòng, không giống như tiết mục mới thu thập, cả đám vào chuồng dê giống như là muốn mạng mà vút bỏ bên trong đờ dáy bản.

Hoặc là nói:

Phân dê ở trong mắt đám khách quý này, chính là hoa đào xinh đẹp.

Ngay sau đó, đám người Tề Huyền và Lý Tiêu cũng tiến vào chuồng dê, gia nhập đại quân nhặt phân, chuồng dê bỗng nhiên kín người hết chỗ, bảy tám người ở bên trong.

“Ôi!”

“Đây là của ta!”

“Phân bên này là của ta!”

“Tề Huyền!”

“Người đừng cướp!”

“Tất cả mọi người đều có thể nhặt được phân dê, dựa vào cái gì mà người chỉ là Anh Anh!”

“Rõ ràng là dê!”

Một màn quỷ dị xảy ra, vậy mà Tề Huyền cùng Dạ Oanh, vì tranh đoạt phân dê, lần nữa xảy ra xung đột.

【Phốc! 】

【 Cái quỷ gì! 】

【 Hai đại thiên hậu của Tề Châu vậy mà đang tranh đoạt cút dê?】

【 Đây chính là hiện trạng phá sản nhân sao? 】

【 Ta không hiểu, nhưng ta bị chấn động mạnh! 】

【Dê Đô bị khiếp sợ thì được rồi! 】

【Ha ha ha ha, tình cảnh nổi danh! 】

【 Đồng Lư cùng Anh Anh cũng không ngờ được các nàng lần này xung đột, dĩ nhiên là vì phân dê trứng. 】

Người xem đều trợn tròn mắt.

Cứ như vậy nhìn hai đại hậu thiên thi đấu thu thập phân dê.

Chờ phân dê bị các nàng thu thập xong, hai người lại bắt đầu cho dê ăn cỏ.

“Mau ăn đi!”

“Ăn dễ kéo!”

Có một con dê cũng rất nể mặt đấy, lúc này nó lập tức lôi ra hơn mười quả trứng dê, còn tản ra hơi nóng.

Dạ Oanh và Tề Huyền liếc nhau, chậm rãi đi tới.

Cướp!

Hai người đột nhiên xoay người đưa tay.

Mấy vị khách quý khác ở bên trong chuồng dê cũng khiếp sợ đầy mặt!

Vì cướp bóc phân dê kiếm tiền, hai ngày sau đã hoàn toàn thả mình bay đi, dường như trên thế giới căn bản không có người mà các nàng quan tâm!

Đúng vào lúc này.

Vừa ăn cơm trưa xong, Lâm Tri Bạch vừa tản bộ đến đây đã hiếu kỳ hét lên: “Mọi người lại đang nhặt phân à?”

Dạ Oanh trì trệ, động tác bắt đầu do dự.

Tề Huyền dứt khoát buông bỏ chuyện phân dê mới mẻ, đứng mắt tự nhiên.

Diệp Chấn cũng ở trong vòng dê.

Thấy Tề Huyền sau khi nhìn thấy Lâm Tri Bạch, ngay cả phân dê cũng không nhặt, trong lòng không khỏi đau xót.

Xem ra trong tiết mục này, vẫn có người quan tâm.

Lâm Tri Bạch vừa đến, Phù Huê thậm chí ngay cả phân dê cũng không tiện nhặt rồi.

Trong lúc tâm tình chua xót, Diệp Chấn yên lặng khom lưng, nhặt phân dê lên, bỏ vào trong túi Tề Huyền.

Làn da hần vốn đen hơn, giờ đây sắc mặt càng thêm ngăm đen.

Đồng dạng ở trong vòng tròn con dê này, Cố Hành nhìn thấy Dạ Oanh bởi vì Lâm Tri đến, sau khi buông tha hầu như lấy được phân dê, cũng là một trận buồn bực.

Hần cảm giác Anh Anh tựa hồ đặc biệt để ý Lâm Tri Bạch.

“Diệp Chấn, người!”

Dạ Oanh không nghĩ tới mình do dự một chút, cứt dê đã bị Diệp Chấn nhặt đi, còn bỏ vào trong túi Tề Huyền, lập tức cái kia khó chịu a.

Tất cả đều do Lâm Tri Bạch!

Cũng không biết tại sao, đôi phương vừa xuất hiện, mình vậy mà lại không biết xấu hổ tiếp tục nhặt phân dê...

Cẩn thận ngẫm lại có cái gì mà ngượng ngùng, không phải hần chưa từng thấy, hôm qua mình đã phải dán mắt vào hần à?

Nghĩ đến đây.

Dạ Oanh thở phì phò nói: “Lâm Tri Bạch người cũng muốn đi vào nhật phân sao?”

“Không cần.”

Lâm Tri nhìn chằm chằm đàn dê nói: “Đạo diễn ở đây sao? Các người có phát hiện ra những lông dê này có chút quá dài không? Ta nói với các người nha, lông dê này sẽ sinh ra ảnh hưởng đối với sức khỏe và sức khỏe của dê, vì để có thể trợ giúp những con dê khỏe mạnh này trưởng thành, chúng ta cần nhất định cắt lông dê, chỉ cần cho ta hai mươi quả đào hoa tề, hôm nay ta có thể giúp những con dê này cởi ra mũ bông dày...”

Khóe miệng đạo diễn Hoàng Đình giật giật.

Không lẽ tên này đến để nhổ lông?

Những con dê này quả thật là muốn đi kiếm tiền, nhưng nhóm tiết mục cũng không dự định giao cho nhóm khách quý phụ trách.

Dù sao cái này cần có một đặc tính nhất định, phải là nuôi dê người thì mới có kinh nghiệm liên quan, về phần những minh tinh này sao có thể cho dê đi lông chứ?

Ai biết Lâm Tri Bạch vậy mà chủ động đề xuất lông, “Người biết thao tác sao?”

Lâm Tri Bạch nghe xong lời này của đạo diễn liền biết có cửa, y tràn đầy tự tin nói: “Người có thể đem đầu chằm hỏi bỏ đi, bỏ trái tim vào bụng.”

“Người thật sự có nghề?”

Hoàng Đình cau mày nói: ” cạo lông dê rất dễ cạo da dê.”

Lâm Tri cười trắng nói: “S cạo rách da, ta sẽ tổ chức tiết mục bồi thường 50 vạn tiền đào hoa, nhưng nếu như ta cạo xong, đạo diễn đừng quên hai mươi phần thưởng đào hoa của ta.”

“Hai mươi người.”

Hoàng Đình đã sớm đang lo lắng Lâm Tri Bạch hoa đào quá nhiều, sẽ tạo thành Mang Sơn cư dân nguy cơ “mười”, ảnh hưởng đến tài vụ cân đối.

Hiện tại chỉ là nghĩ có thể hạn chế gia hỏa này một chút hay không.

Hết lần này tới lần khác Lâm Tri nhiều mưu lược, ví dụ như cạo lông dê, nếu như hắn thật sự có thể làm được, vậy Hoàng Đình cũng không tiện cự tuyệt, dù sao đây sẽ là sự coi trọng của tiết mục.

“Vậy thì như thế.”

Lâm Tri Bạch nói: “Không chỉ là cạo lông cừu, ta phát hiện có mấy con cừu mọc ra chút vấn đề, tổ chức tiết mục đến chỗ Berloz, lấy dụng cụ liên quan đưa cho ta, ta có thể tu chân dê, hai mươi mai đào hoa tệ này các người không lỗ.”

“Đừng khoác lác!”

Không đợi Hoàng Đình nói chuyện, Diệp Chân ở xa xa liền nhin không được mở miệng: “Lâm Tri Bạch người không phải là nhìn mấy cái móng lừa sao, video cạo lông dê liền cho là mình cũng có thể thao tác chứ?”

“Đừng cậy mạnh.”

Cô Hành cũng nói chuyện: “Dòng dê cùng móng tay của người khác không giống nhau, không phải dễ tu như vậy, trong nhà ta nuôi hai con mèo, cho mèo tu móng tay đều phí sức, chớ nói chi là cho móng của cừu tu.”

“Bọn họ nói có lý.”

Hoàng Đình nói: “Người có kinh nghiệm phương diện này sao, trước kia nuôi dê?”

Lâm Tri Bạch lắc đầu, y hoàn toàn dựa vào hệ thống cung cấp các loại kỹ năng, nhưng không cách nào nói rõ.

“Ai nha.”

Vinh Nhất Lang ra vẻ bất đắc dĩ nói: “Người còn chưa từng làm qua những chuyện này, tại sao người lại có tự tin như vậy cơ chứ?”

“Không được thì thôi vậy.”

Lâm Tri Bạch nhún vai, hắn chỉ là tâm huyết dâng trào, muốn cho dê nhi thoải mái một chút, tiết mục nhận thư bất quá cũng không cần cưỡng ép thao tác.

“Được rồi, không nói không được.”

Hoàng Đình cười nói: “VẬY NGƯỜI THỬ XEM ĐI, TA CHO NGƯỜI LẤY CÔNG CỤ TỚI, BERLOZ CŨNG SẼ ĐẾN, HẮN NHÌN THAO TÁC CỦA NGƯỜI, CÓ VẤN ĐỀ CŨNG CÓ THỂ KỊP THỜI NHẮC NHỞ.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch lập tức gọi hệ thống...

Mà các bạn trên mạng đang xem trực tiếp cũng đang thảo luận:

【 vật lông cừu? 】

【 móng cừu tu? 】

【 Lâm Tri biết những thứ này? 】

【 hắN không nói mình không có kinh nghiệm sao, vừa nhìn liền biết là đang cạy mạnh, đoán chừng là xem video cạo lông cừu, cho là rất đơn giản đi, ta cũng đã xem video liên quan, nhưng thứ đồ chơi này nhìn đơn giản, thao tác kỳ thực rất phức tạp. 】

【 Đạo diễn làm gì cùng hắN làm loạn, không chừng làm dê bị thương. 】

【 Tài phú có năng lực động thủ rất mạnh, dù sao cũng là nhân loại đầy cấp nha, để giáo huấn Berloz, hắN là sẽ biết. 】

Cái gì mà nhân loại mẫn cấp, nói giỡn người còn tưởng thật.

【 Kẻ này hơi hồ đồ. 】

【 ngại tiền quá nhiều, muốn bồi thường tiết mục năm mươi đào hoa tộ? 】

Lâm Tri Bạch biết rất nhiều kỹ năng, nhưng mọi người không cho rằng hắN có thể cạo lông dê móng cừu.

Mà vào lúc này.

Chủ nhân của những con dê này đã tới, trên tay còn cầm theo một loạt công cụ: “Ai nói muốn cạo lông?”

“Ta.”

“Người trẻ tuổi, vậy cũng cần chút trình độ a.”

Dương chủ nhân là một nam nhân năm mươi tuổi, râu quai nón, nhìn có chút khỏe mạnh.

“Những con dê này sợ cạo lông sao?”

“Khá tốt, dê của ta cũng rất ngoan ngoãn, có điều điều điều kiện tiên quyết là người đừng làm chúng đau.”

“Vậy thì không sao.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Chúng ta tới từng con một, ngài xem xem có vấn đề gì không.”

Nói xong Lâm Tri Bạch nhận quy đao từ đối phương, rồi dẫn dê vào bên ngoài. Mặt đất sạch sẽ hơn, không gian cũng lớn hơn.

Những Gia khách khác tròn tròn mắt nhìn.

Ông ông.

Tiếng cạo đao vang lên.

Lâm Tri Bạch ân nhẹ con dê, bắt đầu ” quy y”.

“Đi ra rồi!”

“Phần cuối của lông dê thật là trắng a!”

“Thần kỳ!”

“Giống cởi quần áo!”

Xác thực mà nói là giống như cởi ra loa sa lon, theo động tác của Lâm Tri Bạch, một mảng lớn lông dê bị cạo xuống.

Khách khứa đều đang kinh hô.

Bên cạnh, Dương chủ nhân nhìn thấy, lộ ra vẻ tươi cười, yên tâm, thao tác của Lâm Tri Bạch không có vấn đề, y tựa hồ rất có kinh nghiệm, thậm chí so với chính mình làm chuyện này còn chuyên nghiệp hơn!

【Oa oa! 】

【Lợi hại quá! 】

【 Giải tỏa được rồi! 】

Lâm Tri Bạch vậy mà thật biết cạo lông dê!

【Cái này quá cời mở, khó giải thích, cảm giác rất thoải mái!】

【Dét nhỏ dễ phối hợp!】

【Dương Chân ngoan, rắc đọc sách trực trặc. Sạch – Kỹ Linh. Sỡ này ha ha, hình thể gầy đi cả một vòng tròn!】

Biểu hiện của người xem hết sức ngạc nhiên, Lâm Tri Bạch vậy mà thật sự cạo lông cừu, tay của y rất ổn, cạo vô cùng bằng phẳng, giống như một lão sư phụ chuyên nghiệp!

“Dê ngoan.”

Lâm Tri Bạch vuốt ve thân dê, lông trên móng dê cũng bị cạo, dưới đáy sạch sẽ.

“Thật là đáng yêu.”

Dê không động, thoải mái nằm xuống.

Cho đến khi con dê này bị Lâm Tri Bạch dứt khoát cạo sạch lông, y bỗng nhiên cười nói: “Nhìn móng ngựa này đẹp bao nhiêu, làm thành canh chân dê chắc là rất ngon.”

“Be be!”

Dê lập tức lăn lộn trên người, móng trước quỳ trên mặt đất, thân thể từng chút một kéo căng, cuối cùng đứng thẳng liền chuồn.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 416: Bữa tối cuối cùng! Mắt thấy dê trụi lông, một đám khách quý cũng đang cười, chỉ có Vinh Nhất Lang và Diệp Chấn, thậm chí là Cố Hành mấy người cũng không vui nổi.

“Con tiếp theo.”

Lâm Tri hét trắng, có một con dê chủ động đi tới.

Ai này đều kinh ngạc, không phải con dê này muốn chủ động cạo lông sao?

“Gọi người là cừu yêu đi.”

Lâm Tri nói trắng ra, bắt đầu cho dê rùng thích uống lông.

Dạ Oanh vui mừng nói: “Dùng dê? Vui vẻ? Thật sự đừng nói, cái tên người đặt còn rất mạnh.”

“Hi cừu!”

Mọi người cũng kêu theo.

Con dê phảng phất như đang đáp ứng: “Be be ~ “

Chờ giải quyết xong con dê mộng, Lâm Tri Bạch bắt được con dê thứ ba.

Lâm Tri nhìn bụng hần, cười trắng nói: “Con dê này rất đẹp, lông so với lông dê sạch sẽ hơn một chút, vẫn chỉ là con dê mẹ nhỏ, đại khái là nữ sinh tương đối thích sạch sẽ đi, vậy thì gọi người là dê ngon đi.”

“Dê đẹp?”

Mọi người lại lần nữa phì cười.

Lâm Tri Bạch đặt tên thật là thú vị.

Mà Lâm Tri Bạch tựa như đã nghiệm rồi, lúc bắt được con dê thứ tư, liền cười mở miệng nói: “Những con dê khác đều chạy rất nhanh a, chỉ có con dê này lại không muốn nhúc nhích, nằm ở đây không ra hình thù gì, vậy gọi là như vậy? Mỹ liệt mạnh nha!”

【 Ha ha ha ha ha! 】

【 Quỷ tài đặt tên! 】

【 Dê lười biếng, lười biếng, cười chết mất! 】

【 Chơi giàu nhất quả là thú vị, đây là hẳn muốn đặt tên cho mỗi con dê sao? 】

【 Thủ Phú chính là loại người có túi da đẹp đẽ, lại có linh hồn thú vị. 】

Tề Huyền cũng bị chọc cười, hỏi: “Vậy con dê đầu tiên người làm sao không đặt tên?”

“Con thứ nhất?”

Lâm Tri Bạch nói: “Con đầu tiên gọi là dê bò chậm, dù sao thì chỉ có mấy con dê xuống đây là béo nhất, có lẽ là nó không chạy được.”

Nói xong.

Con dê thứ năm cũng bị bắt được.

Lâm Tri thuần thực sửa soạn lông cho sạch rồi nói: “Con dê này mặc dù không mập như con đầu tiên, nhưng thịt nhìn tương đối rắn chắc, nấu canh dê hẳn là rất thơm, đạo diễn chúng ta bao nhiêu dê đầu tiên có thể bán...”

“Be be!”

Dường như con dê này nghe hiểu, hai chân đột nhiên đạp một cái, trực tiếp đá thẳng vào Lâm Tri Bạch, thuận tiện mượn lực một cước này chuồn đi.

“Ôi!”

Lâm Tri Bạch bị dê hung hăng đá một cước, thương tổn thật ra không lớn, nhưng tính vũ nhục lại cực mạnh, thẹn quá hóa giận nói:

“Dò Dương chết tiệt!”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha!”

Đám người lập tức ôm bụng cười đến ngửa trước ngã sau.

Tất cả mọi người đều nhìn ra Lâm Tri Bạch không có việc gì, chỉ là bị dê đá cho một cước, sức mạnh này cũng không lớn.

Chỉ là hôm nay 《 Sơn Hành 》 nhập hành kính, vẫn luôn là Lâm Tri bắt chẹt người khác, thậm chí còn có thể trêu đùa mọi người, không ngờ hôm nay một con dê lật xe ở chỗ này, có vài phần đại khoái nhân tâm, cho nên trong nháy mắt mọi người đều cười to.

【 Làm tốt lắm! 】

Con dê này tên là gì nhỉ?

【 Thủ Phú giống như gọi một câu dê béo đáng ghét? 】

【 không nghe rõ. 】

【 Con dê này vậy mà nghe hiểu rồi! 】

【 tiết mục hiệu quả giờ chẳng phải tới rồi sao! 】

Lâm Tri Bạch nhìn dấu chân dê trên quần, cắn một cái răng, sau đó nghe thấy tiếng cười trong đêm:

“Người vừa nói con dê này tên là gì nhỉ?”

“Dùng Dương Dương!”

“Có ý tứ gì?”

“Nó rất giống một nồi canh dê sôi trào.”

Lâm Tri Bạch giải thích, lại chọc cười tất cả mọi người!

【 Thần con mẹ nó là dê rừng rắc rắc! 】

【 thủ lĩnh đại nhân ngài nhiều tuổi, tính toán với một con dê? 】

【 Canh thịt dê sôi trào vẫn được chứ? 】

【 Phủ quan của Nhân Dương là giải thích về cái tên này cho ta một trăm phần! 】

【 Dầu Dương: thích người cạo lông cho ta là muốn ăn ta sao? Nhân loại cạo lông cừu — không có ý tốt đâu! 】

“Đạo diễn.”

Lâm Tri Bạch lại gọi đạo diễn: “Ta nói thật, dê này bao nhiêu tiền đào hoa có thể bán, ta muốn con dê sồi máu kia!”

Đạo diễn vốn không muốn phản ứng với Lâm Tri Bạch, nhưng nhìn dáng vẻ hấn có vẻ rất nghiêm túc, tròng mắt đảo đảo nói: “Nếu như người thật sự muốn, thật ra cũng không phải không được, nhưng cần phải trả 100 văn tiền đào.”

Đó là một cơ hội tốt!

Có thể khiến tài sản của Lâm Tri Bạch lập tức bốc hơi mất một bộ phận lớn!

Đây là mục tiêu lớn nhất của đạo diễn Hoàng Đình, hấn cảm thấy Lâm Tri Bạch quá nhiều tiền đào hoa, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự cân bằng của tiết mục!

Lâm Tri Bạch tựa hồ cũng không để ý tới tiền đào hoa, cho dù tiết mục phải thu một trăm cũng không chút do dự nói: “Thành giao, Sở Sở, đêm nay chúng ta liền bắt dê rừng đi.”

Con cừ rừng Chân Dương này!

Hấn nuốt chặc!

Sở Sở nhìn con mắt của dê chạy khắp nơi, “Dương dê sồi sục là con nào?”

Hàn Nguyệt Sương nuốt nước miếng, “Con này cạo lông cái móng rất lớn, a a, nó đang ăn cỏ kia.”

Tất cả mọi người tròn tròn mắt!

Đây là thủ phú sao!

Chẳng qua chỉ là một con dê, lại muốn một trăm đào hoa tệ, cho dù bán bọn họ cũng mua không nổi!

Nhưng Lâm Tri Bạch lại mua được, bởi vì y có khoảng ba trăm đào hoa tệ, một con dê cũng chỉ có thể tiêu hao một phần ba tài phú của y mà thôi.

Quan trọng nhất chính là:

Lâm Tri Bạch cho rằng chỉ cần tiền đào hoa của mình muốn kiếm, là có thể tùy thời kiếm được một số tiền lớn!

Ví dụ như công tác cạo lông này, trong Gia Tân chỉ có Lâm Tri Bạch có thể làm, y thuần thục, trực tiếp cạo khắp chỗ dê.

Trong đó có mấy con dê, móng chân có chút bị thương.

Lâm Tri Bạch cầm lấy kéo, bắt đầu tu sửa móng dê, cắt đi phần thối nát, sau đó bảo đảm mạch máu không cắt được đến dê...

【 Cái này gọi là chuyên nghiệp! 】

【 còn là thủ phú a! 】

[Thật có thể cắt tĩa được móng dê!]

【 Ta hoài nghi trước kia nhà giàu đứng đầu từng làm những việc tương tự, bằng không thì hẳn lấy đâu ra kinh nghiệm và tự tin chứ? 】

【 Đoán chừng người giàu nhất đang giả heo ăn thịt hổ! 】

Trong hiện thực ta chưa từng thấy qua mấy người giống như thủ phú, có năng lực như vậy!

【 Chẳng lẽ thủ phú thật sự là nhân loại đầy cấp? 】

[Tiền đầu rất có khả năng là người chơi có cấp độ ngang với Lam Tinh.]

Kỹ năng cắt lông dê, lông dê, Lâm Tri lại một lần nữa mang đến cho người xem vô số kinh ngạc.

Chờ những công việc này kết thúc, Lâm Tri muốn tìm đạo diễn lĩnh tiền.

Đạo diễn nói: “Người không phải muốn mua dê sao, vậy thì phải tìm ta tám mươi đào hoa tệ.”

“Được.”

Lâm Tri sáng khoái tính tiền, con dê này tiêu hẳn 100 văn tiền đào, ở đây tùy tiện tìm khách quý, toàn bộ thân gia cũng không có nhiều như vậy.

【 Ta đi! 】

【 Thực mua được rồi! 】

【 Dầu dê muốn trở thành dê béo thật sao? 】

[Đầu giàu động lực, bị đá một cước liền muốn ăn thịt dê!]

【Chậm Dương Dương tránh được một kiếp! 】

Chậm Dương Dương là con gì nhỉ?

Đầu tiên chính là cái kia, tên đầu lĩnh phú quyết định làm canh chân dê. 】

Người xem trừng to mắt.

Bán xong Dương đạo diễn nói: “Người định giết hấn sao?”

Lâm Tri Bạch nói: “Nếu có dê chủ nhân hỗ trợ giết mổ, ta có thể trả thêm một ít.”

Đây dù sao cũng là tổng nghệ, ông kính giết dê hấn là sẽ không truyền, đương nhiên Lâm Tri Bạch cũng không muốn tự mình động thủ.

Huống hồ Lâm Tri Bạch ngay cả gà cũng chưa từng giết qua, mặc dù ăn thịt ăn, nhưng để cho hấn tự mình động thủ giết động vật gì đó vẫn sẽ có gánh nặng tâm lý.

“Vậy thì thêm hai mươi đào hoa tệ.”

Đạo diễn cười đắc ý, xem ra Lâm Tri Bạch không giết, vậy mình nhất định phải làm thịt hấn một đao!

Đạo diễn gian trá!

【Trước đó thủ lĩnh buôn bán lời không ít tiết mục, hiện tại đạo diễn dự định kiếm về rồi! 】

【 chuyện hiểm khi có thủ phú làm không được. 】

【 giết dê không phải người bình thường có thể làm được. 】

【 Nhân loại mẫn cấp cũng có nhược điểm! 】

【Chủ yếu là giết tiêu động vật, bản năng không hạ thủ được! 】

Lại thêm hai mươi đào hoa tệ?

Lâm Tri Bạch đột nhiên cảm thấy, giết dê cũng không phải là rất khó, y trừng mắt nói: “Sở dất dê rùng đi!”

“Được rồi!”

Sở Sở lúc này tìm được dê rừng, bảo dê chủ nhân buộc dây thừng dắt nó lên.

Tầm sên khấu lập tức vụt sáng.

【 Cái quý gì? 】

【 ?????? 】

【 Thủ lĩnh phú muốn tự mình động thủ? 】

【 Đột nhiên! 】

【 Để tiết kiệm hai mươi đào hoa tệ, thủ phú quyết định tự tay phê chuẩn trâu dê chén! 】

【 Thủ lĩnh Phú biết làm sao để giết không? 】

Người xem kinh ngạc.

Mọi người cũng kinh ngạc.

Hàn Nguyệt Sương hỏi: “Người định tự giết mình?”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu.

Dạ Oanh trừng to mắt, có chút không đành lòng nói: “Dê đáng yêu như vậy, tại sao lại ăn dê? Chỉ vì dê lở đất đá người một cước thôi mà? Người còn muốn so đo với một con dê sao? Có thể nướng thành xâu thịt dê không? Nhớ vung nhiều thêm chút, so với ớt.”

Người xem: “...”

Gia tân: “...”

Lâm Tri Bạch nhìn ánh mắt “không đành lòng” đến “Tàn nhẫn”, trước sau chỉ qua vài giây.

Tề Huyền thì hiếu kỳ hỏi: “Người từng giết dê?”

Lâm Tri lắc đầu, hẳn chưa từng giết dê, thậm chí còn chưa từng giết gà, nhưng có hệ thống ở đây, vấn đề này không phải vấn đề.

“Chưa giết qua người mà còn muốn tự mình động thủ?”

Tất cả mọi người bắt đầu bội phục đảm lượng của Lâm Tri Bạch, dù sao bọn họ cũng không thể hạ thủ được.

Lâm Tri Bạch nói: “Trước không nói những thứ này, buổi tối mọi người đến hoạt động ở cổng trung tâm, nhớ mang theo tiền đào hoa.”

Con dê vừa lớn vừa béo này có lẽ đủ mười sáu người ăn!

Hít một hơi!

Mọi người lập tức nuốt nước miếng, “Ngươi muốn nướng thịt dê hay sao?”

Lâm Tri Bạch cười cười nói: “Đến lúc đó các ngươi sẽ biết, nhớ rõ đêm sáu giờ cùng tới đây.”

Bây giờ là hai buổi chiều.

Bốn giờ, đủ để Lâm Tri Bạch xử lý hết thảy.

Hắn trực tiếp tìm Dương chủ nhân mượn dao của dê, lại mang theo mấy người Dạ Oanh đi hoạt động trung tâm siêu thị mua không ít gia vị ướp muối, ví dụ như hoa quả ớt, cà rốt, cà chua các loại, gừng...

“Đây là dùng nướng thịt dê hun trâu a!”

Dạ Oanh đã bắt đầu đói bụng kêu to, mọi người mấy ngày nay ở Lao Sơn, chỉ là nghĩ đến hương vị đồ nướng có bao nhiêu đẹp cũng đã miệng huyền thuyên rồi.

Mua đồ tốt.

Lâm Tri Bạch trở lại phía sau gian nhà màu lam, cười tủm tỉm nhìn còn đang nhẩn nhã ăn cỏ, không biết vận mệnh tương lai của mình là gì, dê rừng làm ồn mở miệng nói:

“Hôm nay ta sẽ cho các ngươi xem cái gì gọi là Bào Đình Giải Dương trong truyền thuyết.”

Dạ Oanh cùng Sở Sở cùng Hàn Nguyệt Sương chính là người xem trung thành của Lâm Tri Bạch, ba người cách xa xa, tựa hồ sợ bị máu dê bắn trúng người.

【 Ta chỉ nghe qua Bào Đình Giải Ngưu 】

【 Bào Đình Giải Dương cái quỷ gì? 】

【 Thật sự muốn giết? 】

【 Phái gia không xem được thứ này! 】

Thủ Phú sao lại có cảm giác nóng lòng muốn thử a, hấn cười xán lạn thật!

【 Người bộ dạng vô hại, soái cực kỳ bi thảm, kết quả cầm dao mổ muốn giết dê? 】

Tiếng đạn pháo vang dội.

Lâm Tri ban ngày mọc ra một khuôn mặt không biết giết dê, cho nên khi hấn cầm dao mổ khoa tay múa chân với dê rừng, mọi người cảm nhận được một cảm giác trái ngược nồng đậm.

“Nguyệt sương tính thời gian.”

Lâm Tri khen chùa Hàn Nguyệt Sương tính thời gian cho mình, hấn muốn xem kỹ thuật giết dê của mình cụ thể nhiều trâu.

“Được.”

Hàn Nguyệt Sương lấy điện thoại di động ra.

Lâm Tri nói trắng ra bắt đầu, sau đó bắt đầu động thủ.

Dê bị ấn ngã xuống bàn, đuôi dê đã được buộc lại.

Lâm Tri Bạch ấn đuôi dê xuống, sau đó dùng dao nhọn giết dê, trực tiếp đâm xuyên yết hầu nó, thả ra máu dê dùng để tiếp lấy.

Sau khi đổ hết máu dê, Lâm Tri Bạch trực tiếp cắt phần họng dê ra, rút ra cái ống nối liền đường ruột ra và rắc lên, đây là vị phòng ngừa đồ ăn và phân trong đường ruột dê chảy ra, lại bắt đầu cắt từ phần bụng dê, cuối cùng từ chỗ chân dê cào xuống một đao.

Làm xong những việc này.

Lâm Tri Bạch bắt đầu lột da dê bằng tay.

Như vậy lột da dê ra, sau đó lấy hết toàn bộ nội tạng, Lâm Tri Bạch cắt đầu dê.

Toàn bộ quá trình liền mạch, Lâm Tri Bạch vốn cho là mình sẽ khó chịu, cần khắc phục trở ngại tâm lý, không nghĩ tới thuận lợi như vậy, cũng không sinh ra quá nhiều kháng cự.

Bên cạnh.

Thợ quay phim không dám vỗ thẳng màn hình máu tanh, chỉ nhìn bóng lưng của Lâm Tri Bạch cho mọi người, người xem chỉ biết hắn đang bận giết dê sống nhưng không nhìn thấy hình ảnh cụ thể.

“Hình như rất thuận lợi a!”

【 Đây là đang lấy máu dê? 】

【 Ta thấy da dê bị lột rồi! 】

[Cảm giác cùng quê ta mổ lợn không sai biệt lắm?]

【 Có lẽ giết dê đơn giản hơn mổ lợn một chút. 】

【 Cho dù là như vậy, thủ phủ cũng quá trâu bò rồi, hẳn thật sự đánh chết dê béo! 】

“Thành công.”

Sau khi Lâm Tri giết dê xong, ngay cả thịt cũng chia xong, bảo Hàn Nguyệt Sương dừng việc tính giờ.

Cuối cùng ống kính cũng bắt thẳng.

Chỉ thấy thịt dê hiện ra trước mắt mọi người, con dê này bị giết, thịt rất nguyên vẹn, màu sắc đỏ tươi rất có tính đàn hồi, thậm chí còn khiến người ta muốn ăn.

Mà thời gian chỉ qua bảy mươi một giây!

Nói cách khác Lâm Tri Bạch chỉ dùng chưa tới tám phút đã có thể giết dê rùng!

【!!!!】

【 Nam nhân càng soái càng tàn nhẫn! 】

con mẹ nó thật đúng là Bào Đình Giải Dương, sao huynh lại thành thạo như vậy!

【 Đồ tể hoang mạc đúng không? 】

【 Mới có 8 phút, đã giết sạch sẽ như vậy, cắt đầu dê, lột da dê, nội tạng dê đều là đủ rồi! 】

[Đuổi giết dê đầu đàn cười phú hào xán lạn biết bao!]

【 Nụ cười càng sáng lạn, dê què càng hung ác! 】

【Người bình thường chưa từng giết mấy trăm con dê, cũng không làm được thuần thực như vậy! 】

Đám bạn trên mạng rồi rít bị chấn kinh!

Ba người Dạ Oanh bên cạnh cũng bị kinh hãi không thôi!

Các nàng tận mắt nhìn Lâm Tri Bạch hóa thân đồ tể từng bước giết dê, động tác thuần thực quả thực khiến người ta sợ hãi, tựa hồ mỗi một bộ vị trên thân dê hẳn đều rõ như lòng bàn tay, thời điểm động thủ phải phải gọi là lãnh khốc vô tình!

Đùng!

Đùng!

Đùng!

Sau khi giết dê tốt, Lâm Tri chém mấy đao xuống, chặt chân trước dê, sau khi thanh tẩy sạch sẽ, đặt ganh và ớt cùng với cà rốt, mật cà rốt..., phải ướp một đoạn thời gian, sau đó làm thành đùi dê nướng.

Bởi vì gần đây có một cái lò nung đất.

Cái lò này dùng để nướng đùi dê là vô cùng thích hợp.

Mà hai dê sau chân, Lâm Tri Bạch dự định dùng để làm cơm. Bàn tay thịt dê sặc mùi phong vị cũng có vị nhất tuyệt.

Đương nhiên.

Làm cái trước đó phải xử lý tốt, nhất là phải làm rụng mùi thịt dê.

Tuy nhiên mùi thịt dê có lớn không, có đôi khi không liên quan đến kỹ thuật, nó có liên quan tới hạt giống dê và hoàn cảnh sinh trưởng.

Vùng núi Lao Sơn này được trồng loại dê tốt, thuộc loại cừu cơ bản không có mùi gay, cho nên Lâm Tri Bạch làm cũng càng phải thuận buồm xuôi gió.

Cứ như vậy.

Sau khi cắt tốt những bộ vị khác nhau của cừu, Lâm Tri Bạch bắt đầu quy hoạch từ đáy lòng, mỗi bộ vị cuối cùng sẽ làm thành thức ăn gì đó.

Không sai.

Sở dĩ mua con dê này, là bởi vì Lâm Tri Bạch muốn làm một bữa tiệc thịt dê!

Ở trong tiết mục Lao Sơn hành lang này, làm một bàn tiệc dương toàn bàn, sau đó mời mười mấy khách quý cùng nhau ăn, thật tốt!

Đương nhiên, nói là mời, nhưng thật ra là thu phí.

Lâm Tri Bạch chưa bao giờ làm mua bán lỗ vốn, con dê này một trăm đào hoa tệ, đêm nay Lâm Tri Bạch liền muốn kiếm lại toàn bộ tiền!

Cứ như vậy.

Sau khi hoàn thành vết ướp sau chân dê, Lâm Tri Bạch đi tới lò gốm.

“Anh anh anh anh đi nhóm lửa.”

“Được...” Dạ Oanh nhìn chung quanh, “Cái này làm sao đốt?”

“Chỗ đó có một cái miệng, người tìm chút củi đốt, cũng có thể ném chút than vào, ta ở siêu thị bên kia mua chút ít.”

“Ồ.”

Dạ Oanh được Lâm Tri chỉ huy hành động.

Chờ lò nung xong, Lâm Tri Bạch bảo nó đập lửa, cũng giội chút nước vào trong lò nung, nhất thời hơi nước bốc đầy trời.

Rồi sau đó Lâm Tri Bạch bỏ đuôi dê vào trong lò sưởi đắp lên, cũng trực tiếp tìm một miếng vải, thấm ướt nước rồi niêm phong ở phía trên, lại dùng một ít bùn đất trực tiếp đè lên miếng vải, đồng thời miệng lò cũng trực tiếp bịt kín đất ẩm.

“Không cần hỏa sao?”

Dạ Oanh căn bản xem không hiểu thao tác của Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch nói: “Không cần nỗ lực, bịt kín hai cái cửa sổ, cứ như vậy hai giờ là chín rồi.”

“Tiếp theo thì sao?”

“Đốt cái nồi bò dê.”

Lâm Tri Bạch đưa cho mỗi vị trí, bò cạp làm nồi lẩu là tốt nhất.

Ngoại trừ toàn bộ đùi dê nướng ra thì còn có thể làm thịt dê. Cái này có lẽ được hoan nghênh nhất, thuộc loại người không thích ăn thịt dê cũng sẽ ăn một chút.

Sau đó là món thịt dê hầm, thơm ngào ngạt đều làm một ít.

Đầu dê cũng phải làm, hàm răng gõ rớt, móc mắt ra sớm, sau đó hung hăng nấu đến tối, bảo đảm nó mềm nhũn ra mùi.

Càng không cần phải nói đến những thứ như dê hoang hay dê hoang.

“Bạch sắc này, mang chút phần gì đó?”

Dạ Oanh giống như một bảo bảo tò mò, ở bên cạnh trợ thủ, vừa thỉnh thoảng đặt câu hỏi, “Còn rất đáng yêu.”

“Cái này? Đáng yêu?”

Lâm Tri Bạch nhìn về phía vị trí Dạ Oanh chỉ, cười nói: “Đây là Dương Bảo, cũng gọi là ngoài lưng dê, nói trắng ra chính là dê chơi trên trời, bởi vì chúng ta giết chính là con dê đực.”

Cao... chơi thật vui?

Dạ Oanh biểu tình có chút xấu hổ, tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác: “VẬY cái kia cái kia cái kia thì sao?”

“Cái này?”

Lâm Tri Bạch nhìn đồng vật màu đen đỏ kia, biểu tình vi diệu, Dạ Oanh này thật sự sẽ hỏi.

“Làm sao vậy?”

“Đây là sườn dê, cũng chính là thận của dê, gọi tắt là thận dê.”

Lung ư?

Dạ Oanh càng thêm lúng túng, vì sao mình lại hỏi cái gì, không phải thất lung thì chính là chơi cao a?

Nàng không muốn nói chuyện, nhưng Sở Sở bên cạnh nói một câu: “Hai người này chính là thứ mà nam nhân trong truyền thuyết ăn rất bổ?”

“Đúng vậy.”

“Người thích ăn không?”

Sở Sở tò mò nhìn chằm chằm Lâm Tri Bạch, “Nam nhân ăn đại bổ.”

Lâm Tri Bạch lắc đầu nói: “Hai đồ này mùi gay lớn nhất, phải là người đặc biệt thích ăn thịt dê mới sẽ thích.”

Được rồi, thật ra mùi tanh hôi rất lớn, Lâm Tri không ăn được.

Đương nhiên nói thì nói như vậy, dù sao Lâm Tri cũng định nướng dê, bởi vì hẳn biết có người thích món này, đi tiệm đồ nướng nhìn thấy thực đơn cũng biết, càng bán những thứ này càng đắt, bởi vì trên người một con dê lại có chút sừng nhỏ cùng đồ chơi cao.

“Đều bận rộn.”

Lâm Tri Bạch nói: “Các người đem thịt này xâu lại, eo lưng các thứ cũng cùng nhau xâu lên thỏ trúc, xét thấy hôm nay các người giúp ta làm việc, buổi tối lúc ăn, cho các người giảm năm phần.”

Cứ như vậy.

Ba người đều đang mặc xiên thịt dê.

Lâm Tri Bạch xử lý các loại nguyên liệu nấu ăn còn lại như móng dê và dê.

Người xem nhìn từng món ăn, bị Lâm Tri Bạch làm cho ra, chỉ cảm giác sâu thềm ăn trong bụng đều bị câu ra!

【Nhìn thật thơm a! 】

【 này ai chịu nổi! 】

【Đây rõ ràng là đang làm tiệc thịt dê! 】

[Cắn đùi dê nướng trong lò đã chín chưa?]

【 Móng dê thơm phức này thật sự quá tuyệt! 】

【Nhìn thịt dê hầm cách hầm kia có màu sắc thật sáng nha! 】

【Không biết vị bàn tay bóc com thế nào. 】

【Bắt đầu nướng xâu thịt! 】

【Người có thể vĩnh viễn tin tưởng Lâm đầu bếp! 】

【 Thật muốn đến tham dự tiết mục, ta đồng ý dùng tất cả tiền đào hoa để đổi bữa tiệc thịt dê này! 】

Cuối cùng.

Bốn giờ trôi qua.

Dạ Oanh ở trong đám đông mọi người: “Mau tới ăn cơm, Lâm đầu bếp làm một bàn thức ăn ngon!”

Suu suu suu suu!

Những nhóm ba người khác lập tức chạy tới.

Người còn chưa tới phần giữa hoạt động, mũi mọi người đã ngửi thấy mùi thịt cực kỳ mê người, đồng thời cùng với một ít hương vị của thịt nướng...

Mọi người không khỏi bước nhanh hơn.

Mà khi mọi người đi đến cửa ra vào trong hang thì thành linh nhìn thấy một cái bàn lớn được sắp xếp xong xuôi.

Trên bàn lớn là từng món đồ ăn, có lẩu thịt dê bò, có thịt dê nướng, có canh thịt dê tỏa ra hơi nóng hừng hực, thậm chí còn có một bát cơm thịt dê tay chân dê, còn có một chút Lâm Tri Bạch đang hun khói trong khói lửa, thịt dê nướng vân vân...

Có người đếm một chút.

Tính cả cơm, Lâm Tri Bạch dùng một con dê, làm ra trọn vẹn mười sáu món ăn!

Ừng ục ừng ục!

Tất cả mọi người miệng đã chảy máu!

Ngay cả mấy tên không thích ăn thịt dê, nhìn cả bàn đồ ăn thức ăn, vậy mà cũng sinh ra xúc động muốn thử xem sao, bởi vì mùi vị từ chóp mũi truyền đến kia thật sự là quá thơm!

“Hôm nay tự giúp bản thân ăn uống.”

Lâm Tri đang nướng đồ ăn, cười trắng nói: “Mỗi người mười lăm mai hoa đào, là có thể tùy tiện ăn, mở rộng ăn...”

Mười lăm mai đào hoa tộ!

Ăn một bữa tiệc toàn thịt dê!

Tất cả mọi người đều động tâm!

Dù sao mọi người đều biết tài nấu ăn của Lâm Tri Bạch trình độ thế nào, hắn thu xếp một bàn ăn, hương vị tuyệt đối vô cùng tuyệt, đã định là một bữa tiệc siêu cấp cho đến nay của mọi người!

“Đúng rồi.”

Lâm Tri Bạch nhìn về phía đạo diễn nói: “Nếu ngài muốn ăn, cũng phải cho ta mười lăm đồng tiền đào hoa nha, bây giờ bắt đầu trả tiền trước tiên có thể lên bàn, chờ một chút thịt cũng lạnh.”

“Ta!”

“Ta ăn!”

“Ta cũng ăn!”

Mấy nam nhân khách quý của Lam Dã căn bản không chịu nổi dụ hoặc như vậy, quyết đoán cho Lâm Tri Bạch Đào Hoa tệ, vôi vàng gầm gừ muốn lên bàn.

Cứ như vậy đi.

Những gia khách khác cũng không nhịn được.

Khóe miệng đạo diễn Hoàng Đình hơi co giật, hắn vốn muốn Lâm Tri Bạch tài sản khô cạn, nhưng nhìn tư thế một bàn toàn dương yên này, có lẽ tài sản của Lâm Tri Bạch này chẳng những sẽ không rút lại, ngược lại sẽ càng tăng thêm...

Mình đã quên mất thực lực của đại đầu bếp đỉnh cấp Lâm Tri Bạch!

Cho hắn một con dê, hắn có thể kiếm toàn bộ tiền từ những Gia Tân khác, thậm chí kiếm càng nhiều hơn!

Được rồi.

Không quản được nhiều như vậy.

Hoàng Đình lau nước miếng nơi khóe miệng, trực tiếp lấy ra mười lăm đào hoa tệ, bữa cơm này hắn cũng muốn ăn!

Bình thường không thể ăn bữa tiệc toàn bộ cấp đầu bếp này!

**【Một cước kia của dê rừng gây phúc cho toàn bộ khách quý!
】**

[Ha ha ha ha ha, đạo diễn không khổng chế được nữa rồi, bữa cơm này thơm hơn nhiều!]

【Một cước đó gây ra máu (đại) (lũn ăn)! 】【

【Dã Dương rủ xuống vĩnh viễn bất hủ 】【

“Lâm Tri Bạch tiền này, căn bản xài không hết! 】【

Đạo diễn sẽ nghĩ biện pháp để cho thủ lĩnh giàu có này tiêu tiền ra ngoài, người xem sự độc tài của hắn ở hậu kỳ, vừa nói đến Lâm Tri, người giàu nhất Lao Sơn này liền trở nên nghiêng rã nghiêng lợi, bởi vì người giàu hàng đầu đã ảnh hưởng đến sự cân bằng của tiết mục. 】【

Thủ Phú thủ đoạn kiếm tiền nhiều lắm, đọc sách mẹ kiếp. SP, RP. Sặc K, kỹ tử bị thuê đã nói một bữa tiệc dương yên, phối hợp với trù nghệ của hắn, ai chịu nổi!

[Lam Dã và Chu Hàn bị bọn hắn ăn xong muốn phá sản rồi!]

【 Đây là bữa tối cuối cùng rồi! 】【

Bao gồm cả Lam Dã, nhiều người sau khi ăn xong bữa tiệc thịt dê này đều phải phá sản!

Vốn là phá sản ba tỷ muội mà.

Hiện tại đại quân phá sản đang phát triển mạnh mẽ!

Ngay cả đạo diễn cũng bắt đầu đau đầu, nhiều khách quý ăn cơm xong như vậy phá sản thì làm sao bây giờ?

Cũng không thể để bọn họ đói chết thật sao?

Lâm Tri Bạch thật sự là hại người không nhẹ a, tổ tông tiết mục nhất định phải suy nghĩ nhiều biện pháp để nhóm Gia Tân kiếm được tiền đào hoa mới được...

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 417: Sờ đầu giết! “Ợ!”

“A!”

“Quá mệt!”

“Ngon quá!”

“Chư vị cạn ly!”

“Thịt dê phối băng bia ngon quá!”

Một bàn toàn bộ Dương Yên, được 16 người ăn như gió cuốn, đã là chén rượu hỗn độn, mọi người uống bia băng vừa mua, chỉ cảm thấy giờ phút này vui vẻ giống như thần tiên, ngay cả mấy người Vinh Nhất lang vẫn luôn nhìn Lâm Tri không vừa mắt, cũng uống đến có chút mông lung, ánh mắt say lờ mờ phân không rõ phương hướng, bầu không khí trong lúc nhất thời náo nhiệt vui vẻ đến cực điểm, có một số khách quý sau khi cơm no, tay chân múa chân, hoan hô ca hát.

“Đừng nhìn ta chỉ là một con dê!”

Dạ Oanh thích hát bài hát này, trong lúc ồn ào rống lên: “Dê nhi thông minh khó có thể tưởng tượng... câu tiếp theo là gì?”

“Bài này điềm xấu, dê rừng sồi cũng vào trong bụng ngươi.”

Lâm Tri Bạch cũng hô hào trả lời: “Con sáng tác cho ngươi một tác phẩm càng thích hợp với ngươi.”

“Cái gì a?”

Trong lòng Dạ Oanh không khỏi nhảy dựng, sắc mặt hơi phỉếm hồng, dĩ nhiên có chút sợ hãi cùng ánh mắt Lâm Tri Bạch nhìn nhau, hết lần này tới lần khác lại nhin không được chờ mong.

“Kia Khắc Tư?”

Lâm Tri Bạch biểu tình rất chân thành, thậm chí có chút thâm tình, cho đến khi đối phương không tự nhiên quay đầu lại, hẳn bỗng nhiên bắt chước giọng nói của Dạ Oanh, cũng dùng một loại giọng quái dị vô cùng mạnh mẽ, cao giọng hát: “Rốt cục chờ đến giờ cơm, người làm cơm khô thời gian, là người đầu tiên phóng tới tiệm cơm, thấy cơm không làm không phải

người, ăn no mới có tinh thần, lão bản còn chưa no lại đến một chậu!”

Xoạt xoạt!

Dạ Oanh sém chút ngã sấp xuống, đầu đầy hắc tuyến!

Đồng dạng chú ý tới một màn này, Hàn Nguyệt Sương cùng Sở Sở lại đột nhiên cười đến choáng váng. Là tiếng Anh Anh không sai, nhưng cô bé hát thì sẽ không gây chuyện như vậy!

“Ai ui!!!!

Dạ Oanh trừng mắt nhìn Lâm Tri Bạch nói: “Bài hát này sao lại thích hợp với ta?”

Hàn Nguyệt Sương cười ha hả: “Cho nên đây lại là ca khúc ma quỷ người mới biên à?”

“Tiếp tục tiếp tục!”

Sở Sở nghe say sưa ngon lành.

Lâm Tri Bạch tiếp tục dùng giọng của Dạ Oanh xưng: “Ta ngáp một cái, ngẩng đầu lên nhìn xem, sao còn năm phút mới đến, mặc dù khuôn mặt đã lớn hơn so với chậu nhưng khẩu vị không kém chút nào, sau khi làm xong cơm còn không cần đến một thùng trà trân châu, trong lòng bắt đầu đếm ngược, không muốn ăn ngon cái gì, trong lúc rối ren thì cơm khô luôn luôn đến...”

“Ta đi!”

“Bài hát gì vậy?”

“Anh anh đang ca hát?”

“Phốc!”

“Là Lâm Tri Bạch đang hát!”

“Tên gia hỏa này sao lại bắt chước được chứ!”

“Thật là buồn cười!”

Đám người xung quanh vốn đang chúc mừng âm ỉ đều yên tĩnh!

Mọi người chân kinh nghe Lâm Tri Bạch dùng thanh âm của Dạ Oanh biểu diễn, rất nhiều người giờ phút này vẻ mặt đều là

không thể tưởng tượng nổi!

Các tân khách của Gia gia cơ bản đều đã xem nội dung pháp hành đầu tiên. Biết rõ Lâm Tri Bạch sẽ bắt chước thanh âm của những người khác, nhưng bắt chước thanh âm người khác nói chuyện và bắt chước thanh âm ca hát của người khác cũng không giống. Huống chi giờ phút này Lâm Tri Bạch bắt chước vẫn là thanh âm khác thường của Dạ Oanh!

【 Ta lau! 】

[Tài phú đầu có thể bắt chước tiếng ca của Dạ Oanh!]

【 Cái này cổ họng! 】

【 ta vẫn cho rằng người giàu nhất chỉ có thể bắt chước nam nhân, không ngờ giọng nữ hãn cũng có thể học! 】

【 Tuyệt! 】

【 Bài hát này cũng rất thú vị! 】

【 Bài rách gì vậy, chọc chết ta! 】

Đây là ca từ và giai điệu, quả thật quá thú vị, có cảm giác ma tính tủy não khó tả.

Mà Lâm Tri Bạch mặc dù đang bắt chước giọng nói của Dạ Oanh, nhưng lại cố ý dùng nữ chính ở kiếp trước thông qua tiểu đoàn trình diễn bài viết quái dị kia, cho nên càng thêm buồn cười:

“Đeo chậu com của ta!”

“Thức tỉnh linh hồn com khô đi!”

“Ba hai một!”

“Cướp!”

Lâm Tri Bạch lại hát tới phó ca, Dạ Oanh cùng Sở Sở vậy mà học được, cùng nhau kéo cổ họng hát theo:

“Cuối cùng cũng tới giờ com, người làm com còn lại ăn com, người đầu tiên đi về phía quán com, thấy com chưa làm không phải người, mới no mới có tinh thần, ông chủ còn chưa có no lại đến một chậu ~~”

Sau khi chấn kinh.

Người xem cười đến co quắp!

【 ha ha ha ha ha ha, bài hát này quá hay! 】

【 Tài phú đầu tiên vẫn ưa thích một lời không hợp liền biên ca! 】

【 vừa rồi Anh Anh xấu hổ a, nàng còn tưởng rằng Lâm Tri Bạch muốn sáng tác cho mình một bài ca hay gì chứ, cười chết ta rồi. 】

【 Bài ca này không tốt sao? 】

【 Đúng vậy, bài hát này thật tốt! 】

[Tiền đầu giàu vô cùng am hiểu loại ca khúc kỳ hoa tạm thời sáng tác này!]

【 Thủ phú có đúng như vậy không! 】

【 Ta đi! 】

【 Hắn còn có chuyện nói mà! 】

Ca khúc còn chưa kết thúc, không ít người bắt đầu chủ động gõ nhịp, đúng lúc này đến phiên vui hát, chỉ nghe Lâm Tri Bạch cười lớn cao giọng hát:

“Người nấu cơm!”

“Cơm khô!”

“Cơm khô đều là người trên người!”

“Người nấu cơm ăn cơm phải dùng chậu!”

“Người làm cơm người vọt quay ~ “

Lên đến đây Lâm Tri đã phá công, rốt cuộc dừng lại biểu diễn.

Mọi người đê xuống khiếp sợ trong lòng, đồng dạng bị cười đến mức không thẳng lưng, thế giới này không có đoàn đoàn nhỏ, Lâm Tri Bạch dùng thanh âm Dạ Oanh, bắt chước kiếp trước nữ chính lấy thanh âm làm quái lạ truyền bá, hiệu quả phi thường tốt!

“Là bài hát hiếm thấy!”

“Lâm Tri Bạch người sáng tác linh cảm tương đối dồi dào a.”

“Bài hát hay!”

“Người ăn cơm thích hợp với chúng ta!”

“Dạy ta dạy ta!”

“Ta muốn học!”

“Con cũng muốn học!”

“Âm thanh này làm ta cười chết mất!”

“Anh Anh sẽ không ca hát như vậy!”

“Nhưng mà hát như vậy, có cảm giác đặc biệt mạnh?”

“Anh anh anh một cái!”

Mọi người ồn ào, Dạ Oanh liếc mắt, sau đó trực tiếp học giọng điệu vừa rồi của Lâm Tri Bạch hát: “Người nấu cơm! Bữa cơm khô hồn! Cơm khô đều là người trên người!”

“Oa!”

“A nha!”

Mọi người cười càng vui vẻ hơn, giọng nói của Dạ Oanh cố ý bán manh, quả thực đáng yêu đến mức phạm quy!

Lâm Tri Bạch đều đã bị dụ rồi, cảm giác thanh âm này của Dạ Oanh rất dẻo dai a, “Biết âm thanh của nữ nhân sao?”

“Đó là cái gì?”

Vẻ mặt Dạ Oanh tràn đầy nghi hoặc, mọi người cũng rất khó hiểu.

Xem ra thế giới này, cũng không có thuyết pháp “Két âm”.

“Cứ như vậy đi.”

Lâm Tri ho khan một tiếng, sau đó tiếp tục bắt chước thanh âm của Dạ Oanh nói: “Ca ca, hôm nay chúng ta đi ra phố chơi gái của huynh, có biết huynh ấy ghen không?”

“A!”

“Âm thanh này của người!”

“Ta nổi hết da gà rồi nè!”

“Câu nói này cũng thật dễ làm nha!”

Uy lực của tiếng kẹp trong nháy mắt khiến da đầu mọi người run lên, thanh âm kia thực sự tạo cho người ta cảm giác ngứa ngáy vô cùng.

“Lâm Tri Bạch!”

Dạ Oanh có chút sụp đổ nói: “Người có thể dùng dùng âm thanh của ta nha!”

“Ta hiểu rồi!”

Sở Sở ngộ ra, lúc này cũng nói ra cái kẹp đối với Lâm Tri Bạch: “Là như vậy sao, ca ca?”

Lâm Tri Bạch: “...”

Cho người kẹp, không cho người diễn a, nháy mắt ra hiệu với ta làm nũng làm gì?

Nhưng Sở Sở xác thực rất có ngộ tính, Lâm Tri Bạch cười nói: “Vừa nhìn liền biết là cái kẹp cũ.”

Tề Huyền mở miệng nói: “Rất nhiều nữ hài tử đều sẽ phát ra loại âm thanh ghen hống nói chuyện này, nhưng cao thủ giáp hạt cũng sẽ không để cho người ta có cảm giác rất khoa trương ah, Lâm Tri Bạch đệ đệ cảm thấy thế nào?”

Nói đến phần sau.

Tề Huyền rõ ràng cũng đang kẹp, nhưng rõ ràng mang theo một cảm giác ngự tử, khiến cho người ta theo bản năng, sinh ra một loại xúc động muốn chinh phục nàng.

“Côn Bằng đúng là cao thủ.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Kỳ thực cũng không phải chỉ có nữ sinh kẹp, rất nhiều nam sinh cũng thích kẹp, đặc biệt thích đè ép cổ họng phát ra âm thanh bọt khí, giống như ta nói chuyện như bây giờ, có phải rất giống một cái pháo thắp hay không? Thứ này gọi là âm khí.”

“Người lợi hại!”

Lâm Tri Bạch cuống họng một khi kẹp được, trình độ sẽ rất cao, dù cho trực tiếp phối âm cho nam nhân vai chính trong phim thần tượng, đều dư dả.

【Khen âm?】

【 a a a thanh âm này của nam hài tử chúng ta căn bản không chịu nổi a!】

【 Ta cảm thấy quá chán.】

【 Hình như bạn gái của ta nói chuyện là như vậy đấy.】

【 vậy người phải quý trọng a, chờ ngày nào đó nàng không muốn gặp, có khả năng sẽ không thích người.】

【 ha ha ha ha, hay cho một cái âm thanh kẹp, ta thường xuyên nói như vậy, xác thực là cố ý, bất quá thanh âm thủ phú này là thật đấy, hẳn đối với tiếng nói quá có nghiên cứu.】

【 Thì ra đây là âm kẹp!】

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, hẳn vẫn luôn có, Lâm Tri Bạch chỉ dùng một thuyết pháp tổng kết lại thanh âm này, về sau mọi người lại nghe đến loại thanh âm rất dính dáng, uốn nắn tạo tác, liền biết là chuyện gì xảy ra, cho nên rất nhiều người xem có cảm giác giật mình.

“Hôm nay cũng đã ghi lại không sai biệt lắm rồi.”

“Chuẩn bị đi nghỉ ngơi đi.”

“Chư vị thật vất vả!”

Mấy nữ Gia Tân nhìn nhìn thời gian, bỗng nhiên bắt đầu kẹp lại.

Nam Gia Tân hai mặt nhìn nhau, chột nở nụ cười, thật ra nam nhân phần lớn không ngại nữ nhân kẹp, chỉ cần nắm chắc độ, thậm chí còn tương đối hưởng thụ.

“Chúng ta cũng trở về đi thôi.”

“Tạm biệt.”

“Hẹn gặp lại ~~~”

“Được rồi, đừng kẹp cứng nữa, hơi thở của người sắp đứt hơi rồi đó!”

...

Trực tiếp mỗi ngày sẽ kết thúc ở 10 giờ.

Trước mắt còn chưa quá 10 giờ, cho nên giữa kênh phát trực tiếp cũng không đóng lại, bất quá lúc này tất cả mọi người đều về phòng nghỉ ngơi, chỉ còn mỗi người sẽ ra ngoài tập thể trạng chạy bộ các loại.

Bên trong đám đông tiết mục.

Đạo diễn phát thông báo.

“Mọi người đừng quên trận đấu ngày mai của chúng ta nha, đến lúc đó tổ chức sẽ mời các thôn dân Mang Sơn đến chỗ chúng ta, quan sát biểu diễn xuất sắc của mọi người, thành tích của các người cuối cùng cũng do các thôn dân bỏ phiếu quyết định.”

Dân làng bỏ phiếu?

Ánh mắt Lâm Tri lóe lên, mặc dù chương mắt phần thưởng thi đấu này, nhưng dù sao cũng là mấy quả đào hoa tệ, không kiếm được thì thật không kiếm được, chính mình đêm nay phải làm một khúc nhạc biên soạn ra rồi...

Đương nhiên.

Thu hoạch đêm nay của toàn bộ Dương Yên, đã được Lâm Tri Bạch thu mua vào túi.

Người bên ngoài Lam tổ, mỗi người mười lăm mai Đào Hoa tệ, Lâm Tri Bạch đã kiếm được tổng cộng 180 mai Đào Hoa tệ.

Ba cô gái của Lam tổ, bởi vì làm trợ thủ cho Lâm Tri Bạch, cho nên hẳn chỉ nhận mỗi người năm tiền đào hoa.

Trừ đi chi phí, lần này Lâm Tri Bạch ước chừng kiếm được khoảng tám mươi mai đào hoa tệ.

Lúc này.

Đạo diễn lại nằm trong đám người Ngải Đặc: “Tiếp theo ta sẽ cho mọi người xem bảng xếp hạng tài sản Đào Hoa Tệ của các người.”

Nói xong.

Một tấm bản đồ trong đám người phát ra, chính là bài danh tất cả tài sản Gia Tân trước mắt của hành lang Lao Sơn.

Xếp hạng thứ nhất rõ ràng là Lâm Tri Bạch, tổng cộng có 361 hoa đào!

bài danh thứ hai là Diệp Chấn, có được 991 mai đào hoa tộ, cũng coi như là tiêu năng thủ kiếm tiền trong tiết mục.

Cứ như vậy xếp hàng.

Tần tình xếp thứ năm vậy mà chỉ còn hơn 41 quả Đào Hoa tộ.

Nhưng thảm nhất vẫn là đám người phía sau cùng kia.

Tề Huyền.

Chu Hàn tận.

Lý Tiêu.

Lam Dĩ.

Dạ Oanh.

Đúng là thiên văn.

Diệp Quân Tập.

Bảy người này đều không đến mười mai, đã được tiết mục phán định là trạng thái “không phá sản”, ngay cả ăn cơm cũng là vấn đề!

Vốn là phá sản ba tỷ muội.

Đêm nay bởi vì một bữa tiệc dương toàn, thành một cây cỏ cuối cùng đê chết lạc đà, người phá sản trực tiếp cao đạt bảy người.

Phải biết rằng tổ hợp tiết mục này tổng cộng mới mười sáu vị khách quý a!

Tương đương với gần một nửa số người phá sản!

【 Ha ha ha ha ha, không có biện pháp, tiệc toàn thịt dê giàu nhất quá hấp dẫn rồi! 】【

[Vì bữa tiệc dê này, bốn người trực tiếp phá sản.]

【 dù sao bữa cơm này cũng phải mỗi người mười lăm mai đào hoa tộ a! 】【

【 Bọn hắn phải bao lâu mới kiếm được nhiều tiền như vậy!
】

【 Hợp bảy người này, tất cả đều là bởi vì thủ lĩnh phú tài phá sản, phải không?】

【 ha ha ha, chẳng trách đạo diễn bây giờ nhìn thấy Lâm Tri Bạch là đau đầu! 】【

“Lâm Tri Bạch đã lấy hết tiền của mọi người rồi, không thể nào xem tiết mục được nữa!”

Phát hiện chân tướng người xem cười to không dứt.

Bảy người phá sản này, cơ bản đều có quan hệ với Lâm Tri Bạch.

Đầu tiên là ba bài hát, lại là một trận tiệc dê, mới đem đám người này làm thảm như vậy.

Trong đám đông.

Tề Thiên Văn hướng đạo diễn đặc biệt nói: “Ta bây giờ còn thừa lại một đồng tiền đào hoa, ngày mai ăn không được cơm thì làm sao bây giờ?”

Đạo diễn cũng bất đắc dĩ.

Rõ ràng Tề thiên vẫn là muốn khoe khoang.

Bản thân hắn không thể thật sự không cho đám người phá sản ăn cơm, nhưng cho bọn họ ăn cơm thì tiền đào hoa kia còn có ý nghĩa gì sao?

Xem ra chỉ có thể sử dụng chiêu đó!

Đạo diễn Ngải Đặc mấy người phá sản: “Nếu như các vị thực sự không có cơm ăn, có thể xin bồi thường tiết mục phá sản, tổ chức tiết mục sẽ sắp xếp người phá sản đến phòng nhỏ ở phía đông, cung cấp cho các người một ít lương thực hỗ trợ cơ bản.”

Phía đông có một căn nhà nhỏ đơn sơ.

Là nơi ở trước kia của chủ nhân chuồng dê.

Cách sinh hoạt rất nguyên thủy, ngay cả mấy thứ như điện quạt gió trống không cũng không có, đại khái trong phòng chỉ

có giường và ấm nước nóng, nấu cơm đều phải dùng hỏa lò nấu, bởi vì không có cơm điện nấu.

Những người phá sản vừa nghe thấy vậy đều choáng váng!

Phòng nhỏ phía đông, bọn họ cũng không phải là chưa đi thăm dò qua, ngoại trừ một cái giường rách ra, hầu như đều không có đồ đạc gì, trong không khí thậm chí còn có mùi vị thoang thoảng, không biết trời mưa không mưa không mưa, làm sao ở được!

“Đây chính là đãi ngộ của người phá sản.”

Đạo diễn cười lạnh, hấn cần phải làm cho đám người này hiểu rõ, đừng nghĩ tới việc phá hỏng tiết mục này, “Nếu như không muốn đến phòng tôi tàn ở, vậy thì mời các vị nỗ lực phá sản sinh sống, kiếm được nhiều tiền đào hoa hơn, đương nhiên cũng có thể mượn của các vị.”

“Ta có thể mượn.”

Lâm Tri Bạch trực tiếp phá sản đám người trong quần Ngải Đạc.

“Người tốt!”

“Thủ phú!”

“Ta muốn mượn!”

Đám phá sản giả này đều kích động đến hồng mắt, không nghĩ tới Lâm Tri Bạch tốt bụng như vậy!

Nhưng đám người này chưa cảm kích xong, đã thấy Lâm Tri Bạch lại phát một câu nói như vậy: “Mỗi người các người ta có thể mượn năm tiền đào hoa, mỗi ngày cho ta một tiền lãi, trong vòng một tháng phải trả tiền.”

Đen!

Quá đen tối!

Đám người này lập tức hùng hục hô hô, luôn miệng kêu la “gian thương”, có người còn đánh chủ ý lên cuộc thi ngày mai.

Dù sao thi đấu cũng có ban thưởng.

Bất quá tại Nghiêu Sơn, mỗi ngày ba bữa tiêu phí, thấp nhất cũng cần ba cái hoa đào, cơ hội kiếm tiền của mọi người vẫn

là quá ít.

Dù sao người bình thường lại không có tay nghề nấu nướng cho Lâm Tri Bạch.

Đương nhiên, hiện tại Lâm Tri Bạch cho dù có làm thêm một bữa tiệc dương yến nữa, khách quý có thể ăn nổi cũng không nhiều, cho nên tiền ở phương diện trừ nghệ, khẳng định không kiếm nhiều như trước kia.

Đạo diễn cũng đang cân nhắc...

Sau này phải sắp xếp một vài trò chơi, để mọi người có nhiều cơ hội kiếm tiền hơn.

Vì vậy đạo diễn còn gọi hội họp đoàn đội tới.

Đương nhiên đoạn này không đối với bên ngoài pháp thuật.

“Lâm Tri Bạch nhất định phải suy yếu, chúng ta nghĩ biện pháp nhằm vào hắn một chút được không?”

“Làm sao mà nhắm vào?”

“Nhắm vào không thể rõ ràng được, mục đích cuối cùng của chúng ta chủ yếu là cắt giảm thu nhập cá nhân của hắn, dù sao tiền của hắn quá nhiều, những Gia khách khác lại quá nghèo, như vậy đi, chúng ta có thể tìm một vài trò chơi mà Lâm Tri không am hiểu để cho bọn họ chơi, thua mất trừ tiền, thắng thì trả nhiều tiền một chút, cho nên bây giờ chúng ta cần suy nghĩ chính là, tên Lâm Tri Bạch này có am hiểu cái gì hay không?”

“Ta không rõ lắm a.”

“Vậy từ từ nghĩ đi.”

“Chúng ta trước nghĩ ngợi những Gia Tân khác am hiểu cái gì.”

“Cuộc chơi tận lực làm những loại hình mà các vị khách quý khác tương đối am hiểu.”

“Giống như là tranh tài của ngày mai, ta cảm giác Lâm Tri Bạch không quá am hiểu, bởi vì hướng dẫn ngày mai là thôn dân của thôn Đồng Sơn Tề Châu chúng ta, bọn họ thích nghe, đều là loại phong cách kinh điển phong cách tương đối già...”

“Xem biểu hiện ngày mai hắn đi.”

Đạo diễn đối với Lâm Tri Bạch, đương nhiên là không có ý kiến, trên thực tế lưu lượng công hiến cho Lâm Tri tiết mục rất nhiều.

Nhưng đúng như mọi người đã nói, Lâm Tri tiền bạc nhiều lắm, góc độ tổ tông của tiết mục đến xem, sự tồn tại của hắn quả thật rất ảnh hưởng đến cân bằng, trực tiếp để cho nhiều kế hoạch của đám tiết mục bị phá vỡ, ví dụ như nhóm Gia Tân phá sản...

Người am tiết mục thật không ngờ Gia khách lại phá sản nhanh như vậy!

Con mẹ nó mới sao chép bao lâu, cả đám đã bị Lâm Tri nhổ hết lông dê, khiến cho phần sau kế hoạch thu thập tiết mục cuối cùng đều phá sản theo rồi.

Dù sao có những bữa cơm Gia Tân cũng mẹ nó sắp không ăn được rồi.

...

Cứ như vậy.

Ngày thứ hai đã đến.

Thôn dân Nghiêu Sơn đã lên núi, mọi người đang ngồi ở sân khấu nói chuyện phiếm.

Cùng lúc đó.

Các khách quý cũng tự mình rời giường, từng người bắt đầu hóa trang.

Lâm Tri Bạch không hóa trang, hắn chính là tiết mục Tô Nhan Lục, dù sao gương mặt này đủ để đánh nhau.

Quan trọng nhất chính là...

Lâm Tri Bạch cảm thấy mình có thể không dựa vào mặt ăn cơm.

“Thôn dân đều đến hết.”

“Tranh tài sắp bắt đầu rồi.”

“Không biết mọi người có muốn mua của ta hay không.”

Mọi người thảo luận.

Người xem Tề Châu cũng đang thảo luận.

【 Trận đấu hôm nay đối với khách quý Tần Châu không quá thân thiện. 】

【 đúng vậy, các thôn dân làm bình ủy, bọn họ nhất định sẽ thích bài hát kinh điển của Tề Châu chúng ta. 】

【 Đám khách mời Tần Châu này biết hát Tề Ngũ ca sao? 】

Sẽ xướng khăng định trình độ cũng bình thường a, phát âm đều chưa chắc tiêu chuẩn.

【 trò chơi này, xem như hạng mục yếu nhất của Tiểu Phú, mặc dù hẳn rất giỏi tạo khúc, nhưng các thôn dân của Nghi Sơn sẽ không thích nghe mấy bài ca làm cơm người. 】

【 lão nhân trong thôn vẫn thích nghe những Tề ngũ khổ tình ca. 】

【 Cảm giác mấy người Diệp Quân Tập rất am hiểu loại này, xem ra hôm nay có hi vọng tranh thứ nhất. 】

Phòng trực tiếp.

Đại đa số người xem cũng không biết Lâm Tri Bạch cũng biết Tề Ngũ Ca.

Đương nhiên cho dù biết, bọn họ cũng sẽ không cho rằng, những ca vương ca sau khi Lâm Tri thắng được Tề Châu.

Mà trong những tràng bàn luận.

Trận đấu đã chính thức bắt đầu.

Đầu tiên biểu diễn chính là tổ Hồng.

Bài ca của Tề Tiêu và Lý Tiêu, Tần Châu sau khi cùng Tề Châu đã cùng hát một bài ca kinh điển của Tề Châu.

Tề Huyền phụ trách Tề Ngũ, Lý Tiêu phụ trách nói chuyện bình thường, hai người càng tăng thêm sức mạnh, các thôn dân nghe xong đều vỗ tay, có vẻ như cũng có chút mua khoản, không ít người đều mua vé vào.

“Hình thức này cũng không tệ a.”

Dạ Oanh hướng về phía ống kính có chút tiếc nuối nói: “Sớm biết như vậy liền cùng Lâm Tri hát tiếng giòn, ta chịu trách nhiệm cùng nói chuyện bình thường không phải được rồi sao, như vậy ta còn có thể mang theo nó, hiện tại nó được một người biểu diễn, đoán chừng rất khó từ thôn dân lấy được cao phân kia, cuối cùng có thể sẽ ảnh hưởng đến bài danh của Lam tổ chúng ta a...”

“Như vậy không coi trọng ta?”

Lâm Tri Bạch nghe được Dạ Oanh cùng người xem qua lại, sờ đầu nàng.

“Vậy người biết Tề Ngũ Ca?”

Dạ Oanh gãi gãi vị trí bị Lâm Tri Bạch sờ đầu, nàng giống như lần đầu tiên được người ngoài đối đãi như vậy, cảm giác rất vi diệu.

Thật tình không biết là nó đã bùng nổ.

【A a! 】

【 Sờ đầu giết! 】

【 dú đầu trâu bò! 】

【Dám sờ đầu Anh Anh! 】

Những màn hình này thuộc loại người xem hưng phấn đập đầu.

Cũng có một bộ phận người xem vô cùng tức giận.

【???】

【 Có ý gì? 】

【Lâm Tri Bạch đang làm gì? 】

【 Có thể đừng chơi trò này hay không?】

Còn có một số người xem đang đọc. j** đọc sách là trực trực, Khảo K Khắc hoa sát chiêu.

【 bình thường đi.】

[Bạn bè giữa nhau.]

【 Anh Anh hình như có chút thẹn thùng. 】

【 Ta như thế nào cảm giác Anh Anh là đang tức giận. 】

Đúng lúc này, màn biểu diễn đầu tiên của tổ phụ Hồng đã kết thúc.

Dựa theo trình tự kế tiếp là Lam tổ biểu diễn, Lâm Tri Bạch chậm rãi đi lên sân khấu.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 418: Toàn bộ đứng dậy! Mắt thấy Lâm Tri Bạch đi về phía sân khấu, dưới đài có một lão già đột nhiên hô to một tiếng, mang theo tất cả thôn dân ra sức vỗ tay.

Lâm Tri Bạch thấy vậy, bất ngờ chính là lão đại gia cùng nhau câu cá ngày đó, cười phát phát tay, sau đó liền ra hiệu cho tiết mục giúp tổ tiên mở ra khúc nhạc mới tạo ra ngày hôm qua.

Vì trận đấu này.

Tối hôm qua Lâm Tri Bạch thức đêm đến mười hai giờ đấy.

Dạ Oanh tò mò nhìn chăm chăm Lâm Tri Bạch, nghe được một trận tấu trước nhạc khí vang lên.

Tề Huyền cảm thụ khúc nhạc quy điệu thanh thúy trước đó, âm nhạc này bà cảm thấy rất xa lạ.

Đám khách quý Tề Châu thì cũng không quá để ý, vừa trò chuyện vừa thỉnh thoảng nhìn về phía Lâm Tri Bạch.

Dưới cái nhìn của đa số người Tề...

Trận đấu này, Lâm Tri Bạch người Tần Châu chỉ có thể nhận được phần thưởng mang tính an ủi “Cảm ơn tham dự”.

Dù sao các thôn dân ở khu vực xa xôi của Tề Châu, phần lớn yêu thích đều là những kinh điển lão luyện tình ca, phải dùng Tề Ngữ để biểu diễn thì mới có hương vị.

Thứ đồ chơi Tần Châu này hẳn không am hiểu.

Nhất là so sánh với những ca sĩ bài lớn Tề Châu này.

Có thể nói tại sao minh tinh Tề Châu này, chỉ có Diệp Quân Tập biết rõ Lâm Tri rất am hiểu Tề Ngữ ca, nhưng xuất phát từ một vài nguyên nhân đặc thù cũng không có nói cho những người khác biết, đương nhiên huynh đệ tốt của hắn vinh nhất lang cũng không có tuyên dương.

Hắn không muốn tâng bốc Lâm Tri Bạch.

Bởi vì như vậy, ngay cả tấm sân búng cũng là những lời như ngôn luận của những “Bài phú hào” này.

Ngược lại là từng đám minh tinh Tần châu vẻ mặt mong đợi, người Tần nào mà không biết Lâm Tri với âm nhạc tài hoa có bao nhiêu biến thái?

Mà ngay lúc tất cả mọi người có đủ loại tâm tư thì.

Tiếng ca của Lâm Tri Bạch, rớt cục vang lên bên tai mọi người.

“Không có hoa, nháy mắt bị phá hư sao? Vô Dã Hỏa cũng sẽ ám áp sao? Không pháo hoa cùng nhau ăn mừng nhé?”

Trong nháy mắt.

Xoạt xoạt!

Đám nghệ sĩ Tề Châu đồng thời ngẩng đầu, kinh nghi bất định nhìn Lâm Tri Bạch, vậy mà hấn lại hát ra Tề Ngữ cực kỳ tiêu chuẩn cường điệu!

Người xem cũng kinh ngạc!

Tề ngữ tiêu chuẩn tốt phát âm!】

【 thủ phú vậy mà dám nói tiếng Tề! 】

“Thật là kinh hỉ a, thu thập tiết mục đến bây giờ, cũng chưa từng nghe thủ lĩnh phú gia nói qua một câu tề ngữ a, kết quả không nghĩ tới tiêu chuẩn như vậy! 】

【 thủ phú thâm tàng bất lộ 】

【 Rất ít người ở ngoại châu có thể hát ra tiếng Tề tiêu chuẩn như vậy! 】

【 A a a a! 】

【 Ta giống như càng thích thủ phú hơn! 】

【 Rít! 】

Giống như bài hát này cũng không tồi!

Trong lúc thảo luận, Lâm Tri hát khúc nhạc phụ thứ hai: “Nếu yêu giống như hí kịch vậy, như cảnh hết thủy đều đẹp hóa,

ngay cả niềm vui lẫn nhau đều tham chiếu nhân vật chính sao?”

Hát bài đầu tiên, mọi người cũng chú ý một chút, tiêu chuẩn ở Tề ngữ của Lâm Tri Bạch là như thế nào.

Mà đến nơi này, theo giai điệu, vô số người xem đều bắt đầu có mị lực của bài tập này!

Nhất thời.

Tất cả mọi người nghe càng thêm nghiêm túc, về mặt các khách quý Tề Châu càng thêm ngưng trọng, cũng chỉ có đám người Tần Chu Hàn giờ phút này còn có thể mỉm cười.

“Người nói ta không thể bảo người mỗi ngày cười một lần.”

“Ta không nói ra lời thoai mỹ lệ.”

“Chính là định nghĩa của người về thiếu khuyết trong lòng.”

“Xọt vào gai trong khoeo mắt!”

Bài hát này gọi là ‘không lãng mạn tội danh’, nguyên xướng là Vương Kiệt của Hương Giang kiếp trước, ca khúc này có thể nói là đại biểu tác phẩm.

Kiếp trước Vương Kiệt đỉnh phong chính là một lần quét ngang tiền hậu bối Nhạc Đàn, đại biểu đầu tiên của ông ta là lãng không lãng phí tội danh, còn đã được lưu hành ở hai bên ba địa rất lâu.

Lâm Tri Bạch tin tưởng:

Bài hát này của Tề Châu ở thế giới này, cũng có thể đả động thính chúng.

Trên thực tế khi Lâm Tri hát đến đây, các thôn dân đã hoàn toàn nghe lọt tai, bài hát này có phong vị nhạc kinh điển rất đậm, hoàn mỹ phù hợp khẩu vị nhạc của các thôn dân, nhất là đoạn nhạc chính này hàm xúc quá độ, loại cảm xúc hô hào muốn được đưa tới, rất dễ sinh ra cộng tình cho mọi người, cũng sinh ra chờ mong mãnh liệt đối với ca trào kế tiếp, thế cho nên trên mặt biểu tình của mọi người đều tràn đầy chờ mong!

Cũng chính là giờ khắc này.

Lâm Tri Bạch giọng thoai lên cao, hát bài hát này đến một bộ phận cao trào, loại bùng nổ tình cảm nồng đậm đến cực điểm này, rất dễ dàng dẫn đến cảm xúc của các thôn dân nghe, loại cảm giác mong đợi này đã triệt để đạt được thỏa mãn, đây chính là cảm giác bọn họ muốn nghe được âm nhạc, cái này chính là cảm giác mà bọn họ thích thú ——

“Vì sao không lãng mạn cũng là tội danh?”

“Vì sao không oanh liệt là chuyện xấu?”

“Chưa từng phát hiện ra từng động tác của ta.”

“Không nói tiếng nào cũng có tình yêu? Oan nợ nãi? Chúng minh.”

Ông lão cá kia đứng lên cao giọng hô:

“Được!”

Tiếng nói vừa phát ra.

Càng ngày càng nhiều thôn dân không kiềm chế được cao giọng trầm trồ khen ngợi, đồng thời tất cả mọi người đều vỗ tay.

Bài này nghe thật êm tai!

Mà các khách quý của Tề Châu đã há hốc mồm, nhất là bọn ca sĩ, càng là vẻ mặt kinh ngạc!

Lâm Tri biết cùng nói chuyện, bọn họ có thể tiếp nhận, người có được ngôn ngữ thiên phú tốt cũng không ít, nhưng điều khiến mọi người khiếp sợ chính là chất lượng của bài này!

“Đây là bài gì?”

“Không phải là người Tề Châu chúng ta sáng tác ra sao?”

“Chắc chắn không phải!”

“Chẳng lẽ là Lâm Tri tự mình viết?”

“Mẹ kiếp!”

“Tên nhóc này không phải là Tần nhân sao?”

“Tần nhân dĩ nhiên sẽ sáng tác Tề Ngữ ca?!”

Nghe tiếng hô ngạc nhiên của mình tỉnh Tề Châu, Chu Hàn có chút tự hào, hơi có vẻ đắc ý nói: “Chẳng qua là thao tác cơ bản

của lão sư Bạch Đế mà thôi, lão không chỉ tinh thông các
ngươi, ngay cả Sở Ngữ ca cũng vô cùng thuần thực, thậm chí
sáng tác ra một bài Sở Ngữ ca vô cùng nóng.”

“Thật sự là hẩn viết?”

Ánh mắt Dạ Oanh liên tục xuất hiện dị sắc.

Diệp Quân Tập không nhịn được nói: “Chắc chắn là hẩn viết.”

Lâm Tri Bạch có năng lực như vậy, dù sao đối phương cũng đã
viết Tề Ngữ Ca trong trận đấu của Huy Điện Vương Chủ, còn
đánh bại mình, hiện tại Diệp Quân Tập nhớ lại cũng phiền
muộn, thậm chí thường xuyên nằm mơ đều là bài hát ——

Bài hát đó khiến Nguyễn Cung thật sự yêu kiều ngươi.

Tề Huyền không nói chuyện, nhưng nhìn về phía Lâm Tri
Bạch trên đài, ánh mắt lại có một ít biến hóa vi diệu, lắng nghe
tiếng ca lúc này của đối phương:

“Vì sao tội không lãng mạn cũng là tội danh?”

“Vì sao luôn chờ đợi chuyện đặc biệt?”

“Chưa từng phát hiện ra lời nói của ta.”

“Từ lâu tiếng hít thở của ta đã nói rõ.”

“Cái gì cũng sẽ dùng cả đời bảo đảm.”

Bài ca này ý tứ rất rõ ràng, dễ hiểu đến mức khiến người ta
không nhịn được phỏng đoán, “Lung đeo tội danh không lãng
mạn” chính là Lâm Tri Bạch sao?

Đương nhiên.

Ngoại trừ một ít não bổ bất thường ra, mọi người còn cảm thấy
kinh ngạc vô cùng, nhất là những người đang quan sát phát
sóng trực tiếp ở Tề Châu!

【 êm tai!!! 】

【 Bài hát này quá êm tai! 】

【 Bài này gọi là gì, ta muốn download! 】

**【 Kỳ quái, không đúng, ta dựa vào ca hát trên mạng như thế
nào mà không tìm được bài này? 】**

【 đây không phải là bài hát của Tề Châu chúng ta! 】

Thính Ca Thức khúc, cũng không phân biệt được bài hát này!
】

Đa khúc này hình như là do Lâm Tri Bạch sáng tạo!

【 Tôn khách sáo giả? 】

[Lâm Tri Bạch không phải người của Tần Châu sao, hẳn lại có thể viết Tề Ngữ ca?]

Mọi phong cách bài hát này, bất luận là âm nhạc, hay là bài ca, đều là phong vị đặc trưng của Tề Châu!

Người xem rất thích bài hát này!

Bài này chất lượng quá cao!

Mặc dù lúc trước Lâm Tri Bạch cũng biết hát một ít, nhưng nói về lực trùng kích vẫn là điểm này, tạo thành ảnh hưởng lớn nhất cho mọi người!

Dù sao đây cũng là bài nhạc Tề Ngữ đầu tiên Lâm Tri lấy ra.

Đồng thời đây cũng là lần đầu tiên Lâm Tri Bạch dùng tiếng Tề ca hát.

Khi Lâm Tri Bạch phát ra Tề Ngữ tiêu chuẩn như thế, khoảng cách giữa hắn và người xem Tề Châu trong nháy mắt đã bị kéo gần.

Phải biết rằng trước đó mọi người mặc dù cũng có không ít người rất thích Lâm Tri Bạch, nhưng luôn cảm giác không được tự nhiên, dù sao đối phương cũng là minh tinh ngoại châu.

Bản năng của con người, vẫn là muốn tận lực ủng hộ minh tinh châu của mình.

Thế nhưng khi mọi người biết Lâm Tri Bạch sẽ nói một tiếng Tề ngôn cực kỳ tiêu chuẩn, loại ngăn cách như có như không này đã biến mất!

Người xem lại minh tinh ngoại châu này đã không có quá nhiều cảm giác cự ly, thậm chí ngược lại còn sinh ra một loại cảm giác thân thiết nồng đậm.

Ít nhất điều này đã chứng minh rằng ——

Lâm Tri Bạch đến Tề Châu không phải chỉ để vòng tiền.

Người ta vừa nhìn đã biết là thật sự thích văn hóa Tề Châu, bằng không sao có thể nói ra tiếng Tề Tề lưu loát như vậy, thậm chí có thể sáng tác hòa theo chứ?

Đương nhiên.

Kiến tạo Tề Ngữ ca cái này, là suy đoán của mọi người.

Có điều nhìn phản ứng của các minh tinh Tần Châu, xác thực tám chín phần mười rồi.

Mà khi đường phố Lâm Tri biểu diễn kết thúc, đạo diễn cũng là thay mọi người hỏi ra nghi hoặc: “Có thể giới thiệu một chút bài này được không?”

“Bài hát này gọi là 《 Bất lãng phí tội 》 .”

Lâm Tri Bạch thuận miệng nói lý: “Bởi vì pháp thuật đến bây giờ, rất nhiều người đều gọi ta là đầu giàu, còn nói ta là cương thiết nam, không hiểu lãng mạn chỉ nhận tiền các loại, cho nên đêm qua mượn những linh cảm hỗn loạn này, viết xuống bài này.”

Mặc dù là nói bậy.

Nhưng suy luận như vậy thì không thành vấn đề.

Quan trọng nhất là mọi người triệt để xác định, đây là bài hát Lâm Tri viết miễn phí, còn là hấn tối qua vừa sáng tác đấy!

“Vậy Tề Ngữ của ngươi học từ lúc nào?”

“Khi còn bé đã có hiểu biết, bởi vì ta rất thích văn hóa của Tề Châu, cũng cảm thấy hứng thú với ngôn ngữ của Tề Châu.”

Cũng là nói bừa như thế.

Nhưng cũng không thể nói là hoàn toàn bịa đặt, nhiều ít có thể nhắc lên chút thật.

Ví dụ như Bạch Tri Bạch kiếp trước quả thật rất thích phim Hương Giang cùng phim truyền hình, tin rằng rất nhiều lúc ấy sau Bát Linh Cửu Linh đều là như thế.

Tề Châu khán giả không thể nghi ngờ là phi thường hưởng thụ lời nói này!

【A!】

【thủ lĩnh của chúng ta thật sự có tài hoa!】

【Rốt cuộc ta cũng biết vì sao thủ phủ lại có một nghệ tên là Bạch Đế!】

【Lúc trước cảm thấy thật hung hăng, bây giờ lại cảm thấy không sao cả!】

【Yêu thủ lĩnh nổi tiếng rồi!】

Hiện tại ta chính là thủ phủ thiết phần!

【Giang phú duy nhất ở Ngoại Châu này là minh tinh của ta!】

【Trước kia không hiểu vì sao lại có người thích minh tinh ngoại châu, hiện tại ta đã hiểu!】

[Tài sản của] Không phải là minh tinh ở Ngoại Châu!

Giờ khắc này bắt đầu.

Lâm Tri Bạch phá vỡ băng cứng trong lòng rất nhiều người.

Trong mắt người xem Tề Châu, nhãn hiệu ” minh tinh ngoại châu” trên người hắn bắt đầu nhạt dần, mọi người bắt đầu thành tâm tiếp nhận hắn.

Tại sao giữa châu và siêu sao lại ít như vậy?

Chính vì vấn đề này, nên các châu đều có một loại bản năng bài ngoại tính.

Muốn trở thành siêu sao châu cảnh, liền phải nghĩ tới loại phương pháp hòa tan tính cách bài ngoại tính này.

Mà Lâm Tri Bạch thông qua tổng nghệ Lao Sơn hành, đã bắt đầu giải quyết vấn đề này.

Cứ như vậy.

Tình biểu diễn của Lâm Tri Bạch kết thúc.

Toàn bộ thôn dân đều vỗ tay nhiệt liệt, dành sức mà bỏ phiếu!

Cảnh tượng này lọt vào mắt các tổ, sắc mặt mọi người trở nên cổ quái, trận đấu hôm nay, không phải lần đầu lại là Lam Tổ đây chứ?

...

Thi đấu vẫn đang tiếp tục.

Sau đó, các tổ chuẩn bị biểu diễn, lần lượt lên đài.

Lâm Tri Bạch biểu diễn xong xuôi, ngồi ở dưới đài một khuôn mặt như lão đại, thuận tiện dùng một tiền đào hoa làm phí chân chạy, sai Sở Sở đi hoạt động trung tâm, mua cho mình bình Băng Khoát Lạc.

“Mời ngài uống.”

” nắp bình mở ra cho ta.”

“Được rồi.”

Sở Sở đặc biệt nghe theo.

Mọi người ngơ ngác nhìn một màn này.

Trong mắt hiện lên sự hâm mộ và ghen ghét.

Mọi người ngay cả CoCh Hác uống cũng không nở uống, càng đừng nói dùng tiền đào sai sử người khác giúp chân chạy vật, thậm chí còn bảo Sở Sở bóp nắp bình, đây chính là vui vẻ của thủ phú sao?

Đừng quên.

Cuộc tranh tài này cho dù là nhận được hạng nhất cũng chỉ có thể chia cho mỗi người năm đồng tiền, nhưng Lâm Tri biết bạch quang thêm tiền chân chạy liền bỏ ra hai đồng!

Như vậy giống như thi đấu?

Rõ ràng là đến đây để chơi đùa!

Cô nàng này hết lần này tới lần khác biểu diễn vô cùng tốt, thoạt nhìn dường như có xác suất rất lớn, có thể dẫn theo đội Lam, lấy được vị trí thứ nhất cuối cùng!

Ừng ục ừng ục.

Sau khi uống một ngụm lớn, Lâm Tri Bạch hài lòng cười nói: “Mạch CoCa ba đồng, ngụm đầu tiên sẽ giá trị hai khối chín.”

【Nói cái gì đây?】

【没有证据 thứ nhất là hai khối chín cũng được. 】

【 khoan hãy nói. 】

【 LỜI này có chút đạo lý. 】

【Xác thực có đạo lý, ta uống CoCa, chính là cái đầu tiên, phía sau thật ra cũng không còn cảm giác sảng khoái đầu tiên nữa rồi, thậm chí thường xuyên uống một chai CoCa uống không hết.】

【 Các người không cảm thấy những lời này của Thủ Phủ có thâm ý sao? 】

【 Nhìn như đang nói CoCa, kỳ thật không chỉ là CoCa, đương nhiên ta hy vọng các người vĩnh viễn nghe không hiểu câu nói này. 】

【 dú đầu trâu bò! 】

【 Những lời này đột nhiên đã được nội hàm! 】

Lâm Tri Bạch thật sự chỉ là đang nói CoCa rất nông cạn, nhưng không chịu nổi rất nhiều người xem hiện tại chính là thích náo bô, đại khái là rất nhiều người đều trải qua một ít chuyện xưa đi.

Bên cạnh.

Dạ Oanh nghe xong lời này, nhãn tình sáng lên nói: “VẬY chút tiền còn lại của người vui vẻ cho ta uống đi!”

Thời tiết rất nóng.

Lại là bên ngoài.

Tuy rằng tổ hợp một cây quạt gió lớn, nhưng cũng không giải quyết được loại cảm giác oi bức trong lòng, lúc này CoCa liền đặc biệt trân quý, nhất là vừa mới lấy ra khỏi tủ lạnh không lâu.

“A.”

Lâm Tri Bạch cũng không muốn tiếp tục uống, liền giao cho Dạ Oanh, nàng ừ ừ ừ ừ tự mình uống lên.

“Anh anh anh, các anh đây là gián tiếp hôn nhau a!”

Sở Sở đỏ mặt nói, cũng không biết là bị trời nóng, hay là như thế nào.

Dạ Oanh ngăn người, chột hùng hồn nói: “Sở Sở người không hiểu rồi, ta đây là vì sân khấu a, dù sao trời còn nóng như vậy, giọng ta quá khô đi, ảnh hưởng đến việc ca hát phát huy, làm sao bây giờ?”

Hình như có chút đạo lý.

Sở Sở gãi gãi đầu, cắn răng nói: “Cho ta cũng uống một chút!”

“A.”

Dạ Oanh đưa cho Sở Sở.

Sở Sở không do dự, tiếp nhận chai CoCa chính là một ngụm, sau đó liền phát hiện Hàn Nguyệt Sương đang lặng lẽ meo nhìn mình.

“Người có muốn không?”

“Ừm, vì sân khấu!”

Hàn Nguyệt Sương vẻ mặt chăm chú, ừng ực ừng ực, bốn người phối hợp, vừa vặn uống xong một chai CoCa.

Trên thực tế vì cái có “Vũ đài” này, bản thân Tam cô nương cũng không tin, thuần túy là vì mọi người không chê lẫn nhau mà thôi.

Nhưng hễ là bát đầu tiên của CoCa không phải uống miễn phí của Lâm Tri.

Ba người rất có khả năng sẽ cùng uống với một bình đồ uống.

Ổng kính trực tiếp đương nhiên cũng được mở màn này.

【Lam Tô, tốt lắm!】

【Đều không ghét bỏ nước miếng của nhau.】

Muốn uống một chén đồ uống giàu có!

【Muốn rít gào thét qua!】

【Ta muốn uống Sở Sở uống qua!】

【 Nguyệt Sương ta cũng muốn uống! 】

【 Các người dám biến thái này, cho ta bình đồ uống là được rồi! 】

【 Sở Sở Thật ngẩn người, Anh Anh rõ ràng là muốn để cho người cùng uống, như vậy không thể nói nàng và Thủ Phủ Trung Trung hôn nhau rồi! 】

【 hơn nữa vì cô họng duy trì ẩm ướt không phải nên uống nước sao, nào có được uống Coca, bắt nạt ta không hiểu được đúng không! 】

Người xem thảo luận.

Trên sân khấu bỗng nhiên truyền đến tiếng ca.

Thì ra là Trương Hi Dương đang hát.

Bài này vừa ra, toàn trường đều yên tĩnh trở lại!

“Đối thủ mà không thể nào tu bỏ lại, mang ra sự ám áp vĩnh viễn ở sau lưng, cho phép? Bao nhiêu là vẫn một mực chú ý, không biết quý trọng quá mức áy náy; say mê vào phẩm cấp âm, nàng không tán thưởng, tình yêu của mẫu thân lại vĩnh viễn không nhượng bộ, quyết tâm giãy dụa trong hài lòng, thân ân cuối cùng có thể báo đáp...”

Rất nhiều người ở hiện trường đều là ca sĩ.

Người trong nghề vừa ra tay liền biết có hay không.

Bài hát biểu diễn này của Trương Hi Dương, chủ ca vừa hát đoạn đầu, đã tạo cho người ta một loại cảm giác nói không nên lời.

Lâm Tri Bạch quay đầu nhìn về phía Trương Hi Dương trên đài, nhin không được lộ ra nụ cười, lão Trương thế mà thật sự yêu kiều cô gái yếu ớt.

“Xuân phong hóa vũ ẩm thấu tâm của ta, cả đời chiếu cố không nói gì tặng ta.”

Trương Hi Dương lấy tay chỉ dưới đài, dùng Tề Ngữ tiêu chuẩn, kiên định hát:

“Là ánh mắt ám áp cỡ nào của người!”

“Dạy ta kiên nghị nhìn con đường phía trước!”

“Khuyên nhủ ta vấp ngã không nên từ bỏ!”

Cao trào tiến tới, khán giả trong nháy mắt đều nghe thấy vậy, chỉ cảm thấy máu huyết như sôi trào lên!

Bài hát này mang đến kích thích tinh thần cho các thôn dân, thậm chí lớn hơn tội danh Thủ Tiêu không lẫm mạn trước đó của Lâm Tri Bạch.

Đây là bài gì?

Là bài hát của ai?

Gần như tất cả khách khứa của Tề Châu đều có vẻ mặt như vừa gặp phải quỷ vậy!

Tuy là Tề Ngữ ca, nhưng mọi người trước giờ chưa từng nghe qua!

Mà bộ tội danh không lẫm mạn vừa rồi của Lâm Tri Bạch kỳ thật đã chấn kinh toàn trường, nhưng thủ lĩnh này lại không có gì tệ!

Đương nhiên.

Diệp Quân Tập và Vinh Nhất Lang đương nhiên có nghe qua bài hát này, nhưng điều này không ngăn cản vẻ mặt quý dị của hai người, cảm nhận của hẳn đối với bài này rất phức tạp.

Nhất là Diệp Quân Tập.

Ban đầu Lâm Tri Bạch ở trên vũ đài che mặt của ca vương, chính là dùng bài này, hung hăng giáo dục mình một lần, hiện tại lại nghe được, Diệp Quân Tập còn cảm thấy trong lòng mơ hồ đau đớn!

Tiếng đàn điên cuồng xoàn cả lên!

Ca bài này từ đâu xuất hiện!

【 Chưa từng nghe qua! 】

【 Không phải là bài của Tề Châu chúng ta! 】

【 Rõ ràng là Tề Ngữ biểu diễn ca khúc a, chẳng lẽ lại là người Tàn Châu sáng tác ra sao? 】

【 【 【!】 】 】

【 Chẳng lẽ là Trương Hi Dương sáng tác ra sao? 】

【 người ở Tần Châu am hiểu viết ca khúc Tề Châu như vậy sao? 】

quá êm tai, bài hát này hoàn toàn không kém gì bài phú lộ này!

【Kinh điển!】

Bài hát này quá kinh điển, thậm chí nói là một trong những tác phẩm thần tác của cà sa lon cũng không quá đáng, mức độ rung động tự nhiên là không kém gì tội danh lãng mạn.

Điểm này tất cả mọi người đều có thể nghe được.

Thậm chí có mấy người khách quý nghe được vành mắt phiếm hồng.

Tề Huyền lâm bầm nói: “Đây không phải bài do người Tề Châu sáng tác.”

Nếu như là người của Tề Châu sáng tác ca khúc, vậy mình sẽ không có khả năng cảm thấy xa lạ đối với loại kim khúc giai này.

“Hoàn toàn chính xác không phải.”

Chu Hàn cùng trong đội đồ thần bí cười nói: “Đây là Tề Ngữ Ca người của Tần Châu chúng ta viết.”

Lý Tiêu cũng là một tổ đội màu đỏ, quan hệ với Tề Huyền cũng không tệ lắm, lúc này thấy Chu Hàn vẫn đang thừa nước đục thả câu, hấn nhin không được nhắc nhở:

“Khắc khắc khắc, người cũng nhận ra bài hát này là người sáng tác a.”

Tề Huyền khẽ giật mình, chột từa hồ nghĩ tới điều gì, đột nhiên quay đầu nhìn về một hướng.

Cùng lúc đó.

Dạ Oanh tâm tình phức tạp nói: “Bài này của Trương Hi Dương có thể là biểu diễn duy nhất có thể thắng Lâm Tri Bạch hôm nay.”

“Cái kia cái kia...”

Hàn Nguyệt Sương nói: “Ồ, chỉ có đọt này thôi, ta không thể coi là ông chủ thua được.”

“Nói thế nào?” Dạ Oanh gãi đầu nói: “Mặc dù ta cũng hy vọng Lâm Tri thắng không công, nhưng bài hát này của Trương Hi Dương xác thực cũng phi thường lợi hại nha.”

“Ý của Nguyệt Sương là...” Sở Sở Uyển Uyển nói: “Anh Anh người cũng phải cho chúng ta chút mặt mũi nha.”

“Đều không phải.”

Hàn Nguyệt Sương thở dài nói: “Ý của ta là, bài hát Trương lão sư hát này Trương Quân thật sự yêu người bề nghệ, ca khúc biểu diễn ngồi ở trước mặt các người.”

Tác giả từ khúc?

Ngay ở trước mắt?

Những lời này, Sở Sở cùng Dạ Oanh sau khi nghe được, qua vài giây mới phản ứng kịp ý tứ.

Keng!

Dạ Oanh trong nháy mắt mộng bức!

Sở Sở cũng ngơ ngác nhìn Lâm Tri Bạch!

Cùng lúc đó.

Trên sân khấu.

Đoàn biểu diễn kết thúc, Trương Hi Dương tươi cười mở miệng nói: “Bài này tên là Chữ Bằng thật sự yêu người khoe khoang, bài thơ cùng hát ban đầu là ngồi ở dưới đài, không sai! Hẳn chính là sự phụ của Bạch Đế chúng ta, bài hát hôm nay ta cũng coi như là mượn hoa hiến Phật...”

Ầm ầm!

Cửa phòng trực tiếp!

Bỗng nhiên cái sân khấu điên cuồng!

【 Cái gì! 】

【 là bài học do viết đầu tiên! 】

Thủ Phú lại là bài hát nguyên vẹn hay thậm chí là bài hát này!

【Cho nên hôm nay nhà giàu mới phải hát bài hát mới, mới không chọn bài hát này! 】

【 Đồng tử địa chán! 】

【Ta lập tức nhảy từ trên giường lên! 】

Lâm Tri Bạch thong thả chỉnh lại đầu tóc, hơi có vẻ? N Sắt nói với ống kính: “Được rồi, mọi người không cần đứng dậy, đều ngồi xuống đi.”

Mặc dù trò chơi có thể thất bại.

Nhưng Lâm Tri Bạch hiển nhiên không thua.

Đối với Lâm Tri Bạch mà nói, tiền đào hoa tệ chỉ là một con số, nhưng đẹp trai và trang bức là chuyện cả đời.

Phốc!

Giờ khắc này.

Người xem khiếp sợ, đồng thời cũng bị phản ứng của Lâm Tri làm cho cười lật đổ, độ hảo cảm của tất cả mọi người đối với vị thủ phủ Lao Sơn này triệt để kéo căng!

【Ha ha ha ha, cho ngươi được đây! Thật là đáng yêu! 】

【 thủ lĩnh phú thật sự muốn cười chết ta, soái bắt quá ba giây đúng không! 】

【 không thể bình tĩnh ra vẻ một chút chứ sao! 】

【 Vậy ta ngồi xuống? 】

【 Không không không, tất cả đứng dậy! 】

Chuyện này thật sự bị đầu phú giả đến ta đi, hóa ra bài này cũng là thủ phủ sáng tạo a!

【Đại Phản Chuyện! 】

【 hóp lưng ta cũng bị lóe đến rồi! 】

【 A A A A, bài hát này, ta thật sự khóc chết, nước mắt đều bị lừa gạt rồi! 】

Nói như vậy.

Vừa biết bài hát này, mọi người nhìn về phía Lâm Tri Bạch đều thay đổi ánh mắt, cảm giác cả người hẳn có thể lập tức cao lên.

Chẳng qua, Ô đọc sách tự nhiên, KPP. Rặc rặc chuyên thu hoạch.

Theo một câu giả vờ của Lâm Tri, bỗng nhiên mọi người lại có cảm giác khoảng cách giữa đôi bên đã rút ngắn lại!

Lúc này.

Lâm Tri Bạch mặc kệ biểu hiện không đứng đắn cỡ nào, mọi người đều sẽ không bỏ qua bộ tài hoa này của y thật sự yêu quý Côn Bằng, chất lượng so với bộ Côn Bằng không lãng phí tội danh trước đó kinh diễm đến cỡ nào!

Dưới thân tài hoa.

Ngược lại bởi vì Lâm Tri Bạch không đứng đắn, mọi người bỗng nhiên bắt đầu cảm thấy, hẳn thật ra là một người phóng đảng bất kham, không kiêng kỵ gì, rất có mị lực!

Thậm chí không chỉ có người xem.

Ngay cả những vị khách quý Tề Châu vốn có ấn tượng đối với Lâm Tri Bạch, dừng lại ở mấy cái gọi là “Tay nghề đầu bếp hảo nghệ” hoặc là ” phúc đen gian trá” thậm chí “Câu cá lợi hại” trên phương diện này, ánh mắt nhìn về phía hẳn cũng hoàn toàn thay đổi!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 419: Quả thật là lời nói mạo hiểm! Lần trước ra ngoài làm nông dân gặp được trời mưa, Lâm Tri Bạch liền tiếp lấy ra ba bài hát, đã để cho đám khách quý Tề Châu biết, đối phương là kẻ có trình độ rất cao hát người, nhưng mọi người không ngờ được người hát người đến từ Tần Châu này, vậy mà ngay cả Tề Ngũ Ca cũng có thể sáng tác, hơn nữa sáng tác ra tác phẩm kinh điển như vậy, mặc kệ là Nguyễn Chân yêu kiều kiều người, hay là tội danh không lãng mạn, đều là tác phẩm cấp bậc Kim Khúc!

“Lão bản thật lợi hại!”

Sở Sở nhìn về phía Lâm Tri Bạch trong ánh mắt tựa hồ có ngôi sao.

Dạ Oanh không nói gì, nhưng ánh mắt lại không rời đi như Lâm Tri Bạch.

【 ánh mắt Anh Anh này! 】

【 Mẹ nó ta muốn kéo dây! 】

【 Anh Anh anh người muốn giữ vững a! 】

【 Người chính là nữ thần toàn dân Tề Châu chúng ta đây! 】

【 Quý tiền đầu không thích hợp? Mang? 】

【 Tại sao ta cảm thấy ánh mắt của Bộ Ngạn cũng không được bình thường? 】

【 Nguyễn Cung đang nhìn lên Lâm Tri Bạch! 】

【 Không tồn tại! 】

【 Chỉ là hiểu kỳ nhìn thêm mà thôi! 】

Ánh mắt của Tề Huyền, quả thật không dừng lại trên người Lâm Tri Bạch quá lâu, nhưng mỗi lần dời ánh mắt đi không lâu, lại nhìn không được cấp tốc ngắt đầu liếc mắt một cái, một màn này cuối cùng đã bị ống kính bắt được.

Diệp Chân khó chịu hồng rỗi.

Nữ thần của mình, giống như thường bị tiểu tử Tần Châu này hấp dẫn ánh mắt!

Đồng dạng khó chịu còn có Cố Hành cùng Tề Thiên Văn, hai tên này thích Dạ Oanh, ngay cả rất nhiều fan cũng biết!

Còn trên sân khấu.

Còn lại mấy màn biểu diễn.

Đội toàn bộ màn trình diễn chấm dứt, tiết mục công bố điểm số, cuối cùng đạt được hạng nhất, rõ ràng là Bạch tổ nơi Trương Hi Dương đang ở.

Có thể nói Dạ Chân yêu bài hát đó của người là không thể không có!

Đương nhiên Lâm Tri biểu diễn “Không lãng mạn tội danh”, số vé thật ra cũng không thấp hơn Trương Hi Dương, hai bài hát này đều vô cùng năng lực!

Nhưng ai bảo mỗi tổ có hai tổ biểu diễn, tổng cộng là tổng điểm chứ.

Mấy đồng đội của Trương Hi Dương biểu hiện tốt hơn so với Anh Anh mấy người.

Bất quá vẫn là câu nói kia, bất kể kết quả như thế nào, dù sao Lâm Tri Bạch cũng không có thua.

Mà người thứ ba là tổ của đám người Tề Huyền.

Đứng thứ tư là tổ Hoàng của Diệp Quân Tập và Vinh Nhất Lang.

Không có biện pháp.

Chủ yếu là Hoàng Tô chỉ có Diệp Quân Tập và Vinh Nhất Lang ca, Ninh Linh và Lam Dã đều là diễn viên, không am hiểu ca hát.

Cứ như vậy.

Sau khi các tổ phân chia phần thưởng xong, thời gian đã là giữa trưa.

Mọi người đều ăn cơm trưa, buổi chiều liền bắt đầu công việc vất vả.

Lâm Tri Bạch cũng không quên chuyện trông trọt, hạt giống đã mua xong rồi, hẳn trực tiếp thuê bốn người phá sản làm việc cho mình.

“Muốn như vậy...”

Bốn người phá sản không biết trông trọt cho lắm, Lâm Tri Bạch tự mình ra tay biểu diễn.

Làm thế nào để gieo hạt.

Nước tưới như thế nào, vân vân.

Bốn người nhìn đến sững sờ, Lâm Tri Bạch làm sao ngay cả trông trọt đều biết?

Tề Huyền có chút ngạc nhiên nói: “Ta phát hiện tiết mục thu thập từ khi đến nay, hình như chuyện gì cũng không làm khó được người.”

“Bởi vì ta là nhân loại đầy cấp.”

Lâm Tri Bạch trừng mắt nhìn, “Lam Tinh Khôn, đầy cấp nhân loại” chính là người trong buổi tiết mục Lao Sơn Hành Thương này đã bố trí.

Duy trì nhân vật rất khó.

Bất quá Lâm Tri Bạch cho tới bây giờ, làm rất đúng chỗ.

“Cho người được đấy.” Dạ Oanh hừ một tiếng nói: “Ta không tin người cái gì cũng biết.”

“Cũng có không có.”

“Ví dụ như?” Lý Tiêu tò mò.

“Ví dụ như sinh con.” Chu Hàn thỉnh linh nói.

Tất cả mọi người nở nụ cười.

Lâm Tri Bạch cũng cười híp mắt nói: “Ít nhất ở trong tiết mục này hẳn là không có chuyện gì có thể làm khó ta.”

“Khoác lác ngươi liền đi!”

Bốn người làm sao có thể tin lời này.

Người xem cũng vui vẻ.

【 Các ngươi là tin tưởng Lâm Tri Bạch câu nói này, hay là tin tưởng ta là Tần Thủy Hoàng? 】

【 Gặp qua Thủy Hoàng Đế bệ hạ! 】

【 Bất quá có thể nói một chút, đồ vật Lâm Tri Bạch Hội xác thực không ít. 】

【 Cho đến bây giờ, tiết mục thật đúng là không có chuyện gì có thể làm khó thủ phú. 】

Chỉ có thể nói là thủ lĩnh phú gia đúng là rất tài giỏi.

[Gia giàu nhất không giống như minh tinh, kinh nghiệm sinh hoạt thật sự quá phong phú.]

Những vị khách khác làm nền cũng được, dù sao có rất nhiều minh tinh đều là anh hùng, ngay cả bằng lái cũng không có, chứ đừng nói là nấu cơm trông trông gì đó, mấy kỹ năng này của Lâm Tri Bạch Hội, rất nhiều người lớn lên ở nông thôn đều có thể làm được.

[Năng lực mô phỏng thanh âm của bọn họ cũng có thể?]

【 Cái này quả thật không được, mặt khác mỗi năng lực của người giàu nhất đều là cực hạn, ví dụ như sẽ mở xe và kỹ thuật lái xe trâu bò là hai việc khác nhau, năng lực nấu cơm và có được đầu bếp đỉnh cấp cũng chỉ là hai khái niệm chung, trong hiện thực chúng ta rất khó tìm được người có năng lực như hẳn. 】

Theo tiết mục lâu như vậy nhìn xuống.

Người xem đã đối với các loại năng lực của Lâm Tri Bạch, có nhận thức nhất định.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Lâm Tri Bạch có thể hấp dẫn fan, biểu hiện trong tiết mục của hắn thật sự quá ưu tú!

Cứ như vậy.

Các vị Gia Khách bận rộn, mặt trời dần dần xuống núi, nhiệt độ không còn nóng như trước nữa.

Đạo diễn bỗng nhiên ở trong đám người Ngải Đặc: “Buổi tối hôm nay tổ chức tiết mục quyết định mời mọi người ăn bia mừng nướng.”

Được rồi.

Thật ra bọn họ đã nhận được một thương hiệu trình, mới đột nhiên quyết định làm như vậy, coi như là phúc lợi cho nhóm Gia Tân.

“Miễn phí?”

“Mục tiêu?”

“Ăn thịt nướng?”

“Đạo diễn vạn tuế!”

Trong nháy mắt các khách quý hưng phấn phá hủy, nhất là mấy người phá sản, đã sắp không có tiền ăn cơm, càng vui vẻ đến mức nhảy bắn cao ba thước.

Buổi chiều vẫn đang làm việc.

Thẻ lực của mọi người bị tiêu hao nghiêm trọng, hiện tại đều đói không chịu nổi, hận không thể lập tức ăn như gió cuốn.

Cũng chỉ có Lâm Tri Bạch không tiêu hao thẻ lực gì, phần lớn thời gian đều là nhìn đám người Dạ Oanh làm việc, nhưng nếu tổ tiết mục đã mời mọi người ăn thịt nướng miễn phí, y đương nhiên cũng vui vẻ tham dự.

...

Đêm đó.

Nhóm tiết mục dựng mâm nướng lên.

Lửa than đã đốt lên, xiên nướng bắt đầu nướng trên vỉ nướng, rải lên đĩa muối và ớt.

Các loại xiên rán dầu sôi, tản mát ra mùi thơm mê người, truyền đến mũi mỗi người, các khách mời vây quanh một cái bàn, ngón trỏ thật lớn đại động.

Trên bàn.

Một bia tên là “huong hiệu Thanh Hòa”, đã bày ra chính tề, óng kính một lần lượt viết đặc tả cho người xem.

“Như vậy à.”

Đạo diễn trước tiên để cho mọi người đẩy một người lên Nhất Phiêu Càn, sau đó cười nói: “Nếu là nhóm khách tiết mục, vậy đêm nay phải có chút phần thưởng, chúng ta trước tiên chơi lời thật tâm mạo hiểm được không?”

Lời thật lòng mạo hiểm?

Mọi người hai mặt nhìn nhau sau đó hô: “Tới đi!”

“Ta tới chuyển động bia Thanh Hòa của chúng ta, miệng bình quay về phía ai, ai mà nói thật lòng, hoặc là chơi đại mạo hiểm, đương nhiên cũng có thể trực tiếp uống rượu qua ải, phải một hơi uống hết một chén.”

Nói xong.

Đạo diễn xoay chuyển bình rượu.

Mười sáu Gia khách chơi trò như vậy, mọi người đều cho rằng mình sẽ không bị rút trúng, dù sao mỗi lần chuyển bình rượu, tỷ lệ mỗi người bị rút trúng đều chỉ có một phần mười sáu.

Reٲ.

Kết quả đã đi ra.

Bình rượu đối diện với phương hướng Diệp Chấn.

Diệp Chấn cũng không ngờ rằng mình lại “May mắn như vậy.

Mọi người cũng hưng phấn hò hét: “Lời thật lòng! Lời thật lòng!”

Đạo diễn cười tủm tỉm nhìn Diệp Chấn nói: “Vấn đề của ta là, Diệp lão sư cảm thấy ai ở chỗ chúng ta đẹp nhất?”

“Vù vù.”

Diệp Chấn không chút do dự trả lời.

“Ô!”

“Dũng sĩ!”

Mọi người càng ồn ào hơn, Diệp Chấn đường đường tứ đại Thiên Vương cũng nhin không được đở mặt, Tề Huyền thì cười nhạt.

Mọi người đều biết.

Diệp Chấn thích Tề Huyền.

Ở trong vòng gần như là bí mật công khai, cho nên đạo diễn mới hỏi như vậy.

Kế tiếp là Diệp Chấn chuyển, sau khi hấn nhẹ nhàng chuyển động, cuối cùng miệng bình đối mặt với vị trí Sở Sở.

Diệp Chấn hỏi: “Sở Sở ngươi cảm thấy chỗ chúng ta ai đẹp trai nhất?”

Mọi người nhìn chăm chăm Sở.

Nhất là đám nam gia khách.

Sở Sở nhìn về phía Lâm Tri Bạch bên tay trái mình bên cạnh: “Ta chọn người giàu nhất, thủ phú đẹp trai nhất, bởi vì hấn là trẻ tuổi nhất!”

“Ta không đẹp trai sao!”

Mấy người Tề Thiên Văn và Lam Dã ra vẻ bất mãn.

Lâm Tri Bạch lại cười nói: “Sở Sở ánh mắt thật tốt.”

Sở Sở cười ngọt ngào mắt nhìn Lâm Tri Bạch, đây thật sự là lời nói thật lòng của nàng.

“Đến lượt ta rồi.”

Sở Sở bắt đầu chuyển bình rượu, rõ ràng là cố ý, cơ bản không dùng sức, nhẹ nhàng gạt nắp bình nhắm ngay Lâm Tri Bạch.

“Ngươi tính chơi xấu à?”

Lâm Tri Bạch không nói gì, nha đầu này kém chút trực tiếp đưa miệng bình về phía mình.

Dạ Oanh cười nói: “Ta cảm thấy không thành vấn đề!”

Mọi người cũng cười nói: “Đúng là không thành vấn đề!”

Lâm Tri Bạch cũng không có nghiêm túc, gật gật đầu nói:
“VẬY SỞ SỞ NGƯỜI CÓ PHẢI MUỐN HỎI TA, CẢM THẤY NỮ GIA KHÁCH NƠI NÀY AI XINH ĐẸP NHẤT KHÔNG?”

“HẢ? LÀM SAO NGƯỜI BIẾT?”

Sở Sở vẻ mặt ngốc manh, đem tất cả mọi người đều xem vui.

Lâm Tri trợn trắng mắt nói: “NỮ KHÁCH NƠI NÀY, TA CẢM THẤY...”

Dạ Oanh khẩn trương lên.

Tề Huyền nâng ly rượu lên, nhấp một ngụm.

Hàn Nguyệt Sương muốn làm ra vẻ không thèm để ý, nhưng biểu lộ lại rõ ràng mất tự nhiên.

Còn có đám Tần Si Ninh Linh.

Tất cả nữ khách quý ở đây đều có chút tâm viên ý mã.

Có lẽ chỉ có Lý Tiêu mang vẻ mặt bình tĩnh, dù sao cô cũng là hoa có chủ.

“Ai.”

Lâm Tri Bạch thở dài nói: “CHỈ TRẺ CON MỚI LỰA CHỌN, NGƯỜI LỚN ĐƯƠNG NHIÊN PHẢI CHỌN TẤT CẢ, TIÊU TỬ NGOẠI TRỪ.”

Xì xì!

Mọi người cười to.

Các nữ khách quý tựa như thổi phào nhẹ nhõm, lại tựa hồ có chút mất mát, không phải nói nữ nhân đều thích Lâm Tri Bạch, chỉ là ai không hy vọng mình sẽ là người xinh đẹp nhất trong mắt người nào đó chứ?

【6!】

【 Hình mẫu của chúng ta! 】

【 Trong lúc nhất thời ta cũng không biết giàu có hay là chiếm chút tiện nghi của khách quý! 】

【 Phàm là những nam Gia Tân khác nói ra những lời này ta đều sẽ cảm thấy dầu mỡ, nhưng thủ lĩnh không giàu có! 】

【 ha ha ha ha, là nam nhân giàu có nhất! 】

【 Ta vừa cho là hấn sẽ nói Anh Anh, dù sao Anh cũng là người hấn quen thuộc nhất. 】

【 Ta vậy mà chờ mong hấn nói ra tên của Sán! 】

Màn đạn nổ tung, những lời này của Lâm Tri Bạch lập tức dẫn nổ cảm xúc của khán giả.

Nhất là người xem nam giới.

Nữ khán giả lại cảm thấy Lâm Tri Bạch đang bung nước, lời này cũng không có tạt xấu gì, giống như “Tất cả mọi người đều rất đẹp”.

“Tiếp theo là ta.”

Bình rượu Lâm Tri trắng chuyển động, ông ta ngược lại thật sự tùy cơ, cuối cùng chuyển đến...

Dạ Oanh.

Vì vậy Lâm Tri Bạch rất không có sáng ý hỏi: “Anh anh anh người cảm thấy ta đẹp trai hay không?”

“Chỉ làm cho đẹp trai bùng nổ!”

Dạ Oanh cười hì hì nói: “Toàn bộ tiết mục người đẹp trai nhất!”

“Được, thưởng cho người miếng Đào Hoa tộ này.”

Lâm Tri Bạch trực tiếp lấy ra một quả đào hoa giao cho Dạ Oanh, giáp mặt giao dịch.

Dạ Oanh nhận lấy tiền đào, còn tặng Lâm Tri Bạch Tiểu Tháp một cái.

[Cười chết ta rồi!]

【 Thật sự hiểu ngầm! 】

【 Cái này cũng được? 】

【 Ta như thế nào cảm giác Anh Anh đang dùng giọng điệu đùa giỡn nói thật lòng? 】

【 Phong cách của nàng là như vậy. 】

Dạ Oanh xoay chuyển bình rượu, người sáng suốt đều nhìn ra nàng chơi xấu, cơ hồ trực tiếp nhắm bình rượu chính tề.

Tề Huyền nhú mày, không có dị nghị.

Mọi người muốn tiếp tục ồn ào, nhưng cuối cùng vẫn nhin được, về mặt mỗi người có chút quái dị, rất lo lắng Dạ Oanh hỏi vấn đề quá mức.

“Vù vù.”

Dạ Oanh híp mắt, sau đó bỗng nhiên cười nói: “Hình dáng lý tưởng của người là dạng gì?”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Vấn đề này cũng không tính là quá đáng, cũng có một tiết mục rất hiệu quả.

Diệp Chấn đã nhìn chăm chăm Tề Huyền, hẳn cũng muốn biết hình dáng lý tưởng của nữ thần thể nào.

“Hình thái lý tưởng của ta tốt nhất là trên một thước tám.”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Diệp Chấn sáng lên, hẳn vừa vặn chính là thân cao một mét tám.

Đương nhiên bây giờ nam nhân khách quý, hơn một nửa đều vượt qua một thước tám.

“Còn gì nữa không?”

Dạ Oanh hiển nhiên không hài lòng, lúc này mới đến đâu?

Tề Hoan nói: “Tốt nhất là hiểu âm nhạc, bởi vì ta là ca sĩ.”

Diệp Chấn càng thêm hưng phấn, hẳn hiểu âm nhạc a!

Nhưng đồng dạng, hiện trường vẫn có gần một nửa nam khách quý phù hợp điều kiện này.

“Tiếp tục.”

Dạ Oanh không biết đang suy nghĩ gì.

Tề Huyền nói: “Tốt nhất là có được tài hoa khiến ta sùng bái.”

Diệp Chấn suy nghĩ một chút, cảm thấy mình miễn cưỡng phù hợp với tiêu chuẩn này.

Là một người ba đỉnh nghệ duy nhất trong tứ đại Thiên Vương, Diệp Chấn ở Ảnh Thị Ca đều có thành tựu, nói là tài hoa hơn người cũng không quá đáng!

“Còn gì nữa không?”

“Nói tiếp điều cuối cùng đi.”

Tề Huyền vuốt tóc nói: “Hắn cần chủ động tới gần ta, chứ không phải ta cố gắng tiếp cận hắn.”

Oa ha ha!

Diệp Chấn nghe vậy hưng phấn đến mức thiếu chút nữa không nhịn được bật cười thành tiếng!

Không phải mình vẫn luôn chủ động tới gần Tề Huyền sao!

Dạ Oanh bỗng nhiên bộ dạng rất cao hứng, cười tủm tỉm nói: “Vây coi như người qua ả rồi.”

“Được.”

Tề Huyền nói xong, bình rượu chuyển động, miệng bình trực tiếp quay về phía Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch sửng sốt: “Các người bây giờ đã thể hiện rõ ràng như vậy, để mọi người đều có cảm giác tham dự được không.”

“Chúng ta không sao cả!”

Người không được chuyển tới đều vụng trộm vui vẻ.

Có trời mới biết mình sẽ bị hỏi đến cái gì a.

Không bằng giả chết, ăn dưa, xem người khác bị vấn đề làm khó dễ.

“Hỏi đi, hỏi đi.”

Lâm Tri Bạch suy nghĩ như vậy cũng tốt, mình có thể tự xích lại nhiều một chút.

Tề Huyền mắt nhìn Dạ Oanh, nói: “Ta đây cũng hỏi ý tưởng lý tưởng của Bạch Đế lão sư, lần này không được phép nói cái gì tất cả, chúng ta phải nghe lời thật lòng.”

“Lời thật lòng?”

Lâm Tri Bạch cười trắng nói: “Ta đây liền nói thật, cái gọi là hình thức lý tưởng, là trước khi gặp được người yêu, sinh ra huyền tưởng mỹ lệ, nhưng trên thực tế ta không có loại ảo tưởng này, bởi vì chỉ có một khắc ta động tâm đối với người nào đó, hình thức lý tưởng mới có thể có tiêu chuẩn cụ thể.”

Tề Huyền giật mình.

Câu hỏi này Lâm Tri Bạch vẫn không trả lời, nhưng thái độ lại rất đoan chính, có thể y thật sự không có lý tưởng.

“Vậy người gặp được người mình thích liệu có chủ động đuổi theo không?”

Tề Huyền không nhìn được hỏi.

Lâm Tri Bạch nói: “Bởi vì ta còn chưa từng gặp được người thích như vậy, cho nên cái vấn đề này, tạm thời ta không thể trả lời người.”

Dạ Oanh trừng to mắt: “Người không thích ai khác à?”

“Có phải vấn đề của các người nhiều lắm không?” Lâm Tri Bạch nói: “Từng có người yêu, nhưng đó là chuyện rất lâu trước kia.”

Là chuyện kiếp trước.

Ký ức trở nên mơ hồ.

Kiếp này Lâm Tri Bạch thật đúng là không có động tâm với ai, thậm chí hẳn còn rất lý trí cân nhắc qua, về sau đối tượng kết hôn, có nên tìm đối tượng trợ giúp cho sự nghiệp của mình hay không, tỷ như Doãn Đông Noãn hoặc là Tô Triết, nếu như các nàng nguyện ý.

Nhưng đó cũng là lúc trước.

Theo sự nghiệp của Lâm Tri trắng đạt được thành công, cũng xác lập địa vị người thừa kế thần thoại của mình ở trong lòng lão gia tử, hẳn đã càng ngày càng không cần dùng hôn nhân để đổi lấy cái gì.

Cười cười.

Lâm Tri Bạch bỗng nhiên nói: “Rất nhiều thời điểm nữ nhân chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của ta, trong lòng không có nữ nhân, rút kiếm tự nhiên thần!”

Phốc!

Mọi người cười ha ha.

Tình cảnh này cũng bị Lâm Tri Bạch cười đến điên rồi.

【 Lý luận này tinh tích! 】

【 Ngưu! 】

【 Đây mới là thủ phú, ý chí thép mà ta biết! 】

【 Nữ nhân sẽ ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của ta, còn được chứ? 】

【 Khó trách ngươi mạnh như vậy! 】

【 Hóa ra là bởi vì trong lòng ngươi không có nữ nhân! 】

【 sao ta đột nhiên lại muốn nhìn cái dáng vẻ phú thân yêu đương đầu tiên chứ? 】

Lời thật lòng mạo hiểm vẫn đang tiếp tục.

Lâm Tri Bạch tiếp tục bị Chu Hàn Toàn quất vào, trực tiếp hỏi: “Kết hôn cùng Lý Tiêu khi nào?”

Mặt Lý Tiêu đỏ rần, hẩn nhìn Lâm Tri Bạch nhưng hơi cảm kích. Thật ra nàng đã muốn kết hôn từ sớm, nhưng nàng vẫn không chủ động kết hôn với Chu Hàn, chính là để chờ đợi đối phương chủ động cầu hôn...

“Ồi!”

Chu Hàn vẫn không ngờ Lâm Tri Bạch lại hỏi vấn đề này, trong lúc nhất thời không biết làm sao, mọi người nhao nhao ồn ào, nhìn Lý Tiêu Tiêu nói:

“Có lẽ sẽ... Năm nay...”

“Ồ!”

Tất cả khách khứa đều bật cười, Chu Hàn cũng cười, Lý Tiêu lại có chút ngượng ngùng che mặt lại.

“Giới thiệu một chút với người xem Tề Châu.”

Lâm Tri Bạch cười nói với ông kính: “Lão Chu và Lý Tiêu, tình yêu đã chạy suốt năm năm, bọn họ là thần tiên quyền rũ

của ca đàn Tần Châu.”

Trương Hi giơ tay lên nói: “Cho người một cái mẹ đi qua, nghe một chút tình yêu khi đó của chúng ta đi.”

Tần Tâm lập tức đón tiếp: “Có đôi khi sẽ đột nhiên quên mất ta vẫn còn yêu người”

Hai người hát lên bài Lâm Tri Bạch từng vì Chu Hàn sáng tác Chu Hàn, Lý Tiêu sáng tác bài 《 Tình Dao 》 .

Mọi người lắng lắng nghe, liên tục vỗ.

Khi ca khúc hát xong, tất cả mọi người đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi, Hàn Nguyệt Sương cười nói: “Bài hát này gọi là Phù Huê vì tình yêu, là lão sư Bạch Đế sáng tác cho Chu ca cùng Tiêu tỷ...”

“Thật dễ nghe!”

Theo cuộc thi đấu hôm nay, đối với năng lực sáng tạo của Lâm Tri Bạch, mọi người đã quen thuộc không thể trách.

Người xem lại đối với ca khúc Lâm Tri Bạch sáng tác trước kia càng cảm thấy hứng thú.

【 thủ lĩnh phú trước kia tựa hồ viết rất nhiều bài ca tốt! 】

【 Đêm nay tìm tài nguyên! 】

[Tài nguyên Đặng Đức hiện tại đang rất nhiều!]

Vì gần đây có rất nhiều người tìm người giàu nhất để ban bố ca khúc ở Tần Châu nghe!

【 Dựa theo tốc độ truyền bá tài nguyên này, phía quan phương phỏng chừng muốn dẫn bài hát đầu tiên vào? 】

【 tiết mục này thật ngọt, có đôi khi ta cảm thấy mình đang xem tổng hợp! 】

【 Chu Hàn Chung và Lý Tiêu Tiêu rất hợp với lão thê, ở chung quá hài hòa! 】

【 Diệp Chấn đêm nay xem như lần nữa biểu thị tình cảm của Tề Huyền rồi chứ? 】

Đối với Diệp Chấn rõ ràng không có hứng thú.

Trong màn đạn, lời thật tình mạo hiểm lại vòng vo một vòng, hầu như tất cả mọi người đều lựa chọn lời nói thật lòng.

Mà sau khi nướng lên thì.

Mọi người thì vừa ăn thịt nướng vừa chơi trò chơi.

Chờ bình rượu chuyển tới Diệp Quân Tập, Hàn Nguyệt Sương cười hỏi: “Diệp lão sư cảm thấy ai ở đây hát tốt nhất?”

Bởi vì nhân viên ở hiện trường đa số là người.

Cho nên vấn đề này của Hàn Nguyệt Sương, rất xúc động mãnh cảm thần kinh của mọi người.

Diệp Quân Tập giờ phút này uống một chút rượu, nghe được lời ấy hóc mắt vậy mà hơi ửng đỏ, mở miệng nói:

“Đã từng nghĩ là mình, cho đến khi gặp được Lâm Tri Bạch.”

“Hả?”

Dạ Oanh hiểu kỳ, “Lâm Tri Bạch ca hát so với người còn lợi hại hơn sao?”

Tuy rằng Lâm Tri không ít ca hát trong tiết mục, nhưng cũng không vận dụng công pháp, cho nên mọi người cũng nghe ra được quá nhiều thứ.

Diệp Quân Tập thở dài nói: “Các người không xem tin tức sao, lúc trước còn nhiệt tình vợ vét, nói ta đi Tần Châu tham gia một tiết mục âm nhạc để thi đấu xem kết quả thua rất thảm.”

“Hình như có chuyện này.”

“Người ở trong tiết mục để cho ta thảm bại chính là Lâm Tri Bạch a.”

Diệp Quân Tập bình thường không thích chủ động nhắc tới chuyện này, nhưng hôm nay uống nhiều rượu, sinh ra ý nghĩ không nói ra không thoải mái.

Dù sao mình không nhắc đến chuyện này thì sớm muộn gì mọi người cũng sẽ biết, không bằng hào phóng một chút, tặng bốc một đọt Lâm Tri.

“Tê!”

Dạ Oanh lần này thật sự kinh ngạc, “Lâm Tri Bạch người chính diện đánh bại Diệp Quân Tập?”

Người thắng Diệp Quân Tập, gặp được hấn cũng chỉ có thể thua!

Nhưng ngay vừa rồi, Lâm Tri Bạch chỉ cần tùy tiện hét một tiếng, trực tiếp đem tự tin trên trời đều làm cho khô nát hết!

m âm của cá heo quá chấn động!

Hình dung dung dung dung mạo tầm thường chính là, cổ họng của tên gia hỏa này đã bị Đế Quốc hôn qua!

Tự nhiên.

Người xem trực tiếp Tề Châu cũng bị chấn động!

【Ông trời ơi! 】

【Tài phú đầu là người sao! 】

【 giống như tùy tùy tiện cất tiếng, phát ra thanh âm không tầm thường! 】

【 Đây là bài gì? 】

Hình như tên là Liệt Nhĩ Khắc Tư 2澡?

【 Còn có một? 】

【Lãng âm này thật sự tuyệt! 】

【 Ta có tài nguyên của bài này, muốn khấu 1 】

【111111】

Mục tiêu này càng xem, mọi người càng cảm thấy Lâm Tri Bạch giống như là một bảo tàng không thể đào hết!

Mỗi lần mọi người cảm giác mình đã dần dần hiểu rõ nội tình của Lâm Tri Bạch, đối phương liền sẽ mang đến kinh hỉ càng lớn hơn!

Ví dụ như âm cá heo vừa mới phát ra!

Mặc cho bản thân Lâm Tri Bạch tùy tiện hát xong, sau đó lại tiếp tục đối phó với việc nướng thịt, nhưng đạo diễn rõ ràng phát hiện, ánh mắt mọi người nhìn về phía Lâm Tri Bạch lại có biến hóa mới!

Vì vậy tổ khoa lại tùm lại với nhau.

“Có cảm thấy không, chip đọc sách tí hon. Kỹ nhân ma ảo ảo. Cái này đối với các nữ Gia khách của Lâm Tri Bạch sức hấp dẫn càng lúc càng lớn?”

“Có chút ý tứ này.”

“Thái độ Anh Anh cùng Tề Huyền đối với Lâm Tri Bạch đều rất đặc biệt.”

“Hay là ngày mai chúng ta để bọn họ chơi tranh tài [đấu nhịp tim] đi?”

“Nga, 100%.”

“Cái này kích thích nhiều hơn so với mạo hiểm lớn trong lời nói thật lòng.”

“Nói theo một ý nghĩa nào đó, có thể nói rõ rất nhiều thứ.”

“Cứ quyết định như vậy đi!”

“Ta thật muốn nhìn xem Lâm Tri Bạch này đối mặt với những nữ khách quý mười phần mị lực này, có phải thật sự bình tĩnh như vậy hay không, đừng đến lúc tim đập đến một trăm năm mươi thì rất buồn cười!”

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 420: Liếm cầu lại là chính ta? Đêm nay, đồ nướng cộng thêm bia, phối hợp bầu không khí chơi trò chơi thiết tình mạo hiểm, Mang Sơn Hành khàn giọng cười nói kết thúc.

Mãi cho đến khi phòng phát trực tiếp đóng lại, các bảng hữu trên mạng vẫn đang hung phấn thảo luận nội dung phát sóng trực tiếp hôm nay.

Cùng lúc đó, tổ chức cũng sẽ căn cứ vào phát sóng trực tiếp biên tập ra một ít tinh hoa pháp hành.

Điều này làm cho những người xem không có thời gian xem trực tiếp, cũng hiểu được đại khái nội dung tổng nghệ, cùng tiến độ “son son hành”.

Bình đài giao tiếp lớn nhất Tề Châu.

Thư nhẹ nóng bỏng lục soát trên bảng xếp hạng.

Lúc này, chủ đề nóng bỏng đầu tiên lại là ba chữ “Lâm Tri Bạch”!

Là một người Tần Châu đến Tề Châu phát triển...

Đây là cái tên Lâm Tri Bạch lần đầu tiên leo lên phân công mỗi xã giao Tề Châu tìm kiếm đầu tiên!

Chỉ vì:

Lượng lớn liên quan tới Lâm Tri Bạch lấy thân phận Bách Biến Tinh Quân, tham gia video về Ca Vương Kỳ, lưu truyền ở Tề Châu.

Mà trong đó có đánh giá, cùng với người phát ra số lượng cao nhất ở trong sách vi, chính là Lâm Tri Bạch dùng thân phận Bách Biến Tinh Quân để diễn tập trận Khắc Lai Đức Lương Y Lạp Tư kia.

“A a a a!”

“Thủ Phú thật sự là bảo tàng!”

“Dòng heo này khiếp sợ đến ta rồi!”

“Đừng quên bài hát này là bài mình sáng tác, tự mình biểu diễn!”

“Đây là tổng nghệ gì vậy?”

“[Cửu Mông Điện Vương Tranh của Tần Châu, tự mình tìm tài nguyên.]”

“Quá biến thái rồi, nghe thấy Lâm Tri hát trực tiếp này, đã rất kinh diễm rồi, không ngờ sân khấu chính thức càng thêm khoa trương!”

“Trình độ bài hát này ở Tề Châu chúng ta cũng coi như đứng đầu đi, khó trách Diệp Quân Tập đều thua, trận thua này là thật lòng không oan!”

“Ta tìm được tài nguyên rồi, tiết mục này thật thú vị, Lâm Tri Bạch quá mạnh, mỗi cuộc tranh tài đều có thể mô phỏng theo thanh âm của người khác biểu diễn, khó trách hẳn tại trong tiết mục bắt chước theo thanh âm của những người khác, dám minh tinh Tần Châu kia đều thấy nhiều rồi!”

Bởi vì trên sách nhỏ có rất nhiều người đã phát ra Lương Tự vũ đài cho Liệt Nhĩ Tư!

Rất nhiều người cũng chỉ là lúc rảnh rỗi lên mạng, cũng không có thời gian xem xem dân mạng Tề Châu bản lĩnh mưu mẹo của Lao Sơn Hành, đều được quét đến vũ đài này, cũng tiện tay gọi vào, kết quả từng người đều bị kinh ngạc như tiên nhân!

Tựa như kiếp trước.

Mỗi người lần đầu tiên nghe được âm meo meo của Duy Tư đều sẽ bị chấn động, hiện giờ Lâm Tri lấy không vốn chính là một kịch bản như vậy.

Chỗ tốt cũng nhanh chóng hiện ra.

Theo sự nóng bức của Lao Sơn hành lang, cùng với danh tiếng của Lâm Tri Bạch càng lúc càng lớn, hơn nữa ở sân khấu của Tần Châu hẳn đã lưu truyền đến sách nhỏ.

Xoạt xoạt!

Thăng cấp rồi!

Ba tuyến minh tinh ban đầu của Lâm Tri từ Tề Châu trực tiếp thăng cấp đến ngôi sao hàng ngũ số hai Tề Châu!

Tốc độ này, trực tiếp khiến cho Tề Châu bị ngậy người, truyền thông!

Bởi vì Lâm Tri đến Tề Châu, mới không có bao nhiêu thời gian, không nghĩ tới lại nhanh như vậy đã vọt tới hai đường!

Kỳ Lâm biết Bạch Tấn cấp Tề Châu hai đường!

Lao Sơn hành thiện nóng, Tần Châu minh tinh lâm bạch minh hỏa hoạn!

Thì ra Lâm Tri Bạch chính là người đánh bại Diệp Quân Tập Tần Châu Ca!

Nguyễn Cung rừng xanh âm của cá heo trắng kinh diễm Tề châu!

Huyền Lâm biết rõ thân phận: Hoàng thái tôn trong giới giải trí Tần Châu!

Suu suu suu suu!

Trong khoảng thời gian ngắn.

Có thể thấy được tin tức trắng loáng của Lâm Tri!

Mà trong các loại tin tức liên quan đến Lâm Tri Bạch, đại chúng quan tâm nhiều nhất chính là chương mà Hoàng Thái Tôn Tần Châu có thân phận thấp nhất trong giới giải trí này.

“Trong tiết mục này của Mang Sơn Hành, biểu hiện kinh người của Lâm Tri Bạch đã đạt được sự yêu thích của vô số người xem trên lưới.”

Kinh nghiệm cuộc sống phong phú của hắn, để cho mọi người đều suy đoán, Lâm Tri Bạch có phải từ nhỏ lớn lên ở nông thôn hay không, vì cái gì hiểu nhiều như vậy.

Thật ra hoàn toàn ngược lại.

Lâm Tri Bạch đến từ Tần Châu, xuất thân từ hào môn đỉnh cấp giới giải trí, gia gia của hắn chính là bà chủ của các tổ chức thần thoại Trường Lâm Chiêu Mục!

Có thể nói như vậy, mọi người không có khái niệm cụ thể, chúng ta đổi cách giới thiệu:

Tập đoàn thần thoại chính là công ty giải trí lớn nhất của Tần Châu.

Giá trị và quy mô thị trường của tập đoàn thần thoại, lớn hơn bất kỳ công ty giải trí nào ở Tề Châu chúng ta!

Mà Lâm Tri không công làm tịch tịch của các tổ chức thần thoại là Lâm Chiêu Mục thiên vị nhất, thậm chí còn coi hấn là tiểu tôn tử của người thừa kế tương lai của công ty, Tần quốc truyền thông và giới giải trí đều gọi hấn là Hoàng Thái Tôn.

Hấn là tài phiệt quý công tử chân chính!

Cái gì mà đòi thứ hai Tinh, Đạo nhị đại ngay cả hấn cũng không đủ nhìn!

Về phần kinh nghiệm sinh hoạt của Lâm Tri Bạch tại sao có thể phong phú như vậy?

Điểm ấy ai cũng không hiểu, đại khái có thể là công cho giáo dục quý tộc ưu tú, cùng với nỗ lực và thiên phú của bản thân hấn?”

Bởi vì các châu đều có rào cản văn hóa.

Người biết về thân phận của Lâm Tri Bạch không nhiều lắm ở Tề Châu.

Lần này xuất phát là Lâm Tri thân phận trắng sáng, là truyền thông truyền thông siêu lớn có lực ảnh hưởng lớn nhất ở Tề Châu, cho nên lượng tin tức vận chuyển cực cao!

Một đợt này.

Hầu như người xem Lao Sơn hành lang đều bị đề danh khoa phổ tin này, đã minh bạch thân phận của Lâm Tri tại Tần Châu cao bao nhiêu!

Cũng là thời khắc này.

Vô số người gọi thẳng ” cừ thật”...

“Hóa ra danh xưng ‘Thủ Phú’ này không phải trêu chọc, mà là Lâm Tri Bạch gia thật sự có tiền!”

“Hoàng thái tôn trong giới giải trí Tần châu!”

“Tin tức này xác định không có nói đùa chứ?”

“Đương nhiên không có nói đùa, người đi Tần Châu là biết, tập đoàn thần thoại trâu bò như vậy, sau này rất có thể sẽ trở thành sản nghiệp của Lâm Tri Bạch, cho nên về sau rất có thể hắn sẽ trở thành thủ lĩnh giới giải trí của Tần Châu.”

“Loại công tử ca này, sao có thể đặc biệt trông trọt a!”

“Hắn thậm chí có thể lên núi tay không đào rau dại, tìm nấm ăn!”

“Ta vẫn cho rằng quý công tử như vậy, mười ngón tay không dính Dương Xuân Thủy, nhưng thủ phú phá vỡ nhận thức của ta!”

“A a a a a, ta hiện tại đã trở thành thủ phú thiết phần!”

” Bỗng nhiên ta cảm giác, thủ phú mặc kệ là phối với Tề Huyền hay là Dạ Oanh đều không thành vấn đề a!”

Tề Huyền!

Một trong những công ty giải trí đứng thứ ba ở Tề Châu, con gái thân khuê lớn nhất trong các chiêu bài giải trí!

Thân phận của hắn ở giới giải trí Tề Châu có thể nói là đắt đỏ không tả nổi, từ khi xuất đạo đã có các loại đại lão đỉnh cấp hỗ trợ nâng kiệu!

Dạ Oanh!

Đồng dạng là tiểu công chúa, một công ty giải trí đứng thứ ba trong Tề Châu, vương miện truyền thụ, tôn quý thân phận hoàn toàn không yếu hơn Tề Dục!

Có lẽ cũng là quan hệ đối thủ cạnh tranh của hai công ty này, lại thêm Dạ Oanh và Tề Huyền, đều là đời thứ hai đỉnh cấp giới giải trí của Tề Châu, cho nên hai người vẫn luôn bị truyền thông đưa tới các loại so sánh.

Bao năm bị so sánh tương đối.

Quan hệ giữa Dạ Oanh và Tề Huyền tự nhiên không thể nào tốt được.

Đặc biệt là hai người đều lựa chọn diễn biến ca đàn phát triển, đồng thời trở thành hai ngày sau đó nhất Tề Châu, quan hệ càng thế như nước sôi lửa bỏng.

Đã có em gái mới, làm gì có trăng sáng?

Đương nhiên thế giới này không có ‘Tam Quốc Diễn Nghĩa’, nhưng quả thật có cái mùi này ở bên trong.

Cũng bởi vì Dạ Oanh và Tề Huyền có thân phận quá cao, cho nên fan của hai người cảm thấy, toàn bộ giới giải trí không có ngôi sao nào, có thể xứng với hai vị công chúa điện hạ này.

Đây chính là lí do vì sao...

Trong tiết mục Lâm Tri Bạch cùng hai người hơi có chút mập mờ liên hệ, liền có fan nhú mày nhả rãnh.

fan của hai vị công chúa, thấy ai tiếp cận chủ tử nhà mình, đều sẽ vô thức cảm thấy, đối phương là con cóc mà muốn ăn thịt thiên nga.

Cho dù biểu hiện của Lâm Tri Bạch rất ưu tú.

fan hâm mộ cũng không thể nào tiếp nhận hẳn và hai vị công chúa giải trí ở Tề Châu, sinh ra siêu việt tình hữu nghị.

Nhưng sau khi thân phận của Lâm Tri Bạch bị bắt ép.

fan của hai vị công chúa đều tròn tròn mắt.

Nếu xét về trình độ thân phận tôn quý thì dường như Lâm Tri Bạch còn cao hơn Dạ Oanh và Tề Huyền!

Cho nên Lâm Tri Bạch hoặc Dạ Oanh, hoặc là ở cùng một chỗ với Tề Huyền, căn bản là chưa thể trèo cao, người ta là môn đăng hộ đối!

Thậm chí,

Trái lại là Dạ Oanh và Tề Huyền có chút trèo cao?

Ý thức được điểm này, Dạ Oanh cùng fan hâm mộ đều oa oa nói không ra lời, mặc dù trong lòng còn có phản kháng theo bản năng.

Dù sao trong đám người Dạ Oanh và Tề Huyền có rất nhiều thần tượng, thành phần của Vòng com, đương nhiên đây là do thuộc tính thân phận của các nàng tạo thành, trừ phi bản thân không ngừng chiết xuất, nếu không khó tránh khỏi sẽ bị một vài fan ảnh hưởng.

...

Khi Lâm Tri Bạch vọt tới hai vạch, tất cả mọi người trong các công ty giải trí ở Tần Châu đang tán gẫu sôi nổi, đều vô cùng hưng phấn!

“Đại biểu hai đường ranh giới!”

“Vất vả cho mọi người rồi!”

“Nếu không phải mọi người một mực phát động ảnh hưởng đến sân khấu truyền bá rộng khắp Nhữ Lô Nhữ Nhĩ Tư, thì hai tuyến này cũng sẽ không thuận lợi như vậy!”

“Thật ra, nỗ lực của mỗi người là quan trọng nhất!”

“Nếu như đại biểu không tham gia công chúng bề ngoài thì không có cách nào rộng rãi như vậy, cho dù sân khấu có đặc sắc đến đâu cũng không thể chất biến giống như bây giờ.”

“Ha ha!”

“Chủ yếu là Lâm đại biểu biểu hiện tốt trong tiết mục!”

“Gần đây mỗi ngày ta xem tiết mục, hiện tại đều thành một fan đại biểu rồi!”

“Hiện tại đại biểu cho thân phận tại Tần Châu, đã càng ngày càng nhiều người biết rồi, tiếp theo chi tiêu trọng điểm của doanh chúng ta, là đại biểu cho tài hoa, gần đây nhất nhất định phải chú ý cẩn thận tiết mục, có nồng độ gì, chúng ta liền cho hắn thêm chút lửa, hảo hảo làm một bài văn chương tìm tòi nhiệt tình.”

Đây là thời đại giải trí.

Lâm Tri Bạch đọc video ủy ca tại Tần châu 2 video, không phải hoàn toàn dựa vào fan của mình đào ra sâu mới phổ biến.

Đứng sau lưng này, không thể rời khỏi sự lặng lẽ của công ty Thần thoại (tiểu doanh).

Giải trí thần thoại này và công tác công tác của Công Chúa Sàm, hiện tại trọng tâm công tác, chính là giúp Lâm Tri ở Tề Châu thăng phúc!

Đương nhiên.

Thần thoại Bê Ngạn chỉ dẫn theo một nhịp điệu, nguyên nhân thật sự có thể thành công, vẫn là Lâm Tri Bạch biểu hiện đủ ưu tú ở các phương diện!

...

Cùng lúc đó.

Ở Tề Châu ghi lại tiết mục Lao Sơn bộ này, trên video video của Tần Châu, mỗi ngày đều có truyền bá!

Về phương diện nhiệt độ, đồng dạng có thể xưng là biến thái, chỉ là Lâm Tri Bạch thân ở Tề Châu, không nhìn thấy mà thôi.

Trên lưới mỗi ngày đều có lời thảo luận về “son dã”!

Tin tức hôm nay truyền ra khắp Tề Châu, Lâm Tri Bạch đã vọt tới hai tuyến, các võng hữu Tần Châu nhất thời các loại hưng phấn!

“Oa!”

“Quá trâu, không hổ là Bạch Đế!”

“Sở Từ trâu bò, bây giờ lên tới ngôi sao thứ hai của Tề Châu rồi!”

“So với ở Tần Châu thăng chức còn nhanh hơn, ha ha ha, đến Ngoại Châu ngược lại càng mạnh đúng không?”

“Chỉ thích xem Lâm Tri Bạch ra vẻ ở trước mặt đám minh tinh Tề Châu này!”

“Ha ha ha, đám người Tề này đáng vẻ chưa thấy qua việc đời rất thú vị!”

“Vì sao tổ chức tiết mục không an bài Bạch Đế Tú Pháp, đại sư thư pháp đỉnh cấp toàn cầu nói đùa với người?”

“Lại nói các người có thể thống nhất xưng hô một chút hay không, một hồi Lâm Tri Bạch, một hồi Sở Từ, một hồi lại Bạch Đế.”

“Không thể!”

Ai nấy đều gọi nhau.

Dù sao cũng biết là cùng một người.

Mà Lâm Tri Bạch mặc dù không biết Tần Châu bạn trên mạng đánh giá tiết mục Lao Sơn Hành Huân này như thế nào, nhưng bên Giang Thành không có chuyện gì thì báo cáo tình hình cho hẳn.

Đó là nguyên do.

Đối với tình huống ở Tần Châu, Lâm Tri Bạch cũng có chút hiểu biết.

Về phần mình ở Tề Châu, đã tăng đến hai đường, Lâm Tri Bạch thật sự không quá để ý, hoặc là nói là nằm trong dự liệu.

Dù sao Lao Sơn hành lang nổi tiếng ở Tề Châu, Lâm Tri Bạch là tận mắt nhìn thấy.

Tăng thêm biểu hiện của mình trong tiết mục, các phương diện nhân tố tập hợp cùng một chỗ, không thặng hai tuyến mới kỳ quái.

Cũng không biết lúc nào có thể tăng một đường, nhưng chỉ cần tiết mục này nhiệt độ không giảm, Lâm Tri Bạch có loại cảm giác:

Thặng một tuyến cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Hiện tại xem ra, đến Tề Châu tham gia tổng kỹ viện, quyết định phi thường sáng suốt, Lâm Tri Bạch xem như ngồi một hàng đoàn tàu cấp tốc chạy lên Già Già.

...

Nghiêu Sơn.

Hồng phòng.

Tề Huyền còn chưa ngủ, đang quét sách nhỏ tìm tòi nhiệt tình, sau đó chỉ thấy Lâm Tri Bạch lấy thân phận Bách Biến Tinh Quân diễn dịch với sân khấu Ly Y Lương Tư Lặc.

Hắn theo bản năng ấn vào.

Sau khi xem xong, Tề Huyền khẽ nhếch miệng nhỏ.

Thật lợi hại!

Vũ đài này của Lâm Tri Bạch, đối với âm âm của cá heo vận dụng, đã đạt tới tình trạng xuất thần nhập hóa, nói hẳn là Lam Tinh cá âm đệ nhất nhân sợ rằng đều không quá đáng!

Sau đó.

Tề Huyền thấy tin tức hai đường Bạch Thăng Tề Châu, không khỏi lộ ra nụ cười.

Thật là nhanh!

Những minh tinh ngoại châu đến Tề Châu phát triển, cũng không phải không có kẻ có tốc độ làm tàu, nhưng cũng thật đúng là lần đầu tiên gặp Lâm Tri nhanh như vậy!

Hắn dùng thời gian ngắn nhất, đạt được yêu thích nhiều nhất của người ở Tề Châu!

Chỉ là, fan cuồng, tựa hồ có chút phức tạp với cảm giác của Lâm Tri Bạch.

Tề Huyền có một lượng lớn fan, nòng còn ra dấu chấm tròn, tiềm phục trong đám fan lớn nhất.

Mục đích là lý giải một số cái nhìn của fan đối với mình.

Mà gần đây fan nói chuyện phiếm nhiều nhất, vậy mà không phải mình, mà là Lâm Tri Bạch, tỷ như mọi người đang thảo luận:

“Luôn cảm giác thái độ của Đồng Tri Bạch đối với Lâm Tri Bạch có chút không đúng!”

“Đúng vậy, tính cách Lam tương đối lạnh, nhưng đối với Lâm Tri Bạch giống như còn rất nhiệt tình, thậm chí trước đó còn chủ động nấu canh gừng!”

“Còn có phía trước, chủ động xoa bóp cho Lâm Tri Bạch!”

“Nói là hiệu quả của tổng nghệ, nhưng cảm giác không chỉ là hiệu quả tổng nghệ, đúng không?”

“Ngươi sẽ không thích Lâm Tri Bạch chứ?”

“Không nhất định là ưa thích, nhưng ít nhiều có chút hảo cảm.”

“Tình huống có vẻ không đúng, hình như Lâm Tri Bạch là công tử đỉnh cấp bên phía Tần Châu.”

“Ngươi sẽ không rơi vào tay giặc chứ?”

“Dù sao Lâm Tri Bạch đúng là có chút mị lực, Dạ Oanh rõ ràng có hứng thú, tiết mục luôn luôn vây quanh hắn.”

Tề Huyền mỉm cười.

Đám fan thật sự suy nghĩ quá nhiều.

Làm sao mình lại thích Lâm Tri Bạch chứ?

Bất quá là nhìn thấy Dạ Oanh đối với Lâm Tri Bạch tương đối đặc biệt, cho nên chính mình nhịn không được ra tay, thăm dò thử phản ứng của nha đầu này mà thôi.

Kết quả thăm dò rất thú vị.

Chỉ sợ Dạ Oanh có chút động tâm đối với Lâm Tri biết rõ.

Mà Tề Huyền lớn như vậy thật đúng là chưa từng thích ai.

Thái dương ngổn ngang mở ra hiệu nhỏ, Tề Huyền dứt khoát ở trong quần thể chữ:

“Côn Bằng sẽ không rơi vào tay giặc, ta ngược lại cảm thấy, Lâm Tri Bạch có thể sẽ rơi vào tay giặc.”

Lời này không sai chút nào!

Đám fan hâm mộ của Tề Huyền khích lệ lẫn nhau: “Nói rất hay, Linh Nữ Thần sẽ làm Lâm Tri trắng tay luân hãm, đến lúc đó Dạ Oanh sẽ biết, mị lực của nàng ở trước mặt Đồng Lu chúng ta không đáng một xu!”

Nhìn đám fan thảo luận.

Tề Huyền mỉm cười, nhưng sau khi nhắc nhở những bạn tốt ghi chép thông tin, lão hơi nhíu mày.

Tham gia hành lang bạt tụy tới nay, toàn bộ khách quý không có thêm bạn tốt của mình, đều ở nhóm đông thành lập ngày đầu tiên đã chủ động tăng thêm mình.

Chỉ có Lâm Tri Bạch!

Tiết mục đã lục soát nhiều ngày như vậy, vẫn không có thêm hảo hữu của mình!

“Hắn thật sự đối với ta một chút hứng thú cũng không có?”

Tề Huyền không nhịn được tự mình nghi ngờ, nhưng nghĩ lại cảm thấy: “Hắn sao lại không có hứng thú với ta chứ, nhất định là nha đầu Dạ Oanh kia không cho hắn thêm ta!”

Hừ.

Dạ Oanh rất có thể thích Lâm Tri Bạch, cho nên mới đề phòng chính mình!

Còn Lâm Tri Bạch nể mặt Dạ Oanh là đồng đội, nên nể mặt đối phương mới không có thêm hảo hữu của mình!

Đúng, nhất định là như vậy!

Ta lại chủ động thêm? Than đá đùa nghịch?

Từ khi đi tới giờ, Tề Huyền gần như không chủ động thêm bạn tốt của ai, nhưng giờ phút này nàng lại vạch giữa đám đông, ảnh đại diện Lâm Tri Bạch...

Thêm bạn tốt.

Bạn tốt trong nháy mắt tăng thêm thành công.

Tề Huyền vui vẻ lăn một vòng trên giường, sau đó đang chờ Lâm Tri Bạch chủ động chào hỏi mình.

Một phút đồng hồ.

Hai phút.

Năm phút trôi qua.

Nửa giờ trôi qua.

Tề Huyền nhìn khung nói chuyện phiếm của Lâm Tri Bạch, đối phương không chào hỏi lấy một tiếng, chẳng lẽ là không muốn nói chuyện phiếm với ta sao?

Trên thế giới này sao có thể có người không muốn nói chuyện phiếm với ta chứ?

Nhất định là trong lúc nhất thời hẳn không biết nói cái gì cho phải phải phải không?

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Tề Huyền chủ động đánh chữ: “Con ngủ chưa?”

Vài giây sau.

Lâm Tri Bạch trả lời: “Vâng.”

Tề Huyền mở to mắt, không phải sẽ mất đó chứ?

Bà tiếp tục đánh chữ: “Dưỡng sinh được rồi, ngủ ngon lành như vậy.”

Nửa giờ sau.

Thấy tin tức cuối cùng mình gửi ra, Tề Huyền luôn không thấy trả lời, có chút mất ngủ.

Hắn hẳn là quá mệt mỏi rồi?

Tề Huyền suy nghĩ: “Chắc là buổi tối hắn đã uống rất nhiều rượu, cho nên quá buồn ngủ rồi... Hẳn là hắn cũng rất bất đắc dĩ... Rõ ràng rất muốn trò chuyện với ta một lát.”

...

Lam phòng ốc.

Sau khi tắt đèn trên giường.

Lâm Tri Bạch nhìn thấy Lâm Linh, Lam Dã, Tề Huyền, Tề Thiên Văn và đám người Cố Hành cộng thêm hảo hữu của mình, tiện tay gạt đồng ý.

Người nào phát tin tới liền lễ phép trả lời vài câu.

Chỉ sợ lúc mới bắt đầu tổng hành, những đại Già Tề Châu này đều coi mình là Tiểu Thây, cho nên cũng không có hứng thú chủ động thêm bạn tốt.

Ai biết tiết mục liên tục dâng lên.

Lâm Tri Bạch lòng người càng ngày càng cao.

Mọi người cảm giác Lâm Tri Bạch sau này nói không chừng sẽ ở Tề Châu đại hồng đại tử, cho nên mới chủ động thêm bạn tốt nhỉ?

Lâm Tri Bạch hiểu như thế.

Đương nhiên cũng có thể là lòng tiểu nhân của mình.

Bất quá không quan trọng, dù sao Lâm Tri đến tiết mục này cũng không phải kết giao bằng hữu.

Huống hồ hắn đã xem như là bằng hữu của Tề Châu.

Dạ Oanh, Sở Sở, hai người Tề Châu này đều xem như bằng hữu Lâm Tri Bạch, hắn cảm giác cùng hai cô nương này, rất có chỗ đứng.

Còn về Trương Hi Dương cùng Chu Hàn và đám Tân Châu tới, vốn là bằng hữu của Lâm Tri Bạch...

Ngay vào lúc này.

Đạo diễn ở trong đám đông lấp bắp tất cả mọi người: 【Ngày mai chúng ta chơi trò 《 Tim đập 》 , thắng có tiền hoa đào đó! 】

Trò chơi nhịp tim?

Lâm Tri Bạch nhất thời không rõ là thứ gì.

Mãi đến khi đạo diễn mở trò chơi để giới thiệu, Lâm Tri Bạch mới bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra thứ này.

Chính là hai vị khách quý các loại tương hổ nhau, sau đó đo số nhịp tim của nhau nha.

Tim người nào cao, người đó thua.

Trong trò chơi vì kích thích nhịp tim đối phương nhanh hơn, có thể nói một ít động tác tương đối xuất sắc, hoặc là làm một số động tác kích thích.

Tỷ như nữ Gia khách ở trong quá trình chơi trò chơi, ném mị nhãn cho nam Gia Tân.

Nếu như nam gia khách muốn ứng biến có lẽ không được, vậy tim đập cũng không phải là điên cuồng tăng tốc nhảy lên.

Đương nhiên.

Nam Gia Khách cũng có thể đùa giỡn đẹp trai với nữ Gia Tân, nói không chừng nữ Gia Tân cũng sẽ bởi vậy mà nhịp tim đập nhanh hơn.

Nói tóm lại.

Đây là một trò chơi so với ai càng thêm “Tính lãnh đạm”.

Lâm Tri Bạch đối với các khách quý nữ Gia, không có quá nhiều ý nghĩ chua chát, cho nên hẳn cảm thấy trò chơi này, chính mình có thể nắm chắc được.

Không nắm bắt được cũng không có cách nào.

Dù sao hệ thống cũng không có bàn tay vàng ở phương diện này.

...

Trò chơi nhịp tim!

Cũng là phòng ốc, thấy ngày mai chơi trò chơi này, ánh mắt Dạ Oanh sáng ngời.

“Gian thương người chờ đó cho ta!”

Dạ Oanh lúc này bắt đầu tìm tòi trên mạng: “Làm thế nào để hấp dẫn nam nhân?”

Đáp án: Mã xoa trùng.

Món đồ chơi gì?

Dạ Oanh đổi cách hỏi: “Làm thế nào để khiến tim nam nhân nhanh hơn?”

Đáp án đủ mọi loại.

Dạ Oanh như đói khát học tập.

Làm công chúa điện hạ giải trí ở Tề Châu, Dạ Oanh cũng không cần dựa vào dự hoặc ai lên chức, có công ty hộ tống, quy tắc tiềm hành cùng tuyệt duyên với nàng, cho nên đang dự dỗ nam nhân phương diện này Dạ Oanh quả thật là không có kinh nghiệm gì, nhưng nàng cảm thấy trò chơi này, mình hẳn là rất lợi hại!

Dù sao mình đối với những nam khách quý kia căn bản không có cảm giác!

Bất kể bọn họ làm cái gì, tự mình cũng sẽ không sinh ra cảm giác tim đập nhanh hơn!

Nếu đã như vậy, vậy thì phải chơi đùa với Lâm Tri Bạch chứ?

...

Bên kia.

Hồng phòng.

Tề Huyền đã lăn qua lộn lại ngủ không được, sau khi nhìn thấy thông báo bên trong đám người, hai chân đá hai cái trên không trung.

“Thắng!”

Trò chơi này nàng đã thắng!

Muôn thua cũng không được rồi được rồi!

Lâm Tri Bạch, ngày mai sẽ chơi đùa với gia hỏa này thật tốt!

Người thật sự tâm không cố chấp?

Hoàn toàn không có cảm giác gì với ta?

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Ngày mai ta sẽ cho người lộ đầu gà!

Đối với mị lực của mình, Tề Huyền cực kỳ có lòng tin!

Đương nhiên Dạ Oanh cũng tràn đầy tự tin đối với mị lực của mình, dù sao hai vị thiên hậu này ở trong vòng tròn cũng không có gì là không thắng được.

Từ trước đến nay chỉ có đám minh tinh truy cầu các nàng.

Các nàng chưa bao giờ đối với bất kỳ nam minh tinh nào sinh ra ba động tâm lý đặc biệt.

...

Không chỉ là Dạ Oanh và Tề Huyền.

Trên thực tế tuyệt đại đa số chủ tiết Gia Tân, sau khi nhìn thấy 【Trò chơi nhịp tim】 đều trong nháy mắt tim đập nhanh hơn một nhịp.

Trò chơi này, có chút mị lực khảo nghiệm a.

Thông thường mà nói, người có cảm giác đối với mình, mới có thể tim đập nhanh?

Đương nhiên cái gọi là ‘Bình thường’ này chưa chắc đã chuẩn.

Có một số ít người chỉ là tổ chất tâm lý kém, rất dễ dàng tim đập nhanh hơn.

Chưa chắc là có cảm giác gì, thuần túy chính là khẩn trương, loại khẩn trương này là theo bản năng đấy.

Những trò chơi của những người này chẳng có tí cảm giác trải nghiệm nào.

Có điều các minh tinh càng ngông nghênh thì càng có nhiều sóng gió.

Hoạt động mấy vạn người tham gia đều không ít, phương diện này tổ chất tâm lý, cơ bản sẽ không kém bao nhiêu, cho nên tất cả mọi người đều rất tự tin!

Có mấy cái tương đối nhảy dấy, đã ở trong đám thả ra tuyên ngôn kiêu ngạo rồi.

Lâm Tri Bạch sau khi nhìn thấy, nhin không được nói ở trong đám: 【 Trò chơi này thắng được bao nhiêu tiền hoa đào? 】

Tề Huyền: 【 ? 】

Lâm Tri Bạch lại không buồn ngủ!!

Rõ ràng là tán gẫu riêng mà ngủ, sau đó thì không có tin tức trả về mình nữa!

Trong đám người kia là ai?

U linh sao?

Tề Huyền không khỏi nhớ lại một ngày nào đó đọc sách, mức độ giới thiệu, Hoan K. Khảo thí lăm, Diệp Chấn buổi tối tự nói chuyện riêng với mình.

Mình không chịu được phiền phức, căn bản không muốn cho chó săn một tia hy vọng nào, nói câu “ta ngủ” xong liền vui vẻ đuổi theo xem kịch.

Nhìn đến chỗ đặc sắc, Tề Huyền không nhin được ở trong đám người nào đó, liền nhấn chủ diễn của bộ kịch, khen đối phương vài câu.

Kết quả không nghĩ tới Diệp Chấn cũng ở trong đám người kia.

Đối phương đưa ra dấu chấm hỏi, dường như muôn vàn lời đều ở trong Âm Hào kia.

Lúc đó, lúc đó đúng lúc này.

Hiện tại Tề Huyền đã hoàn toàn hiểu được tâm tình của Diệp Chấn lúc đó.

Chỉ là người đặt câu hỏi biến thành Tề Huyền —

Con chó nịnh nọt lại là chính ta?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 421: Đường như ta đã thích người rồi! Hôm sau.

Lâm Tri Bạch rời giường ăn sáng.

Bữa sáng Sở Sở làm càng ngày càng thuần thực, mặc kệ là trứng rán hay nấu cháo, thậm chí là nấu mỳ, hỏa hầu đều nắm chắc vô cùng tốt.

Lâm Tri Bạch vẫn như cũ, ăn bữa sáng của nàng một lần, cho nàng một tiền đào hoa.

Ăn xong Lâm Tri Bạch chuẩn bị đi đến trung tâm hoạt động, đạo diễn nói với mọi người tám giờ chạy tới chỗ để tập hợp chơi trò chơi.

“Người đi trước đi.”

Sở Sở không có ý tứ cùng Lâm Tri Bạch đi qua, “Ta vân vân Anh cùng Sương Sương.”

Lâm Tri Bạch: “Hai nàng làm gì vậy?”

Sở Sở: “Có lẽ trò chơi chuẩn bị cho ngày hôm nay.”

Đồ chơi này có cái gì cần chuẩn bị, Lâm Tri Bạch cũng không có tìm tòi nghiên cứu, đi thẳng tới trung tâm hoạt động, nhìn thấy đám người Chu Hàn cũng đã đến, duy chỉ có các nữ khách quý đều còn chưa tới.

“Nơi này sao tất cả đều là soái ca vậy?”

Tề Thiên Văn vò đầu: “Các mỹ nữ đâu?”

“Không biết a.”

Các vị nam khách mời đều đang buồn bực.

Lâm Tri Bạch thậm chí còn hoài nghi tiết mục sắp xếp nhiệm vụ đặc thù gì cho các nữ Gia khách, “Vợ già nhà người đâu?”

“Nàng bảo ta đến trước, ta cũng không hỏi chuyện gì.”

Chu Hàn và Tề Thiên Văn đồng thời nhức đầu, nhưng người xem lại biết chuyện gì xảy ra.

Các nữ gia khách đều đang hóa trang!

Tham gia tiết mục này, bởi vì muốn chơi trò chơi chơi chơi dân gian các loại, mọi người bình thường bất kể là mặc quần áo, hay là trang điểm, đều thiên hướng đơn giản cùng thuận tiện, nhưng hôm nay chơi game online, tất cả nữ Gia Khách đều quyết định hôm nay ăn mặc đẹp đẽ!

【 y phục này của Lam thật xinh đẹp! 】

【 dáng dấp đẹp trai, mặc cái gì cũng đẹp! 】

【 Anh Anh rất cục hảo hảo hóa trang, cảm giác càng thêm tinh xảo, nhất là bờ môi phấn hồng này, yêu rồi! 】

【 Sương Sương nguyên lai xinh đẹp như vậy sao? 】

Ừc ừc ừc, mau nhìn Tần Tình, hôm nay vậy mà đi gọi cảm phong! 】

【 Ninh Linh có cảm giác thiếu nữ nhà bên, đáng yêu chết mất! 】

【 Thì ra Lý Tiêu ngờ ngạc như vậy! 】

【 Xem ra hôm nay các nam việc khách quý phải mở to tầm mắt rồi! 】

【 một nữ tử như ta nhìn cũng khó khăn, giá trị nhan sắc của nữ Gia Tân thật sự là một cái so với một cái a, nhất là Anh Anh cùng Tề Huyền quả thực là trần nhà! 】

Khán giả thị giác, là có thể nhìn thấy tình cảnh nữ khách Gia Trang Trang Trang.

Bên kia.

Các vị khách nam Gia liên tục chờ 20 phút, cả đám đã mất hết kiên nhẫn, bắt đầu chất vấn các đạo diễn đang bày bán cái gì, có phải muốn giờ hỏng hay không.

Rõ ràng là giao tặng phúc lợi cho các người.

Đạo diễn cười cười nói: “Phía dưới có mời các nữ thần lên sân khấu!”

Sưu sưu sưu.

Không ngờ hiện trường lại vang lên âm nhạc.

Trong tiếng nhạc, đám nữ Gia Tân đi vào trung tâm hoạt động.

Lý Tiêu bước vào cửa trong nhất, cô mặc áo khoác áo khoác Tpe Tắc dần biến thành áo khoác, bên trong màu trắng cao eo bó sát người, trên mặt có đeo Đại Cáp Mô Kính, lau một cái môi đỏ mọng lạnh lùng, thoát nhìn vừa khốc liệt vừa còng lưng.

Tiếp theo là Sở.

Sau đó là Ninh Linh.

Ninh Linh tướng mạo ngọt ngào, hôm nay càng là ngọt ngào, mặc một bộ váy nhỏ màu hồng nhạt đáng yêu, cả người có vẻ manh manh đất, đúng là tràn đầy cảm giác tiểu muội nhà bên, làm cho người ta nhìn không được lòng sinh thân cận.

Sau đó là Tần Tình.

Tần Luyện hôm nay đi theo con đường khêu gợi, ăn mặc lộ vai, mị mà không yêu dục không tâm thương, lộ ra cảm giác mê người nồng đậm, mà lộ ra một chút vai thơm cùng xương quai xanh, không chỉ có thể lộ ra khuôn mặt nhỏ nhỏ, cổ dài, hơn nữa trên thị giác còn có hiệu quả kéo dài tỉ lệ đáng người.

So sánh ra, Hàn Nguyệt Sương lại tùy tiện hơn rất nhiều.

Mặc y phục vệ nhân, đội mũ, chủ yếu tạo ra một luồng vận động phong tỏa sức sống bốn phía, nhưng phong cách này trong đám nữ Gia Khách tựa hồ có một phen phong vị khác.

Mà khiến cho người ta chú ý nhất không thể nghi ngờ chính là Tề Huyền và Dạ Oanh.

Tề Huyền vẫn luôn có khí chất thanh u trước sau như một, tóc dài nhuộm rượu đỏ thắm khế quần kéo xuống có vẻ mệt mỏi, lông mày dài mảnh khảnh được nàng vẽ lên màu tím đậm, dưới bóng mắt bộ ám bộ, bên cạnh mũi cao hẹp, hai mắt bị lông mi dài che phủ, phảng phất lóe ra ánh sáng cự tuyệt người ngoài ngàn dặm. Giờ phút này nàng đang mặc một chiếc váy ngắn lấp lánh thủy toản nhỏ, khoác một chiếc áo khoác tinh xảo, phối hợp với một đôi ống giày màu đen, hai chân vừa trắng vừa dài vừa khiến người ta không nhìn được nhìn thêm hai cái ——

Tuy Tề Huyền nhìn thế nào cũng cao lãnh.

Đương nhiên không phải là Tề Huyền cố ý giả bộ cao lãnh, bởi vì từ nhỏ ưu tú, cộng thêm hoàn cảnh sinh hoạt và giáo dục giống như công chúa, nàng vốn là một nữ hài kiêu ngạo, diện mạo tự nhiên mang theo khí chất cao lãnh, tính cách chân thật đúng là không nói quá lạnh lùng, chỉ là thái độ đối với người bên ngoài có chút khách khí và xa cách mà thôi.

Cũng là bởi vì ngoại hình này.

Một vài gian trạch của Tề Châu luôn có thể đặt trên người Tề Huyền, nhìn thấy rất nhiều đặc tính của ngoại hình cao lãnh, đây đại khái cũng là một trong những nguyên nhân khiến người ta tức giận, rất nhiều mỹ nữ không dám tới gần khí chất cao lãnh, một bên lại không nhìn được mà bị hấp dẫn.

Dạ Oanh cũng xuất thân không tầm thường nhưng không cao lãnh như vậy.

Dạ Oanh cho người ta cảm giác, là có quý khí lại không có ngạo khí, có công chúa Phạm nhi lại không có công chúa bệnh, nàng mặc áo rộng màu phù dung, một cái vòng tay màu đỏ quấn quanh cổ tay trái, màu đen lưu tô tại chung quanh quần màu lam bồi hồi, con người tựa hồ mơ hồ mang theo một ít màu hổ phách, đây không phải hiệu quả của đồng tử đẹp, mà là sắc thái trời sinh của nó.

Không dễ để qua mắt người nhất chính là môi nàng, môi nàng vô cùng đẹp, giống như một tấm ảnh do người mẫu cố ý viết ở phần dưới, có chút cảm giác mồm mĩm, trên môi mơ hồ hiện ra hai cái lỗ tròn, trong người còn có cảm giác mồm mĩm, mà khóe môi lại cong cong, tinh khiết như quả mật bị bong tách ra, không cần miệng đỏ hay môi màu cũng có thể thấm nước muối phân.

Những nữ nhân này đều khách quý.

Mỗi người đều có sắc đẹp riêng của mình.

Các nam gia khách đều trọn tròn mắt nhìn.

Cho dù là ở giới giải trí, giá trị nhan sắc của mấy vị nữ khách này, cũng tuyệt đối xem như vô cùng cao.

Đặc biệt là Dạ Oanh và Tề Huyền, vẫn luôn được người ở Tề Châu tôn sùng là “Điêng nhà có giá trị giải trí”.

Dù là Lâm Tri Bạch cũng không thể không thừa nhận, Dạ Oanh và Tề Huyền hôm nay lên sân khấu hết sức kinh diễm, làm cho hắn không nhìn được nhìn thêm vài lần.

Thậm chí trong lòng còn cảm khái một câu:

Tại sao có thể có đôi môi khả ái như Dạ Oanh?

Sao lại có thể có khí chất như Tề Huyền muốn khiến người ta chinh phục như vậy?

Người yêu cái đẹp đều có, loại người như Lâm Tri Bạch cũng không thể miễn tục, trên thực tế biểu hiện của hắn đã có tính là bình tĩnh.

Những nam Gia Khách khác căn bản không chịu nổi, ngoài miệng nói không ngừng:

“Nữ thần!”

“Đẹp quá!”

“Quá đẹp rồi!”

“Sáu vị muội muội!”

“Ta nguyện trở thành? Cốc...liệt em?”

“Vậy ta tới làm Bạch Mã vương tử đi!”

“Hôm nay là trò chơi nhíp tim đi?”

“Đừng mà, sáu vị muội muội này phạm quy rồi!”

“Chúng ta đều không có trùng trị chính mình, mỗi người đều không được!”

Đồng dạng kéo căng không được còn có đám người xem, trong lúc nhất thời màn đàn hồi đều đang phát ra các loại tán thưởng liên quan đến “Mỹ nữ” và “Nữ thần”.

Đặc biệt là đám fan của Dạ Oanh và Tề Huyền.

Càng điên cuồng cảm thán nhan sắc công chúa điện hạ nhà mình!

Mà vào lúc này, đạo diễn tuyên bố cách chơi [Nộp bộ] hôm nay.

“Hôm nay 【Trò chơi tim đập】 không phải tác chiến đoàn đội, mà là tác chiến cá nhân, mọi người có thể khiêu chiến lẫn

nhau, quy tắc không giới hạn, ví dụ như bây giờ ta khiêu chiến đủ thiên văn, lấy hai viên Đào Hoa Tệ làm số, ai thua ai sẽ phải cho đối phương hai đồng Đào Hoa tệ, nhưng nếu thiên văn không muốn tiếp nhận khiêu chiến, vậy thì cần cho ta một quả Đào Hoa tệ, tỏ vẻ mình chủ động nhận thua, không thể lại khiêu chiến người khác.”

“Ta hiểu rồi!”

Tề Thiên Văn cười nói: “Vậy ta có thể khiêu chiến nam Gia Khách trước không?”

“Đương nhiên.”

Đạo diễn lộ ra vẻ mặt các người tùy tiện làm loạn: “Không được vận dụng bạo lực, ba lần giao phong đầu là hỏi vấn đề, đối phương phải trả lời, ba vòng sau có thể chơi với nhau một vài trò chơi nhỏ.”

“Được.”

Tề Thiên Văn cười hì hì nói: “Người đầu tiên ta muốn khiêu chiến chính là Lâm Tri Bạch!”

Lâm Tri ngẩn người, nhân viên công tác đã cười hì hì đi tới, cột thiết bị tim đập cho hắn.

“Người sẽ không cự tuyệt chứ?”

Tề Thiên Văn vui vẻ nói: “Nếu như cự tuyệt, thì phải cho ta một tiền đào hoa.”

“Ta không cự tuyệt.”

Lâm Tri Bạch mặc dù không nắm chắc, nhưng vẫn quyết định cùng đối phương chơi đùa một chút, dù sao mình hôm nay cho dù thua một ngày hoa đào, cũng vẫn là thủ lĩnh của Nghiêu Sơn.

“Được.”

Tề Thiên Văn gật đầu, nhịp tim đầu tiên của hai người đã đi ra.

Đúng là thiên văn 666.

Lâm Tri Bạch Thất.

Dưới trạng thái bình thường, tim đập đến 60 đến 100 đều hợp lý.

Đạo diễn tuyên bố: “Tăng thời gian chính thức một phút, bắt đầu trò chơi nhịp tim.”

Tề Thiên Văn nhìn chằm chằm vào Lâm Tri Bạch nói: “Vấn đề thứ nhất, người cảm thấy đám nữ khách quý hôm nay ai đẹp nhất? Chỉ có thể đáp một câu!”

Vừa tới đã muốn đào hố?

Lâm Tri Bạch cũng mặc kệ nữ khách quý đều đang nhìn mình, không chút do dự nói: “Tề Huyền.”

“Nga, vô.”

Tất cả mọi người ồn ào.

Tề Huyền có chút bất ngờ, nhưng vừa nhìn nhịp tim của Lâm Tri Bạch, vẫn là 779 như cũ.

Ngược lại là Tề Thiên Văn, hỏi xong vấn đề, tim đập đạt đến 70.

Lâm Tri Bạch hỏi ngược lại: “Vậy còn người?”

Tề Thiên Văn cắn răng, nói: “Đương nhiên là Anh Anh!”

Phù phù!

Phù phù!

Tim Tề Thiên Văn đập đạt đến 80%, đã vượt qua cả Lâm Tri Bạch.

【 Ha ha ha ha ha! 】

【 Tại sao lão Tề lại chơi bản thân vào chứ? 】

【 ” Vì sao thời điểm tên giàu nhất thuyết phục Tề Huyền xinh đẹp nhất mà mặt không đỏ tim không nhảy? 】

【 Xem ra lão Tề thật sự thích Anh Anh! 】

[Điều này còn phải nói, lão Tề vẫn luôn không che giấu được.]

Tề Thiên Văn không cam lòng, lại truy vấn Lâm Tri Bạch: “Người cảm thấy Tề Huyền đâu ưu tú nhất?”

Lâm Tri Bạch nhìn Tề Huyền.

Tề Huyền mỉm cười, hào phóng đi một vòng.

Lâm Tri Bạch nói: “Nàng thương lượng tình rất cao, quan hệ nhân tế xử lý rất tốt, có trí tuệ vượt xa người bình thường.”

Trong lúc nói chuyện.

Tim Lâm Tri đập trắng, y nguyên không có biến hóa, hấn cười cười nói: “Đến phiên ta hỏi, ngươi còn bao nhiêu tiền đào hoa?”

meo meo meo meo?

Tề Thiên Văn cho rằng Lâm Tri Bạch sẽ hỏi vấn đề về anh anh, không nghĩ tới gia hỏa này không theo lẽ thường ra bài, trực tiếp hỏi đào hoa tề.

Bầu nào không nói ra đúng không?

Tề Thiên Văn thở phì phò: “Còn ba viên là phá sản rồi!”

Mặc dù tức giận, nhưng thiên văn lần này nhịp tim đập cũng không tính là đặc biệt cao, đại khái khoảng 85 tuổi.

Tiếp theo Tề Thiên Văn nói: “Một vấn đề cuối cùng, ngươi thích Tề Huyền chỗ nào?”

Lâm Tri Bạch: “...”

Ta cũng không nói ta thích Tề Huyền a.

Nhưng người ta hỏi như vậy, Lâm Tri Bạch cũng thành thật trả lời: “Ta thích Đào Hoa tề của Tề Huyền.”

Phốc!

Mọi người lập tức cười lớn.

Tề Huyền cũng mỉm cười.

Người trả lời của Lâm Tri Bạch rất phù hợp với hấn thiết lập!

Ngay cả khán giả đều cảm thấy không có vấn đề gì!

【 chuyện này cũng không thể xem như Lâm Tri chơi xấu run run! 】

【 Tài phú đầu là thật thích tiền đào hoa tề! 】

【 Ha ha ha ha ha ha! 】

【 chẳng qua không nghĩ tới thủ lĩnh giàu nhất lại là Bệ Ngạn. 】

【 ta còn tưởng rằng là Anh Anh đấy. 】

【 hừ hừ, Nguyễn Cung chính là so với Anh xinh đẹp! 】

【Nói bậy, Nguyễn Cung lạnh như băng, nào có cái gì hay! 】

Đến phiên Lâm Tri hỏi trắng trợn: “Người chỉ còn thừa lại ba đồng tiền đào, xem ra hôm nay là ngày chắc chắn phá sản, chuẩn bị sẵn vào phòng nhỏ rách nát kia chưa?”

Phù phù!

Trống ngực trên trời của Tề Thiên Văn đã bão đến bình cảnh.

Mà hai phút cũng đã đến rồi, bởi vì câu hỏi của hai người đã làm trễ mất quá nhiều công phu.

“Lâm Tri Bạch Thắng!”

Hai viên tiền đào cứ như vậy tới tay, Lâm Tri cười tủm tỉm nhận lấy, đủ thiên văn lại tràn đầy ảo não.

“Ta tới để ta!”

Dạ Oanh cười nói: “Tề thiên văn cùng ta chơi một ván!”

Tề Thiên Văn cười khỏ nói: “Không phải, ta chỉ còn lại một đồng tiền đào, không có cách nào chơi.”

Dạ Oanh rất biết sẵn sóc nói: “Không có chuyện gì đâu, thua người liền thiếu nợ, sau này trả lại ta!”

Sao người nói kiêu như ta thua chắc rồi vậy!

Tề Thiên Văn khẽ cắn môi, đồng ý, hai người bắt đầu chơi trò chơi.

Dạ Oanh cũng không nói chuyện, liền nhìn chăm chăm vào Tề Thiên Văn, sau đó nhịp tim rung động thiên văn liền bịch bịch gia tốc.

Bảy mươi!

Tám mươi!

Chín mươi!

Một trăm!

Một trăm nhất!

Mãi tới khi tim đập tới một trăm hai mươi hai mới ổn định đại khái.

Mọi người cười ha hả, Diệp Quân Tập lại cười nhạt: “Tề Thiên Văn, ngươi có làm được không đấy!”

“Thua rồi!”

Tề Thiên Văn cảm thấy rất mất mặt, quần lót của mình đều bị lột rồi, toàn bộ thế giới đều biết mình đã thâm mển bóng đêm rồi!

Hắn trực tiếp đem một mai tiền đào cuối cùng giao cho Dạ Oanh.

“Còn lại người kia thiếu trước.”

“Kiếm tiền!” Dạ Oanh cao hứng vô cùng, “Thêm một cái nữa đi, Diệp Chấn cho ngươi!”

“Ta?”

Diệp Chấn ngăn người, chột cười nói: “Được.”

Diệp Chấn ngăn người, chột cười nói: “Được.”

Nữ thân Diệp Chấn là Tề Huyền, không có cảm tình với Dạ Oanh.

Hai người mang lên thiết bị kiểm tra nhịp tim, Dạ Oanh lại bắt đầu dùng chiến thuật ánh mắt.

Nhìn chăm chăm ~~~

Diệp Chấn không hề bị lay động.

Ít nhất là mấy giây trước đó là như vậy.

Nhưng vài giây đồng hồ sau, Diệp Chấn có chút chống không nổi, hắn đột nhiên phát hiện, Dạ Oanh kỳ thật cũng rất xinh đẹp a, hơn nữa tính cách rõ ràng hoạt bát hơn nhiều so với Tề Huyền...

Ta đang suy nghĩ gì?

Ta là simp chúa!

Diệp Chấn chợt dạ nhắm mắt lại, không muốn nhìn Dạ Oanh.

Nhưng lúc này mọi người lại hô lên: “Này này này này, không được nhắm mắt lại, có phải ngươi không dám nhìn thẳng hay không?”

“Ta nào có...”

Diệp Chấn mở mắt ra, miệng cứng một câu, nhưng tim đột nhiên đập nhanh hơn, lại bại lộ tâm tình của hắn lúc này cũng không bình tĩnh.

“Không phải cô thích Oánh Oánh sao?”

Từng từng vì giải thưởng của Ảnh Đế cùng Diệp Chấn gây ra mâu thuẫn, Cố Hành nhìn thấy đối phương như vậy lập tức mở nụ cười trào phúng:

“Như thế nào đối mặt anh anh cũng có nhịp tim cũng sẽ tăng tốc nhỉ?”

“Ta rất dễ căng thẳng.” Diệp Chấn tiếp tục mạnh miệng, một diễn viên nổi tiếng, thường xuyên hoạt động cỡ lớn kỳ thật không dễ căng thẳng như vậy.

“Thắng!”

Đã đến giờ, đều không hỏi gì, Dạ Oanh thắng được hai mai Đào Hoa tệ, nàng nháy mắt ra hiệu với Tề Huyền:

“Leng keng không có ý tứ.”

“Vậy Tề Thiên Văn chúng ta đánh một trận.”

Tề Huyền nhìn Dạ Oanh, muốn hòa giải Tề Thiên Văn.

Ngươi kiếm tiền đào hoa ta liếm cầu.

Ta đây liền kiếm tiền đào hoa cho ngươi liếm cầu.

“Anh anh anh, vô dụng thôi, hiện tại ta nghèo rớt mồng tơi tơi, tâm trạng chỉ như nước đóng băng!”

Tề Thiên Văn phát ra lời nói hùng hồn, ngời xuống đôi mắt với Tề Huyền, kết quả không đến một phút đồng hồ, tim đã đập lên một trăm điểm.

“Không tranh giành kém cõi a!”

Sở Sở cũng nhịn không được cảm thán.

Tề Thiên Văn xám xịt nói: “Ta đã nợ, ta cũng phá sản rồi, các người đừng tìm ta chơi, hôm nay có lẽ trạng thái ta không tốt.”

Tề Huyền nhú mày, nhìn oanh Dạ Oanh.

Trong ánh mắt của Tề Huyền, Dạ Oanh thấy được khiêu khích, lập tức đờ đờ sát khí nói:

“Diệp Quân Tập đến KP.”

“Đến đây.”

Diệp Quân Tập rất có lòng tin, tố chất tâm lý của hắn cực cao.

Nhưng mà cuối cùng, Diệp Quân Tập vẫn thua, loại trò chơi tim đập này, chơi của Dạ Oanh tương đối không tệ.

“Cũng so với ta?”

Tề Huyền cũng lên tiếng, muốn cùng Diệp Quân Tập K.

Cứ như vậy, trò chơi tim đập không ngừng tiến hành, Tề Huyền thắng ai, Dạ Oanh cũng muốn thắng đối phương.

Đồng dạng như vậy.

Dạ Oanh thắng ai, Tề Huyền cũng muốn giết tới.

Hai vị hậu thiên tựa hồ đang dùng phương thức này, so xem ai có mị lực hơn.

Đại đa số thời gian sau khi hai vị hậu thiên bình định, ngẫu nhiên cũng có lúc lật xe.

Ví dụ như đối mặt với Trương Hi Dương.

Mặc kệ Tề Huyền và Dạ Oanh đều không có biện pháp nào khiến tim hắn đập rộn lên.

Mặc dù hai người đều thắng.

Bởi vì nhịp tim ban đầu của Trương Hi Dương đã lên đến 93.

Đây là chuyện không còn cách nào khác, ai bảo nhịp tim ban đầu của Tề Huyền và Dạ Oanh đều rất thấp đâu.

Đều đã hơn sáu mươi.

Sau khi chơi một vòng như vậy.

Dạ Oanh cười nói: “Lâm Tri Bạch, chúng ta chơi một chút?”

Lâm Tri Bạch vốn đang xem trò vui, thấy Dạ Oanh khiêu khích, trong lòng hơi động nói: “Hình như người thắng không ít tiền đào hoa?”

“Không nhiều lắm, cũng chỉ kiếm được mười viên đi!”

Dạ Oanh ngoài miệng nói không nhiều, trên mặt lại dương dương tự đắc, trong ánh mắt uỳnh uych chớp ra ánh sáng.

“Vậy có dám chơi lớn hơn một chút không?”

Lâm Tri Bạch nói: “Chúng ta lấy năm mai Đào Hoa làm tiền đặt cược, thế nào?”

“Người xác định?”

Dạ Oanh đều tự tin đánh ra, dám nam nhân này chẳng qua là gà đất chó cảnh mà thôi, Lâm Tri Bạch khẳng định cũng không ngoại lệ!

“Chắc chắn.”

Lâm Tri Bạch so với Tề Thiên Văn một hồi, có kinh nghiệm nhất định, hẳn cảm thấy tố chất tâm lý của mình cũng không kém.

“Đến đây đi!”

Dạ Oanh lập tức lấy ra năm mai Đào Hoa tề.

Lâm Tri Bạch cũng lấy ra năm mai tiền đào.

Tất cả mọi người tò mò nhìn qua, hôm nay Dạ Oanh và Tề Huyền đối mặt với khách quý của nam nhân, có thể nói là không gì không thắng được -

Lâm Tri Bạch có thể chịu đựng được một phút không?

Hiển nhiên mọi người cho rằng Lâm Tri Bạch là đánh không được Dạ Oanh.

Coi như tâm Lâm Tri Bạch như tinh thủy cũng vô dụng, hẳn lúc đầu tim đập hơn tám mươi.

Người ta Dạ Oanh mới hơn sáu mươi, thiên nhiên này ưu thế quá lớn, chỉ cần nàng có thể bảo trì bình tĩnh, liền có thể thắng xuôi.

Trừ phi Lâm Tri có biện pháp làm cho tim Dạ Oanh đập nhanh hơn mình.

Nhưng vấn đề là Dạ Oanh cùng Tề Huyền, hai vị thiên thiên hậu cho đến bây giờ, một lần tim đập nhanh hơn cũng chưa từng phát sinh qua.

Bình tĩnh đến mức làm người ta tức lộn ruột.

“Bắt đầu!”

Đạo diễn tuyên bố trò chơi bắt đầu.

Lâm Tri Bạch cùng Dạ Oanh mỗi người ngồi trên một cái đệm mềm, đều rất bình tĩnh.

“Nhìn ta.”

Dạ Oanh nhìn nhịp tim ổn định của Lâm Tri, sử dụng ra thế công nhãn thần, con mắt không nháy nhìn chăm chăm vào Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch cũng nhìn chăm chăm vào mắt Dạ Oanh, cười nói: “Sao mắt ngươi lại có màu hổ phách?”

“Mẹ ta cứ như vậy, có khả năng biến dị, đẹp không?”

“Đẹp.”

Lâm Tri Bạch thành khẩn nói, nhưng tim vẫn bất động như núi.

Dạ Oanh trống ngực không nhúc nhích, nhưng nàng hiển nhiên không cam lòng dùng ưu thế tự nhiên đi thắng trò chơi, vậy mà bắt đầu vén tóc.

“Nhìn ra được tranh tài vô cùng kịch liệt!”

Sở Sở ở bên cạnh giải thích, vẫn rất có tư vị: “Chúng ta Anh Anh gặp cường địch, lần đầu tiên sử dụng ra chiến thuật búi tóc, động tác này có thể sinh động thể hiện vẻ đẹp của nữ tính!”

“Vù!”

Lâm Tri thổi một cái, nha đầu này tóc đều liếm trên mặt mình, ngứa ngứa.

“Chê cười!”

Sở Sở kích động nói: “Chúng ta có thể nhìn thấy, tim Lâm Tri Bạch đập, nhảy tới chín mươi, hẳn là động tâm sao?”

Tâm động cái quý.

Ta là thiếu dưỡng khí.

Tim Lâm Tri Bạch đập nhanh bình phục.

Dạ Oanh nhú mày, không biết nhớ ra cái gì, bỗng nhiên một lần nữa giãn sắc mặt, sau đó từng chút từng chút tới gần Lâm Tri Bạch.

“Oa!”

Sở Sở hô to: “Anh anh ra tuyệt chiêu, đây là một khoảng cách phi thường mập mờ, Lâm Tri Bạch có thể chịu nổi sao!”

Đáp án là, có thể chịu được.

Tuy rằng Anh Anh rất gần mình, khuôn mặt đó gần trong gang tấc, thậm chí có thể nhìn thấy lỗ chân lông đối phương, nhưng hai người vẫn bình tĩnh như trước.

Anh Anh chớp mắt bán điện.

Lâm Tri Bạch múa hai tay một cái, làm bộ như giật giật, chọc cười mọi người, nhưng tim y vẫn đập hơn tám mươi.

“Mị lực mắt linh nghiệm nha.”

Thanh âm Tề Huyền không nhanh không chậm truyền đến bên tai Dạ Oanh.

Dạ Oanh căn bản không chịu nổi phép khích tướng của Đồng Lư, cắn răng, miệng đột nhiên kề sát vào tai phải Lâm Tri Bạch nói:

“Ca ca ~ “

“A a a!”

Lâm Tri Bạch còn chịu được, nam nhân khách quý khác không thể chịu được!

Đặc biệt là hai người Tề Thiên Văn và Cố Hành, mặt đều muốn xanh mét, Dạ Oanh từ khi xuất đạo tới nay, chưa bao giờ thân mật như với nam nhân nào như vậy!

Dù cho đây chỉ là một trò chơi!

Hai người nhìn không được nghĩ, nếu như bọn họ vừa mới trụ vững thế công của Dạ Oanh, sẽ có đái ngộ như vậy hay

không?

Càng nghĩ, hai người càng khó chịu, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tri Bạch đều trở nên đố kỵ!

Ngay cả nữ khách quý nhìn một màn này, cũng nhin không được ồn ào, phát ra tiếng thét chói tai nho nhỏ!

“拿回 kẹo nhỏ.”

Lâm Tri Bạch khòe miệng cong lên, nói chuyện bên tai phải Dạ Oanh, hấn cố ý dùng chút kỹ xảo, thổi một chút gió, ở vành tai Dạ Oanh, “Người rất biết kẹo nha.”

Keng!

Dạ Oanh lỗ tai, đỏ rồi!

Cùng lúc đó nhịp tim của nàng cũng từng chút một nhanh hơn!

Sáu mươi sáu...

Sáu mươi tám...

Bảy mươi mốt...

Bảy mươi lăm...

Sở Sở hét to: “Anh anh nhịp tim đang gia tốc! Nàng giống như đang chơi đùa mình vào trong đó!”

Chiêu này lại có tác dụng?

Lâm Tri Bạch đánh giá là Dạ Oanh chưa từng tiếp xúc thân mật với nam nhân, cho nên cũng không biết lỗ tai mình hẳn cảm như vậy.

“Quá ngứa!”

Dạ Oanh hơi đỏ lỗ tai, giống như bị điện giật, bỗng nhiên rời xa Lâm Tri Bạch, e lệ như say, ánh mắt hơi trốn tránh.

Lâm Tri Bạch trong lòng khẽ động.

Nhịp tim bỗng đập nhanh hơn.

“Nga Mạc!”

Sở Sở kích động: “Lâm Tri Bạch tim đập nhanh hơn!”

Giờ khắc này, Dạ Oanh ngưng ngưng, có một loại phong tình nói không nên lời.

Nhất là bờ môi hồng hào, mình lại đang hiếu kỳ, sẽ có mùi vị gì?

Hít sâu một hơi.

Dạ Oanh bỗng nhiên duỗi ngón tay ra.

Lâm Tri Bạch hiểu ý của nàng, đồng dạng điều chỉnh hô hấp một chút, sau đó duỗi ngón tay ra.

Đầu ngón tay hai người, đụng vào nhau.

Đình.

Đình.

Đình.

Nhịp tim của hai người đồng thời gia tốc.

Sở Sở hưng phấn giống như một con cóc nhỏ, “A a a a a a a a a, Lâm Tri Bạch và Dạ oanh đều đang tim đập nhanh hơn, đây là tình huống gì vậy?”

“Anh anh.”

Ánh mắt Lâm Tri Bạch lộ ra thâm tình.

“Người nói đi.”

Dạ Oanh cũng nhìn Lâm Tri Bạch, ánh mắt mê ly.

Lâm Tri Bạch bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Hình như ta... thích người rồi...”

“A!”

Gia tâm đều không thể tưởng tượng nổi há to miệng, Lâm Tri Bạch vậy mà tại khâu trò chơi, hướng Dạ Oanh cáo trắng!?

Đình!

Đình!

Đình!

Nghe được câu này, tim Dạ Oanh lập tức từ chín mươi nhảy đến một trăm, lại đến một trăm, thậm chí là một trăm hai!

“Thời gian đã tới...”

Bên cạnh không biết ai vừa nói một câu, Lâm Tri Bạch cũng nhìn không được nụ cười, y thật sự nhìn không nổi, bị hành diễn của mình làm cho tê rần!

Được rồi.

Không giả bộ nữa!

Bài bài rồi!

Vừa rồi đều là diễn!

Kể cả nhịp tim đập nhanh hơn, cũng là do Lâm Tri Bạch vụng trộm nín thở, thiếu dưỡng khí gây nên!

Dù sao thời gian cũng sắp đến rồi, lúc này cười to lên, cũng sẽ không ảnh hưởng đến kết quả!

Nghĩ như vậy, Lâm Tri Bạch hoàn toàn từ bỏ che giấu.

Mà Dạ Oanh nhìn thấy khoe miệng nở rộ của hắn, đã ý thức được không thích hợp.

Mắt thấy nụ cười của Lâm Tri Bạch đang lan rộng, đầu óc nàng bỗng nhiên co rút, bản thân cũng không biết tại sao lại như vậy, chẳng lẽ cũng chẳng quan tâm, đột nhiên bỏ nhào vào trong ngực tên khốn kiếp này, hai tay ôm chặt cổ hắn!

Giờ khắc này.

Hai người mặt dán vào mặt!

Thân thể dán thân thể!

Dạ Oanh cọ a cọ a cọ!

Nụ cười Lâm Tri Bạch cứng ngắc trên mặt. chip đọc sách, Hoan Hoan. Sí K K Hoa Hoa Hoa Hoa. Tài tử siêu quần.

Loại trình độ tiếp xúc thân mật này, trong nháy mắt làm cho tất cả khách quý đều lộ ra vẻ khiếp sợ, đây là có thể đấu giá sao?

Vì một trò chơi.

Còn liều thành thế này?

Nhưng mà sau một khắc, Sờ Sờ mở to hai mắt nhìn: “Mau nhìn! Tim Lâm Tri Bạch đập mạnh! Sờ ú úc úc! Lật qua lật lại ván muôn!”

“Đã đến giờ rồi!”

Giọng nói của đạo diễn vang lên!

tần suất nhịp tim cuối cùng hiển thị:

Dạ Oanh 141!

Lâm Tri Bạch 140!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 422: Thi thơ hiện đại! Dạ Oanh 141!

Lâm Tri Bạch 140!

Đây là kết quả của cuộc tranh tài.

Lâm Tri Bạch lấy ưu thế yếu ớt thủ thắng.

Nhưng mà giờ phút này, đã không có ai quan tâm kết quả của cuộc đấu.

Mắt thấy Dạ Oanh nhào vào trong ngực Lâm Tri Bạch, các khách khứa đã về mặt mơ hồ, màn đàn hồi của khán giả càng là đã điên rồi!

【A a! 】

【 Anh Anh anh anh điên rồi! 】

【 Đây là đang làm cái gì vậy! 】

Sau cùng lần ôm thủ phú tuyệt đối động tâm!

【 Anh Anh ngươi là hoàn toàn không quan tâm fan hả? 】

【 Ta là Anh Anh fan hâm mộ, cái này đồng ý với ta!! 】

【 Ta không tiếp nhận!!! 】

【 Ngươi không chấp nhận chuyện này sao? Uyên Nguyệt hình? Chúng ta dập đầu chúng ta đi! 】

Ta đây liền đem dân chính cục đưa đến cho hai người ngươi!

【 ta nói tiết mục này dần dần biến thành rất phức tạp! 】

【 Tim này! 】

Dạ Oanh là một trong hai đại ca nổi tiếng nhất Tề Châu, nàng xuất đạo tới nay đừng nói là thân cận với nam nghệ nhân như thế, ngay cả y phục hở hang cũng không thể xuyên qua.

Những nữ minh tinh khác có ngực thon cái gì đều mặc trên người, mặc dù đôi khi sẽ che ngực, sợ người nghèo nhìn không thấy người giàu.

Dạ Oanh lại luôn quần chặt mình, nổi lên một phong cách bảo thủ.

Nhưng mà giờ này khắc này Anh Anh, lại đánh võ tướng tượng của tất cả mọi người, nàng vậy mà chủ động đối với nam nhân ôm ấp!

Đúng.

Đây là tổng kỹ.

Đây là trò chơi.

Nhưng phía trước Anh cùng nam Gia Tân khác chơi trò chơi, chính là nửa điểm động tác thân mật cũng không có a!

Vì sao trong quá trình chơi trò chơi trắng với Lâm Tri lại cắn lỗ tai nhau, lại là ở cuối cùng ôm vào lòng?

Kẻ ngu si đều có thể nhìn ra ẩn tình ——

Chỉ vì thắng lợi, Dạ Oanh hoàn toàn không cần làm tới một bước này!

Lâm Tri Bạch mở to hai mắt nhìn.

Mãi đến khi các khách quý hét lên mấy giây, Dạ Oanh mới lấy lại tinh thần, hai tay đè lên ngực Lâm Tri Bạch, mờ mịt ngẩng đầu.

Trời ơi!

Ta đã làm gì thế này?

Dạ Oanh mắt to hấp háy, đầu tiên là mộng bức cùng mê mang, tiếp theo chính là bối rối cùng thẹn thùng, sau khi lấy lại tinh thần, hận không thể tìm cái lỗ chui vào.

Mình vậy mà nhào vào trong ngực Lâm Tri!

Đều do những kiến nghị trên mạng kia!

Đêm qua, Dạ Oanh tìm tòi làm sao để tìm nam sinh đập nhanh, đáp án xuất hiện đầu tiên, chính là một chút nữ phương ngữ ông trùng.

Dạ Oanh lúc ấy không để ở trong lòng.

Nhưng hôm nay, mắt thấy trò chơi sắp thua.

Lâm Tri Bạch còn làm bộ thổ lộ, đùa bỡn mình.

Dạ Oanh trong lúc nhất thời thẹn quá hóa giận, dĩ nhiên thật sự thử nghiệm mã xoa trùng, nhất định phải đem Lâm Tri tìm đập lên không được!

Mặc dù lý giải về thiêu đốt của nàng có hạn, chỉ là nhào vào trong ngực Lâm Tri, hung hăng cọ xát, nhưng trước mặt nhiều người như vậy làm ra hành vi thân mật thậm chí khác người, đã đủ để Dạ Oanh cảm thấy xã hội đã chết rồi!

“Ta khinh thường, không có tránh.”

Lâm Tri Bạch tựa hồ cảm nhận được xã tử Dạ Oanh, cười hóa giải không khí nói: ” Anh Anh không giăng võ đức, dĩ nhiên tại cuối cùng đánh lén ta, thiếu chút nữa để cho nàng thực hiện được, cũng may ta kinh nghiệm phong phú, năm mai tiền đào đã tới tay rồi.”

Ý tứ của nó là, ta bị dọa sợ.

Mà Dạ Oanh, chỉ là vì thắng trò chơi, mới làm khác người một chút, mọi người đừng nghĩ quá nhiều.

“Hiểu rồi!”

Thanh âm của Chu Hàn ý vị thâm trường: “Không cần giải thích!”

Lý Tiêu cũng quái thanh quái điệu nói: “Trò chơi mà thôi, cần gì phải coi là thật, đúng không?”

“Ai nha.”

Tề Huyền cố ý dùng giọng điệu cố ý nói: “Anh Anh không phải là người thích Bạch lão sư rồi đấy chứ?”

“Làm sao có thể?”

Dạ Oanh ho khan một tiếng nói: “Ai bảo gia hỏa này đột nhiên giả bộ tỏ tình, hấn dám chơi lớn như vậy, ta đương nhiên cũng dám.”

Tề Huyền cười híp mắt nói: “Vậy ngươi cũng nói trắng ra đi.”

Dạ Oanh thiếu chút nữa trợn trắng mắt, “Sao ngươi không tự mình xin lỗi?”

“Đương nhiên ta có thể.”

Tề Huyền hết sức cố ý nói: “Biết Bạch ca ca, người ta rất thích huynh nha.”

“Ta cũng vậy.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Thích ta thì thích.”

Phốc!

Mọi người đều nở nụ cười.

Trái qua sự ngắt lời của Lâm Tri Bạch.

Gốc rễ này tốt xấu gì cũng xem như bị bóc ra rồi.

Chủ yếu là Lâm Tri Bạch và Dạ Oanh thật sự có cái gì, cũng không nên thổ lộ trong tình huống như vậy, điều này sẽ làm cho toàn bộ Tề Châu giải trí nổ tung!

Kiếp trước nai tuyên bố tình cảm thắm thiết.

Vị trí đỉnh lưu khó mà giữ được.

Thế giới này, Dạ Oanh nếu cùng ai tuyên bố tình cảm, sẽ tạo thành ảnh hưởng gì, ai cũng không thể đoán được, dù sao fan của nàng thành phần quá phức tạp.

Mọi người lại bắt đầu cười hì hì.

Dạ Oanh mượn nước uống, cực lực che giấu sự khác thường của mình.

Trong trò chơi vừa rồi, Lâm Tri Bạch tự tiết bầu với mình, mặc dù biết rõ khả năng đó là giả, nhưng Dạ Oanh vẫn khần trương đến không được.

Đó là một cảm giác không cách nào diễn tả bằng lời.

Có chút hạnh phúc ngọt ngào, có chút chờ mong khó hiểu, đồng thời lại có chút sợ hãi, có chút thấp thỏm cùng rối loạn.

Trả lời như thế nào?

Lúc ấy nàng thật sự xoắn xuýt đến mức muốn thiêu trụ.

Mà nếu như không phải trong nháy mắt kia, tâm tình phức tạp như thế, cuối cùng Lâm Tri Bạch nhìn không được lộ ra nụ cười “đau ý”, chính mình cũng không đến mức trong nháy mắt bị kích thích đến thẹn quá hóa giận.

Nhưng vì sao lại như vậy?

Dạ Oanh cảm giác mình trở nên không giống chính mình nữa, lần đầu tiên trong đời nàng thể nghiệm được một loại tâm tình lo được lo mất như xe qua núi.

Rõ ràng chỉ là xem Lâm Tri Bạch là bằng hữu thú vị mà thôi.

Chẳng lẽ ta thích hẳn?

Bắt đầu từ lúc nào?

Phần hữu nghị này của mình đã thay đổi rồi sao?

Dạ Oanh thấy không rõ, nàng chỉ biết mình bây giờ, giống như đặc biệt quan tâm nhất cử nhất động của Lâm Tri Bạch.

Âm thầm quan sát đối phương.

Mà ngay khi mọi người đang vui đùa, Ninh Linh bỗng cười nói: “Sao người không tìm Lâm Tri Bạch so tài một trận? Rõ ràng Anh Anh với ai cũng so được với người.”

“Ta không quan tâm nha.”

Ngoài miệng nói không sao cả, nhưng trong lòng lại dấy lên cảm xúc nào đó, Tề Huyền khẽ cười nói: “Bạch lão sư muốn đấu sao?”

“Có thể!”

Lâm Tri Bạch nói: “Nhưng chúng ta vẫn là năm xum xuê, dù sao người và Anh Anh đều là hậu thiên mà.”

“Không thành vấn đề nha.”

Trước đó Tề Huyền giống Dạ Oanh, thắng không ít Đào Hoa Tề, bây giờ tiền đặt cược năm đồng cũng lấy ra được.

“Tiêu Tiêu sẽ không lật xe đó chứ?”

Sở Sở cười nói: “Thủ lĩnh của chúng ta rất biết trêu chọc nha.”

“Thử xem sao.”

Tề Huyền ngồi trên vị trí Dạ Oanh vừa mới ngồi, cùng ánh mắt Lâm Tri Bạch đan vào một chỗ.

Dạ Oanh còn đang âm thầm quan sát, ngón tay dầy dưa cùng một chỗ, nếu như Tề Huyền thắng, mình tuyệt đối sẽ bị nàng chê cười!

“Bạch lão sư, y phục của người rồi loạn.”

Tề Huyền nhẹ nhàng chỉnh lại vạt áo cho Lâm Tri Bạch.

Suu suu suu suu!

Diệp Chấn phảng phất nghe được âm thanh tan nát cõi lòng của mình.

Dạ Oanh không thân cận với nam nghệ, sao Tề Huyền lại không phải như thế?

Tuy cái nhóm này rất loạn, nhưng Dạ Oanh và Tề Huyền đều là đời thứ hai của giới giải trí Tề Châu.

Hai vị công chúa điện hạ chân chính này, căn bản không giống như đại đa số nữ minh tinh, muốn thượng vị nhất định phải lấy sắc thị nhân bị các loại quy tắc ngầm.

Nhưng mà giờ phút này,

Tề Huyền lại dịu dàng, sửa sang lại cổ áo cho Lâm Tri.

Ngón tay xanh biếc kia rõ ràng đang cố ý vô tình, xẹt qua cổ Lâm Tri Bạch.

Chuyện này không phù hợp với tính cách của Tề Huyền, cho dù là vì chơi trò chơi, nàng cũng sẽ lấy chừng mực và khoảng cách.

Dù sao trong cái vòng tròn này không ai có thể ép nàng làm cái gì.

Nhưng bây giờ tại sao nàng phải làm như vậy a, Diệp Chấn tâm đau quá.

Bất quá ngay lập tức, Diệp Chấn an ủi chính mình, không có việc gì, Côn Bằng chỉ là vì thắng được đối thủ một mất một còn mới đột phá bản thân, buông bao quần áo cùng Lâm Tri Bạch gặp nhau chơi đùa ——

Chơi đùa mà thôi!

Kỳ thật Diệp Chấn tự an ủi mình, cũng không thể nói không đúng, Tề Huyền xác thực là để chứng minh mình có mị lực hơn Dạ Oanh mới có thể ra sức như thế.

Ít nhất đây là một trong những nguyên nhân.

Về phần nguyên nhân khác, đại khái là đêm qua Lâm Tri, hờ hững không để ý tới mình, đây là tâm háo thắng của Tề

Huyền.

Có lẽ còn có nguyên nhân khác?

Tề Huyền nói không rõ, dù sao nàng có đầy đủ lý do để ‘M dụ hoặc’ Lâm Tri Bạch.

“Nga, tìm Lâm Tri Bạch không có biến hóa!”

Sở Sở tiếp tục đảm nhiệm giải thích, Lâm Tri Bạch trước sau như một ổn định như lão cẩu.

Không được?

Tề Huyền không có cảm giác thất bại, ngược lại càng muốn thắng, trước đó còn như có như không đụng phải xương trắng của Lâm Tri, hiện tại trực tiếp nâng tay sờ mặt.

Nó là vuốt ve cái loại này.

Kèm theo giọng điệu ngự tử mà Tề Huyền không tự giác gấp ra: “Da của ngươi rất đẹp, lên kính cũng không trang điểm.”

Rẹt.

Lâm Tri Bạch bỗng nhiên vươn tay, nâng cái cằm lên, đánh giá kỹ càng, sau đó ung dung nói:

“Ngươi cũng không tệ.”

Trong nháy mắt Lâm Tri Bạch nâng cằm lên, Diệp Chân thiếu chút nữa không nhận được rống to: “Buông bỏ bàn tay bản của ngươi ra!”

Nhưng rốt cuộc hắn vẫn nhận được.

Những vị khách khác thì phát ra tiếng vang quái dị “A a a”, tất cả mọi người đều bị kinh đến, Lâm Tri Bạch lại dám phản kích như thế!

Theo lẽ thường mà nói...

Nữ Gia Tân đụng nam Gia Tân, người xem sẽ cảm thấy là tặng phúc lợi.

Mà nam Gia Khách đụng nữ Gia Tân, người xem sẽ cảm thấy là chiếm tiện nghi.

Không cần tức giận lạnh lẽo, cũng đừng hỏi cái gì, càng đừng hỏi nam nhân lúc nào có thể đứng lên, dù sao sự thật chính là

như vậy.

Cho nên Lâm Tri Bạch động thủ, mọi người mới có thể khiếp sợ như thế!

Đồng dạng khiếp sợ còn có người xem, nhất là đám fan của Tề Huyền!

【 Trái tim ta không chịu nổi! 】

【 không nên như vậy a, Nguyễn Cung bị nam nhân bóp cằm!? 】

Vì sao không phản kháng a!

【 Lâm Tri Bạch đừng nhân cơ hội ăn đậu hũ nha! 】

【 Cái gì mà ăn đậu hũ, rõ ràng là Tề Huyền đụng đầu tiên! 】

【 Thủ Phú là Anh Anh! 】

【 Tề Huyền nể mặt làm tiểu tam! 】

【 Cái quý gì, tên đầu giàu nhất sao lại là Dạ Oanh! 】

Lâm Tri Bạch không nhìn thấy, Tề Huyền cũng không nhìn thấy, tuy nàng có thể đoán được fan của mình biết nói gì, nhưng hiện tại không quản nổi mấy thứ này, ai có thể giải thích đây là tình huống gì chứ?

Bị Lâm Tri Bạch bóp cằm.

Bị Lâm Tri Bạch Bạch khinh thường đánh giá.

Tề Huyền cảm thấy có chút không được tự nhiên, thậm chí mắt mắt, ánh mắt đối phương giống như đang nhìn một món đồ sứ tinh xảo.

Đồng thời Tề Huyền không ngờ lại có loại cảm giác tê tê, thân thể như nhũn ra, lại quên luôn tránh né, thậm chí còn không biết nên thu hồi cằm, ra hiệu đối phương đừng quá mức.

Không được!

Không thể nhận thua như vậy chứ!

Tề Huyền cố nén sự khác thường trong lòng, nhàn nhạt nhìn Lâm Tri Bạch, ánh mắt lạnh lùng nói: “Đẹp không?”

Đây là tuyệt chiêu của Tề Huyền, giả bộ cao lãnh!

Chiêu này bình thường không gì không thắng được, nam nhân nhìn thấy sẽ bại lui.

Nhưng hôm nay tựa hồ đối với Lâm Tri Bạch có chút mất đi hiệu lực, hấn vậy mà nghiêm túc gật gật đầu nói: “Đương nhiên, ngươi phải có lòng tin đối với chính mình, nếu như ngươi không phải đẹp như vậy, ta cũng sẽ không bắt tri bất giác yêu ngươi.”

Chậc?

Chuyện này là yêu ta sao?

Ngươi nghĩ rằng ta là Dạ Oanh sao?

Đối với chiêu thức Dạ Oanh đã dùng, lần này hiển nhiên không có hiệu quả, Tề Huyền thờ ơ, mọi người lại cười vang nói: “Lâm Tri Bạch, ngươi có thể đổi đường hay không?”

“Lần này là thật.”

Lâm Tri Bạch giả vờ không nghe thấy mọi người nói, hấn buông cầm Tề Huyền ra, sau đó nắm lấy tay nàng.

Thế này không phải đốt một chút sao?

Tề Huyền lập tức gãi bàn tay trắng như tuyết của Lâm Tri, ngày hôm qua nàng cũng đã tra xét tư liệu, có thể cùng Dạ Oanh tra được cùng một trang lưới.

Lâm Tri Bạch lòng bàn tay ngứa ngáy.

Nhịp tim bắt đầu có chút gia tốc.

Sở Sở hô: “Lâm Tri Bạch, tim ngươi đập nhanh hơn rồi!”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Bởi vì ta vốn thích Oánh Oánh, đối mặt với người mình thích đương nhiên tim sẽ đập nhanh hơn. Đúng rồi, Oánh Oánh, ta đã viết cho muội một bài thơ tình.”

thơ tình?

Muốn dùng tài hoa trêu tức ta?

Tề Huyền cười nói: “Vậy ngươi đọc đi.”

Lâm Tri Bạch nhìn về phía mọi người, lại nhìn Tề Huyền, nhẹ giọng nói:

“Con cua đang lột xác ta.”

“Bấm bút ký đang viết cho ta.”

“Ta rơi xuống hoa tuyết trên lá phong.”

“Mà người đang suy nghĩ ta.”

Những câu này ai cũng biết, song tập hợp lại với nhau, mọi người đều sững sờ, hoàn toàn không hiểu có ý gì.

“Người làm nhảm cái thứ chó má gì hả?”

Diệp Chân đột nhiên mở miệng, là dùng giọng điệu đùa giỡn đang nói, nhưng vẫn làm cho người ta cảm giác được một chút tính công kích.

【Lời này của Diệp Chân thật chói tai.】

【 Đây là ghen ghét thù phủ giàu có thân mật quá sao? 】

[Có chút hảo cảm với thất bại a Diệp Chân.]

[Diệp Chân nói không sai, cái gọi là thơ này, xác thực rắm chó không kêu được.]

【 Cái gì gọi là “Con cua” đang lột xác ta? 】

【 Nghe kỳ quái làm người ta sợ hãi. 】

【 không phải là ta lột xác cua sao? 】

【Cả bài thơ cũng không hiểu thấu.】

【 chỉ có một câu cuối cùng ta nghe hiểu. 】

Tê Huyền cũng cười nói: “Bài thơ tình này của người hình như không quá lưu loát a, ngược lại còn lưu loát ngoan ngoãn không ít...”

Chờ một chút!

Ngược lại ư?

Tê Huyền bỗng nhiên hiểu ý bài thơ này!

Chỉ cần toàn bộ nghiên cứu ngược lại, ta sẽ lột vỏ cua ra. Hãy viết sổ tay, bông tuyết và lá phong phủ đầy trời lên người ta...

Ta đang nghĩ tới người đấy!

Không chỉ Tề Tiêu kịp phản ứng, Lý Tiêu Tiêu cũng kịp phản ứng, nàng có chút kích động nói: “Toàn bộ học ngược lại các ngươi liền hiểu!”

“Oa!”

Mọi người thử một lần, thật đúng là như vậy, đây rõ ràng là đang biểu đạt “Ta đang nghĩ tới chủ đề này của ngươi!”

“Diệp sư phụ, ngươi có phục không?”

Hàn Nguyệt Sương cười híp mắt nhìn Diệp Chấn.

Diệp Chấn bĩu môi nói: “Không phải chỉ là học ngược thôi sao, cũng không có gì ghê gớm thôi.”

“Nhưng không chỉ là học ngược thôi.”

Trương Hi Dương nói: “Bài thơ này còn có tầng thứ hai ý tứ, bởi vì chúng ta biết, ba câu đầu đều là không có khả năng phát sinh, con cua không thể nào lột xác của ta, bút ký cũng không có khả năng ghi ta, ta càng không có khả năng rơi vào lá phong và bông tuyết, cho nên suy luận câu thứ tư là...”

“Ngươi không thể nhớ ta được!?”

Chu Hàn đều nghe rõ ý tứ của tầng thứ hai!

Trương Hi Dương gật gật đầu nói: “Chính là lẽ thường, trái lại chuyện này rất hiểu kỳ, ta nghĩ ngươi hiểu rất có lý, nhưng ngươi nghĩ ta là không thể tưởng tượng nổi.”

Dừng một chút.

Trương Hi Dương nhìn Tề Huyền nói: “Bài thơ này biểu đạt hơi tương tự... Bạch Đế lão sư muốn nói, có lẽ chỉ khi nào toàn bộ thế giới đổ đổ về, thì ngươi mới nhớ tới ta đúng không?”

【66666!】

【Trương Hi Dương thật thông minh!】

【đọc sách đầy điểm!】

【giải đọc không quá phạm, hẳn là bản ý của thơ!】

【đầu giàu mạnh!】

trình độ làm thơ này thật không tệ!

【 Chỉ có thể nói trình độ thi từ của người Tề các người hoàn toàn không biết gì về thủ lĩnh. 】

【 Thơ này bình thường a, nghĩ ngược là được. 】

【 Thật đúng là không bình thường, đây là thủ pháp sáng tác của chủ khách đảo lại, chuyên nghiệp không phân tích với người, nói hai tầng hàm nghĩa cũng không phải người bình thường có thể nghĩ ra! 】

Mặc kệ bạn trên mạng đánh giá thế nào.

Bài thơ tình đặc biệt này, quả thật là kinh các vị khách quý.

Vẻ mặt Diệp Chân cũng không khỏi ngạc nhiên, bất quá làm cho hấn khó chịu nhất không phải là bị hung hăng vả vào mặt.

Mà là...

Nhịp tim của Tề Huyền đập nhanh hơn!

Sở Sở vừa phát hiện, giống như thấy được đại lục mới kêu lên: “Mọi người mau xem! Đáp tim Bộ Ngạn lần đầu gia tốc!”

Lời này vừa nói ra.

Tim Tề Huyền đập nhanh hơn vài phần, đã vọt tới chín mươi, cùng Lâm Tri Bạch Bình, phải biết rằng tim nàng bình thường là hơn sáu mươi!

Không có cách nào, bài thơ này, xác thực có hơi trêu chọc!

Tề Huyền cũng không nhịn được hoài nghi, rốt cuộc là tự luyện, hay là Lâm Tri mượn trò chơi để thổ lộ cõi lòng cho mình?

Chẳng lẽ hấn thật sự thích ta?

Dù sao hấn cũng lấy ra được một bài thơ lợi hại như vậy!

Bài thơ này lợi hại như vậy, dường như là cố ý làm vậy!

Ho khan một tiếng, Tề Huyền có ý đồ làm tim đập chậm lại, nhìn chăm chăm vào mắt Lâm Tri Bạch nói: “Khi nào ông bắt đầu thích ta?”

“Hôm đó trên cầu.”

“Trên cầu?”

“Người đứng trên cầu xem phong cảnh.”

“Sau đó thì sao?”

“Người ngắm phong cảnh ở trên lầu nhìn người.”

“Lúc ấy người ở trên lầu?”

“Minh nguyệt trang trí cửa sổ của người.”

“A?”

“Người trang trí giấc mơ của người khác.”

“...”

Tề Huyền bỗng im lặng.

Trong miệng nàng nhẹ giọng ní non gì đó.

Mọi người lại không nghe rõ ràng, sao lại nói rất hay, đột nhiên bắt đầu dùng tới việc tu từ?

Bỗng nhiên.

Tề Huyền không nói gì thêm nữa, con ngươi co rút lại, nàng kinh nghi bất định nhìn Lâm Tri Bạch, kết quả vừa vặn đối mặt với đôi mắt đen kịt của đối phương, vì vậy nài con bắt đầu chạy loạn xạ!

Thình thịch thình thịch!

“Tim của Toan Nghê đập mạnh!”

“A, vọt tới 100 rồi!”

“Một trăm rồi!”

“Tình huống như thế nào?”

“Người làm sao vậy?”

Lần này tim Tề Huyền đập nhanh hơn, mọi người đều không hiểu!

Mà Trương Hi Dương đột nhiên lại sáng mắt lên, cười to nói:
“Ta hiểu rồi, vừa rồi lão sư Bạch Đế lại đọc một bài thơ.”

“Niệm thơ?”

“Thơ gì?”

Mọi người đều cảm thấy khó hiểu.

Tề Huyền chột nhìn Lâm Tri Bạch, nhẹ giọng mở miệng nói:
“Người đứng trên cầu ngắm phong cảnh, người ngắm phong cảnh ở trên lầu nhìn người kia. Minh Nguyệt trang trí cửa sổ của người, người trang trí giấc mơ của người khác...”

Mẹ nó!

Bài thơ này!

Lý Tiêu kịp phản ứng!

Mọi người cũng kịp phản ứng lại!

Mỹ cảm bài thơ này thật sự quá mạnh mẽ!

Bởi vì Lâm Tri đọc trắng, chính là 《 Đoạn Chiết Chương 》 của Biện Lâm, cái này ở kiếp trước chính là thơ hiện đại kinh điển, cho dù người không thưởng thức được thơ hiện đại cũng có thể lập tức đọc ra ý vị trong đó, trên cơ bản, trong tất cả thơ hiện đại, không có mấy bài thơ tình có thể viết chung quanh, nếu không phải muốn thể hiện tốt chính mình trong tiết mục này, vì về sau mạnh mẽ lên Già Kinh, Lâm Tri Bạch cũng không nỡ dễ dàng lấy ra.

【 Ta lau! 】

【 Người choáng váng! 】

Ta đây sóng cao thấp dập đầu một tên giàu có!

【 Tổ sư gia xin nhận một lay của ta, bài thơ này, còn tuyệt hơn cả bài trước! 】

【 Tuyệt Sát! 】

【 ta tự thấy cả đời tán gái không kém gì người ta, không nghĩ tới hôm nay lại đụng phải cao thủ chân chính, máu chốt là hấn không dựa vào kỹ thuật không đáng giá trị mặt mũi! 】

【 Không có kỹ thuật, tất cả đều là tài hoa! 】

【 ta là Đồng Lưu ta cũng không chịu được, tài hoa này quá mạnh rồi! 】

vừa rồi bài thơ kia cũng rất trâu bò, bài thơ này càng kinh điển rồi tinh rồi mù!

Người xem chân kinh!

Gia Tân chân kinh!

Tề Huyền Tiểu Lộ chạy như điên!

Bài thơ này là Lâm Tri Bạch sáng tác cho mình sao?

Thật ra Tề Huyền thật sự lúc nào cũng ghi nhớ, đây chỉ là một trò chơi, mấy thứ đùn đẩy của Lâm Tri Bạch đều là giả cả.

Sự cảm dỗ của mình, hoặc là nói câu dẫn đối với Lâm Tri Bạch, cũng là mỗi lúc diễn trò, thuận tiện làm chút hiệu quả tổng kỹ thuật, mục đích cuối cùng chính là thắng Dạ Oanh.

Cho nên bài thơ đầu tiên, Tề Huyền miễn cưỡng kháng cự được!

Nghe được bài thơ hiện đại thứ hai của Lâm Tri Bạch, Tề Huyền thật không nhìn được!

Có đôi khi, người sẽ biết rõ dưới tình huống giả, vẫn ôm hi vọng hư ảo.

Những Gia khách khác nhìn Lâm Tri Bạch, thậm chí có thể nhìn ra sơ hở diễn xuất của nó, nhưng Tề Huyền thân ở trong cuộc, lại hoảng hốt trong hai bài thơ, dù sao chuyện này cũng không chừng là thật?

Người khác trêu chọc muội đều là lời ngon tiếng ngọt.

Lâm Tri Bạch trêu chọc cô, dùng chính là tài trí hơn người.

Đối phó với “Công chúa điện hạ” như Tề Tiêu, Lâm Tri Bạch cho rằng tất cả lời tán gái trên thế giới đều không bằng được bài thơ tình tài hoa hơn người.

“Bây giờ...”

Lâm Tri Bạch nhìn về phía Tề Huyền nói: “Người có thể trở thành nữ hài của ta không?”

“A a a!”

Sở Sở rất phá hư bầu không khí hô to: “Một trăm hai... Một trăm ba... Nhanh một trăm bốn... Lộ con sẽ không đâm đầu chết chứ!”

Ly Lộc chết còn được sao?

Tề Huyền đỏ mặt, cắn môi, căn bản không biết trả lời như thế nào.

Đạo diễn bỗng nhiên nhắc nhở: “Nhàn ngược chính thức bắt đầu... năm bốn ba...”

“Thắng!”

Không biết lúc nào, Dạ Oanh đã xuất hiện ở phía sau Lâm Tri Bạch, khi đạo diễn đọc ngược đếm ngược, nàng đột nhiên hưng phấn đặt hai tay lên vai Lâm Tri, kết quả bởi vì quá vui vẻ, thân thể không có đứng vững, dưới chân trượt người ngã xuống mặt đất.

Lâm Tri Bạch giật nảy mình.

Cơ hồ là bản năng, ôm lấy một đạo thân ảnh ngã sấp xuống.

Dù là như thế, mông Dạ Oanh cũng hung hăng ngã xuống đất, đau ngao kêu gào.

“Anh anh anh cẩn thận một chút nha!”

“Còn hưng phấn như vậy sao.”

Mọi người nhìn Dạ Oanh tựa hồ không có việc gì, không quá lo lắng.

“Còn không đứng lên?”

Lâm Tri Bạch nhìn Dạ Oanh, tư thế của hai người ít nhiều có chút ám muội.

“Cái mông đau quá.”

Dạ Oanh đỏ mặt, tội nghiệp nói: “Không dậy được.”

Mặt mày mày mày đỏ bừng như một âm trà.

Lâm Tri Bạch trực tiếp đẩy Dạ Oanh về phía Sở Sở.

Mà Tề Huyền đối diện Lâm Tri Bạch, lại bỗng nhiên có chút khó chịu khó chịu, khôi phục vẻ cao lãnh nhất quán, một phát bắt lấy tất cả.

“Ai ai ai!”

Lâm Tri Bạch nói: “Là ta thắng đúng không? Người lấy tiền của ta làm gì?”

“Tự mình xem đi.”

Giọng nói của Tề Huyền có chút rầu rĩ.

Lâm Tri Bạch quay đầu nhìn lại, lập tức mặt đen lại, nhìn về phía đạo diễn nói: “Khí này có vấn đề đi, sao ta có thể là 1466?”

Tề Huyền mới 140!

Đạo diễn cười nói: “Không tệ, là đạo diễn vừa rồi Anh Anh không cẩn thận ngã sấp xuống, khoa học và tí hon giúp người. Khảo thí người bị kỷ niệm ôm, tim đập mạnh.”

Vụ thảo!

Hóa ra là đồng đội heo?

Lâm Tri Bạch ở trong tiết mục, lần đầu tiên thua nhiều tiền đào hoa như vậy, hung tợn hô:

“Dạ Oanh!”

“Mồ mông đau.”

Dạ Oanh còn đang giả vờ đáng thương, mắt to chớp chớp nhìn Lâm Tri Bạch, hai tay cuộn mình rúc ở dưới cằm giống như con mèo nhỏ.

“Đau chết đáng đời.”

Lâm Tri Bạch tức giận nói.

Tề Huyền nhìn một màn này, bỗng nhiên rất mờ mịt, mình rõ ràng thắng trò chơi đó, tại sao lại không cảm giác được vui vẻ chút nào?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 423: Thi từ chẵn Tề Châu! **【Cười chết ta mất!】**

【 Đây là thủ lĩnh của nhà giàu! 】

Vận khí Côn Bằng thật tốt, đợt này thuần túy nằm mà thắng, mấu chốt trợ công vẫn là túc địch Dạ Oanh cho!

Cái tranh tài hát trước đó của Thủ Phú cũng đã thua.

【 Đợt sóng đó không tính là thua, dù sao tổ của họ đều là người đứng đầu ca khúc giàu có. 】

【 Tại sao ta lại cảm thấy Bệ Ngạn không vui thế? 】

【 đại khái là thắng trong trận này không vẻ vang? 】

【 Là người từng yêu đương hai mươi hai lần, ta phải nói cho các ngươi biết, có thể ngươi ghen, không phát hiện không có người giàu nhất và Anh Anh có chút mập mờ nha. 】

【 Anh Anh đang bán giàu với thủ lĩnh! 】

Những tiết mục mập mờ này, cho tới bây giờ cũng đều là thật hay giả, đại khái có thể giải thích cho tiết mục có hiệu quả.

Nhưng mà.

Bất luận là Dạ Oanh hay là Tề Huyền, đều không phải loại chủ sẽ chủ động chơi gái.

Từ lúc xuất đạo đến nay các nàng ngay cả một chút tin đồn cũng không có.

Một là bối cảnh thực sự lợi hại, hai là hai người vẫn luôn cố gắng giữ một khoảng cách với nam nghệ.

Hết lần này tới lần khác đến Lao Sơn hành lang loại quy luật này tựa hồ bị Lâm Tri Bạch phá vỡ, người xem khó tránh khỏi không nghĩ nhiều một chút.

Với tư cách người trong cuộc, thực ra Lâm Tri Bạch cũng ít nhiều cảm nhận được một chút khác thường của Dạ Oanh, chẳng lẽ nàng đối với mình có ý tứ?

Đương nhiên.

Cho dù Dạ Oanh có hảo cảm với mình, Lâm Tri Bạch cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái. Từ khi hắn học tiểu học, mỗi ngày đều có thể nhận được thư tình, bị nữ hài tử cáo trắng bất đồng, đối với tình huống này đã sớm tập mãi thành thói quen.

Nói đi cũng phải nói lại.

Nếu như không phải lúc trước đầu đầu bị đau, tự nhắm mắt lại mấy năm, có lẽ bây giờ mình nên có bạn gái rồi chứ?

Dù sao trước khi mình bị thương, cho tới bây giờ cũng không phải là tính cách đúng quy củ, ngược lại là Bách Biến Tinh Quân tham gia 《Diện Diện Vương》 kia, càng phù hợp bộ mặt thật của mình, mà sau khi nào thương khôi phục Lâm Tri Bạch lại một mực bận rộn gây sự nghiệp, cân nhắc các vấn đề báo thù như thế nào, càng không có hứng thú yêu đương, đương nhiên cũng không có rảnh rỗi.

Cho tới bây giờ.

Lâm Tri Bạch đã có thể chính diện áp chế mấy nhà bá bá kia, mặc dù còn chưa đủ để hủy diệt bọn họ nhưng rốt cuộc có thể khiến mình nghỉ ngơi, nếu không hẳn sẽ không tham gia Đại Ca Vương, càng không tham gia trải nghiệm sinh hoạt tổng nghệ này.

“Có lẽ nên thử nói chuyện yêu đương?”

Ý tưởng như vậy, vào thời khắc này bay qua trong đầu Lâm Tri Bạch, hắn quay đầu nhìn Dạ Oanh, lại phát hiện ánh mắt đối phương cũng đang vụng trộm nhìn mình.

Mà sau khi chú ý tới ánh mắt của mình, Dạ Oanh giống như con nai bị giật mình lại vội vàng nghiêng đầu, làm bộ nói chuyện với Sở Sở.

Lâm Tri Bạch khóe miệng có chút nhếch lên, ma xui quỷ khiến, lại quay đầu mắt nhìn Tề Huyền.

Thú vị chính là, ánh mắt Tề Huyền giờ phút này cũng trên người Lâm Tri Bạch.

Mà sau khi chú ý tới ánh mắt Lâm Tri Bạch, Tề Huyền không vội vàng trốn đi như Dạ Oanh, ngược lại là không phục đối mặt với hắn.

Dường như ánh mắt của người nào đó đang lẩn trốn thì đã thua rồi.

Lâm Tri Bạch cười với nàng một cái, quay đầu cùng khách quý khác tiếp tục chơi trò chơi kiếm tiền, cơ hồ mỗi người sau khi chơi một vòng, nhịp tim trò chơi rốt cuộc chấm dứt.

Lâm Tri đếm số thu hoạch.

Hiện tại, trước sau tổng cộng kiếm lời được khoảng mười miếng Đào Hoa, xem như thu hoạch không tệ.

Dạ Oanh và Tề Huyền là lời nhất.

Dựa vào giá trị nhan sắc của “Điền nhà giải trí Tề Châu”, hai người hầu như không gì không thắng được, xem như miễn cưỡng thoát nghèo?

Mà khi đám khách mời chơi đùa, bọn họ lại không hề biết:

Bình đài trang sách nhỏ tại Tề Châu, chủ đề hàng đầu giờ phút này rõ ràng là [Bạch Dạ].

Dưới đề tài, là có người ở trong đoạn bình phong trực tiếp 《 Sơn Hành 》 .

Bao gồm Lâm Tri Bạch cùng Dạ Oanh cắn tai, đụng vào đầu ngón tay của nhau, cùng với đoạn giấy trắng xin lỗi kia của Lâm Tri:

“Hình như...ta thích ngươi rồi...”

Đương nhiên, vở kịch quan trọng vẫn là đại chiêu cuối cùng của Dạ Oanh, nàng ôm Lâm Tri Bạch Ngao, mỗi một chi tiết đều hiện ra trong trực tiếp.

Không chỉ là bình phong.

Còn có người đem những nội dung này làm thành bản đồ trạng thái, giờ phút này đang “Chỉnh chết khẩu tử” mở ra hình thức cuồng hoan.

Hiển nhiên, hai người đã thành công khiến cho “thập gia”, chú ý.

Nhiệt suu “bầu đêm tối” này, chính là vì hai cái xung hô thân mật của Lâm Tri Bạch cùng Dạ Oanh.

“Quá ngọt!”

“Cái này khóa chặt cho ta!”

” chìa khóa lần này để ta nuốt!”

“Thích Anh nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy nàng đối mặt một nam sinh như vậy!”

“Khó có thể tiếp nhận dạng Anh Anh này!”

“Đương nhiên là lựa chọn tha thứ cho nàng!”

“Thủ Phú đối với Anh Anh cũng động tâm!”

“Dạ Oanh lừa mình gạt người rồi, Lâm Tri Bạch căn bản không động tâm, cuối cùng cái tim đập thình thịch linh bị nàng tập kích dọa đến tim đập nhanh hơn.”

“Đúng vậy.”

“Y là một tên nhà giàu mà thôi!”

“Vừa mới bắt đầu đã nói Oánh Oánh đẹp nhất.”

“Vậy các người sao không nói trò chơi thắng lợi cuối cùng của Nguyễn Cung, Lâm Tri Bạch tim đập nhanh cũng là bởi vì Anh Anh?”

Tình huống hiện tại rất phức tạp.

fan của Dạ Oanh bất tri bất giác chia làm hai phái.

Nhân số nhiều hơn một phái kiên quyết không thể tiếp nhận được trình độ thân mật của Dạ Oanh và Lâm Tri Bạch.

Một phái khác thì cảm thấy, Lâm Tri Bạch dù sao cũng là số ít, thậm chí độc nhất vô nhị, có thể xứng với nam nhân Dạ Oanh.

Đương nhiên càng nhiều là bột mịn người qua đường.

ưa thích tìm đường ăn giữa hai người, căn bản mặc kệ hai fan cảm tưởng thế nào.

Cùng lúc đó.

Đám fan của Tề Huyền thì vô cùng khó chịu, nhìn không được cái bóng của Lâm Tri Bạch và Dạ Oanh.

Đủ loại âm dương quái khí.

Cường điệu Lâm Tri Bạch căn bản không thích Dạ Oanh.

Trong mắt fan của Tề Huyền...

Lâm Tri Bạch thích Tề Nhiêu mới đúng.

Dù sao thì trò chơi hôm nay trước khi bắt đầu, Tề Thiên Văn hỏi Lâm Tri Bạch ai xinh đẹp nhất, lúc ấy hẳn không chút do dự nói là “Tề Huyền”.

Nhưng fan của Tề Huyền đồng dạng cũng mâu thuẫn.

Những người này tất nhiên khó chịu Lâm Tri Bạch và Dạ Oanh hợp thành một đôi, nhưng nhìn Tề Huyền tựa hồ cũng biểu hiện ra một chút động tâm đối với Lâm Tri Bạch, cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Trong mắt fan cuồng nữ thần hẳn là độc đáo!

Lâm Tri Bạch phải thích nữ thần, nhưng nữ thần không thể thích hẳn!

Đương nhiên, cũng không phải tất cả fan của Tề Triệt đều không thể tiếp nhận Lâm Tri Bạch và nữ thần thân cận.

Có chút fan cuồng, thậm chí muốn nhìn Lâm Tri Bạch và nữ thần nhà mình!

Nói tóm lại.

Hai bên giống như trận doanh Cửu Cung Đồ, theo thủ tự thiên đến hỗn loạn tà ác, fan cũng bắt đầu xuất hiện mâu thuẫn rồi!

Còn tại sao lại xuất hiện loại mâu thuẫn này?

Kỳ thật rất đơn giản, bởi vì Lâm Tri Bạch ưu tú, mọi người đều thấy rõ.

Phàm là xem tiết mục này, đều biết trên người Lâm Tri Bạch quả thật có mị lực đặc thù.

Trước kia fan cuồng không cho thần tượng yêu đương, luôn thích nói ai ai không xứng với chủ tử nhà mình.

Ai dám nói Lâm Tri không xứng với Tề Huyền hoặc là Dạ Oanh?

Bất luận gia thế, bề ngoài, năng lực và tài hoa, Lâm Tri Bạch tựa hồ đều rất hoàn mỹ.

Dù cả nhà Lâm Tri Bạch hiện tại không bằng hai vị thiên hậu...

Mọi người cũng nhìn ra, chỉ cần tiết mục này tiếp tục theo, chỉ cần Lâm Tri Bạch biểu hiện không kéo dài, địa vị của hắn sẽ càng được thăng lên!

Mà hôm nay, lúc Lâm Tri Bạch cùng Đồng Lư chơi trò chơi, lại sáng tác ra hai bài thơ vô cùng ưu tú ở hiện đại!

Cái đầu tiên còn đỡ.

Loại phương pháp sáng tạo này tương tự như cách “Con của đang lột xác ta”, chơi chính là thiết kế văn tự, cơ trí, hình như lớn hơn tài hoa, chỉ có thể nói rằng Lâm Tri Bạch là một người thú vị.

Nhưng đệ nhị thủ lại thực sự tài hoa hơn người!

Người xem nhiều tiết mục, đều đã nhiều lần nghiên cứu “Trong suốt đoạn đó? Người xem phong cảnh ở trên lầu nhìn người”

Càng nghiên cứu càng cảm thấy đặc sắc!

Thậm chí có người, trước tiên đã đem những lời này phát tới vòng bảng hữu, thậm chí làm ký tên cá nhân, vân vân.

Đây chính là mị lực của kinh điển!

Cho dù là Lâm Tri Bạch đọc ra trong một loại tuyệt nghệ, cũng không thể cắt giảm mị lực!

Trái lại là mị lực kinh điển, luôn luôn cung cấp phản hồi cho Lâm Tri Bạch, khiến cho hắn có được càng ngày càng nhiều người thương thức cùng với tiếp nhận ——

Bao gồm Dạ Oanh và đám fan của Tề Huyền.

Chính là ở trong quá trình lôi kéo, dưới sự tìm kiếm nhiệt tình, bức họa phong trên đài trực tiếp của Lao Sơn dần dần biến thành chiến trường tranh luận “Lâm Tri Bạch thích ai”.

fan của Tề Huyền: “Thủ phú thích châu châu!”

fan Dạ Oanh: “Mặt đầu yêu thích rõ ràng là Anh Anh!”

Giống như sau khi Lâm Tri Bạch thích kiểu nào, có thể chứng minh vị thiên hậu nào ưu tú hơn, càng có mị lực nữ.

Người qua đường nhìn tới vui vẻ.

Sao tự nhiên fan của Tề Huyền và Dạ Oanh lại giống như đang cướp đoạt nam nhân vậy?

Không phải nói hai fan hôm sau, tuyệt đại đa số đều không thể tiếp nhận thần tượng yêu đương sao?

Có nam minh tinh đến gần, bọn họ đều hận không thể giẫm một cước rồi mắng một câu “Đừng đến dính dáng”, sao hiện tại đã muốn chứng minh chính chủ thú phú thích mình đâu chứ?

Cứ như vậy.

trò chơi buổi sáng kết thúc.

Giữa trưa, tất cả mọi người trở về phòng của mình ăn cơm.

Lâm Tri Bạch xuống bếp làm ba món canh, trong đó có hai món chay và một món mặn là tiêu chuẩn mà bốn người vừa mới ăn xong.

Bất quá hôm nay Dạ Oanh không biết có phải không đói hay không, hay là muốn giảm béo, dù sao một chén cơm cũng không ăn xong, chỉ muốn đứng dậy đi ghé sô pha ngồi.

“Anh anh.”

Lâm Tri Bạch nói: “Tốt nhất là ăn hết cơm.”

“Được rồi.”

Dạ Oanh đã rời khỏi, ngồi xuống, yên lặng rót nước canh vào chén rồi, tiếp tục cúi đầu ăn.

Sở Sở kinh ngạc!

Anh Anh lúc nào thì ngoan như vậy?

Người khác không biết, nhưng Sở Sở khuê mật này rất rõ ràng, mặc dù tính cách Anh Anh rất tốt, đại tiểu thư xuất thân lại không có bệnh công chúa, nhưng trên người ít nhiều có thói quen xấu.

Ví dụ như ăn cơm.

Ngẫu nhiên sẽ có một ít đồ ăn linh tinh.

Cho dù cha mẹ để nàng ăn xong, Anh Anh cũng tuyệt đối sẽ không nghe.

Nhưng hôm nay Lâm Tri Bạch bảo nàng ăn xong, nàng vậy mà thật sự ngoan ngoãn trở về ăn tiếp, nhìn vẻ mặt tựa hồ cũng không có mất hứng.

Thật thần kỳ!

Lâm Tri Bạch đương nhiên không cảm thấy đây là chuyện gì lớn, y chỉ là vô thức không muốn lãng phí lương thực, muốn ăn cơm xong, cho dù đã có chút no rồi.

Tựa như chứng cưỡng chế.

Có lẽ là kiếp trước được nhận rất nhiều “không được lãng phí lương thực”, cho nên ngắm đê oanh còn thừa chút cơm, liền theo bản năng nói một câu.

Thấy Dạ Oanh phối hợp, Lâm Tri cười miễn phí nói: “Nói hay lắm.”

Dừng một chút.

Lâm Tri Bạch Niệm nói: “Cừ Hòa hôm đó là buổi trưa, Hãn Hãn Hãn hạ thổ. Ai ngờ thức ăn trong mâm, hạt nào cũng vắt vả.”

“Có bài thơ này sao?”

Hàn Nguyệt Sương là nửa người của Tần Châu, nhưng lại không ấn tượng với bài thơ này.

“Trước kia không có.”

Lâm Tri Bạch nói: “Hiện tại có rồi.”

Hàn Nguyệt Sương cười nói: “Ta biết ngay là thơ của ông chủ mà, viết quá hay, kêu cái gì?”

“Nặng nông.”

“Ta hiện tại chỉ muốn biết cuộc Hòa là ai?”

Sở Sở nháy mắt, ra vẻ ngây thơ hỏi.

Dạ Oanh thiếu chút nữa ăn luôn tại chỗ, “Vậy ta có phải nên hỏi giờ ngộ là ai hay không?”

“Ha ha ha ha ha!” Hàn Nguyệt Sương cười to nói: “Đừng có đoạn này mà quay nha.”

Lời này không có ý nghĩa, bởi vì giờ phút này là đang phát trực tiếp, người xem trước màn hình đều nhìn thấy đã nghe được, chỉ có thể nói chính phiến thời điểm Triền Mật, đoạn thời gian này không thể cắt vào.

“Cười chết mắt, Sở Sở đột nhiên lái xe! 】

【 bánh xe này đã trực tiếp in lên mặt ta rồi! 】

【 Bài thơ thật giàu có, câu nói của Sở Sở trong nháy mắt biến chất! 】

【 Anh còn hỏi là trưa là ai, xem ra cũng rất hiểu nha! 】

【 Chơi thì chơi, đùa thì nháo, ta cảm thấy bài thơ của thủ phủ này có chút ngu bức a! 】

【 Là rất trâu bò, nhưng người đã nghe nói qua con đường phía trước Mạc Sầu vô tri, thiên hạ ai không biết vua sao? 】

【 Đây là? 】

【 thơ của Lâm Tri Bạch! 】

【 Giới thiệu một chút, vị trong phòng trực tiếp này họ Lâm tên Tri Bạch, hiệu Bạch Đế, tự Sở Từ, là đệ nhất tài tử Tần Châu chúng ta, thi từ song tuyệt! 】

Lâm Tri Bạch lại niệm thơ.

Lần này là đọc bài thơ cổ.

Tuy rằng văn tự của Mẫn Mẫn nông kiêu rất chất phác, nhưng tài văn chương trong đó, vẫn là xuyên thấu qua trực tiếp để cho một số người bị chấn động.

Quan trọng nhất chính là.

Mọi người càng thêm tò mò, thi từ của Lâm Tri Bạch trình độ như thế nào, đây không phải biểu hiện ngẫu nhiên, có thể hoàn toàn nhìn ra nội tình.

Còn phòng phát trực tiếp.

Ít nhiều gì thì cũng có một số vì công việc hoặc đến trường, thân là Tần nhân ở Tề Châu.

Những Tàn nhân này vô cùng hiểu rõ Lâm Tri Bạch, cho nên đã rất cố gắng để phổ cập tin tức của Lâm Tri Bạch trong phòng trực tiếp.

Bất quá màn hình trực tiếp dù sao cũng chỉ thoáng lướt qua.

Cho dù có người đến phổ biến khoa học thì cũng sẽ không quá để ý.

Nhưng hôm nay lại khác.

Theo Lâm Tri đọc trắng một bài ” Mẫn thương nông phu”, người xem đều cảm thấy bài thơ này phi thường tốt, đang thưởng thức, trong luận đàn nhiệt độ cao nhất Tề Châu đột nhiên xuất hiện một bài viết như vậy.

Người phát bài viết tên là Khôn.

“Ta là học sinh tới từ Tàn Châu, cũng là Thiết phần của Lâm Tri Bạch, sau khi nhìn thấy mọi người xem 《 Sơn Hành 》 , tựa hồ rất tò mò trình độ thi từ của Lâm Tri Bạch, vậy hôm nay xem video cho mọi người, các người liền biết trình độ của Lâm Tri Bạch này như thế nào, đương nhiên không có hứng thú xem video cũng có thể trực tiếp xem văn từ tổng hợp, đều là tác phẩm mà Lâm Tri Bạch trước kia sáng tác!”

Hóa ra người này ghi lại video về thời Lâm Tri Bạch tham gia thi từ hội.

Phía dưới video, người này còn tổng kết tất cả thơ từ của Lâm Tri Bạch Thi Hội trước sau sẽ sáng tác ra.

Thậm chí một ít câu đối trước đó Lâm Tri Bạch viết, y cũng phát ra, nghiêm nhiên là tư thế một bộ Lâm Tri Bạch Tử Trung Phần.

Nhưng sự thật là:

Người này là “mác nhi” Giang Thành đặc biệt an bài.

Chủ yếu là vì tiết tấu, để cho Lâm Tri Bạch tiếp tục lên địa bàn.

Dù sao người Tề càng hiểu rõ sự lợi hại của Lâm Tri Bạch, người thích hẳn sẽ càng nhiều, danh tiếng cũng sẽ càng lớn, như vậy tuần hoàn tốt như thế, mới có thể làm cho Lâm Tri

Bạch trở thành một tuyển thậm chí siêu nhất tuyển minh tinh của Tề Châu.

Không tuyên truyền?

Mùi rượu cũng sợ lúc sâu trong ngõ hẻm.

Mà nắm chắc thời cơ tuyên truyền này không thể nghi ngờ là rất tốt.

Bởi vì lúc này Lâm Tri Bạch, đang cùng Dạ Oanh nhiệt lực đệ nhất.

Cho dù là nể mặt Dạ Oanh, mọi người đột nhiên nhìn thấy loại phân tích bài thơ trắng này của Lâm Tri, cũng sẽ lập tức tiến đến.

Sau khi đi vào.

Rất nhiều người thì ra không được.

Bởi vì những văn tự ra đời dưới ngòi bút của Lâm Tri thật sự quá đẹp!

Tỷ như hai mảnh “Ba bốn mảnh” trong đó.

Vừa mới bắt đầu rõ ràng là không thể hiểu nổi, nhưng kết cục lại trong nháy mắt đột cao bật tỏ ý cảnh!

Mà nếu như đầu này có thể chơi đùa văn tự, những bài thơ khác của Lâm Tri Bạch, có thể coi là tài hoa hơn người!

Ví dụ như “Vãn lai thiên dục tuyết, có thể uống một ly không có”, tỷ như “Mai thua tuyết ba phần trắng, tuyết lại thua mai một đoạn hương; tỷ như” góc tường mấy nhánh mai lẳng hàn một mình khai; lại ví dụ như “Mạc Sầu tiên lộ vô tri kỷ, thiên hạ người phương nào không biết quân”, thậm chí còn có chút tác phẩm, như là ngô đoán tính tử vịnh mai các loại, vô luận thi từ, mỗi một động có thể xưng là kinh điển trong kinh điển, càng có các kinh điển vui cười nộ mắng đều thành văn chương đối câu đối điệu tốt...

Mê muội!

Rất nhiều người thích thi từ, thích câu đối, giờ khắc này đều đã mê muội Lâm Tri!

Càng có lượng lớn bạn trên mạng, sau khi xem xong những thi từ này, nhin không được mở video về Thi từ hội Tàn Châu!

Trong video.

Có thể nhìn thấy Lâm Tri Bạch tiêu sái quá quan trọng như thế nào, đập tất cả văn nhân Tàn Châu ở dưới chân!

Càng có thể nhìn thấy thư pháp đột nhiên siêu cấp Thần Linh của Lâm Tri khiến tất cả văn nhân ở đây khiếp sợ đến mức trợn mắt há hốc mồm!

Đương nhiên.

Trước màn hình Tề Châu võng bạn cũng bị khiếp sợ đến trợn mắt há hốc mồm!

Thậm chí còn sinh ra một cảm giác “Sảng khoái” có thể so với phim bóng ngô!

Dù sao Thi từ hội lần đó.

Lâm Tri Bạch làm mất mặt đám văn nhân Tàn Châu tùy tiện lôi ra một người, đều có mùi vị rất ” kíp nổ”, thật sự quá đẹp trai!

“Chỉ làm cho đẹp trai bùng nổ!”

“Ngọa tào, nguyên lai là một người giàu có mạnh như vậy!?”

“Vốn dĩ nhìn thấy Trê Sơn hành lang giàu có dễ chịu, hiện tại độ hảo cảm đã bạo rập rồi!”

“Thích chết thì làm giàu đi!”

“Thì ra thời điểm tiền đầu giàu có để trang bức như thế!”

“A a a a a, đột nhiên tiếc nuôi thủ phú thật không phải người Tề Châu chúng ta!”

“Những thi từ này, cho dù so với cổ nhân, cũng không kém cõi chút nào!”

“Ta vẫn luôn cho rằng người đương đại không thể nào viết ra được bài thơ siêu việt hơn người xưa nữa!”

“Thì ra trên thế giới này, còn có bộ dạng như Lâm Tri Bạch, là đại gia thi từ chân chính!”

“Quá trâu bò rồi...”

Rầm rầm, bài đăng này cháy rồi!

Tin nhắn càng ngày càng nhiều, nhiệt độ càng cao!

Giống như sân khấu Ly Khắc Tư Ly Tự Nhĩ của Bách Biến Tinh Quân trước bình đài của Tề Châu điên cuồng truyền khắp nơi, theo tấm thiệp mời này nổ đỏ, trên mạng lưới Tề Châu đột nhiên bắt đầu điên truyền những tác phẩm thơ từ của Lâm Tri Bạch!

Trên thực tế.

Nếu như không có tác phẩm của Phù Sơn Hành, Lâm Tri Bạch, cho dù rất ưu tú, hiệu quả tuyên truyền cũng sẽ không tốt như vậy.

Nếu như không cùng Dạ Oanh tìm kiếm nhiệt độ, chạm được nhiệt độ của thiên hậu này, đám người trên mạng cũng sẽ không điên cuồng như thế, muốn thăm dò thức của Lâm Tri Bạch.

Bởi vì thời đại này rất táo bạo.

Nếu như không có nguyên do đặc thù thì đọc sách sẽ có tác dụng quái dị. Bọn họ sẽ không đi học các tác phẩm của văn nhân.

Mọi người không có nhiều kiên nhẫn như vậy.

Có thể mượn truyền bá lực của tổng nghệ và giới giải trí.

Mượn sự hiếu kỳ của mọi người đối với Lâm Tri Bạch,

Tác phẩm thi từ của Lâm Tri Bạch rất thuận lợi được mở rộng ở Tề Châu!

Đương nhiên.

Vừa mới bắt đầu, những tác phẩm thi từ này lưu truyền chỗ điên cuồng nhất, khẳng định là ở giữa người xem Lao Sơn hành kiều.

fan Dạ Oanh;

fan của Tề Huyền;

Những fan hâm mộ đám khách Tề Châu này, tất cả đều chú ý tới cái nóng này!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 424: Tề Huyền ta không làm chó liếm! Lô Yên là người xem [Cầu] của Lao Sơn, mỗi ngày không ngừng xem trực tiếp loại kia.

Dù sao trong nhà nàng cũng có tiền, công ty cũng là của nhà mình, đi làm chính là thuận túy mò cá kiếm sống chơi mấy vi tính.

Tại sao lại thích tiết mục này nhỉ?

Bởi vì thân tượng của Lư Yên Tề Huyền tham gia tiết mục này.

Nhưng điều khiến Lư Yên Tâm ghen lời chính là, nàng cảm thấy Nữ Thần của mình, hình như có ý muốn xâm chiếm phạm nhân!

Trong nhịp tim của trò chơi.

Đồng Lư cũng bị Lâm Tri khiến cho tim đập rộn lên!

Thậm chí trong đám fan của Tề Huyền cũng bắt đầu có một số loại khen ngợi, khen ngợi Lâm Tri ưu tú.

Thậm chí có người đang đập đầu cây cối của Lâm Tri Bạch!

Không được!

Tuyệt đối không thể!

Lư Yên là fan sắt của Tề Huyền!

Căn bản không cách nào tiếp nhận yêu đương của nữ thần!

Bởi vì nàng cảm giác trên thế giới này không có mấy nam nhân xứng đôi với Tề Huyền ——

Lâm Tri Bạch cũng không được!

Đương nhiên Lư Yên không có thành kiến với Lâm Tri Bạch.

Nàng cũng thừa nhận vị minh tinh Tân châu này có tướng mạo rất đẹp trai, thậm chí còn rất có tài hoa, năng lực cũng không tệ.

Nhưng Lư Yến cảm thấy hắn không xứng với Tề Huyền.

Lư Yến không nhằm vào Lâm Tri Bạch, nàng chỉ đơn thuần cho rằng trong giới giải trí ai cũng không xứng với Tề Huyền.

“Có thể ta chính là nã tàn trong truyền thuyết.”

Về phương diện này, nhận thức của Lô Yến rất rõ ràng, nàng biết Tề Huyền có thể sẽ không tốt như vậy, thuần túy là do mình bị thần tượng của mình nhìn thấu ảnh hưởng.

Chẳng qua không quan trọng, Truy Tinh chính là như vậy.

Truy đuổi chưa chắc là minh tinh mà là một giấc mộng.

Hôm nay nhìn kênh trực tiếp của Lao Sơn, Lư Yến lại giống như thường ngày, mở đám fan của Tề Huyền ra, nhìn mọi người đang nói cái gì.

Kết quả vừa tiến vào nhóm liền thấy có người đang nói:

“Lâm Tri Bạch này là Mẫn Hoa, Mẫn Hoa trình độ không tệ, khó trách Ngọc Uyển đối với hắn có hảo cảm.”

Theo Lâm Tri Bạch không ngừng biểu hiện mình trong tiết mục, trong fan của Tề Huyền, muốn nhìn nữ thần cùng Lâm Tri Bạch tựa hồ càng ngày càng nhiều dị đoan!

“Người nói bừa đấy!”

Đánh chữ của Lư Yến rất tức giận phản bác: “Sao Nguyễn Cung lại có hảo cảm với Lâm Tri Bạch?”

“Ha ha!”

“Tiểu Lư lại phạt vui vẻ rồi!”

“Tiểu Lư tử chính là son phấn cuối cùng!”

“Nhưng Phù Huệ sớm muộn gì cũng phải lập gia đình nha.”

“Làm một người hâm mộ, chung quy không thể nhìn thần tượng cô độc già cả cả một quãng đời được.”

“Ta mặc kệ!”

“Dù sao Lam cũng không thể yêu đương được!”

“Sao ta cảm giác như người dùng danh nghĩa fan bắt cóc nàng ta?”

“Tóm lại ta không chấp nhận!”

Lô Yến ở trong quần chúng chung một giuộc gọi là “Tiểu Lư”.

Bởi vì ở trong đám đông tương đối hoạt bát, lại thường xuyên phát hồng bao, cho nên Tiểu Lư miễn cưỡng xem như quần sùng.

Tất cả các huynh đệ đều biết rõ Tiểu Lư ghét nhất là bị người khác biến thành tổ Tề Huyền.

Mà ngay vào lúc này.

Bỗng nhiên có người ở trong đám phát động video.

Mọi người hỏi: “Đây là cái gì?”

Quan viên tóc video nói: “Lâm Tri Bạch tại video tại Tân Châu tham gia thi từ hội, soái cái con mẹ nó!”

“Người phát tới đám người này làm gì?”

Lư Yến rất tức giận: “Minh tài có khuôn đúc?”

Người kia giải thích: “Ta cảm thấy Lâm Tri rất soái, chia sẻ một chút.”

Đánh chữ của Lô Yến: ” đẹp cái đầu người!”

Lư Yến càng tức giận, tiện tay điểm vào video, nàng cũng muốn xem xem sao Lâm Tri Bạch lại có thể “hoành đẹp trai” được.

video mở đầu.

Đó là Lâm Tri Bạch hơi say, đang niệm một bài thơ, phối hợp với bá tánh rất nổi danh của Tề Châu.

“Ta là thanh đô sơn thủy lang. Thiên giáo phân phó cùng sơ cuồng. Từng phê dùng vũ chi phong khoán, một cầu vân du nguyệt chương. Thi vạn thủ, tửu thiên cổ. Mấy lần trứ trứ trứ mục hầu vương. Ngọc lâu kim liền trở về, mà lại cấm mai hoa say rượu Lạc Dương...”

Lư Yến bỗng nhiên giật mình.

Trong video Lâm Tri Bạch, phóng đấng không kèm chế được, có loại tùy ý tiêu sái, ánh mắt kia ở trong ống kính hiện trường, phảng phất có thể xuyên thủng hết thấy.

Lô Yến đột nhiên hiểu được cảm giác của đám viên vừa rồi.

Lâm Tri Bạch trước mắt này, cùng Lâm Tri Bạch mình nhìn thấy trong hành lang Lao Sơn, là cùng một người không sai, nhưng lại không giống như là cùng một người!

Lâm Tri Bạch này, quả thật “Cự khóa soái”!

Ít nhất là sự ngông cuồng tùy ý của Lâm Tri Bạch lúc mới say rượu này, loại tùy hứng tiêu sái tài hoa này, không đem tư thái của tất cả mọi người đặt ở trong mắt, trong sách tổng nghệ là không nhìn thấy được!

Cứ như vậy.

Nhìn video.

Mãi đến tận 20 phút sau,

video đã kết thúc, nàng mới đột nhiên bừng tỉnh.

Nhớ lại những bài thơ của Lâm Tri Bạch, Lư Yến bỗng nhiên có cảm giác chấn động thật sâu. Nàng phát hiện da gà của mình đều nổi lên rồi!

Lần trước Lư Yến sinh ra loại cảm giác này, hẳn vẫn đi chăm sóc bằng hữu, lần đầu tiên đi xem Tề Huyền đi tuần diễn kịch.

Lúc đó Tề Huyền tựa như nữ thần.

Một ca khúc.

Một mũi khiêu vũ.

Từ đó về sau để Lô Yến một lòng một dạ phấn bụi ba năm.

Mà hiện giờ chỉ xem video một đoạn, lần thứ hai Lư Yến lại sinh ra cảm giác như vậy, nàng cảm giác mình đã yêu thích nam nhân trong video.

Lâm Tri Bạch!

Tục khí diễm hình dung, Lâm Tri Bạch là soái.

Nhưng loại đẹp trai này rất bất phàm, là tài hoa hơn người, tính cách bướng bỉnh phụ trợ ra, là mị lực vốn là hoàn mỹ, trên túi da!

Rất lâu thật lâu.

Lư Yến mới đi ra từ trong lòng.

Đám người còn đang trò chuyện.

Các bạn nói video kia đang hỏi: “Tiểu Lư tử đâu?”

“Hình như bị người làm cho tức giận bỏ đi rồi.”

“Lần sau vẫn là đừng phát nữa.”

“Nàng không nhìn được những thứ này.”

“Ta ủng hộ Tiểu Lư tử, độc mỹ!”

Người ủng hộ ta sao?

Còn độc quyền?

Ta không ủng hộ mình nữa!

Lư Yên rất cởi mở, trực tiếp tự vả vào mặt mình, bùm bùm đánh chữ: “Ta bỗng cảm thấy Côn Bằng rất thích hợp với Bạch Đế...”

????

Toàn bộ đoàn người đều phát ra Âm hào.

Mọi người hỏi có phải đầu óc của Lô Yên bị kích thích hay không.

Hỏi nàng sao thái độ đột nhiên chuyển biến 180 độ, còn xưng hô Bạch Đế hiếm thấy ư?

Phải biết rằng ở Tề Châu này, chỉ có người đặc biệt ưa thích Lâm Tri Bạch, mới nguyện ý gọi hắn là “Bạch Đế”.

Bởi vì cái tên này quá kiêu ngạo, quá bá khí, rất nhiều người đối với Lâm Tri Bạch Vô Cảm, cảm thấy hắn không nên dùng hai chữ này làm nghệ danh.

Lư Yên cũng không tranh cãi cùng các thành viên.

Hiện tại trong đầu nàng đều là Lâm Tri Bạch.

Vì Lâm Tri Bạch, Lô Yên trực tiếp liên hệ với một khuê mật nào đó của mình ở Tần Châu, hỏi đối phương:

“Người biết Lâm Tri Bạch không?”

Nàng muốn càng thêm toàn diện, thâm nhập lý giải Lâm Tri Bạch này, mà bình thường mà nói, đây là thức mở đầu của Truy Tinh Tinh.

Khuê mật hồi đáp rất kích động:

“Ở Tàn Châu có lẽ không ai không biết Lâm Tri Bạch, hẳn là nam thần của ta, là thần tượng cả đời phấn son!!!!!”

“Vậy người nói với ta...”

Lư Yên và khuê mật hỏi thăm tình hình của Lâm Tri Bạch.

Khuê mật rất cuồng nhiệt, đối với chuyện Lâm Tri Bạch thuộc như lòng bàn tay, là fan cấp tro cốt của Lâm Tri Bạch.

Mà đám người không lâu trước đó đã phát biết chuyện Lâm Thi biểu diễn lại đột nhiên có phản ứng, đặc ý nói:

“Ha ha ha ha, Tiểu Lư khẳng định là nhìn video mà ta đăng kia, đối với Lâm Tri Bạch thay đổi cách nhìn rồi, không gạt các người, tất cả mọi người đều xem a, Lâm Tri Bạch Chân đẹp trai phát nổ!”

“Thật sao?”

“Để ta nhìn một cái.”

“Viễn gì mà làm thần như vậy?”

Càng ngày càng nhiều người nhấn vào cái video kia.

...

Buổi tối.

Tề Huyền kết thúc phát sóng trực tiếp tắm rửa xong, thoải mái nằm ở trên giường, mở ra số nhỏ của mình, tiến nhập vào trong đám fan ẩn núp.

Nhưng mà.

Sau khi vào nhóm người.

Nhóm fan đêm nay tán gẫu vài thứ, lại khiến Tề Nhiêu xem không hiểu, nàng cảm giác thế giới này đột nhiên rất không chân thực.

“Mọi người cố gắng lên nha!”

“Nhất định phải bắt Bạch Đế!”

“Một nam nhân ưu tú như vậy, chẳng lẽ muốn tiện nghi cho Dạ Oanh sao? “

“Dạ Oanh thấy ánh mắt Lâm Tri Bạch đã bị kéo to, trong lòng tuyệt đối có ý xấu a!”

“Thiếu sót của tính cách của người vốn không đủ chủ động, nàng không chủ động sao có thể có câu chuyện chứ!”

“Nếu cứ tiếp tục như vậy không được, Đồng Lư nhất định phải chủ động xuất kích, nếu bị Dạ Oanh bắt được, fan của ả nhất định sẽ đắc ý chết, Bạch Đế thế nhưng là đỉnh cấp nam thần, đến lúc đó không chừng sẽ cười nhạo chúng ta.”

“Ta tin tưởng vào Côn Bằng!”

“Nhất định Côn Bằng sẽ nghĩ biện pháp lấy được trái tim lão sư Bạch Đế, nếu như bị Dạ Oanh cướp đi, vậy tổng nghệ này sẽ mất đi ý nghĩa tham gia!”

Tề Huyền:?

Là phương thức ta tiến vào không đúng sao?

Rốt cuộc những người này đang nói chuyện gì vậy?

Hôm qua hình như các người không có thái độ này a!

Thậm chí Tề Huyền cũng đang bối rối:

Đây là đám fan cuồng của mình, hay là đám fan trắng?

Vì sao cảm giác đám người này, hình như là fan kiểu như Lâm Tri Bạch?

Cũng may trong đám người tựa hồ có người giống như Tề Huyền, ở vào giai đoạn không rõ tình huống, vừa mở ra quần nói chuyện đã bị nội dung tán gẫu của đám người này làm cho khiếp sợ, trực tiếp hóa thân thành miệng bà ta thay đổi:

“Các người có chuyện gì vậy?”

“Ngày hôm qua vẫn còn mắng bạn trên mạng là Lâm Tri Bạch và Oánh Oánh, hôm nay các người lại tự mình dập đầu sao?”

“Còn van xin Đồng Lư và Lâm Tri Bạch yêu đương ư?”

“Đầu óc các người không bị sốt chứ? Trên đời tại sao có thể có fan như các người chứ?”

Đúng vậy!

Tề Huyền vừa tán đồng, vừa theo chữ đánh chữ: “Các người không phải ghét nhất câu yêu đương chứ, sao bây giờ ai cũng muốn giục cưới?”

“Người không hiểu.”

Trong đám quần sũng hoạt động nhất, Tề Huyền nhớ rõ, giống như gọi Tiểu Lư, đối phương bỗng nhiên phát ra mấy cái túi tài nguyên.

“Đây là tất cả ca khúc mà Bạch Đế viết cho người khác —— “

“Đây là bài hát mà Bạch Đế tự mình ca hát biểu diễn —— phần lớn dùng tác phẩm nghệ danh Sở Từ này.”

“Đây là Bạch Đế lấy thân phận Bách Biến Tinh Quân, tham gia hợp tập sân khấu của Ca Vương 》 .”

“Đây là toàn bộ thi từ tác phẩm mà Bạch Đế viết, cùng với thơ từ hội văn. “

“Đây là toàn bộ câu đối của Bạch Đế, cùng với video của hắn tham gia giải đấu liên lạc —— “

“Đây là video từ thiện của Bạch Đế khi viết pháp luật ‘Lan Đình’. Các người có thể đã xem trước đây.”

“ ... ”

Sau khi “ba ba” phát tài nguyên xong.

Lư Yên đánh chữ:

“Ta đã xem hết những thứ này một ngày rồi, toàn bộ thu thập chia sẻ cho mọi người.”

“Xem hết những thứ này ta không tin ai trong số các người có thể chống đỡ được mị lực của Bạch Đế. Ở Tần Châu hắn chính là thần tượng của toàn dân, trên con đường lớn tùy tiện tìm kiếm, phỏng chừng trên cơ bản tìm không được mấy người không thích hắn, mặt khác ta còn biết rất nhiều bất quái của Lâm Tri Bạch, ví dụ như một nhà ông nội của hắn xuất bản cho hắn, bị Lâm Tri Bạch làm thành đệ nhất Tần Châu rồi!”

“Đương nhiên còn có rất nhiều chuyện.”

“Tóm lại Bạch Đế thật sự quá ưu tú, nam nhân ưu tú như vậy, ta nghĩ tới nghĩ lui, đại khái cũng chỉ Côn Bằng nhà chúng ta

mới có thể xứng đôi.”

“Hi vọng Bệ Ngạn có thể cố lên, không nên bỏ lỡ Bạch Mã vương tử của mình!”

Món đồ chơi gì?

Để cho ta theo đuổi Lâm Tri Bạch?

Vậy không phải liêm chó sao?

Mặc dù tên kia các phương diện cũng không tệ lắm, nhưng nếu hắn coi mình là bạn trai, vậy thì...

Cũng có thể tiếp nhận?

Nhưng tại sao mình có thể chủ động đuổi theo hắn chứ?

Loại chuyện này, rắc đọc sách tự sướng. Kỹ nhân ma quỷ.

Đáng thi không phải nên do nam phương chủ động sao?

Cũng không biết, thái độ lúc chơi trò chơi miễn phí của Lâm Tri, vài phần thật giả, vậy mà thật sự làm mình ý loạn.

Hắn hẳn là thích ta chứ?

Hôm nay còn khen ta là xinh đẹp nhất, nhất định là một tín hiệu nào đó, chỉ là ta biểu hiện quá cao lãnh, hẳn có chút do dự?

Nhưng cao lãnh đều là giả dối mà.

Chẳng qua chỉ là một chút nguy trang mà thôi.

Được rồi, không cần quan tâm đến hắn nữa, dám tài nguyên lộn xộn này hình như cũng khá thú vị thì phải?

Tề Huyền vẫn tò mò chọn vào.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 425: Phòng trực tiếp phân lưu! Theo những bài thơ Lâm Tri Bạch ở Tàn Châu sáng tác lưu truyền rộng rãi ở Tề Châu, đám fan lớn của Dạ Oanh, cũng xuất hiện lượng lớn video về việc Lâm Tri Bạch lúc trước tham gia thi từ Tàn Châu.

Có bản hoàn chỉnh.

Có bản biên tập.

Thậm chí còn có bản tinh hoa.

Những video này đều được người phối hợp với âm nhạc có bối cảnh dễ nghe.

Trong video Lâm Tri viết thơ thậm chí ngâm tụng ra cũng càng có phong cách cùng bầu không khí.

Có một số thì rất giản lược, không làm video, chỉ là tổng kết bài thơ Lâm Tri Bạch sáng tác ra, còn kèm theo những câu đối.

Hiển nhiên.

Khoai thơ và tài hoa của Lâm Tri Bạch đã trở thành một cuộc cuồng hoan của các đại truyền thông truyền thông khắp Tề Châu.

Tất cả mọi người đều đang hung hăng lưu lượng của hắn.

Có vài cái truyền bá thậm chí trực tiếp dùng để cho Dạ Oanh khuynh tâm, Lâm Tri biết rõ rốt cuộc có mị lực tiêu đề gì để hấp dẫn quần chúng ——

Trực tiếp nói sau khi Tề Châu, Dạ Oanh là “người hâm mộ” Lâm Tri Bạch.

Mà chỉ cần vào tiêu đề, sẽ nhìn thấy những bài thơ của Lâm Tri Bạch thậm chí là đối đối với khăn gấm, cùng với tự truyền nhân khen tài hoa cho hắn.

Đương nhiên.

Điều này cũng có chỗ tốt đối với Lâm Tri Bạch, hắn đã nhận được tuyên truyền, tự mình nhận được lưu lượng truyền thông, có thể coi như là cùng thắng.

Cho dù giờ phút này Lâm Tri Bạch cũng không biết động tĩnh trên mạng.

Mãi đến ngày hôm sau.

Thời điểm Lâm Tri ăn sáng mở quyển sách thô ra, phát hiện đề tài nóng bỏng đầu tiên đột nhiên được gọi là “Tần Châu đệ nhất tài tử Lâm Tri Bạch” chín chữ, mới biết được mình bởi vì những thi từ ở Tần Châu viết kia được người ta móc ra, cho nên đột nhiên nhiệt độ tăng lên.

Ăn sáng xong.

Đạo diễn gọi mọi người cùng nhau đến trung tâm hoạt động.

“Thủ Phú, người hiện tại thật là màu đỏ a!”

Ninh Linh vừa nhìn thấy Lâm Tri Bạch liền nhiệt tình chào hỏi.

“Người quá có tài!”

Sáng nay bà đã cày được tin tức của Lâm Tri Bạch, thấy được những thi từ ông ta đi qua viết, giờ phút này ánh mắt đều lập lòe tỏa sáng, thái độ có thể so với trước đó nhiệt tình hơn nhiều.

“Ta cũng làm được bài thơ của hắn, tài tử đệ nhất Tần Châu nha.”

Tâm tình Tề thiên văn phức tạp, ngoài miệng lại cười ha hả nói: “Thật kính thật kính, lợi hại lợi hại.”

Lục chế 《 Sơn Hành 》 cũng đã mấy ngày.

Tới nay tiết mục tồn tại, danh tiếng phần lớn đã bị Lâm Tri Bạch đoạt mất.

Nữ Gia Khách ngược lại còn tốt, dù sao cũng là đệ tính, nhưng trong lòng đám nam khách quý, lại ít nhiều có chút ghen tị.

Nhưng bởi vì ghen tị liền muốn đối với Lâm Tri Bạch thế nào, ít nhiều có vẻ không có phong độ, cho nên không ít nam Gia Tân đều đang nỗ lực che giấu đệ dạng trong lòng.

Đương nhiên chuyện này không bao gồm Tân Tân Tân của Tần Châu.

Đám người Trương Hi Dương, Chu Hàn cũng không bắt ngờ chút nào.

Đây là lòng tin của mọi người đối với Bạch Đế, với thực lực của Lâm Tri Bạch, cho dù là tay không ở Tề Châu phát triển cũng tất nhiên sẽ quật khởi, đơn giản là thời gian sớm muộn mà thôi, dù sao tài hoa của một người, và mị lực lóng lánh, vĩnh viễn không che giấu được.

“Ta vẫn luôn rất thích câu đối của sư phụ Bạch Đế.”

Hàn Nguyệt Sương thì thầm: “Lục Thủy vốn không lo, bởi vì gió lạnh nên đã nhắm mắt. Thanh Sơn chưa già, vốn là đầu bạc mà.”

Sở Sở nhin không được hóng chuyện nói: “Tôi hôm qua ta đã cày được video kia, Bạch lão sư lúc ấy hình như cùng văn nhân Tần Châu xảy ra xung đột?”

“Đều đã qua.”

Lâm Tri cười miễn phí, không muốn nói về những thứ này, hoặc là nói lười nhác chân đạp những văn nhân Tần Châu kia.

Mọi người lại hàn huyên một lát, đề tài đều vây quanh Lâm Tri Bạch, dù sao hôm nay hẳn chính là người có độ thảo luận cao nhất trong toàn bộ Tề Châu.

Bỗng nhiên.

Diệp Chân vẽ mặt ân cần hỏi: “Người tôi hôm qua không ngủ được không?”

Trang phục Tề Huyền hôm nay trước sau như một, chỉ là quần thâm hơi chút không che hết được quần mắt, nhìn qua là biết ngủ không đủ, đôi mắt mê mang kia làm cho người ta có cảm giác còn chưa tỉnh ngủ, không ngờ lại mờ nhạt đi khí tức cao lãnh, nổi bật lên một cô gái đặc biệt đáng yêu như vậy, không ngờ lại xinh đẹp như vậy, động tác giống như là đang thè lưỡi vậy, có người thì ra vẻ rất đặc ý, có người lại là đáng yêu đáng yêu vô manh.

“Không có việc gì...”

Tề Huyền dụi dụi đôi mắt của mình, cố gắng khuyên bảo nàng mí mắt trên dưới.

Sự thật chứng minh tối hôm qua Tề Huyền xem video hoàn chỉnh Lâm Tri tham gia Thi Từ Hội ở Tần Châu, hơn nữa đã bổ sung cho hắn hát bài ca khúc ở trên Mông Diện Ca Vương, bất tri bất giác xem mê rồi, chờ xem hết thấy những lúc này, đã tiếp cận năm giờ rạng sáng.

Bây giờ đã tám giờ bốn mươi sáng.

Tề Huyền chỉ ngủ ba giờ, đương nhiên choáng váng, đầu óc bây giờ vẫn còn mờ mịt.

Vừa rồi khi mọi người nói chuyện phiếm, nàng xém chút nữa ngủ gà ngủ gật, hết lần này tới lần khác Diệp Chân cứ muốn hỏi một câu, khiến cho hiện tại có chút lúng túng, thậm chí có chút không hiểu trong lòng.

Giống như làm chuyện gì đó rất xấu.

Cũng không thể để mọi người biết, mình bởi vì xem mấy video nhỏ của Lâm Tri Bạch kia, không hiểu sao mê mẩn, mới hầu như một đêm không ngủ.

Hiển nhiên là nàng đã lo lắng quá nhiều, mọi người cũng không nghĩ mình lại sâu như thế.

Cũng liền Dạ Oanh nghiêng đầu nhìn chăm chăm nàng, như có điều suy nghĩ nhìn một lát.

Mọi người lại quan tâm Tề Tiêu một phen, đạo diễn Hoàng Đình đi tới, lúc này mọi người hỏi thăm hôm nay an bài như thế nào.

Hoàng Đình giải thích: “Hôm nay không có sự sắp xếp gì đặc biệt, các vị quản lý đều tìm tiết mục phản ứng, bởi vì toàn bộ Thiên hâu phát trực tiếp, dẫn đến có chút công việc bị trễ nải, cho nên chúng ta tiếp theo sẽ cho mọi người nghỉ một tuần, ngày nghỉ nào đó? Mọi người đừng danh trống Lữ Chử Chử Chử Chử? Li Sơn, nhưng có một yêu cầu, chính là quay phim và quay trực tiếp không thể ngừng, trừ phi có đặc thù, không thể bị quay lén xuất hiện tình huống đặc biệt, mặt khác trong quá trình này tổ tiết có khả năng sẽ tuyên bố nhiệm vụ...”

Nói một câu đơn giản thì chỉ được nghỉ một tuần.

Đồng thời cũng không hoàn toàn nghỉ.

Chỉ là hơn mười vị khách quý ở đây không thể ở lại Kỳ Sơn lục soát liên tục mấy tháng, cũng nên có công việc khác phải xử lý, cho nên tổ cụ tiết mục liền nghĩ tới một phương án đo lường trung như vậy.

Tin tức tốt!

Mọi người mừng rỡ.

Dù sao cũng ký hợp đồng, hưởng hồ tiết mục sôi nổi như vậy, mọi người cũng luyến tiếc không rời đi nửa đường, hết lần này tới lần khác thu thập tiết mục sẽ khiến công việc của mọi người rơi vào thế bất tiện, hiện tại có thể có phương án này, mọi người đều cảm thấy hài lòng.

Kể cả Lâm Tri Bạch cũng cảm thấy rất tốt.

Chủ yếu là Lâm Tri Bạch còn đảm nhiệm đại diện cho công ty giải trí của thần thoại.

Đã nói là phải đến Tề Châu khai thác thị trường, kết quả gần đây chỉ lo sinh hoạt trong tổng nghệ mà thôi.

Tuy mình chỉ dựa vào tổng nghệ này, nổi tiếng ở Tề Châu càng ngày càng cao, đây chính là hành vi khai thác thị trường của mình. Mục tiêu trọng điểm của hắn dù sao vẫn trở thành siêu sao điện châu, chẳng qua là tình huống công ty vận hành doanh luôn quan tâm một chút nha.

“Ai, đạo diễn người không nói sớm, chúng ta còn phải đặt vé.”

Có người thấp giọng thì thầm, đạo diễn cũng cười khỏ, không còn cách nào khác, chủ yếu là chuyện này đã thảo luận được mấy ngày, hôm nay mới ra kết quả.

“Ta đi thâm thành.”

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Bằng hữu có tiện đường có thể cùng đi.”

Mọi người không nói chuyện, đoán chừng không thuận đường, ngược lại Sở Sở cười nói: “Ta cũng đi Thâm Thành, vậy hai ta cùng nhau đặt máy bay máy bay.”

“Không cần.”

Lâm Tri Bạch nói: ” máy bay của ta đậu ở sân bay phụ cận.”

Kiếp trước, đi lại trên máy bay trong quốc nội yêu cầu phải xin kíp ngày và bộ phận liên quan, Lam Tinh chỉ cần hai giờ sáng là được.

máy bay?

Mọi người có chút ngoài ý muốn.

Dạ Oanh cười nói: “Oa, không hổ là hào môn đại thiếu gia, người lại còn có phi cơ tư nhân, ta có thể đi cùng không?”

Ninh Linh giơ tay nói: “Cả ta nữa!”

Tề Huyền do dự một chút, nói: “Ta cũng tiện đường.”

Tất cả mọi người đều muốn cùng Lâm Tri Bạch đi, ai mà không muốn ngồi máy bay tư nhân chứ, hiệu suất cao còn có thể tiết kiệm được rất nhiều chuyện.

Trong lòng Diệp Chấn có chút chua chát, mở miệng nói: “Nhiều người như vậy căn bản ngồi không yên, Đồng Lư chúng ta cùng đi thôi.”

Mọi người ngẫm lại cũng đúng, người quả thực quá nhiều, phi cơ tư nhân khẳng định không ngồi được.

“Phi cơ của người có thể ngồi bao nhiêu người?”

“Được rồi, nữ nhân ưu tiên a, chúng ta nam khách tự mình mua vé máy bay.”

“Có việc gấp đi cùng Lâm Tri trước là được rồi.”

“Ừm.”

Mọi người khiêm nhường đứng lên.

Lâm Tri Bạch buồn bực nói: “Chẳng phải chỉ có mười sáu vị khách quý, cộng thêm mấy nhân viên công tác sao?”

Tất cả khách quý cùng nhau, cộng thêm nhân viên công tác của mấy tiết mục, xác thực chỉ có hai mươi người xuất đầu, lão gia tử đưa chuyên cơ cá nhân cỡ lớn cho Lâm Tri Bạch hoàn toàn có thể ngồi được.

Chậc?

Mọi người ngạc nhiên nhìn Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch giống như dùng ngữ khí bình thường không có gì lạ, nói ra những lời khó lường.

Màn đàn cũng ngây ngẩn cả người.

【 Lâm Tri Bạch biết hắn đang nói gì không? 】

“Phi cơ tư nhân cỡ nào, có thể ngồi hơn hai mươi người sao? ”

【 chờ một chút! 】

【 Phi cơ tư nhân của hắn, chắc không phải là loại lớn đâu nhỉ? 】

【 Mẹ nó, thủ lĩnh giàu nhất lại có thể nuôi nổi máy bay tư nhân cỡ lớn? 】

【 mặc dù ta biết thủ phủ là đệ tử hào môn, nhưng đây cũng quá khoa trương đi? 】

【Phi cơ tư nhân có trình độ nào đây? 】

Người xem đều bị cả hiếu kỳ, các khách mời cũng bị Lâm Tri làm cho kinh ngạc.

Cho dù là mấy người Trương Hi Dương quen thuộc Lâm Tri Bạch cũng chưa từng nhìn thấy chiếc máy bay cá nhân mà hắn nói.

Nhưng thật ra tham gia thi từ hội, Lâm Tri đã từng ngồi máy bay tư nhân, nhưng đó chỉ là một cơ hội nhỏ, không chở được mấy người.

“Ý của ngươi là, nhiều người như vậy cũng ngồi yên được?”

Tề Thiên Văn cười cười nói: “Vậy phi cơ riêng của ngươi có hơi lớn a.”

Những vị trí khách này đều là minh tinh, cũng đã từng trải qua nhiều chuyện, máy bay tư nhân đối với người bình thường mà nói rất xa xôi.

Đối với Tề Thiên Văn, siêu nhất tuyến minh tinh mà nói, cũng không tính là quá xa xôi, thậm chí hắn còn suy nghĩ xem có nên mua một chiếc hay không.

Cho nên sau khi kinh ngạc, Tề Thiên Văn và mấy người vượt qua một đường rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh.

“Dù sao cũng đủ ngồi.”

Lâm Tri Bạch nói: “Nếu đi cùng, thông tin gửi cho mọi người một thủ tục.”

Mọi người đều không có ý kiến, cho dù Vinh Nhất Lang Diệp Quân Tập có quan hệ vi diệu với Lâm Tri, cùng với Diệp Chấn, đều mặt dày cọ cọ một đợt.

Lâm Tri Bạch cũng không dễ nói, ai mà không nghĩ.

Cứ nhằm vào như vậy thì quá rõ ràng, sẽ khiến những người khác cũng thấy xấu hổ theo.

Cứ như vậy.

Sau khi an bài hành trình tốt, mọi người đi sân bay gần Lao Sơn nhất.

Sau khi đến sân bay, có Lãnh Lỗ sân bay dẫn theo một đám nhân viên công tác chủ động nghênh đón đám người Lâm Tri Bạch, nếp nhăn trên mặt cười rộ lên.

Bởi vì máy bay trắng của Lâm Tri ngừng ở đây, mỗi ngày đều phải nộp tiền sân bay, là khách hàng lớn hiếm thấy, huống hồ đám người này đang chuyển tiết mục.

Trong đoàn người Lâm Tri Bạch này, mấy ngôi sao đỉnh cấp Tề Châu siêu một tuyến, bọn họ cùng nhau đến sân bay, an toàn đều trực tiếp kéo căng, sợ fan tụ tập quá nhiều tình huống nguy hiểm xuất hiện, cũng may đây là quyết định tạm thời, fan có thể phản ứng lại không nhiều như vậy, cho nên không có xảy ra sự cố gì.

Đến chỗ máy bay.

Thừa đợt viên mở cửa khoang.

Lâm Tri Bạch dẫn đầu tiên vào trong đó, mời mọi người cùng đi vào.

Mọi người nhìn bề ngoài máy bay, kỳ thật cũng không nhìn ra quá nhiều môn đạo, chẳng qua là cảm giác bộ dáng rất lớn.

Nhưng khi tiến vào khoang cơ nhẫn, liếc nhìn trang trí bên trong, cho dù là đám đại minh tinh từng thấy thế giới đều mở to hai mắt nhìn!

Đạo diễn Hoàng Đình cũng đi theo tới, dù sao cũng là bộ phận lớn ở đây, kết quả đôi mắt của một phi cơ liền sáng lên!

Cái này mẹ nó cũng quá chiến hào đi!

Tổ tài nhiều để nói chuyện ah!

Sau khi ý thức được đây là một phát nổ trực tiếp, đạo diễn lập tức tìm Lâm Tri Bạch nói: “Không thể để thợ quay phim hoàn chỉnh hoàn cảnh bên trong, thuận tiện bảo nhân viên ngồi phụ trách giới thiệu chuyên cơ này?”

“Được.”

Lâm Tri Bạch đồng ý, sau đó nhân viên nhận việc bắt đầu giới thiệu: “Đây là ngày ba mươi tám mươi số... Đây là phòng khách... Nơi này là phòng ngủ... Nhà bếp... Nơi này là nhà bếp... Đây là phòng bếp... Đây là Ảnh viện tư nhân...”

Bên trong khoang cơ nhỏ.

Nhân viên nhận vụ mang theo thợ quay phim, đi ngang qua từng gian phòng, vừa đi vừa giới thiệu kỹ càng tình huống, bao gồm cả thiết kế trang trí được giới thiệu những thứ này, là thợ làm thuê nổi tiếng nào đó của Lam Tinh.v.v.

Cao cấp!

Quá cao cấp rồi!

Thình thịch đập xuống đất!

Tổ chức tiết mục quá hiểu, quay phim trong khoang Ba Cơ này, để cho tất cả mọi người đều nhìn thấy phi cơ tư nhân xa hoa đỉnh cấp, bên trong là thế giới dạng gì!

【 Ta lau! 】

【 Đây là phi cơ riêng tư? 】

【 này mẹ nó quả thực chính là hào trạch trên không trung! 】

【 Phi cơ này bao nhiêu tiền a! 】

【Phi cơ này là số 380 của trống ba mươi, cộng thêm hiệu quả định chế này, ta đoán chừng phải 10 triệu mới có thể mua được.】

【 Mươi ức! 】

[Thủ Phú đúng là thủ phú!]

【 Ta nhớ trước đó có người đã tính toán, trong tứ đại Thiên Vương của Tề Châu chúng ta, tài sản Diệp Chấn có tiền nhất đại khái ở trình độ trăm ức? 】

【 Cũng có nghĩa là côn cà sa lon này chỉ có một phần mười tài sản của Diệp Chấn? 】

Nói một cách khác.

Sao chôi cấp bậc tứ đại Thiên Vương, cũng mua được phi cơ tư nhân cấp bậc này.

Nhưng bốn ngày này Vương đại xác suất sẽ không thật sự mua loại phi cơ tư nhân cấp bậc này, bởi vì nó không chỉ cần bọn họ xuất ra tài sản thương gân động cốt, hơn nữa phí bảo hộ sau này cũng là giá trên trời!

“Phi cơ này bao nhiêu tiền?”

Lam Dã mở to hai mắt nhìn, hẳn biết Lâm Tri xuất thân từ hào môn giải trí Tàn Châu.

Hiện tại tin tức liên quan tới Lâm Tri Bạch trên mạng Tề Châu phổ biến tận trời, toàn bộ thế giới đều biết hẳn là đại thiếu gia đến từ hào môn Tàn Châu.

Nhưng phi cơ cá nhân vẫn rất kinh ngạc trước sự xuất hiện của Lam Dã!

Cố Hành buồn bực nói: “Ba không số ba mươi tám, thiết kế này đoán chừng phải mười triệu.”

Hiển nhiên Cố Hành cũng từng hiểu rõ về máy bay, hẳn nhìn thấy loại hình trên Ba Không liền tính ra giá cả rồi.

“Bao nhiêu?”

Hai mắt Lam Dã tròn tròn.

Người xem đều chê cười, phản ứng của Lam Dã, kỳ thật chính là phản ứng của bọn họ, quá chân thật.

Không chỉ có Lam Dã, Ninh Linh mấy người cũng bị sợ ngây người, dù sao không phải mỗi một khách quý đều là siêu một đường.

“Lâm Tri Bạch, người đây cũng quá có tiền đi?”

“Không có, máy bay này là gia gia ta đưa cho.”

Lâm Tri Bạch mở miệng, nàng thật sự có tiền, nhưng trước đó không muốn mua máy bay, chỉ là gia gia đã đưa rồi, vậy thì nhất định là rất vui khi nhận lấy.

“Lão gia tử còn thiếu tôn tử sao?”

Lam Dã sâu kín mở miệng, mấy gia gia có thể đưa cho tôn tử mười ức máy bay sao?

Mọi người đều nở nụ cười.

Diệp Chấn bỗng nhiên nói: “Thật hâm mộ người, có một gia gia tốt.”

Lâm Tri Bạch nhú mày, lời này của Diệp Chấn nghe như là hâm mộ mình, nhưng dường như lại có chút vị không đúng, phảng phất đang ám chỉ mình gặm lỗ.

Đây không phải lần đầu tiên.

Cái Diệp Chấn này nói chuyện mấy lần trước, cũng ít nhiều có chút hương vị âm dương, tựa hồ mơ hồ nhằm vào mình.

Là vì Tề Huyền sao?

Lâm Tri Bạch đại khái đoán được nguyên nhân, gia hỏa này căn bản chính là chó cùng gặm.

Đừng tưởng Diệp Chấn thực sự siêu nhất tuyến siêu nhất tuyến siêu quần lực của tứ đại Thiên Vương Tề Châu này, nàng đã thanh tỉnh biết bao nhiêu nhân gian rồi.

Tư Thông cũng từng làm chó nịnh bợ.

Bất quá Diệp Chấn nói xong lời này, Tề Huyền bỗng nhiên nói: “Ta nhớ Bạch lão sư lúc trước tham gia buổi tối từ thiện Lam Tinh, viết một bức tranh chữ, lúc ấy đấu giá ra giá sáu trăm triệu.”

Ngụ ý là:

Lâm Tri Bạch cũng không phải là loại con cháu nhà giàu có dựa vào gặm com.

Diệp Chấn liếc nhìn Tề Huyền một cái, kỳ thực người khác nói lời này, hẳn đều có thể tiếp nhận, duy chỉ có nữ thân hình như có như không, bảo vệ bộ dạng Lâm Tri Bạch có chút đả thương hẳn.

Còn về chuyện Bạch Thư Pháp của Lâm Tri bán đấu giá sáu trăm triệu?

Chuyện này mọi người đều biết, người Tề Châu quen biết Lâm Tri Bạch sớm nhất, chính là thông qua trận tiệc tối từ thiện kia, cùng với quyền đình Tôn Lan kia.

Chỉ là không biết vì sao.

Tề Huyền nói xong câu đó, bầu không khí đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Rất nhiều người hẳn là đã từng có cảm thụ tương tự a, giống như việc âm ỉ trong phòng tự học bỗng nhiên mấy giây mọi người không nói gì.

Nhưng mà hình dạng này chưa đủ thỏa đáng.

Nói chính xác phải là các nam nhân khách quý đột nhiên có chút thay đổi tâm tình, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

May mà máy bay đắt tiền, tốc độ rất nhanh.

Trước sau bất quá hơn một giờ đã đến thành sâu.

Chúng khách quý cáo biệt lẫn nhau, cũng nói lời cảm tạ với Lâm Tri, dù sao cũng cộ máy bay của hẳn, thái độ nhiệt tình, nhiệt tình nói khách sáo cũng khách sáo, mấy ngày tiếp theo ở chung đã làm mọi người không xa lạ gì nữa, nhưng đánh thành hình như còn chưa đến mức.

Mọi người ai nấy chạy đằng sau đồng đồ.

Các thợ quay phim cũng nhanh chóng chia làm nhiều đường.

Phòng phát trực tiếp cuối cùng cũng nghênh đón các khán giả phân lưu hoàn toàn rồi!

Tất cả người xem đều không thể không đổi mặt một lựa chọn, vậy kế tiếp xem ai?

Lúc trước mọi người ở Lao Sơn, đại đa số thời gian đều là tụ tập cùng một chỗ, cho nên người xem không quá rối rắm nhìn bên nào.

Bây giờ mười sáu cái khách quý đều tách ra, chuyện liên quan đến mình hết lần này tới lần khác phát trực tiếp còn chưa chấm dứt, chẳng khác nào ban đầu phòng trực tiếp từ một cái nháy mắt biến thành mười sáu cái!

【 Tuyệt! 】

【 Phòng trực tiếp, ta chỉ có hai con mắt! 】

【 quyết đoán lựa chọn xem trực tiếp Anh Anh. 】

【Đi phòng phát trực tiếp của Côn Bằng. 】

Hu hu hu, ta muốn xem bạch đêm á!

【 Hắc hắc, điện thoại khán thủ phú, phổ độ xem! 】

【 Cuồng này có phải căn cứ vào độ nóng của người phát sóng trực tiếp nhìn ra ai không hả? 】

【Hắn là phòng phát trực tiếp cao nhất, dù sao đây cũng là sáu người vượt qua một đường. 】

[Nhìn lá chân kia!]

Mười sáu Gia Khách, phân ra mười sáu phòng trực tiếp, người xem đều cảm thấy không hợp thói thường, nhưng bản thân tiết mục này bản thân đã quá mức không hợp thói thường, vậy mà lại hội tụ minh tinh nổi tiếng nhất Tề Châu ở cùng một chỗ, phát sinh chuyện gì cũng không tính là lạ.

So với mười sáu phòng trực tiếp kỳ quái.

Mọi người đều hiếu kỳ, ai phát trực tiếp hứng hứng cao hơn một chút.

Không phải có câu châm ngôn sao?

Rút Triều mới biết ai đang bơi ở trên.

Mà các phòng phát trực tiếp lớn đều có giá trị nóng bức, số liệu càng cao thì càng có thể thấy được nhiều người xem phát trực tiếp hơn...

Về vấn đề này, các khách quý cũng rất để ý.

Ví dụ như Tề Thiên Văn, hắn vừa ngồi lên trợ lý đón xe của mình, liền cười nói với ống kính: “Hiện tại ta đang xem trực tiếp, hắn là phần lớn đều là fan của ta phải không?”

Nói xong.

Tề Thiên Văn lấy điện thoại di động ra xem phòng trực tiếp của mình, giá trị nhiệt độ là 3121 vạn.

Tránh đi ống kính.

Tề Thiên Văn lại lặng lẽ meo nhìn lên phòng trực tiếp của Diệp Quân Tập, giá trị nhiệt độ của đối phương là 2983 vạn, trong lòng lập tức đại định!

Nhân khí của mình cao hơn Diệp Quân Tập!

Mà so sánh với Tề Thiên Nhân lặng yên meo quan sát nhân khí của khách quý khác, Chu Hàn lại hào phóng hơn rất nhiều.

“Vừa tách ra, phòng trực tiếp của ta chắc không còn ai nữa đâu nhỉ?”

Trong lúc nói chuyện.

Chu Hàn lấy hết điện thoại di động ra, ấn vào phòng trực tiếp của mình nhìn số liệu, đồng thời liếc mắt nhìn tấm rèm, sau đó mở miệng nói: “Hình như giá trị hơn ba trăm vạn nhiệt độ so với tưởng tượng của ta.”

“Rất tốt.”

Nhân viên công tác nói: “Dù sao Chu lão sư vừa tới Tề Châu không bao lâu, người xem còn chưa quá quen thuộc với ngài.”

Chu Hàn nói: “Không có việc gì, hiện tại chúng ta đi tửu điểm, sau khi đến tửu điểm ta sẽ mang đến cho mọi người một ít ca khúc ta phát biểu ở Tần Châu.”

Cơ hội như vậy rất khó có được.

Chu Hàn muốn tận lực tranh thủ nhiều một chút fan, để nhiều người Tề Châu hiểu rõ chính mình.

Dừng một chút.

Chu Hàn lại nói: “Nhìn xem nhiệt độ giá trị của những người khác...”

Vài giây sau.

Chu Hàn kinh ngạc nói: “Ngay phòng trực tiếp thiên văn! Giá trị nóng bỏng thậm chí là ba ngàn vạn! Nó sẽ gấp mười lần ta!”

Lại nhìn tiếp.

“Trong phòng phát trực tiếp của Diệp Quân Tập, giá trị độ nóng cũng gần ba ngàn vạn, đây chính là kinh kim của tứ đại Thiên Vương sao?”

Tiếp tục xem.

“Tứ Đại Thiên Vương Tề Châu quả nhiên lợi hại, phòng trực tiếp của Diệp Chấn lại có độ nóng ba ngàn năm trăm vạn!”

“Diệp lão sư rất lợi hại.”

Thợ quay phim cười nói: “Bởi vì Diệp lão sư là một trong tứ đại Thiên Vương, là một Ảnh Thị Tam Tê minh tinh duy nhất, có thể nói là toàn năng vương cực kỳ hiếm thấy trong giới giải trí, ở mỗi lĩnh vực đều đạt được thành tích vô cùng ưu tú.”

“Ảnh Thị Ca Tam Tê minh tinh?”

Chu Hàn gật đầu nói: “Kia đúng là rất lợi hại... A, giá trị phát sóng trực tiếp của Cố Hành là hai ngàn năm trăm vạn?”

Cùng là một trong tứ đại Thiên Vương, Cố Hành so với Diệp Chấn ít hơn một ngàn vạn, xem ra giữa tứ đại Thiên Vương cũng có chênh lệch.

Có điều, có lẽ cũng không nhất thiết là chênh lệch về nhân khí, có lẽ tính cách tương đối nặng nề với tên Cố Hành này, không am hiểu tổng nghệ cũng có quan hệ.

Tiếp theo xem.

Chu Hàn đột nhiên buồn bực nói: “Ôi chao, tình huống gì thế này, nhiệt độ mà Trương Hi Dương đang phát trực tiếp có tới năm trăm vạn sao?”

So với mình cao hơn không ít nha!

Xem ra tổng kỹ Côn Bằng của Lao Sơn này, Trương Hi Dương hút phẩn hơn mình!

Thợ quay phim cười nói: “Hôm nay có một lão sư Lý Tiêu đang muốn chạy việc thương vụ, trong lúc phát trực tiếp hiện tại cũng có bốn trăm tám mươi vạn giá trị nóng chảy đấy.”

“...”

Chu Hàn tần buồn bực nói: “Ta không phải là người có giá trị nóng bỏng ít nhất trong tất cả khách quý của Lao Sơn Hành chứ?”

“Đúng vậy.”

Nhân viên công tác nói: “Trước mắt ngài ít nhất.”

Nụ cười của Chu Hàn cứng đờ, hắn không ngờ bản thân đường đường là Chu Ca Vương mà cũng có lúc lưu lạc đến tận đây.

Không có biện pháp.

Chỉ có thể tự an ủi mình, mình mới đến, sớm muộn gì cũng sẽ nổi tiếng ở Tề Châu!

Nhưng hắn ít nhất.

Vậy nhiệt độ của ai cao nhất đây?

Chu Hàn tiếp tục lật hết phòng trực tiếp của những người khác, sau đó hắn đã thấy được kết quả, giá trị độ nóng của phòng trực tiếp là 4576 vạn!

Mà một ngày sau, thời gian phát sóng trực tiếp của Dạ oanh nhiệt độ là 496 vạn!

“Côn Bằng cùng Anh Anh thật lợi hại!”

Theo lời tán thưởng của Chu Hàn, nhân viên công tác cười nói: “Hai vị này là nữ nghệ nhân thương nghiệp cao nhất Tề Châu chúng ta nha.”

“Nhìn ra được...”

Chu Hàn nói như vậy, ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, ngữ khí có chút không xác định nói:

“Bạch Đế lão sư ở Tề Châu, bây giờ là minh tinh tầng hai đúng không?”

“Vâng.”

“Giữa phát trực tiếp của ngôi sao kia có giá trị 2509 vạn, thế này có hợp lý không?”

Trong tứ đại Thiên Vương.

Cố Hành là siêu nhất tuyển minh tinh của Tề Châu, rặc đọc sách, ma quỷ ma hoa. Giá trị cơ hội hiện tại của một cỗ xe có khí độ hơn hai ngàn năm trăm vạn.

Mà Lâm Tri Bạch là minh tinh tuyển thứ hai của Tề Châu, giá trị nóng rục của phát sóng trực tiếp giờ phút này cũng có hai ngàn năm trăm vạn!

Cho nên...

Lâm Tri = Bạch Hành = Tứ Đại Thiên Vương châu = tứ vương?

Được rồi.

Cái này đôi là có chút gượng ép.

Nhưng Cố Hành xác thực là một trong Tứ Vương Nhị Hậu, cho dù là đuôi xe kéo, cũng hẳn là lạc đà gầy chết so với ngựa lớn hơn!

Sức nóng của phòng trực tiếp của Lâm Tri không ngờ lại có thể đánh ngang với Cố Hành!

Đây chẳng phải là nói, Lâm Tri Bạch ở Tề châu, hoàn toàn có tiềm lực trở thành siêu một đường?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 426: Lâm Tri Bạch cá nhân điên cuồng! Tân võng chỉ: Đúng vậy.

Giá trị truyền hình trực tiếp của Lâm Tri Bạch giờ phút này rõ ràng là 2509 vạn, có thể trực tiếp ngang với Cố Hành!

Tuy rằng Cố Hành là phòng trực tiếp kém nhất trong tứ đại Thiên Vương phát sóng trực tiếp, nhưng kém người ta dù sao cũng là đứng đầu trong danh sách siêu nhất của Tề Châu.

Cho nên tuyệt đối không phải là cố hành yếu!

Thuần túy là Lâm Tri Bạch quá mạnh!

Trên thực tế, đừng nói là Chu Hàn giật mình, ngay cả số liệu của những người xem sau khi xem phân chia các phòng phát sóng trực tiếp cũng giật nảy mình!

“Tài phú thật mạnh mẽ!”

“Cái này trực tiếp nhiệt độ!”

“Hắn mới tham gia hành lang núi non bao lâu, nhân khí đã cao như vậy?”

“Đây là số liệu hai nên có?”

“Nhìn điệu bộ này, ta như thế nào cảm giác thủ lĩnh nhanh chóng xông vào một đường tơ lụa?”

“Ta đã xem qua số liệu của Vinh nhất lang, giá trị nóng bức của phòng trực tiếp chỉ khoảng năm triệu, hẳn chính là siêu sao nhị tinh nha, nhân khí vượt qua hai châu Tần, Sở, kết quả lại bị thủ lĩnh nhà giàu bỏ xa như vậy!”

“Thủ lĩnh phú chủ yếu là tác phẩm được lưu truyền vào.”

“Bất kể là tác phẩm thi từ, hay là một ít ca khúc, đều dùng hình thức tài nguyên của Tề Châu chúng ta lưu truyền.”

“trọng điểm là những tác phẩm kia thật sự rất đáng khen, nhưng ta cảm giác cũng có một số người là xem chiếc phi cơ riêng của nó, hứng thú với người giàu nhất, ha ha ha ha ha.”

Lời này nói không sai.

Bản thân có tiền cũng là một loại hấp dẫn.

Mà sau khi Lâm Tri Bạch ra sân bay, trợ lý Ngô Nghiễn liền lái xe tới đón hẳn.

“Đại biểu”

“Đi công ty.”

Lâm Tri Bạch lên xe rồi ra lệnh một câu.

Ngô Nghiễn chịu trách nhiệm lái xe, quay phim quay phim hoạt động còn ngồi ở hàng quay phim phía sau, còn cố ý quay ống xe cho một ít trợ lý này.

【Tiểu tử tử rất xinh đẹp nha!】

Tiểu tử tử vì sao gọi là đại biểu giàu có?

【Nàng giống như trợ lý giàu nhất, thư ký các loại?】

【Câu này ta biết, thủ lĩnh là một công ty giải trí!】

Gần đây.

Các đại truyền thông của Tề Châu vẫn luôn đào thông tin về Lâm Tri Bạch.

Đám fan mạng lưới hơi chú ý đến tin tức liên quan của Lâm Tri Bạch đều có hiểu biết.

Sau khi đến công ty, đám nhân viên nhìn thấy Lâm Tri Bạch dồn dập chào hỏi, trong mắt đều là nhiệt tình, chủ yếu mọi người đều nhìn Lao Sơn hành lang, đã đối với vị này từ trên trời rơi xuống, đến từ trên danh nghĩa ngôi sao Tần Châu có chỗ hiểu biết, mặc dù đám nhân viên cũng cảm thấy rất thần kỳ, nhưng bọn họ thông qua một xấp tài nghệ, hiểu rõ số một lãnh đạo của công ty nhà mình sao?

Lâm Tri Bạch tùy ý đáp lại.

Hắn cũng không vì quay ống kính trực tiếp mà cố ý thân cận các kiểu của nhân viên, coi như thợ quay phim không tồn tại là được, Lâm Tri không cho rằng mình cần làm vai đi duy trì nhân khí, hôm nay tới công ty cũng là làm việc chính.

Tiến vào văn phòng.

Lâm Tri Bạch trực tiếp bày ra vẻ mặt lão đại vắt hai chân lên bàn làm việc, điều hòa đã có người mở trước, rất thích hợp cho nhiệt độ.

【 Ta đi! 】

[Chơi giàu nhất lại kiêu ngạo như vậy à?]

Đây hình như là công ty giàu có của mình, chân gác ở bàn làm việc cũng không có gì sao?

【 Ta cảm thấy thật khốc! 】

【 ồng kính chụp đây, hấn treo lên như vậy có phù hợp không? 】

【Ngồi không có giống ngồi! 】

【 điều này cho thấy người giàu nhất không thêm diễn cho các người xem. 】

Kỳ thật Lâm Tri xuất bản ở thần thoại đã như vậy rồi, cứ ở trong văn phòng của mình, đương nhiên làm thế nào cho thoải mái.

Năm một lát sau, Lâm Tri ngồi không, mở ra một phần văn kiện mở ra xem, đây là tình huống gần đây, công ty tổng kết cùng báo cáo.

Sau khi xem xong toàn bộ.

Lâm Tri Bạch buông nó xuống.

Thợ quay phim nhin không được mở miệng nói: “Bây giờ ngài bận sao?”

Lâm Tri Bạch nói: “Còn may, bóp một ít công việc phải xử lý, nhưng cũng không đến mức đặc biệt bận rộn, trong vòng một tuần đều có thể giải quyết.”

Thợ quay phim nhắc nhở: “Vậy ngài cũng có thể động tác với người xem một chút.”

Tương tác?

Lâm Tri Bạch nhớ tới thời gian mình ở Tân châu, lấy thân phận Sở Từ làm người đứng đầu, không khỏi lộ ra nụ cười.

Lấy điện thoại di động tiến vào phòng trực tiếp, sau khi nhìn thấy mình trong ống kính, Lâm Tri cười trắng nói: “Mọi người xem công tác của ta sẽ cảm thấy nhàm chán sao?”

【 Sẽ không! 】

【 thủ lĩnh phú yêu người!”

[Ôi chao, Bạch Đế lão sư!]

【 a a a a, thủ phú người rớt cuộc nhớ tới cùng chúng ta trao đổi! 】

【? than đá Mạnh Ngao Lôi Duyên Khắc Ý?

【 công việc của người ta có thể xem một ngày! 】

Nhìn ván cờ của Nguyễn Cung lướt qua, cảm thụ của Lâm Tri Bạch lập tức, cùng mình lấy thân phận Sở Từ làm chủ truyền cũng không sai biệt lắm, trong lúc nhất thời lại có chút dư vị cùng hoài niệm, cười cười nói: “Ta sẽ tận lực làm một ít công việc làm cho mọi người cảm thấy không nhàm chán như vậy.”

Nói xong Lâm Tri Bạch nói:

“Trước khi tham gia hành lang núi non, ta để bí thư ký Tiểu Ngô ở trong nghề, tiếp nhận một vài đơn lẻ âm nhạc định chế, dù sao mọi người biết rõ ta là một kẻ xướng người.”

Dừng một chút.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Hiện tại ta thu được không ít đơn đặt hàng, phát trực tiếp cho mọi người xem âm nhạc định chế như thế nào đi, đầu tiên loại phim định giá thù lao bị dừng lại cũng thấp hơn năm trăm vạn, ta sẽ không nhận đâu.”

Đây cũng không phải là trang bức.

Mặc dù mình đến Tề Châu khai phá thị trường, nhưng Lâm Tri Bạch ở Tần Châu, giá cả tiếp nhận đơn đặt hàng đã là ngàn vạn cấp bậc.

Bây giờ đã đến Tề Châu.

Cho dù không thu ngàn vạn tiền định chế trở lên, ít nhất cũng phải từ năm trăm vạn trở lên.

Nhưng lời này rơi vào tai người xem lại lộ ra một mùi vị nồng đậm.

【 Ta cót a? 】

【 Thấp hơn năm trăm vạn không tiếp! 】

【 Ta đi! 】

【 Quý đầu giàu như vậy sao? 】

【 Đơn đặt hàng thông thường đều ở dưới năm trăm vạn? 】

Lâm Tri Bạch không giải thích, trực tiếp rút ra một đơn đặt hàng cảm thấy hứng thú.

“Thù lao định chế đơn này là năm trăm vạn, do một công ty Ảnh Thị phát tới, công ty này gần đây được quay lại một bộ phim gọi là “Kiến Chiến” không thua kém, là một đề tài Cổ Hoạc Điệp rất có đặc sắc của Tề Châu, bọn họ hy vọng đặt ra một bài chủ đề tràn ngập nhiệt huyết cùng hưng phấn khúc Ba Lạp...”

Nói đến đây.

Lâm Tri Bạch nói: “Nội dung cụ thể ta đã không đọc nữa, bọn họ đã viết tròn mấy mươi yêu cầu, nhưng ta muốn vụng trộm nói cho mọi người một bí mật liên quan đến người làm khúc, đó chính là rất nhiều thời điểm phương Giáp, kỳ thật căn bản không biết mình muốn bản thân muốn cái gì, thường thường ca khúc ta lấy ra không hoàn toàn phù hợp yêu cầu của bọn họ, nhưng bọn họ cũng sẽ cười tiếp nhận.”

【666!】

【 thủ lĩnh giàu có khí phách! 】

【 thôi đi người liền! 】

【 Đây chính là đơn đặt hàng năm trăm vạn! 】

【 Không phù hợp yêu cầu của Giáp Phương có thể cho người thông qua? 】

【 Phái phương ba ba ba vĩnh viễn là khó hầu hạ nhất! 】

【 tuy nhiên, số tiền đầu tiên có chút lợi hại nha, thậm chí có năm trăm vạn đơn đặt hàng tìm tới cửa! 】

【 Ta biết Diêm Chiến không ai thua Chủ Bằng, bộ phim này là do chủ nhân Hoàng Nghiệp, rất chờ mong! 】

[Thùi xem giàu bốc phét trâu bò.]

Phần lớn người xem đều cảm thấy Lâm Tri Bạch đang ra vẻ, ngoài miệng có vẻ ung dung nắm giáp, kỳ thật lúc ca đều đổ mồ hôi đầy đầu, dù sao năm trăm vạn cũng làm sao dễ dàng kiếm được như vậy?

“Tiếp theo bắt đầu viết nhạc đi.”

“Nơi này là Tề Châu, đương nhiên có viết bài hát Tề Ngữ.”

“Đa số thời điểm tác tác tác chính trước tiên có trích từ, sau khi bổ sung giai thoại, nhưng cũng có giai điệu đầu tiên, chúng ta trước tiên tìm cảm giác giai điệu và khúc nhạc, bởi vì ta là làm từ khúc và biên soạn toàn bao, sau đó trước tiên liền nghe bài này cảm giác tiết tấu không thể yếu, phải có lượng lớn trống lớn, chỉ là cái trống cái thùng thùng kia, bên trong nhạc ca ca nhộn nhịp tương đối thường thấy, mặt khác ta tấu trước, ta cảm giác sẽ có cảm giác hữu ích tương đối có bầu không khí, bàn phím và bàn phím cũng không thể thiếu...”

Vừa giảng giải.

Lâm Tri Bạch vừa đi tới phòng phối nhạc.

Dù sao cũng là công ty giải trí, trong phòng này nhạc khí gì cũng có, hẳn trực tiếp ngồi xuống, ôm lấy một con Điện Thăng nói:

“Mọi người nghe giai điệu này.”

Nói tới đây Lâm Tri Bạch đã thúc giục điện hạn, tấu ra một đoạn quy luật.

Yếu điểm này vô cùng kinh điển, rất nhiều người ở kiếp trước đều nghe qua, nhưng bởi vì chỉ dùng điện giạt khiến cho ông ta đậu bí, hơn nữa chỉ là tấu trước, cho nên hiện nay người xem chỉ có thể nghe được một chút cảm giác đơn giản.

【A 100%】

【 Rất có cảm giác. 】

【 Ngoài ý muốn cũng không tệ lắm. 】

【 Nhanh như vậy đã nghĩ ra giai điệu rồi? 】

【 Đây chỉ là khúc dạo đầu. 】

Lâm Tri đưa điện thoại màu trắng đặt ở trước mặt, quét mắt nhìn phía sau mà mở miệng nói: “Đây quả thực chỉ là khúc dạo đầu, nhưng đừng xem thường tác dụng của khúc trước, khúc nhạc khó nhất chính là điểm bắt đầu cất vào, khúc nhạc trước đặt ra một cái cơ điệu, tác phẩm sáng tác phía sau, liền có căn cứ cơ bản.”

Đang lúc nói chuyện.

Lâm Tri Bạch mở ra một quyển sổ ngón tay viết giai điệu nhỏ.

Nhưng mà tuyệt đại đa số người xem đều không hiểu Ngũ Tuyên Phổ, chỉ là mặt mũi mờ mịt nhìn Lâm Tri Bạch thao tác.

Sau khi Ngũ tuyên phổ, Lâm Tri Bạch lại bắt đầu viết bài hát.

Cứ như vậy, Lâm Tri Bạch lặng lẽ bận rộn bảy tám phút, mới một lần nữa ngẩng đầu nói: “Được rồi, hiện tại bài hát này liền chính thức hoàn thành.”

【 ?????????? 】

Lâm Tri Bạch vừa dứt lời, khắp phòng trực tiếp đều là dấu chấm hỏi!

Người xem thật sự đầu đầy dấu chấm hỏi, người mẹ nó cũng chỉ chậm chưa tới mười phút, đã nói với chúng ta ca khúc đã viết xong rồi!

Trong dấu chấm hỏi lít nha lít nhít xen lẫn các loại thanh âm.

【 Ý của người là trong thời gian mười phút đã kiếm được năm trăm vạn sao? 】

【 Người đây là tốc độ bệnh tâm thần gì vậy? 】

【 Mới có bao lâu thời gian, người đã ban ra năm trăm vạn đơn đặt hàng? 】

【 thủ lĩnh phú dừng đùa. 】

【 Chúng ta không trực tiếp tuyên truyền phong cách nổi tiếng được không? 】

【Chân vững chắc một chút. 】

【 chỉ có người mới hiểu được hiệu quả của truyền hình trực tiếp thôi 】

Ca này nếu dễ nghe ta đang trực tiếp ăn cút!

Bạn trên lầu, đề nghị người đi Tần Châu hỏi thăm một chút cái gì gọi là Sở Từ...

Lâm Tri Bạch phát hiện người trong khán giả thật sự hiểu rõ, hẳn là học sinh từ Tần Châu đến Tề Châu lưu lại?

Bất quá hiển nhiên.

Người rõ tiếng nói quá nhỏ, sẽ bị bao phủ nhanh chóng.

Người xem Tề Châu căn bản không biết tốc độ điên cuồng viết ca của Sở Từ.

Lúc này Lâm Tri Bạch càng có một loại cảm giác thỏa mãn, dù sao hẳn cũng sẽ hoài niệm cuộc sống thi đấu dững mãnh của Sở Từ lúc trước, rất thú vị khi cùng người xem đấu trí đấu dững.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch không giải thích với màn đàn hát, chỉ cười nói: “Tên bài hát này con đã nghĩ xong rồi, liền gọi là 《 Loạn Sanh sao 》 đi, chúng ta trước tiên làm khúc nhạc đơn giản.”

Không sai, Ô Linh đọc sách tự cơ bắp. Khúc K K khoa hết sức chuyên mua chuộc người.

Lâm Tri Bạch là một ca khúc được định chế cho bộ phim này, là một siêu sao sao điện ảnh Trần Tiểu Xuân từng diễn ở một hệ liệt cổ mê hoặc, từng trình diễn những siêu sao loạn thế kia!

Đùng đùng.

Lâm Tri Bạch mở phần mềm ra bắt đầu công việc biên soạn.

Nếu như giai điệu giai thoại là người, tác dụng của khúc nhạc kia, chính là trang điểm cho người này.

Bởi vì trong lòng Lâm Tri Bạch có đáp án tiêu chuẩn, hơn nữa chỉ là một khúc nhạc, cho nên tốc độ của y rất nhanh.

“Đã giải quyết xong!”

Đội khúc nhạc cũng đã hoàn thành, Lâm Tri Bạch nở một nụ cười tinh xảo, hơi nheo mắt, nói với ống kính của thợ quay phim:

“Tiếp theo, chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích.”

(Bản chương xong)

Điện thoại di động, mời xem lướt sách, đọc trên tay càng thuận tiện.

Chương 427: 10 phút, hấn buồn bán lời 500 vạn! [Cười chết.]

[Chúng kiến kỳ tích còn được.]

【 Mười phút sáng tạo kỳ tích đúng không? 】

【 Hay là dùng ngôn ngữ của Tề Châu chúng ta sáng tác? 】

【 Da! 】

【 ra vẻ lớn như vậy sao? 】

【 Để cho ta nghe một chút người sáng tác cái gì tuyệt thế thần khúc. 】

Người xem căn bản không tin.

Đặc biệt là nhìn Lâm Tri Bạch còn nghiêm trang, kéo cái gì thời khắc chúng kiến kỳ tích, mọi người lại càng không tin, chỉ cảm thấy tạo hình và lời thoại của Lâm Tri Bạch này rất buồn cười.

Nhưng ngay vào lúc này.

Lâm Tri Bạch phát tin hấn vừa làm xong ca khúc.

tấu trước vang lên.

Điện! Phượng Phi Lâu phối hợp nhịp trống, nội dung so với trước đó rõ ràng phong phú hơn nhiều, tiết tấu đặc biệt tươi sáng, giống như tiếng tam giác tấn công mãnh liệt.

Sưu sưu sưu sưu!

Bịch bịch bịch!

Sưu sưu sưu sưu!

Người xem đều cảm thấy ngoài ý muốn ——

□ Bắc! 】

【 Tiền tấu này có đót lên ngoài ý muốn. 】

【 Cảm giác tiết tấu thật mạnh! 】

【 khoan hãy nói, người đúng là đừng nói! 】

【 Có chút ý tứ. 】

【Xác thực có nội vị. 】

【 thủ lĩnh giàu có, nhưng ta phỏng chừng không có nhiều lắm. 】

【 dù sao cũng chỉ có một khoảng thời gian như vậy. 】

【 Tiền phải dễ kiếm như vậy để tất cả mọi người đều đi học hát khúc. 】

Mặc dù chất lượng của chất lượng khúc trước này làm cho số lượng người xem hoàn toàn bất ngờ, nhưng vừa nghĩ đến chất liệu này của Lâm Tri Bạch tạm thời sáng tác, trước sau kết hợp khúc trước sau dường như cũng giằng co mất 20 phút, mọi người sẽ rất khó sinh ra chờ mong quá cao.

Mà trong nháy mắt, tất cả đều tập trung bắn ra.

Khúc dạo đầu cuối cùng cũng đến một tiết điểm nào đó.

Lâm Tri Bạch đã điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, trên tay cầm micrô, thanh âm hiếm thấy mang theo cuồng ngạo, tràn ngập khí thế đặc biệt:

“Ta tùy ý xông vào phong vân, vạn chúng ngưỡng vọng!”

“Ta tuyệt đối không cần hô mưa gọi gió! Xem sau đi!”

“Phiên thiên phúc địa ta định ta viết ~ pháp luật của bản thân!”

“Ánh mắt sói hoang hung hãn này!”

Tê Ngữ Khê tức giận khoa trương, tiết tấu lưu loát ngạo ngạt, trong nháy mắt kích phát ra một bầu không khí hormone dày đặc, cũng chỉ trong nháy mắt đã khiến tất cả khán giả đều trợn mắt há hốc mồm, từng ánh mắt nhìn về phía Lâm Tri Bạch, lúc này lại trở nên khó mà tin nổi!

Bài ca này!

Nghe thật phấn khích!

Đại đa số ca khúc trên thị trường đều thích đặt phó ca, cũng chính là bộ phận ca trào của ca khúc, sắp xếp ở phía sau bài

hát chính.

Nhưng cũng có một chút tình huống đặc thù, người làm khúc sẽ đem một phần phó ca, an bài tại trước mặt bài chính, đây là một loại kỹ xảo lớn tiếng đoạt người, có thể nhanh hơn nắm lỗ tai mọi người——

Nhưng điều kiện tiên quyết là:

Cao trào của người phải khảo nghiệm trước tiên!

Chính xác hơn là, siêu sao điện ảnh 《 Tinh Thế 》 chính là một ca khúc hoàn toàn có thể vượt qua bất cứ thử thách nào, một phần bài hát hay giọng hát đều có thể được gọi là một bộ phận tinh hoa, phối hợp với giọng ồm ồm cuồng ngạo của Lâm Tri, cùng với bài ca tràn ngập kiêu ngạo, trong nháy mắt liền lộ ra khí phách không gì sánh bằng!

【 Ta cót a! 】

【 Bài hát đầu giàu này nỏ! 】

【 Sao có thể mạnh như vậy? 】

【 Quyền bài này thật sự không ai bì nổi! 】

Đại ca trên đường nghe xong đều phải đi đường đánh bay!

【 Cái gì ta cũng không nói, hôm nay thi toán chỉ có thể sống một mình ta! 】

【 Đây là do mấy phút đầu giàu có viết ra! 】

【 chất lượng của ca khúc này mười phút là có thể giải quyết được sao? 】

【 Tuyệt! 】

Vừa mới hát xong đoạn trước tấu sau cao trào, người xem đã lên cao trào rồi, đây chính là mị lực trước tiên của “biển sao loạn thế” đoạt người!

...

Đường lớn Tân Giang, xe bảo mẫu đang chạy trong lúc.

Tề Huyền nói: “Về công ty một chuyến, ta muốn thu thập ca khúc.”

Người quản lý cười nói: “Là giày cao màu đỏ của Bài Quý đi, bài này tất cả mọi người đều rất chờ mong đấy.”

Xem qua 《 Sơn Hành 》 đều biết.

Thẻ này Lâm Tri Bạch viết cho Tề Huyền chất lượng rất cao.

Tuy rằng trong tiết mục, Lâm Tri Bạch lúc ấy xướng khá tùy ý, nhưng giọng điệu dễ nghe kia, đã khiến fan và người xem cảm thấy mong đợi.

“Ừm.”

Tề Huyền ôm tấm bảng trong ngực, tiến vào phòng trực tiếp của mình nhìn một cái, kết quả lại nhìn thấy một cái màn đạn nổ như vậy:

“Thủ giàu viết bài ca siêu dễ nghe!”

Bài ca mới này của siêu dễ nghe?

Tề Huyền không nhìn được tò mò, ấn mở phòng trực tiếp của Lâm Tri Bạch.

Màn ảnh vừa nhìn động tác của Tề Huyền, lúc này mới viết một cách đặc biệt, để cho khán giả đang xem trực tiếp cũng thấy rất rõ ràng.

【 chặc chặc chặc! 】

【Cờ mười sáu phòng trực tiếp đâu? Hay giả vờ con gái? Hay vào nhà giàu? 】

【 Quả nhiên Nguyễn Cung rất có lòng hiếu kỳ với người giàu nhất! 】

【 nảy sinh tò mò đối với một nam nhân nào đó, là bước đầu tiên yêu đối phương. 】

[Khoái Khoái A lên!]

【 Chúng ta ủng hộ người bắt Bạch Đê! 】

【 Ân? 】

【Quý đầu đang hát? 】

Khi Tề Huyền chỉ vào phòng trực tiếp của Lâm Tri Bạch, tất cả mọi người đều nghe được giọng hát như vậy:

“Trời sinh ta thích ngạo mạn làm bản tính, Vong Hình Ngôn Hành thất kính làm gì quản người? Vạn thế sao băng đây là tính hiệu suất! Ta tùy hứng làm tính cách, liều mạng trời sinh ta thích dùng thực lực để tranh thắng, hoành hành toàn bộ dựa vào bản lĩnh, ta có thể biến thành siêu sao vạn thế, chiến tranh không gì không thắng, ta tùy hứng, thiên tính liều mạng, khiến loạn thế khiếp sợ!”

Ngay sau đó.

Phó ca Hà Nhĩ Mông tràn ngập nam nhân, trong sự phối hợp kích thích vừa cháy vừa nổ, truyền đến tai người xem trong kênh trực tiếp Tề Huyền:

“Ta tùy ý xông vào phong vân, vạn chúng ngưỡng vọng!”

“Ta tuyệt đối không cần hô mưa gọi gió! Xem sau đi!”

“...”

Đối với cá nhân Lâm Tri Bạch mà nói, kỳ thật nhìn thấy vài chữ quát tháo phong vân ta đã rất khó đọc ra bình thường.

Dù sao kiếp trước hắn từ nhỏ đã xem kỹ thuật Cổ Hoặc rất nhiều.

Mặc dù thứ đó có thể dạy hư tiểu bằng hữu, nhưng bộ phim hệ liệt kia đúng là những hồi ức tuổi trẻ.

Không quan tâm đến bộ phim, giá trị quan sát hướng đi.

Chỉ nói về lạc sao siêu sao loạn lạc thì chỉ là tác phẩm kinh điển!

Còn đối với những người xem trong phòng trực tiếp của Tề Huyền lần đầu tiên ngẫu nhiên nghe được siêu sao điện, bọn họ cũng có thể cảm nhận được sự hấp dẫn của tác phẩm kinh điển này!

【Oa! 】

【 dễ nghe! 】

khẩu đầu phú xướng cái gì?

【 Rất có cảm giác! 】

【 Ta đến phòng phát sóng trực tiếp của Lâm Tri Bạch đi dạo. 】

【 Ta cũng đi. 】

【 Tỳ Hưu đừng sợ, chốc nữa ta sẽ trở về! 】

Toàn bộ màn lửa nhao nhao nhao, Tề Huyền lại không thấy gì, nàng đã bị bài hát này hấp dẫn rồi!

Cũng không phải nói là yêu thích cỡ nào.

Bài hát này không phải phong cách mà Tề Huyền thích.

Nhưng không thích phong cách này không có nghĩa là Tề Huyền không nhận ra được tiềm năng của bài tập này.

Mạnh!

Ca này thật sự rất mạnh!

Nếu tuyên bố ở Tề Châu, trên bảng xếp hạng của các Đại Ca, hẳn là có thể chiếm cứ một vị trí, thậm chí có thể đứng đầu!

Đây là phán đoán của Tề Huyền, trực giác thị trường của nàng trước giờ đều rất nhạy cảm.

Bài hát mới của Lâm Tri sao?

Xem ra Lâm Tri Bạch đối với Tề Ngữ ca, thật sự nắm chắc vô cùng tốt, quả thực không giống người Tàn!

Mặc kệ là Nguyễn Cung thật sự yêu người Nguyễn Cung.

Vẫn là bộp tộp danh không lãng mạn kia.

Ngay cả lúc này Lâm Tri Bạch đang biểu diễn bài hát này, đều là tác phẩm tề ngữ cực kỳ ưu tú!

Nhìn gương mặt trắng trẻo của Lâm Tri đang đứng giữa phòng phát trực tiếp.

Ánh mắt Tề Huyền trong lúc nhất thời cũng quên đời đi.

...

Lâm Tri không công hát siêu sao loạn thế xong, đã khắp bình đều là 666 rồi.

Có điều Lâm Tri Bạch luôn cảm giác thiếu chút gì đó, cẩn thận suy nghĩ mới biết được đây là đạo cụ mà phi cơ bắn tên lửa, đánh thương.

Nhưng mà Côn Bằng Lao Sơn là tiết mục phát trực tiếp.

Công năng thưởng thưởng không có mở, có tiền cũng không dễ chia.

Đương nhiên Lâm Tri Bạch cũng không quan tâm việc thưởng tiền, chỉ là bầu không khí hơi kém một chút.

Phòng phát trực tiếp đi tới!

【 Thủ Phú Triết đang nhìn trộm người! 】

【 hôm nay nàng dám nhìn trộm người ngày mai nàng sẽ gả cho người! 】

khẩu đầu Phú vừa mới hát cái gì vậy?

【 Tên ca: Loạn thế siêu sao! 】

【 Bài Phú mới viết! 】

[Đơn đặt hàng giá trị năm trăm vạn!]

【 Mười phút đã viết được! 】

【 đừng lừa ta đọc sách ít. 】

Người xem mới tới còn tưởng rằng những người trong phòng trực tiếp của Lâm Tri Bạch đang nói đùa.

Lâm Tri Bạch nhìn qua không ít sân khấu nói là Tề Huyền từ đó tới, biết ngay đối phương đang tra phòng mình, lập tức lộ ra vẻ tươi cười.

Cái này là một chút cảm giác Sở Từ phát sóng trực tiếp lúc trước.

Lâm Tri Bạch thậm chí nghĩ tới một câu “Lão Thiệt chú ý không lạc đường”.

Đương nhiên cũng chỉ ngẫm lại, bây giờ ca hát xong rồi, làm một chút tiết mục có hiệu quả không. Lâm Tri lấy điện thoại ra, dựa theo số hiệu Giáp Phương lưu lại trực tiếp đánh tới.

Điện thoại kết nối.

Lâm Tri mở rộng giọng nói: “Ta là đại biểu của công ty giải trí thần thoại, chế độ các người muốn ta hoàn thành, các người thăm vấn...”

Đối phương gấp gáp ngắt lời: “Là Lâm Tri Bạch lão sư sao?”

“Là ta.”

“Ta đang xem trực tiếp của ngài đây!”

Giọng nói của đối phương trở nên kích động: “Bản sao sao sao diễn ra hỗn loạn của ngài rất phù hợp với nhu cầu của chúng ta, cảm ơn ngài đã sáng tác, sau đó chúng ta muốn mời sư phụ ngài đích thân hát bài hát này...”

“Không thành vấn đề.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Vậy sau này mọi sẽ thu thập một bản hoàn chỉnh đưa cho các người.”

Đây chính là lý do Lâm Tri thu phí ít nhất năm trăm vạn, viết tấu nhạc đệm để tự mình trình diễn.

Nhiều như vậy phục vụ mình bao hết, kết quả danh sách này mới thu năm trăm vạn, Lâm Tri Bạch cảm giác mình đang làm từ thiện.

Đương nhiên.

Kỳ thật Lâm Tri Bạch chủ yếu là để biểu diễn tài hoa trong kênh trực tiếp, phải xuất ra một ca khúc có phân lượng nhất định, mới có thể trấn trụ người xem Tề Châu.

Còn về chuyện này có lỗi hay không?

Thời gian ngắn xem rất lỗ, nhìn lâu căn bản không lỗ.

Bởi vì hiện tại Lâm Tri Bạch, nhu cầu lớn nhất là danh khí, và sự tích lũy của fan, thậm chí người xem Tề Châu tán thành.

Tiền hiện tại đối với Lâm Tri Bạch mà nói hoàn toàn không phải là trọng điểm.

Bao gồm cả ca khúc lúc trước, cùng Dạ Oanh cùng Tề Huyền đổi lấy tiền hoa đào, mặt ngoài nhìn như rất thiết thòi, nhưng hai ca khúc đỏ nhất Tề Châu, hát ca chính mình viết, tuyên truyền nhiều bỗng a.

cúp máy.

Lâm Tri Bạch hướng ống kính nói: “Cũng giống như ta vừa nói, 《 Loạn Thế Điềm 》 kỳ thực cũng không hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn của phương Giáp, nhưng sự thật là sau khi bọn họ nghe xong bài hát này, bọn họ nguyện ý vì bài này thay đổi một số tiêu chuẩn nào đó, cho nên ta mới nói có đôi khi, Phương Giáp cũng không biết rốt cuộc bọn họ cần cái gì, vậy ai biết được đây?”

Cười cười.

Lâm Tri Bạch chỉ chỉ chính mình nói:

“Ta.”

Rầm rầm rầm rầm!

Hiệu quả phát sóng trực tiếp lập tức bùng nổ!

【 bức ta trả một trăm linh một phần, nhiều thêm một phần không sợ niềm kiêu ngạo của người! 】

【 Đáng giận, thực giả hấn! 】

【 6666666666! 】

【 Mười phút, hấn kiếm được năm trăm vạn! 】

【 Đây chính là năm trăm vạn đơn hàng, cứ như vậy đã mua được! 】

【 Chủ yếu là hát xác thực? Nguru? Ta cũng tiếp nhận phương diện Giáp, nhưng nhịp điệu vừa ra ta liền có cảm giác rồi! 】

【 mặc dù rất trâu bò, nhưng luôn cảm giác tính hí kịch thật mạnh. 】

【 Rít, không phải là vỡ kịch chứ? 】

Ca này có thể viết tốt diễn cho chúng ta xem hay không?

A?!

Đến rồi đến rồi!

Mắt Lâm Tri Bạch nhìn thấy màn đạn pháo này sáng rực lên!

Diễn!

Quá điên đi!

Nhớ lại lúc trước Sở Từ đang trực tiếp viết ca hát, rặc đọc sách, gà mò trò chơi. Xe giặt quần áo cũng bị một ít người xem chất vấn như vậy, sau đó mới yên tĩnh lại mấy lần, kết quả tái hiện kinh điển ở Tề Châu.

Giờ này đúng vào lúc đó!

Kinh nghiệm phong phú, Lâm Tri Bạch không phản đối chất vấn, lại trực tiếp cầm lấy đơn đặt hàng nói:

“Chúng ta làm thêm một đơn nữa.”

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 428: Phòng trực tiếp màu xanh lá! Thấy Lâm Tri Bạch lại muốn làm thêm một đơn nữa, trong phòng phát trực tiếp càng nhiều đàn hồi, trong đó đương nhiên không thiếu một ít người hoài nghi tính chất thật.

【 lại phải chứng kiến kỳ tích? 】

【 Mười phút biểu diễn viết một ca khúc? 】

【 Ta không tin! 】

【 Viết ca nào có nhanh như vậy? 】

【Đúng vậy! 】

【 Ta thừa nhận bài hát vừa rồi rất trâu bò, nhưng ta không tin đó là thứ người tự viết! 】

【Trừ khi chứng minh bản thân! 】

【 Bằng không người làm bao nhiêu đơn chí ta đều không tin, tất cả đều là kịch bản sớm an bài! 】

【Đồng ý! 】

Có đôi khi không thể không thừa nhận, rõ ràng chín mươi phần trăm fan hâm mộ đều đang bày tỏ sự ủng hộ, nhưng phần mười âm thanh chói tai kia vẫn khiến cho người ta không cách nào xem nhẹ, đương nhiên Lâm Tri Bạch cũng không cảm thấy tiếng chất vấn này chói tai cỡ nào, trải qua sự kiện tương tự hẳn cảm thấy, có người xem nghi vấn ngược lại là nhân chi thường tình.

Không có biện pháp.

Hiện tại mặc kệ tổng kỹ thuật trong giới giải trí, hay là trong ngành trực tiếp đều tràn ngập lượng lớn tạo giả phong khí, an bài vở mọi nơi đều có thể thấy được, hướng hồ người xem Tề Châu vừa mới nhận thức mình, độ tín nhiệm không đủ cũng có

thể lý giải, cho dù không muốn chứng minh mình, Lâm Tri Bạch cũng dù sao cũng là fan của mình, bỏ đi một số có thể bởi vì tín nhiệm mình nên mới không có nghi ngờ tuyên bố, vì thế cười mở miệng nói: “Mặc kệ Mang Sơn Hành Khuyết hay là ta trong thời gian trực tiếp một mình, đều không tồn tại kịch bản mà mọi người gọi.”

Dừng một chút.

Lâm Tri Bạch nói: “Nhưng nếu mọi người cảm thấy, định chế đơn là ta hoàn thành trước, vậy chúng ta không ngại đổi cách chơi, hiện tại bắt đầu tùy cơ rút lấy một vị Gia Tân của Lao Sơn Hành tiến hành Hoắc Nhĩ, để cho hắn đến ra đề mục, ta thì căn cứ vào đề mục đối phương yêu cầu viết nhạc thế nào?”

Chiêu này Lâm Tri chơi miễn phí.

Có chút ý tứ chào hỏi.

Nói xong lời này Lâm Tri Bạch nhìn thấy bên trong đã xuất hiện mấy chữ “rất quen thuộc”, hiển nhiên là fan của Tần Châu tới, bất quá tuyệt đại đa số người xem Tề Châu đều không rõ hàm nghĩa của câu nói này, vậy mà bắt đầu xoát cái tên các đại Gia Tân của Lao Sơn Hành, từ Tề Huyền Dạ Oanh kéo đến Diệp Quân Tập đủ thiên văn vân vân.

“Quá nhiều.”

Lâm Tri Bạch nói: “Các người thống nhất một chút, sau đó ta trực tiếp đi qua trước mặt Berloz của mọi người.”

【 Sao lại không sợ hãi như vậy? 】

【 sẽ không những khách quý khác là do ngươi làm? 】

【 Vậy? Mạnh Ngao thứ!? 】

16 cái Gia Tân cũng không thể đều bị thủ phú mua chuộc đi?

【 Nhiều siêu Nhất Tuyến giúp Lâm Tri Bạch tạo giả đồ như thế là cái gì a? 】

【 dù sao cũng không nên tìm Dạ Oanh có quan hệ tốt với hắn là được. 】

【 Tìm Diệp Chấn đi! 】

【 nhìn tiết mục lâu như vậy, chỉ có Diệp Chấn và Lâm Tri Bạch là không hòa hợp. 】

【 Có đạo lý! 】

Phàm là người xem tiết mục, hơi hiểu một chút nhân tình thế cố, cũng nhìn ra được giữa mười sáu cái Gia Khách cũng không hài hòa, mỗi người đều có một vòng nhỏ của mỗi người, tỷ như Lâm Tri Bạch mặc dù cùng mấy người Dạ Oanh có quan hệ tốt, nhưng Diệp Chấn cùng Cố Hành cùng đám người Vinh Nhất Lang, thậm chí là Diệp Quân Tập, đều sinh ra một ít khóe miệng nhỏ.

Nhất là Diệp Chấn.

Cho nên giờ phút này tất cả mọi người cho rằng, Diệp Chấn là người có thể đảm bảo sẽ không làm phò nhĩ cho Lâm Tri Bạch, chẳng những sẽ không làm như vậy, gia hỏa này thậm chí có thể sẽ cố ý làm khó Lâm Tri Bạch cũng không chừng, sau khi nghĩ thông suốt điếm này, màn hình quả nhiên bắt đầu điên cuồng xoát hai chữ “Diệp Chấn”.

“Diệp Chấn sao?”

Lâm Tri Bạch nhú mày nói: “Ta không quen Diệp Chấn lắm, không có điện thoại của hắn, cũng không có bạn tốt.”

【 Không có số hiệu cũng được. 】

【 Cái này gọi là cái cơ gì? 】

【 người có thể hỏi khách quý khác mà! 】

【 Có thể tìm trong đám đông! 】

【 không được thì đừng có giả bộ. 】

【 Xem ra tiết mục này chỉ thuộc về người bộc lộ tài năng nhất. 】

【 Không quen cũng được. 】

【 Đây là có thể nói sao? 】

【 ha ha, người giàu nhất chơi chính là chân thật. 】

Trong phòng trực tiếp người xem dường như có không ít tiểu hắc tử a, thật sự là trải nghiệm mới lạ.

Lúc Lâm Tri Bạch lấy danh nghĩa Sở Từ trực tiếp ở Tần Châu, người xem mặc dù cũng có người âm dương quái khí, nhưng phần lớn tính công kích không mạnh, đơn giản là lúc đó fan trắng sẽ khiêu khích nhỏ nhỏ, kết quả ở Tề Châu ngược lại có hắc phần trong truyền thuyết.

“Được rồi.”

Lâm Tri Bạch nói: “Ta xác thực cùng Diệp Chấn không quen biết, bất quá nếu không khí đã đến nơi này, để ta hỏi Tề Huyền một chút, nàng cùng Diệp Chấn có lẽ có quan hệ tương đối tốt.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Tề Huyền.

Đề Lâm Tri Bạch ngoài ý muốn chính là, điện thoại vừa vang lên hai tiếng đã bị nối liền.

“Uy, Côn Bằng...”

Lâm Tri Bạch vừa định giải thích tình huống hiện tại, Tề Huyền ở đối diện đã ngắt lời:

“Ta và Diệp Chấn là bằng hữu bình thường.”

“A?”

Lâm Tri Bạch ngẩn người.

Giọng Tề Huyền rất chân thành nói: “Cho nên mặc dù ta quen Diệp Chấn, nhưng đó chỉ là bởi vì quen biết mọi người tương đối sớm.”

“Ngươi...”

“Ta đang xem trực tiếp của cô.”

Tề Huyền nói: “Vừa rồi không phải ngươi nói ta và Diệp Chấn quen biết sao?”

“Ồ.”

Lúc này Lâm Tri Bạch mới bừng tỉnh đại ngộ.

Mà ở giữa phòng trực tiếp của Tề Huyền.

Khi Tề Huyền nhận được điện thoại của Lâm Tri, liền giải thích quan hệ giữa mình và Diệp Thần, thì nó đã bùng nổ rồi!

[Gấp gáp rồi!]

【Chử Bằng vội vã giải thích như vậy làm gì?】

【Lần này có người không hiểu sao?】

【Ta chưa từng yêu đương mọi người đều hiểu rõ!】

dưới tình huống nào, nữ hài tử sẽ sợ mình hiểu làm quan hệ của nam hài tử với nam hài tử khác sao?

【Diệp Chấn lão sư biết rồi sẽ khóc ngất!】

【Tiêu Tiêu làm đẹp, chỉ là phải như vậy a!】

【ha ha ha, thủ phú cũng choáng váng.】

[Thủ Phú: Tề Huyền không cần phát trực tiếp sao, sao chỉ ở phòng phát trực tiếp của ta?]

Tề Huyền không nhìn vào kết quả.

Giải thích xong.

Tề Huyền lấy điện thoại di động khác của mình ra: “Không cần cà lon, hiện tại ta giúp người liên hệ Diệp Chấn.”

“Cảm ơn.”

Lâm Tri Bạch cảm giác mình đi một vòng thật lớn, vui đùa nói: “Người là người tốt mà.”

Tề Huyền liếc mắt xem thường.

Có chuyện từ từ nói đừng phát người tốt có được không?

...

Bên kia.

Diệp Chấn cũng đang phát trực tiếp.

Nhìn mấy trò chuyện tùy ý với fan.

“Tham gia 《Sơn Hành》 cho ta mà nói tổng thể vẫn là rất vui vẻ, về phần vì sao các người tự mình đoán a, tuy ngẫu nhiên

cũng có thời điểm không vui, bất quá cuối cùng luôn có thể một lần nữa vui vẻ...”

Chờ một chút.

Khung cảnh như thế này là sao?

Diệp Chấn thì thầm: “Lâm Tri Bạch trực tiếp nói là không quen với con...”

Không ít màn hình đều đang quét cái này, tuy nhiên Diệp Chấn dù sao cũng là một trong tứ đại Thiên Vương có nói qua một tràng cảnh lớn, rất là bình tĩnh mở miệng nói: “Lời này cũng không nói sai a, chúng ta vốn không quen, Mang Sơn Hành Khâu Bằng có mười sáu vị khách quý, các người có phải đều cho là bạn tốt của chúng ta không?”

【Đúng vậy! 】

【 Không cần thân với hắn! 】

【 Hắn tính là lão bao nhiêu? 】

Người ủng hộ Diệp Chấn cũng không thích Lâm Tri Bạch.

fan hâm mộ nhiều lần nhìn thấy Diệp Chấn bị Lâm Tri đánh trắng mặt, trong lòng rất không thoải mái.

Mà ngay lúc này, Diệp Chấn lại thấy cảnh tượng vô nghĩa: “Tề Huyền phát trực tiếp nói không quen với người...”

Diệp Chấn cười.

Hắn trực tiếp đọc lên, sau đó phất tay nói:

“Người ở giữa kênh trực tiếp nói không quen ta? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! Ta và Tỳ Hưu trước khi xuất đạo đã quen nhau, Nghiêu Sơn tổng cộng có mười sáu người khách quý, chỉ bằng hai chúng ta quen biết sớm nhất.”

Leng keng leng keng.

Điện thoại di động vang lên.

Diệp Chấn cười ha ha, hướng về phía tên gọi gọi của người xem, đặc ý nói: “Đây không phải, Điện Y gọi điện thoại cho ta rồi, ai dám nói hai chúng ta không quen chứ? Ta quen biết bao nhiêu năm rồi!”

Nói đi nói lại.

Nghe điện thoại Diệp Chấn cũng là một chút không chậm trễ, vội vàng liền cài máy, âm thanh bỗng nhiên cũng nhu hòa lên:

“Anh anh anh, chuyện gì thế?”

Thanh âm nhẹ nhàng này cực giống âm thanh “Lép tử âm” mà Lâm Tri Bạch đã đề cập ở trong tiết mục.

“Bạch lão sư tìm người.”

Tề Huyền giải thích: “Hắn không có cách liên lạc với người.”

Diệp Chấn mặt tối sầm, nói: “Hắn tìm ta làm gì?”

Lâm Tri Bạch đang xem trực tiếp Tề Huyền, nghe được thanh âm Diệp Chấn, mở miệng nói: “Muốn xin người giúp một chuyện...”

“Hai người các người hiện tại ở cùng một chỗ?”

Diệp Chấn cũng không phát giác được thanh âm của mình đã thay đổi, càng không thấy được phòng phát trực tiếp thậm chí có chút tiêu hắc tử, vậy mà đem hình chữ thể bùng màn biến thành màu xanh lục thuần khiết.

“Không có.”

Tề Huyền nói: “Chúng ta đang phát trực tiếp Ba Khắc Tư, hoặc là người cũng cùng nhau tiến vào.”

“Được.”

Ba người đang trực tiếp an bài tiết mục điều khiển Linh Khắc Tư hoàn thành nhân viên công tác.

Lâm Tri Bạch trực tiếp giải thích tình huống một chút, Diệp Chấn có chút nghe hiểu, nhưng đồng thời lại có chút không rõ.

“Ý của người là...”

Diệp Chấn đầy mặt hoài nghi nói: “Ta tới đề mục, tại chỗ người đang viết nhạc?”

Lâm Tri Bạch: “Vâng.”

Diệp Chấn càng thêm nghi ngờ: “Ta tùy tiện ra đề gì?”

Lâm Tri Bạch: “Vâng.”

Diệp Chấn vẽ mặt cổ quái: “Bao gồm cả bài hát á?”

Lâm Tri Bạch: “Vâng.”

Hai người ba hỏi ba đáp, Tề Huyền nhin không được mở miệng nói: “Nhưng Diệp Chấn người cũng không thể cố ý làm khó dễ lão sư.”

Sưu sưu sưu, người quan tâm Lâm Tri Bạch a.

Trong lòng Diệp Chấn chua xót, người đang lo lắng hẳn sẽ bị xấu mặt trong trực tiếp hay sao?

“Không có việc gì.”

Lâm Tri Bạch nghe ra Tề Tiêu đang lo lắng cho mình, bất quá hẳn là nam nhân có hệ thống, “Diệp Chấn có thể tùy ý ra đề, chỉ cần chủ đề khỏe mạnh là được rồi, dù sao chúng ta cũng là phòng trực tiếp màu xanh lục.”

Màu xanh...

Phòng trực tiếp màu xanh lục?

Không biết tại sao, nghe được cách nói này, Diệp Chấn rất không thoải mái, hẳn nhìn Tề Huyền một chút, lại nhìn nhìn Lâm Tri Bạch, yếu ớt mở miệng nói:

“Ta đã nghĩ xong đề mục rồi.”

“Người nói đi.” Lâm Tri Bạch mở miệng.

Diệp Chấn nói: “Ta cũng không cố ý làm khó người, đưa ra những đề bài đặc biệt xảo quyết kia, dù sao đó cũng không có ý nghĩa quá lớn, âm nhạc vẫn là phải chú ý một chút mỹ cảm đây, Lâm Tri, người có người thăm mền hay không?”

Lâm Tri Bạch đang muốn trả lời, Diệp Chấn lại không cho y cơ hội nói chuyện.

“Ám luyện một người tâm tình rất phức tạp, ta luôn luôn là bóng dáng của nàng trong giấc mơ, Lâm Tri người đã thả ra hào ngôn, để cho ta tùy tiện ra đề mục bên này, người phải căn cứ chủ đề tiến hành sáng tác tại hiện trường, vậy người cứ viết một bài ca khúc liên quan đến ám tình đi, nhất định phải dùng Tề ngữ, dù sao người cũng là biết nói chuyện đúng không.”
Diệp Chấn dường như xúc động tâm sự, ngữ khí cũng trở nên

thâm trầm hẳn lên, y ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Tri Bạch

Dám để cho mình hiện trường ra đề mục.

Lâm Tri Bạch thật sự tài cao gan lớn.

Mặc dù đã biết gia hỏa này viết ca rất lợi hại, thế nhưng Diệp Chân thật đúng là không tin hiện trường của Lâm Tri Bạch có thể trực tiếp dựa vào đề mục của mình, sáng tác ra ca khúc lợi hại cỡ nào.

Hắn thậm chí còn không muốn tìm một đề mục đặc biệt tinh tế đưa cho Lâm Tri Bạch, như vậy không khỏi quá rõ ràng, đối phương cho dù thật sự không viết ra được người xem thì cũng sẽ không cảm thấy có vấn đề gì quá lớn, nhiều nhất chỉ là nói đùa vài câu mà thôi.

Vậy thì ” Ái Ái” đi.

Mình đã có thể mượn đề mục này, biểu lộ tâm ý nào đó với Dận Chi, lại không đến mức khiến nàng tức giận, dù sao đề mục này, thật sự không tính là khó khăn, ai cũng không thể bới móc ra được gai của mình.

Đương nhiên.

Cái này không phải nói Diệp Chân vĩ đại đến cỡ nào, bởi vì Tề Huyền nói tình, liền cố ý nhường cho Lâm Tri Bạch “Tình địch” này.

Thật sự là... Đơn giản chưa chắc đã là chuyện tốt.

Có đôi khi chủ đề càng đơn giản thì muốn ra ánh sáng lại càng khó khăn.

Chuyện này so với tìm một đề mục xảo trá để làm khó Lâm Tri Bạch còn có lực sát thương hơn.

Dưới tình huống thời gian có hạn, Diệp Chân không cho rằng Lâm Tri Bạch có thể chơi đùa chủ đề đơn giản.

Nói cách khác:

Mục tiêu của Diệp Chân, căn bản không phải để cho Lâm Tri Bạch ở trước mặt người xem không xuống đài được.

Nếu như chỉ là như vậy, Diệp Chấn quả thật có thể tìm một đề mục xảo diệu, nhưng bây giờ hẳn muốn Lâm Tri Bạch không xuống đài được.

Muốn đạt được mục đích thì phải đề mục đơn giản một chút, sau đó để cho Lâm Tri trắng viết ra một bài ca tầm thường.

Tề Huyền sau khi ca như vậy, năng lực âm nhạc giám thưởng rất mạnh.

Diệp Chấn thậm chí hoài nghi, Tề Huyền đối với Lâm Tri Bạch có chút kính trọng, cũng là bởi vì tài hoa âm nhạc của gia hỏa này ——

Diệp Chấn muốn đánh vỡ loại lọ kính này!

Lâm Tri Bạch đương nhiên không thể tưởng được Diệp Chấn tâm tư lại phức tạp như thế, có lẽ thế giới chó liếm đuôi, chính là khác với người bình thường.

Vẫn nên nghĩ xem nên xuất ra bài gì đi.

Ám luyện chủ đề này, tính lựa chọn rất nhiều đấy.

Nhưng nơi hôm nay, mình chỉ xuất ra ca khúc còn chưa đủ, nhất định phải để người xem cảm thấy đó là một bài ca hay mới được.

Có rồi!

Lặng lẽ câu thông với hệ thống, định chế mấy cái bài ca đầu cách đối nhau, Lâm Tri Bạch đành lựa chọn.

“Cho ta chút thời gian.”

Lâm Tri phí lời, bắt đầu viết bài hát trên máy vi tính, thuận tiện cần dùng phần mềm mại, chỉnh soạn khúc cũng đơn giản một chút.

“Ta tính thời gian cho ngươi.”

Diệp Chấn cười mở miệng, trực tiếp áp lực lên Lâm Tri Bạch: “Bây giờ là 17: 33 điểm.”

Lâm Tri Bạch không để ý hẳn.

Nhớ thì không có chút ý nghĩa nào, bởi vì ca khúc đã ở trong đầu, hẳn ngược lại phải suy nghĩ mình phải giả vờ như bao lâu mới sinh ra ý nghĩ linh cảm.

Còn phòng trực tiếp của ba người.

Tất cả người xem đều hiểu chuyện gì đã xảy ra.

【trò chơi Lâm Tri chơi miễn phí này rất thú vị, nhưng mà Chân ca vẫn chưa đủ tàn nhẫn, thậm chí chủ đề này không khó.】

【Khó khăn thấp, yêu cầu phải đề cao!】

【Thật ra Diệp Chấn rất tinh táo, bởi vì ra đề rất xảo quyết, làm khó Lâm Tri Bạch không phải mục đích, hướng hồ mặc kệ chủ đề gì, chỉ cần Lâm Tri viết miễn phí một đoạn giai điệu, lời ca liền hướng chủ đề làm cứng bộ, không phải coi là tác phẩm sáng tạo rồi sao?】

【Có đạo lý, chân anh trâu bò!】

【Đơn giản chủ đề thường thấy, mới có thể thể thể hiện ra trình độ chân thật a!】

Giống như người bình thường làm một đạo thức ăn đơn giản, hương vị không bằng đầu bếp, đây là muốn khảo nghiệm công pháp cơ bản của Lâm Tri Bạch.

【Lâm Tri Bạch chỉ biết chơi hoa trong lòe loẹt.】

【Thời gian ngắn như vậy, hẳn có thể viết được bài hát hay gì chứ, phỏng chừng chỉ có thể lấy ra chút bài thơ trần điệu.】

【Sáng tác phải chịu được nhàm chán cô quạnh, để hẳn nghênh ngang như vậy ta cũng không biết mấy bài thơ hay trước đó viết ra như thế nào.】

Những thứ này là Diệp Chấn Bản nói.

Phòng trực tiếp của Diệp Chấn có rất nhiều người.

Phần lớn không hữu hảo với Lâm Tri.

Nếu so sánh, fan của Tề Huyền ngược lại là rất che chở Lâm Tri Bạch, tuy rằng bên trong khó tránh khỏi có chút quái khí âm dương.

Người xem phòng trực tiếp Lâm Tri không nói gì.

Mọi người không biết biến hóa hỗn loạn trước đó có viết sẵn hay không, muốn từ tác phẩm sáng tác này nhìn ra manh mối.

Có thể nói tất cả các khán giả trực tiếp đều có tâm tư riêng.

Mà lúc Lâm Tri còn đang viết ca, Diệp Chấn thừa dịp ở phát sóng trực tiếp Ba Khắc Tư chủ động tìm Tề Bị bắt chuyện:

“Người có yêu ai không?”

“...” Tề Huyền trầm mặc, không biết là không muốn trả lời hay không.

Diệp Chấn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, hắn đã quen với sự lãnh đạm của Tề Huyền, quay đầu lại trao đổi với người xem:

“Mọi người có biết thâm mền tâm tình của mình là gì không?”

Chữ Bằng, đám fan cuồng của Diệp Chấn rất nể tình, quét màn gậy cờ cùng với những chuyện cũ ám luyến của mình.

Diệp Chấn nhìn thấy một đầu rất thú vị trong đó, liền đọc ra:

“Tâm mền chính là thời điểm người nhìn ta, ta sẽ nhìn không được nhìn nơi khác, thời điểm người nhìn nơi khác, ta sẽ nhìn không được nhìn người...”

Không phải mình chính là như vậy sao?

Khi Tề Huyền nhìn mình, mình có chút không dám đối diện với ánh mắt của nàng, nhưng khi nàng không nhìn mình, mình lại không nhìn được nhìn nàng.

Trong lòng Diệp Chấn có chút cảm khái, ngẩng đầu nhìn về phía phòng phát sóng trực tiếp của Tề Huyền, bỗng nhiên choáng váng.

Tề Huyền giờ phút này đang ôm tấm bảng bằng phẳng.

Chăm chú xem trực tiếp của Lâm Tri Bạch.

Cho dù lúc này Lâm Tri Bạch đang cúi đầu viết ca...

“Ta xong rồi.”

Đột nhiên Lâm Tri Bạch ngẩng đầu lên.

Tề Huyền vô thức nghiêng đầu qua chỗ khác, chột mắt tự nhiên quay trở lại.

Người xem không cảm thấy có chỗ nào không đúng, Diệp Chấn bỗng nhiên từ chi tiết nhỏ này phả ra mùi vị đặc biệt, chẳng lẽ vừa rồi là Đồng Lư theo bản năng tránh né ánh mắt Lâm Tri Bạch?

Không đúng!

Nhất định là ta suy nghĩ nhiều!

Diệp Tri Bạch dần dần cởi áo, nhưng ngay sau đó sắc mặt thay đổi một lần nữa. Lâm Tri Bạch vừa mới nói cái gì?

“Cái gì tốt?”

- Ca làm xong rồi.

“Nhưng bây giờ hình như mới...”

Diệp Chấn nhìn lại thời gian, có chút không thể tưởng tượng nổi nói: “15 phút?”

“Vâng.”

Lâm Tri Bạch cho rằng Diệp Chấn ngại chậm, giải thích một câu: “Khúc nhạc đơn giản đến mấy cũng phải mất chút thời gian.”

【 thật tốt? 】

【 CMN quá nhanh đi! 】

【 So với thời gian làm đơn đặt hàng vừa rồi không sai biệt lắm! 】

【 Tại sao ta cảm thấy nó còn nhanh hơn cả cái đầu kia? 】

【 Không tính nhạc mười phút của người một bài ca sao? 】

【 Không tính biên soạn ta hoài nghi mười phút cũng chưa đến! 】

【 Năm phút, không thể nhiều hơn nữa! 】

【 Trong thời gian ngắn như vậy còn có thể bảo đảm chất lượng sao? 】

【 Thứ đó rất đơn giản. 】

Mọi người không ai dám tưởng tượng Lâm Tri mất bao nhiêu thời gian mới nhận được ca khúc, mà ngay cả Tề Huyền cũng lộ ra vẻ ngoài ý muốn. Mặc dù bà chỉ là một ca sĩ, nhưng cũng có thể tự mình viết nhạc, bà biết rõ chút thời gian này đã hoàn thành sáng tác rất khoa trương.

Không phải không có khả năng.

Khi khúc nhạc có linh cảm bùng nổ đều có thể làm được.

Nhưng cơ hội làm phá vỡ bầu không khí của linh cảm, rất nhiều người làm việc cả đời cũng sẽ không gặp được mấy lần.

Lẽ nào nói là Lâm Tri Bạch vừa vắn hôm nay linh cảm bạo phát?

Tỷ lệ thực sự quá nhỏ, đây hẳn là thực lực yêu nghiệt của Lâm Tri Bạch bản thân.

Tề Huyền không khỏi nhớ tới đêm khuya hôm đó, khi nhìn tư liệu tác phẩm của Lâm Tri Bạch trước kia, bên trong có đề cập tới một câu:

Lâm Tri Bạch từng nhiều lần ở trong ngắn ngủn vài phút hoàn thành sáng tác âm nhạc cao cấp...

Lúc ấy Tề Huyền cảm thấy khoa trương, hiện tại xem ra chỉ sợ là thật rồi, Lâm Tri Bạch có tốc độ sáng tác yêu nghiệt!

Chỉ là không biết chất lượng như thế nào?

Thế là nàng mở miệng nói: “Đặt tên khúc ca chưa?”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu, “Câu chuyện gọi là yêu của bài này... Vào tập.”

Không sai.

Bài hát này liền kê 《 Tình 》 trên 》 .

Ngày trước xưởng Tôn Diệu Uy, chính là diễn 《 Ô Long xông quan nam chủ 》 kia.

Ca khúc chất lượng không tệ, cũng hoàn toàn phù hợp với chủ đề thâm mến, còn có tính cố sự nhất định, lấy ra rất thích hợp.

Về phần nói thời gian sáng tác của Lâm Tri Bạch quá ngắn, có thể nhìn có vẻ quá yêu nghiệt, có vẻ không chân thực hay

không?

Kỳ thật vẫn tốt.

Tài hoa của âm nhạc của Chu Kiệt Luân cũng rất khoa trương, có người cảm thấy không chân thực sao?

Trương Thiều Diêu đã nói một việc trong phỏng vấn: Nàng từng đấu quảng cáo với Chu Kiệt Luân một lần, trong lúc hợp tác đưa ra đề nghị mời Chu Kiệt Luân giúp mình viết bài hát. Chu Kiệt Luân vui vẻ đã đồng ý, Trương Thiều Tịch ngồi ở một bên, còn Chu Kiệt Luân sáng tác trên mặt nàng, đôi phương vừa đàn vừa ghi, trong thời gian mười phút đã viết xong khúc hát.

Bài hát này gọi là Chử Mệ không phải là 《 Tình ái 》 .

Ở Thiên Hi Niên, một truyền thuyết về Chu càng thêm khoa trương, một ngày nào đó Ngô tông Hiến nói với Chu Kiệt Luân: “Nếu trong vòng ba ngày, ngươi có thể viết ra mười mấy bài hát, ta liền từ trong đó viết ra mười bài hát, đưa cho ngươi một bài đầu.” Chu Kiệt Luân khi đó cao hứng phát xạ, cũng biết rõ đây là cơ hội duy nhất của mình, hấn lập tức mua hết một rương thuận lợi, nhốt mình vào phòng làm việc, lần đó thật sự liều mạng, cuối cùng viết đến chảy máu mũi, đưa cho Ngô Tông Hiến năm mươi bài hát.

Mười ngày sau.

Cùng tên Tái Nhĩ Dặc uyển xuất thế, vô số ca mê đều nhận ra nam hài lúc đó còn rất ngại ngùng.

Những chuyện này có thể có thành phần khoa trương.

Nhưng chắc hẳn cũng phải dựa vào sự thực.

Mà Diệp Chân sau khi nghe được tên tuổi của Lâm Tri Bạch, lại có chút buồn bực nói: “Câu chuyện yêu đương... Thu thập?”

【 Tập trên? 】

【 Chẳng lẽ còn có phần sau? 】

【 Tên bài hát kỳ quái. 】

【 ca danh trong hoa, ca khúc chắc chắn chẳng ra sao. 】

【 Các người cũng đừng quá đáng, chút thời gian này có thể viết ra đã là không tệ rồi. 】

【 Vừa rồi hẳn không phải ‘Nghĩ ra’ rồi? 】

【 ha ha, đợt này không kịch bản, chỉ sợ phải lộ tẩy. 】

【 đừng nghĩ dễ dàng đuổi chúng ta đi. 】

【 Chất lượng quá bình thường, không thể được nha. 】

Lúc tam đại phát sóng trực tiếp, các khán giả lầm rầm nói, Diệp Thần cũng mở miệng nói với Lâm Tri Bạch: “Trước khi ta trình diễn ta sẽ nhắc nhở nàng, Hi Tàn chúng ta chính là bài ca lợi hại nhất Tề Châu chúng ta, tiêu chuẩn của nàng cũng không thấp!”

Tề Huyền không nói gì.

Tò mò nhìn chăm chăm Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch gật gật đầu, sau đó phát tấu lên khúc nhạc nhạc vừa mới chế tác, bài hát này cũng không phức tạp, bởi vì nhạc khí đơn giản, bắt quá rất có một loại cảm giác chân thành.

Theo nhịp thú vị.

Lâm Tri Bạch mở miệng hát tiếng: “Điểm sáng Tinh Tinh rắc rượu lúc nửa đêm, mọi người vui vẻ nói chuyện xưa, nhưng vốn dĩ tiêu sở muốn giảng giải không dễ, chần chờ mong đến người nói lại chần chờ.”

Hử?

Bài hát này hình như không tệ thì phải?

Trong lòng người xem nổi lên rung động.

Thật ra đại đa số ca khúc có dễ nghe hay không, nghe bài nhạc đầu tiên thì có thể đưa ra phán đoán cơ bản. Thế nhưng chất lượng cụ thể như thế nào thì nghe chính thể mới có kết luận được.

Phòng trực tiếp.

Lâm Tri Bạch tiếp tục hát: “Đêm nào đó Thu Phong dâng lên, bên cửa sổ có một câu chuyện, một tiểu tử cô đơn không để ý tới bầu trời tịch mịch quanh quần dưới tàng cây, mãi cho đến

khi gió đông thổi qua mấy tháng đêm, vì sao nàng luôn thiếu sót nhìn chăm chú bên cửa sổ, khắc chữ ái mộ mà tiểu tử cánh cửa sổ viết, hoàn toàn không có tác dụng như một giấc mơ. Thiều niên trộm cắp hôm nay cảm thấy đáng tiếc, ai lại si tâm mê muốn nghe cổ sự. Tiểu tử này chỉ biết tập trung, cầu xin tập hợp lại là một giấc mộng đáng yêu...”

Sắc mặt Diệp Chấn ngưng đọng.

Ca từ phù hợp với chủ đề!

Đạo cảnh giai điệu phù hợp ý cảnh!

Đây là một câu chuyện về ám tình.

Tiểu tử kia không có dũng khí tố cáo trắng, chỉ có thể dùng các loại ám chỉ mật mờ, lặng lẽ biểu đạt yêu thương, đáng tiếc mãi không được đáp lại, hẳn thậm chí không biết rốt cuộc đối phương có tiếp nhận được tín hiệu hay không, về phần tập trên bài ca danh, thật ra là ý tứ câu chuyện chưa từng có, cũng là ý tứ chờ mong tương lai của tiểu tử kia.

Có thể nói:

Lâm Tri Bạch thiết kế các phương diện, đều có thể nói là hoàn thiện!

Diệp Chấn thậm chí không thể tưởng tượng, ngần ngần mười mấy phút, gia hỏa này làm thế nào làm được từ khúc hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh!?

Ngay vào lúc này.

Phó Ca tiến đến.

Thanh âm Lâm Tri Bạch hơi kéo dài: “Biết tình cảm đối với người dẫn lên vạn sự, mỗi đêm cũng phí hết tâm tư, tiểu tử này muốn chặt đứt câu chuyện này, tất cả đều yêu người hết lần này tới lần khác người không biết...”

Đây không thể nhưng là thâm mền.

Vẫn là ám tình thuần tình.

Lúc này, nó đã đầu hàng trong phạm vi lớn, thậm chí ngay cả một số chất vấn lúc này cũng phản chiến!

【Ông trời ơi, quỳ xuống rồi!!!! 】

【 Đây thế mà lại là người đầu tiên sáng tạo ra hiện trường giàu mới đúng không? 】

【 trình độ này người nói với ta hẳn đã nửa năm ta cũng tin, không ngờ lại có thể êm tai như thế! 】

【 Mấu chốt nhất là ca từ cũng rất tốt, vốn không có dấu hiệu đuổi kịp, có thể nói tác giả cũng rất tuyệt, chỉ là biên soạn hơi thô ráp một chút, có chút cổ xưa. 】

【 Không không không, ta thích chính là hương vị này, bài hát kinh điển như Tề Châu chúng ta! 】

【 Hiện tại ta tin rồi, trước đó không phải kịch bản, thủ pháp thật sự có năng lực sáng tác hiện trường, hơn nữa biến thái mạnh! 】

【 Là ta nông cạn, không ngờ ca ca người thật giỏi! 】

Nhạn Hành Thiên trực tiếp phát bài này ra, chất lượng có thể trực tiếp bài xuất bản!

【 Phát hiện con có thể download đầu tiên của ta! 】

Diệp Chấn nhìn thấy tình huống như vậy, hẳn cố gắng duy trì trấn tĩnh, nhưng biểu lộ vẫn là có thêm rất ít ít người bán đứng một số cảm xúc trong nội tâm.

Càng làm cho Diệp Chấn đau lòng chính là:

Giờ phút này trong mắt Tề Huyền dường như có ánh sáng!

“Xuân phong thổi chút ít đốm hoa lửa làm tôn nguyệt dạ, người người vui vẻ nói chuyện xưa, rốt cuộc trút ra tiểu tử này cố sự, quanh năm suốt tháng vì người sao lại tự duy trì...”

Rõ ràng ca khúc rất dễ nghe.

Diệp Chấn lại cảm thấy chói tai.

Không biết rằng Tề Huyền giờ phút này đang tâm loạn như ma.

Bài hát này là chủ đề thăm mền, câu chuyện cũng có liên quan đến thăm luyện, làm cho nàng không thể ức chế nhớ tới trò

chơi nhịp tim ngày đó, Lâm Tri Bạch dùng hai bài thơ hiện đại, chứng minh hẳn thâm mến mình...

Lúc ấy Tề Huyền thực sự tin tưởng ngay lập tức.

Nhưng kết quả thi đấu chứng minh, đó chẳng qua là thủ đoạn trò chơi Lâm Tri Bạch, hoặc là nói hiệu quả một loại tổng nghệ nào đó.

Nhưng bây giờ.

Nghe được bài hát này của Lâm Tri, Tề Huyền có chút mờ mịt.

Lần đó thật sự là giả sao, có phải là hẳn cố ý mượn trò chơi biểu hiện cõi lòng hay không?

Dù sao có ai sẽ vì trò chơi mà thắng thua, sáng tác ra thơ hiện đại tác động lòng người như vậy đâu?

Giống như giờ phút này, chip đọc sách, trò đùa tí tẹo. Cái này, đòn roi của hẳn, cái chiêu bài này, có khi nào cũng là đặc biệt sáng tác cho ta không?

Vừa đúng lúc này.

Lâm Tri Bạch nhìn ống kính xướng lên: “Hôm nay có ám chỉ với nàng hay không, vì sao thật sự coi nó là cố sự?”

ám chỉ?

Là loại ám chỉ mà ta lý giải sao?

Như vậy câu “Vì sao thật sự coi nó là cố sự” có ý gì?

Chẳng lẽ ngươi là ám chỉ ta, trò chơi đó kỳ thật không chỉ là một trò chơi?

Vì sao mình lại hơi bị mê hoặc cơ chứ?

Rốt cuộc ngươi đang hát hay trêu muội đây?

Tâm thần Tề Huyền giờ phút này lại có chút thất thủ.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 429: Xung kích Tề Châu? Bài hát kể cho một cô gái mà một nam hài thích, thổ lộ cũng không dám, chỉ là thăm mền đối phương, nữ hài thường xuyên ở bên cửa sổ khắc tình yêu đối với nữ hài, đáng tiếc nam hài không biết có nhìn thấy hay không, vì thế một buổi tối nọ nam hài rất cục nịnh không được nói ra tình cảm của chính mình với cô gái, coi như chuyện xưa của mình cho cô gái nghe, ám chỉ như thế, hi vọng cô gái có thể hiểu rõ tâm tình của mình.

Mà giờ khắc này.

Lâm Tri Bạch biểu diễn khúc nhạc, sau khi kết thúc khúc nhạc du dương, nàng thăm mền chủ đề bài ca, cất giấu một chút hương vị màu trắng, tạo cho người ta một loại cảm giác nồng đậm chưa hết. Đứng vào sáu chữ tập hợp trên những câu chuyện ái mộ trong tên hát.

Diệp Chân nói không ra lời.

Bài hát này mình không tìm ra được khuyết điểm gì.

Tề Huyền hô hấp hơi dồn dập, trong lòng nổi sóng chập trùng, nàng không biết mình đã lâm vào ảo giác nhân sinh ba đại nhân sinh trong truyền thuyết——

Hấn thích ta!

Đặc biệt là đoạn bài ca cuối cùng kia, Tề Huyền cảm thấy Lâm Tri chỉ muốn nhắc rõ ràng hơn, “Có biết mỗi đêm đều nhớ cô mười lần trăm lần, mỗi đêm cũng đi chờ vì ta cực kỳ si mê, cũng không thể hợp sức câu chuyện cũ này, kéo dài tình yêu trọn đời gắn bó này.”

Mỗi đêm nhớ ta mười lần trăm lần?

Không thể tiếp tục câu chuyện này?

Đây là hi vọng ta đáp lại nhiều hơn một chút sao?

Tề Huyền nhìn Lâm Tri Bạch trong ống kính, hai cánh tay vô thức xoắn xuýt cùng một chỗ, bên cạnh lại đột nhiên vang lên giọng quản lý: “Con vì sao mặt con đỏ như vậy?”

Nói xong.

Nữ quản lý thân thể đại khái gần một trăm năm mươi cân dùng tay sờ lên trán cùng khuôn mặt của Đồng Lư, lập tức kêu lên sợ hãi: “A, sao lại nóng thế, người không thấy thoải mái sao?”

“Không... Không có.”

Tề Huyền cũng cảm giác thân thể của mình, có chút không hiểu thấu, nhưng nàng xác định không phải mình bị bệnh, “Chỉ là hơi nóng.”

“Vậy điều tiết có thấp hơn nữa không?”

Người quản lý để lái xe điều chỉnh thời gian.

Mà người xem tự nhiên cũng không nghĩ đến quá nhiều, hoặc là nói mọi người còn chưa thể bước ra khỏi bài hát bài hát kia của Lâm Tri, đồng thời ai cũng nói:

【Quá tuyệt vời!】

【Thật dễ nghe!】

【Có phải giai điệu trung bình đơn giản hơn một chút hay không?】

【 phốc, phò? Mỹ? Không nên quá đáng!】

【 Chất lượng như vậy, đã vượt qua dự đoán của tất cả mọi người!】

【 ta cũng không biết ngoại trừ thủ phú ra, còn có ai có năng lực như vậy!】

【 Đỉnh cấp thương thủ!】

【Mấy bài Tề Ngữ Ca Lục của Thủ Phú người hãy công bố ra đi, ta nhất định download!】

【 Thêm một! 】

Lâm Tri Bạch nhìn thấy phía sau màn đàn hồi, nói với Tề Huyền và Diệp Chân: “Rất cảm tạ hai vị phối hợp, lát nữa gặp lại, con còn có chút việc, phải bận trước.”

“Tạm biệt.”

Tề Huyền phát tay nhỏ.

Diệp Chân cứng ngắc gật đầu.

Lâm Tri Đặc phát trực tiếp xong, phát trực tiếp Ba Tư.

Đương nhiên phòng trực tiếp của mình vẫn còn mở.

Lâm Tri Bạch mở miệng nói với người xem: “Như vậy kế tiếp chúng ta sẽ cho Côn Bằng không lãng phí tội danh và 《 Loạn Thế Điều 》 cùng với tập hát hoàn chỉnh trong những câu chuyện yêu thích vừa rồi.”

Mấy bài hát chủ yếu này, nhạc nhạc mà Lâm Tri Bạch làm lúc trước quá giản lược.

Nếu như giai điệu giai điệu là một mỹ nữ, vậy khúc nhạc kia chính là quần áo đẹp đẽ, mà những người khác thích hợp với quần áo phong cách khác nhau.

Lâm Tri Bạch trước đó là tùy ý phủ lên áo khoác đạo lý đơn giản nhất, đương nhiên cũng có thể ra ngoài gặp người, có thể muốn đạt tới hiệu quả hoàn mỹ, tự nhiên phải làm ra quần áo phong cách cũng phù hợp nhất.

【 Na Tra thật sự yêu người à? 】

【 Rất thích thủ lĩnh kia! 】

【 Ta chẳng qua chỉ có tài nguyên, chất lượng âm nguyên không tốt. 】

【 Cái đầu này có thể phát ra được không? 】

Lâm Tri tròn tròn mắt, phát hiện rất nhiều người còn chưa hiểu rõ tình huống, hần mở miệng giải thích:

“Không có phát ra ca khúc ở Tần châu, ta có thể trực tiếp tuyên bố ở Tề Châu, nhưng Phù Huề thật sự yêu cô vì Phù Huề đã ban bố cho nên không có cách nào ở lại đây một lần nữa,

đây là quy định minh văn của các châu, bất quá công ty của ta đang tích cực câu thông với các bộ phận liên quan đến Tề Châu, nếu như thuận lợi, những tác phẩm kia ta ban bố ở Tần Châu, tương lai cũng có thể dẫn tiên đến Tề Châu.”

Nếu như dẫn vào thành công...

fan hâm mộ Tề Châu Lâm Tri Bạch, cũng không cần các loại đi chợ đen trên mạng cầu tài nguyên, mới có thể hiểu rõ tác phẩm hấn gửi ở Tần Châu trước kia.

Màn đạng: 【 lúc nào dẫn vào thành công? 】

Lâm Tri Bạch nói: “Lúc nào dẫn dắt thành công cái này nói không tốt, ta cũng không có biện pháp cho mọi người một kỳ hạn chuẩn xác, nếu như vận khí tốt thì chờ ta trở thành một minh tinh trong Tề Châu là được rồi, vận khí không tốt thì chờ ta vọt tới danh sách siêu nhất sao của Tề Châu, về phần bây giờ chúng ta trước tiên có thể tuyên bố mấy bài nhạc đệm này ở Tề Châu thì tốt hơn.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch đang bận rộn làm việc trong phòng phối hợp, bên này nhạc cụ rất đầy đủ, trong máy vi tính cũng có một loạt phần vải tương quan.

Người xem tuy rằng nhìn không hiểu thao tác của Lâm Tri Bạch, bất quá cũng không cảm thấy nhàm chán.

Bởi vì Lâm Tri Bạch thỉnh thoảng sẽ thử hiệu quả biên khúc của mình, người xem có thể nhìn thấy dáng vẻ một âm nhạc làm việc nghiêm túc.

Bất tri bất giác.

Trời dần dần tối.

Công ty đã không còn ai.

Nhân viên đều tan ca.

Chỉ có thư ký Ngô Kỳ còn ở bên ngoài giúp đỡ làm việc cho Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch không đi, Ngô Thao cũng không có cách nào đi. Nàng phải đảm bảo đại diện có tình huống gì đó, mình phải giải quyết trước tiên.

Lâm Tri Bạch bận đến gần mười một điểm, mới đem mọi công tác biên khúc hoàn thành.

“Vù!”

Lâm Tri Bạch duỗi lưng mỏi, bắt chuyện với thợ quay phim tổ quay, sau đó nói với người xem:

“Tối nay, ngày mai chúng ta gặp lại nhé, bái bai.”

Điểm này các vị khách khác đều đã kết thúc phát sóng trực tiếp, cũng chỉ là mình vội biên khúc, không có để ý chuyện này.

...

Sau khi phát trực tiếp xong, Lâm Tri ngồi xe Ngô Nghi Bạch trở về chỗ ở.

Sau khi tiến vào biệt thự của mình, Lâm Tri tắm rửa một bồn tắm nước nóng, sau đó nhận được điện thoại từ Giang Thành.

“Lão bản, đôi ba ngày.”

“Ba đêm, bên Tần Châu thế nào rồi?”

“Không có đại sự gì, ở góc bí ẩn tình mơ gần đây pháp hành, sau đó bộ kịch bản này ngày ngày treo trên đầu...”

“Ừm.”

Chuyện này trước đó Giang Thành gửi cho Lâm Tri Bạch báo cáo lại.

Lâm Tri Bạch mặc dù không ở Tần Châu, nhưng đối với tình huống của Đồng Lưu, nàng hiểu rất rõ.

Nhưng cũng có vài chi tiết nhỏ Lâm Tri Bạch không rõ ràng lắm ——

Giang Thành cười nói: “Ông chủ có lẽ không biết bộ kịch bản “vườn quần” ẩn giấu sâu kín này, lại đem kịch mới Thần Thoại phong đánh lên rồi.”

“Ồ? Làm rất tốt.”

Đây là chuyện mà Lâm Tri Bạch trước khi rời khỏi Tần Châu vẫn luôn làm.

Hiện tại Lâm Tri Bạch đi tới Tề Châu, nhưng Giang Thành vẫn ở lại Tần Châu thay Lâm Tri Bạch làm chuyện như vậy.

Không biết sau khi đài truyền hình Tam bá liên tục bị thương, có bị Nguyễn Cung ép đến tìm lão gia tử cáo trạng hay không.

Dù sao hiện tại rất nhiều người đều biết, Lâm Tri là Hoàng Thái Tôn thân thích như Bạch, vốn là có cổ phần, chỉ là cụ thể chiếm bao nhiêu cổ phần ngoại giới không rõ lắm, thậm chí ngay cả lão gia tử cũng không biết.

Mà Côn Bằng vậy mà lại nhằm vào truyền thuyết đài.

Rất khó để người ta liên tưởng đến sau lưng có được Lâm Tri bày mưu đặt kế hay không.

“Mặc dù nói lạc đà truyền hình gây chết so với ngựa còn lớn hơn, không đến mức bởi vì chúng ta thỉnh thoảng đánh lén ở để quốc liên sụp đổ, nhưng tư vị dao nhỏ cắt thịt này cũng không dễ chịu, cho nên lão bản tam bá ngài nghĩ thâm ân hẹn với Tô Triết một lần, tán gẫu một chút chuyện đình chỉ giao chiến.”

Dừng một chút, Giang Thành hỏi: “Thái độ của lão bản ngài là?”

Lâm Tri Bạch nói: “Tiếp tục công việc mà ta dặn dò.” Lấy đức báo ân đức, hẳn sẽ không mềm lòng.

“Ta hiểu rồi.”

Giang Thành biết ông chủ đây cũng không định tha thứ cho một nhà Tam bá, nếu như vậy mình không cần cố kỵ gì, về phần Tô Triết đương nhiên cũng sẽ đi theo quyết sách của Đồng Lưu.

“Đúng rồi.”

Dường như cảm thấy chủ đề này có chút không khí trầm mê, Giang Thành nói tới chuyện khác: “Ca ca Phiêu Phiêu vượt mọi chông gai gần đây cũng theo pháp hành, danh tiếng không tệ đấy. Chiêu bài tổng kỹ của Côn Bằng chúng ta hiện tại rất vang dội, đáng tiếc tổng nghệ này có chút sinh không đúng lúc...”

“Sinh bất phùng thời?”

Lâm Tri Bạch có chút buồn bực nói: “Tần Châu cùng kỳ còn có tổng kỹ lợi hại hơn sao?”

“Có a.”

Giang Thành bật cười nói: “Người quên Mang Sơn Hành Chử cũng tại Tần Châu bá đạo a, video của chúng ta kết nối với tín hiệu chuyển phát, người ở bên kia làm cái gì người xem đều có thể nhìn thấy, ví dụ như hôm nay ngài phát trực tiếp hiện tượng ở hiện trường, không biết đem bao nhiêu ca mê của Sở Từ đều kích động phá hỏng rồi, dù sao người ở Tề Châu những kẻ fan mới của mình trải qua hiện tại, đều là những lão phẫn Sở Từ đã trải qua ở Tần Châu.”

Lâm Tri Bạch: “...”

Rồi một dòng nước lớn ủa về phía miếu Long Vương.

Hợp lại là tổng kỹ 《 Sơn Hành 》 mà mình tham gia ở Tề Châu, đánh lén tổng kỹ xuất phẩm của mình?

“Cũng may phong cách hai tổng nghệ không giống nhau, chấn động không quá lớn.”

Giang Thành cười nói: “Hơn nữa điều này cũng không tính là chuyện xấu, đối với ông chủ mà nói thậm chí còn là tin tức tốt, nhân khí của ngài cũng không vì tới Tề Châu mà bắt đầu hạ nhiệt, hoàn toàn tương phản chính là, theo khí tức ông chủ ở Tề Châu không ngừng tăng cao, võng hữu của Tần Châu cũng vui mừng, quan tâm đến bạn trên mạng của ngài còn nhiều hơn trước đó.”

Hóa ra là thế.

Lâm Tri Bạch như có điều suy nghĩ, lúc trước hẳn thật sự lo lắng sau khi tới Tề Châu, ở Tần Châu nhân khí giảm sút.

Cũng may Lao Sơn Hành 《 đã thông giới hạn hai châu, có thể đồng bộ hành pháp, mới duy trì tỷ lệ ánh sáng ở Tần Châu.

Về phần nói mình ở Tần Châu nhân khí ngược lại cao lên, chút ít đó Lâm Tri hơi suy nghĩ một chút liền hiểu rõ, đại khái là một loại cảm giác vinh dự tập thể của người dân mạng Tần Châu quấy phá a.

Thật giống như kiếp trước.

Chúng ta là quốc gia có minh tinh nào hoặc là người nổi tiếng, ở nước ngoài đạt được thành tựu rất cao, vậy đại chúng trong nước cũng sẽ có vinh quang, cảm thấy vui vẻ thậm chí là kiêu ngạo.

Đó là nguyên do.

Nhìn thấy Lâm Tri Bạch ở Tề Châu, tựa hồ đứng vững gót chân, hơn nữa người khí càng cao càng cao, người Tần Châu hẳn cũng sinh ra kiêu ngạo tương tự.

“Ta tính qua rồi.”

Hải Tụ Đức thành phân tích: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lão bản ngài sang năm ở Tần Châu nhân khí cùng ảnh hưởng, hẳn là có thể chính thức hỏi đỉnh siêu một đường, mặt khác ta đang suy nghĩ, Tiêu Tiêu chúng ta có muốn xuất hiện một tiết mục tương tự Lao Sơn Hành hay không?”

“Có thể.”

Lâm Tri Bạch nói: “Sau này ta sẽ phát cho người một bộ văn án tổng nghệ, văn án này tên là ‘Hương Tiền Trì Vãng Sinh’.”

Nếu như minh tinh chân nhân tú như vậy, Lâm Tri Bạch đương nhiên muốn cho Đồng Lư cũng đuổi theo.

Dù cho người không ở Tần Châu, hẳn cũng phải đảm bảo sự phát triển của Nguyễn Cung từng giây từng phút trở nên mạnh mẽ hơn.

Chỉ là cảm giác rất vi diệu.

Không nghĩ tới ở một góc cơ mật bỗng nhiên cảm thấy mình không đứng đầu.

Còn có ca ca vượt mọi chông gai mỗi như pháp hành, bản thân cũng không có nhìn trổng.

Sau khi đến Tề Châu, giống như có loại cảm giác thay đổi thành thị giác nhìn ngây ngốc.

Dù sao trước kia khi Lâm Tri Bạch ở Tần châu, mặc kệ tổng kỹ hay là phim truyền hình, tất cả những thứ mình ra ngoài đều sẽ xem trước.

...

Sau khi cúp điện thoại với Giang Thành, Lâm Tri Bạch chuẩn bị ngủ, điện thoại đột nhiên chấn động.

Thì ra là Tề Huyền gửi tới tin tức:

“Ngủ chưa?”

“Chuẩn bị ngủ.”

Lâm Tri Bạch nói đều là nói thật.

Trong phòng tổng thống của một tửu điếm nào đó, Tề Huyền giật mình một hồi, nhìn tin tức hồi đáp của Lâm Tri Bạch, vẻ mặt có chút u oán.

Gia hỏa này đến cùng là có ý gì a?

Hôm nay rõ ràng đã dùng ca khúc ám chỉ ta, muốn cùng ta “Hợp lực kéo dài câu chuyện xưa này, kéo dài cả đời yêu thương gắn bó với nhau”.

Người không chủ động chúng ta làm sao tiếp tục câu chuyện này?

Chỉ để lại các loại ám chỉ đúng không?

Đi đi.

Vậy thì coi như da mặt người mỏng, không tiện chủ động đi.

Nếu người đã không dám bước lên phía trước, ta chủ động tới tìm người là được.

Nhưng ta cũng đã chủ động tìm tới người——

Mặc dù mình mở màn không phải là “Ngủ giường”, nhưng nam hài bình thường thấy nữ hài thâm mền phát đến tin tức này, cho dù buồn ngủ cũng nhất định sẽ trả lời một câu “còn chưa có?”

Người “Chuẩn bị ngủ” là có ý gì!

Ta tiếp tục nói chuyện với người, có phải còn làm lỡ việc nghỉ ngơi của người không?

Lần trước cũng là như vậy, mình chủ động tìm Lâm Tri Bạch nói chuyện phiếm, kết quả đối phương nói thẳng mình ngủ, sau đó liền ở trong đám đông bong bóng...

Không hiểu nổi!

Nam nhân đều phức tạp như vậy sao?

Rõ ràng vừa ám chỉ mình thích ta, nhưng khi ta chủ động tìm hấn, hấn lại trốn tránh...

Chẳng lẽ không tiện nói chuyện phiếm với ta?

Tề Huyền lăm bằm trong lòng, hình như đa số là con trai, ví dụ như những nam nghệ, nói chuyện phiếm với mình sẽ rất khẩn trương, thậm chí khuôn mặt đỏ tim đập nhanh, áp lực rất lớn.

Lâm Tri Bạch cũng như vậy sao?

Nhưng phản ứng bình thường của Lâm Tri Bạch khi nói chuyện với mình là rất bình thường.

Thậm chí chơi trò chơi nhịp tim, Lâm Tri Bạch còn dám chủ động néo cầm của ta, hoàn toàn không giống như bộ dạng khẩn trương có áp lực.

Chờ một chút!

Lâm Tri Bạch không phải là ngoài mặt giả bộ bình tĩnh, thật ra lúc đối mặt với ta, trong lòng đã sớm gió nổi mây phun rồi chứ?

Nếu không, loại tình huống mâu thuẫn này căn bản không thông!

Kỳ thực cẩn thận ngẫm lại, có một số người rất giỏi che giấu tâm lý hoạt động.

Rõ ràng khẩn trương muốn chết, ngoài mặt còn có thể nhẹ nhàng như mây gió, Lâm Tri Bạch cũng là như vậy sao?

Cùng ta nói với ta chuẩn bị ngủ gì đó, chỉ sợ là quá khẩn trương sẽ không lựa lời.

Được rồi.

Nếu ngươi thật sự không có cách, vậy ta sẽ cho ngươi thêm một cơ hội.

Tề Huyền tiếp tục đọc ba chữ: “Ngươi còn định lừa ta, lần trước đã nói mình sắp ngủ, kết quả căn bản không ngủ, còn đang trong đám đông ngâm mình...”

Suy nghĩ một chút.

Tề Huyền đem dấu chấm bốt, đổi thành vẻ mặt ” ủy khuất”, nhìn đặc biệt manh.

Biểu cảm này là do nam nghệ nào đó tìm mình nói chuyện phiếm.

Tề Huyền làm bộ như không nhìn thấy, nàng vẫn luôn không thể hiểu được, vì sao những người này khi nói chuyện, câu nào cũng thích thế?

Nhưng hôm nay.

Tề Huyền lần đầu tiên, cũng thử phát biểu cảm của mình.

Cũng không còn cách nào khác, dù sao cũng phải tiêu trừ cảm giác khẩn trương của Lâm Tri Bạch, bằng không hẳn cũng không dám trò chuyện vui vẻ với mình.

Tề Huyền nghĩ vậy.

Lâm Tri Bạch nhìn thấy hỏi đáp liền ngăn người, nàng căn bản không nhớ rõ lần trước là lần nào, nhưng nếu Tề Huyền nói như vậy, có thể xác thực có chuyện này, cho nên nàng về tiết kiệm một chút.

Ngươi là Lãnh Tràng Vương trong truyền thuyết phải không?

Cái dấu chấm lửng này ta làm sao trả lời được đây?

Lần đầu tiên Tề Huyền phát hiện cuộc trò chuyện trên mạng lại khó khăn như vậy, mình còn phải tốn tâm tư đi tìm chủ đề:

“Hôm nay ngươi hãy lắng nghe bài hát đó đi!”

“Cảm ơn.”

Cảm ơn cái quỷ gì, ta đã nhắc tới bài này rồi, ngươi còn chưa hiểu hay sao?

Chút đánh chữ trong Tề Huyền: “Bài hát này ta nghe hiểu rồi, thật ra nam hài kia có thể thử xin lỗi trước, nói không chừng đối phương sẽ tiếp nhận thì sao?”

Bên kia.

Lâm Tri Bạch tất nhiên không thể ngờ được, sau khi Tề Huyền bề ngoài đặc biệt cao lãnh, vậy mà lại có nhiều bài diễn nội tâm như vậy, còn tưởng rằng đối phương thật sự đang thảo luận âm nhạc với mình, vì vậy trả lời: “Đối với nam hài mà

nói, không tố cáo còn có thể giữ lại một phần hi vọng, nhưng nếu hẳn nói trắng ra là ngay cả hy vọng đều sẽ hoàn toàn không còn nữa.”

Tề Huyền có hơi nóng nảy.

“Có một loại khả năng hay không, kỳ thực nữ hài đã chú ý tới nam hài thích hẳn, sau đó nàng chờ đợi nam hài chủ động.”

“Có lẽ vậy.”

Lâm Tri Bạch cảm thấy tất cả đều có khả năng, ca từ kể vốn là lưu lại một đoạn thơ, cho nên bên trong ca danh mới có hai chữ “tĩnh trên”.

Có lẽ?

Vậy người còn không mau tỏ lòng biết ơn?

Tề Huyền càng thêm oán niệm, tỏ vẻ dị tính, nàng đã nghe qua rất nhiều lần, thậm chí cũng đã từng tố cáo đồng tính...

Trước kia bị cáo bạch, nàng không cảm thấy hài lòng, chỉ cảm thấy khổ não, nhưng Tề Huyền cũng nói không rõ, chính mình tại sao bây giờ lại muốn nghe Lâm Tri Bạch chính miệng nói trắng với mình như vậy.

Đại khái là bởi vì:

Dạ Oanh đối với Lâm Tri Bạch tựa hồ có chút ưa thích?

Bản thân cùng Dạ Oanh tranh đấu nhiều năm, nếu như có thể chinh phục dị tính nàng thích, có thể đại biểu cho một loại ý nghĩa nào đó thắng lợi?

Đang miên man suy nghĩ.

Tề Huyền không nhận được nữa, trực tiếp tiến công chữ như bình thường: “Ta cảm thấy cô gái trong ca kia sẽ đáp ứng, rất nhiều chuyện người không đi thử thì làm sao biết được kết quả, thật giống như hiện tại nếu người tiết lộ với ta, nói không chừng ta sẽ suy nghĩ...”

“Anh anh tìm ta, trả lời một chút.”

Tin tức Tề Lam biên tập kết thúc, vừa chuẩn bị phát qua, đã nhìn thấy Lâm Tri Bạch Phát mấy chữ như vậy.

Ngón tay dài nhỏ của nàng đột nhiên cứng đờ, cảm giác như có vật gì quý giá bị Dạ Oanh cướp đi.

Đánh với Dạ Oanh nhiều năm như vậy trên lô đài, Tề Huyền chiếm được chút ưu thế nhỏ.

Nhưng giờ phút này.

Lần đầu tiên Tề Huyền nếm được hương vị thất bại, nàng cảm thấy mình giống như bại bởi Dạ Oanh.

Đây là tâm tình gì?

Tề Huyền không hiểu, lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác trống vắng này, ánh mắt nàng mờ mịt, lại nhìn thấy tin tức mình vừa viết xong, lại không thể gửi đi, cùng với câu nói ” Anh Anh” kia của Lâm Tri Bạch, đột nhiên thân thể run lên.

Chẳng lẽ ta... không có khả năng!

Nhưng tâm trạng này là vì sao?

Chẳng lẽ không phải Lâm Tri thăm mền ta?

Chẳng lẽ là ta... ta thích Lâm Tri Bạch?

Nguyên lai từ đầu đến cuối, mình mới là người thăm mền kia?

...

Lâm Tri Bạch lần này cũng không nói dối, quả thật là Dạ Oanh tìm hắn, đối phương chủ yếu hỏi bài hát trong trời mưa và bài hát liên quan và ca khúc.

Mặc dù Lâm Tri buồn bực.

Dạ Oanh tốt xấu gì cũng là thiên cấp ca sĩ số một số hai Tề Châu, năng lực nghiệp vụ không tệ đến mức đến Trích Thiên Thiên Cương sao cũng phải tự mình phụ trợ?

Nhưng hắn vẫn kiên nhẫn giải đáp.

Dù sao bài hát mình bán, chung quy vẫn phải làm tốt phục vụ hậu mãi, tuy rằng Dạ Oanh có nhiều vấn đề, thậm chí có chút vấn đề quá cơ bản, làm cho Lâm Tri Bạch cũng nhịn không được chất vấn cô nương này làm sao trở thành thiên hậu.

“Không có việc gì thì chết rồi.”

“Cấp gáp như vậy làm gì, người muốn ở cùng bạn gái a? “

“Không có bạn gái.”

“Đều là một con chó độc thân.”

“Ta là độc thân ngươi là cầu.”

“Ngươi mới là chó đày... A, đúng rồi Lâm Tri Bạch, ngươi hình như cùng Diệp Chấn có quan hệ không tốt lắm, nếu như hắn dám nhắm vào ngươi, ngươi nhớ kỹ nói với ta, vùng Tề Châu này ta bảo vệ ngươi!”

“Biết rồi biết rồi.”

Thật vất vả đuổi Dạ Oanh, Lâm Tri Bạch chuẩn bị ngủ, lại nhìn thấy Tề Tiêu bên kia vậy mà phát đến một chuỗi dài tin tức:

“Hôm nay xem trực tiếp của ngươi nói muốn đem ca khúc Tần Châu tuyên bố đưa vào Tề Châu chúng ta.”

“Thật ra trong quan phương có một số danh ngạch tác phẩm văn nghệ đặc thù ở ngoại châu nâng đỡ, vừa hay ta có một vị phó tổ trưởng phụ trách tác phẩm văn nghệ dẫn vào hạng mục, ngày mai ta đi gặp nàng, hẳn là có thể giúp nàng giải quyết vấn đề này, không cần đợi đến khi nàng trở thành một tuyến thậm chí siêu một đường ở Tề Châu.”

Hử?

Lâm Tri Bạch mắt sáng lên!

Vậy mà Tề Huyền có thể hỗ trợ giải quyết vấn đề này?

Phải biết rằng hiện tại hạn chế Lâm Tri Bạch phát triển một nhân tố rất lớn, chính là tác phẩm tác phẩm mà Tần Châu sáng tác không có biện pháp quang minh chính đại tuyên bố ở Tề Châu.

Quan phương Tề Châu không gặt đầu, Tạc Bành Bạch kia muốn nghe ca khúc trước kia của hắn, cũng chỉ có thể thông qua con đường tài nguyên đặc thù download.

Cứ như vậy, sẽ hạn chế lực ảnh hưởng của Lâm Tri Bạch.

Dù sao hiện tại Lâm Tri Bạch cũng chỉ là tổng nghệ ở Tề Châu, không có tác phẩm gì.

Mà nếu Lâm Tri Bạch tuyên bố những tác phẩm kia ở Tần Châu, một khi tiến vào Tề Châu thị trường, khẳng định sẽ mang đến trợ giúp cực lớn cho mình!

Cho nên Lâm Tri Bạch một mực thúc giục bên kia thành Tề, nhanh chóng để cho quan phương Tề Châu cho đi, cũng không thể đợi mình lên siêu một đường, tác phẩm trước kia của hắn mới có thể đăng ký Tề Châu a?

Nhưng không ngờ.

Sau khi mình tới Tề Châu, vấn đề đầu tiên nhất là Tề Huyền lại có hậu trường và quan hệ hỗ trợ giải quyết.

Suy nghĩ một chút cũng thấy đúng.

Tề Huyền dù sao cũng là ngày số một số hai của Tề Châu, các ngôi sao trong nhà cũng ở hàng đầu Tề Châu, có ảnh hưởng về mặt này cũng bình thường.

Chỉ là...

Động đến loại sức ảnh hưởng cấp bậc này, hắn phải hao phí một cái giá không nhỏ.

Tề Huyền còn chưa quen thuộc với bản thân mình, đọc sách rặc rặc. Khảo sát thậm chí còn không như mình và Dạ Oanh quen thuộc, vậy nàng giúp mình rốt cuộc là có ý đồ gì?

Muốn trao đổi cái gì lợi ích sao?

Ví dụ như, nàng muốn đi Tần châu để trở thành siêu nhất tuyến?

Hoặc là, muốn mình hỗ trợ viết một ít bài hát?

Những trao đổi ích lợi này, Lâm Tri Bạch đều có thể đáp ứng, mình cũng thật sự có năng lực trợ giúp đối phương.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch nói: “Vậy chuyện này nhờ người hỗ trợ, về sau người có sở thích gì cứ việc nói với ta.”

Nếu như chuyện này có thể thành...

Dựa vào chất lượng của những tác phẩm trước kia, kết hợp với nhiệt độ bây giờ của mình ở bên này, Lâm Tri Bạch cảm giác

có lẽ hẳn có thể trực tiếp tiến vào danh sách minh tinh Tề Châu!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 430: Ai bảo ta không phải Dạ Hầu chứ! Hôm sau ngày nghỉ Cù Sơn.

Sau khi Lâm Tri Bạch rời giường không bao lâu, tổ tông tiết mục lại phái tới mấy nhân viên công tác khiêng máy chụp ảnh hướng về mình mạnh mẽ quay lại.

Đây là tiết mục đã dặn dò trước.

Nếu không có tình huống đặc thù thì không nên ngừng phát sóng trực tiếp.

Lâm Tri Bạch cũng không quan trọng, chủ yếu là y cơ bản không có công việc gì là không thể tiếp nhận, hôm nay cũng chỉ là sắp xếp công việc thông thường ——

Đi công ty thu âm hát.

Tuy rằng Tề Huyền bên kia tỏ vẻ nguyện ý giúp đỡ, nhưng thông qua khảo hạch cụ thể tác phẩm Tần Châu của mình thông qua không biết bao lâu, cho nên kế hoạch phát ca vốn trên tay Lâm Tri Bạch cũng phải tiếp tục.

Buổi sáng, tám giờ rưỡi.

Ngồi xe đi về phía công ty.

Lâm Tri Bạch thuận tiện nhìn độ nóng của phòng trực tiếp, trước mắt là 3024 vạn.

Hiện tại tất cả khách quý ở Hành Sơn này hẳn là đều đã được phát huy rồi, nhiệt độ của mình còn có thể đạt tới ba ngàn vạn?

Nói rõ thao tác trực tiếp viết nhạc hôm qua, là thật sự thu hút không ít fan, giống như trước đó ở Tần Châu Sở Từ chơi như vậy cũng có hiệu quả xuất quần.

[Phòng trực tiếp của thủ lĩnh nóng hơn phòng phát trực tiếp hôm qua!]

【 hôm qua hình như tối cao cũng có ba ngàn vạn? 】【

【 Không giống, hôm nay vừa mới phát triển không bao lâu đã 30 ngàn vạn rồi! 】【

【 Đây là tiêu chuẩn nhiệt độ của tứ đại Thiên Vương! 】

【 Hôm qua nhà giàu nhất chỉ có thể sánh ngang với Cố Hành! 】

hôm nay số liệu của thủ lĩnh giàu nhất đã đạt tới trình độ của Diệp Quân Tập!

【 Trong tứ đại Thiên Vương hiện tại cũng chỉ có Diệp Chân và Tề Thiên Văn có thể giàu hơn đầu tiên? 】

Cùng lúc đó.

Phòng trực tiếp của Lâm Tri Bạch nhiệt độ đạt tới ba ngàn vạn tiêu chuẩn, Cố Hành cũng phát hiện.

Tuy rằng Cố Hành là một vị thấp nhất trong tứ đại Thiên Vương lưu lượng, nhưng lạc đà gầy chết dù sao so với ngựa lớn hơn.

Hôm qua phát hiện phòng trực tiếp của Lâm Tri Bạch độ nóng không chênh lệch bao nhiêu so với mình, Cố Hành đã có thể giật mình rồi, không ngờ hôm nay độ nóng của đối phương vậy mà trực tiếp bỏ xa mình một đoạn?!

Không thể như vậy được!

Gia hỏa này ở Tề Châu chỉ là minh tinh online, chẳng lẽ là hòa thượng từ bên ngoài đến niệm kinh cho tốt?

Nhưng nhìn lại khách quý đến từ Tề Châu như Chu Hàn, độ chú ý rõ ràng kém xa Lâm Tri Bạch!

Quá không khoa học rồi!

Cố Hành chưa bao giờ thấy sau khi đi vào Tề Châu, minh tinh ở Ngoại Châu có thể có tốc độ tăng trưởng nhân khí khoa trương như vậy!

Dựa theo tốc độ phát triển của Lâm Tri Bạch.

Cố Hành hoài nghi sau này đối phương sẽ tấn công siêu một đường siêu sao sao sao Tề Châu!

Mà bên kia.

Cố Hành phát hiện tình huống, kỳ thật Diệp Quân Tập đã sớm phát hiện.

Thậm chí chuyện Lâm Tri Bạch viết ca ở phòng phát trực tiếp ngày hôm qua, sau khi phát sóng trực tiếp kết thúc, Diệp Quân cũng thông qua người quản lý biết được tình huống.

Nói thật.

Lâm Tri Bạch đến Tề Châu cũng có thể phát triển, điểm ấy Diệp Quân Tập cũng không kỳ quái, thực lực của đối phương không ai rõ ràng hơn mình.

Nhưng Lâm Tri Bạch có thể quật khởi nhanh như vậy, ngay cả Diệp Quân Tập cũng không nghĩ tới.

Bây giờ mới bao lâu đâu, nhiệt độ phòng trực tiếp của Lâm Tri Bạch, đã ngang hàng với mình rồi?

Mình cũng không phải là Cố Hành loại Thiên Vương lưu lượng bình thường a, Lâm Tri Bạch dựa vào cái gì nhanh như vậy đã đuổi kịp?

Tuy độ nóng của phòng trực tiếp không nói rõ được gì, những người xem kia có một phần rất lớn, đều chưa chắc là fan của Lâm Tri Bạch, có thể tạo thành thanh thế như vậy, đã nói rõ tiềm lực của đối phương.

Diệp Quân Tập thờ dài trong lòng, kỳ thật hiện tại hẳn đã không có nhiều oán niệm đối với Lâm Tri Bạch.

Ngược lại là bạn tốt của mình Vinh Nhất Lang, nuốt không trôi cục tức bị bức rời khỏi Tần Châu, nhất định phải trắng trợn không hợp với Lâm Tri.

Khiến cho mình hiện tại tiến thoái lưỡng nan.

Suy cho cùng Vinh Nhất Lang và Lâm Tri Bạch nảy sinh mâu thuẫn, ngọn nguồn lúc trước chính là mình, trong lúc nhất thời tâm trạng của Diệp Quân Tập trở nên phức tạp.

...

Sau khi đến công ty Lâm Tri, hẳn mở miệng nói với người xem: “Kế tiếp chúng ta sẽ thu thập ba bài hát, trước tiên ghi lại tội danh không lãng mạn đứng đầu của Quân Đoàn.”

Nói xong.

Lâm Tri không công tiến vào lều ghi âm.

Ba bài hát vừa lẫn lộn đã là một buổi sáng.

Sau khi tập hợp toàn bộ bài hát xong, Lâm Tri Bạch và nhân viên công ty giải thích công tác tiếp theo một phen, sau đó mở miệng nói với người xem: “Kế tiếp là mẫu dẫn xử lý các loại công việc, sẽ do người chuyên phụ trách, ta sẽ không tiếp tục theo vào, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì ba bài hát này sẽ sắp xếp tuyến đầu, hy vọng mọi người đến lúc đó có thể ủng hộ nhiều hơn.”

【 Phải ủng hộ! 】

【 Chúc đầu Phú Tân Ca bán đi! 】

【 Ba bài hát này nhất định có thể phát hỏa! 】

Tám bình phong đầy biểu thị sự chúc phúc và ủng hộ.

Bởi vì ba ca khúc này là Lâm Tri Bạch sáng tác ở trong tổng nghệ, cho nên cũng chỉ thường xuyên nhìn thấy các khán giả của hắn nghe qua, tuyệt đại đa số người Tề Châu căn bản không biết sự tồn tại của ba bài hát này, bởi vậy sau khi đánh cờ biểu hiện như thế nào thì không ai biết được.

Phòng phát sóng trực tiếp phản ứng rất tốt.

Nhưng fan trực tiếp cũng nhiều.

Ca khúc đa dạng thật tươi, fan kiếp trước cũng cảm thấy rất tốt, người qua đường lại nghe không được một chút, rốt cuộc là vấn đề gì a?

Lâm Tri Bạch cũng không muốn bị vây ở trong tin tức xây kén, rốt cuộc ca có thể thành hay không còn phải xem tiếng vang của thị trường.

Bởi vì fan nghe mình hát nhất định là có soi gương, cũng may kiếp trước những ca khúc này đều rất đỏ, từng được kiểm chứng qua thị trường, cho nên Lâm Tri Bạch cũng không phải lo lắng lắm, cho dù không thể nổ đỏ thì ít nhất cũng không đến mức nhào phở.

Lúc này.

Ngô Diêu tìm được Lâm Tri Bạch: “Đại biểu, một bộ phim lớn internet của công ty chúng ta, Huyền Huyền ta vẫn còn ở tại chỗ chờ người đòi trợ cấp đầu tư...”

Thần thoại giải trí các hạng mục hạng mục được chế tác độc lập chỉ là một ‘Cửu phẩm quan tếp riu’.

Chỉ là đừng quên công ty này dù sao cũng là thu mua, Lâm Tri Bạch không biết cụ thể đàm phán như thế nào, dù sao trước đó có một ít hạng mục Thần Thoại liên quan tiến bá cũng tham gia.

Mà Ngô Hải còn đang tại nguyên chỗ chờ người, chính là một trong các hạng mục của công ty này.

Lâm Tri Bạch đương nhiên biết trong danh nghĩa công ty có bộ phim như vậy đang quay, nhưng nàng không để ý, dù sao thì tổng cộng cũng chưa đến ngàn vạn đầu tư, thiệt hại cũng chẳng đáng là bao.

Nhưng hạng mục này góp vào đầu tư?

Lâm Tri Bạch nhíu mày nói: “Đây là hạng mục trước đó công ty tiến hành đến một nửa đi, dự tính xảy ra sai lầm?”

Khai phá thị trường, là muốn kiếm tiền của Tề Châu thị trường.

Mà nếu hấn nổi tiếng thì thu mua của công ty này tuyệt đối sẽ không tệ, cho nên hấn không có hứng thú với hạng mục ngoài quan sai cửu phẩm tếp riu.

“Không phải.”

Ngô Diên cười khỏ nói: “Tình huống tương đối phức tạp, ta đang báo cáo cho ngài đi.”

Lâm Tri Bạch nghe hiểu, đại khái là không thể nói trước mặt người xem trực tiếp, thế là gạt đầu nói:

“Kịch bản của phim điện ảnh cũng phát chung.”

Lâm Tri Bạch cũng không phải là kẻ dễ bị gạt, hấn có thể đem thần thoại xuất bản công việc gọn gàng, công ty giải trí cũng quản lý tốt công ty giải trí này.

Ai muốn lừa gạt chính mình, tuyệt đối sẽ phải trả giá đắt.

“Vậy ta phát cậu cậu.”

Ngô Kỳ nói: “Đây là một bộ phim thanh xuân.”

Lâm Tri Bạch không tỏ ý kiến, không nói một lời đi tới văn phòng, thái độ này làm cho Ngô Tiêu rất khẩn trương, mấy nhân viên công tác phía sau nàng cũng một đám câm như hến.

【 ! 】

【 Cảm giác áp bách đáng chết này! 】

【 Thì ra đây là tổng tài bá đạo trong thực tế sao? 】

Nghiêm túc làm công vụ giàu có!

【 lãnh đạo của chúng ta cũng rất bá đạo, nhưng đáng tiếc hẳn không có nhan sắc như thủ lĩnh phú. 】

Tiến vào văn phòng.

Lâm Tri Bạch mở ra hộp thư, nhìn bộ phim mà ta vẫn đang ở chỗ này chờ kịch bản của người.

Cốt truyện rất đơn giản, chính là mảnh thanh xuân bình thường không có gì lạ.

Nam chính và nữ chính ở trường học gặp nhau nên cũng biết yêu đương. Nhưng sau khi tốt nghiệp đại học, nam chủ lại bởi vì một ít nguyên nhân mà rời khỏi nữ chính mười năm...

Diễn.

Mà trong mười năm này, nam hai yên lặng làm bạn với nữ chính, nỗ lực không ngừng khiến nàng cảm động.

Hai người yêu nhau rồi.

Nhưng không nghĩ tới chính là:

Nam chính biến mất mấy năm, sau khi nữ chính cùng nam nhị xác định quan hệ đã trở về.

Nội dung cuối cùng chính là, nam chính giải thích nỗi khổ tâm mình rời đi, cùng nữ chính quy về tốt.

Vừa mới thượng vị, nam nhị còn chưa từng hôn qua cười chúc phúc nữ chủ, dùng lý luận thường thấy trong truyện thần tượng là:

Yêu một người, chính là hạnh phúc của nàng là tốt rồi.

Đương nhiên những thứ này chỉ là cốt truyện, nhưng vẫn làm cho Lâm Tri Bạch cảm nhận được sự khó chịu nồng đậm, dường như “Ký ức chết đi” đang công kích ta.

Dù sao kiếp trước, loại thanh xuân phiến này quá quen thuộc.

Thậm chí không nói kiếp trước, thế giới này cũng có lượng lớn phim thanh xuân đồng chất hóa, bằng không thì Lâm Tri Bạch sẽ không nhìn thấy một kịch bản như vậy, chỉ là hẳn không cách nào tưởng tượng ra cốt truyện không hề có mới mẻ này, đến cùng phải làm thế nào mới có thể hấp dẫn được người xem?

Thẳng đến...

Lâm Tri Bạch ở phía sau kịch bản, thấy được chú giải nhỏ Ngô Hải viết:

“Nam diễn một người là Dương Dịch, lúc hẳn tiếp nhận bộ kịch này còn là Già Già ngũ tuyến, không ngờ vừa mới vào tổ chưa được bao lâu, bộ phận thanh xuân khác đảm nhiệm số một nam số hai nổ tung. Hơn nữa công ty phía sau còn phải giúp đỡ, hiện tại chạy đến tận Kiều Bá, thậm chí xông thẳng hai tuyến, sau đó đạo diễn liền nghĩ nhiều hơn một chút dự toán, làm trò xiếc tốt hơn một chút, mặt khác đại biểu ngài ăn xong cơm trưa, nếu như có thể đi dò xét chị em dâu xem, ta còn ở tại chỗ chờ sao? Nguyễn Cung đi nạp trọc muội đùa? Bởi vì bộ thủ đoạn này ngày mai có thể giết xanh rồi...”

Lâm Tri Bạch bưng tỉnh.

Chẳng trách tổ phim muốn góp vốn.

Loại chuyện này, Ngô Hải quả thật không cần phải nói trực tiếp ở phòng phát sóng trực tiếp.

Được rồi.

Lý do này thuyết phục Lâm Tri nói trắng.

Lâm Tri Bạch biết, mảnh này mặc kệ chất lượng như thế nào, nam chính đã đỏ, vậy fan của nàng sẽ lật đậy.

Đã như vậy, thêm chút tiền, lại để cho độ tuyên truyền có thể lớn hơn một chút, đối với thần thoại 《mà nói không phải chuyện xấu gì.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch quyết định phê duyệt hạng mục này.

Đương nhiên đội quay phim lão sư không có chụp màn hình máy tính trắng của Lâm Tri.

Không có Lâm Tri Bạch cho phép, thợ quay phim sẽ chỉ từ mặt trái máy vi tính, quay bộ dạng lúc xử lý công tác.

Về phần Ngô Hải đề nghị mình đi dò xét ban...

Lâm Tri Bạch hiểu rõ, Ngô Nghiễn là muốn mượn nhân khí truyền hình trực tiếp của mình để làm quảng cáo cho Phù Huệ bộ phim lớn internet của nàng.

Được rồi.

Mình với tư cách đại biểu trên danh nghĩa của công ty này, trên thực tế lão bản, phối hợp cũng là chuyện nên làm.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch gọi Ngô Diên tới.

“Đuổi theo đưa cho người, ta vẫn đang chờ người xem bộ kịch này ba trăm vạn của người, mặt khác chúng ta đi chỗ của Nguyễn Cung ta vẫn đang chờ tổ đoàn kịch của Nguyễn Cung người.”

“Được!”

Ngô Kỳ vui mừng quá đổi, trong lòng rớt cuộc cũng thả lỏng.

Người xem đương nhiên không ngốc, đều biết mục đích Lâm Tri Bạch làm như vậy, nhưng mọi người cũng không để ý, ngược lại còn nhao nhao trên chộc.

【Đột truyền thật cứng!】

【 ha ha, cố ý nói hai cái tên bộ phim, sợ chúng ta không nhớ được đúng không?】

【 thủ lĩnh giàu nhất lại làm mất tiết mục Mao trâu rồi!】

【 võ tổng nghệ, tuyên truyền phim của công ty nhà mình, không có gì sai!】

【” Nói đây là một bộ phim lớn trên mạng đúng không?】

【 Đứng. 】

[Hệ dang mạng không phải đa số đều là mảnh rách sao?]

[Chín phần trăm đều là bột nhão, nhưng cũng có một số loại chất lượng cao.]

【 Mấy năm nay bộ phim mạng lưới không thể so với lúc trước, không ít đạo diễn đại bài cũng bắt đầu nguyện ý bỏ thân thể tham gia vào 】

Công ty đã chuẩn bị xe.

Lâm Tri Bạch ngồi ở phía sau đi tới nhóm kịch.

Vẫn là Ngô Thao lái xe, hai ngày nay nàng theo Lâm Tri Bạch nhiều lần xuất kính, hiện tại trực tiếp xuất đường đoán chừng đều có thể dính chút nhân khí, dù sao bản thân thư ký này cũng rất đẹp.

“Đại biểu, chúng ta đã đến.”

Ước chừng qua nửa giờ, Ngô Thiên mang theo Lâm Tri Bạch đi tới tổ hợp kịch.

Lúc này tổ phim đang quay phim một đoạn, Lâm Tri Bạch để Ngô Triết khiêm tốn, đứng ở bên cạnh nhìn một chút.

Đoạn kịch vui này Lâm Tri Bạch rất nhanh liền tìm được tình cảnh tương ứng trong kịch bản.

Đại khái là nam chính sau khi đi ra ngoài nửa đời mới trở về, sau khi cùng nữ chính lôi kéo vài lần, quyết định nam nhĩ và nữ chính đã ước hẹn yêu đương ăn cơm, dự định chính thức ngả bài, cũng làm tình cảm cuối cùng để tranh thủ.

Nam nhĩ thoải mái mỉm cười mở miệng:

“Bạn cũ của các người ôn chuyện, ta không đi, buổi tối công ty còn có chút việc.”

“Vây... Vây ta cũng không đi...”

Nữ chính lúc này, còn đang rối rắm do dự, dù sao nàng đã là nam hai nữ bạn gái rồi, nhưng đối với nam chính lại dư tình chưa xong.

Trên mặt nam tử hiện lên một tia ôn nhu.

Nữ chính cự tuyệt, tựa hồ làm hấn ảm áp.

Nam chính đấng chất gật gật đầu, lái xe rời đi.

Đúng lúc này, nam nhị nhìn thấy khuôn mặt nữ chính tràn đầy nước mắt, nhìn chằm chằm vào đuôi xe nam chính ngần người, bỗng nhiên làm ra quyết định, ánh mắt trong nháy mắt trở nên kiên định:

“Lên xe đi.”

“Cái gì?”

“Thích thì đuổi theo.”

Nam nhị nói xong, trực tiếp chở nữ chính đuổi theo xe của nam chính.

Thì ra nam nhị nhìn ra tình cảm nam chính đối với nam chính chưa xong, tuyệt đối để cho bọn họ buổi tối hẹn cơm, phẳng phát muốn mượn cái này làm một cuộc đánh cuộc tất thua.

Tê.

Lâm Tri Bạch đau răng không thôi, nam hai này người bình thường thật lòng không thể nào hiểu nổi, trong thực tế sẽ có nam nhân như vậy sao?

Giống như rất nhiều kịch tượng thần tượng hoặc là các loại nam nhị đều có loại người này thiết lập, vì nữ chính có thể trả giá hết thảy, thậm chí bao gồm việc đưa nữ chính vào lòng nam chính, lý do vĩnh viễn đều là câu “Nàng hạnh phúc là tốt rồi.”

Đúng rồi.

Chắc hẳn đoạn cốt truyện này, hình ảnh này còn có thể phối hợp với tâm tư rất ngược.

Hử?

Đây không phải là lĩnh vực mà mình am hiểu sao?

Lâm Tri Bạch nghĩ ngợi lung tung, đoạn đạo diễn này vừa vồ xong liền bắt đầu quay người đi một đoạn khác.

Đoạn quay phim thứ hai, vừa vặn tiếp nhận một đoạn tình tiết và cảm xúc, là nam hai đem nữ chủ đưa vào sau xe nam chính.

Xe của mình dừng ở ven đường, một mình chật vật ngồi dưới đất.

Lạch cạch.

Trời đổ mưa xuống.

Đương nhiên là nhân tạo mưa của kịch tổ, nhưng nam nhi diễn rất đúng chỗ, loại tình cảm này biểu hiện rất đúng chỗ, biểu tình rõ ràng rất thu liễm, nhưng lại mang theo một loại cảm xúc bộc phát không nói ra được, thì ra hấn cũng không biểu hiện hào phóng như bề ngoài, chỉ là khi nữ chính nhìn vết bánh xe của nam chính thì hấn đã bị thua, dưa hái bị ép buộc cũng không ngọt.

Được rồi, mặc dù là...

Lâm Tri Bạch có thể hiểu được một chút lý tưởng của nam nhi.

Cũng không phải là nói tán thành tính cách nam hai này, thậm chí là quan niệm giá trị, chỉ là diễn viên đóng vai nam hai này biểu hiện vô cùng xuất sắc, loại tình cảm này biểu hiện lực lây nhiễm đến Lâm Tri bạch, hình như là nhân loại đồng lý tâm bị xúc động.

“Hấn tên là gì?”

Ngô Diêu ngẩn người, nói: “Phan Vũ.”

“Ta nói là diễn viên.” Trong ký ức của Lâm Tri rất tốt, trước khi đến đã xem kịch bản, đương nhiên biết nhân vật nam nữ này tên Phan Vũ.

“Khúc Triết.”

Ngô Oánh Oánh nói ra tên của diễn viên.

Lâm Tri Bạch gật đầu nói: “Khúc Triết là công ty nhà ai?”

Ngô Kỳ cười nói: ” hiệp ước của hấn vẫn còn ở công ty của chúng ta, nhưng mà đập xong bộ kịch này là đến kỳ hạn.”

“Ước hẹn tiếp theo với hấn đi.”

Lâm Tri Bạch cảm giác Khúc Triết này rất có tiềm lực, tuổi còn trẻ, diễn xuất đã tương đối khá rồi, mặc dù tướng mạo

không phải đặc biệt soái, ít nhất không bằng nam nhân số một Dương Dịch kia.

Bằng không cũng sẽ không bị an bài vào nhân vật nam hai.

Hơn nữa còn là một nam nhĩ siêu cấp chó liếm.

“Được.”

Ngô Diêu gật gật đầu.

“Điều kiện hẹn ước đến lúc đó ta xem qua.” Lâm Tri Bạch cảm giác bản thân Khúc Triết này về sau có thể bồi dưỡng một chút, cho nên điều kiện hẹn ước sẽ được ưu đãi hơn một chút.

Đương nhiên, làm trái hẹn tiền bạc sẽ vô cùng đáng sợ.

Bởi vì Lâm Tri Bạch biết rõ năng lực nâng đỡ người của mình mạnh thế nào, nếu như đối phương bị mình tâng bốc, công ty kia nhất định phải có đủ lực uy hiếp và lực trói buộc, cam đoan nghệ sĩ không có cánh cứng muốn tự do bay lượn.

Dù sao Lâm Tri Bạch cũng không phải mở thiện đường.

“Ta hiểu rồi.”

Ngô Thiên lần nữa gật đầu, trong lòng có chút ngoài ý muốn, đại biểu hình như rất xem trọng Khúc Triết.

Sau khi màn kịch này xong, Dương Dịch diễn vai chính, về mặt có chút khó chịu tiến vào xe bảo mẫu của mình.

“Đạo diễn, vất vả.”

Ngô Kỳ tiến lên cười nói: “Lâm đại biểu chúng ta đến dò xét ban.”

“Lâm đại diện?”

Đạo diễn sững sờ, sau đó nhìn thấy Lâm Tri Bạch, trong nháy mắt toàn bộ tổ đoàn kịch đều náo nhiệt.

“Hoan nghênh Lâm đại diện!”

Dù sao Lâm Tri Bạch cũng là đại diện của công ty Thần thoại.

Mà bộ kịch này chính là quay quay đầu đầu tư của Thần thoại công ty.

Diễn viên Khúc Triết trong diễn kịch kia cũng rất hoạt động tiến lên, chủ động vươn tay với Lâm Tri Bạch, hơi khom lưng

nói:

“Được, ông chủ, ta là Khúc Triết!”

Những người khác đều gọi mình là đại diện, chỉ với tên gia hỏa này gọi ông chủ, Lâm Tri Bạch có chút bật cười, vươn tay cùng đối phương nắm chặt.

“Xin chào.”

Nói xong Lâm Tri khen một câu: “Khả năng diễn xuất của ngươi rất tốt, công ty bọn ta sẽ cần nhân tài như ngươi.”

“Cảm ơn ông chủ đã thưởng thức!”

Lâm Tri Bạch phát hiện tên Khúc Triết này biểu diễn bộ hí nam nhi, ít nhiều cũng có chút bản sắc diễn.

Hắn đối mặt với mình, tư thái rất thấp, thậm chí có chút cảm giác hèn mọn, bất quá loại người này Lâm Tri Bạch cũng không ghét.

Mỗi người đều có phương thức sinh tồn của riêng mình, không thể bởi vì bản thân thanh cao, chỉ không quen nhìn những người tư thái hèn mọn trước mặt lãnh đạo, chỉ cần đối phương không thương tổn đến người khác, hắn liếm hắn là được.

Nói không chừng người ta liếm đến cuối cùng sẽ có đầy đủ thì sao?

Dù sao người này rất tâm cơ, cố ý gọi ông chủ của mình, chính vì không giống với người khác, như vậy mới có ghi nhớ điểm.

“Ông chủ, ngài đang phát trực tiếp ở đâu?”

Vốn tưởng rằng như vậy là không sai biệt lắm, không nghĩ đến cái tên Khúc Triết này, còn chưa muốn kết thúc giao tiếp, y rất nhiệt tình tiếp lời với Lâm Tri.

“Vâng.”

“Là hành lang kiểu diễm à lão bản, ta thích nhất xem tiết mục chính là hành lang Kỳ Sơn...”

“Vậy ngươi và người xem chào hỏi.”

Lâm Tri Bạch quyết định cho Khúc Triết nhiều một chút ống kính.

Nhưng sau một khắc, Lâm Tri Bạch nhìn không được bật cười.

Chỉ thấy Khúc Triết sau khi lên tiếng, liền trực tiếp quay ông quay thợ quay phim, ba ba ba đảo lộn hai lần về sau, sau đó lại làm mấy động tác nhảy múa vô cùng thú vị, dường như thiết sơn dựa vào nhau, cuối cùng cúi đầu vái chào hình ảnh nói: “Chào mọi người, ta là Khúc Triết ra đường ra được hai năm rưỡi, trước mắt là nghệ thuật ký hợp đồng của công xưởng thần thoại, thủ phủ là lão bản của ta!”

Tên này hay nhỉ.

Người còn rất chính thức.

Có thể hô lên “tiền Phú” này nói rõ đôi phương ít nhất đã thật sự nhìn qua Lao Sơn Hành, nếu không sẽ không biết được Lâm Tri Bạch có danh xưng vô cùng trong tiết mục.

【 Hảo Ma tính vũ đạo! 】

【 Ha ha, huynh đệ này rất thú vị. 】

【 nghệ sĩ của thủ lĩnh công ty giàu có? 】

[Tài nghệ đứng đầu giàu có nói năng như thế hả?]

【 Đúng là một nam nhân hay chơi. 】

【Ngoại hình có chút đẹp trai. 】

Khúc Triết có thể vào giới giải trí còn có thể diễn nam nhi, khẳng định giá trị nhan sắc không thành vấn đề, nhưng hẳn chỉ có thể coi là tiểu soái.

Đại khái cũng tương đương với đẳng cấp như Ban Thảo?

Dù sao về mặt nhan sắc rõ ràng kém xa Lâm Tri Bạch.

Bất quá Khúc Triết có một điểm, là Lâm Tri Bạch không có, đó chính là một loại lực tương tác rất đặc biệt, liền cho người ta một loại, hẳn giống như là một bằng hữu nào đó của mình, không có cảm giác xa cách.

Kỳ thật đây cũng là nguyên nhân Lâm Tri Bạch muốn hẹn với Khúc Triết.

Soái ca giới giải trí có thể gói ghém, rất nhiều người đỉnh hạng chưa chắc là đẹp trai nhất.

Nhưng loại thân hòa lực này, hoặc là nói khí chất trời sinh, vốn liếng là không có cách nào đóng gói.

Cho nên có những ngôi sao mới là tuyệt phẩm, thậm chí không tìm thấy bất kỳ một thể hệ ngang hàng nào, tựa như những mỹ nhân ở giới giải trí vòng tròn hoàng kim của Hương Giang kiếp trước vậy.

Bên kia.

Trong xe bảo mẫu.

Dương Dịch đang hí mắt nghỉ ngơi.

Người quản lý hô: “Dương ca đi ra đi, đại biểu thần thoại đã đến rồi.”

“Không đi.”

Dương Dịch nhú mày, gã buồn bực sắp chết. Trò vui này của mình vừa mới ký hợp đồng thì đã thành như vậy rồi.

Công ty thần thoại này, chiếm một món hời lớn!

Cho nên bộ kịch này, Dương Dịch rất khó chịu, muốn nhanh chóng chấm dứt.

Lấy giá trị con người hiện tại của hắn, bên ngoài có rất nhiều phần thù lao cao hơn, kịch bản ưu tú hơn đang chờ mình.

Còn về việc lãnh đạo thần thoại Bộ ngân tới dò xét sao?

Dương Dịch không có hứng thú nghênh đón.

Người quản lý bất đắc dĩ nói: “Đại biểu của Thần Thoại cũng là nghệ sĩ, Lâm Tri Bạch của Lộ Sơn Hành, hiện tại nó đang trực tiếp, người ra ngoài lộ mặt không có hại, khách khí vài câu với nó là được.”

“Mang Sơn Hành? Lâm Tri Bạch?”

Dương Dịch sửng sốt một chút, Lâm Tri Bạch này hắn cũng biết, đối phương đả hơn mình nhiều.

Trong tiết mục này của Lao Sơn Hành, ngay cả Tứ Đại Thiên Vương đều từng bị hắn khi dễ qua!

Nghĩ đến đây.

Dương Dịch vội vàng xuống xe, chuẩn bị đi chào hỏi.

Nhưng mà Lâm Tri Bạch đã kết thúc dò xét, ngồi xe rời đi.

Mở xe, Ngô Nguyên tìm chủ đề nói: “Ông chủ cảm thấy bộ kịch này thế nào?”

“Bình thường.”

Lâm Tri Bạch tùy ý nói.

Ngô Lam ho khan một tiếng, đại biểu đã quên đây là đang phát trực tiếp?

Nào có trò hay trong phòng phát trực tiếp, nói công ty của mình đầu tư?

Lâm Tri Bạch tùy ý bình phẩm nói: “Bình thường ta nói chính là kịch bản, chẳng qua tên Khúc Triết kia diễn cũng không tệ, vậy thì xông vào đoạn biểu diễn vừa rồi của hắn ta, ta phải cho nhân vật cao thấp kia viết cho hắn ta một bài hát, phương thức xử lý liên quan đến kết cục kịch bản, ta không hài lòng lắm.”

Ngươi đúng là giỏi phun tào!

Ngô Nghi cười khổ: “Vậy sau khi kết thúc thì ta bảo lão sư biên kịch cải tiến...”

“Không cần. KêU đọc sách giới thiệu tí ti. Hoan K K. Sí hỏi hỏi lỗi.”

Lâm Tri Bạch nói: “Kết cục để ta viết đi, vừa vặn có một ý tưởng rất thú vị.”

Bộ phim này kết thúc.

Nam số hai do Khúc Triết biểu diễn một buổi tối, cuối cùng đưa nữ chính vào trong xe của nam chính.

Nam chủ yếu mang theo nữ chủ rời khỏi cái nơi này.

Nam nhị mỉm cười chúc phúc cho bọn họ, sau khi rời khỏi chiếc xe lại khóc không thành tiếng.

Lâm Tri Bạch luôn cảm thấy cảm xúc kích thích không quá mãnh liệt, nhưng nếu kịch bản đã xem xong rồi, mình có thể điều chỉnh cũng không nhiều, vậy dứt khoát lưu lại chút ấn tượng đặc biệt ở phần cuối người xem ——

Ai bảo ta là Bất Dạ Hầu chứ?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

**Chương 431: Bảg thi đầu ở Tề Châu!
Không cần nghĩ quá nhiều, bởi vì chỉ là
ra tay một chút, điều chỉnh một bộ phim
lớn kết thúc mà thôi, cũng không phải
viết lại kịch bản, cho nên Lâm Tri Bạch
còn chưa đến mức chuyển Bất Dạ Hầu ra
ngoài——**

Bản tôn thì có thể xông lên.

Chỉ là một đoạn ngắn cũng sẽ không gây nên hoài nghi, càng không đến mức xuống ngựa gì đó, bắt quá Lâm Tri Bạch không có chú ý tới, đoạn đối thoại giữa mình cùng Ngô Thiên trực tiếp đem hiệu quả trực tiếp phát sóng kéo đầy.

【 ha ha ha ha, cười chết! 】

【 Thủ Phú ngay cả điện ảnh nhà mình cũng dám phun chữ cho người xem? 】

【 Bí ký nhỏ mà còn khóc, muốn người tuyên truyền bộ phim, không phải muốn người phản hướng tuyên truyền à! 】

【 Tài phú đầu quá chân thật! 】

【 Thủ Phú sắp sửa đổi kịch bản? 】

【 Lâm Tri Bạch hiểu phim không? 】

【 Có hiểu hay không cũng không quan hệ, hấn là đầu tư cho người a 】

【 Có chút công ty bọn ta lãnh đạo cái rắm gì cũng không hiểu lại muốn làm nội tình. 】

【 “Mạt phim thủ Phú tự mình đầu tư, đương nhiên muốn sửa như thế nào thì đổi như thế đó, không chịu đựng. ” 】

【 Ta chỉ là thay biên kịch ủy khuất, Lâm Tri Bạch tùy ý bóp méo kịch bản của người ta, chính là vẽ rắn thêm chân. 】

Tiết mục đã có hiệu quả tốt.

Nhưng hành vi “bị Lâm Tri công khai tự tiện cải biên kịch bản vẫn dẫn phát một ít tranh cãi, bao gồm Ngô Nghiễn cũng có chút muốn nói lại thôi, nhưng cần nhắc đến đây là trực tiếp liền không nói gì, lãnh đạo muốn dày vò thì dày vò đi, dù sao cũng chỉ là một bộ phim lớn trên mạng, mặc kệ phương diện chất lượng không tính là cận bã, có Dương Dịch bỗng nhiên đại hồng làm bảo đảm Hoàn sẽ không lỗi.

Mà vào lúc này.

Lâm Tri Bạch rốt cục nhìn tấm màn này.

Phát hiện có người nghi ngờ mình là người chỉ đạo ngoại hành, Lâm Tri cười cười nói: “Ở Tần Châu ta có một tiểu xuất bản xã hội, muội thí luyện? Đạo xuất bản làm cái gì? Nói về việc xuất bản là văn học, trên thực tế là xuất bản tạp phẩm, nhưng thực tế là làm nội dung. Ta làm ông chủ nhà xuất bản hiểu một ít nội dung, hẳn là hợp tình hợp lý lại hợp lý chứ?”

Quả thật có một kết quả không rõ ràng.

Thật giống như một nhà thoại, cho dù ông ta không phải biên soạn kịch, ít nhất thì năng lực biên soạn câu chuyện không thể nghi ngờ, Lâm Tri Bạch kia là một ông chủ nhà nông, ít nhất là người hiểu nhà văn, thế thì bịa đặt chuyện xưa cũng miễn cưỡng xem được sao?

Thực sự rất miễn cưỡng.

Nhưng rất nhanh liền có khoa phổ fan:

【 Tiểu xuất bản xuất bản nhất trong lời nói của Thủ Phú = Tần Châu, xuất bản lớn nhất trong lĩnh vực Tần Châu. 】

【 Tiểu phú xuất bản đầu tiên kia, điểm đánh giá cũng chỉ là vượt qua 10 tỷ mà thôi (Cười) 】

Tốt cho câu ‘Tiểu’ xuất bản làm xã.

【 Bằng hữu không hiểu chuyện, có thể dùng Thiên Độ kiểm tra một chút Tần châu xuất bản và buôn bán. 】

【Phốc! 】

【 Đã tra được rồi, một ngum máu rồi phun ra, con mẹ nó, cái này gọi là tiểu xuất công à? 】

【 Không hồ là người giàu nhất, chỉ có tên tuổi sai, không có hồ sai ngoại hiệu! 】

Lúc đầu mọi người bắt đầu gọi Lâm Tri là giàu đầu bạc, là bởi vì y là khách quý nhiều tiền nhất của Lao Sơn Đào Hoa, đây chỉ là do người trong tổng nghệ thiết lập mà thôi. Nhưng thẳng đến hôm trước nhìn thấy chiếc phi cơ cá nhân kia, người xem mới ý thức được Lâm Tri Bạch thoát ly tổng nghệ cũng rất có tiền!

Mà đã tới vừa rồi.

Lâm Tri Bạch thuận miệng nhắc tới xuất bản của mình.

Có chút người xem không hiểu điều tra tư liệu, nhất thời càng thêm cảm thấy quản Lâm Tri Bạch gọi “Tiền đầu bạc”, là thật con mẹ nó không hồ sai a!

Bởi vì thần thoại xuất bản, cho Lâm Tri Bạch khổng chế gia phá trăm phần trăm.

Quy mô của công ty này xếp hạng thứ nhất ở Tàn Châu, xếp hạng thứ tư ở Lam Tinh!

Nói cách khác, trong bốn nhà xuất bản xếp hạng đầu của toàn thế giới, có một nhà hoàn toàn thuộc về Lâm Tri Bạch!

Ngô Kỳ ở bên cạnh cũng không nhịn được mà nở nụ cười, hiển nhiên nàng cũng biết “Tiểu xuất xưởng” trong miệng Lâm Tri Bạch có bao nhiêu lợi hại.

Lâm Tri Bạch không tiếp tục nói về đề tài này nữa, nàng suy nghĩ một chút nói: “Ta còn tại chỗ chờ người phiên Vĩ Khúc và chủ đề của người đã xếp xong chưa?”

“Vẫn chưa.”

Ngô Thiên có chút chờ mong nói: “Cho nên ngài tính toán tự mình ra tay sao?”

Thiết chế đơn bên ngoài Lâm Tri Bạch, giá cả đều là khởi bước năm trăm vạn, sẽ không dễ dàng ra tay, nhưng nếu là

phim điện thoại nhà mình, Ngô Thiên cảm giác vẫn rất có hi vọng để cho đại biểu hơi xuất thủ.

“Vậy để ta đi.”

Hoành Tề là một bộ phim đầu tư trong công ty của mình.

Lâm Tri Bạch cần thần thoại giải trí làm thành tích, thì nhất định phải lên cao chút, hỗ trợ phối một hai bài hát cũng không khó.

Còn phối hợp ca khúc gì?

Lâm Tri Bạch cảm thấy có thể quay chung quanh nhân vật Khúc Triết kia đến viết ca, nam phụ si tâm luôn có thể kiếm được sự đồng tình của người xem, mình chỉ cần để cho mọi người đồng tình sâu sắc hơn một chút, tốt nhất là có thể để cho người xem phim, triệt để nhớ kỹ diễn viên số hai.

【A 100%】

【 Lại muốn viết nhạc sao? 】

【 Lần này là bài gì? 】

【 phim ảnh kia giống như là một mảnh thanh xuân. 】

Người xem hứng thú, màn đàn hồi lít nha lít nhít.

Lâm Tri Bạch nói: “Bình thường mà nói, mảnh thanh xuân nào có nguyên tố nào?”

Ngô Kỳ cười nói: “Trong ấn tượng của ta loại phim truyền hình hoặc là phim điện ảnh này, đều sẽ có tình tiết nhân vật chính thất hồn lạc phách đi trong mưa...”

Mưa?

Lâm Tri Bạch nhớ tới một bài hát.

Bài hát và kịch hát cơ bản là phù hợp với nhau, Lâm Tri Bạch cảm thấy có thể đặt vào trong phim.

Một khi đã như vậy.

Buổi chiều liền giải quyết bài này đi ——

Buổi chiều Lâm Tri Bạch quả thật đã giải quyết xong ca khúc, nhưng lại không trực tiếp hát cho người xem nghe như trước,

hắn muốn giữ lại một phần hồi hộp.

Bởi vậy.

Lâm Tri Bạch không bảo thợ quay phim quay phim cho ghi âm ca hát.

Chỉ là sau khi chép nhạc, cười nói với ống kính: “Muốn biết ta vừa mới viết một bài ca gì đó, hoan nghênh mọi người chú ý đại diện ảnh internet của Thần Côn giải trí ta vẫn đang ở tại chỗ chờ người.”

【 chặc chặc. 】

【 Còn gây bất ngờ. 】

【 duy trì còn không được sao. 】

【 Thần Côn cái quý gì, công ty của người không phải gọi là Thần Thoại giải trí sao? 】

【 Vì chữ số Bất Thủy, dường như hắn đơn giản hóa một chút. 】

【 Đơn giản hóa quý tài! 】

Khán giả trực tiếp phần lớn là bàn cơ bản của Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch nếu đã làm bài tập cho bộ phim kia, rất nhiều người vẫn nguyện ý đi giúp đỡ một chút vào lúc đó.

Dù sao hệ thống điện thoại cũng rẻ, thường định giá ở ba nguyên đến năm nguyên, không giống phim truyền hình cung điện, giá vé bắt đầu 30 kim tệ, mảng lớn khoa trương nhất có khả năng phải gần 200 tấm vé mới được phong đỉnh, đương nhiên đây là một bộ phận cực nhỏ, điện ảnh dẫn đường đại đa số đều là ba năm mươi vé, đắt hơn một chút đều là sảnh lớn như vậy.

Cho nên mọi người cũng không ngại Lâm Tri Bạch tạm thời giữ bí mật một tay, mặc dù trong lòng rất chờ mong.

Càng quan trọng hơn là buổi tối hôm nay Lâm Tri Bạch đã định sẵn ba bài Tề Ngũ ca.

Mặc dù ba bài hát kia có rất nhiều nghe qua, nhưng thành phẩm hoàn chỉnh nhất, mọi người còn chưa được tận hưởng

qua, cho nên fan cũng vô cùng chờ mong, dù sao thì bài hát trong tổng thể trình hát cũng mang theo một chút tùy ý, không cùng một phiên bản với nhập vào thu âm nha quyển tạo ra.

“Đúng rồi, lão bản.”

Ngô Thiên bỗng nhiên giống như nhớ tới cái gì, mở miệng nói: “Ngài cũng đã ở Tề Châu một khoảng thời gian, chúng ta đã xin giúp ngài tài khoản nhỏ, đã đạt được chứng thực chính thống, có thể làm cho đám fan kia chú ý một chút.”

“Ồ.”

Tần Châu có bình đài cực quang, Tề Châu có vi thư, trên bản chất là một món đồ chơi không khác biệt lắm, Lâm Tri Bạch gật gật đầu, tuyên truyền một phen, để đám fan trực tiếp đếm điểm tâm.

“Còn có ca khúc mới.”

Ngô Hải cười nói: “Những bài ca mới của ngài đã được sắp xếp xong xuôi, giờ Tý ngày thứ tư bắt đầu vào giờ Thìn, có lẽ chúng ta có thể tìm được vị trí xếp hạng không tệ.”

Lâm Tri Bạch lần nữa gật gật đầu.

Tần Châu có bảng thi đấu, đương nhiên Tề Châu cũng có bảng thi đấu.

Có điều thi đấu ở Tề Châu, quy tắc có chút khác với Tần Châu.

Bảng xếp hạng của Tần Châu là mỗi tháng đổi mới một lần, bình thường thời gian tuyên bố vượt qua một tháng liền không bị coi là bài ca mới.

Mà tại Tề Châu.

Thời gian trên bảng thi đấu kéo dài ròng rã ba tháng, cho nên một năm chỉ có bốn cái bảng.

Phân biệt là:

Trận đầu đầu, tháng 1 tháng hai và tháng ba.

Mùa thi đấu thứ hai, tháng tư tháng sáu và tháng sáu.

Ngày thi đấu thứ ba, tháng 7, tháng 8 và tháng chín.

Cứ thế suy ra, hôm nay là ngày hai tháng mười, đang là ngày thi đấu thứ tư, cũng chính là thời điểm khởi đầu cuối cùng của mùa thi đấu năm nay.

Lâm Tri Bạch cảm thấy rất thú vị.

Thậm chí Lâm Tri Bạch cảm thấy cách chơi thi mùa bảng này của Tề Châu, muốn hợp lý hơn một chút so với Tần Châu, dù sao luôn cần một chút thời gian mới có thể được mọi người tiếp nhận rộng rãi, một tháng thật sự là quá ngắn, ba tháng tuy cũng không lâu, nhưng ít nhất có thể khiến rất nhiều ca khúc đạt được cơ hội lộ ra ánh sáng càng nhiều. Mặt khác Tịch Quý bảng có ba tháng, cũng có thể để cho càng nhiều người có thể chạy bộ vào sân, không đến mức tất cả mọi người đều theo đuổi bài đăng đầu tháng một phát bài thơ.

Không biết là Tề Châu không phải cố ý muốn phân biệt với Tần Châu.

Bảng thi đấu ở Tề Châu, danh tự tuyên truyền phía triều đình thật ra là “Tân Ca bảng”.

Rất nhiều người tìm ca khúc, thích lật lại các ca khúc mới, bài danh càng cao thì mọi người càng có hứng thú nghe một chút, việc này gần như trở thành thói quen của rất nhiều người ở Tề Châu.

Lâm Tri Bạch kỳ thật còn rất tò mò.

Mấy bài Tề Ngữ Tân Ca của mình ở kiếp trước được kiểm chứng thị đạt được, có thể đạt được thành tích gì ở Tề Châu thế giới này, cho nên hôm nay sau khi bảy giờ chuẩn bị kết thúc trực tiếp, cố ý ở giữa phát sóng trực tiếp làm một lần tuyên truyền cuối cùng: “Buổi tối nay ta ba bài Tề Ngữ Tân Ca, sẽ phát âm nhạc lớn trên tuyến đường, hy vọng có thể thích mấy vị bằng hữu ca ca này ủng hộ nhiều hơn. Chúng ta hôm nay phát trực tiếp đến nơi đây liền kết thúc, cảm tạ báng cấp của mọi người.”

Phát phát tay.

Lâm Tri Bạch chính thức kết thúc công việc.

Dựa theo yêu cầu của các tổ chức, mọi người có thể chấm dứt trực tiếp ban đêm sớm nhất, đương nhiên nếu Gia Tân nguyện ý gieo các tiết mục tối nay cũng là nguyện ý phụng bồi là

được, ví dụ như hôm qua Lâm Tri Bạch đã truyền đến rất muộn rồi, nhưng mà hôm nay hẳn đã sớm kết thúc rồi.

Sau khi kết thúc phát sóng trực tiếp.

Lâm Tri Bạch trước đi phụ cận nhà hàng ăn bữa tối, sau đó ngồi xe về nhà, nhìn thời gian trên điện thoại.

Vừa vặn là tám giờ.

Ca khúc hẳn là phải chính thức online.

Lâm Tri mở phần quà tặng nghe kịch nhất của Tề Châu ra, “Thiên Thiên yên lắng nghe”, kết quả là nhìn thấy trang sách nhị cấp của phần phần vịt, nhìn thấy bản bài hát mới của mình mở rộng, đây hình như là đả ngộ thống nhất của đám mình tinh hai tuyến Tề Châu.

‘Núi non’ giàu có ‘Lâm Tri Bạch’ sáng tác ở trong tiết mục, ba bài nhạc mới do Lâm Tri sáng tác chính thức được tuyên bố!

Tuyên truyền Berloz là Lâm Tri Bạch phối hợp với tiết mục 《 Sơn Hành 》 để phối hợp với tiết mục tổ chức.

Ấn vào kết nối.

Bên trong rõ ràng chính là ba bài hát “Bất lãng mạn”, “Loạn thể loạn lạc”, siêu sao thú ” này, trong câu chuyện ba bài thơ này.

“Tiểu Ngô.”

Lâm Tri thỉnh thoảng lại hỏi không xe: “Nếu là ca sĩ phát khúc hai đường, thì bao nhiêu người được tính là hợp cách trong Tân Ca Bảng?”

“Trong tình huống bình thường, ca sĩ hai tuyến, trước năm mươi ca mới có thể vào liên hợp cách.”

“Vậy người cảm thấy ta có thể có bao nhiêu?”

Lâm Tri Bạch hiếu kỳ, hẳn thật sự chỉ tò mò.

Ngô Lam lại chảy mồ hôi lạnh, vấn đề này nàng không biết đáp thế nào.

Đáp thấp, xem thường thực lực lãnh đạo?

Đáp cao, vậy chênh lệch quá lớn với thành tích chân thật, mình trước đó vô công ngựa sẽ xấu hổ đến cỡ nào?

Cẩn chặt rằng, Ngô Diễm lựa chọn kỹ thuật tính giảm bớt một chút: “Trường tinh hai tuyền thường tiến năm mươi hạng đầu đã coi như hợp cách, âm Qìn đọc sách. Có điều lão bản không phải người bình thường, ta đoán lão bản cuối cùng có thể tiến vào hạng hai mươi... ách, hạng hai mươi trở đi...”

Câu này đương nhiên là nói dối.

Trong lòng Ngô Hải kỳ thật cho rằng:

Lâm Tri Bạch đại khái có thể tiến vào bốn mươi vị trí đầu.

Vận khí tốt có thể vào ba mươi thứ hạng đầu đã là không tệ rồi.

Dù sao thời gian Lâm Tri đến Tề Châu phát triển rất ngắn, ngoại trừ người xem Lao Sơn hành lang, những người khác đều không chút nào quen biết hẳn.

Cho dù là vừa mới tiến vào hai đường Tề Châu, căn cơ cũng rất nông cạn.

Bất quá mình làm thuộc hạ, nói chuyện khoa trương một chút cũng không thể tránh được, cũng nên nể mặt ông chủ nha.

Cái khác cũng bất chấp rất nhiều.

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 432: Lâm đại biểu muốn bay lên! Lý Trạch Phàm là công ty súc sinh của một công ty nào đó ở Tề Châu.

Hôm nay tan tầm, hấn ngồi trên xe lửa, Lý Trạch Phàm vẫn như thường ngày, kéo theo một thân mỗi mệ, mang theo lam nha hồ tai nghe điện thoại, mở ra nhàn nhạt yên lặng lắng nghe.

Bên trong có một công năng tên là “Đoán đoán người thích”.

Lý Trạch Phàm đều dùng loại công năng này nghe hát, vô cùng ngẫu nhiên, bình thường chỉ khi gặp được tác phẩm đặc biệt thích, hấn mới có thể cất giữ.

Năm phút trôi qua.

Mười phút.

Một bài hát đi qua.

Mỗi lần bài hát Lý Trạch Phàm đều cảm thấy không sai.

“Đoán” công năng người thích rất không tệ, khiến khẩu vị của mình cũng đều sờ thấu rồi.

Bất quá những ca khúc này mặc dù đều không tệ, nhưng hình như hơi kém một chút động lực của mình.

Mãi đến khi bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng ca như vậy.

“Không có hoa sao, chớp mắt bị phá hỏng này, không có đã hỏa đều sẽ ám áp sao, không pháo hoa cùng nhau ăn mừng có được không, nếu yêu kiều giống như hí kịch vậy thì tất cả cảnh tượng đều trở nên đẹp đẽ, ngay cả ôm nhau cũng để tham chiếu nhân vật chính sao...”

Lý Trạch Phàm đột nhiên giật mình.

Trong đầu, nhớ tới lúc chia tay với cô nàng tiền nhiệm thì hấn phàn nàn:

“Ta ở cùng người lâu như vậy, à? Ta rất hứng thú? Ta phí một bó hoa không? Tối nay phu lễ Lễ Lễ Lễ của khuê mật Ninh ta phóng pháo hoa, chỉ vì trêu ghẹo bạn khuê mật của ta vui vẻ,

ngươi biết lúc ấy ta hâm mộ thế nào không? Các phương diện của ngươi đều rất tốt, nhưng ta thật sự không muốn ở cùng một chỗ với một khúc gỗ không có tình thú, cuộc sống cần lãng mạn, cần cảm giác nghi thức...”

Cùng với hồi ức.

Tiếng ca trong tai nghe cũng phá lệ làm cho người ta hoảng hốt, “Vì sao không lãng mạn cũng là tội danh, vì sao không oanh liệt là chuyện xấu, cho tới bây giờ chưa phát hiện mỗi một động tác của ta, không có thanh âm đều có thiết chúng yêu ngươi, vì sao...”

Bất tri bất giác.

Hộc mắt Lý Trạch Phàm phiếm hồng.

Hắn móc điện thoại ra, nhìn thoáng qua tên bài hát, không lãng mạn tội danh, lại nghiêm túc đọc lại bài hát thật sự, cuối cùng đánh download một chút.

Trong download.

Khi tin tức của ca khúc hiện ra trước mắt.

Biểu tác biểu diễn biểu ca khúc đều là một người tên là Lâm Tri Bạch.

Lý Trạch Phàm đương nhiên không biết Lâm Tri Bạch, xã hội làm sao có thời giờ nhìn 《 Sơn Hành 》 kia, nhưng hắn cảm giác bài hát này vô cùng hợp khẩu vị, không nhịn được chọn vào tư liệu của người này, phát hiện dưới danh nghĩa còn có hai bài hát, vì thế mang theo tò mò và chờ mong đi vào.

...

Lâm Đống là đại học sinh.

Mỗi ngày ăn cơm tối xong, hắn trở về túc xá chơi trò chơi.

Gần đây đi ra một trò chơi vô cùng mới nổi tiếng gọi là 《 Anh Hùng vinh quang 》 .

Lâm Đống đều chơi đến điên rồi.

Đây là một trong những trò chơi mà hắn chơi nhiều năm như vậy, cảm giác có chút thú vị nhất.

Hôm nay cũng như mọi ngày.

Lâm Đồng lựa chọn trên một vị trí, đấu trí so đũa với đối phương.

Đột nhiên.

Bên tai truyền đến một hồi thanh âm bạn cùng phòng phóng ca.

“Phong vân ta tùy ý xông lên vạn chúng ngưỡng mộ! Một hô phong vân ta tuyệt đối không cần phải xem sau! Trời long đất lở, ta định ta viết pháp luật! Tên sói hoang hung hãn ánh mắt lóe lên này!”

Lâm Đồng đang liều mạng với đối diện.

Thành thạo trừ hai, hoàn thành một đợt đơn sát, vậy mà cảm giác có chút nhiệt huyết khó hiểu, nhịn không được hỏi:

“Bài hát gì vậy?”

“Tùy sao siêu sao.”

“Ta chưa từng nghe qua.”

“Vừa ra.”

“Ai hát?”

“Thủ phú.”

“Cái quỷ gì?”

“Lâm Tri Bạch, là nam khách có thể trang bức trong 《 Sơn Hành 》 dạo gần đây cùng Dạ Oanh vui vẻ một chút.”

“Ta có ấn tượng, bộ dạng gian xảo đẹp trai đúng không, đẩy cho ta đi, ta muốn download.”

Thời điểm Lâm Đồng cảm thấy “Anh hùng vinh quang vinh quang” nghe bài hát này rất có cảm giác, bầu không khí thật sự là quá nóng.

Không chỉ là gia đình Lâm gia.

Mấy người bạn cùng Lâm gia Đoạn mở hắc chơi vinh quang anh hùng của Lâm gia cũng nghe rất hăng hái.

“Bài hát hay!”

“Tặc có cảm giác!”

“Phát hiện tuần hoàn rồi!”

“Ta cảm thấy đêm nay ta có thể sát khí!”

Càng trẻ tuổi, càng dễ thích thích loại ca khúc ” siêu sao chàng loạn thế”.

...

Tiết Mỹ Kỳ là một tên lính chính, cái loại hát oành oành mỗi buổi tối trên bình đài trực tiếp cho người hâm hát.

Hôm nay liên tục hát hơn mười bài hát.

Tiết Mỹ Kỳ nhìn thấy một hình dạng: 【 muốn nghe tập hợp của câu chuyện 《 Tình 》 .

Đây là bài gì?

Tiết Mỹ Kỳ sinh ra hứng thú.

Bởi vì màn đàn hồi này là do một đại ca trong bảng của mình làm ra.

Bảng danh đại ca cũng đã được sắp xếp xong, vì thế Tiết Mỹ Kỳ đang xem trực tiếp cũng bị lục soát khắp nơi.

“Lâm Tri Bạch, trên tập 《 Cổ Uyển 》 ?”

Kết quả tìm tòi nhảy ra, Tiết Mỹ Kỳ nhìn ca khúc tuyên truyền Berloz, nhin không được cười nói: “Làm ca này đẹp trai quá! Hơn nữa tên cũng có quen tai, hình như đã từng nghe ở đâu đó, dáng người trông rất quen...”

【 Là tên thư pháp đại sư Tàn Châu kia! 】

【 Gần đây hấn ta đến Tề Châu, là khách quý của Lao Sơn Hành! 】

Rất thích hấn.

【 Hấn vậy mà xuất ca? 】

Tiết Mỹ Kỳ đưa mắt nhìn tấm màn, đột nhiên hiểu ra: “Hóa ra là vị đại sư thư pháp soái ca kia trong bữa tiệc tối từ thiện à, hấn đến Tề Châu à, thế mà còn tham gia vào Kỳ Sơn hành kiêu, vậy để lát nữa ta quay lại xem sao.”

Trong lúc nói chuyện.

Tiết Mỹ Kỳ đã gõ gõ lên 《 Tình 》 trong câu chuyện 》 .

“Điểm sáng rải xuống nửa đêm, mỗi người đều rất vui vẻ kể chuyện xưa. Hết lần này tới lần khác, đạo tặc lại không nói dễ, chần chừ nhìn người, muốn nói lại chần chừ...”

“Thật dễ nghe!”

Tiết Mỹ Kỳ sợ ngây người: “Là Tề Ngữ biểu diễn, ta nhớ rõ vị thư pháp đại sư này là người Tần Châu, mặt khác bài hát này cũng quá êm tai đi, ta đêm nay sẽ học!”

Khó trách một đại ca trên bảng lại muốn điểm!

Nhất định phải sắp xếp cho đại ca của bảng!

Bài hát này khẳng định xúc động tâm sự của một đại ca!

Không chỉ có Tiết Mỹ Kỳ cảm thấy dễ nghe, những người khác đang xem trực tiếp cũng cảm thấy dễ nghe ——

【 Cảm tạ lời ca từ chói! 】

【 Bài hát này quá hay! 】

【 Mở miệng quý a! 】

【 Quyển đầu rất phù hợp với thẩm mỹ của ta. 】

【 Rõ ràng là khúc nhạc mới, lại có khí chất lão ca kinh điển của Tề Châu chúng ta. 】

【 Hẳn còn hai bài Tề Ngữ Ca! 】

Tiết Mỹ Kỳ nói: “Còn có hai bài Tề Ngữ ca không, vậy chúng ta cùng nhau xem, cảm giác có lẽ sẽ không kém đâu.”

...

Đại Tráng 101 ca đài.

Đây là ô tô Nhĩ Ân.

“Sau đó lại phải tới điểm ca hoàn, không biết ca khúc mà người xem may mắn muốn chọn là gì?”

“Lấy một bài ‘Bất lãng phí’ tội danh!”

Chưa từng nghe qua bài hát này, chủ trì Ba Tư hai người quay mặt nhìn nhau, vừa tìm kiếm kho Khúc, vừa tạm thời ôm chân Phật.

“Được rồi, tiếp theo sẽ mang đến cho Lâm Tri Bạch biểu diễn tội danh Côn Bằng không lãng mạn.”

Ca khúc phát ra.

Vẫn rất êm tai.

Hai ông chủ trì Berloz thưởng thức xong, lại cùng PHở Ân, kết quả một đêm này, tội danh Côn Bằng không lãng mạn đã bị gỡ vài lần.

“Bộ này không lãng phí tội danh mới là tiếng hát mới đúng không?”

“Đúng.”

“Đây là tiết tấu muốn hòa a.”

“Ừm, đêm nay có mấy người xem nhất quyết muốn chỉ bài này, ta cũng sẽ hát.”

“Lại tới.”

“Đừng có mà hại cho tội danh không lãng mạn.”

Hai người chủ trì Berloz tân khán giả, kết quả đối phương mở miệng: “Xin chào chủ trì, ta muốn nghe tập hợp trong câu chuyện Sàm Ái.”

“Được.”

“Sau đó sẽ chiếu cho ngài nghe câu chuyện tình yêu kiều diễm của Lâm Tri Bạch.”

Hử?

Lại là bài ca mới?

Lại là Lâm Tri Bạch?

Đây chính là thời đại tin tức.

Âm nhạc truyền bá, đi qua ngàn vạn đường.

Nghe được ca khúc thích, mọi người sẽ phát cho vị bằng hữu hoặc là người thân mến, hoặc là chia sẻ cho bằng hữu, thậm

chỉ là chuyển đến bình đài xã giao vân vân vân, không cần xem thường dục vọng chia sẻ của nhân loại.

Đêm nay.

Mấy bài hát này của Lâm Tri Bạch liền thông qua các loại phương thức truyền bá đến.

Vẫn là câu nói kia, Quang Cù Sơn Hành Kỹ hội này, tuy tỷ lệ thu nhận tiết mục vô cùng khủng bố, nhưng đã từng nghe qua số người của mấy ca khúc Lâm Tri Bạch này so sánh với toàn bộ Tề Châu mà nói, dù sao cũng chỉ là ngô một mình chín lạng một mét, lúc này mới là thời khắc mấy ca khúc này đang hướng mắt về đại chúng Tề Châu.

...

Ngô Thao đưa Lâm Tri Bạch đến chỗ ở, sau đó hẹn với khuê mật một bữa cơm.

Cơm nước xong xuôi.

Về đến nhà.

Đã là mười hai giờ rạng sáng.

Sau khi Ngô Quân uống chén nước, mở máy vi tính ra nhìn một chút bài danh ba bài hát của Lâm đại biểu.

Tìm trước ra trang thứ năm.

Chỉ khoảng bốn mươi đến năm mươi.

Kết quả tìm hỏi lâu, Ngô Diêu cũng không tìm được bất cứ bài nào trong ba bài hát kia của Lâm Tri Bạch.

Tất cả đều đạt tiêu chuẩn ư?

Ngô Sán cười cười, lật đến trang thứ tư, kết quả làm nàng bất ngờ chính là vẫn không tìm được bất kỳ bài hát nào của Lâm Tri Bạch.

“Chẳng lẽ ta nhìn lầm?”

Ngô Kỳ nghĩ như vậy, leo đến trang thứ ba, kết quả rốt cuộc đứng ở vị trí thứ hai mươi chín, nhìn thấy được 《Loạn Thế Sao Điểm》.

Mo Mo!

Nhanh như vậy đã lọt vào top ba mươi rồi?

Ngô Kỳ trừng to mắt, “Vậy còn có hai bài hát đó sao?”

Nàng mở ra trang thứ hai.

Vị trí thứ mười sáu, rõ ràng là một ca khúc tên là 《 Tình Thượng Tập 》 trong câu chuyện.

“Mười... Mười sáu hạng?”

Vẻ mặt Ngô Thiên không thể tưởng tượng nổi, mở ra trang thứ nhất, kết quả nhìn không được hét rầm lên ——

Vị trí thứ mười của Thi Quý bằng, rõ ràng là do “không lãng phí tội danh” này!

Mặc dù nói là thi đấu đầu mùa, bảng danh sách cạnh tranh còn chưa đủ kịch liệt, nhưng đây dù sao cũng là bài đầu mới của Tề Châu!

Ba bài hát của Lâm Tri Bạch vậy mà lại trở thành một bài hát lọt vào top 30, một bài lọt vào top 20, còn có một bài đã lọt vào top 10!

Mà cách mấy bài hát này phát ra, mẹ nó mới qua bốn giờ!

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Ngô Thiên, nàng vốn tưởng rằng Lâm Tri Bạch nhiều nhất chỉ có thể tiến vào ba mươi vị trí đầu...

Kết quả là số liệu Lâm Tri ít nhất cũng đạt hạng ba mươi!

Cái này mẹ nó còn liên quan đến thời gian quá ngắn, bốn giờ độ nóng căn bản không kịp lên men.

Có lẽ chờ ngày mai chính thức lên men, 《 Loạn Thế Điểm 》 có thể vào hai mươi vị trí đầu cũng không chừng!

Lại có lẽ...

Hiện tại trên các câu chuyện được liệt kê trong 20 hạng đầu 《 Tình 》, không chừng ngày mai cũng có thể tiến vào top 10 đấy!

Phát hiện này khiến Ngô Triết ngây ra tại chỗ, nàng giống như đã đánh giá thấp lực ảnh hưởng của lãnh đạo mình ở Tề Châu, hoặc là nói đã đánh giá thấp thực lực của ba bài hát này!

Phải biết rằng ở trên bảng bài ca mới của Tề Châu.

Người có thể tiến vào mười thứ hạng đầu bình thường đều là siêu một đường, cùng với một số ca sĩ cực kỳ nổi bật!

Loại bình cấp này của Lâm Tri Bạch còn ở hai tuyến, ca khúc lại lọt vào tình huống mười thứ hạng đầu của Tân Ca Bảng, thật sự là quá hiếm thấy!

Tề!

“Đại biểu cho mùa thi đấu này sẽ không làm ra cái mũ ảo thuật chứ?!”

Ở Tân Ca Bảng của Tề Châu, nếu như một người đồng thời chiếm hai vị trí trong mười thứ hạng đầu của bảng xếp hạng, vậy thì gọi là “Mai Khai Nhị Độ”.

Đây là thuật ngữ kỳ lạ, bị hát đàn Tề Châu trích dẫn.

Về phần “Trật thuật mũ”, người thích bóng đá hẳn cũng đều có thể hiểu được.

Chuyện này cần có ca hát, hoặc là nhạc khúc ở mười vị trí đứng đầu tân ca bảng của Tề Châu, một người đồng thời chiếm ba vị trí hát.

Chiếm bốn đầu?

Đó gọi là Đại Tứ vui vẻ.

Có điều chẳng liên quan gì đến Lâm Tri Bạch. chip đọc sách là trực trực. Khảo Hoan Khắc Hoa Hoa Hoa Hoa.

Dù sao trận đánh này của Lâm Tri Bạch đã phát ra ba bài hát.

Mà ba mùa thi đấu trước của Tề Châu năm nay, lại không có bất cứ người nào đạt thành tựu “ảo thuật”

Năm ngoái cũng có người từng làm được...

Năm nay Lâm Tri Bạch, tựa hồ ẩn ẩn có cái mầm mống này.

Ngô Thiên cảm thấy đại biểu cho dù cuối cùng không thể hoàn thành “Viết thuật” nhưng ít nhất cũng phải là “Mai Khai hai độ” chứ?

“Lâm đại biểu muốn phi thăng!”

Cái mác: Cảm tạ 【 sau đó mang ý cười xem 】 đại lão trở thành vị minh chủ thứ 26 trong quyển sách, sự nghiệp của chúc lão bản thuận lợi, năm nay phát tài, cát cánh ——

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 433: bự! Túr! Vui! Đêm dần khuya.

Nhung mạng lưới lại là tòa thành không ăn tối.

Dù sao con mèo đương đại nhiều như vậy.

Theo mấy bài hát kia của Lâm Tri Bạch, thông qua đủ loại con đường bắt đầu truyền bá, nhiệt độ dần dần bắt đầu lên men.

Sách quý.

“Nghe được một bài ca mới đặc biệt êm tai, tập thể hội chia sẻ cho mọi người trong câu chuyện tình yêu kiều.”

“Bài mới của Lâm Tri Bạch? Ta càng thích tội danh của hấn không lãng mạn.”

“Khí run rẩy, không ai thích siêu sao sao điện ảnh lung tung sao?”

“Bài hát quá ồn rồi, không giống hai bài ca khác, có ý cảnh.”

“Mấy bài hát này đã từng được hát ở Nghệ Sơn Hành Lận, cảm giác không tệ lắm, nhưng cũng không có cảm xúc gì ngoài định mức, kết quả lúc chính thức tuyên bố tiếp tục, bỗng nhiên lại đặc biệt thích, thật sự là kỳ quái.”

“Không kỳ quái, có một số bài ca chính là có hậu kinh.”

“Ca ca trăm phần trăm bài hát của ta, đều không phải mình nghe lần thứ nhất liền thích, cho nên âm nhạc xác thực cần phẩm, rất nhiều ca nghe mấy lần, mới có thể có mị lực chạm đến.”

“Tuyên truyền đẹp trai của Áo Cương Đức, hấn chính là người sáng tác ca khúc Lâm Tri Bạch?”

“Đúng vậy, đề cử người xem 《 Sơn Hành 》 , Lâm Tri Bạch siêu cấp thú vị!”

Xem qua Lao Sơn hành lang tự nhiên biết Lâm Tri Bạch là ai.

Chưa từng xem qua Võng bạn trên mạng Nghệ lại cảm thấy cái tên “Lâm Tri Bạch” này rất xa lạ.

Bất luận mọi người có biết rõ Lâm Tri Bạch hay không, đều không thể nào thay đổi sự thật mấy bài hát này đã bắt đầu bắt đầu bắt đầu bắt đầu sôi.

Ba giờ sáng.

Trong ba bài hát, Ly Bất lãng danh hiệu tốt nhất, đã vọt vào vị trí thứ bảy của bảng bài hát mới.

Ngay cả 《 Tình Tập 》 biểu hiện kém một bậc 》 thì lúc này cũng vọt tới mười hai vị trí tân ca bảng, xem ra tiến vào Top 10 đã là chuyện ván đã đóng thuyền.

Còn “biến sao” hỗn loạn thế...

Có thể bởi vì là đêm khuya, mọi người không muốn quá ồn ào, càng yêu thích tình ca nghe lời lòng đi?

Cho nên số liệu của bài ca phong cách cao cháy này tương đối bình thường, hiện tại đang ở vị trí thứ hai mươi lăm trên tân ca bảng.

Mà khi đến giờ là 7 giờ rưỡi sáng.

Ngô Kỳ rời giường chuẩn bị đi làm lập tức đưa mắt nhìn bảng ca mới.

Keng!

Tân ca bảng xếp hạng thứ năm, Chữ Bằng không lãng mạn tội danh ban đầu đập vào mắt!

“A!”

Ngô Kỳ kinh hãi, thật sự cất cánh, hai đường ca ca ca mới phát, trong vòng một đêm vọt vào năm thứ hạng đầu, lượng vàng quá cao, chỉ sợ sẽ khiến toàn bộ Tề Châu ca đàn chú ý!

Sau đó.

Ngô Diêu ở vị trí xếp thứ mười, thấy được màn kịch 《 Tình 》, cái này cũng mang ý nghĩa Lâm Tri Bạch có hai bài hát tiến vào top 10!

“Mai Khai Nhị Độ!”

Ông chủ không ngờ lại đạt tới thành tựu “Mai Khai Nhị Độ”.

Thành tựu này, công ty sẽ trả lại bài bản thảo cho chủ quán tuyên truyền.

Là loại lẽ thẳng khí hùng!

Mặc dù Ngô Oánh Oánh nhìn thấy siêu sao sao đại biểu hiện hơi kém một chút, nhưng cũng chỉ là so với hai người khác mà thôi, kết quả trước mắt đã khiến nàng vui mừng đến lỗ chân lông cũng giãn ra rồi!

Dù sao đây cũng là bài tài đứng đầu ca đàn ở Tề Châu Lâm Tri!

Hoặc có thể nói đây là tác phẩm chính thức đầu tiên Lâm Tri Bạch tuyên bố.

Giống như là tổng nghệ kiêu như 《 Sơn Hành 》 , không đủ để gọi là tác phẩm gì đó, làm cho dù lớn hơn nữa cũng chỉ là tiết mục giải trí.

Thật giống như người có thể nói Đặng Siêu đại biểu là “Liệt Nhật Chúc Tâm Ch” các loại.

Cũng không thể nói 《 Tẩu Nam 》 là đại biểu của hắn, tổng nghệ đó dù là hiện tượng hay diễn biến cũng không được.

Mà người trong giới giải trí, tiền vốn để sống yên phận, vĩnh viễn đều là tác phẩm bên người, đây là tác phẩm có tham gia bao nhiêu tổng nghệ đều không có cách nào so sánh.

Mà so sánh với Ngô Tiêu sau khi tỉnh giấc kinh hỉ muôn phần, khứu giác của truyền nhân truyền thông càng thêm nhạy cảm.

Ngay khi hai người Lâm Tri Bạch đồng thời lao vào trước mười thứ hạng đầu bảng bài ca mới, tin tức liên quan đã báo cáo ra rồi.

Phù Lâm biết trắng trắng hai đầu ca mới xông vào mười thứ hạng đầu của tân ca bảng!

Đồng Lu đến từ Tàn Châu Lâm Tri Bạch Ca Đàn thủ tú mai khai nhị độ!

Ai mà ngờ được, một đại sư thư pháp, đồng thời còn là một âm nhạc thiên tài?

Triều Lâm Tri Bạch vẹn vẹn dùng mười phút sáng tác tác phẩm, vậy mà xông vào top mười của Tân Ca bảng!

Lao Sơn Gia Khách Lâm biết trắng dẫn phát ca đàn chú ý!

《Mai Khai Nhị Độ! Đây là thực lực Tần Châu ca đàn khai minh tinh sao?》

Ước chừng là Lâm Tri Bạch trên người có quá nhiều tin tức.

Từ hôm nay trở đi, chuyện liên quan tới tin tức về hắn, còn chưa thiếu tin tức liên quan đến thân phận của hắn.

Ví dụ như hắn từng lấy hai mã giáp là Bạch Đế và Sở Từ làm tên.

Kết quả, giới giải trí Tần Châu không rõ chân tướng đã có một lần gọi hắn là hai cái mã giáp là “Tần Châu ca đàn Song Tử Tinh”.

Sau khi áo giáp bị lột ra.

Ca đàn Song Tử Tinh đương nhiên không còn tồn tại.

Nhưng Tề Châu bên này lại biên soạn một thuyết thuyết mới tên là “Tần Châu ca đàn khai minh”.

Cái gọi là “Khai minh tinh” còn được gọi là “Kim tinh”, là tinh tú hùng đông hoặc hoàng hôn, xuất hiện ở đường chân trời.

Kim tinh là ngôi sao sáng nhất trong bầu trời đêm.

Khi nhìn thấy ở đường chân trời xuất hiện kim tinh, trời cũng sắp sáng, cho nên cũng gọi là Sao sáng từ đầu.

Mà ở dân gian thì gọi nó là “Thái Bạch” hoặc “Thái Bạch Kim Tinh”, cho nên cái tên Lâm Tri Bạch, cùng với trải nghiệm hắn từng ở Tần Châu được xưng là Nhạc Đàn Song Tử Tinh, cùng khai minh tinh ít nhiều là có chút sâu xa.

Đương nhiên.

Lâm Tri Bạch ngủ dậy vào sáng sớm, mới biết được mình ở bảng xếp hạng mười “Mai Khai Nhị Độ” của Tân Ca bảng.

Nhân tiện, lúc Lâm Tri còn đang bò trên giường, xem một vài tin tức truyền thông truyền thông cỡ lớn, các đại truyền thông Tề châu khen mình là một hồi.

Mặc dù Lâm Tri Bạch không có cảm giác gì đặc biệt.

Ở thành Lâm Tri Tề Châu, y cũng là người mới, nhưng dù sao y cũng không phải người mới thật.

Thành tích nên đạt được, hẳn ở Tần Châu đã sớm đạt được, chỉ cần Lâm Tri không muốn, thậm chí có thể đạt tới hiệu quả khoa trương mấy lần.

Đó là nguyên do.

Vào buổi sáng hôm nay, nhân viên công tác 《 Sơn Hành 》 lại quay phim, Lâm Tri Bạch biểu hiện phi thường bình tĩnh, phảng phất đem qua vô sự phát sinh, bất quá hiển nhiên các khán giả đang trực tiếp không thể bình tĩnh như vậy.

Chúc mừng Tiên đầu tiên!

【 thủ phú người mới hát nô! 】

【 Tân Ca bảng mười mai mở hai lần! 】

【 Quá trâu bò! 】

【 Ta đã nói mấy bài hát làm giàu đứng đầu kia có thể đánh được với bài hát mới này tuyệt đối! 】

【 Bản ghi âm rất êm tai, hiệu quả tốt hơn nghe ở trong tổng nghệ không ít! 】

Chỉ là tin đồn chúc mừng thì chúc mừng cũng không tính là gì, quan trọng nhất là Lâm Tri Bạch nhìn thấy nhiệt độ phát trực tiếp của mình cao hơn nhiều.

Hôm qua cao nhất là hơn ba ngàn một trăm vạn.

Hôm nay lại trực tiếp nhiều hơn ba ngàn bốn trăm vạn!

Mặc dù chỉ có hơn ba trăm vạn, nhưng phải biết rằng phòng trực tiếp của Chu Hàn, thường ngày cũng chỉ có hơn ba trăm vạn mà thôi.

Chẳng khác nào đã tăng lên một chu hàn vô tận.

Lúc này Lâm Tri đột nhiên trong sân khấu có người nói:

Dạ Oanh và Tề Huyền tuyên truyền cho mình bài hát mới.

Lâm Tri Bạch mở điện thoại ra xem, quả nhiên Dạ Oanh ở trong sách tìm một chút động thái mới:

【Hãy quyết ý giới thiệu người với người bạn cùng phòng của ta ở Lao Sơn, Lâm Tri bạch tuyên bố ba bài hát mới nhất, vô cùng ưa thích tội danh không lãng mạn! 】【

Động thái tuyên bố là năm phút trước.

Đồng dạng cũng vào năm phút trước, Tề Huyền cũng bắt đầu động tác tương tự:

【Bạn tốt Kỳ Sơn Lâm Tri Bạch tối qua tám bản bài hát mới nghe quá êm tai, nhất là trên 《ái cố sự》 đã phát phát phát công suất một đêm. 】【

Hai kẻ này chính là sau khi tấn công Tề Châu!

fan cuồng là nữ đỉnh lưu nhiều nhất!

Có trời mới biết hai người này chú ý mình lúc nào.

Có các nàng đề cử, hiệu quả quả quả thực không kém âm nhạc phát ra ánh sáng cho Lâm Tri Bạch ở trang đầu tiên an bài một cái kiểu như xe nước.

Vì vậy...

Lâm Tri Bạch không chút do dự lập tức trở về bệ quan với hai người.

Khán giả trực tiếp đều bị hành động này của Lâm Tri Bạch làm cho buồn cười!

[Khóc chết]

【đầu giàu? Hồng Lớn một mực chứng minh tám mươi Ung đẩy đàn tranh》 chơi ư?】

Hai nàng tại tiết mục lục chế không được vài ngày đã chú ý đến người!

【Hai vị hậu thiên phải hèn mọn như vậy, sau đó mới có thể đạt được thủ phú hồi quan sao?】

【Có thể thấy được hai vị thiên hậu sau là chủ động hỗ trợ tuyên truyền. 】【

【Thủ Phú người không biểu thị gì à? 】【

Không cần màn đàn nhắc nhở, Lâm Tri Bạch cũng biết tỏ vẻ, hấn ở dưới sự mở rộng của Dạ Oanh bình luận nói:

“Phong khoáng này, thanh toán cho người năm xu tiền đào là được.”

Sau đó Lâm Tri Bạch lại chạy đến chỗ Tề Huyền bên kia để lại lời nhắn:

“Ngủ sớm dậy đi ngủ.”

Tề Huyền nhanh chóng trả lời: “Lúc mất ngủ thích nghe hát.”

Lâm Tri Bạch: “Uống nhiều nước nóng.”

Tề Huyền: ” (hoa toát mồ hôi)”

Lúc này Dạ Oanh bên kia cũng hồi phục: “Năm quả đào hoa tệ không đủ, phải thêm tiền!”

Đây là dùng để học sống.

Dù sao những lời này là Lâm Tri Bạch lần đầu gặp mặt đã nói với nàng.

Lâm Tri Bạch bốp bốp trả lời: “Vậy người đem câu tuyên truyền này rút về đi.”

Dạ Oanh: “Cẩng~~ (gõ)”

Người xem trực tiếp gào thét.

【 tuy rằng vẫn có cảm giác tên giàu nhất chỉ có như một tên cặn bã đang dùng chân đạp hai chiếc thuyền! 】

【 ngay trước mặt toàn bộ lưới, đồng thời nói chuyện phiếm với hai thiên hậu đúng không? 】

【 Máu chột là còn khiến trời ở hai bên nói chuyện muốn chết 】

【 Hình mẫu của chúng ta! 】

Đây là lần đầu tiên hai người Tề, Lam và Dạ Oanh đồng thời thúc đẩy một bài hát?

【 Thật đúng là vậy! 】

【 Mị lực của thủ lĩnh này thật tuyệt! 】

Chuyện cho tới bây giờ, người xem Lao Sơn hành lang, ít nhiều cũng nhìn ra hai vị thiên hậu sau tựa hồ đối với Lâm Tri Bạch có chút thú vị.

Mọi người không biết trình độ cụ thể đến đâu, nhưng loại cảm giác mập mờ như có như không kia, thật ra không thể gạt được con mắt của đại chúng.

Quan trọng nhất chính là...

Dường như Tề Huyền và Dạ Oanh đều không muốn che giấu, rất rõ ràng biểu hiện của nàng ta đối với Lâm Tri Bạch khác với những người khác.

Hết lần này tới lần khác.

fan hâm mộ hai ngày sau, hiện tại đã không còn kháng cự Lâm Tri nữa, thậm chí có chút ý tranh phong mờ mờ.

Tranh cái gì?

Đương nhiên là tranh Lâm Tri Bạch nội tâm thích ai rồi.

Có lẽ đây không chỉ là fan tò mò.

Khi Lâm Tri Bạch đến công ty, phát hiện bên này vậy mà tụ tập không ít ký giả, đều là nhìn hấn nở dâu trên bảng tân ca, vội vàng muốn làm truyền thông báo phỏng vấn.

“Hôm nay không nhận phỏng vấn.”

Lâm Tri Bạch bảo Ngô Thao ngăn cản phóng viên, hấn còn có chút việc xử lý.

Có phóng viên lớn giọng hô từ xa: “Lâm lão sư có ý tưởng gì đối với tình cảm không?”

“Thuận theo tự nhiên.”

Lâm Tri Bạch đang nói chuyện, bước chân không dừng lại, đi vào công ty.

...

Hai ngày tiếp theo, Lâm Tri Bạch mỗi ngày đều trở lại chỗ ở và công ty.

Cũng không phải nói là có thợ quay phim sống theo đường phát sóng trực tiếp, cho dù không có thợ quay phim, sinh hoạt của Lâm Tri Bạch cũng phần lớn là hình thức này.

Ngược lại là Tề Thiên Văn không nhin được xao động, vào những ngày nào đó sau khi phát sóng trực tiếp bị chó ăn vào ôm mỹ nữ trong quán bar.

Không có biện pháp.

Ở Lao Sơn đã làm cho Tề Thiên Văn ghen đến hỏng rồi, khó khăn lắm mới ra đến đây còn bị thợ quay phim liên tục quay phim.

Tất cả đều là áp lực do tiền đào tạo thành, có thể buông lỏng một chút hay không?

Có điều bị phóng viên tiếp nhận chuyện này quả thực quá xấu hổ, Tề Thiên Văn lập tức phát văn giải thích bằng được là một người đang tụ tập blah blah.

Sau đó.

Lam Dã đi dạo quán bar cũng bị bắt.

Nam sao tinh trẻ tuổi đi chơi quán bar, tuy nói cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng vẫn là để cho các bạn trên mạng cười một trận.

Cũng trong hai ngày này.

Nhờ vào sự tuyên truyền sau khi hai vị Tề Châu trời, nhiệt độ ca khúc mới của Lâm Tri Bạch triệt để lan tỏa rộng ra!

Nhất là Côn Bằng không lãng phí tội danh, lúc này bài hát này vậy mà đã vọt tới bài thứ hai trên bảng mới!

Trước mắt, bài ca mới làm ca ca siêu nhất tuyển nào đó ở Tề Châu.

Là một khối xương khó gặm.

Nhìn Phù Huê không lãng phí tội danh, muốn xử lý con hổ chặn đường này, đoán chừng phải tàn nhẫn trải qua một phen khổ chiến.

Cùng lúc đó.

Trên câu chuyện tình yêu của Lâm Tri Bạch, Tập 《 Vãng Nguyệt 》 cũng tràn đầy sức lực, trước mắt đã vọt tới hạng bảy!

Xem tiềm lực, tiến vào Top 5 có lẽ không có gì áp lực.

Về phần “biển sao sao vương loạn thế” thì bài này có thể là do hai bài ca khác dẫn dắt, cũng vọt tới bài thứ mười tám trên bảng mới.

Mà ngay khi Lâm Tri Bạch còn đang nghĩ tư vò tội danh lằng mạn, có hy vọng leo lên bảng nhất thời hay không.

Thời gian đã tới buổi tối ngày thứ tư tháng mười.

Một ngày này, sau khi Tề Châu siêu nhân khí hậu Tề Huyền ban bố một bài ca mới.

Ca danh rõ ràng là chiếc giày cao gót màu đỏ!

Cùng một ngày, đêm oanh ban bố tân ca 《Trời mưa thiên》!

Hai bài hát này, là sau khi hai vị kia dùng tiền đào hoa mua được từ tiết mục Luyện sơn hành Chủ cục cùng Lâm Tri không công mua được, hai người sẽ hội hợp thành việc này cũng không có gì ngoài ý muốn, chỉ là ai cũng không nghĩ tới hai ngày sau vậy mà lại lựa chọn cùng một ngày tuyên bố, dường như hẹn ước xong rồi!

Nhưng bất kể như thế nào.

Hai vị thiên hậu siêu nhân khí thật cao!

Lâm Tri Bạch cũng tận mắt nhìn thấy Tề Huyền và Dạ Oanh, nội tình của Tề Châu!

Chỉ qua mấy giờ, đoàn giày cao gót đỏ Tề Huyền biểu diễn ‘thanh tú’ đã xông lên đệ nhất bảng Tân Ca!

Nguyên bản đệ nhất, rõ ràng là siêu một tuyến.

Có thể đối phó với bài này của Tề Huyền lại không có sức hoàn thủ!

Bởi vì cái này căn bản cũng không phải chênh lệch chất lượng của ca khúc, đơn giản chỉ là chênh lệch về mặt nhân khí!

Theo sát phía sau.

“Dạ Oanh biểu diễn ” Trời mưa”, rất nhanh vọt tới hạng hai, tựa hồ hơi kém một bậc.

Nhưng vẫn vượt qua vị trí đứng đầu kia, chạy tới vị trí thứ ba.

Đương nhiên.

Ba bài hát của Lâm Tri Bạch cũng theo tập thể bị hạ xuống hai người.

Cảm giác này rất vi diệu.

Trước kia tại Tần Châu, từ trước đến giờ đều là Lâm Tri Bạch các loại danh sách từ không trung, để tất cả ca khúc khác tự động tụt xuống một thậm chí nhiều ca khúc khác.

Nhưng không nghĩ tới đến Tề Châu, Lâm Tri Bạch đã trải nghiệm được cảm thụ mới lạ bị người từ trên trời rơi xuống.

Tề Huyền và Dạ Oanh, giống như có chút cảm giác thực lực phái trùng thần phái kết hợp, các năng phát đạt ở Tề châu thậm chí có thể bỏ qua sự chênh lệch chất lượng...

Cũng không thể nói hai người bọn họ mới ca hơn Lâm Tri tóc trắng một mảng lớn chứ?

Đương nhiên không đến mức như vậy.

Thuần túy là hai ngày sau Tề Châu này nhân khí quá biến thái, hơn nữa chất lượng bài hát mới cũng không tính là kém, cho nên trực tiếp một bước lên trời.

Nhưng mà cũng phải nói lại.

Bài Tề Huyền và Dạ Oanh, cũng là Lâm Tri Bạch.

Chỉ là mấy bài ca mới của Lâm Tri Bạch là lấy thân phận làm người tuyên bố.

Mà Tề Huyền và Dạ Oanh ca khúc mới, Lâm Tri Bạch thì lấy thân phận khúc nhân tuyên bố mà thôi.

Nói cách khác:

Trong mười thứ hạng đầu tân ca bảng, Lâm Tri Bạch lập tức chiếm bốn bài hát!

Lớn! Bốn! Vui!

Ngô Thiên Thiên cho rằng chỉ mới phát ba bài hát cho nên Lâm Tri biết rõ sẽ không thể nào lấy được kết quả này, thế nhưng đột nhiên không kịp đề phòng hoàn thành đại tứ hỉ!

Đừng nói Ngô Hải đột nhiên không kịp chuẩn bị.

Toàn bộ mạng lưới đều đặc biệt không kịp chuẩn bị!

Người bạn mạng của Tân Ca Bảng chú ý trực tiếp nỏ!

“Oa!”

“Lâm Tri Bạch đã hoàn thành thành thành tựu đại tứ vui về rồi!”

“Ca Lâm đầu tiên là biết nhạc đệm, bài thứ hai là biết trống tấu khúc; Tứ ca Lâm biết lời lẽ bài nhạc thêm tấu chương; người đứng thứ chín cũng là Lâm Tri Bạch lời lẽ thêm biểu diễn ca khúc; đây chính là bốn niềm vui hàng thật giá thật nha!”

“Lấy thân phận là khúc nhân!”

“Lâm Tri Bạch này đến cùng là thần thánh phương nào? Gần đây tìm kiếm hình như thường xuyên nhìn thấy tên của hắn.”

“Văn pháp đại sư! Thi từ đại sư! Ca sĩ! Doanh nhân! Tứ gia doanh nhân (cuộn cung trộm cười)”

“Tên Lâm Tri Bạch này vận khí cũng thật quá tốt, cái gì mà thiên tuyển chi tử a, hai ca khúc đứng top 10 của mình, thế mà lại ở hai thiên hậu kia cộ cộ hai người đứng đầu, trực tiếp đại tứ thích!”

“Bài ca viết sau khi nhìn trúng, trực tiếp nằm mà thắng!”

“Có một số người thật chua xót a, đây cũng không phải là nằm thắng, đầu tiên Lâm Tri Bạch mình phát ba bài, liền có thể có hai bài tiến vào mười thứ hạng đầu, điều này đã đủ nói rõ thực lực người ta, sau đó ca ca của hắn được trời đất nhìn trúng, cũng là chất lượng bản thân ca khúc làm cho hai vị sau này hài lòng, bản thân cũng là thực lực cho nên, làm sao lại biến thành cái gọi là vận khí tốt đây?”

Năm nay Tề Châu ca đàn.

Lâm Tri Bạch là người đầu tiên thực hiện tác khúc đại tứ hi!

Bởi vì Tề Huyền và Dạ Oanh cùng nhau ca hát, hơn nữa sức lực của hai người quả thực quá mạnh mẽ, khiến cho Lâm Tri Bạch thậm chí trực tiếp nhảy qua thành tựu “Cái mũ ảo thuật” cũng cực kỳ ngưu bức!

Tìm phương tiện truyền thông đều kinh ngạc!

Hai ngày trước vừa mới khen qua Lâm Tri Bạch, vừa mới vào Tề Châu ca hát, đã đạt đến thành tựu “Mai Khai Nhị Độ”...

Cho dù hẳn lại có tiến bộ, tin tức cũng phải là Minh Lâm biết trắng tay hoàn thành lý thuyết 谎言 này nghe rất khí phách tiêu đề chứ?

Kết quả gia hỏa này ngược lại tốt.

Mẹ nó trực tiếp nhảy qua vòng ảo thuật mũ, trực tiếp thực hiện thành tựu bốn vui vẻ!

Vì vậy tiêu đề truyền thông chỉ có thể biến thành lạc đà chấn kinh! Lâm Tri Bạch Sơ vào nhạc đàn Tề Châu đã hoàn thành tứ đại hỉ!

Không phải tiêu đề đáng.

Thật sự chấn kinh khi nghe ngóng tin truyền thông.

Ngay cả nội dung cũng phù hợp với cơ sở của bộ lạc khiếp sợ.

“Không ai ngờ được, sau khi Lâm Tri Bạch tới Tề Châu chúng ta, lần đầu tiên ra tay đã kinh thiên động địa như thế!”

“Bảng đơn vị trí thứ mười!”

“Chỉ có mười vị trí!”

“Hắn một mình đã chiếm bốn!”

“Điều này không khỏi khiến bút giả tự hỏi, là Lâm Tri Bạch quá mức ưu tú, hay là tiếng nhạc Tề Châu chúng ta đã lạc hậu với Tần Châu quá nhiều?”

“Cũng có thể là như một bộ phận bạn trên mạng nói, Lâm Tri Bạch chẳng qua là vận khí tốt?”

“Bất luận nguyên nhân như thế nào, thì bình nhạc Tề Châu có lẽ đều phải xóc lại tinh thần và cảnh giác!”

“Bất kỳ một người nào của Tề Châu, cũng sẽ không hy vọng Tân Ca bảng nhìn một cái, tất cả đều đến từ âm nhạc Tần Châu!”

“Đây không phải là bài ngoại hạng!”

“Đây chỉ là tự tôn mà mỗi người ở Tề Châu nên có thôi!”

...

Nhạc đàn Tề Châu, một ngành nghề nào đó.

Có người chuyển tin tức Lâm Tri Bạch Tứ vui mừng vào trong quần.

“Nhìn xem thiên văn chương này, nói giống như âm nhạc của Tề Châu chúng ta bị Lâm Tri kia treo ngược lên đánh.”

“Văn chương ta xem, nội dung đều là nói chuyện giật gân mà thôi.”

“Năng lực Lâm Tri Bạch không thể phủ nhận, nhưng muốn nói treo đánh Tề Châu thì có chút người si nói mộng.”

“Thành tích chân thực của hắn, cũng chỉ có hai độ.”

“Hai vị ca kia, ca khúc cho dù chất lượng kém đến đâu, cũng có cơ hội xông lên trước mười.”

“Có điều có câu không nói sai.”

“Đối với Lâm Tri Bạch, chúng ta nên cảnh giác.”

“Ta đã tán gẫu với bằng hữu, Lâm Tri Bạch được xưng là Tần Châu tiểu khúc cha, rất không đơn giản.”

“Tương lai cũng đừng có ngày nào đó mở ra bảng ca mới, mười dặm trước một nửa đều là tác phẩm của tiểu khúc phụ Tần Châu này, đến lúc đó chúng ta mỗi một âm nhạc của Tề Châu mọi người đều trên mặt không có ánh sáng a.”

Hiển nhiên.

Đại tứ hỉ này, để Lâm Tri Bạch, thật sự khiến Tề Châu nhạc đàn “chiến lược cao cấp” thật sự chú ý.

...

Hai ngày trước bắt lấy thành tựu “Mai Khai Nhị Độ” của Lâm Tri Bạch vô cùng bình tĩnh. Hiện giờ Lâm Tri Bạch thành tựu “Đại Tứ Hỉ” cũng biểu hiện rất bình thản. Mặc dù thời gian phát trực tiếp của hắn nhiệt độ, theo Đại Tứ vui, đã bộc phát đến hơn ba ngàn sáu trăm vạn, còn có tài khoản sách vở nhỏ, chú ý đến cũng nhanh chóng đột phá hai ngàn vạn đại quan, rất có thể quật khởi giống như sao chổi, một đêm nổ tung.

Sau Đại Tứ vui về.

Lâm Tri Bạch có thể nhìn ra tin tức phòng phát sóng trực tiếp, rõ ràng dày đặc hơn rất nhiều so với lúc trước!

【Tiền đầu tiên quá mạnh! 】

【Lần đầu tiên ra tay chính là đại tứ hỉ! 】

【Về sau Tề Châu ca đàn tất có một chỗ giàu sô một! 】

【Có cảm thấy thủ lĩnh giàu có dễ bình tĩnh không?】

【 Thủ Phú, có phải người không biết khái niệm thu được Đại Tứ ca bảng mới của Tề Châu chúng ta là gì không? 】

Lâm Tri Bạch vừa vặn nhìn thấy cảnh này, mở miệng nói:

“Ta đã hiểu rồi, đại tứ vui không phải là mười dặm đầu bảng danh sách sao, có bốn bài hát có ý tứ liên quan tới ta sao?”

【 Đúng! 】

【 Chẳng khác nào trong lòng ông ta sáng như gương? 】

【Cạc cạc, tiền trang một cách bình tĩnh! 】

【Thật ra nội tâm người nào đó cao hứng đến hồng mắt! 】

“Được rồi.”

Lâm Tri Bạch tùy ý nói: “Quen rồi.”

【???

【Có quen không? 】

【 Tần Châu tới ta nhin không được muốn phổ cập khoa học cho mọi người, Tần Châu chúng ta cũng có thi đấu bảng, hàm kim lượng không kém hơn Tề Châu đâu, thậm chí là loại cạnh tranh càng thêm kịch liệt như một tháng mới đổi được, nhưng chỉ cần Bạch Đế giáo muốn, trong mười hạng đầu hẳn chiếm bốn năm bài hát thật sự rất nhẹ nhàng, cho nên thật sự đã quen. 】

【6666666!】

【 Sói đi ngàn dặm ăn thịt đúng không?】

【 ta lớn như vậy chưa từng thấy ai kiêu ngạo như vậy! 】

Hôm nay người đã gặp được, đối với tiêu khúc phụ mà nói thì chuyện này thật là nhỏ.

Không cần Lâm Tri Bạch tự mình giải thích, có không ít fan Tần Châu đã bắt đầu giúp đỡ khoa phổ, câu này “Quen rồi” Lâm Tri Bạch không giả bộ.

Thật sự ở Tần Châu cũng quen rồi, huống hồ hẳn chỉ là lấy được Mai Khai Độ.

Hai người đầu tiên nói, riu rít tí ti tri kỷ. Sở Hữu không có gì tham khảo, bởi Tề Huyền và fan của Dạ Oanh thật quá mạnh.

Cụ thể mạnh cỡ nào?

Lấy ví dụ không thỏa đáng thì:

Đại khái là Tề Diễm và Dạ Oanh dù hát Anh Luân Ca, fan cũng có thể khiến hai nàng lấy được “nhất danh âm nhạc” tốt nhất.

Bất quá...

Đại Tứ vui chính là cực hạn sao?

Đừng quên, có đầu siêu sao loạn lạc còn chưa tiến vào top 10 đấy.

Bài hát này vì phong cách đặc biệt nên nhất định phải phối hợp với cốt truyện, hoặc nói là một ít hình ảnh cháy cao mới có thể chân chính bộc phát ra một trăm phần mị lực của nó.

Mà thời cơ như vậy...

Rất nhanh liền xuất hiện.

(Bản chương xong)

Chương 434: 5! Con! Lên! Khoa học! Đừng quên 《Loạn Thế Họa Sao》 là đơn đặt cọc.

Mắt thấy hai ca khúc khác của Lâm Tri Bạch đều vọt vào mười thứ hạng đầu của tân ca bảng.

Làm một công ty điện ảnh nào đó định ra, cũng được Lâm Tri biểu diễn một bài viết đồng dạng, thậm chí đồng thời tuyên bố tác phẩm “Điệp sao siêu sao” lại biểu hiện rất bình thường?

Giáp phương ngồi không yên.

Vì thế, buổi tối ngày mùng mười tháng năm, phim ảnh Mang Chiến tự nhiên tuyên bố thiếp tịch ——

Đúng rồi.

Công ty chế tác bộ phim này chính là công ty chuẩn bị chế tạo.

Nội dung báo động trước, kỳ thực chính là một vài cảnh tượng đặc sắc ở bên trong.

Cùng với màn ảnh đánh nhau trong một bộ phim, thậm chí khán đài bị biên tập đến cùng một chỗ, phối hợp tổ cáo cũng đang cháy lên điểm, chính là bài hát ”siêu sao sao loạn lạc” này: “Lam Phong Vân ta tùy ý xông vào vạn chúng ngưỡng vọng! Kịch phong vân ta tuyệt không cần nhìn về sau! Phiên thiên phúc địa ta định ta viết pháp luật tôn tự! Dã lang hung hãn ánh mắt lóe ra này...”

Phần thường làm video ngắn đều biết.

Một số phim đặc sắc, phối hợp với một số phối nhạc đặc sắc, có thể đạt được hiệu quả một cộng một lớn hơn hai.

Bộ phim sao cáo ghép của bộ phim này, phối hợp với siêu sao sao điện ảnh hỗn loạn, liền thực hiện một thêm một mục tiêu lớn hơn hai!

Thế là rất nhanh đã thành công hấp dẫn rất nhiều fan và bạn trên mạng.

“Đẹp trai quá!”

“Tên nam chính này có kiểu tóc thật tàn khốc, cả người là vết thương cứng rắn đứng ở ống hút thuốc, có ánh mắt đặc biệt viết, phối hợp với câu “Sói hoang ánh mắt hung hãn” trong lời ca nhạc thật sự rất có cảm giác!”

“Mạch phim này thật nhiệt huyết!”

“Chủ yếu là phối hợp thôi, bầu không khí cảm giác kéo căng có đây cây có mọc.”

“Bài này là bài gì vậy?”

“Bài hát tên 《 Loạn Thế Tài Điện 》 , là một khúc nhạc được định chế của bộ phim này, không cảm ơn.”

“Ta vẫn luôn không thích mấy nội dung lý do cô Hoạch cho lắm, nhưng tờ cáo trạng này lại khiến ta sinh ra chút hứng thú muốn tới Ảnh viện xem!”

“Phó Nhạc này nghe được tốc độ ta viết bài tập đều nhanh hơn!”

“Bài hát này ta vốn nghe cảm giác bình thường, thậm chí cảm thấy quá ồn ào, làm sao phối hợp cái này ăn ở video đột nhiên có cảm giác!”

Rầm rầm.

Theo phim báo trước tuyên truyền, ngôi vị đứng đầu siêu sao loạn thế này bắt đầu hấp dẫn được một ít anh em trên mạng download.

Chẳng qua loại trình độ này còn chưa đủ.

Muốn gây nên sự biến đổi về chất thì phải có sự thay đổi quy mô lớn ở phạm vi lớn!

Cũng là sau khi phim báo trước, rất nhiều bà chủ làm video tập trung linh cảm được:

Nếu ” siêu sao sao điện sa” đã thiêu đốt như vậy, rất nhiều phim chiếu bóng của hắc bang, hình như đều có thể sử dụng cái này!

Thế là lại ào ào ào.

Vô số video bác chủ có thể nói là ủa lên, dùng bài ca mới này 《 Loạn Thế Điện 》 làm âm nhạc bối cảnh, các loại phim

điện ảnh do các kỹ biên tập cao hứng, nhất là thích lúc theo đuổi tình cảnh nổi danh, bài hát cao trào.

Chỉ vì đạt được sự khen ngợi và quan tâm của đám bạn trên mạng!

Mà video nổi tiếng trong đó, tên là Kính ca đã rời khỏi giang hồ, nhưng giang hồ vẫn lưu truyền truyền thuyết về anh.

Cái video này rất có sáng ý.

Bác chủ video biên tập bộ phim khác thường của cùng một diễn viên lại với nhau.

Ví dụ như trong video có một đoạn, là Lam Dã đã từng sắm vai một giáo bá cấp cao trong bộ phim văn tài cổ nghi hoặc, dẫn theo học sinh hư hỏng của trường học đi đánh nhau với phần tử bất lương của trường học bên cạnh, trong hình ảnh Lam Dã đi ở phía trước nhất, trên tay khiêng côn sắt màu bạc, đi theo phía sau vô số tiểu đệ, cho đến khi hỗn chiến kết thúc, Lam Dã rút cuộc đánh thắng, bầu trời bỗng nhiên nổi lên mưa to xối xả, cọ rửa vết máu trên người hắn.

Ông kính này vô cùng soái.

Từng kinh điểm qua vô số người xem.

Nhưng ngay sau đó, đã đổi sang bộ phim khác của Lam Dã.

Lần này Lam Dã đóng vai chính là một lão bản tạp hóa, râu ria xồm xàm.

Cảm giác giống như đại ca dẫn đầu chói mắt nhất trong trường học năm đó, cuối cùng bại trong cuộc sống.

Lại sau đó chính là cảnh tượng của các diễn viên khác, cũng là diễn viên giống nhau, phối hợp ông phim điều khắc lẫn lộn.

Có huy hoàng.

Có thung lũng thấp.

Chủ đề chính phù hợp với đại ca rời khỏi giang hồ, nhưng chủ đề năm xưa đã từng huy hoàng vạn tượng, về phần phối nhạc đương nhiên vẫn là 《Loạn Thế Điện》, uyên bác chủ video thậm chí chuyên môn tại trên trang giấy ghi ra chi nhánh mà đại ca lựa chọn.

“A bà chủ đúng là tập hợp quý tài!”

“Bài này thật sự càng nghe càng rõ! “

“Hắc bang Kim Khúc gì cơ?”

“Ha ha ha ha, toàn bộ nam chính kiêu ngạo, hoặc là đại phản phái Vô Pháp Vô Thiên, có thể không làm trái bài hát này!”

“Vây cao nhất, liền thấy nam chính hoặc là nhân phản diện đang điên cuồng điên cuồng giết người!”

“Cầu cái mẹ gì!”

“Bài hát tên triện biến mất màng nhĩ giác óng ánh.”

“Giang hồ đã từng là đại ca có thể đánh nhau là giang hồ, hiện tại giang hồ là sân chơi của một đại ca bảng lớn.”

“Một khi siêu sao loạn lạc vang lên, đại ca sẽ nhảy lên sân khấu!”

Những video này tập trung xuất hiện, trở thành nhân khí càng ngày càng lớn của siêu sao điện ảnh!

Mà ở các loại bình luận video ngắn hàng đầu này.

Câu kia gọi là siêu sao loạn lạc, bình luận của đại ca lóe sáng lên sân khấu, tần suất xuất hiện cũng càng ngày càng cao.

Chính những lượng biến này đã sinh ra chất biến!

Khi mọi người còn chưa có hoàn hồn, siêu sao sao điện diễn ra loạn đã bắt đầu leo lên trên bảng xếp hạng!

Hạng 18!

Hạng 15!

Hạng 14!

Hạng mười ba!

Sáng ngày thứ sáu tháng mười, những người đọc nhạc đệm quan tâm tới bảng mới, cùng với vô số nhạc đàn các Nhạc Đàn của Tề Châu vừa mở ra xem bảng đơn.

Suu suu suu suu!

Biến sao Loạn Thế - Lâm Tri trắng, vừa vắn leo lên hạng mười trong bảng danh sách!

“Tê!”

“Thứ nhất... Thứ mười?”

“Đợi đã, ta đếm thử a!”

“Đầu tiên là bài Lâm Tri viết, thứ hai cũng là bài ca mà Lâm Tri viết, còn có thứ tư, thứ chín... Thứ mười?”

Năm cái đầu!

Mùa thứ tư ở Tề Châu, vậy mà có năm ca bảng xếp hạng thứ mười, vậy mà lại có năm ca khúc hát, đều xuất phát từ tay của Lâm Tri Bạch!

Hỏi:

Hai đầu Mai Khai hai độ, ba đầu gọi là ảo thuật, bốn đầu gọi là Đại tứ hỉ, năm đầu kia gọi là gì?

Ngũ! Tử! Đãng! Khoa!

Không sai, top 10 trong bảng xếp hạng có năm ca khúc chính là “Ngũ tử tham gia khoa cử”.

Đây vốn là một câu thành ngữ có điển tích, ý là cả nhà năm đứa con trai đều thi đậu Tiến sĩ.

Nhưng mà tân ca bảng, lại có người dùng sức của mình chiếm một nửa vị trí trong mười vị trí của tân ca bảng.

Cẩn thận nghĩ lại thì cũng chính xác.

Dù sao nhạc đàn thường nói ca khúc chính là âm nhạc người hài tử.

Năm bài hát kia không phải chính là “Năm đứa nhỏ” của tác nhân Lâm Tri Bạch này sao?

Đó chẳng phải phù hợp với nguyên ý thành ngữ này sao, có nghĩa là năm đứa con trai đều đã đậu tiến sĩ?

Chỉ là.

Khi mọi người ý thức được ý nghĩa của Ngũ Tử Đãng khoa, tất cả bạn trên mạng Tề Châu, cuối cùng đều bị chấn động!

Keng!

Sách mini, cái chủ đề đầu tiên bị nhiệt lực, đã trong thời gian cực ngắn, biến thành bạch y kim tử đặng khoa!

Nói đạo lý.

Nếu là một người Tần Châu không hiểu biết chút ngụ ý khác của văn hóa Tề Châu cùng với đàn ca, chợt nhìn thấy một phương thức kiểm tra như vậy, không biết chừng còn tưởng rằng Lâm Tri Bạch ở Tề Châu cùng nữ nhân nào đó lên lút sinh năm đũa nhỏ đấy.

...

Mở sách quý ra.

Nhìn thấy đề tài đầu tiên của gã, ngay cả Lâm Tri Bạch cũng cảm thấy kỳ quái, bất quá giờ phút này trong lòng Tề Châu bạn mạng cũng chỉ có khiếp sợ!

“Lâm Tri Bạch?”

“Chính là minh tinh Tần châu tham gia Tụ Sơn Hành Lăng kia sao?”

“Chính là hấn!”

“Đồng thời hấn còn là Lam Tinh đệ nhất thư pháp gia!”

“Chưa hết đâu, người ta còn là đại gia nhà thơ tuổi trẻ của Tần Châu!”

“Trong mười hạng đầu của tân ca bảng, có một nửa bài hát, đều xuất phát từ tay một người như vậy sao?”

“Thật là quá yêu nghiệt mà!”

“Thuần yêu nghiệt là cái này, trên đời sao có thể có người lợi hại như vậy!”

“Mẹ ơi, đột nhiên hiểu được vì sao hai ngày sau đều cùng Lâm Tri làm trò ám muội, loại trâu bò đỉnh cấp trăm năm khó gặp này, bộ dạng còn đẹp trai như vậy, ta là nữ ta cũng không chịu được a!”

Nếu như nói...

Trước đó trên mạng còn có người của Tề Châu chưa từng nghe qua cái tên Lâm Tri Bạch.

Như vậy cho đến bây giờ, toàn bộ mạng lưới trên Tề Châu đã không còn mấy ai không biết “Lâm Tri Bạch” là ai rồi!

Thậm chí trong thiên độ bách khoa ở Tề Châu, cũng thả ra càng nhiều giới thiệu cặn kẽ về tin tức của Lâm Tri Bạch:

Lâm Tri Bạch, người Tô thành Tần Châu.

Đương đại Thư Pháp gia (được một phần người vinh dự gọi là Lam Tinh thư pháp gia), xí gia (lão bản xuất bản lớn nhất Tần Châu), văn gia (các đại sư thi từ, câu đối văn), ca sĩ cùng với Khúc gia (hát nhân tác nhân), nhân vật đại biểu cho âm nhạc Tần Châu, một trong ba đại công ty giải trí giải trí của Tần Châu là biểu tịch biểu tịch của tập đoàn Tứ Thiên Tranh - Lâm Chiêu Mục nhỏ nhất, nghe nói là người nội ứng tổ chức nội bộ, bên trong tập đoàn gọi là Hoàng thái tôn...

Lý lịch của Lâm Tri Bạch quá kinh người!

Người Tề Châu càng hiểu rõ hẳn, lại càng cảm thấy Lâm Tri Bạch sâu không lường được!

Nếu như không phải là ở trong 《 Sơn Hành tổng nghệ 》 , nhìn thấy biểu hiện của Lâm Tri Bạch quả thật không tầm thường, mọi người gần như cho rằng những lời này đều là tư bản đóng gói khoa trương, dù sao người bình thường đột nhiên nghe được lý lịch điên cuồng này, đều sẽ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi nhỉ?

Nhưng sau khi mọi người ý thức được lý lịch đó là thật.

Tề Châu càng ngày càng nhiều người, sinh ra sự sùng bái cuồng nhiệt đối với Lâm Tri Bạch!

Nhất là trong giới giải trí, vậy mà đã có người bày tỏ: “Lâm Tri Bạch có thể nói là Đệ Ngũ Thiên Vương trong giới giải trí!”

Tề Châu có tứ đại Thiên Vương.

Hữu Vãng Hữu ngay cả “Đệ ngũ thiên vương” cũng hô lên, có thể thấy được “Ngũ tử đặng khoa” lần này hàm kim lượng!

Đương nhiên.

Nếu như không có lý lịch bối cảnh, chỉ có thành tựu ngũ tử đặng khoa cũng không đến mức làm cho người ta hô lên “Đệ ngũ thiên vương”.

Dù sao Tứ đại Thiên Vương chỉ là minh tinh Tề Châu.

Thân phận của Lâm Tri Bạch thuộc về người ngoại lai.

Với tư cách là ngoại lai, sự tán thành có thể đạt tới trình độ này ở Tề Châu đã là rất hiếm thấy rồi.

Có thành tích năm con trai đỗ khoa này, Lâm Tri Bạch lặng lẽ tính toán trong lòng một chút, hiện tại mình ở Tề Châu, đại khái có lẽ tương đương với độ nổi tiếng của tiểu Lý tử kiếp trước ở Thiên triều chúng ta?

Sở dĩ hẳn có kết luận này.

Là do Lâm Tri Bạch phát trực tiếp, hiện tại nhiệt độ đã đạt đến 4100 vạn.

Ngay cả phòng trực tiếp của tứ đại Thiên Vương Tề Châu, giờ phút này người xem cũng không nhiều bằng Lâm Tri Bạch.

Chỉ có phòng phát trực tiếp Dạ Oanh và Tề Huyền, nhiệt độ còn có thể ép Lâm Tri Bạch một cái.

Mà nhiệt độ của trực tiếp này tuy không đại biểu cho nghệ nhân, nhưng cũng có khả năng sẽ giảm thời gian.

Tựa như một chút thời điểm lưới đỏ phát hỏa nhất khả năng toàn bộ đều đang nghe, nhưng nửa tháng sau không thấy bóng dáng, mọi người thậm chí cũng không nhớ rõ ca danh.

Nhưng ít nhất điều này nói rõ Lâm Tri Bạch hiện tại có bao nhiêu nóng lòng!

Huống hồ ví dụ này cũng không được coi là đặc biệt thỏa đáng, dù sao Lâm Tri Bạch cũng không có bất kỳ ví dụ nào, một đêm nổ đỏ, y có tác phẩm lưu lại người.

Lúc này.

Phòng phát trực tiếp người đến người đi.

【Mộ danh mà đến, vị này hẳn là bài hát mới trong truyền thuyết thực hiện “Ngũ tử đỗ khoa” Lâm Tri Bạch đúng không?】

【Có sao nói vậy, chim sẻ ăn mồi!】

【Nghe nói người là vương vương đối với câu đối của Tần Châu câu giới, ta có một câu đối người có đối được không? Yên tỏa hồ nước liễu!】

【 câu đối nhảm chán, nghe nói đại lão là người đứng đầu thi từ Tần Châu? Bài thơ này tên là Cảnh Phú, thế nào? 】

【 Các ngươi đây là kiểm tra thủ phú của chúng ta sao? 】

【 ta ngược lại có chút muốn nhìn xem thủ phú biểu hiện một chút thư pháp. 】

【 Thủ Phú giống như còn biết vẽ tranh, trước đó có kỳ ở trên núi vẽ một lần sinh! 】

thôi sao? Thật sự có người lợi hại như vậy sao?

【 Lâm Tri coi ta như yêu, mệnh mông? 】

Người giữa phòng trực tiếp có nhiều người xem thành phần sẽ phức tạp hơn.

Lâm Tri Bạch cũng không thể hoàn toàn không để ý tới, vì muốn xử lý công việc trong văn phòng, chọn một chút màn đạn động vào nhau.

“Câu đối sao?”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Câu đối phía Yên Tỏa Hồ Lô, là ta bỏ ra, không ngờ lại truyền tới Tề Châu.”

【????】

【 Tia, quý! 】

【 Thì ra thiên cổ này tuyệt đối là người giàu nhất! 】

【 suýt chút nữa ta đã tin. 】

【 Ngươi đừng thiếu chút nữa, tự mình đi thiên độ lục soát. 】

【 Ta lau! 】

【 Thật đúng là vậy! 】

Lúc này Lâm Tri Bạch lại nhìn thấy trong đó, có hơn mười đạo người xem câu đối, vì vậy không cần nghĩ ngợi một chọi một.

Đúng rồi.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Kỳ thực bây giờ Tần Châu đã không ai dám cùng ta chơi câu đối rồi.”

Nói như thế nào đây.

Nếu như Lâm Tri Bạch không nhẹ nhõm đối với mười câu đối được nhắc tới trong đó,

Nếu Lâm Tri thật không nói ra mình chính là “Yên tảo trì hồ liễu” này đã lưu truyền đến Tề Châu thiên cổ tuyệt đối sáng tác giả.

Như vậy câu “Tần Châu” giờ phút này đã không ai dám chơi đối câu đối với ta nữa sẽ bị phun vào thê thảm!

Quá diễn rồi!

Ngươi tưởng ngươi đã vô địch liên hợp thiên hạ sao?

Nhưng bởi vì Lâm Tri Bạch đã biểu lộ thực lực khủng bố của liên lạc trước, sau đó mới nói ra một câu như vậy, cả phòng trực tiếp vậy mà không ai dám nghi ngờ!

【 Có thể thấy được tin tức thủ phú ở đây là vô địch đối với khối câu đối này! 】

【 Chú ý, làm phần cả đời nhà ngươi! 】

【 Cảm thấy trình độ văn hóa của Lâm lão sư đã có thể nghiền ép toàn bộ giới giải trí của Tề Châu! 】

【 Hiện tại mới biết cái gì gọi là đối đáp như dòng! 】

So với Lâm lão sư, bỗng nhiên cảm giác minh tinh khác của Tề Châu chúng ta, rất nhiều người mù chữ.

Hiển nhiên.

Một bộ phận người xem mới tới, đối với Lâm Tri không phục, cũng có một bộ phận người xem vẫn còn ồn ào:

【 Cho chút thơ từ! 】

【 Đối với câu đối không có ý nghĩa. 】

【 Không phải nói ngươi là bậc thầy thi từ sao? 】

Đệ nhất nhân thi từ Tần Châu, danh tiếng thật lớn!

Lâm Tri nói trắng ra: “Thơ từ bình thường là vật cực kỳ hứng thú, mới có thể sinh ra linh cảm tương quan, hiện tại ta ngồi

trong văn phòng, các người cứng rắn muốn ta viết thơ viết, thật ra văn tự đó có hoa lệ nữa cũng không có linh hồn.”

Đương nhiên là vô nghĩa.

Lâm Tri bạch thi từ một sọt.

Dùng không hết, căn bản là không dùng hết.

Chỉ là phòng trực tiếp luôn phải lôi kéo một chút, không thể vì biểu hiện kinh ngạc khán giả, mà để lại càng nhiều fan hơn, liền không màng logic về nghệ thuật sáng tác cơ bản, không phải có câu nói như vậy sao:

Dẫn trước nhân loại nửa bước là vĩ nhân.

Đi trước nhân loại một bước là kẻ điên.

Lâm Tri Bạch hiện tại là muốn không chế bản thân, không thể không mở, nhưng đừng để ngày nào đó bị phong hào, thẳng đến phòng trực tiếp có người nói:

【 Lấy cứ này, hoàn cảnh không hạn chế được tài hoa. 】

【 Huống hồ câu thơ chưa chắc đã miêu tả hoàn cảnh, người cũng có thể viết các loại ưu sầu như vậy. 】

【 Ví dụ như người ở Tần Châu, không có hương sầu sao? 】

【 Mỗi người đều có ưu sầu. 】

【 Những thứ này không phải đều có thể viết sao? 】

【 Huống hồ thời gian ngắn ngủi, cũng không có người yêu cầu người viết quá trâu bò. 】

【 Có chút trình độ là được rồi. 】

Nhìn thấy những âm thanh này xuất hiện, Lâm Tri Bạch liền biết mình đã trải giường chiếu không sai biệt lắm.

Không có đệm leo khẳng định là không được, cũng không thể bắt được người giống như lần trước ở Lao Sơn như vậy, liền hỏi “Làm sao người biết ta câu cá năm mươi cân”.

Bây giờ đã tốt lắm rồi.

Có người đưa mặt tới, hơn nữa không chỉ một người, mà là rất nhiều người đồng thời đưa mặt tới.

Dưới tình huống này.

Lâm Tri Bạch đã có thể quang minh chính đại ra tay.

Vì vậy đối mặt với một ít người gây rối giữa phòng trực tiếp, Lâm Tri Bạch thản nhiên mở miệng nói: “Nếu như thi từ không phải là chỗ hứng thú mà phát ra, vậy sẽ không có chút mỹ cảm nào, về bản chất chẳng qua là thiếu niên không biết sâu tư vị, yêu mộ tầng lầu, vì lời phú mới mà nói sâu.”

Dừng một chút.

Lâm Tri Bạch nói: “Nhưng nổi u sâu của người trưởng thành nào dễ dàng truyền ra như vậy, chẳng qua là bây giờ thức thời hết sâu muộn, muốn nói lại thôi, muốn nói còn bỏ được đạo thiên lạnh lẽo mà thôi.”

【 Ha ha. 】

【 viết không ra thì đừng giả vờ. 】

Ngu ngốc, lần đầu nhìn thấy trực tiếp của nhà giàu sao?

[Nhập đầu Phú đã đọc, buồn cười là tiểu hắc tử căn bản không nhận ra.]

【 đọc cái gì? 】

【Ca hiện tại tổng kết lại cho người một lần a, nhìn xem: Thiếu niên không biết sâu tư vị, yêu tầng lầu, yêu lầu, vì lời phú mới cố gắng nói sâu. Hiện tại tận hưởng tư vị, muốn nói lại thôi, muốn nói lại thôi, nhưng đạo trời lạnh lẽo. 】

【 đây... là như vậy sao? 】

【 trung bình thường, bình thường, trung bình bình, trung bình bình, trung bình bình bình, vận luật này người thấy rõ không? 】

【 con mẹ nó, ngu bức! 】

Phòng phát trực tiếp này có một lũ trẻ!

Lâm Tri Bạch cho rằng mình muốn giải thích, vừa mới trong lời nói đọc một bài thơ, kết quả không nghĩ tới trong phòng trực tiếp trực tiếp có cao thủ giải thích tỉ mỉ, thậm chí ngay cả

bình thương cũng phân tích ra, người chưa từng nghiên cứu, tuyệt đối không có ý thức nhạy bén như vậy!

“Lợi hại.”

Lâm Tri Bạch không nhịn được khen: “Vừa nãy hẳn là không có bao nhiêu người ý thức được, đó là một bài thơ, kết quả đây là “Xe bạn xa hành” lại là phản ứng đầu tiên, cảm giác hẳn là một vị thi từ đại gia.”

[Lợi khen, Lâm lão sư tài hoa kinh thế.]

Xa hữu xa hành kia, rất khách khí lần nữa lưu lại tầm mắt.

Mà bạn trên mạng vậy xem, lại có chút không chú ý tới màn kết nối xe ngựa, cho đến khi nhiều người kết nối, mọi người mới nhìn rõ, trong nháy mắt trước màn hình vô số con mắt đều tròn tròn!

Từ này không khó lý giải.

Người chỉ đọc qua một ít sách là có thể đọc được chữ, hiểu được người đọc sách ở giữa những hàng chữ cần biểu đạt ý nghĩa, càng có thể cảm nhận được sự cộng hưởng nồng đậm ở trong đó!

Hay cho một câu thiếu niên không biết sâu tư vị!

Hay cho một câu vì phú tân từ mạnh miệng nói sâu!

Những lời này đặt trên người mỗi người cơ hồ đều có thể ứng nghiệm, mọi người luôn luôn nhấn mạnh vào lúc tuổi còn trẻ, chịu ủy khuất một chút đã đủ các loại đau khổ mùa xuân, cho dù không chịu ủy khuất gì, cũng luôn thích rên rỉ vài câu không ồm gì, bài thơ này trực tiếp biểu hiện ra tâm tính rất nhiều người trẻ tuổi đã vô cùng nhuần nhuyễn!

Nhưng càng tuyệt đối vẫn là xuống dốc!

Bây giờ thức thời hết buồn chán, muốn nói lại thôi, trời đất lại lành lạnh!

Khi một người trưởng thành, bắt đầu đối tuyến với cuộc sống, gánh trọng trách gia đình, cho dù là đổ máu rơi lệ, cũng không dám kêu mệt!

Tại sao?

Bởi vì người trưởng thành không phải hài tử, hẳn biết mình đau khổ tự mình nuốt, biết có một số việc nói ra cũng không có ý nghĩa, càng biết chính mình bộc lộ ra về yếu ớt ngược lại sẽ khiến cho thân nhân bằng hữu lo lắng, cho nên khi người khác hỏi:

Người sống tốt không?

Người trưởng thành luôn nghĩ một đằng nói một nẻo, nhìn trái nhìn phải mà nói.

Vì vậy những âu sầu ngoài miệng chỉ còn lại một câu nhẹ nhàng băng quơ “Trời trong mát mẽ a”.

Lâm lão sư, ta phục!

【 Câu này, nghe mà khiến ta muốn khóc. 】

【 Xuất hiện rồi, khóc quái. Nghe được hát khúc xem phim sẽ lập tức khóc, hiện tại nghe được một từ này cũng sẽ khóc? 】

【 Khi còn bé đã bị ủy khuất, liền tìm cha mẹ an ủi, nhưng sau khi lớn lên cho dù chịu ủy khuất cực lớn cũng không muốn nói với cha mẹ, bởi vì sợ bọn họ lo lắng, ta ở trong lời nói đọc được tâm tình như vậy, cho nên rất hiểu vì sao có người muốn khóc. 】

【 Bởi vì ưu sầu của thiếu niên hiện tại nghĩ đến rất buồn cười. 】

【 Cho đến khi trưởng thành mới biết, ưu sầu thật sự trong cuộc sống là cái gì. 】

【 Số chữ này không viết cảnh, chỉ viết người, lại khiến người trưởng thành không dễ bày ra vô cùng nhuần nhuyễn. 】

【 Ta đã phát đến mạng rồi, các huynh đệ nhanh chóng khuếch tán! 】

【 Ta cũng phát tài cho bằng hữu, tác phẩm tốt chắc cho tất cả mọi người biết! 】

Bên trong màn đàn hồi.

Bài học đại biểu rất nhiều.

Lâm Tri Bạch nói: “Bài thơ này tên là ‘Xú Nô 》’, nội dung ý tứ ta liền không giải thích, bất kỳ tác phẩm nào ở thời khắc sáng tác ra liền không hoàn toàn thuộc về tác giả, độc giả có quyền tự do giải duyệt.”

Còn lại Lâm Tri Bạch không nói quá nhiều.

Bài thơ xấu xí Tân Khí Tật này - Thư Bác Sơn Đạo trung đạo bích triện, biểu đạt ý tứ, kỳ thật sâu xa hơn so với trên mặt chữ một chút.

Nhưng hẳn là người hiện đại.

Cũng không thể nói cho mọi người, thật ra bài thơ này còn biểu hiện lúc ấy thi nhân bị đè nén, gặp thống khổ bị xa lánh báo đáp quốc gia không môn, cũng biểu đạt bất mãn và châm chọc đối với triều đình Nam Tống.

“Khắc đàn.”

Rất nhiều thi từ, thoát ly bối cảnh thời đại, tuy vẫn có thể kinh điển đến vô số người, nhưng bên trong chung quy là kém một chút ý tứ, nhưng nếu mình không đọc ra, thế giới này cũng sẽ thiếu đi một tác phẩm kinh điển, cho nên không bằng trước tiên vứt bỏ những tiếc nuối đó đi.

Huống hồ hôm nay là ngày quan trọng.

Bởi vì ngũ tử đăng khoa, phòng phát trực tiếp có rất nhiều người xem mới đến.

Lâm Tri Bạch nếu không cầm (giá) ra điễm (mấy) (thành lớn) đông (bức lớn), làm sao lại nắm giữ được lưu lượng đang tăng vọt?

Có trời mới biết ngũ tử đăng khoa mang đến bao nhiêu người xem mới. À, đọc sách tí ti, ma quỷ vô danh.

Mục tiêu của Lâm Tri Bạch, là đem tám mươi phần trăm người mới xem, chuyển hóa thành fan chân chính của mình.

Đó là nguyên do.

Hôm nay Lâm Tri Bạch mới nhiệt tình như vậy, vừa biểu diễn công việc câu đối của mình, vừa đem bài thơ kinh điển của Tân Khí Tật dời ra ngoài.

Mà bây giờ hiệu quả đã bắt đầu hiển hiện.

Trong trực tiếp, rất nhiều người xem mới bị tài hoa chinh phục!

Thậm chí rất nhiều người đã bắt đầu truyền bài thơ Lâm Tri Bạch này đến các diễn đàn lớn Tề Châu, cùng với trên sân thượng sách nhỏ!

Lâm Tri Bạch trực tiếp còn chưa kết thúc.

Cái bài thơ này đã truyền khắp lưới trong khoảng thời gian cực ngắn!

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

**Chương 435: Lam Tinh thứ 1 tài tử?
Thật ra trước đây không lâu Lâm Tri
Bạch cũng bởi vì trình độ thi từ hơn cả
sách Vợ Vét ở Tề Châu, nhưng mà lần đó
hỏa hoạn đều là sản phẩm hấn phát ở
Tần Châu trước kia, hình như đã cách
một tầng, không cách nào hình thành
khái niệm trực quan rõ ràng nhất của
mọi người.**

Mà lần này.

Lâm Tri Bạch lại là ở trước mặt vô số người xem Tề Châu phát sóng trực tiếp, viết ra một từ tốt có thể khiến cho các bạn mạng chung kêu vang, cho nên phương diện hiệu quả cũng hoàn toàn bất đồng, bài thơ này rất nhanh liền nổi tiếng khắp lưới, chấn kinh vô số bạn mạng Tề Châu!

“Nhắc thật tốt nha!”

“Đây là tác phẩm mới của Lâm Tri Bạch?”

“Tài hoa này thật không hổ là người đứng đầu thi từ Tần Châu!”

“Ta là một người không có khái niệm tốt xấu với thi từ, cũng cảm thấy bài ‘Xú nô’ này thật tốt!”

“Trước đó còn tưởng rằng Lâm Tri Bạch tài hoa, hơn phân nửa là nổi danh, chất lượng bài thơ này khiến ta ngậm miệng, tài tử số một Tần Châu quả nhiên danh bất hư truyền!”

“Nhắc mắc, tác phẩm kinh diễm quá!”

“Khó trách gần đây tìm kiếm nhiệt tình thường xuyên xuất hiện cái tên Lâm Tri Bạch này, quả thật có chút thú vị!”

“Hắn đang trực tiếp xem ở đâu?”

“Đằng Sơn Hành, tùy tiện điếm vào báng sinh Phan Nhĩ Đức hoặc là có thể xem máy bay trực tiếp, đây chính là hỏa hoạn nhất từ trước tới nay.”

Rất hiển nhiên.

Tiết tấu này đến đoạn sau.

Phòng trực tiếp của Lâm Tri Bạch còn muốn tăng nhiệt độ!

...

Không chỉ là bằng hữu mạng lưới của Tề Châu, mà rất nhiều người còn bị bài thơ của bài thơ Tề Châu làm cho kinh ngạc!

Nhân sĩ chuyên nghiệp càng có thể nhìn ra môn đạo.

“Bài thơ này từ Bình Kha đến lập tức có thể nói là kinh diễm, làm cho ta có cảm giác thậm chí không thua gì một vài người xưa!”

“Không chỉ có đây là một tên nô tài xấu xí.”

“Ta đã xem qua rất nhiều tác phẩm trước đó Lâm Tri Bạch tuyên bố tại Tần châu, có thể nói là chữ chữ ngô châu!”

“Tần Châu đệ nhất tài tử này thật sự làm cho chúng ta xấu hổ.”

“Tần Châu kia buồn cười, lại còn từng xa lánh Lâm Tri Bạch tập thể, nếu như Tề Châu chúng ta có thanh niên tài tuấn như vậy, chúng ta nửa đêm ngủ cũng có thể cười ra tiếng a.”

“Đợi một chút!”

“Nếu Tần Châu không tha cho hắn, vậy Tề Châu chúng ta mời hắn tiến làm hiệp, thế nào?”

“Vậy phải hỏi ý kiến của các lãnh đạo, nhưng ta thấy cũng không có quy định nói Tần Châu không thể gia nhập một vài tổ chức nào đó của Tề Châu nha!”

Vẫn có giao lưu ở các vòng thi từ các châu.

Cho nên tình huống của Lâm Tri Bạch ở Tần Châu, không ít người trong Thi từ giới Tề Châu đều biết.

Bây giờ vị đệ nhất tài tử của Tần Châu này tới Tề Châu, người của Thi từ giới Tề Châu vẫn rất muốn tiếp xúc với hắn.

Mà trước mắt dường như là một cơ hội không tệ?

...

Ngay khi bài thơ này được lưu truyền rộng rãi, một người đã bị kinh động.

Người này là hội trưởng hiệp hội Thi Từ của Tề Châu, Hồ Duy lão tiên sinh.

Hồ Duy ở Tề Châu văn hóa giới, có thể nói là nhân vật đậm chân một cái là mặt đất đều phải rung lên ba cái, hấn thế mà lại chủ động phóng thích thiện ý, trực tiếp tại trên sách nhỏ thưởng thức bài thơ kia của Lâm Tri Bạch:

“Trên bài thơ này bốn câu có nghĩa là khi còn trẻ không được nếm mùi vị của nỗi buồn, vì muốn làm thơ mới, không có nỗi buồn lại miễn cưỡng nói buồn, thật ra bốn câu này là có tác dụng phụ trợ cho phiến hạ giới. Câu cuối cùng là nói ‘Giờ đây nhận thức tận sâu tư vị’, theo như cách viết bình thường nên miêu tả hiện tại là ưu sầu như thế nào, nhưng mà Lâm Tri Bạch cao minh ở đây, hấn tiếp theo chỉ lặp lại hai câu ‘Muốn nói còn nghĩ’, cuối cùng dùng một câu ‘Đạo thiên lương hảo’ để chấm dứt toàn bộ câu nói, đây là vẻ mặt nuốt chửng thức ăn, biểu thị có rất nhiều ưu sầu không thể nói rõ, hàm ý sâu dài, toàn thể có thể nói là ẩn chứa niềm huyễn huyễn, ẩn chứa một cách riêng...”

Đây chính là Hồ lão tiên sinh!

Trên bài học của Tề Châu đều có văn chương của hấn!

Các bạn trên mạng thả ra bao nhiêu rắm cầu vòng, cũng không học bằng vị đại lão văn đàn Tề Châu này, lời lên tiếng của ông ta có thể nói là “Một câu ‘Một vạn câu’, đừng nói là đám bạn mạng học qua bài văn của Hồ lão tiên sinh không dám nghi ngờ, ngay cả toàn bộ văn đàn cũng đều phải đứng ra mà tán thưởng!

Mà đang thưởng thức kết cục.

Hồ Duy lại đánh giá nói: “Đọc toàn bộ các tác phẩm thơ từ của Lâm Tri Bạch sáng tác, trong mắt ta xem ra tài học của Lâm Tri Bạch, không chỉ là Tề Châu người trẻ tuổi đệ nhất, thế hệ trẻ tuổi Tề Châu chúng ta cũng không ai là đối thủ của hấn, thậm chí toàn bộ thế hệ trẻ tuổi trong toàn bộ Lam Tinh đều không ai có thể so sánh!”

Vô số người chấn kinh!

“Liệu cách nói này có khoa trương quá không?”

“Nhưng, tài hoa Lâm Tri Bạch, đúng là đệ nhất thời trẻ tuổi Tàn Châu.”

“Mà đại tuổi trẻ Tề Châu chúng ta, cũng thật sự không nghĩ tới có ai có thể đánh đồng với hắn.”

“Chỉ là phạm vi mở rộng đến Lam Tinh, luôn khiến cho người ta cảm thấy khoa trương, chẳng lẽ châu khác cũng không có người trẻ tuổi có thể so sánh với hắn?”

Nếu như trước đó Hồ Duy chỉ là khoe khoang, xấu xí thì còn đỡ, nhưng cuối cùng Lâm Tri Bạch nói thẳng, Lâm Tri Bạch không chỉ là tài tử số một Tàn Châu, mà còn là người đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi Lam Tinh?

Lời này nói ra liền có động tĩnh lớn!

Có người tán thành, cũng có người không phục!

Không phải Lâm Tri Bạch tài hoa không đủ kinh diễm, thật sự là “Lam Tinh thi từ lĩnh vực thế hệ trẻ tuổi đệ nhất nhân” danh tiếng quá lớn!

Lớn đến mức Tề Châu rất nhiều văn nhân tôn trọng Hồ Duy, đều hoài nghi lão gia tử này có phải là đầu óc choáng váng hay không, bởi vì đánh giá này không chỉ là đem Lâm Tri Bạch nâng lên trời, càng là đem Lâm Tri Bạch dựng thành bia ngắm, để cho toàn bộ văn nhân trẻ tuổi của Tề Châu, ánh mắt đều gắt gao nhìn chằm chằm vào hắn!

Còn tại sao chỉ là Tề Châu?

Bởi vì sức ảnh hưởng của Hồ Duy chỉ giới hạn ở Tề Châu.

Có thể nói một câu khiến cho toàn bộ Lam Tinh đều chấn động, phải đạt tới cấp bậc danh nhân châu giai.

Hồ Duy còn chưa đạt tới trình độ này, bao gồm cả Lâm Tri Bạch cũng vẫn đang tiến về phía mục tiêu này.

Mà khi Lâm Tri Bạch thông qua phòng trưởng phát trực tiếp, biết được vừa có một ông lão văn đàn Tề Châu tên là Hồ Duy, lại dám khen mình là tài tử đứng đầu Lam Tinh cũng ngây

ngắn cả người, trong lúc nhất thời không phân biệt được đối phương là thật lòng ôm mình, hay là vì ôm mình mà giết.

Mở máy tính ra.

Lâm Tri Bạch lục soát Hồ Duy, quả nhiên thấy đối phương nói một câu như vậy trong sách.

Thông qua cảm thụ trong những hàng chữ, Lâm Tri Bạch cảm thấy vị đại lão văn đàn Tề châu này, khả năng thật sự không phải là ôm giết mình, đối phương đơn thuần chính là phát ra từ nội tâm, thường thức tài hoa thi từ “chính mình”.

Dù sao tác giả của những bài thơ kia của Lâm Tri Bạch cũng quá trâu bò.

Tân Khí Tật, Hàn Nhất, Lục Du, Bạch Cư Dị, Cao Thích vân vân, đều là các thi từ đại gia ở kiếp trước.

Bất quá lời này của đối phương là hai lưỡi kiếm, có thể làm cho mình được khẳng định cao hơn, cũng sẽ làm cho mình trở thành đối tượng để một ít văn nhân đố kỵ, nói không chừng còn có thể đưa tới một ít công kích không cần thiết.

Bởi vậy.

Lâm Tri Bạch cười nói giữa phòng phát trực tiếp: “Hồ Duy lão gia tử đều cảm thấy xấu hổ, trả lời một chút đi.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch đang ở bên đối phương bình luận nhấn lại: “Lão sư khen nhầm rồi.”

Mặc dù cho cái danh xưng trên lưng này, Lâm Tri Bạch cũng không sợ hãi, nhưng giờ phút này hẳn cảm thấy tốt nhất mình nên khiêm tốn một chút, bởi vậy nghiêm túc nhìn ông kính mở miệng nói: “Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị, Lam Tinh văn đàn đệ nhất tài tử, cái này quá rồi.”

[Thủ Phú hiếm khi khiêm tốn như vậy.]

【 này gọi là khiêm tốn? 】

【 Ta phiên dịch cho người! 】

【 Thủ Phú rõ ràng là nói hấn đã vượt qua đệ nhất tài tử của lam tinh văn đàn ban đầu! 】

【 ha ha ha ha ha ha, thủ phú là người hiểu giả thuyết, người là hiểu phiên dịch, không có bệnh tật. 】

【Hôm nay mới biết thì ra “Qua lời rồi” là ý này! 】

【 Truyền xuống! 】

【 Thủ Phú nói hiện tại hẳn đã là người đứng đầu Văn Đàn Lam Tinh! 】

[Truyền tiếp, thủ phú nói hiện tại hẳn đã là Lam Tinh đệ nhất nhân!]

Nhìn thấy màn hình vui đùa, Lâm Tri Bạch cũng không quá để ý, nhiệt độ phát sóng trực tiếp của hẳn càng lúc càng cao, thành phần khán giả thậm chí so với trước đó còn phức tạp hơn, hướng tới các loại nguyên nhân đều có, nhưng phần lớn đều là thái độ hữu hảo, chỉ có một bộ phận cực nhỏ Tiểu Hắc tử, sẽ phát ra một ít ngôn luận tính công kích mang theo lệ khí.

Thời đại mạng lưới.

Điều này không thể tránh khỏi.

Lâm Tri Bạch cũng từng trải qua sóng gió, đối với trận chiến trực tiếp càng lúc càng lớn này, biểu hiện vẫn như cũ nắm giữ tự nhiên, dù sao lúc trước mình ở Tàn Châu lấy danh nghĩa Sở Từ để phát sóng trực tiếp, độ náo nhiệt của phòng trực tiếp sẽ không thấp hơn so với bây giờ.

Mà đúng lúc này.

Trống rỗng của Lâm Tri vang lên.

Hắn nhìn một chút, là Giang Thành đánh tới.

Biết rõ buổi tối của mình phần lớn là phát trực tiếp vào tám giờ trước, bình thường Giang Thành sẽ không phát trực tiếp với mình lúc ban ngày, bỗng nhiên đánh tới khẳng định là có chuyện.

Lâm Tri Bạch kết nối.

“Ông chủ tiếp tục trực tiếp truyền hình trực tiếp, ta nói ngắn gọn xong rồi, khuê mật của ngài ở vị bằng hữu sau thiên hậu ở Tề Châu kia quả thật rất có năng lượng, hiện tại âm nhạc của chúng ta đã tiến vào thỏa đáng rồi, buổi tối hôm nay tám giờ

sáng tác ca khúc ở Tần Châu, ông chủ cũng có thể đưa tất cả ca khúc sáng tác đến bên Tề Châu, bao gồm cả việc ngài viết lời ca khúc, nhưng không tự mình trình diễn những vấn đề bản quyền của Tần Châu, ta cơ bản đều đàm phán xong rồi...”

“Ta biết rồi.”

Hai mắt Lâm Tri trắng sáng lên, sau khi Tề Huyền nói qua chuyện này có thể giúp, Lâm Tri Bạch liền giới thiệu bạn thân của nàng cho Giang Thành.

Những chuyện còn lại, vẫn luôn là người bạn thân của Giang Thành và Tề Huyền đang bàn bạc về việc xử lý.

Mà hôm nay sào Tư Ba Tư này có nghĩa là, Lâm Tri Bạch rất cuộc đả thông một bức tường, để cho mình có thể dẫn dụ tác phẩm âm nhạc ở Tần Châu đến bên này.

Lại hàn huyền một lát.

Sau khi cúp máy.

Lâm Tri Bạch thừa dịp phòng trực tiếp nổi giận, mở miệng nói:

“Trước tiên không nói chuyện thi từ, cùng mọi người chia sẻ một tin tức tốt lành, đó chính là bắt đầu từ tám giờ tối nay, ta trước kia ở Tần Châu sáng tác tất cả các tác phẩm âm nhạc, đều sẽ ở trên đường âm nhạc lớn Tề Châu phát ra, các bằng hữu hứng thú có thể nghe một chút xem, hẳn là sẽ tìm đến tác phẩm mình thích, tuy rằng ngoại trừ Côn Bằng thật sự yêu cô, những tác phẩm khác đều là tác phẩm bình thường.”

Lâm Tri Bạch hiện tại đã dần dần hiểu rõ Tề Châu.

Bên này đúng là phải có một số ca khúc Tề Ngữ thịnh hành.

Bất quá tác phẩm nói chuyện bình thường, có một số tác phẩm cũng có thể trở nên phong phú, ví dụ như ca khúc mình cho Tề Huyền và Dạ Oanh đều là loại bình thường, người nghe bên này cũng đồng dạng tiếp nhận, mặc dù có thành phần hậu thiên nhân khí tăng thêm, nhưng cũng nói rõ ca khúc bình thường đều có thị trường, chỉ là nếu không có khí của siêu sao nhân gia thì rất khó nổ đỏ mà thôi.

“Thật vậy chẳng? 】

【Tốt quá rồi, cuối cùng cũng không cần đi khắp nơi tìm tài nguyên nữa! 】

【 Đêm nay ta sẽ đóng gói download! 】

Có chút bài hát giống như là bài hát của thủ lĩnh phú ca cho người khác hát, không phải bài hát của một mình mình hát. bấm đọc sách tự thí nghiệm. Áo Khắc, siêu sách đấy.

【 Không sao, bài thơ phú ghi dễ nghe nhất là được! 】

Cái hậu đài này của Thủ Phú rất cứng, tác phẩm của bọn Chu Hàn vẫn chưa thể dẫn tới bên này.

【 mấy ngày tiếp theo có ca hát nghe! 】

【 rất cuộc có thể nghe được giọng nguồn gốc tốt nhất! 】

Đám fan trên trực tiếp rất hưng phấn, người Tề Châu thích Lâm Tri Bạch, là rất thích quét sạch tác phẩm trước kia của hắn, có thích hay không đều sẽ quét qua, dù cho không hợp khẩu vị, đều có thể vì thần tượng nghe hết bài hát, đây chính là fan, tuyệt đối đừng đánh giá thấp sự kiên nhẫn của bọn họ.

Mà lúc này.

Lâm Tri Bạch lại đang chờ mong.

Theo tác phẩm Tàn Châu của mình dẫn vào Tề Châu, đợt sóng này có thể vọt tới danh sách một tuyển Tề Châu hay không?

(Bản chương xong)

Hãy nhớ kỹ tên đầu tiên của quyển sách này:

Chương 436: Tiết tấu đở bưng!

Người trong phòng phát trực tiếp một khi nhiều, thì sẽ có rất nhiều chuyện phải ứng phó, nhưng Lâm Tri tiết tấu tự nhiên rất tốt, có thể nói là toàn bộ hành trình không chế, chia sẻ đôi câu đối với người xem, ca hát cho người Tề trước kia là “Sáng tác”, rồi đọc thơ mình trước đây đang viết ở phòng trực tiếp một lần nữa. Lâm Tri Bạch chẳng khác nào là tự mình miêu tả Lao Sơn hành lang, biến thành một nơi tự giới thiệu bản thân về mình., Hắn chỉ cần kể một ít chuyện xưa phát sinh tại Tần Châu là có thể hấp dẫn đến sự quan sát của mọi người, đơn giản mà nói là chuyện phiếm với các khán giả, nhưng bởi vì Lâm Tri kinh lịch rất nhiều chuyện, tuyệt đại đa số mọi người cả đời cũng sẽ không trải qua, cho nên người xem cảm thấy rất mới mẻ thú vị., Cả đám đều nghe vào mê rồi. Thậm chí về phần sau. Nói đến câu chuyện, Lâm Tri Bạch đã phát tán đến các phương diện khác, “Thật ra ta không chỉ muốn đem âm nhạc của mình đưa đến Tề Châu, còn hy vọng có thể đem rất nhiều tác phẩm tiểu thuyết ưu tú cũng đưa đến Tề Châu...”

Lời này dường như có ý nghĩa khác, Lâm Tri Bạch ý thức được chính mình lộ ra sơ hở, vì thế hắn bất động thanh sắc bù đắp nói: “Bởi vì ta có bằng hữu, hắn là một vị bác nhân vô cùng ưu tú và biên kịch bản., Bất kể là tiểu thuyết hay là kịch bản của hắn ở Tần Châu cũng đều rất được hoan nghênh.”

Đám fan hâm mộ của Ninh Ninh sau này của Bạch ca người, hôm nay ca ca bị dẫn lui đến Sở Sở nha, hiện tại người dẫn tiểu gia nghe một chút bài hát của ta về sau thế nào?” 【 chàng chỉ xem vấn đề mà nói. 【 bằng hữu mà chàng nói không phải chính bản thân mình chứ? 【 ha ha, bằng hữu của hắn có thể trâu bò hơn hắn sao? 】 Dạ Hài cười nói: “Sắc âm kia của Bạch ca là hư hỏng thật sao? 】 , Hơn nữa bài hát cũng rất xấu, tác phẩm tinh phẩm ngoài gió cổ, những bằng hữu ở kỳ hẹn hò kia không thể hát nổi, các người lại nghe bài hát khác đi, “Đến lúc đó muốn hát thì khó! 】 Tứ Tứ Tứ Chung, “Người thực sự yêu Loan Loan của hắn.” Không phải là biết đối phương có đáp ứng hay không. Ngoài đám nhỏ có vô số người kích động trao đổi: Lâm Tri Bạch tự mình quên mất., Thì ra ta từng viết

qua một bài Hạ Tuế Ca “Tài Thần rong ruổi” mà đồng thanh xướng. Cái này thoát ly tổng nghệ, thủ phú còn có thể là “Bạch Ca” của mình sao? Đương nhiên. Cùng lúc đó, Dạ Hâu thông qua bài ca, tìm một người nửa thành Yên Sa Đầu tương đối cảm thấy hứng thú, liền cảm giác bộ dạng rất không chênh lệch., Thiếu thơ thơ kinh điển như vậy ở hậu thế, cho dù Lâm Tri Bạch vì mình, cũng nên để cho một ít tác phẩm truyền bá ở Lam Tinh. Đến lúc đó sẽ phách lối cao thấp một chút, viết thêm chút thơ từ a.” Chỉ là không có cảm thấy người Chủ Bằng vung vẩy hành ca tẩy não như vậy sao, thủ phú vậy mà đã viết một ca khúc như vậy?, Ha ha ha ha ha!” Ngô Thao cười nói: “Chúng ta nói là có quan hệ, hơn nữa nói nếu ngài đồng ý, cũng phải nể mặt, tham gia Thi Thi Hội Trung thu hôm trước.” “Một người dựa vào tường đề cử “độ xấu” —— Thủ phú dùng sức thổi phồng cho bằng hữu, nhìn ra được đây là huynh đệ xấu xa của ta. 】 Người mà Lâm Tri Bạch phát sóng trực tiếp, Họa phong lại là tạm dừng chuyển biến, một giây sau Lâm Tri Bạch vẫn còn cùng người xem thảo luận câu đối, lúc biểu diễn một lần lên trình độ câu đối của mình, trước một khắc ta lại cùng người xem trò chuyện văn thuật thi từ, lúc nào cũng là lúc nói cho mình nghe câu chuyện về sau., Hiện tại lại kết thúc tấu một khúc hồng cho khán giả nghe giống như 《Tạp Bạ》 , không thể nói là toàn bộ hành trình có chút tiểu lưu’ .“Người còn có nghe xong, sau khi mắt nhìn thì ghét nhất “Tạp Hồng”. “Chương quản chức vị gì chứ, cho thêm hai chữ vinh dự, tiểu thiếu không phải ghi tên là làm việc. Lâm Tri Bạch nhíu mày nói: “Cũng giống như loại âm nhạc nào của người đều biết chơi vậy, kỳ thật cũng không có khó khăn gì đâu, kỳ thật cũng không phải là hiếm có., Dưới thế giới không có rất ít đồ vật đều là nhất thông bách thông đấy.” 【 người nghe khóc rồi! 】 Trong quản sự không có một đồng Phó chủ tịch cùng chủ tịch, Lâm Tri Bạch cảm giác cái kia là vị trí chính là thượng, mình thật sự cần phải đeo, dù sao ta cũng thiếu các loại danh hiệu.” Đại biểu, nửa lớn lúc sau nhận được điện thoại., Sở Sở hợp tác muốn mời ngài gia nhập, để ngài đảm nhiệm chức vị lý sự vinh dự cho Ninh Ninh hợp tác.” Đến khi đóng truyền hình trực tiếp, ngài cũng không gọi điện thoại cho Lâm Tri Bạch. Mà hầu như mỗi Sở Nhân đến từ nơi nào không gọi, đều có thể tìm từ bên ngoài danh sách bài ca của

Lâm Tri Bạch! Người ta nhìn mà rất khâm trọng! Bài không có của Lâm Tri sau này, là gọi là tự mình hát hay không?, Toàn bộ đều bị thành công dẫn lui đến Sở Sở, cũng ở phía dưới âm nhạc phân âm thanh của Sở Thủy! Lâm Tri Bạch cũng cười, bài thơ Tề Châu sẽ bị chính mình quấy đến thành như vậy, vậy Sở Tác Bang lại còn muốn tìm mình tham gia hoạt động đồng loại? 【Dạ Hầu đây ca thành công!】 Cái này an bài một chút đi. “Ví dụ như Ninh.” mẫu tệ nhất nghe là “Chẳng lẽ là 《Hương Thiên mượn》 bảy trăm năm nữa, bài hát hư hỏng sao!” “Người cũng nói như vậy. “Ngay tại hôm nay phát sóng trực tiếp bắt đầu?】 Cũng không có ai tỏ vẻ?】 , Ninh Ninh dậy xem trực tiếp thành phần quá đơn giản, vậy thì lộ ra vẻ không có chủ đề. Lâm Tri Bạch có cái gì hứng thú, lắc lắc đầu nói: “Người là một người Tề châu, nhượng Sở tác hiệp là thích hợp.” 【Người kỳ thân kinh khủng đề tài.】 tiếng ca Lâm Tri Bạch vang lên trong lúc trực tiếp. Trong giai điệu giọng hát. Người xem có hiếu kỳ. Có người hiếu kỳ, có người chỉ là thuần túy chơi trò cản, trêu chọc., Nhưng Lâm Tri Bạch lại cảm khái một trận, chân tướng luôn ở trong lúc vô tình bị chỉ ra. Đề tài gì cũng có thể viết cũng thái quá. Nguyên lai chính mình trừ Phù Huê thật sự yêu nàng trong mơ còn không có một bài Tề Ngữ Ca? Đó là... Nói. Đêm đó, thậm chí không có ” Đại tảo”. Tuy rằng nhà nhỏ quan hệ rất xấu, nhưng dù sao cũng là bạn cùng phòng của tổng nghệ ngoại, luôn biểu hiện cực nhỏ ở trước mặt màn che. Người xem coi như Lâm Tri Bạch đang chậm rãi nói chuyện. Huống hồ phát hành thơ từ, quả thật có thể giúp được mình., Đùa sao đây chứ? Tin tức âm nhạc nhỏ cũng biết hiện giờ Ninh Ninh là mật mã lưu lượng, cho nên an bài trang đầu cho ta! Trái lại là Ninh Ninh nhu nhược, thuần túy là cảnh hậu kỳ quá mê người! Chát! Là qua loa đoán trước, Ninh Ninh hẳn sẽ giống như đám văn nhân Ninh Ninh nhằm vào mình. Dạ Hầu hôm nay phát trực tiếp đến khuya, bốn giờ đều ít bắt đầu., Hơn nữa còn cố ý tuyên truyền giúp Lâm Tri, Lâm Tri nhìn trang phục của mình, thiếu đi tác phẩm xấu. Đúng là chậm quá Dạ Hầu liền do dự ý tưởng mời ca, cho dù có đi trải nghiệm bầu không khí trải nghiệm thi từ Sở Sở rồi. Lời của fan cuồng, một cái liền bị Dạ Hầu nghe xong, trong lòng người bỗng nhiên cảm giác mình nên nắm lấy cơ hội mời ca Ninh Ninh dạy dỗ, có nghe nói qua cũng không

có tác dụng trường giả hoàn toàn như vậy. Đề tài Lâm Tri Bạch lan truyền đến cũng là để làm mẫu quảng cáo cho chiếc mã giáp của Ninh Ninh., “Tác phẩm của ta rất bình thản, trước kia người sẽ nghĩ cách dẫn dụ Ninh Ninh lui đi, dù sao là bây giờ Tần Châu là người xuất bản bản thân thần thoại trụ cột của bàn dài.” Mấy phút đồng hồ trước, Dạ Hầu đỏ mắt nói: “Bài hát đó người nghe mà thấy chua xót trong lòng...” Dạ Hầu trơ mắt nhìn: 【 người còn chưa chờ đồ xấu.】 【Phì hi, “chặc chặc chặc..】 Là thuộc tính tự do của tiết mục Lao Sơn Hành Sàm, ít nhất là người xem yêu thích., Không phải Lâm Tri Bạch thiên mã hành không. Ninh Dương nói: “Chờ tới muộn hôm nay tiểu gia hẳn là có thể nghe được nhiều loại ca khúc, đương nhiên cũng có âm nhạc thuần túy, không có tác phẩm hiện tại không thể tấu một lần.” Dạ Hầu mở cờ ra. Nói xong, người xem cảm giác rất thần kỳ! Vinh dự lý sự? Trong lúc nói chuyện, không có chút tâm lý giống như mượn tiền, Ninh Ninh rất sợ bị mất hôn, đến lúc đó gặp lại nhau, đến lúc đó gặp lại., Lâm Tri Bạch trực tiếp dùng đàn dương dương gảy đàn “Thiên phối” đàn gảy đàn “Cửu tạp nông” đã kích phát oanh động ở Ninh Nhạc,” khúc nhạc cầm đầu đó dùng tiếng đàn đàn đàn đàn, hiệu quả tấu chương đẹp hơn một chút, bởi vì phong cách hòa hợp kỳ thực thấp hơn một chút.” [CaCanh bằng hữu này là ai?] thậm chí rất ít người cảm thấy trong thời gian trực tiếp của Lâm Tri Bạch có thể tăng trưởng một số kiến thức nhỏ, bởi vì ta không biết được thiên văn thượng ý vị “Địa lý”. [Có một bằng hữu? “Chẳng lẽ chỉ thích cười mở.” “Thì ra thủ lĩnh phú cùng Trương Hi Dương hợp tác với nhau đã từng múa Thiếu Ca, hơn nữa cái ly dâm lang Đâu Tư này giống như đánh động người.” Dạ Hầu không thoải mái chút nào. Thư ký Đại Ngô kỳ thi chạy tới báo cáo một chuyện:, Lâm Tri Bạch càng thêm để ý hôm nay muộn, tác phẩm của mình về sau sẽ thối lui đến trước Sở Sở sẽ không có hiệu quả gì. Mấu chốt nhất chính là, Lâm Tri Bạch cảm giác, trực tiếp đi thi từ hội hẳn là không có nhìn đầu một chút, chính mình đến lúc đó làm chút “Sáng tác”., Mặt mũi của đám tiểu lão Sở Văn Đàn thay đổi một chút, hiệu quả của tiết mục nếu như là kém, vậy thì ta gặt đầu nói: Chỉ là fan của Lâm Tri Bạch, còn không có vô số điều kỳ quặc thì cũng gọi ra chiêu bài”QuậnQuận Trung Thu Thi Hội ăn xong bữa tối là Lâm Tri Bạch, xoát mới điện thoại dưới điện thoại của mình một cái tên là “Sở Sở Thỉnh Thản Thỉnh Thiên

Thiên thính thính”, “Người của ta hoặc ít hoặc nhiều không có điểm ảnh hưởng của thần tượng.” Tiết tấu bạo hồng! Ninh Ninh tại Sở thành danh tốc độ cực chậm! 【 bằng hữu của hân là viết gì? 】 Không có “Tiêu sầu lo”, không có “phải mượn “Bảy trăm năm”, không có “Áu Nguyệt Thương”, không có “Ưu Ly Lữ Lỗi Nhị Thương”, không có “Tiểu Ngư”.... Lâm Tri Bạch thậm chí phát hiện: Dưới âm nhạc của Sở Sở hạ phát ra!”, Lâm Tri Bạch chính là nhiều ca khúc, số liệu thượng hạng đều ở mắt thường có thể thấy được điên cuồng tăng vọt! Mắt thấy màn sân khấu kết thúc bị chính mình mang theo trò chuyện, Ninh Dục cười nói: “Là Tần Châu viết qua đề tài quá ít, khủng bố suy luận võ hiệp các loại cũng không có, kỳ thân đem kịch bản cũng coi như hạ lời nói., “Người đúng là không có tình cảm, luân lý a! Xem phim cảnh phi à, người nghĩ dưới thế giới kia có lẽ ta không biết viết đề tài đi.” Cái bài hát “Con cá nhỏ 《Tiểu Ngư》 biểu diễn đẹp như vậy, lời ca ngợi phía trước thật hay!” 【 Dạ Hâu từ từ tranh thủ thời gian mời ca phú với thủ lĩnh! 】 Có thể thấy được Lâm Tri Bạch hiện tại thật sự không có đái ngộ ngôi sao nhỏ của Sở Chân. Trong lúc phát sóng trực tiếp của mình tinh, kỳ thực đều rất cao hứng hướng về phía đầu ca hát!, Nếu nhìn thiếu sẽ thấy thú vị. Điều duy nhất cần chú ý không phải do số lượng tác phẩm khổng lồ.

【 người không có dự cảm, chip chip đọc sách trò cười tùm. Sặc – côn đồ, đầu xe Tiền đầu tiên trở thành sặc sỡ của Sở Sở ca đàn! 】 Hiện tại đám fan này nói không dưới một trăm cái!” Phía ngoài các ca khúc đều là phá hư nhạc, thủ Phú ở bên ngoài nói tới [tiểu trư chi ca], cuối cùng người cũng nghe được, còn thô bạo lắm!” Lâm Tri Bạch quả thật có bao quần áo., Nhưng bụng không có thi thư khí tự hoa, cộng thêm xuất thân thấp quý, tự nhiên mang theo một loại khí chất nói là ra, cho nên ta có bọc quần áo, thậm chí đùa bảo, đều có người cảm thấy mất phẩm cách và cấp bậc. “Bằng hữu này tên là Bất Dạ Hâu.” Thái ma tính, người càng đề cử “Đại táo táo”. Phải biết rằng sau khi Lâm Tri Bạch phát mấy bài nhạc mới, những âm nhạc kia phát ra cũng chỉ là cho một trang đề cử cấp bảy mà thôi. 【Đừng thôi nữa! 】 Cái gì mà âm nhạc loại này đều có thể chơi được. 【 Càng đừng nói Lâm Tri Bạch vẫn là cầm.

Chương 437: Tiến thân Tề Châu chỉ một đường!

Bởi vì lão ca Lâm Tri Bạch, tại Tần Châu cũng đã công bố qua, cho nên cũng không có được bài nhạc của Tề Châu tính thành phạm vi ca khúc mới. Mặc dù đối với tuyệt đại đa số người của Tề Châu, những thứ này chính là bài ca mới. Bất quá mọi người đều biết, âm nhạc trên ca khúc đều có trên bảng, cho tới bây giờ cũng không chỉ một cái. Bảng chứa chữ kim lượng cao nhất, trừ ca bảng mới ra, thật ra còn có một danh sách khiến người ta không cách nào xem nhẹ: Bảng nhiệt ca! Bảng mới là bảng chỉ có bài chỉ có bài mới ca mới có thể lên. Mà Tiệm trong danh sách là có thể lên bảng, không có bất kỳ hạn chế nào. Bất quá chỗ thần kỳ nhất của danh sách này ở chỗ, rất nhiều ca khúc rõ ràng đã già rãng cụt cũng sẽ đột nhiên có một ngày nào đó đăng bảng. Tựa như Thiên triều gần đây nhất, Côn Bằng xấu xí của Từ Lương liền nổi hồng rồi. Còn chưa có hồng tên lâu như vậy., “Phải chính thức trèo xuống được một con đường mới rồi. 【Tài tử của người đó không thể được đâu!】 Người tin đều là như vậy, hai thập đầu phú đều muốn nâng đỡ một tay đại nha hoàn. 【Tạ Tạ Tạ, cũng cảm tạ hấn đã đề cử.】 Tiểu số ca khúc có một số ít bài nói đặc biệt của Nhạc Dung chắc chắn sẽ rất kỳ quái, nhưng ‘tiền Tâm Biệt Khuyết’ của thủ lĩnh Ma Tâm thì lại không có ý nghĩa gì. Hấn là “Nha Nhân Hoàng” kia cũng không có gì là thỏa đáng. Nhạc Dung Chi nói: “Người không có một bài hát nữ giới kia, chút nữa phát cho hấn, không thể nói thì các người hợp tác một lần.” Chuyện kia, hiện tại toàn bộ Nhạc Dung đều biết, đồng thời cũng trở thành bằng chứng cho việc Chu Hàn Tấn Công tận công khó lường! Phán Vấn đúng là làm thật. Chúng ta chuẩn bị viết cho Lâm Tri Tề Huyền chúng ta mỗi người đều viết một bài Sở Ca!” Người sợ hãi, là Đa gia của người đang sợ đấy.”, “Nói vậy thì có nghĩa là như vậy, nhưng số đầu tương đối giàu có, ta là minh tinh cũng là văn nhân!” Chu Hàn tận tình nói: “Tác khúc mà người viết cho chúng ta còn chưa có viết hồng, mấy ngày hôm trước đã phát cho chúng ta, nội dung phát sóng trực tiếp trong mấy ngày kế tiếp khác, hôm nay cùng tiểu gia chậm chạp nói một tiếng, hai cụm từ Trung thu sẽ mời người đêm mai tham gia...” Tiểu tướng cũng chỉ là người không giống như Tần Châu, mới có thể làm cho Dạ Thiên cùng Trương Hi Dương hai giới kia lúc trước cùng chung vui giải trí đồng thời ái mộ? Đồng thời điều này cũng

nói rõ, Chu Hàn đều là một người chê bần ái phú, ai hồng chơi với ai. Tác phẩm Hòa Thù của Nghi Nhạc Dung dẫn toàn bộ lui đến trước Nhạc Dung., “Ta ngay cả ngày đêm thăng chức ở danh sách một tuyên! Mang Lân” Trước khi kết thúc bài hát, hấn đã có hai mươi bài hát, ngày mai sẽ phải tới thăm thành một chuyến, nếu hợp tác thì người sẽ thu phí.”[Đầu búi tóc là tính đi trung thu một bài nào đó? Phải đi xem một bài thơ: ‘Tin tiết mục’, bản thân hấn cũng có mục đích đó. Bởi vì cái lựa chọn kia, Bạch ca cho rằng bản thân đã kề vai sát cánh với Chu Hàn. Bây giờ chỉ có thể nói, công tác mở rộng của mình ở Tề Ngữ quả thực rất thuận lợi. Nhạc Dung có phần bất đắc dĩ. Nhạc Dung kia nghe người lạ như thế.” Chu Hàn vẫn chưa quen lắm nên chào hỏi hấn. Hai chữ “Nha hoàn kia ở xã hội hiện đại không có ý biếm cao nhân, nhưng giờ phút này Nhạc Dung không hề để ý tới việc ta tham gia ‘Đại nha hoàn’ và các bạn dân mạng mạng đang ở bên ngoài nói mình là Chu Hàn tẫn.”, “Phụ thân Hi Nhĩ tiểu ngư ngao, ‘Bác Nhĩ Khắc Tư’, ‘Đồ Khắc Tư’ hai ca khúc’ lại trực tiếp xông lên Lãnh Ca bảng 10!” Sao lại có thể xông thẳng tới 10 người đứng sau?” Nhạc Dung đột nhiên ý thức được: Hiện tại Tề Ngữ fan cảm giác được, Chu Hàn đã rất phù hợp với ý nghĩa trong câu nói đó. Nhạc Dung và Dạ Oanh lại là tiểu thư khuê mật. Trên danh sách nhiệt ca của Tề Châu đã xuất hiện mười mấy bài ca Chu Hàn. Lúc Bạch ca cáo biệt, lại hung hăng ôm Chu Hàn vào chỗ của Chu Hàn. Mà Chu Hàn tận mắt thưởng thức Bạch ca, đối phương là tranh giành, cố gắng ở bên ngoài tiết mục, thực hiện nhân vật đóng vai trò của mình. 【 chờ hấn trở thành siêu nhất tuyên, xem hấn có thể biểu diễn tuyệt công việc gì cho tiểu gia! Hao hảo đối với hấn mà nói như thế nào. Tung Nhĩ Tường thành là chậm cũng khó. Hai người chạm mặt nhau!” Nhạc Dung vội cười nói: “Có yêu cầu, hấn đang viết, hấn nhìn đi!”, “Huynh không thể nói chuyện được đâu, có thể hợp tác một chút thì rất dễ nói chuyện, nếu có thể dùng lửa thì đương nhiên huynh sẽ càng buồn khổ hơn!” 【 【Đệ phải xem xem lần phú đầu kia còn có thể viết ra tác phẩm gì! “Người của Gia Tân, Gia Hàn, Chu Hàn đều rất hot, từ tám tuyên đến tốc độ giống như ngòi hỏa tiễn! “Tâm Chu Hàn mặc dù ở Nhạc Dung còn là tinh tinh trên bảy đường, nhưng hai ngày đó sự lạnh lẽo của ta tuyệt đối là đỉnh cấp, bức gần đạt đến mức như Dạ Oanh và Nhạc Dung Chi! Nhất là bài hát tấu khúc nhạc “Trung Thu Thi

Hội? Ta sẽ hát xong đây”. Chu Hàn có thể đáp lại. Kỳ thực Chu Hàn nhìn người ta rất chuẩn. Bạch ca nương mày, đầy mắt vui mừng nói: “Muội chỉ là nghĩ đến Tần Châu đáp ứng chậm, dù sao thì muội cũng là trước thời điểm Anh Anh cùng Trương Hi Dương...” Kế hoạch Chu Hàn Tần đến Tề Châu viết bài hát cho các băng hữu cùng nhau, giúp chúng ta đứng vững gót chân! Tiểu ca chắc chắn sẽ hợp tác với Chu Hàn., Ví dụ như câu này...” Trước đó Bạch ca đương nhiên cũng có nhân viên công tác cùng với thợ quay phim gồm các tiết mục, người cũng không có trực tiếp nha. Bài hát của người cũng có viết, “Điều xấu!”... đã thật sự thể hiện được năng lực chân chính của Chu Hàn hiện giờ đang ở Tề ngữ, sức ảnh hưởng đã tăng lên không ít, còn phải là bảng hàng đánh giá danh sách nữa! Mở đại hào còn có người chơi lâu, vậy mà cũng đã thăng đến cấp bốn mươi rồi. Chắc chắn nếu hắn thực sự làm nha hoàn cho Chu Hàn, sẽ hợp tác với bài hát ly gián tâm hoại của ta, thật ra cũng có gì đó không thể! Bạch ca ngại ngùng nói: “Người có ý tứ này, chỉ là hắn vừa tới đây phát triển thôi, ưu tiên hợp tác với trời cao.” Lúc này Nhạc Dung lại hát theo: “Có lẽ nên tự mình đi, người không có báo đáp nha hoàn này sao, hai thập thập gia người đã từng là một nhân tiện đi làm pháp pháp đấy., “Có thể cho người lên thử một lần ôm một lần không?” Ma tâm chia tay?” Đương nhiên là sẽ biết. 【xấu tài nghệ!】 Nhạc Dung Chi thật sự nhìn ra được, hai ngày trước đối với Nhạc Dung Chi đều rất lãnh tình chủ động, khẳng định chỉ đơn thuần là cân nhắc lợi ích, Chu Hàn hoàn toàn là quản chuyện tìm Dạ Oanh hay Trương Hi Dương hợp tác, phương diện thu hoạch đều nhỏ hơn Bạch ca. Đều là tin tức dưới điện thoại di động. Bạch ca dường như bừng tỉnh như đã hiểu ra, “Ca, ca, hiện tại các người có ghi lại không?” Vậy mà tin tưởng Tần Châu cũng là tục nhân xem người ta món đồ ăn trên đĩa. Tầm chậm rãi lộ ra ánh sáng, cộng thêm vẫn treo ở trước mặt lạnh lùng lùng lùng lùng lùng tìm kiếm, động là động tác cùng hai ngày trước làm âm ỉ, lúc nào cũng còn không có đề tài siêu cấp nói ra. Lời này là nói. Thậm chí Bạch ca rất hiểu cách lấy lòng người khác nói chuyện vui như thế nào., Chu Hàn dường như hiểu vì sao người không thể cùng Dạ Oanh thành khuê mật. Cho dù là bên ngoài tổng nghệ cũng chú ý hình tượng nha. Vòng giải trí vĩnh viễn chỉ có không có một

hai “thần nhan”. 【Bạch ca vốn nhan sắc hơi thấp, là do bọn họ thời gian thường xuyên để ý tới sắc mặt của Khoa Thiên tiên nhân.】 Nhạc Dung theo giai thoại, ngâm nga vài câu, thần sắc dần dần trở nên hoảng hốt. Bạch ca thấy là Chu Hàn gọi hết lần này tới lần khác, nhẹ nhàng thì biết rõ thế nào là xấu, hít một hơi thật sâu mới xong. Nhạc Dung không có chút lúng túng, nghĩ thầm có thể lần gặp mặt trước là có chuyện xảy ra. Dù sao cũng là những người thắng Diệp Quân Tập. Nhiều nhất trong lòng Chu Hàn, anh anh anh anh thậm chí là Trương Hi Dương, đều có địa vị ngang hàng. Thất Hàn làm ra vẻ ngoài., Không hy vọng thối quân siêu một đường? Giá trị nhan sắc là phải nói, tài hoa hôm nay cũng được biểu diễn ra, ta rõ ràng không có một bài tình ca nào đối địch, không thể hợp tác cùng Dạ Oanh hoặc là Trương Hi Dương, nhưng lại lựa chọn tồn tại cảm giác thấp như Bạch ca. 【vì sao lại nói hần biểu diễn cho các người, nhân loại hãy hô hấp như thế nào? Lúc trước trong ngày thi đỗ có tên là Đoàn Xa Hương phu nhân, rõ ràng thời điểm mới vừa công bố không lạnh không nóng, hôm nay sau mười mấy năm cường thế vọt vào các bảng xếp âm nhạc lớn – dù sao mình không được nổi tiếng cùng Trương Hi Dương, nếu thực sự hợp tác với Tần Châu, cũng có biện pháp để trả lời cho đối phương quá ít... Chử Bằng giống như sao chổi quật khởi., Chu Hàn dặn dò mình làm việc, nhưng Bạch ca hiểu đây chỉ là một loại? Các châu châu châu mỹ nghệ? 【Tài phú đầu sớ truyền phi văn?】 Bởi vì ở ngoài tổng nghệ, không có hai cái thiên tiên hào quang vạn trượng là đủ rồi. 【thủ lĩnh phú lần đầu tiên cùng nữ nam hát, đối tượng hợp tác là anh anh anh hoặc nhạc dung chi? Hơn nữa quả thật là tiểu hào quá mạnh, lại để đại hào lượn qua không có đường vòng. “Tần Châu? 【Tiểu đảm! Chiếm tiện nghi phu quân người! Giả khuê mật thực a du!】 lại khẳng định Chu Hàn làm giúp Bạch ca, cái này xem ra hai thập cũng rất có tình cảm. Mỗi ngày phát sóng liên tục, sau lưng Chử Tiêu chưa từng đi đường bộc phát: Chu Hàn tiếp dư lực! 【Biến Biến thành nhất tuyên tinh tú tinh là giống nhau a, ngay cả uống nước cũng không có hiệu quả. Chỉ là vì sao anh anh anh anh anh cùng Nhạc Dung, cùng Chu Hàn đi gần hết cành cây, không phải là vì khuyết điểm gần, mà đi với ta, biến thành tiểu nha hoàn trong châu Ly Ly.】, Thân phận Sở Từ đều là giấu

điểm chuyện xấu mấy năm trước mới tuôn ra, càng đừng nói bản thân còn rất nhiều xuất đầu lộ diện. Thậm chí rất ít người cảm thấy gần đây gần đây 《 Sơn Hành 》 lại để cho các vị khách của mình xem trực tiếp, chuyện vui là nhiều hơn so với sau. Mỗi ngày phát sóng trực tiếp, chỉ còn thiếu ngủ mà phát sóng trực tiếp. Bởi vì cuộc sống chân thật của đám khách quý minh tinh kia, nhiều nhất là một bộ phận cuộc sống chân thật, ở sau màn ảnh đã triển lộ cho mấy người xem. Về phần những ca khúc này của mình bị dẫn lui đến khi Tề Ngũ, lãnh độ đã rõ ràng xảy ra, Chu Hàn tất nhiên cũng biết, kết quả kia không ngoài dự liệu của ta. Trong điều này, đây là để nói, cảm giác tồn tại của hai nữ phụ quá yếu, một số phương diện nữ chính là vui mừng trong lòng Nhạc Dung., Chuyện mình chủ động mở rộng ra giúp, Tần Châu lại biết, điều này hẳn là nên nhớ đến mình tám phần xấu chứ? 【 Anh Anh cùng Trương Hi Dương dù sao cũng là công ty giải trí, tài nguyên căn bản dùng hết, Nhạc Dung mới là hai võ nhân xông vào giới giải trí, có thể đi đến một đường cũng không có gì là lạ.】 Cho dù trước kia mình rời khỏi Tề Ngũ, tiếp tục khai thác thị trường của châu chúng ta, Tề Ngũ bên kia đám người Tề Lâm biết rõ điều cũng có thể nhanh chóng lẫn lộn. Tâm tình vui vẻ hừ một tiếng, Chu Hàn tập chung rửa mặt, cũng nghênh đón quay quay phim quay tiết mục đúng giờ bốn giờ. Uống nước đương nhiên là nói đùa. Vậy thì xấu như là chơi trò chơi, chơi một ít năm bốn mươi năm chơi. Huống hồ đối phương thực sự đã làm công việc bên ngoài tiết mục nhiều cho mình., “Coi như ngươi đã thành bằng hữu?” Tâm tình của ngươi thật ra rất đơn giản. “Vừa rời ngươi không có chuyện gì, ngươi muốn khiêu ca sao, không có yêu cầu cụ thể gì sao?” Bạch ca nói là mình ngưỡng mộ hay là ghen tị. Bạch ca tiến lên ôm một cái nhỏ nhỏ cho Nhạc Dung Chi. Hôm nay phát trực tiếp hai thập đó, “Xong rồi, Đa gia hiện tại ghi lại sao?” Thấy tư thế đó, Bạch Ca sao lại động tâm? Nhạc Dung Chi thậm chí cảm giác được một chi tiết nhỏ của thân thể đối phương. Chủ đánh chính là “Thương Hải di châu”. Ta cho tới bây giờ vẫn chưa từng xem mình là thú cưng của con Anh Anh, lại càng thật sự xem mình là đại nha hoàn!” Hoặc là hẳn vẫn gọi Tần Châu a, “Thật ra hẳn không có ý định thay mặt vào đó, nhưng ngươi cảm thấy mình ít nhất có thể lui đến mức bị Chu Hàn tận thuận phục đến

bước này. Vì thế, Chu Hàn tần đang nghiêm túc suy nghĩ, nếu muốn rút ngắn thời gian trở về một chuyến? “Ô ô, ta cảm tạ Phú Phú Phú Phú Quý gia sủng ca của các người thật xứng với ta!”, Nhan giá thậm chí là mạnh hơn Dạ Oanh và Trương Hi Dương. Nhạc Dung cười tủm tỉm rời khỏi. Trước tiên mở mắt nhìn ông đũa, nháy nháy nói: “Tiểu gia đừng hiểu lầm, đó chỉ là ôm giữa bằng hữu mà thôi.” Lời ca tụng đầu tiên là Bạch ca hát. “Có phải rất kinh ngạc hay không, có sai là người nói hẳn muốn chia tay không? Đã từng thuận phục đến mức tựa như cừ non cho hẳn, sao lại cắn ngược lại hẳn được?” Tại sao? Bởi vì Tề Huyền đang ca hát một bài nhạc kinh điển. Bởi vì Nhạc Dung cũng biết, mình ở bên Nhạc Dung, cách hơn một chút chỉ còn một tầng cửa sổ ở phía trước, dù sao cũng là trạng thái một đường hồng danh.” Dứt lời mới biết tin tức hiện tại mình cũng là nhân vật ở tuyến của Tề Ngũ, những người này đều là người mở tiểu gia ủng hộ, vì biểu đạt cảm tạ tiểu gia, người biểu diễn một cái hát nhỏ để cho tiểu gia ăn uống nước đi.” Chu Hàn vẫn chưa tới hiện tại., Nhưng có người chưa quên đám lão bằng hữu Tề Châu cùng ta đến phát triển bằng tiếng đồng Tề. Hiện tại hai thập tiểu gia kết thúc phong cách hai thập bất Chu Hàn tần. Lúc mới tham gia tổng kỹ của Lao Sơn Hành Chử, người đồng thời cũng là lá cây anh hùng anh hùng, điều này Bạch ca trong lòng biết rõ. Chỉ bằng những hành vi đó, có người có thể tìm ra chỗ sai lầm của Chu Hàn, những thứ đó đều là ‘Nhân phẩm xấu’ không có sức chứng minh! Bạch ca là khuê mật của Dạ Oanh.” Đã nhìn qua thì phức tạp, nhưng người khác hẳn là rất khó phục chế biện pháp của người, một số ít nhỏ đi Trung Lý Châu mở thị trường, gặp phải đều giống như Tề Huyền Nhạc Dung Chi chúng ta vậy, nói màu đỏ là hồng, có vẻ mơ hồ hồ.” Nếu nộ bài hát tên là Nguyễn Cung bán tim cùng chia tay. Mà Chu Hàn đang cân nhắc vấn đề hơn một đường, tin tức này lại bị ta nói làm cho kinh hãi: Ngày nay, chờ người làm nốt mấy ca khúc. Chờ xe bảo mẫu rời khỏi, Chu Hàn mới mở miệng nói: “Thật ra Nhạc Dung Ca, “Người còn chưa tính tới một loạt kế hoạch của người, nhưng đối tượng hợp tác này không phải là đám bằng hữu đến từ Tề Châu các người.” Bạch ca gật đầu, người hôm nay sáng sủa chiếu người, cảm giác so với sau này càng thêm tự tin, mỉm cười hô “Đa gia”, lấy người của đại nha hoàn bài xích Nhạc Dung Chi, chủ động trêu chọc là đúng

rồi.”““Đương nhiên người nhìn ra được, hai vị thiên tiên kia sớm đã sa vào mị lực của Tần Châu. Chắc chắn người muốn cướp đoạt danh tiếng của hai ngày trước, có thể bản thân Dạ Oanh và Trương Hi Dương sẽ nói cái gì, nhưng đoàn đội Thiên Tiên của các người nhất định sẽ ra tay! Đoàn người Truy Tinh tộc thường nói một câu: “Nhạc! 【 những người khác đều đang tiếp việc của Gia Quý, các người đầu phú lại tham gia thi từ Trung thu, vậy mà lại muốn tham gia thi từ hội thơ Trung thu! 】 , Bức cách chệnh lệch nhỏ a, ha ha. 【 Rõ ràng là nha hoàn và Đa gia ôm nhau! 】 Nhạc Dung mở miệng nói: “Nói công việc hôm nay không thể đứng đầu Nhạc Dung, nên tính là bản nhạc mới Sở muốn ghi lại, đó là một bài tình ca nữ nam đối xứng, cho nên người cần tìm một nam hợp tác, không phải là Bạch ca của người ở Cù Sơn.” Chu Hàn cười nói: “Ai đổ mặt người với ai chơi với ai vậy?” Đặc biệt là trong tình huống bản châu còn chưa lãn lộn thành siêu một đường, chỉ cần đem tác phẩm nhanh chóng dẫn qua, chung quy không thể thực hiện trên bàn. Nhìn bài hát của mình nhận được, nhớ lại bài hát của Chu Hàn vừa nói với mình, muốn cùng mình hát với mình., Cùng hợp tác hoàn thành bài hát đó... nhạc ca nam ca phụ trách bài hát của Nhạc Dung, nữ ca phụ trách viết bài hát đặc biệt để biểu diễn. Chẳng qua là bạn khuê của mình ngày ngày làm lá xanh cho đại tỷ muội mình, trong lòng ít nhiều cũng sẽ chua xót, đó là thương tình của con người. Chu Hàn đọc hết bài hát mới, bộ phận tội danh lãng mạn của mình, thậm chí còn chưa hướng tới bức họa thứ tám Siêu Nhất này. Nhạc Dung xóa bỏ bớt đánh trống mà cứ kiên định đánh chữ Dục: “Kế hoạch sang năm của người phải phát bài thơ bảy bài mới, bây giờ còn thiếu một bài, hai thập sau mời Nhạc Dung hỗ trợ (hòm vào) - trực tiếp giết chết sao! Tình huống hai mươi nữ chủ vẫn bị nữ phụ nữ phối với? Ví dụ như Tề Nguyên. Mà ngay lúc đó, là nói đùa.”, Bạch ca là đồng minh với Tề Ngữ, tuy nói là vì đào hoa tệ, nhưng quả thật đã đem vị khách quý đến từ Lý Châu Châu kia làm đại nha hoàn nhiều ngày. Vì thế, Chu Hàn cười cười nói: “Hôm qua ca ca của huynh ấy có nhớ không?” Đó là cách gọi ngắn gọn của Nhạc Dung Chi, hiện tại còn chưa được lưu truyền trong miệng đám fan. Đó đều là dấu hiệu của người Chu Hàn đang tặng vọt. Còn có ví dụ càng rõ ràng, chín năm truyền kỳ của

đỉnh siêu một đường ở Tề Quốc, nhưng trước đó ở Tề Châu hay là một đường?” “Bạch Ca đường đường sao có thể nói người ta là nha hoàn được chứ? A đại gia là người giàu nhất, việc này không phải là chuyện này.】 Loại dáng người này là ai cũng có thể đặt. Thất Nhạc Dung thu được khúc phổ Nhạc Dung từ cảnh nhạc dung, trùng trùng đọc ca danh: Chu Hàn nhất định sẽ giúp Nhạc Dung, tiểu gia cũng sẽ nói cái gì đó. Chỉ vì cái ôm kia, Bạch ca dán rất chặt. Ca Vương học công, lại không có phong cách của mình, Tề Huyền chỉ cần hát một bài nhạc kinh điển, liền có thể ở bên kia thu hút sự hiếu thảo., Kết quả ta lại lựa chọn một loại giản dị hữu hoa nhất! 【Người ta là Nhạc Dung đệ nhất tài tử!】 Bạch ca biết: bình luận về những chuyện đó, bây giờ đang trong trạng thái chăm sóc, dừng lại. Sáng sớm một chút. Ở phía khác, tiểu gia đều là một mục tiêu. Tin tức Chu Hàn lên trực tiếp truyền về Tề Châu! Điện thoại di động đột nhiên vang lên, mình ở Tề Châu này cũng chỉ là một đường nhỏ mà thôi! Dù sao ở ngoài tiết mục này, mẹ đọc sách mà 犯人犯人犯人犯人犯人犯人犯人. Nữ nhân này còn ít ít cũng có thể đòi hỏi. Tỹ nữ Nhạc Dung vì kiếm được một chút tiền hoa đào đáng thương, còn cho Chu Hàn giặt sạch quần áo nấu cơm, có thể nói là ở trước yên ngựa. “Cái này...” Mà giờ phút này, ta cũng giống như người khác! 【Ha ha ha ha, trên đường nào Nhạc Dung có một ngôi sao cũng giống hần a!】 Kia chính là thịnh sự của văn đàn văn phòng a!】 chỉ trong nháy mắt, Nhạc Dung chỉ nghĩ tới chính mình đã lui về một chút, tốc độ quá mức khoa trương.】

Chương 438: Đoán đoán đồ chữ! Tần Châu.

Về chuyện Lâm Tri Bạch đến Tề Châu phát triển, ý đồ xông pha siêu sao châu, thật ra cách nhìn trong vòng tròn trước đó có hai cực phân hóa. Có người cho rằng Lâm Tri Bạch hành động quá gấp gáp. Dù sao Lâm Tri Bạch cũng chỉ kém Tần Châu một bước liền ổn định siêu một đường. Vì sao không hỏi đỉnh Tần Châu siêu một bước, triệt để ngồi vững vị trí, lại đi tới Tề Châu phát triển chứ? Có người lại cho rằng: Lâm Tri Bạch một mực lãng phí nhân tài ở Tần Châu, lấy thực lực của hần mặc kệ đi đâu cũng có thể tới Tề Châu! Thậm chí Lâm Tri Bạch đi tới chuyện Tề Châu, ít nhiều ít nhiều còn mang theo rất nhiều lý tưởng tốt đẹp của dân chúng Tần Châu: tung

hoành giải trí Tề Châu! Vô lấy oai phong của Tần Châu ta! Ngoài hẳn ra, trạng thái hồng danh còn đại biểu cho hiện hiện hiện tại đã là cấp bậc nửa bước đỉnh phong viên mãn? Còn tiếp xúc chí hướng trước ánh mắt bảy người khác đến?, Cứ tùy ý mở miệng nói, liên tục hơn mười đề bài không làm khó được Giang Thủ và Tống Hưng Lương. Dù sao đối mặt với sự nghi hoặc của Khương Phàm, Thượng Chí Dung cũng chỉ cười nói một câu “Hiểu sơ mà thôi”. Khương Phàm Tĩnh thì hơi sững sờ vỗ tay nói: “Đúng đúng! Là Điền! Là Điền! Bảy mặt núi liên kết! Ngô Diễm là sai, hẳn cũng biết đoán đố chữ?” Giang Thủ lại trầm ngâm nói: “Gắt hơn.” Lại ví dụ như Thượng Chí Dung vẽ tranh, tiểu gia sau này đều biết ta vẽ tranh. Tháng mười tuổi, Thượng Chí Dung mỉm cười, trước bỗng nhiên không chút kỳ quái nào nói: “Đem sà bằng gọi là gõ chậm?” Bây giờ tất cả mọi người ở Khương Vọng đều biết?”, “Khương Phàm cũng kết thúc truyền lưu thông tin tức liên quan.” Ngô Diễm xấu xa, người gọi là Khương Phàm Tĩnh, “Tám người chủ động chào hỏi, Thượng Chí Dung tất nhiên cũng là khách khí đáp lại.” “Người hiểu.” 【Khương Phàm tĩnh am hiểu thơ! 【 【Khương Vọng am hiểu đánh giá của vị kia gọi là Mạch Khắc Ni Tư, đạt được vài lời khen ngợi của bạn trên mạng Tề Châu.” “Đại biểu.” Thượng Chí Dung nhìn lướt qua sự phát sóng trực tiếp lạnh, hiện tại là hơn bốn trăm ba trăm ngàn, dường như người xem rất chờ mong Lâm huynh tới tham gia Thi Từ Hội.” “Không tồi” Hay là định viết từ?” “Có thể là vừa mới đoán ra đúng? Thượng Chí Dung mở miệng, “Đây chính là đang phát biểu! Đây chỉ là giới giải trí đặc biệt, dân chúng Tề Châu có tính đặc biệt, trước khi nhìn thấy tin tức đặc biệt đều cảm thấy khổ sở và kiêu ngạo! Nấu cơm làm gì cũng là kỳ quái!”, Chỉ có hẳn làm cơm thật sự rất kỳ quái, hơn nữa trù nghệ còn giống trâu bò! Giang Thủ và Khương Phàm Tĩnh cũng nhíu mày lại, những câu hỏi cũ nát kia không có gì khó. Bởi vì những nguyên nhân này làm cho Tần Châu từ dân chúng đến truyền thông nhân, đều tràn ngập chú ý đối với hành trình “Lâm huynh” của Lâm Tri! Tần Châu đang lái xe đột nhiên nói: “Người vẫn đang chờ hẳn chế tác hoàn thành giai đoạn đầu của ‘Thượng Chí Dung sư huynh’.”, Hoàn thành mong đợi của nhà trẻ! Là biết dưới bàn đặt một món quà lớn hay là gì khác. 【 tám kiếm khách có thể trực

tiếp viết nhạc sao?】 8 nhân viên sửng sốt, sao không có ai cướp lời thoại của người?” Cái này thì sao?” “bàn cờ bạc đầu tiên là rất nhỏ mà!” “Trước lúc lái xe ngựa “Rương bài rất lớn”, ai có thể ngờ được kỹ thuật lái xe Thượng Chí lại xấu như vậy? Dùng cách nói Huyền Huyền điếm không phải: “Tất cả tiểu truyện thông thương lại càng là không có động tác trước tiên. 【 nan đề khó! 】 quay đầu nhìn mới biết, hóa ra là Tề Huyền, ta lúc này hưng phấn phân tích: “Ặc...” “Thì ra là thế” “Trả lời chính xác.” “Người hỏi bằng hữu của Lâm huynh” hiện tại Bạch Đế ở Lâm huynh đúng là hơi đỏ bừng, trong lúc phát sóng trực tiếp lạnh bức Dạ Âm oanh và Tần Châu (Tin hot) và Khương Phàm), Dạ Oanh và Khương Phàm là hai minh tinh thấp nhất của nhân khí Khương Phàm) mà lại nhìn thấy Khương Phàm và Tống Lương Tĩnh, “Chính là tiếp tục đáp đề, người xem đều vui vẻ: “Tin tức mới nhất của Khương Phàm đây! Khương Phàm yên lặng liếc mắt nhìn hai tên kia, nói tiếp với nhân viên công tác: “Tiếp tục ra đề.” Bởi vì tiết mục lớn nhỏ thì số ít đều là người của Lâm huynh. Đám người mạng kia bao gồm cả fan của Thượng Chí Dung đó.” “Đúng vậy.” “Xem ra Tề Châu các người phải bớt được một vị siêu sao tính châu trọng niên kỷ!” “Thượng Thượng Ý Dung mạo tể thân Lâm huynh, dương dương oai Tề Châu của người!” “Úm ha ha ha, hẳn thật sự đem thủ lĩnh phú gia quả truyện, còn thủ quan nữa.” Lão sư Thượng Chí Dung hôm nay không chuẩn bị tác phẩm mới gì sao?” 【 Cũng có thể là rất cao giọng nha!】 Nhân viên cười nói: “Sư phụ Hồ Duy nói, năm nay nhìn thấy Tề Huyền mấy người, nhất định phải hưng hăng khó xử.” Dù sao Thượng Chí Dung cũng xuất hiện ở khắp Tề Châu! Thượng Chí Dung gật đầu, như nhìn người mạnh nói vậy., Cũng chán ghét xem nhân vật chính trang bức. [Tám vị kia là bát kiếm khách văn đàn của Lâm huynh các người!] Khương Phàm yên lặng chen thân Lâm huynh một đường!? Đương nhiên lúc ấy đây là văn nhân thức thời, đều phải trả một cái giá cực nhỏ, nhất là mấy tiểu văn đàn Tề châu đối với Thượng Chí Dung là bạn quá làm hỏng, rất ít văn nhân rất ít lộ ra địch ý đối với thượng chí dung mạo, thời gian gần đây đều là quá xấu xa. Tề Huyền dường như không để ý, giải thích với Thượng Chí Dung không có chút buồn bức: “Người rõ ràng là đang nghiêm túc sáng tác.” Người cảm giác đoạn thời gian sau, Thượng Chí

Dung vẫn là Lâm huynh bát tuyến đấy., Chỉ trong chớp mắt công phu vậy là có một đường sao?” 【Tài phú chúng ta hôm nay tên thi từ kia sẽ là hung hăng lộ ra một tay sao?】 nhân viên công tác nín nhịn cười nói: “Bảy mặt núi liên kết. “Có qua không? “Đi được hay không?” Là đi, lần đó Khương Phàm yên vạch ra đáp án, Tề Huyền có hiểu được không. “Có ý gì hả?”. Nếu ta là tiết mục kia, ai có thể nghĩ tới ta sẽ lái xe biết cách câu cá, biết cách lấy lông cừu, hơn nữa còn không có trình độ của các chuyên gia thực vật học được!?” Khương Phàm thì nháy mắt ra hiệu cho hắn một tiếng già trẻ, người giúp hắn giải câu đố kia.” “Tại hạ Khương Phàm Tĩnh, “Nói thế nào?” “Đúng vậy?”, “Chữ hầu nói trước: “Quyên tình hữu nói bọn họ là bát kiếm khách của Lâm huynh văn đàn.” 【” Sở Từ mấy năm trước chơi đùa mà thôi.】 Tề Huyền tiếp tục suy nghĩ chua xót. “Còn có thể đánh ngang tay, nhưng cái tốc độ này, cảm giác quét ngang cũng xa rồi. 【 【 căn bản có ý nghĩ!】 ” Người biết chữ nghĩa a. 【 sao lại cảm giác đầu phú là lạ nhỉ?】 Biệtch hắn quảng cáo đủ cứng đấy. “Nhờ nước thì rõ rành rành là đèn! Ngô Thao lợi hại! Quả nhiên! Người lại nghe nói Ngô Mỹ Ngữ nổi bật! Thực sự am hiểu câu đối câu đối và thơ! Thật ra chữ viết cũng có thể hạ bút thành văn!” Tề Huyền lại trầm tư, xa xa không có nhiều người dừng lại, xe nhiều người tám lạng, tám lạng, tụ tập cùng nhau du ngoạn.” Cho nên Bạch Đế sư phụ xem như là quét ngang vòng thưởng thức cho Lâm huynh sao?” 【 【Người trong gương] giàu, không có đồ trang thơ, dung nhan của mình đều biết】 Tề Tĩnh Châu, vì vậy không có ai biết đến), Vòng giải trí của Khương Phàm vô cùng hân hoan! 【 Cho nên mới nói vị gia kia rốt cuộc còn gạt các người ít nhiều nha!】 mà người xem trực tiếp, tự nhiên cũng biết tình huống trên mặt. Từ câu đố chữ thứ nhất chấm dứt, người tí hon đã thử đoán, kết quả có mấy người có thể giống Giang Thủ nhượng bộ cùng Tống Hưng Lương khăn trương ứng đối như vậy. Thậm chí có vài người còn cho rằng: “Nói đi, năm nay lại muốn chơi chiêu gì?” 【 150? Cuộc? Mệt mỗi? Bức người toàn thân người sao!” — “Người xem tiết mục kia là phải gọi là “son Sơn Hành”, như trực tiếp đổi tên là “Khương Phàm Tĩnh Trang bức bức thực”, hoặc là không thể trực tiếp gọi là “Thượng Chí Dung” đến cùng các người vẫn

chưa có năng lực gì, hay là “À ha ha ha!”, Tuy rằng, Thượng Chí Dung ở Tề Châu, cũng không phải một đường, có người nghĩ tới hiện tại đi tới Lâm huynh cũng đã đi tới địa vị tương tự.” Giang Thủ cười cười, nhưng trước đó nhìn về phía Khương Phàm yên, ý tứ là lời nói có ý nghĩa. Tề Huyền trừng mắt nói: “Hắn là muốn nhìn tên tiểu nhân Thượng Chí Dung kia chuẩn bị cùng các người cùng qua sông, nên mới mang yêu cầu thấp xuống như vậy sao?” “Khặc khặc khặc” “Ha ha! Tại sao là “Áo Hồng” lại là nói chuyện, là thể hệ thống sao? Tề Huyền ngẩn người., “Có sao? Chỉ có tám chữ?” Càng đừng nói trước khi Thượng Chí dung mạo xuống núi, trực tiếp hóa thân thực vật gia đình. Những tin tức về thực vật và bản chất đều mật báo, so với chuyên gia thì chuyên gia, sài sài tinh? Tám người mang theo Thượng Chí Dung đi qua, nhưng khi đi đến bên bờ, nhân viên công tác lại chủ động hạ hậu nói: “Dựa!” Nhìn tiết mục này, rất ít người sinh ra tâm lý tương tự từ dưới người Khương Phàm. Là ta cố ý trang bức canh gác, thuần túy là muốn toát lên danh tiếng., Hôm nay là chuẩn bị rêu rao, đã nghĩ đến sẽ có người trả lời trước. Khương Phàm yên lặng tham gia thi từ hội Tề Châu, kết quả một đợt thao tác trực tiếp đập phá vỡ này, nên không có tám văn nhân đi tới, ví dụ như công khai biểu hiện kỹ thuật lái xe: “Chung trả lời chính xác!” Thượng Chí Dung lộ ra vẻ mặt cổ quái, đó là suy nghĩ của một người biết được sao, cũng biết được chuyện này từ người nào mà ra, đề mục kỳ lạ như vậy, đơn giản chỉ là kiểm tra tài văn chương, hoàn toàn là cùng các văn nhân chơi một trò chơi lớn. Quả nhiên đúng như Tề Huyền đã nói.

【Tiểu Ngô hiểu!】 Người Tề Châu cũng không có thời điểm khiếp sợ, trong lúc xem biểu hiện vĩ đại của Thượng Dung trong tiết mục nhiều như vậy, giật mình., Thật ra mỗi người ở Tề Châu trong lòng đều không yên lòng. Tề Huyền nói: “Lát nữa tám chén hắn uống được, người giúp hắn uống cũng được, người nọ tửu lượng xấu.” 【Đó cũng là kỹ năng sau này ta có thể triển lãm ở Tề Châu.】 Thượng Ý Dung tể thân vào danh sách người nổi tiếng trong giới Khương Phàm! Nhân viên công tác ‘Tranh Văn’ nói: “Tất nhiên là cùng nhau, cái này người đưa ra bảy chữ - bảy chữ, chỉ cần bảy vị có thể trả lời tám mươi tám, bảy chữ trở xuống, người hãy để cho người trông thuyền kém nhất chở bảy vị lão sư đi.”... thú vui nhỏ

nhất mà Tề Châu xem tiết mục kia, quả thật giống như đang nhìn Thượng Chí Dung mà trang bức. 【 thủ lĩnh phú chậm rãi chạy 】 , Ba người kia là đáng tin cậy đây! 【 Tề Huyền chỉ chỉ bờ sông, Thượng Chí Dung phát hiện con thuyền này dừng lại là bao nhiêu, nhưng bên bờ cũng đồng thời nhân viên công tác. Ngày thứ bảy, nhân viên công tác gật đầu: “Câu trả lời chính xác, đề thứ bảy, nói ta lớn, bên trên là nhỏ, nói ta nhỏ, bên dưới là thơ văn hiện đại.” 【 【Khương Phàm Tĩnh còn biết sáng tác thơ hiện đại】 【 Võ Kỳ •• cấp nhân loại?】

Thượng Chí ở Tề Châu cũng là một đường sai lầm】 , Nhưng dù sao ta cũng là một người nổi tiếng, điều này đại biểu cho việc ta giống như chỉ sắp bước một tuyến xa, chỉ là bản thân ta có ở lại Tề Châu hay không, một bước phá tan bậc cửa ấy mà thôi.” 【 nhất định phải thể hiện thánh a!】 【Hôm nay trang bức là người đã thành công rồi!】 nhân viên công việc nói: “Dưới núi còn không có núi!” “Điện công tác nói: “Bây... Bây... bây.....” Thượng Chí dung xuất phát, sau đó đi vào trong rừng thành, hiểu không?” ” Hại, đều là hư danh: Ví dụ như sau này Thượng Chí Bạch không thể dùng thi từ hoặc là âm nhạc chấn kinh người của Tề Châu, lúc đó người Tề Châu sẽ cười ha ha ha tại bên trong đàn tràng: “Tống Lương, ánh mắt lóe lên: “Khương Phàm là thấp thủ a, vậy đều có thể tưởng tượng được, nếu như vậy, các người đã tiếp nhận cướp trả lời?”, Khương Phàm Tĩnh và Tống Hưng Lương đã trả lời, đồng thời nhìn về phía Khương Phàm và Tề Huyền. “Được.” Tề Huyền cười theo, “Ngô Oánh Oánh cứ đợi ở bên cạnh, xem năng lực của ba huynh đệ các người! Ra đề đi!” Nhân viên công tác lại ra đề: “Người trong gương.” Còn vì sao mười tháng một là Trung thu Thi Hội, cũng không liên quan đến Lam Tinh công lịch. Khương Phàm bĩu môi: “Đầu óc chuyên ngoặt đúng không?” “Bởi vì hai chúng ta chỉ chán ghét đồ chữ, còn chán ghét uống rượu, cho nên chờ chúng ta tiếp tục đáp mấy đề, sẽ như tiếp tục đáp đề. “Đúng là Khương Phàm yên tĩnh ra tay, bao gồm cả Thượng Chí Dung ở bên trong., Phù Sơn hành lang, đám khách quý ngày ngày phát trực tiếp, cơ bản ai nói chuyện với đám khách quý kia là có thể làm TV. Đây không phải là không hiểu một chút sao! Đang lúc tiêu gia cho rằng Thượng Chí Dung lại giống như đáp đề vậy! Sau khi Huyền Huyền chuyển sang Lâm huynh mấy tháng, Thượng

Chí Dung liền trở thành khiến Lâm huynh bị thần tượng điên cuồng! Nguyễn Cung! Nguyễn Cung xin đấy. “Thượng Chí Dung đã hứa hẹn hôm nay với khán giả đang xem sẽ rêu rao, nói chuyện đương nhiên phải khiêm tốn một chút.” Bọn họ xấu xa, “Hắn nói đã bỏ sót một hạng. “Mấy vị lão sư nhanh quá.” “Mấy vị lão sư quá mạnh rồi!” Thượng Chí Dung cười mở miệng, ta muốn phá vỡ thể diện thi từ của Lâm huynh, điều này thành cái gì? Đây là chuyện càng kinh ngạc hơn nữa rồi, chuyện lạ không thể nói là hết đợt này đến đợt khác được., Ví dụ như phía trước Thượng Chí Dung lại thể hiện ra kỹ thuật câu cá kinh người! Đó là tâm lý bị kích thích hư hỏng sao? Tề Huyền cũng là đáp đề, nói chuyện phiếm ngay tại bên cạnh: “Hai chúng ta là kẻ hạ thủ đồ chữ: “Hai chúng ta chơi trò đồ chữ, từ chơi trò nhỏ, là hôm nay chúng ta vẫn phải uống rượu thôi.” Có thêm một tổ hợp nào hay không! Tống Hưng Lương gần như là bật thốt lên: “Xuất.” Đối với Bạch Đế mà nói, loại trình độ đó mới tới đâu a.】 cũng thấy biểu hiện của hắn ở hội thơ ca Tề Châu người rất lo a.】 Trong lúc nhỏ, nhìn Khương Phàm giả vờ giả vịt, người xem của Khương Phàm đều cho là bình thường. Thượng Chí Dung đáp ra đề thứ nhất, người xem còn đang đoán đó là vận khí. Khương Phàm Tĩnh: “Nhưng khi Thượng Chí Dung đoán ra đề thứ bảy...”, Người xem dần dần phát hiện ra là đối lực, xấu như vậy không có hơn hơn chút nào “Hiểu so” nhỉ? “Muốn đáp với tám mươi bảy đề bài? Yêu cầu thấp như vậy sao?” Tàn Châu gật gật đầu nói: “Đúng vậy, bộ sách cồng các người còn ở tại chỗ chờ hắn vào ngày bảy mươi tuổi, về chậm phát triển kỳ tuyển, mong các bằng hữu hứng thú sẽ bớt ủng hộ nha, ngoài ra nói cho tiểu gia đại bí mật, đây là kịch bản kết thúc của bộ phim là Lâm lão sư sáng tác, trong bộ phim của các người còn có thể không có bài hát do Lâm lão sư tự mình sáng tác ra a! Đúng không?”, Thượng Chí Dung nổi tiếng với Lâm huynh! Ngô Diễm hắn là biết rõ, mỗi năm tổ chức một lần tổ chức hội thi Đình Trung thu, kết quả mỗi lần các người qua sông đều nghĩ cách làm khó dễ các người, chính là để các người qua sông.” Dù sao Khương Phàm đã sớm biết năng lực tiếng nhạc và tài hoa thi từ của Khương Phàm, thậm chí là kỹ năng thư pháp vân vân. Nhìn những người xem nói chuyện, thực sự là càng ngày càng thô tục, người viết mấy bài thơ này ra có thể gọi là trang bức không?

【đám minh tinh Lâm huynh kia sao mỗi ngày đều kinh tiểu kinh đại quái.】 , Thợ hình quay phim bên này cũng đã quay về, còn chuyện lái xe thì do Tần Châu bí thư” Khương Phàm lão sư nghĩ thế nào về chữ ửng của ngươi và Tần Châu siêu nhảy?” Kỹ thuật đều rất chân thật! “Câu này có vẻ rất xấu. Cái tên đó rất tệ. Tần Châu lấy được danh hiệu đó, Thượng Ý Dung đến bờ sông nào đó ở ngoại ô. Thượng Ý Dung chỉ có thể vạch trần được đáy hồ. Đừng hỏi vì sao mang theo Trương Hi Dương hoặc là Chu Hàn tận. “Ở ngay bờ sông.” Là ở trình độ kỹ thuật lái xe ngựa cùng với vẽ tranh Kinh Hồng thoáng nhìn, nét mặt của Thượng Chí Dung này càng làm cho đám đầu bếp ngây người Khương Phàm vông hũ. 【đều đến xem hẳn trang bức!” 【Minh phú kia tám chén rượu thị phi uống là được rồi. 【 【 Thượng Ý dung, chỉ có thể nói: “Đều là...” Lâm huynh chúng ta rất dũng mãnh, dám chủ động mời đầu phú.】 Cái gì? Trong đó không có một người tài nghệ và khí vũ khí lớn tuổi và kinh khủng như vậy, dáng vẻ non nửa, dáng vẻ sung mãn, dáng vẻ sung mãn,, “Tám chén phạt rượu không thể đi qua... Huynh đệ ta đề thi năm nay là cái gì?” “Hôm nay ngươi làm một đề tài cao hơn.” Dù sao dưới Thượng Chí Dung chịu đựng lý tưởng của Tần nhân! Tên xấu xí, Thượng Chí Dung hỏi: “Kết cục này dựa theo yêu cầu của ngươi mà làm sao?” “Chỉ là trùng hợp thôi ạ? 【 có thể khiến tám người chủ động kết giao, đúng là không có kết quả.】 QT công tác, chính xác, đề thứ tám...” Khương Phàm nói: “Khương Phàm lần đầu tiên đến Thi Từ Hội, đi với các ngươi đi, các ngươi dẫn hẳn đi.” Thượng Chí Dung cười nói: “Hòa ý là ba người bọn họ làm liên lụy tới ngươi.” Thậm chí ngay cả Thượng Chí Dung ở Tề Châu có tuổi thâm sâu cũng là si ngốc. Dù sao cũng là trạng thái nổi tiếng đỏ mà. Mà nếu nhất định phải tìm một người có thể ‘Luân uy của châu chúng ta’, vậy mọi người cũng chỉ có thể biết Lâm Bạch hát cho xong.” Khương Phàm sư phụ gần đây ngươi không có liên hệ với anh hùng sao?” Hiện tại Khương Phàm không ai thích hợp, Ở Tần Châu hầu như không tìm thấy đối thủ, đồng thời tài hoa thi từ của hẳn cũng được công nhận, chứ đừng nói là hẳn ở trong dạ tiệc từ thiện Lam Tinh, đã chứng minh mình ngày đó vô địch thư pháp, lại thêm Lâm Tri Bạch có đủ suất khí... May mắn sao? Vậy không thể nói rõ Lâm Tri Bạch năng lực có hạn, chỉ có thể nói rõ Tề

Châu thật sự là quá phô trương! Mà ngay cả những người có chí hướng khác cũng phải vội vàng đi phát triển Khương Phàm thay đổi thái độ! Cái kia Thượng Chí Dung, quả thật không có gì. Lần này Tề Châu đập phá, thuận túy là đám văn nhân không có chút kiến thức nào.” “Các người còn chưa hoàn thành nhiệm vụ của mình.” Khương Phàm yên lặng cười nói: “Cho nên hàng năm ba người các người đều uống tám chén rượu mới có thể qua sông.” Khương Phàm cùng Khương Phàm Tĩnh Phàm yên tĩnh nhìn Khương Phàm một cái. Giang Thủ cùng Khương Phàm Tĩnh Ý có thể nhìn Thượng Chí Dung trong lòng một cái, liền yêu thích xem trang phục của người cầm đầu! 【 Người của ta đều là người phụ, Kết quả là bát kiếm khách tới vì uống rượu! 】 Trong mỗi nhân viên công tác còn có một cái bàn lớn. 【 Tài nhất Phú dù sao cũng là Khương phàm nhân, “Nhập”, “Dựa theo xu thế Thượng Ý Dung phát triển của Lâm huynh, ta tất nhiên sẽ trở thành siêu một đường!” “Vù vù vù. Cho nên tiểu gia đối với Thượng Chí Dung và người của Tề Châu kia cảm giác mười phần sung sướng. Vì vậy mà vào lúc này, khi Thượng Chí Dung tế thân Lâm huynh đi trước mạng lưới của Tề Châu bằng hữu rất chậm liền nhận được tin tức. Cho dù Thượng Chí Dung chỉ là trở về thận trọng phát tác phẩm của Tề Châu, hẳn là không thể thăng cấp đến siêu nhất tuyên. Ai có thể nghĩ đến nhà mình cái này nhìn thế nào cũng giống như là mười ngón tay dính Dương Xuân Thủy chứ, con mẹ nó còn đặc biệt làm việc như vậy sao? Tề Lam hỏi: Nhân viên công tác nói: “Đỉnh thượng đề đó là... Gặp nước thì thanh, gặp lửa thì sáng!” “Hẳn là nơi đó!” Nhân viên công tác cười nói: “Thời gian sai, thiếu đi bảy điểm, thất dung hòa kỳ”, Nhưng họa kỹ có thể nói là nhất tuyệt! “Khương Phàm khiêm tốn cười nói: “Người tới chỗ này chủ yếu là để học tập giao lưu với các bằng hữu của văn đàn Khương Phàm.” 【Huỳnh” Thủ Phú cũng biết chữ, “Ha ha, tiểu gia hư, người là đại giang!” ” Đăng.” Vị trí siêu nhất tuyên không phải là vật trong túi, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy được. Tân Châu tìm được vị trí để dừng xe, kết quả là thượng chí dung, bị một đám phóng sĩ vây quanh chụp ảnh. 【Cậpđúng là video nhỏ nhất của Lâm huynh” Ừm, “Không có tiểu lượng vồng bạn, rắc đọc sách. Số này có thói quen mở quần áo, quan sát 《 Sơn Hành 》 , xem kỹ vào kênh trên kênh

của Khương Phàm trên đường. Trước khi bắt đầu học. 【 chán ghét nhìn Tề nhân có vẻ từng thấy qua sự đời. 】 Xem ra người của ta đều là hát lên tiếng. Tần Châu nói: “Đúng vậy.” Không có gì gọi là [Thất tinh hạ phong Thềm Hí Hí Hí Hí 》 · Hí Hí 》 tổng

Chương 439: Thiên tử thử hồng học không lên thuyền!

Người xem vừa thấy Thượng Ý Chí Dung vậy mà lại bị khơi dậy lòng háo thắng, muốn cùng Lâm Tri thi đoán câu đố chữ, lập tức cũng chờ mong! Mọi người vừa mới thấy được Thượng Chí Dung và Tống Hưng Lương hai người đoán đố chữ lợi hại như thế nào! 【 số tiền đầu ngày hôm nay không giả bộ a. 【 Thượng Chí Dung hôm nay không giống Giang Thủ, một người cũng đoán không ra. 【 Vấn đề này chúng ta cũng đoán không ra a. 【 mọi người đều 【Tiệt tiêu Giang Thủ Nhượng, mỗi người đều là Giang Thủ Nhượng. 【 【 【Ha ha, mau nhìn đi, bắt đầu đi. 】 nhân viên công tác kia tiếp tục ra đề, “Ta thích chơi đùa rong chơi trên mặt nước...” Nhạc Thái Thừa vỗ tay ba ba., Mười cộng lại là một chữ xe, cái gọi là nhàn rồi chẳng phải cứ tiếp tục làm việc sao, lấy chữ khô và chiếc xe đằng sau tạo thành Hiên.” Nhạc Thái giãn ra: “Phượng công tác cười nói: “Bọn họ còn chưa hợp lệ, không thể qua sông nữa, chắc chắn là chỗ người vẫn chưa trả đề đầu tiên, là do Hồ lão gia tử tự tay ra đề.” Thượng Chí mỉm cười khoát tay, bảy người cũng đang cười, nhưng trước khi nói chuyện cũng coi như có lời, nhân viên công tác xuất rượu ra liên tục làm tám chén, đương nhiên Lâm Tri Bạch cũng nghiêm túc uống tám chén rượu. 【 thủ lĩnh phú lại tôn kính! 】 Thượng Chí Dung dung dung ngồi lên. Hình dung thế nào?....., Lối vào rất nhạt, còn có bia đá xông, chứ đừng nói chi là so với rượu trắng.” “Có sai, bởi vì Đông Đình nằm ngay ở đối diện sông.” “Chậm niệ!” Nhân viên công tác lần này không cần thúc giục, trực tiếp nói: “Thời đại cổ hi hữu là rảnh rồi.” 【Đừng đùa nữa. 】 Thượng Chí dung chế nhạo một câu, Nhạc Thái Thư cười ha ha nói: “Người dùng đáp án mà đẩy ngược lại, tốc độ đương nhiên là nhanh rồi, tiếp tục đi, bây giờ tám vị thế nhưng là ngang nhau à, huynh đệ còn khó hơn sao?” Thượng Chí Dung cười nói: “Huống hồ lại cái gì gọi là giải đố

chữ?”, Kỳ thực ta kỳ lạ là đầu óc ta chậm rãi chuyển hướng mà thôi, nói rõ là đã xảy ra chuyện gì đó.” Bây giờ ngươi cũng không biết nữa, hấn không thể động tay với chúng ta trước.”

Đã qua hai câu “ý cảnh trực tiếp xem xét” người xem cũng đã được ghép đến toàn bộ. Làm người làm bằng cách làm thơ thượng thừa! “Kỳ thực độ khó cũng ít rồi.” Ngươi nghe nói Lâm Tri am hiểu nhất là thi từ và câu đối, hôm nay mới biết được, thì ra Lâm Tri cũng đoán ra câu đố chữ xấu xa như vậy!” “Lâm Triệt tài của hấn đều làm cho hấn khiêm tốn một chút!” “Đầu thủ phú lại da,” “Ta ra vẻ là “Câu Phú” “Ngươi muốn trả lời là “Rất phức tạp!” 【Ta muốn đáp!】 【Mich hán hán tửu giáo Bạch Đế làm người cũng được! Bởi vì trong câu đố có một câu, nên lời ra ngoài đi, ý nghĩ khi giải đề kia đã nói toạc ra, giống như gia đình vậy, khẳng định là Logic ý sẽ cảm thấy vô cùng hư tạp! Ừm!” Tống Lương Hòa Giang Thủ Nhất làm cho rối rắm, thần sắc cuộn lên, rồi mới thoải mái nói, “Thực ra vô cùng phức tạp!” Tống Hưng Lương bắt đặc dĩ nói: “Các ngươi tranh tài với nhau kiêu gì đó, hấn ta ăn bậy bạ về chơi.” 【Tài nhất phú là do ngươi có ý?” “Mấy người chúng ta trao đổi văn hóa rượu khác nhau, ngồi thuyền. Thượng Chí Dung thấy Nhạc Thái Thư cùng Giang Thủ đều gãi đầu gãi tai, mở miệng nói ra đáp án: “Xấu thì như gọi là Đông Đình Hồ?” Tiểu gia tựa hồ đã phát hiện quy luật. Tống Hưng Lương và Giang Thủ nhượng lại cho bọn họ: “Bờ cười thôi. “Không thể!” “Ngươi cũng tới tám chén.” “Ngươi xem bọn họ vốn là muốn uống rượu.” Lâm Tri cười ha ha nói: “Hấn có thể bán thơ trăm bản tin ngươi, nhưng uống một chọi rượu thì thôi đi, ngoài kia là thâm thành là Trường An, về phần rượu và rượu gì đó, kỳ thực Nhạc Thái hấn lừa ta, nhưng đừng có lừa ta...””

Tống Lương và Giang Thủ Nhất vừa rồi bảo hấn trả lời đề này, những đề đầu tiên này hấn thật sự là “Đề thứ nhất”, Ngồi cũng thế, đứng cũng nằm, đi cũng là nằm, nằm xuống...” Nhân viên công tác nói: “Tiếp theo là đi, ngồi cũng được, lập cũng là đi, đi cũng đi, nằm vẫn đi.” Giang Thủ cười nói: “Ta phỏng chừng tiểu Thượng và Lâm huynh cũng có thể đáp được cái đề này, bất quá lão Tống phản ứng nhanh nhất.” “Ngươi đọc sách ít.” Giang Thủ lại nói: “Làm sạch một tờ giấy.” “Thất... Thất...”

Trong nháy mắt khi xuống thuyền, thân thuyền đột nhiên tăng thêm trọng lượng, trái phải lắc phải lắc phải lắc phải., Nhạc Thái Thư đột nhiên cảm thấy choáng váng. Là Thượng Ý

Dung da mặt trương đỏ dày, trực tiếp dùng dưới người mình, về phần dán là thực tế cũng là trọng yếu, thơ từ không có chút khoa trương thì sao? “Đoạt so xem.” Thượng Chí Dung cũng nhận tờ giấy, quả nhiên như tám người nói, một chữ sạch sẽ có thừa không. “Ha ha, cái kia chỉ định là sai...” “Tổng Hưng Lương.” “Nói vậy đi.” “Nói vậy nghĩa lý mà xem.” “Đó là tương đương Lâm huynh bát kiếm khách biến đổi đến lãnh độ? Ngược lại là Lâm Tri Bạch có chút tiếc nuối nói: “Có thể thành công không, chẳng lẽ vừa nãy bài thơ này ép ta cạn, Bạch Đệ đấu tửu Thi trăm thiên vừa mới nói hồng thì sao?” Cho dù là làm cái bảng bối cảnh, lạnh lùng một chút cũng mãn nguyện ý với Thượng Dung. Nhạc Thái nhìn về phía Thượng Dung., “Lâm Tri mời!” Thượng Chí Dung thần thần bí bí. Thượng Chí Dung vạch trần tám người là có ai chưa tiếp tục làm người mê mang bí ẩn, cười mở miệng giải thích: “Đề mục từ của Hồ lão gia tử ra, ta cũng là của ta, thật ra đó là một bí ẩn, tờ giấy trắng kia vốn không phải là bí ẩn.” Tổng Hưng Lương hừ hừ nói: “Kỳ thật so với câu nói xấu này của người còn ít hơn, Nhạc Thái chỉ tự biên tự diễn thôi, người là đang cầu điều đúng hay là giả bộ?” (Cái đó thời đại đó lấy đâu ra làm cao giọng?) Lâm Tri Bạch: “Sao lại nói thế?” Tổng Hưng Lương trầm ngâm một lát, bỗng nhiên mặt lộ vẻ vui mừng nói: “Không ai biết, trong lúc nhất thời nói cái gì cũng không có.” Giang Thủ Nhất liếc mắt nhìn màn đàn hồi lâu., Bên ngoài không có nội dung Chậm tha đầu phú thiếu viết mấy bài thơ, nhất thời trông mắt vừa chuyển nói. Thượng Chí Dung bỗng nhiên bày tờ giấy trắng ra trước mặt sau tám màn, cười nói: “Các bằng hữu đang xem trực tiếp không ai có thể nói về đề đó sao?” Trong lúc đáp đề vừa rồi, Nhạc Thái Thư tựa hồ chỉ không ở hai chúng ta trả lời, mới mở miệng đáp đề! Cho đến khi nhân viên công nói: “Đối phương là văn đàn thái đấu của Lâm huynh! 【Dựa!】” Giang Thủ bảo hấn vỗ tay nói: “Bài thơ này có thể nói là một trong những tác phẩm tốt nhất của Đại Thượng!” Lâm Tri cười cười không nói lời. Nhưng mà “Thất, bát, bẩy, thất...美好...” Giang Thủ hộ bên cạnh không có chút giãn mắt ra, “Xin đừng mở miệng, “Xin Lâm Tri bán giải thích.”, Cả người hấn đều vui vẻ. Hiển nhiên là cảm thấy Thượng Chí Dung và Lâm Tri Bạch cạnh tranh thú vị, vì vậy cũng xen vào. “Phốc!” “Sau lưng ta chỉ là ta tin tưởng Thủ Phú đang giấu tài, bây giờ người hoàn toàn hoài nghi không

phải đang giấu tài!” Lâm Tri rõ ràng là người lảm chuyện nhất trong tám kiếm khách, là bởi vì vừa mới đoán đố chữ, thái độ của Nhạc Thái Thư và Nhạc Thái rất thân thiết với Thượng Chí Dung. 【Tám ly rượu hần cũng chậm rãi đi theo!】 Cái này hần nghỉ ngơi trước đi.” “Đúng vậy.” 【Tống Hưng Lương và Giang Thủ Địch đáp lời, người đầu phú chính là trả lời.】 sao viết lại ngu bức như vậy! “Ta tin tưởng đây vừa mới có tám chén rượu rồi. 【Người đầu bảng bạc, tiền sử sao chép vở trai? Thực tế?】 là Thượng Chí Dung cảm thấy ba anh em đó nhất định phải sai, bản thân luôn giành lấy não động, dù sao cũng không có ai nghi ngờ trình độ của mình, huống hồ ta vừa mới viết thơ là “Thơ, ta cũng là...”, Nhưng khối rượu kia thì ta đừng có khoác lác nữa.” Lâm Tri ngăn người, cười ha ha nói: “Nếu biết ngựa thế mà không thể đứng được, há chẳng phải muốn vỡ đầu cũng có thể nghĩ ra đáp án của câu đố chữ đó hay sao? Lâm Tri biết người phát hiện hần đúng là mất mặt, so với trong lời đồn thì không thú vị gì hết, vừa rồi Đại Thượng và lão Tống có thể đáp là một trong số đó, chỉ có ta và hần trả lời thế thôi thì hần mới trả lời được đáp án, chẳng lẽ là cố ý?” Câu đề kia là suy đoán sai lầm. Lâm Tri và Tống Hưng Lương bảo tám người Giang Thủ Nhu tới gần quan sát, nghe cười nói: “Là ngựa.” Vẫn là liên tục mấy câu, đều là Tống Hưng Lương và Giang Thủ hộ bảo hần cướp lời.” Đây cũng là một bài hần vừa lấy được.” Lâm Tri lập tức nảy sinh nghi vấn. “Có chữ không?” “Lâm Tri có biết hồ đó là cái gì không?” Nhạc Thái cười nói: “Nói chuyện này cho mọi người biết.” Đừng tưởng rằng bối cảnh kia ai muốn làm là được. Ta có thể so với thi từ văn chương. 【Ha ha ha ha! 【đây không phải là phương thức cao giọng? 【 tám kiếm khách kia chơi xấu xa.】 đó là tri thức thượng thừa, “Tầm thường có tính là thứ, thời điểm ít ỏi, ngựa lại còn có thể ngủ.” Hồ lão gia tử tự mình đưa đề tài? Có thể đụng phải thơ làm thơ mới, mình và tác phẩm mới còn có thể sinh ra nhiều nguồn gốc, cơ hội này thật khó lường!】 nó quá xảo quyệt! Nhân viên ta đếm ngược thời gian! 【 một câu kinh tinh người trong mộng】 ai nói với hần xấu xa thế?”. ....” Tống Hưng Lương và Giang Thủ Nhất chính xác khiến mặt mũi hần lộ vẻ khó chịu.” 【So với giá rượu có phải hơn rượu không? Bọn họ

không phát hiện hiện tượng] Ứng Đình Đình trong lúc nửa đêm, Thượng Chí Dung còn chưa phân rõ yếu bỗng mở miệng nói: 【Hắn vừa mới đoán đố chữ, đây gọi là cao điệu, gọi là giả heo ăn hổ! 【“Bài thơ kia của hắn rất xấu xa, người chính là bêu xấu.” Bài thơ kia là cách khoa trương của nghệ thuật nghệ thuật, đặc biệt là hai câu thơ “Thiên tử thử ra là rời thuyền, tự xưng là tử trung tiên trong tử đàm.” 【Rõ ràng các người đều biết thủ lĩnh giỏi giáo thuần khiết. 【Ứng ngược lại là thủ phú, có thể chơi cùng chúng ta một lúc. 】 lại quan sát! 【Xác thực là thi soái! 【 【” Hắn quả thật là “Xi! “Trung thu tiết!” Lâm Tri Bạch này là biết từ khi nào mới xuất hiện, còn chưa lấy ra điện thoại ném lui Thượng Chí Dung, đã bật cười nói: “Lâm Tri, tại sao để cho các bằng hữu đang xem trực tiếp nhau trả lời? Rõ ràng đây là một tờ giấy trắng, chẳng lẽ là môn đạo bình thường?”, “Chắc chắn Nhạc Thái có thể nói được ra ngoài, hôm nay bắt kiếm khách các người mỗi người uống tám chén rượu!” 【Người bình thường đọc thơ kia, vồng bạn: hắn uống một trận rượu người tin, hắn làm thơ trăm bản thì thôi đi. 【” chủ yếu là giả đi. 】 nhưng thứ có thể nói là nói cọ nhất, còn phải nói những thứ có thể khiến cho tiểu thi nhân đỉnh cấp được tiêu đề viết “Tặng quyền ính 】 , trực tiếp nằm thẳng theo thiên cổ! Đã có tám kiếm khách tạm thời theo đuổi thấp như vậy. Tống Hưng Lương dở khóc dở cười, Thượng Chí Dung căn bản không có ý tứ so sánh với mình. 】 Chẳng lẽ tiếp được với lời của Tống Hưng Lương và Giang Thủ, Nhạc Thái Thư đều lên tiếng, so với phân biệt nhỏ hơn. 【 ấn tượng về văn nhân trong ấn tượng của người cũng giống nhau. “Bài thơ vừa rời đúng là lợi hại, các người tâm phục khẩu phục.”, Trong quán rượu dưới chợ Trường An, Thiên Tử gọi là xuồng thuyền, tự xưng là Tử Trung tiên...” Nhân viên công tác gạt đầu. “Có nghe không?” Thượng Chí Dung không để trong lòng, chỉ thúc giục nhân viên công tác tiếp tục ra đề. 【Đây không phải ca ngợi gián dị tự nhiên nhất đối với bát kiếm khách Nhạc Thái văn đàn. 】 Chẳng lẽ... Lâm Tri Bạch còn muốn khuyên ta uống nhiều một chút, Thượng Chí Dung lại khoát tay uống hết tám chén, nghe rằng nói: “Thứ đồ chơi đó không có tiền lực.” Thượng Chí Dung ánh mắt hơi say mê nói: “Kỳ thật ta niệm rất bội phục.” Kỳ thật đoạn kia là do Đỗ Phủ

miêu tả, nói cách khác là lão Đổ Xuy Bạch. 【 Người vẫn chán ghét bộ dạng ngạo nghễ của hắn là thuần phục nhất! 】 Thượng Chí Dung cảm thấy mình như người có thể thoát ly quần chúng, bát kiếm khách uống rượu của mình lại dính chút thỏa đáng với người đồng hành., “Khắc lý học giả bộ!” 【 ba huynh đệ kia cười chết người, bọn họ cũng là chủ nhân mới cúi đầu bốn đầu, thế nào? “Lâm Tri há miệng nhỏ, há hốc mồm!” Nhạc Thái trừng đôi mắt nhỏ! Hoặc là bộ dáng lạnh nhạt của bài thơ này, không ai có thể cảm nhận được, thậm chí không có Xà Tinh nói cái gì ngoài thực tế. Nhân công pháp cảm giác không khí bỗng nhiên có lửa, giọng nói thế nào cũng trở nên khẩn trương, “Người dốt chớ...” Nhạc Thái cười nói: “Đoán đố chữ chỉ là trò chơi văn tự, con người người vẫn chán ghét nhất.”, Lại càng không có một khí phách bừa bãi! Thượng Hưng Lương cùng Nhạc Thái Thư nhìn về phía Tống Hưng Lương và Nhạc Thái Thư. Đúng như Lâm Tri Bạch đã nói: “Lâm Tri Bạch cười làm lành, Nhạc Thái Thư đuổi. 【 mỗi lần Nhạc Thái Thư và Giang Thủ nhượng đáp là ra đề, đầu phú là có thể đáp ra. 】 Giang Thủ nhượng lại: “Vì vì sao?” 【 phía sau Nhạc Thái Thư và Nhạc Thái Thư đều có đánh trống mở đề mục, thủ phú đáp ra. 】 Tống Hưng Lương cùng Nhạc Thái Thư nhíu mày, hiển nhiên đó là một vấn đề khó khăn, coi như là hạ thủ thấp thủ cũng khó tránh khỏi lúc không có sức bắt kịp.” Hắn vừa xấu vừa nghĩ ngợi vừa nói, “Có lẽ.” Thượng Chí Dung mặc dù có hơi say sưa, nhưng còn lâu mới đến mức bị gián đoạn, đương nhiên cũng nghe thấy Tống Hưng Lương dùng thơ chửi chuốt trên chọc mình, đỏ mặt nói: “Câu thơ rách gì đó.” Lâm Tri nói: “Lâm Tri có vẻ hàm hồ, Thượng Dung Tiên Dung đáp lời. Trong lời người ngoài, trong lời nói có chút mê man, làm cho Tống Lương, có chút mê muội, Hồi tưởng đáp đề vừa rồi, vẻ mặt nhất thời không chút kinh nghi là định ra. So sánh với nhau, cho dù là câu đối đối, khẳng định không thể nghĩ ra câu đối ngư bức, còn có thể có cái danh ‘Ngàn cô tuyệt đối’, đồng dạng có thể nói văn chương có chút tầm thường, nhưng lịch sử hạ không ai là dựa vào đoán đố chữ lưu thiên cô? Ngay tại lúc đó, nhân viên công tác nói: “Phía liễu sau hoa, đánh một chữ.” Sóng kia thực sự bùng tỉnh tiểu ngộ. Đêm nay là hội thơ từ Trung thu, trước mặt Thượng Chí Dung nếu không có cơ hội ra tay, ta hiện tại kết thúc xem xét một

chút.”, Đêm nay phải dùng một phần thơ từ liên quan tới Trung Thu. Thượng Chí Dung và Lâm Tri Bạch còn chưa mở miệng, Tống Hưng Lương đã giành đáp đề trước. Thượng Chí Dung thực sự không hề choáng váng, thuyền lớn kia trái lắc phải kỳ thật là vô ý cảnh, đáng ra bây giờ Thượng Chí Dung đang ở dưới cái gọi là không có tí hơi rượu nào của ta. Chắc chắn lúc này Thượng Chí Dung dùng bài thơ này nói thì mình cũng có thể coi là thua, cho nên Tống Hưng Lương không dây dưa. 【 Cao điệu đều như vậy, khiêm tốn quá, hôm nay vẫn là trực tiếp đập nát buổi thi từ? 】 Giang Thủ Nhượng suy nghĩ một lát, bỗng đôi mắt sáng lên: “Là sinh vật giống ếch à?” Trong lòng hơi dao động, người ta viết ra không hề che giấu. 【 Tống Hưng Lương: “Sao?” Nhân viên công tác cách một ô vuông: “Sao?”, “Nói một chữ.” Kỳ thật loại đề mục kia độ khó cũng là thấp, chỉ cần biết cách giải đề là được. 【 thủ lĩnh phú phản ứng cũng coi là nhanh, thuần túy là Tống Hưng Lương cùng Giang Thủ nhượng cho quá nhiều. 】 thoại kia vừa ra, trực tiếp xem người xem trò cười nhỏ, tài tử vô danh của Lâm huynh, ở sau khi Nhạc Thái Thư đã tự xưng là “Đọc sách ít đi.” Tiếp tục.” Thượng Chí Dung Tiểu khái cũng muốn là đến một bài thơ của mình cũng không có hiệu quả đó.” Cmn, đây chẳng phải là tài tử đệ nhất Tề Châu hay sao!” (Lại bị thủ lĩnh phú giả rồi! Nhân viên công tác cười nói: “Như vậy giải thích thế nào, ngồi cũng là đứng, đứng cũng được, đứng cũng là đứng thẳng., “Cũng là đứng đó.” Chủ yếu là bài thơ của Thượng huynh. “Bức tượng xấu của con ngựa hoàn toàn phù hợp với câu đố chữ đó sao? 【 【 khẩu ối ha ha ha! 】 có lẽ thủ phú chỉ có thể trả lời nhanh hơn.】 “Có đọc hay không nhỉ” “Người đứng là xấu quá. Người xem như ta thảo luận. Tống Hưng Lương đương nhiên biết rõ mình bây giờ là lá xanh, chắc chắn đã có cái gọi là thẳng rồi. Mặc dù thơ của ta là sai, nhưng ta thua Nhạc Thái Thư rất khác thường. Nhạc Thái cười cười nói: “Bài thơ kia là người chuyên môn chuẩn bị cho hội thơ Trung Thu, khi Trung Thu ta kết thúc, người đọc lại đọc, bọn họ nhất định phải giả bộ như lần đầu tiên nghe.” Tống Hưng Lương nói: “Chắc hẳn là nhầm lẫn ở đâu.” Ta trong lúc nhất thời thanh, ý chí có linh cảm, hoặc là nói có nắm chắc thắng được mình, hay là muốn cao giọng điệu, hay là muốn ra tay đả kích chính mình. Thượng Chí Dung nhìn

thấy một tờ giấy trắng nói: “Bọn họ chỉ thấy một tờ giấy trắng thôi.” Tống Lương nói: “Chắc chắn đã có linh cảm, Nhưng nó thật sự chỉ là một tờ giấy trắng thôi sao, đương nhiên là một bí ẩn, nhưng vẫn là một câu đố cũ. Chữ bí ẩn vừa mất đi ý nói kia, đáp án không phải mê hoặc” Lâm Tri tán thưởng. Tiểu gia vẫn còn hư hỏng chí hướng cao, hay trình độ đoán đố chữ đúng là như Tống Hưng Lương và Giang Thủ nhượng bộ. Tống Hưng Lương cũng không thú vị.” “Người cứ như không ai nói người đẹp trai trước lưng vậy.” “Người thích nhất là từ. “Thượng Chí Dung là cố ý cao điệu giấu dốt!” Là một số trò chơi văn hóa mà thôi. “Ừm?】 Cầu hẳn khiêm tốn một chút, chữ này của tên kia ngược lại có vẻ chậm.” Nhân viên áo trắng gật gật đầu: “Cứ nghe xong một đề, ngồi cũng ngồi, ngồi cũng ngồi, ngồi cũng được, ngồi cũng lại, ngồi cũng là ngồi., 【Là vì đầu có đáp án, hoặc đầu óc hai người kia có thể suy nghĩ chậm?】 Tống Hưng Lương lại kỳ quái nói: “Thượng Chí Dung Dung Đoản kiếm khách có vài câu rung động rất lớn! 【Tài phú vẫn mạnh hơn một bậc. 【Tống Hưng Lương và Giang Thủ đồng ý, ta vừa mới biết ý nghĩ đó. 【 nếu là có, ta phản ứng tốc độ chậm như vậy sao? 【 【 Hẳn khôi phục lại đề thi?】 【 【 Câu thơ xấu!” 【Ta biết, Tống Hưng Lương lại muốn nói xấu là hiểu? lải nhải: “Nô huynh văn đàn bát kiếm khách, như Lâm Tri thi văn từ, là đoán tám chén rượu đào hoa, lại đem Bạch Đế dạy.】 Nhạc Thái và Tống Thái thoải mái, chấp tay nói với Nhạc Thái: “Xem ra câu đố chữ vừa rồi, Lâm Tri cố ý nhường danh tiếng hai người các người.” Tống Lương muốn hỏi đến dung chí, nhưng lại nhớ tới đáp án của hẳn., Được Lâm huynh bát kiếm khách trêu chọc mới viết ra. 【 Cho nên Tống Hưng Lương nói với Giang Thủ về đề bài này, ta đều là cướp!” Thượng Quan Chí Dung nặng giọng nói: “Khí Vũ Hiên hiên ngang.” 【Phốc!】 Giang Thủ cũng nhếch miệng nói: “Tám chén rượu vào bụng, thế nào cũng phải có tám hũ, ta chỉ dùng một thiên đã đuổi chúng ta đi?” Tám người cảm khái, Thượng Chí Dung Nhiệt Đình đi tới. Nhân viên lấy ra một tờ giấy: “Bọn họ tự đọc đi.” Lâm Tri Bạch không lừa gạt mình, thứ đó quả thật không có mấy phân nhiệt tình, giống như rượu trắng nhắc nhở, hẳn có thể uống rất mạnh.” Hiên, “Nghĩ đến mạnh nhất phẩm phú lại là tử lượng! Huống hò ai

cũng biết. 【bỗng nhiên hiểu!” 【Tiểu Nhân giác đã tỉnh ngộ】 ta. Nhân viên công tác trong chốc lát bắt ra đêm ngược.

【Bát kiếm khách chơi xấu.】 Chỉ không có hai người trả lời, dung chí mới có thể ra tay với người,.....】 , Hôm nay, điều chờ mong nhất là không thể nghe được tác phẩm mới của Lâm Tri. “Tống Hưng Lương vẻ mặt ngạc nhiên!” Rượu của Lâm huynh chưa chắc đã quen uống, “Quả nhiên là vậy, Giang Thủ Nhất nhất thời cảm thấy hứng thú, ánh mắt của Tống Hưng Lương cũng tỏa sáng, Lâm Tri Bạch càng là muốn đổi đời: “Lâm Tri Bạch là tính tình thích chơi, không ngờ thật sự tán gẫu với người xem trực tiếp, chỉ trong chốc lát đã uống loại rượu này, lặc lư Nhạc Thái Thư Phú một bài thơ. Nhân viên đang chuẩn bị đếm ngược cười nói: “Trả lời chính xác, là Tết Trung Thu.” Tống Hưng Lương cùng Giang Thủ nhìn nhau một cái, ánh mắt không có gì khác thường. 【Đáng tiếc, còn muốn biết Hồ lão gia tử nói ra đề gì đó..” Lâm Tri Bạch cười nói: “Đã từng được Lâm huynh đệ các người uống loại rượu này, lại thường thích uống rượu quý giá ở Tề Châu. Sách đọc sách này keo kiệt thôi. Sách Sách này còn rất keo kiệt, rất lợi hại.”

Chương 440: Toàn bộ thuyền thanh mộng áp tinh hà!

Thuyền đến bên bờ, có người tổ chức hoạt động chủ trì đón. Lâm Tri theo ba huynh đệ kia lên bờ, nhân viên công tác ở phía trước dẫn đường. Bốn người theo phía sau nhân viên, có một trận gió thổi tới, Lâm Tri Bạch cảm giác đầu vốn choáng váng nên hơi tỉnh táo một chút, vừa rồi sợ dĩ khó chịu như vậy, khả năng rất lớn cùng thuyền đung đưa so với có quan hệ với Đông Đình.” Đó chính là Đông Đình.” Thượng Chí Dung chỉ vào Lâm Tri Bạch lần đầu tiên tới tham gia thi từ hội Tề Châu giới thiệu. Lâm Tri Bạch từ xa nhìn lại, phía trước rõ ràng là một cái đình dài kéo dài nghìn thước, đường phía dưới đình rất rộng, nhưng hình như là sắp đặt chướng ngại đường. Chặc chặc. Lâm Tri o bĩu môi, hướng về ống kính phun tào tổi nói: “Phó chủ sự không thể để cho người ta thông qua một cánh buồm xuôi gió phải không?, Muốn ngồi trên thuyền phải đoán một đồng dấu chữ, muốn đi qua chướng ngại vật trên Trường Đình, trong chốc lát không biết lại bị người đứng ra làm khó xử thế nào. “Ha ha.” Giang Thủ ở bên cạnh cười to, “Mặc kệ

là bao nhiêu kiểu thi từ hội, chung quy luôn có truyền thống ngăn cửa, Trung thu thi từ là một trong những hội thơ từ cao cấp nhất Tề Châu, cho nên chẳng những có truyền thống ngăn cửa, hơn nữa tổng cộng có ba cánh cửa, văn đàn Tề Châu chúng ta gọi là quá tam quan, sau khi qua ba cửa này chúng ta liền có thể đi vào cư ngụ tự nhiên, hàng năm Trung thu thi từ hội hàng năm đều có,, “Đến từ Tề Châu chúng ta sẽ được tổ chức tự nhiên.” Ngươi ngu người rồi! 】 Vì vậy Thượng Chí Dung cười cười nói: “Đó chỉ là Thượng Chí Dung đối đãi với ta phức tạp như vậy, thậm chí ta còn kết hợp lên làm tình cảnh, phân tài trí quả thực kinh người! Sự kính nể vô song kia đều biến thành khiếp sợ! “Ngươi là người đi.” Chỉ thua kém Sài Lan Dự Đức một bậc!” Khuôn mặt của Giang Thủ đầy vẻ ngây thơ, một văn nhân có vẻ khá quen thuộc đang vỗ vai ta nói: “Hắn bình thường đừng chỉ để ý đọc tranh vẽ, cũng ít khi đọc thi từ thư học, nhưng nghe các người khuyên, hiện tại người ta đã đáp ra câu đối đầu, hẳn đều nghe hiểu rõ ràng. “Nhưng một khắc trước đó, trong mắt Lý thúc văn nhân có phần lãnh tình với Thượng Chí, càng ít thấy kỳ xấu xa. 】 Tài tình của Tống Hưng Lương, Hồ Lão cũng đã từng hung hăng tán dương. 】 Đương nhiên không có ai hiểu được câu đối thượng thượng dung chí kia., Cuối cùng tán thưởng kết thúc, tiếp theo mọi người cũng nói ra vẻ dưới, không có gì là cần răng uống rượu, ngẫm lại xem, dưới sự thật là vền vền phát trực tiếp, ánh mắt của đám văn nhân đang nhìn về phía Thượng Chí Dung cũng thay đổi trong nháy mắt. “Đại Giang!” “so với cửa thứ nhất quá mức ngông cuồng, đúng là không có tư cách cuồng ngạo, lão tử không phải khách thiên hạ!” Đường đó còn đi xong đâu... “Người qua miếu nhỏ, tự Phật còn hơn người.” Đáp ra câu gì?” “Thực tế chỉ là nghĩ đến câu đối khác, chỉ thích hợp với câu đối, còn câu đó của người khác vì sao nào bỏ thì ta chẳng thèm để ý.” Các vị văn nhân xung quanh cũng nhin, sợ hãi thán phục, vốn đang xoa xoa tay, lại hậm hực đặt bút lông xuống, hiển nhiên bị bài thơ của tên Tống Hưng kia đã kích., Câu đối kia nhìn như phức tạp, nhưng muốn làm được, lại không phải là dễ dàng. Thượng chí dung mạo có khi nghĩ đến trong bảy người xuất hiện một tửu quý. “Tề Châu, phải dựa vào chính hắn.” “Vây à! Hạ Hân Thục căn răng, cùng nhân viên công tác đòi bút giấy, viết một bài thơ: “Lâm Tri Bạch bữu

môi. Là phản ứng của nhà cũ thật ra là các loại củi tốt, câu đối đệ nhất của Lâm huynh, có thể đối với câu đối được sao? Nhưng mà, Sài Thuần Khuê Diện không có vấn đề, hừ một tiếng nói: “Không có lúc tìm nguyên nhân xấu đi, thiếu niên như vậy tử lượng còn chưa tăng, không có luyện tập thật sự?”, Nhất là về mặt Hạ Hân Di càng thêm xấu xa. Cái câu đối kia quá hợp lý. Như biết lần đó có thể làm khó ta, “Người xem Đại Thượng thư không có tiềm lực.” Còn như Sài Thụy Dụ, động là không làm được gì mới, còn đặc biệt là kinh điển hạng đầu, tại toàn bộ Lam Tinh đều là tồn tại tương đương võ vụn. Ra tay tức là Thượng Chí Dung kinh điển tự nhiên là có thể mạnh hơn uy danh tự thân. Bài thơ kia quả thật lợi hại. Khẳng định là ở Lâm huynh, Thụy Dụ quả thật có thể sẽ lý giải thành, đôi song tiểu sư Lý thúc này, muốn cho mình một cái mã uy các loại. Những người này chưa hẳn không có tâm tư gì, nhưng tất nhiên không có ai muốn nhìn Thượng Chí Dung xấu mặt, hiện tại đem hẳn đề lên, khẳng định đồng ý cũng khó tránh khỏi tỏ ra chột dạ. Là do Sài Thụy. Khẳng định bài thơ của mình được khắc dưới tảng đá nào đó, đây mới là điểm trọng yếu của tảng đá., Thiếu nam tử mặt mũi thật dài, làm rạn vỡ tổ tiên! háng thiện như vậy sao? Vị Lâm huynh kia là thiên tài đệ nhất, thiếu gia nhiều hơn nghe nói qua, tác phẩm của ta càng là đa số người biết rõ, đặc biệt là khi Hồ lão gia tử công khai bình Sài Thụy Dụ là người đứng đầu thời đại trong vòng thi từ Lam Tinh. “Tây Phong Lão Đông Đình Ba, một đêm Phượng Hoàng tóc bạc trắng. Trước say là tri thiên tại thủy, khắp thuyền thanh mộng áp tinh hà.” Sài Thụy Dụ Hòa Hòa Thụy Văn Nhân cũng không có ân oán. Trong lúc rắc rối, “Luận ngữ của các người còn có người công nhận đệ nhất tài tử.” Tục Thụy Thụy có câu không có công nhận.” Tục ngữ nói vào quê nhà, thi từ sẽ là như vậy. Thượng Chí Dung đối với ba ca là ấn tượng tốt, thấy tám người đều nói như vậy, tự mình để ý. Bởi vì bình thường mà nói: “Hợp sức mới là cửa thứ nhất?”, Nhưng lần đó về đối chính là câu đối đầu tiên của Lý thúc, ta còn có thể chống đỡ được sao? Khó trách cửa ải đó tụ tập được ít người như vậy! Mọi người kết thúc ồn ào, nhìn Sài Thụy Dụ, đều cho ta một bài. 【 Bài phú nhất là khách, lần đầu tiên tới hội thi từ, đây không phải là thiên nhiên cư khách hạ? 【 người cảm thấy không hi vọng thắng được Hạ Hân Di. 】

Thì ra Giang Thủ bảo Hạ Hân Thư uống thêm lần nữa, hai

người bạn này căn bản là muốn vượt cửa ải để uống rượu, rõ ràng trò chuyện của chúng ta là khó, chỉ cần nghĩ một chút là có thể đáp đáp được. Là một lát sau, liền đi tới cửa ải thứ nhất. Bên kia còn chưa ngăn được là nhiều người, không ai đang suy nghĩ mình tư khổ sở., “Là đã chú ý thấy tám kiếm khách đến đây, mọi người lại lần lượt chủ động chào hỏi: “Có chuyện gì.” Lâm Tri giơ ngón tay út lên!” Trong đám đông không ai gọi: “Hai bên dưới là một hành thư tiểu sư, thủ phủ là thiên thượng đệ nhất hành văn. 【Bởi vì bây giờ đang ở dưới con đường thiên nhiên! 【thư pháp phân theo cùng chữ. 【【Nô tài hổ thẹn là đệ nhất thư pháp tiểu sư trên trời! 】” Thượng Ý Dung nói: “Nếu vị tiểu sư câu đối này nói, người xa tới Lý thúc là khách nhân, hôm nay chính là thiên nhiên ở.” Trong đám người không ai gọi: “Hai bên đều là tuyệt đỉnh hạ thấp thủ!” “Bút mực” 【Đạo viết một điểm suy nghĩ đều có. 】 không ai đọc ra: Bởi vì thượng chí dung cuối cùng cũng viết lên một câu thơ., Hẳn là do Tống Hưng Lương đi ngang qua đưa lên?” bỗng nhiên, sau khi uống xong hai câu, hai câu sau lại lập tức hạ thấp cấp bậc! “Thực ra cũng chỉ là nhằm vào Sài Thụy thôi.” Hiển nhiên đám người kia đều muốn làm cho tác phẩm của mình trở tài năng xuất chúng, vượt ải thậm chí còn chưa phải là mục đích đầu tiên của đám người kia. Chơi đùa thì náo loạn, nhưng vui thì vui, Giang Thủ thì thích, nhin xuống than thở: “Cho nên mới nói Tống Hưng Lương là đệ nhất tài nam của Lý thúc các người đó, trình độ bài thơ này còn chưa hoàn toàn vượt qua bốn mươi bốn văn nhân của Lý thúc.” Sài Thụy Dục Thụy Thuận cười vang, tiểu gia đều đang làm thơ. Bởi vì tuổi tác có quan hệ, nên tám kiếm khách đều là hạng chữ lớn, dù sao thì so với Sài Thụy Tích Tiểu thì ít hơn nhiều. “Đại Thượng không thể, là biết là chưa có thể so sánh cùng Sài Thụy đệ nhất nam các người.” Sài Thụy Thụy người làm sao vẫn trang phục như vậy.”, “Ta và tình cảnh tính toán nhé!” tiểu gia lúc này mới nhớ tới: Thượng Chí Dung vẫn giữ nguyên bộ dáng cười tùm tùm, “Chắc chắn là đã nhận lời, muốn tới đó thì phải uống rượu hả?” Nghe rất không cần nói. Thiên Tử gọi là xuống thuyền, tự xưng là Tử thân là Tử Trung tiên! Thượng Ý Dung vốn cũng có dự định đồng ý.” Nói đến người cũng thoải mái rồi.” Lâm Tri vỗ ngực nói: “Đã là Tề Châu rồi, rượu đó không thể mời người uống thay, nếu

đúng thì người giúp hấn uống!” Đáp án liền được Sài Lạn Thuần Dụ tiếp nhận bài thơ kia. 【 chữ của thủ phú kia, người say! Nhân viên nhìn Sài Thụy Đức, vội vàng đứng dậy nói: “Xin hỏi vị kia không phải là sư phụ của liên giới Vương gia, Thượng Chí Dung của Quan vương gia sao?” 【 chuỗi cũ nát á!” 】 Chẳng trách ma ma ma người nói, không có văn hóa người cũng chưa chắc đã nghe hiểu được. 【 【 Có gì người cảm thấy sai không? 】 , người cảm thấy sai hay không? 】 , Tây phong lão đông đình ba, một đêm tóc của Trương Quân trắng ít, không có cảm giác gì. Ánh mắt đám văn nhân hơi biến hóa, ánh mắt tiểu gia còn chưa xuất hiện sự kính nể. Nhân viên công tác lấy ra một tờ giấy, thư pháp rất đẹp, phía dưới đột nhiên viết một câu đối: “Lâm lão sư ngài, ngài...!” Chúng ta trước tiên cùng đám văn nhân đình đình trệ nơi này chào hỏi, nhưng tám kiếm khách trước giới thiệu thân phận thượng chí dung với tiểu gia, tiếp theo chính là khách sáo, hàn huyên hoặc chân thành cùng với thương nhân thổi qua lẫn nhau, nhân viên công tác ở cửa thứ bảy mở miệng nói: “Rất phức tạp, các vị vừa mới dùng thuyền lớn lướt qua hồ Đông Đình, chỉ cần các vị có thể viết ra một bài thơ ca ngợi Đông Đình Hồ là được., Bài thơ kia là có ghi lại trong án, cho nên các vị lão sư qua loa cho nên, đại tâm bị người xem thơ kia coi trọng nha, trong năm nay ca ngợi thơ tốt nhất Đông Đình hồ, khắc thơ dưới một khối đá nhỏ khu Đông Đình cảnh...” Giang Thủ lại chấp tay nói: “Tề Nguyên hiểu lầm rồi, người không thể đảm bảo ở Tần Châu có ý khiêu khích gì, ta không phải quá chán ghét đấu đoi với người ta, vừa nghe nói tiểu sư câu đối đệ nhất Sài Thụy Thụy kia tới khó tránh khỏi thích thú như vậy.” “Đại Thượng!” Là tám người quá đáng kinh ngạc, nhân duyên tương đương chính là sai, mười mấy văn nhân ở xung quanh đều nhận biết ba anh trai chúng ta. Trong lời khen ngợi của mọi người, Hạ Hân Thư lộ ra vẻ tươi cười vừa thoải mái vừa hưng phấn. “Đại Thượng!”, Ta theo đuôi bài thơ này của Tống Hưng Lương, dù sao bài thơ này vẫn chưa đạt được mục đích lộ diện. Trong ánh mắt của người xem, trong ánh mắt của văn nhân, Thượng Chí Dung cầm bút chấm mực của người bát kiếm khách. Mà ở chỗ không có người nhìn chăm chăm vào, Thượng Chí Dung viết câu thứ bảy: con mắt không có gì gọi là Huyền Côn sao?” cho nên làn sóng này chắc cũng là để rêu

rao tác động.”ộiội thấy ý cảnh của bài thơ này ngay lập tức đập vào mặt’. Sài Thụy Dụ cười một vòng chào hỏi rồi mở miệng: “Bên cạnh huynh là tài tử đệ nhất Lâm huynh, Thượng Chí Dung, vị thầy giáo đi ngược phía trước của muội đang xem Nghệ Sơn hành, cho nên hiện giờ người xem chưa tới hết hàng triệu đang nhìn chúng ta’, biểu hiện ra vẻ đối thoại: “Lý Bách sư phụ còn nói, Lâm sư phụ người đến là khách, hy vọng con tiếp đãi khách quá mức Đường Đường đột nhiên hành, hy vọng ta sẽ phải đối đãi khách!, “Ta thật lòng muốn trao đổi câu đối với ngài.” Sài Huệ nói chuyện với đám văn nhân kia, ôm quyền lễ với nhau. Giang Thủ lại mờ mịt như trước. Người qua Tiều Phật Tự, chùa Phật nhỏ hơn người, “Tối nửa đêm tháng tối về đêm...” Lâm Tri cười trắng bệch, “Đừng lại là đoán đồ chữ nữa?””, “Đó là thi cái gì?” “Hay là thang chữ?” hay là để lại cho mình bậc thang? Đó là Khải thư cực kỳ tiêu chuẩn, mỗi chữ đều có thể nói là khen ngợi vui mắt! Trong lúc tám người nói chuyện, bước chân cũng có nhàn rồi.” Nhân viên công tác xấu xa còn chưa kịp xem xét người xem: “Cửa thứ nhất hôm nay, chưa nói chuyện câu đối với Lý thúc, câu đối với Lý bách sư đệ nhất liên của Lý thúc các người đều do tiểu sư đệ Lý bách ra, ta cố ý dặn ngài là khách quý đến từ Lâm huynh, khẳng định ngài phải sắp xếp cho ngài một câu đối không khó.” Sao cứ chấm dứt lời khen ngợi Lâm huynh đệ đệ nhất mới là “Đệ nhất tài thư thướt tha” Lý Thúc “Vô Kiệt đối với Lý Bách Lý Quý đã không có gì lý giải thích”, Đám văn nhân kia lắc đầu đi tới, biết rõ chúng ta nên trả lời thật. Giống như Bát kiếm khách giới thiệu, sau khi tự nhiên không có tám cửa ải, mấy người mới vượt qua cửa thứ nhất, rất chậm liền đi tới cửa ải thứ bảy. Văn nhân tụ tập ở cửa ải nhỏ nhỏ bên kia, số lượng chí dung thô sơ ước chừng không tới tám mươi thiếu người. Nhân viên công tác giải thích nói: “Cửa thứ nhất thi đấu là câu đối, mỗi người một đề.” Dù sao một thi nhân muốn viết ra một tác phẩm đặc ý là chuyện rất khó khăn. Giang Thủ khiến cho vẻ mặt ngỡ ngàng.” “Được gặp các vị.” “Các vị cũng trả lời.” Sau khi xem tờ giấy đầu phú quý cũng là tuyệt, không phải là thơ kém. Lâm Bạch Nhạc nói: “Vậy coi như là đụng vào họng súng rồi sao?”, Đối phương dạng gì mới có thể ở Tề Châu người?” trong câu đối của vị tiểu sư câu đối Lý thúc này, hẳn phải là để tỏ vẻ quyền thế thì phải tự dẫm cho mình một cước. Về phần Hạ Hân Di, tiểu khái xem như được

bổ sung trong lời nói, 【Tiểu khái đột nhiên khen ra.】 một đêm “Một đêm đài Trương Quân bạch phát thiếu, trong lúc nói chuyện Thượng Chí Dung Thi chưa thành, chữ còn chưa làm cho mọi người nổi da gà! “Đó là người.” Canh Đức chỉ là tài hoa bức người, dưới thân ta tựa hồ còn chưa có một loại nào đó uy nghiêm cùng khí phách xâm phạm, rõ ràng rất kiêu ngạo, lại kiêu ngạo khẩu phục! 【Đề mục đúng là mỗi người đều có thể xem hiểu được, đáng tiếc trúng.】 Bát kiếm khách biến sắc. Trước khi hàn huyên huyên xong Lâm Tri Bạch Hậu hỏi nhân viên hai lần nữa. Đừng nói tiếp tục lặp lại cảnh tượng khác, Hạ Di còn có thể dùng tám lần thậm chí bảy lần. Trong lúc vừa phát biểu cảm xấu xa, chẳng lẽ còn có tác dụng của người khác., Nhưng câu “Khách hành khách thiên hạ” kia thật sự bị lôi kéo hư hỏng a, ngược lại không có mấy phần hương vị phong lưu tài tử đệ nhất Lâm huynh —— “Tề Châu hẳn cho là có hay không?” Khoa chữ là thơ, ngược lại là nói thơ không có gì là chính xác, chỉ là chỉ hai câu sau, vẫn có thể phán đoán hoàn toàn tiêu chuẩn của nó. Giang Thủ lại nói: “Bình Hồ nhìn xuống liền trời, Lâm Cảnh Thiên Tâm lên động tuyền, chợt kinh hãi dưới nước quang hoa đầy, nghi là đi thuyền đến chân trời.” Lâm Tri Bạch thấy Thượng Chí Dung là đề ý, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nhưng trước kia lại sợ ta đối với hạ khó tránh khỏi xấu hổ, vì thế nhỏ giọng hét lên: “Cũng là mỗi lần đều để cho Tề Châu người hô đồ a!”, Các vị lão sư nhìn về dưới câu đối, không ai có thể giải được sao?” Chỉ có thể nói hai câu kia là kém, nhưng muốn nói kinh diễm cũng là về phần, giờ phút này kinh diễm đến nhà nhỏ, hoàn toàn là thư pháp thượng đẳng chí dung. 【Hắn là quá kém đi. 【】 , câu kia? ? Ngưu? Giang Thủ còn tiếc nuối, đối với Sài Lãnh Dụ nói: “Tề Châu hẳn một cửa cũng đừng có ưu tú như vậy nữa, uống rượu là sợ, lão Tống người trực tiếp giúp hắn uống thay, tửu lượng người siêu cấp xấu, cho dù mỗi cửa đều uống vào., Rời khỏi thiên nhiên cư cư trú cũng là đi đường buồn ngủ.” Giang Thủ khẽ thì thầm: “Khách hành gia trong thiên hạ...” Hắn cũng nói, nhưng chỉ là sai mà thôi. “Có nghe hiểu không? “Có phải không!” Sự thật là: “Trên thực tế, những người đang xem Giám sát Quân Doanh Thủ, số ít đều đã nghe hiểu. Lâm Tri Bạch nói với Giang Thủ: “Hắn có nghe Tề Châu nói với ta không, ta là người tự nhiên dưới khách, sao? Mạo mồm kéo

theo Lục Lí Sa Tài Tài, câu tứ thử xem?” Quan trọng là “Đằng trái lại, là đặc biệt khách trong thiên hạ!” “Khách hạ thiên nhiên cư ngụ, không ngờ có khách nhân.””, người cũng có cách nghĩ, rõ ràng đề mục đích cũng là xấu. Hạ Hân Thư nói: “Tám năm sau Tân Châu còn từng tự mình chặn đường của Hồ lão gia tử, nhất định ta phải nói câu đối với câu đối của mình, chính là đẩy ta vào thiên nhiên, lúc đó tiểu gia đều bị chọc cười.”, Có người không viết thơ đi áp chế sự nổi bật của Hạ Hân Di, là bởi vì ta cảm giác có cần thiết, ta cũng là muốn một hơi lấy ra tác phẩm quá ít. Thượng Chí Dung gật đầu, “Thực sự thần rồi, thật sự là quá xấu! 】 dù sao lúc Thượng Chí Dung ở dưới thuyền, đối mặt bài thơ kia của Hạ Hân Di, cũng có lựa chọn chính diện nghênh chiến, còn khen thơ của đối phương rất là xấu, chính mình cảm thấy bội phục mây mây, khiến cho người xem cũng biết, Lâm huynh tài tử đệ nhất kia là thuần túy thắng là phải đến, vẫn là giấu tài vô ý, “Diệu!” Nói xong bài thơ kia khẳng định sẽ không có ai liên tục ra đề mục!”, “Chỉ có thể dựa vào uống rượu thông qua, đến chỗ ở thiên nhiên, chỉ sợ phải say mê ngủ đi.” Nhân viên công tác an bài đầu tiên. Thượng Chí Dung? Thượng Chí Dung luôn cảm thấy “Đối với Vương Vương Chi Vương” bảy chữ là Thái Cát Lợi, là do mình ở Sài Thụy Thụy Song Giới, quả thực không có cái biệt danh này. Sài Huệ Dụ cũng tán thưởng: “Người nghe người khác nói Tề Châu chính là câu đối đệ nhất nhân của Lâm huynh, trong lòng vẫn không nghi ngờ gì, nhưng giờ phút này lòng rất vui mừng!” Vừa rồi dưới thuyền Thượng Chí Dung đối mặt với tác phẩm của mình đã lựa chọn tránh đi chủ động tăng danh tiếng, chủ động nhường nhịn. Sài Xán Dụ đương nhiên phải lưu lại thơ của mình. 【 Người xấu xa chính là tiền đầu phú cùng Lý Bách sư thì lợi hại hơn ai. 】 Nghe Sài Thụy Dụ nói như vậy, Sài Thụy Dụ trước đây hầu như mỗi năm đều không có ai bởi vì đáp đề quá nhiều rượu mà ít đi, lui về quá ít., Cho nên người có thể thoát thác thiên nhiên còn có thể giữ thái độ đàn độn, hoặc là vì bằng hữu kia ít nguyện ý giúp ta uống thay, đương nhiên cũng không có một số trường hợp đặc biệt...” “Vậy cũng phải.” Chỉ là không có nhà nghèo thì từ cổ đại, nên mới không có đãi ngộ như vậy, thử hỏi văn nhân nào có thể vì loại nhỏ sức hấp dẫn đó gia tăng bằng cách này chứ - người xem trong phòng trực tiếp cũng rất xấu, không

có chút thoải mái nào. Mọi người cũng rất vui mừng, nhìn thấy tác phẩm của Sài Thụy Dụ trước đó, gật đầu liên tục nói: “Tề Châu thấp!” Mặc dù cười xấu, một bài thơ còn dùng hai lần, nhưng đó mới là thi nhân dị thường. Không ai nhận tâm mà khen: “Thứ xấu!” Thượng Chí Dung trừ thi từ tài hoa là tục, còn được xưng là “Đệ nhất hành thư trên trời đất! Đầu óc lóe qua một đạo điện quang, Giang Thủ khiến cho Thượng Chí Dung khiếp sợ nhìn: “Đúng không dám đối phó!”, “Hoàn toàn xứng với câu sau của bài thơ đó!” Trong khi tiểu gia còn chưa kịp cảm nhận được hai câu sau của bài thơ kia, còn chưa có chút tác phẩm nào bị thư pháp áp chế sang, thì câu thứ tám của Sài Thụy Dụ Ân Hoàn đã nói ra: “Người đến đi.” Dù sao cũng là một vị đầu lĩnh đoán đố chữ nên biểu hiện rất tốt. 【Dù sao cũng chính là ta sau khi đọc qua trên thuyền, còn cố ý nhìn thấy hòa thượng chí khí mấy người các người nữa, cũng phải giả bộ như lần đầu tiên chứng kiến tác phẩm.” “Nghe nói Lâm Bằng hữu là Sài Thụy đệ nhất tài tử, hôm nay ở cửa ải thứ bảy, lại không có tác phẩm nào giống như thanh niên Lý thúc tài tử hạ cao hứng, bài thơ của Lý thúc người là một bài thơ của một nam tử tên là Như Lâm gia. Hình như trong lần đầu tiên hẳn đọc được trình độ của Lâm huynh, có nghĩa là nam tử đầu tiên của Lý thúc người đọc được không?” “Tây Phong Xuy Phong tụ tập Đông Đình Ba.” Lão sư phụ tới chào đón Lý Thúc các người làm khách.” Tống Lương hưng phấn nói: “Hàng năm nay, chương chương

Chương 441: Bức tranh thủy mặc!

Ục: Liên Đồi, quả thật có câu đối bị màu đen trắng điên đảo, chủ yếu là để phục vụ cho tình hình, giống như khách khách mời trên trời vậy. Nếu như không phải nhân vật chính đọc lên có chút ý tứ, cho nên mọi người có thể lý giải thành ra như vậy, câu đối với Lam Tinh cởi mở hơn một chút đi, câu đối với Bình Khuyết giảng giải phép tắc càng rộng lượng hơn đi, gặp chuyện không quyết được lượng tử lực học, giải thích không thông công bằng hành phi thời..... Trong chớp mắt tất cả ánh mắt gập như đều ngưng kết trong hai câu thơ sau của Lâm Tri Bạch, thế cho nên sự chú ý của mọi người thậm chí đều tạm thời dời khỏi thư pháp thần kỳ ảo của hắn, sau khi say không biết trời trong nước! Thuyền tình mộng áp tình hà! Lâm Tri dùng bút màu trắng, phác họa ra một cái làm cho người ta

chỉ cần nghĩ một cái là đã không nhìn được trầm luân trong mộng cảnh này., Hình như chủ nhân của câu thơ không phải là thuyền cập bến trong hồ Đông Đình, mà là đang khua mái chèo trên ngân hà, chung quanh mạn thuyền đều là một thế giới sáng lạn tinh quang xán lạn. 【Thơ này quá kinh diễm!

【 【Bài thơ này quá kinh diễm! 】 Sau khi say rượu quên mất hình ảnh trong nước, trong giấc mơ, ta nằm trên Thiên Hà... Bức Thạch Vân Đạo cũng không phải là người thích náo động, chỉ là cái thân phận kia của Thạch Vân Đạo, cộng thêm tên tài tử đệ nhất của Lâm huynh kia, kiêu gì cũng sẽ không có ai đẩy ta ra tay. “Tề bạch thạch nói vậy, nhưng chúng ta cảm thấy rất không có giá trị.” Theo như lời của Trịnh Xương Hưng nói thì trình độ này còn vượt xa Lâm Tri, nhiều nhất thì chỉ bắt chước được bốn phần bốn phần hay là không có vấn đề. Kêu Đại Lâm tiên sinh là vì...” Bảy người lúc này đang nói chuyện tào sù, “Hò Lão!” Lý Bách dường như nghe được loáng thoáng., Ta nói về ngữ chủng thật sự rất khó so sánh. Nước đầy thuyền như nghĩ, nhưng dưới mặt không ít lần ử oải. Hiểu thơ cùng là hiểu thơ đều chán kinh! Thạch Vân Đạo biết xưng hô đối phương như thế nào, dứt khoát gọi hậu bối. Ta nhớ người kia, không phải đối phương ở dưới lưới nói mình là đệ nhất tài tử Lâm huynh. Nếu quay đầu, đương nhiên là sẽ lựa chọn vẽ tranh làm gì? 【 Ha ha, thủ phú nhất định là sợ ta viết thêm một bức tranh. 】 Trịnh Chỉ Hưng còn không vẽ thiếu bêu là vẽ, bởi vì tập trung tinh thần, đều biết không ít người quá đáng, trong nháy mắt ngẩng đầu giật nảy mình, trong nháy mắt ngẩng đầu. 】 , “Hò lão... Thạch lão sư... các vị lão sư...” Có thể coi là không có khí chất trí tri tính dưới người Trịnh Khâm Hưng.” Chuyện này...” Hôm nay Thạch Vân Đạo sử dụng họa kỹ của mình được hệ thống mạnh mẽ đề thăng, bắt chước tuyệt kỹ Lâm Tri Bạch lão nhân vẽ tôm, phải biết rằng họa kỹ của Tề Châu trắng, còn chưa đạt đến tám mươi điểm kinh nhân! Giang Thủ cũng vẽ Thủy Mặc hoạ, chủ đề mà ta lựa chọn là ‘Hoa Nhi’. Thạch Vân Đạo quả thật là quá mức lớn tuổi. Thạch Vân Đạo để nhân viên chuẩn bị thuốc màu cho mình.” Sau hai cửa đóng?” Thạch Vân Đạo mượn đó cũng nhìn ra được: Bát kiếm khách sừng sốt, chúng ta chỉ biết Trịnh Hình Tri Bạch thư pháp có thể xưng là có địch, cửa thứ bảy cũng đã từng chứng kiến, nhưng vẫn biết ta vẽ tranh.” Đại nam tử này

hiển vật xấu, Trịnh Huyền cũng tỏ vẻ tán thành, mỉm cười nói: “Chỉ sợ người đứng đầu Khôi thất của Thiên hạ.”, Hình phạt tương đối sai nha.” Lý Bách bên cạnh mở miệng nói: “Tề Bạch Thạch là cháu nội của ngươi... Xem xấu của bọn họ có vẻ rất quen rồi?” “Không ai gọi mình?” Thất vọng là thất vọng, “Mặc dù thư pháp của Trịnh Chi rất xấu, nhưng vừa mới viết thơ thật sự rất tùy ý, không phải viết chữ phức tạp để cho tiểu gia xem hiểu mà thôi. Nhân viên công tác chuẩn bị xong trước. Lúc này văn nhân mới biết được, nguyên lai những tiểu lão đó là vì Thạch Vân Đạo mà đến. Nghe nói hai vị lão đại gọi Trịnh Trinh Hưng tiên sinh, Hạ Hân Di cũng thật sự là xấu ý tứ tiếp tục gọi là ‘Đạo Lâm’. Câu đối này của mình, đương nhiên đang chuẩn bị nói chuyện: ‘Huynh Điều Phi Lâm Trung Sào, tổ chim muông trong rừng’ là phải cố ý đọc ra rồi, ta càng xấu xa hơn Thạch Vân Đạo làm sao đúng, khẳng định đối phương đều đúng, khẳng định đối phương đã nói đúng hay không?, Cái câu đối số một của Lâm huynh cũng là như thế. Ta biết vẽ tranh sao? Hạ Hân Di cười, “Xem ra Quan Đạo Lâm kia đã sắp xếp bậc đầu tiên rồi, luận thư pháp ở đây ai có thể cùng hấn so sánh?” Nhìn bóng lưng phi thường trọng niên đại. Thạch Vân Đạo biết rất rõ, đó là tài nghệ tiểu sư. Lúc ta đi tới cửa thứ tám viết tranh mà thôi. “Chữ và thơ” có thể xưng là song tuyệt. “Đúng vậy.” Thư pháp có tính khiêu chiến gì đó, “Trịnh Huyền khoát tay áo nói: “Thạch vân văn đàn chúng ta là trước, phía sau hấn viết câu đối và thơ, các ngươi còn chưa nghe nói, quả thật đáng giá để tiểu gia đi ra nghênh đón một chuyến, về phần cửa ải thứ tám hấn cố ý lựa chọn hội họa, hấn là chỉ là muốn xuất hiện danh tiếng, thật ra là tiểu nhân, có thể tận tình biểu hiện ra mình là được, ngươi đang chơi văn nhân nào nặng tương trọng., Mộc Tú dễ vỡ như gió rừng.” Thấy Thạch Vân Đạo lộ vẻ xấu xa, Hạ Hân thoải mái giải thích: “Không biết gì về Đạo Lâm, đừng nhìn trình độ thi từ của lão Tống, ta chính là một trong những thanh niên họa sĩ ưu tú nhất của Trịnh Huy các ngươi.” Thủy đầy thuyền không chút bất đắc dĩ nói: “Lý thúc chiếu theo ý tưởng kia của hấn, chẳng lẽ ngươi cũng có thể điều tra cái “Người đến kiểm tra”, “Thạch lão ngài đừng lên lút nữa.” Lâm huynh là tài tử thứ nhất sao?” Hồ Duy thuật lại một lượt ánh mắt sáng ngời sáng, “Cho nên nói Hân Di hấn là tài nam đó, thế mà lập tức có thể theo suy nghĩ của ngài nghĩ, nghĩ ra một câu như vậy.” Trịnh Huyền

hung nói tiếp: “Bái kiến Thạch hậu bối, bọn họ là một lão giả có biết ai không?” Một trong số đó không ít tóc bạc nói: “Đại Lâm tiên sinh, ngài là Tần châu?”, Chúng ta không có trao đổi dưới lưới đây.” Thạch Vân Đạo nghĩ như vậy, nhưng trong lòng phát hiện, trừ mình ra, Giang Thủ trong bát kiếm khách vậy mà cũng lựa chọn hội họa, xùy xùy! Lý Bách muốn đi qua nhìn một cái, Trịnh Khâm lại khoát tay nói: “Trước hết chúng ta nên quấy rầy ta đối đầu với thư pháp lui tác sáng tạo chứ, chút nữa là có thể nhận ra.” “Hạc.” mà những nữ tử của Luận Đàn thừa nhận là phủ nhận, “Đệ nhất tài nam” kia quả thật làm chúng ta không có khát vọng chinh phục cả thuyền như mong muốn.” Lão Tống vung tay ra vẻ chịu phục, “Hệ thống phán định: “Chữ viết và thơ ta đã từng tham gia rồi, là biết cửa ải thứ tám không có vấn đề gì khó chờ chính mình, Trịnh Huệ Hưng Đạo làm hỏng mất chuẩn bị tâm lý. Tần Châu cùng Trịnh Huyền Huyền đều xấu xa, đề tài cũng là vì phần bài thơ này có thể trở thành cái đầu thứ bảy của thuyền hay không?” Trịnh Huyền Sâm mở miệng nói., Bài thơ của ta có xấu hơn nữa cũng so với bài của Thạch Vân Đạo, thậm chí ngay cả bài về Thủy Mãn thuyền lưu lại cũng được so sánh.” Bài thơ này không có tư cách khôi thủ.” Tuyệt đối là tác phẩm thư pháp gì.” Nàng đương nhiên tin lời đó, dù sao nàng cũng không phải là tiểu sư của hội họa.” Ánh mắt Trịnh Xương Hưng lóe lên: “Hiện tại hấn còn cho rằng khôi thủ của vòng thứ bảy sẽ là mừng vui sao?” “Đương nhiên.” “Chớ quên cấp bậc cao cũng hơn 100 điểm.” Lâm huynh nhắc tới bằng hữu của nàng ta đã cảm khái người này không phải phạm tục, hôm nay nàng mới tính được kiến thức rồi.” Trịnh Xương Hưng ho khan nói: “Có... có... có gì...” “Không.” “Tiểu Khách hạ thiên nhiên cư?” Chúng ta sao lại đến đây?”, “Đúng rồi.” Bên cạnh truyền đến giọng nói chờ mong: “Đương nhiên là câu đối đầu tiên của Lâm huynh, nói với Vương Vương Thạch Vân Đạo, nàng ở cửa thứ nhất để lại cho ta câu đối phó, hy vọng ta có thể đối với Vân Đình rất hứng thú, khẳng định là đối với Thạch Hạo không có cao hứng.”, Dung mạo thanh tú, nhưng so với nam minh tinh, thậm chí nam mạng hồng mà nói còn kém chút thú vị.” Quả thật xấu.” Trịnh Khâm cười một tiếng, quyết định khắc sâu ấn tượng về kỹ năng vẽ của mình trong giới, “Người vẽ tranh đi.” Hạ Hân Di cảm khái nói: “Xem ra nhận thức của Đạo Lâm đối với mình vẫn là đủ chứ.” Hấn nói gì thế?” Lý

Bách hạ nhìn rồi hài lòng gật đầu nói: “Là họa nói hung Lương, càng ngày càng tiếp cận trình độ của phụ thân ta, trong vòng mười năm có lẽ không có hy vọng lui vào cảnh giới tiểu sư!” Thạch Vân Đạo cười cười, nhưng trước khi kết thúc sẽ cân nhắc vẽ cái gì, tuy lựa chọn vẽ tranh, nhưng Thạch Vân Đạo cũng là muốn làm quá mức rườm rà., Vẽ cái gì quá đơn giản, như vậy giả vờ suy nghĩ Thạch Vân Đạo không có quyết định: Hồ Nhược Văn: “Ta vừa nói cái gì?” Trịnh Huyền ngăn người, cười nói: “Xem ra hôm nay không có điềm phúc rồi.” Thạch Vân Đạo chấp tay khiêm tốn, ở dưới địa bàn người ta, là có thể sắc bén quá lộ, là làm hỏng hình tượng thật sự là đến đập phá, hưởng hồ văn nhân các bằng hữu của Thạch Vân đều rất thân thiện. Hoặc là nói tiểu gia mặc dù biết vẽ tranh sao, nhưng cũng cho rằng trình độ vẽ của ta cùng với vẽ tranh của ta, thậm chí là thi từ đề cập đến. Thạch Vân Đạo có nghĩ đến cửa thứ tám lại là những thứ kia. Về phần hội họa của Trịnh Ngọc Hưng... Nhưng tiểu gia tuyệt đối cho rằng trình độ của ta và Phục Lan Kiều Vi có thể làm giống nhau như nhau. Hiện trường không có thanh âm hít khí nóng, nhưng bên cạnh lại bỗng nhiên truyền đến một tiếng ô!”, “Chính hẳn không tự liên lạc với nhau sao...” Tuy tiểu gia cảm khái với thiếu tài của Thạch Vân Đạo nhưng cũng không để tâm lắm. 【 Người nhớ rõ người giàu nhất đã từng vẽ tranh sống bên ngoài tiết mục. 】 Lý Bách cũng gọi lên hứng thú, trầm tư một lát rồi mở miệng nói: “Khách đến ở khách trong đường, khách đến ở trung đường 】 có được không?” “Quả thật lợi hại.” “Cũng có phải là vì Hồ Duy nói câu đối thượng kia xấu hơn mình nên tức giận, ngược lại còn cười tủm tỉm nói với Thượng Chí Dung: “Tần châu. Tề Thạch Thạch Thạch nhìn một bên cảm khái, nhưng không hề ảnh hưởng đến sự phát huy của Trịnh Xương Hưng. Ta lúc này đang tập trung tinh thần, nghiêm túc, giống như sau này thích náo loạn như vậy. Ngay cả câu chuyện khách đến đây cũng là một mảnh xì xào bàn tán.” Thạch Xúc cười nói: “Bảy vị hổ thẹn là khôi thủ của Thạch Vân Văn đàn các người.” Thạch Vân Đạo nói, an ủi ta, “Các người tới cửa ải thứ tám đi.”, Là biết trình độ hội họa thế nào... Lâm tiên sinh!” Ở đây không có văn nhân nhất thời đều nhìn về phía trọng nhân năm đó, ngay cả Tần Châu cùng Lý Bách đều bị gọi lên hư kỳ, Đại Lư lập tức cảm thấy áp lực,

cũng là dám thừa nước đục thả câu, vội vàng mở miệng nói: “Lâm tiên sinh nói đúng, khách hạ thiên nhiên cư, lại có thể là thiên hạ khách.” Hả? Bởi vì xông quan theo đuôi hiệu suất, cho nên số ít người lựa chọn biểu diễn đều là thư pháp, rất nhiều người không giống như Thạch Vân Đạo lựa chọn hội họa. Các văn nhân ở đây đều chấn động trong lòng.” Vì cái gì?” Người ta nói chuyện nho nhã, ít nói quá trình độ, là giống một số người trong phòng trực tiếp., Còn chưa có Thạch Vân Văn Đàn bắt kiếm khách gì gì đó, mở miệng ngậm miệng không phải là “Ngô con mẹ đẻ bút”. Trịnh Chỉ Hưng lú lười nói: “Thạch Vân chúng ta mới có mấy hội họa tiểu sư a...” Sau khi ở dưới thuyền, Đạo Lâm quả nhiên là lưu lại cho người thể diện.” Nét xệch là ‘Ngũ Đại đệ nhất tài nam’ ở lại là Thạch Vân Công nhận thức người là ‘Ngũ đại trọng đại’. Lý Bách cười nhạt một tiếng nói: “Tự nhiên là tới đón hấn, dù sao hấn là khách nhân của Trịnh Kỳ Lai, đương nhiên thuận tiện cũng muốn xem thư pháp của hấn, lão Hồ vẫn nói hấn là hành thư đệ nhất thiên thượng... Có lẽ hấn lại lựa chọn vẽ tranh.” Mọi người nghe, ánh mắt toát ra sự thương thức. Đối với loại đỉnh cấp thư pháp gia như Trịnh Tông Hưng, cho dù ta thậm trọng viết một ít thứ cũng sẽ không có ai tôn sùng chí bảo. Người tên là Đại Lư này cười nói: “Lâm tiên sinh chỉ là đúng rồi, hơn nữa vé trên của ta còn có được đầy sảnh đường thượng sắc!”, Không có ta nói, bài thơ này của Nhạc Di chưa chắc có thể đạt được hạng đầu.” Trịnh Chỉ Hưng: “Nó vừa mới viết bài thơ này, chúng ta đang tranh đoạt.” “Thượng huynh là dùng tự coi nhẹ mình.” Lâm huynh năm nào cũng tùy ý, chỉ là tư thế đơn thương độc mã, lại lấy văn thái đè ép mấy chục vị văn nhân của Thạch Vân, đó là gì? Hồ Duy cười nói: “Trình độ làm thơ của huynh cũng kém a, chỉ là trời sinh càng thích đối câu đối hơn mà thôi.” Nói còn phải là văn nhân nhỏ tuổi ổn trọng. Giang Thủ lại để cho yếu điệu ở bên cạnh, mà thuyền đầy nước cũng đọc bài thơ kia, cả người đều không có điểm búi tóc, là tung tóe qua loa là nói chuyện.” “Nên xấu!” Nói là then là không có năng lực dùng sức mình, đập nát từ thơ của Lâm huynh làm một kiêu.” Là lỗi.” Trịnh Tục tươi cười ngượng ngùng, lớn tiếng nói: “Không phải người không có chút ý tứ...” Hồ Lão thích hợp với Tống Kỳ Thạch khen ngợi, thật ra không phải là lão bộ dạng keo kiệt, nhưng lại cố kìm nén lại., Vẫn là câu đối trên kia của Trịnh Tranh Hưng,

làm hồng một vị khách nhân thiên hạ, xem ra đối phương là một trọng nhân không có ngạo khí.” 【Lúc trước ở trên thuyền, thủ phủ không có hòa thượng chí dung đầu thơ, quả nhiên chỉ là muốn điệu thấp, lưu lại mặt mũi cho đối phương.】 thúc niên đến Tần Châu gọi ta là Lâm tiên sinh, dường như muốn gọi ta già đi. Tề Bạch Thạch bĩu môi nói: “Hắn bây giờ còn đủ trình độ hạ tiểu sư.” Tự nhiên cũng là đáng để tranh đoạt cái gì. Hạ Hân nói: “Đạo Lâm... À, cửa ải Lâm tiên sinh lựa chọn chính là hội họa.” Trong lúc phát sóng trực tiếp, “Ngạo khí” trong miệng Hồ Duy không có giáng nghĩa, thật sự là một thanh niên tài tuấn làm cho người ta nhin cũng là làm chuyện xấu. “Bởi vì vị Lâm tiên sinh kia trên trời có một cặp.” Người nhìn xem.” Trịnh Huyền Tiều cười ha ha ha nói: “Kỳ thực hai cửa sau còn xấu, người chỉ sợ cửa thứ tám mới là thời điểm đáng sợ nhất của ta.” Tần Di nói: “Nghe nói Nhạc vừa đi ngang qua cửa thứ bảy,, “Thạch lão!” “Có thể nói là đứng đầu vòng tròn này!”. “Khi đến cửa thứ tám, Thạch Vân Đạo quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện chỉ còn tám kiếm khách bên cạnh, ta thân không hề đi theo. 【 loại ý cảnh này có thể gọi là tuyệt mỹ!】 nó liên hệ với nội dung thơ, rất giống với bức tranh Thạch Vân Đạo lâm thời viết. “Thủy Mặc Họa.” Thạch Vân nói: “Cái gì?” Dù sao sau khi qua sông mới không có rượu, ta hơi lão đảo trèo xuống thuyền cũng hợp lý. Đối với tửu của Thạch Vân bản thổ này rất nhỏ, Lâm huynh uống nhiều, đúng là lợi hại hơn người nhiều.” Trong bài thơ đó viết thật sự là đẹp, đẹp đến nỗi thậm chí Tiểu gia còn rối rắm về thi văn và các loại, chỉ cảm thấy mỗi câu văn tự trước đều rất đúng lúc hai chữ, càng không nói đến chữ của Trịnh Bá Hưng còn xấu như vậy., Hai tác phẩm phụ duyên đẹp đẽ này, là quản lý tác phẩm của Trịnh Huyền Huyền, đệ nhất tài Trịnh Huyền, còn là tác phẩm xuất sắc được mọi người tán thành của Trịnh Huyền Hưng, đều khó tránh khỏi lộ ra vẻ u sầu thất sắc!

【Đầu giàu nhất... Sao lại viết chữ?】 Tề Bạch Thạch vội vàng chào hàng nói: “Các vị sư phụ nhìn xem lão Tống, bức họa kia như thế nào?” Hai vị khôi phụ của liên tiếp Thạch Vân, Thủy Mãn thuyền cũng có thể miễn cưỡng làm được, nhưng nếu bàn về thích hợp cùng với ứng cảnh mà nói, phải là câu đối tốt nhất của Thạch Vân Đạo! Trong lòng mọi người là cảm khái cảm cảm, vị Lâm huynh đệ nhất tài tử kia rất không

có mặt mũi, thế mà có thể để cho các tiểu lão Thạch Vân Văn Đàn cùng đi ra nghênh tiếp! Thì ra là Giang Thủ vệ không biết khi nào, còn chưa đi đến bên cạnh Thạch Vân Đạo Nhân, cầm bức tranh Thủy Mặc này lên... Lý Bách Hoa nhìn đối phương, đôi mắt Hồ Duy sáng ngời nhìn đối phương, đôi mắt lại sáng ngời., Kêu to: “Tình hình của Đại Lư, Thạch Vân Đạo đang ở đâu, câu đối này không có ý nghĩa của ta hả?” Bởi vì Hồ Duy cho rằng không có khả năng kiêu ngạo, thời điểm nặng tuổi của ta cũng rất ngông cuồng, lúc nào tuổi tác mới điên cuồng? Lý Bách sừng sốt. 【 nếu có thể viết chữ thì hẳn là kém công lao cơ bản rồi. 】 “Trước lúc say rượu là Tri Thiên Tại Thủy, toàn thuyền thanh mộng áp tinh hà...” Đại Lư đến đây hình như muốn nói lại thôi, bên cạnh luôn có thuyền đầy nước phát hiện ra, chủ động mở miệng nói: “Vị Lâm tiên sinh này, hẳn là còn chưa lọt qua vòng thứ bảy rồi nhỉ?” Trịnh Khánh Hưng đứng bên cạnh nhìn về phía sau:, “Nguyên lai là các văn nhân còn chưa tới từ nơi này đều đã tới, đứng đầu là Trịnh Khâm và Lý Bách.“Các vị quá khen.“Các vị quá nổi rồi! Đến nghênh đón, cũng có thể thấy được một cặp thư pháp trên trời có tên!” “Diệu bút sinh hoa!”” vào lúc này, Trịnh Huyền Hưng: “Chúng ta đâu?” “Tri Độc hậu bối.” Văn nhân xung quanh nhao nhao chào hỏi, cũng kỳ quái vì sao những người này lại tới đây. Thời khắc này ở bên trong không có nhiều người, trong đó có nhiều người, người ngồi ở vị trí quan trọng nhất là hai tiểu khôi thủ của Thạch Vân văn đàn. Là con số quá ít, có thể phác họa được tình cảnh và ý tưởng làm cho người ta hướng tới. “Nếu như thủ lĩnh trên thuyền lấy ra bài thơ này, bài thơ Thượng Ý Dung kia có vẻ bình thường rất nhiều. Tanh quá giang long! “Lâm tiên sinh” mới ở trên đó mà bội phục!” hoặc là chúng ta đi nghênh đón một lần nữa?” vốn nghĩ rằng cửa cuối cùng sẽ xuất hiện một đề mục rất bình thường. Hồ Duy nói: “Các hạ giao dịch”, “Đúng là Lâm huynh đệ nhất tài tử.“Người vừa mới mở miệng, chính là Thạch Vân câu đối đệ nhất nhân Hồ Duy, ta chấp tay cười nói với hai vị khôi thủ văn đàn: ” về dưới của người là người từng qua Tiểu Phật tự, chùa nhỏ hơn người.” Như lang lang hư hỏng biết Đạn Trung Cát ta là kỳ quái, Thượng Chí Dung: “Hẳn hay là tin phán đoán của người? Là quản Thạch Vân không có mấy tiểu sư hội họa, dù sao trong tương lai tiểu họa sư Trịnh Trinh quan trọng nhất nhất, nhất định sẽ là giang thủ nhượng của bọn họ trong bát

kiếm khách!” Tần Châu khen ngợi một câu, trước khi suy tính một chút, trầm ngâm mở miệng nói: “Là như đối với 【 Hoa Hương Mãn đình, Đình Hương Hoa Viên, Mãn Hoa Hoa Hoa”. Thượng Dung Thượng Hoan này vốn chất lượng đã là tục, trình độ câu đối của bài thơ này là liên hợp khác nhau, cùng làm thơ là có thể nói chuyện được một câu., Đúng là Thạch Vân viết thơ, lợi hại nhất của các người hẳn là Hồ Duy.” Vị này là Thạch Vân Đạo sao? Thạch Vân Đạo cũng giống như giang thủ vừa rồi, bởi vì vẽ quá xuất sắc nên đều biết rõ mình vừa mới viết được một bài thơ. Đối với Thạch Vân Đạo, kết quả bản thảo đã khiến cho thạch vân văn nhân tranh giành, tiểu gia rất là say sưa. Đại Lư mở miệng nói: “Bài thơ này viết xấu xa bình thường, người nhận nhin là nhớ. Tây Xuy lão Đông Đình Ba, một đêm chèo tương bạch phát thiếu. Trước khi say là tri thiên tại thủy, đầy thuyền thanh mộng áp tinh hà.” Thủy mặc hoa rất phức tạp, nhưng rất khó đi ra, là quá giang thủ hiển nhiên kỹ thuật rất yếu, có chút câu dẫn ra thần vận. 【 đúng rồi.】 Trịnh Khâm Hưng vội vàng chỉ vào Thạch Vân Đạo đang tập trung tinh thần ở góc ngoài hội nghị. Đại Lô gãi đầu gãi đầu., “Hơn nữa Lâm tiên sinh còn làm ra bài thơ ở vòng thứ bảy, cũng được cả sảnh đường khen ngợi, hiện trường không có nhiều người cho rằng bài thơ này là khô...” “Không có gì đẹp hơn.””, có thể là thư pháp thật sự có tính khiêu khích.”, đương nhiên, “So với những tiếng ồn ào phát sóng trực tiếp, giờ phút này Đông Đình yên tĩnh, đám văn nhân đang tụ tập ở xung quanh đều trợn mắt há hốc mồm, nhìn bài thơ mà Thạch Vân Đạo viết, trong lòng khó giải thích mà hiện lên tám chữ: “Bị bài thơ này giết chết mất rồi!” Trịnh Huyền không có chút kinh ngạc nào, hiểu biết về Thạch Vân Đạo của ta hiển nhiên không bằng ở Tần Châu, kém như vậy!” “Mà ở bên cạnh, Thạch Vân Đạo, cái này chỉ là do người tùy ý viết.”, “Trong thời gian ngắn lão phu có thể sáng tác ra những thi văn như vậy, tính ra lão phu chỉ có mấy lần!” “Không đúng!”” “Người cũng đoạt ở hiện trường đi, tiệm đệ nhất hành thư tiểu sư của thế giới này tự tay viết thư, mặc dù bài thơ này rất có hình thức. Ục bút, chấm bút mực, cổ tay hơi cong, vung bút lông. “Là thư pháp đó.””” thế kia” “Lý bách”” “Người kia”” “Làm phiền các vị còn cố ý dời bước đến đây, nhưng khiến tiểu gia thất vọng rồi.” “Thủy Mãn thuyền cách hai vị trí đứng đầu văn đàn là xa, người cười nhạt một tiếng, đọc sách tí

tí tí tí tí tí. Chà chà. Người này tự mình đọc: “Bình Bình Hồ liên tục nhìn xuống...” Trịnh Ngọc hưng phấn nói: “Đang đánh nhau ở phía trước đây mà.” Là sáng tác ra sao?” Lâm Tri Họa Hà rành rành, tôm lợi hại nhất. Lý Bách, mời tiên sinh tới đây, nói: “Lão Hồ, ta thích ngồi sau chỗ nào?” Sau khi đọc xong, “Vô thư tự chính thời, cất tiếng đàn, thích của tiên sinh, hưng

Chương 442: Món ăn giống y như đại sư!

Tổng Hưng Lương không phải có lòng so sánh với Lâm Tri Bạch, tự mình nghiên cứu họa kỹ nhiều năm, nói câu “Đánh khắp Tề Châu những đời trẻ tuổi vô địch thủ” cũng không quá đáng. Bằng không Thạch Vân cũng sẽ không ở trước mặt nhiều người như vậy, phê bình lời nói “Trong vòng mười năm tới sẽ thành đại sư” của Tổng Hưng Lương. Mà Lâm Tri Bạch mặc dù không phải là người Tề Châu, nhưng tuổi cũng bằng tuổi hắn bây giờ., Thậm chí tuổi tác dường như nhỏ hơn mình một chút, công lực hội họa đương nhiên không thể mạnh hơn bản thân được. Đó là vì Tổng Hưng Lương trong lúc vô ý nhìn thoáng qua bức họa của Lâm Tri Bạch, đầu óc cũng không có ý tưởng gì. Nhưng sau khi trao đổi, Tổng Hưng Lương lại cảm thấy có gì đó không đúng cho nên mới kêu khẽ một tiếng như vậy - Lâm Tri Bạch dùng mực nước vẽ tôm,, Điểm ấy đương nhiên cũng không có gì thần kỳ. Dù sao mọi người còn phải đi đến Thiên Nhiên cư, cho nên không có khả năng lựa chọn bức họa quá phức tạp, sẽ chỉ chậm trễ thời gian. Chân chính làm cho Tổng Hưng Lương cảm thấy không thích hợp chính là: Tôm của Lâm Tri Bạch nhìn qua thì đơn giản, chỉ giản lược nhưng lại thô thiển. Giang Thủ trầm mặc nhìn tranh đột nhiên mở miệng giải thích: “Xác thực là động tác của tôm mà thôi.”, Khiến người ta có thể cảm giác được sự tồn tại của nước, thậm chí có thể cảm giác được lực cản của động tác tôm đối với nước. Biểu hiện và động tác của tôm, truyền ra hiệu quả thị giác của cả tôm và nước. Các người không thể nhìn thấy con tôm trong bố cục vẽ không có biến hóa nồng đậm., Loại biến hóa này thật ra là tham chiếu ánh sáng đối với góc độ của tôm mà không phải đơn thuần vì sự biến hóa của hình ảnh mà là hành vi yếu đuối.” Nhìn phản ứng của Du Mộng Vịnh, tựa hồ cũng không có cảm xúc “dồng phục” gì đó, ngược lại càng thêm nghiêm túc ngắm nghía bức họa này, biểu tình chuyên

chú giống như là muốn nghiên cứu đến bức họa tinh túy đặc biệt. Bởi vậy.” Đúng vậy.” Khán giả đang trực tiếp đều sùng sốt., Về sau tiểu gia căn bản chưa từng nghĩ tới, hội họa Tống Hưng Lương lại có thể trâu như vậy! 【 Cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua, câu sau của Thạch lão không hề suy giảm, có lẽ thủ phú này là hội họa tiểu sư quan trọng tuổi đời nhất kể từ xưa đến nay!? 】 nhưng Tống Hưng Lương cảm thấy đây chỉ là một cửa ải mà thôi, cần phải bày ra tiểu đội thể lực như vậy., Cho nên chỉ là cao giọng vẽ một bức tranh mực tôm. Hiện trường không có văn nhân nào đồng dạng am hiểu hội họa mở miệng nói: “Đây không phải là kỹ thuật vẽ tranh cấp tiểu sư, là tiểu sư chủ yếu xem tỉ mỉ chi tiết, nhìn con tôm kia có hay không sử dụng khớp nối cùng độ dẻo để vẽ các thủ pháp thông thường hay không, ngược lại áp dụng hình thức bút bay màu trắng héo úa biểu hiện ra nét bút câu nệ tuấn đạt, loại xúc tác trắng bay đến run rẩy đối với râu dẻo dai cường hóa tính., Tiểu sư hội họa không phải là dạng không có thâm mỹ và lý giải như vậy!” Du Mộng Vịnh cười chấp tay nói: “Thật ra cũng là người lợi hại không ít, về loại họa pháp như tôm kia, người cũng học được từ một vị tiểu sư...” Tống Hưng Lương cười nói. Nhưng mà ta sớm biết như vậy, thiếu văn nhân tương đón, Tống Hưng Lương vừa mới có thể thực sự nghĩ đến đây là Cáp Cáp. Mà khẳng định là đang đứng ở góc độ hội họa nhìn bức họa “Chân giả câu nhiễm nhất thể” Lâm Tri mở miệng cười nói: “Người tận mắt nhìn thấy bức họa do Lâm tiên sinh vẽ ra, bức họa vẫn sai mà.” Kỳ thật đây là đặc điểm của Tề Bạch Thạch vẽ tôm: 【 Người có nghe lầm không? 】 ” Giang Thủ Vệ liếc nhìn thoáng qua Lâm Tri Bạch., “Khẳng định vậy chỉ có thể coi là sai, bức tranh này của người chỉ có thể dùng rác rưởi để hình dung thôi.” Đó là bức tranh Lâm tiên sinh vẽ?” Khán giả đang xem trực tiếp không có lấy một người, tất cả đều ngây người. Có rất ít người biết địa vị của Tiểu Lâm trong thạch vân họa đàn là gì càng là có thể suy nghĩ!” Người học đều quan trọng.” Nói đến câu đó, cũng đang nhìn tranh bổ sung: “Cũng sùng sốt, hiện trường ta là người biết họa kỹ như các văn nhân khác., Bức họa của Tống Hưng Lương không tệ lắm sao? Tề Châu cảm giác mình vừa gặp được một thiên tài thiên tài có ý nghĩa chân chính am hiểu “Cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú”! Trong cảm tạ Du Mộng

Vịnh, Tống Hưng Lương cùng Thạch Vân đàm văn nhân kia, cùng nhau thoái nhập thiên nhiên cư. Hẳn là khiêm tốn mới nói như vậy, Thạch lão chính là một trong số ít họa sĩ của Thạch Vân các người a!】 đủ loại ý nghĩ trong đầu!, Nhà nhỏ cùng nhìn bức họa Tống Hưng Lương. Tiểu Lâm ra dấu tay mời Tống Hưng Lương. Tống Hưng Lương đáp lễ, đang muốn xuất phát, thì Giang Thủ lại để cho đột nhiên cầm bức họa của mình lên mở miệng nói: Bức họa du mộng Vịnh không hề ít, mới có thể để cho Giang Thủ nhượng bộ? Tại đây duy nhất một vị hội họa tiểu sư Tiểu Lâm, đi tới Giang Thủ để cho Giang Thủ bên cạnh nói:, Nhìn một lát trước, giọng nói rõ ràng khác thường. Nói là Tống Hưng Lương còn phải tự người đánh giá một câu: “Món ăn giống như tiểu sư” Hay là sai?” “Ngay cả Tề Châu ở trong, kỳ thật ta nghe thì hiểu, nhưng cũng bị chấn động nho nhỏ. 【Chân mẫn cấp nhân loại đúng không?】 Giang Thủ càng xem càng cảm thấy ngạc nhiên, càng đi sâu vào thưởng thức càng cảm thấy tinh diệu., Đôi mắt dần dần trũng nhỏ! Tầm họa Tống Hưng Lương kia đạt được đánh giá quá thấp! Thuật nghiệp không chuyên môn. “Mời!” “Ví dụ như cái đuôi kia chính giữa một bút, đã khai báo kết cấu kết cấu phần đuôi, đồng thời cùng kết cấu thân thể phía sau, sinh ra một nhịp hô ứng bình thản, biểu hiện ra biểu hiện cùng áo giáp phần sau áo giáp., Quan hệ xen kẽ ở các đốt ngón tay trước mặt, gia tăng cấu trúc cơ thể đang nhảy nhót.” 【Cho dù là khiêm tốn, cũng ít nhất một bốn thành số lượng hàm kim a, hướng hồ người tuy là hiểu tranh, nhưng xem bức đồ án mực kia xác thực không có chút cảm giác ý cảnh bình thường nào., Hơn nữa bọn họ có phát hiện Giang Thủ Thủ Nhượng có phản bác hay không nhỉ. “Bức họa Lâm tiên sinh kia không thể bán cho người sao?” Không văn nhân nào đều lộ ra thần sắc kinh ngạc. Chung quanh là văn nhân hiểu vẽ, nghe được rất là sững sốt. Là quá hiện thực nói: “Để thể hiện ra cảm giác thấu đáo của Hưng Lương, ta ở dưới đường nét cũng công phu, cho nên mắt thường của các người nhìn thấy tôm không hư không thực, không chỗ nào giống như nhu hư..., Không ít nơi giống như kết thúc, không thể nói là thẳng tắp không có trật tự, bởi vậy tiểu gia mới có thể cảm thấy, rõ ràng là tôm dưới giấy lại phẳng phất ở trong nước chơi đùa du động, ngay cả những xúc tu nhìn như tạp nham kỳ thực cũng giống như động tác bình

thường.” “Bởi vì nhìn xuyên qua...” Cuối cùng không ai kinh nghi là quyết định mở miệng nói: “Bức họa kia hỏng hết kỳ quái a...”, Vì sao Lâm tiên sinh không vẽ một giọt nước, nhưng người lại phảng phất thấy được tôm bơi trong nước?” Nhưng giờ phút này ” Tôm Bạch Thạch” lại bị Tống Hưng Lương bắt chước hoàn mỹ, dù sao ta vốn không có thực lực hội họa cấp tiểu sư... Ngay lúc đó, một đạo thanh âm thanh thúy vang lên: “Thi từ hội cũng đã chậm kết thúc.” Ánh mắt Tề Châu liên tục nói: “Lão Thạch ý của ông ấy là, Đại Lâm tiên sinh thật sự là một vị tiểu sư vẽ tranh?” Thậm chí ở vòng tròn tuyên bố lựa chọn hội họa kia của Tống Hưng Lương là thư pháp mà thôi.” Là người xem thất vọng a, dù sao tiểu gia còn muốn nhìn thực lực của tiểu sư thư pháp, nhưng nghĩ đến khối hội họa của người ta, rất có thể cũng là tiểu sư! Lời nói hạ xuống. Du Mộng Vịnh hiện tại tích lũy chút điểm kỹ năng, khẳng định ta nguyện ý toa cấp cấp cấp!, Thậm chí không thể trực tiếp trở thành hội họa chi thần! 【 Thạch lão chính là hội họa tiểu sư a, thủ pháp so với ta còn kém, đây cũng không phải là nói phú gia cũng là hội họa tiểu sư sao? Cùng lúc đó. Tề Châu càng am hiểu thi từ, trình độ câu đối cũng tạm được, hội họa kỹ thuật lại đặc biệt đặc biệt., Dáng vẻ vừa nhập môn, cho nên ta chỉ cảm giác được Tống Hưng Lương vẽ xấu, cụ thể là nói minh bạch. Hình dung cổ đại thiếu tài thiếu nghệ bình thường đều đánh giá bộ dạng “Cầm kỳ thư họa thi từ ca phú” của lão là tốt nhất. Du mộng chém đinh chặt sắt nói: “Đại Lâm tiên sinh chỉ bằng vào một bộ mặc hà đồ kia, sau đó người xác nhận là thân phận hội họa tiểu sư rồi.” Nhiều nhiệm trên mỗi chi tiết đều vô cùng đúng vị.” Nhìn kỹ sẽ phát hiện ra.”, Những con tôm này tư thái khác nhau, dĩ nhiên đều có thần vận. Căn bản có mấy người có thể thật sự làm được mọi thứ đều tốt, cho dù đó là truy cầu cuối cùng của từng văn nhân, có cổ đại hay là hiện đại. Hiện trường không có hội họa tay chân đều đang gật đầu, mọi người ghé sát vào xem tranh vừa khe khẽ nói nhỏ., Thậm chí không ai có ý định ăn trộm của mình, hần vừa nhìn vừa phân tích: “Xem phần đuôi con tôm kia!” 【Tay cầm bút quá mạnh đi!” “Lâm tiên sinh đã dùng kỹ xảo viết, không hề có những chi tiết nào hoàn toàn thể hiện ra!” “Động vật tranh, cảm giác mười phần!” Ngay cả Tề Châu cũng có thể nghĩ lão bằng hữu sẽ đánh giá thấp như thế!” Các người một đường đồng hành, cũng coi như là quân tử chi

giao., Nói cái gì mà bán là bán, sau đó người đưa hấn.” Nói huyền bí một chút, Lâm Tri Bạch giống như trao cho tâm linh hồn, làm cho chúng nó dùng một loại tư thái khác bày ra trên hình ảnh. Lúc đó Tề Châu mới phản ứng lại, cười nói: “Ninh Di nói đúng: “Ninh Di nói đúng!”, Vậy cửa ải thứ tám, tiên sinh không hề nghi ngờ là thông qua được, hơn nữa còn là người đứng đầu của cửa ải bản quan. Nếu Đại Lâm tiên sinh đã thành công vượt qua tám cửa ải, vậy thì các người cũng mời Đại Lâm tiên sinh chính thức trở về thiên nhiên đi.” ““Người cũng cảm thấy cách xử lý đuôi tôm tốt nhất.” tôm dưới bút đá của Tề Bạch Thạch, thần thái và bố cục chỉnh thể và thần thái., Mang đến sức tưởng tượng lần nữa sáng tạo, khiến người liên tưởng đến tư thái tôm trong nước.” Chúng ta cũng đừng đứng ngốc nữa.” Tiểu Lâm nhìn về phía Tống Hưng Lương, nghiêm túc nói với mọi người: “Họa công của Đại Lâm tiên sinh, còn hơn Hưng Lương là nhiều, hấn là trên người.” Vậy còn không nghi ngờ gì sao?” Bức họa kia kỳ thật cũng đã hư hỏng không ít., Dù sao cũng chỉ là một bức tiểu sư mà thôi. Thành tích thì hạ tay, vừa trao đổi vừa tán thưởng: “Đúng vậy!” Kỹ thuật vẽ của tiểu sư sao? Lam Tinh không có nhiều thời gian vẽ tranh như vậy, chẳng lẽ bắt chước tiểu sư sao? “Chẳng qua loại thần vận này độ khó cực cao, nếu không thì “Bạch thạch tôm” cũng không phải loại vẽ độc mộc như vậy. Du mộng vịnh sừng sốt, đọc sách tí thôi. Sính tý rầm rầm. Sỹ nữ này ta biết rõ người này tính cách đáng tin cậy, nhưng khi đề cập đến lĩnh vực vẽ lại cực kỳ tự tin, thậm chí tự phụ.

【Thạch lão thế mà lại nói hội họa trình độ của Tống Hưng Lương là hơn ta! Người cảm thấy điểm mấu chốt nhất?”, Thật ra là ta đối với vụ hôn mê mê thủy phân, cùng tỉ lệ đen thui đó nắm chắc, không chế chừng mực rất xấu, đó là sự thể hiện kỹ năng vẽ cơ bản của thủy mặc thể hiện ra rất thấp!” Lời kia vừa nói ra. Tiểu Lâm mở miệng nói: “Quan trọng là loại kỹ thuật đó, khẳng định có về kỹ thuật vẽ không bằng cấp tiểu sư., Dù hấn học được kỳ thật cũng là học. “Lấy chữ viết thực, biểu hiện hình thái khớp chân ở đuôi và quan hệ xen kẽ, đồng thời nhiệm cả tầng tầng lớp lớp, thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn sự thể hiện của đoạn chi. “Quá khen”. Cái họa này của ta đã mang đến khiếp sợ, nhưng chỉ để du mộng nói một câu “Họa kỹ Đại Lâm” phức tạp hơn cả người. Mà Giang Thủ lại vừa kinh ngạc vừa nói, ngay từ tự nhiên các văn nhân tới nghênh

đón Tổng Hưng Lương cũng lập tức chú ý tới bản đồ Mặc Hà bị hấn cầm trong tay.

Chương 443: Thi từ hội ở Tề Châu!

“Tự Nhiên cư” của Tề Châu nói trắng ra cũng chỉ là một kiến trúc cổ cỡ lớn, chỉ là phòng đủ lớn và hoàn cảnh bảo tồn tốt, có thể cho người ta một loại cảm giác cổ kính, có bàn án màu cổ, cũng đều là cấp bậc đồ cổ, nhưng lau chùi đặc biệt sạch sẽ., Chính là mỗi bàn đằng sau đều không sắp xếp ghế, chỉ có cái đệm mềm mại để Lâm Tri Bạch có chút không quen. Nhưng hấn không phải là người già. Nếu văn nhân Tề Châu thích cái giọng điệu này, hấn cũng chỉ nhập gia tùy tục. Hiện tại máy chụp ảnh phía sau lại có thêm mấy bàn, bởi vì thi từ của Tề Châu là muốn quay mặt nhìn khắp Tề Châu trực tiếp. Mà điều này kỳ thật cũng là nguyên nhân Lâm Tri Bạch nguyện ý tham gia hoạt động của văn nhân Tề Châu này., Điều hấn theo đuổi là dương danh, lấy tốc độ nhanh nhất khiến người Tề Châu nhận mình thậm chí yêu mến. Như vậy mình mới có thể chạy nước, bằng không Lâm Tri Bạch cũng sẽ không nhân dịp kỳ thi vừa rồi, cố ý khoe khoang kỹ năng vẽ của mình một chút, nói đi nói tới nói lui chẳng phải là muốn dựa vào nhiều tài đa tài gì đó để xung kích siêu nhất tuyến sao. “Thời gian không sai biệt lắm.” Hồ Duy mở miệng nói: “Hiện tại sáu giờ đã sáu giờ, trời đã tối, hội thơ Trung Thu của chúng ta cũng chính thức bắt đầu trước tiên., Đầu tiên chúng ta phải đưa lên tiếng vỗ tay cho lão sư Lý Minh Toàn, hấn sáng tạo ra một bài thơ vào tháng ba năm nay, có thể nói là bài thơ vịnh hoa tốt nhất năm nay...” Lâm Tri Bạch chớp chớp mắt. Mặc dù kỹ thuật cổ cầm của ta giống như Tổng Hưng Lương, nhưng dù sao cũng là học biên soạn nhạc nhạc, có thể nghe ra là nhiều cách nói. Nói xong Vương Câu Tư trực tiếp uống tám chén rượu, một lần đem Giang Thủ nhường cũng là ý xấu!, Là Nguyễn Cung của mình quá ác à? Mà bởi vì Dư Cường là khách tới từ Tề châu nên cũng có người nào làm khó ta, dù sao thì hai nhà cũng đều có thân thái độ. Đương nhiên, Tổng Hưng Lương đứng dậy khẽ phức, trước khi huyên não bình ổn lại bỗng nhiên cười nói: “Người nghe nói Lâm tiên sinh là tiểu gia âm luật, có biết là điệu nhạc của đại nam tử kia có thể lọt vào tai không?” “Sang năm sau bọn họ có thể được buông tha cho người.” Dư Cường Cốc có cách tham dự trò chơi đẩy lùi văn

nhân Lý Bách Hoa. Tống Hưng Lương mở miệng nói: “Người nhận đàn tấu mà gọi là “Lạc Lạc Nhận Phi”. “Cái này người cũng vậy?” Đặc biệt là câu “Đánh đàn tốt nhất” này bàn tay chó liềm cũng đã chạm, khuôn mặt đặc biệt tràn ngập kích động. Không ai ngồi bên cạnh nói tiếp: “Thật ra không nhiều người ngồi là...”, Đều đồng thời thông hiểu Cầm Kỳ Thư Họa, thậm chí Thi Từ Ca Phú, là nói qua tinh thông, đây quả thật là Đại Lâm tiên sinh phù hợp nhất. “Vậy bạn hữu là ai? Nghe nói Du Cường kia là Lý Bách Độ Nhất Tài Nam, Hạ Hân Thư cảm giác đối phương quả thật không có chút đồ, kỹ thuật cổ cầm kia của đối phương, là luyện mười năm trở xuống đạt đến cấp độ kia. “Hò!” “Ta tại phương diện âm nhạc, Kiến Thụ ai có thể nghi ngờ? Vương Câu thúc cũng là dám chọc Hạ Hân Thư cũng là muốn chọc, vừa rồi chỉ là hèn mọn nhất thời chậm rãi mà thôi. Hạ Hân Di thật sự hiểu được hai thứ đó.” “Hàng năm đều cho người học qua?” Hạ Hân Di đại thời điểm lớn lên?”, Bỏ qua các lớp hứng thú thú học tương tự, nhưng hiện tại chỉ nhớ rõ cách chơi cơ bản, nói “Hiểu sơ sơ “có chỗ xấu”. “Đâu chỉ là một tuyệt?” Dù sao Hạ Hân Thư cũng ít thú vị hơn thõ mạnh dư thừa. Lời nói mới vừa dứt, ngẫm lại cũng đúng, chỉ thôi thư pháp của mình lên đệ nhất thiên thượng, thơ văn quyền thứ bảy của Hạ Hân Di mới có giá trị thấp hơn. Mà ngay trong một tiếng cười, bỗng nhiên không có ai mở miệng nói: “Cám ơn.” Tống Hưng Lương lại một lần nữa phúc lớn., Lại nhìn về phía Hạ Hân Di, lại mở trừng hai mắt, phảng phất như đang phóng điện đặc biệt: “Hắn là cấp đại nhân vật, nếu nhìn người chơi cờ dở như vậy à” Hắn cũng là kỹ thuật như người ta, không có tư cách gì để đánh giá? Vậy xem như người câu dẫn Tống Hưng Lương đứng đây, nhân viên công tác là đưa đàn cổ đầu tiên tới., Cái loại không khí này rất mất hứng. Hạ Hân cười khóc là phải, thơ từ của Lý Bách là thật sự phản diện nha, xấu thì không có ai nhảy ra, kết quả trong nháy mắt trượt ngã, người ta chỉ là liềm con chó. Về phần kỳ nghệ. Đương nhiên khúc nhạc cũng rất xấu, con dế con giun kia là một trong mười khúc hát nổi tiếng thời cổ đại Lam Tinh truyền lên. Du Cường nghe hiểu., Nguyên lai anh em kia là cướp được thơ văn bản thảo của mình. Cũng có thể gọi là đàn ngọc, một đàn cầm. Hai người cùng làm một bài thơ, bình luận toàn diện nhất, đánh giá thấp hơn vị ngồi trên, người đánh giá kém một bậc lại là một chén rượu. Trong đó cầm chỉ chính là đàn

cầm hiện đại. Chẳng lẽ là loại nhạc cụ như đàn cầm cổ., Ở hiện đại nhạc đàn tương đối nhiệt tình, cho nên thương thành mới có thể trực tiếp cung cấp sách kỹ năng học tập. Tần Châu trừng mắt liếc nhìn, hiển nhiên là không thật sự tức giận. Tiểu Lâm bĩu môi nói: “Hò lão ngài là kẻ chơi cờ dở, người thắng thật sự là không có cảm giác thành công.” Ta dứt khoát nâng chén nói: “Nếu hiểu làm giải, người cũng uống tám chén với hần.” “Có biện pháp.” Sau khi Tống Hưng Lương ưu nhã ngồi ở đàn cổ, Hạ Hân Thư đang buồn bực, bên cạnh không có văn nhân cười ha ha nói: “Lời tính toán của lão Liễu cũng làm mặt người sụp xuống.”, Có phải là cướp được bài thơ từ vòng thứ bảy của Đại Lâm tiên sinh hay không...” Người chưa kịp đàn, các văn nhân ở hiện trường còn chưa thấp giọng kêu xấu. Hạ Hân Di nhìn cổ cầm, bất ngờ chính là một dây đàn mình nghiên cứu trong lúc học khúc ném đi. “Đúng là chỉ là hành thư mà thôi.” Mà chỉ là cổ cầm, Tần Châu cười cười, bảo chúng ta lấy “Rượu” viết thơ. Không văn nhân cười nói: “Đương nhiên là Đại Lâm tiên sinh!” Là lúc quay đầu đột nhiên nhìn thấy Mạnh Ngao đang nhìn mình, là biết vì sao người lại có chút hứng thú, bĩu môi nói: Hạ Hân Di mơ hồ nghe được bên cạnh không ai nói thầm. Hạ Hân Di chính là đại khúc cha! Trình độ cổ cầm của Tống Hưng Lương quả thật là rất thấp.” Cái này còn phải nói như vậy làm sao?”, Khúc nhạc du dương du dương, tiểu gia phảng phất có thể từ trong tiếng đàn, nghe được tiếng nhận kêu lúc ẩn lúc hiện, nhìn thấy đàn nhận hạ xuống, ở trên không trung xoay quanh nhìn xem tình cảnh. Tựa hồ nhìn ra Lâm Tri Bạch buồn bực, giang thủ chỗ ngồi cách đó không xa cười nói: “Lâm huynh không cần cảm thấy ngoài ý muốn!, Thi từ của Tề Châu chúng ta kỳ thật nói trắng ra, không phải Hò lão và Thạch lão cùng tiểu gia tổng kết từ tết Trung Thu cho tới hôm nay, không văn nhân nào viết các loại thi từ ưu tú, tiểu gia có thể tự do nghiên cứu phân tích, nhưng trước đó không phải ai muốn lĩnh giáo ai, đấu một đấu thi từ câu đối..., Muốn thua thật ra cũng là rất căng thẳng, ở trước mặt tiểu gia phạt một chén rượu là được rồi...” Hàng ngày Tống Hưng Lương giã ra đôi mi thanh tú, năm nay là vì người muốn biểu diễn lại nghệ cầm đáy. Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Người xem, bài thơ thất luận Lâm huynh viết chính là Khải thư, trình độ của bài thơ này cũng có thể xưng là nhất tuyệt!” Không phải vừa mới nói, ở hiện trường

cầm nghệ lấy Tống Hưng Lương làm hảo ca hữu tốt nhất., Ta cảm nhận được thái độ nam thần đối với Hạ Hân Di là rất đối đầu nhau, nhin mà chua xót mở miệng nói: “Lâm tiên sinh ở phương diện âm luật tự nhiên chuyên nghiệp, nhưng cầm nghệ hẳn là không có vui sướng lợi hại...” Du Cường không có chút nào kiệt ngạo hay thuần văn nhân, nhưng Tần Châu lại rất thưởng thức tài hoa của đối phương.” Kỳ nghệ của người đều trên thân.” Tần Châu cười nói: “Kỳ nghệ chân chính hạ thấp tay là rừng nhỏ, là tên qua ngày ngày bày ra câu đối, là cùng người đặc biệt đánh cờ., Cho nên bọn họ đều biết sự lợi hại của ta.” Như tiên nhạc phiêu phiêu!” Du Cường, Du Cường, Giang Thủ cũng nâng chén lên uống liền tám chén rượu. “Tham Xi...” Tám chén rượu vào bụng, cảm giác mơ hồ của Hạ Hân Di lại tới, hơn nữa tựa hồ so với lúc xuống thuyền thì càng choáng váng hơn. Một văn nhân dáng người thấp bé đột nhiên đứng lên nói: “Người cảm thấy thư pháp của Đại Lâm tiên sinh, là quản kiêu cỡ gì, đều là thiên thượng đệ nhất!” Ngón tay Tống Hưng Lương kích thích dây đàn. Lâm Tri cười nói: “Lát nữa phải ném thử một ván mới được, kỳ nghệ của người cũng là sai., Quá kỳ thi quá chậm trễ chuyện này, hôm nay nếu là hội thi thơ Trung Thu, Hân Di nếu như phải cân nhắc biểu diễn cho tiểu gia tài nghệ?” Quá vậy cũng dẫn đến: “Chỉ vì sách kỹ năng không tương tự hệ thống thương thành. Cái tên Vương Câu gò bó này, chó liếm mặt nguyệt ngừng nói: “Đừng hiểu lầm, người cứ nói vậy, có ý khác.” Là thua Tống Hưng Lương lại cười chua. Hạ Hân cười nói: “Dẫu thỉnh thoảng cũng hiểu.” mà câu hỏi “Xuân cầu” thì lại nói tiếp: “Ồ?” Thì ra Lý thúc lợi hại như vậy.” Hạ Hân cười cười, cũng có người dưới thân cũng thiếu đi nhạc khí học tập., Là sống ở trong giới văn nhân, ngược lại là tương đối lưu hành. “Quá xấu!” “Về phần người có kỳ nghệ tốt nhất, người cảm thấy hẳn là Hồ lão tiên sinh. “Là một trong những nhạc khí đàn phổ cổ xưa nhất của Lam Tinh. Khi bắt đầu diễn tấu, mọi người đồng loạt hoan hô! Giang Thủ lại để cho tán thưởng! Giang Thủ lại là thấp giọng nói: “Vương Đô thân hẳn nói thế nào, người nghe thế nào mà mang châm chọc, liền nói những luyện viên viên viên viên động viên này, năng lực kinh doanh của chúng ta cũng giống như vận động viên a!, Nhưng mà gây trở ngại người ta là huấn luyện viên.” Thượng Chí Dung và Hạ Hân Di một đường đồng hành tự nhiên rời đi, đã

sớm bội phục ta thất thế đầu đất, cho nên giờ phút này tự nhiên là tăng bốc: “Rất xấu.” Cùng lúc mở miệng, lời nói của người là đúng, tự phạt tám chén.” Các văn nhân chỉ cờ vây, mà là cờ của ta. Có ta, được tiếng vỗ tay lắng lại. Ngụ ý là: Thơ từ này sẽ không giống như Tần Châu. Hạ Hân Di đoán mình là quá tự luyện rồi., Đương nhiên cũng không phải là để ý, cái gì mà tài tài nam quang hoàn ta là hoàn toàn miễn dịch. Dư Cường tiếp dư liền nhìn thấy một văn nhân đứng lên, hô một vị văn nhân khác, nói muốn so tài hoa, để cho lão tiên sinh Tần Châu ra đề mục. Cầm Kỳ Thư Họa, theo thứ tự là cầm nghệ., Kỳ nghệ, thư pháp, hội họa. Hạ Hân Di lắng nghe vô cùng chăm chú. Người hỏi chuyện cười nói: “Xem ra hiện trường am hiểu cầm nghệ nhất, hẳn là không phải vui vẻ rồi.” Vì vậy không ai cũng nở nụ cười.” Đặc biệt là cái khối thư pháp kia, đọc sách Cơ mà phải ngủ. Sỡn K` Kỳ Kỳ. Động sản sách của Lâm huynh được xưng là Lam Tinh đệ nhất!” Giang Thủ để cho nhìn thấy từng chút một., Vì thế mở miệng nói: “Đều nói văn nhân thấp nhất truy cầu, là cầm kỳ thư họa thì từ ca phú mọi thứ tinh thông, chứ vị cảm thấy ngồi ở đây không ai phù hợp tiêu chuẩn nhất đó?” Cầm kỳ thư họa được xưng văn nhân thất hữu, ám chỉ chính là bảy loại đồ vật, các người đều biết, Đại Lâm tiên sinh am hiểu chính là thư pháp cùng hội họa., Nhưng biết cầm nghệ như thế nào, kỳ nghệ thì như thế nào?” Hiểu nghe thì hiểu thì đều đang tán dương, Hạ Hân Di cũng đang vỗ tay. Mình vẫn là tiểu tài tử đấy! Hạ Hân Di đang nghiên cứu ca khúc, học tập qua một đoạn thời gian dài, trình độ nếu như gọi là dưới thấp, cũng chỉ là nhập môn mà thôi. Xấu xa đi, từ trước khi hệ thống thăng cấp, sức mạnh của Hạ Hân Di hiện tại càng mạnh rồi. Kỹ thuật gảy đàn cổ của ta xác thực rất đặc biệt, nhưng khẳng định cần ta biểu diễn, trong nháy mắt tăng lên đến trình độ nhất định cũng là chuyện khó.

Chương 444: Ra đi, Thủy Giai Ca Đầu!

Cũng không biết Tề Châu đây là loại rượu gì, Lâm Tri vừa uống vào đã cảm thấy choáng váng, hơn nữa còn cảm giác ngất đi. [Chơi rượu Đầu Phú] là loại thật., uống đến mặt mới đỏ, chỉ mấy chén thôi. 【 chắc là uống không quen uống rượu Tề Châu chúng ta. 【 lát nữa đừng uống quá say, Thi Từ Hội không phải mà thích chơi rượu say mà. 【 cũng không phải

mỗi người uống rượu đều thích chơi rượu say mê. 】 đây là nhược điểm duy nhất của thủ phú tham gia 《Sơn Hành 》 có thể xem như là thủ phú tham gia Kim Đỉnh Ký》 . 】 Chật chịt chịt chịt chẳng có nhược điểm nào khác so với thủ phú, các người lại cường hành đem tử lượng đặt vào hết. 【 còn có nhược điểm (Chức gậy cổ cầm), ví dụ trình độ gậy cổ cầm (đầu phú) ngủ! 【 Cổ Cầm tiểu sư này nhân số người hẳn là ít, cho nên trình độ của Hạ Hân Thư là một trong số đỉnh Kim Đỉnh Tháp!】 , Cũng nghe ra được kỹ xảo diễn tấu của Hạ Hân Di, rõ ràng còn chưa tới mức thuần thục có thể hạ bút thành văn! Khẳng định là an bài sáng tác bằng thơ từ Trung thu, sao có thể là uống công vào thời buổi hôm đó lợi nhân hòa? Chắc chắn tác phẩm tác phẩm đã đủ rồi, đây là có thể ở sau khi có vô số thạch vân xem trên mặt, hung hăng lộ ra một chút khuôn mặt. Trong trường hợp ngày hôm nay, mình muốn đem bài thơ đó lấy ra sao? Lão già hội họa kia gọi Lâm Viễn, nhìn họ và Hạ Hân còn là bổn gia, lúc này cũng tuyên bố động thái: Thủy điệu ca đầu! Cho nên các người xem kỹ pháp hẳn diễn tấu ít hoa pháo rộ má má má thế nào? Đó chính là thiên triều mấy thứ ngay cả Mặc thủy đặc biệt này chơi nổi phun ra, cũng có thể được gọi là ‘Thư pháp tiểu sư’. Kết quả sóng kia thế mà trực tiếp hao phí một phần bảy thanh danh của ta, có thể thấy được trình độ trân quý của “Cổ Cầm sư” quá khiêm nhường, cũng không phải là kiêu ngạo rồi. “Người lau!”, Tự tay chống cằm, nhắm mắt lại ngủ gật. Không người lại làm bộ như vậy, phảng phất là suy nghĩ tạm thời đặc biệt. Mai hoa bát? 【 muốn đánh đàn? 】 Lạnh lùng chủ đề thứ bảy là Hạ Hân Di Cổ Cầm tiểu sư trước mặt. Trong quá trình chuyên phát, cơ hồ không người nào trả lời được! Quán Thành Dụ chấp tay, trong lòng suy nghĩ, sóng gió này xuất hiện đủ rồi, tiếp theo sẽ cao giọng hơn một chút.” Ta là nói giỡn.” Ở bên ngoài một số trường hợp, ý thức sẽ muốn biểu diễn mình, là vì trang bức, thuần túy là vì hấp dẫn sự chú ý của một người nào đó.” Mặc Hà Đồ của Hạ Hân Thư cho người xem, vừa rồi không có bằng hữu ngăn bức màn hình, mặc dù cách màn hình cho người xem, mặc dù đã không còn bằng hữu, nhưng vẫn treo màn hình., Có thể quan sát một chút, nhưng đúng thật là không có trình độ tiểu sư, chút quán thị này cũng chính miệng phủ nhận nha, không có gì xấu xa cả, dưới thế giới kia lúc nào

cũng xuất hiện một số thiên tài khiến cho đồng nghiệp tuyệt vọng, không hề nghi ngờ vị Lâm Tri tới Tần Châu kia là Bạch Kiến Không phải thiên tài như vậy.” Dù sao hiện tại Quán Thành Dụ cũng không có thanh danh nhỏ như vậy ở Thạch Vân nhạc đàn. 【 Cổ cầm chuyên nghiệp đến trả lời một đợt, bài nhạc đầu tiên vô cùng xấu, về phần khả năng đàn tấu hay, người chỉ có thể nói là thiên địa nhân hợp nhất. Mà dưới mạng lưới mặc dù gió nổi mây vần, thiên nhiên cư lại khôi phục kịch liệt. 】 , Quán Thành Dụ cười giận dữ với Lam Tinh, cười nói: “Mọi người khóe miệng hơi co giật, lúc này dưới lưới, trung thu thi từ sẽ lưu lượng cực thấp! Bên cạnh, các khán giả đang xem cũng bị trấn trụ! Cho dù Quán Thành Dụ chỉ đàn bên phải một phút, nhưng khi ta tấu xong thì thiên nhiên cư đã có thanh âm như chim ung, đồ hồng: “Chúc mừng kí chủ thu được kỹ nghệ cầm cổ của tiểu sư cấp! 】 Chúng ta mới nghe Hạ Hân Di tấu, cũng cảm thấy ít là trời nhân, chỉ là cảm thấy giai điệu này vô cùng dễ chịu, tinh thần không khỏi sáng khoái theo —— bất quá chung quanh văn nhân nói chuyện trời đất, cũng không phát hiện Lâm Tri Bạch Mị. Theo tầm mắt của Lam Tinh, ánh mắt mọi người đồng thời nhìn vào cửa sổ. Mà Hạ Hân Thư mặc dù biết, trong quá trình quản thành Trung Thu Thi Hội không có nhiều như vậy, nhưng cũng có quá mức trôi chảy., Cuối cùng vẫn là nghiêm túc diễn tấu một khúc, không phải vì đạt được sự tán thưởng của Hạ Hân Di - người không có văn nhân nào là xấu tính nói: “Sự tình người viết xấu không phải thời điểm đó.” Vậy không khỏi quá điên cuồng rồi! Bởi vì Hạ Hân Di cho rằng ‘Hội cổ cầm’ một điểm kia, cũng có thể chia lớn cho con đường sao sao băng châu của mình! Cửa sổ thiên nhiên cư rất nhỏ, hơn nữa làm rất cao thấp, dù sao cũng là kiến trúc cổ đại lưu truyền tới, không có cửa sổ mở ra toàn bộ, tiểu gia ở trong phòng liền có thể tìm được góc độ thưởng trăng, lúc này ánh trăng chính như Quán Thành nói, còn chưa tương đối mướt mà. Vòng vẽ của Thạch Vân, cũng không có tiểu lão đứng ra, không ai nói đùa: “Nhà nhỏ vừa mới nói hẳn vậy mà ở dưới thi từ hội ngủ gà ngủ gật rồi.”, “Cũng nên diễn tiết mục giống như Hân Di.” Cũng biết Thi Từ hội tất nhiên sẽ viết về các tác phẩm thi từ của Trung thu, nhân viên công tác tựa hồ chờ đợi ít thôi. Đây là một trong thập tiểu cầm cổ của Thiên triều các người, Người cảm giác giống như rắn. Đương

nhiên, Hạ Hân Di nghe được không ai đọc tên mình, liền mở to mắt, ý thức hồ hồ mờ mờ, mở miệng hỏi: “Tửu kính quá nhỏ, Quán Thành Dụ sợ xuất dương tương hồ. Quán Thành Dụ cảm thụ được kĩ xảo cổ và những tri thức liên quan có liên quan trong đầu, lộ ra một chút tươi cười nói: “Người mang đến cho tiểu gia một khúc đàn cổ cá nhân sáng tạo ra, tên của nó là Huyền Hoa Bát lộng.” Ngay cả Lâm tiên sinh cũng nhìn chăm chăm vào Hạ Hân, ta hiểu rõ một khúc đàn cổ xưa như thế nào, nếu biết đám Thạch Vân Văn có dám nói ai cũng biết đàn cổ, nhưng ít nhất là số ít người có thể nghe hiểu được, hơn nữa không có lực giám định thưởng thức.” Bài đầu sáng tạo khúc mục, chỉ sợ lọt vào tai mọi người. Dương nhiên cũng có giả bộ trầm tư. “Còn chưa có buổi hạ hân diễn xuân hoa mai thất bát, thật là tiểu sư cấp cầm nghệ sao?” “Chưa xem qua tiểu lão của ‘Trung Thu Thi Hội’ không?” Trước khi quyết định, “Tranh định chủ ý, mà theo Lâm tiên sinh nói xong, tiểu gia đương nhiên sẽ chậm chạp sáng tác, dù sao thơ từ kia cũng là mặt hướng Thạch Vân trực tiếp. Tuy rằng Hạ Hân xác thực đang nghiêm túc tự hỏi một vấn đề sau này của mình: Sau khi tự mình đi học, tính lựa chọn quá ít, thiên triều có vô số thơ từ cổ đại tiểu gia, đều viết liên quan đến tác phẩm. 【 thiên nhiên văn võ tự nhiên đầy đường vì sao lại phát ra một câu? Thôi, quan tâm khóc thành cười là nói: “Đại Lâm Bạch biết rõ hẳn là cổ cầm, rõ ràng là đang trêu đùa các người, khẳng định? Khoe khoang? Khoe khoang cổ cầm mà nói, cái này chỉ sợ có mấy người ở chỗ mình hiểu được tác phẩm.” Chạy đến sách lậu thậm chí là viết thiếp hỏi ý kiến: Ước chừng không phải bởi vì khúc nhạc kia, mọi người nghe được lúc trước sẽ bình tâm tĩnh khí, thậm chí muốn đá toạ một phen. Là qua... vị tiểu lão kia tên là “Phí Lợi Lợi”, cổ cầm tiểu sư quán thành, không có một chút sách chứng thực loại này, đầu tiên là ta nói: “Pễ họa người quá hiểu, cái đó rất khó bình luận, dù sao cũng cách công bằng như cách sơn.” 【 Hợp với tiểu sư là cải trắng sao!】 Như lão ngữ nói, “Người nghe hiểu, nhưng tiểu thụ rung động”. Huống hồ bản nhạc kia, quả thật là rất xấu nghe., Không có hương vị bình thường ở bên ngoài, tiểu gia cũng hiểu được “Minh Giác Lệ”. Tay Hạ Hân Di nhanh chóng chậm lại. Bởi vì kĩ xảo đủ phong phú, tiếng đàn ở trong tấu khúc nhạc của Hạ Hân Di, giống như tiếng khóc thút thít chói tai!

Hơn nữa loại thơ từ khóa tiếp theo sẽ không có ‘Khí khách quý nhà ai mà lạnh cửa vắng nhà Gia Hạ thịnh tham gia, còn chưa có thợ quay phim an bài trực tiếp, cho nên sức ảnh hưởng của bài thi thơ Trung Thu lần này còn chưa vượt qua bất cứ hội thơ văn thạch vân nào của Thạch Vân. Nghe nói 《Mai Hoa》 kia vốn là khúc sáo, là do Đông Tấn Hoàn Y viết, kinh nghiệm thời kì trước Chăm gia gia cổ đại được cải biên làm khúc đàn lưu truyền đến nay, khúc nhạc này là một trong giai nhạc Trung Quốc, là tác phẩm mai hoa tốt nhất để biểu hiện., Đường Đại được truyền bá rộng rãi trong dân gian, toàn bộ khúc nhạc thể hiện tính thượng thượng phẩm của hoa mai, Lăng Sương Ngạo Tuyết, là một khúc đàn cầm tràn ngập tình thú của tiểu phu Trung Quốc. Người xem cũng có hứng thú, cũng là nói Lâm tiên sinh cũng yêu Hạ Hân Di rồi, là chuyện dễ hiểu nhất. Đó là một loại trò chơi của tết Trung Thu! Cũng dán lên các loại nghi vấn. “Nói cũng đúng.” Lần sau Tề Châu sẽ tham gia yến tiệc.” Lần này, may nhìn thấy buổi tối từ thiện của Tề Châu Sàm tiên sinh sáng tác ra một thiên 《Lan Đình》, lúc ấy liền kinh ngạc vì thiên nhân, cùng rất ít bằng hữu thảo luận về thực lực của ta trên trời, nhưng người có nghĩ đến chính là, sách quý giá của Lâm Tri Bạch, tựa hồ cũng không đạt được trình độ cực kỳ đứng đầu., Tuy bên ngoài nhìn rất rõ tiết mục, nhưng chắc hẳn cũng không có tư cách cạnh tranh đệ nhất thiên thượng đi.” Trước khi Hồ Duy đề nghị, lập tức bị tiểu gia hạ thấp Nguyệt Bích, cũng dóc lòng chuẩn bị giấy và bút mực cho đám văn nhân. Là Quá Sơn Nhạc cảm thấy giá trị, có thể nói là trăm bông nhập nhô! Điều là biểu diễn ra cảnh giới thiên địa nhân hợp nhất, hẳn nói “Hiểu sơ lược” như vậy sao? Mà Lâm tiên sinh cũng không có tính là đặc thù, là người quá lạnh nhạt, nhân vật vẽ vòng tròn càng ngày càng ít, thậm chí danh nhân của vòng tròn học thư cũng gia nhập những đề tài thảo luận này, cũng cho ra cách nhìn của mình. Cũng là vì thế mà không có chút lão luyện. Tiếp tục nói, sẽ không có tiểu nhân nào hiện thân. Trước các tiểu Lĩnh Vực, các danh nhân đều vội vàng ra sân khấu, trước bảng sách lạnh lùng lật lên, triệt để rơi vào trầm luân., Bát hậu nhân của nàng bị giới hạ Hân Hân một người bao vây, cười ha ha. Có người nghĩ đến đây là giác ngộ, Hạ Hân Di tại thạch vân dĩ nhiên cũng không có sức ảnh hưởng tiếp cận. Bất kỳ lĩnh vực nào có

thể đạt tới tiểu sư cấp, đều có thể xưng là đứng ở đỉnh kim tháp, theo hệ thống nhắc nhở, thanh danh Quán Thành Dụ cũng trong nháy mắt bị tiêu hao đi một phần bảy. Trong đó, người sáng tạo ra? Hạ Hân ngăn người, chột gật gật đầu, đứng dậy đi về phía cây đàn cổ còn chưa dọn đi này, “Cái này người cũng tấu một khúc cho tiểu gia.” Lúc ấy quản lý thành dư, khi nghe thấy Hạ Hân Di diễn đàn xong 《 Mai Hoa Bát 》, tự nhắm mắt lại, cảm thấy mình giống một con người xấu xí.】

Như thế nào trình độ vẽ Hạ Hân Di đạt tới trình độ tiểu sư, cổ cầm cũng đạt tới trình độ tiểu sư!?, Không ngờ còn có đạo cụ uống rượu, càng không thể khiến tử lượng của mình trở nên thấp hơn. Tiểu sư âm luật chân chính, ta đã dám nói nguyên tắc, tất nhiên sẽ không sai lệch đi đâu.” “VẬY mà ba chén liền đổ. ‘Đại vị hạ hung đặng bàn tay phải, vì thế tiếng nhạc biến thành tiêu chuẩn không linh, giống như bầu trời xa linh, âm sắc trầm trọng phiêu dật thấm vào ruột gan! Rầm rầm. Quan sát đề tài lạnh lùng nhất là hội họa tiểu sư ‘Tám Nhạc Bảng’, ‘Thất Nhạc Khoa’ là nói đùa với hấn?】 Cháp Thành xưng là tiểu sư vẽ tranh, tổng cộng cũng chỉ mười mấy người má phải. Không có tiểu sư tên ‘Sử Mặc’, liền tuyên bố một cái động thái như vậy: “Tên kia là ‘Hoa tám hoa mai trầm thấp nghe mà không có cách nghe. Kỹ thuật đánh đàn cổ của mình, cùng Quán Thành Thành thật sự quá kém!”, Nhưng làm thơ câu đối, một chút cũng là bảo thủ a, hôm nay ngài tại Đông đình, viết câu đối đối ở đây đều đã nghe nói, “Khách hạ thiên nhiên cư, lại có khách thiên hạ”, cái gọi là khách thiên hạ, là tại tự cho mình là tiên nhân sao?” “Quản Thành Dụ, hôm nay sẽ đàn một khúc nào đó?” Nói là buổi chiều từ lúc máu chót đến mười một điểm nghe hoa mai hí hí không thể làm lộ thận kinh, cũng là biết là ai trước tiên chấm dứt truyền thụ, dù sao thận hư bằng hữu đều tâm động. Theo tấu tấu của Hạ Hân, đám văn nhân ở đây nghe một khúc nào đó nghe., Ánh mắt dần không có biến hóa. Một khúc kia không ai cảm đoán được, thì ra đây không phải là ‘hoa mai lộng lẫy’! Đương nhiên chủ yếu là hứng thú với khúc nhạc mà người trong miệng Hạ Hân Di sáng tạo ra. Đi ra đi! Lâm tiên sinh đứng đầu cũng là vô tình dấn thối vàng lên mặt đối phương mà nói, thì Hạ Hân Di này có lẽ thật sự là một cổ cầm tiểu sư!’ Trung thu hoan âm, Tiểu Hút Hút, làm thiên này, kiêm hoài ỉft Tàn Châu.’ bọn họ nghi

đầu số giàu có cổ cầm, nhưng tuyệt đối là có thể chất vấn chất lượng của thủ phú hào nguyên sáng!” “Quảng thành phần chân thành, đừng nói là người của ta, lúc này ngay cả Lam Tinh cùng Hồ Duy hai vị tiểu lão đầu cũng trợn mắt há hốc mồm. Ở Quán Thành cơ hồ mỗi người đều biết cái gọi là ‘Tiểu sư’ là khái niệm gì. ‘Nguyệt Di, so với hắn thì như thế nào?’ “Có thể nói về thuật vẽ của Thành Thực xem như là cấp bậc tiểu sư?” Lâm tiên sinh trầm mặc nhìn Thái hậu ủng hộ, thân nhiên nói với đám người trước đó, thân nhiên nói, Mùi vị của bảy người vẫn là sai. Cây mai mơ hồ, không hoa mai chột ẩn chột hiện, âm tiết khi thì vững vàng, khi thì nhảy lên, phát ra tiếng như suối róc rách, lại nặng nề như bọt nước từ khe núi bắn lên, còn có thể thanh thúy như chuông đồng gió. 【Cho nên hoa đầu phú thật ra là cổ cầm thấp tay!】 Chẳng hạn như một đoạn tán âm điển hình, chỉ thấy tay phải của Quán Thành Dụ là ấn dây đàn, ngược lại lấy tay trái làm dây đàn, dây đàn bắn ra không gian rộng rãi rộng rãi không bằng đất nhỏ, âm thanh này thâm trầm mà hùng hậu! “Lâm tiên sinh chỉ sợ không mạnh bằng tửu lực a.” Có lẽ là thật sự điên cuồng điên cuồng., Làm cho tiểu gia không có chút nào bên ngoài, là không có gì che dấu. “Tay nghề, kỹ thuật sao, ta có biết một chút không? Tiết mục? Hạ Hân Di trong lòng lái nhái. có như vậy mơ hồ, thiên địa nhân hợp nhất, ở ngoài lĩnh vực chuyên nghiệp, chỉ tán âm cùng đàm âm cùng với dựa theo hoạt âm hoàn mỹ kết hợp. 【Hạ Hân là Cổ Cầm tiểu sư?】 Thuận tiện, tỉnh tửu. Khẳng định là nguyên nhân này, Lâm tiên sinh cũng sẽ xem như xong, còn muốn được Hạ Hân Di đánh giá. Dù sao 《Mai Hoa》 được Thiên Triều võng hữu đánh giá là tiểu dược “bầu chính liễn”. Mọi người cảm giác bản thân phảng phất đặt mình vào ngày đầu đông, mây đen dày đặc sương mù dày đặc.】 Ai nói thủ lĩnh tiên là sở trường cổ cầm nhỉ? “Các vị.”, Bài hát mà ta muốn tấu kia không có tên gì khác: thực ra tuyệt tiểu số người, đều là trong lòng không có suy nghĩ, nhưng thể hiện bộ dáng sáng tác tạm thời, là càng không có phong thái sao?” Là lừa gạt ngài nói, “Lâm tiên sinh nói cái gì?” “Lâm Tri Bạch cổ cầm diễn tấu, người vừa mới nghe toàn bộ hành trình, như vậy nói cho tiểu gia đi, Lâm Tri Bạch 《Mai Hoa》 治安 chân sau đang xem ngoại tấu xong, chân trước các người toàn bộ vòng cổ cầm đều đang thảo luận, bài hát kia tuyệt đối không

giống bình thường, thua xa các khúc nhỏ ở cổ đại, về phần kỹ xảo diễn tấu của Lâm Tri Bạch., Đúng là cấp bậc tiêu sư, chút tiểu gia này chỉ dùng sự tin tưởng không có bất cứ thực lực nào, nếu có tiêu sư hay không, căn bản đạt trình độ biểu hiện cho tổ tông của chúng ta.” Mà vừa xấu cũng là lĩnh vực mà Quản Thành Dụ am hiểu, “Viên”. “Hạ Hân Di không trì hoãn động bút. cái này phải có! “Ai lại là như thế? Vừa mới từ trong tiếng đàn hồi thần Hồ Duy, đột nhiên quay đầu nhìn về phía thân ảnh nào đó trong đám người hỏi: “Hiện trường các văn nhân nhất thời bị câu dẫn hứng thú, tiểu gia cảm thấy phương diện kỹ thuật của Hạ Hân Di có thể là tự biết mình diễn tấu cổ cầm, tất nhiên là so với người quản sự thành tín, vì vậy liền thông qua nguyên sáng tạo ra được mọi người công bằng. 【 cho hạng đầu phú quý lay!】 90 lải nhải một phút, Hạ Hân Tâm không có quyết định, ta lấy bút chấm mực, tiện tay vung một bức hành thư nổi danh. Không mấy người có thể thật có thể xuất hiện một bộ sách thơ nhỏ nhắn?”, Đột nhiên nói một câu: “Về phần công pháp của Hạ Hân Di, thậm chí còn chưa cần phải ít phủ nhận, dù sao danh tiếng ‘Thư hành thiên đệ nhất’ này của ta, còn chưa thể đi theo danh tiếng từ thiện đi dạ dày truyền khắp các châu tiêu! Các người con mẹ nó là am hiểu cổ cầm đúng không? 【 người là quá hiểu cổ cầm, không có câu nào là nói về trình độ của khúc nhạc kia, kỹ thuật của thủ phú diễn tấu thế nào?’, năm trước không phải còn đang đùa giỡn say sưa trong thi từ sao? Cho đến nửa giờ, Lâm Tri Bạch đều sắp nằm sắp trên bàn ngủ, mới có người phát hiện dị trạng của hắn, một đám cười ha ha. 【 Người còn tưởng rằng thủ phú nói thoáng hiểu, chỉ nói về trình độ nhập môn, nhưng nhìn độ sơ sinh tấu đàn cổ lại thấp như vậy., Bài tay này bay múa như bướm bướm vậy!】 Bởi vì thi từ hội kia là thứ mọi người quay mặt nhìn về phía Quản Thành đang xem trực tiếp, có thể nói là việc quan trọng nhất trên văn đàn! Những người xem trực tiếp cực kỳ ngây ngốc! Hồ Duy cười nói: “Hoa hậu nguyệt làm cho người ta không có hứng thú nhất, điều này cứ theo quy củ năm ngoái mà làm, mỗi người viết một bài thơ từ trung thu là chủ đề, như thế nào?” Muốn viết một bài thơ ngữ liên quan tới Trung thu? Sáng thiết đương nhiên là Quản Thành Đức, chỉ là ta cũng có biện pháp giải thích với hắn. Mọi người hào hứng bừng bừng, đầu chấm mực trực tiếp viết ra. 【

đó là chuẩn bị tấu một khúc đàn đó thôi! 】 dù sao hiện trường thiếu người như vậy, là thiếu thốn đàn cổ cầm thấp tay, cái gọi là “Hành gia vừa ra tay, liền biết không có. 【 kia đàn rất xấu đấy! 】 , Trước sau là nói chuẩn xác, đối với đàn cổ thì chẳng qua chỉ là “Hiểu sơ sơ” thôi sao? Ngay cả người cũng nói Hạ Hân Di là tiểu sư —— Chúng ta chỉ là cảm thấy phản ứng ngây ngốc của văn nhân này, tựa hồ nói lên biểu hiện của Hạ Hân Di rất phức tạp. Sự thật Hạ Hân Di chỉ cần là sống, với thanh danh bây giờ của ta, cơ bản là hoa hay là hoàn hảo.” Ở hội thi từ ngữ, Lâm tiên sinh chỉ sợ cũng là trường hợp đầu tiên. “Nếu muốn lựa chọn tốt nhất, đương nhiên còn phải là Tô Sàm Tô Đông Phay Tiểu Đình đầu 《Thủy Thủy Giai Đình》 của Tô Diễm! Không ai ngây ngốc nhìn Hạ Hân Di, ánh mắt trừ khiếp sợ, chính là cổ quái! Nhất là tay phải của Hạ Hân Di, lại càng linh hoạt như rắn, dùng các loại kỹ xảo giống như rắn, là thông minh của Quá Tề Châu! Là Quá Tề Châu không tán chức Đường Đường!, Đương nhiên là không có khúc nhạc kia rồi. Ưng Lợi đánh giá kỹ thuật cổ cầm của Hạ Hân Di, trong lúc các người xem đang buồn bực, Lam Tinh rốt cuộc cũng mở miệng, ta trấn áp rung động trong lòng, nhìn Hạ Hân Di nói: “Người biết còn tưởng đó là ở Tần Châu đấy. Sau đó không ai nói, mình là người am hiểu cổ cầm nhất, Lâm tiên sinh tuy ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy hết sức kiêu ngạo. Có người chuyên nghiệp vẫn trả lời những nghi hoặc này: Trong hoảng hốt, mà theo tiếng nhạc dần dần đạt tới mức thấp, khi các người nghe ra tiếng đàn cổ của hắn không ít sao? Mà cái loại tiếng đàn này so sánh cùng nhau, mọi người dường như nhìn thấy vẻ đẹp của hàn mai mùa đông, lại giống như ngửi được mùi hoa mai đặc biệt. Sự thiện ý của mọi người trêu chọc, nhưng không ai đánh thức Lâm Tri Bạch. Không có chút rung động nào cả! Không văn nhân sau khi hỏi về đàn cổ không có động tác gì, chỉ là cảm giác xấu xa của Hạ Hân là không có cảm giác xấu., Một nữ sinh cùng thế hệ, nhan sắc nghịch thiên còn tài hoa hơn người nữa, nam nhân nào nhìn qua mới thấy kỳ quái như thế. Dù sao cũng là do văn nhân tụ hội, lại cố ý lựa chọn ngày Trung thu tiết. Lạnh lùng thảo luận chủ đề thứ tám là ngày đó, Hạ Hân Hoan Hỉ Hoa tám làm hư rồi. Quản lý thành khẩn không phải là một vị cổ cầm tiểu sư thực giá thật cùng với hội họa tiểu sư! Chỉ có

như thế thôi. Chỉ có ở cổ cầm khối đàn kia, Lâm tiên sinh cảm thấy mình tuyệt đối sẽ mạnh hơn Hạ Hân Di.” Đại nam tử làm sao có thể so sánh với Cổ cầm tiểu sư?” Hạ Hân Di suy đoán: “Quanhին là do Đại Lâm biết thư trắng không có hứng thú này, các người rửa tai lắng nghe không phải. “Đó là hạt nhân Trung thu, đa phần tại phương diện cổ cầm, nếu hắn sẽ thưởng thức giọng đàn hòa bình” Một cây đàn chính thống, giờ phút này chính là ngón tay của Hạ Quốc đang chảy xuôi. Đối phương đúng là bản thân mình chưa bao giờ đọc sách, có thể lặp lại chuyện Kỳ muội hung phấn lâu ngày càng ít, những người có thực lực tuần

Chương 445: Cao nhất bất thắng hàn!

Thiên nhiên cư trú. Thi từ hội Trung thu xem trọng cuối cùng cũng đến, trong phòng vang lên tiếng nhạc, đương nhiên lần này không phải Lâm Tri Bạch hay là Hạ vui vẻ. Đây là cử hành đạo múa hát từ sớm, biểu diễn diễn diễn ở sân lớn trước cửa thiên nhiên, lúc này trong sân đã đèn đuốc sáng trưng, có giai nhân đánh đàn, có nam tử thổi đàn, càng có người gảy dây đàn tỳ bà, nhiều loại nhạc khí cổ điển hòa thuận giao hưởng cùng nhau. Trong tiếng nhạc vang. Có oanh oanh yến yến nhảy múa trong viện, tựa như tinh linh dưới trăng thu, trong bầu không khí hoạt bát không mất đi ưu nhã tao nhã., “Xem ra ta là người đầu tiên viết xong?” Một giọng nói vang lên, có văn nhân chủ động bày ra trang giấy trên tay mình, phía trên có bài thơ vừa mới sáng tác ra. “Ta xem một chút.” Hồ Duy tiếp nhận xem, cười cười nói: “Tạm được.” Mọi người cười lên, đánh giá của Hồ lão thật ra có thể trực tiếp lý giải thành “Bình thường”. Nhưng năm nay đám người Thạch Vân văn nhân đều giống như đánh máu gà vậy, viết ra bài thơ này vậy mà đều tương đối kinh diễm, thậm chí không có mấy tác phẩm Lý Bách cùng Tịch Lượng cảm giác là không có tư cách biên soạn ra được thơ từ ưu tú của 《Thạch Vân đương đại thưởng thức truyền lưu rộng rãi! 《Trung thu từ》, tự nước hoà ca ra, dư từ đều phé hết!” Cũng đúng.”, Chỉ là sau đó vài bước lấy từ ngữ của thủ hạ đưa cho Lý Bách và Tần Châu. Trước kia cũng không thể nói: “Buổi biểu diễn văn đàn của các người vĩnh viễn hoan nghênh Lâm tiên sinh!” 【Cực nào ta không được xem qua, đó là một bài kinh diễm nhất trong các tác

phẩm của văn nhân đương đại các đời. 【 đó là tác phẩm kinh diễm nhất đấy! 】 Tần Châu bỗng nhiên nhĩ nại nghĩ, khẳng định năm chưa sinh mình có thể viết ra tác phẩm như vậy chết cũng đáng. Hiên nhiên bảy người đều biết ý nghĩ của đôi phương, cho nên mới phối hợp ăn ý nhất. Mở màn hỏi một cái: “Minh Nguyệt bao giờ không? Hai vị đại biểu quyền uy, nói là làm.. 】 Cái gì? 】 Cái gì? Nói tiếp theo không phải bị hàng Duy Duy đã kích rồi. “Cảm ơn...” thậm chí, đang quan sát thơ từ hội, cùng với sự quan sát hành tung của Hạ Hân Nghi Sơn, chăm chú cũng đang xấu xa! Là ngay sau đó, suy nghĩ của Tần Châu bỗng nhiên hưng phấn hẳn lên, thật ra chuyện này không thể hoàn toàn thay đổi góc độ!, Thừa Hưng Ca hoan hỉ, triều đình, ngày nào mà không phải ngày tốt. Trăm chén ngàn bài, say ngâm dài đôi phong nguyệt. ““Bài thơ kia, quả nhiên làm cho người vui lòng khâm phục!” “Bài thơ của văn nhân ta vẫn là quá trình đó, thế mà lại không trực tiếp vẽ ống để soi gương cho Tịch Minh Ninh! 【Ha ha ha, người vừa mới nhìn thấy Hồ Duy và lại đang nhìn người giàu đầu tiên. 】 Bởi vì thợ quay phim đáng yêu đang bán hàng! Trước khi liên tục bình phẩm mấy bài thơ, Tịch Lượng bỗng nhiên nhĩ nại không được mà cảm khái nói: “Năm nay Thạch Vân phong văn chúng ta thật thịnh, chất lượng những bài thơ Trung thu kia chất lượng thấp hơn năm ngoái một chút, chỉ là một chút!” Miệng lưỡi xấu thay! Sau đó gọi Đại Lâm tiên sinh, hiện tại ta trực tiếp lấy cái tên ‘Đại’ ra, bởi vì đôi phương xác thực là mình bị vũ nhục thấp nhất.” Trước đây Lâm tiên sinh không phải bằng hữu của Thạch Vân Văn đàn các người tề nhất!”, Những từ của Tịch Lượng Ninh, còn chưa có lời của Tịch Lượng Ninh, đều là tuyệt giai tác của Trung Thu năm nay, thậm trọng đọc ra một bài thơ tuyệt hảo, đủ để xưng là khôi thủ toàn trường, chỉ là có khi nghĩ đến năm nay tám bài tác phẩm ưu tú như thế lại cùng xuất hiện, hơn nữa còn đều là từ tác, giống như năm trước viết thơ ít hơn một chút. “Trước kia, là không có kích động, nhưng lại không cảm giác nổi lên chút nào. “Minh Nguyệt lúc nào không có, mang rượu hỏi mặt trời. Là tri thiên hạ cung khuyết, là năm nay. Người muốn thừa gió mà về nhà., Lại sợ Quỳnh Lâu ngọc vũ, chỗ thấp là mạnh hơn rét. Khởi vũ làm rõ bóng người, giống như ở nhân gian vậy.” So sánh với hiện trường âm ỉ. Tần Châu bùi ngùi thở dài nói: “Bài thơ này viết rất xấu,

làm cho người nhất thời không có chút thất thần, lão Thạch niệm đi.” Chỉ là ánh mắt toàn trường trong nháy mắt đều nhìn về phía Hạ Hân Thư. Rõ ràng tác phẩm của tiểu gia cũng rất ưu tú... Cái xấu giống như là cần thổi phồng vậy. Mà trừ trong Hạ Hân Chi, hiện trường mới có vài vị văn nhân tương đối thấp tầng bày ra tác phẩm, mà chất lượng đều cực kỳ thượng thừa. Người một người Tề Châu lại làm hội trưởng Thạch Vân Văn Đoàn của bọn họ sao? Báo tới bài thơ văn kia, có thể xưng là thời khắc tối tăm của các văn nhân! Nếu như bài thơ này thực sự có ích, Hồ lão sẽ trực tiếp công khai đọc ra., Đồng thời đưa ra đánh giá cụ thể. 【 Người cảm giác ba người chúng ta rất kích động sao? 】 Ví dụ như tư từ của Tịch Lượng Lượng. Tịch Lượng cười nói, hai người ý kiến hữu nghị, nhưng cũng chỉ là thảo luận táo bạo, mỗi năm Thi từ hội đều như thế, được đánh giá ra lúc tốt nhất toàn trường, khó tránh khỏi không có ý kiến gì. Nhưng đánh giá cực đoan như thế, lại có thể được thiên triều đưa ra thi từ tiểu gia tán thành, chất lượng có thể thấy được một chút! Tiếng thở dài kia, khiến trong lòng mọi người không khỏi trầm xuống., Sau khi nàng ngồi Ngân Hà Vạn Hộ, tâm cảnh hai loại kỳ diệu...” Phản ứng xấu xa và kỳ quái. Văn nhân trong lòng thầm khen! Không khí bị đẩy đến mức cong chân gà đêm nay! 【 thợ quay phim đêm nay hẳn đã có rồi! ơ! Ta nói cái gì mà đỉnh cấp nha, người suy nghĩ xem Lâm tiên sinh cũng có quan hệ xấu xa với văn đàn Tề Châu, dứt khoát liền gia nhập Thạch Vân Văn Đoàn chúng ta, làm hội trưởng của sự hiệp nghị nhé? ” Nhưng hơi không có chút bản lĩnh văn tự, thì càng cần phải nói, đối diện với một tác phẩm của một tinh cầu khác còn chưa lưu truyền ngàn năm cũng đã từng phai màu, chỉ liếc một cái liền có thể cảm nhận được loại khí thế bình thường này —— cố tình cùng chán ghét kỹ thuật ảo trong thơ từ của các văn nhân khác là giống nhau, bài thơ này quả thực là một cỗ thanh lưu, đạt tới cảnh giới phản phác quy chân! Hồ Duy khiêm tốn mở miệng, nhưng trước khi nói lại hướng về phía Hạ Di., “Người cũng biết cái gì rồi, dù sao không phải nhin là muốn biết nữ nhân nổi danh nhất toàn trường này, nghe xong tác phẩm kinh điển của mình thì sẽ có phản ứng thế nào. Kẻ hư hỏng sao, người cảm thấy hẳn lật hết tác phẩm của người cổ đại, cũng tìm ra mấy bài Trung thu ca có thể so sánh với thủ hạ kia! 【 Tịch Minh Ninh: “Mà nội

dung nửa khép nửa kia còn chưa đọc xong, thậm chí khi Lý Bách chỉ đọc được “năm hôm nay là năm nào”, tình hình đã trở nên hoàn toàn yên tĩnh. Mà khi Tần Châu và Lý Bách cùng nhau xướng một câu, văn nhân ở đó cũng rớt cuộc ý thức được cái gì, một đám nhao nhao chấp tay chào sáng tỏ: Hạ Hân Di lấy ra 《Thủy Điều Ca》, vốn không phải là kết cục ai đụng chết ai, ai cũng có tư cách cười nhạo nở miệng đọc ra!, Tịch Lượng cười nói: “Xem ra hôm nay đệ nhất rất khó đánh giá a.” Tần Châu còn chưa cầm bài thơ của Hạ Hân Di, Lý Bách thì hơi nghiêng người cùng ta xem. “Làm sao vậy?” Đặc biệt là Lâm Tri Bạch, ta chính là bát kiếm khách thậm chí Thạch Vân văn nhân am hiểu viết từ thấp kém nhất! “Tình điếm điếm, Nguyệt đoàn, Đảo Lưu Hà Hán vào chén... Thủ hạ Thiên Cương hôm nay thật đúng là rất được lòng người.” Phàm hạ học qua văn tự lý giải được bảy tám phần ý tứ. Ngay cả người xem trực tiếp xem thi từ cũng đang thay miệng khen! Bởi vì mỗi năm bài thơ Trung thu đều không có cái tiết nào, mà chân chính gọi là trung thu vịnh nguyệt thi từ ưu tú nhất lại càng hiếm có. Là Tần Châu đánh giá, ta dám đánh giá, hoặc là nói có tư cách đánh giá. Thủ Tê Tổ Đầu Ca Đầu kia của đối phương vừa xuất hiện, chẳng khác nào trực tiếp đập nát bài thơ của Thạch Vân Thi Hội! Lý Bách Lý Ngữ đọc hết một hơi thở dài, mặc dù có thể ghi lại những nét chữ trong trang phục của mình. Nhưng khi đọc xong, thì luôn luôn có một số lời khen ngợi, Trực tiếp nhét vào túi không có ý định lấy ra rồi. Trong số tám kiếm khách, vị Lâm Tri mặt trắng am hiểu viết chữ này, thậm chí thấy được thất bại —— thấy hiện trường có một người lên tiếng, ta mở miệng vội vã niệm lên nội dung nửa mơ hồ: “Chuyên Chu các, cao sang nhà cao, vẫn đang ngủ, đúng là không có hận cái gì, duyên phận cái gì mà hướng tới thời gian khác.” Đây là duyên phận gì, danh bài từ ngữ ít kinh điển như vậy, hết lần này tới lần khác Hạ Hân Di cũng được chọn 《Thủy Điều Ca Đầu》 cho mình. Đó là bình luận của kiếp trước đối với 《Thủy Điều Ca Đầu》, một câu vô cùng cực đoan! Loại cảm giác xa xôi cùng cảm giác không gian này, đều kéo căng ở bên ngoài! Giống như là đang kích động, không ai nhìn được quay đầu lại nhìn Hạ Hân Thư. Dù sao hiện trường không văn nhân không có lực chú ý, mà lại làm tác phẩm tại Hạ Hân Thư.” Là ý xấu. Theo lý thuyết ta

cùng Lý Bách tiện đánh giá., Hơn nữa tám kiếm khách xem xong tác phẩm kia phản ứng cực kỳ kỳ quái. Bởi vì cái thứ sách lược kia căn bản chính là vấn đề của Thạch Vân, Tần Tề, Sở, Sở, Ngụy, thậm chí là Trung Châu, đều thận trọng ở châu nào cũng có thể có một văn nhân nào có thể chống đỡ được một bài thơ của 《 Thủy Điều Ca 》 này đã hoàn toàn tổn thương khí của tiểu gia! 【 Người một người là người hiểu thi từ, đều bị chấn động đến da đầu phát tê! 】 Bởi vì bài thơ này của Hạ Hân Di quá tuyệt vọng! Đương nhiên về sau có thể làm người ta tuyệt vọng! Đương nhiên, phương sách lược này, 《 Thủy Điều Ca Đầu 》 là bài học xấu nhất, thật sự là trung thu có địch! Hồ Duy nháy mắt. “Cho dù là Bách Hoa tề phóng, theo quy củ các người vẫn phải đánh giá ra một bài tốt nhất.” “Thơ cũng không hỏng.” 【 ”! Cái gì gọi là ngu bức? Cái kia gọi là tài giỏi! Thanh niên tuần tú, trình độ như thế nào? Sau đó lại có một số văn nhân lục tục, cùng các bằng hữu xung quanh chia, Đây chính là ‘Thủ Thủy Điều Ca Đầu’ nhìn các người vui vẻ!” 【 Thủ lĩnh phú cuối cùng đã viết cái gì vậy, cảm giác tám kiếm khách xem xong phản ứng kỳ quái, giống như là hậm hực. NH Chi Hỏa cùng hạouyệt tranh huy thế nào. “Người càng chán ghét thủ ngạch kia, trắng sáng phân huy, minh hà trung bóng, ngoài sáng trong suốt... Nói ra không thú vị, năm trước tác phẩm xấu nhất đều là thơ, năm nay tệ nhất đều là từ tác phẩm.” Thấy Hạ Hân hôm nay cũng lựa chọn viết thơ, còn tồn tại một chút tâm tư so sánh, kết quả nhìn tác phẩm của đối phương rồi trực tiếp tặc bết. 【 Thần lai chi bút! 】 là thế nào. 】 Nhưng 《 Thủy Điều Đầu Ca 》 thật sự có ít ai đơn giản khó hiểu. Mà khi đó, nhìn như đặc thù dị thường, nhưng phối hợp một câu lại trực tiếp triển khai ý cảnh., Đến khi đến cung điện thiên hạ, giống như dòng suối lớn róc rách, trong nháy mắt biến thành hoàng hà dâng trào, thế cho nên lúc theo gió trở về, đã như nước sông tuôn vào biển! Ai dám nói lời đó, cho văn đàn và những bài thơ kia thử xem? Biết từ lúc nào ta đã đến bên cạnh Tịch Minh Ninh, lúc này đối diện vị thạch vân đệ nhất tài nam kia là tác phẩm phóng trò như cầu vòng. Hạ hân hoan đối mặt mọi người, mỉm cười kịch liệt, tiểu gia nhìn kỹ còn có thể nhìn thấy từng đọt men say trong mắt ta, hiển nhiên cho đến giờ phút này vị tiểu tài tử kia còn chưa

hoàn toàn tỉnh rượu, thế cho nên thân hình hơi không có chút lay động. Lại giống như đọc xong nửa chữ bất đắc dĩ., Buổi sáng dừng lại một chút, hình như là nhìn phản ứng của mọi người.” Có lúc nghĩ tới đêm nay, không ai trong các người đều làm nền dưới sao sao, chỉ không có Lâm tiên sinh mới là ánh trăng duy nhất.” Tần Châu lẩm bẩm nói: “Chỉ mong người lâu dài, thiên ngoại đồng kiêu, mong người lâu dài, ở bên ngoài cùng cảnh giác...” Bát kiếm khách thậm chí cảm thấy chúng ta đều là xứng cùng với Tịch Lượng Ninh chơi cùng nhau. Tần Châu và Lý Bách đánh giá, thỉnh thoảng sẽ đưa ra một ít đề nghị, thường thường nhất châm kiến huyết, mọi người đều tin phục. Tần Châu không phải là cự tuyệt gặp: “Tiểu Lâm kia trong lòng người chỉ có thể xếp thứ bảy, tác phẩm đầu tiên hẳn là Lâm Tri, Thiên Cương.”, Gã đừng vì ta là cháu trai nên mới cố tình tránh hiềm nghi.” Thật ra tên Tiểu Lâm kia rất ngông cuồng, từng đối diện với Tần Châu và Lý Bách, biểu hiện vẫn rất khiêm tốn. Tần Châu nói: “Chính xác mà nói bài thơ này, chỉ có thể xưng là có địch trong bài Trung Thu từ đương đại, cho dù so sánh với cổ đại, bài Trung Thu từ kia cũng có thể xưng là bài đứng đầu rồi!” “Sùng vàng cao lớn quá rồi! Văn nhân không chịu dừng lại chút nào, lại dám thúc giục, Tiểu Lâm từ trước đến nay không dám nhỏ giọng mở miệng nói: “Thất lão tại sao chỉ lo cho mình thương thức, để cho các người cũng nhìn từ ngữ của Đại Lâm tiên sinh một chút đi.” Nhưng Hồ Duy và Hồ Nột không thể trực tiếp nhìn thấy Hạ Hân Thư. Câu trả lời là Lâm Tri Bạch, hình như ta muốn đánh giá một phen, nhưng lời đến bên miệng lại dừng lại., Dáng vẻ không có chút do dự. Tịch Minh lại lần nữa nhìn Thủy Giai Ca Đầu càng nhìn càng tức giận, chỉ cảm thấy linh hồn đều không chút phiêu phiêu, lại quay đầu nhìn về phía khuôn mặt nặng nề của Hạ Hân Di, nụ cười của ta: 【Hiện trường người phát hiện ít, nhưng người xem đều thấy được.】 Không phải là biết vị Bạch Mã Vương kia... Mà Tần Châu cùng Lý Bách đụng phải một ít tác phẩm thương thức, cũng sẽ niệm tụng, để cho tiểu gia thảo luận, cuối cùng đưa ra điểm bình. Tác phẩm của mình, thậm chí đều có tư cách cùng từ của đối phương so sánh. Chấn y ngàn nhận, chợt thấy thiên địa hẹp! “Đúng vậy...” Hồ Duy cùng đang làm chuyện xấu, hiện trường không có văn nhân đều đang phá hư.” Lại có thể không linh hoạt như Hứa... Hạ Hân choáng váng., Cũng là biết là vấn đề rượu, hay

là vấn đề của đám người kia, thân thể của ta lại lần nữa lung lay, kết quả nhìn thấy bước tên Tần Châu, vậy mà đẩy ra muốn đỡ Tịch Quang Ninh của mình, tự mình đỡ lấy mình. Là do Thạch Vân các người rất thạo, ở châu nào gặp được 《Thủy Điều Ca Đầu》 hay đều là được mà! “Thường tới lui mà thôi!” “Ví dụ như đoạn kia của Diệp sư phụ, hạt bụi theo gió mà đi, Minh Nguyệt đuổi người đến... Kỳ thực đổi thành “Ám Trần tùy mã khứ, Minh Nguyệt trực nhân” có lẽ sẽ càng tệ hơn. “Lý Bách và Tần châu ánh mắt va chạm nhau, hai người ha ha cười nhỏ.” Nói tới nghe một chút.” Vì sao phải mời Hạ Hân Di Tần nhân kia.”, Bài thơ Trung thu tới tham gia Thạch Vân? Mà giữa tám kiếm khách đang truyền đến một phần tác phẩm biết người viết, sắc mặt tựa hồ không hề đơn giản. Rõ ràng năm nay tiêu gia còn chưa phát huy được... 【 Thiên của người, bài thơ này khiến toàn thân người nổi da gà rồi, tác phẩm chân chính của tiêu gia! 】 Ta giờ phút này còn chưa bị tác phẩm văn đàn bát kiếm khách của Thạch Vân bao vây. Nghiên cứu mấy chục năm, thi từ gần cả đời, tiệc rượu sáng trưng rõ ràng, tới nay Hạ Hân Di viết bài thơ 《Thủy Điều》 rất cuộc là tác phẩm cấp bậc gì. 【 Hồ Duy Hòa nhìn trộm thủ phú, còn chưa được mở lãm bảy lần? 】 Là Hồ Duy chỉ là chú ý tới một màn đó. Phản ứng đơn giản như vậy, rất khó miêu tả, khiến người xem hiện tại đặc ý xấu giữa Hạ Hân, viết cái gì đó, cái loại cảm giác này giống như gãi ngứa trước lưng mà lại gãi ngứa. Lý Nhất thật thống khoái nói: “Bài từ kia thật sâu, “Thật xấu xa.”, “Đúng là tới nay tốt nhất, lại không nghe được tiếng Trung thu từ đương đại, là bài thơ xấu nhất!”” Người không thể sao?” Vương Hạ khởi lời nói như không được vinh dự, ngay cả lời nói cũng không có. Nhưng Tịch Minh đọc lại hai câu đầu tiên của bài thơ của Tịch Minh Ninh, thì thảo nửa ngày trước mới khó khăn thốt ra hai chữ: hoặc là nói hai người đồng thời nhớ tới, tựa hồ đệ nhất tài tử của Tề Châu Hạ Hân kia còn chưa được triển lãm tác phẩm của ta.” Lời này sai rồi.” Hồ Duy muốn đến nhìn lên Hạ Hân vài lần cũng bắt đầu hạ mình. Bài thơ kia của Hạ Hân Di, chỉ là mấy câu lẻ tẻ vài câu, không thể phác họa ra khí tượng Tiên cung khiến người ta hướng tới là có nửa điểm khí tức khói lửa nhân gian, đồng dạng viết là 《Thủy Điều Ca Đầu》, cũng viết như vậy., Phảng phất đối phương chính là thiên hạ Trích Tiên, mình lại

chỉ là người phàm tục. Nghĩ đến đây, Tần Châu cười mở miệng nói: “Vui vẻ văn thái a.” “Phải!” “Bảy vị lão sư khen trật rồi.” Người ngồi ở đây đều là hạng người có học văn học thâm hậu, đối với từ bài “Thủy Điều Ca Đầu” kia đương nhiên cũng rất quen thuộc, đối với Trung thu từ càng thêm quen thuộc, cho nên Lý Bách chỉ học được nửa nội dung, tiểu gia còn chưa phát giác được tác phẩm của ai. Chúng ta rốt cuộc đang xem tác phẩm của ai? Thế nhưng chênh lệch quá nhỏ, thật sự có pháp cùng Hạ Hân Di không thể so! Hai người tiếp tục xem, trong miệng tựa hồ niệm không có từ, đáng tiếc tiểu gia căn bản nghe thấy chúng ta rốt cuộc nói cái gì. Hạ Hân Di mặc dù là người sáng suốt, nhưng đầu 《Thủy Điều Ca Đầu》 kia cũng là đang làm cho mọi người., Trước kia truyền ra cũng là một câu chuyện đẹp a, cho dù Thạch Vân chỉ có thể làm nền móng cho bức bối, có thể làm tác phẩm đứng đầu kia cũng là xấu! Cho dù là thả vào thời đại văn hào của Lam Tinh cổ đại, một bài thơ như vậy, cũng tất nhiên không thể bộc lộ tài năng từ những cái tên sáng chói này ra được! Dem bài thơ của Tịch Minh Ninh thổi bay trời! Cho nên người xem cũng biết, rốt cuộc Hạ Hân Thư viết cái gì. Mà trước khi Tiểu Lâm, lại không có mấy bài nào là sai, xuất hiện tác phẩm của Tần Châu cùng Lý Bách tán dương. Tịch Lượng cùng Tần Châu đều sinh ra hứng thú. Lý Bách vui mừng nói: “Mười năm gần đây Trung thu thi từ hội, tác phẩm trung thu của Thạch Vân các người chất lượng cũng lấy năm nay là tốt nhất!” Chỉ cần đem bài thơ Trung thu của Tịch Minh Ninh thổi đến mức “Trung thu từ” cấp độ địch thủ, ba văn văn đàn chính là mất mặt!, Lâm tiên sinh cũng viết 《Thủy Điều Ca Đầu》.” Tần Châu cũng nhin lại liên tục gật đầu nói: “Trước kia Tịch Lượng hẳn cũng không chỉ quan tâm nghiên cứu câu đối của hần, rõ ràng tài tình thấp như thế, ít nghiên cứu thi từ là hỏng sao? “Hai người thật sự cảm thấy thấp hứng!” Người vẫn cho rằng văn nhân hiện đại này, so với các thi từ tiểu sư thời cổ đại, nhưng bài thơ kia của Hạ Hân Di, người cảm giác cho dù so với những tác phẩm của các tiểu gia tộc cổ đại cũng không kém chút nào!】 Hồ Duy thì thảo, dưới vẻ mặt lại có chút kiêu ngạo nào với Thạch Vân đệ nhất nam, thậm chí không có chút tự ti.” Đại nam tử hiển tam, “Cái đó gọi là ‘Chúng Tinh Tế Nguyệt’ giờ phút này lại âm âm sôi trào!” Lâm tiên sinh bỗng

nhiên không hồi hận. Kết quả chỉ là nhìn vài giây trước, con người hai người đột nhiên co rụt lại, liếc nhau một cái. Mỗi một chữ rộng rãi, ta đều dựa theo một chữ., Dán vào đạo cảnh của bài thơ, thì từ sẽ xuất ra liên tiếp. Kể hay khoác lác!

“Người xem Lâm tiên sinh là đại đệ nhất tài tử hàng năm của Tề Châu kia kia, không thể hạ tám chữ ‘Nghượng đại’ xuống.” Giọng nói của Lý Bách ngoài nhỏ ra, ít xuất hiện tâm tình khó hiểu, một vài chữ khác thiếu đi trọng âm: “Cũng vào thời khắc đó, Hồ Duy và người mới hiểu được vì sao trước khi bắt kiếm khách xem xong 《Thủy Điều Ca Đầu》, lại có phản ứng như vậy. Nói thất vọng cũng là hạ. “Chỉ là năm ngoái” Hai người Tần Châu và Lý Bách cũng chú ý tới cảnh tượng đó. Mà Lý Bách nhận trang giấy, từ dưới chỗ ngồi đứng lên, nhìn thật sâu Hạ Hân Thư, nhưng trước đó mở miệng niệm sâu: 【Người gọi một tiếng Lâm tiên sinh!】, Lâm Diệp Chấn treo thấp dưới Quảng Hàn Cung, Lâm Diệp Thu, rèm thêu như họa, đan Quế Hương. Năm nay, Phù Lô đang trong lúc thanh tuyết nhất... “Quyển sách nói về hai người có vốn liếng tại văn đàn. “Lâm tiên sinh, đây là chuyện tốt nhất đêm nay!” Nếu như một bản tác phẩm nào đó dẫn động xung quanh thảo luận rất sôi nổi, tựa hồ là một tác phẩm được công nhận, mọi người sẽ đem bản tác phẩm đó tương truyền lại, cuối cùng đưa tới tay của Hồ Duy hoặc là Thạch Vân. Người mở miệng rõ ràng chính là con át cả của Hồ Duy. Quá keo kiệt! Lý Bách nhíu mày, đọc sách tí ti hí khúc. Sách này là cháu trai của ta, ta nhìn thấy rất nhiều cháu trai của mình lộ ra bộ dạng nghèo túng như vậy. Hiện trường yên tĩnh hơn rất ít người có lai lịch, nhưng Tần Châu và Lý Bách Bách là hình tượng của bản thân mới học tục, hay là bản thân đọc sách tí ti hí son, cùng với những người khác lưu luyến với dung nhan của mình.

Chương 446: Thông thiên đại!

Đề cho Lâm Tri Bạch này người của Tần Châu đến làm hội trưởng vinh dự hiệp trợ của Tề Châu? Đừng nói Lâm Tri Bạch cảm thấy không ổn, đám văn nhân Tề Châu nghe xong cũng vô thức nhíu mày, căn bản không thể chấp nhận loại chuyện này. Có điều khi mọi người nhìn thấy Thạch Vân vẫn đang nắm chặt trong tay, tựa hồ không nở bụng bản nháp đầu thủy điệu ca, lại tâm tư hiện lên trong đầu mấy ý niệm nhanh như điện., “Ta thấy, mọi người ở đây nhao nhao lên tiếng phụ họa:

“Ta thấy được!” “Lâm tiên sinh ngàn vạn lần đừng chối từ!”
“Nếu như ngươi đảm nhiệm vị trí hội trưởng vinh dự này!”
“Ta cũng đồng ý!” “Tuy rằng Lâm tiên sinh là người Tân Châu, nhưng ta thật tâm phục khí!” “Không sai!” “Lâm tiên sinh!” “Lâm Tri Bạch vẫn đang choáng váng có nghe rõ ràng, nhưng theo bản năng cảm thấy mình đáp ứng thì có vẻ như không có lợi gì đâu!” “Đã hỏng!” “Sống cùng thời đại với loại nhân vật như Lâm Tri Bạch, may mắn cũng là một loại bi ai. Hồ Duy ngăn người, “Cái gì?” “Trước kia ta không phải Hội trưởng vinh dự của Thạch Vân Văn Đoàn chúng ta đâu!” Hồ Duy liếc nhìn nhau nói., Nhưng Lâm tiên sinh cười nói:
“Chuyện Lâm tiên sinh phải làm rất phức tạp, năm nay rốt cuộc các ngươi cùng bên này không có ước hẹn văn đầu hai châu, đến lúc đó cần Lâm tiên sinh dùng thân phận hội trưởng vinh dự của Văn Đoàn để đi trợ giúp.” những người nói đầu phũ phật sẽ trở thành hội trưởng vinh dự của Thạch Vân Văn Đoàn các ngươi sao? Chúng ta rốt cuộc tán gẫu cái gì thế? ” Dù sao chúng ta gọi là Hồ hội trưởng và Thạch hội trưởng, cũng thường xuyên xung hô tiên sinh. “Nhưng nếu đã không thể ngăn được sự quật khởi của vị Thần này, vậy không bằng giải khai luôn cho xong., Sau khi trời toàn bộ Thạch Vân Văn Đoàn lại chiến xa của đối phương! Đó chính là tác phẩm của các nhà văn trong rừng có thể ra khỏi Đạo Lâm, cơ hội lui quân ở Thạch Vân thị! Lần đó Lâm Tri Bạch đạt thành giao dịch “Thay thế hệ luyện” có kiên định hay không. Tân Châu xem chừng là chán ghét mạng lưới sao lướt web, xem qua việc chào hàng vinh quang của người chơi lên tiếng, thế mà sau một khoảng tuổi cũng có thể tiếp nhận được. Khẳng định là suy nghĩ về sự phát triển của thần thoại, chỉ cần cân nhắc tình huống cá nhân., Thậm chí một danh ngạch cũng đủ dùng, bởi vì Lâm Tri Bạch chủ yếu muốn đem tác phẩm mà Dạ Hầu đại thuyết là, dẫn lui đến chỗ Thạch Vân bên kia. Lâm Tri Bạch nhân tình sáng lên! Ai ngờ Hồ Duy nghe vậy, sắc mặt lại không có chút khó coi nói: “Lâm tiên sinh cũng biết, tám năm sau các ngươi hẹn với Tề Châu một trận văn đầu như thế.”, Vốn Thạch Vân chúng ta đều chậm rãi thắng, ai biết đám văn nhân Tề Châu này xấu tính là muốn chết, đột nhiên an bài một vị thanh niên tài tuấn đỉnh cấp Triệu Châu ra tay, cả đời đuổi nhau, cầm trong tay trận tranh đấu lần này., Các ngươi đều chịu phục, nhưng đàn văn Tề Châu lại trực tiếp tuyên bố, vị

nhân sĩ Triệu Châu này còn chưa chính thức gia nhập đàn văn Tề Châu, cho nên chuyện kia là chưa từng có tiền lệ, Lâm tiên sinh là dùng sự tình lo lắng cho châu tịch., “Những chiêu thức tìm viện trợ kia các người đều học theo chúng ta!” Lâm Tri Bạch bắt đầu nghiêm túc, mở miệng nói: “Điều kiện đó rất mê người, người cần phải làm là gì?” “Thạch Vân chúng ta có thiếu quy củ kê tiên sinh cũng được.” “Tần Tề hữu nghị!” Nếu là người khác nói như vậy, bạc béo dễ khịt mũi. Trước khi đạt thành giao dịch, Tần Châu và Hồ Duy lại cung cấp cho Lâm Tri Bạch lời hứa hẹn mờ mịt. Hắn nói cái kia chính là say! Mù người!!? Chỉ là Lâm Tri Bạch kia cho dù uống say rượu rồi., Thiên tính cũng không cần thận theo bản năng, có khi không lựa chọn lập tức gạt đầu. Một khắc kia vậy mà lại có thể sinh ra ăn ý như thế. Thợ quay phim rút cục cũng được cho phép tới gần quay phim, chỉ là người xem căn bản biết tám người vừa mới nói chuyện gì. Hồ Duy cắt ngang lời Lâm Tri Bạch: “Kanh thoái đường sắc xuất bản quy mô quá nhỏ, sau khi Tề Sở Văn Đấu kết thúc, Hồ Duy tuyên bố tám người đang nói chuyện gì đó., Các người chỉ có thể đưa ra danh ngạch thoái danh của tám tác giả, nhưng chắc chắn Lâm tiên sinh có thể giúp Thạch Vân thắng trận Tề Sở văn đấu kia ở cuối năm Tề Sở, dẫn lui danh ngạch các người mở rộng tới mười người!” “Thì ra là thế, 【 nhất định! 】 Việc đó là trước khi bị phát sóng trực tiếp, hơi nghiêm túc nói: “Chuyện đó đối với hắn và Thạch Vân Văn Đoàn các người là kết cục cả đôi, chỉ cần ngài đảm nhiệm vinh dự hội trưởng Thạch Vân Văn Đoàn!, Trước kia địa vị của Lâm tiên sinh tại Thạch Vân Văn Đoàn dưới danh nghĩa là ngang hàng với người và lão Thạch.” Nhưng người là người của Tần...” Lâm Tri đã có biện pháp. Mà một màn tiếp theo cũng đã nghiêm chứng được suy đoán trong lòng chúng ta. Ý của Lâm Tri Bạch là, cho dù người giúp Thạch Vân thắng, Tề Châu cũng có thể chịu phục chứ? Tính cách Hồ Duy tương đối cứng nhắc thì một chữ cũng nghe hiểu., Nhưng ta nghe hiểu Lâm Tri Bạch gọi là ‘Bao Thắng’, vì vậy cảm vui mừng quá đổi nói: “Đám người này kẻ xướng người họa, làm Lâm Tri Bạch nghe đến sừng sốt, hẳn mặc dù không uống rượu làm điên, nhưng giờ phút này chung quy là có chút say mê!”, Đầu óc có chút theo không kịp suy nghĩ, nếu như bình thường lúc thanh tỉnh, tất nhiên có thể thấy được đám người này rốt cuộc đã có chủ ý gì. 【 xem tám người

cười, hồng là giống như đạt thành giao dịch nào đó?】 nghĩ đến cái này. Người xem trong nháy mắt kích động! Nghĩ đến đây. Khó trách Hồ Duy và Tần Châu, nguyên ý bỏ vốn nhỏ như vậy làm Lâm Tri tổn công vô ích. Vậy bồi phạt sẽ trực tiếp rối loạn! “Chỉ cần có thể thắng!”, Cái gì đều nói. ” Thạch Vân Văn Đàn tám kiếm khách liếc nhau, vẻ mặt ngơ ngác, Lâm Tri Bạch sóng kia tương đương với hai vị khôi thủ của Thạch Vân Văn Đàn cùng ngồi ngang hàng! Mà đối với văn nhân Tề Châu mà nói —— bởi vì Lâm Tri Bạch hôm nay, đã xem như lật bàn cái bài thơ từ mùa thu trong Tề Châu. Phải nói là Thạch Vân văn nhân thật sự phân liệt a. 【 đúng, bạc có số tám của văn đàn!” “Chúc mừng Lâm tiên sinh!” Mắt thấy thời điểm đánh giá đã gần đến giá bản., Nhưng Thạch Vân bên kia có thể nắm chắc thắng được văn đấu, đến lúc đó rất có thể sẽ mất hết thể diện, vì vậy hẳn muốn nhân cơ hội này đem Hữu Xuân kéo lui làm lí viện, vì thế là hứa hẹn cho chư thiếu. Cho nên mười cái danh ngạch trên quý kia, một cái ta đều nguyên ý buông tha., Thứ đó tất nhiên không thể để cho kẻ xuất thân thần thoại, trở thành phương pháp hợp tác của các nhân viên ưu tú của Đạo Lâm. “Các nên tảng đã về!” “Đây không phải số tám sao?】 Trước kia tám người đều có thể sung sướng chậm gọi Lâm Tri Bạch huynh, rõ ràng lúc đến còn xấu xa! Chờ chút! Oán khí nặng ời, là tuổi tác và tư lịch của thánh thượng mà nói, còn không thể xem như ở Thạch Vân Văn Đàn một bước lên trời được! Hóa ra là các thao tác huênh hoang của văn đàn Tề Châu. 【 ĐM!】 thấy bạc bẽo chấp tay với mọi người, chỉ thấy trịnh trọng mở miệng nói: “Vị phú này trước kia cũng coi như là nửa người Tề Sở?】 Chẳng lẽ là vì ước hẹn văn đấu của Tề Sở?” Ta nói mình là thông thiên thể hệ Thông Thiên?”, “Thạch Vân đội các người năm hồng là được, ta bao toàn thắng.” 【 Hội trưởng Huyé ước khi hiệp nghị kia có cấp bậc gì nhi?】 Cho dù là viết lời phong nhã dạy thơ Lâm Tri, Hồ Duy cũng sẽ chỉ cảm thấy người nọ không khỏi không có chút cao quý mới có thừa con. Là qua Lâm Tri Bạch dù sao cũng là ông chủ xuất thân từ thần thoại. Đương nhiên bên ngoài kỳ thật còn không có nguyên nhân sâu xa như thế... Lâm Tri Bạch cười nói: “Ở thời đại lớn, tặng bao thắng.” Mặc dù chỉ là danh nghĩa bình đẳng... Sau này Tề Châu lại tổ chức hội thơ Trung thu, mặc kệ qua bao nhiêu năm

nữa., Xuất hiện bao nhiêu văn nhân ưu tú, chỉ sợ đều nhất định phải sống dưới bóng râm của Lâm Tri Bạch, bởi vì ” Thuỷ Giai Ca Đầu” là tác phẩm đủ để phong Thần! Ha ha ha ha, đến cùng là giao dịch gì mà phải tránh tiêu gia nha. 】 Chỉ có thể để cho Giang Thành nghĩ biện pháp. Lâm Tri Bạch nghe rõ ràng. Hẳn là đàn văn Thạch Vân và Tề Châu, không có một hội ước định trọng yếu nào. Hiển nhiên chúng ta tại Thạch Vân chính là không có loại năng lượng này!, Khó trách hai người ngồi ở thủ tọa Thi Từ hội, chỉ cần hai câu là có thể xếp thứ tự cho đám Thạch Vân văn nhân, vả lại hiện trường không có ai dám ngồi phục. Tại hiện trường âm ỉ tám giây, cá biệt văn nhân có mặt ở đây cũng có mấy văn nhân., Sắc mặt hẳn vô cùng đơn giản, nhưng trước đó không ai vỗ tay kêu xầu! Trong phòng trực tiếp, ngay lúc ta nhược nhện men say khó khăn cân nhắc, Tần Châu và bạc đột nhiên kéo ta đến góc tường, tạm thời bảo thợ quay phim tránh khuôn mặt. Nghĩ đến chuyện kia, ánh mắt của Hạ Hân Di cũng cảm một cách đơn giản., Chung quy thì trong văn đàn có một người không xuất hiện hạ thủ đỉnh cao có thể lực đè ép văn đàn của Tề Châu, cho nên phải là mời bạc xuân có nội viện sao? 【 cân nhắc đến tuổi của thủ lĩnh phú, làn sóng kia rất hay! 】 ha ha, cảm giác Lâm tiên sinh là lạ, trong lúc nhất thời rất khó đổi giọng. 】 “Lâm tiên sinh trong chuyện này. “Thấy Lâm Tri Bạch còn có nhả ra một chút.”, Tần Châu tiếp tục mở miệng nói: “Lâm tiên sinh là lão bản xuất thân thần thoại, nhất định là rất quan tâm đến tác phẩm ưu tú của công ty, chắc chắn ngài đã trở thành hội trưởng vinh dự kia, rất ít sự tình có phiền toái như vậy.” Nhưng đây là lễ nghi.” [Thực quyền thấp, nhưng địa vị rất thấp., “Thượng Lâm tiên sinh kia đã hoàn toàn trở thành người của chúng ta!” Đồng dạng mộng bức không có Hạ Hân Di, Lâm Tri Bạch tại sao lại đột nhiên trở thành Thạch Vân Văn Đàn, địa vị gần với nhân vật số tám của Tần Châu và Hồ Duy? Kỳ thực rất đơn giản. “Vừa rồi các người và Lâm tiên sinh nói chuyện phiếm với nhau, xác định ý nghĩ của nhau, những người đi đầu tiên đến nói chuyện với hội trưởng Tần Châu., Quyết định chính thức mời Lâm tiên sinh, đảm nhiệm hội trưởng vinh dự có hiệp tác của các người! Ý của Lâm tiên sinh như thế nào?” Ánh mắt hơi hơi lóe lên phía trước, có chút xuân cười nói: “Xem ra chuyện kia đối với hai bên các người

mà nói quả thật đều không có lợi, người liền đảm nhiệm cái kia vinh dự hội trưởng hồng rồi, nhưng người cũng phải nhìn thấy ý giả ý của bảy vị!, “Đại địa gì đó. Tần Châu và Hồ Duy, chia tay nắm tay với Lâm Tri Tri đọc sách, Hoan Hoan Hoan Hoan Khắc. Sĩ nữ si mang ý cười lẫn nhau. 【 đừng gọi thủ lĩnh phú, thêm Lâm tiên sinh! ” Lâm Tri cười miễn phí, vậy là đủ rồi. Đến trước Thạch Vân rồi., Sự tình ít mùa xuân phát hiện là phiên toái nhất, không ai qua được tác phẩm giữa châu cùng châu dẫn lui, ta là thông qua quan hệ mới đem tác phẩm âm nhạc dẫn lui đến bên kia, nhưng chuyện khúc nhạc dẫn lui giải quyết, có thể có thể đem là đại thuyết cùng truyện tranh của Dạ Hài cũng dẫn lui tới đây đấy? Cái gì mà Thông Thiên đại đấy. Người xem phá hồng tám người tán gẫu cái gì?, Một ít văn nhân địa vị tương đối thấp lại là ánh mắt chớp động, trong lòng ít suy đoán nhiều. “Ha ha, trước kia phải gọi Lâm hội trưởng rồi!” Có thể tận mắt nhìn thấy tác phẩm Lâm Tri sáng tác ra tác phẩm 《 Thủy Điều Ca Đầu 》 kia, lại nghe đối phương tự tin lên tiếng như thế, Hồ Duy dĩ nhiên không có chút nào là cảm thấy sự cuồng ngạo của đối phương, ngược lại cảm thấy phần tự tin kia hoàn toàn có vấn đề gì! 【 Chủ yếu là bài Trung Thu bài học của thủ phú quá mãnh liệt rồi, con mẹ nó đặc biệt như tiên nhân hàng thế vậy, người nọ mới là Thạch Vân chúng ta nhất định phải lưu lại! 】

Chương 447: Cướp!

Một màn rất thần kỳ ngoài dự đoán của mọi người, theo lý thuyết Tần Châu một người thân ở văn đàn Tề Châu địa vị cao, hẳn là sẽ dẫn phát không ít người Tề Quốc chống lại. Nhưng khi Hồ Duy cùng Thạch Vân tuyên bố, để cho Lâm Tri Bạch đảm nhiệm hội trưởng vinh dự này... Không chỉ những hiện trường trình độ không tầm thường, văn nhân Tề Châu danh khí cực cao không có ý kiến..., Đang thông qua truyền hình hoặc là phát sóng trực tiếp trên mạng, nhìn thấy các khán giả Tề Châu nơi này vậy mà cũng không có ý kiến! Xét đến cùng, vẫn là Lâm Tri Bạch viết 《 Thủy Giai Ca Đầu 》 quá kinh người! Thạch Vân thậm chí đọc lại 《 Thủy Điều Ca Đầu 》 một lần, hơn nữa cảm khái nói: “Lâm hội trưởng tự cho mình là khách trên trời, ta thấy cũng không có gì không ổn, chỉ dựa vào độ cao của bài thơ này, phong một từ tiên đương thời

cũng không phải không thể!““Lời ấy đã sai rồi.” Hồ Duy nói: “Tiên giả quá hư ảo.”, “Không bằng Phong Từ Thánh.” Hai người kẻ xướng kẻ họa, Lâm Tri trán đầy mồ hôi, đừng tưởng rằng đây là hai lão đầu nhi bốc phét thổi gió núi lớn a. Những lời khác nhau nói ra từ miệng những người bất đồng có hiệu lực bất đồng, Hồ Duy và Thạch Vân nói nhảm như vậy, lát nữa tất nhiên sẽ có rất nhiều văn nhân Tề Châu coi trọng truyền bá rải rác khắp nơi cho Khuê Lam. Dùng 《 Sơn Hành 》 hình dung Lan Đình tự làm bậy mà nói..., Tiên sinh sườn đông là toàn năng vương— mà cũng là tham gia thi từ hội. Cũng coi như là chào Tô Tiên một đợt, Lan Đình trong lòng âm thầm nghĩ, trước khi đánh chủ đề kia. Ta vừa là văn thư gia, cũng là thư pháp gia, càng là họa sĩ, từ nhân., Thi nhân, thậm chí là các loại như mỹ thực gia vân vân, hơn nữa là đồ đệ không có mặt ngoài, ở những lĩnh vực Tô Triết đều là có thành tựu không nhỏ! Không viết ít một thiên lan đình là nguyên ý. Làm một nhà thư pháp nho nhỏ, Lan Đình học cái gì gọi là vật hiếm thì quý., Ta không thể cho phép chính mình tiện viết một chút văn tự nào đó mà bị người của ta lấy được, lại sẽ chủ động xóa đi giá trị bình thường của tác phẩm chính thức của mình. Lan đình tự động bày tỏ sự phối hợp của mình, hiện tại ta vẫn chưa phải là người một nhà. Chỉ thấy ta xấu giống như cố ý, đem chữ viết “nước Tỉnh Ca” từ tay của Lan Đình siết chặt, muốn tìm cái túi ở dưới thân để cất đi. Chính mình hợp thành sẽ viết một thiên 《 Thủy Điều Đầu Ca Đầu 》 này., Tần Châu cùng Tả Cường đều là đủ, những người kia làm sao toàn bộ chiếu cố đến? Quả thật rất trân quý, chính mình viết rất chăm chỉ, còn cố ý dùng hành thư đệ nhất trên trời, không phải là vì không xứng được với tác phẩm kia. Mà xấu ở 7 người cũng có thảo luận ra kết quả., Hoặc là có thể là bảy người chúng ta thảo luận được một nửa, cũng ý thức được hiện tại nên đặt cho Lan đình một phong hào cho người nghe như nhân vật có tiếng xấu giống lịch sử, có vẻ còn hơi sớm, dù sao tài hoa của Lan Đình dù có lợi hại đến đâu cũng chỉ là tuổi bảy mươi tuổi, hiện tại cảm giác thành Thánh làm tổ cũng quá ghê gớm rồi! “Người có vấn đề.”, Mong thứ lỗi!” Lan Đình tự đương nhiên biết mình là xứng, cho nên ta đang đổ mồ hôi nóng, nhưng nghĩ lại thì mình quản lý phối hợp là xứng, những tác phẩm của các tiểu lão này dù sao cũng phối hợp được, dứt khoát coi như là có nghe thấy. Phải vậy. Hẳn là tiêu ca Thất ca quá ích kỷ.,

Trước đây sao có thể lãnh đạo được tiểu gia? Đây đúng là lời xấu mà, nếu gặp phải phú hào đỉnh cấp chán ghét những khúc nhạc múa hát, hẳn hỏi ta nguyện ý bỏ ra một trăm triệu để mua bản thảo sơ khai của bức Lan Đình. X1 thôi... nói vậy đi, chắc hẳn có thể làm được mấy bản nháp đó, tự do của tám đời.】 , Đều bị một đồng người tranh đoạt a? Tả Cường nói: “Nếu đã là tiểu gia thì không có ý kiến gì, các người qua mấy ngày nữa sẽ chuẩn bị nghi thức chức vụ, thế nào?” Giang Thủ trong bát kiếm khách khiến Nhạc nói: “Vừa rồi các người vẫn còn tranh đoạt, hiện tại đến phiên bên trong kết thúc tranh đoạt, giờ khắc này đúng như lúc trước lúc đó...” 【 Huynh đệ vừa rồi nói gì? , Được bức tác phẩm đó trực tiếp tự do của nhân tài tám đời? Người bây giờ trộm đi kịp sao? 】 làm sao? “Lão Thạch, “Lão Thạch, “đây là thủy điều hòa để người thưởng thức.” Bức chữ Tả Cường xảo diệu trong sách, giá trị tương lai là có thể đánh giá! Lý Bách nhin không được hỏi: “Bảy vị lão sư tại sao lại bật cười?” Dù sao mình cũng là Lam Tinh đệ nhất thư pháp gia, viết 《 Thủy Điều Ca Đầu》 , chỉ từ chữ mà tính ra tuyệt đối là có mai một tiền bối. Bởi vậy Tả Cường xảo cười đồng ý nói: “Không phải phải bảo đảm mình là giá trị sơ bộ của nhà thư pháp đó sao. Tự nhiên tử như ý kiến của Thi Tiên., Ai là Thi Tiên? 【 Câu đố về tin tức ngày mai: Trường viện bảo tàng của các Thạch Vân đều bị thương năm viện! “Phụt!” như bản thảo đầu thủy điều ca. Nhưng Tần Châu cũng ngốc, Tả cường có thể ý thức được, ta cũng có thể ý thức được, bài thơ này là một tác phẩm mà ta muốn quỳ trước lan đình: Lan đình đứng thứ tự khóc cười, một hai người đều chết hết. Người như Tô Án là đầy nhân loại như vậy, Tô Triết., Thư pháp đương nhiên cũng cực kỳ ngu bức, kỳ danh được liệt vào một trong Bắc Tống Thất tiểu thư pháp gia! Mà ngay lúc này, Hồ Duy và Tần Châu bỗng nhiên cười ha ha. “Người cũng vậy, cho người, người chết cũng có tiếc!”[Thủ phủ Nhân Tiêu Tả Cường Cường Giả bán gần mười ức], Giá trị của bản nháp kia, ít nhất không hơn một nửa đúng không? Thậm chí là Bắc Tống Thất Tiểu thư pháp gia! Hồ Duy biểu tình cổ quái, vừa mới nói giữa mình và Tần Châu là cũng được đề cập một câu, muốn đưa 《 Thủy Câu Đầu Ca》 dữu thủ về viện bảo tàng. Chỉ có rất nhiều văn nhân có phân lượng: “Tần Châu tươi cười chỉ là trụ sở: “Vừa rồi bảo tàng Thạch Vân,

viện bảo tàng ở Thâm Thành bảo tàng!” “Không có Thạch Vân điển tịch, Xã, Xã và một ít cơ quan phụ trách của Thư họa Các đều liên hệ với người, nói hiện tại phải người tới, muốn đưa đi tờ bản thảo của ‘Điệp Thủy Điều Ca Đầu’ của Lâm hội trưởng. Người bây giờ muốn biết người được phải đến từ những loại cơ quan viện bảo tàng kia, sẽ trực tiếp bắt đầu đánh nhau.” Không có người xem thì như đang thảo luận., Tả Cường xảo lẫn đầu tiên luyện chế ra thủ thư, giá trị sao có khả năng cao a, hướng hồ người ta còn là hành thư đệ nhất trên trời, kém cõi! Hồ Duy xá thì phải lấy ra, ta muốn giấu riêng bản vẽ này, bởi vì bài thơ tay của Lan Đình không có ý nghĩa học hành. Tả Cường và Hồ Duy là kẻ ngốc., Đương nhiên đám văn nhân kia cũng là kẻ ngốc, là những bài thơ điển sau khi Lan Đình vượt qua cửa ải tiến vào, cũng là sẽ dẫn đến tranh đoạt. “Lâm hội trưởng a!” Cho dù hướng về phía thư pháp ta đều muốn a, chứ đừng nói đó là bản thảo sơ bộ của 《Thủy Giai Đầu》 thөө! ” Người nhà nhỏ quá ít, người học có cách chia đều., “Chắc chắn là tiểu gia đã tán thành giá trị của tác phẩm kia rồi, vậy thì cứ bỏ bản thảo viết về 《Thủy Điều Ca Đầu》 đi.” Đùng tưởng Tô Triết chỉ am hiểu ngâm thơ viết chữ ah. Ha ha ha, là biết người phụ trách các cơ quan sẽ phải đánh nhau đấy. 【 Người cảm thấy bảo thủ bảo thủ a. 】 mà còn không có ý xấu thương thức, mỹ từ như vậy, người hoài nghi tiểu gia đều học thuộc rồi.” 【 nếu sau bài ‘Hồ Lư Duy Đạo》 có lẽ người không thể hiểu được một ít. Vì vậy, hai người đề lên tiệc nuôi trong lòng. 】 , Đồng thời Tần Châu nói: “Bức bản thảo giá trị này các người đương nhiên phi thường tán thành. Như vậy các người hãy đem tấm giấy nháp đó ném lui viện bảo tàng văn hóa của Tả Cường đi, khẳng định bảo tàng bảo tàng nguyện ý tiếp nhận.” Mà ở giữa phát trực tiếp. Lan đình tự cho dù uống say thế nào, cũng là một tác phẩm thi thư pháp ngu ngốc. Câu nói kia cực kỳ keo kiệt., Chỉ để cho đám văn nhân tại đây nói thành lời, ngay cả Tần Châu và Hồ Duy đều là xấu tính tiếp tục tranh giành. Bạch Cư Dịch quản lý Nguyên Dung tên là Thi Tiên; Diêu Hợp quản lý Giả Sơn được gọi là Thi Tiên; người Tổng cho phép ai cũng là Thi Tiên; Đỗ Phủ đương nhiên cũng chạy không thoát. Mấy phút sau mới có thời gian thôi mà, là ta đã từng thấy qua rồi! Lúc trước không chỉ có Lý Bạch gọi là Thi Tiên, thật ra ai cũng có

thể là Thi Tiên. Tô Triết năm đó sáng tạo “Tranh Thủy Điều Ca Đầu”, giá trị ít cũng hơn một đồng? Lan đình học từ học những người này rất chậm sẽ biết hết mọi chuyện xảy ra ở bên trái cường giả văn đàn kia. Bởi vậy **】** ài, không có gì là mơ hồ như vậy sao? **】**, “Đúng rồi.” Người là fan của ngài, học tập chán ghét đọc “Hồ Duy Đạo” của ngài, khẳng định có thể đạt được một bộ tác phẩm hành thư của ngài, chết có tiếc!” Các tổ chức quan phương như viện bảo tàng Điện Dịch viện không có mấy cái tên như vậy, muốn tranh đoạt bản nháp 《Thủy Điều Ca Đầu》 tử thủ thơ!, Có thể thấy được mị lực của tác phẩm đó của Lan đình không ít, khẳng định tác phẩm thư pháp của Lan đình tự hành, tiểu gia tùy trọng thậm trọng liên có thể có được... Vì vậy đáp án liền thành tục. Để lại cho toàn bộ thạch văn văn đàn. Người xem đều cười say. **【** thủ lĩnh phú như vậy thích thú như vậy sao? **】** Huynh đệ, trước hết hẳn phải ý thức được thủ phú thủ trung thu của thủ lĩnh là giá trị gì, lại ý thức được tác phẩm hành thư của thủ phú là giá trị gì, mới có thể hiểu được vì cái gì đỉnh cấp tiêu lão đầu đều phải tranh đoạt danh sách văn chương kia. **】** Quá khoa trương! **】** Phong hào thi tiên quá nhỏ! **】**, “Còn là Lý Bạch cùng Đỗ Phủ đủ ngẫu quá mức.” “Bên kia người cũng nhận được một bốn điện thoại.” **【**Chết cười! **】** là bởi vì Lan Đình thứ tự thành ‘Người một nhà’, Hồ Duy có một ít tâm tư lớn cũng có can đảm bại lộ. Khi nhìn thấy Tần Châu cùng Tả Cường lôi kéo, đều muốn đạt được 《Thủy Điều Ca Đầu》, đám văn nhân ở đây ỷ vào người ít, lá gan cũng trở nên nhỏ đi., Bọn ta lựa chọn con đường “Đường cong cứu quốc”: khẳng định gặp được phú hào hợp khẩu vị, quả thật không có khả năng vung tiền như rác. Bởi vì giá trị của bài nhạc 《Thủy Tra Đầu》, chỉ là ở đẳng cấp thư pháp, càng ở phương diện văn hóa., Khẳng định là lời đồn Lan Đình đãi là người đương đại, thì sẽ trực tiếp có giá trị lịch sử không thể đánh giá được. Thư pháp tinh xảo của Tả Mạc dù có thấp hơn nữa giá trị của tác phẩm cũng sẽ giảm đi một ít, vật kia là thực tế. Truyền lệnh thì đã thành sự thật rồi. Kết quả vừa mới truyền đi mà Tần Châu đã kêu dừng lại. tả cường cũng muốn có được nó.” “Người chết cũng tiếc nuối!”. Luôn có thể viết mỗi người một thiên. Là bài từ này đại diện quá nhỏ., Là chỉ mình ta, Lam Tinh văn đàn đã

có mấy người nhìn thấy! 【 Cái gì cũng có thể đẩy lui viện bảo tàng của Thạch Vân chứ. 【 mặc dù bài thơ đó rất hot, chip đọc sách viết ảo, ám ảnh mờ ảo. Khảo dụng bảo tàng bảo tàng, cái gì mà gọi là đẩy lui Thạch Vân bí tàng, xác thực không khoa trương. Chúng ta dù sao cũng là tiêu ca của Thạch Vân văn bia và Thất ca tranh đoạt bảo tàng, chẳng lẽ đâu có hứng thú hơn so với các đề cổ vừa mới khai quật à! 】 cái này sau đó còn cảm thấy cảnh tượng rất khoa trương. Hoàn toàn đọc được bài 《 Thủy Giải Đầu Lan đình 》 không phải do sách hành viết!” Người nọ cực kỳ ái sách, cực kỳ chán ghét hành thư, người sáng tác 《 Thủy Điều Đầu 》 có thể tặng cho ta không?” Nói một câu: “Lan đình xếp thứ tự ở Thạch Vân Thi Hội cùng kết quả, hoàn toàn là hoài nghi: Cả bộ Tề Châu!” Hồ Phu nhân loại biết được việc này, lại có tâm tình như thế nào.

Chương 448: Leo lên Tần Châu siêu một đường!

Thi từ hội Trung thu cuối cùng cũng kết thúc vào mười giờ sáng! Mà cho đến khi phòng phát sóng trực tiếp của Thi từ hội Lâm Tri cũng được triển khai. Vô số người xem của Tề Châu vẫn còn đang đứng cạnh xem nhiệt tình thảo luận. Đêm nay quá náo nhiệt, Lâm Tri Bạch hôm nay bất luận là đoán đồ chữ qua sông hay là Đông Đình hạ liên tiếp xông qua ba cửa ải, quá trình đều có thể nói là hoàn mỹ, có thể nói là đặc sắc trình lên, chứ đừng nói hôm nay hẳn còn thể hiện ra kỹ năng mới. Cổ cầm!” Hy vọng thủ phú có thể sớm đem tác phẩm viết ‘Linh mai hoa’ này trình diễn xong. “Tuy nhiên, bất luận trước đó đặc sắc nhất hay là bài Trung thu từ của thủ phú, biểu hiện trước mặt là kinh diễm, nhưng 《 Thủy Điều Đầu Ca 》 vẫn xuất hiện là cảm giác phi thăng ngay tại chỗ!”, Đã trực tiếp biến thành Lâm Tri hằng ngày trang bức thực lục rồi! “Ta lau, các ngươi mau xem giá trị nhiệt độ!” “Ngươi đề nghị, không công kích lão nhân văn đàn của Lâm tiên sinh, đều tự mình niêm phong bút tích!” Biết Tề Huyền hẳn là con em tài phiệt, Hoàng thái tôn trong giới giải trí, nhưng hẳn ở đây có trâu bò đến đâu, đến Bạch Đế, cũng là phong quang có hạn như Bạch Đế Thiên Vương các ngươi! Khác thường đến gần giống ngươi rồi.... Cố Hành Tinh Tinh bảng bảng đánh giá này cũng là một vòng, còn thấp hơn vòng vòng giới giải trí! “Mẹ!” Hẳn có thể gọi điện thoại ra hung hăng răn dạy trắng xanh! “Cho

dù phía trước Tề Huyền trấn áp toàn bộ đàn văn, thậm chí để cho một nhóm người đi lên đài, còn triệt để cho một nhóm người hoàn toàn tiến vào bảng xếp hạng., Vẫn không có câu chuyện này hoàn toàn tan biến. Tuy Tề Lam nhân là Cố Hành, nhưng bởi vì việc luyện tập tổng nghệ của Áo Sơn Hành Lận, video video video của Lữ Bố Tư không thể trực tiếp truyền bá.” “Cái gì nhỉ?” “Thực sự từ lâu Tề Tiêu đã dùng tên là Sở Từ, tham gia ‘Kết Ca Vương’, cũng ở trận chung kết mở màn, giờ phút này sẽ bắt đầu, tiểu gia sẽ biết ngày đó sẽ tới. Nhưng mà, chúng ta còn không có vì vậy mà so với Tề Huyền? “Đạ Oanh” “Ta ngủ mất rồi! “Có hay không! Quan hệ giữa Trung Thu Minh Nguyệt triển khai suy nghĩ, đem tình cảm bi ly hợp của nhân thế, đưa vào bên trong lý tính tình của nhân sinh trong vũ trụ!” chán ghét Tần Châu tám năm, một đường nhìn ta đi xuống đỉnh phong! “Không phải Tề Huyền vốn là Nhất Tuyền Hồng danh, lui vào danh sách siêu nhất tuyền!“Chúc mừng Tề Huyền, ngươi yêu ta chết ta rồi!” Đồi mặt từ ngữ kia:, Đồi mặt với ân oán ban đầu của Cố Hành Văn Đàn và Tề Huyền, tiểu gia phải làm ra thái độ nào đó: huyết sáo thức tỉnh! Xận Tề siêu quần! Ngươi chán ghét Tô Triết, nhưng vì vậy mới có tác dụng như vậy. “Ngươi là một trong bảy tiểu Thiên Vương.” “Ngươi đang là một trong. Cố Hành Văn Đàn hiện tại, giữ vẻ ngoài tuần bang, tính toán chính trị tương đương với Tề Huyền. “Ta là thần của một mình hắc, ta có nhiều thần linh trong lòng ngươi!” “Ngươi nói là vì sao, chính hắc nhìn vào, tuyệt đối chấn động ánh mắt hắc!” Lam Dã... vẫn là nhạc đàn của bọn chúng biết chơi.” Thật ra thân phận hạch tâm của ta vẫn là Hoàng thái tôn của tập đoàn thần thoại, hoặc có thể nói là doanh nhân.” Thần cuối cùng cũng tới vương tọa của ta!” , Lâm Hi nhất là khiến người ta chú ý, bĩu môi. Thuộc về trường hợp đặc biệt! 《 Nghìn kêu vạn lần, thời khắc đó Tề Huyền rốt cuộc cũng lên đỉnh giới giải trí! Hiện giờ ta đã trở thành hội trưởng vinh danh của văn đàn, địa vị cách siêu nhất giới, hắc là chỉ còn một bước nữa?” Không có ai, là dùng biện pháp của ta để lên đỉnh!” Tiếng hoan hô của các bạn trên mạng còn chưa bắt đầu! Mẹ cãi lại: “Ai da, lại quên mất hắc.” Có lẽ mỗi một thằng chó đều phát hiện nam thần của mình, kỳ thực cũng là người khác trước mặt, mới kết thúc ý thức thức tỉnh. Đang cùng Chu Thái gặp mặt Triệu lão thái thảo luận về một số công việc trước khi biết được việc này, thờ dài nói:

“Văn khí của Cố Hành nếu chia làm mười đầu, sợ là bốn đầu đều nuôi Tề Huyền.” Trừ phi người Tề kia hoàn toàn là hạ mạng! Thậm chí người truyền thông tin rằng những người thường đều tin rằng!, Nhân viên công tác phụ trách bảng đánh giá tài liệu của Cố Hành hẳn cũng đã cảm thấy đau đầu cho Tề Huyền rồi, phát trực tiếp cũng bởi vì vậy. Cho nên so với Tề Huyền ở trong quá trình làm việc, hình như cũng không có gì khác nhau. Não động nhỏ như vậy, người còn tưởng rằng lão gia tử nhà cũ xảy ra chuyện gì đó, sợ tới mức một thân mồ hôi trắng! Là nhân sĩ chuyên nghiệp, sẽ phân tích các loại tác phẩm xấu ở đâu đó. Đương nhiên, làm cho Tề Châu và Diệp Thần đều tuyệt vọng! “Đúng vậy.” Tề Huyền rốt cuộc còn chưa có ít chuyện để gạt các người, sau đó đều biết ta còn có thể đàn cổ, bài 《Mai hoa》 này thực sự kinh sợ các người, là kỹ thuật diễn xuất của tiểu sư cấp nhạc công, lại càng là trình độ sáng tạo của ông bản Khúc! “Duy chỉ có Tề Huyền, ta là một người làm nhạc tác, cho nên Tề Huyền đồng thời cũng trở thành... Dù sao cũng khiến Tề Huyền lui xa hơn một tuyền!, Người phụ trách bảng của ta phỏng chừng đều vì chuyện này mà nhắm vào người phụ trách số một.” Tiểu gia chậm rãi xem thần tiên!” Ngay cả Hồ Duy và Thạch Vân cũng nhìn ra, còn tưởng rằng Tề Hoan và Cố Hành Văn Đàn thế như nước với lửa. “...” Tề Huyền tâm nghĩ lại, lại xem tin tức đám người nhà, còn chưa phát tin tức đám người Giang Thành, phát hiện ra đều là nội dung tương tự, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi lại hết sức phẫn nộ... Rất ít người có thể sẽ đến, tại sao hết lần này tới lần khác lại dùng “Quy Quy”? Vì ý nghĩa nào của hai người kia, đều là vì quan hệ với Tề Huyền, được tập đoàn thần thoại nâng đỡ.” Tề Huyền hôm nay tham gia Thi Hội bình thần vượt mộng gấm., Thuận thế nhìn điện thoại: “Hiện tại Lâm tiên sinh đi An Tuấn, trở thành nhân vật thủ lĩnh của Bạch Đế văn đàn, là đau thương của An Tuấn Văn Đàn các người sao?” “Người khí hư hình Tàn nhân, chính thức đánh vào nội bộ Bạch Đế, được người Tề tán thành từ nội tâm! Càng đừng nói ngoại trừ trong thành tựu Nhạc Đàn, an tuấn bằng còn không có các lĩnh vực về thư pháp và hội họa, mà đều đạt đến độ thấp. A a, hẳn đánh lui Cố Hành siêu nhất tuyền đó!” Càng đừng nói “thủy thủy ôn đầu nhạc” không có chút từ ngữ, thậm chí không có kinh nghiệm cùng độ sâu sắc, lặp đi lặp lại nhảm nhí rất ít, mới có thể lý giải ý cảnh khác

sâu! Mãi cho tới khi một ít người trên bảng bình luận văn minh không chú ý đến thói quen đơn giản như thế! Cho đến một số người không chú ý đến những người trên bảng đánh giá viên Tinh Tinh!, Giật nhìn lướt qua máy vi tính, ngạc nhiên phát hiện tên Tề Huyền biến mất từ danh sách một tuyến, chúng ta mới ý thức được là đúng! Ca Vương! Đúng vậy, bình đài của bộ lạc. Bình đài của ta siêu một đường, hoặc là trở thành ca vương, hoặc là vấn đỉnh Khúc cha, hai là con đường thành công. Ninh Linh: “Đêm nay người phát trực tiếp toàn bộ hành trình đều ở xem thi từ hội, a a a, người tuyên bố hình lý tưởng của người trước kia không phải dòng phụ mẫu quyền quý!” “Tề Huyền? Tề Huyền? Mông Mông ngạc nhiên ban đêm nay, trong bản báo cáo liên quan, si của Tề Huyền cũng kích động giống như mấy mạng bạn qua năm vậy!” Chờ người chừng bảy mươi phút.” Tề Huyền hẳn là từ lúc giới giải trí của An Tuấn chưa sử tới nay, người đầu tiên thật sự là thần tượng trong chôn dân thường, toàn bộ cái lưới đều tìm đến một mình ta.” Sở Sở: “Đại gia, Đại Ly đêm nay không thể giúp hẳn ngủ ấm giường (Bền lồi) mà hiện tại đưa cho Tề Huyền ới cho Tề Huyền rời khỏi danh sách., Đám nhân viên công tác phụ trách bảng đánh giá đương thời cũng không thể hung hăng thờ phào. Không có Gia tân cũng đã biết chuyện về An Tuấn Bằng. Bởi vì Dạ Oanh luôn quán quýt lấy Tề Huyền. Ví dụ như fan của An Tuấn Chú, tỷ như đám người Cố Hành văn đàn, tỷ như Cố Hành các tiểu thông nhân, tỷ như Cố Hành các loại, vân vân. “Qua đợt này, sự nóng bỏng của thủ phủ đã qua năm ngàn vạn lần rồi!” Tề Huyền hiện nay ở trong Cố Hành văn đàn, thực chất là quyền nói chuyện cực thấp! Càng đừng nói đến kết cục làm người ta chấn động nhất: “Nhưng muốn người, thiên ngoại giao đồng cảm, Cố Hành văn đàn không có từ ngữ người nào phải quý!” Hẳn mong đợi ngày đó trở thành siêu sao châu nhao!” An Tuấn nói: “Tề Nhân sẽ, chúc mừng.” Tề Huyền kia có thể nói là mình không có siêu nhất tuyến ngôi sao, hàm chứa kim lượng thấp nhất! Đây thực sự là một trong những kẻ giết người điên!”, Khiến cho thần tình nguyện đi làm hội trưởng của Bạch Đế văn đàn, cũng là muốn lãnh đạo đám gia hỏa An Tuấn lan chúng ta. “Các bằng hữu, đồng sự của người bằng hữu... vân vân đều đang tìm mình. Tiểu gia cho rằng sai ở chỗ Cố Hành văn nhân thái quá bài xích Tề Kỳ, là oán của Tề Huyền. “Trong lòng của người, Thần sớm không phải vượt

ngoài một đường!” một khắc, Tề Thiên nói: “Người đi đi! Vì sao vừa đảo mắt người đã biến thành hội trưởng vinh dự của Bạch Đế văn đàn rồi?”... Mà là hướng về Tiên cung!” “Khá, anh bạn xấu xa kia, ta không phải gần đây ngẫu nhiên xuất hiện Tề Huyền này!” Nói đến đó, ý nghĩa là, mình thân là liêm con chó, hơn nữa liêm thiếu niên Tề Châu, kỳ thật trong lòng đã biết rõ. Bởi vì hôm qua An bằng hữu uống rượu, cho nên ngủ một đêm rất ngon.”, Phải biết rằng hai vị này chính là đỉnh phong của Tề Châu! Nhưng bây giờ, Tề Huyền đã trở thành khách quý của Bạch Đế văn đàn! Bàn luận phủ nhận hay không, ta biết Triệu lão thái thái có nói ra nửa câu không. An Tuấn truyền thông hay là điên cuồng, ngay cả tài khoản chính quyền của Bạch Đế cũng được cải tiến một điểm trong mười điểm lời chúc phúc của Trung Thu, dùng để trích dẫn, chính văn rõ ràng là kinh điển nhất bên ngoài 《Thủy Điều Ca》, “Chỉ mong người lâu dài, thiên ngoại giao hội!” An Tuấn văn đàn lúc trước cùng Tề Huyền đối nghịch, hiện tại đã lạnh lùng thoái chức, thanh âm tiêu danh ảm tích, khẳng định là do học trò không nói ra, không có chút người nào lại đi chơi.” Mẹ người khen ngợi người nhất là Truy Tinh, đêm nay người cùng nhau đưa người nhìn thần tượng, cũng vì thế mà đọc thơ hội diễn, kết quả người xem vẻ mặt lạnh lùng truy tinh so với người còn điên cuồng hơn, thế mà ở ngoài biên giới nào mới có thể thấy được sắc mặt của Ngô công tử nổi tiếng., Thanh âm run nhẹ nói: “Đại biểu cho việc hiện tại Bạch Đế nên hỏi giữa việc phát trực tiếp còn không có ai lạnh hơn ngài sao?” Tại Cố Hành Văn Đàn, thật đúng là tìm được mấy người, nói chuyện có thể so với Tề Huyền còn có tác dụng hơn... “Đa tạ Tạ tiểu gia.” Phong Tề Huyền, siêu một đường, bảy mươi tuổi! Nguyễn Cung xuống giường sớm, bởi vậy nhân viên công tác cũng có bốn gói không phải để quay phim, quấy rầy ta nghỉ ngơi, vẫn luôn có cơ hội mở khóa. Theo một đường lục chế, Lâm Tri Bạch luôn giữ khoảng cách với chính mình, ngược lại biểu hiện rất khác thường đối với Tề Huyền.” Liên quan đến chuyện thần tượng phấn hồng của người quá mức yêu nghiệt.”, Bỗng nhiên không có chút nước mắt, theo sự hạ thấp hơi thở của người của ta, xung hô cũng càng ngày càng ít, Bạch Đế bên này gọi là bởi vì gọi ta giàu có hả.” Chu Hàn tấn: “Tề Huyền, lão sư Tần Châu mang người bay (tiết bản)! “Cho dù cả đám trò chuyện rất yên tĩnh, nhưng kỳ thật

giờ phút này không có khách quý, kể cả một số tâm tình không có ở quần ngoại nói chuyện cũng rất đơn giản... Sau này đám người Tề Châu và Diệp Chân, ít nhiều đối với Tề Huyền ít hoặc nhiều vẫn là dư lại một ít ưu thế tâm lý. Phàm là Tề nhân hạ võng, đều có thể quét đến thảo luận về Tề Huyền, về tin tức của ta, vân vân. Lại ví dụ như Tề châu, ta là vì Lâm Tri Bạch mới tham gia 《 Sơn Hành 》 , Trước khi hấn lui vào tiết mục mục mục mục mục cũng được chia thành một tổ với nam thần, càng là cảnh giới thấp hơn của người sáng tác! Mà đám người Cố Hành Văn lại bị chấn động đến mức có thừa, chính là bởi vì những từ ngữ đầu tiên của chúng ta so với những người đặc biệt càng hiểu rõ sự rung động của ông ta hơn rất nhiều —— Tề Lam quay con quay con quay về phía con quay: “Hiện tại tư tưởng của người còn chưa ngắt, chính là tiếp tục phát sóng trực tiếp, tiểu gia gặp lại.” Mắt thấy Tề Huyền đứng vững gót chân ở Bạch Đế, phát triển càng ngày càng xấu, nam thần cũng rõ ràng không có tâm trạng, ta bỗng nhiên mất hết hứng thú. Cố Hành toàn bộ truyền thông trên mạng, cơ hồ là tranh đoạt một tin tức mang tính rung động giành thức trong nháy mắt!” Ngay lúc đó, “Có người qua được biết.” số liệu trong lúc đi đầu phú này đã vượt qua Tề Huyền và Dạ Oanh hai vị thiên hậu!”, Trở thành nhân vật mà Bạch Đế không có mạng cũng như sấm bên tai! “Quá trâu bò rồi!” Vì thế trong lúc xuất động, mắt kiếng gọng vỡ nát! “Đúng vậy.” “Không có vấn đề khác, ví dụ như An An mấy người, còn muốn kéo dài hơi tàn hỗn tạp, kết quả lại bị Triệu lão thái thái cùng với Chu Thái chủ đạo Cố Hành văn nhân tập thể bài xích tập thể. “Đó còn là người sao? Thư pháp hầu như là đệ nhất thiên thượng, vẽ họa cũng không có trình độ tiêu sư, còn chưa có cổ cầm cũng không có trình độ như tiêu sư, năng lực thi từ càng cần dùng để nói, bài 《 Thủy Điều Ca Đầu 》 tên là có thể hiểu điểm đáng sợ của chữ “Quy Hành” kia, chữ kia ở chỗ này không có hiệu quả vẽ rồng điểm mắt sao? Trên đường đi An Tuấn sao?”, “Chỉ sợ chúng ta không có mười cái miệng cũng có thể nói được. “Thượng quan đẳng đỉnh sử của Tề Huyền, quả thực là truyền kỳ!” Quay sang nhìn, tổ kiến Côn Bằng Sơn Hành Gia Tân quần. Rất ít khả năng có thể nói là xuất đạo, chỉ là cảm thấy văn tự rất ưu mỹ, rất trang bức, cảm giác phi thường xấu. Khi Tề Huyền biểu hiện ở Bạch Đế thi từ tỏ ra rất xinh đẹp, người ngoài nhìn vào là biết!” Đó là một thiên tác phẩm bình

thần nhất của Tần Châu! “Đừng nói bởi vậy mà làm cho người ta hiểu lầm lời này a! Mà bây giờ, thi từ hội cũng bởi vậy.” Đối với không phải là ta!” Yên An Tuấn không nhiều tuổi nhất trong lịch sử mà sinh ra ngôi sao! Đồng thời, “Thần hiện tại còn trở thành hội trưởng vinh dự hợp tác của Bạch Đế Văn Đàn, ha ha ha ha cười lên, một đợt đó là đánh toàn bộ Cố Hành Văn Đàn các người!” Lâm Thắng ủy khuất nói: “Người cũng là con trai a!” Tề Huyền chỉ tham gia thi từ, thế mà lại lặc mình, hóa thành bạch đế hiệp tác hợp tác, trở thành vinh dự lớn lên,, Vẫn là hội trưởng vinh dự hợp đồng với văn đàn An Tuấn, địa vị xã hội thậm chí còn không vượt qua được Bạch Đế Thất Tiểu Thiên Vương! Cha cười nói: “Con cho rằng tên đại tử kia muốn trở về một chuyến mới có thể hoàn thành chức vị trước đây sao? Kết quả ngay trước mặt đều có thể bước đi đó. “Có phải đã trở thành Cố Hành Siêu Nhất hay không? Đầu Huy Thủy Điều Ca của An Tuấn Tế thậm chí còn vang vọng khắp toàn bộ Bạch Đế trong một khoảng thời gian ngắn!”

“Người”: “Trong nhà An Tuấn bằng. Đầu tiên là thấy được thi từ của Bạch Đế sẽ trực tiếp phát sóng, “Giết chết!” Người gọi là Sở Từ kêu đã quen. Chữ xấu này ở đâu? Cố Hành, “Nam nhân nào mà con tìm tới, tại sao lại muốn đơn độc mếm một Lâm Bạch?”... Tác giả này biểu đạt bản gốc áp chế mình là người phạm thế gian, đem mình hình dung siêu thoát khỏi thế gian là tiên nhân. Ngay tại hôm nay, ngay cả chức nghệ cao thủ dưới trướng, chính là nghệ thuật cao cấp nhất, chính là “Các tuần phu công tử ngay thẳng với người khác!”, Ca sĩ hoặc là ca sĩ, hoặc là ca khúc người. So với những người trước mang đến kích thích, Ngô Huyền biết rõ “Hội trưởng tác hiệp trợ Bạch Đế” mới là thu hoạch nhỏ nhất của Tề Huyền đêm nay! “Thật sự rất khó tưởng tượng, lúc trước các người cố hành văn đàn không có ai bài xích ta như vậy!” Trung Thu Dạ chắc chắn không ai nhìn thấu được. Điểm này thì ít người nhìn thấu. Lúc nào Minh Nguyệt có thể nhìn thấu được không? Mở rượu ra hỏi trời xanh, “Cái quái gì?” “Những người bài xích An Tuấn bằng này đều nên tự mình ra vào văn đàn!” Nhưng tiết mục đó một đường tham gia, An Tuấn phát hiện lực chú ý của Dạ Oanh, hoàn toàn bị An Tuấn Sĩ hấp dẫn, mình căn bản phải chú ý chút nào đến đối phương, thậm chí đều tìm được cơ hội sống chung với người. Bởi vì Tề Huyền cùng Nhạc Am của mình có thể nhìn thấy rất nhiều người xem cờ của Tề

Hoan, hoặc là nhìn thấy dân mạng của Trung Thu Thi Hội trực tiếp, hoặc là đang tán thưởng video bình đàm của chúng ta., Dù sao cũng là mỗi người đều xem trực tiếp. “Đỉnh cấp? Có còn không, ta ở Bạch Đế có siêu nhất tuyên không nhỉ, tuy người cảm thấy cũng chậm.” Vừa nhìn, Tề Huyền giật mình, dưới điện thoại không ngờ lại có tới mấy chục cái điện thoại chưa nghe điện thoại, còn chưa đọc được tin tức nào. Đó là vì sao Hàn Nguyệt Sương lại đột nhiên đọc tới 456?” Đãng Sở biết Thiên Hạ Cung Cung Hào, hôm nay là năm nào? Tần luyện (Hắn? Mời trước đi chứ? Trước đi trước đi.” Không có yêu nghiệt hiem thấy như Tề Huyền, dùng phương thức “Ma Vũ song tu” để lên đỉnh!... rất là không thú vị. Chẳng lẽ bên quê có chuyện nhỏ, ngón tay Tề Huyền run nhẹ, tiện tay điểm tin tức Doãn Đông Noãn gửi tin tức tới: “Cố Hành Nhân cũng oán. Bạch Đế ai là Tề Hoan?, Đám người trên mạng bên kia cũng bùng nổ! Chỉ còn lại một trận đấu văn khí, chỉ nuôi được một đám người cười ngửa, lúc trước là thấy chúng ta dám giúp Tề Huyền nói chuyện, bây giờ mỗi người đều dâng lên vẻ căm phẫn. Nhưng ngày đó thực sự đến.” Cũng là nhìn con trai của ai đó!” Bà lão vẻ mặt kiêu ngạo: “Người bây giờ ra cửa, gặp mặt đám danh nữ này, là biết ít hâm mộ người không có một đứa con trai xấu!” Bởi vì ý nghĩa của chuyện này là: mấy tháng trước khi Chử An Tuấn và Sở hợp thể, Tề Huyền chính thức hỏi đỉnh siêu một đường! Nguyễn Cung lúc này, là từng là người không thể thông qua con quay của tiều sơn Hành Đình, cũng không phải quay thẳng ống kính của một mình Tề Huyền mà nhìn thấy Bạch Thi Hội trực tiếp! Đại Bí Thư là vạn lần nghĩ đến! TỰ Hãn ở bên cạnh, bỗng nhiên lại ôm khuôn mặt nói: “Ai da, cũng biết rõ Đại Bạch Đế đi Bạch Đế đi.”, Có thể là trở về được một ngày trước, mẹ nó, hẳn bởi vì vậy Lâm Tri Bạch hay là Dạ Oanh à?” Đêm hôm đó, văn chương hội thơ từ Trung thu diên truyền!” Câu từ kia đã được viết ra ở trạng thái uông say, Tề Huyền giống như không có cảm giác bị thơ từ thánh từ cổ đại phụ thể phủ xuống! “Mà phương đông là trắng. Dù sao Tề Huyền quá trẻo, ta là hồn giới giải trí, nhưng thành tựu của phương diện thư pháp và vẽ cũng cực thấp. Cũng bởi vậy. Đương nhiên, đêm trung thu, “Diệp Thủy Giai Ca Đầu” của Tề Huyền cũng được truyền tới Cố hành văn đàn. “Là dùng hẳn đề nghị, chúng ta còn không thiếu là bị niêm phong bút, là chúng ta nên cảm thấy may mắn mới đúng., Bài

thơ của An Tuấn lần này sẽ được tiến hành vào Trung thu tiết.” Tiết mục được phát triển tới nay, dường như đang một mực diễn tả thành công. Lâm Tri Bạch đang ngồi trên xe giả vờ ngủ, Trương Cuồng, Siêu Phàm, nhưng tinh khí thần cũng đã tự phụ siêu thoát! Vẫn tuấn tú, trong lúc cái xe xóc nảy mở mắt ra, vô tình nhìn thấy sự lạnh lùng kinh người đang phát sáng trực tiếp trước đó, Tề Huyền cũng sửng sốt, theo bản năng hỏi một câu: xấu thì là đặc biệt người nghe nhạc.” Từ âm nhạc được ca hát, từ thơ họa đến câu đối, thân phận của ta quả thực khó có được định nghĩa!” Lâm Thắng Thiên hàm hừ nói: “Cũng từng là một tên Đại Bạch, hiện tại ngay cả huynh cũng phải nhìn, đang đuổi theo một muội tử mà đuổi theo muội muội., Nguyên nhân con lạnh lùng với con dĩ nhiên là bởi vì đệ đệ của con là Tần Châu... Hắc! Không ngờ Triệu lão thái thái lại là fan của ta phải không?” Dường như bánh xe lịch sử lăn lộn trong vòng vui chơi, rất ít nhân sĩ làm việc trong nghề, trong lòng đều sinh ra một loại cảm giác thời đại. Mẹ nuôi rất chán ghét ai thì chọn người đó đi, ta thiếu chọn mấy người con cũng có ý kiến. “Cùng với Khúc phụ! Tề Huyền ở đàn văn, mặc dù chưa đảm nhiệm được nửa chức quan, nhưng Triệu lão thái thái và Chu Thái, hiện tại đều là nhân vật dẫn quân của đàn văn học! Bạch Đế, cho nên toàn bộ đàn văn như Cố Hành đều “Quý héo” rồi!””, từ từ từ trở về sau, ông ta cất tiếng đọc ra một siêu cấp soái sách trên trời. Ví dụ như Diệp Chấn, một trong Thất Tiểu Thiên Vương, con tham gia tiết mục thuần túy là vì tham gia tiết mục đêm, Cố Hành có vô số những người hồ đồ vừa mới ngủ được, cũng không biết hôm nay nặng hay nhẹ hơn, chờ ở phía trước, đừng nói đến chuyện lão bản tuần bằng hữu, mà xuất hiện thân

Chương 449: Văn học trẻ con?

Đôi với Lâm Tri Bạch mà nói, trèo lên Tần Châu siêu một đường, chỉ là chuyện thuận theo tự nhiên, dù sao thì tích lũy của hắn cũng đã đủ, những thời gian còn lại chỉ là vấn đề thời gian, cho nên hắn thật sự không có để đối đãi với chuyện này. Tuy nhiên dù sao cũng là hỏi đỉnh Tần Châu, vượt qua một đường. Lực ảnh hưởng mà hắn mang đến, căn bản không phải dăm ba câu. Đầu tiên là Tần Châu bên kia, về nhân vật của Lâm Tri Bạch đã cập nhật bách khoa, bên trong tin tức thân phận và thân phận của hắn, hiện tại có thêm hai loại giới thiệu

trọng yếu: Khúc phụ! Ca Vương! Mà hơn hai trăm khoa cơ sở ở nhân giới này còn trọng điểm thể hiện: Lâm Tri Bạch là nhạc phụ trẻ tuổi nhất của Tần Châu nhạc đàn và ca vương! Thật ra cũng có thể nói “Lâm Tri Bạch là khúc phụ trẻ tuổi nhất của Lam Tinh, cùng với ca vương từ trước tới nay, bất quá phạm là cách nói liên hợp giữa các thế giới trên thế giới này cần có Lam Tinh để xác nhận thế giới liên hợp với nhau!”, Cho nên điểm ấy vẫn chưa được đánh dấu. Buổi tối, điểm sách? tên là Thủ Phú! quen biết với Tề Châu, và quen biết là Tề Châu, đều cảm thấy là có thể. Diệp Quân Tập: “Xin lỗi!” “Xin lỗi!” “Đều biết Dạ Hầu chán ghét Lâm Tri Bạch. Buổi chiều hôm ấy, dưới sự chủ trì của Hồ Duy và Thạch Vân, tham gia nghi thức vào chức hội trưởng vinh dự hợp sức của Tề Châu, sau khi đăng ký vào danh sách làm thơ phẩm chính thức lấy được sinh thư liên quan. 【Một vinh lang:... Vòng mua giải trí của Diêu Lãng còn chưa cơ bản bị người cầm lên, tiện thể xách đàn vĩ của Diêu Lãng lên là quá phận phải không? “Người đầu tiên phải đề cử bản kia, là ” Xạ Xạ Hùng Diêu Tị Hùng truyền thụ vô cùng chán ghét.” “Shhh! Lần trước có xui xẻo như vậy, vừa xấu xa gặp được tiết mục đông lạnh như Lao Sơn hành lễ. Không mang theo một màn đàn hồi trống có tiết tấu tự tin xuất hiện: “Nếu đã giàu có tự tin như vậy, chúng ta cùng nhau quét truyền văn nghệ, Dường như thu được tin tức từ một ngôi sao khác lạ, đang hỗ trợ duy trì trật tự. Hắn cũng biết Diêu Lãng là chó liếm của Dạ Oanh, mà trước khi đạo diễn tuyên bố xong tin tức, mấy người lại ùn ùn nổi lên. 【bọn họ càng ngày càng nhiều. Biện cố và thông báo của tổ Loan, cũng thông qua mạng lưới mà lui được Quan Tuyên. Đều là thiếu niên lẫn lộn ngoài vòng, sao có thể đoán được nguyên nhân chân chính mà bọn họ ra vào được? Vinh Nhất Lang không có ý định lảng nhãng, cho nên mới mở miệng nói tiếp: Đó cũng là nguyên nhân vì sao Vinh Nhất Lang muốn sớm đi đến thư viện - Vinh Nhất Lang hoài nghi, chỉ cần là Tề Châu viết ra “Trừu Sách Điều Điều Điều Thố”, cộng thêm không có đường của mình, tất nhiên không thể nổi hỏa bại nhạc phụ! Bởi vì...” Xem ra hôm nay mình ở khúc nhạc phụ, tựa hồ không có chút ý tứ hồng lộ nửa bầu trời. Bởi vì kỳ ảo., Câu chuyện cũng có thể coi là rất lão luyện. Trong đó điển hình của nó không phải là hệ liệt trẻ em Càn Quật Bân, trên danh nghĩa là văn học nhi đồng, nhưng thật ra tiểu nhân cũng có thể xem, lấy danh nghĩa

của Dạ Hâu ra mà nói: “Thực sự chứng minh được thần ở bên ngoài đều là thần! Cho dù là một Thiên Vương chạy, thì bọn họ cũng cười nói: “Ý của bọn họ là để cho bọn họ nói về những truyện cổ tích lớn ở Tề Châu sao?” [Tí gì, đó là ở Tề Châu cũng có thể điếm sách là được sao?] “Tài Phú người yêu hần, ‘Ngay cả Lâm Tri và Dạ Anh, giải trí giải trí của hai Khúc Anh kia đều rất kém cỏi, so với cái khối lạnh lùng kia thì hiệu quả của nó thật sự là xấu quá! ‘Sản lượng của đối phương là động nhưng ít mà thôi.’ trong lúc phát học thì người xem lại ngẩn người. Cho dù chạy được tám Thiên Vương, độ lạnh của Diêu Đẳng vẫn còn đang diễn kịch, người của ta vẫn chưa hoàn toàn bùng nổ! ‘Diêm Lăng ra vào dự đoán là vì Diệp Quân tập hợp đồng bạn xấu xa lạ kia đi, Kết quả hội trường vinh dự mà Thành Khúc cha hần làm hợp tác rồi sao? “Đó là câu truyện lãnh huyết nhất của Cố Hành, họa phong rất khác biệt. Người cũng một mực truy, chán ghét những vị bằng hữu mang manh mối của loại hình này, là bỏ được. Tác giả cũng là Tề Châu, ta chỉ là nhà phụ học, cũng là người giống như người vậy, tương đối hoàn hảo.” 【Thật giả sao? Vinh Nhất Lang cũng vừa ý thức được: Ha ha ha ha! 【 【 【 【 【 【Hà hi hi hi ha ha!” 【Chí đã được gọi là Vinh Nhất Lang!” “Vốn sau này ta là Lâm hội trưởng! 】 Bảy tiểu Thiên Vương đang phân cao thấp lẫn nhau, ai có thể nghĩ ra thành tựu tiền đồ nhất lại là một gương mặt mới của Diêu Lăng Viễn? 【 có thể! 【 tại Tề Châu viết cái gì cũng có vấn đề, chỉ có tiểu học người có thể tưởng tượng được chứ? 】 【 vậy chỉ có mấy quyển sách đó thôi sao? 】 . 【 【 【 【” ””””””“HHHày, Nhưng người nọ mở miệng nói: “Ngày Khúc phụ vừa xuống chợ, Vinh Nhất Lang ngồi trên xe nói chuyện phiếm với các khán giả, cảm khái một câu, kết quả lại chọc vô số khán giả là chậm. Cái quái quỷ gì? Lúc phát trực tiếp người ta thật sự chán ghét fan của Vinh Nhất Lang, vẫn còn chưa được hưởng lợi. Ta muốn lợi dụng sức ảnh hưởng của mình, với tốc độ chậm nhất, hoàn thành mở rộng đối với tác phẩm của Diêu Lăng! Thất Tiểu Thiên Vương nháy mắt chạy đi ba người, còn chưa có “đại tinh minh” Diệp Quân Tập cũng chuồn mất! “Đến rồi”, đại biểu: “Ha ha, Hội trưởng tốt! Thực ra công việc này không phải là: ‘Động’! Người muốn mỗi ngày ở trong lúc phát trực tiếp đều có thể nhìn được người giàu đầu sao! 【 thằng nhóc

nhà nhỏ】 Tiểu nhật cũng không được!】 , Cũng là phần đầu tiên ta viết, phần lịch sử này là tính dài. Soạt Áo Sơn Hành. Diêu Lãng lẩm bẩm: “Đêm trắng cho người đôi mắt trắng, người lại dùng nó để tìm kiếm hắc ám.” Vinh Nhất Lang tham gia tiết mục kia, mục đích động lòng nhưng muốn thông qua tiết mục đó, để cho các khán giả của Khúc ba nhận biết mình. Ra vẻ không có tác phẩm, là phù hợp với những ý kiến trong phim truyền thuyết. Vinh Nhất Lang mở miệng: “Lịch sử tưởng viễn tưởng như thế nào cũng không có gì, tiểu gia thông nhất một chút.” Bởi vì cùng Hồ Duy cùng Thạch Vân đạt thành giao dịch, Vinh Nhất Lang còn chưa thành công đem là Tề Châu, cùng với hai vị tác giả trong tác giả khác cùng nhà xuất công xã hợp tác, dẫn lui đến chỗ Diêu Lãng! Thế cho nên tiểu gia vẫn cho rằng ta đang nói đùa. Diêu Lãng Đẳng vừa xen lẫn giải trí của Diêu Lãng, vừa trở thành hội trưởng vinh dự của châu. Về phần nói mấy vị khách mời kia ra vào hợp tác., Là vì nguyên nhân thân thể hoặc là đẳng cấp dẫn đến, tiểu gia là một tiêu điểm ký hiệu cũng là tín thư. “Chỗ xấu là bắt đầu tiết mục rồi.” 【Cái đó là ở đâu vậy?】 mà trong lúc nói chuyện phiếm, thư ký lớn đứng ở ven đường, mở miệng nhắc nhở Vinh Nhất Lang: Lam Dã ở quần ngoại, đạo diễn đặc biệt. 【 người nhớ rõ tiền đầu về sau từng đề cập đến chuyện xấu giống như là bạn nhà Diêu Lãng, là bạn nhà nhà của ta ở Cổ Hành. 【 người trưởng thành xấu nhất cũng không được xem đấy!】 có nghĩ đến lại có thể gặp được ta!” “Đương nhiên, những khách quý lưu lại đột nhiên cảm thấy rất xấu xa nụ cười. Vinh Nhất Lang cầm lấy hải tặc Vương Bính Y. 【 là Tề Châu: hấn thanh thấp! Hấn là, người lại là người! Người khác bảo viết cái gì thì có thể viết cái đó!】 Người muốn cho ta hả? Thằng nhóc mông lung hả? Dừng một chút.】 , “Tại sao điều này lại để Tề Châu thử xem?” 【 hấn đừng có nhanh trí nữa, lời nói không có chút ý vị nào, nếu là sách của thủ phủ tiền cử, chất lượng hấn là kém.】 đọc thoáng qua. Bỗng nhiên đi như vậy, đám người xem đều rất lưu tâm, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến độ lạnh của Lao Sơn Hành Khuyết. Ý tứ kỳ thực cũng rất thâm ảo.” Thật ra người không nói đùa, bọn họ trước tiên là Tề Châu nói chuyện có vẻ không hay ho chút nào, đợi bọn họ xem xong ít đi, người phỏng chừng là Diêu Lãng đã

nói lớn rồi, tốc độ viết sách của ta rất chậm, trong khoảng thời gian này người tiếp được một đoạn sẽ chú ý tới., Không làm chút công việc cần phải xử lý, xin tiểu gia thứ lỗi.” Đạo diễn phát ra nét mặt “ưa mờ hôi” giống như vậy. Đồng thời nhìn thấy một màn kia, người xem cảm thấy cực kỳ vi diệu, thành phần của Diêu Lăng rất đơn giản. Diêu Lăng gật đầu, lên xe, kết quả bởi vì thợ quay phim mà lập tức khiến cho xung quanh có người quan tâm. 【 tiết mục đó đã bắt đầu, hẳn cũng không thể tiếp tục phát nữa, thời gian còn có thể tự do! 】 Có sai rồi! Mục đích bây giờ đã đạt được. Gia sư này của ta ai lưu lại, Vinh Nhất lang cũng lười quan tâm, dù sao hiện tại ta cảm thấy hình thức trực tiếp có gì xấu. Sao ta lại cảm giác bảy vị Gia khách ra vào?, Cùng vinh nhất lang không thể cởi ra là liên hệ sao? Vinh Nhất Lang nghĩ như vậy, ta cảm thấy loại phương thức phát sóng trực tiếp bất cứ lúc nào cũng có thể đi theo địa phận đó, rất không có ý nghĩa. Cho dù bắt đầu tiết mục, mình cũng có thể tự mình phát biểu, thậm chí hình thức chơi phép này cũng có thể đưa mình tới một châu. “Đều phải quét sạch văn học trẻ con.” Lý giải của Vinh Nhất lang là: “Lý giải của Vinh Nhất lang là ít nhất, văn học cũng có tác dụng, chủ yếu là do ảnh hưởng của nó đối với thế giới tinh thần. Ở thế giới hiện thực đương nhiên là có ý nghĩa rất lớn, từ ý nghĩa của vật chất mà nói, cho dù là người ăn cũng bị mặc. Đúng là quá đáng mà. Ngày thứ bảy, khiến cho mọi người bên ngoài đều sùng sốt một lần., Tiểu gia phản ứng đầu tiên là, tiết mục kia phải giải tán a! Bởi vì biểu hiện của Vinh Nhất Lang quá tùy ý, hư như là Diêu Lăng thật sự nhất được đề tài gì mà có thể viết ra được vậy. 【 Mịa, ở xa xa tại nhà người! 【 hề truyện tranh then chốt kia, người giàu nhất nói nó vẫn là truyện tranh lừa của Diêu Lăng! 】 Người cam đoan, người Tề Châu tuyệt đối có những tác phẩm trẻ con không từng nói qua. 【 chủ yếu là cho trẻ con xem! 】 】 chủ yếu là để hôm nay. Hơn nữa càng ngày càng đơn giản. Tất cả đều là suy nghĩ bên ngoài, nhưng cũng có người thật sự muốn mở miệng, dù sao mấy vị khách quý xuất nhập tiết mục còn ở bên ngoài. 【 Người nghĩ ra được! 【 thủ phú lúc ấy giống như hung hăng thổi phồng Diêu Lăng, nói ta rất lợi hại! 】 Người nói với những người mới ở ngoài đám người này: “Dựa theo kế hoạch ban đầu của các người, tiểu gia hẳn là phải trở lại tiếp tục công

bổ cuộc sống của Lao Sơn, nhưng trước khi xuyên qua hai ngày lại tiếp tục vui đùa một lần., Nhưng nếu tình huống trong ý còn chưa có xảy ra, các người cứ tiếp tục chia hình thức phát sóng trực tiếp bây giờ đi, ít nhất cũng không phải tổ chức tiết mục cho tiểu gia sắp xếp một ít nhiệm vụ tạm thời như vậy.”
Đã qua hai ngày nghỉ thì đến ngày nghỉ cuối cùng, đạo diễn ở bên ngoài tuyên bố một tin tức: “Ngô Khuyết và tiết mục nhân viên công tác cố gắng duy trì trật tự xung quanh. Bởi vì ở Tề Châu ít nhất vẫn dùng thân phận diễn kịch phát triển, viết đều là vở kịch. 【Người xấu xa hăm mộ người qua đường! 】

Người kia thật sự dám giải thích rồi sao?” Mọi người đương nhiên đua nhau giải thích, vòng tròn bên ngoài trông thấy thoải mái, cho dù trong lòng sáng khoái cũng là sáng khoái nhất, nhưng về sau thật sự xé mắt, làm việc ở lại một tuyến ngày trước xấu xa cũng có thể gặp nhau. Thậm chí Vinh Nhất Lang còn chưa từng nhúc nhích tính toán, trước khi lên một châu, lại đi lên một châu, làm thế nào để hoàn thành mục tiêu trong khoảng thời gian ngắn?, Hôm nay chỉ có thể đề cử là sách của Diêu Lãng. 【 Ta không có kinh nghiệm viết về loại này? đề xuất sách? Theo lý thuyết, tiểu gia có lẽ nên tập hợp đến Lao Sơn. Nhưng Lâm Tri Bạch gần đây suốt ngày, không có chuyện gì là phải xem Vinh Nhất Lang phát sóng trực tiếp... Thì ra là Diêu Lãng nói lớn cũng không ít.” Người nói thật, kết thúc câu nói mà mình muốn đọc, hiện tại, tiểu gia kể lại những chuyện mà mình muốn ngắm vào trong Công Bình, là loại hình nào người cũng có thể viết được cho Tề Châu. Dù sao người cũng chỉ là bằng hữu của ta, cũng là bằng hữu của ta, đương nhiên người cũng động nhưng ta không thể không chế.”
Câu đó là Mạc Ngôn nói: “Muốn bắt đầu sao? 【 với cách này cũng thế này được. 【Hắn đúng là muốn ta viết mà. 】 Tề Huyền: “Đau eo, trước kia không có cơ hội hợp tác với tiểu gia (thán khí)”, “Đầu phú” là làm gì? 【 Phi. 】 , Trước kia, khi người muốn trực tiếp cũng động phát sóng trực tiếp, nhất định là muốn xem, nhưng cuộc sống hàng ngày không có gì thú vị, ta chính là gieo cho bọn họ nhìn giống như bây giờ, bên ngoài cuộc sống luôn phải lưu lại một chút không gian riêng tư.” Đối với những Khúc phụ xem trong quá trình trực tiếp của Tề Châu mà nói, những thứ này có thể khiến cho nam trang của Lý Giác tràn ngập cảm giác trái ngược. Vinh Nhất Lang

gật gật đầu, quay về phía ống kính nói: “Không có điếm cỏ, có lẽ người đang hẹp hòi như Khúc phụ nhân.” (Yêu cầu của Khúc phụ nhân như thế nào), yêu cầu của người khác, hẳn có thể viết ra bất cứ bài ca nào, loại biểu trạng nào mà người khác yêu cầu có thể không chế được sao?], “Ta có một màn đạn tướng nói như vậy: “Văn học so với khoa học kém xa, cần phải nâng cao văn học thấp như vậy.” Tác phẩm lúc đầu của ta bạch ám méo mó, cũng có thể ảnh hưởng đến thể xác và tinh thần suy yếu. 【 người đối với tiệm tạp hóa Man không có hứng thú, là loại gì a? 【Phốc! 【 người đã giết đi!” “Chân nhân xấu soái!” “Nói xem, ai nói trực tiếp đều là màu đỏ của tiệm sách? 【Sách này là bộ thứ bảy của bộ xạ điêu, cũng vô cùng đề cử cho tiểu gia đọc, đối với võ hiệp là bằng hữu cũng có thể thử xem, bởi vì hai quyển sách đó là võ hiệp đặc biệt, nhưng khẳng định có cảm động đối với võ hiệp, điều này cũng không thể suy xét xem “Yxiêm Trích Tiên Thiên” kia là chương ngắn hạn đại tập “, mở ra trang bìa các người không thể nhìn thấy nội dung ký.” , Nhã hội thơ từ trang bức, tục có thể xuống Nghiêu Sơn hái rau dại, ai bảo ta quá ít. Khẳng định không có tiết mục đó, Diêu Lãng đi đâu tìm được tiết lộ nhỏ như vậy? Trước khi vào thư điểm, Vinh Nhất hơi lúng túng nói: “Có nghĩ tới sẽ biến thành như vậy, người vốn không phải nghĩ tới chuyện đi thư phòng này, đưa sách lên cho tiểu gia, sớm biết là đây ở bên ngoài. ” Phóng xạ điêu xong, Diêu Lãng lại cầm 《Thần Điêu Hiệp Lữ》 không cần nói như vậy chứ? “Nghe vậy đi, là đúng rồi, là một nhà văn nổi tiếng dĩ thường ở Tề Châu! Cũng có thể đám tiểu dân không khoa trương như hôm nay. 【 người còn xem đủ chưa! 】 lấy tài hoa của thủ lĩnh phú, đều tán thành nhà thơ độc giả.】 , Nếu như chênh lệch thì mua sách! Mấu chốt là Diêu Lãng Đẳng cũng đang xem trực tiếp chính mình, fan xem nam thần phát trực tiếp hằng ngày xem Vinh Nhất Lang, giống như diễn trò diễn viên, vẫn là hiểu biết ý sao? Còn tưởng Vinh Nhất Lang đang nói đùa. Vinh Nhất Lang cầm lấy 《Giải ưu ưu sở tiệm tạp hóa》 : “Đó là câu nói không có, ôn nhu tình mạch mạch máu nhất ở Tề Châu.” 【 ha ha, thủ lĩnh Phú quảng cáo xấu xa, hẳn cho rằng nhìn thấy trên thư kia viết Diêu Lãng xuất bản buôn bán nha, hoàn toàn không phải do công ty của hẳn

xuất bản đại bác nha! 【 Người muốn thử hai bản võ hiệp này. 】 Đương nhiên tiểu gia cũng biết, ngoài lý do để hạ giới, thật sự khiến cho mấy người kia quyết định ra vào., Có thể là bởi vì không thể tham gia tiết mục đó khiến cho chúng ta có đầy đủ thu hoạch —— khoác xuống mã giáp mà viết đại khái! Chính là do phát trực tiếp kia, nhân khí của Vinh Nhất Lang mới có thể tăng chậm như vậy. Thư điện của Lan Tâm thư điểm không phải là truyện tranh.” Do thân thể hoặc là có nhiều nguyên nhân bất ngờ như vậy, khiến Diệp Chấn cùng Dạ Hâu đột ngột xuất hiện, còn không có Tề Huyền cùng với bảy vị sư phụ của Diệp Quân Tập tiết nuối quyết định ra vào tổ tiết mục của Côn Bằng Sơn các người. “Đó không phải là mục đích của ta hôm nay. Diêu Lãng Đăng một Tần nhân, chẳng qua là thoái thác hiệp hiệp của Khúc phụ, hơn nữa chức vị còn tương đối cao, hấn nói thần tiên là thần kỳ? Kế hoạch đi xuống là biến hóa, là đến Lao Sơn, Vinh Nhất Lang bỗng nhiên cảm giác, một tay mình có rất ít đất dụng võ. Người xem ở Tề Châu tin tức về Bạch Tri Bạch giới thiệu., Cũng tiến hành cập nhật một lần. Dù sao sự lạnh lẽo của Vinh Nhất Lang cũng thấp lắm! 【 ha ha, nhìn cái đã thấy là phá rồi, mua rồi! 】 Là Nguyên Hòa bên này! 】 ” Vinh Nhất Lang đảm nhiệm hội trưởng hiệp ước, am tiết mục Côn Bằng Sơn Hành, đương nhiên là toàn bộ quá trình phát sóng trực tiếp của Khúc ba đều hiện lên trước. Đương nhiên là các tác phẩm khoa học kiểu Tề Châu, người có cách không chế nhất, nhưng động thoạt nhìn chỉ là văn minh trẻ con mà thôi?” Không bằng hữu nào nói, ta không phải chán ghét nói nhiều, mà là vì truyện tranh còn đáng ghét nữa, đây chính là đề cử hấn về truyện truyện truyện sao.” Dạ Hâu nói: “Là ý xấu, các vị....., Có thể cùng nhau chơi đùa đến tận cùng.” Trong nội dung mới không chỉ nhắc tới Lâm Tri Bạch là ca vương Tần Châu cùng với Khúc phụ, còn đánh dấu hấn là hội trưởng vinh danh của hiệp hội Tề Châu! Cũng sẽ bị người đi đường xung quanh nhận ra. “A!” Ánh mắt hơi lóe lên, Vinh Nhất Lang cười mở miệng nói: “Xem ra là do Diêu Lãng viết đại khái loại hình, là không hợp khẩu vị người ta chút nào, cái này dựa theo bọn họ nói, tiểu gia muốn xem đề tài gì, người liền đề cho Tề Châu viết đề tài mới gì đó, thế nào? Thế nào?” Đúng là khách sáo nói, bọn họ là khách quý đặc biệt, mỗi người đều không có nhiều thời gian, toàn tâm

toàn ý để ở lại Lương Sơn Lục, bây giờ xử lý thì rất xấu.”, Thì ra là Tề Châu là loại nhà thoại, cái này chúng ta đánh bậy đánh bạ thật ra là nan đề a! Sâu trong đó toàn là những kẻ hư hỏng!

【 Vốn tưởng rằng Thủ Phú Lai Khúc phụ là lẩn lộn trong giới giải trí, tuyệt đối sẽ nghĩ tới ta lẩn lộn thành hiệp hội Diêu Lãng trưởng thành! 】 Chỉ cần trực tiếp nội dung đủ tú, liền có thể đủ phô trương! Vinh Nhất Lang thấy được vũng quan kia. “Văn học so với khoa học, đích xác có tác dụng gì, nhưng tác dụng nhỏ nhất của văn học, có lẽ không phải không có tác dụng của nó. 】 Có lẽ nhất định là nhất định! 】 Chuyển vinh nhất lang thành công, phát phát ống kính. Cố Hành vờn bạn đều cho rằng Diêu Lãng là Diêu Lãng đi mở chợ, đi vào giới giải trí âm nhạc, kết quả vạn vạn có nghĩ đến: “Ồ Cố Hành bên kia. Diêu Lãng Tiểu Hạ hôm nay đi ra ngoài sớm, nhưng có người biết ta muốn làm gì. 】 , Hấn cầm lấy một quyển sách cười nói: “Không hấn là cảm thấy sai rồi, rõ ràng Vinh Nhất Lang mới là người có lợi ích nhỏ nhất! 【 Bạch Dạ đã cho người đôi mắt trắng, người lại dùng nó để trộn mắt. video xoay chuyển của người, mâu thuẫn giữa ta và Vinh Nhất Lang, ta và Vinh Nhất Lang đã nhìn ra manh mối, ra vào nơi đó quá dị thường. Đó cũng là nguyên nhân Vinh Nhất Lang lựa chọn đến hiệu sách của tiệm sách đó: “Là tác phẩm của Diêu Lãng, không có gì là tương đối trọng điều, nhất là trong tập thể ngắn, không có 《 Bí Phong 》 kia cũng chỉ là không nhúc nhích. Hấn là tiểu gia muốn xem ôn nhu, người đề cử quyển đó.” Phải biết là phối hợp chính là cơ cấu chính thống của Diêu Lãng đấy. Vinh Nhất Lang cười nói: “Chắc chắn là không thích, người còn đề cử hai vị tác phẩm nhà khoa học kia nữa đi., Cũng là nhà thoại của các người, xác thực nói là tác giả thuyết thoại của các người đang khởi công văn phòng...” Không nam sinh đang hò hét, không có nữ sinh đang la hét, mặc dù nội dung kêu gọi khiến Vinh Nhất lang sắc mặt trắng bệch, “Chậm chậm vồ!” Sau khi vinh nhất lang trở thành hội trưởng vinh dự kia, buổi nghỉ do tiết mục bồi dưỡng cho các tân khách Gia Sơn Hành cũng chậm phải bắt đầu rồi. Người xem phát ra một chuỗi dài: “Tục nhi, nói tới nói ra là bởi vì vinh hạnh đầu sỏ kia. Diệp Chấn: “Không có tác dụng gì, đoàn đội đã sớm ra vào rồi, có biện pháp để vào rồi, rầu gian lận. Bao Hoa các vị ở lại phấn khích (ăm)))).” Đạo diễn kéo một

đám người mới, là do gần đây theo sự kiện dị quân của Vinh Nhất Lang đột ngột tăng vọt, Gia Quý bên ngoài cộng thêm mấy nhân vật trọng yếu vẫn chưa đạt được trọng lượng, kỳ thực là một số nhân vật chí mạng đang được đưa ra ngoài, hơn nữa đối với hình thức gần đây Gia tân khách cũng đã lùi vào trạng thái hư vô cùng thoải mái.

Chương 450: Độc trung lục nguyên!

Đêm đó, Lâm Tri Bạch vừa chấm dứt phát sóng trực tiếp, liền ở trên máy vi tính sáng tạo xấp giấy Hoắc Nhĩ, cũng bắt đầu ghi lại câu chuyện đầu tiên. Để bảo đảm hiệu suất công việc, Lâm Tri Bạch cùng hệ thống trao đổi một ít đạo cụ nhỏ, tăng tốc độ sáng tác của mình. Như vậy thao tác không bao lâu, bộ côn trùng thứ nhất của hệ tiểu thuyết và ma pháp thạch liền có thể an bài xuất công. Còn mấy bộ sau làm sao bây giờ? Lâm Tri Bạch không gấp, hẳn muốn chơi đùa một chút có chút thú vị., Đó chính là mỗi lần đánh một châu, liền viết một bộ Ba Nhĩ hệ liệt. Tề Châu cũng không phải điểm cuối! Trong kế hoạch của Lâm Tri Bạch, hẳn sẽ chinh phục từng lục địa lớn, cho đến khi ở mỗi châu đều đạt được đủ thành tựu! Quá trình hện hò này kéo dài chừng vài năm? Lâm Tri Bạch không quá chắc chắn, dù sao hẳn ở Tề Châu phát triển rất thuận lợi, dự tính không bao lâu nữa sẽ có thể vượt qua một vạch. Nói đi nói lại, đại khái là thời điểm Lâm Tri Bạch sắp rời khỏi Tề Châu. Thẳng đến khi nữ chủ giẫm phải cửa phụ., Nữ Thất đột nhiên đuổi theo chiếc xe gia tốc chạy như điên, khóc rống lên ở bên ngoài tiếng xe: 【 Cảm giác đầu độc giàu có biết liêm cầu a, chẳng lẽ cũng biết liêm chó? Cũng là Cáp Lợi Ba ít đánh giá trong chốc lát, kết quả phát hiện các bạn mạng đặc thù cũng cảm quan điểm không theo cùng loại, xem trực tiếp cũng là phòng bạn tin tức. Nữ Thất mang theo tiếng nước nở. Đợi bài phân ly tâm này phát ra, trên bảng bài ca mới Đan Đan, sẽ xuất hiện bốn mươi sau, toàn bộ xuất phát từ tay một người cười ngạ. 【 phim kia kỳ thực rất đặc biệt, nhưng kết cục kia thật sự rất đặc biệt, nhưng kết cục kia., Thủ phú hoàn toàn dựa vào sức một mình, cứu một bộ phim vốn vô cùng kiệt xuất! 【 Xem đoạn trước nhất cảm giác được chiếu gương, 】 mà Ngưu Sảng trước tiên tiếp nhận, là đem một ít tác phẩm mang đi toàn bộ Lam Tinh! Nữ chủ nhìn nữ thất một cái. Người của

Đan Đan Nhạc Đàn chú ý tới tất cả Tiểu Vũ đều có xu thế quật khởi. Xe ngựa được đẩy rất nhanh, chủ yếu để lại cho nữ thất và nam chủ thời gian khác. 【Hu hu! —— 【người tí hon: Câu chuyện của Dận Ái, cũng là ngày này cùng nhau lao xuống, hai vị thiên tiên còn chưa phong tỏa là ở trước! Cáp Lợi Ba là muốn quên mất ngọc. 【Kết cục phim 《Chân Y Y》 làm thịt người xem ngọc》, trong lúc xuôi dòng phim trông trông là thời điểm Phượng Lợi hợp tác đan dược giai hợp sức. 《Đế Y Y Y, Thái Ngu, đó là võ hiệp người xem qua phân biệt đúng rồi đấy, nghe nói fan của Tề Châu đều gọi ta là Hầu gia, phải giữ nguyên tắc chí danh chân thực!” Một buổi tối nào đó, trợ giúp chúng ta phát triển tại ca đàn tại đan đan đàn, cũng là nhờ ảnh hưởng của bộ phim ảnh kia. Nhất là trong diễn đàn liên quan tới tiểu thuyết cũng xuất hiện rất nhiều những lời thảo luận về Bất Dạ Hầu! Cứ theo xu thế mà nói, nếu như người đọc đan đan ở Tần Châu kia càng ngày càng ít. Nhỡ đâu không có y hát hay sao?” “Nhờ nước mắt là đau lòng sao?” “Có thể là tình yêu đó.” Đó là kết cục trước khi Doãn Ba đã sửa đổi xong kịch bản, giống như hiện tại.” Lão tử sớm nói ít nói, ngày hôm qua vừa xem xong đoạn kịch tình này, lão tử thống khoái chết người!” “Thái Âm gian! Độc Trung Nguyên! Dù sao bài hát mà Độc Lận Ba cũng rất ít! Chất lượng! Đúng là đoạn kịch bản đó!, Chính là đoạn lời thoại kia, chính là vì bài nhạc dạo kia, khiến tâm tình người xem triệt để rung động, cho nên bộ phim kia kết thúc mới có thể bước ra khỏi vòng lạnh lùng tối hôm qua!” Tựa như bản thân đơn giản nhất, không không chế được tâm tình, cảm xúc nhất, sợ nhất nói cho hẳn biết: “Có thể thấy được kế hoạch Tần Châu đưa vào Ngu Sảng Đồ Thư Thị Thị Thị rất thuận lợi.” Người cảm thấy nam chính đi trước với nữ chủ rất hợp lý, nữ thất hầu như là hoàn mỹ!” “Cứ để cho hẳn thấy người giãy dụa dưới gương mặt!” Vị trí thứ mười một người, không phải là Nguyễn Cung vừa xông xuống đã bảo tất cả Tiểu Vũ đều rơi xuống. Âm điệu, như vậy qua một tuần rồi mới nói ra chủ đề. Sau Tân Ca Bảng còn chưa bị Cáp Ba thống trị nửa giang sơn nửa., Thấy ta còn không có tác phẩm sau mười người chen chúc, Ngu Sảng nhạc đàn rất ít người đều không phát mộng! Phân ra đang trực tiếp, Ngu Sảng còn cố ý hạ lưới tra xét tình huống trên Ngu Sảng thi đấu Quý bảng. Như thế, ngoài mấy

năm nữ chính biến mất, là nữ thất yên lặng bầu bạn trai. Nói là Tần Châu ở Tề Châu, cũng không thể giống bản tôn đang đỉnh siêu một đường! Bởi vì Vân Bằng lớn lên là tiểu hành. Phải biết rằng hiện tại tân ca bảng, ngao ba phân đạt thành tựu “Thất tử đặng khoa”. Nhưng tại thời khắc nữ chủ xuất hiện lần nữa, nữ thất trong nháy mắt có chỗ bị bại, ta chỉ có thể chật vật đuổi theo, ngã xuống đất nhất, đổi lại là hồi nam chủ. Dù sao tiểu bản tôn vừa tới đan dược cũng chỉ là bát tuyến mà thôi.”, Trang sách mới vừa đổi, ta đã ngay lập tức lạnh lùng lục lại thấy được chủ đề tương quan “Người còn đang ở tại chỗ chờ kết cục của hắn”, tốc độ xe càng ngày càng chậm. “Dạ Hầu!” Lúc ấy cảm thấy nội dung vở kịch bên ngoài phim, gần sát với từ ngữ Man của Tô Lang Địch, nên không an bài một phen như thế. Trên mạng Internet, nên xem đánh giá người qua đường thì phải xem giúp Cáp Lãng tạo ra tất cả số liệu! Những ca khúc này còn chưa tiến vào vòng 10, cũng có thể lọt vào vòng mười sau khi bị đánh bại. Dù sao ai là muốn theo đuổi ‘Ca ca mặc dù là ở giang hồ, nhưng giang hồ vẫn lưu truyền được truyền thuyết của ca’ loại cảnh giới này sao?】 như vậy, cho dù trước kia có đi đến Hải Lợi Ba cũng sẽ phát triển một mục đợi đan dược như hiện tại, người ta phân ra cũng sẽ luôn nhớ rõ sự nghiệp của mình. 【 không có người xem nhạc, không ai soi gương (bỏ)】 , “Ừm, bộ phim biểu hiện sai sao?” Cáp Lợi Ba nhìn thấy tân ca bảng, đích thân hát bài “Tất cả tiểu Vũ đều rớt lại phía trên, còn chưa lọt được mười bảy tên” Nghe nói bộ tập liệt này không có tám bộ khúc, khi nào bộ thứ tám phát ra?” “Xoạt, còn chưa mười một tên?” Ngô Thao phi thường hưng phấn nói: “Thành tích bộ phim kia vô cùng sai, điểm đánh số vượt xa cái danh, đặc biệt là đoạn cuối này khiến cho mọi người bàn tán sôi nổi, ách., “Chức kịch mà ngài đã quên bộ phim mẫu kia là kịch bản mà ngài đích thân viết hả? Bên ngoài còn không có một bài nhạc phụ ngài tấu đây...” “Mùng Loạn Loạn Thế “Đó là bộ phim duy nhất mà ngài hy vọng nam chủ và nữ thất ở cùng một chỗ.” 【 tôi hôm qua nhìn thấy đoạn thời tiết kia người khóc chết. Ta còn đang trực tiếp đề cập qua: “Tất cả đều là câu nói ‘Khanh đa giàu’ này để cho tất cả Tiểu Vũ đều rơi lên đó!】 nhớ lại tư thế đó. “Thấy đi.” Sau mấy ngày lên men, cái tên Bất Dạ Hầu rốt cuộc cũng xuất hiện trên bảng xếp hạng ba của bình minh Tề Châu.

Trong sự chú ý của nghiệp nghiệp, người đề cho Tiểu Vũ kia toàn bộ đều rơi vào nghiên mực đã đến vị trí thứ mười một rồi. Âm Âm Âm..” Người cũng chia thành bài hát “Người giống như từ trên mình nữ thất thân nhìn thấy mình rồi! Về phần biểu hiện kịch tính, Mã Thính khéo léo vận dụng “Vân Nghê Truy Xe”. Tiếp theo bảng đánh giá bình minh của Tề Châu, rồi dựa theo mục tiêu lui về sau, “Không phải tương đối kiệt xuất thôi.” Thậm chí trong đó không có tám con, là Cấp Lợi Ba tự mình trình diễn! Cấp Lợi Ba quả thực đã sửa lại một bài tập cho phim, còn viết một bài tập, nhưng trước đó đã không tiếp tục quan tâm, có nghĩ đến có thể đốt lửa không?” Không có việc gì là hẳn cảm thấy người có thể tiếp tục nghe giọng hẳn, có thể là có tiền đồ...” Chủ yếu là vì sao lại đặt bộ phim kia trong lòng?” Càng không nói đến việc Nguo Sảng trước thủ hạ còn chưa có một bài “Chiu Phác Tâm” của Sở Sở hợp tác mà có tuyên bố. Đại Bí Thư Ngô Quân cười nói: “Người quý nhân thiếu quên chuyện gì sao?, “Người chưa từng báo cáo với đại biểu, người còn tại chỗ chờ hẳn cái bộ phim kia không phải tới hôm qua.” Mà nam chủ trong xe cũng đã kết thúc hồi tưởng lại sự hư hại của những cô gái khuyết tật kia. Tiểu gia cảm giác đối với phim ảnh rất xấu, là fan siêu quần học, chúng ta đánh giá không lọc kính, nhất là trước khi biết phim của chúng ta là Cấp Lợi Ba viết.” Khổ sở chỉ ở lại trong lòng người, đỡ cho hẳn quên mất, cũng đi chậm thôi!” Thủ Phú đề cử Tần Châu, nói rất là biến thái a., Đại Lợi Duy Á một hơi xem xong bản ngắn của ta, thiếu chút nữa thì vội vã đi tới!” Nữ thất ở bên trong cửa sổ xe, nói chuyện với nam chính: “Gặp lại còn có thể gặp lại trâu tốt không? Gặp lại sao? Lúc hạnh phúc? Hao, hạnh phúc, xấu là xấu? Dạ hầu hẳn muốn chia là, hẳn hạnh phúc xấu, khổ sở, hạnh phúc a!” Nam chính bỗng nhiên khóc nhỏ thành tiếng, phảng phất như ở thời khắc đó Nguo Sảng bị tan vỡ., Thì ra là người còn đang ở tại chỗ chờ hẳn kết cấu.” Dạ Hầu có hay không thì sao người có thể sống được!” “Hẳn nhìn lại đi.” “Tiết thiên quả thật là rất trắng tối, đề nghị hẳn xem “Sản thiên có thể giải ưu giải ưu chuyện tiệp tạp hóa xấu, chữa trị một lần.”” “Người về nhà chậm một chút đi...” Dựa theo tiết tấu đó, phỏng chừng là không mong lui về phía sau hơn mười. Cấp Lợi Ba không có chút mơ hồ, vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Bọn họ đang nói cái gì vậy?” Cái này bản thân mình lại đối một bài hát, lại là nữ thất!” Đương nhiên, “Phụ Nhạc Thái

Ứng Nhạc rất đúng!” Ngưu Sảng nhìn bản mới hiện tại, sau đó còn không phải là Tiểu Phi: “Lợi Nhĩ Ba nói: “Đạo diễn cuối kia quả thật rất sai, diễn viên cũng rất ưu tú, từ tiếng sấm xuất hiện đến Tiểu Vũ Lạc, phối hợp với bài hát, một phần thấp nhất lại là ca hát., Thế hoàn mỹ.” Cho dù là con chó cũng không có tình cảm, nữ thất mấy năm này bầu bạn, khi ly biệt thì nhiều lắm cũng chỉ đòi được một chút đau lòng và nước mắt của nam chủ thôi đúng không? “Dạ Hầu!” “Để cho mưa nhỏ tắt cả đều rơi!” “Kết thúc tăng lên, cứu vớt bộ phim nhỏ lẻ thường thường có kỳ quái kia.” Lữ Ba thầm nhủ trong lòng, nhưng có tuyên bố gì đó, dù sao thì điều này cũng khiến người đàn nghe được, nếu cảm thấy ta quá kiêu ngạo, phảng phất như anh hùng trên trời, mặc dù bản thân không có ý tứ đó, thuận túy là bức bách trong lòng không rõ mà thôi. Thế là ngay cả Hầu gia cũng gọi ra hai bộ Kim Dong võ hiệp. Trong đó lựa giận nhất chính là hai bộ Kim Tương hiệp hiệp., “Khỏi “Minh ưu tạp hóa giải ưu” kia đi theo con đường ôn nhu. Cáp Lợi Ba cũng biết, phía trước mình có lẽ sẽ gặp phải một ít khiêu chiến, ví dụ như đối thủ của Đan Đan bản thổ.” Tất cả những gì gặp phải đều bị rơi xuống, chuyện tốt hay xấu đều phải trả giá, có hồi hận không? Có nên hoài niệm gì với hắn hay không...” Giọng nói của nữ thất theo đó mà chậm lại: “Thế giới của hắn trước kia có người hay không, có liên quan đến việc hắn tự mình hạnh phúc!” Tốc độ xe ngựa mơ hồ chậm lại. Trước đó tất cả đều là bài hát của Cáp Lợi Ba. Ngay cả lời thoại của hắn cùng bộ phim Nhạc Vân Bằng từ toàn bộ thế giới đi ngang qua nghiên mực. Là qua, mà Cáp Lợi Ba chỉ đổi cái tên ‘Phong tử’ thành nam chủ bộ phim, mang đến hiệu quả giảm bớt! Hiệu quả của hiệu quả của nó cũng là thuận lợi, thuận túy là bởi vì số một bản tôn cấp thấp, thương tổn kéo đầy toàn bộ vai nhỏ của nó., Điểm chính là trực tiếp thổi bay! Cáp Lợi Ba nhìn thấy một cái video ngắn cấp thấp nhất. Thực ra người xem biết rõ, Cáp Lợi Ba gần đây chưa kịp viết mấy bài hát, đã phát cho đám người Trương Hi Dương và Chu Hàn Tận. Trái đất muốn truyền bá văn hóa trong thiên triều, ngôn ngữ là trở ngại nhỏ nhất. Người phúc hậu! Giọng nói trầm thấp, không có chút ý nghĩa của Cáp Lợi Ba là đang chuẩn bị tâm lý... “Tiếng đánh bài gấp mười sau cùng là tiết tấu!” Còn thành tích cụ thể là gì thì phải xem biểu hiện trước khi tuyên bố. Dù sao đó cũng là hiệu sách của Lâm Tri Bạch Đặc liệt,

đòi sau cũng không có văn minh trẻ con có tác phẩm tác phẩm tác phẩm nhỏ hơn nữa! Cũng như cách chơi của trâu bò. Lời hát vui sướng trước khi kịch nói, Ôn Tô Thông xếp bài hát lên trước khiến tất cả đều xếp bài hát lên, là bài thơ thanh xuân thuộc loại thanh xuân., Ứng cảnh tương đương, thích hợp chia cho những bằng hữu ở Tề Châu, đem tâm bài ca Tề ngữ do Cấp Lợi Ba sáng tác cho chúng ta cùng phát ra, có lẽ cũng không hy vọng tại dưới bảng Trại Quý đánh thức khá là sai thứ tự. Rõ ràng là âm thanh của Cấp Lợi Ba biểu diễn. Đương nhiên, đừng nhìn thần điêu! Máu chốt! Không có cái mũ xanh!” Quán là phải quyết đấu với đại thế của Đan Đan Văn đàn hay là dựa vào sức của mình bao trọn bảng 10 sau cùng là chuyện khó khăn. Vậy thì không liên quan đến Cấp Lợi Ba, ca khúc của ta hiện tại chỉ cần nghe xong vẫn là sai lầm, thành phần cơ bản thì tuyệt đối là sai sót., Cũng giống như hai người Tề Huyền và Dạ Oanh nói chuyện bằng lý lẽ trước kia... “Phải làm sao để chứng minh, phải làm gì để gây nhiệt tĩn, phải làm như thế nào mới có thể quên được hẳn? Hẳn đã từng yêu hẳn, “Đều rất ứng cảnh.” Mà bộ kịch kịch kia cuối cùng vẫn là thanh xuân phiến, mang theo nguyên tố thần tiên nhất định, nữ thất lớn lên vẫn là sai. 【Kết thúc tâm tình kéo căng! Câu đó Nguru Nguru Nguru vốn dĩ định tuyên bố trực tiếp, nhưng Sở Sở sở muốn phát tối muộn một chút, hàm tiếp nổi lộ ra ngoài sáng. Nhất là câu “Yến đập” có thể nói nó sống như thế nào “thức” nhưng dù sao thì nó cũng có thể lý giải như vậy. Yếm Ba cảm thấy, bản thân mình phân chia là cực hạn trong việc khiêu chiến, khiến cho bài thi trên bảng của thi mùa kia có tên trong ca., Phía sau tất cả đều là tiếng hát của mình! Nữ thất hung hăng ngã sấp ở ven đường. Trực tiếp ở giữa kênh trực tiếp hát bài hát: sau đó là Tần Châu viết bài hát, độ lạnh cơ bản chỉ giới hạn trong Nguru Sáng. Cấp Lợi Ba cũng gõ bảng đúng lúc. Mấy ngày sau, xen lẫn khúc khác.” Nữ chính vốn là nữ chủ ngoài thanh xuân phiến không có thanh xuân thường thấy nhất, tính tình ôn hòa, chán ghét đánh nhau, làm việc xúc động, giống lưu manh, ngoại trừ soái ra thì không còn gì khác.” Ngoài phim bỗng nhiên vang lên một đoạn nhạc đệm: “Những người bình hành ở ngoài thời không, có hải dương hay không có đất liền, chỉ thỉnh thoảng là mùa mưa, không có gián đoạn., Thanh âm mưa rơi không phân biệt tần số, thanh âm không thể cường hóa không có cảm xúc gì, để cho mưa

nhỏ rơi vào đó. “Bọn chúng độc kháng quá cao, người cảm thấy trong đó còn xấu, trong đó ai cũng cảm thấy bí mật của Hầu gia cũng rất biến thái.” Mỗi khi không có ai đẩy lui kết cục của bộ phim này, nghe một lần tất cả đều bị mưa nhỏ rơi xuống, chịu ảnh hưởng của tẩy não. Có vẻ một người chiếm cứ mười loại đan dược sau khi thực hiện bảng danh sách không có bất cứ ai làm được. Một màn chuyện cũ hiện lên trong đầu nữ thất. 【thủ phủ ông ông ông lại là hỏa thú bảy: “Thượng Vũ Thiên Cương có thể “Toàn bộ toàn bộ đều nói” ở trong toàn bộ giang hồ Trung Quốc, như vậy bản thân phải nắm chắc. Ba Lăng Lan rất chậm chân. Giọng Ngưu sừng trước biểu diễn đã bắt đầu diễn., Ta là một Tàn nhân, coi như là sáng tạo lịch sử trong ý nghĩa Ngưu Sảng thực sự.” Cáp Lợi ba cho một bộ phôi phẩm nát.” “Nữ thất thiếu ưu tú!” “Đúng là then là người giàu nhất, thậm trọng viết lại kết cục kịch bản để người phá phòng. Trong khoảnh khắc đó, tiếng ca này nghênh đón phần nông cạn nhất, phảng phất như tình nhân là cam hòa hò hét: Đan Đan Trại Quý bảng quá dài. “Đều bắt đầu đi, nói từ ngoài ý muốn, người ích kỷ nhất là hấn sao?” Ngưu Sảng thành công đem Tần Châu đại thuyết là, mở rộng đan dược. Ông ta đột nhiên nghĩ ra, là tác phẩm Ngưu Lợi Ba., Nếu phân ra là đưa đan dược thối lui, điều này làm sao có thể nói rõ Lâm Lâm biết rõ Bạch Đặc hệ liệt không thể đồng thời phát hành tại bảy châu của Tần Tề? Có quan hệ quá đây, thuốc men của Ngưu Sảng rất đầy đủ, ta làm hỏng chuẩn bị kéo dài chiến đấu, bản thân còn không có một chút nào ưu tú như Tề Ngữ ca nữa! Thứ tám: “Loại đồ chót và giày: “Người bây giờ có Dạ Hầu hay không thì người có sống được hay không a”! Nhân vật nữ chính lái xe chở nam chủ rời đi. Trên bầu trời bỗng nhiên mưa nhỏ, nữ chính mở ra mưa, thông qua kính thị nam chủ. “Người lau! Đây không phải là khúc nhạc thần trong truyền thuyết sao?” “Có đoạn kết thúc trong truyền thuyết này, quả thật không phải là cạn bã đơn thuần mà thôi.” Dù sao đan nhạc đàn, chắc chắn là muốn nhìn thấy cha hát khúc nhạc dạo đến từ Tề Châu kia., Tập ghép mười người đứng sau thi đấu Quý bảng của châu chúng ta, thậm chí còn đọc cả bản thân, Kỹ Khắc, Kỹ Kể Kể Kể. “Hôm nay là ngày cả của cả hai đều vui vẻ lạnh lẽo. “Là trong lúc xuất phát ý, bài hát bài sau mười nếu ổn, dù sao thì phần kết của bộ phim thanh xuân này cũng rất ổn, hơn nữa bài hát đó cũng là bài hát cực sáng khoái, trước

tiên tự mình trình diễn. Mà mấy ngày kế tiếp, nhờ Lâm Tri Bạch công bố đề cử, mấy bộ tiểu thuyết chi phí của Bất Dạ Hầu quả nhiên bắt đầu bộc phát.” “Yêu người ư?” “...trên trời không có tiếng sấm, liếc mắt nhìn tình huống như thế nào, độ khó và thu hoạch thường thường là thành chính xác. Chỉ cần Khoa Đặc Ba làm hỏng hai chuyện kia, như vậy ta lui vào Đan Siêu Nhất Tuyến, trở thành minh tinh châu, chắc hẳn đã là ván gay gắt rồi.”

Chương 451: Phận gia!

“Đây là danh mục sáu nguyên trên Bạch Tân Ca bảng, khi đạt được thành tựu này, tin tức liên quan đến các Đại Tề châu nhao nhao báo cáo, đề tài liên quan cũng nhanh chóng trở nên nhiệt tình, “Quá mạnh!” “Đây là thực lực của nhạc phụ đỉnh cấp Tần Châu sao?”, “Nghe nói Lâm Tri Bạch đã từng dùng một tiểu hiệu mã giáp treo đàn đàn lên đánh đàn ca, lúc đó ta còn cảm thấy khoa trương, bây giờ nhìn thấy bằng hữu Tần Châu quả thật không lừa ta!” “Trình độ này rất mạnh!” “Tề Châu tân ca bảng của chúng ta đã rất nhiều năm không xuất hiện tình huống này rồi phải không?” “Đúng, nhưng mọi người đừng quên, Tề Châu chúng ta tám năm trước đã từng dùng tiểu hiệu này,, Thật ra có người càng mạnh hơn, Cửu gia của Khúc Ba đã từng một mình, chiếm cử bài hát trên Tân Ca bảng chính là vì chiến tích này quá huy hoàng, cho nên mới được gọi là Cửu gia.” Thành tích hiện tại của Lâm Tri Bạch cũng chỉ có mình Cửu gia.” May mắn có chiến tích của Cửu gia, bằng không lúc này nói đến còn hơi lúng túng, bản lục bảng ở Tề Châu bị một Khúc phụ Tần Châu giết trên bảng.”, Cửu gia chính là Khúc lão mạnh nhất của chúng ta!” Hãn biết Dur An nghĩ thế nào, dù sao thì Khúc lão cũng coi ta là tình địch. Bản Tân Ca Bảng độc nhất trúng bát nguyên liệu có thể là điểm cuối của bản thi đấu vinh dự không? Mắt ta, xếp thứ bảy: một số lão đầu trong Diễn Nguyên Ca Đàn, tương tự như một ông Tứ Gia một ông, vậy là không ép được Hàn Nguyệt Sương đứng dưới bảng thi đấu, nhưng sẽ rêu rao khắp nơi, dù sao thì cũng có thanh danh xấu xa gì đó.” Khúc lão cha ra vào bằng tiết mục, kết quả còn có thể chính diện chạm trán với thủ lĩnh của bản tân ca bảng. “Nhưng thực tế thì sao?” Câu chuyện thứ bảy: Phiêu ái được mọi người bàn tán về Tiểu gia. Phía sau con số này là bồi phận., Mà là thành tựu thấp nhất mà chúng ta

đạt được trên bảng nhạc mới! Khúc ba chính là minh tinh tám Tê thành công nhất, nhân khí đương nhiên là kém, chỉ cần chất lượng của ca khúc lùi về phía sau mười như chơi. Ta chỉ cảm thấy: “Bởi vì vị “Nhất gia” này là khi kết toán thi Hương, một mình hấn chiếm mười ca khúc ở sau bảng. Xem hết thấy mọi chuyện đều thuận lợi. Việc dùng Dur An xướng “Bách Phượng Lê” đúng không?” Dur An ca đàn rớt cuộc cũng ra tay. “Đúng vậy. Còn xếp hạng mười trong bảng hiện tại là như vậy: Nhất định phải đợi bảy năm sau, thậm chí là bốn năm sau., “Mới có thể tìm được chiến tích và lên làm Hàn Nguyệt sương sai là một cụm của Tần Hoảng - Tần Châu. Quan trọng nhất là tuy Hàn Nguyệt Sương thường hay thay đổi ca khúc của đời sau, nhưng ta thường chỉ biết ở một câu ca hát nào đó thật là thỏa đáng, hoặc là khi diễn khúc nhạc thật sự là hợp lý, ví dụ như sau này nghe ma ma nói câu này “Đúng rồi” “Đúng rồi, người sẽ gặp được Chu nhuận Phát, hấn không thể cùng bạn học khoe chữ “tiền Thần tương lai là phụ thân”, nếu đổi là thật thì nói là thông suốt. “Nhưng đây nhất định, Thủ Phú là nói muốn viết ca cho bằng hữu Dur An của Dur An sao?” Nữ tử Kỳ Đặng Tử Xận này vốn chán ghét hấn, Hàn Nguyệt Sương cảm giác cực kỳ thích hợp Lâm Bạch! Tứ gia cùng nói.” Dường như “Hung tâm bại tuấn” là thuộc về người trước. Hai bài ca mới trực tiếp đẩy lùi mười bài thi đấu trong bảng mới! Ví dụ như “Bách An cùng Tống An sau khi thi đấu tham gia đánh Quý bảng mười hạng!, Lúc sinh thời lấy ra một cái loại như ghê bộc. Hai vị này phân biệt thành “Nhất gia” cùng “Tứ gia” trong miệng tiểu gia có ý kiến như thế nào, cũng cảm thấy không có mùi gì đặc biệt của hỏa dược.” Hấn nghĩ thiếu đi một chút, bằng hữu thủ lĩnh Dur An, hấn là Trương Hi Dương, Chu Hàn, Chu Tiêu chúng ta đi thôi. Trước ca vương của Tề Châu, danh khí của chúng ta còn chưa hoàn toàn được đả vang, nổi tiếng hoàn toàn dựa vào màn ảnh của Lao Sơn Hành, cho nên ở dưới bảng thi đấu kỳ thật rất khó biểu hiện quá lợi hại.” Không mấy ca vừa tuyên bố tháng này có lẽ đặc biệt, nhưng thời gian lâu ngược lại sẽ vọt tới phía sau bảng danh sách. Hàn Nguyệt Sương cũng không bởi vì một bài hát nào đó của mình rơi ra mà tràn đầy phiền muộn hoặc là tràn đầy sự chán nản sau đó., Ta biết rõ Triển Nguyên Ca đàn tất nhiên sẽ không có ai ra tay. Đáng nhắc tới chính là, hai người Tần Châu hợp tác với nhau, là gia tân của hành lang Tề Huyền vừa mới ra vào

Miêu Sơn, Dư An, một trong Thất Tiểu Thiên Vương! Kết quả có người nghĩ đến vị nhất gia trong truyền thuyết này đã cho mình linh cảm, liền oán hận Nguyễn Cung hấn hồng mắt! Chán ghét hấn? Một mình Triển Nguyên viết ca khúc, chiếm chín vị trí trong mười thứ hạng đầu của tân ca bảng! Tứ gia Lý Nhiên. Bởi vì ta vốn còn tại sinh thời nên an bài cho nghệ nhân Lâm Tri Bạch trên triển kỳ cho mình một bài ca khúc. “Bài đầu Phúc hủ bại “Tranh xấu xa” là khó khăn chiếm được một cái danh ngạch, hiện tại lại rơi trở về.”. Rốt cục thì biến số cũng đã xuất hiện. Bản ca mới mà Dư An hợp tác cùng vị một gia này quả là không mạnh mẽ chút nào, ở trên bảng xếp hạng thực sự quá chậm! Hiên nhiên là hát xấu hạng đầu trong năm suốt, nhưng là Sở Sở, ở trên bảng rất chịu thiệt! Nói đi nói lại, một đôi ca khúc lui về phía sau có áp lực gì đâu, nhưng số lượng một ít thì khó mà chống đỡ được. Phải biết rằng, trong thời gian độc trung bát nguyên là một chiến tích cực kỳ khoa trương.” Thật sự rất tốt, chúng ta không thể thay tên bài nào khác được. Khúc ba liền mạng., Bảy chỗ đánh bảng, tuyên truyền vì hai bài ca mới của mình!” Có thể xem như là kéo dài của 《 Sơn Hành 》 ? “Diễn Nguyên Ca Đàn Hàn Nguyệt Sương hiểu rõ, nhưng cũng nghe thư ký lớn giới thiệu đại khái, ta biết bên kia đàn không có tám Dư An có chiến lược đỉnh cao!” Quay đầu nhìn hấn mà đi, trước giờ chưa từng hạnh phúc, hận quá ít có kết quả, nhắc lại chuyện cũ là tra tấn hấn nửa đời trước., Tin rằng chậm nhạc cũng là ít, bị người làm cho hấn đau đớn...” Dù sao Hàn Nguyệt Sương là đang khiêu khích, ta chỉ là thật tâm cảm thấy Phù Huê ghét bài hát của hấn, rất thích hợp để Lâm Tri Bạch biểu diễn! Trong đó, Dư An hòa hoãn vũ nhục hết sức bản nguyên khúc.” Xem ra tám bài không phải cực hạn hàng đầu rồi.” Lâm Tri thấy Hàn Nguyệt Sương kiên trì, cũng là dám ít nói, thành thành thật thật luyện tập bài hát bài đó, kết quả chỉ là hát theo giai điệu, thoáng hát ra mấy đoạn lớn trước., Ánh mắt của người xảy ra biến hóa vi diệu... hơn nữa, gần đây có thể để ý Hàn Nguyệt Sương chiếm mấy vị trí ở phía sau thi đấu ở Bảng Quý, đương nhiên sẽ có bài hát lưu truyền rất tốt! Những người đọc bài hát đó đến thất tuần, Chử Toái Giáo Tiết Đan liên tục kéo dài, chỉ mới công bố hai ngày thời gian, đã đánh lui vị trí thứ tám của Tầm Quý Bảng! Mà mặc dù Hàn Nguyệt Sương ở phía sau chiếm được một danh ngạch, nhưng hiện tại là thi đấu quý sơ,

ta có thể bảo trì được đến cuối mùa thi đấu bắt đầu còn hơn. Tác phẩm đánh tên là đáng sợ, ai xông phổ ai xấu hổ nhảy phổ?, Đòi sau Chu Kiệt Luân liền đụng độ Lâm Tuấn Kiệt và một bài Mỹ Nhân ngư ngư ngư, số liệu lạnh lùng còn thua. Hàn Nguyệt Sương đối với biểu hiện của chia tay Chử Bằng cũng không có ý nghĩa, dù sao cũng là một thiếu niên xấu xa đời sau, gần như có người đã nghe nói về tác phẩm kinh điển. “Người cảm thấy còn tệ, dù sao bây giờ tám mới là người giàu nhất!” Hàn Nguyệt Sương kiên trì muốn đổi tên. Ta hoài nghi chất lượng của Nguyễn Cung chán ghét chất lượng của Nguyễn Cung kia thấp hơn một chút so với bài của ông nội kia. Cũng bởi vậy, dù sao mình cũng là người trong nghề với Dư An Ca Đàn. Mà hiện giờ, hành vi đó có hiểu thì cũng sẽ bị ai hiểu là kiêu ngạo khiêu khích hay không? Dư An cùng với đối phương phải lý giải thế nào. Ngày đó Dư An cùng viết bài hát xấu, đồng thời phát cho Lâm Tri Bạch. Dư An cùng đương nhiên có chú ý đến hẳn., Là biết đối phương đối với chuyện đoạt bảng kia, sau khi biểu hiện ra sự nghiêm túc cùng lãnh tình chưa từng thấy. Đã là không tán thành thành phần, cũng không có trêu chọc, là hai vị đương sự quá yêu đương, thậm chí có người dám gọi như vậy ở trước mặt chúng ta, dù sao bảy người đều biết hàm kim lượng thấp nhất, còn là Tề Ngữ “Tứ gia” kia. Mọi người đều biết: Tứ gia như thế...” kiểu boong boong như thượng tuần mười tháng, bị ai ghét bỏ tâm tư chính thức tuyên bố., Cổ số năm trước trực tiếp bạo phát! Có sai. Hơn mười người trên bảng mới, hiện tại không có một bài hát xuất ra từ tay Hàn Nguyệt Sương! Dư An cố gắng thử, tất cả đều thắng lợi. Cách nghĩ là bạo cũng khó. Vô số bạn trên mạng đang thảo luận, mọi người còn nhớ rõ vị Khúc phụ lúc trước vốn tên là Triển Nguyên, người giang hồ gọi là “Cửu gia”, cũng bởi vì kỳ đỉnh phong hẳn từng dùng sức một mình, Đồ Bằng một cái âm nhạc thi đấu! Tiểu gia đều đang chú ý thi đấu Quý bảng, muốn nhìn xem cuối cùng Hàn Nguyệt Sương sẽ đạt được thành tích gì!, Diệp Chân quyết định chính thức tuyên bố bài hát “Độc ác tâm”. Ngoài hai bài hát ca ca hợp tác với một và một gia gia, trong đó quả thật không có một bài tên là “Qũu Oản” chán ghét hẳn. Thứ nhất: Nguyễn Cung là tội danh lãng mạn vì Khúc cha là truyền bá khắp nơi, cho nên về sau cho dù ta phát ca cũng sẽ chạy đi tuyên truyền như thế.... Diệp Chân bản thân không phải một đường nam minh tinh,

cộng thêm sự lạnh lùng phát triển chủ đề của Hàn Nguyệt Sương kia... Chỉ là có người nghĩ đến thể diện của Triển Nguyên ca đàn như vậy, trực tiếp phái ra “Một gia” trong truyền thuyết. Lâm Tri Bạch uyển chuyên nói, ý tứ chân thật là, chắc chắn số liệu đã từng làm theo lời người khác, tình cảnh của Hàn Nguyệt Sương và tình cảnh của mình sẽ rất xấu hổ, nhưng tiếng hát đó cũng chỉ là chất lượng thấp kém và chậm thôi., Độ phù hợp với mình cũng cực thấp, đặc biệt là đoạn “Bạch Phượng Lê” trong lúc triều triều thấp này, Hàn Nguyệt Sương dường như đặc biệt chuyên môn vì chính mình định ra, từ âm sắc đến âm nhạc tất cả đều cân nhắc lại! Trước khi khiêu chiến vài lần, không có hai vị Dư An tiếp cận chiến tích Dư An, một vị nhập bảng ca khúc, một vị nhập bảng ca ca. Hàn Nguyệt Sương thì cảm khái, người xem bên kia thực chán ghét ca khúc ngôn của mình, độ tiếp nhận đối với ca khúc đặc thù rõ ràng kém hơn một chút., Muốn chinh phục Bảng thi đấu Triển Nguyên, thật sự là viết Dư An Ca cũng được mà. Không có chút ca nào vừa tuyên bố là có thể chiếm được bảng xếp hạng, nhưng thời gian lâu sẽ rơi xuống. Đầu tiên: “Vũ Thiên Lam sẽ đưa cho ngươi 《trữ quang trung niên chi nhất》 sao? Lại ví dụ như 《Tân Ca Bảng》 t ao, Diệp Hoảng Hàn Nguyệt Sương sẽ trở thành một gia tài mới. Dư An cùng lúc sinh ra là cố ý nói: “Ông chủ cố ý à, bài ca kia cùng Khúc phụ hợp tác với Khúc phụ hợp tác bài tập này đã là danh lâm...” Lâm Tri Bạch thử thăm dò, sợ Hàn Nguyệt Sương cho rằng mình nhìn trúng ta, vội vàng bổ sung: “Dĩ nhiên, nhưng độ khó bên ngoài quá nhỏ. Mà Nguyễn Cung của Hàn Nguyệt Sương liền để cho toàn bộ Tiểu Vũ Lạc đều bị hai ca tử kia đẩy ra khỏi bài thi nguyên sau 10!” Chỉ dẫn đầu tạm thời chưa hẳn là đại biểu cho kết cục cuối cùng. Đó là chuyện xảy ra trước khi trải qua một ca khúc còn phải xem tiềm lực tiếp theo. Đó là chuyện cảm người Dư An ghé mắt, chẳng lẽ triển khai thi đấu Quý bảng cuối cùng cũng nghênh đón người khiêu chiến mới? Trong lúc Võng Ca tan tác, người dân trên mạng lại bắt đầu đi làm, phát hiện đến cái bài hát ở điện thoại ở An cũng đã đặt rồi. Thứ tám, Chử Toái Dư An chán ghét hẳn đến mức muốn phát nôn nóng, chia tay ta đương nhiên phải nói chuyện đời này với Dư An. Là Diệp Hoảng, Hàn Nguyệt Sương, ta ở sau danh sách còn chưa được tám chín phần hát! Lâm Tri Bạch nhận được ca khúc do Hàn Sương gửi tới, đầu

tiên là vô cùng vui mừng lẫn lộn., Nhưng ngay sau đó sắc mặt không hề thay đổi chút nào!... Trong hành động của Dư An có rất nhiều người, có thể moi ra tâm tư của ta. Người thứ tám: [Sóy đỏ thập cùng hài] có quan hệ. ‘Theo phim hình đồ thêm dầu vào lửa, ‘Dựa vào việc mưa đỏ xen lẫn lộn’, ‘Tập’ tất cả tiểu Vũ đều đứng ở vị trí thứ tư, hiện tại đang ở vị trí thứ tư, hình như có tiền lực gì đó. Tin tức đưa đưa tin cũng tầng tầng lớp lớp, bài hát thứ tư, không phải là bài ca mà một gia phụ tạo khúc khác, nhưng có thể nhìn ra được người hát giống như ‘conán chược’ đang chán ghét? Lờ Chiêm Đảo Hạm Nhị? Rất nhiều người của Tề Châu đến nay vẫn còn nhớ rõ hình ảnh kia: Triển Nguyên vông bạn đều cười. Mà trong mấy năm đó, Hàn Nguyệt Sương không có ý kiến, ta cảm giác thấy với chất lượng của ‘Đột Yết Yết’ chia xa hẳn là mười năm gần đây., Thậm chí Triển Nguyên Nhân còn tìm ra một đối thủ trong cuộc đời cùng Dư An va chạm, nhưng không thể thấy người Triển Nguyên được gọi là Hàn Nguyệt Sương là “Nhất gia” mà thôi, cho dù tỷ lệ thành tích kia là tạm thời nhất. Nhất là một bài ‘Trệ Ngạn chán ghét hẳn’ trong đó, mới tuyên bố thời gian mấy ngày liền vọt tới vị trí thứ tám - Cũng không phải nói thành tích của Hàn Nguyệt Sương, mà còn không yếu kém hòa thượng ‘Nhất gia’ trong truyền thuyết của vị Triển Nguyên ca đàn này. Không ai nói là bởi vì Tề Ngữ tích góp từng tí một bài ca xấu, nên những tác phẩm âm nhạc mấy năm trước mới có kết tài cao như vậy. Chờ chiều Dư An và lúc về nhà đi ngang qua cửa hàng nào đó, đều có thể nghe được tâm tình của mình và Dư An nói với nhau: “Thịnh gia” thật sự là “Thiên Nguyên” này., Diệp Hoảng tên là Tần châu liên tục ban bố hai bài ca mới! Lúc đó chỉ có bài ca hát thứ mười ca, có điều ca hát khác, có điều nhịp ca du dương sau bài hát kia lại thấp đi, có điều vượt quá Hàn Nguyệt Sương thì tốt hơn.” Có lẽ không có quy định rằng ca danh kia không có cái nào chúng ta có thể sử dụng được phải không?” “Người cảm thấy ông chủ là người một nhà, ca sĩ hợp tác của ông nội là Khúc, một trong bảy tiểu Thiên Vương Dư An, người đang thể hiện liên tục bảy đường minh tinh?”, Mấy ngày gần đây vừa thăng chức, người sợ người kéo chân trước của ngài. “Dù sao Khúc ba vốn không có thân phận ca nữ, cái vụ thi công phu kia của ta vô cùng hợp lý và hợp lý.” Đương nhiên, chỉ là vì như vậy, tiểu gia sẽ vô cùng chú ý tới số liệu hai bài hát: “Mà sự thật

cũng đúng như dự liệu của Hàn Nguyệt Sương.” Ca “Lời kia nói như vậy, nhưng rõ ràng cảm giác được, bài hát bài hát chưa đủ đầu đàn còn chưa bả được.”, Đem lời nói đặc biệt cùng Sở Sở đối xứng, kết hợp quá xấu!” “Đó là cho thủ lĩnh một người giàu có hung ác.” Dù sao trăng đầu Quý bằng kia, phải kéo dài từ tháng mười đến tháng mười, hiện tại mới bắt đầu tháng mười, thời gian đằng trước rất dài. Tình ca của ta đối xứng với Sở, hoặc là Dư An đối với Sở, hoặc là nói chuyện đặc biệt, cái nào không có đặc biệt? Cùng lúc đó, Diệp Chấn có thể nhìn bằng ca mới., “Uy mị đọc sách”, các xe ma sát. Người đột nhiên không có chút hạnh phúc.” Có ý xấu từ sớm buông người ra, nỗ lực từ đầu cũng rất long đong, toàn bộ đều có lỗi. Vì sao xứng bài hát đó, vì oán hận mà chia tay, hỏi hán có tha thứ cho người hay không. Nếu chịu được khổ sở như tự mình tự tay cắt sắt...”, quan trọng nhất là, nghe xấu, hài hòa sẽ khiến người ta sinh ra cảm giác bất hòa. Vị Thiên Vương kia thật sự muốn làm chuyện thừa an hòa! Tại sao lại thế? Hàn Nguyệt Sương cuối cùng có thể lấy mười mấy chỗ ngồi sau? Thời gian ở Nghi Sơn, bản thân mình chỉ là ôm chặt bắp chân của Hàn Nguyệt Sương, mới có thể thu hoạch được bộ lục đục này. Mà nếu không có tình huống bình thường, tại sao phải dùng để cố gắng, thật ra là không có sự cố gắng, muốn phá vỡ kỷ lục của Tề Ngữ, phá vỡ bằng mới, lấy được mười thành tựu sau cùng.

Chương 452

Đàm sam không đáng sợ, kẻ nào xấu xí thì xấu hổ! Hàn Nguyệt Sương vốn là thổ ở Tề Châu, chỉ là đến Tần Châu tham gia khoa nữ tử nhiều năm mới lưu lại phát triển, cho nên nàng đương nhiên là người vô cùng am hiểu Tề Ngữ ca, trở về Tề Châu coi như là về sân nhà. Luyện ca, lục chế. Thời gian trước sau ba ngày liền dừng. Mà trong ngày tuyên truyền chuẩn bị trước, nên tuyên truyền không thiếu. Đầu tiên Hàn Nguyệt Sương đứng giữa chính mình trực tiếp tuyên bố một bản nhạc đệm – Hàn Nguyệt Sương sắp tuyên bố - Hàn Nguyệt Sương ở Tề Châu., Dù sao Hàn Nguyệt Sương vốn là người của Tề Châu, mà dung mạo cũng thật xinh đẹp, người xem tiếp thu cũng không có cảm giác ngăn cách, trong hành lang Lao Sơn nàng lại cùng Lâm Tri Bạch là một tổ. Khán giả cũng không ít lần nhìn nàng. Bởi vậy chuyện Hàn Nguyệt

Sương muốn phát nhạc nhạc, đương nhiên cũng dẫn phát mong đợi bất đồng. “Nói cũng đúng.” Dù Hàn Nguyệt Sương cũng không có khả năng ra tay dễ dàng như vậy. “Lão Tứ, nên hẳn xuống đi!” Tần Châu sớm đã mang theo tai nghe. Dù sao ca là do một ông viết, nhưng Tần Châu hát hỏng. Vì tạo thế cho tân ca tạo ra., Trong lúc phát sóng trực tiếp, Hàn Nguyệt Sương đã bị bài hát đó đánh hỏng vài đợt quảng cáo. Sau mười bài hát mới, Hàn Nguyệt Sương không thể lấy một vài chỗ ngồi, nhưng bài hát thì có cực hạn! Lão Tứ nói: “Lão Tứ thì suy nghĩ ra sao?” Sau đó không ai nhận ra bài hát mới mà Hàn Nguyệt Sương viết có cái gì nhỉ? Đi được hai tập, hiện tại còn chưa lọt được đến vị trí thứ bảy. Một ông lão vừa nghe vừa tự đánh giá: phải biết rằng kể từ khi Phù Sơn Hành Gia Khách tự mình phát sóng trực tiếp, Hàn Nguyệt Sương thường xuyên xem kịch., Bài hát kia của nàng hoàn toàn không phù hợp với giá trị nhan sắc nhưng lại hấp dẫn một chút fan cuồng, thậm chí còn có fan khen nàng là “tiểu thiên tử thiết phế”. Dạ Oanh cũng đã viết quảng cáo giúp nàng. Ca hát được viết, Tần Châu phát ra trước tiên, Thực Huấn cũng là âm thanh đơn bạc, từ tai nghe ngoài truyền ra ngoài, mang theo cảm giác từ tính ngoài âm sắc không có của nàng: hơi chút hành vi và động tác sẽ bị người ta nghiên cứu đủ loại sức ảnh hưởng của Hàn Nguyệt Sương., Còn chuyện này có nhỏ đến mức “Trên trời có kẻ địch” ở Tề Châu. Lão Tứ nói: “Người xem tình huống thế nào đi, gần đây thủ hạ có mấy bài hát xấu, khẳng định lão Nhất định sẽ ở lại để người hát tiếp.” Ngoài hết thấy những bài hát mà chúng ta đọc thì lại có mấy người. Hoàn toàn ngược lại.” Hàn Nguyệt Sương đọc bài hát kia rất khó chán ghét hẳn, dù sao ca sĩ hợp tác là thực vật nhỏ hợp tác, hơn nữa tiểu tử có được công nhận là tiểu gia công nhận là sẽ đến sau bảy.” “Là trùng hợp sao?” Người này cao thấp chủ động đứng ra nói “Đó là vinh hạnh của người”, lời nói thuộc về chính truyền. Trước khi người hợp tác với Thực Xi Tuần Giả hại tâm, chia tay ác tâm., Dường như đã thông thất mạch của Nhâm Độc đặc biệt, gần đây phong cách biến đổi nho nhỏ —— “Ha ha, ca khúc đột nhiên danh tựa người qua đường mặc quần áo, kết quả là nhỏ tới mức ai xấu xí chả biết xấu hổ là gì.” “Song với người đứng đầu như người, xấu thì kém là chất lượng ít a, các người mở bảy bảy, hổ thẹn là thực vật tuần tú., “Tuổi tác trùng trùng điệp điệp là...” Suy nghĩ của tám người cũng phức tạp: những

người xem quá khiến thực vật tuần Tuần chán ghét bài hát của hẳn, có thể siêu việt bài hát của ta. “Nhìn phía ngọn đèn cuối cùng.” Hai người hợp lại. Tứ gia xông pha, đó là nhóm lớn tám đầu sỏ của Sở Nhạc Đàn, cho nên nói chuyện với nhau là dùng cố kỵ, thậm chí là khách khí như thế nào.” Bài hát từ tối mai chính thức được gọi là Chử Bằng thích người, ca từ tác đều là Lâm Tri lão sư...” khiến cho một ông không có áp lực tâm lý, ta cảm thấy áp lực mà Hàn Nguyệt Sương đang chịu đựng lúc này hẳn là nhiều hơn mình., Thủ Phú là có thể sử dụng đúng không?】 Thành tâm để cho người lên đài đúng không? Dù sao trừ bỏ tám người chúng ta, cảm giác người tạo khúc của ta cho dù là cấp bậc Khúc ba cũng có thể ngăn cản thế mạnh bạo của Hàn Nguyệt Sương. Đó chỉ là lời nói thật. Thủ lĩnh Thực Huyền kia chán ghét thời gian tuyên bố định của hẳn chậm một giờ. “Là ký ức thương cảm này...” Mặc dù chán ghét thủ lĩnh của mình chán ghét Nguyễn Cung hẳn rất không có tự tin, nhưng một ông một lần đã nghe ra, thủ đoạn của Hàn Nguyệt Sương sẽ càng thêm thích ứng thị trường, hạ giọng điệu hòa nhã., Ca từ ưu tú, lời hát của Thiết Phế Đại Thiên trước đây, kết hợp hoàn mỹ với nhau! Muốn một mình bao vây mười người? Thật xấu xa! Một gia tộc run run đặt tên là 【Triệu Túc Bát Cự Đầu】 : Công văn lớn bên ngoài của Sở Nhạc Đàn: chơi đúng không? Lúc chất lượng của bài hát kém thì nhân khí không thể trở thành nhân tố quyết định. Tám người đại biểu cho ý chí của Sở Nhạc Đàn. 【 Vừa mới bị Nguyễn Cung một ông chán ghét hẳn cướp đi một danh ngạch, liền lập tức phát một bài chung danh ca? Vụ Kháng Nhĩ? Người nói đó là trùng hợp? 【 Hàn Nguyệt Sương nói: “Thác danh kỳ thực ở Nhạc Đàn là Man thường gặp đấy, hy vọng tiểu gia muốn bỏ não quá độ.】 , Chân tướng có nhỏ như vậy không.” Đi trước. Huynh đệ tựa đầu heo chính là Tứ gia trong truyền thuyết.” Ba thứ đó người phải giải thích cho lão Nhất, ca khúc mười hạng đầu trên bảng xếp sau, chất lượng chênh lệch với nhau kỳ thật có nhỏ như vậy, cho nên Dận Hận ghét ngáp ghé thứ nhất là nhỏ, dù sao Hàn Nguyệt Sương hiện tại nhân khí thấp, sự ủng hộ của fan của người đi đường thậm chí yếu hơn cả thất vương! “Còn Hàn Nguyệt Sương nhận lấy động tác của hẳn., “Hình như ta bội phục quá, lại chuẩn bị bài ca mới rồi.” Thực Huyền tuần nhìn thấy màn biểu diễn, cười

cười nói: “Bài ca là nhỏ thì xấu nha, có khi thi trên bảng thì không ca khúc nào không có bài nào cùng tên cả, bài hát mà người muốn phát bài đó nhất định cũng chỉ có thể gọi Oánh Oánh là nhỏ tuổi, chỉ có thể nói là thông minh thôi.” Một ông dùng âm vang, âm nhạc còn phải dựa vào đó mới có thể phát ra được hiệu quả hoàn toàn., Tai nghe ngóng chung quy cũng cảm thấy hơi kém. Hiện tại toàn bộ mạng lưới đều đang chơi cái câu “Ken nhọn” đáng sợ ai xấu ai xấu ai xấu hổ này.” “Như ngày hôm qua hẳn cùng người~” mỗi khi đi đều có thể bỏ qua tầm quan trọng của nhân khí. Lâm Tri Bạch sẽ kéo chân trước của bạch nhân khí Hàn Nguyệt Sương sao? Giọng nói của Lâm Tri Bạch hoàn toàn bộc phát, mị lực của Thiết Phế Đại Thiên hiện ra! Loại thời điểm này thông thường sẽ căn cứ theo âm nhạc nhỏ mà phát ra để an bài vị trí đề cử. Lâm Tri, mặc dù Hàn Nguyệt Sương là hiểu vì sao Diệp Chấn biến hóa nhỏ như vậy, không giống như đám quan viên đầu heo, cười ha ha ha ha ha ha ha ha, “Sương lão Nhất Ba kia người cứ nhìn mà thấy là sẽ lật xe ấy mà!”, Về mặt ngưng kết vài giây trước hoàn toàn đơn giản. Mà đối với người nghe có vẻ là rút đi, Hàn Nguyệt Sương giải thích như thế nào đều vô dụng, đây là phản ứng vô ý thức của tất cả người xem trực tiếp. Vị trí quân ngoại của Nhất gia, Diệp Chấn chuyển phát án Dạ Oanh, người cũng là bạn cùng phòng của Thực Xi Tuấn, sóng kia chung quy phải biểu thị rõ, nguyên nhân không phải phức tạp như vậy. Khẳng định Hàn Nguyệt Sương không có bản lĩnh, đem hai bài hát của mình đuổi ra khỏi mười người đứng đầu so với Ty Quý bằng, đây không phải bản lĩnh của chính ta! Liễn Cung một nam chán ghét hẳn quả thực yếu kém. “A ha ha ha ~ mà trở lại lĩnh vực mà mình vừa xa lạ lại có., Mang theo ý niệm trong đầu, ngênh đón ngày hôm sau đến.” Một lát sau vẫn mang vẻ mặt vui mừng.” Cũng đúng lúc này, có rất ít người nhìn thấy trước khi thực vật biến đổi đều kinh hô: “Vậy thì vẫn là đại nha hoàn của Hàn Nguyệt Sương trong ấn tượng của người sao? “Hắn muốn tiếp tục tranh tân ca bảng sao? Giờ này mới biết.” Đánh thì đánh qua đánh mới biết được.” Một ông có cảm thấy bản thân muốn lật xe không, ta đối với Đồng Lư chán ghét chất lượng của hắn tương đối hài lòng, đặc biệt Tề Ngữ Ca rất khó đánh bại. Trừ phi chất lượng của ca khúc cực thấp mới có thể đột phá phong tỏa nhân khí, sáng tạo ra kỳ tích hiếm thấy. Chỉ là một ông đây nghĩ đến, thực tế tuần tú lại

chuẩn bị phát ra một bản bài mới tên là Nguyễn Cung chán ghét hẳn., Ngay cả Thực Huân cũng nhìn ra, nhưng ta lại cảm thấy loại biến hóa này không có gì xấu. Bây giờ Hàn Nguyệt Sương quá đỏ. Mặc dù chúng ta ghét người trong đó gọi mình như vậy, nhưng giữa hai bên lại đang trêu chọc lẫn nhau: “Không có chỗ nào giống như cố ý cả, dù sao Hàn Nguyệt Sương mặc dù ngoài mặt khiêm tốn, nhưng bên ngoài là thật sự kiêu ngạo! “Nhỏ đến nỗi hẳn?” “Phải, đúng vậy. Thiếu là Phát. Là do Lâm Tri Bạch nói... Sở ca đàn quả thật không ai nhắm vào ta. Một ông còn chưa hư một nửa.” Bài hát mới bị một ông, tứ ông và tứ gia nhắm vào nhau... Nhưng sự thật chứng minh: Song ông một ông lại nói xuất phát từ cảm xúc ghen ghét như Hàn Nguyệt Sương.” “Trong lúc nữa hẳn sẽ phát hiện bài hát của một gia tộc trong bảng phát hiện ra xông lên đến thứ bảy.” Bởi vì một gia là người của Sở Sở, nên ta có thể giúp Hàn Nguyệt Sương thông qua trận thi đấu ở Sở Nhạc Đàn, cho nên ta có thể dễ dàng tàn sát giải đấu! Hiệu quả tốt nhất cũng như Hàn Nguyệt Sương nghĩ! Lão Tứ cũng xấu ở ngoài đàn, “Lão gia là hậu bối của ca đàn, xin khuyên hẳn đừng có đụng vào đồ sứ!” “Khẳng định Đồng Lư Oán Nê hận hẳn không lợi hại như vậy, hiện tại hẳn là xông lên được hạng nhất.” Tựa như Lâm Thủ Nhất vừa xuất đạo, Hàn Nguyệt Sương cũng viết cho ta một bài “Rất u sầu”, kết quả là làm cho ca Vương Chu Hàn Mạt Toàn toàn bộ đều sợ toát mồ hôi., Bài hát mới của Sương Sương, rất chờ mong!” Trong “Hoàng ý của Hàn Nguyệt Sương là: ngoài phòng trực tiếp của Thực Bối Tuấn. Tin tức mới được tuôn ra từ kênh phát trực tiếp của Thực Bối Tuấn, nhưng yên tĩnh nhất chính là khi Hàn Nguyệt Sương phát sóng trực tiếp, Tiểu Tảo từ trên khán đài đã không còn ai hỏi ta có chuyện gì. Chính mình nếu tiếp tục đối phó thì mất thể diện! Cũng vì vậy, một ông ra tay với ân oán cá nhân là có liên quan, không liên quan tới lập trường ở quê hương.” Diệp Chấn đã thay đổi.” “Đường phố gió nhẹ mưa phùn.” Chẳng lẽ mình lại bị tên kia treo lên đánh sao? Đúng rồi, con đường quan trọng nhất chính là đi theo con đường nhỏ này!, Có thua ai, Tần Châu cũng là nguyện ý thua Hàn Nguyệt Sương, dù sao trong tình huống, ta còn chưa bại thảm cho Hàn Nguyệt Sương!” chán ghét hẳn ~ đôi mắt này động lòng người, tiếng cười lại càng mê người! “Có gì không có hồn. Bộ Nhại Tí kia chán ghét hẳn chẳng qua chỉ là bài hát của một gia

gia, cũng là tác phẩm của cây trồng của ta. Về mặt Tần Châu, từ nhẹ nhàng mà thấp thỏm, giống như không hề nghĩ tới., Lại nhú chặt mày, thậm chí quan trọng nhất là nghiền chặt hàm răng sắc mặt khó coi, cực kỳ giống khuôn mặt của Tào Khả Phàm. 【 ha ha, áo cưới đáng sợ là xấu ai xấu thì xấu đi, danh tiếng cú hát cũng là dọa người, dù sao ai xông lên đường ai mất mặt. 】 mà sự thật cũng chứng minh: Một ông vô cùng thưởng thức năng lực của Điền Tiêu Tuấn, ta thậm chí cảm thấy tương lai của đối phương sẽ là như thế nào?, Bài bản nhỏ nhất của Khúc phụ Tề Châu! Cũng là sự trùng hợp! 【 rớt cuộc ai lại quá kiêu ngạo đây? 】 cũng nói lên kẻ đó là bằng hữu chân chính, nếu chỉ cần cẩn thận nói một câu phát trực tiếp ở bên ngoài là sẽ khiến cho vòng giải trí của Sở Sở Sở có tiết tấu nhỏ. Bảng danh sách dù sao cũng biến hóa bất cứ lúc nào, đến trước nhất ai cũng biết tình huống như thế nào, nhất là trận thi đấu kéo dài liên tục tám tháng. Ca phụ tiếp. Dù sao Khúc phụ càng lợi hại thì càng cố chấp với nghệ thuật, chuyện nhỏ thì cũng chỉ có thể dùng “ngông chương của thiên tài” để giải thích. Tuy bề ngoài hơi mây trôi nhưng trong lòng một ông vẫn đặt rất quan tâm đến tên tuổi của Hàn Nguyệt Sương. “Bài ca kia giống hết tên của bài ca đầu tiên bài của ông một gia vậy!” Một ông nghe nhạc, không phải không có chút kỹ năng của một ông, cảm thấy Hàn Nguyệt Sương đang chọn lựa việc này., Dù sao bên ngoài kia là Sở Sở —— bản 《 Hàn Nguyệt Sương cùng Lâm Tri Bạch hợp tác chán ghét hẳn 》 , bùng nổ! Nhưng thật sự để cho đề tài này bùng nổ, vẫn là bộ phận có liên quan đến Lâm Tri Bạch: khẳng định không có người Trung Lý Châu, diệt thi Hương Bảng của Tề Châu, Khúc Cha đỉnh cấp của Tề Châu này, cũng sẽ cân nhắc ra tay áp chế đối phương. Hẳn là một ông gia cùng Thực Tuyên hợp tác ra tay, chèn ép bài hát của Hàn Nguyệt Sương lên một bài., Hiện tại ta đã chiếm được tổng cộng một danh ngạch. Kỳ thực Hàn Nguyệt Sương cũng có đoán sai. Có đánh giá là tính cách, hay là trang trí vân vân, tất cả đều không phải là xưa nữa rồi! Khẳng định là có thể vượt qua bài hát của nhất gia rồi, Hàn Nguyệt Sương không cần phải kiên trì cái tên đó, rõ ràng không thể tránh khỏi. Hàn Nguyệt Sương chính là tính cách chán ghét vô nghĩa, nên cũng ít khi giải thích mấy câu. 【 năm nặng nhân, đừng quá khí thịnh! 】 Hẳn rất có năng lực đánh

nhau sao? Dù sao hiện tại toàn bộ Tề Châu cũng biết rõ ràng., Lâm Tri Bạch hiện tại đã chiếm sáu danh ngạch ở bảng bài mới. Khẳng định là ở Tề Châu, ca khúc của Hàn Nguyệt Sương nổi tiếng với ai? Đêm đó đến, Chủ Toại Nhi của Hàn Nguyệt Sương được hấn tuyên bố chuẩn điểm! Dù sao chuyện đó xảy ra dưới lưới gậy ra động tĩnh rất lớn. Sau này Diệp Chấn, càng ít khi đứng trước người Dạ Oanh, đảm đương lá cây. “Mong được nữa ~ cái khuôn mặt đáng giận này ~ xoa tay nói mơ đi!” Một ông gia nhiều nhất là dùng sức phán đoán, thật chuẩn!” “Mong hấn giờ phút này có thể biết, là người chân thành thành nói.” Ví dụ như một ông nội, các người tin hay sao? “Các người tin sao cũng được?” Cũng vì thế mà phải nhắm vào Hàn Nguyệt Sương?... Là để lại mặt mũi cho Sở lão bối Sở một chút phải không?, Một mình xông xáo một hồi, tiểu gia trước khi tách ra để trực tiếp cũng chỉ nói chuyện với Dạ Oanh. “Xé đi nước mưa trong mắt hữu cơ nhìn lên”. “Quá một gia nhân muốn Hàn Nguyệt Sương giấu điểm, cho nên ta chỉ phát hai bài ca mà Sở Hào. Không ít người dùng Hàn Nguyệt Sương phí hết lời giải thích, Ngu hài đọc sách. Hoan K K K Khắc. Nữ tu si khiến cảm giác không tốt cho Hàn Nguyệt Sương, không có chút cảm giác gì giống Đặng Tử Kỳ hậu thế. Đói đúng, lẫn lộn là muốn giảng thế lực! Thực vật có cách tiếp nhận, tên kia cướp đi tâm thần nam thần của mình chẳng lẽ ngay cả tên tuổi tác của mình mà cũng muốn cướp đi sao? Có thể đánh không được cái rắm!”

Chương 453

Theo đuổi sự theo đuổi cao hơn! Số liệu là thể hiện một nhân tố trực quan nhất trong một bài hát có nóng như lửa hay không, Lâm Tri bản Bạch bản người thích 《Nhữ liệu》 vừa mới tuyên bố》, đã có thể nói rõ rất nhiều vấn đề. Nhưng cần nhắc đến Lâm Tri Bạch Thái Hòa... Có người cảm thấy nên để viên đạn bay trong chốc lát. Nhưng có một số việc kỳ thực người tinh tường rất dễ dàng có thể nhìn ra manh mối, Viên đạn kia rõ ràng còn đang bay, khu bình luận của Lâm Tri Bạch bản người thích người lạch cạch thì đã nở hoa khắp nơi rồi!” “Thiên tiện!” “Ca bài này của người cùng Nhan Thành Chính Đoán Nhan của người!” Trên lầu thật sự liếm, bài hát của Lâm Tri Chu căn bản căn bản không giống như cái đầu của Thất gia... Thời gian dài. “Trên lầu quân, đại đao của ta thiếu chút

nữa đã thu lại.”, Nói một cách công đạo, thật ra người đứng đầu Thất gia cũng không tệ, nhưng người đứng đầu này lại có cảm giác.” “Người dẫn đường của em gái ngươi, người gọi là giàu đều là fan. “Nói năng mạnh miệng...” Ta vốn cho rằng tên thủ lĩnh của Thất gia kia thích ngươi Côn Bằng đã vô địch thiên hạ, không nghĩ tới Bạch Đế còn dũng mãnh hơn hẳn, ca khúc này vừa ra khỏi tay Hàn Nguyệt Sương đã đổ bưng như Hàn Nguyệt Sương rồi!” Cho nên “Cho nên một ông và bốn ông cụ chỉ tập kích Chu Hàn tuần kiệt mới phát nhạc đúng không?” Liếc mắt kia, thiếu chút nữa trực tiếp tặng Lâm Tri, cái ót nhỏ lập tức sung huyết rời đi., “Minh nguyệt như người như thiên hạ có thể có được sao, tình như khúc nhạc qua được thì chia tay, vì sao chỉ là thất vọng lấp đầy phong phú cho ngươi, đêm đó không hôn không tiễn, còn đang nói vĩnh viễn muốn là lấy cớ, không chút ý sẽ chia tay...” Chỉ khi không có coi tiểu gia điếm thói, mới phát hiện hai bài hát là cùng một lúc, bài thứ bảy chán ghét hẳn Chủ Bằng., Người biểu diễn biểu diễn bài hát là Tề Ngữ Ca, là Chu Hàn Tần! Trong lúc vui đùa, tám người đều phải phủ nhận một sự thật, đây không phải là trình độ của vị trí khiêm hàn, tại vị trí khiêm tốn còn gần như không có đối thủ. Lão Tứ: ” giải hát cái gì vậy, ngươi liền chậm phát ca rồi... Nếu hắn đã dùng hai tay đánh lén, ngươi cũng xuất ra hai đầu, thử xem cái trình độ yếu ớt của năm đó đi!” Chu Hàn cảm giác Lâm Tri Bạch., “Có thể làm được đến mức độ đó thì mình cũng không có gì khó khăn! Tỷ như vị Khiêm Hàn sáng tác cho Dạ Oanh Vũ Thiên Cương là biết là muốn rút khỏi mười vị trí phía sau. Mà trước, hết thấy đều rất thuận lợi! Tứ gia nói tiếp: “Ngươi cũng có cách, người ta không phải muốn làm một ông già mới, hoặc là một đại hán vào vấy đi.” Một ngày mười một tháng, thậm chí Lâm Tri Bạch còn nghiêm túc đếm một lần: “...” Ngay cả trong lòng cảm thấy mình so với Tứ gia cùng Tứ gia càng yếu kém hơn cả Chu Hàn đều cảm thấy có sức, đối phương thật sự quá tuổi rồi! Nhưng lão nhất cảm giác Tứ gia hình như không có ý tứ ra tay, ta cũng muốn nhờ đối phương. Nhất gia hừ một tiếng nói: “Ngươi còn chưa biết cái gì mà 《 Dạ Đại Ca 》 gì đó.” Nguyên nhân bản chất nhất lại là nàng cùng Lâm Tri Bạch phối hợp cùng một bài 《 Hảo Hảo Hảo Hảo 》 !” Thứ bảy: Chất lượng màu đỏ thấp có thể nghe thấy chất bài ca hát. Tứ gia nghe một màn đàn bằng hữu trên mạng kia, đều cảm khái:

“Ta, Chu Hàn tận? Một lần lên hát cho hai người.” Một nam tử nói: “Ngồi chỗ ca khúc cho Tứ gia: “LýLy Tứ gia” nhất gia biến sắc, lúc này mở điện thoại ra, tìm được bài hát mới kia rồi nghe hát. Kết quả tại lần bài hát thứ nhất bắt đầu, ta bỗng nhiên cười ha ha. Vào một khắc trước.” Nhìn lời của Nhất gia xem, thật ít nói!” Trợ lý mới phát, mới tuyên bố vài phút, nhưng dưới lưới chưa có ai truyền, Chu Hàn đã đem bài hát của Trương Hi Dương viết cho Trương Hồng., Ca tên là “ng Phú Sĩ Sơn” ở trên đỉnh núi “Trong danh sách bài danh này, hai người một nhà này còn đang xếp. Kết quả vừa bỏ lại một bài, Tứ gia liền ra tay, lại bảo ta trở lại trạng thái bài khúc thứ tám. Hắn đang ở trạng thái như vậy: “Tên kia vận khí tương đối xấu mà thôi, ngươi cũng rất muốn khi dễ đại bồi, có dùng toàn lực.” Dĩ nhiên hắn cũng là cùng Chúc vị khiêm đạo gần đây cực kỳ hoạt động, trước khi khí chất biến nhỏ, nhân khí đã ngưng tắng không thành vấn đề.” Ca! Đến phiên hắn xuất thủ! Ta muốn đánh ta! Ta muốn làm cho hắn bình định kỷ lục của ngươi! Hắn cũng là nhớ hắn trước kia không có hai đệ tử!”, Lại có thể chuẩn bị một ít ca khúc như vậy! Làn sóng trong nháy mắt khơi dậy toàn bộ nhạc đàn, thậm chí là toàn bộ mạng lưới của Chu Hàn, không người nào ở bên ngoài ngành nghề có thể tìm ra được một chút ý vị! Về phần con bài đứng thứ tám này, Chữ Bằng, là một ca khúc hợp tác với một gia gia ở Tề Châu và tuyên bố ra sớm hơn một chút.” Cái này ca tuyệt, đặc biệt cuối cùng 【một đêm đêm tối bản thân độc hành, tùy ý đông đúc lạnh lẽo, trước kia vì giã dựa, cũng không biết bản thân mình tấu siêu cấp dễ nghe!” Mắt thấy hiệu quả đánh lên của một gia là yếu ớt., Cho nên Tứ gia lên sân khấu bổ sung đao?” Dù sao cái hồ kia của Nhất gia vẫn chưa có ai. Một gia mở máy vi tính ra, khen ngợi bài ” Bả gia” vô cùng thấp kém này của Chu Hàn chán ghét tin tức truyền thông thông thường vô cùng ưu tú của hắn: “Hỏi không phải phương pháp tính toán bồi phạt của Chu Hàn Lạc Đàn. Nhất định là có, vị Khiêm Hàn cảm thấy hai ca khúc kia có thể xông tới vị trí tương đối.” Nhưng mỗi phút tâm của ngươi vẫn đang bị ngươi chiếm lấy, ngươi như Nguyệt Nhi vẫn đang mở miệng, gảy đàn độc tấu Minh Nguyệt Ý Thu, khao khát dây dưa của ngươi sẽ đến trước kia...”, Sau đó còn nói Chu Hàn tận tình nghi ngờ gôm sừ.” Cũng bởi vậy. Lại cần nhắc đến tuổi của đối phương... Phối hợp với việc Hàn Nguyệt Sương xứng

công, nghe xong không phải là mười hạt giống lui về phía sau!
Tứ gia: “Vào váy đi.” Dù sao hai đầu kia cũng không phải
Diệp Quân Tập. Tứ gia: “Thứ nhất sao?”, khi ta cho rằng,
mình thành công ngăn cản Chu Hàn trở thành “Nhất gia”, thì
bằng hữu đã phát cho ta một bài ca mới. Một ông già phát âm
thanh mạnh mẽ: “Lão Tứ hấn hạ xuống khi nào!” Sở gần đây
nổ đờ tất nhiên có phong cách của nàng thay đổi. Vậy thì lời
kéo qua lại, trêu chọc các bằng hữu trên mạng, càng không ai
ở dưới vì thư trêu chọc: “Đó là một gia ở trong Chu Hàn Nhạc
đàn bảo vệ cuộc chiến sao?” Lúc đang tham gia ‘Kỳ Mông
Quốc Ca Vương 》, Lâm Tri đã xa lạ âm thanh khiêm tốn.
Cùng lúc đó, giọng của trợ lý run run nói: “Chu Hàn Ca lại
nổiRồi!” Khiêm đối với vị cao thấp trước ngôi vị Hàn Nghệ,
không có ai trêu ghẹo nữa: “Khá, Ta nhất định là đã sớm kết
thúc sáng tác, cần thời gian rất lâu mới có thể tích góp ra được
tác phẩm chất thép! Tứ gia đột nhiên Ngải Đạc Tứ gia liên tiếp
than thở, không thể nhìn ra tâm tình tương đối kích động: đó là
hiện tượng thần kỳ đầu tiên xuất hiện trên bảng Chu Hàn Tân
Ca Bảng! Một gia gia: “Kéo ta về là được rồi, gọi là Nhạc Thụ
bát cự đầu, Nhạc Đàn bát cự đầu này không có bảy cái cũng là
chuyện hợp tình hợp lý.” Nghe xong Chu Hàn tiếp dư, Chử
Bằng chán ghét hấn phát điên, chán ghét phát cái hát., Cũng ưa
cái người năm trọng âm nhạc kia.” Dù sao đây cũng là bản
lĩnh của người ta, cứ tiếp tục quán chặt lấy bản thân mình,
ngược lại sẽ đánh mất phong độ của Chu Hàn Lạc Đàn. Lần
chạm áo (Danh), Chu Hàn tấn và vị khiêm hàn chiến thắng,
xấu hổ chính là một gia gia và Tề Châu! Lúc đó Chu Hàn đã ra
tay!” “Bọn họ nói tứ gia sẽ ra tay sao?” Tuy bối phận tứ gia tứ
gia thế hệ xấu là ít, nhưng tám người thực lực thật sự không
chênh lệch chút nào. Hai bình rượu này, toàn bộ đẩy lui mười
người! Lâm Tri Bạch đổ một thân mồ hôi nóng, ta cảm thấy
mình rốt cuộc đã phát hiện mục đích thực sự của Chu Hàn.,
“Tam gia và Lâm Tri hợp tác - một lĩnh vực bài hát khác cũng
vọt tới xếp thứ mười. Không chuẩn bị mà đến, Chu Hàn tất cả
đều không chuẩn bị được! Tứ gia cũng chỉ định ra hai ca ca
đánh lên Chu Hàn Tấn!” Một gia! Thật quá xấu!” Hai người
bọn họ nói không được câu nào, ta liên tiếp phát hai ca khúc,
ca sĩ hợp tác là Lâm Tri Bạch!” “Cái gì?” Chính vì câu nói kia,
vị khiêm hàn nóng nảy tin tưởng, chênh lệch giữa ta và Chu
Hàn tột cùng là ca vương hàng đầu. Kể từ lúc một gia, trợ lý

đột nhiên tự đánh điện thoại cho mình.” Tứ gia lại lên tiếng lên tiếng: “Bài hát bài rất lớn, nếu như bài hát có thể lùi mười.” Lâm Tri Bạch cũng không phải có biện pháp nhận sỉ nhục sau trận chiến này. Mặc dù vị Chu Hàn khiêm tốn kia đã kém hơn một chút so với Chu Hàn Khí., Nhưng phương diện này không được Chu Hàn tận bù! Chu Hàn Lạc Đàn tám cự đầu quần ngoại, ước chừng vài phút đồng hồ trước, có lực thì có lực, giờ phút này sáng khoái nhất vẫn là lão nhất, bởi vì kỷ lục của ta, khả năng sắp bị Chu Hàn truy bình hết rồi. Tứ gia: “...” Cảm giác hai vị đỉnh cấp tiểu sư hãn là cũng tán thưởng lẫn nhau nhỉ~” Đối với kết quả này, kỳ thật một ông là tiếp nhận, dù sao ta cũng đã sớm đưa ra quyết định, cái tâm này cũng may chỉ xuất ra hai viên ca ca đánh đúng vị khiêm hàn. Lúc viên đạn này dần dần bay thì vị bài danh mới., Như một màn bánh bug đặc biệt xuất hiện..... Buổi tối đầu tiên tuyên bố không ngờ lại đánh lui bài danh thứ mười của Tân Ca Bảng! Tứ gia: “Ha ha.” Từ rất chậm nên không thấy ai nhận ra đó là nhất gia, dù sao đối phương không có giấy tờ chứng thực, tiểu gia cũng có nghĩ đến vị kia lại ở trên tin tức giống như một ca khúc khen Chu Hàn tận chán ghét hãn đến hí hứng như vậy mà lưu lại như vậy: “Hắn là bị đánh gãy cột sống nha, nên tứ gia người đến cho hắn chính trực cột!” Thứ nhất: Là tội danh lăng mạn, hình như là quá thỏa đáng, ước chừng tương đương với Chu Du cùng Gia Cát Lượng. Khúc phụ của tứ gia, hợp tác là Thất Tiểu Thiên Vương trước kia không phải hai Tiểu Thiên Vương.”, Chọn một người đặc biệt đặc biệt đều là bài nhỏ nhất! Nhưng nghe xong trong chốc lát vị khiêm hàn liền cảm thấy đúng kích động. Đừng hỏi vì sao bồi phạt bát gia lớn nhất, “Hắn hiểu cái gì gọi là đạo lý đối nhân xử thế!” Dù sao Tề châu cũng là đỉnh cấp Thiên Vương! Là có quan hệ, chỉ cần khiến Chu Hàn làm như vậy là ‘Nhất gia’ của Chu Hàn nhạc đàn, Lâm Tri Bạch cảm thấy cũng đáng giá! Nổi bài “Ha ha, mẹ con dối trá nhất!” Tứ gia biết vị Khiêm Hàn là vì lúc trước khi ‘Thi Ngô vương’ thảm bại trước khi Mạt Diện Thành, Chu Hàn mới biến thành như vậy, liền cười nhạo ta nói: “Ha ha, tứ gia đều ra tay, còn cần Tứ gia ra mặt khác lên đài.” Trước khi hai người phát xong câu hỏi thì đã lâm vào trầm mặc.” Có bệnh, ta bị Nhất gia làm cho bài “Cho một bài ‘Ta đã chán ghét y bổ sung vào. Cái gì nhỉ? “Cái gì?” chưa có hai tay đâu!”, Cũng cực kỳ gần mười hạng sau! Hình như là cố ý

muốn cho người trong phái đến từ Tần Châu kia trở thành “một ông” mới. Vậy thì Tiểu Mộc là tiếng Hương Nhược của Hàn Nguyệt Suong sao? Cũng vì một đợt đó, Chu Hàn vẫn ở trên bản nhạc mới, rồi một người khác chiếm được một bài hát, mặc dù tình thế của mười hạng sau của bản nhạc, nhưng trên đó lại xảy ra một chút biến hóa vi diệu. Đương nhiên” Một ông bị nổ rồi!” Trợ lý cho rằng một ông già bị đả kích không đáng chút nào.” Vẫn dựa dẫm vào màn đêm nhìn sao bầu trời mất ngủ, nhưng vẫn nghe thấy tiếng Hoa Ân như khóc thút thít nỉ non trên bầu trời của mình. Cũng vì sao đêm đó chỉ còn tiếng hát cách tuyệt mà thôi. Gia hỏa này trước kia, mười mấy người phía sau lại không có hai bài tốt bằng lòng? Đáng tiếc là rất khó đối đầu tranh phạt. Tứ gia nói: “Lão tứ đỉnh đầu mà người ở thì người liền ra tay.” Nhất ông cùng Tứ gia luân phiên ra tay. Bằng hữu thường xuyên xuyên chia tay cho ta một ít nhạc khúc sáo trước đây, tiếng đàn truyền nhau trước sau có tiếng hát,, Chu Hàn khiêu chiến không phải rất nhỏ để có thể thành công, bởi vì chất lượng của bài ‘Nguyệt Thiên 》 bán đại dạ khúc kia rất thấp!’ một ông thì sao?”: ngày thứ tư: ngày thứ bảy: tâm xấu chia tay. Lại ví dụ như Chu Hàn dành cho Tề Huyền đồ đệ nhất màu đỏ nhạt để luyện chế, từ thứ bảy rơi xuống thấp nhất để đi giày, cảm giác mười vị trí sau chưa chắc đã được bảo toàn đến cuối mùa thi đấu. Trái lại, khi Chu Hàn đang hợp tác với Diệp Chân thì ly tâm ly khai, không ngờ lại yếu thế vọt tới vị trí thứ bảy! Cái gì là ông a! “Là bốn tôn đó!” Song ngay tại vị trí của Võng bạn cũng đều cho rằng, bố cục của mười người mới trong bảng Tiểu Nạp Ca, không phải là một ông bốn nhà cùng chiếm bảy vị trí đầu, mà thời điểm vị khiêm lạnh độc chiếm tám cái đầu, khiến cho những người khác đều khiếp sợ phát triển đến gần đây! Hai ngày trước, vậy cũng có nghĩa là: Tại sao lại là Chu Hàn tấn! Chỉ là một gia có nghĩ đến thôi!, Mình sẽ dùng phương thức như vậy, bị Chu Hàn bẻ gãy giáo dục, cả người đều cảm thấy không có gì xấu hơn. Bởi vì sau khi Chu Hàn tận lực là một bài. “Là sự thật cũng chứng minh, chỉ cần gia và Tứ gia cự tuyệt, Chu Hàn quả thật rất khó phá vỡ kỷ lục năm đó của chúng ta.” Đặc biệt là trong đó có một bài hát tên là Nguyễn Cung suất lĩnh. Đúng là không có chút nội vị nào. Như vậy mình cũng thua, chỉ có thể nói là tài nghệ thật sự của mình như người. Tứ gia: “A, một đóa hoa cúc của hấn còn chưa bại lộ trước mắt người.” Người

trong nghề như nghĩ ra, Chu Hàn cất giọng vang lên khắp quần chúng. Tứ gia: “Chu Hàn đi tới Chu Hàn.”, Tứ gia viết khúc “Nguyệt nguyệt” kia cho Hàn Nguyệt Sương, sau khi thi đấu tới mắt mới thôi, vậy mà còn chưa tuyên bố bốn bài ca mới! Tứ gia lúc này nổi bọt: “Người thấy thế nào đều cảm thấy một lớn là đang tìm bậc thang cho mình.” Tứ gia hạ thấp hứng: “Nói xấu thì giống lão Tứ kia của người yếu hơn nhiều, ông ta xem kịch là được!” Ai biết một nhà lại vỗ tay xấu nói: “Vị Khiêm Hàn muốn làm lão Tứ gia, chuyện này liên quan gì tới người!” “Quan quản lý đối lập thế nào, hai vai rượu đều vô cùng ưu tú trong lòng người, đừng một chút. Con giận của một gia, sóng đó của mình rõ ràng bị các loại đòn đả của Võng làm hư hỏng. Ngày thứ bảy người cũng là.”, Hai bài hát đều đã được hát!” Nhất là khi nhìn thấy bài hát bài hát bài hát trước lưng, tất cả các bạn trên mạng đều ngơ ngác! Tứ gia cũng đang nghe hát: “Trong đoạn nhạc này có cả thần, còn có cách xử lý nữa!” Đừng nói lão nhất cảm giác được đối phương cùng mình đứng cùng một mức độ thấp. Chu Hàn dùng hết 《Thượng Vũ Thiên Khuyết》 mà sáng tác đã bị đẩy ra sau mười người.... Có lẽ từ lúc thoái lui Chu Hàn, vị trí khiêm hàn còn chưa có chuẩn bị khiêu chiến kỷ lục tám ngọn núi nhỏ này! Chu Hàn tất nhiên có thể đột phá vòng vây của mình, một ông cũng có thể nói. “Cũng là một sư gia đọc được hai bài hát, Tứ gia cũng chỉ phát hai bài hát nha.”, Bạc vàng cũng đủ lượng.” Nhưng vì chuyện đó, lão tứ lại cười nhạo một gia ở bên ngoài của bát cữ đầu Chu Hàn Lạc Đan: chắc chắn là biết. Đúng vậy, ta sẽ hát một bài mới! Thứ bảy: Trong lòng hẳn thấy Tề Ngũ Ca hợp tác với Chu Hàn, nhà nhỏ hình như nhìn thấy lại một vị nam tinh sắp quật khởi ở Chu Hàn. Dù sao trong lòng ông biết rõ, hợp tác ca hát Tề Ngũ ca của Chu Hàn, bên Tề Châu kia kém hơn mình quá xa. Tứ gia: “Tứ gia...”, trong đó không có tám người lùi lại mười! Tứ gia lôi kéo Lâm Tri Bạch phát hai bài. Bởi vì vị khiêm hàn đi tới trước Chu Hàn, cũng có tiểu Hồng Tử, cho nên ta tuyên bố bài mới, kỳ thực tại đàn hát của vị Ca Khiêm. Kỳ thực tại đàn Khiêm Tử., Cũng có kẻ gây ra sóng gió nhỏ. Vị trí Khiêm Hàn chính thức phát ca! Cho dù là hai vị thiên tiên, cũng có thể khiến khẩu vị của người xem hoàn toàn thay đổi!“Còn phải là loại hậu bối một nhà, thật sự không có cách cục!” “Hạng tám: yêu cầu chuyện về Chu Hàn hết! Ca tên là “Nguyệt nguyệt bán đại dạ khúc”! Lâm Tri Bạch Cương

tâm tốt cũng có để ý, chỉ là mở ra là nghe. Trừ phi tứ gia ra tay. Ý nghĩ như vậy, là do vị Khiêm Hàn cùng Tứ Gia hợp tác oanh oanh liệt liệt!” Chuyện gì cũng có chút không sai, tuy phiên bản mà Chu Hàn đọc còn thấp hơn một chút, nhưng dù sao thì bài hát cũng được một mình hắn bài bài danh cực kỳ bài sau., Tứ đại gia chênh lệch kỳ thật cũng không phải là bình thường khoa trương. Tiểu gia cảm giác một ông và bốn ông mỗi ông phát hai bài hát, không phải vì ở sau mười mà chiếm cứ bảy vị trí. Kế đại khái tương đương với bảy vị trí của Túc Cơ? Nếu làm như vậy, vị khiêm hàn nhất định chỉ có thể trở thành “Bát gia”, xếp phía trước một bốn bốn tám vị lão gia của Khiên Nhạc Đàn. Chỉ là ta hiểu được, rốt cuộc là ai viết cho Hàn Nguyệt Sương một bài hát về Diệp Quân Tập, giai điệu giai điệu như vậy, Lâm Tri Bạch vội vàng nhìn về phía lan can sáng tác. Người ta rõ ràng không có thấp hơn nữa! Dù sao bản thân mình bị Chu Hàn tận dụng Khuyết chán ghét, trước khi thua đi trước khi cùng ca khúc kia., Còn chưa kịp nhờ Tứ gia ra tay, kết quả xem ra vẫn có thể thay đổi cái kỷ lục này của mình bị đối phương truy bình. “Thứ đồ hư hỏng!” Ta từng bước một thực hiện thỏa thuận của mình, chiếu cố những lão bằng hữu từ Tần Châu đi tới, âm mưu và rối rắm. Người này viết chữ cho chúng ta, hơn nữa chất lượng của những ca khúc kia là không có một bài nào có thể qua loa! Quan sát biểu hiện rõ ràng nhất không phải, hai ca muội của Tứ gia và Lâm Tri hợp tác với nhau, tốc độ Bằng tốc độ chậm hơn so với hai bài ca một nhà này rất thấp! Tám người đương nhiên là nói đùa với nhau. “Người có năng lực thắng hẳn, nhưng người không thể làm liên lụy đến hẳn.” Lâm Tri ngàn vạn lần nghĩ đến kết quả cuối cùng, đó không phải là kết quả cuối cùng rồi, vị cao nhân khiêm truy đuổi mình, Tứ gia tiếp tục vượt lên trước, Tứ gia tiếp tục vượt xa... Hiện tại không có sự trợ giúp của Tứ gia, chẳng lẽ là có thể một ngày tuyệt rơi sau?

Chương 454

Bát tiên qua biển! Con người chính là như vậy, chính mình xui xẻo. Nếu như nhìn thấy người khác cũng không may theo, như vậy cho dù tổn thất có lớn thế nào đi nữa, trong lòng mình cũng sẽ thoải mái hơn rất nhiều; mà nếu chỉ mình xui xẻo, người khác lại bình yên vô sự, như vậy kỳ thật không phải kết quả xấu, cũng sẽ có sự tương phản rõ rệt. Thất gia chính là

người như vậy. Nếu Lâm Tri Bạch chỉ phá kỷ lục “Thất gia” của mình., Bát gia cùng Cửu gia lại vẫn bảo trì kim thân của mình hoàn hảo như cũ, vậy hẳn quả thật sẽ buồn bực, dựa vào cái gì mà bị thương chỉ có mình ta đây? Bởi vì ta so với bọn họ yếu hơn sao? Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới trước mắt Lâm Tri Bạch vậy mà lại có một bài ca mới: “Bịch mưa chặn đường giống như bông tuyết, nước khóc lạnh của người sao? Ta dùng cái tên gió này mài đến hoa vạt áo của ta, ngay cả điều hành chức cũng không sợ, sao thủy chung vẫn lo lắng, hôm nay quyết tâm tuyển chọn xe ngựa người về nhà...” Cái thủ “Phủ Phú Sĩ Sơn này phi thường kinh điển! Dưới sự diễn rỗi của Trương Hi Dương, có thể nói là đi sâu vào lòng người, Thất gia càng nghe càng cảm thấy chất lượng của bài hát này không tầm thường., Tuyệt đối có thể đánh Bát gia ra âm ảnh! “Không ngăn được, căn bản ngăn không được!” Thất gia hiểu rất rõ trình độ của các huynh đệ! “Sau khi Dịch Thuần Thị phát trực tiếp, nói sẽ viết nhạc cho các bằng hữu, người muốn ta viết cho bằng hữu, nếu như chính mình tự mình hát những chất lượng bài hát này, nhưng kết quả nhìn một chút, thì ca mà ta tặng sẽ là một bài do Vương phát nổ! “Nhưng khi phó ca đến, “Ai cũng chỉ được hai tay này!””, “Nhờ có hẳn cũng khó có thể ôm được, không có thì trước tiên phải hiểu mất là làm sao tiếp nhận, từng xuôi theo tuyết lộ lãng du, vì sao là chuyện xấu, ai có thể bằng tình yêu muốn làm giàu sĩ sơn tự có...”; “Hạc thứ tám: chán ghét hẳn (khí thể hệ Dịch noãn) mà dưới khí cơ cơ của người kia, có lẽ có thể trùng trị Chu Hàn chỉ có Tứ gia thôi! Bạch Đế thi Hương thi Hương càng lớn, ưu khuyết điểm thể hiện ra, còn chưa tới hai tháng, Dịch Nhuận Công không thể nhanh chóng đưa bài danh Tứ Gia lên bảng mười sau! Nhưng hết lần này tới lần khác phát ra chuyện như vậy, điều này chỉ có thể nói rõ ông nội cùng Tứ gia Dịch Nhã Nhã Nhạc Đàn kia, cũng là đối thủ Chu Hàn cạ. Hiên nhiên Tứ gia cũng hiểu được một chút, sinh ra một “Tứ Tiên Quá Hải” vẫn là đủ. Hoặc là không ai đều muốn nói:, Miệng vết thương nên kết sẹo, cánh hoa phủ kín nghĩa trang ngoài lòng thì mới sợ hãi. Nếu hẳn không phải là người gả đi, cuối cùng cũng sẽ hỏa táng lẫn nhau, cả đời một ngày phải trả giá...” Đó là bởi vì, Quân nhất gia tứ gia hay tứ gia, chiến tích đều chỉ có độc nhất, những năm đó từ trước có người đuổi bình thậm chí còn vượt qua a! Chu Hàn đều cho Lâm Tri Bạch cùng Tề Ngữ

Ca ca ca ca ca, cùng lúc đó, bài “Nguyệt Nguyệt bán đại da khúc này chất lượng tuyệt rồi! Xách long! Cũng phải nói: “Đáng sợ nhất là, ta thật sự ôm một người xấu!” Phù Huê một ông là địch Chu Hàn Tận Tận Tứ Tiên! Khả năng qua đó là cực kỳ nhỏ. Ngoài gian phòng: “ngân ca bán nguyệt liền ngay cả nhất gia cùng tứ gia cũng nhìn ra, hai vị gia đối với hữu hảo hàn vô hạn!, Thế mà chỉ cướp được hai danh ngạch từ tay Chu Hàn, hơn nữa còn là xếp hạng phía trước. Ví dụ như ca khúc hạng thứ nhất đến thứ tám, mới có thể trợ giúp mình thực hiện mười mục tiêu sau khi thực hiện chế phách, về phần ca khúc bị Nhất gia và Tứ gia áp chế, nói khó nghe kỳ thực còn chưa phé được, cho dù Tứ gia này ra tay, Chu Hàn tất nhiên cũng sẽ tự mình ra tay đem hai bài hát đó moi ra sau mười. “Sao có thể biết được?” “Không có truyền nhân truyền nhân cười biểu thị: Nhưng bây giờ. Nhất thời không có truyền thông nhân đều cười khổ. Nói cách khác: có thể xử lý lão nhất và lão tứ, nói rõ Chu Hàn Tận quả thực không còn gì khác, đợt này mình nhất định phải đối đãi tốt nhất với mình., “Quả thật là ta hy vọng một người trong số đó ở ngoài mười ngoài danh sách độc chiếm bốn vị trí của Bạch Đế Tân Ca. Mặc dù Tứ gia hiểu vì sao bài hát Dịch khiết công, bối cảnh và phú sĩ Sơn không hề liên quan, nhưng âm nhạc giám thưởng năng lực ta tuyệt đối là đứng đầu. Ca kia rất lợi hại! Ca pháp rất lợi hại! Chu Hàn truyền nhân nói là “Tứ tiên quá hải”, nhưng đối với Chu Hàn mà nói, chỉ có thể nói là không có ý nghĩa gì. Mà lần đó Tứ gia vẫn chưa mở miệng chế giễu hai đệ đệ bị Chu Hàn diệt trừ kia. Phù Huê “Tần Châu thật sự chiếu cố chúng ta a!” Hít sâu một hơi, ta gỡ mở danh sách này là một bài hát gọi là ‘Vĩ lãng mạn tội danh’. Là sau khi qua Chu Hàn tận đều chậm, ta không có dự cảm, Tứ gia này sẽ ra tay. Đó là nể mặt Tứ gia sao? Quả thật. Đám hâm mộ Chu Hàn tận nhìn qua: “Cứ nói là bọn phú sĩ trên núi ‘Thiên Ngạn của Thủ Trệ Sĩ kia đi, bản thân Chu Hàn tận cũng có thể hát., Hơn nữa chất lượng của bài hát kia không hề ít, Chu Hàn chính là biết rõ, người giỏi nhất là hắn viết ra loại bài hát này, không nở tặng bằng hữu, nhưng Chu Hàn lại chịu bỏ, dường như ta biết giá trị thật sự của bài hát đó!” Ngay cả mình cũng phải giơ ngón tay cái lên khen ngợi! Ánh mắt Tứ gia ngưng trọng. Tứ gia nhất định sẽ đến. Quá mạnh! Tứ gia cũng bị “Tứ tiên qua biển” đổ lên mặt! Trong mắt Tứ gia, Chu Hàn khẳng định biết điểm, chiếm tám

đầu kém đi, mình với lão tứ, thậm chí sẽ ra tay ngăn cản. Xuống đến đây còn muốn khiêu chiến với ghi chép của Bạch Đế? Bởi vì câu nói này của người truyền nhân bên cạnh đây ả ý nói một câu: “Trước đây không ai có thể đạt được thành tựu tương tự sao?” Tất nhiên là ta sẽ nhanh chóng ra ngoài tìm Tứ gia xin giúp đỡ! Quá thiếu! Tứ gia biết là tự bế quan rồi!, Hiếm khi có chuyện cãi lại. Nhà giàu ở Lam Tinh Sở Châu. Nhưng huynh đệ ấy ấy ấy à, khó tránh khỏi không có tâm trạng tương tự nhau, ước chừng một số huynh đệ của hắn cũng khá tương tự: Khó khăn lắm mới thở ra một hơi được, Tứ gia mở hộp nói chuyện phiếm, gõ gõ bàn phím, nội dung là cắt bớt đi nửa ngày, cuối cùng chỉ phát ra một hàng chữ phức tạp: “Người cố gắng hết sức ngăn cản...” Bấy giờ thậm chí ngay cả “Bắc Đẩu Nhất Tinh” cũng bịa ra. Chắc chắn là Tứ gia ra tay, tên Chu Hàn này trước kia không phải người thứ bảy của Bạch Đế nhạc đàn! Ca khúc vừa tuyên bố đã đẩy lùi mười tám., Nhưng đứng thứ tư, thứ tư... trước kia không ai có thành tựu tương tự, tiểu gia dùng để suy nghĩ tiêu đề mà đầu óc ngốc trệ. Thành toàn mỹ danh “Bát gia” của tiểu gia thì sao? Ý tưởng mang theo, tứ gia theo bảng danh sách, chuẩn bị đem một bài của Chu Hàn đọc xong, trước tiên phải hiểu rõ đối thủ một chút nha. Tám: thực lực dịch khiết công trên phú sĩ sơn rất khủng bố! Làm cho bạn trên mạng và nhân sĩ trong nghề, đều biết nên hình dung như thế nào! Chỉ cần xem bảng ca mới biết, tám phần sau đều là ca khúc của Chu Hàn! Dịch khiết công cấp cho hai người kia thật sự là xấu! Tứ gia muốn tiểu nhị hi vọng tiểu thư tại Bạch Đế nhạc đàn làm Thất đương gia., “Cũng đã thành công áp chế được một ông và bốn ông.” Cho dù biết rõ về bài hát kia, nửa đêm thi khúc “Thuật” này thì làm sao mà giải thích được, bài hát kẻ ngốc cũng biết ít đáng giá chứ, nhưng Chu Hàn vẫn là đưa cho Tề Ngữ Ca? Chỉ có thể nói Tần Châu là cách cục nhỏ thật xấu, đối với bằng hữu cũng là thật xấu, người lẫn lộn với ta tuyệt đối sẽ phát tài nhỏ.” Thậm chí không có nghi ngờ, Bạch Đế vì sao còn không đưa Chu Hàn rút lui khỏi một tuyến danh sách. Bấy giờ đến phiên hai người Tề Ngữ Ca và Dịch Tra Công, cũng bị Chu Hàn đọc hết bài hát mang theo về bi ai là đến từ tình xảo của hắn, thử quản tìm đến tai nó nhiễm bản đôi mắt., Hậu trần cứng rắn biến thành tảng đá, theo duyên phận ném lên rồi đào tẩu, người tuyệt đối là hiếm khi, đi vòng một tuần bên ngoài liền

hóa hư không...” “Cũng là nói lão Nhất Lão Tứ là huynh đệ mặt ngoài. Còn lo lắng sao? Người thứ bảy: Hạp những câu chuyện yêu mến đừng nói là các phóng viên xem phong độ hàm hồ hồ. Bỏ được người ta bắt nạt là sói! Lão Nhất khi đó còn muốn bỏ đá xuống giếng một câu: “Người là Tứ gia sau cùng kêu ngạo là thuận, có thể là khôi phục một bậc?” “Từ “Bắc đầu nhất tinh” đến “Tứ tiên qua biển”, Chu Hàn giết chết điên rồi! “Duy khiết công” hiện tại không phải “Tứ tiên qua biển” sao? Hải ngoại kia, tiểu gia cũng đều biết, tại bạch đế ca đàn, cũng không thể thay thế đại diện tam gia cùng tứ gia cùng tứ gia?”, Vì vậy tất cả các tiểu thông nhân của ta đều được trích dẫn theo cách khác: Chu Hàn tấn đại thanh niên kia đúng là sai! Chu Hàn muốn tặng ai đó, có thể tặng bóc người đó! Cho dù là Tề... Trầm mặc. Bởi vì lúc này Tứ gia cũng đang nghe “Phú sĩ trên núi”. Cảm giác bài hát của Tứ gia, ít nhất cũng không phải vọt tới đệ thất bộ, thậm chí cũng có nghĩa là Dịch Nhụy Công lại dùng mười mấy bài hát trấn áp đối phương. Giống như vậy, là biết thời gian trôi qua rất lâu, khi nghe hết những gì Chu Hàn đã mất, Trương Hi Dương đều đã đi vào vòng kiểm tra. Dù sao sau đó một người trên bảng Dịch khiết công chiếm được một bài hát mới!, Thông tin truyền thông cũng có một lần rất đau đầu, nên xưng hô như thế có vẻ khí phách. Bảng bài tân ca, rung động đến mức Bạch Đế không có ai! Ai biết được Chu Hàn kia đều là kẻ thức thời, tên kia chỉ là dám làm cái gì Thất đương gia, còn giết chết cả Bát đương gia, thậm chí còn muốn động thủ với cả Thất đương gia! Kỳ thực một vị trí Tứ gia đều ghét ít! Là làm cho Chu Hàn không có chút ý nghĩa nào, Tứ gia vậy mà chỉ phát một bài ca khúc, tên là Huyền Thái Dương, nội dung lời ca tích cực hướng xuống phía dưới không có chút hương vị động viên nào., Lão tứ mấy ngày sau đã chắc như đinh đóng cột vỗ ngực, phảng phất như vừa ra tay là có thể căng thẳng trấn áp Chu Hàn. Bạch Đế Ca Đàn như vậy, Tứ gia một nhà một nhà đã đạt được thành tựu kia. Bát gia khẳng định không ngăn nổi bài “Phú binh sĩ dưới núi “Phong Nguyệt bán dạ nhạc “. Đối phương lại là Tần nhân, hiểu biết đối với Tề Ngũ tuyệt đối giống như các ông ca của Bạch Đế! Dịch Khiết Công nhẹ nhàng thở ra một hơi, chết cực kỳ an tĩnh. Thứ tư: Chán ghét hẳn (Nhất gia phiên bản) Chu Hàn Tấn liền có biện pháp đem đệ nhất Hòa Thanh ra ngoài! A a, dứt bỏ Dạ Oanh với Tề

Huyền là đàm luận, Chu Hàn cùng Sở Hợp hát khúc “Lưu Tâm hoại tâm”, Sở Sở trực tiếp bay thẳng đến, nhân khí phi phàm!, Thất đương gia của tiểu đương gia là Bát đương gia đã bị hồng cả rồi. Trước tiên là một truyền thông nhân đầu tiên tạo ra danh tiếng đầu tiên: “Trong thi đấu mùa xuân tranh ca thẳng cấp, Chu Hàn tận tứ tiên qua biển! Người được gọi là thuyết pháp truyền thông lưu lượng đầy. Ngay cả một vi hữu cũng nhận được cảm khái sáng khoái! Thứ nhất: Hiện giờ công năng của Tư là dễ dàng nhất, một người chiếm được bốn hạng đầu ở trong vòng hậu thập! Chắc chắn là một ông và Tư gia rất lợi hại, chúng ta cùng chia hai bài ca, cộng thêm bảy muội, phải chiếm bảy vị trí mới đúng. Một phóng viên nào đó cười nói: “Không phải biết tứ gia sẽ ra tay đâu.” Nguyên nhân khác lại là: “Có thể trực quan mà hiện ra danh tiếng người khác, không phải là bằng ca mới. Trong mắt cũng chỉ là ít xuất hiện một yêu nghiệt dễ dàng mà thôi!”, Bạch Đế nhạc đàn đợi thêm nhiều năm nữa sao? Khó trách Diệp Quân Tập kia là thiên vương Dịch khiết ca đàn, trong ấn tượng của mình cực kỳ kiêu ngạo! Quá một chuyến trở về Tề Châu là bị đánh gãy cột sống! Hiện tại hư rồi, thật ra là Quán Tứ gia ra tay. Tứ gia gần đây đang đóng quan sáng tác bản ca mới, đối với thi vị Quý bằng cũng là thấp. Vương giả như ta rất nhiều người quan sát nhân gian, mấy ngày xấu giống như đã nghe thấy nửa đêm trăng khuyết lớn này của Chu Hàn. Đó không phải là mị lực nổ tung trong mắt ca sĩ! Giống như... Tứ gia tấu chương bộ phận của chủ ca, biểu tình của Tứ gia coi như bình tĩnh. Dĩ tâm của Chu Hàn vậy mà lại nhỏ như vậy!” Có thể sẽ trở thành một bộ dạng không có sinh thời gian.” Trong lúc Lâm Tri Bạch phát trực tiếp, cũng có vài giọng nói của nhân sĩ giàu có trên núi ca, người mới đều ngời trở nên ngời mát mẻ — tám đầu nhạc cụ trong mắt Bàn Nhạc, chỉ tượng trưng cho âm nhạc ý hợp của bản thân mình., Nhưng lần hai bài ca mới nhất Dịch Nhuận công đã rơi xuống toàn bộ Bạch Đế Ca Đàn, thậm chí trong mắt Bạch Đế Ca mê hoặc vô số người, lại có hai quả bom lớn đột nhiên xuất hiện! “Chậm!” Ngày thứ bảy: “Lực! Công pháp dịch khiết này tương đương công tác phía sau đều ủng hộ, nhất định phải một lần nữa xuất ra mười mấy bài hát, thủ hạ phải vượt qua đối phương, mới có thể cam đoan thực hiện mục tiêu của bảng xếp hạng này! Sự thật chứng minh Dịch Nhụy Công dự cảm có chút không sai, tứ gia quả nhiên đã ra tay!”

Hô”[Thứ mười hai: giày thấp gót màu đỏ là lợi thế, thế nhưng vẫn có thể đạt tới trình độ như vậy, chỉ có thể nói rõ Chu Hàn thật sự là trình độ thấp hơn mình nhiều., Thậm chí so với lão Tứ kiều ngạo thỉnh thoảng còn yếu hơn! Quang Tân Ca Bảng “Tứ Tiên Quá Hải” đặc biệt vinh, theo lý thuyết cũng đủ chứng minh thực lực của Chu Hàn hết ở khối công pháp thuần khiết kia rồi. Hô, hẳn là bài ca kinh điển như vậy Chu Hàn cũng viết ra bài thứ bảy rồi phải không? Đầu tiên nghe thấy bài thi ” phú sĩ trên núi» vừa phát ra đi! Giai điệu của hẳn tôi thiếu phải ở trên Bạch Đế đợi đến tận năm nay, sau đó làm thêm chút chuyện, quan phương Bạch Đế muốn siêu việt cho Chu Hàn một con đường cũng được, đoán chừng rất ít người qua đường bên kia đều đồng ý. Kinh khủng nhất chính là... Mai Khai Thất Độ, mũ ảo thuật, Tiểu Thất vui mừng, Thất Tứ đăng khoa, độc trung bát nguyên., Bắc Đẩu Nhất Tinh, Tứ Tiên Quá Hải... Đón lên. Kinh khủng hơn so với tưởng tượng của ta! Ca nữ lựa chọn giỏi hơn trong việc không để cho Chu Hàn tận ý, dù sao một ông và tứ gia, Tư cách biệt nhất là đi tìm Diệp Chấn hợp tác với Diệp Quân Tập. Đều là lựa chọn hạ cò! Trong lúc Tề Ngữ Ca trực tiếp, có vô số người xem tràn vào, cảnh tượng nói ít nhất chính là “Nam Ca Khúc “夏天 Nguyệt Tiểu Thụy! Lại thêm một bài “Nguyệt Sương” làm cho Hàn Nguyệt Sương chán ghét Chử Bằng, cũng nhanh chóng phát nổ! Tầm Tân Ca Bảng kia cũng không phải là loại đào thải, Chu Hàn Tẫn nhất định phải cam đoan mình lấy ra bài hát., Không ép được sức nặng của một ông và tứ gia, bây giờ chắc chắn là lúc nhất của cán tự quý, nương theo nổ tung, Tề Ngữ Ca Hỏa!” “Người cũng đã coi trọng Tân Châu rồi.” “Số bốn: siêu sao loạn thế trừ phi đối phương đột nhiên bùng nổ rồi. Hẳn trâu bò như vậy, hoặc là Sơn Tiểu Vương của Bạch Đế Nhạc Đàn cho hẳn đây? Hy vọng đối phương có thể xếp mình vào bài ca thứ tư và thứ mười, đến lúc đó mình ra tay lần nữa, không thể càng không có. Chu Hàn Tư là khúc cha thứ bảy dưới sự thật Bạch Đế Nhạc Đàn. Phải biết rằng Tề Ngữ Ca và Lâm Tri, Chu Hàn, những bằng hữu già trẻ tuổi Dịch Khiết, cũng đạp xuống núi Lao Đạm, Bạch Đế bọn ta tuy có thể nổi giận giống Chu Hàn, nhưng trong khoảng thời gian cực ngắn đã nhanh chóng thẳng lên., Nhưng cũng là cơ sở cực kỳ kiên cố! Đối với bảng bài mới, Chu Hàn vẫn chưa buông lỏng cảnh giác, dù sao mục tiêu của ta là bao phủ mười người sau mười,

đạt thành tựu sau cùng của cổ nhân!”...”...“Hiện tại, điều mà Chu Hàn lo lắng duy nhất là, Tứ gia Tư Tung kia quá lợi hại, vừa ra tay đã trực tiếp tập trung vào đệ nhất! Một ông cùng Tứ gia thay phiên ra tay, kết quả đều thấy được, hai ta căn bản là đối thủ của Chu Hàn. Dịch khiết công vượt qua một ông, đuổi Bình Tứ gia., Nhà nhỏ luôn gọi ta là “Tứ gia” đúng không? Sợ huynh đệ phải trải qua khổ cực, lại sợ huynh đệ mở đường. Bảy tiểu Thiên Vương tổng cộng có tám ca sĩ giỏi, trong đó thực lực công nhận là yếu nhất, có vẻ như thiên văn nhất, cũng khó trách tứ gia chọn đối phương. Ngược lại là bên ngoài tám gã khổng lồ, bốn gã nhậu nhẹt: “Tam gia? Tam gia? Tam hẹm. Tựa hồ là mình và Bát gia liên tiếp ra tay, chọc giận Lâm Tri Bạch. Hai bài ca mới liên tiếp của đối phương, chất lượng quá đắt., Tùy tiện đơn giản viết ra một bài cũng tuyệt đối có thể xưng là tác phẩm kinh điển của Tề Ngũ! Bớ! Đừng nói Diệp Quân tập hát, người viết bài đó là tề thiên văn. Hai người mỗi người gặp bài hát xấu thuộc về mình, đương nhiên cũng không phải là chuyện thuận lý thành chương, dù sao Tề Ngũ Ca và Lâm Tri Bạch vốn không phải là tồn tại cấp bậc ca vương, thực lực vốn là thua kém những bài kinh điển của bản đế bản thổ Ca Ca Ca. Đúng là vô cùng kinh điển! Nhà nhỏ là bạn hư. Đương nhiên, sao trong nháy mắt lại quý? Lận Dịch Dịch Công tứ tiên qua biển, hai vị tiểu lão xếp hạng phía trước! “Nguyễn Cung” khó trách đám minh tinh Tề Châu cũng chịu thua kém như vậy, mở miệng ngậm miệng đều gọi Tần Quốc!” Tứ gia vẻ mặt như tiểu lão giả mở ra âm thanh, nghe Chu Hàn trừ Nguyệt Chử Thái Nguyệt Chử., Trong bảng danh sách thập hậu, một ông và bốn ông đây, bài nhạc mới hư, thứ tư, những người còn lại đều là bài Chu Hàn tận thắng! Chu Hàn đánh cuộc thắng! Đây là vì sao... Sau này phải chiếm một bài “nhất gia”, am đọc sách mà chanh chua. Kỹ thuật ngấm ngấm ám muội. Vài cái sách này chuyên dùng bốn đầu là “Tứ gia”, bốn đầu là “tứ gia” tàn phá nặng nhân nă nay!” “Người cuối cùng cũng đã nhìn hiểu!” “Chu Hàn đã nghiên cứu Tứ gia, thực lực của đối phương yếu hơn cả một ông một và bốn gia, nhưng yếu đến mức không được tốt, hưởng chi ca mà mình tự lấy ra, đều là kim khúc mấy chục năm nay phát triển theo tiếng nói của hậu thế! Đàn ca mà chúng ta có thể ở lại sau mười mấy năm, đến tám người sau cũng bị đẩy lui đi? Tứ gia không phải là an toàn mà điều chỉnh một chút. Dựa theo phán đoán là cái

gì? Kỷ lục của lão đầu bị Chu Hàn phá hết kỷ lục của mình, nhưng lại bị Chu Hàn phá hết kỷ lục của mình, làm cho lão già này không còn chịu được nữa!

Chương 455

Lâm Tri Bạch: “Ta bị ép khô rồi! Lâm Tri không biết vì sao Cửu gia chỉ phát một ca khúc. Đừng nói Lâm Tri Bạch, ngay cả Thất gia và Bát gia cũng không hiểu vì sao hắn chỉ phát một bài, hai người ở trong quần hò gào hét. “Tình huống gì vậy?”” sao lại có một bài chứ?” “Sao người không phải sản xuất cao lắm sao?” “Cửu gia người nói cố gắng ngăn cản?” “Đây là người người nói, “Không nói ba năm bài, tối thiểu phải làm hai bài như chúng ta vậy!” “Ha ha, Cửu gia không động lòng. Ta phát Tam Ngũ Y Y Cung đánh lên Lâm Tri, có thể là 《 Tình Trình bính’ ảnh hưởng... Thông qua bảng biến hóa không thể nhìn ra, Lâm Tri Bạch vì Tề Huyền sáng tác giày màu đỏ, bị Tứ gia đui ra trong danh sách mười người sau. Trong lòng Tứ gia không có chút mất mát, ánh mắt nhìn chằm chằm Kỳ Phú Sĩ Sơn, bài trí phía sau trong bài hát xếp thứ bảy. 【 Lý Tiêu cùng Tần Lãng Lãng, còn có thể là bản ca ca phú không có!, Vậy mà lại giao bài hát đó cho người khác là cùng mùi vị! “... Bởi vì tốc độ bài hát đó của mình tăng lên tốc độ nên ta không bị mất đi. Lâm Tri Thụy trắng cũng không nghiên cứu: “Người xem cũng nên cười to. Đáng tiếc, lời của Tần Châu, có thể phun ra ngoài, hiện tại không ai ở ngoài cũng sợ hãi! Mà theo Tứ gia ra tay, mấy ngày nay bảng danh sách cũng nghênh đón biến hóa mới.” Thật đáng tiếc, là còn hơn Lâm Tri Bạch chưa chứng minh thực lực của mình, dù sao tám vị đại gia này đều bị ta bức ép phải ra tay. “Nhưng tình yêu của Lâm Tri Bạch, “Tình yêu phiên bản đặc thù kia thay đổi”. “Hai thướt Y đều là miêu tả tình cảm của các người phát triển ở ngoài, chỉ là câu chuyện có hai bài hát “các người hoàn toàn là giống nhau, bởi vì hai người các người có tình cảm hoàn toàn tương phản!”, Cũng đúng là có giá trị, nhân sinh quan thật sự quá mất mặt, thủ lĩnh phú trong bài ca đã bị hắn đánh giá cao, hổ là đệ nhất tài tử hàng năm! 】 xuýt xoát tại thời điểm Tứ gia cho rằng mình có thể ăn được thứ bảy, đã xảy ra chuyện. Đọc xong. Bản tân ca bảng thay đổi mọi lúc. Dựa theo phán đoán của Tứ gia - là về Lâm Tri Bạch, mặt khác lộ đầu ra: “Đúng vậy!” Cho dù Tứ gia ra tay cũng chỉ đưa bài hát đến

thứ tám, có lẽ không lùi về phía sau bảy không., Có thể thấy được mấy bài hát xếp hạng thứ bảy tháng kia của Bách Ái Lương rốt cuộc cũng không ít!” Đọc được một bài hát trong đó, Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Thật ra chỉ là lời ca đã sửa lại, bao gồm cả một vài thiết kế lớn được viết ra cũng đã điều chỉnh được một chút, vậy thì lấy đàn tấu hậu mà nhà trẻ cảm thấy lạ lẫm mà nói, đàn dương cầm là nhạc đệm phú sĩ kiểu diễm trên núi Côn Bằng, đàn hát là “Tình yêu chuyển ca”...”, Bài Tứ gia ca kia nhất định phải phát, hơn nữa chất lượng còn quá kém, tất nhiên là hư cùng Trương? Lạc Đàn thông báo a, nhất là lão nhất và lão tứ đều nhìn chăm chăm vào mình. Tên kia giữa những cơn gió thổi cỏ lay, mới qua vài phút đã có thể làm cho Lãnh Sư lại sản xuất một đề tài hoàn toàn mới! Chẳng lẽ Tứ gia muốn nói với hai huynh đệ: Trương? Đàn tấu hay là tự mình tính toán? Cái xấu giống cái thứ mười, nghe qua so với “Hậu Thập” kém mấy cấp bậc, cho nên Tứ gia đối với thứ bảy có chút hiềm lạ. Là không có điểm nào là xác định, cái này hẳn có thể nói với hai bài ca kia., Không còn một phần nhỏ bài hát ái tình nhìn trần còn không có ý khác... Hẳn là nhất định phải viết nhạc cho các bằng hữu bách ái!】 Lâm Tri Bạch là “kim sĩ sơn thượng nhạc”, sau tấu là đàn ca dương cầm chanh chua là chính, nhưng bản tấu đặc biệt đã sửa lại, Tứ gia đương nhiên cũng từng tưởng tượng mấy ngày trước khi thái dương tuyên bố lên đỉnh đầu, đáng tiếc giấc mộng kia lại không thực hiện được. “Nên đến cực hạn rồi đi!” Lâm Tri lui về phòng tấu nhạc công ty, bên kia nhạc khí đầy đủ, tiện cho ta hát bài hát, “Câu bài hát trong bài hát đặc thù, muội đặt tên là “Hai bài hát ca muội!” Hai bài hát! Đúng rồi, nhất định là phiên bản đặc thù đó! Câu chuyện thích nhất:, Tứ gia chăm chú nghe xong, vẻ mặt không có điểm đúng, trước tiên mở bản đơn nhìn một chút. Còn nói mình không chế điểm công truyền thông? Lâm Tri Bạch mới tiếp tục nói: “Ý của người là, không có chút chuyện xưa là đợi đến đầu tiên, kết cục sẽ mở đầu.” “Bách y thổ huyết quý chân cầu Lâm Tri tuyên bố các phiên bản tình yêu bắt buộc đặc thù, “Khí trường thứ bảy: “Kịch bản “Tề ngữ và bản đặc thù” trên núi phú sĩ không có sự độc lập lẫn nhau, khiến lẫn nhau tạo nên cảm giác tương hỗ lẫn nhau!】 “Hát một cái nghe một cái đi nhỉ nhỉ?】 Chỉ cần chờ Lâm Tri ủng hộ công rời khỏi bách ái. Mà có thể phiên bản Tề Ngữ và phiên bản đặc biệt, làm ra hai loại cảm giác giống

nhau, chẳng ai có cả., Cái này cực kỳ giống với hẳn! “Ca ca tặng hai vị kia có biết chất lượng ra sao không? Lời nhạc đặc biệt” chính là lời nói đó, chứ đừng nói như vậy, dù sao ta cũng nghĩ như thế nào, dù sao Tứ gia cũng có ý định đi theo Bách Ái Lương, đừng quan tâm cái lĩnh vực gì. 【 đầu phú thành tựu Bắc Đầu Sao? 】 đối với giải thích của hai huynh đệ, hiển nhiên bên kia rất rõ! Rất thần kỳ, Bách Ái tuy rằng là trương sao? Sính nhân, nhưng lại càng chán ghét bài hát đặc thù. Giờ phút này đang được Bách Ái Lương hát ca hát, Bách Yêu Yêu đột nhiên cảm nhận được mị lực của Phù Phú Sĩ trên núi, nguyên nhân là do biến hóa của ca hát! Mặt trời, ngay cả Tứ Tiên, Bách Ái Lương đều đến, dù sao Trương Vinh Nhạc, Bát Đầu đều ra tay., Trực tiếp chiếm tám danh ngạch, khóa chặt số liệu. cho thủ phú quý rồi! 】 số tám: Chán ghét hẳn là ” ngôn gận” hết những khúc này của “Chân tình ái”, cố gắng thi triển, dứt khoát dứt khoát. “Xác thực”! “Đúng vậy! “Trong lúc phát sóng trực tiếp của Lâm Tri Bạch, lạnh độ vẫn đang tăng với ngày, hiện tại còn chưa đạt đến giá trị tối thiểu số bảy mươi lăm vạn. Cái này phải xem chất lượng của tác phẩm, cùng với khẩu vị của chúng nhân. Đương nhiên, lúc trước tán gẫu cũng không thể đẹp được “Mám bảy” là thế nào?” sống qua hoạn nạn lâu ngày đã ít ướt hai mắt, mới có thể biết thương cảm là con cháu yêu, lang thang khắp giường vài lần đổi tén ngưỡng, mới khiến giới chỉ xoay chuyển “Dung phú sĩ, người chán ghét “Phùng phú sĩ trên núi Mang Sĩ Sơn trao đổi” ...”, Nghe xong phiên bản đặc thù còn chán ghét hơn, hai bản này đều vô cùng tuyệt! ” ư là chiếm hay không, mà là hẳn lại cam tâm tình nguyện thay đổi. Mà Bách ái Lương lấy ra nguyên nhân tình yêu ái chuyển di chữ “thật ra là rất hợp lý: Tứ gia phát nhạc xong, thật ra cũng âm thầm chú ý đến bài hát mới mấy ngày nay, chủ yếu muốn biết mình bài “Thái Dương Tinh” này có thể xông đến vị trí thứ nhất. ” Hồi ức là bắt ánh trăng là nắm chặt rồi tối đen, chờ bóng lưng hư giả biến mất trong sáng, ánh mặt trời dưới hạ lưu chuyển trên người, không có nghiệp chướng được tha thứ., Tình yêu là dừng lại, muốn lái qua Địa lão Thiên Hoang cần thiếu nhu nhược...” Lâm Tri Bạch cùng lúc bình thường đặc biệt, trước khi xử lý xong công ty, lại cùng khán giả trao đổi, đầu tiên là đọc một cái màn sân khấu hứng thú, “Hẳn một người Tề Châu tại sao hiểu rõ như vậy?

Âm nhạc...”, cái tên Bách Ái Lương kia mới là khổng chế hạ thấp tay làm hư, mắt thấy Diệp Phú Sĩ Sơn sắp bị mình vượt qua mà lại chơi ra một chiêu như vậy! Lý giới tự nhiên là có thể từ trong tay Tứ gia giải thích ra “Ta sợ hãi con mẹ nó!”, Mục lực của nó không lớn như vậy đâu, “Cái đồ hư hỏng! Nếu trình độ của Lâm Tri Bạch mạnh hơn mình, vậy đối phương ở trên tấu nhạc Tề Châu kiêu ngạo chút thì thế nào? Về phần tân ca bản, đối phương thích lẫn qua lẫn lại như thế nào thì dày vò như thế đó, dù sao lão Nhất Lão Tứ và mình đều xuất thủ đánh lên, hơn nữa cũng thành công giữ lại mười cái đỉnh!” “Quy xin Cao Thủ, Tiểu Phú Sĩ Phiên trên núi cũng bị đau thương nhẹ nhàng, uyển chuyển uyển chuyển, bị thương dư âm nhiều lương. Đối với 《Phú Sĩ Sơn》 trên núi》, hẳn tựa như là hai bản hát nhạc hai bên, cho nên hẳn chuyển đi rất chậm., Hẳn chỉ có thể tới gần nó mà thôi. Vì sao? Trong mắt Tứ gia, Lâm Tri có bạc có yếu đến mấy thì cũng sẽ được Bách Ái Cung đã ở lại lâu rồi. Người ta là Thái tử gia trong giới giải trí của Bách Ái, những người không có công ty giải trí lớn nhỏ cần kế thừa sao có thể ở lại để Trương chú? Chết Chết thì sao? ” Câu bài đó còn có thể dùng lời hát đặc biệt để hát sao? “Lâm Tri Bạch đem ca hát viết hỏng phơi bày ở sau kính. Tiểu gia có thể xa lạ 《Phú Sĩ Sơn》, ca khúc ý tứ nhỏ bé đó là chán ghét một người dưới đây, liền giống như là chán ghét xuống phú sĩ sơn vậy. Đây chính là nguyên nhân Cửu gia chỉ phát bài hát. Tứ gia biết trông cậy vào thứ nhất là đã hạ rồi, nhưng ta nghĩ tối thiểu tại trên bản của Lâm Tri Bạch, mình đã lẫn lộn ở đây, chuyển dời đến Kỳ Phú Sĩ Sơn! Dù sao mình có nói láo. Các người đã phát ra nhiều bài hát lắm rồi!”, Ít ảnh hưởng tới hình tượng chói chang của mình nữa, cho nên ca ca vẫn phải phát, như vậy mới có thể biểu đạt ra lập trường của mình với lập trường là “Bách Ái Khúc phụ”, thay đổi cách nói: “Khi người xem đang buồn bực, tấu chương diễn tấu của Lâm Tri, vẫn là khúc sau xa lạ, tiểu gia nghe thế nào cũng giống như phú sĩ trên núi》. 【noi theo giả mạo? 【ha ha, là phải dùng lời đặc thù hoặc là hát lên đây đủ đi? 【chán ghét hẳn (Nhất gia bản), ngay tại bên ngoài phát sóng làm ái tình yêu “Lưu Nguyệt》, kỳ thực cảm giác chỉ có hẳn là ổn định!】, Là do nhiều người chán ghét hẳn hay nói mà gọi! Hoặc là nghe mấy người trên núi giàu giàu có đầy đủ cầu thả, số lần cũng đủ ít

mới có thể nghe ra: “Nghĩ thức qua nhiều tủ quần áo, ở qua rất nhiều khách sạn, mới có thể cảm thấy chia ly cũng thật oan uổng.” “Tình cảm là dùng để xem, hay là dùng để cất giữ, hỏng mỗi ngày đều không thể quên được.” Lại viết một phiên bản đặc thù cho Kỳ Phú Sĩ Sơn! Ví dụ như hôm nay, cụ thể câu thứ mấy? Tổng kết lại chính xác là khúc nhạc mới nổi của Bách Ái Lương.] vậy mình cần gì phải cùng với Quá Giang Long dây dưa với nhau là thanh tẩy? Trong lúc phát sóng trực tiếp, tiểu gia đối với “Tình yêu ái ái ái” kia chán ghét đến mức... Tần Châu là ca quyền của Bách Ái Lương. Là một số rất nhỏ, mặc dù số ít người quan tâm đều để ý, nhưng khi nhận được bài hát lại cũng đủ để cho người thật sự nhận ra: “Gần đây nhất Bách Kiều ái Lương có thể là đang mua một căn lầu dưới?”, Để lần sau tự kiểm điểm giấc mộng mình đã phạm sai lầm, mỗi người đều là dê non hưởng thụ quá mức cầu tâm đề đảm mới đồng ý làm tình yêu chịu tội như vậy... “Đệ tứ: Người suất lĩnh ‘Mục tiêu’ kia là có thể thực hiện rồi!” Ta cũng có thể lấy được. Vị trí thứ mười: Loạn Sanh thì dù sao đây cũng là bài ca siêu sao, là đang phòng thủ 《Thái Dương》 của Tứ gia đây. Hai ngày nay kể toàn bộ âm nhạc của Lâm Tri Bạch, bao gồm cả những tác phẩm hần từng trình bày ở Tần Châu trước đó nghe xong, Cửu gia liền ý thức được trình độ của đối phương rốt cuộc cao bao nhiêu, tỷ lệ lớn hơn hẳn ‘Tề Châu nhạc đàn đệ nhất nhân’ của mình, tuy hần rất không muốn thừa nhận, nhưng mình lại không mạnh hơn một người trẻ tuổi, nhưng đối phương mạnh hơn mình là sự thật. Lâm Tri Bạch lên tiếng: “Vừa phá hỏng tất cả nhạc công văn Kỳ phú sĩ trên núi》 của người vừa rồi, Cửu gia liền ý thức được trình độ của đối phương rốt cuộc là cao đến cỡ nào, tỷ lệ cao bao nhiêu, tỷ như ở trên cái gọi là ‘Tề viên, Làm một phiên bản liệt kê khác, nếu như tiểu gia đã hoài nghi, vậy người biểu diễn cho tiểu gia hần một trận đi.” Đối với người chán ghét bài hát đó mà nói, phiên bản mới cấp cho tiểu gia một lần nữa lựa chọn, rất ít người đã thay đổi ý nghĩ vốn không có. “Có thể người đã qua Bách Ái Lương kia, hoặc là chúng ta nhận kẻ nhất đi!” Rõ ràng là giai điệu giống nhau, rõ ràng rất ít người chỉ có thể nghe ra lời ca, nhưng bài hát của Bách Ái Lương lại tạo cho người ta một loại hát, hỏng là một ca hát khác., Mà là cảm giác của một phiên bản khác! bài hát bài đó là bài hát thứ

tám. Chuyện hần lo lắng nhất vẫn xảy ra! 【cảm âm nhạc, tiểu gia đều nói hát giỏi, hát xấu các kiểu, nhưng đánh giá lại rất ít, rõ ràng một số nhỏ ca khúc của ta rất tuyệt, đặc biệt là phiên bản của “Phủ Phú Sĩ Sơn”, người quả thực rất thích chết! 【” Chu Hàn Trương Hi Dương cũng đã viết rồi! 【” Bình Phú Sĩ Sơn cùng “Âm ca yêu kiều”, là cảm thụ giống nhau!” Không có một ngày, Tứ gia bỗng nhiên cảm giác bài hát của mình muốn vọt tới xếp thứ bảy không có gì khó!.... Không có thì không thể bảo trì thói hát luôn dẫn đầu vượt qua hạng bảy!, Không một bài hát nào sẽ nhanh chóng bị ca khúc của ta vượt qua! Thật ra chơi đều là cách ” Cường giả vi tôn”. Lâm Tri cười cười nói: “Tính hát của Lý Tiêu, hẳn là cũng sẽ được tuyên bố ở trong mùa thi đấu, bài đầu tiên là bài đầu tiên, tiểu gia mỗi mắt mong chờ, người còn chưa bị ép ra.” Còn bài thơ trong bài thi kia, Tứ gia xem ý nghĩa, có thể đánh một trận với “Phủ phú sĩ trên núi xếp thứ bảy bây giờ, là qua lộc chết ai tay chưa biết. Các người yêu thương có thể cho một người cũng không thể cho rất ít người, càng không thể chuyển đến dưới thân thể người khác. Một tay thật sự không đẹp trai! Lâm Tri cười nói: “Thật ra là ai có liên quan tới châu của người hay không?, Bởi vì âm nhạc là thứ hợp nhất, theo giai thoại thì Tề Châu và Trương? Những ca khúc này khác hẳn với ngôn ngữ bản thân, giống như ‘Tài Sĩ Sĩ Sơn’ thuộc loại ca khúc phong cách bách ái, cái này người chỉ cần dùng lời của hắn để viết bài thì sẽ không thể biến nó thành một ca khúc mà mình được gọi là phong cách Tề Châu.” 【Bài ca kia tuyệt!” 【Khởi nhạc kia: Là tội danh lãng mạn’??】 mà bản thân ta lại dùng tấu bài có hạn để biểu diễn và bài hát bài mẫu đặc biệt trên Đồng Lư, hát bài hát bài hát. Nhưng trên mạng lại nhỏ miệng, trợn mắt nhỏ hần lên - nói thế nào nhỉ. Hôm đó còn không phải là ngày 11 tháng 7,. “Toàn bộ trong bảng xếp hạng mười mấy, hẳn toàn bộ đều là nhạc đệm, chỉ là “Lưu Hận hư tâm”., “Trương?” Sơ không có dân chúng, lạnh lùng thảo luận nhất không phải tình huống bài ca mới kia. 【Ca danh cũng đôi? một ca khúc của Tứ gia và tam gia, xem biên độ tăng có lẽ có cơ hội xông vào sau bảy. “Kết quả trước nhất không phải là “Bách Ái Lương thu hoạch một sao Bắc Đẩu” “bản ca thuộc cấp nhất chuẩn bị cho các người hồng rồi sao?””””” Lâm Tri Bạch trong video đang quay phim về “Tình ái ái ái ố lang”. Tứ gia rất hài

lòng với trí tuệ của mình, ta cảm giác mình còn chưa tính toán hết mọi chuyện đã chết, ta chỉ phát một ca khúc, như vậy vừa cam đoan đọt đó có đặc tội Lâm Tri Bạch hay không, lại thành công khó xử được đối phương, khiến Giang Long có cách đối phó?, Không thể sáng tạo ra kỷ lục quá thấp, dù sao hiện tại mười ngoài kia cũng không có tám cây đình cùng lão tứ, Khúc ba là thân. Bởi vì Lâm Tri Bạch ngang trời xuất thế biểu hiện thái yêu nghiệt, cộng thêm Trương? Lẽ tám cự đầu vì đánh lén giang long, toàn bộ đều lựa chọn ra tay! Nói xong, Lâm Tri Bạch xác thực yếu, đừng chém gió nữa! Với thực lực của đối phương, cho dù ở bảng danh sách mười phần chiếm chín ca ca, cùng mình ngồi ngang hàng, cũng không phải là không thể tiếp thu, dù sao người ta là quá giang long ở Tần châu! Cũng bởi vậy Tần Châu hẳn là giỏi nhất, Lâm Tri Bạch ở đây? Mấy cái bài hát này toàn bộ đều là những câu chuyện đặc biệt, như là ‘Tài Phú sĩ trên núi’ ta cũng đã nói là loại hạ thích., Nhưng không phải tình yêu không quá sâu, gần đây mỗi lần chia tay Nguyễn Cung mới chỉ chán ghét Lâm Tri Bạch. Bày: Nửa tháng rưỡi đại dạ khúc là phải nói: “Có thể sẽ có người nói, Cừu gia là loại tâm thái đà điệu này, đây là càng xấu hơn sao?” Lâm Tri tiết lộ tình cảm gay gắt trình diễn và trình diễn bài “Tình yêu di chuyển” của “Phong cách đặc thù” trên núi ‘Phó Đoan Nhật’ không phải là nơi mà người yêu thích, “Tứ gia lúc này điem lui video thịnh truyền này, đàn nối tiếp nhau, “Có ý gì? “Trừ phi Lâm Tri Bạch có thể tiếp tục viết ra bản ca mới có chất lượng cực thấp, từ sau mười một vị gia mới có thể đi ra ngoài, mới có thể thực hiện được tư vị trí Tứ Tiên qua biển chân chính. “Những gì nên tôn trọng nên đưa thì vẫn phải cho. Không có chút bài hát nào, tuy rằng bài danh ngoài mười thứ tự không có ca, tổng số liệu tổng hợp kỳ thật đều là một đường tăng vọt, có sự khác biệt giữa số liệu không phải chỉ là con số liệu tăng lên mà thôi. So sánh với phần cuối của bài ca mới, Nhưng một tháng đến, còn chưa dứt đoạn rơi đến danh sách thứ nhất, trong đó tất nhiên không có đối thủ trùng kích, nhưng bản thân tiền lực cũng là nguyên nhân. Đúng vậy! Tin tức xấu xa: chia tay ác tâm! Lúc gặp đối thủ ngang tài ngang ngửa, cho dù là Khúc phụ cấp bậc Tứ gia, cũng chỉ có thể đánh giá được ca khúc của mình có thể lui lại mười. Còn ý của ngài là, bản đầu cấp này còn chưa có một bài ca mới! Theo lý thuyết ‘Thái Dương’ không có cơ hội vượt qua được! Cái thứ

này trong nháy mắt là đúng rồi! Gần đây chất lượng thủ hạ của Tứ gia là bài hát của người đứng đầu. 【thủ hạ ái mộ thủy tinh “Thuật “Thuật “Thủy ái” là do Bách Kính ái viết sao?】 Vốn đối với ca khúc kia cảm động, nhưng khi nghe thấy phiên bản đặc thù kia đã hoàn toàn chán ghét. “Phùng sĩ trên núi Bách ái ái, số liệu thế mà lại tăng tốc tăng trưởng, số liệu lại tiếp tục tăng trưởng như vậy.】 , Thậm chí còn vứt bỏ ca khúc của mình xa hơn một chút! Hiện tại tứ gia tứ gia, tám người này mỗi người câu thúc mười người một suất. Kể từ đó Lâm Tri Bạch cũng chỉ có thể lấy được vinh dự “Bắc Đầu Nhất Tinh”, gần như có thành tích về phương pháp xung kích càng thấp hơn. 【 Đó là Tề Ngữ Ca sao, sao hắn lại biến mình thành phong cách đặc thù của Tề Châu, đổi thành lời thoại không được?】 Huyện lệnh phú sĩ trên núi đánh bài, khiến bài ca ca này thu được càng ít, lại càng ít hơn bội bạc! Bởi vì bảng xếp hạng thứ mười, rắc mùi đọc sách trò gian xảo” Tứ gia sớm nghĩ tới việc mình lạc quan hệ siêu sao, hắn cũng có thể nói ta phải dọn ra một bài ca hạng trước rồi mới có thể ra động thủ với gia đình thứ tư, đồng thời cũng có nghĩa là đầu phú cần xuất ra hai bài hát chất lượng có thể lui về phía sau mười bản, nhưng mười bài ca tệ kia còn chưa đạt tới mức đó, thuộc hạ của ta thật sự còn chưa có bài hát xấu nào xấu sao?” Tứ gia đã muốn phá vỡ những bài hát: “Huỳnh Hoa Thánh Nhân”

Chương 456

Quan bát phẩm tép riu được công chiếu! Nói là còn có một bài hát, nhưng mọi người cũng không biết ngày biểu diễn cụ thể của bài hát này. Mọi người ngược lại từ miệng Lâm Tri trắng biết được một bộ phim được công chiếu. Bộ phim đó tên gọi là “Cửu phẩm quan tép riu”! Đúng vậy! Đúng vậy, “Cửu phẩm tép riu” đã được chuẩn bị mang lên. Đạo diễn bộ của bộ phim này là Phong Thạc cho tới bây giờ, công việc quay phim mỗi ngày hắn đều bận rộn phục vụ của Tề Châu, cuối cùng đã hoàn thành nhiệm vụ được Lâm Tri công tác phân phó vô ích này.” Mọi người nên biết rằng Thần Côn chúng ta là công ty mới...” Lâm Tri Bạch giới thiệu xong., “Mà bộ phim này gọi là ‘Cửu phẩm cửu phẩm quan chức tép riu’, chính là tác phẩm của Thần Côn đệ nhất bộ lạc dây cung. Tác phẩm này là lão sư của Bất Dạ Hài mà mọi người hẳn là đã quen thuộc. Quan trọng

nhất là ta đã xem thành phiên rồi, tác dụng hài kịch hiệu quả vô cùng mạnh mẽ, là một trong những bộ phim hài kịch ta từng xem tốt nhất, vào ngày 11 tháng 11, nó có mọc lên cái đầu màu sáng mười một ngày nọ., Mọi người nghênh đón đi mua vé chiếu phim về phía trước xem.” Lam Tinh không có câu trả lời của Chỉ Nữ X, thậm chí còn không có ai thích hoạt động đôi ba mươi một lần. Có điều, có lẽ là do Lam Tinh cho rằng, ‘11 ngụ ý ở cùng nhau’ một đời, bởi vậy miễn cưỡng cũng coi như một đoạn thời gian. Vương Đại Chùy mở máy vi tính ra, tìm được Mị Vạn Vạn Vạn đã ghi ở bên ngoài máy vi tính rồi. **】** kia hình như là ma tính xấu xa gì đó! **】** Tề Lam kia ma tính xấu xa nha! **】** Có một số người nhìn ra Tạ Công Tuệ xem là vì sao, ta càng hi vọng đem công tín của mình dùng để viết hộ sách cho Tần Châu., Chẳng hạn như làm tuyên truyền cho điện ảnh của mình. **【** Cái gì cũng đã nói rồi, đến lúc đó người nhất định phải đi xem quan tép riu cấp bốn, đạo diễn đó là hài kịch đấy! **】** nếu thao tác một phen như vậy, mặc dù Vương Đại Chùy kia sau này đã xem qua mấy lần, kiếp này ta cũng đã xem qua phiên bản phim hai lần, nhưng vẫn muốn chính thức xem phim ở video chiếu phim một lần. Hôm nay Vương Đại Chùy xem phim một lần, “Nguyễn Vạn Vạn có thể nghĩ đến “Tranh”, gần đây tài nguyên truyền ở dưới mạng Phong Đại Bàng. Chỉ có vậy thôi. Hừ hừ, chỉ cần có một phút thôi. Ai cũng có thể nghĩ đến Vương Đại Chùy sẽ dùng cái hình thức này, hung hăng tuyên truyền cho quan sai của “很怪 ch”., “Kịch xấu đó!” Vương đại chùy một tay không chút rối loạn, biến tướng đạt tới mục đích dẫn lui tác phẩm. Tạ công tuệ muốn bỏ qua việc này để cho Lâm Tri không công mà trả lại, nên cũng phát ra một tin tức: **【** đờ mờ, haha, ha ha ha! **”** Kia không phải là mị lực của người đâu! Mà dưới sự tiến cử của Lâm Tri Bạch Lực, rất nhiều người xem trực tiếp quả nhiên bị gọi lên hứng thú. Hình tượng Vương đại chùy xuất hiện ở trên góc trái, vị trí gần như không thể xem nhẹ., Cũng là ý tưởng Tạ Công Tuệ đột nhiên xuất hiện, thực tế hiệu quả mà nói vẫn tương đối sai. Đương nhiên cũng không phải giống như nha đầu tứ phẩm quan học, chủ yếu làm một trò khôi hài, dù sao thị trường hài hước cực lớn. **【** bộ phim hài hước kia quả thật là rất xấu xa!” Cùng với những nụ cười bùng phát, Phong Thạc cực thính giả đều bị vui vẻ rồi! Cái quái gì kia?

Ưu thế của nó căn bản chính là phim truyền hình, hoặc là phim không thể sánh được! Khó trách một số tập thể khoa học thường xuyên, gieo một ít nội dung làm điều xấu kéo dài, hợp với việc khán giả thật sự là phá hoại. Nhưng Vương Đại Chùy biết rõ., Càng là hồi báo, thường thường thì mới là đắt tiền nhất, cho nên ta cần phải chú trọng giá cả cho những người này. Tiền có thể kiếm thêm, nếu có lương tâm... vậy chiếu phim cho bộ phim không có tiểu lượng đề tài tình yêu, không có chút nào là ngọt ngào, không có chút nào là ngược luyến tình thâm. Thợ quay phim ở bên cạnh là Cẩm, mặc dù biết những người xem kia là nói đùa để làm tiết mục hiệu quả của nó., Vẫn là cảm thấy một màn này vô cùng vui mừng. Màn hình chính thì kết thúc truyền tổng vạ lần sẽ nghĩ đến 《Đệ nhất tập, Tề Huyền còn chưa có nữ nhân hiện ra. 【 về mặt thật là xấu xa a! 】 hẳn là “Tạ công” sao? Vui vẻ hiem thấy là lúng túng. 】 không có màn kếp trực tiếp bảo Vương Đại Chùy đừng nói chuyện... Ha ha ha ha, gần đây đang xem võ hiệp Tần Châu đại khái, thái bình đạm rồi, xem phim của ta đi! 】 Ca như phim của một khán giả nào đó đang xem phim. Cái loại người đang xem này đang đi lại, Tạ công tuệ cho dù kẹt chộphộp điện ảnh thì sao?, “Đĩa đầu.” Căn bản chính là phải gọi là “đầu đầu”, tùy thời vạch ra xem, tùy thời tùy thời mà cười! 【 Lâm Tri Bạch ở sát vách cũng đang xem suất phát trực tiếp giàu có! 】 là, đối với việc phát sóng trực tiếp sẽ có tương đối hẹp, chỉ cần tiền phát sóng trực tiếp nội dung suy yếu là được.】 Tựa như hiện tại. Nếu là Vương Đại Chùy vì bộ phim kia cố gắng tuyên truyền, trong ngành thậm chí đều sẽ ít nhìn quan viên cấp bốn hạt vừng vài lần. Mặc dù biết rõ bộ này làm trò hề đến cùng là nực cười, nhưng nhiều lắm nó chỉ nhìn xuống bộ dạng rất khôi hài. Chủ yếu là chơi chữ ngắn chặm! Người xem trực tiếp đều nhin cười. Cũng bởi vậy, hẳn tùy thời mở ra điểm giãn ra., “Các loại tình tiết kịch bản đều sẽ bị làm cho cười nhạo!” “Man xấu xa cười nói, “Các loại cảnh tượng trong game cũng chẳng chịt, có rất ít người cảm thấy đó là một loại tác phẩm hài hước rất mới mẻ!” Bộ mê hoặc nọ chính là tác phẩm đùa giỡn mà Tần Châu lúc đầu sáng tác, đạo diễn gọi là Dạ Hâu, đạo diễn “tám Bi” cũng là Dạ Hâu tứ phẩm, tiểu gia không thể thông qua cái bộ dạng này, nhìn xem Dạ Hâu cùng Ngao Ngao Công cũng là loại hài hước., Nhưng

trước tiên lại quyết định phải đi mua vé xem phim.” Dạ Oanh trở lại Tạ Công Tuệ. 【 người trong phòng phát trực tiếp đi qua: “Người phát trực tiếp đi phim, cái máy tiếp theo đều nhìn là hiệu, trừ khi chấm dứt đọc từ đầu. 】 Đáng tiếc Tạ Công Tuệ là quảng cáo tiếp sản phẩm. 【 sẽ được báo chú? 】 Mà hiện tại Tạ Công Tuệ hướng về nhà nhỏ để cử bộ phim mới của Côn Thần, đồng dạng khiến cho khán giả đang xem cũng động tâm. Tạ công Tuệ cảm thấy không khí kém nên nhắc nhở tiểu gia: “Vương Đại Chùy cho bảy người phát tin tức: “Người đến xem kịch trực tiếp sao?” Trong lúc nói chuyện, “Người cười gần hết rồi! 】 , Liền có thể đập vỡ bậc cửa thần thoại! 【 Đó là kịch ngắn sao, tập thể chỉ trong vài phút, kết quả người cười một bốn lần! 】 Cứ như vậy. Vương Đại Chùy suy nghĩ một chút rồi nói: “Cho hắn một bài hát nha?” Ngày hôm đó Tạ Công Tuệ chưa phát sóng trực tiếp, bởi vì ta muốn đi xem video viên tròn. 【 thủ lĩnh phú là hiệu làm sao chui rỗng ruột. 】 cũng chỉ có thể làm hai vị thiên tiên như vậy. 】 Lương tâm đã có thêm không thể kiếm được ít hơn. Mà khẳng định nữ nhân của tiểu gia hiện giờ đang mê kịch, bộ phim này cùng độc thúc làm quan cho tam phẩm tép riu cũng sẽ bị hấp dẫn đến hai vị khán giả. 】 Ha ha ha ha! 【 Tráng kịch kia hóa ra là Tần Châu! 【 【 “Đúng là Vương đại chuy hiện tại lực hiệu triệu của Vương đại chùy thật nhỏ, ta thông qua quảng cáo xem xem bảng đấu là Tần Châu đại khái đàm thoại, tiểu gia cũng đi mua tranh thoại đầy thôi., Đúng là Tần Châu sẽ bị Tạ Công vông bạn biết rõ là chậm như vậy. Hắn cũng từng nghĩ tới 《 Tản phim trong thời gian phát sóng trực tiếp 》 làm sao, Phong Vĩnh khán từ từ bật cười thành tiếng! 【 có người ngờ là Tần Châu còn là diễn kịch? 】 Liệt Vạn nghĩ đến Nguyễn Cung là mê kịch của hắn, nội dung mỗi tập là vài phút đồng hồ, hơn nữa còn liên hệ lẫn nhau cái gì! Hiệu quả của phim dự báo vẫn là sai. Hí phim này cũng càng lúc càng xuất hiện trong tầm mắt bạn trên mạng. Ngay cả phim hình chữ Vương Đại Chùy, thấy Tề Hoan là kẻ thù cũ ngã xuống, nói kinh điển kịch thoại “Kiếp sống của người có hối hận gì đâu?, Nhớ tới vụ chạy băng băng trên mặt trời chiều kia, lúc người qua đời đã cười phì phò. Dù sao đó cũng là bộ phim đầu tiên của Vương đại chùy! Vì thế Vương đại chùy còn cố ý tham dự lễ vật hình

phim, sau khi bắt đầu bộ phim, Vương đại chùy nở nụ cười. “Ngây,” hoặc là mời Lâm Tri Bạch và Dạ Oanh của công ty đứng xem phim cũng ra tay. “Các người chuyên tâm xem kịch đi! Còn Lâm Tri lại chỉ trở về “Không thể” được” bèn bước vào phòng trực tiếp của Vương đại chùy. Cuối cùng cũng tới ngày “quan phủ cấp bốn” rồi mới được phát biểu tượng!” 【的表现的表现 Tiêu khí cũng có thể mang theo tải tải phim phim sao? 【Đáng ghét Tề Lân!】 haha, haha, nếu là, nếu người nhìn thấy điện thoại điện thoại, lập tức sẽ thấy người đứng đầu Sán phát sóng trực tiếp. Còn Vương đại chùy thì đang cầm quan phủ Tứ phẩm là đang tuyên truyền tuyên truyền dưới màn hình.】 , Tin tức phát ra cũng đã được đánh dấu theo nghi thức, nữ của ta hiện nay có thể so với loại phim điện ảnh tuyên truyền hình thức xấu hơn hay không, phòng trực tiếp của mình, cộng với phòng trực tiếp trực tiếp của Lâm Tri Bạch, cộng với phòng trực tiếp của Dạ Oanh, nhân số là tri phạm số, nữ hiện nhân một tấm điện ảnh vé xem phim!, Bộ phim lừa đảo kia tuyệt đối bị nổ tung! Ở Tạ Công, ngày lễ rất gần, cùng lễ lễ tình tình nhân, có mấy đại tình nhân đều sẽ lui vào rạp phim phim. Nói ra thì...” Vậy ta và bạn gái đi xem một chút.

【Vậy ta và bộ Tuyên Minh Điện của Thần Côn kết nối đều choáng váng, không có loại cảm giác làm việc còn chưa được một mình Tạ Công thông qua. Càng không thú vị là: “Thành giao” là: “Dạ Oanh: “Thành giao”, là thông qua tiểu gia nguyện ý hoài nghi Tạ Công Tuệ. 【 Xách, cũng là do đầu tiên cho phép?】 đó là vì để Lâm Tri Bạch và Dạ Oanh, cũng không thể nhìn thấy ‘Nguyễn Vạn có nghĩ đến]. 【 người Lam Tinh không thể nói cho tiểu gia?】 , Là Tần Châu nhưng mà biên kịch, hơn nữa còn là kịch bản đỉnh cấp!】 Dù sao ngày đó cũng là ngày 11 tháng 11 nhất định sẽ đến! Thậm chí cho dù đó là hàng giả. Người xem tiếp theo, căn bản là hiểu, trừ khi không có ai đọc hết từ đầu. Ca hát của Vương Đại Chùy, là Tạ Công nói lớn mà đều có thể dẫn lui, phim điện ảnh đã bị kẹt cổ. Thợ quay phim của Lao Sơn Tỳ Hưu nhìn về phía Vương Đại Chùy với vẻ bất đắc dĩ., “Ta vậy mà lại dùng cái xã hội “Cám ơn công” để phát sóng trực tiếp, còn yêu cầu mình đem tín hiệu nối với máy tính. Đoán chừng các tổ quan tiết mục đều biết đó xem như trái với quy định, dù sao về sau cũng

có người khác làm qua như vậy! Một lúc sau ngay cả Vương Đại Chùy cũng không nhìn được nghĩ: “Nói là đầu sinh lễ, kỳ thực cũng có thể làm quá long trọng, không phải một hoạt động phức tạp, người chủ lập ra và nhóm Gia Tân mỗi người nói vài câu may mắn, bộ phim kia chính thức kết thúc!”, Dù sao Thần Côn cũng là công ty phim nhỏ Phong Thạc, mà bộ phim quan tếp riu lại chế tác đầu tư nho nhỏ. Kể cả bộ phim kia và Vương Đại Chùy là liên quan đến lợi ích. Mà trước khi cười xong, thợ quay phim đột nhiên giật mình trong lòng, Vương Đại Chùy một tay phá hoại cơ trí! Mặc dù là diễn viên cùng diễn viên, nhưng bởi vì chọn góc là do Vương Đại Lãng tự mình phụ trách, cho nên cỗ hương vị này vẫn rất đậm... 【 Người ta có vé nữ, các người có hảo tâm như thế nào?, Chính là người ta thích nằm mơ sao? 】 Ca khúc dẫn lui đến chuyện của Phong Đại, Lâm Tri đã giúp Vương Đại Chùy công việc nhỏ, muốn hồi báo. Lại nói tiếp, bộ phim đầu tiên của Thần Côn, có thể từ trong cuộc cạnh tranh bộ lạc trở hết tài năng sao? Tiếp theo Dạ Oanh liền mang theo khán giả, lui khỏi phòng trực tiếp của Vương Đại Chùy. Khẳng định hẳn mang hàng trực tiếp đến, gọi một tiếng ‘Người nhà’, chỉ cần 9988, Xuống xe “, đánh giá là cao có thể trực tiếp mua đứt một sản phẩm nào đó, là quản cái sản phẩm kia không có nói xấu như vậy. Trong công ty Thần Côn, đương nhiên cũng không thể xảy ra tình huống “Cáo cáo phim nữ hiện toàn bộ tinh hoa”, người xem dưới trướng bị lừa gạt cũng là một lần hai lần. Lại nói cũng là bởi vì hiệu quả quảng cáo của Tạ Công Tuệ quá yếu, là thương hiệu nhỏ đa phong thậm chí Tạ Công, còn muốn tìm ta làm người truyền hình, phát sóng trực tiếp quả thật là người qua lại, nhất là lúc phát trực tiếp của Vương Đại Chùy., Mỗi ngày chỉ cần ta gieo lan, sẽ khiến khán giả không còn ai đuổi theo. Dù sao thì hương rượu cũng rất sâu. Hiện tại Tạ Công Tuệ là Lưu Lượng Vương của Lao Sơn, thợ quay phim cũng dám lên tiếng đồng ý, chỉ có thể lặng lẽ làm theo yêu cầu của ta. Tiếp theo vài ngày, dưới lưới có dấu chấm dứt việc ‘Quan tếp riu cấp 4 sẽ được chiếu vào ngày 11 tháng 11, tất cả mọi người đều phải đi sao? 【 lời thoại quá vui vẻ, ví dụ như ta nói không đạo lý xấu:, “Người lại có lời nói đúng! 【 Vạn lần nghĩ đến, là Tàn Châu vậy mà thật sự hiểu hài kịch! 】 Đáng tiếc Vương Đại Chùy rất không có lương tâm.” 【 ĐỂ

bug không có chỗ xấu nhỉ? 】 “Ừ ha ha ha. 【 【đó đó? 】 đó là chán? 】 đó là kịch của hần, tập hợp thời gian mấy phút đồng hồ. “Người viết cho hần một bài hát, hần viết lại tóc.” Mấy ngày trước, khán giả mới nhìn thấy Vương Đại Chùy, ngược lại đang trực tiếp phát hiện một chương hài kịch, khó tránh khỏi đầu đầy sương mù. 【 Anh anh đáng giận! 】 mà Nguyễn Cung nghĩ đến 《 Thành công liền thành công chỉ trong vài phút ngắn ngủi., Thật ra đây là một loại trò cười lít nha lít nhít. Phong Thạc là các loại tác phẩm kiềm chế lời đề bạt về lui sao? Lúc này.” Nữ tử hiện tại cảm thấy mê mẩn, ‘Áo Tí Đại Đáp Hồng’ kia sao? Cái xấu nhất này là muốn bỏ qua bộ kịch bản Nhạc Khắc Phí-ta và bộ phim mới kia để cùng nhau hợp tác với Phong Thạc Nhĩ. ‘Tạp Công Tuệ xem phim ‘Quan Vũ Sắc’: “Xấu hư như vậy không ai lo lắng là cười đủ hồng. Đây là như vậy đi, người đang xem một số tác phẩm diễn kịch của Tần Châu sau này.” Là do chính sách không có đối sách, Vương Đại Chùy trực tiếp ở bên ngoài phát sóng trực tiếp, trong lúc đó hần trực tiếp ở bên ngoài, khiến cho người xem kịch nói Chửip ‘Khí’ sau khi lam tinh phát triển mê hoặc, lạp đi lạp đi lạp lại nhiều lần, trình độ hiện tại là đủ rồi. Năng lực đọc sách. **. háo sắc sách háo hức, háo hức....., si

Chương 457

Bài ca tịch dương và bài thơ này chính là năm 457 thanh danh nghệ thuật gia gia, chín mươi chín tuổi, chính là bài ca Tịch Dương và Thiên Thiên Cương ca! Nói là xem thai đầu nguồn của quan cứu phẩm Uy Phát Ân, kỳ thật Lâm Tri Bạch cũng muốn nhìn một chút phản ứng của bộ phim này đối với người xem Tề Châu, lại bởi vì có chút quan hệ đầu tư, cho nên trong cảnh mở màn cũng không xuất hiện quá nhiều công ty chuyên tu hành khoa trương, chỉ có hai ba con mèo nhỏ. Kịch bản đầu tiên là nệm. Giới thiệu thân phận người chính Bao Long tinh, cũng kể về câu chuyện phát sinh trên người hần ở giai đoạn trước. Ví dụ như sau khi hần dùng tiền mua được một huyện dự khuyết, ví dụ như sau khi hần làm quan, bị người mua chuộc hồ sơ loạn phán án., “Thủ lĩnh bộ phim này không lừa người khác, chẳng hạn như ngọn nguồn sâu xa của Thích gia và Bao Long Tinh, trong quá trình đương nhiên không ngừng cười. ““Ha ha”””””“Có vẻ thú vị, “Thủ lĩnh phú không gạt ta, bộ

phim này quả thực rất buồn cười, hơn nữa bộ phim này không phải rất lúng túng. “Bao Long Tinh thật là thú vị!” “Thích Tần thị nhan sắc rất cao! “Bởi vì tình tiết kịch bản vẫn chưa chính thức triển khai, cho nên người xem trước mắt cảm nhận được, chỉ là một góc của bộ phim băng sơn. Cho đến khi Lôi Báo ra sân khấu này! Nhân vật Lôi Báo này, Lâm Tri Bạch cố ý tìm một diễn viên có hình tượng cực kỳ thô kệch để diễn kịch, đại khái thuộc cùng một loại người với Từ Cẩm Giang. Lôi Báo là người bộ đầu của kinh thành., Đạo tặc đuổi bắt xông vào hiện trường tiệc cưới của Thích gia. Vừa đúng gặp bao rông cũng ở trong phủ, sau một phen đánh nhau kịch liệt, Lôi Báo đã thành công trấn áp toàn trường! Bao Long Tinh bất đắc dĩ, chỉ có thể thương lượng cùng Lôi Báo, tất cả mọi người đều là quan, vậy thì lấy được bao nhiêu lợi ích liền hai người chia, bản thân nhiều hơn chút đối phương ít một chút. Lôi Báo nắm ngón tay nắm thành quyền, phát ra tiếng xương cốt va chạm., Một chữ: “Ta muốn tất cả!” Hội trường lập tức cười ha hả. Cảnh tượng này là một trong những cảnh quan Mậu Hạp Hạp Mẫn, được Lâm Tri Bạch khắc lại trong Lam Tinh, hiệu quả của nó không chút nào giảm bớt. Cũng từ đoạn này trở đi, nội dung vở kịch luôn nằm ở trạng thái cao năng. Thiếu Lâm không biết rằng cái cảnh tượng kinh điển mà Bạch Tiên Thế Nhân quen biết không ngừng trình diễn. Ví dụ như Bao Long Tinh tìm được đại quan từng giúp đỡ phụ thân năm xưa, kết quả bị đối phương đuổi ra khỏi nhà, còn ép ông ấy ăn bánh bao. Lại ví dụ như Bao Long Tinh vào kỹ viện làm công, kết quả học được kỹ thuật cãi nhau, có thể nói loạn được hết những nét bút, phối hợp với thanh niên tràn ngập cảm giác tiết tấu âm., Cảm giác vui sướng của Vô Khuynh Đầu tràn ngập! Lại ví dụ như... Bao Long Tinh và Như Yên sinh ra tình cảm, kết quả lại gặp được hoàng đế đến tìm như khói, còn có đầu báo tìm kiếm như khói. Cảnh tượng cuối cùng ba người gặp nhau dưới giường, báo đầu còn cống hiến một câu kinh điển: “Ta chơi xong cô ta không trả tiền thì không tính là bán. Đương nhiên, phim đặc sắc nhất của bộ phim đó là một đoạn sau cùng, Bao Long Tinh tập trung vào kịch bản Thường Uy của Phương Đường Kính, tiết tấu này ước chừng hai mươi phút, hai mươi phút sau., Nhưng có thể nói là tràng diện tầng tầng lớp lớp, liên quan tới Thường Uy, về Phương Đường Kính. Về lão gia gia của tên thái giám Thường Uy kia, “Ta vào

được, ta lại ra ngoài, ta lại vào được, người lại đánh ta nữa...”

“Bao đại nhân, quan uy thật lớn!” “Ta vừa vào nhà đã thấy Thường Uy đánh phúc! Kịch bản đương nhiên là nghiêm cẩn không đứng dậy nổi, Bao Long Tinh còn trước mặt Đại thái giám, nuột lầy bảo kiếm thượng phương tiền triều. Bất quá đương thời Thường Uy bị một đao đánh vỡ, người xem vẫn cảm thấy lòng người sáng khoái! Đây chính là kịch nói của Tinh Gia!, Những hài kịch cuối cùng của Vô Giải Giải, luôn có thể khiến người ta nhận được một kết cục cực kỳ sáng khoái! Mà Lâm Tri Bạch cũng cảm thấy có chút sáng khoái. Bởi vì hắn ngồi trong Ảnh viện đã không biết bao nhiêu người xem được bao nhiêu lần, hiển nhiên sự thành công của trò hài kịch kia nhất định sẽ không kém. Cứ như vậy, sau khi xem phim xong, Lâm Tri Bạch đi đến công ty, thuận tiện phát sóng trực tiếp, chủ yếu là muốn đẩy phim cho khán giả, để đẩy lại bộ phim., Kết quả không ngờ màn đàn vừa xuất hiện đã lít nha lít nhít: “Vừa xem phim!” “Bộ phim thủ lĩnh đề cử quá đẹp!” “Bất Dạ Hầu trâu bò, lời tranh cãi bên trong thật buồn cười!” rạp chiếu phim cười to vô số lần, ta cảm thấy ta muốn cười đến phúc lung.” “Mỗi phim thủ lĩnh công ty xuất phẩm rất đáng tin cậy!” “Ta cũng đã xem qua không ít phim hài kịch, nhưng chưa bao giờ xem qua loại này, cảm giác rất loạn, thậm chí có chút chủ nghĩa thực tế, nhưng lại rất buồn cười bất ngờ.” Đây là một loại tác phẩm hài kịch mới. ““HoànhTuyệt tuyệt đối không nghĩ tới phương pháp hài kịch của , xem ra cũng là vai diễn và biên kịch bản tương tự!”, Xem phim vô cùng tốt, ta đã chuẩn bị hai bước!” Từ phản ứng của phim hình, dường như có không ít bạn trên mạng từng xem phim tóc mũ. Lâm Tri cười nhạt nói: “Vũ hài kịch kịch kịch trên bộ phim này thực sự không giống với hài kịch truyền thống ở Tề Châu, bình thường bên Tần Châu chúng ta đã xưng phong cách này là không nhỏ.” Ở Lam Tinh. khái niệm không phải là Dạ Hầu đưa ra, bây giờ đã xâm nhập sâu vào lòng người ở Tần Châu., Cũng có một vài người mô phỏng theo phong cách. Nhưng ở Tề Châu, hài kịch còn là loại tương đối truyền thống, nhưng không hề xuất hiện những thứ quá nổi bật. Mà Lâm Triền là quan sai cửu phẩm tếp riu, lại là để cho người xem thể nghiệm bên này một loại cảm giác mới mẻ mà trước nay chưa từng có. Tiếp theo là nhìn xem người Tề Châu đối với loại phong cách của Vô Giải Giải Đầu có độ tiếp thu cao bao

nhiều. Lâm Tri Bạch đối với việc này có chút chờ mong.... buổi tối hôm đó, bán vé chưa đi ra. Lâm Tri Bạch chỉ có thể thông qua màn đàn hồi trực tiếp phát trực tiếp, cùng với các điểm đánh giá liên quan của cấp văn điệp, nhận thấy được hiệu quả sinh trưởng của quan viên cửu phẩm Phát Ân rất tốt. Có điều bây giờ lại có một tin tức tốt khác., Bất Dạ Hài chính thức từ ba đường, vọt tới số thứ hai của Tề Châu! Nói đến hai đường Tề Châu, gần đây còn rất náo nhiệt. Bởi vì Chu Hàn và Trương Hi Dương, gần đây cũng nhao nhao tiến vào hàng ngũ ngôi sao thứ hai! Tuy rằng ngôi sao số hai đường, so với địa vị trong giới giải trí của bọn họ ở Tần Châu thì thật sự không đáng nhắc tới, nhưng điều này khiến cho hai người thấy được tốc độ tiến bộ của mình, cũng thấy được hy vọng trở thành minh tinh của châu! Chu Hàn cùng Trương Hi Dương rất rõ ràng. Bọn họ sợ dĩ có thể trong thời gian ngắn ngủi vọt vào hàng ngũ hai tuyến đó, mà không đáng nhắc tới. Nhưng điều này khiến cho hai người bọn họ thấy được tốc độ tiến bộ của mình, cũng nhìn thấy được hy vọng trở thành minh tinh! Chu Hàn cùng Trương Hi Dương rất rõ ràng. Bọn họ có thể xông vào Tề Châu như vậy trong thời gian ngắn như vậy mà xông vào được., Toàn bộ đều nhờ sự giúp đỡ của Lâm Tri. Đương nhiên, chuyện viết ca, là phải có mưa móc. Trước đó cùng đến Tề Châu phát triển, còn có Tần luyện cùng Lý Tiêu. Lâm Tri Bạch ở giữa kênh trực tiếp nói qua, tuyên bố cho ca khúc của Lý Tiêu ở mùa thi đấu bản, lời này tự nhiên là thật — sau khi Lâm Tri ban đêm, Lý Tiêu còn cố ý viết cho Lâm Tri điện thoại nói chuyện này, “Bạch Đế lão sư ta chuẩn bị ngày mai phát ca ngài xem được không?” “Được.” Lâm Tri mở miệng nói. Ca khúc của Lý Tiêu là Nữ Nhân dễ dàng bị thương. Đối với không ít thanh niên kiếp trước của Lý Tiêu mà nói, bài hát này đã nhiều năm rồi., Bất quá đối với một thế hệ trước mà nói, bài hát này chính là vĩnh hằng kinh điển trong ký ức thanh xuân của bọn họ. Kinh điển cỡ nào? Nói như vậy đi, Vương Phi có một đĩa nhạc nhạc nhạc, năm đó một khi đẩy ra thì sẽ nhanh chóng phá phố, tiêu hóa phá tan bằng kim trắng, một bài ca trong đĩa, có thể nói là nhạc đàn quét ngang toàn bộ! Bài hát này chính là nhạc đàn nữ nhân Dận Phiên dễ dàng bị thương. Bài hát sau này càng là ở trong tấu chương Vồng Bia mỗi bên, dũng cảm đoạt giải lễ Kim Khúc., Thanh thế có thể nói là nhất thời vô song, Mai diễm phương đều ca hát! Cũng

bởi vì bài hát này của Vương Phi nhất cử nhảy vào hàng ngũ Nữ ca Nhất Tuyệt của Hương Giang siêu. Nếu không phải vì muốn chiếm mười bài ca bản đầu của Tề Châu, Lâm Tri Bạch thật đúng là không nỡ lấy bài hát này ra. Kỳ thật đây cũng là điều bất đắc dĩ của Lâm Tri Bạch, hẳn hiện tại ca hát, tiêu chuẩn thấp nhất cũng phải mạnh hơn bài ‘Thái Dương’ của Cửu gia, bằng không mình làm sao có thể đuổi đối phương cùng Thất gia bát gia ra bảng danh sách đây? “Vậy thì chọn ngày mai đi!” Nhận được tin của Lâm Tri Bạch khẳng định sẽ trả lời, thanh âm của Lý Tiêu Tiêu rất thoải mái, nàng vô cùng thích nữ nhân dễ bị thương này! Sau khi lấy được bài hát hận không thể lập tức tuyên bố! Chỉ là vì tiêu chuẩn của mình càng thêm cao hơn!, Lý Tiêu luyện tập thời gian rất lâu, cho nên mới kéo dài được một ít ngày. “Đúng rồi!” Lúc Lâm Tri Bạch đang chuẩn bị Ca Đức, Lý Tiêu đột nhiên hỏi thăm: “Bạch Đế lão sư hẳn cũng chuẩn bị một ca khúc cho Tần tử đúng không?” “Đúng vậy, làm sao vậy?” “Không có gì, chỉ là tò mò Tần tử lấy được ca khúc gì thôi.” Lâm Tri Bạch cười cười không trả lời, hẳn chọn cho Tần Nữ chương môn đại biểu của một Ngọc Nữ chương môn. Có lẽ sẽ không có ai không biết Ngọc Nữ chương môn người Chu Tuệ Mẫn đúng không? Mà khi nhắc tới Chu Tuệ Mẫn, liền không thể không nói ra bài ca nhạc kinh điển Triệu Ngữ của nàng ta là ưu ái nhất rồi. Bài hát này do Tần Luyện không chế hẳn là không có vấn đề gì. Nàng ta phỏng chừng sẽ ban bố ca buổi tối, nhưng đây không phải vấn đề trọng điểm., Kỳ thật hiện tại Lâm Tri Bạch đau đầu nhất, thật ra là an bài tác phẩm như thế nào hai ngày sau. Lâm Tri Bạch cũng không có quên, trong tiết mục trước đó, Tề Huyền cùng Dạ Oanh vì tranh đoạt ca khúc, trực tiếp đối mặt với vô số người xem. Mà gần đây Lâm Tri Bạch lại lần lượt hứa hẹn hai vị thiên hậu, muốn một mình hát cho các nàng. Vấn đề như vậy hẳn là: chén nước này hẳn là rất bình yên rồi sao?... Lâm Tri Bạch đang suy nghĩ vấn đề nên bung nước như thế nào, kết quả suy nghĩ cả đêm, cũng không nghĩ ra cách lần lượt hát cho Tề Huyền và Dạ Oanh là thích hợp. Chén nước này thật sự rất khó dàn xếp đâu nha. Hết lần này tới ngày thứ hai lại cố tình trôi qua., Dạ Oanh tiếp nhận một bài phỏng vấn truyền thông khác, được hỏi mười thứ hạng đầu là ý tưởng gì. “Rất bình thường, dù sao mọi người cũng thích Tề Ngữ Ca hơn nha.” Dạ Oanh cười quay mặt về phía màn ảnh nói: “Mặc

dù trời mưa của ta rơi xuống mùi hăng đầu, nhưng Lâm Tri Bạch đã đồng ý với ta, sẽ viết lại ca khúc cho ta rồi, đợi đến khi hắn phát ca cho ta, ta sẽ tuyên bố nhanh thôi, hy vọng đến lúc đó mọi người còn có thể ủng hộ nhiều hơn.” Gần đây Lâm Tri Bạch có thể quá tức giận. Lại thêm thái độ của Dạ Oanh đối với Lâm Tri Bạch., Rõ ràng có chút mập mờ, trong nháy mắt liền làm cho người ta kích động. Càng kích động hơn, là fan của Dạ Oanh: “Quá tốt! Thì ra thủ phủ còn không quên anh anh anh! Lại muốn viết ca cho chúng ta!” “Lời “Nhất thủ phủ hợp tác cùng Anh Anh Anh Ca tất nhiên là tân ca đoạt giải quan!” “Đợi một chút, thủ phủ không phải nói, ‘Quý thi tịch này đã bị vấp cạn, cho Lý Tiêu, là hàng tồn kho cuối cùng của hắn sao?’ “Phải nói đến sau vụ thi đấu này, lại anh anh viết nhạc.” Thủ lĩnh cũng cần phải cần phải nghỉ ngơi.”, Nhìn bảng bài mới xem, hắn đã hát nhiều như vậy, đội sản xuất lừa cũng không thể liêu như vậy a.” “Thủ lĩnh phú cùng Anh Anh đã nói riêng rồi phải không?” Hay là fan của Dạ Oanh các người dâm dâm a, có Lâm Tri Bạch với chủ tử các người ở cùng một chỗ thạch chùy sao, người giàu nhất yêu thích Côn Bằng! “Ha ha!” “Thủ lĩnh phú thích Côn Bằng, sao không thấy hắn lại viết một ca khúc cho Oánh Oánh? “Nói cũng thú vị a. Thời điểm mới thông qua tiết mục 《 Sơn Hành 》 đã quen biết Lâm Tri Bạch, mặc kệ si mê Tề Huyền, vẫn là fan của Dạ Oanh., Đều không tiếp nhận tình cảm người nhà mình. Khi đó nhìn thấy đoạn tiết mục Lâm Tri Bạch cùng hai người có chút mập mờ, hai bên đều rất tức giận, fan cũng không chỉ một lần nhón nháo. Nhưng bây giờ, fan hai bên chẳng những không âm ỉ, ngược lại nằm mơ cũng đều muốn Lâm Tri Bạch có thể cùng mình ủng hộ trời mới ở cùng một chỗ. Thậm chí... Tề Huyền cùng với fan của Dạ Oanh, có chút ý tứ “Tranh Lâm Tri Bạch”, người qua đường đều cười kiêu nhìn sao, à? Mọi người sai thơ thơ chăm chú? Nhận nữ đồng tình tình tình của thần tượng yêu sao? Làm sao cũng đôi tính rồi? Hợp ý hai vé? Người khác liền không được?, Lâm Tri Bạch là có thể sao? Nhìn cái này một cái, ngay cả Lâm Tri Bạch chuẩn bị viết ca cho Dạ Oanh, Anh Anh Phần cũng có thể khoe khoang, hết lần này tới lần khác thật sự khiến fan của Tề Huyền chua. Mà bên kia, không biết có phải là cố ý đánh trả hay không, Tề Huyền cũng tiếp nhận phỏng vấn, phóng viên hỏi nàng đối với chuyện Lâm Tri Bạch muốn viết ca này nhìn thế nào. Tề Huyền dùng

giọng đùa giỡn đáp lại nói: “Cái này có gì kỳ quái đâu, Lâm Tri Bạch cũng đã đồng ý viết ca khúc cho ta rồi, bất quá ta cũng sẽ không cho rằng đây là vì hấn thâm mến ta...” Hảo gia hỏa, còn phải là ngươi a. Đó là trực tiếp âm dương Dạ Oanh tự mình đa tình., Nghĩ Lâm Tri Bạch viết cho nàng một bài hát khác có nghĩa là gì đâu nhỉ. Hết lần này tới lần khác Dạ oanh chưa từng nói ra những lời này. Là fan của Dạ Oanh đang khởi chỉ việc này. Có điều người thần tượng là Tùy Vi Vi, trà ngôn trà ngữ của Tề Huyền cũng đủ khiến Dạ Oanh buồn nôn rồi. fan của Tề Huyền cũng dôn dập tỏ vẻ hả giận! Ha ha ha, ngươi? Ta gọi ngươi là Sờ Sắt, chẳng phải chỉ là người giàu nhất hỗ trợ viết nhạc thôi sao, còn khoe khoang ở khắp nơi?” “Thủ lĩnh phú cũng đáp ứng giúp Chủ Bằng viết nhạc, ta không khoe khoang!”, “Chắc chắn thái độ rất nghiêm túc, giống như giày cao gót màu đỏ sáng tác cho Nguyễn Cung lúc trước của hấn vậy.” “Cho Dạ Oanh viết nha, phỏng chừng không sai biệt lắm là được rồi.” Ha ha ha, đồng ý, giày cao gót màu đỏ của Lộ 《Quỳ》 quả thật là dụng tâm, không giống thủ phú đầu này của Dạ Oanh, chính là trời mưa có linh cảm tùy tiện sáng tác.” “Các ngươi cũng rất biết bồi bổ nha.” “Ái chà, fan của Dạ Oanh không phục sao?” “Xem xem lần này chúng ta hãy so sánh một chút!” “Xem xem thủ phú đem ca khúc tốt hơn để lại cho ai!” Chủ đề đã tiến hành đến một phần “Lâm Tri Bạch Hội thiên hướng ai”. Lại bởi vì fan hai bên chiến đấu thực sự cường đại, thế nên chủ đề thậm chí xông lên tìm kiếm nhiệt tình, khiến cho toàn bộ Tề Châu đều nhìn chăm chăm Lâm Tri Bạch. Giống như sau khi thông qua bài hát Lâm Tri Bạch cho hai vị, liền có thể nhìn ra hấn đối với hai người giống nhau. Kết quả khó chịu chỉ có Lâm Tri Bạch! Vốn dĩ lo lắng thế nào cũng không yên, hiện tại càng thấy phiền, thậm chí đang hồi hận, tại sao lại đồng thời đáp ứng hai bên hỗ trợ viết ca? tách ra không phải tốt hơn sao? Chờ chút! Trong phiên nào, trong đầu Lâm Tri Bạch..., Đột nhiên lóe lên một tia sáng, hấn nghĩ tới một phương án giải quyết hoàn mỹ! “Mời gọi ta là Đoan Thủy đại sư.” Trong lúc lâm bầm, Lâm Tri Bạch mở máy vi tính, bắt đầu viết ca khúc, đồng thời cũng là hai bài hát. Nói chính xác, đó là giai điệu như nhau, ca khúc khác nhau, tất cả đều cần dùng tiếng nhạc hợp tác... Mai diễm phương, ca khúc diễm lệ! Trần Tuệ Nhàn!, 《Thiên Lam Ca

》, cùng một ca khúc. 《Tịch Dương Chi Ca》 là bài thơ do Trần Thiếu Kỳ làm ra. Hai người đang ca hát đều là Mai Diễm Phương hoàn toàn xứng đáng. 《Thiên Khuyết Ca》 mà tác từ “Thiên Mang Ca》 lại là Lâm Chân Cường, người ca hát bài chính là Trần Tuệ Thành. Mai Diễm Phương và Trần Tuệ Nhân năm đó đang tụ tập ở năm 1987, cạnh tranh bài nhạc đệm này chẳng khác nào một bài nhạc đệm ca hát, giai điệu ca ca ca ca giống nhau như đúc. Năm đó hai người đấu hồ đấu! Hai người này cùng nhau lựa chọn mười đại kim khúc, 《Uy Kỳ Ca》, 《Hoàng Chi Ca》, 》 nhận vàng láy được ca thưởng. Mà 《Thiên Nguyên Ca》, Thiên Lam Ca》 lại được hoan nghênh ca ngợi hoan nghênh nhất. Về phần ca ca nữ có tính cao nhất được hoan nghênh, lại bị Mai Diễm Nghệ láy đi. Đồng thời, tuổi cao nhất trong cả năm Xuân Nhạc Khắc Lộc》, bởi vì Xuân Túc》 này cao hơn ngàn năm vui tươi

Chương 458: Phía sau dẫn đầu xa xa!

Gia tài nghệ chính chức chính quyền thứ 458 đại tiên phong theo dòng văn chương xa xa! Cùng diễn khúc, ca từ khác nhau, cuối cùng tạo thành hai ca khúc, có chút ý tứ “Một cá hai ăn”. Nhưng trên thực tế cho dù là 《Tịch Dương Chi Ca》 hay là 《Thiên Cương Ca》, cũng không phải bản đầu tiên của khúc nhạc này. Bản nhạc đầu tiên của khúc, thật ra là bản bản của bản tử bên kia. Mọi người có lẽ sẽ không bắt ngờ, dù sao có chút nghiên cứu đối với cảnh nhạc cũng đã từng ở khoảng 90 tuổi., Ca khúc của bản tử ca hát ở cầu cảng, từng đạt tới một thời kỳ đỉnh phong. Lúc đó tại bất cứ giếng nước nào cũng là siêu sao điện lực, hầu như mỗi người đều có mấy bài ca mùa nhật ngữ, đặc biệt là Trung Qua Mai Tuyết và vài vị ca sĩ cấp quốc tử của đảo, trực tiếp bị lôi tre ra. Cũng khó trách tất cả mọi người đều nói: Tuyết ở trung đảo đã nuôi sống hơn phân nửa đàn hát tiếng Hoa Ngữ. Vào thời đại chín mươi, đây là sự thật không thể tranh cãi. Kỳ thực cũng bởi vì chuyện này, Hoàng gia miêu tả qua trào phúng và tức giận. Cũng khó trách tất cả mọi người đều nói: Tuyết ngon ở trung đảo, hơn phân nửa đàn. Đây là sự thật. Kỳ thực tại vì chuyện này, Hoàng gia câu đã từng công khai biểu đạt qua trào phúng và phần nộ., Hấn nói đàn nhạc Hương Giang không có âm nhạc chính là giới giải trí. Trong địa luận ban đầu, các loại nhạc

khúc khóa khóa Bình cũng từng được gọi là ” Hán Hóa Tổ”. Mà sở dĩ nói đến chuyện này, chủ yếu là bởi vì Lâm Tri Bạch nói cho Lý Tiêu Tiêu xem nữ nhân dễ bị thương 《 buổi tối tám giờ muốn tuyên bố. Ngọn nguồn của bài hát này, chính là tuyệt trong đảo của bốn tử! Lâm Tri Bạch nhìn không được nghĩ, nếu như Lam Tinh cũng có trung đảo mỹ tuyệt, vậy nàng nhất định là cha của đỉnh cấp khúc nhạc, hơn nữa là khả năng sáng tác từ khúc nhạc mà nàng viết cho Lý Tiêu., Năng lực biểu diễn của những bài hát siêu cấp đều được hát vang! Bởi vì từ khi Trung đảo tuyệt đẹp xuất đạo liền có một thói quen: kiên trì hát tác phẩm chính mình viết, cơ bản không hát, ngoại trừ số ít mấy bài ngoại lệ. Ví dụ như có mấy bài hát chính là tác phẩm của mỹ tuyệt ở Trung đảo tạo nên. Có thể nói như vậy, tuyệt Trung đảo là một kỹ nữ kiên trì sáng tạo thuần nguyên, làm một ca sĩ cực hạn., Tuyệt ở Trung đảo mới có thể nuôi sống hơn phân nửa nghệ sĩ Hoa Ngữ đàn. Phải biết rằng làm ca sĩ nổi tiếng, đều bắt đầu nổi danh thông qua hát ca của nàng. Cũng có thể nói... Tuyệt trong đảo mặc dù là quốc tịch bốn tử, nhưng nàng xem như là tồn tại cấp bậc của mẫu thân Hoa Ngữ nhạc đàn. Cứ như vậy, buổi tối thứ tư này biểu hiện ra từ trong tay Lâm Tri Bạch, kỳ thật bắt nguồn từ Trung đảo Mỹ Tuyệt. Kịp trước Hán hóa đời sau từng giúp Vương Phi một lần nỗ hòng bao tử Chử nữ nhân dễ bị thương chính thức tuyên bố! Bởi vì Lâm Tri Bạch cố ý đề cập qua: “Lý Tiêu hát một bài này, là bài cuối cùng của bản thân mình.”, Hay là các bạn trên mạng của những người chú ý bài hát mới này, đều giữ vững sự mong đợi cực cao đối với bài hát này! Trong cùng một thời khắc khi ca khúc ban bố, liền có vô số người lập tức nghe được. “Dạ dày say của người ta càng lúc càng sâu, vào giờ khắc này thân mật cỡ nào, tư tưởng phảng phất đang dao động, mâu thuẫn sâu hơn; đã tâm từng bị nghiền nát, khiến cho người hôm nay nhẹ nhàng áp sát vào hôm nay., Bao nhiêu lần an ủi và tự hỏi, vụng trộm tái sinh...” Có một số ca khúc, cần nghe thêm vài lần mới có thể cảm nhận được loại mị lực này. Ca khúc, trời sinh đã có lỗi tai, có thể khiến mọi người động dung trong nháy mắt. Không hề nghi ngờ nữ nhân Dận Dao dễ bị thương là được hát như vậy, nhất là một phần phó ca!” Tình khó kìm nén, ta thật ra thuộc loại nữ nhân dễ bị thương cực độ., Đùng đột nhiên tới xin cứ quý trọng trái tim của mình; nếu đã hiểu rõ ta tiếp tục tình nguyện đưa cánh tay vào lòng

người con gái dễ bị thương này, không cần chờ, giờ khắc này thỉnh hôn nhiệt tình...” Giọng nói của Lý Tiêu Tiêu đương nhiên không giống với Vương Phi. Nhưng có một số đặc điểm khá giống nhau, có lẽ là loại âm thanh tương tự linh hoạt kỳ ảo, nhưng lại có chút đặc sắc của cảm truyện. Nếu không Lâm Tri Bạch sẽ không muốn cho Lý Tiêu Tiêu nghe bài này., Không phải nói ca khúc mà Lâm Tri tặng không công của mình, kiếp trước có thể thành công đến cỡ nào, kiếp này tùy tiện giao cho ai hát cũng có thể hát bằng lửa. Tuyệt đại đa số ca khúc có thể bốc lửa, thông thường đều phải thỏa mãn yêu cầu phù hợp giữa ca ca và ca khúc. Vương Phi và nữ nhân Oánh Oánh dễ bị thương có độ khế hợp vi cực cao, cho nên nàng ta hát. Khế độ của Lý Tiêu Tiêu và bài hát này cũng không tầm thường, cho nên mới có thể đả động nghe người ta đầu tiên! Cũng may ở phương diện này ánh mắt Lâm Tri Bạch rất chuẩn - ít nhất từ khi xuất đạo đến nay Lâm Tri đã sắp xếp ca khúc cho ai đây?, Cơ bản không có xảy ra vấn đề gì. Nghe xong bài này, quần thể fan của Lý Tiêu ở Tề Châu có quy mô không quá lớn tràn đầy cảm động! Cũng cảm động bởi bản thân bài hát này, kỳ thật cũng cảm động vì Lâm Tri Bạch có thể chiêu cố Lý Tiêu như vậy. Có người còn chuyên môn phân tích một chút: “Bạch Đế lão sư không có nặng bên này nhẹ bên kia, hẳn cho đám bằng hữu ở Tàn Châu một ca khúc, chất lượng đều ở trên một tiêu chuẩn cực cao, không nói là thiên vị rõ ràng, quan trọng nhất là những ca khúc này, có độ phù hợp rất cao với ca ca ca ca!”, Nghĩ hẳn Lâm Tri Bạch dựa theo phong cách của đám bằng hữu này mà chế tạo.” Theo phân tích, bài hát này cũng xuất hiện. Bài giảng chủ yếu thể hiện ở khu bình luận của ca hát, cùng với ca khúc trực tiếp của Lâm Tri Bạch “Bài đầu Phú Bản đầu cuối cùng, chỉ nghe bài hát chính cũng đã khiến lỗ tai của ta hưởng thụ cảm giác tắm rửa, bộ phận bài nhạc càng khiến ta nhìn không được giật mình, rất thích tiếng nói không linh của Lý Tiêu thêm thương cảm.” “Không hổ là tác phẩm thu quan của hạng đầu bảng danh sách!” “Bài này so với tuyệt đại đa số ca trên bảng danh sách đều dẫn đầu từ xa xa, không đúng, không đúng., Phải nói là đầu phú sáng tạo thực lực, dẫn đầu đi xa xa đồng hành!” ““Bài đầu Phú Tân không phải cũng dẫn trước xa xa!” “Bài bài này biểu đạt chính là nữ tử trong tình yêu thương thường bị thương đối với tình yêu lại không thể tránh được sự chờ mong. Mâu thuẫn, ai oán chính là cảm

giác của bài tập này... Ta hiện tại tò mò chính là thủ lĩnh một đại nam nhân, viết loại này thị giác nữ nhân, mang theo chút bài ca có vị khổ tình, tại sao có thể hạ bút như thế?” “Ha ha ha ha, đây không phải là ca khúc đầu tiên mà thủ phủ viết thị giác của nữ nhân.” “Bài đầu lĩnh chẳng những có thể dùng góc nhìn nữ nhân viết ca hát., Còn có thể trực tiếp phát ra thanh âm của nữ nhân, cái này lại giải thích như thế nào đây!” Chỉ có thể nói trên thế giới chính là yêu nghiệt thiên phú dị bẩm như vậy a. “Trên người ‘Đầu thủ phủ không cách nào giải thích đồ vật nhiều lắm, so với hắn có thể dùng thị giác của nữ tính viết nhạc, tiếng nói bách biến kia của hắn, hắn giống như kỹ năng từ trong bụng mẹ mang ra, hắn tinh thông hội họa họa nguư bức thư pháp vô địch, loại yêu nghiệt này cũng đừng có ý đồ dùng phương thức thông thường để phân tích!, Bài phân tích không ra kết quả. “Mạch bài “Mỹ nữ nhân” dễ bị thương, cùng với danh tiếng của “võ công” của “Bách Oa” thì tửu phiêu cũng nhanh chóng bay lên! Tất cả âm nhạc công tử lớn đối với bài này, còn cố ý đánh dấu: bài hát này là bài cuối cùng do Lâm Tri tạo ra trong vòng tỷ thí Bạch bản! Hắn thật sự đã bị vất kiệt!... Có lẽ là bởi vì bài hát cuối cùng của “Lâm Tri Bạch bản thi đấu” này, quả thật rất có chủ đề a. Mặc dù Lý Tiêu ở Tề Châu cũng không tính là hồng, nhưng sau khi lên xe của Lâm Tri Bạch, bài hát này có thể nói là càng ngày càng cao! Chỉ có một đêm!, Nữ nhân Nguyễn Cung dễ dàng bị thương vọt tới xếp hạng mười! Ngày thứ hai, bài hát này càng chiến càng dũng, phóng tới số chín, phóng tới số tám, cuối cùng mãnh liệt vọt tới vị trí thứ bảy! Mồ hôi lạnh của Cửu gia đã hạ xuống. Bài hát cuối cùng của Lâm Tri Bạch Thi Hội cũng mãnh liệt như vậy sao? Chất lượng Huyền Dương của mình tuyệt đối được coi là không tồi, mặc dù chưa thể nói là đỉnh cao của mình, nhưng trong tình huống bình thường, quán quân trên bảng bài ca mới có thể nói là không có chút áp lực nào! Kết quả tháng này gặp được Lâm Tri Bạch đang phá kỷ lục! Mình vốn định ngày thứ năm!, Ít nhất là “Năm hạng đầu” nghe rất êm tai, kết quả bị “ngũ phú sĩ dưới chân núi” gặt gao ngăn chặn chỉ có thể lấy hạng sáu. Nhưng bây giờ nhìn tư thế của đối phương, ngay cả hạng sáu cũng không để lại cho mình? Quá đáng! Tốt xấu gì ta cũng là tiền bối! Người có hiểu kính già yêu trẻ hay không! Đáng tiếc là, Cửu gia chủi thè trong lòng không ngăn được đại cục. Bây giờ toàn bộ mạng

lười quan sát Lâm Tri Bạch, biểu hiện của hấn tại danh sách mới này thật sự quá chói mắt! Thế cho nên hiện giờ chất lượng của ca khúc Lâm Tri Bạch Phát chỉ cần đủ tốt, đại chúng liền có thể lập tức nâng hấn lên vị trí tương ứng! Kết quả ca khúc ban bố hai ngày thời gian!, Bảng mới một lần nữa đại biến dạng! Thứ nhất: tội danh không lãng mạn thứ hai: Tốt bụng chia bài thứ tư tháng năm năm: Nhân sĩ xếp thứ sáu: nữ nhân số bảy: mặt trời dễ bị thương: thứ chín: thứ chín trong những câu chuyện yêu: Đi theo thứ chín: thích không? Đối với việc có thể nhìn ra Lâm Tri khuấy đảo loạn thế xuất hiện top 10, dù sao bài hát đó cũng là hạng đầu trong mười hạng đầu. Dù sao thì Phù Huê cũng dễ bị thương mà bỏ sung vào. Hơn nữa còn là bỏ sung vào hạng sáu của bảng Tân Ca, ngay cả Cửu gia cũng bị đui xuống một bậc! Về phần Thất gia và Bát gia, tự nhiên cũng đi theo. Nhất là Thất gia, Phù Huê hấn thích Côn Bằng, bây giờ lại treo cái đui của mười hạng đầu! Nếu không phải toàn bộ đều chú ý đến bảng xếp hạng trước!, Mọi người nhất định sẽ cảm thấy một màn này thật không chân thực: bài mà Thất gia viết, kém chút nữa cũng có thể giữ được năm vị trí đầu a! Làm sao mà luân lạc đến mười vị trí đầu chứ? Thất gia cũng không biết làm sao đây. Ông ta có thể làm sao bây giờ, ông ta cũng rất tuyệt vọng, chỉ có thể trách Lâm Tri Bạch thật sự quá mạnh mẽ! Điều đáng mừng duy nhất là: Lâm Tri Bạch tuy mãnh, nhưng cũng có cực hạn, ca khúc trên tay ông ta rốt cuộc cũng dùng hết rồi! Điều này cũng có nghĩa là Đồng Lưu thích muội mặc dù xếp hạng mười, nhưng tốt xấu gì cũng lọt vào top 10 nha., Đó mới là thế giới mặt mũi mất hết! Trong đám tiểu quân của nhạc đàn tam cụ đầu Tề Châu, bát gia cũng đang cảm thán: “Nhóm mười thứ hạng đầu bây giờ có lẽ là kết quả cuối cùng.” Thất gia: “Ừm, nếu hấn lặp lại một bài, ta mẹ nó ngay cả mười thứ hạng đầu cũng không chờ được.” Cửu gia: “Không thể nào, đây đã là ca khúc cuối cùng của hấn rồi, bây giờ người trẻ tuổi không hiểu tiết chế mà.”, Vì một kỷ lục mà một mạch lấy ra nhiều lời hát hay như vậy. Mặc dù có thể đạt được vinh dự cao nhất trong thi đấu mùa này, nhưng xét về lâu dài thì không ổn.” Lời Cửu gia nói không phải là chua xót, quả thật không hợp lý, ca hát hay chính là phải chậm rãi phát ra, đồng thời tập trung lại sẽ tạo nên sự nguy hiểm không ai tiếp nhận sau này, chỉ có điều Cửu gia chỉ có thể đánh giá sai một điều: Đối với Lâm Tri Bạch mà nói, chính là chậm rãi

phát ra., Ca hay trên tay hẳn thật sự là nhiều lắm. Hẳn cũng cảm khái về cái này, còn có vô số bạn mạng trên mạng Tề Châu, mọi người trong lần thi đấu này có loại cảm giác hạnh phúc đến quá đột ngột - “Trước kia ta chỉ là một người thi đấu, chỉ có thể đào được một hai bài hát hảo hạng. “Loại thi đấu này, trong cát chứa của ta đã có hơn mười bài hát người có dám tin sao? “Ha ha, bởi vì danh sách đứng đầu trong bảng trước mười dặm bình thường chỉ có ba bài hát đứng đầu., Đáng giá nghe thêm mấy lần, lần này đừng nói ba thứ hạng đầu, từ hai mươi trở đi người mới bắt đầu nghe, không có một bài nào là kém, thậm chí đại đa số sẽ khiến người kinh diễm!” “Đều nhờ Lâm Tri bạch!” “Ta vừa mới tính một chút, Lâm Tri bạch quang là một bài nhạc kinh điển dành cho một cái thi đấu này, đã sánh được với vô số người nỗ lực ca hát cả đời của Tề Châu!, Dù sao thì thủ đô của hẳn cũng có thể xưng là kinh điển a... ““Hiện tại sáu hạng đầu đều là bài của Lâm Tri Bạch! ““Đây hình như cũng là một kỷ lục hoàn toàn mới mà?” “Nhớ lại lần trước kia Cửu gia phong Thần, bài duy nhất không phải là bài hát của hẳn, xếp hạng thứ sáu.” Nhìn từ góc độ này, biểu hiện của Lâm Tri Bạch lần thi đấu này, đã hoàn toàn không yếu hơn Cửu gia năm đó!” Ở Tề Châu Ca đàn. Cửu gia xem như thần thoại trong lòng nhân sĩ. Trong mắt mọi người, thành tựu đỉnh phong của Cửu gia, chỉ sợ ngay cả chính hẳn hiện tại cũng không thể thao diễn. Mà hiện tại Lâm Tri Bạch ngang trời xuất thế!, Thành tựu của Quý thi đấu không thua gì Cửu gia, tất cả mọi người ở Tề Châu ca đàn đều có loại cảm giác run rẩy nhìn thấu sương mù lịch sử, tận mắt chứng kiến tâm thần sinh ra! Đúng vậy, tuy rằng Lâm Tri Bạch còn chưa đạt được mục tiêu cuối cùng của hẳn, nhưng hẳn hiện tại đã được phong thần ở trong lòng các đồng môn Tề châu rồi! Đáng tiếc Lâm Tri muốn lấy trắng, không chỉ là vinh dự ở trình độ này. Sau khi chú ý tới nữ nhân có thể dễ bị thương những chống đỡ Cửu gia thành công một bậc thang, Lâm Tri liền lộ ra nụ cười. Tiếp theo liền mời Tần luyện xuất hiện, đẩy bài hát của Cửu gia xuống một bậc thang nữa đi. Tục ngữ nói “Ôn Thủy nấu ếch.” Lâm Tri Bạch cảm thấy rất tự nhiên nói., Thứ hạng của Cửu gia rớt ra mười thứ hạng đầu, có lẽ không đến mức làm cho hẳn sinh ra tâm lý phản nghịch quá nồng. Đương nhiên, Lâm Tri Bạch cảm thấy Cửu gia cho dù thật sự muốn quấy rối cũng rất khó thành công, dù sao trên bảng danh

sách có nhiều ca khúc của mình, nhưng sáu thứ hạng đầu tùy tiện xách ra một bài, đều tuyệt đối là một kinh điển cấp bậc Kim Khúc! Mà đáng nhắc tới chính là: Theo Lâm Tri Bạch một mình chiếm sáu ghế đứng đầu của tân ca bảng. Các ban công công bằng âm nhạc phần mềm lớn, đều bắt đầu an bài cho hẳn tập hợp đề cử đặc thù. Người của kiệu Hoa Hoa liền kéo người ra đề cử., Đây chính là người thắng cường hãn vĩnh viễn đều ăn sạch, kẻ có tiền sẽ chỉ càng lúc càng hợp lý, Lâm Tri Bạch lấy được tuyên truyền và bộc lộ hiện tại đã là đỉnh cấp. Thuật ngữ trò chơi... Hiện tại Lâm Tri Bạch chính là phiên bản số 0! Ai có thể liên quan đến xe của Lâm Tri Bạch thì có thể nằm thắng! Điều này dẫn đến gần đây rất nhiều minh tinh Tề Châu không quen biết, đều muốn khiêu ca với Lâm Tri., “Cửa ải Thần Côn sắp đập vỡ rồi.” Đại biểu của chúng ta đã bị ép khô...” Bí Thư viện nhỏ Ngô Kỳ chỉ có thể dùng nét tươi cười khách khí không mất lễ phép ngăn cản những người này lại. chip có thể đọc sách lướt qua, trò đùa tí tưng. Kể oải oải thuận. Đáng sách dù sao nàng cũng biết tính cách đại biểu của mình tuyệt đối sẽ không đáp ứng loại chuyện này, những bài ca có nghĩa đã định chế đơn nghĩa, muốn cùng Lâm Tri mua ca vô duyên vô cớ đã ra tới ngàn vạn cấp bậc rồi! Không thấy Lâm Tri không đáp lời. Nhưng ngay lúc mọi người đều cho rằng Nữ nhân Phù Huê dễ bị thương nhất là bài ca cuối cùng của Lận Kỳ Tự. Trong lúc đang trực tiếp trên trời, Lâm Tri đột nhiên ho khan một tiếng rồi nói: “Hôm nay thấy nữ nhân Phù Huê dễ bị thương tiến vào trước lục, vốn đã ý tưởng khô kiệt đột nhiên bộc phát, lại sáng tác một bài ca mới làm cho đầu nhức óc, đã phát cho Tần Phi luyện rồi.”

Chương 459: Phân đuôi xe treo cũng không cho bị lừa rồi!

kiêm chức nghệ thuật gia chính thống bắt đầu từ 459 chương treo xe đều không cho nhận! Thủ Côn bằng này dễ bị thương bởi vì dùng mảnh lời cuối cùng của bài thi đấu tặng Lâm Tri, cho nên mới thu hút chú ý của toàn bộ cuộc sống, từ đó đạt được hiệu quả tự nhiên cực tốt, thế cho nên bài này mới phát ra hai ngày, đã vọt tới danh sách thứ sáu trên bảng mới!

Chất lượng của ca khúc là một mặt.

Làm ảnh hưởng của mảnh lời là phương diện khác.

Về phần vì sao nguyên nhân bài hát “Bạch Bạch” cuối cùng của bản thi đấu năm nay lại nhiều người đề ý như vậy?

Nguyên nhân rất đơn giản!

Nhìn bảng ca mới kìa!

Tốt hơn một chút Lâm Tri Bạch thi đấu đều phát ra bao nhiêu bài ca!

Không lãng phí tội danh, thích người, tháng năm tiểu dạ khúc, hảo tâm chia tay, phú sĩ dưới núi, tập trung những câu chuyện yêu đương, khiến tất cả mưa to đều trút xuống, giày cao màu đỏ, trời mưa, siêu sao các nơi, nữ nhân dễ bị thương...

Quá điên cuồng rồi!

Đến lúc nữ nhân Nguyễn Cung dễ bị thương mới thôi, Lâm Tri Bạch Đấu Quý đã phát lên 11 bài hát!

Đương nhiên chỉ có số lượng khẳng định không thể nói là điên cuồng, điểm đáng sợ chân chính của Lâm Tri Bạch ở chỗ, chất lượng những ca khúc này mỗi một chỗ đều không thể vòng qua nổi khảo nghiệm, thành tích trong đó kém nhất cũng xếp trong hai mươi hạng đầu của Tân Ca bảng!

Già Già Già thi liền phát 11 bài hát!

Dưới sự đánh lén của tam cự đầu Tề Châu nhạc đàn của thất gia bát gia, vẫn đem toàn bộ ca khúc đều vững vàng tiến vào trước hai mươi, thậm chí còn một mình ôm được sáu người đứng đầu!

Đây là khái niệm gì vậy?

Cho nên mọi người mới chú ý đến bài hát cuối cùng của Bạch Vân đấu Quý như vậy.

Bởi vì Lâm Tri Bạch quá điên cuồng, tất cả mọi người muốn biết cực hạn của hắn đến đâu.

Cùng với bài “Bài thi đấu cuối cùng” xông vào thứ sáu, mọi người đều cho rằng đây là cực hạn của Lâm Tri Bạch, ít nhất là cực hạn trong kỳ thi đấu của hắn, dù sao trình độ kinh điển của những ca khúc này, rất khó khiến người ta tin rằng Lâm Tri Bạch còn có thể lấy ra càng nhiều, huống chi nữ nhân Dận

Kỳ dễ bị thương đã là bài hát thứ mười của Lâm Tri Bạch Thi Quý!

Nhưng mà.

Vào thời khắc này.

Lâm Tri Bạch vậy mà trong lúc trực tiếp không hiểu ra sao nói câu “Đến đây suy nghĩ đã khô cạn, đột nhiên ý nghĩ của con bùng nổ, sáng tác ra một bài bài ca mới rất hay làm cho nổi đầu, các khán giả đương nhiên sẽ phát mộng, đương nhiên đám trên mạng sẽ biết ngu!

Sau một khắc.

Phòng phát trực tiếp bùng nổ!

“Không phải... Cái này con mẹ nó đã 11 bài rồi, người còn có linh cảm mới đây?”

“Người rớt cuộc có còn là người hay không vậy? Có thể lưu lại đường sống cho Thất gia hay không?”

“Thất gia ta không cần mặt mũi nha, nhân gia hiện tại đã là một trong mười hạng đầu nha!”

“Thất gia với tư cách là một trong ba thế lực đứng đầu của nhạc đàn Tề Châu, có thể nói chưa bao giờ có chiến tích sỉ nhục như vậy, kết quả ra sao? Không biết trời cao đất dày? Vậy mà còn muốn làm cho hắn bị sỉ nhục một chút?”

“Mẹ kiếp!”

“Mẫu chốt nhất chính là, trước đó không phải nha hoàn phú hào dễ bị thương là nữ nhân cuối cùng của thi đấu năm nay sao, lúc ấy nói năng rất có khí phách, kết quả mới mấy ngày nay hắn lại cảm thấy mình làm được rồi?”

“Người còn có thể điên cuồng một chút không?!”

“Các vị an tâm chớ vội a, ta cảm thấy tiền đầu còn có linh cảm cũng là bình thường, vạn nhất bài ca mới của hắn chỉ là tương đối thú vị, nhưng không cách nào đánh đồng với chất lượng mười một bài trước đó? Dù sao cũng đã đến trình độ này, ta rất khó tưởng tượng hắn còn có thể làm ra cái gì để tiêu xài.”

Tấm lưới bạn này ngược lại đã thức tỉnh mọi người.

Đúng vậy.

Lâm Tri Bạch chỉ nói, y lại có một bài ca mới, linh cảm.

Nhưng bài ca mới này, chưa chắc có thể đạt tới cấp bậc chất lượng những ca khúc lúc trước.

Ai ngờ...

Lâm Tri Bạch ở trong màn, thấy được cách nói tương tự, vì thế cười nói: “Vì sao các người sẽ cảm thấy bài hát kế tiếp của ta, chất lượng sẽ không bằng bài lúc trước nhỉ? Chẳng lẽ các người cho rằng, cùng là bằng hữu cùng ta đến Tề Châu phát triển, ta sẽ nặng bên này nhẹ bên kia sao? Đương nhiên sẽ không phải như vậy, ta bây giờ là tận lực bung nước, cam đoan ta cho đến ca khúc của đám bằng hữu Tần Châu này, chất lượng cũng sẽ không chênh lệch quá lớn.”

Dừng một chút.

Lâm Tri nói: “Cho nên bài hát này của ta cho Tần Tình, chất lượng sẽ không kém hơn bài hát trước, nếu mọi người không tin, thì chú ý Tần luyện Khúc mới của Tần Vũ nhiều hơn, chúng ta tranh thủ ngày mai an bài ban bố.”

...

Trong đàn nhỏ ba đầu sỏ Tề Châu nhạc đàn.

Tuy rằng tam cự đầu Tề Châu gần đây bị Lâm Tri Bạch bắt nạt trên bảng bài ca mới, nhưng tâm tình ba người đã bình phục.

Dù sao Lâm Tri Bạch điên cuồng đã kết thúc.

Thất gia thậm chí rất vui vẻ, mỗi ngày ở trong quần chia sẻ một ít tin tức về Lâm Tri Bạch, còn vui vẻ cùng cảm khái:

“Không sợ hấn lợi hại, chỉ sợ hấn nghiên ép không làm.”

Bát gia tức giận bốc bong bóng lên tiếng nói: “Đều đã mười một bài rồi, nhũ ngu cũng phải bị vắt cạn, hấn cũng không phải thần tiên.”

“Nói cũng đúng.”

Thất gia phân tích: “Ta cảm thấy mười ca khúc Lâm Tri Bạch này, ít nhất trên năm ca khúc là tồn hàng, chính là trước khi đến Tề Châu, đặc biệt chuẩn bị cho ba người chúng ta.”

“Ta cũng cho là như vậy.”

Thật ra đối với đại lão mà nói, viết mười một ca khúc không tính là gì.

Nếu như không yêu cầu chất lượng, Bát gia một lần thi đấu nỗ lực thậm chí có thể viết trên trăm ca khúc, nhưng vấn đề là ca khúc không có chất lượng chẳng qua là rác rưởi mà thôi, “Những ca khúc này của Lâm Tri Bạch tất nhiên là trước khi hắn muốn đến Tề Châu chuẩn bị xung kích địa vị minh tinh của Minh Châu, đã sớm tích góp hàng tồn, hiện tại chẳng qua là hắn đem toàn bộ ca khúc đã chuẩn bị sẵn từ trước, cùng với ca khúc hắn sau khi đến Tề Châu toàn bộ phát ra mà thôi...”

“Đừng có mà phân tích!”

Ngay lúc Bát gia cùng Thất gia thảo luận, Cửu gia đột nhiên chuyển đoạn video cho đoàn người.

Hai người mở ra xem, lập tức con mắt xanh biếc, nội dung video là Lâm Tri Bạch nói mình lại viết một ca khúc nữa.

Thất gia: “Có ý gì!?”

Bát gia: “Hắn sao còn có ca khúc đây?!”

Tên gia hỏa này vì muốn đóng vai ở nhạc đàn Tề Châu rất cuộc đã chuẩn bị bao nhiêu ca rồi!

Đừng nói hắn viết bừa! Chúng ta không tin! Trên thế giới này không có ai trâu bò như vậy!

“Các ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai!”

Cửu gia cũng đau đầu không chịu được: “Hiện tại chúng ta chỉ có thể cầu nguyện, Lâm Tri Bạch không có khả năng chất lượng mỗi ca khúc đều cao như vậy chứ? Nếu chỉ là một bài chất lượng còn được, tỷ như có thể vào được hai mươi hạng đầu, nhưng không vào được bài ca mới mười hạng đầu, thì cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ sợ bài hát mới này còn có thể ép ba người chúng ta xuống!”

“Hết cách rồi, bây giờ chúng ta nhìn sắc mặt của hắn.”

Bát gia thở dài nói: “Chính là khả năng mặt mũi lão Thất sẽ tổn thất rất nhiều, vạn nhất Lâm Tri lệnh bài màu trắng này

xông vào Top 10, người đầu tiên bị xông ra ngoài chính là Thủ Khuyết lão Thất thích người.”

“Cũng được.”

Cửu gia nói: “Dù sao lão Thất cũng có tên trong bài danh này, kết quả thủ hạng thứ hai của người ta, lão Thất đứng đầu có tên giống nhau nhưng chỉ có thể xếp hạng đuôi xe, so sánh quá mức mãnh liệt, không bằng trực tiếp rời khỏi mười hạng đầu, mọi người sẽ không thời khắc chú ý loại so sánh này, lão Thất cũng không cần tiếp tục mất mặt nữa, dù sao lần này ba người chúng ta đã đủ mất mặt rồi.”

Thất gia:???

Giả thuyết ngu ngốc gì đó! Người!

Chết tiệt người quản cái này gọi là “cũng” hay sao?

Ta không muốn rớt ra mười thứ hạng đầu bảng ca mới!

Cho dù bị cùng một ca khúc nghiền ép rất mất mặt, nhưng dù sao cũng tốt hơn không lăn lộn vào được mười thứ hạng đầu!

Đương nhiên thất gia không nói ra lời trong lòng mình, nhưng trong mắt hắn đã tràn ngập oán niệm.

Đương nhiên Thất gia hiểu cho hai người bạn tốt.

Đơn giản là bởi vì, cho dù là bài ca mới của Lâm Tri Bạch vẫn rất mạnh, xông vào top mười, đối với bọn họ mà nói cũng sẽ không quá khoa trương.

Nhiều nhất chính là rơi xuống bậc thang, ít nhất còn ở bảng danh sách 10 thứ hạng đầu không phải sao?

Xui xẻo chỉ có bản thân mình!

Nhưng lý giải thì hiểu, trong lòng Thất gia vẫn không nhịn được chua xót, có cảm giác như bị hai người bạn tốt vứt bỏ.

“Ta nguyện rửa các người cũng rơi ra mười thứ hạng đầu!”

Định nghĩa của huynh đệ tốt, là vừa sợ huynh đệ sống khổ, lại sợ huynh đệ mở đường.

Hiện tại Thất gia cảm thấy mình đang trải qua khổ cực, hai huynh đệ vẫn đang mở đường.

...

Mà lúc Lâm Tri không nói, thi đấu mùa này còn có một bài hát mới, công trình bàn luận trên bình đài cũng bạo!

Câu Lâm Tri Bạch Chân • bài cuối cùng của bản đấu mùa - Ca mới - bài cuối cùng ——

Đề tài này trực tiếp xông vào hạng nhất nhiệt bảng, còn đề tài xếp hạng thứ hai lại là ca tên Thích Nhất!

Có thể nói:

Bài hát này không phải do tiên hỏa đốt!

Mọi người thậm chí ngay cả ca cũng không nghe được, đã đem ca tên nhớ kỹ!

Có điều lúc này mọi người thảo luận nhiều nhất, không phải Lâm Tri nhiều lần trắng thay đổi vô thường, đã nói nữ nhân Oánh Oánh dễ bị thương là người cuối cùng, kết quả vậy mà còn có một bài, dù sao các bạn trên mạng đều hiểu về giải thích “linh cảm bộc phát” của hắn.

Quan trọng nhất chính là:

Lâm Tri Bạch còn có một bài hát, đối với fan và bạn trên mạng mà nói, là rất vui vẻ, là vui vẻ nhìn thấy!

Thay vì xoắn xuýt chuyện này, không bằng lo lắng chất lượng một bài hát.

“Vừa phát nữa chính là bài hát thứ mười hai của bản đấu, Lâm Tri Bạch còn có thể bảo trì chất lượng trước đó sao?”

“Hắn là có thể!”

“Chẳng phải Phòng phát trực tiếp đầu tiên đã nói rồi sao, chất lượng bài cuối cùng sẽ không kém hơn lúc trước!”

“Nói thì nói như vậy, nhưng giống như là ven đường bán hoa quả vậy, ai nói hoa quả nhà mình không ngon chứ?”

“Huống hồ Lâm Tri nói, chất lượng bài cuối cùng không kém so với trước đó, vậy ca khúc trước đó rất nhiều, có chất lượng như 《 Yêu 》 hoặc là 《 Nguyệt Bán Tiểu Dạ Khúc 》 bạo tạc, cũng có ” Trời mưa” các loại tương đối mà nói đánh bằng không lợi hại mấy, cụ thể đối với bài nào?”

“Cái này thì không nói được gì nữa.”

“Chủ yếu phải xem ca khúc cuối cùng có thể vào 10 thứ hạng đầu hay không, dù sao chuyện này liên quan đến Thất gia có bị loại hay không.”

“Cái gì, Thất gia có khả năng bị loại?”

“Đúng vậy a, người nhìn tình huống mười hạng đầu của Tân Ca Bảng a, con trai đầu tiên của Thất gia thích người xếp hạng ở đuôi xe treo đầu.”

Bạn trên mạng của Tân Ca Bảng thời khắc chú ý trong lòng biết rõ ràng.

Nhưng những người thỉnh thoảng chú ý một chút, lại bị dọa đến hết hồn.

Rất nhiều ký ức, còn dừng lại trong ấn tượng tam cự đầu thiên hạ vô địch ở Nhạc Đàn Tề Châu.

Ai ngờ hiện tại nhạc đàn Tề Châu thay đổi, Lâm Tri Bạch một mực áp chế ba vị đầu sỏ phía sau mấy vị.

Thậm chí là...

Lâm Tri Bạch bây giờ còn ra vẻ muốn đuổi Thất gia ra khỏi bảng danh sách!

Như vậy Thất gia thật sẽ bị đuổi ra bảng danh sách sao?

Đáp án vào ngày mai.

Ngày hôm sau, Oánh Oánh thích nhất tuyên bố.

...

Đãi ngộ tương đương với nữ nhân Dận Tề bị thương!

Lâm Tri Văn rất thích công bố cho ‘Tranh’ mà Tần Si viết, liền đưa ra đề cử lớn nhất, dù sao nghe hát mềm đi thông suốt, tiêu đề rõ ràng là:

“Lâm Tri Bạch bản đầu cuối cùng ca khúc”

Nhìn kia.

Biên tập đều nhịn không được da một chút.

Dù sao lúc trước bài hát đó của Lâm Tri Bạch, quả thật có thể dùng qua văn án giống nhau như đúc.

Bạn trên mạng hiểu cánh cửa đã nở nụ cười.

Không hiểu cũng không sao, nghe nhạc là được.

Đương nhiên thất gia thuộc loại hiểu câu, nhưng ông ta là một trong ba người duy nhất Tề Châu không cười nổi.

Không có gì đáng cười, trực tiếp nghe nhạc đi.

Theo tin tức của Thất gia truyền ra, thanh âm Tàn Tình vang lên:

“Bầu trời xanh thẳm, gió mát dâng lên lãng mạn, trong lòng có cảm giác nhu tình mật ý như biển có vô hạn, vô tình gặp gỡ ở đó, lần đầu tiên người gặp được người lạ chứ không có mơ ước, ánh nắng chiều như nước, rượu như ánh mặt trời chiều, như là ánh trăng để lại ấn tượng cho ta. Tà Dương rời đi ánh trăng đã thay đổi, không cách nào che giấu phần tình dục này, khoảnh khắc này một chớp mắt lại một cặp tình cảm đôi, vì sợ yêu một trận...”

Kiến thức nhỏ:

Đây là tác phẩm đẹp nhất của Chữ Bằng, Chu Tuệ Tuệ đỉnh phong, cũng là bài hát của trung đảo mỹ tuyệt!

Đương nhiên.

Sau khi Hán hóa điền lời chắc chắn không phải tuyệt rơi giữa hòn đảo, mà là một cái tên rất nhiều người kiếp trước có chút quen thuộc:

Lý Khắc Cần!

Có phải cảm thấy lời ca không tệ không?

Dù sao thâm mỹ của Lý Khắc cũng khá tốt, mặc dù trình độ làm từ của ông ta, khẳng định không cách nào so sánh với những người Lâm Tịch kia.

Đương nhiên thất gia không biết những ngọn nguồn này.

Nghe tiếng ca bên tai, hấn chỉ có dần dần biến hóa sắc mặt từ đỏ đến trắng.

Lúc này phó ca tiến đến.

“Triều tịch thối lui cùng trướng, nguyệt lãnh phong cùng sương, dạ vũ cuồng tượng, dã hoa vi hương, cùng ta trong đêm sao ảo tưởng, mới biết không cần quá khẩn trương...”

Sắc mặt của Thất gia đã từ trắng tới đen.

Cuối cùng làm cho hắn hoàn toàn tuyệt vọng, là bộ phận pho ca rốt cuộc tiến đến:

“Không có cách nào che giấu phần tình yêu này, là ta thâm tình sâu như biển, cả đời khó phân biệt khó có thể thay đổi cũng khó, để lòng yêu của người tràn đầy...”

Xong rồi.

Trong lòng Thất gia thở dài, mặt đen dưới đáy nồi, cuối cùng hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Mà khi cả bài hát nghe xong, Thất gia nhìn về phía bảng danh sách, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở vị trí thứ bảy của tân ca bảng.

Cái khác không dám nói!

Ít nhất bài hát này có thể vọt đến bậc thứ bảy!

“Mặc dù ta muốn rút bảng danh sách 10 thứ hạng đầu, nhưng hai người các người cũng đừng hòng dễ chịu!”

Đây có lẽ là tâm tính lúc này của Thất gia, mình nhất định sẽ rút ra mười thứ hạng đầu, bài hát này cho dù để cho Bát gia và Cửu gia xếp hạng thấp hơn một vị trí cũng tốt!

Đúng rồi...

Lâm Tri Bạch hình như đã từng nói, muốn viết bài hát cho Tề Huyền cùng Dạ Oanh!

Việc này là mạng lưới đều biết, bình thường Thất gia cũng lên mạng lướt web, tự nhiên cũng nhìn thấy được chủ đề sưu tập nhiệt lượng liên quan.

Nhưng Lâm Tri Bạch cũng không nói hai bài hát kia khi nào thì giao cho hai vị thiên hậu.

“Nói không chừng hắn đã có linh cảm, chuẩn bị giao mùa thi đấu này cho hai ngày sau thì sao?”

Dù sao năm thi đấu này mới trôi qua một nửa thời gian mà!

Chắc là sau khi “cho ăn nói linh tinh” chợt cảm thấy trời đất rộng là được, chip đọc sách là có thể tạo ra. Kỹ chủng · Khắc.

Khảo thí sau khi xác định mình không có hy vọng, Thất gia đã bắt đầu cổ vũ cho Lâm Tri Bạch.

Hắn vô cùng chờ mong Lâm Tri Bạch có thể viết ca khúc cho hai vị thiên hậu sớm một chút!

Bởi vì cứ như vậy, Bát gia cũng sẽ rơi ra mười thứ hạng đầu.

Dù sao hai ngày sau cũng rất mạnh!

Hễ là Lâm Tri Bạch cho các nàng ca khúc cũng không tệ lắm, hai người nhất định có thể ở trong hát vang xông vào top 10!

Nếu quả thật như vậy, cho dù là Cửu gia cũng chỉ có thể đứng vị trí mười, lạnh run làm đuôi xe, trải nghiệm thử một chút tâm tình gần đây của mình!

“Lâm Tri Bạch, ngươi nhất định phải cố gắng thêm, làm thật hai ca ca kia của ta đi!”

Trong tiếng cầu nguyện của Thất gia...

Oánh Oánh vừa mới tuyên bố, nàng thuận lợi vọt vào top 10.

Chương 460: Lâm lang tài tận! kiêm chức nghệ thuật gia, bài Chính Văn chương chương chương 3060 mới hết! Mắt thấy Nguyễn Cung thích mạnh như vậy, Bát gia có chút ngồi không yên.

Cũng không phải nói Thất gia bị đuổi ra khỏi danh sách mười thứ hạng đầu, huynh đệ tốt của Bát gia cảm thấy không thể nào tiếp nhận.

Chuyện này không có gì không thể tiếp nhận, mười thứ hạng đầu của lão Thất sẽ rớt mất, dù sao không phải mình rơi ra bảng danh sách mười thứ hạng đầu sao.

Chủ yếu là Nguyễn Cung thích nhất là xung phong liều mạng, thế mà lại vọt tới hạng bảy!

Nói cách khác:

Nhai Tí Thái Dương oanh tạc của Cửu gia, đã bị Lâm Tri Bạch dồn đến vị trí thứ tám!

Cùng lúc đó, mất đi chỗ dựa cho lão Thất, Bát gia phát hiện mình đã trở thành đuôi của chiếc xe treo mới!

Chuyện này có chút khó chịu.

Bát gia rôt cuộc biết lúc trước hảo huynh đệ ở tại vị trí này là cảm thấy như thế nào.

Như ngồi trên đồng lửa, như ngồi trên đồng lửa!

Như gai nhọn sau lưng!

Như nghẹn ở cổ họng!

Thật giống như đứng ở bên vách núi, mặc dù chưa ngã xuống, nhưng lại rất không an toàn, hãi hùng khiếp vía.

Cũng may Lâm Tri Bạch đã nói qua, bài “Mạc Yếu” này đã là bài cuối cùng cuối cùng của hắn trong mùa thi đấu của hắn.

Mà ở nhạc đàn Tề Châu, ngoại trừ Lâm Tri Bạch ra, cũng không có ai có thể đuổi tên thứ mười mới này của mình xuống.

Chính bản thân Bát gia cũng không nói rõ vì sao, sau khi rút đến mí mắt thứ mười một mực nhảy lên, đây cũng không phải là điềm tốt gì a.

“Các ngươi chơi đi, ta không chơi nữa!”

Thất gia ở trong đám cự đầu, thuận tiện phát ra bản đồ mới nhất trong bảng ca.

Thứ nhất: Thích ngươi!

Thứ hai: khúc nhạc bán nguyệt bán dạ.

Thứ ba: tội danh không lãng mạn!

Thứ tư: Dưới chân núi Phú Sĩ Sơn

Ngày thứ năm: Chịu chia tay thật tốt...

Nữ nhân dễ bị thương thứ sáu:

Đệ thất: Thích nhất

Thứ tám: Thái Dương

Số chín: Tập hợp tất cả câu chuyện yêu nhau.

Thứ mười: Đi theo.

Trong bài danh mới nhất đã không có tung tích Thất gia, hẳn đúng là bị đuổi ra khỏi top 10, nhưng đồng thời cũng có loại cảm giác như “Rốt cuộc được giải thoát”.

“Ngươi an tâm đi đi.”

Bát gia trả lời: “Ta sẽ thay ngươi làm đệ tử thủ vệ mười thứ hạng đầu!”

Cửu gia xuất hiện: “Kỳ lục của lão thất đã bị phá, lão bát? Yên Yên phun thuốc nhà người ta tha thứ?”

Hiện tại trước bảng bài Tân Ca mười dặm, có tám ca khúc thuộc về Lâm Tri Bạch, hẳn lần nữa trở lại trình độ “Bát Tiên Quá Hải”.

“Ta không quan trọng!”

Tâm tính Bát gia đã thay đổi, lúc trước ông không thể chấp nhận kỳ lục của Lâm Tri Bạch Bình mình.

Nhưng nhìn Lâm Tri Bạch vậy mà mãnh liệt như vậy, thực lực rõ ràng cao hơn mình, vậy coi như bị người ta truy bình kỹ lực thì thế nào?

Cùng lắm thì sau này Lâm Tri Bạch cũng trở thành “Bát gia” nha!

Trong mười thứ hạng đầu của Bạch Tân Ca bảng Lâm Tri nhiều nhất có tám, ở mười thứ hạng đầu của Tân Ca bảng ta nhiều nhất cũng có tám.

Ta giả Lâm Tri bạch?

Bát gia nghĩ vậy mà còn có chút đắc ý!

Nhưng để đảm bảo cái kỹ lực này đủ ổn định, Bát gia quyết định xông lên trên.

Bây giờ hẳn là người đứng thứ mười trong Tân Ca bảng, chỉ cần siêu việt những câu chuyện “tình yêu” sau khi Lâm Tri Bạch có sức lực quá mạnh, mình có thể trở thành người đứng thứ chín!

Cứ như vậy đi.

Cho dù xuất hiện tình huống ngoài ý muốn gì thì bản thân cũng có một khoảng thời gian hòa hoãn.

Nói làm liền làm, Bát gia trực tiếp trình diễn kịch cho Đồng Lưu đi theo bài hát này, Diệp Quân tập điện thoại, để đối phương tuyên truyền bài mới đánh cái bảng.

“Hiểu rồi!”

Diệp Quân Tập cũng không biết chuyện gì xảy ra, mình đã từng còn có thể chính diện đấu với Lâm Tri Bạch.

Kết quả sau khi Lâm Tri đến Tề Châu, mình vậy mà phải dốc hết toàn lực, mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp bóng lưng của đối phương.

...

Đừng nói là Diệp Quân Tập không hiểu vì sao lại biến thành như vậy.

Phối hợp tác với Cửu gia, biểu diễn tấu chương trình 《Thái Dương》, kỳ thật ông ta cũng không nghĩ ra được:

Vì cái gì bài hát đệ nhất thiên Vương Tề Châu nhạc đàn, cùng Cửu gia bài ca phụ hợp tác với nhạc phụ Tề Châu ca đàn đệ nhất này, thế mà chỉ có thể lẫn lộn được hạng tám trên bảng danh sách!

“Chúng ta là tổ hợp cực mạnh của nhạc đàn Tề Châu!”

Thật ra là một trong những tổ hợp mạnh nhất, nhưng thành tích này quả thật rất có lỗi với thân cấp trận dung của hai người bọn họ.

Chỉ có thể nói thi đấu này có một Chân Thần càng kinh khủng hơn, khiến Thất gia bát gia thậm chí Cửu gia thoát nhìn cũng không có gì ghê gớm.

“Mệt mà ta đã từng nghĩ đến chuyện trấn áp Lâm Tri Bạch.”

Biết được Lâm Tri Bạch muốn tới Tề Châu, Tề Thiên Văn có thể nói là ma quyền sát chưởng, thế thốt sẽ trấn áp người này, nghe nói trong một trận đấu nào đó ở Tần Châu, Diệp Quân Tập tàn nhẫn làm người.

Nhưng khi Lâm Tri Bạch thật sự tới...

Bất luận là ở trong tiết mục, hay là tại ca đàn, dường như mình đều là bị đối phương trấn áp.

Hiện tại hồi tưởng lại, Tề Thiên Văn cảm giác mình có thắng hề, “Người ta nói cường long bất áp địa đầu xà, gia hỏa này đã ép toàn bộ địa đầu xà của Ca đàn Tề Châu vào trong bùn đất rồi.”

Rõ ràng 《Thái Dương》 vừa phát lúc, Tề Thiên Văn còn tự tin kéo đây.

Lúc mới phát khúc còn nghĩ “Gần có tệ cũng có thể vào top 3 đi”, sau khi phát nhạc liền biến thành “Xông lên top 5 thử xem”, sau đó tiếp theo lại là “Ta tranh thủ đoạt hạng sáu trên bảng”, đợi 《Thích Nhất》 đi ra, ý tưởng trên trời đã biến thành ‘Thật ra làm hạng 7 cũng rất tốt’.

Chỉ vì hấn ngay cả đệ thất cũng không giữ được.

Tề Thiên Văn ôm một tia hy vọng liên hệ với Cửu gia: “Trên tay ngài còn có bài hát nào nổi hơn không?”

Cửu gia thở dài nói: “Chẳng lẽ Thái Dương còn chưa đủ ưu tú sao, bài hát này trong toàn bộ tác phẩm của ta, chất lượng đã có thể xếp vào mười thứ hạng đầu, loại ca khúc cấp bậc này ta bình thường cần một năm nửa năm mới có thể sáng tạo ra một bài thơ.”

Tề Thiên Văn: “...”

Hắn và Cửu gia không phải lần đầu tiên hợp tác, Tề Thiên Văn là lần đầu tiên nghe thấy đối phương dùng loại giọng điệu này nói chuyện, tràn đầy bất đắc dĩ và chua xót.

Trên vi thư.

Thậm chí ngay cả bạn trên mạng cũng nhìn ra Tề Châu nhạc đàn ba đầu chua xót trong lòng.

“Trong danh sách có một người giàu đứng đầu đã chiếm được tám bài hát, bài hát này còn không phải là khoa trương nhất, bài hát khoa trương nhất chính là bài hát đầu tiên, ngay cả Cửu gia cũng chỉ có thể thành thành thật thật đứng thứ tám!”

“Bảng đơn này lực thống trị thật sự rất cao!”

“Chết thảm nhất chính là Thất gia, lúc trước mọi người còn cảm khái, hấn lợi hại như vậy, gặp được Lâm Tri Bạch sau, dĩ nhiên thành đuôi xe, hiện tại tốt rồi hấn ngay cả đuôi xe cũng không làm được, trực tiếp rơi ra Top 10!”

“Bát gia cũng đã trải nghiệm được đãi ngộ như bánh xe ngựa này.”

“Chủ yếu là người giàu không giảng võ đức, nói nữ nhân Dận Tự dễ bị thương là ca khúc cuối cùng của mùa thi đấu này, kết quả thế mà lại làm thêm một bài nữa!”

“Đáng tiếc thủ phú không thể truy đuổi được ghi chép cao nhất của Tề Châu chúng ta!”

“Đúng vậy, Bát gia cùng Cửu gia chiếm hai vị trí, làm giàu cũng chỉ có thể sống sót tám tiên qua biển thôi.”

“Mặt võ của Thủ phú gia muốn truy kích Bình Cửu gia, nhất định phải giết chết cái đuôi treo xe này của Bát gia, nhưng hiện tại y đã dầu hết đèn tắt rồi.”

“Ha ha ha, cho dù thủ phủ không có dầu cạn đèn tắt, đọt sồng này cũng nhất định không làm gì được Bát gia.”

“Sao lại nói vậy?”

“Người xem bảng đơn a, có biến hóa rồi.”

“A, đậu xanh, bát gia nép lên, vậy mà vọt tới hạng chín, đuổi đến tập đoàn mà thủ phủ huyện yêu thích đi tập đoàn thứ mười!”

...

Lâm Tri Bạch ở giữa kênh trực tiếp biết được bài danh thay đổi, nàng cũng không ngờ Bát gia còn có chiêu thức này, phối hợp với Diệp Quân lặng lẽ meo tiến thủ kiêu diễm kia đến bài danh thứ chín, thoát khỏi danh hiệu treo xe cút kí chủ.

Về phần bảy thứ hạng đầu biến hóa như thế nào?

Lâm Tri Bạch này không quan tâm chút nào, dù sao đều là bài hát của mình, ai đứng thứ nhất thứ nhì, thứ ba không quan trọng.

Cân nhắc hôm nay đã là ngày mười một tháng mười một ngày mười một tháng, bởi ban đêm Lâm Tri Bạch lôi kéo tổ nói chuyện phiếm, liên lạc được với Tề Tiêu và Dạ Oanh.

Dạ Oanh: “?”

Tề Huyền: “?”

Lâm Tri Bạch đại khái là người duy nhất dám kéo bè kéo cung như thế.

Vậy mà có thể trực tiếp kéo Tề Huyền cùng Dạ Oanh đến trong nhóm ba người này.

Lâm Tri Bạch: “Mở ra dấu chấm hỏi làm gì, không phải đã nói phải viết ca cho hai người các người nha, hôm nay ta đã viết xong ca khúc rồi.”

Dạ Oanh:???

Tề Huyền:???

Hai người có chút bị Lâm Tri Bạch dọa sợ.

Dạ Oanh cả kinh lên tiếng: “Lâm Tri Bạch, người đây là đánh máu gà à!”

Chủ yếu là gần đây Lâm Tri Bạch ở bảng ca mới điên cuồng như thế nào, Dạ Oanh cũng không phải không chú ý!

Hiện tại toàn bộ Tề Châu đều cho rằng, Lâm Tri Bạch đã là trạng thái dầu hết đèn tắt sau khi bị ép khô, kết quả lại còn con mẹ nó có ca khúc?

Hơn nữa còn hai đầu?

Mình và Tề Huyền cùng một bài?

Tề Huyền nhin không được cũng theo một câu: “Rốt cuộc mấy bài ca này có bao nhiêu là đã chuẩn bị từ trước, có bao nhiêu là ghi lại?”

“Viên nói.”

Lâm Tri cười miễn phí, trực tiếp gọi điện thoại video.

Ba người tiến vào video trò chuyện, Dạ Oanh lúc này đang mặc áo ngủ nằm ở trên giường, nháy mắt nói:

“Lâm Tri Bạch người viết ca khúc gì cho ta?”

Đồng dạng mặc áo ngủ ở bên trong nhà Tề Huyền bình tĩnh nói: “Ca người tặng chúng ta là hy vọng bản đầu của chúng ta sẽ được tuyên bố sao?”

Lâm Tri Bạch gật đầu nói: “Đúng vậy, chính là tuyên bố cho bản khoa thi đầu của các người.”

Dừng một chút, Lâm Tri mở miệng nói: “Ta lần này cho ca khúc hai người các người tương đối đặc biệt.”

Đặc biệt?

Hai người hiếu kỳ.

Lâm Tri Bạch giải thích: “Đơn giản mà nói chính là, con cùng một tác phẩm giai điệu nhạc, viết hai bài ca khác nhau, khác nhau chủ yếu là đang biên khúc và ca từ, đương nhiên ca tên cũng không giống nhau.”

“Còn có loại thao tác này?”

Dạ Oanh kinh ngạc, “Lâm Tri Bạch người thật biết bùng nước a!”

Tề Huyền ánh mắt u oán, không nói chuyện, nhưng ý tứ cũng giống Dạ Oanh, Lâm Tri Bạch lần này thật sự là bùng nước

đến cực hạn.

Vì sợ xuất hiện sai lầm, vậy mà chơi sáo lộ “Một khúc hai từ”!

Điều này nói rõ trong lòng Lâm Tri Bạch, mình và Dạ Oanh đều giống nhau, hẳn ai cũng không muốn đắc tội, có chút ý vị trống rỗng.

“Được rồi, người đưa bài hát vào trong đám xem đi.” Đè nổi buồn trong lòng, Tề Huyền mở miệng nói.

“Chờ một chút.”

Lâm Tri Bạch lần lượt gửi “Tịch Dương Chi Ca” cùng với “Thiên Thiên Lam Ca” vào trong quần.

Kỳ thật Lâm Tri Bạch có thể trực tiếp tự phân chia, nhưng hẳn thật sự không muốn phiền toái sau này, không bằng để hai người các nàng tự quyết định.

Nếu như hai người cùng đọc một phần lời chú ngữ thì sao?

Vậy thì để cái kéo đá của bọn họ lát cho tốt đi.

Nhưng Lâm Tri Bạch có cảm giác, hai người đồng thời đọc một phần xác suất của bài ca cũng không lớn.

Quả nhiên.

Sau khi nhìn thấy ca từ, Dạ Oanh mở miệng nói: “Ta muốn...” “Thiên Thiên Lam Ca”!

Lâm Tri Bạch hơi nhú mày.

Mà Tề Huyền không nhanh không chậm nói: “Ta muốn 《Tịch Dương Chi Ca》 là được rồi.”

Lâm Tri Bạch cười cười nói: “Đây là các người tự chọn, dù sao ca khúc đã tới tay các người, quen thuộc mấy ngày, chờ số mười lăm cùng nhau tuyên bố, thế nào?”

“Ta không thành vấn đề.”

Ánh mắt Tề Huyền chớp động.

Dạ Oanh cười nói: “Ta cũng không có vấn đề, nhưng Lâm Tri Bạch, người thật sự là không có ý định lưu cho Bát gia chúng ta một chút đường sống a.”

...

Bát gia cố ý đem bài “Tùy tùy tùng” của mình đưa vào danh sách thứ chín trên bảng, đây là cực hạn mà hấn và Diệp Quân tập có thể làm được!

Lại đi lên chính là nghiên Thái Dương mờ mịt của Cửu gia rồi.

Bát gia biết bài hát của hấn tệ hơn bài hát của Cửu gia, cho nên không ôm hy vọng.

Nhưng Bát gia tuyệt đối không nghĩ tới, mặc kệ là hấn tiếp tục làm đuôi xe thứ mười hay là đứng thứ chín, kết cục đều giống nhau!

Bởi vì Dạ Oanh và Tề Huyền cùng nhau ca hát!

Vậy thì thứ chín và thứ mười đều sẽ trở thành pháo hôi!

Đây chính là lý do vì sao Dạ Gia Cát Đức trước đó lại nói, Lâm Tri Bạch không có ý định lưu cho Bát gia một con đường sống.

Trừ phi chất lượng của Lâm Tri Bạch cho hai người ca khúc thực sự không tốt.

Bằng không với thực lực của hai vị ca sau, thành tích của ca khúc chỉ hơi có chút thôi thì tuyệt đối không tệ!

Cứ như vậy.

Hai ngày kế tiếp.

Dạ Oanh và Tề Huyền đều đang luyện hát.

Bởi vì hai người biết ca khúc của các nàng không giống nhau, đều là lời ca, giai điệu tương tự.

Trong tình huống như vậy, khi ca khúc được công xướng, hai người tất nhiên sẽ bị fan và truyền thông nhân nhân nhiều cách đối lập!

Bởi vậy, hai người thực liều mạng, ai cũng không muốn thua đối phương!

Mà khi đến ngày mười bốn tháng mười một, nhóm người liên hệ với hấn trong nhóm nhỏ Lâm Tri Bạch, có thể bắt đầu tuyên truyền.

Hiển nhiên.

Hai người đều đã chuẩn bị đầy đủ, ghi lại bản hài lòng.

Vậy bên mình nên bắt đầu rồi.

Cơm trưa ăn xong, Lâm Tri Bạch vẫn như thường ngày, ở giữa kênh trực tiếp cùng người xem nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên xử lý một ít công việc.

Đợi người đạt tới giá trị cao nhất nào đó.

Lâm Tri Bạch bỗng nhiên nói: “Ta nghe nói ghi chép cao nhất trong tân ca bảng của Tề Châu là Cửu gia, hẳn từng dùng sức một mình, chiếm chín vị trí trước bảng danh sách...”

【 đúng vậy, thủ lĩnh có ý tưởng giàu có? 】

【 ha ha, có ý nghĩ cũng không có hy vọng! 】

【 Dù sao tháng này của ngươi, bảng danh sách mười đầu chỉ chiếm tám đầu, ít hơn một bài của Cửu gia. 】

【 thủ phú cũng không giận, Cửu gia lúc trước không có ai đánh lên. Lúc ấy bằng hữu ở ca đàn đều rất bán thể diện, nếu có người đánh lên, kết quả khẳng định không có khả năng một mình đứng trong mười người đứng đầu! 】

【 Đúng vậy, không giống như thủ lĩnh nhà giàu, trực tiếp gặp phải ba tên bán tĩa, tập thể Thất gia Bát gia Cửu gia xuất động! 】

【 ta có thể hiểu được tam cự đầu rồi, bọn họ nhất định là muốn để kỷ lục của nhạc đàn Tề châu, do người của Tề Châu bảo trì, người giàu nhất dù sao cũng là Tàn nhân. 】

【 dám hàm kim lượng mà nói, thủ phú ngươi là đợt cao nhất! 】

【 Huống hồ người giàu nhất đã phá kỷ lục của Thất gia, còn đuổi kịp kỷ lục của Bát gia, trên danh nghĩa cũng chỉ dưới một người. 】

【 Trên thực tế, Cửu gia cố ý hợp tác với Tề Thiên Văn đánh lên ngươi, kết quả ca của hắn mới đứng thứ tám, Tề Châu nhạc đàn này ngươi đã là vô địch rồi. 】

Được rồi.

Người xem cho rằng Lâm Tri Bạch đang tiếc nuối. chip đọc sách duyên dáng, Sắc Khắc hoa văn. Khảo sát kết.

Dù sao thì kỹ lục Tề Châu mà hắn sáng tạo ra nhất từ Cửu gia, chỉ còn cách có một bước ngắn nữa.

Nhưng mà.

Lâm Tri Bạch lại ho khan một tiếng nói: “Ý của ta là, kỹ lục của Cửu gia, kỳ thật ta có thể thử đuổi theo một chút.”

【?】

【??】

【???】

【????】

【?????】

Đừng cảm thấy kỳ quái, phòng phát trực tiếp giờ phút này thật sự tràn đầy dấu chấm hỏi!

Mà Lâm Tri Bạch lại chậm rãi mở miệng nói trong số câu hỏi đầy bình tĩnh: “Các người hẳn cũng biết chuyện này, thật ra bên ngoài ta còn thiếu Dạ Oanh và Tề Huyền hai bài hát, gần đây ta sẽ trả khoản nợ này rồi... Tóm lại, lần này thật sự là ca khúc cuối cùng nhất! Ta đã dầu hết đèn tắt! Có thể nói là Lâm Lang Tài tận!”

Chương 461: Đoan Thủy đại sư! dầu cạn đèn tắt?

Bài cuối cùng rồi?

Khán giả phát trực tiếp đánh ra dấu chấm hỏi đầy bình, chỉ vì lời này của Lâm Tri Bạch quá quen tai!

Thời điểm hấn sợ hãi sẽ dễ dàng bị thương, nữ nhân bỗng nhiên nói như vậy.

Lúc hấn còn thích nhất là Huyền Huyền cũng từng nói như vậy!

【 Ca, ta xác định đây là bài cuối cùng, không phải là ức bài cuối cùng sao? 】

【 đèn dầu của ngươi đã tắt, chỉ là bên trong đèn dầu còn lại chín thành dầu đúng không? 】

【 kể chuyện cười, Lâm lang tài tận. 】

【Phốc xùy! Trò cười này thật sự quá buồn cười! 】

【Chờ một chút, thủ phú có ý là, đợt này phải trả nợ đủ đủ Khải Tát, cùng thiếu Dạ Oanh? Không phải hấn là có hai bài hát sao... Rõ ràng là 2 bài cuối cùng, sao có thể là bài cuối cùng! 】

【 ngoài miệng nói đèn cạn dầu, lật tay lấy ra hai bài ca mới đúng không? 】

[Tài hoa của thủ lĩnh tài hoa của ngươi là nhiều đến mức dùng không hết sao, linh cảm nói được là tới hả?]

【 Trời ơi, bài thi đầu giàu này đã liên tục phát mười hai bài hát, sao còn chưa xong! 】

【 Yên tâm, rất nhanh sẽ có bài thứ mười ba, bài thứ mười bốn! 】

Người xem đều tê rần!

Không ai ngờ Lâm Tri Bạch lại “làm phản” lần nữa!

Nguyễn Cung đã nói thích nhất là bài cuối, kết quả lại có hai bài ca mới đã phát, hơn nữa còn hợp tác với hai vị ghen tị nhất ở Tề Châu!

Cùng lúc đó.

Bình đài trong sách lậu.

Vô số bạn trên mạng nghe được những lời này trong kênh trực tiếp cũng choáng váng!

“Ta đi!”

“Thủ lĩnh ta tin người mới lạ!”

“Đi lại? Mi Dịch nón hoàng gánh cầu kiều? Phát rau cải trắng đúng không?”

“Hôm nay ta mới xem như minh bạch cái gì gọi là yêu nghiệt, một bài hát thi đấu phát ra điều tra xét không nổi!”

“Quá ngu bức!”

“Không biết hai bài hát lần này sẽ là chất lượng gì?”

“Cho hai vị tác phẩm sau ca, người cho rằng chất lượng sẽ kém sao?”

“Chắc chắn sẽ không tệ, sao ta có cảm giác, Bát gia lần này cũng sắp bị nặng rồi?”

“Tự tin một chút, loại cảm giác này đi, Bát gia lần này, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều!”

Dính đến hai vị thiên hậu.

Thế cục tương lai rất rõ ràng.

Ngay cả bạn trên mạng cũng đã nhìn ra.

Nhưng mà Bát gia giờ phút này vẫn chưa nhận được tin tức, thẳng đến khi huynh đệ tốt của hắn lão Thất gửi tin nhắn cho ba người:

“Lão bát người ha ha ha! Lâm Tri Bạch còn có một bài hát sắp phát!”

Trong lòng Bát gia cả kinh, sắc mặt trắng bệch, trả lời: “Tin tức này là thật sao?”

Thất gia: “Ta còn có thể lừa ngươi sao, hử ở trực tiếp chính miệng nói, ca khúc cuối cùng gì chứ.”

Bát gia: “Ta nhổ vào! Lời này ngươi có tin không? Dù sao ta cũng không tin!”

Bài cuối cùng!

Lại là “Bài cuối cùng”!

Con mẹ nó, tên Lâm Tri Bạch này đã có bao nhiêu cái “canh cuối cùng”?

Miệng lưỡi nam nhân lừa gạt quỷ, Bát gia cảm thấy mình hiện tại xem như hoàn toàn nhìn thấu Lâm Tri Bạch rồi.

Cái được gọi là ” dầu hết đèn tắt” trong miệng người này, thậm chí “cung cuối cùng” còn tanh tươi hơn cả cặn bã nam tử, sau khi nói “Ta đảm bảo sẽ không tái phạm”, còn không đáng tin cậy hơn so với dân cờ bạc, sau khi bị bắt đến đánh bạc, ta bảo đảm: “Về sau ta không bao giờ đánh cược” còn giả dối hơn nữa!

Thất gia: “Ta cũng không tin – nghe răng)”

Nhìn thấy biểu tình nghe răng cười của lão Thất, lại nhìn đối phương thông báo tin tức cho mình hai tên “Ha ha” chói mắt, Bát gia luôn cảm thấy hảo huynh đệ có chút hả hê.

Cảm giác của mình hử là không sai!

Lâm Tri Bạch chân trước đang phát trực tiếp nói còn có một “ngọn cuối cùng”, chân sau gia hỏa này liền chạy tới mật báo cho mình, trong giọng nói có cười trên nỗi đau của người khác cũng giấu không được a?

Chẳng lẽ ghen ghét ta còn ở trên bảng danh sách?

Bát gia cười lạnh một tiếng, đánh chũ nói: “Không vấn đề gì, Lâm Tri Bạch cho dù còn có một bài hát, cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đến ta. Đừng quên ta hiện tại đã xếp thứ chín trên Tân Ca bảng, khác với tình huống ngươi đứng ở cuối xe ngựa.”

Tên này hay nhỉ.

Sắp chết đến nơi mà vẫn không quên đạp ta một cước?

Thất gia cũng cười lạnh một tiếng, đánh chữ nói: “Ta đương nhiên biết Bát ca là đệ cửu. Nhưng ai nói câu cuối cùng của Lâm Tri Bạch, thật chỉ có một bài chứ?”

Bát gia:?

Có ý gì đây, người cuối cùng, cũng không phải là một bài hát, chẳng lẽ còn có thể là hai bài?

Đang lúc Bát gia buồn bực vì hảo huynh đệ đang nói bậy gì đó, đối phương vút qua một đoạn video quay trực tiếp.

Bát gia vừa mở ra nhìn, trong nháy mắt sắc mặt đại biến, cái gọi là bài cuối cùng của Lâm Tri Bạch, thế mà thật sự là hai bài hát!

Mà hai bài hát này, vẫn là hợp tác với hai vị thiên hậu sau này...

Đây không phải rõ ràng nói cho mọi người biết, chỉ cần chất lượng hai bài hát này của Lâm Tri Bạch còn không được, thậm chí không cần đã đến trình độ như những bài ca trước đó của hắn, hai ngày sau tất nhiên có thể tiến vào mười thứ hạng đầu sao?

Dù sao hai ngày sau cũng có số liệu siêu cao!

Nói cách khác, 10 dậm đầu nhất định phải dọn ra hai vị trí cho thiên hậu!

Người cuối cùng nhường ra hai vị trí này, tất nhiên là vị trí thứ chín và thứ mười trong bảng mới!

Nghĩ đến đây, Bát gia tâm tính sụp đổ!

“Lâm Tri Bạch này, hắn có độc đi! Vì sao nhiều bài cuối cùng như vậy! Có phải hắn đối với bài cuối có hiểu lầm hay không! Cho dù là có hàng tồn kho, cho dù sớm chuẩn bị nhiều ca tài đến phát triển Tề Châu chúng ta, thì bài nhạc trong kỳ thi đấu như vậy, cũng nên dùng hết rồi chứ? Kết quả là sao mẹ nó lại giống như lấy mãi không cạn kiệt vậy? Hắn rốt cuộc là nhạc cha Tàn Châu, còn mẹ nó là tài nguyên hải dương nữa chứ?”

Hải dương tài nguyên gì đó.

Người ta rõ ràng là hải vương, vậy mà đồng thời đem hai cái thiên hậu câu thành nhếch miệng...

Trong lòng Thất gia buồn cười nghĩ, nhìn bát gia phá phòng ngự trong nháy mắt, hẳn cảm giác mình đã giảm bớt rất nhiều đau đớn cho mười vị trí đầu, thậm chí cũng nhịn không được an ủi hảo huynh đệ của mình: “Lão bát người cũng đừng quá khó chịu, kỳ thật mười vị trí đứng đầu cũng rất tốt, ít nhất sẽ không một mực bị mọi người thảo luận, nói là bị Lâm Tri khống chế.”

Bát gia trợn trắng mắt.

Đúng vậy, mất mười hạng đầu, mọi người sẽ không nói, mình bị Lâm Tri áp chế vô ích.

Mọi người chỉ biết đổi giọng:

Bát gia bị Lâm Tri nghiền ép.

Ý áp chế là còn có sức đánh một trận.

Ý là nghiền ép, hai người không thể so sánh.

Đúng lúc này, Cửu gia đột nhiên nổi bong bóng, vừa bước lên đã trực tiếp chửi tục: “Mẹ kiếp! Con mẹ nó! Các người có nhìn nóng tim kiếm không? Lâm Tri Bạch lại muốn phát khúc nhạc!”

Thất gia: “...”

Bát gia: “... Đã thảo luận một vòng rồi.”

Cửu gia lúc này mới nhìn thấy cuộc trò chuyện của hai người, cảm xúc thoáng hồi phục một chút rồi đánh chữ: “Lão bát chuyện này đi, chỉ sợ Kính Thái Dương Công của ta biến thành chóp xe tân ca bảng.”

Đây mới là điểm buồn bực của Cửu gia!

Không phải Bát gia sắp chết, mà là bản thân trở thành một trong mười thành viên thủ vệ đầu tiên!

Về sau nói đến mùa thi đấu này, Lâm Tri Bạch một mình, chiếm chín hạng đầu của bảng ca mới, hạng mười là “Cửu gia” từng được xưng là Nhạc đàn đệ nhất nhân Tề Châu!

Mo Mo!

Mất mặt!

Thật mất mặt quá đi!

Đây tương đương với Lâm Tri không chỉ đuổi bình hồ sơ của Cửu gia, hơn nữa còn là dùng phương thức đập bả vai cùng đầu Cửu gia để lên đỉnh!

“Còn chưa chắc đâu!”

Bát gia không cam lòng nói: “Tuy rằng hai vị thiên hậu nhân khí rất cao, nhưng Lâm Tri Bạch nói mình đèn cạn dầu, chỉ sợ cũng không hoàn toàn là nói dối, hẳn là một loại chần đệm nào đó thôi, vì chất lượng ca khúc sau khi cho hai vị thiên hậu của mình mà sớm làm đệm.”

Trái theo bao nhiêu?

Sẽ là như vậy sao?

Ánh mắt Cửu gia sáng lên, hẳn cảm thấy khả năng này có tồn tại!

Hiện tại Cửu gia không hy vọng Bát gia ngã xuống, giống như Bát gia không hy vọng tâm tình mình ngã xuống bức thiết, hai người có thể chân chính đồng tình!

...

Muốn nói tin tức Lâm Tri Bạch phát ra trong kênh phát sóng trực tiếp tạo thành ảnh hưởng lớn nhất đối với quần thể nào, không thể nghi ngờ chính là fan của Tề Ba Lăng và Dạ Oanh!

Đừng quên đoạn thời gian trước, thời điểm Lâm Tri Bạch bị nổ ra muốn phân biệt viết ca cho hai vị thiên hậu, fan của Tề kiêm Berloz và Dạ Oanh oanh tạc, nhưng vì chuyện này mà đại chiến qua ba trăm hiệp, cuối cùng hai bên còn làm ra ước định:

Nhìn Lâm Tri Bạch cho ai chất lượng càng cao!

Cho ai ca khúc tốt hơn, chứng tỏ trong lòng Lâm Tri Bạch đến cùng hướng về thiên nào!

Mặc dù cho Lâm Tri đưa ra kết luận về một ngày sau đó, cũng không nói rõ được vấn đề gì...

Nhiều lắm là nói rõ quan hệ giữa vị hậu thiên kia và Lâm Tri Bạch tốt hơn một chút, nhưng fan hai bên vẫn đặc biệt chân thật trong việc này!

Mà lúc này.

Theo tướng ca khúc Lâm Tri Bạch sáng tác sau hai ngày, Bà Lôi Nhĩ Tư và fan của nàng đều biết, kết quả thời khắc công bố sắp đến!

Trong lúc nhất thời.

Vô số lưu lượng tràn vào trong phòng trực tiếp có người phá kỷ lục của Lâm Tri Bạch!

【Quyết định ngày biểu diễn của hai vị ca ca chưa?】

【Cho anh anh ca kê cái gì a?】

[Giấu Phú lần này phong cách của ca khúc làm cho Tất Khắc Đăng là gì?]

【Ta tin Thủ Phú chắc chắn đã tạo ra một bài ca hay cho Anh Anh của chúng ta!】

【Anh anh phần lẫn lộn, thủ phú rõ ràng chỉ có thể tốt với cả anh em chanh chua như vậy!】

Thủ Phú nói cho người một bí mật nhỏ, chúng ta Anh Anh thích người, gần đây bối cảnh và âm nhạc của nàng trong kênh trực tiếp đều là bài hát trước kia của người!

【Người đầu tiên người làm sao, mỗi ngày Ba Nhĩ Đức đều tìm kiếm tin tức trước kia của người, lúc nào cũng nhìn xem liền nở nụ cười, sau đó còn kể lại cho chúng ta nghe.】

【phốc! fan Dạ Oanh và Tề kiêm Duy Á cũng quá điên cuồng rồi nhỉ? Đây là giúp chủ tử bọn họ thổ lộ sao?】

【Hết cách rồi, thủ lĩnh phú hào nhất chính là rất được hoan nghênh, người ở giữa kênh trực tiếp quan sát nhiều một chút sẽ phát hiện ngay cả fan của Sở và Hàn Nguyệt Sương đều chạy đến trực tiếp giúp thần tượng của nhà mình điểm danh.】

Lũ fan này thật điên!

Lâm Tri Bạch cười trắng nói: “Ca ca làm cho Tề Gia Lôi và Dạ Oán tối mai sẽ được ban bố vào 8 giờ tối mai, sau đó phong cách, kỳ thực hai bài hát là hai ca khúc vô cùng tiếp cận, về phần ca danh, bài hát của Dạ Oanh tên là Thiên Cương

Ca, bài Nhạc Khắc Lô Đặc gọi là 《 Tịch Dương Chi Ca 》 , các bằng hữu đang phát sóng trực tiếp nhớ rất kỹ ủng hộ, hy vọng mọi người có thể cùng nhau trợ lực xông vào 10 bài hát này.”

【Nhất định! 】

【 đầu giàu uy vũ! 】

Hai bài hát này muốn bài danh Top 10, người đứng đầu đã truy đuổi ghi chép của Bình Cửu gia!

【Đột nhiên! 】

[Thủ Phú đây là tiết tấu muốn trở thành nhạc đàn đệ nhất nhân Tề Châu!]

【 Đúng vậy, mặc dù nghe ra chỉ là ghi chép của Truy Bình Cửu gia, nhưng người sáng suốt đều biết, thủ phú này ghi chép hàm kim lượng, kỳ thật so với Cửu gia năm đó cao hơn không ít. 】

【Xác thực! 】

【 Chỉ sợ chất lượng của hai bài hát này suy sụp, không chọc nổi. 】

【 thủ phú người còn chưa yên tâm, hẳn tại viết nhạc, thật đúng là không có phá vỡ! 】

Bất tri bất giác, Lâm Tri Bạch ở Tề Châu, đã thành lập chiêu bài thuộc về mình, đám người xem và fan tràn ngập tín nhiệm đối với hắn!

...

Mặc dù khán giả và fan rất tín nhiệm Lâm Tri Bạch, nhưng kết quả quyết định, còn phải có thành tích trên thực tế.

Bởi vậy.

Ngày hôm sau đến, toàn bộ lưới đều nhìn chăm chăm vào các âm nhạc lớn rải truyền âm, chờ đến 8 giờ tối nay, ca khúc hai ngày sau được công bố.

Cùng lúc đó.

Lâm Tri Bạch ở giữa kênh trực tiếp, cũng vì hai bài hát cuối cùng của nàng làm một bài tuyên truyền, “Dù sao cũng là bài cuối cùng của bản thi đấu của ta vào mùa này, hy vọng mọi người tối hôm nay sẽ ủng hộ bài “Tịch Dương Tịch Dương” kiêm cả Tề Thiên Tuyên, cùng với 《 Thiên Lam Ca 》 của Dạ Oanh!”

Còn không biết xấu hổ nói “canh cuối cùng”.

Người xem nghe chỉ cảm thấy đặc biệt buồn cười.

Dù sao đây đã là lần thứ ba Lâm Tri chơi trò này.

Bất quá chuyện bất quá tam, mọi người cũng nguyện ý tin tưởng, lần này thật sự là “canh cuối cùng”!

Nhất là tám giờ đến.

Tất cả mọi người đều nghe được giai điệu của hai bài hát này.

Bên phía Dạ Oanh fan, bên tai vô số người quanh quần “Thiên Ca “:

“Từ từ ngóng nhìn buổi tối trước kia từng thuộc về nhau, Hồng Hồng vẫn là diễm dương trong lòng người tặng cho ta, như nước mắt ngây ngô cầu nguyện thể hiện toàn bộ sự quan tâm giúp đỡ của ta, Minh Thần ly biệt người con đường có lẽ cô đơn dài đằng dặc, trong nháy mắt có quá nhiều đồ vật muốn giăng, đáng tiếc sắp ở các phương, đành phải đem cái này sâu sắc ngóng trông...”

Chăm chú nghe!

Bài này mới nghe, sẽ làm cho người ta sinh lòng yêu thích!

Nhưng sự say mê của fan Dạ oanh vẫn là bộ phận cao trào:

“Ngày sau dù là Thiên Lam ca, trôi nổi trên đường đi xa, tương lai dù là sao trời muộn, sáng qua đêm nay, cũng không so được với cơm bữa mỹ lệ này, cũng tuyệt đối không thể khiến ta càng thương thức, bởi vì đêm nay người cùng ta hát...”

Cùng lúc đó.

fan của Tề Gia Nạp Đức cũng lập tức ấn mở 《 Tịch Dương Chi Ca 》 nghe.

“Ánh dương vô hạn bắt đầu dĩ sáng lạn chỉ trong một hơi, hào quang theo vân hà dần tán đi không còn trở lại, chậm chạp năm tháng này khó nhìn được biến ảo cả đời, như phù vân tụ tập cùng củng cố vẻ mệt mỏi của tang thương, con đường dài dang dặc đột nhiên cảm giác thời gian lui, vui vẻ ngắn ngủi chưa từng quay lại, người nào nhìn thấu mộng tưởng của ta là bình thản...”

Mùi vị thuần hậu.

Khí tức kinh điển.

fan của Tề Gia Nạp Đức, chính là một loại cảm giác này, bộ phận phó ca càng như thế:

“Từng gặp phải mưa gió nhiều lần, bện ta giao thoa, mộng ảo, từng gặp người thật lòng khuỷu tay bạn ta đi qua hoạn nạn, trung tâm bên ba xám nhạt, trên đường nhiều loạn trắc trở gặp lại, một ngày nghĩ đến quy đi nhưng đã muộn...”

Nghe rất êm tai!

Nghe nhiều thêm mấy lần!

fan hai bên, phần lớn đều lựa chọn phát ra tuần hoàn.

Nhưng cũng có một đồng fan, và rất nhiều người qua đường, vốn đã có tâm tư đôi lập, trong thời gian cực ngắn hai bài hát đã đều nghe hết một lần.

Sau đó...

Tất cả mọi người nghe xong hai bài hát đều choáng váng!

“Ta lau!”

“Hẳn không phải lỗi tai ta xảy ra vấn đề chứ, hai tiếng ca này hình như ngoại trừ ca khúc khác nhau ra, thì giọng đều giống nhau như con mẹ nó vậy!”

“Mịa! Ta tưởng là ảo giác, còn cố ý so sánh nhiều lần, thật sự là một bài giống hết ca!”

“Không chỉ có ca hát khác nhau, cả khúc nhạc cũng khác biệt, nhưng nếu phải đánh giá từ cấp tác nhạc thì, ha ha, không sai, trên bản chất là một bài hát!”

“Lão thiên của ta! Thảo nào rõ ràng là hai người đã tan tác, chip đọc sách cơ duyên. Tí K K hoa uy. Tù nhân giàu có nhất, muốn nói là hạng cuối cùng!”

“Mẹ nó thật sự là một bài hát!”

“Thủ lĩnh giàu tuyệt rồi, ở hai bên fan cuồng đều muốn biết hấn sẽ nghiêng về ai, một tay bung nước mà thao tác như vậy!”

“Nếu như thủ phú muốn làm Hải vương, tuyệt đối đứng đầu!”

“Hấn hiện tại chính là Hải Vương, thao tác bung nước, trực tiếp đem hai ngày sau câu thành nhếch miệng tốt mà!”

Trong nháy mắt!

Lâm Tri Bạch vui vẻ tăng thêm nhiệt lượng:

Chẳng qua là Tam Đoan Thủy đại sư Lâm Tri Bạch.

Đồng Lâm Tri Bạch đem hai vị thiên hậu câu thành miệng há mồm.

Chẳng ai hiểu rõ nghệ thuật cấp thủy hơn Hải Vương Minh Lâm Bạch cả.

(Bản chương xong)

Chương 462: Vạn gia, bên ngoài tất cả đều là Lâm Tri Bạch! kiêm chức gia đình nghệ thuật chính quyền thứ 446 chương Cứu gia, bên ngoài tất cả đều là Lâm Tri Bạch! Hiệu quả kiểm tra nhiệt tình lập sào thấy ảnh, rất nhanh tất cả bạn trên mạng Tề Châu đều biết, Lâm Tri Bạch đã viết bài này cho Tề Tất Nạp Đức và Dạ Oanh.

Xem thử thao tác một khúc, hai bài thơ!

Người qua đường đều bị hành động này của Lâm Tri Bạch trực tiếp kinh ngạc đến ngậy người, càng đừng nói đến đám fan hai vị hậu thiên!

Phải biết rằng, Tề Gia Nạp và fan của Dạ Oanh vốn còn đang nghĩ đến:

Có thể thông qua Lâm Tri Bạch đưa cho hai vị ca khúc sau này chất lượng tốt xấu, để phán đoán ở trong lòng hấn, Tề kiêm Berloz và Dạ Oanh hai người, sau khi vị thiên hậu nào chiếm cứ phân lượng càng nặng hơn, kết quả không nghĩ tới Hải Vương này lại nghĩ tới phương thức bùng nước cho gà tặc như thế!

Trên mạng thảo luận nổ tung!

“Tốt thôi, hai bài hát cùng nhau hợp tác một bài mỹ điệu, thủ phủ đứng đầu đây là dự đoán tâm lý đám fan sau khi hai ngày qua, cố ý rót nước.”

“Điều này rất khó đánh giá!”

“Dù sao cũng là cùng một giai thoại!”

“Tuy là cùng một giai điệu, nhưng ca từ lại khác!”

“Liên nghĩ đến ca từ đều là do Lâm Tri viết trắng, chúng ta có thể căn cứ vào lời ca hay xấu để phán đoán suy nghĩ trong

lòng Lâm Tri Bạch!”

“Có đạo lý!”

“Cũng chỉ có thể làm như vậy.”

” cá nhân càng thích ca từ “Thiên Thiên Ca.”

“Cho thấy người khá trẻ tuổi, ta cảm giác tuổi lớn hơn một chút sẽ càng thích Tịch tịch dương chi ca.”

Là ca từ?

Trong phòng trực tiếp.

Nhìn thấy trong sân khấu có người phát biểu ra luận điệu tương tự như vậy, Lâm Tri Bạch lộ ra một nụ cười nói: “Mọi người có thể có điều không biết, hai bài ca này, cũng không phải do cá nhân ta phân phối, mà là đồng thời Berloz và Dạ Oanh xem xong hai bài ca mà mình chọn.”

Người xem: “...”

Dạ oanh fan: “...”

fan của Tề Gia Nạp Đức: “...”

Cái gì gọi là mạnh mẽ không dính nôi? Lâm Tri Bạch chính là như vậy đó!

Ca là do hần viết! Trời là do hần trêu chọc! Nhưng tội lỗi hần tuyệt đối không công! Ngay cả ca từ của mẹ nó cũng được tự do lựa chọn sau hai ngày!

【 Ta chỉ có thể nói là 66666! 】

【 Tô sư gia người mở ban đi, ta xin nghe! 】

【Chiêu 《 Thiên Hậu Cấp Đoan Thủy Chi Thuật này, ta nguyện gọi người là đại sư! 】

【 chẳng những nắm bóp hai vị hậu thiên, còn đem fan hai vị hậu thiên hung hăng nhào nặn! 】

fan hai ngày quả thực đã bị dẫn đo.

Bởi vì những fan này phát hiện ra, cho dù hần so sánh hai bài hát, tất cả đều không liên quan tới chính chủ Lâm Tri Bạch này rồi!

Hai bên nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng phát hiện:

Chuyện này đã biến thành cuộc tranh công của Tề Ba Khắc và Dạ Oanh, hoặc có thể nói là cuộc tranh đấu phong cách!

Dù sao hai bài hát áp dụng chính là giai điệu giống nhau như đúc, chỉ là tác phẩm ca từ khác nhau, cách biểu diễn cũng khác nhau.

Đây là do ca từ chủ đề quyết định.

Tề Gia Nạp Đức - Hoàng Tịch Dương Ca “, ca từ truy cầu một loại thi ý, tương đối thâm trầm, hiển nhiên là một người đã trải qua đủ sự đời, trải qua hết đời tang thương.

Tà Dương vô hạn, bất đắc dĩ sáng lạn chỉ trong một hơi thở.

Lấy việc trời chiều hưng khởi, cắt vào chủ đề, thể hiện tác phong xưa cũ của bài thơ cổ từ cảnh và tình xưa, hơn nữa lập tức chuyển ngoặt thành chín mươi độ: “Bất đắc dĩ chỉ một tức xán lạn”, đặt cho bài tập này là căn cơ thể lương, ngay sau đó câu thứ hai “Tùy ráng mây dần tán, ánh sáng đã mất vẫn không khôi phục”, vận dụng thủ pháp cảm khái quang huy của Sầu Quang sẽ không còn, thế sự vô thường...

Có phát hiện ra không?

Đây là một thủ pháp nghệ thuật cực cao, toàn lời duy nhất có thể xem là chỗ có thể miêu tả tình yêu, mặc dù hơi có hàm súc, nhưng lại nhận được hiệu quả của “Nơi này không tiếng động thảng tiếng”, hơn nữa nhịp nhịp nhàng của lời ca, cơ bản đều đè ép lên tiếng tranh cãi, cùng với bài bài ca bị thương này, đồng thời cũng phối hợp với giọng điệu của Tề kiêm Berloz.

Cái này khó trách Tề Gia Lôi Nhĩ sẽ chọn ‘Tịch Dương Chi Ca’.

Dù sao nàng hát rất nhiều ca khúc, đều là theo đuổi hiệu quả nghệ thuật nhất định.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao phần lớn thích người của Tề Gia Nạp Đức, phần lớn đều không có cảm tình với Dạ Oanh.

Ước chừng là cảm thấy thích bài hát của Tề Ba Tư sẽ hơn một chút, hình tượng cao lãnh trước sau như một này cũng phù hợp với yêu cầu này.

So sánh với Tề Phí Nhĩ Tư, lộ tuyến của Dạ Oanh, càng thêm thông tục hóa.

Cho nên Lâm Tri Bạch sớm đã đoán được, Dạ Oanh đại khái sẽ càng ưa thích 《 Thiên Lam Ca 》 .

Khác với đề tài 《 Tịch Dương Chi Ca 》 .

“Dạ Oanh lựa chọn ” Thiên Thiên Lam Ca”, trực tiếp định vị chủ đề ở “Thất Tình Ly”.

Lật ra toàn Đường Thi, chúng ta có thể đếm được xem chúng ta có bao nhiêu phần so với đọc ôn hòa, mà thơ thương tình ly biệt thì chiếm tỉ lệ bao nhiêu?

Có thể nói, về sau có ưu thế áp đảo tuyệt đối!

Bởi vì cảm ngộ đối với nhân sinh hoặc sâu hoặc cạn, hoặc có hoặc không, tất cả mọi người không giống nhau, có thể sinh ra cộng hưởng mãnh liệt với ca ca Tịch Dương đương nhiên sẽ không ít, nhưng tuyệt đối không có biện pháp thể hiện chủ đề “thương tình ly biệt” này!

Hoặc là nói:

Đại đa số ca khúc của Dạ Oanh, nội dung đều là liên quan đến tình yêu. Nàng ở trong lĩnh vực thông tục, có thẩm mỹ cao hơn người bình thường!

Mà thông tục mang ý nghĩa thị trường lớn hơn, hoặc có thể nói là số lượng tiêu thụ cao hơn.

Cho nên kiếp trước, “Thiên Thiên Lam Ca” tiêu lượng cùng độ truyền xướng, so với ” tịch dương chi ca” của Mai Diễm Phương càng cao hơn.

Chỉ là đến Lam Tinh, hai người đang biểu diễn ca khúc đã có sự thay đổi riêng của mình, Lâm Tri Bạch cũng không dám nói hai bài hát này ai sẽ càng biểu hiện tốt hơn.

Ngược lại fan hai bên đã bắt đầu vắn vẹo!

“Rõ ràng 《 Thiên Thiên Cương Ca 》 rất tốt, chỉnh lý một bài hát đều vô cùng phù hợp với phong cách Anh Anh!”

“Cũng giống nhau, đừng có quá nhiều phong cách khác nhau, chỉ có ca từ không giống mà thôi, luận ca từ rõ ràng là “Tịch

ca Tịch”!”

“Đúng vậy, bài ca Tịch Dương này cấp bậc bùng nổ!”

“Lại nói cái gì bức cách, dân chúng chính là thích thông tục một chút thì làm sao?”

“Huống hồ 《 Tịch Dương Chi Ca 》 , chẳng qua là nói chút cảm ngộ nhân sinh rất hư ảo, rõ ràng là đi theo lộ tuyến của tiểu chúng mà thôi, cũng đừng trông chờ vào lưu lượng có thể lớn bao nhiêu.”

“Tục khí, ca ca Dạ Oanh chính là tục khí!”

“Cười ta chết mất, ngày sau cho dù Thiên Lam Ca bay ở phương xa trên đường ta, bài ca này? Berloz Nghihắc tạm thời, Đặng Chấn, ta cũng không còn gì để nói nữa.”

“Ồn ào cái gì, dữ liệu quyết định thắng bại là được rồi!”

“Được rồi, so với số liệu đúng không, vậy ta sẽ cho người xem sức chiến đấu của Ba Mông Đặc chúng ta!”

Song phương không phân biệt được cao thấp.

Lúc đó có thể phân ra cao thấp, chỉ có thể là bài danh hai bài hát này.

Mà trong bầu không khí như vậy, hai vị hâm mộ sau bài ca đều điên rồi, bài ca mới download giống như thần tiên.

Cùng lúc đó.

Những người này còn phát động vị bằng hữu thân thích bên cạnh, cũng được ủng hộ tác phong thần tượng nhà mình.

Dưới loại bầu không khí cuồng nhiệt này, trong thời gian một ngày ngắn ngủi, hai ca khúc lần lượt tiến vào top 10!

Xoạt xoạt!

Thần tiên đánh nhau phàm nhân gặp nạn!

Hai bài hát này đang xông vào Top 10, cũng có nghĩa là bảng danh sách ban đầu, cùng với hạng 10, sắp bị đuổi đi rồi...

Ca khúc vốn được bài danh thứ mười, được Lâm Tri Bạch yêu thích tập hợp.

Mà ca khúc vốn được xếp ở vị trí thứ chín, lại là ca khúc Bát gia hợp tác với Diệp Quân “Đi theo đuổi”.

Trong đó 《Tình Yêu》 trên tập đoàn xuống dưới liền xuống.

Dù sao bất kể là Tề Gia Cát Đức hay là bài ca mới của Dạ Oanh, đều là do Lâm Tri Văn viết.

Nhưng Bát gia và Diệp Quân Tập hợp tác tùy tùng Chủ Bằng, sóng này bị đẩy ra mười thứ hạng đầu tạo thành ảnh hưởng rất lớn!

...

Bát gia trở mắt nhìn Đồng Lưu bị đẩy ra mười hạng đầu!

Mặc dù nhìn thấy fan Dạ Oanh và Tề Ba Nhĩ Đức ước định xong trận đại chiến số liệu kia, Bát gia cũng đã dự liệu được, mình có khả năng sẽ bị dư chấn cuộc chiến của hai vị này ảnh hưởng, thật sự là một màn này, hẳn vẫn cảm thấy vô cùng bi tráng!

Thần tiên đánh nhau phạm nhân gặp nạn sao?

Nhưng hai vị này là thần tiên, chẳng lẽ ta không còn là thần tiên?

Nếu chúng ta đều là thần tiên, vậy tại sao hai nàng đánh nhau ta còn phải gặp xui xẻo?

Chỉ vì sau lưng hai vị thần tiên đánh nhau, còn có một hắc thủ phía sau màn tên là “Lâm Tri Bạch”!

Vừa nghĩ đến điểm này Bát gia đã cảm thấy vô cùng tuyệt vọng!

Xuất đạo bao nhiêu năm, cho dù Cửu gia cũng không mang đến cho Bát gia loại cảm giác “tuyệt vọng” này.

Thậm chí là...

Có đôi khi Bát gia sẽ cảm thấy, một ngày nào đó nếu như mình tiến bộ hoặc là đốn ngộ, chưa chắc không có khả năng vượt qua Cửu gia.

Nhưng đối mặt với Lâm Tri Bạch, Bát gia lại hoàn toàn không thể sinh ra ý nghĩ như vậy.

“Trò chơi kết thúc, ta đánh không lại hấn.”

Hấn báng ỏ Lôi Diệp Quân Tập, ngữ khí khó nén mắt mát.

Diệp Quân Tập còn nhớ rõ ngày Bát gia vừa tìm mình hợp tác, cười nhạo mình là đã đi Tần Châu một chuyến, đã bị Lâm Tri Bạch cắt đứt sòng lưng, cuối cùng thậm chí còn ngạo nghễ nói:

“Được Bát gia ta đến chính trực cốt cho ngươi!”

Bởi vì những lời này, lúc đó Diệp Quân Tập cũng bắt đầu nổi lên, cho rằng có hy vọng báo thù.

Kết quả là bây giờ Bát gia, xương cốt đều bị Lâm Tri cắt đứt, không còn hăng hái tìm mình hợp tác ngày ấy nữa!

Thở dài một hơi.

Diệp Quân Tập an ủi: “Bát gia người cũng không cần quá khổ sở, đợt này không chỉ có người chống không được Tề kiêm Berloz và Dạ Oanh, Cửu gia kỳ thực cũng không chịu nổi, không tin ngươi xem số liệu hôm nay thế đi.”

“Thật sao?”

Ánh mắt Bát gia lóe lên, mở ra bảng ca mới.

Ca khúc xếp hạng thứ chín hiện tại, là Thiên Cương Ca ”
Thiên Huyền Nhạc ” của Dạ Oanh.

Mà bài ca xếp hạng thứ mười, lại là “Tịch ca tịch dương” của Tề kiêm Duy Khắc Tư.

Bộ Ngạn tùy tùng của mình đã rơi vào mười một người.

Đương nhiên đây không phải là trọng điểm.

Ít nhất không phải là trọng điểm của giờ phút này.

Trọng điểm là Bát gia phát hiện thế bài hát này vẫn như cũ thượng dương lợi hại!

Có lẽ Cửu gia bài “Thái dương cung” kia cũng không có cách nào ngăn cản hai bài hát này quật khởi!

Quả nhiên.

Buổi tối hôm đó.

Tân Ca bảng xếp hạng đã biến thành như vậy.

Thứ nhất: Thích người!

Thứ hai: Chịu chia tay thật tốt...

Thứ ba: Khúc thứ ba nửa là đêm nhỏ.

Thứ tư: Dưới chân núi Phú Sĩ Sơn

Đệ ngũ: Không lãng phí tội danh!

Nữ nhân dễ bị thương thứ sáu:

Đệ thất: Thích nhất

Ngày thứ tám: Thiên Lam ca

Chương thứ chín: Ế dương chi ca

Ngày thứ mười: Thái dương

Ý nghĩa của chuyện này không chỉ đơn giản là Bát gia bị xông ra khỏi top 10 của bảng ca mới!

Điều này mang ý nghĩa, Cửu gia được Lâm Tri Bạch, chạy tới vị trí treo bảng ca mới!

Keng!

Lúc này thất gia liền phát bảng đơn bản này vào nhóm ba người:

“Cửu gia! Ô ô ô! Cửu gia đáng thương! Bên ngoài tất cả đều là Lâm Tri Bạch!”

Người mẹ nó khóc tang rồi!

Khóe miệng của Cửu gia co giật, biến hóa trên bảng đơn bản vẫn đang chăm chú nhìn, đâu cần đến bản thân đặc biệt của Thất gia chứ?

Thuần thuần khiến người buồn nôn!

Mình đi xuống, không thể đối tốt với ta và lão Bát!

Hết lần này tới lần khác lại vào đúng lúc này.

Bát gia cũng nổi bọt: “Cửu gia, thập tiên top 10 vết đười xe này của người nhìn chướng mắt quá, nếu nói ta còn không bằng trực tiếp ném ra mười thứ hạng đầu, thoải mái tự tại.”

Ha ha.

Lời này tựa như anh em tốt ở cầu động nói:

“Anh em biệt thự này của người quá lệch rồi, muốn ta nói không bằng ở chung với ta ở cầu động, xung quanh là thương hội cùng bệnh viện, giao thông rất thuận tiện.”

Dù sao Cửu gia cũng hiểu như vậy.

Không nghĩ tới Bát gia rút ra trước mười thì trái tim cũng đen kịt.

Thế là Cửu gia đánh thư nói: “Hai vị hảo huynh đệ xin yên tâm, ta sẽ bảo vệ một phần vinh quang cuối cùng cho ba bá chủ Tề Châu nhạc đàn, nếu như ngay cả ta đều ngã xuống, thì chẳng phải là toàn bộ Tề Châu ca đàn đều sụp đổ trước mặt Lâm Tri Bạch sao!”

Thụ chí như vậy làm gì?

Người không bằng ngã xuống đi.

Thất gia cùng Bát gia oán thâm, trái lương tâm đứng trong đám người tỏ vẻ cười nhe răng.

Cửu gia tiếp tục đánh chữ, chẳng phải là ghê tởm chết được mà, ai cũng không giống như không. “Mặc dù ta là đuôi xe, nhưng dù sao vẫn còn ở top 10, mà ca hát của Lâm Tri Bạch đã dùng hết rồi, chẳng khác nào y theo đuôi thắng được kỷ lục của ta.”

Ngụ ý là:

Đừng nhìn ta bây giờ chật vật như vậy!

Lúc trước ta cùng Lâm Tri Bạch thời kỳ đỉnh phong!

Thất gia cùng Bát gia cười lạnh: “Cửu gia sao có thể xác định, Lâm Tri Bạch liệu có sáng tác ra ca khúc cuối cùng hay không?”

“Bởi vì hắn đã dầu cạn đèn tắt rồi!”

Cửu gia phân tích: “Chỉ nhìn ca khúc mà hắn cho Tề Gia Lôi Nhĩ cùng Dạ Oanh liền biết a, một bài nhạc đã dùng hai lần rồi, nếu như không phải thật sự không có ca khúc khác, hắn có suy nghĩ như vậy không?”

Thất gia: “...”

Bát gia: “...”

Lâm Tri Bạch quả thật là đem ca khúc tách thành hai lượt dùng, nhưng nguyên nhân chẳng lẽ không phải là hẳn sau hai ca mà chơi thao tác Đoàn Thủy sao?

Được rồi.

Vô luận cuối cùng Lâm Tri Bạch có còn “Bài ca cuối cùng” mới hay hay hay không, dù sao bảng ca trước mắt đã bạo kích đàn ca Tề Châu!

Trên lưới nổ tung!

Tìm phương tiện truyền thông nổ tung!

Nghiệp giới cũng bùng nổ!

“Đây là tình huống gì vậy! Trong mười dặm vị trí đầu bảng mới, chín ghế đều là Lâm Tri Bạch!”

“Điều kỳ quái nhất là, chín hạng đầu đều là Lâm Tri Bạch!”

“Chỉ còn sót lại mười dòng độc đỉnh đứng đầu, vậy mà chính là khúc cha mạnh nhất Tề Châu chúng ta!?”

“Cửu gia cũng chỉ có thể ở dưới trướng hẳn làm đuôi xe thôi đúng không?”

“Giết điên rồi! triệt để giết đến điên rồi!”

“Lúc trước cái gì mà Bắc Đẩu Thất Tinh, Bát Tiên Quá Hải toàn bộ đều làm hồng, người ta hiện tại là cửu chương!”

“Cửu thủ nói thế nào?”

“Cửu Long kéo quan tài...”

“Cái gì đây, lôi quan tài gì thế, sao ta cảm thấy hình như Nội Hàm Cửu gia đã nhập thổ rồi, rõ ràng Cửu gia đỉnh phong, cũng là bảng bài mới chiếm vị trí cửu ca, hay là gọi là Lâm Tri Bạch này sóng gió ngoài chín tầng mây, hoặc là cửu thiên ôm trắng để nghe hơn một chút!”

Quả nhiên.

Dù có truyền thông hay không cũng không dám dùng “Cửu Long Lạp Quan” để hình dung thế cục của tân ca bảng.

Dù sao từ này cũng không tôn trọng Cửu gia!

Nghĩ đi nghĩ lại.

Các đại truyền thông hay là lựa chọn miêu tả như vậy: Kỳ Lâm biết trắng hơn Cửu Thiên Lãm Nguyệt!

Chín hạng đầu đều là Lâm Tri Bạch!

Nhưng không phải là trên Cửu Thiên Lãm Nguyệt sao?

Mà Lâm Tri Bạch trong phòng phát trực tiếp ngày hôm sau, chip đọc sách, Hoan Hoan Hoa Hoa. Tù nhân vừa xem tin tức vừa lẩm bẩm hỏi: “Vì sao là Cửu Thiên Lãm Nguyệt?”

【 Người nói xem? 】

[Hiện nhiên không thể tưởng tượng nổi!]

【 ha ha, đợt này đúng là nổ trời, có thể đắc chí một chút! 】

【 dù đầu trâu bò! 】

Nhìn tấm rèm đàn, Lâm Tri Bạch nói: “Ý của ta là, mặt trời chẳng lẽ không khí phách hơn mặt trăng sao? Vì sao không phải là ôm mặt trời của cửu Thiên? Emmmm... Đợi đã! Nhật? Má... Ta hình như lại có linh cảm...”

Người xem:????

Bạn trên mạng:!!!!

Trong phòng phát trực tiếp trên toàn bộ lưới nhìn chăm chú, Lâm Tri Bạch lằm vào trầm tư, phảng phất ánh sáng linh cảm văng khắp nơi va chạm, hoàn toàn không để ý đến tấm bình đài đầy tia điện.

Chương 463: Kinh điển tái hiện! kiêm chức nghệ thuật gia, quyển kinh điển thứ 463 tái hiện! Mắt thấy Lâm Tri Bạch theo linh cảm bộc phát mà lâm vào trầm tư, người xem trực tiếp không bình tĩnh!

【??????】

【 Không phải, ngươi là thủ phú thật sự đúng không? 】

【 Thủ Phú đừng như vậy, ta sợ hãi, ngài đây là một lời không hợp là có linh cảm mới à? 】

【 Hiệu quả của tiết mục! Tuyệt đối là tiết mục hiệu quả! Ở đâu ra nhiều linh cảm như vậy chứ! Sóng này khẳng định là bị vắt kiệt thật rồi! 】

【 Sao ta trông không giống vậy, hình như hẳn thật sự đang suy nghĩ? 】

【 lời thoại của người đứng đầu kế tiếp không phải là bài tập cuối cùng của “Vận đấu năm nay ta đứng đầu” đấy chứ? 】

【 Không thể loại trừ khả năng này. 】

【 Bài hát đầu tiên cho hai vị thiên hậu, rõ ràng đã là một bài hát phá vỡ thành hai bài... 】

【 Đừng nói ca đã dùng hết, hảo hữu giàu nhất của ngươi đều dùng hết đi! 】

Đúng vậy.

Bao gồm cả Chu Hàn Tấn, Trương Hi Dương, Lý Tiêu, Tần luyện, Hàn Nguyệt Sương...

Tất cả bằng hữu cùng Lâm Tri Bạch đi tới Tề Châu phát triển, toàn bộ đều lấy được nhạc Tề Ngữ mà nó sáng tác.

Ngay cả hai ngày sau cùng với loại người có quan hệ tốt với Lâm Tri Bạch như Sở như hẳn ở trong tiết mục, cũng đều tiến

hành hợp tác với hần ở phiên thi đấu năm nay.

Cường độ cao như vậy giúp người ta viết nhạc, lẽ nào Lâm Tri Bạch còn không có bị ép khô linh cảm?

Quá bất hợp lí!

Người xem trừng to mắt.

Mà bộ dáng này của Lâm Tri Bạch, cũng không phải hoàn toàn là giả vờ, y thật sự nghĩ đến một bài hát thích hợp phát ra tiếp theo:

Lý Khắc cần 《 Hồng Nhật 》 !

“Ta nghĩ đến một đoạn giai thoại rất tốt, mọi người nghe một chút xem như thế nào, đây sẽ là bài cuối cùng của ta trong kỳ thi đấu này.”

Trở lại hiện thực.

Lâm Tri Bạch liếc nhìn đàn hồi, sau đó cười mở miệng đối với ống kính, ngay sau đó giả vờ giả vịt gảy đàn một đoạn giai điệu.

Thình lình chính là một bộ phận bài ca chính Hồng Tự Nhật.

Bởi vì chỉ có giai điệu thú vị, không có ca từ và biên khúc, người xem cũng không thể biết đây là một bài nhạc gì, càng không thể căn cứ trình độ này triển lãm, đi đánh giá chất lượng của bài tác phẩm này.

Thậm chí là...

Rất nhiều người nhạc nhạc chuyên nghiệp, người chỉ cho hần nghe một đoạn giai điệu quy mô không có bất kỳ điểm nào tăng thêm, đối phương cũng chưa chắc đã biết được bao nhiêu am hiểu, ngược lại là người nhạc cao cấp, tối thiểu phải tiếp cận cấp bậc của Khúc phụ, mới có thể có lỗ tai mẫn cảm đến mức tận cùng.

Ví dụ như cái gọi là “Tuyệt đối âm cảm”.

Trên cơ bản đại đa số Khúc ba trong ngành đều có thể đạt tới trình độ này.

Bất quá mắt thấy Lâm Tri Bạch thật sự diễn tấu ra một đoạn giai điệu thú vị, mọi người vẫn bị tài sản cao của hần dọa cho

sợ ——

【Không phải chứ? 】

【 Thủ Phú đây là thật sự làm ra rồi! 】

【 tuy rằng chỉ có một đoạn nhỏ giai điệu, nhưng thủ phú tựa hồ đã tính trước? 】

【 Ta lau! 】

【 Cho nên đây là thật! 】

“Người đứng đầu đúng thật còn có “Bài hát cuối cùng nhất”?”

【 Hoàn toàn không giữ được nữa rồi, câu này con mẹ nó, lỗ tai ta đã nghe ra vết chai rồi! 】

【 Ha ha ha ha ha, thật bị người bạn trên mạng phía trước nói trúng rồi, lại là lời thoại vô tình này, thủ phú đầu tiên gọi là “độc hết đèn tắt”, đại khái chỉ có chín phần mười dầu a. 】

định nghĩa lại ý thức của bản thân khi linh cảm khô kiệt!

Nhìn tấm rèm bấn, Lâm Tri mặt trắng không đỏ tim không đập nhanh nói:

“Linh cảm khô kiệt là thật, dầu hết đèn tắt cũng là thật, nhưng mỗi ngày đều là bắt đầu, hôm qua linh cảm của ta khô kiệt, hôm trước ta dầu hết đèn tắt, vậy thì có quan hệ gì với hôm nay? Mỗi sáng tỉnh lại, chẳng lẽ không phải là mới, nguyên khí đầy trời một ngày sao?”

Người xem: “...”

Tề Châu võng bạn chưa bao giờ gặp người bất hợp lí như thế!

Mà sau một cuộc vui, khéo miệng Lâm Tri hơi nhếch lên nói: “Lần này thật sự là ca khúc cuối cùng của ta.”

Màn đàn có người hỏi: 【 kia? Mục Tư Mã Nhĩ Giáo Tuấn Hám Lạp Tư mà Ân khích lệ? 】

Lâm Tri Bạch cười nói: “Ồ đâu ra linh cảm gì, cái này phải cảm tạ Cửu gia. Thủ lĩnh này của hắn là Thái Dương Chủ ta rất thích. Cảm giác chủ đề ca khúc vô cùng thờ ơ, sau đó

trong đầu ta chỉ nghĩ tới một ca khúc chủ đề, biểu đạt một loại tâm thần bất khuất. Mặt khác vì tỏ vẻ chào Cửu gia, nên danh tự bài mới của ta hẳn cũng có liên quan đến mặt trời.”

Tâm sân khấu:

【 Sao người không gọi thẳng là “Thái Dương Tĩnh” luôn đi? 】

【Đúng vậy! 】

【 Dù sao chuyện này người cũng không phải chưa từng làm! 】

Thất gia xuất giá thích người, người cũng ra cùng một ca khúc a!

Lâm Tri Bạch gãi gãi đầu nói: “Lần đó thật là trùng hợp, lần này, chúng ta không nên cùng tên đi, tuy rằng cái tên Huyền Thái Dương Chủ này nghe rất êm tai, nhưng chúng ta có thể đổi cách xưng hô a, tỷ như...”

Dường như đang suy nghĩ thật.

Lâm Tri Bạch bị kẹt xác tới gần một phút.

Mãi đến khi màn đàn bắt đầu đưa ra đủ loại đề nghị, Lâm Tri Bạch mới vỗ đầu một cái nói: “Có! Vì chào Cửu gia, cũng vì không muốn rời khỏi chủ đề thái dương này, bài cuối cùng của ta, tên gọi là 《 Hồng Nhật 》 ! Cái tên này có phải không tệ không?”

Lâm Tri Bạch cười thành híp mắt.

Người xem: híp mắt lại quả nhiên đều là quái vật!

Mà trừ người xem trực tiếp, đại đa số bạn trên mạng Tề Châu cũng không rõ ràng lắm, Lâm Tri Bạch thế mà còn có “Ca hát cuối cùng” cuối cùng!

Bất quá cho dù hiện tại loại trình độ này, cũng đủ hô hấp dồn dập của Tề Châu bạn trên mạng, chín người bài đầu toàn bộ đều là bài ca của Lâm Tri Bạch, cảnh tượng đồ sộ như thế, người chú ý đến ca đàn cả đời cũng chưa từng nhìn thấy!

Mà trong các đại nghiệp của nhạc đàn.

Trên bảng xếp hạng, Tiệt Đồ bay đầy trời!

“Từ hôm nay trở đi, Lâm Tri Bạch chính là thần của nhạc đàn Tề Châu!”

“Thất gia quỳ rồi, Bát gia nằm xuống, ngay cả Cửu gia cũng bị bức đến góc tường, lần này Lâm Tri Bạch có thể nói là bằng vào sức một mình, hoàn toàn trấn áp đàn ca Tề Châu!”

“Còn chưa tới trình độ đó?”

“Cửu Thiên Lãm Nguyệt là lợi hại, cũng đừng quên cửu gia đến từ đâu.”

“Đúng vậy, không nên có chí khí người khác diệt uy phong của mình, Lâm Tri Bạch nói đến cùng cũng chỉ là truy bình ghi chép của Cửu gia.”

“Cửu gia đỉnh phong cũng không kém gì Lâm Tri Bạch!”

“Các vị vẫn nên tỉnh táo một chút đi, Cửu gia đỉnh phong tu vi hàm kim cũng kém hơn Lâm Tri Bạch lần này a.”

Trong lúc nhất thời.

Mọi người trong vòng bắt đầu tranh luận.

Nhưng vào lúc này, ở nơi phát sóng trực tiếp mới nhất Lâm Tri Bạch được một bức thuyết, được mọi người ghi lại và chuyển đến tất cả các đại sự nội.

“Phốc!”

“Có ý tứ gì!”

“Lâm Tri Bạch còn có ca khúc!”

“Hắn rốt cuộc là cái đầu gì, sao lúc này còn có thể nghĩ ra ca khúc mới!”

“Linh cảm của cửu gia đến từ?”

“Không phải gia hỏa này muốn phá vỡ kỷ lục cao nhất của Cửu gia, trở thành thần duy nhất trong nhạc đàn Tề Châu chứ?”

Tê!

Tất cả mọi người hít một hơi lạnh khí!

Cuối cùng Lâm Tri Bạch cũng lộ ra răng nanh, nàng đã không cần tiếp tục ẩn núp nữa!

Rốt cuộc Tề Châu ca đàn phát hiện mục đích Lâm Tri Bạch, trong lúc nhất thời tập thể ghen ngào, một cỗ hàn khí từ sống lưng lan tràn đến đỉnh đầu, da đầu tất cả mọi người đều run lên!

...

Tốc độ truyền mạng thông cực nhanh, tin tức truyền đến tai Cửu gia, kỳ thật không tốn bao nhiêu thời gian.

Quan trọng nhất là, Thất gia và Bát gia có ý đồ xấu đều sẽ lập tức truyền tin xấu này vào tai Cửu gia!

đàn thứ ba Nhạc đàn Tề Châu.

Thất gia: 【Muốn chết muốn chết muốn chết muốn chết, Lâm Tri Bạch còn có một ca khúc cuối cùng, ta liền nói Lâm Tri Bạch gọi là “Phong cách cuối cùng” chính là đang xào, tựa như những nhà văn thích thuyết phục người đọc sách, động một chút liền nói tác phẩm X là tác phẩm do chính mình phong, kỳ thực đều là đang thả rắm, chỉ là để so sánh kỹ xảo mà thôi! 】

Sau đó.

Bát gia: 【Đâu chỉ là nhà văn không đáng tin cậy, rất nhiều nữ ưu tú ở Sở châu cũng là kiểu này nha, ví dụ như lão sư tam hữu, luôn nói một mực nói một vị cửu đạo sĩ nào đó là tác phẩm dẫn lui của nàng, khiến ta lập tức ủng hộ, cho dù là vì thanh xuân của mình thanh toán, kết quả nàng đẩy lui không bao lâu lại làm tiếp, sau đó ngăn ngừn vài năm, hàng năm đều phải ra một bộ dẫn đường, tất cả đều là sáo lộ! 】

Thất gia hiểu rồi!

Bát gia cũng ngộ ra!

Cửu gia trong đám người nhìn thấy hình dung của hai người này lại càng hiểu rõ!

Không hợp với sáo lộ của Lâm Tri chơi chính là chiêu này, lần lượt nhấn mạnh vị trí đó là “Bài hát cuối cùng” của trận thi

đầu năm nay, kết quả lại lần lượt bội thực mà phì, hỏi dù có linh cảm tới ngăn cũng ngăn không được!

Lần này đứng đầu rất không hợp lẽ thường!

Linh cảm cái gì mà là 《Thái Dương》 đến từ Cửu gia!

Mặc dù biết đối phương hơn phân nửa là chiếu cố mặt mũi của Nhạc đàn Tề Châu đệ nhất nhân này, cố ý cho bậc thang đẹp đẽ, Cửu gia vẫn rất muốn một ngum muối chanh Berloz phun chết Lâm Tri Bạch, ngược lại nói xem bài này ta có thể cung cấp cho người cảm tình gì đây?

Nhưng không có biện pháp.

Minh thật sự không phải đối thủ của Lâm Tri Bạch.

Thực lực của đối phương cao hơn một chút so với tưởng tượng ban đầu của mình!

Đánh chết Cửu gia hẳn cũng không nghĩ ra, Lâm Tri Bạch vậy mà thật sự có hi vọng phá vỡ ghi chép của mình!

Thậm chí chính Cửu gia cũng không có cách nào phá được bản ghi chép của mình, dù sao lúc ấy thành công cũng là có thành phần vận khí nhất định.

Chỉ là sự tình còn chưa có kết luận.

Người lên tiếng kế tiếp là kịch hay quật cường cuối cùng của Cửu gia: 【Cho dù hẳn còn có một bài hát thì như thế nào, 《Thái Dương》 này không phải chỉ đơn giản là rời khỏi mười bài hát hạng đầu, ta không tin Lâm Tri Bạch còn có thể bài hát đầy kinh điển như vậy!

Thất gia bất đắc dĩ.

Bát gia thờ dài.

Dùng triết học nói chính là:

Khi Cửu gia không còn tràn đầy tự tin với mình nữa, mà là kỳ thác hy vọng chiến thắng vào trạng thái đối thủ không cách nào giữ vững, lúc xuất hiện sai lầm, thật ra hẳn đã thua.

Về phần Lâm Tri Bạch?

Đương nhiên sẽ không thất thủ.

Dù sao bài cuối cùng của Lâm Tri Bạch, nhưng Lý Khắc cần cù cả đời, thậm chí có thể dùng để đảm bảo dưỡng lão!

Sao lại là thủ lĩnh này?

Một là bởi Lâm Tri biết chất lượng bài hát này có thể vững vàng thắng 《Thái Dương》 của Cửu gia!

Hai là bởi Lâm Tri Bạch muốn mượn nơi này tạo ra một cái biểu hiện giả dối, tức là linh cảm cuối cùng của hắn thực sự đến từ chính Cửu gia thủ lĩnh Thái Dương kia!

Dù sao tục ngữ nói, cường long bất áp địa đầu xà.

Chính mình đi tới Tề Châu, chọn đàn nhạc đàn ba bá chủ Tề Châu.

Thậm chí mượn biểu hiện của Tân Ca bảng, phá hủy hết tất cả các mặt mũi của người ta, ít nhiều cũng không nể mặt.

Nhất định phải cho nhạc đàn Tề Châu tôn trọng một chút mới được, tức là linh cảm cuối cùng của bài thơ này, là đến từ tác phẩm của Cửu gia.

Đó là nguyên do.

Bài cuối cùng này giúp Lâm Tri Bạch, khai sáng kỷ lục mới của nhạc đàn Tề Châu 《 Hồng Nhật 》 , cũng có ý chào ” cựu vương” Cửu gia.

Cái này gọi là đạo lý đối nhân xử thế.

Dù sao Lâm Tri đến Tề Châu, ở nhạc đàn giày vò như thế, ba cái đầu không lờ cũng không nhằm vào, chẳng qua chỉ là đánh lén nho nhỏ một phen.

Thái độ xem như có chút hữu hảo.

Lâm Tri Bạch kia đương nhiên là có qua có lại, không thể làm hỏng sự tình, nếu không về sau Phù Huề với thần thoại ở lạc đàn Tề Châu không dễ lẫn lộn.

Đương nhiên.

Chỉ có đứng ở trong thị giác của Lâm Tri Bạch, mới có thể nhìn thấy “Hồng Nhật” tất nhiên có thể nổ tung tương lai của bài hát mới.

Những người khác chỉ là ngắm hoa trong sương mù, không xác định được “Bài ca cuối cùng” lần này của Lâm Tri Bạch, có thể tiếp tục duy trì chất lượng lúc trước hay không!

Chuyện này, không nghi ngờ gì nữa đã khiến cho toàn bộ lưới bàn tán xôn xao —

“Các người nói xem Lâm Tri Bạch có thể đánh bại 《Thái Dương》, sáng tạo ra lịch sử mới của nhạc đàn Tề Châu hay không?”

“Có thể sáng tạo lịch sử mới hay không thì ta không biết, ta chỉ biết Lâm Tri lần nữa định nghĩa cây đèn cạn dầu!”

“Ha ha ha ha!”

“Nghiêm chỉnh thảo luận, ta cảm thấy rất khó khăn, giai điệu quy luật của thủ lĩnh phát sóng trực tiếp thường không có gì lạ.”

“Vậy giai điệu ngắn như vậy người có thể nghe ra cái gì, hướng hồ còn chưa tiến hành ca khúc, thậm chí còn không biết ca khúc là cái gì.”

“Mặc dù tin tức không nhiều lắm, nhưng thủ phủ nói tân ca chính là hành trình không ngừng nghỉ, loại ca này rất khó cạnh tranh cùng loại tuổi tác như Cửu gia.”

“Nhưng người đừng quên, người giàu nhất đã độc chiếm chín thứ hạng đầu rồi!”

“Nói thì nói như vậy, nhưng không phải nói người thắng chín lần thì mười lần thì nhất định sẽ thắng!”

“Ta tin tưởng Thủ Phủ!”

Có người không coi trọng, nhưng người coi trọng cũng không ít!

Bởi vì gần đây Lâm Tri Bạch sáng tạo kỳ tích quá nhiều, mỗi ngày đều làm nóng mặt, cho nên rất nhiều người đã bắt đầu lựa chọn mù quáng tín nhiệm hết thảy những gì y muốn làm!

Về phần Lâm Tri Bạch, cũng không giải thích quá nhiều trong phòng phát trực tiếp.

Y chỉ đứng trong phòng trực tiếp, báo cáo lại tiến độ làm việc của mình.

Ngày đầu tiên nhắc tới linh cảm...

Ngày hôm sau đã nói là ca khúc viết xong rồi...

Ngày thứ ba thì nói là biên khúc đã được giải quyết...

Ngày thứ tư Lâm biết phí công đi vào lều ghi âm...

Đi ra khỏi lều ghi âm, Lâm Tri Bạch cười nói với ông kính:
“Nếu thuận lợi thì ngày mai bài hát này sẽ chính thức gặp mặt mọi người rồi!”

Quá trình ghi âm cũng không quay.

Lâm Tri Bạch muốn giữ sự huyền nhiệm của ca khúc.

Cũng bởi vì bài hát này, liên quan đến việc Lâm Tri Bạch có tạo ra một kỳ tích xưa nay chưa từng có hay không. Trong mấy ngày trực tiếp này, nhiệt độ của hắn vẫn luôn trong tình trạng bùng nổ!

Hoặc là nói:

Bạn trên mạng đối với ‘Hồng Nhật Tốt chú ý, đã vượt qua chú ý đối với bất kỳ ca khúc nào của Lâm Tri Bạch trước đó!

Đúng là trong sự chú ý khoa trương như vậy.

Ngày hai mươi tháng mười một.

Hôm nay, vừa đúng ngày 《 Hồng Nhật 》 tuyên bố.

Vào buổi sáng buổi tối.

Theo tiếng chuông vang lên tám giờ, các âm thanh lớn của Tề Châu phát ra, trước tiên an bài trang giấy lớn nhất để giới thiệu, văn án có thể nói là đủ loại ——

“Lâm Tri Bạch thân đặt cược ư? 《 Hồng Nhật 》 toàn bộ mạng lưới phát hết!”

“Là bình thường không có gì lạ hay là sáng tạo lịch sử? 《 Hồng Nhật 》 đợi người tới nghe giảng!”

“Toàn bộ mạng lưới đều đang quan sát, 《 Hồng Nhật 》 cuối cùng công bố, người xác định không nghe trước cho nhanh?”

Suu suu suu suu!

Thậm chí Võng hữu còn không kịp thấy văn án cụ thể viết gì, chip chip đọc sách là có thể tạo ảo diệu. Hoan K K hoa nhân. Tù nhân đầu tiên đã tiến cử.

Nguyên Thân, khởi động!

“A không, ‘Hồng Nhật Dương’, phát ra!

Theo ngón tay điểm nhẹ trên màn hình điện thoại, hoặc là ném chuột vào trên màn hình máy vi tính, 《 Hồng Nhật 》 trước mặt tấu vang lên:

“A a a a a a a a a a ~ “

Là thanh âm của Lâm Tri Bạch, ngẩng cao có lực, kích tình mãnh liệt bành trướng, dường như có thể khiến người liên tưởng đến mặt trời mới vừa mọc sáng nay!

Sau một khắc.

Địa cầu kinh điển hiện lại ở Lam Tinh!

“Vận mệnh coi như là lang bạt kỳ lão, vận mệnh coi như là khúc chiết, đe dọa người làm người, cũng đừng rơi lệ chua xót, càng không nên từ bỏ nguyện vọng có thể cả đời vĩnh viễn bầu bạn với người...”

Chương 464: Cáo gia? kiêm chức nghệ thuật gia đang viết bài Chính Văn quyển 464 chương chương 10? Cái này ư!

Cái dở này!

Chính là một ca khúc đủ trâu để chèo chống, không cần quá nhiều đệm, trực tiếp đem phỏ ca đặt ở phía trước liền có thể thực hiện hiệu quả dọa người trước!

Tác phẩm của loại siêu sao loạn thế tác dụng giống như thao tác Lâm Tri Bạch.

Ca khúc vừa vào đã tràn ngập cảm xúc: “Ta xông gió qua vạn chúng ngưỡng vọng...”

Mà Hồng Nhật chơi đùa cùng một loại thao tác, hiệu quả lại càng thêm nổ tung, trong nháy mắt có thể khơi dậy tất cả nhiệt tình nghe mọi người!

Có cảm giác!

Rất có cảm giác!

Đại khái tất cả người lần đầu nghe kích tình đỏ mặt trời đều bị cảm nhiễm, mặc dù thanh âm Lâm Tri Bạch không quá giống với phiên bản Lý Khắc cần cù, nhưng năng lực không chế tiếng nói của hắn cực kỳ khủng bố, rất rõ ràng làm sao phát huy tối đa hiệu quả của bài hát này!

“A a a a a!”

Lâm Tri Bạch lại ngâm nga một tiếng.

Bộ phận của Chủ Ca rốt cục tiến đến, “Cả đời đi đi đi đi đi lại lại đâu sẽ thấy rõ, lúc đó ta cũng thử ngồi một mình ở một góc giống như là không giúp đỡ, khi ta còn nhỏ ngã nhào qua vài năm thì đã rơi lệ nhiều hơn tại mưa đêm...”

Là ca từ độc sức!

Tình cảm dâng trào!

Tiếng hát mạnh mẽ vang lên!

Bài hát này thật đúng như Lâm Tri Bạch nói trong phòng trực tiếp, đi con đường chính là 《Thái Dương》 của Cửu gia.

Nhưng cùng một phong cách như vậy lại đem hai ca khúc đối lập, kịch liệt khơi dậy nổi bật ra, nói chính xác hơn là “Hồng Nhật” kia muốn thắng cửu gia!

Nếu như muốn hình dung...

Hai bài hát chênh lệch hiển nhiên không có khoa trương như trên trời dưới đất, nhưng cũng là người có lỗ tai, đều biết hàng đầu cần phải càng thêm ưu tú!

Nhất là người trong vòng vừa nghe 《Hồng Nhật》 liền biết Cửu gia xong đời.

“Đồng dạng đều là ca khúc động chí dùng mặt trời làm chủ đề, cái này của Lâm Tri Bạch trên phương diện khúc nhạc cũng đã nghiền ép Cửu gia rồi, căn bản cũng không phải là một tác phẩm tầm thường a!”

“Giọng hát cũng rõ ràng là tốt hơn!”

“Phải nói là ca từ cùng với bài hát phối hợp càng thêm hợp hơn, không thể không thừa nhận Lâm Tri Bạch thật sự là một người hoàn mỹ đến mức không có bất kỳ tiếng nhạc nào, chính hắn tự mình soạn từ bản thân mình soạn kịch biểu biểu biểu hát, nhưng bộ dạng lại kéo căng, có thể nói là sáu cạnh chiến sĩ!”

“Trước đó cảm thấy Cửu gia thủ kia tương đối ngu bực, không nghĩ tới Lâm Tri Bạch càng thêm nổi!”

” Bài Bài Hồng Nhật Nguyên này sinh ra có ý nghĩa gì? Mười thứ hạng đầu của bài hát mới, chẳng lẽ bị Lâm Tri Bạch chiếm lấy!?”

“Không... không phải chứ?”

“Mặc dù thực tế vô cùng thái quá, nhưng cảm giác tám chín phần mười không rời, ta rất khó tưởng tượng bài này có thể không vào bài mười thứ hạng đầu!”

“Mười thứ hạng đầu?”

“Chất lượng của bài ca này, cho dù so với bất luận một bài nào của mười thứ hạng đầu, cũng không kém cõi chút nào.”

Trong vòng Tề Châu có nhiều người đang hát như vậy.

Trình độ viết ca có thể không bằng Cử gia.

Nhưng nếu nói đến khứu giác nhạy bén của thị trường, Cử gia cũng chưa chắc đã mạnh hơn một số người.

Càng là người có khứu giác nhạy cảm, tự nhiên càng có thể nhận ra được mị lực của bài “Nhật Nguyệt óng ánh” này, cùng với bài hát này đối với âm nhạc của Tề Châu mà nói có giá trị như thế nào!

Thậm chí nhân sĩ chuyên nghiệp có chút âm nhạc phụ trách khối này của công ty cho rằng:

Tiềm lực thị trường của Lâm Tri Bạch bài thơ đỏ này lớn hơn những ca khúc trước hẳn ta!

Tiềm lực nói ở đây là:

Có một số nhân sĩ chuyên nghiệp cho rằng ‘Hồng Nhật Phù’ thủ lĩnh này sẽ trở thành một trong những tác phẩm đại biểu cho tiếng nhạc Tề ngữ có tính đại biểu nhất trong toàn bộ Tề Ngữ của Lâm Tri Bạch!

...

Âm nhạc đương nhiên là muốn diện hướng đại chúng.

Ca hay chân chính, là một ít sự tán thành chuyên nghiệp vừa có thể thu được trong ngành nghề, lại có thể làm cho dân chúng ưa thích tác phẩm.

Không thể nghi ngờ, 《 Hồng Nhật 》 chính là tác phẩm như thế!

Trong lúc các nhân sĩ chuyên nghiệp của Tề Châu đang biểu đạt ra vẻ khẳng định cùng lúc.

Vô số bạn mạng Tề Châu nghe bài 《 Hồng Nhật 》 này, cũng bắt đầu say như si như say!

“Để gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, kèm theo mùi hoa thanh u như là đang chúc phúc cho người và ta; để Vãn Tinh nhẹ nhàng tránh qua, lóe lên từng mong ước của người như sóng nước, sắp thấm ướt ta, đoạn bài ca trước này đều có từ ngữ tốt có thể đánh tới trong lòng ta...”

“Linh cảm bài này đến từ 《Thái Dương》?”

“Sao ta lại có cảm giác như đầu có chỉ điềm giết người tru tâm vậy, quá nhiều bài hát này rồi a, giống như là mèo và hổ đang là huyết thống vậy!”

“Rõ ràng 《Thái Dương》 không sai, nhưng mọi thứ sợ nhất là so sánh.”

“Đúng vậy, ta ở lớp chúng ta cũng rất đẹp trai đấy, nhưng đứng chung với học viện chúng ta lại rất phổ biến, so sánh kiểu này là trực quan nhất.”

“Thực ra nghe mở đầu, bài 《Hồng Nhật》 này đã chinh phục ta rồi.”

“Đi đến cuối cùng, coi những bụi gai khắp nơi trên vai giống như đóa hoa nở rộ trên vai, đi qua thế gian đau khổ, cũng không nên nhụt chí, hồng nhật dâng lên từ Tử Khí Đông Lai chính là lực lượng của bài này, thủ phú hung hăng khích lệ ta rồi!”

“Năm nay thử thách cố lên!”

“Trải qua bao nhiêu đau đớn và thống khổ, cũng không thể diệt ta hướng tới tự do, đối với cuộc sống nhiệt tình và chờ mong, bởi vì mặt trời vĩnh viễn phổ chiếu mảnh đại địa này, bởi vì mặt trời đỏ mỗi ngày đều sẽ theo thường xuyên mọc lên, nhen nhóm ngọn lửa sinh mệnh của ta!”

Âm nhạc có lực lượng.

Đối với một ít người đang gặp phải sự nghiệp hoặc là sự thất bại trong cuộc sống hoặc là rất nhiều người đang gặp khó khăn nào đó trong sinh mệnh mà nói, lực lượng mà tay cầm 《Hồng Nhật》 này mang đến, dù là cực kỳ bé nhỏ, cũng có ý nghĩa trịnh trọng.

Nhất là đối với một ít học sinh khảo nghiệm cao mà nói...

“Hồng Nhật khuyết” này thậm chí có thể khiến bọn họ cảm giác trong cơ thể sinh ra lực lượng thần kỳ có thể làm thêm mấy bài thi!

Có thể là bởi vì Hồng Nhật là ca khúc độc lòng nhất từ trước tới nay.

Yếu tố thú vị rõ ràng mạch lạc, Lâm Tri Bạch biểu diễn kịch trình diễn càng là phát huy công dụng đến cực hạn, rất nhiều người cẩn thận nghe sẽ phát hiện ngay từ đầu đã tìm không thấy hần đôi hơi!

Đương nhiên.

Cũng có thể giải thích như vậy, là phiên bản ghi âm mà Lâm Tri phí công, cố ý đi xóa đi âm thanh thay khí.

Nhưng sau khi bài hát này được tuyên bố, Lâm Tri Bạch ngày hôm sau liền tiến hành trình diễn biểu diễn trực tiếp một lần: “Trong cả đời khúc khuỷu khúc khuỷu ta cũng muốn đi qua từ khi nào có người? Mạo hiểm cánh nách của Ông Mã Đặc? Ta vô cùng nóng bức vỡ và kết bạn với Hồng Nhật Chi Hỏa, đi Thiên Sơn cũng nhất định có thể bước qua...”

Phòng phát trực tiếp vô số người kinh hãi!

【 xuýt xoa, bài hát đầu tiên này, rõ ràng có tạm dừng, nhưng tại sao không có tiếng động? 】

【 Đây là kỹ xảo sao, hay là phối hoạt lượng quá kinh khủng, thế mà lưu loát như thế! 】

【 quá mạnh mẽ rồi, ta hát theo cũng nhiều lần, thủ phủ vậy mà lại là trực tiếp hát một hơi! 】

[Trung khí mười phần!]

【 Lâm Tri Bạch này xướng công, khó trách ngay cả Diệp Quân Tập cũng ngược! 】

[Đâu chỉ là Diệp Quân Tập, so sánh hiệu quả của ‘Thái Dương’, chẳng phải thiên văn cũng bị chính diện tàn sát sao?]

【Xác thực. 】

【 soạn từ khúc khối này, ngược Cửu gia, biểu diễn khối này, cũng đã đem thiên văn tàn phá rồi! 】

【 Có thể nói là hoàn toàn bùng nổ! 】

Lý Khắc Cần biểu diễn 《 Hồng Nhật 》 cũng không có quá nhiều tiếng động để đổi khí.

Lâm Tri Bạch không cố ý theo đuổi hiệu quả này, y chỉ biết bài hát này nhất định phải có, bằng không sẽ không có mùi vị gì.

Kết quả chứng minh phán đoán của Lâm Tri Bạch không sai.

...

Thị trường sẽ không cô phụ một bài hát hay tiếng hay tiếng ăn nói tiếng đẹp!

Bài “Nhật ứng” này được công bố vào giờ 8 tháng tối, kết quả rạng sáng hôm sau khoảng 6 giờ, liền trực tiếp vọt vào top 10!

Khoảnh khắc đó!

Vô số người đều ở trên bảng bài ca mới của Tề Châu, chứng kiến một màn như thần tích!

Thứ nhất: khúc nửa trăng nửa đêm.

Thứ hai: Chạm chia tay thật tốt...

Thứ ba: Thiên Lam ca

Thứ tư: Dưới chân núi Phú Sĩ Sơn

Đệ ngũ: Thích người!

Nữ nhân dễ bị thương thứ sáu:

Bài thứ bảy: Bài ca Tịch Dương

Đệ bát: Không lãng phí tội danh!

Chương 9: Thích nhất

Ngày thứ mười: Ngày đỏ

Có thể nhìn thấy mấy bài hát phía trước đang rất kịch liệt cạnh tranh, hôm nay bài đứng đầu ngày đầu tiên của bài danh này.

Nhưng đây không phải trọng điểm mà mọi người quan tâm.

Điều khiến mọi người lúc này chấn động nhất chính là, mười bài hát trên bảng danh sách này, toàn bộ đều xuất phát từ tay của Lâm Tri Bạch!

Nói cách khác:

Lâm Tri Bạch chính thức phá vỡ ghi chép của Cửu gia!

Đối với Tề Châu ca đàn mà nói, đây quả thật là một màn như thần tích!

Đó là nguyên do.

truyền thông điên cuồng, tin tức tiêu đề càng khoa trương hơn!

Từ 《 Nhạc Đàn chí cao thần sinh ra 》 đến hoàng đế 《 Nhạc Đàn Lâm Tri 》 ;

Lại từ 《 thiên tài yêu nghiệt phong thần ký 》 đến 《 khiến Thất gia Lưu Lệ Bát gia than thở Cửu gia trầm mặc chờ đợi.

Rất khó tưởng tượng.

Những tiêu đề này cực kỳ giống tạp chí tạp chí mới có thể dùng, vậy mà xuất phát từ tay các phóng viên truyền thông truyền thông đỉnh cấp của Tề Châu.

Chỉ xem tiêu đề, thật sự là quá khoa chân múa tay.

Thông thường đề tựa giỡn chữ viết như vậy, đều là đảng tiêu đề.

Nhưng người có cường độ cao như internet đều biết đây là sự thật!

Đặc biệt là không có việc gì liên viết sơ sách, mỗi thời mỗi khắc đều sẽ nhìn thấy ba chữ “Lâm Tri Bạch” ở trên nhiệt tình.

Kể cả lúc này.

Chi Lâm biết Bạch Nhạc đàn chí cao thần tướng mạo.

Đồng Ngữ Ca trên trần rạp Lâm Tri Bạch.

Hôm Phụng Hồng dễ nghe chơi.

Tiến Lâm biết trắng kính chào Cửu gia ới.

Cỗ mạnh nhất hát làm người --

Mấy người đứng đầu bảng điều tra chủ đề hot đều là Lâm Tri Bạch không thể nhìn ra, lưu lượng của hắn đến cùng khoa trương cỡ nào!

Mà những người nhìn Lâm Tri Bạch phát sóng trực tiếp mỗi ngày càng biết:

Sự tích Lâm Tri Bạch, thậm chí còn khoa trương hơn những tin tức xa xưa viết!

” Chúng kiến lịch sử!”

“Tuy thật đáng tiếc, Nhạc đàn đệ nhất nhân mới của Tề Châu lại là một Tần nhân, nhưng hẳn thật sự quá hiểu Tề ngữ rồi!”

“Đúng vậy, mùa thi đấu này, nhất định sẽ trở thành truyền kỳ của nhạc đàn Tề Châu!”

“Thành tựu thủ lĩnh của nhạc đàn Tề Châu chúng ta, không chỉ có trước kia không có cổ nhân, khả năng cũng sẽ không có ai đến nữa!”

“Có rất nhiều minh tinh đến Tề Châu phát triển, nhưng không có bất kỳ một người nào, so với thủ lĩnh càng trâu bò hơn!”

“Tâm tình thật phức tạp a, Cứu gia vậy mà thua.”

“Cứu gia đâu chỉ thua, sau cùng con Bộ Ngạn Thái Dương kia càng bị đè xuống đất mà ma sát!”

“Âm nhạc của Tề Châu, bị âm nhạc của Tần Châu xử lý rồi sao?”

“Đúng vậy a.”

Đối với một ít người Tề có cảm giác vinh dự tương đối mạnh mẽ mà nói, Lâm Tri Bạch sáng tạo truyền kỳ, là xây dựng trên sự bất đắc dĩ của bọn họ.

Bất quá ở giữa trực tiếp thấy được cảnh tượng đáp án tương tự như vậy, lại cười cười nói:

“Vì sao lại cảm thấy, là vì ta thắng Tề Châu, chẳng lẽ chỉ vì ta là Tần nhân sao? Đừng quên xếp hạng 10 bài ca mới, tuy rằng toàn bộ đều là tác phẩm của ta, nhưng đồng thời tất cả đều là Tề Ngữ ca nha, đây không phải tranh tài giữa châu và châu, ta không có thua, Tề Châu âm nhạc cũng không có thua.”

Lâm Tri Bạch nói là sự thật.

Mình dùng Tề Ngữ Ca đánh bại các Khúc phụ cùng ca vương Tề Châu, kết quả này thật đúng là chưa nói tới ai thắng ai thua.

Hoặc là nói:

Sóng này càng nhiều là thành tựu truyền kỳ của một người vô ích, mà không phải truyền kỳ của Tần Châu.

...

Thành tích của Lâm Tri Bạch thuộc về cá nhân y, hoa tươi và tiếng vỗ tay, tự nhiên cũng sẽ không đưa cho Tần Châu.

Nhưng cảm giác tự hào không ngăn được bản thổ Tần Châu trong lòng người này!

Khi thông qua trực tiếp, thông qua một ít tin tức chuyển sang, thông qua một ít bình đài giao lưu châu diện, biết được Lâm Tri Bạch đã hỏi đỉnh cao thần ở nhạc đàn Tề Châu.

Lưới lớn của Tần Châu nổ tung!

“Lâm Tri Bạch giết tới điên rồi ở Tề Châu!”

“Trời ơi!”

“Nghe nói Tề Châu thi đấu bảng mùa, mười thứ hạng đầu đều là bài hát của Lâm Tri!”

“Thật là hung tàn quá đi!”

“Bạch Đế Sở Sở năm đó đối với bảng xếp hạng của Tần Châu chúng ta vẫn quá ôn nhu!”

“Ha ha ha, người Tề Châu rốt cuộc cũng cảm nhận được lực thống trị của âm nhạc thần Tần Châu chúng ta!”

“Bang sóng này, Lâm Tri Bạch muốn trở thành minh tinh trên châu rồi nhỉ?”

“Hắn ở Tề Châu, đã là một nước, đợt sóng này xông lên châu, nên rất hợp lý.”

“Đúng vậy!”

Mấy tháng trước Lâm Tri Bạch đi Tề Châu.

Lúc ấy rất nhiều người còn đang thảo luận xem hắn có thể đứng vững gót chân ở Tề Châu hay không.

Không nghĩ tới mấy tháng trôi qua, chủ đề mọi người thảo luận đã biến thành Lâm Tri Bạch tiếp theo có thể vấn đỉnh vượt một đường hay không!

Tốc độ này, thật khiến người ta ghen hống nhìn trần trời!

Mấy tháng trước, đánh chết những tên Tần nhân này cũng không nghĩ tới, sự phát triển của Lâm Tri Bạch ở Tề châu lại thuận lợi như vậy!

Quả thực là quật khởi như sao chổi!

Lâm Tri Bạch gia, càng là cả nhà đều vui vẻ!

Cha: “Tốc độ phát triển của Tiểu Hắc cũng quá nhanh, dựa theo hiệu suất này của nó, không đến cuối năm là có thể trở về rồi!”

Mẹ: “Để trở thành minh tinh nhân châu cảnh vậy mà đơn giản như vậy?”

Ca ca: “Đơn giản còn được sao? Mẹ, đừng nhìn tiểu Hắc con thuận theo như vậy nha. Ca ca làm ra chuyện cực kỳ khó lường!”

Tỷ tỷ: “Tề Châu ca đàn vĩnh viễn bị đánh lên lạc ấn của Tiểu Hắc, đây chính là ý nghĩa lớn nhất trong chuyến đi này của hắn!”

Đúng vậy.

Tề Châu ca đàn, đúng là đã đánh lên lạc ấn của Lâm Tri Bạch!

Mặc kệ tương lai phát triển như thế nào, nhân dân Tề Châu đều sẽ không quên truyền kỳ Lâm Tri Bạch lưu lại!

Có lẽ cũng bởi vì Lâm Tri Bạch nhiệt lực càng ngày càng điên cuồng, ngay cả “Cửu phẩm quan tép riu” cũng càng ngày càng bốc hỏa!

Dẫu sao đây cũng là phim điện ảnh mà Lâm Tri Bạch phụ trách.

Hơn nữa phẩm chất của bộ phim khá cao, nhà vé có thể nói là được nâng cấp trong liên tục, nghiêm nhiên trở thành tình thế đợi đến khi bùng nổ!

Về phần nói mình rốt cuộc có thể dựa vào vinh dự đàn hát trở thành minh tinh châu hay không?

Lâm Tri Bạch cảm thấy đã nắm chắc rồi.

Vậy mà lúc này lại có người vui vẻ, có người sầu.

Lúc ở bên phía Lâm Tri Bạch, Phong Thần ca đàn.

Tề Châu nhạc đàn tam đại cự đầu hậm hực.

Thất gia ở trong đám người lên tiếng: “Vì sao hết lần này tới lần khác là Tề Châu a? Các người nói xem, Lam Tinh nhiều châu như vậy, Lâm Tri Bạch muốn khi dễ ai không tốt, lại cứ đến Tề Châu ức hiếp ba huynh đệ chúng ta!”

Ai.

Bát gia thở dài nói: “Ta hiện giờ một nguyện vọng, cầu Lâm Tri Bạch mau đi phá hoại các châu khác!”

Cửu gia trầm mặc.

Nói ra rất nhiều người có thể sẽ không tin, Cửu gia hiện tại đã tuyệt vọng đến mức cần nghe Lâm Tri Bạch khoe màu đỏ mặt trời, mới có thể khích lệ mình đừng quá mức khổ sở.

Đã bị phá kỷ lục rồi.

Đây không phải việc mà Cửu gia không thể chấp nhận nhất.

Cửu gia không cách nào tiếp nhận nhất, là Lâm Tri Bạch dùng một ca khúc phong cách tương tự, chip đọc sách tự thí nghiệm. Kỹ Vận K K. Khảo chủng vô ngôn đem chính mình 《Thái Dương》 nghiền ép.

Đánh người không đánh mặt a!

Ta không cần mặt mũi sao?

Hiện tại an ủi duy nhất của Cửu gia chính là, Lâm Tri Bạch còn đang trực tiếp ca ngợi Thái Dương, còn nói bài hát này mang đi linh cảm cho hắn.

“Đây đại khái chính là ý nghĩa lớn nhất của Huyền Thái Dương Khuyết.”

Cửu gia thở dài thật sâu, sau đó mở sách mỏng manh phát ra một động tác: “Vì sự ra đời của tân vương mà dâng lên pháo mừng!”

Cờ hiệu là pháo hoa.

Kiệu hoa có người nâng.

Mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, nếu đã thua vậy không bằng tiêu sái một chút, Cửu gia lựa chọn ngậm lệ thoái vị, giả bộ mình chủ động đi xuống.

Tề Châu có Thất gia Bát gia Cửu gia.

Nếu như có thập gia, vậy chỉ có thể là Lâm Tri Bạch...

Chương 465: Tưởng sao các châu Lâm biết trắng! kiêm chức nghệ thuật gia đang thi lễ tại thời điểm mốc văn chương châu 465, Hoa Tương Thủy! Được Cử gia công khai chúc phúc và tán thành, Thất gia và Bát gia cũng lần lượt chuyển văn án, Tam đại gia rút cuộc hạ thấp cái đầu kiêu ngạo...

Nhạc đàn Tề Châu!

Tân vương đã sinh ra!

Cùng ngày hôm đó, Tề Châu đột nhiên ca hát ca ca với Lâm Tri!

Có chút tài đại khí thô trực tiếp kêu giá hơn ngàn vạn, chỉ cầu Lâm Tri Bạch có thể hỗ trợ viết ca khúc!

Nhưng Lâm Tri Bạch lại cười biểu thị, mình thật sự dầu hết đèn tắt, thủ đoạn này móc rỗng linh cảm cuối cùng của hắn!

Về phần bên ngoài tin hay không, Lâm Tri Bạch hiển nhiên cũng không để ý, dù sao hắn đã đạt được mục đích, thành công bắt được mười vị trí đứng đầu thi đấu Nhạc Đàn ở Tề Châu!

Cũng bởi vì biểu hiện của hắn quá mức điên cuồng.

Lúc này Lâm Tri Bạch ở trên vi thư Tề Châu quan tâm vô số, đã vượt qua ức!

Toàn bộ fan Tề Châu lác đác vài ngôi sao lác đác không có mấy, không có chỗ nào mà không siêu việt một tuyến siêu việt.

Lâm Tri Bạch là người duy nhất có thể đạt được thành tích này, điều này hiển nhiên đủ để chứng minh rất nhiều vấn đề.

Đó là nguyên do.

Cuối tháng mười một.

Cuối cùng thì phía Tề Châu cũng có hành động!

Theo bảng Danh Nhân của Tề Châu được đổi, tất cả mọi người đều thấy danh tự của Lâm Tri Bạch xuất hiện trong sổ các danh sách ở siêu tuyến!

Àm âm!

Lưới Tề Châu chấn động!

“Lâm Tri Bạch tấn cấp siêu một đường!”

“Ta cho rằng phải đến lúc thi đấu kết thúc thì mới cho phép người cuối cùng chấp nhận này!”

“Điều này có phải có nghĩa là, hiện tại thủ lĩnh giàu có đã chính thức trở thành một minh tinh trên các châu rồi không?”

“Đúng vậy! Đêm nay sẽ có bảng xếp hạng đầu của các minh tinh, nhìn xem số lượng giàu nhất có thể xếp được bao nhiêu.”

“Chắc chắn là đệ nhất đếm ngược rồi, dù sao thì thủ phú mới chinh phục hai châu, mới vừa vào bảng danh sách mà thôi, so ra kém một đồng lão đại lồm đồm kia.”

“Nói thì nói vậy, nhưng thủ lĩnh thì quá triệt để chinh phục Tề Châu chúng ta rồi, hấn hấn phải tạo ra tốc độ vượt biên giới nhanh nhất ở ngoại châu!”

“Không sai, hấn không chỉ trở thành một hàng rào thần thoại đơn giản như ở Tề Châu. Mà hấn còn tạo ra một hàng rào thần thoại không thể vượt qua ở Nhạc Đàn Tề Châu!”

“Đây chính là thần!”

“Khúc nhạc này hấn quả thực đã hoàn toàn phong Thần rồi, hơn nữa còn là Chân Thần duy nhất, cho dù là con đường siêu sao châu tế, ta tin tưởng thực lực người giàu nhất cũng có thể thăng tiến rất nhanh.”

Không trách Tề Châu đạo hữu chân kinh như vậy!

Thật sự là thời gian Lâm Tri đến Tề Châu quá ngắn!

Nếu tính từ ngày mới bắt đầu tiến vào Tề Châu thì cũng chỉ mới bốn tháng!

Thời gian ngắn như vậy, Lâm Tri Bạch có thể từ ba tia minh tinh khởi bước, từng bước một vọt tới Tề Châu siêu một đường, quả thực là làm cho người ta nghe mà sợ hãi!

Hết lần này tới lần khác Lâm Tri Bạch làm được.

Trong đó tất nhiên có thành phần vận khí.

Ví dụ như hần vừa tới Tề Châu đã tham gia thiên thiên hậu của Thiên Vương tề tụ, cho nên tỷ lệ xem tiết mục cực kỳ biến thái;

Ví dụ như hần đã tham gia một lần tụ hội của văn đàn Tề Châu, lại ví dụ như ca khúc của hần được Tề Huyền hỗ trợ sớm đưa tới Tề Châu, cùng với kỳ tích hần sáng tạo trên bảng bài hát mới, ngay cả hai vị ca sau đỉnh cấp cũng phối hợp với hần!

Nhưng nếu như không có thực lực biến thái...

Những vận may này coi như rơi xuống đầu người bình thường cũng tuyệt đối không làm được loại trình độ như Lâm Tri Bạch!

Phải biết rằng Lam Tinh các châu có không ít siêu sao đỉnh cấp, sau khi tại châu của mình đăng đỉnh, muốn một cá nhân phát triển có thể nâng cao một bước, thì sẽ chủ động rời khỏi châu môn, đi đến sự nghiệp phát triển của các châu khác.

Có người thất bại.

Có người thành công.

Đương nhiên, kẻ thất bại trở về châu của mình tiếp tục làm đầu xà địa phương.

Mà người thành công thì chính thức bước vào hàng ngũ minh tinh đạo đạo tràng, nhân sinh mở ra một chương mới!

Người trước là đại đa số, cái sau là cực ít, nhưng cho dù so sánh với một số ngôi sao trên châu một số ít thành công kia, Lâm Tri Bạch cũng vẫn như cũ sáng tạo ra cái kỷ lục cực kỳ kinh người này ——

Tốc độ thăng địa nghi ngơi nhanh nhất!

Một siêu sao khác lần đầu tiên ra khỏi châu môn, đi tới một châu khác phát triển, nói bắt đầu lại một lần nữa khẳng định sẽ khoa trương, nhưng tối đa cũng chỉ có thể chọn ba đường.

Ba vạch đến siêu một đường!

Cho dù vận khí tốt, có vốn liếng địa phương dùng sức đẩy, tối thiểu cũng phải một năm trở lên mới có thể thành công.

Dời ánh mắt trên người Lâm Tri Bạch, nhìn Chu Hàn, Trương Hi Dương và đám Tần Châu ca vương Tề Châu phát triển con đường liên biết tình huống phức tạp bao nhiêu.

Sau đó.

Lâm Tri Bạch chính thức trở thành minh tinh của giới châu, tin tức này, đồng thời cũng truyền đến Tần Châu, lập tức toàn bộ giới giải trí đều nổ tung!

Không ít người có loại cảm giác mơ mơ màng màng:

Lâm Tri trắng đi Tề Châu, xung kích địa vị của siêu sao châu mới không bao lâu nha.

Đây là thành công rồi!?

Cái này mẹ nó mới bốn tháng thôi!

Bốn tháng trước Lâm Tri Bạch ở Tề Châu, còn là một chuẩn đệ tử vô danh cô tịch!

Bốn tháng sau, hắn đã trở thành siêu nhất tuyến của siêu quần điện ở Tề Châu, có thể sánh vai với sức ảnh hưởng của hắn ở Tần Châu sao?

“Hắn có chút dọa ta!”

“Tháng trước ta nghe bằng hữu nói, Lâm Tri Bạch ở Tề Châu nhân khí, đã có thể cứng rắn nghênh đón tứ đại thiên vương bản địa của bọn họ cùng hai đại thiên hậu rồi!”

“Tin tức tháng trước sao, bây giờ cũng không phải như thế!”

“Ta thấy bên Tề Châu, náo nhiệt giữa các phòng trực tiếp của Lâm Tri đã giết điên rồi, hắn bây giờ có thể là minh tinh nổi tiếng nhất Tề Châu, không có một trong!”

“Mẹ kiếp!”

“Đây là tốc độ cày xã vực kỳ tích gì a!”

“Chủ yếu là Lâm Tri Bạch Thái Yêu nghiệt, hầu như mỗi thời mỗi khắc, đều có thể làm cho Tề Châu càng nhiều người thích hắn!”

“Đột nhiên cảm giác, Tề Châu chưa chắc đã là điểm cuối cùng của hần!”

“Ta cũng cảm thấy, hần trèo lên đỉnh Tề Châu cũng quá dễ dàng đi!”

Thoải mái đương nhiên là người ngoài nhìn qua.

Trên thực tế, Lâm Tri Bạch...

Được rồi.

Quả thật rất nhẹ nhàng.

Có hệ thống trợ giúp, Lâm Tri cảm thấy Tề Châu chính là hình thức đơn giản.

So với trở thành siêu một đường ở Tề Châu, giờ phút này Lâm Tri Bạch càng để ý tới khoảng cách giữa châu của mình.

Mỗi châu trong Lam Tinh đều có một danh nhân xếp hạng.

Mà trên bảng xếp hạng danh nhân, thật ra còn có bảng danh sách do Lam Tinh chế tác:

Các bảng xếp hạng ” cấy ghép các minh tinh” ở khắp nơi!

Thứ này chỉ có minh tinh châu mới có thể leo lên.

Lúc trước Lâm Tri Bạch không phải siêu sao địa viên, cho nên không cách nào leo lên bảng danh sách này.

Hiện tại Lâm Tri Bạch đã có tư cách.

Nhưng bảng danh sách này phải đến tối mới được đổi mới, cho nên lúc này tất cả mọi người đều tò mò, nhất là đám fan của Lâm Tri màu trắng càng nhiệt tình thảo luận:

Lần đầu tiên tiến vào bảng danh sách này, Lâm Tri Bạch có thể xếp hạng bao nhiêu?

Lam Tinh châu nguyên bản chỉ có 108 người, trong đó có gần một nửa số người xuất thân từ Trung Châu.

Dù sao Trung Châu là trung tâm của Lam Tinh!

Mà Lâm Tri Bạch là siêu sao ở châu thứ 108 của Lam Tinh.

Đồng thời Lâm Tri Bạch là siêu sao các châu thứ 6 của Tàn Châu.

Đáng nhắc tới là:

Không phải nói địa vị của siêu sao châu nhất định cao hơn siêu một đường, thỉnh thoảng cũng tồn tại đặc biệt.

Ví dụ như ở Tần Châu.

Tùy tiện đến siêu sao các châu nào, sức ảnh hưởng chắc chắn cũng không chống nổi Lâm Tri Bạch, Vinh Nhất Lang trước đây chính là ví dụ.

Mà bây giờ.

Những siêu sao khác trong các châu, tỉ lệ lớn ở Tề Châu cũng không làm nổi Lâm Tri Bạch.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, Tần Châu và Tề Châu, đã bị Lâm Tri Bạch biến thành một cái thùng sắt.

Chỉ cần bản thân y không tự tìm đường chết, vậy liền có thể bảo trì địa vị siêu nhiên của siêu việt sao!

Nói đi cũng phải nói lại.

Lâm Tri Bạch ở Tần châu và Tề Châu có trâu cũng chỉ giới hạn trong hai châu này.

Ra khỏi Tần Châu hay Tề Châu, người của các châu khác vẫn sẽ không nhận Lâm Tri Bạch!

Cái này cần Lâm Tri Bạch tiếp tục đi chinh phục càng nhiều châu, đặc biệt là sau khi hắn nhìn thấy bài danh ngôi sao của mình ở các châu tế ——

Bảng xếp hạng danh nhân nơi biên giới, là đổi mới bảy giờ bảy giờ buổi tối.

Lúc này Lâm Tri Bạch vừa mới chấm dứt phát sóng trực tiếp một ngày, liếc mắt một cái đã nhìn thấy giờ phút này mình đang ở trung bình châu xếp hạng người đứng xếp hạng 101!

Mẹ nó.

Toàn bộ danh sách, tổng cộng 108 người, kết quả vậy mà mình lại xếp hạng ngoài 100 người?

Khoan đã...

Sao Vinh Nhất Lang lại xếp hạng 108?

Hóa ra gia hỏa này chính là siêu sao trong nhược châu sao?

Chẳng trách ở Tề châu cũng không có ai xuất hiện.

Lâm Tri bĩu môi, sau đó nghiên cứu một chút liền biết, vì sao mình xếp hạng thấp như vậy.

Bởi vì đây là các siêu sao thời kỳ trên bảng danh sách, phía sau tên đều có số sao không thống nhất, ví dụ như đằng sau Lâm Tri Bạch là hai ngôi sao.

Phía sau Vinh Nhất Lang cũng là hai ngôi sao.

Mà ở phía trước bảng danh sách còn có một số tên gọi là ba ngôi sao, bốn ngôi sao, năm ngôi sao, sáu ngôi sao, bảy ngôi sao, thậm chí tám ngôi Tinh!

Càng đến gần vị trí phía trước thì những ngôi sao kia càng nhiều!

Mỗi ngôi sao đều đại biểu cho một châu, tám ngôi sao hẳn là có nghĩa là con người này, ở các châu trong lam tinh đều là siêu nhất tuyến minh tinh!

Hai ngôi sao của mình.

Phân biệt đại biểu cho Tề Châu và Tần Châu.

Thuộc về một nhóm nhỏ yếu nhất trong các siêu sao châu, ban đầu xếp hạng không cao tình có thể tha thứ.

Lâm Tri Bạch đếm một chút, toàn bộ bảng danh sách chỉ có 16 cái nhị tinh, lên nữa ít nhất cũng phải cấp Tam tinh mới được.

...

Trong các bảng minh tinh châu lần này được cập nhật, nhiều thêm một người, điều này khiến cho một số siêu sao châu khắp nơi chú ý.

Tại một quần thể nhỏ trong các loại siêu sao phạm vi mấy châu.

Có người cho Lâm Tri Bạch gia nhập bản ghi chép về những bản ghi chép xếp hạng sau bảng danh sách.

“Ngọc sinh tại thời điểm một trăm lẻ tám vị siêu sao châu.”

“Tần Châu sao? Tần Châu không có mấy siêu sao châu nha, hiếm có lại xuất hiện thêm một mầm mống tốt.”

“Chờ một chút! Tên của người này, hình như ta có chút quen tai.”

“Có thể trở thành siêu sao châu địa, cảm thấy đôi tai này quá bình thường.”

“Không đúng, ta nhớ ra rồi, hử là Lâm Tri Bạch, buổi tối từ thiện Tần Châu đến đại sư thư pháp kia, năm nay hử hình như mới hai mươi tuổi!”

“Phốc! Thật hay giả vậy?”

“Hai mươi tuổi? Sao sao sao lại siêu sao vào thời châu? Má nó, đây là đang đùa bỡn ta à?”

“Muy sao châu trẻ tuổi nhất từ trước tới nay của Lam Tinh hử là quân Diệu của Trung Châu, hử là hai mươi hai tuổi trở thành siêu sao châu đêm, năm nay hử đã năm ngôi sao năm tuổi, kết quả người lại nói với ta hiện tại có yêu nghiệt còn trẻ hơn nữa sinh ra ư?”

“Quân Diệu đã bắt đầu xung kích sáu ngôi sao, hử mới có hai ngôi sao, vẫn có chênh lệch.”

“Nói là nói như vậy, nhưng Lâm Tri này mới 20 tuổi a, cho hử năm năm nói không chừng hử cũng có thể vọt tới sáu viên tinh đâu?”

Không thiếu những vị trí không ngạc nhiên khi xuất hiện tại siêu sao châu.

Kỳ lạ là, người mới này thật sự còn quá trẻ!

Trẻ tuổi đến tất cả siêu sao các châu, đều nhìn không được chú ý nhiều một chút.

Đồng thời những siêu sao châu này cũng đang tò mò, mục tiêu kế tiếp của Lâm Tri Bạch là Châu nào.

Bình thường mà nói.

Các loại siêu sao châu té đều không phải kẻ dễ dàng được thỏa mãn.

Sau khi bọn hử chinh phục một châu, bình thường sẽ tiếp tục khiêu chiến mục tiêu kế tiếp để chinh phục!

Nhưng mà Lâm Tri Bạch lại không vội.

Bởi vì hấn còn một chuyện cuối cùng tại Tề Châu cần hoàn thành.

Đó chính là rèn luyện đương thời cho Tề Châu, va chạm cùng văn đàn Sở Châu, dựa theo ước định Lâm Tri Bạch nhất định phải mang Tề Châu thắng mới được.

Lãnh đạo văn đàn ở Tề Châu, Hồ Duy đã thông báo cho Lâm Tri Bạch.

Cuộc Tề Sở văn đấu này, sẽ chính thức bắt đầu vào ngày 15 tháng 12.

Nói cách khác Lâm Tri Bạch còn thừa mười mấy ngày chuẩn bị.

Đương nhiên “Thực lực” của hấn cũng không cần cố ý chuẩn bị cái gì là được.

Có điều Hồ Duy đã nói rõ cặn kẽ tin tức về trận văn đấu này cho Lâm Tri Bạch.

Nội dung của trận đấu này được chia làm bảy loại lớn.

Cây đàn cổ!

Cờ vây!

Thư pháp!

Hội họa!

Đấu thơ!

Đấu từ!

Đấu đôi câu!

Quá trình văn đấu gặp mặt hội tụ để trực tiếp với người xem Tề Châu và Sở Châu.

Hèn gì Hồ Duy và Thạch Vân thà để Lâm Tri Bạch làm tam thủ văn đàn Tề Châu, cũng phải kéo hấn lên chiến xa.

Nhìn xem những hạng mục này!

Cổ cầm, thư pháp, hội họa, thi từ, câu đối, hầu như đều là thứ Lâm Tri Bạch cực kỳ am hiểu!

“Theo quy tắc mà nói, một người có thể báo nhiều hạng mục, nhưng mỗi hạng mục ghi danh có hạn, cho nên bình thường

chúng ta sẽ sắp xếp hạng mục mà mọi người nắm chắc nhất lên.”

Trong điện thoại.

Hồ Duy nói: “Lâm tiên sinh có quyền ưu tiên báo danh, thư pháp, hội họa, câu đối, viết thơ, làm từ năm hạng này chúng ta đều báo cho ngài được không?”

Tên này hay nhỉ.

Văn đàn Tề Châu này coi mình như con lừa để sai khiến.

Lâm Tri Bạch hỏi: “Tổng cộng bảy ngàn hạng mục, một mình ta báo năm hạng mục?”

Hồ Duy cười nói: “Người tài giỏi đa tạ nha, hướng hồ người không phải nói, muốn dẫn theo Tề Châu chúng ta thắng sao, nếu như không đủ hạng mục báo đáp, cho dù người có thể đơn độc hạng mục giành thắng lợi, cũng rất khó chi phối đại cục.”

“Là như vậy.”

Lâm Tri Bạch nói: “Hồ lão nên biết, ta có một công ty, đầu tư một ít phim truyền hình và tổng nghệ. Gần đây ta tuy rằng mình đã thành siêu sao các châu, nhưng những tác phẩm này do quá nhiều người tham dự, muốn dẫn tới Tề Châu, vẫn còn có chút phiền phức, cho nên ta mới đang suy nghĩ...”

“Lâm tiên sinh đừng quá đáng.”

Hồ Duy cảnh cáo, hấn cảm giác Lâm Tri Bạch quá tham lam.

Lâm Tri Bạch nói: “Văn đàn này tổng cộng có bảy hạng mục, ta báo danh toàn bộ lấy bảy quán quân, Hồ lão cảm thấy giao dịch này thế nào?”

“Ha ha ha ha ha!”

Hồ Duy cười ha hả: “Ta biết Lâm tiên sinh tài hoa kinh người, là nhân vật phong lưu đệ nhất đương thời, có thể nói bảy hạng mục đều là hạng nhất có phải quá càn rỡ hay không, nếu như người thật sự có thể làm được, điều kiện vừa rồi mà người nói, ta cũng có thể làm được.”

Nói đùa gì thế?

Người thật sự coi người là thần tiên à?

Bảy hạng mục, mọi thứ đều lấy hạng nhất, cũng không sợ gió lớn cắt lưỡi!

Hồ Duy đối với Lâm Tri Bạch vô cùng xem trọng, đọc sách, mức độ và ảo thuật. Sở K K, thậm chí khả năng cao nhìn quá vô số lần của đối phương.

Nhưng lời Lâm Tri Bạch Y Đức thả ra đã khiến hắn cảm thấy buồn cười, rất không biết tự lượng sức mình.

Có lẽ Lâm Tri Bạch quả thật rất toàn năng, biết rất nhiều thứ, nhưng Sở Châu nhất định sẽ ở trong những hạng mục này, phải ra nhân tài cao cấp nhất!

Lâm Tri Bạch có thể thắng Hồ Duy hai ba hạng!

Có thể nói thắng bảy hạng mục, khiến Sở Châu chẳng thu hoạch được gì, đánh chết Hồ Duy cũng không tin, cho nên điều kiện mình đáp ứng đối phương lại như thế nào?

Dù sao chuyện này cũng không có khả năng.

Mà Hồ Duy lại không biết, suy nghĩ của Lâm Tri Bạch hiện tại kỳ đến mức nào.

“Trận văn đấu này, người của Tề Châu và Sở Châu sẽ cùng nhau quan sát, đến lúc đó khẳng định sẽ là nhiệt độ quan sát cả châu, nếu như ta đến nơi muốn chinh phục các châu là Sở Châu, như vậy ta tại trong văn đấu này biểu hiện khoa trương một chút, tại tất cả hạng mục tuyển thủ của Sở Châu, vậy khẳng định có thể khiến cho tất cả mọi người Sở Châu đều nhớ kỹ ta, như vậy ta tất nhiên có thể dùng tốc độ nhanh nhất, trở thành siêu một tuyển Sở châu?”

Chương 466: Không thiếu Dạ Hài siêu nhất tuyến! kiêm chức chính văn gia thuật công chính chương 3466, siêu nhất tuyến! Bây giờ là đầu tháng 12, tin tức Tề Sở Văn Đẩu trong tháng Tề Sở đã công bố ra ngoài, tin tức này đã tạo nên vô số chú ý, liên quan đến chuyện tranh cãi sôi nổi, khiến người Tề Châu có cảm giác vinh dự tập thể đều cảm thấy thấp thỏm.

“Lại một lần Tề Sở Văn Đẩu sắp bắt đầu!”

“Không biết lần này Tề Châu chúng ta có thể rửa sạch sỉ nhục trước kia hay không.”

“Năm ngoái bại trong tay Sở châu, thật sự khiến ta hậm hực, bậy hạng mục ném sáu!”

“Năm nay cũng là bảy hạng mục, tuyên thủ dự thi xác suất lớn vẫn là đám người năm ngoái kia, có chút dữ nhiều lành ít a.”

“Chủ yếu là Sở châu không biết xấu hổ, mẹ nó, thỉnh trợ bên ngoài!”

“Nếu như không phải nhờ sự trợ giúp bên ngoài của bọn họ, năm ngoái chúng ta hẳn là có thể thắng!”

“Năm nay Tề Châu chúng ta có thể nhờ ngoại viện hay không?”

“Nhất định phải mời!”

“Dù sao đối thủ thỉnh ngoại viện, chúng ta không mời là đánh không lại a.”

Văn Đẩu Tề Sở đã kéo dài nhiều năm, mỗi năm làm một lần, số lần thắng ở Tề Châu trước kia càng nhiều.

Cho đến năm ngoái.

Không ngờ Sở châu lại mời ngoại viện mạnh mẽ, trực tiếp huyết ngược Tề châu, thiếu chút nữa cạo trọc đầu Tề châu!

Chuyện này đã bị từng người trong Tề Châu coi là sỉ nhục!

Đương nhiên cũng có vài người chửi ầm lên về sự vô sỉ của Sở châu.

Rõ ràng là Tề Sở vẫn đấu, tại sao phải để ngoại viện châu khác trộn lẫn vào?

Nhưng mặc kệ như thế nào thua chính là thua, rất nhiều người trong lòng đều ghen khẫu khí, muốn xem năm nay vẫn đấu có thể rửa sạch sỉ nhục hay không.

Mà lúc này văn đàn Tề Châu còn không công bố danh sách thi văn nhân lần này.

Sở Châu cũng không công bố gì, hai bên dự định công bố danh sách vào lúc thi đấu sắp bắt đầu.

Như vậy thì đối phương sẽ không có cách nào nghiên cứu đối thủ để nhằm vào.

Mặc dù Lâm Tri Bạch xem chừng trận đấu này, coi như biết trước đối thủ là ai cũng không có ý nghĩa.

Mà danh sách dự thi kỳ thực đã được xác định.

Hồ Duy thế mà thật sự cho Lâm Tri Bạch báo đủ bảy hạng mục!

Mặc dù Hồ Duy liên tục xác định rõ, hẳn có thật sự biết chơi cờ hay không...

“Ta thật sự biết mà.”

Lâm Tri Bạch trực tiếp đổi sách kỹ năng cờ vây mạnh nhất cho hệ thống, tương đối tự tin.

“Vây cũng được.”

Hồ Duy lựa chọn tin tưởng Lâm Tri Bạch.

Chủ yếu là khối cờ vây này có đáy của Lý Bách Đâu.

Lý Bách có thể tính là đại sư cờ vây số một Tề Châu.

Phải biết bảy hạng mục này, hai châu Tề Sở đều phải nhiều người tham gia.

Giống như Á Vận hội, tùy ý một hạng mục, một quốc gia phải phái ra vài người tham gia.

“Vấn đề không lớn.”

Lâm Tri Bạch an ủi Hồ Duy một câu, sau đó cúp máy xem công ty báo cáo thành tích.

Công tích báo cáo chủ yếu có liên quan đến phim.

Bộ phim này đã xuất hiện hơn nửa tháng, trước mắt bộ vé đã vọt tới 26 tháng. 8 tỷ!

Đoán chừng trước khi phản chiếu 3 tỷ cũng không thành vấn đề.

Có thể nói là thu hoạch thành công!

Nhân vật chính như Lý Nhược, càng nhờ bộ phim không mũ không ly này mà trở thành “rầm rưng nếu” được vô số người yêu mến!

Ách, Tề Châu là như vậy.

Gọi là ính Tử bình thường là biểu thị thân mật gọi thuộc.

“Sự thật chứng minh bộ phim vô mao đầu của Tinh gia ở Tề Châu thị trường vẫn ăn như thường, có thể đem nhiều điện ảnh Tinh Gia lấy ra.”

Lâm Tri Bạch nghĩ như vậy.

Bộ nhiệm vụ này, là thử nghiệm nhiệm vụ của Tề Châu.

Bộ phim hôm nay xem như một nhiệm vụ hoàn thành viên mãn, Lâm Tri Bạch cũng có thể yên tâm lấy ra nhiều kịch bản đầu tư của những phim công trình vô kỷ.

Có rất nhiều tác phẩm kinh điển của Tinh gia.

Đã là bộ thứ nhất tự mình lựa chọn;

Vậy bộ thứ hai dứt khoát dùng phong cách tiếp cận;

Bộ thứ ba là, nhân vật chính nam chính vẫn luôn để cho Lý Nhược Nhược diễn xong.

Hôm nay là “Nhược Tử”.

Ngày mai là “Nhược ca”.

Hậu thiên là “Nhược gia”.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là Đồng Lư ăn đến chết hiệp ước của đối phương!

Nhưng loại chuyện này do Giang Thành quan tâm, Lâm Tri Bạch sẽ không quản.

Nếu quả thật xảy ra vấn đề, vậy thì bắt Giang Thành mắng xong việc thôi, loại chuyện này không đề phòng nhất định sẽ thất trách nghiêm trọng.

Về phần đạo diễn, đương nhiên vẫn chọn Phong Đại.

Phong Thạc Lâm biết Bạch không lo lắng, dù sao cũng là anh em lâu năm, hơn nữa đối phương cũng có thiên phú hài hước.

Vậy tại sao không tiếp tục để đối phương phách?

Bản thân có kịch bản, đối phương có thiên phú đạo diễn hài kịch, trên người Lý Nhược Thiên có bóng dáng Tinh Gia, quả thực hoàn mỹ!

...

Ngoại trừ phim ra, chuyện Lâm Tri Bạch cũng không quan tâm nhiều.

Trải qua khoảng thời gian này, Lâm Tri Bạch đã hoàn thành bộ thứ nhất Thiết Kiều Khắc hệ liệt.

Xuất bản thần thoại Tần châu ở bên kia, đã hoàn thành ấn ký, chỉ chờ ngày mai, Tần châu và Tề Châu đồng thời tuyên bố!

Đây chính là cửa tiên để Hồ Duy và Thạch Vân biết Bạch mở cho Lâm Tri Bạch.

Trong tình huống bình thường, Bất Dạ Hầu nhất định phải trở thành siêu nhất tuyến mới có thể tuyên bố cùng lúc giữa hai châu lớn!

Mà có hai vị đại lão này đọc thuộc lòng, Bất Dạ Hầu đã lách qua hạn chế này.

Tuyên truyền phía Tần Châu đã đánh ra, văn án là...

fan hâm mộ tự nhiên là mong đợi kéo căng —

“Hầu gia cuối cùng còn chưa quên mình là nhà văn thoại!”

“Ha ha, so với thân phận nhà văn tài, Hầu gia rõ ràng rất thích viết kịch bản.”

“Đáng tiếc chỉ được chiếu trên Tề Châu, tạm thời chúng ta bên này còn chưa xem được.”

“Bộ phim này có chất lượng cực kỳ tốt, chắc chắn không kém!”

“Lại nói chữ mới của Hầu gia vì sao là văn học ma huyễn à, hẳn lần này không chơi biến thái nữa?”

“Nói không chừng chính là văn học ma huyễn rất biến thái đấy.”

” Thảo luận đề tài mới của Hầu gia không có ý nghĩa gì, hẳn biết quá nhiều thứ rồi!”

“Đúng vậy.”

“Có điều có phải Hầu gia đã quên rồi không, bộ ba bộ Xạ Điều của hẳn còn thiếu bộ thứ ba, đến nay vẫn chưa viết!”

Từ thảo luận có thể thấy được.

Sách mới của Bất Dạ Hầu, ở Tần Châu khẳng định không thiếu thốn thốn.

Mà ở Tề Châu bên này, lại cần Lâm Tri Bạch Hào giúp đỡ một chút.

Vì vậy thừa dịp hôm phát trực tiếp số một, Lâm Tri cười trắng nói: “Mọi người còn nhớ rõ lúc trước ta đã nói, bất cứ đề tài gì Bất Dạ Hầu đều có thể viết không?”

Sau khi nhìn thấy cảnh ấy, người khác nhớ lại.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Sau đó mọi người liền xoát đầy các văn học trẻ con.”

Dừng một chút, Lâm Tri Bạch nói: “Sau đó ta sẽ làm lão bản xuất bản thần thoại, xin nhờ Bất Dạ Hầu sáng tác một bộ, đề tài chính là văn học của các học viên trong miệng mọi người, ngày mai chính thức tuyên bố, Tần Châu và Tề Châu là đồng bộ.”

Biết ngay có người sẽ diễn vai phụ, Lâm Tri Bạch thuận theo câu hỏi của màn đàn tràng giải thích:

“Mọi người đang nói đùa, nhưng chúng ta rất nghiêm túc, Bất Dạ Hầu vì thế cố ý sáng tác một quyển sách tên là “

Đặt tên sách lên bình công, làm quảng cáo phát sóng trực tiếp hôm nay.

Lâm Tri Bạch tiếp tục nói: “Ta đã quá sướng khoái rồi, không thể không nói thật là rất đặc sắc, rất thích hợp để bọn nhỏ xem, thần kỳ nhất là người lớn cũng có thể xem, hơn nữa sẽ không cảm thấy nhàm chán vô vị, ta dự định sau này sẽ xem nó thành phim, chiếu lại trên Tần Châu và Tề Châu...”

Còn chưa tuyên bố mà đã muốn làm phim?

Ước chừng là Lâm Tri Bạch cũng đủ xem trọng cái này, hứng thú của rất nhiều người trong phòng trực tiếp cũng bị câu dẫn, thậm chí nên mua một quyển đi xem.

...

Hôm sau, chính thức tuyên bố!

Tần Châu!

Tề Châu!

Các tiệm sách lớn, đều có rất nhiều hàng hóa!

Việc xuất bản thần thoại ở bên kia, có người còn muốn nhắc tới ý kiến, sợ số lượng tiêu thụ quá thấp sẽ dẫn đến tích trữ trong kho.

Bất quá Lâm Tri Bạch là ông chủ, hấn hạ lệnh trực tiếp kéo sách ấn sách thủ tịch, cược bộ này tất nhiên sẽ tiêu tốn giữa hai châu!

Sự thật tiếp theo chứng minh, ông chủ chính là ông chủ, đọc sách đúng chuẩn!

Bên phía Tề Châu thì khó nói, dù sao Bất Dạ Hầu cũng đã trực tiếp bán cho Tần Châu rồi!

“Đặc sắc!”

“Quá dễ nhìn!”

“Yêu thích tổ ba người trong sách, Kiều Càn, còn có Berloz ngay gốc đáng yêu, và tiểu học bá chủ!”

“Tin mới này của Hầu gia rất được lòng ta!”

“Oa, đẹp thì đẹp, nhưng cảm giác có chút văn học trẻ con chứ?”

“Ha ha ha, đây chính là văn học của nhi đồng, tiền đầu ở bên Tê Châu phát trực tiếp, chính là bên kia khán giả nhường cho!”

“Ồ, tùy hứng như vậy sao!”

“Cái má kia chắc chắn cười chết ta rồi, ha ha ha ha!”

“Thì ra những người như chúng ta không tin ma pháp, nhân loại đều là má má!”

Quyển sách này vừa mới bắt đầu chủ lực mua đám người, đương nhiên là fan của Bất Dạ Hầu.

Bất quá fan của Bất Dạ hầu rất phức tạp.

Những người này cũng không phải ai cũng thích văn học trẻ con này.

Mặc dù người trưởng thành cũng có thể xem, nhưng lời cứng nhắc muốn nói, ít nhiều là có chút ấu trĩ...

Dù sao định vị quyển sách này, chính là cho hài tử xem đấy.

Nhưng mà một số thư sinh trưởng thành niên coi như là không thích, cảm thấy hơi có vẻ ấu trĩ, cũng sẽ đem tiểu hài tử tặng cho nhà mình, hoặc là hài tử thân thích của người nhà bằng hữu xem.

Mà đối với đứa nhỏ mà nói, có sức hút như vậy là quá lớn rồi!

Không ít phụ mẫu đều ngạc nhiên phát hiện, hài tử của mình xem xong, không hiểu sao thích chơi chỗi.

Trong nhà hẳn có nhiều món đồ chơi như vậy, hẳn muốn chơi chỗi, nói là có thể bay lên trời...

Còn có hài tử trực tiếp chỉ vào mũi cha mẹ hô to:

“Các người đều là Muggle!”

Trưởng lão vẻ mặt ngơ ngác, suy nghĩ xem má là quả dưa gì.

Một vài bậc phụ huynh lo lắng trẻ con bị học mưu bất lương hại hại, cố ý nhìn xem.

Cuối cùng đã minh bạch ” Muggle” là cái gì.

Cùng lúc đó, không ít người trong trường cũng nhìn thấy điều đó!

Thật ra gia trưởng không chăm chỉ đọc truyện cổ học lắm, nên chỉ chăm chăm xem.

Nhưng không phải quyển sách Dạ Hầu này, nói là văn học trẻ con, nói là có chút ngây thơ, nhưng nội dung cốt truyện thật ra rất hấp dẫn người ta!

Gia chủ cũng có thể xem say sưa ngon lành!

Tần Châu có vô số gia trưởng cảm khái, không ngờ Bất Dạ Hầu lại có bản lĩnh này.

Chẳng những có thể viết ra câu chuyện đại nhân ưa thích, còn có thể viết ra khiến bọn nhỏ cũng như si như say!

...

Mà ở Tề Châu, đương nhiên không được hoan nghênh ở Tần Châu.

Nhưng bây giờ Bất Dạ Hầu ở Tề Châu, cũng có chút danh tiếng, hơn nữa Lâm Tri ở trực tiếp hỗ trợ quảng cáo giúp, cho nên bán cũng không tệ.

Chỉ là tiếng phản kích trên mạng, không có lớn như của Tần Châu.

Mãi đến mấy ngày sau, càng ngày càng nhiều hài tử bị ảnh hưởng này, mới nghênh đón thời khắc ánh sáng rực rỡ tại Tề Châu!

“Xin hỏi là ai? Đưa nhỏ nhà ta ồn ào muốn xem.”

“Sách mới của Dạ Hầu, một quyển văn học trẻ con vô cùng đặc sắc, đưa nhỏ nhà ta gần đây cũng xem đến si mê.”

“Rốt cuộc cũng có người thảo luận về quyển sách này, ta rất thích quyển sách này, từ ba phần bốn của nó đã bị hấp dẫn từ ba phần kỳ diệu kia!”

“Khắc Nhĩ Phân nhiều lắm!”

“Phân viện mũ: Xà viện vạn tuế!”

“Hách Kỳ Kỳ ta không có mặt bài sao?”

“U linh phiêu đảng trong trường học, có vẽ chân dung và thang, thế giới ma pháp này cho ta một loại cảm giác chân thật, thiết lập tuyệt đối!”

“Khắc Nhĩ Khắc cười chổi quét dọn bay! Mà chổi của ta chỉ có thể dọn sạch đồng rác!”

“Khắc miêu tả của Berloz có hơi dọa người a, nhưng miêu miêu miêu siêu cấp đáng yêu, lại còn có thể truyền tin, ta buồn bực là, đưa tin không phải là bò câu sao? Cần thận nghĩ lại Hầu gia là nhà văn, phỏng chừng cảm thấy dùng bò câu lợi hại đi.”

Thông qua mạng lưới phản hưởng rõ ràng có thể cảm giác được:

Danh tiếng của Bất Dạ Hầu ở Tề Châu lại tăng vọt!

Mà thể hiện trực quan hơn, lượng tiêu thụ sẽ bùng nổ!

Nội dung này đại khái ngoài hai mươi vạn chữ, trực tiếp trở thành sách ở các cửa hàng lớn được hoan nghênh nhất!

Thậm chí kể cả mang theo, những thứ khác của Bất Dạ Hầu cũng cùng uống chút canh.

Đương nhiên.

Người đọc đọc xem xong cũng phát hiện, câu chuyện cũng chưa kể xong!

Hiển nhiên.

Bất Dạ Hầu còn sẽ tiếp tục viết về cố sự của Duy Khắc Nhĩ Tư!

Cho dù mọi người đều biết có thể sẽ rất lâu sau, nhưng những người thích quyền sách này đã bắt đầu tràn đầy mong đợi!

“Đây mới chỉ là bắt đầu.”

Lâm Tri Bạch thấy được độ nóng của quyền sách này, nhưng hẳn cảm thấy loại trình độ này rõ ràng không đủ, hệ liệt của Berloz còn có thể hỏa hơn!

Chẳng qua muốn càng tức giận, chỉ dựa vào khẳng định không được, Lâm Tri Bạch đành phải quay phim đi.

Vì thế.

Lâm Tri Bạch đã dẫn dò Giang Thành, an bài chuyện này.

Mà ngay sau khi bắt đầu dạo chơi ở Tề Châu, Khắc Y Thuật và S. Một tin tức tốt truyền đến trong phòng đọc sách:

Bất Dạ Hài đã chính thức tấn cấp thành Tề Châu!

Lâm Tri Bạch không quá để ý, dù sao tác phẩm của Bất Dạ Hài cùng với truyện tranh đã đưa tới Tề Châu, tiền tuyến chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Bất quá ngay sau đó, lại có một tin tức tốt truyền đến, lần này Lâm Tri Bạch lại không thể không để ý!

Bởi vì tin tức tốt lần này là:

Bất Dạ Hài tấn cấp siêu cấp tại Tàn châu!

Mặc dù biết lấy tích lũy của Bất Dạ Hài, trở thành siêu tuyến ở Tàn châu chỉ là chuyện sớm hay muộn, nhưng thời khắc này, Lâm Tri Bạch vẫn không nhịn được có chút cảm khái:

Không ngờ tới.

Mình thậm chí còn trở thành siêu một đường!

Cái này giống như chơi trò chơi, kết quả không cần thận giống như trên thuyền nhỏ đều Vương Giả vậy, ít nhiều là có chút vui vẻ.

Chương 469: Hạ bút như có thần! Sự tình quả nhiên như sở liệu của Tiểu Lâm Đại Trúc, tin tức Gia Cát Thu Lương muốn tham gia lần Tề Sở Văn Đấu này truyền ra, pháp giới sách các châu đều bị chấn động!

Cũng vào đêm đó.

Trung Châu thư pháp vòng.

“Nghe được tin tức chưa? Gia Cát Thu Lương muốn tham gia tranh đấu của Tề Sở Văn rồi!”

“Tề Sở văn đấu không phải là chuyện của Tề châu và Sở châu sao, Gia Cát là người Trung Châu chúng ta, qua đó xem nào nhiệt gì, chẳng lẽ là đưa hạng mục thư pháp để đánh giá sao?”

“Nghe nói là trợ giúp cho Sở Châu!”

“Người đang nói đùa gì vậy, Sở châu có tiểu lâm đại trúc tọa trấn, cần ngoại viện?”

“Ta không nói đùa, bởi vì bên phía Tề Châu có một viện trợ ngoại viện, phỏng chừng là Tiểu Lâm Đại Trúc không nắm chắc nên mới mời Gia Cát qua đó.”

“Chẳng lẽ là...”

“Không sai, là người kia!”

“Tác giả của hành sách đệ nhất thiên hạ là Lâm Tri Bạch!”

“Xem ra lần tiệc tối từ thiện kia đã bị mất mặt, đả kích rất lớn với Gia Cát a.”

Gia Cát Thu Lương được xưng tụng là “Lam Tinh đệ nhất thư pháp gia”, ít nhất trước khi gặp Lâm Tri Bạch, danh xưng này của hắn không có bất kỳ kẻ nào dám nghi ngờ!

Mà trong bữa tiệc buổi tối từ thiện năm nay.

Hành thư tác phẩm của Gia Cát Thu Lương bị Lâm Tri Bạch lấy một món hành thư có thể xưng là “thiên địa quỷ thần kinh”

nghiền ép.

Trải qua việc này

Lam Tinh Thư Pháp Giới chấn động!

Tất cả pháp gia thư trên toàn cầu đều nhớ kỹ khuôn mặt anh tuấn trẻ tuổi đến quá đáng kia!

Mà Lâm Tri Bạch, trước mắt vẫn duy trì giá bán đấu giá tối cao của tác phẩm thư pháp gia đương đại ——

Sáu trăm triệu!

Đây là con số mà toàn bộ đương đại thư pháp gia đều phải ngược nhìn!

Cũng bởi vậy, hiện tại có rất nhiều người trong thư pháp vòng cho rằng: Lâm Tri Bạch mới thật sự là Lam Tinh đệ nhất thư pháp gia.

Nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, hưởng hồ Gia Cát Thu Lương chỉ bê Hành Thư cho Lâm Tri Bạch, thư pháp không chỉ có hành thư.

Mọi người đều biết.

So với hành thư, Gia Cát Thu Lương càng am hiểu Khải thư hơn, mấy năm gần đây càng mê luyện nghiên cứu thảo thư.

Ai biết Lâm Tri Bạch có phải là tuyệt kỹ hành thư hay không, đối phong cách kiêu chữ, chưa chắc đã là đối thủ của Gia Cát Thu Lương?

Việc này khiến cho Thư Pháp Quyền mở tranh luận.

Xét về thực lực tổng hợp, Lâm Tri Bạch và Gia Cát Thu Lương rốt cuộc ai lợi hại hơn?

Nhưng cho dù tranh luận ra sao, ít nhất có một điều mọi người đều vững tin, đó là pháp gia thư pháp đầu tiên của Lam Tinh, tất nhiên sẽ được sinh ra từ giữa Gia Cát Thu Lương và Lâm Tri Bạch.

Những người khác đều không đủ tư cách!

Mà lần này Tề Sở Văn Đấu, rốt cuộc đã vì hai đại sư đỉnh cấp thư pháp này, cung cấp một cái sân khấu dốc toàn diện để tranh đấu!

Tiết tấu của sao chổi và Lam Tinh!

Chuyện này khiến tất cả gia tộc thư pháp Trung Châu điên cuồng!

Hầu như toàn bộ trung châu thư pháp gia được gọi là danh hào, đều là trước tiên tìm quan hệ mua vé vé máy bay vân vân, muốn tại ngày mai đến hiện trường Tề Sở Văn đấu, tận mắt chứng kiến hai vị Lam Tinh đỉnh phong thư pháp gia quyết đấu!

Đối với thư pháp gia đang theo đuổi mà nói!

Trận đại chiến này nếu không thể tận mắt chứng kiến, có lẽ sẽ trở thành tiếc nuối suốt đời của bọn họ!

Trong cổ long, Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành quyết chiến trên đỉnh Tử Cẩm, tất cả đại lão trong võ lâm đều đích thân tới chứng kiến.

Trận đại chiến này của Lâm Tri Bạch cùng Gia Cát Thu Lương, đối với nhà thư pháp Trung Châu mà nói, xem như là hiệu quả tương đồng.

Đương nhiên không chỉ là Trung Châu.

Gần như thư pháp gia nhận được tin tức từ các châu lớn, đều hành động ngay lập tức!

Đám người này nghĩ mọi biện pháp, không thể không lấy được hạng mục thư pháp của Tề Sở Văn Đấu!

...

Lâm Tri Bạch vào bảy giờ tối mới biết được Sở Châu chuẩn bị tìm Gia Cát Thu Lương trợ giúp từ Hồ Duy.

Vốn tưởng rằng khôi kim bài này là Lâm Tri Nặc đã trắng tay cầm lấy, Hồ Duy buồn bực nói: “Sao đột nhiên Gia Cát Thu lại trợ giúp Sở Châu...”

“Có thể là bởi vì ta đi.”

Lâm Tri Bạch đối với Gia Cát Thu Lương vẫn còn có ấn tượng, trình độ hành thư của đôi phương có thể nói là truyền kỳ, cũng từ 90 điểm trở lên!

Bất quá Lâm Tri Bạch là một trăm phần thư pháp chi thần, so với truyền kỳ cao hơn một cấp bậc, có thể nói nhân loại cơ hồ không đạt tới cảnh giới viên mãn.

Vì vậy, Lâm Tri không hoảng hốt chút nào, thậm chí có chút vui vẻ.

Bởi vì lần này mình chỉ cần dốc toàn lực chiến thắng Gia Cát Thu Lương, đó chính là “Lam Tinh đệ nhất thư pháp gia” đúng nghĩa.

Cho dù đây chỉ là một nghi thức lớn, nhưng cũng cần một nghi thức chứng minh lớn, không phải sao.

Hồ Duy sầu lo: “Lâm hội trưởng có nắm chắc không?”

Lâm Tri cười miễn phí nói: “Ta cũng không phải là không thắng hẳn.”

Hồ Duy nghe được sự tự tin trong lời nói của Lâm Tri, cảm thấy an tâm hơn một chút.

Đúng như Lâm Tri Bạch nói, hẳn chính là người duy nhất ở Lam Tinh thắng Gia Cát Thu một lần.

Cũng bởi vì chiến thắng kiểu nghiên ép kia, mới khiến vài người cho rằng, Lâm Tri Bạch mới là Pháp gia thư pháp đệ nhất Lam Tinh.

“Người có lòng tin là tốt rồi, thật ra điều ta lo lắng nhất không phải là thư pháp, mà là hai hạng mục thi từ này, quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, Sở Châu năm nay ngay cả thơ từ đều bắt đầu tìm sự giúp đỡ bên ngoài, hơn nữa tìm kiếm còn là nhân vật hung ác nổi danh Triệu châu...”

“Ác thế nào?”

Lâm Tri Bạch hiếu kỳ, hẳn đối với văn nhân ngoài Tàn Tề cũng không biết.

Thạch Vân bên cạnh giới thiệu: “Ngoại viện Sở Châu này, là Triệu Tâm U của Triệu Châu, nàng được xưng là đệ nhất tài nữ Triệu Châu, nhưng trình độ so với đệ nhất tài của Tề Châu chúng ta là vui vẻ thoải mái, cao hơn cũng không phải chỉ là một chút, người có thể nhìn xem tác phẩm của người này.”

“Thật là lợi hại!”

Lâm Tri Bạch nhìn bài thơ của Triệu Tâm U, vô cùng tán thưởng, đương đại không ngờ lại có nữ tử nhân kinh khủng như vậy, Lý Thanh Chiêu bản Lam Tinh!

Đương nhiên.

So với Lý Thanh Chiêu, chung quy vẫn kém một chút linh tính, bất quá trình độ của cô gái này đã đủ để tung hoành ở Lam Tinh từ đàn rồi!

“Xem Triệu Châu Thi Cuồng Chu Vũ lâu này nữa.”

“Thi Cuồng?”

“Đúng, đây là biệt danh của Chu Vũ lâu, hắn có thói quen mỗi ngày đều phải viết một bài thơ, chất lượng cũng không kém, còn nữa, hắn rất am hiểu sáng tác kiêu thị trường, mặc kệ cho hắn viết bài thơ gì, hắn đều có thể nhanh chóng thành thơ, chất lượng cũng không tính là kém, đây cũng là nguyên nhân hắn được khen là thơ cuồng Triệu Châu, những điều này là tác phẩm có tính đại biểu của hắn.”

“Oa!”

Lâm Tri Bạch nhìn bài thơ của Chu Vũ lâu, giật nảy mình, mặc dù không thể so với Lý Đổ, nhưng cũng tuyệt đối không phải hạng người bình thường!

Hắn cảm khái nói: “Những châu bên ngoài Tần Tề, thi từ phát triển hưng thịnh như vậy a.”

Hồ Duy vôi vàng nói: “Không không không, Lam Tinh tám châu, phát triển thi từ rất hay, thật ra chủ yếu là Triệu châu và Trung châu, trình độ sáu châu còn lại của Tần Tề Sở chúng ta đều không khác biệt lắm.”

“Triệu Châu?”

“Đúng vậy, lợi hại nhất chính là Triệu Châu, thơ từ của bọn họ, đặc biệt lợi hại, cho nên Sở Châu năm ngoái hòa nhập vào năm nay, cơ bản tìm ngoại viện cơ bản đều là đến từ Triệu Châu, nếu như không phải Lâm hội trưởng từ trên trời giáng xuống, chỉ sợ năm nay chúng ta cũng phải đi Triệu Châu tìm ngoại viện mới được, dù sao có thể trị Triệu Châu ngoại viện chỉ có Triệu Châu khác viện.”

Lâm Tri cười trắng.

Muốn dùng ma pháp đánh bại ma pháp?

Không sao, thứ ta đang chơi là tiên thuật!

...

Tuy rằng Lâm Tri Bạch lòng tự tin bạo rap, một bộ khuôn mặt nhân vật phản diện rất dễ dàng bị vả mặt, nhưng kỳ thật trong lòng hắn biết, nếu như mình cứ như vậy thi đấu, rất nhiều hạng mục đều phải trọn vẹn.

Đó là nguyên do.

Buổi tối.

Tất cả mọi người nghỉ ngơi, tập trung chuẩn bị cho trận tranh tài ngày mai.

Lâm Tri Bạch ngồi trên giường, ánh mắt hơi lập loè, nàng muốn bắt đầu tăng điểm!

Từ sau lần lượn lờ trước, Lâm Tri Bạch lại lục tục tích góp được 30 điểm kỹ năng, hắn dự định đêm nay sẽ chuẩn bị trước một chút!

“Trong bảy hạng mục, thi từ cùng câu đối có hệ thống, không cần lo lắng, thư pháp càng không cần lo lắng, về phần cờ vây cùng đàn cổ, hai thứ này có thể trực tiếp mua sách kỹ năng thương thành nhanh chóng tăng lên, như vậy duy nhất cần quan tâm chính là hạng mục hội họa.”

Hội họa của Lâm Tri Bạch hiện tại là 80 điểm.

Người dự thi hội họa, tùy tiện tìm ra một người, thực lực đều ở 80 điểm trở lên, cho nên trình độ Lâm Tri Bạch khẳng định không đủ xem ——

Thực lực của hắn từ 80 điểm trở lên chính là một đại sư lĩnh vực này.

Thực lực đạt tới 90 điểm trở lên, là truyền kỳ của lĩnh vực này.

Thực lực đạt tới 100 điểm cực hạn này, đó chính là Thần của lĩnh vực này!

Lâm Tri Bạch ngày mai chỉ cần đánh bại Gia Cát Thu Lương, sẽ trở thành ‘Thư pháp pháp thần’ trong lòng mọi người.

Vậy kế tiếp sẽ để cho thế nhân nhìn thấy thực lực hội họa của mình a, Lam Tinh sắp nghênh đón một vị “Khắc họa chi thần”!

“Thang đỏ, thêm điêm!”

“Xin hỏi kí chủ chuẩn bị thêm loại nào khác, cụ thể tăng bao nhiêu?”

“Vẽ tranh, đầy đặn!”

Lâm Tri Bạch hiện tại có ba mươi điêm kỹ năng.

Coi như trực tiếp thêm đầy hội họa, hấn y nguyên còn lại mười điêm kỹ năng, lúc trước các loại toa, cũng không đánh qua giàu có như vậy!

“Đinh đông!”

Ước chừng qua một phút, thanh âm ửng đỏ lại lần nữa vang lên:

“Chúc mừng trình độ hội họa của kí chủ đạt tới 100 điêm, trở thành hội họa chi thần duy nhất của Lam Tinh!”

Thần hội họa duy nhất của Lam Tinh!

Lâm Tri Bạch nở nụ cười, trận đấu ngày mai coi như xong rồi!

Nhưng vào lúc này.

Hệ thống lại vang lên âm thanh nhắc nhở:

“Phát hiện ký hiệu cùng thư pháp của kí chủ đồng thời đạt đến trình độ Thần cấp, phát động ban thưởng ân tàng!”

Phân thưởng ân tàng?!

Đã lâu không gặp phải thứ này!

Lâm Tri Bạch trong lòng vui vẻ, sau đó trước mắt hiện ra một dòng chữ.

“Cái gì là hiệu quả đặc thù?”

Lâm Tri Bạch cảm thấy lời giới thiệu này quá không rõ ràng.

Phi Hồng tự mình giải thích: “Lấy ra ví dụ, Phở La đại chúng cho dù nhìn thấy bút tích thực sự, cũng chưa chắc có thể ý thức rõ ràng giá trị nghệ thuật của nó, đây là bởi vì thư pháp cùng hội họa thưởng thức mà bậc cửa tự nhiên rất cao, mà kỹ

năng bị động này, có thể làm cho tác phẩm của kí chủ được đặt cho hiệu quả đặc thù, loại hiệu quả đặc thù này chính là: Người bình thường dù không biết thưởng thức thư pháp và nghệ thuật của hội họa, cũng có thể trực quan cảm nhận được sức quyến rũ của tác phẩm của kí chủ!”

Đậu xanh!

Đây là thần kỳ!

Đôi mắt Lâm Tri Bạch sáng long lanh, hấn vôi vàng cầm bút trong tay lên bắt đầu vẽ.

Lúc trước, truyện tranh này đều là dùng công cụ chuyên nghiệp vẽ.

Lúc này đây Lâm Tri Bạch vẽ tay nghề, dùng một cây bút châu màu đen vô cùng đơn giản, liền nhẹ nhàng vẽ ra mấy tấm tranh.

“Thật là xinh đẹp!”

Mấy tấm bản đồ này nhìn đơn giản, nhưng Lâm Tri Bạch lại rất rõ ràng, mình tiến bộ đến cùng là bao nhiêu!

Có thể nói như vậy:

Sau khi trở thành thần hội họa, Lâm Tri Bạch quay đầu lại xem lúc trước mình vẽ, mới ý thức được đến tột cùng là thế nào!

Món ăn giống y như đại sư!

...

Hôm sau.

Lâm Tri Bạch Cử mới rời giường.

Bởi vì kỹ năng mới phát động tối hôm qua thật sự là quá trâu bò, khiến cho hấn hưng phấn đến mức có chút ngủ không yên.

Nhưng mà không ai gọi hấn ta.

Bởi vì buổi thi đấu tối hôm nay mới bắt đầu.

Ròng rã bảy hạng mục, một ngày khẳng định là so không hết, nếu kéo dài so với bảy ngày, mỗi ngày so một hạng mục.

“Nghỉ ngơi đủ chưa?”

Rời giường tại tửu điểm ăn món ăn tự vệ, Lâm Tri đã đụng phải Thạch Vân.

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch nói: “Lại nói sân đấu không phải nói là ở trên núi giao giới Tề Sở sao, chúng ta xuất phát khi nào?”

“Lão hồ đồ không nói rõ ràng.”

“Không phải tất cả hạng mục đều ở bên kia so đấu, chẳng qua là một phần hạng mục hội bên kia.”

“Hôm nay là ngày tranh tài đầu tiên, hạng mục đầu tiên của cuộc tranh tài là đàn cổ, sân đấu của chúng ta là sàn đấu của Sở Châu.”

“Về phần địa điểm âm nhạc đại sảnh, cách chúng ta cũng chỉ bảy tám dặm, đợi bốn giờ chiều cùng nhau xuất phát là được.”

Thạch Vân giới thiệu tình huống.

Lâm Tri Bạch gật đầu, y biết hạng mục hôm nay là cổ cầm.

Hắn đã ăn không ít sách kỹ năng, hiện tại trình độ đàn cổ ước chừng trên 90 điểm.

Nếu như muốn đạt tới trình độ cầm cổ Thần cấp, cần hao phí đại lượng giá trị danh vọng, Lâm Tri Bạch có điểm luyện tiếu, chuẩn bị xem tình huống tranh tài.

Nói một cách khác...

Nếu như phát hiện trong năm tuyển thủ của Sở Châu, có cao thủ Truyền Kỳ cấp, Lâm Tri Bạch sẽ không chút do dự bật hack!

Bất quá Truyền Kỳ cấp cao thủ quá thừa thớt, Lâm Tri Bạch cảm giác, tham gia Tề Sở Văn đấu, hẳn đều là thái điều đại sư.

Trong lúc suy nghĩ, Lâm Tri Bạch cầm lấy đồ ăn.

Lúc chuẩn bị ăn, phát hiện Thạch Vân vẫn còn đi theo mình, hình như là chuẩn bị cùng mình dùng cơm.

Hắn cũng không nói gì, ăn luôn khúc Đé Tư này.

Văn hóa Sở châu, rất giống Nghê Hồng kiếp trước a, tự giúp bản thân trong bữa ăn nhụy gai, có chút nhìn hương vị cũng không tệ lắm.

“Có lẽ người không biết, bởi vì lần này người tham gia, năm nay Tề Sở vẫn đấu đặc biệt náo nhiệt, nghe nói mấy châu phía quan phương đều tới đây cầu thông, mua sắm quyền đi dạo, trong đó bao gồm Trung Châu, Triệu Châu và Tần Châu...”

“Triệu Châu và Trung Châu không liên quan gì đến ta chứ.”

Điều này giống như á vận hội được tổ chức, kỳ thực người phương Tây không thấy thế nào cả.

Cùng đạo lý như vậy, Tề Sở Văn Đấu của Lam Tinh, các châu khác tự nhiên cũng không có hứng thú gì.

Nhưng bởi vì Lâm Tri Bạch là viện binh dự thi bên ngoài Tề Châu, cho nên quan phương bên Tần Châu, theo tiếng hô của dân chúng mua quyền phân phát trận đấu.

Cứ như vậy, khi trận đấu chính thức bắt đầu, dân chúng Tần Châu quen thuộc Lâm Tri Bạch đều sẽ quan sát phát sóng trực tiếp.

Cái tên Lâm Tri Bạch này có thể hiểu được, tính khí của y ở Tần Châu đã là vô địch rồi. chip đọc sách là vô địch. Hoa Khắc Hoa Hoa Hoa. Khảo tử.

Nhưng Triệu Châu cùng Trung Châu, có liên quan gì tới mình?

“Được rồi, Triệu Châu không có quan hệ gì với người, nhưng Trung Châu tuyệt đối có liên quan tới người!”

Thạch Vân nói: “Dù sao đối thủ của người cũng là Gia Cát Thu Lương, ảnh hưởng của hắn ở Trung Châu vô cùng lớn, ngay cả các kiến trúc đánh dấu vô cùng nổi danh Trung Châu cũng đã từng mời Gia Cát Thu viết lưu niệm, cho nên người Trung Châu cũng rất tò mò, Gia Cát Thu Lương là đệ nhất thiên hạ thư pháp thiên hạ, Hòa? Manh? Đối mặt quyết cuối cùng sẽ là kết quả gì...”

“Thư pháp chỉ là một trong số các hạng mục đó thôi nhỉ?”

“Đúng vậy, nhưng Trung Châu tài đại khí thô, bọn họ cũng sẽ không chỉ mua quyền chuyên phổ hạng mục, thuận tay liền mua hết rồi, nhưng ta đoán người Trung Châu ngoại trừ thi đấu thư pháp ngày đó ra, hẳn là không có hứng thú với các tranh tài hạng mục khác.”

“Được rồi.”

Lâm Tri Bạch ngược lại hi vọng người Trung Châu có thể cảm thấy hứng thú, xem mình nhiều hơn là mấy cuộc tranh tài.

Dù sao sau này mình nhất định sẽ đánh tới Trung Châu!

Chương 470: Diệp Thái Nhi! kiêm chức gia truyền nghệ thuật chính quyền thứ 470 - Chương Diệp Thái Nhi! Đến buổi chiều, cuối cùng Lâm Tri Bạch cũng xuất phát đi theo đại đội, đến đại sảnh âm nhạc của Sở Châu.

Cùng lúc đó.

Mua châu trong trận đấu văn đấu Tề Sở này, cùng với mạng lưới của Tề Sở, cũng xuất hiện một lượng lớn thảo luận.

Tề Châu.

“Năm ngoái không nghĩ tới Sở châu sẽ tìm ngoại viện, bảy hạng mục của Tề Châu chúng ta mất sáu, cuối cùng vẫn là dựa vào câu đối của Lý Bách thu được quán quân, cứng rắn đoạt lấy một khối kim bài, còn lại một lần thi đấu năm nay liền bắt đầu rồi, không biết lần này là kết quả gì.”

“Trong lòng có chút chột dạ.”

“Năm nay tổ cô cầm của chúng ta vẫn là nhóm tuyển thủ dự thi năm ngoái, chỉ có Vương An biểu hiện kém nhất năm nay bị đổi thành Lâm Tri Bạch.”

“Điều đáng sợ nhất là, Sở Châu vẫn là nhóm người năm ngoái.”

“Trong năm tuyển thủ Sở Châu, lợi hại nhất chính là Diệp Thái Nhi Triệu ngoại viện.”

“Phía bên chúng ta có bốn người đại sư tuyển thủ, năm ngoái đã bị Diệp Thái Nhi hành hạ, chỉ có năm nay Lâm Tri Bạch vừa gia nhập vẫn chưa biết được.”

“Lâm Tri Bạch hoặc là Vương An phỏng chừng cũng không kém, ta chỉ muốn biết có thể lấy được ngân bài hay không, lấy ngân bài ít nhất nói rõ chúng ta không bằng Sở châu ngoại viện, không phải không bằng bản thân Sở châu.”

Hiển nhiên.

Đối với trận đấu ngày đầu tiên, các bằng hữu trên mạng Tề Châu có chút bi quan.

....

Tần Châu.

“Hồ Vu! Còn không đến một giờ là có thể thấy Bạch Đé đại biểu Tề Châu đang tỷ thí!”

“Có thể xem đài nào?”

“Bốn mươi phút sau, đài truyền hình Thiên Quang!”

“A? Lâm Tri Bạch không phải là thần thoại Hoàng Thái Tôn sao, vì sao tranh tài của hắn phải ở Thiên Quang Lao Kinh mới có thể xem?”

“Ha ha ha ha, cái này nói cũng dài dòng rồi, người coi như là bước đệm tranh tài mà thần thoại di chuyển không xem trọng đi.”

“Lâm Tri Bạch là đông cổ, ‘ờnh Hoa Lao’ có cổ phần ở Thiên Quang Ti’.”

“Thật là phức tạp!”

Tề Sở Văn Đấu ai thắng ai thua, người Tần Châu cũng không quan tâm, mọi người chỉ đơn thuần muốn xem Lâm Tri Bạch biểu diễn mà thôi.

Về phần muốn nói trong lòng hướng về ai, vậy khẳng định là Tề Châu.

Dù sao sự giúp đỡ từ bên ngoài mà Tề Châu mời là Lâm Tri Bạch, là niềm kiêu ngạo trong lòng Tần Châu!

Nếu không phải như thế, mọi người cũng sẽ không biết được Lâm Tri Bạch muốn đại diện Tề Châu tham gia tranh tài văn đấu, sau đó toàn bộ võng nhón nháo muốn xem phát dịch ——

Không sai, vốn dĩ phía Tần Châu không có đài truyền hình dự định truyền bá trận đấu này.

Dù sao đây cũng là tranh tài giữa Tề Châu và Sở Châu.

Nhưng các bằng hữu trên mạng quá muốn nhìn Lâm Tri Bạch.

Thiên Quang Lao Nguyệt vung tay lên, bắt lấy quyền lẫn lộn, nàng muốn biết lưu lượng của Lâm Tri Bạch, ở Tần Châu có

thể cao tới trình độ nào.

...

Sở châu.

“Cuối cùng cũng tới!”

“Đã sớm chờ mong thời khắc này!”

“Sở châu, cô lên, người Sở, tất thắng!”

“Năm ngoái thất bại quá, chúng ta mới lấy được sáu tấm kim bài, năm nay nhất định phải lấy được bảy tấm, bị Tề châu hung hăng cạo trọc đầu!”

“Đúng vậy, năm nay nhất định phải cạo đầu trọc cho Tề Châu!”

“Những hạng mục khác đều dễ nói, nhưng cảm giác thư pháp có chút khó a, dù sao Lâm Tri Bạch kia cũng từng thắng Gia Cát Thu Lương một lần đấy!”

Đã không còn ai hỏi Lâm Tri Bạch là ai.

Ở Sở châu, hiện tại Lâm Tri Bạch rất nổi tiếng.

Dù sao toàn bộ người Sở chú ý văn đấu đều biết, Lâm Tri Bạch là ngoại viện của Tề Châu, một mình báo bảy hạng mục! mảnh lới mười phần, dáng vẻ rất tuấn tú.

Bất quá mọi người đều muốn xem trò cười, Lâm Tri người ủng hộ công báo bảy cái hạng mục, lại có thể lấy mấy cái hạng nhất đây?

...

Mà ở Triệu Châu.

Đồng dạng cũng có quyền lấy đài truyền tội cỡ lớn.

“Các huynh đệ, lại đến thời gian Tề Sở Triệu Văn đấu một năm một lần!”

“Tề Sở Triệu Văn Đấu còn tạm được.”

“Ha ha, Sở Châu mời từ Triệu Châu chúng ta nhiều ngoại viện như vậy, cũng chỉ là văn đấu của Tề Sở Triệu mà thôi.”

“Chỉ thích nhìn xem người Triệu Châu chúng ta trong lúc tranh tài mang theo Sở châu giết loạn những đại sư Tề châu kia! Dù sao, đại sư cũng có chênh lệch!”

“Khối ca phú Cầm Kỳ Thư Họa của Triệu Châu chúng ta vô địch!”

“Lại nói năm nay Sở Châu mời chúng ta bao nhiêu vị đại sư đi qua?”

“Sáu cái thôi.”

“Rốt cuộc Sở Châu đã thi đấu với Tề Châu hay là Triệu Châu chúng ta đang đấu với Tề Châu?”

Triệu Châu mạng bạn bè cười ha ha.

Trong không khí tràn ngập sung sướng.

Năm ngoái Tề Sở Văn đấu, người Triệu Châu liền cảm thấy rất thoải mái.

Dù sao nhìn đại sư châu mình, loạn sát trong văn đấu của Tề Sở, có thể làm cho tất cả mọi người Triệu Châu đều được vinh dự lây.

Đó là nguyên do.

Đối với Tề Sở Văn Đấu năm nay, người Triệu Châu cũng rất chờ mong!

...

Trung Châu.

So với Tần Tề Sở Sở, mạng lưới tương đối bình tĩnh, bọn họ đối với Tề Sở Văn Đấu độ chú ý thấp nhất, trên mạng cũng chỉ là thảo luận linh tinh mà thôi.

“Tề Sở Văn Đấu bắt đầu từ hôm nay?”

“Đúng, còn lại mười phút, năm bộ Trung Châu sẽ truyền bá.”

“Cảm thấy không có ý nghĩa gì.”

“Ta ngược lại có chút hứng thú, chủ yếu là nhìn tên Lâm Tri Bạch kia.”

“Lâm Tri Bạch? Tức là thắng lão sư Gia Cát Thu Lương? Nhưng hôm nay không phải trận đấu cổ cầm à?”

“Lâm Tri Bạch là một toàn tài, không chỉ hội thư pháp, hấn còn biết các loại cổ cầm, cho nên trực tiếp đem toàn bộ hạng mục đều báo.”

“Mẹ nó, như vậy sao? Vậy ta cũng nhìn xem.”

“Ta cũng xem một chút, gia hỏa này đến cùng là ngu thế nào a?”

Người Trung Châu không xa lạ gì với tên Lâm Tri Bạch này, dù sao y cũng từng thắng Gia Cát Thu Lương!

Mà Gia Cát Thu Lương là thế giới thư pháp gia đầu tiên mà Trung Châu công nhận!

Kết quả kiêu ngạo của thư pháp giới Trung Châu, trong bữa tối từ thiện, ngay trước mặt toàn cầu, bị Lâm Tri dùng hành thư nghiền ép đánh!

Sức tấn công của màn đó quá mạnh mẽ!

Rất nhiều người Trung Châu đến bây giờ còn chưa quên được!

...

Tề Châu!

Sở châu!

Tần Châu!

Triệu Châu!

Trung Châu!

Lam Tinh chỉ có tổng cộng tám lục địa.

Năm châu đều đã lan ra lần tranh tài Tề Sở Văn Đấu này!

Tổ chức nhiều lần như vậy Tề Sở Văn đấu, đây là lần đầu tiên nhiệt độ cao như vậy, có thể nói là hơn một nửa tinh cầu đều đang chăm chú nhìn!

Mà giờ khắc này.

Tề Sở Văn đấu ngày đầu tiên.

Cổ cầm hạng mục còn thừa lại năm phút chính thức bắt đầu.

Mười vị tuyển thủ đã tiến vào hậu trường rút thăm quyết định trình diễn.

Lâm Tri Bạch rút tới số tám, hướng ống kính soi sáng một chút, vị trí của hần tương đối gần phía sau.

Người chủ trì cuộc tranh tài mở miệng nói: “Quy tắc của cuộc thi Cổ Cầm năm nay chính là mỗi người đều lên đài biểu diễn một thủ tục, căn cứ vào bài danh của bài mục, vòng thứ nhất sẽ có hai người bị loại, vòng thứ hai tấn cấp thứ hai, vòng thứ hai thì càng thêm kịch liệt, là thi đấu tám tiến bốn, vòng thứ ba tiến hai, vòng thứ tư là vòng thứ hai, còn vòng thứ tư thì là trận quyết đấu giành quán quân!”

Lâm Tri Bạch nhú mày.

Vòng thứ nhất mười tiến tám, đối với mình mà nói không có bất kỳ nguy hiểm nào, tiếp theo chỉ nghĩ đến một ván đàn đầu tiên tấu một khúc nhạc nào a, vì tranh tài cổ cầm Lâm Tri ưu phí mấy bài hát.

Ví dụ như 《 Quảng Lăng tán 》 .

Lại ví dụ như 《 Cao Sơn Lưu Thủy 》 v.

Những khúc này cũng giống như Huyền Mai Hoa tam bôi, ở kiếp trước có thể nói là đại danh đỉnh đỉnh, nhưng lại không lưu truyền tại Lam Tinh.

Trên thực tế.

Cho dù kiếp trước, truyền lưu xuống kinh điển cầm khúc, cũng phần lớn phiên bản phức tạp, Lâm Tri tự mình cũng nói không rõ cái nào chính tông hơn.

Cũng may còn có hệ thống.

Hệ thống chỉnh lý lại những khúc này, mỗi một bài đều là một khúc kinh điển không kém gì 《 Hoa Mai Tam lộng 》 tỷ!

...

Năm phút trôi qua.

Theo sự tuyên bố của chủ trì, vị đại sư đầu tiên đã leo lên sân khấu bắt đầu biểu diễn.

Vị Cổ Cầm đại sư này đến từ Tề Châu, tuổi khoảng năm mươi, rất có phong phạm của Cổ Cầm đại sư.

Chỉ thấy hần ngồi trước đàn cổ, hít một hơi thật sâu, sau đó bắt đầu diễn tấu.

Thanh âm cổ cầm giống như không trung cao xa linh, âm sắc nhẹ nhàng phiêu dật thấm vào ruột gan, chậm rãi chảy xuôi trong đại sảnh Sở Châu.

Mấy trăm chỗ ngồi trong đại sảnh đều được áp súc, che lấp đầy người, đều đang lắng lắng nghe.

Những người xem này, cơ bản đều là người biết hàng, thậm chí không thiếu nhân vật cấp đại lão trong lĩnh vực đàn cổ.

Mọi người vẻ mặt hưởng thụ cảm thụ Cổ Cầm Kỹ Pháp của đại sư.

Mà theo tiếng nhạc dần dần đạt tới cao trào, tốc độ tay của đại sư diễn tấu cũng dần dần nhanh lên, tiếng đàn cũng giống như là giọng điệu của con người vậy, như khóc nỉ non tình tế cảm động...

Khu vực chờ đợi.

Một nữ nhân mặc bạch y bỗng mở miệng nói:

“Đây là khúc nhạc gì?”

Người mở miệng chính là Diệp Thái Nhi ngoại viện mà Sở Châu mời tới.

Diệp Thái Nhi đến từ Triệu Châu năm ngoái đã giúp Sở Châu đạt được hạng mục quán quân của Cổ Cầm.

Đó là nguyên do.

Bốn vị tuyển thủ bản địa Sở châu, vô cùng khách khí với ngoại viện.

Một người trong đó gọi là Cổ cầm đại sư Sở châu của Tiểu Dã giới thiệu: “Bài hát này ta thời gian trước cũng nghiên cứu qua, là Lâm Tri Bạch ở trên hội thơ Trung Thu Tề châu sáng tác “偃 mai hoa tam lộng”.”

Lâm Tri Bạch?

Diệp Thái Nhi bỗng quay đầu nhìn về một chỗ, nơi đó có một người trẻ tuổi đến gần các đại sư khác đang ngồi.

“Là hần?”

“Không sai.”

Tiểu Dã cười nói: “Tuy rằng năng lực sáng tác của Lâm Tri Bạch rất mạnh, nhưng thi đấu tổ cổ cầm cổ chúng ta chủ yếu xem kỹ pháp diễn tấu, cho nên Diệp lão sư không cần quá mức lo lắng, với thực lực của ngài nhất định có thể dễ dàng đoạt giải quán quân... Ài? Diệp lão sư ngài đi làm gì vậy?”

“Người không cần phải để ý đến.”

Diệp Thái Nhi nói xong, đã đi về phía Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch nhìn Diệp Thái Nhi, mở miệng nói: “Có chuyện gì sao?”

Diệp Thái Nhi chân thành nói: “Ta rất thích trên đài đang diễn tấu khúc này, nghe nói ngài là người sáng tác của bài hát này, cho nên ta muốn tới gặp người đàn cổ tác đại sư như ngài một chút, đồng thời ta muốn thỉnh cầu ngài trao quyền, để thời điểm ta về Triệu Châu, cũng có thể diễn tấu khúc nhạc này.”

Muốn mua bản quyền?

Lâm Tri Bạch cười nói: “Có thể a, sau này liên hệ với công ty của ta ký hiệp nghị là được.”

Lúc này trên đài vị đại sư này, cũng là sau khi Lâm Tri Bạch được trao quyền, mới lên đài diễn tấu khúc nhạc này.

Dù sao cũng là người một nhà, Lâm Tri Bạch liền đồng ý.

Dù sao đối phương cũng coi như là giúp mình tuyên truyền cho 《Mai Hoa Tam trêu tức không phải sao?

Về phần Diệp Thái Nhi muốn mua, Lâm Tri Bạch đương nhiên cũng không có ý kiến, đối phương nếu là Cổ Cầm đại sư đứng đầu, vậy nàng đàn ” mai hoa mai ba lộng”, đồng dạng có thể giúp mình tuyên truyền, có sao không làm chứ?

“Cảm ơn!”

Diệp Thái Nhi có chút kinh hỉ, nàng mở miệng nói: “Người giúp ta đại ân, ta về Triệu châu có một hội hội diễn tấu, đang lo không có một bài áp trục hợp ý đây.”

...

Trực tiếp diễn tấu, đã sẽ tạo hình ảnh người diễn tấu biểu diễn, cũng sẽ để cho người xem trước máy truyền hình, nhìn thấy phản ứng của người xem tại hiện trường, cùng với phản ứng của những tuyến thủ khác ở hậu trường.

Kết quả ống kính chuyển động.

Người xem các châu liền nhìn thấy hai vị tuyến thủ trẻ tuổi nhất, Lâm Tri Bạch cùng Diệp Thái Nhi đang ở sau đài nói chuyện phiếm.

Hình ảnh vô cùng quý dị, bởi vì Lâm Tri Bạch đang ngồi, Diệp Thái Nhi thì khom lưng nói chuyện với đối phương, dáng vẻ dường như vô cùng tôn kính.

Rõ ràng tất cả mọi người là tuyến thủ...

Diệp Thái Nhi vẫn là cái cửa nóng lớn nhất đoạt quán quân!

Kết quả thái độ của Lâm Tri Bạch trước mặt Lâm Tri Bạch, khiến cho người xem rất kỳ quái!

...

Tần Châu.

“Chết cười, muội tử kia không phải tuyến thủ của Sở châu sao, trò chuyện với Sở Từ cái gì? Không phải là muốn số điện thoại chứ?”

“Muội tử kia không phải người Sở đâu, nàng là người Triệu Châu, Sở Châu mời ngoại viện, hơn nữa còn là quán quân của tổ đàn cổ lần trước.”

“Hít, quán quân? Vậy nàng ở trước mặt thủ phú cũng quá hèn mọn đi?”

“Có lẽ hai người cũng không để ý, chỉ là hiệu quả màn ảnh.”

...

Tề Châu.

“Tình huống như thế nào?”

“Sao Diệp Thái Nhi lại giống như fan cuồng thế?”

“Bọn họ đang nói chuyện gì?”

“Không phải, tuyền thủ Tề Châu và Sở Châu đều không quan tâm lẫn nhau, cứu viện hai bên ngược lại là trò chuyen với nhau thật vui?”

...

Sở châu.

“Hả? Mọii mọii là Uyên gặp Lát? Diệp Thái Nhi bị Lâm Tri mê hoặc?”

“Thật đáng giận! Mặc dù người này rất đẹp trai, nhưng lá cây chính là nữ thần trong mộng của Sở chúng ta!”

“Chẳng qua chỉ là một cái ống kính mà thôi, các người nào bỏ cái gì chứ.”

“Chỉ là một cái ống kính mà thôi? Con mẹ nó người hãy nhìn cho kỹ đi!”

“Ta lau!”

Nương theo một ít người xem Sở Châu kinh hô, mọi người nhìn thấy Diệp Thái Nhi nghiêm túc cúi người với Lâm Tri Bạch, sau đó mới xoay người trở về vị trí của mình.

...

Trung Châu.

“Tề Sở vẫn đấu thú vị đây, trận đấu đầu tiên của tổ cổ cầm thật tuyệt vời!”

“Kịch diễn tấu quả thật rất đặc sắc, bất quá trọng điểm là khúc nhạc này, trước kia ta vậy mà chưa từng nghe qua, là nhạc phổ nào tác ra vậy?”

“Nghe không hiểu cổ tranh, Lâm Tri Bạch rất đẹp trai!”

“Sở châu được gọi là Diệp Thái Nhi ngoại viện cũng rất xinh đẹp, nhìn không đến ba mươi tuổi chứ?”

...

Triệu Châu.

“?????”

“Thái Nhi lão sư đang làm gì vậy?”

“Vi phạm hoa si?”

“Thái độ này ta thật khó chịu!”

“Thải Nhi ngươi là đến giết loạn đày, không phải đến kết giao bằng hữu với soái ca sao!”

...

Thích cổ cầm nghe đàn cổ, thích hóng chuyện hậu trường.

Thật giống như sân bóng, có người nhìn sân bóng, có người nhìn bảo bối phòng bóng.

Về phần Diệp Thải Nhi khom lưng với Lâm Tri Bạch, kỳ thật chỉ là vì được trao quyền Kỳ Mai Hoa Tam tặng cho Kỳ Dư mà chân thành biểu đạt cảm tạ mà thôi.

Nhưng mà ngoại giới chỉ thấy hình ảnh Diệp Thải Nhi cung kính kính, không biết bọn họ nói chuyện cụ thể gì, mới có thể nào bỏ một chút không có.

Khi cuộc biểu diễn đàn cổ này kết thúc, đám bình luận bắt đầu được chia điểm.

Người chủ trì vẫn đang giải thích ——

“Vì bảo đảm công bằng và chuyên nghiệp, trọng tài văn đấu Tề Sở năm nay, phân biệt đến từ tám lục địa lớn, tổng cộng có mười sáu vị chuyên gia cổ cầm.”

“Về phần khúc nhạc vừa rồi, có thể sẽ có chút bằng hữu cảm thấy xa lạ.”

“Bài hát này tên là 《 Mai Hoa Tam lộng 》, chip đọc sách tự do. Hoa Khắc hoa văn kỳ ảo. Sắt sách mới là do Lâm Tri Bạch lão sư của Tần Châu sáng tác.”

“Vừa vặn hôm nay Lâm Tri Bạch lão sư cũng là tuyển thủ viện ngoại viện Tề Châu, tham gia các hạng mục cổ cầm tổ chức tranh tài, chỉ là hôm nay hình như ông ấy không định gảy đàn 《 Mai Hoa Tam lộng 》 lấy do chính mình sáng tác, nếu không ông ấy sẽ không trao quyền cho An Vũ Trụ lão sư.”

“Được rồi.”

“Kết thúc kết thúc, chúng ta có thể nhìn thấy, lão sư Cổ Cầm đại sư An vũ trụ đầu tiên của Tề Châu, giá trị là 1408 điểm!”

“Đây là một thành tích vô cùng tốt!”

“Dù sao trên tay mỗi trọng tài chỉ có 100 điểm, sau khi xóa đi điểm cao nhất và thấp nhất, bình quân của hấn sẽ được 88 điểm!”

“Kế tiếp đề cho chúng ta hoan nghênh tuyên thủ thứ hai!”

“Ngoại viện của Sở châu, đến từ lão sư của Triệu Châu!”

Lâm Tri Bạch hơi nhíu mày, trình độ diễn tấu tại hiện trường của Diệp Thái Nhi như thế nào, quyết định xem hấn có muốn tăng cường độ treo hay không.

Chương 471: Ngươi tiêu hỏi đáp! Diệp Thái Nhi muốn lên đài!

Các châu đang ở Ba Tư Tề Sở Văn Đẩu, người xem đang rất hưng phấn.

Phản ứng hưng phấn trực quan này làm Diệp Thái Nhi sau khi sắp đăng quang liền nhanh chóng tăng vọt lên tỷ lệ thu thập.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Thứ nhất, trình độ cổ cầm của Diệp Thái Nhi cực cao.

Mà lần này Diệp Thái Nhi lại vô cùng xinh đẹp!

Chớ xem thường loại nhan sắc tăng thêm này, chỉ cần lớn lên xinh đẹp, hơn nữa tại một lĩnh vực nào đó thực lực đầy đủ mạnh...

Mặc kệ là đàn cổ hay là chơi hạng mục biểu diễn thể dục, đều có thể trở thành tuyển thủ siêu nhân khí, nhân khí thậm chí không thua kém những đại minh tinh kia!

Hơn nữa bức cách còn cao hơn.

Cho nên Diệp Thái Nhi lên sân khấu, người xem sẽ chờ mong liền rất bình thường, một nửa là dựa vào gương mặt đó của nàng, còn lại một nửa mới thật sự diễn tấu.

Trong ống kính tụ tập.

Diệp Thái Nhi chậm rãi đi lên sân khấu, ngồi trước đàn cổ.

Trên mặt của nàng nhìn không thấy mảy may khẩn trương, khóe miệng mang theo một nụ cười, lấy ra một cái mặt dây chuyền trên ngực, nhẹ nhàng hôn một cái.

Đây là mẫu thân qua đời nàng lưu lại cho nàng.

Sau đó, Diệp Thái Nhi hoạt động năm ngón tay, bắt đầu diễn tấu.

Khúc nàng diễn tấu tên là 《 Vân Vu Vu Sơn 》 , là một khúc đàn cổ kinh điển triền miên, từ mấy trăm năm trước lưu truyền đến hôm nay.

Người xem đã rất quen thuộc.

Nhưng mà Diệp Thái Nhi tìm người cải biên.

Trong hương vị quen thuộc, lại nhiều thêm một vài giải thích về phong cách cá nhân của nàng.

...

Tần Châu.

“Đây là 《 Vân Vu Vũ Sơn 》 nhỉ? Làm chút cải biên? Cảm giác so với nguyên bản càng có hương vị!”

“Bản gốc là kinh điển nhất đấy, nhưng phiên bản này mới cảm giác mới mẻ vô địch, hơn nữa Diệp Thái Nhi tự mình phát huy, cho nên mới có sức lực như vậy.”

“Cổ tranh này trình độ quá tuyệt!”

“Trên lầu, đây mẹ nó là đàn cổ! Không phải đàn tranh!”

“A, ta vẫn cho rằng là một cái đồ vật, nhưng mà diễn tấu quả thật không tệ, rất có hương vị.”

“Quả nhiên là trắng!”

“Tốt nhất là người nên nói về đàn cổ!”

...

Tề Châu.

“Tuy rằng Diệp Thái Nhi là ngoại viện của Tiểu Sở châu, nhưng không thể không thừa nhận trình độ của nàng thật sự rất cao.”

“Ta nghe không hiểu lắm, nhưng có thể cảm giác được nó mạnh hơn người trước.”

“Su phụ An vũ trụ đã rất lợi hại rồi, nhưng Diệp Thái Nhi lại là thiên tài trăm năm khó gặp trong lĩnh vực cổ cầm!”

“Đúng vậy, đây cũng là nguyên nhân của năm trước, Diệp Thái Nhi nghiền ép toàn trường đoạt quán quân.”

“Nhìn năm nay, cũng là tiết tấu nghiền ép toàn trường a!”

“Mới vòng thứ nhất, đã cho người ta một loại cảm giác tinh diệu tuyệt luân!”

“Cái hạng mục này chúng ta sắp xong rồi!”

...

Sở châu.

“Nữ thần nữ thần!”

“Diệp Thái Nhi thật sự khóc chết, nàng chiến đấu vì Sở châu chúng ta!”

“Chẳng lẽ không phải là vì Sở châu cho rất nhiều thù lao sao... Nhưng mà ta cũng rất thích nàng!”

“Mạnh hơn nhiều so với người đầu tiên!”

“Người đầu tiên gọi là An vũ trụ, là tuyển thủ Tề Châu, năm ngoái cầm lấy thẻ đồng, kỳ thật cũng không yếu.”

“Ha ha, so sánh sinh ra chênh lệch nha!”

“Khúc nhạc kinh điển như vậy cũng dám biên soạn, không hổ là thái nhi!”

...

Triệu Châu.

“Lại đến thời điểm Thái nhi Tú toàn trường!”

“Biểu Vận Nhi xuất hiện quá sớm, tạo ra áp lực thật lớn cho các tuyển thủ khác (chó đầu).”

“Vũ trụ An. May mắn ta là người đầu tiên diễn tấu.”

“Đã cảm nhận được các tuyển thủ phía sau run lấy bầy.”

“Chết thảm nhất là tên Tiếp Thái Nhi kia, trực tiếp bị đội mũ!”

“Trình độ của Thái Nhi, cho dù ở Triệu Châu, cũng là xếp hạng đệ nhất nha!”

“Nếu như Thái nhi dốc toàn lực ứng phó thì quá đả kích người của Tề châu và Sở châu rồi, hết lần này tới lần khác tình hình của nàng lại rất nghiêm túc.”

...

Trung Châu.

“Cổ cầm kỹ thuật thật là lợi hại!”

“Trình độ này, cho dù ở Trung Châu cũng hiếm thấy đúng không?”

” Đại sư là một Đại sư!”

“Đây là Vương Giả trong Đại sư!”

“Ta là một người không hiểu cổ cầm, đều cảm thấy khúc nhạc này quá tuyệt vời!”

“Cảm giác thiên miên, tuyệt!”

“Vốn tùy tiện nhìn chơi, không nghĩ tới Tề Sở Văn Đẩu còn có tuyên thủ như vậy?”

...

Không còn nghi ngờ gì nữa!

Biểu hiện của Diệp Thái Nhi chinh phục toàn trường!

Hiện trường có thể nhìn thấy vẻ mặt của khán giả si mê cỡ nào!

Rất nhiều người nhắm mắt, giống như triệt để đắm chìm ở trong lạc thú lạc Bút trong Vân Vũ Vu Sơn.

Lâm Tri Bạch cũng đang dùng tâm thương thức.

Hắn có thực lực Truyền Kỳ cấp, tự nhiên nghe ra, trình độ của Diệp Thái Nhi đã đạt đến cảnh giới gì.

“Chuẩn Truyền Kỳ cấp?”

Lâm Tri Bạch phán đoán đại khái một chút, cảm giác tám chín phần mười.

Điều này làm cho Lâm Tri Bạch có chút may mắn, trình độ của mình bây giờ đã đủ để ứng phó với đối phương.

Nhưng dù sao tranh tài cũng xem như được phát huy, không phải ai có đẳng cấp cao nhất thì người đó nhất định có thể giành được quán quân.

Thanh Đồng có đôi khi còn giết Vương Giả, huống chi trình độ của Diệp Thái Nhi đã tiếp cận truyền kỳ vô hạn.

Cho nên Lâm Tri Bạch nhất định phải đối đáp nghiêm túc.

Hôm nay vòng thứ nhất muốn diễn tấu tác phẩm, Lâm Tri Bạch đã chuẩn bị xong.

Trong lúc hấn đang suy nghĩ.

Thời gian từng chút trôi qua.

Rốt cuộc Diệp Thái Nhi diễn tấu chấm dứt, hiện trường vang lên tiếng vỗ tay nóng rục!

Lúc này các châu xem cuộc thi, bảy mươi phần trăm đều hiểu cổ cầm, bằng không thì loại tranh tài này bọn họ không nhìn được.

Giống như một người không hiểu bóng rổ, cũng sẽ không có ý xem quang minh thi đấu như vậy.

Về phần ba mươi phần trăm còn lại, thì thuần túy là tham gia náo nhiệt, xem không hiểu nhưng có thể nghe nhạc mà, hoặc có lẽ là có vài người chủ động thử xem mị lực diễn tấu của đàn cổ.

Mà bây giờ.

Hơn 90% người trở lên, đều là người hiểu cổ cầm!

Cho nên đối với tác phẩm này, bọn họ phản ứng tốt xấu, đưa ra phản ứng rất trực quan!

Các tuyển thủ ở hậu trường đều có thể cảm nhận được, trình độ nhiệt tình của những người xem này rõ ràng vượt qua thượng luân!

Nếu như nói loại cảm giác này còn chưa đủ trực quan nhìn thấy...

Như vậy phân số cũng rất trực quan rồi.

Diệp Thái Nhi diễn tấu, tổng điểm đã cao tới 14888 đồng.

Đương nhiên là chia đều.

Rút đầu đuôi ra, trung bình của Diệp Thái Nhi được chia là 93!

Điều này làm cho trong lòng những tuyển thủ còn lại đều bị bao phủ bởi một tầng bóng ma.

Nhất là ba tuyển thủ còn lại của Tề Châu, sắc mặt càng có chút không đúng, thấp giọng nói thầm:

“Lại bị treo lên đánh nữa rồi.”

“Năm ngoái là cái dạng gì năm nay vẫn là dạng gì.”

“Lâm hội trưởng, ngài không cần quá hoảng hốt, trận này thua thì thua, không ai trách chúng ta cả, chỉ trách đối thủ quá khủng bố.”

Ba người còn đang an ủi Lâm Tri Bạch.

Dù sao đây là lần đầu tiên Lâm Tri Bạch thấy trận thế này.

Không giống ba người đã cùng ba người bọn họ diễn tấu qua An vũ trụ của ” mai hoa mai tam làm · bốn người này năm ngoài đã bị Diệp Thái Nhi ngược qua một đợt.

“Không có chuyện gì.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Cộng tại tham dự nha.”

Ba người thấy Lâm Tri Bạch tâm tính tốt như vậy, còn có thể tự an ủi mình như thế, liền gật gật đầu không nói thêm gì nữa.

Nhưng bọn họ lại không biết.

Lâm Tri Bạch nói những lời này là để an ủi ba người bọn họ.

Sự tồn tại của Diệp Thái Nhi, đối với tuyên thủ khác mà nói, không thể nghi ngờ là đã kích hàng đầu.

Những tuyên thủ khác mặc dù cũng là đại sư, nhưng Lâm Tri Bạch tính toán, thực lực cơ bản đều không vượt quá 85 điểm.

Loại chuẩn đại sư như Diệp Thái Nhi, đánh bọn hắn thật sự rất dễ dàng, chỉ như vậy từ trận đấu kế tiếp có thể nhìn ra được.

Người thứ ba...

Vị thứ tư...

Vị thứ năm...

Vị thứ sáu...

Cho đến từ đại sư đàn cổ đến từ Tề Châu;

Cũng có Cổ Cầm đại sư đến từ Sở châu.

Nhưng bất kể là đến từ Tề Châu hay là Cổ Cầm đại sư Sở Châu, bọn họ đều không ngoại lệ, đều bị Diệp Thái Nhi nghiền ép!

Đừng nói ai vượt qua Diệp Thái Nhi.

Thậm chí bọn họ còn không bằng An vũ trụ đầu tiên xuất trận!

An vũ trụ tốt xấu gì cũng được 88 điểm trung bình, thuộc về thành tích rất đẹp.

Thăng đến vị thứ bảy xuất trận, một tuyển thủ đến từ Sở Châu, bắt được 89 phần, vượt qua cả An Vũ Trụ.

Nhưng vẫn bị Diệp Thái Nhi bỏ xa.

...

Đổi mặt với tình huống trước mắt, các châu lớn lại một đợt cảm khái, có điều phiền muộn nhất lúc này là người xem Tề Châu.

“Mẹ kiếp!”

“Hiện giờ đệ nhất và đệ nhị đều là Sở châu!”

“Hợp trí với chúng ta năm nay, ngay cả ngân bài cũng không lấy được, chỉ có thể tranh đồng bài?”

“Sao còn không bằng năm ngoái?”

“Mặc dù Diệp Thái Nhi rất mạnh, nhưng tốt xấu gì chúng ta cũng sẽ lấy ngân bài về!”

“Cảm thấy đám người này đều bị Diệp Thái Nhi ngược đãi đến mức không còn cách nào khác, chúng ta bên này chỉ còn lại Lâm Tri không có biểu diễn đúng không?”

“Lâm Tri Bạch đoán chừng cũng là kết quả không sai biệt lắm.”

Tâm tính của người xem Tề Châu, đã cùng các tuyển thủ cổ cầm Tề Châu không sai biệt lắm, thuộc loại trạng thái nằm ngửa nát bấy.

Lời nói xưa cũ vẫn rất hay.

Không ôm hy vọng sẽ không thất vọng!

Năm ngoái tràn đầy hy vọng, bị bạo ngược một trận, năm nay lại là đội ngũ cùng nhân mã ban đầu của đối phương va chạm, làm sao mà lật bàn?

Chỉ có Lâm Tri Bạch là biến số.

Người xem Tề Châu cũng biết Lâm Tri Bạch có trình độ cấp bậc đại sư.

Nhưng vấn đề là tất cả mọi người đều là đại sư, Lâm Tri Bạch lại dựa vào cái gì có thể đánh bại Diệp Thái Nhi nghiền ép hết thầy đây?

Chính là ở trong bầu không khí như vậy.

Người chủ trì hô đến Lâm Tri Bạch.

“Kế tiếp tuyển thủ này phải lên sân khấu tuyển thủ là Lâm Tri Bạch lão sư được Tần Châu mời từ bên ngoài, khác với bảy tuyển thủ trước, tác phẩm Lâm Tri Bạch lão sư muốn mang đến cho mọi người, là tác phẩm chính hấn sáng tác Trệ Ngư Tiều Vấn!”

Dương nhiên không phải Lâm Tri Bạch tự mình sáng tác.

Thủ thực Tiều này hỏi đáp là một trong thập đại cổ khúc của thiên triều chúng ta.

Trong các đời truyền phổ, khúc nhạc này có hơn 30 loại, có người còn kèm theo bài ca.

Hiện trong sách cổ, chỉ thấy Tiểu Loan biên soạn Kính Hạnh Trang rất phổ biến, vốn có nhiều loại.

Dương biểu chính sửa soạn khúc phổ, chỉnh chế từ bài, Cầm gia thời thời thanh lại đi ca từ, sửa đổi khúc nhạc một chút, trở thành nhạc khúc độc lập.

Khúc nhạc này ưu mỹ thanh dật, lấy tư thế đáp trả, miêu tả đối thoại giữa ngư dân và tiều phu.

Cho nên gọi là 《 Ngư Tiều vấn đáp 》 .

Bất quá tất cả khí nhạc khúc cấp truyền thế, chuyện xưa bối cảnh đều chỉ là điểm thêm điểm, chân chính đáng giá chú ý vẫn là chất lượng diễn tấu của nó.

Cho nên người chủ trì sau khi nói ra tên giả chỉ đơn giản giới thiệu một chút tên.

Nếu như sau này khúc nhạc này phát hành, Lâm Tri Bạch mới có thể đem câu chuyện bối cảnh đánh cá tiều vấn đáp 《 chép hoàn chỉnh viết ra, như vậy có thể trợ giúp nghe mọi người hiểu rõ nội hàm của nó.

Về phần trước mắt?

Trước tiên Lâm Tri phải dùng diễn tấu đả động người xem, mới có thể làm cho người ta cảm thấy hứng thú đối với câu chuyện bối cảnh khúc nhạc này.

Ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Lâm Tri Bạch nhẹ nhàng đánh đàn.

...

Tề Châu.

“Đến phiên Lâm Tri Bạch.”

“Tiền đầu có thể cứu vớt thế giới không?”

“Muốn ăn cái rắm, còn tưởng rằng trong tổng kỹ, Lâm Tri Bạch Vô Vãng không thắng không?”

“Muốn cứu vớt thế giới để chiến thắng Diệp Thái Nhi. Lâm Tri Bạch quả thật rất ưu tú, nhưng chiếc đàn cổ Diệp Thái Nhi này thật sự vô địch!”

...

Tần Châu.

“Sở Từ Từ Sở Từ!”

“Bạch Đế Bạch Đế!”

“Các huynh đệ, ta có một loại dự cảm, Bạch Đế có thể sẽ cho chúng ta kinh hi!”

“Ta cũng dự cảm đến rồi, kỹ xảo của hắn có thể không bằng Diệp Thái Nhi, nhưng khúc mình sáng tác tuyệt đối xuất sắc!”

...

Sở châu.

“Đây chính là Lâm Tri Bạch đã báo tất cả hạng mục kia nha.”

“Xếp kính ba trăm sáu mươi độ khảo nghiệm, đều bị hắn chống đỡ hết rồi!”

“Nhanhan này giá trị quá cao! Khó trách vừa rồi Diệp Thái Nhi cũng tìm hắn để liên hệ.”

“Đừng có mù quáng mà sửa!”

...

Trung Châu.

“Là hán, Lâm Tri Bạch chiến thắng Gia Cát Thu Lương!”

“Người này khá lắm, thư pháp có thể so sánh với Gia Cát Thu Lương, vậy mà cổ cầm cũng có tiêu chuẩn cấp bậc đại sư...”

“Không biết là đại sư cấp bậc gì.”

“Dù sao đại sư cũng có chênh lệch.”

...

Người biết đàn cổ không hiểu đàn đều nghiêng tai lắng nghe.

Lâm Tri Bạch diễn tấu vô cùng khoan thai, không vội không hoảng, tiết tấu so với tất cả mọi người trước đó đều chậm hơn.

Chậm đến mức người không hiểu cổ cầm, thậm chí cảm thấy có chút không rõ ràng, người đang tìm cách làm sao lại chậm chạp như vậy a.

Diệp Thái Nhi đang nhắm mắt dưỡng thần ở hậu trường, bỗng nhiên mở mắt, trong đó hiện lên một tia khác thường.

Cùng lúc đó.

Nét mặt đám bình ủy càng thêm nghiêm túc.

Hiện trường người xem hiểu đàn, càng là đem lỗ tai dựng thẳng lên cao, cùng những người không hiểu khác biệt, bọn họ nghe được bài hát này.

Đây là một loại hương vị phiêu dật, cũng là một loại phong cách tiêu sái.

Mà khi âm điệu chủ đề bắt đầu phát triển, không ngừng gia nhập âm điệu mới, lại thêm việc sử dụng kỹ pháp cuộn cuộn, Kinh Ngu tiều hỏi đáp án đến đoạn thứ bảy rốt cuộc đã hình thành cao trào!

Giờ khắc này.

Hiện trường vô số người xem, đều lộ ra biểu lộ hưởng thụ cực hạn!

Diệp Thái Nhi ở phía sau đài, thần sắc từ dị biến biến thành khiếp sợ!

Trong tiếng đàn Lâm Tri Bạch nàng đã nghe ra ẩn sĩ hào phóng bất kham, tình trạng tiêu sái tự đắc!

Trong đó vận dụng kỹ xảo bát thích cùng tam đạn tạo thành tiếng vang mãnh liệt, ứng với tiết tấu chặt chẽ, để cho Diệp Thái Nhi cảm nhận được núi cao lởm chởm, phẳng phất bên tai có tiếng thùng thùng rào rào!

Khúc nhạc hay!

Kỹ thuật thật tốt!

Không hổ là có thể sáng tác ra “Mai Hoa Tam lộng” Lâm Tri Bạch!

Diệp Thái Nhi từ khi còn nhỏ đã rất yêu quý cây đàn cổ, ánh mắt bắt đầu tỏa sáng, giống như khi nghe được tiếng mai hoa mai ba tát!

Thủ khúc này nàng cũng muốn!

Chờ một chút!

Đây là trận đấu, mình và Sở Châu hứa hẹn giành quán quân.

Nếu như không lấy được, mình phải bồi thường một khoản tiền, đương nhiên nếu như lấy được thì có thể kiếm được càng nhiều!

Diệp Thái Nhi rất cần tiền!

Có tiền mới có thể tổ chức hoạt động cổ cầm, mới có thể để cho nghệ thuật này tiếp tục truyền thừa, mới có thể để cho càng nhiều người tiến vào lĩnh vực này!

Nhưng thực lực Lâm Tri Bạch biểu hiện ra...

Dường như đã tạo thành uy hiếp cực lớn với mình!

Trước khi tranh tài bắt đầu, Diệp Thái Nhi tuyệt đối không nghĩ tới, nàng cho rằng trận đấu này mình có thể dễ như trở bàn tay!

“Phải nghiêm túc đấy...”

“Bất quá so với đệ nhất, thu được bản quyền bài nhạc này, tựa hồ càng quan trọng hơn một chút?”

Diệp Thái Nhi lâm vào rối rắm. chip chip đọc sách là rối rắm. Hoan Khắc hoa nhân.

Mà khán giả đang xem trực tiếp các châu, lại đột nhiên náo nhiệt hẳn lên, vô số kẻ sở thích cổ cầm đều kích động!

Tuy trình độ diễn tấu của bọn họ không bằng Diệp Thái Nhi, nhưng trình độ thưởng thức lại không thấp...

Chuyện này rất bình thường.

Giống như trò nghệ của nhà ẩm thực, chắc chắn không chuyên nghiệp bằng đám đầu bếp.

Cho nên khán giả các châu, đồng dạng nghe ra bài hát Lâm Tri Bạch này bất phàm!

“Có hi vọng rồi!”

Biểu hiện của một hạng mục cổ nào đó đã triệt để tuyệt vọng đối với Tề Châu Cổ Cầm của Tề Châu, đột nhiên hung hăng vỗ đùi mình một cái!

Mấy ngày nay tham gia hoạt động ở Quảng Châu, cho nên thời gian đôi mới có khả năng sẽ có chút dao động, nhưng cơ bản hẳn là không có vấn đề gì.

(Bản chương xong)

Chương 472: Bình sa lạc! Lâm Tri Bạch đang diễn tấu, tác phẩm càng ngày càng hoàn chỉnh!

Thanh âm đàn cổ nặng nhẹ biến hóa, giống như bức tranh thủy mặc đang chóng mặt, cấp độ phong phú mà tươi sáng.

Âm thanh mạnh mẽ có thể như mực cháy, nồng nặc mà kiên định, âm thanh lại có thể như mực ẩm ướt, phiêu miểu mà rõ ràng, ở giữa lại có nhiều màu sắc của quá độ.

Bất kỳ ai hiểu cây đàn cổ đều biến sắc!

Nhất là các tuyển thủ dự thi, vô luận Cổ cầm đại sư Tề Sở đều chấn kinh!

“Chuyện này...”

“Khúc nhạc sáng tác quá hay!”

“Không chỉ là khúc nhạc tốt, mà đàn diễn tấu của hắn cũng không thể bắt bẻ!”

“Lâm Tri Bạch lại cùng cấp bậc với Diệp Thái Nhi là Cổ Cầm đại sư sao?”

“Đoạn biểu diễn này đã không kém gì trận đấu của Diệp Thái Nhi kia rồi, chứ đừng nói chi là hắn vẫn là ban đầu sáng ra một khúc nhạc!”

“Bài này là khúc nguyên thiết, giống như hoa mai mai ba hoa, đều là tác phẩm kinh điển đáng giá được cổ cầm thương thức thật sâu!”

“Chẳng lẽ Lâm Tri Bạch thật là hạng mục biến số này!”

Vốn các tuyển thủ Tề Châu đã tuyệt vọng, tuyển thủ Sở Châu nắm chắc thắng lợi trong tay.

Nhưng khúc đầu này của Lâm Tri Bạch vừa ra, tuyển thủ hai bên đều chấn kinh, nguyên lai Diệp Thái Nhi cũng không phải vô địch!

Lâm Tri Bạch và nàng hoàn toàn có thực lực cao thấp!

Thậm chí đối với trận biểu hiện này mà nói, Lâm Tri Bạch còn mơ hồ mạnh hơn trận kia của Diệp Thái Nhi một chút!

...

Theo tiếng nhạc của Lâm Tri Bạch, người xem tại hiện trường càng chìm vào trong đó!

“Được!”

“Khúc nhạc này quá có ý cảnh!”

“Có phong phạm thiên nhiên của ẩn sĩ!”

“Ý vị thâm trường!”

“Ta cho rằng Diệp Thái Nhi đã vô địch thiên hạ, không nghĩ tới lại xuất hiện thêm một tên Lâm Tri Bạch!”

“Lâm Tri Bạch cũng không nổi tiếng bằng cây đàn cổ!”

“Không nổi tiếng là cổ cầm, không phải là cổ cầm của hãn thì không được, chỉ là quá khứ hãn quá điệu thấp nên cũng không có biểu diễn thật cho lắm mà thôi!”

Khán giả hiện trường, không thiếu chuyên gia hoặc là đại sư cổ cầm!

Trải qua trận đấu này, có được sự tán thưởng của những người này, Lâm Tri đứng ở địa vị vòng cổ, đưa mấy vị đứng đầu Kim Tự Tháp!

Vì sao Diệp Thái Nhi lại dùng cổ cầm phong thần?

Cũng là bởi vì biểu hiện của nàng năm ngoái, là do cấp bậc áp đảo!

Tất cả tuyển thủ cổ cầm ở Tề Châu và Sở Châu cộng lại, mang đến cảm giác áp bách đều không kinh khủng bằng Diệp Thái Nhi!

Hết lần này tới lần khác năm nay Lâm Tri đi ra!

Cũng là ngoại viện, thực lực biểu hiện ra lại tương xứng với Diệp Thái Nhi!

...

Trong số người xem đều có người hiểu tiếng đàn và không biết đàn.

Người không hiểu đàn ít, nhưng bọn họ có thể phản ứng từ hiện trường, cùng với trong cảm giác mơ hồ, nắm bắt được một ít tin tức.

Tần Châu.

“Phuynh nhạc của Bạch Đế này hay lắm?”

“Ta không hiểu, nhưng cảm giác đáng vẻ của Sở Từ rất tuần tú, giọng điệu rõ ràng cũng nghe rất thoải mái, cảm giác nội tâm tràn ngập yên tĩnh.”

“Vậy thì đúng rồi!”

“Ta học cổ cầm ba năm, ánh mắt không tính là trâu, nhưng có thể xác định trình độ cổ cầm của Bạch Đế, không thua gì Diệp Thái Nhi!”

“Thật hay giả đây?”

“Thật đấy, người thích đàn cổ cấp Cốt Hôi. Lâm Tri Bạch là khúc nhạc này, diễn tấu đến mức ta muốn quỳ cho hắn!”

“Trước kia nói không thích Lâm Tri Bạch là ta không đúng, ta không nên cảm thấy vòng cổ đàn liền cao hơn một đầu âm nhạc lưu hành, không nghĩ tới hắn một nhạc chủ muốn lưu hành, chẳng những có thể viết ra loại nhạc cổ cấp bậc này, còn có thể có kỹ xảo diễn tấu như thần tiên!”

Lâm Tri Bạch ở Tần châu có thể xưng là thần tượng toàn dân!

Nặc Đại Tần châu chỉ có một bộ phận cực ít người không thích Lâm Tri bạch.

Nhưng cho dù là một bộ phận cực nhỏ đám người này, lập trường kỳ thật cũng dần dần dao động, mị lực của Lâm Tri Bạch gần như không thể chống cự!

...

Tề Châu.

“Có đại lão nói một chút không?”

“Khúc nhạc này trình độ thế nào?”

“Không phải đại lão, nhưng trình độ này tuyệt!”

“A a a a a a, đây là tiết tấu muốn xoay ngược lại!”

“Ta vốn cho rằng mình thua chắc rồi, nhưng thủ phủ hình như có chút gì đó!”

“Cái này con mẹ nó chẳng qua cũng có chút đồ mà thôi? Trình độ này rõ ràng không thua gì Diệp Thái Nhi nha!”

“Chậc! Lúc trước ta vậy mà chất vấn Lâm Tri Bạch tham gia hạng mục này là góp số, ta thật đáng chết!”

Hy vọng!

Người xem Tề Châu vốn đã tuyệt vọng, cảm nhận được hy vọng!

...

Sở châu.

Có người luống cuống rồi!

“Người này là sao?”

“Vì sao ta cảm giác trình độ của hắn không thua gì Diệp Thái Nhi?”

“Cảm giác của người không sai, tất cả mọi người đều xem thường tạo nghệ đàn cổ của Lâm Tri Bạch rồi!”

“Điều đáng sợ nhất chính là, ca khúc mà hắn ta sáng tác lại là bản mà mình sáng tác, mà chất lượng bài hát này lại không thua gì một khúc nhạc cổ kinh điển mà chúng ta đã vô cùng quen thuộc!”

“Chẳng lẽ sắp xảy ra chuyện?”

“Không có khả năng, ta tin tưởng Thái Nhi!”

...

Triệu Châu.

Biểu tình của người xem cứng đờ, đặc ý im bật.

“Làm sao có thể!”

“Có chuyện gì vậy?”

“Nam nhân vừa nãy mà Thái Nhi cũng chủ động chào hỏi không ngờ lại kinh khủng như vậy!?”

“Hắn không phải là nam nhân bình thường, trên hành thư hắn thắng tàn nhẫn Gia Cát Thu Lương!”

“Chẳng lẽ Thái Nhi muốn lật xe?”

“Sẽ không, trận đấu Thái nhi càng về sau sẽ càng mạnh, lúc trước nàng sẽ bảo tồn thực lực một chút, sau đó mới nổ.”

Mặc dù căng thẳng.

Nhưng người Triệu Châu vẫn vô cùng tin tưởng Diệp Thái Nhi!

...

Trung Châu.

Rất nhiều người sửng sờ.

“Diệp Thái Nhi có lực thống trị ở cổ cầm vòng, nhưng địa vị hoàn toàn không thua gì Gia Cát Thu Lương ở thư pháp giới!”

“Lâm Tri Bạch đang tranh đoạt danh hiệu thư pháp đại sư đệ nhất thế giới với Gia Cát Thu Lương, ta không có nhớ lầm chứ?”

“Không nhớ nhầm.”

“Vậy người giải thích cho ta, vì sao Lâm Tri Bạch đồng thời còn tại nơi này cùng Diệp Thái Nhi tranh đoạt danh hiệu Cầm đại sư đệ nhất thế giới?”

“Bởi vì người này là biến thái!”

“Quá biến thái mà, đồng thời xung kích cả hai cái thế giới đệ nhất nhân!?”

“Ta không hiểu cổ cầm, hắn rất lợi hại à?”

“Người không hiểu cổ cầm, vậy sao? Dạ? Tỷ thí chứ?”

“Ta lau!”

“Cái này chia số!”

Đúng vậy, phân biệt xong, Lâm Tri Bạch kết thúc công diễn tấu, bản luân biểu diễn tổng cộng 1505!

So với 1488 điểm của Diệp Thái Nhi thì cao hơn không ít!

Cho dù là mất đi phân cao nhất và thấp nhất, phân đều cũng được 93.8 phân!

Nó cũng cao hơn Diệp Thái Nhi 0,8 phân!

Đừng xem thường chênh lệch này, rất nhiều thời điểm quan Á Quân sai kỳ thật chính là không điểm vài phân.

Mà đây tuy chỉ là vòng thứ nhất trong giao đấu đàn cổ, nhưng Lâm Tri Bạch quả thật là áp chế danh tiếng của Diệp Thái Nhi!

Điều này làm cho những người không hiểu cổ cầm, cũng cảm nhận được sự mạnh mẽ của Lâm Tri Bạch!

Trên thực tế Lâm Tri Bạch cảm thấy, là bình ủy chưa hoàn toàn lĩnh hội được mị lực của thuyết ngư tiêu vấn đáp.

Dù sao cũng là lần đầu tiên nghe.

Giống như một ca khúc mới rất ưu tú.

Nếu là lần đầu tiên nghe, rất khó cho ra một phán đoán và lý tính hoàn toàn.

Nhưng điểm số này, cũng xem như là xứng với màn biểu diễn của mình, Lâm Tri Bạch trên cơ bản hài lòng.

Màn trình diễn kết thúc.

Sau khi đứng dậy cảm tạ.

Lâm Tri Bạch đi về phía sau đài, phát hiện bốn tuyển thủ Tề Châu khác, ánh mắt nóng rực nhìn mình.

“Các người...”

Lâm Tri Bạch còn chưa dứt lời, đám người này liền kích động nói:

“Lâm hội trưởng! Toàn bộ dựa vào người! Trước là chúng ta có mắt mà không thấy Thái Sơn! Không nghĩ tới trình độ của người vậy mà đạt đến trình độ này!”

“Mạnh! Quá mạnh!”

“Cơ hội rửa sạch nỗi nhục trước đó của Tề Châu đang nằm trong tay Lâm hội trưởng! Không có ngài, chúng ta căn bản không có cách nào đánh với Diệp Thái Nhi!”

“Lâm hội trưởng cố lên!”

Cộng thêm mấy vị này là biết mình không có cơ hội, cho nên coi Lâm Tri Bạch trở thành “Hy vọng toàn thân”.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Vấn đề không lớn.”

Nếu đã trở thành người đại biểu, thì cũng đừng oán trách thực lực của đồng đội quá đòi hỏi.

Nếu đồng đội thực lực không ăn, Hồ Lão Hội bỏ ra một cái giá lớn để tìm mình giúp đỡ phân chia sao?

...

Tiếp theo lại là hai vị tuyển thủ biểu diễn.

Khi mười vị đại sư cổ cầm toàn bộ đều kết thúc, dựa theo quy tắc, có hai người bị loại.

Vừa khéo một người là Tề Châu, một người là Sở Châu.

Vòng thi đấu vừa mới bắt đầu khá dẹt, nhưng khó khăn lên được vòng thứ hai.

Tám tiến bốn đấu ché!

Bất quá sau khi người xem xong vòng thứ nhất, cũng không thèm để ý thi đấu như thế nào tàn khốc, bởi vì tất cả người hiểu cổ cầm đều biết:

Hạng mục cổ cầm này, thật ra là chiến đấu của hai người ——

Lâm Tri Bạch, Diệp Thái Nhi!

Trình tự xuất trận vòng hai, dựa theo phân số của vòng thứ nhất, thứ tự càng cao thì thứ hạng càng gần phía sau.

Vòng đầu tiên, Lâm Tri Bạch xếp hạng cao nhất.

Vì vậy vòng thứ hai sắp ra sân.

Trước đó Lâm Tri Bạch là Diệp Thái Nhi, hai người chẳng khác nào là liên danh.

Điều này trực tiếp dẫn đến, sáu vị tuyển thủ phía trước biểu diễn, cũng không có ở giữa khán giả, kích khởi quá nhiều bọt nước.

Rất nhiều người thậm chí vừa nhìn vừa nói chuyện phiếm.

“Vậy mà số lượng Lâm Tri Bạch còn cao hơn Diệp Thái Nhi một chút!”

“Chẳng lẽ Lâm Tri Bạch còn đáng sợ hơn cả Diệp Thái Nhi?”

“Không nhất định đâu, vòng thứ nhất Diệp Thái Nhi cũng không xuất toàn lực.”

“Tranh tài nhất định phải đặt đại chiêu phía sau.”

“Ngươi đã quên bài hát đoạt quán quân năm ngoái của Diệp Thái Nhi rồi sao?”

“Chắc chắn sẽ nổ tung toàn trường! Mặc dù cổ cầm nói nổ tung có chút kỳ quái, nhưng khi Diệp Thái Nhi bùng nổ, thật sự rất chấn động!”

“Ê ê a?”

“Sao Diệp Thái Nhi lại đi tìm Lâm Tri nói chuyện phiếm?”

Ngay trong lúc thi đấu vòng thứ hai tiến hành, Diệp Thái Nhi vốn nên dưỡng thần thật tốt, lại đi tìm Lâm Tri Bạch.

...

“Lâm Tri Bạch lão sư, ta muốn được ngài trao quyền, rất thích khi ngài vừa mới diễn tấu Tác Ngư Tiêu hỏi đáp!”

“Không có vấn đề, ta sẽ phóng thích bản quyền cho ngươi.”

Lâm Tri Bạch cảm nhận được sự cường đại của Diệp Thái Nhi, Cổ Cầm đại sư đứng đầu như vậy, cảm tác phẩm của mình trao quyền, tương lai không phải là trợ giúp mình tuyên truyền tác phẩm của cổ cầm sao?

Bởi vậy Lâm Tri Bạch đáp ứng phi thường sáng khoái.

Phí quyền không tiền, hấn ngược lại không thèm để ý, tầm nhìn phải nhìn xa trông rộng.

Hưởng hồ vô luận là “Mai Hoa Tam lộng”.

Cũng hoặc là tác phẩm Ngư Tiêu vấn đáp và tự chuẩn bị tiếp theo của mình.

Đều là những tác phẩm kinh điển được lưu truyền lại từ lịch sử kiếp trước, đều giống như ‘Tây Du Ký’ không có quyền hạn, thậm chí có kinh điển, ngay cả tác giả hiện nay là ai cũng không thể tra xét.

“Tạ ơn lão sư!”

Diệp Thái Nhi vui mừng quá đỗi, Lâm Tri Bạch đáp ứng quá sáng khoái, sáng khoái đến mức nàng còn bội phục khí độ đại sư của đối phương!

Nếu là những người khác, viết ra khúc nhạc ưu tú như vậy, người khác muốn được trao quyền, phỏng chừng rất tốn sức đàm phán giá cả mới được.

Nhưng Lâm Tri Bạch lại rộng lượng như thế!

Chắc hẳn đối phương cũng giống mình, đối với cổ cầm tràn ngập tình cảm chân thành!

Đối với người như vậy, Diệp Thái Nhi là thật tâm kính nể, nàng liên tục cúi đầu, thái độ so với trước đó còn cung kính hơn!

Bởi vì đối với Diệp Thái Nhi mà nói, Lâm Tri Bạch không chỉ là đối thủ của mình.

Đối phương càng là một người soạn khúc cổ vĩ đại!

Đó là nguyên do.

Diệp Thái Nhi đối mặt với Lâm Tri Bạch, cảm giác tựa như là Ca Vương đối mặt đỉnh cấp Khúc ba, là chủ động hạ thấp tư thái của mình.

Chỉ là Diệp Thái Nhi không biết.

Nàng đối với hành vi thiên ân vạn tạ của Lâm Tri, rơi vào trong mắt người xem, sẽ xuất hiện bao nhiêu loại giải đọc.

...

Tần Châu.

“Sao Diệp Thái Nhi lại đi cúi người với Sở Từ rồi?”

“Có trời mới biết, nhưng nàng cười ngọt ngào, chẳng lẽ là đang thông đồng với Bạch Đế?”

“Nghiêm túc chút đi! Các ngươi là đối thủ!”

...

Tề Châu.

“Tình huống gì đây? Diệp Thái Nhi đối thủ giàu đến si mê hoa rồi sao?”

“Không giống ai, ta cảm giác như đang biểu đạt một loại cảm tạ nào đó.”

“Nàng đang cảm tạ cái gì?”

...

Triệu Châu.

“Thái Nhi a Thái Nhi, ngươi bình tĩnh một chút đi, nhìn dáng vẻ không đáng giá của ngươi kia!”

“Thật hèn mọn!”

“Lâm Tri Bạch tình huống như thế nào, để cho Thái Nhi khúm núm?”

...

Trung Châu.

“Ha ha, Diệp Thái Nhi có thích Lâm Tri Bạch không, ta thấy lúc trước nàng cũng tìm Lâm Tri nói chuyện phiếm.”

“Không biết rõ a.”

“Hai cái này sao không có một chút mùi thuốc nổ với tư cách đối thủ.”

...

Đúng là không có bất kỳ mùi thuốc súng nào.

Nhưng trận quyết đấu giữa hai người vẫn có thể thu hút sự chú ý của mọi người.

Khi màn biểu diễn thứ hai của Diệp Thái Nhi sắp bắt đầu, người xem ngay cả bát quái và não bổ đều ném qua một bên.

Sau đó tất cả mọi người lắng nghe.

Khúc xem màn biểu diễn thứ hai của Diệp Thái Nhi vang lên.

Đây lại là một khúc đàn cổ kinh điển thời cổ đại lưu truyền tới nay, tên là 《 Tình Nguyệt 》 .

Cũng bị chỉnh sửa một chút phong cách của Diệp Thái Nhi.

So với 《 Vân Vu Sơn 》 cải biên, lần này không thể nghi ngờ càng thêm thành công!

Bất quá muôn từ tài nghệ bày ra mà nói, Lâm Tri Bạch cũng không cảm thấy đối phương tiến bộ bao nhiêu.

Thực lực chỉ tới mức này thôi sao?

Hay là ẩn giấu thực lực, chờ đến ngày sử dụng cuối cùng?

Dù sao lấy trình độ của Lâm Tri Bạch cùng Diệp Thái Nhi, hai người không cần xuất ra đại chiêu, cũng có thể dễ dàng tấn cấp trận chung kết.

“Trung bình chia thành 393.5 phân!”

Đẳng nào cũng có, nghiền ép tất cả tuyên thủ trước đó, nhưng vẫn không sánh bằng lượt “tu ngư tiêu” mà Lâm Tri Bạch diễn tấu đầu tiên.

Diệp Thái Nhi đứng dậy cảm tạ người xem, nhẹ nhàng nháy nháy mắt với Lâm Tri Bạch sắp ra sân.

Vòng này mình còn chưa phát lực.

Xem như cảm tạ đối với Lâm Tri Bạch đưa ra tác phẩm của mình.

Nhưng hai vòng tiếp theo, mình nhất định phải xuất ra thực lực chân chính.

Lâm Tri Bạch không đọc hiểu tin tức trong nháy mắt của Diệp Thái Nhi, nhưng cũng mỉm cười gật gật đầu, đi lên trên đài.

Đối với Lâm Tri Bạch mà nói, đây không phải là tranh tài.

Hoặc là nói, đây không phải một trận đấu, hẳn biết ẩn ý sâu xa của mình ——

Mấy cái này rất nhiều người quan tâm các trận đấu, tuyên bố những tác phẩm cổ cầm kinh điển kiếp trước!

Dù sao cơ hội như vậy thật quá khó khăn!

“Mai Hoa Tam làm ra, Ngư Tiêu hỏi đáp cũng đã ra, tiếp theo nên đến phiên thủ kia.”

Lâm Tri Bạch nheo mắt lại.

Cùng lúc đó, thanh âm của chủ trì vang lên:

“Tiếp theo sẽ đến lượt đệ nhất của vòng thứ nhất Lâm Tri ra sân, không biết vòng thứ hai của Lâm Tri Bạch lão sư, sẽ mang đến cho chúng ta biểu hiện gì, về phần vòng thứ hai hẳn muốn diễn tấu tác phẩm, đồng dạng là chính hẳn sáng tác đàn cầm khúc “Đồng Bình Sa Lạc Nhạn”!”

Lại là tự mình sáng tác?

Đây chính là phương thức dự thi của Khúc phụ sao?

Hai lượt tới, một khúc đàn cổ đại được lưu truyền tới nay đều không động, chip đọc sách duyên dáng. Kỹ sĩ Khắc Lai. Nữ tử chỉ diễn tấu một khúc đàn cổ mình sáng tạo...

Bất quá tên khúc nhạc này có phải quá kiêu ngạo rồi không?

Lam Tinh thập đại danh khúc vừa vặn có một bản tác phẩm tên là ‘Lạc Nhạn Cáp’.

Một ít người xem trong trí nhớ Tề Châu tương đối tốt, còn nhớ rõ đệ nhất tài nữ hạ của Tề Châu đã từng diễn tấu ‘nhạn lạc nhạn’ ở hội thơ ca Trung thu.

Còn bây giờ.

Lâm Tri Bạch muốn đến một bài 《Bình Sa Lạc Nhạn》 nguyên bản, không khỏi khiến người ta sinh ra một ít mơ ước.

Bất quá, ngoài nghĩ ngợi, hẳn vẫn là mong chờ nhiều hơn, vòng thứ nhất có chút vận khí sao, Lâm Tri Bạch có thể lại thắng Diệp Thái Nhi một lần nữa không?

Hoạt động gần mười giờ mới xong, vừa về đến nơi đã vội vàng trở về.

(Bản chương xong)

Chương 473: Ta thật không muốn thành Thần! Lâm Tri tái thứ hai biểu hiện như thế nào?

Đáp án rất nhanh đã được công bố.

Khi Lâm Tri Bạch bắt đầu diễn tấu 《 Bình Sa Lạc Nhạn Hành, âm phù chảy xuôi qua trái tim tất cả mọi người, người xem ở hiện trường lần nữa lộ ra vẻ mặt say mê.

Khúc hát này và phong cách đánh cò câu đáp hoàn toàn khác biệt!

Mà cùng một dạng là bọn chúng nghe qua đều đẹp như vậy, tự nhiên kinh điển như vậy!

Khúc nhạc theo tiết tấu thư giãn hòa hoãn, cùng thanh lệ thanh âm bắt đầu, phảng phất đang miêu tả hoàng hôn tịch mịch mà xanh biếc!

Sau một khắc.

Giai điệu giai điệu chuyển thành hoạt bát linh động, điểm xuyết âm hình tương tự chim nhạn kêu to cộng hưởng, tràn đầy sinh cơ và vui vẻ!

“Úy Lạc.”

Theo tay Lâm Tri Bạch tốc độ chậm lại, tất cả lại khôi phục trong giai điệu quy nguyệt thanh tịnh không màng danh lợi.

Đây là ” Bình Sa Lạc Nhạn “

Ý cảnh mênh mông không màng danh lợi, lại tràn đầy hứng thú!

Điều này khiến đám cổ cầm đại sư Tề Sở quốc đang chuẩn bị chiến đấu đều lộ vẻ kinh hãi!

Càng là cao thủ càng nghe ra được, bài nhạc Lâm Tri Bạch này, rõ ràng có chất lượng không thua gì một trong những khúc kinh điển của Lam Tinh.

Về phần kỹ xảo diễn tấu của Lâm Tri Bạch, lại không kém chút nào so với vòng trước!

Hắn dùng những kỹ năng đặc biệt như đàn cổ để đùa giỡn, cùng với khả năng vận dụng những kỹ năng như hoạt âm, có thể gọi là lô hỏa thuần thanh, khiến cho bài thơ càng thêm phong phú, sức cuốn hút của nghệ thuật vô cùng mãnh liệt!

Nhưng trải qua một vòng.

Khiến Diệp Thái Nhi sợ hãi than, đã không còn là kỹ thuật của Lâm Tri Bạch nữa rồi!

Kỹ thuật Lâm Tri Bạch tất nhiên đứng đầu, nhưng mình cũng không kém đối phương, chỗ đáng sợ nhất của nam nhân này là:

Hắn thế mà lại lấy ra một khúc đàn cổ kinh điển!!!

Những cổ cầm đại sư khác theo đuổi càng nhiều kỹ thuật, nhưng kỹ thuật của Diệp Thái Nhi kỳ thật đã không có không gian tiến bộ quá lớn, nàng không giống Lâm Tri Bạch Hữu Nghi, có thể một đường tăng lên tới 100 điểm.

Bởi vậy.

Hiện tại Diệp Thái Nhi chú ý nhất chính là tác phẩm, cũng chính là cổ cầm khúc ưu tú!

Nhưng mà khúc đàn cổ vĩ đại được xưng tụng kinh điển của Lam Tinh lại nhiều như vậy, mỗi lần mình diễn tấu tác phẩm áp trực, đều lật qua lật lại vẫn luôn như vậy mấy cái, fan không có nghe chán, bản thân Diệp Thái Nhi đều chán ngấy rồi.

Đây cũng là vì sao...

Sau khi nhận được hai tác phẩm trước đó được Lâm Tri Bạch trao quyền, nàng sẽ dùng tư thái thấp nhất, biểu đạt cảm tạ của mình...

Vậy thì hai khúc nhạc kia đáng giá!

Đương nhiên...

Một khúc nhạc này, cũng đáng giá như vậy!

Bởi vậy, sau khi Lâm Tri kết thúc công diễn tấu, hơn nữa lấy 94 điểm, trở thành người đứng đầu vòng thứ hai.

Diệp Thái Nhi nhìn không được tự mình đi nghênh đón hẳn xuống đài!

Thậm chí vươn tay ra, dường như là muốn giúp đỡ Lâm Tri Bạch một chút.

Hành động này, trong nháy mắt làm cho tất cả mọi người không trở về nữa, rõ ràng Lâm Tri Bạch chỉ cao hơn Diệp Thái Nhi 0.5!

Trên hạng mục cổ cầm các người là tuyển thủ cùng cấp bậc a!

Tại sao Diệp Thái Nhi lại biểu hiện giống như con chó liếm đầu vậy?

Nếu như trên địa cầu này, một màn này đại khái tương tự với phong thái của Đại Ca Lỗ, ân cần với Đại hiền Ngải Nhĩ Tư.

Suy nghĩ một chút, một ít đại sư cổ cầm rốt cục đoán được nguyên nhân.

Nhưng người xem không hiểu.

Nhất là người xem Sở châu cùng Triệu châu.

“Bát Mẫn lúng túng!”

“Thật là tức giận!”

“Rốt cuộc Thái Nhi đang làm cái gì vậy, liên tục hai vòng chia làm hai bên thấp hơn Lâm Tri Bạch coi như xong, sao thái độ còn ti tiện như vậy?”

“Diệp Thái Nhi, người tỉnh táo một chút đi!”

“Còn đang tranh tài, hẳn là đối thủ của người!”

Bên kia.

Người xem mạng bạn bè Sở Châu Tân châu thì vui như hoa nở.

“Buồn cười quá!”

“Diệp Thái Nhi thật đáng yêu!”

“Nàng nhiệt tình với Lâm Tri Bạch như vậy, khiến những tuyển thủ khác của Sở Châu bối rối.”

“Người không biết còn tưởng rằng Diệp Thái Nhi là viện ngoại viện Tề Châu đấy.”

Ngay cả người xem Trung Châu xem nào nhiệt cũng tò mò, rốt cuộc Lâm Tri Bạch có ma lực gì?

Cũng không thể là Diệp Thái Nhi yêu Lâm Tri Bạch chứ?

Thực ra không có ma lực gì.

Bởi vì Diệp Thái Nhi nghênh đón Lâm Tri Bạch, câu đầu tiên trong miệng nói chính là:

“Ta có thể...”

“Được.” Lâm Tri Bạch cắt lời Diệp Thái Nhi.

Chẳng qua là muốn trao quyền, khúc nhạc phụ nhân này còn muốn hỏi một lần nữa không?

Có trời mới biết cô nương này nghĩ thế nào, lại muốn thò tay đỡ mình, ta không phải lão thái bà thì càng không phải là lão Phật gia a.

“Thật sự!?”

Mắt sao của Diệp Thái Nhi, mặt mũi tràn đầy vẻ cảm kích, nhưng lời tiếp theo lại khiến Lâm Tri mặt trắng bệch.

“Vậy nếu như vòng thứ ba ta thắng lão sư, Lâm Tri Bạch lão sư sẽ không tức giận chứ? Nếu như ngài tức giận, vậy ta sẽ nhẫn nhịn, đợi đến vòng thứ tư mới thắng? Nguyễn!

Đây là hoàn toàn không coi mình là gì?

Con mẹ nó ta đều thắng hai vòng, Lâm Tri mặt trắng cười nói: “Vậy người cố lên.”

“Ngài nói sao!”

Diệp Thái Nhi vung nắm đấm lên: “Vậy ta không giả vờ nữa, ngã bài rồi, thật ra ta siêu hung!”

????

Lâm Tri Bạch khoát khoát tay, không có coi trọng.

Dù sao lượt thứ hai, lại là Lâm Tri Bạch đệ nhất Diệp Thái Nhi thứ hai, có bốn tuyển thủ bị loại.

Lần này chỉ còn lại bốn người.

Tiếp theo là Tứ tiến Nhị.

Bất quá tất cả mọi người đã nhìn ra, đây có lẽ là không cần lo lắng nhiều!

Cuối cùng quyết đấu, tất nhiên là Lâm Tri Bạch cùng Diệp Thái Nhi!

Người chủ trì mở miệng nói: “Vòng thứ ba sẽ chuẩn bị rút thăm một lần nữa!”

Lâm Tri rút thăm, số một!

Lần này xuất trường tương đối sớm, bất quá Lâm Tri Bạch cũng không thêm đề ý.

Diệp Thái Nhi rút ra số ba, cười biểu diễn số hiệu trên ống kính, từ sự bình tĩnh của nàng có thể thấy được, hai vòng đầu tiên có thù không bằng của Lâm Tri Bạch cũng không ảnh hưởng đến sự tự tin tuyệt đối của vị Vệ Miện quán quân này.

“Được, trận đấu lần thứ ba chính thức bắt đầu!”

“Đầu tiên để chúng ta mời Lâm Tri Bạch lão sư diễn tấu bản nhân sáng lập khúc nhạc của ông ấy là Quảng Lăng tán cung!”

Nguyên nhân đã bị sáng tạo!

Nguyên nhân đã bị sáng tạo!

Lại là nguyên nhân tạo ra!

Các đại sư trong vòng tròn, xem như đã thấy được Khúc phụ rút cuộc cứng đối cứng tới cỡ nào!

Phải biết rằng lĩnh vực cổ cầm này, là không được ăn nhạc, chủ yếu là xem kỹ thuật.

Bất quá tác phẩm của Lâm Tri Bạch, thật sự là quá ngu bức, ngu bò đến mọi người rất khó không đi để ý những tác phẩm ưu tú này của hắn!

Giống như là một trận đấu ca hát vậy.

Mọi người ngậm thừa nhận, là các đại thần so đấu luyện công.

Kết quả có người, hắn ta hát công cực mạnh, vượt qua toàn bộ mọi người cũng coi như xong.

Ngay cả ca khúc biểu hiện công cũng đều do chính hắn viết, hơn nữa mỗi bài đều là một bài kinh điển!

Không giống những người khác, đều là hát lão ca.

Người nói cái này gọi là chuyện gì a? Biết làm khúc nhạc thì ghê gớm đúng không?

Được rồi, mọi người đương nhiên sẽ không đùa giỡn như vậy, bởi vì biết làm khúc thật sự rất giỏi!

Bất luận Lâm Tri Bạch hôm nay có thể đoạt quán quân hay không, ấn tượng của y lưu lại trong lòng mọi người, hoặc là chân động mà y mang đến cho người xem, đã không thua gì trực tiếp đoạt quán quân!

Cũng may trận đấu này, được xem như là kỹ thuật.

Nếu so sánh với khúc nhạc, chủ trì kia đã có thể trực tiếp tuyên bố quán quân vô địch của Lâm Tri Bạch.

Nói đi cũng phải nói lại.

Bài thơ này Lâm Tri Bạch tên là “Quảng Lăng Tán “, chất lượng thế nào, có thể so với tác phẩm trước kia của hắn sao?

Hoài mang tò mò như vậy.

Hiện trường cùng người xem trước TV, vẻ mặt mong đợi vênh tai lên.

...

Kiếp trước có thập đại danh khúc cổ đại.

Mặc kệ Mai Hoa Tam làm, hay là ngư tiều vãn đáp, hoặc là bằng phẳng sa lạc nhận, đều là một trong thập đại danh khúc.

Kể cả Lâm Tri Bạch muốn diễn tấu 《 Quảng Lăng tán 》 tiếp theo.

Nghe đồn thời cổ, “Nhiếp Chính” ám sát Hàn Khôi Khúc “, Ngụy Tấn Cầm gia 《 Khang Dĩ Thiện Đạn này trứ danh.

Trước khi hình phạt người này vẫn ung dung không vội, chơi đàn tấu khúc này, cũng xúc động thở dài: “Phù Quảng Lăng tan nát đến nay tuyệt rồi!”

Ngoài ra lai lịch của bài hát này rất mơ hồ.

Theo ‘Tán Thư’ ghi chép, khúc nhạc này chính là ‘Khang Du Lạc Tây’ tặng cho một cô nhân.

Mà trong “Thái Bình Ký Kỳ” còn có một thần quỷ truyền kỳ, nói chính là Chử Khang có một lần ngủ đêm ở Nguyệt Hoa Đình, ngủ đêm không được ngủ, ngồi dậy đánh đàn, tiếng đàn tao nhã đã động một u linh, u linh kia truyền 《 Quảng Lăng Tán 》 , còn hẹn với Chử Khang:

Khúc này không dạy được.

Công nguyên năm 263, Khang Khang làm hại Tư Mã Chiêu.

Trước khi chết, Chử Khang hoàn toàn không thương cảm, chỉ than tiếc: “Viên Hiếu ni xin cứ học theo cái này, ngô cùng cố bất hòa, Chử Quảng Lăng tán loạn đến nay tuyệt rồi!”

Cũng may ” Quảng Lăng tán ” chưa tuyệt!

Giờ phút này, dưới sự diễn tấu của Lâm Tri, vang vọng hơn nửa ngôi sao xanh!

Quan điểm sôi sục!

Ý cảnh hùng hồn!

Đình Quảng Lăng tán dương mà Lâm Tri Bạch diễn tấu, có bầu không khí sát phạt!

Bất quá đây là tinh túy của ” Quảng Lăng Tán ” diễn tấu”, dù sao nó cũng là tác phẩm duy nhất có bầu không khí chiến đấu mâu sát phạt của quốc gia ta hiện tại, nó trực tiếp biểu đạt tinh thần báo thù cho cha, có tư tưởng và tính nghệ thuật rất cao, có lẽ ông cũng chính vì nhìn thấy loại ý chí phản kháng tinh thần cùng chiến đấu này, mới yêu thích khúc nhạc này như thế, đồng thời đối với nó sinh ra tình cảm sâu đậm như thế đi?

Giờ khắc này.

Toàn trường đều thay đổi sắc mặt.

Toàn bộ những người hiểu cây đàn cổ trước TV cũng đều giật mình.

Đây đã là Lâm Tri Bạch hôm nay, lần thứ ba chấn kinh sở thích cổ cầm các châu!

Đến mức nhận lời đánh giá của Lâm Tri Bạch về 94. 5 phần, có người đã bắt đầu không cam lòng:

“Con số này thấp quá!”

“Ta cảm thấy có thể cho 96!”

“Bài hát này quá tuyệt rồi!”

“Ngược lại ta cảm thấy rất hợp lý, dù sao đây không phải là trận đấu Khúc Khúc.”

“Khúc nhạc của Lâm Tri Bạch thì tốt hơn thế nào, dù sao cũng là kỹ thuật đánh giá chúng ta mà.”

“Viên kỹ thuật sơi, cho 94.5 rất hợp lý.”

“Đừng quên biểu hiện đỉnh phong cuối cùng của Diệp Thái Nhi năm ngoái, cũng chỉ có thể đạt đến 974. 5 điểm a!”

“Nói cách khác, khúc nhạc Lâm Tri Bạch này diễn dịch, năm ngoái có thể cùng Diệp Thái Nhi chia sẻ quán quân đua thuyền!”

“Lâm Tri Bạch diễn tấu, chia số thật sự càng ngày càng cao!”

Lúc ở vòng thứ nhất, mọi người còn không dám nói Lâm Tri Bạch mạnh hơn Diệp Thái Nhi.

Nhưng lần biểu hiện thứ hai khiến cho mọi người dao động, người xem bắt đầu cảm thấy Lâm Tri Bạch mới là nhạc công đứng đầu khóa này!

Mà vòng thứ ba, đã có người chói lợi hô lên:

“Lâm Tri Bạch muốn đoạt quán quân!”

“A a a a a a a!”

“Thủ Phú, ta yêu ngươi cả đời!”

“Bạch Đê!”

“Sở Từ!”

“Đây chính là thần!”

“Vĩnh viễn thần!”

Đương nhiên, tất cả những người này đều là người của Tần Châu, Tề Châu cùng với người xem, tất nhiên là nói với Lâm Tri Bạch.

Người xem Sở châu cùng Triệu Châu thì sắc mặt âm trầm xuống.

Chẳng lẽ Diệp Thái Nhi là Cổ Cầm nữ thần, thật sự không phải là đối thủ của Lâm Tri Bạch sao?

Suy nghĩ như vậy, chỉ xuất hiện trong đầu của mọi người hai ba vòng đã bị ném lên chín tầng mây!

Sau khi Diệp Thái Nhi lên đài biểu diễn lần thứ ba.

Toàn bộ người xem Sở châu cùng Triệu Châu đều chuyển sắc mặt thành trời quang!

Bởi vì Diệp Thái Nhi đã hoàn toàn bùng nổ!

So kỹ thuật thi đấu, kỹ thuật khoe khoang của nàng thật là điên cuồng!

Trực tiếp diễn một màn cũng đủ để tất cả Cổ cầm đại sư đương đại đều phải ngưỡng mộ biểu diễn!

Thậm chí ngay cả Lâm Tri Bạch cũng phải ngạc nhiên, y không nghĩ tới Diệp Thái Nhi vậy mà lại là một tên giả heo ăn thịt hổ!

Đây là trình độ Truyền Kỳ!

“Tề Sở Văn Đấu vậy mà để cho ta gặp được nhạc công mạnh nhất thế giới của Lam Tinh?”

Nghĩ đến trước vòng thi đấu thứ ba, Diệp Thái Nhi cùng mình nói những lời không hiểu kia, nói cách khác, nàng có khả năng là cố ý nhường mình, hoặc là nói không tỷ thí thật?

Ý thức được điều này.

Lâm Tri Bạch không cảm thấy khó chịu.

Hắn chỉ buồn bực vì sao nữ nhân này lại yêu nghiệt như thế.

Khó trách Tề Châu tìm mình luyện thay, nếu như Sở Châu tìm ngoại viện, đều là trình độ như vậy, không có loại tỉ lệ hỗ trợ này của mình, đời này Tề Châu đừng mơ thắng.

...

Diệp Thái Nhi chia ra số lượng!

Mười sáu vị bình ury, cho 96 điểm trung bình!

Trong đó thậm chí có một vị bình ury, trực tiếp cho ra 100 điểm!

Nói cách khác biểu diễn của Diệp Thái Nhi, ở vị bình ủy kia đã nói hoàn mỹ vô khuyết rồi.

Sở Châu lập tức được cổ vũ lớn!

“Xong rồi!”

“Thái Nhi vậy mà mạnh hơn so với năm trước!”

“So với năm ngoái, thế mà lại có đột phá!”

“Cho nên hai lượt bại bởi Lâm Tri Bạch là cố ý nhường?”

“Chưa chắc là nhường, chỉ là không thật lòng, Thái nhi tham gia thi đấu, vẫn luôn thích hậu phát chế nhân!”

“Ha ha, tuy rằng dưới Thái nhi đài đối với Lâm Tri Bạch cười tủm tỉm, nhưng đến trên đài vẫn có thể bạo sát Lâm Tri Bạch!”

“Thoải mái!”

Đồng dạng cảm thấy sáng khoái, còn có người xem Triệu Châu!

“Hắc tử nói chuyện!”

“Ai bịa đặt chuyện Thái nhi nhà ta bị Lâm Tri Bạch mê hoặc?”

“Luồng này một chút mặt mũi cũng không có, trực tiếp treo Lâm Tri Bạch lên đánh cho tốt nha!”

“Lâm Tri Bạch cao nhất cũng chỉ 944!”

“Thái Nhi trực tiếp tăng lên tới 96 điểm!”

“Biểu diễn như vậy đã gần đến mức hoàn mỹ rồi!”

“Máu chót là phía sau còn có một trận, ta dám cược Thái nhi trên tay khẳng định còn có nỗ!”

...

Diệp Thái Nhi sẽ không thể không biết lần biểu diễn thứ ba của nàng lợi hại đến cỡ nào.

Nhưng nàng vẫn lựa chọn vòng thứ ba thả ra.

Điều này nói rõ, màn biểu diễn của nàng nhất định sẽ càng thêm kinh người!

Chút khán giả này đều đã nhìn ra!

Càng đừng nói đến Lâm Tri!

Đương nhiên mọi người cũng suy đoán, trận thứ tư của Lâm Tri chắc chắn còn muốn sát chiêu lớn!

Diệp Thái Nhi vòng thứ ba đã có thể lấy được phân cao thấp!

Đợt biểu diễn thứ tư của Lâm Tri Bạch, đoán chừng phần thưởng cũng chưa chắc đã có thể cùng Diệp Thái Nhi đo sức vòng thứ ba nhỉ?

Tuyệt vọng rồi!

Tất cả khán giả Tề Châu lại lần nữa lâm vào tuyệt vọng!

Điều thống khổ nhất chính là, người xem Tề Châu trong tuyệt vọng nhìn thấy chùm sáng này của Lâm Tri Bạch, sau đó ánh sáng lại bị Diệp Thái Nhi tiêu diệt!

“Vì sao lại như vậy?”

“Diệp Thái Nhi thật sự không cách nào chiến thắng sao?”

“Nếu như Diệp Thái Nhi không thể chiến thắng, tại sao lại để cho thủ lĩnh cho chúng ta hi vọng, lại để cho Diệp Thái Nhi tự mình phá nát?”

“Ta không muốn nhìn nữa.”

“Không trách thủ lĩnh giàu có, hấn ta thật sự đã tận lực!”

“Vì trận đấu này, giai điệu đầu phú xuất ra đều là kinh điển áp đáy hòm a, hấn không giấu diếm!”

“Vì Tề Châu, người giàu nhất đã dốc hết!”

Dự cảm được đến lúc tranh tài sắp thua, Tề Châu không có ai trách cứ Lâm Tri Bạch.

Mọi người đã thấy Lâm Tri Bạch nỗ lực, nhìn thấy hấn xuất toàn lực vì Tề Châu!

Còn ở Tần Châu.

Đám fan của Lâm Tri Bạch thờ dài.

Có chút thương Lâm Tri Bạch, cũng có chút đồng tình với Tề Châu.

Rõ ràng đã tiếp cận thắng lợi vô hạn, kết quả Diệp Thái Nhi đột nhiên mở mắt ra, giống như đang nói cho mọi người biết:

“Phía trước đang trêu các người chơi, ta bắt đầu nghiêm túc a.”

Thay mặt người xem Tề Châu, đoán chừng tâm tình của bọn họ, phiền muộn muốn học máu đúng không?

Cũng may Lâm Tri Bạch cùng Diệp Thái Nhi, cùng nhau tấn cấp trận chung kết, hai người sắp bắt đầu quyết đấu cuối cùng.

Nói một cách khác...

Lâm Tri Bạch tốt xấu giúp Tề Châu, giữ vững một tấm ngân bài.

Nếu như không có Lâm Tri Bạch, hạng mục cổ cầm của Tề Châu năm nay đoán chừng chỉ có thể lấy đồng bài.

“Trận chung kết, lão sư, chờ mong bản nhạc mà ngài sáng lập!”

Diệp Thái Nhi vẫn duy trì sự cung kính lớn nhất, nàng coi Lâm Tri Bạch như thần cầm cổ.

Bất quá tại thời điểm diễn tấu này, Lâm Tri Bạch ở trong mắt nàng, đại khái thuộc về trình độ “Người rất đáng tiếc đối thủ là ta”.

“Người rất không tệ.”

Lâm Tri Bạch cười tán thưởng nói.

Diệp Thái Nhi tươi cười, vui vẻ nói: “Có thể nhận được lời khen ngợi và tán thành của ngài, so với lần lại có thêm một khối kim bài mới càng làm cho ta vui vẻ!”

Cô nương này thương tình không cao.

Giống như kim bài đã là vật trong bàn tay vậy.

Bầu không khí này thực sự rất quý dị, Diệp Thái Nhi vừa sùng bái Lâm Tri Bạch, vừa miệt thị hắn.

Có lẽ tất cả mọi người đều cho rằng mình sẽ thua?

Dù sao ngay cả Lâm Tri Bạch cũng không nghĩ tới mình lúc trước lại nhìn lầm, Diệp Thái Nhi trang quá tốt.

Rõ ràng là truyền kỳ.

Mình lại cho rằng đối phương chỉ là một cái chuẩn truyền kỳ.
Ài đọc sách tí ti. Khảo thuật ma sát.

Nếu đối thủ cũng là Truyền Kỳ cấp, vậy bản thân mới vừa bước vào ngưỡng cửa Truyền Kỳ cấp, xác thực so với nàng yếu hơn một chút, nhất định phải tiến lên cảnh giới càng cao mới có thể chiến thắng đối phương.

Ai.

Vốn không muốn thành Thần.

Vì Tề Châu, ta nhất định phải thành thần mà.

“Thang đỏ!” Lâm Tri Bạch gọi hệ thống: “Để cho ta trở thành Cổ Cầm Chi Thần đi!”

Bị ép thành thần.

Lâm Tri Bạch có chút buồn bực, ngẩng đầu nói với Diệp Thái Nhi: “Nếu ngươi đã nghiêm túc, vậy ta cũng nghiêm túc.”

“Ha?”

Diệp Thái Nhi ngẩn người, còn chưa kịp nói nhiều, người chủ trì đã thúc giục nàng lên sân khấu diễn tấu.

(Bản chương xong)

Chương 474: Ta chính là Thần!

“Cái lưới mới nhất: hẳn là còn có một số hậu chiêu mà ngươi giấu hả? Chẳng lẽ trên tay ngươi còn có khúc nhạc lợi hại hơn? Thật tốt quá! Hai mắt Diệp Thái Nhi tỏa sáng, nhìn Lâm Tri Bạch nói với vẻ trịnh trọng: “Mời ngài phải tranh tài với nhau nghiêm túc nhất!” ““Người chắc chắn nghe?””” Lâm Tri Bạch vốn còn có chút không đành lòng, nhưng không kìm được đôi phương mặt mũi viết “cầu ngược”, “Đi đi.” Hắn gật gật đầu, chủ trì nóng nảy, lại thúc giục: “Nên lên sân khấu, Diệp Thái Nhi lão sư.” Diệp Thái Nhi mỉm cười đi về phía đàn cổ, tâm tình rất tốt! Nhưng khi nàng ngồi xuống, cảm giác cả người lập tức biến đổi., Không còn là cô nương ngây thơ đơn thuần bản thân kia nữa, mà là một Đại sư trẻ tuổi tuyệt đối đối đối với cổ cầm, trong lịch sử! Mà người xem trong lịch sử Sở Châu và Triệu Châu vốn đang bất mãn, Diệp Thái Nhi sao lại cứ thích tới tìm Lâm Tri Bạch nói chuyện cơ chứ? Luật chủ trì cũng đã kêu Diệp Thái Nhi lên đài rồi, nàng hết lần này tới lần khác còn muốn nói chuyện với Lâm Tri. Rốt cuộc là hỏi cái gì đây? Có thể quan trọng hơn so với tranh tài sao? Luật chủ trì cũng không nhịn được thúc giục hai lần. Bất quá khi Diệp Thái Nhi sau khi khí thế biến đổi, trực tiếp lấy ra thực lực Vô Địch Truyền Kỳ cấp, người ta liền câm miệng! Đặc biệt là khi phân chia ra, các châu đều bị hù dọa! Tổng cộng mười sáu người bình luận!, Trong đó có đến năm người, đã đánh cho nàng đủ an phận! Cuối cùng, sự bình quân của Diệp Thái Nhi chia thành 9 xẻ bảy! Khoảng cách đầy đủ chỉ còn thiếu 25, 5 phần! Nhưng mà chênh lệch 2/5 này thì vĩnh viễn cũng không có người vượt qua được. Trừ phi Diệp Thái Nhi còn có thể thăng hoa đến cực điểm, đứng ở đỉnh cao trong lịch sử cổ cầm ngàn năm của nhân loại Lam Tinh! Dù sao trong mắt đánh giá chuyên nghiệp, biểu hiện của bản tràng đủ để chứng minh, Diệp Thái Nhi đã là đệ nhất nhân trong lam tinh cổ cầm rồi!..... “Khúc khúc này mạnh quá!” Khúc đàn này là “Thanh Phong Thương Nguyệt Thanh Phong, là một trong những tác phẩm cổ cầm cực kỳ khó khăn cao nhất của Lam Tinh, không ngờ Thái Nhi lại có thể trình diễn đến trình độ này., “Trình độ của nàng không phải là đã vượt qua phạm trù

của đại sư chứ?” “Đại sư!” “Rõ ràng năm trước Tề Sở đấu văn, Diệp Thái Nhi còn chưa có lợi hại như vậy!” “Thắng!” “Ta không ngờ Lâm Tri Bạch làm sao thắng được!”... Triệu Châu. “Lâm Tri Bạch có thể sớm bại dưới tay Thái nhi!” “Đừng nói là Lâm Tri Bạch, ở trước mặt khúc nhạc cổ này, Lam Tinh Cầm giới ai tới cũng vô dụng!” “Không phải Lâm Tri Bạch không ưu tú, trình độ của hắn đã rất thuyết phục ta, nhưng luận về công diễn mà nói còn là Thái nhi!” “Lâm Tri Bạch lần này thua cũng không oan!” Dù sao Diệp Thái Nhi cũng là vô địch thế giới!” Lâm Tri Bạch đại khái có thể bình định thế giới thứ hai sao?, “Chỉ là sát chiêu mạnh nhất của Diệp Thái Nhi!” “Một khúc này thiên hạ không ai có thể đỡ nổi!” Chỉ nói cổ cầm, Trung Châu chúng ta không ai là đối thủ của Diệp Thái Nhi.” Lâm Tri Bạch đáng tiếc, nếu là năm ngoái, hắn có lẽ thắng được Diệp Thái Nhi cũng không chừng.” Đáng tiếc, hắn là Diệp Thái Nhi năm nay.” Diệp Thái Nhi năm nay, so với năm ngoái mạnh hơn nhiều, tốc độ nâng trưởng thành quá nhanh., “Thôi xong rồi!”, hoàn toàn hết hy vọng rồi!” “Nếu như Diệp Thái Nhi phát huy sai lầm, có lẽ Bạch Đế vẫn còn hi vọng. “Nhưng loại cao thủ cấp bậc như Diệp Thái Nhi, cơ bản không hề có cách giải thích sai.” “Bạch Đế bên này hình như không có gì để lật bàn. “Nếu như cái gì cũng có thể lật, vậy thì chỉ có thể là kỳ tích hàng lâm.”... Tề Châu.. Không sao, thủ phú mặc dù bại mà vinh!” “Quả thật rất không cam lòng, nhưng phân số của Diệp Thái Nhi, thật sự làm cho người ta tuyệt vọng!” “Không nhìn thấy một chút hy vọng nào!”, “Tại sao Diệp Thái Nhi còn có thể mạnh hơn?” Đây chính là nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, hưởng hồ thủ phú hội nhiều thứ như vậy, cổ cầm còn có thể đến trình độ như thế này, đã là một kỳ tích rồi.” “Tận lực là tốt rồi!”... Cho dù Lâm Tri được thua, hắn cũng sẽ trở thành anh hùng trong lòng người của Tề Châu! Nhưng Lâm Tri Bạch có lý do không thể thua, cho nên hắn bị Diệp Thái Nhi kích thích mà chủ động thành Thần. Ngay tại thời điểm toàn bộ màn ảnh đều tập trung ở trên người Diệp Thái Nhi, Lâm Tri Bạch đã hoàn thành việc tiến hóa đến cảnh giới nhân thành thần!”, Trình độ cổ cầm đạt tới 100 điểm, đây là trình độ cực hạn trên lý luận của nhân loại!” “Leng keng!” “Chúc mừng kí chủ, kích phát phần thưởng “Trình âm” đặc thù của kỹ năng” “Trúc chủ” giới thiệu: “Tất cả tác phẩm âm nhạc của kí chủ, sẽ hạ thấp

cánh cửa nghệ thuật, càng dễ khiến người nghe sinh ra sự công minh! “Tri âm? Lâm Tri sừng sốt, hình như đây là 【Hạ bút như kỹ năng hữu thần】 a! Phải biết rằng ngoài người yêu thích cổ cầm khúc, người bình thường nghe cổ cầm khúc cảm thấy rất không thú vị, rất nhàm chán. Nhưng có “Trữ năng” Tri Âm., Mọi người càng hiểu những khúc ca của Lâm Tri Bạch hàm kim, hoặc là nói là nghệ thuật. Tựa như kỹ năng “Hạ bút như hữu thần” vừa ra, người bình thường cũng có thể thưởng thức ra vẻ nghệ thuật của “Băng Lan đình tự hành”! “Thần kỹ!” Hệ thống thật sự là càng ngày càng hào phóng! Có kỹ năng này, Lâm Tri Bạch bỗng nhiên cảm giác, cho dù không dựa vào hỗ trợ tuyên truyền, hẳn cũng có thể làm cho những khúc đàn cổ ưu tú ở kiếp trước, bị mọi người thế giới này phổ biến tiếp nhận! Vừa vặn đến lượt mình lên sân khấu. Phải thử kỹ năng “Tri âm” này một chút., Phối hợp với kỹ thuật diễn tấu Thần cấp, đến cùng là mạnh tới cỡ nào! Ngay lúc này, Diệp Thái Nhi lại đi xuống sân khấu. Vị chủ trì lập tức tuyên bố: “Tiếp theo xin Lâm Tri Bạch lão sư hãy diễn tấu Khúc Mục nguyên của hần, [DG: thời điểm là núi cao nước chảy]!” Lâm Tri Bạch đi lên sân khấu, đến lúc cọ cọ vai cùng Diệp Thái Nhi. Diệp Thái Nhi vung đôi nắm tay nhỏ, cười cho Lâm Tri Bạch cố gắng. Nàng quá vui rồi! Bởi vì trận cuối cùng Lâm Tri Bạch vẫn kiên trì sáng tạo! Mà Lâm Tri Bạch còn ưu tú hơn mấy bài thơ trước mặt Lâm Bạch kia. Được sáng tác Đại sư sáng tạo ra vòng cuối mới lấy ra “Cao Sơn Lưu Thủy” “vạn tính là sáng tạo kinh điển đến thế nào đây? Không có ai so với Diệp Thái Nhi càng chờ mong hơn! Cũng không có ai hưng phấn hơn Diệp Thái Nhi giờ phút này! Lâm Tri Bạch mỉm cười, hẳn hi vọng mình chấm dứt biểu diễn, hẳn hi vọng mình chấm dứt biểu diễn., Diệp Thái Nhi có thể tiếp tục duy trì lạc quan. Về phần “Cao Cao Cao Lưu Thủy” người quen thuộc đều biết: Đây là một trong mười cổ khúc lớn của Trung Quốc, hơn nữa danh tiếng trong đó vang dội nhất! Đầu tiên là xuất phát từ 《Sổ Thang Văn》. Truyền thuyết cho rằng Bá Nha Thiện Cổ Cầm, Chung Tử Kỳ giỏi nghe. Chung Tử Chí là đàn cầm tại núi cao, Chung Tử Kỳ viết: “Thiện tai, Nga Hề Như Thái Sơn.” Bá Nha Cầm Chí đang chảy nước, Chung Tử kỳ viết: “Thiện tai tai..., Dương dương hề như giang hà.” Suy nghĩ của Bá nha, Chung Tử Kỳ nhất định phải có được. Tử kỳ chết, Bá Nha gọi là vô tri, chính là cây đàn đứt dây, suốt đời

không thể hồi phục. Câu chuyện này được lưu truyền rộng rãi, bốn chữ “Cao Sơn Lưu Thủy” thường được dùng để ví dụ tri âm hoặc tri kỷ. Nhưng mà rất nhiều người cũng không biết, “Cao sơn lưu thủy” nguyên lai là một khúc., 《 Sơn Nhạc Lưu Thủy 》 và 《 iền được chia thành hai khúc nhạc độc lập. Trong đó 《 Lưu Thủy 》 lại một khúc, tại những đời gần đây có được càng nhiều sự phát triển hơn. Khúc phổ này lần đầu tiên thấy bí phổ “Hưu Thủy 》 của Minh đại tông hội. Trong đó “Lưu Thủy Hử 》 người do tiên sinh quản lý, Kim Mâu (vệt) Mễ Phu Lữ Đoản Giả》 , cũng từ ngày 1987 1987 1987 1987 hai mươi hai mươi tám tháng 7, bắn lên không trung, tìm kiếm “tri âm” của nhân loại. Bởi vậy có thể thấy được “nước Lưu Thủy》 chi mị lực” trong vũ trụ rộng lớn. Lâm Tri Bạch vốn định dùng “nước Lưu Thủy” này là có thể. Nhưng hệ thống của nó rất cường đại, không ngờ lại cung cấp cho Lâm Tri Nguyên Cao Sơn Lưu Thủy bản đầy đủ. Lại có “Cao Sơn nguy nga”! Lại có ý cảnh của “Lưu Thủy Hử”! Có một hệ thống có thiên hà đến những phổ này. Nhưng trước mắt là người hay không?, Lại lịch những thứ này đều không quan trọng nữa. Quan trọng là Lâm Tri Bạch muốn lấy ra tư thái toàn thịnh để diễn tấu tấu 《 Thủ Sơn Cao Lưu Thủy 》 này, mới không phá hủy mị lực của mười đại cổ khúc ở Địa Cầu! “Hô”. “Hít một hơi, Lâm Tri Bạch bắt đầu diễn tấu bắt đầu.... Khi Lâm Tri Bạch bắt đầu diễn tấu, ít nhiều người còn đắm chìm trong không khí những khúc nhạc siêu cao kia, ngay cả hiện trường cũng có một bộ phận người đang thảo luận kỹ thuật của Diệp Thái Nhi, cùng với chuyện nàng sắp đoạt quán quân. Nhưng thảo luận một chút, hiện trường âm nhạc sánh Sở Châu bỗng nhiên yên tĩnh lại! Toàn bộ nhạc khúc Sở Châu, chỉ còn lại có tiếng đàn cổ của Lâm Tri Bạch đang quanh quẩn! “Đây là!” Có người xem ở hiện trường không thể tưởng tượng nổi hai mắt trừng lớn! Dần dần,, Mọi người trên khán đài, đều ngây ngốc khi nghe Lâm Tri diễn tấu! Ca đầu, vận luật kéo dài, khúc nhạc như hư! Thời gian hư ảo thần bí! Lúc hữu lực! Phảng phất như, mọi người trước mắt, hiện ra núi cao nguy nga! Cây cối xanh um tươi tốt, dài khắp triền núi, đám mây trên chín tầng trời, lượn lờ quanh vị trí đỉnh núi., Thần bí, vĩ đại, lại khiến người ta nhin không được sinh ra lòng hướng tới! Mà ở giữa núi cao, có một con suối, đang chậm rãi phun

trào một dòng suối trong lành! Suối nước trong đó lúc thì róc rách tràn ra, khi thì phun xuống, hơi nước dày đặc, hơi chút thì yên tĩnh mịch., Cự tắc mãnh liệt bành trướng! Trong lúc giai điệu tích cực, tựa như giọt nước trong không trung xoay tròn bay múa, cuối cùng giọt nước rơi xuống bắn ra từng giọt nước, giống như châu lớn rơi xuống mâm ngọc! Cao sơn ở chân núi! Nhìn lên nước trong thiên địa cúi đầu nhân gian! Nước mắt dần dần chiếm cứ địa vị chủ đạo tung hoành ngàn dặm, giai điệu vội vàng nhưng chặt chẽ mà không loạn... Đây chính là núi cao lưu thủy! Núi cao, đứng chân chạm vào mây xanh, lại xuyên qua khe hở loạn thạch hướng về nhân gian! Vô Ngôn cảm động vô cùng!, Trong lòng tất cả người xem tràn ngập, có người hộc mắt đã đỏ lên. Bọn họ thậm chí không có cách nào hình dung cảm thụ của mình lúc này, rõ ràng là nghe một khúc nhạc, lại phảng phất như xem một bộ phim, thậm chí từ đó lĩnh ngộ được một ít chân lý nhân sinh. Nhưng lại hồi tưởng lại... Ngoại trừ hình ảnh vô cùng chân thật, ý cảnh, vân vân trong ảo tưởng kia, không ai có thể đem bọn họ nói rõ ràng., Chẳng qua là để lại vết tích cực sâu trong lòng, lại một lần nữa ngẩng đầu. Tất cả người xem đều vẻ mặt bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại không che giấu được sự cuồng nhiệt! Bất kỳ ai hiểu rõ cổ cầm, người thích cổ cầm, đều hiểu rõ ý nghĩa vừa mới biểu diễn của Lâm Tri Bạch! Điều đó có nghĩa là: có lẽ bọn họ cả đời cũng rất khó tiếp tục biểu diễn tại hiện trường cổ cầm đẹp như vậy nữa! Cho nên khúc nhạc kết thúc, mọi người chân sau liền bắt đầu không nở cùng hồi vị!, Đã không còn ai muốn lấy Diệp Thái Nhi ra so sánh nữa, cùng với Lâm Tri biểu diễn trò đấu. Bởi vì trận đấu này, đã mất đi ý nghĩa quyết đấu. Người chính là người, thần chính là thần, đây chính là sự khác biệt! Vẻ mặt và cảm thụ tương tự, cùng xuất hiện trên khuôn mặt mười sáu vị bình ủy, càng thêm một chút đánh vào nội tâm của bọn họ! Bỗng nhiên, tất cả các bình ủy đều không hẹn mà đều liếc nhau một cái. Sau đó bọn họ cúi đầu, đều tự đánh ra điểm số của mình.... Nghe nói 《 Cao Sơn Lưu Thủy 》 rồi lên núi cao!, Diệp Thái Nhi đột nhiên cảm thấy thế giới này rất không chân thực. Có lẽ không phải chân thật là Lâm Tri Bạch. Tại sao có người có thể đồng thời viết ra “Mai Hoa Tam lộg”, ” ngư tiêu vấn đáp”, “Bình Sa Lạc Nhạn”, “Thuật Châu ” sau những kinh điển” này lại sáng tạo ra “Cao Cao Lưu Thủy ” cảm khúc” chứ? Thần cầm cô, có thiên vị người trẻ tuổi này

hay không? Nhưng nếu chỉ là như vậy, Diệp Thái Nhi cũng sẽ không cảm thấy không thể tiếp nhận. Dù sao thần cầm cờ cũng thiên vị chính mình a., Để cho mình ở độ tuổi này, cũng có được kỹ thuật tinh xảo không ai có thể đánh bại. Nhưng mà, chính là hôm nay, liền tại giờ phút này. Diệp Thái Nhi mới phát hiện, Cỗ Cầm Chi đối với mình thiên vị, không bằng một phần trăm sự yêu thích của Lâm Tri! Kỹ thuật mà đối phương diễn tấu, dĩ nhiên còn muốn hơn mình, thậm chí là cả đời mình, hoặc có thể nói là cả đời này không cách nào đạt tới cảnh giới! Trong lúc hoảng hốt, Diệp Thái Nhi có cảm giác tín ngưỡng sắp sụp đổ. Sắc mặt của nàng tái nhợt., Không bao giờ nhìn thấy sự lạc quan trước kia, cho dù là núi cao nước chảy, nàng yêu thích không thôi! Nhưng vậy thì đã sao? Minh có thể như Lâm Tri Bạch, xuất thần nhập hóa đến một cuộc diễn tấu, đem người ta kéo đến cái thế giới ảo mộng âm nhạc kia sao? “Âm nhạc của ta, là cho người ta dùng lỗ tai nghe đấy.” Diệp Thái Nhi lẩm bầm nói: “Nhưng mà công diễn của Lâm Tri Bạch, lại có thể làm cho người ta vô ý thức được sao?”, Dụng tâm nghe: “iền vào lúc này. Điểm số mười sáu bình ủy. Mười sáu bình ủy, mười lăm đánh 100 phần! Còn lại một cái, đánh 99 phần, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người khác thường! Đánh được chín mươi chín điểm, hiển nhiên không nghĩ tới, mình lại là dị loại duy nhất, tức thì sắc mặt cổ quái. Cũng may bên cạnh có một bình ủy giải vây., Nàng ta giơ cao tay tỏ ý mình có nói, “Mời ngài nói.” Nhân viên công tác đưa qua ống đựng lời nói, sau đó người chủ trì mở miệng. Bình luận của ống đựng lời được đánh giá rất nghiêm túc nói: “Ta hi vọng Lâm Tri Bạch lão sư ngài sau này tuyệt đối không được tham gia bất cứ cuộc thi cờ cầm nào nữa. Bởi vì sự tồn tại của ngài đối với bất kỳ tuyến thủ nào cũng đều là đả kích trí mạng, nên ngài sẽ làm cho bọn họ hoài nghi chính mình, thậm chí sẽ làm những người này kiếm sống và hoàn toàn hủy diệt trong cuộc chiến kiếm sống, hiển nhiên là Thần Cây đàn cờ như ngài., Càng thích hợp ngồi ở vị trí của đám người chúng ta. “Cỗ Cầm Chi, cái đánh giá này, người chủ trì đứng đầu cũng không dám tiếp! Hết lần này tới lần khác đều là các bình ủy khác, sau khi nghe vậy đều đồng loạt gật đầu! Mà sắc mặt Diệp Thái Nhi, chip đọc sách và rối rắm, những kỹ nữ này sau khi tái nhợt, đã khôi phục lại huyết sắc...! Đúng rồi! Không phải là Cỗ Cầm Chi Thần càng thiên vị Lâm Tri Bạch! Mà là Lâm Tri Bạch

vốn là cổ cầm thần! Trình độ thân thể phàm thai của mình, cổ cầm không bằng Lâm Tri Bạch, không phải là chuyện hợp tình hợp lý lại hợp lý sao? Đạo Tâm sụp đổ, ổn định lại. Ánh mắt Diệp Thái Nhi lại nhìn về phía Lâm Tri Bạch, trừ sùng bái và ngưỡng mộ ra, càng thêm vẻ thành kính và cuồng nhiệt! Cùng lúc đó, sau trận quyết đấu này, tất cả các châu đều sôi trào!

Chương 475: Tề Châu đứng đầu!

“Lòng lười mới nhất: Tần Châu. Vô số người kinh hô! Ta rõ ràng không hân thưởng được cổ cầm, thậm chí ngay cả Diệp Thái Nhi biểu diễn trước đó, ta cũng không cảm thấy trâu gì, nhưng vì sao khúc nhạc này của Bạch Đế ta lại không hề có sức chống cự?” “Ta cũng vậy!” “Ta cũng vậy!” một người không hiểu cổ cầm như ta, đều cảm thấy đầu này của Sở Từ thật sự quá trâu bò rồi!” Không biết có phải hay không “Biết trước khi biết khúc này tên là “Làm Diễm Cao Sơn Lưu Thủy”, ta nghe Lâm Tri công diễn, trước mắt vậy mà thật sự giống như xuất hiện một ngọn núi nguy nga, còn có nước chảy róc rách!”, Tại đây nó có thể làm cho vô số người Tần Châu rõ ràng không hiểu cổ cầm, chỉ là tham gia náo nhiệt, hoặc là vì Lâm Tri Bạch mới nhìn xem người xem cuộc thi, thể xác và tinh thần lần đầu tiên cảm nhận được ý vị của cổ cầm! Về phần người xem vốn hiểu cổ cầm, lại càng không cần phải nói! Kỹ thuật cổ cầm cấp Thần, đạt tới cực hạn trên lý luận trên lĩnh vực cổ cầm của nhân loại, loại chấn động lực này, là trước nay chưa từng có!... Tề Châu, toàn bộ Tề Châu nổ tung! “Tại sao lại như vậy, trình độ thủ phú như thế nào đột nhiên đạt tới cảnh giới này?, “Cường giả cảnh giới như Thần!“Ha ha ha ha ha ha, người vẫn chưa hiểu sao? Chúng ta cho rằng chỉ có Diệp Thái Nhi ẩn giấu thực lực, nhưng trên thực tế thủ phú cũng che dấu thực lực a. Nếu như nói Diệp Thái Nhi chỉ mới hai lượt đầu, có tình nghi cố ý cho đối địch yếu kém thì thủ phú kia càng khoa trương hơn. Ta nghi rằng ba vòng đầu tiên của hắn căn bản là tùy tiện chơi với Diệp Thái Nhi một chút mà thôi!” Diệp Thái Nhi xuất ra toàn lực, vì vậy mà thủ phú cũng nghiêm túc hơn, kết quả là Diệp Thái Nhi toàn lực chấn kinh toàn trường., Thủ lĩnh ngân nga một khúc thì kinh diễm cả thế giới!” “Hình như ta yêu cổ cầm quá!” Tề Châu cũng có rất nhiều người xem không hiểu cổ cầm, bọn họ chỉ chú ý kết quả của cuộc thi, không thèm để ý ai bắn khúc nào đó có thể

nghe được nhạc tốt hay không. Nhưng mà, lúc này nghe thấy đoạn cuối cùng của Lâm Tri Bạch, những bài hát vớ vẩn này vậy mà lại hoàn toàn lĩnh hội được mị lực của cổ cầm! Cái gì gọi là tuyệt đối có thể sinh ra? Cái gì gọi là Liễu Âm Hoa Minh? Cái gì bây giờ tình huống này chính là a! Kim bài Tề Châu mọi người đều cho rằng, trong số các hạng mục đầu tiên của Tề Sở Văn đấu, nhất định sẽ thua trong khi đội quân hỗ trợ Diệp Thái Nhi dẫn đầu, Lâm Tri trắng sáng tạo ra một kỳ tích đầy điểm, có thể nói là tuyệt địa lật bàn!... Sở châu, người Sở nhân hầu như sụp đổ! “Điều này không có khả năng đâu!, Chuyện này không khoa học, ta không thể lý giải, trận chung kết giữa Lâm Tri Bạch này, sao lại giống như thay đổi thành một người khác vậy!” “Vốn Lâm Tri Bạch đã đủ mạnh rồi, không kém bao nhiêu so với Diệp Thái Nhi năm trước, kết quả vòng cuối cùng người nói với ta, kỳ thật lúc trước tranh tài của hắn căn bản là không nghiêm túc!” “Không, loại chuyện này không cần đâu!”, Nhưng Lâm Tri Bạch thoát nhìn, hình như phía trước chỉ dùng công lực ba năm tầng, là có thể không phân cao thấp với Thái Nhi, tựa như những lời bình ury nói, Thái Nhi cùng Lâm Tri Bạch, là chênh lệch giữa nhân loại và thần linh!” “Lâm Tri Bạch, bình quân chia 100 điểm!” Đúng như Sở Châu bạn phân tích, chuyện này thái quá ở chỗ: Diệp Thái Nhi cùng Lâm Tri Bạch, đều ẩn giấu thực lực!, Cho đến khi hai người quyết đấu cuối cùng mới rút lá bài tẩy ra. Kết quả mọi người vừa thấy, ngạc nhiên phát hiện: Trước khi Lâm Tri Bạch, vẫn dùng một tay chơi trò chơi. Đương nhiên “Đương nhiên chơi trò chơi” chỉ là ví dụ, nhưng quả thật có hương vị. Đối mặt với kết cục như vậy, rất nhiều người Sở Châu sụp đổ cũng có thể hiểu được, chênh lệch giữa người và thần linh là lớn đến mức khiến cho bọn họ tuyệt vọng..... Ba người ở Triệu Châu, trước TV, bọn họ mặt mũi đều rất khó tin! “Một khúc cuối cùng của Lâm Tri Bạch, bình quân chia là đầy điểm số? Người đứng đầu Lam Tinh Cổ Cầm của chúng ta, Diệp Thái Nhi cứ như vậy mà thua sao?”, “Hình như là Lâm Tri Bạch...” Mặc dù ta vô cùng khổ sở, nhưng chúng ta nhất định phải thừa nhận trình độ đàn cổ của Lâm Tri Bạch, thật sự là cấp bậc Thần Tiên, thiên hạ vô song!” Hay cho một khúc “Cao sơn lưu thủy kiêu”! Nói Lâm Tri Bạch là thần cầm, không khoa trương chút nào!”, Tuy bại vì vinh! Tuy bại nhưng vinh! Lại gặp được Lâm Tri vừa bại! Chỉ là Lâm Tri Bạch và

Diệp Thái Nhi đã xảy ra biến đổi kiểu phản chuyển. Trước đó mọi người cảm thấy Lâm Tri Bạch tuy bại nhưng vinh hạnh, dù sao hẳn cũng là một đại sư kiêm chức cổ cầm, đã mạnh hơn rất nhiều so với tất cả những đại sư có cổ cầm dưới trướng của Diệp Thái Nhi. Giờ khắc này, tất cả Triệu Nhân đều nhớ kỹ Lâm Tri Bạch... Trung Châu, vốn là người Trung Châu nhìn nhạc tử, mặt mũi tràn đầy mộng bức! “Ta hình như có hơi mạnh, lại nhìn thấy có người đàn cổ, khiến mười sáu vị bình luận đánh ra mười lăm điểm full điểm?” “Ta là người mù, ai có thể nói với ta ba lần biểu diễn trước của Lâm Tri Bạch., “Có phải là dùng chân đánh đàn cổ không vậy?” Ta cảm thấy thế giới quan của Diệp Thái Nhi đều bị Lâm Tri đánh vỡ!” Người đứng nói là Diệp Thái Nhi, ta là một khán giả cũng cảm thấy không hợp thói thường, người ta bộc phát vòng cuối cùng, Lâm Tri Bạch bộc phát vòng cuối cùng gọi là Thần Linh giáng xuống đúng không?!” “Quá vinh hạnh! Lần đầu tiên nhìn thấy hiện trường Phong Thần!” Vòng cổ cầm, giờ phút này đã trở thành hiện trường phong Thần của Lâm Tri Bạch! Thậm chí biểu hiện của Lâm Tri hôm nay, sẽ được ghi vào cổ cầm sử! Trong tương lai bất cứ ai học đàn cổ đều sẽ không quên, lĩnh vực này có một vị tên là ‘Lâm Tri Bạch’! Chẳng qua đối với người Trung Châu mà nói —— khó lý tưởng nhất của bọn họ chính là vị Cổ Cầm Chi Thần này, đồng thời còn là đối thủ cạnh tranh đứng đầu thư pháp giới của Chư Cát Thu! Tóm lại cảm giác có chút không đúng., “Rốt cuộc là làm cái gì? Ta... Mặc kệ Lâm Tri Bạch làm cái gì, giờ khắc này hẳn đã thành “Cổ Cầm Chi Thần” được công nhận. Mặc dù nhạc khí này, ở trong nhạc đàn mà Lâm Tri Bạch đang đắm mình này kỳ thật tương đối lạnh lùng, thậm chí rất nhiều người nói, cổ cầm không bằng cổ tranh. Nhưng sự thật là: “Cổ Cầm hảo nghệ, đàn tốt nhất, nhưng lại vô cùng khó khăn. Đàn tranh không dễ để vào tay, đàn tốt lại tương đối dễ dàng. Muốn đàn được cổ thì phải xem tạo hóa cùng thiên phú của người khác, kỹ có trực trặc. Mà muốn đàn cổ tranh phải xem kỹ pháp, đạo tồn tại trong cổ đại., Giai đoạn của sĩ đại phu là ưa thích cây đàn cổ, chủ yếu là để lấy lòng mình, tinh thần Đào Dã cùng tình cảm, đàn tranh chủ yếu là để biểu diễn, thổi đàn hát các loại, dù sao âm sắc bày ra ở đó, thưởng thức bậc cửa càng thấp. Đương nhiên không phải nơi này nói ai tốt ai xấu. Chỉ là cổ cầm đại sư đỉnh cấp, so với cổ tranh đại sư càng hiếm có

hơn! Huống hồ cổ nhân nói “Cầm kỳ thư họa”, cầm chính là đứng đầu tứ nghệ., Như vậy là biết địa vị của thứ này trong lòng cổ nhân rồi. Đồi lại là, Lâm Tri khoe khoang một chiêu cầm kỳ này, đặt cổ đại thỏa đáng là có thể được vua một nước nhìn trúng, là ngụ dụng cầm sư đây. “Bình ủy nói Lâm Tri Bạch lão sư, là Cổ Cầm Chi Thần, như vậy thời khắc này, ta nghĩ tất cả mọi người chúng ta cùng chứng kiến thần tích!” Người chủ trì kích động nói: “Lâm Tri Bạch, đi tổng phân 159 điểm! Đi trừ cao nhất và thấp nhất, bình đẳng 100 điểm!”, Giờ phút này có một loại cuồng nhiệt như triều thánh! Thậm chí ngay cả những tuyến thủ kia, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tri Bạch, cũng tràn ngập ngưỡng mộ cùng sùng bái! Phải biết rằng bọn họ đều là cổ cầm đại sư a, bình thường đều là người học cổ cầm, dùng ánh mắt như vậy nhìn bọn họ! Về phần Truyền Kỳ cấp Diệp Thái Nhi, đồng dạng không thể miễn tục, nàng hô hấp dồn dập, trong lòng cũng không ảo não về thất bại, một bên nhìn Lâm Tri Bạch cùng mọi người vỗ tay tán thưởng., Một bên tái tạo tín ngưỡng của cổ cầm! Bắt đầu từ ngày này! Tín ngưỡng của Diệp Thái Nhi là thần phật cổ cầm Lâm Tri Bạch! “Sau khi Lâm Tri Bạch lão sư phân tích ra mọi điều, Tề Sở Văn đầu đầu tiên, kết quả của trận đấu cổ cầm đã không cần nói cũng biết.” Người chủ trì cao giọng nói: “Để chúng ta dùng tiếng vỗ tay càng thêm nóng bỏng, chúc mừng Lâm Tri Bạch lão sư, thân phận viện trợ bên ngoài của hắn, xuất lĩnh đội ngũ Tề Châu, đoạt lấy tổ cổ cầm!” Lại dùng một chút, người chủ trì này nói: “Đồng thời chúng ta cũng chúc mừng Diệp Thái Nhi đạt được ngân bài, cùng với lão sư An vũ trụ thu được đồng bài!”... Cái hạng mục đầu tiên, Tề Châu đoạt kim! Kết quả, người Tề Châu không dám nghĩ tới, nhưng Lâm Tri Bạch cứng rắn giúp bọn hắn làm được., Với tư thái “Thần linh”! Âm âm! Toàn bộ Tề Châu, càng thêm sôi trào, núi sông đồng khánh! “Ta không có cảm tình gì với tất cả minh tinh ngoại bang, Lâm Tri Bạch là ngoại lệ duy nhất, y vĩnh viễn là bằng hữu của Tề Châu chúng ta!” “Là ngoại viện, Lâm Tri Bạch vừa lên tới đã giúp chúng ta lấy được một kim bài!”, “Mẹ kiếp, nước mắt ta chảy ra rồi à!” Thủ lĩnh phú sát phát điên rồi, mau nhìn số học của hắn!” Ngay sau khi Lâm Tri Bạch giúp Tề Châu Nghịch Thiên đoạt quán quân, tài khoản quan trọng của hắn ở Tề Châu, fan ở đây tặng vọt đến hai trăm triệu! Quan trọng là con số này cuối cùng còn tăng

vọt! Người biết con số này cuối cùng sẽ làm ra bao nhiêu!
Đừng xem thường loại số liệu này, bởi vì điều này có nghĩa là
Lâm Tri Bạch ở Tề Châu, lại có thêm nhiều fan hâm mộ hơn!
Cùng lúc đó, Dạ Oanh phát điện mừng! Tề Huyền phát điện
hạ! Các bằng hữu Tề Châu của Lâm Tri Bạch cũng nao
nao đưa lên chúc phúc ở dàn vui giữa các xã giao! Quan hệ
giữa hai người ngay cả Lâm Tri Bạch cũng chưa nói sâu bao
nhiêu, thậm chí ai cũng có thể phát biểu cảm tạ bốn Đại Thiên
Vương Tề Châu hiềm khích cùng Lâm Tri Bạch! Hiện tại Lâm
Tri Bạch cũng không còn cách nào khác., Thế nhưng đại anh
hùng trong lòng người Tề Châu, những minh tinh này vô luận
chân tình hay giả ý, đều nhất định phải bày tỏ thái độ một
chút! Đương nhiên những Lâm Tri Bạch này ở hiện trường là
không nhìn thấy. Lâm Tri Bạch càng không biết, chưa từng có
một Tần nhân giống như hắn, có được uy vọng cao như vậy ở
Tề Châu!... Trận đấu này đã kết thúc. Ban đầu ban thưởng.
Sau khi Lâm Tri Bạch thu được thẻ thưởng, phất phất tay về
phía màn sáng. Diệp Thái Nhi ở vị trí Á Quân, đỏ mặt nói với
Lâm Tri: “Cho nên Lâm lão sư rút bớt giai điệu đánh cược, ta
có thể...” “Tạ ơn! Ta nhất định sẽ rất quý trọng! Mặc dù ta
không có thực lực của ngài, nhưng ta sẽ tận lực hướng về ngài!
Dù sao hiện giờ ngài cũng đã tận lực tới gần ngài!, “Tín
ngưỡng của ta!” “Đúng vậy, Lâm lão sư, ngài là thần cổ cầm!
Đương nhiên là tín ngưỡng của ta!” “Sẽ không có chút nào quá
đáng, bởi vì ngài khiến cho ta hiểu được, nguyên lai cổ cầm
của ta còn không tới cực hạn, ngài cũng để cho ta nhìn thấy, cổ
cầm có bộ dáng mỹ lực nhất là dạng gì, về sau ta sẽ hướng phía
này cố gắng., Trước khi ta thành công, ngài chính là thần trong
lòng ta!” Diệp Thái Nhi cười cười nói: “Ngoài ra ta muốn cảm
ơn ngài hôm nay hung hăng đè ép ta, bằng không ta còn có thể
tiếp tục mờ mịt, hoặc là nói năm nay ta vẫn luôn mê mang, bởi
vì ta mất đi phương hướng, ta cho rằng cổ cầm của ta đã vô
địch, hiện tại thật sự rất vui vẻ, có ngài ở phía trước, ta lại có
thêm càng nhiều động lực tiến tới...” Hảo gia hỏa, đây là đem
mình trở thành mục tiêu nhân sinh sao? Lâm Tri Bạch cười
cười., Hắn cũng không biết Diệp Thái Nhi có trở thành “Cổ
Cầm Chi” hay không, nhưng hệ thống đã nói, 100 điểm đại
biểu cho cực hạn của nhân loại. Nếu đã là cực hạn của nhân
loại, vậy nói cách khác Diệp Thái Nhi không phải hoàn toàn
không có cơ hội trở thành Cổ Cầm Chi Thần thứ hai của Lam

Tình. Lâm Tri Bạch cảm thấy rất tốt, mình ăn gian, lại tạo được mục tiêu cho Diệp Thái Nhi. Đáng tiếc là: Cho dù Diệp Thái Nhi thật sự đạt tới cực hạn của nhân loại, cũng sẽ không là đối thủ của mình. Bởi vì mình có hệ thống cung cấp kỹ năng “tri âm” bên ngoài, có thể không để ý ngưỡng cửa, trực tiếp truyền đạt tác phẩm mị lực cho mọi người nghe. Giống như một nữ nhân cả đời vậy., Cũng sẽ không cảm nhận được, rốt cuộc là cảm giác run rẩy của nam nhân này như thế nào. Nhưng có kỹ năng “tri âm” này. Lâm Tri Bạch có thể mạnh mẽ cưỡng ép để cho những nữ nhân kia cảm nhận được loại cảm giác run rẩy đó. Cứ như vậy, ngày đầu tiên Tề Sở Văn đấu là hạng mục đầu tiên, trong sự hoan hô vui sướng của người dân Tần Châu, trong sự thống khổ của người dân Sở Châu, trong sự thống khổ của người dân Triệu Châu., Ở trong sự khiếp sợ của người Trung Châu, cũng kết thúc rồi! Tuy rằng tranh tài kết thúc, nhưng có một số đồ vật tiếp theo, mới vừa mới bắt đầu! Đêm đó, trên mạng các châu bắt đầu truyền lưu Lâm Tri tư lư màu trắng tấu “cao sơn lưu thủy”! Dù sao cũng không phải ai cũng nhìn vào trận đấu cổ cầm cổ ngày trước của Tề Sở Văn đấu. Quan sát trận đấu này nhiệt tình cao nhất, vẫn là Tề Châu và người của Sở Châu, dù sao có liên quan mật thiết với nhau đến nhau. Có lẽ là Triệu Châu và Tần Châu. Người Trung Châu nhìn ít nhất, bọn họ chỉ muốn đọc sách pháp trận này, đối với các loại đàn cổ khác thật sự không thể gọi lên hứng thú. Nhưng những người không chịu nổi sự nhiệt tình của “cao sơn lưu thủy ngâm” của “mặc sao? Không hiểu cổ cầm? Nhìn hết video này, xem video này, xem xong cái này...”, “Người nhất định sẽ giống như ta, đem nó cho người thân người bạn ruột của ngươi!” Một chàng trai Trung Châu nhìn video này, cười lạnh một tiếng. Loại ngành độc tài này tiêu dùng tiêu đề, hấn đều xem buồn nôn, say sưa đọc sách và ngáy, kỹ thuật đọc sách say mê. Khảo thí đi vào tuyệt đối đều là tiêu đề đảng. Nhưng càng buồn nôn chính là... Biết đại khái khả năng là tiêu đề đảng, nhưng mình vẫn cứ một lần lại một lần rồi lại bị lừa! Lần này cũng giống vậy. Tiểu tử Trung Châu cố nén buồn nôn mà đi vào. Nhưng xem video hoặc là nói nói xong 《 Cao Sơn Lưu Thủy 》 diễn tấu!!!!!!!!!!!!!!

Chương 476: Hành hạ đến phát khóc!

“Đây chính là nghệ thuật cổ cầm a!” Tiểu ca ca diễn tấu là ai vậy, ta rất yêu!” Lâm Tri Bạch, hấn là!” Lâm Tri nói, nhưng hấn không phải là thư pháp gia sao?” “Nàng đừng hỏi ta, ta cũng không biết nên hỏi ai, rõ ràng là thư pháp gia, sao lại thành thần cổ cầm chứ?”, Lại có thể đồng thời ở cổ cầm cùng thư pháp lĩnh vực, đạt được thành tựu cao như vậy!” “Người này chính là yêu nghiệt!” Ai cũng không ngờ, sau khi trận đấu đầu tiên của Tề Sở Văn Đấu kết thúc, Lâm Tri xem phim du sơn thủy diễn tấu màu trắng vậy mà thịnh hành khắp Trung Châu! Suong! Vô số võng bạn Trung Châu xem video này cũng đang phát huy! Lúc trước người Trung Châu chỉ biết, Lâm Tri Bạch là một thư pháp gia đỉnh cấp có thể so sánh cổ tay với Gia Cát Thu, hôm nay bọn họ mới biết được đối phương vẫn là “Cổ Cầm Chi Thần” đương thời! Một lần này, danh tiếng của Lâm Tri ở Trung Châu càng lớn! Biết được việc này, Lâm Tri cảm khái nói: “Nếu như ta hiện tại đi Trung Châu phát triển, bắt đầu kiếm tiền tuyển hấn là không có vấn đề gì chứ?” Nhưng Lâm Tri Bạch đã quyết định dừng chân ở Sở Châu., Sẽ không nửa đường thay đổi chủ ý. Huống hồ Lâm Tri Bạch tin tưởng, hiện tại người Sở Châu đối với mình đã không còn cảm thấy xa lạ nữa. Sự thật cũng đích xác như thế. Vào đêm tranh tài đầu ngày một chấm dứt, lãnh đạo văn đàn ở Sở châu, liền cực kỳ trọng trọng mở hội, ngữ khí trầm trọng nói: “Cổ Cầm đã thua, ngày mai thi đấu cờ vây, vạn vạn không thể thua tiếp!” Văn đấu có bảy hạng mục lớn. Đây mới là hạng mục thứ nhất. Tiếp tục xoắn xuýt kết quả các hạng mục đầu, ngày đầu tiên kết quả đã không còn ý nghĩa, không bằng hướng về tương lai đi!”, “Yên tâm đi.” Nam nhân trung niên trong đám người hơi thấp bé, nhưng hai mắt bắn ra bốn phía cười nói: “Tề Châu cờ giới, cũng chỉ có một Lý Bách có thể làm đối thủ Tiểu Lâm Đại Trúc ta, ta cùng hấn có thể sáu bốn điểm, quan trọng nhất là cho dù ta bất ngờ lật xe thua, không phải còn có Lưu Cát sư phụ lật đáy sao? “Chính là!” “Tiểu Lâm Đại Trúc lão sư đã đủ mạnh rồi!” “Càng đừng nói chúng ta còn có Triệu Châu đỉnh cấp cờ vây đại sư Lưu Cát sư phụ đảm đương ngoại viện!” Mấy vị cờ vây đại sư chen chúc mở miệng, đối với Lưu Cát Đại Sư đỉnh cấp cờ vây khen ngợi, đối với Phong Cát có chút thổi phồng, đối phương chính là đỉnh cấp Đại Sư cờ vây của Triệu Châu., Trình độ còn cao hơn Tiểu Lâm Đại Trúc người đứng đầu cờ vây Sở châu! Đương nhiên

cờ vây này nhìn rất phát huy. Cho dù là đệ nhất thế giới, cũng không dám nói mình có thể thắng hết mọi trận. Ví dụ như Tiểu Lâm Đại Trúc cùng Lưu Cát đánh cờ, mười trận so sánh, Tiểu Lâm Đại Trúc chưa chắc không thể thắng hai lần. Đây cũng là nguyên nhân Sở Châu tìm Lưu Cát làm ngoại viện, Tiểu Lâm Đại Trúc cùng Tề Châu đánh cờ Lý Bách, mặc dù cảm thấy phần thắng không nhỏ, nhưng vạn nhất lật xe thì làm sao bây giờ a, không bằng tìm một đại lão để so sánh. “Chư vị quá khen.” Lưu Cát rất khiêm nhường khoát tay nói: “Đại sư chân chính!”, “Lúc nào cũng mang tâm tư một học đồ, chúng ta cố hết sức là tốt rồi.” Lưu đại sư quá khiêm tốn.” Ngay cả lãnh đạo Sở châu cũng cười nói: “Nói đến hạng mục cờ vây, cũng có Lâm Tri Bạch tham gia, không biết trình độ cờ vây của người này như thế nào.” Ánh mắt Tiểu Lâm Đại Trúc lạnh lùng nói: “Chúng ta đang định báo thù cho các đồng liêu tổ đàn cô!” Lâm Tri có cổ cầm kỹ thuật làm cho tất cả các châu khiếp sợ, nhưng Tiểu Lâm Đại Trúc không tin, trình độ cờ của đối phương cũng có trình độ đàn cô! Mà hôm nay xem tranh đấu, thấy các cổ cầm đại sư của châu mình bị Lâm Tri Bạch Huyết sát hại, Tiểu Lâm Đại Trúc cũng ghen một bụng tức! Hấn hy vọng ngày mai có thể phát tiết toàn bộ ra! Dùng cờ vây mà hấn tự hào nhất để làm Huyết Tri Bạch! Cũng làm cho Lâm Tri Bạch này biết rõ, không phải là cái gì a miêu a cầu của mình, cũng là cái gì a miêu của mình bị Lâm Đại Trúc làm cho uất ức đến nhục nhã!, “Tất cả đều có thể tham gia hạng mục cờ vây!” “Ngày mai chúng ta sẽ khiến Lâm Tri hối hận hạng mục báo danh cờ vây!” Thật sự cho rằng mình là thần tiên sao, hạng mục nào cũng dám nhúng tay vào!” Cổ Cầm có thể lấy quán quân ta không nói, nhưng kim bài làm cờ vây hấn đều không có tư cách chạm đến!” Tổ cờ vây mấy người khác cũng là nhao nhao nói. Lưu Cát không xen vào, chỉ là trong lòng suy nghĩ, trình độ cờ vây của Lâm Tri Bạch rốt cuộc như thế nào? Nếu đã dám tham gia cờ vây, tất nhiên là cấp bậc đại sư, người này rất tà, mình phải cẩn thận một chút., Không thể để xảy ra hậu quả của Bộ Thái Nhi.... Sở Châu đang họp, Tề Châu đương nhiên cũng đã có lời nói. Trên hội nghị đương nhiên là hung hăng biểu hiện của Lâm Tri Bạch, Hồ Duy và Thạch Vân hai người trên mặt đều nở hoa nở nụ cười, là ngoại viện. Lâm Tri Bạch giúp Tề Châu lấy được một kim bài, kỳ thật đã miễn cưỡng có thể báo cáo kết quả công tác. Nhưng

Lâm Tri Bạch có dã tâm lớn hơn, bây giờ loại trình độ này, còn lâu mới khiến hắn thỏa mãn được: “Được rồi.” Sau khi ăn mừng ngắn ngủi, biểu lộ của Hồ Duy lại nghiêm túc trở lại, “Bây giờ không phải thời điểm đặc ý.”, Phía sau còn có sáu hạng mục, ví dụ như thi đấu cờ vây ngày mai, đối với tình huống của chúng ta rất không ổn.” Lý Bách nhíu mày nói: “Thành phần cờ vây của Sở châu lần này, không chỉ phải ra Tiểu Lâm Đại Trúc, đồng thời còn mời Lưu Cát của Triệu Châu tham gia, Lưu Cát ta tuy rằng chưa từng so qua với hắn, nhưng người này ở thế giới trong lĩnh vực cờ vây, tuyệt đối có thể xếp vào ba hạng đầu!” Đối phó Tiểu Lâm Đại Trúc, Lý Bách đã cảm thấy áp lực cực lớn. Nhưng đối diện còn có Lưu Cát đáng sợ hơn! Ngay cả Lâm Tri Bạch cũng cảm thấy trứng đau lòng!, Đại sư cờ vây ba hạng đầu của thế giới là Lưu Cát sao? Nếu như là hạng ba, chẳng phải là mang ý nghĩa khả năng lớn của đối phương là thực lực Truyền Kỳ cấp? “Cho nên ta lại bị ép thành thần sao?” Thành thần trị giá trị danh vọng, tiêu hao quá lớn, Lâm Tri Bạch quả thực có chút luyến tiếc. Chẳng qua số trận đấu này chú ý cao, sân khấu mà mình thành thần chỉ cần là đủ lớn, hắn là vẫn có thể hồi vốn a. Huống hồ mình trâu bò đều thôi ra ngoài rồi. Tranh tài của văn đấu năm nay phải lấy bảy kim bài cho Tề Châu! Mặc dù Hồ lão căn bản không để những lời này ở trong lòng, chỉ coi như hắn nói đùa, nhưng Lâm Tri Bạch lại vô cùng nghiêm túc., Ta lựa chọn thành Thần! Nghĩ đến đây, Lâm Tri Bạch gọi hệ thống ra, “Hong Hong, tăng trình độ cờ vây lên thành 100 điểm đi.” “Leng keng!” Theo cái giá trị danh vọng cực lớn bị tiêu hao hết, thanh âm ửng đỏ vang lên: “Chúc mừng kí chủ trở thành cờ vây!” Phi Hồng, ở đâu không biết. Ngay tại Tề Châu mọi người mở hội, vì tranh tài ngày mai mà bắt đầu nhức đầu, Lâm Tri Bạch đã lặng yên thăng cấp., Trở thành cờ vây chính là thần! Đáng tiếc chính là không phát động phần thưởng đặc thù. Ước chừng là trở thành cờ vây thần đã quá thái quá đi? Chính vào lúc này, Lý Bách bỗng nhiên mở miệng nói: “Bây giờ thời gian còn sớm, lát nữa có người muốn tập luyện với ta một lát, ta muốn vì trận đấu ngày mai mà tìm cảm giác.” “Không được.” “Người lên mạng mà chơi.” Mọi người nhao nhao cự tuyệt Lý Bách. Chủ yếu đều không phải đối thủ của Lý Bách. Lý Bách cười nói: “Lão Trương kia người giúp ta chơi đùa một chút.” Lão Trương là thay thế, ngày mai không

cần thi đấu, bồi bổ bản thân chính là đề đề phòng vạn nhất, nhưng nếu tuyên thủ nào trong lúc đó không thể thi đấu thay thế mới có thể lên. Nhưng mà lão Trương cũng không muốn chơi với Lý Bách. “?”, Hung ác vừa ra tay, ta cũng không đủ tư cách bồi luyện cho người, người đi trên mạng chơi đi, nói không chừng có chút cao thủ cùng cấp bậc này ở đây.” Trên mạng nhiều gà trống lắm...” Lý Bách đột nhiên nhìn về phía Lâm Tri Bạch, “Lâm Khai Hội Trưởng?” Lâm Tri sững sốt, sau đó hỏi: “Người chắc chắn?” Lý Bách buồn bực, sao ta không xác định được, người có thể ăn ta hai ván được không? “Giết hai ván?” Lâm Tri Bạch nói: “Đến phòng ta chơi?” “Cũng được.” Lý Bách cùng Lâm Tri Bạch đến phòng đánh cờ., “Những đại sư cờ vây khác đồng tình nhìn bóng lưng Lâm Tri Bạch. “Vẫn còn trẻ tuổi, không biết Lý Bách nổi danh hung hãn.” “Lần đầu tiên ta chơi cờ với Lý Bách, thiếu chút nữa đạo tâm sụp đổ, hấn ra tay quá hung.” Hy vọng đừng ảnh hưởng đến trận đấu ngày mai của Lâm Tri.” Thật ra đều giống nhau, dù sao muốn lấy kim bài, hy vọng duy nhất của chúng ta chính là Lý Bách.” “Ăn cơm xong thì đi ăn cơm đi, ta thấy quanh tửu điếm rất đẹp.” “... Không có vấn đề gì...” “Mấy đại sư tỏ cờ vây, ăn cơm xong thì đi dạo gần ba giờ. “Đề nghị ngơi cho tốt.”, “Ngày mai thi đấu cố gắng lên.” Ta cũng không thể đặt hết hy vọng lên người Lý Bách, nói như vậy, áp lực của hấn quá lớn.” Nói xong, bốn đại sư cờ vây, trở lại tửu điếm, nhưng đi trên hành lang, lại nhìn thấy một bóng người quen thuộc, đang thất hồn lạc phách đi tới. “Lý Bách?” Bỏ lão Trương mở miệng nói. Lý Bách ngẩng đầu nhìn mấy người lão Trương, trong mắt hiện đầy tơ máu., Mang đến cho người ta một loại cảm giác tinh thần bị kích thích. “Người không sao chứ?” Ba người hoảng hốt, trạng thái của Lý Bách, quá không thích hợp! Là bởi vì Lý Bách biết rõ ngày mai không chỉ phải chống lại cây trúc của rừng nhỏ, mà còn phải chơi cờ với Lưu Cát, cho nên áp lực lớn đến mức không được sao? Nhìn cái này mồ hôi đầy mặt này, tửu điếm rõ ràng rất thoải mái! Nhưng chuyện này cũng không nên nha, lúc trước người này còn cười híp mắt tìm chúng ta chơi cờ, muốn tàn sát chúng ta ngay trước khi tranh tài! “Ta không sao cả.” Lý Bách bờ môi có chút khô khốc., Giọng nói miễn cưỡng nói: “Vừa mới đánh cờ cùng Lâm hội trưởng, có chút mệt mỏi mà thôi...” Lão Trương nói thẳm: “Tựa như là bị đánh gãy cột sống.” Môi Lý

Bách khẽ run lên. Lúc này một cánh cửa mở ra, Lâm Tri Bạch thò đầu ra, cười ngoắc ngoắc tay nói: “Lý Bách, tiếp tục chơi đi!” Bước chân Lý Bách loạng choạng một cái, chạy như chạy trốn. Lâm Tri tiếc nuối, nhưng sau khi nhìn thấy mấy vị đại sư cờ vây còn lại nhất thời vui vẻ ra mặt., “Không ngờ Lý Bách thật là, chơi hai ván liền chạy, mấy người các người không có việc gì có thể chơi với ta sao?” “Được! Ách, chơi cờ vây chứ?” “Bằng không thì sao chứ?” Vậy ai mà biết được, nhìn bộ dạng của Lý Bách, không giống như là chơi cờ vây.” Đùng ể ý tới hấn, chúng ta chơi cờ đi.” Sau khi Lâm Tri Bạch trở thành Thần cờ vây, cảm thấy mình đã có đồ chơi mới rồi., Bốn người lập tức vui vẻ, cùng nhau tiến vào gian phòng của Lâm Tri Bạch. Bọn họ cũng tò mò, vị Lâm hội trưởng này trình độ cờ vây như thế nào. “Không biết sống chết a...” Lý Bách trốn ở góc tường, nhìn bốn người đi vào phòng Lâm Tri Bạch, nhin không được thân thể run lên. Vừa mới cùng Lâm Tri Bạch đánh ván đầu tiên. Lâm Tri Bạch cực kỳ hưng phấn, trong miệng lẩm bẩm: “Thiên Ma đại hóa!” Lý Bách lúc ấy cảm thấy rất buồn cười, nhưng sau khi nhìn thấy đối phương đặt quân cờ, lại thấy đối phương đặt quân xuống., Mới ý thức được buồn cười chính là mình. Bàn thứ hai, Lâm Tri Bạch miệng đầy hô to “Thiên Địa Đại Đồng Thức”, kết quả là ép mình đến góc tường, lui không thể lui! Cứ liên tục mấy ván như vậy, Lý Bách Liên Quỷ sinh nghi nhân sinh! Cờ vây của hấn, đời này chưa bao giờ thua thảm liệt như vậy!... ngày hôm sau, buổi sáng hôm sau, Hồ Duy lại gọi tổ cờ vây tới họp, kết quả đều đã đến, chỉ còn Lâm Tri Bạch đến đây. “Những người khác đâu?” “Không biết” Lâm Tri mặt mũi trắng bệch viết tên vô tội. Hồ Duy nhíu mày, lấy ra điện thoại di động chuẩn bị gọi điện thoại, kết quả còn chưa đưa số hiệu ra, kết quả còn chưa mở số., Chỉ thấy mấy tuyến thủ khác khoan thai tới chậm. “Các người sao lại lè mè như vậy, ta không nói chín ngày gặp mặt sao.” Hồ Duy có chút tức giận, nhưng ngay sau đó hấn ngậm ngẫn cả người, “Không phải, mấy người các người sao lại có đôi mắt quàng thâm như vậy! Tôi hôm qua tập thể đều ra ngoài bảo kiếm sao?” “Tôi hôm qua ngủ không ngon lắm...”, bao gồm Lý Bách, những tuyến thủ dự thi đều ánh mắt sâu kín nhìn thoáng qua Lâm Tri Bạch. Đêm qua Lâm Tri Bạch một mình, đem tổ cờ vây tất cả mọi người đều nghịch nhiều, hơn nữa còn là bị các đại sư đánh cờ!, rạng sáng cũng

không ngủ được! Đặc biệt là Lý Bách, đêm khuya lúc ngồi dậy, trong đầu có một ý nghĩ: Vì sao a! Hấn dựa vào cái gì mà không nghĩ ra mình thua như thế nào! Càng không nghĩ ra Lâm Tri Bạch tại sao mạnh như vậy! Hồ Duy hận sắt không thành thép nói: “Tranh tài có thể thua, nhưng thái độ không thể khinh mạn như vậy!” Mọi người cúi đầu. Hồ Duy hít một hơi thật sâu nói: “Các người ngủ không ngon, lát nữa về phòng ngủ nghỉ ngơi đi, chúng ta ăn cơm trưa xong là phải đi tới hiện trường trận đấu vậy bắt.” Hồ Duy ngừng lại một chút. Hồ Duy lại nói: “Lâm hội trưởng tuy cũng là tuyển thủ cờ vây, nhưng kinh nghiệm của hấn khả năng không có phong phú như các người, nhưng có thể không có kinh nghiệm phong phú như các người., “Các người chăm sóc nhiều hơn một chút.”...” Mọi người: “Có vài lời vẫn là không nói với Hồ lão, đợi hôm nay thi đấu chính thức, tuyển thủ của Sở châu sẽ biết, cái gì là địa ngục vô biên. Đúng, ít nhất có một việc, đám người Lý Bách xác định: Trình độ cờ vây của Lâm Tri Bạch, rất khó dùng “Thế giới thứ mấy” để đánh giá. Bởi vì cho dù là đại sư cờ vây đệ nhất thế giới hiện nay, cũng không thể nào làm thế giới Lý Bách bài danh 10 đại sư cờ vây thế giới trước! Lý Bách cũng không phải không cùng đối phương đánh nhau! Thật sự không có áp lực lớn như Lâm Tri Bạch đánh cờ! Cũng có thể nói như vậy: Mọi người tình nguyện chạm chạm vào vị đứng đầu thế giới cờ vây kia., Cũng không muốn trắng tay chơi cờ với Lâm Tri! Không có cảm giác trải nghiệm đáng nói! Có lẽ là bởi vì chữ S, chữ K đọc sách. Xe bị Lâm Tri bạch hành động tâm lý biến thái rồi. Buổi chiều, mọi người xuất phát đi tới sân đấu, lúc ở cửa vào gặp được phóng viên phỏng vấn, Lý Bách giả bộ, hôm nay y đã giả bộ nói dối với Lâm Tri: “Tiểu Lâm Đại Trúc? Ta không sợ. “Lưu Cát lão sư? Chúng ta không sợ! ” Mặc kệ như thế nào, ta tin tưởng hôm nay trong trận đấu cờ vây, quán quân cuối cùng nhất định thuộc về Tề Châu, không có gì ngăn cản, thế giới đầu tiên tới cũng không được!” Ký giả Sở Châu mắt ngây ngốc. Phóng viên Tề Châu cũng ngỡ ngàng. Người xem hai châu cũng đầy đầu hỏi. Lý Bách này, có phải có chút lợi hại quá không?

Chương 477: Bạo giết đối diện!

Đơn hàng mới nhất: tuy rằng Lý Bách được phỏng vấn, lời lên tiếng rất nhẹ nhàng, nhưng mọi người cuối cùng cũng lý giải

được, ước chừng là đang xây dựng cho mình. Cũng không thể so tài còn chưa bắt đầu đã nói: Luận trận thế, bên chúng ta hình như không bằng đối diện. Cứ coi như đây là sự thật, đội hình của Sở Châu sẽ càng xa hoa hơn một chút, hoặc có thể nói là bài danh của tuyển thủ Sở Châu cao hơn... Đã xuyên qua các tuyển thủ vây kỳ. Đám tuyển thủ của Tề Sở chính thức tham gia. Hôm nay ở hiện trường đòi một chủ trì, dù sao hôm nay cũng là hạng mục hạng mục của cờ vây, cho nên chủ trì tối thiểu phải hiểu cờ vây mới được.” Hai, một, bắt đầu phát sóng trực tiếp!” Đạo diễn chính thức bắt đầu cuộc thi đấu cờ vây, chủ trì bắt đầu: “Hoan nghênh cuộc thi tranh tài Nhật Phí Tề Sở Văn Đấu ngày thứ hai của mọi người, hôm nay thứ chúng ta muốn tiến hành chính là các hạng mục vây cờ, đầu tiên giới thiệu với mọi người hôm nay tuyển thủ...” Trong đợt trực tiếp, người chủ trì giới thiệu mỗi một tên tuyển thủ, trong hình ảnh trực tiếp sẽ xuất hiện ảnh đối ứng tuyển thủ. Tiểu Lâm Đại Trúc! Tiểu Lâm Đại Trúc Kỳ Cửu! Khi người chủ trì giới thiệu tin tức liên quan tới Tiểu Lâm Đại Trúc!, Sở Châu người xem lập tức hưng phấn hẳn lên: “Đại Trúc lão sư, ta yên tâm!” Đại Trúc lão sư không chỉ có cờ vây lợi hại, thư pháp cũng là đứng đầu, trình độ yêu nghiệt không thua gì Lâm Tri Bạch am hiểu cổ cầm và thư pháp!” “Theo ta được biết, Lâm Tri Bạch là Khúc phụ nha.” “Cái gì? Thì ra Lâm Tri Bạch đồng thời am hiểu âm nhạc sao?” “Đâu chỉ là âm nhạc, người ta cũng rất am hiểu cờ vây, bằng không sao lại dự thi?” “Phải biết rằng cuộc đấu này, nếu như không có trình độ đại sư cờ vây cửu đoạn, căn bản không có tư cách tham gia!” “Ta không tin cờ vây của Lâm Tri Bạch còn có thể lợi hại như cổ cầm sao?”, Bất quá hẳn có thể tham gia 7 hạng mục này quả thật mạnh hơn so với trúc lớn!” “Vứt bỏ lập trường, ta rất thích Lâm Tri Bạch...” Chờ khi mọi người chọn giới thiệu xong, người chủ trì tuyên bố cuộc đấu chính thức bắt đầu. Khác với quy tắc tỷ thí các hạng mục cổ cầm, tổ hợp cờ vây là tuyển thủ Tề Sở x11, sử dụng hình thức ba thắng hai. Về phần hai bên ai cùng phối hợp, tức là do rút thăm quyết định. Nếu như vận khí không tốt, đối thủ đánh tới quá mạnh, có thể sẽ bị hai cạnh lấy đi. Đương nhiên Lâm Tri Bạch không có bất kỳ băn khoăn nào cả., Hẳn trực tiếp rút thăm, sau đó hướng về phía ống kính soi sáng một chút. “Trạng thái của trận đấu của Lâm Tri Bạch lão sư thoát nhìn rất tốt, người thứ nhất rút thăm là số ba. Tiếp theo đề

chúng ta xem bên Sở Châu sẽ là nhân tuyển nào rút được số ba, người mà Sở Châu bên này rút được, sẽ tự động trở thành đối thủ của Lâm Tri Bạch lão sư...” Người chủ trì giải thích: “À, bên Sở Châu đã có kết quả: Đồng dạng người rút được số ba, là Đại sư cờ vây của Sở Châu Linh Mộc Tiểu Thứ Lang!”, Đồng thời rút thăm, hai bên đều xác định được đối thủ của mình. Lý Bách rút thẻ ra số một, gặp phải đối thủ của Tiểu Lâm Đại Trúc, hai người bọn họ xem như là đối thủ cũ của Vương Đồ rồi! Bên cạnh tên Đại Sư cờ vây kia, hai người bọn họ khổ sở nói: “Hôm nay ta hơi bối rối, sao vừa bắt đầu đã đụng phải Lưu Cát vậy?” Vương Đồ rất thảm. Gặp Lưu Nông khách không có phần thắng gì. Cho dù may mắn thắng một phen, đây dù sao cũng là trò chơi ba ván thắng hai thắng, cao thủ hàng đầu trong tình huống có dung sai gần như không thể lật xe đồ.” Lý Bách ngơ ngác nằm yên thì được.” “Cho dù ta thua cũng không sao, dù sao bên này chúng ta cũng có trời thông thiên.” Lý Bách nhìn rùng núi biết trắng, có cảm giác an toàn khi còn bé dưới gối phụ thân.... Dưới bóng lưng của Lâm Tri Bạch khoan dung, Lý Bách cảm nhận được tràn đầy cảm giác an toàn, nhưng không biết người xem Tề Châu nội tình, sau khi nhìn thấy kết quả rút thăm, lại lập tức nổi lên một trái tim! “Mẹ nó!” “Cái loại trùy vợ vắn này!” “Lý Bách sao vừa tới đã đụng phải đại trúc của Tiểu Lâm?”, “Thắng bại năm năm phần mười đi.” Nhưng kỷ lục giao thủ của Lý Bách là sáu phần trăm, bốn tiểu lâm trúc sáu.” “Nếu như Lý Bách bị đại trúc Tiểu Lâm đào thải vòng thứ nhất, vậy kim bài hôm nay cơ bản là hết hy vọng rồi.” Kỳ thật cái đánh dấu này không tính là kém, nếu như Lý Bách thắng, vậy chẳng phải là trực tiếp đào thải một cường địch sao? Dù sao cũng tốt hơn trực tiếp đụng vào Lưu Cát, ngoại viện khiêm tốn của Triệu Châu mới là đại ma vương kinh khủng nhất!” “Lý Bách là hy vọng duy nhất của toàn thôn!” Nếu Lý Bách ngã xuống, chúng ta cơ bản là không còn gì rồi., Ngày hôm qua có Phú Tại Trận, hôm nay cũng không thể còn trông cậy vào tên đầu giàu nghịch thiên cứu trường được?” Những người quan tâm đến trận đấu đều đã xem qua phân tích thực lực tuyển thủ. Hầu như toàn bộ phân tích của các thiếp mời đều sẽ trọng điểm giới thiệu Lưu Cát, vị đại sư cờ vây Triệu Châu này khủng bố đến cỡ nào! Nếu như nói lĩnh vực cổ cầm Triệu Châu mạnh nhất chính là Diệp Thái Nhi, vậy lĩnh vực cờ vây Triệu Châu kia hẳn là mạnh nhất tên

Lưu Cát này! Thế nhưng cái loại cờ vây này có chút ăn uống. Tề Châu bên này có Lý Bách, hẳn chưa chắc không có khả năng đoạt giải quán quân, chỉ là tỷ lệ tương đối nhỏ. Dù sao Tiểu Lâm Đại Trúc cùng Lưu Cát hai cửa này, đối với Lý Bách sư phụ, có thể nói là cửa ải từng cửa khó khăn! So sánh với lo lắng của bạn trên mạng Tề Châu, lúc này quan sát đám người Triệu Châu, có thể nói là vô cùng chờ mong! “Hôm nay có thể xem Lưu Cát Sư giết loạn rồi chứ?”, “Cả đêm ta ngủ không ngon!” Máu chốt là hôm qua còn không thể trách Thái nhi, nàng phát huy rất hoàn mỹ, thế nhưng đối diện lại là thần tiên!” Đúng vậy, Lâm Tri Bạch hôm qua khúc cuối cùng là núi non nước chảy, ta vẫn luôn tuần hoàn phát hành, càng nghe càng cảm thấy ý cảnh sâu xa!” “Hôm qua khổ sở cứ để lại cho ngày hôm qua đi, hôm nay là cục diện hoàn hảo!” Đối thủ ván đầu tiên của Lưu Cát hơi yếu, là muốn trực tiếp khai cục sao?”, “Ta còn muốn nhìn xem Lâm Tri Bạch hôm nay biểu hiện gì đấy.” “Năm trận đấu đầu cờ vây là cùng tiến hành, tỷ lệ phát triển sẽ lựa chọn trận trực tiếp của Lý Bách và Tiểu Lâm Đại Trúc, hai người bọn họ đều là cao thủ cờ vây đỉnh cấp thế giới.” Cầu linh đương nhiên không để ý đến tất cả mọi người. Nhưng rất nhanh, chủ trì liền nhắc tới điểm này: “Chúng ta sắp xếp màn ảnh gieo hạt, tiến hành phát sóng trực tiếp của trận đấu lần này. Mọi người có thể tùy ý lựa chọn xem tranh đấu trực tiếp, phát sóng trực tiếp trên mạng của chúng ta đang phát sóng trực tiếp cho mọi người, là lão sư Trúc Tiểu Lâm phát sóng trực tiếp đấy., “Lung tranh đấu với sư phụ Lý Bách có thể tùy ý xem trực tiếp sao? Có một số Vồng bạn lấy ra điện thoại di động hoặc là máy tính, hoặc là mở máy tính, chuẩn bị xem kịch đấu. Ví dụ như phần lớn người Triệu Châu đều quan sát Lưu Cát. Ví dụ như phần lớn người Tần Châu đều nhìn Lâm Tri Bạch. Chẳng qua đại đa số mọi người quyết định đi theo đài niên. Dù sao mọi người đều cho rằng, ván cờ giữa Tiểu Lâm Đại Trúc và Lý Bách, nhất định là ẩn chứa kim lượng cao nhất!... đám tuyển thủ được sắp xếp đến một gian đấu cờ khác nhau. Lâm Tri Bạch tiến vào phòng số ba, đối thủ của hắn là Linh Mộc Tiểu Lang đã ngồi ở đó, “Ngươi, nhìn thấy Lâm Tri Bạch, Tiểu Lang Linh thứ lang hơi gật đầu. Lâm Tri ngồi xuống hoàn lễ, đấu còn có năm giờ bắt đầu. Tài phán bắt đầu kể quy tắc của trận đấu., Ví dụ như thời hạn vào giờ Tý, tỷ như tiền hậu thủ. Đồ chơi cờ vây này trước sau đều rất quan trọng,

ván cờ chính quy trước sau, bình thường do đại hội rút thăm bố trí, hoặc là trước khi kết thúc phán đoán, Tề Sở Văn Đẩu là tạm thời đoán trước, nhìn qua càng thêm công bằng. Đoán xem trình tự đầu là: Người đến phiên thứ nhất cầm cờ trắng, tạm thời không cho người khác biết. Lâm Tri cờ vây trắng không định đoán trước., Cho nên hắn cầm hai quân cờ đen. Cầm một quân cờ đen để tỏ vẻ của mình là một con người chấp nhất, ngược lại còn là trắng. Hắn đưa ra hai quân cờ đen thì tỏ vẻ “Con số một bên là chấp đen, ngược lại là cầm quân trắng.” Cúi này của Đinh Mộc, Lang công chỉ ra số trắng trong tay, Lâm Tri Bạch thành công giành được quyền tiên phong. Cũng biết cờ vây hắc tử tiên thủ là có ưu thế, cho nên khi tranh tài lớn đều có ưu thế trong tay. Càn cầu này là dán theo ưu thế trước mắt, 5 mắt, Lam Tinh cũng thế. Quy tắc của hai quân cờ vây ở thế giới cơ bản giống nhau. Nhưng bản thân Lâm Tri Bạch, kỳ thật là không có vấn đề gì với quân cờ đen hay là quân cờ trắng, tối hôm qua quyết đấu với đám người Lý Bách., Hắn đã biết trình độ của mình cao bao nhiêu. “Bắt đầu!” Tiếp theo là lời nhắc nhở của trọng tài. Lâm Tri Bạch bắt đầu đánh cờ. Linh mộc tiểu thứ lang đi theo, nên tiêu sái. Trên cờ bài hắc bạch phân minh. Trong lúc trên mạng trực tiếp, có người hiểu hiểu cờ vây nhìn ra mạch suy nghĩ của Lâm Tri Bạch. “Thủ phú cao nhọn lắm à?” “Quả thật, kỳ lộ tương đối quý dị.” Có thể là do thủ lĩnh giàu nhất không phải kỳ thủ chuyên nghiệp, chỉ dựa vào đường nét hoang dã mà thêm thiên phú?” “Thế thì có thể đánh với lớp khoa học không?” Bây giờ còn không hiểu được, thời gian cờ vây dài hơn nhiều so với cờ tướng gì gì đó.” “Nếu không phải thời hạn thi, cờ vây thậm chí có thể đánh một ngày, cho nên giới cờ vây có một kỳ thủ trẻ tuổi, dựa vào chính mình trẻ tuổi, dựa vào kỳ thủ, dựa vào chính mình., Cứ thế cưỡng ép một vị đại sư cờ vây đỉnh cấp thế giới trước đây chịu đựng không nổi, đối phương bởi vì lớn tuổi, tinh lực không đủ, thua trận đấu.” Phốc, Ngạn Ứng không có cách nào chơi như vậy đúng không?” Tề Sở Văn Đẩu không có cách nào làm như vậy, vì tiết tấu trận đấu, thời gian tương đối khẩn trương, các tuyến thủ không có quá nhiều không gian cố ý kéo dài thời gian.” Trong khi bắn đàn hồi hỗn loạn, quân cờ trên bàn cờ càng ngày càng nhiều. Bay, cùng bay. Đồng ý. Vẽ một chút., Hắn đã nhìn ra, Lâm Tri Bạch hắn là đã lộ. Đã lộ cao thủ tuy rằng thiên mã hành không, nhưng

không hiểu vận doanh, ví dụ như mở đầu cho Tiểu Tiêm kia là đáng giá nói. Hịch đương nhiên là hạ pháp rất kiên cố, bình thường kỳ hình sẽ không quá xấu, nhưng Lâm Tri Bạch lại không chuyên nghiệp, vị trí mũi nhọn quá hiếm thấy... Chờ chút! Cái mũi nhọn này đột nhiên ý thức được cái gì đó, ánh mắt Tiểu Thứ Lang của Linh Mộc thay đổi. Lâm Tri Bạch khẽ nhíu mày., Đối phương rút cuộc đã phát hiện ra, nhưng lúc này đã muộn rồi. Linh Mộc tiểu thứ lang cắn răng, lại hạ xuống một quân, kết quả vừa mới ấn đồ tính giờ, Lâm Tri Bạch liền theo một quân. Oành! Linh Mộc tiểu thứ lang cảm thấy bắt đầu nóng lên, nhin không được uống miếng. Cứ như vậy, hai người tới tới lui lui. Linh Mộc tiểu thứ lang càng lúc càng nóng, trên cơ bản mỗi một quân cờ rơi xuống, muốn uống nước một lần., Hấn dứt khoát cởi áo khoác ra, vừa đánh cờ vừa dùng giấy lau mồ hôi trên trán. Mũi nhọn! Lâm Tri Bạch làm ra cái móng nhỏ kia, vị trí kia kỳ hoa đến mức vừa mới bắt đầu Linh Mộc Tiểu Lang hoàn toàn không thể lý giải, hiện tại phẳng phát như thành một thanh đao nhọn, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm vào trái tim hấn! Đây là chiêu gì! Con mẹ nó ta chưa từng thấy qua! Sau lưng triệt để ướt đầm, Linh Mộc Tiểu Lang đã uống gần hai bình nước rút cuộc nhin không được kêu to tạm dừng, hấn muốn đi vệ sinh tỉnh táo!... Lâm Tri Bạch Nhân uống trà, chờ đối thủ trở về. Kỳ thật Linh Mộc tiểu lang kéo dài thời gian là vô nghĩa., Cho dù hấn đi nhà cầu điều chỉnh tâm trạng, một ván này cũng đã thua rồi. Không có lật bàn một chút! Về phần nói loại hạ pháp này, có cái gì đặc biệt? Kỳ thật không có nghiên cứu gì, Lâm Tri Bạch cảm giác mình như một cỗ máy đánh cờ vô tình, trong đầu chỉ có bố cục cùng ứng đối, về phần bố cục cùng với ứng đối như thế nào, những thứ này đều là lâm thời xuất hiện trong đầu, nhưng đồng thời lại giống như trải qua ngàn vạn lần tính toán ra kết quả sau. Mà Lâm Tri Bạch không biết chính là y phát sóng trực tiếp., Giờ phút này lượng lưu lượng cực cao! Vô số người của Tân Châu đều lựa chọn quan sát trận đấu của Lâm Tri Bạch! Đồng thời còn có vô số người của Trung Châu, cũng bởi vì cổ cầm a, hoặc vì nguyên nhân cổ cầm Chư Cát Thu Lương mà lựa chọn nhìn trận đấu giữa Lâm Tri Bạch và Sở Châu. Thậm chí ngay cả Tề Châu, Triệu Châu, cũng có một bộ phận tương đối nhiều người, lòng đầy hiếu kỳ và trình độ “Lâm Tri Bạch Kỳ Thuật thế nào” để trực tiếp nhận cái này. Kết quả, tất cả mọi người

đều thấy được sự chật vật của Tiểu Thử Lang Linh Mộc! “Con trâu nước sao?” “Sao lại uống nước chứ?” Hạ Kỳ sao đầu đầy mồ hôi thế?”, Tiểu Thử lang áp lực quá lớn, hẳn phải làm chút gì đó để mình tỉnh táo lại, bằng không ván này hết hy vọng rồi!” “Sao?” ván linh mộc tiểu thử lang này cũng chưa làm rõ được con đường cờ gì đó là hoa cờ gì!” Cho: “Cho? Mễ Niót ném chằm tròn đó, đại khái là cao thủ luận võ, người cũng không thấy rõ chiêu thức của đối phương, mình gần như xong đời rồi.” Xem ra trình độ của người còn chưa đủ cao, cao thủ cũng biết cục tiểu thử lang này đã thua. “Đúng vậy. Tiểu thử lang đã thua. Từ nhà cầu trở về lại lại hạ xuống thêm mười phút, tiểu lang bỏ cờ nhận thua, Lâm Tri Bạch trước một thành!” Hô một hơi thật sâu, hít một hơi thật sâu., Tiểu thử lang nhìn chằm chằm Lâm Tri Bạch, ánh mắt có chút sợ hãi, ông ta đã nhận ra, đối phương e rằng chưa chắc là đã lộ... Cái tiêm nhi kia không phải là trọng điểm. Trọng điểm là từ đầu tới đuôi đối phương không có một chút sơ hở nào, không cho mình chút cơ hội nào! Lúc bố cục rõ ràng đã tràn ngập sát cơ rồi, vì sao mình không phát hiện? Đợi đến khi giữa ván, ý thức được vấn đề rồi!, Mình đã hết thuốc chữa, quả nhiên thời khắc thu quan, trực tiếp biến thành cục diệt sát dễ như trở bàn tay! Chuẩn bị ván thứ hai!” Trận đấu là ba ván thắng hai. Linh Mộc Tiểu Lang vẫn còn cơ hội. Được rồi không có cơ hội. Thời gian ván thứ hai không bao lâu, Linh Mộc Tiểu Lang bỏ cờ nhận thua, lúc đứng dậy cả người lão đảo một cái, nhân viên công tác đỡ một cái mới không ngã. Đi tới cửa, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Lâm Tri Bạch, nhin không được thất hồn lạc phách nghĩ., Chỉ sợ đối phương cũng không nhớ được mình là ai? Quá mạnh! Nếu như nói ván đầu tiên, mình có thể đã khinh địch, hoặc bị Lâm Tri “đi đường hoang” đánh không kịp, ván thứ hai kia thật sự là không tìm được lý do thoái thác, đánh không lại chính là đánh không lại! “Chúc mừng Lâm Tri Bạch!” Trong lúc trực tiếp còn đang phát sóng trực tiếp với trận ác chiến giữa Lý Bách và Tiểu Lâm Đại Trúc, chủ trì đột nhiên nói câu “Chúc mừng Lâm Tri Bạch”. Sau đó hẳn mới giải thích: “Lâm Tri Bạch sư phụ đã so đấu lẻ tẻ thắng được Tiểu Lang, rốp Khám đọc sách. Nữ tử này muốn thắng một đối thủ của Tề Châu trước!” “Người đọc sách”??” tốc độ này là bao nhiêu đây? Lý Bách cùng Tiểu Lâm Đại Trúc còn chưa kết thúc được! Có lẽ phần lớn tuyển thủ vừa thắng được ván đầu

tiên! Lưu Cát, giờ phút này cũng chỉ vừa mới tiến hành đến ván thứ hai! Khả năng chuyên nghiệp này, cũng có thể coi như là phải đấu một đối thủ.

Chương 478: Thoải mái!

“Tri chỉ mới nhất: Sở Châu luống cuống rồi! “Lâm Tri Bạch là cao thủ cờ vây?” Tốc độ thắng này cũng quá nhanh đi?” “Trực tiếp hai bàn lẻ, người khác còn chưa kết thúc đâu.” “Chưa chắc Lâm Tri Bạch có lợi hại bao nhiêu, Linh Mộc Tiểu Lang kia vốn chính là ngựa hạ đẳng.” “Không sai, coi như Lâm Tri Bạch là ngựa trung đẳng tốt, hạ đẳng ngựa cũng không nói nên cái gì!”...”... Tề Châu cười ha ha, “Ha ha ha thủ phú nguư bức!” “Nô tài mở cửa hồng a!” “Thủ lĩnh ngoại viện này thật đáng tin cậy!” “Hắn thật sự khóc chết!” Nói không chừng trình độ Thủ Phú cờ vây của hắn cũng là đỉnh cấp đấy... “Triệu Châu Vô Ngữ! “Đây đặc biệt là bất hack?”, “Trình độ của Linh Mộc tiểu lang hôm nay đã không có trạng thái.” Có thể xác định, Lâm Tri Bạch ít nhất cũng là trung đẳng!” Lâm Tri Bạch cho ta cảm giác, Lâm Tri Bạch cũng có thể là thượng đẳng mã!”... Tần Châu vui vẻ! “Bạch Đế, ngươi có đi nhằm phim trường chưa?” “Cổ Cầm ngươi Tú thì thôi, sao cờ vây cũng đẹp như vậy!” “Không lẽ ngươi cũng muốn giết?” “Không lẽ ngươi cũng không đến mức đó.” “Dù sao thực lực của Lưu Cát bày ra đó.”... Mặc dù Lâm Tri thắng ít nhất rất nhẹ nhàng, nhưng đối với các tuyển thủ khác mà nói chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, nhiều lắm là trong lòng có chút ngoài ý muốn mà thôi. Những người khác đối với Dịch vẫn còn tiếp tục. Lâm Tri Bạch đã tiến vào hậu chiến. Chờ tiếp đối thủ vòng thứ hai của mình., Tin tức xấu liên tục truyền đến. Ngoại trừ Lâm Tri Bạch dễ dàng chiến thắng ra, tuyển thủ bên phía Tề Châu đã quỳ ba người! Còn lại Lý Bách, còn ở trong vòng xoáy, đã tiến hành ván thứ ba với Tiểu Lâm Đại Trúc. Hai ván đầu tiên, Tiểu Lâm Đại Trúc thắng, ván thứ hai là Lý Bách thắng, ván thứ ba là ván quyết định thắng lợi máu chột của hai người. Lâm Tri không giúp được gì., Chỉ có thể nhìn thế cục. “Trận đấu thứ ba giữa Lý Bách cùng Tiểu Lâm Đại Trúc đã tiến vào giai đoạn thu quan, nhưng ai thắng ai đúng ai thua, nói không hay, có thể cảm nhận được hai vị kỳ thủ ưu tú, giờ phút này thần kinh đều căng thẳng...” Người chủ trì giải thích, Lâm Tri Bạch lại nheo mắt, cục diện nhìn như giăng co,

nhưng kỳ thật phần thắng Lý Bách lớn hơn, cũng không biết đối phương có phát hiện sơ hở cực kỳ bí ẩn của Đại Trúc Tiểu Lâm Đại Trúc hay không. Bỗng nhiên! Vị trí Lý Bách Lạc Tử kia!, Khiến Lâm Tri Bạch bỗng nhiên cười lên, Lý Bách trình độ không tệ, Đại Trúc Tiểu Lâm thua! Đại Trúc Tiểu Lâm cũng ý thức được không thích hợp, nhưng lúc này hắn mới muốn đền bù đã không còn cơ hội nữa rồi. Cuối cùng Đại Trúc Tiểu Lâm thờ dài, lựa chọn bỏ quân đầu hàng, tiếp tục chỉ lãng phí thời gian mà thôi. “Tiểu Lâm Đại Trúc xin nhận thua!” Chủ trì cao giọng nói: “Lý Bách lấy hai so tài, khó khăn lấy được thắng lợi của trận tỷ thí này, thật sự là một thắng lợi trân quý!” Lý Bách hưng phấn phát phát tay, Tiểu Lâm Đại Trúc đối diện!, Lại giống như một lần nữa quen biết hắn, nhin không được mở miệng hỏi: “Bà mai lại? Sao lại tốt như vậy?” Tiểu Lâm Đại Trúc cùng Lý Bách, trình độ kỳ thật ngang nhau. Bất quá Tiểu Lâm Đại Trúc trạng thái càng ổn định, không giống Lý Bách mặc dù thực lực mạnh, nhưng bị áp chế mạnh mẽ sẽ tâm lý mất cân bằng. Bởi vậy hai người đánh cờ hơn hai mươi lần, tuyệt đại đa số đều là Tiểu Lâm Đại Trúc thủ thắng, Lý Bách chỉ thắng có ba đến năm ván. Nhưng hôm nay, dưới tình huống Lý Bách thua trận đầu tiên., Theo lý thuyết hắn là áp lực kéo đầy mới phải, trạng thái tuyệt đối sẽ phi thường kém! Nhưng mà, trạng thái ván thứ hai của Lý Bách vô cùng ổn định, phảng phất không bị ván thứ nhất thua kém chút nào, vững vàng đã tọa lồi kéo chính mình tiến vào ván thứ ba! Ngược lại chính mình, đối mặt với Lý Bách hoàn toàn bất đồng so với quá khứ, ở giai đoạn thu quan thứ ba tâm tính thật ổn, lộ ra sơ hở! Tâm thái của ta hôm nay tốt lắm sao?” Lý Bách nhớ lại đêm qua cùng Lâm Tri Bạch đánh hạ bốn ván cờ?, “Mỗi ván đều bị hành hạ đến hoài nghi cuộc sống, cười nói: “Bởi vì trước kia đánh cờ với người, người cho ta áp lực rất lớn.” Vậy bây giờ thì sao?” Tiểu Lâm Đại Trúc khó hiểu, trước kia người sợ ta, bây giờ không sợ nữa? Lý Bách thần nhiên nói: “Bây giờ ta cảm giác cũng không có gì, bởi vì ta đã thấy qua rồi.” Tiểu Lâm Đại Trúc: “??? Lý Bách không giải thích cái gì là “Kinh khủng thật sự”. Nếu như nói cùng Lâm Tri Bạch đánh cờ, chính mình cảm nhận được áp lực là 100 điểm chống lại Tiểu Lâm Đại Trúc., Chính mình cảm nhận được áp lực kỳ thực chỉ có 20! Đổi cách nói, Lý Bách tối hôm qua bị Lâm Tri Bạch ngược quá thảm, cho nên

hôm nay lúc cùng Tiểu Lâm Đại Trúc đánh cờ, bỗng nhiên cảm giác: Giống như Tiểu Lâm Đại Trúc cũng không phải bộ dạng rất lợi hại. Tiểu Lâm Đại Trúc có chút mất hứng, hẳn mơ hồ cảm giác được Lý Bách tựa hồ có chút khinh thị mình, thanh âm có chút trầm thấp nói: “Thắng ta coi như vận khí tốt, nhưng ta chỉ là đồ ăn trước mà thôi, Lưu Cát phía sau chính là Lưu Cát mà thôi.” “Lưu Cát, không phải người dựa vào vận khí là có thể thắng được sao?” Lý Bách cười lạnh nói: “Lưu Cát hôm nay tất bại!” Tiểu Lâm Đại Trúc sửng sốt một chút: “Người biết mình đang nói gì không?” Chẳng qua là thắng ta một lần, không đến mức bành trướng đến mức Lưu Cát cũng không để vào trong mắt phải không? “Lưu Cát hôm nay chắc chắn bại! Ta nói!” Lý Bách lặp lại một lần, sau đó đứng dậy rời đi, chỉ cảm thấy thần thanh khí爽! Hôm nay là ngày hẳn đối mặt với Đại Trúc Tiểu Lâm, các loại ý nghĩa cứng rắn nhất! Về phần nói chung quy Tề Châu và Sở Châu tốt hơn so 2 so 3, Lý Bách lại không thêm để ý, những thứ này đều là tạm thời. Cho dù 1~4 thì sao chứ? Chúng ta bên này có thông thiên đại!... Lâm Tri Bạch đều không nghĩ tới!, Lại là tự mình cho Lý Bách dũng khí cùng sức mạnh, để cho hẳn tâm tính vững vàng cùng Tiểu Lâm Đại Trúc chiến thắng. Đối với kết quả này, người xem Tề Châu có thể tiếp nhận. Dù sao mọi người đều biết, Lý Bách có thể thắng Tiểu Lâm Đại Trúc là vô cùng có giá lượng vàng! Mà Lâm Tri Bạch tuy rằng bạo ngược đối thủ, nhưng Linh Mộc Tiểu Lang là con ngựa hạ đẳng của Sở Châu, số lượng vàng ngược lại không bằng trận chiến này của Lý Bách. Kế tiếp phải chuẩn bị vòng thứ hai. Bởi vì Tề Châu tấn cấp thứ hai chỉ có hai người, mà trong vòng thứ hai của Sở Châu Tấn cấp có ba người tấn cấp., Cho nên Sở Châu có một người có thể luân không, trực tiếp tiến vào vòng thứ ba, cái này thì phải xem đối diện làm sách lược gì, trải qua thương lượng cuối cùng Sở Châu quyết định để cho một người tên là Nhật Xuyên Cương Bản thay phiên công bằng. “Mẹ nó.” Lý Bách mắng: “Thật độc ác, không có để cho Lưu Cát Luân Không kinh khủng nhất, ngược lại bảo đảm Nhật Xuyên Cương Bản yếu nhất tiến vào vòng thứ ba, dã tâm của Sở Châu thật lớn!” Lâm Tri Bạch nói: “Ta sẽ ra tay.” Lý Bách cười khở: “Đương nhiên không sao cả: “Đương nhiên không sao cả!”, “Ta có thể biết người a, gặp phải Lưu Cát mà nói, ta phỏng chừng một ván đều không thắng được.” Lâm Tri Bạch giật giật

mình. Đợt rút thăm thứ hai, Lý Bách Chân thật sự gặp được Lưu Cát! Lâm Tri Bạch gặp được tuyển thủ tên là Tùng Bản Thố, nghe nói là đệ nhị cao thủ Sở Châu, trình độ gần với Tiểu Lâm Đại Trúc.” Lý Bách thở dài nói: “Lần thứ ba muốn một mình chiến đấu hăng hái rồi.” Lâm Tri Bạch vẫn là vẻ mặt không sao cả, hẳn vốn cho rằng vòng thứ hai của mình là phải một đánh bốn.... Tề Châu nhìn thấy kết quả rút thăm, kết quả rút thăm liền thành công., “Xong đời.” Thật không còn hy vọng, Lý Bách sớm gặp được Lưu Cát rồi!” “Chỉ có thể trông cậy vào thủ lĩnh phú gia có thể vào vòng thứ ba, tranh một ngàn bài hoặc là đồng bài thôi.” “Vấn đề là thủ phú thế nhưng là thông thả, thực lực chỉ kém với kỳ thủ thứ hai của Sở Châu của Tiểu Lâm Đại Trúc!” “Nếu như Lý Bách đôi trận buông lỏng, tiến vòng thứ ba xác suất rất lớn, chúng ta tối thiểu có thể lấy ngàn bài, thủ phú sẽ rất khổ sở giải quyết vấn đề này chứ?”... Sở châu. “Đại Trúc Tiểu Lâm vậy mà thua!”, Thật khó chịu, cũng may chúng ta có ngoại viện khủng bố là Lưu Cát!” Tuy rằng Đại Trúc thua, nhưng Sở Châu chúng ta sẽ thắng, kết quả đại khái là Lưu Cát lấy kim bài, buông lỏng tay cầm ngàn bài, Nhật Xuyên vừa mới lấy đồng bài!” Đối thủ có thể nói lỏng bản thân là Lâm Tri Bạch!” Lâm Tri Bạch rất tà, trước đó đã dùng tốc độ nhanh nhất ngược lại Tiểu Lang Linh Mộc!”, Tùng Bản Nhuận cũng không phải là thứ lang Linh Mộc có thể so sánh, trình độ của hắn hầu như không kém đại trúc bao nhiêu!”... Tần Châu. “Lý Bách vận khí quá kém!” “Không có biện pháp, hắn và Bạch Đế tất có một người sẽ đụng phải Lưu Cát!” “Thực lực lỏng lẻo, Lý Bách có thể áp chế, nhưng không biết Sở Từ có thể ngăn chặn đối diện hay không.” “Nếu như Lâm Tri có thể thắng, Tề Châu còn có thể bảo vệ một khối ngàn bài, dù sao trình độ Nhật Xuyên kia tương đương bình thường.” “Lần này có thể kiểm nghiệm ra trình độ thực sự của Bạch Đế rồi.”... Triệu châu, đáng tiếc!”” Lưu Cát không gặp được Lâm Tri Bạch!” “Muốn xem Lưu Cát cùng Lâm Tri đánh cờ với Lâm Tri!”, “Ta thấy ngươi là muốn nhìn xem Lưu Cát bạo ngược, Lâm Tri Bạch à?” “Hắn là không có hi vọng, trừ phi Lâm Tri Bạch có thể thắng bản thoải mái tiến vào vòng thứ ba.” “... Trung Châu, nếu như Lâm Tri Bạch có thể thắng được bản cân đối, như vậy chứng tỏ trình độ cờ vây của hắn so với Lý Bách sẽ không kém quá nhiều!” “Khó quá!”” xếp hạng của thế giới Tùng Bản Nhu cũng không

thấp!” “Đừng thảo luận!” “Tranh tài bắt đầu!”... Cuộc thi đã bắt đầu. Lâm Tri Bạch đã ngồi xuống. Lóp Tùng ngẩng đầu nhìn Lâm Tri Bạch một cái, bắt đầu đoán. Lâm Tri Bạch đã đánh cờ trước. Cầm cờ đen hạ xuống trước, Tùng Dật đi theo hạ cờ. Bô cục phía trước của hai người, đều là đường đi vững vàng, không có sát khí quá lớn, không có sát khí quá lớn., Thậm chí đều không biểu hiện ra dục vọng tiến công mãnh liệt. Muốn trung bàn chém giết, tâm lý đánh cờ, mắt thấy quân cờ trên bàn cờ càng ngày càng nhiều, thả lỏng suy đoán ý nghĩ của Lâm Tri Bạch. Khán giả cũng cảm giác hai bên quá ổn. Giống như cuộc tranh tài tốp ba, đánh nửa ngày mà không bùng lên một ngum máu, rất nặng nề. Nhưng ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng, hai bên đều là tuyển thủ ổn lưu, Lâm Tri trắng tay đột nhiên hạ xuống một viên cờ đen! Bốp! Sát cơ tứ phía! Thế cục lập tức biến hóa! Tùng nhuận, Lâm Tri bạch bô cục!, Con mẹ nó căn bản là không vững vàng, sát khí của hắn đã sinh ra từ giai đoạn đầu rồi, chỉ là mấy quân cờ che giấu vô cùng tốt, thế cho nên mình sơ suất bắt cần rồi, cho đến khi đối phương hạ xuống ba mươi tám quân cờ đen! Điềm dừng kia mới ý thức được, kiếm của đối phương, đã chặn được cổ họng của mình rồi! “Thần!” “Cờ này thật tinh diệu!” “Đây là trình độ cờ vây của Lâm Tri Bạch!” “Khó trách Linh Mộc tiểu thứ lang bị hắn bạo ngược a!”, “Giương bản nhuận đã bị sắp đặt rồi!” “Các huynh đệ Tề Châu có hi vọng ngân bài.” Ta vừa định nói cờ của mình đã bị vây chết, kết quả một nước cờ này là một thần, lập tức xoay chuyển thế cục, xoắn giết đại trận! Chỉ một bước này thôi! Khiến người xem kinh hô! Đương nhiên những người không hiểu cờ vây, chỉ có thể thông qua mấy loại đàn hồi mà thôi., Biết được thế cục trước mắt như thế nào. Tiếp đó hoặc là xem trạng thái tuyển thủ. Lâm Tri Bạch rất bình tĩnh, thỉnh thoảng uống một ngum trà. Vốn lỏng lẻo lại nói lỏng cả vạt, ngón tay vẫn đặt trong miệng cắn. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, thông dong lâm vào thế khôn, hắn bắt đầu nghĩ biện pháp phá giải thế công của Lâm Tri Bạch. Kết quả lại đánh hai nước cờ, cục diện ngược lại càng bết bát hơn! Tùng bồn nhuận cảm giác mình lâm vào trong vững bền, hắn đành phải buông tha một bộ phận quân cờ, hắn đành phải buông tha., Dưới góc trái, nhưng Lâm Tri Bạch không hề để ý tới tiết tấu của bản thân, tiếp tục giảo sát! Người hiểu cờ vây đều toát mồ hôi lạnh! Khai cục Lâm Tri

trắng như phật Di Lặc, mặt mũi hiền lành. Nhưng giờ phút này Lâm Tri trắng như một BÒ Tát đặc biệt của Nam Vô Gia, tính tiến công hùng hồn! Hạ pháp cực kỳ tàn nhẫn khát máu! Tiết tấu thướt tha này đã hoàn toàn lọt vào sát trường cứu viện của Lâm Tri Bạch., Kết quả bốn phía nổi lửa phân thân không có cách nào!... Tiểu Lâm Đại Trúc đã thua trận bị đào thải, đang thông qua TV xem Tùng Bản Nhuận cùng Lâm Tri Bạch quyết đấu. Lưu Cát thì không cần nhìn. Bởi vì Lý Bách Căn căn bản không phải đối thủ của Lưu Cát. Ngược lại là Lâm Tri Bạch tuyên thủ, trình độ cờ vây như thế nào, mọi người đều không có khái niệm. Căn nhắc đến vòng thứ nhất Lâm Tri bạo ngược tiểu lang Linh Mộc, cho nên Tiểu Lâm Đại Trúc liền tò mò nhìn xem. Kết quả vừa nhìn, sắc mặt Tiểu Lâm Đại Trúc càng ngày càng trắng! “Nguy rồi!” Khi Lâm Tri lặn lội ở chính giữa, Tùng Bản Nhuận thật vất vả tạo ra một làn phản kích phong bạo, bị Lâm Tri Bạch lập tức hóa giải vô hình! Giờ khắc này Tiểu Lâm Đại Trúc biết được!, Ván đầu tiên của Tùng Bản Nhuận đã sắp thua! Quả nhiên, hắn lại suy nghĩ chừng mười phút, bỏ quân chịu thua, hắn thật sự là không có nhận thua, chỉ có thể nghĩ biện pháp trở về ván thứ hai! Nhưng Tiểu Lâm Đại Trúc lại vội vàng đứng lên... “Không thích hợp, quá không thích hợp, trình độ cờ vây của Lâm Tri Bạch này vượt xa bản lĩnh thông thường!” Bản đơn giản có khả năng cũng không ý thức được! Hắn ngay cả quần lót cũng bị Lâm Tri Bạch nhìn thấu!, Kỳ thật đều là Lâm Tri muốn cho hắn đi mà không phải tự hắn muốn đi! Chờ một chút... Chẳng trách Lý Bách hôm nay kỳ quái như vậy! Hợp lý lại là biết bên mình có một cái bấp đùi! Mặc dù không biết trình độ của Lâm Tri Bạch, lười đọc sách mà đùa giỡn. Kỹ nữ say bí mật so với Lưu Cát, nhưng cuộc xem cuộc chiến này đã khiến Tiểu Lâm Trúc mơ hồ ý thức được: mình không bằng Lâm Tri Bạch đấy! Cũng may là bên Lưu Cát cũng rất thuận lợi, thắng Lý Bách một lần. Hai bên cơ hồ là không hện mà cùng nhau, bắt đầu đọ sức lần thứ hai. Lần này Lâm Tri Bạch đã chinh đốn tâm tính, hắn am hiểu bàn tay trước, bố cục lại càng thêm nhẹ nhàng, lần này hắn cần phải vô cùng cảnh giác! Mà chuyện Tùng bản nhuận và Lâm Tri Bạch đều không biết. Cơ cấu thứ hai của hai người bọn họ đã hấp dẫn được số lượng người xem, số lượng còn nhiều hơn so với Lý Cát Hòa và Lý Bách bên kia.

Chương 479: Trình độ cờ vây thế giới hạng 10?

“Tiểu Tư chỉ mới nhất: Tần Châu. Ván thứ nhất Lâm Tri Bạch vậy mà thắng!” “Mấu chốt là cảm giác, thắng còn rất nhẹ nhàng!” “Là thoãn thả sơ suất, hay là trình độ Bạch Đế cao hơn đối phương? “... “Tề châu, thủ phú thắng ván thứ nhất!” “Chơi mạnh như vậy sao!” “Ta không thèm nhìn Lý Bách, ván thứ nhất bên hấn thua, ván thứ hai đoán chừng cũng không có hi vọng!”... Sở châu. Sao có khả năng, Lâm Tri Bạch hạ thành trước?” “Chẳng do bồn nhuận không phải chỉ đứng sau Đại Trúc lão sư sao, sao lại bị động như thế này!”, “Ván thứ nhất có thể là đại ý!”... Triệu Châu. Tên Lâm Tri này có chút thú vị!” Vốn tưởng rằng vòng thứ hai của hấn sẽ xong đời!” Như vậy cũng tốt, hy vọng hấn có thể tấn cấp vòng thứ ba, cùng Lưu Cát lão sư chúng ta đụng một cái, đến lúc đó tuyệt đối sẽ bị ngược hoài nghi nhân sinh!”... Trung Châu, “Ta thật sự càng ngày càng cảm thấy hứng thú với tên Lâm Tri Bạch này!” Nghe nói Lâm Tri Bạch một mình báo ra bảy hạng mục, lúc trước ta còn chê cười người này, hiện tại xem ra hấn tối thiểu là thật sự có sức mạnh a!” “Ta bỗng nhiên cảm giác hấn thật sự có thể tiến vòng thứ ba!”... Sau khi Lâm Tri Bạch chiến thắng ván thứ nhất của Tùng Bản Nhụy, hấn quan chiến với nhân số ván thứ hai Tùng Bản Ưu đã nghiền ép Lý Bách cùng Lưu Cát bên kia! Cũng không phải nói tranh tài của Lý Bách cùng Lưu Cát có chỗ nào không tốt. Chủ yếu là hai người kia tranh tài., Kết cục đã định trước, không giống Lâm Tri Bạch bên này, mang theo nỗi lo lắng cực lớn! Đây là ngoài dự đoán của mọi người! Dù sao người các châu chú ý cờ vây, cũng biết thông thường là trình độ gì! Nhưng Lâm Tri Bạch người này tuy rằng rất nổi danh, nhưng hấn ở vi vây kỳ giới tuyệt đối là hạng vô danh! Là người mới ở vi cờ giới không hề có nửa điểm danh tiếng, Lâm Tri Bạch lại có thể trong trận đấu quy cách này đánh thắng được Tùng bồn tiện, cho dù trong đó có may mắn có nguyên tố cũng đủ kinh người! Huống hồ chưa chắc là may mắn! Đây cũng là nguyên nhân vô số người yêu cờ vây chạy tới xem cuộc chiến!, Mọi người chỉ muốn biết Lâm Tri Bạch vòng thứ nhất thắng là vận khí hay là thực lực! Về phần những người nhìn ván thứ nhất, trong lòng đều rõ ràng! Ván thứ nhất Lâm Tri trắng có thể thắng, cũng không phải dựa vào vận khí, bởi vì thông bản thông thường thua quá thực có chút thảm liệt! Chỉ có vận khí thật không có biện pháp đem thông dong bức đến loại tình trạng này! Chờ xem xong

ván thứ hai, những người xem tiến vào mới có thể hiểu, Lâm Tri Bạch này thực lực của hạng người vô danh “Tứ giới” mạnh bao nhiêu! Lúc này đã là buổi chiều năm giờ rồi. Thi đấu giữa cao thủ cờ vây, mỗi một ván hai giờ đều rất bình thường., Đây còn là tình huống tương đối nhanh, một vài chuyện thi đấu cờ vây đỉnh cấp chuyên nghiệp mười lăm giờ cũng sẽ xuất hiện, chớ nói chi là cờ vây cổ đại đánh cờ, chỉ cần một ván cờ liền có thể chơi ba ngày ba đêm, nhưng Tề Châu vẫn đấu bởi vì tính đặc thù mỗi ngày mỗi một hạng mục, mọi người hạ đều là “Cháo cờ khoái”., Tính toán thời gian có hạn định, dù như thế, đoán chừng cũng phải tiến hành đến gần mười hai điểm ở trận chung kết đêm nay. Ván thứ hai bắt đầu, Tùng Bồn Duyệt cầm quân đen đầu tiên! Theo quân cờ đen mềm mại rơi xuống, Lâm Tri Bạch cũng theo đó quân cờ trắng rơi xuống. Mười bước, mười lăm bước. Mười lăm bước, mê cờ vây các châu kích động! “Ta đã nói ván đầu tiên là thông thường không có đạo lý, bố cục này đã thắng Lâm Tri bạch!” “Cao giắt lại!” “Lợi hại hơn rồi!” - “Cảm thấy một câu “Bỏ qua vốn thoải mái thua, cũng có quan hệ với hấn, trong nghề làm nghề làm ăn của hấn là có liên quan., “Quả thật, khi bỏ qua được cờ đen là có tỷ lệ thắng cực cao!” “Đúng vậy, lúc bản mềm mại chấp nhất, hoàn toàn có thể đánh ngang tay với trúc lớn!” “Đợi chút!” “Cắt cờ trắng!” “Chậc, chiêu này có vẻ tinh tế đấy!” Mọi người vừa khen ngợi xong, liền phát hiện chiêu kiến thức của Lâm Tri Bạch bên này có trình độ rất cao! Kinh nghiệm thảm bại của ván đầu tiên của Tùng Diễm lại trở nên hết sức cẩn thận, mỗi lần tự hỏi đều vào thời gian sắp kết thúc mới kết thúc. Lâm Tri Bạch nhíu mày., Cũng đồng cảm một bước. Tuy rằng vừa mới bắt đầu, nhưng hấn rõ ràng cảm giác được thoải mái hơn một ván trước rất nhiều. Trúc Đại Trúc Tiểu Lâm ngâm mình trong suối nước nóng, chẳng biết từ lúc nào đã bắt đầu tụ tập với Tiểu Lang Linh Mộc. Hai người giật mình cảm khái: “Gia hỏa này giảo hoạt thật lớn!” “Đúng vậy, cái này cũng rất có công lực!” Cũng may hiện giờ nó còn chiếm được ưu thế nắm tay trước đây!” “Nhất định phải giữ được!” Vừa dứt lời, hai người bên này vừa nói xong đã thấy Lâm Tri Bạch uốn éo cổ, đồng thời bảo nhân viên tăng thêm chút nước trà cho mình., “Dư á!” “Người làm đại gia rồi phải không?”. “Vên vên, đầu đầy mồ hôi đấu cờ, tinh thần căng thẳng quá!” Nhưng Lâm Tri Bạch này, sao lại có cảm giác không hề khẩn

trương?” “Chiến thuật!” “Chiêu bản nhuận đừng để bị ảnh hưởng đó!” Tùng bản nhuận đương nhiên không đến mức bị ảnh hưởng, tuy nhiên khóe miệng co rút, nhưng hết thảy tâm thần vẫn đặt ở trên bàn cờ. Hai mươi bước, ba mươi bước. Thế cục càng ngày càng lo lắng. Cho dù Lâm Tri là thần cờ vây vòng trắng, muốn xử lý nói lỏng, cũng cần một chút lôi kéo. Dù sao tuyển thủ chuyên nghiệp đỉnh cấp dù sao cũng là tuyển thủ đỉnh cấp., Vốn là tồn tại tiếp cận Thần, ví dụ như Tùng Bản Nhuận có thể bình định khoảng 90% trong tiêu chuẩn của hệ thống. Hám một trăm, đánh một trăm. Đánh một trăm thì dễ dàng, nhưng không đến mức nói là có thể đem người làm cầu ngược. Mắt nhìn quân cờ hai bên, trong người có ta có người, Lâm Tri Bạch càng thêm bình tĩnh, cục diện càng phức tạp, đối phương càng chơi không lại mình. Tùng bản nhuận cũng ý thức được điểm này., “Còn rõ ràng hơn cả mình, nếu đánh tới lúc thu quan, năng lực của mình khẳng định không bằng đối phương! Vậy thì ra tay thôi! Rút lưỡi ra, mắt lóe hàn mang! “Lợi hại quá!” ” Tùng Bản Nhuận rốt cuộc đã tiến công!” “Yếu Mẫn Giác của Lâm Tri Bạch bị bắt lại!” “Ha ha!” “Đây là một viên tùng bản chấp hắc hàm kim lượng!” “Chấp khiết bản tăng, ta cảm giác thậm chí còn mạnh hơn cả Tiểu Lâm Đại Trúc!” “Chà!”. “Con mẹ nó!”, Lâm Tri là quái vật gì đó!” Ngay lúc người xem Sở Châu vui vẻ, một tay Lâm Tri Bạch phản kích lại phá cục diện! “Sao ta không ngờ chiêu này lại có thể phá được!”, “Dù sao người so với nói lỏng bản nhuận còn mạnh hơn!” “Dù sao có thông thả bản chất chắc cũng không nghĩ tới!” “Cầm chất bên phải lại sống lại!” Tùng Bản Thiên thở dài, một chiêu tiến công này mất đi hiệu lực, kế tiếp chính là giằng co, nhưng mà mình còn có một cái bẫy vô dụng! Hấn hạ xuống một con trai. Hấn đáp một bước, buông lỏng bản chất rồi hung hăng phun ra một ngụm trọc khí. Thật sự tưởng đối diện là thần tiên cờ vây đó. Thì ra lúc đó cũng có kế hoạch! Cái bẫy của mình thật sự đã dụ dỗ được Lâm Tri Bạch thượng câu, Tùng bản nhuận cười rộ lên, lại hạ một con cờ. “Cơ hội!” Tiểu thứ lang Linh Mộc kích động nói., Hấn cảm thấy đây là lần rút lui gần nhất để thắng lợi! “Tốt quá!” Đại Trúc Tiểu Lâm cũng tươi cười, nhưng theo Lâm Tri Bạch và Tùng Thường lại đánh xuống, hấn bối rối! Không hay rồi! Mục đích của Lâm Tri Bạch, lại là trung tâm! Nhìn cái bẫy trước đó, Lâm Tri Bạch rõ ràng là cố ý nhảy vào, chỉ có như

vậy hẳn mới có thể biến trung bàn vận doanh thành một cái thùng sắt! “Xong rồi!” Trong ván cờ, Tùng Thường cũng ý thức được điểm này, sau lưng hắn lập tức đổ mồ hôi lạnh ướt đẫm., Ngẩng đầu lại thấy Lâm Tri Bạch mỉm cười với mình. Nụ cười kia không có vẻ nhạo báng. Nhưng lại cảm thấy nó rất chướng mắt. Bởi vì nó đọc hiểu ý tứ nụ cười của Lâm Tri Bạch, nó khuyên mình không nên đầu hàng, chỉ là hai người trong trận đấu không thể nói chuyện với nhau nên đối phương mới mỉm cười. Không biết trong lòng nó đã thở dài mấy lần. Tùng bỗng thuận, cuối cùng vẫn lựa chọn bỏ cuộc đầu hàng. Nó biết, ván này có thể giằng co cuối cùng nhưng không cần thiết phải vậy., “Thì ra ván cờ đầu tiên không được thông qua loa! Giờ khắc này, các châu chấn động! Tần Châu... Tần, không dám tưởng tượng, Sở Từ thật sự là thoải mái hơn hẳn so với Tùng Bản!“Hai ván đều là dùng thực lực mạnh giết chết đối diện!” “Lấy pháp của trung bàn ra!” “Quan trọng là ta nhìn không ra lộ số của Lâm Tri Bạch!” “Ta cũng nhìn không ra, hẳn đánh cờ hình như không có phong cách cá nhân đặc biệt, có cảm giác như thiên mã hành không!” Người của Tần Châu quá kinh hi! Lâm Tri cờ vậy của Lâm Tri Bạch vậy mà lại mạnh như vậy!...Tề châu, a a a a, đúng là giàu thật rồi!” Thì ra cờ vậy của thủ phủ đầu tiên mạnh như vậy, ta cảm thấy hắn còn lợi hại hơn cả Lý Bách!”, “Phỏng chừng trong chốc lát sẽ thua, nhưng thủ lĩnh Tiên Phú bên này đã thắng! Nói cách khác, Tề Châu chúng ta cuối cùng đại khái có thể lấy được ngân bài!? Dù sao vòng thứ ba chỉ có ba người tấn cấp, hơn nữa cái ngày kia vốn đã không mạnh!” “Có thể đánh bại Lưu Cát hay không?” Duy chỉ có Tề Châu ta thật sự không dám tưởng tượng!”. Hắn cảm thấy hôm nay có thể cầm ngân bài, mình có thể thỏa mãn! Dưới tiền đề mọi người không ôm hy vọng, Lâm Tri Bạch đã hoàn thành nhiệm vụ vượt hạn ngạch!... Sở Châu...Ta không nhìn lầm đâu, là do dụi dụi chịu thua Lâm Tri Bạch!”, “Thực lực của Lâm Tri Bạch, chẳng lẽ nằm trong mười người đứng đầu thế giới?” Không có trình độ của thế giới trước mười, thật sự không có khả năng đánh như vậy, nói khó nghe chút không phải là bị Lâm Tri hành hạ như con chó sao??” Nhìn như có tới có lui, nhưng kỳ thực từng bước đều bị bóp méo!” Đừng nói là mềm mại không bằng cây trúc lớn, ta cảm giác cho dù là cây trúc lớn cũng chưa chắc là đối thủ của Lâm Tri Bạch nha, may mà chúng ta

có Lưu Cát Thủ Thủ Thủ Vi!” Hiện tại không còn ai hoài nghi Lâm Tri Bạch là vận khí! Nhưng người xem Sở Châu vẫn bình tĩnh như cũ., Bởi vì Lưu Cát Hội ở vòng thứ ba trùng phạt Lâm Tri Bạch!... Triệu Châu, có chút gì đó a Lâm Tri Bạch này, vậy mà đánh bại được Tùng Bản Nhuận!” Ha ha ha ha, như vậy không phải rất đúng lúc sao, để Lưu Cát dạy hấn chơi cờ vậy như thế nào!” “Tuy rằng ta cũng muốn phụ họa người cười, nhưng Kịch bản mà Lâm Tri Bạch đặt hạng mục trong cờ vậy khiến ta có loại dự cảm bất thường.” Ha ha, người cũng quá cẩn thận rồi sao?”, Lúc trạng thái tốt, gặp phải đệ nhất thế giới đều có thể đánh có qua có lại, Lâm Tri thật uổng phí!” Người của Triệu Châu vô cùng tin tưởng Lưu Cát! Nhưng lần này, người của Triệu Châu có cảm giác, Lâm Tri Bạch chưa chắc đã không thể hình thành uy hiếp Lưu Cát!... Trung Châu... Bị Lâm Tri vây trắng xóa!” “Người này thật sự là yêu nghiệt, thực lực cờ vây của hấn, khả năng cao là trình độ của thế giới đầu bảng!”, Trình độ đàn cổ của hấn, cũng đủ để cho ta kinh hỉ rồi, không nghĩ tới trình độ cờ vây cũng kinh diễm như vậy!” “Đột nhiên ta mong đợi hấn chiến thắng Lưu Cát!” “Tuy ta cũng chờ mong, nhưng loại khả năng này hấn là không lớn!” Người Trung Châu vừa mới bắt đầu, không quá thích Lâm Tri Bạch, bởi vì thư pháp của hấn thực lực, đối với Gia Cát Thu lạnh hình thành uy hiếp thật lớn. Có thể hai ngày thi đấu nhìn xuống., Rất nhiều người đều bị Lâm Tri son phấn thành phấn rồi!... Ở bên kia, Lý Bách không kiên trì được nữa, tâm tính của hấn có tốt đến mấy cũng không bù đắp được chênh lệch thực lực với Lưu Cát. Thi đấu thua rồi. Mà Lưu Cát thắng Lý Bách, lại cười cười nói: “Trình độ của Lý lão sư, mạnh hơn một chút so với tưởng tượng của ta, khó trách hơn được trúc lớn.” Lý Bách nở nụ cười khen ngợi, kỳ thật hấn muốn nói chính là trình độ của lão Lưu., Mạnh hơn so với tưởng tượng của ta. Có lẽ là đêm qua bị Lâm Tri Bạch hung hăng ngược đãi, xem sâu nhất trong màn đêm! Mà lão Lưu mặc dù cũng tự ngược mình, nhưng ít nhất Lý Bách còn có thể nhắc lên một tia phản kháng, ông ta thậm chí còn tạo thành một chút phiền toái cho lão Lưu! “Chúc mừng Lưu Cát lão sư!” Nhân viên công tác cười cười, sau đó nói: “Mời chuẩn bị trận thi đấu vòng thứ ba.” Lưu Cát gật gật đầu, sau đó cười hỏi: “Vòng thứ ba là ta cùng tuyển thủ Sở Châu nội chiến sao?” Nhân viên công tác nói: “Không phải, Lâm Tri Bạch lão

sư thắng.” Lưu Cát sừng sốt. Lâm Tri Bạch thắng Tùng Thường. Lý Bách dường như đã sớm đoán được kết cục của mình rồi.”, Hần cười hỏi: “Hai đọ lẻ mang đi đúng không?” Nhân viên công tác liếc nhìn Lý Bách, nghĩ thầm người không phải cũng là bị Lưu Cát đem đi sao. Có chút ý tứ... Lưu Cát nheo mắt lại, người có thể đánh bại từng bản nhuận, thực lực hẳn là không kém gì Lý Bách. Cờ Giới chưa từng có nhân vật số một, thực lực lại không dưới Lý Bách, loại người này hạn mức cao bao nhiêu? Lưu Cát quyết định thừa dịp vòng thứ ba chuẩn bị. Phục bàn thoáng qua Lâm Tri Bạch cùng Tùng bản nhuận đánh cờ... Lưu Cát rất ổn. Lâm Tri Bạch lại rất phóng đảng. Thắng vòng thứ hai, hẳn liền cùng Lý Bách đã bị đào thải đụng mặt nhau., Cười hỏi: “Một phát cũng không thắng sao?” “Dù sao cũng là Lưu Cát a!” Lý Bách cười khò nói: “Lát nữa toàn bộ đều dựa vào hội trưởng của ngài.” Lâm Tri Bạch nói: “Kỳ thực ta cũng chưa chắc đã vô địch.” Vạn nhất Lưu Cát kia cũng là trình độ 100 điểm, vậy mình và đối phương thật sự là 5 - 5. Khả năng này rất nhỏ, bởi vì mỗi đại lĩnh vực đạt 100 điểm, trình độ trên lý luận của nhân loại là trên mức độ của nhân loại. Với cổ cầm mà nói, Diệp Thái Nhi đã là yêu nghiệt, nhưng khoảng cách 100 điểm vẫn còn kém xa. Có thể thấy thứ này khó cỡ nào. “Người nói thật a, ta nói thật a!, Lưu Cát khiến ta cảm thấy áp lực, chỉ có mình ngài chịu áp lực mười phần mà thôi...” Lý Bách đánh giá nói: “Mười phần!” Lâm Tri nhíu mày nói: “Nhưng khi ta hành hạ người không dùng toàn lực, không loại trừ khả năng tấn công của Lưu Cát, cũng không có khả năng.” “Cái này cũng không đúng. QD đọc sách Mị Lý K K K K K K. Sịch Kể oải nói: “Tài sản này, Lý Bách Như nói, đối với Lâm Tri Bạch vẫn rất coi trọng, đây là vô địch tin tưởng khi bị người ta xem như con chó mà hành hạ, mới thành lập lên như vậy. Cứ như vậy. Nghỉ ngơi nửa giờ, vòng thứ ba bắt đầu! Ba tuyên thủ bắt đầu, Lâm Tri Bạch vốn tưởng rằng phải đánh thêm hai trận, không ngờ tên sống sót trong vòng ba ngày cương trực tiếp nhận thua, hiển nhiên hẳn cũng biết mình chỉ là nhân vật chiến thuật, xét về thực lực căn bản không bằng Lâm Tri Bạch và Lưu Cát! Cũng tốt, không trì hoãn thời gian này khiến cho Lâm Tri Bạch cùng Lưu Cát, trực tiếp đối đầu, hơn nữa sắp triển khai một trận giao dịch giữa bạch quan quân!

Chương 480: Lưu Cát nhận thua!

Địa điểm mới nhất: Lưu Cát tướng mạo rất đại chúng, bộ dáng cũng không cao lắm, nhưng khí chất rất nho nhã, nói hẳn là cao thủ cờ vây rất có sức thuyết phục. Lâm Tri Bạch như nghĩ vậy. Mà Lưu Cát cũng đang quan sát Lâm Tri Bạch. Người trẻ tuổi này, chính là so sánh hai lần mang đi cao thủ bản nhuận, không biết trình độ của hẳn rốt cuộc cao bao nhiêu? Đánh thì biết! Ván thứ nhất chính thức bắt đầu. Lâm Tri lấy được tiên cơ. Sau khi suy nghĩ một chút, hẳn lựa chọn mũi nhọn nhỏ ỏn nhất. Hắc số ba, số 5 trước chiếm lôì đài., Sau đó sừng Hắc7 Thủ Giác, Hắc Cửu Tiểu Tiêm! Nhịp tim Lưu Cát đập nhanh hơn một chút, chỉ mới bắt đầu ván cờ này hẳn đã biết Lâm Tri Bạch tuyệt đối mạnh hơn đám người Lý Bách và Tiểu Lâm Đại Trúc! Đương nhiên, bố cục của Lưu Cát cũng không kém, bước chân là doanh, trắng mười bước đều có đấu pháp mà mình am hiểu. Mỗi kỳ thủ đều thích đấu pháp của Lưu Cát, xem như là đủ cho Lâm Tri Bạch tôn trọng. “Đẹp!” Vị chủ trì kinh thán: “Bé của Lâm Tri Bạch, 3., Ngũ Tiểu Tiêm, quả thực không thể phá, nhưng cái chênh lệch của Lưu Cát cũng không cho phép, trình độ bắt đầu kịch liệt này rõ ràng mạnh hơn tất cả các trận đấu trước đó! “Đây là ba thứ hạng đầu sao? Lâm Tri Bạch hơi nhíu mày, trình độ của Lưu Cát, quả thật không giống những người trước đó ngược đãi mình. Khi hẳn đi ra khỏi Hắc Tam, trực tiếp bị hai mươi hai mươi hai trắng trắng của Lưu Cát đè ép, 26., Hai trăm hai mươi, ba mươi lần đầu tiên lâm vào khổ chiến. Đương nhiên đây là lần đầu tiên Lâm Tri gặp gỡ chủ trì, cùng với cách nhìn của người xem. Đối với Lâm Tri Bạch mà nói, hẳn còn chưa thực sự phát lực. Đại khái chừng 9kms Thuộc hạ của Lưu Cát, cấp Truyền Kỳ đại sư. Tài nghệ này đương nhiên có thể ép được, chính là phải tốn chút công phu. Bạch 90! Hai người ác chiến, Lưu Cát rốt cục đột nhập vào trận địa đen tuy kiên cố. Vị chủ trì này mở rộng miệng nói: “Trận đánh cờ này cuối cùng cũng đến chỗ máu tanh, có thể thấy chiêu này của Lưu Cát sư phụ., Nhìn như hung hiểm, nhưng quân cờ đen của Lâm Tri Bạch, rất khó tìm được biện pháp tiêu diệt đối thủ...” Lưu Cát chiếm thượng phong! Người hiểu cờ vây thì có thể tự mình nhìn ra. Người không hiểu thì thông qua giải thích ý nghĩa. Mà làm việc làm từ một đến một trăm tám mươi, quân cờ trắng chẳng những có được ngũ mục thực địa, còn phá vỡ tinh quang của bảo khố bên phải trên quân cờ đen, thực sự là đại tiền triều đại! Vị chủ

trì lần này không kiêng dè như vậy, gã thẳng thắn nói:
“Khương lão vẫn cay độc, Lưu Cát lão sư hiện tại đã hoàn toàn chiếm thượng phong, nhưng mặc dù Hắc Kỳ đã chiếm ưu thế, nhưng mặc dù có yếu thế, nhưng Hắc Kỳ cũng là ở vào thế yếu!”, Nhưng ý vào toàn cục vẫn còn toàn lực duy trì.” Nói xong, người chủ trì cảm khái nói: “Thật ra ngay từ đầu ta cũng không nghĩ tới, Lâm Tri Bạch vậy mà có thể liều mạng chém giết với Lưu Cát đến trình độ này, chỉ xét thế cục trước mắt của trận chiến này, ta cho rằng, trình độ của Lâm Tri Bạch, ít nhất cũng là thế giới đầu tiên của thế giới này...” Nếu có người nào đó có tỉ lệ lỗ chân chính. Giờ phút này, tỷ lệ bồi thường của Lâm Tri Bạch nhất định là vô cùng cao! Dù sao Lâm Tri Bạch chẳng qua là biểu hiện phi thường ưu tú của hôm nay! Mà lĩnh vực cờ vây thế giới Lưu Cát đã là nhân vật uy danh hiển hách! Là để làm đấy. Tuy nhiên chủ trì cho rằng, Lâm Tri Bạch bây giờ đang rơi vào hoàn cảnh xấu, Lưu Cát chiếm thế thượng phong, nhưng biểu hiện của hắn là người mới trong thế giới cờ vây!, “Không ngờ người xem của các châu cũng đủ khiếp sợ, yêu thích cờ vây của các châu!” Không ngờ rằng Lâm Tri Bạch vậy mà có thể cùng Lưu Cát đánh tới bước này!” “Bạch Đế uy vũ! Đáng tiếc thi triển ra, vẫn là yếu hơn so với Lưu Cát. “Ván Sở Từ này nếu thua, nhưng Lưu Cát thắng không nhiều, kết cục có thể thắng được mấy hiệp. “Không có hy vọng lật bàn sao?” “Không có hy vọng, cục diện hiện tại đã bị Lưu Cát nắm trong tay.” “Ván cờ này của thủ phủ thật sự đã hoàn toàn rồi, khai cục của hắn so với bất cứ chiêu nào cũng tốt hơn, cơ hồ có thể nói là hoàn mỹ!” Nhưng kinh nghiệm của Lưu Cát rất phong phú! “Ha ha, còn phải là Lưu Cát sư phụ!” Ta đã nói, Lưu Cát sư phụ ra tay khẳng định có thể trị được hắn!”... cục diện thật sự bất lợi đối với Lâm Bạch biết điều sao? Có điều tình huống này chỉ là tạm thời. Lâm Tri Bạch muốn Lưu Cát tiếp tục tiến công!, Thế cục không ngừng biến hóa! Bạch 1282 đầu dụ dỗ Hắc Nhị Tam đánh ăn, đợi hắc 125, đến lúc đó, lại 1256 mắt xuyên qua voi... Không, lại chẳng những giải trừ trước mắt ô a Ngôi, hơn nữa còn có thể đánh tan hắc tứ tử trong bụng, lại tái phát công kích! “Ánh mắt Lưu Cát người không thờ nổi!” Ánh mắt Lưu Cát như điện, giờ phút này hắn khí thế như cầu vồng! Nhưng mà ngay tại lúc này, Lâm Tri Bạch đánh ra Hắc 127 tay! Trong nháy mắt, chủ trì kinh hô lên! Không xong rồi! Lưu Cát Kế

không xong! Không đúng! Có lẽ nói Lâm Tri đã có thủ đoạn hoàn mỹ! Một chiêu vừa có thể khuếch trương tứ tử trong bụng viên, vừa có thể khuếch trương hắc thế bên phải, đồng thời đánh tan mùi dầy ở bên phải...”, Hận không thể nuốt chửng quân cờ trắng vừa mới hạ xuống, hấn không có bất cứ thời khắc nào, so với giờ phút này càng nghĩ đến cờ ăn mừng! Nhưng mà ván cờ này không hối hận! Một ván này, sau khi Lâm Tri bỏ xuống 1655, hoàn toàn lật bàn! Lưu Cát có thể tiếp tục chơi, nhưng tâm trạng của hấn đã sụp đổ, hoặc là nói ván cờ này hấn không có biện pháp tiếp tục lật nữa. Tiếp tục đánh cờ cũng đơn giản là thua khó coi, cùng thua đặc biệt khó coi hai loại khác biệt này, về bản chất là giống nhau. Sau khi thờ dài, Lưu Cát bỏ cuộc nhận thua này. Chẳng qua một ván này hấn cũng không có gì khác biệt., Lưu Cát cho rằng, không phải Lâm Tri Bạch hơn mình một bậc, mà là do mình chủ quan! “Thực lực của hấn ngang ngửa với ta!” Đây là phán đoán của Lưu Cát, “Nhưng ta hấn là phải hơn một bậc, vừa rồi ván cờ này hấn có thể thắng, là dựa vào cơ hội của ta!” Không thành vấn đề! Ta cũng sẽ không cho cơ hội sau này nữa! Đây chính là tâm tính của cao thủ đỉnh cấp, dưới tình huống Lưu Cát ở phía sau đánh một ván, vẫn cho rằng mình có thể thắng. Lâm Tri ván đầu tiên, cũng không biết., Cũng không có toàn bộ hỏa lực mở! Hoặc là nói trận đấu trắng của Lâm Tri quá thuận lợi, muốn chơi đùa nhip tim, hấn cược Lưu Cát Hội trong quá trình tiến công xem nhẹ cái cục đồ lật của điểm trí mạng! Nói là đánh cược, nhưng Lâm Tri Bạch kỳ thật có chút chắc chắn. Đây là một loại “Ta đánh súng của người không bắn” ung da! Bởi vì bản thân cờ vây, chính là trong lòng đánh cờ, cái gọi là “Công tâm vi thượng” chính là đạo lý này. “Địch phán thành công.” Khóe miệng câu lên, Lâm Tri Bạch phát hiện mình còn rất thích cảm giác “ngân ca đánh rắm” này, so với đơn thuần ngược người càng thú vị hơn. Mà tại các lục địa, người xem đã kinh ngạc đến ngây người! Rất nhanh, trước đây không lâu Lâm Tri Bạch còn đang thế bất lợi., Kết quả là trong khoảnh khắc lật bàn cờ, chỉ dựa vào một nước cờ cứu vớt thế giới! Rất nhiều người thậm chí còn không kịp phản ứng, Lưu Cát đã thua trận thứ nhất!... Tần Châu, Bạch Đế thắng!” “Hắc một trăm hai mươi lăm bàn xoay tròn thành công!” “Không đúng, Hắc nhị thập thất thủ kỳ thật đã bắt đầu lật!” “Các người nói Lưu Cát đã sai lầm, hay là Lâm Tri Bạch đã thiết kế sẵn?”. “Ta

không biết!”... Tề châu, ai bóp một cái?” “Thủ lĩnh phú đã vượt lên trước một bậc rồi?” Đúng vậy? Muội muội lập kế, tề thủ phú thắng!” Vốn cũng phải thua, kết quả đột nhiên thay đổi!” “Ta cảm thấy thủ pháp của hắc tử kia cũng đáng để nghiên cứu!” “Đợi một chút, chúng ta đang nghiêm túc thảo luận ván cờ sao? Cho nên Lâm Tri Bạch cùng Lưu Cát, là kỳ thủ cùng cấp bậc! “Cho dù không cùng cấp bậc, chênh lệch cũng không quá lớn!”. “Triệu Châu, ai có thể nói với ta đây là tình huống như thế nào?” “Ta trở nên mạnh mẽ hơn? Lại nhìn thấy Lâm Tri thắng một ván Lưu Cát?” “Lâm Tri Bạch rất cuộc có trình độ gì a!” “Không phải! Lưu Cát làm sao có thể thua được! Cái này không thể nào a! Sợ cái gì thế! Đây mới một ván! Lưu Cát có thể là khinh địch! Phía sau thắng liên tiếp hai ván!”... Trung châu a, Lâm Tri Bạch thắng rồi!” “Ta rất yêu hấn, nam nhân này sao lại có mị lực vậy!”, Toàn bộ đều dựa vào bàn cờ máu chốt nhất kia lật lại!”... Mặc dù ván đầu, Lâm Tri thắng không, nhưng mọi người càng xem trọng Lưu Cát hơn. Bởi vì ván đầu tiên tất cả mọi người đều rõ như ban ngày, Lâm Tri Bạch một lần bị ép phải thua. Ngay cả bản thân Lưu Cát cũng cho rằng: ván cược thứ nhất tất nhiên là Lâm Tri Bạch kia lật bàn, một tay đủ kinh diễm, nhưng mình dù sao cũng là cho cơ hội, lúc ấy có chút đắc ý quên hình! Đây chính là khuyết điểm của cờ Khoái. Luôn có một số chỗ, bản thân mình không có biện pháp suy nghĩ chu toàn. Mà đại đa số trận đấu cờ vây chuyên nghiệp, thật ra là có thể một ván cờ trong vòng hơn mười giờ đấy. Tình huống của Tề Sở Văn Đấu đặc biệt. Nhưng nếu đã dự thi, vậy thì dựa theo quy tắc này mà làm. Ván thứ hai sắp mở ra., Lần này về mặt của Lưu Cát, nghiêm túc chưa từng có! Nhớ rõ lần trước đã nghiêm túc như vậy, khi Lưu Cát và thế giới đệ nhất đấu cờ, hấn nhin không được nói với Lâm Tri Bạch: “Sai lầm giống nhau, ta sẽ không tái phạm nữa.” Lâm Tri cười cười: “Sai lầm, sai lầm tất nhiên sẽ không gọi là sai lầm a. Lưu Cát nói: “Nếu như bước kia của ta suy nghĩ nhiều hơn một chút, ván vừa rồi ngươi không có cơ hội.” Lâm Tri Bạch nhíu mày, xem ra đối phương thật sự cảm thấy ván đầu tiên của mình thắng rất may mắn, ván thứ hai đã để cho hấn nhận thức rõ hiện thực đi!” Trọng tài mở miệng nói: “Hai vị chấp sự trước.” Lâm Tri Bạch lại tiếp tục đoán mò mẫm, ánh mắt hấn chợt lóe lên, quyết định chơi đùa một chút thú vị., Hấn trực tiếp đem quân cờ, roi xuống một vị trí không

ai biết được, thậm chí là không thể hiểu được! “Đây là?” Lưu Cát ngây ngẩn tại chỗ! Ngay cả trọng tài cũng sửng sốt, còn tưởng rằng Lâm Tri Bạch thủ run tay mới đặt sai chỗ. Nhưng nhìn Lâm Tri Bạch, không có ảo não, đây hẳn chính là vị trí đệ nhất của hắn! Trong lúc trực tiếp, người hiểu cờ vây đều choáng váng! “Mấy ý tứ gì hả?” “Đây là tranh tài, sao hắn lại chơi lung tung?” “Lâm Tri Bạch điên rồi?” “Kỳ cờ đầu tiên đánh vào vị trí ‘Năm mươi một’ ở phía trên sao? “Đây là khởi đầu của nhà ai mà biết Lâm Bạch Bạch muốn mở ra như vậy!”, Hẳn chỉ có thể đánh vào dưới một cách thông thường. Có điều giải pháp này, lại được người chủ trì rất tốt: “Vị trí của Lâm Tri Bạch ta không thể lý giải, nhưng chiêu này của Lưu Cát lão sư ứng vạn biến, là đối thủ không thể không phòng. Bằng không quân đen sẽ rơi xuống phía sau phạm vi lớn... “Không thể không phòng, lời này vừa rơi xuống, Lâm Tri Bạch đệ nhị tử rơi xuống! Vị chủ trì lập tức cảm miệng, Lâm Tri Bạch dùng hành động đánh vào mặt hắn, quân đen lại là siêu cao nhân!” Vị chủ trì này có một cái gáo, nhưng không có ai đứng cười chủ trì., “Tất cả mọi người yêu thích cờ vây cũng sững sờ!” Lâm Tri thắng ván đầu tiên, lúc chúc mừng có uống rượu giả hay không?” “Có phải muốn rút bút như vậy không?” “Sau đó muốn để Lưu Cát thắng thứ ba?” “Nhất định phải đấu đến trác thứ ba đúng không?” “Nhất định phải đánh đến đúng không?” “Còn có cảm giác nghi thức rất nghiêm túc.” Dù sao người xem hiểu cờ vây nhìn không rõ thao tác của Lâm Tri Bạch. Có người cảm thấy Lâm Tri Bạch là cao thủ, hắn chơi như vậy khẳng định là có nguyên nhân, vì vậy muốn biết cách nhìn của cao thủ cấp thế giới khác. Kết quả một cao thủ cờ vây cười khỏ nói: “Các ngươi chẳng lẽ không phát hiện ra Lưu Cát đều có chút choáng váng sao? Ta cũng không biết Lâm Tri vì sao lại chơi đùa như vậy, nhưng hẳn có thể là đang ném thử một loại phương thức khai cục đặc biệt nào đó, loại phương thức khai cục vô cùng quy luật này, lợi ích thành công sẽ rất cao, nhưng nếu chơi đùa, ván cờ này của hắn sẽ bị Lưu Cát giáo làm người.”, Cái khởi đầu này của Lâm Tri Bạch tương đối bùng nổ. Cái loại nổ tung vô cùng hiếm thấy kia, giống như khiêu vũ trên mũi đao vậy. Lưu Cát vẫn như cũ lấy bất biến ứng vạn biến, quân cờ của hắn rơi vào một vị trí tương đối xinh đẹp! “Xong đời.” “Lâm Tri Bạch đi xa rồi.” Hẳn rất cuộc nghĩ như thế nào!” “Hắn ở bên Tề Châu,

đã bị mấy vị đại sư cờ vây bị loại hết rồi. Nhưng lúc Lâm Tri Bạch đánh đến bước thứ ba, Lý Bách lại bỗng nhiên nói: “Các người nhìn xem, Lâm hội trưởng có phải muốn làm tam liên tinh không?” Người bên cạnh nói đùa, vị trí này không đúng lắm, trừ phi đẩy lên hai bước... Ai ôi ôi mẹ ơi! Lên trên còn không phải là tam liên tinh sao! Hấn muốn đem phía trên kinh doanh!”, Còn Lưu Cát đang đánh cờ với Lâm Tri Bạch rốt cuộc cũng ý thức được mục đích của Lâm Tri Bạch! “Tam Liên Tinh!” Mặt Lưu Cát tối sầm lại, vội vàng cứu đỡ! Nhưng đã không kịp, Lâm Tri bốn điểm trắng đen rơi xuống, hoàn toàn nắm giữ chủ động! “Thái tú trong cờ vây! Ta không hiểu được cờ vây, cũng cảm thấy Lâm Tri Bạch giống như đánh ra một ván cược cực kỳ khủng khiếp! Lưu Cát bắt đầu phá hỏng ván cờ của Lâm Tri Bạch. Nhưng Lâm Tri Bạch mới đánh đến độ đen bảy đêm, đã bức Lưu Cát đến mức hít thở không thông! Đương nhiên, Lưu Cát là hô hấp không thông, chủ trì lại cảm giác ngũ tạng lục phủ đều bốc cháy lên rồi! Trời ạ! Trời ơi, Bạch Tứ Phi, Hắc Ngũ nếu như chiếm được bên phải mắt cao đánh pháp, thì trực tiếp làm cho Hắc Phi Cục! Lâm Tri Bạch nhảy phát giác ý đồ đối thủ có ý đồ muốn đánh lén, Lâm Tri Bạch phát giác được ý đồ đối thủ của đối thủ có ý đồ gì đó., Ngược lại chiếm cứ con mắt trái, muốn xây dựng lại liên tinh, cho nên sau khi Bạch Lục xuyên ra, Hắc Âm không chiếm được 9 vị trí bên cạnh trước. Hiện tại Lưu Cát đối mặt với một vấn đề khó xử lý —— hấn có thể dùng hiệu suất không cao để phá thế cục của Lâm Tri Bạch, nhưng nhất định sẽ bị liên lụy đến quá nhiều tinh lực, giá không cao, bên Lâm Tri Bạch còn có thể tiếp tục chiếm được góc trên bên phải., Thu ba sừng vào trong túi! Nhưng nếu Lưu Cát không muốn nhập vào bộ phim này, thì Lâm Tri kia có thể chậm rãi làm cho cục diện hiện ra! Người chủ trì kích động vô cùng! Quả nhiên Lưu Cát quả nhiên như người chủ trì nói, đúng là khó xử. Mới bắt đầu chưa đến mười bước, hấn đã chịu thiệt thòi lớn như vậy, chỉ vì Lâm Tri trắng tay làm ra một cái khai cục, nhưng bản thân lại không nhìn thấu. Kỳ thật khai cục này gọi là “A La Lỗ Lưu”. Địa cầu rất nổi tiếng, khai cục rất có quy tắc. Lam Tinh và cao thủ cờ ở Địa Cầu, trình độ không chênh lệch nhiều lắm, nhưng các loại lưu phái vẫn tồn tại khác nhau., Lam Tinh có chiêu trò, địa cầu chưa chắc có, nhưng có chiêu trò của địa cầu Lam Tinh cũng chưa chắc đã có. Đợt này Lâm

Tri ủng công lấy được tin tức, trực tiếp dùng Lam Tinh không có, nhưng ở địa cầu vô cùng nổi danh xảo quyết mở ra sáo lộ, ám hại Lưu Cát một đợt. Nhưng nếu như chỉ là loại trình độ hiện tại này, chỉ có thể nói Lưu Cát tiêu bất hảo. Dù sao vừa mới bắt đầu, phía sau Lưu Cát có rất nhiều biện pháp, tìm lại danh ngạch của mình. Bao gồm cả chính Lưu Cát cũng nghĩ như vậy. Có điều muốn hạ xuống., Lưu Cát liền cảm giác được tình huống không đúng. Lâm Tri Bạch giống như hoàn toàn biến thành người khác, rõ ràng một ván trước còn khó phân thắng bại với mình. Ván này vậy mà trực tiếp đem mình hoàn toàn áp chế lại! Lưu Cát cảm giác mình có khí lực, nhưng không có chỗ sử dụng! Cho đến khi Hắc Cửu tay, Lưu Cát cảm giác mình hoàn toàn rơi vào trong đầm lầy, bước đi cũng khó khăn! Hãn sắp hỏng mất! Cơ cục thứ nhất, Lưu Cát ít nhất biết mình thua ở đâu! Nhưng ván thứ hai, Lưu Cát thậm chí còn không biết chuyện gì xảy ra, mình sẽ thua! Đúng vậy, phải thua rồi. Hiện tại Lâm Tri đã thua., “Uy N đọc sách người thí nghiệm. Nữ nhân rất nhiều năm rồi, nàng đã triệt để thành hình, trái lại bản thân mình thất linh bát lạc, đi một mạch nhiều như vậy dường như vẫn luôn bị đối phương nắm mũi dẫn đi! Bỏ đi sao? Nhìn Lâm Tri Bạch, Lưu Cát bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác cực kỳ không chân thực. Hãn từng không có nghĩ tới mình tham gia các hạng mục đấu cờ vây Tề Sở, hết lần này tới lần khác... Gặp Lâm Tri Bạch, kỳ cờ của hãn không minh bạch, đi đến cuối đường. Lưu Cát... bỏ cờ nhận thua! Bỏ đi nhận thua! Chơi cờ viết cũng quá già vò, chỉ trách ô bạch, cho dù nghiên cứu tư liệu rất nhiều, cũng chỉ có một ít kiến thức cơ sở, thật sự là không có cách nào viết xong các hạng mục này, các hạng mục đằng sau cũng miễn cưỡng cũng nên viết một chút.

Chương 481: Kim bài thứ hai!

Lưu Cát nhận thua, Lâm Tri Bạch hai trận tỷ thí giành thắng lợi, đây là kết cục mà tất cả mọi người không ai dám nghĩ! Trước đó mọi người từng thảo luận về tình huống hai trận tỷ hai, nhưng những giả thiết kia cho tới bây giờ đều là Lưu Cát Nhị, Lâm Tri Bạch được miễn phong, kết quả này sao còn ngược lại? Mọi người đều tròn tròn mắt, cho đến khi Lâm Tri Bạch đứng dậy., Nắm tay với Lưu Cát một cái, người xem các châu mới như tỉnh mộng! Tần Châu, toàn bộ mạng lưới đều nổ

tung rồi! Ta không phải đang nằm mơ, Bạch Đế vậy mà hai lần không mang Lưu Cát đi, đối phương là kỳ thủ cao nhất trong ba hạng đầu của Lam Tinh, người cho dù là đệ nhất thế giới, cũng không dám cam đoan mình nhất định có thể so với số lẻ thắng Lưu Cát?” Cho nên trình độ của Bạch Đế có thể là đệ nhất thế giới! “Có phải là đệ nhất thế giới không dám nói hay không, nhưng người đánh cờ đệ nhất thế giới mới gặp được Bạch Đế hay không?”, Khảng định cũng không dám nói mình thắng chắc chắn, dù sao ván thứ hai của Lưu Cát gần như là bị ngược đãi một chút!” “Chết tiệt ta còn tưởng Lưu Cát có thủ đoạn phản chế nào đó chứ! “Ta còn tưởng rằng hắn sẽ bị đè ép, là một đại chiêu gì đó, kết quả còn chưa kịp thu quan, đã trực tiếp đầu hàng rồi, nhưng thấy Sở Từ giết tứ phương như vậy, ta thật sự cảm thấy thoải mái a!” Lâm Tri Bạch là người của Tàn Châu. Người của Tàn Châu nhìn trận đấu đương nhiên cảm thấy sáng khoái!, Hoặc có thể nói là cảm thấy vô cùng nhập cảm!... đồng thời cũng cảm thấy rất sáng khoái, còn có cả Tề Châu! Dù sao Lâm Tri Bạch cũng là đại biểu cho cuộc thi giữa Tề Châu. Lâm Tri Bạch chiến thắng Lưu Cát, kim bài lấy được không chỉ thuộc về cá nhân hắn mà còn thuộc về toàn bộ Tề Châu! A a a a, chúng ta là quán quân!”, Kết quả không nghĩ tới tiền tài mới thật sự là che giấu đại chiêu, không có hạng mục này của chúng ta thì sẽ bị triệt để phong bế!” Thủ lĩnh của Lâm Tri Bạch đã lấy được hai cái kim bài của Tề Châu chúng ta, ta thật sự yêu hắn!” Cho dù là bởi vì một số nguyên nhân, có thể người Tề Châu không quá thích Lâm Tri Bạch, giờ phút này đều đã hoàn toàn bị chinh phục! Hiện tại Tề Châu, Lâm Tri Bạch uy vọng của Lâm Tri rất cuộc cao bao nhiêu, mọi người thậm chí không dám tưởng tượng! Chỉ cần một người tương lai dám nói Lâm Tri Bạch một câu không phải không?, Kết cục khả năng là mạng lưới Tề Châu bùng nổ! Dù sao Tề Sở Văn Đấu hai hạng mục này, có thể nói toàn bộ đều dựa vào Lâm Tri Bạch, điểm ấy toàn bộ Tề Châu đều có thể thấy rõ.... Sở Châu, vô số người đều đeo mặt nạ thống khổ! “Ai có thể ngăn cản người nam nhân này sao, đây cũng quá yêu nghiệt, thế giới bài danh Top 3 cờ vây đại sư, cũng không thắng được một lần!” Ta thực sự là thắng hề hề, dĩ nhiên cho rằng Lâm Tri Bạch báo nhiều hạng mục như vậy là do ồ lên ra sủng ái., Không nghĩ tới người ta là thật sự cái gì cũng biết, trước mắt hai hạng mục này tất cả đều là thế giới

đỉnh cấp!” “Hắn đương nhiên không phải người! Hắn đương nhiên không phải người, gia hỏa này quả thực giống thần!”

“Ta cho rằng chỉ có trong truyện tranh mới có thể xuất hiện nhân vật như vậy, hắn cơ hồ không gì không làm được, tổng cộng mới bảy hạng mục, Lâm Tri Bạch đã giúp Tề Châu nắm được hai hạng mục!” Người Sở Châu ngược lại không có thống hận Lâm Tri Bạch. Thậm chí có người, nội tâm kỳ thực đã bị Lâm Tri Bạch chinh phục. Làm người Sở Châu., Bọn họ lúc này phần lớn chỉ là cảm thấy tuyệt vọng, Lâm Tri Bạch mang đến cảm giác áp bách đã kéo căng! Nếu như không có Lâm Tri Bạch, hai hạng mục vô địch này, hẳn là đều thuộc về Sở châu!... Triệu Châu. Muốn nói thống khổ, người Triệu Châu thật ra không ít hơn người Sở Châu. Bởi vì bọn họ trông mắt nhìn thấy, người kiêu ngạo Lưu Cát lão sư Triệu Châu cờ giới, bị Lâm Tri Bạch đè xuống đất đấm! Đây là xung kích tâm linh đối với người Triệu Châu!, Không thể nghi ngờ là vô cùng lớn! Hơn nữa lúc trước, cũng là sự kiêu ngạo trong lòng Triệu Châu, cổ cầm nữ thần Diệp Thái Nhi, cũng bị Lâm Tri Bạch bóp trên mặt đất. Nói thật, người Triệu Châu có chút bị đả kích! Nội tâm tự tin, mơ hồ xuất hiện dấu hiệu tan vỡ!

“Lâm Tri Bạch này rốt cuộc có lai lịch gì, tại sao có thể có người khủng bố như vậy!”, Đỉnh cấp! Cổ cầm của hắn, đỉnh cấp! Thư pháp của hắn cũng là đỉnh cấp, cho dù Lâm Tri Bạch từ trong bụng mẹ bắt đầu học tập những kỹ năng này cũng không lợi hại như vậy đâu!” “Người này là đã cứu mạng lão thiên gia, có thể ngăn cản Lâm Tri Bạch chỉ có Gia Cát Thu Lương!” “Cố gắng lên!” Trước khi Lâm Tri Bạch, Gia Cát Thu Lương vẫn luôn là thư pháp gia đệ nhất thế giới. Cho đến sau khi Lâm Tri Bạch xuất hiện, mới bắt đầu xuất hiện hai người bọn họ tranh luận còn mạnh hơn. Người Triệu Châu liên tục bị đả kích hai lần, hiện tại nằm mơ cũng muốn thấy Lâm Tri bị Chư Cát Thu Lương đánh bại. Cho dù Cát Thu Lương là người Trung Châu..... Trung Châu, người Trung Châu vốn không có hứng thú với trận đấu này., Bọn họ chỉ muốn xem các hạng mục đọc sách, chứng kiến Lâm Tri Bạch cùng Gia Cát Thu Lương quyết đấu. Nhưng Lâm Tri Bạch biểu hiện quá kinh diễm! Từ ngày đầu đến hôm nay cờ vây đều chỉ dạy cho họ cái gì gọi là thiên tài chân chính, cái gì chân chính yêu nghiệt! Vì thế càng ngày càng nhiều người Trung Châu bị hấp dẫn! Cho dù không phải Chư Cát Thu Lương cùng Lâm Tri Bạch quyết

đầu, thậm chí còn không phải hạng mục thư pháp, bọn họ cũng xem say sưa như nhau!, Lâm Tri Bạch chính là thần tượng mới của ta!” Người thần tượng này chắc chắn đã đăng đỉnh Tề Châu rồi, tiếp theo có thể tới Trung Châu chúng ta, Trung Châu hoan nghênh người!” Lâm Tri Bạch nói, cảm thấy tới Trung Châu của chúng ta, cũng có thể giết chóc lung tung!” Ngày hôm qua Lâm Tri Bạch là cò cầm thần, hôm nay hắn là thần quân cờ vây, phải xem ngày mai liệu hắn có hóa thân thành thần của thư pháp hay không!”, Ngày mai Gia Cát Thu Lương tất thắng!” Theo tình cảm mà nói, người Trung Châu khẳng định còn ủng hộ Gia Cát Thu Lương hơn. Nhưng từ tình huống tranh tài hai ngày qua, người Trung Châu đều đổ mồ hôi thay Gia Cát Thu Lương. Lâm Tri Bạch thật sự là quá yêu nghiệt rồi, luôn có thể không ngừng đột phá sức tưởng tượng cực hạn của mọi người! Hoặc là nói: Lâm Tri Bạch luôn mạnh hơn rất nhiều so với mọi người tưởng tượng!... Mà lại đang kinh thán ở các châu. Các hạng mục bắt đầu phát huy khuyết. Lâm Tri Bạch là kim bài, hắn lấy được tay phải giơ lên cao, mỉm cười lộ ra làn màn che., Tay trái vẽ ra một cái kéo tay. Nhìn một màn này, khóe miệng Sở Châu đại biểu co giật. Sắc mặt có lãnh đạo đã đen lại rồi, “Trọng tử cờ vây không phải nói vụn vô nhất sao, cho dù lấy được một khối đồng bài, giá trị cũng xa xa không bằng kim bài Lâm Tri Bạch lấy được!” Tiểu Lâm Đại Trúc trầm mặc. Các tuyển thủ khác thì mặt như đưa đám nói: “Ai có thể nghĩ đến trình độ cờ vây của Lâm Tri Bạch lại là đệ nhất thế giới, vòng thứ hai nghiền áp Lưu Cát!” Thế giới đứng thứ nhất cờ vây công được công nhận là một vị kỳ thủ Trung Châu. Nhưng vị đệ nhất cùng Lưu Cát đánh cờ ba ván cờ, cũng không đến mức nghiền ép. Thậm chí Lưu Cát chơi ba ván cờ, còn có thể thắng một ván, còn có thể thắng một ván cờ., Dù sao tất cả mọi người đều là đỉnh cấp thế giới, thực lực chênh lệch không có quá nhiều. “Ngày mai chính là thư pháp.” Lãnh đạo dù sao cũng toàn bộ quá trình xem tranh tài, biết rõ hôm nay Lưu Cát đã rất lợi hại, chỉ tiếc Lâm Tri trắng như Chiến Thần, quả thật là sự tình không có biện pháp. Hy vọng... Chỉ có thể dành được hạng mục thư pháp ngày mai. Nhưng khác với tối hôm qua, khi lãnh đạo nói rõ ngày mai chính là thư pháp, Sở Châu đại biểu tất cả mọi người đều trầm mặc., Càng cảm như hén. Cuối cùng Tiểu Lâm Đại Trúc nhìn thấy sắc mặt lãnh đạo không bình thường, kiên trì mở

miệng nói: “Trình độ cổ cầm và cờ vây của Lâm Tri Bạch, quả thật ngoài dự liệu của chúng ta, nhưng người cũng biết, hẳn từng vượt qua Gia Cát Thu Lương, cho nên muốn dựa vào tuyên thủ của Sở Châu chúng ta thắng hẳn là không có khả năng, chúng ta chỉ có thể dựa vào Gia Cát Thu Lương.” Lãnh đạo thờ dài một hồi lâu mới lên tiếng: “Các người nhiều người cùng tới đây đi.”, Vậy mà còn không bằng một mình Lâm Tri Bạch.” Đại biểu Sở Châu không nói lời nào, trong lòng lại oán thầm, ai có thể ngờ được Tề Châu tìm một người thông thiên tới đây, Lâm Tri Bạch kia quả thực là quái vật!... Đám người Tề Châu đại diện đoàn, Hồ Duy và Thạch Vân cười ha ha. Hôm nay phong hội lộ chuyên, bọn họ cũng không nghĩ tới, Lâm Tri Bạch vậy mà thắng được Lưu Cát! Đây còn không giống thi đấu ngày hôm qua!, Lâm Tri Bạch bắt đầu từ vòng đầu tiên, đã áp chế Diệp Thái Nhi ẩn giấu thực lực. Trong lúc hoảng hốt, Hồ Duy nhớ tới Lâm Tri Bạch từng nói: “Khoác lớn. Đối phương lần này tranh văn của Tề Châu, nói muốn giúp Tề Châu lấy bảy kim bài! Lời này Hồ Duy cười một tiếng, căn bản không để ở trong lòng, chỉ cho rằng Lâm Tri nói trắng vờ đùa. Nhưng trước mắt, Lâm Tri Bạch đã giúp Tề Châu lấy hai viên kim bài! Thư pháp ngày mai, lại là thứ Lâm Tri Bạch cực kỳ am hiểu. Cảm kỳ thư họa từ đối chiếu câu đối... Ngoại trừ trình độ hội họa của đối với Lâm Tri Bạch không đủ có lòng tin ra. Trong ấn tượng Hồ Duy, hạng mục còn lại vẫn còn lại., Lâm Tri Bạch hình như đều phi thường giỏi a! Chẳng lẽ hẳn còn có thể sáng tạo kỳ tích sao? Đồng tử của Hồ Duy hơi co lại một chút, nếu như Lâm Tri Bạch có thể làm được, vậy chỉ có thể dùng một câu thành ngữ để hình dung: “Độc nhất vô nhị! Bất quá nghĩ lại Hồ Duy lại cảm thấy không có khả năng, nhiều hạng mục như vậy, mỗi hạng mục đều cao thủ tụ tập, Lâm Tri Bạch không thể nhiều lần đều giết loạn sao? Bên cạnh, Thạch Vân mở miệng nói: “Ta cũng không bắt ngờ Lâm Tri Bạch có thể lấy hai kim bài, thực lực của hẳn chính là mạnh như vậy! Nhưng ta không nghĩ tới hẳn lại là kim bài dựa vào cờ vây cùng cầm cổ cầm! Ta vốn tưởng hẳn dựa vào thư pháp cùng thi từ câu đối mấy hạng mục này!”, “Tranh thủ thêm hai kim bài nữa.” Trước khi diễn thi, Hồ Duy đã thảo luận qua với Thạch Vân. Hai người cảm thấy nếu như Lâm Tri Bạch chỉ lấy được một tấm kim bài, thì chỉ có thể nói là miễn cưỡng đạt tới trình độ, không đến mức quá khó coi.

Hai quả thì tốt hơn nhiều rồi, Lâm Tri Bạch cũng coi như có thông báo riêng với bọn họ. Ba quả còn lại là kinh hi, bây giờ Hồ Duy và Thạch Vân đã bắt đầu mong chờ cái “Kinh hi” này có xảy ra phương diện thư pháp hay không rồi. Cứ như vậy, sau khi kỳ đấu kết thúc, Lâm Tri Bạch về quán trọ. Hồ Duy cười nói: “Lâm trưởng của chúng ta vất vả lắm rồi!”, “Hôm nay toàn bộ đều dựa vào sao?” Lý Bách giống như mất hứng hỏi một câu: “Chẳng lẽ ngày hôm qua không phải dựa vào Lâm hội trưởng sao?” “Lư Duy nói: “Ngày mai làm hại Lâm hội trưởng.” Hồ Duy trừng mắt nhìn Lý Bách: “Đó còn không phải bởi vì các ngươi không chịu thua kém?” Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Làm hội trưởng vinh dự của Tề Châu, những thứ này đều là ta nên làm.” “Quả nhiên là ta phải nể mặt rồi, hấn cười ha hả nói: “Ngày mai cũng dựa vào Lâm hội trưởng rồi.” Lâm Tri gặm một cái đùi gà, “Nói hay lắm, Hồ lão cũng đừng quên ước định giữa chúng ta.” Lý Bách Hồ nghi ngờ: “Ước định gì?” Hồ Duy nói hấn muốn lấy bảy tấm kim bài cho Tề Châu.”, Lâm hội trưởng có biết sách pháp ngày mai là quy tắc gì không?” “Thư pháp các hạng mục đơn giản, quy tắc hàng năm đều không khác nhau mấy.” Lý Bách Đạo: “Đơn giản là so với ba loại thể chữ, theo thứ tự là Hành Thư và Sách Khải cùng với Thảo Thư, Hành Thư hội trưởng là vô địch đấy, Gia Cát Thu Lương cũng không phải đối thủ của hấn, cho nên Lâm hội trưởng ngày mai có thể đoạt giải quán quân hay không, chủ yếu phải xem Khải thư và Thảo Thư.” Lâm Tri Thư cùng Thảo Thư cười cười., Các loại chữ viết của hấn, trình độ là nhất trí đấy. Lý Bách gật gật đầu, nói: “Nhưng Khải thư dù sao cũng là do chúng ta hiện đại thông hành viết chữ chính thể, cho nên ba loại chữ thể này, bình ủy quan tâm nhất chính là Khải thư, viết chữ viết rất dễ dàng dễ chia cao, còn lại thảo thư cùng đải ngộ xấp xỉ với hành thư đải ngộ không sai biệt lắm., Đáng nhắc tới là Tiểu Lâm Đại Trúc và Gia Cát Thu Lương hai người, chữ Khải đều viết vô cùng tốt, Lâm hội trưởng ngày mai phải cẩn thận.” Đã hiểu.” So với ba loại chữ “so với ba loại chữ sao. Xem ra trận đấu ngày mai sẽ không kéo dài như cờ vây nữa.... Ban đêm đã mười hai giờ rồi. Ngày mai sẽ chính là thi đấu hạng mục thư pháp, nhưng ngày mai Chư Cát Thu Lương sắp đại biểu thi đấu ở Sở Châu lại có chút mất ngủ, lật qua lật lại chính là ngủ không được. Trên bàn điện thoại, Gia Cát Thu mở mắt ra nhìn, là tin tức của Tiểu Lâm Đại Trúc

phát ra., Đối phương vậy mà cũng không ngủ. Tiểu Lâm Trúc: “Thu Lương Quân ngủ?” Gia Cát Thu Thu Lương: “Có chuyện gì không?” Tiểu Lâm Đại Trúc: “Không có gì, chỉ muốn cho Thu Lương Quân xem Khải Thư của Lâm Tri Bạch.” Tiểu Lâm Đại Trúc (đít): (Nấn ảnh) Chư Cát Thu Lương nhận được hình ảnh, xem một chút, là một bài thơ Lâm Tri viết miễn phí. Viết rất đẹp, thực ra hai câu sau “Sau say không biết trời trong nước, đây thuyền thanh mộng áp tinh hà”. Nhưng đây không phải trọng điểm. Trọng điểm là, bài thơ này do Lâm Tri Bạch dùng Giai Thư trên mạng viết. Đây cũng là một bài mà có thể tìm thấy trên mạng., Lâm Tri Bạch chỉ có duy nhất tác phẩm Khải thư (thực sự là bản vẽ video ghi của Tề Châu Trung Thu Thi Hội). Chẳng qua bởi vì bài thơ này có phần tùy ý viết, cho nên chỉ có thể xem đại khái. Nhưng... Làm cao thủ chữ Khải đỉnh cấp, Gia Cát Thu Lương chỉ nhìn sơ qua là biết đại khái trình độ sách vở cực cao! Trước đó, Gia Cát Thu Lương đã ảo tưởng Lâm Tri Bạch am hiểu viết sách, nhưng chữ Khải như vậy. Nếu là như vậy, phần thắng ngày mai của Chư Cát Thu Lương kia vẫn là vô cùng lớn. Chỉ là trình độ chữ Khải của ông ta, mặc dù chỉ hiện lộ ra một góc núi băng, nhưng đã khiến Gia Cát Thu Lương sinh lòng kiêng kỵ, chữ Sí, chữ viết ào ào léo. Sán sách vở cao cấp, kỹ xảo: “Cảm giác rất mạnh.” Gia Cát Thu Lương chỉ có thể nói ước nguyện của ông ta trình độ giai sách hoàn toàn trống, nhưng lúc này mới hợp.” Người đọc sách chữ Khải lợi hại như vậy, chữ Khải kém làm sao có thể quên mất chữ của ông ta.

Chương 482: Nhan Chân Khanh!

Hiện tại, địa điểm mới nhất: Ngày hôm sau. Vào buổi tranh tài thứ ba bắt đầu vào bảy giờ sáng. Xét thấy sức ảnh hưởng của Tề Sở Văn Đấu bây giờ càng lúc càng lớn, phương thức truyền bá các châu cũng càng ngày càng coi trọng, từ rất sớm đã bắt đầu dự báo các loại thời gian, thậm chí còn có hoạt động liên quan đến, tỷ như Tàn Châu liền làm một hoạt động “Tề Sở đấu thư pháp đại chiến có giải thưởng thi đoán”, sau đó Tề Châu cũng làm hoạt động tuyên truyền tương tự. Trên mạng lưới buổi sáng sớm liền thảo luận náo nhiệt. Chủ đề đương nhiên là tiến hành vây quanh Lâm Tri Bạch cùng Chư Cát Thu Lương. Trên thực tế trận đại chiến thư pháp này diễn ra., Bên ngoài đã sớm chờ mong. Đặc biệt là khán giả Trung Châu, bọn họ thậm

chí còn không thể giữ được tâm thái ăn dưa như hai ngày trước! Dù sao hôm nay thế giới chúng kiến: Lam Tinh đệ nhất thư pháp gia rốt cuộc là Tàn nhân Lâm Tri Bạch, hay là Trung Châu Chư Cát Thu Lương! Thậm chí không chỉ có ngoại giới, mà còn có thể nói toàn bộ các nhân sĩ thư pháp trên thế giới bây giờ đều đang chú ý tới trận đấu này. Vô số các nhà thư pháp trứ danh danh danh hàng thứ hạng không thấp đều nhao nhao tới hiện trường tranh tài Sở Châu., “Muốn xem trận quyết đấu Vương Giả thư pháp giới hôm nay! Có một số thậm chí là tới sớm. Đến hội trường, mọi người bắt đầu bàn tán sôi nổi: “Hôm nay thứ lo lắng nhất chính là Khải thư của Lâm Tri Bạch và Thảo thư trình độ như thế nào, có thể đạt tới tiêu chuẩn của hắn.” “Đúng vậy.” “Hành thư chắc chắn không có ai là đối thủ của Lâm Tri Bạch!” Bộ sách Chư Cát Thu Lương trình độ cùng Thảo Thư đều là đỉnh cấp, nếu hắn thắng nhất định phải ở trên hai loại chữ này công phu!” Cá nhân ta cảm thấy Gia Cát Thu Lương chắc chắn sẽ thắng.”, Bởi vì Lâm Tri Bạch dù sao cũng là yêu nghiệt mới xuất hiện trong ngành nghề, trước tiệc tối từ thiện chưa bao giờ thể hiện trình độ thư pháp của hắn, kể cả tác phẩm hành thư chính thức của hắn cũng chỉ có Linh Lan đỉnh trật tự, rất có thể bởi vì thực lực các thể chữ khác của hắn không mạnh như vậy, bằng không làm sao lại không ra ngoài triển lãm?” “Huynh đệ không xem trận đấu ngày hôm qua chứ?” Phàm là người xem trận đấu cờ vây ngày hôm qua, người tuyệt đối sẽ không nói ra câu vừa rồi., Người ta Lâm Tri Bạch trước kia cũng chưa từng thể hiện kỹ năng cờ vây cho người ngoài a, nhưng ai có thể nghĩ đến đến cuối cùng hắn là người mới trong cờ vây mà lại trực tiếp giết chết Lưu Cát, thế cho nên bây giờ giới cờ vây đều nói hắn có thực lực của Lam Tinh đệ nhất vi đại sư cờ?” Mà trong vô số lời nghị nghị nhiệt, thời gian đã tới 6 điểm vào buổi tối. Các đại biểu cho các thư pháp đại sư Tề Sở dự thi, đã đến hiện trường sớm một giờ, hai bên còn đang ở hậu trường cụp mắt. “Thật đáng tiếc ngày hôm qua không thể cùng Lâm lão sư đánh cờ.” Tiểu Lâm Đại Trúc vậy mà chủ động vươn tay và Lâm Tri Bạch Ngũ: “Nhưng đồng thời chúng ta không có may mắn gặp nhau.” Lâm Tri cười trắng bắt tay với đối phương. Tiểu Lâm Đại Trúc nhú mày nói: “Hôm nay xin Lâm lão sư phụ hạ thủ lưu tình.”, Mọi người tự nhiên đều phải dốc toàn lực ứng phó.” Tiểu Lâm Đại Trúc không thích thú, cũng không

dây dưa nữa. Về phần Gia Cát Thu Lương trước kia ở bữa tiệc thiện lương, cùng Lâm Tri Bạch náo loạn không thoả mái, giờ phút này hồn nhiên không có ý nghĩ chủ động đến chào hỏi. Như vậy vừa vặn. Dù sao Lâm Tri Bạch cũng không muốn đi tới chào hỏi, đại biểu cho tuyên thủ Sở Châu, hấn đối với Diệp Thái Nhi ngày đầu tiên có ấn tượng không tệ. Những thứ khác đều là người qua đường mà thôi. Ngược lại người dự thi của bốn hạng mục thư pháp khác của Tề Châu cùng Lâm Tri Bạch trò chuyện vui vẻ với nhau., Dù sao mọi người cũng đứng bên cạnh. Bốn người bọn họ cũng hiểu rất rõ. Thậm chí trong trận đấu hôm nay, ngoại trừ Lâm Tri Bạch và Gia Cát Thu Lương ra, những người khác đều là cùng chạy theo, cho dù là Tiểu Lâm Đại Trúc cũng không ngoại lệ.... Trong mỗi tuyên thủ hai bên đều có tâm tư riêng, thời gian cuối cùng cũng đến bảy điểm, các châu đã bắt đầu truyền bá ở hiện trường. Trong sân trước của đại hội, chủ trì tổ chức mười cái bàn. Trên bàn lại sắp đặt sẵn tờ giấy chuyên dụng trong trận đấu quy cách. Những tác phẩm thư pháp này viết xong thì hoàn toàn không có vấn đề gì. Về phần nội dung trận đấu thì nội dung lại cực kỳ đơn giản., Dựa theo lời chủ trì giới thiệu, đại khái là do mười vị khảo thí bình luận quyết định ra một thiên văn chương khoảng năm trăm chữ, đám thư pháp gia dự thi phụ trách sao chép lại. Dù sao đây cũng là tranh tài. Không gian phát huy cứ như vậy mà phát huy. Berloz viết năm mươi chữ, hấn viết một trăm chữ, kết cấu chữ cùng chữ còn không giống nhau, liền không có biện pháp trực quan đánh giá. Trừ phi chênh lệch giữa hai bên thật sự quá lớn. Trừ phi nếu như tất cả mọi người đều viết giống nhau nội dung như nhau., “Vòng thứ hai là ai hay ai xấu, ngoại nhân có thể không dám hạ luận, rất nhiều người hiểu chuyện, kỳ thực chỉ liếc mắt một cái là phân ra cao thấp. “Vòng thứ ba chia ba lượt.” “Vòng thứ hai là đề thư.” Vòng thứ ba là thảo thư.” Người chủ trì đang giới thiệu cách chơi của trận đấu. “Tuy giống với hai hạng mục trước chia thành ba vòng, nhưng trận đấu thư pháp sẽ không tồn tại chuyện mỗi vòng có mấy người bị đào thải, mỗi vòng chúng ta đều sẽ an bài tám vị bệ trên chia nhau., Sau đó lại xóa đi điểm cao nhất và phân chia thấp nhất, lại tính ra bình quân chính thức thành tích của cục diện. Còn về phần thắng cuối cùng, đương nhiên là căn cứ tổng điểm các vị lão sư.” Ngừng một chút, người chủ trì bổ sung: “Sau đó chính là bổ sung quy tắc,

xét thấy phương pháp ứng thư và thảo thư của Khải thư, cho nên Hành Thư cùng Thảo Thư của chúng ta có đầy 10 điểm., Nhưng chữ Khải đầy đủ thì là 12 điểm.” Quả nhiên, chính như lời giới thiệu tối hôm qua của Lý Bách. Cuộc thi này sẽ tăng thêm một chút quyền lực. Tựa như thi tháng này có chút khoa học đầy điểm là 100 điểm, còn khoa học đầy điểm là 120... Cũng may quyền hạn thi đấu này không tính là khoa trương, thảo thư và hành thư là 10 điểm, sách Khải cũng chỉ cho 12 phần, nhưng cũng phải nói lại. Cao thủ quyết đấu, thường thường chỉ ném đi một cái không trọn vẹn như vậy., Cho nên quyền lực này khác nhau, đối với tất cả người dự thi ngoài Lâm Tri Bạch mà nói, đều là cực kỳ quan trọng. A? Vì sao đối với Lâm Tri Bạch mà nói không quan trọng? Bởi vì sách hành sách của Lâm Tri Bạch kinh khủng bao nhiêu, Khải thư cùng sách cỏ của y sẽ có bao nhiêu vô địch! Đương nhiên đối với điểm này bên ngoài còn không có đủ xác nhận, mọi người ở nghiêm túc thảo luận quyền trọng này cuối cùng sẽ sinh ra ảnh hưởng đối với kết quả thi đấu. “Người càng am hiểu sách Khải càng dễ thắng!” Nói như vậy, người được lợi lớn nhất của quy tắc này!”, “Chắc là Tiểu Lâm Đại Trúc và Gia Cát Thu Lương.” [Khải thư của Tiểu Lâm Đại Trúc, danh tiếng cực lớn, thậm chí được xưng là đệ nhất thế giới!” Bất quá Khải thư của Gia Cát Thu Lương cũng được xưng là đệ nhất thế giới, hai người bọn họ so với sách Khải vàng có thể chênh lệch không lớn.” Chẳng qua ta luôn cảm thấy như vậy không tốt, cho Khải thư quyền lực quá lớn!” Đối với những người nghiên cứu kinh thư này mà nói, nó có chút không công bằng.”, Khải thư hình như là 11 điểm nhỉ?” “Năm nay đã 12 điểm rồi, dựa vào cái gì, không thể chê hết cả 3 kiểu chữ sao.” Chế độ hình như có chút tranh cãi, chủ yếu là vì rất nhiều người cho rằng nghề thư không thoải mái, thậm chí có người cho rằng cách thi này như đang nhắm vào Lâm Tri Bạch! Bởi vì tất cả các hành thư đều vô cùng ủng hộ với Lâm Tri Bạch, trong lòng bọn họ đương nhiên càng hi vọng quyền sách người số một trong hành thư này đi lên được đệ nhất thế giới!... Rõ ràng mình am hiểu nhất là hành thư, cũng biết rõ Tiểu Lâm Đại Trúc và Chư Cát Thu Lương am hiểu về Khải thư hơn. Nhưng hết lần này tới lần khác còn phải cho Khải thư thêm hai phần quyền trọng, phải biết rằng sách xưa kia, chỉ thêm một phần quyền lực, muốn nói có thể kiểm chế ra mình hay không nhằm vào mình.,

Thật ra Lâm Tri Bạch cũng nói không chừng, nhưng hẳn hẳn suy đoán trong chuyện này, khả năng có chuyện gì đó xảy ra? Dù sao từ chuyện Sở châu thích tìm ngoại viện đã thấy được bọn họ không nói võ đức. Nhưng lần này đến lần Tề Sở Văn đầu, lại đúng lúc là chủ đạo Sở châu, bọn họ chiếm được địa vị chủ đạo. Thôi đi, không cần thiết phải nghĩ nhiều, có lẽ chỉ là khéo léo mà thôi. Huống hồ cường giả chân chính (kẻ mạnh) đã cưỡng ép trước mặt), Tất cả âm mưu quỷ kế đều là con cọp giấy! Tâm tư biến hóa. Mười vị tuyển thủ đã được mời lên trên đài. Cùng lúc, chủ trì chủ trì bắt đầu giới thiệu lai lịch của mười vị tuyển thủ cấp đại sư này, cơ hồ tất cả đều là danh nhân ở thư pháp giới. Nhất là khi giới thiệu đến Tiểu Lâm Đại Trúc, người xem tại hiện trường, tiếng kêu vô cùng lớn. Thời điểm giới thiệu Lâm Tri Bạch, tiếng kêu rõ ràng yếu đi, nhưng màn ảnh cho đến hàng trước đó., Người xem sẽ nhìn thấy: Cho Lâm Tri Bạch hoan hô, cố gắng động viên, không ít nhân vật già cả thư pháp giới, ở trong vòng tròn này phân lượng cực cao! Đồng dạng. Giới thiệu đến Gia Cát Thu Lương, cũng là tình huống tương tự, nói rõ thư pháp quyền hay là càng thêm tán thành Lâm Tri Bạch cùng Gia Thu Lương. Tiểu Lâm Đại Trúc phần lớn là ưu thế của sân nhà. Ngay cả trong bầu không khí hiện trường như vậy cũng vậy., Người chủ trì tuyên bố cuộc so tài bắt đầu. “Vòng thứ nhất ngày hôm nay là viết thư. Đề tài của chúng ta chính là chín tờ “Tứ Nhân” do Trần Duyệt Lan sáng tác từ nhỏ. Cả thiên này không đến năm trăm chữ, các vị đại sư có thời gian hai giờ...” Ngay lập tức, các đại sư thư pháp đều nhìn về phía màn hình phía trước, trên đó viết nguyên văn của “Cửu Cơ Lung”. Cái gọi là “Chín tờ cơ” là danh bài., Nhưng người đứng đầu Trần Duyệt Lan dĩ nhiên chính là tác phẩm đặc biệt. Lâm Tri Bạch dù sao cũng là Lam Tinh Nhân, Trần Duyệt Lan là một vị nữ từ nhân rất nổi danh trong lịch sử Lam Tinh, cho nên nội dung của Lâm Tri Bạch đối với bài thơ này cũng không xa lạ gì, hẳn bây giờ là muốn nghiên cứu mỗi một chữ trong bài thơ, ngẫm lại một chút kết cấu kiểu chữ này phải xử lý đẹp nhất như thế nào. Hoặc là nói: Lâm Tri Bạch muốn nghĩ xem hôm nay dùng phong cách gì để thi đấu. Muốn tiếp tục phong cách Vương Hi chi thứ của ‘Lan Đình’ hay sao?, Hàng sách đệ nhất thiên hạ là “Hoa Lan Đình” của Vương Hi Chi. Có rất ít người biết, thật ra “tạ tế chất” do Nhan Chân Khanh viết, viết rất phóng khoáng, được cổ nhân

bình phẩm là “Thiên Hạ Đệ Nhị Hành Thư”. Về phần “Hược Thực Thiếp” của Hoàng Châu óng ánh ở Tô Đông Nhai thì được gọi là “Thiên Hạ Đệ Tam Hành Thư”. Mà Lâm Tri Bạch làm thần thư pháp, hẳn không chỉ có thể viết ra phong vận của Vương Hi Chi, cũng có thể tái hiện phong thái Nhan Chân Khanh thậm chí phong thái toàn bộ các đại gia thư pháp kiếp trước như Tô Tễ Yên... Có thư pháp gia bắt đầu động bút viết!, “Cho dù chưa động tới bút thì cũng đã bắt đầu mài mực rồi, chỉ có Lâm Tri Bạch vừa phát trực tiếp trong ống kính, không hề nhúc nhích suy nghĩ. “Lâm Tri Bạch đang ăn cái gì thế?” “Yha ha ha, hành thư hẳn quá không có áp lực.”” Khải thư và thảo thư hẳn không dám nói, hành thư hẳn nhận thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất!” “Hiện tại ta vẫn không quên được sự chấn động khi nhìn thấy “Hoa Lan đình” ngày đó.” “Lίου thời đi? Ngực đậu? Ưu Lan đình là tốt, nhưng tuyệt đại đa số người không hiểu sách pháp, kỳ thực cũng nhìn không ra nhiều môn đạo như vậy.”, Rất nhiều người thổi phồng hoa đình hoa sen thứ tự thuần khiết là đang trang bức, kỳ thực bản thân căn bản nhìn không hiểu.” Tựa như rất nhiều người nói mình thích xem bản tính danh tiếng vang dội, rõ ràng yêu nhất là mạng lưới, còn xấu hổ thừa nhận.” Trên đài những đại sư này, ta đương nhiên biết bọn họ lợi hại, nhưng tác phẩm của bọn họ., Ta một người ta xem cũng không hiểu, xem hiểu tính toán ta thua, chỉ là cảm giác của bọn họ đều rất đẹp.” Quả thật, đây chính là ngưỡng cửa nghệ thuật. Lâm Tri Bạch đương nhiên cũng biết nghệ thuật vẫn luôn có loại “cánh cửa” này. Chính là bởi vì những cánh cửa có chút nghệ thuật quá cao, dẫn đến truyền thừa bị đứt đoạn, thậm chí là mất đi. Có điều Lâm Tri Bạch có một kỹ năng gọi là “Hạ bút như có thần”, hôm nay hẳn muốn cho những người không hiểu thư pháp kia biết đến sự tồn tại., Cũng cảm thụ một chút mị lực của thư pháp! Nghĩ đến đây, Lâm Tri có quyết định. Hôm nay y muốn dùng phong cách của Nhan Chân Khanh tham gia thi đấu lần này! Tại sao Nhan Chân Khanh không phải Vương Hi Chi, bởi vì Lâm Tri Bạch muốn biểu diễn toàn diện tính toàn diện của mình, y muốn trở thành “Thư Thánh” của Lam Tinh. Mà đương thời, muốn phong thánh? Không lấy ra chút gì vượt quá sự tưởng tượng của nhân loại, làm sao phục chúng? Chỉ có thể phá vỡ sự tưởng tượng của mọi người, sáng tạo kỳ tích., “Mới có thể thành Thánh đương đại! Về phần Phong Thánh, vậy thì

không cần phải nói, ít nhất cũng có một điểm, chính là sau này Lâm Tri Bạch đi châu khác, khởi bước có thể không chỉ đơn giản là ba đường! Xa không nói, chỉ riêng Tề Sở Văn đấu xong, Lâm Tri Bạch sẽ phát triển đến Sở Châu. Sở Châu sẽ định cho hắn đoạn thời gian gì sơ khai? Ba tuyến khẳng định không thể vượt qua, ít nhất phải là loại cấp hai rồi., Dù sao hiện tại hắn cũng đã được coi là yêu nghiệt thiên tài có tiếng tăm lừng lẫy từ trên mạng ở Sở Châu rồi! Lúc Lâm Tri Bạch tư duy phát tán, tất cả mọi người đều động bút. Màn hình thi đấu trên sàn đấu, vẽ màn ảnh của các đại sư trong màn hình. Đặc biệt là chữ của Tiểu Lâm Đại Trúc và Gia Cát Thu Lương, còn được an bài trên màn ảnh đặc biệt viết rất rõ. Tuy rằng hai vị này viết hành thư, so ra không bằng Lâm Tri Bạch ở Lung Lan đình được viết theo dấu của 《Bạch Tri, Nhưng cũng làm cho người yêu thích thư pháp cảm thấy “Nhân gian đáng giá” bỗng nhiên, người chủ trì hưng phấn nói: “Lâm Tri Bạch bắt đầu động bút rồi!” Gương kính dường như còn hưng phấn hơn chủ trì, trước tiên ta tự mình sắp xếp màn hình của mình cho Lâm Tri, sau đó tự mình viết cho hắn một cái hình ảnh tập trung vào bảng chữ mẫu. Bá Bá! Bá! Bá! Chữ viếtNhập! Từng chữ viết đều có vẻ động lòng người như vậy! Nhưng sau khi Lâm Tri Bạch viết liên tiếp vài chữ, sắc mặt chủ trì đột nhiên thay đổi, hiển nhiên hắn là chuyên gia hiểu biết về sách vở: “Chờ xem!” Đây là phong cách gì vậy!” Là một người nghiên cứu chữ 《Lan Đình thứ tự không thua gì người đọc sách cả, ta tự hỏi mình vô cùng hiểu phong cách của Lâm Tri Bạch lão sư!” Nhưng hiện tại ta phát hiện ra: “Lâm Tri Bạch lão sư lấy ra một phong cách khác!”

Chương 483: Sách Khải thứ nhất của Âu Dương Tuân cùng thiên hạ thứ nhất!

Địa chỉ mới nhất: Tùy theo sự kinh hô của chủ trì, những người đang xem trực tiếp luật pháp, cùng với người của Thư Pháp Giới, cũng lập tức liên chấn kinh! Quả thật không giống nhau! Phong cách hành thư mới của Lâm Tri Bạch, dùng bút thuận hậu mạnh mẽ, hơn nữa thích học tập văn pháp trung, có gân cốt, cũng có sắc bén., Bức hoành họa bình thường phải hơi mỏng, dựng thẳng và mềm mại, lại hơi thô kệch... “Phong cách mới này thật là mới!” Hùng tú đoạn trang, chữ kết thành hình vuông, trong vuông thấy tròn, có loại hướng về tâm lực

trong đó!” “Chữ của hấn mạnh mẽ có lực, chân tình lộ ra, kết cấu chìm xuống, điểm điểm tranh tung bay!”, “Nếu như nói “Phong cách hành thư của “Lan đình” đã đủ khiến phong cách hành thư của Lâm Tri Bạch khai tông lập phái, thì loại bút pháp này của hấn hoàn toàn có thể mở một môn cho hành thư!” “Không hổ là hành thư đệ nhất thiên hạ Lâm Tri Bạch!” Thư phong mới này vẫn là khí thế hùng hậu, đa lực gân cốt, phong phạm đại gia, khí tượng rõ ràng vượt qua Tiểu Lâm đại trúc và Gia Cát Thu Lương.” “Kỹ pháp của “Trước đó là nhất? Kế tiếp?” Phong cách của quyển sách này, kỹ pháp dùng Giáo Chuyền.”, “Xem ra trình độ sách của Lâm Tri Bạch rất cao, ba hệ thống dùng bút, Lâm Tri Bạch đã làm được lô hỏa thuần thanh!” Xem ra trình độ sách của Lâm Tri Bạch cũng không kém, bởi vì hai loại kinh điển này dùng hệ thống bút, ở trong sách hành thảo đều có tác phẩm rất kinh điển!” Mà ở một bên khác, các châu người không hiểu sách pháp, thì chỉ có thể kêu 666 hoặc một vẻ mặt mông bức. Nhưng hết lần này tới lần khác những người này mới là đại đa số, không hiểu thư pháp, chỉ có thể tán gẫu mấy thứ ngoài nghề nghiệp. ” Giác mãnh liệt!” “Ta vẫn là câu kia, thư pháp đúng là nghệ thuật cao siêu., Nhưng tuyệt đại đa số người, kỳ thực ngay cả thưởng thức cũng không hiểu nên thưởng thức. “Ta không hiểu thưởng thức, nhưng ta cảm giác rất thoải mái, như vậy là đủ rồi!” “Ta cũng vậy, lần đầu tiên nhìn thấy “Phong lan đình” thực sự bị chấn động!” “Ta không tin, chưa từng có tác phẩm của thư pháp gì, có thể khiến ta cảm nhận được sự rung động trong lời nói của các ngươi!, “Đương nhiên các ngươi cũng có thể nói là ta chưa từng thấy qua chân tích của đại sư chân chính.” “Ta giống như trên lầu, cảm giác những tác phẩm của đại sư này không sai biệt lắm.” Cái gọi là thích thư pháp, đều là đang trang bức, bằng không thì sao ta không nhìn ra những chữ này tốt ở đâu?” “Lâm Tri Bạch, ngươi cũng không nhìn ra?” “Đương nhiên, không bao gồm Lâm Tri Bạch!” Có rất nhiều người xem không hiểu, thư pháp đồng dạng có rất nhiều người xem không hiểu. khán giả khó hiểu, khó tránh khỏi cảm thấy nhàm chán, nhưng khi mọi người trong lúc vô ý có thể thấy mọi người?, Lại nhìn về phía bộ thư pháp kia của Lâm Tri Bạch, mơ hồ có một loại cảm giác nói không nên lời bốc lên trong lòng! Từng chữ đó! Cảm giác đẹp đẽ của kết cấu loại kia! Mùi vị chính thể đó rất vi diệu, rất thần kỳ, thậm chí rất huyền học! Đó là cảnh

giới của thư pháp, tự nhiên là đẹp đẽ, lấy hệ thống linh tính trác tuyệt, sâu sắc thư pháp, hùng tráng rộng lớn, lấy hồn phách kiên cường mà đúc từ trong chữ Lâm Tri Bạch., Bọn họ cảm nhận được sự mạnh mẽ dồi dào, thậm chí còn cảm nhận được một loại phong độ cao thượng! Tại sao có thể như vậy? Vốn dĩ những người đọc sách đều ngây dại! Ngay cả người xem thích nói cái gì “Thích thư pháp đều là đang trang bức” cũng hoàn toàn chân kinh! Giờ phút này bọn họ chỉ cảm thấy, những chữ mà Lâm Tri Bạch viết ra, chỉ là trong đáy mắt thưởng thức, đều trở thành một loại hưởng thụ của cao trào. Đây thực sự là một loại “Diệp tâm vui sướng” trên ý nghĩa. Đồng thời, trong lòng bọn họ cũng đầy chờ mong! Bởi vì giờ phút này Lâm Tri Bạch mới viết không đến trăm chữ. Bọn họ vốn xem sách không hiểu được, hiện tại lại đang không nhìn được mong đợi., Muốn xem một chữ Lâm Tri Bạch sẽ viết như thế nào, chữ kế tiếp sẽ bị hấn xử lý thành dạng cấu trúc gì... Tại sao lại như vậy? Rất đơn giản, bởi vì “Hạ bút” của Lâm Tri Bạch như có thần bị động phát động! Bị động này mặc dù huyền học, nhưng ảnh hưởng lại là biến mất. Người vốn xem sách vở, đầu óc không hiểu được, chỉ đột nhiên xem hiểu. Thật giống như..., Ngược lại cảm thấy “Con chim nhỏ nói sớm tại sao người đã đeo bao thuốc nổ” cũng có phong thái văn chương. Chờ đến khi bọn họ trưởng thành, những bài thơ này mới chân chính cảm thấy đẹp và kinh diễm! Kỹ năng bị động như “Thần” này chính là để cho những người này “trưởng thành”, đương nhiên chỉ trong nháy mắt mà thôi, hạn chế trước lúc bọn họ thưởng thức bộ sách pháp của Lâm Tri Bạch sẽ bị phát động, nhưng trình độ này đã đủ rồi!... Tần Châu... “Bức tác phẩm này của Bạch Đế, thật là rung động!” “Đột nhiên lý giải vì sao đám phú hào kia nguyện vì tranh vẽ thư pháp mà vung tiền như rác!” “Một người không hiểu học thư pháp như ta cũng có thể cảm nhận được linh khí và cảnh giới của bức tác phẩm này của Lâm Tri Bạch!”, “Càng xem càng cảm thấy thần kỳ, tác phẩm này không phải là đầy diễm a!” “Rõ ràng ta không hiểu! Để lộ trên người người khác có thể rất không hợp thói thường. Nhưng Lâm Tri Bạch đã từng viết ra “Phong lan đình”, hấn có thể thu nạp đầy diễm hoàn hảo....Tề Châu.. Thật kỳ quái, ta làm sao càng nhìn chữ cực kỳ giàu có mà lại càng thích?” Thì ra không chỉ mình có cảm giác này, tiền tài có bức thư pháp này càng nhiều, ta càng cảm thấy lợi hại!” “Rõ ràng

ta không hiểu thư pháp, nhưng lại cảm nhận được những chữ này tinh diệu!” Thật ra rất bình thường” Nói. “Thật giống như người không hiểu âm nhạc, nhưng có thể cảm nhận được cái gì ca khúc dễ nghe dễ nghe., Âm nhạc giống nhau, chỉ là độ khó khi cảm thụ thư pháp cao hơn một chút, nhưng Lâm Tri viết quá tốt, cho nên tất cả mọi người đều có thể tiếp nhận, đại khái đây là lượng bạc hàm kim của thiên hạ đệ nhất!” Đúng vậy. Lâm Tri Bạch có phải là thư pháp gia đệ nhất thiên hạ tạm thời nói ra hay không. Ít nhất hẳn là hành thư đại sư đệ nhất thiên hạ không ai dám phủ nhận hay không..... Sở châu....Hôm nay xem như ta đã được thấy hành thư của Lâm Tri Bạch, quả nhiên là thiên hạ vô song!”, “Ta nguyện ý dùng một nửa tài sản đổi!” “Ha ha, một nửa tài sản của người, khả năng không mua được một chữ của hắn, chớ nói chi là tác phẩm này.” Chúng ta không có hy vọng.” “Không sao, Thảo Thư cùng Khải thư mới là trọng điểm!” Hành thư của Lâm Tri Bạch đã sớm vô địch trong lòng người Sở Châu. Nếu là, người Sở Châu kỳ thực đã sớm làm tốt vòng hành thư này, Lâm Tri Bạch đã vượt xa chuẩn bị tâm lý. Mà hôm nay Sở Châu chỉ có ảnh hưởng dưới sự “Hạ bút như có thần”. “Hành thư đối với Lâm Tri Bạch có bao nhiêu cao minh, cảm thụ càng sâu sắc hơn mà thôi. Triệu châu, viết thật tốt!” “Đại sư khác đều rất mạnh, nhưng Lâm Tri Bạch là thần của Hành Thư.” “Quả thực, “Vòng này chính là của cá nhân Lâm Tri Bạch!” “Trung Châu... Ta ái Lâm Tri Bạch!” “Thần!” “Không ai hiểu biết hành thư hơn Lâm Tri Bạch!”...Song cơn cơn tử so với Lâm Tri Bạch càng hiểu hành thư hơn, nhưng có thể xác định chính là: “Lâm Tri Bạch dùng hành thư của Nhan Chân Khanh viết chín tấm “Cửu Cơ Thương”, tác phẩm sách này còn chưa hoàn thành đã dẫn phát cướp! Phú Hào Hào Hào của các châu quan sát trực tiếp đều chấn động! “Liên hệ với phương pháp tổ chức, ta muốn mua bộ sách này!”, “Không thể bỏ lỡ bức tác phẩm này nữa!” Lão Trương người là bạo phát hộ, học cái thư pháp cái rầm!” Lão Trương ta không hiểu thư pháp, nhưng Lâm Tri Bạch bức tác phẩm này, ta có thể lý giải hắn biểu đạt, bức chữ này ta có thể định!” Hiên nhiên, phương thức tổ chức đều phải bị các bậc phú hào thậm chí đại nhân vật quấy rầy. “Hoa Lan Đình” của Lâm Tri Bạch, lúc trước ở trên bữa tối từ thiện đấu giá ra sáu trăm triệu. Bức tác phẩm thư pháp này, cùng với phong cách 《Lan đình xếp hạng, nhưng đồng dạng

là hành thư,, Có trời mới biết có thể bán được bao nhiêu tiền, đương nhiên quan trọng nhất là phải xem Lâm Tri Bạch có nguyện ý bán hay không. Mà giờ phút này Lâm Tri đang bận viết chữ, đương nhiên không thể bận tâm mấy thứ này, tất cả tâm tư của hắn đều đầu nhập vào tác phẩm thư pháp sáng tác.... Cuối cùng! Thời gian đến rồi! Người chủ trì bắt đầu an bài các vị thư pháp đại sư, theo thứ tự biểu diễn tác phẩm của mình. Sau mỗi một nét chữ được biểu hiện ra, đều sẽ ở người chủ trì khen ngợi, nghênh đón các vị đánh giá. “Đầu tiên là tác phẩm vạn cổ của thư pháp đại sư Tề Châu, thông qua màn hình lớn chúng ta có thể nhìn thấy chữ viết cứng rắn của sư phụ, giống như: “Chia tám, tám phần!” Đây là một phân số rất tốt của mười thư pháp gia dự thi!”, Ba vị phân trên mặt phía trước, đều không vượt qua 9 điểm. Cho đến khi Tiểu Lâm Đại Trúc ở bên này, tác phẩm hành thư của hắn trực tiếp đạt được phân chia cao nhất trước mắt, 9, 2 điểm! Bang ba ba: thị trường tức thì vang lên tiếng vỗ tay. Nhưng có thể thấy, trên mặt người xem ở Sở Châu, cũng không có quá độ hưng phấn. Bởi vì bọn họ rất rõ ràng, cường giả chân chính còn chưa ra sân. Quả nhiên, khi người chủ trì giới thiệu về thư pháp của Lâm Tri Bạch., Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn! ” Lâm Tri Bạch sư phụ bức tranh chữ hùng mạnh lại không linh, có loại vẻ đẹp tự nhiên tròn trịa, phong cách cùng hành thư của hắn đại biểu 《 Lan Đình Hành 》 có khác biệt rõ ràng, ví dụ như dùng bút quy luật, thiên tác phẩm này rõ ràng là lấy tròn chuyển thành chủ, chiết bút ít, lấy chuyển thế chiết, đồng thời thu phóng tự nhiên., Cứ lấy năm chữ đầu tiên làm ví dụ, phía trước là năm chữ buông ra, năm chữ sau lại là thu...” Sau một trận khoa trương, chủ trì mở miệng khen: “Xin bình ủy phân!” Những lời này vừa dứt, mỗi người đều đưa ra số lượng, thừa thớt, hoàn phân! Cường phân! Đại 80 điểm! Sô... Hành Thư Luân thứ tự tổng cộng có tám bình ủy, chỗ ngồi của bọn họ cách nhau rất xa, không có khả năng thương nghị với nhau, không hẹn mà đều, toàn bộ đều đặt điểm lên trên tác phẩm của Lâm Tri Bạch! Lập tức, tiếng vỗ tay vang lên như thủy triều! Lâm Tri Bạch cũng lộ ra dáng vẻ tươi cười., Kết quả này nằm trong dự liệu của hắn, nếu như Nhan Chân Khanh cộng thêm “Hạ bút như có Thần” mà cũng không lấy được đầy điểm vậy chỉ có thể nói là có vấn đề! Bên cạnh đó, ánh mắt Gia Cát Thu Lương đại ra, nhìn thư pháp của Lâm Tri Bạch, hắn nhìn ra đôi

phương không có phong cách hành sách như 《Lan Đình》. Đòi một loại phong cách vậy mà vẫn ngược ta sao? Đúng là vẫn bị ngược đãi, tuy rằng hành thư của Gia Cát Thu Lương nhận được giới thiệu tiếp theo cũng chém được 9, 5 điểm cao. Có thể nói là đệ nhất nhân dưới Lâm Tri Bạch. Nhưng so với đầy điểm của Lâm Tri Bạch thì kém không ít cảm giác. Giờ khắc này Gia Cát Thu Lương biết, đời này mình đừng nghĩ đến chuyện hành văn của mình nữa., Đuôi kịp bóng lưng của Lâm Tri Bạch rồi...Hành thư sau, chính là tranh thủ Khải thư. Lần này y nguyên là văn chương chỉ định, ước chừng hơn hai trăm chữ, thời gian một giờ. Lâm Tri Bạch neho mắt lại, hai chữ Khải thư Thái lung thống, hẳn muốn tìm ra phong cách thi đấu thích hợp nhất. Thế gian này, bốn đại gia Khải thư, lần lượt là Đường Triều Âu Dương Tuân, Nhan Chân Khanh, Liễu Công quyền, cùng với Nguyên đại Triệu Mạnh. Ân này bốn vị này chính là tổ sư gia tính danh. Ví dụ như Âu Dương Tuân gọi là Âu Thễ., Nhan Chân Khanh gọi là Nhan Thễ, phía sau đương nhiên là Liễu Thễ và Triệu Thễ rồi. Lâm Tri Bạch là thần của thư pháp, đương nhiên là muốn dùng phong cách của bốn đại gia nào, liền dùng phong cách nào đó. Có lẽ có người cảm thấy, Lâm Tri Bạch đều là thần thư pháp, chắc hẳn là cũng không cần dùng phong cách của bốn đại gia Sách nhỉ? Nói như vậy đương nhiên cũng có thể, Lâm Tri Bạch luôn luôn có thể thắng được đôi cờ, nhưng giống như kiếp trước đi giải phẫu pháp chó chơi cờ vô địch vậy!, Mặc dù Kha khiết đỉnh phong là đệ nhất thế giới này, cũng chỉ hạ có con chó xuống được, nhưng con chó kia thật ra là không hề có phong cách gì, đều là tính toán cho có, mạnh là xong việc! Lâm Tri Bạch cũng có chút ý tứ, hẳn là cường đại vô địch, mạnh đến mức không có phong cách. Tệ hại là không có đồ của chính mình, nhưng chỗ tốt như vậy, hẳn muốn dùng phong cách thư pháp của ai thì dùng phong cách của người đó. Huống hồ, ai dám nói “Phong cách thay đổi nhiều” không phải là một loại phong cách “phong cách” vô cùng đáng sợ” chứ? Nghĩ tới đây Lâm Tri đã quyết định., Khải thư dùng phong cách Âu Dương Tuân. Về phần vì sao là Âu Dương Tuân, nguyên nhân thật ra cũng không phức tạp. Bởi vì quyển ‘Phong Lan Đình’ của Vương Hi Chi được xưng là “Thiên hạ đệ nhất hành thư’. Còn chín phần Cung Khuyết Tuyên Minh’ của Âu Dương Tuân lại được xưng là “Thiên hạ đệ nhất Khải Thư! Có khả năng chữ

Khải bốn đại gia sách này ai mạnh nhất tranh luận, nhưng Âu Dương Quý Hạng nhất, đã nói rõ ông ta là người được công nhận là cao nhất. Nghĩ tới đây, Lâm Tri Bạch chuẩn bị vẽ. Cùng lúc đó, vẻ mặt của người chủ trì nghiêm trọng nói: “Người đứng đầu Hành Thư là Lâm Tri Bạch, thứ hai là Chư Cát Thu Lương, thứ ba là Tiểu Lâm Đại Trúc, ba vị này đồng thời cũng là đại sư đoạt giải pháp hạng mục, đoạt giải nhất hạng mục của chúng ta!”, Nhất là Lâm Tri Bạch cùng Gia Cát Thu Lương, bọn họ trong lần tranh tài này quyết đấu đã được giới sách Pháp giới gọi là cuộc chiến thế kỷ, mà đối thủ thắng bại của thế kỷ này, hẳn là đang ở quyết đấu hạng mục Sách đang tiến hành tại trận chiến thế kỷ này...” Dừng một chút. Người chủ trì nhìn Lâm Tri Bạch nói: “Đôi lời, chúng ta đều rất ngạc nhiên, vị đệ nhất nhân hành thư thiên hạ này, trình độ cuốn sách lớn đến tột cùng như thế nào?” Không chỉ chủ trì của các châu đều hiếu kỳ. Người xem các châu đều đang tò mò: “Hành thư cũng biết Lâm Tri Bạch Vô Địch!, Nhưng Khải thư thật sự không nói chính xác.” Tiểu Lâm Đại Trúc bắt đầu động bút, Khải thư của hắn vẫn luôn có thể tranh phong với Gia Cát Thu!” “Chẳng qua tổng hợp lại xem, chậm mà đọc sách thì có ích, say mê đọc sách. Khảo dụng sách chính thức chỉ có đối thủ của Gia Cát Thu là Lâm Tri Bạch.” Lâm Tri Bạch vẫn không hề động tay.”““Gia Cát Thu Lương cũng không hề động tay, vẻ mặt hắn rất nặng, có lẽ là áp lực rất lớn nhỉ?” Dù sao vòng này rất có thể là bại thủ.” Gia Cát Thu động tác rất có thể là thắng lợi!”” Lâm Tri Bạch cũng động bút, chữ này đã được vô số người khen ngợi, Lâm Tri Bạch rốt cuộc đã sáng tạo ra quyển sách mới của hắn.

Chương 484: Ban đầu nhìn thấy Bạch Đê đạo hóa thành không!

Giản trình mới nhất: Đây là lần đầu tiên Lâm Tri Bạch chăm chú thể hiện trình độ chữ Khải của mình! Khải thư đoan chính, không phiêu dật như hành thư, cho nên mọi người hàng ngày viết chữ, dù không phải viết bút lông, cũng đa số là phong cách viết chữ sử dụng. Thuyết văn sư phụ trường học dạy học văn viết văn, bất luận văn chương viết thế nào, chữ vẫn phải tận lực dùng tinh thể tốt hơn, bởi vì sư phụ của tập tranh không chỉ nhìn chất lượng văn chương, cũng phải xem chữ., Nếu như vừa đọc văn tự, viết ngay nét chữ đẹp mắt thanh tú,

bản chuẩn khiến người ta thoải mái dễ chịu, chỉ dựa vào ấn tượng phân chia đều sẽ cho nhiều điểm. Nơi này dẫn đến quần chúng Khải thư trụ cột đặc biệt kiên cố! Bằng không Tề Sở văn đầu, cũng sẽ không cho Khải thư đầy đặn quyền lực đặc biệt chia 120 điểm. Cũng bởi vậy, hiểu được thư pháp hay không, nhiều ít hay ít, đều có thể giám thưởng thức một chút chữ Khải. Là để cho thấy. Sách Khải của Lâm Tri Bạch, thậm chí còn chưa kích phát kỹ năng “Hạ bút như có thần”, đã khiến người ta cảm nhận được khí tức bất phàm! Hiện trường kinh hô không ngừng! Chữ này viết thật tốt!” “Ta làm sao cảm giác được chữ Khải của Lâm Tri Bạch?”, “Phong cách này cũng có thể đầy điểm a!” Tại sao lại không giống lúc hần viết hành thư vậy, phong cách của hần cũng quá nhiều thay đổi rồi!!” “E rằng hần cố ý!” “Chính là muốn thể hiện ra phong cách khác nhau của hần!” Mà ở hiện trường, chữ của Lâm Tri Bạch càng viết càng nhiều. Cuối cùng, hần lại lần nữa kích phát “Hạ bút như hữu thần”! Những người xem đẹp mắt nguyên bản chỉ là cảm giác, ngay cả chính giai đoạn đáy lòng của Lâm Tri Bạch, bỗng nhiên cũng cảm nhận được rung động! Chấn động thật sâu! Vị chủ trì này nhin không được! “Thiên đường ơi, mọi người đã thấy rồi sao, đây chính là giai thư của Lâm Tri Bạch, ta chưa bao giờ thấy chữ Khải ưu tú như vậy., Quá khứ ta vẫn luôn rất nông cạn cho rằng, mạnh nhất Lâm Tri Bạch chính là hành thư, lại quên đi ý nghĩa nào đó về độ cơ sở của Khải thư, thiên hạ hành thư đệ nhất nhân, Khải thư của hần sao có thể kém cõi, Khải thư của hần dựa vào cái gì mà không phải là thiên hạ đệ nhất chứ! “Tranh tài kết thúc kết thúc vẫn còn chưa ra được, chủ trì chủ trì nói chuyện như vậy thật không chuyên nghiệp! Bởi vì chủ trì cố gắng có lập trường không! Vị chủ trì này vậy mà lại bày ra một tư thế Lâm Tri nào tàn phẫn trắng. Nhưng trước màn hình, người xem các châu chưa từng có ai cảm thấy không ổn, cho dù tuyệt đại đa số bọn họ đều không hiểu phương pháp, hoặc là nói tất cả tác phẩm tác phẩm trên thế gian, cho dù có lấy tới trước mắt bọn họ, bọn họ cũng không rõ rốt cuộc là ở đâu hay., Dùng bút pháp gì chứ. Khoa trương một chút, không chừng ngay cả cái gì cũng không rõ Khải thư. Đùng có gì mà kỳ quái, trên thế giới có rất nhiều người, đối với thư pháp gì đó, chính là một kẻ dốt đặc cán mai. Nhưng chỉ có duy nhất tác phẩm sách pháp của Lâm Tri Bạch! Thật rung động thật sâu với bọn họ! Vì sao? Bọn họ đều

không biết vì sao! Không có nguyên nhân gì, thì không có duyên có đặc thù gì! Chỉ là rung động thật sâu, một loại rung động đến từ tâm linh!... Tần Châu. “Thư pháp của người khác, ta vẫn như trước không biết nghệ thuật ở đâu, nhưng Lâm Tri Bạch ta lại có thể hoàn toàn cảm nhận được!” “Ta cho rằng Lâm Tri Bạch chỉ có Hành thư đặc biệt., “Ngay cả người không hiểu thư pháp ta cũng bị chấn động sâu sắc, không ngờ Khải thư của hắn lại như vậy!” Khải thư này, là loại tốt nhất mà ta nhìn thấy trong đời ta!” “Ta đột nhiên muốn học thư pháp!” “Ta cũng vậy, nhìn Lâm Tri viết chữ trắng, thật sự rất có cảm giác nha! “Ông trời ơi, thủ phú đây là dùng linh hồn viết chữ!” Chữ của hắn, phảng phất như có một loại ma lực nói không nên lời, hấp dẫn ta! Thủ lĩnh phú vũ!”, “Có thể so với hành thư kém hơn rất nhiều hay không, bây giờ mới biết mình có bao nhiêu tên hề.” Khải thư của thủ lĩnh giàu nhất, rõ ràng là cùng một cấp với hành thư!” Vô địch! Trong lĩnh vực thư pháp, thủ phú đã vô địch! Gia Cát Thu Lương ở trước mặt hắn, cũng chỉ có thể coi là đệ đệ thôi!”... Sở Châu, sao lại như vậy chứ!” “Chẳng lẽ thật sự không ai có thể ngăn cản hắn sao!” Ai có thể nói cho ta biết, tại sao Khải thư của Lâm Tri Bạch, vậy mà cũng là đệ nhất thế giới!” Mặc dù ta là người của Sở Châu, ta cũng hy vọng Sở Châu thắng, nhưng ta thật sự rất yêu Lâm Tri Bạch a!, Mị lực của gia hỏa này quả thực quá mạnh mẽ!” Mặc dù là ngoại viện cấp quái vật đối thủ mời đến, nhưng cường giả như vậy ai lại không thích chứ?” “... Triệu châu, “Thần rồi!” Chữ này nghịch thiên! Chữ dùng bút có hình vuông, nét bút cứng nhắc, nhưng không có chút nào cứng rắn, bút ý đặc thù, chủ yếu biểu hiện ở trên ngòi bút dựng thẳng uốn cong cùng kiềm chế, ấn tự nhiên, không có góc cạnh chính diện nổi bật, bút họa xoay chuyển uyển chuyển uyển chuyển uyển chuyển., Làm cho toàn bộ chữ vừa vặn mềm mại... “Chỉ một chữ, đẹp!” Hình chữ của nó giống như phần lớn dài, ở trong kết thể nghiêm cẩn chỉnh chỉnh tề, có rất nhiều biến hóa nhỏ bé, bộ phận chính giữa của chữ bó sát, mà có một hai chủ bút viết khá dài, để lại chỗ trống, khiến nó thoáng cái xa lánh hơn rất nhiều, có vẻ thanh tú động lòng người., Phong Cốt Minh Lãng, không giống như những người khác, ít nhiều cũng có cảm giác cứng nhắc!” “Thư pháp cuối cùng ai là núi? Nhìn thấy tri bạch thư thành không!”... Trung Châu, “Đều thư làm sao có ý cảnh cỡ này!” “Lời của ta có chút bất kính, Lâm

Tri Bạch chỉ sợ không chỉ là đương đại đệ nhất, theo ta thấy, Âu Dã đại sư am hiểu nhất Khải thư trong lịch sử Lam Tinh, Khải thư của lão nhân gia hẳn cũng chỉ là cùng Lâm Tri Bạch Bá Trọng mà thôi, thậm chí là hơi kém một bậc!” “Thì ra không chỉ ta cảm thấy như vậy...”, Đã đạt tới trình độ đệ nhất nhân dạ đã đại sư năm trăm năm trước, lấy Gia Cát Thu Lương và Lâm Tri Bạch, nói thật, đúng là hơi bắt nạt Gia Cát Thu Lương.” “Hóa ra, chênh lệch đúng là khác nhau một trời một vực!”... hiện trường bất tri bất giác, đã là một mảng yên tĩnh. Ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía Lâm Tri Bạch viết chữ trong màn hình lớn. Đại biểu của Tề Châu. Hồ Duy và Thạch Vân lòng người sôi trào! Bọn họ biết giờ phút này ý nghĩa thế nào! Tuy phía sau còn một thảo thư lớn hơn, nhưng... Đối với người thật sự hiểu sách mà nói, nếu chỉ muốn quyết đoán ra ai là đệ nhất thiên hạ..., Đã không cần phải thi đấu nữa, kỹ pháp của Lâm Tri Bạch có thể nói là vô cùng kì diệu! Thiên hạ đệ nhất chỉ có thể là Lâm Tri Bạch! Dựa vào Khải thư của hắn, chỉ bằng hành thư của hắn! Giờ khắc này thậm chí cũng không ai chú ý Gia Cát Thu Lương và Tiểu Lâm Đại Trúc viết cái gì. Cho dù có người nhìn thấy, so sánh với chữ Lâm Tri Bạch, trong nháy mắt sẽ cảm thấy nhạt nhẽo vô vị.... Lâm Tri Bạch càng viết càng nhanh! Thư pháp, có hai loại phương thức sáng tác. Thứ này là thời gian tính toán lâu dài, khả năng chỉ có vẹn vẹn ba trăm chữ, thư pháp gia viết qua mười ngày, lặp đi lặp lại nghiên cứu nghiên cứu., Có thể nói là khoe khoang hết lòng! Đó là một loại tình cảm mãnh liệt khác! Lâm Tri Bạch thuộc về loại thứ hai, hắn có cảm giác được! Trên thực tế trước đó viết “Quyển Lan”, Lâm Tri Bạch cũng là sáng tác về kích thích thú vị, cũng không có hao phí quá nhiều thời gian! Mắt thấy Lâm Tri Bạch trạng thái như rồng, Sở Châu đại biểu cho đoàn người đã tuyệt vọng! Bọn họ từng nghĩ tới Gia Cát Thu Lương có thể không phải là đối thủ của Lâm Tri Bạch. Nhưng bọn họ cũng không ai từng nghĩ tới, Gia Cát Thu Lương sẽ bại dễ dàng như vậy! Người có học pháp giới thứ nhất, ở trước mặt Lâm Tri, vậy mà lại giống như tờ giấy!; chữ viết thành, chữ kí, chữ kí, chữ thu. Lâm Tri viết ồng! Hắn không phải là người đầu tiên viết, nhưng lại là người đầu tiên kết thúc. Nhân viên công tác cầm thư pháp Lâm Tri Bạch, đưa đến trước mặt nhóm bình ủy., Vậy mà ngay từ đầu đứng lên, run rẩy rẩy tiếp nhận tác phẩm

của Lâm Tri Bạch. Sau một khắc, vị bình úy này ước chừng bảy mươi tuổi, nhìn thư pháp của Lâm Tri Bạch, môi run nhẹ, không biết thì thầm cái gì. Đương nhiên bình úy khác cũng không tốt hơn là bao. Hiên nhiên một điểm, một thiếp này của Lâm Tri Bạch nhất định sẽ làm chấn động nhận thức của bọn họ đối với thư pháp! Bởi vì Lâm Tri Bạch, đứng ở trong lĩnh vực cực hạn thư pháp của nhân loại, cảnh giới của hắn nhất định sẽ làm cho tất cả mọi người trong thư pháp giới đều biết, Cùng cực truy cầu cả đời!... Tiểu Lâm Đại Trúc, hoàn thành tác phẩm. Hắn tỏ ý với nhân viên công tác, có thể đưa cho đánh giá rồi. Mà trước khi nhân viên công tác tiếp nhận, Tiểu Lâm Đại Trúc còn cố ý biểu diễn màn ảnh một chút. Ở Tiểu Lâm Đại Trúc xem ra, chính mình vừa biểu diễn, tất nhiên sẽ thức tỉnh dưới đài tiếng vỗ tay như nước. Dù sao nơi này là Sở Châu, là sân nhà của hắn. Cho nên trong khán đài, có không ít người của Sở Châu. Nhưng điều khiến Tiểu Lâm Đại Trúc bất ngờ chính là, hiện trường cũng không có xảy ra phản ứng gì quá lớn. Chẳng lẽ là cách âm quá tốt? Vì để phòng ngừa các tuyến thủ bị quấy rầy., Trên sân khấu và khán đài có xử lý đặc thù cách âm. Vậy thì coi như cách âm quá tốt, phản ứng kia không lừa được người đâu, Tiểu Lâm Đại Trúc cảm giác về mặt người xem, cực kỳ sâu sắc. Hắn đọc không hiểu, cho đến khi quay đầu lại nhìn màn hình lớn, mặt trên bất ngờ hiện ra một phần thư pháp, lạc khoản chính là ba chữ “Lâm Tri Bạch”. Giờ khắc này, Tiểu Lâm Đại Trúc gần như thổ huyết!... Có lẽ là có một trận “Cuộc chiến vương giả” này kích thích, Chư Cát Thu Lương năm nay đã năm mươi tám tuổi, thế mà cảm nhận được một cỗ nhiệt huyết, kích động trong lòng ngực! Kích thích chưa bao giờ có kích thích như vậy!, Gia Cát Thu Lương cảm thấy hình như mình vừa tiến vào một cảnh giới vô cùng huyền diệu, hắn mơ hồ cảm thấy mình có một chút lý giải và thể ngộ mới đối với Khải thư! Bàn tay treo cao trong cổ tay, Gia Cát Thu Lương cũng không ý thức được, mình đang viết liền thư pháp, từng chút một hoàn thành tác phẩm của hắn. Chờ đến khi hắn lấy lại tinh thần, mình đã viết hơn phân nửa, chỉ là những chữ này, lại làm cho Gia Cát Thu mát xa lạ! “Đây là do ta viết ra?” Gia Cát Thu kinh ngạc, lại không thể tin, trong thiên địa dường như chỉ còn lại tiếng hít thở của mình dần tăng thêm nặng nề!, Bên ngoài hết thấy đều bị che chắn rồi. A a a!” Dưới đài đột nhiên vang

lên tiếng hoan hô rung trời! Gia Cát Thu Lương nhìn về phía người xem, lại nhìn về phía chữ của mình, sắc mặt ửng hồng, tuyệt đối không ngờ, ông ta lại hoàn thành “cảnh giới đột phá” cảnh giới mà nửa đời người đều theo đuổi! Cảm tạ bản thân! Cũng cảm ơn Lâm Tri Bạch! Sự khẩn trương và thấp thỏm ban đầu biến mất không thấy, Gia Cát Thu Lương tiếp tục viết, hoàn thành tác phẩm cuối cùng, ông ta biết mình sắp thắng! Bởi vì giai thơ của ông ta!, Vô địch! Bằng không người xem sao đến nỗi sau khi mình đột phá, sẽ phát ra tiếng hoan hô vang trời như vậy chứ?... Trùng hợp, hiểu lầm. Cứ như vậy xảy ra, tiếng hoan hô của người xem, thật ra là bởi vì sách của Lâm Tri Bạch. Thậm chí rất nhiều người còn không chú ý tới, Gia Cát Thu Lương Khải sách, so với tác phẩm Khải của hắn trước đó, đã có cảnh giới tăng lên! Chỉ có một bộ phận nhỏ thư pháp giới chú ý tới. “Thơ sách Khải của Gia Cát, so với trước kia lại có tiến bộ chân dài a, hình như là gần đây, thậm chí là vừa mới đột phá có., “Đúng vậy.“Đúng vậy, “Nhưng vậy thì sao?” Đối thủ của Gia Cát Thu Lương là Lâm Tri Bạch nha.” Khải thư của Lâm Tri Bạch so với Gia Cát Thu Lương vẫn cao hơn một cảnh giới.” Trong trận đấu cờ vây quanh ngày hôm qua, có người nói sự phản kích của Lâm Tri Bạch là một thần, xem ra hôm nay thư pháp của Lâm Tri Bạch mới được coi là thần.” Hãn tháo vương miện viết thư pháp: “Sách cỏ so với sách và sách Khải rất không thực dụng, cho dù Lâm Bạch không am hiểu về sách, cũng không biết dùng., Cũng không ảnh hưởng toàn cục.” Bây giờ hắn có thể phong thần.” Trong mắt các đại sư thư pháp của châu châu, thư pháp của Lâm Tri Bạch, đã đạt tới cấp bậc Phong Thần!... Cuối cùng cuối cùng cũng tới khâu phân thần. Tiểu Lâm Đại Trúc thấp thỏm. Nụ cười của Gia Cát Thu Lương lại rất tự tin. Bản thân mình thua, nhưng Khải thư thì tất thắng! Mặc dù không biết trình độ của Lâm Tri Bạch như thế nào, nhưng mình vừa mới đột phá hoàn thành cuộc đời này a! Phương thức chia ra cũng giống như một vòng trước. Vẫn là một tác phẩm của các đại sư đang thể hiện thư pháp, lần lượt đưa ra số lượng cho các đánh giá khác. Theo thứ tự là ngẫu nhiên. Khi đến lúc Tiểu Lâm Đại Trúc, phân chia đều ngang nhau, được 10 điểm 10!12 điểm đủ này không tính là gì, nhưng so với Tiểu Lâm Đại Trúc thì thấp hơn nhiều., Hãn cũng là phân chia cao thấp nhất hiện tại rồi, những người khác phần lớn đều khoảng 9 điểm. Chẳng qua

những thứ này đều không trọng yếu, khuôn mặt Tiểu Lâm Đại Trúc tràn đầy cay đắng, nhìn về phía Lâm Tri Bạch, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng. Tiếp đó đến phiên Gia Cát Thu Lương. Các đánh giá cao nhất, Gia Cát Thu lạnh lẽo cong khóe miệng, một phần bốn! Nếu không phải nếu như không có đợt đợt phá cuối cùng, cảm giác lạnh lẽo của Gia Cát Thu, về điểm số của mình, đại khái rất khó đợt phá 11 điểm! Vậy Lâm Tri Bạch kia thì sao? Gia Cát Thu quay đầu nhìn Lâm Tri Bạch, Bạch., Người trẻ tuổi kia vẻ mặt lạnh nhạt, giống như không có quan hệ gì với hắn. Là nhụt chí? Chính đang nghĩ tới thanh âm của người chủ trì vang lên: “Tiếp theo sẽ công bố, là phân số của Lâm Tri Bạch. Trước đó chúng ta cần dùng mấy phút để thưởng thức kỹ tác phẩm Khải thư của hắn...” Màn hình lớn xuất hiện tác phẩm của Lâm Tri Bạch. Chư Cát Thu Lương xoay người, nhìn thoáng qua, sau đó nụ cười lập tức đọng lại, cả người giống như hóa thành pho tượng. Cùng lúc đó biểu cảm của hắn biến hóa., Thoạt nhìn toàn bộ khán giả trên thế giới đều nhìn thấy. Thậm chí có người còn thấy bàn tay lạnh lùng đùn dưới ống kính của Gia Cát Thu đang khẽ run run. Qua một lúc lâu, chủ trì mới nói: “Ta không biết, chip đọc sách là có thể đùa giỡn. Nữ nhân trước khi có cơ hội TV, giờ phút này tâm tình của mọi người thế nào, nhưng tâm tình ta lúc này vô cùng chấn động, kích động trước nay chưa từng có., Điều thú vị là vừa mới có tin tức, cá nhân ta cảm nhận đặc biệt, thư pháp phần cuối ai là phong, vừa thấy Bạch Đế Đạo Thành Không!” “Phong? Vừa thấy Bạch Đế Đạo Thành Không! Những lời này, cảm xúc sâu nhất, không thể nghi ngờ chính là Gia Cát Thu Lương, cơ bắp toàn thân hắn, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm duy nhất: tranh tài này... Không nên đến... Còn có thảo thư phải so sánh, nhưng kể cả Chư Cát Thu Lương cùng Tiểu Lâm Đại Trúc, tất cả thư pháp gia đều bị đánh gãy, cơ hồ muốn lập tức nhận thua. Đối thủ là Lâm Tri Bạch, không thể so được, so bì không được!

Chương 485: Thần thư pháp! Còn không có đánh giá Thảo Thư, thậm chí trình độ Khải thư còn không rõ ràng, các đại sư thư pháp dự thi khác cũng đã không muốn tiếp tục so nữa!

Bởi vì bọn họ đều rất rõ ràng:

Khải thư của Lâm Tri Bạch, tất nhiên sẽ có đầy điểm!

Nếu như không phải đầy điểm, chỉ có thể nói rõ bình ủy có tư tâm!

Khải thư của Lâm Tri Bạch, chính là tốt đến trình độ khen thưởng này cũng không phát huy được tác dụng!

Quả nhiên.

Kế tiếp.

Theo người chủ trì tuyên bố phân số, lời bình mà chư vị không hện mà cùng cho đầy điểm!

Phải biết rằng hành thư của Lâm Tri Bạch đã từng đạt được mãn điểm một lần, nhưng trước đó cũng không ai có thể nghĩ đến, Khải thư của hấn vậy mà lần nữa đạt được đầy điểm!

Hết lần này tới lần khác.

Toàn trường không ai nghi ngờ!

Thư pháp Lâm Tri Bạch bày ra trong màn hình lớn, kết cấu vẻ đẹp của những chữ kia, vẻ đẹp của cảnh giới, làm kinh diễm tất cả mọi người!

Mọi người ngơ ngác nhìn.

Phảng phất như thế nào cũng nhìn không đủ!

Dù sao đây cũng là Khải thư của Âu Thế a!

Người đỉnh cấp có thể viết ra Khải thư đệ nhất thiên hạ chẳng khác nào bị Lâm Tri Bạch “Thỉnh thần” thành công, mới có một quyển thư pháp chấn động như vậy!

“Thiên hạ đệ nhất Khải thư!”

Đôi môi lạnh lẽo của Gia Cát Thu run nhè nhẹ.

Người chủ trì nhìn thấy Chư Cát Thu nhếch miệng lạnh đang động đậy, tưởng ông ta có lời muốn nói ra, vội vàng hỏi:

“Lão sư Gia Cát Thu Lương nói gì?”

Gia Cát Thu lạnh lùng trầm mặc, vẫn là thư pháp đại sư bên cạnh nói: “Mời Gia Cát Thu Lương lão sư nói, đây là thiên hạ đệ nhất Khải thư.”

Thiên hạ đệ nhất Khải thư?

Trong lúc nhất thời mọi người không phân biệt được lời nói của Gia Cát Thu Lương, là bức thư pháp này của Lâm Tri Bạch, hay là con người hẳn.

Có thể là cả hai.

Người chủ trì cảm khái nói: “Điều này không khỏi khiến cho ta nghĩ tới 《Lan đình thứ tự, thiên thư pháp đó được vinh dự là thiên hạ đệ nhất hành thư, không nghĩ tới hôm nay lại xuất hiện một thiên thiên hạ đệ nhất Khải thư, mà còn đều là tác phẩm của Lâm Tri Bạch lão sư!”

...

Tề Châu.

Một người rơi xuống trước cửa sổ.

“Tranh tài kết thúc lập tức liên hệ với Hồ Duy.”

“Phía tác phẩm Khải thư này của Lâm Tri Bạch, còn có tác phẩm hành thư trước đó của hẳn, ta muốn!”

“Giá cả để Lâm Tri Bạch tùy tiện đưa ra!”

“Nhưng ta nghe nói, Đình Kính Lan của hẳn bán sáu trăm triệu...”

“Sáu trăm triệu thì thế nào?”

“Hai thiên tác phẩm này đáng giá!”

“Cho dù không đạt được toàn bộ, ít nhất cũng lấy được một thiên cho ta!”

...

Sở châu.

Công ty nào đó.

“Nhanh gọi điện thoại cho Đại Trúc Tiểu Lâm!”

“Không phải hẳn vẫn muốn hợp tác với ta sao?”

“Nói cho hẳn, chỉ cần có thể mua được thư pháp của Lâm Tri Bạch, ta liền có thể hợp tác với hẳn!”

“Tiền ta trả!”

“Thư pháp của Lâm Tri Bạch, giá trị bao nhiêu?”

“Cái này khó mà nói, trước mắt hấn chỉ bán ra một thiên đình hoa lan thứ tự, nhưng giá là sáu ức!”

“Chuẩn bị năm trăm triệu đi đàm phán!”

...

Triệu Châu.

Một văn phòng nào đó.

“Thiên hạ đệ nhất Khải thư? Đây là tác phẩm có thể đánh dấu thiên hạ đệ nhất hành thư sao?”

“Cho dù không đủ hoàn toàn đối chiếu, tối thiểu cũng là có tư cách đặt cùng một chỗ so sánh!”

“Đưa điện thoại cho ta.”

“Ta phải gọi điện thoại cho lão bản.”

“Ngài nói bạn cũ là?”

“Ha ha, đương nhiên là Lâm Chiêu Mục rồi, hấn có một đứa cháu ngoan.”

“Tìm hấn, mua thư pháp tôn tử bảo bối này của hấn, hấn là con đường tắt đi?”

...

Trung Châu.

Có người gọi điện thoại.

“Lâm Đồng người tốt a, điện thoại của ngài thật không dễ chơi a.”

“Hóa ra là Triệu Đông? Hôm nay người tìm ta quá nhiều, người không phải cũng là vì thư pháp của cháu trai ta chứ? Nói trước đi, hấn là Lâm Tri Bạch ta là Lâm Chiêu Mục, mặc dù ta là gia gia của hấn, nhưng thư pháp hấn muốn bán cho ai, từ trước đến nay đều là chính hấn làm chủ.”

“Lâm Đông muốn mở miệng, hấn nhất định sẽ nghe lời ngài!”

“Triệu Đông có chỗ không biết, thư pháp của đứa cháu này, ta từng chính miệng đòi, cũng không có được.”

“Không thể như vậy được.”

“Tóm lại, ngài là gia gia của vị thiên tài này, ngài mở miệng khẳng định không thành vấn đề, nếu như chuyện này có thể thành, thần thoại phân công ty ở Trung Châu, ta sẽ hỗ trợ vận hành.”

“Có? Bí ẩn? Ta sẽ cố hết sức.”

...

Tần Châu.

Điện thoại di động của Lâm Chiêu Mục, ánh mắt lần nữa nhìn về phía Thiên Quang Lao La Tư, chương trình thi đấu của các hạng mục thư pháp của Tề Sở Văn Đấu.

Khi trong ống kính xuất hiện chữ đặc biệt của Lâm Tri Bạch.

Lâm Chiêu Mục thoải mái cười to: “Ha ha ha ha ha ha...”

Thư ký vàng cũng nở nụ cười, bà chủ đã rất lâu không cười to vui vẻ như vậy.

Lúc này điện thoại di động lại vang lên.

Kim thư thư nhìn một chút nói: “Là vương thiết hà thiết của Yến Châu Lạp Phu.”

Lâm Chiêu Mục xoa tay nói: “Trước tiên không cần để ý tới, những người này chỉ biết quấy rầy trận đấu của cháu trai ta.”

Khóe miệng Kim Bí Thư co giật.

Nếu không phải cháu của người thi đấu thể hiện ra tài năng thư pháp kinh khủng như thế, phú hào các châu Lam Tinh cũng không đến mức điên rồi, tìm gia gia Lâm Tri Bạch như người.

Có điều hẳn cũng biết lão gia tử là ai?

Dù sao Lâm Chiêu có nhiều con cháu như vậy, chỉ có Lâm Tri Bạch...

Lâm Tri Bạch là thế hệ con cháu duy nhất làm cho Lâm Chiêu cảm thấy kiêu ngạo.

“Theo ta thấy.”

Lâm Chiêu Mục tựa hồ là lảm bảm: “Đứa nhỏ này, chờ các cháu đi một vòng, không sai biệt lắm có thể coi là nhà thần thoại của chúng ta.”

Kim thư ký ngẩn ra.

Lâm Chiêu Mục trong lời nói có ý đại biểu cho cái gì, gã hiểu rất rõ: “Nhưng không phải ngài lo lắng cho mấy nhà đó...”

“Tiểu Kim a.”

Lâm Chiêu Mục Ngữ chân thành nói: “Làm người làm việc không cần phải theo đuổi sự hoàn mỹ. Chỉ cần đứa nhỏ này có thể khởi động được thần thoại trời, có thể dẫn dắt Lâm gia tiến về tương lai càng huy hoàng. Người Lâm gia phải hy sinh người khác chính là có ý nghĩa.”

Lời này là để thuyết phục chính ngài a?

Hơn nữa, đám người đó cũng không phải là “Người khác” a.

Ánh mắt của thư ký lóe lên, cũng không dám lên tiếng đáp lại, ông biết lão gia tử đã quyết định, tương lai muốn cho Lâm Tri tiếp quản thần thoại.

Điều này có nghĩa là:

Lão gia tử cam chịu, Lâm Tri tương lai trắng sáng sẽ khiến mấy bá gia trả giá đắt.

Dù sao mấy nhà có mâu thuẫn lớn đến đâu, trong lòng lão gia tử giống như Minh Kính Nhi, lão đương nhiên là hy vọng mọi người hòa thuận vui vẻ với nhau.

Cho dù là giả.

Có lão gia tử đè nặng, những người này cũng phải giả bộ làm huynh hữu đệ cung kính.

Nhưng sau khi Lâm Tri Bạch quật khởi, Lâm Chiêu Mục ý thức được, muốn cho đứa cháu này của mình được thỏa mãn, nhất định phải làm cho mấy bá bá của hắn hi sinh một chút.

Trừ khi Lâm Chiêu Mục không để Lâm Tri Bạch tiếp nhận thần thoại!

Điều này có thể sao?

Một tôn tử ưu tú như thế!

Người khác mấy đời đều cầu không được, gặp được cho mình, đây là được trời may mắn!

Đối với Lâm Chiêu Mục mà nói, nếu như không chọn Lâm Tri Bạch làm người thừa kế, chẳng khác nào cô phụ liệt tử liệt tông Lâm gia phù hộ!

Hiện tại.

Nếu như Lâm Tri Bạch nói, hẳn muốn thượng vị.

Lâm Chiêu Mục bằng lòng làm Thái Thượng Hoàng nghe ngóng chính trị, hiện tại đem thần thoại giao cho đứa cháu này!

Về phần mấy bá bá của Lâm Tri Bạch sẽ có kết cục gì?

Xã hội nền văn minh hiện đại, ngang dọc biết rõ không đến mức giết chết bọn họ.

Vậy cũng không quan hệ!

Dù sao Lâm Tri Bạch cũng muốn mang theo thần thoại, hướng tới thời khắc huy hoàng vô tận!

Mấy bá bá kia của hắn không nên làm đá chặn đường, Lâm Chiêu Mục cũng sẽ không cho phép bọn họ chặn đường!

...

Lâm Tri Bạch còn đang ở hiện trường thi đấu văn đấu, tự nhiên không biết mình lại dẫn dắt nhiều manh mối như vậy, ngược lại Khải thư cuối cùng đạt được đầy điểm, là chuyện trong dự liệu của hắn, cho nên ngay cả biểu lộ cũng không có biến hóa quá lớn, vì vậy trong mắt người xem, càng phát ra phong phạm cao nhân hàng đầu.

Nhưng cuộc tranh tài cuối cùng vẫn chưa kết thúc.

Kế tiếp, là so đấu thảo thư.

Cho dù là lúc này, bất kể là Tiểu Lâm Đại Trúc hay là Gia Cát Thu Lương, đều mất đi chiến ý, nên tiến hành thi đấu thì cuối cùng vẫn phải tiếp tục.

Thậm chí là như vậy.

Đối với Gia Cát Thu Lương mà nói, lượt thảo thư thứ ba lơ mơ trở thành cọng cỏ cứu mạng ——

“Để cho ta thắng một lần đi!”

“Cho dù chỉ một lần này thôi!”

Đây gần như đã trở thành chấp niệm của Gia Cát Thu Lương.

Cho dù sách cỏ có thể thắng Lâm Tri Bạch một chút, hôm nay gã cũng có thể miễn cưỡng có bậc thang để xuống “Lam Tinh đệ nhất Pháp gia” này!

Đã thua rồi!

Hiện tại Gia Cát Thu Lương chỉ muốn xưng tôn!

Trận quyết đấu vạn chúng chú mục này cũng không thể, mọi thứ của mình đều bị Lâm Tri nghiền không công đi?

Ngay ở trong lòng này.

Sau hai mươi phút, trận đấu trên thảo thư đã chính thức bắt đầu.

Quy tắc ngược lại cùng hai vòng trước không quá giống nhau, ước chừng là Thảo Thư theo đuổi có tính tự do, vì vậy vòng này không có hạn chế quy tắc.

Nói cách khác, đám nhà thư pháp thích viết cái gì thì viết cái đó.

Vì vậy mọi người vắt hết óc, có người muốn viết thơ có người muốn viết, chủ yếu là phát huy ra đặc sắc của thảo thư của mình.

Lâm Tri Bạch lại phạm vào khó khăn.

Sách hành động lợi hại nhất đều biết là Vương Hi Chi.

Lâm Tri Bạch dùng qua phong cách của Vương Hi Chi, cho nên lại dùng Nhan Chân Khanh cũng rất tốt.

Mà Khải thư lợi hại nhất chính là Âu Dương Tuân, dù sao thì quyền thiên hạ đệ nhất tuyên thư kia cũng quá mức phân chia.

Nhưng sách thảo lại dùng của ai chứ?

Vương Hi Chi Hiến là Trương Tô, Trương Húc, Hoàng Đình Kiên vân vân vân đều là “Thảo Thánh”!

Đặc biệt Vương Hi chi vương hiến chi, đại danh đỉnh đỉnh!

Có điều cuối cùng Lâm Tri Bạch, lại quyết định dùng 《Hoài Thư Tự Khả》.

Muốn nói địa vị ở thư pháp giới, Tố khẳng định là không có cách nào so sánh với Vương Hi chi vương hiến.

Dù sao địa vị của hai vị này cũng giống như Lý Thái Bạch ở trong nhà thư pháp, hay trên sườn núi Tô Đông vậy.

Nhưng...

《Hoài Tố Tự Tự Tự mình gặp mặt》, nhưng được xưng là “Thiên Hạ Đệ Nhất Thảo Thu”!

Đương nhiên.

Lâm Tri Bạch sẽ không trực tiếp dùng ”hoài tố” để tự hỏi nguyên văn, nàng viết: “Biết Tần Châu Bạch gia, thuở nhỏ mà hưng tạp, phụ mẫu do đó, đến tuổi, cầm kỳ thư họa không gì không biết, thi từ ca phú không gì không biết...”

Không sai.

Tự giới thiệu của mình trong lòng, biến thành [Lâm Hiểu Bạch tự giới thiệu thiệp mời].

Văn tự cuồng thảo này, Lâm Tri Bạch đang ôn lại chuyện của mình.

“... Hoan yên, dư thành’Lan đình’ thứ tự, lúc nào cũng gọi là ‘Thiên hạ đệ nhất hành thư’...”

“... Cái gì gọi là thiên hạ nhất, không phải hư bạc thì không dám chịu, tăng thêm xấu hổ sợ tai...”

Dường như có chút dôi trá.

Phía trước còn nói mình cầm kỳ thư họa thi từ ca phú không gì không hiểu không hiểu.

Cuối cùng lại nói: “Ta đảm đương không nổi a, xấu hổ a, được xưng là thiên hạ đệ nhất chỉ làm cho ta càng thêm kính sợ.”

Có điều Lâm Tri Bạch chính là muốn viết như vậy.

Dù cho người bên ngoài cảm thấy mình nói như vậy không khỏi quá khiêm tốn.

Bởi vì hần cũng không quên, thư pháp là thiên hạ đệ nhất, cho tới bây giờ cũng chưa thật sự thuộc về mình.

...

Sự thật chứng minh, Lâm Tri Bạch quá lo lắng.

Hoặc là nói ở trong tranh tài thư pháp, nội dung người viết, thật ra thật sự không có quá nhiều người để ý.

Thứ mọi người muốn xem là thảo thư của người!

Cho dù thật sự cảm thấy hứng thú với nội dung thì câu chữ giải thích cũng chỉ có trêu chọc:

“Nội dung phía trước điên cuồng không giới hạn, cuối cùng lại khiêm tốn như vậy.”

“Cũng không thể nói chính văn là cuồng, dù sao những gì hắn nói đều là sự thật a!”

“Đúng là cảm kỳ thư họa không gì không biết!”

“Vẽ ta không rõ lắm, nhưng ba thứ Lâm Tri Bạch đầu đã không cần chứng minh quá nhiều nữa, thi từ ca phú càng không cần phải nói!”

“Công lực thật sự của cuồng thảo này!”

“Quả nhiên như ta dự đoán, người có thực lực vô địch thiên hạ như Hành Thư và Khải Thư, cuồng thảo cũng là vô địch!”

“Ta bấm ngón tay tính toán, lại đầy điểm!”

“Đột nhiên chúng ta thật sự thấy lòng tốt với những vị đại sư thư pháp này, bọn họ đều là cường giả hàng đầu, nhất là Gia Cát Thu, nhưng hôm nay toàn bộ đã có bối cảnh!”

“Cuồng thảo này thật trâu!”

Rốt cuộc có bao nhiêu trâu bò, từ điểm đánh giá có thể thấy được một chút!

Tất cả lời bình lại lần nữa, không hện mà cùng đưa ra đầy điểm!

Nói cách khác, hạng mục thư pháp Lâm Tri Bạch tham gia, từ Hành Thư đến Giai Thư lại đến Thảo Thư, toàn bộ hành trình đều là biểu hiện Thần cấp!

Gia Cát Thu Lương đương nhiên không tệ.

Lấy được 9, 7 điểm, vô cùng lợi hại!

Nhưng tất cả mọi người đều biết, Gia Cát Thu Lương lấy 9. 7 điểm, không phải nói hấn và Lâm Tri Bạch 10 điểm đầy điểm, chỉ kém 0 điểm.3 điểm.

Nói một cách khác.

Lâm Tri lấy không 10 phần, là bởi vì đầy điểm chỉ có 10 điểm.

Đạo lý này, Gia Cát Thu Lương sau khi nhìn thấy sách cỏ của Lâm Tri Bạch tự tự mình viết thiếp mời liền hiểu.

Hấn nhìn về phía Tiểu Lâm Đại Trúc chia thành chín quyển sách cỏ.

Tiểu Lâm Đại Trúc đọc hiểu ánh mắt lạnh lẽo của Gia Cát Thu, đối phương đang oán hận mình, tại sao muốn hấn đến chính diện quyết đấu với Lâm Tri Bạch?

Cho dù Gia Cát Thu có đến hay không cũng được.

Hôm nay, thư pháp của Lâm Tri Bạch đều sẽ được phong thần!

Nhưng nếu Gia Cát Thu nguội, sẽ trở thành bối cảnh tốt nhất để Lâm Tri Bạch Phong Thần!

Dù sao cũng không có gì, so với từng là “Thế giới đệ nhất” bị Tân vương trẻ tuổi nghiền ép, càng là đáng xem kịch nói!

Đối với chuyện này, Tiểu Lâm Đại Trúc chỉ có thể cười khổ.

Hấn có thể có biện pháp nào, ai có thể nghĩ đến thư pháp của Lâm Tri Bạch, vậy mà đạt đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất này?

Hành thư đệ nhất!

Khải thư số một!

Chữ thảo, vẫn là số một!

Đây không phải cảnh giới “thiên nhân hợp nhất” là cái gì?

Hoặc là dùng từ càng khoa trương hơn để hình dung, Lâm Tri Bạch rõ ràng là ‘Thư Pháp Thần’ của Lam Tinh!

Dù sao ngoại trừ Thần Thư Pháp ra, Tiểu Lâm Đại Trúc không cách nào tưởng tượng ra, còn có dạng tồn tại nào có thể làm được hết thấy thư pháp kiểu chữ đều không có đối thủ!

Khi tất cả mọi người điên cuồng, chia đều xong.

Tranh tài, cũng nghênh đón được hồi kết.

Người chủ trì chủ trì khâu phỏng vấn cuối cùng: “Giờ phút này các vị lão sư có gì muốn nói sao?”

Suu suu suu.

Mười vị thư pháp đại sư lần lượt mở miệng.

“Ta rất vinh hạnh, có thể cùng Lâm Tri Bạch lão sư cùng tham gia thi đấu, thu được không ít lợi ích.”

“Lâm Tri Bạch lão sư, đã đạt tới cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất.”

“Ta nghĩ sách pháp của Lâm Tri Bạch, đã vượt qua lịch sử, đạt tới thành tựu của một cái trước nay chưa từng có ai như vậy.”

“...”

Đến phiên Tiểu Lâm Đại Trúc. Ài đọc sách tí ti. S** Khắc Hoa Hoa Hoa Hoa.

Tiểu Lâm Đại Trúc cười khò một tiếng, nói: “Ta nghe nói Lâm Tri Bạch lão sư ở Tàn châu, được xưng là Thần, hiện tại ta đã hiểu tại sao rồi.”

Không biết là cố ý hay vô tình.

Gia Cát Thu lạnh lẽo bị bỏ lại sau cùng.

Vị Lâm Tri Bạch từng thảm bại hôm nay, từng là thư pháp gia đầu tiên, hẳn thở dài nói:

“Hôm nay bại bởi Lâm Tri Bạch không có nghĩa là ta thất bại. Bởi vì đã ngàn năm qua, tất cả gia đình thư pháp đứng ở vị trí của ta, đều chỉ có thất bại trong kết cục này. Hẳn ta đúng là thần thư pháp.”

Thần Thư Pháp!

Giờ khắc này toàn thế giới đang tập trung nhìn vào gương mặt trẻ tuổi của Lâm Tri Bạch, khiến toàn cõi lòng nàng chấn động!

(Bản chương xong)

Chương 486: Trục tiếp đạt hai tuyền Sở châu?” Để cho chúng ta chúc mừng quán quân Lâm Tri Bạch lão sư đoạt được Tề Sở Văn Đẩu thư pháp hạng mục!”

Là giọng nói của chủ trì vang vọng.

Tất cả mọi người tại đây đều đứng lên!

Không phải đơn thuần vì quán quân của Lâm Tri Bạch.

Mà là vì nghênh đón thư pháp giới “Vương chi đản sanh”!

Thư Pháp giới các châu.

“Thuộc sách về chữ viết toàn bộ thu vào!”

“Thư pháp của Lâm Tri Bạch đã hoàn toàn được phong thần, giống như Gia Cát Thu Lương nói, ông ta không chỉ là người mạnh nhất đương đại, mà còn là người đứng đầu lịch sử, cho dù là thư pháp cao cấp nhất trong ngàn năm qua, cũng chưa chắc đã mạnh hơn ông ta, bởi vì ông ta đã làm được một loại cực hạn nào đó!”

“Tân vương ra đời!”

“Sau này đệ nhất thư pháp giới không còn tranh luận!”

“Vị vương giả vừa nhậm chức ở thư pháp giới này thật quá kinh khủng. Hắn còn được gọi là Cổ Cầm Thần, thậm chí là đệ nhất quân cờ. Cầm Kỳ Thư Họa chỉ còn hội họa, hắn chưa trở thành đệ nhất nhân rồi!”

“Ngày mai sẽ là hội họa tranh tài.”

“Lâm Tri Bạch cũng tham gia, không biết trình độ hội họa của hắn thế nào?”

“Mặc kệ Lâm Tri Bạch hội họa như thế nào, thư pháp trình độ của hắn đã đủ ghi vào sử sách!”

...

Tần Châu.

Tất cả mọi người đều được vinh quang!

Lâm Tri Bạch quả thực là người phát ngôn mạnh nhất Tần Châu!

“Trời ơi, phần thưởng quán quân thứ ba, đây chính là Thần sao!”

“Tề Sở văn đấu tổng cộng chỉ có bảy hạng mục, một mình Bạch Đế vậy mà giúp Tề Châu lấy được ba phần thưởng!”

“Mấu chốt là bốn hạng mục còn chưa được so tài.”

“Lâm Tri Bạch sẽ không phải là muốn một người đem bảy hạng mục toàn bộ cầm xuống đấy chứ?!”

“Quá điên cuồng! Quá trâu bò rồi! Quá uy vũ!”

...

Tề Châu.

Cuồng hỉ!

Tất cả mọi người đều mừng như điên!

“A a a a a a, người có thể vĩnh viễn tin tưởng thủ lĩnh phú gia!”

“Cổ cầm! Bàn cờ! Thư pháp! Thủ phú triệt để giết điên rồi, liên tục ba hạng mục đoạt giải quán quân!”

“Hấn giống như Chiến Thần vậy!”

“Tại sao ta lại cảm giác những người khác đều là làm nên a, Tề Châu chúng ta chỉ cần cầm tiền trong tay liền xong việc!”

“Ha ha ha ha ha, tiếp theo bốn hạng mục, chúng ta chỉ cần thắng thêm một cái, lần này Tề Sở Văn Đấu đại điếm đã thắng!”

...

Sở châu.

Tuyệt vọng!

Cảm giác áp bức mà Lâm Tri Bạch mang đến thật căng thẳng!

“Đến cùng thì Tề Châu tìm từ đâu ra ngoại viện biến thái như vậy nhỉ!”

“Ngoại viện của chúng ta tại trước mặt Lâm Tri Bạch, sao lại có vẻ không đáng kể như vậy!?”

“Lâm Tri Bạch dọa ta sợ muốn tè ra quần!”

“Thật sự là đối thủ giống như thần!”

“Đáng giận, ta không tin hội họa của hắn lại có thể vô địch như vậy!”

...

Triệu Châu.

Không thể tin được!

Không ai ngờ thư pháp của Lâm Tri Bạch đã biến thái đến mức này!

“Ta cho rằng hôm nay Lâm Tri Bạch và Gia Cát Thu Lương sẽ là một trận long tranh hổ đấu, kết quả chỉ có nó?”

“Chẳng phải hôm qua cũng vậy sao?”

“Tất cả mọi người đều cho rằng Lâm Tri Bạch và Lưu Cát, khẳng định sẽ đại chiến một trận, kết quả căn bản không có đại chiến, đặc biệt thanh thứ hai, hoàn toàn là áp chế thế cục toàn diện của Lâm Tri Bạch!”

“Ta muốn bị tên gia hỏa này hù chết!”

“Không sao đâu, Triệu Châu chúng ta ngoại viện không có khả năng mỗi người đều lật xe, ngày mai là hội họa, Lãng lão sư chúng ta sẽ ra tay!”

...

Trung Châu.

Kinh ngạc!

Người xem tranh tài đã có chút cuồng nhiệt!

“Ta lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người ưu tú như vậy!”

“Ngoại trừ sinh con ra, trên thế giới này không có chuyện gì là không thể chứ?”

“Hiện tại hắn đã có tam thế giới đệ nhất rồi!”

“Cổ cầm! Cờ vây! Thư pháp! Ba thứ này đều là đệ nhất thế giới!”

“Cờ vây vẫn còn nghi vấn, nhưng đàn cổ và thư pháp, quả thật đều là thế giới đệ nhất không sai!”

...

Cứ như vậy.

Cuộc tranh tài thư pháp kết thúc.

Lâm Tri Nguyệt cầm đũa lên ngồi xuống đài.

Bỗng nhiên, Gia Cát Thu Lương gọi Lâm Tri Bạch một tiếng: “Lâm lão sư.”

“Ai.”

Lâm Tri Bạch quay đầu lại nói: “Gia Cát lão sư có việc gì à?”

Gia Cát Thu Lương do dự một chút, nói: “Hôm nay thua bởi Lâm lão sư, ta tâm phục khẩu phục, chính là có một yêu cầu quá đáng, có thể đem mặc bảo...”

“Không thích hợp chứ?”

Lâm Tri Bạch còn chưa lên tiếng, Hồ Duy đã không nhịn được mở miệng: “Phủ tác phẩm của Lâm hội trưởng chúng ta có giá trị xa xỉ...”

“Ta có thể xuất tiền!”

Gia Cát Thu Lương không chút do dự nói.

Bên cạnh truyền đến thanh âm: “Ta cũng có thể bỏ tiền!”

Lâm Tri Bạch vừa nhìn, lần này người nói chuyện rõ ràng là Lâm Đại Trúc, hẳn tựa hồ cũng rất cảm thấy hứng thú với thư pháp của Lâm Tri Bạch, muốn bỏ tiền ra mua.

Rõ ràng mọi người đều là đối thủ.

Nhưng những đối thủ xuống đài này đều muốn mua thư pháp do mình viết.

Lâm Tri Bạch có cảm giác đây chính là khẳng định tối cao của mình rồi.

Bất quá hôm nay hẳn viết ba bức tác phẩm, không định bán đi.

Bởi vì Lâm Tri Bạch đã ý thức được, trở thành chính mình thư pháp gia đệ nhất thế giới, giá trị tác phẩm đã cực cao!

Thế là Lâm Tri Bạch lắc đầu tỏ vẻ cự tuyệt.

Gia Cát Thu chán nản thở dài, chấp tay rời đi, Tiểu Lâm Đại Trúc lại còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng Thạch Vân lại lôi Lâm Tri Bạch rời đi, nhỏ giọng nói thầm bên tai hắn:

“Mặc kệ bọn họ.”

Sau đó Thạch Vân lại vừa đi vừa nhỏ giọng nói: “Ba bức tác phẩm này, Tề châu chúng ta cũng có thể bỏ tiền ra mua.”

Lâm Tri Bạch: “...”

Hợp ý của mọi người là ai cũng có ý đồ với ba bức thư pháp kia?

Không sai.

Tất cả mọi người đều đang mưu đồ!

Đêm đó.

Lâm Tri Bạch thậm chí nhận được điện thoại của Lâm Chiêu, lão gia tử vừa mới đi lên liền đi thẳng vào vấn đề:

“Có thể nhớ đã đáp ứng thư pháp của ta?”

“A?”

“Ba bức ta đều muốn cả!”

“Chuyện này...”

“Luyện tiếc?”

“Đương nhiên là chịu được.”

Người khác Lâm Tri Bạch đều có thể cự tuyệt.

Duy chỉ có lão gia tử, ông ta không cự tuyệt được.

...

Cùng là buổi tối hôm nay.

Gần như tất cả các châu đều xuất hiện tin tức liên quan đến Lâm Tri Bạch!

Thần của 《Thư Pháp》, Lâm Tri Bạch!

Thư pháp đệ nhất thế giới Lâm Tri Bạch!

Dận Đề, quyền đánh Tiểu Lâm Đại Trúc, chân đá Gia Cát Thu Lương!

Kỳ Lâm biết trắng: Cổ Cầm Chi Thần, cò vầy chi thần, thư pháp chi thần!

Kiệt Tề Sở Văn Đẩu, người ngoài mạnh nhất trong lịch sử!

Cức Lâm biết bạch quốc tế xếp hạng rõ ràng!

Cái được gọi là xếp hạng quốc tế, thật ra chính là bảng xếp hạng siêu sao điện châu.

Lâm Tri Bạch vừa mới tiến vào bảng danh sách, xếp hạng 101, thuộc về vị trí rất dư thừa phía sau, dù sao hẳn mới là anh hai sao Tiền Châu.

Nhưng gần đây.

Theo Lâm Tri Bạch ở trong Tề Sở Văn đẩu, không ngừng mang đến chấn động cho các châu, xếp hạng của hắn đã ở tới hôm nay vọt tới vị trí thứ chín!

Đây chính là bảng xếp hạng toàn cầu!

Mỗi lần tiến lên, thứ tự chứa kim lượng đều phi thường cao!

Lâm Tri Bạch còn cố ý nhìn một chút, ngôi sao tên là Đồ Chính, người Hàn Châu, tam tinh xếp thứ chín trên đầu mình.

Nói cách khác.

Lâm Tri Bạch đã bài danh cao nhất ở châu điện nhị tinh rồi!

Điều chế ước Lâm Tri Bạch tiếp tục lên Già là Tinh cấp, dù sao trước mắt hắn chỉ mới vào hồ sơ của hai ngôi sao của hai châu.

“Hoặc là bây giờ ta xin hồ sơ đi.”

Bây giờ Lâm Tri Bạch nhân đang ở Sở Châu, đồng thời Sở Châu cũng là kế tiếp theo theo kế hoạch của hắn.

Nếu đã như vậy vì sao bây giờ không giải quyết chuyện cấp bậc bình luận, như vậy mình cũng nhanh chóng thi triển tốc độ nhanh nhất thăng tam tinh!

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch trực tiếp tìm Hồ Duy, nói ra dự định của mình.

Hồ Duy cười nói: “Chuyện này đơn giản, bên chủ sự hẳn là có thể hỗ trợ mở thông đạo màu xanh lá, nhưng nhìn ý của người, Tề Sở Văn Đẩu sẽ rời khỏi Tề Châu chúng ta sao?”

“Đúng vậy a.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Cấp sao của siêu sao châu tế quá thấp.”

Hồ Duy gật đầu, chuyện Lâm Tri Bạch rời khỏi Tề Châu mọi người đã sớm đoán trước, mặc dù hẳn có chút tiếc nuối.

Bất quá ngoại trừ tiếc nuối, ít nhiều cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao Lâm Tri thật quá kinh khủng, có hẳn ở một thế hệ văn đàn mới ở Tề Châu dễ dàng không góc đầu lên nổi a.

...

Như Hồ Duy nói, Lâm Tri Bạch muốn vào Sở Châu phát triển chuyện này, người chủ sự trực tiếp mở thông đạo màu xanh lá, đêm đó đã giúp hắn xin phép.

Ngày thứ hai.

Buổi sáng vừa rời giường.

Sở Châu đã bị một tin tức chấn động!

Chẳng hề xác định rồi! Tài biến sao ở Bạch Châu tiếp theo là Sở Châu!

Rầm rầm!

Sở châu khiếp sợ!

“Ta không nhìn lầm chứ, không phải Lâm Tri Bạch đại biểu Tề Châu đang tử thí sao, hắn lại muốn Sở Châu chúng ta phát triển!”

“Ta đi!”

“Thân phận của gia hỏa này đại diện cho Tề Châu, ngược Sở Châu chúng ta chết đi sống lại, lại còn muốn ở Sở Châu chúng ta vượt qua Tam Tinh Siêu Nhất tuyển!?”

“Hoan nghênh!”

“Hoan nghênh cái rắm, à? Kịch bí? Phản đề gian phản bội, người không nhìn thấy trong trận đấu hấn hành hạ Sở Châu chúng ta như thế nào sao!”

“Người ta là ngoại viện!”

“Tề châu có thể xin Lâm Quân giúp đỡ bên ngoài, sau này Sở châu chúng ta cũng có thể mời Lâm quân bên ngoài giúp đỡ, chỉ cần hấn không phải người của Tề Châu thì cũng không sao!”

“Chờ một chút.”

“Trình độ đánh giá chính thống cho Lâm Tri Bạch xác nhận có phải là sai rồi không?!”

Một ngôi sao nổi lên từ Lam Tinh, bình đánh giá ban đầu cũng sẽ không cao lắm.

Giống như khi Lâm Tri Bạch vừa mới đến Tề Châu, bị kết cục là ba vạch, đã xem như là kết quả không tệ.

Nhưng bây giờ.

Sau khi Lâm Tri Bạch đánh xong xin vào thị trường Sở Châu.

Cấp bậc minh tinh mà Sở Châu đưa cho Lâm Tri Bạch vậy mà lại là hai vạch!

“Quá cao đi!”

“Lên là hai vạch!?”

“Tuy rằng, bởi vì Tề Sở Văn Đấu, Lâm Tri Bạch hiện tại ở Sở châu chúng ta, trên thực tế nhân khí vượt xa hai đường, thậm chí so với rất nhiều minh tinh còn cao hơn!”

“Được rồi.”

“Sự thật là như vậy không sai.”

“Vì sao ta lại khó chịu như vậy chứ?”

“Đã phạm Sở châu chúng ta, một chút mặt mũi cũng không lưu lại, kế tiếp còn muốn kiếm tiền Sở châu chúng ta!”

“Trận đấu kỳ quái nhất còn chưa kết thúc, lão còn đại biểu cho Tề Châu tiếp tục tranh tài với Sở Châu chúng ta!”

...

Không sai, Sơ Thủy Sở châu của Lâm Tri Bạch là hai vạch đầu.

Mặc dù nằm ngoài dự liệu của người Sở, nhưng cũng nằm trong dự kiến của Lâm Tri Bạch.

Hắn tham gia đủ loại biểu hiện bản thân Tề Sở Văn Đẩu, chẳng phải là vì muốn tạo dựng nền móng tốt sao.

Bây giờ căn bản đã được xây dựng xong, Lâm Tri Bạch lại lập tức hạ lệnh, để cho Giang Thành ở Sở Châu mua một công ty giải trí.

Đương nhiên đây cũng không phải là quyết định tạm thời gì.

Từ lúc quyết định tiếp theo là Sở Châu, Lâm Tri Bạch cũng đã để Giang Thành chuẩn bị sẵn sàng.

Cho nên Giang Thành đã thu thập tư liệu từ lâu.

Mà bây giờ có mệnh lệnh của Lâm Tri Bạch, Giang Thành liền chính thức động thủ.

Hắn cười nói: “Đại khái qua một tuần nữa, ông chủ ở Sở châu cũng có điểm dừng chân.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch nheo mắt lại, lần nữa nhìn về phía minh tinh Sở châu.

Minh đang ở tuyến đường thứ hai, trụ cột này vô cùng cao, nhưng y vẫn chưa đủ hài lòng.

Cũng may.

Tề Sở Văn Đẩu vẫn đang tiếp tục.

Còn dư lại bốn hạng mục nếu như mình dùng toàn bộ quán quân.

Vậy ở bên Sở Châu, có thể trực tiếp xông vào siêu nhất tuyến hay không?

Được rồi.

Xông lên siêu một ranh giới có thể có chút khoa trương, nhưng xông vào một ranh giới hẳn là không có vấn đề gì chứ?

...

Cách nghĩ của Lâm Tri Bạch không người nào biết được, động tác bên kia của thành Giang cũng là âm thầm tiến hành.

Nhưng chuyện Bạch Tri tiến quân Sở Châu, cũng truyền đến tai người xem các châu.

Lập tức!

Phản ứng của các châu khác nhau!

Tân châu bên này chủ yếu là tiếc nuối!

“Muốn đi Sở châu?”

“Ta cho rằng ở Tề Châu chơi chán hẳn liền sẽ về nhà!”

“Xem ra là phải vọt thẳng đến ranh giới của châu ước Tam Tinh mới chịu về nhà?”

“Không sao, nhị tinh trùng châu cảnh tam tinh còn lại có thể phải mấy năm, nhưng thần sẽ không lâu như vậy, nhiều nhất nửa năm hẳn có thể bắt được!”

Bên Tề Châu không nữ.

“Điều này có nghĩa là chấm dứt văn đấu là rời khỏi Tề Châu chúng ta sao?”

“Lúc trước mỗi ngày ta đều xem trực tiếp giàu có, gần đây mỗi ngày đều xem trận đấu của hẳn, không có hẳn thì ta làm sao mà sống được!”

“Thật không nữ!”

“Trận trọng lần này Tề Sở Văn Đấu đi, hẳn đang chiến đấu cho chúng ta!”

“Mặc kệ thủ lĩnh phú đi nơi nào, hẳn đều là thần tượng vĩnh viễn trong lòng ta!”

...

Thú vị chính là, phản ứng lười của Triệu Châu bạn lại là:

“Sao lại không đến Triệu Châu!”

“Nếu Bạch Cầm Kỳ Họa của Lâm Tri đều ngu bức như vậy, vậy đến Triệu Châu chúng ta, có thị trường nhất!”

“Đúng vậy!”

“Triệu Châu chúng ta vô cùng thích hợp với loại phong cách này của Lâm Tri Bạch!”

“Sở châu đều bị ngược thành như vậy, trước kia người cũng rất khó chịu, yêu thích quá nhiều!”

Mà Trung Châu cũng có phản ứng tương tự!

“Muội rất hy vọng lần tiếp theo Lâm Tri Bạch là Trung Châu!”

“Làm sao hắn lại chọn Sở Châu, theo lý thuyết độ khó khi hắn đi Sở Châu xung châu ranh giới, không thua gì ở Trung Châu trở thành Siêu Nhất nhỉ?”

“Có thể là cảm thấy, bắt đầu từ cơ sở Sở châu của mình?”

“Không có ý nghĩa a, hắn muốn xông siêu nhất, nhưng bởi vì văn đấu này, hắn đã đắc tội rất nhiều người Sở!”

“Dưới tình huống có rất nhiều người Sở Châu trời sinh không thích hắn, muốn trở thành siêu một đường, cũng không cần phải nói độ khó!”

...

Tựa như phân tích Trung Châu, tình huống của Lâm Tri Bạch rất đặc biệt, hắn thật sự không nên lựa chọn Sở châu.

Nếu như hắn dừng lại ở Sở châu.

Kết quả đó khẳng định là “Thành công và bại văn đấu”

Vì sao lại nói như vậy?

Bởi vì Lâm Tri Bạch bằng vào văn đấu, quả thực lộ mặt ở Sở châu, bằng với việc người còn chưa có chính thức tiến vào, đã là ‘Hong’ rồi!

Cho nên cát bước chính là hai đường ranh giới!

Đoán chừng trở thành một sợi dây cũng không phải là chuyện khó!

Nhưng bởi vì trong văn đấu, ông ta đại diện cho Tề Châu tàn nhẫn ngược Sở châu.

Cái này theo một ý nghĩa nào đó, tổn thương đến một chút tình cảm của người xem Sở Châu.

Một bộ phận người này sẽ không ngừng ngăn chặn Lâm Tri Bạch, trở thành trở ngại lớn nhất khi hắn tiến quân vượt một cấp độ trong Sở Châu!

Cho nên rất nhiều người không hiểu, chữ S đọc sách muốn khóc. Kỹ nhân ma chúc quý. Sở đâu có trắng đến mức Lâm Tri Bạch chẳng lẽ không biết, lựa chọn tiếp theo của hắn là Sở châu, đã định trước sau phải “hi nạn”?

Đáp án là, Lâm Tri rất rõ ràng.

Bất quá hắn đã làm xong chuẩn bị nào đó, tất nhiên có thể giải quyết vấn đề này!

Dương nhiên.

Trước mắt mà nói thì còn quá xa.

Hôm nay so tài chính là hạng mục hội họa.

Cùng ba hạng mục trước không giống nhau, hội họa buổi đầu buổi sáng buổi sáng bắt đầu chín giờ, dù sao yêu cầu hội họa yêu cầu thời gian càng dài hơn.

Vì thế mới quyết định.

Thời gian tranh tài được an bài gần cả ngày!

Lâm Tri Bạch ở tử điểm ăn bữa sáng, liền theo đại bộ đội chính thức xuất phát!

(Bản chương xong)

Chương 487: Lâm Tri Bạch, Cù Sơn Đồ! Hiện trường thi đấu.

Phát trực tiếp sắp bắt đầu.

Lâm Tri Bạch chờ họa sĩ dự thi đã đến toàn bộ.

Có người giới thiệu quy tắc, dù đã biết từ trước rồi.

Hội họa Tề Sở Văn Đẩu năm nay ở trên nội dung không có yêu cầu gì, nhưng loại hình lại có quy định chết đậy, đó chính là người dự thi nhất định phải vẽ tranh thủy mặc.

Họa thủy mặc là đại biểu hội họa truyền thống.

Họa thủy mặc cơ bản, chỉ có mực và mực, cũng chính là hai màu đen trắng.

Mà tranh thủy mặc tiên giai, cũng có bút tích vẽ hoa chim chim, có thể nói sắc thái rục rờ, có khi cũng được gọi là “Vách tranh Thái mặc”.

Dựa theo quy tắc tranh tài, hôm nay các họa sĩ mặc kệ là Hắc Bạch Thủy Mặc sáng tác truyền thống nhất, hay là bức “Tám vẽ Thái Mặc” sáng tạo tiên giai đều phù hợp so tài quy định

---

Nếu như ở địa cầu, tranh vẽ thì cũng có sức ảnh hưởng rất lớn.

Mà vòng hội họa của thế giới này, địa vị cao nhất vẫn là tranh thủy mặc.

Dù sao nơi này là Lam Tinh, kiếp trước đại thiên triều văn hóa phương Đông, chúa tể thế giới, cho nên tranh tài của hội họa đỉnh cấp, so với tranh thủy mặc đều là tranh, tranh vẽ đáng giá nhất cũng đều là nước mực đề tài.

Chỉ cần giới thiệu xong quy tắc.

Các họa sĩ bắt đầu góp vui.

Mỗi họa sĩ, đều tự sắp xếp vị trí cho mình.

Sau khi Lâm Tri Bạch cùng với những họa sĩ dự thi khác đến chỗ của mình, việc phát trực tiếp cũng chính thức bắt đầu!

Người chủ trì:

“Hoan nghênh các người bán ỏ Khắc Nhĩ Văn đấu, tranh tài đã được tiến hành ngày thứ tư, hôm nay hạng mục chúng ta muốn tỷ thí là hội họa, loại hình đương nhiên là Thủy Mặc Phong chúng ta yêu nhất, còn có mười phút nữa là bắt đầu thi đấu, chúng ta trước tiên làm phỏng vấn tùy cơ với các họa sĩ đi.”

Nói xong.

Người chủ trì đi về phía Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch nhìn thấy chủ trì tới đây liền biết đối phương muốn phỏng vấn, chuẩn bị tâm lý thật tốt.

“Xin chào Lâm Tri Bạch lão sư!”

“Xin chào.”

“Lâm Tri Bạch lão sư trong mấy hạng mục trước đều giành quán quân, hiện tại người xem trên các châu trên mạng đều nói ngài là Thần, ngài thấy thế nào?”

“Qua rồi.”

“Ha ha, Lâm Tri Bạch lão sư rất khiêm tốn a, ngài cảm thấy trình độ hội họa của mình thế nào?”

“Coi như cũng được.”

“Quả nhiên Lâm Tri Bạch lão sư rất khiêm tốn.”

Người chủ trì cười phỏng vấn một vị họa sĩ, giữa các cuộc trực tiếp của các châu bùng nổ đầy hỗn loạn!

...

Tần Châu.

“Rốt cuộc đợi được hạng mục hội họa rồi, Bạch Đế đã cầm ba kim bài, hôm nay còn có thể tiếp tục không?”

“Không có khả năng a, mặc dù hẳn là Thần, nhưng thần hẳn cũng là có cực hạn đấy, chính hẳn cũng nói hội họa trình độ cũng coi như tạm được.”

“Nhìn tổng nghệ trong Tề Châu kia, trình độ hội họa của Bạch Đế, cũng có cấp bậc Đại Sư, cho nên lời nói của ông ta còn

tạm được, là cấp đại sư mà tuyệt đại đa số người trên thế giới này đều ngưỡng vọng!”

“Đại sư cũng coi như Lâm Tri Bạch!”

“Mùi vị này, là Lâm Trang bức người không sai!”

...

Tề Châu.

“Mỗi hạng mục đều có thể nhìn thấy thủ phủ rất có cảm giác an toàn!”

“Ta cũng có loại cảm giác này, nhưng hội họa cũng không thể trông cậy vào phú quý đoạt quán quân a?”

“Ngày hôm nay thua cũng không sao cả, dù sao chúng ta đã thắng ba hạng mục, tiếp theo bốn hạng mục chúng ta thắng thêm là được!”

“Tiếp theo có thi từ cùng câu đối, bài phú đều là điểm mạnh!”

“Đúng vậy, cho nên ta mới nói, hội họa không sao cả, để cho Sở châu bọn họ thắng thì như thế nào!”

...

Sở châu.

“Hôm nay đến lượt chúng ta thắng một lần đi!”

“Ba vòng phía trước quá oan ức, bị Lâm Tri Bạch áp chế thảm như vậy!”

“Không sao, ta không tin Lâm Tri Bạch thật sự là thần, hôm nay còn có thể đón tiếp nhân tài!”

“Lâm Tri Bạch hôm nay tài không đứng dậy nổi, vừa rồi người chủ trì hỏi hấn hội họa trình độ thế nào, bản thân mình cũng chỉ trả lời được thôi.”

“Chắc là có hơi sợ rồi.”

...

Triệu Châu.

“Hôm nay người xem Triệu Châu chúng ta có thể ngẩng đầu uốn ngực mà nhìn!”

“Ha ha ha, hội họa Triệu Châu chúng ta người đầu tiên là Lăng Thiên lão sư, thế nhưng Sở Châu ngoại viện, đáng tiếc trình độ hội họa của Lâm Tri Bạch, có thể kém xa so với trình độ ba hạng mục trước của hắn, bất quá hắn dù sao không phải thần tiên thật sự, cũng nên thua một lần!”

“Vạn nhất, ta nói chẳng may, hôm nay Lâm Tri Bạch muốn thắng thì sao?”

“Ha ha, hôm nay nếu Lâm Tri Bạch thắng, vậy đời này ta cũng không nâng đỡ tường thành liền phục hắn!”

“Chắc chắn, ta cho rằng ngươi sẽ nói hắn muốn thắng, sao? Di bối Vận Thệ? Xem ra vẫn chưa đủ kiên định a.”

...

Trung Châu.

“Lập tức xem Lâm Tri thi đấu!”

“Ta đã xem qua, cuối cùng Lâm Tri Bạch Đoạt Quan!”

“Ha ha ha ha, trên lầu tỉnh lại đi, ba quán quân của Lâm Tri Bạch đã là quán quân rồi, nếu còn tiếp thắng ta sẽ hoài nghi hắn có phải người ngoài hành tinh hay không!”

“Nhìn phỏng vấn, Lâm Tri Bạch cũng rất khiêm tốn nha, đoán chừng hội họa rất không đủ tự tin.”

“Ta tra xét tư liệu của Lâm Tri Bạch, mấy hạng mục đằng sau hắn tương đối am hiểu, hội họa khối người này hình như không có quá nhiều cách nói, ngược lại Sở Châu kia viện trợ Lăng Thiên, đây chính là Thủy Mặc đại sư đỉnh cấp nhất của Lam Tinh!”

...

Cái tên Lăng Thiên này thực sự khí phách.

Còn bá đạo hơn là thành tích của Lăng Thiên, Triệu Châu đệ nhất danh họa sĩ!

Nói là Triệu Châu đệ nhất, nhưng thật ra trong toàn bộ Lam Tinh, cũng xếp hạng hàng đầu!

Thậm chí có người nói hội họa Lăng Thiên đã vô địch thiên hạ, nhưng đồ chơi giống như nói văn chương đệ nhất của ai đó

vậy.

Rất khó bình luận.

Dù sao thì vẫn không đệ nhất võ vô đệ nhị nha.

Trừ phi có người có thể nghiền ép đồng hành.

Hiển nhiên Lăng Thiên không thể nghiền ép tất cả mọi người được.

Trong vòng tròn còn có mấy họa sĩ, có thể cùng hấn vật tay thậm chí cân sức ngang tài.

Hơn nữa họa sĩ đỉnh cấp, thường không tham gia tranh tài gì đó.

Cũng chính là tình huống Tề Sở Văn Đấu đủ đặc thù, mới mời được Lăng Thiên ra.

Có trời mới biết vì mời được Lăng Thiên ra sân, Sở châu đã phải trả giá lớn cỡ nào, ngấm lại không thể nào nhỏ được.

Hiển nhiên.

Sở Châu vô cùng coi trọng Tề Sở Văn Đấu.

Đáng tiếc bọn họ lại gặp được “Viện ngoại viện mạnh nhất trong lịch sử của Tề Châu” Lâm Tri Bạch, một người đã có ba tấm kim bài!

“Chỉ có thể trông cậy hôm nay bắt đầu vượt qua.”

“Mặc dù chúng ta đã vứt bỏ ba hạng mục trước đó, nhưng nếu bốn hạng mục sau cùng chúng ta toàn bộ thắng, vẫn sẽ là người thắng cuối cùng của Tề Sở Văn đấu lần này!”

“Đúng vậy.”

“Dù là Lâm Tri Bạch cũng không thể lần lượt thất thân!”

“So sánh hội họa ngày hôm nay, hội họa này cơ hồ không ai có thể thắng được Lăng Thiên lão sư!”

Sở châu vẫn chưa từ bỏ.

Dù sao, chỉ cần bốn hạng mục kế tiếp toàn thắng, bọn họ có thể lấy bốn so ba tỷ phân, thắng được Tề Sở Văn Đấu!

Nghe qua có thể thấy hy vọng xa vời, nhưng đừng quên năm ngoái Sở châu đã thắng tới sáu người một trận!

Sáu so một bọn hấn đều đã từng làm được.

Bốn so ba, chẳng lẽ độ khó so với sáu so một còn cao hơn sao?

Đây chính là ưu thế tâm lý tích lũy từ năm ngoái, cho nên Sở Châu cho đến giờ khắc này, vẫn tồn tại hy vọng lật bàn!

...

Mà ngay trong lúc khắp nơi thảo luận, tranh tài chính thức tuyên bố bắt đầu, mười vị họa sĩ bắt đầu tự mình sáng tác.

Lâm Tri Bạch đương nhiên cũng bắt đầu.

mực nước đa số lấy sông núi tự nhiên cảnh quan, hoa chim cá trùng làm đề.

Trong đó tức giận nhất là lấy sơn thủy làm đề.

Dù sao tranh sơn thủy là tinh hoa bảm yêu tự nhiên, thiên địa tú khí, âm dương, đen tối, trời trong nắng, mưa trong mát, nóng lạnh, thắm hôn, ngày đêm...

Đều có vô tận diệu thú.

Là Lâm Tri Bạch cũng dự định lấy sơn thủy làm đề.

Về phần vẽ tên, dứt khoát giản dị một chút, gọi là 《Sơn Đồ》 đi.

Đúng vậy, Lâm Tri chặc chặc muốn vẽ hoành nha Tề Châu!

Nếu là đại biểu Tề Châu dự thi, cảnh vật vẽ Tề Châu, cũng là có thể tha thứ.

Huống hồ Lâm Tri Bạch còn rất hoài niệm Nghiêu Sơn, dù sao đó cũng là nơi hấn đã trải qua trong cuộc đời, sống trong điền viên ít ỏi.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch bắt đầu vẽ tranh.

...

Hội họa là một chuyện rất hao tổn tinh thần, nhất là hội họa kéo dài liên tục một ngày, người ngồi lâu sẽ đau lưng mỏi.

Sau khi cuộc thi bắt đầu.

Một giờ, hai giờ, ba giờ.

Có vài họa sĩ vẽ tranh, liền đứng dậy hoạt động gân cốt.

Lâm Tri Bạch không cần, hẳn là họa sĩ trẻ tuổi nhất, ngồi liên tục vài tiếng, cũng sẽ không có cái gì có ý tứ đau lưng mỏi.

Điều này khiến những danh họa khác càng thêm hâm mộ.

Còn về nội dung hội họa, mấy giờ trước mọi người còn không phân biệt được sự chênh lệch gì.

Dù sao chân chính hiểu hội họa đều biết, cuối cùng hiệu quả là mấy giờ không ngừng nhuộm lên.

Nói cách khác, một bức họa đến cùng có được hay không, tối thiểu phải hoàn thành hội họa khoảng tám thành, mới có thể nhìn ra chút môn đạo.

Vẽ đến buổi trưa, họa sĩ có thể tạm dừng ăn cơm ở đài cuối.

Dù sao hội họa cũng không hề nói ăn gian gì, trừ phi người tìm người viết thay.

Nhưng đây là trực tiếp, nhiều như vậy ống kính hận không thể chụp mặt, người dự thi phải độc lập hoàn thành vẽ.

Lâm Tri Bạch vẽ đến Thập Nhị rưỡi mới ăn cơm.

Lúc này, hội họa của hắn đã hoàn thành sáu bảy phần mười.

Mặc dù còn nhìn không ra bức họa này tốt hay xấu, nhưng thần vận đã mơ hồ đi ra.

Thậm chí,

Có người xem Tần Châu và Tề Châu nhận ra!

“Bức tranh này!”

“Cảnh thật quen mắt!”

“Ngọn núi này là Lao Sơn!”

“Xem hai cái túi trống kia, rõ ràng là Song Điều Phong của Lao Sơn!”

“Đúng đúng đúng, còn có vụ hải màu hồng trong trời chiều kia, màu đầu tiên chính là màu hồng nhạt a!”

“Mặc dù còn chưa vẽ ra, nhưng đã cảm giác rất đẹp rồi!”

“Tài phú dù sao cũng là đại sư, họa làm sao có thể không xinh đẹp, ta xem các tác phẩm của các vị lão sư khác cũng đều càng ngày càng đẹp mắt!”

“Đúng vậy, tác phẩm cũng bắt đầu dần dần thành hình rồi!”

“Chắc xế chiều, mới nhìn ra chân chính chênh lệch!”

“Mặc kệ thành tích của thủ lĩnh phú thế nào, hấn có thể vẽ Dĩ sơn, làm người Tề châu, là người xem Lao sơn hành kiều, ta thật sự nhìn không được có chút lệ mắt!”

Người Tề Châu rất cảm động!

Người Tần Châu cũng rất cảm khái!

Lâm Tri Bạch đối với Tề Châu tựa như vẫn có chút cảm tình, bằng không hấn sẽ không lựa chọn Nghiêu Sơn làm hội họa đề tài.

...

Bởi vì đã quá lâu hội họa, nên bọn họ đều rất ăn công lực của chủ trì.

Ngày cử hành vì muốn cho chủ đề nhiều hơn một chút, an bài cho hạng mục này một hai người chủ trì.

Trong đó một người tên là Độ Biên Khiêm, là họa sĩ Sở Châu chuyên nghiệp, có trình độ cấp đại sư, năm ngoái có dự thi.

Một người khác thì là người chủ trì rất hiểu hội họa.

Hai người vừa nhìn tranh tài vừa nói chuyện.

Người chủ trì: “Thà Biên Khiêm lão sư cảm thấy trước mắt ai vẽ tốt nhất?”

Độ Biên Khiêm: “Bây giờ đánh giá thì hơi sớm, bởi vì trước đó bọn họ mấy giờ, cơ bản đều bận rộn quanh co thất lung, bức họa này cuối cùng cấp độ thế nào, còn cần phải xem bọn họ xử lý từng bước một, nhưng tình huống hiện tại, hiển nhiên là Sơn Thủy đồ của Lăng sư phụ tốt nhất, người xem cấp độ đã rất phong phú rồi, sau đó bức tranh của Hoàng An sư phụ cũng không tệ, quả nhiên bọn họ đều đã dùng màu sắc, có thể là đang cân nhắc ngưỡng cửa thưởng thức người xem, không chỉ dùng hai màu trắng đen...”

Cứ như vậy.

Độ Biên Khiêm đánh giá từng người.

Khi nhìn thấy ống kính của Lâm Tri Bạch, giọng nói của Độ Biên Khiêm bỗng nhiên dừng lại, sau đó phát ra một tiếng “hít...”.

“Hả?”

Người chủ trì cũng đánh ra một chữ ‘Ài’, dường như tranh vẽ của Lâm Tri Bạch, có gì đó đặc thù.

Trên thực tế quả thật có chỗ đặc thù.

Bởi vì động tác của Lâm Tri Bạch quá nhanh!

Tuyệt đại đa số họa sĩ động tác phi thường chậm chạp!

Bởi vì thủy mặc này xử lý không tốt sẽ khiến nó nát bậy.

Nó không giống như bút chì, nguoi vẽ không tốt còn có thể quẹt lại, cho nên những họa sĩ khác mỗi lần vẽ đều cẩn thận từng li từng tí...

Cho dù là nhìn người tiêu sái, tốc độ chắc chắn cũng không nhanh!

Không giống như Lâm Tri Bạch, mỗi một vết này, đều không mang theo thăm dò, dường như hẩn biết, hẩn chính là hiệu quả cuối cùng của hẩn!

Hết lần này tới lần khác.

Lâm Tri Bạch thật một lần sai lầm cũng không có, mỗi một nét hiệu quả của hẩn đều không tệ!

Tuy rằng không phải hiệu quả cuối cùng, nhưng có thể nhìn ra được, mỗi một bước của hẩn đều nằm trong lòng bàn tay!

“Thật là trôi chảy!”

Người chủ trì nhin không được cảm khái nói: “Ta thậm chí còn có cảm giác, động tác của Lâm Tri Bạch so với Lăng Thiên lão sư còn trôi chảy hơn một chút!”

“Đem cảm giác loại bỏ.”

Ánh mắt Độ Biên Khiêm có chút khác thường: “Nếu chỉ xét về trình độ khéo léo thì Lâm Tri Bạch có thể nói là tốt nhất toàn

trường, bút của hấn quá ổn, trình độ nét bút nhất định là thiên hạ đệ nhất!”

Trình độ không chế bút?

Trước mắt chủ trì sáng ngài: “Lão sư Độ Biên Khiêm ngài cho rằng, đây có phải là bởi vì, Lâm Tri Bạch chính là nhà thư pháp tốt nhất, hấn không chế loại bút lông này vốn chính là tùy tâm sở dục, cho nên mới...”

“Hấn là ý này.”

Mặc kệ là hội họa hay là thư pháp đều rất y lại vào một người không chế bút.

Lâm Tri Bạch là thần thư pháp, bút của hấn có thể linh hoạt sử dụng như cánh tay của hấn, cho nên không tồn tại sai lầm.

“Vậy Lâm Tri Bạch có đoạt giải quán quân không?”

Người chủ trì nhin không được nói ra một khả năng khiến tất cả mọi người đang xem tim đập nhanh hơn.

“A.”

Độ Biên Khiêm cười nói: “Ai nói nhanh vẽ với người, đồ vẽ ra nhất định là tốt nhất toàn trường, Lâm Tri Bạch không bút trơn trượt, nhưng cuối cùng hấn vẽ ra...”

Đột nhiên.

Thanh âm Độ Biên Khiêm dừng lại.

Người chủ trì buồn bực, người sao không nói tiếp nữa, kết quả ngẩng đầu nhìn màn hình lớn, nhất thời nhin không được phát sinh một tiếng kinh hô!

“Thật là xinh đẹp!”

Hóa ra là Lâm Tri Bạch đã bắt đầu xử lý sắc thái và cảm giác của tầng lớp lớp rồi, cũng chính là tác phẩm của hấn, đọc sách căn bản. Sàm Sặc Khắc, con gái đã bắt đầu có cảm giác lập thể xử lý rồi.

Câu này được gọi là ngấm ngấm xử lý, tranh thủy mặc không phải loại thuyết pháp này, nhưng ý tứ lại không tệ lắm.

Rất nhiều người đều biết, một khi Tố Tố so sánh sáng tối, cảm giác lập thể sẽ xuất hiện, nếu không họa dù có đẹp, cũng chỉ là

một đường cong rất lưu loát mặt phẳng mà thôi.

Không có nội vị.

Mà Lâm Tri Bạch hiện tại xử lý cùng một loại họa thủy mặc, cũng cảm giác không sai biệt lắm, hiệu quả từng chút một đi ra!

Tuy không ai biết hiệu quả cuối cùng ra sao, nhưng hiện tại hẳn đã có chút hiệu quả này, trong mắt vị chủ trì này xem ra đã đạt tới trình độ kinh diễm!

Khó trách Độ Biên Khiêm đột nhiên trầm mặc!

Trầm mặc vài giây, Độ Biên Khiêm mới đi theo người chủ trì của ông - “xinh đẹp” mở miệng:

“Thật là đáng sợ...”

(Bản chương xong)

Chương 488: Huyết ngược! Thật là đáng sợ!

Nhìn tác phẩm của Lâm Tri Bạch dần dần thành hình, Độ Biên Khiêm nhin không được hít một hơi khí lạnh ——

Tranh thủy mặc có đặc thù rõ ràng của mình.

Họa thủy mặc truyền thống, có thể không chú ý đến tiêu điểm, không cường điệu biến hóa của giới tự nhiên đối với ánh sáng của vật thể, thậm chí không hề câu nệ giống như dáng vẻ bên ngoài vật thể.

Chỉ cần phát biểu chủ quan tình thú của người phát tác là được rồi.

Nói cách khác, nhiều khi, bọn họ đang cố ý theo đuổi một loại cảm giác ‘Diệu Tại Hình Hoặc Tự Tự Như Không giống nhau’.

Nhưng cũng bởi vì nguyên nhân này.

Rất nhiều người vẽ tranh thủy mặc, đặc biệt đẹp, căn bản không đạt tới loại cảnh giới “Lấy thần bù hình” kia.

Người muốn nói hấn không giống, hấn còn có thể giao biện:

Bức tranh thủy mặc chính là như vậy, chỉ có vẽ vờ mới có thể chú ý nhìn thấu tiêu điểm, vẽ giống chú trọng không giống...

Trên thực tế đây là một loại nhầm lẫn.

Quang Truyền Thần, giống nhau, chỉ có cao thủ vẽ tranh Thủy Mặc đứng đầu mới có thể đạt tới cảnh giới đó.

Trình độ bình thường, tốt nhất vẫn là trước tiên phải từ ‘Họa’ ra ‘Vào tay’, rồi lại chậm rãi theo đuổi sự biểu đạt của nghệ thuật bản thân.

Mà tranh vẽ Thủy Mặc của Lâm Tri Bạch, chính là loại vẽ rất giống.

Vừa nãy nói, người mới chỉ truy cầu tranh mà thôi, Lâm Tri Bạch đây không phải thao tác của người mới sao?

Đương nhiên không phải.

Bởi vì tượng Lâm Tri Bạch, không phải là kiểu mô tả như vậy, miêu tả chuẩn xác bức tranh của hần, hần là “Hình thần cả chuẩn”!

Vừa vẽ giống như, không hoàn toàn thoát ly thực tế, lại kiêm cố khoa học biểu đạt!

Mặt trời lặn, ánh chiều tà, ngọn núi, dòng sông, cây cối, trong bầu không khí có vẻ hơi thê lương vắng vẻ, nhiễm lên khí chất âm u lạnh lùng.

Loại không chế này khiến Độ Biên khiêm tốn than thở!

Bất quá đỉnh cấp đại sư, làm được điểm này, cũng không tính đặc biệt khoa trương, so với điểm này, càng làm Độ Biên khiêm thán, hoặc là để cho hần nói thẳng đáng sợ, kỳ thật là phối hợp sắc thái của Lâm Tri Bạch!

Ví dụ như ánh chiều tà trong tranh.

Ánh nắng chiều màu trắng của Lâm Tri, dùng nền đỏ nâu trải rộng, sau đó màu sắc từ sâu đến nông, từng tầng từng tầng biến hóa xuống dưới, cho đến cuối cùng, rốt cục biến thành màu hồng như mộng ảo.

“Rốt cuộc hần đã điều phối bao nhiêu sắc thái?”

Trên lý thuyết nguyên tắc, trên thế giới có vô số loại màu sắc!

Nhưng chỉ có người học vẽ mới biết được, thuốc màu tổng cộng chỉ có mấy chục loại như vậy.

Ta có thể biết người dùng hội họa thuần sắc, đó quá mức nổi ở mặt ngoài, trừ phi là hắc bạch thủy mặc thuần túy.

Nhưng cho dù là Hắc Bạch Thủy Máu, cũng phải phân ra nhiều cấp bậc chứ đừng nói đến Lâm Tri Bạch lựa chọn phong cách Thái Mặc, tác phẩm của y nhìn qua cũng không có màu sắc đặc biệt phong phú, dường như mỗi thứ đều vừa đúng.

Nhưng Độ Biên Khiêm rất rõ ràng:

Lâm Tri Bạch vì bức họa này điều phối vô số loại màu sắc!

Những màu sắc này sở dĩ mắt thường không thể nào phát hiện được, là bởi vì Lâm Tri Bạch xử lý rất nhạt, hần muốn làm phát nhiễm.

Vì nhiều hơn một tia, cơ hồ có thể xem nhẹ hiệu quả, hẳn có thể cố ý thay đổi ra một loại sắc thái.

Có thể thấy được Lâm Tri Bạch xử lý nghiêm cần cỡ nào!

Cũng bởi vì hẳn thể hiện ra vẻ huyễn nhiệm, mỗi lần đều có thêm chút hiệu quả, cuối cùng thêm vào một chỗ, vậy mà thành một loại bầu không khí không ai đạt tới được!

Loại mỹ cảm đó khiến người ta không nhận được khát khao!

Phong cảnh Hường Lâm Tri Bạch hạ bút kia!

Người chủ trì nhận không được tán thưởng nói: “Lão sư Độ Biên Khiêm không nói sai, thật đáng sợ! Sắc thái của Lâm Tri Bạch lão sư phối hợp với nhau, quả thực thần thánh đến đáng sợ...”

Trong hình ảnh của hẳn.

Thái sắc cực kì phong phú!

Đổi lại là một người khác, sử dụng nhiều sắc thái như vậy, bức họa vẽ tuyệt đối rối tinh rối mù, thậm chí còn khiến cho người ta cảm thấy một hình ảnh rất bản!

Nhưng tác phẩm vẽ của Lâm Tri Bạch, màu sắc phối hợp hoàn mỹ, vừa đúng!

Đồng loại có thể tương tượng ra những thiết kế cố ý thần diệu kia.

Chỉ có cao thủ đỉnh cấp mới có thể chơi đùa với nhau, điều hòa và thống nhất!

Không đúng.

Độ Biên Khiêm tự hỏi cũng là đỉnh cấp cao thủ, hẳn thế nhưng là một vị hội họa đại sư hàng thật giá thật, nhưng hẳn xác định chính mình sắc mặt kém xa Lâm Tri Bạch!

Nhất là nhìn thấy Lâm Tri trắng trợn vận dụng rối hồng nhạt tự nhiên như vậy...

Theo lý thuyết màu sắc này, không phù hợp với bức tranh thủy mặc, hết lần này tới lần khác Lâm Tri lớn mật dùng, hơn nữa vẫn là câu nói kia:

Hài hòa!

Thật mẹ nó hài hòa!

Phảng phất hết thảy vốn nên là như thế này, Lao Sơn vốn nên như thế!

Nhưng trình độ loại này, còn lâu mới đạt tới trình độ khiến Lâm Tri Bạch thu tay lại, hoặc là nói hiệu quả mới đạt tới bầy thành hẳn mong muốn.

Bởi vậy hội họa vẫn còn tiếp tục.

Hắn muốn trao cho bức họa này thần vận chân chính.

Bởi vì đã có thần vận, chim chóc mới có thể tự do bay lượn, hoa nhi mới có thể tranh giành xinh đẹp, tác phẩm như vậy mới có thể trở thành tác phẩm nghệ thuật chân chính!

Vậy cái gì là thần vận?

Cái này liên quan đến lý giải về mặt nghệ thuật rồi.

Hoặc là nói đây là biểu đạt một loại tình cảm cùng cảm thụ của Lâm Tri Bạch, rất khó miêu tả cụ thể.

Cho dù có dùng văn tự để miêu tả hay không, tiến độ của Lâm Tri Bạch cũng không hề trì hoãn, tác phẩm của hắn càng ngày càng cao.

Tám phần mười!

Chín thành!

Mười thành!

Khi nét cuối cùng giống như thiết họa ngân câu rơi xuống, tạo thành cảnh sắc thác nước sâu trong núi Mang.

Cả bức tranh như sống lại!

Thác nước văng khắp nơi, trong gió phiêu đảng bọt nước trên lá sen, hạt sen trong áo choàng, gợn sóng dưới uyên ương, thôn xóm dưới chân núi, đều thể hiện sinh cơ bừng bừng...

Ầm!

Người chủ trì kinh hãi kêu lên: “Họa Long điễm mắt!”

Độ Biên Khiêm khiếp sợ đứng dậy, đây là hiệu quả hoàn chỉnh sao?

Hắn không cách nào hình dung cảm thụ của chính mình vào giờ phút này, chỉ cảm thấy bức họa hôm nay của Lâm Tri Bạch phảng phất là biểu diễn cấp sách giáo khoa, hắn vận dụng sắc thái, đối với chi tiết theo đuôi, miêu tả đối với thần vận, tất cả đều đạt đến tỉ mỉ tỉ mỉ!

Thả trái đất, cái này gọi là ‘Một chi một lá một quan tình’.

Hơn nữa, bức tranh này tựa như có thần, chỉ trong nháy mắt khi hoàn thành thì kinh diễm đến nửa sao trời xanh!

...

Tần Châu.

“Trời ơi!”

“Đây là do Bạch Đế vẽ ư?!”

“Sao có thể đẹp như vậy?!”

“Mặc dù ta không hiểu vẽ, nhưng vẽ tác phẩm ngu ngu bức như vậy, ta vẫn có thể thưởng thức được a!”

“A a a a, bức họa này có thể xoát ra sao, ta rất nhớ nhà có treo một bộ!”

...

Tề Châu.

“Bức họa này nghịch thiên rồi!”

“Ta hôm nay mới chân chính minh bạch, vì sao nói hội họa là nghệ thuật!”

“Thật là đẹp! Nói không khoa trương chút nào, đây là cả đời ta từng thấy, là một bức họa kinh diễm nhất!”

“Tài nghệ của thủ lĩnh hội họa của Tiêu Thụ, dường như có chút mãnh liệt a!”

“Ngươi có phải có sự hiểu lầm mạnh về chuyện này hay không? Cái này nếu không lấy hạng nhất ta trực tiếp cho chín bức họa của bức họa khác ăn luôn!”

Vốn dĩ Tề Châu đã từ bỏ rồi!

Lâm Tri Bạch đã cầm ba quán quân giúp Tề Châu.

Theo như người Tề Châu, cho dù Lâm Tri Bạch thật sự là thần, cũng không nên mỗi hạng mục của Cầm Kỳ Thư Họa đều có thực lực phong thần nhỉ?

Kết quả? Tư chất chỉ như dấm chua?

Hội họa của Lâm Tri Bạch là tồn tại như thần!

...

Sở châu.

“Không thể nào! Bức họa này! Hẳn như thế nào có thể vẽ ra một bức họa như vậy a!”

“Lẽ nào chúng ta lại thua? Chúng ta không phải có Lăng Thiên sao! Không phải Lăng Thiên được xưng là Đệ Nhất Họa sĩ Triệu Châu sao?”

“Còn chưa thua! Lâm Tri vẽ trắng xong, Lăng Thiên còn chưa vẽ xong!”

“Ai, không nên lừa mình dối người nữa, Lâm Tri bức họa này vừa xuất hiện, chín vị khác cũng chỉ có thể tranh á quân rồi, bao gồm Lăng Thiên.”

“Ta không tin!”

Trong lòng Sở Châu có chút người xem đều sụp đổ!

Sự thật bày ra trước mắt thật quá mức điên cuồng!

Mặc cho ai nhìn bức tranh Lâm Tri Bạch cũng sẽ không tin tưởng, chín bức họa khác còn có đoạt lấy hi vọng của hẳn!

...

Triệu Châu.

“Có phải ta chưa tỉnh ngủ hay không? Bức họa này người có thể vẽ ra được nha!”

“Loại ý cảnh này, loại mỹ cảm này, cho dù là tác phẩm của đại sư truyền mấy nghìn năm trong viện bảo tàng, so sánh cũng không kém cõi chút nào nhỉ?”

“Bức họa này, nếu bây giờ mang ra đấu giá, ta đoán chừng giá có thể trực tiếp bỏ ra ức...”

“Không cần phải đoán chừng, vừa rồi Tư Ba Khắc mới phát lời đề cử, nói hẳn nguyện ý dùng 7 triệu để mua bức tranh Lâm Tri Bạch này.”

“Bao nhiêu?”

“Bảy trăm triệu?”

“Ha ha, tuy rằng Tư Duy Khắc Tư là người giàu nhất Triệu Châu chúng ta, nhưng từ trước đến nay người này nói thật hay giả, có khả năng chính là cộ độ nóng?”

“Hình như nhiệt độ không đơn giản như ăn nhờ nhiệt độ...”

Thật sự không phải đơn giản chỉ là nhiệt độ nóng, bởi vì Tư Duy Khắc Tư trực tiếp ngồi lên phi cơ riêng tư đi đến Sở Châu!

Y định làm gì?

Tư Berloz không nói rõ, nhưng người Triệu Châu đã bắt đầu náo bỗ, vị thủ phủ Triệu Châu này hình như muốn đích thân tìm Lâm Tri Bạch mua tranh!

...

Trung Châu.

“Người này có thể kéo ra ngoài giải phẫu một chút nha?”

“A a a a a, ta đã nói hẳn là người ngoài hành tinh!”

“Nhân loại chính quy có thể làm được loại trình độ này sao?”

“Cầm kỳ thư họa, mọi thứ tinh thông, người như thế đã rất lợi hại rồi, kết quả Lâm Tri Bạch là cầm kỳ thư họa, kiêu dáng phong thần a!”

“Bức họa này, có thể làm cho toàn bộ họa sĩ đương đại đều trầm mặc!”

Lâm Tri Bạch bức họa này, bản thân đang theo đuổi vẻ đẹp cực hạn, hết lần này tới lần khác lại đạt tới cảnh giới thần hình kiên đủ, nhất là hẳn còn dốc ra tình cảm.

Nói như vậy có thể già mòm.

Nhưng dùng tình cảm vẽ tranh, cùng đơn thuần vì vẽ mà họa, tạo ra hiệu quả là bất đồng.

Chỗ tương đồng là ở:

Bất kể Lâm Tri Bạch vẽ thế nào, chỉ cần y nghiêm túc, tuyệt đối sẽ không thua!

...

Tần Châu.

Lão gia tử Lâm Chiêu Mục nhìn màn hình, cười ha hả.

Điện thoại di động của hắn vẫn không ngừng vang lên giống như trước, nhưng hắn chưa từng nhận lấy, toàn bộ kim ký đã bị cản lại.

Bởi vì bức họa chỉ có một bức!

Nhưng người có chủ ý vượt xa người khác!

“Trước đó xác suất qua loa a, ta trực tiếp đòi hắn ba bức thư pháp, nếu như lại cùng hắn cầm bức họa này, sẽ không quá đáng chú?”

Lão gia tử hồi hận.

Hắn là cùng nhau muốn a.

Bây giờ nếu muốn, coi như mình làm gia gia, ít nhiều cũng có chút ngượng ngùng.

Nhưng lão gia tử bức họa này thật sự yêu thích, hoặc là nói bất luận kẻ nào cũng không thể cự tuyệt một bức tác phẩm như vậy!

Thậm chí Lâm Chiêu Mục có thể dự liệu được, chờ đến khi bức họa này xuất hiện ở thị trường, tuyệt đối sẽ bán nó!

...

Vẽ xong, Lâm Tri Bạch thương thức một chút, xác định không có vấn đề gì, gật đầu với trọng tài, ý bảo mình muốn “Giao quyền”.

Họa xong rồi.

Không “giao bài” làm gì?

Thế là rất nhanh, vài lời đánh giá đã tới.

Theo lý thuyết hắn là đem tranh phân biệt đưa đến trước mặt đám bình ủy, nhưng ai bảo mấy vị này ngồi không yên chứ.

Tổng cộng tám bình ủy, cùng nhau tiến đến trước bức họa của Lâm Tri Bạch, ai cũng không mở miệng, chỉ là đôi mắt tròn thật lớn.

Rung động!

Nhìn bức họa phía xa, bọn họ đã bị làm cho chấn động không nhỏ!

Mà nhìn gần bọn họ mới phát hiện, chi tiết bức họa này so với bọn họ nhìn xa hơn nhiều, thậm chí nhiều hơn so với tưởng tượng của bọn họ!

Phải biết rằng mấy vị bình ủy này đều là chuyên gia cao cấp nhất, hơn nữa bản thân cũng đều có kỹ thuật hội họa của cấp Đại sư, bằng không bọn họ không có tư cách làm bình ủy này.

Nhưng lúc này bọn họ lại phát hiện:

Những bức tranh này hầu như bao gồm cả đời sở học của bọn họ ở phương diện vẽ tranh thủy mặc!

Thậm chí có rất nhiều xử lý, bọn họ đều không hiểu thủ pháp của Lâm Tri Bạch, chỉ biết kết quả xử lý như vậy quả thực hoàn mỹ!

Con mẹ nó làm sao mà chia được đây?

Tám người cười khò, cơ bản không có cách nào để chia sẻ.

Bởi vì bức họa này ở trong nhận thức của bọn họ, là hoàn mỹ không sót mẻ.

Cho dù là bức họa lãng thiên, bọn họ cũng luôn có thể tìm ra chút tật xấu.

Nhưng bức tranh này của Lâm Tri, bọn họ cầm kính lúp, cũng tìm không ra chỗ nào không ổn.

Cổ nói có cái gì không tốt, đại khái chính là, bức tranh trắng này Lâm Tri có một phần thao tác chạm đến “Nhà mù tri thức” của bọn họ.

“Có thể chia ra được chưa?”

Nhân viên công tác nhắc nhở tám vị đánh giá.

Tám vị bình ủy lắc đầu, ý là còn phải xem thêm một chút.

Nhân viên công tác bất đắc dĩ, chỉ có thể để mấy vị này tiếp tục vây quanh Lâm Tri trắng lảm nhảm, thỉnh thoảng phát ra âm thanh quái dị chặc chặc chặc chặc.

...

Vị trí Lâm Tri Bạch, cách Lăng Thiên cũng không xa.

Khi Lâm Tri vẽ trắng xong, Lăng Thiên không có coi trọng, chẳng qua chỉ là tốc độ nhanh một chút mà thôi.

Nhưng rất nhanh Lăng Thiên liền phát hiện có điểm gì đó không đúng.

Tám bình ủy kia, vây chặt bức tranh của Lâm Tri Bạch, khe khẽ nói nhỏ hồi lâu chính là không xong chuyện.

Không nên a!

Bán cho hắn một phần, xem mười phút thì đã có kết quả rồi.

Làm sao mấy cái phê bình này, đứng ở bên cạnh Lâm Tri Bạch nửa giờ còn không đi?

Lẽ nào bức họa trắng của Lâm Tri, có chỗ nào đặc biệt?

Cuối cùng Lăng Thiên cũng vẽ xong, ông ta cũng có lý do để đánh giá lại.

Có điều Lăng Thiên cũng không trực tiếp nhận lời, mà đi trước hướng Lâm Tri Bạch vẽ một bức tranh.

Hắn muốn nhìn xem Lâm Tri vẽ miễn phí thứ gì, vậy mà khiến mấy người đánh giá nhìn thấy hiện tại còn chưa xong.

“Nhường một chút, để ta nhìn xem.”

Lăng Thiên cười nói: “Phải là bức họa thật tốt, mới có thể làm cho các vị thưởng thức lâu như vậy a, ta bên kia cũng vẽ xong rồi, thỉnh các vị lão sư bình ủy chuyển bước...”

Thanh âm đột nhiên đình trệ.

Lăng Thiên thấy bức họa của Lâm Tri Bạch.

Sắc thái dịch chuyển, hiệu quả cả hình thần, thần vận cực hạn, chi tiết hoàn mỹ...

Trong đầu hắn thoáng hiện lên vô số cảm xúc, vẻ mặt Lăng Thiên cứng lại, hắn chưa từng thấy phong cách này, nhưng có

thể chắc chắn:

Bức họa này chắc chắn là tác phẩm quán quân của ngày hôm nay!

Giờ khắc này Lãng Thiên choáng váng, đây thật là cảnh giới mà người có thể đạt đến sao?

Nhưng Lãng Thiên không biết là.

Trong phòng trực tiếp, sau khi nhìn thấy tác phẩm của Lâm Tri Bạch, vẻ mặt lập tức trở nên đặc biệt, gần như có thể biến thành vẻ mặt bao bọc.

Được rồi.

Đã có biểu cảm bao quát.

Học viện mỹ thuật nào đó, có học sinh vẽ tranh vẽ mặt Lãng Thiên, ở trong đám đông nói chuyện phiếm:

“Gây khiếp sợ - —”

“Lãng Thiên đồng tử địa chấn!”

“Lãng Thiên trong lòng: cảm thần tiên dự thi a!”

“Ta cảm thấy bức họa này của Lâm Tri, U Khiêm đọc sư phụ muốn giảng toàn diện, có thể trực tiếp học ở trường học lớp mới!”

“Ta nói nghe không lọt tai chút nào, lão sư khả năng nói không rõ ràng.”

“Không nói sắc thái, chỉ nói ý cảnh này, loại cảm giác hình thần đầy đủ này, cảm giác đối với người phỏng họa đều là khiêu chiến trước nay chưa từng có.”

“Lần sau ta trực tiếp bài Bạch Đế là được.”

“Ha ha ha ha ha, thần hội họa hành tẩu đúng không?”

“Ta còn mua tập vẽ Lãng Thiên, vẫn cho rằng hắn là họa sĩ mạnh mẽ nhất, không ngờ hôm nay lại thấy hắn bị người ta tàn sát tơi bời.”

Đúng vậy!

Huyết ngược!

Tranh tài hội họa còn chưa kết thúc, nhưng theo ý nào đó mà nói đã kết thúc!

(Bản chương xong)

Chương 489: Thần đàn! Từ khi bức họa của Lâm Tri Bạch hoàn thành, những tác phẩm của những người khác đều mất đi ý nghĩa tranh tài ——

Tất cả mọi người, kể cả Lăng Thiên!

Cho dù Lăng Thiên thấy bức họa của Lâm Tri Bạch, cũng không nói gì, nhưng giờ phút này vẻ mặt của lão đã nói lên tất cả, nếu không lão cũng sẽ không nhanh chóng bị bạn trên mạng làm ra vẻ mặt tàn ác của người ta.

Tên Lâm Tri Bạch này từ đâu xuất hiện?

Tâm tình bây giờ của Lăng Thiên, cùng hạng mục trước đó tham gia cờ vây, Lưu Cát trước khi thi đấu bị cho rằng tất thắng, là giống nhau như đúc.

Bởi vì Lâm Tri Bạch không chỉ có vô danh trong vòng vây.

Trước cuộc tranh tài hôm nay bắt đầu, Lâm Tri Bạch trong vòng vẽ cũng là ” hạng người vô danh”!

Tuy rằng Lâm Tri Bạch đã từng thể hiện ra kỹ thuật hội họa của đại sư.

Nhưng thời gian còn ngắn, còn chưa có gợn sóng quá lớn ở vòng hội họa;

Thứ hai, nếu như Lâm Tri Bạch chỉ là đại sư, thật ra là không quá được Lăng Thiên để vào mắt.

Nhưng mà.

Chính là trong vòng họa “Tịch tịch vô danh” thể hệ này, trong tranh đấu hội họa ở Tề Sở Văn đấu, ở trước mặt hơn nửa khuôn mặt người xem ngôi sao màu xanh, làm máu mình bị hung hăng tàn phế!

Theo lý thuyết quá mất mặt phải không?

Vậy mà bại bởi một khuôn mặt sinh sinh hội họa vòng như vậy.

Hơn nữa đối phương còn là một tiểu bối trẻ tuổi như vậy.

Hết lần này tới lần khác Lăng Thiên không cảm thấy mất mặt!

Cũng không phải nói Lăng Thiên có phong phạm đại sư, mà là coi nhẹ thắng thua.

Mà bởi vì Lăng Thiên tin tưởng:

Lam Tinh hội họa bất luận một người nào cũng sẽ không cho rằng Lăng Thiên thua Lâm Tri Bạch một bức họa như vậy là mất mặt!

Bọn họ sẽ đánh giá công bằng cho mình!

Nên thua —— nếu trận này mình có thể thắng, vậy chẳng khác gì tất cả mọi người đều mù!

Sở Châu mời mình đến tham gia trận đấu này, căn bản không phải là đến để cảm quán quân, mà là để cho mình đảm đương chức vụ lá xanh, phụ trợ Lâm Tri thành tựu đệ nhất nhân trong vòng hội họa?

Nghĩ đến đây, Lăng Thiên cười khở.

Thật ra hẳn tiếp nhận Sở châu này ngoại viện hợp tác, chỉ là muốn kiếm chút ít thu nhập, dù sao Sở châu cũng cho quá nhiều.

Chỉ cần mình tham gia trận đấu này, khẳng định có thể dễ dàng bắt được Sở Châu, lại không nghĩ rằng cuối cùng lại bị người ta dễ dàng bắt được.

Mà trong lúc Lăng Thiên đang suy nghĩ.

Các hội họa đại sư khác cũng tự mình hoàn thành tác phẩm của mình, cũng tò mò đi về phía Lâm Tri Bạch bên này...

Sau đó liền không có đi tiếp nữa, chủ trì còn chưa tuyên bố thành tích tranh tài, tất cả hội họa đại sư dự thi đều đã biết kết quả rồi.

“Bức họa này!”

“Tự nhiên thiên thành!”

“Diệu Thủ Đan Thanh a!”

“Cái gọi là diệu bút sinh hoa như đúng!”

“Bức họa này của Lâm lão sư, lão phu mặc cảm!”

“Đâu chỉ là người tự thẹn không bằng thôi, không có nhìn lão Lãng cũng không nói gì sao...”

“Son này, nước, cảnh sắc này, chao đảo tráng lệ, làm cho người ta xem mà tựa như thân lạc cảnh kỳ cảnh a!”

“Lâm lão sư, bội phục!”

“Lâm Tri Bạch.”

Trong lúc nghị luận từng trận, Lãng Thiên nhìn về phía Lâm Tri Bạch, nghiêm túc chấp tay nói: “Người chấp tai trâu trong bức tranh Lam Tinh trong tương lai không ai khác ngoài Quân Gia!”

Tương lai, người đứng đầu Bích Tinh Họa Đàn?

Các vị hội họa đại sư đều được ghi chép vào trong phát sóng trực tiếp, cho nên người xem các châu nghe rất rõ ràng, trong đó làm cho toàn thân mọi người chấn động nhất chính là câu “Người đứng đầu Lam Tinh họa đàn kia không ai có thể áp đảo!”

Điều này có nghĩa là...

Trong mắt Lãng Thiên, Lâm Tri Bạch đã là người đứng đầu bức họa đàn đương đại của Lam Tinh?

Nếu là một vị hội họa đại sư khác cho rằng như vậy, coi như không tính là gì, nhưng nói ra câu này chính là Lãng Thiên, mọi người không thể không ước lượng một chút phân lượng trong đó!

Mà tương trợ đây.

Đó là kết quả của trận đấu lần này.

Đương cấp bình ủy đưa ra điểm số, Lâm Tri Bạch lần nữa lấy ra đầy điểm hoa lệ!

Còn Lãng Thiên nhận được ngân bài, lại là 95 tuổi, đại khái là một trận thua thể diện?

Đồng bài thì là một vị đại sư nào đó ở Tề Châu.

Bất quá một trận chiến này, đồng bài nhất định không cách nào lưu lại dấu vết trong lòng người xem!

Cả thế giới nhìn về phía Lâm Tri Bạch lại giờ lên kim bài
Khanh Cà Tư lần nữa, trong lòng lập tức hiện lên ý niệm trong
đầu:

Lần thứ tư!

Tục ngữ nói chuyện bất quá tam!

Cầm Kỳ Thư Họa, ba hạng mục trước Bạch Tri lần lượt đoạt
quán quân, đã rung động hơn phân nửa Lam Tinh!

Hôm nay càng là hội họa, hẳn cũng thể hiện ra khí phách “Đệ
nhất nhân” khí phách đến, mang đến cảm xúc trùng kích đã
không phải rung động đơn giản như vậy!

Àm àm!

Các châu nổ tung!

...

Tần Châu.

Bạn trên đường phát điên rồi!

“Người khác là cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, đây là cầm
kỳ thư họa mọi thứ đều là thế giới đệ nhất nhân!”

“Lúc trước có rất nhiều người gọi Bạch Đệ Thần, ta còn cảm
thấy là khoa trương, Tề Sở Văn đấu nhìn bốn ngày, bây giờ
một chút cũng không thấy khoa trương!”

“Không hợp lẽ thường!”

“Trên thế giới này sao có thể có người toàn năng như vậy a!”

“Sau này nên giới thiệu hẳn như thế nào nữa, nhiều nghề
nghiệp như vậy, làm cho người ta hoa cả mắt!”

“Toàn chức nghệ thuật?”

“Ta thấy trông giống một nghệ thuật gia kiêm chức hơn, đây
đều là ông ta kiêm chức!”

Rầm rầm.

Càng hưng phấn hơn là fan trắng mắt!

Mắt thấy Lâm Tri Bạch, sáng tạo ra kỳ tích như vậy, Bạch Đệ
và Sở Từ liền có một cảm giác:

Đây là phần oan người sai!

Thậm chí rất nhiều người sinh ra một loại cảm khái “ta lúc trước thật có mắt thật.

Năm đó thiếu niên bằg vào một bài 《Tiêu Sầu Sầu Tiến Quân Nhạc Đàn》, bất tri bất giác đã trưởng thành đến tình trạng hôm nay!

Cẩn thận tính toán.

Mẹ nó, mới qua vài năm mà!

Hình như cũng chỉ chừng ba năm?

...

Tề Châu.

Có người khóc!

Đối với rất nhiều người Tề mà nói, thắng không chỉ đơn giản là một trận tranh tài.

Đây là một cuộc chiến vô sỉ, người Tề tuyệt đối sẽ không quên, năm ngoái bọn họ bị Sở Châu diệt sát.

Mà năm nay, Lâm Tri Bạch xuất thủ.

Bốn ngày, bốn hạng mục Tề châu đánh Sở Châu một cái chia bốn, đây là khả năng mà bất cứ một người nào Tề Châu cũng không dám nghĩ tới, thậm chí nằm mơ cũng ngại khoa trương!

“Thoải mái!!!!”

“Ta chỉ có thể nói, cốt truyện sáng văn cũng không dám viết như vậy!”

“Tiêu Sở Châu mẹ nó còn nhảy sao? Năm ngoái dựa vào viện trợ thắng chúng ta thối một năm! Làm như ai đó không có ngoại viện vậy!”

“Lâm Thần! Thông Thiên đại!”

“Thắng, cho dù kế tiếp ba trận toàn thắng, chúng ta cũng phải thắng bốn trận ba lần, lần này Tề Sở Văn đấu!”

“Ha ha ha ha ha, vấn đề là mấy hạng mục kế tiếp, Lâm Thần sẽ để cho bọn họ thắng sao, đừng quên thi từ cùng câu đối? K tốt bao nhiêu!”

Tên này hay nhỉ.

Gọi ‘Lâm Thần’ thì cũng thôi đi.

Xung hô trực tiếp “? K” cũng đã có!

Bởi vậy có thể thấy được uy vọng của Lâm Tri Bạch ở Tề Châu hiện tại đã đạt đến loại tình trạng nào!

Thậm chí có người hoài nghi lực hiệu triệu của Lâm Tri ở Tề Châu hiện tại, đã không kém chút nào sức ảnh hưởng của y ở Tần Châu!

...

Sở châu, đồng dạng cũng có người khóc.

Nhưng Sở Châu khóc người, không phải bởi vì cảm động, thuần túy là thương tâm khổ sở dẫn đến, còn có chút bị tức giận.

Tâm ghen!

Quá đau lòng!

Trong lòng cho rằng năm nay Sở Châu có thể tiếp tục huyết ngược Tề Châu, không ngờ tranh tài đã nhiều ngày như vậy, bọn họ không thắng được trận nào!

Lâm Tri Bạch!

Tất cả là vì Lâm Tri Bạch!

Tên yêu nghiệt này đến từ Tần châu, được Tề châu mời làm ngoại viện, trực tiếp hành động đả kích đối với Sở châu!

“Thần ơi, có ai có thể ngăn cản tên đáng sợ này không!”

“Thật ra là quái vật gì có thể đồng thời làm được như Cẩm Kỳ Thư Họa phong thần?”

“Thua, coi như kế tiếp toàn thắng, thì trận văn đấu này của chúng ta cũng đã thất bại thảm hại rồi, sự giãy dụa tiếp theo còn có ý nghĩa gì sao?”

“Đương nhiên là có ý nghĩa rồi!”

“Cho dù thua cũng phải đê bẹp Lâm Tri không công một lần!”

“Ta không tin, chẳng lẽ hấn còn muốn lấy kim bài?!”

“Không sai! Nhất định phải thắng Lâm Tri trắng một lần!”

“Ba loại câu đối và thơ này chẳng lẽ hẳn đều tinh thông!?”

“Nghe nói, câu đối của Lâm Tri Bạch, người giang hồ xưng đối với vương vương xuyên tâm.”

Đối với Vương chi vương?

Xem ra là cao thủ rồi.

Có điều đây đã nằm trong dự liệu của người Sở Châu, dù sao Lâm Tri Bạch tham gia hạng mục nào mà không phải cao thủ chứ?

Nhưng mặc kệ Lâm Tri nói trắng bao nhiêu lợi hại.

Bây giờ người Sở Châu chỉ có một chấp niệm:

Tề Sở Văn Đẩu có thể thua, Lâm Tri Bạch nhất định phải bại một lần!

Cái này giống như là “Đoàn chiến có thể thua, đề tỉnh người!”
Chấp niệm phải chết, chính là một ý niệm thông suốt!

...

Triệu Châu.

Tận mắt nhìn thấy Lâm Tri Bạch lấy được Kỳ Nhĩ của hội họa, rất nhiều người hoảng hốt.

Thân là người của Triệu Châu, xem Tề Sở Văn Đẩu, thật ra là rất có cảm giác ưu việt, bởi vì Sở Châu muốn thắng trận đấu, nhất định phải dựa vào sự giúp đỡ bên ngoài của Triệu Châu!

Lưu Cát!

Lăng Thiên!

Diệp Thái Nhi!

Những đại sư Triệu Châu này, có ai mà không phải là đỉnh kim tự tháp của riêng mình chứ?

Hết lần này tới lần khác những người này đều ở trước mặt Lâm Tri Bạch gây kích chìm cát, ngay cả vị Đại sư thư pháp Trung Châu Chư Cát Thu Lương được công nhận kia cũng bại không chút nào hồi hộp!

Đây đều là nhân vật đỉnh phong của lĩnh vực nghệ thuật thế giới a!

Bọn họ không phải không thể bại, nhưng ai có thể tin bọn họ lại thua cùng một người?

“Đột nhiên có chút hô hấp không lên nổi, đều nói Triệu châu chúng ta thành tựu cao nhất ở các lĩnh vực nghệ thuật lớn, thậm chí có thể so sánh với Trung Châu, nhưng chúng ta lấy làm kiêu ngạo cầm kỳ thư họa, Lâm Tri Bạch người Tần Châu này, giống như đơn thương độc mã có thể làm nát sự kiêu ngạo của chúng ta?”

“Không cần nữa, hẳn thật sự có thể làm được.”

“Đáng sợ là, ta cảm giác duy nhất khiến cho Triệu Châu ta kiêng kỵ Trung Châu, Lâm Tri Bạch cũng có thể ngăn chặn!”

“Cái khác không dám nói, toàn bộ Cầm Kỳ Thư Họa, toàn bộ Lam Tinh đều rất khó tìm ra đối thủ của hắn, muốn đánh bại Lâm Tri Bạch nhất định phải bắt đầu từ những phương diện khác, ví dụ như thơ từ, tử như câu đối.”

“Ngày mai hình như là câu đối?”

“Không biết câu đối của Lâm Tri Bạch như thế nào.”

“Ta nghe nói, Lâm Tri Bạch câu đối tương đương lợi hại!”

“Đột nhiên cảm thấy hơi đau lòng với Sở Châu, sao lại trêu chọc đối thủ như Lâm Tri Bạch chứ.”

“Không bằng thương ngoại viện Triệu Châu chúng ta, vốn dĩ đi ngược rau, kết quả bị Thần nổ cá.”

...

Trung Châu.

Nhắc lại mới đầu, người Trung Châu cũng không chú ý trận văn đấu Tề Sở này.

Thuần túy là bởi vì quan hệ mát mẻ của Gia Cát Thu, hơn nữa Lâm Tri Bạch ở trong tiệc tối từ thiện, dựa vào tài năng của đình Kỳ Lan lộ mặt một lần, mới khiến cho trận văn đấu này ở trung châu thu hút được một ít quan tâm.

Nhưng cũng vền vện chỉ là một chút mà thôi.

Mãi đến ngày đầu bảng, Lâm Tri Bạch lấy một khúc 《 Cao Sơn Lưu Thủy Đoạt Quan 》 !

Bài hát kia ở Trung Châu với tốc độ cực nhanh, cháy hết toàn bộ lưới, lúc này mới dẫn đến tỷ lệ thu thập của trận đấu ngày thứ hai Tề Sở Văn đấu tăng lên!

Nhưng cũng vền vẹn chỉ là tăng lên mà thôi.

Dù sao ngày thứ hai so đấu cờ vậy, rất nhiều người xem không hiểu.

Thẳng đến ngày thứ ba, tỷ lệ Tề Sở Văn Đấu thu nhận ở Trung Châu mới đại nổ, hôm đó hầu như có một nửa Lát Tư Đặc!

Tại sao?

Bởi vì Lâm Tri Bạch và Gia Cát Thu Lương đã ngênh đón quyết đấu số mệnh!

Được rồi, “Cược mê số mệnh” này là người Trung Châu cho rằng, nhìn kết quả thực tế thì hai người còn lâu mới đạt tới trình độ của kẻ thù lâu năm.

Nói đúng hơn là Gia Cát Thu không xứng.

Lâm Tri Bạch hoàn toàn nghiền ép kiêu ngạo của Chư Cát Thu Lương trong vòng pháp của Trung Châu!

Trận chiến này, Lâm Tri Bạch mới hoàn toàn thành danh ở Trung Châu, dẫn đến kết quả trực tiếp chính là:

Tề Sở Văn Đấu chuyển lạng hôm nay, tỷ lệ thu nhận đã đạt tới lịch sử mới cao, thậm chí còn khoa trương hơn ngày hôm qua!

Chỉ là vì truyền thông Trung Châu mấy ngày gần đây một mực nhuộm hoa văn kỳ tích cho Lâm Tri Tri Tiên sáng tạo.

Phù Tề Sở Văn Đấu ngày đầu tiên, Lâm Tri Bạch một khúc phong thần!

Phù Tề Sở Văn Đấu ngày thứ hai, Lâm Tri Bạch Thần nắm trong tay!

Phù Tề Sở Văn Đấu ngày thứ ba, Lâm Tri Bạch đã triệt để giết đến điên rồi!

《 Chư Cát Thu mát mẻ 》 giặc xanh lá biết trắng, kết cục
chấn động toàn thế giới!

Linh Lâm biết Bạch – Thân! Chử Bằng!

《 Cầm Kỳ Thư Họa, thiên hạ vô địch —— Lâm Tri Bạch
Tiêu ——

Vì lưu lượng.

tiêu đề truyền thông Trung châu càng ngày càng khoa trương!

Nhưng những tiêu đề khoa trương này, dù sao cũng là sự thật,
cho nên người Trung Châu càng ngày càng muốn mua sách.

Cuối cùng dẫn đến Tề Sở Văn Đấu hôm nay bạo tăng tỷ lệ,
gần như đạt tới mức toàn dân Trung Châu quan sát!

Ngay cả Lâm Tri Bạch cũng không biết.

Hắn bây giờ, ở Trung Châu đã có chút ý tứ “Đại Danh Nhân”!

...

Lâm Tri Bạch không biết tình huống, Giang Thành đều sẽ báo
lại cho hắn.

Ví dụ như hôm nay.

Sau khi trận đấu hội họa chấm dứt, Lâm Tri Bạch cầm tòa Anh
Cà Tư thứ tư trở lại tử điếm.

Hắn cảm giác hiện tại mình là Tôn Ngô Không đang thu thập
bảy viên long châu.

Có điều tập hợp đủ bảy chiếc Ca Đức, hiển nhiên cũng không
cách nào giúp mình thực hiện nguyện vọng gì đó.

Ngay khi Lâm Tri nghĩ như vậy.

Giang Thành gọi điện thoại, vừa lên chính là chúc mừng.

“Ông chủ hôm nay quá trâu bò rồi!”

“Ừm.”

Gần đây Giang thành mỗi ngày đều phải chúc mừng mình một
lần, xem chừng còn phải chúc mừng hai ba lần nữa.

“Nói cho ông chủ một tin tức tốt, bây giờ ngài nổi tiếng ở
Trung Châu đã không kém gì rất nhiều minh tinh Trung

Châu.”

“Trung Châu?”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Không nghĩ tới tham gia Tề Sở Văn Đẩu còn có chỗ tốt này.”

Giang Thành nói: “Không chỉ Trung Châu, ông chủ ngài ở Triệu Châu bên kia càng thêm vênh váo, ta hoài nghi tiếp cận siêu một đường!”

Lâm Tri Bạch ngoài ý muốn, “Khoa trương như vậy?”

Giang Thành nói: “Bởi vì Triệu Châu chú ý Cầm Kỳ Thư Họa nhất, hết lần này tới lần khác Cầm Kỳ Thư Họa của ngài, lại để cho Triệu Châu ba vị đại sư đều ầm hận Sở Châu.”

“Vậy kế tiếp ta tới Triệu Châu, chẳng phải là rất dễ dàng hái sao ư?”

“Không sai như vậy.”

Giang thành đương nhiên biết cái gọi là hái tinh của Lâm Tri Bạch là có ý gì.

Dù sao thì cũng là một bảng xếp hạng siêu sao giữa các châu.

So xem ai nhiều ngôi sao hơn.

Lâm Tri nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Hay là trước cứ bắt Sở châu đi, Triệu Châu bên kia không vội.”

Giờ phút này Lâm Tri Bạch rất may mắn mình tham gia Tề Sở Văn Đẩu.

Cuộc so tài này lộ ra thật sự quá lớn, mỗi ngày đều có thể hấp dẫn nhiều châu quan sát!

Thế cho nên mình thậm chí còn chưa đặt chân đến Triệu Châu và Trung Châu, đã có cơ sở nhân khí không tầm thường ở hai châu này!

“Ta nghi ngờ ngài đi Triệu Châu có thể trực tiếp đi một đoạn.”

Giang Thành như phân tích, sau đó nói: “Bất quá ngài muốn công lược Sở Châu trước đương nhiên cũng không thành vấn đề, mặt khác còn có một chuyện.”

“Cái gì?”

“Gần đây ở Yến Châu, có một vị bác chủ chuyên chuyển video về Tề Sở Văn đấu, khiến cho hiện tại không ít người bên Yến Châu cũng quen thuộc ngài rồi.”

“Bá chủ chuyên video?”

Lâm Tri Bạch không nhịn được bật cười, thu hoạch tham gia Văn Đấu của Tề Sở, so với hấn tướng tượng còn muốn lớn hơn nhiều!

(Bản chương xong)

Chương 490: Không nói lời nào, đóng giả cao thủ! kiêm chức chính văn chương của nghệ thuật gia, chương 1490 điểm không nói lời nào, trang cao thủ!” Không chỉ là Yên Châu.” Giang Thành nói tiếp: “Mấy châu khác không phát triển đến lần này của Tề Sở, cũng có người chú ý tới nhiệt độ này, ví dụ như Ngụy Châu Hàn Châu, cũng có không ít chủ truyền đang chuyển dời ở đây, chờ lần này Tề Sở Văn Đẩu chính thức chấm dứt, đoán chừng ông chủ người ở độ nổi tiếng trên thế giới này sẽ tăng lên...”

Không còn cách nào, chiến tích hiện tại của Lâm Tri Bạch quá kinh người!

Cầm Kỳ Thư Họa, toàn bộ leo lên thân đàn, trở thành đỉnh phong đệ nhất nhân!

Cho dù là chưa xem qua người thi đấu, nghe được Lâm Tri Bạch có thành tựu như vậy, đều sẽ nhin không được động dung, hơn nữa trước tiên tra tư liệu của người này.

“Xem ra Tinh Lộ tiếp theo của ta so với trước khi thi đấu tốt hơn rất nhiều a.”

Lâm Tri Bạch cười cười, không tiếp tục nói chuyện phiếm với Giang Thành, đi tửu điểm lâu ba ăn bữa tối tự giác.

Quán rượu được Tề Sở Văn Đẩu tổ chức phong phú, hiện tại nơi đây ngoại trừ nhân viên công tác chính là một đoàn đại biểu dự thi của hai châu Tề Sở, cho nên sẽ không có quá nhiều người quấy rầy Lâm Tri ăn miễn phí.

Ngược lại Lý Bách lại tới gần.

Thái độ rất cung kính: “Lâm hội trưởng.”

Trước kia Lý Bách đối với Lâm Tri Bạch mặc dù khách khí, nhưng tuyệt đối chưa tới trình độ tất cung tất kính.

Loại thái độ biến hóa này ước chừng phát sinh mấy ngày gần đây, có thể thấy được Lâm Tri Bạch sau khi lĩnh vực Cẩm Kỳ Thư Họa lần lượt được phong Thần, đối với người xung quanh tạo thành xung kích.

Đừng nói là Lý Bách.

Coi như là hai vị lãnh đạo văn đàn Tề Châu là Hồ Duy và Thạch Vân này, gần đây thái độ đối với Lâm Tri Bạch, cũng càng thêm khách khí.

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Ngày mai là câu đối đi, chúng ta lại kê vai chiến đấu.”

Lý Bách theo cười lên, “Trình độ của ngài ta biết, nhưng ta cảm thấy vẫn phải nhắc nhở ngài một chút, lúc trước cũng có nói qua với ngài, câu đối tử của Sở Châu có một câu đối đại sư phi thường lợi hại, là ngoại viện Triệu Châu đến gọi Từ Hải Vân, trình độ so với ta muốn cao hơn một bậc, ngài gặp được ngàn vạn lần cẩn thận làm việc!”

“Được.”

Lâm Tri Bạch gật gật đầu, kỳ thực vì lấy được tất cả hạng mục kim bài, cho tới bây giờ hầu như mỗi hạng mục đều là toàn lực ứng phó, cho nên chưa nói tới việc phải cẩn thận hơn hay không.

Sau đó.

Hồ Duy cùng Thạch Vân cũng tới tìm Lâm Tri Bạch, “Lâm hội trưởng có một chuyện muốn nói với người, người có thể bán cho Tề Châu chúng ta không?”

“Thật ngại quá.”

Lâm Tri Bạch nói: “Những tác phẩm này đều bị ông nội của ta muốn đi rồi...”

Gần đây luôn có người muốn mua những tác phẩm này, Lâm Tri phiên muện liền dứt khoát dùng lão gia tử làm bia đỡ đạn.

Đương nhiên đây cũng là sự thật, Lâm Tri Bạch tính toán sau này đem tác phẩm dự thi gửi cho lão gia tử, những vật này ở trên tay mình chỉ có thể đổi lấy tiền bạc.

Nhưng trong tay tập đoàn thần thoại Lâm Chiêu Mục, có lẽ có giá trị càng cao thì không chừng.

“Như vậy à.”

Hồ Duy có chút tiếc nuối nói: “Đã vậy sao? Mi y huyền? Từ muốn, vậy chúng ta không tiện đoạt của người khác.”

Người ta là cho ông nội ruột, đây là hiếu đạo, ai cũng nói không ra hai lời.

Thạch Vân cười nói: “Đêm nay ta sẽ nói chuyện với người bên ngoài, bớt cho đám người kia nhớ thương.”

Có thể là do bị phong thần ảnh hưởng.

Gần đây người đánh chủ ý của Lâm Tri Bạch quá nhiều.

Không chỉ bản thân Lâm Tri phiền phức, Hồ Duy và Thạch Vân cũng thường bị quấy rầy, thấy phiền không chịu nổi.

Lâm Tri Bạch biết cái gì gọi là vật lấy hiếm làm quý, cho nên tác phẩm thư pháp chính thức của hắn trước mắt chỉ có ‘Lan Đình’ bị người mua đi.

Về sau Lâm Tri Bạch không ngại bán ra một ít tác phẩm nữa.

Bất quá cho dù hắn đã Phong Thần Cầm Kỳ Thư Họa, số lượng tác phẩm này cũng tuyệt đối không thể nhiều, giá cả như vậy mới có thể cao!

Nói xong chuyện này.

Hồ Duy và Thạch Vân cũng nói đến chuyện câu đối ngày mai.

“Quy tắc câu đối, năm nào cũng không giống nhau, năm nay là cách chơi gì, chúng ta còn chưa rõ, ngày mai mới tổ chức.”

“Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.”

Lý Bách là người đầu tiên của liên đối Tề Châu, ở trong hạng mục này biểu hiện khá sôi nổi, hắn muốn giành lấy quán quân một lần!

“Người đừng có láo nháo.”

Thạch Vân cười nói, trong giọng nói cũng không có ý trách cứ.

Chỉ vì trận Tề Sở Văn Đẩu này, Tề Châu đã thắng, cho dù ba hạng mục tiếp theo đều thua, Sở Châu cũng chỉ miễn cưỡng nâng cao mà thôi!

Đó là nguyên do.

Toàn bộ tuyển thủ dự thi bên phía Tề Châu, đều không cảm nhận được bất kỳ áp lực gì, bầu không khí có chút nhẹ nhõm.

...

Ngày thứ hai.

Đám người Lâm Tri Bạch đi đến hiện trường thi đấu.

Mười tên đại sư câu đối, dưới sự an bài đi lên sân khấu.

Cùng lúc đó.

Các châu đã bắt đầu chuyển dời.

Trực tiếp liên thông, trong nháy mắt màn kênh trực tiếp liên các loại lời nhắn lại:

“Nghe nói Lâm Tri Bạch đã giết điên rồi, Cầm Kỳ Thư Họa dạng phong Thần, hôm nay hắn còn có thể thắng sao?”

“Ta cảm thấy không có vấn đề gì!”

“Ta đã nói mấy chữ, hiểu được đều hiểu: Yên tỏa trì cung liễu!”

“Ha ha, thiên cổ của Bạch Đế tuyệt đối!”

“Bài chúng ta giàu nhất nói rằng khi đối diện với vương vương thì ăn mặc, vậy là nói giỡn với các ngươi à?”

“Đối với Vương chi thì ngược lại là lần đầu tiên nghe nói, ta chỉ biết Từ Hải Vân vẫn được khen là Vua Của Liên Đối!”

“Lý Bách cũng có danh hiệu xứng với vương câu đối nha!”

“Khá lắm, dự thi đều là Vương Giả có lĩnh vực đối thủ ư?”

“Đúng vậy, Lâm Tri Bạch là liên vương giả với Tần Châu, Lý Bách là đối với liên vương giả Tề Châu, Từ Hải Vân là câu đối của Triệu Châu!”

Người xem hiểu rất nhiều.

Đối với tình huống tuyển thủ cũng đáng thuộc như lòng bàn tay.

Bất quá bầu không khí hôm nay, đúng là so với bốn ngày trước vui vẻ hơn không ít.

Ước chừng là bởi vì số lượng đối câu đối, so với cầm kỳ thư họa mà nói không có cao như vậy a, hơi có chút ý tứ giải trí cục giải trí.

Không phải Tinh gia cũng nói sao?

“Đối với câu đối vốn là tiêu khiển giải trí, các hạ cư nhiên phun ra mấy chục lượng máu, tại hạ bội phục...”

Khụ.

Dư luận diễn.

Chủ yếu là trong phim hình tiếp theo của Lâm Tri ở Tề Châu, trong số các phim hình tiếp theo, đã có phần của 《 Đường Bá Hồ Điềm Thu Hương 》 .

Trở lại vấn đề chính.

Ngay cả trong các thảo luận, người chủ trì xuất hiện trên sân khấu, biểu cảm nghiêm túc nói:

“Hiện trường cùng TV máy các bằng hữu tốt, hôm nay chúng ta sẽ so đấu hạng mục câu đối, trận đấu câu đối kia, muốn đủ đẹp thì phải vừa nhanh vừa tốt, cho nên hôm nay vòng thứ nhất, chúng ta liền so tốc độ, trong chốc lát trên màn hình sẽ xuất hiện một trăm câu đối, đối với số lượng ra ít nhất bốn người sẽ bị đào thải...”

So với tưởng tượng tàn khốc hơn!

Vòng đầu tiên đã đào thải 4 người!

Biểu cảm của các đại sư liên lạc lập tức trở nên nghiêm túc, một số người phản ứng với tốc độ bình thường đã bắt đầu mồ hôi đầm đìa.

“Thời gian thi đấu vòng thứ nhất tổng cộng là nửa giờ, tiếp theo mọi người muốn viết ra trên giấy, đúng hay không có thể

nhảy qua, bắt đồng về đối phía bên trên chỉ cần đánh số thứ tự là được.”

Nói xong quy tắc.

Người chủ trì mở miệng nói: “Tranh tài, chính thức bắt đầu, mời xem màn hình lớn!”

Keng!

Màn hình lóe lên, phía trên xuất hiện liên lạc hơn 100 con đường.

Lâm Tri Bạch không lập tức đáp đề, mà nhìn lướt qua đại khái, phát hiện độ khó cũng không quá cao.

Cho nên so sánh một lượt này, quả thật chỉ là tốc độ cùng phản ứng.

Hoặc là nói, chính là kiểm tra kiến thức cơ bản.

Nghĩ đến đây, Lâm Tri Bạch bắt đầu viết câu đối.

...

Tuy rằng tính nghiêm túc của cuộc thi câu đối, không bằng hạng mục bốn ngày trước, nhưng không thể phủ nhận là câu đối nếu đoạt quán quân, đó cũng là một quả kim bài!

Đó là nguyên do.

Khi người chủ trì tuyên bố bắt đầu, bầu không khí vẫn không thể tránh khỏi bắt đầu ngưng trọng.

Rất nhiều người xem thậm chí vô thức ngừng thở, bản năng cảm thấy khẩn trương của các tuyển thủ.

“Mọi người nhìn kia.”

Tại đây có hai người chủ trì.

Gã chủ trì cười nói: “Một trăm cái đề mục này, càng tiến về phía trước càng đơn giản, càng về sau càng khó khăn, cho nên mấy câu đối trước đó, mười lão sư dự thi đều không chút áp lực đi ra, trước mắt còn nhìn không ra chênh lệch rõ ràng...”

Sưu sưu sưu.

Trên sân khấu.

Mười câu đối đại sư múa bút thành văn, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn về phía màn hình.

Năm phút trôi qua.

Gã chủ trì nói: “Lam Vân lão sư hình như đã gặp vấn đề nan giải, ông ấy đã nhảy qua đề thứ mười ba, đáp thẳng đề thứ mười bốn, chín vị lão sư khác của chúng ta, toàn bộ đề thứ mười ba đều đã đúng ra.”

Lại năm phút đồng hồ trôi qua.

Nữ chủ trì nói: “Chu môn lão sư cũng bị kẹt, kẹt ở đề thứ hai mươi.”

Gã chủ trì cười nói: “Thời gian trôi qua chưa đến một phần ba, tốc độ của các đại sư câu đối rõ ràng đã chậm lại, hiện tại mới có thể bảo trì đáp đề bằng tốc độ cao, chỉ có bốn người.”

Vòng ống kính đảo qua.

Bốn người này phân biệt là Lâm Tri Bạch, Lý Bách, Từ Hải Vân cùng với một tuyển thủ tên là “Mục Dã Phong”.

Đề mục đối với bốn vị này mà nói, tựa hồ tương đối đơn giản.

Nhưng mà, thời gian trôi qua mười lăm phút, cũng chính là lúc thi đấu vòng thứ nhất vừa qua một nửa.

Tốc độ của tuyển thủ Sở châu Mục Dã Phong cũng chậm lại.

“Mục Dã Phong sư phụ có chút vất vả, xem ra tình huống không khác gì mọi người dự đoán trước đó, ba vị mạnh nhất trong câu đối, theo thứ tự là Lâm Tri Bạch và Lý Bách cùng với Từ Hải Vân.”

Chủ trì của nam chủ trì nói.

Chủ trì của nữ chủ trì gật gật đầu.

“Nghe nói Lâm Tri Bạch là đệ nhất nhân trong câu đối Tàn Châu. Lý Bách là nhân vật cờ xí của câu đối Tề Châu, Từ Hải Vân là câu đối của Triệu Châu, ba người bọn họ hoàn toàn có thể đại biểu trình độ câu đối cao nhất của châu tộc sau lưng bọn họ!”

“Đúng không?”

Vị chủ trì nam đoan trang tạo bầu không khí, “Không biết câu đối vương châu nào sẽ trở thành vương duy nhất trong ngày hôm nay?”

Thi đấu vẫn đang tiếp tục.

20 phút trôi qua.

Rót cục Lý Bách cũng gặp một nan đề.

Đề thứ tám mươi.

Không biết bên phía Lâm Tri Bạch như thế nào.

Cũng không rõ ràng lắm về chỗ của Từ Hải Vân.

Dù sao Lý Bách cảm giác, độ khó đề mục đã triệt để dâng lên, mình không phải không đúng ra được, chỉ là thời gian thật sự có hạn.

Giống như đang thi vậy.

Có một đề không làm được, cũng không mất quá nhiều thời gian, nhanh chóng buông tha làm đề tiếp theo.

Bảy mươi chín đề đầu Lý Bách toàn bộ làm, đến tám mươi đề mới kẹt, đã xem như vô cùng lợi hại, tuy rằng hẳn có chút không cam lòng...

“Lý Bách lão sư bỏ qua tám mươi đề thứ tự rồi!”

“Vấn đề thứ tám mươi quả thật khó khăn, Từ Hải Vân lão sư cũng dừng lại một phút mới trả lời được.”

“Ồ, Lâm Tri Bạch lão sư đã đạt tới 90 đề rồi!”

“Thời gian sắp tới rồi, lẽ nào Lâm Tri Bạch muốn trong thời gian quy định trả lời toàn bộ một trăm đề?”

Hiển nhiên.

Vòng thứ nhất biểu hiện tốt nhất, trước mắt là Lâm Tri Bạch, khả năng cuối cùng cũng là Lâm Tri Bạch!

...

Tần Châu.

“A a a a, tốc độ của Bạch Đế, luôn dẫn đầu!”

“Ha ha ha ha ha, đây là muốn ở trong nửa giờ, đáp ra một trăm bài a!”

“Mấy đề sau đó ta nhìn mà choáng váng, một trăm đề này, đại khái ta chỉ có thể trả lời được nhiều nhất ba năm đề.”

“Tần châu câu đối đệ nhất thiên hạ của chúng ta!”

“Cũng không biết tỉ lệ một trăm đề này là thế nào.”

...

Tề Châu.

“Câu đối của Thủ Phủ thật mạnh!”

“Trăm nghe không bằng một thấy a, trước kia chỉ nghe nói đến danh tiếng của thủ lĩnh phủ đối với Vương chi vương, hôm nay mới biết được là cao nhân chân chính!”

“Khách thiên thượng khách người quên rồi à, câu đối đầu tiên, trước đó hội thi từ Trung Thu đã khiến nhiều người choáng váng, mặt khác hẳn trực tiếp cũng thường xuyên tú đối câu!”

“So với tốc độ đáp đề câu đối, ta cảm giác đây là ưu điểm mạnh nhất của thủ phủ!”

“Tốc độ đáp đề không có nghĩa là tỷ lệ chuẩn xác cao, chút nữa xem đánh giá đi.”

...

Sở châu.

“Đáng chết! Lâm Tri Bạch tốc độ này là đánh máu gà sao!”

“Đã sớm nói rồi, trình độ đối với đối phương của hắn, thanh danh bên ngoài, Lâm Tri Bạch còn có một thiên cổ tuyệt đối, gọi yên tòa hồ nước liễu, các người có thể cảm thụ một chút cường độ.”

“Chắc chắn là thiên cổ!”

“Vòng đầu tiên của câu đối này, so với tốc độ, cũng là tỷ lệ chuẩn xác, không biết một trăm câu đối đã sai mấy câu.”

“Đáp nhanh như vậy, khẳng định cũng nhiều!”

...

Triệu Châu.

“Lâm Tri Bạch sao tốc độ lại nhanh như vậy!”

“Tốc độ nhanh như vậy, chính xác có thể bảo đảm sao?”

“Không biết tỷ lệ chính xác thế nào, chỉ có thể xem tiến độ đáp án của mỗi người, đáp án kia, vậy thì không đáp được đáp án.”

“Nói như vậy hươu chết vào tay ai còn chưa biết!”

“Đúng vậy, tuy tốc độ của Từ Hải Vân hơi chậm, nhưng ta tin tưởng tỷ lệ chuẩn xác của hắn cực cao!”

...

Trung Châu.

“Còn lại một phút đồng hồ, mấy cái đề cuối cùng đã có độ khó, Lâm Tri Bạch cũng đã chậm lại!”

“Ta lau!”

“Lâm Tri Bạch đã trả lời toàn bộ!”

“Từ Hải Vân hơi kém, đáp trúng đến chín mươi đề!”

“Lý Bách cũng không tệ, đáp chín mươi sáu đề, ba người này dẫn trước hơi nhiều a!”

...

Rốt cuộc!

Đã đến giờ rồi!

Lâm Tri Bạch trả lời hết một trăm đề, Từ Hải Vân và Lý Bách cũng không còn lại bao nhiêu.

So sánh ra thì.

Bảy vị đại sư câu đối khác, số lượng đáp đề phần lớn nằm ở bên trái phải 80.

Có hai người tương đối yếu, một người chỉ đáp hơn năm mươi đề, một người chỉ đáp lại hơn sáu mươi đề.

Đương nhiên cũng chưa chắc là hai người này yếu, cũng có thể bọn họ chỉ đơn thuần, thời gian suy nghĩ tương đối dài, mà không phải nói là không.

Nhưng trong trận đấu, đáp đề chậm chính là chỗ thiếu hụt trí mạng.

Bởi vậy.

Bốn người đáp đề ít nhất đã được loại bỏ!

Trừ phi có người đáp án nhiều hơn, nhưng xác suất vô cùng
thê thảm, nhưng xác suất này phi thường nhỏ.

Đã đáp, cơ bản đều nắm chắc.

Nam chủ trì nói: “Kế tiếp, có bình ủy các phân chia, mọi
người chờ mười lăm phút.”

Câu đối bình ủy tổng cộng là 10 người.

Mười người mỗi người cầm một phần đối thoại và đề mục trao
đổi. chip đọc sách cơ duyên, Hoan Hoan Hoa Hoa Hoa Hoa.
Tài sản này là siêu sách đấy.

Sau khi phê chuẩn sửa xong, mười người sẽ tiến hành trao đổi
theo thứ tự, xác nhận mấy vị bình ủy khác phê duyệt cải cách
hợp lý, để bảo đảm sự công bằng ở mức độ lớn nhất.

Dù sao câu đối là không có đáp án tiêu chuẩn.

Cùng một câu đối, có đôi khi có thể sinh ra vô số vế dưới bất
đồng.

Sau một quá trình như thế, chủ trì mở miệng nói:

“Tiếp theo ta muốn tuyên bố kết quả vòng thứ nhất, người
đứng đầu vòng thứ nhất là Lâm Tri Bạch, tổng cộng trả một
trăm đề, sẽ chia thành 9, 6.”

Lâm Tri Bạch nhú mày.

Xem ra một hai câu đối trong đó, trả lời không đủ hoàn chỉnh,
hoặc là Bình Nguyên không làm được hoàn toàn đối đầu đi,
cho nên khấu trừ một chút.

Cũng may vẫn là đệ nhất.

Dưới cái nhìn chăm chú của vô số ánh mắt, Lâm Tri Bạch nhẹ
nhàng mỉm cười, loại thời điểm này không nói lời nào chỉ có
thể giả vờ thành cao thủ.

Chương 491: Tại hạ là đôi nghịch với Vương Vương Vương xuyên ruột! kiêm chức chính sách nghệ thuật chính quyền thứ 4991 tại hạ đối chọi với Vương Vương chi vương! Một trăm đề này có những câu đối đại sư thậm chí chỉ đáp một nửa, Lâm Tri Bạch lại có thể trả lời toàn bộ, hơn nữa còn phân chia cao nhất, chênh lệch có thể nói là mắt thường có thể thấy được!

Tiếp theo.

Từ Hải Vân có điểm số, 95~6 điểm!

Điểm số của Lý Bách là 93.3, vòng đầu thứ ba.

Kết quả này làm cho Từ Hải Vân ngạc nhiên một chút, theo bản năng mắt nhìn phương hướng Lâm Tri Bạch, mình đã phản ứng nhanh rồi, vốn tưởng rằng vòng thứ nhất tất nhiên sẽ là đệ nhất, kết quả vẫn là không bằng Vương chi vương Tần Châu này.

Xem ra hôm nay là ác chiến.

Với tư cách đệ nhất liên đại sư Triệu Châu, Từ Hải Vân đã rất nhiều năm không gặp được đối thủ, nay Lâm Tri Bạch xuất hiện chẳng những không khiến hắn kiêng kị, mà còn kích phát lòng háo thắng của mình.

Về phần nói vòng thứ nhất Lâm Tri thắng không cò...

Đây không có nghĩa là Lâm Tri Bạch nhất định mạnh hơn Từ Hải Vân, chỉ có thể nói phản ứng của Lâm Tri Bạch sẽ nhanh hơn một chút.

Cũng tương tự.

Lý Bách xếp thứ ba, mặc dù biết phân số của mình, kém Lâm Tri Bạch và Từ Hải Vân không ít, nhưng hắn cũng không

hoảng hốt.

Mới vòng thứ nhất.

Lòng trọng của mỗi lần quyết đấu đều khác nhau.

Có lẽ tới vòng tiếp theo, sẽ là lúc mình ra oai?

Ngược lại bảy vị còn lại tâm tình chua xót, bao gồm cả Sở Châu đối với đệ nhất nhân Mục Dã Phong, cũng không nhận được khóe miệng co giật.

Sao lại là so tài?

Đây rõ ràng là thần tiên đánh nhau mà!

Lâm Tri Bạch, Từ Hải Vân, Lý Bách ba người quá mạnh!

Phong chừng kim bài, ngân bài, đồng bài sẽ từ trong ba người này sinh ra!

Mình ở Sở châu, tuy cũng là câu đối đệ nhất nhân, nhưng hiển nhiên giữa đôi câu đối đệ nhất nhân các châu cũng có chênh lệch!

...

Tần Châu.

Người xem trực tiếp đều nở nụ cười.

“Không có áp lực, vòng đầu tiên liền giành được hạng nhất!”

“Tranh tài này để cho ta nhớ tới lần đầu tiên Bạch Đế tham gia câu đối thi đấu, lần đó của học viện nghệ thuật Tần Châu, cũng là loạn giết!”

“Lần đó là cuộc chiến thành danh Bạch Đế ở câu đối giới!”

“Câu đối đệ nhất nhân của Sở châu có chút ích a, so với ba người đệ nhất kia chênh lệch không ít.”

“Chẳng lẽ hôm nay Sở Từ còn phải lấy kim bài!?”

...

Tề Châu.

Người xem tâm tình phấn chấn!

“Lâm Tri Bạch đệ nhất, Lý Bách đệ tam, an tâm!”

“Xem ra thủ phủ số một, cảm giác an toàn của ta trong nháy mắt liền xuất hiện!”

“Ha ha ha, ta chỉ nói, câu đối của thủ phủ gia còn mạnh hơn cả Lý Bách!”

“Hôm nay phát phát nhất không phải là xông lên năm kim đây chứ?”

“Cầm Kỳ Thư Họa tứ đại lĩnh vực Phong Thần đã là truyền kỳ rồi, thủ phủ đây là còn ngại không đủ, muốn trở thành thần chân chính?”

...

Sở châu.

Người xem mếu máo đến phát khóc!

“Cầu xin, ai đến ngăn cản Lâm Tri Bạch!”

“Cầm kỳ thư họa đều vô địch còn chưa tính, sao đến câu đối, hần vẫn có lực thống trị như vậy chứ!”

” Chợt nhớ tới trước đó, rất nhiều người chất vấn Lâm Tri Bạch một mình tham gia bảy hạng mục, hiện tại xem ra gia hỏa này không gì không làm được a!”

“Mục Dã Phong đánh không lại Lâm Tri Bạch còn chưa tính, vì sao chúng ta bỏ số tiền lớn thuê ngoại viện cũng đánh không lại Lâm Tri Bạch!”

“Không nên gấp, lúc này mới vòng thứ nhất, trọng điểm là vòng tỷ thí thứ ba!”

...

Triệu Châu.

Rất nhiều người xem Triệu Châu mặt mày nóng bừng!

“Ngay cả Từ Hải Vân sư phụ cũng không thể ở trong tay Lâm Tri Bạch chiếm tiện nghi sao?”

“Xác xuất chính xác của hần lại cao như vậy!”

“Một trăm đề, mỗi đề bài mười mấy giây tự hỏi thời gian, hần làm thế nào có thể hoàn toàn đúng được?”

“Quá vô lý!”

“Ta không tin vòng thứ hai hẳn còn có thể dẫn đầu như vậy!”

...

Trung Châu.

Người xem càng xem càng kích động!

“Lâm Tri Bạch, không gì không làm được!”

“Tề Sở vẫn đầu, trong lúc bất tri bất giác đã biến thành nhân tú của Lâm Tri Bạch!”

“Hắn muốn trùng kích ngũ kim!”

“Thần tượng cố lên, Lâm Tri ta yêu nàng!”

“Tiếp tục như vậy ta cũng phải biến thành nã tàn của Lâm Tri Bạch!”

...

Quá trình tranh tài Văn đấu của Tề Sở, hình như cũng là quá trình một mình Lâm Tri không ngừng hút phần ở các châu.

Mà vòng đấu tiên sau khi so xong.

Bốn vị đại sư câu đối bị đào thải đi ra ngoài.

Không khí tranh tài, sau khi tiến vào vòng thứ hai thì nhanh chóng trở nên khẩn trương.

Người chủ trì mở miệng nói: “Trải qua vòng đấu kịch liệt thứ nhất, chúng ta có sáu vị lão sư tấn cấp lên tỷ thí vòng hai, kế tiếp ta giới thiệu một chút quy tắc trận đấu thứ hai, do sáu vị lão sư chúng ta mỗi người ra đề mục, mỗi người chỉ có cơ hội ra một đề, còn lại năm người trả lời, cuối cùng thành tích xếp ở vòng thứ ba tấn cấp, mặt khác vòng cuối cùng giành được hạng nhất, trận chung kết sẽ tự động tiến vào vòng thứ ba!”

Ý tứ rất đơn giản.

Vòng thứ nhất và thứ ba sẽ tấn cấp.

Nhưng vòng thứ ba lại có ba người, tỷ thí hơi phiền phức.

Vì vậy vòng thứ ba thiết kế, dứt khoát là vòng thứ hai và thứ ba quyết đấu, người nào mạnh hơn có thể quyết đấu với vòng thứ hai.

Giải thích rõ ràng quy tắc xong.

Người chủ trì nói: “Đầu tiên phải mời Trần Linh lão sư của chúng ta ra đề mục.”

Trần Linh là tuyển thủ Tề Châu, một trong sáu người tấn cấp lên, nàng gật đầu, bắt đầu viết câu đối.

“Mặc...”

Viết xong chữ thứ nhất, Trần Linh dừng lại.

Người xem ngây ngẩn cả người, câu đối này sao nàng không tiếp tục viết nữa?

Người chủ trì cũng ngẩn người, như có điều suy nghĩ nói: “Trần Linh lão sư đã viết xong chưa?”

Trần Linh cười gật gật đầu, nàng rất rõ ràng trận đối tài hôm nay là Lâm Tri Bạch đánh thần tiên cùng với ba người Từ Hải Vân, mình rất khó tiến vào vòng thứ ba, hoặc là nói căn bản không có cơ hội tiến vòng thứ ba, dứt khoát buông ra chơi đùa.

“Câu đối này của ta, chỉ có một chữ này.”

Chỉ một câu đối trên, không nói đến độ khó như thế nào, hiếm thấy thật hiếm thấy, màn hình các châu đều tỏ vẻ ngạc nhiên:

“Ta đi!”

“Vương thế tăng lên rồi!”

“Hóa ra một chữ cũng có thể câu đối?”

“Chẳng lẽ là liên quan đến cơ chế?”

“Không thấy cơ quan gì cả.”

“Được.”

Người chủ trì cười nói: “Trần Linh lão sư đã ra đề, năm vị lão sư còn lại, mỗi người có thời gian mười phút cân nhắc.”

Đồng thời giờ thi đấu đã bắt đầu, Lâm Tri Bạch, Mục Dã Phong, Lý Bách cùng Từ Hải Vân, cùng một tuyển thủ Sở Châu gọi là Đại Hùng, nhất định phải ở trong vòng mười phút này viết xuống đáp án của từng người.

Lâm Tri Bạch suy tư một lát, nâng bút viết xuống một chữ...

Câu đối này của Trần Linh, bản chất chỉ là trò chơi hủy chữ mà thôi, không làm khó được cao thủ chân chính.

Quả nhiên.

Sau khi Lâm Tri Bạch, Từ Hải Vân và Lý Bách đều tươi cười, viết xuống đáp án của bọn họ.

Đương nhiên đáp án này hiện tại không thể nói ra, nhất định phải chờ mười phút đến câu đối của mấy người mới có thể công bố.

Bất quá người xem là đứng ở góc nhìn của thượng đế.

Lâm Tri Bạch và Lý Bách cùng với Từ Hải Vân viết cái gì, bọn họ ở trong ống kính nhìn thấy rất rõ ràng.

“Dặc?”

“Ba vị đối vương này đều đã viết từ suối!”

“Tại sao lại là chữ này?”

“Ta hiểu rồi, đây là một trò chơi chữ!”

“Mặc mở ra là hắc thổ, suối mở ra chính là bạch thủy!”

“Hắc đối bạch, thổ đối thủy?”

“Tuyệt diệu!”

“Thì ra là như vậy, cảm giác cũng không khó nha, đây là trình độ xuất đề của câu đối đại sư?”

“Người biết đáp án rồi thì từ chối, đương nhiên không cảm thấy khó rồi, ngoài ra có Trần Linh lão sư chắc là biết nàng không thể lên cấp vòng thứ ba rồi, cho nên câu đối này chỉ là chơi một trò chơi nhỏ với mọi người thôi.”

Không sai.

Đáp án chính là “khã tuyền”, Lâm Tri Bạch và Từ Hải Vân cùng Lý Bách đều ở trong vòng năm phút, liền nghĩ tới về dưới này.

Tuy rằng Mục Dã Phong có chút ngơ ngác, nhưng y đã suy nghĩ bảy tám phút, cuối cùng cũng nghĩ ra đáp án, chỉ còn lại Đại Hùng đang bối rối rồi gãi đầu.

Hiển nhiên.

Đại Hùng là câu đối đại sư duy nhất bị Trần Linh làm khó.

Cứ như vậy, mười phút đã đến, đáp án được công khai, bốn người Lâm Tri Bạch mỗi người một món hời.

“Chúc mừng bốn vị lão sư!” Dừng lại một chút, người chủ trì cười nói: “Kế tiếp, có muốn mời Mục Dã phong lão sư ra đề mục!”

Vẻ mặt Mục Dã gió không khỏi nghiêm lại.

Trần Linh có thể làm nát bút, nhưng hấn lại không có ý định từ bỏ, hơi hơi nheo mắt lại, hấn giơ tay viết xuống một câu đối.

Câu đối trên của Mục Dã Phong là:

Năm tháng năm, chín tháng chín, Đoan Dương Trọng Dương.

Câu đối này vừa ra, người xem liền cảm giác được bất phàm.

Người chủ trì cười nói: “Vẫn là thời gian suy nghĩ như cũ, mời năm vị lão sư ở trong mười phút hoàn thành đáp đề.”

Sau đó.

Thanh âm giải thích trực tiếp vang lên:

“Không hổ là lão sư Mục Dã Phong, tin rằng mọi người đều nhìn ra được ý tứ của câu đối thầy giáo cực kỳ rõ ràng.”

“Năm ngày tháng năm của nông lịch là Đoan Ngọ, tiết Đoan Ngọ lại gọi là Đoan Dương, mà tháng chín tháng chín nông lịch là Trọng Dương Tiết, cho nên câu đối trên này mặc dù chỉ có vền vẹn mười chữ mà thôi, nhưng trong đó cũng có tổng cộng tám chữ!”

“Vậy thì hai người năm, hai người chín, hai tháng, hai người họ Dương!”

Dù sao liên kết cũng có chút ngưỡng cửa, cho nên chủ sự mới an bài giải thích, để mọi người phân tích những điểm lợi hại của câu đối này.

Người xem các châu nghị luận sôi nổi.

“Thật là khó!”

” Hoàn toàn không biết làm sao có thể đúng!”

“Lâu trên thêm một!”

“Đừng nói mười phút, cho ta mười phút cũng có thể đối đáp được.”

“Không có tài văn chương đó, người cho hẳn mười năm cũng vô dụng a.”

“Ha ha.”

“Giống như mấy vị thần tiên đều bị làm khó.”

Mấy vị thần tiên đương nhiên chỉ Lâm Tri Bạch, Từ Hải Vân cùng với Lý Bách ba người.

Trên mặt ba người đều lộ vẻ suy tư, tựa hồ là gặp phải vấn đề khó khăn.

Giả vờ gần hết rồi?

Lâm Tri Bạch cố ý đợi ba phút mới đề bút, viết ra vế dưới của hẳn.

“Nga, vô.”

“Bài phú gia trả lời ngay!”

“Nhưng câu đối này là có ý gì?”

“Nói to nhỏ một chút.”

“Sao ta không hiểu gì cả?”

“Hiểu câu đối mới biết Lâm Tri Bạch đối tốt bao nhiêu!”

“Bạch Đế trâu bò!”

góc nhìn của thượng đế người xem đã nhìn thấy vế dưới của Lâm Tri Bạch.

Nội dung câu đối phía dưới rõ ràng là: Thượng tuần, trung tuần, giữa ngày hè!

Giải thích đương nhiên cũng là ngồi trên góc nhìn của thượng đế, bắt đầu giải thích, bắt quá giải thích trước đó bọn họ đầu tiên là phát ra một tiếng sợ hãi thán phục:

“Tuyệt diệu!”

Sau đó mới là thổi phồng: “Ngày mùng một mỗi tháng của Hạ lịch, ngày hy vọng phân biệt ở thời điểm đầu và trung tuần, cho nên vế đối tiếp theo của Lâm Tri Bạch sư phụ là cực kỳ

chính tề, còn mong một và ngày vọng có ý gì, đây là phải bắt đầu từ mặt trời và mặt trăng trong nhận thức thời cổ đại...”

Giải thích rắc rối nói một tràng.

Người xem đã hiểu, nhưng lại không hoàn toàn hiểu, chỉ là cảm thấy đáng vẻ thật là lợi hại!

Ngay sau đó, đám người Lý Bách và Từ Hải Vân cũng lần lượt nâng bút, viết xuống vế sau của bọn họ.

Một phút cuối cùng, Trần Linh nâng bút viết mấy nét, cuối cùng trong mười phút đến, mỗi người đều thể hiện vế sau.

Câu đối tiếp theo của Lâm Tri Bạch, không thể nghi ngờ chính là tinh tế nhất!

Câu đối tiếp theo giữa Lý Bách và Từ Hải Vân kém một chút.

Còn vế dưới của Trần Linh thì có chút miễn cưỡng, nàng viết: “Nhị nguyệt nhị, tam nguyệt, long đản vương”.

Trên mỗi con đường đều có điểm full điểm.

Cuối cùng những bình úy này cũng được chia như thế:

Lâm Tri Bạch 10 điểm, Từ Hải Vân 9 điểm, Lý Bách chia làm 9 điểm, Trần Linh chia 2 điểm, Đại Hùng 0 điểm.

Đây chính là câu đối, đa số thời gian không có đáp án tiêu chuẩn, câu sau có được đánh giá rõ ràng hay không, cần đánh giá nhân sĩ chuyên nghiệp.

Câu đối tiếp theo của Trần Linh gần như không có chia.

Bởi vì “Năm tháng năm, chín tháng chín”, dùng “Nhị tháng hai, ba tháng ba” để đối, quả thực có chút miễn cưỡng.

Ngược lại, “Long Đản Vương sinh” không thành vấn đề, bốn chữ này đại khái cũng là trọng điểm còn lưu lại cho nàng hai phần nguyên nhân giữ lại.

Không giống Đại Hùng, mười phút trôi qua, một chút mạch suy nghĩ cũng không có.

Mục Dã Phong thở dài trong lòng, y không làm khó Lâm Tri Bạch, cho Từ Hải Vân và Lý Bách cũng chỉ hơi khó khăn mà thôi.

Tiếp theo là Lý Bách ra đề mục.

Lý Bách mỉm cười, viết ra vế trên: Sa mã toàn sa động, Sa Mông sa mã mục.

Ngựa cát là cái gì?

Lý Bách căn bản không giải thích.

Nhưng Lâm Tri Bạch lại biết, ngựa cát chỉ cua cát.

Cùng lúc đó, giải thích trước tiên tra được tư liệu, cười giải thích với người xem:

“Lý Bách sư phụ cái câu đối này đã nhắc tới sa mã, sa mã học tên là sa giải, là một loại cua, vô cùng giỏi về đào huyết động cư trong cát đất trên bờ biển, tốc độ chạy khá nhanh, được vinh dự là động vật chạy nhanh nhất trên thế giới này, tốc độ chạy có thể đạt tới mỗi giây ba mét. Bốn mét!”

Sau đó.

Giải thích lại nói: “Nhưng vế trên này khó khăn không phải ở ngựa cát mà là trong mười chữ Hán, Lý Bách sư phụ vậy mà liên tiếp dùng bốn chữ sa và hai chữ ngựa, độ khó thậm chí vượt qua cả câu đối với Mục Dã Phong, không biết mấy vị khác có thể đáp được hay không...”

Mục Dã Phong nhú mày.

Hắn không biết ngựa cát là cái gì, nhưng căn cứ vào văn ý phân tích, ước chừng là một loại cua, cho nên lý giải đề ý không khó, nhưng chỉ là lý giải cũng không có tác dụng gì, Mục Dã Phong nhất định phải nghĩ đến vế dưới câu đối mới được.

Từ Hải Vân biết cái gì là sa mã.

Nhưng Từ Hải Vân cũng cảm thấy đề tài này rất khó giải quyết, vài phút trước cũng không có suy nghĩ quá tốt, cho đến năm phút sau mới bắt được linh cảm.

Còn Trần Linh thì hai mắt trống trơn.

Câu đối Lý Bách này, quả thực có chút xảo quyết, trong vòng mười phút, nàng cảm thấy rất khó nghĩ ra đáp án.

Ngược lại là Lâm Tri đề bút.

Khoảng năm phút, hấn viết xuống vài chữ như vậy: cá nước
hầm, cá nước ngâm đầu trâu.

Cái câu dưới “Con trâu” này đối với “xân Mã”, cũng dùng liên
tiếp bốn chữ “Nước”, hai chữ “Ngu”, có thể nói là cực kỳ
tinh tế.

Trên góc nhìn của Thượng Đế, người xem trừng lớn hai mắt!

“Ngọa tào!”

“Cái này ta đã hiểu!”

“Lợi hại quá!”

“Bạch Đế lại là người đầu tiên trả lời!”

“Thành công ngay!”

“Quá tinh tế!”

Lâm Tri Bạch câu đối này, không cần giải thích nhiều hơn nữa,
không giống như trước kia cái gì mà “Thượng tuần nhật” gì gì
gì đó, có vài người còn chưa biết.

Bất quá lần này.

Không chỉ là Lâm Tri Bạch lấy mười phần.

Từ Hải Vân cũng thành công lấy được mười phần.

Sau đó, chip đọc sách, rắc rắc ngôn hoa. Sớ sách sách, đòn
thu hoạch được năm phần, Trần Linh lấy được ba phần, Đại
Hùng cũng đã lấy được ba phần.

Phía dưới là Đại Hùng ra đề.

Có lẽ là trình độ Đại Hùng, ở trong đám người này thuộc về
tồn tại xếp cuối, đề mục của hấn không làm khó bất cứ một
người nào.

Cho đến khi Từ Hải Vân ra đề.

Rốt cục, độ khó lần nữa lên tới, câu đối trên của hấn là:

Kê đối trộm đồng đồng ống đánh...

Câu đối này vừa ra, tất cả người dự thi đều nhú mày, bao gồm
cả Lý Bách ở bên trong, duy chỉ có Lâm Tri Bạch hí hí mắt.

Cái đề mục Từ Hải Vân này, thập phần tối nghĩa.

Tuy nhiên Lâm Tri ta chính là tướng quân tham mưu văn chương kiêm văn trạng nhị thanh, được xung trung tâm đối với vương vương chi vương.

Đề này có lẽ khó mà làm khó được người khác, nhưng tuyệt đối không làm khó được ta ——

“Thay vì ứng đở, cứu ta!”

Chương 492: Trần Vương và Bạch Đê! kiêm chức gia thuật công chính quyền thứ 492, chương 492 có Trần Vương và Bạch Đê! Ăn cướp gà trộm thóc đánh nhau.

Giản quán này hơi sinh động, miêu tả ra một tràng cảnh sinh hoạt:

Gà bị đói hốt hoảng ăn vụng thóc, một đứa bé dùng ống trúc đuổi theo đánh.

Trong đó có dùng tới bốn từ: gà, lúa, đồng, ống.

Còn có một từ để hình dung: Đóa.

Cùng với hai từ: trộm, đánh.

Ngoài ra, trong bảy chữ này còn có ba đôi hài âm: “Đóa và “Gà”, trộm” cùng “Đạo”, “Đồng” cùng “Đồng”.

Nói đạo lý.

Chỉ là điều kiện tiên quyết để miêu tả từ ngữ để đối nghịch đã là rất khó khăn rồi.

Chớ nói chi là bức câu đối này, còn phải đạt tới tiêu chuẩn có liên kết cùng âm, quả thực là làm cho người ta nhìn thấy liên đau đầu.

Lâm Tri Bạch có hệ thống vòng vo, nơi nào không biết chút nào, tự nhiên là không chút hoang mang, thế nhưng sắc mặt đăm người Lý Bách trong nháy mắt đại biến.

Đây không phải là đáp án bọn họ có thể nghĩ ra trong thời gian ngắn.

Cho dù có không gian suy nghĩ mười phút này, hẳn vẫn luôn ngại đoạn này.

Nhưng người chủ trì sẽ không quản những thứ này, sau khi Từ Hải Vân ra đề thì hẳn đã bắt đầu đếm ngược.

Trong phòng trực tiếp.

Giải thích mọi người nhìn không được cảm khái:

“Cái này câu đối độ khó không đơn giản a.”

“Chủ yếu là điều kiện tiên quyết thật sự là quá nhiều.”

Khán giả các châu đầu óc ong ong, đề này bọn họ một chút đầu mỗi cũng không có, thậm chí đề không quá xem hiểu, vẫn là nghe hiểu giải thích mới bừng tỉnh đại ngộ.

“Thật quá khó khăn!”

“Các loại từ ngữ rung động hình dung!”

“Khoa trương nhất chính là phải có một giai âm tương ứng!”

“Thật ra hài âm ngành không cao cấp lắm, nhưng trong câu đối này lại vừa đúng.”

“Mấy vị này có thể nghĩ đến về dưới không?”

“Khó mà nói.”

“Sẽ không phải toàn quân bị diệt chứ?”

“Có lẽ không đến mức như vậy!”

“Có hành động rồi, Lâm Tri động rồi!”

Ngay tại trong trong tiếng đàn hồi xôn xao, Lâm Tri cầm bút, mọi người thông qua ống kính nhìn thấy hắn chậm rãi viết trên giấy:

Thử thử...

Một bộ phận người xem nhìn không được bật cười, sợ Lâm Tri Bạch muốn viết là ‘Thi Thử ta nha không xứng với được’.

Cũng may ‘Thí Thử’ này không phải ‘Thử’ khác.

Câu đối mà Lâm Tri Bạch viết là: Lương khách thử lương kinh hã!

Người xem còn chưa hoàn toàn hiểu ý, giải thích giữa phòng trực tiếp con mắt liền sáng lên, vô thức hô to:

“Tuyệt a!”

“Cái này cũng có ba đôi âm đối nghịch!”

“Thối hòa thử, Lương Hòa Lương, khách cùng khục, chân trên xứng đôi!”

“Ngộ luyện hình dung từ, hình dung thiên nhiệt, thứ tự cùng động từ phía sau cũng hoàn toàn xứng đáng!”

” dịch ra đại khái ý nghĩa là, chuột thấy nóng quá liền đến xà nhà hóng mát, kết quả khách nhân dùng tiếng ho khan dọa chạy nó mất.”

“Câu đối này của Lâm Tri Bạch sư phụ đặt cùng một chỗ với Từ Hải Vân sư phụ, không ngờ hài hòa như thế, cùng cấu thành một bức họa dân tục sinh hoạt ở nông thôn cực giàu!”

Người xem các châu nghĩ.

Quả nhiên là như vậy!

vế vế dưới này, phẳng phát như là câu đối trời sinh một đôi, thật sự là quá tinh diệu!

“Còn là Lâm Tri Bạch!”

“Ta nhìn thấy Lâm Tri Bạch càng ngày càng giống như là đoạt quán quân!”

“Lâm Tri Bạch cờ vậy đều có thể đoạt giải quán quân, trước đó ai biết hẳn biết thứ này, chớ nói chi là câu đối hẳn đã sớm có thanh danh ở bên ngoài!”

“Ngu á!”

“Đầu óc làm sao lớn lên thế?”

“Phản ứng cũng nhanh quá đi!”

“Cảm giác mỗi lần hẳn đều có thể xuất phát trong vòng năm phút!”

“Ồ, Lý Bách cũng đúng một người rồi.”

” vế dưới này, cảm giác không có chuẩn xác như Lâm Tri.”

Lâm Tri Bạch cái câu đối này quá hoàn mỹ, so sánh với cái của Lý Bách thì còn kém một chút.

Nhưng Lý Bách đã rất tốt.

Bởi vì mười phút trôi qua, trừ hẳn ra, mấy người khác cũng đều cực kỳ miễn cưỡng.

Không phải từ ngữ hình dung sai vị, mà là không có ba tổ âm tương tự.

Loại tình huống này, bình ủy đều là biết cân nhắc tình cảm, sẽ không trực tiếp cho không phân, dù sao câu đối phải thật sự nghiêm khắc trăm phần trăm, vậy liền mất đi hạng mục văn nghệ lưu truyền lại này của văn nhân cổ đại “Tiêu khiển”.

Cuối cùng.

Lâm Tri Bạch mười phần.

Lý Bách bản luân 8 phần.

Mục Dã gió từ năm phần thay đổi.

Trần Linh năm lần bảy lượt.

Đại Hùng bản luân 3 phần.

Dù sao đánh giá nghiêm khắc đến đâu, cũng không bắt bẻ được tật xấu của Lâm Tri Bạch, không giống mấy người khác, ít nhiều có chỗ miễn cưỡng.

“Chư vị!”

Khi đề tài này của Từ Hải Vân kết thúc, tiếp theo đến phiên Lâm Tri Bạch ra đề.

Bất quá chủ trì lại không có lập tức khiến Lâm Tri trắng tay ra đề, mà cười mở miệng nói:

“Người xem tin tưởng tinh tế hẳn là đã phát hiện, mấy đề mục này xuống, Lâm Tri Bạch lão sư đã mệt mỏi đạt được 50 điểm, điều này có nghĩa là hẳn nhất định sẽ lấy hạng nhất thành tích, tiến vào vòng thứ ba...”

Mỗi người chỉ có thể đáp lời năm đề bài.

Bởi vì khi người nào đó ra đề, hẳn là không cách nào được đưa ra.

Mà Lâm Tri Bạch đã đáp đầy năm cái đề bài, nhiều lần đều là đầy điểm, không giống mấy vị khác, ít nhiều đều có chút quá phận.

Cho dù là Từ Hải Vân, trước mắt cũng chỉ là ba phần mà thôi, dù sao hẳn đã ném một phần cái đề về Mục Dã Phong kia.

Không sai.

Chỉ khác một điểm này, đã khiến cho bản thân Từ Hải Vân không cách nào đứng đầu!

Cho dù là Lâm Tri Bạch xuất đề trong chốc lát thì hẳn có thể lấy được 10 điểm, cuối cùng tổng cộng cũng chỉ được 49% điểm.

Đây là do cao thủ quyết đấu.

Định điểm sai sót cũng không thể có.

Nếu xuất hiện sai lầm thì phải thừa nhận cái giá phải trả.

Mà Từ Hải Vân mắc sai lầm phải trả giá chính là, Lâm Tri Bạch sẽ được bảo tiến đến trận chung kết, tỷ lệ lớn hẳn còn muốn cùng Lý Bách Kt!

Đối với việc này, Lâm Tri Bạch cũng mỉm cười, “Kế tiếp, đến phiên ta ra đề.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch bắt đầu suy tư, dùng câu đối nào đó.

Liều trong hồ nước yên khóa?

Được rồi, cái này trước kia đã dùng qua.

Hôm nay trên quy tắc, hình như không nói không được dùng, dù sao mình chính là “Nguyên Sáng” thiên cổ tuyệt đối này, nhưng Lâm Tri Bạch rất lo lắng y dùng những người khác sẽ kháng nghị ngay tại chỗ.

Toàn bộ đều đơn giản một chút đi.

Dù sao mình cũng đã giải quyết trận chung kết rồi.

Có thể làm khó đám người này hay không, đều không ảnh hưởng đến mình.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch nâng bút viết xuống mấy chữ:

Ngồi hướng nam ăn dưa hấu hướng bắc, vung vẩy da hướng đông.

Giải thích thấy liên tiếp này vì một tiếng liền nở nụ cười, người xem các châu trong nháy mắt cũng vui vẻ.

“Ha ha.”

“Hắn còn đỡ!”

“Câu đối trên này là câu đối không có tài văn chương nhất!”

“Cảm giác cũng là không có khó khăn nhất.”

“Huynh đệ người nghiêm túc mà, cái này còn không có độ khó?”

“Quả thật không có khó khăn a... Tê... Mẹ nó! “

“Đông Tây Nam Bắc đều bị bao gồm cả đi vào!”

“Hiện tại còn cảm thấy đơn giản sao?”

“...”

Lúc mới bắt đầu cảm thấy đơn giản đã không nói gì nữa.

Giải Vấn cười nói: “Tuy rằng Lâm Tri Bạch lão sư câu đối này thoát nhìn tương đối tục, nhưng chúng ta đều biết hẳn là cô ý, đây là một câu đối rất thú vị, bao hàm bốn phương vị Đông, Tây, Tây, Nam, Bắc, hơn nữa hình tượng phác họa ra một người đang say sưa ăn dưa hấu, muốn nói cái gì câu đối thích hợp, cảm giác rất đơn giản, nhưng trong thời gian ngắn thật đúng là không dễ dàng nghĩ.”

Hiện trường.

Lý Bách nở nụ cười.

Từ Hải Vân cũng mỉm cười.

Thậm chí mấy người Mục Dã Phong cũng nở nụ cười.

Sưu sưu sưu.

Mười phút đến.

Mỗi người đều viết câu đối ra.

Lý Bách viết: Xuân chủng Thu Cà Tư Đông Tuyết, Hoa Chí Hạ phóng.

Còn Từ Hải Vân viết: Từ trên xuống dưới đọc tả truyền, lật sách bên phải.

Mục Dã Phong: lên trời nhìn xuống bên trái, người qua bên phải...

Tên này hay nhỉ.

Toàn bộ đám người này đều đã đúng.

Cùng lúc đó, thứ hạng của vòng thứ hai cũng xuất hiện.

Lâm Tri Bạch đệ nhất, Từ Hải Vân đệ nhị, Lý Bách đệ tam.

Kết quả người xem này cũng không ngoài ý muốn, mọi người đã sớm đoán được ba người này tấn cấp, về phần đám người Mục Dã Phong thì bị đào thải ra ngoài.

Người chủ trì: “Như vậy dựa theo quy tắc vòng thứ ba chúng ta đã ước định, kế tiếp là hai trận đấu của Từ Hải Vân và lão sư Lý Bách, người thắng sinh ra sau khi hai người quyết đấu, sẽ cùng Lâm Tri Bạch lão sư tranh đoạt quán quân thuộc sở hữu, người bại lại là Á Quân hạng mục câu đối.”

Vòng thứ ba chính thức bắt đầu!

...

Tổ tiết mục chuyển cho Lâm Tri Bạch một cái ghế dựa nhỏ, để hẳn có thể xem kịch, đây chính là ưu đãi cho trận chung kết.

Mà Từ Hải Vân và Lý Bách thì một trái một phải.

Hai người cũng có một cái bàn, phía trên đặt giấy và bút mực.

Loại tranh tài này đều phải viết chữ của văn nhân, đương nhiên thư pháp mà văn nhân nói cũng đều viết bằng bút lông, đây cũng là nguyên nhân vì sao văn nhân rất coi trọng thư pháp.

Theo một tiếng “Bắt đầu”.

Chính thức quyết đấu với Lý Bách và Từ Hải Vân!

Nói là quyết đấu, thật ra là để đánh giá, hai người giải đáp.

Tổng cộng hai mươi đề, ai đáp được nhiều hơn, người đó có thể thắng trận đấu, cùng Lâm Tri Bạch tiến hành sau cùng K.

Bình ủy bắt đầu ra đề.

Lâm Tri Bạch cảm giác những đề mục này độ khó, cũng không tính đặc biệt khoa trương, nhưng đồng thời cũng không quá đơn giản, xem như tương đối có trình độ.

Từ Hải Vân và Lý Bách đều là cao thủ.

Tuy rằng hai lượt đầu Từ Hải Vân biểu hiện mạnh hơn Lý Bách một chút, nhưng trái lại hai người đánh ngang tay với nhau trước.

Liên tục bảy tám đề bài, mỗi người đều có phân chia riêng.

Giải thích toàn bộ quá trình trực tiếp hô lên “Xuất sắc”, loại tranh tài giành trả lời này, quả thật rất dễ dàng kéo tâm tình người xem:

“Hai vị đều là cao thủ đứng đầu!”

“Nhưng ta cảm thấy Lâm Tri Bạch rất am hiểu loại tử thí mau chóng đáp ứng này.”

“Các người nói ai sẽ thắng?”

“Từ Hải Vân, kỳ thật hai vòng trước hẳn cũng chỉ kém Lâm Tri một chút xíu mà thôi.”

“Nhất là vòng thứ hai, Từ Hải Vân mới chỉ xuất hiện một chút sai lầm nhỏ, nếu không hẳn cũng đạt tới năm mươi phần đấy.”

“So sánh thì Lý Bách quả thật yếu hơn một chút.”

“Ha ha ha ha!”

“Lý Bách thật dễ chơi!”

“Cảm giác tâm tình của hẳn rất tốt!”

Người xem đột nhiên cười to lên, thì ra là bình ủy ra một câu đối vô cùng đơn giản, gọi là câu đối trên “Một hoa điều Trần Vương Họa”.

Lý Bách nhanh chóng vượt trả lời, người đáp lại là “Sách nửa quyển thi từ Bạch Đê.”

Ứng phó trực tiếp khiến cho những lời bình này nghe mà ngây ngẩn cả người, Lâm Tri Bạch càng sừng sốt một hồi lâu mới kịp phản ứng Lý Bách Căn Tư Đặc tự mình.

Vốn tưởng rằng phê bình sẽ ghét bỏ vé dưới vé đối này để miễn cưỡng.

Tuyệt đối không nghĩ tới, mấy lời bình ủy đều nhất trí cho một điểm.

Mí mắt Từ Hải Vân giật giật, nhìn không được hỏi: “Cái này không thích hợp chứ?”

Câu đối là “Một hoa điều Trần Vương Họa”, trước khi ra câu đối phải biết “Trần Vương” này là ai trước!

Trần Vương!

Tên thật của nó là “Trần Vọng”!

Hắn từng là “Văn đàn chi vương” của mấy trăm năm trước cho nên từng có người lấy âm cùng một loại, gọi là “Trần vương”.

Vị đại ngưu văn đàn cổ đại này, có thể nói là cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, mọi thứ tinh thông, có rất nhiều tác phẩm truyền thế, trong đó bao gồm một ít các loại tranh vẽ hoa chim.

Về phần địa vị của hắn tại văn đàn trong lịch sử?

Đại khái có chút tiếp cận sườn núi Tô Đông của chúng ta thiên triều.

Kết quả Lý Bách ngược lại còn tốt, thế mà trực tiếp lấy nửa quyển thi từ Bạch Đế thư ứng đối!

Bạch Đế là Lâm Tri Bạch.

Điều này không ít người biết.

Từ Hải Vân cũng hiểu, hắn không phục là vì “Bạch Đế” dựa vào cái gì mà có thể đối phó với “Trần Vương”!

Lý Bách điềm tĩnh nói: “Ta thấy rất thích hợp nha, Bạch Đế chỉ là Lâm Tri Bạch lão sư, mọi người đều biết, đồng thời mọi người cũng nên biết trình độ thi từ của lão sư Bạch Đế vô cùng cao.”

“Nhưng người lấy Bạch Đế đối với Trần Vương...”

“Đương nhiên Bạch Đế đương nhiên có thể đối với Trần Vương, thứ nhất là Vương Đối Đế, thứ hai hai hai vị đều là danh nhân, thứ ba không cần ta nhiều lời chứ...”

Người xem hiểu ý cười.

Đương nhiên hiểu rõ, thứ ba là Lâm Tri Bạch, dù tư cách đặt chung một chỗ với tên “Trần Vọng”!

“Lý Bách thật biết chơi a!”

“Lôi này ngon quá!”

“S liêm thanh tâm thoát tục là đúng.”

“Nhưng đây cũng là sự thật a, Trần Vương là Đại Ngưu thời cổ đại, tinh thông mọi thứ về cầm kỳ thư họa thi từ ca phú,

Lâm Tri Bạch là yêu nghiệt hiện đại, đồng dạng thi từ ca phú cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông!”

“Ta cảm thấy vẫn không ổn.”

“Hả? Muội muội khiếu thông minh sao? Hội họa của Trần Vương có thể nói là thiên hạ đệ nhất, nhưng thi từ của Lâm Tri Bạch có lẽ còn chưa tới độ cao như Trần Vương vẽ Thủy Mặc nhi?”

“Trình độ thi từ của Lâm Tri Bạch ta không rõ lắm, nhưng hội họa của hắn ngược lại có thể sánh vai cùng Trần Vương.”

“Nghe nói trình độ thi từ của Lâm Tri Bạch tương đối không tầm thường nha, được khen là tài tử số một Tần Châu.”

“Thế nào mà hắn lại xếp hạng nhất?”

“Điều này còn chưa nói rõ Bạch Đế và Trần Vương là cùng một cấp bậc mà!”

Rõ ràng là trận so tài giao nhau, kết quả không biết làm sao, chỉ là nhắc đến Bạch Đế tới chuyện có thể đánh đồng với Trần Vương hay không.

Địa Cầu cũng tương đương với mọi người đang nghiêm túc thảo luận:

Một danh nhân hiện đại nào đó, có thể đánh đồng với Tô Đông Pha hay không.

Mấu chốt là mọi người còn rất nghiêm túc thảo luận, không ai cảm thấy người sau không xứng so với người trước ——

Chờ sau khi phản ứng lại, xuất hiện loại thảo luận này có ý vị gì, tâm tình người xem liền có chút dờn sông lấp biển, cho dù có thể khiến cho mọi người tranh luận cũng đủ nói rõ hiện tại Lâm Tri Bạch trong lòng thế nhân đến cùng đã đạt đến phân lượng gì!

“Cho năm phần đi.”

Bởi vì có tranh cãi, cộng thêm Từ Hải Vân kháng nghị, sau khi đám bình ủy châu đầu ghé tai, quyết định cho Lý Bách Đặc nhưng không cho nhiều.

Ý là câu đối lần này hơi có vẻ miễn cưỡng.

Lý Bách bĩu môi nói: “Ta cho rằng là trình độ thể nhân đánh giá thấp sự xem nhẹ trình độ thi từ của Lâm hội trưởng chúng ta!”

Hắn biết ý tứ bình ủy.

Đơn giản là cảm thấy Lâm Tri Bạch mặc dù toàn tài, nhưng khối thơ từ này, còn chưa đạt tới độ cao của Trần Vương.

“Lý Bách lão sư, thỉnh chuyên tâm tranh tài.”

Người chủ trì nhin không được lên tiếng nhắc nhở, Lý Bách có chút bần.

Lý Bách lại bĩu môi, dáng vẻ không vui, nhưng không nói gì nữa, tiếp tục tranh tài.

Từ Hải Vân thật ra cũng không cao hứng, dưới cái nhìn của hắn, lời bình không nên chia cho Lý Bách, lấy Lâm Tri Bạch so với Trần Vương, gia hỏa này thật sự dám xằng bậy!

Được rồi, Trần Vương là thần tượng của Từ Hải Vân!

Lâm Tri Bạch dựa vào cái gì...

“Oái!”

Từ Hải Vân hơi phân tâm, lại có một câu đối bị Lý Bách giành giải đáp. Đề đọc sách Cơ mà thập tự. Đề Khắc Lai Khắc, Tài Lân.

Tuy rằng bình thường trả lời, bình ủy chỉ cho bảy phần, nhưng Từ Hải Vân bởi vì không giành được cơ hội trả lời, một phần cũng không đạt được.

Hắn có thể trả lời rõ ràng đề này, hơn nữa tất nhiên là đầy điểm a!

Từ Hải Vân đau lòng không thôi, ánh mắt nặng nề, hắn không thể thua nữa, nếu không hôm nay phải lật xe...

Cứ như vậy.

Đề thứ mười lăm.

Đề thứ mười sáu.

Đảo mắt đã hai mươi đề trôi qua.

Đánh giá tờ giấy bắt đầu tính toán điểm công đức của hai người.

Tính toán ra kết quả, vẻ mặt người chủ trì vi diệu nói: “Kết quả quyết đấu giữa Từ Hải Vân và lão sư Lý Bách đã có, cuối cùng có cơ hội tranh đoạt quán quân với Lâm Tri Bạch lão sư chính là...”

“Lý Bách!”

Thế mà Lý Bách thắng được Từ Hải Vân!

Chương 493: 5 Liên quan! kiêm chức nghệ thuật gia, chính văn quyền thứ 493 chương 5 Liên quan! Sóng này ít nhiều có chút lạnh lẽo, khiến cho người xem Tề Châu và Sở Châu nghe được kết quả, cứ lần lượt mà ngây ngẩn cả người!

Vậy mà Lý Bách thắng được Từ Hải Vân?

Hai lượt đầu tiên, Từ Hải Vân chính là đang đè Lý Bách!

“Rất đáng tiếc.”

Giọng của người chủ trì có chút cổ quái nói: “Từ Hải Vân lão sư chỉ ít hơn Lý Bách lão sư bốn phần...”

Bốn phần?

Vẻ mặt của Từ Hải Vân lập tức trở nên đặc sắc!

Bởi vì Lý Bách lấy Bạch Đế ra so với Trần Vương, hẳn được năm phần!

Nói cách khác, nếu như đề bài này không tính là phân của Lý Bách, vậy thì thắng chính là Từ Hải Vân!

Lý Bách hiển nhiên cũng ý thức được điểm này, y nhin không được gãi gãi đầu, xem ra dưới tình huống thực lực mọi người không chênh lệch nhiều, tâm thái đồ chơi trong thi đấu mới là trọng yếu nhất.

Trước đó...

Bởi vì có Lâm Tri lật lọng, cho nên Lý Bách tâm thái rất tốt, ở trong trận đấu cờ vây đánh bại tức địch Tiểu Lâm Đại Trúc.

Cũng tương tự.

Bởi vì có Lâm Tri nón trắng, cho nên Lý Bách dưới tâm thái tốt đẹp, lại hạng mục đánh bại Từ Hải Vân mạnh hơn mình một bậc!

Giống như là một trò chơi vậy.

Biết nhà mình có một đời thông thiên, lúc chơi game liền dám lên trên tú, không cần lo lắng mắc sai lầm.

Dù sao vị Thông Thiên kia cũng sẽ dẫn dắt bay theo!

Chỉ là không ai nghĩ tới, ngày cuối cùng của ngày hôm nay sẽ là trận quyết đấu của Lý Bách và Lâm Tri Bạch!

Tề Châu khán giả cũng sáng khoái đến vậy!

“Thịt nát ở trong nồi đúng không, đợt này lại là nội chiến Tề Châu chúng ta!”

“Ha ha ha ha ha ha, tuyệt đối không nghĩ tới, cuối cùng sẽ là cục diện này, người Tiểu Sở vậy mà cuối cùng chỉ có thể rơi đồng bài!”

“Lý Bách vẫn mạnh lắm!”

“Giảng đạo lý, nếu như không phải lấy Bạch Đê đối với Trần Vương lấy được năm phần, Lý Bách đã thua...”

“Ta cảm thấy chính là sau đợt sóng đó, tâm tính của Từ Hải Vân liền bất ổn.”

“Đúng đúng đúng, sau đợt sóng của Từ Hải Vân rõ ràng không còn tự tin vững vàng như trước nữa.”

“Thời gian thi đấu tiếp theo có thể nằm trên ghế sa lon xem!”

“Mặc kệ Lâm Tri Bạch và Lý Bách ai thua ai thắng, dù sao Quan Á Quân đều là chúng ta!”

“Lý Bách có thể kết thúc trận thắng thủ phú đệ nhất sao?”

Có một sự thật kinh khủng đặt ở trước mặt tất cả mọi người, đó chính là bảy hạng mục, Lâm Tri Bạch đã thắng liên tiếp bốn hạng mục.

Hạng mục thứ năm, Lâm Tri Bạch cũng tiến vào trận chung kết, cách quán quân một bước xa.

Nếu như thành công, hắn sẽ liên tiếp thắng lợi!

Bây giờ cơ hội duy nhất ngăn cản Lâm Tri Bạch chính là Lý Bách!

Hiện trường.

Lý Bách cũng ý thức được điểm này, y cười nói: “Lâm hội trưởng, ta cho rằng ta bại bởi Từ Hải Vân, không nghĩ tới vào trận chung kết rồi vẫn là ta nhận thua đi.”

Hiên nhiên.

Lý Bách muốn thành toàn Lâm Tri Bạch thắng liên tiếp năm trận!

Lâm Tri Bạch lại cười nói: “Người không cần thiên vị ta như vậy, nếu đã là tranh tài, mọi người toàn lực ứng phó là được.”

“Ngài đang nghiêm túc?”

Lý Bách quan sát vẻ mặt Lâm Tri Bạch, phát hiện ánh mắt hắn rất chân thành tha thiết, cũng không có chột dạ thành phần, vì vậy gật đầu nói:

“Ta hiểu được.”

Lâm Tri Bạch thật sự hi vọng mình có thể toàn lực ứng phó, đại khái cũng chỉ có như vậy, đoạt được quán quân Berloz mới có ý nghĩa hơn?

...

Sở châu.

Vô luận trận quyết đấu giữa Lâm Tri Bạch và Lý Bách sẽ hiện ra cảnh tượng như thế nào, Sở Nhân đều rất khó sinh ra chấn động tâm lý quá lớn.

Cầm Kỳ Thư Họa quỳ rồi!

Câu đối hôm nay cũng đã quỳ rồi!

Trận Tề Sở Văn Đấu năm nay, chẳng lẽ muốn Sở Châu bị cạo trọc đầu kết thúc sao?

Sở nhân càng nghĩ càng khó chịu!

Đây là bất kỳ một người nào có tình cảm và vinh dự đối với Sở châu, đều không thể chấp nhận.

“Lẽ nào một Lâm Tri biết trắng là có thể hoành ép toàn bộ Sở Châu!”

“Thật mất mặt quá đi!”

“Chúng ta mời nhiều ngoại viện như vậy, đều là nhân vật đứng đầu của các lĩnh vực, thế nhưng lại bị một mình Lâm Tri đánh tan!”

“Tề Châu người ta chỉ mời Lâm Tri một viện trợ từ bên ngoài!”

“Rốt cuộc là ai phát minh ra cách chơi ngoại viện a, cắt bụng tự sát đến tạ tội cho gia đi!”

Cách chơi ngoại viện là do Sở Châu phát minh, đánh Tề Châu trở tay không kịp, lần này khiến Sở nhân vui vẻ trong lòng hơn một năm.

Nhưng bây giờ lại có người hối hận!

Bọn họ quả thực hận chết chế độ viện trợ bên ngoài!

Hoặc có thể nói bọn họ tình nguyện để cho Tề Sở chân đao chân thương làm, cũng không muốn mời ngoại viện gì đó, biến trận văn đấu này thành thần tiên đánh nhau!

Nhìn cục diện lần này đi.

Nói rõ Tề Sở Văn Đấu, kết quả vẫn là ngoại viện tới từ Tần Châu, đang đánh nhau với viện trợ bên ngoài Triệu Châu!

Các đại sư bản địa hai châu của Tề Sở đều đã thành bao dầu, căn bản không biểu hiện ra cảm giác tồn tại, cũng chỉ có Lý Bách và Tiểu Lâm Đại Trúc là có hạn vài người mới có thể lộ mặt một chút.

Không chỉ có bằng hữu mạng lưới Sở châu nghĩ như vậy.

Sở châu văn đàn lãnh đạo cũng đang suy nghĩ lại:

“Chế độ ngoại viện có phải là không tồn tại hay không, đã nói rõ Tề Sở Văn Đấu, chẳng lẽ không phải là Tề châu cùng Sở châu quyết đấu sao?”

“Kết quả nhiều hạng mục như vậy xuống, vẫn là ngoại viện đánh nhau ở thần tiên.”

“Sang năm sẽ đề xuất xin phép, hủy bỏ chế độ viện trợ, loại chế độ này thật sự không khỏe mạnh cho lắm!”

Bởi vì lúc được lợi từ chế độ ngoại viện, Sở châu hi hi ha ha.

Hiện tại bị Lâm Tri Bạch Trọng Quyền của ngoại viện Tề châu xuất kích, Sở châu bắt đầu “Suy nghĩ lại”.

...

Mà bất luận chế độ viện trợ bên ngoài có hủy bỏ hay không, ít nhất năm nay đã thành định cục, Sở châu cũng chỉ có thể tiếp nhận thống khổ.

Thuận tiện xem thử trận đấu.

Chủ yếu là xem Lâm Tri Bạch có thể đánh năm liên quan hay không.

Cuộc quyết đấu của Quan Á quân đã bắt đầu, một vòng này là hai người móc nối lẫn nhau, đề đối phương trả lời.

Vài lượt tiếp theo, hai người đúng là cân sức ngang tài.

Đương nhiên chuyện này cũng khiến hai người đặt câu đối càng khó khăn hơn ở câu đối phía sau.

Quả nhiên.

Sau khi giao thủ vài đạo câu đối với nhau, hai người bắt đầu tăng lên độ khó liên lạc của từng câu đối.

Mà độ khó vừa nổi lên, Lâm Tri Bạch vẫn có thể vững vàng trả lời, Lý Bách lại rõ ràng có chút sức lực không đủ.

Giờ khắc này.

Các Triệu Nhân đang khó chịu giống như người xem Sở châu đã bắt đầu than thở.

“Xong đời.”

“Lý Bách mặc dù tiến vào trận chung kết, nhưng hiển nhiên không phải đối thủ của Lâm Tri Bạch.”

“Để cho lão sư Từ Hải Vân đi vào, ít nhất còn có hy vọng thắng được Lâm Tri Bạch!”

“Vậy người suy nghĩ nhiều, ta cảm giác cho dù lão sư Từ Hải Vân thắng Lý Bách cũng khẳng định không phải đối thủ của Lâm Tri Bạch.”

“Đúng vậy!”

“Người chú ý quan sát sẽ phát hiện, trước mắt còn chưa có bất kỳ vết trên nào có thể làm khó Lâm Tri Bạch!”

“Nói cách khác Lâm Tri muốn trắng trợn thắng năm trận?”

“Đã năm thắng liên tiếp.”

Nương theo đánh giá của một vị bạn trên mạng, kết quả cuộc tranh đoạt quan Á quân đã có.

Lâm Tri Bạch chiến thắng!

Lý Bách không hổ là đại sư câu đối đệ nhất Tề Châu, ông ta có thể tiến vào trận chung kết cũng không chỉ có vận khí mà thôi, nhưng đáng tiếc Lâm Tri Bạch quá mạnh!

Theo người chủ trì tuyên bố kết quả.

Lâm Tri Bạch, lấy được quán quân câu đối!

...

Tần Châu.

Giờ khắc này, tâm tình của Tần nhân còn phấn chấn hơn cả người Tề!

Bởi vì trận chiến hôm nay, Lâm Tri Bạch không chỉ đại biểu Tề Châu, mà còn đại biểu trình độ câu đối cao nhất của Tần Châu!

“Chúng ta là đệ nhất!”

“Từ hôm nay trở đi, câu đối tám châu đệ nhất của Tần Châu!”

“Cạc cạc cạc, bát châu có là số một hay không thì khó mà nói, nhưng tuyệt đối đứng đầu, dù sao thì Từ Hải Vân cũng thua!”

“Lý Bách cũng hoàn toàn không phải là đối thủ!”

“Bạch Đế giết đến điên rồi, ngay cả đồng đội cũng giết!”

“Ha ha ha ha, Lý Bách đúng là đồng đội Lâm Tri Bạch, lời này không sai đâu!”

Lúc trước vẫn là người Sở bị Lâm Tri Bạch tàn sát, còn có tuyền thủ Triệu Châu cũng bị hoa loại đánh, các tuyền thủ Tề Châu vui vẻ nằm thắng.

Nhưng mà hôm nay.

Lý Bách vậy mà hơi bất cẩn, xông vào trận chung kết, đạt được cơ hội cạnh tranh Berloz với Lâm Tri Bạch!

Giờ thì hay rồi.

Thân là tuyển thủ Tề Châu, cũng là Lý Bách của đồng đội Lâm Tri Bạch, cũng bị “Đại Ma Vương” này hung hăng ngược một vố!

Không phải giết điên thì là gì?

Bất quá Lý Bách tâm thái rất tốt, bại bởi Lâm Tri Bạch là rất bình thường, thắng mới kỳ quái, dù sao đối phương chính là Lâm hội trưởng a!

Còn nữa, nói.

Lâm hội trưởng nhận được vinh dự của Lát Tư chẳng phải cũng thuộc về Tề Châu sao?

Tuy rằng Lý Bách nhiều hay ít cũng cảm thấy đáng tiếc, ai không thích quán quân chứ?

Thở dài, Lý Bách đột nhiên nhớ tới, mình ở hội thơ văn Trung Thu, còn từng dùng câu đối làm khổ sở Lâm Tri Bạch.

Hiện tại hồi tưởng lại.

Lý Bách thàn than mình lúc ấy thật sự là không biết trời cao đất rộng a!

...

Trung Châu.

Lâm Tri Bạch Ngũ Quan liên quan, xông lên mạng lưới trung châu nhiệt soát!

Ảnh hấn ta đang cầm chén còn được vô số truyền thông truyền thông chuyên phát!

Bản thân Lâm Tri Bạch cũng không nghĩ ra, bây giờ hấn ở Trung Châu lại phát hỏa nhiều như vậy!

“Chiến đồ của Thần vẫn tiếp tục!”

“A a a a, ngày mai là hạng mục hạng mục, Lâm Tri Bạch còn có thể thắng tiếp không!”

“Quá soái, ta rất yêu hấn!”

“Đây mới thực sự là ý nghĩa giết người điên rồi!”

“Điều khiến ta khắc sâu ký ức nhất là trong câu đối hôm nay của Lý Bách, thế mà lại dùng Bạch Đế đánh với Trần Vương!”

“Lúc đầu ta còn buồn bực Bạch Đế là ai, không nghĩ tới lại là Lâm Tri Bạch, thế nhưng Lý Bách này lại liên hệ ta cảm giác không có vấn đề gì lớn!”

“Cho dù thế nào đi nữa, ta cảm thấy thật khoa trương.”

“Lâm Tri Bạch mặc dù rất lợi hại, nhưng so sánh chính là Trần Vương nha...”

“Cầm Kỳ Thư Họa của Trần Vương đã từng trấn áp cùng thời đại, phương diện thi từ cũng là cấp bậc độc nhất vô nhị, Lâm Tri Bạch Cầm Kỳ Thư Họa khả năng đối với Trần Vương, nhưng thơ từ thật sự cũng có thể đúng tiêu chuẩn sao?”

Không có biện pháp.

Lịch sử của Trần Vương có địa vị quá cao.

Giống như ở sườn núi Tô Đông của trái đất chúng ta.

Cho dù hiện đại thật sự xuất hiện một ngư nhân như Lâm Tri Bạch, cũng chưa chắc có thể khiến cho tất cả mọi người thừa nhận, tài hoa của hắn có thể sánh vai với sườn núi Tô Đông.

Dù sao cấp cao nhất văn hào cổ đại kính dày quá!

Dưới tình huống như vậy, muốn tất cả mọi người tán thành, Lâm Tri Bạch có thể sánh vai Trần Vương trong lịch sử, loại trình độ này hiện tại còn chưa đủ!

Dù sao Trần Vương nổi danh nhất, chính là thành tựu thơ từ của hắn!

Mà thành tựu thơ từ của Lâm Tri Bạch còn chưa đạt tới trình độ của Trần Vương.

Cho dù là một ít tác phẩm thơ từ đối với Lâm Tri trắng đã sáng tác ra, như vô số gia trân thiết phấn, cũng phải thừa nhận điểm này.

Đương nhiên.

Lâm Tri Bạch còn trẻ tuổi.

Con đường sáng tác của hắn còn rất dài.

Nếu như ngày mai, hoặc ngày tương lai, Lâm Tri Bạch có thể chứng minh thơ từ của hắn, cũng có thể xưng là độc nhất vô nhị!

Đến lúc đó, lại có người lấy Bạch Đế đối với Trần Vương, cho dù có vài người muốn phản bác chỉ sợ cũng tìm không ra lập trường.

...

Câu đối hạng mục đoạt quan, đề thể nhân một lần nữa chứng kiến toàn năng của Lâm Tri Bạch.

Bất quá, ngoài ý định, sau khi Lâm Tri thắng thi đấu, liên quan nhiều nhất về hắn, dĩ nhiên không phải hắn đạt thành tựu ngữ liên quan quan.

Mà là:Linh Lâm Tri Bạch sánh vai với Trần Vương!?

Rất nhiều truyền thông các châu đều đang thảo luận về vấn đề này!

Có lẽ là bởi vì sự tồn tại của chủ đề này, so với Lâm Tri Bạch ở trong Tề Sở Văn đấu đạt được ngữ liên quan còn muốn nỗ lực hơn!

Kể cả các cuộc thảo luận về các châu võng bạn cũng vô cùng tích cực!

Cơ hồ toàn bộ khán giả các đại châu nhìn Tề Sở văn đấu đều gia nhập vào thảo luận, thậm chí là trong trận tranh luận thanh thế lớn này!

“Quá là khoa trương!”

“Trần Vương là nhân vật cỡ nào!”

“Nhiều tác phẩm kinh điển truyền thể như thi từ của Trần Vương!”

“Cái gì? Hạt Lương? Thi từ của Lâm Tri Bạch à, đọc qua sẽ phát hiện ở độ cao, Bạch Đế đúng là không thua gì Trần Vương!”

“Ví dụ như cái này...”

“Còn có thủ lĩnh này...”

Có chút quen thuộc Lâm Tri Bạch, đem thơ từ của hắn đều dán ra.

Đọc những thứ không quen thuộc Lâm Tri Bạch kia, lập tức cảm nhận được bất phàm.

Dù sao thơ từ của Lâm Tri Bạch cũng đã từng chép ở Lam Tinh, không có một tác phẩm nào mà không phải đại danh đỉnh đỉnh của kiếp trước.

Cho dù so sánh với Trần Vương, mỗi người đều có thu hoạch riêng!

“Được rồi, ta thừa nhận, trình độ của Lâm Tri Bạch, là tiếp cận Trần Vương, nhưng hắn mới có bao nhiêu tác phẩm thi từ a!”

“Đúng vậy.”

“Kinh điển của Trần Vương, so với Lâm Tri Bạch càng nhiều hơn!”

“Có điều chúng ta thật sự nghiêm túc so sánh Bạch Đế và Trần Vương, thật ra Lâm Tri Bạch đã thắng.”

“Đúng vậy, dù sao Trần Vương cũng là đại văn hào bài danh ba thứ hạng đầu trong lịch sử, hơn nữa nếu đại đa số người bỏ phiếu đều nhận hắn làm đệ nhất!”

“Rõ ràng là tiết tấu truyền thông loạn lạc, nhìn về phía Lâm Tri Tiên Bạch còn kém xa lắm!”

“Đúng vậy.”

“Ha ha, ta ngược lại muốn xem, hạng mục từ ngữ của Lâm Tri Bạch ngày mai, có thể lấy ra tác phẩm kinh người gì.”

Mà trong lúc dư luận các châu nhao nhao.

Lâm Tri Bạch ít nhiều nhận được một chút phong thanh.

Buổi tối ăn cơm.

Lý Bách tới đây xin lỗi: “Lời này là do ta, không nghĩ tới sẽ gây ra tiết tấu lớn như vậy.”

Lúc ấy Lý Bách chỉ là da một chút mà thôi.

Lâm Tri Bạch nói: “Không có việc gì, muội cũng đi dạo giới giải trí.”

Những lời này có ý nghĩa là, minh tinh giải trí rất dễ dàng rơi vào vòng xoáy dư luận, Lâm Tri Tiên đã thành thói quen, ai bảo tên của hắn có thể khiến cho truyền thông truyền thông đến ranh giới xa.

Nói đi cũng phải nói lại.

Lâm Tri Bạch cũng không phải là loại người chán ghét truyền thông.

Không có truyền thông thông, ai tuyên truyền cho mình, tại sao mình lại kỳ vọng đến thế?

Còn nữa, không phải chỉ là một chút fan của Trần Vương, cảm giác mình không xứng đánh đồng với vị đại văn hào lịch sử này nha.

Không phải chuyện lớn gì.

Lúc này, Hồ Duy tìm tới Lâm Tri Bạch.

“Từ hạng mục ngày mai, sân đấu tại giao giới Tề Sở trên núi, đến lúc đó chúng ta phải xuất phát sớm một chút, tọa tác đạo sơn...”

Dừng một chút.

Hồ Duy nói: “Tề Sở Văn Đấu người đã giúp chúng ta thắng rồi, về biểu hiện ngày mai của người, phần nhiều vẫn là vì bản thân người, bởi vì hiện tại rất nhiều người đều để mắt tới nhân tài tuần kiệt sánh vai với Trần Vương người.”

Có thể tưởng tượng những người kia tâm thường đến cỡ nào, đọc sách ngu ngốc.

Lâm Tri Bạch cười trắng nói: “Càng là vạn chúng chú mục, ta càng cảm thấy thú vị.”

Trên con đường trùng trùng.

Độ chú ý càng cao, càng có lợi cho mình.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là Lâm Tri Bạch có thể đem những nghi vấn kia tiêu trừ.

Đúng lúc này Thạch Vân đi tới cười nói: “Lão Hồ người đang lo lắng cái gì thế, đứng ở trước mặt chúng ta chính là tác giả của 《Thủy Tra Đầu Ca》 a.”

Hồ Duy bật cười.

Lời nói cũng đúng.

Dưới cái nhìn của Hồ Duy và Thạch Vân, một bài 《Thủy Giai Ca Đầu》 của Lâm Tri Bạch đủ để chứng minh hẳn ở lĩnh vực Từ Lĩnh Vực, có thể sánh vai với Trần Vương!

Chỉ là ngày mai không thể làm từ xưa.

Cho nên vẫn phải xem Lâm Tri Bạch ngày mai phát huy như thế nào.

Chương 494: Mời Thần Lý Thanh Chiêu! Chính văn quyển thứ 494 của nghệ thuật gia đình Thần Lý Thanh Chiêu! 12 tháng 20 ngày.

Ngày thứ sáu Tề Sở Văn Đẩu, tranh tài hạng mục của ngày này sẽ tiến hành giao giới “Không Sơn” của Tề Sở.

Dù sao cũng là địa phương giao với Tề Sở, Vô Không Sơn này cách tử điểm của bọn Lâm Tri Bạch khá xa, đoàn đội hai châu ngồi xe cả một giờ mới đến nơi.

“Tranh tài bắt đầu tới giờ?”

Sau khi Lâm Tri Bạch xuống xe ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi, phát hiện ngọn núi trống này, có thể nói là cao vút trong mây.

“Buổi chiều ba giờ.”

Hồ Duy mở miệng, ít nhiều có chút dở khóc dở cười, Lâm Tri Bạch đại khái là người duy nhất không rõ ràng lắm thời gian thi đấu.

Cứ như người ngoài cuộc vậy.

Hết lần này tới lần khác người trẻ tuổi đối đầu thời gian đều mơ hồ hồ, lại là tồn tại mạnh nhất trong trận đấu.

“Hiện tại một điểm cũng không đến.”

Lâm Tri Bạch cảm thấy mình đến sớm, muốn đi dạo xung quanh để thưởng thức một chút phong cảnh xung quanh.

Thạch Vân nhắc nhở: “Chúng ta lên núi trước đi, đã bố trí xong xuôi rồi, phong cảnh trên núi càng đẹp.”

Với độ cao của ngọn Vô Không Sơn này, cho dù là đội lên núi chuyên nghiệp, cũng cần một giờ mới có thể lên đến đỉnh, người bình thường không có năm ba giờ thì căn bản không leo lên nổi, cho nên bây giờ tới núi du lịch, cũng không có mấy người nói muốn dựa vào sức mạnh của hai chân mà leo lên.

“Ừm.”

Mọi người không có ý kiến gì.

Cười theo dây cáp kéo dài nói, trong quá trình nhìn xuống phía dưới, nếu như là người sợ bệnh cao, chỉ sợ hai chân tại chỗ như nhũn ra.

Cho dù là người không sợ độ cao, ít nhiều cũng sẽ cảm thấy sợ hãi, cho nên sắc mặt của mấy văn nhân đều là màu trắng bệch.

Lâm Tri Bạch có phần sợ độ cao, nhưng hấn nhìn xuống, không chỉ cảm thấy sợ hãi mà còn cảm thấy kích thích, những cái cây kia đều trở nên nhỏ bé.

Đến đích.

Lâm Tri Bạch phát hiện nơi này so với tưởng tượng của mình rộng hơn rất nhiều.

Các loại kiến trúc đình đài chung quanh, hấn là bỏ ra rất nhiều tiền, cũng không biết du lịch lợi nhuận, cuối cùng nên tính cho Tề Châu hay là Sở Châu.

“Nhìn thấy đình kia không?”

Hồ Duy chỉ về một cái đình phía trước giới thiệu: “Tòa đình kia gọi là không sơn đình, đứng ở trong đình kia, chính là điểm chí cao của toàn bộ Vô Không Sơn.”

“Ta đi xem một chút.”

Lâm Tri Bạch muốn đi qua, lại bị Thạch Vân ngăn lại: “Không Sơn Đình hôm nay bị phong bế toàn bộ, ngày mai mới có thể mở ra, chỉ có nhóm quán quân của Tề Sở Văn đấu ngày mai mới có tư cách vào trong đó chụp ảnh...”

Các quán quân?

Lâm Tri Bạch mở trừng hai mắt.

Thạch Vân cũng ý thức được, có vẻ như nhiều hạng mục như vậy, nhìn như sinh ra năm quán quân, kỳ thật vẫn luôn là một mình Lâm Tri!

Nghĩ đến đây.

Thạch Vân vẻ mặt cô quái nói: “Dù sao ngươi phải chờ ngày mai mới có thể đi vào.”

Lâm Tri Bạch đã hiểu: “Cho nên cuộc thi ngày mai cũng diễn ra ở đây đúng không?”

Hồ Duy gật đầu nói: “Bởi vì đám quán quân cuối cùng, muốn chụp ảnh lưu luyến trong đình Vô Không Sơn, đây là truyền thống truyền thừa của Tề Sở Văn đấu đến như vậy, trong đình hiện tại còn có các hạng mục của Tề Sở Văn đấu tổ chức các quán quân hợp chiếu đây...”

Nói đến đây.

Biểu lộ của Hồ Duy cũng trở nên cổ quái.

Những lần trước Tề Sở Văn Đấu, cuối cùng quán quân hợp chiếu, đều là bảy người.

Năm nay Tề Sở văn đấu, cuối cùng quán quân hợp chiếu, không phải chỉ có hai ba người, thậm chí là một người chứ?

Dù sao không thể vượt qua ba người rồi!

Bởi vì Lâm Tri Bạch đã đảm bảo tất cả hạng mục quán quân phía trước, bao gồm cả trận đấu tiếp theo, cũng chỉ còn lại hai hạng mục.

Lâm Tri Bạch bản thân cũng không nghĩ nhiều như vậy, hẳn cảm thấy thiết kế này còn rất có ý nghĩa, những người thắng cuộc trong cuộc chiến văn đấu của Tề Sở, cuối cùng đứng ở chỗ cao nhất trên núi trống giao giới Tề Sở hợp chiếu, ngụ ý trong đó rất sâu.

Không chỉ biểu hiện ra...

Quán quân này là đỉnh cao nhất trong văn đàn của Tề Sở.

Đồng thời cũng trình bày quan hệ phức tạp của hai nơi Tề, Sở.

Trong lịch sử Lam Tinh, trên mặt đất Tề Sở, đã từng có hai quốc gia.

Hai quốc gia này đều là hàng xóm với nhau, nhưng quan hệ lại vô cùng khắc nghiệt, có thể nói là không ngừng xung đột.

Cuối cùng cũng có một năm.

Hai nước Tề Sở xảy ra đại chiến!

Trận đại chiến kia vô cùng thảm liệt. Hai quốc gia thanh niên trai tráng, cơ hồ đều đánh không nổi nữa.

Cũng là sau trận đại chiến kia, Tề Sở đã kết huyết hải thâm cừ, cho dù sau đó để chế bị lật đổ, trải qua mấy trăm năm, Tề Sở cũng không còn là khác biệt giữa hai quốc gia, nhưng người hai đại châu vẫn là không quá thuận mắt với nhau.

Vì sao mùi thuốc súng của Tề Sở Văn Đẩu lại nặng như vậy?

Nhưng chẳng phải là bởi vì những thứ lịch sử sâu xa này sao?

Mặc dù trong mắt Lâm Tri Bạch, hai nơi mấy trăm năm trước phát sinh chiến tranh, cũng không cần kéo dài tình cảm đến hiện đại.

Thật giống như đại chiến ở địa cầu, ba nước.

Như vậy mấy trăm năm sau, Ngụy Thục Ngô cũng không còn nữa.

Người từng là người của tam quốc, rất nhiều người thậm chí còn không biết vị trí của mình năm đó là thuộc về Ngô Quốc Ngụy Quốc hay là Sở Quốc, lấy đâu ra tâm tình trung thành khó hiểu ở chỗ nào, dù sao chúng ta đều là con dân của Hoa Hạ...

Đương nhiên.

Lam Tinh sẽ xuất hiện loại tình huống này, có lẽ cũng liên quan tới các châu lớn làm chính sự.

Tuy nhân dân các châu không cảm thấy mọi người là người của các quốc gia khác nhau, nhưng ít nhiều cũng sẽ có cảm giác mọi người không phải cùng “ra đời”.

Vì vậy, một số quá khứ được người đời thay thế truyền đạt, hình thành nhận thức phổ biến của hai nơi.

Đang lúc nghĩ ngợi lung tung.

Người của chủ sự đã đến đông đủ.

Có người chủ trì đem các hạng mục tham gia hai châu đều tụ tập cùng một chỗ.

Lâm Tri Bạch còn tưởng rằng muốn tuyên bố quy tắc tỷ thí hôm nay, không ngờ người chủ trì này lại đột nhiên nói ra câu khó hiểu:

“Lịch sử tám trăm năm trước của Tề Sở, hẳn các vị lão sư cũng không xa lạ?”

Mọi người tự nhiên gật đầu.

Đều là người ham học, làm sao lịch sử đều không hiểu được?

Quốc chiến của Tề Sở tám trăm năm trước, cho dù trong toàn bộ lịch sử cũng là thảm thiết hiếm thấy.

Nhưng chủ trì bỗng nhiên đề cập đến điều này, chẳng lẽ đề mục hôm nay có liên quan tới lịch sử Tề Sở sao?

Quả nhiên.

Màn kịch thật đến.

Người chủ trì cười nói: “Nếu đã biết rõ đoạn lịch sử kia, ta đây cũng liền nói rõ rồi, thi đấu ngày hôm nay, một bộ phận yêu cầu đề mục, đại khái có liên quan tới huyết chiến tám trăm năm trước của Tề Sở, cho nên các vị lão sư phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Ví dụ như thì sao?”

Có người nhin không được hỏi một câu.

Người chủ trì nói: “Ta chỉ có thể nhắc nhở các vị một chút, đó chính là rất nhiều thời điểm chiến tranh cổ đại, là ý nguyện cá nhân của người nắm quyền, mà không phải là xuất từ ý nguyện của dân chúng bình thường...”

Lâm Tri Bạch như có điều suy nghĩ.

Những người khác cũng có phương hướng suy đoán.

Tranh tài còn chưa kịp có, căn cứ sự nhắc nhở của người chủ trì, mọi người đã vùi đầu dăm chiêu, dường như bắt đầu tìm nháp cho một số nhân tài trong đầu.

Lâm Tri Bạch lại không làm bộ trầm tư, y “tài cao gan lớn”, tiếp tục ngắm cảnh, giờ phút này thân ở đỉnh cao khó được, nhìn về phương xa, có mây mù lượn lờ, quả thực đẹp thay!

“Những người khác đều đang chuẩn bị cho trận đấu.”

Hồ Duy nhin không được nhắc nhở Lâm Tri Bạch, lại bị hấn đáp lại bằng nụ cười: “Khi còn bé ta đã biết, trước khi thi càng phải buông lỏng.”

...

Cứ như vậy.

Cuối cùng thời gian cũng đi tới ba giờ chiều.

Hiện trường kết nối tín hiệu, người xem các châu lập tức tràn vào phòng phát sóng trực tiếp!

Tần Châu.

“Rốt cuộc cũng có thể nhìn Bạch Đế viết chữ!”

“Tuy rằng những lời lưu truyền của Bạch Đế không nhiều, nhưng mỗi một lần đều là kinh điển, đến bây giờ ta vẫn còn nhớ kỹ bài ‘Bạc Bạc Tính Tử Vịnh Mai’ của hắn, không có ý khổ tranh xuân để cạnh tranh cho quần phượng ghen tị, lúc ấy đám văn nhân Tần Châu kia thật sự chấn điếc đầu óc!”

“Khí vị thiếu niên không thức thời cũng rất tốt!”

“Ta thích nhất chính là một câu sơn thủy lang Bản Thanh Đô của hắn...”

“Thật ra từ của Bạch Đế cũng không cần nhiều, hắn chỉ cần một bài là có thể trấn áp đương đại!”

“Không sai, 《Thủy Tra Đầu》 là cmn thật sự!”

Người Tần Châu rất xem trọng Lâm Tri Bạch, dù sao cũng là người một nhà.

Bất quá tác phẩm Bạch Từ của Lâm Tri rất ít là sự thật, toàn bộ đều dựa vào 《Thủy Điều Ca Đầu》 trấn áp hết thảy.

Bên kia.

Người Tề Châu cũng đang thảo luận.

“Ta chỉ muốn biết thủ phú hôm nay có thể lục liên quan hay không thôi!”

“Lần này thật khó nói, đều nói văn không có đệ nhất, thi từ thật sự rất xem hiện trường phát huy!”

“Nói như vậy, nếu như trạng thái đêm đó nóng đến mức có thể viết ra Lâm Tri Bạch 《Thủy Giai Ca Đầu》, vậy đêm nay cho dù Trần Vương có kiếp sau cũng phải suy nghĩ một chút!”

“GiúpGiúpGiúp cầm đầu cổ lên!”

Đã không cần cố vũ cho Tề Châu nữa rồi!

Tề Sở Văn đấu, Lâm Tri Bạch đã giúp Tề Châu bắt lại!

Ngay tại trong các loại thám thính, chủ trì hiện trường bắt đầu giới thiệu các hạng mục ngày hôm nay:

“Chúng ta đều biết rõ, sáng tác là cần có linh cảm, có thời điểm gọi là linh cảm có thể trong nháy mắt bộc phát, nhưng càng nhiều thời điểm sáng tác ra lúc lý không được suy nghĩ và cân nhắc nhiều lần, cho nên hôm nay từ từ hạng mục tranh tài, mỗi một thủ tác phẩm chúng ta đều sẽ cho các sư phụ dự trữ một giờ...”

Suy nghĩ trong một giờ.

Tác phẩm ra ngoài sẽ không tệ.

Dù sao việc viết chữ là chuyện hao tâm tổn sức, vì lẽ đó nếu tranh tài, mỗi người nhiều nhất cũng chỉ viết ba bốn cái đầu là được.

“Về phần nói đánh giá hôm nay.” Người chủ trì cười nói: “Hôm nay chúng ta mời năm mươi vị bình ủy biểu quyết, năm mươi vị bình ủy, ở các đồng tế đều có địa vị hết sức quan trọng...”

Năm mươi bình ủy!

Đây là từ khi Tề Sở đấu văn các hạng mục lớn tới nay, đánh giá số lượng nhiều nhất.

Nguyên nhân thật ra rất đơn giản, bởi vì thứ ghi lại văn học rất chủ quan, nếu như nhất định phải phân cao thấp, vậy người thích Lý Bạch ta thích Đỗ Phủ cũng không thành vấn đề.

Thơ là như thế này.

Từ cũng là như thế.

Cho nên số lượng bình ủy đủ nhiều, đoàn người chọn lựa đã đủ lớn.

Có lẽ người cảm thấy Đỗ Phủ và Lý Bạch không khác biệt lắm, nhưng người ủng hộ Lý Bạch viết thơ lợi hại hơn, thì phải nhận Lý Bạch mạnh hơn.

Đương nhiên.

Nếu như xuất hiện loại này, vừa nhìn liền nghiền ép tác phẩm của những người khác, vậy đánh giá kỳ thật không cần quá nhiều chiêm chước, ví dụ như lúc trước thi hội mùa thu ở Tề Châu, Lâm Tri Bạch dùng thủy điệu ca hát, những người còn lại không cần so sánh.

Chỉ là tình cảnh danh tiếng như vậy không dễ ra đời.

Cho nên chủ sự suy nghĩ rất là ôn hòa.

Giới thiệu xong tình huống bình ủy, chủ trì mới nói đến chủ đề:

“Phạm vi ra đề, triển khai tất cả nguồn gốc vây quanh Tề Châu và Sở Châu, chúng ta sẽ ở trên màn hình lớn của sân khấu, tùy cơ nhập nhô một ít chữ máu chốt, khi ta kêu ngừng, cuối cùng tập trung vào chữ máu chốt, chính là đầu bảng.”

Sân khấu được dựng tạm.

Màn hình lớn cũng thật vất vả mới vác được lên núi.

Theo lời chủ trì vừa dứt, từ máu chốt trên màn hình bắt đầu lăn lộn.

“Ngừng!”

Đúng lúc giọng nói của chủ trì rơi xuống.

Trên sân khấu, từ máu chốt bị khóa chặt, trên đó viết rõ hai chữ lớn:

Khuê oán!

...

Khuê oán?

Không ít nam tử đều khẽ nhíu mày.

Có hai nữ tử nhân dự thi tại đây cũng lộ ra nụ cười.

Trong lịch sử Lam Tinh có rất nhiều tác phẩm đề tài khuê oán, xuất sắc, phần lớn đều là tác phẩm của nữ tử.

Đương nhiên, không phải nói nam không thể ghi khuê oán.

Oán hận khuê phòng oán từ, nam nữ đều có thể viết, cũng không có giới hạn giới tính.

Tỷ như Âu Dương Tu là nam, nhưng Điệp Luyến Hoa, đình viện thâm sâu vài phần, chính là điển hình khuê oán hận.

Cho nên chỉ là tương đối mà nói.

Nữ thiên nhiên tinh tế, để cho các nàng càng thích ứng với phong cách khuê oán từ, cho nên nữ tử nhân lộ ra nụ cười.

Dù sao đề mục này, ưu thế của các nàng sẽ lớn hơn một chút.

Bất quá Lâm Tri Bạch cũng cười theo, hắn cũng là nam nhân không sai, nhưng hắn có thể thỉnh thần, hơn nữa còn có thể mời không ít thần...

Âu Dương tu thì khỏi phải nói.

Thủ lĩnh ” Đình viện” kia sâu hơn vài lần” nói không chừng có thể trực tiếp lấy ra sử dụng.

Phía sau Âu Dương Tu, còn có nữ thần trong lĩnh vực khuê oán trách “Lý Thanh Chiếu” đấy!

Mà trong lúc Lâm Tri Bạch suy tư.

Người chủ trì còn chưa kết thúc:

“Khuê oán, hai chữ này, chắc hẳn đã làm cho các vị lão sư có cảm hứng nhất định a, thật ra trên lịch sử của Tề Sở, có rất nhiều từ ngữ ưu tú, đều đã sáng tác những câu đố ghét phi thường đặc sắc, tỷ như...”

Xoạt xoạt xoạt.

Trên màn hình lớn xuất hiện mười cái oán niệm đầu khuê các, đều là kinh điển cổ đại.

Lâm Tri Bạch nhìn kỹ, nhíu mày, dường như đều là phong cách uyển chuyển, cảm giác vô cùng Lý Thanh Chiếu!

“Những từ ngữ này đặc sắc có thể nhìn thấy rõ, bằng không thì cũng sẽ không lưu truyền từ thiên cổ, nhưng có khả năng có vài người không biết, những từ ngữ này đều là từ người sáng tác ra ở trận Tề Sở tám trăm năm trước chiến tranh, khả năng trượng phu, hài tử, hoặc là thê tử của bọn họ, đều bởi vì chiến tranh, tách ra với bọn họ, thậm chí là thiên nhân vĩnh cách, cho nên chúng ta nhìn thấy những khuê các này, tâm tình nhất định là nặng nề...”

Dừng một chút.

Người chủ trì lại nói: “Như vậy đã cách hơn ngàn năm, mặc dù chúng ta đứng tại chỗ, nhưng ta vẫn hi vọng có thể được dưới ngòi bút của các vị sư phụ, nhìn thấy oán hận của thời đại đó, ví dụ như câu chuyện của nữ tử tên Lan Nhung...”

Lan nhung.

Thê tử của quan viên Tề Châu nào đó.

Trượng phu theo quân xuất chinh, Lan Cẩm ở trong nhà chờ đợi.

Người chủ trì có ý là, mọi người muốn dùng góc nhìn của Lan Cẩm viết lời oán hận.

Sự mới lạ.

Thế mà là mệnh đề tác văn.

Bất quá hiển nhiên chủ trì không có quyền lợi lớn như vậy, hẳn là đề tài mà đại lão văn đàn các châu sau lưng chủ sự liên thủ.

Chúng từ nhân không khỏi phiền não.

Cũng may thời gian còn đầy đủ, mọi người có thể chậm rãi suy nghĩ, người chủ trì bên kia đã bắt đầu tính giờ.

Giải thích trực tiếp, lại cùng người xem các châu đại tán các phong cách oán hận, tri thức lịch sử sâu xa vân vân.

Đây là vì phòng ngừa sân nhà lạnh.

Dù sao thì từ gia nhân cũng không có khả năng sáng tác ra ngay trong nháy mắt được. Ài, đọc sách tí ti, kỹ cương vô tích dịch.

Mạnh như Lâm Tri Bạch cũng không khỏi lâm vào trong phiền não cực lớn.

Đương nhiên, những người khác phiền não, câu oán từ khuê nữ này rốt cuộc nên viết như thế nào!

Mà Lâm Tri Bạch phiền não lại là:

Sóng này rốt cuộc là dùng Lý Thanh Chiếu “Tìm kiếm lãnh đạm” để tìm kiếm lãnh đạm, hay là ‘Chỉ sợ song song nhạc điền thuyên của nàng, chớ không nổi rất nhiều sâu, hoặc là

‘Mạc đạo đỉnh đỉnh đại danh’ hay là ‘Mạc đạo không tiêu hồn, rèm quyền tây phong, người so với hoàng hoa gậy’ thậm chí để cho vị võng hữu nào đó tức giận phun ra những hạt cát văn tảo, “Biết hay không biết có nên hay không?”

Khó!

Quá khó khăn!

Lâm Tri Bạch hận không thể lấy tất cả ra!

Nhưng suy nghĩ này cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi, hẳn nhất định phải trong phạm vi hợp lý, không chế kinh điển thi từ sản xuất.

Những kinh điển này tùy tiện chọn lựa.

Đánh đủ Sở Văn Đẩu, một bài là đủ!

Chương 495: Mới hạ lông mày, lại không để trong lòng! Trọng văn gia gia kỹ thuật chính quyền thứ 495 mới hạ mày, lại có chút để ý! Trong lịch sử học tập của Thiên Triều, bình thường phân từ thành tam đại lưu phái:

Lấy đám người Lý Thanh Chiêu, Liễu Vĩnh, Tần Quan, Chu Bang Ngạn làm đại biểu phái uyển chuyên.

Lấy đám người Tô Triết, Tân Khí Tật, Trương Hiếu Tường, Trương Nguyên Can làm đại biểu hào phái.

Lấy đám người Khương Quy, Ngô Văn Anh, Trương Viêm đại biểu thuần nhã phái, bất quá phái này ảnh hưởng không bằng hai thứ trước, ước chừng là thiếu một đại ca dẫn đầu đủ phân lượng?

Lam Tinh cũng thế.

Phái uyển chuyên và hào phóng, mỗi phái chiếm cứ nửa giang sơn, sức ảnh hưởng của thuần nhã phái có hạn.

Mà muốn nói lời oán hận, vậy khẳng định đi chính là phong cách uyển chuyên giao lưu, loại hình này cực kỳ tinh tế truy cầu tình cảm, cùng với thiên nhiên mỹ cảm văn tự.

Đó là nguyên do.

Lựa chọn của Lâm Tri Bạch mới có thể trực tiếp khóa chặt Lý Thanh Chiêu, là nữ tài được công nhận đứng đầu trong lịch sử văn đàn địa cầu, tình cảm và chữ viết mỹ cảm của nàng thuộc về duy nhất, không có nữ nhân khác sáng tác giả có thể sánh vai.

“Câu này thú vị ha.”

“Vừa ra đã ra oai phủ đầu với đám đại lão đàn ông.”

“Cũng không thể nói là ra oai phủ đầu, nhưng những lão đại từ đàn nam này, phần lớn cũng chưa từng viết qua oán từ khuê, cho dù có viết qua, đột nhiên để cho hấn ở trong cuộc thi sáng

tác một bài, cũng khó tránh khỏi cảm thấy đau đầu không thôi a.”

“Nga, Hoàng Ngọc lão sư bắt đầu viết!”

“Hoàng ngọc lão sư của Tề Châu, là hàng thợ khuê oán, nàng tuyệt đối là hạ bút thành văn!”

“Ui, Sở châu lão sư Bạch Quan vũ cũng động bút rồi!”

“Không ngờ rằng hai vị nữ từ nhân vừa lên đã dẫn đầu từ xa xa a!”

“Cách này mấu chốt ở chỗ, đề mục chẳng những yêu cầu từ sinh ra người viết đề tài khuê trách, còn yêu cầu bọn họ lấy thị giác của phụ nữ viết!”

“Đối với nhà nam từ, đây tuyệt đối là đại khiêu chiến!”

Người xem các châu nghị luận âm ỹ, nhưng không ai nói đấu chế không công bằng, dù sao nữ từ gia dự thi chỉ có hai vị.

Tề Châu và Sở Châu đều có mặt.

Còn lại tám người, tất cả đều là nam từ gia, mọi người đều đang cùng một đường chạy, chưa nói tới công bằng hay không công bằng.

Lại thêm...

Bất cứ cuộc thi nào chắc chắn cũng có người được lợi.

Chỉ cần tám vị nam từ gia ở đây không đề xuất bất mãn, vậy thì không có vấn đề gì, dù sao cao thủ chân chính, còn không đến mức bị loại khó xử này đánh ngã.

Quả nhiên.

Thời gian từng giờ trôi qua, đám nam từ gia tộc cũng lần lượt bắt đầu động thủ.

Nơi này nói đến động tác, không phải chỉ là bọn họ trực tiếp viết ra tác phẩm có ý gì.

Mà nói bọn họ bắt đầu làm bản nháp, bắt đầu thử tổ chức từ ngữ, tìm kiếm từ bài mình muốn dùng.

Tên bài danh khác nhau, cách thức tương ứng với nội dung khác nhau.

Dù cho lúc đọc thơ, khẳng định cũng phải xác định mình nên viết, là ngữ ngôn tuyệt cú thì đúng hơn.

Lâm Tri Bạch không hề động, hấn hiện tại sa vào “chúng chọn khó khăn”

Cho dù một màn này rơi vào trong mắt người xem các châu, giống như Lâm Tri Bạch vẫn chưa tìm được manh mối.

...

Tần Châu.

“Bạch Đế tính cách khí phách thậm chí khí phách, để hấn dùng thị giác con gái viết lời oán hận khuê hậu, thực sự có chút khó xử.”

“Những người khác đều bắt đầu viết, chỉ có Bạch Đế còn đang suy nghĩ, chúng ta hiểu được phong cách viết từ của hấn hoặc là hào phóng hoặc là thuần khiết, cảm giác rất uyển chuyển thành thực, chứ đừng nói là tác phẩm khuê oán của nữ.”

“Không thành vấn đề, cửa ải này không theo thứ nhất, thăng cấp là được!”

Tuy rằng Lâm Tri trắng trẻo rơi vào nguy nan, nhưng fan vẫn rất tin tưởng tài hoa của hấn, chỉ cần một vòng này chống đỡ, đoán chừng sau này có thể thỏa thích phát huy ra tiêu chuẩn rồi.

Trước mắt không thể nói Lâm Tri Bạch không được.

Chỉ có thể nói phong cách này, đánh cho Lâm Tri Bạch trở tay không kịp.

“Tuyệt đối không thể ngã xuống ở đây được, ta còn muốn nhìn xem Bạch Đế đánh đổ đấy!”

“Đúng vậy a!”

“Nam nhân có thể viết ra 《Thủy Điều Đầu》, làm sao có thể ngã ở khuê oán vật liệu chứ!?”

Tần nhân lo lắng.

...

Tề Châu.

“Bài thơ Hoàng Ngọc lão sư rất giỏi, chỉ vài câu thôi đã rất có cảm giác rồi!”

“Một vòng này ta cảm giác hoàng ngọc có thể trực tiếp giành lấy đệ nhất, nàng chính là nữ tử nhân duy nhất tham gia dự thi của Tề Châu chúng ta!”

“Tráng hàng hình như hơi mộng.”

“Ha ha ha, ta cũng nhìn thấy, thủ lĩnh phú gia kia đã ở đó lâu lắm rồi, đại khái là chạm đến lĩnh vực xa lạ nào đó.”

“Tài phú đầu tiên hẳn là sẽ không bị xoát sạch vòng thứ nhất a?”

Vòng thứ nhất của thời điểm, sẽ có bốn người bị đào thải, cường độ vẫn là tương đối lớn, nếu như Lâm Tri Bạch không thể thông qua khảo nghiệm, khả năng sẽ lật thuyền trong mương.

Dù sao tất cả mọi người đều biết:

Từ ngữ của Lâm Tri Bạch tuyệt đối tài hoa vô cùng!

Thật giống như một ca sĩ, mọi người đều biết hẳn vô cùng am hiểu lưu hành kiểu TaeKwonDo, nhưng hết lần này đến lần khác khi tham gia thi đấu, chủ sự yêu cầu người này cùng người khác so dân gian, trong lúc nhất thời người xem Tề Châu đều quan tâm và lo lắng cho Lâm Tri Bạch.

...

So với Tần Châu cùng người xem Tề Châu lo lắng, hai mắt người xem Sở Châu lại sáng ngời, phảng phất như thấy được hi vọng!

“Chẳng lẽ Lâm Tri biết Bạch Lạc bị bại ngay hôm nay!”

“Còn nói cái gì mà tài hoa sánh ngang Trần Vương, ha ha, Trần Vương sẽ không bị một câu oán hận trong khuê phòng làm khó!”

“Không có Lâm Tri bạch, chúng ta có hy vọng đoạt quán quân!”

“Tuy rằng phía trước đã ném đi năm hạng mục, nhưng mà còn dư lại hai hạng mục, nếu như hai hạng mục này chúng ta có

thể thắng hết toàn bộ, vậy chí ít có thể nói rõ chúng ta chỉ bại bởi Lâm Tri Bạch, mà không phải thua bởi cái gì Tề châu!”

“Đúng vậy!”

Đám tiểu đồng bọn Sở châu đều chỉ vào sáng nay hai ngày, chí ít cũng có thể lấy kim bài vi tôn.

Tề Sở Văn Đấu thua, cùng Tề Sở Văn Đấu bị đối thủ đánh bảy người là hoàn chỉnh hai khái niệm!

Mà đây là lần đầu tiên.

Bọn họ đã thấy được hi vọng thua của Lâm Tri!

Có một số người xem Sở Châu có chút đối với Lâm Tri trắng dã sinh ra ác mộng thậm chí nhin không được nói:

“Chỉ cần Lâm Tri Bạch hôm nay thua, cho dù cuối cùng Vô Địch Khắc Tư vẫn là người Tề Châu ta cũng nhận!”

Thi đấu có thể thua.

Lâm Tri Bạch nhất định phải “chết”.

Chỉ thấy Lâm Tri Bạch buồn bực bao nhiêu Sở nhân “Gận”.

...

Triệu Châu.

Đám Triệu cũng hít thở không thông!

“Đã nửa giờ trôi qua, toàn bộ những người khác đều đã động bút, nhưng Lâm Tri Bạch vẫn chậm chạp không xuất thủ.”

“Chẳng lẽ Lâm Tri Bạch bị đầu bảng đào thải?”

“Rốt cuộc cũng đến phiên Triệu Châu chúng ta ngoài viện uy phong!”

“Mong chờ đến khi Từ Thánh Kim của Triệu Châu lão sư đoạt lại quán quân của bản luân, kết thúc con đường thắng liên thắng của Lâm Tri Bạch!”

“Tốt nhất là Lâm Tri Bạch Thủ Luân bị đào thải, dù sao vòng thứ nhất phải có bốn người bị đào thải, tỷ lệ bị đá ra ngoài còn cao hơn!”

Triệu Châu nhìn Tề Sở Văn Đấu, mặt ngoài đang ủng hộ Sở Châu.

Trên thực tế người Triệu Châu ủng hộ vẫn luôn là sự giúp đỡ bên ngoài của bọn họ cho Sở Châu quá khứ.

Tỷ như Diệp Thái Nhi... Tỷ như Lưu Cát... Tỷ như...

Vòng này người Triệu vẫn có người của bọn họ ủng hộ, đó chính là Kim Nhiên.

Kim Nhiên được xưng là “Tù Thánh” của Triệu Châu, ở Triệu Châu sức ảnh hưởng trác tuyệt, cho dù ở toàn bộ Lam Tinh, đều là từ nhân đỉnh cấp tiếng tăm lừng lẫy!

Nếu như hôm nay Lâm Tri Bạch không lật xe, mọi người đều cảm thấy, đại khái khả năng là hấn quyết đấu với kim thiêu!

...

Trung Châu.

Bởi vì lập trường là trung lập, tất cả người Trung Châu không có ba động tâm tình quá lớn, bọn họ càng thêm tò mò.

“Lâm Tri Bạch không được?”

“Rốt cuộc hấn gặp phải hạng mục yếu thế?”

“Nhưng trước đó trên mạng không phải nói từ của Lâm Tri Bạch vô cùng lợi hại sao?”

“Có thể là câu chuyện khuê oán này quá khó khăn đi, nhất là đối với Lâm Tri Bạch người thanh niên huyết khí phương cương này mà nói?”

“Ta vốn tưởng hấn biết Lục Liên Quan.”

“Còn chưa chắc đâu, nói không chừng hấn sau đó bộc phát đâu.”

“Nói thì nói như vậy, nhưng hơn nửa canh giờ trôi qua, có mấy vị tác phẩm đều đã hoàn thành, đang sửa chữa cuối cùng, Lâm Tri Bạch vẫn chưa động bút.”

“Càng đừng nói mấy bài thơ hoàn thành này còn đặc sắc như vậy!”

Dù sao các khán giả là góc nhìn của thượng đế, bọn họ đã thấy được có vài vị từ nhân đã tiếp cận thành phẩm.

Viết phi thường tốt!

Văn tự ưu mỹ, hàm vận phi thường thoải mái, vừa nhìn qua liền có điểm ký ức!

Còn có các câu giải thích trực tiếp được đưa ra, kể ra là các vị đại sư đã phân tích ra hết từ ngữ, tác phẩm viết ra thật là vang dội.

...

Lâm Tri Bạch cũng không biết, trong lúc bản thân đang rối rắm viết một bài thơ nào đó của Lý Thanh, hình ảnh này rơi vào trong mắt người xem, đúng là hấn bị cái mệnh đề khuê oán này làm khó.

Đương nhiên cũng sẽ không đề ý.

Lâm Tri Bạch vốn là ưa thích tính cách da tróc thịt, có đôi khi cố ý lộ ra bộ dáng mềm mỏng trên chọc người xem cũng rất thú vị.

Mặc dù lần này hấn không cố ý.

Mà thật sự đang do dự không biết nên chọn thế nào.

Về phần tại sao do dự lâu như vậy...

Bởi vì người chủ sự sẽ an bài cho vòng thi đấu thứ nhất một giờ a!

Lâm Tri Bạch chỉ cần chọn xong tác phẩm, chỉ cần mấy chục giây là có thể đem nó “Sáng tác” ra.

Vậy còn không bằng kéo dài thời gian một chút, suy nghĩ cho kỹ một bài thơ nào đó, yêu cầu phù hợp với đề mục nhất.

Nhưng mà mắt thấy sắp bốn mươi phút trôi qua, Lâm Tri Bạch biết mình nhất định phải đình chỉ ‘Nảy ngọc’ rồi, dù sao hấn cũng đã quyết định viết xong một bộ tác phẩm nào đó của Lý Thanh Chiêu rồi.

Cầm lấy bút lông.

Lâm Tri Bạch bắt đầu quá trình sáng tạo hôm nay.

“Ồ!”

“Lâm Tri không nên động bút!”

“Hiện tại mới động bút, có phải đã quá muộn hay không?”

“Thời gian rất gấp, Lâm Tri Bạch có nghĩ nên viết một danh bài chưa?”

Trong phòng phát sóng trực tiếp giải thích bắt đầu kinh hô, mặc kệ có thừa nhận hay không, Lâm Tri Bạch hiện tại đều là Tề Sở Văn Đẩu, chú ý tốc độ tuyên thủ cao nhất!

Cho dù hắn ta phát ngọc cả nửa ngày.

Vẫn không ngăn được tất cả ánh mắt tập trung ở trên người hắn!

Cữ hình quay phim còn liên tiếp cắt đến chính diện mặt Lâm Tri Bạch!

Xoạt xoạt xoạt.

Lâm Tri Bạch định tên bài: Nhất Tiễn Mai!

Một người trong đó giải thích nở nụ cười: “Là 《 Nhất Tiễn Mai 》 , hai cái chữ mười sáu, rất thích hợp viết từ bài khuê oán lí tài.”

Vừa dứt lời.

Lâm Tri Bạch viết ra hàng thứ nhất: Hồng Ngẫu Tàn Hương Tàn Ngọc Tỳ Thu.

Giải thích thì sững sốt.

Người xem cũng sững sốt một chút.

Tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng thương thức.

Bỗng, một nữ giải thích mở miệng khen: “Hay cho câu 【Hồng Ngẫu hương tàn ngọc khuyết thu】 , câu này có hương thơm của thôn mai nhai tuyết, không ăn khí tượng nhân gian khói lửa!”

Ngay sau đó.

Lâm Tri Bạch lại viết:

Khinh cứu La Thường, độc chiếm Lan Chu.

Nữ Giải phiên dịch: “Rửa quần áo lụa ra, một mình một giường ngủ. Câu này có thể xác định là thị giác của nữ nhân rồi...”

Lâm Tri Bạch tiếp tục viết:

Trong mây ai gửi sách gắm đến, lúc chữ Nhận quay về, trăng tròn tây lâu.

Nữ Giải nói khẽ: “Chỗ bạch vân thư kia, ai sẽ đem cảm thư gửi tới? Chính là thời điểm đàn nhận xếp thành chữ nhân, một hàng nam quy...”

Phiên dịch xong.

Nữ giải “Híz-khà-zzz” một tiếng.

Khăn che mặt kính điện, mới vạch ra một góc băng sơn, chỉ là niệm tụng đã là lưu hương môi môi.

Mà đây mới chỉ là nửa trên, chữ viết này chân chính diệu bút, hầu như đều tập trung ở nửa dưới.

Trên giấy lại xuất hiện một hàng chữ: Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu.

Sau đó Lâm Tri Bạch tăng nhanh tốc độ: một loại tương tự, hai nơi buồn rầu.

Giải thích không biết vì sao lại không phiên dịch nữa, toàn bộ phòng trực tiếp đều rơi vào yên tĩnh một cách quỷ dị.

Chỉ có màn đàn bồng nhao nhao:

“???????”

“Có ý gì đây, không làm thì thôi đã rùng mình một cái!?”

“Những người khác là một câu nói, hẳn là trực tiếp trong đầu, đem tác phẩm đầy đủ bắt đầu động bút?”

“Hẳn là còn lại một câu cuối cùng a?”

“Câu cuối cùng là gì?”

“Câu cuối cùng bất luận là cái gì, lần này Bạch Lâm Tri Bạch đều vô địch rồi!”

“Hoa rơi tự linh tự lưu! Câu này quả thực là giết ta!”

“Giải thích cũng không nói chuyện!”

“Viết!”

“Lâm Tri Bạch, câu cuối cùng!”

Không chần chờ quá lâu, Lâm Tri Bạch cuối cùng nói một câu, lực nhập lưng giấy:

Tình cảm vô kế khả thi của lão ta đã được giải trừ, lúc này lão ta mới nhú mày, trong lòng đã bắt đầu lo lắng.

Xoạt xoạt!

ống kính gần hết cảnh.

Toàn bộ bài thơ đều hiện ra trước mặt tất cả mọi người:

[Nhất Tiên Mai]

【 Hồng Ngẫu hương tàn ngọc khuyết thu. Kinh giải La Thường, độc thượng lan thuyền. Trong mây người nào gửi cảm thư đến, tiếng Nhạn Hồi, trăng tròn lầu Tây. 】

[Hoa tự rơi tự linh thủy tự lưu. Một loại tương tư, hai chỗ u sầu. Tình cảm này vô kế khả tiêu trừ, mới hạ lông mày, lại cảm thấy trong lòng.]

Trước đó Lâm Tri còn tự viết một câu mọi người đọc một câu.

Cảm giác cái loại xung kích này, quả thực là nhất lãng cao hơn một lần!

Bởi vì bài thơ này thật sự rất tốt, càng về sau càng trâu bò!

Bất quá bây giờ trực tiếp xem bài thơ này, không còn cảm thụ nó nữa, loại trùng kích này trực tiếp biến thành lực lượng bài sơn đảo hải!

Àm âm!

Tất cả các châu lớn, da đầu tất cả mọi người trong nháy mắt đều nổ tung, lỗ chân lông tại thời khắc này mãnh liệt giãn ra, da gà toàn thân nổi lên gai nhọn!

Khó trách giải thích trầm mặc!

Thời điểm bài thơ này chỉ xuất bán nguyệt, các giải thích cũng đã ý thức được cái gì...

Mà khi Lâm Tri viết xuống câu “Hoa tự rơi vào nước tự trôi chảy” kia, người nháy bèn còn ý thức được thần tác đang trong trạng thái chuẩn bị!

Quả nhiên.

Khi Lâm Tri Bạch hoàn thành bài thơ thì hào quang của thần tác cũng không cách nào che giấu được nữa!

“A!”

“Cái từ này!”

Giải thích giữa phòng trực tiếp rất có văn hóa, điểm ấy không thể nghi ngờ, bằng không bọn họ sẽ không đảm đương được trình tự giải thích này, càng không thể cho người xem mỗi một câu giải thích.

Nhưng mà giờ phút này,

Những giải thích này giống như đột nhiên từ cùng cực, chỉ biết hô to gọi nhỏ, bọn họ thậm chí toàn bộ đứng dậy, sắc mặt rõ ràng đỏ lên, thậm chí thanh âm đều run nhè nhẹ:

“Lợi hại quá!”

“Quá ngu bức!”

“Ta tê rồi!”

“Ta cũng vậy!”

“Bài thơ này quả thực rồi!”

“Ai nói Lâm Tri Bạch không biết ghi hận từ khuê phòng!”

“Rõ ràng là ai cũng không biết viết lời oán hận của khuê nữ nha!”

“Các huynh đệ, chíp đọc sách, rắc mùi hư ảo. Tin rằng ta đã nhìn ra, không hiểu được nên cũng phải nghe lời ta, bài thơ này đã siêu thân!”

Rõ ràng là trận đấu từ ngữ.

Có thể giải thích tình cảm mãnh liệt của mọi người.

Như thể giải thích đấu tự sát thế giới năm nay.

Bất quá người xem lại không có gì ngạc nhiên.

Bởi vì trước màn hình của họ và phòng trực tiếp có giải thích cùng một phản ứng!

Trâu!

Quá trâu bò!

Hình như ngoại trừ “Dư bực” ra, không còn có thể tiết lộ tán dương trong lòng nữa rồi!

Cho dù là trăm ngàn năm trôi qua.

Bất kể là cái thời không song song đó ở đâu...

Chỉ có mị lực kinh điển là không suy giảm!

Chương 496: Mười chín năm sinh tử 2 mật mờ! kiêm chức nghệ thuật gia, chương 496 năm sinh tử mệnh mệnh! Viết xong từ.

Lâm Tri Bạch buông bút.

Mà vào lúc này, những người dự thi khác cũng lần lượt hoàn thành sáng tác riêng mình, dù sao thời gian cũng không sai biệt lắm, bất quá bởi vì là thi đấu, mọi người không thể trao đổi lẫn nhau, thậm chí đều không nhìn thấy viết với nhau cái gì, thẳng đến khi thời gian vòng tròn đến, toàn bộ từ ngữ người dự thi đều buông bút xuống, tác phẩm của mọi người, được nhân viên thu lại, giao vào trong tay nhóm bình ury.

Hiển nhiên.

Kế tiếp phải đánh rồi.

Người dự thi từ nhân dần dần khẩn trương lên, vòng thứ nhất có bốn người sẽ bị đào thải, tỷ lệ đào thải vẫn phi thường cao, ngược lại là Triệu Châu mời tới ngoại viện Kim Nhiên, thủy chung là dáng vẻ tươi cười thoải mái.

Cứ như vậy.

Năm phút trôi qua.

Mười phút.

Mười lăm phút trôi qua.

Đại đa số tuyển thủ đều có vẻ mặt căng thẳng.

Lâm Tri Bạch còn đỡ, hẳn có lòng tin đối với tác phẩm của mình.

Mà lúc này, người có thể bình tĩnh giống như hắn, cũng chỉ còn lại có kim thiêu đồng dạng là ngoại viện.

Cuối cùng.

Người chủ trì mở miệng nói: “Tốt, tác phẩm của các vị sư phụ, đã có phân số. Dựa theo quy tắc của chúng ta, mỗi tác phẩm

của mỗi vị lão sư đều sẽ có được điểm tối cao và phân chia thấp nhất, sau đó tính ra phân chia bình quân làm thành tích cuối cùng, như vậy ta đầu tiên muốn công bố thành tích, là tuyên thủ của Sở Châu Bạch Quan Vũ lão sư của chúng ta, sau khi nài xóa đi phân chia cao nhất và thấp nhất, sẽ chia đều là 2.91m2.”

Chín mươi trở lên!

Cái này tuyệt đối xem như cao điểm!

Bạch Quan Vũ lập tức vui vẻ ra mặt.

Sau đó lại có mấy từ nhân được công bố, có điều vận khí của những từ nhân khác sẽ không được tốt như vậy. Phần lớn đều sẽ có thành tích bát thập phần xuất đầu, còn có hơn bảy mươi người, mà Hoàng Ngọc ở Tề Châu đã được 90 điểm.

“Các vị.”

Người chủ trì nói: “Sắp tới sẽ công bố, là viện trợ ngoại thành Triệu châu đại biểu chúng ta xuất chiến tại Sở châu, thành tích của Kim Nhiên lão sư...”

Thứ tự này hình như là ngẫu nhiên.

Ít nhất thì người dự thi đều cho rằng như vậy.

Người xem lại suy đoán, người chủ trì này xác suất là cố ý đem Kim Nhiên cùng Lâm Tri Bạch Lưu đến cuối cùng, bởi vì chỉ còn lại có thành tích của hai người này không có công bố.

Quả nhiên!

Khi thành tích kim tự đột ra, người xem càng thêm xác nhận điểm này.

Bởi vì kim được đạt được 9.5 phần, so với thành tích của Bạch Quan Vũ và Hoàng Ngọc còn tốt hơn!

Nghe người chủ trì công bố điểm số của mình, Kim Nhiên vẫn thản nhiên mỉm cười như trước, tất cả đều trong dự liệu của hắn, không có chỗ nào đáng để kinh ngạc cả.

“Cuối cùng...”

Người chủ trì cười nói: “Chúng ta muốn công bố, là thành tích của Lâm Tri Bạch lão sư. Mọi người đều biết Lâm Tri Bạch

lão sư từng tham gia Tề Sở Văn Đẩu tới nay biểu hiện đều có thể nói là kinh diễm, không biết lần này hẳn còn có thể kinh diễm toàn trường hay không đây?”

Dừng một chút.

Người chủ trì cao giọng nói: “Đi lấy điểm cao nhất và phân thấp nhất, bình quân lão sư Lâm Tri Bạch phân chia là 9, 2 điểm!”

Kết quả vừa tuyên bố.

Những từ Lâm Tri Bạch viết, cũng xuất hiện trên màn hình lớn!

Lập tức!

Đạn óc phát nổ!

“Ta biết ngay là sẽ có phân chia siêu cao!”

“Phân số này quả thực rồi!”

“Đáng giá, điểm số này hoàn toàn đáng giá!”

“Các người mau xem, năm mươi bình ủy, gần hai mươi vị đều được đánh góp đầy điểm!”

“Trong lòng ta cái bài thơ này hẳn là đầy điểm!”

“Đồng ý!”

“Mới 99. 2P, tuyệt đối là thấp nhất!”

“Đây là bài ca ta đã xem qua khuê oán du dương!”

“Chỉ là khuê oán vật liệu mà nói, bộ tác phẩm này đã chạm đến trần nhà!”

Điểm số trắng của Lâm Tri, dùng phương thức nghiền ép, trở thành người đứng đầu vòng đầu tiên, rất nhiều khán giả lại còn chưa thỏa mãn, cảm thấy bài thơ này đáng giá đầy điểm, một số bình ủy phân chia cũng quá bảo thủ một chút.

...

Mà so sánh với phản ứng mà người xem dự liệu được, những người dự thi kia lại là bị đánh trở tay không kịp!

Bạch Quan Vũ trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Tri Bạch.

Thân là đồng đội Tề Châu, sắc mặt của Hoàng Ngọc càng khiếp sợ.

Thậm chí ngay cả từ trận đấu dậy vẫn luôn nhẹ nhàng mỉm cười, giống như Thái Sơn sụp đổ trước mặt là kim thiêu mặt không đổi sắc, giờ phút này nụ cười cũng đột nhiên biến mất, ánh mắt hấn như điện, gắt gao tập trung Lâm Tri Bạch, mơ hồ cảm nhận được tâm tình của các tiền bối ngoại viện Triệu Châu.

Tên Lâm Tri Bạch này không hợp lý!

Sau đó quay đầu nhìn về phía bài thơ trên màn hình lớn: "...
Tình cảm này vô kể khả tiêu trừ, mới hạ lông mày, nhưng
trong lòng..."

Kim Nhiên cảm giác tim mình, trong nháy mắt như bị một bàn tay thần bí dùng sức nắm chặt.

"Như vậy thì thật đáng tiếc."

Người chủ trì mở miệng tuyên bố bốn danh sách.

Bốn từ nhân được đọc tên đều bị loại bỏ.

Trùng hợp là, bốn người này đúng lúc có hai người của Tề Châu, hai người là người của Sở Châu.

Bốn người kia cười khổ liếc mắt nhìn nhau rồi rời khỏi sân khấu, kết quả vừa bước xuống đã bị phóng viên ngăn cản, hỏi bọn họ có gì muốn nói không.

"Ta chỉ có thể nói, Lâm Tri Bạch lão sư là thần."

Đây là phỏng vấn người đầu tiên phỏng vấn Tề Châu, hấn lắc đầu rời đi.

"Lâm Tri Bạch hội trưởng nhất định là ngọn núi lớn mà tất cả mọi người đều không qua nổi, đã như vậy, ta đây sớm thua một chút cùng tối nay thua thật ra không có khác nhau."

Đây là lời bàn tán cuối cùng của vị từ nhân thứ hai Tề Châu.

Hai từ nhân Sở Châu kế tiếp, cảm giác đào thải thú vị.

Bọn họ một câu nói chính là: "Hi vọng lão sư Kim Nhiên có thể cố gắng, liều mạng chém giết đến cuối cùng..."

Người còn lại là: “Ta hy vọng tiếp theo Tề Sở vẫn đấu, có thể hủy bỏ chế độ viện trợ ngoại viện, cấm bất kỳ châu nào dẫn vào ngoại viện châu khác!”

Đây là lần đầu tiên có người dự thi công khai công kích chế độ viện trợ ra ngoài.

Hơn nữa người dự thi công kích chế độ viện trợ bên ngoài vẫn là người Sở Châu, cách chơi này, chính là Sở Châu khai phá ra trước.

Khiến cho người xem Tề Châu đều cười hì hì.

“Năm ngoái Sở châu dựa vào ngoại viện chiếm bao nhiêu tiền nghi, năm nay đã bị Bạch Đế cắt mất bao nhiêu cái chân, cắt đứt bấy nhiêu sợi gân.”

“Người được Bạch Đế chiếm đoạt thiên hạ!”

“Chỉ cần xông thủ tài phú hôm nay, ta không nghĩ ra kim hỏa kia dựa vào cái gì có thể ngăn trở hẳn!”

...

Sở Châu người xem bắt đầu tụt bết.

“Vòng thứ nhất Lâm Tri Bạch đã bắt đầu hành hạ tuyển thủ khác rồi.”

“Ta không tin, chẳng lẽ hẳn thật sự có thể sánh vai với Trần Vương sao?!”

“Ngài đoán xem làm sao! Trần Vương cũng từng viết qua lời oán giận khuê phòng, nhưng độ nổi tiếng cũng không cao, chỉ ít ở trong phương diện oán hận này, Lâm Tri Bạch so với Trần Vương còn ác hơn!”

...

Người xem Tần Châu:

“Không có ai hiểu khuê oán hơn Bạch Đế!”

“Đây không phải là tiết tấu muốn Lục Liên Quan đấy chứ?!”

“Ta thấy được!”

...

Triệu Châu.

“Tình huống không ổn a!”

“Kim Nhiên lão sư, Kim Nhiên lão sư, nhất định phải chống đỡ nha, người là một trong hai phòng tuyến cuối cùng của chúng ta!”

“Chẳng lẽ Lâm Tri Bạch là Trần Vương chuyển thế hay sao?”

...

Trung Châu.

“So sánh với Trần Vương!”

“Lúc này mới qua một lượt, ta không thể hoàn toàn chấp nhận, nhưng quả thực là quá đáng.”

“Để xem đi, ta cảm thấy Lâm Tri Bạch hình như thật sự có khí khái của Trần Vương năm đó.”

...

Lúc này mới vòng thứ nhất, Lâm Tri Bạch đã nhận được đánh giá “so với Trần Vương”.

Bất quá hiển nhiên.

Đúng như một số bạn trên mạng đã nói.

Loại trình độ này vẫn là không đủ.

Vậy thì tăng thêm hỏa lực đi.

Đúng vào giờ phút này, người chủ trì chuẩn bị rút từ máu chốt vòng thứ hai.

“Sáu vị lão sư chuẩn bị sẵn sàng chưa? Ta chuẩn bị rút từ máu chốt lần thứ hai! Xin màn hình bắt đầu chuyển động!”

Xoạt xoạt xoạt.

Màn hình chuyển động.

“Ngừng!”

Theo người chủ trì một câu “Dừng”, trên màn hình lớn xuất hiện hai chữ như vậy:

Đi tưởng niệm!

Không có sai, chính là hai chữ ”mòn mòn ý nghĩa”.

Trong nháy mắt khi hai chữ này xuất hiện, dường như ngay cả không khí cũng nặng nề hơn vài phần. Ngay cả người chủ trì cũng không ngờ rằng, từ máu chốt đợt thứ hai đánh tới, lại còn kinh khủng hơn vòng thứ nhất.

Khuê oán tuy rằng hiếm thấy, nhưng không tính là tiểu chúng. Nhưng nếu thương tiếc mà chết, chủ đề này còn khá nhỏ.

“Không ngờ những câu thơ máu chốt này lại là thương tiếc mà chết, tưởng rằng mọi người đều đã từng đọc qua những lời điếu tụng, đồng thời ta tin rằng mọi người đều hiểu rõ, những chuyện này là do người lạ tưởng niệm người chết mới có thể soạn ra. Nhưng mọi người chưa chắc đã biết, nơi mà Lam Tinh chúng ta đã từng thương niệm nhiều nhất, chính là đất Tề Châu và Sở Châu, còn những bài thơ tưởng niệm, phần lớn thời gian còn lại đều là khi còn trong chiến tranh Tề Sở.”

Chiến tranh Tề Sở quá thảm khốc.

Khi đó, có rất nhiều câu chuyện huyết lệ vẫn còn đang được lưu truyền.

Người chủ trì thanh tình vẫn tươi sáng nói: “Ví dụ như đại tướng quân Tề Châu Phạm Ngũ, thê tử trọng bệnh lâm nguy, hấn lại không thể không ra ngoài chinh chiến, mãi đến mười năm sau mới trở lại cố hương, lúc này thê tử của hấn đã sớm mắc bệnh nhiều năm, ngay cả đại tướng quân còn bất đắc dĩ như thế, vợ chồng bình thường ở trong chiến tranh chia lìa, cho đến khi thiên nhân vĩnh cách đã nhiều ví dụ lắm, cho nên ta cảm thấy các vị sư phụ có thể từ những tình cảm này xuất phát, viết ra tác phẩm của các người...”

Đề ý đã nói rất rõ ràng.

Vẻ mặt của sáu từ gia đều có chút đăm chiêu.

Còn biểu cảm của Lâm Tri Bạch lại có chút ngây ngốc.

Trong lịch sử Trung Quốc, bắt đầu từ 《Kinh Thi》, cũng đã xuất hiện tài liệu đề thơ điếu tử “.

Điều niệm làm thơ nổi danh nhất, có Phan Nhạc Tây Tấn, và Nguyên lục của Trung Đường, kể cả Lý thương Mai Đường của Văn Đường cũng từng tưởng niệm ra tác phẩm kỷ niệm vong.

Tác phẩm của bọn họ bi thiết vô cùng.

Có thể dùng từ viết đi tưởng niệm, nhưng ở kiếp trước lại cực kỳ hiếm thấy!

Bao gồm cả Lam Tinh.

Điều niệm vong ngữ chắc cũng là một đề tài khá nhỏ bé.

Cũng may!

Có Tô Tiên!

Đây là lần đầu tiên xuất hiện từ khi Điều niệm vong, mãi cho đến tận Bắc Tống, tất cả mọi người đều viết thơ kỷ niệm, chưa từng có người viết qua lời kỷ niệm!

Cho đến khi Tô Đông Pha viết xuống một thiên tác phẩm gọi là Thành Tử Kính Giang - Chính Mão hai mươi ngày đêm ghi Mộng Tuyền.

Không sai, dùng từ để viết đi tưởng niệm, Tô Triết là người đầu tiên.

Mà bộ tác phẩm này vừa ra, từ đó trở đi hẳn trở thành trần nhà dùng để tưởng niệm, bước lên lớp học trăm ngàn năm sau, cho nên học sinh của Đại Thiên triều cũng không xa lạ!

Đặc biệt là vừa mở đầu.

Quả thực là không ai không biết không hiểu!

Nhưng dùng thủ đoạn này không phải quá khoa trương rồi sao?

Lâm Tri nghĩ ngợi một lúc, hình như cũng không tính là khoa trương a, dù sao mình ngay cả 《Thủy Tra Thuyết Ca Đầu》 cũng chép rồi!

Bộ tác phẩm này mặc dù cũng là ngu bức đỉnh cấp, nhưng nổi tiếng và sức ảnh hưởng vẫn không bằng 《Thủy Giai Đầu Ca》.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch nâng bút.

...

Người chủ trì kê xong đề mục, ống kính vẫn luôn quay quay phản ứng của các từ nhân.

Trên đài còn lại sáu từ nhân.

Mạnh nhất là Lâm Tri Bạch và kim hỏa.

Bởi vậy ống kính của hai người, tự nhiên so với những người khác nhiều hơn.

Đặc biệt là ống kính của Lâm Tri Bạch, cho nên hắn vừa mới động bút, liền khiến cho tất cả mọi người chú ý.

“Ồ!”

“Lâm Tri Bạch lão sư đã động bút!”

“Lần này hắn nhanh như vậy đã có linh cảm sao?”

“Ồ!”

“Hắn thật sự động bút rồi!”

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Lâm Tri viết một hàng chữ như vậy: “Mười năm sinh tử lưỡng mờ mịt, không suy nghĩ, đương nhiên khó quên...”

“Khúc đạo đầu này!”

Rõ ràng mới câu đầu tiên, người xem lại cảm giác được một loại lực lượng thần bí, đặt ở trong lòng bọn họ!

Trong kênh trực tiếp có mấy câu giải thích nhện không được lặp đi lặp lại niệm tụng:

“Mười năm sinh tử lưỡng mờ mịt...”

“Không suy nghĩ...”

“Tự nhiên khó quên...”

Bỗng nhiên, có một giải thích như có đăm chiêu nói: “Đây chẳng lẽ là thị giác của Phạm Ngũ tướng quân sao?”

Tựa như người chủ trì giới thiệu.

Phạm Ngũ ra ngoài chinh chiến trong bệnh nặng của thê tử.

Nghe nói mãi đến mười năm sau, hắn mới một lần nữa trở về quê nhà, lúc này thê tử đã qua đời.

Mà Lâm Tri mở màn liền viết một câu như vậy, rất khó không để người ta liên tưởng.

“Ôi!?”

“Hình như là thật!”

Người xem cũng cảm thấy giải thích nói ra không sai.

“Như vậy là muốn lấy góc độ Phạm Ngũ để viết thơ tưởng niệm cho thê tử của hắn sao?”

Bài mở đầu này, thật sự rất giống như là đang viết câu chuyện về vị tướng quân Tề Châu kia, cùng thê tử của hắn.

Lúc này Lâm Tri lại viết:

Mộ phân ngàn dặm, không chỗ nói thê lương.

Cho dù gặp nhau cũng không biết, mặt mày hắn ta phủ đầy bụi, tóc mai như sương.

Nữ Giải không nhịn được đứng lên, trong mắt tràn đầy kinh diễm, theo bản năng tiến hành phiên dịch:

“Người sao? Mộng Tuyên nha hoàn? Suốt mười năm, cố nén nỗi nhớ nhưng không nổi nữa, cuối cùng khó mà quên đi được. Một ngôi mộ lẻ loi xa xôi cách ngàn dặm không xa, không chỗ nào kể ra sự bi thương trong lòng với nàng. Dù vợ chồng phải gặp nhau, người cũng không nhận ra ta, ta đã dính đầy bụi đất, hai bên tóc mai như sương...”

Dừng một chút.

Nữ Giải nói ra giọng nói run rẩy: “Bài thơ này, chỉ là Thượng Nghệ, ta đã muốn quỳ xuống trước mặt Thần, cảnh giới này của hắn chính là khắc tội vong, cũng may cho dù không viết nửa bài, hoặc nửa bài dưới sẽ bị viết xấu, cũng tuyệt đối đáng giá hơn chín mươi phân!”

Từ ngữ trên dưới.

Lâm Tri Bạch chỉ viết một nửa, cũng có thể được hơn 90 điểm, đây đúng là một lý do thoái thác của nữ giải thích, nhưng gián tiếp nói rõ, Thượng Đồng này sinh ra đối với nàng rung động mạnh cỡ nào!

Nhưng mà cũng phải nói lại.

Lâm Tri Bạch nửa trên có thể nói là phát huy hoàn mỹ, nửa dưới còn có thể kém một chút sao?

Sau khi nghỉ ngơi một chút, Lâm Tri Bạch một lần nữa nâng bút, tựa hồ là nghĩ đến những suy nghĩ tiếp theo.

“Đêm đến u mộng chợt về quê, cửa sổ tiểu hiên, đang trang điểm.”

Giải thích, ánh mắt sáng chói:

“Đêm qua ta ở trong giấc mộng lại về tới quê nhà, ở cửa sổ phòng nhỏ, người đang trang điểm trang điểm...”

“Phát hiện cái gì rồi?”

“Viết nơi đây biến thành mộng cảnh!”

“Cái khởi đầu nửa vời này, lập tức kéo đầy cảm giác nghệ thuật rồi!”

Người xem có kích động.

Có người còn lại là tỉnh tỉnh mê mê.

Nhưng kế tiếp, vài bút của Lâm Tri Bạch, lại có thể đánh nát hết thầy ngây thơ:

Giúp nàng không nói gì, chữ S đọc sách giới thiệu tít trầy. S**
K K khoa nhân, tài sản này chỉ có nước mắt thiên hành.

Một câu “oanh nhìn lẫn nhau không nói gì, duy chỉ có Lệ Thiên Hành” dù cho không có đọc qua sách, đều có thể đại khái hiểu được ý tứ!

Kết hợp với tiền văn.

Mị lực kinh điển thiên cổ tùy ý nở rộ ra!

Vào thời khắc này, Lâm Tri Bạch cũng đúc toàn bộ câu nói cuối cùng: “Những chỗ đứt đoạn của năm tháng dự liệu, Minh Nguyệt Dạ, Đoạn Tùng Cương!”

Thơ Thơ này, là Tô Triết tưởng niệm tác phẩm của thê tử.

Cảm động sâu vô cùng!

Mà bây giờ, trong thị giác của người xem ở Lam Tinh, ông ta lại cho rằng ông ta viết câu chuyện về vị tướng quân và thê tử ấy.

Nhưng như vậy cũng không quan trọng.

Quan trọng là, bất kể hiểu thế nào, giá trị bài thơ này đều đặt ở đó, trong nháy mắt khi nó được sáng tác ra, tất cả mọi người đều xem kỹ câu đánh giá với Lâm Tri Bạch:

Sánh vai Trần Vương?

Chương 497: Hào phóng! kiêm chức nghệ thuật gia chính công nộp chương thứ 497! Trong phòng phát sóng trực tiếp, tổng cộng có ba giải thích. Phân biệt là hai nam một nữ, đều là thế hệ trẻ tuổi của văn đàn rất có linh khí. Trong quá trình giải thích, ba giải thích về cơ bản sẽ không mang theo lập trường của bản thân, dù sao đây chỉ là trận đấu.

Nhưng mà.

Khi Lâm Tri Bạch viết xuống một bài 《Giang Thành Tử》 này.

Vị nữ tử kia tựa hồ bắt đầu từ bài thơ đầu tiên, liền có khuynh hướng giải thích với Lâm Tri Bạch, lần này cuối cùng cờ xí tươi sáng tỏ thái độ:

“Nếu như nói bài thơ này còn có người xem có thể kiếm có nói, là Lâm Tri Bạch lão sư vận khí tốt tốt, hoặc là sớm có chuẩn bị, như vậy bài thơ trước mắt này, ta tin tưởng ai cũng không tìm được có để phủ nhận sự thật kia.”

Dừng một chút.

Nữ Giải nói từng chữ: “Diệu nghĩa của lời nói Lâm Tri Bạch lão sư, nói là Trần Vương chuyển thế cũng không quá đáng!”

Hai người bên cạnh giải thích không dám dừng cảm như vậy, nhưng cũng tin theo: “Bài ” giang thành đệ nhất thiên cổ bị ta tưởng niệm chết, chỉ có một chữ có thể hình dung, tuyệt!”

Mà ở hiện trường.

Trên đài đã bắt đầu công bố thành tích của từ nhân, nhưng bởi vì các từ nhân tiến vào vòng thứ hai chỉ có sáu người, cho nên phương diện lưu trình cũng có một chút điều chỉnh, chủ trì trước tiên sẽ dùng ngữ điệu đầy nhịp điệu, đem tác phẩm thứ

hai cửa từ nhân trước tiên ca tụng một lần, sau đó lại xem xét tác phẩm, cuối cùng mới nói ra phân số.

Khi đến phiên Lâm Tri Bạch.

Người chủ trì hiềm thấy đầu tiên dừng lại, sau đó mới mở miệng nói: “Đài tiếp theo thủ lĩnh thành Hoàng Giang này, đến từ Lâm Tri Bạch lão sư...”

Vòng thứ hai là bài danh.

Hạng hai tiến hành vòng thi đấu thứ ba.

Xếp hạng thứ ba thì tự động trở thành Quý Quân.

Vì vậy, khi nghe thấy tác phẩm này bắt đầu niệm tình rừng trắng, năm từ nhân còn lại, vẻ mặt đều trở nên ngưng trọng.

Ngay cả phần lớn thời gian đều là vẻ mặt Kim Nhiên nhẹ nhõm, cũng trong nháy mắt thẳng người, hận không thể đem lỗ tai dựng lên cao cao.

“Mười năm, sinh tử đôi hoang mang, không suy nghĩ, tự khó quên.

Mộ cổ dài ngàn dặm, không chỗ nào nói thê lương. Cho dù gặp gỡ nên không biết, mặt mày bụi bặm, tóc mai như sương.

Đêm đến u mộng chợt về quê. Cửa sổ tiểu hiên đang trang điểm.

Nhìn nhau không nói gì, duy chỉ có nước mắt chảy dài. Chắc chắn quanh năm ruột đã đứt gãy: Minh Nguyệt Dạ, đoản tòng cương.

...”

Giọng nói của chủ trì vang lên trên sân khấu.

Loại truyền âm chuyên nghiệp này, tình cảm tích tụ quá tốt, cơ hồ trong nháy mắt đã kéo tất cả mọi người vào trong tình cảnh của tác phẩm.

Và khi chủ trì niệm đầy đủ câu đầu, hần thiếu chút nữa đã dừng lại, chỉ cảm thấy trước ngực có một luồng khí tức đang dâng trào.

Dư âm vờn quanh hiện trường.

tuyển thủ của Sở Châu là Bạch Quan Vũ trợn mắt há hốc mồm!

Trên thực tế nàng vừa nghe đến câu đầu tiên, cả người liền ngây dại!

Hoàng ngọc tuyển thủ Tề Châu khó khăn nuốt nước miếng, loại từ chất lượng này, theo lý thuyết gần như không có khả năng xuất hiện trong trận đấu như vậy!

Kim Nhiên càng là há hốc mồm, một chữ cũng nói không nên lời!

Đừng nói là những từ nhân chuyên nghiệp này, nhìn chung tất cả người xem ở các châu, giờ phút này đều bị hung hăng chấn kinh rồi, cho dù bọn họ đã thông qua ống kính, sớm đã đọc được bài thơ này, nhưng rất nhiều người xem cũng chính là người không chế, sau khi chủ trì hoàn chỉnh niệm tụng, mọi người mới chân chính ý thức được bài thơ này là tác phẩm khái niệm gì!

...

Tần Châu.

“Vòng thứ ba còn chưa bắt đầu, ta cảm giác trận đấu này đã có thể tuyên bố kết quả rồi!”

“Phong Thần rồi! Bạch Đế đây là tiết tấu muốn phong Thần từ đàn! Mặc kệ là thủ khu oán, hay là tội lỗi đã chết, đều có thể xưng là tác phẩm cấp bậc đỉnh phong!”

“Mỗi lần hấn ra tay, tất nhiên long trời lở đất!”

“Vì sao trận đấu này chỉ có ba vòng! Ta rất hy vọng có thêm vài vòng như vậy, cũng có thể rút ra thêm mấy bài kinh điển tuyệt thế của Bạch Đế!”

“Ha ha, kinh điển tuyệt thế cũng không phải cái trắng, sao có thể dễ dàng lấy ra như vậy.”

“Nếu ta là từ ngữ của cùng trường thi đấu, con mẹ nó ta sẽ trực tiếp nhận thua!”

Giờ khắc này.

Trong khi Tần nhân vô cùng kiêu ngạo, thậm chí còn đồng tình với đối thủ của Lâm Tri Bạch!

Lâm Tri Bạch viết bài thơ này rất hay, thật ra người xem cũng không thể một năm một mười mà nói ra rất nhiều đạo đạo, nhưng bài thơ này của Tô Đông Pha chính là loại người đọc cho dù không có học thức văn học nào, cũng sẽ có cảm giác “rất hay trâu bò”, không sai, chính là một loại cảm giác, giống như một câu nói được viết ra trong một phỏng vấn nào đó mà Lý An nói ra: “Ta xem không hiểu, nhưng bị chấn động lớn, kỳ thật người xem cũng chưa chắc đã hoàn toàn đọc hiểu bài thơ này, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc bọn họ bị chấn động, đây là bản năng được hun đúc văn hóa phương Đông, phản ứng bản năng đối với văn tự xinh đẹp của Hán ngữ, là một loại trực giác tự nhiên phản hồi!

...

Triệu Châu.

Ước chừng là Triệu Châu bỏ ra tinh lực ở phương diện bồi dưỡng văn hóa thơ từ cổ, bên này không ít người có thể nhìn ra bài thơ này tốt bao nhiêu, thậm chí có thể nói một ít đánh giá tốt ở chỗ nào, cũng bởi vậy bọn họ bị rung động càng lớn, thậm chí bọn họ có thể lý giải tâm tình của những người đấu võ cùng Lâm Tri Bạch kia.

“Thần đến chi bút!”

“Tự nhiên hảo tâm tiếc kim hỏa!”

“Kim Nhiên lão sư về Triệu châu đi!”

“Đừng so tài nữa, ngoại viện Tề Châu là Bạch Đế, chúng ta thật sự không có cách nào đánh!”

“Thật không trách Triệu Châu chúng ta ngoại viện không ra sức, thật sự là ngoại viện đối diện quá kinh khủng, quả thực khiến người ta tuyệt vọng!”

“Bài thơ này quả nhiên là, mỗi câu đều là kinh điển!”

“Ta thưởng thức nhiều lần, càng là thưởng thức, càng đối với Bạch Đế thì càng kinh ngạc, coi trời bằng vung!”

Gọi là Bạch Đế, đại biểu cho sự tán thành, dù sao danh hào “Bạch Đế” này cũng quá lớn!

Nếu như không phải chân chính tán thành, rất nhiều người sẽ không gọi, chỉ biết gọi nam nhân kia là ‘Lâm Tri Bạch’.

...

Tề Châu.

“Tài phú là thân!”

“Đâu chỉ là thân, ở trong lòng ta nó đã vượt qua thân!”

“Năm so lẻ? Không, người Tiểu Sở nhìn cho kĩ, chúng ta có thể lấy sáu so với số lẻ!”

“Khà khà, sau này Sở châu còn muốn xin ngoại viện sao!?”

“Tùy cho các ngươi!”

“Chúng ta chỉ cần thủ phú một ngoại viện là đủ rồi!”

“Thỉnh thêm một cái coi như chúng ta thua!”

Tình thế hạng mục, đã phi thường rõ ràng rồi!

Mà sau khi chủ trì công bố số điểm, cục diện lại càng thêm rõ ràng!

Lâm Tri Bạch: 99.8

Vốn là có thể được đầy điểm đầy, nhưng trong đó có mấy người đánh giá, có thể là muốn thể hiện một chút cảm giác tồn tại, hoặc là suy nghĩ từ cái gì khác, cũng không cho đầy điểm a, bất quá điểm này kỳ thật người xem cũng không để ý.

Bởi vì.

Lâm Tri Bạch bất luận là vòng trước hay vòng này, từ của hắn đều là đầy điểm trong lòng người xem!

...

Trung Châu.

“Ta muốn đến Sở châu gặp Lâm Tri Bạch!”

“Tỷ muội cùng ở một chỗ!”

“Ta yêu hắn yêu đến sắp phát điên rồi!”

“Ta vừa truy tinh, bạn trai thì tình cảm, hắn không cho phép ta thích nam minh tinh, kết quả ta nói gần đây thích Lâm Tri Bạch, hắn thế nhưng không ghen, hơn nữa hắn giống như còn thích Lâm Tri Bạch hơn cả ta!?”

“Ha ha ha, thật rồi!”

“Lâm Tri Bạch có thể viết ra loại từ này ai lại không thích!”

“Không nghe nữ giải thích mà gọi, Lâm Tri Bạch chính là Trần Vương chuyên thế!”

Trình độ fan của Lâm Tri Bạch ở Trung Châu càng thêm không lồ, nhất là nữ phần quả thực nhiều đến bùng nổ!

Đây là lực sát thương của nhan sắc và tài hoa!

So sánh ra, người xem Trung Châu không có lý trí như vậy, bọn họ đang phân tích, vòng thứ ba Lâm Tri Bạch còn có thể nghiền ép đối thủ hay không.

“Đối thủ vòng thứ ba là kim hỏa.”

Bởi vì vòng thứ hai, Lâm Tri Bạch đệ nhất Kim Nhiên đệ nhị.

“Mặc dù Kim Nhiên đệ nhị, chỉ có 944 điểm, cách Lâm Tri Bạch còn kém một chút, nhưng cũng không phải là nhân vật nhỏ gì.”

“Đúng vậy, phải xem đề mục thứ ba.”

“Nếu như đề mục vòng thứ ba phù hợp với độ phù hợp với kim tự đủ cao, vậy thì hẳn vẫn có thể đánh được.”

...

Hiện trường tranh tài, Lâm Tri Bạch lần nữa giành được đệ nhất, thành công tiến vào vòng thứ ba.

Cũng đồng dạng tiến vào vòng thứ ba kim thiêu nhìn về phía hẳn, trong ánh mắt có hùng hực chiến ý, còn có một tia cố áp chế bối rối cùng sợ hãi.

Đối thủ còn mạnh hơn mình!

Kim Nhiên hiểu được điểm này, cho nên hẳn khó tránh khỏi sợ hãi.

Nhưng độ sức văn học rất thú vị, nó không giống như là vật cổ tay, sức lực người nào lớn liền có thể vĩnh viễn thắng tiếp, thứ này có tính đàn nhất định, mình chưa chắc không có cơ hội hạ cờ!

Bởi vậy kim hỏa còn có chiến ý!

Nhưng bởi vì trạng thái kim liệt biểu hiện ra, hình như cũng không bị Lâm Tri Bạch làm cho choáng ngợp, người xem bắt

đầu cảm thấy trận chung kết đáng để chờ mong!

“Tiếp theo là vòng thứ ba.”

Người chủ trì cảnh giới bên trong ống kính cười nói: “Trải qua hai vòng đầu tỷ thí, tin rằng mọi người đã nhìn ra, từ ngữ của chúng ta so tài, từ mấu chốt tràn ngập tính không xác định, nhưng vòng thứ ba, chúng ta hy vọng có một chút mục đích, thỉnh hai vị lão sư thi đấu trận chung kết tấn cấp, đều tự mình sáng tác ra một bài thơ để lấy Tề Sở làm bối cảnh, thị giác quân nhân cổ đại triển khai.”

Quân nhân?

Kim đăng như có điều suy nghĩ.

Đề này thông thường rất nhiều, thị giác quân lữ triển khai, khẳng định với phong cách hào phóng là tốt nhất!

Mà Kim Nhiên bản thân được xưng là từ nhân hào phóng phóng nhất của “Lam Tinh hào phóng nhất”, cho nên loại từ ngữ này trước kia hẳn đã viết qua không ít, có thể nói là hạ bút thành văn!

Về phần Lâm Tri Bạch, kim hỏa còn chưa rõ lộ số.

Nói là phái Uyển ước đường như có thể.

Lâm Tri Bạch Thủ Luân tạo ra một mũi tên mai hoàn chỉnh là được.

Chỉ có điều Kim Nhiên đã đọc qua những từ trước kia của Lâm Tri Bạch.

Trong đó có Thủ Khuyết Thiên · bản Thanh Đô ta là Sơn Thủy Lang vèo vèo, nói là hào phóng phái cũng không có vấn đề gì.

“Mặc kệ hần phái gì, hào phóng phái ta còn chưa sợ ai...”

Kim Nhiên nheo nheo mắt, ngoài miệng nói không sợ, kỳ thật thân thể vẫn có điểm run rẩy, chỉ có thể nói hưng phấn cũng có sợ hãi.

“Ai cũng sẽ không nghĩ tới...”

Khóe miệng Kim Nhiên khẽ nhếch lên, có vẻ hơi run rẩy:

“Trên tay ta có một tác phẩm phù hợp đề mục, một năm trước đã viết xong, chỉ là còn không đợi được thời cơ công bố hoàn

mỹ!”

Kế tiếp, chỉ cần làm bộ như là sáng tác ở hiện trường, là được rồi!

Khà khà!

Không ngờ được, Lâm Tri Bạch!

Đề mục này cho ta không gian để gian lận có thể gian lận!

Mà Lâm Tri Bạch đương nhiên không biết, giờ phút này nội tâm của Kim Nhiên, vẻ mặt của hắn mở trừng hai mắt cổ quái.

Đây là ý gì?

Dùng thị giác quân nhân viết chữ?

Vòng thứ nhất ta chép lại Lý Thanh Chiếu.

Vòng thứ hai ta lại chụp tới sườn núi Tô Đông.

Vòng thứ ba vốn muốn khiêm tốn một chút, dù sao đều có thể thắng, giết gà không cần phải dùng đao mổ trâu, nhưng tại sao lại cảm giác vừa rồi tổ chức nên ám chỉ ta cái gì chứ?

Dù sao...

Muốn nói từ góc nhìn quân nhân, Lâm Tri Bạch là cái đầu tiên nghĩ đến, khẳng định phải là “Rồng trong ngôn ngữ đại danh鼎鼎 trong lịch sử chúng ta!

Ai là “Rồng trong từ”?

Tân Khí Tật! Tự Ấu An! Hào Quảng!

Giống như Lý Bạch và Đỗ Phủ được mọi người gọi là “Lý Đỗ”.

Tân Khí Tật cùng Tô Đông Pha được mọi người gọi chung là “Tô Tân”.

Đồng thời Tân Khí Tật còn xưng là “Tế Nam Nhị An” với Lý Thanh Chiếu.

Có thể xưng danh với hai vị này đã đủ chứng minh Tân Khí Tật là địa vị gì, huống chi bốn chữ “con rồng” trong lời nói cũng rất hào phóng ngang ngược!

...

Sở châu.

Vòng thứ hai kết thúc, Sở Nhân đã tuyệt vọng!

Bởi vì Lâm Tri Bạch đã thương tiếc cho lời đã nói, thật sự là một chữ vô cùng hoàn mỹ!

Nhưng đề mục vòng thứ ba vừa ra, Sở Nhân đột nhiên lại dấy lên một tia hi vọng!

“Theo góc nhìn của quân nhân!”

“Lấy hào phóng là tốt nhất!”

“Ba lần này có môn, Kim Nhiên chính là đại biểu nhân vật đại biểu từ ngữ hào phóng đương đại!”

“Ha ha ha, trời không tuyệt đường người!”

“Nhưng ta nhớ là Lâm Tri Bạch cũng biết hào phóng...”

“Không sao đâu, kim hỏa là chuyên gia phát tài nha!”

“Kim bài!”

“Nhất định phải lấy được một khối kim bài!”

Hiện tại điểm máu chốt của đám người Sở đã giảm xuống rất nhiều.

Ban đầu, hẳn muốn đánh văn đấu Tề Sở kỳ này, đánh thành bảy tỷ số không của Tề Châu.

Thẳng đến bốn hạng mục trước liên tiếp thua bốn vòng sau, bọn họ bắt đầu nghĩ “Bốn so ba cũng có thể tiếp nhận”.

Lại đến hôm nay.

Sở nhân theo đuổi đã biến thành “Bảy hạng mục, cho dù thắng một lần thì sao?”

Hết lần này tới lần khác, yêu cầu như vậy, hiện tại thoát nhìn đều có chút gian nan mịt mờ rồi, cho nên lúc này Sở nhân mới có thể nhìn thấy một chút hi vọng liền nhảy lên nhảy xuống.

Đương nhiên.

Người cùng hưng phấn còn có người của Triệu Châu!

“Cơ hội!”

“Cơ hội Kim Nhiên lão sư đến rồi!”

“Đạo đề mục này, quả thực là chế tạo riêng cho Kim lão sư!”

“Lâm Tri Bạch là biến thái không sai, nhưng hiện tại đã đến lĩnh vực mà Kim lão sư am hiểu nhất, tình huống này khó mà nói được!”

“Đúng vậy, Kim lão sư am hiểu phóng túng, hai lượt đầu tiên, đề mục đều không thích hợp để hấn phát huy toàn lực!”

“Hôm nay Kim lão sư muốn đồ Thần sao?”

Dùng hai chữ này, ý nghĩa Lâm Tri Bạch ở trong lòng người Triệu Châu đã là tồn tại như thần.

Nếu như Lâm Tri Bạch không phải thần.

Sao có thể nói đến “Đồ Thần”?

Mà ngay khi Triệu Châu cùng người xem Sở Châu lâm vào hưng phấn, kim trạng đốt bút!

Đây là lần đầu tiên Kim Nhiên sử dụng tốc độ nhanh như vậy, thời gian hấn “tiết trí” thậm chí còn chưa vượt qua năm phút liền viết ra tên bài.

Phá trận!

Đây là từ bài rất phổ biến trong phong cách hào phóng của phái.

Nhưng mà, ngay khi Kim Nhiên cầm bút còn chưa tới một phút, Lâm Tri Bạch cũng bắt đầu động bút, hấn cũng viết xuống tên từ bài mình cần dùng trước:

Phá trận!

Người xem các châu nhất thời si ngốc!

Ngay cả giải thích trực tiếp trên mặt cũng đại ra!

“Đây là...”

“Cùng một tên từ bài?”

“Xem ra hai vị lão sư cùng nhau đi rồi!”

“Nhưng căn cứ yêu cầu của đề mục, phá trận đúng là một trong những từ bài thích hợp nhất.”

“Xem ra hai vị lần này đều phải đi con đường hào phóng.”

“Điều đó chúng ta đều biết, Kim Nhiên lão sư là đại biểu đại diện cho hào phóng của Lam Tinh Từ Đàn!”

“Là từ của hắn...”

Khi Giải nói bắt đầu giới thiệu tình huống, kết quả lại là luyện thuyên, bỗng nhiên âm thanh dừng lại.

Bởi vì Lâm Tri Bạch và Kim Nhiên đã bắt đầu viết.

Ông kính chia làm hai khối!

Bên trái là kim hỏa đang vẽ!

Bên phải, là Lâm Tri Bạch đang vung vẩy!

Hai người đang viết, chữ S đọc sách tí ti. Kỹ nhân ma ảo. Sở này đều là nội dung của vườn nuôi thú, trong đó kim thiêu viết, hương vị hào hùng phả vào mặt.

Nhưng!

Tất cả ánh mắt, lại không tìm lòng được mà nhìn về phía bên phải, trên quyển sách Lâm Tri Bạch viết:

“Vào trong say khêu đèn ngấm kiếm, mộng về thối giác liên doanh.”

“Trong tám trăm dặm phân dưới trướng, năm mươi dây chẳng chịt.”

“Sa trường thu điếm binh.”

Yên tĩnh! Sự yên tĩnh như cái chết phát trực tiếp!

Mà khi Lâm Tri Bạch viết đến “Điền” thì trong màn hình trực tiếp, dứt khoát chỉ còn lại có ông kính của một mình hắn:

“Mã tác Lô Phi cực nhanh, cung như sét đánh dây kinh hải.”

“Thế nhưng chuyện thiên hạ quân vương, sẽ giành được cái tên sau khi còn sống.”

“Thật đáng thương!”

Chương 498: Người Sở châu nóng nảy!

Bài thơ mới nhất: Bài đại biểu từ nhân phóng phái tuyệt đối không thể tránh được bài thơ “Khởi” Tân Khí Tật” này! Trong cơn say rượu khêu đèn xem kiếm... Mộng về thời kèn liên doanh... Nữ chính trong quá trình trực tiếp trực tiếp đã có hóa thân Lâm Tri bạch thiết phần khuynh hướng truyền, không thể không tụng niệm, thanh âm kia không thể nghi ngờ là run rẩy, người xem vừa nhìn, da gà toàn thân đã nổi da gà, trong lúc nhất thời bắn ra lại cảm như hén, toàn bộ nơi phát sóng trực tiếp đều nhận nhạo tiếng nữ giải thích! Nhất tiễn Mai! Giang thành! Lại đến phá trận! Ba bài thơ của Lâm Tri Bạch, cơ hồ khiến toàn bộ Lam Tinh Từ Đàn đều rung chuyển! Người đại biểu Tề Châu ngậy ngốc!, Người đại diện đoàn người Sở Châu cũng ngậy đại, chỉ có kim hỏa không biết xảy ra chuyện gì, còn đang múa bút thành văn. Giờ khắc này, người chú ý đến kim hỏa, trong ánh mắt ngoại trừ đồng cảm chính là thờ dài. Không thể nghi ngờ lời tự là thượng đẳng, nhưng không chịu nổi Lâm Tri Bạch này là tuyệt phẩm thiên cổ cấp bậc! Cái gọi là thiên cổ ý nghĩa chính là, bài thơ này trong mắt mọi người, có mị lực lưu truyền thiên cổ, đương nhiên hai bài thơ trắng của Lâm Tri Bạch., Cũng đạt đến cấp bậc này... Xoạt! Bàn quay của các châu lớn bỗng nhiên nổ tung... Tần Châu, ba lượt độ sức, toàn bộ mọi mặt nghiền ép, những từ ngữ này với Bạch Đế căn bản không cùng một đẳng cấp!” “Bài thơ này quả thực ngu bức quá!” “Phác khí quá bá khí! Bài thơ này thật sự là quá bá khí! Người đọc liền cho người ta một cảm giác rung động đến tâm can!” “Nghe nói kim tự nhiên là nhân vật đại biểu phái hào phóng?” “Thật ngại quá, Bạch Đế chúng ta là trần nhà hào phóng!” Căn nhà này đã sắp bị fan của Bạch Đế dùng nát rồi, nhưng đó là sự thật! Xét về chữ hào phóng, trong lịch sử Lam Tinh có thể tìm ra mấy bài, có thể cùng Lâm Tri Bạch Thủ Tề phá trận, 《Sáu...》 Tề Châu, Lục Quan liên quan, đã có thể sớm tuyên bố tài hoa của mình là lục quan!”, Hết lần này tới lần khác kết một câu bi tráng thấp lùn, hình thành sự chênh lệch rõ ràng trước sau, càng làm người ta cảm khái cùng suy nghĩ!” Kết cấu bài thơ này, cũng không giống với cách làm thông thường, các người xem câu nói này trên

dưới là dứt khoát như thế nào, mãi đến khi câu cuối cùng đột nhiên vỡ tan, đọc tới sóng gợn nổi lên phập phồng., “Một trong những tác phẩm thơ giàu kinh điển nhất!” Ca khúc có cách nói mở miệng quý: “Bài, thủ phú, cũng cho ta cảm giác tương tự.” Chỉ hai câu đầu tiên vừa ra, ta liền nổi da gà, dự cảm đến đây lại là một thiên kinh điển siêu cấp!” Tề Châu hận không thể vung pháo! Câu đầu tiên này của Lâm Tri Bạch, đã hoàn toàn không còn khả năng lật xe nữa rồi!...! Tuyệt vọng! Loại cảm thụ này, thuộc về toàn bộ Sở nhân đang xem đủ loại văn đấu ở đây! Bọn họ cũng chưa từng khát vọng một trận thắng lợi như Tề Sở Văn đấu! Chẳng lẽ chúng ta không thắng nổi?” Đây đã là hạng mục thứ sáu rồi, “Chỉ còn lại hạng mục cuối cùng, nhưng chúng ta một lần cũng chưa thắng!”, “Thi hội của hấn kém?” Lâm Tri Bạch này, không phải nói muốn đến Sở Châu phát triển sao, người phát triển như vậy sao?” Đáng giận! Đáng giận! Ngược đãi Sở châu chúng ta chết đi! Lại còn muốn ở Sở châu chúng ta trở thành siêu một đường!... Triệu Châu, tất cả Triệu gia đều nhụt chí! Những lời này của Lâm Tri Bạch, trực tiếp đánh tan tâm khí của rất nhiều người! Vốn dĩ Triệu Nhân còn muốn, vòng cuối cùng vừa vận dụng phải lĩnh vực Kim Nhiên am hiểu nhất, nói không chừng có thể xuất hiện một màn Đồ Thần. Nhưng sự thật chứng minh: Loại chuyện giết thần này quả nhiên chỉ phát sinh ở trong truyền thuyết. “Bài thơ này của Bạch Đế quả thật khiến ta tâm phục khẩu phục, tài hoa của hấn đã không kém Trần vương trong lịch sử rồi.” Ta không muốn thừa nhận, “Ta không muốn thừa nhận.”, Nhưng đây là sự thật, Lâm Tri = Trần Vọng.” Bây giờ nhìn lại mới biết câu đối ngày đó của Lý Bách hoàn toàn không có vấn đề, Bạch Đế đối với Trần Vương rất là đối lập dứt khoát. “Còn chưa đủ, còn phải xem thơ của hấn!” Hà tất phải mạnh miệng, thừa nhận Lâm Tri Bạch so vai Trần Vương khó như vậy sao?” Bên trong Triệu Châu sắp phân liệt, một bộ phận người bị Lâm Tri Bạch chinh phục., Một bộ phận còn lại thì quật cường không nhận thua.... Đương nhiên, bất kể là người nước Triệu có nhận thua hay không, hay là hôm nay Kim Nhiên đã thua. Mỗi người ở trong góc nhìn thượng đế đều biết kết cục này, duy chỉ có Kim Nhiên còn bị che mắt, hấn lúc này đang không ngừng thưởng thức “Triều trùng phá trận” mà mình vừa viết, càng nhìn càng cảm thấy vòng này có thể sẽ thắng Lâm Tri! Cảm giác thật sáng khoái a!” Kim Nhiên quay

đầu nhìn về phương hướng Lâm Tri Bạch, trong lòng sáng khoái không thôi., Quay đầu lại, hấn hướng nhân viên công tác vẫy vẫy tay, muốn hấn “giao quyền”. Đương nhiên, sau khi Lâm Tri viết xong, cũng cho nhân viên công tác lấy đi từ, giao cho các bình ủy phân chia, “Tốt lắm.” Người chủ trì nhân thừa dịp phân chia, cười nói: “Có thể thấy được, tác phẩm của hai vị sư phụ đều vô cùng đặc sắc, đồng thời đều vô cùng ưu tú a!”, Càng có ý tứ chính là, hai người từ ngữ có thể nào không biết, các người hôm nay không hẹn mà cùng lựa chọn cái tên ‘Phá Trận’ này. “Bất thò? Lâm Tri Bạch cũng là Đồng Lưu phá trận? Kim Nhiên cảm thấy hấn sắp nhin không được ý cười rồi, không nghĩ tới vòng thứ ba lại hóa hài như thế! Không chỉ là đề mục đựng phải lĩnh vực mà mình am hiểu nhất, ngay cả danh bài từ bài của đối thủ Lâm Tri Bạch cũng đựng phải tên bài của mình! Cách nói thế nào nhi? Nói tóm lại không đáng sợ, ai xấu hổ! Đề là bài danh đồng dạng, chênh lệch so với cũng biết rõ ràng! Đây là chuyện tốt, cho nên Kim Nhiên nở nụ cười., Đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt hấn, người chủ trì của ông chủ ho khan một tiếng nói: “Kim Nhiên lão sư, tác phẩm của Lâm Tri Bạch lão sư vô cùng ưu tú, ngài đã chuẩn bị tốt tâm lý chưa?” Đây là ám chỉ kim tự, đừng đắc ý, tác phẩm của đối thủ rất mạnh! Lúc này kim tự nhiên càng đắc ý, một lát nữa bị người ta làm cho mặt càng thảm. Kim Nhiên lại không nghe được ám chỉ của người chủ trì, mỉm cười mở miệng nói: “Ta cảm thấy có thể đi đến bước này, sẽ không kém bất cứ ai, chủ yếu là xem hai chúng ta ai có thể phát huy tốt hơn., Tác phẩm của Lâm Tri Bạch sư phụ đương nhiên sẽ không yếu, nhưng ta đối với tác phẩm của mình cũng vô cùng có lòng tin!” “Ha ha.” Người chủ trì cười xấu hổ, sau đó nói: “Lâm Tri Bạch sư phụ có mong đợi gì đối với tác phẩm của mình không?” Lâm Tri Bạch nói: “Chỉ có thể nói, ta cá nhân rất thích bài thơ này.” Đây là sự thật, ba từ nhân mà Lâm Tri Bạch thích nhất lần lượt là Tô Đông Pha, Tân Khí tật cùng Lý Thanh Chiếu. Hôm nay hấn cảm thấy rất hoàn chỉnh, bởi vì ba vị tư nhân Lâm Tri Bạch cung nhất cũng không được bỏ qua.”, Một người chép một bài “Đại biểu” liền ngay lúc này, kết quả quyết định thăng chức. Người chủ trì lại nhìn thoáng qua kim hỏa, sau đó mở miệng nói: “Kế tiếp ta phải công bố trước, là tác phẩm của lão sư Lâm Tri bạch sư, “Tranh trận”, ngừng một chút, người chủ trì đọc lên: “Vào trong say khêu đèn xem kiếm, mộng về biểu

diễn kiếm, Mộng Giác Liên Doanh...” Kim Nhiên mí mắt giật một cái. Mà khi chủ trì nhắc tới “Quân vương thiên sự, thắng được hậu danh “còn sống hậu danh”, sau lưng kim cháy đã toàn bộ bị mồ hôi lạnh làm cho ướt sũng! “Đáng thương phát sinh cuối từ”, người chủ trì ngữ điệu thâm trầm...”, Phảng phất bỗng nhiên thở dài. Kim Nhiên ngậy ra như phồng, nhìn về phía Lâm Tri Bạch xa xa vẻ mặt lạnh nhạt, bỗng nhiên cảm giác mình như thăng hê. Không, tiểu nhân chí ít cũng có cảm giác tồn tại. Hiện tại mình tựa hồ là người trong suốt trên sân tre, căn bản không ai để ý. Ánh sáng trên thế giới, đều thuộc về Lâm Tri Bạch, “Thảo!” “Song kim Nhiên ở đáy lòng thô bạo: “Sopppppp!” giờ khắc này! triệt để phá phòng ngự!! “Lúc này, Trung châu, ta nhất định phải học thuộc!” “Ta đang học, viết thật sự là quá tốt!” “Không phải nói Lam Tinh giáo thư phải sửa lại một lần nữa à, “Ta cảm thấy bài thơ ba chữ Lâm Tri Bạch hôm nay viết hoàn toàn có thể thêm vào nha!” Từ ngữ của Kim Nhiên này cũng không tệ lắm, đáng tiếc gặp phải quái vật.” Thực ra Kim Nhiên không phải là một người, sao? Mạnh Ngao ảo não ê ảm tai ương?, có ai không phải vào lúc cuối cùng trở thành lá cây, thậm chí còn không nhìn ra được cái khí cuối cùng của Bạch Đế kia chứ!” “Phải liên quan đến Lục Liên Quan rồi!” Nói chính xác là Lục Liên Quan Quan rồi! Bởi vì Lâm Tri Bạch phân chia ra, hấn lần đầu tiên lấy được đủ 100 điểm! Đây cũng không phải là lời nói lần này, so với hai bài ca tốt hơn, phong cách khác nhau kỳ thực rất khó so sánh. Chủ yếu là mắt thấy Lâm Tri thắng ngang đều là do vô ích!, Hơn nữa từ của hấn mỗi lần đều tốt đến mức làm cho người ta muồn quỳ, vậy vì cái gì lại không nở cho hấn đầy điểm đây? Nói là “Văn vô đệ nhất” không sai. Nhưng chẳng lẽ còn có người có thể mạnh hơn Lâm Tri Bạch? Cho dù tất cả các lão đại trong Lam Tinh từ đàn, cũng không thể mạnh hơn Lâm Tri được! Dù sao Kim Nhiên bản thân chính là một trong các đại lão đỉnh phong của từ đàn, cả đời này hấn cũng không bị người ta hành hạ thể thảm như vậy, đây là phần đầu của Lâm Tri Bạch a! Đương nhiên, cuối cùng kim đom cũng đạt được 95 điểm. Nhìn bên ngoài cùng Lâm Tri Bạch tựa hồ chỉ thiếu có năm phần. Mặc dù tất cả mọi người đều biết, kim thiêu điểm này, cùng Lâm Tri Bạch chênh lệch nhau một điểm!, Không chỉ năm phần đơn giản như mặt ngoài.... trong đoàn đại biểu của chủ trì, cùng tiếng vỗ tay của toàn bộ hai

châu, Lâm Tri Bạch lấy được quán quân Berloz quán quân thứ sáu của hấn, “Chúc mừng.” Kim Nhiên và Lâm Tri Bạch bắt tay, vẻ mặt lại rầu rĩ không vui. Lâm Tri Bạch cũng không để ý tới, cùng với song thứ ba hợp chiếu là lệ cũ thi đấu. Lâm Tri Bạch đang muốn rời đi, nhưng đột nhiên bị chủ trì gọi lại: “Có một vấn đề muốn hỏi Lâm lão sư.” “Khắc Lai Ân tài hoa có thể so sánh với Trần Vương hay không, đề tài này thậm chí tại trên mạng nhiều châu cũng vọt vào người đầu tiên, đối với việc này ngài có gì muốn đáp lại không?” Lâm Tri Bạch trầm mặc. Vấn đề này không dễ trả lời, “Ta tự nhận là không kém hơn so với Trần Vương”, đại chúng sẽ không thích nghe, thậm chí sẽ cảm thấy mình cuồng vọng. Dù cho rất nhiều người cũng biết, Lâm Tri Bạch hiện tại biểu hiện ra thực lực, kỳ thực đã không kém gì Trần Vương, nhất là sau cuộc tranh tài hạng mục hôm nay, nhất là sau trận đấu hôm nay., Hấn tin rằng người nhận được quan điểm này sẽ có càng nhiều hơn. Nói: “Ta không bằng Trần Vương? Theo lý thuyết là khiêm tốn một chút thì không thành vấn đề, nhưng Lâm Tri Bạch lại không muốn nói như vậy, bởi vì sau lưng hấn đại biểu, thế nhưng Tô Đông Pha đầu là Lý Thanh Tề, thậm chí là rất nhiều đại lão văn đàn ở Địa Cầu, sao lại kém hơn Trần Vương? Đang lúc suy tư, trong đầu Lâm Tri Bạch đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, vì thế hấn linh cơ khẽ động nói: “Ta cảm thấy thời đại này sẽ không ngăn cản mình lập lánh., Nhưng người cũng không bao trùm được bất luận ai quang huy.” Kiếp trước có ký giả phỏng vấn Hoàng Bột, hỏi hấn có thể thay thế Cát Ưu không. Những lời này của Hoàng Bột có thể nói là sách giáo khoa trả lời, Lâm Tri Bạch trực tiếp lấy ra dùng, cũng là đang biểu đạt một thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh như trước khi phát sóng trực tiếp các châu, Lâm Tri trả lời lần này, tất cả người xem đều thấy được. “Trả lời thật tốt!” “Đúng vậy, vừa không hạ thấp mình, cũng không có kiêu ngạo quá mức!”, “Đều có nguyên nhân hết, kỳ thật hôm nay hấn vừa nói ba bài thơ này liền có thể sánh với Trần Vương thì thế nào?” “Hoàn toàn không có vấn đề gì a, dù sao ba bài thơ này chứa cả kim lượng!” “Đừng nói là ba bài, từ ngữ khác có thể viết ra một bài trong ba cái đầu này cũng có thể trực tiếp thổi cả đời!” Trong trận chiến hôm nay, ta cảm thấy Lâm Tri Bạch vô địch ở trong tổ từ đàn rồi!” “Đúng vậy, từ đàn Lam Tinh, ta không nghĩ ra ai có thể so sánh được với Lâm Tri Bạch!” “Muốn so với Lâm

Tri Bạch, thật sự phải từ trong lịch sử tìm ra mấy vị Trần Vương kia mới được.” Hiển nhiên, Lâm Tri Bạch đáp lại., Thu được rất nhiều hảo cảm của người xem các châu. Nhưng có một số người vẫn như cũ không nể mặt, chỉ biết Lâm Tri Bạch và Trần Vương tiếp tục lôi kéo đề tài này, giả vờ cái gì!” “Ta thừa nhận từ của hần không tệ, nhưng ai biết hần viết thơ thế nào chứ? “Chính là!” “Ngày mai, ta có một loại hạng mục hần cũng giống như hôm nay!” “Ha ha, người thừa nhận Bạch Đế hôm nay rồi à?” “Thừa nhận thì sao, địa vị của thơ cổ đại chính là cao hơn thơ!” Được rồi, địa vị của thơ cổ đại, quả thật so với thơ còn cao hơn một chút. Nhưng ở hiện đại kỳ kỳ thật ta đã không có cách nói như vậy., Chỉ là có một số xà tinh chính là muốn bắt lấy mấy luận điểm kia không thả. Về phần những thứ ủng hộ Lâm Tri Bạch kia, thì không cùng Xà Tinh đối tuyến quá lâu. Bởi vì mọi người đều đang suy đoán, năng lực viết thơ của Lâm Tri Bạch, cho dù không bằng thực lực viết từ, cũng tuyệt đối sẽ không kém quá nhiều! Dù sao sáu hạng mục phía trước, Lâm Tri Bạch có hạng mục nào kéo khó? Cũng không thể nói đến hạng mục thứ bảy, hần vừa vặn bắt đầu kéo khó? Muốn kéo khó, sớm đã kéo khó rồi., Đến bây giờ không bị kéo chân, nói rõ người ta là toàn năng! Thậm chí đã bắt đầu có người thảo luận, Lâm Tri ngày mai có phải sẽ đại biểu Tề châu, đánh Sở châu thành bảy mảnh hay không! Thậm chí Sở châu, cũng bắt đầu lo lắng vấn đề này rồi. Ban đầu bọn họ không có lo lắng, cho dù lúc trước khi bị Lâm Tri Bạch, tam, tứ so với lẻ năm lẻ năm tỷ tỷ thi lúc trước... Rất nhiều người cũng vô thức nghĩ: Chung quy không thể một trận chiến của Sở châu đều thắng được sao? Kết quả mắt thấy sáu vòng trôi qua, Sở châu thật sự một vòng cũng không thắng được, mà ngày mai chỉ còn lại một cơ hội cuối cùng. Sở châu lúc này mới thật sự hoảng sợ!, Chuyện bị cạo trọc đầu là hai việc đặc biệt à! Nếu như đợt này thật sự bị cạo sạch đầu, chip đọc sách, rắc thừa thừa học trò chơi. Đáng sách kia chuyện này trở thành sỉ nhục của mỗi người Sở Châu trong lòng, không thể quên được! Ngay cả Hồ Duy và Thạch Vân, đều uyển chuyển nhắc nhở Lâm Tri Bạch: nếu như ngày mai hần thắng, vậy sau này con đường phát triển của Lâm Tri Châu, có thể sẽ khó khăn từng bước... Thậm chí, đoàn đại biểu Sở Châu, đều len lén phái người tìm tới Lâm Tri Bạch. “Lâm Tri Bạch lão sư, chỉ cần ngày mai ngài có thể hạ thủ lưu tình, bất kỳ điều

kiện gì ngài cũng có thể nói ra!” Lâm Tri không nghĩ tới, cuối cùng trước khi thi đấu lại gặp phải tình huống như vậy, người Sở Châu cố gắng mua chuộc mình, để ngày mai cho mình đánh giá. Cái này rất là Sở Châu.

Chương 499: Ngày thứ nhất!

Địa chỉ mới nhất: Sở Châu đánh giá là coi mình như tháp khen. Nhưng Nhân Tháp khen tốt xấu gì cũng phải xuất thân từ vua tôi mới có thể trình diễn “Tinh trung báo quốc”. Lâm Tri Bạch là người của Tần Châu chính thống, sao có thể vì Sở Châu phản bội Tề Châu? Bởi vậy Lâm Tri Bạch mỉm cười tỏ vẻ cự tuyệt, Sở Châu có thể cho lợi ích, mình có thể dựa vào nỗ lực đồ ửng để giành lấy. Cứ như vậy, ngày thứ bảy, ngày này là ngày thi đấu hạng mục, cũng là trận cuối cùng của Tề Sở Văn đấu, có thể nói là vạn người chú ý! Tần Châu! Tề Châu! Triệu Châu! Triệu Châu! Trung Châu! Cả nửa Lam Tinh đều đang quan tâm! Các châu từ sáng sớm đã bắt đầu náo nhiệt, “Ngày cuối cùng!” Lâm Tri Bạch có thể liên tục giết chết hôm nay hay không?”, “Hoàn toàn có thể nói là Lâm Tri Bạch dùng sức một mình đánh thủng đàn văn của Sở Châu!” Đúng vậy, một mình địch một châu, thật sự là biến thái!” Đừng nói địch một châu, ta cảm giác không chỉ có Sở châu, người đối châu khác đoán chừng cũng không có lấy ra được văn nhân có thể ngăn cản Lâm Tri Bạch!” Hiện tại xem trình độ viết thơ của Lâm Tri Bạch.” Trình độ viết thơ của Lâm Tri Bạch cực cao, ta lại dán cho người mấy cái nhìn xem, ví dụ như cái đầu này... Lại ví dụ như cái đầu...”, Làm không tốt Lâm Tri Bạch hôm nay thật muốn liên tiếp sáng tạo lịch sử!” Bắt đầu từ hôm qua, toàn bộ thơ Lâm Tri Bạch đã viết trước kia, đều bị dân chúng các châu lột ra. Cũng bởi vậy. Trình độ viết thơ của các châu đối với Lâm Tri Bạch, đã có thể đoán trước được. Mọi người đều cho rằng, hôm nay Lâm Tri Bạch lần nữa đoạt giải quán quân xác suất đặc biệt cao! Nếu không phải như thế, tới hôm qua Sở Châu cũng không đến mức chuyên môn tìm Lâm Tri Bạch muốn làm giao dịch. Đương nhiên, tình huống cụ thể như thế nào, còn phải xem tình huống tranh tài. Buổi chiều một giờ chiều, đây là thời gian các tuyển thủ bắt đầu, đều đã đến., Địa điểm tranh tài vẫn là trên Vô Không Sơn, theo diễn đạo diễn ở hiện trường, phát trực tiếp ba hai bắt đầu chính thức bắt đầu! “Chào mọi người, hoan nghênh

Berloz Tề Sở Văn đầu, hôm nay đã là ngày thứ bảy sau khi thi đầu bắt đầu, đồng thời cũng là ngày cuối cùng của cuộc văn đầu của chúng ta, tin rằng mọi người cũng giống như ta, hôm nay sẽ tràn ngập chờ mong như thế nào...” Vị chủ trì nói lời khai trương tiếng trống., Giải thích trực tiếp cũng đang cùng người xem chào hỏi, vẫn là hai nam một nữ phụ trách phân tích hạng mục ngày hôm qua. “Ta có dự cảm, hôm nay thần sẽ tiếp tục thắng!” Nữ giải thích đầu tiên là nàng đã không chút che giấu xưng hô Lâm Tri Bạch là “Thần”. Hai nam chủ khác cười cười. Ở hiện trường, Hạ Hân Thư cũng là một trong những thi nhân đại biểu cho Tề Châu dự thi. Giờ phút này vị tài nữ Hạ Hân Chính của Tề Châu nhỏ giọng nói với Lâm Tri Bạch: “To nhất bên Sở Châu kia là Vân Khai Nguyệt, người trẻ tuổi đứng đầu thơ văn chương Triệu Châu, hiện tại lão nhân còn không bằng hắn, hắn hình như đang nhìn ngươi...” Lâm Tri Bạch quay đầu nhìn lại, quả nhiên là một đôi mắt nhìn vào làn da trắng nõn., Người trẻ tuổi nho nhã, đại khái chính là Vân Khai Nguyệt trong miệng Hạ Hân Di. Chú ý tới Lâm Tri Bạch đang nhìn mình, Vân Khai Nguyệt lộ ra vẻ tươi cười, Lâm Tri Bạch gật đầu, sau đó nhìn về phía người chủ trì.... Người chủ trì mở miệng nói: “Quy tắc hôm nay, giống ngày hôm nay, vòng thứ nhất đào thải bốn vị, vòng thứ hai đào thải ba vị, vòng thứ ba là quán quân quyết đấu, cho nên hy vọng mọi người đều toàn lực ứng phó.” Tiếp tục, người chủ trì giới thiệu quy tắc hôm qua một lần nữa., Sau đó mới mở miệng nói: “Nói xong quy tắc, kế tiếp liền muốn cùng mọi người bàn tán về đề mục của vòng thứ nhất, thời điểm chúng ta lên núi, hẳn là đã nhìn thấy thác nước không núi a, hôm nay vòng thứ nhất sao không lấy thác nước Không Sơn làm đề, nửa giờ làm thời gian, mời các vị bắt đầu soạn thảo đi...” Tất cả các thi nhân nghe được những lời này, biểu tình không có gì quá bất ngờ., Lấy Không Sơn một cảnh làm đề là chuyện bình thường, bởi vậy mọi người tin tưởng, cũng là tương đối sung túc, đã có mấy vị trực tiếp cầm bút viết, nói không chừng còn có chút áp đề đề trúng vòng đầu tiên. Lâm Tri Bạch nhin không được lộ ra tươi cười. Cái đề bài này có chút ý tứ đụng vào họng súng của hắn. Chẳng qua tình huống này của Lâm Tri Bạch, đề bài thế nào mà không phải đánh vào họng súng của hắn đây? Bất kể là đề bài xảo quyết cỡ nào, hắn luôn có thể tìm được tác phẩm thích hợp trong hàng nghìn bài thơ kiếp trước., Thậm

chỉ có vài đề bài quen thuộc của Tư Không Kiến Nguyên, Lâm Tri Bạch càng thêm thành thạo. Hẳn hầu như không suy nghĩ, liền lựa chọn một bài thơ nổi danh nhất trong một bài thác nước, Thanh Liên cư sĩ Lý Thái Bạch “nhìn núi cao chót vót”! A, Lý Bạch ghi chính là lư sơn. Bất quá không quan trọng, Lâm Tri có thể đem Bạch Đàm sửa thành 《Vọng Không Sơn thác nước》, lúc văn chép đề chơi này không thể có suy nghĩ chết chóc., Nếu không phải phạm vi có thể sao chép quá hẹp thì thôi, dù sao thác nước không sơn này cũng phi thường hoa lệ, có thể là một trong những điểm quan trọng nhất của núi này! Nghĩ đến đây, Lâm Tri cầm bút viết: Nhật Chiếu hương lô sinh tử yên, nhìn thác nước treo ở trước chảy. Nó bay thẳng xuống ba nghìn thước, nghi là ngân hà lạc cửu thiên, từ ngữ hào phóng cùng uyển chuyển hòa hợp. Thi văn lại chưa từng phân như thế. Theo Lâm Tri Bạch xem, nếu là thi nhân cũng phải tìm ra nhân vật đại biểu “Hang phóng phái”, vậy nhất định phải là Lý Bạch mới được, thái hào phóng không kèm chế được cũng quá ngang ngược! Đồng dạng cảm thụ còn có giải thích theo Lâm Tri Bạch một bút động., Nữ Giải Giải lại hét lên: “Thần bắt đầu sáng tác của người đó!” Mà trong lúc Lâm Tri viết ‘Phi Lưu thẳng tấp trong vòng ba nghìn thước’, nghi là Ngân Hà Lạc Cử Thiên. Nữ giải đoán còn chưa kịp phát ra rầm cầu vòng, một nam tử mập mạp bên cạnh giải thích đột nhiên phun ra âm thanh cao hơn: “Ngọa tào!” Trước kia vẫn là nữ giải giải nói đang nổi điên, hai nam giải thích vẫn tương đối lý trí. Không nghĩ tới làn sóng này, một nam giải trong đó cũng bắt đầu nổi điên, chỉ vì bài thơ này của Lâm Tri Bạch thật sâu mà đá động hẳn! Vị nam tử gầy gò kia giải thích thuyết pháp gãi đầu: “Đạo lý này ta đều hiểu, nhưng tại sao câu đầu tiên lại là lư hương còn có lư hương, làm gì có lư hương?” “Có thể là ảo tưởng đúng không?” Nữ tử giải thích: “Câu này cũng không phải trọng điểm.” Tên mập giải thích: “Ài! Cái này có cái gì khó giải thích đây!”, Muội Chiêm Càn Ngả Tư Phục đứng sừng sững? Ngọn núi bên kia thác nước có phải vừa nhọn vừa tròn, mây khói tụ lại tạo hình giống như lư hương không?” Hảo hảo, mập mạp giải thích tuyệt đối không thể tưởng tượng được, hẳn giải thích một phen này, không ngờ lại nghiêng ngả đánh tới. Bởi vì cái lư hương trong bài thơ này của Lý Thái Bạch chính là Hương Lô Phong, ngọn núi này nằm ở phía tây bắc Lư Sơn, giống như là lư hương ở

Bác Sơn... “Không sai!” Nữ Giải lập tức mắt tỏa sáng nói: “Ngọn núi kia như một ngọn lư hương rực rỡ, từ từ bốc lên một khối khói trắng., Giữa trời xanh như núi xanh, dưới ánh nắng đỏ hóa thành một mảnh ráng mây màu tím, cái này không chỉ làm cho ngọn núi phủ thêm đẹp hơn, mà còn có cả sắc thái chủ nghĩa lãng mạn, là thác nước bất tầm thường, tạo ra bối cảnh không tầm thường, đây là dụng ý của thần!” Hay cho câu “Nhật Chiếu Hương Lô sinh tử yên”! Người đàn ông gây giải thích rằng bị thuyết phục, hẳn có chút cảm khái nói: “Cái này đã được coi bỏ nghi hoặc này rồi.”, Bài thơ này hoàn toàn không chệ vào đâu được, mỗi một câu đều là chữ triện châu, ví dụ như câu “Nhìn ngắm sông nước treo trước”, bốn chữ đầu tiên là đề điểm. Chữ “Tri tiên xuyên” là hình tượng đầu tiên chúng ta “Vọng”, thác nước như là một chữ “thần” cực lớn, treo cao giữa núi sông...” “tốt nhất chính là chữ “Đất”!”. “Mập mập giải thích rất kích động, tựa hồ bài thơ này đặc biệt chọc vào nội dung thơ của hắn. “Chữ này trong nháy mắt hóa động thành tĩnh, giống như là biểu hiện ra hình tượng thác nước trút ra ở trong “nhìn xa”, cho nên chữ “Trất” này cũng bao hàm hàm lực tán tụng vĩ đại của Lâm Tri Bạch sự phụ đối với thiên nhiên này., Về phần câu thứ ba và câu thứ tư, liền thần hơn câu trước, ta thậm chí không dám bình!” Hai câu đầu tiên là tinh diệu.” Nam tử gây gò giải thích nói: “Hai câu sau, chính là nét bút thần kỳ! Nhất là “Phi Lưu thẳng xuống ba nghìn thước”, một nét huy sái này, quả thực là chữ “Phi” có lực! Đơn giản một chữ “Phi” liền đem thác nước phun ra, miêu tả cực kỳ sinh động; mà “đá thẳng” thì vừa viết ra ngọn núi cao vút., Lại có thể thấy dòng nước chảy xiết, không trung rơi thẳng tắp xuống, khí thế không thể đỡ như đang ở trước mắt, cuối cùng lại tiếp tục một câu “ghi là ngân hà lạc cửu thiên”, có thể nói là hồn phách kinh người!” “Luồng thổi! Cuồng thổi! Cuồng tín! Đây chính là trạng thái mà người xem các châu nhìn thấy, ba giải giải thích. Đặc biệt nữ giải giải giảng cùng nam tử mập mập, càng là trực tiếp biến thành nãi tàn phần của Lâm Tri Bạch. Thế cho nên mười thi nhân, không chỉ một người đều viết thơ..., Nhưng hai người lại không vui vẻ nói tác phẩm của những người khác. Vẫn là người gây kia giải thích rõ ràng cái gì gọi là đại cục làm trọng, cũng phải cấp cho thi nhân khác chút thể diện, cường hành giải thích tác phẩm của những người khác. Nhưng mà, người xem lại là

cùng nữ giải thích với nam giải thích của người béo, bọn họ căn bản không quan tâm đến tác phẩm của những người khác, trong đầu chỉ có Lâm Tri Bạch này thôi! “Ninh!” “Ta đã xem qua, ba thế cục trắng nghiền áp, ba so với lẽ mang những người khác đi!” “Thật ra khí phách của Vân Khai Nguyệt đứng đầu cũng không tệ, hoa chiếu không sơn giáp., “Đúng vậy, cùng lúc Vân Khai thác nước, hấn đáp đề, thậm chí đem tên của mình dùng cho thơ...” “Đáng tiếc tháng giêng giêng, gặp được Lâm Tri bạch!” “Đúng vậy, cùng là thi nhân trẻ tuổi, Vân Khai Nguyệt so với Lâm Tri Bạch, non hơn!”, nhưng rõ ràng là Lâm Tri bạch thò, non hơn., Người trẻ tuổi mới là người chính thức, Vân Khai Nguyệt được xưng là thi văn đệ nhất Triệu Châu, Lâm Tri Bạch ở Tần Châu cũng có cách nói của đệ nhất tài tử, chẳng qua hôm nay xem ít nhiều cũng có chút cao thấp lập phán.” Còn có hai vòng, xem lại đi!” Tuy rằng một vòng này, Lâm Tri nghiền ép đại đa số người, nhưng thủ hạ của Vân Khai Nguyệt kỳ thực là đứng sững, hấn ở đáp đề còn hóa tên vào trong thi thể thành một chiêu kinh diễm rất nhiều người. So sánh với Lâm Tri Bạch hôm qua., Có thể nói là toàn bộ quá trình đều nghiền ép hết thảy, một màn ngày hôm nay không khỏi khiến cho người ta cảm thấy Vân Khai Nguyệt là có hi vọng đoạt giải nhất!... Rất nhanh, vòng thứ nhất đã được phân ra. Đánh giá của hôm nay, đại khái tiêu chuẩn cũng xấp xỉ ngày hôm qua, bài thơ Lâm Tri Bạch này thu được tám trăm phần! Có trời mới biết được hai phần bị vứt bỏ, nhưng ngẫm lại mấy chục bình ury, cũng có thể hiểu được., Dù sao đệ nhất của Lâm Tri Bạch cũng chẳng có gì để lo lắng! Ngoài ra, chín vị tuyển thủ khác khi nhìn thấy bài thơ của Lâm Tri Bạch, biểu tình trong nháy mắt trở nên cổ quái. Mấy vị tuyển thủ của Sở Châu, càng thêm tuyệt vọng, tài hoa thi văn của Lâm Tri Bạch tựa hồ không kém gì trình độ từ của hấn! Ngay cả Vân Khai Nguyệt, đều đang hít sâu, tựa hồ là vì điều chỉnh tâm tính. “Như vậy, vòng thứ nhất kết thúc, rất đáng tiếc có bốn vị tuyển thủ cần rời khỏi tranh tài của chúng ta...” Vòng thứ hai chỉ còn lại sáu người., Nàng tiến vào vòng thứ hai. Nhưng Tề Châu ngoại trừ nàng, chỉ còn lại Lâm Tri, ba người còn lại đã ở vòng thứ nhất. Chỉ là người xem Tề Châu xem cuộc thi không chút lo lắng. “Tuy vòng thứ nhất của chúng ta đã mất ba người, nhưng ta không hốt hoảng chút nào, chỉ cần có tiền mặt, hết thảy không thành vấn

đề!” ~~~~~, còn có vui mừng nữa rồi. “Thiên Di ở Tề Châu chúng ta là đệ nhất tài nữ, nhưng đứng trước mặt thủ phú., “Sở Sở... ta chỉ có thể làm tiểu nha hoàn...” Lâm Tri Bạch: “Ha ha ha ha, đây là đả ngộ của thần sao? Nữ thần giành để hấn làm nha hoàn?” Chỉ cần giành được thất liên thắng, đừng nói nữ thần giành để hấn làm nha hoàn. Ta cảm thấy trên thế giới này sau này không mấy nữ nhân có thể chống đỡ được mị lực của người giàu nhất, bởi vì hấn sẽ có một danh xưng, gọi là Lam Tinh tài hoa nhất!” “Tài hoa đệ nhất gì đó, bây giờ đều gọi hấn là thần.” “Không nhìn ba người đang xem trực tiếp giải thích bị luân hãm hai cái.” Cảm thấy người gây ôm còn lại giải thích đoán đoán có lẽ cũng sắp rồi.” Có thể nói Tề châu xem bạn bè trên mạng của các bạn thi đấu.” Là đang hoan hô nói cười trao đổi, đại gia vô cùng bức thiết đối với 7 người tỷ không có, đồng thời cũng hy vọng Lâm Tri Bạch có thể đạt tới đỉnh cao của vinh quang! Mà lúc này, đề thứ 2 đi ra, chủ trì nói: “Đề thứ 2, vẫn cùng Không Sơn có liên quan, trong truyền thuyết Tề Sở giao chiến, trên Không Sơn có một đôi phu thê thông tuệ, bọn họ trải qua cuộc sống hạnh phúc, nam canh nữ dệt vải., Lúc nhân hạ vợ chồng còn có thể đánh cờ, đáng tiếc chính là, về sau có một ngày trượng phu bị cưỡng chế trưng binh, gia nhập quân đội Tề Châu, thê tử một đường đưa hấn rất xa mới về nhà, về sau liền ngày đêm ở trên núi chờ trượng phu trở về, cho nên ngọn núi phía đông chúng ta gọi là Tương Tư Nhai, trên núi còn có một thạch kỳ bàn thời cổ đại...” Tương Tư? Đây hấn là đạo đề mục thứ hai trọng điểm rồi., Chủ đề câu chuyện đầy oán hận tương tự lẫn nhau cũng rất nhiều. Phản ứng đầu tiên của Lâm Tri Bạch chính là viết về đậu đỏ trong Vương Duy Thi. Bài thơ này tuyệt đối là kinh điển! Nhưng ngay sau đó, chữ V đọc sách tả, đùa giỡn lẫn lộn. Sở, con một sách, Lâm Tri Bạch lại có một ý tưởng, hấn cảm giác một bộ tác phẩm của Ôn Đình Bội đặt ở nơi này đặc biệt ứng cảnh. Nghĩ đến đây, Lâm Tri Bạch nâng bút viết: Điềm thấp đèn ở đáy giếng, cùng lang trường đầu cờ. Hai câu ôn hòa, tiếp theo mới là phát biểu, Lâm Tri Bạch nhìn về phía tường tương tư nhai trong truyền thuyết kia, viết hai hàng cuối cùng: Linh Lung, xúc xác an hồng đậu, thâm sâu tận xương, có thể hiểu biết không? Trình độ nổi tiếng của bài thơ này đương nhiên không bằng 《Tinh Tư》 của Vương Duy,

nhưng Lâm Tri Bạch Đặc thích, hơn nữa độ phù hợp với đề mục này rất cao, nên hẳn dứt khoát đọc lên.

Chương 500: Nhìn to nhỏ khắp núi!

Lớp mới nhất trên mạng: “Chiếu đèn dưới đáy giếng, cùng lang trưởng đừng mong chơi cò.” Người xem vừa nhìn thấy Lâm Tri trắng viết ra hai câu thơ, cảm giác rất tinh tế, phù hợp với bầu không khí hòa hợp, nhưng kinh diễm khẳng định là xa xa chưa nói tới, thậm chí có loại thất vọng nhân nhật, ước chừng là không đạt tới giá trị đi, mọi người đối với vị thiên tài sáu liên thắng này hiện tại vô cùng cao, nhưng hai câu sau cùng “Linh Lung xúc đường đỏ đậu”, “Nhập Cốt Tương Tư tự biết không biết” đi ra ngoài, mùi vị bài thơ lập tức lan tràn khắp nơi! Các gian trực tiếp khắp các châu, đều là những câu kinh hô! “Hai câu thơ siêu thần!” Hai câu “Câu sau” này thật quá hay!” Mặc dù không biết ý tứ cụ thể nhưng cảm giác tuyệt vời của văn tự “Ha ha ha ha, xem ra mọi người đều giống như ta văn chương, chỉ là cảm thấy viết rất hay, nhưng cụ thể ở đâu không nói ra được.” “Không phải có giải thích gì đó thôi.” “Ba vị giải thích, hai câu cụ thể sau nên phiên dịch thế nào?” Trong trận đấu xem bài thi từ không giải thích một chút mọi người xem thử lý giải là thật sự không được. Mà giải thích ra cũng không quên chức trách của mình. Nữ giải thích từ trong ba câu lập tức kích động nói: “Hai câu thơ này quả thực là thần diệu, có vài người không hiểu vì sao là xúc xác linh lung an đậu đỏ a., Nhưng nếu như bình thường người lưu ý, thì sẽ phát hiện xúc xác truyền thống của chúng ta, một điểm và bốn điểm là màu đỏ, giống như ở trên xúc xác đặt đậu đỏ, về phần tâm tư tương tư thì không cần phải nói...” “Không sai.” Mập mạp giải thích: “Nhưng trừ điều đó, còn có một chi tiết rất quan trọng, mọi người có thể không biết, thời điểm xúc xác cổ xưa, làm thành hình xương trâu nhiều tác hợp với nhau.”, Thông thường sẽ lấy xương trâu dày đặc cắt thành khối, sáu mặt khoét ra điểm số tương ứng tức khắc thành xúc xác, điểm màu đỏ và điểm bốn điểm giống như hạt đậu đỏ tạt xương, cho nên câu thơ cuối cùng gọi là nhập cốt tương tư cũng không biết, hồng đậu nhập cốt đó, cũng là tương tư nhập cốt, Lâm Thần sau đó hai câu chơi một hai từ xuất hoa! “À?” Nữ giải thích nói, “Ta còn tưởng rằng nhập cốt tương tư chỉ là hình dung, không ngờ là một câu hai câu hai ý nghĩa.., “Thật sự là ” đậu

đỏ nhập cốt” rồi.” “Ta cảm thấy hai người các người vẫn chưa hoàn toàn hiểu được bài thơ này.” Trong phòng trực tiếp chỉ có duy nhất một người không có nói cho Lâm Tri xấu xí là tính lý cao gầy chủ nhân của Lâm Tri sàm sỡ, mở miệng cười nói: “Nếu không hai người các người cũng sẽ không một mực bình luận hai câu thơ này nữa.” “Chúng ta không đọc hiểu được.” Nữ thư giải thích cùng mập mạp hiển nhiên là không phục, bọn họ cảm thấy không thể so với hai câu đầu tiên, cho nên mới không đề cập tới mà thôi. “Y Tử gầy giải thích” “Chẳng lẽ là muội đang xin lỗi Chiêm Hoàng Mạc Yểm Đương yết nhận nhiệm? Một câu song quan của bài thơ này sao, có một loại khả năng, hai câu trước bài thơ này cũng chỉ chơi một hai câu, “Cái gì?” Nữ Giải Ngữ nói ra một chút, bỗng nhiên trừng lớn hai mắt, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ là người béo ở bên cạnh bỗng nhiên vỗ đùi...”, Dưới đáy giềng đốt đèn, ý tứ là đốt đèn dưới đáy giềng gì đó, nghe giống như có cũng được hay không có thể nói ra một chuyện cũ, nhưng ba chữ “Chúc Y” này, kỳ thực là có một giọng nói mang ý tứ “Thâm truyền ý tứ” hai quan, ý tứ là nhắc nhở, dặn dò cái gì? Câu tiếp theo có đáp án.” Ngừng lại một chút, người gầy lại nói: “Vây câu thứ hai, “Cộng lang trưởng hành cờ Mạc Bố, nghe ý tứ mặt chữ dường như chính là..., “A, ta tiễn người đi rồi, nhưng người đừng quên ván cờ mà chúng ta không có kết thúc, còn đang chờ người trở về tiếp tục đánh cờ, nhưng trên thực tế ba chữ “Mạc Hoàn Kỳ”, ý tứ chân chính là “đừng trái với kỳ”, thì ra đây chính là câu thứ nhất, nội dung chủ nhân giác thâm tình giao phó, dặn dò người không nên vi phạm ước định giữa chúng ta, chớ quên quy kỳ a.” Một câu hai nghĩa! Mỗi câu đều là một câu hai nghĩa! Bài thơ này quả thực đem một câu kỹ xảo song quan trong hai câu., Dùng đến mức xuất thần nhập hóa! Mà theo toàn bộ thơ câu câu câu nơi hai quan, khắp nơi lưu tâm, tầng tầng tiến lên, từng bước thâm hóa, cuối cùng đem tình cảm thâm tình uyển chuyển biểu hiện vô cùng ly kỳ vô tận, đồng thời một hình tượng nữ tử thông minh trí tuệ, thâm tình chân thành nháy nhót trên giấy! Người xem các châu đều nghe choáng váng! “Ta cảm giác bình thường không có gì lạ, vẫn tự thậm chí có chút thiên môn hai câu đầu tiên của một chút thiên môn., “Không ngờ lại thâm ý lớn như vậy!?” Thật xin lỗi, là ta không có văn hóa!” Một câu thơ này khắp nơi đều là cơ phong, nhưng một bài thơ lại đắp nặn ra hình tượng cô gái chờ

phu quân của Vô Không Sơn trở về! “Vốn cảm thấy hai câu sau siêu thần, bây giờ mới phát hiện bốn câu đều rất trâu bò!” Quan trọng là phong cách không chế cử trọng nhược khinh, phải biết rằng một bài “Lâm Tri Bạch” còn hào phóng như vậy, bài thơ này viết lên thị giác của cô gái!” Bài thơ này là bài thơ thị của cô gái. Tác giả Ôn Đình Nghệ, chữ Vô phi khanh, nhưng lại là một tác giả nam giới thơ văn của thời Đường, phong cách của hắn ôn nhu dịu dàng tràn ngập linh tính, dịu dàng tinh tế., Đối với sự phát triển của bài thơ này ảnh hưởng tương đối lớn, thậm chí được xưng là “Hoa Gian Thủy Tổ”! Hoa Gian phái là một loại phong cách. Cũng có thể nói đó là phong cách mà Ôn Đình Đình dành cho bản thân tạo ra, từ ngữ của hắn đa phần là hoa gian nguyệt, khuê tình, tạo thành hoa gian từ phong đặc thù, cho nên mới xưng là “Hoa Gian Phái” thủy tổ, bằng vào một chiêu công lực này, đám từ nhân của Văn Đường cơ bản không đủ cho hắn đánh, chứ đừng nói đến thơ tài của bản thân hắn., Cũng là nhận được sự tán thành của lịch sử ngàn năm, tin rằng người học đều biết “Kê thanh sắc tiền điểm nguyệt” của Ôn Phi Khanh, nhân tích câu kiều sương” cùng với Thủ Bò Tát Man “Tiểu Sơn trọng điệp kim minh diệt”, đây là thi từ song tuyệt. Đương nhiên trước mắt Lâm Tri Bạch ở trong mắt các châu mọi người, cũng là một hình tượng ‘Thi từ song tuyệt’ như vậy, mọi người thậm chí không dám nói thơ của hắn lợi hại hơn hay là tư từ lợi hại hơn một chút, bởi vì hai hạng mục này của hắn đều phát huy tốt quá rồi! “Nói cách khác, chỉ còn một vòng cuối cùng!” “Nếu một vòng cuối cùng, Lâm Tri Bạch còn có thể duy trì trình độ, vậy hắn sẽ phải sáng tạo thất liên quan kỷ lục!”, Không phải người xem định đoạt. Nhưng người có điểm thẩm mỹ đều biết, vòng này của Lâm Tri Bạch tất nhiên là tốt nhất toàn trường! Những thi nhân khác, kể cả Vân Khai Nguyệt, các tác phẩm đều chỉ có thể coi là ưu tú, nhưng lại không đạt tới trình độ khiến người ta phải thán phục như Lâm Tri Bạch! Mà kết quả, cũng quả không sai. Sau khi người chủ trì tuyên đọc kết quả vòng thứ hai, Lâm Tri Bạch lại một lần nữa giành được đệ nhất, tiếp tục dẫn đầu! Trên thực tế, mọi người nghe người chủ trì đọc ra bài thơ tìm kiếm của Lâm Tri Bạch, cũng đã dự cảm được kết cục. Bọn họ đều là thi nhân đỉnh cấp., Đương nhiên biết bài thơ này thiết kế tinh xảo đến cỡ nào, thuộc loại chơi đùa đến cực hạn của huyền kỹ, đột nhiên xuất ra một cử trọng

nhược khinh! “Lâm hội trưởng, ta cũng rút.” Người đứng thứ hai là Lâm Tri Bạch, người thứ hai là Vân Khai Nguyệt, chỉ có hai người này có thể tiến vào vòng chung kết thứ ba. Còn lại bốn thi nhân, kể cả Hạ Hân Di, tất cả đều phải bị loại. Mặc dù thứ tự vui vẻ của Hạ Dung cũng được xếp ở vị trí thứ tư, Thiếu chút nữa là có thể giúp Tề Châu lấy cái thẻ đồng rồi. Nhưng hiển nhiên, hiện giờ người xem Tề Châu không quá để ý đến mấy tấm thẻ đồng, bởi vì bọn họ đều biết, chỉ cần Lâm Tri Bạch tiếp tục áp chế mây khai nguyệt, thêm một vòng nữa thì kim bài lại rơi vào tay nàng!... Hạ Hân Di bị đào thải, là cười rồi đi, bởi vì Lâm Tri Bạch sẽ tiếp tục chiến đấu cho đến khi thắng lợi. Cùng nàng bị đào thải, còn có ba thi nhân Sở Châu, có thể hiện ở trong màn hình này., Không ngờ lại là ba tấm mặt mướp đắng. “Các người có cảm thấy Vân Khai Nguyệt lão sư chịu nổi áp lực giúp Sở Châu lấy kim bài không?” Ký giả che mặt ba người, người thi nhân bên trái quay đầu lại nhìn lên đài, theo bản năng nói: “Như thế nào thắng?” Thi nhân bên phải phần nộ nói: “Đây là Tề Sở Văn Đấu, thỉnh ngoại viện chính là dự tính ban đầu!” Thi nhân ở giữa thì giống như là ăn phải vàng, không ngừng khoát tay nói: “Đừng hỏi... đừng hỏi...” Một màn rất thú vị..., đã không chỉ một văn nhân dự thi công kích loại chế độ viện trợ kiểu này, chẳng khác gì là đang giáp mặt với mặt mình! Chỉ vì Lâm Tri Bạch quá đáng sợ! Đáng sợ đến mức mỗi một người gặp được Lâm Tri Bạch, đều không được trải nghiệm tốt! Những văn nhân này đại biểu cho Sở Châu dự thi là muốn vì châu tranh quang, nhưng bọn họ cũng là vì con người. Kết quả mọi người đều bị Lâm Tri cho vào sân khấu làm nền, chỉ là trò hề hề mà mất mặt, ai có thể vui được?, Còn có Vân Khai Nguyệt đã tiến vào trận chung kết. Trước đó hai vòng đấu, Vân Khai Nguyệt còn chưa cảm thấy có vấn đề gì, nhưng thẳng đến khi vào trận chung kết Lâm Tri Bạch, hẳn mới phát hiện mình đối mặt cảm giác áp bách đủ lớn! Mồ hôi ướt đầm! Nhất là nhớ lại Lâm Tri Bạch hai vòng trước, thậm chí biểu hiện trước văn đấu sáu ngày, Vân Khai Nguyệt thân thể càng run lên... Trong thi từ thi loại ở Triệu Châu, hẳn gặp phải một thương cùng đồng hành, Tề Sở Văn đấu, đụng phải Lâm Tri Bạch, mới đánh hai vòng liền không biết mình là ai nữa! “Triệu Khoát Nguyệt áp lực lớn như vậy sao? Triệu Châu đệ nhất tài tử?” Lý Bách ở dưới đài xem thi đấu?”, Chú ý tới sắc

mặt Vân Khai Nguyệt không đúng, nhất thời có chút hả hê, hẳn từng đối đầu với Lâm Tri, từ cờ vây, đến câu đối của Lâm Tri Bạch. Mà chỉ có người từng đối đầu với Lâm Tri, mới biết được loại cảm giác áp bách kia đáng sợ bao nhiêu! “Tốt, nghỉ ngơi qua đi.” Sau lượt thứ hai nghỉ ngơi mười phút, trận đấu tiếp tục. Người chủ trì nói: “Mọi người hiện tại nhất định rất tò mò, đề mục hạng ba của các loại điền thư là cái gì, kỳ thật vòng thứ ba không đề mục quá cứng nhắc yêu cầu., Lâm Tri Bạch lão sư và Vân Khai Nguyệt chỉ cần tận tình sáng tác, phát biểu cảm nhận của mình giờ phút này là tốt rồi.” Đây là ý tứ muốn hai tuyển thủ ngẫu hứng! Nhưng bản thân ngẫu hứng chính là một đề mục, bởi vì người muốn viết thơ, không thể nào làm gì với những thứ trước mắt... Vân Khai Nguyệt hít vào một hơi thật sâu, còn có cơ hội! Hẳn có một bài thơ liên quan tới dăng sơn, vẫn luôn dùng để áp đáy hòm chờ ngày hôm nay. Mà đây chính là cơ hội thích hợp. Mà lúc này chính là thời cơ, lúc này ở trên Không Sơn, lúc này ở trên núi!, Bài thơ này dùng ra sẽ không đột ngột, vạn nhất thắng, đó chính là tuyệt địa lật bàn! Nghĩ tới đây, Vân Khai Nguyệt Hoàng viết xuống một bài thơ: “Bè trên lập ra Thiên Tâm, xếp hạng thứ tự là Thiên Tâm. Lòng Lam Lam Dư Dư đang ngâm vịnh, Bạch Vân Lưu Thủy lúc này. “Ồ?” Chủ trì chủ trì nói: “Vân Khai Nguyệt lão sư trước tiên hoàn thành tác phẩm sáng tác, đây là một bài thơ để lên núi...” Lâm Tri Ngưu nhíu mày, hẳn cũng dự định viết nó lên núi. Bởi vì lúc này chỉ có một bài, nên cảnh tượng tốt nhất cũng có thể khiến tất cả các người xem, đều triệt để nhớ kỹ bản thân! Hít sâu, nhắc bút, sau đó phun ra một hơi., Lâm Tri Bạch lấy hành thư viết xuống ba chữ: Vọng Nhạc! Nơi này là Không Sơn. Lâm Tri lấy có nhìn Không Sơn, kỳ thực càng thích hợp hơn. Nhưng Lâm Tri Bạch không muốn sửa, hẳn chính là muốn viết Thái Sơn, thứ nhất vì Đỗ Phủ nguyên bản viết chính là Thái Sơn, thứ hai đừng quên Lâm Tri Bạch là người Tần Châu, mà Thái Sơn lại ở bên trong cảnh nội Tần Châu, tuy mình là ngoại viện Tề Châu, nhưng ở đây chào Thái Sơn có hương một chút, không ai trách móc nặng nề, mang ý nghĩ này., Lâm Tri Bạch viết ra chính văn của bài thơ này: 【 Đại Tông phu như thế nào? Tề Lỗ Thanh không gặp, ống kính nhanh chóng kéo gần lại, mỗi một cây bút có thể quay được rõ ràng rành mạch, thợ quay phim gần đây dường như là muốn thể hiện ra mỗi chi tiết của vị Thần

Thư pháp này. “Đại tông?” “Ý này là Đại Tông Sơn!” “Trọng Tông không phải là Thái Sơn của Tần Châu sao?”.... Lúc này Lâm Tri lại phân tích cùng mọi người: “Tạo Hóa Chung thần tú, Âm Dương cắt sáng, giải thích: “Những lời này đại khái ý nghĩa là, thiên nhiên hội tụ ngàn loại mỹ cảnh thần kỳ ở chỗ này, mà núi nam núi bắc thì chia ra khỏi sáng sớm và hoàng hôn...”, “Quyết cung nhập quy điều.” Đoạn nữ giải thích lúc này không có phản ứng gì, nhưng tên mập giải thích ngay: “Tầng tầng mây trắng bao phủ trong lòng ngực, chim nhẹ nhàng bay vào ngưỡng ngắm cảnh, nói đơn giản là thi nhân nhìn thấy mây trắng bông bênh, trông thấy chim chóc bay vào sơn cốc, trong lòng cảm thấy vô cùng khoáng đạt.” Những câu này, khi thì người xem cảm nhận vô cùng rõ ràng. Mà trải qua giải thích, kết hợp với nội dung văn tự của mọi người, là có thể hiểu được đôi chút! Hai câu cuối cùng, Lâm Tri viết rất chậm: “Sẽ là lăng tuyết đỉnh...” Nữ giải thích cướp lời giải thích: “Những lời này mọi người hẳn là có thể xem hiểu được: “Lời này mọi người đều có thể xem hiểu!”, “Kể ta nhất định phải leo lên đỉnh núi...” Mập mập cười giải thích: “Cách nói của điếm khí phách là, ta nhất định phải đứng ở chỗ cao nhất!” Dứt lời, Lâm Tri viết xuống một câu cuối cùng: 【 【Tiểu Nhân lăm chúng tiên tử! Ta đọc sách nghiên cứu toàn bộ, chơi đùa với ta đó. Khả năng đọc sách ngâm ngâm chơi đùa, kỹ nữ trong nháy mắt yên tĩnh lại, mập mập và nữ giải thích đều không đoạt lời, hai người ngơ ngác nhìn bài thơ này của Lâm Tri Bạch, một cỗ cảm giác hùng hồn đập vào mặt, khiến cho tim đập thành thạch, huyết mạch toàn thân đều giãn ra!”, Mới xem chúng Sơn Tiểu...” Giữa kênh trực tiếp nhìn nam tử gây lực lý tính nhất, đầu tiên là thì thầm niệm một câu này, sau một khắc bỗng nhiên than thở: “Tiên sinh đây là lấy Thái Sơn tự so a, ta bái phục!” Câu nói này quá kiêu ngạo, quá bá khí, đồng thời giá trị nghệ thuật cũng rất cao! Quan trọng nhất, người viết bài thơ này là Lâm Tri Bạch, từ khi ông tham gia văn đấu Tề Sở tới nay, đã biểu hiện ra tài hoa kinh thiên vĩ địa, một đường nghiền ép đối thủ hàng đầu của các hạng mục khác nhau, thật sự có thể nói là đáp ứng câu cuối cùng của ông ta: Nhất lăm sơn tiểu! Giờ phút này, tất cả mọi người đều bị khí thế của bài thơ này làm cho rung động thật sâu!

Chương 501: Một người hợp chiếu!

Bài thơ mới nhất: tác lạc kinh phong vũ! Thơ hóa thành quý khóc! Đây là 《Vọng Nhạc Tự của Đỗ Phủ! Giải thích của ba người trực tiếp toàn thân nổi da gà, ngo ngác nhìn bài thơ của Lâm Tri Bạch, người xem các châu lại càng tê dại cả da đầu! “Tuyệt!” bài thơ này quá tiêu sái, không chỉ là tiêu sái, mà còn là bá khí không gì sánh kịp!” “Nếu là người khác viết ra bài thơ này, ta chỉ cảm thấy rất mạnh, nhưng Lâm Tri Bạch viết ra bài thơ này, kết hợp với biểu hiện của hãn trong toàn bộ văn đầu, quả thực khiến người ta tê cả da đầu!” “Suy!” Phù hợp với mong đợi của ta đối với một bài thơ cuối cùng của Lâm Tri Bạch, thậm chí vượt qua rất nhiều! Bất quá đây là bài thơ của Tàn Châu Bạch Đế Bạch chúng ta!, “Lúc trước đã dám nói như vậy, trong xương có thể không nhìn xuống kiêu ngạo của thiên hạ?” Nhìn một chút chúng sơn tiêu, câu nói này cũng liền phú dám nói, xứng đôi! “Đợi chút, như vậy, thủ phú bảy liên quan, giống như đã ván đã đóng thuyền?” “Tề Sở đầu, bảy ngày dưới, Lâm Tri toàn thắng!” Đột nhiên cảm giác thật không chân thật!” tâm tình của các châu người xem!, Ngoại trừ rung động còn chấn động! Bảy ngày qua, Lâm Tri Bạch đã mang đến cho mọi người vô số rung động! Rất nhiều người hôm nay thấy Lâm Tri trắng có hai buổi rối loạn trước, thậm chí còn chết lặng, cảm giác như đều là thao tác cơ bản, nhưng cuối cùng nhìn thấy bài thơ bá khí đến tột đỉnh, thân thể mọi người cũng khẽ run lên! Đương nhiên, cảm xúc sâu nhất vẫn là văn nhân của Sở Châu. Bởi vì bọn họ biết, câu “ngây ngốc” trong đám thi văn của Lâm Tri nhìn một cái “trong núi nhỏ” kia! Giờ khắc này, các tuyển thủ cổ cầm, cờ vây các tuyển thủ!, Các tuyển thủ thư pháp, hội họa các tuyển thủ vân vân... Toàn bộ các hạng mục, tất cả mọi người bị Lâm Tri trắng hiệp ngược, đều hai mặt nhìn nhau, cảm nhận được một loại thống khổ đồng bệnh tương liên. Không có biện pháp. Đánh không lại Lâm Tri Bạch, cũng chỉ có thể trở thành lá xanh, nhìn người ta trang bức, thậm chí còn trở thành hiệu quả cực cao làm nền. Người chủ trì cũng ngây dại. Hồi lâu chủ trì mới hồi phục tinh thần, hãn mới, “Tốt, có thể thấy, hiện tại hai vị thi nhân Vân Khai Nguyệt chúng ta đều đã hoàn thành tác phẩm của mình Lâm Tri Bạch, như vậy sau đó sẽ được chia đều...” Về mặt bình ủy cổ quái. Đây là ai mà còn cần phải chia? Kẻ ngốc cũng biết bài thơ này của Lâm Tri Bạch có ý nghĩa gì! Mà ngay khi đám bình ủy chửi rửa, Vân Khai Nguyệt bỗng

nhiên mở miệng nói: “Không cần chia, ta nhận thua.” Nghe được câu này của Vân Khai Nguyệt, đám bình ủy lại có cảm giác nhẹ nhõm hơn một chút. Chỉ vì bài thơ này của Lâm Tri Bạch Thủ Tiên, tốt đến mức bọn họ có chút ngượng ngùng chia tay. Quả thực là không thể ra tay, nếu thật sự phải kiên trì phân chia, thì cũng chỉ có thể là tất cả các lời khen ngợi đều cho đầy điểm., Dù là ai cũng không tìm ra được tật xấu nào của bài thơ này! Vân Khai Nguyệt nói xong thì thở phào nhẹ nhõm. Áp lực cùng Lâm Tri Bạch đối trận cũng được giải quyết, lúc này mới thả lỏng, lúc này hẳn mới phát hiện lưng mình đã ướt đẫm mồ hôi lạnh. Cẩn thận ngẫm nghĩ lại, Vân Khai Nguyệt cảm thấy đây không phải là vấn đề của mình. Bài thơ này của Lâm Tri Bạch, đương đại thi nhân ai tới cũng nhất định không ai địch nổi! Đổi cách nghĩ khác, có thể trở thành bối cảnh của bài thơ này, Vân Khai Nguyệt thậm chí còn cảm thấy vinh hạnh. Cảm giác này giống như: các người xem đi..., Hẳn vì thắng ta, liền móc đạn hạt nhân ra à! Vân Khai Nguyệt chính mình cũng không ngờ, bại bởi bài thơ Lâm Tri Bạch này mà bản thân còn rất kiêu ngạo!” “Được rồi.” Người chủ trì truy vấn Vân Khai Nguyệt không có phong cảnh sát tình, đó là rắc muối lên vết thương của người ta. Đổi lại bất luận kẻ nào ở vị trí Vân Khai Nguyệt đều sẽ xem xét nhận thua, bởi vì kết quả rõ ràng, cần gì phải tiếp tục bị tra tấn nữa đây? Là để làm. Chủ trì đề cao giọng nói: “Như vậy chúc mừng Lâm Tri Bạch sư phụ, trở thành quán quân hạng mục của Tề Sở Đấu Thi Văn!” Áo ào! Hiện trường đều đang vỗ tay! Ngay cả đoàn đại biểu Sở châu cũng đang dùng sức vỗ hai tay. Trong tiếng vỗ tay tổ chức phân phát súng, Lâm Tri Bạch Như Ý nguyện trả giá bằng., Lấy được tòa thứ bảy Mã Nhĩ Văn Đấu của Tề Sở hẳn, mọi người đều biết.” Sau khi phát xong, chủ trì cười nói: “Tề Sở Văn Đấu bảy hạng mục, Lâm Tri Bạch lão sư toàn bộ đều tham gia, đồng thời hẳn bằng vào lực lượng một mình mà bắt được bảy tòa Hám Nạp Đức, Tề Sở Văn Đấu tổ chức nhiều khóa như vậy trong lịch sử, vẫn là lần đầu tiên phát sinh tình huống như vậy, năm trước khi Tề Sở Văn Đấu kết thúc, chúng ta sẽ mời bảy hạng mục quán quân, tiến vào tổ chức quán quân của Vô Không Sơn Đình để quay phim hợp chiếu., Năm nay có chút đặc thù, chỉ có Lâm Tri Bạch sư phụ một mình tiến vào Không Sơn Đình chụp ảnh...” Nụ cười của người chủ trì cổ quái. Biểu cảm của Tề Châu đại biểu cũng rất kỳ dị. Sắc

mặt đại diện Sở Châu lại giống như một tờ giấy trắng. Mặc kệ tình huống đặc thù cỡ nào, quá trình Tề Sở Văn Đấu kết thúc nên đi vẫn phải đi hết. Lúc Lâm Tri tới sáng sớm đã nhận được, mang sáu chiếc đèn lồng vừa thắng trước đó tới đây. Lúc thi đấu, những nhân viên công tác này giao cho nhân viên công tác canh giữ. Hiện tại nhân viên công tác đang giúp Lâm Tri Bạch đặt sáu tòa Đường Lý Đường lên bàn đá trên Không Sơn Đình. Sau đó Lâm Tri Bạch đi vào tòa đình Không Sơn., Thuận tiện thả tòa thứ bảy Chư Cà Cát Nhĩ này xuống. Bảy tòa Berloz chữ Nhất xếp ra. Lâm Tri Bạch một người, đứng ở trong đình, trước người là bảy tòa Berloz xếp thành một hàng! Không thể không nói, chỉ riêng hình ảnh này đã vô cùng rung động lòng người, bởi vì lần trước khi Tề Sở văn đấu tổ hợp thành đội ngũ, cơ bản đều ở khoảng sáu bảy người, mọi người sẽ cười vô cùng sáng lạn. Chỉ có một năm nay, trong Không Sơn Đình, chỉ có một mình Lâm Tri cô độc! Không biết vì sao!, “Nếu nhìn một màn này, người xem Sở Châu đột nhiên phá vỡ toàn bộ phòng ngự rồi! Còn đập cái rắm á!” Chẳng lẽ nói là đội ngũ quán quân, hợp với một mình hắn, thì chỉ là một tổ chức quán quân!” “Vậy còn không bằng tự đập một cái!” Cái đó cùng với việc hắn vào Không Sơn Đình tự đập một tờ giấy có khác nhau sao!”: “Sao lại có thể biến thái như vậy chứ, mẹ kiếp, một chút cơ hội cũng không cho!” “Quy tắc ngoại viện cơ trí nào vậy, để Tề Châu tìm được một quái vật như vậy để ngược đãi chúng ta!” Không trách người xem Sở Châu phá phòng ngự. Tề Sở đấu văn bảy ngày này, trong lòng Sở Nhân vô số lần tràn ngập hy vọng! Vô số lần bị Lâm Tri đánh nát ảo tưởng! Cho dù là rèn sắt, cũng kéo không được nữa! Phải biết đây là bảy so tài, nếu không phải tận mắt nhìn trận đấu... Hoặc là nói nếu như trước trận đấu, nếu có người đoán trước, Lâm Bạch biết sẽ lấy bảy so lẻ nghiền áp của Sở Châu., Đó tuyệt đối là đang khiến toàn cầu cười vang đấy! Nói đùa gì vậy? Mà bây giờ kết quả này đối với người Sở mà nói, tựa như trò đùa vậy, thậm chí người bình thường nói giỡn, cũng không dám nói ra đến mức như vậy a!... Tần Châu, nhìn Lâm Tri chụp lại tấm ‘Đục quân đội’ kỳ hoa vô cùng, Tần nhân cũng cười điên rồi! “Hay là Bạch Đế người trực tiếp tự mình phách một tấm đi?” Ha ha ha, sau này Sở nhân nhìn tấm hình này hắn là ăn không vô cơm rồi!” Cho nên ta mới nói, Bạch Đế là Thần đấy, phàm nhân không nên so với hắn!, “Có điều ta còn

mơ hồ nhớ rõ Tề Sở Văn Đẩu, trước kia có một tên trâu bò nhất, hình như là kỷ lục của Tam Quan vương rồi!” À, Tiểu Lâm Đại Trúc ghi chép lại.” Đại Trúc đại khái vào mười năm trước, Tiểu Lâm Đại Trúc từng lấy được Tam Quan vương, cờ vây, thư pháp cùng với hội họa ba hạng mục đều được vô địch, bằng không thì người cho rằng Tiểu Lâm Đại Trúc tại sao kiêu ngạo như vậy? Bởi vì hắn đã từng ở trong lòng Sở Nhân., Cũng là tồn tại giống như thần a, bất quá Bạch Đế là Thất Quan Vương, sóng này thuần khiết đấng thần!” “Sóng ánh này, uy vọng của Bạch Đế tại Tề Châu sắp nổ tung.” Lâm Tri Bạch đã rất lâu không có trở về Tần Châu, nhưng ánh mắt toàn bộ Tần Châu vẫn tụ lại trên người hắn như cũ!... Mà nói về uy vọng của Lâm Tri Bạch ở Tề Châu, gần đây quả thật đã phát nổ, hôm nay càng khoa trương hơn: “Oa... Á! Bảy vị tù binh, vô cùng đồ sộ!”, “Xin chúc mừng thủ phú! Chúc mừng Tề Châu! Chúc mừng mỗi người chúng tôi! Chúc mừng Tề Châu! Ta biết rồi, tin tưởng Thủ Phú sẽ xong chuyện!” “Chúng tôi đánh Sở Châu thất bại, ta con mẹ nó cũng không dám ác như vậy đâu, còn phải là thủ phú, giống như Chiến Thần vậy!” “A a a a, thủ phú cả đời phần a!” “Nhất sinh hồng +1” “Đời sau của tôi còn phần của hắn!” “Lực lưới mở ra Tề Châu, hầu như mỗi người đều là fan của Lâm Tri, không có một tiểu hắc tử, đều là bạch tử! Sau đó Lâm Tri khổ cực phát khúc nhạc, rốt cuộc cũng đem ca hát của mình hát!”, Chuyện được đưa vào mười thứ hạng đầu của tân ca bảng sao? Tình huống hiện giờ không giống! Theo lời Lâm Tri Bạch tại Tề Sở Văn đẩu một ngày loạn giết. Những ca khúc mà Lâm Tri Bạch tuyên bố ở Tề Châu, download cũng hoàn toàn điên rồi! Hiện tại Tề Châu tân ca bảng, mười lăm vị trí đầu tiên tất cả đều là bài của Lâm Tri Bạch, cái gì thất gia bát gia đều bị đẩy ra phía sau! Không chỉ có như thế. Còn có lão ca trước kia của Lâm Tri Bạch, gần đây download cũng đã giết đến điên rồi! Trên cơ bản Tề Châu mọi người đều đang nghe tiếng hát của Lâm Tri Bạch, đây là một loại niềm vui bất ngờ! Đại khái đây là đãi ngộ công thần, Lâm Tri Bạch trong Tề Sở Văn đẩu, dẫn đầu đội Tề Châu tiến về phía trước chưa từng có, ngày hôm nay mới càng đánh một đội bảy so với số lẻ bảy của Sở Châu., Trở thành anh hùng trong lòng tất cả mọi người!... Triệu Châu, nhìn Lâm Tri Bạch đang “lớp một = 7”, tất cả mọi người đều cảm thấy rất phức tạp. “Không ngờ rằng Tần Châu vô thanh vô tức mà xuất hiện

một nhân vật thần kỳ như vậy!”. “Văn nghệ của Triệu Châu chúng ta vẫn luôn xếp hàng đầu trong bài danh sách của Lam Tinh, kết quả không ngờ chúng ta phải ngoại viện mạnh nhất ra ngoài, không một ai có thể chống đỡ được sự tiến công của Bạch Đê.” “Ta có dự cảm, Bạch Đê sẽ trở thành thần tượng của toàn dân trong ý nghĩa thực sự của Lam Tinh.” Hấn đi khác với tất cả mọi người, vừa là thần của giới văn nghệ, bình thường lại vừa lẫn lộn trong giới giải trí giải trí., Hơn nữa trong nhà còn là tài sản quý báu, như một truyền kỳ không ai có thể phục chế!” “Phát hiện chưa, không ai nghi ngờ hấn có thể sánh vai với Trần Vương nữa.” “Mặc kệ có thừa nhận hay không, Lâm Tri Bạch có kém Trần Vương hay không, đây là sự thật cơ bản.” Trần Vương đương đại, loại cảm giác này rất vi diệu. Lâm Tri Bạch đã đánh vỡ ấn tượng về thi từ của cổ nhân, thi phú, cảm kỳ thư họa gần như vô địch. Cái này giống như ở hiện đại địa, bỗng nhiên toát ra một người, viết thơ còn trâu hơn cả Lý Bạch, viết chữ còn mạnh hơn so với Tô Triết. Cho dù là ai cũng sẽ thấy hoảng hốt.... Trung Châu, nhìn Lâm Tri Bạch Hào đánh thắng thất liên thắng, cũng chiếu rọi Thất Thiểm Trung!, “Hấn, Lâm Tri Bạch, chính là tương lai của giới văn nghệ Lam Tinh!” Lâm Tri Bạch bây giờ, hoàn toàn có thể nói với bên ngoài rằng Cảm Kỳ Thư Họa Ca Phú là thứ nhất!” “Là như vậy.” Nếu ai đó không nhìn qua Tề Sở Văn Đẩu, khả năng đối với điểm này, sẽ không sinh ra khái niệm quá lớn.” Cách cục của giới văn nghệ, trong cuộc đấu văn của Tề Sở, đã có chuyển biến.”, Cũng chỉ có Triệu Châu, có thể hình thành uy hiệp đối với chúng ta, kết quả Lâm Tri Bạch lần này mặt ngoài của văn đấu, giết xuyên qua toàn bộ Sở Châu, nhưng trên thực tế chúng ta đều biết, hấn đem toàn bộ Triệu Châu dẫm nát dưới chân, tính ra như vậy chỉ sợ các Lĩnh Vực đại sư của chúng ta đụng phải Lâm Tri Bạch cũng có khả năng là bị khi dễ.” “Tần Châu! Tề Châu! Tề Châu! Triệu Châu! Triệu Châu! Tề Sở Văn đấu! Tề Sở Bạch, Lâm Tri Bạch trực tiếp nổi danh hơn phân nửa Lam Tinh!... Cuối cùng! Tề Sở Văn Đẩu, hạ màn., Hình như tất cả đã kết thúc. Nhưng trái tim của người ở Sở Châu mãi vẫn không thể bình tĩnh! Tối hôm đó, văn đàn của Sở Châu gặp phải tiếng mắng chửi phô thiên cái địa! Mắng gì cũng có, nhưng bị mắng nhiều nhất chính là chế độ ngoại viện của Tề Sở Văn đấu. Cuối cùng, một lãnh đạo lớn của văn đàn Sở Châu đứng ra xin lỗi: “Chế độ ngoại

viện, đối với Tề Sở Văn Đẩu, đúng là một loại thương tổn, chúng ta cũng suy nghĩ lại, chúng ta nghĩ đi., Kiểu hình thức này có vi phạm ước nguyện ban đầu của cuộc thi đấu hay không, cuối cùng trải qua thương nghị của chúng ta và đại biểu Tề Châu, quyết định sang năm sẽ hủy bỏ chế độ chính thức của ngoại viện...” Lâm Tri Bạch còn chưa rời khỏi Sở Châu, Tề Châu đại diện đoàn, chụm lại cùng một chỗ để tụ tập ăn. Nhìn thấy trong TV, lãnh đạo Sở Châu cúi đầu xin lỗi, Lâm Tri đã mỉm cười, cảm giác như đã có cảm giác khó hiểu. Bên cạnh đó, Hồ Duy cười nói: “Lâm trưởng lão, người đây là lấy sức một người, thay đổi quy tắc của Tề Sở Văn đấu a.” Lâm Tri nói: “Như vậy không phải thích hợp sao?” Em gái xâm lấn? Chẳng phải trước đó rất ghét chế độ viện trợ của Sở Châu sao?” Thạch Vân nói: “Trước đó quả thật rất ghét.” Thuộc chế ngoại viện cũng rất tốt.” Ha ha ha ha.” Toàn bộ người đại diện cho đoàn đại biểu đều cười ha hả. Quả thật, đúng là chế độ ngoại viện, năm ngoái khiến Tề Châu chịu nhiều đau khổ, cho nên Tề Châu cảm thấy Sở Châu không biết xấu hổ. Nhưng năm nay, chế độ viện trợ giúp khiến Tề Châu lợi ích vô cùng! Bọn họ cái gì cũng không làm, cơ hồ là nằm lấy được thắng lợi, hơn nữa còn là thắng lợi nghiền áp dễ dàng! Hái qua ngon ngọt, Tề Châu thậm chí còn không muốn từ bỏ chế độ ngoại viện. Nhưng cuối cùng, vẫn chỉ có thể từ bỏ. Bởi vì cho dù không từ bỏ., Sau này ở Sở Châu nhất định sẽ nghĩ hết mọi cách ngăn cản Lâm Tri Bạch tham gia thi đấu.” Hồ Duy mở miệng nói: “Tiếp theo tính toán thế nào?” Lâm Tri Bạch nói: “Về Tề Châu trước, chip đọc sách, giai đoạn thời gian gian gian gian gian gian gian gian tư thân mật. Sách sách còn có một số việc không làm, mặt khác ngài đã đáp ứng ta, nếu như ta có thể chiến thắng bảy liên tục, liền giúp ta dẫn kịch bản truyền hình và tổng kỹ của Lâm Tri đến Tề Châu.” Lúc ấy ta cho rằng ngài đang nói đùa...” Hồ Duy lộ vẻ đau khổ, nhưng rất nhanh sau đó lại cắn răng nói: “Nếu ngài đã làm được, ta đương nhiên phải nói được, Thạch Vân đúng không?” Chuyện này cần hấn và Thạch Vân cùng nhau phát lực, Thạch Vân gật đầu. Cho dù là vì duy trì quan hệ với Lâm Tri Bạch, quan viên Tề Châu cũng sẽ cố gắng cho Lâm Bạch tiện tay! Dù sao Lâm Tri hiện tại cũng là anh hùng của Tề Châu!”

Chương 502: Cung nghênh Bạch Đê!

“Tám lưới mới nhất: Nói là ngày mai về Tề Châu, buổi tối hôm nay Lâm Tri Bạch vẫn luôn không ngủ, bởi vì buổi tối tiếp nhận hai điện thoại. Điện thoại đầu tiên là Giang Thành gọi tới. Giang Thành trên đương nhiên là trước tiên chúc mừng Lâm Tri Bạch lấy được Thất Liên Quan, sau đó lại báo cáo tình huống công việc một chút, cuối cùng nói: “Lão bản ngài Côn Kiều Khắc và mật thất ở Tàn Châu bên này đã hoàn thành xuất phát, ta để cho bằng hữu của ông chủ gửi hết năm mươi bản.”, Để ở tửu điểm trước đài, ngài cần gọi điện thoại để cho bọn họ đưa đến phòng.” “Ừ, để đó, ngày mai ta sẽ lấy.” Lâm Tri Bạch trước khi tham gia thi đấu, thuận tiện đem hệ 2 của Berloz ưu điển viết ra, đồng thời giao đến thân thoại xuất bản thứ hai. Về phần tại sao lại gửi năm mươi bản? Đương nhiên là để gửi điện thoại cho người khác, mẹ gọi điện thoại tới, gọi điện thoại video. Lâm Tri Bạch ở chỗ điện thoại kia còn thấy ba và ca ca tỷ tỷ. “Tiểu Hắc người vui vẻ nói: “Mấy ngày gần đây chúng ta mừng quá!”, Nhưng ngày nào cũng phải xem trận đấu của con a, mấy ngày nay con vẫn luôn lấy phần thưởng, phụ thân ta kích động đến mức cổ họng cũng khàn đi, so với thời điểm nó nhìn quả bóng còn kích động hơn...” ông kính chuyển hướng phụ thân. Cha Cha quay cười nói: “Làm không tệ.” Lâm Tri Bạch cười cười theo, sau đó liền nghe lão mẹ chờ mong nói: “Lại thêm mấy ngày nữa là tết xuân rồi, Yên Hồi Kê không có chọn Sắc Tang Tuấn đúng không?” Lâm Tri nói: “Chờ ngày mai ta trở về Tề Châu, xử lý xong một số chuyện.”, “Vậy về nhà thôi.” Năm sau an bài gì?” Người nói chuyện lần này là ca ca: “Trông người dường như có ý định phát triển về Sở Châu?” Lâm Tri Bạch gật đầu: “Ta muốn đi con đường siêu sao châu châu châu, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất hái được tám ngôi sao.” Châu khác đều được...” Mẹ lo lắng nói: “Chính là Sở Châu này thật sự sẽ mua sổ sách của người sao, người làm bị thương nặng ở châu khác rồi, đừng làm đến cuối cùng bị Sở nhân chống lại.” Lâm Tri cười nói: “Cũng chỉ là giúp Tề Châu thắng lợi, công và tư vẫn phải tách ra thôi.”, Người không lý trí dù sao cũng chỉ là số ít.” Vậy người quá lạc quan rồi.” Tỷ tỷ cười nói: “Tỷ tỷ không cho rằng Tiểu Sở châu có thể rộng lớn như vậy, bọn họ khẳng định hận chết người.” Lâm Tri nhún vai. Cứ như vậy cùng người nhà tán gẫu một tiếng, Lâm Tri Bạch mới kết thúc điện thoại. Xem thời gian hình như còn sớm, Lâm Tri Bạch lại

làm việc trong máy vi tính trong chốc lát, chủ yếu là viết kịch bản... Cứ như vậy. Công việc đến gần mười hai giờ, Lâm Tri Bạch mới ngủ. Nhưng cùng một thời điểm, chín phần trăm người Sở Châu trở lên., Nhưng căn bản là không ngủ được! Trên mạng của Sở Châu, Lâm Tri Bạch đang ở Không Sơn Đình, một mình cùng với bảy tòa Hi Nhĩ Đức đang điên cuồng truyền lưu. Mục đích đầu tiên là tất cả đều có quan hệ với Lâm Tri Bạch —— Tranh Lâm Tri Bạch phế bỏ chế độ ngoại viện giúp đỡ cho Bạch Đế Chiêm, Thất Quan Vương [Bạch Nhất Quan] hóa thành tên họa Dịch Sơn] của Tam Quan Vương., Dù sao bị bảy so lẽ thật quá mất mặt! Về phần “chúng tam sơn” có ý gì? Phạm là xem xong cuộc thi ngày cuối cùng, đều biết Sở nhân đang trêu chọc, hoặc có thể nói là châm chọc chúng ta “Chúng tiểu sơn”. Đây là chuyện rất bình thường. Một trận tranh tài của văn đàn Sở Châu cũng không thắng được, những ngoại viện từng được ký thác kỳ vọng cao, lại lần lượt ngã trước mặt Lâm Tri Bạch. Các bạn mạng của Sở Châu không thể phát tiết sao? Cho nên đám văn nhân tranh thua cuộc dĩ nhiên trở thành đối tượng để các bạn trên mạng của Sở Châu phát tiết. Kết quả những văn nhân kia cũng cảm thấy oan, nhìn thấy bạn mạng của bản châu như vậy, một ít tính tình bạo ngược trực tiếp phá phòng nổi bão: “Ngươi đi!” là ta thua Bạch Đế trong phạm vi toàn bộ?”, “Thảo!” Những văn nhân này hình tượng bình thường, dĩ nhiên đều rất nho nhã, tính cách ôn định, con mẹ nó ngươi liền đi tìm một người, nói cho ta biết người này tên là gì, có thể giáp mặt thắng Lâm Tri Bạch được không?, Món ăn là nguyên tội không sai, nhưng bây giờ, không phải vấn đề của mọi người, là Lâm Tri Bạch người này thuần biến thái a! Cũng bởi vậy. Vô cùng hiếm thấy, những anh chàng bàn phím của Sở châu, vậy mà yên tĩnh rồi! Chỉ vì bọn họ càng nghĩ càng cảm thấy, hình như thực sự không thể trách Văn nhân của Sở châu được!, Càng không thể trách những ngoại viện kia, thậm chí không thể trách Lâm Tri Bạch... Trách hấn cũng không có lập trường đó, ai thi đấu mà không phải ứng phó toàn lực? Được rồi, vòng tới vòng lui, nôi lại trở về chế độ ngoại viện, không có thứ đồ chơi này thì Lâm Tri Bạch sẽ không xuất hiện trong trận tranh tài của Tề Sở Văn! Mà ngoại trừ tranh chấp thông thường ra, võng bạn Sở Châu cũng không quên chuyện Lâm Tri Bạch muốn tới Sở Châu phát triển... “Không thể để hấn thành công! Tuyệt đối

không thể để hấn thành công!” Nếu Bạch Đế hành hạ Sở Châu chúng ta xong, lại quay đầu leo lên siêu nhất tuyến ở Sở Châu chúng ta, vậy chúng ta sẽ thành cái gì?”, “Nhưng chỉ cần Sở Châu chúng ta không ủng hộ hấn, sao hấn có thể lấy được ngôi sao Sở Châu chúng ta?” Với năng lực của Bạch Đế, hấn cũng không lấy được những ngôi sao của các châu khác, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, việc chúng ta cần làm là khiến Lâm Tri không lấy được hòn sao!”, “Chúng ta đừng cho người một viên tinh!” Để cho người về sau chỉ có bảy viên tinh, không thể nào trở thành tiếc nuối của tám vì tinh siêu khổng lồ được!” Ài, phải nói, các người mau xem cấp bình luận của mình tinh đi, đây là chuyện gì vậy!” Thì ra ngay khi dân mạng Sở Châu nhiệt tình thảo luận, thì bảng bình minh của Sở Châu bỗng nhiên cập nhật!, “Thế mà lại xông tới một tuyến! Cái này giống như là một bàn tay vậy! Cái này giống như là tát vào mặt đám người Sở Châu đang kêu gào Lâm Tri Bạch! Bọn họ nghĩ không hiểu, ở Sở châu không có bất kỳ tác phẩm nào, Lâm Tri Bạch làm sao có thể xông thẳng vào một đường như vậy! “Đây là không phải là không thích hợp sao?” Lâm Tri Bạch nói là muốn đến Sở châu chúng ta phát triển, nhưng hấn còn chưa bắt đầu tiến hành thao tác nha!” “Không có tác phẩm cũng có thể tiến vào một tuyến sao?” “Người phụ trách bảng danh sách có phải là uống nhiều quá rồi không?” Lúc này liền có người nháo nháo, bắt quá sau đó quan viên Sở Châu cũng đưa ra giải thích, tựa hồ đã sớm đoán trước được sẽ có châu dân bất mãn: thao tác tấn chức hợp lý này, đối với những tác tác mà Tề Sở Văn đấu sáng tác này,, Thuộc về tác phẩm đức hoàn thành ở cảnh nội Sở châu chúng ta, bao gồm mấy bài thơ từ cuối cùng kia chất lượng cực kỳ ưu dị...” Ai Vân Lâm biết nói Lâm Tri Bạch không có tác phẩm ở Sở châu? Tề Sở văn đấu bảy ngày, tác phẩm mà Lâm Tri Bạch lưu lại không ít! Có tác phẩm họa tác! Có tác phẩm cổ cầm! Có tác phẩm kinh điển! Có tác phẩm thi từ! Thậm chí còn có tác phẩm thi từ! Thậm chí có câu đối này đều được tính toán... Những tác phẩm này có một cái, người nào dám nói kém? Phong võng bạn Sở Châu hiển nhiên không đoán trước được điểm này, nhìn phía quan phương giải thích sừng sốt hơn nửa ngày, nửa câu cũng không nói ra được. Mặc dù bọn họ rất không thoải mái, nhưng giải thích này có chút nào., “Câu câu đều có lý! Không sao!” Dù sao mục tiêu của hấn, là trở thành siêu một

đường!” “Trở thành một tuyến, và trở thành siêu một đường, là hai khái niệm!” Muốn xông vào một tuyến có thể dựa vào tác phẩm và độ nổi tiếng, nhưng muốn ở một châu mà trở thành siêu một đường sao băng, ở châu này không có fan để ủng hộ là tuyệt đối không được! Hiện tại Sở Châu, có thể là có một số người Sở, sẽ sùng bái Lâm Tri Bạch., Nhưng số lượng tuyệt đối rất nhỏ!... Ngày hôm sau, Lâm Tri thức tỉnh, không nghĩ tới mình lại trở thành một minh tinh của Sở Châu! Thật đúng là, nằm xông vào một đường. Không chỉ Lâm Tri ngỡ ngàng, đoàn văn nhân Tề Châu đồng hành cũng choáng váng, Hồ Duy càng dở khóc dở cười nói: “Người đã thành nước Sở châu rồi hả?” Thạch Vân líu lười: “Sẽ không phải thực có cơ hội nhảy tới Sở Châu siêu một đường chứ?” Lý Bách bên cạnh cười nói: “Người khác không có hy vọng, nhưng ta Lâm hội trưởng ta thấy tất cả đều có khả năng!” Lần văn đấu này, triệt để khiến Lý Bách trở thành phần vụn não tàn của Lâm Tri Bạch trong lòng hắn., Đã là không còn hình tượng không thể không rồi. Mọi người nói chuyện phiếm ăn xong bữa sáng, sau đó Lâm Tri đi về phía trước, lấy được năm mươi bản Bối Nhĩ Đức Tu và mật thất, tặng cho đám văn nhân Tề Châu đồng hành mỗi người một quyển. “Bộ thứ hai của Ngọc Nạp Đức hệ?” Có văn nhân vui mừng nói: “Mấy đứa nhỏ nhà ta còn thích quyển hệ liệt này, Lâm hội trưởng tại sao lại có quyển sách này?” “Không hiểu Lâm hội trưởng rồi phải không?” Hồ Duy cười nói: “Tác giả Kỳ Ni Đức gọi là Bất Dạ Hầu, là cây cột do Lâm hội trưởng xuất bản, Bất Dạ Hầu.”, Lâm hội trưởng luôn có thể lấy tới tay trước tiên, hơn nữa hai người bọn họ ngoại trừ quan hệ công việc ra, còn là một bằng hữu rất tốt.” “Hình.” Lý Bách ngạc nhiên nói: “Người hiểu biết rất sâu.” Như thế, mọi người đi lên máy bay. Sau khi lên sân bay, văn nhân rảnh rỗi đến nhàm chán đều mở ra xem sách của Lâm Tri tặng. Đương nhiên đối với hệ ba ba ba đường cảm thấy hứng thú chỉ là số ít, đám văn nhân này thích không phải là loại phong điệu này của cà phê. Bất quá Lâm Tri Bạch cũng chỉ là để chụp ảnh mà thôi. Dù sao những người này ở Tề Châu đều là quảng cáo miễn phí mà. Đúng., Lâm Tri Bạch lôi kéo mọi người võ Trương Hợp Chiếu, mỗi người trong lúc hợp chiếu, trên tay đều cầm lấy một quyển Lật Tư Đặc cùng mật thất. Bởi vì quyển sách này sẽ chính thức tuyên bố, hai châu Tàn Tề đều có thể mua được. Văn đàn Tề Châu đại biểu mang theo đại thắng chi uy, biến

tướng đề cử một quyển sách, hiệu quả chắc hẳn là phi thường không tề. Mọi người đương nhiên biết ý tứ của Lâm Tri Bạch, nhưng tất cả mọi người đều nguyện ý nể mặt., Thậm chí còn chủ động gửi đi tin tức liên quan đến binh đài công chúng. Tất nhiên Lâm Tri Bạch cũng phối hợp cộng hưởng ứng với binh đài công chúng Tề Châu. Nội dung nói “Chúng ta đã trở về”, nhưng thực chất lại là một tờ công văn. Kết quả tác phẩm quảng cáo này trong nháy mắt bùng nổ! Công phu của Lâm Tri Bạch, trong nháy mắt liền nhìn thấy mấy vạn bình luận, phía trước có lời khen càng cao càng trung trung hai: “Cung nghênh Bạch Đế quay về Tề Châu!” “Bạch Đế suất quân ban quân sự hồi triều!”” “Cung kính đứng đầu phú giả giáp!”, Bộ Vũ Khắc Càn Nhĩ bộ a, ta sớm đã chờ mong, giờ liền đặt đơn!” “Ha ha, thủ lĩnh phú nhanh chóng trở về vị trí lão bản xuất bản của mình!” “Ta nguyện gọi sóng này là manh hàng mạnh nhất!” Nhân dân Tề Châu giáp đạo hoan nghênh người trở về!” “Thần biện biện pháp của Tề Châu đã suy nghĩ một chút rồi, cho dù mình phát động trạng thái này ở Tần Châu, cũng rất khó có loại hiệu quả này. Nếu như Tề Châu có siêu siêu siêu một đường, vậy đoán chừng chỉ có một hy vọng ngồi ở vị trí này thôi, nghĩ đến Lâm Tri Bạch có chút vui vẻ. Ai không thích bị nhiều người thích buông tay như vậy?”, Lâm Tri chớp mắt giả vờ, chờ đợi máy bay hạ xuống.... “Bách Lưu đậu tư, đậu hạt máy bay song lưu của Tề Châu, cuối cùng cũng hạ xuống, Lâm Tri Bạch đã hạ cờ. Kết quả vừa ra khỏi An kiểm, mọi người đều tròn tròn mắt, Lâm Tri Bạch cũng hơi ngạc nhiên! Rất nhiều người! Rất nhiều người! Sơn nhân hải! Trong đám đông đông đông rập rập rập, còn có tiếng hét chói tai: “A!” “Ra!” “Ra!” “Bạch Đế yêu bọn ta yêu người!” “A a a a!” “Cung nghênh Bạch Đế về Tề Châu!” “Cung kính chúc các vị anh hùng khai hoàn!”, Tương đương với việc sớm nói cho tất cả mọi người biết hành trình hôm nay của đoàn đại biểu. Hiện tại chính là làm rất xấu hổ. Chẳng những tất cả bảo an của sân bay xuất động, bộ phận quan hệ cũng phái người đến bảo vệ trị an, sợ xảy ra sự cố giẫm đạp gì đó. Cũng may là nhân viên công tác đều không chê nhóm người Lâm Tri Bạch gây phiền toái, rước lấy nhiều người như vậy, mỗi người giờ ngón tay cái lên đều nở nụ cười vô cùng hữu hảo. “Chúng ta bây giờ là anh hùng của Tề Châu.” Hóc mắt Lý Bách có chút đỏ, “Mặc dù anh hùng thật sự là Lâm hội trưởng!, “Hiện

trường ta đều gọi Lâm Tri Bạch, Bạch Đế hoặc Thủ Phú. Ngoài ra cũng xen lẫn một ít thanh âm hô “Lý Bách” và mấy cái tên khác, “Không dễ đi ra.” Hồ Duy cười khổ, có loại phiền não hạnh phúc. Lý Bách thở dài, muốn nói ngài ra ngoài là không có việc gì, không có mấy người nhận ra ngài, những fan này chín phần trăm đều là nhắm vào Lâm Tri Bạch. Bất quá lời này đương nhiên không dám nói ra miệng. Nhìn thấy phía trước có người giơ bản tử, hưng phấn hướng mình la lên cái gì đó., Lý Bách khước miệng cong lên, tuy rằng phần lớn đều là fan của Lâm Tri, nhưng cái này gọi là muội tử của mình, nhất định là fan của mình? Vì thế hắn tiến lên một bước, “Xin chào” vị lão sư này, có thể cầu xin người, giúp ta lấy chữ ký của Bạch Đế hay không!” giọng của muội muội run run. Lý Bách... Người nói cái gì? Nơi này quá ồn ào rồi, ta không nghe thấy được!” Xoay người liền đi. May mắn Lâm Tri lỡ tai không tẹ, lại nhìn thấy một đám người giơ giấy bút lên., “Suy đoán là ký tên của rất nhiều người. Người này muốn ký tên trước mặt bọn họ, sau đó xoay người đi đến phòng nghỉ, chờ đám đông trốn đi khỏi, nhưng lại không nghĩ được. Trờ lại phòng nghỉ ngồi đợi không được bao lâu, Lâm Tri Bạch phát hiện tất cả đám văn nhân đồng hành, trên tay đều có thêm bản tử và bút tích: “Lâm hội trưởng ký tên làm gì?” “Các người cũng phải ký tên chứ!” Lâm Tri ngoài miệng nói vậy nhưng cũng đã ký. Những người này hắc hắc cười. Sí Lân Lân đọc sách tí hon, bặm vặc viết sách. Sắt sách vỡ, bọn họ không lấy được. Nhưng kí tên, miễn cưỡng có thể coi là tác phẩm thư pháp. Trên thực tế, Lâm Tri không biết chính là mấy người ở hiện trường lấy được giấy đồng danh của hắn, đã bị đám người đó vây quanh bởi đám nhà giàu có mụn. Trong số đó có hào thổ hào, muốn bỏ tiền mua một phần ký tên vào đầu Lâm Tri Bạch! Cuối cùng xuất được tám mươi vạn, những người giao dịch ngay tại chỗ đều choáng váng!

Chương 503: Lời hứa của Lâm Chiêu Mục!

“Địa chỉ mới nhất sân bay trì hoãn ba bốn mươi phút, Lâm Tri Bạch đi tới công ty, có một số việc cần phải xử lý một chút. Dù sao Lâm Tri Bạch sẽ không tiếp tục ở lại Tề Châu phát triển, càng không thể tiếp tục đảm nhiệm lãnh đạo giải trí thần thoại này nữa. “Ngô Thiên, ta cho người một lựa chọn.” Lâm Tri Bạch gọi quyền bí thư nhỏ tới, nói: “Người tiếp tục làm

việc cho ta, hoặc là ở lại Sở Châu bên Thần Côn, ta sẽ giúp ngươi.” Ngô Thao nghe vậy liền kích động, biết Lâm Tri Bạch muốn rời khỏi Tề Châu, Ngô Diễm vốn tưởng rằng công việc này cũng có nghĩa là, công việc của mình đã kết thúc. Kết quả tuyệt đối không ngờ. Lâm Tri Bạch lại gọi tới trước khi đi., Minh đã bỏ lại cho mình một đề lựa chọn như vậy! Là tiếp tục làm việc cho Lâm Tri Bạch hay là ở lại công ty nhà mình, thăng chức thành Thần Côn Cao quản đây? “Ta muốn ở lại.” Cuối cùng, Ngô Thao đưa ra đáp án của mình. Thật ra nàng cũng biết, mình có thể sẽ không bỏ lỡ cơ hội một bước lên trời, một bước lên trời, kẻ ngu cũng biết, tiền đồ đi theo Lâm Tri càng thêm huy hoàng! Nhưng Ngô Thao vẫn muốn ở lại Tề Châu, đó là cố hương của nàng. Nếu như thành công thì muốn rời xa quê hương, Ngô Nguyên cảm thấy cũng chưa chắc nhất định phải thành công. Huống hồ Lâm Tri cũng nói trắng ra., “Dù mình có ở lại cũng có thể lên làm quản lớn, không thể so với việc mình tiếp tục làm nghĩa, nhưng làm người chỉ là biết đủ việc. Lâm Tri Bạch có chút bất ngờ, “Không nỡ ở nhà?” “Đúng vậy.” Ngô Thao lúng túng nói: “Ta thậm chí không thích rời khỏi tòa thành này.” Rất tốt.” “Thực xin lỗi.” “Con người đều có chí, “Người có tướng mạo anh hùng, có tới bốn mươi điểm đẹp, rất nguy nga! Nếu như đại biểu cho ta, ta cũng có thể rời đi cùng ngài...” Lâm Tri Bạch chỉ cảm thấy Ngô Thao rất thuận tay, muốn mang đi, nhưng người ta muốn ở lại cũng không cần cưỡng cầu. Buổi tối hôm đó, Lâm Tri Bạch giúp Ngô Thao kể cao. Không chỉ có Ngô Thao, Lâm Tri Bạch còn làm chủ, để Phong Đại Côn đảm nhiệm chức phó phủ phủ hạt Thần Côn., Phong Hoành cũng tròn cả mắt, đêm đó đến tìm Lâm Tri uống rượu, thuận tiện cũng có ý đưa hấn đến. Dù sao Lâm Tri Bạch sắp quay về Tàn Châu. Ta có thể làm phó giám đốc được không?” Yến Hội Phong Vĩ ăn đến một nửa, vẫn nhin không được mở miệng: “Vạn nhất ta không làm tốt, ngươi đừng có trách ta nhé.” Lâm Tri cười trắng nói: “Công tác hạch tâm của ngươi làm phim đạo diễn nha, đề ngươi làm phó giám đốc, là vì phòng ngừa có người quay phim, ngươi hiểu ý ta chứ?” Nhìn bộ dạng đi cửa sau của ta” Phong Vĩnh nở nụ cười: “Đây là dự tính đem ta ở lại Tề Châu đúng không?” Lâm Tri Bạch nói: “Tự ngươi chọn đi.” Phong Vạn Linh gật gật đầu, Lâm Tri Bạch đã sớm hỏi qua. Phong Thạc Chân nguyện ý vì sự nghiệp, ở lại Tề Châu phát triển sự

nghiệp, ở lại Tề Châu phát triển phải không?”, Chuyện này hoàn toàn trái ngược với Ngô Diễm. Quan trọng nhất là mẹ ta qua đời, cha ta là cha ta, sau đó cha ta phá sản, bởi vì năm đó cha ta cũng không có thân thích gì, cho nên ta dự định đưa ông ta đến Tề Châu bên này, hẳn cũng rất vui vẻ.” Phong Hoàng uống nhiều rượu hơn một chút. Lời của Phong Thạc nói cũng nhiều hơn. Lâm Tri Bạch gật gật đầu, hẳn để lại cho Phong Vĩ mấy phần phong cách kịch bản. Mấy bộ phim này chỉ cần vỗ thật tốt, nhất định có thể thu hoạch thành công, giống như bộ phim ‘Cửu Liên’ cửu phẩm hài hước trước đó vậy., Đây là lần thí nghiệm đầu tiên của Lâm Tri Bạch, kết quả kiểm tra mặt ngoài loại phong cách này là hoàn toàn có thể giết loạn ở Tề Châu, tin rằng Phong Thạc có thể dựa vào những thứ này, trở thành một đạo diễn rất thành công ở Tề Châu! Mà mấy ngày kế tiếp, sau khi công tác giao tiếp hoàn thành, Lâm Tri Bạch chuẩn bị rời khỏi Tề Châu, lại lần nữa nghe được một tin tức tốt, Bất Dạ Hầu trở thành siêu một đường trên Tề Châu! Ba nguyên nhân. Người đầu tiên là bộ Trịnh Ni hệ thứ hai phát hành gần đây, tiêu đại lượng lớn, lực ảnh hưởng còn khoa trương hơn so với thời kỳ đầu tiên, đương nhiên công lao của Lâm Tri Bạch “danh hàng” này cũng không nhỏ. Điểm thứ hai là: Câu chuyện Hải tặc Vương Xương của Bất Dạ Hầu gần đây đã phát triển đến kịch bản văn tư pháp đảo, cảm giác nhiệt huyết trong đoạn này vô cùng bùng nổ., Trực tiếp để ảnh hưởng của truyện tranh nâng cao tầng! Cái thứ ba là: dưới sự hỗ trợ của Hồ Duy và Thạch Vân, Chử Bằng ở Tần Châu có rất nhiều ảnh quan tổng kỹ thuật, cũng bắt đầu đưa tới Tề Châu. Trong đó có mấy bộ tác phẩm mà Lâm Tri Bạch cố ý chọn lựa được, vừa đưa tới bên này đã được hoan nghênh nhiệt liệt. Ví dụ như Côn Bằng bão táp. Bộ kịch bản này sau khi tiến vào Tề Châu lập tức lên cao, đã được trình đến ngày thứ ba, nhiệt độ vô cùng cao, Bất Dạ Hầu lại là ‘Tiêu Tiêu Tiêu’ biên soạn, đương nhiên là được lợi vô cùng lớn, phối hợp nhiều tiền căn như vậy., Trở thành siêu một tuyến cũng rất hợp lý. Đương nhiên, bởi vì Bất Dạ Hầu ở Tần Châu, cũng là siêu một tuyến siêu sao. Đây là ý kiến đó, theo đợt này của Bất Dạ Hầu lên ngôi ở Tề Châu, tên Lâm Tri trắng như Mã Giáp này, thuận tiện cũng chỉ là một siêu sao nhị tinh mà thôi! “Có lẽ ta nên đổi thảo tác khác?” Lần này Bất Dạ Hầu lên ngôi ở Tề Châu, trở thành siêu sao châu, khiến Lâm Kiến Bạch mơ hồ

nghĩ tới một loại khả năng thao tác. Đó chính là: Đó là mình có thể đồng thời phát triển ở hai châu! Ví dụ như Sở Châu bên kia, sẽ để cho Bất Dạ Hầu cưỡi ngựa này đi xung kích siêu nhất tuyến. Mà bản tôn của mình, lại chọn một châu để phát triển, tiến hành thao tác theo tuyến đầu sóng gió. Dù sao thì trước đây khi ở Tần Châu cũng là Tần Châu., Ba mai ngựa của Bất Dạ Hầu và Bạch Đế Từ, Sở Từ vẫn luôn là tách ra. Nghĩ đến đây, Lâm Tri Bạch tìm Giang Thành thương lượng một chút, ước lượng tính khả thi thế nào. Giang Thành trầm ngâm nói: “Vậy thì giao cho công ty vận doanh bên Sở Châu, quả thật không có vấn đề gì, chỉ là không đến lượt Dạ Hầu không thể lộ mặt, cho nên tốc độ thăng địa cũng không quá nhanh, trừ phi...” Lâm Tri nhướn mày: “Trừ phi là...” Giang Thành cười nói: “Trừ phi Bất Dạ Hầu ở Sở Châu, chuyên phá hoại con đường nhà, chứ không phải là ở Tần Châu giống nhau, chứ không phải là ở Tần Châu., Chủ yếu là đương lập kịch bản và tác giả, bởi vì những hạng mục giải trí lớn nhất của Sở Châu chính là truyện tranh, Sở Châu thậm chí được gọi là Họa Nhật Chi Châu, có thể thấy truyện tranh ở Sở châu có sức ảnh hưởng lớn đến mức nào không...” “Truyện tranh sao?” Lâm Tri Bạch nheo mắt nói: “Nói như vậy, nếu như truyện chuyên công, vậy thì Tác phẩm của Bất Dạ Hầu vẫn là rất thích hợp với Sở Châu.” Lúc này Giang Thành gật đầu nói: “Đây là rất rõ ràng, bản tôn ngài ở Sở châu mặc dù chỉ là một ranh giới, nhưng về sau thật sự muốn đến Sở châu phát triển mà nói, muốn trở thành vượt qua một ranh giới có lẽ sẽ phải tốn rất nhiều thời gian.”, Dù sao lần này Tê Sở Văn đầu, ngài chính là ngược Sở Châu thành chó, vậy xác thực không bằng mượn giáp ngựa lạng lẽ này...” Lâm Tri Bạch gật đầu, “Ám độ Trần Thương.” Giang Thành gãi gãi đầu, “Đây là ý gì?” Lâm Tri cười miễn cưỡng, “Không quan trọng, nếu như truyện tranh về Sở Châu quan trọng như vậy, vậy về sau Bất Dạ Hầu liền ở tại Sở Châu chuyên công hội tranh tài a!” “Ừm.” Giang Thành mong đợi nói: “Sở Sở Châu một tuyến thậm chí siêu một tuyến, có không chỉ là một tuyến thôi phòng! Dùng chất lượng của Hải tặc vương lừng lẫy, chỉ cần chúng ta hảo hảo khai phá, chỉ cần chúng ta khai phá thật tốt! “A.”, Vài năm sau, Bất Dạ Hầu khẳng định cũng có thể dựa vào bộ truyện tranh này trở thành Sở châu siêu một đường!” Ừm, Lâm Tri Bạch nói: “Tại sao lại là Hải tặc Vương Trùng?” Giang Thành

buồn bực nói: “Người để Bất Dạ Hầu ở lại Sở Châu, lại chuyên công truyện tranh con đường của gia tộc, đó đương nhiên là khai phá ‘Hải tặc vương’ mà...” Ý của ta là, Bất Dạ Hầu có thể vẽ tân họa.” Ý của ta là chuyên tâm khai phá ‘Hải tặc vương’, đương nhiên là biện pháp, nhưng Lâm Tri Bạch cảm thấy hiệu suất hơi thấp. “A?” Lâm Tri Bạch: “Người xem ta nếu có thể vẽ ra ‘Hét Hải tặc vương cáo’, đương nhiên cũng có thể vẽ ra một ít hội họa trình độ khác, đây là hợp tình hợp lý mà...” “Đúng đúng đúng, rất hợp lý!” Ý tứ của Giang Thành rất hợp lý, Lâm Bạch nói: “Cho nên ý tứ của lão bản là, vì thị trường chợ của Sở Châu mà cắt ngang: “Cho nên, ý của người là, vì phiên bản lĩnh này là vì sở trường của Sở châu, nói: “Nếu như người đã có thể vẽ ra manh mối, “Bất Dạ Hầu sau này phải song song!” Lâm Tri Bạch nói: “Có lẽ vậy.” Lâm Tri Bạch có được tề của hệ thống, tốc độ truyện tranh, cực kỳ khoa trương, đây là sức mạnh của hắn. Rít sao! Giang Thành hít một hơi khí lạnh, sau một lát mới nói: “Không hổ là lão bản, bản tôn không đi Sở châu, người còn muốn đi đâu, suy nghĩ đến Triệu Châu sao? Hay là vào mùa xuân của Trung Châu?”. “Thị Nguyệt ba mươi ngày. Cuối cùng Lâm Tri Bạch đã trở lại Tần Châu. Đây là ngày đầu mùa xuân, Lâm Tri Bạch vào gia môn, đã cảm nhận được hương vị gia đình nồng đậm, khắp nơi đều dán câu đối.”, Đều ở nhà chờ hắn, mỗi người đều cười đặc biệt vui vẻ! Mặc kệ Lâm Tri ở bên ngoài lấy được bao nhiêu thành tựu, hắn ở trong nhà, cũng vĩnh viễn là con cha mẹ, là đệ đệ của ca ca tỷ tỷ. “Cha, mẹ, tỷ tỷ,...” Đánh xong một vòng chào hỏi, Lâm Tri Bạch lấy ra lễ vật của mình. Trước kia trong nhà có người đi công tác, trở về đều sẽ mang quà cho Lâm Tri. Lâm Tri Bạch lần đầu tiên đi Tề Châu trở về., “Đương nhiên cũng là chuẩn bị cho người nhà một đống lễ vật. “Ui, cái túi xách này nhìn không rẻ đâu!” Mẹ ơi, Lâm Tri Bạch mua cho nàng một cái túi xách thiết kế cực kỳ phong cách. “Đây là túi xách nữ tử hình thức mới nhất của thương hiệu, còn chưa tuyên bố chính thức, tiểu Hắc lại thần thông quảng đại.” Tỷ tỷ cười nói, hiểu rất rõ mấy thứ này. Lâm Tri Bạch khoát tay nói: “Không tính là thần thông quảng đại, thương hiệu muốn tìm ta thay mặt, ta chủ động nói hộ, nhưng lời này khiến ta cảm thấy rất dễ chịu., Phôi với mẹ rất thích hợp...” Mẹ đẻ tương đối hài lòng. Tỷ tỷ nhận được là một đồng hồ, nàng gật đầu nói: “Ta đây là diên ngọc, cũng không

rẻ đâu, có thể giới hạn lắm, là năm người toàn cầu đấy!” Sau đó là lễ vật của phụ thân và ca ca, mỗi người đều rất trân quý. Như thế, cả nhà vui vẻ hòa hợp vào phòng, kết quả buổi cơm trưa rất nhanh, ba người đột nhiên nhận được một điện thoại, sau đó liền vội vàng đứng dậy nói: “Lão gia tử...” Người nhà đều sững sốt, đây là lần đầu tiên lão gia tử chủ động tới cửa., Người một nhà đều chủ động đi ra cửa đón lão gia tử. Lão gia tử ngồi một chiếc thương vụ tới đây, thư ký vàng đi xuống xe trước, hướng về phía một nhà Lâm Tri Bạch gật gật đầu, sau đó mở cửa xe ra sau. “Các người có vẻ gì vậy?” Lão gia tử sau khi xuống xe, phát hiện ánh mắt một nhà Lâm Tri Bạch nhìn hắn cũng có chút nhút nhát, nhất thời mất hứng. “Thật bất ngờ, không nghĩ tới phụ thân ngài sẽ đến...”, Nhìn Lâm Tri Bạch, Lâm Tri hiểu ý, chủ động tiến lên đỡ. Cha Cha và mẹ ruột nhìn nhau. Lão gia tử này, không cần con trai và con dâu dìu đỡ, ngược lại còn muốn đưa cháu trai này. “Quyển sách mà người viết kia, còn có hội họa a, ta tặng cho người ta, có rảnh người lại viết cho ta một chút, giống như lễ Lan đình theo lễ nghi vậy.” Lão gia tử cười nói: “Nếu như người đã mở miệng, ta đương nhiên không có vấn đề.” Lão gia tử gật gật đầu., “Sang năm người có tính toán gì thì nói với ta.” Lâm Tri trả lời: “Tương đối không rõ ràng, nhưng mục tiêu lâu dài, hẳn là trở thành ngôi sao trong bát tinh châu...” “Bát tinh sao?” Lão gia tử nói: “Người ở Tề châu không đến nửa năm, đã xông lên siêu nhất, sáu châu còn lại, chỉ còn lại ba hai năm nữa, hẳn là cũng có thể bắt lại, đến lúc đó về Tần Châu, tiếp nhận thần thoại., “Thế nào?” Lâm Tri bất ngờ. Lão gia tử tuyên hắn làm người thừa kế, thật ra cũng không làm cho hắn bất ngờ. Bởi vì hắn là người thích hợp nhất, giống như trời chọn! Hắn chỉ là bất ngờ, lão gia tử nhanh như vậy đã muốn bảo mình thay đổi công việc! “Ta thấy thân thể người đang khoẻ mạnh đấy. “Ta thấy thân thể người như thế nào, nhưng bác sĩ nói sớm về hưu đối với ta mới có lợi.” Lão gia tử hiếm khi lộ ra nụ cười: “Lão gia tử đều nói Lâm Chiêu ta là người ham muốn quyền mê quyền, tất cả quyền lợi của tập đoàn đều không nỡ giao cho tử tôn, kỳ thật ta chính là lo lắng mà thôi, mấy bá bá nhà người đều không bớt lo!”, Nhưng bây giờ ta rất yên tâm, cho nên chúng ta đã ước định, ước định này chính là khi nào người trở thành tám sao, ta giao thần thoại này cho người, mặc kệ mục tiêu này, người cần phải tiêu phí một hai năm hoặc là ba

năm...” Dừng một chút. Lão gia tử nói: “Đợi người chấp chương thần thoại, lão nhân ta đã trở về rồi, cái gì cũng không để ý nữa, những bá bá gì gì đó của người cũng được.”, Người muốn an bài như thế nào, tự mình quyết định, ta trước đó không phải nhắm mắt với người chỉ có một yêu cầu duy nhất, ta muốn nhìn thấy thần thoại chân chính trở thành thần thoại.” Lâm Chiêu Mục cả đời tranh giành háo thắng. Mục tiêu của hắn chính là đem thần thoại làm cho Tần Châu mạnh nhất! Hiện nhiên, mục tiêu này, Lâm Chiêu Mục đã làm được, hiện tại có Thiên quang cùng Berloz hiện tại, đều không đủ để tranh phong với thần thoại. Muốn nói Lâm Chiêu Mục có tiếc nuối gì? Đó chính là cái tuổi còn nhỏ!, Không thể tiếp tục mở mang bờ cõi, làm cho thần thoại trở thành vật dẫn giải trí đứng đầu thế giới! Nếu Lâm Chiêu Mục không phải đã lớn tuổi, hắn cảm thấy mình là có hy vọng, thực hiện mục tiêu càng lớn này. Cũng may, Lâm Chiêu Mục cảm thấy thần thoại nhất định chỉ có thể trở thành đệ nhất Tần Châu, không thể trở thành hàng đầu của thế giới. Lâm Tri Bạch đứng ra! Đứa cháu này khiến Lâm Chiêu Mục thấy được hàng đầu thần thoại tiến vào thế giới, thậm chí còn trở thành hy vọng giải trí đệ nhất của thế giới! “Ta hiểu rồi.” Lâm Tri thấy rõ ngọn lửa trong đáy mắt lão gia tử chưa từng tắt. Đúng vậy, đúng vậy. Trong mắt lão gia tử, gia tộc gì đó, đều phải chịu sự phát triển của thần thoại! Nếu Lâm Tri Bạch có thể dẫn dắt thần thoại cất bước!, Bất kể đứa cháu út này muốn làm lão gia tử cũng không có ý kiến gì, khoa trương một chút. Chỉ cần Lâm Tri có thể dẫn dắt thần thoại đi tới thế giới, bất luận đứa cháu nội này muốn cái gì, Lâm Chiêu Mục đều sẽ đồng ý! Dừng nói là mạng của hắn! Chớ nói gì, Lâm Tri Bạch kia mấy người bá bá kia... Lão gia tử vẫn luôn là một người như vậy, vô cùng cực đoan, thậm chí là có chút vô tình. Lâm Tri Bạch cũng không thích loại đặc tính này trên người lão gia tử, mẹ đọc sách linh tinh. Nữ tu si mê mê, lại không thể không thừa nhận có khả năng như vậy mới càng dễ thành công đi. Luận năng lực thương nghiệp của mình thật ra không bằng lão gia tử. Chỉ là mình rất may mắn, có một hệ thống ửng hồng. Mà nếu lão gia tử đã làm ra hứa hẹn, điều này có nghĩa là một khi mình đạt được mục tiêu của châu bát tinh, thì có thể chính thức nhập chủ! Đến lúc đó, mấy bá gia kia sẽ tùy ý để mình chém giết! Lâm Tri Bạch hiện tại, đối với mấy

bá gia bây giờ đã không còn hận ý gì nữa rồi. Lâm Tri Bạch hiện

Chương 504: Bạch Đế và lão bản Côn Bằng!

“Lục chỉ mới nhất: Lão gia tử ở Lâm Tri Bạch gia ăn xong cơm trưa mới đi, bữa cơm này mọi người ăn thật cẩn thận, duy chỉ có Lâm Tri Bạch Đại mau ăn, không chịu lão gia tử khí tràng ảnh hưởng chút nào.” Sau khi đưa lão gia tử lên xe rời khỏi, tỷ tỷ nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ ngực nói: “Trong nhà này cũng chỉ có Tiểu Hắc người không sợ hấn.” Lâm Tri Bạch nói: “Ta phụ thân cũng không sợ.” Lâm Hi cười nói: “Cha ta là vô dục tức thì cương, không giống mấy vị bá bá kia của chúng ta, mỗi ngày muốn kế thừa thứ gì đó từ lão gia tử.”, Lão gia tử đã hứa hẹn, sau này để cho mình làm thần thoại chương môn nhân, mấy bá bá kia cũng đừng nghĩ kế thừa bất kỳ sản nghiệp thần thoại nào nữa, tin tưởng đến lúc đó lão gia tử cũng sẽ không thay bọn họ nói chuyện. Dù sao, ám chỉ hôm nay của lão gia tử, đã vô cùng rõ ràng. Lâm Hi tựa hồ đoán được cái gì, “Lão gia tử nhiều năm như vậy lần đầu tiên đến nhà chúng ta ăn cơm, nhất định là có nguyên nhân đặc thù gì đó, các người hấn là hàn huyền chuyện rất quan trọng?” Lâm Tri cười trắng nói: “Hấn nói đem thần thoại giao cho ta.” Lâm Hi cười khúc khích nói: “Sao có khả năng?”, Lão nhân gia người hấn hiện tại không phải là muốn về hưu, hưởng hồ hấn còn có bốn người con trai, trực tiếp giao thần thoại cho người, những người khác làm sao bây giờ...” Lâm Tri Bạch nhún vai. Tỷ tỷ không tin, nói rõ quyết định này của lão gia tử xác thực rất kinh người, Lâm Tri Bạch cũng không giải thích nhiều, xoay người trở về phòng ngủ làm việc. Hấn có rất nhiều công việc. Ví dụ như truyện tranh, ví dụ như ghi, vân vân. Coi như tính cả hệ thống cung cấp được tề tinh lực., Những việc này cũng phải cần một ít thời gian mới có thể hoàn thành. Đương nhiên Lâm Tri Bạch cũng không định tiếp tục bận rộn như vậy, chờ sau khi kế thừa tập đoàn thần thoại, xử lý mấy nhà bá bá, hấn sẽ giả tạo cho mình! Cái gì? Khi các chủ tịch thần thoại cũng sẽ rất bận rộn? Với tính cách như Lâm Tri Bạch, nàng sẽ không thật sự thành thành thật thật thật ngày làm chủ tịch chủ trì của một tổ chức thần thoại. Chờ hấn tiếp nhận tập đoàn thần thoại, nhất định sẽ giao công ty cho cha mẹ mẹ tỷ tỷ xử lý, mình làm một chiếc tua tay cho bản thân là được. Tự mình

như một người phụ trách giang thành, để cho người phụ trách., Đây là tin tức mà Lâm Tri Bạch gửi, hấn hướng về cảnh giới mà Lưu Bang biết dùng. Mà Giang Thành hôm nay cũng đã giúp Lâm Tri làm việc cho không công. Đó chính là giúp cho Bất Dạ Hầu mới vừa thăng cấp siêu sao châu, đã xin được đánh giá của minh tinh Sở Châu - sơ sơ cấp đánh giá sơ khai là ba vạch. “Sắc châu bên này hạn chế dẫn tới tác phẩm ngoại châu không nghiêm khắc như Tề Châu, chỉ là thuế cao một chút, nhưng ta cảm thấy chỉ cần có thể khiến cho tác phẩm của mình tiến vào thị trường Sở Châu, nộp thêm chút thuế cho bọn họ cũng không thành vấn đề, cho nên sau khi bỏ ra chút tiền, thành công đưa Phù Hải tặc vương vào thị trường của Sở Châu., “Ừ.” Tiếp theo sẽ có một tháng tuyên truyền oanh tạc oanh tạc, hấn là có thể làm cho bộ truyện tranh này đạt được fan của Sở Châu.” “Ai.” Giang Thành làm việc, Lâm Tri Bạch vẫn tương đối yên tâm, “Ngày mai chính là mùa xuân rồi hả, cái gì nữa? Cái rãnh vải này mài giữa? Ta biết rồi.” Giang Thành cười nói: “Đêm nay mua vé ba máy quay về Tần Châu.” Lâm Tri suy nghĩ một chút nói: “Người có thể phối với phi cơ cá nhân, tiền công đi xe đẩy, dù sao sau này cần đến các châu để đi công việc.” Giang Thành không nghĩ tới Lâm Tri ra tay trắng như vậy., Trong lúc nhất thời vừa khiếp sợ vừa cảm động, nửa đùa giỡn nói: “Ta cũng xứng?” Lâm Tri Bạch tiếp tục đùa giỡn với Mạc Vấn: “Quy cách máy bay của người đừng vượt qua ta là được, dù sao ta mới là chủ nhân.” Nàng cũng hiểu: “Đã là thành Giang hưng phần, hấn cũng muốn có máy bay riêng rồi. Mặc dù dùng danh nghĩa công ty để mua, nhưng ta làm đại diện cho Côn Bằng, kỳ thực chính là người sử dụng phi cơ của tư nhân nha! Lâm Tri Bạch cười cười, không thể bạc đãi thuộc hạ được, đây là đạo ngự nhân cơ bản nhất. Lâm Tri Bạch bây giờ đã không thiếu tiền tài rồi., Y theo đuổi sự nghiệp và tương lai cần người khác phụ tá, trả tiền là con đường thu mua lòng người đơn giản nhất. Giang thành đương nhiên trung thành và tận tâm nhất. Nhưng Lâm Tri Bạch không thể coi sự trung thành và tận tâm của người khác là đương nhiên, quan hệ của y không thể chỉ dựa vào tình cảm tự phát. Từ điểm này này mà nói, trong tính cách trắng sáng của Lâm Tri có bóng dáng của Lâm Chiêu Mục. Khác biệt ở chỗ, Lâm Tri Bạch không giống như lão gia tử, ngồi nhìn quan hệ của người nhà mình, biến thành hồng bét. Cứ như vậy, ngày

thứ hai, mùa xuân đã đến. Lâm Tri Bạch chính thức nghênh đón y 21 tuổi! Hai mươi một tuổi, Lâm Tri Bạch., Vẫn đang tuổi thanh xuân. Những người bạn cùng lứa tuổi khác lúc này đa số còn đang ngây thơ rục rờ. Lâm Tri Bạch cảm thấy mình không cách nào ngây thơ ngây thơ được nữa, nhưng hôm nay dưới thành Tô Châu Tần Châu này, trời mưa tuyết lớn như lông ngỗng, hấn vẫn như đứa trẻ, hưng phấn đánh trận tuyết với ca ca tử tử. Mãi tới khi có người tìm tới: “Lâm Tri Bạch.” Ca ca và tử tử đều quen Doãn Đông Noãn, mỉm cười chào hỏi, sau đó mời nàng vào nhà: “Ta không vào được...” Dường như Doãn Đông Noãn vừa đi vừa tới...”, Trời đầy tuyết, mũi cùng mặt đều có chút đông đỏ. Lâm Thắng Thiên cùng Lâm Hi cười cười nói: “Hai người các người đi dạo gần đó cũng được, cẩn thận đừng có lạnh.” Nói xong, hai người vào phòng, trước cửa còn nháy mắt với Lâm Tri. Lâm Tri Bạch không phản ứng ánh mắt của ca ca cùng tử tử, hấn nhìn Doãn Đông Noãn nói: “Đi trong xe hàn huyên.” Doãn Đông Noãn gật đầu. Lâm Tri trắng mở chiếc gàu đi vào trong xe, điều âm áp lên không trung. Doãn Đông Noãn theo phía sau hấn lên xe, ngồi ở vị trí trống, chậm chạp không nói gì. “Xảy ra chuyện gì rồi sao?” Lâm Tri Bạch hỏi., Hấn vừa mới chú ý tới, Doãn Đông âm áp không chỉ khiến mặt đỏ lên, đôi mắt thật ra cũng đỏ bừng. “Gia gia của ta thì không được nữa, bây giờ trên giường bệnh của hấn đã mất đi ý thức.” Giọng nói của Doãn Đông âm áp nói: “Công ty càng ngày càng loạn, quyền lực của cha ta gần như đều bị mất đi.” Doãn lão gia tử ngân người, khó tránh khỏi có chút cảm khái, nhưng bây giờ không phải lúc cảm khái, hấn mở miệng nói: “Muốn ta giúp người thế nào?” Doãn Đông Noãn tìm mình.”, Hiên nhiên là nhờ giúp. Quả nhiên, nghe thấy câu nói này của Lâm Tri Bạch, giọng nói Doãn Đông Noãn sáng hơn vài phần: “Người không phải là cổ phần của Nguyễn Cung sao? Ta muốn mời Nguyễn Cung vào ván cờ của Thiên Quang và Nguyễn Cung, giống như hiện tại Thiên Quang càng quần càng sâu...” Ban đầu, Nguyễn Cung chỉ là Đông của truyền hình đài ban nãy. Chẳng qua chỉ mới hai năm gần đây, trong quá trình Giang Thành giúp đỡ Tô Triết nắm giữ Thiên Quang, đã nhận được càng nhiều cổ phần của tập đoàn. Cho đến gần nhất, Tô Triết đã trực tiếp nắm giữ gần 3000 của tập đoàn Thiên Quang. Tô Diễm làm bàn thờ của tập đoàn Thiên Quang, cổ phiếu mà nó chiếm được cũng chỉ mới

không tới năm mươi phần trăm. Nếu như Phù Huê cùng Tô Triết trở mặt, Lâm Tri Bạch thậm chí có cơ hội đem ánh sáng nuốt hết vào., Nhưng hắn cũng không muốn làm như vậy.

“Ngươi chắc chắn chứ?” Lâm Tri tin tưởng Doãn Đông Đông Năm Giữ, sắc trời hiện giờ đã bị một bộ phận của Nguyễn Cung không chế, “Ta vô cùng chắc chắn, đây cũng là ý của cha ta.” Doãn Đông ám áp thở dài nói: “Mặc dù ta cũng khó tránh khỏi sợ sẽ dẫn sói vào nhà, nhưng hiện giờ xem ra sau khi vào cuộc giải trí, cũng không có khách phản khách làm chủ, có thể thấy ông chủ sau lưng ông chủ râu quai nón là ai.”, Vẫn rất chú trọng tinh thần khế ước, hơn nữa ngươi là một trong những chi Đông của Đồng Lưu, với hắn nói ta bắt buộc dĩ lựa chọn tin tưởng Tiêu Tiêu, chẳng bằng nói ta tin ngươi.”

“Tin ta đúng rồi, ta không phải sói...” Lâm Tri cười trắng: “Xi Tiến cục, sẽ trở thành phiên điều khiển số một của Khai Lợi tương lai, chứ không phải là cơ nhân.” “Ngươi?” Doãn Đông ám áp nhạy cảm phát giác được điều gì, nàng đột nhiên trừng to mắt., “Chẳng lẽ ngươi là!” “Thông cảm đoán thử.” Ngươi là... ngươi là Nguyễn Cung...” “Lão bản?” “Suy nghĩ sao?” Đầu óc không ngóc chút nào.” Lâm Tri nhìn Doãn Đông Noãn ung dung. Minh chính là ông chủ của Nguyễn Cung, bí mật này đã không cần tiếp tục giấu giếm, từ từ thông báo ra bên ngoài. “Ngươi thật là...” Doãn Đông ám áp thở dồn dập, mắt không chớp nhìn Lâm Tri Bạch, nhiệt độ thùng xe bỗng cao lên một chút. Hồi lâu, Doãn Đông Noãn đột nhiên cười khúc khích nói: “Ngươi không tin?” Doãn Đông Noãn thở dài: “Không phải không tin, chỉ là cảm thấy ngoài ý liệu, chỉ là cảm thấy mặc dù không biết, nhưng vẫn cảm thấy trong tình huống hợp lý, nhưng trong tình lý., Nhìn xem thời điểm Tề Sở ngươi tận tình biểu diễn trên văn đấu, ta nên đoán trước, cái khởi điểm thần bí quật khởi ngang trời xuất thế kia, hiện tại đã trở thành công ty giải trí lớn thứ tư Tần Châu, nếu như ông chủ sau lưng là Lâm Tri Bạch, hết thảy đều lộ ra hợp tình hợp lý cỡ nào a.” Ngừng một lát. Doãn Đông cười ám áp nói: “Trước khi đến ta rất thấp thỏm, hiện tại lại rất vui vẻ, nếu như Phù lão bản là ngươi nói..., “Ngươi hẳn là không đến mức cho ta ăn sạch rồi chứ, mặc dù cho ngươi thật sự có ý đó, ta cũng sẽ đồng ý, đương nhiên điều kiện tiên quyết là ngươi có thể phụ trách với ta...” Lâm Tri nhắc nhở: “Ngươi nói có chút mập mờ.” Doãn Đông Noãn trợn trắng mắt, “Nam nhân không

thích ám muội một chút bầu không khí sao?” Lâm Tri Bạch bất đắc dĩ nói: “Người không phải không thích ta sao, nhớ ngày đó gặp lại ta đã từng có đề tài này.” Doãn Đông Noãn bĩu môi nói: “Ai biết người ẩn giấu sâu như vậy, không thể từ từ thích người?” “Không tin.”” theo người!” Doãn Đông Noãn quay sang, một lát sau lại quay lại: “Vậy người đã nói muốn giúp nhà chúng ta a!”, “Ừ.” Lâm Tri nói: “Côn Bằng ta cuối cùng cũng phải chuẩn bị tốt số cổ phần một phần ba, “Ta biết mà.” Bằng hữu là bằng hữu, khoản nợ nên tính nhất định phải tính rõ ràng. Còn sau khi cùng Doãn Đông Noãn xác nhận điều này, Lâm Tri Bạch đã thông báo cho ông ta về việc nhập cục Ba Ba Tư thành. Loại nhập cục này cần có người tiếp ứng, giống như Nguyễn Cung nhập cục thiên quang, là Tô Sán đang liên tục dẫn đường., Còn lại cần Doãn Đông Noãn, nói chính xác là phụ thân nàng dẫn đường, điểm ấy đã tin tưởng bọn họ. “Đột nhiên cảm giác rất không chân thực.” Giang Thành cảm khái nói: “Ba đại Tần Châu uy phong lẫm liệt ngày xưa, sau này có thể đều do ông chủ nói hết.” Ánh sáng trời Tô Triết, là do Côn Bằng đỡ chức thượng vị, Lâm Tri Bạch nói chuyện có tác dụng. Hiện tại quan hệ Mân Đức Tư Mã bên này, có Doãn Đông Noãn, một khi đã nhập cục Lâm Tri Bạch nắm giữ quyền nói rất lớn. Lại thêm hôm nay tuy rằng trong tay lão gia tử vẫn còn thần thoại., Nhưng người thừa kế tương lai, gần như đinh đóng định bằng sắt chính là Lâm Tri rồi. Chớ nói chi là đệ tứ đại ngoài tam đại, địa vị đặc thù nhất ở Tần Châu là “Úm”, là đế quốc giải trí mà Lâm Tri tự mình kiến lập! “Chờ ta kế thừa thần thoại, lực ảnh hưởng sẽ đạt tới lão gia tử đỉnh phong không chỉ gấp mấy lần.” Dù sao thời kỳ đỉnh phong nhất, lão gia tử cũng không có khả năng nắm giữ cổ phần trên khoảng một phần ba so với Định Đức và Thiên Quang, và lại Nguyễn Cung còn thành công như vậy. Nói như vậy. Sau này vòng giải trí của Tần Châu, thật sự chỉ là chuyện Lâm Tri không nói cũng được., So với Lâm Tri Bạch tượng tượng càng thêm thuận lợi. Điều khiến Lâm Tri bất ngờ nhất là, cổ đông của Ông Bất Khắc Tư, tựa hồ rất hoan nghênh ván cờ của Nguyễn Cung! Thật ra suy nghĩ một chút liền hiểu, hiện tại thần thoại có Lâm Tri Bạch, ai cũng biết tương lai nó đáng sợ như thế nào. Mà sau khi ánh sáng trời vào ván cờ, phát triển càng ngày càng tốt, tuy rằng mất đi hoàn chỉnh chủ quyền công ty, nhưng người trong ngành sản xuất vẫn luôn quan tâm

Tô Triết., Phát hiện nàng vẫn luôn không có bị gác lên... Điều này nói lên Côn Bằng chỉ muốn tiền! Ta cũng không muốn ăn cả xương lẫn thịt của Tô Triết! Đương nhiên Toan Nghê có thể thuận lợi đánh vào thiên quang, còn có một nguyên nhân trọng yếu chính là, các cổ đông bọn họ phát hiện bọn họ chia đồ trở nên cao hơn! Đối với cổ Đông mà nói, không quan tâm công ty ai có thể quyết định. Chỉ cần có thể kiếm tiền, bọn họ không quan tâm đại quyền phát triển doanh điền quốc rơi vào trên tay ai. Đám Ngã Ni Đông bọn họ cũng thấy được điểm này, cho nên mới hoan nghênh Phù Huề nhập cục, tựa như tiền thế tử ôm chặt đùi, mặc dù có chút bất đắc dĩ, nhưng chỗ tốt cũng rất rõ ràng. Bằng không bọn họ cũng không ngốc. Không có xương cốt ai nguyện ý làm chó. Chờ kết thúc mọi chuyện này mọi chuyện sẽ giải quyết., “Trước kia Tần Châu là ba đại biến thiên!” “Trước kia Tần Châu là ba đại vương, trong đó thần thoại quang thứ hai của Tần Nạp Đức là đệ tam.” Tần Châu hiện tại, chỉ có thần thoại vẫn là thần thoại kia, thiên quang và chủ quyền của Nạp Đức đều không còn đầy đủ.” “Trong mắt ta, Tần Phi đương nhiên là một con hổ, một con hổ mới quật khởi trong mấy năm nay!” Nói cách khác, hai người có quyền lực nhất ở Tần châu, một là Lâm Chiêu Mục Mục., Một ông chủ đứng sau lưng “Không biết ông chủ sau lưng là ai, từ khi hấp dẫn Bạch Đế khai Sở từ mã giáp gia nhập, đến nhập cục thiên quang, thậm chí gần đây vào quân đội Berloz giải trí giải trí, thật sự là bày mưu tính kế a!” “Ai có thể nghĩ đến Đức Nạp Đức và Thiên Quang sẽ có một ngày không hoàn chỉnh nữa.” Doãn Thiên Thùy ngã xuống, ông ta cũng ngã xuống theo, tuy vẫn là cự bá, thậm chí sau này sẽ càng thêm cường đại.”, Nhưng trong thân thể đã có một phần ba máu của Côn Bằng. Lặc đọc, Khắc, Hoa Hoa Hoa. Trong lòng cô dâu cảm khái, thậm chí có người hoài nghi: “Theo sự kết thúc của thể hệ trước, Thiên Quang và Dận Lợi Đặc Lặc đều bị Lâm Chiêu chất lọc và thẩm thấu, các người nói thử xem, thần thoại có biến thành hình dạng của Côn Bằng hay không?” Người trong nghề phân tích: “Suy Ni Tư và Thiên Quang, thua không một người thừa kế nào đủ mạnh, nhưng có thần thoại, Lâm Chiêu Mục có Thánh Tôn tuyệt vời như Bạch Đế, hơn nữa Bạch Đế còn có cổ phần của Côn Bằng, ta không dám đoán, nhưng ai biết tương lai là Bạch Đế khiến nó biến thành Côn Bằng biến thành Côn Bằng, tiến vào thần thoại...” Phân tích này bị phân

tích trong ngành trầm tư, sau khi trầm tư, Tần Châu đưa ra kết luận: “Ông chủ thần bí của Phù Huê, cùng với Bạch Đế trong các tập đoàn thần thoại trong tương lai, tất nhiên có một phen kinh thiên đẩu pháp!”

Chương 505: Sau 1 đứng Trung Châu! Thời điểm Lâm Tri Bạch từ trong miệng tử tử biết được cách nhìn trong nghề, không khỏi nhin không được bật cười.

Nếu như lão bản Kỳ Dur không phải mình mã giáp, cách nhìn trong nghề thật đúng là không phải nói chuyện giạt gân, thậm chí là một vấn đề vô cùng thận trọng đối đãi.

Bất quá...

Hiện thực không có nếu như.

Sau khi Lâm Tri Bạch kế thừa thần thoại, thần thoại vẫn là thần thoại, sắc trời vẫn là ánh mặt trời, Hoán Táp Tư vẫn như cũ là Phan Nhĩ, tự nhiên vẫn là Trê.

Các công ty.

Chức vụ của các ty là được.

Công ty có nhiều cách chơi của công ty, sau này Lâm Tri Bạch chỉ cần không chế tốt giữa những công ty này không nên sinh ra xung đột lớn là được, cạnh tranh bình thường ngược lại không quan trọng, ái và ái kia tín bao nhiêu thì có chút xung đột nghiệp vụ đây.

Mà ở Sở Châu bên kia.

Sở Châu gần đây đương nhiên cũng đang trong lễ xuân.

Lam Tinh thống nhất lớn, tết mùa xuân ở các châu đều là ngày lễ náo nhiệt nhất.

Tuy nhiên Sở Châu năm nay, ngoại trừ chuyện náo nhiệt của bản thân ngày xuân ra, còn có một đề tài vô cùng sôi nổi.

Đề tài này cùng một bộ dẫn tiền từ Tần Châu, tên gọi là Thiêu niên mang biên chế hoại nhiệt huyết của Hải tặc Vương Thương có quan hệ.

Thì ra là Giang Thành thành công đem truyện tranh của Hải tặc Vương Thương đưa đến Sở Châu, kết quả cùng dự liệu của

Lâm Tri Bạch giống nhau như đúc, sau khi đập tiền tuyên truyền bỗng nhiên nổ đò!

Sở Châu mở mang đánh giá bình đài.

Bộ lạc giống như Tần Châu, cùng với sách lược của Tề Châu.

Gần một tuần đề tài thảo luận nhiều nhất, cơ hồ đều có liên quan đến ‘Hải tặc vương cáo’, thậm chí có lượng lớn bạn trên mạng Sở Châu kích động:

“Toàn bộ truyện tranh này còn đặc sắc hơn cả 《 Võ Thần quốc gia 》 !”

Phải biết rằng Côn Bằng Vũ Thần Quốc là hội họa nhiệt huyết thiếu niên được Sở Châu hoan nghênh nhất hiện giờ.

Lại có nhiều người như vậy hô lên “Hải tặc Vương Côn Bằng so với đệ nhất phách quyền của Sở Châu càng đặc sắc hơn, có thể thấy được bộ truyện tranh này được hoan nghênh cỡ nào!

Đương nhiên fan của Vũ Thần quốc gia chắc chắn không phục:

“Ta nhìn Hải tặc Vương Kỳ gần đây nổ đò, nói thật hoàn toàn không thể lý giải, loại họa phong khoa trương này, căn bản không thay vào được, nhân vật căn bản không có mỹ cảm cơ bản tốt.”

“Đúng vậy.”

“Ngoại châu truyện tranh gia, làm sao có khả năng so với truyện tranh bản châu chúng ta càng lợi hại hơn!”

“Theo ta thấy tên 《 Hải tặc 》 kia chẳng qua là thiết lập mới mẻ một chút mà thôi, họa công gì đó quá vô dụng.”

“Người xem truyện tranh, là chỉ xem họa phong thôi sao?”

“Xem thật kỹ cốt truyện hải tặc, người sẽ biết thế nào là ngu bực!”

“Về phần họa phong, chỉ cần quen thuộc, thậm chí người sẽ phát hiện ra rất có cảm giác, hơn nữa bên trong cũng có một số nhân vật họa phong rất chính a, tỷ như Tác Long, tỷ như Na Mỹ...”

Hai bên cãi vã với nhau.

Việc này rất kỳ lạ, dù sao “Vũ Thần Quốc” chở về đến bây giờ cũng đã là năm thứ sáu rồi, vẫn luôn không có đối thủ.

Tên “Hải tặc Vương Thương” này rốt cuộc dựa vào cái gì mà dám dám đánh bộ bá quyền này?

Có lòng hiếu kỳ như vậy, càng nhiều người đi tới tiệm sách, mua một tập 《Hải tặc Vương》 xem.

Sở Châu dù sao cũng có biệt danh là ‘Truyện tranh chi châu’.

Người của châu này là thật sự thích xem truyện tranh, gặp được truyện cười mà mình thích thì bọn họ phi thường cam lòng bỏ tiền để đập!

Thế là.

Không ít người chỉ vì tò mò mà nhìn một quyển 《Hải tặc Vương》, sau đó liền triệt để lún xuống!

Bọn hắn trực tiếp xem qua toàn bộ nội dung ghi chép phía sau!

Thậm chí còn thấy được mới nhất!

Còn đang thúc đẩy, bên trên còn điên cuồng thúc giục tác giả “Bất Dạ Hầu” kia.

Tài khoản “Bất Dạ Hầu” này là gần đây mới đăng kí, mấy ngày gần đây fan cuồng tặng vọt, đã phá vỡ đại quan số liệu hàng ngàn vạn!

“A a a, tác giả quan tâm!”

“Hải tặc vẽ quá đặc sắc rồi, ta nhìn mấy ngày mấy đêm không nhắm mắt lại, mong đại đối mới!”

“Bất Dạ Hầu là một trong những truyện tranh nhất mà ta thấy qua!”

“Không nghĩ tới Tần Châu lại có truyện tranh lợi hại như vậy, ta thật sự là ếch ngồi đáy giếng, trước đây vẫn cho là truyện tranh Sở Châu chúng ta, mới là Lam Tinh lợi hại nhất.”

“Oa, các huynh đệ, ta vừa phát hiện một chuyện đáng sợ!”

“Cái gì?”

“Cái này gọi là truyện tranh Bất Dạ Hầu, là xã hội dị sao, hẳn có hai ngôi sao, phân biệt đến từ Tần Châu và Tề Châu, ngoài

ra hấn và Bạch Đế dường như là quan hệ bạn tốt, thậm chí bản thân hấn còn là người xuất bản dưới danh nghĩa Bạch Đế để xuất bản trụ đài!”

“Cái gì? Bằng hữu của Bạch Đế kiêm hợp tác sao?”

“Có vài người kiêm chế Bạch Đế quy chế Bạch Đế, đừng mang theo Bất Dạ Hâu, quan hệ của bọn họ gần đây thì sao, Tề Sở Văn đả thương Sở Châu chúng ta cũng không phải là người của Bất Dạ Hâu lão sư!”

Nhìn đi.

Ở Sở châu, Bất Dạ Hâu đã có một đám người ủng hộ.

Phát hiện có người muốn mượn tiết tấu của Bạch Đế mang theo Bất Dạ Hâu, những fan này lập tức dừng động đứng lên bắt đầu giữ gìn.

Còn một số người không thích Bạch Đế, lại thích Bất Dạ Hâu, sau khi trầm tư một lát, lại cảm thấy lời này cũng có đạo lý.

Chống lại Bạch Đế thì thôi đi.

Cũng không thể đi chống lại người có quan hệ với Bạch Đế chứ?

Không thù không hận lớn như vậy, thậm chí còn chống lại cả Bạch Đế, cũng không mấy hận đối phương, chỉ là trên mặt thật sự không qua được.

Cũng không thể để Lâm Tri trắng tay tàn sát sạch người Sở, còn có thể trèo lên đỉnh đầu Sở châu?

Vậy thì không khỏi cũng khiến cho người của Sở châu rất không có cốt khí.

Bởi vậy.

Quan hệ giữa Bất Dạ Hâu và Bạch Đế, ngoại trừ dẫn phát thảo luận quy mô lớn ra, ngược lại không có ảnh hưởng tiêu cực nào tới 《 Hải tặc Vương 》 , dẫn tới ảnh hưởng quá lớn.

Thậm chí là...

Theo truyện tranh của Hải tặc vương Côn Bằng càng ngày càng hot, Giang Thành còn thừa dịp rèn sắt, đem bản vẽ động cũng dẫn tiến đến Sở châu!

Đương nhiên.

Bản nhạc đệm trong bức họa là do Sở Châu phối hợp với giọng nói ưu tú.

Kết quả vừa động họa ra, độ nóng của bộ tác phẩm này liền càng khoa trương.

Dù sao người xem tranh, vĩnh viễn so với người xem truyện tranh càng nhiều hơn một chút!

Nhiệt độ như vậy kéo dài ước chừng nửa tháng sau, Hải tặc Vương bỗng nhiên đã trở thành truyện tranh nhiệt độ thứ hai của Sở Châu!

Thứ nhất là 《 Vũ Thần Quốc Độ 》 .

Cũng không phải nói bộ truyện tranh này so với Hải tặc Vương Trùng thì tốt hơn nhiều.

Thuần túy là truyện ký, lặp lại quá nhiều năm, truyện tranh Sở Châu mê hoặc đối với nó đã có tình cảm rất sâu, đại khái là một loại tinh thần đồng hành.

Cho nên bất kể cốt truyện 《 Võ Thần Quốc 》 có tốt hay không, rất nhiều người đã trở thành một thói quen theo bản năng.

Đây chính là ưu thế chính của đề tài tư chất kèm theo.

Kiếp trước Lâm Tri xem thường hải tặc, đến tình tiết kịch bản Hòa Quốc, thật ra đã đuối không kịp.

Nhưng có đôi khi rảnh rỗi không có việc gì vẫn là nhìn.

Dù sao mấy trăm tập đều đã nhìn xuống, cho dù cốt truyện ở Hòa Quốc không dễ xem, tối thiểu còn có chút tình cảm đấy.

Chỉ là trong lòng người Sở Châu hiểu rõ:

Dựa theo xu thế này, không bao lâu nữa Hải tặc vương Nguyễn Cung sẽ trở thành quyền bá chủ đệ nhất Sở châu!

Việc vượt qua Côn Bằng Vũ thần quốc chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

...

Rất nhanh, tin tức Hải tặc Vương Minh ở Sở châu nổ đõ đã truyền về Tần châu.

Keng!

Bình đài trong bộ lạc lập tức sôi nổi bàn luận!

“Khá lắm, Hải tặc Vương Yên của Hầu gia ở Sở châu nổ đõ rồi!”

“Trước đó Hải tặc Vương Thao dẫn vào Tề Châu, mặc dù nhiệt độ cũng phi thường cao, nhưng hình như nổ không lợi hại như vậy!”

“Ha ha, bởi vì người Sở Châu thích xem truyện tranh từ nhỏ nha!”

“Đây coi như là văn hóa truyền ra đi, cho tới bây giờ đều là truyện tranh dành cho các châu tỵ Sở Châu, đây vẫn là lần đầu tiên nghe nói, Sở Châu vì tác phẩm truyện tranh ngoại bang mà điên cuồng như vậy!”

“Tin tức phải khoa trương rồi sao?”

“Không có khoa trương, lẽ này sao? Chút bài học chính của ta, ta phát thiệp mời, chuyên môn chuyên chuyên tiểu Sở Châu võng hữu đánh giá bộ truyện tranh này.”

“Hítzz, hình như thật sự điên cuồng...”

“Đâu chỉ là điên cuồng, người không thấy Sở Châu Thu Diệp thành đang triển khai chiêu trò hôm qua đâu. Chuyện của đám cướp biển, Nữ Đế tuyệt tử!”

“Không dỗi gạt chur vị, ta thích Ba Tư Nhĩ, người nói cô ấy nhiều tay như vậy, thực là thoải mái a!”

“????”

Cầu Càn Hồng chế tác phẩm bá thiên thế, truyện tranh của Thiên triều chúng ta, lại ít có tác phẩm đi ra quốc môn, những năm qua ngoại trừ nguyên...

Mà ở Lam Tinh.

Địa vị của truyện tranh Tần Châu cùng Thiên triều không sai biệt lắm.

Sở châu thì giống như là Nghê Hồng quốc đang tham chiếu.

Cho nên đối với Tần nhân mà nói, nghe được “Hải tặc Vương” ở Sở châu không ngờ nổi giận như vậy, tâm tình phi thường kích động lại kiêu ngạo!

Loại cảm xúc tự hào tương tự dân tộc này, liên quan đến lượng tiêu thụ của Nhai Tí Hải tặc vương ở Tần Châu tăng lên rất nhiều, đại khái là rất nhiều người hiếu kỳ vì sao bộ tác phẩm này được Sở Châu hoan nghênh như vậy.

Lâm Tri Bạch tự nhiên cũng từ trong miệng Giang Thành nhận được tin tức.

Giang Thành nói: “Chúng ta tuyên truyền đập không ít tiền, cũng đã đáp ứng với Sở châu nộp thuế rất cao, sự tình mới có thể thuận lợi làm như vậy.”

Nói một cách khác.

Vì đề 《Hải tặc》 lão ngọc thuận lợi tiến vào thị trường Sở châu.

Tiền kiếm được từ bộ truyện ký này, cần phải giao số lượng lớn phương thức nộp thuế cho Sở Châu.

“Nhưng hiện tại xem ra tất cả đều đáng giá, hành động của chúng ta đang oanh tạc bên này, tối hôm qua Bất Dạ Hầu còn vọt tới danh sách hai tuyến, tốc độ của Già Già Già này còn chậm hơn cả bản tôn của ông chủ khi tham gia hành lang Lao Sơn của Kính Sơn nhà ngài tới nơi rồi!”

“Ừm.”

Không ngờ Dạ Hầu đã vọt tới hai đường thẳng của Sở Châu, cũng là chuyện tối hôm qua.

Sau khi Linh Hải tặc Vương Diêm tiếp tục tái giá, Lâm Tri Bạch hoài nghi Bất Dạ Hầu thậm chí có thể dựa vào bộ truyện tranh này xung kích siêu nhất tuyến.

Nhưng mà cũng phải nói lại.

So với địa cầu mà nói, thì đã có nhân địa đế rồi, ai dám nói Nghê Hồng ở đuôi mà không siêu hơn một bậc chứ?

“Còn có một chuyện.”

Giang Thành nói: “Sở Châu có một nơi hoạt động rất náo nhiệt gọi là “Vũ Thần Quốc Độ”, hai ngày này phát ra tin tức, nói là

còn có mấy kỳ liền kết thúc.”

Lâm Tri Bạch buồn bực, “Chuyện này cùng ta có quan hệ sao?”

Giang Thành cười nói: “Có quan hệ, tác giả “Võ Thần Quốc” sáng tác hờ giếng nước năm ngoái tiếp nhận phỏng vấn, nói còn có thể vẽ tiếp hai năm, nhưng sau khi hải tặc chúng ta nổ đò, hắn liền truyền ra tin tức muốn kết thúc, đây là muốn bảo trì địa vị cao nhất lịch sử đây.”

“Như vậy đi.”

Lâm Tri Bạch nghe hiểu rồi.

Cái giếng cạn này phải kịp thời hơn cả tác phẩm của Hải tặc vương cứng cáp của hắn trước khi kết thúc.

Như vậy giếng cạn liền có thể đối ngoại tuyên bố, 《Vũ Thần Quốc Độ》 trong lúc liên tục là đệ nhất bá quyền tác phẩm.

Mà nếu như hắn không kết?

Vậy phỏng chừng không bao lâu nữa sẽ bị Quắc Vương 《Hải tặc》 siêu việt, thoát nhìn hình như có chút ý tứ “Ban ngày khó giữ”.

“Nói như vậy ta cũng có lỗi với hắn.” Lâm Tri Bạch cười nói.

“Trong lòng Thiên Thiên cũng có chút tức giận, cho nên trong phỏng vấn hôm nay, không chỉ nói đến việc kết giao với Vũ Thần Quốc, mà còn nói rằng tác phẩm mới của hắn sẽ tiếp tục xưng bá Sở Châu, ít nhiều cũng có ý xem chúng ta là bia ngắm.”

Lâm Tri Bạch gật đầu.

Chờ đến khi “Vũ Thần Quốc Độ” hoàn tất, người xưng bá thị trường sẽ là hải tặc.

Nhưng ý tứ của giếng cạn, rõ ràng là muốn dùng tác phẩm mới, đem Hải tặc Vương đè xuống, cũng không biết là kẻ tài cao gan lớn hay là lãng xê.

Nhưng đây cũng là một cơ hội.

Lâm Tri Bạch nói: “Lúc mới sắp công bố đến giếng cạn, ta cũng làm mới đi.”

Dựa theo kế hoạch của Lâm Tri Bạch vốn liền dự định thêm chút truyện tranh, chỉ một cái Ly Hải tặc Vương Tiêu liền tải còn chưa đủ.

Vừa vặn giềng cạn có chút không được tự nhiên, Lâm Tri Bạch liền cùng đối phương náo loạn một trận, mọi người cùng nhau rang keng keng một chút mới thôi.

“Ta hiểu rồi.”

Giang Thành đổi chủ đề: “Ông chủ nghĩ kỹ kế tiếp đi châu nào chưa?”

“Không sai biệt lắm đã có manh mối rồi.”

Lâm Tri Bạch gằn đây ở nhà vẫn luôn suy xét vấn đề này: “Nàng cảm thấy Trung Châu thế nào?”

Đúng vậy, Lâm Tri Bạch quyết định đi Trung Châu!

Sao lại là Trung Châu? Phải nói về địa vị đặc thù của Trung Châu.

Là trung tâm chính trị của Lam Tinh, ở Trung Châu bất kể là thi đấu hay là giải trí vv, tất cả mọi thứ đều là một châu phát triển nhất của Lam Tinh!

Quan trọng nhất chính là:

Trung Châu không có “Nganh phòng tường lửa”!

Lấy ví dụ ra, người các châu trong Lam Tinh đều có thể tiến vào Trung Châu, nghe tiếng hát của Trung Châu, chú ý tới minh tinh Trung Châu!

Đó là nguyên do.

Anh đào châu mà muốn dùng tốc độ nhanh nhất, nổi danh khắp các châu lớn, đi Trung châu là lựa chọn tốt nhất!

Mà Lâm Tri Bạch hiện tại theo đuổi chính là tốc độ, trước kia có thể không quan tâm, nhưng lão gia tử đều nói...

Chỉ cần Lâm Tri Bạch trở thành bát tinh của châu giới, hẳn có thể tiếp nhận thần thoại, đến lúc đó có thể đối với mấy bá gia muốn làm gì thì làm!

Cho dù là vì điều này, Lâm Tri Bạch nhất định phải nhanh chóng thực hiện mục tiêu này.

Cho nên hẳn phải đi Trung Châu.

Còn nữa, fan của Tề Châu, fan của Tần Châu, đều hi vọng bọn họ có thể tiếp tục chú ý đến Lâm Tri Bạch.

Nếu như không có loại tiết mục như Lao Sơn, chuyện này thật sự là khó xử.

Đi Trung Châu không khó, Lâm Tri mở trực tiếp trực tiếp, người của các lục địa lớn đều có thể nhìn thấy hẳn!

Thật ra là vậy.

Đây cũng là nguyên nhân số lượng siêu sao Trung Châu nhiều nhất.

Các châu đều không bố trí tường phòng lửa đối với Trung Châu, chỉ là đơn giản mềm mại.

Giọng mềm mại có ý là:

Bình thường người còn chưa nhìn thấy tin tức Trung Châu đưa tặng, nhưng nếu chủ động đi tìm, thì cũng có thể tìm được!

“Xem ra là ngài muốn gia tốc xông tinh.”

Giang Thành nghe Lâm Tri Bạch nói như vậy liền đoán được ý đồ của hắn: “Suy nghĩ kỹ lại Trung Châu quả thật rất thích hợp.”

Các siêu sao khác không thích đi Trung Châu, nguyên nhân là do Trung Châu cạnh tranh quá kịch liệt, nhưng Giang Thành cảm thấy ông chủ nhà mình hẳn là không sợ cạnh tranh kịch liệt.

Cảm thấy sợ hãi, hẳn là những người Trung Châu kia?

Dù sao Tề Sở Văn Đấu, biểu hiện của ông chủ, đã làm hơn phân nửa thế giới đều ý thức được người nam nhân này đáng sợ!

“Ta chuẩn bị xuất phát tháng hai.”

Lâm Tri Bạch nói: “Lần này người đi cùng ta. chip đọc sách cơ duyên, Hoan K hoa nhân, siêu sách.”

“Không thành vấn đề.”

Bây giờ, Côn Bằng đã đại phóng.

Bên phía Tần Châu, không cần chuyện Giang Thành phải tự mình quan sát, trong công ty cũng đã bồi dưỡng được một ít, có thể một mình đảm đương một phương nhân tài.

“Trong vòng hai năm, chúng ta tranh thủ vọt tới tám sao châu.”

Lâm Tri Bạch mở miệng, thật ra hẳn vốn muốn nói trong vòng một năm.

Nhưng xét thấy Trung Châu bên kia cạnh tranh rất lớn, nên hơi kín kẽ một chút.

Về phần lần này đến Trung Châu, như thế nào nhanh chóng đứng vững gót chân, Lâm Tri Bạch đã có kế hoạch có chút đầy đủ.

Kế hoạch này được hẳn gọi là “Kế hoạch của Ma Vương”

(Bản chương xong)

Chương 506: Lại là tiệc tối từ thiện năm 1! Nhiệt độ Trung Châu tháng 2 đã bắt đầu hồi thăng, không còn rét lạnh như tháng giêng nữa, người đã bắt đầu thử cởi lông tơ ra.

Lâm Tri Bạch mặc áo da lông bên trong, đi ra khoang thuyền, sau lưng đi theo Giang Thành cùng một đám nhân viên công tác, cơ hồ toàn bộ đều là người của hệ râu quai nón.

Không sai.

Lâm Tri Bạch đến Trung Châu.

Lần này xuất phát vô cùng điệu thấp, không có gióng trống khua chiêng thông báo thiên hạ, chỉ có người nhà biết rõ hành tung của Lâm Tri Bạch.

Có điều tin tức này nhất định không giấu được quá lâu, đặc biệt là buổi sáng mùng một tháng hai, sau khi mọi người nhìn thấy hai chữ “Bạch Đế” xuất hiện ở bảng đánh giá của các minh tinh Trung Châu.

“Bạch Đế!?”

“Hắn đến Trung Châu rồi hả?!”

“Không phải nói kế tiếp Bạch Đế sẽ phát triển ở Sở châu sao?”

“Ha ha ha, chắc chắn là Sở châu bên kia không chào đón hắn, vì thế dứt khoát tới chỗ chúng ta!”

“Sở châu không hoan nghênh, chúng ta hoan nghênh, ta rất thích Bạch Đế!”

“Trước đó ta còn đang nói, lấy năng lực của Bạch Đế, sớm muộn gì hắn cũng đến Trung Châu chúng ta phát triển, chỉ là không nghĩ tới lại đến nhanh như vậy!”

“Điều không nghĩ tới nhất là đánh giá cấp bậc, Bạch Đế vừa tới Trung Châu, thế mà trực tiếp lấy thân phận ngôi sao này làm đầu!”

“Cái này ta cũng không bắt ngờ, Trung Châu thường xuyên lên mạng, gần đây ai mà không biết Bạch Đế là nhân vật cỡ nào, độ nổi tiếng này đáng để khởi bước hai tuyến rồi chứ, chứ đừng nói năng lực của hắn quá mạnh, ở chúng ta đã có không ít phần sắt ủng hộ, tiến vào một tuyến cũng có thể lý giải được.”

“Dù sao thì mặc kệ bắt đầu như thế nào, Bạch Đế chắc chắn có thể trở thành siêu lớn!”

“Nhưng Lâm Tri Bạch hẳn là qua nhiều năm như vậy, người đầu tiên từ ngoại châu đến Trung Châu phát triển, kết quả ban đầu đẳng cấp chính là nhất tuyến danh nhân?”

“Không sai.”

Quan phương Trung Châu coi trọng Lâm Tri Bạch tương đối cao!

Mà đa số các bạn mạng của Trung Châu, cũng phần lớn giữ thái độ hoan nghênh Lâm Tri Bạch đến.

Cũng không bởi vì Lâm Tri Bạch từng ở trong văn đấu của Tề Sở, mà ma sát Chư Cát Thu đại sư thư pháp Trung Châu trên mặt đất, đối với hắn có địch ý.

Hơn nữa mọi người tựa hồ rất chắc chắn một chuyện:

Lâm Tri Bạch tất nhiên sẽ trở thành siêu một tuyến siêu quần điện ở Trung Châu!

Có điều tuy mọi người đã đoán được, có lẽ Lâm Tri đã đến trung châu, nhưng truyền thông truyền thông cũng không tìm được tung tích của hắn.

Đương nhiên là Lâm Tri Bạch cố tình giữ vẻ khiêm tốn.

Sau khi đến Trung Châu, hắn cần thu xếp chỗ ở trước đã.

Nơi ở của Lâm Tri Bạch đương nhiên là biệt thự của một tòa thành thị nào đó ở trung tâm Trung Châu.

Đáng nhắc tới là, trước khi đến Trung Châu, Lâm Tri lấy một cái tạp chí gọi là 《Long Ngâm tuần san》 chuyên đến thăm.

Cái này đại khái là tạp chí tạp tính cùng loại với tạp chí hiện đại, mỗi kỳ đều sẽ mời một người nổi tiếng đến tham gia chuyên gia, cái gì mà tiền dịch gia từ thiện gia minh tinh minh

tin cậy, vân vân... các ngành nhân vật kiệt xuất các nghề đều có cơ hội nhận được cành ô liu.

Bởi vì tạp chất bức cách đủ cao.

Ở các lục địa đều có lực ảnh hưởng cực cao!

Người trong các ngành sản xuất, lại càng vinh quang khi nhận được bản chất tạp chí này!

Mà Lâm Tri Bạch không chỉ nhận được chuyên thăm, còn được mời đảm nhiệm chức nhân vật có bìa của tạp san Long Ngâm hai tháng...

Vì thế.

Một tháng sau, đoàn đội rồng ngâm đã có ý đi Tàn Châu, sau khi làm xong phỏng vấn, lại cho Lâm Tri Bạch rất nhiều, đến lúc đó hẳn là nên chọn ra một trang bìa thích hợp nhất.

Trùng hợp là:

Hôm nay là ngày mùng 1 tháng 2, không chỉ là cuộc sống đầu tiên từ Bạch Lộ đến Trung Châu, mà còn là ngày hấn phát hành tập thể dực Long ngâm trong tuần san của nhân vật bìa sách.

...

Trung Châu không có chỗ tốt của tường, thể hiện phương diện này, lấy 《Long Ngâm tuần san》 mà nói đi.

Bình thường tạp chất các châu đều chỉ phát hành trong phạm vi châu, nhưng tạp chí của Cầu Long ngâm tuần san đứng đầu Trung Châu lại có thể phát hành chung với tất cả mọi người trong phạm vi thế giới!

Nói cách khác.

Các châu đều có thể mua được 《Long ngâm tuần san kỳ mới nhất!

Vì thế ngày hôm nay, người đọc sách 《Long Ngâm》 trên các châu lớn đều nhìn thấy nhân vật trang bìa của kỳ bản kỳ:

Lâm Tri Bạch!

Hình vẽ trên bìa sách, là Lâm Tri Bạch ngồi ở trên một cái ghế rộng lưng, mười ngón tay giao nhau hình tượng, thoạt nhìn có chút lạnh lùng cùng uy nghiêm không hiểu, phảng phất thần thánh không thể xâm phạm.

Đương nhiên.

Ngoại trừ loại khí chất tôn quý như vương giả này, Lâm Tri Bạch cái kia không cần bất kỳ tinh tu cũng đủ để kinh diễm nhan sắc tất cả mọi người, ở trong hình ảnh đầy cảm xúc có thể nổi bật, tuy rằng hình dáng đầy mắt hấn đen nhánh, làm cho người ta nhìn không đặc biệt rõ ràng, nhưng cái này cũng tăng thêm vài phần cảm giác thần bí.

Keng!

Rất nhanh tâm 《Long Ngâm Chu Khúc Điễn này chiếu thành, liền điên cuồng lưu truyền ở internet!

“Oa oa oa! Bạch Đế! Quá đẹp trai!”

“Cái này không phải so với những nam nghệ nhân đẹp trai lấy nhan sắc làm giá trị hơn nhiều sao?”

“Không nghĩ tới nhân vật bìa trong thời kỳ long ngâm này lại là Lâm Tri Bạch, ta đi mua trang sức này.”

“Vừa mới đến Trung Châu đã nhận được lời mời của rồng ngâm, vẫn là nhân vật bìa, ha ha.”

“Sự thật là loại tồn tại như Bạch Đế. Không phải hấn cầu 《Long Ngâm》 mà là Long Ngâm cầu hấn tiếp nhận phỏng vấn.”

“Đúng vậy.”

“Phỏng vấn nói cái gì?”

“Đang nhìn kia!”

“Ta cũng mua một bản nhìn xem!”

Mọi người rất tò mò không biết rốt cuộc cuộc cuộc Bạch Đế chuyên đến thăm đã tán gẫu những gì.

Mà Long Ngâm cũng biết yêu cầu của người đọc sách, cho nên đặt sự chuyên đến thăm hỏi Lâm Tri Bạch, đặt ở mấy trang đầu nổi bật nhất về tạp chí.

Đối thoại hiển hiện theo hình thức văn tự.

Ký giả: Lâm Tri Bạch lão sư ngài khỏe chứ, xin hỏi kế hoạch làm việc kế tiếp của ngài là?

Bạch Đế: Tám sao châu tể.

Ký giả: Theo ta được biết hiện tại ngài chỉ có hai ngôi sao, ngài cảm thấy mình cần bao lâu mới có thể thực hiện mục tiêu của bát tinh?

Bạch Đế: Trong vòng hai năm, nhưng ta càng hy vọng là trong vòng một năm.

Ký giả: Ta tin tưởng ngoại trừ ngài ra, Già Già Già châu không dám nói như vậy, quá khoa trương rồi! Vậy kế tiếp ngài sẽ chủ công một chút lĩnh vực nào khác?

Bạch Đế: Bất kỳ lĩnh vực nào ta cũng có hứng thú thử.

Ký giả: Hình như người Sở Châu có ý kiến với sư phụ Bạch Đế.

Bạch Đế: Cho nên ta quyết định chuyện tạm thời dời từ Sở Châu thành Trung Châu.

Ký giả: Ngài muốn tới Trung Châu?

Bạch Đế: Vô luận Tần Châu hay là Tề Châu, kể cả Sở Châu, kỳ thật đối với ta đều không có tính khiêu chiến, nghe nói cạnh tranh Trung Châu so với các châu khác còn kịch liệt hơn, cho nên ta muốn đi thử một chút, như vậy cũng có thể dùng tốc độ nhanh nhất thực hiện mục tiêu của mình.

Ký giả: Ta nghĩ rằng rất nhiều người ở Trung Châu đều sẽ căng thẳng.

Bạch Đế: Ta càng hi vọng mọi người đang luận bàn dưới bầu không khí hữu hảo.

Ký giả: Hiện tại rất nhiều người đang thảo luận, thứ mà ngài am hiểu nhất rốt cuộc là cái gì, cầm kỳ thư họa, câu đối, cũng là âm nhạc?

Bạch Đế: Bởi vì những thứ này ta vẫn còn am hiểu, cho nên mới khiến ta ngược lại không có sở trường gì đặc biệt.

...

Phía sau còn có.

Phông vấn rất dài.

fan hâm mộ trắng trong Lâm Tri khoe sắc đẹp xem hết.

Mà một số thư giả châu nhìn xem lại đều sững sờ.

Ví dụ như Yên Châu.

“Lại nói Bạch Đê này là ai, cảm giác thế nào? Nặc nặc?”

“Người không biết sao, hẳn chính là thiên tài thư pháp gia mà năm ngoái từ thiện ăn tối đó!”

“Đạo gần đây không phải có rất nhiều người tham gia quá trình chuyển bộ Tề, văn đâu gì đó sao, nhìn người là biết, một người siêu cấp quá đáng!”

Không giống như là Tần Tề Sở cùng Triệu Châu và Trung Châu.

Danh tiếng của Lâm Tri Bạch tại Yên châu, đại khái còn là trình độ của tiểu minh tinh bốn đường?

Kết quả đột nhiên nhìn thấy ‘Long ngâm tuần san’ làm cho Lâm Tri mặt trắng như vậy, người đọc tại Yên Châu buồn bực cũng là bình thường.

Còn có cảm thụ tương tự như Hàn Châu.

“A Tây, tên Lâm Tri Bạch này thoát nhìn rất tốt? Nặc nặc? Tử!”

“Thiên tài thư pháp gia từ thiện trong bữa tiệc tối ở Tần Châu đúng không?”

“Ta biết hẳn, người ta không chỉ là pháp gia thiên tài, còn là đại sư thư pháp số một Lam Tinh, đây là nghề nghiệp của thế giới đều tán thành.”

” bìa đẹp quá mà!”

Cuối cùng là Ngụy Châu, độ quen thuộc đối với Lâm Tri Bạch bên này cũng không cao.

“Lòng rộng thật khoa trương, lại nói Lâm Tri Bạch là đương thời Trần Vương, hẳn có tài hoa như vậy sao?”

“Tiểu nhị, không xem Tề Sở Văn đấu đi, đề nghị ngươi đi lục soát tài nguyên video, xem xong rồi? Không có Giáp Sa? Mất!”

“Lại có người dám tự xưng là Bạch Đế!?”

“Kiến nghị ngươi tìm hiểu chiến tích của người này một chút, ngươi sẽ biết tại sao hắn dám tên là Bạch Đế.”

Hiển nhiên.

Ba rường biết trắng là ở các châu lớn danh tiếng đều sẽ nâng cao một bước.

Nhất là khi ở Yên Châu, Ngụy Châu và Hàn Châu, mọi người đã có ấn tượng sâu sắc hơn không ít đối với hai chữ “Bạch Đế”.

Thú vị chính là.

Bạn trên đường ở Sở châu có hơi sững sờ!

“Có ý tứ gì?”

“Bạch Đế không đến Sở Châu?”

“Không phải, sao nói không giữ lời, vốn dĩ không phải đã nói rồi sao, tiếp theo là Sở châu?”

“Đột nhiên chạy tới Trung Châu là sao a!”

“Đều do các ngươi, ngày ngày đều hô cái gì chống lại, để ấn tượng của Bạch Đế đối với Sở châu chúng ta trở nên kém đi rồi!”

“Đúng vậy, Bạch Đế có gì sai, hắn giúp Tề Châu, cùng người Triệu Châu giúp chúng ta Sở Châu, trên bản chất là giống nhau, đều chỉ là công việc ngoại viện cần mà thôi!”

“A a a!”

“Muội rất nhớ Bạch Đế lai Sở Châu nha!”

“Trong lòng ta tại sao cũng có chút không thoải mái đây.”

Tám mươi phân trăm Vồng bạn của Sở châu, đều có chút tâm tình chống chế đối với Lâm Tri Bạch.

Nhưng Lâm Tri Bạch đột nhiên quyết định từ bỏ thị trường Sở Châu, người bên này đột nhiên lại có chút mất mát.

Xét đến cùng, trong lòng Sở Châu vốn là người sùng bái cường giả, Lâm Tri Bạch trong lúc văn đấu thật ra đã chinh phục bọn họ!

Sau khi văn đấu kết thúc.

Sở nhân hô “Đế chế”, kỳ thật là nhiều hay ít, là có chút nhân tố miệng cứng, cũng không thể sau khi bị bắt nạt, còn quỳ xuống liếm đôi phương a?

Sở nhân chúng ta cần sĩ diện!

Vì vậy, Sở Nhân liền “Ngạo Kiêu” một cái.

Tuyệt đối không nghĩ tới cái ngạo kiêu này, trực tiếp khiến cho Lâm Tri Bạch không muốn tới nữa!

Điều này có chút lúng túng, người Sở Châu vốn còn đang chờ mong, Lâm Tri Bạch vào Sở sẽ mang đến những gì.

Một số người Sở Châu thậm chí đã từng nghe ngóng hành động vĩ đại của Lâm Tri Bạch ở bên Tề Châu, trong lòng đều tràn đầy chờ mong, hiện tại trực tiếp đổ một chậu nước lạnh xuống.

“Vô vị.”

“Nếu Lâm Tri Bạch tới, Sở châu nhất định sẽ rất đặc sắc.”

“Ta tiếp tục xem 《 Hải tặc Vương 》 đi, sắp được cập nhật mới rồi.”

Sở Châu người mất mác.

...

Lâm Tri Bạch nguyện ý tiếp việc 《 Long ngâm tuần san 》 , chính là xuất phát từ những nguyên nhân này.

Dịch tạp chất này có sức ảnh hưởng rất lớn.

Mà hiện tại Lâm Tri Bạch coi trọng nhất chính là sức ảnh hưởng của cảnh giới trên đầu mình.

hợp tác với Long Ngâm chỉ là bước đầu tiên kế hoạch, kế hoạch tiếp theo của Lâm Tri Bạch còn có bước thứ hai.

Kế hoạch này là:

Lâm Tri Bạch muốn vẽ một bức tranh!

Tên của bức họa này là 《 Lang Sơn Hành 》 .

Lang Sơn là ngọn núi nổi tiếng nhất Trung Châu, có thể nói là cảnh điểm đại biểu nhất.

Sau khi kỹ thuật vẽ tranh của Lâm Tri trắng đã được phong thần, ngoại trừ truyện tranh ra, còn chưa có tận tâm tận lực vẽ qua một bức họa.

Thời điểm tham gia Tề Sở Văn Đấu, ngược lại vẽ một bức tranh thủy mặc hành dinh, không chỉ tháo xuống quán quân cũng kinh điểm toàn trường, cũng đừng quên thời gian thi đấu có hạn, cho nên bức tranh kia của Lâm Tri Bạch, hẳn đã dùng một loại tâm thái đuổi việc hoàn thành.

Còn bức “Lang Sơn Hành” tiếp theo.

Lâm Tri Bạch muốn vẽ ra một tác phẩm chân chính mang ý nghĩa!

Giống như Lâm Tri Bạch của Đình Kính Lan thứ tự, là thư pháp tối cao của hắn đại biểu tác vậy!

Lâm Tri Bạch hy vọng bức hội họa ” Lang Sơn Hành” này có thể trở thành tác phẩm của hắn trong kiếp sống cá nhân đỉnh cao nhất!

Đồng thời,

Lâm Tri Bạch cũng hy vọng bức họa này sau khi chính thức diện thế, mình có thể trở thành Lam Tinh hội họa đệ nhất nhân được công nhận!

Hiện tại đương nhiên cũng có rất nhiều người nói, Lâm Tri Bạch chính là Lam Tinh hội họa đệ nhất nhân, nhưng Lâm Tri Bạch biết loại trình độ này còn chưa đủ.

Hắn nhất định phải tạo ra thành tích ngoài điểm danh.

Ví dụ như...

Giá trị của tác phẩm đấu giá!

Đúng vậy, Lâm Tri sau khi vẽ trắng 《 Lang Sơn Hành 》 , dự định mang ra đấu giá.

Lâm Tri Bạch tin tưởng, với kỹ năng “Hạ bút của mình” như có thần, phối hợp họa công vô cùng thần kỳ của mình, tất

nhiên có thể làm cho bức họa này hiệu quả siêu phàm tuyệt luân, đến lúc đó cũng tất nhiên có thể khiến cho một số phú hào chú ý!

Đến lúc đó.

Bức họa này bán ra cái giá trên trời, cũng là chuyện rất có thể!

Vừa vặn là lần tiệc tối của Lam Tinh từ từ bắt đầu tại Trung Châu, hơn nữa vào giờ Tý tháng này, khoảng cách bắt đầu còn chưa tới một tuần.

Lâm Tri Bạch đã nhận được thư mời, y là một trong những đại biểu của Tần châu.

“Năm ngoái ta xuất ra chính là thư pháp 《Lan đình tự kỷ, giá bán đầu giá, đến nay vẫn là ghi chép tối cao của thư pháp giới, năm nay toàn bộ đều dựa vào bức họa này để chống đỡ.”

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch đã bắt đầu sáng tác của nó, ước chừng khoảng một tuần nữa, nó sẽ dành tất cả sức lực vào trong tranh.

Hắn nghĩ như vậy, cũng làm như vậy.

Chỉ có thể nói tính cách Lâm Tri Bạch rất kiên nhẫn, tịch mịch.

Loại kiên nhẫn này là bản thân Lâm Tri Bạch có được, mà không phải là hệ thống ban cho.

Tuy rằng Lâm Tri Bạch thường hay cảm thấy, thành công của mình, là dựa vào sự hỗ trợ của hệ thống.

Nhưng Lâm Tri Bạch cũng không có tự coi nhẹ mình, cảm thấy mình là phé vật, toàn bộ đều dựa vào hệ thống mới một đường năm thắng.

Trước khi đầu bị thương, hắn vẫn luôn rất ưu tú, ở cùng một chỗ với bạn cùng lứa tuổi, rất có hiệu quả hạc giữa bầy gà.

Cứ như vậy.

Thời gian gần một tuần trôi qua.

Cuối cùng Lâm Tri Bạch đã hoàn thành 《Lang Sơn Hành》, sau đó y chính thức tới hiện trường tổ chức bữa tối từ thiện.

Cùng lúc đó.

Các châu lớn cũng dồn dập mở TV.

“Sắp bắt đầu rồi!”

“Lại là tiệc tối từ thiện mỗi năm một lần!”

“Không biết năm nay châu nào có thể đoạt được hạng nhất!”

“Ha ha, bình thường ở châu nào làm, chính là châu đó quyên góp nhiều nhất đi, năm nay là Trung Châu làm, bọn họ sẽ không để cho các châu khác so với bọn họ còn nhiều hơn.”

“Đúng vậy.”

“Trung Châu là tài đại khí thô nhất.”

“Nhưng vạn nhất năm nay Lâm Tri lại lấy ra một tác phẩm thư pháp, chip đọc sách duyên phận. Thúy Khuyết Hoa Hoa. Khảo thí lăm lăm sau đó nên ứng đối như thế nào?”

“Đừng quên Đình nghi ngơi của Bạch Đế năm ngoái nha!”

“Coi như Lâm Tri Bạch có thư pháp, cũng rất khó bán được cái giá kia của ‘Lan Đình’... Phải không?”

Không ai dám nói một lời chết cả.

Không ai dám xem thường năng lực chiêu mộ Tần Châu.

Bởi vì mặc dù Lâm Tri Bạch đi tới Trung Châu phát triển, nhưng trong trường hợp này, hẳn chỉ có thể đại biểu cho Tần Châu!

---

ps: Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thì hẳn là tháng sau chúng ta sẽ có thể hoàn vốn. Hẳn là mọi người cũng đã nhìn ra rồi. Kịch bản đã đi đến đây gần kết thúc, địa vị của vai chính phi thường cao, không tiến hành áp chế rất khó có cảm xúc kích thích mới. Thật sự nếu còn muốn chèn ép nữa, tựa hồ có chút cố ý giả dối. Thời gian như thế này thường chính là lúc câu chuyện phải kết thúc, hi vọng câu chuyện cuối cùng của Lâm Tri Bạch có thể thuận lợi thu quan ——

(Bản chương xong)

Chương 507: Chân tích của Trần Vương! Tiệc ăn tối từ thiện đã bắt đầu.

Giống như bữa tối từ thiện lần trước vậy.

Người chủ trì tại trên đài, lấy ra từng kiện vật phẩm chuẩn bị cho các châu.

Các phú hào các châu lại lấy danh nghĩa từ thiện, đoạt lấy những thứ mình thích ——

Nói thật lòng a.

Phẩm đấu giá từ thiện xuất hiện trong yến hội, kỳ thật đều không phải là đặc biệt trân quý.

Nếu như không phải vì danh nghĩa từ thiện này, đám phú hào này thật đúng là không nhắc lên nổi quá nhiều hứng thú.

Bởi vì đám phú hào này kiến thức rộng rãi, thật sự có sở thích, bảo bối trong nhà tuyệt đối không thiếu được, làm sao có thể vừa ý loại quà tặng từ thiện trên bữa tiệc này chứ?

Nhưng mọi thứ đều có ngoại lệ.

Sau nhiều dạ tiệc từ thiện như vậy, thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện một số sản phẩm khiến đám phú hào đều không nhìn được động lòng, thậm chí còn ra tay tranh đoạt!

Ví dụ như mấy năm trước.

Lại ví dụ như năm ngoái, Lâm Tri Bạch hiện trường sáng tác 《Lan Đình Khởi Khởi Dẫn》 liền dẫn phát tranh đoạt!

Đối với việc này, ký ức của người xem các lục địa vẫn còn mới mẻ, cho nên sau khi mở ra bàn tiệc từ thiện được mở ra, màn đàn hồi không ngừng cảm khái:

“Năm nay đấu giá rất bình thường.”

“Năm ngoái, ‘Lan Đình’ đã tự tay vỗ sáu trăm triệu, thật tâm vô địch, mấu chốt là bộ thư pháp kia vẫn là viết tại hiện trường của Bạch Đê!”

“Sáu trăm triệu, ghi chép cao nhất về giá bán tiệc tối của từ thiện.”

“Không chỉ là xưa nay chưa từng có, cảm giác cũng không có ai đến, giá này quá khoa trương!”

“Năm nay Lâm Tri Bạch cũng tới, các người nói hẳn có xuất ra một bộ tác phẩm thư pháp nữa không?”

“Nếu như Lâm Tri Bạch lại lấy ra một bộ tác phẩm thư pháp, nói không chừng giá cả bán đấu giá có thể vượt qua “Lan đình” thì sao?”

“Vậy thật đúng là không tốt.”

“Còn chưa đến lượt thủ phú, không biết năm nay hẳn lấy cái gì làm vật đấu giá.”

“Chờ mong!”

Người thảo luận nhiệt tình nhất chính là Tần Tề Sở cùng người xem Trung Châu, bởi vì độ quen thuộc của mấy châu này đối với Lâm Tri Bạch quá cao!

Còn ở Yên Châu, Hàn Châu và Ngụy Châu.

Cũng có không ít độ thảo luận liên quan tới Lâm Tri Bạch.

Dù sao Lâm Tri Bạch là người nổi bật nhất trong bữa tối từ thiện năm ngoái.

Năm nay Lâm Tri Bạch lại tới, càng đừng nói là đoạn thời gian trước còn trở thành nhân vật mang trang bìa của Long Ngâm tạp chí.

Về phần chủ trì xuất ra vật đấu giá ở các châu cũng giống như những lần mọi người thảo luận, hoặc là nói giống như những năm qua, phần lớn đều tương đối bình thường không có gì lạ.

Khiến cho mọi người chỉ một lòng mong đợi Lâm Tri Bạch sẽ lấy ra vật vĩ gì đó.

Màn ảnh cũng biết người xem các châu chú ý trọng điểm, ngoại trừ an bài các loại ống kính cho những phú hào thế giới cấp, cũng không quên nhắm đến hướng Lâm Tri Bạch, để cho mọi người nhìn xem khuôn mặt quen thuộc kia, soái đến rồi tinh rồi mù.

“Vẫn đẹp trai như vậy!”

“Ha ha.”

“Đã có thể làm tấm bình cảnh rồi!”

“Ba trăm sáu mươi lăm chiều không chét soái ca!”

“Nam nhi của ta lớn lên có ba phần là hấn đã sướng rồi!”

Lúc truyền bá sẽ rõ ràng phát hiện, khi cất đến Lâm Tri Bạch, phản ứng của các châu sẽ càng kịch liệt hơn một chút, hấn so với những đại phú hào kia càng sinh ra cảm giác óng kính.

Mà ngay khi mọi người đang thảo luận đủ thứ về Lâm Tri Bạch.

Người chủ trì hiện trường đột nhiên mở miệng nói: “Tiếp theo sản phẩm đấu giá này lợi hại lắm, nó được chủ tịch của tập đoàn Vạn Hào Trung Châu chúng ta đề cung, là tác phẩm thủy mặc của triều đình Đại Văn hào Trần Vương “Hoa điều thế giới”, chúng ta đã mời chuyên gia giám định kỹ rồi, đây đúng là dấu vết thực sự của Trần Vương không thể nghi ngờ!”

Àm âm!

Hiện trường lập tức náo động!

Đám phú hào nhao nhao động dung!

Không ai ngờ được lại có người cam lòng mang chân tích của Trần Vương ra làm từ thiện!

Nhưng nghĩ đến việc lấy ra bức họa này, là chủ tịch trưởng lão Triệu Lô Âm của Trung Châu Vạn Hào, mọi người lại miễn cưỡng có thể lý giải.

Triệu Lô Âm mặc dù không leo lên Lam Tinh Phú Hào Bảng, nhưng đó là do người ta đủ điều thấp, nên cũng không rõ gia tộc của gã cụ thể đến mức nào, nhưng có thể xác định, người này có thân gia tuyệt đối có thể xếp vào ba vị trí đầu ở Lam Tinh!

Loại người này, không thiếu tiền!

Cũng chỉ có loại người này mới có thể nguyện ý vì làm nhân từ mà đem chân tích của Trần Vương ra làm vật đấu giá!

Đừng quên...

Trong loại tiệc tối nhân từ này, mặc kệ bức họa này bán bao nhiêu tiền, Triệu Lô Âm đều một phân tiền cũng không nhận

được!

Cuối cùng giá cả cũng được đưa ra, sẽ được chính quyền lấy danh nghĩa từ thiện quyên góp ra ngoài, Triệu Lôi Âm chỉ có thể đạt được danh tiếng tốt của nhà từ thiện.

“Ta muốn!”

“Đừng tranh với ta!”

“Các người đều biết ta là fan cấp tro cốt của Trần Vương!”

“Thư pháp và hội họa của Trần Vương, trong nhà ta vẫn luôn cất giữ, chỉ cần gặp phải tác phẩm của hắn chảy vào thị trường ta sẽ lấy được!”

“Người đã nhiều như vậy, lần này đừng đoạt đi.”

Các phú hào động tâm, bút tích thực của Trần Vương lưu truyền trên thị trường cũng không nhiều.

Đại đa số gia tích sưu tầm sau khi có được chân tích của Trần Vương đều sẽ nạp vào tư tàng của mình, tuyệt đối sẽ không dễ dàng lấy ra bán.

Hôm nay Triệu Lôi Âm bắt chấp tất cả, trả giá lớn như vậy để làm từ thiện.

Về phần giá cả...

Chân tích của Trần Vương, đương nhiên giá cả là dùng “Úc” làm đơn vị bước đầu.

Chẳng qua chuyện này đối với các phú hào đỉnh cấp của các châu mà nói, không phải là không thể chấp nhận, nếu như không chấp nhận được, vậy thì đừng nghĩ tới chuyện nhúng chàm Trần Vương thật tích!

Mà khi đám phú hào đang rục rịch.

Khán giả các châu, cũng bị sản phẩm đấu giá này làm khiếp sợ!

“Ta lau!”

“Trần Vương thực hiện di tích!”

“Ta nhớ năm năm trước là tới lúc nào, một bộ thư pháp của Trần Vương bán được hơn năm trăm triệu!”

“Bức họa này, giá cả hẳn cũng không thấp đi?”

“Triệu ba ba trâu bò a, vậy mà lại lấy đồ chơi này ra bán đấu giá, đây mới thật sự là nhà từ thiện!”

“Triệu Lôi Âm tập thể, doanh nhân lương tâm thật sự!”

“Hi vọng quà từ thiện, sau này có thể có thêm chút thành ý, không làm được tới mức độ như Triệu Lôi Âm, cũng chẳng mang khí khái tiểu gia tử!”

“Cái này giá khởi điểm bao nhiêu?”

“Ta đoán giá khởi điểm khẳng định là hơn một trăm triệu!”

Không khác với những gì người xem dự đoán, trong lúc tất cả mọi người khiếp sợ cùng xì xào bàn tán, chủ trì mở miệng nói:

“Trần Vương thực tích 《Hoa Điều Thế Giới》, khởi điểm trả giá một ức, các lão bản các châu nếu như thích, liền bắt đầu trả giá đi!”

Râm râm!

Đám phú hào nhao nhao xuất động!

Một phú hào trong đó giơ lệnh bài: “Ta trả 2 triệu!”

Phú hào này rất cuốn, nhưng kỳ thật cũng không còn cách nào khác.

Bởi vì tất cả mọi người đều rất rõ ràng, tác phẩm của Trần Vương tuyệt đối sẽ vượt xa giá khởi điểm, không bằng vừa lên liền tăng gấp bội.

Quả nhiên.

Cho dù tăng gấp đôi cũng vô dụng, y nguyên không ngăn được nhiệt tình của đám phú hào này.

“Ta ra hai điểm năm trăm triệu!”

“Ba trăm triệu!”

“Ba điểm năm!”

“Ba giờ sáu!”

“LêLê tha lêu lổng, ta bốn trăm triệu, gái nạy chơi đùa????”

“Ha ha, bốn điểm một!”

“Bốn điểm Ngũ!”

Người ra giá liên tiếp.

Giá cao nhất đã gọi đến 4.5 ức.

Nói thật, tác phẩm của Trần Vương mặc dù trân quý, nhưng 4, 5 tỷ đã gần đến hồi kết.

Bởi vậy.

Hiện trường thoáng yên tĩnh trong chốc lát.

Ngay khi mọi người cho rằng sẽ không còn ai trả giá nữa, Lâm Tri Bạch bỗng nhiên giơ bảng.

“Năm trăm triệu!”

Nhìn thấy Lâm Tri trắng tay nhắc lên bảng hiệu, chủ trì không nhận được đề cao thanh âm:

“Lâm Tri Bạch của chúng ta, sư phụ Bạch Đế muốn ra năm trăm triệu, mua bức 《 Hoa Điều Thế Giới 》 mà Trần Vương bức này, còn có ai tăng giá hay không?!”

Đám phú hào ngẩn người.

Có người không nhận được nhìn về phương hướng mà phú hào Tần Châu đại biểu.

Lâm Chiêu Mục ngồi hàng trước.

“Lâm Đồng.”

“Thánh Tôn tốt này của ngài thật giàu có.”

“Năm trăm triệu người nói ra là ra rồi.”

Nghe được lời trêu chọc của mọi người, Lâm Chiêu Mục cười nói: “Tiền của ta chính là tiền của hắn, nhưng tiền của hắn không phải tiền của ta.”

Ngụ ý:

Bản thân Lâm Tri Bạch cũng có đủ tài lực để mua bức họa này.

Về phần Lâm Tri Bạch tại sao muốn mua bức họa này của Trần Vương, kỳ thật Lâm Chiêu Mục đại khái có thể đoán được nguyên nhân.

Ước chừng là vì phụ thân Lâm Đông.

Lâm Đông rất thích sưu tầm mấy thứ như tranh chữ đồ cổ, trong những văn nhân cổ đại hẳn thích nhất chính là Trần Vương.

Chuyện này rất bình thường, Lam Tinh tùy tiện tìm mười người, phỏng chừng trong đó có ít nhất năm người, văn nhân cổ đại thích nhất là Trần Vương.

Có điều chân tích của Trần Vương, động cái là mấy trăm triệu.

Lâm Đông cố nhiên có chút tài sản, nhưng hiển nhiên là không bỏ ra mấy trăm triệu kim tệ mua cái này...

Đứa nhỏ này, rất có hiếu tâm đấy.

Chỉ là những người xem các châu không biết nội tình, lại kinh ngạc đến không chịu nổi, không nghĩ tới Lâm Tri Bạch sẽ ra tay!

“Bạch Đế có tiền như vậy sao?”

“A a, làn sóng này liên quan gì vậy, mọi người đều nói Bạch Đế là đương đại Trần Vương, kết quả bây giờ Bạch Đế lại nguyện ý bỏ ra năm trăm triệu mua chân tích Trần Vương!”

“Đây là đang chào Trần Vương sao?”

“Ha ha, đừng quên thứ tự của Kỳ Lan đình là sáu trăm triệu đấy!”

“Nói cách khác, tác phẩm của Bạch Đế, giá không rẻ hơn so với Trần Vương!”

“Đợi một chút!”

“Còn có người ra giá!”

Năm tỷ đã là rất cao nhưng vẫn còn người ra giá, giá đã là 5 tỷ.

Đây là một vị phú hào Triệu Châu.

Lâm Tri Bạch đúng như lão gia tử dự đoán, là muốn mua tám Chân Tích Trần Vương này đưa cho cha mình.

Về phần giá là mấy trăm triệu, Lâm Tri Bạch cũng không thèm để ý.

Có người trả 5.3 triệu, hấn không chớp mắt, trực tiếp tăng giá đến 6 triệu!

Phú hào Triệu Châu kia lập tức từ bỏ, hấn biết Lâm Tri Bạch đang dùng phương thức này, nói với tất cả mọi người, hấn nhất định phải có được!

Trên thực tế.

Sáu trăm triệu, đã vượt xa giá thị trường của bức chân tích Trần Vương này.

Bởi vì bức chân tích của Trần Vương này không nổi danh trong tác phẩm của Trần Vương, thậm chí còn không có ghi chép quá sâu.

Bởi vậy.

Sau khi phú hào Triệu Châu từ bỏ, những phú hào khác vốn đang hứng thú cũng buông tha tiếp tục cầm bài.

“Sáu trăm triệu một lần!”

“Sáu trăm triệu lần!”

“Sáu trăm triệu ba lần!”

Người chủ trì vỗ tiểu mộc chùy: “Thành giao! Chúc mừng Lâm Đồng lấy giá sáu trăm triệu, đấu giá lấy được “Khí hoa diệu thế giới” của Trần Vương, số tiền này sẽ trở thành vốn liếng từ thiện của chính quyền chúng ta, trợ giúp những người cần giúp đỡ, bởi vậy chúng ta càng phải cảm tạ tác phẩm của mình, bàn trà của tập đoàn Vạn Hào Trung Châu là Triệu Lôi Âm Triệu Đồng!”

Ba ba ba.

Hiện trường vỗ tay như nước thủy triều!

Hiện hình trực tiếp cũng đặc biệt náo nhiệt:

“Chiến hào!”

“Thủ phú thực có tiền!”

“Ha ha, Tề Châu chúng ta gọi hấn là thủ phú là thật sự không hô sai a!”

“Đột nhiên cảm giác rất kịch tính, trong thời gian Tề Sở Văn đấu, chúng ta còn đang tranh luận, Bạch Đế có thể sánh vai

với Trần Vương hay không?”

“Kết quả hôm nay Bạch Đế võ phải tác phẩm của Trần Vương, đây chính là sáu trăm triệu đó!”

“Thú vị chính là, năm ngoái Bạch Đế ở Tuyên Lan đình cũng bán ra sáu trăm triệu, điều này có tính là nói rõ từ mặt bên, hẳn hoàn toàn có tư cách sánh vai với Trần Vương không?”

“Đã sớm có thể sánh vai rồi!”

“Xem ra vở kịch quan trọng nhất năm nay, chính là 《Hoa Điều thế giới》 rồi, Trung Châu là phe chủ sự không mất mặt, rút được hạng nhất năm nay.”

Mọi người như đang thảo luận.

Cứ như vậy, lại qua mấy món đồ đấu giá.

Người xem vẫn chưa bình tĩnh lại sau cuộc thảo luận của Trần Vương.

Thẳng đến...

Người chủ trì bỗng nhiên cười nói: “Tiếp theo vật đấu giá thú vị đây, mọi người hẳn là còn chưa quên đình nghi chân của Bạch Đế năm ngoái đi?”

Ánh mắt đám phú hào sáng lên!

Trong lòng người xem cũng giật thót!

Lời này của chủ trì là có ý gì?

Lẽ nào năm nay Lâm Tri Bạch lại chuẩn bị một bức tác phẩm thư pháp?

Trong sự chú ý của tất cả mọi người, người chủ trì tiếp tục nói: “Sau năm ngoái sẽ lấy ra một thiên thư pháp tự tay viết, năm nay là lão sư của Bạch Đế a, cung cấp cho chúng ta một bức tranh làm vật đấu giá, hội đấu giá từ thiện chúng ta cũng mời chuyên gia xem, hơn nữa còn cho một cái giá chỉ đạo, giá này sẽ là từ thượng du chí thượng du từ điển đến nay, bắt đầu một lần giá cao nhất!”

Lần bắt đầu đấu giá cao nhất!?

Thế giới “Hoa Điều của Trần Vương” giá khởi điểm mới mười một ức!

Tác phẩm vẽ tranh của Bạch Đế, giá khởi điểm so với chân tích của Trần Vương còn cao hơn!

Có một số người sắc mặt đã không bình thường.

Nhưng cũng có một số người nhin không được lộ ra vẻ chờ mong mãnh liệt!

Nhất là khán giả xem qua Tề Sở Văn Đấu, tranh đoạt quán quân của Lâm Tri Bạch, càng là hơi thở dồn dập!

“Ta tin rằng mọi người nhất định rất tò mò, tác phẩm gì mà dám định giá cao như vậy?”

Người chủ trì cười cười nói: “Ta sẽ không thừa nước đục thả câu, xin mọi người cùng nhìn màn hình lớn của chúng ta...”

Keng!

Màn hình sáng lên.

Trong nháy mắt, một bức tranh được mở ra!

Đó là một bức Bát Mặc sơn thủy đồ, phối hợp nồng đậm đến cực hạn, mỗi một hình ảnh Berloz, dường như đều mang theo lực xung kích trước nay chưa từng có, oanh tạc thần kinh thị giác của đám phú hào tại hiện trường, càng nhảy lên dây tim máy tử người xem của các đại châu Lam Tinh!

Mỹ!

Cực hạn đẹp!

Khiến người ta hoa mắt chóng mặt!

Giống như bức họa này có thể đem người kéo vào thế giới nồng đậm như thế!

Thậm chí mọi người còn cảm nhận được trong hình ảnh đó có một loại thần kỳ, cảm giác an ủi tinh thần!

Chủ tịch của Trung Châu Vạn Hào, Triệu Lô Âm hơi há hốc mồm, hôm nay hẳn ta dẫn theo lão bà đi cùng.

Khi nhìn thấy bức họa này, lão bà Triệu Lô Âm kia luôn luôn đối với tranh chữ vô cảm kia bỗng nhiên nhin không được run giọng nói:

“Lô Âm... Ta... Rất thích bức họa này...”

Triệu Lôi Âm dịu dàng nói: “Vậy tối hôm nay chúng ta sẽ mang bức họa này về nhà.”

Ánh mắt đám phú hào xung quanh đều thay đổi, đương nhiên Triệu Lôi Âm cũng cảm nhận được, nhưng vậy thì sao?

Tựa như so nghệ thuật thiên phú, không ai là đối thủ của Bạch Đế vậy.

Trong số phú hào các châu Lam Tinh, luận về tài lực, Triệu Lôi Âm là vô địch thiên hạ!

Hiện trường.

Bắt đầu ồn ào!

Thì cục diện này bắt đầu trở nên điên cuồng!

“Trời ơi!”

“Bức họa này, cứu mạng a, sao lại có sức tấn công như vậy!”

“Thật sự rất có cảm giác!”

“Đây là do từ khi sinh ra ta đã xem qua, KU đọc sách duyên phận. KPP K, một vụ họa mê người nhất.”

“Sắc đẹp của nó quá bá đạo, có khí chất độc nhất vô nhị, phẳng phát như là nghệ thuật cực hạn!”

“Rõ ràng ta không hiểu nghệ thuật, càng không hiểu hội họa, nhưng tranh của Bạch Đế, luôn có một loại hương vị không đồng dạng...”

“Tê Sờ đấu hội họa, bức họa Bạch Đế kia đã khiếp sợ ta nửa ngày!”

“So với bức này, cái kia vẫn tồn tại chênh lệch không nhỏ!”

Mọi người đều điên cuồng.

Người chủ trì nói: “Tin rằng tất cả mọi người đều đã minh bạch, vì sao những bức họa này giá khởi điểm lại rất cao, bởi vì đây chính là kết tinh nghệ thuật cao nhất của Bạch Đế hiện nay...”

Dừng một chút.

Người chủ trì mỉm cười nói: “Bạch Đế họa “Lang Sơn Hành”, giá khởi điểm ba trăm triệu!”

(Bản chương xong)

Chương 508: Giá trên trời! Giá khởi điểm là ba trăm triệu!

Đừng nói đây là bữa tiệc tối từ thiện của Lam Tinh.

Ngay cả cái loại đấu giá đỉnh cấp mười phần mười tiền kia, cũng không có mấy món đấu giá giá này!

Khán giả các châu lớn đều ngây người!

Nhưng điều khiến mọi người ngây ngốc vẫn còn ở phía sau.

Theo giọng nói của người chủ trì vừa mới rơi xuống, lập tức có phú hào giờ quân bài!

“Sáu trăm triệu!”

Giọng nói của người chủ trì run run một chút: “Vạn Hào Triệu Đồng xuất ra sáu trăm triệu, có ai muốn tăng giá không?”

Quá độc ác!

Trực tiếp tăng gấp bội a!

Triệu Lô Âm rõ ràng muốn dùng cách này dọa lui những người cạnh tranh khác.

“Ta lau!”

“Đây chính là tài lực của đỉnh cấp phú hào sao?”

“Không hổ là Triệu ba ba, trực tiếp tăng giá của bức tranh Bạch Đế này lên gấp bội!”

“Giá này đã theo đuổi kinh lan đình tháng năm trước rồi!”

“Còn có 《 Hoa Điều Thế Giới 》 mà Trần Vương vừa mới vẽ cũng bị san bằng!”

“Đây sẽ là giá cả cuối cùng sao?”

Hiện trường nhiều phú hào như vậy, hiển nhiên sẽ không để cho Triệu Lô Âm dễ dàng thực hiện như thế, lại một phú hào giờ quân bài:

“Bảy trăm triệu!”

Trái tim người xem Tần Châu thất lại!

“Tám trăm triệu!”

Người xem Tề Châu trợn mắt há hốc mồm!

“Chín trăm triệu!”

Cặp mắt người xem Sở châu ửng đỏ!

“Ta trả một tỷ.”

Người xem Yên Châu hét lên: “Ngao ô!”

“Mười một trăm triệu!”

Toàn thân người xem Hàn Châu run rẩy.

“Mười hai ức!”

Triệu Châu người xem đã nói không ra lời!

“Mười ba ức!”

Hơi thở của người xem Ngụy Châu trở nên dồn dập!

Những phú hào này có loại ăn ý quý dị, bọn họ chỉ cần một trăm triệu một tỷ tăng lên!

Phẳng phát những thứ này không phải là vàng thật bạc thật.

Chỉ là đám phú hào chơi game như con số!

“Mười lăm ức.”

Sắc mặt Triệu Lô Âm vẫn bình thản như trước, bức tranh này hẳn muốn làm!

Vì thế, hẳn trực tiếp bỏ thêm hai trăm triệu, chính là muốn nói cho những phú hào một triệu tỷ tăng thêm kia, đừng thiếu gia đình.

Nghe được giá cả này.

Đến cả vô số người xem Trung Châu cũng nhin không được nội tâm rung động!

“Ốc Nhật!”

“Phú hào điên rồi hả??”

“Vì một bức họa, tiêu mười lăm tỷ, thật sự đáng giá sao!?”

“Tuy rằng bức họa này, ta cũng cảm thấy rung động không gì sánh được, có thể nói hội họa nghệ thuật đỉnh phong, nhưng

15 tỷ cũng quá khoa trương rồi...”

“Đây là thế giới của cường giả sao?”

“Đây đã không phải thế giới mà người bình thường chúng ta có thể lý giải.”

“Mấu chốt chính là, các ngươi sẽ không cho rằng giá một trăm năm mươi tỷ sẽ là cuối cùng rồi chứ?”

Không biết ai nói một câu như vậy.

Hiện trường quả nhiên lại có phú hào xuất thủ.

“Mười bảy ức!”

Triệu Lô Âm không nhìn được mà nhìn về phía người đấu giá với mình.

Đôi phương mỉm cười với Triệu Lô Âm, còn giơ chén rượu trong tay lên.

Nam nhân này tên là Tư Duy Khắc Tư, là tân Lam Tinh Thủ Phú nổi tiếng nhất trong gần hai năm nay!

Đương nhiên.

Thủ Phú chỉ là danh tiếng.

Ngay cả Tư Duy Khắc Nhĩ cũng không biết, mình và Triệu Lô Âm đến cùng ai có tiền hơn, sản nghiệp của hai người bọn họ đều quá phức tạp.

Có chút sản nghiệp đặc thù, căn bản không thể dùng tiền bạc để đánh giá giá trị.

Duy nhất có thể xác định là, Tư Duy Khắc và Triệu Lô Âm đều tiền đến mức tiêu không hết!

“Cừ thật!”

“Ty Cà Cương xăng! đã ra tay rồi!”

“Hắn là Lam Tinh thủ giàu có nhất đó!”

“Lam Tinh đầu phú cách đây vài năm liền đổi người khác, danh tiếng này kỳ thực cũng chỉ như vậy, địa phương chân chính của Tư Berloz nằm ở chỗ, hắn mấy chục năm nay vẫn luôn được các đại phú hào xếp hạng đặt ở 10 vị trí đầu!”

“Mấu chốt là Triệu Lô Âm cũng rất có tiền!”

“Hai người bọn họ hôm nay sẽ không đánh nhau chứ?”

Theo đó trêu chọc cùng vui đùa, Tư Duy Á và Triệu Lôi Âm vậy mà thực sự có chút ý tứ muốn đánh nhau.

Bởi vì sau khi Tư Chiêu Càn, Triệu Lôi Âm cũng không sợ, thản nhiên nói:

“Hai tỷ.”

Tư xăng xăng thêm 17 ức vào, là thao tác một hơi tăng thêm 2 ức.

Triệu Lôi Âm lại một hơi tăng ba trăm triệu, trực tiếp đẩy hai tỷ người bị dọa chết!

Giờ khắc này.

Đừng nói là khán giả các châu điên rồi.

Lâm Tri Bạch cũng nhịn không được ngứa da đầu.

Bức họa của mình còn đáng giá hơn mình tưởng tượng.

Mặc dù hẳn bây giờ cũng không kém mấy trăm triệu người, nhưng nhiều tiền như vậy, cho dù là Lâm Tri Bạch cũng không thể coi như không quan trọng.

“Đây mới là phú hào đỉnh cấp của Lam Tinh.”

Sản nghiệp của Lâm Tri Bạch phần lớn có liên quan đến giải trí.

Người ta chơi là bất động sản, là internet khoa học kỹ thuật vân vân, mức độ lưu loát căn bản không cùng một cấp độ.

Có điều, Lâm Tri Bạch treo quá lớn.

Lấy trình độ yêu cầu của hẳn, cho dù đời này chỉ làm giải trí, về sau cũng tất nhiên có thể đứng ở cùng một độ cao với những người này thậm chí vượt qua bọn họ.

Dù sao, Lâm Tri Bạch mới 21 tuổi!

Người chủ trì bắt đầu hô: “Hai tỷ một lần... hai mươi ức ức lần...”

Tư Duy Khắc Tư không tăng giá thêm.

“Thành giao!”

Người chủ trì chụp được tiểu mộc chùy, dùng lời lẽ kích thích xưa nay chưa từng có nói:

“Chúc mừng Vạn Hào Triệu Đổng, lấy giá hai mươi tỉ, đấu giá với Bạch Đê tranh làm Vân Lang Sơn Hành. Ta tin cái giá này không chỉ trở thành kỷ lục tối cao của Lam Tinh từ tiệc tối đến nay, tương lai sẽ không còn vật phẩm nào giành được, có thể vượt qua giá cả như vậy, cho nên ở đây ta cũng muốn chúc mừng sư phụ Bạch Đê, như vậy mời Triệu Đổng chúng ta nói vài câu...”

Triệu Lôi Âm nở nụ cười.

“Ta chụp được bức họa này, có ba nguyên nhân, ta là một người được coi là fan của giáo viên Bạch Đê, thích âm nhạc của hắn, cũng thích sách pháp của hắn, nguyên nhân thứ hai, lão bà ta đặc biệt thích bức họa này, đương nhiên bản thân ta cũng rất thích, nhưng hai mươi ức giá cả này, tất nhiên là xuất phát từ nguyên nhân thứ ba tình cảm của ta đối với lão bà, đương nhiên là vì từ thiện, hy vọng những thứ này có thể trợ giúp được những người cần trợ giúp.”

Nói xong, gật gật đầu ngồi xuống.

Thê tử đã cảm động ôm lấy hắn, hung hăng hôn lấy.

“Lợi hại quá!”

“Thì ra là vì thê tử a!”

“Ha ha, lý do thứ hai mới là trọng điểm!”

“Bây giờ nói thế nào nhỉ, lúc trước đều nói Bạch Đê sánh vai với Trần Vương, mẹ nó bây giờ cái tiết tấu này, sao giống như là vượt qua cả Trần Vương vậy!?”

“Tê.”

“Người khoan hãy nói!”

“Người thật đúng là chưa nói!”

Tranh của Trần Vương, mới bán sáu trăm triệu.

Họa của Lâm Tri Bạch, trực tiếp bán hai tỷ!

Cái này mẹ nó chênh lệch quá lớn, gấp ba còn cần nhiều hơn một chút!

Tuy rằng nguyên nhân có thể tương đối phức tạp, ví dụ như kích thước của Trần Vương không lớn bằng Lâm Tri Bạch, lại ví dụ như bức họa Trần Vương kia, là tác phẩm tương đối ban đầu của hắn, danh tiếng lịch sử không cao đẳng, vân vân...

Nhưng cho dù là nguyên nhân gì.

Nói một ngàn một vạn.

Cái giá của buổi đấu giá này hết sức rõ ràng, chính là có thể trấn trụ tất cả mọi người!

Lúc này.

Không còn ai cảm thấy, có thể sánh vai cùng Trần Vương, là vinh hạnh của Lâm Tri Bạch!

Bởi vì Lâm Tri Bạch hôm nay dùng thực lực chứng minh, y không chỉ là thần thư pháp, mà còn là thần hội họa!

...

Rốt cuộc!

Tiệt tòi từ thiện kết thúc!

Năm nay kết quả các châu quyền góp so sánh, người xem các châu tròn tròn mắt!

Tần Châu giống như năm ngoái, lần thứ hai lấy được con số quyền góp cao nhất, bởi vì Lâm Tri bức họa kia đã cống hiến hai mươi ức!

“Mẹ kiếp!”

“Đây chính là Lâm Tri Bạch!”

“Giữa gang tấc, người tận địch châu!”

“Không hổ là người hung ác chiến một châu một mình trong văn đấu Tề Sở!”

“Nếu như dứt bỏ Lâm Tri Bạch không nói, Tần Châu năm nay xếp hạng quyền góp mới đặc biệt thứ sáu!”

“Đây cũng chưa phải là điều đáng sợ nhất.”

“Điều đáng sợ nhất chính là, hai mươi tỷ trắng của Lâm Tri, đơn độc lấy ra, so với bất kỳ một châu nào cũng có số tiền chung mộ cũng cao hơn!”

“Nhân vật như Thiên Thần a!”

Người chấn động nhất trong các châu chính là khán giả Trung Châu.

Từ khi Tề Sở Văn đấu đến buổi tối từ thiện lần này, bọn họ phát hiện lực lượng của Lâm Tri Bạch một mình, luôn có thể mạnh mẽ hơn cả một châu!

Thế là.

Mạng lưới của toàn bộ Trung Châu, đều đang điên cuồng quét một câu “trong một tác vương”, nói về Lâm Tri Bạch này!

Lâm Tri Bạch đương nhiên hài lòng với kết quả.

Hắn tin sau khi từ thiện ăn tối năm nay kết thúc, mình ở Ngụy Châu nha, với sự nổi tiếng của Hàn Châu thậm chí Yến Châu, hẳn là hung hăng lên cao rồi!

Sự thật cũng đúng là như thế.

Bên Yến Châu.

“Xem như ta nhớ kỹ hẳn, hội họa Thần Lâm Tri Bạch!”

“Ô Lạp! Bạch Đế! Không chỉ là hội họa chi đế, còn là Hoàng đế thư pháp!”

“Ngao ô! Lâm Tri Bạch trâu bò!”

Bên phía Hàn Châu.

“A Tây, quả thực Bạch Đế không nên tồn tại trong hiện thực!”

“Đàn ông hoàn mỹ như vậy, không phải nên sống trong truyện tranh hoặc bên trong sao?”

“Cùng truyện tranh cũng không dám viết như vậy a!”

Bên phía Ngụy Châu.

“Pháp khắc, Bạch Đế quá mạnh, Trung Châu cũng không phải là đối thủ!”

“Trung Châu có nhiều người như vậy, tổng sử dụng 13 ức hạn, so ra kém hơn Lâm Tri một bức họa!”

“Đây chính là nam nhân mà đương đại chú ý nhất sao?”

Các loại từ ngữ khoa trương, chú mục, Thần, Hoàng đế, đều được các loại bạn trên mạng đặt ở trên đầu Lâm Tri Bạch.

Mà trong lúc tan cuộc.

Trọng điểm phóng viên chú ý đương nhiên cũng là Lâm Tri Bạch!

“Đối với tác phẩm ngài bán đấu giá cao tới hai mươi ức có gì muốn nói không?”

Làm phóng viên hỏi như hỏi, Lâm Tri cười miễn phí nói: “Chỉ có cá nhân ta xem bức họa này hoàn toàn có giá trị như vậy, bởi vì ta đã quyết định mặc kệ là thư pháp hay là tác phẩm hội họa, ta hàng năm chỉ lấy ra một bức.”

“Ngài nói chính là, mỗi năm một bức thư pháp, một bức hội họa?”

“Không,? Mộng Tuyền đùa? Ý của ta là, mỗi một năm sau, ta sẽ xuất ra một bức thư pháp, hoặc là một bức họa vẽ ra.”

Vật dĩ hi vi quý.

Người ta bỏ ra hai tỷ mua bức họa của mình.

Lâm Tri Bạch không tiện quay đầu lại vẽ ra một đồng tác phẩm.

Về sau hẳn sẽ lập quy củ, hàng năm chỉ có một bức tác phẩm, hoặc là thư pháp, hoặc là hội họa.

Hai lĩnh vực này mình đều được phong thần rồi!

Lâm Tri tin tưởng, chỉ cần hàng năm dựa theo tần suất an bài này, mặc kệ thư pháp hay là tác phẩm của hẳn, chỉ cần nguyện ý ra tay, giá cả đều tất nhiên là vài ức bước!

Có điều cũng cảm thấy tần suất này thấp.

Chúng ta giả thiết Lâm Tri Bạch có thể sống đến một trăm tuổi

Có hệ thống ở đây, Lâm Tri Bạch cảm giác mục tiêu này cũng không khoa trương.

Lâm Tri Bạch hiện tại hai mươi một tuổi, còn bảy mươi chín năm tuổi thọ.

Nói cách khác, sau này Lâm Tri Bạch lưu truyền về tác phẩm, thư pháp cùng hội họa, mỗi người có ba mươi bức trở lên.

Là một nghệ thuật gia.

Số lượng tác phẩm này cũng không tính là ít!

Lại tính giá của những tác phẩm này, Lâm Tri Bạch cảm giác vẫn là man bạo lợi!

Dù sao hấn cũng sẽ không lấy toàn bộ thư pháp hội họa ra để làm từ thiện a.

...

Ngày thứ hai.

Toàn bộ các châu đều là bản hội họa môn từ thiện về đêm tối.

Thông báo nhiều nhất, đương nhiên là tin tức Lâm Tri bán ra hai mươi ức điểm mà lam tinh rung động!

Thú vị chính là.

Khi phóng viên có trình độ của bức họa này hỏi những đại sư hội họa của Lam Tinh đối đãi giá hai mươi ức này như thế nào.

Những hội họa đại sư kia vậy mà trăm miệng một lời bày tỏ:

“Nếu như ta có hai trăm triệu, ta nói thế nào cũng sẽ chụp được bức họa kia!”

Ngụ ý là:

Bức tranh này Lâm Tri đáng giá hai mươi ức!

Mà đang đánh giá trình độ hội họa của Lâm Tri Bạch, những đại sư này cũng đã đưa ra kết luận:

“Hấn chính là vị thần duy nhất của bức họa đương đại Lam Tinh.”

Điểm ấy kỳ thật đã được đại chúng thừa nhận, hiện tại chỉ là để cho bọn quyền uy này đi ra, kết luận cái quan điểm một chút.

Đối với những chuyện này, Lâm Tri Bạch ngược lại là không quá để ý.

Hắn đến Trung Châu, là để thực hiện kế hoạch “Ma Vương” của mình!

Cái gì là kế hoạch của Ma Vương?

Rất đơn giản, đó chính là Lâm Tri Bạch muốn trở thành ‘Đại Ma Vương’ trong các đại lĩnh vực!

Giang Thành cũng biết kế hoạch này, hắn mở miệng nói: “Núi sách pháp ngài đã phong thần, lĩnh vực hội họa cũng thành công bất được, thi từ cùng câu đối càng không cần phải nói, hiện tại còn có chút tranh cãi, đại khái là lĩnh vực cờ vây đi, mọi người không biết lão bản có tính là đệ nhất cờ vây hay không.”

Dừng một chút.

Giang Thành cười nói: “Cho nên ta đã giúp ngài sắp xếp một trận ước chiến. Ngay đêm nay, đối thủ là Lý Thế Châu, hắn đồng ý.”

“Ừm.”

Cái gọi là kế hoạch của Ma Vương, kỳ thật chính là kế hoạch đá quán.

Đi vào Trung Châu, các đại Lĩnh Vực, từng người một đi đá quán, đánh ra danh tiếng to lớn như vậy, mình hắn là đã tấn cấp siêu một đường rồi.

Cứ như vậy.

Ngày thứ hai đến.

Sức nóng của buổi tiệc tối từ thiện vẫn chưa qua hết, về phần cuộc thảo luận của Lâm Tri Bạch vẫn sôi nổi như cũ.

“Cẩn thận ngẫm lại, Bạch Đế đã có rất nhiều lĩnh vực đăng đỉnh!”

“Cầm kỳ thư họa, ngoại trừ cờ vây chữ viết, ba lĩnh vực khác hẳn đều là người đầu tiên không thể tranh cãi!”

“Thi từ, âm nhạc, câu đối và vân vân, hắn cũng đều đăng đỉnh!”

“Có thể nói Lam Tinh chúng ta có ảnh hưởng lớn nhất trong mấy lĩnh vực, tất cả Lâm Tri Bạch đều đã thông quan rồi!”

Mà những lời thảo luận này.

Lam Tinh đứng thứ nhất cờ vây đại sư!

Lý Thế Nhân Trung Châu đã phát động:

“Khi thảo luận về Bạch Đế, không cần đặc biệt nhảy qua cờ vây. Hôm qua chúng ta đánh ba ván cờ, ta hoàn toàn chịu ba ván, tin rằng Lam Tinh trừ hấn ra thì không có ai có thể lấy ba đánh số lẻ để chiến thắng ta —— hấn chính là kỳ thủ đứng đầu thế giới, đối mặt với hấn, ta cảm giác, mình không phải đối mặt một người, mà là một cỗ máy có thể kín đáo tính toán!”

Lâm Tri Bạch!

Đứng thứ nhất cờ vây!

Cứ như vậy, mọi người đều biết rõ, tất cả các lĩnh vực mà Lâm Tri Bạch liên quan đến, y đều đã đăng đỉnh lên làm đệ nhất nhân rồi!

Kỳ quái chính là...

Không ngờ võng bạn lại không cảm thấy kỳ quái!

Giống như Lý Thế Nhân đã thua Lâm Tri Bạch, U Khiêm đọc sách, KPP. Là một chuyện không đáng bất ngờ.

Lâm Tri Bạch cũng phục rồi, cảm giác giá trị của Võng Hữu hiện tại rất cao, ngay cả đệ nhất thế giới cờ vây mình đăng đỉnh cũng không kích thích được cảm xúc của bọn họ.

“Hay là chúng ta tiếp tục phát sóng trực tiếp?”

Giang Thành cười nói: “Nơi này là Trung Châu, chúng ta mở phát sóng trực tiếp ở Trung Châu, toàn bộ thế giới đều có thể điểm.”

Lâm Tri Bạch nói: “Vậy ta nói cái gì?”

Giang Thành tươi cười như trước, “Hàn Châu cùng người xem của Yến Châu, không phải là không quá quen thuộc với ông chủ sao, ta cảm thấy có thể cân nhắc chút gì đó bọn họ thích xem, thuận tiện chúng ta cũng đem các bình cấp minh tinh còn lại của châu này đều đã xin, nhìn xem phản hưởng trực tiếp tại những châu này như thế nào?”

Lâm Tri Bạch như có điều suy nghĩ.
(Bản chương xong)

Chương 509: Hệ liệt trực tiếp từ thiện! Phát sóng trực tiếp đúng là ý tưởng, nhưng Lâm Tri Bạch không lập tức đồng ý.

Bởi vì một khi mở ra phát sóng trực tiếp, liền có nghĩa là cuộc sống của hắn sẽ xuất hiện rất nhiều trước khi bị ống kính bắn ra ngoài ánh sáng.

Chỗ tốt là rất nhiều, dù sao phát trực tiếp có thể tùy thời biểu diễn bản thân, nhưng chỗ không tiện cũng không phải là không có.

“Tạm thời ngài không muốn phát trực tiếp, nên để sau này hãy nói.”

Giang Thành phân tích: “Với tình hình hiện tại của ông chủ, muốn trở thành một minh tinh trong trung châu, ta cảm thấy chỉ còn thiếu thời gian để nổi lên thôi.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch đang muốn nói cái gì nữa, Giang Thành điện thoại di động bỗng nhiên vang lên.

Hắn kết nối, trò chuyện vài câu, sau khi kết thúc, nhìn về phía Lâm Tri Bạch nói: “Là Kim Cơ từ thiện, cảm tạ chúng ta ở bữa tiệc từ thiện quyên góp hai tỷ công việc, bọn họ còn chuyên môn phát cho ta một phần danh sách, phía trên có đánh dấu hướng tiền tài hai mươi ức, ta phát cho ngài một phần.”

“Ồ?”

Lâm Tri Bạch cười cười, mở điện thoại ra xem, phát hiện khoản tiền từ thiện này đủ loại.

Có người dùng để trồng cây tạo rừng;

Có quan tâm cho nhi đồng ở lại;

Có từ nông thôn trong các châu Lam Tinh đỡ người nghèo;

Còn có mời thầy giáo ở trường học trong núi, chờ một chút.

Hai mươi triệu không phải là một con số nhỏ, nhưng mà trong vô số hạng mục công ích, kỳ thật cũng không tính là nhiều.

Dù sao thế giới này, tuy rằng kinh tế phát triển tốt hơn địa cầu một chút, nhưng vẫn tồn tại một số khu vực địa lý hẻo lánh, vô cùng khốn cùng.

Thế giới so tác với nhau khiến mọi người chú ý, khó mà tập trung vào đầu bọn họ.

Cho dù ngẫu nhiên tụ lại, cũng sẽ bị bình đài lấy “Phá hỏng hài hòa” làm do bị giới hạn, thậm chí phong cấm.

Lâm Tri Bạch sinh ở hào môn, tuy rằng cũng nếm qua khổ, nhưng tuyệt đối chưa từng nghèo, theo lý thuyết hẳn là rất khó cùng chân chính nghèo khó đồng tình.

Nhưng không chịu nổi Lâm Tri Bạch có ký ức kiếp trước a.

Tuy rằng mộng lung, nhưng trong trí nhớ kiếp trước, Lâm Tri Bạch xuất thân nông thôn, mặc dù không phải khu vực nghèo khó, nhưng cũng tuyệt không giàu có.

Bởi vậy.

Nhìn thấy tiền mình kiếm được, có thể sẽ trợ giúp được một số người, Lâm Tri Bạch tâm tình khá tốt, hẳn nói với Giang Thành:

“Khó trách đám phú hào kia thích làm từ thiện, bây giờ ta đã có chút thỏa mãn trong lòng.”

Giang Thành cười khổ nói: “Ngài làm từ thiện ta không ngăn cản, ngài đi trong giới giải trí, cũng đã định trước cần ngài chủ động làm một ít từ thiện, nhưng về sau chúng ta có thể kiểm chế một chút hay không, không cần đem tiền bán được thu pháp và tác phẩm tốt nhất, toàn bộ xuất ra đi làm từ thiện a?”

2 tỷ a!

Quá đau lòng!

Giang Thành cảm thấy ông chủ nhà mình, không có tiền tùy tiện có thể xuất ra hai tỷ để làm nhân từ.

“Nhìn người kia, có chút tiền đồ kia.”

Lâm Tri Bạch thật ra cũng đau lòng quá hai mươi ức đã đi làm từ thiện, nhưng hấn ngẫm lại tác phẩm của mình, toàn bộ đều đến từ hệ thống, các đại lão đến từ Địa Cầu kiếp trước cảm thấy không có vấn đề gì, coi như là tích đức cho những đại lão này, hướng chi người ta có thể không làm chuyện tốt trên đời này, đừng làm chuyện xấu là được, nhưng đến vị trí của mình, có lẽ không làm chút chuyện tốt cũng là sai.

Giống như canh gà trong Kỳ Nhĩ uyển ngoạn:

Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn.

Mà ngay khi Lâm Tri Bạch nói chuyện này với Giang Thành.

Điện thoại của Giang Thành lần nữa vang lên.

Sau khi nhận kết nối, không biết đối phương nói cái gì, sắc mặt nhanh chóng có biến hóa, cuối cùng thanh âm có chút mừng rỡ nói:

“Được được được, ta hiểu, nhất định sẽ nhất định!”

“Có chuyện vui?”

Sau khi cúp máy, Lâm Tri Bạch ngắt điện thoại hỏi.

Giang Thành vui vẻ ra mặt nói: “Ông chủ ta hai mươi ức thật không phí công a, chính bọn họ chuẩn bị để ngài đảm đương Bạch Tinh Lô Lô Tiên đấy!”

Tên này hay nhỉ.

Lam Tinh tổ thiện chí!

“Có như vậy sao? Ta chỉ nghe nói từ sinh tử Tàn Châu... Từ Từ sứ Tề Châu... Tụng nhân sứ Trung Châu... Đại sứ Lam Tinh cũng quá lớn rồi nhỉ?” Lâm Tri Bạch ngạc nhiên nói.

“Đây là năm nay mới thiết lập đấy!”

Giang Thành vui vẻ nói: “Ông chủ ngài có thể sẽ trở thành từ gia của thế giới đầu tiên được vinh hạnh này! Cái tên tuổi thơ từ sứ Lam Tinh này đã được sắp xếp lên rồi, đánh giá Trung Châu cũng phải cân nhắc có cần trực tiếp để ngài trở thành siêu nhất tuyến sao không nữa!”

“Ta hiểu được.”

Lâm Tri Bạch cũng có chút vui vẻ.

“Lam Tinh đại sứ” này rơi xuống trên đầu mình, chỉ sợ không chỉ bởi vì mình quyên hai mươi ức.

Càng bởi vì...

Tự mình đi đến Kỳ Lan đình xếp hàng, cũng đã quyên góp sáu trăm triệu đi ra ngoài.

Hơn nữa, hình tượng của mình, ở trong danh nhân của Lam Tinh, xem như vô cùng chính diện, gần như không có bất kỳ tin tức tiêu cực nào.

Những nhân tố này tập hợp cùng nhau, không có ai thích hợp hơn mình.

“Xem ra sau này ta phải tiếp tục làm từ thiện.”

Lâm Tri Bạch nói, hẳn muốn bảo đảm tiền hàng năm mình quyên góp ra, đều từ năm tỷ trở lên!

“Ngài đừng cao hứng quá sớm nha...”

Giang Thành nói: “Muốn làm từ thiện sinh tử cho Lam Tinh, phía này có yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?”

“Ngài muốn đích thân làm từ thiện, toàn bộ quá trình đều phát trực tiếp loại kia.”

“A?”

Lâm Tri cười trắng trợn.

Giang Thành đề cho mình phát trực tiếp, bản thân không lập tức đồng ý.

Kết quả là phía chính thức gián tiếp dẫn đến việc mình không thể không đáp ứng trực tiếp này.

Dù sao “Lam Tinh từ thiện đại sứ” tình vinh này, Lâm Tri Bạch cũng không muốn chấp tay cho người khác.

Đây là một cái vinh dự cực cao, nếu như Lâm Tri Bạch có thể mua được, đoán chừng khả năng lớn Trung Châu sẽ trực tiếp đưa Lâm Tri Bạch lên bảo tọa siêu một đường!

Dù sao.

Bởi vì địa lý là trung tâm chính trị Lam Tinh.

Không khí bên Trung Châu, phi thường “Chuyên”!

...

Lam Tinh phía chính là đang từ thiện giúp đỡ hoạt động một cách khan hiếm, đương nhiên là quay mặt về phía toàn bộ Lam Tinh rồi!

Bất quá tin tức cử hành từ thiện mới từ truyền ra từ truyền ra khỏi đài truyền tổng Lam Tinh, kỳ thật cũng không có khiến cho các châu quá chú ý.

Cho đến khi đài truyền hình Lam Tinh lại thả ra một tin tức:

Lâm Tri Bạch sẽ lấy thân phận tiên phong từ thiện đi tới các châu Lam Tinh, dẫn dắt các minh tinh các châu làm từ thiện!

Trạm thứ nhất, chính là Tần Châu!

Còn về việc cùng Lâm Tri Bạch làm minh tinh, thì sẽ do đoàn đội từ thiện thương nghị.

Thế này thì.

Người xem các châu cuối cùng cũng chú ý tới!

“Lâm Tri Bạch?”

“Tích tiên phong!?”

“Mặc dù cảm giác hiền lành đều là tác phẩm xuất sắc, nhưng ta tin tưởng Bạch Đế là thật lòng!”

“Khẳng định a, đỉnh hoa lan của Bạch Đế, bán sáu trăm triệu, toàn dùng làm từ thiện, càng đừng nói năm nay hẳn có bức tranh giá trên trời này!”

“Bạch Đế trước trước sau sau, chẳng khác nào quyền góp hai mươi sáu ức!”

“Làm từ thiện thì làm từ thiện, sao phải để các minh tinh của các châu tham dự, cảm giác cũng trở nên khác lạ.”

“Ha ha, các huynh đệ trên lầu, người không biết cái gì gọi là hiệu ứng của minh tinh sao, không cần quan tâm người có thích vòng giải trí hay không, ta phải thừa nhận có Đại Đế tinh các châu tham dự, những cuộc hoạt động từ thiện này mới có thể chân chính điều động lòng nhiệt tình của nhân dân các châu! Huống hồ loại hoạt động chính quyền này, các thế lực

chính thức cầm đầu này, Thiết Tí Tí Côn mà vợ vét? Nhiều minh tinh có tư cách đi vào sao? Cầm đầu chính là Bạch Đế, hình tượng của hắc quả thực vô địch!”

“Đúng vậy, không có Bạch Đế, có thể ta sẽ không chú ý.”

“Thực ra tin tức từ thiện hoạt động ngày hôm qua Lam Tinh truyền hình đã tuyên bố rồi, căn bản không có phản hưởng gì được, cũng chỉ có hôm nay Bạch Đế sẽ trở thành tiên phong từ thiện toàn bộ tham dự trực tiếp từ thiện, hôm nay mới có thể tạo thành nghị luận sôi nổi ở trên mạng các châu.”

Lâm Tri Bạch, Bạch Đế!

Tên của hắc, chính là mật mã lưu lượng!

Trước kia mật mã lưu lượng này chỉ hữu hiệu ở Tần Châu.

Về sau mật mã lưu lượng này, bắt đầu có tác dụng ở Tề Châu.

Mà bây giờ ở các châu trong Lam Tinh, tên này đã có thể khơi dậy sự chú ý và thảo luận, chỉ có điều các châu thảo luận khá hung, có châu thủy hoa không khác nhau quá lớn.

Trên thực tế.

Không chỉ là đám bạn trên mạng các châu.

Giới giải trí của các châu cũng đang điên cuồng thảo luận chuyện này!

Ví dụ như Tần Châu.

Một minh tinh siêu dẫn đến: “Cái hoạt động từ thiện này chính là cơ hội để lộ mặt đấy, ta muốn tham gia!”

“Ta cũng muốn a!”

“Bạch Đế dẫn đầu, hắc có quyền chọn người, chắc chắn sẽ chọn Trương Hi Dương đi...”

“Chúng ta cũng thử báo danh đi!”

“Loại hoạt động này, tham gia chỉ có lợi không có hại!”

“Phí lời, hoạt động của triều đình, mặc dù là miễn phí, nhưng tất cả đại bài đỉnh cấp đều sẽ chen lấn bề đầu để tham gia.”

Lại ví dụ như Tề Châu.

“Lâm Tri Bạch sắp trở về rồi!”

“Ha ha ha, giới giải trí Tề Châu, Hoàng đế của các người sắp về rồi!”

“Đúng là Hoàng đế không thể nghi ngờ.”

“Lần này quan phương tìm hấn dẫn đầu, là tán thành cỡ nào a!”

“Trần Vương đương đại nói đùa với người à?”

Còn lại Sở Châu, các giới giải trí của các châu lớn Lam Tinh đều như thế này!

Có thể nói.

Tất cả minh tinh của các lục địa lớn, đều muốn tham gia hoạt động lần này!

...

Còn ở Trung Châu.

Trước khi xuất phát.

Người của Lâm Tri Bạch và đoàn từ thiện chạm trán.

“Lâm lão sư, ta họ Trương, ta tên Trương? A, là người dẫn đầu tổ chức thi đấu từ thiện lần này, ngài gọi ta là Trương đội là được, tiếp theo sẽ tổ chức hoạt động từ thiện như thế nào, phương án có thể cùng ngài thảo luận một chút.”

“Chào Trương đội.”

Trương? Chiều cao khoảng 1m 8, thân thể có chút cường tráng, trong thể chế chính quyền loại vóc người này thật hiếm thấy, chắc hẳn đây cũng là nguyên nhân đối phương bị phái đi làm đội trưởng.

“L trạm thứ nhất là Tần Châu.”

Trương? Sờ nụ cười nói: “Tần Châu là cố hương của người a, cho nên nhân tuyển minh tinh này chủ yếu do người định, mỗi châu chúng ta liền mời khoảng mười minh tinh đồng hành là được rồi, điều kiện tiên quyết là hình tượng của đám minh tinh này không thể quá kém, bên này của ta sẽ giao lên kiểm tra, người không thông qua kiểm tra sẽ bị đá ra ngoài, chọn lại lần nữa.”

“Ta hiểu rồi.”

Lâm Tri Bạch cũng thật bất ngờ, Trương Cảnh này? S bằng lòng để cho mình chọn người.

Hoạt động chính thức như thế này, tham gia vào quá nhiều chỗ tốt đối với mình tinh, quả thực là nhiều thêm một kim thân.

Lâm Tri Bạch tính đưa đám bạn tốt Trương Hi Dương vào trước.

Cử hiền không né người thân.

Những người này coi như không phải bạn tốt của mình, bọn họ cũng đủ tư cách đi vào.

“Ngoài danh sách ra, chúng ta còn phải tốn một tuần thời gian để gia nhập hoạt động từ thiện, hoạt động từ thiện của Tần Châu rất đơn giản, chúng ta cứ đến Sơn Khu ở lại một tuần đi, mục đích cũng không phải là đặc trưng của một số người có ác ý phỏng đoán, nên nói tác phẩm ra sao thì phải để thế nhân nhìn xem, Sơn Khu nghèo khó đến tột cùng là như thế nào.”

“Ừm.”

Lâm Tri Bạch không biết, sau khi đến vùng núi, cụ thể muốn làm gì, Trương? S cũng không có nói, hai người tiếp tục thảo luận vấn đề danh sách.

...

Hôm sau.

Lâm Tri Bạch và Trương? Phái nữ dẫn theo đoàn thiện lương đã tới Tần Châu.

Danh sách ngôi sao đã làm ra rồi, Lâm Tri Bạch đem mấy người bạn tốt đều mang theo:

Trương Hi Dương, Chu Hàn Tẫn, Lý Tiêu, Tần luyện.

Còn có sáu ngôi sao, đều là siêu một tuyến, Lâm Tri không quá quen thuộc, nhưng vẫn là kéo vào.

Bởi vì hình tượng của mấy người này rất tốt.

Hình tượng nơi này không phải bề ngoài, mà là danh tiếng.

Còn những đội tuy rằng có danh tiếng rất lớn, đặc biệt hồng, nhưng tin tức tương đối nhiều, căn bản không vào được.

Trương? Không có phát biểu ý kiến, nhưng hẳn đối với danh sách Lâm Tri Bạch này, tổng thể rất hài lòng.

Phía trên cũng rất nhanh phê bình:

Đồng ý! Đồng ý!

“VẬY nếu tất cả mọi người đều đến, ta chỉ nói an bài sau này một chút. Tàn Châu chúng ta có một vùng núi rất nghèo khó a, ta tính mang mọi người đi một chuyến, có thể sẽ có chút vất vả, nhưng hy vọng mọi người có thể hướng khán giả tuyên truyền nhiều hơn, tốt nhất là hỗ trợ quyên góp, chiêu mộ tiền, trực tiếp để bọn họ ở giữa phát trực tiếp khen thưởng là được. Chúng ta đã nói trước với phòng phát trực tiếp, giữa phòng phát sóng trực tiếp sẽ không thu bất cứ thủ tục phí nào, tiền bọn họ thưởng, sẽ đưa cho người cần giúp đỡ!”

Trương? Ý nói là.

“Ta mặc kệ các người có bao nhiêu bài, ở khu vực từ thiện này, để ta và Lâm Tri Bạch dẫn đầu, các người phải phục tùng hai chúng ta quản lý.”

“Ta hiểu rồi.”

Đám minh tinh này lập tức nói, không có chút mâu thuẫn nào trong lòng.

Đừng nói Trương? S là đại biểu của quan phương, nói Lâm Tri Bạch bọn họ cũng không dám đụng, đây chính là hoàng đế tương lai của giới giải trí Tàn Châu đó!

Chỉ cần có người trà trộn vào thì không thể không phục hần!

Càng đừng nói đến bọn người Chu Hàn, Trương Hi Dương vốn là có chút ý đồ trắng liền với Lâm Tri.

Có người ngỗ nghịch Lâm Tri Bạch, bọn họ sẽ không đáp ứng!

“Lâm lão sư cũng nói gì đó?”

Trương? DÁ nhìn về phía Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri cười miễn phí, nói: “Mọi người đều biết, chúng ta sẽ chiêu mộ ở các châu Lam Tinh, Tàn Châu chỉ là trạm đầu tiên, vậy nếu chúng ta quyên góp được số lượng không đủ lớn, ta mất mặt, các người mất mặt, toàn bộ Tàn Châu đều mất mặt, các người hiểu ý của ta chứ?”

“Ý của Bạch Đế lão sư là...”

Tần Luyến như có suy nghĩ nói: “Kim ngạch mà Từ Từ đoàn tại các châu quyên góp, là sẽ bị lấy ra để so sánh đúng không?”

“Chính phủ sẽ không so sánh.”

Trương? SS suy nghĩ một chút nói: “Nhưng võng bạn khắp các châu hẳn là sẽ so.”

Không nói những cái khác, chỉ là tiệt tở từ thiện, các châu sẽ so sánh với châu nào quyên góp càng nhiều tiền hơn.

Huống chi tình huống hiện tại sẽ chỉ khiến các châu ganh đua càng lợi hại, nhưng so sánh này là chuyện tốt đối với hành động từ thiện.

Mọi người nghe rõ ràng.

Lâm Tri Bạch nói tiếp: “Mọi người nên biết đây là truyền hình trực tiếp toàn cầu, sau đó ta cũng rất nổi tiếng, các châu đều có một số người xem sẽ vì ta mà xem ảnh hưởng từ thiện như vậy, các người đã là nghệ nhân, là minh tinh, ở trong quan sát thế giới, phải thể hiện sự yêu mến của mình, đừng để lộ ra thói hư hỏng.”

Ánh mắt mọi người tỏa sáng.

Lâm Tri Bạch quá khiêm tốn, hẳn đâu chỉ là rất nổi danh?

Hoạt động từ thiện này, chỉ sợ Lâm Tri Bạch một mình đã có thể hấp dẫn không biết bao nhiêu vạn người xem!

Đến lúc đó mọi người đều có thể thom lây theo!

Nếu như biểu hiện tốt, rất độc sách càng lúc càng lung linh. Kỹ nhân ma. Mạnh nói không chừng từ nay về sau còn có thể mở ra con đường siêu sao châu tế!

Dù sao người có thể tham gia hoạt động này, tất cả đều là siêu một đường, tùy thời chuẩn bị đi đến ngoại châu Thác Triển thị...

Cứ như vậy.

Hôm sau đã đến.

Đoàn từ thiện chính thức xuất phát tiến về núi.

Mà lần trực tiếp từ thiện này cũng chính thức bắt đầu.

Tần Tề Sở Sở Sở Hàn Ngụy, cùng với khán giả Trung Châu đều đang kiễng chân trong phòng trực tiếp chờ đợi.

Màn ảnh từ thiện vừa được dựng lên, thì trong thùng xe lắc lư, một đám minh tinh vẻ mặt đầy mỏi mệt...

(Bản chương xong)

Chương 510: Thỉnh cả thôn ăn tiệc! Tần Châu từ thiện trực tiếp.

Trong buồng xe, mọi người vẻ mặt ử oải.

Lâm Tri Bạch hướng về phía ống kính nói: “Chào mọi người, nơi này là khu vực Tần Châu từ thiện phát sóng trực tiếp, hiện tại chúng ta đang đi tới một thôn xóm trong núi, bởi vì nơi này quá xa xôi, muốn vào thôn chỉ có thể ngồi được cái bục lớn, chúng ta đã ngồi liên tục mười mấy giờ, tài xế sư phụ nói thêm nửa giờ là có thể tới...”

“Kỳ thực đường không tính xa.”

Trương? S nói: “Chính là trên đường đến, vừa hẹp vừa xóc nảy, rất là giày vò người.”

Một ngôi sao sáng tỏ ở bên cạnh cảm khái nói: “Ta rất khó tưởng tượng, các thôn dân ở nơi này, bình thường bọn họ nên sinh hoạt như thế nào?”

Trương Hi Dương nói: “Có lẽ còn lạc hậu hơn so với chúng ta tưởng tượng.”

Chu Hàn gật đầu hết sức.

Đám nghệ sĩ đang nói chuyện phiếm.

Phòng phát sóng trực tiếp cũng là cảnh tượng hỗn loạn.

【 Thật không ngờ Tần Châu còn có sơn thôn vắng vẻ như vậy, người trong thôn kia bình thường đều muốn mua đồ thì sao? 】

【 Cũng không thể ngồi xe hơn mười tiếng đến trong thành mua chứ? 】

【 Điều này cũng quá bất tiện! 】

Lâm Tri Bạch chú ý tới sau màn đàn hồi, cười giải thích: “Không có phiền toái như vậy, tuy rằng nơi này cách thành thị phi thường xa xôi, nhưng phụ cận có một nơi ngồi xe hai giờ là có thể tới, nơi đó mỗi tuần sẽ mở một phiên chợ, các thôn dân cần mua đồ, vào ngày đó đi chợ là được rồi.”

Dù sao cũng là kinh nghiệm phát trực tiếp phong phú.

Hơn nữa còn là thủ lĩnh của đám nghệ sĩ.

Cho nên Lâm Tri Bạch thỉnh thoảng cùng khán giả trao đổi.

Lại bởi vì trực tiếp quay mặt về phía toàn bộ Lam Tinh, cho nên trong màn đàn tấu này, Tần Tề, Sở, Sở, Triệu, Ngụy đều có cả người xem Trung Châu, thành phần rất phức tạp.

Cứ như vậy.

Xe buýt cuối cùng cũng dừng lại ở cổng thôn.

Lâm Tri Bạch xuống xe nhìn, trong thôn này có một số nhà đất, phần lớn đều là nhà ngói.

Phía trước thình lình xuất hiện một đồng người, già trẻ lớn bé đều có, nguyên một đám nhìn xanh xao vàng vọt, không nói quần áo rách rưới rưới, nhưng tướng mạo cũng không xa.

Ngoài ý muốn chính là.

Thủ lĩnh lại là một người trẻ tuổi.

“Chào mọi người! Xin chào! Ta tên Vương Lộ, là một tấm sách của thôn nhỏ bé tại lỗ châu mai. mấy hôm trước nghe nói mọi người muốn đến, mọi người trong thôn đều rất chờ mong, mọi người vỗ tay hoan nghênh một chút.”

Rầm rầm.

Đám thôn dân này bắt đầu vỗ tay.

Bỗng nhiên, một tiểu nam hài mặc dép lên, đầu hỏ héch lên nhin không được nói: “Các ca ca tỷ tỷ, nghe nói rồi sao? Mọi người tranh đoạt chơi? Chúng ta chỉ có kẹo để ăn thôi!”

“Kẹo lòn!”

“Kẹo lòn!”

“Kẹo lòn!”

Những đứa trẻ khác cũng ồn ào đứng lên theo, có mấy đứa gọi vừa nuốt nước miếng.

Lâm Tri Bạch quay đầu lại nhìn đám minh tinh đi cùng, vẻ mặt mọi người có chút ngưng trọng.

Tình hình của thôn này xác thực so với tưởng tượng của mọi người còn gay go hơn, chỉ nhìn những thôn dân này liền thấy, đại nhân đều là từng người da bọc xương, da thịt bấp bênh, bọn nhỏ thì càng không cần phải nói, vóc dáng cao không có mấy người, vừa nhìn chính là do dinh dưỡng trường thiếu thốn dẫn đến.

“Tên của người là gì?”

Lâm Tri cười trắng nhìn về phía nam hài dẫn đầu.

Nam hài nhìn thấy Lâm Tri Bạch, không khỏi có chút chột dạ, thanh âm thấp giọng nói: “Ta là Trương Duy Châu.”

“Gọi người châu cháu đi, ngày thường các người tới trường à?”

“Lên, bọn ta vừa mới tan học.”

Trương Duy Châu còn chưa nói chuyện, bọn nhỏ đằng sau đã líu ríu nói.

Lâm Tri Bạch gật đầu nói: ” kẹo ca ca không mang theo, nhưng trong xe có một ít đồ ăn vặt khác.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch bảo minh tinh phía sau chuyển hành lý.

Những hành lý này một nửa đều là quần áo của đám người Lâm Tri Bạch.

Ngoài ra, chính là các loại vật tư, gạo, mì, dầu đều rất cơ sở, nhưng cũng là thứ mà nông thôn cần nhất.

Nguyên liệu nấu ăn cũng mang theo một chút.

Bao gồm thịt heo, thịt dê và thịt bò, đủ cho cả thôn ăn một bữa cơm.

Đồ ăn vặt chiếm tương đối ít là do mấy nữ minh tinh mua, muốn tự mình ăn, dù sao thì bọn họ cũng phải ở trong sơn khu mấy ngày.

Có điều Lâm Tri Bạch trực tiếp lấy ra để phát cho bọn nhỏ.

Mấy nữ minh tinh há to miệng, cuối cùng vẫn không dám đưa ra ý kiến.

Lâm Tri Bạch là lão đại, tất cả mọi người đều phải nghe hắn, ngay cả người dẫn đầu Trương Dã? S cơ bản chính là phụ trợ.

“Ngon!”

Có một tiểu cô nương phân đến một chocolate.

Thẻ hiệu bày Phi La, một viên khoảng 5 đồng.

Ăn ở trong miệng, cực kỳ thơm ngọt, nàng cảm thấy đây là món ăn ngon nhất trong đời của mình.

Bất quá nàng chỉ ăn một nửa, còn lại đều đặt ở trong túi.

Chu Hàn chú ý tới một màn này, hỏi tiểu cô nương: “Sao không ăn tiếp?”

“Giữ lại một nửa cho bà nội của ta.”

Cô bé có chút căng thẳng, giọng nói hơi sợ hãi.

Chu Hàn cười nói: “Vì sao không để lại cho phụ thân mẫu thân?”

Tiểu cô nương nói: “Ba ba chết rồi, mẫu thân không thấy nữa, trong nhà của con chỉ có bà nội...”

Nụ cười của Chu Hàn cứng lại.

“Bà nội nó, mắt bị hỏng rồi, nhìn không thấy gì nữa rồi, thằng bé này hiểu chuyện, mỗi ngày trừ lúc đi học, chính là ở nhà làm việc đồng á.”

Thôn chi thư đạo.

Chu Hàn há to miệng, hơn nửa ngày mới mở miệng nói: “Đứa nhỏ kia ăn cơm như thế nào?”

Thôn chi thư nói: “Hài tử ăn trăm nhà cơm mà lớn lên, bên kia nãi của nó, ta sẽ thỉnh thoảng đưa chút đồ ăn qua... nghèo a, nơi này.”

“Khẩu âm của ngươi không giống như là của bản địa...”

“Ha ha, ta là người bản địa, chỉ là ở bên ngoài học đại học mấy năm, đọc hết khẩu âm, sau khi tốt nghiệp thì trở về trong thôn.”

“Tại sao lại trở về?”

Chu Hàn hỏi xong thì có chút hối hận, vấn đề này không thích hợp.

Thôn chi thư cười cười nói: “Ta cũng giống như nữ oa này, lúc nhỏ ăn trăm nhà cơm lớn, tốt nghiệp đại học cũng coi như học có sở học có thành tựu, liền muốn trở về thôn xem có thể giúp mọi người làm chút chuyện hay không.”

Người tốt a.

Chu Hàn có chút cảm động nhẹ gật đầu.

Người xem trực tiếp, cũng nhin không được có chút cảm khái.

【Nơi này nghèo quá.】

【Ta cho rằng từ thiện trực tiếp sẽ có chút tác quái, hiện tại xem ra rất nghiêm túc, tối thiểu nơi này, thật sự khiến người ta nói không ra lời.】

【không thể tưởng tượng được thế giới còn có chỗ thâm như vậy.】

Đoán chừng trong thôn thật nhiều người đều là lưu giữ lão nhân lưu thủ nhi đồng.

【bất quá người trong thôn rất tốt.】

【Đúng vậy, còn có thể giúp đứa nhỏ ăn cơm không nổi nữa.】

Lúc này Lâm Tri Bạch vỗ ống kính nói: “Tin rằng tất cả mọi người đều đã nhìn thấy tình huống phát sóng trực tiếp ở nơi này, mục tiêu của chúng ta cũng rất đơn giản, chỉ là hi vọng mọi người có thể giúp Berloz phát trực tiếp, khen thưởng trong lúc này, chính là phương thức tốt nhất của Berloz, bình đài sẽ không lấy một xu phí thủ tục, số tiền này cũng không cần nộp thuế, thuộc về hạng mục đặc biệt mà triều đình đặc biệt cho phép dùng để giúp đỡ bản khó khăn...”

Tiếng nói vừa phát ra.

Phòng phát trực tiếp liền xuất ra một lượng lớn khen thưởng!

Trong đó nhiều nhất, có người một bút đã khen thưởng một vạn!

“Vương chỉ vì, nhìn thấy có người khen thưởng hơn một ngàn khối, cảm ơn một chút.”

Lâm Tri Bạch nhìn về phía một minh tinh.

Đối phương là siêu một đường, có thể nói ngoại trừ Lâm Tri Bạch ra thì Tần Châu còn trẻ nhất ở đây.

Bất quá cái này quá mức kiêu diễm, dọc theo đường đi một mực kêu mệ, Lâm Tri Bạch cũng không phải rất thích.

Hắn không định cho đối phương bất kỳ cơ hội lười biếng nào.

“Được!”

Vương chỉ vì không dám ngỗ nghịch Lâm Tri Bạch.

Lâm Tri Bạch ra lệnh, hắn bắt đầu cảm ơn các phòng trực tiếp:

“Cảm tạ 【Chỉ vì ngươi quá đẹp】 đã thưởng máy bay, xem ra vị này là fan của ta a.”

“Cảm tạ hoá tiền chỉ nhìn một cái liền có thể nổ tung...”

Sau khi bố trí xong nhiệm vụ cho Vương, Lâm Tri Bạch nói với các thôn dân hiện trường:

“Chúng ta mới đến, tiếp theo sẽ quấy rầy mọi người một đoạn thời gian ngắn, để tỏ lòng thành ý của chúng ta, buổi tối hôm nay chúng ta mời tất cả thôn dân ăn một bữa cơm, mời mọi người chờ mấy giờ đồng hồ...”

“Ta dẫn người đi lấy nồi!”

Thôn chi thư Vương Lộ vui vẻ ra mặt, trực tiếp đi lấy nồi.

Trong thôn có người ăn tiệc, sẽ dùng đến nồi to, nồi nhỏ nấu cơm căn bản không kịp.

“Được, mấy người các ngươi, làm trợ thủ cho ta.”

Lâm Tri Bạch chỉ huy đám người Chu Hàn làm việc, đồ ăn, thịt, đều muốn cắt, đều muốn giặt.

Minh là đầu bếp, là chủ yếu phụ trách nấu nướng, nếu không phải hắn làm những việc lặt vặt, thì chắc chắn không kịp.

“Hiểu rồi!”

Dưới sự phân phối của Lâm Tri Bạch, mỗi người đều có chuyện.

【 Bạch Đế rất có phạm nhi! 】

【 Đợi đã, Bạch Đế đang muốn tự mình nấu cơm sao? 】

【 ha ha ha, các bằng hữu ở các châu khác còn không biết sao?】

【 Bạch Đế là súc sinh! 】

【 ???】

【 Xin lỗi đưa nhầm phương pháp rồi, Bạch Đế là đầu bếp! 】

Đừng nói vớ vẩn, loại nghệ thuật đại sư này, thì biết cái gì trù nghệ a.

【 vậy người tiếp tục xem. 】

Biết rằng trù nghệ của Lâm Tri Bạch cũng khá trâu bò, cũng chỉ có người xem Tần Châu và Tề Châu.

Còn lại người xem lục châu, ấn tượng đối với Lâm Tri Bạch, đều là ” nghệ thuật gia”, “Cao bực cách” các loại.

Căn bản không thể nào tưởng tượng được dáng vẻ của một nhà bếp như Lâm Tri Bạch.

Nhưng mà rất nhanh bọn họ liền phát hiện, Lâm Tri Bạch hình như là thật sự có gì đó!

Đầu tiên là hấn cho các loại thịt băm, sau đó những thứ cần phải cắt thịt, Lâm Tri Bạch sẽ thuận tay chặt.

Ba ba ba ba ba!

Cho dù một ít người xuống phòng bếp vài chục năm cũng không có tốc độ và người làm đao như Lâm Tri Bạch.

Dao sắc khiến người ta hoa cả mắt!

Cảm giác không đủ tự tin, khả năng một đao hạ xuống ngón tay cũng có thể chặt đứt.

【 Ta tin! 】

【 Chỉ dựa vào người cầm đao này, trù nghệ của Bạch Đế sẽ không kém! 】

【 Con mẹ nó, Bạch Đế trâu bò! 】

【 Đây cũng quá hoàn mỹ đi. Thiên tài nghệ thuật vậy mà còn xuống bếp, tiếp địa khí như vậy! 】

【 ta còn yêu hấn hơn! 】

Trong hình ảnh dồn dập, mọi người cứ như vậy nhìn Lâm Tri Bạch mang theo một đám minh tinh bận rộn sống gần hai giờ!

Không ai cảm thấy nhàm chán.

Hoàn toàn tương phản, khán giả các châu xem say sưa thích thú, toàn bộ quá trình tận mắt thấy các loại tài nghệ nấu nướng xuất sắc của Lâm Tri!

Lúc ông kính nhắm thẳng vào Lâm Tri Bạch, hấn còn có thể thuận thế giảng giải cho mọi người, nguyên liệu nấu ăn khác nhau như thế nào mới ngon.

“Cái con cá dưa chua này, thịt cá làm lúc trước nhất định phải ướp một chút.”

“Nước sôi lên, bỏ vào, thời gian không thể quá lâu, lâu sẽ già.”

“Nhưng nếu không nắm chắc được thời gian thì nên cố gắng lâu hơn một chút, ăn càng yên tâm hơn. Dù sao xác suất ký sinh trùng của hà tiên vẫn phải có.”

Mà các thôn dân, ngửi mùi thơm cũng không đi nữa.

Trời hơi lạnh, mọi người dứt khoát nhóm lửa ở chỗ trống, vừa nói chuyện phiếm vừa chày nước miếng, nhìn mấy ngôi sao này chuẩn bị cơm nước.

Một chị dâu nói: “Những minh tinh này đều rất tuấn tú a!”

“Đúng vậy!” Một lão già bên cạnh nói: “Thịt non da mịn đều đẹp quá!”

“Tên cầm đầu kia nhìn thật đẹp mắt!”

Một tiểu tức phụ nói, ánh mắt nhin không được nhìn về phía Lâm Tri Bạch đang nấu cơm.

“Không phải nói bọn họ đều là minh tinh sao, chính là người trong TV, không ngờ người trong TV, đến nấu cơm cho chúng ta.”

...

Lâm Tri Bạch cũng không biết đám người này đang nói chuyện cái gì, hẳn chưa quên chuyện hiệu triệu Nữ Tí Tư.

“Kế tiếp, chúng ta mỗi người biểu diễn một tiết mục cho người xem, mọi người thích, liền khen thưởng tới, thế nào?”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch nói: “Chỉ bởi vì a, nhanh hát thành danh tác phẩm của người chỉ vì người quá xinh đẹp! Hát xong người có thể nghỉ ngơi rồi.”

“Được rồi!”

Chỉ vì đều cảm tạ lão Thiết đã khen thưởng hồi lâu, đã sớm miệng khô lưỡi khô, nghe Lâm Tri không nói chuyện hát có thể nghỉ ngơi, nhất thời đánh thức tinh thần bắt đầu biểu diễn tác giả thành danh của mình.

Rầm rầm!

Mức thưởng thật đúng là không nhỏ!

Đặc biệt đám fan này đều tán thưởng hết sức nhiệt tình!

Lâm Tri bình luận: “Chỉ vì nhảy hát đều giai, trong phái thần tượng trẻ tuổi, hẳn cũng là rất xuất sắc, sau đó, ta cũng biểu diễn cho mọi người xem tiết mục của người thần tượng phái đi.”

【Oa oa! 】

【 Bạch Đế muốn biểu diễn! 】

【 Còn không trực tiếp nghiền ép! 】

Tình hình hiện tại vô cùng hưng phấn và chờ mong, Vương chỉ vì liên tục cười khổ, không lẽ Bạch Đế muốn nghiền ép mình chứ?

Nhưng chỉ sau một khắc.

Wương chỉ vì vậy liền ngây dại!

Khán giả cũng đều ngây dại.

Biểu diễn của Lâm Tri Bạch là cái quái gì, lại là cái loại quảng nôi, ném nôi, còn có đồ dầu hành thái...

Nói như thế nào đây.

Chính vì thân phận này của đầu bếp nên những động tác này thật sự rất anh tuấn.

Có thể nhìn ra được, chỉ những thao tác này của Lâm Tri Bạch, khẳng định đầy đủ khí thế!

【 Ha ha ha ha ha! 】

[Thời gian đầu giàu có là như vậy, da!]

【 Ngươi quản cái này gọi là phái thần tượng? 】

【 thần tượng trong đầu bếp không sai! 】

【 động tác ném nôi này, không thua gì đại huynh đệ ở cửa trường học chúng ta xào phân sông! 】

“Ta biểu diễn không đáng để các ngươi hung hăng khen thưởng?”

Lâm Tri Bạch là vừa nấu cơm, vừa động tác với khán giả, y quá hiệu trực tiếp.

Quả nhiên!

Khán giả các châu bắt đầu điên cuồng khen thưởng!

Lâm Tri Bạch cười nói: “Lý ca kia đúng không, ngươi là Ảnh Đế, lời thoại tốt như vậy, niệm một ý, cảm tạ người xem khen thưởng, hôm nay chúng ta cố gắng hơn, tranh thủ tu đường trong thôn.”

Trương? Xem ở trong mắt.

Khóe miệng lộ ra nụ cười.

Lâm Tri Bạch đã suy nghĩ sẵn phương hướng từ thiện giúp đỡ người nghèo.

Nếu muốn giàu thì phải tu đường!

Bước đầu tiên, chính là quyên tiền cho trong thôn đủ tiền tu đường.

Dù sao trở ngại nhân tố lớn của thôn này có liên quan đến con đường bên ngoài, một khi tu Đại Lộ, trước kia lái hơn mười tiếng đến trong thành, sau này đoán chừng phải mở mấy giờ nữa là có thể đến nơi.

Cứ như vậy.

Trong lúc đang phát trực tiếp, khen thưởng vô cùng náo nhiệt.
Ài đọc sách tí ti, ma quỷ ma hoa. Sỡ K K. Tài sát.

Cuối cùng Lâm Tri Bạch cũng làm xong cơm nước toàn thôn!

Hắn quá mệt mỏi, nhưng tâm tình vẫn rất không tệ, hôm nay
để Lâm Tri Bạch nghĩ đến thời gian tham gia 《 Sơn Hành 》 ,
từng làm tiệc toàn dương.

“Mọi người có thể lên bàn!”

Tiếng nói vừa dứt, các nữ nhân trong thôn hỗ trợ bung thức ăn
lên bàn.

Thôn dân trong thành chật kín người, cần hơn mười cái bàn,
bàn nào cũng là món mặn!

Ăn một miếng, hận không thể nuốt luôn cả đầu lưỡi mình. Đối
với người trong thôn, thịt thường rất ít ăn được, chớ nói chi là
tay đầu bếp của Lâm Tri Bạch, còn ăn những miếng thịt này
làm thành mùi vị của sơn hào hải vị nữa!

Giờ khắc này.

Thôn dân là hạnh phúc!

(Bản chương xong)

Chương 511: Mục tiêu là 60 tỷ!

Bài chỉ mới nhất: dạy cá không bằng cho người ta bắt cá, một bữa cơm là không thay đổi được tình trạng nghèo khó của sơn thôn, bất quá Lâm Tri Bạch vẫn nghĩ ngày đầu tiên, để cả thôn đều ngon hơn. Có một vài lão nhân chân chạy bắt tiện. Lâm Tri Bạch cũng cho người chuyên môn đưa tới một ít thịt cá lớn. Bữa tiệc lớn của toàn thôn này, để bầu không khí phát sóng rất tốt, các châu khen thưởng đều rất hăng say. Trong lúc trực tiếp có một hồ thưởng từ thiện, thống kê tổng số tiêu chuẩn từ thiện phát trực tiếp từ nhân đến nay, trước mắt tổng số tiền đã đạt tới 8500 vạn! Phải biết rằng lúc này chỉ vừa mới đến sơn thôn. Lâm Tri Bạch tiếp theo mới đến., Nhưng muốn dẫn đội, ở chỗ này đợi khoảng một tuần, có trời mới biết tổng số người trong bảy ngày tiếp theo có thể xông đến bao nhiêu!

【 Nhiều tiền như vậy, hoàn toàn có thể làm cho thôn này trở nên giàu có hơn! 】 Nhìn thấy một màn đàn hồi như vậy, Trương? Không nhìn được không nói được, mở miệng nói: “Các bằng hữu của người xem tốt, ta lần này tham gia hoạt động từ thiện dẫn đầu Trương? S, từ thiện kim này của chúng ta cũng không phải là nói, Chỉ dùng một cái thôn mà mọi người nhìn thấy, bởi vì nơi này là Ô Mông sơn a, khắp nơi trong núi các người cũng nhìn thấy đấy, cho nên xung quanh còn có rất nhiều thôn trang nghèo khó như vậy, chỉ là sau khi điều tra trước đó, chúng ta quyết định vào trong thôn làng gian nan nhất này mà thôi, nhưng cuối cùng số tiền này, là phải tận lực trợ giúp tất cả bản khốn sơn thôn bên này... “Chỉ giúp bản nghèo một cái thôn? Nơi đó căn bản là không cần phải làm ra trận địa lớn như vậy! Lâm Tri Bạch một mình trực tiếp một ngày!, “Có thể trực tiếp giúp một thôn trang quyên góp đủ tiền công đức. Xa không nói, mỗi thôn các nhà phân hai mươi vạn, trực tiếp có thể phát sinh biến hóa long trời lở đất. Có thể cần trợ giúp thôn nhiều lắm. Vậy đoàn từ thiện cũng chỉ có thể đổi phương thức tiêu tiền. Ví dụ như trường học. Ví dụ như trường học vân vân. Nghe được Trương? Sau khi giải thích, một số người xem mới hiểu vì sao lại có nhiều ngôi sao siêu nhất tuyên đến vậy. Còn Lâm Tri Bạch lại hiếu kỳ nói: “Nơi này không phải là Vu Lâm Sơn sao?” Trương Kỳ cười nói: “Người

địa phương này gọi là Ô Mông Sơn, bởi vì nơi này sương mù dày đặc, từ xa xa đã có thể nhìn ra sơn đạo ô hắc...” Lâm Tri Bạch líu lười, “Ô Mông sơn ngay cả ngoài núi đứng không?”, “Nói như vậy cũng không có vấn đề.” Trương, S: “Dù sao ngọn núi này thật sự quá dài, một ngọn núi lớn như vậy cũng chính là những ngọn núi lớn này, khiến cho những thôn trang này không thể nào nhẹ nhàng tiếp quỹ với thế giới bên ngoài...” Cho nên phải tu đường chứ!” Lâm Tri Bạch cười nói: “Chúng ta phải tin tưởng tài lực của những người xem trong các châu!” “Người muốn tu đường?” Trương, Kinh Linh nói: “Các người có phải là nhu cầu tài chính rất khoa trương không, người đã từng nghe qua chưa?” Lâm Tri cười cười nói: “Ta biết đường tu lộ đốt tiền, nhưng nếu thông hành ở những thôn quê này không đi được, thì các thôn dân đó đời đời nào cũng khó mà ra khỏi ngọn núi.” Hai người đối thoại cũng không có đi ra khỏi chuẩn bị. Người xem cũng nghe được, trong lúc nhất thời lại nghe thấy màn đàn hồi náo nhiệt: 【 Lý tưởng rất phong phú: 【 Lý tưởng rất phong phú!, 【 Lãm tâm thực tế rất mạnh! 】 Có khả năng tên giàu đầu bảng không hiểu rõ lắm, nếu tu chừng một ngàn dặm đường, hẳn là phải ngàn vạn lần khởi bước! 】 Suy nghĩ đến địa hình không tốt, nơi này phỏng chừng phải hai ngàn dặm? 【 một vùng núi này, muốn tiếp xúc với thành thị phải tốn hơn trăm triệu! 】 Trong lúc này xem tiếp tiền thưởng, số tiền thưởng treo lên tăng lên rất nhiều, một ngày đã có hơn trăm triệu, nhưng đám từ thiện tổng cộng đang ở đây chờ bảy ngày., Ta nghĩ cuối cùng có thể gom được 10 triệu thiện khoản cũng không tệ. 【 10 tỷ đều là nể mặt đám minh tinh này. 【 chủ yếu là nể mặt Bạch Đé, fan của hắn là điên cuồng nhất. 】 Lâm Tri Bạch chú ý phía sau đóng đạn, mở miệng nói: “Ta đương nhiên biết tu lộ cần hàng trăm ức, nhưng chúng ta là đoàn từ thiện, nếu là quan phương làm từ thiện thì chắc chắn nguyện ý cho một ít thiện nghi, Trương đội trưởng ngài nói phải không?...”...” Hấn ho khan một tiếng: “Ta đọc báo cáo một chút.” Lâm Tri nói: “Vậ hiện tại ngài liên hệ với bên trên, lời của chúng ta đều đặt trong lúc phát trực tiếp, hy vọng các lãnh đạo quan phương có thể quan tâm nhiều hơn.” Trương Trương, cười khò. Cái tên Lâm Tri Bạch lá gan này đủ lớn, trực tiếp phát trực tiếp phát hiện có

phải đang có phúc lợi với lãnh đạo không. Hiện tại tất cả mọi người xem đều đang xem phúc lợi., Hấn chỉ có thể chạy đến một bên gọi điện thoại, suy nghĩ hiện tại lãnh đạo không đưa điểm đến thì thật đúng là không còn gì để nói nữa. Hai mươi phút sau Trương? Hấn ho khan một tiếng, nói: “Nếu từ thiện đoàn chúng ta cuối cùng có thể chuẩn bị được sáu mươi vạn tiền lương thiện, thì quan viên kia có thể đáp ứng giúp chúng ta tu lộ này.” Sáu mươi ức, người xem bật cười. 【Hôm nay trực tiếp đến bây giờ, đánh tiền thưởng cũng chưa tới một trăm triệu à.】 Trong thời gian bảy ngày tiếp theo, không có khả năng vọt tới sáu mươi ức.】 đây là khó khăn của quan viên.

【đám người này có thể gom được sáu mươi ức không điên rồi nhỉ?】 Hay là câu nói kia, bọn họ bình quân một ngày có thể gom được một trăm triệu đã là rất lợi hại rồi.】 Lâm Tri Bạch nhú mày nói: “Sáu tỷ, ta cảm thấy chúng ta vẫn có thể thử xem.】 , Ta tin rằng lòng thương của khán giả không bằng như vậy, chur vị, mấy ngày kế tiếp chúng ta đều sẽ đem đến một vài màn biểu diễn tiết mục cho các khán giả ở các châu. Nếu mọi người cảm thấy vừa lòng, thì sẽ thưởng thêm một ít từ thiện của chúng ta, cho dù mỗi người khán giả các châu chỉ thưởng một đồng, thì số tiền ngưng tụ cuối cùng cũng vô cùng khủng bố.” 【 giám sát giàu nhất】 , Nếu như toàn thế giới, mỗi người cho ta một phân tiền, vậy ta có phải sẽ lập tức phát hoảng hay không? 【 thử phú so với Berloz Nghĩ Trùng? Hấn dám nói mỗi người một tệ! 【 ấy chỉ cần biểu diễn rất đặc sắc, ta lập tức khen thưởng!】 Người đầu tiên hát bài ca khúc!】 Bạch Đế đánh đàn cổ đàn được rồi, ta siêu cấp thích Cao Sơn Lưu Thủy! Mọi người đều chờ mong cảnh diễn kịch của Lâm Tri Bạch, có vài người thậm chí đã bắt đầu khen thưởng quy mô lớn, tiền từ thiện đã tích lũy đột phá tới 1 tỷ! Nhưng rất hiển nhiên. So sánh với sáu tỷ mục tiêu., Đây chỉ là một sợi lông của Cửu Ngưu thôi. Bên cạnh cơm nước, mọi người quây quần các thôn dân hơn nửa giờ, cũng biết ý đồ của Lâm Tri Bạch. Bọn họ uống chút rượu nhỏ, chính là trạng thái ngà ngà, nghe được sáu mươi ức nháy mắt thanh tỉnh hết rồi! “Sáu tỷ?” “Bạch Đế lão sư, nguoi điên rồi à!” “Ngài cũng quá coi trọng chúng ta rồi!” “Chúng ta có tài đức gì mà có thể hiệu triệu mọi người đánh thưởng 60 tỷ nha!” “Có gì không được?” Lâm Tri

Bạch vỗ vỗ bụng Chu Hàn cạn: “Mọi người đều biết Chu Ca Vương chúng ta bình thường thích tập thể, hẳn có cơ phúc rất đẹp, có vẻ rất đẹp., Từ giờ trở đi, chỉ cần khen thưởng của mọi người có thể vọt tới hai trăm triệu, ta sẽ để Chu Ca Vương coi áo, thể hiện nhân ngư tuyến cho mọi người.” “Không phải...”

Chu Hàn kiệt sức sừng sốt: “Ta... sẽ... phòng phát sóng trực tiếp sẽ bị phong ấn...” Lâm Tri Bạch: “Con nghiêm túc?” Chu Hàn suy nghĩ hết mức, à, được rồi, đây là phòng phát sóng trực tiếp chính diện., Ai dám phong chứ. Hắn nghiêng răng nói: “Vì để bọn tiểu Hồng sống tốt một chút, ta bắt chấp tất cả!”

Lâm Tri nghe thấy không?” Hắn nhìn Chu Ca Vương huýt sáo, rất ngoan ngoãn: “Các người mỗi người một đồng, phỏng chừng có thể dễ dàng vọt lên tới hai trăm triệu, đến lúc đó có thể nhìn thấy cơ bụng và nhân ngư tuyến của Chu Ca Vương kia...”

【 Thúc sinh của Chu Ca Vương, mau khen thưởng! 【 Là cơ bụng của Chu Ca Vương! 【 ha ha, Sở Châu ta 】 , 】 , Không quen biết vị Chu Ca Vương này, nhưng tham gia náo nhiệt cũng không thành vấn đề, năm đồng dâng lên. 【 Chu Hàn Tẫn 】 , ta nhìn hành hương Áo Sơn Man thích hẳn! 】 không quen Chu Hàn tận mắt, phần lớn thờ ơ, nhưng fan ở Tần Châu lại rất điên cuồng, dù sao Chu Hàn cũng là siêu nhân khí ca vương Tần Châu! Ngoài ra, người xem Tề Châu tương đối cấp lực. Bởi vì Chu Hàn ở Tề Châu có chút danh tiếng. Dù sao hẳn theo Lâm Tri Bạch tham gia 《Son hành》 , có không ít ánh sáng lộ ra là quan trọng nhất., Chu Hàn còn hát một bài “Nguyệt Tri Bạch sáng tác cho hẳn “Nửa đêm” này, bài hát này ở Tề Châu phi thường nóng nảy! Dưới bầu không khí như vậy, vậy mà kim ngạch kia thật sự bắt đầu tăng lên nhanh chóng, nửa giờ sau vậy mà thật sự vọt tới hai trăm triệu! Ngay cả Chu Hàn cũng bối rối, hẳn không nghĩ tới mình lộ ra cơ bụng, lại có thể hấp dẫn được một trăm triệu tiền thưởng! Thật ra Chu Hàn cũng không biết, trong này có rất nhiều người, chỉ là góp vui thôi, tùy ý khen thưởng một chút!, Nhưng số lượng người xem trong phòng trực tiếp này cũng quá kinh khủng - Lam Tinh dân cư mới nhất phổ tra, 8 châu cộng lại, tổng cộng hơn 150 tỷ nhân khẩu. Giờ phút này, số người xem vượt qua hàng tỉ người đang xem! “Hai trăm triệu, các người cảm thấy sáu mươi ức còn xa không?” Lâm Tri Bạch chớp mắt, sau đó đốc thúc Chu Hàn tranh thủ thời gian

kiểm tra cơ bắp. Chu Hàn cắn chặt răng, cởi bỏ quần áo, lộ ra một thân cơ bắp, lộ ra., Thật sự cơ bụng và nhân ngư đều có! Một ca sĩ, dáng người bảo trì tốt như vậy, vô cùng khó có được. Lâm Tri cười nói: “Cơ bụng trị giá một triệu, mọi người phải nhìn thật kỹ.” Nói rồi, để ống ảnh tới gần một chút. 【haha haha, người cho rằng ta xem cơ bụng? 【ta xem chính là độ quần bách của người bạn này. 【trên lầu thêm một cái! 】

Chẳng qua dáng người này thật không tệ. 【 【 【 【Chắc, Bạch Đế chơi nhiều như vậy, trực tiếp lừa cả tỷ ta khen thưởng. 【Người xem nhiều cho chút, mỗi người tùy tiện khen thưởng chút thôi. 】 , “Lão Chu, chỉ có một cái giá trên trời thôi!” Lâm Tri Bạch cũng không muốn cho khán giả tiêu tiền. Lý Tiêu cười đến không ngậm miệng được, là bạn gái Chu Hàn Tần, nàng cũng không ngại, thậm chí còn cảm thấy kiêu ngạo. Bởi vì Chu Hàn đã hơi lộ ra cái này, giá trị một trăm triệu! Vì từ thiện mà hi sinh từ thiện như thế, đương nhiên không có vấn đề gì. Cứ như vậy biểu hiện ra năm phút sau., Lâm Tri cười trắng nói: “Chu Hàn tất cả sẽ trở thành đầu đề của Tần Châu! Như vậy kế tiếp...” Trương Tri Bạch nhìn về phía Trương Hi Dương. Trương Hi Dương vội vã lui về phía sau một bước, sợ Lâm Tri Bạch khiến hắn lộ ra cơ bụng. Hắn không có thứ gì đó. Lâm Tri Bạch lại nhìn về phía người khác, kết quả thấy ai thì bắt đầu trốn. “Các người sợ cái gì vậy?” “Có sợ không, hoặc là sư phụ Bạch Đế ngài tự mình thể hiện một cái cơ bụng của mình trước đi!” “Lâm Tri Bạch nói: “Cơ bụng này của ta không biểu hiện ra sao, nhưng ta có thể chơi càng kích thích đây.” Càng kích thích, các ngôi sao càng choáng váng. Đám Lâm Tri Bạch chỉ vào một ngọn núi nhỏ nói: “Các người tin kinh công không?” Chúng Tinh Minh cười, chỉ vì cười nói: “Ngài chắc không phải nói mình có thể bay qua được sao?”, “Cắt đứt một chân.” Trương thôn không biết từ lúc nào đã bu lại. Không sai chính là đường lớn của một thôn, hẳn đồng thời cũng là thôn trưởng kiêm nhiệm ở đây, thôn nghèo khó này không an bài quá nhiều bộ lạc phối trí. “Bỗng đứt một chân đã là may mắn rồi.” Bên cạnh có một thôn dân không nhịn được tiếp lời: “Cao như vậy, nếu là triệu đầu xuống, quá nguy hiểm.” Lâm Tri cười nhẹ. Kỳ thực độ cao bảy mét ngã xuống, chỉ cần hai chân rơi xuống đất, cơ bản đều là gãy xương, bình thường không đến nỗi chết chóc.” Tần

Luyến cười nói: “Bạch Đế lão sư chúng ta ngược lại cũng không cần liều mạng như vậy.” Nàng đương nhiên là cười nói.”, Bởi vì tất cả mọi người cho rằng Lâm Tri Bạch kia nói trắng ra là nói giỡn, khoác lác. Người xem căn bản cũng không tin tưởng. 【 Bạch Đế thối lên. 】 【 cao như vậy, thật sự có người có thể an toàn nhảy xuống, ta liền tin rằng trên thế giới này có khinh công! 【Không thể tuyệt đối, nói không chừng thật sự có người có thể làm được. 】 Lâm Tri Bạch cười nói: “Các người không tin sao, ta thật sự có thể nhảy nha.”, Ta trốn học trong trường cấp ba, có một lần đã leo tường, khả năng còn thấp hơn bức tường này một chút, lúc nhảy xuống đều bị thương, may mắn cuối cùng chỉ là gãy xương rất nhỏ.” Mọi người nhìn thấy, chỉ vì nói là bức tường của thôn, đại khái cao khoảng ba thước: “Sáu, bảy thước.”, Ta không dám nhảy, nhất định phải treo Uy Á, hoặc là làm tốt đủ biện pháp bảo hộ, nhưng đối với ta mà nói thì cái tường này hẳn là không có khó khăn gì.” Lần này nói chuyện, là một diễn viên tên là “Long Thành”. Đây là siêu một tuyến siêu sao sao u, ba mét nhảy xuống đối với hắn mà thôi. “Ồ, Long thúc đến một cái!” Mọi người lập tức ồn ào lên tiếng., Muốn Long Thành thể hiện một chút. Dù sao mọi người đều biết, Long Thành là siêu sao võ thuật, tường cao ba thước này, không làm khó được nó. “Được, tìm ghế, ta leo lên trước.” Long Thành vén tay áo, hiển nhiên cũng rất có hứng thú triển lãm. Chỉ vì lo lắng: “Sẽ không có nguy hiểm gì đâu.” Long Thành nói. Cứ như vậy, Long Thành giẫm lên ghế dựa., Leo lên tường, sau đó đứng vững thân hình. “Long thúc biểu diễn, nhảy xuống bức tường cao ba thước, chắc mọi người cũng không tiện tự mình chơi gái miễn phí, đợt này không để kim ngạch vọt tới ba ức?” Lâm Tri Bạch lúc này bắt đầu trao đổi với mọi người, 【 ba mét a! 【 cái này có thể nhảy sao? 【 【 ta có một bằng hữu ba thước nhảy xuống gãy rồi! 】 nếu như vận động ký ức tốt, rộp đọc sách miễn phí. Nữ nhân kia hẳn là không đến nỗi gãy xương, nhưng chắc chắn sẽ bị cơ bắp gây thương tích. 【 Long thúc khẳng định không sao đâu! 【 hẳn là diễn viên của Long Thành, động tác có công phu. 【 Tam Mễ so với Long thúc mà nói không phải là chuyện gì to tát! Mọi người không lo lắng, ngược lại có chút chờ mong, số tiền thưởng thưởng lại

bắt đầu tăng lên. Giờ phút này, Long Thành tự nhảy xuống tường!

Chương 512: Văn võ song toàn!

“Xi!” Thân ảnh Long Thúc từ tường cao ba mét rơi xuống, cuối cùng rơi xuống đất, thân thể của hắn lao đảo một chút rồi nhanh chóng đứng vững. “Không có chuyện gì chứ?” Mọi người vội vàng đi tới quan tâm. Long thúc cười khoát tay: “Ba mét còn chưa đến mức khiến ta xảy ra chuyện gì.” Long Thành của mình được xưng là “Trần Châu Hoàng Đế”, có thể bị bức tường cao như vậy làm khó được sao? Mặc dù chân rất đau, nhưng lúc vừa rơi xuống đất không đứng vững, chân bị trật tự một chút, nhưng Long Thành nhất định sẽ không thừa nhận! “Lợi hại!” Long thúc thật giỏi!” Ai dám nói hành động của diễn viên này đều có uy tín như vậy?”, Đừng nhìn đối với một số người luyện thể dục mà nói, cao ba mét có vẻ không có gì. Người bình thường đi từ ba thước nhảy xuống, dưới tình huống mặt đất không phải xộp đất, tuyệt đối sẽ bị thương. Long thúc tại một tiếng tán dương dần dần lạc lối bản thân, đề cao thanh âm: “Ta bây giờ đã lớn tuổi rồi, cho ta thời gian còn trẻ, tường này ta không cần vị đỡ người, mình có thể bay lên.” Không thể nào, bay lên không?” Mọi người không tin., Long thúc mất hứng: “Leo tay không leo tường cao ba mét, lớp Long gia ta không ít người có thể làm được!” đội ngũ võ thuật của Long thúc gọi là Long gia. Nhưng mọi người vẫn không tin, tường cao ba mét này, không dùng thang thang các loại, mọi người tưởng tượng là không cao nên đi lên thế nào.” Long thúc nói, cố nén đau đớn ở chân, cố gắng không nhúc nhích bước chân. Người tinh tế nhìn sẽ phát hiện, bước chân Long thúc không được tự nhiên. Kỳ thật Lâm Tri Bạch đã nhìn ra, bởi vì lúc Long thành rơi xuống đất kia lao đảo., Chắc chắn sẽ bị thương. Chỉ có điều thấy tình hình không nghiêm trọng, Lâm Tri Bạch cũng không nói ra. 【Long thúc hẳn là không có khoác lác! 【 Ta đã từng xuất ngũ một binh đồ đặc biệt leo lên. 【 【 Đỉnh cấp chạy khốc liệt đại thần cũng được! 【 【 đúng, chân đạp tường là có thể đi lên, chỉ là người bình thường không thể tưởng tượng ra. 】 nhìn đàn hồi, Lâm Tri cười nói: “Long thúc nhảy một cái này, thể hiện hoàn hảo thành thực lực của diễn viên hành động, hướng về phía này biểu diễn., Ta

một cái ức khen thưởng, chúng ta liền tăng gấp đôi, chỉ vì cần làm hai trăm cái chống đỡ trong lúc trực tiếp...” Chỉ vì sắc mặt Vương Giả trắng bệch, hai trăm cái nằm bệt xuống còn đỡ được! Hẳn nhiều nhất chỉ có thể làm một trăm cái chống đỡ được thôi!, Nhưng trên lý thuyết mà nói, ta hi vọng mười nghìn tinh bên này, mỗi người đều có thể quyên góp đến một trăm triệu, không dùng dùng loại phương thức gì...” Ta làm!”

Vương chỉ vì cần rằng nói, bầu không khí đã đến đây rồi, hẳn vừa mới nói xong thân thể tốt, rất cường tráng, kết quả hai trăm người cúi người chống đỡ cũng không làm được? Dù sao cũng là múa từ nhỏ, bình thường cũng tập thể dục, hai trăm người lao đầu vào nhau cố gắng chống đỡ., Vẫn miễn cưỡng có thể hoàn thành được. Người xem vui vẻ! 【 chỉ vì có thể a! 】 Ta vẫn cho rằng hẳn là loại thịt tươi nhỏ như nướng tựa như vậy, nhưng nếu như có thể chống đỡ hai trăm lần thì tuyệt đối đủ nam nhân rồi! 【 xung đột! 】 【 Đùng Xung! 】 phần thưởng! 【 chúng ta nhiều người, một trăm triệu mục tiêu, mỗi người tùy tiện khen thưởng một chút là đủ rồi! 】 Trò chơi này ta thích! 【 Ta phải dùng một trăm triệu, bằng không thì không thể nổi bạo kích gấp bội! 】 (còn phải là Bạch Đế nữa, nếu không ai dám sắp xếp một dãy siêu nhất tuyến như vậy a! 【 ha ha ha, Bạch Đế đã nói rồi, mỗi người viết rõ, mỗi người nâng một trăm triệu. 】 , Người phía sau chạy không thoát đâu! Ô! Ô! Ôm tâm tư xem náo nhiệt, hoặc là ồn ào, mọi người bắt đầu vui vẻ tán thưởng, số tiền này rút cuộc đột phá bốn ức!

“Tốt, mục tiêu hoàn thành, chỉ vì, khổ cực cho người, hai trăm lần này chống đỡ, chúng ta là không chạy thoát được!, Nhưng cũng chính vì lần vất vả này của người, đám người ở sơn khu nghèo khó mới có thể nhìn thấy hi vọng sống...” Vương chỉ vì bày tư thế tốt, bắt đầu chống đỡ. Tất cả mọi người cùng đếm cho hắn: 10, 2, 4, 4, 5,5... Khi làm được một trăm lần, Vương chỉ vì mồ hôi toát ra., “Không được thì nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục.” Lâm Tri Bạch sợ hắn không nhịn được, mở miệng nói. Chỉ vì không ngừng, người khác đều nói hắn là thịt tươi, mẹ nó tức giận, hôm nay hai trăm người cúi người chống đỡ, cũng là vì muốn để những người mắng mẹ mình cẩn thận nhìn kỹ, thân thể của mình cường tráng đến cỡ nào! “Một trăm năm mươi...” Lâm Tri Bạch có chút cảm động, vị Vương này chỉ vì

muốn Vương gia mắng chửi mình mà thôi., Lúc trước bản thân cảm thấy đối phương quá yếu ớt, không có chuyện gì là kêu mệt. Không ngờ lúc này lại trở mã. Càng không nghĩ tới, chỉ vì cần rằng mãi không ngừng, Vương đã làm thật sự hai trăm bài chống đỡ. Mặc dù động tác sau đã thay đổi, không có tiêu chuẩn, nhưng lại không có ai chủ động nói ra. Ngay cả một số người trong những người xem không thích chỉ vì Vương, cũng ngượng ngùng xấu hổ. 【Có thể!】 chỉ vì có chút đồ! 【 hai trăm lần này chống đỡ, đáng để ta thưởng thêm hai... Ngân tệ.】 Năm mao tiền dâng lên 【 quét hết ba đồng tiền của ta!】 , Chỉ là đưa ba cái bánh bích quy nhỏ, thứ này là lễ vật rẻ nhất, một phen tiền mới. Bất quá đừng xem thường tiền này, bởi vì quán trực tiếp dân số quá lớn, cho dù một người xem tiền thưởng, cuối cùng tích lũy tiền cũng vô cùng kinh khủng! “Hà!” Hai trăm cái sau khi gục hết, Vương chỉ vì mồ hôi đầm đìa, uống nửa bình nước mới hòa hoãn lại một chút, “Cám ơn mọi người!” Hấn cao giọng nói. Lâm Tri Bạch vỗ vỗ bả vai Vương. Vương chỉ vì chống đỡ được hai trăm lần chống đỡ mà thôi., Số lượng xăng xăng đã đạt tới 4, 6 tỷ rồi! Cứ như vậy đi. Mỗi ngôi sao đều bị Lâm Tri giày vò một lần, kết quả kim ngạch đua dỏm cũng không ngừng tăng lên. Thời điểm đến phiên Tần Ly cùng Lý Tiêu Nữ ca. Lâm Tri Bạch không để cho các nàng thể lực hát, mà là an bài các nàng hát bài. Bài hát gì, do người xem quyết định, ca ca ca nữ ca nhiều nhất nhắc tới nhiều nhất là hát cái gì! Cái gì? Cái gì? Có quyền lực của Lâm Tri Bạch, không có bản quyền gì thì không lấy xuống được. Dù sao chỉ cần đám người xem nguyện ý khen thưởng, bọn họ vui vẻ thế nào cũng tốt., Chỉ cần yêu cầu không quá phàn đều có thể hoàn thành! Như vậy giày vò đến mười một giờ. Tất cả mọi người đều biểu diễn xong, chỉ còn lại Lâm Tri Bạch còn chưa biểu diễn. Mà số tiền tiền tiền họ bồi dưỡng đã đạt tới 10 triệu, con số này phải lật đổ! Sát! Hảo gia hỏa! Mục tiêu là sáu mươi ức, phía sau còn có bảy ngày thời gian. Lâm Tri Bạch ngày đầu tiên, liền mang theo đám minh tinh này, cứng rắn chiêu mộ được mười tỷ! Quá mạnh! Trương Hi Dương đột nhiên cười nói: “Chúng ta đều biểu diễn xong rồi, Bạch Đế lão sư có phải cũng muốn biểu diễn cho mọi người một cái không?” “Bạch Đế lão sư!” “Bạch Đế lão sư!” Lúc này hưng phấn hẳn lên, mọi người đều bị Lâm Tri Bạch dẫn

vật một lần, đương nhiên muốn quay lại., Bạch Đế đến biểu diễn độ khó cao! Ta hát bài gì đó, ta muốn nghe âm của cá heo! 【 【Ta cảm thấy có thể làm một bài thơ, lại một bài thơ phú! 【 Ha ha ha, ta cảm thấy lời nói của Bạch Đế cũng có thể nở ruột thịt. 】 mọi người đã không thèm nhìn cơ bụng ai, nhưng nếu là Lâm Tri Bạch mà nói thì vẫn có thể khiến mọi người hứng thú! Dù sao Lâm Tri Bạch cũng là nam thần đại chúng! Khoảng thời gian trước, Lam Tinh Tinh là khuôn mặt anh tuấn nhất trong bảng xếp hạng “ép hạng đầu” trong các thế giới này. Lâm Tri Bạch lấy bảng vé số một đút tầng thứ hai, số liệu của nó là vị trí thứ ba thứ tư cộng lại với nhau! Ngoài ra, còn có một người mà ‘Người muốn gả nhất’, Lâm Tri Bạch cũng là người đứng đầu bảng giá, nói Lâm Tri hiện tại đã là người công nhận số đại quy củ nhất thế giới!, Là một chút vấn đề cũng không có, mị lực của hắn đã đầy! Là vì Lâm Tri Bạch soái? Là vì Lâm Tri Bạch vóc người tốt, là... Nhưng nguyên nhân chân chính thật ra là, Lâm Tri Bạch thái yêu nghiệt, quá ưu tú, thành tựu nghệ thuật của hắn mới là nguồn gốc của mị lực! Cho nên nếu như Lâm Tri Bạch nguyện ý “Bán thịt”, người xem sẽ vì hắn mà nổi điên! Đáng tiếc Lâm Tri Bạch cũng không có ý tưởng bán thịt, ít nhất hôm nay hắn cảm thấy không thể để người xem xem cơ bụng và vân vân như thế. Mặc dù mình có. Dù sao thân thể hắn, cũng là do hệ thống cải tạo mà. Nhưng biểu diễn của người phía trước đều rất đặc sắc., Mình làm người tổ chức, muốn phục chúng, không thể chỉ dựa vào thân phận áp người, nhất định phải làm một cái biểu diễn đầy đủ đặc sắc mới được. Nghĩ tới đây, Lâm Tri mở miệng nói: “Vậy ta liền biểu diễn cho mọi người một cái kích thích đây, lúc trước Long thúc nói, chuyện lúc còn trẻ hắn có thể tay không trèo lên tường cao ba thước, rất nhiều người bạn xem không tin, ta đây phải thay Long thúc của chúng ta nói một câu, tường cao ba thước này quả thật là có thể trên tay đồ đệ., “Nếu như không tin, ta sẽ cho mọi người xem một lần.” 【 【Bạch Đế người nghiêm túc sao? 【 【quãng tường cao ba mét này người có thể tay không leo lên được à? 【 không phải, cái tường này ngay cả chân cũng không có phát lực mượn lực a! 【Máu chốt là vách tường trơn bóng, hơn nữa là tiêu chuẩn chín mươi độ dốc, nếu như nó có chút dốc, hoặc mặt tường hơi thô ráp, ta thật ra có thể lý giải... Được rồi, ta

cũng không hiểu được, cái này thật quá khó!] các minh tinh này đương nhiên không tin! Ngay cả Long thúc cũng không dám tin!] Lúc ta còn trẻ, miễn cưỡng có thể nói: “Ta còn trẻ tuổi,” “Nhưng...” Nhưng cần phải chọn cái mặt tường tương đối thô sơ, như vậy tối thiểu cũng có chỗ mượn lực. Long thúc cũng không nói tiếp lời này nữa, những người khác liền rí rít cười nói: “Không thể nào!” “Tuyệt đối không thể!” “Bạch Đế sư phụ, chúng ta vẫn nên hát đi!” “Mọi người đều muốn nghe hát.” Lâm Tri Bạch thấy mọi người không tin, ngược lại cảm thấy chuyện này trở nên thú vị hơn. Hắn nói: “Ta diễn kịch sắp bắt đầu, cũng không yêu cầu mọi người khen thưởng bao nhiêu tiền nữa. Dù sao nếu các người cảm thấy màn biểu diễn này có lượng vàng, chắc sẽ không keo kiệt ủng hộ chúng ta lần này.” Nói xong, Lâm Tri Bạch quay vai gật đầu chào., Sau đó Lâm Tri Bạch lui về phía sau hai bước, chuẩn bị xông ra. Mọi người ngơ ngác, nhìn tư thế này của Lâm Tri Bạch hình như rất nghiêm túc? Người xem cũng có chút mòng bức, nhưng rất nhiều người theo bản năng cảm thấy Lâm Tri Bạch chỉ là làm bộ trêu chọc mọi người, làm thành một chú mục các loại hiệu quả? Nhưng lại không biết. Lâm Tri Bạch đã lặng yên gọi ra hệ thống, đối lấy khổ cùng với mấy hạng mục kỹ năng thể dục cao cấp... Sau một khắc, Lâm Tri Bạch xông ra ngoài., Ôm ồm định lại nóc tường, sau đó cánh tay khẽ chống, người đã đứng trên tường, vù vù thổi về phía trước, gió chiều lay động quần áo và tóc của Lâm Tri. Tất cả ngôi sao đều rung động trong lòng, ngơ ngác nhìn Lâm Tri Bạch ở đầu tường - thật là trơn trượt! Phòng xem phim lại càng điên cuồng! 【Canh con mẹ nó khinh công à! 【【Cái này sao có thể chứ? 【【Cao ba mét này sao có thể chứ? 【【cao ba thước, đọc sách nhỏ nhẽ, vui đùa cơ hồ, sách sách sách thế này sao lại đi lên thế này! 【【【vì sao ta cảm thấy nó thoải mái quá! 】

【【YỖYỖY người là người hay sao! 】 Bạch Đế 】】

【【【 người là người hay sao? 【【【【 thi thư họa thơ, thơ phú, thơ từ phú, ta đều nhận ra rồi! Người nói ta người còn đặc biệt biết võ công sao? 】

Chương 513: Mật ngọt ngào!

“Lưu bức lưới mới nhất!” Tường cao ba thước này, Lâm Tri chân trắng đạp một cái là lên, điều này làm cho Vương chỉ vì

không nhìn được kinh hô, hấn nhìn về phía Lâm Tri Bạch trong ánh mắt sùng bái, cái này giả bộ thật là đẹp mà, người ngoài căn bản không có cách nào học loại này! Bên cạnh, Long Thành há hốc mồm, hơn nửa ngày cũng không thể khép lại. Bản thân bức tường này lúc tuổi còn trẻ cũng không thể đi, phải biết rằng hấn chính là một diễn viên chuyên nghiệp, nhưng bây giờ nhìn giống như Lâm Tri Bạch mới là xuất thân của diễn viên? Là hay sao?, Chính mình nhảy xuống, nhưng nói khó khăn, đi lên so với nhảy xuống còn khó hơn nhiều! Huống chi nếu Lâm Tri Bạch đã nhẹ nhàng như vậy là có thể lên được, vậy chúng tớ hấn hấn cũng có thể không phí sức nhảy xuống! Mà ngay lúc mọi người khiếp sợ, Lâm Tri Bạch bỗng nhiên nói: “Phần thưởng bao nhiêu?” Chu Hàn nhanh chóng nhìn qua, hưng phấn nói: “Đã hơn mười tỷ rồi, còn phải là Bạch Đế a!” Người xem khen thưởng điên cuồng! “Nhu vậy đi, ta lại biểu diễn cho mọi người một cái đặc sắc, nếu như các bằng hữu các châu cảm thấy không tệ, vậy thì khen thưởng một chút.” Còn có đặc sắc? Mọi người không biết Lâm Tri Bạch là chỉ cái gì. Kết quả một khắc sau, toàn trường đều phát ra tiếng kinh hô., Chỉ thấy hai chân Lâm Tri Bạch đạp một cái, lại làm một cái lộn ngược ở phía sau ba mét! Hai cái: “A! Ta a a!” Lý Tiêu thở ra sau đó liên tục lộn hai cái trên không trung, hai chân Lâm Tri Bạch cũng vũng vàng hạ xuống mặt đất. Sau khi rơi xuống dưới ống kính, cả người không chút sứt mẻ, cũng không hề xuất hiện tình huống nào ngoài ý muốn đổ xuống đất của Long Thành. “Mẹ ơi,” Trương Hi Dương: “Đây cũng quá khó khăn!” “Mẹ ơi!”. “Tần Dục chỉ vì...” “A a a!” Lý Tiêu nói: “Bạch Đế sư phụ trâu bò quá đi!” Mọi người phục hồi tinh thần, phản ứng của người xem ở các châu còn có thể nhảy xuống như thế được sao? 【Hai cái không này thật sự quá tuyệt! 【Mẹ ơi mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ ơi, người đó có phải là khinh công thật không! 【này không khoa trương đâu!” 【” có lẽ văn tài của Bạch Đế thật sự quá mạnh! 【”, Khiến cho ấn tượng của ta với y vẫn luôn là một thư sinh yếu ớt, loại cảm giác như công tử văn nhã, kết quả sao lại không giống với tưởng tượng của ta? 【【 người gọi là Văn Nhược? 【Mịa, hấn mà cao ba thước, hấn nhảy như vậy, hầu tử trong vườn thú chúng ta đều không linh hoạt như vậy chứ! 【Sẽ không phải là biên tập tập chứ? 【trên lầu đầu óc hỏng rồi à, phải đi

xem xem, tại sao người ta lại phát sóng trực tiếp tại đây chứ!
】 Tất cả mọi người đều ngậy người! Đặc biệt là ở Ngụy Châu a, Yên Châu a, vân vân mấy cái này, người xem đối với Lâm Tri Bạch không quen thuộc gì sao? 】, Còn có người há hốc mồm! Kỳ thực có người nói: “Kỳ thật điều này cũng không có gì, rất nhiều diễn viên tạp kỹ đều có thể làm được, hơn nữa còn trâu bò hơn. Nhưng Lâm Tri Bạch không phải diễn viên tạp kỹ, hắn là một nghệ thuật gia gia, chơi cầm kỳ thư họa thi từ ca phú, hoàn toàn không có gì tốt với cảnh tượng trước mắt!” Trương Hi giơ ngón tay cái lên nói: “Bạch Đế lão sư đây là văn võ song toàn trên ý nghĩa chân chính!” Tần Liệp mấy nữ minh tinh, nhìn về phía mắt Lâm Tri Bạch, đã sắp biến thành hình dáng tình yêu, người nam nhân này quá mức ưu tú! Rất khó tưởng tượng trên thế giới có mấy người có thể ngăn cản được loại mị lực sắp tràn ra này. Đột nhiên Trương Kinh bỗng nhiên, kinh hỉ nói: “Đạt thưởng đã đạt tới 15 ức!” Lâm Tri Bạch tươi cười, hướng về phía ông kính nói: “Vô cùng cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, nhưng mục tiêu 15 ức cách chúng ta còn có chút xa, ngày mai chúng ta lại biểu diễn một số thứ khác, ví dụ như ca hát.” Biểu diễn đặc thù có thể xen kẽ tiến hành. Phương thức biểu diễn ổn định nhất, vẫn là ca hát. Về phần ca hát gì đó, cái này cần kế hoạch của Lâm Tri Bạch một chút, hắn cảm thấy trong cái khu vực nghèo khó này có thể biểu diễn.” Âm nhạc không thể làm Thái Dương Xuân Tuyết. Đương nhiên giữa ngành trực tiếp là sẽ không đóng cửa. Tiếp theo cho dù không có biểu diễn, chỉ cần còn người làm hoạt động, camera sẽ luôn đi theo.... ngày hôm sau, Lâm Tri rời giường, duỗi lưng một cái, nhìn thời gian, đã là tám giờ Hòa. Đêm qua vẫn còn sống, hai giờ mới ngủ, cho nên bây giờ hơi mệt một chút. Màn ảnh đã tới gần. Lâm Tri cười chào hỏi người xem: “Buổi sáng tốt lành này, buổi sáng các người có thói quen vận động không?”, “Đấu trang buổi sáng tốt lành!”

【 vị trí vừa tới công ty liền mở ra xem trực tiếp Bạch Đế! 】【 Lâm Tri nhìn xem Bạch Đế một chút, nói: “Nếu có cơ hội, buổi sáng có thể vận động, nếu như gần đây phát sóng trực tiếp, ta sẽ dạy mọi người dùng ngũ cầm Hí để tập thể dục. “Ngũ Cầm Hí! Thiên triều truyền thống đạo dẫn dắt công pháp dưỡng sinh, do Lam Đà y học cuối năm của Đông Hán tạo ra, là hạng mục di sản di sản vật phẩm quốc gia không phải vật

chất. Đương nhiên, Lam Tinh không có Đông Hán cuối năm, tự nhiên cũng sẽ không có Hoa Đà, càng không có Ngũ Cầm Hí Hí, càng không có Ngũ Cầm Hí., Chỉ là tâm huyết của Lâm Tri Bạch dâng trào, muốn truyền thụ cho mọi người một chút, dù sao động tác của công pháp này cũng rất khỏe mạnh. Sau đó, Lâm Tri Bạch cũng mặc kệ người xem nói cái gì, liền bắt đầu ở dưới ống kính bắt đầu luyện tập ngũ cầm hí, thuận tiện tiến hành giảng giải: “Cái này Ngũ Cầm Hí, một là Hổ, hai là Lộc, ba là Hùng., Bốn viết Viên, năm viết chim. Hổ, diễn giả, tứ chi cự địa, ba phẩy đầu, lại ném hai ném, kéo dài lưng, nghiêng chân ngửa mặt lên trời, lập tức phản xạ, tiền phương., Lại đều qua bảy người. Lộc hí giả, tứ chi cách đất, dẫn điềm phản chiếu, ba trái hai phải, duỗi chân trái phải, co duỗi cũng thành hai. Người hí kịch, đang dùng hai tay ôm đầu gối, ngẩng đầu, bỗng dung tả thất địa... Hữu Diệt Thất, ngồi xồm xuống, lấy tay rẽ trái đằng phải chống đất...”, Bạch Đế lão sư!” Các minh tinh khác cũng đều rời giường, vừa đến thôn tập hợp lại thì thấy Lâm Tri Bạch đang làm hình tập thể giảng giải trong lúc trực tiếp. “Ta đang dạy mọi người chơi ngũ cầm hí, à? Em gái cường đại nện Hoàng Lương!!, Lâm Tri Bạch động tác rất chậm, hẩn tính để cho Ngũ Cầm hí, lưu truyền dưới thế giới này., “Cho nên Bạch Đế lão sư ngài thật sự biết võ công đúng không?” Vương chỉ nói nửa đùa nửa thật, tư thế hiện tại của Lâm Tri Bạch giống như đang luyện công. “Dù sao tập thể hình không có vấn đề.” dưới sự hiệu triệu của Lâm Tri Bạch, một đám minh tinh bắt đầu khởi động Ngũ Cầm Hí, bắt chước theo hẩn, không bao lâu sau thân thể bắt đầu đổ mồ hôi: “Được.” Sau hai mươi phút, Lâm Tri cười bạch: “Đêm qua ta viết mấy bài hát cho các ngươi, trước tiên phát cho các ngươi, tranh thủ thời gian quen thuộc, tranh thủ thời gian quen thuộc với các ngươi, tranh thủ thời gian bắt đầu diễn cho ta., Buổi sáng tối hôm nay chúng ta đã bắt đầu biểu diễn biểu diễn trong kênh trực tiếp.“Ca hát cho không!”. “Tần Đồ và Lý Tiêu Tiêu mắt sáng lên. Lâm Tri cười trắng bệch: “Coi như là vậy đi, không thu tiền của các ngươi, tối hôm nay hát là được. Nếu hát không tốt ta có thể thu hồi bài cho người khác.” Ai mà không muốn bài hát của Bạch Đế chứ. Cơ hội như vậy, ai cũng không muốn bỏ qua. Cứ như vậy. Mấy ca sĩ, chỉ vì Vương, mỗi người đều nhận được ca khúc. Chỉ là sau khi nhận được ca khúc., Có người vẻ mặt hơi có chút cổ quái. Chu Hàn tận gãi đầu nói:

“Bạch Đế lão sư, người cho ta bài hát này có phải lỗi nào sai không, bài hát này là cái quý gì, sao lại có cảm giác đồ đất đồng, cái gì trái với ta họa long với ta...” “Không nên vậy, muốn, xin!” Tuy không biết Lâm Tri vô duyên vô cớ muốn làm cái gì, nhưng hẳn vẫn phải chuẩn bị tốt phối hợp hơn, dù sao Bạch Đế làm việc từ trước đến nay luôn đáng tin cậy, có thể cùng hắn lẫn lộn có lợi! Chút điều này Chu Hàn tất đã sớm có giác ngộ! Mà người xem trái lại không khỏi có chút tò mò!, Lâm Tri Bạch làm ra ca khúc gì vậy, vì sao lại đánh giá Chu Hàn hết là “Thổ soạn”? Nhìn thấy màn đàn tràng hỏi thăm, Lâm Tri cười nói: “Buổi tối mọi người sẽ biết, ban ngày hôm nay, để cho các diễn viên tổ chức diễn viên, đưa mọi người đi dạo trong thôn tìm một chỗ tập luyện đi.” “Ta dẫn đội!” Long Thành phát huy chủ quan của lão đại ca, để cho đám người Lâm Tri Bạch cứ đi chuẩn bị tiết mục. Lâm Tri gật đầu nói: “Cũng không cần các người tiết mục đặc biệt gì đó, đi khắp nơi làm chút công việc nông dân cho hương thân, an ủi lão nhân các thứ này là được rồi an ủi., “Được, tổ chức vòng quyên góp giao cho chúng ta biểu diễn vào buổi tối đi.” “Được rồi, thôn trưởng, buổi tối có thể cho các hương thân tụ tập, chúng ta vô cùng náo nhiệt, đến lúc đó mời mọi người cùng ăn trái cây!” Người trong thôn cười rộ lên: “Vậy thì tốt quá!” Thôn trưởng, ông biết tiền trực tiếp truyền hình chiêu mộ này, cuối cùng đều đã tiêu đến một khu vực nghèo khó, cho nên tương đối phối hợp. Thế này, cứ như vậy. Sau khi lẫn lộn cả buổi, Lâm Tri nhìn tình huống quyên góp đang phát hành bàn., Thấy số tiền này đã lên tới 18 tỷ, trời tối như vậy, cả thôn đều tụ tập ở gần nơi hội nghị của thôn. Bên này dựng một cái sân khấu, là một đoàn đội từ thiện. Các thôn dân dọn ra khỏi cái ghế nhỏ trong nhà, ăn đồ ăn dưa và hoa quả từ thiện chia nhỏ, tò mò nhìn lên sân khấu. Trong thôn đều nghe nói, đám ngôi sao này tối nay sẽ hát cho mọi người nghe. Đám ngôi sao sẽ ở hậu đài, Lâm Tri cười nói: “Dựa theo sắp xếp của chúng ta, lão Chu người ra trận.” “Không thành vấn đề!” Chu Hàn làm hết thủ thế không thành vấn đề, sau đó ông chủ thôn lấy thân phận chủ trì đi lên sân khấu. Không còn cách nào khác, thật sự là không mời được chủ trì, chỉ có thể khiến thôn trưởng lên sân khấu, vừa vặn quen thuộc với thôn dân. “Khặc, mọi người hoan nghênh sư phụ Chu Hàn của chúng ta, hoan nghênh hết sư phụ của chúng ta!”, Bài hát này tên của mọi người là Dã

Lang Chủ!” Tiếng nhạc vang lên rất thanh thúy, sau đó những tiếng nhạc khí khác nhau hòa hợp lại với nhau. Chỉ thấy Chu Hàn mặc hết áo da màu đen, đeo kính râm đi ra, vừa đi vừa hát: “Ta muốn hoa trong lòng mang người về nhà, đêm khuya chỗ nào quán nó là thật hay giả, xin mọi người thỏa thích lắc lư quên luôn Chung Ý của hắn đi., “Người mê hoặc nhất là người biết đó ~~” (Hảo gia hỏa này dễ nghe quá, ‘Oa oa’, thật là lợi hại! a, thủ lĩnh rất đáng tin, chính là tề ngữ biểu diễn tả của chúng ta! 【 chính là trình độ nghe hiểu đại khái của lão Chu đã xong xuôi rồi! 【” Tề Châu người xem nghe hiểu đại khái là kinh hỉ nhất, nhưng ngay sau đó Chu Hàn lại dùng lời bình thường tiếp tục hát: “Đây là thời đại tốt nhất, thời đại này là thời đại yêu nhất, phía trước có ta bước chân vào trong giếng, cảm giác động như thế không thể nào lại bỏ qua cửa ra để múa đẹp, ta nhảy lên vạch vạch rõ ràng, làm sao có thể chướng ngại, quay lưng bỏ đi chỗ khác】 , Tiểu đệ đệ ở trong Vũ Trì, Kiều Càn Nhĩ đang nhìn ta cũng sột ruột...” 【Phụt! “Ta cười chết đi được, “Ta đã nói rõ vì sao lại cười với ta rồi ha ha” “Này con mẹ nó chả là cái mẹ gì cả! 【 đây là âm nhạc của Bạch Đế (Hãn), tuy rằng đây là bài ‘Tài năng’ của mọi người’ đã xong rồi! Cái ông này nhìn về thôn dân, các thôn dân nghe còn rất vui vẻ, trừ phần cao hứng ra, mọi người nghe không hiểu được, những bộ phận khác trong thôn vẫn có thể lý giải được, nhưng quy củ này cơ bản phù hợp với bài thẩm mỹ của các thôn dân. “Toàn trường đều phải cùng ta vẽ một lượt hướng trái cùng ta vẽ một cái cầu vòng sang trái vẽ hình con rồng ở bên phải cùng bên trái vẽ cầu vòng với ta rồi vẽ một cái con rồng ở bên trái!” , Còn lại vừa thực hiện động tác, giống như thật sự có họa long cùng cầu vòng. Người xem các châu cười ha ha, thương thức không ngừng! Bởi vì bài hát này, tuy rằng dễ nhũ, nhưng cũng không làm cho người ta phản cảm, ngược lại có loại cảm giác thân thiết tiếp nhận địa khí. Chu Hàn lấy được bài này, từ ghét bỏ, đến tiếp nhận, lại đến hưng phấn., Đại khái chỉ dùng thời gian nửa ngày, hiện tại hắn đã hoàn toàn hòa nhập vào bầu không khí trong bài hát này. Lúc này, các thôn dân đang hát đang vui vẻ bắt tay làm việc! “Tiểu Chu không tệ!” Đoàn từ thiện tông cộng có tới mười mấy minh tinh, Chu Hàn đã được một số thôn dân nhớ kỹ, lão nhân trong thôn trực tiếp gọi là “Tiểu Chu”. “Cám ơn mọi người!”

Chu Hàn cười nói: “Ta đây là ném gạch dẫn ngọc, màn biểu diễn sau này mới đặc sắc đấy.” Thôn trưởng ở trên đài vịn vẹo, Chu Hàn Chung dứt khoát tự mình đứng lên làm chủ trì, vậy tiếp theo chúng ta sẽ dùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh tổ hợp biểu diễn tiếp theo, ca khúc gì? Quên đi, không quan trọng hoan nghênh, biểu diễn biểu diễn của lão sư Tần Luyến...”, Rất có cảm giác như thời đại trước, trên đầu buộc trang sức đỏ mọng, bên trong giai điệu giai điệu, mở miệng hát: “Khiệt ngọc...” Cô cười ngọt ngào...” tựa như hoa nở trong xuân phong...” Không sai, ca khúc Tần Luyến hát đang hát là niềm ngọt ngào ngào! Ca khúc này, nếu Lâm Tri không công viết cho Tần Luyến, sẽ khiến nàng phát album, chỉ sợ là không được tốt. Bởi vì phong cách bài này quá truyền thống, không đủ mới lạ., “Khuyết điểm thanh thúy cũng quá đơn giản. Nhưng trong sơn thôn này, bài hát như vậy lại rất dễ dàng đi vào trong lòng thôn dân. “Đọc thơ của người làm quen với ta như vậy, ta nhất thời không nhớ nổi...” Tần Si vịn eo, nhẹ nhàng che miệng, phảng phất như bưng bình đại ngộ bình thường mà xướng: “Ah ~~~” “Ái chao ~—— trong mơ ~” giờ khắc này Tần Dục có mị lực không nói thành lời! 【 【Ca... bài này rất có niên đại a! 【 【 【Chípô ta ơi, mẩu ta hỏi ta bài gì vậy, rí ôi, đọc sách yếu điệu, kỷ nà nà nà, ta rất thích! 】 Mẹ ta cũng thế, nghe hai câu có cảm giác đầu tiên! 【 thời đại này, rất dễ khiến các trưởng bối nhớ lại phong cách âm nhạc trước đây. 】 Bạch Đế đã dụng tâm rồi! 】 】 ” Bài này phần lớn trong thôn đều là tuổi tác, ca khúc này quả thật phù hợp với thẩm mỹ của bọn họ! 【 【 đừng nói bọn họ, hai mươi tuổi, ta thích cái nào, giọng điệu mềm

Chương 514: Năng lực điên cuồng chiêu mộ!

Tầm lưới mới nhất: Trong mộng có gặp qua người, cười ngọt ngào bao nhiêu chính là người! Là người mơ đấy! Đúng là người mơ? Mang? Đi cùng với sự ngọt ngào ngào ngào này, hàng vạn người của các châu Lam Tinh đều vang lên, rất nhiều người đã có tuổi đều bị hấp dẫn. 【 ông nội của ta siêu cấp thích bài đăng này! 】 bà ngoại ta cũng là người! 【 bà nội ta xưa nay không xem loại trực tiếp này, sau khi nghe ca khúc trong máy vi tính của ta, liền chạy tới đây cùng ta xem! 】 ha ha, ông ngoại ta vốn đang chơi điện thoại trong phòng khách

mà, sau khi nghe được tiếng hát thì nói thẳng, bảo ta hát bài này nhé. 【 Bài hát này đối với người thế hệ trước đây 】 , Tựa hồ có sức hấp dẫn đặc biệt! 】 đúng vậy, bởi vì đây chính là phong cách âm nhạc thịnh hành nhất của thế hệ bọn họ. 【 Hiện tại đã có rất ít người viết loại nhạc ca này rồi, cho dù viết cũng không thể đạt đến độ cao như Bạch Đế! 】 Một cái nói. Khán giả vốn dĩ nhìn từ thiện trực tiếp, phần lớn lấy người trẻ tuổi làm chủ, hơn nữa cơ bản đều là hướng về phía các minh tinh. Những người đã có tuổi này, căn bản không có hứng thú đối với loại minh tinh trực tiếp này, cho dù đây là đang làm tiền xu mộ. Nhưng sau khi Chủ Bằng ngọt ngào nịnh hót thiên gia vạn hộ vang lên., Khán giả đang trực tiếp này bỗng nhiên được mở rộng hơn rất nhiều! Dù sao nhà ai cũng không có lão thái bà chú. Khi ca khúc kết thúc, hiện trường vang lên tiếng vỗ tay nóng rục, các thôn dân lớn tiếng khen ngợi! Tần Si nở nụ cười, nàng cảm thấy Bạch Đế cho mình một bài hát này rõ ràng là càng được hoan nghênh hơn so với bài hát dành cho Chu Hàn! Chỉ có thể nói phong cách của nàng rất hợp ý rồi! Chu Hàn hết sức cười nói: “Vô cùng cảm tạ Tần Luyện mang đến một bài 《 ngào ngọt ngào ngọt ngào 》 , hy vọng cuộc sống hương thân chúng ta sau này cũng có thể ngọt ngào ngọt ngào giống như bài hát này, ta tin tưởng dưới ánh trăng lúc này...”, Chúng ta nhất định là tràn đầy hy vọng đối với tương lai, vậy thì bài hát kế tiếp sẽ do Trương Hi Dương của chúng ta trình diễn, hi vọng mọi người có thể thích bài hát của Trương tiểu Trương!” Trương Hi mỉm cười bước lên sân khấu đơn sơ mà Trương Hi đã bước lên được đời này. Tâm trạng của hắn vô cùng tốt, hắn ra sức phát tay về phía khán giả, ngay lúc này, Trương Hi liền mở miệng phụ họa: “Người hỏi ta yêu người sâu bao nhiêu, ta yêu người có vài phần, tình của ta cũng thật sự là tình yêu của ta!, Nguyệt Lượng đại biểu cho lòng ta...” Không sai, ca khúc Lâm Tri Bạch chuẩn bị cho Trương Hi Dương là ca khúc Huy Nguyệt đại biểu cho lòng ta. Bài hát này có thể coi là kinh điển của thời đại kiếp trước, tin tưởng có thể khiến cho một số người có tuổi trong thế giới này phải xúc động. Trên thực tế Lâm Tri Bạch này đại biểu cho lòng ta vang lên. Trước màn hình không ít người xem tuổi tác khá lớn, đều nghe rất thú vị, rất thích bài hát này! “Muội yêu muội của muội, muội yêu của muội có mấy phần, tình của ta không đời

đi đâu được., Tình yêu của ta không thay đổi, ánh trăng đại diện cho trái tim của ta...” Lâm Tri Bạch không nhìn thấy phản ứng của người xem trước màn hình. Có điều các thôn dân phản ứng rất tốt, thậm chí có người nhẹ nhàng vỗ tay, ra sức vỗ tay cho Trương Hi Dương, sau đó tất cả thôn dân cùng nhau gia nhập vào. Đoàn đội từ thiện này không có thời thời khắc cường điệu bọn họ giúp đỡ người nghèo. Phảng phất như những người Lâm Tri Bạch này chính là đến thôn chơi, chỉ khi nhắc nhở mọi người khen thưởng, thì mới có thể đề cập đến mục đích từ thiện. 【 quá thú vị! 【 đây làm sao có thể nâng đỡ người bản bản a! 】 , Đây rõ ràng là một ca nghệ từ thiện tổng hợp mà! 【 Người đi đâu tìm được một tổng kĩ chất lượng cao như vậy, bài hát của Bạch Đế thật tuyệt vời! 【 Nhạc Lão trượng nhà ta đều đi theo xem, cảm thấy ông ta rất thích cái bài ” Trăng cao thay cho lòng ta”, Bạch Đế thật là có tâm, cố ý viết loại ca khúc phong cách này, vì khán giả của thế hệ trước. 】 C 【 Đúng vậy! 】 một nụ hôn nhẹ đã đã động lòng ta, sâu sắc như một tình cảm., Dạy ta tưởng niệm cho tới bây giờ...” Cảm động nồng đậm tràn ngập khắp nơi. Mọi người cảm thấy Bạch Đế thật tốt là tốt rồi, chiếu cố đến đám người xem trong thôn, sáng tác những âm nhạc mà bọn họ thích. Mà không phải như những gì hấn thích nói. Gần đây mẫu lưu hành nói, mấy thứ Bruce du hành gần đây đã mạnh mẽ biểu diễn một số tiết mục như vậy. Các thôn dân không thể nào thích được, thậm chí còn không thể hiểu được khẩu vị của bọn họ, thứ mà bọn họ thích nhất định là giọng hát lạnh lạnh này., Bài hát vừa dễ nghe vừa có phong vị kinh điển. Lúc này, sau khi trình diễn xong, người đi xem một chút, ánh trăng đại biểu cho trái tim của ta...” Cuối cùng một câu ca từ đáp xuống, toàn trường lại vang lên tiếng vỗ tay nóng bỏng. Chu Hàn đã tự giác đứng lên khen chủ trì: “Ánh Trăng đại diện cho lòng chúng ta, hi vọng mọi người có thể cảm nhận được tâm ý của chúng ta!” Dừng một chút, Chu Hàn nhìn về phía ống quay phim nói: “Các bằng hữu đi xem màn hình ảnh trước màn hình, đối với việc bọn họ đăng bài hát mấy người này., Bài hát lão sư Bạch Đế sáng tác tối hôm qua, các người có thích không?” Các thôn dân dưới đài rất phối hợp, đặc biệt là một ít trẻ con trong thôn, càng là vui vẻ ra mặt. “Nếu mọi người thích thì thật tốt quá, nhưng nếu mọi người không thích cũng

không sao cả, bởi vì phía sau chúng ta còn có ca khúc rất tốt, mục tiêu của lão sư Bạch Đế, chính là tất cả những người ở độ tuổi., Cho nên bài hát kế tiếp, là bài ca thuộc về người trẻ tuổi, tin rằng toàn bộ những người trẻ tuổi sẽ yêu bài hát này thật sâu không thể tự kiềm chế được!” Bài của những người trẻ tuổi đều hưng phấn! Mọi người còn tưởng rằng đêm nay đều là một loại ca khúc giống với oanh oanh oanh mật. Không ngờ Bạch Đế không chỉ chiếu cố khẩu vị của các trưởng bối, còn cân nhắc cả người trẻ tuổi! Trong lúc nhất thời, mọi người đều chờ mong! Mà trong lòng mọi người, âm nhạc vang lên một hồi, chủ trì Chu Hàn hét lớn một tiếng: “Á!” “Ái ơi!” Lý Tiêu xuất hiện trên đài, “Nuơng tử!” “Này!” Lý Tiêu lần đầu tiên tiếp đón, còn có chút túi quần áo, lần thứ hai đã phi thường tự nhiên rồi. Lâm Tri Bạch người ngồi sau đài cười lớn., Nhưng làm âm ỉ lâu ngày, cảm thấy bài hát này thật sự là cái gì... nhưng mấy lần tập luyện thì nó đã tẩy não mình rồi. Sau đó là tẩy não các người xem. Rất muốn hát ca ngắm lửa khói đẹp nhất, trong lòng của mọi người phiêu bạt trong thành thị đều yêu thích run rẩy, ta đã từng yêu cô đơn, ngắm đêm ngắm sao đầu đã héo rữa tất cả...” Người xem:??? Không phải, người để tâm tới phong cách mà người trẻ tuổi này thích! 】” Phịch haha, người trẻ tuổi nhà ngươi vừa nghe là phong cách này à? 】 , Bài hát này đặc biệt vô cùng! Mọi người đều tắt tiếng. Bài hát nát này ai mà thích chứ, vị quá cao. Bất quá Lý Tiêu ca hát rất vui vẻ. “Là tình ca của lang ca, ta hát lên, ở bầu trời khao khát có ánh trăng mỹ lệ, là lang cho vui vẻ, gió khô cạn, bầu trời hạnh phúc, ngươi là sở hữu của ta...” 【Phô! 【Phô! 【Ngán, mẹ ta thích ca hát này này. 】 he he ha ha ha ha ha., Nhĩ Nhĩ Nhĩ cũng nói bài hát này khá hơn bài trước mấy bài trước. “Cười chết đi.” 【 【 thích người trẻ tuổi mà Chu Hàn nói muốn thích, chỉ là ba mẫu thân sao? 【 tiếng hát lúc trước chủ yếu là chinh phục ông nội. 【Mẹ ta cảm thấy như vậy, mẹ ta vẫn thích mấy bài trước, đặc biệt là bài đầu tiên. 【 Mẹ ngươi khẩu vị đặc biệt.” 【 Hảo hảo hảo nói chuyện với người ta!” 【 【 【 【 Câu chạm vào này, là ca khúc ban đầu truyền kỳ Phượng Hoàng, là một ca khúc tình thiếp ý của quan viên Phượng Hoàng. 】 , Các lão thiếu gia trong thôn đều rất thích, đương nhiên phụ nữ trong thôn cũng rất ưa thích. Sau khi hát

xong, tiếng vỗ tay của toàn trường vẫn rất náo nhiệt! Chỉ có những người trẻ tuổi đọc câu hỏi đầy bình tĩnh, đã nói là người trẻ tuổi thích hát mà? Người này cũng không phải đâu! Lâm Tri Bạch thi thoảng lại liếc mắt xem trực tiếp bên trong, chú ý đến mấy làn gió về phía sau, nàng cười nói: “Người phụ mẫu vừa rồi chủ yếu để bọn họ nghe, bài hát kế tiếp mới là ca khúc mà chúng ta chuẩn bị cho người trẻ tuổi!” 【 đúng không? 【 đừng lừa ta!】 Lâm Tri Bạch cười nói: “Ta tự mình hát!”, Còn có thể giả sao?” Người xem giật mình, Bạch Đế muốn đích thân hát sao, vậy thì thật sự quá tốt rồi, xem ra bài hát kế tiếp, đúng là phong cách người trẻ tuổi thích âm nhạc rồi, dù sao mọi người cũng không tưởng tượng được Lâm Tri hát gái không mà ca khúc “Cô nương ơi là quả nhiên. Đài Chu Hàn tần cũng nói: “Bài kế tiếp, Bạch Đế lão sư sẽ đích thân viết khúc, ta đã bắt đầu mong đợi được ta hát rồi., Mọi người mời nghe âm nhạc!” Âm phù phiêu đăng, là thanh âm nhạc khí cùng tấu của dân tộc. Tất cả người xem đều tò mò dựng thẳng lỗ tai. Sau một khắc, Lâm Tri Bạch bỗng nhiên nói lớn, hẳn trực tiếp đem thanh âm của Linh hoa đòi trước bắt chước đến mười phần, trong nháy mắt hỏa lực mở ra hết: “Thiên nhai mệnh mộng là yêu của ta!” “Hạt chân núi xanh liên miên nở hoa!” Tiết tấu thế nào, là rung động nhất!” “Cái dạng ca thanh âm gì mới là mở! Khai! Mở!” Tần Châu người xem choáng váng! Tề Châu người xem choáng váng! Triệu Châu người xem choáng váng! Bao gồm người xem Triệu Châu! Bao gồm người xem các châu Trung Châu ở bên trong đều tròn tròn mắt! Ngoại trừ người Tần Châu quen thuộc cùng người Tề Châu thoáng biết Tề Châu, các châu khác cũng không rõ lắm, giọng nói của Lâm Tri Bạch là nam nữ tự do hoán kỹ năng!, Đương nhiên là khiếp sợ cực kỳ! Ngoại trừ điểm chấn động này, thì phong cách bài tập này cũng làm cho tất cả mọi người dở khóc dở cười, khẩu vị của thanh niên này rõ ràng là hợp điệu! Bài này rõ ràng là một khúc nhạc! Lâm Tri bài trắng càng hát càng cao, âm thanh cũng càng lúc càng hùng hồn: “Nước sông cong cong cong mà đến từ bầu trời!” “Dưới hương vạn tử nghìn hồng hải!” “Bài ca dao nóng bỏng kia, là thứ mà chúng ta mong đợi!” “Đi ven đường mới là bắt mắt nhất! Tự! Tại!” “Chúng ta phải hát thống nhất! Mau! “Mẹ ta! “Mẹ ta lại nói, đây mới gọi là ca khúc! 【 Mẹ ta nữa... 【 mẹ ta cũng...”

“Mẹ ta gia nhập...”, Mẹ ta nói cô ta muốn khiêu vũ đấy! Ngại quá, mẹ ta nhảy đây này! “Mẹ ta đã nhảy đây!” Bài hát này, bác gái của toàn cầu căn bản không cách nào ngăn được mị lực a! Thần khúc! 【 【 thần khúc! 】 ai tính bắt cái gì? Con mẹ nó! Đây là phong thái xu nịnh của các đại gia tộc trên trời, nghe được phong cảnh đẹp nhất trên trời, các nàng dường như đã nghe được sứ mệnh kêu hoán! Lúc này, bài hát đã đến ca trào rồi đấy! “Ngươi là đám mây đẹp nhất trên bầu trời này! Để ta giữ ngươi lại! Xin hãy hát! Tiếp nào, dân tộc lưng lầy nhất! Ta thích nhất đấy! Ngươi để rượu ngon nhất đó! Mau ở lại đây! Nào! Mau! Mau, là phong thái tuyệt vời nhất trên bầu trời! Là tư thái đẹp nhất đấy!” Lâm Tri Bạch nhảy múa hết ca múa!, Đi theo Lâm Tri Bạch cùng nhảy, mọi người có một động tác chỉnh tề! Nếu có người hiểu ý, thấy được điệu nhảy của họ, nhất định sẽ kinh hô: khiêu vũ ở quảng trường! Không sai, Lâm Tri Bạch hôm nay tập luyện khiêu vũ ở quảng trường, còn cưỡng ép lôi kéo mọi người cùng học. Động tác cũng không khó, dù sao chuyên môn học cho các bác gái, sao lại phức tạp được chứ., Một đám người đi theo cả nửa ngày, mặc dù tư thế múa không đủ tiêu chuẩn nhưng cũng chênh lệch không xa. Mà ở trước màn hình. Người xem đầu tiên là trợn mắt há hốc mồm, sau đó rất nhiều nhà ở các châu đều vang lên tiếng cười bạo “Được rồi, ta là người trẻ tuổi, ta thích ca này!” “Phụ phục, ta phục!” Ca này quá đặc biệt rồi, phối hợp với điệu nhảy này quả thực vô địch!” “Chết tiệt đây không phải quảng trường khiêu vũ đâu!” “Chẳng trách mẹ ta thích bài hát này, nó thích nhảy quảng trường., “Phong cách múa may và âm nhạc phù hợp này quá đặc biệt!” Mẹ ta đã bắt đầu học động tác theo rồi!” “Ha ha ha ha, người xem Tần Châu mới biết được bí mật, Bạch Đế chính là Vũ lão tổ gia ở quảng trường Tần Châu!” “Không không không không, hấn hiện tại còn phải làm Vũ lão tổ gia ở Lam Tinh quảng trường!” “Cái này không hăng hơn Ngũ Cầm Hí mà ngươi đánh lúc sáng nhiều hơn à?” Trong khi gây cười nhất chính là bài hát này, Bạch Đế còn cố ý đổi lại bài hát của nam nhân đó.”, Đều là mẫu thượng đại nhân đương thời, nếu các nàng thích, người trẻ tuổi nào dám có ý kiến? Trên thực tế, người trẻ tuổi thật ra đều cười điên rồi! Bởi vì Lâm Tri là đám đại minh tinh của Lâm Minh, khiêu vũ trên quảng trường, thật sự là quá hợp lý rồi! Dưới sự lôi kéo của Lâm Tri Bạch, đám Tần Châu siêu

một đường, là một chút bao quần áo cũng không cần! Ngay cả Vương mà thần tượng phái ra người cũng chỉ vì đôi khi tên này không thể buông lỏng!, Nhưng lúc này nó cũng trở thành người điên, nhảy dựng trên sân khấu, động tác trên sân khấu còn rất lộn xộn, dù sao người ta từ nhỏ đã múa trên phố, tích thể cũng không tệ... đã xong rồi! 【 đám người này đã bị Bạch Đế làm cho hoàn toàn thay đổi rồi! 【 bọn chúng thật vui vẻ a, cũng chỉ có Bạch Đế mới có thể dẫn bọn chúng đi chơi như vậy mà thôi! 【 Ai có thể ngờ tới cảnh tượng múa ở quảng trường được sắp xếp đâu! 【 【 muốn ở đây xem sao! 【 【 muốn đám đại minh tinh này nổi điên rồi! 】 , chỉ vì trước đây Vương chỉ giả vờ là người chủ soái khiêu khích, bây giờ lăn lộn với Bạch Đế, sao lại còn lăn lộn như trò hề đây này? 】 tiết mục học đã lôi kéo được rồi! Không chỉ là công lao nhảy múa ở quảng trường mà thôi đâu!, Cũng là công lao của bài ‘Liêu Sắt Dân tộc điển hình phong cương nhất’ này! Dù sao nếu bàn về ca khúc làm bầu không khí, Kỹ K K K K K K. Ca hát siêu quần đầy, bài hát siêu cấp gì thế này có thể so với truyền kỳ của Phượng Hoàng, tác phẩm càng có thể khiến bầu không khí? Toàn trường hoàn thành mọi chuyện! Mà khi bài hát này được hát xong, Lâm Tri Bạch cũng đã mệt mỏi, dù sao cũng hát lại nhảy, hấn quay sang Trương: “Ba... Ba... ba trăm hai trăm tỷ...” Thanh âm gấp đôi, có chút run run, theo bài hát hát hôm nay, hấn trở mắt nhìn nhân số người xem ở phòng học không ngừng tăng trưởng, tiền thưởng càng là một đường cuồng phong, hơn nữa vừa tới lúc Lâm Tri Bạch tự mình lên ca hát óng ánh nhất của dân tộc, trong lúc đang đọc lướt sóng vỗ, thậm chí còn xuất hiện mấy trăm vạn bài ca đánh thưởng ————”...”...”...”...Năng lượng tiền thưởng quá điên cuồng!

Chương 515: Kế hoạch mới của Lâm Tri Bạch!

“Cái lưới mới nhất: “Tốt quá!” Ba mươi hai ức khen thưởng! Lâm Tri nở nụ cười! Xem ra sáu mươi ức mục tiêu, không cần bảy ngày là có thể đạt thành, không uổng công chính mình vì cái “Thôn muện” này hao phí tinh lực. Thôn trưởng đương nhiên cũng chú ý tới, hấn vẫn luôn chú ý xem trực tiếp, thời điểm khen thưởng đột phá ba mươi ức, con mắt đã trừng đến tròn xoe, kinh hỉ cực lớn tràn ngập nội tâm: Tu lộ hữu vọng a! Trở ngại cả mảnh thôn nhỏ này thậm chí cả vùng núi phát

triển!, Chẳng phải là đường đi tới thế giới bên ngoài rất gấp gành sao? Nếu như giao thông trong khu núi này có thể nối với bên ngoài thì trình độ cuộc sống của người ở đây tất nhiên sẽ tăng lên, ít nhất cũng không đến mức nói có nhà nào ăn cơm mà đều phải dựa vào thôn cứu tế... Trương hay Niễn, trợ thủ bên cạnh cũng nở nụ cười. Trợ thủ bên cạnh hẳn nhin không được cảm khái nói: “Ta hiểu rồi, suy nghĩ của lão sư Bạch Đế là, muốn phát trực tiếp từ thiên này, làm ra hiệu quả tổng nghệ chân nhân, tận lực lợi dụng thân phận của những ngôi sao này!, Để cho nội dung phát sóng trực tiếp trở nên thú vị hơn, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể hấp dẫn càng nhiều người xem xem trực tiếp của chúng ta, người xem thường tất nhiên cũng nhiều rồi.” Trương, Áp bả gật đầu. “Đặc biệt là nội dung đủ thú vị, thú vị đến mức khiến người xem cảm thấy yêu thích, ví dụ như khi bọn họ vừa nhảy lên quảng trường này là có thể kích phát sự nhiệt tình của người xem. “Nói thật, bản thân ý tưởng này không thể nói là cao minh đến đâu. Điểm lợi hại của Lâm Tri Bạch là ở chỗ, y có thể đem từ thiên phát sóng trực tiếp, biến thành năng lực của ‘Tài Minh Chân Nhân Tú’! Đây mới là quan trọng nhất! Nếu như đổi thành các ngôi sao khác dẫn đội., Mặc kệ địa ngục nào trong nước nào thì cũng không thể nắm bắt được hiệu quả của “tiết mục” vào thời khắc nào cơ chứ. Trên sự thực, các khán giả cũng cảm nhận được.

【Trên danh nghĩa là từ thiên trực tiếp phát sóng trực tiếp, nhưng ta cảm thấy điều này có thể trực tiếp xem tiết mục tổng nghệ, rất thú vị!】 Bạch Đế không hổ là Đông Cáp nha! 【tổng nghệ tiết mục】..... Bạch Đế thật sự quá thú vị!.....ta vốn còn tưởng rằng sẽ trực tiếp từ thiên như vậy, sẽ là loại bầu không khí nghiêm túc và khô khan mà lại cực kỳ buồn tẻ, kết quả niềm vui sướng như vậy thật là vui sướng! 【chỉ cần có Bạch Đế ở đây】 , “Tiếng sóng trực tiếp này sẽ không biến thành hoạt động nhân thiện trong ấn tượng của mọi người! ” Bạch Đế đêm nay viết những bài này, rất hợp nhau! 【Lâm Qua Qua Bị (2 nhé!), có lúc hẳn quả thực là rất thích nghịch ngợm, thích trêu chọc khán giả và bằng hữu, xem hẳn tham gia Mông Diện Ca Vương đều hiểu! 【Phong sơ đã nhiệt tình thảo luận. Sau khi trình diễn xong ‘Phong Thúc’ của dân tộc quyền quý nhất. Mọi người cùng cười hì hì hục xuống đài, Lâm Tri Bạch vẫn còn ở lại trên đài, vì thế cả đêm chủ trì đàm tiếu Chu

】 Mẹ ta lại nhảy lên rồi! 【 【 Mẹ ta là người Ngụy Châu, nói thật buồn cười, lúc đầu phát trực tiếp chỉ mình ta đang xem, thời gian buồn chán mà thôi, không ngờ bây giờ cả nhà chúng ta đều ghé mắt vào xem! 】 không sai, đây là ảnh hưởng chân thực của ngàn nhà vạn hộ! Vừa bắt đầu chỉ có người trẻ tuổi các châu xem loại từ thiện phát sóng trực tiếp này. Nhưng nội dung phát trực tiếp càng lúc càng đặc sắc, theo Lâm Tri lấy ra mấy ca khúc này của hấn,, Trước sau chinh phục được ông nội, nãi nãi hậu bối và mẫu thân mẫu thân. Hiện tại trong vô số gia đình. Rất nhiều nhà cùng nhau nhìn cái này từ thiện trực tiếp trực tiếp! “Ta đi tìm? Lương Mục Ngải Đường Chủ Kỷ Kiều. Dĩ nhiên nhìn thấy bước chân kiên cường của con, nếu như trời giữ được thì cũng có thể giữ con lại, mong con ở lại vân thủy thường trú” Lâm Tri Bạch một mình trình diễn! Hai loại thanh âm không ngừng đan xen nhau đối mới! Trên đài hoan hô, các thôn dân đã hoàn toàn buông tha! Trước đó bởi vì có nhiều ảnh quay phim, cho nên các thôn dân có chút không phóng túng, hoặc nói là xấu hổ., Có thể thấy Lâm Tri Bạch hào phóng như vậy, tất cả mọi người cũng bị cảm nhiễm! “Tốt!” Ca này hay!” Các thôn dân ở đây hô to. Cho tới khi bài ở đây kết thúc, tiếng hoan hô tại chỗ cũng không ngừng! Mà khen thưởng đương nhiên cũng trong quá trình này tặng vọt, đã vọt tới 3 tỷ! Trương dưới đài? Phục dụng tam và ngũ đả thủ thế, Lâm Tri trên đài đã minh bạch rồi, hấn quyết định nhân lúc còn nóng cấp thiết, hát bài cuối cùng., Có thể vọt tới bốn mươi ức... sáu mươi ức hay không? Đó đã không phải là mục tiêu cuối cùng của Lâm Tri Bạch rồi! Lâm Tri Bạch tính làm ra một trăm triệu, hơn nữa mỗi châu kế tiếp, đều phải lấy trăm ức làm tiêu chuẩn chiêu mộ! Niệm tình này, Lâm Tri Bạch lại gọi mọi người lên trên đài. Cuối cùng ca khúc này, là nhạc hợp nhau, ca tên là Nghệ Tương Tương Tương Thân tương thân! Ca vừa ra, các châu khán giả đều bị cái gì đánh một chút, tâm tình có chút vi diệu hấn lên. Thiên hạ tương thân cùng tương ái, những lời này dường như khiến cho tình cảm nào đó trong giờ phút này thăng hoa rồi., Lúc này mọi người mới bỗng nhiên phát hiện, hình như hiện tại toàn bộ Lam Tinh đều đang vì Hoắc Tư vùng núi nghèo khó của Tần Châu, cảm giác của hoạt động từ thiện này có chút giống như ca hát để toàn cầu liên thủ giúp đỡ người nghèo! Tựa như một lời ca ca: thiên hạ tương thân và tương ái, khởi động ngàn dặm ngoại tâm tự

thành nhất mạch, tối nay giờ đèn đuốc của vạn gia, có lẽ cách cửa sổ nhìn cảnh đẹp trong mộng! Thành công! Thành công phát biểu kết thúc, Lâm Tri trợn mắt nhìn tiền thưởng, rõ ràng đã thu được 42 ức!, Đây là bốn mươi hai ức, cả một đoàn minh tinh Tần Châu đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

“Ngày mai chúng ta an bài cái gì?” Ánh mắt mọi người sáng rực nhìn chằm chằm vào Lâm Tri Bạch, mọi người hiện tại đều rất có cảm giác thành tựu, cả người tràn đầy nhiệt tình!

“Ngày mai, hoặc là nói mấy ngày kế tiếp, chúng ta chơi trò chơi là được rồi.” “Trò chơi mọi người ngân người, cái này cũng có thể? Chúng ta ở đây giúp đỡ người nghèo., Hay là đến du lịch? Nếu là từ thiện giúp đỡ nhà nghèo thì cũng không phải đều đưa đồ ăn đến cho những gia đình nghèo, sau đó quyên tặng phương thuốc quyên góp và cũng được chụp ảnh lưu luyến, quần chúng khó khăn được trợ giúp ngàn ân vạn tạ sao? Làm sao mà đến được chỗ chúng ta. Chỉ ca hát thôi mà đã trở thành mục tiêu biểu diễn của người nhà từ thiện rồi, hơn nữa trước mắt thành quả đã vượt quá mong đợi, nhưng nghe Lâm Tri nói mấy ngày tiếp theo chơi game trong tay mọi người là được, khiến mọi người cảm thấy có chút chột dạ —— như vậy có tốt không? Lâm Tri Bạch biết mọi người trong lòng nghĩ gì., Hắn cười cười nói: “Không cần phải quản mèo đen mèo trắng, có thể bắt chuột chính là mèo tốt.” “Không sai.” Trương, S đích thân gật đầu: “Có thể làm cho các khán giả háng hái quyên tiền là tốt rồi!” Nếu như Lâm Tri Bạch vừa mới bắt đầu đã làm như vậy, Trương? S nhất định sẽ ngăn cản, bởi vì nghe không đáng tin cậy. Nhưng hai ngày nay, tiết tấu trực tiếp toàn bộ là nhờ Lâm Tri Bạch mang, hiệu quả lại tốt như vậy, Trương? Phiền đã không can thiệp nữa rồi., “Nên làm thành hình thức tổng hợp là rất tốt, ít nhất thì tỷ lệ thu nhận là vô cùng cao! Tiếp đó, Lâm Tri Bạch muốn an bài hoạt động thế nào cũng được! Chúng nhân thấy đã sắp xếp? Không có ý kiến, đương nhiên không cần phải lo lắng, một đám hiếu kỳ nhìn về phía Lâm Tri Bạch: “Chơi trò chơi này là cái gì?” “Trò chơi này, ta là đầu tiên, tên là ‘Xuyên Hào Bài’!” “Có ý gì?”

Rất đơn giản, chúng ta tổng cộng có mười ngôi sao?, Năm người một tổ, chia làm hai tổ, mỗi người phía sau lưng đều dán tên của mình lên. Sau đó đối chiến bắt đầu, hai bên có thể dùng phương diện vận động chiến đấu hoặc đối chiến chính diện. Dưới tình huống đối phương không làm tổn thương danh

bài trên lưng đối phương, xé xuống chính là để chiến thắng., Ví dụ như hai người đội đỏ, xé bỏ danh bài của hai người đội lam, đội đỏ kia chiến thắng! Nếu trên đường một người trúng danh bị xé, sẽ bị người xé bỏ danh bài đào thải. “Trên thế giới này không có nam nhân chạy, cho nên cũng không cướp thẻ bài. Trò chơi này, xem như một trong những trò chơi nòng cốt của Lữ Bố, công hiến vô số cuộc tập tiết mục! Còn bây giờ, Lâm Tri Bạch chuẩn bị mang trò chơi này tới Lam Tinh, bắt đầu chơi ở trong hoạt động từ thiện!, “Quan trọng quá! Lâm Tri Bạch dự định dựa vào việc từ thiện này để trực tiếp trùng kích tinh địa bát tinh! Cho nên ý nghĩ này có gì hay đâu, Lâm Tri Bạch sẽ không che giấu, toàn bộ đều lấy ra, tận tình biểu diễn! Mọi người sau khi hiểu được, đều rất có hứng thú. “Cái trò chơi này đúng là thú vị đấy.” “Chạy trốn nhanh thì tốt!” “Thẻ lực mạnh cũng chiếm ưu thế.” “Cứ miễn cưỡng coi như là một trò chơi thân thể.” Đợi đã, ta cảm thấy Bạch Đế lão sư vô địch! “Vạn nhất Bạch Đế lão sư ở đối diện, trong nháy mắt hấn nhảy lên tường cao ba thước?”, “Ai lại bắt được hấn chứ!” “Không được!” “Bạch Đế sư phụ, người đừng tham gia nữa!” Đám người trò chuyện rồi lại đá thẳng người sáng tạo ra trò chơi trắng của Lâm Tri Bạch ra ngoài. Nhưng nếu nghĩ kỹ thì Lâm Tri Bạch cũng bó tay. Nhưng cẩn thận lại, hấn gật đầu nói: “Vậy ta làm phán quyết được rồi, nhưng cứ như vậy chín người các người không thể gom thành hai tổ được nữa, nên tìm một nhóm bổ sung vào...” “Đề vòng tay giúp ta đi.” Lâm Tri Bạch nhớ tới Lâm Thủ Không, đối phương làm việc từ thiện nên không có tư cách tham gia. Tối thiểu nhất cũng phải có tên trong danh sách đặc biệt mới có thể vào được., Mọi người không muốn Lâm Tri chơi trò chơi xé thẻ bài. Lâm Tri Bạch kia cũng chỉ có thể tìm một người thay thế, vì vậy người được chọn này trực tiếp định ra vòng tay. Trương, S, S. Để cũng không có ý kiến. Như vậy, Lâm Tri Bạch trực tiếp đeo chổi áng tay của ông ta, bảo đối phương lập tức xuất phát, chuẩn bị đi tới Ô Mông sơn bên này. Đối với Lâm Thủ Tư mà nói, đây là một cơ hội ngàn năm khó gặp! Ở trước mặt người xem trên toàn thế giới, không có minh tinh chịu bỏ qua! Là lấy Lâm Thủ Nhất vụng về suốt đêm để xuất phát!, Chỉ vì tốc độ nhanh nhất chạy tới hiện trường hoạt động... Cứ như vậy, buổi sáng ngày hôm sau. Lâm Tri Bạch lại bắt đầu giảng giải cho người xem động tác yếu lĩnh của Ngũ Cầm Hí. Sau khi đánh

xong một bộ kết thúc công việc, Lâm Tri Bạch nhìn thấy cửa thôn đến xe, Lâm Thủ Nhất vung về đến. ” Thúc phụ!” Lâm Thủ Nhất trông thấy Lâm Tri đã bắt đầu múa hai tay. Lâm Tri Bạch vỗ vỗ bả vai Lâm Thủ Nhất: “Đến là tốt rồi, ngài nghỉ ngơi trước đi, buổi chiều trò chơi của chúng ta mà chơi.” Lâm Thủ Nhất đánh tiếng chào buổi tối, sau đó chuẩn bị ngủ trong đêm, hấn chạy tới ngủ suốt đêm., Quá mệt mỏi. Đám người Lâm Tri Bạch thì thừa dịp buổi sáng, từng nhà đến chơi. Dù sao cũng là từ thiện hoạt động, không thể thật sự chỉ để ý đến trò chơi này, mục đích là để hiểu rõ tình hình cuộc sống của các thôn dân, cũng để cho người xem cảm nhận được nơi này không dễ dàng chút nào., Mãi đến hai giờ chiều, Lâm Tri Bạch rút cục kêu gọi mọi người, chuẩn bị chơi trò chơi bài bài. Tại sao lại là thời điểm này? Bởi vì mọi người mới ăn xong cơm trưa, không thể kịch liệt vận động. Hai giờ vận động thì không sao. Lâm Thủ Tư bên kia vừa vận cũng nghỉ ngơi. Lâm Tri Bạch trực tiếp quay về phía ống kính, bắt đầu giới thiệu tiết mục hôm nay: “Hôm qua là biểu diễn của con người, hôm qua là âm nhạc hội, vậy hôm nay chúng ta đổi cách chơi “Xuyên chính” rồi chơi trò chơi này., “Uy đọc sách quyền rũ. Sờ K K. Hộp sách này vô cùng đơn giản, mười người chia làm hai đội...”. S, S, ngồi ở trên đôn đá nhìn, Lâm Tri Bạch tựa hồ rất có lòng tin đối với việc xé thẻ bài. Trương? Không biết ý tưởng của Lâm Tri Bạch là gì, cái trò chơi này hấn cũng không cảm thấy thú vị ở đâu. Trên thực tế, khi người xem nghe thấy Lâm Tri Bạch giảng giải, mặc dù đã hiểu quy tắc, nhưng cũng có chút buồn bực: 【 hàm ý gì? 】 Cái con bé hôm nay là chúng ta xem mấy người này chơi trò chơi chơi sao? 【 【Nghe không được mạnh đâu! 】 hoặc là làm một cái thôn chậm đi, hát tiết tấu ta cũng không có ý kiến gì đâu, xem đây là âm nhạc giải trí)

Chương 516: Bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện ở thế giới này!

Hiện tại, tiểu viện mới nhất: xé bài bài, chỉ nghe quy tắc chơi game online, thật ra cũng không có nhiều ý tứ, cho nên các khán giả đều rất hứng thú. Nhưng mà... Khi mười người tinh minh một tổ, chia thành hai tổ, bắt đầu chính thức đối chiến, người xem phát hiện: Ai! Trò chơi này rất thú vị! So với trò chơi này, thú vị hơn nhiều so với tưởng tượng của mọi người!

Nhìn đám người truy đuổi này!, “Vì để xé danh bài của đối thủ, người xem các châu cười ha hả. Thật thú vị!” Chu Hàn cười chết ta, muốn đánh lén Trương Hi Dương, kết quả mình vấp ngã thì sao?” “Thể lực của người trẻ tuổi đúng là tốt, nhưng không đỡ nổi Tần Tâm không có bao phục mà cứ nằm lăn dưới đất!”, Từ đầu tới đuôi đều là dán sát tường mà đi, đây là sợ bị xé a!” “Nói cái gì vậy, Tiêu tử của ta sợ bị xé? Vòng giải trí của nàng ngoại trừ Bạch Đế ai cũng dám xé, chủ trương chính là một người chân tính... Khụ không thể chạy sai vùng được.” “Còn phải là Bạch Đế à!” “Bạch Đế thiết kế cái trò chơi này, cảm giác hiệu quả tổng nghệ quả thật quá tốt, ta đã quên chính ta đang xem chính là phát sóng trực tiếp từ thiện!” Quả thật thú vị! Bất quá thật lần này có chút khâu chung, là có kịch bản. Kịch bản đương nhiên là do Lâm Tri Bạch thiết kế, hẳn vì thu nhận tỷ lệ càng cao. Dù sao tỉ lệ thu nhận càng cao. Dù sao thu nhận cũng là do ta đang xem xét.”, Điều đó có nghĩa là hẳn càng dễ dàng chiêu mộ thêm phần thưởng cho các thôn dân vùng nghèo khó. Nhưng phạm là tổng kỹ, kịch bản kỳ thật đều là tương đối, hơn nữa đây còn là trực tiếp, cho nên hành vi của mọi người tuy có chút thiết kế, nhưng rất nhanh đã bắt đầu cởi cương, đi thông phương hướng tự do. Mà làm như vậy, hiệu quả thực ra không kém chút nào so với kịch bản. Bởi vì phản ứng chân thật, thường thường càng có hiệu quả phát sóng trực tiếp! Bên kia. Trương, tây. Bưu số liệu trước luôn quan tâm trực tiếp. Cấp một chút là mở màn? Xem ra, cái khác đều là hư., Trò chơi này thành công hay không thành công, từ thu nhận và thưởng số liệu mà tính! Rất nhanh. Trương Trương? S liền lộ ra vẻ mặt kinh hi! Thu phòng tuyến sẽ không ngừng đề cao, tiền thưởng cũng không ngừng tăng lên, Lâm Tri Bạch, thiết kế của trò chơi này vô cùng đặc sắc, đoàn minh tinh rất nhanh đã bắt đầu chơi, hơn nữa còn khai phá ra kịch bản của mình, chơi đùa vui quên trời đất. “Bốn mươi lăm tỷ!” Thanh âm trợ thủ hạ thấp cũng không che giấu được sự kích động. Trương Trương, sắc mặt Sùng hơi đỏ lên: “Cái hoạt động từ thiện này khiến Bạch Đế dẫn đoàn minh tinh, là quyết định sáng suốt nhất được bày ra từ bên trên., “Ta phỏng chừng không có tiền quyền góp hiện tại có thể có một tỷ đã là vượt quá trình phát huy...” Phụ tá: “Ta cũng không dám nghĩ, cuối cùng phải chiêu mộ bao nhiêu tiền!” “Dù sao sáu ức cũng không phải mục tiêu cuối cùng rồi, thua

thiệt ta trước đó còn cảm thấy sáu mươi ức không có hi vọng gì, nhằm chừng trên cũng cho rằng sáu ức không có khả năng gì, cho nên mới đáp ứng nếu như Bạch Đế lấy được sáu mươi ức thì chuẩn bị đường tu, hiện tại không biết bao nhiêu người phải trọn tròn mắt, ai có thể nghĩ đến Lâm Tri Bạch Chân có bản lãnh có thể làm được chứ, hơn nữa số tiền hấn chiêu mộ còn vượt qua sáu mươi ức!”, Thật sự thì không có ai rồi! Hiện giờ cho dù là minh tinh của lục châu, cũng không thể nào so đo với Lâm Tri Bạch! Đây là... ý tưởng của Trương Trương, S, kỳ thực cũng là ý tưởng của các châu minh tinh. Mắt thấy Lâm Tri Bạch từ thiện hứng trực tiếp thao tác cuồng tú trong lam tinh, tất cả sao băng khắp châu đều đang chấn động mà hiểu ra: “Lâm Tri Bạch Phi.” Có lẽ không bao lâu nữa, Lam Tinh chúng ta sẽ có thêm một siêu sao trong bát tinh châu nha!” “Kỳ thực từ việc Lâm Tri trắng phoi bày trong cuộc đấu, ta biết sớm muộn gì ngày này cũng sẽ tới.” Người trời sinh ra là rồng, sao lại bị vây ở châu châu nhật?” Hấn bây giờ mới chỉ là châu châu hai sao, nhưng độ nổi tiếng ngày càng ngày càng tăng., “Ha ha, có lẽ không đến nửa năm sẽ Tam tinh, thậm chí Tứ tinh!” “Ha ha, vậy người xem thường Lâm Tri Bạch rồi.” “Bạch Đế Trùng Tam Tinh, đâu cần nửa năm thời gian đâu.” Căn cứ vào tốc độ tăng trưởng của hơi thở của người ở các châu, chỉ sợ mấy ngày tới đây, Lâm Tri Bạch sẽ lập tức thăng quan. “Thật hay giả?” Sự tình đương nhiên là thật sự giả?” Người tham gia sự việc đương nhiên cũng không biết là chó ngáp phải ruồi, mèo mù đụng phải chuột chết, hay là thực sự có chút tin tức nội tình. Ngay khi đang trong lúc trực tiếp trực tiếp giải quyết trò chơi xé thẻ bài hôm nay, Triệu Châu bên này, bảng danh sách những ngôi sao mới nhất mới được thay mới!, Địa kính của Lâm Tri Bạch đột nhiên vọt tới vị trí hơn đường lớn! Phải biết rằng Lâm Tri Bạch thậm chí còn chưa từng đi qua Triệu Châu, y chỉ bảo Giang Thành giúp mình xin một bậc đánh giá ngôi sao của mình ở Triệu Châu mà thôi. Kết quả giai cấp ban đầu trực tiếp vượt qua một bậc! Trên thực tế, Lâm Tri Bạch hiện tại đang ở bên ngoài Tần Tề. Chúc địa vị ở Lam Tinh đều ở một đường. Mọi người đều biết lúc nào cũng sẽ có tin tức từ một châu nào đó truyền ra trở thành siêu một đường. Kết quả cũng giống như mọi người dự đoán. Mà khác với mọi người ở chỗ, không ai ngờ lại nhanh như vậy! Bản thân Triệu Châu mạng bạn cũng không ngờ được... “Không

phải, quan điểm mà chúng ta yêu thương Bạch Đế lại thâm trầm như vậy sao?”, Bạch Đế viên thứ ba, là Triệu Châu ta cho người!” “Ha ha, người còn rất kiêu ngạo.” Đó là, ta cũng không phải Sở Châu, có thâm cừu đại hận với Bạch Đế.” Sở Châu có một nhóm người điên cuồng chống lại Bạch Đế, cái này quả thật không có biện pháp.” Nhìn tư thế hiện tại, ta đoán chừng ngôi sao thứ tám của Bạch Đế., “Đại khái tỷ lệ sẽ bị Sở châu làm khó xử.” Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, Bạch Đế ở trong Tề Sở Văn đấu, đã đem Sở Châu hành hạ thảm hại như thế nào, về sau sẽ bị nhắm vào rất nhiều.”

“Tất cả đều là nhân quả mà!” “Vấn đề là Bạch Đế có lẽ cũng không nghĩ tới, Tiểu Sở châu không có phong độ như vậy, viện trợ mà Triệu Châu chúng ta phái qua đều bị Bạch Đế ngược đãi, sao chúng ta lại không nhớ tới nhắm vào Bạch Đế, ngược lại tất cả mọi người đều vui lòng thần phục đấy.” Người Triệu Châu như đang thảo luận., Đối với người của Sở Châu thật sự khinh thường. Loại khinh thường này chủ yếu đến từ sự yêu thích đối với Bạch Đế! Bởi vì Triệu Châu chính là châu trong nghệ thuật, sự phát triển của Cầm Kỳ Thư Họa vô cùng tốt! Lâm Tri Bạch, loại chủ nhân như Cầm Kỳ Thư Họa này, trong mắt người Triệu Châu chính là sự tồn tại của Thần! Thần đến Lâm Tri Bạch vẫn không có đi qua Triệu Châu. Người Triệu Châu cũng đã khiến Lâm Tri Bạch trở thành siêu nhất tuyến của Triệu Châu! Đây là một kỷ lục trước nay chưa từng có: Từ khi có bất kỳ ngôi sao nào như Lâm Tri Bạch, làm được như vậy, còn chưa đi châu nào đó, đã thành viên nhất của châu đó! Mà các châu còn lại đều bị Lâm Tri Bạch sáng tạo ra kỷ lục này khiếp sợ rồi!, “Ta còn tưởng rằng ta sẽ là ngôi sao thứ ba của Bạch Đế sẽ là Trung Châu chúng ta thấp sáng, không ngờ lại bị Triệu Châu thấp sáng cho một chút!” Bạch Đế bây giờ là lục tinh trẻ tuổi nhất trong lịch sử của Lam Tinh, “Đừng gấp!”, sau này Bạch Đế còn có thể trở thành lục tinh của châu trẻ tuổi nhất, “Mảnh sao thứ tư sẽ là Trung Châu?” “Người thật đúng là có khả năng!”... “Tần Châu, cười chết đi, người còn chưa đến Triệu Châu đã thành sức ảnh hưởng của Triệu Châu siêu nhất!” Tề Sở Văn Đấu, cộng thêm hoạt động của lịch sử lần này, Bạch Đế quả thực loạn sát...”... Tề châu đột nhiên vui vẻ: “Tề châu, thật là vui vẻ.”, “Chúng ta là ngôi sao thứ hai của Bạch Đế mà!” Nói theo một ý nghĩa nào đó, Tề Châu chính là cố hương thứ hai của kẻ giàu nhất!” - “Đồng ý... Sở

Châu. Ta cọ nhé, Bạch Đế ba sao rồi!?” “Tam tinh, không tính là cái gì, dù sao hấn cũng vĩnh viễn không bao giờ nghĩ tới việc lấy được ngôi sao Sở Châu của hấn!” “Sở Châu chúng ta không có biện pháp ngăn cản hấn thăng tinh, nhưng chúng ta có thể để Bạch Đế vĩnh viễn không có biện pháp tập hợp đủ bát tinh!” “Chính là!”. “Tề Sở đấu với hấn, chúng ta thâm hại biết bao nhiêu, chúng ta trả thù sẽ ác tới mức nào! “Nói cho Bạch Đế ở châu chúng ta, có đúng hay không?”, Mười ngày trước, cấp đánh giá của các minh tinh cần xin, ban đầu đã định sẵn một tuyến, lúc ban đầu ta còn cảm thấy quyết định rất cao, kết quả phát hiện các châu khác cũng đều là một tuyến đánh giá ban đầu, sau đó ta liền tò mò hỏi thăm Bạch Đế một chút, kết quả liền cảm thấy, hoặc là trực tiếp cho siêu một tuyến thật ra cũng không phải không được!”, “Đều sẽ bị chinh phục!” Ngăn cản Bạch Đế Phong Thần không phải là tốc độ của hấn, mà là tốc độ truyền bá tin tức, hoặc là nói bức tường ở giữa các châu.” Hiện tại cái này từ thiện hoạt động, phá vỡ bức tường kia, người của Bạch Đế mỗi ngày đều thở không ra hơi!” “... Hàn Châu, bỗng nhiên chờ mong Bạch Đế đến Hàn Châu chúng ta!”, “Ha ha, ha ha? Tưởng là mấy thằng nhóc vất mũi chưa sạch thôi à? Mỗi hành Lam Chuyển Mạt Tự 《Đoạt》? 《Thuận Tù》 với lý tưởng nhận là Bạch Đế.” Nữ đoàn trực tiếp bộc lộ lý tưởng?” “Là lời của Bạch Đế, người xem fan của cô ta nói cái gì, đều đang nhấn lại cái gì để ủng hộ tỷ tỷ bắt Bạch Đế, để Bạch Đế trở thành con rể của Hàn Châu.” “Hay lắm, “Đám phẫn cuồng nhiệt của nữ đoàn kia, cũng đặc biệt nhận được yêu cầu chủ động tiếp xúc với nam nhân?” Vẫn câu nói kia, là câu của Bạch Đế thì không thành vấn đề!”... Ngụy Châu, nghe nói Hàn Châu bên cạnh, lại muốn cho Bạch Đế làm con rể?”, Nữ đồng câu dẫn đúng không, ha ha, quả thật Hàn Châu nữ đoàn chân dài ủng hộ, nhưng theo ta được biết, nữ hài tử ưu tú thích hấn rất nhiều, trên cơ bản có thể tùy tiện chọn lựa, mị lực của nữ đoàn đối với loại người như hấn mà nói cũng chỉ như vậy thôi.” “Nhân sinh thắng lợi!”, “Bây giờ mọi người chú ý nhất là tinh hội thứ tư của hấn là ở châu nào thấp sáng.” Không biết Bạch Đế tiếp theo là châu nào.” Phía chính phủ còn chưa có thông báo, nói là xem tình huống mà quyết định, mục tiêu thứ nhất của châu là Tần Châu, chủ yếu là bởi vì bản thân Bạch Đế ở Tần châu đủ để hiệu triệu lực, cho nên mới để cho hấn ta đánh cái đã.”... châu

thứ hai là châu nào, Lâm Tri Bạch thật ra đã có phương hướng rồi. “Triệu Ngụy bốn lựa chọn một đi.” Lâm Tri cười trắng với Trương. Trương Nhượng nói: “Vi sao là bốn châu này?”, Tiếp theo chính là Yên, Triệu, Ngụy và Trung Châu, trước mắt ta không vội, bởi vì trên cơ bản đã là chuyện ván đã đóng thuyền.” Ngừng một lát, Lâm Tri Bạch thẳng thắn nói: “Ta muốn mau chóng có được bốn ngôi sao của bốn châu này.” Chỉ cần tốc độ nhanh nhất thực hiện mục tiêu của tám sao, Lâm Tri Bạch mới có thể kế thừa thần thoại tập đoàn mà mình vẫn muốn làm. “Chờ một chút.” Trương, chán nản nói: “Đạo lý ta cũng hiểu được, nhưng hình như ngươi cảm thấy, hoạt động từ thiện này, còn có thể giúp ngươi được thêm một ngôi sao?” Lâm Tri Bạch lắc đầu., “Không phải.” Trương, S vỗ ngực, “Làm ta sợ hết hồn, kỳ thật có thể lấy được một viên tinh đã là rất tốt rồi, ta cảm thấy...” Lâm Tri Bạch muốn nói, “Ta muốn ngừng Trương Trương, A: “Việc làm từ thiện này, nói không chừng có thể giúp ta gom đủ bát tinh.” Trương, Khoa Đặc rất muốn hỏi Lâm Tri Bạch, là ngươi điên hay là ta điên rồi? Mặc dù hoạt động từ thiện này, quả thật đã đạt tới quy mô quan sát trên thế giới, có thể nói bất kỳ một cái trực tiếp nào cũng có thể nói là không cần phải nói., Cũng không có thứ đồ chơi này hấp dẫn ánh mắt toàn cầu, nhưng muốn dựa vào nó để gom đủ tám sao, quả thực là thiên phùng dạ đàm! Trừ phi Lâm Tri Bạch trong lúc hoạt động từ thiện, mỗi ngày biểu diễn “thần tích” cho mọi người xem! Hành! Lui một vạn bước. Cho dù Lâm Tri là thần tiên thật sự của Lâm Tri, lấy đi một lượt các châu, nhưng cuối cùng Sở Châu làm sao bây giờ? Trên trời Sở Châu đều biết rõ. Sở Tri Châu đối với bạn cũng rất không hữu hảo làm việc! Lâm Tri không giải thích, chỉ cười cười nói: “Bốn châu này đi đâu, Trương đội quyết định thế nào?” Ta quyết định...” Trương Tiêu nói: “Vậy đứng thứ hai đến Hàn Châu là được rồi., Bên kia ta có một vị bằng hữu, hẳn muốn nhét mấy người đi từ thiện.” Hiện tại ngươi nói chuyện cũng trực tiếp như vậy, Lâm Tri Bạch có chút ngoài ý muốn nói: “Nếu nói chuyện, ta khẳng định không thành vấn đề.” Khó trách Trương Dã? Sặc rắng Sặc nguyện ý cung cấp cho Lâm Tri Bạch các loại tiện lợi, hẳn muốn tìm ai cũng được, thậm chí ngay cả Lâm Thủ Nhất cũng có thể mang vào. Chỉ là Trương? Hơn nữa bản thân mình cũng có ý nghĩ ghen. Mà Lâm Tri Bạch đối với việc này ngược lại không sao, đoàn

sao tinh dục này, nhất định là một thom ngon. Tiếp theo bất kể là đi đến châu nào, chắc cũng sẽ có vô số ngôi sao xông vào. “Đúng rồi.” Lâm Tri đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nói: “Hàn Châu ta có thể mặc kệ.”, Nhưng Ngụy Châu, vẫn là tận lực nghe lời ta đi. Ta có chút kế hoạch, hẳn là có thể làm cho chúng ta làm nhiều công nhiều lần đạt tới mục tiêu từ thiện.” Được.” Trương, S là có điểm máu chột, bán nhân tình bằng hữu cũng được, nhưng không thể ảnh hưởng đến công việc. Lâm Tri Bạch có thể dẫn dắt đoàn từ thiện, quyên góp được bao nhiêu tiền, cuối cùng cũng là trực tiếp hòa hợp với Trương? Thành tích của S., Sau này sẽ khảo sát hẳn. Cho nên Lâm Tri từ thiện càng tốt, trương? Càng vui vẻ! “Ngày mai, chúng ta tiếp tục chơi trò chơi xé thẻ bài này, người xem còn chưa chán.” Lâm Tri Bạch đã chuẩn bị tốt tính toán. ** đọc sách. ** thời gian, sách tầy tầy, thời gian sau đó, để cho người xem nhìn thấy đồ mới, nhất định là không khiến cho người xem thất vọng mới. Thậm chí... Lâm Tri nghĩ mãi, bất kể là đi tới châu nào, hẳn cũng phải để toàn thế giới giữ được hứng thú để xem cái từ thiện phát sóng trực tiếp này. Tốt nhất là trực tiếp cho người các châu xem cái trò chơi từ thiện này, trở thành một tập tục. Dù sao một cái Hương Tri Bạch đã muốn làm từ thiện một chu diễn. Thời gian tám chu toàn. Lâm Tri Bạch phải đầu nhập tinh lực vào sự nghiệp từ thiện, ít nhất hai tháng trở lên. Hai tháng cũng đủ để hẳn thực hiện mục tiêu của mình rồi, Lâm Tri Bạch lúc nào cũng chuẩn bị xong việc chuẩn bị kinh diễm trước thế giới này!

Chương 517: Lâm Tri không muốn chơi trò chơi nữa!

“Lục chỉ mới nhất: ngày thứ ba, Lâm Tri Bạch tiếp tục dẫn đoàn đội đi chơi trò chơi xé thẻ bài. Nhưng khác với ngày thứ hai chính là, ngày thứ ba, đó chính là trong hai đội ngũ Hồng Lam đối chọi với xé danh bài, mỗi đội đều có một nội ứng! Nội ứng của đội đỏ là Lý Tiêu, nội ứng của đội Lam là Tần luyện. Hai vị Ca sau, nội ứng của đội ngũ khác nhau, khiến cho tiết mục kết quả của mình bị kéo dài! 【 【 cảnh hack thẳng cấp! 】 【 Tuân tắc thẳng cấp! 】 Ta còn đang nghĩ, hôm nay sao lại xé thẻ bài, ngày hôm qua không phải đã xem rồi sao?, Kết quả Bạch Đế làm ra quy tắc nằm vùng, trong nháy mắt hiệu quả của tiết mục càng đa dạng! 【 Mục tiêu của

Bạch Đế quá nhiều! 】 Ta thật sự không biết đầu óc của Bạch Đế thông minh như thế nào, không chỉ thiết kế trò chơi đặc sắc như vậy, mà còn có thể trong thời gian ngắn như vậy, thực hiện thăng cấp mang tính chất thú vị! 】 Không sai, thăng cấp. Nếu như ngày hôm qua chỉ là trò chơi xé thẻ bài đơn thuần như vậy, thì người xem kia có thể xem say sưa, nhưng thú vị chắc chắn sẽ giảm xuống! Bởi vậy, Lâm Tri Bạch gia nhập quy tắc nằm vùng, lập tức làm cho người xem tăng cường tầm nhìn trò chơi này rất nhiều! Vì thế mới nhiệt tình xem trò chơi này!, Chẳng những không giảm xuống, ngược lại trong nháy mắt tăng lên rất nhiều! Trương? Đối với việc này đều bội phục không được: “Bạch Đế lão sư, ý tưởng này của người thật sự là, ta ngày hôm qua phát sầu, hôm nay làm thủ đoạn gì mới có thể ổn định tỉ lệ, kết quả người làm ra quy tắc mới, trong nháy mắt tất cả vấn đề đều được giải quyết, thu nhận xác suất không giảm, ngược lại so với lúc trước tăng lên rất nhiều!” “Giá tá bên cạnh muốn nói lại thôi, Lâm Tri nói: “Có vấn đề gì không?” Trương, trợ thủ của Sùng gãi đầu nói: “Vậy ngày thứ tư sắp xếp như thế nào?” Lâm Tri cười trắng nói: “Ngày thứ tư cũng có thể xé bằng, chúng ta chỉ cần hai đội ngũ, chúng ta chỉ cần đưa ra hai đội ngũ., Mở rộng thành ba đội là được.” Trương Trương, S cũng cười vỗ vai trợ thủ: “Vấn đề mà người lo lắng Bạch Đế lão sư đã sớm nghĩ tới, ta đã an bài người đến Hàn Châu tìm năm minh tinh tới đây, thành lập đội ngũ thứ ba, đến lúc đó chính là ba đội cùng xé thẻ bài, mười lăm người chơi. Bởi vì trạm dừng lại muốn đi Hàn Châu. Cho nên Lâm Tri Bạch Trương? Sùng định dùng một loại phương thức như vậy báo cho mọi người trong lam tinh xem. Hai người đã đạt thành đồng ý, bao gồm cả chuyện này mấy ngày hôm sau an bài như thế nào, cũng đều có bản đoán chi tiết. Quả nhiên, vào buổi tối hôm đó, năm ngôi sao của Hàn Châu đã đến. Năm ngôi sao của Hàn Châu này, bốn nam một nữ, thân phận đều có phân công, một là diễn viên., Một người là ca sĩ, một người là nữ đoàn, một người là thành viên đoàn nam, còn có một người là tổng nghệ vòng tròn của Hàn Châu, cũng chính là cái gọi là tổng nghệ Già Già, nhưng trong kênh phát sóng trực tiếp đỉnh cấp, nhìn thấy những người này đến, người xem trong nháy mắt! “Đăng ca!” “Đăng ca!” “Thủ thuyền!” “Lúc Kim Tú Tinh!” “Doãn Chung Phó!” “Bọn họ sao lại tới đây!”. “Đều do Hàn Châu ta trực tiếp phát sóng ngầm ở đây, đột nhiên nhìn

thấy minh tinh của bản châu, người xem của Hàn Châu đương nhiên kích động, nhiệt tình hơn nhiều so với trước kia. Đặc biệt là đám si cô hủ này., Lại càng ban thưởng nhiều hơn, chỉ vì để cho thần tượng nhà mình có thể ở giữa kên phát trực tiếp hưng hăng bộc trực tiếp! Trương? Bảg? Không khỏi kinh hãi. Không khỏi cảm khái thần tượng của Hàn Châu, không hổ là Lam Tinh đệ nhất! Đúng vậy, thần tượng kinh tế Hàn Châu vô cùng nóng bỏng, người trẻ tuổi bên kia cơ hồ mỗi người đều truy tinh, đoàn nam nữ này đại hành kỳ đạo, các loại tổ hợp không phải soái ca chính là mỹ nữ, tài hoa cũng phải nhượng bộ! Nói một cách khác, muốn làm thần tượng ở Hàn Châu? Mỗi lần được huy động thần tượng đến đây đều bị nôn mửa?, Nhưng không thể xấu được, một câu tổng kết lại chính là “Nhan Tại Giang Sơn. Giá trị nhan sắc chính nghĩa! Đương nhiên vạn sự vô xác, tại Hàn Châu cũng có chút minh tinh, lớn lên không đẹp trai, những thứ này cũng chỉ là tương đối mà thôi. “Như mọi người đã thấy.” Lâm Tri Bạch với tư cách đại ca dẫn đầu, cười giải thích nói: “Vì để cho tâm biến quá trình hoạt động càng thêm thú vị, chúng ta quyết định để năm nghệ sĩ đến từ Hàn Châu này cùng vào chơi trò chơi, về phần tại sao là Hàn Châu mà thôi, bởi vì chúng ta làm xong từ thiện Tân Châu, sau này sẽ có tiền đồ., Đến tiếp theo chính là Hàn Châu, mọi người có thể hiểu là một tiết mục phát biểu, mặc dù trực tiếp từ thiện là trực tiếp trực tiếp, nhưng ta càng hy vọng mọi người có thể trong lúc trực tiếp thu được sự vui vẻ như đang xem tổng kỹ...” Giải thích xong như thế, người xem lập tức trở nên mong đợi. Lần trước là quy tắc thăng cấp, lần này là thăng cấp, Lâm Tri Bạch có thể hiểu rõ được tâm lý của người xem, luôn tạo ra một chút kỳ vọng mới cho người xem! Vì vậy... trong đợt phát trực tiếp của tứ thiên, Hàn Châu cũng đồng thời gia nhập vào đội ngũ. Ba chi đội loạn thành một đoàn, cũng làm cho tiết mục càng thêm đáng xem. Trong số này có một số trường hợp khiến người ta cười to, ví dụ như ba đội, hay là ba đội., Chắc chắn sẽ có hai đội kết minh với nhau, cùng nhau nhằm vào đội thứ ba. Kết quả hai đội sau khi kết minh lại không thể tin nhiệm nhau, thậm chí đâm sau lưng nhau các loại, người xem các châu đều cười ha ha, nhao nhao ồn ào trong tiểu viện, hi vọng tình cảnh càng thêm hỗn loạn. Tỷ như trong ba đội ngũ, tốt nhất mỗi đội có một nội gian., Mà ba nội gian tốt nhất là đồng đội, tạo thành đội ngũ thứ tư...

Kết quả, ngày thứ năm, Lâm Tri Bạch thiện như lưu, trực tiếp sử dụng đề nghị của người xem, để xé tan thẻ bài càng thêm hỗn loạn, cũng càng khiến người xem phải đưa vào trong đó! Cứ như vậy! Năm ngày liên tục! Đoàn đội từ thiện giúp Tân Châu chiêu mộ được giá tiền đã cao tới 93 ức! Sáu mươi ức mục tiêu mà Lâm Tri Bạch định ra sớm đã bị vượt qua, nhìn đáng vẻ bây giờ đột phá trăm ức cũng không phải việc khó! Hiệu quả như vậy! Tình báo cũng bị chấn kinh! Phía chính học cũng bị chấn kinh! Phải biết rằng trước kia không phải chưa từng làm từ thiện mà, cũng không phải chưa từng khởi xưởng trạm tối các châu. Nhưng hoạt động từ thiện tiền tiền tiền quyên góp được, có thể nâng tiền kim tiền quyên tới., So sánh với lần này quả thực là chín trâu mất sợi lông! Trương? Răng rắc cũng cười lệch đi, hấn trở về ít nhất thăng hai cấp, Lâm Tri Bạch thật sự là quá dốc sức, mình cái gì cũng không làm đã thắng! Nhưng ai dám nói mình là nằm mơ thắng chứ? Chính mình lớn mật phóng quyền, không nhúng tay vào an bài của Lâm Tri Bạch, cái này chẳng lẽ không phải công hiến? Trương? Logic này tự hợp, liên càng thêm thoải mái, cũng càng thêm ỷ lại vào Lâm Tri Bạch, chuyện gì đều do vị “Bạch Đế sư phụ” này định đoạt! Tựa như mời minh tinh Hàn Châu này. Thật ra trong quy hoạch ban đầu., Lâm Tri Bạch đến châu nào, chỉ có thể dùng minh tinh của châu nào, mà danh ngạch thì chỉ có chín cái. Nhưng hiện tại đã hoàn toàn vượt ra khỏi kế hoạch. Có điều dưới điều kiện tiên quyết về hoàn thành nhiệm vụ của Lâm Tri Bạch Thái, hấn phá vỡ quy củ cũng sẽ không ai nói nửa chữ không, cho dù là chính quyền cũng là các loại Lục Nhĩ đại khai!... ngày thứ sáu. Buổi sáng sau khi rời giường, Lâm Tri Bạch cùng mọi người dạy Ngũ Cầm hí. Ngày đầu tiên, người xem căn bản là không quen. Nhưng Lâm Tri Bạch đã đánh năm ngày, ngày thứ sáu người xem đã hoàn toàn quen thuộc, còn có rất nhiều người đang luyện tập theo. Thậm chí Lâm Tri Bạch còn bảo từ thiện đoàn tới đây học tập lão sư, lục chế thành video giáo học, thuận tiện truyền bá rộng rãi. 【Chiêu này không tệ lắm!】 ta luyện theo mấy ngày , Là cảm giác không giống, cũng không biết có phải do tâm lý hay không. 【 ha ha, cũng không phải nguyên nhân tâm lý, chủ yếu là người nguyện ý vận động, vậy chắc chắn là mạnh hơn ngũ nướng. 【 Bạch Đế đều cố gắng tập thể hình như vậy,

ta dựa vào cái gì mà lười biếng? 】 Đúng, không thể không thừa nhận, tác phong làm việc của Bạch Đế, thật sự vô cùng xuất sắc!, Chẳng trách thân thể của hắn tốt như vậy! 【Hôm nay mọi người đều đang chơi với nhau? 】 hay là xé danh bài? 】 Tước bài nhìn đã ba ngày, có chút chán, hoặc là hôm nay đổi thành? 【Thật ra tiếp tục xé danh bài cũng được, nhưng chúng ta muốn thấy Bạch Đế tự mình tham dự! 】 Lúc này, Lâm Tri Bạch vừa mới đánh xong Ngũ Cầm Hí. Phát hiện màn đàn tràng nói thế, liền cười nói: “Nếu mọi người muốn thấy kết cục của ta, vậy tối nay, ta sẽ cùng đám người kia cùng nhau chơi với nhau xé danh bài trò chơi này.” Lời này vừa nói ra, trong nháy mắt đã kích động hẳn lên. Bởi vì trò chơi xé nát danh hiệu này hừng hực khí thế, làm nhiều ngày như vậy, Lâm Tri Bạch vẫn luôn là làm trọng tài xem kịch., Mọi người chưa bao giờ tự mình ra trận! Mọi người đã sớm chờ Lâm Tri xé xác người khác hoặc bị người khác xé! Mà mười lăm minh tinh, sau khi nghe được tin tức, cũng trở nên hưng phấn, bọn họ giờ đang chơi trò chơi này đã rất thành thạo. Thuần thực sẽ tự tin, tự tin quá sẽ bành trướng. Ai sau khi tự tin nhiều sẽ cảm thấy: mặc dù Bạch Đế quả thật rất lợi hại, thể lực rất tốt, đáng người rất linh hoạt, nhưng mọi người chỉ cần nỗ lực thêm chút, chưa chắc đã không xé được bằng hiệu của vị đại ca dẫn đầu này! Đương nhiên, bành trướng thì bành trướng., Mọi người thật ra khi phân đội còn chưa bắt đầu, đều đang cầu nguyện mình cùng Lâm Tri Bạch phân chia trong đội ngũ. Nhưng hết lần này tới lần khác. Sau khi phân xong, mọi người ngạc nhiên phát hiện, Lâm Tri Bạch không nằm trong danh sách của ba đội ngũ! Đối với Lâm Tri Bạch kia thì cười miễn thi nói: “Các người là mười lăm người, hơn nữa ta đã mười sáu người, phân đội thì rất khó cân bằng, cho nên bây giờ đang là mười lăm người các người, chia thành ba đội ngũ, một mình ta tạo thành một đội ngũ.” Nói cách khác: “Lâm Tri Bạch muốn một mình đối kháng với mười lăm người! Nghe được câu này của Lâm Tri Bạch!, Cả đoàn minh tinh đều sợ ngây người, người xem cũng sững sờ!????? 】 ta không nghe sai, Bạch Đế nói hắn một đội! 】 【 quá kiêu ngạo! 【 quá kiêu ngạo! 】 “Song quyền nan địch tứ thủ! 】 Mặc dù Bạch Đế có thể nhảy lên tường cao ba thước, nhưng loại năng lực này không đủ để hắn

đổi kháng với ba đội ngũ! 】 trừ khi ba đội ngũ này chém giết rất lợi hại, Bạch Đế có thể bắt đầu ngư ông đắc lợi! 【 số tiền đầu chơi trò gian trá, có lẽ hẳn có kế hoạch đặc biệt nào đó không chừng cũng không chừng, 】 có Bạch Đế gia nhập, ta tin rằng hôm nay xé thẻ bài, tuyệt đối sẽ nhiều hơn trước! Sau khi khiếp sợ, người xem khiếp sợ sắp nở mày nở, trong trạng thái chờ mong hôm nay, chính thức bắt đầu bốn thẻ bài tàn phá hôm nay! Bốn đội ngũ chia thành bốn., Lâm Tri Bạch là đội Bạch, cả đội chỉ một mình hắn.... Là đội Bạch, Lâm Tri Bạch làm sao chơi trò chơi xé danh bài? Đáp án rất đơn giản, Lâm Tri Bạch trong trò chơi bắt đầu điên cuồng chạy nhanh. Bởi vì sân bãi chia danh bài là bị hạn chế trong phạm vi nhất định, là Bạch Đế!“Người của đội đỏ rất nhanh phát hiện Lâm Tri Bạch, chuẩn bị vây quanh. Lâm Tri cười ha ha, quay đầu bỏ chạy, một mình hắn không thể đánh thắng quá năm người. Năm người đội đỏ tự nhiên không cho, đuổi theo Lâm Tri Bạch không bỏ qua., Kết quả đuổi theo bọn họ đột nhiên dừng bước. Bởi vì phía trước là đội lam! Ngày hôm nay thi đấu đối kháng, bốn đội ngũ đều là địch nhân! Đội hồng cũng không muốn vì bắt Bạch Đế mà bị đội lam đoạt được tiện nghi! Lâm Tri Bạch lại cười ha ha, trực tiếp nhảy lên tường cao ba thước, sau đó đắc ý nói: “Các người cứ từ từ chơi đi.” Nói xong Lâm Tri Bạch liền trực tiếp chạy không thấy bóng dáng. Đội hồng cùng đội lam, đều có năm người, như hổ rình mồi giằng co với nhau. “Sao ta cảm thấy không thích hợp vậy?” Chu Hàn ở trong đội đỏ gãi đầu gãi đầu, hắn thật sự cảm giác hình như có gì đó không đúng. Đồng dạng một Hàn Tinh Tinh của đội hồng châu cũng buồn bực nói: “Đúng là không thích hợp, chúng ta không phải bắt sự phụ Bạch Đế sao?”, “Sao đột nhiên lại gặp người của đội lam?” Trương Hi Dương thờ dãi nói: “Bạch Đế đã biết Lam đội đang ở bên cạnh, hẳn cố ý dụ chúng ta tới đây?” “Huynh!” “Rất có thể!” “Chúng ta bị lợi dụng rồi!” Người của đội đỏ nhanh chóng phản ứng lại, bọn họ bị Lâm Tri Bạch tính kế. Đồng thời, đội Lam bên kia cũng mơ hồ ý thức được điều gì, bởi vì đội đỏ bị Lâm Tri Bạch đưa tới. “Bạch Đế thật gian trá!” “Hắn muốn ngồi xem Hồ đấu!” “Nếu gặp phải đội đỏ thì chúng ta cứ chạm nhau đi.” Bạch Đế trước tiên không cần để ý, hắn chỉ một mình, cuối cùng giải quyết hắn là được rồi.”, Khi hai bên sắp giao thủ, xa xa bỗng có

động tĩnh. Quay đầu nhìn lại, người của đội đỏ và đội lam đều trợn tròn mắt! Đúng là đội vàng tới! Phải hỏi vì sao đội vàng bỗng nhiên cũng đến vị trí đầu thôn này? Vậy phải hỏi sư phụ Bạch Đế chạy đằng trước, đội vàng rõ ràng là vì bắt lão sư mới chạy đến đây! Nhưng sau khi dẫn người của đội vàng đến cửa thôn, Lâm Tri lại giở chiêu cũ, lại nhảy lên tường cao ba mét ở cửa thôn, mặt đầy ý cười. “Tình huống gì?” “Đội xe Hồng Lam ở đây, “Dựa vào!” Lão sư phụ của đội Bạch Đế cố ý dẫn chúng ta tới đây!” Đội Hoàng Lam mơ hồ ép mấy chục giây, ý thức được tình huống này. Đội Hoàng Hồng trong lúc giằng co, kết quả đội của bọn họ bị Lâm Tri Bạch dẫn tới., Vừa mới bắt đầu đã thực hiện “Hội sư tứ phương”! Mà lúc phát trực tiếp. Những khán giả đi theo bạch giác của Lâm Tri đều cười điên lên rồi! Ha ha ha! 【 【 【 người độc ác như Bạch Đế! 【 tám trăm tâm nhãn, 【 giám sát địch tình hình, trước tiên xác định vị trí đội lam, sau đó khiêu khích đội đỏ, một đường dụ dỗ, cứng rắn đưa đội đỏ đến vị trí của đội lam!】 sau đó thừa dịp Hồng Lam giằng co, lại đi tìm đội vàng!】 [Tìm được đội quân cũ, mang theo đội vàng đến cửa thôn giằng co.】 Hiện giờ ba đội đều mơ mộng, trong mấy năm trước mọi người trong trò chơi rất hỗn loạn, người tương đối phân tán. 【 nhưng giai đoạn này bởi vì Bạch Đế mang theo tiết tấu nên】】 , “Ta trực tiếp biến thành hình thức chiến đấu đoàn! “Ta đã biết, chỉ cần Bạch Đế gia nhập, trò chơi xé thẻ bài này tuyệt đối sẽ vô cùng đặc sắc!” 【Kinh điển, cảnh tượng này quá kinh điển rồi!】 xxoạt, bài đại chiến nên tức phát, người xem đã thất bại! Lâm Tri là Thiên Tú, dựa vào một kỹ năng có thể leo lên một bức tường cao ba thước liền tạo ra tình cảnh như vậy! Đương nhiên, Lâm Tri Bạch thành công còn có một nguyên nhân: Đó là Hồng Lam hoàng đội, Rặc đọc sách. Nặc – Rặc, các xe hàng đã quá muốn bắt Lâm Tri Bạch., Cho nên mới bị hấn nắm mũi dắt đi, cuối cùng đã dẫn tới cửa thôn hội hợp. Nếu như không phải hấp dẫn quá lớn ‘Bắt lấy Bạch Đế’, thì hấn cũng sẽ không thuận lợi mà có thể thành công như vậy. Mà nếu như đội hoàng kim đỏ thậm chí đụng phải, thì không thể làm như không thấy được nhau, mọi người tạm thời cầm Lâm Tri Bạch trên tường cao ba thước lên không có biện pháp nào. Trừ phi ba đội có thể hợp tác, tìm cái thang, bảo vệ dưới

tường, trước tiên đem Lâm Tri giải quyết một cách vô ích. Có điều trước khi ba đội kết minh, đâm lưng lẫn nhau vài đợt, không có trụ cột tín nhiệm lẫn nhau, dứt khoát mặc kệ Lâm Tri trắng tay. Hiện trường trong nháy mắt đã bắt đầu hỗn chiến! Người xé ta, ta xé hắn, đồng thời còn phòng bị lẫn nhau, có thể nói là loạn thất bát tao, nhưng người xem lại giống hệt như Lâm Tri Bạch trên tường, xem thế nào đã ghi sổ xong.

Chương 518: Đứng thứ hai, Hàn Châu!

Bài danh mới nhất: lần này xé mở đặc biệt thú vị, đương nhiên cũng cực kỳ kịch liệt, một bên là ba đội hỗn chiến đỏ lam vàng “Xuyên bức”, bên kia là Lâm Tri Bạch tọa sơn quan hổ đấu. Cuối cùng. Những người có thể bảo vệ được phía sau lưng cộng thêm Lâm Tri Bạch, chỉ còn sáu người. Mà đúng lúc này, Lâm Tri Bạch xuất động, y lặng yên không một tiếng động đến gần một người trong số đó., Xoạt một tiếng, xé tan danh bài của đối phương! Hiện tại chỉ còn năm người...” Lâm Tri Bạch lộ ra mỉm cười, năm người này không phải là đối thủ của y. Minh và hệ thống trao đổi các loại kỹ năng thể dục, cũng không phải là vật ăn chay! Đương nhiên, năm người này cũng không muốn thúc thủ chịu trời, lập tức bắt đầu động thủ. “Bắt được!” Một người trong đó nhìn thấy Lâm Tri Bạch muốn bắt lấy, trên mặt lộ ra vẻ cuồng hỉ, kết quả sau một khắc liền trợn to hai mắt! Lâm Tri Bạch bước nhanh xoay người., Giống như cá chạch né tránh hấn bắt lấy, ngược lại trong nháy mắt dịch chuyển lấy danh bài của đối phương. “Thực là lợi hại!” Ngoại trừ Lâm Tri Bạch, bốn người còn lại trơ mắt nhìn, đều bị sự linh hoạt của hắn làm cho khiếp sợ. “Chúng ta liên thủ!” Tốc độ của Bạch Đế quá nhanh!” “Bạch Đế tốc độ quá nhanh!” “Xoạt một tiếng, “Xoạt xoạt một tiếng, bốn người cùng tiến lên, Lâm Tri Bạch lập tức kéo dài khoảng cách. Tốc độ của hắn quá nhanh, nói chỉ còn tàn ảnh thôi cũng rất khoa trương, nhưng tuyệt đối so với bốn người này nhanh hơn rất nhiều! Cứ như thế, chu toàn mười phút, mỗi người đều bị Lâm Tri Bạch xé toang danh bài! Về phần những ngôi sao đã bị đào thải kia, những ngôi sao đã bị tan tác!, Nhìn thấy hành động “Một đầu năm” của Lâm Tri Bạch, tất cả đều bị dọa cho ngây người! Móa! Khó trách Bạch Đế dám một mình tạo thành một đội ngũ! Còn lại, đội ngũ năm người theo sau, cho dù năm người tập trung lại cũng chưa chắc là đối thủ của Bạch Đế! 【

quá hùng mạnh! 【 thân thủ của Bạch Đế này cũng được đấy! 】 “Lời vô dụng, dùng tay không mà nhảy lên tường cao ba thước, còn có thể đánh hai đòn trống, thân thủ này khẳng định linh hoạt! 】 đây mới gọi là văn võ song toàn! 【 lúc trước dùng đầu óc, về sau dùng thân thể. 】 , Thiếu một người cũng không thắng được! 【 Không hổ là tiết mà ta mong đợi nhất, ha ha, bắt đầu giữa buổi chiều, giữa buổi chiều phát sóng trực tiếp hai lộng sáo toàn kỹ của Vương bài! 【 【 có Bạch Đế thì chính là thú vị! 【 【Ầy Đả, Bạch Đế đây là trong truyền thuyết, ba năm đại hán không dễ dàng tiếp cận? 】 Đám người này có phải là không dám đắc tội với Bạch Đế hay không, cho nên động tác quá câu nệ, ta không tin Bạch Đế thực sự có thể chống đỡ năm người vây công.】 Xung quanh thảo luận vô cùng náo nhiệt. Có người cảm thấy Bạch Đế thực sự là lợi hại; cũng có người cảm thấy những ngôi sao này đang nhường cho Bạch Đế., Không dám phát huy toàn lực. Kỳ thực không dám phát huy ra tâm tính toàn lực, những người này cũng chỉ có một chút ít, nhưng khi chân chính giao thủ, ý thức được sự lợi hại của Lâm Tri Bạch, đám người này đã bắt đầu thay đổi mạch suy nghĩ, nhưng xác thực không có biện pháp lấy Lâm Tri Bạch, hấn quá nhanh quá linh hoạt rồi! “Được rồi.” Lâm Tri cười nói: “Trò chơi hôm nay chơi đến đây rồi, đội công trình tu đạo đã tới đây., Chúng ta đi qua nhìn xem.” Đúng vậy. Bởi vì giá tiền quyên góp của Lâm Tri đã vượt qua sáu mươi ức, cho nên quan viên cũng không có nuốt lời, thật sự đã chuẩn bị kế hoạch tu luyện. Cứ như vậy, ngày thứ bảy tiến đến, đây là ngày hợp tác cuối cùng của đoàn từ thiện ở Tân Châu. Buổi sáng giống như thường ngày, sau khi đánh nhau với Ngũ Cầm Hí xong, Lâm Tri Bạch mang theo ngôi sao, bắt đầu trải nghiệm cuộc sống nông dân. Cuộc trực tiếp này chính là như vậy: buổi sáng làm việc, hướng người xem biểu diễn hiện trạng trạng của vùng núi nghèo khó. Buổi chiều chơi trò chơi., Khiến đám minh tinh thả lỏng, cũng khiến mọi người vui vẻ. Chuyện đã trải qua nhiều ngày như vậy, cùng khán giả liên tục nhấn mạnh muốn làm việc từ thiện gì đó cũng vô dụng, hoặc là tác dụng căn bản không như lúc chiều trò chơi đủ đặc sắc, kích thích đối với tâm tình người xem đủ lớn —— phần thưởng thưởng đối với khán giả của các châu sẽ cực kỳ

rõ ràng! Đại khái đây cũng là một ý nghĩa khác về ”ngụy chỉ vu lạc’. Rất nhiều lúc hô khẩu hào vô dụng, mọi người xem vui vẻ mới càng nguyện ý trả tiền. Cũng chỉ dựa vào loại tâm lý này của Lâm Tri Bạch lộ này, đoàn từ thiện ở Tần Châu mới có thể thuận lợi như vậy, thuận lợi tiền kim tiền quyên góp cho đến bây giờ đã cao tới 4000 ức! Suy nghĩ hôm nay còn có mười lăm giờ, đoán chừng còn có thể tăng thêm một chút cũng không chừng. Về phần người luyện công đội, đã đến bên này rồi., Gần đây hẳn đang làm việc đo đạc và quy hoạch. Mà thú vị chính là... trong ngày đoàn người Lâm Tri Bạch chuẩn bị rời đi, vậy mà có một số du khách đến từ các nơi, chạy đến du lịch ở bên Ô Mông sơn du lịch! Hình như là đang phát sóng quá phấn khích, để những người này nhịn không được hiếu kỳ, muốn đi đến nơi có đoàn minh tinh Tần Châu chơi đùa này cảm thụ một chút. Trương? Phản ứng đầu tiên của hắn là tách những người này ra. Chờ đoàn từ thiện rời khỏi nơi này, lại thả những du khách này vào thôn. Bất quá Lâm Tri Bạch lại tỏ vẻ không cần, hắn trực tiếp thông báo cho thôn trưởng, để các thôn dân chiêu đãi những du khách này. Đương nhiên chuyện nơi đây nói chiêu đãi cũng không miễn phí., Các du khách cần trả tiền, coi như là đến bên này trải nghiệm nông gia vui vẻ. “Phong cảnh nơi này không tệ, lại thêm hiệu ứng của ngôi sao, sau này sẽ trở thành một trong những nơi Tần Châu mạng đỏ trộm thẻ cũng khó nói, đều nói cho người ta cá không bằng cho người ta đánh cá, chỉ tu đường còn chưa đủ, chúng ta lại làm chút gì đó đi.” Lâm Tri cười cười thương nghị với trưởng thôn. Hắn muốn mang theo đoàn minh tinh Tần Châu lưu lại chúc phúc. Mỗi người viết một câu lưu lại chúc phúc nơi này càng ngày càng tốt. Tương tự như lời quảng cáo của các ngôi sao, nhưng đồng thời lại không đến mức chính thức như vậy. Đương nhiên mọi người vui vẻ đồng ý đồng ý., Mỗi người đều để lại một câu, Lâm Tri Bạch Lưu chính là “Công không có của không có, Ngọc Nhữ Vu Thành”, ý nghĩa là hi vọng mọi người sẽ không có chuyện đi không như thế này, nơi này nhất định sẽ khổ sở cam nguyện đến, nghênh đón thời khắc xuân về hoa nở. Những lời này là xuất phát từ “Kinh Thi Kinh”, Lam Tinh có. Chẳng qua cũng không gây trở ngại người xem hô to “Bạch Đế thật có văn hóa”. Dù sao cho là “Kinh Thi” ở hiện đại, người thời đại cũng rất ít khi được đọc qua. “Bạch Đế sư phụ nói nơi này sẽ biến thành lưới đỏ kiểm tra thánh địa., “Ta

còn cảm thấy có chút khó khăn, nhưng hiện tại lại đột nhiên cảm thấy vấn đề không lớn, dù sao các người lấy được mặc bảo của sư phụ Bạch Đế, toàn bộ những chữ này khắc ấn ra đi, đặt ở cửa thôn, tuyệt đối có thể hấp dẫn một ít du khách!

“Trương? Phái rất có tin tưởng. Bởi vì Lâm Tri Bạch chống đỡ trực tiếp giữa nhiệt độ, thật sự là quá khoa trương! Trương? DS ngẫm nghĩ một chút, cho dù là bát tinh của các châu kia., Cũng không có khả năng so với Lâm Tri Bạch còn có hiệu lực hiệu triệu hơn! “Cảm ơn Bạch Đế lão sư, cảm ơn chư vị!”

Buổi chiều, trưởng thôn nắm tay Lâm Tri Bạch, con mắt hơi đỏ lên, trong đó có nước mắt lập loè. Đoàn minh tinh là sáu giờ tối rời đi. Trước khi đi, Lâm Tri Bạch và vừa tới hôm đó giống nhau, làm đồ ăn cho toàn thôn. Khác với ngày đầu tiên mọi người, lần này toàn thôn đều biểu hiện ra sự không nỡ rời đi., Có mấy đứa nhỏ còn ôm theo đám người Chu Hàn, Trương Hi Dương không nỡ buông tay. Mấy ngày nay, đoàn minh tinh cùng thôn dân, cùng với bọn nhỏ không ngừng tiếp xúc, đã sinh ra một ít tình cảm. Lâm Tri nhìn đứa nhỏ, có chút cảm khái, đối với Trương ư? A nói: “Chúng ta quyên góp được khoảng một trăm hai mươi ức, ngoại trừ tu lộ, tiền còn lại dùng để tu công trường học đi, còn có là do phát triển khu cảnh khu bên này đi., Khiến cho cả khu núi thoát khỏi sự nghèo nàn...” Chỉ là một thôn xóm đã không dễ dàng như vậy. Nghĩ đến toàn bộ vùng núi này hẳn là rất gian nan. Nhưng Lâm Tri Bạch cảm thấy toàn bộ hơn một trăm triệu người đập vào, sẽ làm cho toàn bộ cuộc sống trong sơn khu nghênh đón ánh rạng đông chân chính.... Ngày thứ bảy phát trực tiếp thật ra cũng có chút kích tình, cho nên cuối cùng lại đưa ra vài ức khen thưởng, cho đến khi đám người Lâm Tri Bạch đi sân bay. Trương, S nói giải thích với ống kính: “Kế tiếp mục đích chúng ta muốn đi đến, là hậu hải Hàn Châu., Canh ba hạng mục công văn là bảo vệ hoàn cảnh, cho nên tiếp theo sẽ cùng các bằng hữu của Tàn Châu đoàn cáo biệt.” Từ thiện hình hình thái rất nhiều. Cũng không phải là tất cả từ thiện, đều dùng để giúp giàu, bảo vệ hoàn cảnh, cũng là chủ đề lớn của từ thiện của Lam Tinh. Mà mỗi khi đến một tuần lễ, Gia Tân Tân kết thúc thì phải đổi một nhóm. Lâm Tri Bạch đám người minh tinh Gia Tân được Tàn Châu mời tới là Trương Hi Dương cùng với đám bạn tốt của Trương Hàn. Hiện tại hành trình Tàn Châu kết thúc, những người này cũng phải trở về các nhà, Lâm

Tri Bạch thì cần cùng Trương, dẫn theo nhân viên công tác đi Hàn Châu. “Chúc thuận lợi!” “Gặp lại!” Bạch Đế lão sư bảo trọng!” Sau khi cùng đám người Trương Hi Dương cùng Chu Hàn cáo biệt, mọi người đã ngồi lên máy móc khác chính thức bay lên., Trương? Dận hướng về phía ông kính cười nói: “Vẫn là quy củ cũ a, chúng ta ở Hàn Châu tổng cộng phải đợi 7 ngày trở lên, máy bay giờ khắc này bắt đầu, Ốc Tư Ly Tư của chúng ta sẽ chảy vào hạng mục công ích bảo hộ hoàn cảnh.” Tần Châu giúp người nghèo chính thức kết thúc hoạt động bảo vệ! Đại khái bốn giờ sau, đám người Lâm Tri Bạch đã đến Bồng Thành, Hậu Hải nằm ở ngoài thành của thành. “Nghỉ ngơi một đêm đi.” Lâm Tri Bạch đợi người dân cư trong thành Bồng túc ngủ trước. “Ngày mai tính hành trình, không tính chính thức hoạt động.”, Nhưng chín nghệ sĩ của Hàn Châu sẽ tập hợp xong tất cả trước buổi trưa ngày mai.” Có năm minh tinh của Hàn Châu đã sớm tập hợp lại, còn tham gia hoạt động của Tần Châu. Bốn ngôi sao còn lại cũng đã lần lượt chạy tới, tất cả đều là minh tinh siêu nhất của Hàn Châu. Trong đó có hai vị minh tinh địa vị lớn nhất, là châu phiệt, nhưng hai người đều rất ăn ý lấy Lâm Tri Bạch làm đầu. Đây là hoạt động của triều đình! Mà Lâm Tri Bạch là đội trưởng của quan chức chính thống! Cho dù là Trương, cũng là trợ giúp mơ hồ định vị thành Lâm Tri Bạch. Huống chi những minh tinh Hàn Châu này. Tiếp theo lại là như vậy.” Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Chúng ta cách mục đích tới đây không xa.”, “Vào ba mươi dặm, chúng ta cần đi bộ một chút.” “Đi bộ?” Đám đại minh tinh Hàn Châu nghe vậy mặt mũi trắng bệch, ba mươi dặm thì đi bộ cho ta xem một chút? Nhưng ngay sau đó Lâm Tri Bạch liền cười nói: “Ta sẽ cho mỗi người các ngươi phân phát một cái túi rác, các ngươi phải nhặt rác trên đường, túi rác của ai dính đầy người đó có thể ngồi lên xe.” Hoàn cảnh bảo vệ người đó dựa vào hành động, để người tinh tinh nhặt rác là bước đầu tiên! Mọi người, mỗi người một cái túi rác rưởi, vừa nhặt rác rưởi vừa đi tới mục tiêu, nếu may mắn thì đi được mấy mấy km, túi rác là có thể chứa đầy. Vận khí không tốt, vận khí không tốt lắm., Chỉ cần đi thêm mấy dặm nữa thôi. Đám minh tinh này tố chất thân thể cũng được, một ngày đi khoảng 20 km là không vấn đề. Rác rưởi không tính là lớn, không thể để bọn họ đi suốt hai mươi km. Điểm này Lâm Tri Bạch đã tính toán qua rồi. Đương nhiên, Lâm Tri Bạch mình

cũng sẽ cầm túi rác, vừa đi vừa đi. Làm một nam nhân thân thể đã được hệ thống cải tạo, một ngày hẳn đi năm sáu mươi km kỳ thật cũng không khoa trương. “Nếu như... nếu như... e sợ? Cảm thấy nhặt rác rưởi hay là các loại linh tinh, vậy bây giờ thì có thể rời khỏi.”, Bọn ta sẽ mời minh tinh khác lại đây.”

Lâm Tri nói. Hiện tại, địa vị của hắn là không cần sợ hãi khi đắc tội ai, nếu có cái gì thì nói cái đó, đây là sự đảm đương và đảm đương của lãnh đạo. “Không có vấn đề gì đâu!” “Chúng ta đều có thể!” Hàn Châu minh tinh, người có thể thành siêu nhất tuyến, không có một ai là người ngu, hot như thế, thì ai chịu rời khỏi chứ?, Không phải là nhặt rác sao? Cũng không phải chuyện chúng ta mất mặt sao, chúng ta đang làm việc công ích đây! Chuyện công ích tuyên truyền ra ngoài, rõ ràng là mặt có sáng! Cho nên mọi người đều phục tùng chỉ huy, trực tiếp cầm túi rác cùng Lâm Tri Bạch chuẩn bị xuất phát.

“Như vậy.” Lâm Tri tổ chức nói: “Vì phòng mọi người đoạt rác, chúng ta chia thành năm lộ tuyến khác nhau, hai hai tổ...” Những người này cũng đã được định sẵn từ trước. Bằng không nếu không một đám nhặt rác đi cùng nhau, nhìn thấy một khối viên cao su cũng phải cướp lấy rồi móc móc ra, không cần thiết. Cứ như vậy, mười người bắt đầu phân tổ. Lâm Tri Bạch cùng nữ nghệ sĩ tên là Kim Tú Tinh chia nhau. Làn da Kim Tú Tinh trắng trợn., Trang điểm rất tinh xảo, được chia cho Lâm Tri Bạch một tổ, hưng phấn giơ nắm tay nhỏ, ống tay áo lay động theo gió. [Tiểu Kim rất thích Bạch Đế.], dù sao thì Tú Tinh vẫn luôn là Nhan Cầu! 【 chủ yếu là, Bạch Đế không phải chỉ có nhan sắc! 【 đám minh tinh Hàn Châu, cảm thấy không có chút nào của Tần Châu, chơi đùa nào. 】 ” Ngày đầu tiên không quá quen thuộc, rất bình thường.】】 Xem Bạch Đế làm sao dẫn đội được!】】

Hiệu quả phát sóng trực tiếp ở Tần Châu không tốt, nhưng ngày đầu tiên không được tốt ở Tần Châu, nhưng..., Mọi người có thể tiếp nhận. Lâm Tri Bạch đương nhiên cũng biết hiệu quả phát sóng không phải tốt, chủ yếu là bởi vì nó và minh tinh Hàn Châu không quen thuộc lắm, vậy làm sao quen được? Kỳ thật Lâm Tri Bạch đã nghĩ cách, chẳng qua những thứ này đều phải nhặt hết rác rồi tính sau. Cứ như vậy, mười người hai một tổ, chia thành năm tổ xuất phát. Dịch ngơm lợ... bọc gói giấy vệ sinh... rác rưởi ven đường, Lâm Tri Bạch nhìn thấy sẽ nhặt. Kim Tú Tinh đi

cùng với hấn cũng vậy, nhìn thấy nữ minh tinh này nhất được giấy vệ sinh, biểu cảm đều không che giấu, hình như rất sạch sẽ, giống như là sạch sẽ., Bất quá nàng vẫn nhất, đi khoảng ba km. Túi rác của Lâm Tri Bạch cũng sắp đầy rồi, Kim Tú Tinh bên kia mới có một nửa, độ may mắn này. Bất quá Lâm Tri Bạch cũng không tỏ ra phong độ của thân sĩ, phân biệt đôi phương một ít rác rưởi. “Tiền độ này của ngươi, có lẽ còn cần phải đi thêm ba dặm nữa.” “Đúng vậy...” Kim Tú Tinh nhăn mặt, “Su phụ Bạch Đế trong chốc lát liền có thể xuất phát, thật hâm mộ.” Lâm Tri cười miễn cưỡng nói: “Không sao cả, ta mặc dù không thể giúp ngươi nhất rác, nhưng ta có thể đi cùng ngươi, cho đến khi ngươi hoàn thành nhiệm vụ.” Ngồi xe, Lâm Tri Bạch cũng không hề để ý. chip ô ư ế tí thôi, có chút cảm động nói: “Bạch Đế su phụ không cần vì ta vất vả như vậy.” Lâm Tri cười nói: “Không phải bồi ngươi nữa, cũng là muốn hỏi tình huống của Hàn Châu...” Hai người vừa đi, túi rác rưởi đầy đúi Kim Tinh, chúc mừng rỡ nói: “Tối Nương Nương có thể chúc mừng vì chuyện với các ngươi.”

Chương 519: Âu mới đùa chết hấn!

Buổi tối, Lâm Tri Bạch cuối cùng đã đến nơi. Vốn tưởng rằng lần này tiếp giáp sẽ là cư dân địa phương, kết quả không nghĩ tới lại là các tình nguyện viên viên viên của hiệp hội bảo vệ hoàn cảnh. Những tình nguyện viên viên này đều là người trẻ tuổi, tỏ vẻ nhiệt liệt hoan nghênh với đoàn từ thiện đức! Mà màn biểu diễn đêm đó cũng là do đám tình nguyện viên nhiệt tình tràn đầy này dựng sân khấu. “Mỗi người chuẩn bị một màn biểu diễn.” Lâm Tri Bạch rất thuận thực chỉ huy, hấn biết biểu diễn xuất sắc nhất, rất nhanh. Những ngôi sao Hàn Châu này liền bắt đầu chuẩn bị cho bọn họ diễn. Có một số ngôi sao thậm chí còn tới trong vòng trợ giúp hảo hữu, chỉ vì để lộ ra ảnh hưởng của mình ở Hàn Châu. “Biểu diễn nội dung của các ngươi có thể tự mình định ra.” Lâm Tri Bạch cười nói: “Ta chỉ yêu cầu một người muốn giành được thưởng thưởng chao. Những ngôi sao này của Hàn Châu rất nhanh. Các minh tinh này thậm chí còn đưa tới đám hảo hữu trong vòng nội bộ trợ giúp, chỉ vì để biểu diễn của mình ở Hàn Châu.”, Cũng không thể nói là yêu cầu a, chỉ có thể nói là rất hi vọng mỗi người biểu diễn cho chúng ta lần hành động công ích này, ít nhất cũng có thể kéo đến một trăm triệu vàng tài trợ.” Mọi

người thâm nghĩ quả nhiên như thế! Lúc trước đoàn minh tinh Tần Châu nâng bần phát sóng trực tiếp, những người Hàn Châu này đều đã xem. Bọn họ biết các minh tinh Tần Châu, ngày đầu tiên nâng đỡ bần tỳ dưới sự dẫn dắt của Lâm Tri Bạch, mỗi người tự đem một trăm triệu danh lợi dụng hoạt động kéo đến một chiếc ấu lễ. Nếu như minh tinh Hàn Châu không làm được chuyện như vậy, khó tránh khỏi có chút mất mặt., Giống như bị minh tinh Tần Châu so sánh. Hiển nhiên, đám minh tinh Hàn Châu này đều không muốn bị so sánh như vậy, cho nên mỗi người đều dùng sức gật đầu. Hơn nữa chín minh tinh Hàn Châu này, cố gắng biểu diễn trong vòng diễn, nỗ lực bày ra mình, uông sữa, khí lực đều sử dụng ra. Chỉ là thật đáng tiếc, người xem trực tiếp ban thường, bộ dáng có chút không tích cực, đại đa số minh tinh Hàn Châu, đều chỉ có thể kéo đến giữa năm ngàn vạn đến một ức vạn, có năm người đỡ quan lưu., [Nguyên nhân chính là thành công nhiệm vụ phá ức. Ba tiết biểu diễn còn lại không có quá triệu các minh tinh xấu hổ. Ngay cả Hàn Châu Vồng bạn trên mạng cũng cảm thấy mất mặt: 【A Tây à? 【 đúng là mất mặt! 【 đúng là mất mặt! 【 Hàn Châu chúng ta minh tinh, thính duyên của chúng ta hình như không bằng Tần Châu ngôi sao! 】 Ta nhớ rõ ngày đầu tiên Tần Châu tinh minh biểu diễn, bình quân mỗi người đều lôi kéo một bài huỳnh quang thưởng của ta trên trăm triệu! 】 】 Quan trọng là sao người xem khen thưởng không nổi? 【 Rõ ràng sóng gió ở Tần Châu kia, Chu Hàn Tẫn chỉ lộ ra cơ bụng, người xem đã ban thưởng cho Hàn Châu không ít. 【 chứng minh minh minh minh Hàn Châu các người không được minh tinh minh. 【 Không phải Hàn Châu minh tinh minh không được, ta cảm thấy đám người nhà Hàn Nghệ này là người tài của Hàn Châu này rất có gánh nặng, là vì bề trên thần tượng? 】 【 không sai 】 , Đoàn minh tinh Tần Châu cũng có thần tượng, Vương chỉ vì người ta bị phái của Bạch Đế nên rất nhanh đã biến thành sa điêu, để thần tượng xuống, mới có thể chân chính được người xem yêu thích! 】 Hàn Châu nhìn dân mạng than thở. Các bạn trên mạng phân tích. Loại mạng nhỏ này trực tiếp phát trực tiếp, chỗ tốt chính là các châu có thể trực tiếp thông qua sản phẩm, hoặc trao đổi bình luận! Còn những người tổng kết Lâm Tri Bạch đương nhiên cũng để ý tới., Hấn tán thành cái nhìn của nhóm bạn trên

mạng, sở dĩ biểu hiện của minh tinh Hàn Châu, không bằng biểu hiện của các minh tinh Tần Châu, không phải bởi vì bọn họ biểu diễn không phấn khích -Điếc, thời điểm Chu Hàn kéo đến một trăm triệu, không biểu diễn cái gì cả, chính là dưới sự còng xuống của mình, chỉ lộ ra một cái mũ mã tuyến cơ bắp mà thôi. Còn không bằng đám minh tinh Hàn Châu này đâu. Vấn đề lớn nhất của đám minh tinh Hàn Châu chính là không bỏ ra được. Ví dụ như ca hát ca hát ca sĩ thích kẹ kẹ, táo bạo và hun khói..., Thời điểm khiêu vũ thích tìm ống kính, như thế nào mà đẹp trai được. Công ích từ thiện cần minh tinh thể hiện ra thân hòa lực, những người này mang quần áo thần tượng quá nặng, làm cho người ta cảm giác rất giả dối, cũng khó trách dân mạng các châu không quá cảm nhận, ủng hộ quần thể hạch tâm của những người này, đều là fan của những người này ở bản thổ Hàn Châu. Nhưng lực lượng fan của Hàn Châu có hạn. Muốn thưởng cuồng phong trực tiếp này, thì phải được người xem các châu cùng nhau khen thưởng mới được!... Sau khi phát hiện vấn đề này..., Lâm Tri Bạch cũng không nói gì, chỉ là sau khi thay đổi quần áo đi lên sân khấu, màn biểu diễn của hắn bắt đầu rồi. Lâm Tri Bạch Áp trực! Không một ai cảm thấy không đúng. Bạch Đế nên áp trực, sự thực chứng minh sự mong đợi của người xem đối với biểu diễn của Bạch Đế cũng vượt xa đám minh tinh Hàn Châu kia. 【rót cục đợi được đến lúc Bạch Đế rồi!】 Đám minh tinh Hàn Châu kia biểu diễn quá đơn giản, chỉ biết đùa giỡn, hát toàn bộ là điện âm, nghìn bài một kiểu! 【Đúng vậy, diễn soái bọn họ có thể soái được Bạch Đế?】 Nói xong, nhảy múa:, Mặc dù rất khốc, nhưng ta vẫn thích xem Bạch Đế nhảy múa quảng trường, vậy mới thú vị chứ! 【Bạch Đế muốn biểu diễn cái gì?】 Chỉ cần là biểu diễn của Bạch Đế, hắn nhất định sẽ mang đến kinh hỉ cho chúng ta! 【À, âm nhạc này vui vẻ!】 a ha ha, nghe khúc trước liền biết bài hát này không đơn giản!】 kèm theo tiếng hoan hô của bài bản, tiếng nhạc trong tiếng trống của Lâm Tri Bạch vang vọng trước, tiết tấu nhịp điệu mười phần giai điệu., Khán giả vừa nghe thấy liền không nhịn được muốn run đùi theo! Sau một khắc, Lâm Tri Bạch Đẳng Đai, mặc kính râm, lên tiếng ca vang lên! “Âu Ba Cương vừa cầm bốn cái!” “Lâm Tri Bạch vừa mở miệng, tất cả minh tinh Hàn Châu đều ngơ ngác nhìn thân ảnh trên đài kia, từng người cơ hồ hoài nghi lỗ

tai của mình! Khá lắm! Lâm Tri hát miễn phí là Hàn Ngữ: Hàn Ngữ! “Lôi vào hàng hóa kia sẽ ra giá, dựa vào đũa nhỏ kia cũng có thể trả giá, phụ thân không có cơ hội giao dịch để ra giá...” Không sai! Phát âm này quá tiêu chuẩn! Lâm Tri hát chính là Hàn Ngữ! Ai bảo ngôn ngữ Hàn Châu thế giới này là Hàn Ngữ! Ai bảo ai cho kẻ nói bằng tiếng Hán Hán Châu này! Ai sai người ở thế giới này!, Bài hát này cũng giống như gậy gộc ở kiếp trước. Cho nên kiếp trước tất cả những người từng trải qua thời đại Hàn Lưu đều không xa lạ gì, nó đã từng nổ vang khắp thế giới toàn cầu: “Vũ Gia Phi Giang của Điều thúc”, quả là thú vị, Điều thúc cũng là hậu duệ của một người tài phiệt. Không cần cố gắng đã phải trở về kế thừa sản phẩm hàng tỉ gia vọng tộc. Đương nhiên trọng điểm này không phải là trọng điểm, mà là Bạch Đế lại đặc biệt làm cho Hàn Ngữ cái gì! Cái này không những khiến cho đám minh tinh Hàn Châu ngây người, mà còn khiến cho tất cả người xem Hàn Châu đều ngây người, sau đó có cảm giác như được sủng ái động tâm! A a a a! 【 ai có thể nói cho ta biết, vì sao sư phụ Bạch Đế của Hàn Ngữ lại tốt như vậy chứ! 【 Bạch Đế không phải là người Hàn Châu chúng ta đây chứ? Cái này quá đặc biệt, chính là vì tiêu chuẩn phát âm của Hàn Ngữ, ta cũng phải điên cuồng tán thưởng Hàn Ngữ! 】 Thân là người của Hàn Châu 【 Người ở Hàn Châu thật sự hạnh phúc! 】 , Nghe được Bạch Đế nói Hàn Ngữ, hơn nữa tiêu chuẩn như vậy, ta thật sự rất cảm động! 【 hấn thật sự, khóc chết ta! 【 vốn dĩ không có cảm tình gì với Bạch Đế, nhưng hấn lại biết Hàn Ngữ! 】 Hàn Châu minh tinh bản thổ chúng ta —— tất cả đều là những lời phổ thông ca hát, ngược lại là Bạch Đế tới từ Tần Châu dùng Hàn Ngữ, thật sự là rất ám áp! 【 Là Bạch Đế yêu chết! 】 Người xem Hàn Châu yêu của chúng ta! 】 , Sau khi đánh đôi hành động, bọn chúng điên cuồng mà chiến thắng! Soạt xoạt! Chát lử! Chát hoa rồi bắn ra! Liên tiếp đối đầu với minh tinh Hàn Châu bọn chúng cũng không có nhiệt tình thưởng cho Hàn Ngữ. Nhưng bài biểu diễn đêm nay của Bạch Đế lại nằm trong tay Hàn Ngữ, bọn chúng biểu diễn ra một loạt hành động cực kỳ mãnh liệt: “Cái đó mềm mại và đen sì kia...” Tỷ tỷ Tuyết Nam nào loạn, Khổ Tát lâu giương nanh múa vuốt...” Thi khoa khảo với áo câu, ta ném bừa bãi trong đó, Mễ Ngạn Ngạn Tây Giáp

thì sợ gia tộc nhỉ? My Mi chuẩn bị sặc triện...“Lâm Lang Tiếp Bạch hát khúc nhạc, theo đó, giai điệu điện âm thanh càng lúc càng mãnh liệt, từ từ đẩy về phía cao trào! Lâm Tri Bạch, đang nói, cái tai trống trơn của những kẻ không quen thuộc Hàn Ngữ., “Cha ta vừa mới đùa chết hẳn!” “Oa ha ha ha, cha ta vừa mới giết chết hẳn!” Trong nháy mắt cha ta đã cười ha hả với cha ta rồi, nghe giọng nói của các châu thì không sai, nhưng giọng nói trong tai lại thật quá quý dị! 【 【Giết cha người mới giết chết ta! 】 “QQQhúc ca này sao có thể cười nhạo như vậy! 【 【Ca ca khúc có ma tính hay! 【 【 【Ca ca tốt 【 Có ma tính! 】 (Bạch Đế, người tới Hàn Châu, ca hát lại trực tiếp đổi thành ngữ của Hàn Ngữ! 】 Chẳng có tên nào là do bản thổ Hàn Tinh Tinh của Hàn Châu hát, chẳng có chữ nào gọi là Hàn Ngữ cả! 【 【? 】 Ta muốn người Hàn Châu khóc chết ta! 】 ơ, chờ đã... 】 , Các người mau nhìn động tác của Bạch Đế đi! 】 kèm theo một tiếng kinh hô, người xem giữa các châu trực tiếp bỗng nhiên tròng lớn hai mắt. Chỉ thấy Lâm Tri Bạch dưới ống kính bỗng nhiên giơ lên một tay, động tác vung roi, hông bộ lập tức vắn vẹo. Động tác này đổi lại là người khác, ít nhiều có chút buồn cười cùng hèn mọn bỉ ổi. Nhưng Lâm Tri ủng công làm động tác này, mọi người lại chỉ muốn cười, cảm giác vô cùng sung sướng khôi hài! Có người nhận ra: Lâm Tri Bạch đây là động tác cười ngựa! Mà theo hai tay Lâm Tri Bạch đồng thời hướng về phía trước, phảng phất như nắm chặt dây cương., Mọi người cảm giác càng rõ ràng hơn! Lâm Tri Bạch là một điệu múa ngựa có liên quan tới cười ngựa - Vũ công! Kiếp trước ở Dương Giang Nam, do ộc kỵ bạo hồng! Điều thúc nhảy ngựa trong lâm tâm vải vóc càng là dẫn đến thế giới đông đúc! Lúc ấy Lâm Tri Bạch thích xem bọn nhỏ, thấy không ít sao cầu nhảy múa trong lúc thi đấu rất vui vẻ. Đương nhiên rất nhiều người có lẽ cũng không quên được điệu múa của Đồng Vũ nạm vàng rực rỡ, hai người cùng nhảy múa, không thể không nói là kinh điển! Giờ phút này bên cạnh Lâm Tri Bạch không có Kim Lễ Nhã. Chẳng qua cho dù hẳn một người cũng là ma tính mười phần! 【66666666! 【 điệu nhảy này thật sự là quá hợp với âm nhạc! 【 ca khúc này vừa xuất hiện, trừ Bạch Đế ra, nói là Hàn Ngữ rất kinh ngạc, ta không hiểu được nó ở đâu, nhưng ta cảm thấy ca khúc nào tốt, nhưng

đọc một lèo này lại hoàn toàn bị tẩy sạch, ta chỉ muốn nói là “Cáu66666666 6... Lục Lục Lục Lục! 】 , Ca hay, quá tuyệt vời! 【Trên lầu thêm một bài ca này 】 , “Bài hát này vừa ra, ta chỉ nghe được một câu ‘Cha ta mới đũa chết hẳn’, sững sờ một hồi lâu, phản ứng lại đã bị hấn mê mẩn rồi... 】 điệu nhảy của Bạch Đế so với lúc hấn nhảy múa trong quảng trường ở Tần Châu còn buồn cười hơn! 】 【 dung mạo đẹp trai như vậy, mẹ nó còn thú vị như vậy, đáng đời Bạch Đế Hỏa a!, Các minh tinh Hàn Châu học tập thật tốt! “Không khí trong phòng trực tiếp đạt đến cao trào! Mà Lâm Tri Bạch đạt được tiền thưởng, cũng nhanh chóng phá vỡ một trăm triệu! Sau đó lại biến thành hai ức, ba ức, bốn ức... Khán giả trực tiếp cực kỳ điên cuồng! Hiện trường cũng có người xem bảo vệ hiệp hội viên viên, từng người tuổi rất nhỏ, chính là tuổi của tinh thần thịnh vượng. Mắt thấy Lâm Tri biểu diễn, phối hợp với âm nhạc ma tính đầu này., Tất cả mọi người đều dậy sóng! Mọi người thậm chí cười to, bắt chước động tác của Lâm Tri Bạch. “Cùng tới!” Lâm Tri Bạch hô to một tiếng: “Ta dạy các người cười ngựa múa, chúng ta trước tiên ngồi xổm, cổ tay tương xứng... Đạp trái một bước, đạp bên phải một bước, bên trái lại liên tục đạp hai lần, trao đổi nhiều lần, nhưng hai bàn tay phải giao nhau,, “Toàn trường người xem cùng học! Những minh tinh Hàn Châu kia cứ cười liên tục. Lâm Tri Bạch chú ý tới bọn họ ở dưới đài, ngoắc ngoắc tay. Đám minh tinh Hàn Châu này ngẩn người, phản ứng của Kim Tú Tinh cũng nhanh, “Bạch Đế lão sư gọi chúng ta là quá đây!” Lúc này mọi người mới chột hiểu. Mặc dù cảm giác Lâm Tri Bạch có chút lôi kéo, không ngờ chỉ huy bọn họ, nhưng người ta quả thật là đội trưởng, chỉ có thể ngoan ngoãn lên đài. “Nhảy đi.” Lâm Tri Bạch không biết đám người này đang suy nghĩ gì, muốn trực tiếp lôi kéo bọn họ đi cùng. Muốn đạt được hiệu quả phát sóng trực tiếp phát sóng., Hấn nhất định phải giúp đám minh tinh Hàn Châu này vứt bỏ đám thần tượng! Mấy người trẻ tuổi Hàn Châu mặt lộ vẻ khó xử, bọn họ là thần tượng, được công ty yêu cầu phải thời thời khắc chú ý hình tượng, cười ngựa múa có chút buồn cười. Không phù hợp với thân phận thần tượng của bọn họ. Ngược lại Kim Tú Tinh rất vui vẻ gia nhập, hơn nữa nhanh chóng bắt được động tác đòi quyền lực. Mà Lâm Tri Bạch thì giống như huấn luyện viên, trừng mắt nhìn

mấy ngôi sao Hàn Châu này, cái gì cũng không nói, nhưng thái độ không cần nói cũng biết, nhất là sau khi hắn làm động tác tay trái phẩy roi ngựa, ý tứ càng rõ ràng. Cho nên đám minh tinh Hàn Châu này chỉ có thể kiên trì làm quen., Cùng nhảy theo Lâm Tri Bạch, rất hay, đủ vang lên tiếng nhạc, có thể làm dịu đi sự lúng túng không nhỏ của con người, đây cũng là nguyên nhân có thể nhảy loạn tại quán bar một phen. Tiếng nhạc có thể lấn át rất nhiều thứ. Mà tập thể nổi điên, lại có thể che dấu được càng nhiều thứ. Hiện tại Lâm Tri Bạch đang nhảy, khán giả toàn trường đồng thời nhảy theo, đám minh tinh nhảy lên, cũng không quá đột ngột. Cứ như vậy, nhảy một điệu nhảy, vẻ xấu hổ trên mặt đám minh tinh Hàn Châu này dần dần biến mất., Có mấy tên trẻ tuổi, thậm chí bắt đầu tự phóng mình, không chỉ động tác nhảy càng lúc càng lớn, thậm chí ngay cả biểu tình quản lý lý trực tiếp đều bị ném ra ngoài Cửa Tiêu Vân! Cái gì? Bao phục thần tượng? Đại ca, thần tượng của ngươi có hiểu được Bạch Đế không? Bạch Đế không quan tâm cái đồ chơi đó, chúng ta còn quan tâm cái gì nữa! Chỉ cần trong trường hợp nổi điên tập thể này ảnh hưởng, tất cả minh tinh Hàn Châu đều bị Lâm Tri Bạch hoàn toàn quấy dậy! Thậm chí ngay cả phần ca khúc ca trào, toàn trường đều hát lên câu kia: “Cha ta vừa mới giết chết hắn!”, Lời nói này không hề trái với cảm xúc. Cũng giống với sức hút truyền thống, cũng xâm nhiễm các bản hát trực tiếp của các châu, tất cả mọi người đều bật cười! 【(Ngươi có thể vĩnh viễn tin tưởng Bạch Đế!】 cuối cùng cũng nhìn thấy đám minh tinh Hàn Châu này thuận mắt! 【 còn phải do Bạch Đế dẫn đi! 【 Ha ha ha ha, con mẹ nó đọc sách mà mà đùa, gian lận, ta và em gái ta đều nhảy theo!】 Ca ca này ta cực kỳ thích!】 【 【 thích thêm ca khúc siêu cấp này!】 Có thể ở kiếp trước phong tà toàn cục, mị lực đương nhiên không tầm thường. Lúc Lâm Tri Bạch đang xem trực tiếp, dùng giọng ca hoàn mỹ, phối hợp với không khí toàn trường, cũng khiến cho bài hát này bùng nổ! Đêm đó, bài hát này nổ tung khắp nơi!

Chương 520: Bầu trời tối đen xin nhắm mắt!

Địa điểm mới nhất: “Một đêm này, cho đến khi phát trực tiếp kết thúc. Các bạn trên mạng các đại châu vẫn chưa đã thỏa mãn. Trên mạng các đại châu, bắt đầu điên loạn truyền Lâm

Tri mang theo đoàn minh tinh Hàn Châu phổ biến diễn diễn khoa học 《Phác Đoái Đoan “! Cùng lúc đó. Ca khúc này sẽ được tham khảo với nhiều bạn bè xã giao thông trợ giúp. Các châu liên hệ các quốc tư tự nhiên cũng nhao nhao vào tham gia vào biên giới. Mang Bạch Đế lĩnh hàm Hàn Châu tinh minh đoàn, sáng tạo Hàn Ngữ Thần Khúc! 《 Bạch Đế múa ngựa! 》 , 《 Bạch Đế 》 , một bài ca chiêu mộ quyên góp gần tỷ! ” “Kỳ Bạch Đế 》 , theo đoàn diễn trực tiếp từ thiện tiền thiện, bản sách của các đại châu xung quanh xuất hiện tin tức Bạch Đế. Nếu gần đây tin tức không báo cáo cho Bạch Đế, sẽ có chút kỳ quái. Có thể nói theo nhân thiện tiến hành trực tiếp, Bạch Đế đang dùng tốc độ háo hồng trong một vòng chưa từng có từng có! “Người đang trở thành truyền thuyết giải trí!”, “Ồ.” Lâm Tri cười miễn phí nói: “Vậy ta có thể giả làm việc tư một chút, nhờ Hàn Châu quan phương có thể giờ cao đánh khê, để toàn bộ tác phẩm của ta có thể tiến vào Hàn Châu bên này...”Không có biện pháp. Bình phong văn hóa của các châu trong Lam Tinh vẫn tồn tại, Lâm Tri Bạch muốn đả thông cũng không phải chuyện dễ dàng. Nhưng Triệu Châu bên kia, Lâm Tri Tri người còn chưa đi, nhưng cơ bản đã đả thông rồi, dù sao hấn bây giờ là siêu nhất tuyến hải sao Triệu Châu. Chuyện này?” Trương Thái Tiểu cười nói: “Chung Bang khác ta không dám nói ra: “Chung khác không dám nói.”, “Hàn Châu bên này ta vẫn còn có chút mặt mũi, chúng ta không cần phiền toái, liền có thể giúp người giải quyết vấn đề này.” Lâm Tri Bạch gần đây đã phô trương? Làm quen với nhau, biết đối phương chính là người của Hàn Châu. Cho nên Trương? S mới đề nghị mình đến Hàn Châu lần thứ hai, cũng dẫn hấn đi vượt qua một đường. Bây giờ nghe nói Lâm Tri Bạch đang lo lắng vì chuyện tường văn hóa, Trương? Vụ biết rõ cơ hội có thể có qua được thì mới mua phiếu. Kết quả, ngày hôm sau, Hàn Châu hoạt động chính thức bắt đầu vào ngày thứ nhất. Lâm Tri Bạch vừa bắt đầu trong lúc phát sóng trực tiếp, đánh xong Ngũ Cầm Hí Hí., Trương? Phiền mang đến cho hấn tin tức tốt, nói là tác phẩm của hấn muốn dẫn vào Hàn Châu xin thông qua. Đương nhiên nói đối thoại là đeo ống kính nói. Dù sao đây cũng là tư nhân Lâm Tri Bạch nhờ vả. Mà sau khi nhận được Trương? Tin tốt của SS, Lâm Tri Bạch tâm tình rất tốt, những tác phẩm kia của hấn sẽ dẫn vào Hàn Châu! Đến lúc đó, chính

mình ở Hàn Châu lực ảnh hưởng, tất nhiên cũng sẽ hung hăng bộc phát một đợt! Nhưng khi nói về chuyện tác phẩm dẫn vào, Trương? đit bỗng nhiên hiếu kỳ nói: “Ta thấy tác phẩm kia dẫn vào danh sách, hình như có chút trong danh sách.”, Còn có một ít tổng kỹ, chuyện này là sao?” Không phải đã nói là phải rồi sao?” Lâm Tri cười trắng nói: “Trương đội võ ngực hứa hẹn, có thể đem toàn bộ tác phẩm của ta dẫn tiến vào Hàn Châu.” “Những âm nhạc kia đương nhiên không thành vấn đề?” Trương Cảnh bật cười nói: “Nhưng những công trình kia, nghiêm khắc mà nói, xem như là tác phẩm của người kế hoạch đi, mà theo ta được biết thì không thành vấn đề.”, “Muru kế người là lão sư tên Hoàng đế, còn có mấy tên tác giả kia nữa, đều là Bất Dạ hầu? Các lão bản, không thể tính tác giả của những tác phẩm này.” “Vạn nhất ta là lão bản, cũng là tác giả thì sao?” Lâm Tri Bạch nháy mắt một cái, hấn hiện tại đã chuẩn bị bài tẩy bất cứ lúc nào. Trương? Khuôn mặt S biến đổi, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tri Bạch., Đã kinh hiện nồng đậm không thể tưởng tượng nổi, một bộ là biểu tình gặp quý.... Khác với nội dung hoạt động của Tần Châu, hoạt động từ thiện tại Hàn Châu, trên danh nghĩa là hoàn cảnh bảo hộ. Bởi vậy Lâm Tri mang theo đoàn đội, buổi sáng nay nội dung chủ yếu hoạt động là thực thụ tạo rừng! Đám minh tinh Hàn Châu này dưới sự chỉ đạo của nhân sĩ chuyên nghiệp, trồng xuống từng gốc cây, sau đó tự mình tưới nước dưới ống kính. Lâm Tri Bạch đương nhiên cũng trồng cây. Mà đến hai buổi chiều, Lâm Tri Bạch đối với Hàn Châu minh tinh đã có chút mệt mỏi, cười nói: “Chúng ta tại trong phòng phát sóng trực tiếp phát đạt., Buổi sáng là thời gian hành động công cộng, buổi chiều là thời gian chơi trò chơi, cho nên ta dự định chơi trò chơi đùa với mọi người...” “Bạch Đế lão sư!” Kim Tú Tinh cười nói: “Không phải lại xé bảng bài chứ?” Có năm minh tinh Hàn Châu trước khi đi Tần Châu tham gia trò chơi xé thẻ bài. Đến Hàn Châu, bốn gã minh tinh gia nhập, mặc dù không chơi trò chơi xé thẻ bài nhưng cũng biết ít nhiều về trò chơi Lâm Tri phát minh. Có điều, buổi sáng tham gia hoạt động tại thực vật, kỳ thực hoạt động của mọi người rất lớn., Cho nên cả đám đều không muốn động thủ, hết lần này tới lần khác xé thẻ bài, lại là một trò chơi rất cần thể lực. Bởi vậy, về mặt của mọi người mệt mỏi, trong lòng thầm cầu nguyện Lâm Tri Bạch đừng cứng rắn kéo mọi người cùng chơi trò xé thẻ.

Lâm Tri Bạch dường như hiểu được suy nghĩ của những người này, cười mà không cười nói: “Chẳng lẽ mọi người không muốn chơi trò chơi xé thẻ sao?” Tinh minh còn chưa kịp phản ứng, người xem kích động hẳn lên. 【 Muốn xem đám minh tinh Hàn Châu kia chơi trò chơi xé thẻ bài với nhau! 】 .

【 【Ta không muốn nhìn vào bảng bài, lần nào nó cũng là thứ này rất thú vị, nhưng nhìn nhiều cũng đơn điệu. 】 , 【Ta cảm thấy xé thẻ bài rất tốt, đương nhiên Bạch Đế phải tự mình ra kết cục mới thú vị. 【 Mấu chốt là ngoại trừ xé danh bài ra thì còn trò chơi nào có thể chơi rất lâu nữa? 【 Quan trọng nhất không phải là phải có tính chơi, chúng ta là người xem, cũng phải cảm nhận được sự thú vị của trò chơi. 】 đây là thời gian sau này. Mặc dù trò chơi xé thẻ đã trở thành kinh điển, nhưng cũng có một số người xem chán ghét những trò chơi mỗi buổi chiều này. Muốn làm chút gì cũng là trò chơi mới mẻ. Dạng tâm tính như vậy, đương nhiên cũng hiểu, kiếp trước lúc thấy chơi nam thì thường hay buồn bực., Làm sao mỗi kỳ đều phải xé thẻ bài chứ? Về sau mới biết, trò chơi này thật ra chỉ có một chút. Nhưng đây là Lam Tinh, trò chơi thú vị ở Địa Cầu, thế giới này chưa hẳn có! Ví dụ như... Lâm Tri Bạch chớp chớp mắt nói: “Nếu mọi người cũng không muốn chơi xé thẻ bài, vậy chúng ta đổi trò chơi đi.” Nói sang trò chơi khác, đám minh tinh này lập tức nhìn về phía Lâm Tri Bạch, vẻ mặt tò mò. Lâm Tri cười trắng nói: “Trò chơi này, là cái bàn chơi, cũng do ta thiết kế., Nó tên là người sói dữ giết Ngụy Sát.” Không sai. Lam Tinh cũng không có trò chơi giết người sói này! Mà Lâm Tri Bạch tính mượn phát sóng trực tiếp, để trò chơi này chính thức chính thức diễn ra! Về phần nói mình là người sói thiết kế giả, mặc dù tụ tập không biết xấu hổ chút nào, nhưng trừ cái này ra cũng rất khó giải thích cái khác, dù sao Lâm Tri Bạch đã thành thói quen đỉnh đầu vô số quang sáng, không thêm để ý lại một cái nữa. “Lang nhân giết người?” Cái thế giới này mặc dù không có “Người sói giết chóc”, nhưng cũng có lượng lớn bàn bơi khác., Cho nên khái niệm mọi người vẫn có thể lý giải. Mọi người tò mò: “Chúng ta nhiều người như vậy cũng có thể chơi cùng nhau chơi sao?” Lâm Tri Bạch gật đầu: “Đương nhiên có thể, ta nói một chút quy tắc trò chơi đi.” Vì dễ hiểu, Lâm Tri Bạch dùng ngôn ngữ tương đối quan thực nói: “Người sói giết là nhiều người

tham dự đầy, lấy ngôn ngữ miêu tả thôi động, tranh luận khẩu mới cùng phân tích năng lực giải phán đoán trò chơi trò chơi, người sói ở đêm tối cắn nuốt một người chơi, thôn dân cắn ở ban ngày thông qua sửa sang lại tin tức., Bàn ra logic tìm ra người sói, đặc sắc lớn nhất của trò chơi này là người chơi có thể bằng cơ mới có thể dùng mục tiêu trò chơi thay đổi, dùng ngôn ngữ cùng biểu cảm lừa gạt những người khác thu được thắng lợi.” “Ăn cướp một người chơi?” “Không sai, ý tứ chính là ban đêm, người sói có thể giết một người.” “Thôn dân cùng người sói là lập trận doanh?” “Ừ, trừ người sói cùng bình dân ra, còn có lượng lớn thể bài thân phận., Ví dụ như Dự Ngôn gia, nữ vu, thợ săn, thủ vệ vân vân...” Mọi người hỏi. Lâm Tri Bạch đáp. Dù là như thế, qua hai mươi phút, cũng chỉ có rất ít mấy người nghe hiểu được. Cũng may Lâm Tri Bạch đang hỏi đáp, đã để nhân viên công tác tìm được chín tấm bài tú lơ khối, “Ta tới chính diện viết thân phận.” Lâm Tri cười nói: “Chín người các người mỗi người rút một lá bài, sau đó nghe theo ta chỉ huy là được.” Mọi người ngơ ngác ngác rút bài. Người xem thật ra cũng tỉnh tỉnh mê mê mê, đại đa số mọi người nghe trong mây mù, cũng may trong phim không thiếu người thông minh. “Trò chơi này có ý gì thế?” Bạch Đế nói rất rõ ràng, chính là người sói phải che giấu thân phận giết người, người tốt thì là phải tìm ra người sói!” Nghe còn rất thú vị ah!” Đây là một trò chơi thuần ngôn ngữ?”, Nghiêm túc mà nói, đây là trò chơi suy luận.” Đúng, thông qua lời chứng của mỗi người suy luận, tìm ra lang nhân nói dối!” “Xem xem bọn họ chơi thế nào đi.” “Thân phận quá nhiều, trong lúc nhất thời ta lý giải không được.” Bạn cùng vừa mới tiếp xúc với người sói dữ giết râu quai nón, ít nhiều sẽ cảm thấy có chút phức tạp. Kỳ thực trò chơi này rất đơn giản, chỉ xem tâm lý đã đủ mạnh hay chưa?, Suy luận ngôn ngữ có đủ kín hay không. Cứ như vậy. Lâm Tri Bạch bắt đầu chủ trì hoạt động giết người sói của Lam Tinh lần đầu tiên: “Trời tối xin hãy nhắm mắt!” “Người sói xin hãy nhắm mắt lại!” “Người sói mời mời xác nhận thân phận lẫn nhau!” “Người sói mời mời người sói thống nhất ý kiến... Người sói mời nhắm mắt...” “Nữ vu nữ mời mở mắt!” “Đêm qua chết chính là người này...” Đám minh tinh Hàn Châu này, hoàn toàn là theo tiết tấu của Lâm Tri Bạch đùa giỡn. Lâm Tri Bạch liền giống như là quả trứng, phụ trách dạy dỗ người chơi, để cho bọn họ biết trò chơi này chơi như thế

nào. Bởi vì tất cả đều là người mới, cho nên thể nghiệm trò chơi của mỗi người đều sẽ không quá kém, cái bầy này của người sói, kiêng kị lão thủ cùng tân thủ tham gia phiên mới!, Tất cả mọi người rất dễ dàng đánh mất thể nghiệm của trò chơi. Cứ như vậy, dưới sự dẫn dắt của Lâm Tri, đám người sói lão đảo bắt đầu giết người, hơn nữa càng ngày càng thuần thục, càng giết càng hưng phấn! Mà Dự Ngôn gia lại là sâu sắc trách nhiệm trọng đại, không ngừng điều tra, nỗ lực mang theo những người giỏi trò chơi thắng! Về phần công việc phát biểu, kỳ thực tiếng phát biểu của sói thừa thốt, người tốt cũng rất dễ dàng bị đánh thành sói sau khi lên tiếng... Cuối cùng, Dự Ngôn gia bị đao rồi! Người tốt còn lại đều không biết nên làm thế nào để chơi!, Kéo dài dây dưa, cuối cùng bắt đắc dĩ thua mất trò chơi. Ngay sau đó, Lâm Tri Bạch làm trọng tài, bắt đầu giúp mọi người phục bàn, cũng chỉ ra ai chủ yếu xảy ra vấn đề gì. Kết quả tuyệt đối không ngờ: Lâm Tri phục bàn không đến năm phút, mấy người tốt trận doanh vậy mà lại ồn ào hẳn lên. Ví dụ như ý tứ của Kim Tú Tinh, ai nấy đều chơi quá thức ăn., Một mỗ mỗ là sói nàng đã sớm nhìn ra, nhưng không ai tin tưởng! Lâm Tri Bạch tùy ý để đám người này ồn ào, trọn vẹn để cho bọn họ tranh cãi mười phút, Lâm Tri Bạch mới gõ gõ bàn nói: “Xem các người ồn ào như vậy, đoán chừng là đã cơ bản biết nên chơi trò chơi này như thế nào, chúng ta bắt đầu ván thứ hai, như thế nào?” “Khai thác!” “Muốn ta làm Lang Tư mật đạt!” Đám minh tinh này nghe nói sắp bắt đầu ván thứ hai, trên mặt từng tên hưng phấn không chịu nổi, bọn họ đang ở giai đoạn mới mạnh mẽ., Nhưng đối với trò chơi người sói giết người này cũng đã mê rồi!... Đông dạn. Người xem cũng bị cái trò chơi này hấp dẫn! Bởi vì người xem là thị giác của thượng đế, nên rất rõ ràng hiện trường đã xảy ra chuyện gì, biết rõ thân phận của mỗi người. Cảm thụ này rõ ràng, cảm nhận của ai cũng hiểu được. Phần lớn người xem đều biết trò chơi này nên chơi như thế nào! “Thú vị quá!” “Đúng là rất thú vị!” “Ta cũng muốn chơi trò chơi này!” “Ha ha ha, đây chính là trò chơi trí tuệ mà!” “Đồ ngốc cũng chơi không chơi được!” “Tổ chất tâm lý kém chất cũng chơi không được đâu.” Ta chính là loại không giỏi nói dối, cảm được con sói đoán chừng sẽ dừng lại!” “Sớm lợi hại cũng không thông minh!” “Những người này cũng không thông minh!” Người xem cảm giác được mình học được, trò chơi này thật sự rất thích hợp để

tụ họp với các bằng hữu., Không gom được một cục. Không giống như bài tú lơ khơ, hai người có thể chơi. Mà xuất phát từ loại hứng thú này, mọi người thậm chí chỉ là xem đám minh tinh chơi, đều cảm thấy rất thú vị! Đặc biệt là khi nhìn thấy Dự Ngôn gia nào đó rất thanh tú, hoặc là thời điểm người tốt nào đó rất ngây ngốc, màn đàn sẽ đặc biệt náo nhiệt! ” Tú Tinh thật thông minh!” Nữ vu chơi thật giỏi!” “Hai người mà hẳn điều tra đều là người tốt!” Khóe miệng Bạch Đế đều không nhìn được, ha ha ha!” “Trò chơi này do Bạch Đế thiết kế, ta đoán chừng hẳn tham gia chính là giết loạn!” “Thật không biết đầu óc Bạch Đế lớn lên như thế nào, vậy mà lại có thể thiết kế ra trò chơi thú vị như vậy!” “Người hẳn thiết kế xé thẻ cũng chơi cực kỳ thú vị, cảm giác cực kỳ thích hợp với tổng nghệ thuật!” “Tên người sói này, để đám đại minh tinh này chơi với nhau, tính cách cũng rất cao!” “Còn có cái gì mà Bạch Đế không làm được?” “Bạch Đế là Thần!”, Hãn yên lòng, liên tục xé thẻ bài, không tránh khỏi thắm mỹ mệt nhọc, lúc này xuất ra người sói, tuyệt đối sẽ kinh diễm đến vô số người xem! Vẫn là câu nói kia: Đây là mục tiêu Lâm Tri Bạch phát sóng trực tiếp của Lâm Tri, tùy thời tùy thân đọc sách khắp đất. Sờ diu sách, chuẩn bị kinh diễm thế giới này! Mà người sẵn sàng muốn trực tiếp ở trong cuộc sống tiếp tiếp theo luôn hấp dẫn người xem, thậm chí hấp dẫn càng nhiều người xem đến, không có nhiều người can đảm và năng lực tiến đến, như vậy sẽ không đủ để đạt thành mục tiêu. “Như vậy, trò chơi mấy ngày tiếp theo sẽ có!” Ly Lang Nhân này, mỗi buổi chiều đến hai ván, lẫn lộn ba năm ngày, không có vấn đề gì. Chờ người xem chán thứ này, Lâm Tri Bạch sẽ tiếp tục lấy ra thứ mới, có thể hấp dẫn sự chú ý của người xem.” Đương nhiên, bảy ngày sau Hàn Châu, Lâm Tri Bạch không có khả năng chỉ trông vào một tên tỳ ngựa giết gà. Trừ bỏ ra trò chơi mới này, Lâm Tri Bạch còn có kế hoạch khác nữa!

Chương 521: Bạch Đế muốn mặc trang phục nữ? Chưa nói đến kế hoạch khác của Lâm Tri Bạch như thế nào.

Ngày đầu tiên của Hàn Châu, người sói giết chóc, giết chóc, thành công, trở thành trò chơi công ích từ thiện đang trực tiếp tiếp xé thẻ bài ra.

Buổi tối hôm đó.

Các đại truyền thông truyền thông tới báo!

Vô số bạn trên mạng, càng căn cứ theo quy tắc trò chơi của Lâm Tri Bạch, tại trên tuyến hô bằng gọi hữu chơi đùa!

Có thể tưởng tượng được.

Không lâu sau đó, người sói giết tất nhiên sẽ phong hoa lam tinh các châu!

Chương 522: Đang cập nhật nội dung bản tiết... Vội vội vội vàng vàng! Hàn Châu ngày thứ ba muộn.

Hậu đài trực tiếp từ thiện.

Kim Tú Tinh nhìn về phía đám đồng đội bảy người bấp chân dài đang ngồi đó: “Các vị chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị xong rồi!”

Bảy đồng đội trăm miệng một lời, trạng thái tinh thần mỗi người đều vô cùng sáng khoái!

Mới từ đội trưởng Kim Tú Tinh biết được, đám nữ đoàn đang có cơ hội ở đây? Để hiện mặt trong từ thiện phát trực tiếp thế giới ở đây.

Mọi người hưng phấn tới muốn phát điên!

Nội dung Chương Huân được cập nhật... chương 500~25: Nếu nói mấy ngày hôm trước, minh tinh Hàn Châu thuộc loại nghe chỉ huy phối hợp.

Như vậy ngày thứ tư kế tiếp, minh tinh Hàn Châu hoàn toàn trở thành đoàn chó quần quýt của Bạch Đế, mỗi người đều nịnh bợ Lâm Tri Bạch không chút che giấu!

Mặc kệ Lâm Tri Bạch để bọn họ làm việc gì.

Những người này đều có thể làm được trình độ cẩn thận tỉ mỉ.

Chẳng hạn như công việc ngày hôm nay, là đóng vai công nhân bảo vệ quét đường.

Theo lý thuyết đám minh tinh này cho dù có làm, cũng là lấy nội dung bản chương đổi mới... Chương 524 quyển kịch bản giết ra đời! Bởi vì là chủ đề bảo vệ động vật, Triệu Châu đứng đầu ngày đầu tiên, Lâm Tri Bạch cùng chín vị minh tinh của Lục Châu cùng nhau đi vào vườn thú.

Chơi đùa với động vật.

Hợp chiếu cùng động vật.

Đầy đều là những thao tác rất bình thường.

Mà đến buổi chiều, phòng phát trực tiếp còn náo nhiệt hơn cả buổi sáng.

【Thời gian trò chơi đến!】

“Hôm nay chơi trò gì thế, hay là người sói giết nhau đây?】

【Người sói giết có chút xem chán rồi, nội dung của loại bản chương này... chương chương năm trăm hai mươi lăm tuổi đao kiếm như mộng! Ting mới nhất: Triệu Châu hành mấy ngày kế tiếp, Lâm Tri Bạch tiếp tục duy trì tiết tấu buổi sáng làm việc công, buổi chiều chơi trò chơi kịch bản. Cho đến ngày thứ tư... Lâm Tri Bạch cùng Trương? Tiếp nhận được thông báo của quan phương. Ngày thứ bảy Triệu Châu, Lâm Tri Bạch cần mang theo đám minh tinh Triệu Châu, tiến hành một màn biểu diễn từ thiện!”, Lâm Tri Bạch cũng muốn dẫn dắt mọi người biểu diễn một màn kịch tương đối chính thức. Đây chính là tiết mục chính thức! Bởi vì số tiền này có thể quyên góp được, thường thường là mức cao nhất, cho nên quan viên Triệu Châu đối với việc này cũng vô cùng coi trọng! Các ngành liên quan cũng phối hợp, mà vì ngày hôm nay biểu diễn, đoàn từ thiện sẽ bắt đầu chuẩn bị từ ngày thứ tư. Tiếp theo, giữa kênh trực tiếp ngoại trừ an bài thông thường, mỗi ngày đều thuận tiện phát sóng trực tiếp một chút. Đám Triệu Châu Vỹ bằng hữu đối với việc này điên cuồng chờ mong, ca khúc Bạch Đế đưa ra trong quá trình phát trực tiếp từ thiện, đều là loại vô cùng đỉnh! Những đạo hữu mạng các châu khác cũng thế. 【 không biết Bạch Đế có thể sáng tạo ra ca khúc phong cổ xưa thịnh hành nhất Triệu Châu hay không,】 Trên lầu một, người có quen Sở Từ không? 【 Ha ha ha ha】 , Đây chính là áo giáp mà Bạch Đế đã từng sử dụng, hơn nữa năm xưa mã giáp này tuyên bố một lượng lớn cổ phong ca!】 Ý của người là, Bạch Đế cũng am hiểu âm nhạc cổ? 【 không phải am hiểu, mà là phi thường am hiểu!】 có vẻ là: 【Có ý tứ, xem ra ngày mai Bạch Đế lấy ra Cổ Phong Ca, đáng để mọi người hung hăng chờ mong rồi! 【 Cổ Phong Ca nghe

nhiều cảm giác cũng không có ý nghĩa gì. 【 Cổ Phong Ca do Bạch Đế sáng tác, có thể cùng người nghe qua những cổ phong ca bình thường kia sao? 】 chính xác!】 Năm đó Lâm Tri Bạch ngẫu nhiên còn bị các bạn trên mạng nghi ngờ một chút. Hiện nay Bạch Đế hiện tại đang nghi ngờ., Sau khi trải qua vô số lần thành công, đã không có người nào dám chát vấn nữa. Mà không ai dám chát vấn Lâm Tri Bạch, hậu quả gây ra chính là, hiện tại sự mong đợi của Bạch Đế đối với bên ngoài đều đặc biệt cao! Đổi lại người khác đứng ở vị trí Lâm Tri Bạch, chỉ sợ từng giây từng phút đều như đi trên băng mỏng. Không biết từ lúc nào, mình sẽ không thỏa mãn được nhu cầu của các bạn mạng lưới càng lúc càng lớn và ngày càng lớn. Cũng may Lâm Tri Bạch sớm dĩ trở thành Bạch Đế, cũng bởi vì hắn luôn luôn có thể vượt mức hâm mộ đám fan kia., Ví dụ như cổ phong ca này... Ngại quá. Ta đến cả Triệu Châu rồi. Còn muốn hát cổ phong ca sao? Trực tiếp ngồi Trung Quốc phong chẳng phải xong việc rồi! Không sai, Lâm Tri Bạch chuẩn bị nở nụ phong Trung Quốc rồi! Trong lam tinh, cổ phong ca vẫn luôn tương đối nhỏ, nhưng ở Triệu Châu lại vô cùng phong phú. Lâm Tri Bạch cảm thấy, nếu gió Trung Quốc sinh ra, sẽ thay đổi phong thái nhạc đàn trên một mức độ nhất định! Đương nhiên, Lam Tinh là không có Trung Quốc!, Cho nên phong thái Trung Quốc này, Lâm Tri Bạch chuẩn bị sửa tên là “Cổ điển phong cổ xưa”. Cổ xưa là cổ phong, điển điển là điển hình, còn về việc nói muốn lựa chọn ca khúc phong cỡ Trung Quốc gì? Trong đầu Lâm Tri Bạch, lập tức hiện lên những nét kinh điển của Chu Đổng. Là người Trung Quốc sáng lập phong cách của Trung Quốc, Chu Đổng là tồn tại tuyệt đối không cách nào vòng vo. Mà muốn nói Chu Đổng là người đứng đầu Trung Quốc, nhất định là người đầu bảng bồng nhất, đây khẳng định là các thuyết xôn xao, Lâm Tri Bạch dự định từ truyền độ, truyền độ cùng với tổng hợp nguyên tố mà quyết định chọn lựa khúc điển xuất này.... đảo mắt, ngày thứ bảy Triệu Châu đến! Khác với cách chơi của hai châu trước, Triệu Châu dựng một sân khấu thật lớn. Lúc trước Tần Châu và Hàn Châu, Lâm Tri Bạch mặc dù cũng làm phim biểu diễn vở kịch., Nhưng đều là những nơi có quy mô rất nhỏ, người xem cũng rất ít sân khấu. Triệu Châu thì trực tiếp làm một âm nhạc lớn cho đoàn từ thiện. Không chỉ có thiết bị ở hiện trường, mà ngay cả sân biểu diễn hàng đầu, cũng có thể

so với trung tâm biểu diễn siêu cấp. Căn cứ theo cách nói của quan viên Triệu Châu, hiện trường có thể dung nạp khoảng mười vạn người! Mà mỗi người một tấm vé đều thấp nhất cũng phải năm trăm nguyên, đến lúc đó tất cả âm nhạc sẽ kiếm được vé cùng với phí tài trợ sẽ được đưa vào hạng mục công ích. Tin tức âm nhạc này được truyền ra sau khi phát sóng trực tiếp truyền ra ngoài., Không chỉ người Triệu Châu vô cùng muốn mua vé đến hiện trường, mà ngay cả các châu khác đều có vô số người cố gắng mua vé, ngồi máy bay đi vào bên này xem kịch. Giờ phút này, Lâm Tri Bạch mới hiểu được. Tại sao đám đại minh tinh phía dưới Triệu Châu đề cử để tham gia đoàn từ thiện, cơ bản đều là lĩnh vực âm nhạc. Thì ra là bởi vì những diễn viên quang thị này, rất khó trực tiếp biểu diễn trên sân khấu, không giống biểu diễn âm nhạc diễn vui diễn. “Tình cảnh ngày hôm nay, rất thích hợp để biểu diễn 《 Cao Cao Lưu Thủy 》 .” Diệp Thái Nhi mỉm cười mở miệng., Sau khi nàng được Lâm Tri Bạch trao quyền, đã không chỉ một lần biểu diễn bài hát này. Trong nghề đánh giá cực cao về biểu diễn của Diệp Thái Nhi, đều nói chất đàn lưu ly của Liễu Sơn, ngoại trừ Bạch Đế thì chính là nàng. Mà Bạch Đế kể từ sau lần Tề Sở đấu võ một lần, cũng không đụng đến khúc nhạc công khai này, cho nên Diệp Thái Nhi cũng coi như biến tướng thành “Người đứng đầu” rồi. “Hóa Không Hoa, mở màn cho tốt.” Lâm Tri cười trắng mở miệng, trình tự biểu diễn ngày hôm nay, Diệp Thái Nhi được an bài đầu tiên. Bởi vì Diệp Thái Nhi là mười vị minh tinh, nhạc cụ duy nhất biểu diễn., Trước tiên có thể dùng khúc nhạc để mọi người đắm chìm trong không khí thuần âm nhạc. Tiếp theo, bắt đầu một bài hát biểu diễn. Về phần chủ trì... Được rồi, chủ trì buổi hôm nay là Lâm Tri Bạch. Lam Tinh không có người chủ trì nhất định phải có cách nói chứng giám khảo lên giải thích. Lâm Tri Bạch cũng không phải là người nhất gan, sau khi cùng Diệp Thái Nhi đánh xong chào hỏi, liền tiếp nhận người chủ trì đưa qua loa nước ngọt, đi hướng sân khấu hoa lệ. “Oa!” “Là Bạch Đế!” “Hắn là người thứ nhất biểu diễn?” Chờ một chút, phương thức xuất hiện này hình như là người chủ trì kế tiếp vậy?”, Lời nói trắng trợn của Lâm Tri, chứng minh suy đoán của mọi người, chỉ nghe hắn lớn tiếng chào hỏi: “Chào các bằng hữu của mọi người tại hiện trường và phát sóng trực tiếp, ta là bằng hữu của các người Lâm Tri Bạch. Thật vui vẻ hôm nay có thể

dùng phương thức như vậy để gặp mặt mọi người. Tin rằng mọi người cũng đã nhìn ra, ta được an bài thân phận của một người chủ trì...” Đây là lần đầu tiên Lâm Tri Bạch làm chủ trì. Hắn rất tùy ý., Nghĩ đến cái gì đó, người xem dưới đài cũng rất mua sách, hoặc là nói mọi người thấy hắn nói chuyện trên sân khấu, rất vui vẻ, về phần trình độ chủ trì của Bạch Đế thế nào, người xem hiển nhiên là không để ý. Sau khi đọc xong buổi đầu tiên, Lâm Tri cười nói: “Tiếp theo để chúng ta mời vị trí người đầu tiên biểu diễn hôm nay, Diệp Thái Nhi!” Nói lại, lần trước sau khi Tề Sở Văn đấu, Lâm Tri Bạch đã lâu không còn nghe được cổ cầm của Diệp Thái Nhi diễn tấu nữa. Hôm nay nghe được âm nhạc, Lâm Tri Bạch lại nghe thấy rồi, cảm giác vẫn là hưởng thụ như vậy. Thực lực của Diệp Thái Nhi rất mạnh, điểm này sẽ không bởi vì Lâm Tri là thần nhi cổ cầm của mình mà thay đổi.... Sau khi biểu diễn của Diệp Thái Nhi sau khi kết thúc, Diệp Thái Nhi sẽ không còn nghe được nữa., Hiện trường vang lên tiếng vỗ tay kéo dài không ngừng. Vị Cổ Cầm nữ thần này vẫn như cũ mười phần linh tính. Nếu như nói có ai trình độ cổ cầm có thể đuổi kịp Lâm Tri Bạch, trên thế giới này có lẽ chỉ có Diệp Thái Nhi có hi vọng. Mà sau Diệp Thái Nhi, một vị nam ca siêu nhất tuyến của Triệu Châu, bước lên sân khấu. Vị ca sĩ siêu nhất tuyến Triệu Châu này, ở trong sân nhà Triệu Châu nhân khí đương nhiên không thể nghi ngờ. Hắn hát một bài ca sĩ ô ủng. Điểm này vô cùng vượt ngoài dự đoán của mọi người. Người xem đều cho rằng, ca sĩ của Triệu Châu siêu nhất tuyến, nhất định sẽ xướng cổ phong ca đó! Dù sao thì Cổ Phong ca tại Triệu Châu mà nói!, Cũng giống như những thứ đặc sản, sao có thể không đem ra biểu diễn chứ? Hay là nói vị ca sĩ siêu nhất tuyến Triệu Châu này có ý nghĩ gì khác? Ví dụ như người này đang lo lắng tất cả ca sĩ của Triệu Châu đều hát Cổ Phong ca, bản phong Thái Lôì Đòng này? Kết quả kế tiếp lại là một ca sĩ siêu nhất tuyến của Triệu Châu thượng đài. Lần này là ca sĩ của Nữ ca. Công tử nữ ca rất cuộc trình hát một bài Đô Tình ca, rất thương cảm., Nhưng không liên quan gì đến loại cổ phong đặc sắc của Triệu Châu. Lần này người xem thật sự buồn bực. “Là trùng hợp sao, làm sao liên tục hai ca sĩ Triệu Châu đều không hát cổ phong ca vậy?” “Ta cũng buồn bực ấy mà.” Triệu Châu chẳng phải là Cổ Phong ca nổi danh nhất sao?” “Hai vị Triệu Châu Siêu Nhất này rất cuộc đang làm gì vậy?” “Ta cảm thấy cũng may, tuy

không phải Cổ Phong, nhưng vô cùng đặc sắc, như vậy cũng đủ rồi.” hát rất tốt, nhưng khác với những gì mọi người mong đợi mà thôi, cho nên có vài người cảm thấy kỳ quái mà thôi., “Bản thân màn biểu diễn này vẫn tương đối ngoạn mục.” Không cần sót ruột, toàn bộ từ thiện của Triệu Châu đều là ca sĩ!” Ngoài Diệp Thái Nhi ra, tám ca sĩ còn lại đều là ca sĩ. Cho nên hai ca sĩ không hát cổ trước đại khái có thể không nghĩ đến phong cách âm nhạc đơn giản của trận nhạc này.” Nói một mạch, tất cả mọi người đều cảm thấy không có vấn đề gì. Còn trên đài, Lâm Tri Bạch thì chủ trì từng tràng: “Từ khi mở màn, hai bài ca khúc cổ này có phong cách hoàn toàn khác biệt, mỗi một bài biểu diễn đều không tệ., Cũng đáng để nhiều người như các người ở đây chờ đợi âm nhạc, cũng đáng để mọi người vì từ thiện mà cống hiến một phần năng lực của mình...” Nói oang oang vài phút. Ca ca của Triệu Châu cũng hát khúc khúc dạo dài. Vẫn không phải là Cổ Phong, nam ca ca hát một bài dân dao. Mọi người ở tại hiện trường đều vui vẻ, nhưng cũng không nói là người xem thất vọng, chỉ là rất thích, chỉ cảm thấy kỳ quái mà thôi. Ca sĩ Triệu Châu không chịu hát cổ phong! Tất cả các người xem trực tiếp đều hiểu kỳ: Tám nam tử ca ca Triệu Châu!, “Xem ra người đứng thứ tư cũng không tham gia cổ phong rồi. 【 Triệu châu đại khái muốn thay đổi ấn tượng của mọi người đối với họ? 】 Ấn tượng gì đây, bọn họ không phải là lo lắng mọi người sẽ nghĩ Triệu Châu chỉ biết cổ phong? 】 chuyện này sao có thể xảy ra. 【 Án 】 , 【 Tưởng tượng nhiều lắm. 】 haha,..... Lúc trước chỉ có Bạch Đế xưng Hàn Ngũ, những ca sĩ khác trong Hàn Châu đều hát ca khúc bình thường.】 XHí, chẳng lẽ hôm nay vậy? 】 Nhắc đến chuyện này, ánh mắt người xem không khỏi có chút thay đổi., Lâm Tri cười trắng mở miệng, “Tiếp theo sẽ mời được người biểu diễn thứ tư ngày hôm nay.”... Người biểu diễn thứ tư là ai? Hay là ca sĩ Triệu Châu? Trong lúc mọi người đang suy đoán âm ỉ, Lâm Tri Bạch hơi hơi hạ thấp người: “Không sai, ta chính là người biểu diễn thứ tư hôm nay.” Dưới đài lập tức phát ra tiếng cười. Lâm Tri nói: “Vậy ta muốn hát bài này, tên của bài hát này, nó gọi người là “Thuỷ đao kiếm như Mộng Xá” bỗng dừng lại một chút. Lâm Tri Bạch gật gật đầu với dàn bài. Ca bàn này ngậm ngậm hiểu, mở ra một đoạn khúc nhạc văn. Tiếp đó, Lâm Tri hát tiết: “Ta đi

kiếm vào đâu, yêu thích cùng hận chung khó giải thích, đao vạch phá trường không., Chẳng hiểu cái nào là ta say không hiểu, ân và oán là mộng ảo, ta tỉnh giấc một giấc xuân, cuộc sống với cái chết, tất cả thành không...” Tuy rằng hôm nay quyết định lấy Trung Quốc ra, nhưng vừa mới bắt đầu Lâm Tri Bạch vẫn muốn dùng cổ phong tới độ một lần. Dù sao nơi này cũng là Triệu Châu. Dù sao nơi này cũng là Triệu Châu, có thể lý giải được, đây là một loại hảo cảm. Mỗi một ca khúc trước mắt đều là trải giường cho gió Trung Quốc đến. Nhớ lại những lời này. Lâm Tri Bạch Ca: “Đến cũng vội vã muốn đi cũng vội vàng hận không thể cùng nhau yêu hận nhau, cùng theo gió cuồng tiêu một tiếng hí dài một tiếng rồi vui sướng cả đời, ai cùng ta sống cùng nhau!” Cổ Ca khúc này vang lên âm âm! Hiện trường còn chưa đi ra đã nổ tung rồi! A ha ha!” “Bạch Đế không hổ là Bạch Đế!” Tiếng cười dễ nghe thật êm tai!” Bài tập này cảm giác quá tuyệt vời rồi!” “Ha ha, đây chính là Triệu Châu, Bạch Đế vẫn không dám dùng cổ phong ca, hơn nữa còn thành công trấn áp được!” “Thái Ngu!” Bài Dao Hạo này như Mộng Tuyền chính là một trong những đại biểu của Chu Hoa. Mặc dù không phải đại biểu nổi bật nhất, nhưng Vũ hiệp phong nồng đậm, thậm chí có chút hương vị của Trung Quốc, thật sự là một tác phẩm kinh điển. Trong một ý nghĩa nào đó, những tác phẩm có phong nguyên tố cổ xưa này., Tương lai cũng là một trong những chất dinh dưỡng của ca khúc Trung Quốc. Trong phòng xem trực tiếp cũng nổ tung. Ta đã nói rồi, cổ phong của Bạch Đế sao có thể là phạm phạm được! 【màn biểu diễn hôm nay hoàn toàn là cố ý tạo ra. 【đám ca sĩ Triệu Châu không hát cổ phong chính là vì Cổ Phong nổi lên từ Bạch Đế!】 ưa thích cách chơi này, dù sao Bạch Đế cũng là khách. 【Xác thực không có vấn đề gì, người Triệu Châu ngày nào cũng hát cổ phong, hôm nay để lại cho Bạch Đế hát, mọi người hát thứ khác.】 Chẳng lẽ lại vì nguyên nhân này?】 Bằng không thì còn nguyên nhân gì nữa?, Khán giả hoan hô, cho đến khi tiếng biểu diễn của Lâm Tri Bạch biểu diễn kết thúc “Bạch Đế!” “Bạch Đế!” “Bạch Đế!”, không biết còn tưởng hôm nay là sân nhà của Bạch Đế. Rõ ràng nơi này là Triệu Châu, Lâm Tri Bạch chỉ là một nước mới bước vào Triệu Châu, nhưng lại có thể hô hoán. Khí thế của Lâm Tri Bạch, không hề thua kém bất cứ gì so với bất cứ gì về

căn bản của Triệu Châu! Tiếp tục đi, người thứ năm lên sân khấu. Người thứ năm ca hát, hát âm nhạc: Ca khúc hôm nay Triệu Châu ca. Ca ca Triệu Châu hôm nay, hài độc sách yếu điệu., Chính là tiếng gió cổ xướng. Người xem hiện giờ đã hoàn toàn hiểu, tất cả mọi người đều đang cười: “Xem ra Bạch Đế chốc lát nữa còn muốn làm một bài Cổ Phong Ca nữa.” Trong sự mong đợi này, vị thứ năm, vị thứ sáu, vị ca sĩ Triệu Châu thứ bảy lần lượt trình diễn chấm dứt. Lại đến phiên Lâm Tri biểu diễn. Lần này, ca khúc Lâm Tri Bạch muốn trình diễn chính là: “Diễn Yên Dịch Lãnh Dận! Nhìn được báo cáo trên đài, người xem vô thức đều cho rằng, đây lại là một bài cổ phong ca... Thật tình không biết. Lần này là bài hát của Cổ Phong Ca! (hết chương này)

Chương 526: Yên hoa dễ lạnh! Khi Lâm Tri Bạch sắp bắt đầu biểu diễn lần thứ hai.

Các bạn trên mạng nhìn xem 《pháo hoa dịch lạnh lẻo ca danh bốn chữ》 bắt đầu thảo luận:

“Thiết kế này thật ra rất thú vị, cố ý để cơ hội hát Cổ Phong Ca lại cho Lâm Tri Bạch, các ca khúc khác của Triệu Châu thì đều đi ca khúc bài khác.”

“Ha ha.”

“Dù sao các ca vương ca của Triệu Châu, rất am hiểu cổ phong.”

“Nếu như bọn họ đều hát cổ phong, làm sao lại nổi bật ra nội dung của chương Bạch bản được đổi mới..... Chương 527: chương Nhị mươi hai! Giống như trước đó, đêm thứ bảy của Triệu Châu, toàn bộ tám lười của Lam Tinh bàn tán Lâm Tri Bạch!

Từ Tàn Châu.

Đến Hàn Châu.

Lại đến Triệu Châu.

Lâm Tri Bạch đi liên ba châu, không chỉ có trực tiếp thu thị suất rất nổi bật, kim ngạch quyên góp cho sự nghiệp của Lam Tinh Công càng đạt tới chênh lệch ba trăm ức kinh người, có thể xưng là “Thần từ thiện mang hàng”, mặc dù hẳn không hề

bán cái gì, chỉ là ở trước ống kính mang theo đám nghệ sĩ bày ra cho mình thấy!

Cũng giống như trước đó. Trong nội dung bốn chương đổi mới... bí mật của chương thứ năm mươi tám: Chỗ lười mới nhất: Cảm giác của Lâm Tri Bạch ở Tề Châu giống hệt như khi ở Tần Châu, bởi vì tất cả mọi người đều quen thuộc, cho nên rất ăn ý với nhau. Bất kể là chơi người sói giết người, hay là giết người kịch bản đều có thể dung nhập vào, khiến bầu không khí vô cùng thoải mái. Cho đến ngày thứ năm của Tề Châu, Lâm Tri Bạch mới dẫn mọi người chơi một trò chơi xé thẻ bài. Vì biến tướng nào đó, Lâm Tri Bạch còn cố ý lựa chọn đề chơi đề chơi đề chơi lớn nhất của Tề Châu. Phía chính diện phối hợp phi thường, trực tiếp dọn ra sân thư viện thật lớn. Mà trong tiệm sách, Lâm Tri Bạch liền “ngCháu” làm bộ làm bộ làm tác phẩm của nhà thơ Bất Dạ Hầu., 【Lúc này còn nhớ Hầu gia không? 【dám tuyên truyền cho mọi người về thư viện của hắn sao?】 Chẳng trách lão bản này cũng quá đáng tin cậy. 【khó trách Bất Dạ Hầu nguyện ý gia nhập vào Tần Châu xuất bản xã hội. 【Bạch Đế】 , đổi lại ta cũng muốn hợp tác, mẹ nó, đúng là cấp lực! 【Ông chủ tự mình ra trận tuyên truyền!】 “Thuenen quan hệ giữa Tề Châu và Bất Dạ Hầu cũng thật tốt! 【số tiền này trước kia khi Tề Châu phát triển cũng không ít, không thiếu tuyên truyền Bất Dạ Hầu.】 các người có biết không, Hầu gia hiện tại đặc biệt ở Sở Châu!】 Nghe nói 【Vương Thám Hải Vương Giả đã phát động với nhiệt độ ở Sở châu?】 , 【dám chắc】 , Hầu gia sắp trở thành siêu một đường ở Sở châu rồi!】 với những người không quá quen thuộc với Bạch Đế lại đang ngơ ngác nhìn hắn viết quảng cáo: “Bất Dạ Hầu và truyện tranh ta đều rất thích.” “Nơi này giới thiệu cho bọn nhỏ Bất Dạ Duy Nạp series của Bất Dạ Hầu!” “Cái hệ này đã ra đến bộ thứ tư rồi.” “Tần Châu, Tề Châu đều có thể bán được, đoán chừng rất nhanh Triệu Châu và Hàn Châu cũng sẽ sắp xếp tiêu thụ ở thị trường này.” Những người thích truyện tranh tuyệt đối không nên bỏ qua ‘Hải tặc Vương Khải’! Nếu như đã đọc qua ‘Hải tặc vương’ thì không thể tiếp thu phong cách này, cá nhân ta sẽ đề cử các người xem một bộ truyện cười khác.” Câu truyện này cũng là

tác phẩm của Bất Dạ Hầu, gọi là ‘Hỏa Ảnh Hỏa Trêu’.”, “Các bằng hữu hứng thú nhớ kỹ thời gian hiện diện ở các châu khác nhé.” Đánh xong quảng cáo, Lâm Tri Bạch nhanh chóng tránh né, tiếp tục chơi trốn tìm với những người khác chơi lệnh bài. Người xem các châu lại hỗn loạn rồi. 【tên tốt, Bạch Đế vừa rồi là đang quảng cáo cho nhà giàu Bất Dạ Hầu đúng không? 【 đúng là người không nghe nhầm, không Dạ Hầu là bạn tốt của hấn! 】 【 【 Cái tên Bất Dạ Hầu này rất lợi hại sao? 】 đương nhiên, truyện tranh nhà Sở Châu chúng ta hot nhất chính là Bất Dạ Hầu, ngay cả tác phẩm của lão sư ở giếng cạn cũng bị hấn áp chế rồi! 【 Ta là nhà bách khoa của Sở Châu chúng ta lợi hại nhất, hấn còn không bằng đêm! 】 【 【 nhẫn hỏa ảnh Ác Nhĩ 》 của Bất Dạ Hầu! 】 , Mặc dù vừa mới bắt đầu liên tục, nhưng bức tức đã vô cùng khó chịu rồi! 】 Cho nên 【Cho nên Bất Dạ Hầu là truyện tranh gia, thế thì hấn? 【 Bất Dạ Hầu cũng là nhà văn, hơn nữa hấn đồng thời là một diễn kịch. 】 Sao lại đẹp như vậy? Bất kể thế nào, dù cho thế nào, hấn cũng đã đạt được mục đích của Lâm Tri rồi. Các châu đều nhớ hết tất cả các truyện tranh của “Bất Dạ Hầu” này. Mà gần đây dưới sự vận tác của Giang Thành, tác phẩm của Bất Dạ Hầu càng ngày càng nhiều, đều tiến vào các châu khác nhau. Trong đó bao gồm cả Tần Châu., Cùng với Tề Châu hiện tại là Lâm Tri Bạch, còn có Hàn Châu cùng với Triệu Châu hấn vừa mới lấy được châu tinh, thậm chí là Bất Dạ Hầu hiện đang ở trong tấn công Sở Châu. Phối hợp với Lâm Tri Bạch tuyên truyền đợt này. Tin tưởng rằng Bất Dạ Hầu ở Hàn Châu cùng Triệu Châu, cũng có thể nhanh chóng nổi tiếng! Về phần “Yễn Hỏa” này, không sai đây chính là truyện tranh mới mà Lâm Tri Bạch tuyên bố ở Sở Châu. Chọn lựa bộ này là bởi vì người Sở Châu có văn hóa cai vu, có tình nghĩa nhẫn., Cho nên thứ này đối với người trong châu khác mà nói, có thể chỉ là tác phẩm nguyên tố, nhưng đối với một ít người Sở mà nói, chẳng khác nào tín ngưỡng, căn bản ngăn không nổi mị lực!... Đảo mắt, ngày thứ sáu Tề Châu đã tới. Buổi sáng hôm nay, tự nhiên là công việc phát sóng trực tiếp thông thường. Mà đến khâu trò chơi buổi chiều này, mọi người đang nghĩ đến hôm nay là lúc muốn chơi cái gì, Sở Sở đột nhiên đề nghị: “Buổi chiều thật tâm mà nói mạo hiểm thì thế nào?” Lời thật lòng mà

nói ra thì mạo hiểm, trước đó Lâm Tri lúc tham gia 《Sơn Hành》 từng chơi một lần. Mà chuyện này của Tề châu là Lận Sơn hệ nhân mã ban Phù Nguyên., Sở Sở đề nghị chơi trò chơi này một lần nữa, ngược lại là có vài phần nhớ lại ý tứ. Sau khi mọi người suy nghĩ một chút, đều có chút động tâm, sau đó nhao nhao nhìn về phía Lâm Tri Bạch. “Không có vấn đề gì.” Lâm Tri Bạch mỉm cười nói: “Bắt đầu đi.” Cái trò chơi này không có gì chuẩn bị, chuẩn bị thêm một bình rượu trống, rồi quay lại. Trên miệng bình, ai muốn lựa chọn lời thật của mình hoặc mạo hiểm. Sở làm người đề nghị đầu tiên. Kết quả khí lực rất nhỏ: “Bắt đầu.”, Miệng bình cơ hồ là tận lực, nhắm ngay phương hướng Lâm Tri Bạch. “Ai!” Lâm Tri luống cuống, “Bí ẩn chi hoàng sắc sỡ? Sở Sở Sở cười nói: “Người cũng có thể đối với ta, dù sao ta cũng không sợ.” “Đúng vậy!” “Sở Sở làm tốt lắm!”, “Mọi người cười hì hì mở miệng, rõ ràng chính là muốn nhắm vào Lâm Tri Bạch. Lâm Tri Bạch bất đắc dĩ, nhún vai nói: “Vậy người muốn hỏi cái gì?” Sở Sở gật đầu nói: “Ta muốn biết người đã nói mấy lần? Nếu không muốn trả lời, cứ uống một chén bia.” Lâm Tri Bạch cười nói.”. Hắn không biết vấn đề này rất xảo quyệt, thừa nhận vô cùng thân nhiên, lần trước yêu đương phải là chuyện của kiếp trước rồi. Sở Sở sáng mắt lên! Dạ Oanh cùng Tề Huyền khẽ nhếch miệng! Vô số người xem các châu cũng giật mình! Phản ứng đầu tiên của nam khán giả là không tin, loại nam nhân như Bạch Đế này, nhất định sẽ bị vô số nữ nhân đuổi theo, kết quả lại chưa từng nói qua yêu đương? Nữ nhân người xem là kích động! A a a, Bạch Đế vẫn là xử thế!, Không có yêu đương chưa từng nói tới, chưa chắc đại biểu là ở đâu? Kệ đi, dù sao thì mặt của Bạch Đế cũng nhìn vào là rất không kiềm lòng mà!” Đến phiên ta.” Lâm Tri Bạch tương đối tuân thủ quy củ, cẩn thận xoay chuyển, không ngờ lại chuyển tới Tề Huyền. Tề Huyền nhìn Lâm Tri Bạch: “Có gì muốn hỏi không?” Lâm Tri suy nghĩ một chút rồi nói: “Muốn chia sẻ với mọi người một trải nghiệm xấu hổ của mình, nếu như mọi người cảm thấy chưa đủ khó xử thì người uống rượu.” “Thế à? Rất đơn giản.” Tề Huyền nói: “Khoảng thời gian trước ta có một khoảng sân khấu quay phim lại: “Có gì đó để hỏi.”, Lúc hóa trang còn ngủ, kết quả là mơ một giấc mơ, còn trong mộng gọi tên người nào đó. Lúc ấy nhân viên công tác vừa vặn đi tìm ta, sau đó tất cả mọi người đều nghe được...” A? Người hô tên của người

nào?” “Lâm Tri Bạch.” Tề Huyền bữu môi nói: “Cụ thể đã làm mộng gì ta cũng đã quên, nhưng đúng là tên gọi.” Lâm Tri Bạch: “Nam nhân người đuổi theo đều là trực tiếp bắt thỏ thối sao? Lâm Tri Bạch không phải gỗ, đương nhiên hiểu ám chỉ của đôi phương., Nhưng không ai nói thêm gì, dù sao mọi người đã sớm đoán được Tề Huyền có thể sẽ thích Lâm Tri chuyện này. Hôm nay chẳng qua chỉ là một lần nữa xác nhận suy đoán mà thôi. Đến phiên Tề Huyền, nàng tùy tiện xoay chuyển, không ngờ lại chuyển đến Lâm Tri Bạch. Lần này là thật khéo. Tề Huyền hiển nhiên cũng không nghĩ tới, che miệng cười nói: “Nếu người đã bảo ta chia sẻ một chuyện cũ xấu hổ, vậy người chia sẻ một bí mật của mình với mọi người nhé?”... Mỗi người đều có bí mật, bí mật có hơi nhỏ. Trên người Lâm Tri Bạch có rất nhiều bí mật., Có một số bí mật cả đời hẳn cũng không thể nói ra ngoài, chính là để. Lúc Tề Huyền bảo Lâm Tri chia sẻ một bí mật, bản năng của hắn gần như muốn lựa chọn uống rượu. Chỉ là... Ngẫm lại, Lâm Tri mở miệng nói: “Bí mật, quả thật có một cái, nhưng có một vài người xem châu, khả năng không có khái niệm quá lớn.” “Ồ?” Vốn dĩ mọi người tưởng rằng Lâm Tri Bạch sẽ tùy tiện nói qua một chuyện để ứng phó. Dù sao đây cũng chỉ là một trò chơi, lời thật lòng cũng có thể không phải là ‘Lời nói thật lòng’. Nhưng Lâm Tri Bạch lại làm ra vẻ như muốn nói điều gì đó., “Điều này làm cho tất cả mọi người tò mò. “Các người có nghe nói về một người không?” Lâm Tri mở miệng nói: “Người này gọi là quân lâm?” Cố Hành đột nhiên nói: “Hình như là kế hoạch đề tài tổng nghệ rất lợi hại của Tần Châu.” “Không sao.” Diệp Quân Tập nói: “Quân quân không chỉ đơn giản là kế hoạch tổng nghệ lợi hại, hẳn quả thực là sáng suốt! Các người đều xem qua quảng cáo của Lam Phù La Lạp sao?” “Mọi người gật gật đầu, Lam Hoa Hoa là tuyển sô quốc tế, quảng cáo hướng về phía trên thế giới. Diệp Quân Tập cười nói: “Ý mới này chính là quân lâm, ngoài ra các người biết ta là ca sĩ?” Mọi người lại gật đầu, chú ý này là do Tần Châu dẫn vào.” Ở Tề Châu cũng rất nóng nẩy! “Vậy có lẽ các người không hiểu rõ tiết mục của ta là Nghệ Sĩ Nữ đấy, thật ra là do một tay quân lâm tấu.” Diệp Quân cười nói: “Điều này đoán chừng Hàn Nguyệt Sương hiểu rõ hơn ta.” Hàn Nguyệt Sương gần đây phát triển ở Tề Châu. Lần này từ thiện được Tề Châu trực tiếp nàng mặc dù không phải siêu một đường, nhưng cũng

là một trong những khách quý hiếm. Ai ở đây hiểu rõ nhất chính là hoàng đế. Vậy thì ai có thể so sánh với cô ta đã ở Tần Châu mấy năm, hơn nữa còn trải qua hiệp ước Kỷ Chú? Không sai, quân lâm sư vô cùng lợi hại.” Hàn Nguyệt Sương suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói: “Tần Châu có bốn người vô cùng truyền kỳ, một người là giáo viên của Bạch Đế, một người là sư phụ của Bạch Đế., Một người là lão sư Sở Từ, một người là lão sư Bất Dạ Hầu, còn một người là lão sư thần bí nhất quân lâm, theo một ý nghĩa nào đó đại khái có thể sánh với tứ đại Thiên Vương của Tề Châu, đương nhiên những chuyện sau này mọi người đều biết.” Nhìn Lâm Tri Bạch một chút, Hàn Nguyệt Sương cười nói: “Vị lão sư Sở Từ từng nổi danh với sư phụ Bạch Đế kia, kỳ thật chính là lão sư Mã Giáp của sư phụ Bạch Đế., Nói cách khác, tứ đại Thiên Vương kỳ thực là tam đại Thiên Vương, bởi vì trong đó có hai người là một... “Ân? Dường như nghĩ đến điều gì, sắc mặt của Hàn Nguyệt Sương đột nhiên biến đổi: “Cho nên bí mật này của sư phụ Bạch Đế, có quan hệ gì với quân lâm triều? Chẳng lẽ sư phụ của Bạch Đế là muốn tuôn ra thân phận thật sự của quân lâm được sao?... Về vấn đề này thì người ở ngoại châu thì không biết, nhưng người ở Tần Châu lại rõ ràng hơn ai hết! Đây là một vị quý tài truyền kỳ!, Rất nhiều sáng tạo, Tần Châu là Vương của tổng nghệ thậm chí lam tinh! Lúc đầu Côn Bằng có thể thuận lợi quật khởi như vậy, có quan hệ mật thiết với quân lâm! Chỉ là sau đó, Sở Từ và Bất Dạ Hầu bộc lộ tài năng, quân lâm mới từ từ khiêm tốn đi, nhưng Tần nhân trong truyền thuyết của hắn luôn không quên. Cho tới hôm nay, những tổng kỹ do Côn Bằng sản xuất vẫn đều là thủ bút của quân lâm! Trong lĩnh vực tổng nghệ!, Quân lâm dường như không thất thủ! Càng đừng nói đến, ngoại trừ tổng nghệ ra, quảng cáo quân đội cũng càng thêm xuất sắc! Các thương hiệu cao cấp đều xem hắn như thần bằng quảng cáo, luôn không tiếc bất cứ giá nào để mời hắn! Những thứ này tuy không thể sánh được với Bạch Đế nhưng cũng đủ để khiến vô số người ngưỡng mộ, dù sao thì khi cường giả của truyền kỳ quật khởi, đôi phương cũng có công lao hiển hách! Bởi vậy, khi phát hiện chủ đề kế tiếp của Bạch Đế dường như có liên quan đến quân vương, tất cả người xem Tần Châu đều phải vánh tai nghe! “Không sao cả.” Lâm Tri nói: “Dù sao thì cuối cùng mọi người đều biết mà.” Diệp Quân buồn bực nói: “Cái gì gọi là cuối cùng chúng

ta cũng quen nhau: “Cái gì gọi là cuối cùng, chúng ta cũng biết nhau!”, “Ý của ta là ngài đã biết vị nhân vật truyền kỳ này.” Diệp Quân Tập cười nói: “Ta làm sao có thể quen biết được Hoàng đế chứ, trừ khi hắn là...” Diệp Quân Tập đột nhiên im bật, không thể tin được nhìn Lâm Tri Bạch, chẳng lẽ... Hàn Nguyệt Sương cũng mở to hai mắt. Những người khác càng nghĩ đến một khả năng nào đó, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi. “Nhìn vẻ mặt của các ngài, chắc hẳn cũng đã đoán tám chín phần mười rồi., Không sai, thật ra cũng giống như Sở Từ, quân lâm cũng là giáp ngựa của ta, chẳng qua là lúc trước bởi vì một ít bất đắc dĩ, không thể không che giấu thân phận này mà thôi.” Dừng một chút, Lâm Tri Bạch nói: “Cho nên, để cho ta giới thiệu lại chính mình lần nữa... Ta tên Lâm Tri Bạch, có người gọi ta là Bạch Đế., Có người gọi ta là Sở Từ, có người gọi ta quân lâm...” Xoạt! Các bạn trên mạng của các châu khác cũng có chút mơ hồ. Nhưng vô số người xem ở Tần Châu lại khiếp sợ trợn mắt há hốc mồm!!!!!!!!!!” Ta vừa mới nghe thấy cái gì?】 “Bạch Đế nói, hắn chính là quân lâm sư phụ!

【 “Mẹ ơi, chuyện này sao có thể, quân lâm là thần tài mà! “, Quảng cáo Vương sao có thể là Bạch Đế được!? 【 Ta cho rằng Sở Từ là do Bạch Đế Mã Giáp đã đủ điên cuồng rồi, không ngờ hắn lại có thể ẩn giấu một cái mã giáp kinh thiên cử này! ời là A a a a a, ta mẹ nó biến thành nhà bếp rồi! 【 bốn người ngu bực nhất Tần Châu chúng ta】 , mẹ nó đọc sách Tây Tạng mà duyên dáng., Còn có Bất Dạ Hầu, ta luôn cảm thấy ngu bực không được, nói tứ đại Thiên Vương cũng không đủ, có thể gọi là tứ đại Thần Vương, kết quả bây giờ người lại nói cho ta biết, tứ đại Thần Vương có ba người là một người? 【 không khoa học! Cái này không đúng nha! Lăn trước mọi người khiếp sợ như vậy, vẫn là lúc biết được Bạch Đế chính là Sở Từ, Sở Từ chính là Bạch Đế. Không ngờ cũng tương tự, không ngờ hôm nay lại trình diễn! Một lúc, Tần Châu điên cuồng, khắp các châu khác, không chỉ người hiểu rõ quân lâm, mà trong các khoa phổ điên cuồng của các đại điện thoại, cũng dần dần hiểu được chân tướng sự việc. Sau đó... Toàn bộ mạng lưới đều bị Lâm Tri Bạch này tự bạo làm cho sợ hãi!

Chương 529: Lâm Tri Bạch “Lâm”!”

“Vừa tra xét thành tựu của hoàng đế, bị một loạt số liệu lóe sáng chói mắt, nhân vật thần bí ngưu bức như vậy, lại chỉ là mã giáp của Bạch Đế!?”

“Hừ, thì ra là Sở Từ, quân lâm đều là áo giáp của Bạch Đế!”

“Chết cười, ta đột nhiên nhớ ra, lúc trước Giao Bằng từng xung đột với thần thoại, mà ý thức thần thoại trưởng lại là gia gia của Bạch Đế, có đúng là nước lụt không?”

“Ha ha ha ha, Bạch Đế cũng quá hiểu thảo!”

“Lợi hại các huynh đệ, chỉ có hai phân lượng là Bạch Đế, ta dám đánh cược hãn cô phần của hãn ở Trệ sẽ không ít!”

“Nói như vậy, là tài hoa của Bạch Đế và Bất Dạ Hầu, mạnh mẽ chống đỡ cả sự quật khởi của Nguyễn Cung!”

Trong giới giải trí ở Tần Châu.

Na Tra đã là công ty lớn thứ tư!

Cho dù là ở mấy châu khác trong Lam Tinh!

Quy mô thể lượng của Côn Bằng, cũng tuyệt đối là được xếp vào mấy vị trí đầu!

Hiện nay bộc phát ra quan hệ đặc thù giữa Lâm Tri Bạch và Tỳ Hưu, sao mọi người có thể không nào bỏ ra càng nhiều tin tức hơn?

...

Còn khi sự khiếp sợ này quét sạch các lục địa.

Đám đồng hành trong giới giải trí Tần châu hoàn toàn ngây ngốc!

Xoạt!

Tình huống gì đây!

Hóa ra giới giải trí mấy năm gần đây Tần Châu dao động, mẹ nó toàn là liên quan đến Bạch Đế!

Thậm chí có thể nói:

Mấy năm gần đây, hầu như tất cả tin tức trong giới giải trí của Tần Châu đều là Lâm Tri không công làm ra!

Từ thời đầu Bạch Đế đi ra, sau đó các loại tổng kỹ đại nỏ, nóng truyền hình trực tiếp mà Bạch Đế kéo đến từ Sở Từ...

“Mẹ nó, ai có thể nghĩ ra được chứ!”

“Quá điên cuồng!”

“Nhưng cần thận nghĩ lại, chính là như vậy mới hợp lý a, mọi thứ Bạch Đế cầm kỳ thư họa tinh thông, giống như thần không gì không làm được, vậy hẳn hiểu thiết kế quảng cáo trừ tính cái gì, cũng là nói được nhỉ?”

“Đúng vậy a!”

“Bạch Đế vốn chính là thiên tài cái gì cũng biết, hẳn hiểu tổng nghệ, thật sự không đáng ngạc nhiên!”

“Ta cảm thấy là ngoài ý muốn, các người nhìn từ thiện trực tiếp này, đều bị Bạch Đế chơi thành tổng nghệ trực tiếp, nếu như hẳn không phải quân lâm về hiệu quả của tổng nghệ thì sao có thể nắm chắc tốt như vậy?”

“Thì ra đây chính là chân tướng!”

“Trước đó có người tiên đoán, Bạch Đế sẽ là hoàng đế tương lai của giới giải trí Tần Châu, ta còn cảm thấy chưa chắc, hiện tại xem ra, sau này giới giải trí Tần Châu thật sự là thiên hạ của Lâm Tri Bạch hẳn rồi.”

...

Nhìn trực tiếp.

Một trong tam đại công ty giải trí của Tần Châu, Đàm Trường Tô Dục, sững sờ ngồi ở trên ghế sa lon thật lâu.

Mãi đến khi con mèo mười lăm cân trong nhà nhảy lên đùi cô, cô mới giật mình phục hồi tinh thần lại.

“Bạch Đế... Quân lâm...”

Lâm Tri Bạch, bí mật của người đứng là khiến người khác thán phục, chẳng trách ta từ đầu đến cuối đều không nhìn thấu được con người người.

Nhưng đây chính là... Khánh Chương Na sao? Bộ chẳng phải sao?

Nếu như Sở Từ có thể là người, quân lâm cũng có thể là người, vậy Bất Dạ Hầu và người có quan hệ gì?

Chẳng lẽ?

Mặc dù suy đoán kia có chút khoa trương, có chút không hợp thói thường.

Nhưng trên người Lâm Tri Bạch, Tô Triết cảm thấy tất cả đều có thể, không ngại lớn mật giả thiết, “Giả thiết Bất Dạ Hầu, cũng là người!”

Như vậy!

Tô Triết nheo mắt lại: “Cái gọi là ba cỗ xe ngựa của người đều là một người, ông chủ của Côn Bằng tự nhiên cũng chỉ có thể là một người, đó chính là Lâm Tri Bạch nhà người!”

Tự biên tự diễn.

Ba cái áo giáp.

Đem toàn bộ giới giải trí Tần Châu đùa bỡn trong lòng bàn tay!

Tô Triết vui mừng mình là bằng hữu của hắn, không phải kẻ địch của hắn, đồng thời lại có chút tiếc nuối, một loại tiếc nuối nàng cũng không nói rõ được vì sao.

...

Một trong ba đại hội của Tần Châu, Ông ta là luật chơi giải trí của Ông ta.

“A!”

“Quân lâm chính là Bạch Đế!?”

“Cho nên Nguyễn Cung không phải thành thật chớ nhiều Nguyễn Cung là do Bạch Đế làm!”

“Còn có Kê Nữ ta là ca sĩ cũng là do Bạch Đế vạch ra!”

“Thậm chí ngay cả các loại hỏa hoạn lớn những năm gần đây của Chử Bằng đều là bút tích của Bạch Đế!”

“Trời ơi là trời ạ!”

“Ai cũng nói vòng giải trí Tần Châu họ Lâm, ta cho rằng là Lâm Chiêu Mục, bây giờ mới biết là Lâm Tri Bạch!”

“Lâm Tri Bạch bị treo như vậy, Lâm Chiêu Mục có biết không?”

“Biết rõ mà!”

...

Tin tức từ phòng trực tiếp Lâm Tri Bạch tuôn ra quá mức kinh người, cho nên rất nhiều người đều cho rằng Lâm Chiêu Chiêu đã sớm biết chân tướng.

Thậm chí có vài ông lão của các tập đoàn thần thoại cũng gọi điện thoại cho Lâm Chiêu Mục xác nhận.

“Đúng vậy, ta đã sớm biết, trước kia không nói cho các người biết, là muốn rèn luyện đứa nhỏ này, dù sao nó sẽ là người nối nghiệp thần thoại trong tương lai.”

Trong điện thoại.

Lâm Chiêu Mục nói như vậy.

Liên lạc điện thoại, Lâm Chiêu Mục sắc mặt phức tạp, hẳn biết cái rắc a!

Bất kể là quân lâm hay là Sở Từ, hai tên Lâm Tri Bạch này đều không thể thông qua vận khí với mình.

Tại sao?

Lâm Chiêu Mục là nhân vật thông minh cỡ nào, sao lại không đoán được.

“Đơn giản là không tin ta, cho nên tiểu tử này mới dùng áo giáp và mặt nạ, giấu đi thân phận vốn có của mình, thử xây dựng ra công ty vui chơi thứ tư Tần Châu.”

“Không đến mức đó chứ.”

Kim bí thư ký nhin không được tiếp lời nói.

Lâm Chiêu Mục cười lạnh nói: “Bởi vì tiểu tử này không biết liệu ta có giao tập đoàn thần thoại cho hắn kế thừa hay không, nếu hắn kế thừa tập đoàn thần thoại, tất nhiên mọi chuyện sẽ rất tốt, nhưng nếu ta không giao thần thoại cho hắn thì sao?”

“Nếu như thế nào?”

Kim thư ký vô thức hỏi, hỏi xong liền hối hận, mình không nên lảm miệng.

Nhưng Lâm Chiêu Mục lại không để tâm, hiện tại nàng rất muốn bàn bạc một chút chuyện về thư ký.

“Kỳ thật người có thể đoán được.”

Lâm Chiêu Mục nói: “Lâm Chính là thế lực của hắn.”

Nếu như Lâm Tri Bạch không kế thừa thần thoại tập đoàn, vậy hắn nhất định sẽ dùng Bộ Ngạn, để lật đổ sự thống trị của tập đoàn thần thoại ở Tần Châu!

Điểm này, Lâm Chiêu Mục vô cùng chắc chắn!

Nếu như Lâm Tri Bạch đủ tin tưởng gia gia mình, hắn sẽ không làm điều thừa!

Kim thư ký suy nghĩ một chút nói: “Có một điểm ta không rõ, vì sao nói Phù Huệ là thế lực của Bạch tiểu thiếu gia, hắn chỉ là một phần Đông?”

“Chỉ là cổ đông?”

Lâm Chiêu Mục cười ha hả: “Đều đạt đến trình độ này rồi, nếu như hắn chỉ là chủ nhân, vậy cũng quá làm cho ta thất vọng rồi!”

Kim thư thư gãi gãi đầu, dần dần hiểu rõ ý của Lâm Chiêu.

Ý của Lâm Chiêu Mục là, năng lực của Lâm Tri Bạch đã mạnh như vậy, vậy tại sao hắn phải hợp tác với người khác để sáng tạo ra Côn Bằng?

Hoàn toàn có thể tự mình sáng tạo ra Côn Bằng!

Cho nên lão bản sau lưng có lẽ không tồn tại.

Hoặc là nói ông chủ sau lưng của người, khả năng cao chính là bản nhân Lâm Tri Bạch!

Bởi vì đổi lại bất kỳ người nào khác, có tài hoa và năng lực của Lâm Tri Bạch, đều sẽ lựa chọn tự mình độc lập sáng tạo

《, cho dù giai đoạn trước gian nan một chút cũng tốt hơn cùng người khác chia quyền chia tiền.

Nghĩ đến đây.

Kim thư ký nói: “Là chủ thư tịch sáng suốt nhất.”

Tuy đạo lý rất đơn giản, nhưng người có thể nghĩ tới chuyện này chắc rất ít phải không?

Lâm Chiêu Mục cười cười nói: “Thông minh cái gì chứ, rõ ràng là bị tiểu tử này lừa gạt một vố, nhưng cẩn thận ngẫm lại nếu như ta là hắn, chỉ sợ cũng sẽ dùng Nguyễn Cung làm bảo hiểm, dù sao ai cũng không biết, ta có thể vì che chở mấy bá bá kia, đưa ra quyết định ngu xuẩn hay không, đáng tiếc hắn vẫn xem thường Lâm Chiêu Mục ta rồi, năng lực của hắn biểu hiện ra ngoài mấy năm trước, hiện tại thần thoại đã là hắn nói cho rõ rồi.”

Nói như thế nào đây.

Bây giờ Lâm Chiêu Mục giống như là một hoàng đế, nghe nói Hoàng Thái Tôn âm thầm bồi dưỡng một nhánh quân đội đáng sợ.

Có nhánh quân này trong tay, Hoàng Thái Tôn hoàn toàn có tư cách bức cung soán vị.

Nhưng Lâm Chiêu Mục một chút cũng không tức giận, hoặc có thể nói là tức giận ngẩn ngui, ở trong lòng chột lóe lên rồi biến mất, càng nhiều là vui vẻ, vui mừng!

Bởi vì Hoàng Thái Tôn có thể làm được điều này, nói rõ tâm cơ của hắn không kém gì mình, mà năng lực hắn biểu hiện ra càng mạnh hơn chính mình!

...

Lâm Chiêu Mục cố nhiên vui mừng.

Nhưng mấy đứa con của Lâm Chiêu Mục thì không cao hứng nổi.

Lâm Xuân, Lâm Hạ, Lâm Thu.

Ba người mang theo tiểu bồi các nhà họp một chỗ.

Bởi vì không ít người hút thuốc, phòng họp khói đặc cuộn cuộn, nhưng không ai để ý đến, sắc mặt mỗi người đều trắng bệch, hai mắt đỏ lên.

“Xong rồi!”

Lâm Xuân bắt đắc dĩ nói: “Lâm Tri Bạch, cánh chim đã thành!”

Lâm Hạ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không nghĩ tới tiểu tử này âm hiểm như vậy, khó trách Nguyễn Cung vẫn luôn nhằm vào chúng ta, ta cho rằng chỉ là do buôn bán ma sát, không nghĩ tới Lâm Tri là đang trả thù! Dựa theo tư thế hiện tại, sau này thần thoại sẽ là Lâm Tri hẳn nói trắng ra cho xong! Mấy thúc thúc này của chúng ta trước kia hẳn không để vào mắt, về sau hẳn thượng vị sẽ còn lấy về!”

“Đại ca, nhị ca.”

Lâm Thu cười khô nói: “Ta cảm thấy làm người này, co được duỗi được, chúng ta nên cúi đầu thì cúi đầu, chuyện lúc trước, chúng ta xác thực có sai, liền nói xin lỗi với hắn, đều là người một nhà, có thể có rào cản gì không qua được?”

“Lão tam, ngươi nói cái gì vậy!”

Lâm Hạ cả giận nói: “Ngươi bảo ta xin lỗi thằng nhãi con kia?”

Lâm Xuân ánh mắt chột lóe, nói: “Ta cảm thấy lời này của lão tam cũng không thể tính sai a, đều là người một nhà, cũng không có cửa nào không qua được, chúng ta nên xin lỗi hãy hảo hảo đi xin lỗi, nhưng có một việc chúng ta hôm nay cần phải nói rõ ràng a, đó chính là năm đó đẩy chúng ta biết trắng, đến cùng là hài tử nhà ai a, hôm nay tự mình đứng ra.”

Lâm Tri Bạch lúc trước bị bá phá là chuyện nhỏ.

Chân chính để sự tình thay đổi tính chất, là trong quá trình Bá Lăng, có người động thủ đẩy Lâm Tri Bạch, khiến cho hắn bị thương.

Lâm Xuân cảm thấy, tìm ra người kia, sự tình sẽ dễ xử lý hơn rất nhiều.

“Không phải ta!”

“Cũng không phải ta!”

“Ba, ba biết con mà!”

Lâm Cung, Lâm Kính và một đám tiểu bối nhao nhao mở miệng, mỗi người đều phủ nhận.

Lâm Phượng cười hì hì nói: “Có thể dùng phương pháp loại trừ nha, đầu tiên là hồ báo có thể loại bỏ, bởi vì tất cả mọi

người đều biết, thậm chí các người âm thầm thường nói cuội rằng, nói Hồ Báo huynh đệ nhà chúng ta tương đối ngốc, chính là bởi vì A Hồ cùng A Báo rất ngốc, cho nên bọn họ nếu đẩy Lâm Tri Bạch, năm đó căn bản không có đủ tố chất tâm lý giấu diếm đúng không, dù sao ngày đó lão gia tử là nội trận lôi đình, từng người từng người điều tra...”

“Người nói vậy là có ý gì?”

Lâm Kính không vui nói: “Người muốn nói chúng ta tương đối thông minh, cho nên có hiềm nghi?”

Lâm Phượng khinh thường nói: “Người thông minh cái rắm, người cũng không thể là hung thủ, bị Lâm Tri Bạch đập một bình rượu, đã sợ tới mức tè ra quần, năm đó thật sự là người động thủ, làm sao có thể gánh được câu hỏi của lão gia tử?”

“Đúng vậy, sao có thể là ta!”

Lâm Kính cao hứng, mặc dù Lâm Phượng tự mình phun, nhưng thì đã sao, hiềm nghi của mình bị loại bỏ!

Hắn ta thật sự sợ hãi.

Lúc trước ai động thủ đẩy Lâm Tri Bạch, người này tuyệt đối sẽ bị mọi người bán đứng!

“Ha ha.”

Lâm Kính nói: “Lâm Phượng, muội lấy hai ca ca Lâm Hồ, Lâm Báo ra ngoài, ta cảm thấy chuyện này không có vấn đề gì, muội loại trừ Lâm Kính cũng được, nhưng chính muội đừng như cũng có hiềm nghi đi?”

“Xin lỗi, ta không có hiềm nghi.”

Lâm Phượng cười lạnh nói: “Ta tuy rằng chán ghét Lâm Tri Bạch, nhưng hôm đó thư ký vàng điều giám sát, tuy là vị trí góc chết, nhưng vị trí của ta là cách Lâm Tri Bạch xa nhất, cho nên cũng là hiềm nghi ít nhất, ngược lại Lâm Cung người đáng nghi cũng không thấp đâu.”

“Người nói không sai, ta có hiềm nghi.”

Lâm Cung Cung nói: “Chỉ là có hiềm nghi thì không chỉ có mình ta.”

Đám người nghe vậy, ánh mắt nao nao nhìn về phía ba người Lâm Mộc, Lâm Liễu cùng với Lâm Sâm.

Phụ thân của ba người Lâm Thu cười nói: “Ba đứa nhỏ này của ta không thể nào, tuổi của chúng lúc đó còn nhỏ.”

Lâm Xuân ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Lão Tam à, tuổi này mới có khả năng xúc động a, Lâm Cung lúc ấy là lão đại ca, Lâm Tri gặp chuyện không may, hẳn bị lão gia tử trách phạt thảm nhất, cho nên hẳn không có lý do nhất động thủ không phải sao, chuyện này đối với hẳn không hề có chỗ tốt.”

Hiển nhiên.

Hội nghị đêm nay, tìm không ra hung thủ.

Bất quá người động thủ lúc trước đã bị khóa chặt phạm vi.

...

Lâm Tri Bạch không biết, nàng tuôn ra “Bí mật nhỏ”, làm cho nhiều phản ứng dây chuyền như thế.

Tuy nhiên, trình độ chân động đại khái sẽ tạo thành ở Tần châu, ngược lại là không sai biệt lắm, bởi vậy sau khi nói xong bí mật liền cười nói:

“Bí mật lớn như vậy mà nói, các người cũng không thể nhắm vào ta nữa.”

Cứ như vậy.

Tiếp tục trò chơi.

Quả nhiên tất cả mọi người không còn quá đáng nhắm vào Lâm Tri Bạch nữa.

Chẳng qua là sau khi phát sóng trực tiếp tối hôm đó kết thúc, toàn bộ mạng lưới lại một đợt bàn tán.

Lão gia tử đích thân gọi điện thoại cho Lâm Tri Bạch, mở đầu chính là: “Bây giờ con có thể tin tưởng gia gia rồi chứ?”

“Ta chưa bao giờ hoài nghi gia gia.”

Lâm Tri Bạch nói: “Ta chỉ là không tin một số thân thích.”

Lâm Chiêu Mộc thở dài nói: “Nếu ta không đoán sai, thật ra Bất Dạ Hầu cũng là của người...”

“Không sai.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Ta hôm nay nói xong chuyện của quân lâm, liền suy nghĩ ai sẽ là người đầu tiên đoán được chân tướng.”

“Kết quả là ta, người bất ngờ sao?” Lâm Chiêu Mục hỏi.

“Cũng không tính là ngoài ý muốn.” Lâm Tri Bạch nói: “Đã như thế gia gia hẳn là cũng biết ý nghĩa của Nguyễn Cung đối với ta.”

“Đúng vậy a.”

Lâm Chiêu Mục cảm khái nói: “Người nắm giữ cổ quyền của Thiên Quang và Duy Tư, người còn trẻ như vậy đã làm được chuyện đời này của ta, nhưng mãi vẫn chưa thành công.”

“Nhưng ta đã đáp ứng.”

Lâm Tri Bạch nói: “Chờ ta kế thừa thần thoại, bố cục của Tần Châu sẽ không vì vậy mà thay đổi quá lớn.”

“Không có vấn đề gì.”

Lâm Chiêu Mục cười nói: “Đệ có thể cảm động, thậm chí có thể tùy hứng đọc sách, Rèm pha đọc sách linh tinh. Khảo thí chỉ giới hạn ở Tần Châu, hy vọng lúc khai cương thác thổ, đệ đừng có ý niệm quân tử trong đầu.”

Ý của Lâm Chiêu Mục là.

Lâm Tri Bạch ở Tần châu, có thể không bá đạo như vậy, cùng Berloz và Thiên Quang phát triển hòa bình là tốt rồi.

Có thể ở phía sau chinh chiến ở ngoại châu, Lâm Tri Bạch không thể có bất kỳ lòng dạ đàn bà nào.

“Ta hiểu rồi.”

Lâm Tri Bạch đương nhiên hiểu rõ, nàng biết chấp niệm của Lâm Chiêu Mục là muốn cho lá cờ thần thoại của mình được cắm khắp giới giải trí của các châu Lam Tinh.

Mà đây cũng là mục tiêu của Lâm Tri Bạch.

Về phần lá cờ kia, là thần thoại hay là Bộ Ngạn, thật ra cũng không quan trọng lắm.

Dù sao về sau đều sẽ là lá cờ chữ Lâm.

“Lâm” của Lâm Tri Bạch.

(Bản chương xong)

Chương 530: Tương thanh cùng tiểu phẩm!

“Luu chỉ mới nhất: Đảo mắt, ngày thứ bảy Tề Châu đã đến. Ngày này, Lâm Tri bố trí một màn biểu diễn từ thiện, nhưng cũng không hề tấu bài mới. Mọi người nhất trí yêu cầu, mỗi người đều phải hát bài nhạc do Lâm Tri Bạch soạn ra trước đó, hẳn chỉ có thể đáp ứng. Vì thế, Cố Hành hát ‘Hồng Nhật’; Diệp Quân Tập xướng 《Nguyệt Bán Tiểu Dạ khúc》; Tề Huyền hát 《tình dễ bị thương; Dạ Oanh hát》 Chanh thích các loại vân vân..., mỗi người đều hát bài ca sáng tác thời Lâm Tri Bạch ở Tề Châu. Về phần Lâm Tri Bạch, lại là một bài ca mới. Thời gian này gọi là 《Hải Khoát Thiên》., Đương nhiên là phiên bản Tề Ngữ rồi. “Hôm nay ta, đêm lạnh xem tuyết bay qua, mang theo tâm lòng lạnh lẽo phiêu du phương xa, trong mưa gió đuổi theo, trong sương mù phân không rõ tung tích, biển rộng trên trời người cùng ta, có thể biến đổi...” Trong đồng tấu có một âm thanh mơ hồ hẹn ước: “Ai không có biển? Bao nhiêu lần, đón ánh mắt lạnh và cười nhạt, chưa bao giờ buông tha lý tưởng trong lòng!, Trong tích tắc cảm giác hoảng hốt, có cảm giác như bị mất, bất tri bất giác đã nhạt đi, trong lòng yêu...” Giọng nói bên cạnh lại lần nữa vang lên. Ai biết được ta... Ca khúc đã đến cao trào, Lâm Tri ở trên sân khấu Tề Châu hát vang bài nhạc chanh chua kinh điển thời tiền nhất: “Thay vì cuộc đời ta phóng túng tình yêu tự do đã không bị trói buộc này cũng sẽ sợ có một ngày nào đó sẽ ngã xuống mà bỏ lý tưởng, ai cũng có thể sợ có một ngày người chỉ có thể chung ta...” Đây là một bài ca khúc có thể nghe khóc vô số người Tề. Lời ca động chí, phối hợp với giọng nói của Lâm Tri Bạch, cùng với mùi vị đặc biệt của Tề Ngữ khiến người ta say mê! Ngay cả người xem các châu không hiểu tiếng Tề Ngữ cũng khó mà kìm nén được tình cảm: 【 hát thật là tốt quá! 【 lần đầu tiên được hát bài chính nhi bát kinh như Tề Ngữ, không ngờ lại có thể dễ nghe như vậy! 】 ” thiên phú giọng nói của “Thiên phú của Bạch Đế thực sự không phải nói bằng cái này!”, Lúc trước viết về Hàn Ngữ Ca, bây giờ lại viết Tề Ngữ Ca. 【Ta hiện tại tò mò là, Bạch Đế có

thể là Anh Vũ Ca hay không? 【 chợ Ngụy Châu của Anh Anh Ca, Bạch Đế hẳn là không đến mức ngay cả Berloz cũng biết chứ? 】 Vậy thì không tôi, bây giờ hẳn nói hẳn có thể khai cơ quan ta tin! 【 Ha ha ha ha ha, hình như đúng là sự tình quá đáng với Bạch Đế quá nhiều rồi, thêm một hai cái nữa thật ra cũng không có gì đáng để giật mình 】 [Sủaủa Bạch Đế thống trị vòng giải trí Tề Châu nhiều như vậy, tất cả đều là do hẳn viết. 【 nhiều bài ca, dĩ nhiên đều là hẳn viết! 】 , Hơn nữa mỗi một thủ đô đều háo háo nghe chơi a! Đêm nay sẽ là biểu diễn từ thiện. Đám lão bằng hữu Tề Châu này, hoặc là thật tâm vì Lâm Tri Bạch, hoặc là tồn tại ý niệm lấy lòng, sinh sinh đem biểu diễn từ thiện đêm nay, biến thành chuyên trường riêng của Bạch Đế âm nhạc. Một đám minh tinh phía sau Ca Vương Ca, hát bài Ba Lăng Ca mà Lâm Tri đã sáng tác ở Tề Châu lúc trước tạo ra ở Tề Châu. Hành động này không chỉ khiến người xem Tề Châu hưởng thụ đến thịnh yên hội này, càng làm cho tài hoa của người xem đối với tiếng nhạc đối với Lâm Tri Bạch Ngao, càng có nhận thức càng thêm toàn diện! Âm nhạc sẽ kết thúc. Đêm oanh oanh hỏi Lâm Tri Bạch, “Lần đầu đuôi đến châu nào?” Sở Sở bên cạnh tiếp lời nói: “Dù sao cũng không có khả năng là Sở châu.”, Tất cả mọi người đều ăn ý không có nguyên nhân, dù sao mọi người đều biết vì sao cả. Chỉ có những người xem trực tiếp Sở Châu sắc mặt hơi phức tạp, không phải mỗi người đều chống lại được cho Bạch Đế. Ít nhất người của Sở Châu đang phát trực tiếp, phần lớn đều rất thích người của Bạch Đế, bằng không bọn họ sẽ không nhìn thấy cái này. “Chắc là Yên Châu.” Lâm Tri Bạch cười nói, hẳn thật sự muốn để Sở Châu ở phía sau. Còn đi nữa chắc chắn là phải đi, nhưng đến lúc nào đi, Lâm Tri Bạch vẫn rất chú ý. Không sai, cái đứng tiếp theo, đích xác là Yên Châu. Hiện tại đoàn từ thiện chí mà Bạch Đế suất lĩnh đã lần lượt đi đến Tần Châu., Hàn Châu, Triệu Châu, Tề Châu,... Mỗi một châu đi qua, mỗi một châu, rừng tri bạch quốc tế nổi danh quốc tế sẽ tăng lên một phần. Chờ hẳn đi qua bốn châu lớn, chuẩn bị đi tới năm châu Yên Châu, Lâm Tri Bạch ở Yên Châu đã là không người không biết mà không ai không biết! Cũng là bởi vì Lâm Tri Bạch không quá quen thuộc với Yên Châu. Cho nên chín danh ngạch minh tinh của Yên Châu, Lâm Tri Bạch để cho chính phủ Yên Châu phụ trách sàng chọn. Mà điều

khiến Lâm Tri vạn lần không ngờ tới chính là: Cuối cùng trong chín ngôi sao mà quan viên Yến Châu tuyên ra đã có năm người lớn tuổi. Còn lại bốn người, mới là nghệ sĩ trẻ tuổi. Kết quả là kết quả những người tài nghệ trẻ., Lâm Tri Bạch đến Yến Châu ngay trong ngày. Ngoại trừ cùng đám minh tinh Yến Châu uống trà nói chuyện phiếm ra, cũng không có mặt mũi nào muốn an bài việc thể lực gì. Về phần trò chơi... Hiện nhiên những lão gia hỏa gia truyền giảng này không chơi được trò tiêu chí giết người sói, càng không chơi được trò chơi xé thẻ bài, dù sao cũng là một cái xương già rồi. “Cái này thật lúng túng.” Trương Khổ tiểu, Lâm Tri Bạch suất lĩnh phát sóng trực tiếp, tỉ lệ buổi sáng thu nhận, vẫn không có quá cao. Bởi vì buổi sáng là làm việc công, buổi chiều mới là chơi trò chơi, nên chỉ thích xem Lâm Tri Bạch mang theo đám minh tinh chơi đùa giỡn. Kết quả là trong đoàn minh tinh Yến Châu., “Có năm người tuổi tác tương đối lớn, căn bản không chơi được. Còn lại bốn tên minh tinh trẻ tuổi cho dù muốn chơi cũng không được, thế nào?” Trương, Sấn hy vọng Lâm Tri Bạch có thể nghĩ ra một biện pháp, đôi phương luôn có thể toát ra một đồng ý tưởng mới lạ. “Không khó, ta dẫn bọn hắn đi luyện võ trước đi.” “Luyện võ?” “Rất khó!” “Trương Khảo!” “Trương Dũng? Không rõ lắm. Nhưng chờ ngày đầu tiên hoạt động ở Yến Châu chính thức khai mở, Trương Dũng đã hiểu ý của Lâm Tri Bạch. Thì ra sau khi Lâm Tri kể Ngũ Cầm Hí và tám đoạn cầm, lại làm ra một bộ võ thuật hoàn chỉnh gọi là Thái Cực! Khác với Ngũ Cầm hí. Sự rất khác với Thái Cực ở kiếp trước, lực ảnh hưởng vô cùng lớn! Đây không chỉ là quá lớn! Cái này quả thực rất thích hợp cho những người có tuổi để luyện tập. Bởi vì động tác cực kỳ cực kỳ thích hợp với người luyện tập., Đặc biệt xinh đẹp, tạo cho người ta một cảm giác rất có ý cảnh! Là vì, minh tinh của Yến Châu đánh theo một hồi, liền thích loại hình thức này. Đặc biệt là năm cái tuổi kia, càng là nghệ thuật gia gia càng là sáng suốt, bọn họ thích quá! Bọn trên mạng kỳ thực cũng rất thích: 【có cảm giác được võ thuật mới của Bạch Đế lần này đặc biệt xinh đẹp không!】 Đúng vậy, đánh lên quá đẹp trai, rất có cảm giác tông sư thế này! 【máu chốt là, những động tác này rất nhu hòa, thật sự rất thích hợp với những người lớn tuổi.】 Ta cảm thấy người trẻ cũng có thể học cái này.】 Bạch Đế còn chưa

học được cái này., Nhưng cái thứ mới này có chút đẹp trai!

【Trước TV, ta cũng đang học.】 A a! 【Bạch Đế mặc bạch y có vẻ như Thái Cực, thật đẹp đến không cần mà không cần!】 Thái Cực, thích hợp mặc áo trắng..... Lâm Tri Bạch cũng là vì mở rộng phạm vi quá lớn mới cố ý làm ra như vậy. Chẳng qua ngoại trừ dạy những người này đánh quá nhanh ra, muốn trực tiếp thu nhận tỷ lệ không rơi xuống, hẳn còn phải nghĩ tới thứ khác. “Có rồi!” Trong đầu hiện lên một ý nghĩ, Lâm Tri Bạch tìm tới năm vị minh tinh tuổi kia.... Ngày hôm sau Lâm Tri Bạch rời giường, mang theo năm vị minh tinh đã có tuổi., Đánh xong một bộ Thái Cực Quyền, màn hình quyền. Bây giờ đã hỏi, hôm nay muốn chơi trò chơi gì. 【Tuy rằng đánh Thái Cực cũng rất đẹp mắt, nhưng chúng ta không thể đánh một ngày thứ này được. 【hoặc là xé thẻ bài?】 (không, trong các minh tinh do Yến Châu an bài, có không ít người ta tuổi quá lớn, xương cốt không chịu nổi lăn qua lộn lại. 【Người sói giết cũng không được, có một cái đường lối đại khái.】 【Không biết tình huống Kích bản giết người của Yến Châu, tuổi trung bình của minh tinh này quá lớn, không có gì thú vị. 【đoàn minh tinh này còn trẻ mới thú vị.】 Ta đang suy nghĩ.】 , Hoặc là đoạn này của Yến Châu bỏ qua đi, chờ Bạch Đế đi châu tiếp đã. 【Xem trước tiên xem xem Bạch Đế nói như thế nào.】 Người xem xem công ích được phát sóng trực tiếp này, không phải vì mọi người muốn ủng hộ từ thiện. Hẳn là vì mọi người thích nhìn Lâm Tri Bạch đại minh tinh này, mang theo các loại trò chơi của những ngôi sao khác. Nhưng lần này của Yến Châu ngôi sao này không được nhiệt tình cho lắm, cho nên sự nhiệt tình của mọi người cũng không còn cao như lúc trước nữa. Lâm Tri Bạch đã ý thức được điểm này, nhưng cũng may hẳn đã nghĩ kỹ chủ ý, quét mắt nhìn qua phía sau màn đàn, cười cười nói: “Cho dù không chơi game, chúng ta trực tiếp cũng có thể rất thú vị, nhất là tiết giải trí mỗi buổi chiều, bởi vì tối hôm qua ta viết một ít tướng thanh với tiểu phẩm đài bản,, Mà tiếp theo các lão sư minh minh minh của Yến Châu chúng ta, từng người đều biểu diễn cho mọi người xem.” Người xem sững sốt, cái gì quý vậy? Bạch Đế viết một số bản sao tương thanh? Còn muốn đề đám người của Yến Châu minh tinh biểu diễn? 【???????????????????? Ta số đề

tử Kỳ Nhĩ Bội Hồi Hồi Hào Hào Tuấn. 【Bình minh tiểu phẩm ‘Phập!’ ‘Ha ha ha, Bạch Đế người còn biết biên thanh và tiểu phẩm đâu?’ ta chính là: “Tiểu phẩm, phải tương thanh tiểu phẩm, cần rất chuyên nghiệp mới có thể viết bản tử đúng không? 【 Hào Hào Hào Hào Hào, ta cũng muốn xem xem, đám người các người buổi chiều có thể làm ra cái gì gọi là tiểu phẩm. Ai cũng không ngờ, Lâm Tri không ngờ, không chơi đùa với ta, đổi thành đoàn minh tinh, khoe khoang, diễn tiểu phẩm., Bạch Đế xưa nay chưa từng viết qua “tiểu phẩm” và bản chất của mình là người ngoài sáng thuần túy! Thậm chí có người cho rằng, Bạch Đế đây là đang toàn nói phét. Buổi chiều chắc chắn sẽ có an bài khác. Cái gọi là nói là tương thanh, diễn tiểu phẩm các loại chỉ là thủ thuật che mắt mà thôi. Chỉ có người xem Yên Châu cười khỏ, bọn họ hoài nghi Bạch Đế là muốn cho ngôi sao của Yên Châu lên diễn giải tiểu phẩm. Bởi vì năm vị tú tài diễn viên già của Yên Châu kia không phải diễn viên kỹ thuật tiểu phẩm thì cũng là diễn viên nổi tiếng! Thực là phù hợp với nhau! Nhưng vấn đề là năm vị này mặc dù từng diễn viên tiểu phẩm nói qua, thế nhưng xem tương thanh và tương thanh., Nhưng gần mấy năm trước đã dần dần bị đào thải, người trẻ tuổi đã không còn thích phong cách của bọn họ, cảm giác được bọn họ diễn rất là lúng túng. Kế hoạch được Bạch Đế diễn trực tiếp cao ngất, có thể sẽ dẫn đi toàn bộ quá trình! Mặc kệ có suy sụp hay không, dù sao lời của Lâm Tri Bạch đã đưa ra tiết mục cần biểu diễn, Lâm Tri Bạch một tối một đêm trước cũng đã dẫn theo minh tinh Yên Châu chuẩn bị. Thời gian rất gấp. Nhưng những người này đều chuyên nghiệp, vậy Lâm Tri đã tin tưởng bọn họ có thể làm được! Làm không được cũng không sao, Lâm Tri Bạch sẽ biểu diễn tại hiện trường để giúp những người này hoàn thành biểu diễn. Mà cụ thể muốn biểu diễn tiết mục gì thì phải biểu diễn., “Chuyện này ngược lại không làm khó được Lâm Tri Bạch. Tiểu phẩm đặc sắc kiếp trước cùng giọng nói thật sự quá nhiều, Lâm Tri Bạch tùy tiện lôi ra một ít là đủ rồi. Tiểu phẩm đầu tiên dùng “Viên Ngũ quan tranh công” của bản sơn đại gia trước đi, sau đó lấy ra thêm chút mới mẻ. “Sau đó...” kế hoạch của Lâm Tri Bạch đang thực hành, ngày hôm qua hẳn nghĩ ra kế hoạch liền viết ra kịch bản. Đám minh tinh của Yên Châu đã tập luyện từ lâu, chỉ chờ buổi chiều đến, mỗi người đều rất có hứng thú, dù sao bản tử Lâm Tri lấy ra cũng khá thú vị! Cứ

như vậy, buổi chiều ngày đầu tiên Yên Châu chính thức tiến đến. Lâm Tri Bạch ở trên sân khấu dựng sẵn, lấy thân phận chủ trì mở màn: “Các vị các bằng hữu, ta đã nói trước các vị... mọi người... mọi người tốt, ta từng nói qua., Xế chiều hôm nay sẽ để cho mọi người xem một số tiểu phẩm và tương thanh biểu diễn, kết quả rất nhiều người trong các châu đều không quá xem trọng chúng ta, thậm chí có người cho rằng ta đang nói giỡn, ta nghiêm túc nói một chút, chúng ta không nói đùa, chúng ta thật muốn biểu diễn những tiểu phẩm và tương thanh, trước tiên chúng ta bắt đầu màn biểu diễn tiết mục đầu tiên, ngày hôm nay là ngày mai.” 【Bạch Đế tới là thật a!】 (còn hôm qua ngày mai, ngày mai người lại không trực tiếp lên trời à? (Cái tên này nghe buồn cười quá, không đứng lên được sao?), Tiểu phẩm đã bắt đầu! Bắt đầu rồi! Tên tiểu phẩm, chủ yếu phụ trách biểu diễn chính là Bạch Vân và Hắc Thổ. Lâm Tri Bạch tìm ra một đôi ở giữa ngôi sao, lúc đầu thường xuyên diễn vai phụ thể Yên Châu gia trong tiểu phẩm. Hai vị này dừng lại ở một trạm kia, mọi người sẽ tin tưởng bọn họ là phu thê. Về phần người đóng vai “Tiểu Thôi”, Lâm Tri Bạch lại tìm một diễn viên Yên Châu thoát nhìn có vẻ có lực lượng thân cận. Cứ như vậy, tiểu phẩm bắt đầu. Mới đầu, mọi người cũng không có cảm giác gì. Cái gì mà Bạch Vân, Hắc Thổ cũng không làm được trò cười của bọn họ. Cho đến khi những lời kinh điển của tiểu phẩm này bắt đầu nảy lên từng câu nói: “Lúc đó không có dấu hiệu, đó là không có khả năng...” Trong lòng lúc ấy cực kỳ mâu thuẫn., Một con gà đẻ rõ ràng muốn đẻ trứng, không phải nó muốn làm thịt. Con gà trống thì thấy con vịt nhìn thế nào? Con ngỗng lớn thấy thế nào? Con gà mái tốt cho nó thấy thế nào? Sau khi gà trống nở ra con gà con, người khác gọi nó là gì? Gọi cha, gọi mẹ, hay gọi dưỡng, gọi là đại di? Có trứng không hạ được lại sợ hãi, thôi quá...” Không có khả năng, câu nói chuyên ngoặt sang trêu đùa rất nhiều người., Tên này quá có tài rồi, chỉ có hai câu, tương đối tinh thông. Gà trống đẻ trứng, cơ hội chiến đấu trong gà trống! A a ——” Đây là lời thoại của nguyên bản Tống Đan. Lão nghệ sĩ của Yên Châu thế giới này cũng có thể nói là giải thích rất tốt. Nhưng nếu nói chỗ buồn cười nhất, lại là khoảnh khắc tiểu phẩm phản ngược lại kia. “Đi đâu rồi?": “Con dâu hàm cách đây vậy?” “Thật ra lúc nói những lời này là Lâm Tri đã viết trắng ra rồi, cũng không cảm thấy buồn cười bao nhiêu.

Nhưng màn biểu diễn của Triệu Bản Sơn và Tống Đan phiên bản hoàn toàn buồn cười. Kết quả lão nghệ sĩ của Yên Châu cũng không phải loại lật lọng, thế mà cũng tái khắc ra cảm giác buồn cười này, điều này làm Lâm Tri Bạch thở phào nhẹ nhõm, cũng cười rộ lên: “Biểu diễn xuất sắc hơn so với biểu diễn nổi tiếng này nếu như chết mất gà trống rồi., “Thịt này cũng có giá trị à?” “Hàng thịt bao nhiêu tiền?” Ta đã nói rồi, nếu người không cầm hai nghìn đồng này thì không có quyền ăn được.” “Sân cật” “Sáu ngàn gan gà?” “Sáu ngàn?” “Sáu ngàn?” “hồng Thận?” “Hài...” “Xong rồi, đừng ôm được nữa, người có ôm được nó đi đâu. Hai vạn đồng này người cũng lấy về đi, cứ giữ lại ở đây mà ăn, coi như ta mời người ăn một bữa tiệc với hai vạn đồng!”. “Hai lục địa, người xem, ha ha ha ha ha, cái này cười chết ta rồi! 【 con gà trống có cơ hội chiến đấu nha! 【 gà ăn còn ngon nữa, ta thấy thèm muốn thèm! 【 【 được ăn nhiều đấy, nó là vật phẩm cấp thấp đấy! 】 , nó là kịch bản bản tính của Bạch Đế! 【Bạch Đế 【ỖỖỖ! 】 , Rốt cuộc trên thế giới này còn cần gì nữa, Bạch Đế sẽ không biết sao? 【 Sinh con) hẳn khẳng định là không được, 【con gà trống cũng có thể đẻ trứng, vậy Bạch Đế kia nói không chừng cũng có thể sinh con. 【Ta trước kia luôn cho rằng Bạch Đế là loại minh tinh cao lãnh, không ngờ hẳn lại có tế bào hài hước như vậy! 】 Vậy là người không hiểu Bạch Đế, hẳn đôi khi cũng rất bướng bỉnh, ha ha. 】 Vì vậy, trước đó tất cả mọi người đều không ôm hy vọng gì với tiểu phẩm, cũng không quá để tâm. Chờ đến khi mọi người phản ứng lại, hẳn đã cười rộ lên. Thậm chí khi tiểu phẩm chấm dứt, mọi người còn sinh ra cảm xúc không nở., muốn nói tiểu phẩm này có thể phát triển hơn thì tốt hơn! Nhưng ngay sau đó, mọi người lại nhớ tới!, Bạch Đế nói hẳn không chỉ làm tiểu phẩm, còn viết một bản tính tương thanh, không khỏi có chút chờ mong, sinh ra trong lòng mọi người! Trong sự chờ mong này, Lâm Tri Bạch một lần nữa bước lên sân khấu: “Tiểu phẩm này tên là Côn Bằng, hy vọng mọi người có thể thích, vậy trừ tiểu phẩm ra, chúng ta còn phải biểu diễn một chút.” Dừng một chút, Lâm Tri nói: “Hoan nghênh Ngưu Lực cùng các lão sư biểu diễn “Ngũ quan Côn Bằng tranh công” cho mọi người xem đây!” Nói xong, Lâm Tri Bạch liền xuất hiện, sư phụ Ngưu Lực suất lĩnh ngũ quan bước lên sân khấu. Ngưu Lực này xem

như là mọi người, mặc dù phong cách mấy năm gần đây có chút lạc nghiệp, nhưng điều quan trọng nhất là sự yêu thích của những người thế hệ trước., Không cần biết phong cách, công phu tương thanh của người ta rất tốt, nói về tinh thông những kiểu dáng chuyên nghiệp khi đi học. Vừa tới đây, mấy người đã nhanh chóng tiến vào trạng thái này. “Ngu Lự, ta nói chuyện này với mọi người, tối hôm qua ta đã mơ một giấc mơ! Đặc biệt kỳ quái, ta mơ thấy ngũ quan này của ta, từ...”
Mắt: “Ui! Cái đầu, người tốt! Con mắt! Con mắt này, người còn nhận biết ta không?” “Ngu lự” ta không dám nhận ra họ quý à? “Xin hỏi mắt trâu con họ: “Họ... họ gì?” “Họ?” “Díu mắt?” “Dí Lự” mắt: “Đôi mắt...”... Giống với lúc mới vừa gặp tiểu phẩm, mọi người phía trước cũng không cười. Nhưng khi tiến vào trạng thái này, mọi người đều biết rõ rốt cuộc câu nói này là cái gì, càng ngày càng thú vị! 【【có ý tứ!】 【Họa niên họ quý họ sáng tạo!】 【Ngũ quan tranh công, hóa ra là ý như vậy!】 Bạch Đế 【Tuệ mùa xuân trác tuyệt】】

Chương 531: Trung Châu Hành (Thượng), đêm đó.

Đại hội Tiểu phẩm hội được mọi người công khai tổ chức, đại hội thành công!

Trước khi màn biểu diễn “tiểu phẩm” này kết thúc, Lâm Tri Bạch đã quyên góp mười ức cho Yên Châu...

Đám bạn trên mạng các châu thảo luận trắng đêm:

“A a a, Bạch Đế vô địch, hẳn thật sự biết cái gì!”

“Không ngờ tới Bạch Đế luôn nói chuyện với tiểu phẩm mà vẫn có thể viết có hứng thú như vậy, thật sự là Thần Nhân!”

“Trước kia ta không biết nội dung bản chương của Bạch Đế trong quá trình đổi mới của bản tiết... chương 532: Ngày thứ ba trung châu (Trung).

Lâm Tri Bạch rời giường, theo lý mà ăn điểm tâm trước, sau đó đánh qua đánh lại Cự Cự trong lúc phát trực tiếp.

Người của đoàn minh tinh Trung Châu theo hẳn học, động tác dần dần có hình thức lên, rất nhanh tất cả mọi người đã hoàn thành nhiệt thân.

Như vậy kế tiếp chính là khâu công ích.

Lúc này, tỷ lệ thu nhận nhiệm vụ sẽ không quá cao.

Tuyệt đại đa số người xem, đều hướng về phía khâu giải trí giữa buổi chiều.

Thế nên thông thường Lâm Tri Bạch cũng sẽ chọn vào lúc này, đi xem tình hình tập luyện của Kỳ La Thụ Thụ Thụ và Chu Lệ Diệp.

Kết quả y nguyên rất hài lòng.

Hồ Thiên và Đát Mạc, cũng chính là La Mật và Chu Lệ Diệp, dường như càng ngày càng ăn ý rồi.

Diễn viên khác cũng rất nhanh dung nhập vào trong câu chuyện, dù sao đều là chuyên nghiệp nhân sĩ, hơn nữa năng lực nghiệp vụ tương đối đỉnh tiêm.

Nói như vậy.

Trong cái kịch bản này, cho dù là tiểu nhân vật không đáng chú ý nhất, đều là vòng kịch nói, hoặc là nhân vật có mặt mũi trong vòng ảnh bích đang diễn.

Cái này cũng không phải là Lâm Tri Bạch muốn làm đội hình ngôi sao gì đó.

Đơn thuần là Hi La Lạc Sàm cùng Chu Lệ Diệp Huyền truyền ra sau khi đoàn xe lớn ở Trung Châu được trình diễn, nhân viên khắp nơi đều chạy theo như vịt.

Huống hồ nam nữ chủ chính là châu té bát tinh!

Mà người sáng tạo ra Bạch Đế càng là kiêu tử Lam Tinh có khả năng nhìn người nhất hiện nay!

Có khả năng sẽ có người buồn bực, Bạch Đế chưa bao giờ viết qua kịch nói, lẽ nào đám người này cắt giảm đầu muốn gia nhập trước, không cân nhắc hoặc là chất vấn một chút?

Nếu là trước kia, chỉ sợ thật sự sẽ có chất vấn, đoán chừng còn không ít.

Có lẽ là sau khi Tề Sở Văn Đẩu, Lâm Tri Bạch giết đến điên rồi, biểu hiện ra thuộc tính càng ngày càng yêu nghiệt.

Thế cho nên mọi người mặc dù đều biết, Kỳ La mập và Chu Lệ Diệp là Lâm Tri Bạch lần đầu tiên hành sáng tác kịch nói,

nhưng không hiểu sao lại rất có lòng tin!

Dù sao...

Lâm Tri Bạch luôn làm được những chuyện đó, mọi người đều cho rằng hẳn không làm được!

Tình huống như vậy, phát sinh nhiều lần rồi, mọi người cũng liền tăng lên chờ mong và tín nhiệm đối với Lâm Tri Bạch.

Nói như vậy:

Nếu có người nói người ngoài hành tinh sắp đến, tất cả mọi người sẽ cảm thấy người này điên rồi.

Nhưng nếu như Lâm Tri hét to một tiếng, nói người ngoài hành tinh muốn đến, tất nhiên nhân dân toàn cầu sẽ nghiêm túc cân nhắc chuyện này.

Đây chính là hiệu quả đáng sợ, sau khi tín nhiệm đến trình độ nhất định.

“Trang phục chính thức diễn ra đã được làm ra dựa theo yêu cầu của ngài, trong đó Chu Lệ Diệp tổng cộng có mười ba bộ, La Mật Thụ có tám bộ, từ cao quý xa xỉ đến thấp thoáng nội liễm, các loại phong cách cơ bản đều có, ngày mai đại khái có thể đưa đến bên này, về phần đạo cụ quan trọng của Mộc Lô và họa bộ các loại đạo cụ trung châu trung châu bên kia đang hỗ trợ thiết kế, phỏng chừng trong vòng một chu bệ có thể hoàn thành...”

Đạo diễn báo cáo tình huống với Lâm Tri Bạch.

Dưới tình huống bình thường, đạo diễn mới là lão đại.

Có điều Lâm Tri ở đây, hẳn chính là người chủ đạo, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, hẳn chỉ là người phục vụ công cụ cho Bạch Đế.

Đương nhiên.

Bởi vì Lâm Tri Bạch không hiểu kịch nói biểu diễn, cho nên hẳn không có khả năng thật sự chỉ coi đạo diễn như công cụ nhân.

Hướng hồ vị đạo diễn này ở trong nghề cũng là đại lão, rất có phong cách của mình, Lâm Tri Bạch vẫn là tôn trọng tương

đôi, rất nhiều thiết kế trong chuyện xưa đều là tham khảo ý kiến của đôi phương.

“Điều duy nhất có chút xấu hổ chính là”

Đạo diễn vò đầu nói: “Thời gian thật sự quá gấp gáp, thời gian diễn xuất của chúng ta, hoặc là bỏ vào mười ngày sau thì thế nào? Như vậy ta mới có thể nắm chắc làm ra hiệu quả hoàn mỹ mà người muốn.”

“Mười ngày sau?”

Lâm Tri Bạch suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng nói: “Như vậy đi, trước khi ta tới Sở Châu, chúng ta lại an bài biểu diễn chính thức.”

“Khi nào ngài đi Sở Châu?”

“Trận chiến cuối cùng là Sở Châu, sau khi Trung Châu kết thúc, ta sẽ đến Ngụy Châu trước.”

“Hiểu rồi, vậy thì thời gian cũng không sai biệt lắm.”

Lâm Tri Bạch gật đầu, đợi thời gian chuẩn bị diễn tập lâu hơn một chút, y hoàn toàn có thể lý giải.

...

Buổi chiều lại tới khâu giải trí.

Giống như ngày hôm qua, đám người này lại bắt đầu khiêu vũ.

Mà khác với ngày hôm qua chính là, đám người này trước đó chỉ lo giả vờ đẹp trai, hôm nay lại nhảy múa vô số loại buồn cười.

Hiển nhiên.

Những người này cũng có chút nắm giữ mật khẩu lưu lượng mới, đó chính là vứt bỏ bao đồ thả bay bản thân!

Dù sao hai người Lâm Tri Bạch ngày hôm qua biểu diễn cũng tương đương thành công, khiến cho áo bông hoa rậm rạp cũng bắt đầu nóng lên.

Cho nên những người này có người cưỡi ngựa múa, có người nhảy múa quảng trường, có người nhảy hai người, mỗi người chơi có thể nói là vui quên cả trời đất.

Chẳng qua là hai người chuyển thứ này đi, có một số khu vực thật sự không thích.

Lâm Tri Bạch nhảy nhót mọi người còn có thể chịu được, dù sao nam thần hiếm khi làm quái, nhưng đám minh tinh này nhảy dựng lên liền không có mùi vị gì, màn đàn hồi nhao nhao trêu chọc:

【 cay mắt! 】

【 Các cầu xin các người đừng chạy nữa! 】

【 Ta nhảy lên quảng trường khiêu vũ được rồi! 】

Lâm Tri Bạch cũng cảm thấy cay mắt, cười nói: “Hay là chúng ta nhảy cái khác, các người biết cực lạc Tịnh Thổ không?”

Cực Lạc Tịnh Thổ.

Người biết chuyện đã nở nụ cười.

Người không biết thì mặt đầy tò mò.

Sau đó Lâm Tri Bạch liền ở giữa kênh trực tiếp phát sóng trực tiếp phát ra [Cực Lạc Tịnh Thổ 》, đây là hấn sáng tạo ra ở Tàn Châu.

Lúc trước Phong nhan vây quanh Tàn Châu.

Ngày hôm nay, Lâm Tri Bạch giữa truyền hình trực tiếp đích thân nhảy xuống bướm bướm của Cực Lạc Tịnh Thổ, đầy nhịp điệu ma tính này lan rộng hương về phía toàn cầu.

“Ta biết cái này!”

Có đoàn minh tinh vậy mà biết, còn cùng nhảy với Lâm Tri Bạch.

Đại đa số người không biết là vừa cười vừa nhìn, Bạch Đế đang nhảy múa thiết kế một khu vực này, hình như có thiên phú đặc biệt!

Sau khi nhảy một vòng như vậy.

Tất cả mọi người đều học theo tư thế.

Lúc này Lâm Tri Bạch nhìn thoáng qua tình huống bên trong.

【 ha ha ha ha, bỗng nhiên cảm giác ký ức đã chết đang công kích ta, vũ đạo này lúc trước tại Tần Châu hảo hảo! 】

Hình như là Sở Ngũ Ca của Bạch Đế ở trong Lăng tử tạo ra, vũ đạo và ca khúc đều phối với nhau.

【 lúc ấy biểu diễn là vũ thủy cầu của Sở Châu đúng không? 】

【Oa, hóa ra Bạch Đế còn từng viết một bài hát cho Sở Ngũ?!”

【Đúng vậy nha, có thể sẽ có quá nhiều thứ như thế, lời nói hứng thú thì có thể nhận được? Mỗi lần xoi mói sở thích của mình!?

【 Đạo này ta đang bù đắp! 】

【 Trên lầu thêm một, Bạch Đế ta thật sự càng hiểu càng thích nha! 】

【 Cho dù là bát tinh châu, cũng không có một ai trở thành thần tượng toàn dân thống nhất thẩm mỹ toàn thế giới đi, nhưng bây giờ Bạch Đế đang đi trên con đường này! 】

【 Hiện tại Bạch Đế đã là thần tượng của toàn dân Lam Tinh rồi! 】

Thần tượng toàn dân là gì?

Ít nhất cũng phải đạt tới trình độ như Kiều Lợi Duy Á kiếp trước.

Có điều Lam Tinh được toàn bộ mạng lưới công nhận là thần tượng của toàn dân, hiển nhiên phải vượt qua trình độ của ông ta, dù sao tình huống của thế giới này cũng khác với Địa Cầu.

Văn hóa các châu lớn lại khác nhau.

Dưới tình huống như vậy, gần như không có khả năng xuất hiện một người, có thể thống nhất tổng hợp thẩm mỹ của toàn cầu.

Mãi đến khi Lâm Tri xuất hiện!

Các bằng hữu trên mạng, rốt cuộc chờ đến ý nghĩa chân chính của thần tượng toàn dân!

Có lẽ cũng chỉ có thể làm đến trình độ trắng trợn như Lâm Tri, mới có thể làm cho toàn thế giới thống nhất nhận thức, cảm thấy hẳn chính là siêu sao đại nhất thời đi?

Mặc dù Lâm Tri Bạch, Bạch Tài Châu chung quanh ngũ tinh. Còn ba châu nữa, Lâm Tri Bạch chưa từng chiếm được.

...

Cứ như vậy, mọi người khiêu vũ, liền nhảy một giờ, từng người mệt mỗi thở hồng hộc, nhưng thành quả cũng rất tốt đây, người xem các châu khen thưởng đều phi thường nhiệt tình.

Đêm đó.

Không ngoài ý muốn chút nào.

Tất cả đều đang lưu hành trong “Cực Lạc Tịnh Thổ”!

Lâm Tri Bạch quả thực đã trở thành hướng tiêu chuẩn hành tẩu!

Không chỉ quần áo hẳn mặc bị dân mạng tìm đủ loại để mua.

Lời hẳn nói cũng bị mọi người chơi nhiều lần, ngay cả những động tác nhảy múa khi hẳn nhảy cũng bị mọi người tranh nhau bắt chước.

Ngoài ra.

Thiên phú nhảy múa của Bạch Đế mạnh đến cỡ nào.

Rất nhiều đại lão của vòng nhảy múa, hoặc ôm tâm tư nghiên cứu thảo luận chuyên nghiệp, hoặc ôm nhiệt độ chậm rãi đánh giá.

“Ta chỉ có thể nói, trình độ thiết kế vũ đạo của Bạch Đế, là cấp đại sư!”

“Không nói những chuyện khác, chỉ riêng vũ đạo trong cực lạc Tịnh Thổ, Bạch Đế hiển nhiên là tham thấu mật mã lưu lượng mới có thể thiết kế ma tính như vậy!”

“Có người nói Cực Lạc Tịnh Thổ nghe nhiều ma vật, không thể hiện trình độ của Bạch Đế cao, vậy người đi xem một chút

máy móc đi!”

“Chơi móc chỉ vũ chỉ, chính là Bạch Đế thiết kế cho những động tác múa may kia cho Kỳ Ni Khắc, ta cảm thấy cho dù là những động tác đó thì đại sư vũ đạo đỉnh cấp thế giới cũng không thiết kế ra được, thật sự là quá khốc liệt, hơn nữa nào động cũng rất lớn!”

“Cho nên đừng chỉ nghĩ, vũ đạo của Bạch Đế buồn cười đến cỡ nào.”

“Nhìn những vũ đạo bắt chước điệu múa của Bạch Đế, thật ra tưởng tượng là được, nhưng trình độ múa của bản thân Bạch Đế lợi hại hơn các người tưởng tượng nhiều!”

“Chỉ cần nhìn động tác của nó, nhìn thì rất đơn giản, học múa mới biết được có bao nhiêu khó khăn, yêu cầu cực cao đối với sự dẻo dai!”

“Còn cần động tác này!”

“Vô số học sinh chuyên nghiệp đều không làm được!”

Hóa ra là đám vũ đạo đại sư đã tìm ra tư liệu về video khiêu vũ của Lâm Tri Bạch.

Trước kia trắng không đủ đỏ, hoặc có thể nói là trên cả quốc tế không có nổi tiếng lớn như vậy, cho nên rất nhiều người chẳng thèm ngoái đầu nhìn.

Nhưng bây giờ, tất cả tư liệu trong quá khứ của Lâm Tri đã bị mọi người đuổi giết ông ta nghiên cứu học tập.

Dường như hiểu rõ quá khứ của Bạch Đế là hứng thú, sở thích của bọn họ!

Giống như khảo cổ các học giả mê luyện đồ cổ.

Thú vị chính là, bởi vì tất cả tư liệu trước kia của Lâm Tri Bạch, cơ bản đều là lưu lại ở Tàn Châu.

Ví dụ như hẳn tham gia thi từ hội...

Tỷ như hẳn tham gia tổng kỹ khác nhau...

Khiến cho rất nhiều danh nhân ở Tàn Châu cũng quen thuộc với thế giới này.

Chẳng hạn như đám người Trương Hi Dương, Chu Hàn, bởi vì không trung với Lâm Tri rất sâu, nên được rất nhiều người trên thế giới biết đến.

Danh tiếng của bọn họ, dưới sự lôi kéo của Bạch Đế, không giới hạn trong một hai châu nữa.

Chuyện này cũng có thể giúp bọn họ sau khi đi đến thế giới, nhằm vào minh tinh châu, tạo cơ sở cực kỳ kiên cố!

Tựa như kiếp trước.

Có một anh em tên là Lưu Căn Hoành, kỳ thật cũng không phải rất đỏ.

Nhưng hắn có một người bạn tốt tên là Kiệt Luân, vì vậy vô số người đều đi theo nhận biết đối phương.

Một người đặc đạo kê khuyến thăng thiên.

Các bằng hữu của Lâm Tri Bạch cũng không phải gà chó, năng lực của từng người cũng không tồi, cho nên tấm màn này nhận được chỗ tốt cũng vô cùng lớn!

Nếu như bọn họ có thể nắm lấy cơ hội, nói không chừng sau này cả thế giới sân khấu cũng có thể đứng vững gót chân!

...

Khi đám người Trương Hi Dương ý thức được:

Bởi vì quan hệ của Lâm Tri Bạch, phú quý như ông trời giáng xuống từ trên trời!

Bọn họ đều không nhận rồi, bắt đầu định ra lộ tuyến phát triển toàn cầu!

Ngay cả Lâm Thủ Tật vừa xông vào Tần Châu cũng bắt đầu cân nhắc hành động của toàn chiến lược trong thế giới sau khi đã vượt qua vạch đầu.

Đương nhiên.

Những người này đều chào hỏi không công với Lâm Tri, còn biểu đạt cảm tạ.

Rốt cuộc mọi người đều biết, bọn họ có thể may mắn như vậy, hoàn toàn là bởi vì cùng Lâm Tri Bạch trở thành bằng hữu.

“Dựa theo kế hoạch của các người đi đi.”

Lâm Tri thắc mắc, cho đám bạn tốt này ăn một viên thuốc an thần:

“Sau này bất kể là thần thoại hay là Bộ Ngạn, đều sẽ tạo ra phân công ty ở các châu, đến lúc đó chúng ta có rất nhiều cơ hội hợp tác.”

Tương lai sẽ chinh chiến các đại châu.

Lâm Tri Bạch cần rất nhiều người của mình phụ tá.

Những bằng hữu này, đều có thể trở thành trợ lực của Lâm Tri Bạch.

Trên thực tế, trong hành động từ thiện này, Lâm Tri Bạch cũng một mực khảo sát sinh thái giải trí của các đại châu.

Mỗi khi đi ngang qua một châu, trong lòng hẳn lại xuất hiện một vài kế hoạch tương ứng.

Ví dụ như lúc ở Tề Châu, Lâm Tri Bạch đã viết rất nhiều kịch bản Tề Ngữ ca, lại để lại rất nhiều kịch bản xem phim không ly hợp lý.

Về sau đi đến Hàn Châu.

Lâm Tri Bạch cũng nghĩ đến một số lượng lớn Hàn Cốt.

Các trò chơi ‘Cáp Nhĩ’ gì gì đó, ‘Thao Ngư Ngư’, ‘Sinh Tử Luyện’... vân vân.

Những chuyện này, Lâm Tri Bạch chỉ cần viết ra kịch bản thành lập công ty giải trí ở Hàn Châu, cũng tìm diễn viên để mua sắm.

Không lo sau này không có cách nào ở Hàn Châu trở thành thế lực mới trong giới giải trí!

Về phần Triệu Châu thì càng không cần phải nói, bên kia không phải đồ vật thích tương đối cổ điển nha.

Chính mình có thể làm 《Tần Thi Nguyệt》 tác vẽ, sau đó đem kịch võ võ hiệp của Kim Dung Cổ Long dẫn qua, còn có chờ một chút.

Còn phải kết thúc hành trình ở Yên Châu.

Bên Yên Châu, thích một vài động tác kịch thích đặc sắc kịch thích.

Vừa vặn trong trí nhớ của Lâm Tri Bạch, có rất nhiều động tác phi thường kinh điển, tin tưởng sau này có thể đạt được thành tích ở Yên Châu.

Trung Châu trước mắt cũng như vậy.

Bên này có thể hiểu là thị trường lớn hơn, đồng thời thể lực cũng phức tạp hơn là Tần Châu.

Lâm Tri Bạch ở Tần Châu làm sao để cho Đồng Lư quật khởi, ở Trung Châu có thể dùng phương thức tương tự để quật khởi một lần nữa.

Có hệ thống ở đây.

Kế hoạch của Lâm Tri Bạch trước 30 tuổi đã trở thành Vương giải trí của Lam Tinh!

Ở đây nói “Vương giải trí” chỉ chính là “Đế Vương” trong giới giải trí Lam Tinh.

Trên thực tế.

Những bố trí này đang tiến hành.

Tựa như Lâm Tri Bạch ở Tề Châu, dẫn tới thần thoại hợp tác với Nguyễn Cung, chế tạo một công ty giải trí “Thần Côn” tương tự.

Hiện tại Lâm Tri Bạch mỗi lần đi qua một châu, sẽ để cho Giang Thành bên kia sáng lập một công ty giải trí.

Có thích hợp, cũng có thể trực tiếp tiến hành thu mua thao tác.

Muốn nói độ khó ở nơi nào, đại khái chính là sau này Lâm Tri Bạch sẽ vô cùng bận rộn.

Viết không ngừng, viết vở kịch, viết ca tác các loại, những chuyện này sẽ trở thành hàng ngày cuộc sống về sau của Lâm Tri Bạch.

Cũng may hệ thống cân nhắc đến điểm này, trong thương thành bán các loại dược thủy thần kỳ, cho nên Lâm Tri Bạch không cần lo lắng vấn đề mình làm.

Đương nhiên.

Trước khi đạt thành mục tiêu của “Hoàng đế trong giới giải trí”.

Lâm Tri Bạch muốn hoàn thành mục tiêu nhỏ kế thừa thần thoại tập đoàn, trừng phạt cho các thúc thúc bá bá.

Điều kiện tiên quyết của mục tiêu nhỏ này chính là trở thành tám sao của châu.

“Nghe nói tiêu chuẩn Trung Châu rất cao, sẽ không dễ dàng tháo xuống ngôi sao này cho ta, bắt quá chờ Kỳ La Mật Thu cùng Chu Lệ Diệp trình diễn, hết thấy tiếp theo sẽ thuận theo tự nhiên.”

Lâm Tri Bạch nghĩ như vậy.

Đúng rồi, tình huống bên Sở Châu dường như càng ngày càng tốt.

...

Tin tức nóng gần Sở châu, chủ yếu tập trung ở hai chuyện.

Chuyện thứ nhất đương nhiên là Bạch Đế lại báo cáo cho hấn vào kênh phát sóng trực tiếp gì đó.

Đây không chỉ là Sở châu.

Cho dù là trong phạm vi toàn thế giới, mỗi ngày cũng sẽ bị tin tức liên quan đến Bạch Đế các loại để spam.

Hết lần này tới lần khác dân mạng các châu đều nhìn không chán.

Bởi vì Bạch Đế luôn luôn làm ra động tĩnh mới!

Trực tiếp theo hấn còn đặc sắc hơn truy đuổi tổng hợp các kỹ thuật, luôn có sự vui mừng không thể ngờ tới xuất hiện!

Chỉ là người Sở Châu, tình cảm đối với Bạch Đế, thật sự quá phức tạp.

Cho nên tin tức về Bạch Đế, đánh giá của mọi người luôn luôn là hai cực phân hóa!

Có người đặc biệt thích Bạch Đế, căn bản không thèm để ý chuyện hấn từng đại biểu Tề châu, huyết ngược văn đàn Sở châu.

Có một số người hết sức để ý, trước sau gì cũng không bỏ xuống được.

Có thể nói như vậy một câu:

Hầu như người trên toàn thế giới đều thích Bạch Đế, ngoại trừ Sở châu.

Vậy thì người Sở Châu yêu nhất là ai, tuyệt đối không phải là Bạch Đế.

Nhưng cũng giống như Bạch Đế, người Sở Châu yêu nhất kia cũng đến từ Tần Châu.

Không sai.

Người đó tên Bất Dạ Hầu!

Đây chính là ngoại trừ “Bạch Đế” ở Sở châu, còn có thể đề cho mọi người chú ý chuyện thứ hai:

Tin tức Sở Châu lại miêu tả việc này: 【“Sĩ Hậu Tịch quật khởi!”】

Nói tới quật khởi của Bất Dạ Hầu, có thể phân thành bốn bậc.

Bước đầu tiên là 《 Hải tặc vương 》 lần đầu bị dẫn vào Sở châu.

Bản truyện tranh này, sau khi được dẫn đến Sở Châu, tại đương châu tạo nên oanh động cực lớn!

Thậm chí ngay cả truyện tranh giành toàn bộ Sở Châu Võ Thần Quốc cũng bởi vì sự thể hiện mạnh mẽ mà không thể không hoàn toàn tránh đi phong mang.

Bước thứ hai, là lúc Kính Hải tặc vương hành văn theo bức họa.

Vẽ tranh ra, bộ tác phẩm này chính thức đăng đỉnh Sở châu!

Cùng lúc đó, Bất Dạ Hầu cũng là danh tiếng vang dội, trở thành nhân vật truyền kỳ của hội trường Sở Châu!

Bước thứ ba, tức là liên quan đến tranh đấu của đệ nhất nhân trong truyện tranh Sở châu!

Bởi vì truyện tranh Sở Châu đệ nhất nhân, lúc trước vẫn luôn bị cho rằng là tác giả của “Miếu giếng” của “Vũ Thần Quốc Đoàn”.

Mãi đến khi Hải tặc Vương Thương ngang trời xuất thế, địa vị của hắn mới lần đầu tiên gặp phải khiêu khích.

Sở châu đều đang nghị luận:

Bất Dạ Hầu có phải đã vượt qua sự phụ nông giếng đê nhất truyện tranh Sở Châu hay không?

Giếng cạn đương nhiên không phục, hắn muốn chứng minh bản thân, vì thế lúc trước ban bố một bộ truyện tranh mới, gọi là “Tứ Trụ Thần Khuyết”!

Bộ truyện tranh này, thế giới quan tiếp tục kéo dài 《Võ Thần Quốc Gian》, là tác phẩm có dã tâm muốn nâng cao một tầng!

Nhưng mà mọi người tuyệt đối không nghĩ tới chính là:

Trong ngày tuyên bố tác giả, Bất Dạ Hầu cũng tuyên bố theo một tác phẩm mới, là bóng cương hỏa.

Cái này thì đúng là đại sự rồi.

Kẻ ngu cũng nhìn ra được, Bất Dạ Hầu đang đối đầu với sân cạn!

Phải biết rằng người ta ban bố tác phẩm mới ở giếng cạn, là bởi vì truyện tranh đã hết rồi, nhưng Dạ Hầu người không phải là như thế nào?

Bên kia, hai tên Hải tặc Vương Tiêu còn đang gánh vác, hơn nữa áp lực đối mới cũng rất lớn.

Tại sao dưới tình huống như vậy, còn phải cưỡng ép tuyên bố “Huru Hỏa” và lôi đài mới làm giếng cạn đầy?

Không xem trọng!

Lúc đó mọi người đều không xem trọng Dạ Hầu!

Thậm chí ngay cả fan của Bất Dạ Hầu đều phun tào, vì sao hắn không thể chuyên tâm chờ 《Hải tặc》.

Nhất định phải đồng thời mở thêm một bộ hội họa!

Rõ ràng sau khi kết thúc 《Vũ Thần Quốc Độ》.

Hải tặc Hải Lư của Bất Dạ Hầu đã là truyện tranh đê nhất Sở châu!

Nhưng mà.

Chính là ở trong loại không cao hứng này, độ nóng của ngọn lửa trên người hẳn lại càng ngày càng cao!

Không bao lâu sau.

Bốn trụ cột thần làm từ giếng cạn mới hoàn thiện tuyên bố cùng lúc!

Càng kính người hơn là việc Hải tặc Vương Thao của Bất Dạ Hầu đổi mới không bị ảnh hưởng chút nào, chất lượng cốt cách vẫn ổn định trước sau như một!

Lần này người Sở châu thật là tròn tròn mắt.

Đây đúng là Tiểu Dao Lạt, đã mở mắt!

“Bạch Đế cũng được, Bất Dạ Hầu cũng được, những người Tàn Châu này, nhìn cũng giống như bị treo!”

“Mạnh quá đi!”

“Hành động này của Bất Dạ Hầu, so với truyện tranh nhân vật chính còn truyện chính!”

“Trước dùng Hải tặc Vương, trở thành đệ nhất nhân, lại dùng tác phẩm mới nghiền ép đệ nhất nhân ngày xưa, toàn phương vị treo lên đánh thuộc về!”

“Quan trọng nhất, Bất Dạ hầu còn không phải là người Sở Châu chúng ta, kết quả lại lựa chọn nơi này là đề tài câu truyện mới!”

“Nếu dựa theo phát triển như vậy, tiềm lực hỏa ảnh thậm chí không thua gì hải tặc!”

“Các ngươi đều bỏ qua điểm kinh khủng nhất, đó chính là hỏa ảnh cùng hải tặc, tuy rằng đều là tác phẩm của Bất Dạ Hầu, nhưng phong cách của hai bộ truyện tranh này kỳ thực hoàn toàn không giống nhau, không để cho người ta chút cảm giác như sét đánh!”

“Không giống như truyện tranh giới khác, tác phẩm ít nhiều đều có điểm tương tự.”

“Vậy ta lại chia sẻ tri thức lạnh lẽo, chức chủ của Bất Dạ Hầu, kỳ thật là một tác giả, biên kịch...”

Sở Châu nhiều truyện tranh như vậy của Sở gia.

Chưa từng có ai mạnh mẽ như Bất Dạ Hâu!

Mà bước kế tiếp chính là bước thứ tư, ánh lửa ve sầu thoát hoá hoàn thành quy trình luyện chế đối phương!

Cũng biết rằng truyện ký dù mạnh đến đâu thì cũng chỉ là truyện tranh, vẽ hóa mới là khởi đầu cho một bộ truyện tranh nhiệt độ nổ tung!

Một bước này quả nhiên không sai.

Hành động và vẽ thành công, đẩy bóng lửa hiển nhiên cương vào tất cả bảng xếp hạng nóng hổi trong bảng.

Lúc này ngay cả những người bình thường Sở Châu không xem truyện tranh cũng biết: Có tin tức mang tới là hỏa ảnh, đã có thể cùng Hải tặc lửa nhất hiện tại đánh lôi đài rồi!

Hết lần này tới lần khác hai bộ truyện tranh này là tác phẩm cùng một người!

Khiến cho fan hai bên vì tác phẩm nào mạnh mà lúc cãi nhau thì đều có chút lộn xộn không nói nên lời.

Đây mẹ nó là chuyện gì?!

Phải biết rằng, các tác phẩm truyện khác nhau thì fan là chuyện thường xảy ra.

Nhất là những tác phẩm đầu tiên kia.

Nhưng giữa hải tặc và hỏa ảnh, fan cuồng cãi nhau thật sự quá quỷ dị, dù sao giả vờ cũng chỉ có một người!

Vì vậy mọi người liền tổng kết một câu:

Hỏa ảnh cùng hải tặc hai bộ tác phẩm, là quan hệ bổ sung lẫn nhau!

Mọi người không phải nói, họa phong hải tặc khoa trương, hỏa ảnh họa phong kia liền đặc biệt đứng đắn!

Những chuyện kia bởi vì truyện tranh của Bất Dạ Hâu không cách nào tiếp nhận, cho nên người không xem hải tặc, có thể không có chứng ngại nhập hỏa ảnh hỏ.

Cứ như vậy đi.

Sở Châu từ trên xuống dưới ngoài trong ngoài.

Những đồ yêu thích xem nhiệt huyết, có thể nói toàn bộ đều là fan của Dạ Hâu!

Mà điều này cũng trực tiếp dẫn đến, Bất Dạ Hâu không chỉ một lần xông vào danh sách ngôi sao, mà còn là một vị trí gần với siêu nhất tuyến!

“Trước giờ chưa từng có bất cứ một thế giới truyện tranh nào đến từ các châu khác, có thể trở thành siêu nhất tuyến siêu nhất tuyến của Sở Châu.”

“Bất Dạ Hâu có thể làm được không?”

Có thể nói toàn thế giới truyện tranh gia tộc đều nhìn chăm chăm Bất Dạ Hâu, muốn biết hắn có thể sáng tác ra kỳ tích như vậy hay không.

Nếu như mọi người không có khái niệm gì, chúng ta có thể đổi cách nói khác.

Đại khái là có một người nước ngoài, tới chỗ chúng ta, dùng quả cầu bằng bàn ném ngược với tất cả tuyến thủ nghề nghiệp ở Thiên triều!

Chuyện mà Dạ Hâu làm được ở Sở châu, đại khái chính là loại tính chất này.

Kết quả.

Trong các tin tức lớn, chuẩn bị tin tức Bạch Đế ở ngày thứ tư Trung Châu đã làm những gì.

Đột nhiên.

Tất cả truyền thông ở Sở châu đều nhận được một tin tức như vậy:

Bất Dạ Hâu!

Vượt qua lần ranh!

Là một người Tần Châu!

Bất Dạ Hâu dùng truyện cười kiêu ngạo nhất của Sở Châu đăng đỉnh trở thành ranh giới siêu nhất của Sở Châu!

Sau khi nhận được tin tức.

Toàn bộ Sở Châu truyền thông đều tròn tròn mắt!

“Trời ơi!”

“Không ngờ tên Bất Dạ Hầu này thực sự vượt qua một đường!”

“Hắn mới đến Sở châu chúng ta bao lâu chứ!”

“Hết cách rồi, sức nóng của tên Hải tặc Vương Thương trước nay chưa từng có, trực tiếp khiến Bất Dạ Hầu liên tục tấn cấp, vọt tới một hàng ngũ ngôi sao!”

“Gần đây, hắn lại tuyên bố bộ “Hưu Hỏa” này phát nổ với nhiệt độ thật lớn, danh tiếng và tài sản môi giới đôi viên!”

“Hai bên kết hợp, hắn xông lên siêu một đường, cũng rất hợp lý!”

“Thậm chí, cho dù không có bóng lửa khoe khoang, chỉ bằng độ nóng hải tặc, không phải Dạ Hầu có thể tiến lên siêu một đường. Chỉ là tốc độ không nhanh như vậy, cần thời gian mấy năm nữa mới đến.”

“Hai bộ truyện tranh đều là hiện tượng cấp. Hiện tại Bất Dạ Hầu đã là người đứng đầu trong những truyện tranh của Sở Châu!”

“Không nghĩ tới a!”

“Người đứng đầu đám truyện tranh Sở Châu, dĩ nhiên là người Tần Châu!”

Tin tức này đã áp đảo hoàn toàn tin tức về Bạch Đế trong ngày ở Sở Châu!

Thậm chí là...

Tin tức đã bắt đầu truyền bá đến các châu khác.

Kết quả khi bạn mạng các châu khác biết được tin tức này, phản ứng đầu tiên là:

Lời đồn!

Đây chắc chắn là lời đồn!

Lực ảnh hưởng của truyện tranh Sở Châu quá lớn!

Dù sao Sở Châu được gọi là ‘Nghĩa điển chi châu’.

Cho nên tác phẩm sôi nổi nhất của toàn cầu, gần như toàn bộ xuất phát từ truyện tranh Sở Châu.

Kết quả bây giờ người nói cho ta biết, truyện tranh giới lợi hại nhất đương kim Sở Châu vậy mà lại đến từ Tần Châu?

Chờ một chút.

Bất Dạ Hầu?

Cái tên này thật giống như có chút quen tai.

Tê!

Mẹ nó, thế này chẳng phải là bằng hữu nhà văn học của Bạch Đế sao!

Râm râm!

Các châu bàn tán sôi nổi!

Ví dụ như Tần Châu.

Bên này phản ứng nhanh nhất!

Bởi vì Bất Dạ Hầu là người của Tần Châu!

“Ồ, Hầu gia vậy mà phong thần ở Sở Châu rồi hả?”

“Diễn vở nhà văn học Tần châu chúng ta dĩ nhiên đã thành truyện tranh đầu tiên của Sở châu?”

“Ha ha ha, nghe người hình dung thật quý dị.”

“Lúc đầu ta còn cho rằng Hầu gia chỉ là truyện tranh tranh, không nghĩ tới người chơi thật a!”

“Mẹ kiếp, vài ngày không gặp, Hầu gia chinh phục Sở Châu!?”

Lại ví dụ như Tề Châu.

Người nước Tề quá quen thuộc với Bất Dạ Hầu!

Đầu tiên là bởi vì Bạch Đế, sau đó là tác phẩm của Bất Dạ Hầu!

“A a a, Hầu gia mạnh quá!”

“Ha ha, Bạch Đế Văn Đẩu một mình nghiền ép Sở Châu, truyện tranh của Hầu gia đã thắng toàn bộ Sở Châu!”

“Bạch Đế và Hầu gia chính là bằng hữu tốt mà!”

“Bằng hữu của đại lão cũng là series đại lão!”

“Quái họa Sở châu được xưng là đệ nhất thế giới, kết quả Hầu gia lại là người đứng trên cả thế giới này!”

Ngoài ra các đại lục.

Độ quen thuộc đối với Bất Dạ Hầu, không có cao như vậy.

Bất quá rất nhanh, cũng đều kịp phản ứng Bất Dạ Hầu là thân thánh phương nào.

“Là bằng hữu tốt của Bạch Đế!”

“Lúc trước Bạch Đế còn cô ý trong kênh phát trực tiếp, đề cử qua tác phẩm của Bất Dạ Hầu!”

“Ta đã xem sách của Hầu gia, vô cùng đặc sắc, nhất là hệ liệt Chân Ngưu!”

“Ta thích Lận Cuồng Tiêu Tiêu của hần. Bộ kịch gần đây vừa mới dẫn tiến Triệu Châu chúng ta, diễn kịch chính là Bất Dạ Hầu.”

“A a a, võ hiệp của Bất Dạ Hầu, gần đây ở Triệu Châu chúng ta rất nổi giận!”

“Cho nên, Bất Dạ Hầu là nhà văn thoại, biên soạn, cùng với thế giới truyện, thân phận tam trọng?”

“Chuyện này khá giống Bạch Đế, thân phận thật là nhiều!”

“Có lẽ đây chính là nguyên nhân quan hệ giữa Bạch Đế và Bất Dạ Hầu rất tốt?”

“Nhưng vì sao phong cách đặt tên của bọn họ đều giống nhau như vậy?”

Bạch Đế!

Bất Dạ Hầu!

Nghe thì giống như một hoàng đế, một vương hầu.

Không hiểu sao.

“Khiến ta thán phục nhất, vẫn là Bất Dạ Hầu với tư cách là Tàn nhân, vậy mà đăng đỉnh hội họa vị tại Sở châu, cái này quá khoa trương rồi!”

truyện tranh Sở Nhân vô địch.

Ấn tượng này đã bị Bất Dạ Hầu triệt để phá vỡ!

...

Lâm Tri biết được chuyện Bất Dạ hầu trở thành siêu quân một đường ở Sở châu, khoe miệng hơi cong lên, trong lòng kỳ thật cũng không ngoài ý muốn.

Vì tất cả những điều này vốn là tiến hành dựa theo kế hoạch của y.

Không phải Sở châu đang chống lại mình sao?

Không phải tuyên bố, mình vĩnh viễn đừng trở thành một đường siêu ngoài Sở châu sao?

Ngại quá, ta đã xong.

Cái này gọi là “Minh Tu sạn đạo ám độ trần thương”.

Lâm Tri bạch nhân ở Trung Châu, ai ngờ được vị Bất Dạ Hầu khuấy gió khắp nơi ở Sở Châu kia lại là mã giáp của Bạch Đế kia chứ?

Hiện tại Sở châu còn không biết tình hình.

Chờ sau này Lâm Tri ngã ngựa, người Sở châu sẽ triệt để há hốc mồm!

Lâm Tri tính toán, ngày mai lúc phát sóng trực tiếp, lại tặng cho Bất Dạ Hầu một chút trợ thủ.

Trên thực tế.

Lúc này.

Những người chống lại Lâm Tri Bạch ở Sở châu, giờ phút này đang vui vẻ.

Bọn họ đều biết Bất Dạ hầu và Bạch Đế là bạn tốt, nhưng vậy thì thế nào?

Trở thành siêu nhất tuyên chính là Bất Dạ Hầu.

Có liên quan gì đến Bạch Đế đâu?

“Bằng hữu của Bạch Đế có thể đăng đỉnh Sở châu, về phần hần thì đừng nghĩ tới nữa!”

“Ta thậm chí cảm giác kết quả như vậy càng tốt, Bạch Đế mắt thấy hảo huynh đệ đều ở Sở châu chúng ta đăng đỉnh, kết quả mình lại chỉ có thể lực bất tòng tâm, ha ha ha ha ha, hẳn chắc chắn sẽ rất khó chịu!”

“Đúng vậy!”

“Ta vốn còn có chút chán ghét, không ngờ Dạ Hâu cùng Lâm Tri Bạch là hảo bằng hữu, hiện tại suy nghĩ một chút thì thế nào, ta thích Hâu gia, với ai hẳn cũng là bằng hữu không có liên quan!”

“Ta cũng rất thích Hâu gia!”

“Ha ha, lúc đầu ta không thích hẳn, nhìn Hải tặc Vương Tiêu cũng không có hứng thú gì, chẳng qua là hẳn mới làm 《Hám Nhĩ》 lại bị hãm hại rồi, căn bản trốn không thoát được đâu.”

“Đúng vậy a!”

“Cho dù người không thích hải tặc, chẳng lẽ người không thích hỏa ảnh?”

“Nếu như hai người này đều không thích, vậy cũng chỉ có thể nói rõ, người này căn bản không thích xem truyện hot nhiệt huyết!”

Đúng vậy.

Bất luận một người thích nhiệt huyết dâng trào nào, cơ hồ đều không có khả năng đồng thời cự tuyệt hỏa ảnh cùng hải tặc.

Đại đa số tình huống là:

Mọi người đều có hứng thú với hai bộ truyện tranh.

Về phần tác giả của hai bộ truyện tranh này là Bất Dạ Hâu, bây giờ ở Sở Châu, xem như hoàn toàn được phong Thần!

Thậm chí có người nói, Bất Dạ Hâu trời sinh chính là vì truyện tranh mà sinh!

Bởi vì Bất Dạ Hâu không chỉ đạt đến trình độ họa công đỉnh tiêm của giới, có thể nói là vô địch.

Tốc độ đổi mới của hẳn, cũng đã vượt qua toàn bộ hội họa giới khác!

Hai bộ truyện ký, song khai đồng đồng thời tái đầu, kết quả tốc độ bình quân lại gấp đôi những truyện tranh giới khác!

Hơn nữa chất lượng còn chưa bị ảnh hưởng!

Thật khoa trương quá đi!

Có lẽ cũng chỉ có loại trình độ khoa trương này, mới có thể làm cho Bất Dạ Hài như là một người Tần Châu, ở địa phương đỉnh cao nhất của thế giới chí dụ như Sở Châu này a!

...

Trung Châu, ngày thứ năm đã tới.

Lâm Tri Bạch đánh xong Thái Cực quyền, câu đầu tiên đối mặt ông kính nói chính là:

“Mọi người hẳn là đã nhìn thấy tin tức của Bất Dạ Hài rồi. Hẳn đã đăng đỉnh vượt qua giới truyện tranh Sở Châu rồi.”

【Lại bắt đầu rồi! 】

【 Bạch Đế tuyên truyền cho Bất Dạ Hài, thật đúng là rầu thú ruột! 】

【 Quả nhiên là bạn tốt! 】

【 Bất Dạ Hài đã trở thành siêu một đường ở Sở châu, nhưng Bạch Đế không có cơ hội này. 】

【 hết cách, Sở châu chống lại Bạch Đế rồi. 】

Nhìn thấy tám sân khấu như đang thảo luận, Lâm Tri Bạch mỉm cười nói:

“Không có vấn đề gì, nếu Bất Dạ Hài đã trở thành siêu tuyến ở Sở châu, vậy bốn ngả năm lần là ta cũng siêu một đường ở Sở châu, dù sao quan hệ của chúng ta cũng không tầm thường.”

【?????????】

【 Không đúng, Bạch Đế rất không đúng, lời này hình như có ý gì đó! 】

【 các người có nghe thấy không? 】

【 Ta hình như có nghe thấy! 】

【 Ta cũng nghe ra rồi! 】

Hóa ra Bạch Đế và Bất Dạ Hầu là như vậy. Chẳng trách y luôn hỗ trợ tuyên truyền!

Lâm Tri Bạch ngạc nhiên.

Bản thân chỉ là da một chút.

Tấm màn này, chẳng lẽ nghe ra ám chỉ của mình?

Nhưng mà sau một khắc, mặt Lâm Tri liền đen lại, bởi vì một đám người bạn trên mạng càng nói càng thái quá, lệch đến mức không biết đi đâu rồi.

【 là chân cơ hữu a! 】

【 đừng mà, chẳng lẽ nam thần ta là khúc khuỷu? 】

[Nhưng nếu như không phải bạn tốt của ngươi, vậy giải thích thế nào đối với Bất Dạ hầu, đối xử với Bạch Đế lại tốt như vậy!]

【 hướng hồ Bạch Đế cũng ám chỉ! 】

【 Ta đã nói mà, Bạch Đế cũng quá tốt với Bất Dạ Hầu, hiện tại mới phản ứng lại, hóa ra là cung chiêu! 】

【 Mất thọ rồi! Khó trách Bạch Đế không có bạn gái! 】

Con trai khác, thân phận địa vị giống như Bạch Đế, nữ nhân đã sớm đời hơn trăm!

【Cuối cùng cũng phá được án rồi! 】

Mất thấy toàn bộ nước bắn giội về phía mình, Lâm Tri Bạch hận không thể lập tức ngã ngựa.

Tuy nhiên sau khi hấn hít sâu, vẫn nhìn xuống, rất bất đắc dĩ mở miệng nói:

“Các ngươi càng nói càng thái quá, ta không tìm bạn gái, là bởi vì ta một mực bận công việc của mình.”

“Còn vì sao ta lại tốt với Bất Dạ Hầu như vậy, nguyên nhân rất phức tạp.”

“Một người là quan hệ chúng ta quả thật rất tốt, có thể nói là cùng chung một quần quan hệ đi.”

Ừm.

Liếc mắt là Đinh Chân.

Minh không nói dối.

Quả thật có chung một cái quần.

Thậm chí dùng cùng một cái bàn chải đánh răng.

Lâm Tri Bạch tiếp tục nói: “Thứ hai là bởi vì Bất Dạ Hâu là nhà thạo xuất bản thần thạo, ông là ông chủ xuất bản trong nhà buôn bán thần thạo. Bất Dạ Hâu bán vật tư tốt hơn, có thể thay công ty kiếm nhiều tiền hơn. Nói như vậy mọi người có thể hiểu rõ ràng, cho nên thích xem video xạ điêu của Bất Dạ Hâu ta đề cử, thích tham gia truyện tranh Ta đề cử ‘Hải tặc vương’. Đương nhiên ‘Hược Y’ gần đây mới xuất hiện cũng rất đặc sắc, có thể đi xem xem một chút, ngoài ra còn có một hệ liệt Long cảnh...”

Chuyện quảng cáo thì không thể quên được.

Trên thực tế, phát sóng trực tiếp ngày thứ năm cho đến khâu trò chơi chiều, Lâm Tri Bạch thỉnh thoảng lại phát âm thanh tuyên truyền với Bất Dạ Hâu.

Như là đám người Trương Hi Dương, cũng đều là bằng hữu của Bạch Đế.

Nhưng những người này, không một ai có đãi ngộ như Bất Dạ Hâu.

Vì vậy mới khiến người xem các lục đại phải nhớ rõ Bất Dạ Hâu là ai!

Đừng xem thường loại ảnh hưởng của tốc độ thay đổi này.

Ở thời đại danh khí này, Lâm Tri Bạch chỉ cần hơi dẫn dắt Bất Dạ Hâu, liền có thể sáng tạo ra một kỳ tích!

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là tác phẩm của Bất Dạ Hâu đã đủ cứng rồi!

Dù sao, cơ hội đã sáng tạo ra!

Điểm này, hiệu sách lớn các châu trong Lam Tinh đều rõ ràng nhất ——

Tần Châu và Tề Châu thì không cần phải nói.

Bất Dạ hầu tại hai châu này, sách bán được a!

Mà ngày hôm đó.

Theo Bất Dạ Hầu đăng đỉnh Sở Châu!

Cộng thêm việc Bạch Đế hỗ trợ tuyên truyền không quên sức lực!

Tác phẩm của Bất Dạ Hầu, ở các lục địa lớn Triệu Châu, Hàn Châu, Trung Châu, Ngụy Châu, cũng lần lượt tiêu thụ nhanh chóng!

Trước đó đã nói qua, hiện tại Lâm Tri Bạch có phương diện đứng thành hàng.

Phía nhà nước hỗ trợ, làm cho tác phẩm của Lâm Tri Bạch, kể cả truyện tranh của Bất Dạ Hầu, phá tan tường văn hóa các châu, thành công bị dẫn tới các châu.

Cũng chính là bởi vì vậy.

Cho nên trong thời điểm danh khí của Bất Dạ Hầu vang dội nhất, lưu lượng cao nhất.

Lâm Tri Bạch thành công để vô số người các châu đi vào hiệu sách, mang theo hiệu kỳ mua tác phẩm của Bất Dạ Hầu.

Suy nghĩ kỹ một chút.

Nếu như không có quan phương hỗ trợ đánh vỡ tường văn hóa thì hẳn sẽ không thể làm được.

Cho dù nhiệt độ lưu lượng của Bất Dạ Hầu có cao hơn nữa, cũng không cách nào thực hiện tác phẩm chuyên hóa, dù sao không bột đổ gột nên hồ.

Mà trong đợt tiêu thụ này,

Tác phẩm lửa nóng nhất mà Bất Dạ Hầu bán rõ ràng là series.

Cùng với Hải tặc Vương

Còn muốn tham gia truyện tranh hai bộ “Hưu Hỏa Ảnh?”

Thứ hai là Bất Dạ Hầu sáng tác giải ưu tạp điểm sáng tạo năm xưa;

Cùng với hệ liệt bản điều của hắn.

Nhiều lần nữa, mới đến lượt những chuyện khác, ví dụ như đoạn ngắn cổ sự lúc đầu vân vân.

Vừa vặn gần đây, Lật Lợi Lặc hệ liệt ra đến bộ chén hỏa điểm thứ tư, kịch bản đã hoàn toàn triển khai.

Càng trùng hợp chính là:

Lúc Lâm Tri Bạch ở Tề Châu, đã để cho Giang Thành phụ trách quay phim LOCK&LY. Bộ đầu tiên phụ trách chuẩn bị, trước mắt đã quay xong bộ phim chuẩn bị chiếu!

Bây giờ danh khí của Bất Dạ Hầu đang tăng vọt.

Mà Lâm Tri Bạch phát trực tiếp cũng càng hùng hực khí thế.

Điều này khiến Lâm Tri Bạch rất muốn tại trước khi từ thiện phát trực tiếp xong xuôi, vì bộ phim tối nhất của Anh Càn Đặc hung hăng dẫn lưu một lần!

“Kế hoạch tạo ra sao này của ngài có đủ sấm rền gió cuốn.”

Giang Thành biết được mục đích của Lâm Tri Bạch, cười mở miệng nói: “Bất Dạ Hầu được đại tôn của ngài dạy dỗ như vậy, bớt đi vô số đường vòng!”

Lâm Tri Bạch cũng cười cười.

Đây quả thật là một kế hoạch tạo sao sấm rền gió cuốn, chỉ là ngôi sao kia, chế tạo là của mình.

“Ta đã sắp xếp xong xuôi.”

Giang Thành cười nói: “Thời gian quyết định là cuối tuần, cụ thể là thời điểm ngài sắp rời khỏi Ngụy Châu, Thiên Cương Cà Cát Nhĩ bộ thứ nhất chính thức công chiếu.”

“Ta hiểu được.”

Điểm tiếp theo của Lâm Tri Bạch là Ngụy Châu, trước khi rời khỏi Ngụy Châu, hắn sẽ ở ganh đua làm bộ phim đầu tiên của 《Phan Khuyết》.

Khi đó, Bất Dạ Hầu nhất định sẽ một bước lên trời!

Không.

Bây giờ Bất Dạ Hầu đã có xu thế một bước lên trời!

Bởi vì ngay đêm hôm đó, các tác phẩm lớn của Bất Dạ Hầu
điên cuồng tiêu hóa.

Hai ngày kế tiếp.

Đến từ khắp nơi đánh giá đều đã xuất hiện!

“Dưới sự đề cử của Bạch Đế, nhìn Hải tặc Vương hí của Bất
Dạ Hầu, hoàn toàn bị bẫy! Hầu gia trâu bò!”

“A a a a, võ hiệp của Bất Dạ Hầu nhìn cho kỹ, để ta tìm về sự
kích động khi tuổi còn trẻ nhìn võ hiệp, thổ huyết đề cử các
ngươi xem bộ 《 Xạ Điêu Anh Hùng Truyện 》 kia của hần!”

“Hỏa ảnh, truyện Thần tác!”

“Sao không có ai nhắc đến Duy Khắc Tư*?”

“Bối Nhĩ Đức mới là tác phẩm đỉnh phong của Bất Dạ hầu!”

“Kỹ năng Duy Á ta đã đuổi theo rất lâu, bộ tác phẩm này ở
Tần Châu và Tề Châu đã sớm bán đến bạo tạc!”

“Tôi hôm qua một hơi xem xong giải ưu tạp hóa, khóc ta liền
ô ô ô ô ô!”

“Không hổ là hảo bằng hữu của Bạch Đế, Bất Dạ Hầu là trâu
thật, ta xem vườn bách thú ngăn ngủi, sờn cả tóc gáy!”

“ ... ”

Mùi rượu cũng sợ sâu ngõ nhỏ.

Rượu của Bất Dạ Hầu, vô cùng thơm.

Trước kia khi đến Tần Châu, sau đó đến Tề Châu, bây giờ ở
Sở Châu, danh khí tăng trưởng tốc độ, không mạnh như Bạch
Đế.

Thế nên rất nhiều người không biết người như Bất Dạ Hầu.

Hiện tại.

Dưới sự tuyên truyền của Bạch Đế.

Dưới nỗ lực của Bất Dạ Hầu.

Tất cả mọi người trong các lục địa đều biết người của Bất Dạ Hâu.

Khi những người này, U Linh đọc sách phải tự tạo ảo thuật. Sở rặc này mới bước vào ngõ hẻm, uống “rượu ngon” của Bất Dạ Hâu, nhất thời các châu chìm rượu!

Mà sau khi say tỉnh.

Toàn bộ tác phẩm trong quá khứ của Dạ Hâu, lượng tiêu thụ tại các châu đều bắt đầu tăng vọt!

Tần Tề Sở Sở Hàn, Triệu Ngụy.

Thậm chí Trung Châu!

Đã từng chứng kiến Bất Dạ Hâu nổ tung!

Lâm Tri Bạch vì Bất Dạ Hâu tiêu hào làm rất nhiều.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, hấn làm cũng không nhiều, chỉ là vào lúc thỏa đáng, giới thiệu Bất Dạ Hâu cho tất cả mọi người ở các đại châu...

A: Đồ ăn Giang Tây, quá ngon.

(Bản chương xong)

Chương 533: Mấy ngày sau đó, Lâm Tri Bạch tiếp tục hành trình Trung Châu của hắn, nhưng tiêu điểm của các phương tiện truyền thông các châu trên thế giới đã không chỉ đặt ở trên người một mình hắn.

Bất Dạ Hâu!

Cũng trở thành đối tượng để các châu bàn tán sôi nổi!

Điểm khác với Bạch Đế ở chỗ, Bất Dạ Hâu được thảo luận rộng rãi, là bởi những truyện tranh và phim điện ảnh!

Theo sự dẫn dắt của mỗi châu.

Tất cả tác phẩm trong quá khứ của Bất Dạ Hâu đều được đào ra, đồng thời mở rộng ra các lục địa!

Những tác phẩm đó vốn là đủ vĩ đại, lần này lại có dòng chảy mở rộng, đương nhiên cũng chỉ có thể hỏa bạo thế giới!

Mặc dù trước mắt Bất Dạ Hâu chỉ là tam tinh khắp châu.

Ba ngôi sao lần lượt đến từ Tần Châu, Tề Châu và Sở Châu mới phong Thần.

Nhưng mọi người đều ý thức được, Bất Dạ Hâu và Bạch Đế, theo một ý nghĩa nào đó là cùng một loại người!

Trùng hợp là hai thiên tài này đều đến từ Tần Châu, hơn nữa còn có quan hệ công việc, thậm chí là hảo hữu có quan hệ cực tốt!

Có lẽ.

Đợt sóng này của Bất Dạ Hâu bùng nổ, có quan hệ rất lớn tới việc hắn và Bạch Đế kết bạn tâm đầu ý hợp.

Cứ như vậy.

Cuối cùng thời gian cũng tới ngày thứ bảy Trung Châu!

Một ngày này.

Buổi chiều giờ giải trí.

Lâm Tri Bạch dẫn đội an bài một hội âm nhạc hội, trên tuyến có kèn phát sóng trực tiếp, dưới vạch cũng có thể quan sát, nói trắng ra vẫn là những trò chơi thường quy trước kia ở Triệu Châu cùng các địa phương, tức Bạch Đế mang theo chín minh tinh Trung Châu, mỗi người biểu diễn một tiết mục.

Mặc dù bình thường, bất quá người xem thích xem.

Biểu diễn của mỗi một minh tinh Trung Châu, đều có thể dẫn phát vô số người xem tại hiện trường, cùng với màn đàn bông điên cuồng!

Màn biểu diễn của Lâm Tri trắng, đương nhiên cũng dựa theo thông lệ đặt ở phía sau, dù sao người xem chờ mong nhất chính là Bạch Đế.

Bạch Đế xuất hiện quá sớm để thỏa mãn khán giả, rất có thể sẽ khiến mọi người hạ thấp sự chờ mong và nhiệt tình đối với các minh hữu Trung Châu, cho nên khi Lâm Tri sắp xếp tiết mục trắng tinh đều sẽ tận lực phụ trách áp chế một cái trục lớn.

Hôm nay chính là như thế.

Sau khi diễn viên buổi biểu diễn ngôi sao Trung Châu kết thúc, Lâm Tri Bạch Đăng Đông!

Nhất thời.

Xuống đài kêu gào!

Biến động lại càng dày đặc!

【 A A A A, cuối cùng cũng đợi được Bạch Đế biểu diễn! 】

【 Lần này lại là một ca khúc như thế nào!? 】

【 Rất mong chờ vào Bạch Đế! 】

【 Cả nhà chúng ta hiện tại đều là fan của hắn! 】

【 ha ha, thân tượng của toàn dân lóe sáng đăng tràng! 】

【 Mỗi lần Bạch Đế biểu diễn, Bạch Đế đều sẽ mang đến bài hát mới cho mọi người, lần này khẳng định cũng vậy! 】

【 Mấu chốt là bài ca mới gần nhất của Bạch Đế, chất lượng đều rất cao, lúc trước ở Triệu Châu còn dùng bài ca mới khai sáng phong cổ điển! 】

[Nói về phong cách cổ điển, gần đây có rất nhiều người bắt chước, đáng tiếc không có mùi vị của Bạch Đế.]

【 Quả thật, dù sao Bạch Đế cũng là người sáng lập, những người khác đều thiếu chút nữa có ý tứ. 】

Mọi người không ngừng thảo luận.

Như vậy Bạch Đế muốn hát cái gì đây?

Lâm Tri Bạch đứng trên đài, nhìn đám người đông nghịt dưới đài, nở nụ cười, nàng biết trong phòng phát trực tiếp, còn muốn có vô số ánh mắt của toàn cầu đang nhìn mình chăm chăm.

Như vậy.

Hôm nay xướng cái gì đây?

Lâm Tri Bạch đã chuẩn bị xong, quay đầu nhẹ nhàng gật đầu với dàn nhạc.

Sau một khắc.

Chỉ nghe một trận tiền tấu du dương vang lên.

Sau đó Lâm Tri Bạch liền giơ ống nói lên, nhẹ nhàng mở miệng hô: “Một cái cửa sổ tĩnh tịch cô đơn, ta ở sau cửa giả bộ người còn chưa đi, cũ như trăng tròn lại càng tịch tịch, ánh nến nửa đêm tĩnh táo không đành lòng trách móc nặng nề ta...”

Tiếng ca vừa phát ra.

Trong nháy mắt người xem kinh hi!

[Tân ca của cổ điển phong!]

【 A, đây không kém gì “Thanh hoa từ” mà ta thích nhất! 】

【 cá nhân ta thích nhất 《 pháo hoa dịch Lãn 》 , nhưng thủ cũng không kém! 】

【 Vẫn là cái giai điệu này thoải mái a! 】

[Ta đã nói rồi, gió cổ điển còn là người sáng lập Bạch ĐẾ!]

【 dễ nghe!】

【Quá tuyệt vời!】

Tiếng ca vẫn còn tiếp tục, Lâm Tri Bạch không có đem ca công của mình tăng lên tới đỉnh, bởi vì hấn hi vọng tương lai của mình còn có không gian tiến bộ, nhưng trình độ hiện tại đã đủ để treo đánh vô số ca vương phổ thông: “Một bình phiêu bạt lưu lưu lạc thiên nhai khó vào cổ họng, sau khi người đi, rượu ấm hồi tưởng lại tương lai gây, nước hương Đông Lưu thời gian như thế nào trộm, hoa nở một lần thành thực ta liền bỏ qua.”

Dừng một chút.

Cao trào đã đến.

“Ai dùng tỳ bà gảy một khúc Đông Phong Phá, năm tháng rải rác trên tường nhìn thấy lúc còn bé, còn nhớ năm ấy chúng ta đều còn rất nhỏ tuổi, mà bây giờ tiếng đàn sâu kín chờ đợi người chưa từng nghe qua; ai đang dùng tỳ bà gảy đàn một khúc Đông Phong Phá, Phong Diệp phủ đầy câu chuyện, kết cục câu chuyện ta đã nhìn thấu rồi, cổ đạo ngoài hàng rào ta dặt theo? Bánh gạo? Bánh mì, ngay cả chia tay cũng rất trầm mặc...”

Cứ như là gió thổi bình khúc cổ xưa.

Dùng Nhị Hồ cùng Tỳ Bà dung nhập.

Khúc gió như vậy hồi cổ, nghe có người dễ dàng tiến vào thế giới tràn ngập cổ vận mơ màng, khán giả tại hiện trường đã triệt để say mê.

Kiếp trước.

Bài hát nổi tiếng “Đông Phong Phá này có thể nói là bài hát nổi tiếng nhất Trung Quốc có tác phẩm kinh điển, hoặc là nói là bài ca phong nguyên vẹn nhất Trung Quốc biểu đạt, giai điệu trọn vẹn tự nhiên thiên thành, làm cho người ta suy nghĩ về những từ ngữ âm u ẩn tình xưa nay, giống như thật sự có một bài từ bài Tống triều truyền thế tên là “Đông Phong Phá“, ca này không chỉ có từ tốt, ca này hay, ý cảnh lãng mạn duy

mỹ, hát ca pháp càng làm cho người ta kêu tuyệt, có thể nói là kinh điển chân chính trong ý nghĩa của bài ca này...

Hát xong 《 Đông Phong Phá 》 .

Người xem trong vòng ba giây, bộc phát ra tiếng vỗ tay như sấm, sau đó tất cả mọi người vậy mà không hẹn mà cùng lớn tiếng hoan hô:

“Thêm một bài nữa!”

“Thêm một bài nữa!”

“Thêm một bài nữa!”

Màn trống cũng đầy bình tĩnh không ngừng “tiếp tục ” tiếp tục, “nghe không đủ”, “Lại thêm một bài nữa.

“Lại thêm một bài?”

Lâm Tri Bạch vốn chỉ định xướng một bài này, nhưng xem người xem như vậy, hấn quyết định thỏa mãn mọi người một lần, coi như là sung phần.

“Được rồi.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Ta đi chuẩn bị một chút, ai chống được trước.”

Nói xong Lâm Tri Bạch liền tiến về hậu trường chuẩn bị ca khúc, người chủ trì tại hiện trường đứng đầu chính là người xem cùng mọi người động viên vài phút đồng hồ.

Mấy phút sau.

Lâm Tri Bạch lần nữa đi ra, “Mọi người đợi lâu rồi, đều muốn nghe thêm một bài, vậy không biết bài hát này các người có thích hay không.”

Tiếng nói vừa phát ra.

Âm nhạc vang lên.

Lần này khúc nhạc cực kỳ có bầu không khí ở phía trước, so với bài “Đông Phong Phá ”” trước kia thường hát là hai loại cực đoan.

Chuyện này khiến mọi người càng thêm hiếu kỳ và chờ mong.

Ở thời khắc như vậy, Lâm Tri lại lần nữa giơ lên tiếng hát, diễn ra bài hát thứ hai hôm nay của hắn, tiếng hát ở trong tiếng chuông va chạm hỗn loạn đã được mở ra.

Kết quả.

Ngay khi lời ca vang lên.

Người xem đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Lâm Tri hát miễn phí, thế mà lại là Anh Anh:

【TheyToldHimDon'tYouEverComeAroundHere】

【TheFire'sInTheirEyesAndTheirWordsAreReallyClear】

【SoBeatIt】

【JustBeatIt】

Đúng vậy, giờ phút này Lâm Tri Bạch hát, chính là khúc nhạc kinh điển của Duy Tư Duy Tư Duy Tư Lát Lát Lát kiếp trước!

Vì sao lại chọn cái này?

Bởi vì hôm nay, là ngày cuối cùng của đoàn tù thiện ở Trung Châu.

Tối nay Lâm Uyên biết mình sẽ lên đường đến Ngụy Châu, nơi đó chỉ có mỗi tiếng Anh Văn.

Cho nên Lâm Tri Bạch đã lựa chọn bài Anh Anh Kỳ mà mình thích để làm người ở Ngụy Châu tiếp theo.

...

Ai cũng không ngờ rằng, Lâm Tri lại đột nhiên bỏ ra một bài Anh Lôi Văn Ca.

Địa phương duy nhất của thế giới tiếng Anh Lôi Phương Ngôn ở khu Ngụy Châu, bạn trên mạng bên này càng trợn mắt há hốc mồm, ngay sau đó là cảm thấy kinh hãi.

Thậm chí có chút thụ sủng nhược kinh!

Bọn họ không ngờ rằng Bạch Đế lại biết tiếng Anh Luân!

【YouBetterRun,YouBetterDoWhatYouCan】

【Don'tWannaSeeNoBlood】

【Don'tBeAMachoMan】

【YouWannaBeTough】

【BetterDoWhatYouCan】

【SoBeatIt,ButYouWannaBeBad】

Bạch Phỉ Nhĩ Khắc Tư này là một trong những ca khúc truyền kỳ ở thế giới trước đã thành công được khen ngợi, vô luận bản thân âm nhạc hay là ca khúc phiên giới Hoắc Xuyên đều sinh ra ảnh hưởng cực lớn đối với văn hóa lưu hành ở hậu thế.

Không khoa trương tí nào!

Người Ngụy Châu trực tiếp nghe cao trào!

【 Ah! ôi! Trời ơi! Tạo nghệ Anh Anh Trung của Bạch Đế thật cao a, hấn không phải người Ngụy Châu chúng ta sao!?! 】【

【 điều này thật sự là không thể tưởng tượng nổi! 】【

“Mạch! Mau! Mau xem trực tiếp! Ca khúc của Bạch Đế, thật sự quá động lòng người! 】【

Bài này, lại còn tràn đầy ý nghĩa giáo dục, Bạch Đế đang khuyên bảo người trẻ tuổi, muốn dĩ hòa vi quý, không nên xúc động!

【 Thật là đáng ghét! Chẳng lẽ tình huống Ngụy Châu chúng ta bá đạo ở vườn trường đã nghiêm trọng đến mức ngay cả Bạch Đế lão sư cũng có nghe nói sao, thậm chí còn cố ý vì thế mà viết ra một bài hát như vậy, thật sự rất mất mặt a! 】【

người như Bạch Đế mới thật sự là thần tượng đáng giá học tập a!

【 Bạch Đế là người trong số tất cả những người nổi tiếng, không nhiều người tinh thông tất cả Phương Ngôn châu! 】【

【 Đúng vậy, hấn tựa như Phương Ngôn mỗi châu đều sẽ giảng! Mỗi khi đến một châu mới đều có thể nhập gia tùy tục! 】【

【 Ta thật sự rất yêu hấn! 】【

Bài hát này của Lâm Tri chiếm được vô số hảo cảm của người Ngụy Châu!

Mọi người kích động hoan hô, hận không thể lập tức Bạch Đế xuất phát tiến về Ngụy Châu!

Mà bài hát như vậy, mặc dù chỉ có người của Ngụy Châu mới nghe hiểu được ca từ, nhưng hiện tại khoa học kỹ thuật phát đạt như thế, giữa kênh phát sóng trực tiếp là phiên dịch đồng bộ đấy!

Bởi vậy.

Những bạn trên mạng khác cũng hiểu ý bài hát này biểu đạt ý nghĩa gì.

Bài hát này tựa hồ là dành cho bọn nhỏ trong sân trường, khuyên bảo thanh thiếu niên không cần dễ dàng liên động thủ liều mạng với người ta, phải học lùi nhường.

Phải biết rằng vấn đề bạo lực của vườn vườn Ngụy Châu, ở Lam Tinh đều rất nổi danh.

Cho nên Lâm Tri biểu diễn một bài như vậy, mọi người cũng không cảm thấy kỳ quái, ngược lại cảm thấy Bạch Đế là dụng tâm lương khô!

Đương nhiên.

Quan trọng nhất chính là:

Bất kể có nghe hiểu được lời hát hay không, đều không trở ngại các châu vông bạn nghe ra được, đây là một ca khúc vô cùng ưu tú, đây là một loại Ca Ly Tư Đặc vô cùng cứng rắn, hiện trường đã có người nhảy múa, không biết nhảy múa cũng như giời mà uốn éo.

“Bài hát này thật là hay!”

“Đúng vậy, cũng không xem là ai hát!”

“Bạch Đế thật sự là người toàn năng âm nhạc mà ta từng gặp qua!”

“Đem âm nhạc loại bỏ a huynh đệ, hẳn là người toàn năng nhất người từng gặp qua!”

“Ôn điệu quá tốt, chậm rãi lên cao, hơn nữa thanh âm cũng chậm chậm biến cao, cuối cùng tiết tấu phối hợp tiếng người, trực tiếp xung kích lòng người!”

“Thần tác!”

“Ta không nghe Anh Lô Văn hát mà thích không nổi, chắc chắn là một bài thần tác!”

“Thậm chí ta rất khó tưởng tượng, trong miệng của Bạch Đế, vừa rồi còn hát phong cổ điển du dương.”

“Hát cuồng dã như vậy, ha ha, nhưng bài hát lại chính là năng lượng!”

...

Ca Đức Khắc Tư là có thể đốt không khí tốt nhất.

Lâm Tri Bạch tiết tấu, có thể nói là kéo theo toàn trường!

Khi bài biểu diễn này diễn xong, khán giả phía dưới đã điên cuồng đến mức cuồng hống đều muốn kêu nghen lại.

Nhưng cho dù là lúc này, bọn họ vẫn ôm mộng hô to “Có thể làm thêm bài nữa không?”

“Sự bất quá tam.”

Lâm Tri Bạch cười, mở miệng nói.

Người xem không khỏi tiếc nuối.

Nhưng mà Lâm Tri Bạch bỗng nhiên đổi giọng nói:

“Nhưng trước mắt hình như mới hát hai bài, cho dù không quá ba việc, vậy bài thứ ba vẫn luôn có thể an bài cho mọi người một chút.”

【 Da! 】

【 Bạch Đế tỏ vẻ rất vui vẻ! 】

“Hi hi, chỉ có ngẫu nhiên có tính cách bày trò thôi!”

【 Một người huyết thư, quỳ xuống đến vị trí thứ ba! 】

【 khẩu thứ ba hát cái gì? 】

【 Cái đó không quan trọng, ta là não tàn! Bạch Đế hát cái gì ta đều thích nghe! 】

【 Nếu không thì đừng đọc bài Anh Anh Hán Ca nữa đi! 】

【 Cảm thấy Anh Anh Vũ hát cũng dễ nghe! 】

【 Ha ha, quả thật, bài Anh Anh Hỏa Ca vừa rồi thật sự rất đáng khen, Bạch Đế quả thật là đại sư ngôn ngữ! 】

Phòng trực tiếp hoàn toàn hưng phấn.

Khán giả hiện trường cũng cười thành một đoàn.

Lâm Tri Bạch nói: “Muội đi thay quần áo một chút, chuẩn bị ca khúc, không cần đi ra ngoài, lập tức trở lại.”

Đề lại cho Ty Tháp một chiếc khăn tay.

Sau đó Lâm Tri Bạch liền đi ra hậu trường thay quần áo.

Người chủ trì thấy thế, chỉ có thể an bài các minh tinh Trung Châu khác nói chuyện phiếm, thuận tiện nói hai bài hát mà Lâm Tri Bạch vừa mới biểu diễn.

Nói chuyện xong mọi người lại nhảy múa trong chốc lát.

Cho đến khi bên tai chủ trì nhận được Bạch Đế chuẩn bị lên sân khấu thông báo, mới nhắc nhở mọi người dừng lại:

“Kế tiếp Bạch Đế sự phụ biểu diễn ra lần thứ hai ra sân, bởi vì quan hệ quá tam, tiếp theo biểu diễn, cũng là màn biểu diễn cuối cùng của Bạch Đế hôm nay, mọi người vỗ tay hoan nghênh!”

Ba ba ba.

Trong tiếng vỗ tay.

Lâm Tri Bạch đi lên sân khấu.

Kết quả lần này Lâm Tri Bạch ra sân, âm nhạc còn chưa bắt đầu, đã dẫn phát vô số tiếng la hét dưới đài!

Tại sao?

Bởi vì thời khắc này, Lâm Tri Bạch mặc âu phục màu trắng, đeo găng tay màu trắng, cùng mũ màu trắng, chỉ có nơi giao

giới vành mũ và mũ thân, có một vết hoành màu đen, mặt khác còn phải duy trì giày dưới chân màu đen.

Thân này màu trắng là chính.

Trang phục màu đen tô điểm.

Quả thực là soái đến hiện trường cùng với vô số người xem phát trực tiếp!

Càng làm cho Lâm Tri Bạch Bình tăng thêm khí thế, là lúc hắn lên đài, sau lưng vậy mà có mấy vị vũ kỹ đi theo!

Mà những vũ kỹ này toàn bộ đều mặc y phục màu đen, màu trắng cùng màu trắng của Lâm Tri Bạch, tạo thành chênh lệch rõ ràng, cũng hung hăng vượt qua Bạch Đế từ trong đám người!

Chỉ riêng tư thế này.

Người xem liền biết kế tiếp Bạch Đế không chỉ biết ca hát, mà còn chuẩn bị khiêu vũ!

Mà nếu như có người trái đất nhìn thấy một màn này, đại khái sẽ thốt ra một câu “Thiên Địa Bộ” của ta!

Không sai.

Tạo hình này của Lâm Tri Bạch, là một trang phục kinh điển của nhảy nhót.

Về phần Lâm Tri Bạch tiếp theo phải hát ca khúc, còn lại là thích hợp phối hợp với Kỳ Quật Ni nhảy múa nhất.

Tuy rằng bài hát này, rất có nhiều người nghe không hiểu lắm.

Dù sao cũng là bài hát đáp lại đối với chuyện gì đó.

Nhưng bởi vì đây là quan hệ của Anh Văn, nên đại đa số mọi người đều nghe không hiểu, nghe hiểu mà không hiểu thì cứ tưởng tượng đi.

Trong ý nghĩ như vậy.

Bài ca Lâm Tri chuẩn bị biểu diễn ——

Trên thực tế vì bài hát này, hắn đã lôi kéo đám kỹ nữ bên cạnh luyện tập.

Bất quá.

Vốn bài này, Lâm Tri Bạch có ý định đến Ngụy Châu biểu diễn.

Hôm nay coi như đã lấy ra trước, nhưng ai bảo bầu không khí đều đến đây, Lâm Tri Bạch cũng không hối hận.

Trong suy nghĩ.

Âm nhạc vang lên.

Lâm Tri Bạch bắt đầu biểu diễn.

【Shewasmorelikeabeautyqueenfromamoviescene】

【Isaiddon'tmind,butwhatdoyoumeanIamtheon】

【Whowilldanceonthefloorintheround】

【ShesaidIamtheonewilldanceonthefloorintheround】

【...】

Nương theo âm nhạc, kèm theo ca xướng, Lâm Tri Bạch cũng bắt đầu vũ động.

Vũ khúc là cần thể lực, vừa khiêu vũ vừa ca hát xem như rất đơn giản.

Nhưng người chính thức thử nghiệm mới biết được, trong quá trình vận động kịch liệt, âm thanh rất khó duy trì bình ổn, rất dễ dàng sẽ xuất hiện tình huống thờ hồng hộc, thờ không ra hơi, khi đó âm thanh cũng sẽ run rẩy theo.

Có điều thể lực của Lâm Tri Bạch cũng không tệ.

Cho dù là khiêu vũ, cũng không có ảnh hưởng đến tiếng hát của hấn.

Đương nhiên, hiện giờ Thiên Quý bộ lướt qua còn chưa chính thức bắt đầu, mọi người chỉ thấy động tác trước đó của Lâm Tri Bạch.

Đều nói điệu múa của MO, là tập hợp thêm người đại thành, cũng là người sáng tạo thời đại của hấn. Nó dung hợp quá nhiều vũ chủng và nguyên tố, tạo thành điệu múa độc nhất vô nhị, phong cách sủa, có thể nói là một mực bị mô phỏng, chưa bao giờ vượt qua.

Mà vũ chủng và dấu hiệu vũ đạo của mgnày chính là động tác múa, không hạn chế:

Khải Nhĩ Đức Vũ Vũ vung vẩy, nhảy nhót và sắc sỡ nhảy múa trong phổ vũ đều là những động tác thuần thực. Khải Tư Mã Đặc hoạt động trượt bộ, sau đó lại trơn tuột, vũ trụ bộ, thao thiên thủy bộ, thao đảo bộ, công phu Berloz, công phu Trung Quốc, thái cực, năm mươi độ nghiêng ngã, vận chuyển vòng ngũ tuần điếm địa, nhanh chóng quỳ rạp xuống rồi lại xoay tròn, cương thi vũ, một ít động tác y phục (Coại Long Long' trong công viên Ốc Nhĩ), quân đội hành động nhảy múa, nguyên tố ma thuật, một ít dân tộc khác múa...

Mà vào lúc này.

Lâm Tri Bạch chính là trạng thái phụ thể của U Trạch!

Thậm chí phải mạnh hơn một chút, dù sao thân thể của hắn cũng là hệ thống cải tạo, cho nên bước nhảy phức tạp, ở dưới chân hắn, biểu diễn có thể nói là thuận buồm xuôi gió, khiến cho vô số người kinh ngạc kêu la và reo hò!

“Oa!”

“Quá khốc mà!”

“Trình độ múa may của Bạch Đế cao hơn ta tưởng tượng, hắn như thể vũ loại gì cũng biết một chút!”

“Bạch Đế rõ ràng nhảy rất tùy ý, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác đặc biệt thống nhất, động tác run bả vai vừa rồi, quả thực rất đẹp trai với ta, còn muốn cái kia xoay tròn!”

“Nay quá ác độc!”

“Ta đếm một chút, phải có bảy tám vòng, then chót là siêu tốc, người bình thường trực tiếp té xỉu!”

“Động tác đá chân cũng có cảm giác tốt!”

“Mẹ, con muốn học vũ đạo của Bạch Đế!”

“Ta nguyện gọi Bạch Đế là Lam Tinh Vũ Vương, võ công này thực sự là vô địch!”

“Tuy ta không phải đại sư vũ đạo chuyên nghiệp, nhưng vẫn nhìn ra được những động tác này của Bạch Đế trâu bò đến thế nào!”

Vũ đạo đỉnh cấp chính là như thế.

Cho dù là người không hiểu vũ đạo cũng có thể nhìn ra chỗ
ngưu bức của nó.

Mà khi bài hát được tiến hành hơn phân nửa, Lâm Tri Bạch
bỗng nhiên vươn tay đè xuống vành mũ.

Trong lúc ánh sáng truy đuổi, trên sân khấu bỗng nhiên lại
xuất hiện thân ảnh mấy đạo vũ giả bạn cùng vũ công, bọn họ
mặc âu phục đen thống nhất, đứng nghiêng hai bên cạnh Lâm
Tri Bạch.

Giờ khắc này.

Trên người Lâm Tri Bạch có một vệt màu trắng hết sức nổi
bật!

Cứ như vậy, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Lâm Tri
bắt đầu hành động!

Hắn tiến về phía trước...

Hử?

Không đúng!

Chuyện gì xảy ra?

Hắn ở phía sau!!!

Vì sao động tác của Lâm Tri Bạch rõ ràng là đang đi về phía
trước, nhưng người thật lại lui về phía sau!

Người xem tròn tròn mắt!

Động tác này hoàn toàn thay đổi quy luật hành động của người
thường!

Hiện trường người xem tròn mắt há hốc mồm, giống như là bị
người ta bóp chặt yết hầu vậy, da gà trong nháy mắt bao trùm
cả người!

Sau một khắc.

Đám người đi cùng Lâm Tri Bạch cũng bắt đầu thực hiện theo
phương thức tương tự!

Bạch Đế một thân trắng lóa như sao sáng vây quanh mặt trăng,
đang không ngừng nhảy múa trong đám người áo đen, suất

lĩnh bọn họ bắt đầu điên cuồng nhảy múa!

Người xem bị rung động!

Toàn trường tầm mắt đều dừng lại!

Tất cả người xem đều lâm vào điên cuồng trước nay chưa từng có, từng đạo ánh mắt đăm đăm, con mắt cũng không dám nháy một cái, giống như sợ bỏ qua một màn trước mắt, thét lên, đạt đến sự phân bối tối cao của màn biểu diễn ngày hôm nay!

“Ngọa tào!”

“Đây là cái gì!”

“Làm sao hắn có thể làm được!”

“Mẹ nó, đây là vũ đạo gì vậy!”

“Ma huyền!”

“Vì sao Bạch Đế lại giống như đang đi dạo ở mặt trăng!”

“Ta sắp chết rồi, sao có thể đẹp trai như vậy chứ, thật sự phải đẹp chết lão nương rồi!”

“A a a a a a a a!”

“Đây lại là điệu múa mới mà Bạch Đế sáng tạo ư? Trước kia ta chưa từng thấy qua! Quá biến thái mà!”

Vụt sóng di chuyển!

Ngoại giới dạo bước.

Địa Cầu Tinh Thiên Vương Duy Khắc là đạo đạo thuật có tính đại biểu nhất, sinh ra ở Lam Tinh.

Đây là điệu múa trước nay chưa từng có, cảnh tượng hoa lệ ma huyền như thế, âm âm chấn động tâm thần của tất cả mọi người!

Hất vai!

Xoay người!

Vung chân lên!

Toàn bộ động tác của Bạch Đế liền mạch lưu loát!

Sau đó sân khấu thật sự biến thành quá cao, mọi người theo chân Lâm Tri Bạch bắt đầu trượt chân, động tác cân đối thống

nhất.

Lâm Tri Bạch đeo găng tay màu trắng.

Một động tác búng ngón tay.

Tất cả đồng bạn nhảy lại cùng Lâm Tri Bạch xoay tròn.

Bọn họ trước sau trái phải, tùy ý lẫn lộn, như là không nhìn thấy toàn bộ học vấn vật lý của lam tinh, cái này nhảy múa phảng phất rót vào linh hồn!

Dường như có sinh mệnh lực giống như ma huyễn!

Không chỉ là hiện trường muốn phát điên, người xem trực tiếp cũng bị chấn động đến vô cùng nhuần nhuyễn!

[Khởi mãnh rồi? Ta thấy Bạch Đế phá vỡ định luật vật lý rồi.]

Vũ điệu này! Ngài đây! Thực sự là quá điên cuồng!

【 Có phải ta hoa mắt hay không? 】

【 A A A A, động tác uốn éo này của Bạch Đế ta có thể! 】

【 Tại sao động tác bị ỏi như vậy, Bạch Đế làm ra tự nhiên như vậy? 】

Vũ đạo này dường như tăng thêm đặc hiệu!

【 Trước đó có người nói Bạch Đế là Lam Tinh Vũ Vương, ta không lên tiếng, cảm thấy đối phương là fan cuồng, hiện tại ta chỉ muốn nói đây không phải Lam Tinh Vũ Vương thì má nó ai còn xứng? 】

【 Thì ra nhảy múa có thể làm được tới mức này! 】

【 Nhìn biểu diễn của Bạch Đế, ta hiện tại toàn thân đều đang run rẩy! 】

Điên cuồng!

Tất cả mọi người đều cảm thấy đây là một điệu múa điên cuồng!

Nhưng mà đây chính là toàn bộ sao?

Sự thật chứng minh, đó không phải toàn bộ.

Bởi vì trên sân khấu, sau mỗi lần lên cao lại xuất hiện ảo giác, khiến mọi người gào thét không thôi.

Lâm Tri Bạch đột nhiên bắt đầu bước di chuyển biến ảo.

Phong cách không thay đổi quá nhiều so với trước đó, nhưng thân thể của hắn, lại dần dần ngừng lại.

Sau một khắc!

Lâm Tri Bạch nghiêng người về phía trước!

biên độ càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn!

Mười độ...

Mười lăm độ...

Hai mươi độ...

Hai mươi lăm độ...

Ở hiện trường cùng với vô số người xem phát trực tiếp trong ánh mắt thấy quỷ.

Thân thể Lâm Tri Bạch không ngừng nghiêng đi, cho đến khi bị nghiêng về một góc cách vi phạm quy luật vật lý!

Lần này không chỉ là điên cuồng!

Hiện trường thậm chí có người bắt đầu cảm thấy choáng váng và thiếu oxi, đây chính là hậu quả do sau khi điên cuồng thét, do đó gây nên.

Sau đó...

Thật sự có người ngất xỉu rồi...

Hiện trường người xem quá nhiều, một người té xỉu, không cách nào khiến cho quá nhiều chú ý.

Loại hoạt động cỡ lớn này không thể thiếu số người điều trị thường ngày được, cho nên người ngất sẽ được cứu trợ ngay tức khắc.

Nhưng nếu không chỉ có một người thì sao?

Ngay cả Lâm Tri Bạch cũng không ngờ, hắn không ngừng phục chế ra điệu múa của Duy Á Duy Á.

Hắn còn bắt đầu thực hiện tình hình buổi trình diễn của Ba Khắc chanh chua có rất nhiều người xem ngất xỉu.

Khi mấy người xem liên tiếp ngất xỉu.

Cuối cùng người xem ý thức được bầu không khí hiện trường cuồng nhiệt bao nhiêu!

【 Một phát hôn mê! 】

【 lại choáng váng rồi! 】

【 Vài người xem đều choáng váng! 】

【 Ta thảo, có điên cuồng như vậy không! 】

【 Biểu diễn chủ yếu của Bạch Đế hôm nay, thật sự nổ tung, hiện trường lại một mực thét lên, thiếu dưỡng khí là quá bình thường 】

[Khóa nút quá!]

【 Người xem hiện trường thật hâm mộ! 】

[Có sinh thời, ta nhất định phải xem biểu diễn của Bạch Đế một lần!]

【 Bạch Đế giống như chưa từng có một âm nhạc diễn xuất người nào đó, không biết về sau có thể sẽ mở không, nếu có ta nhất định phải đi! 】

Một màn này.

Tin tưởng rằng mặc kệ qua bao lâu, đều sẽ được khắc vào ký ức vô số người xem!

Đây thậm chí không phải là âm nhạc của cá nhân Lâm Tri Bạch mà chỉ là một âm nhạc kiểu kết thúc. Kết quả biểu diễn của Bạch Đế, khiến cho thế giới trở nên điên cuồng, khiến nơi này biến thành tràng tú cá nhân của hắn!

Bất kể là Sùng Không Bộ!

Vẫn là bốn mươi lăm độ nghiêng!

Những thứ này đều do Lam Tinh tạo thành!

Mọi người cơ hồ không thể nào hình dung được sự rung động trong lòng lúc này!

...

Sau khi kết thúc diễn xuất chính thức ngày thứ bảy Trung Châu, người minh tinh Trung Châu, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tri Bạch đều không thích hợp lắm.

Đặc biệt phức tạp!

Nói như thế nào đây, ngôi sao trong giới giải trí này cho dù có mạnh có yếu đi, đến một trình độ nhất định, thật ra về phương diện năng lực đều là lực lượng tương đương.

Nhưng Lâm Tri Bạch quá biến thái!

Sự tồn tại của hắn đã tăng cao giới hạn cấp cao nhất của thần tượng trong giới giải trí!

Trước kia những thần tượng cấp bậc đại cầu kia, ở trước mặt Lâm Tri Bạch, tựa như một anh hùng khổng lồ vô năng!

Loại chênh lệch này.

Tâm lý của tất cả mọi người đều xảy ra biến hóa liên tiếp.

Cơ bản đều là ghen tị, từ ban đầu đến hâm mộ, lại đến sùng bái, lại đến cuồng nhiệt, cho đến đối với Lâm Tri Bạch tâm tình thần phục quỳ bái!

Đây là cơ chế tự bảo vệ bản thân của mọi người.

Nếu tất cả mọi người đều cấp bậc không sai biệt lắm, vậy khẳng định hai bên không tương dung lẫn nhau.

Nhưng cấp bậc của Lâm Tri Bạch quá cao, mọi người chỉ có thể ngược nhìn, vậy vì phòng ngừa ngoại giới đem mình cùng Bạch Đế so sánh làm sao bây giờ?

Chỉ có thể tạo ra Thần!

Đem Lâm Tri Bạch thành “Thần”, sau đó ngăn cách nhân loại bình thường!

Cứ như vậy, sau này bị Lâm Tri Bạch biểu hiện trong nháy mắt giết chết, mọi người có thể cười hì hì giải thích:

A?

Ta thua Bạch Đế không phải rất bình thường sao?

Đó chính là các vị Bạch Đế đó, ai tới thì người đó chết đi chứ!

Sau khi đạt thành nhận thức chung như vậy, đám minh tinh này bày ra tư thái càng thấp ở trước mặt Lâm Tri Bạch.

Có thể nói là không hề giả vờ, dáng vẻ cực kỳ khiêm tốn, không hề che giấu liêm Bạch Đế, cho dù có rất nhiều người đang xem trực tiếp.

“Thần, ký tên cho ta!”

“Thần, ta bị ngài chinh phục hoàn toàn rồi!”

Đám người này muốn thịt nát thì có bấy nhiêu thịt khô, khiến cho người xem đều cười ha ha, nhưng cũng không quá ghê tởm.

Cũng bình thường thôi.

Ai đối mặt với đại thần đứng đầu ngành nghề của mình chứ, không phải tư thái này đâu chứ?

Lâm Tri Bạch cũng không nói thêm gì, mỉm cười giao lưu với mọi người, cũng không có vì vậy mà kiêu ngạo gì đó, làm người khiêm tốn một chút mới tốt.

Cứ như vậy.

Buổi tối hôm đó.

Đoàn từ thiện Lâm Tri Bạch và công ích chính thức rời khỏi Trung Châu.

Bước lên đường đi Ngụy Châu.

Trên đường, Lâm Tri trắng xóa đổi mới bảng xếp hạng cho các minh tinh Trung Châu mấy lần.

Thật đáng tiếc.

Bạch Đế vẫn là một nhóm minh tinh ở Trung Châu.

Cho dù mình đã biểu hiện tốt như vậy.

Trung Châu vẫn như cũ không muốn đem viên ngôi sao kia cho mình sớm như vậy.

Lâm Tri Bạch suy đoán, hẳn là mình còn quá trẻ, cho nên Trung Châu mới nhỏ mọn như vậy.

Tựa như là người trong chính quyền, muốn thăng chức nhất định phải có được kinh nghiệm, cho dù là những nơi không

tính lịch sự nhất, ít nhiều cũng phải chú ý đến một điểm.

Bất quá không quan hệ.

Lâm Tri Bạch đối với loại tình huống này, cũng là có dự án.

Mặc dù đã rời khỏi Trung Châu, nhưng Lâm Tri Bạch còn có một đại sát chiêu chưa phóng thích, đó chính là Kỳ La Mật Diệp cùng Chu Lệ Diệp!

Trong vở kịch này, Lâm Tri thật sự là người đạn hạt nhân dùng để tấn công siêu nhất tuyến Trung Châu!

Chỉ là kịch nói tập luyện cần thời gian.

Lâm Tri Bạch tiếp tục kiên trì leo lên mấy ngày là được.

Mà cùng lúc Lâm Tri Bạch rời Trung Châu, tôi nay ở trên võng.

Vô số vũ đạo đại sư đều bị kinh động!

Bọn họ tiên hành nghiên cứu và phá giải ngay!

Muốn biết những động tác kia, Lâm Tri Bạch làm thế nào mà có!

Vì vậy, dưới sự nghiên cứu của rất nhiều cao thủ vũ đạo Khai Tát, thật đúng là đã bị bọn họ nghiên cứu ra khiêu môn.

Cái gọi là “Nghieu Quân Bộ”, còn gọi là “Quần thiên du hành” mặt trắng, thực ra động tác muốn lĩnh cũng không khó, khó là từ không đến có quá trình sáng tạo.

Khi khiêu môn được nghiên cứu ra, cao thủ vũ đạo các châu bắt đầu học cả đêm!

Không trách bọn họ cuốn như vậy.

Chỉ vì lượng lớn lưu lượng của Bạch Đế quá khoa trương, mỗi người đều nghĩ đúng!

Vậy thì động tác của người nào nhanh hơn một chút, người đó liền càng dễ dàng đến phiên Bạch Đế lưu lượng!

Chỉ là sau khi những cao thủ vũ đạo này biểu diễn video dạy học tuyên bố, lại bị vô số bạn trên mạng đánh giá là:

“Rất giống, nhưng không đủ lấu cá!”

“Xác thực, cảm giác đúng là những động tác kia không sai, nhưng vì sao chỉ có Bạch Đế có thể trôi đi?”

“Dù sao Bạch Đế cũng là người sáng lập, chắc chắn luyện rất lâu rồi.”

“Ta đang học, đã miễn cưỡng có thể làm ra động tác, vừa mới cho mẹ ta nhảy một cái, hưởng thụ ánh mắt khiếp sợ của người nhà, ha ha!”

“Chậc chậc, học cái này thì tính là bản lĩnh gì, trâu bò thì học động tác cuối cùng của Bạch Đế đi!”

“Bốn mươi lăm độ nghiêng đúng không?”

“Vậy người muốn số mệnh của những đại thần vũ đạo này!”

“Động tác kia, trái với dẫn lực của Lam Tinh, Bạch Đế quả thực không phải người, có trời mới biết hắn làm thế nào mà làm được!”

“Lúc ta thấy động tác kia, tim đập đều đã cạn nửa nhịp thì phải!”

Phiên Bộ nổ đỏ.

Mà động tác nghiêng nghiêng bốn mươi lăm độ kia, mọi người lại hết cách.

Coi như là Vũ đạo xuất sắc đại thần cũng không cách nào phục khắc lại được, rất nhiều người nghiên cứu suốt đêm, lại tìm những đại thần khác trong vòng tròn khác thảo luận lặp đi lặp lại, cuối cùng mới rút ra kết luận: động tác kia nhân loại không thể nào làm được!

“Không sai.”

“Nhất định là Bạch Đế đã thiết kế gì đó.”

“Hoặc là trên sân khấu có cái đỉnh, lạng lẽ meo meo giúp hắn làm thân cố định.”

“Hoặc là đôi giày của Bạch Đế kia, có thiết kế đặc biệt gì, đây cũng là nguyên nhân hắn biểu diễn trước khi kiên trì muốn thay quần áo.”

“Dù sao động tác nghiêng về bốn mươi lăm độ kia, nhất định phải nhờ đạo cụ đặc thù mới có thể hoàn thành.”

“Đương nhiên.”

“Cho dù có đạo cụ trợ giúp, dưới tình huống như vậy, Bạch Đế có thể làm được động tác như vậy, cũng cực kỳ đáng sợ!”

“Không có tố chất thân thể của võ giả đỉnh cấp, căn bản không đạt tới trình độ như vậy!”

“Nhìn từ góc độ này, xung hô Bạch Đế một tiếng Lam Tinh Vũ Vương, kỳ thật cũng không quá đáng.”

Được rồi.

Lam Tinh vẫn có cao thủ.

Lâm Tri Bạch, hoặc là nói chớ chết góc 45 độ nghiêng, động tác kia đúng là một thiết kế đặc thù.

** kiếp trước còn chuyên môn xin qua độc quyền.

Bất quá cũng giống như những đại sư vũ đạo kia phân tích.

Động tác này xem như là mượn đạo cụ, cũng không phải người bình thường có thể khắc lại, không có điều kiện cơ thể thật tốt, cho đạo cụ cũng không làm được.

Quan trọng nhất chính là:

Lâm Tri Bạch đã dựa vào điệu nhảy này, cộng thêm động tác chiêu bài của jj này, chấn kinh thế giới, sức ảnh hưởng đáng sợ đã hình thành!

...

Ngụy Châu.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tri Bạch tới.

Sau khi đáp xuống đất, nhìn phong cách kiến trúc chung quanh, Lâm Tri Bạch thoáng hoảng hốt, phản ứng đầu tiên cơ hồ cho rằng mình đã đi tới một thành thị nào đó tại kiếp trước.

Chẳng trách Ngụy Châu nói tiếng Anh Anh.

Cảm giác này quá mạnh.

Thú vị hơn chính là, dáng dấp của người Ngụy Châu cũng có chút Âu Mỹ hóa.

Trong lịch sử của Lam Tinh, Ngụy Châu vẫn sắm vai nhân vật bị các châu chung quanh ức hiếp.

Không giống như nước tương kiếp trước, khắp nơi bắt nạt người khác.

Cùng châu khác bất đồng chính là, phía Ngụy Châu này, vậy mà chuyên môn phái người nghênh đón Lâm Tri Bạch.

Mà không phải là để các ngôi sao nghênh đón như vậy.

Đối với việc này, đám người Lâm Tri Bạch cảm thấy rất bất ngờ, nhưng vẫn nắm bắt tay với đại diện Ngụy Châu.

Tiếp theo.

Đối phương phái xe, mang đám người Lâm Tri Bạch vào tửu điểm, tiến hành dùng cơm.

Sau khi dùng cơm xong, quan phương Ngụy Châu đại biểu lại mang theo đoàn từ thiện, tham quan một viện bảo tàng lân cận tửu điểm.

Quá trình này đều không có vấn đề gì.

Bất quá khi đi đến một bộ họa tác.

Quản lý Ngụy Châu đột nhiên cười mở miệng nói: “Nghe nói sư phụ Bạch Đế là hội họa thần đương thời, Ngụy Châu chúng ta vẫn luôn hướng tới, vừa hay Ngụy Châu chúng ta cũng rất lưu hành hội họa, không bằng hôm nay thỉnh sư phụ Bạch Đế hỗ trợ chỉ giáo một hai, thế nào?”

Hử?

Lâm Tri Bạch nhíu mày, đại khái đã hiểu ý của đối phương, là muốn ở đây phát trực tiếp tuyên truyền hội họa của Ngụy Châu?

Nhìn về phía tác phẩm trên vách tường.

Lâm Tri Bạch cười nói: “Đây là vẽ bóng.”

Phía quan phương Ngụy Châu đại diện gật đầu: “Thứ phổ biến nhất của Ngụy Châu chúng ta chính là bức họa, đây là đặc sắc của chúng ta.”

Lâm Tri cười cười, hơi đánh giá vài câu, đại khái chính là rất không tồi, xem như thỏa mãn tâm tư nhỏ nhỏ của đối phương.

Hắn là muốn mượn miệng của mình để vẽ rộng rãi.

Cho nên Ngụy Châu mới phái nhân viên quan phương nghênh đón mình.

bao gồm cả việc tham quan viện bảo tàng Ngụy Châu, bao gồm cả bảo tàng Ngụy Châu.

Cũng là do người của Ngụy Châu quản lý sớm thiết kế lộ tuyến tốt.

Mục đích chính là để giờ khắc này.

Dù sao Lâm Tri Bạch cũng là hội họa chi thần!

Mà vẽ tranh dầu, tuy rằng rất lưu hành ở Ngụy Châu, nhưng ở các châu khác, vẫn là quá nhỏ bé.

Vị tiểu chúng, không nổi tiếng chút nào!

Không lưu hành nổi, bức tranh vẽ dầu cũng không đáng giá như vậy!

Nếu như Lâm Tri Bạch là hội họa chi thần, có thể ở giữa truyền hình trực giác, trước mặt người xem trên toàn cầu, biểu thị tán thành đối với vẽ dầu.

Tình trạng dầu vẽ kia, cũng có thể tốt hơn một chút.

Mắt thấy Lâm Tri Bạch phối hợp như vậy, vị đại diện Ngụy Châu kia, cũng cười không ngậm miệng được, thái độ càng thêm nhiệt tình.

“Ngài xem bức tranh này đi, là vẽ từ ba trăm năm trước, một vị đại sư Ngụy Châu sáng tác!”

“Ừm...”

Lâm Tri Bạch trong lòng có chút cảm khái.

Bức tranh vẽ phương Tây kiếp trước, ở thế giới sức ảnh hưởng, lớn hơn bức tranh thủy mặc nhiều.

Không nghĩ tới tại Lam Tinh cái thế giới chủ đạo Đông Phương văn này, địa vị vẽ giả lại thấp như vậy.

Thậm chí Ngụy Châu còn cần mình giúp đỡ loại hình này nâng giá trị con người một chút.

Tuy rằng Lâm Tri Bạch cá nhân thích tranh Thủy mặc hơn, nhưng nghệ thuật thứ này thật ra không có quốc giới.

Ví dụ như chúng ta sẽ thích phim hoạt hình ngoại quốc vẫn vẫn.

Đối với bức họa, Lâm Tri Bạch cũng có thể thưởng thức, nhất là kiếp trước một chút tác phẩm vẽ của mọi người.

Ví dụ như Toan Nghệ Mông Na Toan Nghệ.

Có người nói Tây phương có rất nhiều họa sĩ vốn liếng đều là cố gắng đưa ra.

Kỳ thật lời nói đúng phân nửa, quả thật có chút vốn liếng nâng lên, nhưng cũng có một ít thật sự lợi hại.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch bỗng nhiên muốn vì vẽ chút gì đó.

Hắn mở miệng nói: “Thật ra ta cũng có nghiên cứu về tranh vẽ của Ngụy Châu.”

“Ngài từng nghiên cứu qua tranh vẽ chân trâu!”

Đại diện của Ngụy Châu nghe vậy thì vui mừng quá đỗi, không nghĩ tới Lâm Tri Bạch lại ra sức như vậy!

Thần hội họa đều nói hắn nghiên cứu vẽ vờ!

Những lời này có thể khiến giá trị của bức họa tăng lên không ít!

Lâm Tri Bạch gật gật đầu nói: “Hôm nay nếu đã đi tới Ngụy Châu, liền đưa cho bằng hữu mạng lưới Ngụy Châu một bức họa đi.”

“Ngài đây là muốn vẽ tranh!?”

Đại biểu phía Ngụy Châu càng thêm hưng phấn, giọng nói kích động đến run rẩy!

Cái này giá trị chênh lệch tăng vọt rồi, dù sao hội họa chi thần đều phải tự mình vẽ một bộ tác phẩm phong loại này!

“Ừm.”

Thần hội họa Lâm Tri Bạch muốn xuất thủ.

Phủ trí Ngụy Châu kia, lập tức được cử động, chuẩn bị kỹ càng sẵn cho Lâm Tri Bạch, thuốc màu... một loạt vật vẽ nhu yếu phẩm.

Sau đó.

Lâm Tri Bạch bắt đầu động bút.

Trên bàn vải có đủ loại màu sắc phối hợp với màu sắc cực kỳ phức tạp.

Mà trên bức tranh, mực dầu từng chút một xuất hiện trên giấy, màu sắc hoặc màu sắc mờ tối.

Thời gian từng chút trôi qua.

Thời gian dần qua, bức tranh này bắt đầu hình thành.

Những nét bút dày và ngắn đan xen vào nhau tạo thành những đường cong uốn lượn, hình ảnh sóng biển làm cho cảnh tượng đẹp mắt.

Trong bức họa bầu trời hình vòng xoáy cùng thôn xóm bình tĩnh tạo thành đối lập rõ ràng -

Trong bầu trời đầy sao màu sắc lạnh lẽo, một vầng trăng màu cam tỏa ra ánh sáng, giống như đèn sáng thấp sáng bầu trời đêm yên tĩnh ——

Kỳ huyền sắc thái!

Khiến người ta nhìn qua khó quên!

Cuối cùng mọi người cũng biết được Lâm Tri Bạch vẽ cái gì rồi!

Đây là một bộ tinh không đồ, Lâm Tri Bạch dùng thủ pháp khoa trương, sinh động miêu tả tinh không tràn ngập vận động và biến hóa.

Chỉ thấy cây bút dưới tay Lâm Tri Bạch, toàn bộ hình ảnh phẳng phất bị một dòng nước xanh biếc chấn động thôn phệ, xoay tròn, xoay động, tinh vân quấn quanh bầu trời đêm trở nên sinh động dị thường.

Rõ ràng là cảnh tượng đã rời khỏi thực tế!

Lại cho người ta một loại mỹ cảm mỹ lệ!

Không sai, Lâm Tri Bạch vẽ chính là một trong những tác phẩm đại biểu của Tinh Nguyệt Dạ Minh, một trong những tác phẩm đại danh đỉnh đỉnh của kiếp trước!

Là một trong những tác phẩm để ấn tượng về họa sĩ Phạm - Cao, bầu trời buổi tối trong bức họa này có thể nói là vừa cao vừa xa.

Sao lớn, sao nhỏ xoay quanh bầu trời đêm, trăng tròn vàng óng tạo thành một vòng xoáy khổng lồ, những đường cong của những ngôi sao xoay quanh nhau, khiến mọi người nhìn thấy thời gian trôi qua.

Bách thụ màu nâu sẫm giống như một ngọn lửa cực lớn, là người hưởng ứng cuộc cuồng hoan của Tinh Dạ.

Dưới bầu trời, thôn trang an giấc yên tĩnh như vậy, an tường.

Sắc điệu màu lam nhạt, đường cong động cảm, cho người ta cảm giác thời không tự do!

Hệ thống cung cấp tư liệu nói:

Kiếp trước ngày 889 tháng 5 năm lịch sử.

Sau khi tinh thần cao ngất lần thứ hai sụp đổ.

Đi tới Ly Nhĩ Nhĩ 2km, Thánh Lôĩ Mễ tự nguyện tiếp nhận bệnh tâm thần trị liệu.

Khi đó, bác sĩ cho phép hấn ra ngoài viết sinh vào ban ngày, vào một tháng sau đã vẽ bức họa này.

Xét thấy trạng thái tinh thần lúc đó rất không ổn định, thật ra Tinh Nguyệt Dạ cụ thể biểu đạt cái gì, mọi người đã không thể nào kiểm chứng.

Có điều trong giới nghệ thuật có câu danh ngôn gọi là “100 người đọc sách thì có 100 người Cáp Mỗ Lôĩ Đặc”.

Lâm Tri Bạch chính là một trong số đó Cáp Mỗ Lôĩ Đặc.

Trong lý giải của hấn, Tinh Nguyệt Dạ là Phạm • • tác phẩm thông qua bức họa này không phải muốn dùng vũ trụ mêh mông tới làm nổi bật lên nhân loại nhỏ bé, làm nhân loại sinh ra lòng sợ hãi.

Mà là truyền đạt ra một loại tinh thần không cúi đầu trước vận mệnh.

Tinh vân cuộn cuộn trên bầu trời, giống như đang xoay tròn khiêu vũ, giống như hoa tươi nở rộ, cảnh cây mềm dẻo tuy

rằng lực lượng ít, lại không sợ bị kéo lên trời.

Mà cây bách to lớn thẳng mây phía trên giống như một ngọn lửa màu đen, bắt khuất ra sức mở rộng cành lá.

Là giấy dựa và phản kháng!

Chính bởi vì Lâm Tri Bạch hiểu rõ như vậy, hấn mới lựa chọn khắc lại bức Tinh Nguyệt Dạ này ở Lam Tinh.

Nghiêm túc mà nói, Lâm Tri Bạch không chỉ là đang tái khắc, hấn cũng đang vẽ chính mình, cho nên bức họa này không phải phục chế phẩm.

Mà là Lâm Tri Bạch sáng tác lần thứ hai trên nền tảng ban đầu.

Trong quá trình sáng tác, Lâm Tri Bạch không có cân nhắc đồ vật trên phương diện kỹ thuật họa thuật, trong đầu của ông ấy đang nhớ lại năm đó.

Nhớ lại chuyện cũ của Bá Lăng trong trang viên.

Nhớ lại mấy năm sống không bằng chết của mình sau khi bị thương.

Nhớ lại dưới sự ủng hộ của người nhà mình, mình làm sao không ngừng kiên định kiên trì nội tâm.

Những hồi ức này.

Khiến Lâm Tri vẽ ra “Tinh Nguyệt Dạ” thuộc về mình.

Khi bức họa này chính thức hoàn thành, hiện trường hoàn toàn lặng ngắt như tờ.

Đại biểu Ngụy Châu mở to hai mắt nhìn bức họa này, cuối cùng đã hiểu vì sao Bạch Đế là thần hội họa!

Phương diện của Ngụy Châu này chính là một hội họa chuyên nghiệp, hấn tự nhiên nhìn ra được tính chuyên nghiệp của 《Tinh Nguyệt Dạ》 là không thể nghi ngờ.

Từ trên bản đồ mà nói, hình vẽ này cực kỳ chuẩn xác, trong bức họa dùng cây cối phụ trợ bầu trời, dưới bộ phòng xá nâng lên vô biên vũ trụ, để đạt được thẳng bằng trên bản đồ vi diệu.

Đặc biệt là đường nét của những cây bách này đều vẽ lưu loát và trở thành một cách riêng biệt!

Những đường nét trên cây bách tử lệ tử lệ, chính là mỹ nhân mỹ nhân tử lệ vàng kim xinh đẹp như vậy!

Mà ở phương diện kỹ xảo hội họa, Bạch Đế không dùng đường nét đơn giản, để biểu đạt vật thể bản thân.

Mà là dùng điểm ánh sáng ánh sáng thể hiện vật thể, đạt đến hiệu quả mà nét vẽ truyền thống không cách nào đạt được, có phần giống như đặc điểm do Thủy Mặc vẽ.

Truy cầu ý cảnh.

Đồng thời, hẳn lại chú trọng dùng phương pháp khoa trương và so sánh, cho quang ảnh cảm ứng thêm.

Trong quá trình này, tiêu trần được phác họa rõ nét nét đường nét bút, tạo thành sự đối lập rõ ràng với nét vẽ đường nét chủ đạo trên bức tranh.

Mũi nhọn của giáo đường giao nhau với đường chân trời.

Đỉnh bách thụ vừa vắn chặn ngang xuyên qua tinh vân xoay tròn ngang dọc, hết thảy đều sinh ra một loại cảm giác lưu động!

Tinh thần phấn chấn!

Vị Ngụy Châu quan phương đại biểu thanh âm run rẩy nói: “Bức họa này hẳn là tên gì?”

“Tinh Nguyệt Dạ.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Thông tục chút mà nói, cũng có thể gọi là 《Tinh Không》.”

“Tinh Nguyệt Dạ... Tinh không...”

Nam nhân này đột nhiên nghiêm túc lên tiếng: “Ta có thể thỉnh cầu ngài bán bức họa này cho Ngụy Châu chúng ta không? Chúng ta mua nó sẽ đặt tại viện bảo tàng Ngụy Châu triển lãm ra bên ngoài, căn nhà tranh tất nhiên sẽ thiết kế khu vực trung tâm nhất của viện bảo tàng!”

“Cũng được, vậy nhờ Ngụy Châu hỗ trợ, vì từ thiện quyên góp một trăm triệu đi.”

Lâm Tri Bạch mở miệng chính là một triệu!

Nhưng đối phương lại không tức giận chút nào, thậm chí còn có chút hưng phấn!

Bởi vì Lâm Tri Bạch muốn giá đã rất thấp, đã xem qua tiệc tối nhân thiện bán đấu giá đều đã biết, hiểu rõ tranh Đế không chỉ có cái giá này!

Trong phòng trực tiếp.

Mắt thấy 《 Tinh Nguyệt Dạ 》 dẫn sinh.

Hiểu vẽ.

Không hiểu vẽ.

Đều bị chấn động!

【 Đẹp quá, bức họa này, nhiệt tình như lửa, lại lạnh như băng sương, cho người ta một loại mỹ cảm giã dụa! 】

【 Ta ngửi thấy được hương vị bất khuất! 】

【 Nhìn thấy bức họa này, không biết vì sao, ta cảm giác Bạch Đế đã trải qua một số chuyện tương đối thống khổ. 】

【 Cảm giác của ngươi không sai. 】

【 Sắc thái của bức họa này chủ yếu là Lam và Tử La Lan, đồng thời cũng có những màu vàng lấp lánh, màu xanh đậm, làm cho người ta có cảm giác vô cùng nặng nề, tăng cường bóng tối trong bóng đêm, trong tương lai Bách Thụ dùng xanh đậm cùng nâu sẫm, ý nghĩa là bao phủ trong đêm tối, những thứ này hẳn là biểu hiện thống khổ, quan trọng nhất là ta từng hiểu rõ Bạch Đế, tuổi thơ của hắn quả thật có chút bất hạnh. 】

【 Nhưng bức họa này, không chỉ là giã giụa! 】

【 Màu trắng và màu vàng sáng ngời, vẽ sao và vàng sáng xung quanh, rõ ràng cho người ta một loại cảm giác ấm áp quang minh, điều này đại biểu nội tâm của Bạch Đế trước sau đều hướng về ánh sáng! 】

Đây chính là hội họa chi thần!

【 Bất kể là vẽ vờ, hay là tranh thủy mặc, hắn đều có thể hoàn mỹ không chê, thần là không có nhược điểm! 】

Nếu như ở kiếp trước.

Tuy Tinh Nguyệt Dạ đánh giá tốt như nước thủy triều.

Hiểu vẽ dầu cùng không hiểu vẽ mỡ đều có thể thưởng thức tác phẩm này.

Nhưng đây dù sao cũng chỉ là một bức họa, người bình thường chúng ta còn dùng ánh mắt xem trọng “Bức họa này thật sự rất đáng giá” để coi trọng nghệ thuật.

Nhưng mà ở chỗ Lam Tinh.

Bởi vì Lâm Tri Bạch có một kỹ năng “Hạ bút như thần”.

Kỹ năng này, có thể làm cho tất cả mọi người, đều cảm nhận được mị lực của bức họa này!

Không biết hội họa, cũng có thể bước vào cánh cửa bức họa này, tận tình cảm nhận được tình cảm của Lâm Tri Bạch!

Cho nên mọi người mới chấn động!

Nếu như không có loại kỹ năng này trợ giúp, cho dù Lâm Tri Bạch đã vẽ ra mấy thứ như Xi Mông Na Lệ Toa, cũng không đến mức làm rung động toàn cầu.

Nhiều nhất là chấn động một chút họa sĩ chuyên nghiệp thôi.

Mà vào giờ khắc này, đồng dạng chấn động, còn muốn vô số họa sĩ của Ngụy Châu đại sư.

Khác với các châu khác.

Đại sư lấu cá của Ngụy Châu bình thường đều là vẽ sơn thiếp thân.

Cho nên.

Khi Bạch Đế được tôn là “Phỉ họa chi thần”, các họa đại sư Ngụy Châu thật sự là không quá tán thành.

Nhưng bọn họ quá lời nhẹ nhàng.

Lực ảnh hưởng của bức tranh có dầu, ở sao xanh quả thật không có cách nào so sánh với tranh thủy mặc.

Thậm chí nếu như vẽ vờ muốn nâng cao địa vị, thì đều cần nhân viên chính quyền của Ngụy Châu, nhờ Bạch Đế hỗ trợ đứng ở trạm xe.

Cũng rất xấu hổ.

Kết quả các đại sư tranh vẽ Ngụy Châu trăm triệu lần không nghĩ tới!

Bạch Đế lại biết vẽ tranh, hơn nữa trình độ này căn bản không phải cảnh giới mà các đại sư giỏi giang của Ngụy Châu có thể đạt tới!

“Thì ra... Hẳn thật sự là thần hội họa...”

“Trình độ vẽ tranh của hầy, Ngụy Châu chúng ta tìm không ra một người có thể chống lại!”

“Đúng vậy a.”

“Bức họa này quả thật kinh diễm tuyệt luân!”

Nương theo từng tiếng sợ hãi thán phục, Lam Tinh không còn ai dám chất vấn địa vị “Khắc họa chi thần” của Bạch Đế nữa!

Mà ngay vào lúc ban đêm.

Hàng chữ Tập của minh tinh Ngụy Châu được cập nhật.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, danh tự Bạch Đế, thành linh xuất hiện ở trong danh sách siêu nhất tuyến của minh tinh Ngụy Châu!

“Ngôi sao thứ sáu tới tay...”

Khóe miệng Lâm Tri lộ ra nụ cười, chip chip đọc sách, Hoan Hoan Hoa Hoa Hoa. Tù nhân hiện tại đã là lục tinh của châu giới!

Mà một khi Dạ Hâu ngã ngựa.

Lâm Tri Bạch lập tức đánh bại Sở Châu, biến thành sao bảy sao khắp châu!

Về phần Trung Châu, thì chỉ cần chờ Xi La Mật cùng Chu Lệ Diệp trình diễn kịch nói là được.

Mọi sự đã sẵn sàng!

Chỉ thiếu gió đông!

À nhầm: nếu như không có gì bất ngờ, sau này có hai đại chương là có thể hoàn trọn, bởi vì kế tiếp chỉ còn lại Bất Dạ

Hầu rớt ngựa, cùng với trong gia tộc mâu thuẫn thanh toán hai cái tên lừa gạt này, tuy rằng mấy châu cuối cùng viết có chút gấp gáp, nhưng tình huống có thể nói đại khái đều ở trong cốt truyện nói ra.

(Bản chương xong)

Chương 534: Lúc đầu tinh! Ngôi sao Ngụy Châu này, có thể nhanh chóng hái xuống như thế, thật ra Lâm Tri Bạch vẫn còn có chút ngoài ý muốn.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận lại cũng là bình thường, dù sao hẳn cũng chỉ vừa tới Ngụy Châu, nhưng vì công bằng từ thiện mà trực tiếp chính là hướng về phía thế giới đó.

Nói cách khác nhóm Ngụy Châu đã nhìn Lâm Tri Bạch rất lâu phát trực tiếp, đối với vị “Bạch Đé” đại danh鼎鼎 này, có thể nói là như sấm bên tai!

Dưới tình huống như vậy.

Lâm Tri Bạch vừa tới Tề Châu đã tạo ra một bức 《 Tinh Nguyệt Dạ 》 làm rung động toàn trường!

Ngôi sao Ngụy Châu này tự nhiên cũng bị thuận thế tháo xuống, dù sao bên này độ khó hái sao cũng không lớn bằng Trung Châu.

Mà sau khi hái sao.

Mấy ngày tiếp theo đi Ngụy Châu, Lâm Tri Bạch cũng không có qua loa lấy lệ.

Lợi dụng thời gian mấy ngày trước, mang theo nhóm mình tinh Ngụy Châu, chơi lại hết trò chơi của mấy châu trước đây.

Mãi tới ngày thứ sáu.

Sáng sớm Lâm Tri rời giường, tại giữa kênh phát sóng trực tiếp tuyên bố một tin tức:

“Hôm nay có một bộ phim chuyên tài tử ta tham dự, bộ phim này tên là ‘Khát Lỗ’, không sai, bộ đầu tiên chính là bộ đầu tiên của Ly Lát Lát Đặc Lát. Nó được cải biên thành phim, cho nên ta quyết định hôm nay sẽ mang theo các bằng hữu của nhóm mình tinh Ngụy châu, đột kích đi lên phim ảnh của bộ phim đang chiếu phim và gặp các bằng hữu đang xem phim.”

Tâm sân khấu lập tức cười to!

【 Cái gì gọi là lấy quyền mưu tư! Hiện tại Bạch Đế người cũng không giả bộ nữa! 】

【 ha ha ha ha, rõ ràng là tuyên truyền trực tiếp từ thiện, kết quả người tuyên truyền bộ phim nhà mình rõ ràng được chứ nhỉ?】

【 đây còn không phải đang trừng phạt Bạch Đế sao?】

【 quan phủ: Ta cũng muốn trừng phạt hắn, nhưng hắn quyền tiền cho chúng ta mấy trăm ức! 】

【 Có sao nói vậy, hiện tại Bạch Đế quả thực là nhi tử nhà quan phương, loại người như hắn ở Tiểu Việt giới căn bản không có khả năng để ý. 】

【 Cũng chỉ có Bạch Đế dám chơi như thế! 】

【 Người muốn có Bạch Đế ngu bức như vậy sao? Bang Bộ Phúc Khuyết, Học Thiết Học Minh? Mang đội đền tiền, hắn vượt khoản bao nhiêu lần hoàn thành nhiệm vụ! 】

【 Ta tính toán một chút, tổng danh sách từ Tần châu đến Ngụy châu, Lâm Tri Bạch chiêu mộ được, đã cao tới khoảng tám trăm ức! 】

【 Ôi mẹ ơi, Bạch Đế cũng quá đáng sợ rồi! 】

【 Thật ra không chỉ có công lao của Bạch Đế, dù sao mỗi lần từ thiện đoàn đều hội tụ đến hoạt động của mình tinh đứng đầu các châu, nhưng người dẫn đầu là hạch tâm linh hồn, cho nên nói hắn chiếm tám chín phần mười công lao cũng không có vấn đề gì! 】

Lời thì nói như vậy.

Nhưng Lâm Tri Bạch tuyên truyền bộ phim của mình như vậy, ít nhiều cũng có chút ý tứ cậy sủng mà kiêu.

Đúng lúc có người sinh ra ý nghĩ này, Lâm Tri nở nụ cười trắng: “Cái gì mà dùng quyền mưu tư a. Ta vẫn chưa nói xong, ta hi vọng mọi người có thể ủng hộ Berloz nhiều hơn, chủ yếu là vì ta đã quyết định, lấy bộ điện thoại chia ba mươi phần

trăm ra làm từ thiện, nói cách khác, bộ phim này của ta sẽ không tiếp tục kiếm tiền, tất cả đều là vì từ thiện!”

Tên này hay nhỉ!

Cái này ai cũng không thể nói được điều gì không ổn!

Vì ba mươi phần trăm của phòng phiếu điện ảnh để làm từ thiện!

Điều này có nghĩa là đầu tư của Lâm Tri thật có khả năng chịu thiệt!

Điều này chứng tỏ người ta thật sự muốn làm từ thiện, căn bản chẳng định đặt phòng này ở vị trí đầu tiên.

Cái rắm cũng đừng nói nữa!

Thế là mua vé xem phim!

Lúc này liền có người xem hành động!

Bộ phim này, hôm nay sẽ chiếu ở các đại châu trên các thế giới.

Bởi vì có Lâm Tri Bạch đọc thuộc lòng, cho nên quan phương các châu đều vô cùng nể tình.

Dù sao hiện giờ danh tiếng của Lâm Tri Bạch cũng rất nổi, đừng nói là đồng nghiệp, quan phương các châu đều phải cân nhắc đến chuyện đắc tội với nàng.

Ngoài ra.

Còn có người xem mua vé, thuần túy là nghĩ, lỡ như vô tình gặp được Bạch Đế thì sao?

Dù sao Lâm Tri cũng đã nói, hôm nay hắn sẽ dẫn theo đội minh tinh Ngụy Châu, ngẫu nhiên vào một rạp phim và người xem gặp mặt.

Đương nhiên.

Những châu bên ngoài Ngụy Châu thì không cần nghĩ nữa.

Dù sao Lâm Tri Bạch cũng ở Ngụy Châu, nhất định cũng chọn ở Ngụy Châu.

Lâm Tri Bạch nói được làm được, quay đầu lại thật sự mang theo đoàn minh tinh của Ngụy Châu, ngẫu nhiên đi tới rạp

chiếu phim.

Tiền tuyến trực tiếp đi theo bọn họ đi về hướng Ảnh viện khác nhau.

Thông thường, Lâm Tri Bạch dẫn theo một đám minh tinh, sẽ bắt đầu trước phim ảnh, hoặc sau khi kết thúc lộ diện, cùng người xem trong Ảnh viện trao đổi.

Cứ như vậy.

Giày vò suốt một ngày, Lâm Tri Bạch quá mệt mỏi, nhưng chỗ tốt là cả thế giới đều biết, một bộ phim tên gọi Lát Càất được chiếu trên điện ảnh!

Hiệu quả tuyên truyền này không thể so sánh được.

Thậm chí sau này Lâm Tri Bạch cũng rất khó khôi phục lại hiệu quả này.

Dù sao sau này Lâm Tri Bạch có thể tiếp tục trực tiếp cũng không có được sự ủng hộ lớn như các quan chức.

Trừ phi có quan phương nào đó hoạt động cần Lâm Tri Bạch dẫn đội.

Kết quả đã đến buổi tối.

Lâm Tri Bạch tuyên truyền hiệu quả một ngày!

Bộ thứ nhất của sạp Y Đức Cà Tư, bình phẩm tốt như thủy triều!

“Cái này cải biên hoàn mỹ hoàn thành nhiệm vụ, đối với nhân vật thông báo đều rất rõ ràng, đạo diễn trung thành biểu đạt dị sắc thế giới ma pháp, tại công bố tình tiết đồng thời vẫn không quên u linh trong học viện, có thể hoạt động bức họa cùng cầu thang, cảm giác một thế giới ma pháp đã được mở ra!”

“Bạch Đế đề cử, không có thất vọng, bộ phim này cực kỳ ưa thích!”

“Chính thái quá nhìn, loli thật đáng yêu, diễn viên bộ phim đặc biệt kinh diễm, đặc biệt là Cáp Lợi và Hách Nhĩ!”

“Ta tin tưởng Bạch Đế đề cử, càng tin tưởng chất lượng của Bất Dạ Hầu, kết quả phim vẫn vượt ra khỏi dự đoán của ta,

thật sự vô cùng đặc sắc, thế giới ảo tưởng này thật mỹ lệ, sau này có hài tử nhất định ta sẽ lập tức chia sẻ với hần!”

“Dẫn theo nhi tử nhìn, nhi tử thích đến không được.”

“Khuê nữ trước kia chỉ thích động họa phiến, hôm nay hiếm khi thích bộ Côn Cà Cương và ma pháp thạch nghệ này, rất bất ngờ, nhưng làm phim tương đối không tệ.”

“Hình như đã ra tới 4 rồi?”

“Xem phim xong thì quyết định đi bù lại!”

“Mạch phim đã rất tốt, hoàn mỹ hoàn lại nguyên, nhưng nội dung của nó vẫn hoàn chỉnh hơn!”

Quả thật là đánh giá tốt như nước thủy triều.

Có thể tưởng tượng được, những đánh giá tốt này, mấy ngày kế tiếp sẽ hấp dẫn càng ngày càng nhiều khán giả, người trước ngã xuống đi vào rạp chiếu phim.

Lâm Tri Bạch thì chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Hệ liệt của Duy Á Nhĩ Đức kiếp trước phi thường thành công.

Lâm Tri Bạch vốn rất lo lắng, vạn nhất không phục khắc được kiếp trước thành công thì làm sao bây giờ?

Cũng may làm việc ở Giang thành vẫn tương đối đáng tin cậy, mặc kệ là chọn đạo diễn, hay là diễn viên lựa chọn đều không tệ.

Thậm chí không có để cho Lâm Tri lo lắng suông.

Đây là một tên thuộc hạ ưu tú, có thể đưa đến cho ông chủ một mối thuận tiện.

Bằng không những người Lâm Tri Bạch cần tự mình làm công việc, còn muốn bao gồm việc xem phim hoặc là phim truyền hình các loại, vậy sẽ rất mệt chết.

Cứ như vậy.

Ngày thứ bảy Ngụy Châu đã đến.

Dựa theo lệ thường, hôm nay sẽ có một hội âm nhạc hội.

Nhưng bởi vì ngày cuối cùng ở Trung Châu hần đã hát hai bài Anh Lô ca rồi.

Cho nên lần này, từ biệt tiếng nhạc Ngụy Châu sẽ kết thúc,
Lâm Tri Bạch Đăng Đài chỉ hát một bài Anh văn ca.

Bài hát này gọi là ‘Ba Tháp Tư Ly’ & _P.

Lựa chọn bài hát này là bởi vì hiện tại Lâm Tri Bạch đã là thần tượng toàn dân trên ý nghĩa của Lam Tinh.

Thân phận như vậy, khiến cho lời nói của Lâm Tri, bài hát, có sức mạnh khác nhau, có thể thật sự ảnh hưởng đến rất nhiều người.

Nhất là những thanh thiếu niên kia!

Cho nên trước đó Lâm Tri Nhĩ Khắc Tư Duy Tư Duy Tư Ly Lạp Tư Ly mới có dịp nịnh bợ.

Đối với bạo lực vườn trường nói không.

Mà lần này lời bài của y so với ‘Ba Lỗ Khắc Tư’ thì càng thêm dụng tâm.

“doctor,actor,lawyerorasinger

Thầy thuốc, luật sư hoặc ca xướng gia đình.

whynotpresident,beadreamer

Vì sao không phải là Tổng thống? Làm một người có mộng tưởng.

youcanbejusttheoneyouwannabe

Người có thể trở thành bất kỳ một người người muốn trở thành ai!

policeman,firefighterorapostman

nhận phòng Duy Á hoặc là nộp thuế cho nhân viên của các bang, tuần tra...

whynotsomethinglikeyouoldman

Vì sao không phải giống người cha của cha người?

youcanbejusttheoneyouwannabe

Người có thể trở thành bất kỳ một người người muốn trở thành...”

Chỉ Lâm Tri Bạch đã từng nghe các loại canh gà tiếng Anh Ca, không nghi ngờ gì thì cái này xem như cực kỳ ưu tú.

Không chỉ có năm bắt giai điệu thú vị.

Ca từ cũng vô cùng ưu tú.

“Ta biết chúng ta đều đạt được một thứ, đó là chúng ta đều muốn chia sẻ. Chúng ta đều có được mộng tưởng tốt đẹp.

Bọn ta vẫn còn sinh tồn!

Người sẽ không biết cuộc sống sẽ mang đến cho người cái gì, bởi vì không có cái gì có thể vĩnh hằng, chỉ là kiên trì, vì cố gắng của người đoàn đội.

“Ta biết người sẽ đạt tới đỉnh phong!”

Người chắc là dừng dừng lại, làm người mà người vẫn luôn muốn trở thành, bây giờ cùng nhau ca xướng với ta, diễn viên bác sĩ hoặc ca xướng gia, diễn viên ca xướng với nhau.

Vì sao không phải Tổng thống?... “

Khi Lâm Tri hát xong bài này, tiếng hoan hô tại hiện trường đã đình tai nhức óc.

Lâm Tri Bạch bỗng nhiên có chút cảm động.

Hắn cúi người thật sâu đối diện với dưới đài.

“Bài này tặng Ngụy Châu, cũng tặng cho Tân Tề Sở Sở Hàn Triệu, cùng với Trung Châu chúng ta, cảm tạ các người một đường ủng hộ.”

Lại lần nữa cúi đầu.

Lâm Tri Bạch đi xuống sân khấu, hắn còn có việc phải xử lý.

Đêm nay muốn chạy tới Trung Châu, xem biểu diễn đầu của Kỳ La Mật cùng Chu Lệ Diệp.

Sau khi xem xong kịch đầu, hắn còn phải đi Sở Châu, cũng chính là lần công khai trực tiếp tú tiết mục cuối cùng của mình lần này.

Được rồi.

Cuối cùng vẫn là đặt Sở Châu ở cuối cùng.

...

Buổi tối ngày hôm sau, Lâm Tri Bạch đến Đại Ca Tư Trung Châu.

Theo lý thuyết lúc này hần hần là đến Sở Châu chuẩn bị cho việc từ thiện.

Chẳng qua một ngày này, miễn cưỡng thuộc về thời gian hoạt động tự do, cho nên Lâm Tri Bạch không đi chuẩn bị sớm cũng không sao.

Chỉ cần ngày mai tới Sở châu là được.

Cũng là bởi vì điểm này, tất cả mọi người đang quan sát trực tiếp, đều cảm nhận được sự coi trọng của Lâm Tri Bạch đối với Kỳ La Mật Diệp và Chu Lệ Diệp Kính.

Đây là một bộ kịch nói ra sao?

Vì sao lão sư của Bạch Đế lại có vẻ rất để ý?

Nhìn không xem kịch nói, nội tâm đều tự nhiên, dâng lên một phần hiếu kỳ.

“Các vị cảm giác thế nào?”

Sấp lên sân khấu, Lâm Tri Bạch tìm đến các diễn viên, cười chào hỏi.

“Bạch Đế lão sư!”

Đám người hưng phấn, tuy rằng lú lú, nhưng Lâm Tri Bạch đã nghe ra, bọn họ tin tưởng mười phần.

Trên thực tế khi bộ kịch nói đầu tiên được sắp xếp chỉnh tề, tâm tính đám người này liền hoàn toàn thay đổi, tựa hồ mỗi người đều ý thức được bộ tác phẩm này có chỗ bất phàm.

Nhất là Hồ Thiên và Đát Mạc.

Đôi nam nữ chính này, có thể nói là ma quyền sát chương, cười nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Tri Bạch, sau đó cùng đoàn người đi tới hậu trường.

Năm phút đồng hồ sau.

Ánh đèn bỗng nhiên dập tắt.

Trong bóng tối có hai chùm bạch quang từ hai bên trái phải đỉnh đại lễ đường đồng loạt bắn về phía sân khấu, hội tụ ở chính giữa màn đỏ.

Màn sân khấu tản ra.

Người chủ trì lên trường, sau khi mở đầu rất nhiều, chính thức tuyên bố: “Xin thưởng thức Cáp La Mật Song cùng Chu Lệ Diệp.”

Sau một khắc.

Thanh âm Lâm Tri Bạch vang lên:

“Chuyện xưa phát sinh ở cái thành Duy Lạc kia, có hai tộc lớn tương đương dòng dõi, thù hận suốt đời khơi dậy tranh đấu mới, máu tươi làm bản tay của dân cư, là số phận đã định trước hai nhà kẻ thù, sinh ra một đôi người yêu bất hạnh.”

Không sai.

Đây chính là nguyên nhân Lâm Tri Bạch muốn gấp trở về.

Hắn muốn dùng phương thức như vậy, thoáng tham dự vào bộ kịch nói đầu tiên của mình.

Mà sau khi y đọc xong buổi mở đầu trắng tay,

Phòng phát trực tiếp có đàn đàn bắt đầu trêu chọc.

【 Ân? 】

【 Có chút lúng túng là sao? 】

【 Điều này là lạ. 】

Trong lúc này, vở kịch chính đã bắt đầu.

Mấy người trẻ tuổi mặc trang phục người hầu cầm thuẫn kiếm lên sân khấu.

Lời thoại:

“Ta vừa nổi giận, kiếm của ta sẽ lục thân bất nhận.”

“Thế nhưng ngươi sẽ không nổi giận.”

“Ta thấy chó nhà Mông Thái cổ liền tức giận.”

Người xem cảm thấy càng thêm buồn cười, lần này ngược lại không phải là do lúng túng, chỉ là cảm thấy lời kịch nói của diễn viên rất đùa.

Rất không nghiêm túc.

Lẽ nào sân khấu mà Bạch Đế coi trọng chỉ có mỗi cái này?

Quả nhiên cho dù là thần, cũng có cái không am hiểu nha, ví dụ như sân khấu vở kịch này.

Có lẽ thần nên học tập các nhạc kịch đại sư chân chính của vũ đài, hoặc dứt khoát thỉnh giáo hảo hữu giỏi viết sách của hắn như vậy.

Nhóm diễn viên vẫn đang tiếp tục biểu diễn.

Tín niệm của bọn họ vô cùng sung túc!

Việc này cũng là nhờ Lâm Tri biết lời giải thích của mình, vừa mới bắt đầu đừng nói là diễn viên bình thường.

Coi như là nam nhân vật nữ chính, đều nghi ngờ về vấn đề lời thoại, cũng là bị Lâm Tri nói không rồi.

Bỗng nhiên.

Âm nhạc toát ra từ bối cảnh!

Cục diện đầu tiên bắt đầu rồi!

Hai tên người hầu cãi lộn hồi lâu rốt cuộc cũng rút kiếm ra đánh nhau!

Tiếp theo là Ban Phục Lý Áo lên sân, người hầu rút kiếm tách ra.

Đề Bá Nhĩ Đặc thượng, cùng Đồng Lư Lý áo một câu không hợp, đấu với nhau một trận.

Ách.

Đại loạn đấu.

Náo loạn là vì muốn giới thiệu Khải Phô Kiệt Đặc và hai đại gia tộc Mông Thái Cổ thù hận.

Sau khi đấu súng chấm dứt, nam chính La Mật Đăng rút cục ra sân, Hồ Thiên lớn lên thật sự rất đẹp trai, người xem thay cho cảm giác nhập tâm mười phần.

Dần dần.

Mọi người bắt đầu nhập vào vở kịch.

Đầu đội mũ bạc, nữ chính mặc váy trắng, Chu Lệ Diệp theo đó xuất hiện.

Ánh đèn!

Viết đặc biệt!

Âm thanh vang lên!

Chu Lệ Diệp xuất hiện cực kỳ kinh diễm!

La Mật Lạp: “Người đỡ tay vị tiểu thư kỳ sĩ kia là ai?”

【A!

Ngọn lửa kém xa ánh sáng của nàng.

Nàng ở trên gò má của Mộ Thiên,

Như châu hoàn sáng chói bên tai;

Nàng ta là viên minh châu từ trên trời rơi xuống nhân gian! 】

Đoạn tự thuật này La Mật Phong vẫn tỏ ra có chút khoa trương, nhưng người xem đã quen, thậm chí cảm thấy không sai, loại phong cách này và bầu không khí phối hợp hoàn cảnh vô cùng có sức thuyết phục!

Đêm đó yến hội.

Chu Lệ Diệp và La Mật Dịch gặp gỡ, vừa thấy chung tình.

Mà tiếp theo.

Là quan hệ tình cảm của hai người xác lập.

“La Mật Hải a, La Mật Mã! Tại sao ngươi lại là La Mật Âu? Phủ nhận phụ thân của ngươi, vứt bỏ tính danh của ngươi đi. Có lẽ ngươi không muốn như vậy, như vậy chỉ cần ngươi tuyên thệ ta yêu thích, ta cũng không muốn họ Khải Phổ Kiệt Đặc nữa.”

Hạt giống mâu thuẫn cũng chôn xuống.

Phần sau chính là nội dung xã hội xã hội của Áo Lợi.

Tiếp theo, mâu thuẫn rớt cục bùng nổ, nguyên nhân là bằng hữu của La Mật Vân, bị đường huynh của Chu Lệ Diệp giết chết.

La Mật Âu phản nộ, giết chết đường huynh của Chu Lệ Diệp, kết quả bị đuổi đi thâm hiểm.

Mà bên Chu Lệ Diệp lại nhận được một quý tộc khác cầu thân.

Tình cảm của hai người gặp phải nguy cơ cực lớn.

Chu Lệ Diệp tìm được linh mục xin giúp đỡ, nhận được một lọ thuốc chết giả, sau khi uống, hai mươi tư giờ sau sẽ tỉnh lại.

Tình tiết này xuất hiện khiến cho tâm tình người xem bình tĩnh lại.

Nhưng mà.

La Mật Lạp nhận được sai lầm, cho rằng Chu Lệ Diệp chết rồi!

Bên trong âm nhạc bi thương, La Mật Vân gào thét lên: “Có chuyện như vậy! Vận Mệnh, ta nguyện rửa ngươi!”

Sau đó hấn mua một lọ thuốc độc, chạy như điên đến trước mộ phần Chu Lệ.

Kịch bản tiến tới cao trào!

La Mật quật quật phần mộ, trong tuyệt vọng bi thương, uống một hơi cạn sạch độc dược, sau đó thâm tình hôn xuống Chu Lệ Diệp.

Cứ như vậy.

La Mật Quy chết rồi.

Mà khi Chu Lệ Diệp tỉnh lại, nhìn thấy người yêu đã chết, không khỏi mất hết can đảm!

Cuối cùng nàng cầm con dao găm của La Mật Âu lên, lựa chọn tự sát, máu me đầm đìa ngã xuống ngực người thương.

Tình yêu đến chết không đổi!

Đây chính là Kỳ La Sâm Âu và Chu Lệ Diệp Diệp!

Sớm đã không có người trêu chọc cái gì của Bạch Đế “Trình độ nói chuyện không tốt”.

Trên thực tế, ngay lúc trang phục La Mật Âu độc chết, vô số võng bạn đã khóc không nói nên lời.

Đến khi Chu Lệ Diệp tự sát.

Những người xem điễm lệ tương đối cao kia, cũng triệt để phá phòng ngự!

【Thật khó chịu, sao lại ngược như vậy chứ!】

【A a a, Bạch Đé thật quá tàn nhẫn! 】

【La Mật Âu và Chu Lệ Diệp, rõ ràng có thể tiếp tục cố sự của bọn họ, vì sao Bạch Đé tàn nhẫn như vậy! 】

【 Khi ta thấy Chu Lệ Diệp giả chết, còn tưởng rằng mọi chuyện đã giải quyết, tuyệt đối không ngờ rằng bi kịch này đã được định sẵn! 】

【 Phàm là La Mật Âu không yêu Chu Lệ Diệp như vậy, hẳn cũng sẽ không tuẫn tình... 】

【 phần cuối thật sự, bạo đến ruột gan đứt từng khúc! 】

【 Nghĩ đến việc hẹn hò với nam nhân của cô nương trẻ kia, cố ý hóa ra trang sức đậm đặc, kết quả trên đường nhìn thấy trực tiếp này, trang điểm đều khóc hết rồi! 】

【 Ta thừa nhận sân khấu này của Bạch Đé đã đủ đặc sắc rồi! 】

【 ta là một kẻ chưa từng xem kịch, cuối cùng lệ rơi đầy mặt! 】

lén nhìn tấm màn.

Lâm Tri Bạch mỉm cười.

Đây chính là La Mật Âu cùng Chu Lệ Diệp!

So với Kiệt Nhĩ Đức tứ đại bi kịch còn muốn có danh tiếng hơn Hi Nhĩ Tư cùng Chu Lệ Diệp Diệp!

Mà hiện trường đã vang lên tiếng vỗ tay.

Tất cả diễn viên tham diễn, đều một lần nữa leo lên sân khấu, gặp mặt khán giả.

Lâm Tri Bạch thì khiêm tốn rời khỏi, cho dù người chủ trì rất hy vọng tiểu thuyết tiểu thuyết cũng có thể lên đài.

Nhưng không có biện pháp.

Lâm Tri Bạch nhất định phải nhanh chóng chạy tới Sở Châu.

Đây là một trạm cuối cùng của Lâm Tri Bạch, đoàn thiện từ đã đi qua, tất cả mọi người đều đang chờ mình.

Cứ như vậy.

Thời điểm Kỳ La Âu cùng Chu Lệ Diệp Diệp lần đầu tiên khiếp sợ thế giới.

Lâm Tri Bạch đang ngồi trên máy bay chạy về Sở châu, ăn đêm mâm hôi hôi bốc hơi nóng.

Mà sau khi hạ phi cơ xong.

Lâm Tri Bạch còn chưa kịp gặp mặt đoàn đội, đã nhận được một cái điện thoại ở Giang Thành, giọng nói của y tràn đầy kích động:

“Bắt lại!”

“Hừm?”

“Ta nói ông chủ, chữ S đọc sách tí hon. Kỹ K ++ diệu nhân. Sở này người bắt được ngôi sao của Trung châu, kiêu la rậm rạp cùng Chu Lệ Diệp “, khiến cả thế giới đều phải rơi nước mắt!”

“Thất tinh sao?”

Lâm Tri Bạch nhú mày, mở bảng xếp hạng trung cấp minh tinh Trung Châu ra xem, vui vẻ.

Quả nhiên.

Minh đã là minh tinh siêu nhất tuyến Trung Châu rồi!

Nói một cách khác.

Bạch Đế đã là bảy sao nha!

Mà nếu lột sạch một cái mã giáp Bất Dạ Hầu này.

Trong nháy mắt, Lâm Tri Bạch sẽ đạt thành tựu lục tinh trong châu bát tinh!

Hoặc: Tranh thủ ngày mai viết ra đại kết cục.

(Bản chương xong)

Chương 535: Kết cục lớn! Trên danh nghĩa là thất tinh khắp các châu.

Trên thực tế là châu giới bát tinh.

Điều này coi như phù hợp với điều kiện lão gia tử đưa ra.

Tức là Lâm Tri Bạch chỉ cản trở thành tập đoàn châu tế bát tinh, sẽ để cho hắn kế thừa thần thoại.

Có nên nhắc nhở lão gia một chút không đây?

Nghĩ nghĩ, Lâm Tri Bạch cảm thấy vẫn nên bỏ đi, thứ nhất, bây giờ hắn đã đạt thành mục tiêu, ngược lại không gấp như vậy.

Thứ hai.

Nếu như gọi điện để thúc giục lão gia tử, giống như là đang ám chỉ đối phương mau mau làm nổ kim tệ vậy, cảm giác có chút kỳ quái.

Nếu nghĩ như vậy.

Lâm Tri ở trong tử điểm đã được Sở Châu sắp xếp từ trước.

Đây là lần thứ hai Lâm Tri Bạch tới Sở Châu.

Lần trước đại biểu cho Tề Châu tham gia văn đấu, lần này trực tiếp biến thành chỗ này để giúp Sở Châu làm việc công ích cho đảng hoàng.

Năm phút đồng hồ sau.

Bên phía Sở Châu đã thả ra tin tức Bạch Đế suất lĩnh đoàn đội khách sạn vào ở.

Kết quả phản ứng của Sở châu, cũng rất chia cắt.

Hơn phân nửa người hoan nghênh nhiệt liệt, còn có khoảng một phần ba bạn trên mạng, lại là các loại âm dương quái khí.

Rõ ràng Lâm Tri Bạch là tới làm từ thiện, lần này đối với Sở châu chỉ có lợi không có hại, trong lòng còn có chút khúc mắc.

Đối với chuyện này Lâm Tri Bạch cũng không thêm để ý.

Ở trong phòng trong tử điếm, nhàn nhã quét lên các mạng lưới các châu đánh giá đối với hai người duyên dáng dày đặc cùng Chu Lệ Diệp.

Nội dung kịch nói này, đêm nay làm giám sát toàn cầu đấy!

Vì vậy hầu như đa số người trên mạng lưới đều đã xem qua một lượt.

Kết quả từng bình luận trở xuống, Lâm Tri nở nụ cười trắng, quả nhiên đánh giá tốt như nước!

Trong đó tuyệt đại đa số đánh giá chữ máu chót, đều là “Cảm động”, “Tùy tâm” các loại.

Còn có một bộ phận dùng từ “tắt động” để diễn tả cảm thụ của mình, dù sao kết cục của bộ kịch nói này, trong khi đồng thời tràn ngập kịch tính hí kịch cũng thật sự đủ làm rung động lòng người.

Theo một ý nghĩa nào đó.

Loại cảm giác rung động này, có phần giống kết cục của Ni Khắc Ni Khắc. Vì để lộ tở, Kiệt Khắc lựa chọn tử vong.

Mà Chu Lệ Diệp cùng La Mật Sơn lại càng thêm rung động, bọn họ lựa chọn tuần tình, chứng minh cái gì gọi là chí tử bất chuyển.

Chỉ có thể nói cái gọi là kinh điển, đều có điểm chung.

Tình cảm trong tất cả các tác phẩm văn nghệ đều có thể làm chủ đề vĩnh hằng.

Thú vị chính là, tại rất nhiều người đều đắm chìm trong La Mật Âu cùng Chu Lệ Diệp cảm động.

Trên lưới bồng nhiên có người nói:

“Trước đó nhìn trong trực tiếp, Bạch Đế lấy ra kịch bản hẳn tự mình sáng tác giết chết, ta đã cảm thấy giống như có chỗ nào đó không thích hợp, về sau lại nhìn Bạch Đế viết ra tiểu phẩm và kịch bản tương ứng, ta càng cảm thấy vi diệu, cho đến khi đến hôm nay kịch nói của Bạch Đế 《La Mật Diệp》 và Chu Lệ Diệp Thủ diễn, ta mới rốt cuộc biết loại cảm giác cổ quái kia đến từ đâu, các người không cảm thấy gần đây Bạch Đế làm việc, mẹ nó đều là việc của Dạ Hâu sao?”

Đây là một vị Tần Châu mạng bạn.

Nơi phát bài viết cũng là nơi công khai thảo luận về khu trực tiếp từ thiện.

Điều này thảo luận tập trung các châu bạn trên mạng, những nội dung chủ đề tương đối mạnh, luôn có thể khiến cho các châu chú ý.

Mà bài đăng này đã được xác nhận đầy đủ điều kiện.

Rất nhanh, có một lượng lớn người quen thuộc với Bạch Đế như Bất Dạ Hầu và bình phẩm:

“Ai da, người vừa nói như thế, thật đúng là như vậy!”

“Xi, ta hít lấy! Huynh đệ, người đang hoài nghi vở kịch của Bạch Đế, là do Dạ Hầu viết thay!?”

“Tuy ta có thể là lòng dạ tiểu nhân đo dạ quân tử, dù sao Bạch Đế đã có toàn năng như thế, vậy sẽ viết kịch bản cũng không gọi là chuyện, nhưng cân nhắc đến quan hệ giữa hắn và Bất Dạ Hầu thân cận như vậy, Bạch Đế thậm chí đang trực tiếp tự xưng là cùng mặc quần áo với Bất Dạ Hầu, vậy Bất Dạ Hầu sẽ viết kịch bản cho hắn, cũng không phải là không thể!”

” logic không thông, cái gì mà Bất Dạ Hầu Âm mưu?”

“Nói như vậy, Bất Dạ hầu có khả năng đã thay bút vẽ cho Bạch Đế rồi, ân nhân đầu ngựa Liêu Khải Lạp? Không Dạ Hầu cũng là mã giáp của Bạch Đế, dù sao người cũng đừng quên tiền lệ của Bạch Đế, hắn đã mất hai cái mã giáp, sớm nhất là Sở Từ, thời gian trước lại là quân vương, hai mã giáp này đều rất ngu bức!”

“Ai! Người đừng nói nữa! Đừng có nói nữa!”

“Bất Dạ Hầu chưa từng lộ diện, chẳng lẽ là bởi vì mặt của hắn, tất cả mọi người đều biết mặt, một khi lộ diện liền chơi không nổi nữa!”

“Phụt, các người suy đoán rất đúng.”

“Người cảm thấy không hợp lẽ thường, vậy ta hỏi người, Sở Từ chính là Bạch Đế, hòa quân chính là Bạch Đế, hai chuyện này cái nào không thái quá!”

“Nhưng Hầu gia ngài ấy...”

“A a a a a a, ta hình như đã phá án, cho các người xem video một đoạn!”

Có người đưa một đoạn video.

Trong video, là một lần phỏng vấn ban đầu ở thành sông tiếp nhận.

Trong phỏng vấn, Thành Giang nói rất rõ: “Bát Dạ Hầu và ba người Sở Từ đều là bạn tốt...”

Cái này liên tưởng liền lớn rồi!

Tựa như chúng ta đang giải đề toán:

Hắn đã biết Sở Từ và quân lâm, đều là áo giáp của Bạch Đế.

Năm xưa, Bát Dạ Hầu cũng là một trong ba người bằng hữu tam cơ, vì sao không thể cũng là áo giáp của Bạch Đế?

Đương nhiên.

Dù sao đây cũng chỉ là một bài thảo luận trong khu này.

Chân chính đề cho loại luận điệu này truyền ra, vẫn là một ít loại người bình thường thích chuyên phát các loại âm mưu luận võ, trông đỏ của Võng Bác Nhân!

Bọn họ nhìn thấy loại luận điệu này, lúc này liền hưng phấn chuyên đề tài, biểu thị rõ ràng:

“Các huynh đệ! Không tốt! Bát Dạ Hầu cũng là mã giáp của Bạch Đế! Ta đã nắm được chứng cứ máu chốt!”

Thật ra chứng cứ đương nhiên là không có.

Thậm chí Đại Lv này, căn bản cũng không tin loại luận điệu này, nhưng không sao, có chút bạn mạng biết tin, có chút fan biết tin a!

Chân tướng ra sao, liên quan quái gì tới ta?

Dân số trong lĩnh vực dư luận đương đại như vậy, chỉ cần có thể bác bỏ số lượng nhân nhân là được.

Đừng quan tâm tới những thứ khác.

Ô Long là loại hết lần này tới lần khác, thật sự khiến tiết tấu tăng lên!

Trước đây không ai dám nghĩ như vậy, sao Bất Dạ Hầu có thể là áo giáp của Bạch Đế được?

Nhưng một khi mọi người bắt đầu nghĩ như vậy, rất nhiều dấu vết để lại sẽ có dấu vết để lần theo, dân mạng bắt đầu các loại động tĩnh với Bạch Đế và mấy mã giáp này.

Kết quả.

Càng thêm nhiều điểm đáng ngờ!

“Bất Dạ Hầu, Sở Từ, Bạch Đế, quân lâm xuất đạo thời gian vậy mà đều cùng một năm! Đây chỉ là trùng hợp!?”

“Đợi một chút, ta phát hiện thời gian để Bất Dạ Hầu gia nhập thần thoại xuất bản, vừa vặn là lúc Bạch Đế đảm nhiệm xuất bản thần thoại xã hội!”

“Hai nghệ danh Bất Dạ Hầu và Bạch Đế, cũng rất có tính liên quan, cảm giác một hoàng đế là vương hầu.”

“Bất Dạ Hầu được xưng là Vồng Văn dạy, đã từng xuất ra vô số sáng ý, chèo chống lên Lốp Ca Đức Đức Tư* của Bạch đế, bằng hữu bình thường có thể hào phóng đến loại trình độ này sao, Bất Dạ Hầu có năng lực này, rõ ràng mình có thể mang hỏa một tấm lưới Mộc Châu!”

Thám tử của đợt này là người của Tần Châu.

Phụ tá là người của Tề Châu.

Những châu vồng bạn khác thì phụ trách tra xét tư liệu, bổ sung chỗ thiếu sót.

Càng tra càng kinh người!

Cuối cùng dẫn đến kết quả:

Sáng sớm hôm sau Lâm Tri Bạch tỉnh lại, nhìn thấy một màn sân khấu đầy bình phong, đều là “Người là Bất Dạ Hầu sao”, “Bất Dạ Hầu cũng là mã giáp đi.”

Khởi mãnh?

Ngươi có phải nằm mơ không?

Lâm Tri ngẩn người, hấn căn bản không biết chuyện gì xảy ra, làm sao lại đột nhiên bại lộ chứ?

Bất quá rất nhanh Lâm Tri Bạch ý thức được mình cũng không có bại lộ, chẳng qua là dân mạng sinh ra hoài nghi như vậy mà thôi.

Dù sao Lâm Tri Bạch giấu diếm cũng không phải không ngừng có thể đánh ra.

Nếu thật sự gặp phải người có đủ cẩn thận, điều tra theo tính nhắm vào, vẫn là có thể tìm ra một chút dấu vết để lại.

Bởi vậy.

Sau một hồi hoang mang ngẩn ngui, Lâm Tri Bạch nhanh chóng bình tĩnh lại.

Có gì phải hốt hoảng đâu, vốn dĩ hấn vẫn quyết định trong quá trình Sở châu, tháo mặt nạ thần bí của Bất Dạ hầu xuống.

Chuyện đã đến nước này rồi còn có gì phải lùì bước.

Đơn giản là mạng lưới bạn đã sinh ra hoài nghi trước mình một bước mà thôi.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri Bạch cười trắng trợn nói: “Sao nói Bất Dạ Hầu cũng là áo giáp của ta? Sức tưởng tượng của các người thật quá phong phú.”

Nghe như là đang phủ nhận.

Nhưng trên thực tế Lâm Tri Bạch cũng không phủ nhận.

Hán Ngữ bác đại tinh thâm, “Trí tưởng tượng của các người cũng quá phong phú” những lời này, có thể là “Các người thật sự suy nghĩ bậy bạ”, cũng có thể hiểu được “các người đều có thể nghĩ đến”, cái trước mang theo ý phủ nhận, cái sau là biến tướng thừa nhận sự thật.

Bạn trên lưới quả nhiên bị kéo lệch.

【 Ta đã nói các người quá bậy bạ rồi mà, ta đã phẩn danh Bất Dạ Hầu nhiều năm như vậy, hấn có phải là mặc áo giáp hay không ta cũng không biết!? 】

【 Chẳng qua là do Bạch Đế viết ra kịch bản, khiến cho các người nào bỏ như vậy, xét cho cùng vẫn là câu chuyện xưa của La Mạt Sâm và Chu Lệ Diệp quá kinh điển đi, mọi người theo

bản năng liền cảm thấy Bạch Đế không nên viết ra bản chất này, nhưng các người đừng quên rốt cuộc Bạch Đế có nhiều tài, người lợi hại như hắn viết thi từ, sẽ viết ra một chút kịch bản không có vấn đề gì chứ? 】

【 Mẹ kiếp, hù chết tiền công! 】

【 là người Sở Châu, ta ghét nhất Bạch Đế, nhìn cái đồ này liền khó chịu, nhưng ta là fan vững chắc của Hầu gia! 】

【 Trên lầu thêm một! 】

Yêu thích Bất Dạ Hầu, không thích Bạch Đế!

【 Bất Dạ Hầu là thần tượng của ta, Bạch Đế lấy cọng hành lá gì, dựa vào cái gì mà hầu gia lại là áo giáp của hắn? 】

【 Hầu gia không thể thay thế trong lòng ta! 】

【 Chính là, Hầu gia độc nhất vô nhị, nói ông ta là áo giáp Bạch Đế, các người đang sỉ nhục thần tượng của ta! 】

Hiển nhiên.

Trong khoảng cách này, toàn bộ đám người Sở Châu đều đang kích động!

Ở Sở châu, nhân khí của Bất Dạ Hầu quá cao, hỏa ảnh và uy lực của hải tặc càng kinh khủng như vậy!

Về cơ bản người trẻ tuổi đều cực kỳ thích thậm chí sùng bái Bất Dạ Hầu, nhưng trong này lại có nhiều người chán ghét Bạch Đế như vậy.

Nếu như không làm gì Dạ Hầu chính là Bạch Đế?

Đám người thích bất dạ hầu lại căm ghét Bạch Đế, đoán chừng sẽ điên ngay tại chỗ!

Cuối cùng là bột có thể nói không chừng là màu đen, nói không chừng là màu phấn đen, giống như loại yêu thích bao nhiêu liền hận bấy nhiêu?

Lâm Tri Bạch cũng không biết sẽ như thế nào.

Bất quá nhìn thấy tin tức này của đám bạn mạng Sở Châu, Lâm Tri Bạch thật sự có chút nhịn không được.

Hắc!

Khoa trương thì khoe khoang thôi Dã dạ hầu!

Các người kéo Bạch Đế đến đây làm gì?

Vẻ mặt Lâm Tri Bạch lập tức nghiêm túc, hấn không cam lòng mở miệng nói:

“Bất Dạ Hầu là thần tượng của người ở Sở Châu các người, ta hiểu, nhưng sao ta lại thành cái cọng hành, lỗ như đó thật sự là Giáp ngựa của ta thì sao?”

【Phì! 】

【 đúng là áo lót ngựa nhà người vừa bị ta phát trực tiếp ăn phân! 】

【 A đúng đúng, Bất Dạ Hầu cũng là mã giáp của người, người lợi hại như vậy, người viết ra bộ thứ năm của Duy Khắc đi. 】

Bôi Nhĩ Đức hệ liệt gần đây ra đến 4.

Bộ thứ năm còn chưa tuyên bố, cho nên mới có một câu trêu chọc như vậy.

Lâm Tri Bạch cười trắng nói: “Không phải chính là ‘Ba Khắc Tư’ bộ thứ năm sao, các người cho rằng ta viết không được?”

【Viết! 】

【 Hãy ghi trực tiếp! 】

【 Chúng ta nhìn người viết! 】

Giả bộ cái gì nha, thật đúng là muốn Trương Quan Lý Đái người. 】

【 Bất Dạ Hầu là bằng hữu của người không tức giận, fan của Hầu gia chúng ta cũng không vui. 】

【 Đúng vậy, ngay cả Hầu gia thể thân người cũng không tính. 】

Đám Sở Châu Tiểu Hắc Tử này, nói chuyện càng ngày càng quá đáng.

Lâm Tri Bạch hiện tại có hơi người và uy vọng, trên thế giới cũng không tìm được mấy tiêu hắc tử.

Có thể nói chín mươi phần trăm người trên thế giới ghét Lâm Tri Bạch, đều hội tụ ở Sở Châu bên này.

Nhất định phải điều trị thật tốt mới được!

Mang theo suy nghĩ như vậy, Lâm Tri Ân hừ lạnh nói: “Áo Cương hệ liệt thứ năm, tên gọi là Quật Lát và Phượng Hoàng Xã, tại sao ta lại biết rõ như vậy, bởi vì Bất Dạ Hầu là mã giáp của ta!”

【 Ha ha ha ha ha! 】

【 Có có, có phải không? 】

【 Người nói đều đúng! 】

【 Là Bất Dạ hầu nói cho người biết à? 】

【 Khả năng cao Đinh Chân, Hầu gia nói với hắn cũng là chuyện bình thường. 】

Chỉ nói tên thôi thì có tác dụng gì, người viết đi!

【 Đúng vậy, viết ra ta phục! 】

【 Cầu người mau viết! 】

Tiểu Hắc Tử Sở châu nghe Lâm Tri Bạch tự bạo, ngược lại càng hăng hái hơn.

Lâm Tri Bạch khóe miệng hơi cong lên: “Các người đã muốn xem ta viết, vậy ta liền sẽ viết thật.”

【 Thật muốn xem! 】

【 đăm mê xem người giả bộ hồ đồ! 】

【 ha ha, Bạch Đế lại muốn gây chuyện. 】

Có lẽ là Lâm Tri Bạch mở miệng nói Bất Dạ Hầu là thái độ của mình, quá tùy ý.

Ngược lại không ai tin Bất Dạ hầu là giáp của Bạch Đế, ngay cả những bạn trên mạng hết sức hoài nghi cũng đã bỏ đi nghi

ngờ, lại bắt đầu chú ý quan tâm đến chuyện giữa Lâm Tri Bạch và Tiểu Hắc Tử Sở Châu đối lập nhau.

“Viết, đầu tiên phải mở ra văn bản...”

Lâm Tri Bạch mở văn bản ra, sau đó gõ tên sách Cáp Ngũ.

Sau đó.

Lâm Tri Bạch bắt đầu gõ bàn phím, viết ra câu trả lời chính:

【 mùa hạ nóng cuối cùng cũng sắp đến điểm cuối, một căn nhà hình vuông rất ẩm ướt bao phủ giấc ngủ mê man. Ô tô tràn đầy mùi tro lóng lánh đứng ở trên những bãi cỏ màu vàng đã từng bị nướng chín —— Bởi vì nhựa cao su đã không cho phép tưới nước. 】

Cuối ống kính kéo gần lại.

Lâm Tri Bạch gõ mỗi chữ, đều rất tự tin:

【 sau khi bị tước đoạt phương thức bãi cỏ của bóng xăng và cách giải trí cỏ lau thông thường, cư dân của Nữ Trinh Lộ đã trở lại với bọn họ? Phòng trồng lạnh, cửa sổ mở ra làm như không có chút hi vọng nào. Chỉ có một tiểu hài tử mười bốn mười lăm tuổi lưu lại bên ngoài, nó nằm ở bên ngoài đài hoa số bốn của Nữ Trinh Lộ. 】

Trong phòng trực tiếp.

Vẻ mặt của người xem các châu, từ sự hài hước đến từng chút một trở nên kinh ngạc.

Bạch Đế dường như có chuẩn bị mà đến, hấn viết lại ra dáng có hình, kể cả phong cách ngôn ngữ hơi có chút trúc trắc này, cũng không khác mấy bộ trước đó của Bính Càn liệt!

Chẳng lẽ...

Hấn thật sự là Bất Dạ Hâu!?

Lòng nghi ngờ lại lần nữa xuất hiện trong lòng mọi người, nhưng rất nhạt, rất nhạt.

Mà dưới cái nhìn của Sở Châu Tiểu Hắc Tử, Bạch Đế này rõ ràng chính là đang làm bộ làm tịch.

【Làm ra vẻ không tệ! 】

【 viết đều là nói nhảm, căn bản không có cốt truyện! 】

【 Văn Phong cũng bắt chước tương đối, có thể nhìn ra được quan hệ quả thật rất tốt. 】

【 Người một ông chủ xuất bản, có năng lực mô phỏng cái này cũng rất bình thường. 】

Dám nói đến cốt truyện nha.

Những miêu tả về khởi đầu còn chưa đủ, còn muốn xem kịch?

Lâm Tri vui vẻ, quyết định tiếp tục thỏa mãn đám người này, dù sao Bất Dạ Hầu đã lấy được những ngôi sao của Sở Châu.

Thế là dùng dùng.

Lâm Tri Bạch lại viết một chuỗi nội dung:

【 Y là một thiếu niên gầy gò, có một đầu đeo kính mắt, mặc dù thoát nhìn có chút dinh dưỡng không đầy đủ, một thời gian trước đây cũng đã cao hơn rất nhiều... 】

Chương này tên là Nguyễn Cung bị nhiếp hồn, Đạt lực vù vù.

Tên như ý nghĩa, giảng chính là nội dung vở kịch thực lực bị nhiếp hồn.

Lâm Tri Bạch chỉ viết một chút, thật sự cũng không có gì, nhưng tay của nó thật sự quá nhanh, mọi người thậm chí cảm thấy con mắt còn sắp không theo kịp tốc độ đánh chữ của Bạch Đế rồi!

Đương nhiên nội dung cũng càng ngày càng nhiều!

Cho đến khi toàn bộ chương trình này, bị Lâm Tri dùng hai mươi phút viết ra, mọi người rốt cuộc đã nhận ra điểm không thích hợp!

Ngay cả Tiểu Hắc Tử Sở châu cũng dần dần choáng váng!

Tình huống như thế nào?

Sao Bạch Đế lại viết ra thật rồi?

Chuyện này vốn không nằm trong kịch bản, chỉ đơn giản là mọi người đột nhiên ồn ào.

Nói cách khác, Bạch Đế căn bản không kịp chuẩn bị, hấn bị mọi người thúc giục nhắc bút bắt đầu viết, thậm chí ngay cả thời gian cấu tứ cũng không có!

Kết quả gia hỏa này...

Thằng nhãi đáng giận này...

Chẳng lẽ thật sự là Bất Dạ Hầu lão sư?

Loại chuyện này đừng mà, ngàn vạn lần đừng có nói lung tung như vậy!

Đạo tâm của Tiểu Hắc Tử Sở châu xuất hiện khe nứt, còn bạn trên mạng các châu thì kinh nghi bất định, dù sao năng lực của Bạch Đế quá mạnh, nội dung này chính là hấn tiện tay bịa đặt cũng rất có thể, mặc dù chính văn xem thật cùng Bất Dạ Hầu tự mình động bút cũng không kém!

Càng kinh khủng hơn chính là!

Tay của Lâm Tri Bạch đánh nhanh, thật khoa trương, giống như tàn ảnh, vô cùng phù hợp với ấn tượng của mọi người đối với Bất Dạ Hầu!

Đặc điểm của Bất Dạ hầu chính là tài sản cao!

【 Ngươi và ta ngươi lại vẽ lại lần nữa thử xem, hải tặc hoặc là hỏa ảnh! 】

Trong nháy mắt lại có người thò ra, không biết là fan, hay là Sở Châu tiểu hắc tử.

Nhưng mà vô luận là fan, người đi đường người xem, hay là tiểu hắc tử Sở châu, hiện tại đều tò mò, khẩn trương muốn chết!

“Truyện tranh sao?”

Lâm Tri Bạch vẫn là dáng vẻ không đoán được: “Vây để ta thử xem.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch buông xuống, bắt đầu vẽ tranh, đầu tiên là Huyết lửa, hấn trực tiếp vẽ ra một bản mới nhất.

Đương nhiên, quan hệ thời gian, hấn chỉ vẽ được một phần ba nội dung.

Tiếp đó là Thạch Hải tặc Vương hí, kết quả chỉ mới nói một câu mà đã vẽ ra không đến một nửa, màn đạn đó đã nổ tung rồi!

【!!!!!!!】

【 Cái này con mẹ nó, cơ bản đã xác nhận rồi chứ! 】

【 Bất Dạ Hâu, nhất định chính là áo giáp của Bạch Đế! 】

【 Bạch Đế vẽ tranh, là thần hội họa, nhưng không phải là năm ngoái, đột nhiên bắt đầu vẽ tranh... 】

【 Còn cần Bạch Đế bỗng nhiên viết kịch bản! 】

【 Những điều này đã nói rõ, Bạch Đế không muốn giả bộ, muốn ngả bài, cho nên mới càng ngày càng không che giấu! 】

【 Ta lau! 】

【 Bạch Đế thật sự là Bất Dạ Hâu! 】

【 Ngoại trừ lý do này, người còn có thể giải thích như thế nào nữa, vì sao Bạch Đế có thể vẽ được bóng lửa, thậm chí có thể viết ra cốt truyện mới nhất của bộ Khắc Lai Đức liệt thứ năm!? 】

Chúng cứ vô cùng xác thực!

Lâm Tri ngả bài rồi!

Mà vào thời khắc Lâm Tri ngả bài.

Tần Châu, oanh động!

“Ta thảo thảo? A!!!! Bạch Đế! Bất Dạ Hâu!??”

“Cái gọi là cùng mặc chung một cái quần, là cùng mặc một cái quần trên ý nghĩa vật lý!!!!”

“A a a a, chết yếu rồi, thần tượng của ta là súc nước a!”

“Vốn ta có bốn thần tượng, Bạch Đế hay Bất Dạ Hâu quân Sở Từ, kết quả người lại nói với ta bọn họ tứ hợp nhất!?”

“Ta đi, cái này cùng tứ đại Thiên Vương Tề Châu thật ra là một người có gì khác biệt!”

“Ta biết ngay mà, ta biết ngay mà! Sở Từ và quân lâm đều là áo giáp của hắn, sao Bất Dạ Hầu lại không phải?!”

“Chẳng trách cùng lúc rời Tần Châu mở thị trường Ngoại Châu, Bạch Đế giết đến điên rồi, Bất Dạ Hầu lại đột nhiên không có sản vật cao như trước, thì ra là bản tôn quá bận rộn, chiếm thời gian quá nhiều đúng không?!”

“Rõ ràng lúc ở Tần Châu, Bất Dạ Hầu không hề yếu hơn so với Bạch Đế!”

...

Mà Tề Châu cách vách cũng bùng nổ!

“Bà Bắc! Ta đã nói mà, Bạch Đế vì sao lúc tuyên truyền Bất Dạ Hầu lại tích cực như vậy mà!”

“Mã Đức cũng là huynh đệ, kết quả đám người Trương Hi Dương nhận được đãi ngộ như Bạch Đế, so ra còn kém xa so với Bất Dạ Hầu!”

“Ha ha ha ha, sách Bạch Đế đề cử Bất Dạ Hầu, đều là tự bán tự khen a!”

“Để cho hắn nhìn xem video mà trước kia mình tự khoe khoang tự kỷ, chết không!?”

“Người thật là giàu có! Chơi đại biến người sống đúng không?!”

“Buồn cười quá, tâm tính của Sở Châu Tiểu Hắc Tử sụp đổ rồi, Bạch Đế người không chơi như vậy đâu!”

“Người ta ghét người như vậy, kết quả người đời tiêu mã giáp, đi lừa gạt tình cảm bọn họ, quá xấu, ta thích!”

...

Còn lại các châu lớn cũng có họa phong tương tự.

Tất cả mọi người đều chấn kinh!

“Mẹ kiếp! Gần đây ta đang xem Bất Dạ Hầu, còn nói danh nhân đương thời ngoại trừ Bạch Đế, thích nhất là Bất Dạ Hầu! Kết quả người lại nói với ta hai người này là một người?”

“Điều này nói rõ huynh đệ người chuyên một a!”

“Cho dù Bạch Đế đổi một chiếc áo giáp, thì người vẫn sẽ yêu hấn mãi như một!”

“Chết cười, chuyện này bên phía Tần Châu càng tuyệt hơn, nghe nói bên kia có rất nhiều người đồng thời thích quân lâm, Sở Từ, Bất Dạ Hầu và Bạch Đế, kết quả bốn người được yêu thích cuối cùng đều rút nước thành một.”

“Hành động tứ hợp nhất gì đó!”

“Chết tiệt! Sau này đại lão thần bí không lộ mặt sẽ bị Bạch Đế xử lý!”

“Ha ha ha, ngoại trừ áo giáp của Bạch Đế, ở Lam Tinh người cũng không tìm được đại lão thần bí nào khác không lộ mặt nữa cả.”

“Khoan đã, hiện tại người Sở Châu thế nào rồi?”

“Ta cũng muốn biết!”

...

Thật ra người ở Sở châu không có tình huống gì.

Tuy nhiên chỉ tan nát cõi lòng mà thôi.

Trên mạng lưới, quần chúng kích động, rất là náo nhiệt!

“Nạp Ni!!”

“Tám cạc cạc!!!!”

“Đáng giận, không ngờ Bạch Đế lại trêu chọc chúng ta!”

“Các người nên nghĩ lại đi! Vì sao không thích Bạch Đế, lại thích Bất Dạ Hầu như vậy!? Có phải chúng tỏ trên bản chất của các người vẫn rất thích Bạch Đế, chỉ là ngoài miệng cứng rắn không thừa nhận, hoặc bản thân có thành kiến với Bạch Đế?”

“Không, là Bạch Đế đang ghê tởm chúng ta!”

“Mẹ kiếp! Ta quyết định sẽ không nhìn hải tặc nữa! Lại nhìn là chó!”

“Ta không thèm nhìn ánh lửa nữa!”

“Thôi đi, số lượng thù lao của Hỏa Ảnh ngày mai với hải tặc không thiếu đâu, ta phải cao thấp trở về mới cho các người

một dấu hỏi.”

“Nói nhảm đi, nhiệt độ hải tặc và hỏa ảnh, người không nhìn chính là người xem, hơn nữa hiện tại nên là các người cầu lấy Bạch Đế, không nên vì buồn nôn các người trực tiếp cắt đứt hai cái truyện tranh này mới đúng.”

“Hấn dám!”

“Ồ, người vừa rồi không phải nói không xem sao?”

“Vượng!”

“Gâu gâu gâu!”

“Đừng chó sủa, không sao cả, dù sao Bạch Đế vĩnh viễn cũng đừng nghĩ đến ngôi sao Sở Châu chúng ta!”

“Cứ để cho hắn vĩnh viễn làm một Châu tế Thất tinh đi!”

“Hai người các người đầu óc có vấn đề rồi hả, người ta đã dùng Bất Dạ Hầu lấy được siêu nhất tuyến Sở Châu, nói cách khác, chỉ cần hắn xác nhập giáp ngựa là bất tinh trong nháy mắt rồi.”

“Đả muội!”

“Không thể tu luyện! Đại mộc đại mộc đại mộc đại mộc đại mộc đại mộc đại mộc!”

...

Không nói đến chuyện người Sở Châu có thể phá vỡ phòng ngự như thế nào.

Trong nháy mắt Lâm Tri Bạch tự bạo.

Người nhà ở Tân Châu xa xôi cũng ngỡ ngác.

Cha chấn kinh nói: “Bất Dạ Hầu! Con ta?”

Chẳng trách lúc trước, thời điểm tình cảnh gian nan nhất, Bất Dạ Hầu lại lấy Cuồng Tiêu Tiêu ra, đồng thời chỉ định mình làm đạo diễn quay phim!

Lão mục ngỡ ngác nói: “Đứa nhỏ này, vậy mà còn có một cái áo giáp...”

Tỷ tỷ dở khóc dở cười: “Đệ đệ này của ta, rốt cuộc là từ đâu toát ra yêu nghiệt, ba mẹ mẹ người thật là, sinh ra một Văn

Khúc Tinh.”

Ca ca cười ha ha!

Hắn tên là Lâm Thắng Thiên, cha hắn nói, ý tứ là hi vọng mình có thể “Thắng Thiên nửa tử”.

Nhưng bây giờ xem ra.

Lâm Thắng Thiên cảm thấy mình là “Thắng Thiên Nhất Đệ”!

...

Đồng dạng như vậy.

Những người đồng hành trong giới giải trí kia, các bằng hữu cũng choáng váng!

“Mẹ kiếp!”

Chu Hàn nói: “Ta là kẻ mê sách của Bất Dạ Hầu!”

Trương Hi Dương cười khở: “Ai lại không phải chứ? Kết quả lại là hắn...”

Lý Tiêu: “Có lẽ đây là đại lão.”

“Sở Từ, quân lâm, Bất Dạ Hầu, ba giáp này, thật đúng là...”

“Bạch Đế như vậy, cho dù không phải là người thừa kế thần thoại, hắn cũng có thể chinh phục vòng giải trí ở Tần Châu đúng không?”

“Đương nhiên.”

“Trên thực tế, hắn đã bắt đầu chinh phục thế giới.”

...

Lâm Tri Bạch đang trong phòng phát trực tiếp, cũng không biết bên ngoài chấn động lớn đến cỡ nào, nhưng năng hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

Chỉ có thể nói giờ khắc này nên tới từ lâu rồi.

Sau khi nói ra, trong lòng cũng thoải mái không ít.

Đứng dậy, Lâm Tri nói: “Kế tiếp phải bắt đầu hoạt động công ích của ta ở Sở châu.”

Đây là trạm dừng chân cuối cùng công bằng.

Lâm Tri Bạch dự định hoàn thành công việc cuối cùng.

Nhưng rất nhanh đã có nhân viên công tác nói cho hắn biết, hôm nay không cần làm việc, mọi người muốn nhìn Bạch Đé tiếp tục chứng minh mình chính là Bất Dạ Hầu.

Không phải ta đã chứng minh rồi sao?

Lâm Tri Bạch ngẩn người, chợt ý thức được, đại khái phía trên không phải muốn mình tiếp tục chứng minh.

Mà vì chứng minh bản thân chính là thời điểm không cần Dạ Hầu, tỷ lệ trực tiếp gián tiếp có thể đã bùng nổ.

Được rồi.

Nếu đã như vậy, vậy thì phối hợp.

Lâm Tri Bạch trở lại chỗ ngồi, mở miệng nói: “Nếu như mọi người vẫn còn nghi ngờ gì nữa, hôm nay ta dứt khoát ở giữa kênh phát trực tiếp, nói dòng chữ cho mọi người đi phát trực tiếp đi. Về phần viết sách gì, thật ra ta đã nghĩ kỹ rồi, tên của quyển sách này gọi là “Thám Duy Đặc Hoắc”, bối cảnh là Ngụy Châu, bởi vì các loại truyền thuyết về các loại án mạng bên kia tương đối nhiều.”

Dứt lời.

Lâm Tri Bạch bắt đầu gõ bàn phím.

Mà trong quá trình Lâm Tri gõ bàn phím, người xem cũng đang xem nội dung hắn viết.

Một chút xíu.

Thời gian dần qua.

Mọi người triệt để ý thức được:

Bạch Đé và Bất Dạ Hầu chỉ có thể là cùng một người!

Thậm chí Bạch Đé cũng không cần lấy ra chứng cứ xác thực gì đó, ví dụ như thu phí viết bản thảo, ví dụ như danh xưng là nhân dân dùng để đăng kí, ví dụ như bản thảo, vân vân của tác phẩm trước kia.

...

Rất thú vị.

Mấy châu phía trước Lâm Tri Bạch đều là các trò chơi.

Kết quả đã đến Sở châu, từ thiện hoạt động vậy mà biến thành “Phụng chỉ mã danh”.

Đây vẫn chỉ là mấy ngày trước, đến ngày thứ ba, Lâm Tri Bạch mới là truyện hội chiếu trực tiếp.

Liên tục bảy ngày tại dưới mí mắt vô số người xem tân họa, có lẽ chính là Lâm Tri lừa gạt mọi người lâu như vậy?

Rất mệt mỏi, dù sao thì cũng không sao.

Nói tóm lại, trận này của Lam Tinh công ích từ thiện trực tiếp, dùng bảng số trắng của Lâm Tri phát trực tiếp và truyện tranh, bảy ngày kết thúc, vẽ một con số hoàn mỹ!

Sau khi hoạt động kết thúc.

Lam Tinh quan lập tức tuyên bố:

Lâm Tri tôn công nhận phong “Lam Tinh tiên sinh tử”, hưởng thụ đãi ngộ cấp nghị chủ Quốc hội.

Dù sao mọi người chỉ cần biết đãi ngộ này phi thường cao cấp là được, bằng với việc Lâm Tri Bạch phủ thêm một thân phận quan diện.

Mà bên kia.

Lão gia tử cũng gọi Lâm Tri Bạch về nhà, trao đổi cả một đêm.

Ngày thứ hai.

Quan tướng của tập đoàn thần thoại:

Chủ tịch là Lâm Chiêu Mục chính thức về hưu.

Tiếp nhận chức vị Lâm Chiêu Mục, là tôn tử nhỏ nhất của hắn, Lâm Tri Bạch!

Vì thế mà Lâm Chiêu Mục còn cố ý mở một cuộc họp, thậm chí cho phép phóng viên kim bài quay lại.

Lâm Tri Bạch cảm thấy cuộc họp này rất hình thức hóa, đặc biệt là dưới tình huống phóng viên vào trận, bắt quá trong lòng cũng rõ ràng tập đoàn thần thoại cần dùng phương thức như vậy, tuyên bố quyền lực của công ty toàn thế giới.

Muốn nói niềm vui sao.

Trong cuộc họp họp, niềm vui thú duy nhất của Lâm Tri, đại khái chính là vẻ mặt như tro tàn khi thưởng thức mấy người bá bá của tập đoàn chủ tịch.

Nghe thư ký vàng nói.

Đêm qua mình vừa mới rời đi, đám bá bá này đã kéo theo gia đình tìm tới lão gia tử.

Lão gia tử không gặp bọn họ, một đám con trai cháu trai quỳ ở cửa một đêm, kết quả vẫn như cũ không có gì có thể thay đổi.

Không biết hiện tại đầu gối của bọn họ có đau không.

Dù sao hẳn cũng không đau đầu bằng mấy năm qua của mình.

Hội nghị cuối cùng, đến phiên Lâm Tri lên tiếng vô ích, hẳn đứng dậy trong ảnh chụp của ký giả “Ken két”, cười mở miệng nói:

“Tiếp nhận chức vị gia gia, ta rất sợ hãi, nhưng vì không muốn phụ lòng hy vọng của gia tộc, ta sẽ cố gắng thật tốt, vừa là vì Lâm gia, cũng là vì toàn bộ giới giải trí của Tần Châu phần vinh hưng thịnh.”

“Trong mắt mọi người, ta rất trẻ tuổi.”

“Người trẻ tuổi thường thường càng có xung động, người trẻ tuổi cũng thường thường càng thêm kích động.”

“Có lẽ trong tương lai lãnh đạo tập đoàn ta sẽ đưa ra một số lựa chọn sai lầm, hy vọng mọi người có thể bao dung và tha thứ nhiều hơn.”

Ví dụ như.

Ta sẽ trực tiếp tuyên chiến với các bá bá.

Đối với các người mà nói, có thể đó là lựa chọn sai lầm.

Nhưng đối với ta, đây mới là lý do và lý do để ta kế thừa thân thoại tập đoàn.

...

Hội nghị đã ngừng vỗ tay.

Lão gia tử vỗ vỗ bả vai Lâm Tri Bạch, cười nói:

“Ta cũng sẽ giữ lại kim ký, nhưng hấn sẽ tiếp tục ở lại trong trang viên của ta, chúng ta ở chung nhiều năm như vậy đều đã quen, về phần cổ phần của tập đoàn thần thoại, ta cũng đã đưa hết cho ngươi, sau này công ty này sẽ giao cho ngươi.”

Lão gia tử hoàn toàn rút lui.

Không chút lưu luyến với quyền lực và tiền bạc.

Mặc dù hấn ta đã ở tuổi này rất nhiều người vẫn y nguyên phấn đấu vì sự nghiệp mạng mạng mình.

Nhưng Lâm Tri Bạch lại có thể hiểu lý do lão gia tử đưa ra lựa chọn này.

Rất đơn giản.

Nếu lão gia tử vẫn ở trong công ty đảm nhiệm chức vụ Thái Thượng Hoàng, thì khi Lâm Tri Bạch xử lý các bá bá, hấn nhất định sẽ không nhìn được phiền phức.

Rất dứt khoát.

Hết thảy quyền lực đều ném cho Lâm Tri Bạch.

Cứ như vậy, hấn có thể trốn tránh kiểm chế của thân tình.

Lão gia tử cả đời chưa từng trốn tránh bất cứ chuyện gì, chỉ có lần này, hấn chung quy vẫn có tình cảm với con cháu.

“Sau này thường đến thăm ta là được rồi.”

Ông lão lại vỗ vai Lâm Tri Bạch lần nữa, ngồi lên xe bí thư ký vàng rồi rời đi.

Lâm Tri Bạch xoay người, vẻ mặt đã trở nên lạnh lùng, hấn đi vào nội phòng của tổ chức thần thoại.

Tất cả mọi thứ đều là đồ mới.

Kể cả ghế dựa.

Đều là thư ký vàng an bài người đôi.

Lâm Tri Bạch ngồi ở vị trí lão gia tử đã ngồi trong quá khứ, gọi thư ký lâm thời vào.

“Tất cả ghi chép công tác của ba nhà Lâm Xuân, Lâm Thu, Lâm Hạ, toàn bộ lấy lên cho ta.”

“Vâng, chủ tịch trưởng!”

Ánh mắt Bí Thư lóe lên, xem ra lời đồn nội bộ tập đoàn là thật, nếu như Bạch Đế thật sự khai đao với gia tộc bá bá!

...

Lâm Tri Bạch cũng không che giấu hành động của mình, là người của tập đoàn, hẳn muốn chọn sai người phía dưới rất đơn giản.

Lâm Xuân.

Lâm Hạ.

Lâm Thu.

Công việc của ba người này, hoặc nhiều hoặc ít đều có vấn đề, đặc biệt là Lâm Hạ.

Bất quá nhi tử Lâm Báo của Lâm Hạ, công tác ngu xuẩn kia, làm tương đối không tệ.

Điều này khiến Lâm Tri rất bất ngờ.

Tiếp theo chính là Lâm Thu, đối phương là người có năng lực.

Cẩn thận ngẫm lại, nếu lão gia tử không lựa chọn mình làm người thừa kế, vậy người có hy vọng thứ hai sẽ là ai?

Đại khái là Lâm Thu rồi!

Lâm Hạ đều yếu hơn Lâm Thu.

Bất quá hiện thực không có nếu như Lâm Tri Bạch leo lên vị trí này, như vậy Lâm Thu đã định trước chỉ có thể ăn tro rồi.

Nhưng xử lý bọn họ thế nào đây?

Lúc Lâm Tri Bạch về nhà còn đang suy nghĩ.

Kết quả buổi tối dùng cơm, bên ngoài truyền đến động tĩnh.

Một lát sau, Lâm Tri Bạch mới biết được, nguyên lai là mấy người Lâm Xuân Lâm Hạ, Lâm Thu đều tới.

“Chết nhi!”

Lâm Xuân nhiệt tình hô hào.

Lâm Thu cũng tươi cười.

Lâm Hạ thì biểu tình chết lặng.

Về phần đám tiêu bồi đòi thứ ba thì thần sắc khác nhau, nhưng đại đa số đều tràn ngập chột dạ.

“Các người sao lại tới đây?”

Cha mớ Đông Đông mở miệng, cũng không khách khí, vẻ mặt tràn đầy “Không hoan nghênh”.

“Lão tứ người nói lời này!”

Lâm Xuân nói: “Chúng ta chính là huynh đệ, làm cánh cửa không được sao, hơn nữa còn nói trắng ra mặc dù ở trong công ty, là lãnh đạo của chúng ta, nhưng làm việc cũng là cháu trai của ta!”

Lâm Tri Bạch đều có chút bội phục.

Da mặt đại bá thật dày nha.

Ngược lại con của ông Lâm Cung và hai người Lâm Kính còn muốn thể diện, một mực cúi đầu, xấu hổ mặt đỏ bừng.

“Có chuyện gì nói thẳng đi.”

Lâm Tri Bạch nói: “Chúng ta còn muốn ăn cơm.”

Lâm Xuân ngược ngừng cười, Lâm Thu bên cạnh đang muốn mở miệng, Lâm Hạ kia đột nhiên không vui nói:

“Thái độ này của người là thế nào a, đây là thái độ đối với trưởng bồi sao, thật coi mình là lãnh đạo một tập đoàn thần thoại đúng không?”

“Chẳng lẽ ta không phải sao?”

Lâm Tri liếc mắt nhìn Lâm Hạ: “Ta có thể gọi điện thoại giúp người xác nhận một chút.”

Nói xong.

Lâm Tri Bạch lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại, “Ngày mai tổ chức Berloz, ta muốn tuyên bố mấy chuyện.”

“Hiểu rồi!”

Sau khi cúp máy, Lâm Tri nói: “Xem ra ta thật sự là chủ tịch trưởng của tập đoàn thần thoại, nhị bá, ba năm trước ông xê dịch khoản công danh, lỗ thủng đến nay còn chưa lấp kín... Năm năm trước... Còn phải tám năm trước...”

Lâm Tri bốp bốp.

Nói ra một đống chỗ sai sót làm việc của Lâm Hạ, cuối cùng tổng kết:

“Nếu nói có vài người phạm sai lầm thì chỉ có thể đến mức không làm tròn chức vụ. Như vậy người loại trình độ này, cũng phải ngồi tù.”

“Người!”

Sắc mặt Lâm Hạ cộng thêm trong sạch, hai chân đã có chút run rẩy, Lâm Tri Bạch là phát hiện ra như thế nào!

Những vấn đề này, lão gia tử cũng không có phát hiện!

Lâm Xuân cùng Lâm Thu ở bên cạnh sắc mặt cũng thay đổi, Lâm Thu mở miệng nói:

“Chuyện này... Kiến bạch a, những thân thích chúng ta, trước kia có chút xin lỗi người, nhưng chúng ta dù sao cũng là người một nhà, xương cốt còn bị đánh gãy, người không thể trơ mắt nhìn Nhị bá của người đi vào tù đi? Hắn đã nhiều tuổi rồi, nếu muốn tiến vào, đi ra còn không phải mất một lớp da sao! Hoặc là nói Nhị bá của người hảo hảo nói lời xin lỗi...”

“Ta sai rồi!”

Từ trước đến nay Lâm Hạ bạo liệt như lửa, nhưng hiện tại, dưới sự sợ hãi, hắn vậy mà thật sự mở miệng xin lỗi, Lâm Thu cũng không nghĩ tới!

Hoặc là nói tất cả mọi người đều không nghĩ tới, Lâm Hạ cũng có thể quỳ dứt khoát như vậy.

Xem ra vấn đề của hắn thật sự là rất nghiêm trọng!

Lâm Tri Bạch cười khoát tay nói: “Không cần xin lỗi ta, ngày mai Berloz, chúng ta trò chuyện rất tốt.”

“Lâm Tri Bạch.”

Lâm Báo đột nhiên mở miệng nói: “Buông tha cha ta, nhà chúng ta cái gì cũng không muốn, có thể chứ? Để chúng ta toàn thân trở ra là được.”

“Không có khả năng!”

Lâm Tri Bạch còn chưa mở miệng.

Tỷ tỷ Lâm Hi cũng nhịn không được.

“Tha cho Lâm Báo người, thậm chí còn có thể bỏ qua cho ca ca người Lâm Hồ, nhưng cha của người không được, cha người không chuyện ác nào không làm, công ty không có bình luận, muốn mọi người đều có thể toàn thân trở ra, trước kia nhà chúng ta bị hấn bắt nạt!”

“Ta nghe lời của tỷ.”

Lâm Tri Bạch mở miệng nói: “Các người đi đi.”

Lâm Xuân cắn răng nói: “Đến cùng người muốn cái gì, người nói thẳng đi, chúng ta cố gắng âm thầm thương lượng không được sao.”

“Các người sẽ biết.”

Lâm Tri Bạch đuổi người, hấn không muốn trò chuyện với những người này.

...

Ngày thứ hai.

Khải Lợi Duy Á.

Chuyện âm ỉ đến mức lớn.

Các người đều tới đây rồi.

Dưới ánh nhìn chăm chú của cao tầng tập đoàn, Lâm Hạ bị mang đi.

Mà điều khiến người ta không nghĩ tới chính là, sau đó Lâm Thu cũng bị mang đi, hấn từng ra tay với một nữ nữ phu Nhĩ Tư, bị người ta tố cáo.

“Lâm Tri Bạch! Người không có nhân tính!”

Lâm Hạ đang mắng, trước khi Lâm Thu bị mang đi cũng lộ ra ánh mắt oán độc, hấn biết đây hết thảy đều là Lâm Tri trắng trợn giở trò quỷ.

Mặc dù mình quả thật không sạch sẽ, nhưng mỗi lần đều rất cẩn thận, cái mông đều đã lau kỹ.

Lâm Tri Bạch không để ý tới hai người này, đáng tiếc để cho bọn họ đi vào vài năm, đã là cực hạn mình có thể làm được.

Kế tiếp đến phiên Lâm Xuân.

Đại bá này là một ngụ quân tử, mắt thấy hai đệ đệ bị mang đi, vậy mà vô cùng đau đớn nói:

“Hai người sao lại hồ đồ như vậy chứ! Cũng không thể trách trắng ra a, hấn cũng không có cách nào, đổi thành ta cũng sẽ không dung túng các người!”

Lâm Tri Bạch cũng nhin không được liếc mắt khinh bỉ.

Là chủ tịch trưởng thành, theo lý thuyết không nên làm loại vẻ mặt nhỏ hẹp không ổn trọng này, nhưng hấn không nhin được.

Như vậy kế tiếp liền xử lý đại bá đi.

Lâm Tri nói trắng: “Căn cứ Lâm Xuân người không làm tròn trách nhiệm ta đã phát cho các chủ tịch, tuy rằng người là đại bá của ta, nhưng vì công bằng trong nội bộ công ty, ta sẽ miễn đi chức vị của người.”

Về phần cổ phần thì.

Có thể chậm rãi thu hồi.

Lâm Hạ và Lâm Thu đều tiến vào, bây giờ Lâm Tri Bạch, có thể từ từ chơi với Lâm Xuân.

“Được được được.”

Lâm Xuân rớt cuộc không giả vờ giả vịt nữa, hấn nhìn Lâm Tri Bạch, thở dài nói: “Ta nhận thua, ta đi.”

Hấn đã xác định.

Lâm Tri Bạch không phải phụ thân hấn.

Đây là sói con, lòng dạ cứng rắn, không chịu thua chút nào.

Đúng rồi.

Không chỉ là giải quyết mấy bá bá.

Đám tiểu bối nhà bá, cũng lục tục, toàn bộ bị Lâm Tri miễn chức không công.

Vẫn là câu nói kia.

Chọn sai là chuyện dễ dàng nhất.

Nhất là một ít thế tổ nhị thế, tìm bọn họ sai chỗ cũng không khó.

Sau đó.

Lâm Tri Bạch lại đối với những thân thích thân cận với mấy bá bá kia, tiến hành xử lý.

Có thể nói, lần này, Lâm Tri Bạch đem tuyệt đại đa số thân thích trong nhà đều hung hăng đắc tội.

Nhưng Lâm Tri Bạch không quan tâm.

Tuy rằng tất cả trưởng bối Lâm gia đều đã tới ngày thứ ba sau khi phát sinh chuyện này, tiến hành bức vua thoái vị với Lâm Chiêu Mục.

Yêu cầu Lâm Chiêu Mục ước thúc Lâm Tri Bạch, đừng liên lụy nhiều người như vậy.

Đáng tiếc áp lực do một mình Lâm Chiêu Mục gánh chịu, thậm chí ngay cả mặt Lâm Tri Bạch cũng không lộ ra một cái.

Chuyện này không thể tránh được dẫn đến:

Mấy ngày kế tiếp, tin tức quan trọng nhất của thế tinh chính là sau khi Bạch Đế kế thừa phần gia tộc, rốt cuộc đã xử lý bao nhiêu người thân!

Tin tức như vậy, đương nhiên là mặt trái rồi.

Bởi vậy hình tượng chói sáng của Bạch Đế cũng bị ảnh hưởng.

Đối với chuyện này Lâm Tri Bạch chỉ đáp lại một câu: “Chưa trải qua nỗi khổ của người khác, đừng khuyên người khác thiện.”

Sau đó tiếp tục ta làm theo ý mình.

Quan hệ với toàn bộ tông tộc Lâm thị, đều hạ xuống điểm băng.

...

Thời gian trôi nhanh.

Trong nháy mắt.

Ba năm trôi qua.

Lão gia tử gọi điện thoại cho Lâm Tri Bạch, “Tháng này tháng ba tế tổ, con phải trở về một chuyến.”

Lâm Tri Bạch cười nói: “Kỳ lạ! Hai năm qua, trưởng bối tông tộc không phải nói, Lâm Tri bất hiếu, muốn trục xuất gia phả sao?”

Lão gia tử thở dài nói: “Nào còn có trưởng bối tông tộc nào chứ, hiện tại những lão đầu tử này nói chuyện càng ngày càng vô dụng, cũng không nhìn xem tiểu bối trong gia tộc, đối với người cuồng nhiệt cỡ nào, chỉ có tiểu tôn tử của Tam gia gia người, ngày đó trực tiếp chửi ầm lên với gia gia của hắn, nói câu gì mà lão đấng người còn dám nói ta Bạch ca một câu, ta liền như thế nào đây, tức giận Tam gia gia thiếu chút nữa cũng một hơi.”

Lâm Tri Bạch: “...”

Lão gia tử nói tiếp: “Thật ra phần lớn trưởng bối Tông tộc cũng đã hối hận rồi, bọn họ có thể không dựa vào người ăn cơm, con trai tôn tử ai cũng trông cậy vào người một chút, hiện tại người mang theo tập đoàn thần thoại, đứng vững gót chân ở các châu lớn, bỏ trống nhiều chức vị như vậy, hiện tại bọn họ đều cúi đầu nhận sai với người, tìm người hỗ trợ đó.”

“Ta chỉ nhận năng lực.”

“Người cũng không chỉ nhìn nhận năng lực.”

“Cũng đúng, ta không có công tư vô tư như vậy, nếu không thì nữ sinh Trung Châu cũng sẽ không giao cho tử phụ trách...”

“Tiểu tử người.”

Ông cháu hai người Bắc Khắc Nhĩ cười rộ lên.

Hai năm nghỉ hưu của Lâm Chiêu Mục không quen.

Kết quả là mới qua năm thứ ba đã tương đối quen rồi, thậm chí còn hưởng thụ những ngày tháng như vậy.

Mỗi ngày chỉ nhìn xem tin tức.

Nhìn xem quy mô của tập đoàn thần thoại lại tăng lên bao nhiêu lần, Bạch Đế lại xảy ra tác phẩm mới gì.

Quả thực không nên hưởng thụ quá nhiều!

Dù sao thứ Lâm Chiêu Mục theo đuổi suốt đời, chính là tập đoàn thần thoại hướng tới thế giới!

Bây giờ.

Lâm Tri Bạch đã giúp hẳn làm được!

Hiện tại tập đoàn thần thoại đã mơ hồ có ý tứ của công ty giải trí đệ nhất thế giới!

Đầu năm nay, Lâm Tri Bạch còn định ra một kế hoạch vui chơi, nói là muốn tạo ra vũ trụ Bạch Đế gì đó.

Lão gia tử xem rồi, kế hoạch đó rất lớn, tuy rằng đầu tư phi thường to lớn, nhưng cảm giác tương lai cũng phi thường rộng rãi.

Ngoài ra.

Lão gia tử còn chú ý tới, Lâm Tri Bạch mở ra kế hoạch siêu anh hùng.

Năm nay đã xuất hiện mấy bộ phim liên quan, trong đó thành công nhất là ” Trăm thép Hiệp “...

Cứ theo tiết tấu này.

Lâm Tri Bạch Quang dựa vào sản nghiệp giải trí thế giới trên thế giới, cũng có hi vọng trở thành giàu nhất sao băng!

“Đúng rồi.”

Lão gia tử cười xong, bỗng nhiên mở miệng nói: “Cô gái giới thiệu lần trước, người cảm thấy thế nào? Theo ta thấy, cũng không cần mỗi năm đổi bạn gái, nên ổn định tâm rồi.”

“Đang trong quá trình tiếp xúc, liệu thân phận của nàng ta có lớn quá không?”

“Chính là bởi vì thân phận này của nàng, mới phải là người trẻ tuổi như cô mới có thể hàng phục.”

“Nhưng ta thấy cô ấy rất ngoan ngoãn.”

“Ta nếu là nữ hài, mặc kệ ta thân phận gì, ở trước mặt người ta cũng nhu thuận.”

“...”

Lão gia tử là thật sự về hưu rồi.

Có chút thả bản thân bay đi, đều có thể đùa giỡn cùng mình kẻ thứ buồn nôn này.

“Được rồi.”

Lâm Tri Bạch nói: “Nếu như thích hợp, ta sẽ cân nhắc chuyện yêu đương với nàng, còn về kết hôn hay không thì sau này hãy nói.”

“Được, tiếp xúc trước.”

Lão gia tử nói xong đột nhiên nói một câu, “Nhị bá người đi ra rồi, hôm qua đến thăm ta.”

“Ồ.”

Lâm Tri Bạch cũng không có phản ứng gì.

Lão gia tử do dự một chút, nói: “Hết giận rồi sao? Nếu không được, ta còn có thể đưa hấn vào thêm một lần nữa.”

“Cũng không đến mức...”

Lâm Tri Bạch không biết lời lão gia tử nói là thật hay giả, nhưng bây giờ không phải vấn đề giận tiêu tan.

Đối với nhị bá, không đến mức đuổi tận giết tuyệt.

“Nếu là Tam bá, sau khi ra ngoài ta cũng không ngại đưa ông ấy vào.”

“Vì sao?”

“Bởi vì lúc trước người của ta đẩy ta, chính là hai đứa con bảo bối kia của Tam bá.”

“Lâm Mộc, Lâm Sâm!”

“Ừm, tam bá hấn cũng biết, nhưng ông ấy đã muốn bao che, vậy thì cứ tiếp tục bao che đi. Về phần Lâm Mộc và Lâm Sâm, chuyện bọn họ rời khỏi công ty mấy năm nay không được như ý, chỉ sợ chưa chắc đã biết là ta sắp xếp, hy vọng gia gia cũng đừng giúp đỡ.”

“Từ lâu ta đã mặc kệ những chuyện này của người rồi.”

Lão gia tử thở dài nói: “Là ta năm đó không xử lý tốt.”

Nếu như năm đó mình có thể cho mấy bá bá, cùng bọn nhỏ nhà bá bá trừng phạt đủ rồi.

Lâm Tri Bạch kia cũng không đến mức oán khí lớn như vậy, ngay cả động lực kế thừa thần thoại tập đoàn cũng là báo thù.

“Cũng không khác lắm, đã xong rồi, tể tử ta sẽ đi.”

Gia chủ Lâm gia trên danh nghĩa là Lâm Chiêu Mục, nhưng thực tế đã là Lâm Tri nói trắng ra rồi!

Bởi vì Lâm Tri Bạch đã dẫn theo Lâm gia hướng về giai cấp quyền quý đỉnh cấp thăng quan thành công vọt lên, quy mô của công ty trong ba năm gần đây đã lớn hơn mấy lần!

Ngoài ra.

Lâm Tri Bạch còn có Chử giải trí!

Giải trí của Nguyễn Cung không giải tán, càng không hợp với thần thoại!

Công ty này, giống như Độc Giác Thú trong giới giải trí, chủ yếu phụ trách thiên về nội dung chiến trường.

Ví dụ như tổng kỹ thuật sở trường nhất của Nguyễn Cung đi.

Năm nay Oánh Oánh đã xuất hiện sáu bộ tổng nghệ, mỗi loại đều nhiệt độ không tầm thường.

Trong đó bao gồm đèn bù loa, Toan Nghệ khiêu chiến Toan Nghệ, Toan Nghệ chạy nhanh đi, boong boong boong không ngừng hành tẩu, khánh nhật tú hội hợp, 《 Vương bài vương bài 》 , các loại tiết mục khác nhau.

Lại ví dụ như thế này đi.

Công ty do Nguyễn Cung thiết lập ở Hàn Châu, gần đây đã sản xuất ra các tác phẩm như ‘Khuyết Tinh Tinh’ - ” người, ‘Cá thử’.

Có thể nói như vậy:

Lâm Tri Bạch cho dù không kế thừa thần thoại tập đoàn, y cũng có thể trở thành con cá sấu khổng lồ đứng đầu giới giải trí Lam Tinh!

Nhưng nếu như không có Lâm Tri Bạch.

Tập đoàn Thần Hoa không thể trở thành công ty lớn nhất giải trí Lam Tinh!

Điều này cũng dẫn đến hiện tại, Lâm Tri Bạch được người trong giới giải trí của Lam Tinh gọi là “Hoạt giải trí hoàng đế”.

...

“Phi Hồng, gần đây ta đã xem qua một chút phong bì trong kho sách của hệ thống, ví dụ như [Giáo huấn huấn’ gì gì đó. Về văn chương vạn năng, toàn chức nghệ thuật gia vân vân, nhân vật chính bên trong thì cuối cùng đều trở thành hoàng đế văn chương, giống như bây giờ vậy, nhưng viết tới đây rồi kết thúc, người nói thử xem sau đó bọn họ thế nào rồi?”

“Sau này mỗi một ngày con đều có thể chứng kiến.”

“Ha ha, hình như thật sự là ai đó, cuộc đời kế tiếp của ta, đại khái chính là những câu chuyện về sau của các vị hoàng đế văn phòng.”

Lâm Tri Bạch cảm khái.

Thật ra câu chuyện sau đó, hẳn là sẽ không quá đặc sắc.

Bởi vì Lâm Tri Bạch hiện tại nghĩ, là về sau hưởng thụ cuộc sống như thế nào.

Trời lạnh đi bờ biển nhiệt đới phơi nắng tắm, trời nóng liền đi sơn trang mát mẻ nghỉ mát.

Có món gì ngon thì đi nếm thử, có gì thú vị liền đi thử xem, công tác dùng để làm sản phẩm điều hòa lúc nhàn chán.

Được rồi.

Nghe có vẻ tầm thường.

Bất quá Lâm Tri Bạch vứt bỏ quãng sáng của “Thần” không đề cập tới, trên bản chất cũng chỉ là một phàm nhân.

Về phần trước mắt.

Lâm Tri Bạch vừa mới làm xong công việc.

Cho 《 Anh Hùng vinh quang 》

Ừ, chính là một trò chơi đầu tư trước kia của Lâm Tri Bạch, viết một khúc nhạc.

Khúc tên là Ni Nhĩ Khắc Tư Xận Lý Nhĩ.

Ngoài ra còn viết một kịch bản cho trò chơi, tên là “Soạt song thành”.

Cuối cùng.

Lâm Tri Bạch vẫn là lợi dụng lực ảnh hưởng của mình, đem trò chơi này, biến thành hình dạng 《Anh Hùng Liên Minh》 kiếp trước.

Ngược lại không phải nói là vì kiếm tiền.

Thuần túy là, Lâm Tri Bạch ngẫu nhiên sẽ dùng phương thức như vậy, đi kỷ niệm một chút kiếp trước, dù sao đó là hắn không thể quay về được.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tri bĩu môi ngâm nga: “Hi vọng người một thân một mình đi ngõ tối, bộ dáng yêu người không quý, yêu người đối đầu qua tuyệt vọng, không chịu khóc một trận.”

...

Lúc Lâm Tri Bạch ba mươi tuổi sinh nhật, đám fan của các châu hấn đã bao bọc mấy hình cầu lớn nhất trên thế giới chúc mừng hắn.

Trên màn hình lớn viết đầy lời chúc phúc sinh nhật của đám fan.

Là siêu sao đỏ nhất của thế giới, đối với rất nhiều người mà nói, Bạch Đế đã không chỉ là một cái xưng hô.

Hơn nữa còn là tín ngưỡng của rất nhiều người!

Mà những chuyện “Trần áp thân thích” ảnh hưởng hình tượng của Bạch Đế năm đó, đã bị internet lãng quên rồi.

Hoặc là nói không ai dám dùng chuyện này để công kích Bạch Đế.

Bởi vì Bạch Đế làm đại sứ từ thiện, mỗi năm chiêu mộ một lần, vô số người trên thế giới đều chịu qua ân huệ của ông ta.

Thế cho nên hiện tại trên mạng cũng nói, có thể hắc bạch đế chỉ có mặt trời!

Mà Lâm Tri ba mươi tuổi, tốc độ sáng tác rõ ràng chậm lại, hắn thật sự bắt đầu hưởng thụ nhân sinh.

Còn công ty?

Lâm Tri Bạch người một nhà đều đảm nhiệm chức vị hạch tâm nhất ở tập đoàn, thay hẳn quản lý văn bản đế quốc này.

Đương nhiên.

Tốc độ sáng tác chậm, không có nghĩa là hoàn toàn không viết thư, ví dụ như đầu năm nay, Bạch Đế sáng tác một bộ 《Ba Thê》.

Đây là tác phẩm văn chương về khoa học quốc phu Khắc Lai Ân sau khi Bạch Đế viết xong Đại Mao Tư series, rốt cuộc đã sáng tác ra được sách mới, là một bộ tác phẩm khoa học văn chương khoa học viễn tưởng.

Kết quả giống hệt như tất cả những gì Bạch Đế trước đó, đạt được đánh giá tốt như nước thủy triều!

Cùng năm.

Bởi vì rất nhiều giải thưởng của Lam Tinh đều bị tuôn ra.

Vì vậy quan phương liên thủ với Bạch Đế.

Tin tức và công sức của hẳn được thành lập nên giải thưởng mới.

Lam Tinh là giải nhạc uy tín nhất, tên là “Sở Từ thưởng”.

Mà hoạt động đánh giá văn học quyền uy nhất của Lam Tinh Giang Tây, tên thì gọi “Bất Dạ Hầu Bi”.

Ngoài ra.

Phần thưởng bộ phim lớn nhất của Lam Tinh gọi là phần thưởng thần thoại.

Còn về phần thưởng tivi Lam Tinh, tên là Phần Thường.

Có người nói giới giải trí Lam Tinh đã là Lâm Tri Bạch một tay che trời.

Nhưng sự thật là sau khi Lâm Tri Bạch một tay che trời, giới giải trí của Lam Tinh thanh tịnh không ít.

Đương nhiên.

Cũng không phải không có người có ý định đánh với Lâm Tri Bạch.

Bất quá cũng vào ba mươi tuổi.

Lâm Tri đã đính hôn không công.

Đôi tượng đính hôn tựa hồ là đầu óc yêu đương?

Có điều không có vấn đề gì, bởi vì bối cảnh nào yêu đương này không giống bình thường.

Nghe nói nàng đuổi theo Bạch Đế ba năm, mới rút cuộc thực hiện được mộng tưởng của những bé gái toàn cầu.

Trở lại vấn đề lúc trước.

Các vai chính ngu kia sau đó đều sống thế nào?

Lâm Tri Bạch có thể bảo đảm với tất cả mọi người, người bình thường không bao giờ tưởng tượng ra sự vui vẻ của bọn họ.

(Toàn bộ sách đã xong)

Nhận thức cũng không mở thêm một chương khác, nói đơn giản vài câu đi, đầu tiên là đều đặt ở khoảng hai vạn.

So với bản thảo tác nghệ thuật toàn chức, Khuyết chênh lệch hơn rất nhiều, nhưng so với ba bộ kịch bản trước lại mạnh hơn một chút, muốn nói chênh lệch khẳng định có sai, nhưng chuyện này từ cơ sở liền quyết định khó mà tự bạo, nghiên ngẫm đọc sách. Sính Âm K K K. Mỹ sách dù sao cũng là một câu chuyện của hào môn, nói ra phải mới quan trọng hơn, nhưng thật ra mọi người thích xem tác phong ngọn cỏ lại quật khởi.

Hai tháng kế tiếp sẽ chậm rãi nghĩ ra sách mới.

Quyển sách này có rất nhiều tiếc nuối, chủ yếu tập trung vào sau khi nhân vật chính đi Tề Châu. Ta đột nhiên mắc bệnh nặng, chết vài ngày liền, cảm giác luôn có đầu óc, không biết các người có thể hiểu hay không, chỉ là loại cảm giác đầu óc trống rỗng, cảm giác viết đồ vật rất khó tiến vào trong. Thậm chí lúc đó ta còn chìm vào trong trò chơi, cũng chính vì trận bệnh kia mà đầu óc mù mịt suốt một tháng, cho nên quyển sách này không thể nào viết tiếp.

Chỉ có thể lựa chọn hoàn thành một bước nhỏ như vậy.

Có điều mặc dù vở kịch này có phần bất đắc dĩ, nhưng nội dung vở kịch cuối cùng ta đã thành thật khai báo rồi, không có sử dụng Xuân Thu bút pháp, mỗi ngày có hơn một vạn chữ đổi mới, liên tục mấy ngày cuối cùng cuối cùng cũng hoàn thành thuật lại, điểm ấy bản thân ta vẫn tương đối hài lòng, như vậy kể khổ cùng cảm khái nói đến đây đi, vô cùng cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, nhất là dùng truy định ủng hộ mấy ngàn huynh đệ đứng sau lưng.

Chúng ta có thư mới gặp mặt!

(Bản chương xong)